John Adams
Library,

IN THE CUSTODY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY.

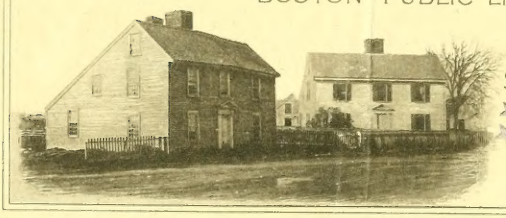

SHELF No.
ADAMS
160.15

THESAURUS,
Græcæ Linguæ,
In Epitomen, sive Compendium,
REDACTUS;
Et Alphabetice,
Secundum,
CONSTANTINI Methodum,
ET
Schrevelii, Reseratus:

Concinnatus, & Adornatus, Studio & Industria,
GULIELMI ROBERTSON.

Cujus Operâ, præter omnia Vocabula, in prioribus Schrevelianis Editionibus, eorumque permulta pleniùs Explicata: Octoginta, circiter, Græcorum Vocabulorum, millia, ultimæ, à D. *Hill*, Editioni, sunt Addita, Inserta, vel Adjecta; idque, in Manuali Lexico Græco-Latino; & Latino-Græcum, duplam circiter Partem, Auctius etiam est Editum.

CANTABRIGIÆ,
Excudebat *Johannes Hayes*, Celeberrimæ Academiæ Typographus.
Impensis *Georgii Sawbridge*, apud quem prostant Venales, *Londini*, Vico, vulgò vocato, Ludgate Hill, ad Insignia Bibliorum, *Anno Dom.* 1676.

Robertsoni
Thesaurus
J. R

Dupl. 4985.16, etc.

ADAMS 160.15

VIRIS,

Ἐν τῇ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ,

Expertiſsimis.

D. D. *Richardo Busby*, Regiæ Scholæ Collegiatæ *Weſtmonaſterienſis*, Γυμνασιάρχῳ.

D. D. *Thomæ Gale*; D. D. *Johanni Goad*; M^ro *Johanni Buncle*; M^ro *Thomæ Watſon*:

Scholarum, in Nobiliſsima Civitate *Londinenſi*, præcipuarum, Ἀρχιδιδασκάλοις Celeberrimis;

S. P. D.

G. R.

Λοιπὸν τὸν Opellam meam, (*in ſe, quidem, oportet fatear, pertenuem; attamen, eo etiam ipſo Nomine, tutiùs, ac cautiùs, mihimet fovendam;*) *penitus eluſurus eſſem*; καὶ ὁλόκληρον τὸ ἔλαττον, *prorſus eſſem*, ὀλεσίμην ἄν; *ſi vel vos*, (ἐν τῇ τάξει ὑμῶν: *jamjam Illuſtriſsimos*) ἐπαινετικοῖς τοῖς λόγοις, ἢ ἐγκωμιαστικῶς, *celebrare conarer: vel ſi*, τὸν Ἑλλάδα γλῶτταν, (*ſeculorum* πολλῶν *retroactorum experientiâ comprobatam, & eruditorum* πλειόνων *calculis, ſuffragiis, elucubrationibus, declamationibúſque Doctiſsimis, decantatam*) πομπικῶς *attentarem ulteriùs efferre: Vos enim* ἐν τῇ *Literatæ humanitatis* σφαιρᾷ, *veluti* τὰ *primæ magnitudinis* ἄστρα, *tantoperè, tamque ſplendidè, præfulgetis; ut obfuſcandum eſſet potius, & obumbrandum lumen veſtrum proprium, quàm, ſplendore quolibet adſcititio, magis Illuſtrandum: Atque ſic*, ταύτης τῆς γλώττης τῆς Ἑλληνικῆς, *vos eſtis, non ſolùm, Profeſſores Eruditiſsimi; ſed &*, πεφυτοδιδάσκαλοι *congruentiſsimi: Lingua namq; Græca, præ cæteris omnibus, à Primæva Derivatis, (ſeponenda, quippe,*

quippe, *semper est, ex omni hujusmodi Collatione, Venerabilissima Linguarum omnium Mater, Primitiva,* θέσπις, καὶ θεόπνευστος, *Hebræa*;) *tot, tales, tantas, adeóque eminenter Excellentes habet* ἰδιότητας, *etiam Lexicographicas; non solùm, in multitudine tanta Derivationum, sed præsertim, in Compositionibus ejus, & Decompositionibus, vix pene numerandis, aut terminandis; & in varietate significationum iis correspondentium, &c. Ut mente potius, & contemplatione, multò meliùs concipi possint Elegantiæ hujusmodi, & intelligi; quàm verbis quibuslibet exprimi, aut* γραφικῶς *depingi: Atq; hæ quidem ipsæ Proprietates hujus Linguæ, tam insigniter Elegantes, adeo etiam innotuerunt, Christiano toti Orbi literato, conspicuæ; ut vir quispiam, quibuslibet dotibus aliis, quantumvis imbutus eximiis, Eruditus plenè, minimè habeatur, nec haberi possit, qui* Ἑλληνικὸς *non sit;* τοσοῦτον, *saltem, ut Elegantias hasce Linguæ Græcæ nôrit, & ipsam, sibi aliquantùm solidè, conciliârit intellectu familiarem: propterea quòd, in ea, Scientiarum omnium, & liberalium Artium, Termini, Principia, Definitiones, &c. Significantissimè describantur, dilucidissiméque, studiosis, maxima cum Utilitate, in iis intelligendis, & delectatione, tradantur: unde etiam est, ut neq; Christianum aliquod Gymnasium, aut* σχολὴ *quævis, in quolibet Erudito habeatur Pretio, in quo, vel in qua, studiosi, Græcè non legunt, &* Ἑλληνικῶς *quotidie, sese minimè* γυμνάζωσι; *non solùm, ob Eruditissimos in ea Lingua, tam Poetas, Authores, quàm Oratores, evolvendos; sed præcipuè, quòd,* τὰ, τῆς καινῆς διαθήκης, *scripta salutaria* καὶ θεόπνευστα, τῇ θείᾳ, *placuit,* προνοίᾳ, *in ea, exaranda. Hæc,* (*viri* πολυμαθεῖς,) *ut &, quæ Lectoribus habeam subjicienda, & talia hujusmodi omnia, quum vos, quàm maximè, pernoscatis: Solummodo restat; Eruditissimi Viri; ut vobis, eximiis, inter præstantissimos, Professoribus, Linguæ, præter primam, præstantissimæ; hoc Opus subsequens totum, ad eam Linguam faciliùs ediscendam, & intelligendam,* (*vestro, præsertim, si sic recommendari contigerit, comprobante calculo;*) *adaptatum; meóque, in eo concinnando,* πόνους, *proponam; & non tam* τῆς κρίσεως *vestræ,* τῇ ἀκριβείᾳ *accuratissimæ; quàm, judicii vestri* εὐνοίᾳ, *& Candori Prudentissimo, subjiciam, dicem, dedicemque; & denique, ut ego ipse, cum Laboribus,* ἐὰν θέλῃ θεὸς, *meis,* τοῖς ἐσομένοις, *Vobis, aliisque similibus,* γυμνασιάρχοις *Illustribus, & sub vestra, illorúmque Ferula, Militantibus Studiosis Ingenuis; in hujusmodi Literarum humaniorum Operibus, Devotus, subscribar,*

Gulielmus Robertson.

LECTO-

LECTORIBUS CORDATIS.

EXhibeo vobis, Lectoribus quibusvis, Eruditis, Candidis, Benevolis; speciatim, Tyronibus ingenuis, & studiosis Industriis ac ingeniosis, Compendiosissimum simul, ac Copiosissimum, & studiosis etiam Usu facillimum; quod unquam, aut usquam, exstiterit hucusque, Lexicon Græco-Latinum; (absque sit invidia, quodlibet verè dictum;) In quo Adornando, quantum me penes erat, studiosi Φιλομαθεῖς, in illud incubui, ut vestro commodo, facillimo usui, progressuique maximo, (pro temporis, preli, voluminis, aliarumque ratione circumstantiarum;) totum redderetur opus absolutum: quod, usq; adeo, jamjam, cum Deo propitio, completur effectum; ut audeam asserere, (propriâ qualibet vanitate depositâ, & absq; cujusllibet, ut spero, experti, opprobrio;) adolescentem quemvis sedulò studiosum, ulteriores, utiliores, faciliores, ac jucundiores, in Græca Literatura, facere posse progressus, hujus Operis Ope ac Usu, mense Unico; quam, quilibet ejus, in studiis, socius, & æqualis ingenio, possit, in tribus; licet, ad manum, sibi habeat, in promptu, parata, quælibet, vel omnia, quæ hactenus, extiterint edita, Lexica Græco-Latina. Hoc autem, hinc, facilè demonstratum apparet; quòd, ex hoc, præ manibus, Lexico; Sexies plura Vocabula Græca, quæcunque occurrerint, apud Poetas, vel Oratores, in Poesi, vel Oratione soluta, unicâ horâ, possint indagari, reperiri, significationibus exprimi, Grammaticéque resolvi, faciliùs ac citius, idq; à Tyronibus; quàm, ex quolibet alio, hucusq; Lexico publicato, tali, vel quolibet alio proportionali, temporis spatio. Multoties enim, ex quo, primùm initiatus eram ipse, & Literis dicatus humanioribus, dolori mihi fuerunt, etiam præcordia pungenti, difficultates, & obstacula, quæ studiosorum, præsertim tyronum, & initiantium, retardarunt molimina, & ad profectum eorum, in studiis, obstruxerunt, & sæpe hebetarunt, conamina; idq; præcipuè, propter Lexicorum usum adeo difficilem & operosum: Græcorum namque Lexicographorum, par illud nobile, (Hesychius & Suidas) in Scholis Grammaticis, auditu vix notum, nedum manibus tritum; & Opera eorum (Virorum Clarissimorum) quamvis fundamenta fuerint Lexicorum subsequentium, iis superstructorum; nihilominus tamen, Latinè etiam reddita, adeo curta sunt, & abstrusa; ut penè mutile prorsus esset, & vix Operæ pretium, tyronum usui ea exhibere vestiganda: è contrà, deinde, voluminosa *Henrici Stephani* (nomine etiam ipso, Literato toti Orbi Christiano, Clarissimi) Opera, adeo sunt prolixa, & onere, pondere, pretioq; tantum valent, ut studiosis, in Scholis, minimè tradi possint, evolvenda; sed in Bibliothecis potius sint asservanda, aut eruditis, quibus par, iis comparandis, suppetit pecunia, sint relinquenda; & præterea, literatis quibusvis, hoc etiam onerantur gravamine; quòd operæ, tædii, ac difficultatis nimium sit, ex iis investigare multa millia vocabula Græca, quæ, studentibus, non obviam est, primo intuitu, ad sua propria reducere Themata, & Etymologicam earum enucleare compositionem. Sic etiam *Johannis Scapulæ* Lexicon, Accuratissimum, sanè, *Stephanici Thesauri* Compendium, & Epitome ejus ingeniosissima, licet, unico volumine, comprehendatur, in Folio, atque ita, portatu & pretio, multo sit levius: attamen, iisdem, quoad cætera, gravatur difficultatibus, & impedimentis, versantium in tyrocinio studia, remorantibus, quibus ipse *Stephani Thesaurus*; nam quum, in utroque, Primitiva tantùm Themata, Methodo describantur Alphabeticâ; relinquuntur, centies ultra millia Vocabula, Derivata, Composita & Decomposita, studiosis ipsis indaganda & resolvenda: ex quibus, pleraque, multum, tyronibus, non possunt non facessere negotium, priusquam ad Themata reducantur, & Etymologica earum Compositio, vel Decompositio, intelligatur; neq; indices, ad *Thesaurum* ipsum, & ejus Epitomen, adjectæ,

jectæ, hoſce ſupplent, aut ſupplere poſſunt, defectus; nam, licet, indicibus hiſce, ſtudens dirigatur, ad Paginam, vel Columnam, ubi vox talis vel talis eſt reperienda; ibi tamen, Thema tantùm, aut Derivata vox, ultimò concurrens ad Compoſitionem, aut Decompoſitionem extruendam, indicatur; reliquæ vero partes, Compoſitionem ingredientes, (in quibus ſæpiſſimè præcipua eſt difficultas) Lectoribus nullatenus notificantur. Reſtat denique, Doctiſſimi ſimul, & Laborioſiſſimi *Conſtantini* Opus operoſum, quo, vix opinor, quiſquam Literarum Magiſter humaniorum, in Literatura Lexicographica, viderit unquam, nedum ediderit, Opus aliquod, tanto, adeoq; indefatigabili labore, confectum, & Lectione refertum adeo multiplici; ex eo enim, *Theſaurus* ipſe *Stephani*, maxima ex parte, Compilatus eſt; non tantùm, quoad omnia ejus Vocabula, ſed etiam, in Vocabulorum ſignificationibus, Explicationibus, & authoritatibus, ſignificationes varias confirmantibus, verbatim ex eo deſcriptis: quod, immenſi pene Laboris, Opus, quum, Alphabeticè, quidem, integrè ſit deſcriptum, quoad omnes Derivatas, Compoſitas, & Decompoſitas voces; prompto, revera, eſt uſui, ſtudentibus, in ordine Vocabulorum; veruntamen, Author Ille, indefatigabilis, (quibus rationibus inductus, vix poſſum augurari;) vocum plerarúmq; ſignificationes, (quæ multiplices, apud eum, & multipliciter occurrunt variæ; authoritatibus etiam, ex Poematum, & ſolutæ orationis ſcriptoribus, multifariè ſunt comprobatæ;) infeliciter adeo habet digeſtas, & confusè; ut Lectori ejus, Græcæ Linguæ non admodum gnaro, difficile admodum ſit, quamnam ex iis ſeligere propriam, & ipſi Vocabulo, primitùs, & præcipuè congruam; immo, & plerumque, ſignificatum minus uſitatum, magiſq; remotum, vel Metaphoricum, &c. Primo, ſæpiſſimè, loco, deſcribit viſendum: Sed, præterea, præter iſtam, ſignificatorum, confuſam digeſtionem, & impropriam; voces pleræq; ab eo deſcribuntur, abſq; ulla earum Originis, Etymologiæ, vel Compoſitionis notatione, Lectoribus exhibita; ita ut, Themata ipſa Primitiva, nullo ſignaculo, dignoſcantur à Derivatis; & vocum Derivatarum, Compoſitarúmque, vix è millibus, ſingulæ, Themata ſua, aut Compoſitionis rationem, aut notificationem, in Opere iſto, quamvis prægrandi, habeant ſibi adſcriptam; quæ Operis iſtius uſum, ſtudentibus, reddunt admodùm inutilem, & difficilem. Ad has omnes difficultates, è medio tollendas, primus, quem nôrim, prodiit, *Cl. Schrevelius*, ut viam peregrinantibus *Athenas*, adaperiret proximiorem, ſimul, ac faciliorem: atq; equidem, prima hujuſmodi conamina, æquè fuere laudabilia, ut & ſtudioſis, grata erant & utilia; nam, quod ad omnia, Lexici Græci, quæ congeſſit, Vocabula; Gratiſſimam ſtudentibus & Utiliſſimam obſervavit Methodum; idq; in Derivatis, & Compoſitis, ab eo deſcriptis, æquè ac in ipſis Primitivis; & præterea, Derivata reducit ad ſua Propria Themata; & Compoſitorum oſtendit Partes Componentes; Additis, inſuper, & Alphabetico ſuo Proprio Loco, Inſertis, tam nominum caſibus, quàm verborum temporibus, cum Vocabulorum itidem variis Dialectis, & Idiotiſmis, &c. Quæ tyronibus, in Grammatica Reſolutione, aut Vocum Notatione, difficultatem parituræ videbantur aliquam: Et, in tantum, quidem *Cl. Schrevelius*, ſtudentium utilitati, & facili eorum conſuluit progreſſui. Verùm enimvero, licet, hæc ultimò memorata, tempora ſcil. & temporum Perſonæ, verborum irregularium, cum caſibus nominum, & variis Dialectis, &c. (quæ colligebantur in unum Indicem, & ad Calcem Operis *Conſtantini*, Alphabeticè conjiciebantur; atq; ex eo, tam *Stephani Theſauro*, quàm *Scapulæ* Compendio, adnectebantur;) per totum Opus *Schrevelianum*, Ordine ſuo, Diſperſa, & Inſerta, plenè ſatis ſint tyronibus deſcripta; ita ut, quoad hæc, parùm ampliùs, in hoc ejus Opere, deſideratum ſit: reliqua tamen omnia, in *Schrevelii Lexico Manuali*, contenta, adeo pauca ſunt, eaq; pauca, ita defectivè deſcripta; ut, Græci Lexici ſpecimen videatur potiùs, quàm Completum aliquod Lexicon Græco-Latinum: Nam, licet, ipſa Themata pleraque, & fere omnia, (quædam enim, etiam hujuſmodi, ſunt omiſſa;) ibi digerantur; ſunt tamen ferè nominata tantùm; & ſignificationes eorum variæ, variíq; ſenſus eorum, ac uſus, (in quibus, multa Themata Græca, multipliciter, abundant;) penitus propè, in pleriſq; prætereuntur: ſic etiam, in

Deriva-

Derivatis, Compositis, & Decompositis, quæ ibi pauca admodùm, (præ numero, nimirum, omnium) exhibentur; significationes itidem, & variæ eorum acceptiones, &c. Eodem modo, defectivè exprimuntur; adeo ut, paucarum vocum ibi Collectarum, pauciſſimæ ita plenè & congruè ſunt Explicatæ, ut ad Propriam, & penitiorem earum Notitiam, & Intellectionem, Lector quivis poſſit introduci. Hæc, cùm revera ita ſe habuerant, in *Lexico Manuali*, primum edito; mirum mihi ſæpe videbatur, *Schrevelium* ipſum, per tot annos elapſos, pleniorem & accuratiorem, nunquam emolitum & elucubratum fuiſſe Lexici ſui Editionem. Hiſce difficultatibus, ac hujuſmodi defectibus ut occurreretur, ſupplendis; varios poſt annos, à *Schrevelio* primùm edito; aggreſſus eſt, Vir Eruditus, *Joſephus Hill*; ut viam, *Athenas* anhelantibus, ſalebris abruptam paucioribus, ac minùs redderet impeditam, & debilibus, aut parùm gnaris, viatoribus illuc properantibus, obſtaculis, non adeo gravibus, Intricatam, oſtenderet: quod ut effectum daret, paucitati vocum, à *Schrevelio* deſcriptarum, conſuluit præcipuè ſuccurrendæ; atq; hunc in finem, ut ipſe, in Præfatione ſua, profitetur, quinq; Vocabulorum millibus, *Manuale Schrevelianum* Græco-Latinum, adauxit; ſed, doctus ille Vir, eodem cum *Schrevelio* Scopo, & ejus inſiſtens veſtigiis, Impenſarum à ſtudentibus erogandarum, & Voluminis, in Octavo, publicandi, ſtrictè nimis & parcè, rationem habens, brevitatem adhibuit nimium curtam & conciſam: quicquid autem in causa fuerit; hoc certiſſimè compertum; quòd, ex Græcis Vocabulis, Derivatis, Compoſitiſque, quæ in Græco-Latinis Lexicis jamjam Editis, continentur; portio vix ſexta, in toto illo Opere, retrolapſis, ab hinc, aliquot annis, juris, à *D. Hill*, & Uſus publici, facto, reperiatur; & ex iis paucis, quæ ibi digeruntur, pars vix decima, debitam ſibi habet adnexam Explicationem, tyronibus etiam neceſſariam progredientibus; præſertim, ſcilicet, quod ad Vocum Græcarum varias ſignificationes, earúmq; varios ſenſus attinet, & Uſus. Hæc, aut hujuſmodi talia, quum, duobus, circiter, antehàc, annis, cum dimidio; Viro, de Literata Republica, maximè merito, *GEORGIO SAWBRIDGE*, *Armigero*, ſignificarentur; & Operis prædicti, defectus indicarentur, ab eoq; ſatis eſſent ponderati; animo prompto, ſtudioſiſq; Benevolo, conſtituit, ut, Deo Opt. Max. favente, quàm fieri poſſet expeditè, Lexicon Græco-Latinum, Plenum & Alphabeticum, prodiret evulgatum; & mecum, ipſi placuit, hoc ſuum communicare conſilium, ac Opus mihi concredere totum Adornandum; Impenſáq; neceſſaria, ad illud complendum, ſtatuit eroganda: Quæ tanta, in Me repoſita fiducia, & ſtudium, ſimulac, meum innatum, ſtudioſam & Ingenuam Juventutem, quàm, Ope Divinâ, poſſem, acriter, in Studiis promovendi; Me totum, ad munus tale, Genio meo ſemper Gratiſſimum, alacriter induxere ſuſcipiendum; adeo ut, exinde, meipſum dederim fixum, labores quoſvis ſufferre neceſſarios, donec, ad Scopum & Finem, (ſi cœleſti, viſum ita fuerit, auxilio;) perduceretur optatum; qui jam, eatenus, prout videtis, (grates, eidem auxilio, cœlitùs ſubminiſtrato, gratiſſimas;) conſecutus eſt, & manibus traditur veſtris, utendus. Quod autem ad meas, attinet, in Opere toto, partes; pauca tantùm, nunc reſtant, vobis, Candidis, Ingenuiſq; Studioſis, ſignificanda: In illud enim, viribus totis incubui, ut omnia obſtacula ſuprà dicta, ſtudiis veſtris, exhibentia remoras & impedimenta, progreſsúmque, in iis, facilem, & gratum, retardantia, quantum juſtum hoc, in Quarto, Volumen, pateretur; ſubmoverem: Hic, enim, omnia habetis Vocabula Græca, *Conſtantini*, & poſt eum, *Schrevelii*, Methodo, Alphabeticè digeſta: hic, etiam, multa, hac Methodo deſcribuntur Vocabula; quæ in nullo alio, ſingulo, Græco-Latino Lexico, hactenus edito, reperiuntur; nam varia ſunt hîc, ex *Conſtantino*, Vocabula, quæ in *Theſauro*, & ejus Compendio, ſunt omiſſa; ut &, multa hîc ſunt alia, quæ in hiſce continentur, & in ipſo *Conſtantino*, non inveniuntur: Hæc, itidem, omnia Vocabula, quæ millibus, circiter, octoginta, ſunt plura, quàm in præcedentibus Editionibus *Schrevelii*, hîc congeſta; ad propria ſua Themata, & ad partes Compoſitionem quamliber, conſtituentes, Grammaticè reducuntur; & eorum Etymologia quoque, in pleriſq; Thematis, quibus aliquod Etymon evidens, aut utile traditur, ſtudentibus indicatur; in poſteriore ſcilicet

licet parte Operis, & præcipuè in primæ ſupplemento. Præterea, quod ad Vocum Græcarum ſignificationes attinet, & Explicationes; in omnibus Vocabulorum millibus, hîc, Alphabetico ordine, *Schreveliano* Operi Additis & Inſertis, vel in Supplemento, ſuperadditis & adjectis; eorum ſignificatio, & neceſſaria quævis Explicatio, dilucidè, quàm potui maximè, (pro Voluminis ratione) ac breviter, exprimitur; ut & authoritates multas, ſive Authorum præcipuorum Sententias varias, quas, vel in *Conſtantino*, vel in *Theſauri* Compendio, reperi ſuccinctas, breves, & congruas, in multis Thematis, Derivatis, & Compoſitis, addidi; ut vocum talium Uſus, in Authorum Phraſiologiis, oſtenderetur ſtudioſis: atq; in hujuſmodi vocibus, ſemper, ſicut &, in aliis multis, ſæpe admodùm, Authorum ipſorum adſcripſi nomina; ut nomine, ſaltem, tenùs, noſcerent ſtudioſi, Græcos Authores, Philoſophicos, Hiſtoricos, Comicos aut Tragicos, vel Phyſicos, & Medicos, &c. In Poeſi, vel proſa ſcribentes; quos, in Scholis, non habent ſibi traditos, manibus terendos: Immo, eadem etiam uſus ſum Methodo, in ulterius Explicandis multis aliis Vocabulis, in *Schreveliano Lexico*, priùs, quidem, ſed defectuosè, deſcriptis; & hujuſmodi Vocabulis defectivis, auctorem addidi Explicationem, præcipuè, & frequentiùs in poſteriore hujus Lexici parte; à *Kappa* ad *Omega*, ut & frequenter admodùm, in Supplemento ad primam.

Atq; hæc ſunt, quæ hîc, ſtudioſis prælibanda duxi: ſi quæ ſuperſint, de Operis Uſu, neceſſaria, in Poſtſcripto, ad Supplementi Calcem, indicabuntur.

Valete, cuncti Studioſi Ingenui, omnéſq; Lectores Candidi; & ut, Opere hoc toto, cunctiſq; hujuſmodi laboribus, Studiis veſtris, propriis, in Uſu & Progreſſu Studiorum, felici, cum Deo propitio, fruamini: ſupplex, Precatur & Orat,

GUL. ROBERTSON.

Titulus ſequens, in priore Editione *SCHREVELII*, Præfixus erat; hic, autem, ſic Reſtituendus;

Cornelii Schrevelii,

LEXICON MANUALE Græco-Latinum,

Copioſiſsime ADAUCTUM.

LEXICON Latino-Græcum.

A Vel Ab, ὑπὸ cum gen. ut & παρά, ἀπό, πρός, ἐκ vel ἐξ.
A puero, ἐκ παιδίας, ἐκ παιδός.
A secretis, οἱ ἀπὸ τῆς ἀποῤῥήτων.
Ab aliquo stare, μετά τινος ἕστ), σύν τινι ἕστ)
Ab aliis, ὑφ' ἑτέρων.
Ab epistolis, οἱ ἀπὸ τῆς ἐπιστολῶν.
A vel ab sequente usque, ἀπὸ sequente μέχρι vel ἄχρι, vel ἕως cum gen.
Ab hoc tempore, ἐξ ἐπὶ τῦ, ἀπὸ τότε, ἐκ τῦ νῦν, ἀπὸ τῦ νῦν.
Ab ineunte adolescentiâ, ἐκ νέας, ἐκ νέος ἐκ παίδος, ἐκ πρώτης ἡλικίας.
Ab initio, κατ' ἀρχῆς, ἀπ' ἀρχῆς, ἐξ ἀρχῆς, ἀρχῆθεν, Poët.
Ab integro, πάλιν, αὖ, ἐκ δευτέρε.
Ab intestato, id est, sine testamento, ἀδιαθέτως, μὴ διαθεμένος.
Ab occidente, ἀπὸ τῆς δύσεως.
Abs re, ἐξωλόγε, ἀπὸ vel ἐξω τρόπε, ἀπὸ τῦ πρέποντος, ἀπὸ σκοπῦ.
Abacium, ἀβάκιον.
Abacti, ἀπωθέντες.
Abactores, ἐλατῆρες.
Abactus, a, um, ἀπελαυνθείς.
Abaculus, ἀβάκιον, ψηφίδιον, τετραγώνιον.
Abacus, ἄβαξ, ἄβακος.
Abalienatio, ἀπαλλοτρίωσις.
Abalienatus, ἀπαλλοτριόμενος.
Abalieno, ἀπαλλοτριόω, ῶ.
Abalienor, ἀπαλλοτριέμαι.
Abambulo, κατ' ἰδίαν περιπατῶ.
Abamita, ἡ θεία πρὸς πατρὸς μεγάλη, θεία τῦ περιπάππε, ἀπανθίς.
Abarceo, ἀποκωλύω.
Abavia, ἀπομάμμη, πρόγονη.
Abavia quinta, πεμπάμμη.
Abavunculus, ὁ θεῖος τῦ περιπάππε, ἀπόθειος, ὁ θεῖος πρὸς μητρὸς μέγας.
Abavus, ἀπάππος, ὑπέρπαππος πρόγονος, πρόπαππος πατήρ.
Abax, ἄβαξ
Abbas, κοινοτάρχης, ἀρχιμανδρίτης.
Abbatia, ἀβδατία, κοινόβιον.
Abbatissa, ἀρχιμανδρίτης.
Abbrevio, βραχύω, ὑπότεμνω, συντέμνω cum acc. ἀποκεφαλαιόω, ῶ.
Abdicare magistratu se, ἀπέναι τῆς ἀρχῆς, ἀπειπεῖν vel ἐξόμνυσθαι vel ἀποτίθεσθαι τὴν ἀρχὴν, ἀφίεσθαι τῆς ἀρχῆς.
Abdicatio, ἀποκήρυξις, ἀποῤῥησις.
Abdicavit, ἀπεκήρυξεν.
Abdico, as, ἀποδοκιμάζω, ἀποκηρύττω, ἀποποιέομαι.
Abdico, is, id est, repudio, recuso, ἀπαγορεύω, παραιτέω, ῶ, ἀποπέμπω, ἀναπέμπω, ἀπείπω τὸν υἱόν.
Abdidit, ἀπέκρυψεν, ἀπέκλεισεν.
Abdite, κρύδδην, κρύφα, κρυφίως, λάθρα.
Abditum, κρύφιος τόπος, κρυπτόν
Abditus, κρυπτός, ἀπόκρυφος, ἐνδόμυχος, μύχιος, μυχαῖος, ἀποῤῥητος.
Abdixit, ἀπέπεμψεν, ἀπηρνήσατο.
Abdo, is, ere, κρύπτω τινά τι, ἀποκρύπτω, καταδύω.
Abdomen, ὑπογάστριον, ἧδυ.
Abdor, κρύπτομαι.
Abduco, ἀπάγω, παράγω, διάγω, ἀφίστημι.
Abductus, ἀπαγόμενος.
Abduxi, ἀπήγαγον.
Abedo, κατεδίω, ἀποτρώγω.
Abemit, ab eo accesserit, ἐλαύνων.
Abeo, ἀπέρχομαι, ἄπειμι, οἰκομαι εἰς Θεσσαλίαν.
Aberceo, ἀπείργω σέ τινος.
Aberratio, ἀποπλάνησις, ἁμάρτημα, ἀποτευξις.
Aberro, ἁμαρτάνω, ἁμαρτάνω, παραμαρτάνω, διαμαρτάνω τῆς ὁδῦ, aberro à viâ, ἀπαρτάομαι, ἀποτυγχάνω, ψδίδομαι, ἀποσφάλλομαι, ἀποπλημμέομαι cum gen.
Aberro paulùm, παρολισθαίνω.
Aberruncо, ἐκβοτανίζω.
Abesse & Absore, ἀπέστω.
Parùm Abesse, μικρῦ δεῖν, multùm Abesse, πολλῦ δεῖν.
Abest, ἄπεστιν.
Abgrego, ἀπορίζω.
Abhinc, ἤδη, ἀπὸ τῦδε, ἐντεῦθεν, ἐκτοσθεν.
Abhorreo, μισάπομαί τι, ἀπαλλάπομαι, ἀποτρεπτάζομαι, δυσχεραίνω.
Abhorret, ἀποφέρεται ἀπὸ δόξης.
Abhorreo, ἐκπλήττομαι
Abi, ἄπει, ἄπιθι, ἄπρε, Poët.
Abi in malam rem, φθείρε, ἀπόλλυ, ἄπαγ' ἐς μακαρίαν, ἔρρ' ἐς κόρακας.
Abjecte, ἀπερριμμένως.
Abjectio, ἀποδολή, ἀποῤῥίψις, ταπείνωσις.
Abjecto, ἀποῤῥίπτω.
Abjectus, ἀπερριμμένος, καταβεβλημένος, ἄτιμος, ἀνάξιος, ταπεινός, ἀδόκιμος, ἀσύφηλος, ἀπόβλητος.
Abiegnus, ἐλάτινος, ἐλάτινος.
Abies, ἐλάτη.
Abietarius, πεύκινος ξυλουργός.
Abigator, abactor, ἀπελάτης.
Abigit, ἀπελαύνει, ἐκπιτρόσκει.
Abigo, σοβέω, -ῶ, ἀπελαύνω, ἀφελαύνω τινά, ἀπείργω, ἀπίημι, ἐξίημι.
Abigeatus, ἀπελασία.
Abigeus, ἀπελάτης.
Abji io, ἀποῤῥίπτω, καταβάλλω, ἀποβάλλω, παρίημι, -ῶ, πρίημι, cum acc.
Abiit pro mortuus est, ἀπῴχηται, ὄλωλε, ὀλώλεκε.
Abit, ἀπέρχεται.
Abitio, Abitus, ἀπόδασις, ἀναχώρησις, ἀπόμηνμα, ἀποδημίαι, χώρησις.
Abjudico, ἀποδοκιμάζω, ἀποκρίνω.
Abjugat ἀπολύει.
Abjugo, id est, à jugo removco, ἀποζεύγνυμι.
Abjungo, ἀποζεύγνυμι, ἀποζεύγνυμι, ἀπορρήγνυμι, ἀπομείγω, ἀναζεύγνυμι, μετάζω.
Abjuro, ἀποῤῥεῖ, ἀπόμυνται.
Abjuratio, ἀπομωσία, ἐξωμοσία.

Abjuratum, ἐξομοσθές.
Abjuro, ὀμνύω τι, ἀπόμνυμι, ἀπομύω, ἐξόμνυμι cum acc. ἀποβάλλω τι διὰ ὅρκων.
Ablactatus, ἀπογαλακτισμένος.
Ablacto, ἀπογαλακτίζω.
Ablaqueatio, ῥιζοτομία.
Ablaqueo, ῥιζοτομέω, ῶ, περιαρβῶ, συμπόω σκαπάνῃ τὰς ῥίζας.
Ablata, ἀφαιρεθέντα.
Ablatus, ἀφηρημένος.
Ablectaædes, οἶκος κιπερημένος, κεκονλαπισμένος.
Ab egat, ἀποπέμπει.
Ablegatio, ἀπόπεμψις, ἀποπομπή.
Ablegatus, ἀπόπεμπτος, ἀπόβλητος.
Ablego, ἀποπέμπω τινα, ἀποστέλλω, διαπέμπομαι πρὸς ὀπισθολώ.
Abligurio, καταλιχνεύω, ἐκλείχω, διαλαφύσσω, καταφέρω, ἀναισιμόω, ῶ, κιχλίζω.
Abloco, ἐκμισθῶ.
Abludo, ἀπάδω, ἀπεικάζομαι.
Abluendus, πλυτέος.
Abluit, ἀπονίπτει, ἀποκλύζει.
Abluo, ἀπονίπτω, κλύζω, πλύνω, ἀπολούω, ἀποπλύνω, ἐκπλύνω, ἐκκλύζω.
Ablutio, ἔκνιψις, ἀπόνιμμα.
Ablutus, λελουσμένος.
Abluvium, κατακλυσμός.
Abmatertera, ἡ θεία πρὸς μητρὸς μεγάλη.
Abnatare, ἐκκολυμβῆσαι.
Abnato, ἀπονήχομαι, ἐκνήχομαι.
Abneco, ἀπαλείνω, νεκρόω, ῶ.
Abnegatio, ἀπάρνησις.
Abnego, ἀπαρνέομαι, ῆμαι, ἔξαρνός εἰμι.
Abnepos, ἀπέκγονος.
Abneptis, ἀπεκγόνη.
Abnocto, ἀπονυκτερεύω.
Abnodo, ἐκμυῶ ἐκλύω.
Abnormis, ἄμετρος.
Abnuit, ἀπανθεῖ, ἀπανεῖ).
Abnuo & Abnuto, ἀνανεύω τῷτο, ἀπονεύω, ἀπείπω, ἀρνέομαι, ῆμαι.
Abnurus, ἐκγόνη γυνή.
Abnutivum, ἀποκωπικόν.
Abolendus, ἐξαιρετός.
Aboleo, ἀφανίζω, ἐξαλείφω, ἀκυρόω, ῶ, ἀμαυρόω, ῶ, ἀπολέω.
Abolere leges, ἀναιρεῖν ἐξ νόμος, λύειν vel καταλύειν νόμον, ἀποψηφίζεσθαι vel ἀποχειροτονεῖν vel ἀποδοκιμάζειν νόμον.
Abolescit, ἀπακμάζει.
Abolevit, ἐξελάθετο, λήθη παρέδωκεν.
Abolitio, ἀφανισμός, ἀφάνισις.
Abolitus, ἀφανισθείς, ἐξαλειφθείς.
Abolla, toga, ἱμάτιον.
Abominabilis & Abominandus, βδελυκτός, βδελυρός, μυσαρός, μυσός, ἀποτρόπαιος.
Abominatio, βδέλυγμα, μίασμα, ναυτία, μῦσος, περισχύσμος.
Abominor, βδελύττομαί σε, μυσάττομαι, ἀποστύγω, ῶμαι, περιστυγίζω, ἀποστρεπάζομαι.
Ab origine, ἀπ' ἀρχαιογενίας.
Aborigines, αὐτόχθονες.
Aborior, ἀπογίνομαι vel Abortio, ἀμβλισκάνω, ἀμβλήσκω & ἀμβλόω, ἐξαμβλόω, ἐξαμβλώσκω, ἐκπιτρώσκω, ἀποκυίσκομαι.
Aborticum, ἐκτρωματοφόνον, ἐκτρωματόκον.
Abortire facio, ἀμβλίσκω.
Abortivus, a, um, ἀγύμβλος, ἐκβόλιμος, ἐκτρωματικός.
Abortivus partus, ἀμβλοθρίδιον.
Abortum, ἔκτρωμα, ἔκτρωσις, ἐκβόλιον.
Abortum feci, ἐξέτρωσεν.
Abortus, abortio, ἐκτρωσμός, ἔκτρωμα, ἐξάμβλωσις, ἐξάμβλωμα, ἄμβλωσις.
Abrado, ἀποξύω; ἀποξύρω, ἀποκνάω.
Abrasus, ἀπόξυστος.
Abreptus, ἀναρπαζόμενος, ἁφαρπαζόμενος.
Abripio, ἀναρπάζω vel ἁφαρπάζω τινά, ἑλκύω, ῶ.
Abripit, ἀναρπάζει.
Abrodo, ἀποκνάω, ἀποτρώγω, ἀποκείρω.
Abrogans, ἀλαζών, ὑπερόπτης.
Abrogare leges, ἀποχειροτονεῖν νόμους.
Abrogat, ἀποκυροῖ, ἐλαττοῖ.
Abrogatio, ἀποκύρωσις, ἀκύρωσις, ἀναίρεσις, ἀποχειροτονία.
Abrogo, ἀποκυρόω, ἀκυρόω, ἀναιρέω, ἀποδοκιμάζω, ἀποπαλαίω, ἄκυρον ποιέω, ῶ, διαγράφω, μεταγράφω.
Abrotonum, ἀβρότονον.
Abrumpere vitam, ἀπορρῆξαι τὸν βίον.
Abrumpit, ἀπορρήσσει.
Abrumpo, ἀπορρήγνυμι,
Abrupta, ἀπόκρημνα, ἀπερράγητα.
Abrupte, ἀποτόμως.
Abruptio, ἀπόρρηξις, ἀποτομή.
Abruptum, ἀπόκρημνον, ἀπέρρωξ τόπος.
Abruptus, ἀπότομος, ἀποτμὴς, ἀπορρώξ.
Abs, ἀπό, χωρίς.
Abscedit, ἀποχωρεῖ.
Abscedo, ἀποστέρομαι, ἀπειμι ἀπό τινος, ἀφίσταμαί τινος, ἐξαναχωρέω, ῶ.
Abscessio vel Abscessus, ἀποχώρησις, ἀπόστασις.
Abscido vel Abscindo, ἀποτέμνω τι, ἀποκόπτω, ἐκκόπτω, ἀρράσσω, ἀναιρέω.
Abscindit, ἀποκόπτει.
Abscissus, ἀποκοπείς, ἀποκεκομμένος.
Abscondit, ἀποκρύπτει.
Absconditè, κρυφῆ.
Absconditus, κρυβείς, ἀποκεκρυμμένος.
non-Absconditus, ἀκατακάλυπτος, ἀνεπίληπτος.
Abscondo, κρύπτω, ἀποκρύπτω τι, ἐγκρυφιάζω, συγκρύπτω, συγκαλύπτω.
Absconsè, λάθρα.
Absconsio, ἀπόκρυψις.
Absens, ἀπών, ὄντος, ἄδην, ἀποδημέων.
Absentes, ἀπόντες.
Absentia, ἀπουσία.
Absentio, idem quod dissentio, διαφωνέω, ῶ.
Absento, ἄπειμι.
Absigno, ἀποσφραγίζω.
Absidet, ἀποκαθέζει).
Absideto, διάσηδι.
Absilio, ἀποπηδάω, ῶ.
Absimilis, ἀνόμοιος, ἀφόμοιος, ἀπεοικώς.
Absinthium, ἀψίνθιον.
Absinthium marinum, σέριφον, σεριφιον.
Absistens, ἀφιστάμενος.
Absisto, ἀφίσταμαι vel ἀποστατέω, ῶ; πίνω, διαλείπω.
Absit, μὴ γένοιτο, &c. Vide absum.
Absitanum, εἶδος χρυσοῦ.
Absoleo, id est, ab usu recedo, ἀπαρχαιωμαι.
Absoletum, ἀπαρχαιωμένον, παρηλλαγμένον.
Absolvere, pro perficere, ἀποτελεῖν τι, ἀφοριζέσθαι, διαφορᾶσθαι, τελείειν, κατασκευάζεσθαι.
Absolvere creditorem, id est, ei satisfacere, διαλύειν τὰ χρέα, ἀπαλλάττειν.
Absolvit, ἀπολύει.
Absolvo, ἀπολύω τινὰ, ἀπογινώσκω τῆς ἐγκλήματος, ἀφίημι, ἀποψηφίζομαι.
Absolutè, id est, perfectè, τελέως, ἁπλῶς, ἀτελῶς.
Absolutio, ἀπόλυσις.
Absolutorius, ἀπολυτικός.
Absolutum, ἀποτελές, ἀπολελυμένον.
Absolutis, ἀπολελυμένος.
Absolutus, ἀπόλυτος, ἀνειθείς, ἄφετος, ἄνετος.
Absolutus, id est, perfectus, ἀποτελευσθείς, ἀποτελής, τέλειος, δύτρεπίς, ἀτελής.
Absolutus omnibus partibus, ἀπαρτισθείς, καὶ πάντα τέλειος.
Absono, ἀπάδω.
Absonum, ἀνάρμοστον.
Absonus, ἀπηχής, ἀπωδός, ἄρρυθμος, κακοηχὴς & κακόηχος, παρεμπλής, ξυμελής.
Absorbeo, καταπίνω, ἀπομύττω, ῥοφέω & ἀπορροφέω, ῶ, λαφύσσω.
Absorbitio, ῥόφημα, ῥόφησις.
Absorptum, καταποθέν, συμποθέν.
Absque, ἔξω cum gen. ἄνευ & χωρὶς, δίχα.
Abstemius, ἄοινος, ἄοινος, ἀβρόμος.
Abstentio, ἀποκατάσχεσις.
Abstergendi vim habens, Cμηκτικὸς, ῥυπτικός.
Abstergere calumnias, ἀπολύεσθαι διαβολάς.
Abstergo & Abstergeo, ἀπομόω & ἀπομήχω, ἀποψάω, ἀποτρίβω, ἀπομαργύω, & μι, ἀπομάττω, ἀναμάττομαι, Cμάω, ὑπομόω & ὑπομήχω, ῥύπτω.
Abstergreo, ἀποτρέπω τινὰ, ἐκφυσάω, ῶ, ἀποσπόδω.
Absterrer, φοβεῖ, πτοεῖ.
Absterso, ἄπεξις, ἔκνιψις.
Absterfit, κατέμαξεν.
Abstinebunt, ἀφέξουσι).
Abstineo, ἀπομάπομαι & ἀπέχομαί τινος, ἀπείργω, ἀφίσταμαι, ἐξίσταμαι, ἀφεξήκω.
Abstinens, ἀποχὴν, ἐγκρατὴς, ἀποσάς.
Abstinenter, ἐγκρατῶς.
Abstinentia, ἀπόφασις, ἐγκράτεια.
Abstinet, ἀπέχει, ἐγκρατεύεται).
Abstitit, ἀπέστη.
Absto, ἀφίσταμαι.
Abstractum, τὸ ἐξ ἀφωρίσεως, τὸ ἀποκεχωρισμένον.
Abstractus, ἀφωρισμὸς, ἀποκεχωρισμένος.
Abstraho, ἀποχωρίζω, διαπαύω, ῶ, ἀπάγω, χωρίζω ἀπό, ἀφέλκω.

Abstraxit,

Abstraxit, ἀφείλκυσεν.
Abstringo, ἀπολύω.
Abstrudit, ἀπωθεῖ.
Abstrudo, ἀπωθέω, ῶ, ἀποκρύπτω.
Abstrusit, ἐξώθησεν.
Abstrusus, ἀποκρυφ-ος, κρυφαῖ-ος, ἀνακεχωρικώς.
Abstulit, ἀφείλατο.
Absit, μὴ γένοιτο, μὴ δῆτα, μὴ συμβαίνη.
Absum, ἄπειμι, ἀπολείπω, ἀποθέω.
Absumedo, ἀνάλωμα, δαπάνη.
Absumo, δαπανῶ, ἀποδαπανῶ, ἀποτρύω, ἀναλίσκω, διαφθείρω, κατίδω.
Absumptam, ablumpta, ἀφειλάμην, κατανηλώθητα.
Absurdè, ἀτόπως.
Absurditas & Absurdum, ἄτοπον, ἀτοπία, ἄτρεπον, ἀλόγιστον, ἀμαθές.
Absurdum, ἀνάρμοστον, ἄπηχες, ἀσύφηλον.
Absurdus, ἄλογ-ος, ἄποπ-ος, ἀδόξ-ος, ἀλόγιστ-ος.
Abterminatus, ἀφορισθεὶς, ἐξοστρακισθείς.
Abundans, δύπορ-ος, λαβρὸς, δαψιλὴς, ἄφθον-ος, πλουσιόδωρ, πλεῖσπ-ος.
Abundanter & Abundè, ἐξαρκέντως, ἀφθόνως, διαρκῶς, διαρκῶς, λιπαρῶς, ἀδόλως, δύποροις, πλουσίως, ἐκ πλουσίας, δαψιλῶς.
Abundantia, δύπορία, δύθλωσία, πλεῖστοσία, ἀφθονία, δαψίλεια, εὐφονία, φυσία, πλουσία.
Abundare, πλουσιάζειν.
Abundat, πλεονάζει.
Abundatio, πλημμυρὶς, κατακλυσμὸς, ὑπέκλυσις, χύσις.
Abundè, πλουσίως, αὐτάρκως, ἱκανῶς.
Abundo, δύθλωσία, & -ομαι, δύπορέω, ῶ, πλουσιόδωπν-ος, γέμω, δαψιλεύομαι, ἐκκυμαίνω, πλεονάζω.
Abvolo, ἀφίπτημι vel ἀφίπταμαι.
Abusio, παράχρησις.
Abusivè, καταχρηστικῶς.
Abusivus, καταχρηστικὸς, ἄχρηστ-ος.
Abusus, κατάχρησις, ἀπόχρησις.
Abusus, a, um, ἀποχρησάμενος.
Abutentes, ἀποχεόμενοι, παραχεόμενοι.
Abutitur, παραχρᾶται.
Abuto, καταχράομαι, χεῶμαί τινι, ἀποχράομαι, χέομαί τινι κακῶς vel ἀπόχεσκάλας, παρακατάχρησις.
Abyssus, ἄβυσσ-ος.
Ac, ἠ, ἤ.
Acacia, ἀκακία.
Academia, Ἀκαδημία.
Acanthus, ἄκανθ-ος.
Acatium, ἀκάπιον.
Accanto, προσᾴδω.
Accedere, προσπίνειν.
Accedere lententiæ, συγκαταψηφοῦσί τινι.
Accedit ad hæc, ὑπάγινε) τάυτις.
Accedo, προσβαίνω τινὶ, παρεγγίνομαι, προσέρχομαί τινὶ, ἀφικνέομαι, εἰσαφικνέομαι, προσείμι, μετέῖμι, συμπεριγίνομαι.
Accelleratio, ἔπειξις, ταχεία, σπουδή.
Accelero, σπεύδω, ὑπὸ ταχύνω, ἐγκινέω, ῶ, κατασπεύδω.
Accendere, ἐξάπτειν.
Accendo, ἀνακαίω π, ἅπτω, ἀνάπτω, διαπυρῶ, καίω, πίμπρημι, κατα-πίμπρημι.
Accendo rursus, ἀναρθῶ, ἀναίω.
Accensio, εἰσβολή.
Accenter, εἰσαγωγεὺς, βάλαρχ-ος.
Accensus, ἠμμμένος, ἀπέμπων, θαλυσίμυος, ἔξαπτ-ος, ἀνημμένος, ἐμπεμπτ-ος, πεφλογισμένος, πεφασμένος.
Accentus, προσῳδία.
Acceptio, λῆψις, προσλημψις.
Accepto, λαμβάνω, προσδέχομαι, ὑποδέχομαι.
Acceptum, κεχρεωσμένον.
Acceptum habeo, χάρις ἐστί τινι, vel ὀφείλεται τινι.
Acceptum fecit, προσεδέξατο.
Acceptum fero, συλλογίζομαι, ἀναπίθημί σοι τοῦτο, ἀφίεω, ἀποχάρω.
Acceptus, δεκτὸς, χαριεὶς, ἀσπαστὸς. καταθύμι-ος, εὐπροσδεκτ-ος, προσληπτὸς.
Accerfitor, ὁ κλήτωρ, κλητήρ.
Accerfitus, a, um, προσκληθεὶς, μετακληθείς.
Accerfo, κατακαλέω, ῶ, μετακαλέω, ῶ, μεταπέμπω, προσπέμπω τινά.
Accerfo aliquem crimine conjurationis, ὑπακαλέω τινὰ συωμοσίαν τινί.
Acceflio, ὑπόδοχὴ, προσθήκη, προσθῆκαι, ἐπίκτησις, αὔξησις.
Acceflit, προσῆλθεν.
Acceflu difficilis, δυσέμβατ-ος, δυσέμβολ-ος.
Acceflu facilis, ὀφόδρομ-ος, εὐπρόσπτ-ος.
Acceflus, ἄφιξις, ἐμβολὴ, ἐπέλευσις, προσόδ-ος.
Accidens, σύμπλαμα, συμβεβηκός.
Accidentia, συμβεβλήματα, ἃ συμβαίνοντα.
Accidit, συμβαίνει μοι, ἐνδέχ-ῃ, συμπίπτει, καθήκει, & active πάρω.
Accido, συμπίπτω, προστυγχάνω.
Accido, προκόπτω, ἐκπροχω
Accieo, μεταπέμπω τινα, ὑπακαλέομαι, ῶμαι, προσπέμπω.
Accingi, ὑπαζώννυμαι.
Accingo, προζώννυμι, διαζώννυμι, διασκευάζω, ἑτοιμάζω.
Accino, προσᾴδω vel προσψάλλω τινὶ, παρᾳδέω, ῶ.
Accinxit, παρεσκευάσατο.
Accio, προσκαλέω vel μετακαλέω, ῶ, πνα.
Accipere, δέχεσθ-αι, λαβεῖν.
Accipientibus injuriam, τοῖς ἀδικουμένοις.
Accipio, λαμβάνω, προσλαμβάνω, παραλαμβάνω, δέχομαι & ἀποδέχομαι & προσδέχομαί τι, ἀναιρέω, ῶ, κομίζομαί τι παρά τινος.
Accipiter, ἱέραξ, ἴρηξ, κέρκαξ, ἀστερίας.
Accipitrarius, ἱερακοτρόφ-ος.
Acciſſo, id eſt, ſimulo, ἀκκίζω.
Accitus, a, um, προσκληθεὶς, μετακληθείς.
Accitus, ûs, u', μετάκλησις, προσκλησις, προστπεμψις.
Acclamatio, ὑπακραυγὴ, ὑποφώνημα, ὑπερβόημα, ἐυφήμησις.
Acclamito, προσφωνέω, ῶ, ἐσαναβοάω, ῶ.
Acclamo, ὑπακράζω, ἐπαναβοάω, ῶ, ὑπερωνέω, ῶ, ὑπάχω, ἐυφημέω, ῶ.
Acclinis & Acclinus, ὑπόκλινὴς, προσκλινής.
Acclino, ὑπόκλινω, προσκλίνω.
Acclive, ὑπόκλινές.
Acclivis & Acclivus, ἀμφίκρυπ-ος, ἀναφερὴς, ἀνάντης, ἐπάντης, παράντης, προσάντης.
Acclivitas, ἀναφέρεια.
Accola, πάροικ-ος, προσοικ-ος, πλείοικ-ος.
Accolæ, ἀγχοῖκίτιες.
Accolo, παροικέω, ῶ, & προσοικέω, ῶ, πνι.
Accommodat, ἁρμόζει.
Accommodatè, ὑπηνδείως, ἱκανῶς, λυπτελῶς.
Accommodatio, ὑπηνδειότης, ἐξαρκεσκὴ, προσοικείωσις.
Accommodatiſſimum, ὑπηνδέστατον.
Accommodatus & Accommodus, ὑπήνδ-ης, ἱκανὸς, λυπτελὴς, οἰκεῖ-ος, ἁρμόδι-ος, ἁρμοῦσαν τινί.
Accommodo, ἁρμόζω vel προσαρμόζω, vel ἐφαρμόζω πνί τι, προσοικείω, ῶ, συμβιβάζω, πρωτίθημι, προσχωρέω ῶ.
Accredo, ὑπιστεύομαι.
Accrementum & Accretio, ἐπαύξησις, ὑπίδοσις.
Acreſco, ἐπαυξάνομαι, συναύξομαι, ὑπηύξομαι, προσφύομαι, ὑπιδίδωμι.
Accubatio & Accubitus, ἀνάκλισις, κατάκλισις, λοχεία.
Accubitorium, ἀνακλιντήριον.
Accubitus, ἀνάκλισις.
Accubo & Accumbo, παράκειμί τινι, κατακλίνω, συνεκκατακλίνομαι, ἀνάκειμαι, κατάκειμαι, ἀναπίπτω τῆς γῆς vel ὑπὸ τῆς γῆς.
Accudo, κόπτω, τυπόω, ῶ.
Accumbo, κατακλίνω, κατακλίνομαι, ἀνάκειμαι, ἀναπίπτω.
Accumulatè, σωρηδὸν, πυκνῶς.
Accumulatio, ὑπασώρευσις, συναθροισμὸς, ἥπτις.
Accumulatus, ήτὸς, ήτμένος.
Accumulo, ἀθροίζω, συνάγω, ὑπασωρεύω, κατασωρεύω cum acc. συμφορέω, ῶ, νέω & νάω.
Accuratè, ὑπομελῶς, ἀκριβῶς, λιπαρῶς & λιπαρίας, πολυπράγμονος.
Accuratè perſequi, ἀκριβολογεῖσθαί τι & ὑπὲρ τινος, & περί τινος.
Accuratio, ὑπομέλεια.
Accuratus, ὑπομελὴς, ἀκριβὴς, λιπαρὴς, & poſſ. ὑπομεληθείς.
Accuro, ὑπομελῶμαι, ἐξακριβόω, ῶ.
Accurro, ὑπατρέχω, προστρέχω, ὑπαθέω.
Accurſus, προσδρόμημα.
Accuſabilis, αἰτιατὸς, ἐλεγκτὸς, ὑπομέμπτ-ος.
Accuſare, κατηγορεῖν.
Accuſare falsò, συκοφαντεῖν τινα, ψευδῶς κατηγορεῖν τινα τόνε, vel τινὸς φόνε, de cæde alicujus.
Accuſari, δίκλω ἔχειν, κρίνεσθ-αι, γίνεσθ-αι ἐν αἰτίᾳ, ἐν αἰτίαις εἶ), κατηγορεῖσθαι, γραφεσθαι, ὅτι κρίσει παρεδόθη, αἰτίαν ὑπομένειν.
Accuſatio, ἔγκλημα, κατηγορία, αἰτίασις, γραφή.
Accuſatio, id eſt, conqueſtio, κατάμεμψις, λαβὴ, μῶνι, ὑπαίτιον.
Accuſator, κατήγορ-ος, δίωκων, κρίνων, γραφόμεν-ος, διώκων, τῷ αἰτίᾳ ἐπενέγκων.

Accusatoriè, ὑπομεμπτικῶς, κατηγορικῶς.
Accusatorius, ὑπομεμπτικὸς, κατηγορικός.
Accusatus, ἐγκληθεὶς, κεκριμένος, ὑπομένας αἰτίαν.
Accuto, ἀμβλύνω, ὥμυν σε τάτα, κατηγορέω, ὦ, πινα φόνε & πνὸς φόνε, ἐγκαλέω, ὦ, ἐπιπλήττομαι, ὤμυν, μέμφομαι, διαβάφω, πνι αἰτίαν ὑπφέρω vel ἐπάγω, δικαστηρίν πνι καθίζω, ἐπενέγκω γραφὴν πρός πνα, οι αἰτίαν ποιέομαι, ἔμαί πνα, δι' ὠτίας ἔχω, ὑποδείκνυμαί τινα.
Ac, div, κ, ἢ ὁπόπολύ.
Acedia, id est, incuria, ἀκηδία.
Aceo, id est, acidus sum, ὀξίζω, ὀξυώω.
Aceratus, id est, paleis plenus, ἀχυρώδης.
Acus, eris, ἀχυρών.
Acer, eris, arbor, Ϛφένδαμνος, ἡ.
Acer, acris, ὀξὺς, δριμὺς, ἄτρεπτος.
Acerbè, πικρῶς, σφυρᾶς, χαλεπῶς, δεινῶς, τραχέως.
Acerbissimum, δεινότατον.
Acerbitas, κότος, πικρία, ὀξύτης, σφυρότης.
Acerbo, id est, acerbum reddo, πικαίνω, τραχύνω.
Acerbum, ὠμόβιον, πικρόν.
Acerbus, πικρὸς Ϛφοδρὸς, ἀηδὴς, σφυρὸς,
Aceres, σίτε λέπυρα.
Acero, id est, paleis perfundo, ἀχυρόω.
Acerosus, id est, paleis plenus, ἀχυρώδης.
Acerra, θυμιατήριον, λιβανωτρὸς.
Acerrimus visus, ὀξυτάτη ὄψις.
Acerrimus visu, ὀξυωπεστάτος, ὀξυδερκέστατος.
Acervatio, σώρευσις.
Acervatim, σωρηδὸν, ἀθρόως.
Acervo, as, σωρεύω.
Acervus, σωρὸς, ὄγκος, θῆμων, θὶν & θὶς, ὁ ἢ ἢ.
Acescit, ὀξίζει.
Acesco, ὀξυώμαι & ὀξίνω, ὀξύζω, πικρὸς ἔζω.
Acerabulum, ὀξύβαφον, ἐμβάφιον, κοτύλη.
Aceraria, τροφίμα.
Acetarium vas, ὀξὶς, ἰδος· ὀξύβαφον.
Acetum, ὄξος, εος, τὸ, ὀξάλμη.
Achates, gemmæ nomen, ἀχάτης.
Acheron, fluvius infernalis, ἀχέρων.
Achetæ, id est cicadæ, ἀχέτ).
Achilus, id est, pabulo destiturus, ἄχυλος.
Achillea, herbæ nomen, ἀχίλλιον, χιλιόφυλλον
Acia, δάμμα.
Aciarium, ῥαφιδοθήκη.
Acicula, ἀκαινήριον, βελόνη, ὀφρύη, ῥαφίδιον, ἀπιστήριον, ἀπιστήριον.
Aciditas, ὀξύτης, σφυρότης.
Acidulus, ὑποξυς, ὀξύδης.
Acidum reddo, ὀξυώω.
Acidus, ὄξυς, εῖα, ύ· ὀξεῖος, ὁ.
Aciem instruere, παρατάττειν, ἐπιτάττειν, παρατάττειν δύναμιν· παρασκευάζειν ποιεῖν.
Acies falcis & gladii, ἄκμη, ἀκὶς, αἰχμὴ, ἀκμὴ, ἀκωκὴ, ὀξύτης, ἀκένη.
Acies exercitûs, πάρταξις, σὶξ, τάγμα.
Acies oculorum, γλαύκη, βλέμμα, πέρη, ὀξυδερκὴς
Acinolus, ῥαγώδης, ἐυφόρος.
Acinus & Acinum, ῥάξ, γὸς, ὁ ἢ ἢ· ῥὰξ, πυρίδ.
Aci-penser, piscis, ἔλλοψ, ὄγυσος.
Acolutus, id est, servus, ἀκόλουθος.
Acone, id est cos, ἀκόνη.
Aconitum, herbæ genus, ἀκόνιτον.
Aconitia, id est, jucula, ἀκόνιτα.
Acontiæ, serpentum genera, ἀκοντίαι.
Acor, ὀξύτης, σφυρότης.
Acorona, planta quædam, ἄκορνα.
Acquiesco, σέρνω, ἡσυχάζω, ἀρέσκομαι, ἀσπαπαύομαι, ὑπαναπαύομαι, ἀρέσκομαι, ὑπακούομαι.
Acquiesco rebus, συμφέρομαι τοῖς πράσσι, σέρνω τάτα, ἀρέσκομαι τίσδε, ἐυαρεστῶμαι τάτοις, ἐμμένω τοῖς καθεστηκόσι, μένω ἐν τάτῳ, ὅτι τάτῳ χαίρω, ἀρέσκομαι & ἀγαπάω, ῶ, & συγχωρέω, ῶ, cum dat.
Acquiro, ἀντίκομαι, πυγχάνω, ὀπατυγχάνω, κτάομαι, προσκτάομαι, πεποιέομαι, ἔμαι, προσπορίζομαι, περιάπτινί.
Acquisitio, προσπόησις.
Acredo, πικρία.
Acredula, id est, luscinia, ἀηδὼν, ἀηδὼ, φιλομήλη.
Acrimonia, ὀξύτης, δριμύτης, Ϛφοδρότης, σφυρότης, πικρία.
Acris, acre, ὀξὺς, δριμὺς, ἄτρεπτος.
Acris ira, ὀξύθυμος, ὀξυθυμίας, ὁ.
Acriter, πικρῶς, ὀξέως, δριμὺ, δριμέως, σφόδρα, ἐπίνας.
Acritudo, πικρία, ὀξύτης, δριμύτης, σφοδρότης, σφυρότης.
Acrodrua, id est, lignosum putamen habentia, ἀκρόδρυα.
Acrostichis, ἀκροστιχίς.
Ac, si, ὡς ἂν εἰ.
Ac siquis, ἐανδέ τίς.
Acta, æ, id est, littus, ἀκτή.
Acta, orum, πρᾶξεις.
Actio & Actus, πρᾶξις, ἔργμα, δρᾶσις.
Actio, id est, accusatio, κατηγορία, ἔγκλημα, αἰτία.
Actionem intendere, ἀγωνίζεσθαι, δίκλω εἰσάγω, λαχεῖν δίκλω τινὶ τῆς κατηγορίας injuriarum.
Actito, ἐνεργέω, ῶ, πραγματεύομαι.
Activè, ἐνεργητικῶς, πρακτικῶς.
Activus, ἐνεργητικὸς, δραστικὸς, ἐνεργητήριος, ἐνεργὸς, πρακτικός.
Actor, ποιητὴς, πράστηρ, δραστὴρ & δρατὴς.
Actor, id est, accusator, κατήγορος, δικάκων.
Actor, id est, patronus, συνήγορος.
Actor, id est, histrio, ὑποκριτὴς.
Actualis scientia, πρακτικὴ.
Actuarium, id est, oneraria navis, ὁλκὰς, ἀδος, ἡ.
Actuarius, id est, actorum scriba, γραφεὺς.
Actuarius, id est, facilis, ἐυάγωγος.
Actum est, id est, perit, πέπραγται, ὄλωλεν.
Actuosè, μεμελημένως, δραστικῶς.
Actuosus, φιλόργος, ἐργάδης, πρακτικός.
Actus, subst. πρᾶξις, πραγματεία.
Actus, a, um, πεπραγμένος, πραχθείς. In ipso Actu, ἐπ' αὐτοφώρῳ.
Actutum, αὐτίκα, παρὰ χρῆμα.
Ac veluti, καθάπερ.
Acuens visum, ὀξυώπης, ὁ ἢ ἢ.
Aculeatus, ἀκανθώδης, ἐγκεντρὶς, κεντρωτός.
Aculeos in animis relinquere, τὰ κέντρα ἐγκαταλιπεῖν τοῖς ἀκροωμένοις.
Aculeum, γράνιον.
Aculeus, κέντρον, ἄκανθα, ἐγκεντρὶς, καρφίον, ὄγκος, ἦλος.
Acumen, δεινότης, ὀξύτης, ἄκρον.
Acumen auditûs, ὀξυηκοΐα.
Acumen ingenii, ἀγχίνοια, σωφρεσις.
Acuminatus, κεντρώτης, ὀξυτενής.
Acumino, ὀξυώω.
Acuncula, acus, ἀκίς ἔα.
Acuo, ὀξυώω, θήγω, θηγάνω, ἀκεναίω.
Acupedius, ὀξύπους.
Acupictores, πολυκίστης, φρυγίονες, οἱ ζωάφοι ἐργάζ).
Acu-pictus, κιτὸς, πολύκιτος.
Acu-pingere, βελόνῃσι, ποικίλλειν.
Acus, eris, ἄχυρον, ἄθηρ, σκύβαλον.
Acus, ûs, ἀκίς ἔα, ῥάβδη, ῥαφὶς.
Acutè, ὀξὺ, ὀξέως, λιγέως
Acutè vociferans, ὀξυβόας, ὁ ἢ ἢ· ὀξυωπὰς & ὀξυώπης, ὁ.
Acutus, ὀξύς.
Ad, παρὰ, πρὸς, εἰς & ἐς cum acc. ἔτι & Att. ἄς.
Adactio, βίασις, ἐπαγωγή.
Adactus, ἐπακτος, βιαθεὶς, εἰσαχθεὶς, ἀναλωθεὶς.
Adagium, παροιμία.
Ad alimonia, πρὸς τὰ ἐφόδια
Ad amussim, ἀκριβῶς, κατ' ἀκρίβειαν, πρὸς στάθμην.
Ad decollandum, εἰς ἀποκεφαλισμόν.
Ad deportandum, πρὸς ἀζημίαν.
Ad exportandum, πρὸς τὸ ἀζημίαν.
Ad exultandum, πρὸς τὸ γαυριᾶν.
Adæquatio, ἐπίσωσις, παρίσωσις.
Ædificio, πρὸς οἰκοδομέω, ῶ.
Adæquè, ἐπίσης, πρὸς τὸ ἴσον.
Adæquo, ἐπισόω, ῶ, ἀζημιόω, ῶ, ἀπαρτίζω, ἀπισθόω, ἐμαλίζω.
Adærat, ἀποχαλκίζ).
Adæratio, ἐξαργύρισμός.
Adæro, ἐξαργυρόω, ῶ.
Adæstuo, ὑπεζέω, ἐκπυμαίνω, προσπυμαίνω cum dat.
Adaggero, ὑπασωθρίζω.
Adagium & Adagio, παροιμία, ἔπος, λόγος.
Adalligo, ἀναδέω, καταδέω ἀνάπτω, διαναπτω, ἐναπτω, παραμαπτω, ἁπτω, ἐφάπτω, καθάπτω, ἀπεκθάπτω, ἀπαπτω, προσάπτω.
Adamantinus, ἀδαμάντινος.
Adamas, ἀδάμας.
Adamat, ἔρει, φιλεῖ.
Adamatorius, ἐρωτικὸς.
Adamo, ὑπερφιλέω, ῶ, τινα, ἀγαπάω, ῶ.
Adaperio, ἀνοίγω, παροιγνύω, προσοιγνύω, ἐμφανίζω.
Adapertilis & Adapertus, ἀνεῳγμένος, ἐυάνοικτος.
Adapto, ἁρμόζω τί τινι, ἐπαρτύω, διαπηγνυμι.
Adaquo, ποτίζω τινα, ὑδραίνω.

Adarca vel Adarces, concreta quædam salsitago, ἁλίπηξις.
Adareo, καταμιμεῖσθαί τινα.
Adauctus, ûs, ui, ἐπαύξησις.
Adaugeo, ἐπαύξω, αὐξάνω.
Adbibo, ὑπαπίνω, cum gen. vel acc.
Adblandior, παρακολακεύω, ῶ, ὑποστίνω, ὑπαμείλλω.
Adcognosco, ὑπομιμνήσκω.
Adcopiosus, εὔπορος.
Adcorporo, συμματοποιέω, ῶ.
Adcresco, ὑπαύξομαι, ὑπαφύομαι.
Addecimo, ὑποδεκατεύω, ῶ.
Addenso, πυκνόω, ῶ.
Ad dexteram, Ad sinistram, ὀπὶ δεξία, ἐπ' ἀριστερά.
Addi, προστίθεσθαι.
Addico, id est, vendo, ἀποπωλέω, ῶ, καταδημόσιον ποιῶ, ὑποκηρύττω.
Addico, id est, pronuntio, ἐπαγγέλλω, ὑποκηρύττω.
Addico, id est, condemno, καταδικάζω.
Addictio, id est, condemnatio, καταδίκη.
Addictus sum, ἀφιερῶμαι, ῶ, τινι, δεδίδωμαι cum dat.
Addidit, προσέθηκεν.
Addisco, id est, bene disco, προσμανθάνω. προσλαμβάνω τι ἢ ὑπομένω.
Additamentum, ὑπόβλημα, προσθήκη, παρεμβύκη.
Additio, προσθέσις, προσθήκη, προσθήμα.
Additum, προστεθέν.
Additus, a, um, προσθετός, προστεθειμένος.
Addo, ὑπατίθημι, vel προστίθημι τί τινι, ὑπιβάλλω τι, προστιθῶμι, συμπίπτω τι πρός τι.
Addoceo, προσδιδάσκω.
Addormio, κοιμίσομαι.
Addormisco, προσκοιμίσομαι, ἄμαι.
Addubitanter, διαπορητικῶς.
Addubitatio, ὑπόρησις, διαπόρησις, ὑπαπορία.
Addubitatus ὕποπτος, ὑποπτευθείς.
Addubito, ἀμφισβητέω, ῶ, περί τινος, διαπορέω, ῶ, ἐνδιαιτάζω, ἀμείβομαι, ὑποπτεύω.
Adducere in suspicionem, ἄγειν τινα εἰς ὑποψίαν.
Adduco, ἀνάγω, διάγω, ἐνάγω, ἐπάγω, παράγω, προσάγω, συνάγω, ὑπάγω τι εἰς τι.
Adducor, ἀνάγομαι, προσάγομαι, cum acc. προσπίπτω, cum inf.
Adductæ, προσηγμένιαι.
Adductio, ἀναγωγή, παραγωγή, προσαγωγή, συναγωγή.
Adductus, ἀναγόμενος, παραγόμενος, προσαγόμενος, συναγόμενος.
Adductus donis, πειθόμενος ὑπὸ δώρων.
Adduplico, διπλόω, ῶ, ὑποδιπλασιάζω.
Addŭo, καταφάγω.
Adegit, προσώθησεν.
Adegitat, συνάγει, συνελαύνει.
Ademptio, ἀφαιρέσεις, ἀφορισμός.
Ademptus, ἀφαιρεθείς.
Adeò, id est, usque eò, ἕως, ἕστε, ὡς, εἰς τοσοῦτον.
Adeò, ut, τοσοῦτον, ὥστε cum ind. vel inf.
Adeo, id est, adorior, seu aggredior, ὑποχείρω, ῶ, τινι, vel προς τινα, ἀπομαι τινος.
Adeo hæreditatem, εἰς τὰ κτήματα παρέρχομαι, ἐμβαίνω εἰς τὴν κληρονομίαν, κληρονομέω, ῶ, κληρονομίας.
Adeps, στέαρ, πιμελή, ὀξύγλισον, ἄλειφαρ, ατος, δημός.
Adepti, τυχόντες.
Adeptio, ὑπατυχία, ὑπίτευξις, ὑπόλαυσις.
Adeptus, ὑπατυχών· ὑπολαύσας.
Adequito, id est, equitando propiùs accedo, προσπαίζω, προσπαιδία, παρίππευα.
Aderes, πάρει.
Adeundum est, παρεμπτέον ὅτι, δίκαιον παρελθεῖν.
Aderco, ὑπάρχω, προσυπάρχω, παρέχω, κομίζω τι, παρακαθυδάζω, cum acc.
Adfringo, προσάγνυμι.
Adgannio, προσανύζομαι, cum dat.
Adgomerati, συναθροιζόντες.
Adhabito, περιοικέω, ῶ.
Adhæc, ἄμα ὃ, ᾗ εἰς ταῦτα, πρὸς τούτοις, ὑπὸ τούτου, πρόσεστι.
Adhæreo, προσέχομαι, vel προσέχομαι, προσκολλάομαι, ῶμαι, προσπλάπτομαι, συνάπτομαι, προσήκομαι, omnia cum dat.
Adhæsio, προσκόλλησις.
Adhalo, προσπνέω, προσπνεύζω.
Adhamo, ἀγκιστρεύω.
Adhibeo, ὑπανέμω, vel διανέμω τι, προσέχω, προσφέρω, παραλαμβάνω.
Adhibeo curam & diligentiam, ἔχω, vel ποιέω, ῶ, ὑπιμέλειάν τινος.
Adhibeo in consilium, παρακαλέω, ῶ, σε, εἰς συμβουλὴν, παραλαμβάνω τὴν συμβουλὴν, συμβουλεύομαί τινι.
Adhibeo mentem, προσέχω νοῦν τινι, vel προσέχω τὸν νοῦν τινι.
Adhisuit, προσπενέγκατο.
Adhinnio, προσχρεμετίζω.
Adhorreſco ὑπαπλήττομαι, ὑπαφρίττω.
Adhortatio, διακελευσμός, ἐγκελευσμα, ἐγκελεύσις, παραίνεσις, προτροπή, παρεγκλησις, παρακέλευσμα, παρακελευσμός, παρακέλευσις.
Adhortator, παρακλήτωρ, προτρέπων, παραινέτης, ἐρεθιστής, ἐργατικός.
Adhortatorius, παρακελευστικός.
Adhortor, ἀνθορλέω, ῶ, σε, προτρέπω τινα εἰς, vel ἐπ' ἀρετὴν, παρεγκαλέω, ῶ, ἐγκελεύομαι, διακελεύομαι, ὑπακελεύομαι, παρακελεύομαί σε τοῦτο, ὁρμάω.
Adhuc, μέχρι τούτου, μέχρι νυνὶ, πρόσετι, ἔτι.
Adhuc hodiè, ἔτι καὶ νυνὶ.
Adjaceo, παρέκειμαι, vel προσκειμαί τινι.
Adjectio & Adjectus, ûs, ui, ὑπόθεσις, προσβολὴ, ὑπόβλημα.
Adjectitius, ὑπόθετος, παραβλητικός.
Adjectivum, ὑπόθετον.
Adjectus, a, um, ὑποτεθεὶς, προσκείμενος, ὑποβεβλημένος, προσβεβλημένος.
Adiers, προσερχόμενος.
Adigo, id est, adduco, προσάγω, εἰσάγω, ἐπάγω.
Adigo, id est, cogo, ἀναγκάζω, βιάζομαί τινα, περίσσομαί τινα εἴς τι.
Adjicio, ὑπιβάλλω τι, προσεμβάλλω τινι, προστίθημι, παραζεύγνυμι.
Adjicio animum rei, vel ad rem, προσέχομαί τινι, ἐπέχω τινι τὸν νοῦν, vel νοῶ.
Adjicio oculos in aliquid, ἐπέχω ὀφθαλμούς τινι.
Admitt, ἀφαιρέπαι.
Admo, παρέλω, ἀφαιρέω, ῶ, vel ἐξαιρέω, ῶ, τί τινος, vel τινά τι, παραιρέω, ῶ, τι & τινά τι, vel τινός τι.
Adimpleo, ὑπαπληρόω, ῶ, vel προσαπληρόω, ῶ, τι, ἀναπλέω, ῶ.
Adinco, ἐπαφίημι.
Adinvenio, ἐυρίσκω, ἐφευρίσκω, παρευρίσκω, προσευρίσκω τινί τι.
Adinventio, παράρρησις, ἐξεύρεσις, ὑπόπτηξις, ὑπόπτοδυμα.
Adipatus, στεατίνης.
Adipatus & Adiposus, στεατώδης & σηπτώδης, πιμελώδης.
Adi, e, στεατα, λίπη.
Adipiscitur, ὑπολαύει, ὑπιτυγχάνει.
Adipiscor, προσλαμβάνω, τυγχάνω, ιτυγχάνω, ὑπιτυγχάνω, προσκτάομαι, ῶμαι, ἀντιποιέομαι, ἦμαι, cum gen.
Adipatus, λιπαρὸς, στεατώδης.
Adit, προστρχεῖ.
Aditio & Aditus, εἴσοδος, προσοδος, δίοδος, ὑπόδυσις, ἄφιξις.
Aditu difficilis, ἀπρόσιτος, δυσπρόσοδος.
Aditu facilis, εὐπρόσιτος, εὐπροσίτητος, εὐπρόσοδος, προσπάτης.
Aditus, εἴσοδος, ἔνδυσις.
Adjudico, ὑπαδικάζω, ὑπικρίνω, ψηφίζομαί τινα.
Adjugo, ὑπιζεύγνυμι.
Adjumento esse alicui, εἶναί τινι βοηθὸν, συμπροσισῶ, συμβάλλω, ὑπάρχειν ἐπαρωγίζεσθαί τινι.
Adjumentum, βοήθημα, βοήθεμα, ὑπηρεσία.
Adjunctio, ὑπιζεύξις, ὑπίθεσις, προσθέσις.
Adjunctor, ὑπιζευκτὴρ, ὑπιθέτης, προσθέτης.
Adjungo, παρεζεύγνυμι, προσίθημι, προσατῶ, προσαμιῶπω, τινί τι, κολάομαι, ἄμαι.
Adjuratio, ἐξορκισμός.
Adjurgium, ἔρις, νεῖκος.
Adjurgo, ἐρίζω, λοιδορέω, ῶ, ὑπομέμφομαι.
Adjuro, ὁρκίζω, ἐξορκίζω, ἐπορκίζω τινα, ὁρκίω, ῶ, ἐπορκόω, ῶ, ἐπομόω, ῶ, vel ἐπόμνυμι.
Adjuto, προσβοηθέω, ῶ.
Adjutor & Adjutrix, βοηθὸς, ἀρωγὸς, ὑπηκοος, συμβοὸς, ἀλκὴρ, ἀλεξήτης, βοηθέτωρ.
Adjutorium, βοήθεια, βοήθημα, ὑπηρεσία, ἀλεξήθριον.
Adjutus est, ἀρεληθη.
Adjuvamen, βοήθεια, βοήθημα, ὑπηρεσία.
Adjuvator & Adjuvatrix, βοηθὸς, ἀρωγὸς, συμβοὸς, ἀλκὴρ.
Adjuvo, βοηθέω, ῶ, cum dat. ἀρωγῶ, ὀφέλλω, ὑπηκοέω, ῶ, ἐπωφελέω, ῶ, συμφελέω, ῶ, βοηθορμέω, ῶ.
Adjuvote, συμπόμαί σοι τῶ πόνω, συμπεφορμᾶ σοι τὸν πόνον, ὠφελέω, ῶ, τινι, συμφελέω?

Φελέω, ῶ, τινι.
Adlatro, πελαπωρέω, ῶ.
Adlubesco, ἀρέσκομαι.
Admando, ὀπτάπω.
Admembratim, κῶλ μέλ☉.
Admetior, ὀπιμεβέω, ῶ, πεφιμεβέω, ῶ.
Adminiculor, ὑπερείδω, ερείζω, ὑποστηρίζω, βοηθέω, ῶ, χαρακίζω.
Adminiculum, χάραξ, χαράκιον, ἔρεισμα, ἔρεισμα, βοήθια, βοήθημα, ὀπικεία.
Administer, ὑπηρέτης, διάκον☉.
Administra, ὑπηρέτις.
Administratio, διοίκησις, διακονία, ὑπηρεσία, ἐχείρησις.
Administrator, διοικητὴς, ὑπηρέτης, ὀπίζ☉.
Administratur, ὑξυπηρέτησεν.
Administro, διοικέω, ῶ, ὑπηρετέω, ῶ, ἀμφιλέω, ῶ, & καβυβιώω, cum acc. διαπίπημι τὰ κοινὰ τ πολέως, διὰ χθὸς ἔχω πὼ πόλιν.
Administro malè, ἐκδιαιτάω, ῶ, τιν☉, παεκδικέω, ῶ, τι.
Administro sacramenta, μυσήρια διαμελίζω.
Admirabile, παεκδοξον.
Admirabilis, θαυμάσι☉, θαυμαστὸς, ὀυδόκιμ☉, ἀγαστός.
Admirabiliter, θαυμαστὸς, θαυμαστῶς, ἐκπλαγῶς, ἀγαμβίως.
Admirandus, θαυμάσι☉, θαυμαστὸς, ὀυδόκιμ☉, ἀγαστός.
Admiratio, θαῦμα, θαυμασμὸς, θάμβ☉, θέλγμα, θαυματοποιία.
Admirationi fuit, θαυμάζομαι κατά τι, ἐκπλήπομαι.
Admirator, θαυμαστὴς, ἀγαστὴς, θελκτήρ.
Admiror, θαυμάζω τινὰ τ σοφίας, vel ὀπὶ σοφίᾳ, ὀπὶ θαυμάζω, ἄγαμαι, ἐπάγαμαι, ὀπίπω, καταὀπίπω, σεβάζω.
Admiscco, ὀπιμίγνυμί τινι, παεκπλέκω.
Admisit, διήμαφτεν, ἐποίησεν, ἐπεχείρησεν.
Admissarium admitto, ὀχόβω.
Admissarius, sc. equus, ὀχοβλὴς, ὀχεῖος, ἀναβάτης, θορ☉.
Admissio, εἰσδοχὴ, εἰσαγωγὴ, συνχώρησις, ὀχεία.
Admissum, sc. scelus, πλημμέλεια, πλημμέλημα, ἁμαρτία.
Admissura, sc. equæ, ὄχβυμα, ὀχεία.
Admissus, θορσδεχθείς.
Admistio, μῖξις, ὀπιμῖξις, θορσμῖξις.
Admistus, ὀπιμικ☉, θορσμικ☉.
Admittere, ἀμαρτάνειν.
Admitti, καταδέχεσθαι.
Admitto, ἀρμὸν εἰς, θορσδέχομαι, cum acc. ἐφίημι, παρίημι, θορσπημί τινα εἴς τι, θορσάγω, ἐγκρίνω, εἰσφέρω.
Admitto flagitium, ἑαυτὸν, vel αἰσχρόν τι ποιέω, ῶ, vel ἐργάζομαι, πλημμελέω, ῶ, τι.
Admodulor, θορσᾴδω, ἀνθιμελίζω.
Admodùm, ἀπαρτι, ἑαυτῶς, ἱκανῶς, κοιμδῶ, πάνυ.
Admolior, ὀπιχρίω, ῶ.
Admoneo, παεκκαλέω, ῶ, τινα ὀπί τι, παραινέω ῶ, cum dat. νεθετέω, ῶ, ἀναμιμνήσκω, ὑπομιμνήσκω.
Admonitio, νεθέτησις, νεθέτημα, παραίνεσις, ἀνάμνησις, ὑπόμνησις.
Admonitor, παραινέτης, νεθέτης, ὀπομνηματιστής.
Admonitorius, παραινετικὸς, νεθετικός.
Admonitus, παραινούμεν☉, παραινεθείς.
Admonuit, ὑπεμνησεν.
Admordeo, ὀπιδάκνω, καταδάκνω.
Admorio & Admotus, ûs, ui, θορσωθῶ, θορσθεσις.
Admotus, a, um, θορσπελαθείς.
Admoveo, θορσίδημί τι θορὸς τι, παραβάλλω, vel θορσβάλλω, τί τινι, ἐφαρμόζω, θορσάγω, πελάζω, θορσπελάζω.
Admoveo manum, θορσάγω, vel παραβάλλω, vel θορσβάλλω τινι τὴν χέιρα.
Admugio, ὀπιμυκήσομαι, ῶμαι.
Admurmuro, ὀπιμορμύρω, θορσμορμυρίζω.
Admutilo, κολοβόω, ῶ.
Adnascor, ὀπιφύομαι, παραφύομαι, θορσφύομαι.
Adnatatio, θορόνηξις.
Adnato & Adno, ὑπονήχομαι, vel παρανήχομαι, vel θορσνήχομαί τινι.
Adnavigatio, εἴσπλο☉, ὀπίπλο☉.
Adnavigo, εἰσπλέω, θορσπλέω, ὀπιπλέω.
Adnectit, ὀπισυνάπ☉.
Adnecto, ὀπιπλέκω.
Adnexa, συνεζευγμένη.
Adnicto, ἐφθαλμιάω, ῶ, ἐπφθαλμιάω, ῶ, ἐπφθαλμέω, ῶ, σπαρθεμύω, πω, ὀπισκαρθαμύσω, πω, ἐνδίλλω.
Adnititur, ἐπερείδ☉.
Adnitor, πειράομαι, ῶμαι.
Adnixus, πεπεχθείς, θορσπλακείς.
Adnominatio, παεκνομασία, θορσενομασία.
Adnomino, παεκνομάζω, θορσνομάζω.
Adnubilo, ζοφόω & ὀπιζοφόω, ῶ.
Adnuit, ὀπιχδύ.
Adnutivum, καθανευλικὸν.
Adnutrio, ὀπιθρέφω.
Adnutritus, ὀπιθρεπτός.
Adobruo ὀπισυγκαλύπω, θορσυγκαλύπω.
Adoleo, θυμιάω, ῶ, κνίσα, act. θύω, ῶ, κνισάω, ῶ, καθαγίζω.
Adolescens, μείραξ, νεηνίας, ἀκμᾶζ☉, ἔφηβ☉, νέ☉, ἀμφήλιξ.
Adolescentia, νεότης, ἥβη, ἐφηβία, ἐφηβότης.
Ab Adolescentiâ, ἐκ μειρακίε.
Adolescentior & Adolescenturio, νεανιδύομαι, μειρακιδύομαι, μειρακιδύομαι, μειρακίομαι ἄμαι.
Adolescentula, νεανὶς, μειρακύλλιον, μειρακίσκη, παιδισκάριον.
Adolescentulus, μειράκιον, μειρακίσκ☉, νεάνισκ☉.
Adolesco, ἀτάλλω, ἐνεάζω, μειρακιδύομαι, μειρακιόομαι, ἥμαι, μειρακίζομαι, ἀωξάνομαι, κεφάζω.
Adoperio, καλύπω, ὀπικαλύπω, ὀπικρύπω; συμπικρύπω.
Adoptatio, ὑοθεσία, εἰσποίησις,
Adoptatitius, Adoptivus, & Adoptitius, ποιητὸς υἱὸς, υἱὸς θετὸς, υἱοθέ☉, εἰσποιητός.
Adoptator, ὑοθετέων, ῶν.
Adoptio, ὑοθεσία, θέσις, ποίησις, εἰσποίησις.
Adoptivus, vide in adoptatitius.
Adopto, ὑοθετέω, ῶ, ὑοποιέω, ῶ, εἰσποιέω, ῶ, τεκνοποιέω, ῶ, παῖδα πάσμαι, ποιέω, ῶ, vel εἰσποιέω, ῶ, παῖδα, εἰς θέσιν λαμβάνω.
Ador, ζέα, χόνδρ☉.
Adoratio, θορσκυνησις, σέβας.
Adordior; ἄρχομαι, ἐπάρχομαι, ὀπάρχω, ῶ.
Adorior, iris vel eris, ὀπιχρίω, ῶ, τινι vel θορὸς τινα, ἐπέρχομαί τινα, εἰσβάλλω, ἐμβάλλω, ἀναβάλλω, ἐφίσταμαι, καταρχω, εἰσβιάζω.
Adornatio, διακοσις, συσκευασία.
Adorno, ὀπικοσμέω, ῶ, ἐνσκευάζω, εἰσκευάζω, διασκευάζω, παρασκευάζω.
Adorno convivium, συγκροτέω, ῶ, συμπόσιον.
Adoro, θορσκυνέω, ῶ, τῷ Θεῷ, & τ Θεὸν, θορσδέχομαι.
Adorsus, ὀπιθέμ☉, καταρξάμ☉.
Adortus, ὀπιχρήσας.
Ad plenum, τελέως.
Adposco, θορσπτέω ῶ, ἐπαξιόω, ῶ.
Adprecor, θορσδέχομαι.
Adprimus, θορὸς τις☉.
Adpugno, θορσμάχομαι.
Adquo, id est, quoad, ἕως, ἕ, μέχρις ἕ.
Adrado, ὀπιξέω, ὀπιξύω.
Adrasus, ὀπίξε☉.
Adrepo, θορσέρπω σι, ἐφερπύζω, ὀπί τινα, ἐφέρπω.
Adruo, ἀναβέπω.
Adscisco, θορσαιρέομαι ἕμαι ἐμαυτῷ τι, ἀπάγομαί μοι δόκιαν, ὀπιποιέομαι, ῶμαι, κινδύνου.
Adsciverit, θορσείληφεν.
Adscribo, θορσγράφω, ἐγγράφω.
Adscriptus in tribum, θορσνεμηθεὶς τῇ φρατρίᾳ.
Adsertor, ἀλεργάτης.
Adsignifico, θορσημαίνω, σημαίνω.
Adsitus, παρέμφυ☉.
Adspecto, ἀφορέω.
Adspectus, ὀπίφασις.
Adspirat, θορσπνέω.
Adspuo, καταπύω.
Adstringitur, κατέχ☉.
Adstipulator, θορσπεφωνητής.
Adstringo, σύφω.
Adsum, ἐγγίζω τινι, vel θορὸς τινα, πάρειμι, παραπυχάνω, θορσκειμαι, παραίπομαι.
Ad summam, ὅλως, ἐν κεφαλαίῳ, κεφαλαιωδῶς.
Ad summum, τὸ μέγιστον, τὸ πλεῖστον, εἰς τὸ ἔσχατον.
Adtexo, παραπλέκω.
Advectio, εἰσαγωγὴ, ἐποχὴ, κομιδὴ, εἰσκομιδὴ.
Advectitius, ἐπακτὸς, παρείσακ☉.
Advectus, παρακομιδείς.
Adveho, ἐπάγω, ἐποχέω, ῶ, εἰσκομίζω -ομαι.
Advelo, ὀπικαλύπω.
Advena, θορσήλυ☉, πάροικ☉, ξέν☉, ἐπήλυτος, ἔπηλυς.
Adveneror, σεβάζομαι, θορσσεβομαι, -ῆμαι.
Adveniens, ὀπίδημ☉, ὀπιδήμι☉.
Advenio, θορσέρχομαι, θορσήκω, ἀφικνέομαι, -ῆμαι, ὀπί τινα, ὀπεάω, παραγίνομαι, μέτειμι, θορσελεύσω.
Adventitia bona, πυγαρά.
Adventitius, ἐπείσακ☉, ἐξωλικὸς, ἔπηλυς, συμβεβηκὼς, ἐπεισοδιώδης, ἐπεισόδι☉.
Adventitius morbus, συμβεβηκὸς νόσ☉.
Advento, θορσέρχομαί τινι, ἔπειμι, παρίσταμαι, ἐπέρχομαι, ἀφικνέομαι, -ῆμαι θορὸς τινα.
Adventor, θορσήλυ☉, πλησιάζων, ἐργοδότης.
Adventus, ἐπιλυσία, ὀπιφανεία, παρεσία, ἀφιξις,

ἀφιξις, ὁπλισμὸς, προσέλευσις.
Adverbero, ὁπλίζω, προσπαίζω.
Adverbium, ὁπλισμὸς.
Adversa, τὰ ἐναντία.
Adversa fortuna, ἀτυχία, δυσυχία, δυσύχημα.
Adversâ fortunâ uti, κακῶς φερόμενον, δυστυχεῖν.
Adversa res, ἀτύχημα, δυστυχία.
Adversam valitudinem, νόσον.
Adversans, ἐναντιόμενος.
Adversaria, ἐφημερίδες.
Adversarius, ἐναντίος, πολέμιος, ἀνταγωνίστης, ἀντίδικος, ἀντίπαλος, ὑπεναντίος, ἐναντίος.
Adversator, ἀντίδικος.
Adversatur, ἐναντίεται.
Adversipedes, ἀντίποδες.
Adversitas, ἐναντίωσις, ἐναντίωμα, ἀντίφραξις.
Ex Adverso, ἀντικρὺ, κατεναντίον, πάλιν.
Adverso flumine navigare, ἀνὰ ποταμὸν πλεῖν.
Adverser, ἐναντιόομαί σοι, ἀντίκειμαι.
Adversum, ἀτυχὲς, ἐναντίον.
Adversùs vel Adversùm, præpositio, πρὸς cum gen. πρὸς, ἀντικρύ.
Adversùm vel Adversus, adv. ἀντικρὺ, ἐναντίον.
Adversus, ἀντικείμενος, ὑπεναντίος.
Advertere animum, ἐφιστάναι τὸν νοῦν, διανεῖν, προσέχειν τὸν νοῦν, ἐπιστῆσαι, βάλλεσθαι εἰς νοῦν.
Adverto, id est, ad aliquem locum verto, παραβάλλω, ὁπηρέω.
Adverſperascit, ἑσπεράζει, ἑσπέρα γίνεται, προς ἑσπέραν ὄρᾳ, κέκλικεν ἡ ἡμέρα.
Advigilo, ἀγρυπνέω, ῶ, τὰς νύκτας, ὁπερεγρήγορα, ῶ, & pro incumbo, seu operam do, προσέχω, τινὶ τὸν νοῦν, σπουδάζω καὶ ἀγωνίζομαι περί τινος.
Adulatio, κολακεία, θωπεία.
Adulator, κόλαξ, θώψ, θωπευτικός.
Adulatorius, κολακευτικὸς, θωπευτικός.
Adulatrix, κολακὶς, κολακευτρία.
Adulor, κολακεύω τινὶ & τινά, θωπεύω, περικαπίζω.
Adulta, ἀκμάζα.
Adulter, μοιχὸς, μάχλος, μέχλος, τίνυς.
Adultera, μοιχαλὶς, μοιχὸς, μαχλὰς, μαχλὶς.
Adulteratus, μοιχικὸς, κίβδηλος, κιβδηλευθείς.
Adulterina moneta, κίβδηλον νόμισμα, ἀδόκιμον, vel παρακεκομμένον, vel ἐκ ὀρθοῦ κοπὲν, vel κεκιβδηλευμένον νόμισμα, παράσημον ἀργύριον.
Adulterium, μοιχεία, μαχλοσύνη, κιβδήλευμα.
Adulterinus, κίβδηλος, μοιχικὸς, μοίχιος, νόθος.
Adultero, vel Adulteror, μοιχεύω, ομαι, μοιχάζω, κηπηλεύω, κακοτεχνέω, ῶ, διαφθείρω, πρὸς γυναῖκα.
Adultero, id est, rem finceram corrumpo, κιβδηλεύω.
Adultero monetam, παρακόπτω, παραχαράττω, παρασημαίνω.
Adultus, ἀνδρωθεὶς, τέλειος, ἀκμῆ.
Adultus puer, ἀρτίπαις.
Adumbratim, σκιαγραφῶς.
Adumbratio σκίασμα, σκιαγραφία, ὁπόσκιασμὸς, ὄσκιασμα, ἀπεικόνισμα, ὑπογραφὴ.
Adumbratus, ὁπόσκιος.
Adumbro, εἰκάζω, σκιάζω, ὁπόσκιάζω, κατασκιάζω.
Aduncitas, καμπυλότης.
Aduncus, id est, aduncum reddo, ὁπκαμπτω.
Aduncus naſo, γρυπὸς, ὁπόγρυπος.
Aduncus καμπύλος, γαμφὴς, ὁπκαμπὴς.
Ad unguem, ὀνυχιστὶ.
Aduno, ἑνόω, ῶ.
Adunum, μέχρι ἑνός.
Advocati, συνήγοροι.
Advocatio, συνηγορία, παρακλῆσις.
Advocatus, συνήγορος, παράκλητος, προσκλητός.
Advoco, προσκαλέω, ῶ, & προσκαλέομαι -έσομαι, cum acc. ὁπκαλέω, ῶ, & -ίομαι -έσομαι· μεταπέμπω.
Advolatio, vel Advolatus, προσπτησις, ὁπίπτησις.
Advolo, προσαποτόμως, ὁπαπάω, ῶ.
Advolvo, προσκυλίω.
Advolvor genibus, προσπίπτω, προς γόνατα, λιταρεύω, ῶ, ἱκετεύω, ἐμαυτὸν καταβάλλω προς τινος γόνατα.
Advolutus geribus, πεσὼν εἰς γόνατα.
Advorſor pro Adverſor, ἐναντιόομαί, -έσομαί σοι.
Ad votum, id est, ex sententiâ, κατὰ γνώμην.
Adurgeo, ὁπαπείγω.
Aduro, ὁπακαίω, προσκαίω, συγκαίω, προσφλέγω.
Adusque, μέχρι.
Adustio, ὁπόκαυσις, ὁπίκαυσις, ὁπίκαυμα.
Adustus, κεκαυμένος.
Adytum, ἄδυτον.
Æ lepol νὴ τὸ Θεὸ, νὴ τὸν Πολυδεύκη.
Æles, dis, id est, locus sacer, ναὸς, τέμενος, ὀκκλησία, ἱερὸν, σηκός.
Æles, dium, id est, domus, οἶκος, αὐλή.
Ædicula, id est, parva domus, οἰκίδιον, πανακόδιον.
Ædificatio, οἰκοδομία, οἰκοδόμησις, οἰκοδόμημα.
Ædificator, οἰκοδόμος, καταστευαστὴς, ἀρχιτέκτων.
Ædificium, οἰκοδομὴ, οἴκημα, δομὴ, δῶμα, ἐφίδρυμα, καταστεύασμα, κίτσμα.
Ædifico, οἰκοδομέω, ῶ, δέμω, δομέω, ῶ.
Ædilatus, vel ædilitas, ἀστυνομία, vel ἀγορανομία.
Ædilis, ἀγορανόμος, ἀστυνόμος.
Ædilitas, ἀγορανομία, ἀστυνομία.
Ædilitate fungor, ἀγορανομέω, ῶ, ἀστυνομέω, ῶ.
Ædilitius, ἀγορανομικὸς, ἀστυνομικός.
Æditimor, νεωκορέω, ῶ.
Ædituus & Æditumus, νεωκόρος, ζάκορος, ἱεροδόκος, ἱερομνήμων, ναοφύλαξ, Att. νεωφύλαξ.
Æditumor, νεωκορέω.
Æditus, corrupte pro editus, id est, altus, ὑψηλὸς.
Ædo, ἐνδίδωμι.
Æger, νοσῶν, νοσερὸς, & νοσηρὸς, λυπηρὸς, νόσῳ ἔχων, νοσηλὴς, κάσιος.
Æger animo, δύθυμος.
Ægilops, oculi vitium, & herbæ seu arboris species, αἰγίλωψ.
Ægonomus, id est, caprarius, αἰπόλος.
Ægrè, χαλεπῶς, δυσκόλως, μόγις, in compositis, δύς.
Ægrè fero δεινοπαθέω, ῶ τι, ἀγανακτέω, ῶ, cum dat. συγχαίνω, διαγανάκτέω, ἀδινὰ πιέζομαι -έσομαι, δυσφορέω ἐνίκω, χαλεπῶς φέρω.
Ægresco, ἀδινέω, ῶ.
Ægrimonia, λύπη, ἀνία.
Ægrimonium, ἀῤῥωστία.
Ægritudo animi λύπη, νόσημα, πάθος.
Ægritudo corporis, ἀῤῥωστία, ἀῤῥώστημα, νόσημα, πάθος.
Ægroto νοσέω, ῶ ἐν νέφρεσι, renibus, ἀδινέω ῶ, ἀῤῥωστέω, ῶ πονερῶς ἔχω.
Ægrotus, ἄῤῥωστος, νόσημος, ἐμπαθής.
Ælurus, id est, felis, αἴλουρος.
Æmulatio, ζηλοτυπία, ζῆλος, μίμησις.
Æmulatione dignus, ἐπιζήλωτος pro ἐπιζήλωτος.
Æmulator, ζηλωτὴς.
Æmulor, ζηλόω, ῶ, τὴ φθονέω, ῶ, κοτέω, ῶ, φιλονεικέω, ῶ τινι προς, διαζηλοτυπῶ, ῶ.
Æmulor, id est, invideo, φθονέω, ῶ τινος, vel ὁπί τινι.
Æmulus, ἀντίζηλος, φθονερὸς, ζηλότυπος, ἀντίμιμος, φιλόνεικος, ζηλωτὴς, ἀντίτεχνος, ἐφάμιλλος.
Æneus, χάλκεος, ᾶς, χάλκειος.
Ænum, vel Ahenum, χαλκεῖον.
Ænigma, αἴνιγμα.
Æquabilis & Æqualis, ἴσος, ὁμαλὸς, ἄρτιος, ἡλικιώτης, εὐαλίγκιος, ὅμοιος.
Æquabilitas & Æqualitas, ἰσομοιρία, ἰσονομία, ἰσότης, ὁμαλότης.
Æquævus, ἰσόχρονος, ἡλικιώτης, ὁμῆλιξ.
Æqualis, ἴσος, ὁμαλὸς.
Æqualitas, ὁμαλὰς, ἴσως, κατ' ἴσον.
Æqualiter, ἴσως.
Æquamentum, ἐξάθμησις.
Æquator, ἰσημερινὸς.
Æquè, ἐξ ἴσης, ἀγχωμάλως, ἐν ἴσῳ, δικαίως.
Æquanimitas, ὑπείκεια, ὀλιγωμοσύνη.
Æquanimiter, ὀλιγωμόνως.
Æquanimis, ὀλιγώμων, ὑπείκης.
Æquanimo, εὐθύμως.
Æquatio, συγκεφαλαίωσις.
Æqui bonique facio, ὀλογιστέω, ῶ, προς τὴν ὀλιγωμονέω, ῶ τινι.
Æquinoctialis, ἰσημερινός.
Æquidies, ἰσημερινὸν.
Æquilatatio, ἰσοπλατὲς.
Æquilibris, ἰσόῤῥοπος, ἰσόμερος.
Æquilibrium, ἰσορροπία, ἴσος ἀπὸν, ἰσάζοντα ζύγα, ἰσομοιρία.
Æquimanus, ἀμφιδέξιος.
Æquinoctialis, ἰσημερινός.
Æquinoctium, ἰσημερία.
Æquiparabilis, ἰσαγὴς, παράλληλος, ἀνάλογος.
Æquiparatio, ἴσωσις, ἀναλογία.
Æquiparo, ἰσόω, ῶ, ἰσάζω, παρισόω, ῶ, ὁμοιόω, ῶ.
Æquipolleo, ἰσοδυναμέω, ῶ, ἰσορροπέω, -ῶ.
Æquipondium, ἀντίσταθμος, σταθμὸς.
Æquitas, ἐπιείκεια, ὀλιγωμοσύνη, ὑμαλότης, ἰσοπλία, δικαιοσύνη.
Æquiter, ὁμαλῶς, ὁπεικῶς, ἐλαφρῶς.
Æquivalens, ἀντίσταθμος, ἴσος, ἰσοκρατὴς.
Æquivaleo, ἰσόω, ῶ, ἰσοδυναμέω, ῶ.
Æquivocum, ὁμώνυμον.
Æquo animo ferre, ἀνεξικάκως, vel μὴ ἀγανακτῶ.

ἀνεκπᾶς, vel ἀλύπως, vel ἀνεπαχθῶς, vel ἀχθομένως, περφερῶς.
Æquo, as, are, ὁμοίωσα, ᾶ, ἰσόω, ῶ, ἀναλογέω, ῶ, ὁμαλίζω, ὁμοιαλίζω.
Æquor, πέλαγος, ους, ἅλς.
Æquoreus, ἁλίσιος, πελάγιος & πελαγίσιος, πελαγικός.
Æquum, ἐπιεικεία, ὑπεικεία, ἄρεσκον, δίκαιον.
Æquum est, ὑπεικὲς ἐστι, φερσῆκον ὅστι, εἰκὸς ὅστι.
Æquus, ὑπεικὴς, ὁμαλὸς, ἴσος, καθεικὼς, δίκαιος.
Aer, ἀὴρ, αὔρα, αὐδὴν.
Æramentum, χάλκωμα, χρῆμα περυλάκιον.
Æraria fabrica, χαλκυτική.
Ærarii, Præfecti & Tribuni, ὑποδέκ), ταμίαχοι.
Ærarii milites, μισθοφόροι.
Ærarium, ταμεῖον, χαλκεῖον.
Ærarium militare, σρατιωτικὸν χρηματοφυλάκιον.
Ærarius, sive ferrarius faber, χαλκεὺς, χαλκοεργὸς, χαλκοτασίτης, χαλκώτης, χαλκοτύπος.
Ærarius, id est, qui ad æs pertinet, χάλκεος, ῆς.
Ærarius, id est, qui æs cogit, φερνόμος, ὑπέτελής.
Ærarius homo, id est, debitor, ὑπόχρεως, χρεώστης.
Æratus, id est, ære tectus, κεχαλκωμένος, κατάχαλκος.
Ære alieno obstrictum esse, ὀφείλειν τινὶ τὸ χρέος.
Æreum vas, ὄλκιον, ὁλκεῖον, χαλκεῖον ἀγγεῖον, χάλκωμα.
Æreus, ἔγχαλκος, πάγχαλκος, χάλκεος, -ῆς, χαλκοειδὴς.
Æruscum, χάλκωμα.
Æripes, ἀερίπους.
Æripes id est, ferratus, χαλκόπους.
Æris bonitas, ἀρετὴ.
Æris, ἀερίσιος, ἠέριος, ἡλίβατος.
Æs, flos, χάλκανθος.
Æro, as, χαλκόω, ῶ.
Æruscus, χαλκώδης, ῶδες.
Æruginosus, ἰώδης, ἰρυσιώδης.
Ærugo, ἰὸς χαλκῆς, ἰρυσίβη.
Æruminæ, ταλαιπωρίαι καὶ πάθαι, ὀϊζύς, τὰ δεινὰ, ἀθλιότης.
Ærumnosus, ἄθλιος, ταλαίπωρος, ἀτυχὴς, ὀϊζυρὸς τύχας -αῖς, πολύπονος, ἀλγεινὸς ψυχὴν, δυσχλὴς, ἰδυσχερὴς, κακοπαθὴς.
Æs, χαλκὸς, ὁ, pro pecunia, χρήματα.
Æs, alienum id est, debitum, χρέος, ὀφείλημα.
Æs caldarium, χαλκὶς, χυτὸς.
Æs alienum dissolvere, χρεολυτῆν, τὰ χρέα διαλύσαι.
Æs nostrum id est, nobis debitum, τὸ χρέος ἡμῶν.
Æs militare, χρήματα σρατιωτικά.
Æsculeus βελανάδης.
Æsculus, arboris species, βάλανος.
Æstas, θέρος, θέρεια, εἰα.
Æst fer, αἰσθέρος.
Æstimabilis, τιμητὸς.
Æstimandum est, δοκιμαστέον.
Æstimatæ pœnæ, τίμημα.
Æstimatio, χρῖα, διατίμησις, τίμημα.
Æstimator, δοκιμαστὴς, ἀποτιμητὴς, κρίτης, λογιστὴς, πωλητὴς, τιμητὴς.
Æstimo, ἀναλογίζομαι, τιμάω, ῶ, ἀποτιμάω, ῶ, εἰσπράω, ῶ, δοκιμάζω, ἀκριβολογέομαι -κμαι, μετρέω, ῶ.
Æstiva, τὰ, θερεινά.
Æstivo, αὐθερίζω, θερίζω, τὸ θέρος διάγω, διαιτῶμαι.
Æstivus, θερεινὸς.
Æstu affligo, id est, exuro, καυματίζω.
Æstuarium, ἐμπόριον, βύαξ.
Æstuat mare, ἅλς πλημμύρει.
Æstuatio, καύσων.
Æstuo, καυσόομαι -όμαι, καυματίζομαι, βράσσω.
Æstuo, desidero, σφύζω.
Æstuosus, καυματώδης, καυσώδης, πυρώδης.
Æstus, calor nimius, καύσων, ἔμπνοια, αὖθος, θάλπος.
Æstus maris, ἡλύδων σάλος, βρασμὸς, πλημμύρα.
Ætas, βίος, χρόνος, ἡλικία, χρόνος.
Ætate proficere, φθάνειν ἡλικίᾳ.
Ætate progredi, ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προέρχεσθαι.
Ætate venerandus, διὰ ἡλικίας σεβάσμιος, vel αἰδέσιμος.
Ætatis ejusdem, ὁμῆλιξ, ἰσόχρονος, ἡλικιώτης.
Ætatis vigor, ἀκμή.
Ætatula, νηπίον.
Æternitas, αἰώνιότης, αἰὼν, ἀθανασία.
Æternitati mundo, vel Æternò, ἀθανατίζω, ἀπαθανατίζω.
Æternum, & Æternò, ἀϊδίως, αἰανίως, ἀΐδνα, ἀθανάτως.
Æternus, αἰδίος, αἰάνιος, ἀθάνατος.
Æther, αἰθὴρ.
Ætherius, αἰθέριος.
Ævitas, ἡλικία, τὸ πρόσθεν.
Ævum, αἰών.
Afer, λίβυς.
Affabilem esse, ἔχειν vel διατίθεσθαι ἡδέως πρός τινα.
Affabilis ὁμοφρόνητος, ὁμιλητικός.
Affabilitas, ὁμοφροσύνη, φιλοφροσύνη.
Affabre, id est, artificiosè, scitè, ἐντέχνως, σοφῶς, τεχνικῶς, κομψῶς.
Affabrefacio, ἐργάζομαι -όμαι.
Affrabefactum, ἐργαστήριον.
Affanias, ὑβρίσματα.
Affatim, id est, abundè, ἀφθόνως, ἄφθονα, & ἄφθονος, κατακόρως, ἄλις, & cum gen. & absolutè.
Affatio, ὁμιλία, προφασις.
Affatus, affatus, ὁμιλία, προσδιάλεκτος, ἀποφθεγμα, προσφθέγμα.
Affectat, ὀρέγεται, σπουδάζει.
Affectate, id est, curiosè, κατεσκευασμένως, ἐπιτηδεύως.
Affectatio, i. e. nimia diligentia ἐπιμέλεια, σπουδὴ ὑπερβάλλουσα, ζήλωσις. Διάθεσις.
Affectator, ἐπιτηδευτὴς.
Affectatus sermo, λογοκακία, λογοφθορία, ἐρυσιπελατώδης λόγος.
Affectio & affectus, διάθεσις, πάθος, πάθημα, ἔρωτες.
Affecto, id est, appeto, nimis exquiro, σπουδάζω, cum accus. ζηλόω, ἐπιτηδεύομαι, ἀνατρέπομαι -ύμαι τινὶ. σπουδάζω τῇ τυραννίδι, affecto tyrannidem.
Affectum, διάθεσις, ἄγος.
Affectus, id est, ægrotus, ἐμπαθὴς, κακοπαθέων, ὤν, πυκάζομαι, κατεργασμένος.
Affectus ità sum, ἔπως ἔχω γνώμης, τοιοῦτός εἰμι, ἔπως ἔχω περὶ τούτου, ἔπως ἐκάλωκα τὸ πάθος.
Affectus benevolus, ἀγαθυμία.
Affectus vitiosus, πάθημα.
Affectus, ûs, vide, Affectio.
Affero, φερσοφορέω, ῶ, ὀπηδέρω, κομίζω, ῶ, παρέχω -όμαι, παρακομίζω, ἀπαγγέλω, ῶ.
Afficio, διατίθημι, καθίσημι.
Afficio aliquem beneficiis, εὐποιέω, ῶ, τινα, ποιέω, ῶ, τινὶ πόλιν ἀγαθόν τι, ἐργάζομαι μεγάλα ἀγαθὰ τινὶ πόλει, δράω τινὶ πόλιν ἀγαθόν τι, περάω τινὶ πόλιν τιλικαῦτα ἀγαθά.
Afficior, id est, ifficus animi sum, ἔχω, διάκειμαι, διατίθεμαι, πάσχω.
Afflictatus, ὀπλακτός.
Affigimur, πασσόμεθα.
Afflictus, καταπεπονημένος.
Affligo, φερσπάπτω τι πνί, φερσπλόω, ῶ, φερσερείδω, συμπλέκω, διακναίω, ῶ, φερσπασταλεύω & φερσπαλεύω.
Affingo, φερσπλάττω, φερσεπιπλάττω, φερσποιέομαι -όμαι.
Affinis, id est, cognatus, φερσηκὼν συγγενὴς, φράτηρ, ὁμογαμβρὸς, συγαμβρὸς, κηδεμών.
Affinis, id est, conterminus, ὅμορος, φερσόρος.
Affinis culpæ, ὁ αἴτιον ἔχων, vel ὑπέχων.
Affinitatem contraho, συνάπτω τινὶ κῆδος, ὁπηαμβρεύω, συνάγω αἰθερόπτως εἰς κηδείαν, verbatim concilio affinitatem inter homines.
Affinitas, συγγένεια, ἀχιτεία, κήδεια, κήδευμα, ὁμογαμβρεία, συγγαμβρεία.
Affinitatis jure duco, ὁπηαμβρεύω.
Affirmat, διαβεβαιῶ), διορίζ).
Affirmatè, καταφατικῶς.
Affirmatio, κατάφασις, ἐπέρεισις, παράστασις, διαβεβαίωσις, ὁπόσυξις.
Affirmo, ἐπερείδω, act. βεβαιόω, ῶ, πνί τι, διαβεβαίομαι -όμαι, καταφημί τι, διίσχυρίζω, συμβεβαίζω, διορίζομαι.
Affixus, φερσπεφυκὼς & φερσπερυκὼς, φερσαπηρμένος, φερσπλεγμένος, συμπλεκὴς, σύμπλοκος.
Affixus cruci, σαυροφορθεὶς, σαυρῷ σύμπλοκος.
Afflatus, a, um, ὀπίπνος & ὀπίπνεος, ὀπιπνόος.
Afflatus numine, ἐνθεσιασθεὶς, ἔνθεος.
Afflatus luminis, θεόπτης.
Afflatus, ûs, ui, ὀπίπνοια, φερσπνοια.
Afflco, δακρύω, παραδακρύω.
Afflictatio, Afflictio, & Afflictus, ûs, ui, κάκωσις, θλῖψις, ταλαιπωρία & ταλαιπόρημα, πάθος, πάθημα, ἀνάγκη, κακώσις, Poet.
Afflictiones, τὰ κακά.
Afflictio, φερθλίβω, ταλαιπωρέω, ῶ, transitivè, κακόω, ῶ.
Afflictor, θλίβομαι, κακοπαθέω, ῶ, ταλαιπωρέω, ῶ, κακώσει -σιν.
Afflictor, id est, qui affligit, ὑβριστὴς, κακοποιὸς, ταλαιπωρέων, ῶν.
Afflictus, ταλαίπωρος, κακοθεὶς, καταβεβλημένος, φερσπεπονημένος.
A flig. καταπεπόνημαι.
Affligo, θλίβω, ἀναθλίβω, φερθλίβω, ταλαιπορέω, ῶ, cum acc κακόω, ῶ. κακῶς ποιέω, ῶ τινα, ὀπιπτρίβω, φερσπαράσσω, φερσπαπίζω.
Affligor, θλίβομαι, κακοπαθέω, ῶ, ταλαιπορέομαι

ἅμμι, ἀκούομμι, ἄυμι.
Affllo, ὀπτανίω, πορσυνέω, ἐμφυσάω, ῶ.
Affluens, πλουσπάζων, πλουσιαστικός.
Affluenter, ῥύδην & ῥύδδην, θαψιλῶς.
Affluentia, ὀπώρισια, εὐπορία, ὀπώρωσις, πλεόνασμα.
Affluere divitiis, πλουσίῳ χρημάτων ἔχειν, πλουσπάζειν, neut. absolut. πλεῖτόν τινα πλυτεῖν, ἀραδὰ πάντα ἔχειν.
Affluo, id est, abundo, ὀπώρίω, πλουσιάζω, πλουλύζω, πλεοναζω, βρύω, ὀπιπολάζω.
Affodio, πορσοράττω.
Affor, id est, alloquor, πορσφθέγγομαι, πορσφανέω, ῶ, τινι act. πορσκαλέω, ῶ,
Affore, παρέσεσθαι.
Affornico, πλουσιοδίομαι, ἅμμι.
Affrango, ὀπιῤῥήγνυμι.
Affremo, πορσφρυάσσω, ὀπιῤρέμω.
Affrico, Affrio, ὀπιτρίβω, πορσπρίβω, ὀπιθρύπτω, πορσψήχω.
Affrictum, id est, quod quis affricat, ὀπίτριμμα.
Affrictio, & Affrictus, ûs, ui, ὀπίτριψις, πορίστριψις.
Affulgens, ὀπιλαμπων, ἐλλαμφωνιόμενων.
Affulgentia, ὀπίλαμψις.
Affulgeo, ὀπιλάμπω, ἐλλαμφωνιόμαι, πορσπίλλω.
Nulla spes Affulget, οὐκ ἐλπίς ὅτι, μηδεμίαν οὐκ ἐλπίδα ἔχω.
Affundo, πορχέω, ὀπιχόω, ὀπιχώω, ύνω, πορχύω, ιύω.
Affusio, πορίχυσις, ὀπίχυσις.
Affusus, πορχυθείς, ὀπιχυθείς.
A foris, ἔξωθεν.
Africus ventus, λίβων, λιψ, λίβων.
Agamus, id est, innuptus, ἄγαμων.
Agaricum, ἀγαρικόν.
Agaso, ὑππλάτης, ἀσεχοπλάτης, ἱππόφορβος, δᾶλος, ππωσσία.
Age, ἄγε, ἀλλά γε, δεῦρο, φέρε, φέρε δή, φέρε γα.
Agedum, ἄγε δή, εἰσὶ ἄγε, ἔχε δή, φέρε τόινυν.
Agelastus, id est, qui sine risu est, ἀγέλαστος.
Agellus, χωρίον, γήδιον, χωρίδιον, ἀχρίδιον, χωμάτιον.
Agens, πορᾶπαν.
Agens in rebus, μαγιστριανός.
Ager, ἀγρός, χῶρος.
Agere, πορᾶξαι, τελίσαι.
Agere festum diem, ἄγειν ἑορτὴν, ἄγειν ἀπορᾶξίδιν.
Agere radices, ῥιζοβολεῖν, ῥιζόεσθαι, ἔδᾳ.
Agesis, ἄγε δή, ἄγε δῆτα.
Aggemo, ὀπιστενάζω.
Agger, πάρος, χῶμα, χαράκωμα, χῶς, πορίχωμα.
Aggero, as, συρεύω, χόω, πορισσπῶ.
Aggero, is, ere, ὀπιρρέω, πορσφέρω, πορσπαραβάλλομαι.
Agglomerat, συναθροίζει.
Agglomero, συναγείρω, πλωίζω ἐκπανίζω, συαίρω.
Agglutino, πορσκολλάω, ῶ, πορσάπω.
Aggravatus, βαρύμβων.
Aggravo, ὀπιβαρύω, ἐμβρίθω, ἐπισπῶ.
Aggredior, ὀπιχρίω & ἐγχρίω, ῶ, πνι, εἰσβάλλω εἴς τι, ὑπέρχομαί σε, ἀνπβολίω, ῶ, ἐφέρμαιν παρέχω, ὑπειμι.
Aggredior una, συγκαταβαίνω, συνίζειμι, συνιστάμαι.
Aggreditur, πορστρέχει, συμβάλλ.
Aggrego, ὀπισωαθροίζω, ἀγελάζω, ὀπισυνάγω.
Aggressio, ὀπιβολὴ, ὀπιχείρησις, ἐφόρμησις, ἐπίθλωσις.
Aggressus, εἰσβολὴ, ἐμβολή.
Agilis, ἐλαφρὸς, δρᾶστήριος, δρικινητικός, δύστροφος, δύαριθμος.
Agilitas, ἐλαφρότης, δρικινησία.
Agiliter, ἐυκινήτως.
Aginare, σκατόλεσθαι, ἀγίνειν, πορεκτύειν.
Aginat, διαφθείρει, σπέρει.
Aginatores, πορκατάται.
Agitabilis, ἐυκινὴς, δρικτὸς.
Agitare consilia inter se, καινολογεῖσθαι ἀλλήλων ἀεί τινος.
Agitat, ἐλαύνει, ἰσχεῖ.
Agitatio, ἄσκησις, δίαιτα, δρόμος, ἐυκινησία, σπελέχια.
Agitator, ἐλατὴρ, ἀγορδὸς, κινητὴς, ἀγωγός.
Agite, Agitedum, ἄγετε, φέρετε.
Agito, ἐλαύνω, δονέω, ῶ, κινέω, ῶ, ἀναπνέω, ῶ, πορφάω, δ'ιασείω, σκελδύω.
Agmen, ἄγμα, λόχος, τάγμα, πλῆθος.
Agmen duco, λοχαγέω, ῶ, λοχηγετέω, ῶ.
Agminis præfectus, λοχαγός.
Agna, ἀμνή.
Agnascor, παρεφύομαι.
Agnatio, πορσφυσις, ἀγχιστεία, ὀπηβόννησις.
Agnati, συγγενεῖς πατρόθοιοι, πορὸς ἀνδρῶν, οἱ πορὸς πατρὸς οἱ ἐγγυτάτω πορὸς ἀνδρῶν, οἱ οὐκ ἀπὸ ἀρρένων οἰκεῖοι.
Agnatus, συγγενὴς, πατρώος, ἀγχιστεὺς, ἀνεψιὸς, ὁ πορὸς ἀνδρός.
Agnellus, ἀμνίον, ἀμνίσκος.
Agnicula, ἀμνίς.
Agni nuper nati, ἄρνες.
Agninus, ἀμνεῖος, ἀρνεῖος.
Agnitio, ὀπίγνωσις.
Agnitus, γνωστός.
Agnomen, ἐπωνυμία.
Agnosco, ἀναγινώσκω τινα, ὀπιγινώσκω, γνωρίζω.
Agnus, ἄρνος, ἄρριον, ἄρλω, ἀμνός.
Ago, ἄγω, ἰθάζομαι, ἐνεργέω, ῶ, πορφάττω τελέω, ῶ, πορφάπτω τι, διαπορφέπομαι.
Ago, id est, effingo, ὑποκρίνω.
Ago annum, ἄγω ἔτος.
Ago gratias, χάριν ὁμολογέω, ῶ, χάριν οἶδα.
Agon, ἀγών.
Agonalia, δυσεία.
Agonia, ἀγωνία.
Agonizo, ἀγωνίζομαι.
Agoronheta, ἀγωνοθέτης.
Agraria lex, γεωργικὸς νόμος.
Agrarius, ii, πολυκτήμων.
Agrarius, a, um, ἀγρικός.
Agrestis, ἀγρεῖος, ἄγριος, ἀγριικός, ἄπολις, χωρίτης.
Agricola, ἀγριότης, γεωργὸς, γεωμόρος, ἀγρότης, γήτης, & γήτης, ἰργασίαν.
Agricolatio, Agricultura, γεωργία, γεωπονία, γεώργημα.
Agrimensor, γεωμέτρης.
Agripartitio, γεωδαισία, γεωμορία.
Agrippa, ὁ ὀπὸ πόδας γόνατα ἐις.
Ah, Aha, αἰ, αἴ.
Ah me miserum, αἰ τάλδν.
Aheneus, abenus, χάλκεος, ἔς.
Ahenum, χαλκεῖον, λέβης, κρεῖον.
Aheu, ἰῆ.
Aio, φημί.
Air, φησίν.
Ala, πτερὸν, πτέρυξ, θύσανον, ὑξέδρα.
Ala, locus subter brachium, μασχάλη.
Ala, equitum turma, τὰ πτερὰ, ἡ ἴλας.
Alabastrum, ἀλάβαστρον.
Alacer & Alacris, δύθυμος, φιλόπονος, πορθυμος, φαιδρὸς, ἀκραιφνὴς, ἀνεπαχθεὶς.
Alacritas, φαιδρότης, πορθυμία, εὐθυμία, εὐτροσύνη, δρεκτήμερον.
Alacriter, πορθύμως, εὐθύμως, ἐπίμως, φαιδρῶς.
Alæ, πτέρυγες.
Alapa, κόλαφος, κόνδυλος, Att.
Alapam impingere, ῥαπίζειν τινα, κολαφίζειν, κονδύλους ἐντρίβειν.
Alapator, καυτηρίτης.
Alapatur, ἀλαπάζει.
Alapis cedi, κονδύλους λαβεῖν.
Alas addere, id est, animum addere alicui, ἀναπτερῶν, πτερῶσαι.
Alatus, πτερωτὸς, πτεροφόρος.
Alauda, κόρυς, υθος, ἡ.
Albarium, κονίαμα.
Albatus, λευκοφορούμενος.
Albedo, λευκότης, τὸ λευκόν.
Albeo, id est, albus sum, λευκός εἰμι, λευκαίνομαι.
Albicans, ὑπόλευκος.
Albico, ὑπολευκός εἰμι, λευκανθίζω.
Albidus, ὑπόλευκος.
Albo, λευκόω, ῶ, λευκαίνω.
Albor, oris, λευκότης, τὸ λευκόν.
Albucum, ἀσφόδελος, ἀνθερικός.
Albugo, λεύκωμα, τὸ λευκόν, λοχὰς, σφενδόνη, ἀλφός.
Albugo in oculo, λευκὸν τῦ ὀφθαλμῦ, ἄλφος.
Album subst. γεκμαρτεῖον, λεύκωμα.
Albumen in ovo, λεύκωμα τῦ ᾠοῦ, τὸ λευκὸν τῦ ᾠοῦ.
Albunea, λευκοθέα.
Albura, λεύκωμα.
Albus, λευκὸς, ἀργὸς, φαιὸς, φαλιὸς, ἄλφος.
Alcedo, ἀλκυών.
Alea, πεττεία, κύβεια, κυβεία, κόπος.
Aleâ ludit, κεπίζει, κυβεύει.
Aleâ rem perdo, κατακυβεύω.
Aleator, κυβευτὴς, κυβεισὴς, κεπεσὴς.
Aleatorium, κυβευτήριον.
Alec, μανὶς.
Ales, οἰωνὸς, ὄρνις, πτερωτὸς, πτερόεις.
Alelco, φύομαι, ἐπτερόομαι.
Ales, id est, velox, ταχὺς, ὠκὺς.
Alga, φῦκος, θαλάσσιον, βρύον.
Algeo, ψύχομαι, ῥιγόω, ῶ, ῥιγέω.
Alger, ῥιγοῦ.
Algidum, ψυχείμερον.
Algidus, κρυόεις, κρυερὸς.
Algificus, ψυχοποιὸς.
Algiosus, ψύσεις.
Algor, ἄλγος, ῥίγος, φελίξ.
Algosus, φυκώδης.
Alias, τότε μὲν, τότε ὄ, ἄλλοτε, ἄλλη, ἐνίοτε.
Alibi, ἀλλαχῦ τῦ, ἄλλοθι, ἑτέρωθι.
Alica, ἄλιξ, ικος, ὁ, κόνδρος.
Alicubi, ἐπιχῦ, εἰπού, ποθί.
Alicunde, πόθεν, ἀμόθεν.
Alienatio, ἀλλοτρίωσις.
Alienatus, ἀλλοτριωμένος, ἀλλοτρίως ἔχω πορὸς ἑκάτερον.
Alienigena, ἀλλοδαπὸς, ἀλλόφυλος.

Alieno, ἀλλοτριόω, ῶ.
Alieno animo esse erga aliquem, ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα.
Alienum, ἀλλότριον, ξένον.
Alienus, ἀλλότριος, ἀδιαφτητος, ξένος.
Aliger, πτερωτὸς, πτερωτὴς, πτεροφόρος.
Alimentarius, σιτικός.
Alimentum, Alimonia, τροφὴ, βύσκημα, βοσμα.
Alimenti copia, εὐτροφία, εὐφορβία.
Alio, ἀλλαχόσε, ἄλλη.
Alioqui, ἄλλως.
Aliorsum, ἀλλόσε, ἑτερόσε.
Alipes, πτερόπους.
Aliqua, πῆ.
Aliquandiu, ὅπῃ χρόνου, ὁπῃ πολύ.
Aliquando, ἄρπ, πότε, ἐνίοτε, ἤμι.
Aliquantillum, ὀλίγον, ὁπποσοῦν.
Aliquantisper, δι ὀλίγε χρόνε.
Aliquantum, ὁπῃ ποσόν.
Aliquantus, ποσός τις.
Aliquatenus, μέχρι τινὸς, μέχρι τῦ, ποσῶς.
Aliquid, τί.
Aliquis, τις, ἔνιος, δεῖνα, ἀμός.
Aliquo, ποῖ.
Aliquo modo, ἀμηχέπως, πῶς.
Aliquorsum, εἰς τινα τόπον.
Aliquot, πτὲς, ἔνιοι, πλείστοι, ὅσοι.
Aliquoties, ἐνίοτε, ἐπιλάκις, ἐπιδόμακις.
Aliquotfariam, ἐνίοτε.
Aliquot annis, πσαπτις ἐνιαυτῶς.
Aliter, ἄλλη πῆ, ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον, πλαλλως.
Alubi, ἄλλη πῆ, αλλαχόθι.
Aliud nihil, nihil quod, μηδὲν ἄλλο πλήν.
Aliunde, ἀλλοχόθεν, ἄλλη.
Alius, a, ud, ἕτερος, ἄλλος, ἀλλοῖος.
Alius quispiam, τις ἄλλος.
Allabor, προσρέω, ῶ.
Allaboro, ὁπποτόνεω, ῶ.
Allævo, λειμνω.
Allambo, ὁπολείχω.
Allatro, προσυλακτέω, ῶ.
Allatus, προσενεχθείς.
Allaudo, ὁπαινέω, ῶ.
Allecto & Allicio, ἑπάγω, ἑφέλκομαι.
Allectus προσηρημένος, προσεπαγλεμένος, ἐπαγόμενος, ἑφελκόμενος.
Allegat, προσφέρῃ.
Allegavit, ἐνεφάνισεν.
Allegatio, παραχρῆλία, διδυσκαλία.
Allegendum, δικαιολογητέον, ἀναδιδακτέον.
Allego, as, παρεπέμπω τινα, ἐγκρίνω, προφέρω, ἐπάγω.
Allegio, is, ὁπλίζομαι, προσκατυλίζω.
Allevamentum & Allevatio, ἀνακούφισις, ὁπακόφισμα.
Allevo, ἐλαφρόω, ὁπακοφίζω, ἐπαίρω, ἐυμαιρίζω.
Alligatus, ἐσχαρδισμένος.
Allicio, ἑφελκύω, ἐπάγομαί τινί τι.
Allido, προσκρούω, προσκόπτω, κατατέρω, ῥήσσω.
Alligatio & Alligatura, προβόσις, ὁπόδεσμος, ὁπόδεσις, πρόδεσμος.
Alligo, ἀπαρτάω, προσάπτω, προσδέω, ἐξαρτάω, ῶ.
Alli caput, ψελίς, ἰδος vel ίδος.
Allino, ὁπαχρίω, καταχρίω.
Allisio, προσσύραξις.
Allium, ἀγλίδιον, σκόροδον, ὀλκόν.
Allocutio, προσφώνησις.
Alloquium, προσόφθεγμα, παρόφασις, προσαγόρευσις, προσφόνημα.
Alloquor, προσαγορεύω τινά, προσφανέω, ῶ, τινα, λαλέω, ῶ, τινι, ἐπαυδάω, ῶ, προσλαλέω, ῶ, προσαγορεύω.
Alloquutus est, ἐδημηγόρησεν.
Allubesco, ἐπαρίσκω.
Alluceo, ὑπολάμπω, προσφαίνω.
Allucinatio, ἀμβλυωπία, παραβλεψις.
Allucinor, παραβλέπω.
Alludere ad aliquid, αἰνίττεσθαι εἰς τι.
Alludo, προσπαίζω τινι, χαριεντίζομαι.
Alluo, ὁπολούομαι, ὁπολόζω.
Alluvies, προσιλυσις.
Alma, κλυτὴ, ἀγνὴ.
Almus, τροφιμος, ἐυτροφὴς, ζείδωρος, κλυτός.
Alnus, κλήθρη & κλήθρα, αἰγειρος, θρύον.
Alo, τρέφω, παίνω, χλάω.
Aloë, ἀλοή.
A lon, è, πόρραθεν.
Alpes, ὄρη ὑψηλά.
Altare, βῆμα, θυστασήριον, βωμός.
Altarium, ὁπόβωμίς.
Altè, βαθέως, ὑψὰ, ὑψηλᾶς.
Altiolus, Altus, κρυφίος, κρυερός.
Alter, ἕτερος.
Alter, cùm bis repetitur, ὁ μέν, ὁ δέ.
Alter alterum calumniatur, ἀλλήλας διαβάλλειν.
Alteratio, ἐπερίεσις.
Altercandis, ἀμφισβητημάτων.
Altercatio, φιλονικία, ἀμφισβήτησις, νεῖκος, ἀντιλογία.
Altercatur, ἀντιπροκίνεται.
Altercor, διαδικάζομαι, ὑπέρ τινος, ἐρίζω τινί τι, ἀμφισβητέω, ῶ.
Alternatim, ἀμοιβαίως, ἀμοιβαδὶς, ἐναλλάξ.
Alterno, ἀμείβω & ομαι, ἐξομιάττω, ἐπαμφοτερίζω.
Alternis, ἀνὰ μέρος, ἀμοιβαδόν.
Altero, ἑτερόω, ῶ, ἀλλοιόω, ῶ.
Alteruter, ἑκάτερος, ἑκότερος, ὁποτερονῶν.
Alterutrinque, ἐπαμφότερα.
Alterutrum, ὁπότερον, ὁπότερον.
Altilis, σπιὸς, τροφιμος.
Altisonus, ὑψήχης.
Altisonans, ὑψιβρεμέτης.
Altissimus, ὕψιστος, παυυπέρτατος.
Altitudo, ὕψος, ὕψωμα, ὑψηλότης, βάθος.
Altitudo animi, μεγαλοψυχία.
Altiùs rem repeto, ἀνάγω πόλογον.
Altivolans, Altivolus, ὑψιπέτης.
In Alto, ὑψόθι, ὑψὰ, ἄνωθι.
Altor, τροφεὺς, πθίωσος, τροφιμος.
Altrinsecus, ἑτέρωθεν.
Altrix, τροφὸς, θρέπτειρα, πτιθή.
Altroversus, ἑτέρσε.
Altum, id est, mare, βυθὸς, θάλασσα, χαῦσεν.
Altus, τριφεὶς.
Altus, a, um, ὑψηλὸς, ὑψίβατος, αἰπὺς, ἄγχι.
Alvear & Alvearium, κυφέλη, Σίμβλον, Σμῆνος.
Alvearia, σμῆνη, Σίμβλοι.
Alveolus, κύτταρος.
Alveus, πλυτικὸς, ῥέθεθρον, κῦτος, κάνθος, κυφέλη, μῆτρα, γαστήρ.
Alveatus, κυτώδης, βυακωδης.
Aluerant, ἐδρεψαν.
Alvinus, κοιλιακός.
Alumen, σπτηρία.
Alumnus, τρόφιμος, θρεπτός.
Aluta, κάρβασα, βύρσα.
Alutarius, βυρσοδέψης.
Alvum exonerare, ὁποπατεῖν, βοβρυσειν.
Alvus, γαστὴρ, κοιλία, κευεὼν, νηδύς.
Am, ἀμφί.
Amabilis, ἐρασμιος.
Amabilitas, φιλότης.
Amabò, παρακαλέω, ῶ, πρὸς Θεῶ.
Amandatio, ἀποπεμψις.
Amando, ὁποπέμπω τινὰ, ὁπογέλλω.
Amans, ἐραστής.
Amanter, Amatoriè, φιλικῶς.
Amantior, ἀπεκοίπτειν
Amanuenses, ὑπογραφεῖς
Amanuensis, προχειρογράφος, προχειρίος.
Amaracus, Σάμψυχον, ἀμάρακος.
Amaranthus, herbæ nomen, qu. immarcescibilis, Ἀμάραντος.
Amarè, πικρῶς.
Amarefco, πικραίνομαι.
Amaritas, πικρία, γλύσεια.
Amarities, Amaritudo, Amaror, πικρότης, πικρία.
Amarulentus & Amarus, πικρὸς, ἐχεπυκνὴς, χαυνός.
Amarum, πικρόν.
Amarus valde, ἐκπικρος, περιπυκνὴς.
Amasia & Amatrix, ἐρωμένη, ἐραστρία.
Amasius & Amator, ἐρωμένος, παλακὸς, ἐραστής.
Amat, φιλεῖ.
Amator, ἐραστὴς, φιλητής.
Amatus, ἐραστός.
Amatorium, φίλτρον.
Ambactus, δοῦλος, μαθητής.
Ambages, διόδυσις, περιπλοκαὶ, γρῖφος, περιαγωγή.
Ambagibus verborum uti, πολύλογον εἶναι.
Ambagiosus, περίπλοκος, γριφώδης.
Ambedo, περιτρώγω.
Ambesus, περιφαγὴς, περιτρωγείς.
Ambi-dexter, Amb.-manus, ἀμφιδέξιος.
Ambigitur, διαζήτῆ.
Ambigo, id est, dubito, ἀμφιβάλλω, ἀπορέω, ῶ, περιάγω, ἀμφισβητέω, ῶ.
Ambigué, ἀμφιβόλως.
Ambiguitas, ἀμφιβολία, ἀμφιλογία, ἀμφισβήτημα.
Ambiguus, ἀμφίβολος, ἀμφίλογος, ἀμφίδεξος, λιτός.
Ambimanus, περιδέξιος.
Ambio, undiq; cingo, κυκλόω, ῶ, περιβάλλω περιζωννύω, περιέχομαι.
Ambire, παρεγγελλειν πρὸς ὑπατείαν, consulatum, μετέπω τινὰ κόρυν, puellam, μνάομαι.
Ambire, id est, honores quærere, φιλοπμεῖσθαι, δεξιόομαι, ῶμαι.
Ambitio, φιλοπμία, φιλοδοξία.
Ambitiosè, φιλοπίμως, φιλοδόξως.
Ambitiosus, φιλόπμος, φιλόδοξος.
Ambitus, circuitus, περίβολος, κύκλος, περίοδος.
Ambo, ἄμφω, ἀμφότερος.
Ambulacrum, Ambulatio, περίπατος.
Ambulat, περιπατεῖ.
Ambulatio, βάδισις, πορεία, περίπατος.
Ambulator, περιπατητικός.
Ambulatorius, περιπτικός.

Ambulo, βαδίζω ποῦς τινα, βαίνω.
Ambulo animi causâ, περιπατέω, ῶ.
Amburo, κατακλέγω.
Ambustus, κατακεκαυμένος.
Amellum, μύρσυλλον.
Amens, ἄνους, μαίρος, ἄφρων.
Amentia, ἄνοια, μανία, ἀπορσυνή.
Amento, ἀμματίζω.
Amentum, λῆρος, ἄμμα, ὀχάνη.
Ames, πάλαμος, ἰξοῦτικὸς, σάλιξ.
Amethystus, ἀμέθυος.
Amica, ἑταίρα, φίλη, ἑταίρα.
Amicabilis ἀγαπητός.
Amicè, φιλοφρόνως, φιλοτίμως, φιλικῶς, οἰκείως, προσφίλως.
Amicio, id est, vestio, περιβάλλω, ἐνδύω ἐσθῆτα, vestem, ἀμπέχω, ἀμφιεννύω &c.
Amiculi, περιβολαῖα.
Amiculum, ἀναβόλαιον.
Amictus, ûs, um, ἀμφιεσμός.
Amictus, ûs, ui, ἀναβολὴ, ὑπόβλημα.
Amicissimè charus & gratus, ἐυφιλής.
Amicissimus, φίλτατος, φιλώτατος.
Amicitia, φιλία, ἑταιρεία, φιλότης, φιλοφροσυνή.
Amicitiam conservare, σώζειν τὴν φιλίαν.
Amicitiam dissolvere, διαλύεσθαι φιλίας.
Amicus, φίλος, ἀναγκαῖος, γνησίος.
Amita, πατρὸς ἀδελφὴ, θεία, τηθίς.
Amites, σάλικες, ἰξοῦτικοὶ, κάλαμοι.
Amissio, ὄπωλή.
Amitto, id est demitto, ὑποπέμπω τινα.
Amitto, id est, perdo, ὀπόβαλλω.
Amnicus, ποτάμιος.
Amnis, ποταμός.
Amabilis, ἐρασμιος, ἐρατὸς, ἀγαπητός.
Amabilitas, φιλότης, φιλοφροσυνη.
Amabiliter, ἀγαπητῶς, ἐρασμίως.
Amans perditè, δυστεράς.
Amans quietis, φιλήσυχος.
Amanter, φιλικῶς, φιλοφρόνως.
Amatio, id est, amor, ἔρως, φιλότης.
Amator, ἐραστὴς, φιλητὴς, ζηλωτής.
Amatoriè, ἐρωτικῶς.
Amatorium poculum, φίλτρον.
Amenses, ἀξιοπότμους.
Amo, στέργω τὸν γονεῖς, ἀγαπῶ τινα, ἐράω, ῶ, πίνω, φιλέω, ῶ, ἀσπάζομαι.
Amo vehementer, ὑπερφιλέω, ῶ, ζηλόω, ῶ.
A modo, ἀπὸ τότε.
Amœnè, ἀβρῶς, τερφθῶς.
Amœnitas, τερπνότης, ἐυφροσυνη.
Amœno, ἐυφραίνω.
Amœnus, ἁβρὸς, τρυφερὸς, ἐυθυλὴς, τερπνός.
Amoletum, φυλακτήριον.
Amomum, ἄμωμον.
Amor, ἔρως, πόθος, φιλία.
Amor lui, φιλαυτία.
Amore carens, ἄοιστρος.
Amore captus lum, ἐράομαι, ἄρομαι, ἐράσμαι.
Amore complecti animum, ἐυνοϊκῶς vel οἰκείας διαχεῖσθαι vel ἔχειν ποῦς τινα.
Amoliori, ἀπωθέω, & ὁμῶ, ἀπάγω, ὀπωσεύζω.
Amolitio, ἀπώθησις.
Amotus, ὠθεὶς, ἐξαιρεθείς.
Amoveo, ὑποκινέω, ῶ π, διακρούω, ἄθω.
Amovet, ἐκφέρει, ὑποκινεῖ.

Amphibolia, ἀμφιβολία.
Amphibæna, ἀμφισβαινα.
Amphitheatrum, ἀμφιθέατρον.
Amphora ἀμφορεὺς, κεράμιον.
Ample, πλατέως, ἐυπόρως, δαψιλῶς.
Amplector, ἀμφιβάλλω, ἀσπάζομαι σε, περιπλέκω.
Amplexor, περιπλέκομαι, cum accus. συγκατασπάζομαι.
Amplexus, a, um, ἀσπασθεὶς, περισπυξάμενος.
Amplexus, ἀσπασμὸς, περιπλοκὴ, περίσπυξις.
Ampliat, ὑπερτίθεῖ.
Ampliatus, ἀνεκηρύκτος.
Amplicitus, κατακεκηρυγμένος.
Ampliatio, ἀναβολὴ, πλατυσμός.
Amplificatio, παρεύρεσις, δείνωσις, ὑπέρθεσις.
Amplifico, πλήθομαι, μεγάλα ποιῶ, αὐξάνω.
Amplio, πλατύνω, μεγαθύνω.
Amplitudo, πλάτος, ὄγκος, μέγεθος.
Amplius, ὀλίγῳ πλέον, ὑπερπλέιονος, ἔτι.
Amplum, ἐυμέγεθες.
Amplus, πλατὺς, ἐυρὺς, μέγας.
Ampulla, λήκυθος, φύσα, φιάλη, πομφόλυξ.
Ampullæ verborum, τὰ στόμφακα.
Amputat, περικαρεῖ, κλαδεύει.
Amputatio, ἀποκοπὴ, περιτομὴ, περικάρεσις.
Amputatus, ἀποκεκαρεῖς.
Amputo, ἀποκόπτω τὸν τερέχινον, columen. ἀποκείζω, περικείρω, ἀποτέμνω, κολοβῶ.
Amula, περιρρεντήριον.
Amuletum, ἀλεξιφάρμακον, περίαμμα.
Amuleter, μαρτυρήσομαι.
Amtermini, seu, amtermines, ἀμφιτέρμονες.
Amurca, ἀμόργη, ἐλαιόπνευρον.
Ad Amussim, ὀρθῇ σταθμῷ.
Amussis, σταθμὴ, ὁρθοπαγώνιον.
Amygdalus, ἀμυγδάλη.
Amylum, ἄμυλον.
An, nec ne, πότερον, ἢ μή.
An, ἀλλὰ, ἆρα, μὴ, μήποτε.
An non, ἀλλ' ἐ, ἀλλ' ἆχὲ, ἀρ' ἔν.
Anas, atis, βρένθος, νῆσσα vel -σα.
Anas, Γῆρυς, κατ' ὀργὴν θεῶν.
Anatarius, ὑποφύλαξ.
Anates, νῆσσαι.
Anathema, ἀνάθημα.
Anaticula, νησσάριον.
Anatomia, ἀνατομία.
Anatus, δεκτυλιαίρεσις.
Anaxant, ὀνομάζεσην.
Anceps, id est, dubius, ἀμφίελπτος, ἄπορος, ἀμφίζομαι.
Anchora, ἄγκυρα, ἐυνή.
Anchoram demittere, χαλᾶν ἄγκυραν, solvere, αἴρειν, &c.
Ancilia, διπτυπή.
Ancilla, δούλη, θεράπαινα, παιδίσκη.
Ancillaris, δούλιος.
Ancillor, δουλεύω ταῖς ἡδοναῖς, voluptatibus, ὑπηρετέω, ῶ.
Ancillula, θεραπνίδιον, παιδάριον.
Ancipit, ἀμφιβάλλει.
Ancipites, ἀμφίδοξοι.
Ancitus, ἐπόστατος.
Anethum, ἄνηθον.
Anfractus, ἀμφιρρῶξ, περίοδος.
Angellus, γωνίδιον.
Angelus, ἀγγελος.

Angi animo, δύθυμεῖν, δυθύμως ἔχειν.
Angina, κυνάγχη, ὑάγχη.
Angit, θλίβει, φυγῇ.
Angiporeus, στενωπὸς, ἀμφοδος.
Ango, ἄγχω, ἀνελῶ, ῶ, λυπεω.
Angor, id est, mœreo, ἀθυμενέω, ῶ. ἄχθομαι.
Angor, oris, ἀθυμενία, ἄχθος, λύπη.
Anguiculus, ὀφίδιον.
Angui æ, ἐγχέλεις, πλῶτ).
Anguina, ἄγκυσα.
Anguis, ὄφις.
Angularis, γωνιαῖος.
Angulatim, κατὰ γωνίας.
Anguli oculorum, καυθοί.
Rectè Angulatus, ἐυγώνιος.
Angulo us, γωνιώδης
Angulus, γωνία.
Angustè, στενῶς.
Angustia, στενοχωρία στενότης, θλῖψις.
Angusto, στενοχωρέω, ῶ, στενόω, ῶ.
Angustus, στενος, στενυχὴς, πυκνὸς, στενωπός.
Anhelator, ἀθμαπικός.
Anhelatus, ἐκπνευσθείς.
Anhelitus, anhelatio, ἄθμησις, πνευμάτωσις.
Anhelo, ἀθμάω, πνευτιάω.
Anhelus, a, um ἀθμαπικὸς.
Anicula, γεράδιον
Aniilis, γερικὸς, γεράδης.
Aniliter γερικῶς.
Anima, πνεῦμα, ψυχὴ, χὴρ, μύρον, ἄνεμος.
Animadversio, id est, pœna, κόλασις, ὀπτίνησις.
Animadversor, κολασὴς.
Facile animadvertus, i.e. is, in quo aliquid facile animadvertitur, ἐυπερίφαρος.
Animadvertere, id est, punire, κολάζειν τινά.
Animadverto, βάλλομαι εἰς νοῦν, διανοέω ποῦς τι, ποσέχω τὸν νοῦν, αἰσθάνομαι, κολάζω.
Animæquior, ἐυγνωμονέστερος.
Animal, ζῴδιον, ζῶον, ἔμψυχον.
Animal mulum, vide brutum.
Animalis, ἔμψυχος, ψυχικός.
Animam debet, ψυχὴν ὀφείλει.
Ago Animam, ἐσχάτως διάκειμαι.
Animans, adj. ἐμψύχιον, ῶν.
Animans, subst. ἔμψυχον.
Animatio, ἐμψύχωσις.
Animatus, ψυχαγωγημένος, διακείμενος.
Animi causâ, διαφόρου ἕνεκα.
Animi defectio, λιποθυμία, λιποψυχία.
Animitùs, ψυχόθεν.
Animo, as, καταθερσεύω, ποθυμίαν ἐμβάλλω.
Animo abjecto esse, ἀθύμως ἔχειν.
Animo æquo ferre, ἐυγνωμόνως φέρειν.
Animi lenitas, præstantia, bonitas, & fortitudo, &c. ἐυψυχία.
Animo concipio, περιτίθεμαι, ῶμαι.
Animo deficio, ἐκψύχω, λιποθυμέω, ῶ.
Animo efferri, μεγαλοφρονεῖν ὅτι τινι.
In Animo habeo, ἀθυμέομαι, ἄθομαι.
Animo forti, ἐυψύχως.
Animosè, θυμικῶς, ποθθύμως, ἐμψύχως.
Animositas, θράσος, ἐυτολμία.
Animosus, θυμώδης, θυμοειδὴς, ἐυψύχος.

Animula, Animulus, ψυχάριον, ψυχίδιον, θυμίδιον.
Animum addere, θαρσωίειν τινα.
Animum despondeo, ἀθύμως διάκειμαι, ἀπολέγομαι τῇ ψυχῇ.
In Animum induco, βουλεύομαί τι, ἐμβάλλομαι εἰς νοῦν.
Animum recipio, ἀνακομίζομαι.
Animus, διάνοια, γνώμη, νοῦς, θυμός.
Animum gerens generosum, & mitem, ἔυψυχος.
Annales, ἐνιαύσιοι, χρονικά.
Annascor, προσφύομαι.
Annicularis, ἀρχαῖος.
Annilis, le, πολυετής.
Annitor, προσκαρτέρω, ῶ, τῇ λόγοις.
Annive. farius, ἐτήσιος, ἐνιαύσιος.
Anno præterito, πέρυσι.
Anno sequente, εἰς ἔνιαυτα.
Annona, σίτησις, περιουσία, εὐθενία, σιτηρέσιον.
Annonæ penuria, σπανοσιτία.
Annosus, πολυετής, μακρόβιος.
Annotandum, παρασημειωτέον.
Annotarius, σιτηρέσιος.
Annotatio, ὑπομνήσεως.
Annotator, σημάντωρ.
Annoto, ὑπομιμνήσκω τί τινι, σημείοω, ῶ.
Annua, γεαῦς, πολυετής.
Annuatim, κατ' ἔτος
Annulus, δακτύλιον, σύμβολον.
Annumero, προσαριθμέω, ῶ.
Annuntiatio, προσαγγελία.
Annuntio, ἐξαγγέλλομαί τινι, προσαγγέλλω τι, ἀπολέγω.
Annuo, προσνεύω, ὑπακούω.
Annus, ἐνιαυτός, ἔτος, χρόνος.
Annus elapsus, ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτός.
Annuum, ἐνιαυσίων, ἐτήσιον.
Annuus, ἐνιαύσιος, ἐπέτειος.
Ansa, λαβή, ἀφορμή, κωπη ἀντιλαβή.
Ansam præbere, ἀφορμὴν διδόναι τινί.
Ansatus, κωπήεις. ὠτοεις.
Anser, χήν.
Anserarius, χηνοβοσκός.
Anserculus, χηνίσκος.
Anserinus, χήνειος.
Ansula, βοχίς, λαβίδιον.
Antæ, παραστάδες, παραστημίδες.
Antè, ἀπέναντι, ἐνώπιον, ὅπι cum gen.
Anteà, πάλαι, ἐμπροσθεν, τὸ πρότερον, πρῶτον, πρὸ τότε.
Anteambulo, προέρχομαι.
Antecapio, προλαμβάνω, προφθάνω.
Antecedo, προέρχομαι, προπορεύομαι, προηγέμαι.
Antecello, ὑπερέχω τινός τινι, aliquem in aliquâ re, προέχω, διαφέρω, ὑπερβάλλω.
Antecepit, προείληφεν.
Antecessor, πρόδρομος, προηγητὴς, προηγεμών.
Antecessus, πρόδρομα, πρόλημμα.
Antecœnium, τὸ μεῖ' ἄριστον, πρόδειπνον.
Antecursor, πρόδρομος.
Antedico, προλέγω, προφημι.
Anteeo, ὑπερέχω τινός τινι, alicui in aliquâ re, προέρχομαι, πρόειμι, προπορεύομαι.
Anteforo, προπηδάω, ῶ, σε, τε, προκείνω.
Antegenitus, προτερογενής.
Antegredior, προκαταέρχω.
Antehac, ἐμπροσθεν, πρὸ τοῦ, πρὶν, πρότερον.
Antelatus, προτιμηθείς.
Anteloquium, προπολογία, προθεσπία.
Anteloquor, προλέγω, προφθέγγομαι.
Antelucanus, ὄρθριος, ἀμφίλυκος, (προεώιος,) λυκαυγής.
Ante lucem, ἔνυχα, ὄρθρου.
Anteluco, as, ὀρθρίζομαι.
Antelucùlo, λυκαυγάζω.
Antemeridianus, προμεσημβρινός.
Antenna, ὄπιτρον, κερχνίσιον.
Anteoccupatio, (προπάντων,) πρόληψις, προκατάληψις.
Anteoccupo, προκαταλαμβάνω.
Antepigmenta, προπήγματα.
Antepono, id est, præfero, προτίθεμαί τινά τινος, aliquem alicui, προτιθημι.
Antequam, πρότερον, (ἀλλ' ὅταν,) πρὶν ἀν, πρὶν ἤ.
Anterior, ἐμπροσθιος.
Antes. παραστάδες.
Antesignanus, πρόμαχος.
Antesto, προίσταμαι.
Antestor, aris, κλητέω.
Antevenio, προφθάνω τι.
Anteverto, ὑπολαμβάνω τινά.
Anteurbanus, προάστιος.
Antiæ, προκόμιον.
Anticipatio, πρόληψις.
Anticipo, καταλαμβάνω, προλαμβάνω τι, προκαταέρχω.
Antidotum, ἀντίδοτον, ἀντιφάρμακον.
Antilena, προσῳδίδιον.
Antiquarius, φιλαρχαῖος.
Antiquè, παλαιῶς, ἀρχαίως.
Antiquior, πρεσβύτερος, πρεσβύτερος.
Antiquissimus, ἀρχαιότατος.
Antiquitas, ἀρχαιότης, παλαιότης.
Antiquitùs, ἀρχαίως, πάλαι, ἄνωθεν.
Antiquius, πρεσβύτερον.
Nihil est Antiquius, οὐδὲν ὀυτι πρεσβύτερον.
Antiquo, παλαιόω, ῶ, ἀνυδρόω, ῶ, καταργέω, ῶ.
Antiquus, ἀρχαῖος, παλαιὸς, πρέσβυς.
Antistes, προστάτης, ὑπερστάτης, θεοφάντης.
Antistitium προστασία.
Antlare, ἀντλήσαι.
Antrum, ἄντρον, σπήλαιον, βυθμός.
Anulare, δακτυλικόν.
Anularius, δακτυλιοποιός.
Anulatus, δακτυλιωτός.
Anulus δακτύλιος.
Anus, ûs, id est, vetula, γεαῦς, γεγῖα, πρεσβύτις
Anus, ani, podex, πρωκτὸς, πυγή.
Anxia, συγνή.
Anxiè, φροντιστικῶς, περιεργῶς.
Anxietas, ἀθημονία, θλῖψις, ἀνία.
Anxiùs, δυσάρεστος, ἀφιλόγης, πολυμέριμνος.
Anxius sum, ἄγχω, λυπέομαι.
Apage & apage te, ἄπαγε.
Apagesis, ἄπαγε σὴ.
Apella, sine pelle, λεπόδερμος.
Apello, ὑποκινέω.
Aper, κάπρος, σύαγρος, ὁς ἄγριος.
Aperio, ἀνοίγω, ἀναπέτασα, προφαίνω.
Apertè, φανερῶς, ἀναφανδὸν, σαφῶς, ἁπλῶς.
Apertio, ἄνοιξις, διοιξις.
Aperto Marte, ἐκ τῆς ἐθείας.
In Apertum profero, εἰς ἐμφάνειαν ἄγω.
Apertus, patens, ἀνοικτὸς, ἐμφανὴς.
Apes, vel apis, μέλισσα & μέλιττα.
Apex, κερκία, κολοφὼν, ἄκρον.
Apianus, μελισσευκτίς.
Apiarium, μελισσῶν, μελισσοφεῖον, σμῆνος.
Apiarius, μελιτέμπορος, μελισσεύς.
Apiastra, μελισσοφόνος.
Apiastrum, μελισσόφυλλον.
Apicula, μελίσσιον.
Apiculus, κερκία.
Apium, σέλινον.
Apluſtrum, ἄφλαστος.
Apographum, ἀπόγραφον.
Apocryphus, Ἀπόκρυφος.
Apollo, Ἕκατος, Παιὰν, Ἀγυιεὺς, Ἀπόλλων
Apologus, ἀπόλογος.
Apophthegma, ἀποφθεγμα.
Apostasia, ἀποστασία.
Apostata, ἀποστάτης.
Apostato, ἀποστατέω, ῶ.
Apostema, ἀπόστημα.
Apparatè, παρεσκευασμένως.
Apparatio, & Apparatus, παρασκεύασμα, κατασκευὴ, ἑτοιμασία.
Appareo, φαίνομαι, δοκέω.
Apparet, φαίνεῖ, δοκεῖ, δῆλον ὅτι.
Apparitio, ὑπηρέτεια, παράστασις, ἐκβιβασμός.
Apparitio Dei, Θεοφάνεια.
Apparitores, κλητῆρες, θεραπόρες.
Appariura, παράστασις.
Apparo, παρασκευάζω, ἐξαρτύω.
Apparuit, ὤφθη, ἀνέφηνεν.
Appellare, ἀντιγράφειν τινος τινα.
Appellare, acculare, κατηγορεῖν τινος περὶ τούτου.
Appellare, id est, provocare ad superiorem judicem. post sententiam tanquam iniquam, ἐκκαλεῖσθαι τὴν δίκην.
Appellatio, πρόσρημα.
Appello, as, id est, nomino, ὀνομάζω τινα, προσαγορεύω.
Appello, is, ere, προσπέλλω, προσορμίζω εἰς λιμένα, ad portum, ἐφορμίζω.
Appello animum ad hoc, προσέχω τὸν νοῦν τούτῳ.
Appendeo, προσαρτῶμαι.
Appendere, pro ponderare, σταθμίζειν, cum accusat. παλαντίζω.
Appendit, σταθμίζει.
Appendix, προσθήκη, ἐξάρτημα.
Appendo, προσαρτάω τινι.
Appetentes, ὀρθυμένοντες.
Appetentia, ὄρεξις.
Appetitio, seu Appetitus, ὁρμὴ, ὄρεξις.
Appetit dies, ἐγγίζει ἡμέρα.
Appetiverunt, μείλητο, ἀντεποιήθησ.
Appeto, ὀρέγομαι, gen. ὑπερθυμέω τούτου, ἐφίεμαι, ὑπισθέω.
Appia, appi, εἶδος σκεύος.
Applaudo, ὑπερθρυλῶ, ὑποκροτέω.
Applausor, ὑποκροτητὴς.
Applausus, ὁ κρότος, ὑποκρότησις.
Applicatio, καταγωγὴ. κάθαρσις.
Applicite, πιμπρήτητας.
Applicatus, κεκλιμένος.
Applicitum, προσκλιθέν.
Applico, κατάγω εἰς λιμένα, προσορμίζω, ἐφαρμόζω, ἀφορεῖδω, προσάπτω, ἐφορμίζω.
Appono, προτίθημι, παρατίθημι, τι προσάπτω τινί τι, ὑπατάπτω.
Apportavit, ἐξεπορίσατο.
Apporto, προσφέρω σοι τὰ, προσκομίζω.
Appositè, ὑπηκόως, εὐφυῶς.
Appositio, ὑπόθημα, προθεσις.
Appositus, conveniens, ὑπηκόος, ἁρμόδιος, προσφορος.
Apprehendo, ὑπολαμβάνομαι τειχῶν cines,

nes, τινὰ τῇ χειρὶ, manu.
Apprehensiu, ἀντιλάϐη, ἀντίληψις.
Apprimè, εἰς τὰ μέσα τα, μάλιστα.
Approbandus, δοκιμαστέος, ἀρεστέος.
Approbatio, δοκιμασία, συμφώνησις.
Approbavit, ἐπῄνεσεν.
Approbo, δοκιμάζω, ἀρέσκω τινί.
Approbus, εὐδόκιμος.
Appropero, σπεύδω τὴν ἡγεμονίαν, ad principatum.
Appropinquare, πλησιάζειν.
Appropinquatio, προσαύλασις, προσεγγίσεις.
Appropinquo, ἐγγίζω, πρός τι ἔρχομαι.
Approprio, ἰδίαν, ἐξιδιάζομαι.
Appulit, προσῴρμισεν.
Appulsio, καθώρμισις, προσόρμισις.
Apricari, εἰλιθερεῖσθαι, ἡλιάζεσθαι.
Apricatio, ἡλίασις, ἡλιασμός.
Apricus, προσήλιος, ϐύλλος.
Aprilis, ἀνθεστηριών, θαργηλιών.
Aprinus, καπρινος.
Apricus, τόπος ϐύλλος.
A principio: ἐξ ἀρχῆς.
Aprè, θαμέως, ὀπηνίκα, ἀρτίως.
Aptitudo, κομψότης, θαμειὰ.
Apto, ἅρω, ἁρμόττω, προσάπτω.
Aptus, ὀπηνίκα, θυχόμων, ἐύθετος εἰς τὸ· ὀπηνίκα, θυάρμοστος.
Apud, is, cum accuſ. παρὰ, πρός, cum dat & accuſ.
Aqua, ὕδωρ, ἄλς, τό· ὕδος, χοῦμα.
Aquæductor, ὑδραγωγός.
Aquæductus, ὑδραγωγία, ἀμάρα, ἀγωγός.
Aqua intercus, ὕδερος.
Aqualiculus, γάστρον, ἐπείσιον.
Aqualis, ὑδρία.
Aquarius, a, um; quod ad aquam pertinet, ὑδατικὸς, ὑδραγώγιος, ὑδροφόρος.
Aquarius, undecimum ſignum Zodiaci, ὑδροχόος, ὑδροφόρος.
Aqua ſub cute, ὕδερος.
Aquaticus, qui in aquâ degit, ἔνυδρος, ὑδατώδης, φιλύδωρ.
Aquatio, ποτισμὸς, ὕδρευσις.
Aquator, ὑδροφόρος.
Aquila, ἀετὸς, ὁ.
Aquilex, ὑδραγωγὸς, ὑδρομάστης.
Aquilifer, ἀετοφόρος.
Aquilo, βορέας, βορρᾶς.
Aquilonaris, βορειαῖος, βόρειος.
Aquor, as, aquor, ὑδρεύω.
Aquoſus, ὑδατώδης, ἔνυδρος.
Ara, ἕρμα, βωμὸς, θυσιαστήριον, βωρὸς
Pro Aris & focis dimicare, ἀμυνεῖν ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων.
Arabis, ἀρεστὸς, ἀρεσκόμενος.
A Ramularia, ἀπὸ τῶν ἀντιπήγων.
Araneus, ἀράχνης, aranea, ἀράχνη.
Araneorum tela, ἀράχνιον.
Aratio, ἄρουα, ἄρουσις.
Arator, ἀρότης, ἀρότρεύς.
Arattrum, ἄρυτρον.
Arbellum, βασανιστήριον.
Arbiter, διαιτητὴς, ὀδίκαστὴς, διαγνώμων.
Arbitrarium, τὸ, ἐφ' ἡμῖν.
Arbitris remotis, κατ' ἀμόνας.
Arbitrium, δίαιτα, γνώμη, τὸ δικεῖν, θυαρέσεως.
Arbitror, ἡγέομαι, ὑπολαμϐάνω, δίομαι νομίζω, λογίζομαι.
Arbor, δένδρον ἢ δένδρον, τό.
Arbor navis, ἱστὸς πλοίου.
Arboreſcens, arboreus, δενδρώδης, ὁ ἢ ἡ.
Arboreſco, δενδρόομαι.
Arboretum, δενδρών.
Arboreus, a, um; δένδρεος.
Arbuſta, θάμνοι, δενδρῶτες.
Arbuſtum, ἀναδενδρὰς.
Arbutum, κόμαρον.
Arca, κιϐωτὸς, ἡ, θήκη, ζύγαστρον, κίστη, στέγνον.
Arcane, ὑπορρήτως, ἀρρήτως.
Arcanum, ὑπόρρητον, μυστήριον.
Arcanus, ὑπόρρητος, κρυφαῖος.
Arceo, ἀρτίω αὐτὸ, abeo: ἀνείργω, εἴργω τινα τῆς ἱερῶν, ἀλέγω.
Arceſſo, advoco, μεταπέμπω.
Archarius, εἰκονομάχος.
Architectus, ἀρχιτέκτων, πηκτηνεργός.
Architrichinus, ἀρχιτεκτονικὸς.
Archivum, ἀρχεῖον.
Arcilla, πηλὸς λοθυκὴ.
Arcitenens, τοξοφόρος.
Arcto, στενόω, στενοχωρέω.
Arctus, στενὸς, ὁ.
Arcuatus, πεξιφὴς, καμπυλωτός.
Arcubalista, σκορπίον.
Arcula, κιϐώτιον, ἀργυρικὴ θήκη.
Arculus τοξάριον.
Arcus, ûs, τόξον, καμάρα.
Arcutus, τοξωτός.
Arcum habens bonum, & ſagittas bonas, ἔντοξος.
Arcus cœleſtis, ἶρις, ιδος, ἡ.
Ardea, ἐρωδιός.
Ardelio, πολυπράγμων.
Ardens, πύρινος, καυσικὸς, πυρίφλεκτος.
Ardenter, πύρινως.
Ardentia, διάπυρος, καύμαρα.
Ardeo, flagro, καίομαι, πυρίσσω.
Ardere, amanter amare, δυμῶς διαπεφλέγθαι τινα.
Ardeſco, φλέγομαι, ἐκάομαι.
Ardor, oris, διάκαυσις, καῦμα, καῦσος, ἡ.
Arduum, δυσχερὲς, δύσκρατον.
Arduus, ἀναφερὴς, ὑψηλὸς, ᾶ, ὁ.
Area, ἀλωὰ, ἄλως, πέδον.
Areator, ἀλοητὴς.
Arena, ἄμμος, ἄμαθος, ψάμμος.
Arenacius, ἀμμαθώδης.
Arenarius, ἀμμώνης.
Arenatum, ψαμμάτων.
Arenoſus, ἀμαθώδης, ψαθρός.
Arenula, ψαμμάδιον.
Areo, σκλέω, αὐχμέω, σκέλλομαι, ξηραίνομαι.
Areola, αὐλιὰν.
Arefacio, ξηραίνω, αὐαίνω.
Areſco, ξηραίνομαι, αὐαίνομαι.
Argentarium facere, ἀργυρϐλᾶν.
Argentarius, ii; τραπεζίτης, ἀργυροκόπος.
Argenteus, quod eſt ex argento, ἀργυρεώδης, ἀργυρίος.
Argenti ſpuma, λιθάργυρος.
Argentifodina, ἀργυρεῖον.
Argento obduco, πειραργυρόω τι.
Argentum, ἄργυρος, ἀργυρία.
Argentum vivum, ὑδράργυρος.
Argilla, ἐόγλη, ης, ἡ.
Argillaceus, ἀργιλλώδης.
Argumentatio, ὀπηχείωμα, συλλογισμὸς, ὁ.
Argumentor, συλλογίζομαι, λογίζομαι.
Argumentoſus, ἐλεγχώδης.
Argumentum, ὀπηχείρημα, πίστις, ἔλεγχος.
Arguo, ἐλέγχω, καταμηνύω τινα.
Argutator, σοφιστικὸς, σοφιστὴς.
Argutiæ, σωμυλίαι, σοφίσματα.
Arguter, σοφίζομαι, ἀπιλογέω.
Argutulus, ἐγχρήματικὸς.
Argutus, acutus, ſubtilis, ὀξὺς, ἀγχινοητικὸς, λεπτολογικὸς, κομψὸς, ἐλεγθεὶς.
Ariditas, ξηρασία, ξηρότης, αὐαινσις.
Aridus, ξηρὸς, αὐχμηρὸς, σκληρός.
Aries, κριὸς, κλίμαξ.
Arietarius, κριάδης.
Arieto, as, κορυπτω, κριοκοπέω.
Ariſta, ἄθηρ, ἀνθέμιον.
Ariſtudo, ἀξεσχία.
Arma, ὅπλα, τὰ ἔντεα, σκεύη, τά.
Arma abjicere, ῥίπτειν τὰ ὅπλα.
Arma capere contra aliquem, ὅπλα κατά τινος παρακομίζεσθαι.
Arma gero, ὁπλοφορέω.
Armamenta, ἐργαλεῖα.
Armamentarium, ὁπλοθήκη.
Armarium, ἄξων, πυργίσκος.
Armati, ὁπλῖται.
Armatura, ὁπλισμὸς, παυοπλία.
Armator, ὁπλιστὴς.
Armatus, ἔνοπλος, ὁπλισμένος.
Armentarius, ἀγελάρχης, βουκόλος, βουφορβὸς.
Armentarius, a, um; ἀγελαῖος, βουκολικός.
Armentoſus, ἀγελάδης.
Armentum, ἀγέλη, ποίμνιον.
Armiductor, ὁπλοδιδάσκαλος.
Armiger, ὁπλοφόρος.
Armilla, φέλλιον.
Armillæ, βραχιονιστῆρες.
Armillatus, φελλιδωτὸς.
Armipotens, κραταιὸς.
Armiſtrium, ὁπλοκαθάρσιον.
Armis inſtruo, ὁπλίζω.
Armis ſpolio, ἐναρίζω τινα, ἀφοπλίζω.
Armo, ὁπλίζω, θωράσσω, κορύσσω.
Armus, humerus, ὦμος, ἐπωμὶς.
Aro, ἀρόω, ἀροτριάζω, ἀλοίζω.
Aromata, ἀρώματα.
Aromatopola, ἀρωματοπώλης.
Arquatus, ἰκτερικός.
Arquites, τοξόται.
Arrha, vel arrhabo, ἀρραϐὼν, ἐέγγυον.
Arreptitius, ἀναπαστός.
Arrideo, προσγηθάω, προσμειδιάω.
Arrigo, ἴστημι τὰ ὦτα, τείνομαι τὰ ὄμματα, ἀνορθόω, ἐπαίρω.
Arripiet, συλλήψεται.
Arripio, προσαρπάζω, ἐφάπτομαι.
Arrodo, καταδράττω, σαρδάπτω.
Arroganter, ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως.
Arrogantia, ἀλαζονεία, μεγαλοφροσύνη, ὑπερηφανία, ὑπόνοια.
Arrogans, ἀλαζὼν, ὑπερνενομφὼς.
Arrogat, ὑπερηφανεῖ, λοιδρεῖ.
Arrogo, ὑπερέμφ ἑαυτῷ τιμάς: ἀλαζονεύομαι, προσποιέομαι.
Ars, τέχνη, τεχνοσύνη.
Arſenicum, ἀρρενικὸν, ἀρσενικόν.
Artes liberales, ἐλευθεριότεχνία, ἐλευθέριοι τέχναι.
Artes exercere, τέχνας ἐργάζεσθαι.
Articularis, ἀρθρικὸς.
Articularis morbus, ἀρθρῖτις.
Articulatim, ἐναρθρίως.
Articulo, as, ἀπαρθρόω.
Articulator, μηνικόπτης.
Articulus, ἄρθρον,

Artibus bene instructus, ἔντεχνος, πάντεχνος.
Artificii dolor, ἀρδρῖτις.
Artifex, τεχνίτης, δημιουργὸς, μηχανουργός.
Artifex manuarius, χειροτέχνης.
Artificium, τέχνη, τεχνημα, εὐτεχνία.
Artificiosus, ἔντεχνος, δαιδάλεος· πολύτεχνος, τεχνικός.
Artificiosè, κατατεχνικῶς, καὶ τέχνῃ.
Arto, as, στενόω.
Artuo, as, διαρθρόω.
Artitus, πάντεχνος.
Artus, ἄρθρα, μέλη, τά.
Arva, ἄρουρα, γῆ, χώρα.
Arvina, λίπος, τό, πιμελὴ, πίαρ.
Arundo, κάλαμος, δόναξ.
Arundineus, καλάμινος.
Aruspex, ὑσκόπος, ἱεροσκόπος.
Aruspicina, ἱεροσκοπία.
Arvum, ἄρουρα, ἄρουρον, γεωργία.
Arx, ἀκρόπολις, ἄκρα, ὑρμὴ.
As, assis, μνᾶ, σταθμὸν, ὁ, τό.
Ascende, ἀνάβα.
Ascendere ad honores, καταρχεῖν ἀρχάς.
Ascendere in navem, ἐμβαίνειν εἰς τὴν ναῦν.
Ascendo, is, ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι, ἄνειμι.
Ascensor, ἀναβάτης, ὀπαδάτης.
Ascensus, ἀνάβασις, ἀνήλυσις, ἄνοδος, ὀπήβασις.
Ascia, ἀξίνη, πέλεκυς, ὁ.
Ascio, id est, ascià cædo, πελεκίζω.
Ascisco, ἐπάρομαι τινί τι, εἰσπείθω-πῶδα.
Ascisci, προσαρέῖσθαι.
Ascititius, ἐπιθετος, εἰσποίητος.
Ascribere, imputare, προστίθεσθαι.
Ascribere civitati, πολιτογραφεῖν ἐν πόλει τινί.
Ascribo, προστίθημι, ἐγκαταλέγω.
Ascriptitius, παρέγγραπτος.
Ascriptor, προστίθεις.
A secretis, οἱ ὅσοι τῶν ἀπορρήτων.
Asella, ὀνίσκη.
Aselli agitator, ὀνηλάτης.
Asellus, ὀνάριον, ὀνίδιον, ὀνίσκος.
Asilus, ὄιστρος.
Asina, ὄνος, ἡ.
Asinarius, ὀνικὸς, ὀνηλάτης.
Asininus, ὄνειος, ὀνικὸς, ὀνώδης.
Asinus, ὄνος, βάτης, βεμβήκης.
Asparagus, ἀσπάραγος.
Aspectio, θεωρία.
Aspectu horribilis, βλοσυρόπτης, ὁ, βλοσυρῶπις, ἰδος, ἡ.
Aspectu manuetus, τὸ βλέμμα, ἥμερον.
Aspectus, ὄψις, ἀνάβλεμμα, βλέψις.
Asper, τραχὺς, χθεσπὸς, δεινὸς, σκληρός.
Asperè, τραχέως, χθεσπῶς.
Aspergillum, ῥαντὴριον.
Aspergo, ῥείχω, ὀπτράινα, διυγραίνω, αἰσχύνω, ῶ, ὀπτάσσω.
Aspergo, inis, ῥαντισμὸς, κατάχυσμα.
Asperitas, τραχύτης, ἀνωμαλία.
Aspernabilis, ἐξωλιγὸς.
Aspernatio, καταφρόνησις.
Aspernor, καταφρονέω τῶν νομίμων, jura: ἀμβλύνω τὴν φιλίαν, ὀλιγορέω, ἀθετέω.
Aspero, ἀγρόω, δυσχεραίνω.
Aspicio, ἐμβλέπω, προσβλέπω τινα, ὀπτάνομαι, βλέπω πρὸς γῆν, εἰσορῶ, δέρκω.
Aspirare, favere, ἐπιρροιζέω.
Aspiratio, ὀπὴ πνοια, ὀπὴ πνόησις.
Aspiro, affio, ὀπὴ πνέω.
Asportavi, ἐξεφορίσατο.
Asporto, ἐκφέρω, ἀπεκπομίζω.
Assator, ὀπτανόδις.
Assatus, ὀπτὸς, ὀπτηδέος.
Assatura, carnes assæ, ὄπτημα, ὄπτησις.
Asse, ὁλοκλήρῳ.
Assecla, ἀκόλουθος, ἀμορβὸς, παράστατος.
Assector, παρακολουθέω τινι, ἕπομαι.
Assectatio, παρακολούθησις.
Assectator, ἀκόλουθος, ἀκολουθητικός.
Assensor, σύμψηφος.
Assensor alicui facilis in re aliqua, εὔσυμφόρητος.
Assensus & assensio, ὁμολογία, συγκατάθεσις, συμφώνησις, ὁμοφροσύνη.
Assentatio, κολακεία, θωπεία.
Assentator, κόλαξ.
Assentatoriè, κολακευτικῶς.
Assentio & assentior, συνδοκέω, συγκατατίθεμαί τινι, συναινέω, ὑποχάσκω.
Assentor, κολακεύω.
Assequi, ὀπτυχεῖν.
Assequor, ὀπτικαταλαμβάνω τι, ἀφικνέομαι τῆς ἀρετῆς, ὀπτυχάνω, μιχθῆναι.
Asserente, λέγοντος.
Asseres, σανίδες.
Assiritur, λέγεται.
Assero, affirmo, διαβεβαιοῦμαι, συμβιβάζω.
Assero, assitum, προσφυτεύω.
Asserere in libertatem, ἐξαφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν.
Assertio, διαβεβαίωσις.
Assertor, βεβαιωτὴς, δικητὴς.
Asservo, φυλάττω, τηρέω, ὀπτφυλάττω.
Assessor, πάρεδρος, συνέδρος.
Assiveranter & Asseveratè, βεβαίως.
Asseveratio, βεβαίωσις, ἰσχυρισμός.
Assevero, διαβεβαιοῦμαί τι, διϊσχυρίζομαι.
Assideo, παρακαθέζομαί τινι, παρεδρεύω.
Assido, καθέζομαι.
Assidue vel assiduò, ἐνδελεχῶς, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, συνεχῶς.
Assiduitas, τὸ συνεχὲς, ἐνδελέχεια.
Assiduus, συνεχὴς, ἀδιάλειπτος, πολύς.
Assiduus in aliquo negotio, ὑπάρεδρος, καλῶς παραμένων, καὶ ἐπιμελής.
Assiduus sum, προσλιπαρέω τινι, προσμένω τινί, διαλήθω, ὀπτμιμῆσθαι.
Assigno, σφραγίζω.
Assilio, ὀπτπηδάω.
Assimilatio, ὁμοίωσις.
Assimilis, ὅμοιος, προσόμοιος.
Assimiliter, ὁμοίως, καὶ ταὐτά.
Assimilo, ὁμοιόω τί τινι, εἰκάζω.
Assimulo, fingo aliquid esse, quod revera non est, ὑποκρίνομαί τινα.
Assisto, παρίσταμί τινι, παραμένω.
Asso, torreo, ἀνθρακίζω, ὀπτάω.
Associo, συνάπτω τινί τινα.
Assolet, εἰώθει, φιλεῖ.
Assono, ἐπηχῶ.
Assuefacio, ἐθίζω τινα πρός τι· συνεθίζω.
Assuefco, ἐθίζομαι συί τινι, συνεθίζομαι.
Assuetudo, συνήθεια.
Assuetus, συνήθης, συνίδης.
Assula, σκινδαλμός.
Assumentum, ὀπτόρραμμα.
Assumo, προσλαμβάνω τινα.
Assumptio, προσληψις.
Assuo, προσεκπάω.
Assurgo, ἐπανίσταμαί τινι.
Assus, ὀπτὸς.
Ast, ἀυτὰρ, ἐὰν δέ.
Astipulatio, συγκατάθεσις.
Astipulor, προστίθεμαι τῇ γνώμῃ.
Astirpe, ἀπορίζης.
Asto, παρίσταμί τινι.
Astra, ἀστέρες.
Astræa, παρθένος.
Astragalus, ἀστράγαλος.
Astrictè, στενῶς, προστεταλμένως.
Astrictio, στύψις.
Astringo, προσγέλλω, ὀπτσφίγγω.
Astrologus, ἀστρολόγος, ὁ.
Astrum, ἄστρον.
Astra contemplari, ἀστρονομεῖν.
Astruo, προσκατασκευάζω.
Astù, prò astutè, πανούργως.
Astus, πανουργία, δολοφροσύνη.
Astutè, πανούργως, κερδαλέως.
Astutia, πανουργία, δεινότης.
Astutus, πάνουργος, γλαφυρὸς, ἀλωπός.
Asylum, ἄσυλον.
At, ἀμά· ἀμὰ μὲν.
At at, ἤ, ἦ αἲ, αἰ.
At certè, ἀμὰ, ἄρα, ἀμὰ ἔν.
At enim, ἀμὰ γάρ.
At vero, ἀμὰ τε.
Atavus, διάπαππος, προπάππος.
Ater, μέλας, μυγδόχρως, ζοφερός.
Athleta, ἀθλητὴς, ὁ· ἐπασκητὴς.
Atque, καὶ, τε, τῦ, δέ.
Atque etiam, ἀμὰ δὴ καί.
Atqui, πατρὸς ἄρα, ἀμὰ τοι, γέτοι.
Atramentarium, μελανοδοχεῖον.
Atramentum, μέλαν, τὸ, ἀτέραμνον.
Atramentum tutorium, χάλκανθον.
Atratus, μυγκείμενον.
Atrici, δυσφόροι.
Atrifer, μυγλιφανισμός.
Atrienſis, αὐλικὸς, αὐλικὴς.
Atriolum, αὐλίδιον.
Atriplex, ἀτράφαξις, χηνοπλάχανον.
Atrium, αὐλὴ, μέλαθρον, αὐλαία.
Atrocitas, ὠμότης, ἀπλωΐτεια.
Atrociter, ὠμῶς, ἀπλωῶς.
Atrocius, δεινότερον.
Atrox, χαλεπὸς, ἀπλωὴς, δεινὸν ἀδίκημα, atrox ſcelus, ἀμείλιχος.
Attamen, ἀμὰ ὅμως, ἀμὰ καὶ ὡς, καὶ μὴν.
Attamino, ἁπλόω.
At temperatè, δυκράτως.
Attempero, προσπάπω τινί τι.
Attendere animum, mentem, προσέχειν τὸν νοῦν τινι.
Attendit, ὀπτείνῃ.
Attendo, προσέχω, διαλείνομαι.
Attentè, φιλικῶς, προσεχῶς.
Attentio, προσοχὴ, προσέχω, κατανόησις.
Attento, πειράω.
Attentus, φιλικὸς, προσεχὴς.
Attenuatio, λεπτυσμός.
Attenuatus, ἐκλεπτωθεὶς.
Attenuo, ψιλόω, λεπτύνω.
Attero, προστρίβω, τινὰ τῷ παραπείθω, cum dat. & accuſ. συμπλέκω.
Atteſtor, μαρτύρομαι.
Attexo, προστίθημι τί τι.
Attiguus, προσαρής.
Attinere, pertinere, προσήκειν, ἀνήκειν.
Attinet ad me, προσήκει μοι.

Attingo, ἅπτομαί τινος, ὀπτάνω, καθάπτομαι.
Attollo, ἐπαίρω τὸν φανλὸν, ἀταβιβάζω τὴν ἀναφέρω, αἰωρέω.
Attondeo, ὄπικείρω.
Attonitus, ἐμβροντηθείς.
Attonitum reddo, ἐκπλήττω τινα, aliquem: ἀπύζω, ἀτύω.
Attonitus, ὀπτάπληκτος, ἐμβεβροντημένος.
Attonitus sum, ἀδιάπτομαι & ἀδιάπτω.
Attonitus fio, ἐκπλήττομαι ὑπὸ τῶν ὄψιν, aspectu.
Attonitus, ὀπτικεκαρμένος.
Attractio, ἕλκυσμός, ὀπτάπτασις.
Attrahо, ὀπτάγω, ἑφέλκω, ὀπτάπτω.
Attrecto, μεταχειρίζομαι, τὰ ὅπλα, arma: ψηλαφάω.
Attribuo, ὑφαντέμνω, τινί τι, ὑποδίδωμι τινί τι.
Attributio, ὑπόδοσις, ὑπονομή.
Attritio, περίψις, περάτερψις.
Attritus, παφατερής, ἀνάπτριπτος, παφατερίμμενος.
Attulit, ὠΐσκεν.
Avarè, πλεονεκτικῶς, συκοφολόγως, ἀνθρωδιθέρως, φειδωλῶς.
Avaritia, φιλαργυρία, πλεονεξία, φιλοχρηματία.
Avarus, φιλάργυρος, φιλοχρήματος.
Auca, πῶων.
Aucellus, στρουθίον.
Auceps, ἰξεύτης, ὀρνιθευτής, ὀρνιθοθήρας.
Auctarium, ἡ ὑφαδήκη, τὸ ὀπιμεῖον, τὸ ὑπαρμεῖον, ὀπιόλημμα.
Auctio, αὔξησις, δημοφορσία.
Auctionem bonorum facere, κηρύττειν τὰ ὄντα, φέρειν ὠνὴν ποιεῖσθαι.
Auctionor, ὑποκηρύττω τὰ πωλούμενα.
Aucto, αὐξάνω.
Auctor, ἀυτάρχης, αἴτιος τούτου, εἰσηγητής.
Auctoramentum, μισθοδοσία, ὀψώνιον.
Auctorem suasoremque se præbere, ὑποσημαίνειν τι.
Auctoritas, ἀξιοπιστία, αὐθεντία, ἀξίωμα, κῦρος, τὸ σεμνότης.
Auctoritate pollens, καθυπερέχων.
Auctuarium, ὀπιμεῖον.
Auctus, αὐξηθείς, αὐξηλός.
Aucupatorius, ἰξευτικός.
Aucupator, ἰξεύλης.
Aucupium, ἰξεύλησις, ὀρνιθοθήρα.
Aucupor, θηρεύομαι, accus. ἰξεύω, ὀρνιθοθηρέω.
Audaces, τολμηροί.
Audacia, θράσος, τὸ, θρασύτης, τόλμα, ἡ.
Audacia & impudentia fretus, τόλμῃ καὶ ἀναιδείᾳ πιποιθώς.
Audaciter vel Audacter, θρασέως.
Audacter loquor, παῤῥησιάζομαι.
Audaculus, ὁ θρασύτερος, ὁ παφάτολμος.
Audax, τολμητής, θρασύς, ἀθαμβής.
Audax fum, θαῤῥέω ὅτι τινι, τολμάω.
Audens, θαῤῥαλέος, θαρσαλέος.
Audeo, τολμάω τι, θαρσέω, cum acc.
Audio, ἀκούω, διακόω τι, & τινος, πύθομαι, ἀκροάομαι, πυνθάνομαι.
Audire, præcipienti parere, ὑπακούειν τινος.
Audire benè, id eſt, laudari, εὖ ἢ καλῶς ἀκούειν, κακῶς ἀκούειν ὑπό τινος, male audire.
Audiendo falli, audire perperam, παρακούειν.
Auditio, ἀκρόασις.
Auditor, ἀκροατὴς, ἀκουστής.
Auditorium, ἀκροατήριον.
Auditu intelligere, ἀκοῇ εἰδέναι.
Auditu valens, ὀξύκοος.
Auditus, us, ἀκοή, ἀκρόασις.
Auditus gravitas, δυσηκοΐα.
Auditus part. ἀκουστὸς, διακουστός.
Ave, χαῖρε, ἔῤῥωσο.
Aveho, ἀπάγω.
Avellana, λεπτοκάρυον.
Avello, ὀπουτέρω, ὀπουπάω, ὀπουπίλλω.
Avena, βρῶμος, αἰγίλωψ.
Aveo, γλίχομαι, ὀπιθυμέω, ἐφίεμαι.
Avernus, ἄορνος.
Averruncare, id eſt, avertere, ἀποβλέπειν, ἀποπέμπεσθαι, ἀποτροπάζομαι, ἀλέξω.
Averruncat, ἀποβλέπει.
Averſandus, ἀποτροπαστέος.
Averſatio, ἀποτροπασις.
Averſè καταγραμμίως.
Averſio, ἀποτροπή.
Averſor, ἀποστρέφομαί τινα, ἀποτροπάζομαι, ἀποβλέπομαι.
Averſus, ἀποστραφείς, ἀπεστραμμένος.
Avertat Deus hoc, μὴ ἀπείποι Θεός.
Avertere oculos aliquo, ἀποβλέπειν ποι.
Averto, ἀποβλέπω τι, ἀποστρέφω, ἀπάγομαι.
Aufero, ἀποφέρω τι, ἀφαιρέω ζῶν τοῦτο.
Aufugio, ἀποφεύγω, ἀποδιδράσκω.
Augeo, αὔξω, ἠσω, & αὐξάνω, σωάγω.
Augeor, αὐξάνομαι, αὐξέω.
Augeſco, αὐξάνομαι, ὀπιθύδωμι.
Augmento, σωαρμόζω.
Augmentum vel augmentatio, αὔξησις, ὀπίδοσις.
Augur, οἰωνοσκόπος, οἰωνόμαντις, ὀρνιθοσκόπος, ὀρνιθήκτης.
Augurandi ars, οἰωνοσκοπική, οἰωνομαντική.
Augurium, οἰωνός, οἰώνισμα, οἰωνισμός.
Auguro, & ror, μαντεύομαι, οἰωνοσκοπέω, διαστοχάζομαι, οἰωνίζομαι.
Auguror beneè, ἐμηλῶ ἀγαθῶ ποιεῖσθαι.
Auguſtale, φρυτανεῖον.
Auguſtè, σεβασμίως, σεμνῶς, μεγαλοφρεπῶς.
Auguſtiſſimus, σεβασότατος.
Auguſtus, a, um; σεβάσμιος, σεμνὸς, σεβαστός.
Auguſtus menſis, αὔγουστος.
Avia, μάμμα.
Aviarium, ὀρνιθών, ὀρνιθοτροφεῖον, ἀνδρία.
Aviarius, ὀρνιθοκόμος.
Avicula, ὀρνιθάριον, ὀρνίδιον, ὀρνιθόπαις.
Avibus boni, ὄρνισιν αἰσίοις.
Avidè, ὀπιθυμητικῶς, ἐυθύμως.
Aviditas, πλεονεξία, ὀπιθυμία.
Avidus, πλεονέκτης, ὀπιθυμητικὸς, ἕ, ὁ.
Avidus belli, φιλοπόλεμος.
Avidus cædis, φιλαίμακτος.
Avidus lucri, φιλοκερδὴς, ὁ ἡ ἡ.
Avis, ὄρνις, ιθος, ἡ· νεοττὸς, οἰωνός.
Avis tarda, ὠπὶς.
Avitus, a, um; πατρογονικὸς, παππώος.
Avius ſine viâ, ἄβατος, ἄνοδος, ἀδιέξοδος.
Aula, αὐλὴ, βασίλειον.
Aulæa, orum; αὐλαῖα, πέπλοι τὰ ἐσθήματα.
Auletes, tibicen, αὐλητὴς.
Auletris, αὐλητρίς.
Aulicus, αὐλικός.
Avocamentum, διαγωγή.
Avocatio, ἀποσπασμός, ἀποστροφή.
Avoco, ἀποκαλέω τινα, ἀποσπάω τινά τινος, ἀπάγω.
Avolo, ἀφίπταμαι, ἀποπτάω.
Aura, αὔρα, πνοὴ, ἀτμὶς.
Auramentum, χρύσωμα.
Auraria, χρυσεῖα.
Aurarii, χρυσοχόοι.
Aurarius, ἐχρυσος.
Aurata, piſcis, χρυσοφρύς.
Aurator, χρυσωτής.
Auratus, ἔχρυσος, χρυσωτὸς, διάχρυσος, χρυσοφὴς χρυσοειδής.
Aures, ὦτα.
Aureus, χρύσεος, ὀπίχρυσος, χρύσιος, ᾶ, ῆ.
Auricula, ὠτίον.
Auricula ſumma, πτερύγιον.
Auricularis, ὠτικός.
Auricularius, ὠτακουστής.
Aurifer, χρυσοφόρος.
Aurifex, χρυσοποιός, χρυσοχόος.
Aurificina, χρυσεῖον.
Aurifodina, χρυσεῖον, χρυσορυχεῖον.
Auriga, ἡνίοχος, ἁρματηλάτης.
Aurigarius, ἁρματοποιός, ἁρματοποιός.
Aurigatio, ἡνιοχεία, ἁρματηλασία.
Aurigo, ἱκτερος.
Aurigor, ἡνιοχέω, διφρηλατέω.
Aurilegus, χρυσολόγος.
Auripigmentum, τὸ ἀρσενικόν.
Auris, ὠτός, ὠτός, τὸ, ἔας.
In auramvis Aurem dormire, ἐπ' ἀμφότερα τὰ ὦτα καθεύδειν.
Aurem vellere, ἀναβιβάζειν τὸ ὠτός.
Aures obtundere, πωδαρυλεῖν τὰ ὦτα, τὰς ἀκοὰς ἀφεικέναι, ἀποκωφεῖν.
Auriſcalpium, ὠτογλυφίς, ἡ.
Auritus, magnas habens aures, ὠτώης.
Auri amor, φιλοχρυσία.
Auro, as, χρυσόω.
Auro captus, χρυσεργοῖς, χρυσομανής.
Auro micans vel corulcans, χρυσαυγής.
Aurora, ἔως, ἠώς.
ſub Auroram, ὑπὸ τὴν ἕω· εἰς ἕω.
Auruginoſus, ἰκτερικός.
Aurugo, ἴκτερος.
Aurum, χρυσος, ὁ· χρυσίον.
Auſcultat, ἀκροάται, ὠτακουστεῖ.
Auſcultatio, ἀκρόασις, ἀκρόαμα, ὑπακοή.
Auſcultator, ἀκροατὴς, ἀκουστής.
Auſcultare, obedire, πείθομαι τῷ νόμῳ, φρονέω τινί.
Auſculto, audio, ἀκροάω, ἀκροάομαι, ἀπακούω, φρονέω, φρονέω τινος.
Auſim, τολμήσω.
Auſpex, οἰωνοσκόπος, οἰωνοπόλος.
Auſpicato, εἰς καλὸν, αἴσιως.
Auſpicatur, ἀπάρχεται.
Auſpices, οἰωνοπόλοι.
Auſpiciis, οἰωνοσκοπίοις.
Auſpicialis, οἰωνιστικός.
Auſpicium, οἰωνισμὸς, οἰωνοσκοπία.
Auſpicor, οἰωνοσκοπέω.
Auſpicor, negotium aliquod aggredior, ἀπάρχομαι, ἀπάρχομαι, ἄρχομαι.
Auſter, νότος.
Auſteritas, στρυφνότης, αὐχμηρότης.
Auſterus, αὐχμηρὸς, σκληρὸς.
Auſtralis, νότιος, ἀνθαπικός.
Auſio, auſus, τολμημένος.
Aut, ἤ, εἴτε.
Autem, pro ſed, ἤ δὲ, δέτε, δέτος.
Authenticus, αὐθεντικός.
Authorare, πεπιστεῦσθαι.

Authoritas, τὸ κῦρος, αὐθεντία.
Autoratus, ἀκέλευστος.
Automator, ὁ μαστιγίας.
Autumnalis, ὀπωρινός.
Autumnus, ὀπώρα, μετόπωρον.
Autumo, ὑπολαμβάνω, νομίζω, λέγω.
Avulsio, ἀπόσπασμα.
Avulsus, ἀπεσπασμένος.
Avunculus, θεῖος, μητρὸς ἀδελφός.
Avus, πάππος.
Avus paternus, πρόπαππος, παππάππου.
Avus maternus, μητροπάππος.
Auxiliares, συμμαχικοί.
Auxiliaris, ius; συμμαχικός.
Auxiliarius, βοηθητικός, ἀρηγός.
Auxiliator, ἐπάρκτης, ἀλεξίκηρ, βοηθὸς, ὀπίκουρος.
Auxilior, βοηθέω τινι πρὸς τὸν πολεμίους, ὀπικουρέω τινι.
Auxilio tibi venio, βοηθῶ παρίσημοσι.
Auxilium, βοήθεια, ὀπικουρία, ἀντίληψις.
Axilla, μασχάλη, μασχαλίς.
Axioma, ἀξίωμα.
Axis, ἄξων.
Axungia, ὔειον στέαρ.
Azyma, ἄζυμον.

B.

BAccæ, ἀκτάδρυα.
Bacchanale, διονύσιον.
Bacchanalia, διονύσια.
Bacchanalia agere, ἄγειν διονύσια.
Bacchatim, διαπεπαικώς, βακχικῶς.
Bacchor, insanio, βακχεύω, & βακχίω.
Bacchus, Βάκχος, Ἴακχος, διόνυσος.
Bacillum, βακτηρίδιον.
Bacculus, βάκτρον, βακτηρία.
Bajulo, βαστάζω, φορτίζω, ἀλθοφορέω.
Bajulus, φορτοβαστάκτης, φορτηγὸς, ναυτοφόρος.
Balæna, βάλαινα, κῆτος.
Balanus, βάλανος.
Balatus, ûs, βληχὴ, βλήχημα.
Balbus, ψελλὸς, τραυλὸς, ἄτοπος. ἰσχνόφωνος.
Balbutio, τραυλίζω, ψελλίζω.
Balbutit, τραυλίζει.
Ballistra, σφενδόνη.
Balneaticum, βαλανικόν.
Balneator, βαλανεύς, λουτροχόος.
Balneum, βαλανεῖον, λοετρὸν, πλυνός.
Balsamum, βάλσαμον.
Balteus vel Balteum, ζωστὴρ, ζώνη.
Baptismus, βαπτισμὸς, βάπτισμα.
Baptisterium, βαπτιστήριον.
Barathrum, βάραθρον.
Barba, πώγων, γενειόν.
Barbâ tenus philosophus, ἀπὸ πώγωνος φιλόσοφος.
Barbam nutrire, πωγωνοτροφεῖν.
Barbam vellere, ἢ πώγωνα τίλλειν.
Barbarè, βαρβαριστί.
Barbaries, βαρβαρότης, βαρβαρισμός.
Barbarus, βάρβαρος.
Barbatus, πωγωνίας, γλυκείτης.
Barbitos, βάρβιτος.
Barbulus, φάγρος, ἰχθύς.
Barbutum, εἶδος ὀργάνου.
Bardatus, νάννος, τὸ σκιῦδος.
Bardes, δορύκτητος.
Bardus, stupidus, βλαξ, μωρολάλος.
Baro, ἀνήρ.
Barritus, ἐλέφαντος βρύχημα.
Barrus, ἐλέφας.
Basilica, βασιλικὴ, βασίλειον.
Basiliciarius, μαλακὸς, ἀγορᾶιος.
Basiliscus, βασιλίσκος.
Basiator, φιλητής.
Basio, osculor, φιλέω τινα.
Basis, βάσις, βάθρος, ἕδρα.
Basium, osculum, φίλημα.
Batillum, πύελον.
Beatæ memoriæ, μακαρίτης.
Beatè, μακαρίως, δυσδαιμόνως.
Beatitudo, μακαριότης, δυσδαιμονία.
Beatum judicare, δυσδαιμονίζω τινα.
Beatus, μακάριος, μάκαρος, ἀταλαίπωρος, εὐτυχὴς, ὄλβιος.
Beatus valdè, παμόλβιος.
Bellaria, τραγήματα, ὀπτοφορήματα, τερπνίσματα.
Bellator, πολεμιστὴς, ἀρηΐφιλος, αὐθάδης.
Bellè, καμψῶς, καλῶς.
Bellicæ rei peritus, δόκιμος τὰ πολεμικά.
Belli expers vel imperitus, ἀπειροπόλεμος, ὁ ἀπόλεμος.
Bellicosus, fortis, πολεμικός.
Belligero, bellum gero, πολεμῶ τινι, & πρὸς τε, πολεμοποιέω.
Bellicus, πολέμιος, πολεμικός.
Bellipotens, ἀσπίλιος.
Bello, as; πολεμῶ.
Bello captus, δορύκτητος.
Bellona, ἐνυώ.
Bellonarii, οἱ θεοφορούμενοι.
Bellua, θὴρ, θηρίον.
Belluile, θηριῶδες.
Belluinus, θηριώδης.
Bellum, ὁ πόλεμος, μάχη.
Bellum committere, ἀπειθεῖν πολέμῳ, καθιέναι τὸν πόλεμον.
Bellum excitare, πόλεμον ποιεῖν τινι.
Bellum finire, καταλύεσθαι τὸν πόλεμον.
Bellum indico, πόλεμον ἐπηγγέλθην εἰς τινα.
Bellum infero, πόλεμον ἐκφέρω πρός τινα, πόλεμον ποιέω.
Bellum suscipere, πόλεμον ἀναιρεῖσθαι πρός τινα· ἀναλαμβάνειν πόλεμον.
Bellum civile, ἐμφύλιος πόλεμος.
Bellum intestinum, πόλεμος μεταξὺ συζύγων.
Bellus, a, um; καμψὸς, ὁ καλός.
Benè, ἐυ, καλῶς ὀρθῶς.
Benè audire, ἐυ ἀκούειν.
Benedico, εὐλογέω, εὐφημέω.
Benedictus, καλόλογημένος.
Benefacio, εὐεργετέω, εὐποιέω.
Benefactum, εὐεργέτημα.
Beneficentia, εὐεργεσία, ἐλευθεριότης.
Beneficiarius, εὐπατῶν.
Beneficio afficere aliquem, ἐυ ποιεῖν τινα.
Beneficio affici, ἐυ πάσχειν, εὐπάσχειν.
Beneficium, εὐεργεσία, χάρις.
Beneficus, εὐεργήτης, ἀγαθεργὸς, εὐποιός.
Benemerentes, εὐεργέται.
Benevolè, εὐνοϊκῶς, φιλοφρόνως, εὐνῶς.
Benevolentia, εὔνοια, εὐγνωμοσύνη, φιλοφροσύνη.
Benevolentiâ complecti aliquem, ἴσχειν εὐνοϊκῶς πρός τινα.
Benevolus, εὔνους, ἑυνους, φιλόφρων.
Benignè, χρηστῶς, ἐλευθερίως, φιλοτέχνως, φιλανθρώπως.
Benignior, ἀγαθώτερος.
Benignitas, ἐλευθερία, χρηστότης, φιλανθρώπημα.
Benignus, χρηστὸς, ἐλευθέριος, φιλάγαθος.
Beo, μακαρίσιον ποιῶ, μακαρίζω.
Beryllus, βήρυλλος.
Bestia, θηρίον, θὴρ, ζῶον ἄλογον.
Bestialis, θηριώδης.
Bestiarii, θηριομαχήσαντες.
Bestiola, ζωύφιον.
Beta, τὸ βῆτον, βλίτον.
Betaceus, σεῦτλον.
Bibacitas, πολυποσία, φιλοποσία.
Bibaculus, φιλοπότης.
Bibax, bibonius, πολυπότης, ποτικός.
Bibliopola, βιβλιοπώλης.
Bibliotheca, βιβλιοθήκη.
Bibere, πίνειν.
B bo, πίνω, accus. sed Atticè genit.
aquam Bibo, ὕδωρ πίνω, ὑδροποτέω.
Bibonius, πολυπότης.
Biboulus, πολυπότης.
Biceps, δικέφαλος, δίκρανος.
Bicolor, δίχρους.
Bicornis, δικέρως & δίκερως.
Bidens, δίδους.
Biduum, δύο ἡμέραι, δίημερον.
Biennis, διετὴς.
Biennium, διετὶς, διετία.
Bifariam, διχῶς, ἀνδίκα, δίκα.
Bifax, διπροσωπος, διχρωμος.
Biferus, δίφορος.
Bifidus, διχηλος, διευὴς, διχαδὸς.
Biforis, δίθυρος.
Bifores valvæ, αἰθουσίδες.
Biformis, δίμορφος.
Bifrons, διμέτωπος, ἀμφιπρόσωπος.
Biga, ζωμαρὶς.
Bigæ, συμωρὶς, δίφρος.
Bijugis, & Bijugus, δίζυξ, δίζυγος, ς.
Bijuges equi, δίζυγες ἵπποι.
Bilabrum, δίχηλος.
Bilanx, ζυγὸς.
Bilem commovere, εἰς ὀργὴν ἐμβάλλειν τινα, χολοῦν.
Bilex, δίμιτος.
Bilibre, χοῦς.
Bilinguis, δίγλωσσος, δίλογος.
Biliosus, χολώδης.
Bilis, χολὴ.
Bilis atra, μελαγχολία.
Bimater, διὰ μητρὸς, ὁ διόνυσος.
Bimembres, δίμορφοι, δίσωμοι.
Bimaritus, δίγαμος.
Bimembris, δίμηλος, δίκωλος.
Bimestris, δίμηνος.
Bimulus, διετὴς, διενὴς.
Bimus, διενὴς, διετὴς.
Binarius, δύικός.
Bini, δισσὸς, συώνυμος.
Binominis, διώνυμος.
Bipartior, διχοτομέω, διχάζω.
Bipartiti, δίχα μεριζόμενοι.
Bipartitus, διχαδὸς, δίμοιρος.
Bipater, διόνυσος.
Bipatens, διχανὴς, δίθυρος.
Bipatentibus, διχόθεν ἀνεωγόσιν.
Bipedalis, δισπιθαῖος, δισπόδης.
Bipennis, πέλεκυς, ἀξίνη δίστομος.
Bipertitò, διχῆ, δίκα.
Bipedus, δίπους.
Bipes, δίπους.
Biremis, δίκροτος.

Bis, δίς.
Bis in die, δὶς τ' ἡμέρας.
Bis coctum, δίμαγον.
Bisellium, δίεδρον.
Bissextus, ἐμβόλιμος ἡμέρα.
Bifulcus, δίχηλος, δίχαρδης.
Bitumen, ἄσφαλτος.
Bitumineus, ἀσφάλτειος.
Bitumino, ἀσφαλτόω.
Bivium, ἀμφόδου, δίοδος.
Blæſus, βλαισὸς, τετυλός.
Blandæ, κωτίλαι.
Blandè, ἡπίως, μειλίχως.
Blandicus, ἐπαγωγός.
Blandidicus, χρηστολόγος.
Blandiloquentia, χρηστολογία, ἠδυλογία.
Blandiloquus, χρηστολόγος, ἡδυλόγος.
Blandimentum, ὑποπτία, θεραπεία, ἀρέσκεια.
Blandior, σαίνω σε, tibi, κορίζομαί σε, αἰκάλλω, ἀρέσκομαι, ἁβρύνω.
Blanditiæ, χρηστολογία, κολακεία.
Blandus, χρηστολόγος, ἄρεσκος, θεραπευτικός, αἰμύλος, ἥπιος, μείλιχος, ἐπαγωγός.
Blaſphemia, βλασφημία.
Blatero, φλήναφος, ἀδολέσχης, ματαιολογέω.
Blatta σίλφη.
Blattela, βρόμος ἄμαλος ἢ κεγχυλίων.
Blattia, βρόμος ἄμαλος.
Boarium forum, βοτάλιον.
Boarius, βοϊκὸς, βόειος.
Boatus, βοὴ, μυκηθμός.
Boletus, βωλίτης.
Bolis, βολίς.
Bolus, βῶλος, ἡ· ἄκυλος, βλωμός.
Bombilatio, ſonus arum, βόμβος.
Bombus, βόμβος, ἦχος.
Bombycinus, βομβύκινος.
Bombyx, βόμβυξ.
Bona, id eſt, opes, ἡ οὐσία, χρήματα.
Bona hæreditaria, κλῆρος.
Bonâ fide, ἐπισταμένως, ὀπτικῶς, κατὰ πίστιν.
Bonâ veniâ, ὀπτικῶς, εἰ παρίης.
Bona animi, ἀγαθὰ τὰ ἐν τῇ ψυχῇ.
Boni conſulo, φέρω ὅτι τῇ ὀπτικείᾳ, ἀποδέχομαι τὴν ὄψιν.
quod Bonum faubumque ſit, ἀγαθή τύχη.
Bonitas, ἀγαθότης, ἀγαθωσύνη, χρηστότης.
Bonitas ingenii, ſeu naturæ, εὐφυΐα.
Bonus, ἀγαθὸς, ἐσθλὸς, χρηστὸς, καλός.
Bonus & probus vir, καλοκἀγαθός.
Boo, as, are, mugio, μυκάομαι, βοάω.
Borealis, βορειαῖος, βόρειος.
Boreas, aquilo, βορέας, βορρᾶς.
Bos, βοῦς.
Bovem mactare, βουθυτεῖν.
Boves paſcere, βουκολεῖν, βουφορεῖν.
Bovilla, βουσία.
Bovillus & bovinus, βόειος.
Boum armenta, τὰ βουφόρβια.
Boum cædes, βουτασία, βοσφαγία.
Boum cuſtos, βουκόλος, βοπόλος, βουφορβός.
Brabium, certaminis præmium, βραβεῖον.
Bracca, fœmorale, ἀναξυρὶς, ἰδος, ἡ· διαζώσματα.
Brachiale, περιβραχόνιον, χλιδών, χλιδώνιον.
Brachium, βραχίων, ονος.
Bractea, τὸ πίτδιον, ἐλασμός.
Bracteator, πετάλιστης.
Bracteola, πετάλιδιον, φύλλημα.
Branchiæ, βράγχια, βρύγχια.
Braſſica, κράμβη, καράμβη.
Brevi, ἐν βραχεῖ, βραχίως.
Brevia, τὰ βραχέα.
Breviarium, compendium, ὄπτομή, βραχύτης.
Brevilocquentia, βραχυλογία.
Brevior, βραχύτερος, βράσσων.
Brevis, βραχὺς, ὀπτόμος, σώπτομος.
Brevis vitæ, βραχυβίος, ὀλιγόβιος, μικροβίος.
Brevitas, βραχύτης, ὀπτομή.
Breviter, βραχέως, ἐν βραχεῖ.
Brochus, ὁ τὸ ἄνω χείλος ἀδήκης.
Bruma, χμερινὴ, ὑπὸ, χεῖμα.
Brumalis, χμερινός.
Brutum, ſeu mutum animal, ζῶον ἄλογον.
Brutus, ſtupidus, ἀνοήμων, ἀναίσθητος, ἄλογος.
Bubalus, βούβαλος.
Bubile, βουΐλιον, βουστάσιον.
Bubo, βύας, ου, ὁ, γραῦς.
Bubula caro, τὸ βόειον κρέας.
Bubulcio, βουκολῶ.
Bubulcus, βουκόλος, βουλάτης, βουποίμην.
Bubulum corium, τὸ βόειον δέρμα, βοεία, βυδέψιον.
Bubulus, βόειος, βοϊκός.
Bucca, σόμα, κόρη.
Buccam venerit, ὅ, πᾶν ὃ τι τὸ σόμα ἔλθῃ.
Buccas inflare, τοὺς γνάθους φυσᾶν.
Buccea, æ, ψωμὸς, ἔγκοφος.
Buccella, σόμιον, ψωμίον.
Buccina, σάλπιγξ.
Buccinator, κήρυξ, σαλπικτής.
Buccino, σαλπίζω, κηρύττω.
Buccinum, βυκάνη, κήρυγμα.
Buccula, παραγναθὶς, τὸ σόμιον.
Bucula, diminut. δάμαλις, βῆς.
Bufo, μύξος, ου, ὁ, φύσαλλος.
Bugloſſus, βούγλωσσος & βούγλωσσον.
Bulbaccus, βολβάδης.
Bulboſus, βολβάδης.
Bulbus, βολβός.
Bulga, ſ. ſarcina, σήραγξ.
Bulla, πομφόλυξ, φύσημα, ὀπφυσία.
Bulla, inſigne, ἡ κάλυξ.
Bullatus tumidus, πομφολυγώδης.
Bullatus, bullâ ornatus, ὁ κάλυξι κεκοσμημένος, πεπομφολυγωμένος.
Bullio, bullas emitto, ζέω, βεβράσω.
Bullo, as, ἐκφυσάομαι.
Bullula, φυσημάτιον.
Bura, ſive Buris, ἐχέτλη.
Buſtuarius, ὀπτύμβιος.
Buſtum, τύμβος, πυρά.
Buſtum violare, τυμβωρυχεῖν.
Butyrum, βούτυρον.
Buxetum, πυξεών.
Buxeus, πύξινος.
Buxum vel Buxus, πύξος, ἡ.
Byſſus, βύσσος, ου, ἡ.

C.

CAballarius, κέλης ἱππάδης, ἱππικός.
Caballinus, ἵππειος.
Caballus, ἵππος.
Cabro, σφηξ.
Cacabus, κάκαβος, λέβης.
Cacaturio, χεζητιάω, χεζάω.
Cachinnatio, καχασμός.
Cachinnor, καχάζω, κιχλίζω.
Cachinnum tollere, ἄρδην ἀναπαχάζειν, ἀναπαχάζειν.
Cachinnus, καχασμὸς, κιχλισμός.
Cace, ventris onus depono, κέζω, ἀφανδύω, ὀπτατέω.
Caccula, δέλος σκαπάνη.
Cacula, ἀκόλουθος.
Cacumen, κορυφὴ, ἄκρον, ἄπος.
Cacumen montis, ἀκρώρεια, λοφιά.
Cacuminatus, ὀπτερωθείς.
Cacumino, ὀπτερώω, κορυφόω.
Cadaver, τὸ νεκρὸν, ἡ, ὁ, νεκρὸς, πῶμα.
Cadavera ſpoliare, νεκροσυλεῖν.
Cadaveroſus, νεκρώδης.
Cadere animis, ἀθυμεῖν τῷ τελευτῷ, ob finem, τοῖς πᾶσιν νεκροῖς, ob cædes aliquorum: ἀθύμως διάγειν.
Cadere in ſuſpicionem, εἰς ὑποψίαν ἐμπίπτειν, εἰς ὑποψίαν ἥκειν.
Cadivus, πῶσιμος, δυκατάπτωτος.
Cado, αμαι, πίπτω εἰς γόνατα, ἐρείπω.
Caduceator, κήρυξ, εἰρηνοποιός.
Caduceus, τοξικὸς, κηρύκιον.
Caducifer, κηρυκειοφόρος.
Caducum, τὸ, χωρὶς εἰς τὸ φύσικον.
Caducus, πῶσιμος, δυκίνητος, ἐρείψιμος, φθαρτός.
Cadus, κάδος.
Cæcias, καικίας.
Cæcitas, τυφλότης, ἀβλεψία, ἀορασία.
Cæco, τυφλόω.
Cæcus, τυφλὸς, ἀλαὸς, ἀφώτιστος.
Cæcutio, ἀμβλυώττω, τυφλώττω.
Cædes, κλόνος, φόνος, σφαγὴ, ἀναίρεσις.
Cædo, percutio, πλήττω, κόπτω, δέρω.
Cæduaſylva, ὑλοτομία.
Cæduus, τομὸς, κάρεμος.
Cælamen, γλυφή.
Cælator, γλυπτὴς, γλυπτῆρ, τορευτής.
Cælatura, γλυφὴ, ἀργυλυφή.
Cælatus, γεγλυμμένος, γλυπτός.
Cælebs, ἄγαμος, ἀγάμητος, ἀζυγής.
Cæleſtis, οὐράνιος, ἐπουράνιος, ὀλύμπιος, αἰθέριος.
Cælibatus, ἀγαμία, ἀζυγία.
Cælicola, οὐρανίων.
Cælicoles, οὐρανοκάτοικος.
Cælites, οὐράνιοι.
Cælitus, οὐρανόθεν.
Cælo, ſculpo, γλύφω, ἐγκόπτω.
in Cælo, οὐρανόθι.
Cælum, γλυπτήριον, γλυφεῖον.
Cælum, οὐρανὸς, ὁ, πλόος.
Cæmentarius, λιθοτόμος.
Cæmentarius, χαλκοδόμος, χαλκουργός.
Cæmentum, χάλιξ, κών, γύψος, κονία.
Cæpe, κρόμμυον.
Cæpit, ἐλήφθη.
Cæremonia, δημόσια, μέμψις.
Cærites, δέλτοι αἱ τὰς ἐγγραφὰς ὑποδεχόμεναι.
Cæruleus, κυάνεος.
Cæſariatim, σωτόμως.
Cæſaries, coma, κόμη, χαίτη, βόστρυχος, χόμη, κωμή.
Cæſim, τμήδην, ἐκκαπτομερῶς.
Cæſius, γλαυκός.

Cæspes, βῶλος, βῶλαξ.
Cæspito, παραφορῶν βαδίζω.
Cæstus, πυγμὴ.
Cæsura, τομὴ, τμῆμα.
Cæsus, κεκομμένος, τμηθεὶς, τυπηθείς.
Cætera, ἡ ἕτερα, τὰ λοίπα.
Cæteroquin, ἄλως τε.
Cæterum, ἦ, πλὴν, τοίνυν, μήτοι, ἀτάρ.
Cætum crudum, ἀμυτάριχος.
Calamarium, καλαμοθήκη.
Calamiſter, vel calamiſtrum, καλαμὶς, ίδος, ἡ, κάλλωδον.
Calamiſtratus, βοστρυχωθείς.
Calamiſtro, βοστρυχίζω.
Calamitas milera, συμφορὰ, δυστυχία, δυσυχία, κακοπάθεια, λύμη.
Calamitate afficere, παλαιπωρεῖν τινα.
Calamitate premi, δυσυχεῖν ἔν τινι, vel ὑφί τι.
Calamitosè, δυσυχῶς.
Calamitoſus, ὀιζυρὸς, δυσυχὴς, δύσλως, ἄθλιος.
Calamus, κάλαμος, δόναξ, καλάμη.
Calamus aromaticus, ἡδύοσμος.
Calathus, κάλαθος, σπυρὶς, κάνης.
Calator, κλήτωρ.
Calatores, συνδιάκτορες ἱρέων.
Calcaneum, πτέρνα, ἡ.
Calcar, κέντρον, πλῆκτρον.
Caldarius, θερμοδότης, θερμαντήριος, συριατός.
Calcaria equo ſubdere, κεντίζειν ἵππον.
Calcat, πατεῖ.
Calceamentum, ὑπόδημα.
Calceatus, ὑποδεδύμενος, ὑποδεθείς.
Calceo, ὑποδέω.
Calceolarius, ὁ ποιητὴς ὑποδημάτων, σκυτοτόμος, σκυτεύς.
Calceolus, ὑποδημάτιον.
Calces, πτέρναι.
Calceus, ὑπόδημα, πέδιλον.
Calcior, ὑποδέω.
Calcitratus, λακτισμός.
Calcitro, calcitras, λακτίζω, πτερνίζω.
Calcitro, nis, λακτιστὴς, πτερνιστής.
Calcitroſus, λακτίσης.
Calco, πατέω, στιβέω.
Calculatio, ψῆφος, λόγος.
Calculator, λογιστὴς, ψηφιστής.
Calculo, ψηφίζομαι, λογίζομαι.
Calculoſus, λιθώδης, λιθιάων.
Calculus, ψηφὶς, λιθίδιον.
Caldarium, λέβης.
Calebra, ἵπταν βελή.
Calefacio, θερμόνω.
Calefactus, θερμανθεὶς, θαλφθείς.
Calefio, θερμόνομαι, θάλπομαι.
Calendæ, καλένδαι, νεομηνία.
Calendarium, ἡ ἐφημερὶς, ὁδημιλίος.
Calens, θερμὸς.
Caleo, θέρμομαι, θερμόνομαι.
Caleſco, θερμόνομαι, θάλπομαι.
Calet, πεπύρωται.
Caliculus, κυλίκιον.
Calidus, θερμὸς, ζεστός.
Caliga, σκελεὰ, κνημὶς.
Caligatus, κνημιδοφόρος.
Caliginoſus, γνοφώδης, ζοφώδης.
Caligo, inis, ζόφος, σκότος, ἀχλύς.
Caligo oculorum, ἀμαύρωσις ὀφθαλμῶν, ἀμβλυωπία, ὀφθαλμῶν ἀχλύς.
Caligo, cæcutio, ἀμβλυόπω.
Caliendrum, κόσμιον κεφαλῆς.
Calix, κύλιξ, ποτήριον.
Calleo, τυλόω.
Calleo, perfectè ſcio, ὀπίσταμαι πῶ τίχνῳ, ἀκριβῶς γινώσκω, ἐμπείρως ἔχω.
Calles, τρίβοι.
Callet, οἶδεν.
Callidè πανούργως, δολοφρόνως.
Calliditas, πανουργία, σόφισμα, δεινότης.
Callidus, πανοῦργος, δολόφρων, δεινὸς, ἀργαλέος.
Callis, is, τρίβος, πάτος.
Calloſum, τρόχαλον.
Calloſus, τυλώδης, ὁ ἡ ὀ.
Callum obducere, σκληρύνειν, τυλοῦν.
Callus & callum, τύλος.
Calones, καλοποίδια, σκυλοφόρεια.
Calo, onis, καλοποίδιον, σκυλοφόρος.
Calor & caliditas, θέρμη, θερμότης, καῦμα, αἴθος, θάλπος.
Caltudia, ἐυρτή.
Calpitur, ὀξαπατᾶ.
Calvæ, πομπικὰ, πτερυγμβία.
Calvaria, κρανίον.
Calvaſter, ἀνηφαλάντιπας.
Calveo, φαλακρόομαι.
Calveſco, φαλακρῶμαι.
Calvitium, & calvities, φαλάκρωσις, φαλάκρωμα.
Calumnia, διαβολὴ, συκοφαντία, ἐπιορκία.
Calumniator, συκοφάντης, διάβολος.
Calumnior, διαβάλλω τινα · συκοφαντέω τινά τινος.
Calumnioſus, συκοφαντικὸς.
Calvo, as, φαλακρόω.
Calvo, is, κατασοφίζομαι.
Calvor, ὀξαπατῶ.
Calvus, φαλακρός.
Calx, extrema pars pedis, πτέρνα, σφυρόν.
Calx, g. fœm. *Chalck*, κονία, χύτος.
Camelarius, καμηλίτικος.
Camelus, κάμηλος.
Camenæ, μοῦσαι.
Camera, καμάρα.
Cameratus, καμαρωτός.
Camero, καμαρόω.
Camilla, ἱερεία.
Camino, καμινεύω.
Caminus, ὁ ἡ ἡ, κάμινος.
Cammarus, ἀστακός.
Camæna, μοῦσα.
Campana, καώδων.
Campeſtris, πεδινός.
Campidoctor, ὁπλοδιδάσκαλος.
Campus, πεδίον, πέδον.
per Campum, καπεδίον.
Camurus, inflexus & curvus, ὀπισθοκαμπὴς, καμπύλος.
Camus, κυμός.
Canale, ῥεῖθρον.
Canaliculus, σωλωτάριον.
Canalis, σωλὼ, χαράδρα.
Canalitius, σωλωτικός.
Cancellarius, ἀρχιγραμματεύς.
Cancellatim, κιγκλιδὸν.
Cancellatus, κεκιγκλισμένος, κιγκλιδωτὸς, δικτυωτός.
Cancelli, ἡ κιγκλίς.
Cancello, κιγκλίζω.
Cancer, cri, καρκῖνος, καρκίνος.
Cancer, morbus, καρκῖνος, καρκίνωμα.
Candefacio, λύκαινα.
Candefacio, ignitum reddo, ἐμπυρίζω.
Candela, λύχνος, λυχνίδιον, φάσιον.
Candelabrum, λυχνίον, κηροπήγιον.
ferrum Candens, ὁ σίδηρος πυρέμενος.
Candeo, candidus ſum, λύκαινομαι, λύκος εἰμι.
Candeſco, λυκίομαι.
Candidati, καθαπτοντες.
Candidatus, albâ veſte indutus, λυκαινοδείς.
Candidè, ὑγιαμένως, ἀφθόνως, ἁπλῶς.
Candidus, λύκος, ἀργός.
Candidus cum ad animum transfertur, ὑγιαίνων, ἄκακος, ἥκιστος, καθαρός, ὁπλοκής.
Candor, oris, albedo, λύκος.
Candor de animo dictus, ὑγιαμοσύνη, ἁπλότης.
Canco & caneſco, πολιόομαι.
Canere receptui, τῇ σάλπιγι ἀναχωρεῖσθαι.
Canere ſurdis, κωφοῖς λέγειν.
Canere claſſicum, τὸ πολεμικὸν σημαίνειν.
Cani, αἱ πολιαί.
Canicula, κυνίδιον, κυνίσκη.
Canicula, Ζείριος.
Caniculares dies, αἱ ἀμφὶ τὸ Ζείριον ἡμέραι.
Caniculus, κυνάριον.
Caninus, κυνικὸς, κυνείος.
Canis, κύων, κυνὸς, gen. σκυλάκιον.
Canis venaticus, κυνῶν θηρᾶτικός.
Canis veſtigator, κύων ἰχνεύτης.
Caniſtrum, κάνεον, κάνης.
Canities, πολιότης, πολιά.
Canna, Rohr. κάννα, δόναξ, κάλαμος.
Cannabaceus, καννάβινος.
Cannabis, κάνναβις.
Canneus, καλάμινος.
Cano, ᾄδω, μιμνίζω, μέλπω, ὑμνέω.
Cano elegantèr, ὁμολογέω.
Canon, κανών.
Canor, ἦχος ἀνθρώπου.
Canora, ἠχοῦσα.
Canoroſus, λιγυρὸς.
Canorus, φωνὴς, λιγυρὸς, λιγύφθογγος.
Canorè, ſeu ſuavi pronuntiatione, ὀφώνως.
Cantator, ἀοιδὸς, ψάλτης.
Cantatrix, ψάλτειρα.
Cantatus, ἀοίδιμος, ὑπαοιδής.
Canthari, κρητῆρες.
Cantharis, καινθαρὶς.
Cantharus, κάνθαρος.
Cantherius, καθάλλης μηχανικός.
Canthus, κανθὸς.
Canticum, ᾠδὴ, ᾆσμα, τὸ, μέλος.
Cantilena, ᾆσμα, μέλος.
Cantio, cantus, ᾆσμα, μέλος, ψαλμὸς, ᾠδή.
Cantito, τερπίζω.
Canto, ᾄδω, ψάλλω, μέλπω.
Cantor, ψάλτης, ἀοιδὸς.
Canturio, ψιθυρίζω.
Cantus, ᾆσμα, ᾠδή.
Cantus lugubris, θρῆνος ᾠδή.
Cantus elegantia, ὁμολογία.
Canus, πολιὸς, λύκος, λυκαίνων.
Capacitas, χώρησις, ὀρυχωρία.
Capax, δεκτικὸς, χωρητικός.
Capedo, ὀρυχωρία.
Capella, χίμαρος, αἰγίδιον.
Caper, τράγος, ὁ, χίμαρος.
Capere, delectare, τέρπειν τινα.
Capere, eligere, αἱρέω τὰ ὅπλα, arma.
Capere, tenere, αἱρεῖν τὴν πόλιν, urbem,
Capere ſyncopè, ῥυπόω.
Capere frontem, μέτωπα ἀναπάω, συστέλλω τὰς ὀφρῦς.
Capeſſo, ὁπλίζομαι, ἐφάπτω, ἐφάπτομαι, ἀντιλαμβάνω, ὁπτάρω.
Capeſſere fugam φυγὴν ἐλέσθαι.

Capessere rempub. ἅπτεσθαι πολιτεύματος.
Capesseret, ὀρέγοιτο.
Capillaceus, τριχώδης.
Capillamentum, τρίχωμα.
Capillatus, τετριχωμένος, τριχωτός.
Cani capilli, πολιαὶ τρίχες.
Capilli nigri, rufi, flavi, τρίχες μέλαιναι, ξανθαί, πυρραί.
Capillitium, κόμη, τρίχωμα.
Capillo, as, τριχόω.
Capillorum defluvium, ἡ ἀλωπεκία.
Capillos comare, τριχοκομεῖν, ὑπηκομᾶν.
Capillosus, τριχώδης, λαχνήεις.
Capillus, κόμη, θρίξ, τριχός, ἡ.
Capillus Veneris, ἀδίαντον.
Capio, comprehendo, λαμβάνω, αἱρέω, ἁλίσκω, δέχομαι, κρατέω.
Capio, decipio, πλανάω.
Capistro, φιμόω, κνιμόω.
Capistrum, κεφαλοδέσμιον, κνιμός, φίμος.
Capit, χωρεῖ, λαμβάνει.
Capital, ἄμπυξ, κρήδεμνον.
Capitalis, κεφαλικός, ἐπιπαστίδες.
Capitalis morbus, νόσος ὀλεθρία, φθαρτική, θανατώδης.
Capitatus, κεφαλωτός.
Capite plectere, θανάτῳ ζημιοῦν τινα, ὑποκεφαλίζειν.
Capite doleo, κεφαλήγέω, καρηβαρῶ.
Capitis aliquem arcessere, θανάτου τινὶ πρᾶξαι.
Capitis damnari, θανάτου δίκαι ὀφλισκάνειν.
Capitis diminutio, κεφαλῆς ἐλάττωσις.
Capitis dolor, κεφαλαγία, καρηβαρία.
Capito, κίφαλος, κεφάλιαν.
Capitones, ἀτιέραμοι.
Capitulatim, κεφαλαιωδῶς.
Capitulum, κεφάλαιον.
Capo, ἀλεκτρυών, ἐκτομίας.
Capra, αἴξ.
Caprarius, αἰγιβότης, αἰγονόμος, αἰπόλος.
Caprea, δορκάς, αἰγάγρος.
Capreola, δορκάς.
Capreoli, δορκάδια.
Capreus, αἰγάγρος.
Capricornus, αἰγόκερως.
Caprificatio, ἐρινασμός.
Caprificus, ἐρινεός, ἀγρία συκῆ.
Caprile, αἰγών.
Caprinus, αἴγειος.
Capsa, κάφα, κιβωτὸς, θύλακος.
Capsula, θυλακίσκος, κιβώτιον.
Captatio, venatio, θήρα, θήρευσις, αἰχμαλωσία.
Captator, θηρευτὴς, θηρατρευτής.
Captaverat, ἐθηρᾶτο.
Captio, deceptio, δόλος, ἀπάτη.
Captiosè, σοφιστικῶς, ἀπατηλῶς.
Captiosus, ἀπατηλὸς, σοφιστικός, ἀγκυλοτικός.
Captivitas, αἰχμαλωσία.
Captivus, αἰχμάλωτος.
Capto, θηρεύω, θηρεύω.
Captura, ἄγρα, λῆψις, ἅλωσις, ἐμπολή.
Captus, ἁλούς, ἑρωτι, amore, κατεχόμενος ὑπὸ ἔρωτος, ληφθείς, εἱλημμένος.
Captus, comprehensio, ὑπόληψις, κατάληψις.
Capularis senex, ὁ τυμβογέρων.
Capulus, manubrium gladii, λαβὴ, κώπη.
Capus, i. vel capo, nis, ἀλεκτρυών.
Caput, κεφαλὴ, κεφάλαιον, κάρηνον.
Caput, origo, ἀρχή.
Caput arcere, κεφαλὴν ὑποκαλύπτεσθαι, ἐγκαλύπτειν κρᾶτα.
Carbasea vela, λίνεα κεκλώσματα.
Carbasseus, vel carbalinus, λίνεος.
Carbasus, λίνον, λάκος.
Carbo, ἄνθραξ, θυμάλωψ.
Carbonarius, ἀνθρακώδης, ες, ὁ.
Carbunculus, ἀνθράκιον, ἄνθραξ.
Carcer, δεσμωτήριον, φυλακὴ, εἱρκτή.
Carcerarius, φυλακίτης.
in Carcerem conjicio, εἰς φυλακὴν βάλλω, ἐμβάλλω, ἢ, ἀπάγω εἰς τὸ δεσμωτήριον.
Carcerarius, εἱρκτικός.
Carceres, ἡ ἕδρις, ἀφετηρία, ἡ ῥαμμή.
a Calce ad carceres revocari, ἐκ τοῦ τέρματος ὅπι τὴν βάσιν μετακαλεῖσθαι.
a Carceribus ad metam, ἀπὸ τῶν ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος.
è Carceribus exire, ἐκφέρειν ἀπὸ τύσεως, ἐκ τῆς βάσεως ὑξέναι.
Carceris janitor, δεσμοφύλαξ.
Carchesium, ἐδίον ποτηρίου.
Carcinoma, καρκίνωμα.
Cardiacus, καρδιακός.
Cardinalis, κυκλομεσῶν.
Cardines rerum, ἔρυκες ἀκμῆς.
Cardo, θαμὼς, στροφὶς, στροφίγξ, γίγλυμος.
Carduelis, ἀκανθὶς.
Carduus, σκόλυμος.
Carè, πολυτίμως.
Carectum, δονακὼν.
Careo, ὑποστερέομαι. gen. ὑστερέω, δέομαι.
Carere sensu, ἀναισθητεῖν.
Carex, quibusdam τὸ ξυρίον, aliis τὸ ἄκορον vel ἡ κύπειρος.
Carica, ἰσχάς.
Caries, ὄυρος, σαπρότης.
Carina, τρόπις, σεῖρα, ἐντικρύνη, κῦτος, τό.
Carinari, χρυσοῦ ἕνεκα.
Carino, κυτόω.
Cariosus, ὀυρώδης, σαπρὸς, ὀυρεῖς.
Carissimus, τιμιώτατος, γνησιώτατος.
Caritas, πολυτιμία, τιμιότης, ἀγάπη.
Caritas rei frumentariæ, ἡ σιτοδεία, ἀσανσία.
Caritas summa, παυσπλία.
Carmen, ἔπος, μέλος, ᾆσμα.
Carmen nuptiale, ὑμὴν ἀλάμων.
Carmentalia, ὑμνολογία.
Carminat, ξαίνει.
Carminatio, κτενισμὸς, διάξανσις.
Carmino, κτενίζω, διαξαίνω.
Carnarium, τὸ κρέειον, κρεοπώλιον.
Carnarius, κρεοπώλης, κρεωδαίτης.
Carneus, σαρκικός.
Carnifex, δήμιος, σαρκοβόρος.
Carnificina, κρεωργεῖον, βασανιστήριον.
Carnifico, κρεωργέω, ἀναιρίω.
Carnivora, σαρκοφάγα.
Carnositas, πολυσαρκία.
Carnosus, πολύσαρκος, σαρκώδης, ἔυσαρκος.
Caro, σὰρξ, ἡ, κρέας, τό.
Carpentarius, ἁμαξουργός.
Carpentum, ὄχημα, ἅμαξα.
Carpitur, τρύχει, δρέπει.
Carpo, decerpo, δρέπομαι.
Carpo, reprehendo, κακίζω σε τῆ ἀπιστίας, ob infidelitatem, ψέγω, ὀνειδίζω.
Carptim, ἀκροδρυῶς, ἐξ ὀνειρομῆς.
Carptor, reprehensor, διασύρτης.
Carptus, διεφθαρμένος, ἐσπαραγμένος.
Carpus, καρπός.
Carruca, ἁμαξεῖον, ἁμαξὶς.
Carrucarius, ἁμαξοποιὸς, ἁρματηλάτης.
Carrus, vel carrum, ἅρμα, ἁμαξα.
Carticula, σέσαμον.
Cartilagineus, χονδροτυπὴς, χονδροειδὴς.
Cartilago, χόνδρος.
Carum, κύμινον.
Caruncula, κρεάδιον, σαρκίδιον.
Carus, φασιανὸς, πολύτιμος, ὁ ἔντιμος, τίμιος, γνήσιος.
Casa, σκηνὴ, ἔπαυλις, καλύβη.
Casarius, καλυβίς.
Casseus, τυρὸς, τροφδίς.
Cassis, rete venatorium, δίκτυον, ἄρκυς.
Cassis, galea, κόρυς, πελεκυφόρος.
Cassita, κορύδαλος.
Cassum, κενὸν, μάταιον, ἀνύσιμον.
Cassus, inanis, ὀρφὸς, μάταιος.
Incassum, εἰς κενόν.
Castanea, κάστανα, κάστηνα.
Castè, ἁγνῶς, καθαρῶς.
Castellum, φρούριον, κώμη, ἔρυμα, προβολὴ, ὀπλοθήκη.
Castigare, punire, κολάζειν τινα, τιμωρεῖν τινα.
Castigat, objurgat, ὀπτιλήπτει.
Castigatio, ἐπανόρθωσις, κολασμὸς, παιδεία, ὀπτιμηξις.
Castigator, ἐπανορθωτὴς, ὀπτιμητὴς, σωφρονιστής.
Castigo, παιδεύω, τινα, ὀπτιλήπτω, τινὶ δε τινα, ἐπανορθόω, κολάζω.
Castitas, ἁγνεία, ἁγνότης.
Castor, κάστωρ.
Castoreus, καστόρειος.
Castra, στρατόπεδον, παρεμβολή.
Castra moveo, ἀναζεύγνυμι πρός τι, ὑξαναχωρίω τοῦ στρατοπέδου.
Castra pono, στρατοπεδεύω.
Castrametor, στρατοπεδεύω, στρατοπεδεύομαι.
Castratio, θυνεχισμὸς, ὀρχοτομία.
Castratus, θυνὴξ, ὁ, ἀρχοτομηθεὶς, ἐκτομίας, ἐκπεπιμμένος.
Castrensis, τὸ τῆς στρατοπέδου.
Castro, excido, ἐκτέμνειν τινα, θυνεχίζειν, ὀρχοτομεῖν.
Castrorum metatio, κατασκευή.
Castrum, locus muris munitus, ἔρυμα, φρούριον.
Casus, ἀγλὸς, καθαρὸς, σώφρων.
Casu, ἐκ τύχης.
Casula, σκηνίδιον, καλυβίδιον.
Casurus, πεσούμενος.
Casus, πῶσις, πᾶμα, σύμπλαμα, συμπτυχία.
Si Casus incideret, ἐὰν τύχη.
Cataclysmus, κατακλυσμός.
Catadromus, κατάδρομος.
Catalogus, κατάλογος.
Cataphractus, καταφρακτός.
Catapulta, καταπέλτης, ὁ, ὁ.
Catapultarius, καταπελτικός.
Cataracta, vel cataractes, καταράκτης.
Catarrhus, καταῤῥοὸς, ῥύσις.
Catechesis, κατήχησις.
Catellus, κυνίδιον, σκυλάκιον.
Catena, δεσμὸς, σφὲξ, ἅλυσις.
Catenatus, ἁλυσιδωτός.
Catenis constrictus, ἁλυσιδέτος.
Cateno, δεσμέω, δεσμεύω.
Catenula, ἁλυσίδιον.
Caterva, στῖφος, σπεῖρα, ἴλη, ἑλαμὸς, πολυπληθία.
Catervatim, ἰλαδὸν, ἀγεληδόν.

Cathedra, καθέδρα.
Catinus, vel Catinam, τρυβλίον, πυρογλύφις.
Catulinum, σκυλάκειον.
Catulus, σκύμνος, σκύλαξ.
Catus, a, um, sagax, σοφὸς ἔχων, ἔμφρων· ἀλαθὴς.
Catus, felix, αἴλουρος, γαλῆ.
Cavamen, κοίλωμα.
Cavatus, κοιλωθείς.
Cauda, ἀορὴ, κίρκος, ἡ.
Cauda avium, ὀρρὸπυγιον.
Caudam motitans, σαίρων, seu σαίνεσσ.
Caudex, στέλεχος, στέλεχος, τὸ κερμός.
Caudicalis, στελεχώδης.
Cave facias, φυλάξῃς, vel τηρῆς μὴ ποιήσῃς.
Cavea, κύρτη, κυρτὴ, εἰσίσιον, ὀρνιθοτροφεῖον, γαλεάριον.
Cavendum est, ἀλαθητέον.
Caveo, ἀλαθέομαι, acc. φυλάττομαι, ἐξαλύσσω, φύγω.
Caverna, ἄντρον, κρύπη.
Cavernæ, κοιλάδες.
Cavernosus, ἀντρώδης.
Cavernula, ἡ μυχή.
Caverna, τρύπημα.
Cavilla, æ, σκῶμμα, σόφισμα.
Cavillatio, ἀοιδὴ, ἀπάτη, περιεχείρησις, κακοήθεια.
Cavillator, φιλοκέρτομος, σκώπτης.
Cavillor, σκώπτω τινα εἰς τι, propter aliquid, ὀνειδίζω τινὰ, ἐμπαίζω.
Caula, ἔπαυλις, αὐλή.
Caulæ, μάνδραι, φρίβολοι.
Cauliculus, καυλίσκος.
Caulis, καυλὸς, ὁ, ὁ.
Cavo, κοιλόω, κοιλαίνω.
Caupo, κάπηλος, ξενοδόχος.
Caupona mulier, καπηλὶς.
Caupona, taberna, καπηλεῖον, οἰνοπώλιον.
Cauponarius, καπηλικός.
Cauponor, καπηλεύω.
Causa, αἰτία, αἴτιον, πρόφασις, δίκη.
Causâ cognita, τῆς αἰτίας φανείσης.
Causa est, cur, αἰτία, διὰ τί.
Causa indicta damnari, ἐρήμην καταδικασθῆναι.
Causâ indictâ damnare, ἀκρίτως καὶ ὁμοίως λόγων καταδικάζεσθαι.
Causam dicere λόγον διδόναι, δίκην ὑπέχειν, ἀπολογεῖσθαι.
Causalis, αἰτιολογικός.
Causidici, οἱ κατ' ἀγορὰν.
Causidicus, δικανολόγος, συκοφάντης.
Causor, προφασίζομαι, αἰτιολογέω.
Cautè, ἀλαθῶς.
Cautela, ἀλάθεια, προφυλακή.
Cauterium, καυτήριον.
Cautes, is, ῥαχία, πέτρα, ἀπρόβατος.
Cautio, ἀλάθεια, προφυλακή.
Cautiones, ἀσφάλειαι.
Cautor, προφυλακτικός.
Cautum, ἀσφαλῶς, χρεόγραφον.
Cautus, ἀλαθὴς, προφυλακτικὸς, ἔννους, συνετός.
Cavum, κοίλωμα, κοῖλον.
Cavus, κοῖλος.
Cecidit, ἔπεσεν.
Cedens, ὑπείκων, ὑποχωρέων.
Cedere feliciter, κατὰ νοῦν φέρεσθαι, ἀτυχῶς φέρεσθαι, ὅπως τύχοι τινί.
Cedere bonis, ἐκχωρεῖν τῶν ὄντων.
Cedo, cessi, παραχωρέω τινι τῆς βάσεως, ἐκ suggestu, ἔκβασιν τινὶ διδόναι, de viâ, ἀναχάζω.
Cedò, id est, dic, εἰπέ μοι, φέρε δή.
Cedrinus, κέδρινος.
Cedrus, κέδρος.
Celator, τορεύτης.
Celatura, τόρευσις.
Celatus, κρυπτὸς, ὑποκεκυμμένος.
Celeber, διάφημος.
Celeberrimus, ὑπερφανέστατος.
Celebrare, prædicare, ὑπερφυῆ ποιεῖν, δοξάζω τινα.
Celebrare laudibus, ὑπερφυίζειν τινά τινι, ἐγκωμιάζειν τινα.
Celebrare festum, ἄγειν ἑορτήν.
Celebratio, ὑπέρφυσμος, διαβόησις, ἑορτασμός.
Celebratum, vulgoque jactatum, θρυλλούμενον.
Celebratus, ἄφημος, διαβόητος, ἔνδοξος, περίφημος.
Celebris, ἔνδοξος, περιβόητος, ὀνομαστός.
Celebritas, frequentia hominum, πολυπλήθεια, πανήγυρις.
Celebritas, famæ claritas, δοξασία, εὐκλεία, ἀφημία.
Celebro, frequento, φοιτάω πρός τι.
Celer, ταχὺς, ὠκύς.
Celer pedibus, ὠκύπους.
Celerandum, τραχυντέον.
Celeritas, ταχύτης, ὠκύτης.
Celeriter, ταχέως, κατὰ τάχος.
Celerius opinione, θᾶσσον ἐλπίδος.
Celero, ταχύνω.
Celerrime, τάχιστα.
quam Celerrime, ὅτι τάχιστα.
Cella, ἀποθήκη, ταμιεῖον.
Cella vinaria, οἰνὰς, οἰνοθήκη.
Cellarium, ταμεῖον.
Cellarius, ταμίας.
Cellula, τὸ μικρὸν ταμεῖον, οἰκίσκος, καλυβάριον.
Celo, abscondo, ἀποκρύπτομαι, & ἀποκρύπτω τινα, καλύπτω.
Celox, κέλης.
Celsitudo, excellentia, ὑψηλότης, ὕψος.
Celsus, ὑψηλὸς, μετέωρος.
Cenotaphium, κενοτάφιον.
Censeo, puto, τιμάω, ἀξιόω, νομίζω, οἶμαι, δοκέω, συμβουλεύω.
Censeor, νομίζομαι, δοκιμάζομαι, τιμάομαι.
Censere, sententiam dicere, ὑποφαίνεσθαι γνώμην.
Censere, facultates æstimare, τιμᾶν τινι τὰ, tanti.
inter viros Censeri, εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι.
Censio, τίμησις.
Censitor, ὑπηρέτης, τιμητής.
Censor, τιμητὴς.
Censorius, τιμητικός.
Censura, τιμητεία, δοκιμασία, διαλίμψις.
Census, τίμημα.
Census, part. τετιμημένος.
Centaurus, κένταυρος.
Centenarius, ἑκατοντάδος.
Centenus, ὁ ἅπαξ ἑκατόν.
Centesimus, ἑκατοστός.
Centies, ἑκατοντάκις.
Centimanus, ἑκατόχειρ.
Centipes, σκολοπένδρα, ἐγγαλόμπους.
Cento, κέντρων, ὁ.
Centrum, κέντρον.
Centum, ἑκατόν.
Centupondium, ἑκατονταπάσθμιον.
Centuplex, ἑκατονπλασίων.
Centuria, ἑκατοντάς.
Centuriati milites, κατηγμένοι στρατιῶται.
Centuriatus, ταξιαρχία, ἑκατονταρχία.
Centurio, ἑκατόνταρχος, vel χης.
Centurionatus, ταξιαρχία, ἑκατονταρχία.
Cepa, κρόμμυον.
Cera, κηρὸς, ὁ.
Cerâ obduco, κηρόω.
Cerarius, κηροπλάστης, κηρουργός.
Ceraſtes, κεράστης.
Ceraſum, κεράσιον.
Ceraſus, κερασὸς, ἡ.
Ceratum, κηρωτὸν.
Ceratura, κήρωμα, κήρωσις.
Ceratus, κηρωθείς.
Cercopithecus, κερκοπίθηκος.
Cerdo, βούτυπος, βυρσοδέψης.
Cerealis, δημήτρειος, δημητριακός.
Cerebellum, παρεγκεφαλὶς, ἰδός.
Cerebrum, ἐγκέφαλος.
Cæremoniæ, θρησκεία, τελετὴ, θεσμὸς ἱερός.
Ceres, Δημήτηρ, δημητρία.
Cereus, a, um, κήρινος.
Cereus, κηρὸς, κήριον.
Ceritus, δημέξηλπις, παιώδης.
Cernere, dimicare, ἀγωνίζεσθαι.
Cerno, βλέπω vel εἰς τινα.
Cernuus, ὑπτιοπρανὴς, φρενὴς.
Cero, as, κηρόω, καταχρίω.
Ceroma, κήρωμα.
Certamen, ἀγὼν, ἆθλος, ἄθλησις, ἄμιλλα.
Certamen constituo, ἀθλοθετῶ.
Certámen navale, ναυμαχία.
Certaminis præmium, ἆθλον.
Certandum, ἀγωνιστέον.
Certare, φιλονεικεῖν.
Certatim, ἀγωνιστικῶς.
Certatio, ἀγώνισμα.
Certator, ἀθλητὴς.
Certè, ἀληθῶς, ἀμπεδῶς, δηλονότι.
Certiorо, φορτικῶ, δηλόω.
Certitudo, βεβαιότης, ἀκρίβεια.
Certo, ἀγωνίζομαι πρός τινα, cum aliquo, ἀθλεύω, μάχομαι τοῖς πολεμίοις, adversus hostes.
Certo cum aliquo hâc de re, ἀμφισβητέω τινὶ περὶ τούτου.
Certè, ἀκριβῶς, βεβαίως.
Certò scio, εὖ οἶδα.
Certum habet, πέπεισται.
Certum ἀληθές.
Certus, σαφὴς, ἀκριβὴς, βέβαιος.
Cervicale, προσκεφάλαιον.
Cervisia, ζυθὸς.
Cervix, τράχηλος, αὐχὴν, δέρη.
Ceruſſa, ψιμμύθιον, ψίμμυθος.
Ceruſsâ oblinere, ψιμμυθιοῦν.
Ceruſſatus, ψιμμυθιωθείς.
Cervus, ἔλαφος.
Cesspes, cespito vid. suprà Cæspes, cæspito.
Ceſſans, παυόμενος, ἀργός.
Ceſſatio, ὀκνηρία, ἀργία, ῥᾳθυμία, παῦσις, ἀνάπαυσις.
Ceſſator, ὀκνηρὸς, ῥᾳθυμος.
Ceſſo, λήγω, ἀολλίζω, παύομαι τῆς μάχης, ῥᾳθυμέω, ἀργέω.
Ceſtus, κεστὸς.
Cetarius, ria, rium, κητώδης, κητῶος.
Cetarius, κητοπώλης.
Cete, τὰ κήτεα, κήτη.
Cetra, ἡ πέλτη, τὸ πέλτον.
Cetratus, πελτοφόρος, πελτασικός.
Cetus, κῆτος.
Ceu, οἷον, οἱονεὶ, ὥσπερ.

Chalybs, χάλυψ.
Chamælcon, χαμαιλέων.
Chamæmelum, χαμαίμηλον.
Chaos, χάος, τό.
Character, χαρακτὴρ.
Charitas, ἀγάπη, στοργὴ, φιλοσοργία, φιλανθρωπία.
Charta, χάρτη, χάρτης.
Chartaceus, ὁ ἐκ χάρτης.
Chartula, χαρτίον.
Charus, ἡμῖν, ἀγαπητὸς, φιλόφιλος, ποθητός.
Chasma, χάσμα.
Chelæ, χηλαί.
Chelidonia, χελιδόνιον.
Chelys, χέλυς.
Chiliarchus, χιλίαρχος.
Chilias, χιλιάς.
Chiragra, χειάγρα.
Chirographum, χειρόγραφον, ἀντιποχή.
Chiromantes, χειρομάντης.
Chiromantia, χειρομαντεία.
Chironeus, παναξ.
Chirotheca, χειροθήκη.
Chirurgia, χειρουργία.
Chirurgus, χειρουργός.
Chlamydatus, ὁ τῇ χλαμύδι περιβεβλημένος, χλαμυδωτός.
Chlamydula, χλαμύδιον.
Chlamys, χλαμύς.
Cholera, χολέρα.
Cholerâ laborare, χολερᾶν.
Cholericus, χολερικός.
Choragium, χορήγιον.
Choragus, χορηγός.
Choraules, χοραύλης.
Chorda, χορδή.
Chorea, χορεία.
Choreas ducere, χορεύειν.
Chorus, χορός.
Chori magister, χορδιδάσκαλος.
Chorographia, χωρογραφία.
Chorographus, χωρογράφος.
Christiana professio, χειστιανισμὸς, ὁ.
Christianus, χειστιανός.
Chronica, χρονικὰ, τά.
Chronicus, χρονικός.
Chrysendeta, χρυσείδητα, ἐκπώματα.
Chrysocolla, χρυσόκολλα.
Chrysolithus, χρυσόλιθος.
Cibalis, ἐδώδιμος.
Cibaria, σιτία, τὰ τὰ βρωτὰ, βρώματα, τὰ ὀψώνια, τροφαί.
Cibariorum inopia, σιτοδεία, ἀσιτία, απουσία,
Cibarius, ἐδώδιμος, τροφιμος.
Cibarius panis, πυρίτης ἄρτος, ἄρτος συκαμινός.
Cibicopa, βύζοια, βύφορβία.
Cibo, σιτίζω τινα.
Cibum fastidiens, ἀνόρεκτος.
Cibum sumo, σιτοποιέμαι, αἱρέομαι σῖτον, τροφέομαι τροφῶ.
Cibum parare, σῖτον ποιεῖν.
Cibum appeto, seu, alacriter sumo, βύσσιτέω.
Cibus, σῖτος, βρῶμα, ὄψισμα, τροφὴ, σιτίον, ἔδαρ.
Cicada, τέττιξ.
Cicatrico, ἑλκόω.
Cicatricosus, ἑλκώδης.
Cicatricula, ἑλκίδιον.
Cicatrix, ἕλκη, ὠτειλή.
Cicer, ἐρέβινθος.
Cicercula, λαθυρος.
Cicindela, φάλαινα, λαμπυρὶς, πυρολαμπὶς.
Ciconia, πέλαργος.
Cicur, πρᾶος, ἥμερος, πραΰς.
Cicuro, πραυσσύνω.
Cicuta, κώνειον.
Cieo, idem, cio, ἐξορμάω τινα, κινέω πάντα λίθον, omnem lapidem.
Ciere bellum, πολεμοποιεῖν, πόλεμον ἐγείρειν.
Cilicium, κιλίκιον, τριχίδιον, διφθέρα.
Cilium, βλεφαρὶς.
Cimex, κόρις.
Cinædus, κιναιδος.
Cinara, κινάρα.
Cincinnatus, ξουρυχθεὶς, ὁ κικίννοις κεκοσμημένος.
Cincinni, κίκιννοι, πλόκαμοι, σρῖφοι, βόστρυχοι.
Cinctorium, παραζώνιον.
Cinctus, us, διάζωμα, ζῶμα, περιβολή.
Cinctus, a, um, ἐζωσμένος, περιεβλημένος.
Cineracus, περαόδης, ὁ κὴ ἡ.
Cingere, circumsepire, περιβάλλειν τῇ πόλει τεῖχος.
Cingo, coërceo, ζώννυμι, περιβάλλω, διαδέω.
Cingula, æ, quâ cinguntur jumenta, ζῶμα.
Cingulum, ζωστὴρ, ταινία.
Cinifio, ὁ πῶ κάλαμίδα ἀποδίζων, ἢ ὅπ τοῖς ἀποδοῖς θερμαίνων.
Cinis, κόνις, τέφρα, αἰθάλη, ἀποδὲς, ἡ.
Cinnabaris, κιννάβαρις, ἡ.
Cinnamomum, κιννάμωμον, ου, τό.
Cinnus, ὁ πλόκαμος, πολυμιγία.
Cio vide Cieo.
Cippus, ποδοκάκη, στήλη.
Circa, ὅπι, cum genit. κύ, cum accusativ. περὶ μέσῳ ἡμέρᾳ, circa meridiem.
Circellum, κρίκιον.
Circenſis, κύκλιος.
Circenſes ludi, ἡ ἱπποδαμία, δίαυλος, ὁ.
Circinatio, περιαγωγὴ, περιδρομὴ, γύρωσις, περιστροφή.
Circino, περιάγω, γυρόω, κυκλάζω, περικυκλόω.
Circinus, διαβήτης.
Circiter, idem quod circa, περὶ, ἀμφί.
Circitores, οἱ ἵππόδρομοι, οἱ περίπολοι φύλακες.
Circitura, περιοδία.
Circuitio, περίοδος.
Circuitor, περιοδευτὴς, ὁ ἵππόδρομος.
Circuitus, a, um, περιαχθεὶς, περιελιγμένος.
Circuitus, nom. περίοδος, περιβολή.
Circulatim, κυκληδὸν, κύκλῳ.
Circulator, ὁ ἀγύρτης, ὁ χλαγωγός.
Circulatorius, ἀγυρτικός.
Circulo, κυκλόω, κυρόω.
Circulor, ὀχλαγωγῶ.
Circulus, κύκλος, κυκλίσκος.
Circulus oculi, vide oculus.
Circum, περὶ, accus. ἀμφί.
Circumactio, περιαγωγὴ, περιστροφή.
Circumaggero, περιχωννύω ἢ περιχώνυμι.
Circumago, περιάγω, κυκλόω, περιφέρω.
Circumambulo, περιέρχομαι, ἀμφιβαίνω.
Circumcido, περικόπτω, περιτέμνω.
Circumcirca, πέριξ.
Circumcisio, περιτομὴ, περικοπὴ.
Circumclaudo, περικλείω, κατακυκλόω.
Circumcolo, περιοικέω.
Circumcurro, περιτρέχω.
Circumdatus, περιβλητὸς, περιβεβλημένος.
Circumdo, περιβάλλω τῇ πόλει τεῖχος, κυκλόω, περιέχω.
Circumducere, decipere, παρακρούεσθαί τινα aliquem: ἐξαπατᾶν
Circumduco, περιάγω, περιτρέπομαι.
Circumeo, περιβαίνω, περιοδεύω τι.
Circumequito, περιϊππάζω.
Circumferentia, περιφέρεια.
Circumfero, περιφέρω τι, περιάγω.
Circumflecto, περιστρέφω, περιγνάμπτω.
Circumflexa, περιστροφὴ.
Circumflexus, περίκλασις, περιτροπὴ, περίγναμψις, περιστραμμένος.
Circumfluo, εὐπορέω τινος, περιρρέω τι.
Circumfluus, περίρρυτος, περιρρέων.
Circumfodio, περιορύττω, περισκάπτω.
Circumforaneus, ἀγύρτης, ου, ὁ ἀγορᾶος, ἀλίμων.
Circumforo, περιτρυπάω.
Circumfossura, περισκαφὴ, περίορυξις.
Circumfrico, περιτρίβω, περικνίζω.
Circumfulgeo, περιλάμπω, περιστίλβω.
Circumfundo, περιχέω, περιρραίνω.
Circumfusus, περιρρυθεὶς, περίρρυτος, περιστάμενος, περιπεφυκώς.
Circumgelatus, περιπαγείς.
Circumgemo, περιστενάζομαι, περιστένομαι.
Circumgesto, περιφέρω τι.
Circumglobor, περιστρωφέρομαι.
Circumjaceo, περικεῖμαι.
Circumjicio, περιβάλλω.
Circumlambo, περιλείχω.
Circumlator, περιφορεύς.
Circumlatus, περιφορητὸς.
Circumligo, περιδέω, ἀναδέω.
Circumlino, περιχρίω.
Circumlitus, περιχριστὸς.
Circumlocutio, περίφρασις.
Circumloquor, περιφράζομαι.
Circummitto, περιπέμπω.
Circummunio, περιφράττω.
Circummunitio, περιφραγμὸς, περίφραξις.
Circummunitus, περιφραχθείς.
Circumnascor, περιφύομαι.
Circumnavigo, περιπλέω, περινέω.
Circumobruo, περιχωννύω.
Circumplector, περιπλέκω.
Circumpono, περιτίθημί τινί τι.
Circumrado, περιξέω.
Circumretio, περιπλέκω, περιλαμβάνω.
Circumretitus, περιειλημμένος, περιπλακείς.
Circumrodo, περιβρώσκω, περιτρώγω.
Circumscalpo, περικολάπτω, περικνίζω.
Circumscindo, περικόπτω, περιτέμνω.
Circumscribo, definio, determino, περιγράφω, ὁρίζομαι.
Circumscriptio, περιγραφὴ, διορισμός.
Circumscriptor, περιγραφεύς.
Circumscriptus, περιγεγραμμένος, περιγραπτός.
Circumseco, περιτέμνω.
Circumsedeo, obsideo, περικάθημαι.
Circumsepio, περιφράττω, περιβάλλω.

Circumseptus, περιφραχθεὶς, περιβεβλημμένος.
Circumsero, περιφυτεύω.
Circumsessio, περιεδρεύσις, περικάθησις.
Circumsessus, περικαθεζόμενος.
Circumsideo, περικαθέζομαι, πολιορκέω.
Circumsido, περικαθέζομαι.
Circumsigno, περισημειόω, περισφραγίζω.
Circumsisto, περίστημι, ἐμφίστημι.
Circumsono, περιηχέω, περιεθρυλλέω.
Circumspecte, περισκεμμάτως, εὐλαβῶς.
Circumspectio, εὐλάβεια.
Circumspecto, κατασκοπέομαι.
Circumspectus, qui prudens est, περιλαμβάνων, εὐσκεμμένος, σωφρονέστερος.
Circumspergo, περιῤῥαίνω.
Circumspicio, εὐλαβέομαι πάντα, περισκέπτομαι.
Facile Circumstans, circumdans, vel circumsistens, εὐπερίστατος.
Circumstantia, περίστασις.
Circumsto, περίστημι.
Circumstrepo, περιτυπτέω, περιθρυλλέω.
Circumstruo, περιοικοδομέω.
Circumsuo, περιῤῥάπτω.
Circumtectus, περικεκαλυμμένος.
Circumtego, περικαλύπτω.
Circumtexo, περιπλέκω.
Circumtondeo, περικείρω.
Circumtono, περιβρομέω.
Circumtonsus, περικεκαρμένος.
Circumvado, περιέρχομαι.
Circumvagus, περιπλανώμενος.
Circumvallare, περιτείχίζειν.
Circumvallatus, περιταφρόνθεὶς, περιβεβλημμένος, περιφραχθείς.
Circumvectio, περιφόρησις.
Circumvector, περιοχέομαι.
Circumvectus, περιαχθείς.
Circumveho, περιοχέω, περιάγω.
Circumvenio, περιέρχομαι, περικυκλόω, περίστημι.
Circumventus, περιειλημμένος.
Circumversor, περιειλέομαι, περιστρέφομαι.
Circumverto, περιστρέφω, περιειλέω, περιδινέω.
Circumvestio, περιστολίζω.
Circumvincio, περιδέω.
Circumvolito, περιπέτομαι.
Circumvolo, περιπέτομαι.
Circumvolvo, περικυκλίζω, ἐγκυκλέω, περιειλέω.
Circumvolutio, ἕλιξ, κυλίνδησις.
Circus, κύκλος, ἐν ᾧ ἱπποδρομίαι γίνονται.
Cirratus, βοστρυχωμένος.
Cirrus, βόστρυχος, κίκινος, σβόρος.
Cis, citra, ἐντός, ὅπι τάδε.
Cista, κίστη, κιβωτός, λάρναξ, κόφινος, κοίτη.
Cistella, κιστίς.
Cistellam, γλωσσόκομον.
Cisterna, τὸ ὑδάτων δοχεῖον, λάκκος.
Citare testem, μάρτυρα παρέχεσθαι, μάρτυρα παριστάναι.
Citatio, ἀνάκλησις.
Citatus, ἐξωρμηθείς.
Citerior, ἐγγύτερος, ἐνδότερος.
Cithara, κιθάρα, χέλυς, φόρμιγξ.
Citharâ cano, κιθαρίζω, φορμίζω.
Citharista, κιθαριστής.
Citharistria, κιθαρίστρια.
Citharœdus, κιθαρῳδός.
Citimus, ἐγγύτατος.
Citius, ταχέως.
Citò, ταχέως.
Cito, as, ἐφορμάω.
Citra, δίχα, χωρὶς, ἐντός.
Citra, ἐντὸς τοῦ Ῥήνου, Rhenum: ἄνθ.
Citrea mala, τὰ κίτρεα μῆλα.
Ultro citroque, δεῦρο κἀκεῖσε, πρόσω καὶ ὀπίσω, ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν.
Citus, ἐξορμηθεὶς, ταχύς.
Civicus, πολίτης.
Civile bellum, ἐμφύλιος πόλεμος.
Civilis, πολιτικὸς, ἀστεῖος.
Civilitas, τὸ πολιτικὸν, ἀστότης.
Civiliter, εὐτάκτως, πολιτικῶς, πολιτικῶς.
Civis, πολίτης, ὁ.
Civitas, πόλις, ἡ, πολίτευμα.
Civitas condita, πόλις ἐπισπμία.
Civitate donare, πολιτείαν δωδόναι, ἐγγράφειν τῇ πόλει.
Clades, ἦτται, ὄλεθρος, λύμη, συμφορὰ, δυσχίμια.
Clam, λάθρᾳ ἡμῶν, κρύφα τινός.
Clamator, κράκτης, κεκράκτης.
Clamito, κεκραγάζω.
Clamo, βοάω, κράζω, κραυγάζω, αὔω.
Clamor, κραυγὴ, ἰαχὴ, βοή.
Clamolus, κραυγαστικὸς, μεγαλόφωνος.
Clancularius, κρυπτὸς, κρύφιος.
Clanculum, λαθραίως, κρύβδιν.
Clandestinus, κρυφαῖος, λαθραῖος.
Clango, tubâ cano, κλάζω, κλάγω.
Clangor, κλαγγὴ, ἦχος σάλπιγγος.
Clarè, ἀναφανδὸν, λαμπρῶς, σαφῶς, ἐνδόξως.
Clareo, φαίνω, φαίνομαι.
Clarefco, ἀναφαίνομαι.
Clarifico, δοξάζω.
Clarigatio, ἀνδρολημψία.
Clarifonus, λαμπροφωνος.
Clariffimus, λαμπρότατος.
Claritas, σαφήνεια, λαμπρότης.
Claritas visûs, τὸ ὀξυδερκές.
Claritas vocis, εὐφωνία.
Claritas nominis, δόξα.
Clarum, φρόνιμον, φανερόν.
Clarus, perfpicuus, λαμπρὸς, ἀγαυὸς, ἀγλαὸς, φανερός.
Clarus, infignis, ἔνδοξος, φαίδιμος.
Claſſe pugnare, ναυμαχεῖν.
Claſſiarius, ὁπλίτης, ναυμάχος, ναυμαχέων.
Claſſicum canere, ὑποσημαίνειν τὸ εἰς ἔφοδον, σημαίνειν τὸ ἀνακλητικόν.
Claſſicum, σάλπιγξ, ἀνακλητικόν.
Claſſicum bellum, ναυμαχία.
Claſſicus, ναυτικός.
Claſſis, navium multitudo, στόλος νεῶν.
Claſſis dux, ναύαρχος, στόλαρχος.
Clathratus, κλειθρῳ κεκλεισμένος.
Clathro, as, κλάθρῳ ἐρείδω.
Clathrum, κλεῖθρον, τό.
Clava, κορυνὴ, ῥόπαλον, τὸ, κορυνή.
Clavarius, ὁπλοκόπος.
Clavator, κορυνήτης, κορυνοφόρος.
Clavatus, a, um, ὁπλωτός.
Claudicatio, χωλότης, χωλεία.
Claudico, χωλαίνω, σκάζω, χωλεύω.
Claudo, intercludo, ἀποκλείω, εἴργω, κλείω, κλῃδίζω.
Claudo oculos, καμμύω ὀφθαλμούς.
Claudus, χωλὸς, κυλλὸς, ἠγός.
Claudus utroque pede, ἀμφίκωλος.
Clavicula, κλειδίον, ἕλιξ.
Clavicularius, κλειδοῦχος.
Claviculus, ῥαμφίον.
Claviger, κλειδοῦχος.
Clavis, κλεὶς, ἡ, κλειδός.
Clavis adulterina, ἀντίκλειδος.
Clauſtrarius, κλειδοποιός.
Clauſtrum, κλεῖθρον.
Clauſula, τὸ πέρας, ατος· τὸ ἔσχατον, νόημα.
Clavus, ἧλος, γόμφος.
Clavus ligneus, πάσσαλος.
Clavis affigo, καθήλω τινα.
Clemens, ἡμερος, ὑπήκοος, ὑπήκοος.
Clementer, πράως, ὑπείκως, ὑπηκόως.
Clementia, πραότης, ὑπείκεια.
Clepo, furor, κλέπτω.
Clepſydra, κλεψύδρα.
Clepſydra parva, κλεψύδριον.
Clibanus, κλίβανος.
Cliens, πελάτης, θεραπευτής.
Clientela, θεραπεία, πελατεία.
Clima, κλίμα.
Climactericus, κλιμακτηρικός.
Cliens, ποσφυξ.
Clientela, ποσφυγή.
Clinicus, κλινικὸς, κλινήρης.
Clitellæ, ὑπασάγματα, καθίλια, ἄντυγες.
Clitellarius, νωτοφόρος, σκευοφόρος.
Clitellas impono, ὑποφορτίζω τινα.
Clivoſus, βεβαθής.
Clivus, χεώλοφος, βέν.
Cloacarius, ὑπαμαυλάκης.
Cloaca, ἀφεδρὼν, ὁ, ἀμάρα, βόρβορος.
Cloaco, μολύνω.
Clunes, πυγὴ, γλυτός.
Clunis, ἰσχίον, ὀρθοπύγιον.
Clypeatus, ἀσπιδοφόρος.
Clypei umbilicus, ὀμφαλὸς ἀσπίδος, μεσομφάλιον.
Clypeus, ἀσπὶς, τὸ ὅπλον.
Clyſter, κλυστήρ.
Coacervatio, συναθροισμός.
Coacervatus, συναθροισθείς.
Coacervo, ὑποσωρεύω, ἀθροίζω πάντα εἰς αὐτὸ, in unum: συγκομίζω, συσσωρεύω.
Coacefco, συνοξύνω.
Coactilarius, πιλοποιός.
Coactio, ἡ συναγωγή.
Coactor, εἰσφορέων.
Coactus, συνηγμένος, συνεσταλμένος.
Coactus vi, ἀναγκασθείς.
Coactus neceſſitate, βιασθείς.
Coadunare, συναγαγεῖν.
Coaduno, συνείρω, συναρμόζω.
Coæqualis, ἴσος, ὁμηλὸς, ὁμῆλιξ.
Coæquo, ὁμαλίζω, act.
Coætaneus, ἡλικιώτης, ς, ὁ, σύγχρονος, ἐφῆλιξ.
Coævus, ὁμῆλιξ, σύγχρονος.
Coagmentarius, ἁρμολόγος.
Coagmentatio, συναρμογὴ, σύγκμα.
Coagmento, συναρμόζω, συνάπτω.
Coagulatio, πῆξις.
Coagulo, πήσω, πηγνύω, τυέω.
Coagulum, πυτία.
Coaleſcere facio, συνάπτω.
Coaleſco, συνίσημι, συμφύομαι, συνάπτομαι.
Coarctare, ἀνιπαθειστάνω, στενόω, στενοχωρέω.
Coarctatio, ἀνιπαθείστασις, συστολή.

Coarguo,

Coarguo, ἐξελέγχω τι, καταλέγχω.
Coccinatus, κοκκιβαφὴς.
Coccinea vestis, κόκκινον χιτών.
Coccineus, κόκκινος.
Coccum, κόκκος.
Cochlea, κόχλος, ἡ κοχλίας.
Cochleare, δεῖπνον, κοχλιάριον.
Coctа, seu elixa vendens, ἑφθοπώλης.
Locus ubi coctæ veneunt, ἑφθοπωλεῖον, ἑφθοπώλιον.
Coctilis, ἑφθός.
Coctio, ἔψησις, πέψις, σηλία.
Coctivus, a, um, ἑψητικός.
Coctor, ἑψητής.
Coctum, ἑφθόν, ἑψημένον.
Coctura, ὄπτησις.
Coctus, ἑψηθείς, ὀπτημένος.
Codex, κορμὸς, στελεχος, τὸ sed pro libro, ἡ βίβλος.
Codicillus, γραμμάτιον, βιβλίδιον.
Cœlebs, ἄγαμος.
Cœmenta, χάλικες.
Cœmeterium, κοιμητήριον.
Coëmit, συναγοράζει.
Coëmo, συναγόμαι, ὦμαι, συμπεράνομαι.
Coëmptio, συνάνησις.
Cœna opipara, δεῖπνον πολύοψον καὶ ποικίλον, πολυτελὲς.
Cœna dominica, εὐχαριστία & εὐχαριστήριον, δεῖπνον κυριακὸν.
Cœna, δεῖπνον, ὁ δεῖπνος, δόρπον.
Cœnaculum, δειπνοτήριον, ἀνάγαιον, ὑπερῷον.
Cœnatio, δειπνητήριον.
Cœnatorium, οἴκημα.
Cœnaturio, δειπνησείω.
Cœno, δειπνέω παρά τινι, apud aliquem, ξυνδειπνέω μετά τινος.
Cœnobium, κοινόβιον.
Cœnosus, πηλώδης, βορβορώδης.
Cœnula, συμπόσιον.
Cœnum, lutum, πηλὸς, βόρβορος.
Coëo, convenio, συνέιμι, συνήκω.
Cœpit, ἤρξατο.
Coerci io, συνοχὴ, πιμωρία.
Coire, concumbere, μίσγεσθαι γυναικὶ· συγκαθεύδειν.
Coitus, concubitus, μίξις, ἀνάμιξις, συνουσία, ας, ἡ.
Cœptum, institutum, καταρχεῖν, τὸ ἀρχὴ, ὁπηχείρημα.
Coëquito, συνιππεύω.
Coërcet, κωλύει.
Coerceo, καθείργω τινα, ἀπείργω σέ τινος, ἀναχαιτίζω, συνείργω.
Coercitio, κάθειρξις.
Cœtus, Cœnacia, ἐκκλησία· ὁμήγυρις.
Cogens, βιαζόμενος.
Cogere, compellere, ἀναγκάζειν τι, βιάζεσθαί τινα, ἀγγαρεύω, ἐπείγω.
Cogitabundus, Cogitans.
Cogit, συνεθεῖ, συμβάλλει.
Cogitamentum, ἐνθύμημα.
Cogitat, σκέπτεται, λογίζεται.
Cogitatio, ἔννοια, νόημα, τὸ ὁπὶνοια.
Cogitatò, consultò, ἐκ προνοίας.
Cogito, meditor, ἐπίνοέω, ἐνθυμέομαι τὰ τῶν, διανοέω τι· λογίζομαι.
Cognata, σύγκλιτα, τὰ συμφυλα.
Cognati, συγγενεῖς.
Cognatio, συγγένεια, τὸ συγγένεια.
Cognatus, συγγενὴς, ὁ καὶ ἡ, ὁμογενὴς, συμφυὴς, ἀγχεστὸς.
Cognitio, γνῶσις, ὁπίγνωσις, Cognitus.
Cognitor, ὁ ὑπηγτώμων, δικηγόρος, γνώστης.
Cognitus, γνωστὸς, γνάριμος, ἐγνωσμένος.
Cognomen, ὁπώνυμία, ἐπωνυμία.
Cognomines, ὁ μώνυμος, ἐπώνυμος.
Cognomino, ὁπωνυμέω τινα, ἐπονομάζω.
Cognosco, γινώσκω τινα, γνωρίζω τι.
Cogo, coacervo, συνάγω, ὁπισωρεύω.
Cogo in unum, ἀγείρω εἰς ταυτό.
Cohabitatio, συνοίκησις.
Cohabitator, συνοικος, Cohabitus.
Cohabito, ἐποικέω, συναυλίζομαί τινι, συναυλίζομαι τινα.
Coharens, ἐχόμενος, συνεχὴς.
Coherentia, συνάφεια, σύζευξις.
Coherentia, part. συγκεκολλημένα.
Cohæreo, συνκολλῶμαι, ἐφαρμόττω τινὶ, συνάπτομαι.
Cohæres, συγκληρονόμος.
Cohibentia, ῥαδυμία, Cunoχὴ.
Cohibeo, ἐπέχω τινα, καταέλλω, Cunέχω.
Cohibere iracundiam, κατοχεῖν τὴν ὀργὴν, ἀσχετεῖν τῆς ὀργῆς
Cohibet, κωμύει, Cunίχ.
Cohibitio, κώλυσις.
Cohonesto, ὁπικοσμέω τινα, συμνολογέω.
Cohorresco, καταφοβέομαι.
Cohors, σπεῖρα, τάγμα, λόχος, ἔθνος.
Cohortandus, παρακλητέος.
Cohortatio, παράνεσις, παράκλησις.
Cohortor, συμπαρακαλέω, παρηγορέω, ὁπικελεύω, παρανέω.
Coinquino, συμμολύνω, συμμιαίνω.
Coitio, Cunέλευσις, Cunαγωγὴ.
Coitum appeto, ἐγκυάπτω.
Coitus, Cunουσία, ας, ἡ.
Colaphos impingere alicui, κολαφίζειν, ῥαπίζειν τινα ὀπὶ σαγόνα, ὀπὶ κόρρης.
Colaphus, κόλαφος, ῥάπισμα.
Colens, θεραπεύων.
Coliculus, καυλίον, καυλίσκος.
Colis, καυλὸς, ὁ.
Collabesco, Cunολισθαίνω.
Collabefacto, λυμαίνω, διαφθείρω.
Collabefio, καταλύομαι, λυμαίνομαι, διαφθείρομαι.
Collabor, συμπίπτω, Cunολισθαίνω.
Collachrymatio, ὁπόδακρυσις.
Collachrymor, συνδακρύω τινὶ, ὁπόδακρύω.
Collactaneus, συγγάλακτος, σύντροφος, ὁμογάλακτος.
Collapsus, συμπεπτωκώς.
Collare, περιτραχήλιον, περιδέραιον.
Collarium, περιτραχήλιον.
Collatio, συγκομιδὴ, συμβολὴ, Cunεισφορὰ.
Collatitius, συγκομιστός.
Collatus, συμφορηθείς.
Collaudat, ἐγκωμιάζει, ἐπαινεῖ.
Collaudatio, ἐγκώμιον, Cunεπαίνεσις.
Collaudo, περιεπαινέω, συνεπαίνω.
Collecta, Cunεισφορὰ, ἔρανος, ὁ, συμβολή.
Collectanea, τὰ ἀνάλεκτα, τὰ ἐκλεκτα.
Collectio, συλλογὴ, σύλλεξις, ἀθροισμός.
Collectitius, Cunεισκεμμένος.
Collectivus, seu aptus ad colligendum, ἐυσυλλόγιστος.
Collectus, συλλογὴ, σύλλεξις, Cunαθροισμένος.
Collega, Cunάρχων.
Collega in consulatu, συνυπατεύων, συνύπατος.
Collegæ, Cunεργοὶ, Cunάρχοντες.
Collegium, Cunέδριον, σύλλογος, συμβόλαιον, σύστημα.
Collibertus, συναπολελυθερος, σύνδουλος.
Collido, συμβάλλω τι, συγκρούω.
Collidit, contundit, Cunθλᾷ
Colligatio, σύνδεσμος, σύνδεσις.
Colligatus, συνδεδεμένος, Cunδεθείς.
Colligo, as, simul ligo, Cunδέω, καταδέω.
Colligo, is, συλλέγω τι, συναθροίζω, συναγω τι, ἀγείρω, συνκομίζομαι.
Colligere, pro reficere, ἀναλαμβάνειν, ἀναζωπυρεῖν τινα.
Colligere flipem, ἔχειν αἰτεῖν καὶ Cunάγειν.
Collimare, σοχάζεσθαι σκοπῦ, ἐυσοχέω.
Collineo, as, ἐυσοχέω, κατευσοχάζομαι.
Collinio, συναλείφω.
Colliquefacio, συντήκω.
Colliquefco, συντήκομαι.
Collis, λόφος, βυνὸς, κνημὸς, χῶνος.
Collifio, θορύβησις, συνκρασμός.
Collifus, συγκρουθείς.
Collocata, ἱδρυμένα.
Collocat. ἐδράζει, ἐνιμιθοῖ.
Collocatio, θέσις, τάξις.
Colloco, καθίζω, ἱκαθιδρύω.
Collocupleto, καταπλουτίζω.
Collocutio, συνομιλία.
Colloquitur, συνλαλεῖ.
Colloquium, Cunομιλία, κοινολογία, συντυχία.
In Colloquium venire cum aliquo, ἐς λόγους ἐλθεῖν τινι.
Colloquor, κοινολογέομαί τινι, συνομιλεῖν τινι, Cunλαλέω, ἐντυγχάνω.
Colluceo, φέγω, καταλάμπω, φαίνω.
Collucet, περιλάμπει.
Colluctor, Cunπαλαίω.
Colludit, συνδοιάζει, συμπαίζει.
Colludo, is, συμπαίζω, περισπαθύρω.
Colludere alicui, συναγωνίζεσθαί τινι.
Colludium, συνδοιασμός.
Collum, τράχηλος, αὐχὴν.
Colluo, διακλύζω, καπακλύζω.
Collufio, καπήρημα, Cunπιμπλάνια.
Collufor, συμπαικτής.
Colluforiè, Cunκακεργικῶς.
Collufitrat, συμπεζεύχθη.
Collufrro, περιαυλίζω, καταλάμπω.
Colluvies, χλίς, τὸ.
Collyrium, κολλύριον.
Colo, as, are, ἠδέω.
Colo, is, ere, veneror, σέβομαί τινα, λατρεύω τινὶ, τιμάω, σεβάζω.
Colere, pro exercere, ἀσκεῖν τι.
Colere, pro habitare, οἰκεῖν.
Colere, pro diligere, φιλεῖν τινα.
Colere vitam, διάγειν.
Colere agrum, γεωργεῖν χῶρον, vel γῆν.
Colocasia, κολοκασία.
Coloni, ἄποικοι.
Colonia, ἀποικία.
Coloniam deducere, ἀποικίαν ἐκπέμπειν.
Colonus, ἀγρονόμος, γεωργὸς, ἔποικος.
Color, χρῶμα, χροά.
Colorator, σιλβατὴς, ἐνδικοπλάστης.
Coloratus, σιλβεδν.
Colore bono præditus, ἐυχρὴς, & ἐυχρὸς.
Coloro, βάπτω, ὁπιχρόζω.
Coloſſus, κολοσσὸς, ὁ.

Colostra, ἡ τεφαλὶς, ἰδ☞.
Coluber, ὄφις, δράκων, χέρσυδρ☞.
Colum, ἠθμός.
Columbarum, περιστερεὼν, περιστερεῶνος.
Columbarius, περιστερεών☞.
Columbus & columba, περιστερά.
Columella, στηλίδιον.
Columen, σύλλ☞, ἔρεισμα.
Columna, σύλλ☞, κίων, ἔρεισμα.
In Columnâ inſculpere, στηλογραφεῖν, στηλοκοπεῖν.
Colus, ἠλακάτη.
Coluſtra, πύρεθρον.
Coma, κόμη, ἴθειρα, χαίτη.
Coma adultera, ἔντειχον, περκόμιον.
Comam nutrio, κομάω.
Comatus, κομήτης, πολυκόμ☞.
Comatus bene, ἐυτριξ, ἐυτριχ☞.
Combibo, συμπίνω τί τινι, cum aliquo.
Combibo, onis, Συμπότης.
Combinat, ζεύγνυσι, συνάπτει.
Combinatio, σύζευξις.
Combino, συνδυάζω.
Comburendi vim habens, καυστικός.
Comburo, ἐμπρήθω; ὑποκαίω τι, φλέγω, συμφλέγω.
Combuſtio, ὑπόκαυμα, ἔμπρησις, ἐμπρησμός.
Comedo, φάγω, τρώγω, βεβρώκω, ἐδάϊσα.
Comedo, onis, & comeſtor, καταφάγος, ὁ βέφαγ☞.
Commeio, κατουρῶ.
Comes, ἀκόλουθ☞, συνέμπορος, σωσσόδ☞.
Comeſſabundus, ὑπόκωμ☞.
Commeſſatio, κῶμ☞, ς, ὁ, ἀσωτία.
Comeſſator, κωμαστής.
Comeſſor, κωμάζω.
Comeſtor, καταφαγάς.
Comeſtura, ἐδωδὴ, βεβρῶσις.
Comeſus, βεβρωμέν☞.
Cometa, κομήτης.
Comicè, κωμικῶς, κωμῳδικῶς.
Comicus, κωμῳδός, κωμικός.
Comicus, a, um, κωμικός.
Cominùs, ἐρίβρομ, συσσδόν.
Cominùs pugnare, συσάδω, ἡ συσσδὸν μάχεσθαι.
Comis, humanus, χρηστὸς, φιλοθεσπήσιος☞, ἐυμβὼς, μείλιχ☞.
Comitas, ἐυφροσυνοφρία, ἐυτραπελία.
Comitatus, ûs, ἀκολουθία, θεραπεία.
Comiter, φιλοφρόνως, ἐυμβῶς.
Comitia, ἀρχαιρέσια, τὰ, ἀρχαιρεσίαι.
Comitialis morbus, ὀπληψία.
Comitialis, vel Comitiarius, ἀρχαιρεσιακός.
Comitium, ὀχλαγάγιον.
Comitor, παρακολεθέω, dat. συνακολεθέω τινι, παρεπέμπομαι.
Comma, κέμμα.
Commaculat, συναπολῦ.
Commaculo, ῥυπαίνω τινα, καταμιαίνω.
Commeatus, τροφὴ, τὰ σιτία, δίοδ☞, ἐρέδιον.
Commemini, διαμέμνημαί τινι☞.
Commemorabilis, διαμνημονευτέ☞.
Commemoratio, ὑπομνημόνευμα, ὑπόμνησις, διήγησις.
Commemoratione dignus, ἀξιομνημόνευτ☞.
Commemoro, ὑπομνημονεύω.
Commendabilis, dignus qui laudetur, ἐπαινετός.
Commendare, id eſt, fidei alicujus committere, ὑπηρέτειν τινί τι.
Commendare, id eſt, laudare, ἐπαινέω σε ταῦτα, propter hæc.
Commendat, παρατίθεῖ.
Commendatio, ἐπαίνεσις, ἡ, ὑποδοχή.
Commendatitiæ literæ, Συστατικὴ ὀπτολή.
Commendo, παρατίθημι, συνίστημι.
Commentari, πραγματεύεσθαι πρός τινα☞, Συμμελετάω.
Commentarium, vel Commentarius, τὸ ὑπόμνημα, ὑπομνηστικόν.
Commentatio, μελέτησις, διανόημα.
Commmentitius, fictus, πλασματώδης.
Commentor, oris, ἐυρετής.
Commentum, res ficta, σκῆψις, πλάσμα, ἐνθύμημα, ὄνειρος.
Commeo, as, are, iter facio, ποιεῖσθαι ὁδὸς τινα.
Commercium, συναλλαγμα, ἀλλαγή.
Commercium eſſe, συμβόλαια ἔχειν πρός τινα, cum aliquo.
Commereo, ἀμαρτάνω.
Commereor, μεταγινέω, ἄξιός εἰμι.
Commigro, μετοικέω.
Commilitat, συνστρατεύεται.
Commilitium, συμμαχία.
Commilito, Συστρατώτης, ὁ, σύμμαχ☞.
Comminatio, ἀπειλή.
Comminiſcitur, σοφίζεται.
Comminiſcor, συμπλάττω, ἐξευρίσκω τι, ἐνθυμέομαι, ὀπτεύω.
Comminuo, συντρίβω, λεπτύνω.
Comminus, ἐγγύς, παραχεῖρα.
Commiſceo, Συμμίγνυμί τινι, συγκυκάω, συγκεράννυμι, συγκιρνάνυω.
Commiſeratio, καταίκτησις, ἔικτ☞.
Commiſereſco, οἰκτίζω σε τὰ τά.
Commiſeror, ἀπολαγχίζομαι περί τι☞.
Commiſit in legem, ὑπέστησεν τοῖς νόμοις.
Commiſſio, σύμβλημα.
Commiſſor, συμβαλλομάχ☞.
Commiſſum, τὸ πλημμέλημα, ἁμάρτημα.
Commiſſura, ἐφαρμογὴ, συνάφεια.
Commiſſus, ὀπτερεγμμέν☞, συμβεβλημέν☞.
Commiſtio, ἀνάμιξις, σύμμιξις.
Commitigo, καταμαλάσσω.
Committo, alicujus fidei trado, ὀπτρέπω, πίστι, πιστεύω σοι ταῦτα.
Committere, peccare, πλημμελεῖν τι.
Committere, idem quod ſociare, συνάπτειν, συζεύγνυειν.
Committere prælium, πόλεμον καθιστάναι, μάχεσθαι, κατάρχεσθαι τῆς μάχης.
Commodare, utendum dare, χρῆσαι τινι ἀργύριον.
Commodè, ἐυκαίρως, ὀπτιμδείως.
Commodior, χρησιμώτερ☞.
Commodius, λυσιτελέστερον.
Commoditas, ὠφέλεια, ὀπτιμδότης, συμφέρον, τὸ, ἐυχαιρία.
Commodo, commoditati alicujus inſervio, συνωφελέω τινα, συμφέρω τινι.
Commodum, utile, ὠφέλεια, σύμφορον.
Commodùm, opportunè, κατὰ καιρὸν, ἐυκαίρως.
Commodus, πρόσφορ☞, ὀπτιμδεί☞, χρηστός.
Commœreo, καταλγῶ.
Commonefacio, ἀναμιμνήσκω τι, ὑπομιμνήσκω, νεθετέω.
Commoneo, ὑπομιμνήσκω τινά τι, παραινέω, νεθετέω, παρακαλέω.
Commonitio, νεθέτησις, νεθέτημα, ὑπόμνησις.
Commonitus, νεθετόμην☞, ὑπομνησθείς.
Commonſtro, καταδείκνυω.
Commoratio, habitatio, συνδιαιτησή.
Commoratio, mora, ἐγχρόνισις, ἡσυχή.
Commorior, συναποθνήσκω.
Commorior, maneo, χρονίζω, διατελέβην τινί, βεβαδίω.
Commotio, συγκίνησις.
Commotus, συγκινηθείς.
Commoveo, perturbo, διαταράττω.
Commundat, καθαίρει.
Communicare, ἀνακοινόσασθαι.
Communicatio, κοινωνία, κοινότης.
Communico, κοινωνέω τινί τιν☞, & τινί τινι, μεταδίδωμι.
Communio, onis, κοινωνία.
Communio, is, ere, περιφράττω, ἀπατειχίζω, περισκεπάζω, ὀχυρῶ.
Communis, κοινός.
Communitas, κοινότης, κοινωνία.
Communitas vitæ, συμβίωσις.
Communiter, κοινῶς, εἰς κοινόν.
Commutabilis, ἐυμετάβολ☞, Συμβλητός.
Commutatio, μεταβολὴ, ἀλλαγή.
Commuto, permuto, ἀλλάσσομαί τί τιν☞, ἐναμείβομαί τί τιν☞.
Commuto vitam cum morte, μεταλλάττω τὸν βίον.
Como, κομῶ, ἐξασκέω, κομβέω.
Comœdia, κωμῳδία.
Comœdus, κωμῳδός.
Compactio, σύμπηξις, συναρμογή.
De Compacto, κτὶ συνθήκῃσι.
Compactum, συναρμογὴ, συνηρμοσμένον.
Compactus, συμπαγὴς, ἐυπαγής.
Compages, ἁρμογαὶ, ἁρμοί.
Compagino, as, συναρμολογέω.
Compago & Compages, σύτασις, σύτημα, Συναρμογή.
Compar, πάρομ☞, ἴσ☞, σύζυξ.
Comparabilis, παραβλητὸς, συμβλητός.
Comparare, ἑτοιμάσαι.
Comparat, συγκείνει, παρασκευάζει.
Comparatè, συγκεπικῶς.
Comparatio, ἀναλογία, παραβολὴ, Σύγκρισις.
Comparaverunt, ὠνήσαντο.
Comparare, συναγάσασθαι.
Compareo, φαίνομαι, καταφανὴς γίνομαι.
Comparo, confero, συμβάλλω τι πρός τι.
Comparare, emere, περίζομαι τινί τι.
Comparatum, ἀγοραδέντα.
Ita Comparatum eſt, ἅτω πέφυκε.
Compartitur, συμμερίζεται.
Compaſcuus, σύμβοτ☞.
Compaſcuus ager, σύμβοτ☞ ἀγρὸς, νομὴ κοινή.
Compatitur, συμπάσχει.
Compedes, πέδαι, πεδοκάκη.
Compellatio, προσκλησις, ἔντευξις.
Compellere, ἀναγκάσαι.
Compellit, συνέχει, συνελαύνει.
Compello, as, alloquor, κοινολογέομαί τινι, ἐντυγχάνω πρός τινα, προσκαλέομαι.
Compello, is, συνελαύνω, συναθέομαι.
Compendiariò, συντόμως.
Compendiari us, σώτρ☞.
Compendioſus, βραχυτελὴς, σώτομ☞.
Compendium, ὀπτομὴ, σώοψις, συντομία.

Compensat, ἀνταδιδομί ζω.
Compensatio, ἀμοιβὴ, ἀντάμειψις.
Compenso, ἀντικαλλαπτομαι, ἀνταμείβομαι.
Comperendinatio, ἀναβολὴ, τριήμερον.
Comperendino, ἀναβάλλομαι.
Comperi, ἔγνων.
Comperio, ἐξηυρέσκω, καταλαμβάνω.
Comperior, compertum habeo, καταλαμβάνω.
Comperit, γνώσκει, καταλαμβάνει.
Compertum & exploratum habeo, ὑπίσταμαι τοῦτο σαφῶς.
Compertus, a, um, πεπλεγμένος, βέβαιος, γνωθείς.
Compes, πέδη.
Compescit, καταστέλλει, καταφαύνει.
Compesco, συστέλλω πνα, σωφρίζω, κατέχω.
Compescuit, καθέπαυσεν.
Competens, ἁρμόδιος.
Competenter, μετρίως.
Competentia, ἀναλογία, καθηκόντως.
Competit, συμφέρει, φιλονεικεῖ.
Competitio, ἁμίλλα, φιλονεικία.
Competitor, ἀντποιούμενος.
Competitores, συμπαραβάλλοντες.
Competo, συμπίπτω, συμπεσάλλω, ὁμοδρομέω.
Compilat, συλοῖ.
Compilatio, ῥᾳδιούργησις.
Compilatus, ῥᾳδιουργημένος.
Compilo, συσκευάζομαι, acc. ῥᾳδιουργάω τι, ῥᾳδιοπλῶ.
Compingitur, συναρμόζεται.
Compingo, συμπήγνυμι τι· συνάπτω.
Compita, ἀμφόδου, ἀγυιά.
Compitalia, ἑορτὴ δημοτελὴς ἐν ταῖς ἀγυιαῖς, ἢ ἀμφόδοις.
Complaceo, ἡδυθυμέω, συναφέσκω.
Complano, ὁμαλίζω.
Complector, ῥᾳδιπλέκομαι, λαμβάνομαι, ῥᾳδιέχω, ῥᾳδιάλλω.
Complector animo, ῥᾳδιάλλω τῷ νῷ.
Complementum, συμπλήρωμα, ἀναπτισμός.
Compleo, συμπληρόω, συμπληθυώω.
Completus, perfectus, τέλειος, συμπλήρης.
Complexio, συμπλοκή.
Complexio verborum, ῥῆσις.
Complexus, ῥᾳδιπλέξας, ῥᾳδιῳών.
Complicas, πίωσαι, ἁπλοῖ.
Complico, συμπλέκω, συμπύσσω.
Complodo, συγκρούω.
Comploratio, ὀλόφυρσις, θρῆνος.
Comploro, συγκλαίω, ὁπόσα κατακλαίω, θρηνέω.
Complures, compluria, συμπλείονες, συμπλείστοι, ωι.
Compluſculi, ῑνιοι, πολλοί.
Compluvium, κατάκλυσον.
Componit, συνίδησιν.
Compono, conjungo, συνίθημι λόγον.
Componere pro disponere, συντάττειν.
Componere, ornare, διθετεῖν.
Componere, concordare, συμφιλάττειν πρός τινα.
Comporto, συμφορέω, π, συγκομίζομαι.
Compos, ἔγκρατὴς, ὁπόσα, ὁπτυχών.
Compos mentis, νενέχων, ἔμφρων.
Composite, διτάκτως.
Compositio, ἁρμονία, διάταξις, συνθεσις.
Compositio elegans & bona, διασυνθεσία.
ex Composito aliquid agere, ἐκ συνθήκης.
Compositus, διαπεπαγμένος, καθεσηκώς.
Compossessio, συνάκτησις.
Compossessor, συνκλήτωρ.
Compositus bene, διασυνθέτος.
Comporatio, ὁ πότος, συμπόσιον.
Compoto, συμπίνω.
Compotor, συμπότης.
Compotrix, συμποτὶς, συμπότρια.
Comprecatio, καθυχὴ, διχή.
Comprecor, δέομαί σε τοῦτο· καθύχομαι.
Comprehendo, manu teneo, λαμβάνω, συλλαμβάνω, ῥᾳδέχω.
Comprehendere, intelligere, καταλεῖν.
Comprehensibilis, καταληπτός.
Comprehensio, κατάληψις, σύλληψις.
Comprehensum, ἐμφαντασμένον.
Comprehensus, συνειλημμένος.
Compressio, συμπίεσις, συνθλιψις.
Compressus, συνθλιβόμενος, συνεσταλμένος, πεπεσμένος.
Comprimi, ὑπηρεθῆναι.
Comprimit, ἐπέχει.
Comprimo, premo, συμπιέζω, συστέλλω.
Comprimere os, συλλαμβάνειν τὸ στόμα.
Comprobat, ὑποφαίνει, ὑποδείκνυ.
Comprobatio, συναίνεσις, δοκιμασία.
Comprobator, δοκιμαστής.
Comprobavit, ἐφαντάσθασεν.
Comprobo, δοκιμάζω, συναινέω.
Compromitto, συνεπαγγέλλομαι.
Comptus, διθρὶξ, κεκεμαισμένος.
Compulsit, συνήλασεν.
Compulso, συναράττω.
Compulsus, συναθεὶς, ἀναγκασθεὶς, βιαθείς.
Compunctio, κατάνυξις.
Compunctus, ὀδυνηρός.
Compungo, καταύττω.
Computare, λογίζεσθαι, συμψηφίζω.
Computat, συλλογίζει.
Computatio, λογισμός.
Computatione, ψήφω.
Computo, as, ὑπολέμνω.
Computresco, καταπήσομαι.
Con, συν.
Conamen, ἐγχείρημα, ὑπόβολή.
Conatus, ὑποδεδυκώς, ἐγχειρήσεις.
Conatus, ûs, ἐγχείρημα, πεῖσις.
Concameratio, ἡ καμάρωσις, ὀρόφωσις.
Concamero, καμαρόω, ὀροφόω.
Concaptivus, συναιχμάλωτος.
Concavitas, κοίλωμα.
Concavo, κοιλόω.
Concavus, κοῖλος, ἔγκοιλος.
Concedo, παραχωρέω σοι τῆς βάσεως, ὑφίεμαί τινι· ὑπείκω.
Concelebrat, συνεορτάζει.
Concentus, ἁρμονία, συμφωνία.
Conceptaculum, ὑποδοχὴ, ἐκδοχεῖον.
Conceptio, σύλληψις.
Conceptum, ὑποδεχθέν.
Conceptus, συλληφθεὶς, συνειλημμένος.
Conceptus, ûs, σύλληψις, τὸ κύημα.
Concerno, συνεράω.
Concerpo, συναφαίρω, διαῤῥήγνυμι.
Concerptus, καταπεπλεγμένος, συνδιαπαθείς.
Concertatio, ἀγωνισμός.
Concerto, συμπολεμίζω τινί· συναγωνίζομαί τινι.
Concessa, συνήθεια.
Concessio, συγχώρησις.
Concessum est, ἔξεστι.
Concessus, συγχωρηθείς.
Concessus, ûs, συγκάρησις.
Concha, κόχη.
Conchyliata vestis, ἁλουργίς.
Conchyliatus, ὄστρεος, ἁλουργής.
Conchylium, κοχύλη, κοχύλιον.
Concidit, συνικόπη, συνέκοψεν.
Concido, συγκόπτω τι, καταπέπτω.
Concido, cado, καταπίπτω, συμπίπτω.
Concidere animo, vel mente, ἐκκακεῖν, καταδυεῖν, ἀλύειν.
Concieo, συγκυέω.
Conciliabulum, συνόδειον, συνέδριον.
Conciliabundus, συναγωγικός.
Conciliatio, συνάθροισις, θεσπεσιωγή.
Conciliator, θεσπεσιστὴς, διδασκαλίας.
Conciliatrix, θεσπέσιτεια.
Conciliatus, συμπλαγμένος.
Concilior, συναθροίσω.
Concilio, benevolum facio, θεσπεσίζομαί σε χάσκασι, φιλίαν, ἐξιλάσκομαι τινα.
Concilium, συνόδος, συνέδριον, Συμβούλιον.
Concilium cogere, ἐκκλησίαν συναγείρειν.
Concinna oratio, ἐλκατάσκευος λόγος.
Concinnat, στερροποιεῖ.
Concinnasse, συνκεκροτηκέναι.
Concinnatio, κατασκευή.
Concinnatores, συνκροτεῖς.
Concinnitas, ἐῤῥυθμία, εὐθημοσύνη.
Co cinnè, κομψῶς, διαμέτρως.
Concinnitudo, ὁμολογία.
Concinno, συνίθημι, συναρμόζω.
Concinnus, ἐμμελὴς, κομψὸς, εὐθέτος, εὐρυθμος.
Concino, Συμφωνέω, συνάδω.
Concio, ἐκκλησία, ἀγορὰ, δημηγορία.
Concionabundus, δημηγορικός.
Concionalis, ἐκκλησιαστικός.
Concionator, δημηγόρος, ἐκκλησιαστὴς, ὁ.
Concionem habere, δημηγορεῖν λόγον.
Concionor, orationem habeo, δημηγορέω, λόγον ποιέμαι, ἀγορεύω.
Concipio, Συλλαμβάνω.
Concipere animo, εἰς τὰ νοεῖ λαβεῖν.
Concipit, Συλλαμβάνει.
mulier Concipit, κυεῖ.
Concisio, ἀποτόμως.
Concisus, συγκεκομμένος.
Concitare alicui invidiam, συνάζειν τινὶ φθόνον.
Concitat, συνεγείρει, ἀνασείει.
Concitatio, ὁρμητικὸς, διέγερσις.
Concitato, dat. cas. συγκινηθέντι.
Concitator, ἐρεθιστής.
Concitatus, παρορμηθείς.
Concito, παροτρύνω πνα ποιεῖν τι.
Concitus, κινηθεὶς, ὁρμηθείς.
Concives, συμπολῖ.
Conclamare ad arma, παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα.
Conclamatio, Συμβόησις, καταβοή.
Conclamatum est, πέφευγε.
Conclamo, Συμβοάω, ἀναβοάζω.
Conclave, μονὸς, ταμεῖον, δωμάτιον.
Conclavis, & culina ἀφεψεῖον, ὀπτανεῖον.
Conclavia, συνοικία.
Concludit, συγκλείει.

Concludo, κατεργω, Συγκατακλείω.
Conclusio, ὀπλισ(ῶ, συγκλεισις, Συμπέρασμα.
Conclusus, Συγκλεισμ(ῶ.
Concoctio, πέψις, πέπανσις.
Concoctu facilis, ἐυπεπ(ῶ.
Concoctus, πεπεμμ(ῶ.
Concolor, ὁμόχρ(ῶ, ως, ον, ος.
Concoquere odium, καταπέψαι χόλον.
concoquit, συνέψ.
Concoquo, πέπαγνω, πέπω.
Concordare, ὁμολογωμονεῖν.
Concordia, ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη.
adducoad Concordiam, ἀποκαταλλάσω τινά τινι.
Concorditer, ὁμονοητικῶς, ὁμοφρόνως.
Concordo, convenio, ὁμολογωμονέω συ τῶ, ὁμοφρονέω, ὁμοιόω.
Concorporo, Συσωματοποιέω.
Concors, ὁμογνώμων, ὁμόνους, ὁμόψυχ(ῶ, ὁμόφρων.
Concratitius, συγκρᾶτ(ῶ.
Concredo, ὀπτρέπω τί τινι, ἐγχειρίζω, καταπιστεύω.
Concremo, Συγκαίω, Συμφλέγω.
Concremat, κατακαίῃ.
Concrepat, συνήχ.
Concrepo, ἐπικτυπέω.
Concrescit, Συμφυσᾶται, συναύξ.
Concresco, Συμφύομαι, συναυξομαι.
Concretio, σύμπηξις, πῆξις.
Concretum, πεπλυμένον, πεπυσμένον.
Concretiva, Συγκριτικα.
Concretus, Συμπαγεῖς.
Concubina, ὁμοδυέτης, παλλακή.
Concubinatus, παλλακία.
Concubitor, Συγκοιμητής.
Concubitus, συνουσία.
Concubium, ἡ ἀκμάζουσα νύξ.
Concubo, Συγκαθεύδω τινί, παρακοιμάομαι, συνδυνάω.
Conculcatio, καταπάτημα.
Conculco, καταπατέω, διαμαχλίζω.
Concumbit, συνουσάζει.
Concumbere, Συγκλινεδαι τινι, πλησιάζειν γυναικί, παρακοιτέω.
Concupiscentia, ὀπθυμία, πάθ(ῶ.
Concupiscibilis, ὀπθυμητός.
Concupisco, ὀπθυμέω, ἐπιθυμέω, ὀρέγομαι τῶ εἰδέναι, scire, ἐρίεμαι.
Concupiscus, ὀπθυμητής.
Concurri, συμβήκ, συνορμᾶ.
Concurro, ὁμοδρομῶ, συντρέχω.
Concursio, συνδρομή.
Concursu, παντα χῶ πεδιάω, συνδρομέω.
Concursus, συνδρομή, συνόδ(ῶ, φρικώλη.
Concussio, πάλαμα, πάλμος, σεισμός.
Concussus, Συγκεκινασμ(ῶ, διασεσθείς.
Concutio, ἀνασείω, ἀθίζω, Συσσείω.
Condatoribus, συντελεσταῖς.
Condecenter, φρονίκοντως, φρενοῦντως, κ) τὸ φρόνιμον.
Condecet, φρονέκ, Συμφρέπ.
Condecoro, διακοσμέω, κατακοσμέω.
Condemnatio, κατάγνωσις, καταδίκη.
Condemnator, καταδικάζων.
Condemnatus, κατάγνωτ(ῶ, καταδίκ(ῶ.
Condemno, κατιγνώσκω, τινὸς θάνατον, κατακρίνω τινός, καταδικάζω τινός.
Condemnor, κατακρίνομαι.
Condensus, Συμπήγνυμι, καταπυκνόω.
Condensus, πυκνός.
Condicir, συντίτατ).

Condico, ἐπαγγέλλομαι, συνίθεμαι.
Conditio, παραγγελία, ἐπαγγελία, συνταγή.
Conditus, δηλοδρομῶ(ῶ, ὁμολογημέν(ῶ.
Condigne, ἐπαξίως.
Condignus, ἐπαξ(ῶ, ἀξιοπρεπής.
Condimentum, ἄρτυμα, ατος, τό.
Condio, is, ire, ἀρτύω, ἁδύω, ξαμύω.
Condiscipula, Συμμαθητρίς, Συμμαθήτρια.
Condiscipulus, Συμμαθητής, ὁ.
Condisco, Συμμανθάνω.
Condit, κλίζῃ, ὀπλίθ(ῶ, κρύπῃ.
Conditio, κατάστασις, κλῆρ(ῶ.
Conditionalis, ὑποθετικός.
Conditione eâ, ὀπ ταύτῃς ὁμολογίας, vel ὀπ τούτῳ.
Conditionem accipere, πρὸς Σύμβασιν χωρεῖν.
Conditititius, ὀπθέτ(ῶ.
Conditititius, a, um, ὀποκείμ(ῶ.
Conditor, rei alicujus auctor, ἀρχηγὸς, κτίστης, ποιητὴς, αἰτίστης, ἄρξας.
Conditura, ἄρτυμα.
Conditus, ἡδυσθεὶς, ἀρτυμ(ῶ.
Conditus, κλιθεὶς.
Condo, extruo, κλίζω, δημιουργέω.
Condo, ὀπλίδημικδύπω, κρύπω.
Condocefacio, Συμπαιδεύω.
Condocco, ἐκδιδάσκω, παῖδας.
Condoleo, συνδηγέω σοι, λυπέμαι.
Condolesco, Συμπαθῶ σοι, Συμπάσχω.
Condonatio, συγγνώμη.
Condonatus, συγγνωμ(ῶ.
Condono, δωρέομαι· pro ignoscere, Συγγινώσκειν τινί τι, καταχαρίζομαι.
Conducibilis, λυσιτελὴς, χρήσιμ(ῶ, ἐυχρηστ(ῶ.
Conducit, utile est, συμφέρ.
Conduco, duco, συνάγω· accusat. Συμφέρω.
Conductio, μίσθωσις, ἐπαγωγή.
Conductitius, μισθωτός.
Conductor, μισθοδότης, μισθωτής.
Conductus, μεμισθωμέν(ῶ.
Conduplicatio, ἀναδίπλασιασμός.
Conduplico, ἀναδιπλόω.
Condus, ὁ ταμίας.
Conduxit, ἐμισθώσατο.
Confabulatio, διάδρομος, ὁμιλία.
Confarreo, φρητελέω, φρητελίζω.
Confeci, κατεσκεύασα.
Confecta, παρασκέυασμα, ἐκτελεσθέντα.
Confectio, διάφθειξις.
Confector, διαφθορεὺς, συντελεστὴς, δημιουργὸς, ἀναιρέτης.
Confectum esse, κεκισπώδαι, συντετελεσθαι.
Confectus, κεκμηκὼς, κεκμηκότ(ῶ.
laboribus Confectus, καμάτοις πεπονημέν(ῶ.
Confercio, συναθροίζω.
Conferendum, Συμβολήεον, δικαστέον.
Confabulor, συνομιλέω τινι, διάλεω, διαμυθολογέομαι.
Conferendus, comparandus, Συμβλητός.
Confero, congero, Συμφορέω π, Συμφέρω.
Conferre, Συνκρῖναι.
Conferre verba in pauca, διὰ βραχέων εἰπεῖν.
Confert, congerit, συνεισφέρ, συμβάλ.

Conferti, μεμεστωμένοι.
Confertim, ἀθρόως.
Confertus, ἀθρό(ῶ.
Confessio, ἐξομολόγησις, ὁμολογία.
Confessus sum, ὡμολόγησα.
Confessor, ὁμολογητής.
Confestim, è vestigio, ἄφτι, παραχρῆμα, παραυτίκα.
Conficio, perficio, διαφθείρομαι, διαπονέω π, ἀπεργάζομαι, ὀπτελέω.
Conficit, συντελεῖ.
Confidens, θαῤῥέ(ῶ, θάρσω(ῶ.
Confidenter, θαρσαλέως.
Confidentia, θάρ(ῶ, τὸ ἀυτολμία.
Confidit, καταπεποίθ.
Confido, θαῤῥέω ὀπ τινι, θαρσύνομαι, ὀπθαῤῥέω.
Configit, Συμπήγνυσι.
Configo, καθήλόω, καταπιλέω.
Confingo, Συμπλάττω.
Confinis, μεθόρι(ῶ, συνόμορ(ῶ, σύγχωρ(ῶ.
Confinium, μεθόριον.
Confirmatio, βεβαίωσις, κατάστασις.
Confirmator, βεβαιωτὴς, ἐχυρωτής.
Confirmatus, βεβαιωθεὶς.
Confirmo, βεβαιόω, κραίνω, ἐχυρίζω.
Confiscat, ταμιεῖ, δημεύ.
Confiscatio, δήμευσις.
Confisco, δημεύω.
Confilus, πεθαῤῥηκὼς, πεποιθώς.
Confitentur, ὁμολογοῦσιν.
Confiteor, ὁμολογέομαί σοι ταῦτα, ἐξομολογέομαι τὰς ἁμαρτίας, Σύμφημι.
Confixus, καθηλωθὼς, κεκεντημένος.
Telis Confixus, κατακοντισθείς.
Conflagratus, καταφλεχθείς.
Conflagro, καταφλέγομαι.
Conflare, Συναγαγεῖν, Συμπνέγ.
Conflare invidiam, Συνάγειν τινι φθόνον.
Conflare æs alienum, δανείζομαι ὑπό τῶν χρεωστῶν.
Conflatam, Συγκεκροτημμένω.
Conflatio, χώνευσις.
Conflatus, Συσχανδυθείς.
Conflictatio, Σύγκρισις.
Conflictio, διαμάχομαι.
Conflictor, Συγκρίνω, Συμβάλλω.
Conflictus, Σύγκρισις.
Confligit, Συγκρῖναι.
Confligo, acie discerno, Συμβάλλω, Συμβάλλω τινι, Συγκρίνω, &c.
Confligunt, Συμπίπτουσιν, φιλονεικοῦσιν.
Confluo, Συμφυσάω.
Confluens, ὁμόῤῥοια, σύῤῥο(ῶ, ὁμορρύη.
Confluit, Συρρέ.
Confluo, Συῤῥέω.
Confodio, διορύτω, διασπάω.
Confœderatus, ὁμόσπονδ(ῶ.
Confore, Συσίσεσθ.
Conformat, Συσχηματίζει.
Conformatio, διαμόρφωσις, σχηματισμός.
Conformis, Σύμμορφ(ῶ.
Conformo, σχηματίζω, διαμορφόω.
Conforto, ὀπθαρσύνω, καταθέω.
Confossus, διορυγείς.
Confractus, Συῤῥαγείς.
Confragosus, καταῤῥαγὼς, ὀπότομ(ῶ, τραχύς.
Confremo, ὀπηχέω.
Confringo, διαῤῥήγνυμι, Συγκλάζω, συντρίβω.
Confugio, καταφεύγω πρὸς τίνα.
Confugium, καταφυγὴ, κησφύγετον.

Confun-

Confundebar, ἠχωρόμην.
Confunditur, διασωπᾶται.
Confundo, Συγχέω, αἰχρόω, ταράττω.
Confusè, perturbatoordine, Συγκεχυμένως, πεταραγμένως, χάδην, φυρδῆν.
Confusio, σύγχυσις, σωτάραξις.
Confusus, Συγκεχυμένος, ταραχθείς.
Confutat, σωθέλγει, ἀπελέγχει, ἀναιρεῖ.
Confutatio, ἀνασκευὴ, ἐξέλεγξις.
Confuto, ἀπλέγω, πιεῖν ἐστὶ τοῦτο, διδύω, ἐξθιέχω.
Congelatio, σύμπηξις.
Congelo, κρυσταλλόω, συμπήγνυμι.
Congemino, ἀναδιπλόω.
Congemisco, Συστενάζω, συναλθομαι.
Congener, συγγενής.
Congenero, Συγγενάω.
Congenitus, Σύμφυτος, Συγγενόμενος.
Congeries Συμφόρημα, ἄθροισμα.
Congerit, συνάγει, συρρώγει.
Congero, Συμφορέω, συναθροίζω.
Congerro, Συλληφίαν, Συμπάγκαρ, συνόμιλος.
Congesta, πυκνὰ, συνηθροῖσθαι.
Congestio, Συμφόρησις, συναθροισις.
Congestus, Συγκομιδεὶς.
Congiarium δῶσις, νομή.
Congium, χάος.
Congius, χόα.
Conglacio, Συμπήγνυμι.
Conglobatim, σφαιροδόν.
Conglobatio, συνείλησις, σφαίρωσις.
Conglobo, εἰλέω, σφαιρῶ.
Conglomero, συνδήζω πεῖς π, συνελίττω, συναθροίζω.
Conglutinatio, Συγκόλλησις, συνάφεια.
Conglutino, Συγκολλάω, ἁρμόζω.
Congratulatio, Σύχαρμα.
Congratulor, Συνήδομαι τινὶ ἀυτυχίας, Συλχαίρω σοι τούτῳ.
Congredior, συνέρχομαι, Συνείμι, Συνομιλέω.
Congreditur, Συνίστηται, Συμβάλλῃ μάχῃ.
Congregat, Συναθροίζῃ, Συμφορεῖ.
Congregatio, Συναγωγὴ, ἄθροισις, ἡ.
Congregatus, Συναθροισθεὶς, ὅπουαχθεὶς.
Congrego, ἀγείρω, π, ἀθροίζω π, Συνάγω π, ἀολλίζω, ὅπουλλέγω.
Congressio, ὁμιλία, Συνδιατριβή.
Congressus, Συνέλθυσις, ὁμιλία,
Congruenter, ἁρμοζόντως, πρεπόντως.
Congruentia, ἁναρμοστία, ἐφαρμογή.
Congruere, Συναινεῖν.
Congruo, convenio, Συμπίπτω τινι, ὁμοφρονέω, ἁρμόζομαι, ὁμαγέω.
Congruum, πρεπῶδον, ἁρμόζον.
Congrus, vel Conger, γόγρος, ὁ.
Coneruus, ἁρμόδιος.
Conjecto, divino, τεκμαίρομαι, διαστοχάζομαι.
Conjector, ὀνειροπόλος, ὀνειροκρίτης.
Conjectum, seu id quod conjicitur, ἀστόχημα.
Conjectura, στοχασμὸς, εἰκασμα, τεκμήριον, τέκμαρσις.
Conjecturâ assequor, ἀστοχάζομαι, gen.
Conjecturalis, στοχαστικὸς.
Conjectu facilis, εὐλέκαστος.
Conjectus est, ἔτυχεν.
Conjectus, Συμβεβληκὼς.
Conjector, στοχάζομαι.
Conjicere, conjecturâ assequi, Συμβάλλῃ π, στοχάζεσθαί τινος, de aliquo.
Conjicere in periculum, κινδυνεύειν πρὸς ἄλλῃ.
Conniveo, μύω, καμμύω, μυωπίζω.
Conjugalis, γαμικὸς.
Conjugatio, Συζυγία.
Conjugator, Συζυγικὸς.
Conjugatus, Συζυγὴς.
Conjugialis, γαμηλίος, γαμικὸς.
Conjugium, Συζυγία.
Conjugo, Συζεύγνυμι.
Conjuncte, vel tim, Συμμιμφῶς.
Conjunctio, Σύζυξις, Συνάψις, Συναφὴ.
Conjunctivum, Συζυγία ῥημάτων.
Conjunctivus, Συμπλοκικὸς.
Conjunctus, Συνεζευγμένος.
Conjungit, Συζευγνύῃ.
Conjungo, ἁγκλίζω, Συνάπτω π πρὸς π, ἁρμόζω, Συνίημι.
Conjurat, Συνομνύῃ.
Conjurati, οἱ Συνήσαντες.
Conjuratio, Σύστασις, Συνωμοσία.
Conjurationem facere, Συνωμοσίαν Συνάγειν.
Conjuratus, Συνωμότης.
Conjuro, Συνόμνυμι, Συνίσταμαι.
Conjux, vel Conjunx, σύζυξ, ὁμόζυγος, Σύμβιος.
Connato, as, Συννήχομαι.
Connecto, is, Συμπλέκω, Συνάπτω.
Connexio, Συμπλοκὴ, Συναφὴ, εἰρμός.
Connexus, Συμπεπλεγμένος.
Connitor, Συντείνομαι.
Conniventia, σύμμυσις.
Conniveo, σκαδαμύττω, καταμύω.
Connixa, ἐπικλινάσασα, Συνδεδεμένα.
Connixus, Συνδεδεμένος.
Connubialis, ὁπταμικὸς, γαμικὸς.
Connubio jungere, Συγκατάζυξαι τινι.
Connubium, γάμος, Συζυγία.
Conopeum, καναπεῖον.
Conor, πειρῶμαι, πειρᾶζω, βιάζομαι.
Conquassare, concutere, Συσείειν π.
Conquassatio, Συσεισμός.
Conquaternar, ζεύγνυμι, κρὶ τεσσάρων.
Conqueror, μέμφομαί σοι, ἀπάτομαι.
Conquestio, καταμεμψις, μεμψιμοιρία.
Conquiesco, ἡσυχάζω τὰ ἔνδον, in cæteris: ἀναπαύομαι.
Conquinisco, ὑποκύπτω.
Conquirit, Συμπορίζει.
Conquiro, ζητέω, ἀναζητέω.
Conquisitio, Συζήτησις.
Conquisitus, Συζητηθείς.
Consacraneus, Συμμύστης.
Consacrificat, καταξύει.
Consanguinei, Συζυγεῖς, ὁμαιμοι.
Consanguinitas, Συγγένεια, ὁμαιμοσύνη.
Consanguineus, Συάιμων, Συγγενής.
Consarcino, Συῤῥάπτω, ὅπουράπτω.
Conscelerare, μιαίνῃ.
Conscendit, Συναναβαίνει.
Conscendo, ὅπιβαίνω, τινὶ ναῦν, navim, ὅπιβαίνῃ ὅτι, accus.
Conscenfio, ὅπιβασις, ἀνάβασις.
Conscientia, Συνειδὼς, τὸ συνειδήσις.
Conscindo, διαῤῥήγνυμι, καταλήμνω.
Conscio, συναισθάνομαι.
Conscisceresibi mortem, πρόσκλυσιν τοῦ ζῆν ἑαυτὸν, ἀναιρεῖν ἑαυτόν.
Conscitcit, συγκινάσκει.
Conscissus, διεῤῥαμένος.
Conscius, συνειδὼς ἑαυτῷ π, ὑποσαίπος.
Conscius sibi bene, ἄνσυνείδητος.
Conscius sum, συνοῖδα, σαίνημι
Conscribere milites, στρατιώτας παρασκευάζεσθαι, vel συλλέγειν.
Conscribit, συγγράφῃ.
Conscribo, συγγράφω, διαγράφω.
Conscripti milites, καταγεγραμμένοι στρατιῶται.
Conscriptio, συγγραφὴ, καταγραφὴ.
Conscriptor, συγγραφέως.
Conscriptus, συγγεγραμμένος.
Consecratio, καθιέρωσις, ἐνθείασις.
Consecratus, καθιερωμένος, Consecravit, καθιέρωσεν.
Consecro, καθιερῶ, τῷ θεῷ π, ἱερεύω.
Consectatur, ἐξέρχεται εἰς τὸ παραπρεῖσθαι.
Consector, διώκομαι, τινὶ ἀλήθειαν.
Consecutio, συναισθάνεσθαι.
Consecutus est, ἔτυχεν.
Consenesco, συγγηράσκω, παρακμάζω.
Consensus, ûs, ui, ὁμόνοια συμφρόνησις, ὁμολογία, ὁμοφρονῶν, συναισθάνεσθαι.
Consentaneum, ἀνάλογον, εἰκὸς.
Consentaneus, σύμφορος.
Consentio, ὁμοδοξέω, ἅμα τινὶ, συμφρονέω σοι, ὁμολογέω, συναισθάνομαι.
Consentit, adsentit, συνδοκεῖ, συνλέγῃ.
Consepio, περιφράττω.
Septum, περίβολος.
Consequenter, ἀκολούθως.
Consequentia, ἐπακολούθησις, συνέπεια.
Consequor, ἀκολουθέω, pro obtineo: τυγχάνω τινὸς, aliquid: ὅπιτυγχάνω.
Conserere, καταφυτέυεσθαι.
Conserere manum, πόλεμον συνίστασθαι.
Conserit, συνείρῃ, συνάπτῃ.
Consero, ui, συμπλέκω, συναπτω.
Consero, planto, φυτέυω.
Consertus, ἀπόμυος, συμπλεκὴς.
Conserva, συνδάλη.
Conservat, σωτηρεῖ, σώζῃ.
Conservatio, σωτήρησις, σωτηρία.
Conservator, σωτὴρ, φύλαξ.
Conservatus, διασεσωσμένος.
Conservo, custodio, φυλάττω, σώζειν πρα, τηρέω, σωτηρέω.
Conservus, ὁμόδουλος, συνόδουλος.
Consessor, συνέδρος, συνκαθέδρος.
Consessus, συνέδριον, συνίζησις.
Confideo, συνεδρεύω, συνκαθέζομαι.
Considerat, κατανοεῖ, καταμανθάνει.
Considerate, ἐξεπισκεμμένως.
Consideratio, σκέψις, διανόησις.
Consideratus, ἐξεπισκεμμένος.
Considero, σκέπτομαι, π, & ἐξεῖ τινος, καταλογίζω π, & ἐξεῖ τινος, ἐνθυμέομαι, ὅπισκέπτομαι.
Consignat, συνσφραγίζῃ.
Consignatus, κατασφραγισμένος.
Consigno, ὅπισημαίνω.
Consiliarius, βουλὴς, Σύμβουλος.
Consilii inops, ἄπορος & βουλῆς, ἀβουλος, ἀμηχανῶν.
Consilio, is, συνάλλομαι.
Consilii boni, εὐβουλος.

Consilii sum inops, ἄπορέω, διαπορέω.
Consilium, βουλὴ, βουλεία, βούλυμα.
Consilium do, βουλεύω σοι, ἀεὶ τινῶ, δίδωμι γνώμην σοι, γνώμην εἰσηγέομαι.
in Consilium adhibeo, συμβουλεύομαι μετά τινος.
Consilium quærit, συμβουλεύεται.
Consimilis, ὅμοιῶ, ὁμοιόμοιῶ.
Consisto, ἱσταμαι, ἵστημαι.
Consitio, φυτεία, φύτευσις.
Consobrinus, ἀνεψιῶ.
Consociatio, κοινωνία, κοινώνημα.
Consociatus, συνεζευγμένῶ.
Consocio, κοινωνέω, ζοῖ, συνδυάζω, συναγείρω.
Consolabundus, παρηγορικός.
Consolatio, παραμυθία, παράκλησις.
Consolator, παρακλήτωρ, παρήγορῶ.
Consolatorius, παραμυθητικός.
Consolatur, παραμυθεῖται.
Consolido, συμπαγέω, καταβεβαιόω.
Consolor, παρακαλέομαί τε, παραμυθέομαί τε, παρηγορέω.
Consonans, ἔυηχῶ, σύμφωνῶ.
Consonantia, συμφωνία.
Consonat, συνηχεῖ, συμφωνεῖ.
Consono, simul sono, συμφωνέω σοι.
Consonus, σύμφωνῶ.
Consopio, κατακοιμάω, καταναμίζω.
Consopitus somno, ὕπνω κάτοχῶ.
Consors, κοινωνὸς, μέτοχῶ, σύγκληρῶ.
Consortium, κοινωνία, μετοχή.
Conspector, ἐφόπτης.
Conspectus, συνορασθείς, καταπλαθείς.
Conspectus, ὄψις, σύνοψις, ἔφεμα.
in Conspectu, ἀπέναντι, ἔναντι, ἐνώπιον.
Conspergo, καταπάσσω, καταβρέχω.
Conspersus, καταπασθείς.
Conspici, conspectu seu cerni facilis, ἐυσύνοπτῶ.
Conspicillum, κάτοπτρον.
Conspicio, ἀφοράω, ἴδος τι, βλέπω.
Conspicit, συνορᾷ, καθορᾷ.
Conspicor, ὁράω, καταπλήσσω, θαυλίπτω, θαυμάζω.
Conspicuus, θεόλεπτῶ, ἄξιῶ, θαυμαστὸς, παφάσιμῶ.
Conspiratio, σύστασις.
Conspiratus, συσταθείς.
Conspiro, συμπνέω τινί, ὁμονοέω, συνίσαμαι τινι, συμφωνεῖν τινι, ὁμοφρονέω.
Conspuo, καταπτύω, φοσπτύω.
Conspurco, μιαίνω, καταμιαίνω.
Constans, δυσαθὴς, βέβαιῶ, σταθερός.
Constanter, δυσαθῶς, ἐμμενῶς.
Constantia, δυσάθια.
Constat, συνίσταται, συμμένει.
Consternari, ταράττεσθαι.
Consternatio, ἔκπληξις, ταραχή.
Consternatur, σκειτᾶ, πτύρει.
Consternatus, ἐκπλαγείς, ἐξεπτοημμένῶ, πεπαγμένῶ.
Consterno, as, ἐκπλήττω, ταράττω.
Constipat, συνοικοδάζει.
Consterno, is, καταστρωνύω, καταστρώνυμι.
Constipo, ὀπτάπτω, καταπυκνόω.
Constituit, συνίσαι, ὁρίζει.
Constituo, decerno, βουλεύομαι· item locum & tempus determino: ἀφορίζω, διαπάσημι, συντάττω, καθίσημι.
Constituræ, ζυγκάνεσιν, καθεσιῶσαι.
Constitutio, σύστασις, κατάστασις, συνταγμα.
Constitutiones, ἀνηγραφαί.
Constitutio corporis, ἕξις· bona, εὐεξία· mala, κακεξία.
Constitutum, συνάθεν.
Constitutus, καταστασθείς, τακτὸς, διατεταγμένῶ.
Constitutus dies, ἡμέρα τεταγμένη.
Consto, συνίσταμαι, ὀπτσυνίσταμαι.
Constrictio, πλοκὴ, ἡ· σύνδεσις.
Constringo, συστέλλω τι vel τινα, συφίγγω, βέβχω θειρέφω, laqueis, &c.
Constructio, σύνταξις, καταστευή.
Constructus, συνσευβάζῃ.
Construo, συνταπτω, καταστευάζω.
Constupro, καταμιχεύω.
Consubstantialis, ὁμοούσιῶ.
Consuescо, ἐθίζομαί τινῶ, συνεθίζω.
Consuetudinarius, συνήθης, φιλοσυνήθης.
ex Consuetudine, παρὰ τὸ ἔθῶ.
Consuetudinem habeo, ὀπτσυνίσαμαί σοι, tecum: ὁμιλέω τινί.
Consuetudo, ἔθῶ, τό· συνήθεια.
Consuetus, εἰθισμένῶ, συνήθης.
Consuevi, εἴωθα.
Consul, ὁ ὕπαῖῶ.
Consularis, ὑπατικός.
Consulatus, ἡ ὑπατεία.
Consulere sibi, ὀπτβλέπτω ἐφ' ἑαυτόν.
Consulo, συμβουλεύω.
Consultat, σκέπτεῖ.
Consulo tibi, βουλεύω σοῖ.
Consultatio, συμβούλευσις, σκέψις.
Consulto vel consulto, ἐκ προνοίας, ἐκ προαιρέσεως, προαιρεμένως.
Consulto, συμβουλεύομαι.
Consultor, βουλευτής.
Consultum, δόγμα, ψήφισμα.
Consultus, βεβουλευμένῶ.
Consuluit, ἐπύθετο.
Consummatio, συντέλεια, τελείωσις.
Consummetur, συμπληρωθῇ.
Consummo, perficio, συντελέω, ἀπαρτίζω, accul. ἐκποιέω.
Consumo, διαπανάω τι· ἀναλίσκω.
Consumptio, καταναλωσις.
Consumptus, καταναλωθείς.
Consumsit, ἐδαπάνησεν.
Consuo, συῤῥάπτω, ἀναῤῥάπτω.
Consurgit, συνεγείρει.
Consurgo, συνανίσημι.
Contabeo, vel Contabesco, μαραίνομαι, συντήκομαι.
Contabulatio, σανίδωσις.
Contabulo, σανίδω.
Contactus, συναφθείς.
Contages, συναφή.
Contagia, μολυσμοὶ, μιάσματα.
Contagio, συναφὴ, διαφθορὰ ἐκ τῦ συναπτῆς.
Contaminat, μιαίνῃ, συνεκπίπτῃ.
Contaminatus, καταμεμολυσμένῶ.
Contamino, μιαίνω, διαφθείρω.
Contego, σκεπάζω, ἀμφικαλύπτω.
Contemnendus, δυσκαταφρόνητῶς, ὀλιγωρητέῶ.
Contemno, ὀλιγορέω τῦ ἀρετῆς, virtutem: καταφρονέω τινῶ, ἀμελέω.
Contemplari, σκοπάζεσθαι.
Contemplatio, θεώρησις, σκέψις, θεωρία.
Contemplatio, πρόσχημα, σχασμός.
Contemplator, θεωρὸς, θεωρητικός.
Contemplor, διασκέπτομαί τι· θεωρέω τι· καταυοέω, καταπαπτέω.
Contemporaneus, σύγχρονός τινι.
Contemptibilis, δυκαταφρόνητῶς.
Contemtim, καταφρονητικῶς, ἀμελητί.
Contemptor, ὀλίγωρῶ, καταφρονήτης.
Contemptui habere, πρὸς ὀλίγου ποιεῖσθαί τι· ὀλιγώρως ἔχειν.
Contemptus, καταφρόνησις.
Contemptus, ὀλιγωρηθείς.
Contendit, ἀντιλογίζει.
Contendo, ἀμφισβητέω σοι πρὸς τινῶ, ἀγωνίζομαι, ἐρίζω, σωστείνω.
Contentio, ἔρις, ἡ· νεῖκῶ, μάχη.
Contentiosè, ἐριστικῶς.
Contentiosus, φιλόνεικῶ, ἐριστικός.
Contentus, αὐτάρκης.
Conterminus, ὅμορῶ, μεθόριῶ.
Contero, συντρίβω τι.
Contero tempus, διατρίβω & χρόνον.
Conterraneus, πατριώτης, ὀπτχώριῶ.
Contestatæ, μαρτυρήσασαι.
Contestatio litis, ἔνστασις δίκης.
Contestatur, συμμαρτύρει, διαμαρτύρει.
Contestor, ὀπτμαρτύρομαί τινα.
Contexo, ἐμπλέκω, τι· συνυφαίνω.
Contextè, contextim, χρ συμπλοκῆ.
Contextus, ὗς, συμπλοκὴ, ὑφή.
Contextus, & contexus, σύνθεσις, ὕφῶ.
Conticeo, καταπαγῶ, σιωπάω.
Conticescit, ὄπσιωπᾷ.
Conticinium noctis, πρώτη νύξ, νυκτὸς ἀκμή.
Contignatio, ξύλωσις, ὀροφή.
Contigno, ὀροφόω, καταστεγάζω.
Contignus, συναφής.
Continens, συνέχων· aliquando, temperans, ἐγκρατής.
Continens terra, ἤπειρῶ.
Continenter, συνεχῶς, διλυσεκῶς.
Continentia, ἐγκράτεια, σωφροσύνη, συνοχή.
Contineo, καταλαμβάνομαι, θειέχω, κατακλείω.
Continet, συνέχει, κρατέχει, θρατέχει.
Contingit, accidit, συμβαίνῃ, ἐνδέχει, τυγχάνῃ· τυχὸν ἄρᾳ, τυχαίνῃ.
Contingo, attigo, ἅπτομαί τινῶ, συνάπτω.
Continua, ἀδιάλειπτῶ.
Continuatim, συνημμένως, συνεχῶς.
Continuatio, συνέχεια, συνάφεια.
Continuè, assidue, συνεχῶς, διλυσεκῶς, ἀεὶ, ἀδιαλείπτως.
Continuat, συνάπτῃ, πυκνάζῃ.
Continuò, id est, statim, confestim, παραυτίκα, παραχρῆμα.
Continuo, persevero, διατελέω ποιῶν.
Continuus, διλυσεκὴς, συνεχής.
Contorqueo, συστρέφω, κατειλέω, περιάγω.
Contorquet, ἐμβάλλῃ.
Contortio, συστροφὴ, περιαγωγή.
Contortè, συνεσταμμένως.
Contra, ἀντὶ· ὅδε cum gen. χρ cum gen. ἀπαρὺ, ἐναντίον.
Contra ac licet, παρ' ὃ ἔδῃ.
Contractio, συστολή.
Contractorium, σφιγκτήρ.
Contractus, συναλλαγμα, ὁμαγή.
Contractus est, συνεσταλῶν.
Contradico, ἀντιλέγω τινί, & πρός τινα, κατατείνειν τινί, ἀντηχοῦντα.
Contradictio, ἀντιλογία, ἀντίῤῥησις.
Contrahit, συνάγασι, συνεπᾷ.

Contraho,

Contraho, συσ-έλλω, συμέλκω, συμάγω.
Contrahere æs alienum, ὀφείλειν.
Contrariè, ἐναντίως, ἀντιθέτως.
Contrarietas, ἀφιστασις.
è Contrario, ἀντικείμενως· ἄντικρυ.
Contrarium, ἀντικείμενον.
Contrarius, ἐναντίος, ἀντίθετος.
Contrarii, συμφερόμενοι.
Contrahere, συμφέρειν.
Contravenio, ἀπατῶ
Contrectatio, συμάφεια, ἅψις, ψηλάφησις.
Contrecto, καθάπτομαι, ψηλαφάω.
Contremisco, τρομέω, ὑποδειλιάζω.
Contribuit, συμγίνεται.
Contribulis, σύμφυλος, ὁ.
Contribuo, συμτελέω τι· φορσίζομαι.
Contrifto, ὀδυνάω τινα· ἐνοχλέω.
Contritus, συντριβής.
Controversia, ἀμφισβήτησις, ἀμφισβήτημα, ἀμφιλογία.
Sine Controversia, ἀναντιλέκτως.
Controversias dirimere, καταλῦσαι τὰς ἀντιλογίας.
Controversiosus, ὑβριστής.
Controversor, ἀμφισβητέω.
Controversus, ἀμφισβήτημος.
Contrudit, συωθεῖ.
Contubernalis, σύσκηνος, συμβίωτος, σύντροφος, ὁμόσκηνος, ὁμοσίτιος, ὁμοδίαιτος.
Contubernarius, συώχος, συνόκλινος.
Contubernia, συσκήνια.
Contubernium, κοινόβιον, συμοίκησις.
Contuetor, ἐμβλέπω σοι, συνοράω.
Contuetur, συναπενίζει.
Contuliſſe, εἰσκεκομικέναι.
Contumacia, ἀπείθεια, ἀυθάδεια, καταφρόνησις.
Contumaciter, ἀυθαδῶς, ἀπειθῶς.
Contumax, ἀυθάδης, ἀσεισθὴς τινι.
Contumelia, ὕβρις, ἀσέλγεια, λώβη, αἰτημία.
Contumeliâ affici, ὑβρίζομαι, αἰκίζομαι.
Contumeliam patior, ἀνασπελγαίνομαι.
Contumeliatur, ἀπειλεῖ, ὑβρίζει.
Contumeliosè, ἀσελγῶς, ὑβριστικῶς.
Contumeliosus, ὑβριστὴς, ἐπονείδιστος.
Contundit, θραύει, συνθλᾷ, συνκόπτει.
Contundo, συντρίβω, συνκόπτω, θλάω.
Conturbatus, πεπαραμμένος.
Conturbo, διατεράττω.
Contus, κόντος, λεπτοκάρυον.
Contuſas olivas, θλασταὶ ἐλαίας.
Contuſio, θλάσμα.
Contuſus, θλασθείς, συντετριμμένος.
Convalefcit, ἀναῤῥαίζει.
Convalefco, ὑπῤῥώννυμαι.
Convallis, συώγκεια.
Convectio, συγκομιδή.
Conveho, συγκομίζω, συνάγω.
Convelli, φθαρλῶσθαι.
Convello, καταπάλλω, ὑπαπάλλω.
Convenæ, συνήλυδες.
Conveniens, συμβρόμενος, συνήκων.
Convenienter, συνεκόντως.
Convenientia, ὁμολογία, ἁρμονή.
Convenio, συμίεναι, συνέρχομαι, ὁμολογεῖν τινι, αὐτῷ, ἐναρμόζω.
Conveniri, μεθοδεύεσθαι.
Convenit, συνήκει, ἁρμόζει, ἐνδέχεται.
Conventiculum, συνοδία, συνόδιον.
Conventum, συνθήκη, ὁμολόγημα, σύμβασις.
Conventus, σύμβασις, ξυνόδιον.
Converſatio, διατριβὴ, συνομιλία.
Converſio, ὄπισθοφή.
è Converſo, καταλλάγδην.
Converſor, conſuetudine alicujus utor, διατρίβω μετά τινος, ὁμοτραπεζῶ τινι, συνηγκάνω.
Converſus, συνεσκαμμένος.
Converto, συστρέφω, ἀναστρέφω.
Converſcitur, συνδιζεται.
Convexitas, συγκλίνεια, κοιλότης.
Convexum, καπερὲς, κάμπερές.
Convexus, ὄπισθοκαμπὴς, ἀγκύλος.
Convicinium, παροικία.
Convictus, κατελεγχθείς.
Convictus, ûs, συμβίωσις.
Convincit, ἀπελέγχει, νικᾷ.
Convinco, καταλέγχω τινα, ὀφείλω.
Convitiator, λοίδορος, βλάσφημος.
Convitiatur, καταβοᾷ, ὑβρίζει.
Convitior, λοιδορέω τινα, διασύρω, ὀπισκώπτω, βλασφημέω, κακίω.
Convitium, λοιδορία, σκῶμμα, βλασφημία, ὕβρις, καταβόησις, ὀχλαγωγία.
Conviva, σύμβιος, συντραπεζος.
Convivalis, συμποσιακός.
Convivator, συμβιωτὴς, συνεστιάτωρ.
Convivio excipio, ἑστιάω τὸν πρίσβεις, legatos.
Convivit, συζῇ, συνεστιᾶται.
Convivio adhibeo, ἐυαχθύω, ἐυαχέω.
Convivium, συμπόσιον, σύνδειπνον.
Conviviam adornare, συμπόσιον κατασκευάζειν.
Convivium finire, συμπόσιον διαλύσαι.
Convivo, ὁμιλέω τινι, συμβιόω, συνδιάζω.
Convivones, συμπόται.
Convivor, ἐυωχέομαι, δειπνάω, δαίνυμαι.
Convocatio, σύγκλησις.
Convoco, συγκαλέω, ἀγείρω.
Convolo, συμπέτομαι, συνίπταμαι.
Convolvo, συμπλέκω τὰς πρᾶξεις, συστρέφω, συνελίττω.
Conus, λόφος, κῶνος.
Convulſio, σπασμὸς.
Convulſus, σπασθείς.
Cooperculum, πῶμα, προκάλυμμα.
Cooperio, παρακαλύπτομαι, συγκαλύπτω τι.
Cooptatus, εἰσποιεῖ.
Cooptatio, ἔγκρισις.
Coopto, ὀπλέγομαι, ἐκλέγω, ἐγκρίνω.
Cophinus, κόφινος, φορμὸς.
Copia, ἐυπορία, ἀφθονία.
Copiæ pedeſtres, σύμαμα πεζικὴ.
Copiæ navales, σύμαμα ναυτικὴ.
Copiæ equeſtres, ἱππικὴ σύμαμις.
Copias ducere, ἄρχειν στρατιᾶς.
Copioſè, ἐυπόρως.
Copioſus, ὄπορος, θαλύσιος.
Copula, σύμμιγμα, σύνδεσμος, σύμαγμα, σύμπλεξις.
Sine Copulâ, ἀσυνδέτως.
Copulat, συνζεύγνυει.
Copulatio, σύνδεσις, συναφὴ.
Copulatus, συνηρμοσμένος.
Copulativus, συναπτικός.
Copulo, συνδέω τί τινι, ἐναρμόττω, ἅπτω.
Coquina, culina, μαγειρεῖον, ὀπτανεῖον.
Coquinarius, μαγειρικὸς.
Coquo, ἑψάω, πέπτω, ἕλω.
Coquus, μάγειρος.
Cor, καρδία, κέαρ, κῆρ, ἦτορ.
Cordis valetudo, καρδιακὸς πόνος.
Corallium, κοράλλιον, λιθόδενδρον.
Coram, ἔμπροσθεν, cum genit. ἐναντίον, ἄντα.
Corbis, κόφινος, σπυρὶς.
Corbula, σπυρίδιον, σπυρίσκιον.
Corculum, θυμίδιον.
Cordatè, σοφῶς, νουνεχῶς.
Cordatus, νουνεχὴς, φρόνιμος.
Cordatus homo, ἔμφρων, ἐλλόγιμος.
Cordus, ὀψίγονος.
Coriaceum, Cubitum.
Corium, βύρσα.
Coriandrum, κόριον, κορίαννον.
Coriarius, βυρσοδέψης, βυρσεύς.
Corium, βύρσα, δέρμα, σκύτος.
Corneus, κεκαπνός, ὁ.
Cornibus carens, ἄκερως.
Cornicen, κερατάυλης.
Cornicines, καμπυλοσαλπιγκταί.
Cornicula, κορώνη.
Cornicula, κλοιὸς.
Corniculum, κεράτιον.
Corniger, κερατοφόρος.
Cornix, κορώνη.
Cornu, κέρας, τό.
Cornupeta, κερατηνὴς, κερόπολος.
Cornupeto, κερατίζω.
Cornus arbor, κρανέια.
Cornutus, quod cornua habet, κερατοειδὴς, ἐυκερὴς, κέρως.
Corolla, στεφάνιον, στεμμάτιον.
Corollarium, ὀπωφορὰ, πορδώκη, ὀπίστεφάνωμα.
Corona, στέφανος, στέμμα· item pro conventu hominum, ὁ δῆμος κύκλῳ πεφυκώς.
Coronis, κορωνὶς, ἰδος, ἡ.
Corono, στεφανόω τὸν νεκρὸν, στέφω τινα.
Coronula, στεμμάτιον.
Corporale, σωματικόν.
Corporeus, σωματικὸς σωματοειδὴς.
Corpulentia, πολυσαρκία, ἡ, ἐυσαρκία.
Corpulentum, ſeu carnoſum reddo, ἐυσαρκόω.
Corpulentus, μεγαλόσωμος, δύσαρκος, ἐυσωμος.
Corpus, σῶμα, τὸ, χρῶς.
Corpuſculum, σωμάτιον.
Corrado, συμάγω, καταξύω.
Correctio, διόρθωσις.
Corrector, ἐπανορθωτὴς, δίθυρος.
Correctus, ἐπανορθωθείς.
Correptio, ὀπτίμημα, τό.
Correptor, ὀπτιμητὴς, παιδευτής.
Corrigentes, ὀπτιμῶντας.
Corrigia calceamenti, ἱμὰς τῆς ὑποδήματος.
Corrigit, ἐπανορθοῖ.
Corrigo, διορθόω τι· ἐυθυόω τι.
Corripio, reprehendo, objurgo, ὀπτιμάω σοι, τῦτο, ὀπλαμβάνομαί τινος.
Corrivales, ἀντερασταί.
Corroborat, στερεοῖ, βεβαιοῖ.
Corroboro, κρατεόω, ἰσχυρίζω.
Corrodo, κατα-δεσμεύω.
Corrogatio, ἐρανισμός.
Corrogo, συνερανίζω, συλλέγω.
Corrotundat, στρογγυλοῖ.
Corrugare frontem, ἀναστρέφειν τὸ μέτωπον, φυσσᾶν, ῥυτιδοῦν.
Corrumpo, corrumpo, διαφθείρω πλὴν γυναῖκα item illicere mineribus, καταθωρήσσειν, ὁ διαφθείρων χρήματά τινα.
Corruptus, σβεσμὸς.
Corruo, συμπίπτω, καταπίπτω.
Corruptela, φθορὰ, διαφθορά.
Corruptibilis, δύσφθαρτος, εὐλυτόπτωτος.

Corruptio, διαφθορά, φθορά.
Corruptor, ὀλυμαντὴρ, ὑβριστής.
Corruptus, διεφθαρμένος.
Cors, tis, ἡ ἔπαυλις.
Cortex, λέπισμα, φλοιός.
Corticosus, φλοιώδης.
Cortina, παραπέτασμα.
Corvinus, κορακῖνος.
Coruſco, ἀπαιγάζω, ἀστράπτω.
Coruſcus, ἀστράπτων, σιλπνός.
Corvum, κάμπυλον.
Corvus, κόραξ, κός.
Corylus, κόρυλος.
Coryphæus, κορυφαῖος.
Cos, cotis, ἀκών, θηκάνη.
Coſmographia, κοσμογραφία.
Bene, ſeu firmiter coſtatus, εὐπλευρος.
Coſtæ, πλευρὰ, πάσσαλοι.
Cothurnus, κόθορνος.
Cotiarius, κοπτὴς.
Coticula, βάσανος.
Coturni, ἐμβάδες, τραχηλοδεῖς.
Coturnix, ὄρτυξ.
Coxa, coxendix, ἰσχίον, μηρίον.
Crabro, ἀνθρήνη, σφήξ.
Crabrones irritare, ἐρεθίζειν τὰ σφηκία.
Crambe, κράμβη.
Cranium, κρανίον.
Capula, κραιπάλη.
Crapulor, κωμάζω, κραιπαλίζω.
Cras, αὔριον.
Craſſeſcere, παχυύεσθαι.
Craſſitudo, craſſities, πάχος, παχύτης, πάρος.
Craſſus, παχυλὸς, παχύς.
Craſtinatio, ἀναβολὴ, ὑπέρθεσις.
Craſtino, as, ἀναβάλλομαι.
Craſtinus, ὁ ἐπαύριον.
Crater, eris, κρατήρ.
Crates, ταρρὸς, τάλαρος.
Craticula, ἐσχάριον, ἀνθράκιον, ἐσχάρις.
Creare, κατασκευάσαι.
Creat, γεννᾷ.
Creatio, κτίσις δημιουργία.
Creatio magiſtratuum, αἵρεσις, χειροτονία.
Creator, κτίστης, δημιουργὸς, ποιητής.
Creatura, κτίσμα, τὸ, κτίσις.
Creatus, κτισθεὶς, γεγενημένος.
Creber, θαμινὸς, πυκνὸς, συνεχής.
Crebrius, πυκνότερον.
Crebrò, συχνῶς, πυκνῶς, θαμινά.
Credibilis, πιστὸς, πιθανός.
Creditor, δανειστὴς, χρεώστης.
Creditum, δάνεισμα, τό.
Credo, fidem habeo, πιστεύω. quandoque mutuum dare, δανείζειν. interdum, puto, οἶμαι, νομίζω.
Credulitas, ταχυπειθεια, εὐπείθεια.
Credulus, εὐπιθὴς, εὔπιστος, ὁ ἀγαθός.
Crematio, πύρωσις.
Cremenita, αὐξήσεις.
Cremo, καίω φλέγω.
Cremor, τὸ παχὺ τοῦ γάλακτος.
Crena, γλυφὶς, ἰδος, ἡ.
Creo, κλίζω, ποιέω, δημιουργέω.
Crepida, κρηπὶς, ἰδος.
Crepidarius, κρηπιδοποιός.
Crepidatus, κρηπιδωμένος.
Crepido, φάραγξ.
Crepitaculum, κρόταλον, κώδων.
Crepito, ὀπτοφόω, ὀποκροτέω.
Crepitum reddo, ὀποκρούω μέγα.
Crepitus, ψόφος, κρότος.
Crepo, ψοφέω.
Crepundia, κρεπαίγνια, ἀθύρματα.
Crepuſculum, δείλη, κνέφας.
Creſco, αὐξάνω.
Creta, λεύκη ἡ αὐξηθεῖσα.
Creta, κιμωλία γῆ.
Cretaceus, ὁ ἐκ τῆς κιμωλίας γῆς.
Cretio, προτέλευσις κληρονόμου.
Cribri inſtar, κοσκινηδόν.
Cribro, κοσκινίζω, σήθω.
Cribrum, κόσκινον & ος.
Crimen, αἰτία, ἔγκλημα, αἰτίαμα.
Criminale, ἐγκληματικόν.
Criminalia, ἐγκληματικά.
Criminatio, διαβολὴ, ἔγκλημα.
Criminator, διάβολος.
Crimine vacans, ἀναίτιος, ἀνέγκλητος, ἀνεύθυνος.
Crimini do, ὀφείλω αἰτίαν, ἐν αἰτίᾳ ποιοῦμαί τινα.
Criminor, αἰτιάομαί τινα τάτε, vel εἴς τι, διαβάλλω τι ἐγκαλέω, μέμφομαι.
Criminoſe, ἐγκληματικῶς.
Criminoſus, ἐγκληματικός.
Crines, πλόκαμοι.
Crinis, θρὶξ, χός, πλόκαμος, κόμη.
Pulchris Crimibus, εὐπλόκαμος.
Crinitus, πεπιλασμένος.
Crinitus, κομήτης.
Criſpat, κεκαλλύνει, σείει.
Criſpicapillus, ἑλόθριξ.
Criſpo, ἑλόω.
Criſpus, ἑλόθριξ, ὁ, ἕλος.
Criſta, λόφος, πτερικεφάλαια.
Criſtatus, λόφον ἔχων, εὐλοφος, εὐκόμων.
Croceus, κρόκινος.
Crocus, & um, κρόκος, & ον.
Crocodilus, πρωκόδειλος.
Cruci affigere, σταυροῦν.
Cruciat & crucificat, σταυροῖ.
Cruciatus, βάσανος, ἀλγηδών.
Crucifixus, ἐσταυρομένος.
Crucio, ἀνιάω, ταλαπωρέω σε, βασανίζω.
Crudelis, ὠμὸς, ἀπλώης.
Crudelitas, ὠμότης, ἀπλωΐα.
Crudeliter, ὠμῶς, ἀπλωῶς, χαλεπῶς.
Crudeſcere, ὠμᾶσθαι.
Cruditas, ἀπεψία, δυσπεψία.
Crudus, ὠμὸς, ἄπεπτος.
Cruento, αἱματῶ, αἱματίζω.
Cruentus, αἱματηλός, αἱματόεις.
Crumena, βαλαντίον, μάρσυπος, θύλακος.
Cruor, αἷμα, ατος, τὸ, ἰχὼρ.
Crus, σκέλος, κνήμη.
Cruſta, πλάξ, ἡ, ὄστρακον, γρύτα.
Cruſtatus, πεπλακωμένος.
Cruſto, πλακόω.
Cruſtula, τὸ πλακίδιον.
Cruſtum, πλακοῦς, ὁ.
Crux, patibulum, σταυρός.
Cryſtallinus, κρυσταλλινος.
Cryſtallum, & Cryſtallus, κρύσταλλος, κρύσταλλον.
Cubatus, κοίτη.
Cubicularis, ἐυνεῖος.
Cubicularius, κατακοιμιστής.
Cubiculum, οἰκημάτιον, θαλάμη, δωμάτιον.
Cubile, κοίτη, εὐνὴ, θάλαμος.
Cubitalis, πηχυαῖος.
Cubito innitor, διαγκωνίζω.
Cubito percutio, κυβιστίζω.
Cubitum ire, εἰς κοίτην ἰέναι.
Cubitus, κατάκλισις ἡ, κοίμησις.
Cubitus, πῆχυς, ἀγκών, ὁ.
Cubo, ui, itum, κατάκειμαι, κοιμάομαι, εὐνάζομαι.
Cubus, κύβος.
Cuculio, σκεπαστὸν.
Cuculus, κόκκυξ, γος, ὁ.
Cucumer, cinus, ἡ σίκυος.
Cucurbita, κολοκυνθη.
Cucurbitat, σκυάζει.
Cudit, κολάπτει.
Cudo, di, cuſum, κόπτω νόμισμα, nummum, χαράττω, τυπόω.
Cudo, onis, ἄκμων.
Cujas, ποδαπὸς, ποταπός.
Cujus, a, um, τινὸς ὤν.
Cujus impulſu, τίνος ὑποθολῆ.
Cujuſmodi, ποῖός τις.
Cujuſvis eſt, οὐ πατός ὄζι.
Culcita, πύλη.
Culcitra, στρωμνὴ, στρῶμα, κνέφαγον.
Culeus, κυλεός.
Culex, κώνωψ, πος, σέρα.
Culina, μαγειρεῖον, ὀπανεῖον.
Culmen, στέγος, τὸ, καρυφὴ.
Culmus, κάλαμος, καλάμη, ἀνθερίνη.
Culpa, αἰτία, ἔγκλημα, πταῖσμα.
Culpabili, πλημμελὴς, ὀπιπαμπαῖος.
Culpandus, πλημμελὴς, ὀπιπωμητός.
Culpo, αἰτιάομαί τινα τάτε, διαβάλλω.
Cultellus, μαχαίριον, μαχαιρὶς.
Cultrer, μάχαιρα, ξίφος.
Cultrer ſutorius, Cμίλη.
Cultor, λατρευτὴς, ἐργάτης, θεραπευτής.
Cultor Agrorum, γεωργός.
Cultrarius faber, μαχαιροποιός.
Cultura, ἐργασία, θεραπεία.
Cultus, εἰργασμένος, κεκοσμημένος.
Cultus, ἐργασία, θεραπεία.
Cultus mulieris, κόσμος γυναικός.
Cum, præpoſitio, ξυὼ & σὺν cum dativ. vel cum genit. μετὰ cum genit.
Cum diluculo, ἅμα τῇ ἡμέρα.
Cum imperio eſſe, ἐν ἀρχῇ εἶναι.
Cum primis, εἰς τὰ πρῶτα.
Cum veniâ tuâ, σοι τοῦ ἐρικὸς, συγχωρεῖτός σε.
Cuma, ἀσπάραγος, κράμβα, ἀσπαραγίασις, σπάραγος.
Cumulatè, ἀθρόως σωρηδὸν, εὐπόρως.
Cumulatim, σωρηδὸν.
Cumulatio, φορά.
Cumulatus, ὑπερευδοὺς, ἔκπλεως.
Cumulo, σωρεύω, ὑπερίημι τί τινι.
Cumulus, σωρὸς, ὁ, σώρευμα.
Cum utique, οὐ μαλιστ' ὅτε.
Cunabula, σπάργανα.
Cuna, cunabulum, βαβαλιστήριον.
Cunæ, κοιτὶς, ἴδος, ἡ, σπάργανον
In Cunis vagire, ἐν κοιτίδι βαβάζειν.
A Cunabulis, ἐκ νέας, ἐκ παίδων, ἐκ παιδὸς ἡλικίας.
Cunctandus, μελλητιάων.
Cunctanter, ὀκνηλαίως, βραδέως.
Cunctatio, μέλλησις, ὄκνος, ἀναβολή.
Cunctator, μελλητὴς, ὀκνηρός.
Cuncti, σύμπαντες, ἅπαντες.
Cunctor, μέλλω, ἀναβάλλομαι, ὀκνέω.
Cuneatim, σφηνοειδῶς, κατὰ σφῆνα.
Cuneatus, σφηνοειδὴς, γομφοειδής.
Cuneo, σφηνόω, γομφόω.
Cuneolus, σφηνίσκος.
Cuneus, σφὴν, γόμφος.
Cuneus theatri, φυλὴ θεάτρου.
Cunic·lus, foramen ſubterrâ, ὑπόγειος, διώρυξ, ὑπόργημα.
Cuniculos agere, ὀρυκτομεῖν.

Cpua

Cupa, κώπελλον.
Cupedia, orum, φιλοψία, ὀψοφαγία.
Cupedilis declivis, λίχνος.
Cupidè, ὀπθυμητικῶς.
Cupiciænus, πρόχειρος.
Cupiditas, ὀπθυμία, ποθυμία.
Cupiditates coercens, ἰχέθυρος.
Cupido πλεονεξία, ὀπθυμία ἕρως.
Cupidus, ὀπθυμητής, ἐπιθυμητής.
Cupidus cognitionis, φιλειδήμων.
Cupillum, χυτρίδιον, γλῶσσον, & ζυσήιον.
Cupio, ὀπθυμέω τινος, ἀρίζημαι τοῦ εἰδέναι, scire: ἐράω, ἔλδομαι, γλίχομαι, ἐπιθυμέω.
Cupressus, κυπάρισσος.
Cuprum, κύπριος, χαλκός.
Cur, διὰ τί, τίνος ἕνεκα, τί ποτε.
Cura, φροντὶς, ἰδέος, ἐος, τό.
Curæ est mihi hoc, μέλει μοι τοῦτο.
Curam gero, habeo, ποιοῦμαι μέλειν τινος, φροντίδα ποιέομαι.
Curam suscipere, ὀπιμέλειαν ἔχειν.
Curatio, ὀπιμέλεια.
Curator, procurator, ὀπιμελητὴς, ἐπίσκοπος. item tutorem significat, ὀπίζηπος.
Curatorius, ὀπιμελητικός.
Curia, βουλυτήριον, ἀρχεῖον.
Curialis, βουλυτὴς, βουλευτικός.
Curiosè, ὀπιμελῶς, μετ' ὀπιμελείας.
Curiositas, πολυπραγμοσύνη.
Curiosus, πολυπράγμων, περίεργος.
Curiosus fum, πολυπραγμονέω τι.
Curo, σωφρονίζω τινὰ περί τι, vel ὑπέρ τινος, φροντίζω, ὀπιμέλειαν ποιέομαι τινος: significat etiam mederi, ἰάομαί τινα, θεραπεύειν νόσον.
Non Curo, i.e. negligo, malè curo, ἐυμελέτως & ἐυμαρέως.
Non Curo, ἀφροντιστέω τινος.
Curriculò, ἑρμαδέλως.
Curtilis equus, συὸς ἅρματι ἀγωνιζόμενος ἵππος.
Curro, τρέχω, θέω.
Curruca, ὑπολαΐς.
Currus, ἅμαξα, ἅρμα, δίφρος.
Currus agere, διφρηλατεῖν, ἡνιοχεύειν.
Cursim, ἑρμαδέως, μεταδρομαδέως.
Cursito, ἐκτρέχω.
Cursitare sursum, deorsum, Ter. περιπατεῖν ἄνω, κάτω.
Cursor, ἑρμαδὸς, ἑρμαῖος.
Cursus, ἑρόμος, τροχός.
Cursus lunæ, σελήνης περιφορά.
Curtus, brevis, κολοβὸς, βραχύς.
Cursus aquæ, ῥεῦμα.
Curvamen & curvatura, καμπυλότης.
Curvat, κοιλαίνει κλάδον.
Curtesco, κυρτόομαι.
Curvatio, κάμψις.
Curvatus, καμφθείς.
Curvipes, ἀγκυλόπους.
Curulis, ἁρμάτειος.
Sella Curulis, ἀγκυλόπους δίφρος, βασιλικός.
Curvitas, καμπυλότης.
Curvo, κάμπτω.
Curvus, ὀπισθοκαμπὴς, καμπύλος.
Cuspidatim, κατ' ἀκωκὴν, κατ' ἀχμήν.
Cuspis, ἀίχμη, ἀκὶς, ἀκωκή.
Cuspis hastæ, ἄκρον τοῦ δόρατος.
Cuspus, ξύλινον, σανδάλιον.
Cupiditas, ὀπθυμία.
Custodia, φυλακὴ, φυλακτήριον.
Custodio, φυλάπω τινα, φρυρέω, τηρέω.
Custoditio, φύλαξις.
Custos, φύλαξ, φυλακτήρ.
Custos domus, οἰκοφύλαξ.
Cuticula, δερμάτιον.
Cutis, χρὼς, δέρμα.
Cutis corporis, δέρη.
Ad Cutem, ἐν χρῶ.
Cyathus, κύαθος, ἔκπωμα.
Cygneus, κύκνειος.
Cygnus, κύκνος.
Cymba, κύμβη, σκαφίδιον.
Cymbala pulso, κυμβαλίζω.
Cymbalum, κύμβαλον.
Cynosbatus, κυνόσβατον.
Cynosura, κυνόσουρα.

D.

DA, δός.
Dabant, ἐδίδοσαν.
Dæmon, δαιμόνιον, δαίμων.
Dama, δόρκας.
Damnabilis, καπακριθησόμενος.
Damnabilitas, κατάκρισις.
Damnaticus, καταδικος.
Damnatio, κατάγνωσις, κατάκριμα.
Damnatus, καταδεδικασμένος.
Damno, καπακρίνω, cum gen. perf. & accuf. rei, καταψηφίζομαί τινος θάνατον, capitis, κλοπῆς, furti.
Damnofum, ὀπζήμιον.
Damnofus, ζημιώδης, βλαβερός.
Damnum, βλάβη, ζημία, ζωή.
Damnum infero, ζημιόω τινα, ἐπάγω ζημίαν.
Damnum patior, ζημιοῦμαι, βλάβην ἔχω.
Danai, Ἕλληνες.
Dapes, ἐδέσματα.
Daps, ἐυωχία.
Dardanarius, παντοπώλης, παντοπαιβόλης, πανοκάπηλος, φροπώλης.
Data operâ, ὀπτικῶς.
Dativus, δοτικὴ πτῶσις.
Dator, δοτήρ.
Datus, δεδομένος.
De, περὶ, ἀμφὶ, παρὰ, ἐκ, ὑπὸ, cum gen.
De quibus, περὶ ὧν.
Dea, θεὰ, ἡ.
Dealbo, λευκαίνω, ὑπολευκαίνω.
Deambulatio, ὁ περίπατος.
Deambulo, περιπατέω.
Deauro, ὑπογρυσόω.
Deauratores, χρυσωταί.
Deartuo, ἀπαρθρόω.
Deauratus, διάχρυσος.
Deauro, χρυσόω.
Debacchor, παροινεῖσθαι πρὸς τινα, in aliquem: ἐκβακχεύομαι.
Debellandus, καταπολεμητέος.
Debellatum eſt, ὁ πόλεμος καταπεπολέμηται.
Debellatus, καταπολεμηθείς.
Debello, καταπολεμέω τινα, καταγωνίζομαί τινα.
Debeo, ὀφείλω τινὶ χάριν, gratiam.
Debilis, ἀδύνατος, ἐος, βλαχρὸς, ὕ, ὁ, ἄῤῥως.
Debilitati, παρειμένοι.
Debilitatio, ἀδύναμία.
Debilitato, ἐξασθενικότι.
Debilito, ἐξασθενίζω, ἀσθενόω.
Debitor, ὀφειλέτης, χρεώστης.
Debitum, ὀφείλημα, χρέος.
Debitum remittere, ὀφείλημα ἀφιέναι.
Debitum ſolvere, ὀφείλημα διαλύειν.
Deblatero, φλυαρέω, κατερμολογέω.
Decalvo, ὑποτρέχω.
Decanto, laudo, ἐγκωμιάζω τινα, ἀνειάδω.
Decas, δεκάς.
Decedere, pro mori, ἀπαλλάπεσθαι.
Decedo, ὑποχωρέω.
Decem, δέκα.
Decem millia, μυριάς.
December, ποσειδεών.
Decempeda, δεκάπους.
Decempedator, χαμαίτρης.
Decem pondo, δέκα λίτραι.
Decemviratus, δεκαδαρχία.
Decemviri, οἱ δέκα ἄρχοντες.
Decennale, δεκαετὴς.
Decennis, δεκάτης.
Decennium, δεκαετία.
Decens, πρέπον, ὄντος, ὀπτικὸς.
Decenter, καθηκόντως, ἐυπρεπῶς.
Deceo, ἁρμόζει, καθήκει. dat.
Decepi, ἀπατεῖ, ἐξαπάτει.
Deceptio, ἀπάτησις, ἐξάπατος.
Deceptionis, πανουργικός.
Deceptor, σοφιστὴς, ἀπατητικός.
Deceptu facilis, ἐυεξαπάτητος.
Decernit, δογματίζει, νομοῖ.
Deceptus eſt, πεφίδηται.
Deceptus ſum, ἀπάτυχον.
Decerno, ſtatuo, ὀπιψηφίζομαι, aliquando, pro dimicare, κρίνεσθαι.
Decerpo, ὑπολέγω, ὑποδρέπω.
Decerpo fructum, καρπολογέω.
Decertatio, ἀγωνισμός.
Deceſſio, ὑποχώρησις.
Decerto, ἀγωνίζομαι περί τινος.
Deceſſor, περιγινόμενος.
Decet, πρέπει, χρὴ, ἄξιόν ὄντι, πρόσηκει.
Decet me, πρέπει μοί.
Decidendum, διατμητέον.
Decido, id eſt, abſcindo, ὑποκόπω, ὑποτέμνω: pro determinare, διαλύεσθαι.
Decido, deorſum cado, καταπίπω ἀπ' ὄνος, ἐκπίπω.
Decies, δεκάκις.
Decima, δεκάτη.
Decimæ, arum, δεκάτη, δεκασμός.
Decimat, ὀπιδεκατοῦσι.
Decimo, δεκατόω.
Decimus, δέκατος.
Decinctus, λυσίζωνος.
Decimus lapis, δέκατον μίλιον.
Decipio, ἐξαπατάω σε τινος, παράγω, ἀπορόω.
Decipula, ἡ παγίς.
Decircino, ὑποκυκλόω.
Deciſio, διάλυσις, διάκοψις.
Deciſiones, χρεῶν ὑποκυπταί.
Deciſus, διαλυθείς.
Declamatio, λογοποιία, χανασκία, μελέτη ῥήτορος.
Declamator, λογοποιὸς, φανασιώτης.
Declamatorius, μιμητικός.
Declamito, λογοποιέω.
Declamo, φανασιόω, ῥητορεύω.
Declarare, σημαίνω, φανερῶσαι.
Declarat, ἀναγορεύει, σαφηνίζει, δηλοῖ, ἢ φανερῷ, ἢ λαμπρύνει.
Declaratio, ἀπόδειξις.

Declarativum, δηλωτικόν.
Declaro, ἐμφανίζω τι, δηλόω τι, μηνύω.
Declinatio, ἔκκλισις.
Declino, ἀποκλίνω πρὸς τὰς ἡδονάς· σκοθάλλω τι.
Declivis, ὀπτικλινὴς, πρόκλινὴς, καταφερὴς, πρανὴς, κατάντης.
Declivitas, τὸ κάταντες, τὸ πρανές.
Declivitas montis, κλιτύς.
Decoctor, χρεωκόπος, ὁ ἄσωτος.
Decoctus, ἀφεψηθείς.
Decollatio, ἐκτεμνόμισις.
Decollo, κεφαλοτομεῖν, ἐκτεμνομίζειν.
Decolor, ἄχρως, ως, ὡς, ὁ δύσχρως.
Decoloro, ἀχρὸν ποιῶ.
Decoquo, καταπέπτω, ἀφέψω.
Decor, κάλλος, τιμὴ, εὐπρέπεια.
Decoramenta, κοσμήματα.
Decorat, ἀξίζει, καλλωπίζει.
Decoro, πρεπόντως, καλῶς.
Decoro, τιμάω, κοσμέω.
Decorticо, ἀπολέπω, ἀπολεπίζω.
Decorum, τὸ πρέπον, τὸ καλόν.
Decorus, εὐπρεπὴς, ὁ καλὸς, εὐσχήμων, καλός.
Decrepitus senex, ὑπέργηρως, ἐσχατόγηρας.
Decrescit, λήγει.
Decrescere, μειοῦσθαι, ἐλαττοῦσθαι.
Decreta senatûs, τὰ βουλευμάτα.
Ex Decreto Dei, κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ θεῷ.
Decretorius, κριτικός.
Decretum, δόγμα, ψήφισμα, ὄπικρμα.
Decretus, ἐψηφισμένος.
Decubis, adject. μικτὴρ, ἀπόκειτος.
Decuit, ἔπρεπεν.
Decumanus, δεκαταῖος.
Decumanus fluctus, δεκακυμία, quæ & τρικυμία dicitur.
Decumbit, ἀναπίπτει.
Decumbo, κατάκειμαι, καταπλίνομαι.
Decemviri, δέκα πρῶτοι.
Decuria, δεκὰς, λόχος, δεκαπία, φατρία.
Decurio, δεκάδαρχος, βουλευτής.
Decurionatus, δεκαδαρχία.
Decurro, καταδρέχω, καταθέω.
Decursus, καταδρομή.
Decus, oris, ἀξία, κῦδος, κάλλος.
Decussatim, ὅπιν χί.
Decussis, δεκάς.
Decusso, χιάζω.
Decutio, ἀποσείομαι, ἀποκινέω, ἀποσοβέω.
Decutit, ἀποτινάσσει, κερμίζει.
Dedecet, ἀπρεπές ἐστι, ἀπρεπῆ, ἀπόικε.
Dedecore afficio, καταισχύνω σε: καθυβρίζω τινι, ἀτιμάζω.
Dedecores, ἀπρεπεῖς, ἄκοσμοι.
Dedecoro, καταισχύνω τινα, ἀτιμάω.
Dedecus, αἰσχύνη κακὴ, ἀτιμία, ἀπρέπεια, ἀκοσμία, ἀδοξία.
Dedicat, καθιδρύει, ἀφιερεῖ.
Dedicatum, καθοσιωμένον.
Dedicatio, καθιέρωσις, ἀνάθεσις.
Dedico, καθιερῶ, ἀνατίθημι.
Dedignatio, ἀπαξίωσις.
Dedignatur, ἀναξιοπαθεῖ.
Dedignor, ἀπαξιόω, ἀγανακτέω.
Dediico, μεταμανθάνω, ἀπομανθάνω.
Deditâ operâ, ἐκ προνοίας, ἐξεπίτηδες.
Ded titii, εἰμὴ τὸ ληφθῆναι, τῇ τῶν νικησάντων πολιτείᾳ, ἐξουσίᾳ, ἐαυτὸς ὑπερέθεντες.
Deditio, ἐκδοσις, ἐγχείρησις.
Ad Deditionem compellere, παρασκευάζειν τινα.
Dedititius, ἐκδοτος.
Deditus, ἐκδεδοις, προσκείμενος.
Dedo, is, ere, ἐγχειρίζω τινά τινι, ἐκδίδωμι ἑαυτὸν τινι.
Dedocet, ἀποδιδάσκει.
Dedocere, μεταδιδάσκειν.
Dedoleo, ἀπαλγέω.
Dedolo, ἀποξέω.
Deduc, δεῦρο.
Deducere, ἄγειν.
Deduco, ἐξάγω, καθελκύω, προπέμπω, παρεκπέμπω.
Deductio, παραγωγὴ, ἀπαγωγὴ, ὀδηγία.
Deductores, καθοδηγοὶ, ἀρχηγοί.
Deerrare, ἁμαρτάνειν, ἀποπλανάω.
Deest, ὑστερεῖ, ἐλλείπει.
Defæco, ἀποτρυγόω, καθαίρω.
Defatigatio, κάματος, ὁ, καταπόνησις.
Defatigo, καταπονέω τινα, καταπτύρω.
Defectio, rebellio, ἀποστασία, ἐκλείψις.
Defectus, ἔλλειμμις, ἔλλειψις.
Defectus animi, λιποθυμία, λιποψυχία.
Defendo, διασώζω τινα, ἀμύνω σοι.
Defensio, προστασία, ἀντίληψις, ἀπολογία, σωτηρία.
Defensor, ὑπέρασπις, ὁ σωτήρ.
Defer, διακόμισον.
Defero, ἀπάγω, καταφέρω.
Deferre aliquem falso, συκοφαντέω τινά τινι.
Defervere, καταψύχεσθαι.
Defervesco, ἀποζέω.
Defessus, κατάκοπος, κατάπονος, καμών.
Defetiscor, ἀποκάμνω, κοπόομαι.
Deficere animo, λειποψυχεῖν.
Deficio, ἀπολείπω, ἐκλείπω.
Deficio, ἀποστατεῖν τινος, ab aliquo.
Deficit, λειποδυμεῖ.
Defigere oculos, ἀτενίζειν τῇ ἀληθείᾳ, in veritatem.
Defigo, καταπηγνύω τι, καταπήγω.
Definio, καθορίζω, περιορίζω, περιγράφω.
Definitio, ὅρος, ὁρισμὸς, διάλυσις.
Definitivus, ὁριστικός.
Defit, ἀποκλίνει, ἄπεστι, λείπει.
Defixiones, νευρομαντίαι, κατάδεσμοι.
Defixus, καταπεπηγὼς, διαπεπαρμένος.
Deflagratio, ἔμφρεσις, ἐμπύρωσις.
Deflagro, ἐμφρήδομαι, κατακαίομαι.
Deflecto, κατακάμπτω εἴς τι, μεταβαίνω, ἐκκλίνω, ἀποκλίνω, ἀποτρέπω.
Defleo, καταδακρύω τινὰ τὸν τύχιν, fortem: ἀναλαίω, καπολοφύρομαι.
Deflexus, καταπαμφθείς.
Deflorere, ἀπαυθεῖν.
Defluo, καταρρέω, καταπίπτω.
Defructum, ἕψημα.
Defluvium, defluxus, ἀπόῤῥοια, καταῤῥύσις.
Defodio, καταρύττω, καταδακάπτω.
Defore, ἐλλείφειν.
Deformatio, ἀμαύρωσις, ἀμορφία.
Deformis, ἄμορφος, ἀχρήμων.
Deformitas, ἀμορφία.
Deformo, ἀμαυρόω τινα, ἀτιμάζω, ἄμορφον ποιῶ.
Defraudare genium, ἀντιμωνίζεσθαι τῇ φύσει.
Defraudatio, νοσφισμὸς, ἀποστέρησις.
Defraudator, νοσφιστὴς, ἀποστερητής.
Defraudo, παραγράφω, ἀπονοσφίζω τινα.
Defrico, καταλείχω.
Defringo, ἀποῤῥήγνυμι.
Defrutum, ἕψημα, ἑψητὸν, σίραιον.
Defugere, ἀναχάζεσθαι, ἐκφεύγω.
Defunctorie, περιφανῶς ἕνεκα, τυχόντως, ἐμέλησε δημελῶς.
Defunctus, ἀπαλλαγείς· item mortuus, νεκρὸς, ὁ ἀπελθών.
Defungi officio, ἀπαλλάξαι τῆς καθήκοντος.
Defungor, ἀπαλλάττομαι.
Defundo, καταχέω.
Defuturum, ἐλλιμόμενον.
Degener, ἀγλὼς, δυσγλὼς.
Degenerare, ἐξίστασθαι τῆς γλώττης, καταπίπτειν ἀπὸ τῆς γλώττης, ἐκτρέπομαι.
Degeneratio, ἐκβροτία.
Degeneravero, ἐλαττώμαι.
Degere vitam, διάγειν βίον.
Dehinc, τὸν ἔπειθεν, ἀπὸ τότε, ἐκ τότε.
Dehisco, ἀποχαίνω, χασμῶμαι.
Deglubo, ἀποδέρω, ἀπολεπίζω, ξυράω.
Deglutio, καταπίνω.
Dego, ἄγω, διάγω, διατρίβω.
Degreditur, καταβαίνει.
Degusto, ἀπογεύομαι.
Dehinc, ἔπειτα, τετεῦθεν.
Dehiscere, χαίνειν.
Dehonesto, αἰσχύνω τινα, ἀτιμάζω.
Dehortatio, ἀποτροπή.
Dehortor, ἀποτρέπω τινά τινος, μεθαπείθω, ἀποκλίνω.
Dehospitor, ξενίζομαι.
Dejectio, ἀποβολὴ, καταβολή.
Dejero, διόμνυμι, ἐπόμνυμι.
Dejicio, καταβάλλω.
Deinde, ἐπειτεῦθεν, ἐκ τότε, καθεξῆς, μετὰ ταῦτα.
Deinceps, ἀπὸ τότε, ἐκ τότε, ἐξῆς.
De incolumitate, περὶ ῥώσεως.
De industria, ὀπίτηδες.
De integro, ἐξ ὑπαρχῆς.
Dejurat, ὀμύει.
Dejuratio, ἐξωμοσία.
Delabor, καταπίπτω ἀπ' ὄνε, ἀποκλιδαίνω τινος, καταφέρομαι.
Delactatum, ἀπογαλακτισμόν.
Delactatus, ἀπογαλακτισμῷ.
Delapsus cœlo, ἐξαυτοπετής.
Delasso, καταπονέω, καπάζω, καματόω.
Delatio, ἐνδείξις, εἰσαγγελία.
Delator, ἐνδείκτης, εἰσαγγελεὺς, συκοφάντης.
Delectabilis, τερπνός.
Delectamentum, ψυχαγωγία.
Delectatio, ἐνφροσύνη, τερπωλὴ, τέρψις.
Delecto, τέρπω τινά τινι, ἐυφραίνω, ἥδω.
Delector, ἐυφραίνομαι, τέρπομαι, χαίρω.
Delectum habere militum, διαγράφειν τοὺς στρατιώτας, ἢ διαλέγειν τοὺς ὀπιτηδείους καταλέγειν.
Delectus, ἐκλογὴ, ὀπλογὴ, ὀπλοξία.
Delegare, ὀπιτρέπω σοί τινος ὀπιτελεῖν τι, ἀποπέμπω, ἐντέλλομαι.
Delegat, ἐκτάσσει.
Delegatio, ὀπιτροπὴ, ἐντολή.
Delego, ὀπιτρέπω.
Delenio, καταμαλάσσω, καταθέλγω.
Deleo, ἐξαλείφω, ἀποτρέλλω.
Delere, ἀπαλείφειν.
Delet, ἀπαλείφει.
Deletio, ἐξάλειψις, ἀφανισμός.
Delibat, ἀπαρχὰς ὀπαρύεται.
Deliberabun. ur, ἔτι συμβουλεύσομαι.
Deliberare, συμβουλεύειν περί τινος, σκέπτομαι, βουλεύομαι.

Deliberat

Deliberar, διαπορέω, διχογνωμονέω, σωσσιέπτω, ἀθυμέω, βουλεύω.
Deliberatio, συμβούλευσις, συμβούλημα.
Deliberativus, συμβουλευτικός.
Delibatio, ἀπαρχή.
Delibo, ὑπολείβω, ὑπομύομαι.
Delibro, ὑπολεπτίζω, φλοΐζω.
Delibutus, ἀλλιμμένος, λιπαρός.
Delica è vivere, τρυφᾶν.
Delicatus, τρυφερὸς, ἁβρὸς, ἁπαλός.
Deliciæ, τὰ παιδικὰ, ἁβροσύνη, τρυφὴ, τρυφερὸς, τὸ ἁβρόν.
Deliciis facto, ἐπιτερπόμενος, τερπόμενος.
Delicior, ἐτρυφάω, ἁβρύνομαι.
Delictum, πλημμέλημα, ἁμάρτημα.
Deligo, ἐκλέγω.
Delineatio, καταγραφή.
Delineo, as, are, καταγράφω, διαγράφω.
Delinio, is, ire, καταλείω, pro permulceo, καλέω, θέλγω τινα, μειλίσσω.
Delinitio, κήλησις.
Delinitor, θελκτήρ.
Delinitus, θελχθείς.
Delinquo, πλημμελέω τι εἴς τινα, πταίω, ἁμαρτάνω.
Deliquium, ἔκλειψις.
Deliquium soli, ἔκλειψις ἡλίου.
Deliramentum, ληρημα, παραληρημα.
Deliratio, παραφρόνησις, παραφροσύνη.
Delirium, παραλήρημα.
Deliro, παραφρονέω, παραληρέω.
Delirus, παράφρων, παραπλήξ.
Delirus senex, γεροντοπλήξ.
Delireo vel delineo, σιαλαθάω, καταφρύπομαι.
Deliteo, φιλονεικέω.
Delitor, ἐλαθον.
Delitum, ὑπαλαπιδόν.
Delphin, vel Delphinus, ὁ Δελφὶς, ἡ Δελφὶς, ἴνος.
Delubrum, τέμενος, τὸ, καθίδρυμα.
Deludo, καταπαίζω, ὑπεμπαίζω.
Delumbis, μαλακός.
De magis, σφοδρῶς.
Demando, ὑπιστέπω σοι τοῦτο, ἐντέλλομαι.
Demeare, καταπορεύεσθαι.
Demens, παράφρων, παράφρων, μάταιος, ἄνους.
Dementsum, ἐπιτομέτριον.
Dementer, ἀνοήτως.
Dementia, ἄνοια, παράνοια, ἀφεστώς.
Demereo, ἀφελοποιέομαι.
Demereor, εὐεργετῶ τινα, κεδαίνω.
Demergo, καταδύω, καταβαπτίζω.
Demeto, καταμάω, διαμάω, ἐκθερίζω.
Demicare, διαπλακτίζεσθαι.
Demigrare è vitâ, ὑπιθανεῖν, ὑπεκχωρεῖν τοῦ βίου.
Demigratio, μετάβασις.
Demigro, μετοικίζομαι, καταλύομαι.
Demiror, ὑπερθαυμάζω τι, ὑπεράγαμαι.
Demisit, καθῆκεν, ἐχάλασεν.
Demissa, ὑποληθέντα.
Demissè, ταπεινῶς.
Demissio, κάθεσις, ταπείνωσις.
Demisso animo esse, μικρὸν, vel μικρὰ φρονεῖν.
Demissus, καθειμένος.
Demittere animum, καταβάλλειν ἑαυτόν.
Demitto, καθίημι, καταβάλλω.
Demo, is, ere, ἀφαιρέομαί σοι ταῦτα.
Democratia, imperium populare, δημοκρατία.
Demolior, καταστρέφομαι τὰς πόλεις, καταβάλλω.
Demolitio, καταβολὴ, καθαίρεσις.
Demolitus, καταβληθείς.
Demonstratio, ἀπόδειξις, ἀπόφασις.
Demonstratio, δήλωσις.
Demonstrativus, ἀποδεικτικός.
Demonstro, δείκνυμι τι, ἀναδείκνυμι τι, ἀναφαίνω, ἐμφανίζω, ὑποδείκνυμι.
Demoror, διαμέλλω φρός τι, in aliquâ re: βραδύνω, κατέχω.
Demoveo, ὑπακινέω.
Demovit, μετέστησεν.
Dempsit, ἔτεμεν, τέμνει.
Demptus, ἀφαιρεθείς.
Demulce, καταμειλίσσω, θέλγω.
Demulcere populum, δημαγωγέω.
De multis, ἀπὸ πολλῶν.
Demum, τι τέλος, τὸ τελευταῖον, πέρας.
Demutare, ἀναλλάξαι.
Denarius, a, um, δεκαταῖος.
Denarius, ii, δηνάριον.
Denarro, καταλέγω.
Denascor, ὑπογίγνομαι.
Denato, καταννήχομαι.
Denego, ἀπαρνέομαι, ἀπαναίνομαι.
Deni, æ, a, οἱ ἀνὰ δέκα.
Denigro, ὑπομελαίνω.
Denique, τέλος, τὸ ἔσχατον.
Denominativa, παρώνυμα.
Denotate, σκοτήσατε.
Denomino, ἐπονομάζω, ὑποκαλέω.
Denoto, σημειόομαι, ὑποσημαίνω.
Dens, ὀδὼς, ὀδόντος, ὁ.
Dens genuinus, σωφρονιστὴρ ὀδών.
Dens molaris, γόμφιος.
Densè, πυκνῶς.
Densitas, πυκνότης, παχύτης.
Denso, πυκνόω.
Densum, πυκνόν.
Dentale, γύης ὕνεος ᾧ ὑποτετμημένος τόπος τῆς ὕνιδος.
Dentatus, ὀδοντωθείς.
Dentes caniti, κωνόδοντες.
Denticulum aciatrium, σομφόν.
Dentifricium, ὀδοντότεμμα, ὀδοντότμημα.
Dentio, is, ire, ὀδοντάζειν
Dentifricium, ὀδοντογλυφίς.
Denudo, ὑπογυμνόω.
Denumerabuntur, καταριθμηθῶσιν.
Denuntiatio, παραγγελία, φάσις.
Denuntio, ἀπαγγέλλω τινί τι, ἀπαγορεύω.
Denuò, ἐξ ὑπαρχῆς, ἄνωθις, πάλιν.
Deoro, ὑπολέγω.
Deorsum, κάτω.
Deosculor, καταφιλέω, accus.
Depacisco, σωτίθεμαι τὸν πρός τινα, συμβαίνω.
Depasco, καταβόσκομαι, κατατρώγω.
Depastio, νομή.
Depastum, κατανεμημένον.
Depastus, νεμηθείς.
Depaupero, πτωχίζω.
Depecto, κτενίζω.
Depeculator, ὑποσυλητής.
Depeculor, ὑποσυλίω, κλέπτω.
Depello, ἀπελαύνω τινά τινος, ἀπάγομαι, ἐξαθέω, ἀπείργω.
Dependeo, ἐκπέτομαι, ἐξάπτομαι.
Deperdo, ἐκτίω, κατατίθημι.
Deperditus, ὑποβληθείς.
Deperdo, ὑποβάλλω.
Depereo, ἀπόλλυμαι, item impatienter amare, ὑπομαίνεσθαί τινι.
Depetigo, λέπρα, λειχήν.
Depetigosus, λεπρός.
Depexus, κτενιστός.
Depilatus est, ἐμασίδη.
Depilis, ἄθριξ, ἀπόθριξ.
Depilo, μασίζω, ψιλόω.
Depingo, καταγράφω τι, διατυπόω.
Deplano, ἐξομαλόω.
Depleo, ἐξαντλέω, ἀπαντλέω.
Deplorandus, ὀλοφυρτέος.
Deploratus, κατωδυρθείς.
Deploratus à medicis, ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσμένος.
Deploro, ὑποδύρομαι, ὑποκλαίω.
Deploro mortuum, θαπτὸν ὑποθανόντα, ὀλοφύρομαι, καταθρηνέω.
Deplumis, ἄπτερος.
Depluo, καταμβρέω.
Depono, καταπιθέμαι pro fidei alicujus committo, παρακαταπιθέμαι σοί τινα.
Deponens, verb. ἐπίμεσον.
Depopulatio, πόρθησις.
Depopulator, πορθητής.
Depopulor, ἐκπορθέω, διαπέρθω.
Deportatio, ἐκφόρησις, ἐξορισμός.
Deporto, καταπομίζω τι, βαστάζω.
Deportor, ἀφορίζομαι.
Deposco, ἐξαιτέω, ἀπαιτέω.
Depositis, ὑποτεθέντων.
Depositorius, καταθήκης.
Depositum, παρακαταθήκη.
Depositum reddere, τὰς παρακαταθήκας ἀποδόναι.
Depositus, παρακαταθείς.
Depotitur, ὑπλαυσει.
Deprædor, συλάω.
Depravatio, παρεκβασὶς, διαστροφή.
Depravatus, διεφθαρμένος.
Depravo, διαφθείρω, διαστρέφω τι.
Deprecatio, δέησις, παραίτησις.
Deprecator, παραιτητής.
Deprecor, supplico, δέομαι, παραιτοῦμαί τι.
Deprehenditur, πάζεται.
Deprehendo, καταλαμβάνω.
Deprehensio, καταληψις.
Deprehensu facilis, in ipso facto, ὑπερφωρος, ἐυφώρατος.
Deprehensus, καταληφθείς.
Depressus, καταπισμένος.
Depretiati, ἐλαττωθέντες.
Deprimo, ταπεινόω, καταπίζω, ὑποβάλλω.
Depromo, ἐκφέρω τι, ἐκχρίζομαι.
Depromptus, ἐξενεχθείς.
Depropero, καταπεύδω.
Depudet, ἀπουθρίασεν, ἀπουδακίμασεν.
Depuber, ἄνηβος.
Depudet, ἀθυδέω.
Depugnatus, καταμεμαχημένος.
Depugno, διαμάχομαι.
Depulsio, ἄπωσις.
Depulsor, ἀπώστης, ὑποτρόπαιος.
Depulsus, ἀπεωσμένος.
Depurgo, ὑποκαθαίρω.
Deputo, reseco, ὑποτέμνω· & pro existimare, νομίζω, οἴομαι.
Deputor, ἀφορίζομαι.
Derado, ὑποξέω.
Derelictio, καταλειψις.
Derelinquo, καταλείπω, ἀφίημι.
Derepente, ἐξαίφνης.
Derideo, καταγελάω τινος, χλευάζω.
Deriguit, ἀπεπάγη.
Deripio, ἁφαρπάζω.
Derisor, καταγελαστής, ου, ὁ, σκώπτης.
Derisus, καταγελασθείς.

Derivata, παρηγμένα.
Derivatio, παραγωγὴ, ὀχέτευσις.
Derivativum, παρέγωγον.
Derivo, παροχετεύω ὀχετεύω.
Desævio, ἐξαγριαίνομαι.
Derodo, ἀποτρώγω, καταβιβρώσκω.
Derogo, ἀφαιρέω τι, ἀνυρόω, ἀνωρίω.
Deruit, καπέπτωκεν.
Descendit, κάτεισι.
Descendo, καταβαίνω ἀπὸ τῆς ἵππου, κατέρχομαι, καταδύω.
Descensus, κατάβασις, καταβαθμός.
Descisci, ἀφιστᾶμαι τινος.
Descisco, deficio, ἀφίσταμαί τινος, ἀποστατέω.
Describo, ἀπογράφω, διαγράφω, διατυπόω.
Descriptio, διαγραφὴ, ἀπεικόνισις.
Deseco, abscindo, ἀποτέμνω, ἀποκόπτω.
Desedeo, es, παρακάθημαι.
Desero, ἀπολείπω τινα, ἀπολιμπάνω.
Deserere vadimonium, ἐς τὸ δικαστήριον οὐκ ἀπαντᾶν, φυγοδικεῖν.
Desertor miles, ὁ λειποτάκτης.
Desertum, ἔρημος, ος, ον, ἐρημία.
Desertus, ἀπολειφθείς.
Deservire, θεραπεύειν.
Desides, ἀργὸς, ῥᾳθυμος, ὕπνος.
Desicco, ἀποξηραίνω.
Desidia, ῥᾳθυμία, ἀργία.
Desidiosus, ῥᾳθυμος, ἀργός.
Desido, is, ere, καθίζανω, πυκνῶμαι.
Desiduus, ὀλίγωρος.
Designare tenatorem, λαγχάνειν βουλευτήν.
Designatus, ἀποδεδειγμένος, κεχειροτονημένος.
Designo, denoto, σημαίνομαι, ὑποτυπόω, ἀποφαίνω, ἀποδεικνύω.
Desilio, saltu descendo, καταπηδάω ἀπὸ τῆς δίφρου, ἀφάλλομαι ὅπου τῶν κεφαλήν τινος, ἐκδρέμω.
Desilit, καθάλλει.
Desimentia, λιγυπτα, λείποντα.
Desino, id est, cesso, παύομαι, ἀπολήγω ἡδονῆς.
Desipio, deliro, παραφρονέω, λυρέω, μωραίνω.
Desisto, ἀφίσταμαί τινος.
Desolatio, ἐρήμωσις, πόρθησις.
Desolatorius, ἐρημικός.
Desolo, as, are, ἐρημόω, χερόω.
Despectio, καταφρόνησις, παρόρασις.
Despectus, καταφρονηθείς.
Despectus, ûs, παρόρασις, καταφρόνησις.
Desperanter, ἀνελπίστως.
Desperatio, ἀπόγνωσις, ἀνελπιστία.
Desperatus, ἀπελπισθεὶς, ἀνέλπιστος.
Despero, ἀπελπίζω τινος, vel ταῦτα, ἀπογινώσκω τῶν σωτηρίων, de salute.
Despexit, ἐφείδω, ὑφεῖδεν, ἀπέβλεψεν, κατεφρόνησεν.
Despicabilis, ἐυκαταφρόνητος.
Despicio, καθορῶ τι, pro contemno, παρορῶ τινα, καταφρονέω τινος.
Despicor, καταφρονέω τινος.
Despoliar, ἀποδύει, σκυλεύει.
Despolio, ἀποσυλάω, ἀπογυμνόω.
Despondeo, id est, promitto, ἐγγυάομαι γυναῖκα.
Desponderе animum, ἀπονενοημένως ἔχειν.
Despondit, κατενεγγύησεν.
Desponsio, κατεγγύη.
Desponsus, a, um, καταμολογημένος.
Despumo, ἀπαφρίζω, ἐξαφρίζω.
Despuo, καταπτύω σε, te, item, contemnere, ἀπαξιόω τινος.
Destillatio, καταῤῥύς.
Destillo, μεταλείβω, ὑπολείβομαι.
Destinata, ἀφορισμένα.
Destinatus, ἀποτεταγμένος.
Destituo, constituo, ὡρορίζω, ἀποτάττω τινὰ εἴς τι, διώρισμαι.
Destitit, ἀπέσχη.
Destituo, ἀπολείπω, μεθίημι, καταλείπω.
Destitutus, ἀπολελειμμένος.
Destringo, καταφιλῶ.
Destrictum, γυμνωθὲν, καταλελυμένον.
Destruo, λυμαίνομαί τινα, ἀπόλλυμι, accus. ἀνιμῶν, ἀνατρέπω.
Destructio, καταῤῥοφή.
Desudo, καθιδρόω.
Desuefacio, ἀπεθίζω.
Desuesco, is, ἀπεθίζομαι, ἀπομανθάνω.
Desuetudo, ἀπεθισμός.
Desuetus, ἀνήθης, ἀπειθισμένος.
Desultor, κελητιστής.
Desultorius, κέλης.
Desum, deficio, ἀπειμι, ἐλλείπω, ἐνδέω.
Desumo, παραλαμβάνω, ἐπιλέγω.
Desuper, ἄνωθεν, ἔξανω, καθύπερθεν.
Desursum ὕπερθεν.
Detectus, ἀποκεκαλυμμένος.
Detego, ἀποκαλύπτω, ἀποσκεπάζω.
Deterior, χείρων.
Determinatio, ἀφορισμός.
Determino, ἀφορίζω, ὁρίζω.
Detero, is, καταῤῥίβω, ἀπατρίβω.
Deterrent, καταπλοῦσιν.
Deterreo, καταπλήττω πάντως, ἀπείργω σέ τινος, vel ἀπό τινος.
Deterrimus, χείριστος, κάκιστος.
Deterritus ἐκπεφοβημένος, ἐκφοβούμενος.
Detestabile, ἀποτρόπαιον, συγητὸν, ἀπευκτόν.
Detestabilis, βδελυκτὸς, βδελυρός.
Detestandus, μυσαχθὴς, βδελυρός.
Detestatio, κατάρα, βδελυρία.
Detestor, abominor, μυσάττομαι, βδελύττομαι, ἀπομαρτύρεμαι.
Detexo, καθαιρῶ ἱστόν.
Detineo, ἐπέχω, κατέχω.
Detondeo, ἀποξυρῶ, ἀποκείρω.
Detono, καταβροντάω.
Detonsus, ἀποκεκαρμένος.
Detorqueo, καταχαμπτω, ἀποστρέφω.
Detractaverint, διαψηλαφήσωσι, διατυπώσωσιν.
Detractio, ἀφαίρεσις, καταλυσία.
Detractor, καταλύτης.
Detractus, ἀφαιρεθεὶς.
Detraho, ἀποσύρω, ἀφαιρίω, ἀφελκύω.
Detrectat, ἀπαδεῖ, ἢ παραιτεῖται.
Detrectatio, ἀνάνευσις.
Detrectator, ἀπιθὴς, καταφρονητής.
Detrecto, fugio, ἀρνοῦμαι χρείαν τινα, munus aliquod: ἀναιδύομαι τι, ἀποδιδράσκω.
Detrimentum, ζημίωμα, βλάβη.
Detrudo κατωθέω, ἀπωθέω.
Detruncat, ἀκρωτηριάζει.
Detruncatio, κολόβωμα.
Detruncо, ἀποκόπτω, κολοβόω.
Detulisse, παρεκκλίναι.
Detumeo, ἐξοιδαίνω.
Deturbo, παροθέω, ἀπαράττω, καταβάλλω.
Deturpo, μολυνω, αἰσχύνω, ἀεικίζω.
Devasto, καταπορθέω, ἀποκοσμέω.
Deveho, καταφέρω, ἐκκομίζω.
Devenio, κατέρχομαι.
Devenit, παρεγένετο.
Devenusto, ἀποσβέννυμι.
Deverbium, ἀπόῤῥημα.
Deverro, is, κατασαίρω.
Devestio, ἐκδύω.
Devexitas, καταφέρεια.
Devexus, κατάντης, κατακλινής.
Devictus, νενικημένος.
Devincio, is, ire, ἐξαρτάω pro obnoxium reddo, καταδέω.
Devinctus, καταδεδεμένος.
Devio, ἀφαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, διαμφοδεύω.
Devirgino, διαπαρθενεύω.
Devito, declino, ὑποστέλλομαί τι, ἐκκλίνω, ἀποτρέπομαι.
Devius, ἄβατος, ἄνοδος.
Devoco, μετακαλέω.
Devolo, καθίπταμαι.
Devolvo, καταυλίω, κυλίω, ἀποκυλίζω.
Devorator, καταπότης.
Devoro, κατεδίω ἄπαντα, καταφάγω.
Devotio, ἀνάθημα.
Devotissimus, καθοσιώτατος.
Devotus, κατάρατος.
Devoveo, κατεύχομαι, ἀνατίθημι.
Deus, Θεός.
Deo datus, θεόδοτος.
Deo notus, θεόγνωστος.
Deo gratus, θεόχαρις.
Deus avertat, μὴ γένοιτο
Dexter, δεξιὸς, ὀπιδέξιος, δεξιτερός.
Dexteritas, aptitudo, δεξιότης.
Dexteritas ingenii, ἐυφυία.
Dextra, δεξιὰ, δεξιτερὴ, apud Poët.
Dextrâ prehendo, δεξιόομαί σε.
Dextram porrigere, τὴν δεξιὰν προπετείνειν.
Dextè, apiè, ὀπιδεξίως, δεξιῶς.
à Dextris, δεξιόομαι, ἐκ δεξιῶν.
Dextrosum, ὀπὶ δεξιᾶ.
Diabolus, διάβολος.
Diaconus, διάκονος.
Diadema capitis, διάδημα, μίτρα.
Diæta, δίαιτα.
Dialectica, διαλεκτικὴ.
Dialectus, διάλεκτος.
Dialis, ὁ τῆς Διὸς ἱρεύς.
Dialogus, διάλογος.
Diana, Ἄρτεμις.
Diarium, ἐφημερὶς, τὸ ἐφήμερον.
Dic, εἰπὲ, φάθι, φέρε.
Dica, δίκη.
Dicacitas, ἐυτραπελία, χλευασμός.
Dicam impingo, accuso, ἐπάγω δίκην, δίκην εἰσάγω.
Dicatio, ἀνάθεσις.
Dicatus, καθωσιωμένος, ἀνακείμενος.
Dicax, σκώπτης, ἐυτράπελος, εἴρων.
Dicentarius, ῥήτωρ.
Dicere leges, ὀπιτάττειν τοῦ νόμου.
Dicere diem, ἐπάγειν δίκην.
Ditio, ἐξουσία.
Dicis causâ vel gratiâ, νόμου χάριν, λόγου χάριν.

Dico, as, are, consecro, ἱερῶ τῷ θεῷ, ἀφοσιῶ.
Dico, is, ere, loquor, λέγω, φημί, φράζω, ἀγορεύω.
Dictat, ἀναδίδωσιν, ὑπαγορεύει.
Dictator, δικτάτωρ.
Dictatura, δικτάτωρος ἀρχή.
Dicteriis incessere, σκώπτειν τινα, & τινι.
Dicterium, σκῶμμα.
Dictio, oratio, λέξις, ῥῆσις, φάσις.
Dictitant, θρυλλοῦσιν.
Dicto, πολλάκις λέγω, διαφημίζω.
Dicto audiens, ὑπήκοος, πειθήνιος.
Dictum, ῥῆθεν, τὸ ῥηθέν, λεχθέν.
Dictum decens & honestum, εὐσχημονολογήματον.
Dictum vetus, παλαιὸς λόγος.
Diduco, διίστημι.
Diductio, παράστασις.
Die & nocte, νυκτήμερον.
Dieçula, ἡμερίδιον.
Diem dico, κρίνω πρός τινα.
In diem viventes, ἡμερόβιοι.
Per totum Diem, πανήμερον.
Dies, ἡμέρα, ἦμαρ.
Dies finitus, προθεσμία.
Dies solennis, ἑόρτιος ἡμέρα, ἑορτή.
Dies feriati, ἀνειμένοι ἡμέραι.
Dies natalis, γενέθλιον.
Difariam, διχῶς.
Diffamatus, διαφημισθείς, διατεθρυλλημένος.
Diffamo, διαφημίζω, δυσφημέω.
Differentia, διαφορὰ, ἀνωμαλότης.
Differo, ἀναβάλλομαι, διαφέρω.
Difficilè, δυσκόλως, δυσχερῶς, χαλεπῶς.
Difficilis, δυσχερὴς, χαλεπὸς, δυσάρεστος.
Difficultas, χαλεπότης, δυσκολία, δυχέρεια.
Difficultas spirandi, δύσπνοια, ἆσθμα, ὀρθόπνοια.
Difficultas urinæ, δυσουρία, στραγγουρία.
Difficultas annonæ, δυσετηρία, σπανιοπλία.
Difficulter, χαλεπῶς, δυσκόλως, δυχερῶς.
Diffidentia, ἀπιστία, δυσελπιστία.
Diffido, ἀπιστέω, cum dat. ἀπελπίζω.
Diffindo, διαχίζω.
Diffissio, διάσχισις.
Diffissus, ἀπίσχισις.
Difficeor, nego, ἀπαρνέομαί τι, ἀρνέομαι.
Di fluo, διαῤῥέω ὑπὸ μαλακότητος, lasciviâ.
Diffluere luxuriâ, ἀσωτεύεσθαι.
Diffringo, διαῤῥήγνυμι.
Diffugio, διαφεύγω.
Diffundo, διαχέω.
Diffusè, διακεχυμένως.
Diffusio, διάχυσις
Diffusus, διαχυθείς.
Digeries, διάταξις.
Digero, ordino, διατάττω, διακοσμέω τι.
Digestio, διάταξις, διακόσμησις, πέψις.
Digestum, διάστρωμα.
Digitale, δακτυλήθρα, ἡ.
Digitalis, δακτυλιαῖος.
Digito ostendere, χειροδεικτεῖν τι.
Digitus, δάκτυλος pollex, ἀντίχειρ ἢ μέγας index λαιμὸς ἢ δεικτικὸς medius, infamis, μέσος, medicus seu anularis, παράμεσος, δακτυλιώτης, minimus sive auricularis, μικρὸς ἢ ὠτίτης.
Digladior, διαμάχομαί τινι.
Digna memoratu, ἀξιομνημόνευτα.
Dignatio, ἀξίωσις, ἀξία.
Dignatus, ἀξιωθείς.
Dignè, ἀξίως, καὶ ἀξίως.
Dignitas, honor, ἀξία, ἀξιοπρέπεια: item pro dignitate in sermone, σεμνότης, ἀξιότης.
Dignitosus, ἀξιωματικός.
Dignor, ἀξιόω.
Dignosco, διαγινώσκω.
Dignum judico, puto, ἀξιόω, καταξιόω.
Dignus, ἄξιος.
Digredior, παρεκβαίνω τὸ μέσον· διίσταμαι, μεταβαίνω.
Digreditur, ἀνακάμπτει.
Digressio, ἔκβασις, ἀποχώρησις.
Digressus, ἀπαλλαγὴ, ἔκβασις.
Dii, θεοί.
Diis genitus, θεογενής.
Dii terestres, θεοὶ ἐπίγειοι.
Dii marini, θεοὶ θαλάσσιοι.
Dii penates, θεοὶ πατρῷοι.
Dii summi, θεοὶ ὕψιστοι.
Dii cœlestes, θεοὶ οὐράνιοι.
Dii infernales, θεοὶ ὑπαχθόνιοι.
Dijudicare controversias, καθεζόμενος τὰς ἀντιλογίας.
Dijudicatio, διάκρισις, διαδικασία.
Dijudico, διαδικάζω, διακρίνω.
Dijungo, διαζεύγνυμι.
Dilabor, Cumprimo: clam discedo, διολισθαίνω.
Dilacero, διασπάω, διασπαράττω. Metaph. diperdo, διαφθείρω τι.
Dilanio, σπαράττω τι· διασπάω.
Dilapido, disperdo, διασπαθίζω τὰ ὑπάρχοντα, bona: κατασωτεύω.
Dilargior, διαδίδωμι λόγους, rumores: διαῤῥέομαι.
Dilatio, ἀναβολή.
Dilato, πλατύνω.
Dilator, μωλωπὸς, ἄγγελος.
Dilatus, ὑπερθέμενος.
Dilectio, ἀγάπη, ἀγάπησις.
Dilectissimus, ἠγαπημένος.
Dilectus, ἀγαπητὸς, φίλος, φρουρίλις
Diligens, ὀπιμελὴς, σπουδαστικὸς, σπουδαῖος.
Diligenter, μετὰ σπουδῆς, ὀπιμόνως, ἀκριβῶς· ὡρὶς ἀκρίβειαν.
Diligentia, σπουδὴ, ὀπιμέλεια, ἀκρίβεια.
Diligentiam adhibere, σπουδὴν ἔχω περί τινος, & ὡρὶς τι.
Diligentius, ὀπιμελέστερον.
Diligo, φιλέω, ἀγαπάω, στέργω.
Dilucido, ἐμφανίζω, σαφηνίζω.
Dilucidus, ἐμφανὴς, καταφανὴς.
Diluculò, ὑπὸ τὴν πρωΐτην ἕω, ἅμα ἕῳ, ἅμα ἡμέρᾳ.
Diluculum, πρωΐτερον, λυκαυγές.
Diluo, purgo, ἀποκλύσμαι, διακλύζω διαβουλάς.
Dilutum vinum, ὕδωρ ὑδαρές.
Dilutus, διακλυσθείς.
Diluvies, κατακλυσις, ἡ, κατακλυσμός.
Diluvium, κατακλυσμός.
Dimano, διαῤῥέω, διαθρυλλάομαι.
Dimembro, λυσιμελέω.
Dimensio, διαμέτρησις, μέτρησις, διατύπωσις.
Dimensum, πεπμέτρευκεν.
Dimetior, διαμετρέω.
Dimicatio, ἀγώνισις, ἀγωνισμός.
Dimico, διαμάχομαί τινι, ἀγωνίζομαί τινα, cum aliquo.
Dimidiatim, ἐξ ἡμισείας, ἥμισυ.
Dimidiatus, ἡμισυσθείς.
Dimidium, ἥμισυ.
Dimidius, ἥμισυς, ἡμίτομος.
Diminuo, μειόω, ὀλιγόω ἐλαττόω, ὀπισθόω.
Diminutio, μείωσις, ἐλάττωσις.
Diminutus, ἐλαττωθείς, μειωθείς.
Dimissio, ἄφεσις, ἀποπομπή.
Dimissoria, ἀποχετικὴ
Dimitto, διαπέμπω τὴν ὀπτιολὴν, ἀπολύειν τινα.
Dimoveo, ἀποτρέπω, διακινέω.
Dimovit, διέρωσεν, ἀπεκίνει.
Diploma, δίπλωμα.
Direarum, πρὸ ὁργῶν.
Diræ, ἀραὶ, ἐνυμφίδες, ἐρινύες, θειολασία.
Directè sive Directò, ἐτ' ἐυθείας.
Directio, εὐθυβολία.
Directus, διευθυνθείς.
Diremit, ἀφείλατο.
Dirempio, διάλυσις.
Direptio, διαρπαγή.
Direptus, διαρπαγείς.
Diribitorium, λογιστήριον.
Dirigo, διευθύνω τὸν λόγον, orationem.
Dirimo, διαλύω, cum accus. ἀπαρτάω.
Diripio, διαπάζω τινα· ἁρπάζω.
Diripuit, ἀφήρπασεν.
Diris devotus, ἀρᾷ ἐπιχώριος.
Diritas, ἀσέβεια, χαλεπότης, ἀγριότης, ὠμότης.
Dirum, σχυνὸν, σκληρόν.
Dirumpo, διαῤῥήγνυμι.
Diruo, καταβάλλω τι· κατασκάπτω.
Dirus, ἐπάρατος, δεινός.
Dirutus, καθαιρεθείς, κατασκαφείς.
Discalceo, ἐξυποδέω.
Discapedino, διέρχομαι.
Discedo, ἀποχωρέω, ἀπαλλάττομαι τῆς ἀρχῆς, magistratu: ἀπολύομαι τοῦ ζῆν, ex hâc vitâ: ἀπέρχομαι, ἀπειμί.
Discendi cupidus, φιλομαθὴς.
Disceptatio, διάγνωσις, ἀμφισβήτησις.
Disceptator, διαγνώμων, μεσῳδίκης.
Discepturi, διαιτήσων.
Discerpo, διασπάω, διασπαράσσω τι.
Discerptes, διασπαραχθείς.
Discessio & discessus, ἀποχώρησις, ἀφίξις, διάλυσις.
Discinctus, ἀπεζωσμένος.
Discindo, καταῤῥήγνυμι, διαπρίω.
Discingo, ἀποζωννύω τινα.
Disciplina μάθημα, μάθησις, παιδεία.
Disciplinatus, εὐμαθὴς.
Discipulus, μαθητὴς, φοιτητὴς
Discludo, διακλείω, διαχωρίζω.
Disco, καταδαίνω τοῦ παρέχειν, & τε.
Discolor, ἑτερόχροος, -χρως.
Disconvenio, διαλάττω.
Discordia, διαφωνία, διαφορὰ, διχοστασία.
Discordo, διαφέρομαι, διαφωνέω τινι.
Discorder, διχονοῶ
Discors, ἀνάρμοστος, ἀσύμφωνος.
Discrepantia, διαφορὰ, ἀνομοιότης.
Discrepat, ἀπηχεῖ, ἐ Cumacæi.
Discrepo, διαφωνέω τινι, διίσταμαι.
Discretio, διάκρισις.

Discrimen, pro differentia, διαφορὰ, διάκρισις, διαμαχή. Pro periculo, ὁ κίνδυνος.
Discrimino, ἀφορίζω.
Discrucio, διαστρέλλω, διαβασανίζω.
Discrucior, ἀνιάομαι διά τι, ἄχθομαι ἐπί τινα.
Discubitus, κατάκλισις, ἀνάκλισις.
Discumbo, ἀνάκειμαι, ἀνακλίνω.
Discurro, διαδρομέω, ὑπερέχω.
Discursio, διαδρομὴ, περιδρομή.
Discus, δίσκος.
Discussio, λογοθεσία.
Discussor, λογοθέτης.
Discutio, διαστέω, pro examino, ἐξετάζω, διακρίνω, διαλύω.
Diserte, διαρρήδην, ἐλλογίμως, ἐυλαλῶς.
Disertissimus, ἐλλογιμώτατος.
Disertus, λόγιος, ἐλλόγιμος.
Disjectus, διερριμμένος.
Disjicio, διαρρίπτω, καταβάλλω.
Disjuncti locorum intervallis, διαζευγνύμενοι τόποι, χαλεπισμένοι τόποι.
Disjunctio, διάζευξις, διαχώρησις.
Disjungo, διαζεύγνυμι, διασπάω.
Dispar, ἄνισος, ἀνόμοιος, διάφορος.
Dispello, διελαύνω, διαθέω τὸν ὄχλον, turbam.
Dispendium, δαπάνη, βλάβη, ζημία.
Dispensatio, οἰκονομία, διαχείρισις.
Dispensator, οἰκονόμος, ὁπισθαπαντής.
Dispenso, οἰκονομέω, διοικέω τί τινι.
Disperdo, διαφθείρω τινα, ἐξολοθρεύω.
Dispereo, διαφθείρομαι, διαπόλλυμαι.
Dispergo, διασκεδάζω τι· διασπείρω.
Dispersim, σποράδην.
Dispersus, διεσπαρμένος, διεσκεδασμένος.
Dispertior, διανέμομαι, διαμερίζω.
Dispicio, διασκοπέω, διασκέπτομαι.
Displiceo, ἀπαρέσκω, δυσαρεστέω.
Displicet mihi hoc, ἀπαρέσκει μοι τόδε,
Displodo, διακροτέω.
Dispolio, ἀπεκδύλαω.
Dispono, διατίθημι.
Dispositio, διάταξις, διάθεσις, οἰκονομία.
Dispositus, διατεταγμένος, ἐυδιάθετος.
Dispulit, διεσκέδασεν, ἀπώσατο,
Disputatio, διάλεξις, διατριβή.
Disputator, διαλεκτικός.
Disputo, διαλέγομαί τινος σε, συζητέω τινι, διαλογίζομαι.
Disquiro, ἐξετάζω.
Disquisitio, ἐξέτασις.
Disrumpo, διαῤῥήγνυμι.
Disseco, χίζω, διατέμνω, διαχίζω.
Dissectus, διακεκριδεὶς, διηρτημένος.
Dissedabitur, καταπαυθήσεται.
Dissemino, διασπείρω τὸν λόγον, διασκεδάννυμι.
Dissensio, διχόνοια, διαφωνία.
Dissentio, ἀνηγνωμονέω, ἀφίσταμαί τινος, ab aliquo; διαφέρομαι τοῦ τινα, διαφωνέω.
Dissepio, διαφράττω.
Dissero, φράζω.
Dissero, disputo, διαλέγομαί σοι, tecum: διαλογίζομαι πρός τινα.
Dissertatio, διαλογισμὸς, διάλεξις.
Disserto, διαλέγομαι, διαλογίζομαι.
Dissidens, ὑποχωρισμένος.
Dissideo, διίσταμαι, σασιάζω, ἀφίσταμαί τινος.
Dissidium, διάστασις, διαφορά.
Dissilio, διαπηδάω.
Dissuit, ἐλάκησεν.
Dissimilis, ἀνόμοιος, ἀλλοῖος.
Dissimiliter, ἀνομοίως.
Dissimilitudo, ἀνομοιότης.
Dissimulanter, εἰρωνικῶς.
Dissimulatio, εἰρωνεία, εἰρώτευσις.
Dissimulator, εἴρων, περιπαιζόμενος, κρύψινος.
Dissimulo, ὑποκρύπτομαι, εἰρωνεύω.
Dissipat, περάκνυᾷ, περάκτωσε).
Dissipatio, διασκέδασις, διασπασμὸς, διαφόρησις.
Dissipo, διαξεκεδάννυμι, διασπείρω, διασκορπίζω, διασπαδάω, διασπάω.
Dissitus, διανεμηθείς.
Dissociatio, διάλυσις, διάζευξις.
Dissocio, διαζεύγνυμι, διαζεύγνυμι.
Dissolvo, διαλύω.
Dissolutè, ἀσώτως, ἀνειμένως ζῶν.
Dissolutio, διάλυσις.
Dissolutus, ἀνειμένος, pro luxurioso, ἄσωτος.
Dissono, διαφωνέω, ἀπῴδω.
Dissortium, διαχωρισμὸς, διακληρισμός.
Dissuadeo, παραπείθω τι, ὑποτρέπω.
Dissuasio, ἀπολογία, ὑποβροπή.
Dissuit, παρελύει.
Distendo, ὑπερράπτω, καταλύω.
Distans, διεστάμενος.
Distantia, διάζημα, τὸ, διαχώρημα.
Distendo, διατείνω, π.
Distensio, διάτασις, διάσπασις.
Distentus, διατεταμένος.
Distermino, διορίζω.
Distillatio, ἀπόσταξις, καταῤῥέω.
Distillo, καταῤῥέω, ἀποστάζω.
Distinctè, διορισμένως.
Distinctio, ἀφορισμὸς, διορισμὸς, διαιρολή.
Distinctus, διορισθείς.
Distineo, περισπάω.
Distinguit, σαφηνίζει, σήζει, διαρεῖ, ἀποσβεννύει.
Distinguo, διορίζω, διαγινώσκω, ἀφορίζω, διακρίνω, διίστημι.
Disto, differo, διαφέρω τινος, ἀπέχειν τινος.
Distorqueo, διαστρέφω, στρεβλόω.
Distorsio, διαστροφή.
Distortus, διεστραμμένος.
Distractio, διασυρμὸς, διασπασμός.
Distraho, divello, διασπάω.
Distribuo, διανέμω τινὸς τινα, cum aliquo, μερίζω τινὶ εἰς τι.
Distributio, διανομὴ, διάδοσις.
Distrigila me, περίξυσόν με.
Distringere gladium, ξίφος ἕλκειν.
Distringo, διασείλλω, διασπάω, περισπάω, διασφίγγω.
Disturbo, ἀναστατόω, ἐξείρω τι.
Ditesco, πλοτέω χρημάτων, ἐυπορέω.
Ditio, ὑπηκοότης, δωμαστεία.
Ditior, ditissimus, πλουσιώτερος, πλουσιώτατος.
Diu, καθ' ἡμέραν· sæpius pro longo tempore, πολὺν χρόνον, δήν, ἐκ πλείονος χρόνου
Divagor, πλανῶμαι.
Divaricat, διασκελίζει, ὑπερέχινει.
Divarico, τὰ σκέλη διατείνω.
Divello, διασπάω.
Divendo, διαπιπράσκω.
Diverberat, διασταθίζει, καταταράσσει.
Diversa pars, ἐξεναντίας μέρος.
Diversitas, διαφορὰ, ἑτερότης.
E Diverso, ἐναντίον.
Diversor, ξενίζομαι παρά τινι.
Diversorium, ξενοδοχεῖον, πανδοχεῖον.
Diversus, διάφορος, ἐναντίος, ἀλλοῖος, ἑτερῶος.
Diversus natione, ἀλλογλὼς, ἀλλεθνής.
Diversus formâ, ἀλλοειδής.
Diverticulum, πάροδος, παρεκβολή.
Diverto, παρεκκλίνω, παρεκτρέπομαι, vel
Divertori, ἐκτρέπομαι, παρεκβαίνω· item in diversorium se recipere, παρεκλύειν παρά τινι, καταλύειν εἰς πανδοχεῖον.
Dives admodum, seu valde dives, ἐυκτίαιος, ἐυκτίαιτος, ἐχεκτίαιος, πολυκτίαιος.
Dives, πλούσιος, εὔπορος, ἀφνειός.
Dives sum, πλουτέω, χρηματίζομαι.
Divexo, καταπονέω, τείρω.
Divido, διανέμω, διαιρέω, διαμερίζω.
Dividuus, ἐυδιαίρετος, ἀυδιαίρετος, ἐυμέρεις, διαμεμερισμένος.
Divinatio, μαντεία, μάντευμα, θέσπισμα.
Divinitas, θειότης.
Divinitùs, θεόθεν, κρὶ Θεὸν, ἐκανόθεν.
Divino, μαντεύομαι, θεσπίζω.
Divinus, θεῖος, θεσπέσιος.
Divisibilis & dividuus, διαίρετος, διχότομος.
Divisim, διαῤῥίζα, δίχα.
Divisio, διαίρεσις, μερισμὸς, ὁ.
Divisor, μερισὴς, διανομεύς.
Divisus, διαιρεθείς.
Divitiæ, πλοῦτος, χρήματα.
Divitiis grandibus auctus, ἐυπλουτος.
Divitias coacervare, πλοῦτον ζωώγρ.
Divortium, ὑποπομπὴ· ἀποδοχή.
Divortium facere, διάλυσιν ποιεῖν.
Diurnalis, ἡμερήσιος.
Diurnum, ἡμέρησιον.
Diurnus, ἡμερινός.
Dium, ἠαέρια, ἀεροειδή.
Sub Dio, ἐν τῇ αἰθρίᾳ.
Sub Dio morari, αἰθριοκοιτεῖν.
Dius, a, um, δῖος.
Diutinus, πολυχρόνιος.
Diutius, χρονιώτερον.
Diuturnitas, χρονιότης.
Diuturnus, πολυχρόνιος, χρόνιος.
Divulgatio, ἐξαγωγὴ.
Divulgo, διαλαλέω, π, θρυλλέω τι, διαφημίζω π· ἐπιφέρω, καταγορεύω.
Divulsus, διασπαδείς.
Dius filius, διὸς υἱὸς ἡρακλῆς.
Do, δίδωμι, παρέχω.
Dare manus, id est, se victum prabere, τῷ χεῖρε προίεσθαι.
Dare fidem, πίστιν δίδοναι.
Dare operam, πρόσεχέν τινί.
Dare pœnas, δίδοναι τιμωρίαν.
Dare portitores, δέναι ἐξετάσαι.
Dare alicui filiam in uxorem, δέναι τινὶ θυγατέρα πρὸς γάμον.
Doceo, διδάσκω, παιδεύω, μαθητεύω, & pro monere, παραινέω.
Docibilis, ἐυδίδακτος, ἐυμαθής.
Docibilitas, παίδευσις, ἐλλογιμότης.
Docilis, ἐυμαθὴς, ἐυπειθὴς, πιθανὸς.
Docilitas, ἐυμάθεια, φιλομάθεια.

Doctè,

Docte, ὀπτεμῶς, πεπαιδευμένως.
Docti homines, οἱ τ' παιδείας ἀληθῶς τετυχηκότες.
Doctissimus, διδασκαλικώτατος.
Doctor, παιδοτρίβης · ὁ παιδεύων, διδάσκαλος.
Doctrina, διδασκαλία, διδαχὴ, παιδεία, μάθησις.
Doctus, πεπαιδευμένος, παιδευτὸς, σοφὸς, ἐλλόγιμος, διδασκαλικὸς, μεμαθηκώς.
Documentatio, νουθεσία.
Documentum, δίδαγμα.
Dodrans, ἀπὸ δαμὴ, τεμάχιον.
Dogma, δόγμα, δόξα.
Dolabra, ἀξίνη, πέλεκυς.
Dolens, ἀλγεινὸς, ἀχθόμενος.
Doleo, ἀλγέω, λυπέομαι, ἄχθομαι, πονῶ.
Doleo vicem tuam, συνεχθέω σοι, συνάχθομαί σοι, συμπαθῶ ἑτέρῳ.
Dolet mihi caput, ἀλγέω τὴν κεφαλήν.
Doliolum, κεράμιον, πιθάριον, βιτίον.
Dolium, πίθος, κέραμος.
Dolo, πελεκίω, πελεκίζω.
Dolon, δόλιον, ξιφίδιον.
Dolor, ἄλγος, τὸ λύπη, ὀδύνη, ἄλγημα.
Dolor capitis, vide caput.
Dolor lateris, vide latus.
Dolore afficio, λυπέω σε πολλὰ, multis doloribus: ἀνιάω, ἀλγύνω.
Dolore carens, ἀνάλγητος.
sine Dolo, ἀδόλως, ἀτέχνως.
Dolosè, δολερῶς, δολίως.
Dolosè ago, δολόω.
Dolosus, δολερὸς, δόλιος.
Dolus, δόλος, πανουργία, ἀπάτη.
Domesticus, a, um, οἰκειακὸς, ἐφέστιος, συνέστιος, ἐνέστιος.
Domi, οἴκοι, ἔνδον, οἴκοθι, ἐν οἴκῳ, καθ' οἶκον.
Domi corruptor, οἰκοφθόρος.
Domi militiæque, ἐν οἰκίᾳ καὶ ἐν πολέμῳ.
Domicilium, οἰκητήριον, οἴκημα, ἐφέστιον.
Domina, δέσποινα, κυρία.
Dominatio, κυριότης, δεσποτεία.
Dominatrix, κυρία, κυριεύουσα.
Dominator, αὐτοκράτωρ, ἀρχικὸς.
Dominatus, κράτος, τυραννὶς, ἀρχὴ.
Dominatus, οἰκοῦμαι.
Dominica, κυριακὴ.
Dominicus, κυριακὸς.
Dominium, δεσποτεία, κυριότης.
Dominor, δεσπόζω τινὸς, κυριεύω τινος, ἀνασσεύω.
Dominus, κύριος, δεσπότης.
Domitatio, οἰκιότης, δάμασις.
Domitor, δαμαστὴς, δαμάστωρ.
Domitus, δεδαμασμένος.
Domo, as, are, δαμάζω, δαμάω.
Domo, οἴκοθεν, ἀπὸ τοῦ οἶκος, οἴκοθι.
Domum redire, οἴκαδε ἐλθεῖν · ἢ οἴκοσδε.
Domuncula, οἰκημάτιον.
Domus, οἶκος, ὁ, οἰκία, δῶμα.
Donare civitate, πολιτείαν δίδοναι.
Donatio, δόσις, δωρεὰ, χάρισμα.
Donatitius, δωρητός.
Donativum, ἢ νομὴ, ἢ λαμπρὰ ὀπήδοσις.
Donatus, δωρητὸς.
Donec, μέχρι, μέχρι ὅ, μέχρι τότε, ἕως, ἄχρι.
Dono, δωρέομαί σε ἵππον, & σε τούτοις, χαρίζομαι, δωρεὰν δίδωμι.
Dono collata, δωρηθέντα.
Donum, δῶρον, δωρεὰ, δόσις.
Dormio, καθεύδω, κοιμάομαι, ὑπνόω.
Dormito, νυστάζω, ὑπναπίω.
Dormitorium, κοιμητήριον, ἀκοίμητον.
Dorsum, νῶτος, μετάφρενον.
Dorsuarius, ναυφόρος.
Dos, dotis, φερνὴ, φρνὴ.
Dotalis, φερνικὸς.
Dotanda, προικιζομένη.
Dotata, seu cum dote locata, ὀπίπροικος, προικοφόρος.
Doti additum, vel adjectum, ὀπίπερσις.
sine Dote, ἄεδνος, ἄφρνος, ἄπροικος.
Draclima, δραχμὴ.
Draco, δράκων.
Dualis, δυϊκὸς.
Dubietas, ἀμφιβολία.
sine Dubio, ἀναμφιδόξως, ἀναμφιλέκτως.
Dubitatio, ἀπορία, ἐνδιασμός.
Dubito, ἀπορέω, ἀμφισβητέω εἴ τι, διστάζω, ἀμφιβάλλω, ἐνδιάζω.
Dubius, ἀμφίβολος, ἄπορος.
Ducatores, ἀγοὶ, ἡγεμόνες.
Ducatus, ἡγεμονία.
Ducatus latronum, ἀρχὴ λῃστείας.
Ducenarius, διακοσιαῖος.
Ducenti, διακόσιοι.
Ducentesimus, διακοσιοστός.
Ducenties, διακοσιάκις.
Ducit uxorem, γαμεῖ.
Duco, ἄγω, ἡγέομαι.
Ductile, ἑλκυστόν.
Ductilis, δυναγωγὸς.
Ductor, ἡγεμὼν, στρατηγός.
Ductor navis, τριήραρχος.
Ductus aquarum, ὑδάτων ἀγωγαὶ, ὑδραγωγοί.
Dudum, πάλαι, ἐν πολλῷ.
Duellum, πόλεμος, vel μονομαχία.
Dulcè, & dulciter, γλυκερῶς.
Dulcedo, γλυκύτης, ἡδυσμα.
Dulcesco, ὑπογλυκαίνομαι.
Dulciarius panis, χαρίπος ὄρος.
Dulciloquus, δολίμλωσσος, ἡδυεπής.
Dulcis, γλυκὺς, γλυκερὸς, μλιχθὴς.
Dulcisonus, γλυκύφωνος.
Dum, μέχρι τοῦ, ἄχρις ἂν, ἕως ἄν.
Dum calet, ἕως θρμὸν ὄζῃ.
Dumetum, ἀκανθών.
Dumosa loca, χερσώδες τόποι.
Dumosus, ἀκανθώδης, ὁ καὶ ἡ.
Dumus, βάτος, ἡ θάμνος.
Duntaxat, γὰρ, γε δὴ, μόνον.
Duo, δύο.
Duodecies, δωδεκάκις, δωδέκαπον.
Duodecim, δώδεκα, δυοκαίδεκα.
Duodecimus, δωδέκατος.
Duplex, διπλοῦς, διπλόος.
Duo millia mulierum, δισχίλιαι γυναῖκες.
Duplicatus, διπλωθεῖς.
Duplicatio, δίπλωσις, διπλασιασμός.
Dupliciter, διχῇ, διπλῶς, διπαχῶς.
Duplico, διπλόω, διπλασιάζω.
Duplum, διπλοῦν.
Duplus, διπλάσιος.
Durabilis, ἔμμενος, μόνιμος.
Duraverit, ὀπιμείνῃ.
Duræ cervicis homo, τραχηλιώδης, σκληροτράχηλος.
Durè, & duriter, σκληρῶς.
Durescо, σκληρωθομαι.
Duritia, & duricies, σκληρότης.
Dūro, σκληρύνω, permanco, διαμένω, χειρόω.
Durus, σκληρὸς, χαλεπός.
Duumvir, δυάνδρος.
Duumviratus, δυανδρία.
Dux, ἡγεμὼν, ἀγωγὸς, ἄρχων.
Dux exercitus, στρατηλάτης, λοχαγός.
Dux viæ, ὁδηγός.
Dux bonus, εὔπομπος.

E.

E vel Ex, ἐκ, ante consonantem, vel ἐξ, ante vocalem, cum genit.
Ea, αὐτὰ, αὐτὴ, ταῦτα.
Ea ipsa, ἐκείνη, αὐτὴ, ἡ αὐτὰ.
Ea lege, τούτῳ τῷ ὅρῳ.
Eatenus, quoad, ἐφ' ὅσον, ἐπὶ τοσοῦτον.
E contrariò, ἀθρόως, ἔμπαλιν, ἐξ ἐναντίας.
E propinquo, ἐξ ὀλίγου.
E regione, ἐκ τοῦ ἀπαντικρὺ, ἐξ ἐναντίας.
E vestigio, παραυτίκα.
Ebenus, ἔβενος, ἡ.
Ebibo, ἐκπίνω, καταπίνω.
Ebrietas, μέθη, ἡ, ὄινωσις, μέθυσμα.
Ebriositas, οἰνοφλυγία, φιλοινία.
Ebriosus, οἰνόλοιπος, οἰνοφλυγὴς, μεθυστικός.
Ebrius, μεθύων, μεθυστικὸς, πάροινος.
Ebrius sum, μεθύω, ὑπερβύσκομαι.
Ebullio, ἀναζέω, ἀναφλύω.
Ebullitio, βρασμὸς, ζέσις.
Ebur, ἐλέφας.
Eburneus, ἐλεφαντίνος.
Ecce, ἰδὲ.
Eccubi, ἵππου.
Ecclesia, ἐκκλησία.
Echo, ἡ ἠχὼ, gen. οῦς.
Eclipsis, ἔκλειψις.
Ecquando, ἦ ποτέ.
Ecquid, ἆρα τί.
Ecquis, ἦ τις.
Eculeus, στρεβλωτὴς, βασανιστὴς, κέντρον μάστιγος.
Edacitas, πολυφαγία.
Edax, ἀδηφάγος, ὁ καὶ ἡ, βόρος, πολυφάγος.
Edentulus, νωδὸς, ὃς, ὁ, ἀνόδους.
Edere exemplum, παράδειγμα δεικνύναι.
Edere in publicum, ἐκφέρειν εἰς τὸ φῶς.
Edere librum, ἐκδιδόναι βίβλον ἢ βιβλίον.
Edibile, βρῶσιμον.
Edico, παραγγέλλω, ἐπαγγέλλω, πόλεμον, bellum: διατάττω, ἀναγορεύω.
Edictum, διάταγμα, τὸ διάγραμμα.
Edisco, παρακατανεύω τῇ μνήμῃ, ἐκμανθάνειν τι, ἐξεπίστασθαι.
Edisserо, διεξέρχομαί τι περί τινος.
Editio, ἔκδοσις, ἀναγόρευσις.
Editus, in lucem emissus, ἐκδεδομένος, ἐκδεδομένος.
Editus, excelsus, ὑψηλὸς τόπος.
Edo, ἐδῶ τι, τρώγω, φάγω.
Edoceo, ἐκδιδάσκω.
Edolo, as, καταξέω.
Edomo, ἐκδαμάζω.
Edormio, κατακοιμάομαι.
Educatio, τῶν παίδων ἀγωγὴ, ἐκτροφὴ, ἀναγωγὴ.
Educator, τροφεὺς, παιδωτός.
Educo, as, are, ἀνάγω, ἐκτρέφω τινα.

Educo, is, ere, ἐξάγω, ἀνάγω.
Edulis, ἐδώδιμος, βρώσιμος.
Edulium, τὸ ἔδεσμα.
Effabilis, ῥητός.
Effarcio, ἐκπλεόω.
Effari, ἐκφαίνω, ἀποφάσκω.
Effatum, ἀξίωμα, ἀποφατικὸς λόγος.
Effector, ποιητὴς, δημιουργός.
Effectui mancipari, περιπ. παραδοθῆναι.
Effectus, ἀπέλεγμα, ἀποτέλεσμα.
Effero, as, θηλόω, ἐξαγριαίνω.
Effero, ἐκφέρω, ἐξάγω.
Efferus cadaver, ἐκφερὴς νέκυς, ἐκκομιζόμενος.
Efferus, ἀγριώδης, διαγελασμένος.
Efficacia, ἐνέργεια, τὸ ἐνεργητικόν.
Efficaciter, ἐνεργῶς, δραστικῶς.
Efficax, ἐνεργητικὸς, ἐνεργής.
Efficienti causâ, ὑπάρχω.
Efficio, ἀπεργάζομαι τι, διαπράττομαί τι, ἀποδείκνυμι τι, ποιέω.
Effigies, εἰκὼν, ἐκτύπωμα, εἶδος.
Effingo, διατυπόω, ἀπομιμοῦμαι.
Efflagito, λιπαρῶ τινα, ἐξαιτεῖν τι.
Efflare animam, ἐκπνεῖν.
Efflo, ἐκφυσάω, ἐκπνέω.
Efflorefco, ἐξανθέω, ἀπανθέω.
Effluo, ἐκρέομαι, ἐκρέω, pro divulgari, διαδίδομαι.
Effodio, ἀνορύττω, κατασκάπτω.
Effœminate, γυναικοειδῶς, μαλακῶς.
Effœminatus, ἐκτεθηλυσμένος, θηλυδρίας.
Effœmino, ἀποθηλύνω, ἐκθηλύνω.
Effœtus ἐκτετοκώς.
Effractores, συρτοπανίκται.
Effractorius, συρτοπανίκτης.
Effranatè, ἀχαλινάτως.
Effrænatus, & effrænis, ἀχάλινος, δυσήνιος.
Effringo, διορύττω, διαῤῥήγνυμι.
Effuzio ἀποβίβασις, ἐκφόρησις.
Effugium, ἀποφυγὴ, διαφυγή.
Effulgeo, ἀστράπτω, ἀπολάμπω.
Effundo, ἐκχέω.
Effuse, ἐκκεχυμένως.
Effufio, ἔκχυσις, διάχυσις · & pro prodigalitate, ἀσωτία.
Effuforium, ἔκχυσις.
Effatio, ψυχολογία, φλυαρέω τι.
Egens, ἐνδεὴς, ἄπορος, πτωχός.
Egenus, ἄπορος, ἐνδεὴς, ἀχρήματος.
Egeo, ἀπορέω τῶν χρημάτων, pecuniâ: εἰμὶ ἐν ἀπορίαις, ἐν ἐνδείᾳ ἐν δόμοις πνος, ὑστερέομαι.
Egero, ἐκκορῶ τι ἐκ τῆ οἰκίας, ἐκκομίζω.
Egeftas, ἔνδεια, ἀπορία, πενία.
Egeftio, ἐκκόμισις, ἐκβολή.
Egloga, εἰδύλλιον.
Ego, ἐγώ, ἔγωγε.
Ego certe, ἔγωγ' ἄν.
Egredior, ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι.
Egregiè, γλιχὰς, ἐξαιρέτως, διαφερόντως.
Egregius, ἐξαίρετος, ὅπλον, ὑπέροχος, ὑπερβολὴ, ἐξοχὴ.
Egregius formâ, κάλλιστος, ὑβριστὴς τῷ κάλλει, ὑπερφυὴς.
Egreffus & egreffio, παρέκβασις.
Ehem, ohe, ὦ.
Eheu, οἴμοι φεῦ.
Eho, ὦ, εἶα, ἴε.
Ehodum, ho e vir, ὦ ἄνθρωπε, ὦ πάτ.
Eja, εἶα, ὦ εἶα, εἶα μᾶλα.

Ejaculor, ἐκπηδάω, ἀκοντίζω εἰς ἕτερον, ἐξαφίημι.
Ejectio, ἐκβολὴ, ἐξάθησις, ἐξέλασις.
Ejectus, ἐκβληθεὶς, ῥιφεὶς.
Ejicio, ἐκβάλλω τινα, ἀποκρύπτομαι, ἐξαθεῖν τινα, ἐξάγω, ἐξάδω.
Ejulatio, & ejulatus, ὀλολυγμὸς, κλαυμυρισμός.
Ejulo, ὀλολύζω, κλαίω, ὠρύομαι.
Ejunat, νηστεύει.
Ejuro, ἐξομνύω.
Ejufmodi, τοιόσδε, τοιοῦτος, τοιοῦτόσδε.
Elabor, effugio, διδύομαι, διεκπίπτω, ἐξολισθαίνω, ὑποσκεύγω.
Elaboramus, ἀγωνιζόμεθα, σπουδάζομεν.
Elaboratus, ἐκπονητὸς, ἐξεσκημμένος.
Elaboro, ἐξεργάζομαί τι, διαπονέω, βλέπονέω τι, πονέω ἀεί τι.
Elanguefco, ἐκμαραίνομαι, ἐκτήκομαι.
Elapfus eft annus, ἐξῆλθεν ἐνιαυτός.
Elargior, καταχαρίζομαι τινί τι.
Elatè, ἀλαζονικῶς.
Elatè dicere, μεγαληγορεῖν.
Elatio animi, ἔπαψις τῆ ψυχῆς.
Elates ἐπαρθεῖς.
Electio, ἐκλογή.
Electrum, ἤλεκτρον.
Electus, ἐκλεκτός.
Elcemofyna, ἐλεημοσύνη.
Elegans, χαρίεις, κομψὸς, πεπαιδευμένος, ἐλλόγιμος.
Elegans, ἀστεῖος, λόγιος, ἐξειλεγμένος, αἱρετὸς.
Eleganter, ἐκπεπτῶς, χαριέντως.
Elegantia, κόσμος, λαμπρότης, ἐκπρέπεια.
Elegantiffimus, ἐπιμελέστατος.
Elegia, orum, vel elegus, ὁ ἔλεγος.
Elementa, στοιχεῖα.
Elephantiafis, ἐλεφαντίασις, λέπρα.
Elephantinus, ἐλεφάντινος.
Elephas, ἔλεφας, ἐλέφας.
Elevo, μετεωρίζω, αἴρω, ἐπαίρω.
Eleutherium, κάθαρμα, πεδιέρασον.
Elicio, ἐξάγω τι, ἐρέλκομαι.
Elicit, ἐλκύστει, ἐπαγεῖ, ἑλκυστεῖ.
Elido, ἐκθλίβω τι, ἐκκόπτω.
Eligo, αἱρέομαί τινα, ἐξαιρέομαι ἐμαυτῷ τινα, ἐκλέγω, προκρίνω, προκρείζομαι.
Elin matus, ἐξηρακιδεὺς.
Elimino, ἐκβάλλω, ἐκ τῆ πατείδος ἀποπέμπω τινα, ἐξελαύνω, ἐξοικίζω.
Elinguatio, γλωσσοτομία.
Elinguis, ἄφωνος, καφὸς, ἄγλωσσος.
Elinguo, ἀπογλωττίζω.
Elixo, ἑφθέω, ἀναβράσσω.
Elixus, ἑφθὸς, ἑψαλέος, ἕψεσος.
Ellychnium, ἐλλύχνιον, θρυαλὶς, ἰδ.
Elocatio, μίσθωσις, ἡ συγατέρων ἔκδοσις.
Elocare alicui filiam, ἐκδιδόναι τῷ συγατέρα.
Eloco, ἀπομισθόω, μισθόω ἕτερον.
Elocutio, ἑρμηνεία, φράσις, λέξις.
Elogium, ἐγκώμιον, μαρτυρία.
Elongo, as, ἀφίστημι.
Eloquens, λέγων δεινὸς, ἐλλόγιμος, δεινὸς μὴν λέγειν, ὁ φρασὺς, εὐγλωσσος.
Eloquens, diferti, λέγιος, εὐγλωσσος, ἐυλόγος, εὐστόμος.
Eloquentia, ἡ περὶ λόγους δεινότης, εὐφράδια, λογιότης.
Eloquium, λόγος, ἔπος, ἔκφρασις.
Eloquor, ἀποφθέγγομαι, φράζω.
Elucco, ἐκλάμπω.

Elucefcere, παρεμφαίνειν.
Eluctor, ἐκπηδάω, ἐκνικάω τινι.
Elucubro, φιλοπονέω, νυκτοπραφῶ.
Eludo, καταπαίζω.
Elugeo, ἐκδακρύω, ἀποθρηνέω.
Eluit, δυλίζει, ἐκκλύζει.
Eluo, ἐκπλύω, ἐκνίπτω & ἐκνίπτομαί τι, ἐκκλύζω.
Elufio, ἐμπαιγμός.
Elufus, καταπαιγθείς.
Eluvies, κατακλυσμὸς, χαράδρα.
Emancipare fe alicui, ἐκδοτὸν τινι ἑαυτὸν ποιεῖσθαι.
Emancipatio, ἐξαιρεῖσις.
Emafculo, δυναχίζω.
Emancipo, ἐκποιεῖσθαι, ἀπομάττω τὴ χαρέσσεως, ἀφίημι.
Emano, as, are, ἀποῤῥέομαι, ἐκῤῥύω, ῥέω, ἐκπίπτω.
Emblema, ἔμβλημα, τό.
Embryo, ἐμβρύων, ἡ ἔμβρυον.
Emendate loqui, ὀρθολογεῖν.
Emendatio, ἐπανόρθωσις, διόρθωσις.
Emendator, ἐπανορθωτὴς.
Emendico, ἀπαιτέω.
Emendo, ἐπανορθόω, καπορθόω τὴν πόλιν, διόθυόω.
Emendo meipfum, σωφρονίζω ἐμαυτόν.
Ementior, confingo, ψεύδομαί τι, σοφιστεύομαι, ψευδολογέω.
Emereo, & emereor, μισθοφορέω.
Emergo, ἀναδύομαι, ἀνακύπτω, ἐξαναδύομαι, ἀναβαίνω.
Emeriti, si ita dicam, καταλογον, οἱ μισθοφορεῖν πεπαυμένοι.
Emeritus, ἀπολειτεργήσας, ἀποχειροτονήσας.
Emerfio, ἔκδυσις.
Emerfus, ἀναδὺς, ἀναπηδήσας.
Emetior, metior, διαμετρέω.
Emico, ſplendeo, ἐκλάμπω, ἀνατέλλω · pro excellere, ἐξέχειν · pro exilire, ἐκπηδάω.
Emigrare vitâ, id eſt, mori, τὸν βίον τελευτᾶν, τελεῖν, καταλύειν τὸν βίον.
Emigro, μετοικέω, μετοικίζομαι.
Eminers, ἔξοχος.
Eminentia, ἐξοχὴ, περιφορὴ, ὑψηλότης.
Eminentiſſimus, ἐξοχώτατος.
Emineo, περιφαίνω · pro excello, περιέχειν ἔν τινι, ὑπερέχειν, cum genitivo. ὑπερβαίνω.
Eminet, ἐξέχει, ὑπέρχει.
Eminulus, ἀναπαυμένος.
Eminùs, ἐκ longinquo, πόῤῥωθεν, μακρόθεν, ἀποπροθὲν, ἀποπροβάς.
Emiſſarium, διάῤῥυξ.
Emiſſarius, περιπαγέλιος, περιπαγωγεύς.
Emiſſarius equus, ὁ ἀναβάτης ἵππος.
Emiſſio, ἐκπομπὴ, ἐξαποστολή.
Emitto, περίεμαι, ἐκπέμπω · pro in lucem edere, ἐκδιδόναι.
Emo, ἀγοράζω τι, πρίαμαι, ὠνέομαί τι.
Emolior, καπεργάζομαι.
Emollio, μαλακύνω τι, ἐκμαλάττω.
Emolumentum, χρῆμα.
Emolumento eſſe alicui, ὠφελεῖν τινα.
Emolumentum, ὠφέλημα, τό · διυχήσημα, τό · ἀτέλεια.
Emori, ἀποθνήσκειν.

Emorior,

Emorior, ἐκθνήσκω.
Emortualis dies, ἡμέρα ἐπάσιμος ἡμίσεα.
Emotio, ἀποκίνησις.
Emoveo, ἀποκινέω, ἐκκινέω.
Empiricus, ἐμπειρικός.
Emplaſtratio, ἐμφύλλωσις.
Emplaſtrum, ἔμπλαστρον.
Emporium, ἐμπόριον.
Emptio, ἀνὴ, ἄνησις, ἀγορασμός.
Emptitius, ἀγοραστός.
Emptor, ἀνητὴς, ἀγοραστής.
Emptus, ἰωνικῶς.
Emptus argento, ἀργυρώνητος.
Empyræum cœlum, ἐμπύριος οὐρανός.
Emulgeo, ὀξαμέλγω.
Emungere candelam, σφεντύειν τὸν λύχνον.
Emungo, ἀπομύττω.
En, ἰδέ.
Enarratio, ὑξήγησις, διήγησις.
Enarro, διηγέομαι τινί τι, ἀπολογίζομαι, παρατίθεμαι.
Enaſcor, ἐκτύομαι, ἀναφύομαι.
Enato, ἐκνήχομαι, ἀπονήχομαι.
Enavigo, ἐκπλέω διαπλέω.
Encænia, ἐγκαίνια.
Enchiridion, ἐγχείριδιον.
Encomium, ἐγκώμιον.
Enecat, ἀποπνίγει, ἀποσφάττει.
Eneco, ἀποκτονέω τινα, ἀποκτείνω.
Enectus ſiti, δίψῃ τακείς.
Enervis, vel Enervus, ἄνευρος, ἄῤῥαγος.
Enervo, ἐκνευρίζω, ἐκθηλύω.
Enervus, ἔκνευρος.
Enim, γάρ, ἦ, μέν.
Enimvero, ἀλλὰ μήν, ἐπεὶ, καὶ μήν, ἀκὰρ.
Eniteo, διαλάμπω, καλλύνομαι, ἀποσίλβω.
Enitor, pario, ἀποτίκτω, ἀναῤῥηγνύω, interdum, conor, πειρέομαι τι, σπεύδζω, φιλοπονέω.
Enitendum eſt, πειρατέον.
Enixè, φιλοτίμως, σπουδῆς.
Enixa eſt, ἀπεύκετο.
Enixi, βιασάμενοι.
Enodat, ἐκλύει δεσμῶν.
Enodatio, ἀνάπτυξις, φώρεσις.
Enodo, ἄιοζον ποιῶ· pro explicare, ποιῆσαι καταφανὲς, ποιῆσαι φανερὸν, ἐκδηλόω.
Enormis, ἔκνομος, ἄμιτος, ἔκπαγλος, ἀνάμετρος.
Enormitas, τὸ μίγεθος.
Enormiter, ἀμέτρως, ἐκπάγλως.
Ens, τὸν.
Enſe jugulare, ξιφοκτονεῖν.
Enſem ſtringere, ξιφελκεῖν, μάχαιραν σπᾶν.
Enſis, ξίφος, τὸ, φάσγανον, μάχαιρα.
Enſis evaginatus, γυμνὸν ξίφος.
Enucleatè, exquiſitè, διευκρινημένως.
Enucleo pro declaro, σαφηνίζω.
Enudo, ἀπογυμνόω.
Enumeratio, ὑξαρίθμησις, κατάλογος.
Enumero, ὑξαριθμέομαι.
Enuntio, ἐκφαίνω, ἀποφαίνω.
Enutrio, ἐκτρέφω, ἀναβίβω.
Eo, ἐφ' ὧ· εἰς τοῦτο ἀτοίας ἦλθον, εἰς dementiæ devenerunt, ἀταῦθα, εἰς τοσοῦτο.
Eò inſolentiæ proceſſit, ἀταῦθα τῆς ὕβρεως ἐλήλυθε.
Eò quod, διότι, ἀνθ' ὧν, ὑξ ὧν, παρὰ τοῦτο.
Eò magis, quò, τοσούτῳ, ὅσῳ.
Eo modo, τοιούτῳ τρόπῳ.
Eò uſque, ἕως τοσοῦτον, μέχρι τούτου.
Eodem modo, τὸν αὐτὸν τρόπον.
Eodem modo quo, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὃν ἀκὰρ τρόπον.
Eo, is, βαδίζω ἐπί τινα, ad aliquem: ἔρχεσθαι οἰκίαν, domum: ἔρχομαι εἰς τὴν Κύπρον, in Cyprum: ἔρχομαι, βαίνω, πορεύομαι.
Eo obviam alicui, ἀπαντάω τινὶ, ἔρχεσθαι πρός τινα τοῖς πολεμίοις, hoſtibus.
Ephebus, ἔφηβος, ἀντίπαις.
Ex Ephebis excedere, ἥβην, ὑξελθεῖν ἐκ παίδων.
Ephemeris, ἐφημερὶς, ἡ.
Ephippium, ἐφίππιον.
Epigramma, ἐπίγραμμα.
Epilepſia, ὀπλησία.
Epilogus, ἐπίλογος.
Epimicia, ὀπωπικὰ.
Epiſcopus, ἐπίσκοπος.
Epiſtola, ὀπιστολὴ, γράμματα.
Mitto Epiſtolam, ὀπιστέλλω ὀπιστολάς.
Epiſtomium, ὀπιστόμιον.
Epitaphium, ὀπιτάφιον.
Epithalamium, ὀπιθαλάμιον.
Epitome, ὀπιτομή.
Epoto, ἐκπίνω.
Epulæ, ἐυωχία, δαὶς, δοῖνα, βρώματα.
Epulare, ſubſt. δοινητικός.
Epulari, δοινητίζομαι.
Epulatio, ἑσίασις, ἐυώχησις.
Epulatorius, ἐυωχητικός.
Epulones, δαιτυμόνες.
Epulor, ἐυωχέομαι, σιτέομαι, accuſ. ἐσθίομαι.
Epulum, ἑσίασις, ὑποδοχὴ, ἐυωχία, διαπρύ.
Equa, ἵππος, φορβάς.
Eques, ἱππεὺς, ὁ, ἱπποβάτης.
Equeſter vel equeſtris, ἱππικὸς, ἱππεῖος.
Equeſtres copiæ, ἱππικὴ δύναμις.
Equeſtris ordo, ἱππικὸν τάγμα.
Pugna Equeſtris, ἱππομαχία.
Equidem, γὲ, ἔγωγε μὲν, μέν τοι.
Equile, ἱππόσταsιν, ἱππουσία.
Equiſeſſor, ἐφίππιος.
Equiſo, ἱπποκόμος, ἱππορβός.
Ars Equitandi, ἱππικὴ, ἱππασία.
Equitatio, ἱππεία, ἐλασία.
Equitatu ſuperari, ἱπποκρατεῖσθαι.
Equitatui præſum, ἱππάρχω.
Equitatus, τὸ ἱππικὸν, ἵππος, ἡ.
Equito, ἱππεύω, ἱππάζομαι.
Equitum magiſter, ἱππαρχος, ἱππαρμοστής.
Equorum paſtor, ἱππόβοτος, ἱπποκόμος.
Equorum ſtudioſus, φίλιππος, ἱππεκὸς.
Equuleus, ἱππάριον.
Equuleos, ſeu pullos equinos habens, ἐχόπολος.
Equum agitare, ἱππηλατεῖν.
Equus, ἵππος, ὁ, ἡ.
Eradico, ἐκριζόω, ἀποῤῥιζόω, cum acc.
Erado, ἀπξύω, ὑξαλείφω.
Erectus, ἀνορθωθείς.
E regione, ἀντικρύ.
Eremitæ, ἐρημῖται, ἀναχωρηταί.
Eremus, ſolitudo, ἔρημος, ἡ.
Erepo, ὑξερπύζω, ὑξέρπω.
Ereptio, ἁρπαγή.
Erga, πρὸς, πρός τινα, εἰς, vel ἐς.
Erga me, ἐς ἐμέ.
Ergaſtulum, ἐργαστήριον, δεσμωτήριον.
Ergaſtulus, ἀνδράποδον.
Ergò, ἄρα, τοίνυν, ἀρ' ὄιων, τοιγαροῦν, τῆς ἀρετῆς ἕνεκα, virtutis ergò.
Ericius, ἐχῖνος.
Erigo, ἀείρομαι, ἀνίστημι, ἐγείρω pro conſolari, παραμυθέομαί τινα.
Erinaceus, ἐχῖνος.
Eripio, ὑξαιρέομαι ἀφαιρέω στέφω, ὑπὸ ζώστω, ἀναπάζω.
Erodo, ὑποδρώσκω, ὑποτρώγω.
Erogatio, ἐπίδοσις, ἔκδοσις, χάρισμα, φιλοτιμία.
Erogo, ὑπαδίδωμι, τί τινι, ἐκδίδωμι τινί τινα, ἐφαίνω, προίημι.
Errabundus, πλανώμενος, πλανητὸς, πλανητικός.
Erraticus, πλανήτης.
Erratio, πλάνημα, πλάνη, πλάνησις.
Errare facio, πλανάω, σφάλλω.
Erratum, σφάλμα, τὸ, πάϊσμα, παραπλάγμα, τὸ, ἁμάρτημα.
Erro, ἁμαρτάνω πρί τι, in aliquâre: τῆς ὁδοῦ, à viâ: διαμαρτάνω τῶ παντὸς, toto viâ: πλάω, πλανάομαι, πλημμελέω.
Erro, erroneus, πλάνος, ὁ, ἡ, πλανήτης, πλάνης, ητος, ὁ
Error, πλάνη, σφάλμα, τὸ, ἁμάρτημα, τό.
Erubeſco, ἐρυθριάω, αἰσχύνομαι λέγων, dicere: αἰδέομαι, αἰσχύνομαι.
Eruca, κάμπη, ἔρυσιμον.
Eructo, ὑξερεύγομαι, ἀναβρύγομαι.
Erudiendus, παιδευτέος.
Erudio, παιδεύω τινα σοφὸν ἀρετὴν, ad virtutem: διδάσκω τινα τὰ γεγραμμένα, παιδαγωγέω.
Erudite, πεπαιδευμένως.
Eruditio, παιδεία, παίδευσις, κατήχησις.
Eruditiſſimus, εἰς ἄκρον τῆς παιδείας ἐλθὼν λακάς.
Eruditus, ὁ τῆς παιδείας ἀληθῶς τετυχηκὼς, πεπαιδευμένος, ὁ, ἀσκηθείς.
Eruditus vaide, ἐυπαίδευτος.
Eruere oculos, ὑξορύττειν, ἢ, ἐκκόπτειν ὀφθαλμούς.
Eruit, ἀνορύσσει.
Erumpens, ἀθλιώτατος.
Erupit, ὑξέῤῥηξεν.
Erumpo, ὑξορμάω, ἀναῤῥήγνυμι.
Erunco, as, ἐκβοτανίζω.
Eruo, extraho, ὑξαίρω, ὑξαρέω, ἀπαγκέφω.
Eruptio, ἀνάῤῥηγμα, τὸ, διεκβολή.
Eruptionem facere, ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πόλεως: exurbe.
Ervum, ὄροβος.
Eſca, ἔδισμα, τὸ, βρῶμα· τὸ δέλεαρ, ατος.
Eſculentus, βρώσιμος, ἐδώδιμος.
Eſſe alicui adjumento, εἶναί τινι βοηθόν.
Eſſe alicui ornamento, σωφρονεῖν ἢ τιμᾶν εἶναί τινι.
Eſſedarius, ἁρματηλάτης.
Eſſedum, ἅρμα, ὄχημα.
Eſſentia, οὐσία.
Eſto, γινέσθω, ἀλλ' ἔστω.
Eſuriens, πεινάων.
Eſuries, πεινητότης.
Eſurio, πεινάω.
Eſuritio, πεῖνα.

Esuritor, πεινολέων.
Et, καί, ἠμφί, ἤδε, τέ.
Etenim, καὶ γάρ, εἰ γάρ.
Etenim non, καὶ γάρ, ὅπως μή.
Etiam, ἀλλὰ, ἀλλ' ἤδη, ἤ μήτι, ἄγε, καί, καὶ δή.
Etiamnum, ἔτι καὶ νῦν, ἔτι.
Etiam atque etiam, καὶ πάλιν καὶ πολλάκις.
Etsi tamen, εἰ καί, καί τοι, sequitur ὅμως, κἄν εἰ.
Ettamen, ἀλλ' ὅμως, μήτοι.
Evacuatio, κένωσις, κένωμα.
Evacuo, κενόω, καπάζω, ἀποκενόω.
Evado, ἀποφεύγω τι, σώζεσθαι ἐκ τοῦ κινδύνου, ἐ periculis: ὑπεκδύομι.
Evasit in virum optimum, ἀπέβη ἀνὴρ ἄριστος.
Evagor, ἀποπλανάομαι, παρεκβαίνω· pro extra propositum aliquid dicere, τῆς ὑποθέσεως ἀποπλέω, ἔξω τῆς ζητεῖν ἐρεῖν.
Evaleo, ὀπάζω.
Evanescit, μαραίνεται, κενεῖ.
Evanesco, ἀφανίζομαι, ἐξαφανίζομαι.
Evanidus, ἐξίτηλος.
Evangelium, εὐαγγέλιον.
Evaporatio, ἀναθυμίασις.
Evaporo, θυμιάω, ἐξατμίζομαι.
Euax, εὖγε.
Evectio, ἐξαγωγή.
Eveho, ἐξάγω, ἐξαίρω ἐκπομίζω· pro extollo, προάγω σε εἰς δόξαν.
Evello, ἀποσπάω σε, ἀποτίλλω.
Evenio, ἀποβαίνω, ἐκβαίνω, συμβαίνω.
Evenis, συμβαίνει σοι τάδε.
Eventilatus, ἐκνιζυμνασμένος.
Eventilo ἐκλικμάω, ἐξαθμίζω.
Eventus, τὸ συμβαῖνον, τὸ συμβεβηκός.
Everriculum, σαγήνη.
Everro, scopis purgo. ἐκκορέω.
Eversio, ἀνάστασις, ἀνάδρομή, καθαίρεσις.
Eversor, ἀναδρομεύς, καθαιρέτης.
Evertere decreta, ἄκυρα ποιεῖν τὰ ψηφίσματα.
Everto, diruo, ἀνασύρω ποιέω, πορθέω, καταστρέφεσθαι πόλεις, ἀναστρέφειν.
Evestigio, confestim, ἐκ ποδός, κατὰ πόδας, παραχρῆμα, αὐτίκα.
Euge, εὖγε.
Evictio, ἀπέλεγξις, ἐκνίκησις.
Evidens, σαφὴς, ἐναργὴς, ἐμφανής.
Evidenter, ἐμφανῶς, σαφῶς.
Evidentia, ἐνάργεια.
Evidentius, φανερώτερον.
Evigilo, ἐγείρομαι, ἐξυπνίζομαι γίνομαι.
Evigesco, ἐκνωθίζομαι, ὀλιγοφρονέω.
Evinco, ἐκνικάω, ὑπερβάλλω πνί.
Eviratus, ἐυνοχισμένος.
Eviro, ἐυνοχίζω, μαλακὸν ποιῶ.
Eviscero, ἐξεντερίζω.
Evitat, ἐκνύει, ἀποφεύει.
Evito, φεύγω, διαφεύγω κακόν τι· ἐκκλίνω.
Eunuchus, ἐυνοῦχος, σπάδων.
Euo, euan clamo, εὐάζω.
Evocati milites, ἔκκλητοι.
Evocatus, ἐπίλεκτος.
Evoco, extra voco, ἐκκαλέω πινα· παρεκκαλέω σε, pro averto, ἀποτρέπω.
Evolo, ἀφίπταμαι.
Evolvo, ἀποκυλίω, ἐκκυλίζω, ἀναπύσσω.
Evomo, ἐξεμέω.
Eurus, εὖρος, ὁ.
Evulgo, ἐξαγορεύω τι, δημεύω, δημοσιεύω, εὐδοκιμέω.
Evulsio, ἐξαίρεσις.
Evulsus, ἐξηρημένος.
Ex, ἐκ, sequenti consonâ: ἐξ, sequente vocali: cum genit.
Ex abundanti, ἐκ περισσοῦ.
Ex allectis, ἐκ τῶν λογχοφόρων.
Ex contradictione, ἐξ ἀντιρρήσεως.
Ex animo, εὐθυμῶς, ἐκ ψυχῆς, καρδίας.
Ex diverso, ἐκ τοῦ ἀναντίου.
Ex eo tempore, quo, ἐξ οὗ, ἀφ' οὗ.
Ex intestato ἐξ ἀδιαθέτου.
Ex insidiis, ἐξ ὑπερβολῆς, ἐκ λόχου.
Ex improviso, ἐξ ἀφροσυνήτου, ἀπροσδοκήτως, ἀπροπίτως.
Ex qua, ἀφ' ἧς.
Ex quo, ἐξ οὗ, ἐξ ὅτου, ἐπειδή.
Ex tempore, αὐτοσχεδίως, αὐτοσχεδιαστί.
Exacerbatio, παροξυσμός.
Exacerbo, παροξύνω, ἐκπικραίνω.
Exacesco, ἀποξυόμαι.
Exactor, εἰσπράκτωρ.
Exactis, ἀνυσθέντων.
Exactius, ἐυπερακριβέστερον.
Exactio, εἴσπραξις.
Exacuo, ἀκονάω, ὀξύω, παροξύνω.
Ex adverso, ἀντικρύ.
Exædifico, ἐξοικοδομέω, ἀποικοδομέω.
Exæquatio, ἐξίσωσις, ἐξομάλισις.
Exæquo, ἐξισόω τί πινι, ἐξομαλίζω.
Exæstuo, ἐκκυμαίνω, ὑπερζέω.
Exaggeratio, σώρευσις.
Exaggero, σωρεύω, ἐπισωρεύω.
Exagitatio, συκοφάντησις.
Exagito, διασύρω πινα, διασκεφέω.
Exaltatio, ὕψωσις.
Exalto, ὑψόω, μετεωρίζω.
Examen, pro diligenti inquisitione, ἀνάκρισις, ἐξέτασις.
Examen apum, ὁ ἐσμὸς, τὸ ζμῆνος.
Examinare, δοκιμάζειν.
Examen diftrictum, ἀκέραιος συγκεκριμένη.
Examino, ἐξετάζω, ἀνακρίνω τι.
Examuffim, ἀκριβῶς, ὅλη σταθμῷ.
Exanguis, ἄναιμος, ἀναίμων.
Exanimatio, ἔκπληξις, λειποθυμία.
Exanimatus, ἄψυχος.
Exanimis, ἄψυχος, ὁ κῆν ἦ, ἄπνους.
Exanimo, ἐκπλήττω.
Exanimus, νεκρός.
Exanthemata, ἐξανθήματα, ἐκφύματα.
Exanclo, ἐξαντλάω.
Exardesco, ἐκπυρόομαι, ἐκκαίομαι.
Exaresco, ἀναμαίνομαι, ἀποκαμαίνομαι.
Exarmo, ἀφοπλίζω, ἠμερόω.
Exaro, ἐξαρόω· pro scribo, διαγράφω τι.
Exaspero, ὀξύω· pro irritare, παροξύω, ἐξηγριαίνω, ἐκτραχύνω.
Exaturo, ἐμφορέω.
Exauctorati milites, ἀφειμένοι, ἀπεζασμένοι.
Exauctoro, ἀφίημι τὸ στρατεύεσθαι· ἀποζαννύω.
Exaudiens, ἐπήκοος.
Exaudio, ἐξακούω τῆς φωνῆς, vocem: εἰσακούω, κατακούω.
Exaugeo, ἐξαύξω.
Excæco, τυφλόω, ἐκτυφλόω, ἐξομματόω.
Excalceo, ὑποδήματα λύω.
Excalfacio, ἐκθερμαίνω.
Excandescentia, θύμωσις, ἐξυδυμία.
Excandesco, incendor, ἐκπυρόομαι, Metaph. irasci, ἄγω θυμόομαι, ὀξυθυμέω, βαιμόομαι.
Excarnifico, κατακρεουργέω, ἐκξυλόω.
Excastratio, ἐκτομή.
Excavatio, ἐκκοίλασις.
Excavo, ἐκκοιλόω.
Excedunt, ὑπερβαίνουσιν.
Excedo, discedo, ἀπέρχομαι, ἐκχωρέω· item supero, ὑπερφέρειν πινα, διαφέρειν τινος ἔν τινι.
Excedere è vitâ, ἀπολείπεσθαι τὸν βίον, ἀπέναι τοῦ βίου.
Excedo ex ephebis, εἰς ἄνδρας τελεῖν, εἰς ἄνδρας ἐλθεῖν καὶ ἀφικέσθαι.
Excellens, προέχων, ὑπέχων, ὑπερφυὴς, περιττὸς, ἐξαίρετος, ἔξοχος.
Excellenter, ἐξόχως, ἄκρως, ὑπερβαλλόντως.
Excellentia, ἐξοχὴ, ὑπεροχὴ, ὑπεροχή.
Excello, supero, διαφέρω τοῦ ἄλλων ἔν τινι, πλεονεκτέω σε τιμῆς, honoribus: προτιθέναι τῇ σοφίᾳ, in sapientiâ: ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ἐξήκω, περίειμι.
Excelse, ὑψηλῶς.
Excelsitas, ὑψηλότης, ὕψος, ους, τό.
Excelsitas animi, μεγαλοφροσύνη, μεγαλοψυχία.
Excelsus, ὑψηλὸς, μετέωρος.
Exceptio, ἐξαίρεσις, παραγραφή.
Excerebro, as, ἐξεγκεφαλόω.
Excerno, ἐκκρίνω, ἀποκρίνω.
Excerpo, ἀναλέγω, ἐκλέγω.
Excessus, ἐκχώρησις, ἀποχώρησις· item ἡ ἐξοχὴ, ὑπεροχή.
Excidium, ἀνάστασις, ἄλωσις.
Excido, excindo, ἐκπίπτω pro obliviscor, ἐκλανθάνεσθαι, vel ἀμνημονεῖν.
Excido, excindo, ἐκπόπτω, ἐκτέμνω πινα· ἀναιρέω, καταστρέπτω.
Excio, vel excieo, ἐκκαλέω, ἐξεγείρω.
Excipio, ἐκλαμβάνω, ὑποδέχομαι, ἐξαδαθαι ξένους. hofpites excipere: pro eximo, ἐξαιρέω.
Excipulus, ὑποδοχεῖον.
Excifus, ἐκπετμημένος.
Excito, ἐγείρω τινα ὕπνου τὰ ἔργα, ad labores: ἀνεγείρειν ἐκ ὕπνου, ex somno.
Excitus, ἐγηγερμένος.
Exclamatio, ἐκβόησις, ἀναβόησις.
Exclamo, ἀναβοάω, ἀναφωνέω, ἀνακράζω, ἐπιφωνέω.
Excludo, ἐκκλείω, ἀποκλείω, ἐκλείπειν τὰ ὠά, ova, ἀποτρέφω.
Excogitatio, ὑπόνοησις, φρόνησις.
Excogito, ὑπονοέω, ἐξευρίσκω τι.
Excolo, is, ere, orno, ὑπακοσμέω, ἐξηρτύζομαί τι· ἐξασκέω, διαπονέω.
Excommunicatio, ὁ ἀφορισμός.
Excommunico, ἐκκηρύττω, εἴργω τινα τοῦ ἱσίου, ἀφορίζω.
Excoquo, ἀφέψω, καθέψω.
Excorio, ἀποδέρω, ἐκδέρω.
Excors, ἀνόητος, ἄκφρων.
Excorticat, λεπίζει.
Excreatio, ἔκπτυσις, ἀπόχεμψις.
Excrementum, ἐκχώρημα, διαχώρημα, ἔκκρισις.
Excreo, ἐκπτύω, ἀποχεμπτύομαι.
Excresco, ἐκφύομαι, ἐπαυξάνομαι.
Excrucio, βασανίζω, τρεβλόω, ἀνιάω.
Excubiæ, φρουρὰ, ἡ, νυκτοφυλακήσεις, φυλακαὶ.
Excubias agere, ἐν φρουρᾷ εἶναι· φρουρεῖν.
Excubo, προκοιτέω, φρουρέω, φυλάττομαι, ἐπαγρυπνέω, νυκτοφυλακέω.
Excudo, ἐκκολάπτω, ἐκτυπόω, κόπτειν νόμισμα.

Exculpo, διαμεμφόμαι.
Excultus, ἀπηκριβωμένος, ἐξειργασμένος.
Excurro, ἐκτρέχω, ἐκθέω
Excurſio, ἐκδρομή, καταδρομή.
Excurſus, παρέκβασις, καταδρομή.
Excuſabilis, συγγνωστός.
Excuſatio, ἀπολογία, παραίτησις.
Excuſatorius, ἀπολογητικός.
Excuſo, purgo, παραιτοῦμαι, ἀπολογοῦμαι, πεφρασίζω.
Excutor, χαλκεύς, τυπογράφος, χαλκογράφος.
Excuſſio, σεισμός.
Excutio, ἐκσείω, ἐκπάλτω, ἐκκρούω.
Exeo, ἀποτίνω, ἀποκόπτω.
Execrandus & execrabilis, ἐπάρατος, καταράτος.
Execrantes, ἀπευχόμενοι.
Execratio, κατάρα, ἀρά, βδέλυγμα.
Execror, καταρῶμαί τινι, vel τινα.
Executio, ἐκβιασμός.
Executor, ἐκβιαστής.
Exedio, ἀποτομή, ἐκμισῶ.
Exedo, κατίσθω, ἐξίσθω· pro abſumo, ἐκφαγεῖν.
Exemplar, ἀπόγραφον, ἀποτύπωμα, ἀντίτυπον.
Exemplum, παράδειγμα, ὑπόδειγμα.
Exemplum præbeo, παράδειγμα καταστῆσαι τοῖς ἄλλοις.
Exentero, ἐξεντερίζω.
Exeo, ἀποβαίνω, ἐξέρχομαι, ἔξειμι.
Exequiæ, ἐναγίσματα, ὀπτήρια, ἡ νεκρῶν ἐκφορά.
Exequor, ὑπηρετέω ταῦτά τινι· ἀφορμάζομαι, ἀποπλέω.
Exerceo, ἀσκέω τὸ σῶμα, corpus; βιάσθαι, pietatem: ἐργάζεσθαι τέχνας, artes. γυμνάζω τινα πόνοις, laboribus.
Exercipes, ταχυδρόμος.
Exercere munus, στρατιάζεσθαι ἔργον.
Exercitatio, γυμνασία, μελέτη.
Exercitium, γυμνασία, ἄσκησις.
Exercito, as, γυμνάζω.
Exercitum duco, στρατεύω εἰς γῆν τινα, στρατηγῶ.
Exercitus, στρατιά, στρατὸς, στράτευμα, τό.
Exercitûs deſertor, λειποταξίας, ου, ὁ.
Exercitui bene impero, εὐστρατηγέω.
Exero, φοράω, ἕλκυσω, ἕλκω.
Exeſus, ἐκβεβρωμένος.
Exhæredatio, ἀποκλήρωσις.
Exhæredare, ἀποκληρῶ τινα.
Exhæres, ἀπόκληρος.
Exhalatio, ἀναθυμίασις, ἀτμίς.
Exhalo, ἐξατμίζω, ἀναθυμίζω.
Exhaurio, ἐξαντλάω, ἐκκενόω, ἐξαρύω, ἀφύσσω, ἀπαντλάω.
Exhaurire ſentinam, τὸν ἄντλον ἀναμῶσαι.
Exhaurit, ἀναλίσκει, ἐξαντλεῖ.
Exhauſtio, ἀπάντλησις, ἐξάρυσις.
Exhauſtus, ἐξιωντλημένος.
Exherbare, ἐκβοτανίζειν.
Exhibeo, ἀποφαίνω, παρέχω, ἀποβάλλω, παρίστημι, πορίζομαι.
Exhibere negotium, παράσχειν τινί.
Exhibitio, παράσχεσις.
Exhilarat, χαριτοῖ.
Exhilaro, ἱλαρύνω, ἱλαρῶ, φαιδρύνω.
Exhorreo, φρίττω σε, ἐκφοβοῦμαί τινα.
Exhortatio, παράκλησις, παράκλησις.
Exhortor, προτρέπω τινα ὅπως· παρακαλῶ σε ἐς μάχην, ad pugnam.
Exhibilatio, κλαγμός, ὁ.
Exibilo, ἐκσυρίττω τινα, κλάζω.
Exicco, ἐξικμάω, vel -άζω, ξηραίνω, accuſ. ἐξαυαίνω.
Exigo, expello, ἐξαθέω, ἐξαύνω σε, exigere pecuniam à debitore, ἀπαιτεῖν ἢ εἰσπράττειν ὀφειλέτην τὸ χρέος· item traducere, διάγειν τὸν βίον, vitam.
Exiguitas, τὸ ὀλίγον, μικρότης.
Exiguus, ὀλίγος, βραχύς, μικρός.
Exilio, ἐκπηδάω, pro vehementer gaudeo, ἀναπηδάω, ἐξάλλομαι.
Exilis, λεπτὸς, ἰσχνὸς, ἀμυδρὸς, ἐκπικός.
Exilitas, λεπτότης, ἰσχνότης.
Vocis Exilitas, ἰσχνοφωνία, λεπτοφωνία.
Exiliter, λεπτῶς, ἰσχνῶς, ἀμυδρῶς
Exiliter de rebus diſputare, λεπτολογεῖν, μικρολογεῖσθαι.
Exilium, ἡ φυγὴ, ὁ ἐξορισμός.
Eximendus, ἐξαιρετέος, & ἐξαίρετος.
Eximie, ἐξαιρέτως, λίαν, ὑπερόχως.
Eximius, ἔκλεκτος & ἔκκριτος, ὁ ἡ ἦ, ἐξαίρετος, ὑπέροχος, ἐξαίρησιμος.
Eximo, ἐξαιρῶμαι τὸν φθόνον τῇ πολιτείᾳ, civibus, ἀποκείνω.
Exin, exinde, ἐντεῦθεν, τὸ ἀπὸ τότε.
Exinanio, ἐκκενόω, κενόω.
Ex inſperato, παρ' ἐλπίδα.
Exiſtimandum eſt, νομιστέον, ὑπολητέον, οἰητέον.
Exiſtimatio, δόξα, δόκησις, εὐδοξία, οἴησις.
Eſſe in Exiſtimatione, δόξαν ἔχειν μείζω, εὐδοξεῖν, πιμᾶσθαι, δοξάζεσθαι.
Exiſtimo, νομίζω, ὑπολαμβάνω, οἶομαι, ἡγοῦμαι, δοκέω, δοξάζω.
Exilio, ὑπάρχω, σπανίζομαι.
Exitiabilis & exitialis, ὀλέθριος, παράσπονδος, δηλητήριος.
Exitium, ὁ ὄλεθρος, ἡ ὄλεθρεια, ἡ φθορά.
Exitio dare, ὀλέθρῳ παραδιδόναι.
Exitus, ἡ ἔκβασις, ἔκβασις, ἡ ἔξοδος.
Exlex, ἄνομος, παράνομος.
Exodioſus, μεμισημένος.
Exoculaſſo, ἐξοφθαλμίζω.
Exoculatus, ἐξόμματος, ἐξόφθαλμος.
Exoleſco, παρακμάζω, ἐξίπλομαι γίνομαι.
Exoletus, ἀμαυρωθείς, ἐξίπλωμαι.
Exolvo, ἀπολύω· item ſatisfacio, ἀποτίνω.
Exonero, ἀποφορτίζω.
Exonerare alvum, ἀποπατεῖν, ἀφοδεύειν, χέζειν.
Exoptabilis, ὀπτὸς, ὀπτόδης, ὀπτός, ὁ.
Exoptatio, ὀπτὸς, ὀπτόδησις.
Exoptatus, πεποθημένος.
Exopto, ἐπιθύμημα, ὀπτὸς, ἐπιθυμέω τινος.
Exorabilis, παρακλητὸς, εὐπειστος, καταπειθὴς, εὐπειθής.
Exorat, ἐξιλάσκεται, ἐντεύξεται.
Facile Exorabilis, εὐπαρακμίδητος.
Exorbeo, ἐκμορφέω, ἀποβροτέω.
Exorciſmus, ἐξορκισμός.
Ex ordine, ἑξῆς.
Exordior, προκαταρχομαι, προοιμιάζομαι.
Exordium, προοίμιον, ἀρχὴ, καταρχή.
Exorior, ἀνατέλλω, ἀναφαίνομαι.
Exornatio, διασκευὴ, κόσμησις.
Exorno, διασκευάζω, ὀπασσμέω.
Exoro, ἐξικετεύω σε, παρακαλέω, καταδέομαί τινα, καταπείθω.
Exors, ἀπόκληρος, ἄκληρος, ἄμοιρος.
Exortus, ûs, ἀνατολὴ, ἔκφυσις.
Exos, ὀστέος & ἀόστος, ὁ, ἡ, ὀστέη, ὀστέον.
Exoſculatio, καταφίλησις.
Exoſculor, καταφιλέω.
Exoſſo, ἐξοστίζω.
Exoſus, qui odio habet, συγγνώμων, & paſſivè ἀπηχθημένος.
Exoſus Dis, θεομισὴς, θεοστυγὴς, ὁ ἡ ἦ.
Exoticus, ἐξωτικός.
Expalleo, ἀποχλωρῶ.
Expando, ἐκπετάννυμι, ἀναπέτομαι.
Expatior, παρεκβαίνω, ἀποπλανῶμαι
Expatriare, ἐπατίλλειν.
Expaveſco, ἐκπλήττομαι, ἀνεφοβήμην, καταδείδω, ἀποδειλιάω.
Expectatio, προσδοκία, ὑπομονή.
Præter Expectationem, παρ' ἐλπίδα, ἀπροσδοκήτως.
Expecto, ἀπεμπόω τι, ἐκδέχομαί τι, προσδοκάω.
Expectoro, ἀποπτύω.
Expedio, libero, ἀναλύω, ἀπολύω· item, utile eſſe, συμφέρειν, ὠφελεῖν τινι.
Expedire, λυσιτελεῖν.
Expedite, ῥᾳδίως, εὐχερῶς, προχείρως.
Expediti Equites, ἐξοπλίται, ψιλοὶ ὁπλίσεις.
Expeditus, ἐξόπλισις.
Expeditionem ſuſcipere, στρατείαν ποιεῖσθαι· item, στρατείαν ἄγειν.
Expeditus, promptus, εὔπορος, εὔζωνος, προχείρος.
Expello, ἐκβάλλω τινα τῆς ἀρχῆς, regno, ἐλαύνω ἐκ τῆς πατρίδος τινα, è patriâ, ἐξωθέω.
Expellere domo, ἐξοικίζειν, μετοικίζειν.
Expellere finibus, ἐξορίζειν.
Expendo, conſidero, ἐξετάζω τι· σκέπτομαι ταῦτα· item pondero, στοιθμῶμαι, aliquando luere, ἐκτίνειν.
Expenſa, æ, ſumptus, δαπάνη, ἐξαναλωμα.
Expergefacio, ἀνεγείρω, διϋπνίζω, διεγείρω, ἀνίστημι.
Expergefactus & experrectus, διεγερθεὶς, ἐγρήγορως ἐκ τοῦ ὕπνου.
Expergiſcor, ἐξυπνίζομαι, ἐξεγείρομαι.
Experientia, πεῖρα, ἐμπειρία, δοκιμασία, κινδυνώδησις.
Experimentum, δοκιμασία, ἀνάπειρα.
Experior, πείρᾳ λαμβάνειν, πειρῶμαι, act. & πειρῶμαι, κινδυνεύω.
Expers, ἄμοιρος, ἀμέτοχος.
Expers rationis, ἄλογος.
Expertus, ἔμπειρος.
Expetendus, αἱρετὸς, αἱρετέος.
Expeto, ὀπτὸς, ἐπιθυμέω χρημάτων, pecuniam, ὀρέγομαι, γλίχομαί τινος.
Expiatio, ἁγνισμὸς, ἐξίλασμα, τό.
Expiatus, ἐξιλασμένος.
Expilatio, ἀποσύλησις.
Expilator, συλητὴς, συλαγωγός.
Expilo, ἀποσυλάω, ἀποσυλέω.
Expio, καθαίρω πὼ πόλιν, ἁγνίζω.
Expiratio, ἐκπνοὴ, ἐκπνοή.
Expiro, ἐκπνέω, ἐκψύχω.
Expiſcor, diligenter exquiro, ἐξιχνεύω τι ἀκριβῶς, ἐξερευνάω.
Explanat, σαφηνίζει, διασαφεῖ.
Explanatio, δήλωσις, ἐξήγησις.
Explanator, σαφηνιστὴς, σημαντικός.
Explano, καταλεαίνω· pro manifeſtum facere, διασαφῶ τινί τι· δηλόω τι.
Explco, ἐκπληρόω, ἀναπληρόω.

Expletio, ἐκπλήρωσις, ἀναπλήρωσις.
Expletivus, παρεκπληρωματικός.
Explicatio, ἑρμηνεία, ἀνάπτυξις, ἐξήγησις.
Explico, ἀναπτύσσω βιβλίον, pro explanare, διασαφηνίζω τι· ἐκδιηγέομαι.
Explodo, ἐκκροτέω, ἐκρήγνυμι· κλάζω.
Exploratio, σκέψις, κατασκοπὴ, δοκιμασία.
Explorator, σκοπὸς, δοκιμαστής.
Exploratum est mihi, πεφιλοτιμημένον ἐστί μοι.
Exploro prosagaciter in uiro, κατασκοπέω· pro dijudicare, δοκιμάζω, διαγινώσκω, ἐξετάζω, ἀνακρίνω.
Explosus, ἀποβληθεὶς, ἐκβληθεὶς.
Expolio, ας, ἀποσυλέω.
Expolio, is, ire, κατακοσμέω, ἐξυβρίζομαί τι, ἀποξέω.
Expolitio, ἐπεξεργασία, κατακόσμησις.
Expono, ἐκτίθημι, & pro declarare, ἐξηγέομαι, δηλόω.
Exporrigo, ἐκτείνω.
Exporrigere frontem, πρόσωπον ἀνιέναι.
Expositio, ἐξήγησις, διασάφησις.
Expositor, ἐξηγητὴς, ἀσκητής.
Expositus, ἐκθετὸς, ἐκπεθείς.
Exportatio, ἡ κομιδὴ, ἐξαγωγή.
Exporto, ἐκφέρω, ἐκκομίζω & ομαι, ἐξάγω, ἐκφορέω.
Exposco, ἐξαιτέω.
Expostulatio, ἐξαίτησις, πρόκλησις.
Expostulo, ἐξαιτέω, καταδέομαι ἀυτὸ, pro conqueror de injuriâ, ἐγκαλέω, μέμφομαί τινα.
Expostulationem facere, ἐγκλήματα ποιεῖσθαι.
Expressè, διαῤῥήδην.
Expressio, ἐκπεπισμὸς, ὀπόθλιμμα.
Exprimitur, φερτίθεται, φερτέρεται.
Exprimo, ἐκπλάζω, pro declaro, ἐξηγέομαι, item repræsentare, ἀπηχεῖν, ἐνεργάζομαι, ἐκφερεγίζομαι.
Exprobratio, ὀνειδισμὸς, ἐξονειδισμός.
Exprobro, ὀνειδίζω, τινί τι, ἐξονειδίζω τί.
Expromo, φερφέρω τι· φερχρίζομαι.
Expugnabilis, ἐυπολέμητος, ἐυαίρετος.
Expugnatio, ἄιρεσις, κατάπολέμησις, πολιόρκησις, ἐκπόρθησις.
Expugno, αἱρέω, καταπολεμέω.
Expulsio, ἔξωσις, ἄπωσις, ἐκβολή.
Expungo, ἐξαλείφω, ὀβελίζω.
Expuo, ἐκπτύω, ἀποπτύω.
Expurgatio, ἐκκάθαρσις.
Expurgo, ἐκκαθαίρω.
Exputo, ἀποκόπτω.
Exquiro, ἐξετάζω τι βασανίζω, δοκιμάζω, ἀκριβέω, ἀναζητέω, ἀνακρίνω.
Exquisitè, ἀκριβῶς.
Exquisitus, ἐξηκριβωμένος, ἀκριβὴς, ἐξειρασμένος.
Extribo, ἀπογράφω.
Exseco, ἀποτέμνω.
Exta, σπάγχνα, τὰ ἐντερὰ, ἔγκατα.
Extabesco, ἐκτήκομαι.
Extemplò, statim, αὐτίκα, παρεκχρῆμα.
Extemporalis, αὐτοσχεδιαστός.
Extemporaneus, ἀμελέτητος.
Extempore, impræmeditate, αὐτοσχεδίως, αὐτοσχεδιαστὶ, ἐκ χαρᾶ.
Extendo, ἐκτείνω, διατείνω ὅσον πολὺ, latè, ἀναπετάννυμι.
Extensio, ἐκτένεια, ἔκτασις.
Extenuatio, λέπτυνσις, ἐλάττωσις.
Extenuo, καταλεπαίνω, λεπτοποιῶ, & pro verbis deprimere: ἐκφαυλίζειν.
Exterebro, ἐκτερυπάω.
Extergo, ἀπομόργνυμι, ἐκκαθαίρω.
Exterior, ἐξώτερος.
Exterminatio, ἐξολόθρευμα, τὸ, ὀλόθρευσις, ἡ.
Extermino, ἐξορίζω τινα, ὀλοθρεύω τινα.
Externa bona, τὰ ἐκτὸς ἀγαθά.
Externus, ἐξωτερικὸς, ξενικός.
Extero, ἐκβρίδω.
Exterraneus, ἀλλόφυλος.
Exterreo, ἐκφοβέω· ἐκπλήττω.
Exterritus, ἐκπλαγείς.
Exterus, ξένος, ἀλλότριος, ἔκφυλος.
Extimesco, φοβέομαί τινα.
Extimulator, ἐρεθιστὴς, ὀτρυντὴρ, κέντωρ, ορος.
Extimulo, παρεξυδώω, κεντέω, ὀρμάω.
Extimus, ἔσχατος, ἔκτατος.
Extinctio, ἀπόσβεσις, σβέσις.
Extingue, σβέσον.
Extinguo, ἀποσβέννυμι, ἐξαλείφω· item occidere, διαφθείρειν τινα.
Extirpatio, ἀπορρίζωσις, ἐκρίζωσις.
Extirpo, ἀπορρίζόω, ἐκθεμελιόω, ἀπολυμαίνομαί τι, ἐκμαχλεύω.
Extispex, σπλαγχνοσκόπος, ἱεροσκόπος.
Extispicium, σπλαγχνοσκεπία.
Extollo, ἐξαίρω τινα, ἐκκαθίζω τι, ταῦ λόγω ἄιρειν, μετεωρίζω.
Extorqueo, ἐκβιάζομαι, ἐξαιρέω.
Extorris, exul, ἄπολις, ἄνομος, φυγάς.
Ex toto, καθ' ὅλα.
Extra, ἐκτὸς, ἔξω, gen.
Extra propositum, ἔξω τῆς ὑποθέσεως λέγειν.
Extra telorum jactum, ἔξω βελῶν.
Extraho, ἐξέλκω τι, ἐκσύρω.
Extraneus, ξένος, ἐξωτικὸς, ἀλλοδαπὸς, ἀλλότριος.
Extraordinarius, ἔκτακτος, ἐπίλεκτος.
Extremitas, τὸ ὕστατον, ἐσχατιὰ, τὸ ἄκρον, τὸ πέρας.
Extremo, ὕστατον, τελευταῖον.
Extremus, ἔσχατος, ἄκρος, ὕστατος.
Extrico, ἐξελίττω, ἀπαλλάττω.
Extrinsecus, ἔξωθεν, ὑφαθεν.
Extrorsum, ἐξωθεν, εἰς τὰ ἔξω.
Extructio, κατασκευὴ.
Extructio tectorum, οἰκοδόμησις.
Extructæ dapibus mensæ, τράπεζα ἐφάμαξιν ὑπεστρωμένη.
Extrudo, ἐξωθέω πινά τινος, ἐξελαύνω.
Extruo, κατασκευάζω, οἰκοδομέω.
Extuberо, ἐξοιδέω, ὑπουσάω.
Extumesco, ἐξογκόομαι.
Extundo, ἀποθλάω.
Exturbo, ἐκβάλλω τινα ἐκ τῆς ἀρχῆς, ab imperio, ἀποθέω, ἐξαθέω.
Exubero, ἐυθωέω, πληθύω.
Exuccus, ἄνικμος, ἄχυμος, ἄνυδρος.
Exedo, ἀφιδρόω, ἐξιδρόω.
Exugo, ἐκθλάζω, ἐκμυζέω, & -άω.
Ex vindicta, ἐκ φραγμοῦ.
Exul, φυγὰς, ἀδος, ἄπολις, ἐξόριος.
Exulabundus, φυγαδικὸς.
Exulcero, ἀφλύω· pro exasperare, παροξύνειν.
Exulo, φεύγω, μετοικίζω, ὀχεμίζομαι.
Exultabundus, χαυλιῶν.
Exultans, χαυλιῶν.
Exultanter vel exultim, σκιρτητικῶς, ἀγαλλομένως, θρασυκάρδως.
Exultantia & exultatio, ἐκπήδησις, σκίρτησις, ἀγαλλίαμα.
Exulto, ἀγάλλομαι, & ἀγαλλιόομαι χαρᾷ, χαυλιάω, σκιρτάω, ἐκπηδάω.
Exululo, ἐξολολύζω
Exundatio, κατακλυσμὸς, πλημμύρα.
Exundo, κατακλύζω, ἐκκυμαίνω, πλημμύρω.
Exuo, ἀποδύω, ἐκδύω, στρέω σε ἀγαθῶν.
Exuperantia, ὑπεροχὴ, ὑπερβολή.
Exupero, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω.
Exurgo, ἀνίστημαι, ἐγείρομαι.
Exuro, κατακαίω, ἐκκαίω, καταφλέγω.
Exutus, ἀποδυθείς.
Exuviæ, ἔναρα, λάφυρα, τὰ.
Exuviæ Leonis, ἡ λεοντὴ, ἧς.
Exuviæ serpentis, σύφαρ, τὸ.

F.

FAbi, κύαμοι.
Faba frenta, ἑψημός.
Fabella, μυθάριον, ὁμιλία.
Fabellatio, μυθολογία.
Faber, δημιουργὸς, τεχνασὴς, τέκτων.
Faber ærarius, χαλκεὺς, χαλκουργὸς, χαλκεύτης.
Faber aurarius, χρυσοποιὸς χρυσουργὸς, χρυσοχόος.
Faber ferrarius, σιδηρουργός.
Faber navalis, ναυπηγός.
Fabrefacio, καλλύνω, τεκταίνομαι,
Fabrica, officina fabri, ἐργασήριον, τεκτονικὸν, & pro arte, μηχανή.
Fabricatio, δημιουργία, κτίσις.
Fabricator, τεχνασὴς κτισής.
Fabricator mundi, κοσμοπλάστης.
Fabrico, & Fabricor, τεκταίνομαι, καταασκευάζομαι, δημιουργέω, ξυλουργέω.
Fabrilem artem exerceo, ξυλουργέω.
Fabrilis, τεκτονικὸς, χαλκευτικός.
Fabrilis ars, τεκτονικὴ μηχανή.
Fabula, μῦθος, ὁ, δράμα, τό.
Fabula ani is, γελοῖος μῦθος.
Fabulor, μυθολογέω.
Fabulosè, μυθικῶς, ψευδῶς.
Fabulosus, μυθώδης, ὁ ἡ ὀ.
Facere fidem, πίστιν ποιεῖν, δίδωμι πίστιν, πίστιν παρέχω.
Jacturam seu damnum Facere, ζημίαν ἐργεῖν.
Facere injuriam, ἀδικεῖν.
Facessere negotium alicui, παρέχειν τινὶ φροντίματα, ἔργον παρέχειν τινὶ, ἐνοχλεῖν.
Facessere pro discedere, ἀπαλλάττεσθαι, ἀναασκευάζεσθαι, μετοικίζεσθαι.
Facesso, ἐφάπτομαι.
Facetè, ἀστείως, χαριέντως, κομψῶς.
Facetiæ, ἐυτραπελίαι· τὰ γελοῖα, τὰ κομψὰ, χάριτες ἐν ἀνθρώπῳ.
Facetus, ἐυτράπελος, κομψὸς, ἀστεῖος, φιλοσκώπτης.
Facies, πρόσωπον, ὄψις, βλέμμα.
Facies pulchra, ἐυοψία.
Facilè, ῥᾳδίως, ἐυχερῶς, ἐυπέρως.
Facilis, ῥᾴδιος, ὁ ἐυχλὸς, ἐυχερὴς.
Facilitas, ἐυκολία, ῥᾳστώνη, ἐυμαρία.

Facilitas sermonis, ἐυφραδιλογία.
Facilius, ῥᾶον, ἐυπραξότερον.
Facillare, σφαλίσαι.
Facillime, ῥᾷστα.
Facinorosus, δεκματερός.
Facinus, in bonam partem, ἀνδραγάθημα: in malam, κακούργημα, ῥαδιούργημα.
Facinus nefandum admittere, παρανομίαν παρανομεῖν.
Facio, ποιέω, δράω, ἐνεργέω, ἐργάζομαι.
Factio, στάσις, αἵρεσις, Συστροφὴ, σκευωρία.
Factiosus, στασιώτης, στασιωτικὸς, στασιώδης.
Factitius, Σκευαστὸς, τεχνικός.
Factito, ἐνδρέω.
Facto opus est, ποιεῖν δεῖ, ποιητέον.
Factor ποιητὴς, ἐργάτης.
Factum, πρᾶξις, πρᾶγμα, ἔργον.
Factum infectum fieri nequit, ἐδὲ γὰ ὀξὶ τὰ γλώμβμα ἀναλῦσαι λοιπόν.
Factura, ποίησις.
Facturio, δραστέω.
Facula, δαδίον.
Faculias, ἐξουσία, δύναμις, πρεσβεία.
Facultates, id est, opes, τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ὄντα, χρήματα, ἢ ἴσια, ἐυπορία.
Facunde, ἐυφραδῶς, λογίως.
Facundia, λογιότης, ἐυγλωττία, ἰυέπεια, ἐυρημοσυνία.
Facundiâ præditus, δυνάμβμος λέγειν.
Facundus, ἐλλόγιμος, ἐυφραδὴς, ἐυεπὴς, ἐυγλωττὸς, ἐυρήμων.
Faces, πυγίαι.
Faculentus, πυρερὸς, πυγώδης.
Fæx, πυξ, ὑποστάθμη.
Fæx Civitatis, συρφετώδες ὄχλος.
Fagineus, φηγῖνος, φηγίνεος.
Fagus, φηγὸς, ἡ.
Falcarius, δρεπανοποιὸς, δρεπανοφόρος.
Falcarius, a, um, δρεπανικός.
Falcatus, δρεπανειδὴς.
Falco, ἱέραξ.
Fallacia, ἀπάτη, δόλος.
Fallaciter, δολερῶς, ἀπατηλῶς.
Fallax, ἀπατηλὸς, ἀπατητικὸς, ψευδὴς.
Falli spe, ψευδωλῶαι τῆς ἐλπίδος.
Fallo, ἐξαπατάω, ψδύδομαί σε, σφάλλω τίνα, φενακίζω.
Falsarius, μεταγεάφων, ψευδογεάφος.
Falsidicus, ψευδόλογος, ψευδάγελος.
Falsifico, παρασφαγίζω.
Falsitas, τὸ ψεῦδος.
Falsò & falsè, ψευδῶς, ἐκ ἀληθῶς.
Falsum, ψεῦδος, τὸ, τὸ ψευδές.
Falsus, a, um, ψευδὴς, ὁ ἢ ὸ.
Falx, ἅρπη, δρεπάνη.
Fama, φήμη, λόγος.
Fama bona, ἐυδοξία.
Fama est, λόγος ἐχεῖ, λέγεται.
Ut Fama est, ὡς λόγος, ὡς φασιν.
Fama increbrescit, λόγος χωρεῖ.
Famam spargere, φήμην κατασκεδάσαι.
Fama spargitur, est, φήμη κατασκιδάνυται.
Fama vagatur, διαρριτᾶ φήμη.
Famelicus, λιμοξηρός.
Famelicosus, βελιμιώδης.
Famelicus, βελιμιῶν, πολυφάγος, πεινητικὸς, λιμώττων.
Fameo, λιμώττω.
Fame perire, λιμῷ ἀπόλλυσθαι, λιμῷ ἀποθνήσκειν.
Fames, λιμὸς, ὁ, πεῖνα, ζοφὴς ὄψις.
Fames magna, βελιμία.
Famiger, ἀχλυοφόρος.
Famigerabilis, διαβόητος.
Famigerator, διαφημιστὴς.
Famigero, διαφημίζω.
Familia, οἰκία, οἰκετεία, γλῶς.
Familiares, οἱ καθ' ἡμᾶς.
Familiaris, οἰκεῖος & pro amico, συνήθης, φίλος, ὁ κὴ ἡ, ἑταῖρος, ἑρίτιμος: significat etiam ufitatum, εἰωθυῖαν.
Familiaris fum illi, φίλος εἰμὶ κὴ συνήθης ἀυτῷ.
Familiarissime, συνηθεικώτατα.
Familiarissimus, συνηθέστατος, ἀναγκαιότατος.
Familiaritas, συνήθεια, οἰκειότης.
Familiaritatem conciliare, ἑταιρίαν συνάγειν.
Familiariter uti aliquo, οἰκείας τινὰ ἔχειν.
Famosæ opes, αἰσχρὰ κέρδη.
Famosus, ἀσεβόητος, διαβόητος, δύσημος & cum in malam partem accipitur δύσφημος.
Famula, ὑπηρέτις, παιδίσκη, θεράπαινα.
Famularis, δάλειος, ὑπηρετικὸς, ἀνδραποδώδης.
Famulitium, θεραπεία
Famulor, λατρεύω τινί, δουλεύω.
Famulus, ὑπηρέτης, θεράπων, δοῦλος.
Fanaticus, ἔνθεος, & ενθεαστικός.
Fandus, φατὸς, φατὸς, ῥητὸς.
Fanum, templum, ναὸς, ἱερὸν, τέμενος.
Far, farris, ζέα, vel ζειὰ, ᾶς, ἡ, χόνδρος.
Farcio, συμπληρόω, ἐμφορέω.
Farcir, κάρει.
Fari, φάσκειν, εἰπεῖν.
Farina, ἄλευρον, ἄλφιτον.
Farinarius, ἀλευροπώλης.
Farrago, πολυμιγία.
Farreus, σιτικὸς, ὁ ἐκ τῆς ζειᾶς.
Farrilis, σιτευτός.
Fartor, ἀλλαντοπώλης, σιτδίων.
Fartum, τὸ ἐμφορηθὲν, τὸ σιτευτὸν.
Fartura, ἡ ἐμφόρησις, σίτευσις.
Fartus, ἐμφορηδεὶς.
Fas, θέμις, θέμιτον.
Fas est, θέμις ὀξὶ, ὅσιόν ὀξὶ.
Non Fas est, ἐκ ἐυσεβὲς ὀξὶ.
Fasces, ῥάβδοι, αἱ ῥαβδοχίαι.
Fasces, honores, τιμαὶ, σύμβολα.
Fascia, δῆσις, σπάργανον, ταινία.
Fasciæ pectorales, στηθοδέσμοι.
Fasciculus, δεσμὶς.
Fascinatio, γοήτευμα, βασκανία.
Fascinator, βάσκανος.
Fascino, βασκαίνω, γοητεύω.
Fascinum, γοητεία, βασκανία.
Fascis, δεσμὴ, φάκελος.
Fasti, orum, ἡ ἐφημερὶς, ἡμερολόγιον.
Fasti dies, αἱ ἔνδικοι, δικάσιμοι ἡμέραι.
Fastidio, ὀκνηρίομαι, βδελύσσομαι.
Fastidiosè, ἀηδῶς.
Fastidiosus, δύσκολος, ὑπαγυπνικὸς, κατηφορητικός.
Fastidium, καταφόρησις, ἀνορεξία, βδέλυγμα, λύτωμα.
Fastigio, as, κεφαλόω.
Fastigium, κεφαλὴ, κολοφὼν, ἄκρον.
Fastuosus, ὑπερκόμπος, ὑπήφορος, ὑπέρπτης, ἀλαζὼν, ἀυχήνης.
Fastus, τύφος, φρόνημα, τὸ, ἀλαζονεία.
Fatalis, εἱμαρμένος, μόριμος.
Fatali forte, ἰδίᾳ τυχόντα.
Fateor, ἐξομολογέω, ὁμολογέω, σύμφημι
Fatidicus, ἔνθεος, μάντις, ἀθεσπιφόρος.
Fatiga io, κόπος, κάματος.
Fatigatus, κεκμηκώς.
Fatigo, καταπονέω, ἐνοχλέω τινα.
In Fatis est, εἱμαρὸν, πέπρωται.
Fatisco, χαίνω pro dehiscere, ἀποκάμνω, ἐκλείπω.
Fatuitas, ἠυθεια, μωρία.
Fatum εἱμαρμένη, ἀνάγκη.
Fatuus, ἀνόητος, μωρὸς, ἄκρων.
Fauces, φάρυγες.
Faveo, πρόθυμός τινι, συμπροθύμως τινι.
Favilla, αὐθάλη, μαιλὴ.
Favillaceus, αὐθαλώδης, τεφρώδης.
Favonius, ζέφυρος.
Favor, ἐυφημία, ἔυνοια, πρόθυμος, συνεργίας.
Favorabilis, ὁ σπεδῆς ἄξιος, πρόσφιλὴς.
Favorabiliter, ἐσπεδασμένως.
Fausta precor, & omnor, ἐυφημέω, ἐυφημίζω.
Fauste, ἐυτυχῶς.
Faustitas, ἐυτυχία.
Faustus, ἐυτυχὴς, ὁ κὴ ἡ, δύσημος, δέξιος, αἴσιος.
Fautor, στεδαστὴς, παρακλητὸς, βοηδὸς, δύναμος, ἐυμενὴς.
Fautrix, σπεδαστικὴ, δυμενὴς, ἡ.
Favus, κηρίον.
Faux, λάρυγξ, ὁ, φάρυγξ.
Fax, δαὶς, λαμπὰς, ἡ.
Faxo, ποιήσαμι, ποιήσω.
Febricito, πυρέτω, πυρεταίνω.
Febricula, πυρέτιον.
Febrilis, πυρετικός.
Febris, πυρετὸς.
Febris acuta, πυρετὸς, ὀξύς.
Sine febre, ἀπυρετὸς.
Februarius, φεβρουάριος.
Feciales, εἰρηνοποιοί.
Fel, fellis, χολή.
Fel terræ, δράκοντος βοτάνη.
Felicior, ἐυτυχεσέρος.
Feliciffimè, ἐυδαιμονέστατα, δυτυχέστατα.
Feliciffimus, παμευδαίμων, τρισευδαίμων, τρισόλβιος.
Felicitas, δυδαιμονία, δυτυχέξια, δυτυχία, δυσοργία.
Feliciter, δυδαιμόνως, δεξιῶς, δυτυχῶς.
Feliciter evenit, συμβαίνει σοι πάντα κατὰ λῶς.
Feliciter vitam transigere, δυδαιμόνως τὸν βίον διατελεῖν.
Feliciter res gero, δυσοργέω, ἐυοδέω.
Felis, αἴλουρος, γαλῆ.
Felix, μακάριος, δυδαίμων, δυτυχὴς, δυκλεὴς, ὄλβιος, δυσοργὸς.
Felix fum, δυδαιμονίζω, σοφίτω μακαρίας, δυσοφόσω.
Felleus, χολώδης.
Fellitus, χολικός.
Femen, inis, ὁ ἐντὸς μηρὸς, τὸ παραμήριον.
Femina, ἡ, θῆλυς, γυνὴ.
Feminalia, σπειρίδες.
Fen oralii, σπειρώματα.
Femur, oris, μηρὸς, ὁ.
Feneftra, θυρὶς.

Feneſtram aperire alicui ad nequitiam, λαθὼ παρεσθόναι.
Feneſtratus, θυρεοδωτός.
Feniculum, μάραθρον.
Fera, θὴρ, θηρὸς, θηρίον.
Feracitas, ἐυφορία, πολυκαρπία.
Feralia dicta, βαρεῖα ὕβρεις.
Feralis, νεκύσιος, ὀπτάφιος.
Feralis ara, θανατηφόρος.
Ferax, fertilis, ἐυφορος, καρποφόρος.
Ferculum, ἔδεσμα, παράθεσις, φορεῖον.
Fere, μικρὰ δεῖν, ὀλίγα δεῖν, ὡς ὅπι τὸ πολύ.
Feretrum, φέρεσθον, σορὸς, ἡ.
Feriæ, ἑορταὶ, τελεταὶ, αἱ ἑορτάσιμοι ἡμέραι.
Ferias agere, σχολὴν ἄγειν, ἑορτάζειν.
Ferina, τὸ θήρειον.
Ferinus, θήρειος, θηριώδης.
Ferio, percutio, τύπτω, πληγὰς δίδωμι, πλήσσω, βάλλω, παίω.
Fero, is, παίω, τύπτω.
Ferior, σχολάζω, σχολὴν ἄγω.
Feritas, ἀγριότης, θηριώδια.
Fermè, μικροῦ δεῖ, μονονχί, παρὰ μικρόν.
Fermento, ζυμόω.
Fermentum, ζύμη, ζύμωμα.
Fero, porto, φέρω, βαστάζω, aliquando tolero, ἀνέχω πολλὰ κακὰ· καρτερίᾳ λιμὸν, famem, ὑπομένω.
Præ me Fero, δηλόω, ἐνδείκνυμι.
Ferocia, ἀγριότης, θρᾶσος, εος, τό.
Ferocio, is, ἀγριαίνομαι, ἀγριαίνομαι.
Ferocitas, θρᾶσος.
Ferociter, ἀγρίως.
Ferox, ἄγριος, θηριώδης.
Ferramenta, ἐργαλεῖα, σιδηρᾶ.
Ferramentum, τὸ σιδήρεον, χάλκωμα.
Ferrarius, σιδηρικός.
Ferre æquo animo, φέρειν καλῶς.
Ferre graviter, χαλεπῶς φέρω, ἀγανακτεῖν ὅτι τοῖς παροῦσι, præsentem statum.
Ferre suffragium, λαγχάνειν ψῆφον.
Ferreus, σιδήρεος, σιδηρᾶς.
Ferrugineum, γλαυκὸν, κυάνεον.
Ferrugineus, σιδηροειδὴς.
Ferrugo, ἰὸς σιδήρου.
Ferrum, σίδηρος.
Ferrum durum, στόμωμα.
Ferrumen, στόμωμα.
Ferruminat, σμοῖ.
Ferrumino, συνάπτω, συγκολλάω.
Fertilis, εὔφορος, πολύφορος.
Fertilitas, εὐθηνία, ἐυφορία, πολυφορία.
Fertiliter, ἐυφόρως.
Fervens, ζέων.
Ferventer & Fervidè, θερμαινόντως.
Ferveo & Ferveſco, ζέω, ζέχω.
Fervidus, θερμός.
Ferula, νάρθηξ, ῥάβδος.
Fervor, ζέσις, βρασμός.
Ferus, θηριώδης, ἄγριος.
Feſſus, ἀπειρηκὼς, ότος, ὁ, καπάτος.
Feſtinanter, διὰ σπουδῆς, μὴ σπουδῆς.
Feſtinatio, σπουδὴ, ἔπειξις.
Feſtinè, σπουδαίως, ταχέως.
Feſtino, σπεύδω πρός τινα, ὀπισπεύδω, ἐπείγω.
Feſtinus, ταχὺς, σπουδαῖος.
Feſtivè, περιττῶς, χαριέντως.
Feſtivi ludi, ἱερομηνία.
Feſtivitas, ἀστεῖσμος, εὐτραπελία.
Feſtivo, ἑορτάζω.
Feſtivus, ἀστεῖος, εὐτράπελος.
Feſtuca, τὸ κάρφος, ῥύμαγον.
Feſtuna, ἑορτή.
Feſtum celebro, ἄγω πομπὴν ἑορτήν.
Feſtus, a, um, ἑορτάσιμος.
Filer, κάλως, ορος, ὁ.
Fibra, λοβὸς ἥπατος.
Fibræ, ἶνες, λοβοί.
Fibula, πόρπη, περόνη.
Fibulo, πο πάω, περονάω.
Ficarius, συκόφιλος.
Ficedula, ἡ συκαλίς, ίδος.
Ficetum, συκῶν.
Ficoſus, συκώδης.
Fidè, πεπλασμένως.
Fictile, κεράμιον, ὀστράκινον.
Fictilia vata, κεράμια, ὀστράκινα.
Fictilis, πλαστὸς, ὀστράκινος.
Fictio, ποίησις, πλάσις, πλάσμα.
Fidi ius, πλασματώδης.
Fictor, ποιητὴς, πλάστης.
Fictrix, πλάστρια, ποιήτρια.
Fictus, πεπλασμένος, πλαστός.
Ficulnus, ficulneus, σύκινος, ἐρείνεος.
Ficus, συκῆ, arbor: σῦκον, τὸ, fructus.
Fide bonâ, ἐυνοημένως.
Fide dignus, ἀξιόπιστος.
Fidei promiſſor, πίστεως ἐγγυητής.
Fidejubeo, ἐγγυάομαι
Fidejuſſor, μεσεγγυητὴς, ἐγγυητὴς.
Fidelia, κεράμιον ἀγγείου, λοπὰς, χύτρα.
Fidelis, πιστὸς, θῶρηξ, ἔμπυος.
Fidelitas, τὸ πιστὸν, πιστότης.
Fidem dare, ἐγγυᾶν, ἐπαγγέλλεσθαι.
Fidem dare & accipere, πίστιν δίδοναι καὶ δέχεσθαι.
Fidem non habeo, ἀπιστεῖν τινι.
Fidem violare, παραβαίνειν τὰς πίστεις.
Fides, πίστις, εως, ἡ.
Fides publica, ἀσφάλεια, βεβαίωσις.
Fides, fidium, χορδὴ, κιθάρα.
Fidibus canere, κιθαρίζειν, κιθαρῳδεῖν.
Fidicen, κιθαρῳδὸς, κιθαριστής.
Fidicula, τὸ λυρίον.
Fiduciæ, ὁ κύφων.
Fidiſſimi vades, ἐγγυηταί.
Fido, πίστευθε ὅτι παῦ θεοῦ, ὅτι τῶν θεῶν, Deo, θαῤῥέω.
Fiducia, πεποίθησις, θάρσος.
Fiduciatus, ὑποτεθεμένος.
Fidus, πιστὸς, ἀξιόπιστος.
Figit, πήγνει.
Figmentum, τὸ πλάσμα.
Figo, πήγνυμι, ἐρείδω, παχύνω.
Figularis, κεραμικὸς, κεραμικός.
Figularis rota, τροχὸς τῆς κεραμικῆς.
Figulus, κεραμεὺς, πλάστης.
Figura, τὸ σχῆμα, τύπος.
Figuratio, σχηματισμός.
Figuro, σχηματίζω, πλάττω.
Fila aranei, τὰ ἀράχνια.
Filia, θυγάτηρ.
Filiola, τὸ θυγάτριον, τὸ παιδίον θήλυ.
Filiolus, τεκνίον, υἱδίον, παιδίον.
Filius, υἱὸς, ὁ, τέκνον, παῖς, ὁ.
Filius familias, ὑπεξούσιος.
Filix, πτέρις.
Filum, νῆμα, τὸ· ασμάρτη, ῥάμμα, τὸ.
Fimbria, κρασπεδὸν, θύσανος, κροσσός.
Fimbriatus, θυσανόεις, κρωσσωτός.
Fimetum, κοπρών, ὁ.
Fimus, κόπρος, ὁ, ἡ, σκύβαλον.
Finalis, τελευταῖος.
Findo, σχίζω, σω, διαῤῥήσσω, ῥήγνυμι.
Sine Fine, διὰ βίε, φιλωσικῶς.
Finem facio, ὀπτίθημι τὸ τέλος, ὀπτίθημι τὸν κολοφῶνα.
Fingo, πλάττω, ὑποκρίνομαι· pro ſimulare, πρασποιέομαι, εῖ) φίλος.
Finio, τελέω π, τελευτάω λόγον.
Finire vitam, καταλύειν τὸν βίον.
Finis, τὸ τέλος, τὸ πέρας, τελευτὴ, τέρμα.
Finitimus, πρόσορος, ὅμορος, πέριοικος.
Finitiva, ὁριστικὴ.
Finitum, ἀφισμένον.
Fio, fis, γίνομαι & γίγνομαι, ὑπάρχω.
Fit, pro evenit, συμβαίνει.
Fiat, γένοιτο.
Fieri poteſt, ἐνδέχεται, ὄντα, δυνατόν ὄν.
Fieri non poteſt, quin, ὅπως οὐκ ὀφὶν, ὅπως ἐκ ὄντα.
Firmamentum, στέλεμα, ἔρεισμα.
Firmè & firmiter, βεβαίως, στερεῶς.
Firmitas, βεβαιότης, ἀσφάλεια, στερεότης.
Firmo, στερεόω, καθίσημι, στηρίζω.
Firmus, ſtabilis, βέβαιος, στερεὸς, ἑδραῖος.
Fiſcella, σίφη, παλαρίσκος, pro capiſtro, φιμός.
Fiſcus, ærarium, φίσκος, ταμεῖον.
Fiſſilis χασός.
Fiſſio, χίασις.
Fiſſura, χασμὴ, τὸ χίσμα, ῥαγάς.
Fiſtuco, as. ἐδαφίζω.
Fiſtula, σύριγξ, δόναξ. αὐλὸς.
Fiſtulâ cano, συρίζω, ἴσσω vel ίττω.
Fiſtularis, συριγώδης.
Fiſtulatio, συρίγμός.
Fiſtulator, συρικτὴς, αὐλητὴρ.
Fiſtuloſus. συριγώδης.
Fixus, πεπηγὼς, πατός.
Flabellum, & flabrum, πτύον, ῥαπίδιον.
Flacceſco, χαλάω, μαραίνομαι.
Flaccidias, μάρανσις, μαρασμός.
Flaccidus, χαλαρὸς, σαθρός.
Flagello, μαστίζω ῥαπίζω σε, μαστιγόω.
Flagellum, μάστιξ, ἡ.
Flagitioſus, μοχθηρὸς, ὑβριστὴς, πονηρός.
Flagitium, μοχθηρία, πονηρία, ὕβρις.
Flagitium admittere, διαφθείρειν πονηρίαν, ἐργάζεσθαι κακά.
Flagito, ἐνοχλέω, ἐξαιτέω.
Flagrantia, φλογμὸς, ὁ, καῦμα.
Flagrare deſiderio, πόθεῖν τινα, vel π, ὀπιπόθεῖν π.
Flagro, φλέγομαι, dativ. καίομαι.
Flagrum, σκύτος.
Flamen, inis, ἱερεύς.
Flaminius, πέπλος.
Flamma, ἡ φλὸξ.
Flammeus, φλογώεις, φλογερός.
Flator, αὐλητὴς.
Flammivomus. πυρεκβόλος.
Flatulentus, πνευματώδης, πεμφιγώδης.
Flatus, πνοὴ.
Flaveo, ξανθίζω, πυῤῥίζω.
Flaveſcit, πεπαίνεται.
Flaveſco, ξανθίζομαι.
Flavus, ξανθὸς, πυῤῥός.
Flebilis, πολύδακρυς, δακρυώδης, θρηνώδης.
Flecto, κάμπτω, γνάπτω, ἀγκυλόω.
Flendus, θρηνητέος, κλαυστέος.
Fleo, κλαίω, ὀλύρομαί τινα, πενθέω τινα.
Fletus, κλαυθμὸς, θρῆνος, ὀλυρμός.
Flexibilis, καμπύλος, λυγώδης.
Flexilis, λυγώδης.

Flexio,

Flexio, κάμψις, καμπή.
Flexuosus, καμπύλος.
Flexura, καμπή.
Flexus, ûs, καμπὴ, κάμψις.
Flo, spiro, πέω, φυσάω.
Fl ecifacio, ἱλιγρόους ἔχειν ποιῶ, ἀμβλύνειν ποιῶ, ὀδηνὸς ποιῶμαι.
Floccus, κρόκις, κναφάγιον.
Floces vini, ἔμφυλα.
Floralia, ἀνθηφόρια.
Floreo, ἀνθέω· eniteo, ἀκμάζω, εὐδαιμονέω, εὐτυχέω.
Flores colligo, ἀποανθίζω, ἀνθολογεῖν.
Floridus, ἀνθηρὸς, ἀνθηρός.
Florifertum, ἀνθοφορία.
Flos, oris, ἄνθος, τὸ· ἄνθη, ἡ.
Flos ætatis, τὸ τῆ ἀκμῆς ἄνθος.
Floſculus, τὸ ἀνθύλιον.
Fluctio, ῥεύμα.
Fluctuatio, κύμωσις, ἡ· κυμάτωσις.
Fluctuo, & fluctuor, κυμαίζεσθαι, κυματοῦσθαι, per Metaph. ταρασσεσθαι, ἐν ἀπορίᾳ γίνεσθαι.
Fluctuoſus, κυματώδης.
Fluctus, κῦμα, τό.
Fluentum, ῥεῖθρον, ῥεῦμα, τό.
Fluidus, ῥοώδεις, καταῤῥύτος.
Fluito, ὑποπλάζω.
Flumen, ὁ ποταμός.
Flumineus, ποτάμιος.
Fluo, ῥέω, καταῤῥέω, ναέω, μύρω, ἐκχέω.
Fluvialis, fluviatilis, fluviaticus, ποτάμιος.
Flavius, ποταμίς.
Fluxio, ῥοὴ, διαῤῥοια.
Fluxus, a, um, ῥοώδης, ῥυτός· & pro momentaneo, ὀλιγοχρόνιος.
Fluxus, ûs, ῥεῦμα, ῥεῦσις, ῥοή.
Focale, is, περιτραχήλιον.
Focillo, or, σαλαμβάνω.
Foculus, ἐχάριον.
Focus, ἑστία, ἐστία.
Fodico, τύπω, σκαλίζω.
Fodina, μίτυμον, μετάλλευμα.
Fodio, ὀρύττω, σκάπτω.
Fœculentus, τρυγώδης.
Fœcunda, ὀυτεκνοῦσα.
Fœcunditas, εὐτεκνία, πολυγονία, εὐφορία.
Fœcundo, παίνω, γόνιμον ποιῶ.
Fœcundus, ἴυφορος, ἔγκαρπος, ἔυτοκος.
Fœdera facere, ferire, ποιεῖσθαι συνθήκας περὶ τινος, cum aliquo.
Fœderati, ὑπάσπονδοι, σύμμαχοι.
Fœdifragus, παράσπονδος, ἄσπονδος.
Fœditas, τὸ αἰσχρὸν, αἰσχρότης, ἡ.
Fœdo, μολύνω, μιαίνω.
Fœdus, συνθήκη, σπονδή.
Fœdus rumpere, παρασπονδεῖν.
Fœdus, a, um, deformis, αἰσχρὸς, δυσχήμων.
Fœmina, γυνὴ, θήλεια, θῆλυ.
Fœminæus, θηλυκὸς, θηλυδρίας.
Fœneratio, δανεισμὸς, ὁ· δάνεισμα.
Fœnerator, δανειστὴς, ὁ· τοκιστής.
Fœnero, & fœneror, δανείζω τινί τι.
Fœniculum, τὸ μάραθρον.
Fœnile, χορτοδοχεῖον.
Fœnisecium, χορτοκοπία.
Fœnogræcum, τηλις.
Fœnum, χόρτος, ὁ· κάρφη.
Fœnus, τόκος, ὁ· δάνειον, δάνεισμα.
Fœteo, σύνθω, μυδάω, κακῶς ὄζω.
Fœtidus, δυσώδης, βρομώδης, ὁ καὶ ἡ.
Fœtifico, γονοποιῶ.
Fœtor, δυσωδία κακοδία.
Fœtura, χύσις, τὸ· γονή.
Fœtus, ûs, γονὴ, ἔκγονον, σπερμή.
Fœtus, a, um, ἔγκυος.
Foliosus, φυλλώδης, ὁ καὶ ἡ· πολύφυλλος.
Folium, φύλλον, πέτηλον.
Folliculus, θυλάκιον, φυσκίον.
Folles fabriles, φυσάλατοι.
Follis, φῦσα, κάρυκος.
Follis luporum, λέπυρα.
Fomentatio, θάλψις.
Fomenta me, καταντλησόν μέ.
Fomento, καταντλῶ.
Fomentum, θαλπτήριον, θάλψις.
Fomes, ὑπόκαυμα, ἴναυσμα, ζάπυρον, τὸ, φρύγανον.
Fons, πηγὴ, κρουνὸς.
Fontanus, πηγαῖος, κρουναῖος.
Fonticulus, πηγίδιον.
Fora venalium, τὰς διαποπήσεις.
Foramen, ὀπὴ, πόρος, τρύπημα, τρῆμα.
Foramen, auris, κυφέλη, ἡ.
Foraminoſus, τρηματώδης.
Foras, ἔξω, ἐκτὸς, θύραζε.
Forceps, πυράγρα, λαβὶς, ἰδος.
Forda, βοῦς ἐξικύμων, ἡ ἔγκυος.
Fore, ἔσεσθαι.
Forem, fores, foret, χρυσίμω.
Forenſis, ἀγοραῖος, δικανικὸς.
Fores, θύρα, θυρίδες, θυρώματα.
Fores aperire, τὴν θύραν ἀνοίγειν.
Forfex, ψαλὶς, ὀδοντάγρα, πυράκμων.
Forficatio, ψαλίδωμα.
Forfices, ψαλίδες.
Fori, καταγράματα.
Forica, ἀφεδρωτήριον.
Foricula, θυρία.
Forinfecus, θύραθεν, ἔξωθεν.
Forio, ris, ὑποσκυλάζω.
Foris, ἔξωθεν, θύραθεν.
Forma, ἰδία, μορφὴ, χρῶμα, τὸ, τύπος.
Formatio, μόρφωμα, πλάσις, τύπωσις.
Formator, πλάστης, ὁ, εἰδωποιός.
Formica, μύρμηξ, ἡ.
Formicatio, μυρμηκίασις.
Formicula, μυρμήκιον.
Formidabilis, φρικτὸς, ὁ, φοβερὸς, ὁ.
Formido, inis, φόβος, ὁ, δέος, τὸ· φρίκη.
Formido, metuo, φοβέω τινα, ὑποδειλιάω, πτήσσω.
Formidoloſus, φοβερὸς, καταφόβος, φοβερός.
Formidoloſus ſum, φοβερὸς γίνομαι.
Formo, σχηματίζω τι, τυπόω, μορφόω.
Formoſitas, εὐμορφία, κάλλος, εὐειδία.
Formoſus, εὐειδὴς, εὔμορφος, εὐχήμων, ἀρτίος, καλός.
Formula, σχημάτιον, γραμμάτειον.
Fornax, κάμινος, ὁ καὶ ἡ· βάνος, ου, ὁ.
Fornicatio, πορνεία.
Fornico, as, καμαρόω.
Fornicor, πορνεύω, πορνεύομαι.
Fornix, icis, καμάρα, & pro lupanari, πορνεῖον.
Fors, ἡ τύχη, δαίμων.
Forſan, forſitan, ἴσως, τυχὸν, τάχα που.
Fortaſſis, ἴσως.
Fortè fortunâ, ἐκ τύχης, ἴσως, ἀπὸ τύχης, διὰ τύχην, κατὰ τύχην.
Fortè, ἴσως, τυχὸν, συμβαίνον.
Fortia facta, ἀριστεῖα.
Fortifico, ἰσχυρίζω, διασφιγίζομαι, κραταιόω.
Fortis, ἀνδρεῖος, ἰσχυρὸς, κραταιός.
Fortiſſimus, ἀνδρειότατος, ἄριστος.
Fortiter, ἐυ, γενναίως, ἰσχυρῶς.
Fortitudo, ἀνδρεία, ἀνδρότης, ἰσχύς.
Fortuito, ἀπὸ τύχης, διὰ τύχην.
Fortuitus, τυχηρὸς, τυχαῖος.
Fortuna, τύχη, δαίμων, κλῆρος.
Fortuna proſpera, εὐδαιμονία, εὐτυχία, εὐκληρία, εὐπολία.
Fortunâ proſpera uti, ἐυ πράττειν, vel καλῶς πράττειν, εὐτυχεῖν, δαιμονᾶν.
Fortuna adverſa, ἀτυχία, δυσχία.
adverſâ Fortunâ uti, ἀτυχεῖν ἐν τινι.
Fortunatus, εὐτυχὴς, εὐδαίμων, μακάριος, ἴυκληρος.
Fortuno, ὀλβιάζω.
Foruli, θυλάκια.
Forum, ἀγορὰ, πωλητήριον.
Forum judiciale, δικαστήριον.
Foſſa, τάφρος, ἡ· λάκκος, διώρυξ.
Foſſilis, ὀρυκτὸς.
Foſſio, ὄρυγμα, διωρυχὴ.
Foſſor, σκαπάνη, ὀρυκτὴρ.
Foſſula, ὄρυγμα.
Fotus particip. θαλφθείς.
Fotus, πυρίασις, πεῖσις, πεῖσμα.
Fovea, βόθυνος, βόθρος, τάφρος, ἡ, ῥόμφαία.
Foveo, θάλπω, πυριάω.
Fractio, κάταγμα, τό· κλάσις.
Fractura, κλάσις, συώτειμμα.
Fractus, a, um, κεκλασμένος, καταγώς.
Fræno, χαλινόω.
Frænum, χαλινὸς, ὁ.
Fraga, orum, τὰ κάμαρα.
Fragilis, ψαθυρὸς, ἐυθραυστος, θραυστός.
Fragilitas, τὸ ἐυθραυστον, ψαθυρότης.
Fragiliter, ψαθυρῶς.
Fragmen & fragmentum, κλάσμα, θραῦσμα.
Fragor, κτύπος, ου, ὁ, πάταγος, ὁ.
Fragrans, ἐυοσμος, ἐυώδης.
Fragrantia, ἐυωδία, τὸ ἐυῶδες.
Fragro, ὄζω, ἐυωδιάζομαι.
Framea, ἡ ῥομφαία.
Frangere navem, ναυαγεῖν τὸ πλοῖον.
Frangi animo, ὑπακούω τῇ γνώμῃ.
Frango, κλάω, ὑπερρήγνυμι, θλάω.
Frater, ἀδελφὸς, κασίγνητος.
Frater patruelis, ἀνεψιός.
Frater uterinus, ὁμογάστριος ἀδελφός.
Fraterculus, ἀδελφίδιον, τό.
Fraterrè, ἀδελφῶν δίκαιον.
Fraternitas, ἀδελφότης.
Fraternus, ἀδελφικὸς, ἀδελφός.
Fratricida, ἀδελφοκτόνος.
Fratrueles, ἀδελφιδοῦς.
Fraudator, ὑποστρηνὴς, συλητὴς.
Fraudatores, κακοῦργοι.
ſine Fraude, ἀδόλως, ἐντὸς ἀπάτης.
Fraudo, ὑποστρίφω, ὑξαπατάω, παρεκκόπτω, παρακρούω.
Fraudulenter, ἀπατηλικῶς, δολερῶς.
Fraudulentia, ἀπάτη, πανουργία.
Fraudulentus, ἀπατηλὸς, δολερός.
Fraus, ἀπάτη, βλάβη, πανουργία.
Fraxineus, μελίνεος.
Fraxinus, μελία.
Fremebundus, φρυάττων.

Fremens,

Fremens, βρυχώμενος.
Fremitus, βρόμος, ὄρυμος, φρύαγμα.
Fremo, ἐμβρέμομαι, φρυάττω.
Frendeo, βρύχω τοὺς ὀδόντας.
Frequens, συχνὸς, θαμινὸς, πυκνός.
Frequenter, ἀεὶ & αἰεὶ, συχνῶς, πολλάκις.
Frequentia, πλῆθος, τό· σύλλογος.
Frequentia hominum, πολυανθρωπία.
Frequento, φοιτάω εἰς τὸ διδασκαλεῖον, scholam: πολὺς διατρίβω.
Fretum, πορθμὸς, σωσχὴ ἁλὸς, πέλαγος, τό.
Fretus, confisus, πεποιθὼς, πεθαρρηκώς.
Friabilis, εὐθραυστος, ψαθυρός.
Frico, ψώχω, ἀναπεράω.
Fricatus, fricatio, τρῖψις, ὄφπεμμα.
Fricatus, a, um, τηγανωθείς.
Frigefacio, ψύχω.
Frigeo, ῥίγῶ & ῥιγέω· καταψύχομαι.
Frigefco, ὑποψύχομαι, καταψύχομαι.
Frigidarium, ὑδροψύγιον.
Frigidè, ψυχρῶς.
Frigiditas, ψυχρότης.
Frigidulus, ὑποψυχρὸς.
Frigidus, ψυχρὸς, ὁ.
Frigo, φρύγω π, τηγανίζω.
Frigus, oris, το κρύος, τὸ ψύχος, τὸ ῥῖγος.
Frigoris valde patiens, ἀψυχείμερος.
Frigo, rere, λεπτοποιέω, λεπτύνω, θραύω.
Frigus intenfum, κρυμὸς, ὁ.
Frigus facilè fentiens, εὐψεπὴς.
Fritillum, πυξὶς.
Fritillus, πύργος, ὁ.
Frivolus, ψυχρολόγος, φλυαρός.
Frixorium, φρύγανον.
Frondator, κλαδάγλης, φυλλοκοπῶν.
Frondatio, φύλλισις.
Frondentibus, χλοερῆς, φυλλάδεσιν.
Frondeo, φυλλοφορίαω, ὑποφυλλίζω.
Frondo, as, φυλλοφυέω.
Frondofus, πολύφυλλος, φυλλάδης.
Frons, frondis, φύλλον, πέταλον, κλάδος, ε, ὁ.
Frons, frontis, μέτωπον.
Frontale, κεφαλάρμιον, ὑπαρμετώπιον.
Frontem contrahere, τὸ μέτωπον ἀναστρέφειν.
Frontem exporrigere, τὸ μέτωπον χαλᾶν.
Fruct fera, καρποφόρος.
Fructum capere, ὑπολαμβάνω ἀγαθὸν ἀπό, ex eâ re fructus.
Fructum fero, ὑπικαρπίζομαι.
Fructuofus, πολύκαρπος, ἐγκαρπος.
Fructus, καρπός.
Fructus maturus, immaturus, καρπὸς ὥρεμος, ἄωρος.
Fructus autumnales, ὀπωρισμός.
Fructus decerpo, ὀνκαρπίζω, ὀπωρίζω.
Frugalis, χρηστὸς, σώφρων, ἐγκρατὴς.
Frugalitas, δυτέλεια, σωφροσύνη.
Frugaliter, σωφρόνως, ἐγκρατῶς, δυτελῶς.
ad Frugem bonam redire, χρηστὸν αὖθις γίνεσθαι.
Fruges, καρποὶ, ὀπικαρπία.
Frugi, χρηστὸς, σώφρων.
Frugifer, καρποφόρος, ἔυκαρπος.
nullius Frugis, ἄχρηστος, ἀχρεῖος.
ruiscor. καρπὸν μαι.
Fruitio, ὀπόλαυσις.
Fruitur, ὀνίσκει).
Frumentaceus, σπικὸς.
Frumentarius mercator, σιτοκάπηλος, σιτοπώλης.
Frumentatio, σιτολογία, ὀπισπισμὸς, σίτησις, σιτωνία.
Frumentator, σιτολόγος, σιτώνης.
Frumentor, σιτολογέω, ὀπισπίζομαι, σιτωνέω.
Frumentum, σῖτος, ὁ.
Frumentum metiri, σιτομετρεῖν.
Fruor, ὀπολαύω τῆς ἀγαθῶν, bonis: ὀπιτυγχάνω, cum genit.
Fruftatim, κατὰ μέρη.
Fruftra, μάτην, ματαίως, εἰκῆ, ἀτέλεστα.
Fruftra conari, ματαιοπονεῖν.
Fruftratio, ἀπάτη, ὄντυφλυμα, ὑαθύμησις.
Fruftro, ψιθύρομαί σε, ὑξαπατάω, ὀπατυγχάνω.
Fruftror, ὀπατυγχάνω τῆς ἐλπίδος, ψιθυρίζω τὴν ἐλπίδα.
Fruftulum, ψωμίον, τεμάχιον.
Fruftum, τεμάχιον, ψωμὸς, θραῦσμα.
Frutetum, θαμναν, τὸ ὕλημα.
Frutex, θάμνος, ὁ
Fruticefcere, θαμνᾶδη.
Fruticetum, θαμνώδης τόπος.
Frutico, θαμνίζω, θάμνες φύω.
Fruticofus, θαμνώδης.
Fucatio, βαφὴ.
Fucatur, βάπτει).
Fucatus, φυκαθείς.
Fuco, onis, ἐρυθρόμυκος, ἐρυθρόμυκος.
Fuco, as, φυκόω.
fine Fuco, ἀδόλως, ἁπλάστως.
Fucum alicui facere, φενακίζειν τινα.
Fucus, φύκος, εος, τό· pro fraude, φενακισμὸς, ὁ.
Fucus, pro ape fine ſpiculo, ὁ κηφὴν, ῆνος.
Fuga, φυγὴ, ἀναφυγὴ, φύξις.
Fugæ facilitas, ſeu commoditas, εὐφυγία.
in Fugam vertere, τρέπειν εἰς φυγήν.
Fugalia, φύξια.
Fugam adorno, βελόω τὴν ὀπόδρασιν.
Fugax, φυγάδικὸς, φυγὰς, δρασπέτης.
Fugio, φεύγω, διαφεύγω εὖ κινδύνους, pericula: pro latere, λανθάνειν.
Fugitivus, δρασπέτης, φυγάς.
Fugito, δρασπέτεύω.
Fugo, φυγαδεύω ἐκ τῆ πόλεως· τροπὴν ποιῆσαι τῶν πολεμίων, hoſtes: διώκω.
Fui, ὦν, ἐγενόμην.
Fulcimentum, ἔρεισμα, τὸ· στήριγμα.
Fulcio, ἐρείδω, στηρίζω.
Fulcit, ὑπερδοῦ.
Fulcrum, ὑποστήριγμα, ἔρεισμα.
Fulcrum tori, ſive pes lecti, ἐρμίνιον· ἐρμὶν, ῖνος, ὁ.
Fulcrum, ἀνάκλιτον.
Fulgeo, ἀπαυγάζω, στίλβω, σελαγίζω.
Fulgetrum, ἀστραπὴ, στεροπὴ.
Fulgidus, στλπνός.
Fulgor, στίλος, ος, τό· αὐγὴ, ῆς, ἡ.
Fulgores, λαμπηδόνες.
Fulgur, ἀστραπὴ, στεροπὴ.
Fulguratio, ἀστραπὴ.
Fulguro, ἀστράπτω, ἀπαστράπτω.
Fulica, ἐρωδιὸς, ὁ, λάρος, ἡ φάκαξις.
Fuligo, λιγνὺς, λιγνώδης.
Fuligo, λιγνὺς, καπνὸς, ἄσβολος, ἡ· αἰθάλη.
Fullo, γναφεὺς.
Fullonia, γναφεῖον, & γναφήϊον.
Fulmen, κεραυνὸς, ὁ.
Fulmine ictus, κεραυνίας, ὁ· κεραυνοβοληθείς.
Fulmineus, κεραυνίος.
Fulmino, κεραυνόω, κεραυνοβολέω.
Fulura, ἅρμα.
Fulvus, κιρρὸς, ὲ, ὁ· πυρρὸς, ξανθὸς.
Fumarium, κάπνη, καπνοδόχη.
Fumidus, καπνώδης.
Fumifico, ὑποπυρέμμαι.
Fumigo, καπνίζω.
Fumo, καπνίζω, καπνὸν ἀναδίδωμι.
Fumofus, καπνώδης, φολόεις.
Fumus, καπνὸς, ὁ, φλὸξ, ὁ.
Funale, λαμπὰς, λαμπάδιον.
Funalia, δᾳλοί.
Funambuli, κηλοβάται.
Funambulus, ὠιονοβάτης.
Funcio, ἀπέρχα, ὀπιτελέσπις.
Functus, τελέσας, εὐρήσας, τυχών.
Funda, σφενδόνη.
ſine Fundamento, ἀθεμέλιος.
Fundamentum, θεμέλιον, βάσις.
Fundamentum jacere, καταβάλλεσθαι θεμέλιον.
Fundatus, τεθεμελιωμένος.
Funditus, ἁρδὴν, εἰς ἔδαφος, παντελῶς, ἐκ θεμελίων, ἐκ βάθρων.
Fundo, as, θεμελιόω, καταφερβάλλω.
Fundo, is, ὑπχέω, στεγνόω, καταχέω, χωνεύω.
Fundo carens, ἀπυθμὴν.
Fundum, πυθμὴν, βένθος, τό· ἔδαφος, εος, τό.
Fundus, χωρίον, ἀγρός.
Funebris, ὀπιτάφιος, ὀπικήδειος, ἐνταφιος.
Funebris conclo, ὀπιτάφιος λόγος.
Funerale, ὀπικήδειον.
Funereus, ἐνταφιος, κήδειος.
Funero, ἐνταφιάζω, κηδεύω.
Funes nautici, πάγαμα, ὀπάγαμα, κάμηλος.
Funeſto, μιαίνω, ἀναγίζω, μιαφονέω.
Funeſtus, ὀλέθριος, ἐναγὴς.
Fungatur officiis, κέχρηται ὑφρικίοις.
Fungor officio, τὰ κεκθήκοντα ὀπιτελέω, φερασπίζω τὸ φερασπίκειν, ὀπιτελέω.
Fungofus, μυκητώδης.
Fungus, μύκης, ητος, & μύκης, ῆτος, ῥωλίτης.
Funiculus, χοινίκιον, κηλώδιον, σπάρτη.
Funis, χοῖνιξ, σπάρτος, ης, ὁ.
Funus, κηδεία, τάφος, πένθος.
Funus curo, κηδεύω τινα.
Funus efferre, ὑφέρειν νέκυν, vel ὀπιθανόντα.
prodire in Funus, εἰς τὸ κῆδος ἀπαντᾶν.
Fur, κλέπτης, κλοπεὺς, φώρ.
Fur balnearis, βαλανειοκλέπτης.
Furacitas, κλεπτοσύνη.
Furaciter, κλεπτικῶς.
Furax, ὀπικλοπος, κλεπτικός.
Furca, δίκρανον.
Furcifer, κύφων, ανος, ὁ, ζωοφορήμος.
Furens, ἐμμανὴς, μανικὸς.
Furenter, μανικῶς.
Furfur, πίτυρον.
Furfuraceus, πιτυρώδης.
Furfures, τὰ πίτυρα.
Furix, ἐριννὺς, ἀλάστορες, ὄμμυίδες.
Furialis, μανικώδης, ἐμπληκτικός.
Furibundus, ὑξιστάμενος, μανιώδης.
Furio, ἐκμαίνω.

Furiosus, μανιάδης, μανικὸς, οἰδιπλῆξ.
Furnaria, ἀρτοποιητική.
Furnarius panis, κλιβανίτης ἄρτος.
Furnus, κλίβανος, ἰπνός.
Furo, is, ere, μάινομαι, ἐνθουσιάζω, ἐμμανής εἰμι.
Furor, oris, μανία, ἢ ἐκ διανοίας παρεκφορά.
Furor, κλέπτω, κλοπεύω, συλεύω.
Furore corri, i, ἐκμανῆναι, ἐνθουσιάζειν.
Furtim, κλεμμαδὸν, λαθραίως, λάθρα.
Furtivus, κλοπιμαῖος, λαθραῖος.
Furtum, κλοπὴ, κλέμμα.
Furunculus, ὁ μικρὸς κλέπτης, δρυτίλω.
Furvus, niger, ὀργυᾶος, μέλας, ἀμαυρός.
Fusćina, δίκρανον, πεῖνα, ἰχθυόκεντρον.
Fusci, λιθοκόπος, μυλόχρης.
Fusè, χύδην.
Fusilis, χυτὸς, ῥυτὸς, χωνευτός.
Fusio, ὑλισμὸς, εἰσφορὰ, δημοσίαν.
Fusor, χωνεύτης.
Fusorius, χωνευτικός.
Fustigatus, βακλιδωτός.
Fustigo, μαστίγω.
Fustis, βάκτρον, ῥόπαλον, ξύλον.
Fusus, ἄτρακτος, κλωστήρ.
Futile, ἐυχυτον.
Futilis, χυδαῖος, φλυαρὸς, ἀδρανής.
Futilitas, φλυαρία, ματαιότης.
Futurus, a, um, γινησόμενος, ὁ μέλλων ἵστασθαι, ἐσόμενος.

G.

GÆsum, teli genus, γαισὸς, ὅ, ὁ.
Galea, κόρυς, λόφος, ὁ πύληξ, ηκος, ἡ· περικεφαλαία.
Galeâ tegi, κράνῃ σκέπεσθαι.
Galeatus, ὁ κορυσσής.
Galeola, κορύθιον.
Galericulum, πλίδιον, πλίσκος, φενάκη.
Galerita, κερυσσάλος, κόρυς.
Galerus, & Galerum, πέτασος, πίλημα.
Galla, κηκὶς, ίδος, ἡ.
Gallicula, προβάδες.
Gallicinium, ἀλεκτρυοφανία.
Gallina, ἀλεκτρὶς.
Gallina rustica, ἀπάγων.
Gallinaceus, ἀλεκτορικὸς, ὀρνίθειος.
Gallinago, ἀσκολόπας, ἀσκὸς, ὅ.
Gallinarium, ὀρνιθών.
Gallus, ἀλέκτωρ, ἀλεκτρυὼν, ὁ.
Gallus gallinaceus, ἡμερόφασσος.
Gammarus, ὁ ἀστακὸς.
Ganea, περνέιον.
Ganeo, λιχνεύω, καπηλεύω, λαποδιώτης, λίμβος, λαίμαργος.
Garcones, ἀσωτοι, γαστρίμαργοι, κραιπαλῶντες.
Gangræna, γάγγραινα, ης, ἡ.
Ganit, λαθιθῆ.
Gannio, κνυζάω & κνυζίω, ὑλακτίω.
Gannitus, κνυζηθμὸς, κνύζημα.
Gargarizo, γαργαρίζω.
Garrio, γαμψίλλομαι, φλυκρέω, λικρίω, ἀδολεσχέω, κωπίλλω.
Garrulitas, ἀδολεσχία, φλυαρία, μακρολογία.
Garrulus, ἀδολεσχὸς, λάλος, γαμψίλος.
Garum, τὸ γάρον.
Gaudeo, ὀπτηθέω τινι, ἥδομαι τύτοις, χαίρω.
Gaudere alienis malis, ὀπτηχαίρω ἐπὶ κακοῖς πνος.
Gaudium, χαρὰ, χάρμα, τὸ.
Gausape, ἀμφίμαλλον, βαφικὸν, παλλίον.
Gaza, γάζα, θησαυρός.
Gazophylacium, γαζοφυλάκιον.
Gehenna, γέεννα, ης, ἡ.
Gelasco, πήγνυμι.
Gelat, κρυώσαι, πήγνυ.
Gelatio, ἔκπηξις.
Gelatus, παγὲις, πεπειγμένος.
Gelida, παγάδη.
Gelidus, κρυερὸς, ψυχρός.
Gelo, as, κρυσταλλῶμαι, πήγνυμι.
Gelu, κρυμὸς, & κρυμὸς, κύος, εος, τό.
Gelu concrescere, πήγνυσθαι ὑπὸ τῦ κρύος.
Gemebundus, ὁ ὀδυρόμενος.
Gemellipara, δίδυμοτόκος, δίδυμοποιόσα.
Gemellus, δίδυμος, δίδυμος.
Geminatio, διπλασιασμὸς, δίδυμότης, ἐπαναδίπλωσις.
Gemino, διπλασιάζω, διπλόω.
Geminus, δίδυμος, διπλόος.
Gemisco, στένω ὀδύρομαί τινα, στενάζω.
Gemitus, στεναγμὸς.
Germa, λίθος, ἡ, διθάλασσον, ψηφίον.
Gemma in vitibus, ὀφθαλμὸς.
Gemmatum, ψηφωτὸν, διάλιθον.
Gemmeus, διάλιθος.
Gemmo, λιθίζω & de vite ὀφθαλμίζω.
Gemo, στένω, στένω ὀδύρομαί τινι, propter aliquid; ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι.
Gena, γένυς, ὑ· παρειὰ, γνάθος, ἡ.
Genæ, μῆλα, παρειαί.
Genealogia, γενεαλογία.
Gener, γαμβρὸς, ὁ.
Generalis, γενικὸς, καθολικός.
Generaliter, καθολικῶς γενικῶς.
Generare, ἀναγεννᾶσθαι.
Generatim, κατὰ γένη, γενικῶς.
Generatio, γένεσις, γενεά.
Genere ei proximus, ὁ ἐγγυτάτω γένους ὤν, ὁ ἐγγυτατα γένους.
Genere, seu parentibus, clarus, & nobilis, εὐπάτωρ, -ωρ, εὐπατρίδας, -ης, εὐγενεῖς.
Genero, πίκτω, fœmin. γένναω verò virorum.
Generosè, γενναίως.
Generositas, εὐγένεια, γενναιότης.
Generosus, γενναῖος, ὁ εὐγενής.
Genetivus, γένιμος, γενικὸς, γενικὴ πῶσις.
Genialis, γαμήλιος, γενικὸς, ἀφροδισιακή.
Genialiter, τρυφερῶς, ἱλαρῶς, ἑορταστικῶς.
Geniculatim, ὀπὶ τὰ γόνατα, κατὰ γόνυ, γονατηδὸν.
Geniculatus, πολυγόνατος, γονατώδης.
Geniculum, τὸ μικρὸν καὶ λεπτὸν γόνυ.
Genista, μυρίκη ἐδώδιμος φυτὸν.
Genitale, τὸ αἰδοῖον.
Genitalia, αἰδοῖα, τὰ γενητικὰ μόρια.
Genitalis, γενητικὸς, γενέθλιος, γόνιμος.
Genitor, γενέτης, γενετὴρ, γενέτωρ.
Genetrix, ἡ γενέτειρα.
Genitus, γεγενημένος, γενηθείς.
Genio indulgere, κατ' ἡδονὴν ποιεῖν.
Genius, ὁ δαίμων.
Gens, ἔθνος, γένεα· pro familiâ, φύλον.
Gentiles, ἔλληνες, οἱ ἔξωθεν.
Gentilis, ἐθνικὸς, ἐκ φύλου.
Genu, γόνυ, ἄλος, τό.
Genuarius, γονυπλὴς.
Genua flecto, γονάζομαι, γονυπλία.
Genuini, στερεγνήσιοι.
Genuinus, γνήσιος.
Genus, γένος, τό.
Geographia, ἡ γεωγραφία.
Geographus, γεώγραφος.
Geometra, γεωμέτρης.
Geometria, γεωμετρία.
Geometrice, γεωμετρικῶς.
Geometricus, ὁ γεωμετρικός.
Germana soror, ἀυτογάστρη γνησία.
Germanè, id est, syncerè, ἀδελφικῶς, γνησίως.
Germania, Γερμανία.
Germanitas, γνησιότης, ἀδελφότης.
Germanus, Γερμανός.
Germanus frater, ὁμοπάτωρ, ὁμοπάτωρ, αὐτάδελφος.
Germen, ὁ βλαστὸς, γένημα, τὸ, σπορά.
Germinatio, βλάστησις, ἔκφυσις.
Germino, βλαστάνω, ἐκβλαστάνω.
Gero, κομίζω, φέρω, pro administro, θεράτην τὰ τῆ πόλεως, περίχω ἐμαυτὸν δίκαιον, gero me honestè.
Gerræ, εἰλῆποδες.
Gerro, φλυαρὸς, ληρῶδης, ἀδόλεσχος.
Gerrones, χρεῖαι, θεραπτῆρες.
Gestatus, ὁ φορεὺς, ὁ φορτηγός.
Gesta, res gesta, αἱ πραξεις, τὰ πεπραγμένα.
Gestamen, φόρημα, χῆμα, χῆμα.
Gestare in utero, φέρειν ἐν γαστρὶ.
Gestatio, φορὰ, ἡ.
Gestatur, γυμνάζεται.
Gesticularius, μιμητικὸς.
Gesticulator, μίμος, χορὸς.
Gesticulor, χορεύω μέω.
Gesticulosus, ὑποκριτικὸς, χορευτικός.
Gestio, is, ivi, γαυριάω· cum dativ. pro cupere, προθυμοῦμαι τὰ δίκαια, ὁρμάω.
Gesto, κομίζω, φέρω δακτύλιον, annulum, περιφέρω.
Gestor, φορεὺς, γυμναστής.
Gestus, ûs, τὸ χῆμα, ὑπόκρισις, χρόησις.
Gibberosus, κυρτὸς, δίκυρτος.
Gibbus, κύρτωμα, κύφωσις, ὕβαμα.
Gibbus, gibbosus, κυρτὸς, κυφός.
Giganteus, γιγάντειος, γιγαντῶδης.
Gigas, γίγας, αντος, ὁ.
Gigno, γεννάω, de viris: τίκτω, de mulieribus: φύω.
Gilerus gallinarum, ἄκρον τῆ ὀρνίθων.
Gilvus, κιρρός.
Gingiva, ἔγκλον.
Gingivæ, ὄλα, γόμφοι.
Girgillus, ῥόμβος.
Gingriunt, χλώσις ἐμποιοῦσιν.
Gingrum, φοινικώδης.
Glaber, ψιλὸς, λεῖος, φαλακρός.
Glabrescо, ψιλόομαι, μαδάω, φαλακρόομαι.
Glabro, ψιλόω, μαδίζω, φαλακρόω.
Glacialis, κρυμώδης, κρυερὸς, παγετώδης.
Glacies, κρύσταλλος, κρυμὸς, πάγος.

Glacio, as, πηγνύω.
Gladiator, μονομάχος, ἀθλητής.
Gladiatorium, μονομαχία.
Gladiatorius, μονομαχικός, ἀθλητικός.
Gladiolus, ξιφίδιον, μαχαιρίδιον.
Gladio confectus, ξιφοκτόνος.
Gladiosus, ξιφήρης.
Gladium conttringere, ζυμεῖν ξίφος, σπεῖν ξίφος, ξιφηλατεῖν.
Gladius, ξίφος, τό· μάχαιρα.
Glandatio, βδγάνισις.
Glandula, ἀδήν, ἔνος, ὁ.
Glandulosus, ἀδενώδης.
Glans, βάλανος, ἡ.
Glans unguentaria, βάλανος μυρεψική.
Glarea, ψηφὶς, ψάμμος, ἡ, πόπος χέρσος.
Glareola, ψαμμίον.
Glaucus, γλαυκός.
Gleba, βῶλος, ἡ· βᾶλαξ, ἡ.
Glebosus, βωλώδης, ἀδρόβωλος.
Glires, μυωξοί.
Glis, iris, ἐλειός.
Glisco, cresco, ἀυξάνω, ὀπτείνομαι.
Globo, σφαιρόω.
Globosus, σφαιρικὸς, σφαιροειδής.
Globulus, σφαιρίδιον.
Globus, σφαῖρα· pro multitudine hominum, σύστημα, τό.
Glocito, κακκάζω, κακκαβίζω.
Glomera, ἀγαθὶς, πολύπι.
Glomeratio, τρόμβωσις, εἰείλημα.
Glomero, εἰειλέω, τρομβόω, περιστρόβω.
Glomus, i, & eris, ἀγαθὶς, ίδος.
Gloria, δόξα, κλέος.
Gloriæ cupidus sum, ὀρέγομαι δόξης.
Gloriam consequi, ὀυκλείας τυχάνειν.
Gloriabundus, καυχηματίας.
Gloriatio, καύχησις, μεγαλοφροσύνη.
Glorifico, δοξολογέω τινα, ὀπκλείω.
Glorior, καυχάομαι ταύτῃ, αὐχέω, καυχάομαι ὅτι τινι, ob aliquam rem.
Gloriosè, ἐνκλεῶς, ἐνδόξως.
Gloriosus, ἔνδοξος, κλειτὸς, ἡ· ὄδοξος· pro ostentatore, ἀλαζών, κενόδοξος.
Glos, ἡ γάλας, τ γάλω, ἡ τὸ ἀνδρὸς ἀδρὴν.
Glossularum, λίξεων.
Glubo, ὀπολέπω, ὀποδέρω.
Gluma, ἔλυτρον, ἄχυρον, λέπυρον, κρίθης.
Gluten & glutinum, κόλλα, κος, ἡ.
Glutinatio, κόλλημα.
Glutinis instar tenax, ἐχέκολλος.
Glutino, κολλάω, συναπτω.
Glutinosus, κελλώδης.
Glutio, devoro, καταπίνω, γλύζω.
Gnarus, ὀπηδήμων, ἔμπειρος.
Gnatus, filius, υἱὸς, τὸ τέκνον.
Gnaviter, θρασικῶς, σπουδαίως.
Gnavus, strenuus, θρασικὸς, θρασυδειλος, ἐνεργὴς.
Gnomon, γνάμων.
Gobius, κωβιός.
Gossipium, πάμβαξ, ἐριοφόρον δένδρον.
Gracilesco, ἰσχναίνομαι, λεπτύνομαι.
Gracilis, tenuis, ἰσχνὸς, λεπτὸς, ὁ.
Gracilitas, ἰσχνότης, λεπτότης.
Graculus, κιρκιάς, ος, ὁ.
Gradarius, ὁ βαδίζων πορδύμβος.
Gradatim, βάδην, κλιμακηδόν.
Gradatio, κλίμαξ, ἡ.
Gradior, βαίνω, πορδύμην, ἐδέυμαι.
Gradus, βῆμα, ἀράβαθρον, κλίμαξ.
Græcè, ἑλλωτιστὶ, τῇ ἑλλωϊδι.
Græcia, ἀχαΐα, ἑλλάς.
Græcisso, ἑλλωϊζω.
Græcor, κωμάζω.
Græcus, ἕλλην, ἰων, ἑλλωνικὸς, ἀχαϊκός.
Grallæ, arum, καλοβατικὰ βάθρα.
Grallator, καλοβάτης.
Grallis incedere, σκαλοβατίζειν.
Gramen, πόα, χόρτος, χλόη.
Gramine seu fœno abundans, ἔυχορτος.
Gramineus, ὁ τ ἀγρώστεως, χλοηφόρος.
Graminosus, χορτώδης, ποώδης.
Grammatica, ἡ γραμματικὴ.
Grammaticè, γραμματικῶς.
Grammaticus, γραμματικός.
Granarium, σιτοφυλακεῖον, σιτοβολών.
Granatum, ἡ ῥοιὰ, vel ῥοά.
Grandævus, πολυετὴς, πολυέτης, πολυετὴς· de magnitudine μεγαλεῖος, ὁ.
Grando, inis, χάλαζα.
Granosus, κοκκώδης.
Granum, κόκκος, ὁ, χόνδρος, ου, ὁ.
Graphicè, γραφικῶς.
Graphicus, γραφικός.
Graphium, γραφεῖον.
Grassari, ἐπιρρεῖδην, βαδίζειν.
Grassatio, λαποδυσία, λῃστεία.
Grassator, λαποδύτης.
Grassor, ævio, κατασκήπτω εἰς τὴν πόλιν, λοποδυτέω τὴν Ἑλλάδα, in Græciam: ἐπέρχομαι.
Grassus, ὄλως, παχὺς, λιπαρός.
Gratè, ὀυχνωμόνως.
Grates, χάριτες.
Gratia, ἡ χάρις.
Gratiâ meâ, ἐμοὶ χάριν.
Gratiam habere, χάριν ἔχειν τινὶ ὑπέρ τινος, εἰδέναι χάριν τινὶ τόπου, χάριν πιθέναι.
Gratiam referre, ἀποδιδόναι τινὶ χάριν, ὑπέρ τινος.
Gratias agere, ὀυχαριστεῖν τινὶ ὑπέρ πάντων, pro omnibus: χάριν εἴδα.
Gratiæ, χάριτες.
Gratiæ deæ, χάριτες θεαί.
Gratificor, χαρίζομαί τινί τι, ἀρέσκω τινὶ ὀυεργέτης, χάριν δίδωμι.
Gratiarum actio, seu grata beneficiorum recordatio, ὀυχαριστία, & ὀυχαριστήριον.
Gratiosè, χαριέντως.
Gratiosus, χαρίεις, ἔυχαρις.
Gratis, ὠρεάν, ὠρέαν, ἀμισθί.
Gratitudo, ὀυχαριστία, ὀυγνωμοσύνη.
Gratuitò, ἀμισθί, καὶ ὠρεάν.
Gratuitus, ἄμισθος, ὠρέαν διδόμενος.
Gratulari, ὀπαχαίρειν.
Gratulatio, συχαρμα, φιλοφροσύνη.
Gratulor, συχαίρω σοι τάδε.
Gratum est, καθ' ἡδονὴν φαίνεται.
Gratum facio, gratificor, χαρίζομαί τινί τι.
Gratus, ὀυγνώμων, ἔυχαρις, idem quod acceptus, ἡδὺς, χαρίεις.
Gravatè, ἀκαιρίας, δυσχερῶς.
Gravatus, βεβαρυμμένος.
Gravatus somno, ὕπνῳ βαρυωθείς.
Gravedo, κόρυζα.
Graveolens, δυσώδης, βαρύζηλος.
Graveolentia, δυσωδία.
Graveſco, βαρυόμαι.
Gravia patior, δεινοπαθέω.
Gravida, ἔγκυος, ἐν γαστρὶ ἔχουσα.
Gravidæ, γυναῖκες βαρεῖαι.
Gravis, βαρὺς, εῖα, ὺ, & pro molesto, δεινὸς, βαρὺς, χαλεπὸς· item pro severo viro, σεμνός.
Gravis animo, βαρύθυμος, βαρύψυχος.
Graviſſimus, ἀνιμότατος, βαρύτατος.
Graviloquus, δεινολόγος.
Gravitas, βάρος, τό· βαρυτὴς· pro severitate, σεμνότης.
Gravitas orationis, δεινολογία.
Graviter, molestè, βαρέως, δυσχερῶς, χαλεπῶς, & cum auctoritate, σεμνῶς.
Graviter ferre, δυσχερίνειν· ἀγανακτέω τῷ θανάτῳ, mortem: χαλεπῶς ἔχειν.
Gravo, βαρύω, πίζω.
Gravor, βαρύομαι, δυσφορέομαι.
Gregarius, ἀγελαῖος, ἀγελάρχης, ποιμήν.
Gregatim, ἀγεληδόν· καθ' ἀγέλας.
Gremium, κόλπος.
Greſſus, ûs, τὸ βάδισμα, τὸ βῆμα, πορεία.
Grex, ἀγέλη, ποίμνη.
Grimini, εἰ διορίζοντες ἐδῶ ὄρος λίθοι.
Gruma, γνώμων, σάθμη.
Groſſus, παχύς.
Grumus, θρόμβος, χόνδρος.
Grunnio, γρυλλίζω, γρύζω.
Grunnitus, γρυλλισμός, ὁ.
Grus, γέρανος, ὁ.
Gruunt, γερανίζουσιν.
Gryllus, γρύλλος.
Gryphes, γρύφες.
Gubernaculum, πηδάλιον, εἰαξ, ὁ.
Gubernare, remp. διοικεῖν τὰ κοινά.
Gubernatio, κυβέρνησις, διοίκησις.
Gubernator, κυβερνήτης, διοθωνὶκὸς, φρύτανις.
Gubernatrix, κυβερνήτειρα.
Guberno, κυβερνάω ναῦν, navem: pro administro, διοικέω τὴν πόλιν.
Gula, ὀισοφάγος, λαιμὸς, ὁ.
Gulatores, λάγνοι, μάκται, καταφαγάδες.
Guloſitas, γαστριμαργία, λιχνεία.
Guloſus, γαστριμάργος.
Gummi, κόμμι.
Gurges, pro homine insatiabili, λαφύστης, λαίμαργος· ἡ δίνη, πέλαγος.
Gurgulio, ἀρτέκαν· pro vermiculo, τερὸξ, κὶς.
Gurguſtium, gurguſtiolum, οἰκίδιον.
Guſtator, γευστωρίδιος.
Guſtatorium, γευστήριον, γευστήριον.
Guſtatus, γεῦσις.
Guſto, γεύομαι.
Guſtus, γεῦσις, ἡ· γεῦμα, τό.
Gutta, σταλὴ, ῥασὶς, σταλαγμός.
Guttatim, καὶ σταγόνα.
Guttula, ψεκάδιον, ος, τό.
Guttur, βρόγχος, φάρυγξ, λάρυγξ.
Gutturoſus, λαιμάργος.
Gutturnium, πρόχους, βαθμὶς, φερνοστή.
Gymnaſii præfectus, γυμνασιάρχος.
Gymnaſium, γυμνάσιον.
Gypſo illino, γυψόω.
Gypſum, γύψος, ἡ.
Gyro, γυρόω τι· κυκλόω, διινέω.
Gyrus, γῦρος, γύρωσις.

H.

HAbena, ἡ, ἱμὰς.
Habendus, ἐκ ἑῶ.
Habentur, ὑπάρχουσιν, νοεῖν).
Habeo, ἔχω, pro tenere, κρατῶ πινός· item pro credere, δοκέω· sic πιθέσθαι τινα εἰς τὸ ἔχθρὸς, habere in numero hostium.
Habere rationem, λόγον ἢ πρόνοιαν ποιεῖσθαι· διαμνημονεύω τινός.
Habere se benè vel malè, ἔχειν καλῶς, ἢ φαυλότατα.
Habetur, τυγχάνει.
Habilis, δυάμενος· ἁρμοστὸς, δεξιός.
Habilitas, δυναμιστία, ἁρμοστία.
Habitabilis, οἰκήσιμος, οἰκητός.
non Habitabilis, ἀνοίκητος.
Habitaculum, οἴκημα.
Habitatio, οἴκησις, οἴκησις.
Habitator, οἰκήτωρ, οἰκήτης.
Habito, οἰκέω πάλιν, vel ἐν τῷ ἄστει, in urbe, ναίω, κατοικέω, ναιετάω.
Habitudo, ἕξις, κατάστασις, διάθεσις.
Habitus, ἡ ἕξις, διάθεσις, κατάστασις, σχῆμα.
Hâc, ταύτῃ, τῇδε.
H. ætenus, μέχρι τοῦ ὅ, μέχρι τούτου.
Hæ, αὗται.
Hæc, αὕτη, ταῦτα.
Hædulus, ἐρίφιον.
Hædus, ἔριφος.
Hæredem instituere, κληρονόμον τινα ἀποκλείπειν.
Hæredipeta, κληρονομοῦς.
Hæreditarius, κληρονομούμενος.
Hæreditas, κληρονομία, κλῆρος.
Hereditatem adire, πορεύεσθαι εἰς τὰ κλήματα, κλῆρον λαμβάνειν.
Hærco, ζωάπω ἐοῦς τι, alicui: συμφόρομαι ; pro dubitare, ἀμφισβητεῖν ὥσει τινος.
Hæres, edis, κληρονόμος.
Heresis, αἵρεσις, ἡ.
Hæret, πέπηγε, κεκόλλη), κολλᾷ.
Hæreticus, ἑτερόδοξος, αἱρετικός.
Hæsitanti, ἡ ἀπορία.
Hæsitat, ἀπορέζει.
Hæsitatio, ἀπορία
Hæsito, ἀπορέω, ἴσχομαι.
Halcyon, ἀλκυὼν, όνος, ἡ.
Halcyonei dies, ἀλκυόνειοι ἡμέραι, ἀλκυονίσιες.
Halec, μαγὶς, ίδος· μάγη.
Halecula, μαγίδιον.
Halitus, ἀναπνοὴ, ἐκπνοὴ, ἄθμος.
Hallucinatio, παρέλεγμος, ἀμάρτημα, πλάνη.
Hallucinor, παραλέπω, σφάλλομαι.
Halo, ἀτμίζω, ἐκπνέω.
Hamatus, ἀγκιστρωτός.
Hamo capio, ἀγκιστρεύω.
Hamus, ἄγκιστρον.
Hamus lineam habens bonis pilis confectam, ἀγκιστρον ἰυτεύς.
Hara, συφεῖος· συῶν δυνή.
Hariolatio, μαντεία, χρησμῴδημα.
Hariolor, μαντεύομαι, χρησμῳδῶ.
Hariolus, μάντις, ὁ· χρησμολόγος.
Harmonia, ἁρμονία.
Harpago, ἅρπαξ, κρεάγρα.
Haruspex, ἱεροσκόπος, μάντις.
Haruspicina, ἱεροσκοπική.
Haruspicium, ὀιωνοσκόπησις.
Hasta, δόρυ, τὸ· λογχή· ἔγχος, εος.
Hasta publica, δήμβυσις.
sub Hastâ vendere, λαφυροπωλεῖν π.
Hastati, ἀσπιστοί.
Hastatus, λογχωτός, λογχοφόρος.
Hastile, τὸ ἀκοντίου ξύλον, ἡ λόγχη.
Haud, ἄ, ἴκ, ἐχί.
Haud dubiè, ἀναμφισβήτητως.
Haudquaquam, ἀ μὴ, ἐχὶ, ἀδαμῶς.
Haud ita pridem, οὐ βραχέϊ, οὐ μακρᾷ.
Haurio, ἀρύομαι, ἀντλάω, ἀντλέω.
Hauritorium, ἄντλημα.
Haustrum, situla, ἀντλίον, ἄντλημα.
Haustus, a, ἀντλημὼς.
Haustus, ûs, ἄντλησις.
Hebdomas, ἑβδομὰς, άδος, ἡ.
Hebes, obtusus, ἀμβλὺς, έος, ὁ, pro stupido, ἀναίδητος.
Hebesco, ἀμβλωόμαι, ἀμβλὺς γίνομαι, ἀμαυρόομαι.
Hebetatio, ἄμβλωσις.
Hebetior, ἀμβλύτερος.
Hecatombe, ἑκατόμβη.
Hebeto, ἀμβλώω.
Hedera, κισσὸς, ὁ.
Hederaceus, κίσσινος, κισσήϊς.
Hei, οἴμοι.
Helix, ἀναπνὴ ὀχετῶ, ἕλιξ.
Helleborum, ἐλλέβορος, ε, ὁ.
Helluatio, λαφυγμὸς, ἀσωτία, λιχνεία.
Helluo, onis, καταφαγὼς, ἄσωτος, πολυφάγος, γαστρίμαργος, λαφύκτης.
Helluor, λαφύσσω, κατατίνω.
Hem, φεῦ, ἰοὺ.
Hemina, κοτύλη, ἡμίνα.
Hemisphærium, ἡμισφαίριον.
Hepar, ἧπαρ.
Hepaticus, ἡπατικός.
Hera, δέσποινα, δεσπότις, κυρία.
Heraclius lapis, ἡρακλεία λίθος.
Herba, βοτάνη, πόα, χόρτος, χλόη.
Herba lactaria, τιθυμάλλιον.
Herba mercurialis, λινόζωστον, βοτάνη.
Herba sinaria, ῥοδοδάφνη.
Herba verruca, ἑλλέβορος.
Herbaceus, βοτανώδης, ποώδης.
Herbarius, βοτανιστὴς, βοτανικός.
Herbas colligo, βοτανολογέω.
Herbidus & herbosus, βοτανώδης, χλοώδης.
Herbis victitans, ποφάγος.
Hercle & hercule, νὴ τὸν ἡρακλέα, ναί.
non Hercle, μὰ δία· μὰ τὸν ἡρακλέα.
Hercules, ἡρακλῆς, έος, ὁ.
Heri, χθὲς, ἐχθὲς, τῇ παρελθούσῃ.
Heri & nudiustertius, χθὲς καὶ πρώην.
Heri vesperi, ἐχθὲς ἑσπέρας.
Herilis, δεσποτικός.
Hernia, κήλη, ἐντεροκήλη.
Hernioſus, κηλικός.
Heroicus, ἡρῷος, ἡρῳϊκός.
Heroina, ἡρωΐνη, ἡρώνη.
Heros, ἥρως, ωος, ὁ.
Herus, δεσπότης, κύριος.
Hesperus, ἕσπερος.
Hesterno die, τῇ χθὲς ἡμέρᾳ.
Hesternus, ἐχθεσινὸς, ὀχθιζὸς, ἄ, ὁν.
Heu, φεῦ· ὤ· ὤμοι.
Heus, ὦ.
Hi, ἅπτι.
Hibernatio, παραχείμασία.
Hiatus, τὸ χάσμα, ἡ χάσμη.
Hic, pronomen, ὅδε· ὄγε· ἔαῖ.
Hic, adv. ἐνταῦθα, ἐνθάδε.
Hiccine, μῶν ἔαῖ· μῶν ἐχ ὅδε.
Hiemat, παραχειμάζει.
Hiems, χειμών.
Hilarescu, ἱλαρύνομαι, φαιδρύνομαι.
Hilari animo esse, φαιδρὸν ἢ θαρσαλέον εἶναι.
Hilaris, φαιδρὸς, ἱλαρὸς, θαρσαλέος.
Hilariter vivo, ἡδυπνοέω, ἡδυπνόως διαβίοω, ἡδέως ζῶν.
Hilaritas, ἱλαρότης.
Hilla, ὁ ἀγὰς, ἄντος.
Hinc, ἔνθεν, ἐνθένδε, ἐντεῦθεν.
Hinc & illinc, ἔνθεν κὰ ἔνθεν.
Hinc atque hinc, ἐκ μὲ τοῦ ὁπιδέτερα.
Hinnio, χρεμετίζω.
Hinnitus, χρεμετισμὸς, ὁ.
Hinnulus, νεβρὸς, ὁ.
Hio, χάινω & ἀναχάσκω.
Hippodromus, ἱππόδρομος.
Hippomanes, τὸ ἱπποφανές.
Hir, is, θήλυ· τὸ κῶλον τ' χοιρὸς.
Hircinus, τραγῶδης, τραγικὸς.
Hircorum fœtor, κινάβρα, γοάσος, ὁ.
Hircosus, τραγομάσχαλος.
Hircum olere, τραγίζειν, κινάβρᾶν.
Hircus, τράγος, ὁ.
Hirquus, κάνθος, ε, ὁ.
Hirsutia, τὸ θαυσὺ· τραχὺ· δασύτης.
Hirsutus, λάσιος, θαυσὺς.
Hirtus, θαυσὺς, λάσιος.
Hirudo, βδέλλα.
Hirundo, χελιδὼν, ἡ.
Hisco, χάινω.
Hispidus, θαυσὺς, λάσιος.
Historia, ἱστορία.
Historiam scribo, ἱστορέω, λογογραφέω.
Historicus, ἱστοριογράφος, λογογράφος, συγγραφεύς.
Histriculus, ὑποκριτικός.
Histrio, παιτύμιμος.
Histriones, ὑποκριταὶ, μῖμοι.
Hiulco, ῥήζω, διαχίζω.
Hiulcus, κεχηνὼς· διεχισμένος.
Hoc, τοῦτο.
Hoc loco, ἐνταυθοῖ.
Hoc modo, τοῦτον τὸν τρόπον, ἐκείνως.
Hoc tempore, ἐν τῷ παρόντι· εἰς τὸ παρόν.
Hodiè, σήμερον, vel τήμερον.
Hodiernus, σημερινός.
in Hodiernum usque idem, μέχρι τ' τήμερον ἡμέρας.
Homicida, ἀνδροφόνος, ἀνδροκτόνος.
Homicidium, ἀνδροφονία.
Hominum frequentia, πολυανθρωπία, ἀνθρωπλήθεια.
Homo, ἄνθρωπος, ὁ κὴ· βροτός.
Homo nihili, ἄνθρωπος ἄλυσις.
Homunculus, homuncio, ἀνθρωπίσκος, ἀνθρώπιον.
Honestas, καλοκἀγαθία, κόσμος, κοσμιότης.
Honestè, καλῶς, δοκιμάνως, σεμνῶς.
Honestissimus, σεμνότατος.
Honesto, τιμῶ τινα, δοκιμάζω.
Honesto loco nasci, γίνεσθαι καλῶς.
Honestum, τὸ καλόν.
Honestus, καλὸς, δοκίμων, σεμνὸς, ὕπιμος.
Honor, vel honos, τιμὴ, κλέος.
Honorabilis, ἔντιμος, θαυμάσιμος, σεβαστὸς, ἀξιόπιμος, γεραίρος.
Honorandus, τιμητέος.

Honorarium, γεράπον, τὸ γέρας, τίμιον, φιλοτίμημα.
Honorarius, ὁ τιμητικὸς, γεραπ⊙.
Honoratus, ἔντιμ⊙, ἔνδοξ⊙.
Honoratus valdè, γεραρός.
Honore afficio, τιμᾶν τινα μεγίστης τιμῆς, summis honoribus: ἄγω ἐν τιμῇ τινα, νέμω τιμὰς γεραίρω, φερσβύω.
Honore privo, ἀτιμόω.
Honorem exhibeo, ὑπενέμην τινὶ τιμὴν, τιμάω.
Honorifico, ἄγω διὰ τιμῆς, σεβάζομαι.
Honorificus, τίμι⊙, ἔντιμ⊙, ἔνδοξ⊙.
Honoris expers, ἀτιμ⊙, ἀκτὸς τιμῆς.
Hora, ὥρα, ἡ.
Quota est Hora? ὁποσάτην ὁρᾷ τὸ σεληνιῶν.
Hordeaceus, κρίθιν⊙.
Hordeacea, ἐλέχτα.
Hordeaceus, κίθιν⊙.
Hordeum, κριθὴ, ἡ.
Hornus, ὠτινῆς.
Horologium, ἀρολόγιον.
Horrendus, φοβερὸς, φρικτὸς, φρικώδης.
Horreo, φρίττω, ὀρρωδέω.
Horresco, ὑπερφίττω.
Horreum, ὑπόθηκη, σιτοφυλακεῖον, φυτανίαν.
Horribilis, φοβερὸς, φρικτὸς, φρικώδης.
Horridus, βαρὺς, λάσιος⊙ pro duro, aspero, φρικτὸς, φρικώδης.
Horrificus, φρικόω.
Horror, φρίκη.
Horruit, ἐφρίξεν, ἐφοβήθη.
Horsum, δεῦρο, ἔνθα.
Hortamen, & hortamentum, παρόρτελμα, παθέτημα, κέλευσμα.
Hortatio, παρόρτησις, παθέτησις, παράκλησις.
Hortator, κελευστής.
Hortensis, κηπαῖ⊙, κηποβλής.
Hortor, παρακαλέω τινὰ ὁρμῆσαι, παρορμέω, παραινέω σοι τοῦτο, ἐπεγείρω σοὶ ἀρετὴν, ad virtutem, παθέλω.
Hortulanus, κηπουρὸς, & κηπωρός.
Hortulus, κηπίον, κηπίδιον.
Hortum excolo, κηπεύω.
Hortus, κῆπ⊙.
Hortus pulchrè virescens, κῆπ⊙ εὐανθὴς.
Hospes, ξέν⊙, ξενοδόχ⊙.
Hospita, ξένη, ξενοδόχ⊙.
Hospitalis, ξενικὸς, φιλόξεν⊙.
Hospitalitas, φιλοξενία, ξενία.
Hospitaliter, ξενίως, φιλοξένως.
Hospitio excipio, πάνυ λαμπρῶς ξενίζω τινὰ, ξενόω, ξενοδοχέω.
Hospitium, ξενὼν, καταλυμα, ξενοδοχεῖον, πανδοχεῖον.
Hospitor, ξενοδοχέω, ξενίζω τινα.
Hostia, θυσία, θῦμα.
Hostiam immolare, θύειν θυσίαν.
Hostilis, πολέμι⊙, ἐχθρὸς, πολεμικὸς, δυσμενὴς.
Hostilitas, δυσμένεια, ἀπέχθεια.
Hostiliter, πολεμικῶς, πολεμίως.
Hostimentum, ἀμοιβὴ, ἀνταμοιβὴ.
Hostio, ἐμοιλίζω, ἀμείβω, ἰσάζω.
Hostis, ἐχθρὸς, πολέμι⊙, ἀνεψιὸ⊙.
Huc, adverb. δεῦρο, ἐνθάδε, ἐνταῦθα.
Huc ades, δεῦρο ἴθι.
Huc & illuc, δεῦρο κἀκεῖσε.
Huc usque, μέχρι τοῦδε, μέχρι τούτου.
Hui, βαβαὶ, ὦ, φεῦ.
Huic, τούτῳ, ταυτῇ.
Hujusmodi, τοιοῦτ⊙.
Humanitas, ἀνθρωποτὴς, φιλανθρωπία, ἐπιείκεια.
Humaniter, ἀνθρωπίνως, φιλανθρώπως, ἀνθρωπίως.
Humanitus, more humano, ἀνθρωπικῶς.
Humanum se præbere, φιλανθρώπως ἔχειν πρός τινα.
Humanus, φιλάνθρωπ⊙, ὁ ἠ ὀν· ἀνθρώπιν⊙, ὀπεικὴς.
Humatio, ταφὴ, ἐνταφιασμὸς, ἐνταφιον.
Humecto, ὑγραίνω, βρέχω, ἐκμαζω.
Humeo, esco, ἐκμάζω.
Humeris gestare, βασάζειν τι, φέρειν τι, αἴρεσθαί τι.
Humerus, ὦμ⊙.
Humi, ὀπὶ γῆς, κρὶ γῆς, χαμαὶ.
Humiditas, ὑγρασία, ἐκμασία, νῶτα.
Humidus, ὑγρὸς, δίυγρος, ὁ· νότ⊙.
Humigatus, βεβρεγμένος⊙.
Humiliatio, ταπείνωσις.
Humilio, ταπεινόω.
Humilis, ταπεινὸς, ἄδοξ⊙.
Humilitas, ταπεινότης, ταπινοφροσύνη.
Humiliter, ταπεινῶς.
Humiliter sentire, ταπινοφρονεῖν.
Humo, θάπτω ὑποτείνοντας, νεκρὸς ἐνταφιάζω.
Humor, oris, νοτὶς, ὑγρότης, ἐκμάς.
Humus, ἡ γῆ, χθών.
Hyacinthus, ὑάκινθ⊙.
Hyæna, ὕαινα.
Hyberna, τὰ χμαδία χωρία.
in Hyberna proficisci, εἰς χμαδίαν φοιτᾶν, Herod. sub. χώραν vel χῶ.
Hybernaculum, τὸ χμαδίον χωρίον, ὁ χμαδί⊙ τόπ⊙.
Hyberno, διαχμάζω, χμάζω.
Hyberno tempore, χμερινῆς ἄρας.
Hybernus, χμερινὸς, χμέρι⊙.
Hydropicus, ὑδρωπικὸς.
Hydrops, ὕδρωψ, ωπ⊙.
Hyemalis, χμερινὸς.
Hyematio, παραχμασία, χμασία.
Hyemo, χμάζω, χμερίζω.
Hyems, χμὼν, χεῖμα.
Hymen, ὑμὴν.
Hymenæus, ὑμέναι⊙.
Hymnus, ὕμν⊙.
Hyperbole, ὑπερβολή.
Hypocrita, ὑποκρίτης.
Hypodidasculus, ὑποδιδάσκαλ⊙.
Hystrix, ὕστριξ, ικ⊙, ἡ.

J.

Ito, πορεύω, ὕπαγε.
Jaceo, κεῖμαι, κατάκειμαι ἐν γῇ, in solo: ἀναπίπτω, καπακλίνομαι.
Jacere fundamentum, τὰ ἀρχὰ ὑποτίθεσθαι, vel βάλλεσθαι, καταβάλλεσθαι θεμέλιον, θεμελιοῦν.
Jacere probra, κακοῖς βάλλειν τινα.
Jacio, is, βάλλω τινὰ λίθοις, lapidibus, ῥίπτω.
Jacit, σκύλλ, ῥιπτάζει.
Jactabundus, ἀλαζὼν, ὁ.
Jactæ moles, βλητέντες, θεμέλιοι.
Jactanter, ἀλαζονικῶς.
Jactantia, μεγαλαυχία, ἀλαζόνεια.
Jactatio, idem.
Jactator, ἀλαζονικός.
Jactatus, ἀκονίσεως.
Jactito, θρυλλέω, ὀπισομπάζω.
Jacto, frequenter, jacito, ἀναῤῥιπτέω, ῥιπτάζω τι· pro sese efferre, μεγαλαυχέω, μεγαλοφρονέω ἐπί τινι.
Jactura, ζημία, βλάβη, ὀπτεολὴ, ἐκβολή.
Jacturale, ὀπιζήμιον.
Jacturalis, ὀπιζήμι⊙.
Jacturam facere, ζημιοῦσθαι τὴν ψυχὴν, animæ.
Jactus, βολὴ, ὀπτολή.
Jacula missilia, περιπώμματα βέλη.
Jaculandi peritia, ἀκοντία, ἀκοντισμὸς, ἀκοντική.
Jaculandi peritus, ἀκοντιστ⊙, ἀκοντικὸς, ἀκοντιμέρ⊙.
Jaculatio, ἀκόντισμα.
Jaculator, ἀκοντιστὴς, πάλτης, ου, ὁ.
Jaculor, ἀκοντίζω, βάλλω λίθον, vel τινα λίθῳ.
Jaculum, ἀκόντιον, δόρυ, αλ⊙, τὸ.
Jaculus, σαυρία, ἀκοντίας.
Jam, ἤδη, νεῶ.
Jamdiu, πάλαι, ἐκ πολλᾶ χρόνου.
Jamdudum, πολὺ ἤδη χρόνον.
Jam eram, ἤδη ἤμην.
Jam jam, παραυτίκα.
Jam inde à pueris, ἤδη ἐκ παίδων.
Jam nunc, hoc tempore, ἤδη, νεῶ, ἐν τῷ νεῶ.
Jam olim, ἐκ πάλαι, & ἐκ παλαιοῦ.
Jam pridem, πάλαι.
Janitor, θυρωρὸς, ὁ ἡ· πυλωρὸς, ὁ ἡ.
Janitrices, εἰνάτερες δύο ἀδελφᾶν γαμεταὶ, συνώνυμοι.
Jantilia, λίθοι τραχεῖς διακεκαυμένοι.
Janua, θύρα, πύλη, εἴσοδ⊙.
Januam ædere, θυρεκκόπτειν.
Januarius, ἰανναρι⊙, ἰαμηλιών.
Janus, θυρεὺ⊙ θεὸς.
Ibi, adv. ἀυτόθι, ἐκεῖ, ἀυτοῦ, ἐνταῦθα.
Ibidem, ἀυτόθι, ἀυτοῦ, τῇδε ἀυτοῦ.
Icere fœdus, ποιεῖσθαι συνθήκας πρός τινα, cum aliquo, συντίθεσθαι.
Ico, ici, πλήττω, τύπτω, πάω.
Ictericus, ἰκτερικὸς.
Ictericus, ὁ ἴκτερ⊙.
Ictus, ûs, πληγὴ, πλῆγμα, θίξις, βολὴ, ῥιπὴ.
Id, τοῦτο.
Id agis, τοῦτο σκοπεῖς.
Id agit, ἀυτῷ ἐῖ.
Idcirco, διὸ, διόπερ, δι' αὐτὸ.
Id quod res est, τὸ ὄν.
Idea, ἡ ἰδέα, ας.
Idem, masc. ὁ αὐτὸς, αὐτὸς, ἐστὶ.
Identidem, ἐκάστοτε, ὡσαύτως, ἀεὶδις ἐν αὐδις.
Ideo, διὸ, διόπ, διὰ τοῦτο.
Ideo quod, διὰ τοῦτο, διόπ, τ' των ἕνεκα.
Idiota, ἰδιώτης.
Idololatria, εἰδωλολαξεία.
Idolum, εἴδωλον.
Idoneè, ὀπαρκείας, ἱκανῶς.
Idoneus, ὀπηδάσιος, ὁ ἡ, εἰς τοῦτο, χρήσιμ⊙ ὁπότε, ἱκανὸς, ἐπιτήδειος.
non Idoneus, ἀχρεῖ⊙, ἄχρηστ⊙.
Jecur, jecoris, ἦπαρ, ατος, τὸ.
Jejune, ὀπαφῶς, ἀδρῶς.
Jejunii dies, νήσιμ⊙ ἡμέρα.
Jejunium, νηστεία, ἀπαυσία, ἀπλία.
Jejuno, νηστεύω, ἀπλίω.
Jejunus, νῆστις, ἄγλυς⊙.
Jentaculum, ἀκράπασμα, τὸ· ἔμβρομα, τὸ· πρωϊνὸν ἄριστον.

Jento,

Jento, ἀκρολίζομαι, ἀκρολίζω.
Jesus, Ἰησοῦς.
Igitur, ἄρχω, δή, γῆν, τοιγαροῦν.
Ignarus, ἀγνώς, ὁ ἡ ἡ· ἀνεπιστήμων.
Ignarus Philosophiæ, ἀφιλόσοφος.
Ignavè, ῥᾳθύμως.
Ignavia, ῥᾳθυμία, ἀργία, ἀπειρία, ἀδρανία.
Ignavus, ῥᾴθυμος, ἀργός, ὁ· ὀκνηρός, ἀνωφελῆμων.
Ignavus sum, ἀργέω, ῥᾳθυμέω.
Igneus, πύρινος, ἔμπυρος.
Igniarium, πυρίον, ἔναυσμα, ἐμπύρδυμα.
Ignifacio, πυρόω.
Ignifer, πυροφόρος.
Ignis, τὸ πῦρ, πῦρος, ου, ὁ.
Ignis facer, ἐρυσίπελας, τὸ· πῦρ ἄγριον.
Ignitabulum, δᾷδος ῥαδδίον πυροφόρον.
Ignitus, πυρίεις, πυροειδής, φλογοειδής.
Ignivomus, πυρίπνοος.
Ignobilis, δισγλυὸς, ὁ ἡ ἡ, ἀκλεὴς, ἀγλυὸς, ἄγνως, ἀδόξος, ἄσημος.
Ignobilitas, δισγλυότης, ἀγλυότης, ἀδοξία.
Ignominia, αἰσχύνη, ὄνειδος, τὸ· ἀδοξία, ἀτιμία.
Ignominiâ afficere, καταισχύνειν, ἀτιμάζειν.
Ignominiosum ducere, τὸ αἰσχύνῃ, τὸ ἄδοξον ἡθέειν.
Ignominiosus, ἄτιμος, ἄδοξος.
Ignorandum est, ἀγνοητέον.
per Ignorantiam aliquid facere, δι' ἀπειρίαν τι ῥᾴσσειν.
Ignoratio, vel ignorantia, ἄγνοια, ἀγνόημα, ἀγνωσία.
Ignoro, ἀγνοέω, ὀπιλανθάνομαι, ὐκ οἶδα.
Ignoscibilis, veniâ dignus, συγγνωστός.
Ignosco, συγγινώσκω τινι τῶν ἁμαρτίδων, συγγνώμην διδόναι, ὀπινεύσκω.
Ignotum erat, ἄδηλον ἦν.
Ignotus, ἀγνώς, ἐμοὶ, ἄδηλος, ἄγνωστος.
Ilex, Ilicis, πρῖνος.
Ilia, λαπάρη, κενεὼν, κῶλον, λαγόνες.
Ilicet, statim, εἶεν δή, ἴθι, παραυτίκα.
Ilium, λαγών.
Ilico, ἐυθύς, εὐθέως, παραυτίκα, αὐτόθεν.
Illa, ἐκεῖνη, ἐκείνα.
Illabor, εἰσπίπτω εἰς, καταῤῥέω εἰς τὸν γῶν, καταλιθαίνω.
Illaboratus, ἀκατέργαστος, ἀκατασκεύαστος.
Illac, ἐκεῖ, ἐκεῖσε, ἐκείθεν.
Illachrymo, καταδακρύω, κατολοφύρομαι.
Illæsa distributio, ἀδιαιρεσία διανομή.
Illæsus, ἀπαθὴς, ἀδιαιρεσὴς, ἀλώβητος, ἀτιμώρητος.
Illitabile, ἄχαρις.
Illaqueo, παγίδα, ἐμπεδάλλω.
Illatio, ὀπηρεσία, εἰσφορά.
Illatebro, ἐναποκρύπτω.
Illaudatus, ἀνεγκωμίαστος, ἀνύμνητος.
Ille, a, ud, ἐκεῖνος, ἀυτὸς.
Illecebræ, θέλγηθρα, ἐπαγωγαὶ, θέλκτρα, στος.
Illecebrosus, ἐπαγωγὸς, θελκτήριος.
Illecto, as, ἐπάγομαι.
Illectus, θελκτὸς.
Illegitimus, ἀνίερος, ὁ ἡ ἡ· ἔκνομος, πόθος, ος, ὁ· ἐκθεσμος.
Illibata, ἄκρατα, ἄφθαρτα, ἄθικτα, ἀπάλυτα, ἀμίαντα, ἀκίρκτα, ἄφθαρτα.
Illex, ἄνομος.
Illibatus, purus, ἄφθαρτος, ὁ ἡ ἡ· ἄφθαρτος, ἄθικτος, ἀμίαντος.
Illiteralis, ἀνγράμματος, ἀγλωσσος.
Illiberalis, ἀνῆθύθερος, ἀγλωσσος.
Illiberaliter, ἀνελευθέρως, ἀγλωσσῶς.
Illic, ἐκεῖ & ἀυτόθι, ἀπό.
Illicio, ἐπάγω, θηγάω τινα, ἐφθύω, θελγάζω.
Illicitè, ἀθέσμως, ἀθεμίτως.
Illicitus, ἄθεσμος, ὁ ἡ ἡ· ἀθέμιτος, ὁ ἡ ἡ· παράνομος, ἀπρεπὴς.
Illico, ἀυτόθι παραυτίκα, ἐυθύς.
Illido, προσβάλλω, ἐπάγω, προσκρύω.
Illigatus, προσδεδεμένος.
Illigo, προσδέω, σαμάπω.
Illinc, ἐκεῖθεν, ἀυτόθεν, ἐνθένδεν.
Illinentes, ἐγχρίοντες.
Illinio, ὀπαλείφω.
Illino, ὀπαλείνω, ἀναλείφω, ὀπιπλάττω.
Illisus, προσβληθείς.
Illiteratus, ἀπαίδευτος, ἀγράμματος, ἀμαθὴς, ὁ.
Illitus, ὀπικεχρισμένος, ὀπαλειθείς.
Illix, icis, ἐπάγων.
Illotis manibus, ἀνίπτοις χερσίν.
Illotum, ἄπλυτον, ἄλουτον, ῥυπαρόν.
Illotus, ἄλουτος, ἄνιπτος, ὁ ἡ ἡ.
Illuc, ἐκεῖσε, ἐκεῖ, ἔνθε.
Illúceo, ἐμφαίνομαι, ὀπιλάμπω.
Illacescente die, ὑπολαμπούσης ἡμέρας.
Illudo, ἐμπαίζω ἀσυφαία, ὀπισκώπτω, καταγελοτομέω.
Illuminatio, ὀπίλαμψις.
Illumino, λαμπρύνω, διαφωτίζω, καταλάμπω, αὐγάζω.
Illunis nox, νὺξ ἀσέληνος.
Illusio, ἐμπαγμα.
Illusor, ἐμπαίκτης, εἴρων.
Illustratio, κλυκάσπασμα, τὸ· αὔγασμα, τὸ.
Illustris, φαεινὸς, λαμπρὸς· pro nobili, ὀπιφανὴς, εὐδόκιμος.
Illustrissimus, διασημότατος, κύδιστος, ἐνδοξότατος.
Illustro, καταλάμπω, καταυγάζω· pro declarare, δηλόω, φανερῶ.
Illusus, ἐμπαιχθείς.
Illuvies, ἀλυσία, ἡ.
Imaginarius, εἰκονικὸς.
Imaginatio, φαντασία.
Imaginifer, φαντόμορφος.
Imaginor, φαντάζομαι, εἰκάζω.
Imago, εἰκὼν, όνος, ἡ· ἄγαλμα, τὸ· τὸ εἶδος.
Imaguncula, εἰκόνιον, ἀγαλμάτιον.
Imbecillis, ἀδυνὴς, ἄῤῥωστος, ἀσθενὴς, ἀδυνατὸς.
Imbecillis sum, ἀδρανέω, ἀσθενέω.
Imbecillitas, ἀσθενεία, ἀῤῥωστία.
Imbellis, δειλὸς, ἄλυκμος, ἄμαχος, ἀναλμις, δειλός.
Imber, ὄμβρος, ὁ.
Imberbis, ἀγένειος, ἀπώγων.
Imbibo, ἐμπίνω, εἰσδέχομαι, ἐλλαμβάνω.
Imbrex, icis, σωλὴν γέωσος, κεκλυκὴρ.
Imbricatim, γλουσειδῶς.
Imbuit, ἐμβάπτω, ἐμβιβάζω εἰς ὀπιστόμιον.
Imbuo, ἐμβρέχω, ἐμβάπτω· pro erudio, παιδεύω.
Imbutio, φορβιάσμος, μύησις.
Imbutus, μεμυημένος.
Imbutus sacris literis ab infantiâ, ἐκ βρέφους τὰ ἱερὰ γεγράμματα πεπαιδευμένος.
Imitabilis, μιμητός.
Imitatio, μίμησις, μίμημα, ζήλωμα.
Imitator, μιμητὴς, ζηλωτὴς.
Imitor, μιμέομαί τινα.
Immaculatus, ἄμωμος, ἄσπιλος· ὁ ἡ ἡ, ἀμίαντος.
Immadeo, ἐμβρέχομαι.
Immanis, crudelis, ἀηδόνιος, ἄγριος, ἀπλώς, πελώριος.
Immanitas, ἀγριότης, ἀπλότης, ὠμότης.
Immansuetus, ἀπαθάνευτος, & ἀπάθανσος, ὁ ἡ ἡ· ἀνήμερος.
Immarcessibilis, ἀμαράντινος.
Immaturâ morte præreptus, ἀωρὶ ἀναρπασθείς.
Immaturitas, ἀωρία.
Immaturus, ἄωρος, ὁ ἡ ἡ· πρόωρος.
Immeditatè, ἀμέτως.
Immedicabilis, ἀνίατος, ἀθεράπευτος.
Immemor, ἀμνήμων, ὁ ἡ ἡ· ὀπιλαθόμενος.
Immemor sum, ἀμνημονέω.
Immensitas, ἀμετρία.
Immensus, ἄμετρος, ἀμέτρητος.
Immerentibus, ἀναξίοις.
Immergo, ἐμβαπτίζω, ἐμβάπτω, καταδύνω, ἐναποκλύω.
Immeritò ἀναξίως, παρὰ τὴν ἀξίαν.
Immeritus, ἀναξίως, ὁ μηδὲν ἀφλοκώς.
Immersio, βαπτισμὸς, ἔμβαμμα.
Immetuens, ἄφοβος, ἀμέριμνος.
Imminens bellum, ὁ ὀπὰν, ὁ φερσπὼν, ὁ ἐνεστὼς πόλεμος.
Imminentia, ἐξοχότης.
Immineo, ὀπίκειμαι, ἐπέχω, ὑπορξανίσταμαι.
Imminet, ἀπειλεῖ, ἐξέχει.
Imminet periculum, ὀπίκειται κίνδυνος, θάνατος, mors.
Imminuo, ἐλαπόω, σμικρύνω, μειόω, ἐλάττονα ποιῶ.
Imminutio, ἐλάπωσις, μείωσις.
Immiscéo, ἐμμίγνυμι.
Immisericorditer, ἀνελεημόνως, ἀνοικτιρμόνως.
Immisericors, ἀνελεήμων, ὁ ἡ ἡ· ἄνοικτος, δύστλητος.
Immissio, ἔνεσία, ἔφεσις.
Immitis, ἀνελεήμων, ἀπλώς, ἀμείλιχος.
Immitto, ἐμβάλλω, ὀπιβάλλω τινὶ τὰς χεῖρας, manus alicui.
Immo, μᾶλλον μᾶν, ἦ μὰν.
Immovero, ὄμνυμι μὰν.
Immobilis, ἀκίνητος, ἀμετακίνητος.
Immoderatio, ἀμετρία, ἀταξία.
Immoderatus, ἄμετρος, ὁ ἡ ἡ· ἀσύμμετρος, ἄτακτος.
Immodestè, ἀτάκτως, ἀκατῶς, ἀκόσμως.
Immodestia, ἀμετρία, ἀφροσύνη, ἀκοσμία.

Immodestus, ἄμετρος, ἀκόλαστος, ἄκοσμος, ἄτακτος, ἄφρων.
Immodicè, ὑπερμέτρως, ἀσώτως.
Immodicus, ὑπερμέτρος, ἄκρατος.
Immolare homines, ἀνθρωποθυτεῖν.
Immolatio, ἡ θυσία, τὸ θῦμα.
Immolo, θύω, ὁλοθύω, σφάττω.
Immorigerus, δυσπειθής, ὁ κῆ ἡ.
Immoror, διατρυθίσιμι, ὑπομένω.
Immoror, ἐνδιατρίβω τινι, vel κατά τι vel περί τι, ἐμμένω, ἐχομένως τινι.
Immortalem facio, ἀθανατίζω.
Immortalis, ἀθάνατος, αἰώνιος, ὁ κῆ ἡ ἀκήρατος, ὁ κῆ ἡ ἄφθαρτος.
Immortalitas, ἀθανασία, ἀφθαρσία.
Immotus, ἀκίνητος, ἄσειστος, ὁ κῆ ἡ.
Immundities, μίασμα, ἀκαθαρσία.
Immundus, ἀκάθαρτος, μιαρός.
Immunem fore, ἀζημιωθῆσεσθαι.
Immunis, ἀτελής, ἀνεισφόρος, ἀσύμβολος, ἀφορολόγητος.
Immunitas, ἀτέλεια, ἀνεισφορία.
Immunitus, ἀτείχιστος, ὁ κῆ ἡ ἀφύλακτος, ἄφρακτος.
Immurmuro, ὑπομορύσσω, ὑποψιθυρίζω.
Immutabilis, ἀμετάβλητος, ἀμετάθετος.
Immutatio, ἀθυμία, ἀναλλαξις, ἀθυμίασις.
Immuto, μεταβάλλω τι, μεταμείβω τι.
Imò, μᾶλλον ὅ, ἀμάτε, καὶ μᾶλλον.
Impar, ἄνισος, ἀνάρτιος.
Imparatus, ἀπαράσκευος, ἀπαρασκεύαστος.
Impariter, ἀναρίθμως, ἀνίσως.
Impatiens, ἀπαθὴς, ὁ κῆ ἡ.
Impatienter, ἀμόχθως, ἀπαθῶς.
Impatientia, ἀπάθεια, ἀπάθεια.
Impavidè, ἀφόβως.
Impavidus, ἀδεὴς, ἄφοβος, ἄδεμος.
Impedimenta in bello, αἱ σκευαγωγίαι πολεμικαὶ, σκεύη πολεμικὰ, τὰ σκευοφόρα.
Impedimento esse alicui, ἐμποδὼν εἶναί τινι.
Impedimentum, κώλυσις, ἐμπόδιον.
Impedio, ἐμποδίζω τινὰ· κωλύω τινα τοῦ ποιεῖν, à vitiis.
Impeditus ἐυποδιώτης.
Impedo, as, ἐμποδίζω
Impell, ἐπάζω τινι, ἐπείγω, διαθύμως accusativ. πρόσεμβάλλω τι, ὠθέω, ἐλαύνω.
Impendeo, ὑπάπτεμαι, ὑπαφέμαμαι, ἐπαρτῶμαι.
Impendendus, erogandus, ἀναλωτέος.
Impendo, insumo, προσαναλίσκω τι, δαπανάω τὴν οὐσίαν, bona mea consumo.
Impenetrabilis, ἀδιάβατος, ἀδιεξίτητος.
Impennatus, ἀπτερος.
Impensa, æ, δαπάνη, ἀνάλωμα.
Impensè, σφόδρα, ἄγαν, ὑπερβαλλόντως, δαπανηρῶς.
Imperata facere, τὰ κελευόμενα ποιεῖν.
Imperativus, προστακτικός.
Imperator, αὐτοκράτωρ, στρατηγὸς, ἡγεμών.
Imperatorius, αὐτοκρατορικὸς, βασιλικός.
Imperatrix, ἡ αὐτοκράτωρ.
Imperatum, πρόσταγμα, κελευόμενον.
Imperceptus, ὁ κῆ ἡ, ἀκατάληπτος.
Imperfectum, ἀνατάρτιον.
Imperfectus, ἀτελὴς, ὁ, ἡ· ἀτελὴς.
Imperialis, βασιλικός.
cum Imperio esse, ἡγεμονεύειν.
Imperiosè, ὑπερηφάνως.
Imperiosus, δυναστικός.
Imperitia, ἀπειρία, ἀδαημοσύνη, ἀμαθία.
Imperitus, ἀδαήμων, ἄπειρος, ἀγνώς, ἀμαθὴς δύ᾽ ὁμ, ἀμαθὴς.
Imperium, ὑπέταγμα, κέλευσμα, τὸ ἀρχὴ, ἡγεμονία.
Imperium maris suscipere, ἀρχὴν τῆς θαλάσσης λαβεῖν.
Imperium tenere, ἀρχὴν κατασχεῖν, ἀρχὴν ἔχειν.
Impero, ἄρχω, βασιλεύω, κρατέω, κυριεύω, δεσπόζω, cum gen.
Imperfonale, ἀπροσώπων.
Imperspicua, ἄδηλα, ἀφανῆ.
Imperterritus, ἄφοβος, ἀνέκπληκτος, ἀπαρόκητος.
Impertinenda, παραφλύα.
Impertio, or, μεταδιδόναι τῆς κακῶν, κοινωνέω σοι τῆδε, hoc tibi.
Imperturbatus, ἀταραχὴς, ἀτάραχος.
Impervius, ἀδιάβατος, ἀδιέξοδος.
Impetè, ἐρμηδόν.
Impetibile, ἀνεπιχείρητον, ἀνεπιδίδυτον.
Impetigo, λειχὼ.
Impeto, προσβάλλω, εἰσβάλλω.
Impetosus, δεινὸς.
Impetrabilis, συγχωρητὸς, ἐξαίτητος.
Impetratio, κατάθεσις, ὑπόθεσις.
Impetravi, ἤνυσον.
Impetro, τυγχάνω, cum gen. λαμβάνομαι, cum gen.
Impetu primo, ἐξ ἐφόδου.
Impetum facio, ἐμβάλλω· vel εἰσβάλλω εἰς χώραν, in regionem.
Impetuosè, μετ᾽ ὁρμῆς, φερόμενος.
Impetuosus, ὁρμητικός.
Impetus, ὄρμη, ὑποφορὰ, ὑποδρομὴ, ὁρμὴ, ἔφοδος.
Impexus, ἀκλίνητος.
Impiè, ἀσεβῶς.
Impiè ago ἀσεβέω.
Impietas, ἀσέβεια, ἀθεότης.
Impiger, ἄσκυος, ἐ ῥᾴθυμος, ὀξυρός.
Impigrè, ἀόκνως.
Impingo, offendo, ἱπάζω, προσκόπτω ποὸς λίθον ἢ πόδα, προσβάλλω.
Impius, ἀσεβὴς, ἀνόσιος, ἄθεος.
Implacabilis, ἀπαραίτητος, ὁ κῆ ἡ, ἀμείλικτος.
Implacatus, ἀνήκεστος.
Implacidus, δυσπάρυγος.
Impleo, πληρόω, χαμίζω ναῦς σίτῳ, naves cibo, ἐμπλήθω τινι χαυόνῃ ἐλπίδος, inani spe.
Implexa barba, δασυπώγων.
Implexus, ἐμπεπλεγμένος.
Implexus, us, ὑπόπλεκη.
Implicatio, idem.
Implicatus & implicitus, ἐμπεπλεγμένος.
Implicitè, ἐμπεπλεγμένως, ἀσαφῶς.
Implico, ἐμπλέκω, περιβάλλω.
Implorat, ὀδύρεται.
Imploratio, ὀλόλυξις, ἀνάκλησις.
Imploro, ἀνακαλέομαι, aliquem: δέομαι ὑπηρεσίας, auxilium: εἰς βοήθειαν καλῶ, ὑπηρετεῖσθαί τινα.
Implumis, ἄπτερος, ἄπτιλος.
Impluo, ἐμβρέχω.
Impluvia, μυσσύη, χλαῦνα.
Impluvium, ὄρεφος.
Impolitè, ἀκόμψως, ἀπόσμως.
Impolitus, ἄκομψος, ἀκατέργαστος.
Impollutus, ἀμίαντος, ἀμόλυντος.
Impono, τίθημι, ὑπέτιθημι, ἀναβιβάζω ἐφ᾽ ἅρμα, in currum: pro injungo, ὑποβάλλω φόρον, τέλος, vectigal, ὑπατάττω· quandoque decipio, ἐξαπατάω.
Importatus, εἰσκομιδείς.
Importo, εἰσκομίζω, εἰσφέρω, τινὶ ἀτυχίαν, infortunium.
Importunè, ἀκαίρως, φορτικῶς.
Importunitas, ἀκαιρία.
Importunus, ἄκαιρος, ἄτοπος.
Impos, ἀκρατὴς, ἀδυνατος.
Impos animi, θυμῷ ἀκράτης.
Imposterum, εἰς τὸ ὄπισθεν.
Impositio, ὑπόθεσις, ὑπόθεμα.
Impossibilis, ἀδυνάτος, ἀμήχανος.
Impostor, φένακ, ακος, ἀπάτηλος, πλάνος.
Impostores, ὑπόθετοι, φενακισταί.
Impostura, ἐξαπάτη, φενακισμός.
Impotens, ἀκρατὴς· ὁ μὴ δυνάμενος, ἀδυνατος.
Impotens iræ, ὀργῆς ἀκρατὴς.
Impotenter, ἀδυνάτως, ἀκρατῶς.
Impotentia, ἀδυνέτεια, ἀκρασία, ἀδυναμία.
dictorum Impotentia, ἡ περὶ τὸ λέγειν ἀκρασία.
Imprætentiarum, ἐν τῷ παραχρῆμα· ἐν τῷ παρόντι.
Impranius, ἀνάριστος.
Imprecatio, ἀρὰ, κατάρα, ἐπάρα.
Imprecatur, καθύρεται.
Imprecor, καταρῶμαί τινι, ἀρὰς ποιεῖσθαι κατά τινος, ὑποθύζω.
Impressio, προσβολὴ, ὑπόβολὴ, ἐμβολή.
Impressionem in hostes facere, ἐφορμᾶν περὶ τὸν πολεμίους.
Imprimere sigillum, τύπον ἐνσημαίνεσθαι.
Imprimo, ἐντυπόω, ἐχαράττω, ὑποφερίζω, προσφερόμενος.
Improbabilis, ἀδόκιμαστος, ἀπίθανος.
Improbatio, ἀδοκιμασία.
Improbè, ἀναίδην, πονηρῶς.
Improbitas, φαυλότης, ἀσέλγεια, πονηρία, κακία, ἀναίδεια.
Improbo, ἀδοκιμάζω ἐυφαυλίζω.
Improbus, πονηρὸς, φαῦλος, ἀδόκιμος, μιαρός.
Improles, ἀφῆλιξ, μήπω πολυθυμένος.
Impromptum, ὑπόχειρον.
Impropriè, ἀκυρίως.
Improprietas, ἀκυρολογία.
Impropriè loqui, ἀκυρολογεῖν.
Improsperè, ἀτυχῶς, δυσυχῶς.
Improvida, ἀδοκήτα.
Improvidè, ἀπροσκόπτως, ἀβέλας.
Improvidus, ἀπροσκόπτος, ἀπερίσκεπτος.
Improvisa, ἀπρόοπτα.
Improviso, ἐκ τοῦ αφυδὲς, ἀπροσδοκήτως, ἀπροόπτως.
Improvisus, ἀπροσκόπτος, αἰφνίδιος.
Imprudens, ἄφρων, ἀνόητος, ἀσυνέτος.
Imprudenter, δι᾽ ἄγνοιαν.
Imprudentia, ἄγνοια, ἀσυνεσία, ἀφροσύνη, ἀβελία, ἀνοησία, ἀπαιδευσία.
Impubes, ἄνηβος.
Impudens, ἀναίσχυντος, ἀναιδὴς, ὁ κῆ ἡ.
Impudens sum, ἀναισχυντέω.
Impudenter, ἀναίδως, ἀναισχύντως.
Impudentia, ἀναισχυντία, ἀναίδεια.
Impudicitia, ἀσέλγεια, ἀπολασία.

Impudicus,

Impudicus, ἀσελγὴς, ἄναγν☞, λάγνος, μάχλ☞.
Impugnatio, περισβολή.
Impugno, περισβάλλω, καταπολεμέω.
Impulsio, impulsus, ἐλασία, ὠθισμός.
Impulsor, ὠστὴς, παρῳστωτὴς.
Impune, ἀπημωρητὶ, ἀζημίως.
Impune aliquid facere, ἀδεῶς παράττειν τι.
Non Impune feres, οὐμοῖξη.
Impunitas, ἀπημωρησία, ἄδεια.
Impunitus, ἀπημώρητ☞, ἀζήμι☞.
Impurè, ἀνάγνως, ἀκαθάρτως.
Impuritas, μίασμα, ἀκαθαρσία.
Impurus, ἄναγν☞, ἀκάθαρτ☞, ἀκάθαρτ☞.
Imputare, λογίσασθαι.
Imputatus, ἀτιμητ☞.
Imputo tibi culpam, ἀνατίθημί σοι τὴν αἰτίαν· vel, σοὶ ἐπάγω τὴν αἰτίαν· περιτίθημι.
Imus, ὁ κατώτατ☞, ὕστατ☞.
In, ἐν, εἰς, ἐς vel εἰς.
In animo habere, ἐν νῷ ἔχειν, εἰς νοῦν βάλλομαι.
In animo est mihi, διανοοῦμαι, διέγνωκα.
In causa sum, ἄπειμι τότε εἰμί.
In domo, ἐν τῇ οἰκίᾳ
In hunc modum, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον· ὧδε.
In integrum restituet, εἰς ἀκέραιον ὀπόταν τάξῃ σει.
In posterum, εἰς τὸ ἔπειτα· τὸ λοιπόν.
In primos pedes, ἐπ' ἄκρα τῶν ποδῶν.
In procinctu, ἐν παρασκευῇ πολέμου ἦναι μὴ ἐδόντ☞ ὑπαπαίης, ἤτοι διαδέδωκα ἐν παρατάξει πολέμου ἀγῶνα.
In propatulo, ἐν τῷ περιφανεῖ.
In transitu, ἐν παρόδῳ.
In tutelâ, ἐν τῇ παρασκευῇ.
Inaccessus, ἀπέρατ☞, ἀνεπίβατ☞, ἄβατ☞, ὁ κ ἡ.
Inædificò, ἐνοικοδομέω. ἐποικοδομέω, παροικοδομέω.
Inæqualitas, ἀνισότης, ἀνωμαλία.
Inæqualis, ἄνισ☞, ἀνώμαλ☞.
Inæstimabilis, ἀτίμητ☞, ἀσάθμητ☞.
Inanimatus, ἄψυχ☞.
Inanio, κενόω.
Inanis, κενὸς, μάτ☞, φαῦλ☞.
Inanis gloria, κενοδοξία.
Inanitas, κενότης, τὸ κενόν.
Inaniter, κενῶς, ματαίως.
Inaniter loquor, κενολογέω.
Inartificialis, ἄτεχν☞.
Inartificialiter, ἀτέχνως.
Inassuetus, ἀσύνηθης.
Inauditum, nefastum, ἄῤῥητον.
Inauditus, ἀνήκουστ☞, ἄπυστ☞.
Inauguratus, αἰσιοθείς, οἰωνισθείς.
Inauratus, ἐγχρυσ☞, ὑπιχρυσ☞.
Inauris, αὐτίον, ἐλλέβιον.
Inauro, ὑπιχρυσόω, διαχρυσόω.
Inauspicato, ἂν εἰς καλὸν, ἀπυσίας.
Inauspicatus, δυσοιώνιστ☞.
Incalesco, διαθερμαίνομαι, βεράσμομαι.
Incallidus, ἄδολ☞.
Incandesco, ἐκπυρόομαι, ἐνθερμαίνομαι.
Incantamentum, γοητεία, ἐπῳδὴ, μαγεία.
Incantator, ἐπῳδὸς, γόης, φαρμακεύς.
Incanto, ἐπάδω, γοητεύω, μαγεύω.
Incarnatio, σάρκωσις, ἐνανθρώπησις.
Incassum, frustra, ῥᾳδίως, μάτην.
Incastigatus, ἀδιόρθωτ☞.
Incastus, ἀνάγν☞.
Incautè, ἀπροσκόπτως, ἀφυλάκτως.
Incautus, ἀφύλακτ☞, ἀδόκητ☞, ἁπλοῦς, ἀνευλάβης, ἀπρόσκεπτ☞.
Incedo, βαδίζω, βαίνω, πρόειμι πατέω.
Incendiarius, πυρπολίαν.
Incendium, ἔμπρησις, ἐμπρησμὸς, ἐμπύρωσις, φλογμὸς, ἔγκαυμα.
Incendo, ἐμπυρίζω, ἀνακαίω, ἐμπρήθω, αἴθω, ἀνάπτω, ἐκφλέγω.
Incensum, θυμίαμα.
Incentivus, ἐπαυλητικός.
Inceptum, ὄπλημα, ἐγχείρημα.
Incertitudo, ἀδηλότης, τὸ ἄδηλον.
Incertum reddo, ἀδηλόω, ἄπορον, ἄδηλον, ποιῶ, εἰς ἀμηχανίαν καθίσταμι.
Incertus, ἄδηλ☞, ἀγνοούμεν☞, ὁ, ἀσαφὴς, ἀμφίδολ☞.
Incessere laxis, λίθοις βάλλειν.
Incessit mihi cupido, ὄρεξις μοι ἐγένετο.
Incessit eum timor, ἀπῆλθέ.
Incesso, βάλλω.
Incessus, βάδισμα, βάδισις.
Incestum, τὸ ἀσεμνον.
Incestus, ἠνόσιον σωφροσύνη, ἡ ἄνομ☞, μοιχεία, ἀνόμιμον γάμου.
Incestus, a, um, μιαρὸς, ἀνόσι☞, ἀσελγὴς, ἀκρατὴς.
Inchoare, ἄρχεσθαι λόγου, sermonem.
Inchoativa, ἀρκτικὰ.
Incido, καταπόπτω, κόπτω, διατέμνω.
Incido, περιπίπτω συμφοραῖς, in calamitates, ἐμπίπτω εἰς ζόφον πολεμίους, in hostes, ὄπτυγχάνω τινι.
Incipio, ἄρχομαι, genit, ἀπάρχομαι.
Incisio, διακοπὴ, τμῆσις, τομὴ.
Incisum, κόμμα.
Incisura, διατομή.
Incisus ὀπικοπὴς, τετμημένος.
Incitabulum, ὑπέκκαυμα.
Incitamentum, θέλγητρον, κνησμός.
Incitatè, ὁρμητικῶς, σπευδαίως.
Incitatio, ὁρμὴσις, παρόρμησις
Incitatus, παρορμηθεὶς, παροξυνθεὶς.
Incito, παροτρύνω τινα ἐπί τι & πρός τι· παρορμάω τινα ὅπι τὰ ἀγαθὰ, ad honesta facta: προτρέπω τινα εἰς τι· παροξύνω.
Incivilis, σκαιὸς, ὁ, ἀπροκάδης.
Inciviliter, ἀπροκαλῶς, ἀκόσμως, ἐκ ἀστείως.
Inclamo, ὄπροδόω, ὄπακαλέω, ἀνακαλέω.
Inclarescò, ὄπαφαίνομαι, δόκιμ☞ γίνομαι, ἐλλαμπρύνομαι.
Inclemens, ἀνεπιεικὴς, ἀτρώπως, ἀνήμερ☞.
Inclementer, ἀπλοῦς, ἀνεπιεικῶς.
Inclementia, ἀπήνεια, ἀνεπιείκεια.
Inclinatio, ἔγκλισις, κλίσις, ῥοπὴ.
Inclino, ἐγκλίνω, ὄπκλίνω, ὄπερέπω.
Includo, καταπλείω, ἐγκλείω, cum genit.
Inclusus, ἐγκλεισμὸς.
Inclytus, διάσημος, ὁ κ ἡ, λαμπρὸς, ἔνδοξ☞, κλεπὸς, φρίκλυτ☞.
Incoctile, ὀπεψημένον.
Incogitabilis, ἀλόγιστ☞.
Incogitans, ἀλόγιστ☞, ἄλογ☞.
Incogitantia, ἀλογισία, ἀβουλία.
Incogitatus, ἀσκεπτ☞.
Incognitus, ἄγνωστ☞, ἀνάρεστ☞.
Incola, ἔνοικ☞, οἰκητὴς, ὃ, ὁ, ἐγχώρι☞, ἔποικ☞.
Incolo, οἰκέω πὼ πόλιν, vel ἐν πῷ ἄστ· ἐνοικέω, ναίω.
Incolumem evadere, σώζεσθαι.
Incolumis, ἄνοσ☞, ὑγὴς, ἄρτ☞, ὑγιὴς, σῶος, ἀβλαβὴς, ἀρτημὴς.
Incolumitas, ὑγίεια, ἀσφάλεια, σωτηρία, ὁλοκληρία.
Incomitatus, ἀκολούθων, ἄμοιρ☞.
Incommodè, ἀσυμφόρως, ἀχρήστως.
Incommoditas, βλάβη, ἀχρηστία.
Incommodo, βλάπτω τινα, ζημιόω.
Incommodum, βλάβη, δυσχρήσημα.
Incommodum accipere, βλάβω ἔχειν, ζημίαν ἐνεχεῖν.
Incommodus, βλαβερὸς, ἀλυπιτελὴς, ἄχρηστ☞, ἄκαιρ☞, ἀνεπιτήδει☞.
Incomparabilis, ἀσύγκριτ☞, ἀσύμβλητ☞, ἀπαράβλητ☞.
Incompertus, ἄδηλ☞, ἀγνόεις☞.
Incompositè, ἀτάκτως, μὴ ἀκριβῶς.
Incompositus, ἀδιάτακτ☞, ἀσυνθετ☞, ἄτακτ☞, ἀκαλλώπιστ☞.
Incomprehensus, ἀσύλληπτ☞.
Incomptus, ἄκομφ☞, ἄκοσμ☞.
Inconcessus, ἀσυγχώρητ☞.
Inconcinnitas, ἀῤῥυθμία, ἀναρμοστία.
Inconcinniter, ἀῤῥύθμως, ἀναρμόστως.
Inconcinnus, ἐκμελὴς, ἀνάρμοστ☞.
Inconcussus, ἄσειστ☞, ἀσάλευτ☞.
Inconditè, ἀσυντάκτως, ἀτάκτως, ἀνδυθέτως.
Inconditus, ἐκμελὴς, ἀσυντακτ☞.
In confinio, ἐγγὺς, πλησίον.
Incongruè, ἀκαταλλήλως.
Incongruitas, ἀκαταλληλότης.
Inconsiderantia, ἀλογισία, ἀσυνεσία.
Inconsideratè, ἀπερισκέπτως, ἀφρονεστέρως.
Inconsideratus, ἀδιόρισπαστ☞, ὀβέλτερ☞.
Inconstans, ἀβέβαι☞, ἄστατ☞, ἀστάθης, ἀκατάστατ☞.
Inconstanter, ἀβεβαίως, ἀστάθῶς.
Inconstantia, ἀστασία, μετάνοια.
Inconsultè, ἀβούλως, ἀπερβαλλόντως.
Inconsulto, εἰκῆ, παρὰ περαίρεσιν.
Inconsultus, ἄβουλ☞, ἀπερισκέπτ☞.
Inconsutus, ἀῤῥαφὴς.
Incontinens, ἀκρατὴς, ἀκόλαστ☞, ὁ κ ἡ, ὁ μὴ ἐγκρατὴς.
Incontinenter, ἀκρατῶς.
Incontinenti, παραχρῆμα.
Incontinentia, ἀκρασία, ἀκρατεία.
Inconveniens, ἀσύμφορ☞, ἀπρόσφορ☞, ἀσύμμετρ☞.
Incorporeus, ἄσωμ☞, ἀσώματ☞.
Incorruptibilis, ἀδιάφθορ☞.
Incorruptus, ἄφθαρτος, ὁ κ ἡ, ἄσηπ☞, ἄφθορ☞, ὁ κ ἡ.
Incorruptus muneribus, ἀδωροδόκητ☞.
Increatus, ἄκτ☞.
Increbrescò, διαῤῥυλλέμαι, καταπυκνόομαι.
Incredibilem in modum, θαυμαστὸν ὅσον.
Incredibilis, ἄπιστος, ἀπίθανος, παράδοξος, παράλογ☞.
Incredibiliter, ἀπίστως, ἀπιθάνως.
Incredulitas, ἀπιθανία, ἀπιστία.
Incredulus, ἀπειθὴς, δύσπις.
Incrementum, ἐπαύξησις, ὄνησις.

Incrementum capio, ἐπίδοσιν λαμβάνω, αὐξάνω.
Increpatio. ὄπτημπις, ἐλεγχία.
Increpito, ὀπτλύττω.
Increpo, καταβοάω, καταπάομαι, ὄπτημμαι πιι ταύτα.
Increfco, ὄπδιδωμι.
Incruentus, ἀναίμακτος, ἀναίμαλος.
Incruftatio, κονίασις, πλάκωσις.
Incrufto, κονιάω, κονῶ.
Incubare ovis, ἐπωάζειν, θάλπειν.
Incubatio, ἐγκοίμησις.
Incubatio gallinarum, τῶν ἀλεκτορίδων ἐπωασμός.
Incubo, ἔγκειμαι, ἔν τινι· ἐπίκειμαί τινι· ὄπκαθεύδω, ὄπκειμάομαι· ἐπδυνάζομαι.
Incubus, ἐφιάλτης.
Inculco, ὄπσάττω· pro ſæpius repetere, ταυτολογεῖν, παρεμβάλλειν τι.
Inculpabilis, ἄμεμπτος, ἀναίτιος, ἄψογος.
Inculpatus, ἀνέλεγκτος, ἀνέγκλητος, ἀναίσιος, ἄψογος, ἀμύμων.
Incuriè, ἀκόσμως, ἀκαλλωπίστως.
Incultus, ἀγεώργητος, ἀνεξέργαστος, ἀκαλλώπιστος.
Incumbo, ἐπίκειμαί τινι, pro obnixè rei alicui operam dare, σπεύδω περί τι, ἀσχολοῦμαι περὶ τοὺς λόγους, literarum ſtudiis incumbo.
Incunabula, τὰ σπάργανα. αἱ κοιτίδες.
Ab Incunabulis, ἀπ' αὐτῆς σπαργάνων.
Incurabilis, ἀνήκεστος, ἀνίατος, νήκεστος, ἀθεράπευτος.
Incuria, ἀμέλεια, ἀφροντισία.
Incuriosus, ἀμελής.
Incurro, ἐμβάλλω, ὄπτρέχω.
Incurſionem facere, εἰσβάλλειν εἰς χώραν· εἰσπηδᾶν εἰς οἰκίαν τινος· καταδρομὴν ποιεῖσθαι.
Incurſo, συχνὰ ὁρμοβάλλω, καταπτέχω.
Incurſus, ὄπβολὴ, ἐμβολὴ, ὄπδρομή.
Incurvatus, ὄπκυρτωθείς.
Incurveſco, κυρτοῦμαι.
Incurvo, κυρτόω, κατακάμπτω.
Incurvus, κυρτός.
Incus, udis, ἄκμων, ονος, ὁ.
Incuſatio, αἰτίασις, μέμψις, φάσις.
Incuſo, αἰτιάομαί τινα τούτου· ἐγκαλέω σοι τοῦτο· κατηγορέω, κατεμέμφομαι.
Incuſtoditus, ἀφύλακτος.
Incutere alicui metum, δέος ἐμβάζω τινί.
Incutio, ἐμβάλλω, καταφέρω.
Indagant, ἐξιχνεύζειν.
Indagator, ἴκνευτὴς, ἐξεταστής.
Indagine cingo, περισοχίζω.
Indago, inis, ἴσχνος & ἴχνευμα, σοινισμός.
Indago, are, ἰχνεύομαι pro inquirere, ἰχνεύω πιὼ ἀλήθειαν, veritatem: ἐρευνάω, ἐξετάζω, ἀναζητέω.
Inde, ex eo loco, ἐκεῖθεν, ὀντεῦθεν, ἔνθεν.
Hinc Inde, ἔνθεν καὶ ἔνθεν.
Inde loci, τότε, ἔπειτα, ὄπότατα.
Indebitus, ὁ οὐκ ὀφειλόμενος.
Indecens, ἀσχὴς, ἀπρεπὴς, ἐ καθήκων.
Indecenter, ἀπροκόπως, ἐ πρεπόντως, ὐ καλῶς.
Indeceptus, μὴ ἐξαπηθείς, ὄπτυχών.
Indecorè, ἀπεικότως, ἀσχημόνως, ἀκόσμως.
Indecorum, ὃ οὐ δοκοῦν, ἀπρεπές.
Indecorus, ἀπρεπὴς, ἀχρεῖος.
Indefatigabilis, ἀκάματος.
Indefenſus, ἀφρούρητος, ἀναπολέμιστος.
Indefeſſus, ἀκμαῖος.
Indefinitè, ἀορίστως.
Indefinitus, ἀόριστος, ἀπαρέμφατος.
Indelebilis, ἀναξάλειπτος.
Indemnatus, ἀκατακρίτος.
Indemnis, ἀζήμιος, ἀβλαβὴς.
Indemnitates, τὰ ἀζήμια.
Indepoſito, ἀ παρακατέθηκα.
Indeprecabilis, ἀπαραίτητος.
Indeſinens ἄπαυστος, ἀλυκίτης.
Indefinenter, ἀδιαλείπτως, συνεχῶς.
Index, μήνυτης, ὁ
Index digitus, δεικτικὸς, λιχανός.
Index librorum, σύλλαβος, ἔλεγχος.
Indici oportere, ὄπτάσσω χρῆναι.
Indicium, μήνυσις, τεκμήριον.
Indicium facere, ὄπσημαίνω.
Indico, as, are, δείκνυμι, μηνύω τινί, ὄπφαίνω, χαρίζω.
Indico, is, ere, ἀπαγγέλλω τινί τι· καταγγέλλω πόλεμον, bellum.
Indicta cauſſa, ἀκριτος, vel ἀκρίτως· ἐρήμην καταδικάζεσθαι, Condemnari,
Indictum, ὄπτέρμησις.
Indies, καθ' ἡμέραν, ἡμέρας.
Indifferens, ἀδιάφορος.
Indifferentia, ἀδιαφορία.
Indigena, αὐτόχθων, ἐγχώριος.
Indigens, ἄπορος, ἐνδεὴς.
Indigentia, ἀπορία, ἔνδεια, χρεία.
Indigeo, δεῖσθαι χρημάτων, pecuniis: ἐνδεὴς τυγχάνειν· ἐνδεὴς ἔχειν· δέομαί τινος· χρείαν ἔχω, χατίζω.
Indigeſtio, ἀπεψία.
Indigeſtus, ἄτακτος, ἀδιάθετος.
Indigitamenta, ἱερατικὰ βιβλία.
Indigites, ἡμίθεοι κυρῆτες.
Indigites Dii, θεοὶ αὐτόχθονες.
Indignabundus, ἀγανακτῶν ἐοικώς.
Indignatio, ἀγανάκτησις, ἀναξιοπάθεια.
Indignè, ἀναξίως, παρὰ τὸ προσῆκον.
Indignè fero, δεινοπαθέω, συχεραίνω.
Indignitas, ἀναξία, ἀπρέπεια.
Indignor, iraſcor, ἀγανακτέω ἐπί τινι, & ὑπέρ τινος, ob aliquid: ὀργίζομαί τινι, ἄχθομαί τινι.
Indignus, ἀνάξιος, οὐκ ἐπάξιος.
Indigus, ἄπορος, ἐνδεής.
Indipiſco, ὄπτυγχάνω.
Indiſcriminatim, ἀδιακρίτως.
Indiſſolubilis, ἄλυτος, ἀκατάλυτος.
Indiſtinctus, ἀδιάκριτος.
Indita, ἐπιτεθῆ.
Individuè, ἀδιαίρετα, ἄτομα.
Indiviſibilis, ἀδιαίρετος, ἀχὲς.
Indiviſus, ἀχώριστος, ἀμέριστος.
Indo, is, ἐντίθημι, ἐντίθεμαι, ἐνδίδωμι.
Indo nomen, ἐπονομάζω.
Indocilis, ἀμαθὴς, δυσμαθὴς.
Indoctè, ἀπαιδεύτως, ἀμαθῶς.
Indoctus, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος, ἀγεώμετρος, ἄμουσος.
Indoleo, ἀνιάομαι, συναγθέω.
Indoles, φύσις, ἦθος, τὸ φυή.
Indoles bona, εὐφυΐα.
Indomitus, ἀδάμαστος, ἀδμητος, ἀνάγωγος.
Indotatus, ἄπροικος, ὀλιγὴ.
Inducere in animum, ἐμβάλλεσθαι εἰς νοῦν.
Inducia, ἀναχαὶ, ἀναχωγὴ, ἐκεχειρία, ἡ, ωτος ἡ.
Inducias facere, ἀνοχὰς ποιεῖσθαι πρὸς τινα· ἐκεχειρίαν ποιεῖσθαι.
Induci, χρεμίστι.
Induco, ἐνάγω, εἰσάγω pro perſuadeo, ἐπάγω, ἀναπείθω.
Inductio, ἐπαγωγὴ, ἀγωγή.
Indubitatus, ἀναμφίολος.
Inductus, ἐλκεσθείς, εἰσπεχθείς.
Indulgens, φιλόστοργος.
Indulſit, παρέχειν.
Indulgenter habere aliquem, φιλοτέχνως ὄπμελεῖσθαί τινος, ἢ κεχαρισμένως.
Indulgentia, φιλοστοργία, συγχώρησις.
Indulgeo, καταχαρίζομαι, ὄπτρέπω, ἐφίημι τοῖς ἡδονῆς, voluptatibus.
Indumentum, ἔνδυμα, ἱμάτιον.
Induo, ἐνδύω, ὄπβάλλω ἱμάτιον, veſte.
Indureſco, σκληρώσομαι.
Induro, σκληρώω, σκιρρόω, ἐντυλόω.
Induſtum, χαπίσκος.
Induſtria, φιλοπονία, ὄπηρέσεια, ἀγχίνοια, σπουδὴ, ὄπμέλεια.
De Induſtriâ, ἐξ ὄπτιτοῦ, ἐκ προνοίας, ἢ προαιρέσεως· προκρίτως.
Induſtriè, εὐφυῶς, τεχνικῶς, ὄπμελῶς.
Induſtrius, φιλόπονος, σπουδαῖος, ὄπμελὴς, εὐμήχανος, ἀγχίνους.
Indutiæ, ἀναχαί.
Indutus, a, um, πεπεδεβλημένος.
Induviæ, ἐνδύματα.
Inebriatus, ὁ μεθύων.
Inebrio, μεθύω, μεθύσκω.
Inebrior, μεθύσκομαι.
Inedia, ἀσιτία, λιμὸς, ὁ, νηστεία, ἄξυφία.
Ineffabilis, ἄρρητος, ἀνεκφώνητος.
Inefficax, ἀνεργὴς, ἀδυνατος.
Inelegans, ἄκομψος, ἀπειρόκαλος.
Ineleganter, ἀκόσμως.
Ineſtabilis, ἀνεκδιήγητος.
Inefficax, ἀτελὴς.
Inelegantia, ἀκεχσία.
Ineluctabilis, ἀκαταγώνιστος.
Inenarrabilis, ἀνεκδιήγητος, ἀνέκφραστος.
Ineo, odabilis, συχερὴς, ἀδιλος.
Ineo, εἰσέρχομαι.
Ineptè, ἀνάρμοστως, παρὰ τὸ μέλος.
Ineptio, is, ire, ὑθλέω, ὑθλος λέγω, λῆρέω.
Ineptus, ἄχρηστος πρὸς τι· ἄφυὴς πρὸς τι· ἀτρεπὴς, ἀνάρμοστος.
Inequitabilis, ὁ μὴ ἱππάσιμος.
Inermis, ἄνοπλος, ἀθωράκιστος, ὁ, ἡ.
Iners, ῥᾴθυμος, ἀπραγμόνων, ἀπέχθημων, ἀργὸς, νωθρός.
Inertia, ῥᾳθυμία, ἀδρανία, ἀκηδία.
Ineſco, δελεάζω, ἀγκιστρεύω.
Ineſt notitia, ὑπάρχει γνῶσις.
Inevitabilis, ἀδιάφευκτος, ἀδέκαστος.
Ineunte vere, ἅμα τῷ ἦρι· ἀρχομένου ἦρος.
Inexaturabilis, ἀπλήρωτος, ἀκόρεστος.
Inexcuſabilis, ἀπροφάσιστος, ἀναπολόγητος.
Inexecrabile, ἀπευκτόν.
Inexercitatus, ἀγύμναστος, ἀνάσκητος.
Inexhauſtus, ἀδαπάνητος.
Inexorabilis, ἀπαραίτητος, ἀκολακευτος.
Inexpectatus, ἀπροσδόκητος.
Inexpeditus, ἄζωνος, ἐ περίζωτος, οὐκ εὔζωνος.
Inexpertus, ἄπειρος, ἀπείρατος.
Inexplebilis, ἀσυμπλήρωτος.

Inepl cabilis, ἀδιάλυτα, ἄπορα.
Inexplicabilis, ἀνέκφρας Ⓖ.
Inexpugnabilis, ἀνάλωτος Ⓖ, ἄληπτος Ⓖ, ἀκαταμάχητος Ⓖ.
Inextimabilis, ἀνείκαστος Ⓖ.
Inextricatus, ἀνακατάπλωτον, ἀκατασκέπτον.
Inextinguibilis, ἄσβεστος Ⓖ.
Inextricabilis, ἀνέξοδος Ⓖ, ἀμήχανος Ⓖ, ἄλυτος Ⓖ, ἀδιάδρασος Ⓖ, ἀδιάλυτος Ⓖ.
Inexuperabilis, ἀνυπέρβλητος Ⓖ, ἀήττητος Ⓖ.
Infabrè, ἀκόμψως, ἀτέχνως.
Infacetus, ἄκομψος Ⓖ, ἀπάστεῖος Ⓖ.
Infacundia, ἡ ἐν τῷ λέγειν ἀπειρία.
Infacundus, ὁ ἄπειρος τοῦ λέγειν.
Infamia, ἀτιμία, δυσφημία, ἀδοξία.
Infamiâ notare, σημαίνειν τινα, ἄτιμον ποιεῖν τινα.
Infamiâ notari, πυγχάνειν κακοδοξίας.
Infamis, ἄτιμος Ⓖ, ἄδοξος Ⓖ, δυσκλεής.
Infandus, ἄρρητος Ⓖ, ἀνεπιτρέκτος Ⓖ.
Infans, νήπιος, παιδίον, βρέφος Ⓖ, τό.
Infans recens natus, ὑπεμβρυον, νεογνόν.
Infantia, νηπιότης, παιδία.
Infantulus, βρεφύλλιον.
Infarcio, ἐμπλάττω. ὀπτέω.
Infas, ἀθέμιτον.
Infatuo, ἐκμωραίνω.
Infaustus, δυσυχὴς, ὁ ἡ ἡ.
Infectâ re, ἀπράκτως Ⓖ.
Infector, βαφεύς.
Infectus, ἀγένητος Ⓖ, ἄπρακτος Ⓖ.
Infelicissimus, ταλαιπωρότατος Ⓖ, δυσυχέστατος Ⓖ.
Infelicitas, δυσυχία, δυσπραξία.
Infeliciter, δυσυχῶς, ἀτυχῶς.
Infelix, δυσυχὴς, ταλαίπωρος Ⓖ, ἄθλιος Ⓖ.
Infelix sum, δυσυχέω, κακοπαθέω.
Infendere, ὀπτεῖναι, ἐκλιμάτισαι.
Infensum esse alicui, ἔχειν τινὶ ἐχθρὸν, ἐχθραίνειν τινί.
Infensus, ἐχθρὸς, δυσμενής.
Inferi, οἱ κάτω, οἱ ἐν ᾅδου, καταχθόνιοι.
Inferiæ, ἐναγίσματα, τάφεια, ων, τά.
Inferior, κατώτερος Ⓖ.
Inferior viribus, ὁ πολὺ ἰσχυὸ ἧττων.
Infernus, κατώτερος.
Infernalis, καταχθόνιος Ⓖ.
Infernus, ᾱδης, ου, ὁ, ἡκατωδέγμων.
Infernus, a, um, ὁ, ἡ, τὸ κάτω· ὁ ἡ ὑπόγαιος Ⓖ, καταχθόνιος Ⓖ.
Infero, εἰσφέρω, ἐπεισφέρω. ἐπάγω.
Inferre bellum, πόλεμον ἐνφέρειν τινὶ, alicui.
Inferre damnum, ζημίαν τινὰ συμφορᾶς, ζημιῶν τινα· injuriam, ἀδικεῖν.
Inferre manus, ὀπλίζειν τὰς χεῖρας.
Inferus, a, um, ὁ κάτω.
Infestatio, ἐνόχλησις, κάκωσις.
Infestivus, ἐκτέχνελος Ⓖ.
Infestus, ἐνοχλέω, ὑβρίζω, κακουργέω, κακόω.
Infectus, ἀπεχθὴς, ὀχληρός.
Infibulo, ἐμπορπάω.
Inficias ire, ἀξαρνεῖσθαι.
Inficiatio, ἀξάρνησις, ἄρνησις.
Inficiator, ἀρνητὴς, ἀρνάτης.
Inficio, βάπτω, pro maculo, διαφθείρω, μολύνω.
Infi ior, nego, ἀρνέομαί τι.
Infidelis, ἄπιστος Ⓖ, ἀπιστός.
Infidelitas, ἀπιστία.
Infidus, ἄπιστος Ⓖ, ἀσπονδος Ⓖ, ἀδέεμος Ⓖ.
Infigo, ἐνερείδω, ἐμπήγνυμι.
Infima sors, ὑστέρα τύχη.
Infimates, οἱ ὑστερόβυλοι.
Infimum, ὕστατον, ἔσχατον.
Infimus, κατώτατος Ⓖ.
Infinitè, ἀδιορίστως.
Infinitivus modus, ἀπαρέμφατον.
Infinitus, ἄπειρος Ⓖ, ἀπέρατος Ⓖ.
Infirmitas, ἀσθένεια, ἀῤῥωστία.
Infirmo, καταλύω, ἀσθενόω.
Infirmus, ἀσθενὴς, ἄῤῥωστος Ⓖ.
Infit, λέγει, λέγειν ἄρχεται.
Infixus, ἐμπαγὴς.
Inflammatio, φλεγμονὴ, φλέγωσις.
Inflammatus, ἐμπεπυρισμένος Ⓖ.
Inflammatu facili, ἐυφλεκὴς Ⓖ.
Inflammo, καταιθαίω, ἐμπρήθω, ἅπτω.
Inflare buccas, γνάθους φυσᾶν.
Inflecto, κάμπτω, ἀναστρέφω.
Inflexibilis, ἀκαμπὴς Ⓖ.
Inflexus & inflexio, ἐγκαμψις.
Infligo, πεσσρίζομαι, ἐμφορέω τινι πληγὰς, verbera, πεσσβάλλω.
Inflo, ἐμπνεύματόω, ἐμφυσάω.
Influo, εἰσρέω, ὀπῤῥέω.
Infœcunditas, ἀγονία, ἀφορία.
Infœcundus, ἄτεκνος Ⓖ, ἄγονος Ⓖ, ἄκαρπος Ⓖ, ἄφορος Ⓖ, ἀβλαστὴς
Informatio, ὑποτύπωσις.
Informis, ἄμορφος Ⓖ, ἀμόρφωτος Ⓖ.
Informo, ὑποτυπόω, σχηματοποιέομαι.
Infortunatus, δυσυχὴς, ταλαίπωρος Ⓖ.
Infortunatus sum, κακῶς πράττω, δυσυχέω.
Infortunium, ἀτυχία, ἀτύχημα, τὸ, δυστύχημα.
Infra, ὑπὸ cum dat. & accus. κάτω, ὑπὸκάτω, ἔνερθε ὑπένερθε.
Intractus, ἄῤῥηκτος, ὀπτκλαθὴς.
Inf æri, ἀχαλίνωτος.
Infremo, καταφρυάττομαι, ἐμβρεμάομαι.
Infrendens, ἐμβρενδούμενος.
Infrendeo, βρύχω σὺν ὀδόντων ἐπί τινα.
Infrequens, ἔρημος, ὁ, ἡ, ὁν.
Infrequentia, μανότης, ὀλιγανθρωπία.
Infringo, καταῤῥήγνυμι, ὀπτκλάω.
Infructuosus, ἄκαρπος.
Infula, καυσία, μίτρα.
Infulæ, στέμματα.
Infulatus, καυσίᾳ ἢ μίτρᾳ κεκασμμένος.
Infumo, καπνίζω.
Infundibulum, χώνη.
Infundo, ἐγχέω, ὀπχέω, ὀπορρέχω.
Infuscans, μελανδαίνων, σπλδαίνων.
Infusco, are, φαιὸν ποιῶ, ἀμαυρόω.
Infusio, ἔγχυσις, ἐπίχυσις.
Ingeminatus, ὀπλόπλασπαδὴς.
Ingemino, ὀπλόπλασπάζω, ἐπαναδιπλόω
Ingemisco, ὀπιστένω.
Ingemo, στένω ἐπί τινι. propter aliquid: στενάζω, ἀναμώζω, ἐξαδυμέω.
Ingenero, ὀπεγγυάω.
Ingeniculari, γονυπετεῖν.
Ingenii acumen, ἐμράδια, δύμαθία.
Ingeniosè, ἐυφυὰς ὀπιδεξίας.
Ingeniosus, ἐυφυὴς, δεξιός.
Ingenitus, ἐγκατόμφυτος, ἔμφυτος.
Ingenium, ἀγχίνοια, ἐυφυία.
Ingens, μέγας, ἐυμεγέθης, πελάριος.
Ingenue, ἐλευθερίως, γνησίως, ἐυγενῶς, γναισίως.
Ingenuitas, ἐυγένεια, γνωσιότης, ἐλευθερία.
Ingenuus, ἐλεύθερος, γνήσιος, ὀπειρίς.
Ingero, ἐμφορέω, εἰσημι, τινί.
Inglorius, ἄδοξος, ἀκλεὴς, ἄτιμος.
Ingluvies, γαστριμαργία, λιχνεία.
Ingrandesco, μεγαλύνομαι.
Ingratè, ἀχαρίτως.
Ingratitudo, ἀχαριτία, ἀγνωμοσύνη.
Ingratus, ἀνάλις, ἀτερπὴς, ἀχάριστος, ἀγνώμων.
Ingratus sum, ἀχαριστέω, ἀχάριστος, εἰμί.
Ingraveſco, ὀπβαρύνομαι, ὀπβρίθω.
Ingredior, βαδίζω ἐπί τινα, ad aliquem: εἰσέρχομαι, ὀπβαίνω, ἐπειμι.
Ingressus, εἰσδυσις, πρόσοδος, εἴσοδος. βάδισις.
Ingurgitare, ἐφορμίσαι, ὀπφορῆσαι.
Ingruo, ὀπεγείρω, εἰσπίπτω, ἐπίκειμαι.
Inguen, βουβὼν ἡ ἄδην.
Ingurgito, γαστρίζω, κωμάζω, ἐμφορέω, κατακορέννυμι.
Inhabilis, ἀνεπιτήδειος, ἄχρηστος πρός τι, ἀνάρμοστος.
Inhabitabilis, ἀοίκητος.
Inhabitatio, οἰκήσις.
Inhabito, οἰκέω, οἰκέω πόλιν.
Inhæreo, προσκολλάομαι, ἐμφύομαι.
Inhæreſco, idem.
Inhalo, ἐμπνέω.
Inhians, ἐγχάσκων.
Inhians alicui rei, κεχηὼς πρός τι.
Inhibeo, ἀείργω, κωλύω ἐπέχω.
Inhio, ὀπχαίνω, χαίνω ἐπί τι.
Inhoneſtè, αἰσχρῶς, ἀτίμως. ἀσχημόνως.
Inhoneſtus, αἰσχρὸς, ἀκαλὸς, ἀχρήμων, ἄτιμος, ἄκοσμος.
Inhonoratus, ἀτίμητος, ἄτιμος.
Inhorreo, φρίττω.
Inhoſpitalis, ἄξενος, ἀκοινώνητος.
Inhoſpitalitas, ἀξενία, κακοξενία.
Inhumanè & inhumaniter, ἀπανθρώπως.
Inhumanitas, ἀφιλανθρωπία, ἀπανθρωπία, τὸ ἀπαίδευτον.
Inhumanus, ἀπάνθρωπος, ἀφιλάνθρωπος, μισάνθρωπος
Inhumatus, ἄταφος, ἄθαπτος.
Inhumo, ἐνθάπτω, θάπτω νεκρὸν, ἐνταφιάζω.
Inimi, ἀυτὸν. ἐκεῖ.
Injicio, ὀπερίπτω τι ἐπί τι, ἐμβάλλω.
Inimicitia, ἔχθρα, ἀπέχθεια.
Inimico, as, ἐχθραίνω.
Inimicor, aris, ἀπεχθαίνομαι.
Inimicus, ἐχθρὸς, δυσμενὴς, ἐναντίος.
Inimitabili, ἀμίμητος.
In ipso vestigio, ἐυθέως.
Iniquè ago, ἀγνωμονέω εἴς τινα, & ἀφί τι, ἀνομέω.
Iniquitas, ἀδικία, ἀγνωμοσύνη, ἀνομία, ἀναμαλία, ἀνισότης.
Iniquo animo, iniquè, παροξύνομαι, δυσνοϊκῶς, ἀδίκως.
Iniquus, ἄδικος, ἄνομος, παράνομος.
Initiatus, sacris imbutus, μυσταγωγάμενος; μεμυημένος.
Initio, inaugure, μυῶ· proinchoare, καταρχέω.
Ab Initio, ἀρχῶν, vel τῷ ἀρχῷ, ubi χ subauditur.
Initium, ἀρχὴ, πρεσβεῖον, εἴσοδος.

Initium facere, ἄρχεσθαι ἀπό τινος.
Initis, ὑπεισελευσόμενον.
Initus, a, um, συνειμένος.
Injucundus, ἀηδής, ἀτερπής.
Injudicatus, ἄκριτος, ἀκατάκριτος.
Injungo, mando, ὀπτίσσημι, προστάσσω.
Injunxit, ἐνεχείρησεν.
Injuria, ἀδικία, ὕβρις, ἡ, λώβη.
Injuriâ afficio, ἀδικέω τινα, ὑβρίζω.
Injuriâ, adv. ἀλόγως, ἀναξίως, ἀδίκως.
In jure cedere, ἐν δικαστηρίῳ παραχωρεῖν.
Injuriosè, ὑβριστικῶς.
Injurius, ὑβριστικός.
Injurius fum, ἀδικέω τινα, ὑβρίζομαι.
Injuſſu, ἄνευ προστάγματος.
Injuſſus, ἀπαραχρήστος, αὐτοκέλευστος.
Injuſtitia, ἀδικία, ἀσέβεια, κακοργία.
Injuſtus, ἄδικος, ἄσεβης, ὁ καὶ ἡ.
In leges jurare, ἐγγράφεσθαι.
Innaſcor, ὀπαφύομαι, ἐγγίγνομαι, ἐμφύομαι.
Innato, tas, ἐνήχομαι, ἐνίεμαι, ὀπολάζω.
Innatus, ἔμφυτος, συγγενικός.
Innavigabilis, ἄπλοος, ἀπλωτός.
Innectens, ὀπλέκων.
Innecto, ἐνείρω.
Innitor, ἐνερείδομαί τινι, ἐνδείδημαι.
Inno, as, ὀπιέχομαι.
Innocens, ἄκακος, ἀναίτιος, ἀβλαβής, ἀνέγκλητος.
Innocenter, ἀβλαβῶς.
Innocentia, ἀκακία, ἀβλάβεια.
Innocuus, ἀβλαβής.
Innodati, δέσμιος.
Innoteſco, διαγηράζομαι, γηθερμὸς εἰμι, ὀπογαίνομαι.
Innotuit, ἐγνώσθη.
Innovatio, ἀνανέωσις, ἐγκαίνισις.
Innovo, καινίζω, νεόω, καινὸν ποιῶ.
Innoxius, ἄκακος, ἀβλαβής.
Innumerabilis, ἀναρίθμητος.
Innumerus, ἀνάριθμος.
Innuo, ὀπονεύω.
Innupta, ἀνανδρος, ἀνέκδοτος, ἡ ἄγαμος.
Inobediens, ἀπειθής, ἀπήκοος.
Inobedientia, ἀπηκοΐα, ἀπείθεια, παρακοή.
Inoculatio, ἐνοφθαλμισμός.
Inoculo, ἐνοφθαλμίζω.
Inoffenſus, ἀβλαβής, ἀσίνων.
Inofficioſus, ἀχάριστος.
Inoleſco, ὀπτείνομαι, ὀπιφύομαι, αὔξομαι.
Inominatus, δύσφημος, ἀπευκτός.
Inopia, ἀπορία, ἔνδεια, πλοχία.
Inopiâ laborare, ἐξ ἀπορίας.
Inopinanter, ἐξ ἀπροσδοκήτου.
Inopinatè, ἀπροσδοκήτως.
Inopinatus, ἀπροσδόκητος.
Inops, ἄπορος, πλοχὸς, ὁ, ἐνδεής.
Inordinatus, ἀσυντακτος.
Inornatus, ἄκοσμος, ἄκομος.
In promptu, ἐν ἑτοίμῳ.
Inquam, λέγω, ἐμί.
Inquies, & Inquietudo, ἡ τῶν ἡσυχάζειν ἀδυναμία, ἀγρυπνία, παρεγκή.
Inquieto, διαθορυβέω.
Inquietus, ἄστατος, ἀνήσυχος.
Inquilinus, ἔνοικος, ἐνδοικος, μέτοικος.
Inquinamentum, ῥύπαρία, μόλυσμος, ἀκαθαρσία.
Inquinatus, μολυσθεὶς, μεμολυσμένος.
Inquino, μαίνω, μολύνω.
Inquio, φημί.
Inquiro, ἐξετάζω, ὀπιζητέω, διερευνάω, ἀνακρίνω.
Inquiſitio, ἐξέτασις, ὀπιζήτησις, δοκιμασία.
Inquiſitor, ἐξεταστὴς, βασανιστής.
In rem, εἰς πρᾶγμα.
In ſacris patris, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρός.
Inſalubris, νοσώδης, νοσερός.
Inſalutatus, ἀπροσαγόρητος.
Inſanabilis, ἀνίατος, ἀθεράπευτος.
Inſanctus, ὁ μὴ ἅγιος.
Inſania, μανία, ἄνοια, παραφροσύνη.
Inſanio, μαίνομαι, παραφρονέω.
Inſanus, ἐμμανὴς, μανικός.
Inſapiens, ἄφρων.
Inſatiabilis, ἄπλητος, ἀπλήστος, ἀπλέστος.
Inſatiabilitas, ἀπληστία, ἀδηφαγία.
Inſatiabiliter, ἀπλήστως.
Inſciens, ἀγνώς, ἀμαθὴς, ἄν.
Inſciè, ἀμαθῶς, ἀτέχνως.
Inſcitia, ἀγνοια, ἀμαθία.
Inſcitus, ἄμυστος, ἄτεχνος.
Inſcius, ἀνεπιστήμων, ἀμαθής.
Inſcribo, ἐγγράφω, ὀπιγράφω.
Inſcriptio, ὀπιγραφὴ, ἐπίγραμμα.
Inſculpo, ἐγκόλυφω, ἐγκολάπτω.
Inſegnes, ἀδρανεῖς.
Inſecta, ἔντομα.
Inſectator, ὀπαδευτὴς, μιμητής.
Inſector, ὀπαδέω, καταδιώκω.
Inſedit, ἐκαθέζεται.
Inſemitatio, αὐοδία.
Inſenſibilis, ἀναίσθητος.
Inſenſibilitas, ἀναισθησία.
Inſepultus, ἀθαπτος, ἄταφος, ἄτυμβος.
Inſequor, ἐπακολουθέω, διώκω.
Inſerantur, ἐντρεχόντων.
Inſero, ui, ertum, ἐντίθημι, ἐμβάλλω.
Inſero, Inſevi, ἀπαείρω, ἐμφύω.
Inſertus, ἐμβληθεὶς, ἐντεθείς.
Inſervio, δουλεύω, διακονέω, λατρεύω τῇ ἡδονῇ, voluptati.
Inſervire commodis alienis, ἄλλῳ τὰ συμφέροντα σκοπεῖν.
Inſideo, ὀπικάθημαι, καθίζω ἐπί τινι.
Inſidiæ, ἔνεδρον, ἐπιβουλὴ, λόχος.
Inſidias ſtruo, ἐπιβουλεύω· ἐνέδρας καθίζειν τινί, ἔνεδρον ποιεῖσθαί τινι.
Inſidiatio, ὀπιβουλὴ, ἔνεδρον.
Inſidiator, ἐπίβουλος, ἐνεδρευτής.
Inſidior, ὀπιβουλεύω, ἐνεδρεύω.
Ex Inſidiis, ἐξ ὀπιβουλῆς.
Inſidioſè, μετ' ὀπιβουλῆς.
Inſidioſus, ὀπιβούλευτος.
Inſido, ἐνιζάνω, ἐφιζάνω.
Inſignia, ἐπίσημα.
Inſignia imperii, τὰ τῆς ἡγεμονίας παράσημα.
Inſignio, is, ire, ἐπισημαίνω, ἐνσημαίνω.
Inſignis, ἐπίσημος, λαμπρὸς, ὀπιφανής.
Inſigniter, ὀπισήμως.
Inſilio, εἰσάλλομαι, ἐμπηδάω.
Inſimulabant, κατηγόρει.
Inſimulatio, ὑπόκρισις, τὸ ἔγκλημα.
Inſimulo, προβάλλομαι, ὑποκρίνω, ἐγκαλέω, κατηγορῶ.
Inſinuatio, παρείσδυσις.
Inſinuatus, συνεσταλμένος.
Inſinuo, ὑποδύομαι· ἐγκοπτικίζω, ἐγκολπίζω.
Inſipidus, δύσχυμος, ἄχυλος.
Inſipiens, ἀνόητος, ἄφρων, μωρός.
Inſiſto, ὀπομένω ταῖς δίκαις, precibus: ἐνίσχομαί τινι, ἐφίσταμαι.
Inſita, ἔμφυτα.
Inſociabilis, ἀκοινώνητος.
Inſolens, ἀηδὴς· pro ſuperbo, ἀλαζών.
Inſolenter ſe efferre, ἀλαζονικῶς ἐπαίρεσθαι.
Inſolentia, ἀηδία· item arrogantia, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, αὐθάδεια.
Inſolentior, ὑπερήφανος, ἢ ἀλαζών, ἀπειρόκαλος, ἀγέρωχος.
Inſoleſco, μεγαλοφρονέω ἐπί τινι.
Inſollicitus nes, ἀμέλημων ἡμέρα.
Inſolo, ἡλιάζω, ἡλιόω.
Inſolubilis, ἄλυτος, δύσλυτος.
Inſomnia, æ, vigilia, ἀγρυπνία, ἀϋπνία.
Inſomnioſus, ἐνυπνιώδης
Inſomnis, ἄϋπνος, ἀγρυπνος.
Inſomnium, ἐνύπνιον.
Inſono, ἐνηχέω.
Inſons, ἄκακος, ἀναίτιος, ἀθῷος.
Inſonus, ἄφωνος.
Inſpectio, ὀπτικὴ, ἐφορία.
Inſpecto, ἐφοράω, ὀπτικοπέω.
Inſpector, ὁ ἐπίσκοπος, θεωρός.
Inſperato, ἀνελπίστως, παρελόγως.
Ex Inſperato, ἐκ παρελόγου.
Inſperatus, ἀπροσδόκητος.
Inſpergo, ἐγκατασπείρω, ὀπιπάσσω.
Inſpicio, βλέπω εἴς τινα, ὀπτικοπέω τὴν φύσιν, naturam: ὁράω.
Inſpiratio, εἰσπνοὴ, ἔμπνευσις.
Inſpiratus, ἐμπνευσθείς.
Inſpiro, ὀπιπνέω, ἐμπνέω, ἐμφυσάω.
Inſpuo, ὀπιπτύω, καταπτύω.
Inſtabilis, ἀβέβαιος, δυμετάβολος, ἄστατος.
Inſtabilitas, ἀστασία, ἀκαταστασία.
Inſtanter, ἐνστατικῶς.
Inſtantia, ἡ ἔνστασις.
Inſtar, ἴσκελὲς, ἐνίσκω, ἀφέσκει.
Inſtaurans, ἀναπλέων.
Inſtauratio, ἀνάπλευσις, ἀποκατάστασις.
Inſtauro, ὀπισπεύδω, ἀνακαινόω, ἀνορθόω τι, ἀναπαμίζω, ἀποκαθίστημι.
Inſterno, ὀπιστρώννυμι, ὑποστρώννυμι κλίνην.
Inſtigat, ἐποξύνει, ἐρεθίζει ὀπισπεύδει.
Inſtigatio, παρακίνησις, παρόρμησις
Inſtigo, as, παροξύνω, ἀναπείθω τοῦτό σε, ad hoc te: παρορμάω τινα.
Inſtillo, ἐνσταλάζω καὶ ἐπιστάζω.
Inſtinctu divino, κατὰ θεῖον.
Inſtinctus, us, ui, παρόρμησις, παροξυσμὸς, κίνησις.
Inſtito, παλιγκάπηλος, ἐμπορεύομαι.
Inſtituo, decerno, προαιρέομαι, ἐγχειρέω, pro incipio, ἐνίστημι. pro docco, παιδεύω σε τοῦτο, in hâc re te: διδάσκω τινα.
Inſtituta, προσοίμια, καθεστῶτα, ὁρίσματα, διατάξεις.
Inſtituta majorum, προγονικὰ νόμιμα.
Inſtitutio, doctrina, παιδεία, εἰσαγωγή.
Inſtitutum, ἔθος, τὸ, παίδευμα· denotat etiam propoſitum, προαίρεσις, σκοπός.

Institutus, πεπαιδεύμενος, παιδευθείς.
Instigo, urgeo, ἐίσημι · pro imminere, ἐγγίζειν.
Initratum, κατάρτισμα.
Instructa, καταρτίσματα.
Instructio, κατασκευή, ἐμφασισμός, διδασκαλία.
Instruere, id est, docere, διδάσκειν τινα.
Instrumenta, χρησίμεια, ἐργαλεία, γεμμάτια, ἀσφαλίσματα, δικαιώματα.
Instrumentum, ἐργαλεῖον, ὄργανον ε, τὸ, σκεῦος, ἐξάρτησις γεμματίς.
Instruo, ordino, καταστρωμαίζω, ἐντάττω, ἐξαρτίω, συμβιβάζω.
Insuavis, ἀγλυκὴς, ἀηδής.
Insucco, ἐγχυμίζω.
Insudo, ἐφυδρέω.
Insuesco, ἐθεζόμην.
Insuetus, ἀήθης.
Insula, νῆσος, νησίδιον.
Insulaneus, νησιώτης.
Insularis, νησιωτικός.
Insulsè, ἀνοήτως.
Insulsus, ἄνοητος, ὁ, pro fatuo, ἀναίσθητος, ἀγνώμων, ἀνόητος.
Insultatio, ἔφεδρος, χλευασία.
Insulto, ὀπισκιρτᾶν, ὀπισθιάω, ὀπιχαίρειν τινί, ἐπηφρώνειν τινί.
Insultura, ὀπισθίησις.
Insum, ἔνειμι, διατρίβω.
Insumo, ἀναλίσκω χρήματα, pecuniam: δαπανάω.
Insuper, περισσότερον, πρὸς τούτοις, ἀλλότε.
Insuperabilis, ἀδάμας, ἀήττητος, ἀνάλωτος, ἀνίκητος, ἄμαχος.
Insurgo, ἀνθίσταμαι, ἀνταίρω.
Insusurro, ὑπωδυρίζω.
Intabesco, μαραίνομαι, ἐκτήκομαι.
Intactus, ἀμίαντος, ἀθίκτος, ἀμίλητος, ἄθικτος.
Intaminatus, μιάνθητος.
Intectus, ἀσκέπαστος.
Integer, ἀκμαῖος, ὑγιὴς, ζῶν, ὁλόκληρος.
Integritas, ἀδιαφθαρσία, ὁλότης, ὁλοκληρία.
De Integro, ἐξ ὑπαρχῆς.
Integumentum, ἐγκάλυμμα.
Intellectu difficilis, δυσνόητος.
Intellectus, ἕως, ἴσκμαι σωίεσις.
Intelligentia, νόησις, σωίεσις, ἔννοια.
Intelligibilis, νοητός.
Intelligo, σωίημι τῶτο, διαγινώσκω, καταγοέω, νοέω, αἰσθάνομαι, μανθάνω.
Intemerata, ἄσπιλος, ἀφθαρτα, ἄζημια, ἀκατηφόρητος.
Intemeratus, ἀμόλυντος.
Intemperans, ἀκρατὴς, ἀκόλαστος, ἄσωτος, ἀκρατέστατος.
Intemperanter, ἀκρατῶς.
Intemperanter vivo, ἀκολαστάινω, ἀτακτέω, ὑβριζάω.
Intemperantia, ἀκολασία, ἀκρασία, ἀσωτία, ἀμετρία.
Intemperiæ, μανίαι.
Intemperies, δυσκρασία, ἀκρασιασία.
Intempestus, a, ἄωρος, ἄκαιρος, βαθεῖα, ἄκρατος.
Intempesta nox, ἀκρόνυξ, ἀκρονυχία, νυκτὸς ἀωρία.
Intempestas, δυσκρασία.
Intempestivè, ἀκαίρως, ἐκ δικαίου, ἐκ καιροῦ, παρὰ καιρὸν, παρ' ὥραν.
Intempestivus, a, ἄωρος, ἄωρος διάνατος, mors: παρακαιρίος.
Intempestus, ἄωρος, παρακαιρος.
Intendere aciem oculorum, ἀτενὲς ὁρᾶν, ἐνατενίζειν.
Intendere animum, προσέχω τὸν νῶν τινι, ἐρίσημί τινι.
Intendit, ὀπτίνει, κεσμεῖ.
Intendo, ἀτείνω πῶν, arcum.
Intensio, ἐπίτασις, ἔντασις.
Intentatus, ἀπείρατος.
Intentè, ἐντεταμένως.
Intentio, ἔντασις, σκοπός.
Intento, προτείνω.
Intentus, ἐντεταμένος, ἔντονος.
Inter, μεταξὺ, cum genit. ut μεταξὺ λόγων, inter dicendum: ἐν cum dat. vel εἰς cum accus.
Inter hæc, ἐν τούτῳ, ἐν τούτοις.
Intercalaris, παρεμβεβλημένος, ἐμβόλιμος, ἄθετος.
Intercalati dies, ἐπακτοὶ ἡμέραι.
Intercapedo, διάστημα, διαχώρημα.
Intercapulium, intercapulum, μετάφρενον.
Intercedit, μισάζει.
Intercedo, διέρχομαι, ἐνίσταμαι, ἱκετεύω.
Interceptus, μεταλαβεθείς, ἀποθανών.
Intercessio, ὑπερέντευξις.
Intercessor, ἐγγύητης, μεσίτης.
Intercessor bonorum, διάδοχος οὐσίας.
Intercido, παρεμπίπτω.
Intercipio, μεταλαβάνω, ἐγκαταλαμβάνω.
Intercludo, ἀποκλαμβάνω.
Interdiarius, ἡμερησκλήπτης.
Interdicere igni & aquâ, πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ στέγης εἴργεσθαι.
Interdico, veto, παραγγέλλω, κωλύω.
Interdictio, ἀπόρρησις, ἡ, ἀπόρρημα, τὸ.
Interdictum, ἀπόρρημα, τὸ, παραγγελία, ἀπαγόρευμα, ἀπαγόρευσις.
Interdiu, μεθ' ἡμέραν, δι' ἡμέρας.
Interdum, ἐνίοτε.
Interea, ἐν τούτῳ, τὸ ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ.
Interemptio, καθαίρεσις.
Interemptus, καθαιρεθείς, ἀπηρημένος.
Intereo, ἀπόλλυμαι, διαφθείρομαι.
Interest, vide Refert.
Interfector, φονεὺς, ἀναιρέτης.
Interficio, ἀναιρῶ τινα, κτείνω τινα, φονεύω.
Interfluo, διαρρέω.
Interfundo, διαχέω.
Intergeries, paries, τοῖχος, ὁ δύο κτήσεις διορίζων.
Interjacio, is, παρεμβάλλω.
Interjectio, χατλιασμός.
Interim, μεταξὺ, πρὸς τούτοις δέ.
Interim dum, ἐν ὅσῳ.
Interimo, διαφθείρω τινα, κτείνω.
Interior, ὁ ἐνδότερος.
Interitus, ἀπώλεια, ἀναίρεσις.
Interjungo, ἐρίζαμαι.
Interlabor, παρεμπίπτω.
Interlocutio, διαλογισμὸς, διάλεξις.
Interloquor, λόγον παρεμβάλλω, διαλέγομαι, διακόπτω.
Interlunium, ἀπόκρυψις σελήνης.
Interluceo, παρεμφαίνω.
Intermedius, παρέμεσος.
Intermico, διαστίλβω.
Interminatus, ἀπέρατος.
Interminor, ἐπαπειλέω, ἐμβριμάομαι.
Intermissio, διάλειψις, ἄνεσις.
Sine Intermissione, ἀδιαλείπτως.
Intermitto, cesso, διαλείπω, ἐπέχω.
Interna, ἥπατα.
Internecinum bellum, παναλεθρος πόλεμος.
Internecio, παναλεθρία.
Interneco, διαφθείρω, ὀλεθρεύω.
Internoctatio, παννυχίδες.
Internodium, φάλαγξ.
Internosco, διαγινώσκω, διακρίνω.
Internuncius, διάπορος, διάγγελος.
Intero, ἀπρίβω.
Interpellatio, λόγου παρεμβολὴ, διακοπή.
Interpello, διακόπτω, παρακωλύω τῷ λέγοντι.
Interpola, interpolator, ὑποσκευαστὴς, ὑποσκευαστής.
Interpolo, ἀνασκευάζω, ἀνάσκευος.
Interpono, παρεμβάλλω, παρεντίθημι.
Interpositio, παρεμβολὴ, παρένθεσις.
Interpremo, διαπιέζω.
Interpres, ἐξηγητὴς, ἑρμηνεύς.
Interpretatio, ἑρμηνεία, μετάφρασις.
Interpretor, ἑρμηνεύω, ἑρμηνεύομαι, accus. παραφράζω, ἐξηγέομαι.
Interpungo, σημαῖς διαιρῶμαι.
Interputo, διατέμνω.
Interregnum, μεσοβασιλεία.
Interrex, μεσοβασιλεύς.
Interritus, ἀδεὴς, ἄφοβος.
Interrogatio, ἐρώτησις, ἐρώτημα, πύσμα.
Interrogo, ἐρωτάω σε τῶτο, de hâc re te: vel περὶ τούτε πυνθάνομαι.
Interrumpo, ὑποῤῥήγνυμι, διηγύω.
Interrupte, συντόμως, ὑποτόμως.
Interruptio, ὑπόῤῥηξις, διακοπή.
Interseco, διατέμνω.
Intersepio, φράττω.
Interséro, παρεμβάλλω, παρεντίθημι.
Interspiro, διανέω.
Interstitium, διάστημα, τὸ, διαχώρημα, τὸ μεταξύ.
Interstо, ἵστημι.
Intersum, ἐγκαθίσταμαι, πάρειμι τοῖς φαινομένοις, rebus: pro differre, διαφέρειν.
Intertextum, παρύφαντον.
Intervallum, διάστασις, ἡ, διάστημα, τό.
Intervenio, ἐπέρχομαι, ὑποφαίνομαι.
Interventus, μεσιτεία.
Interula, χιτωνίσκος.
Intestabilis, ἀπηγορευμένος, ἄπιστος μὴ προσδεκτέος εἰς μαρτυρίαν.
In ostato, ἀδιαθέτως.
Intestatus, ἀδιάθετος.
Intestina, orum, ἔντερα, ἔγκατα, αὐλάγχνα.
Intestinum, ἔντερον, ἐγκοίλιον, ἔνδυτερον.
Intestinus, a, um, ἐμφύλιος πόλεμος, bellum: ὁ ἐνδοθεν, ὁ ἔσω.
Intexo, ἐνυφαίνω, ἐμπλέκω.
Intimari, γνωρίζω.
Intimè, οἰκειότατα.
Intimus, ἐνδότατος, μύχατος.
Intinctus, ἔμβαμμα.
Intingo, ἐμβάπτω, ἐγχρίπτω.
Intolerabilis, δύσεις, ἀφόρητος, ἀβάσακτος, ἄτλητος.
Intolerandus, ἀφόρητος, ἀφόρητος.
Intono, βρεντάω, ἐκβρεντάω.
Intonsus, ἀκαρὴς, ἀκερσεκόμης.
Intorqueo, στρόβιλέω.
Intortus, ἀνεγκλιμένος.
In totum, διάπαντος.
Intra, ἐντὸς, gen. ἔσθον, ἔσω.

Intractabilis, ἀδάμαστος, ἄπειρος, ὁ ἧττον, ἀπειρὸς, ἀμεταχείριστος.
Intrepidè, ἀδεῶς, ἀφόβως.
Intrepidus, ἀδεὴς, ἀθαμβὴς, ὁ, ἡ, ἄζομος, ἄφοβος, ἄοκνος.
Intrimecus, ἔσωθεν, ἐνδοθεν.
Intritum, μυῆσαν, ὃ, τό.
Intrò, adverb. ἴσω, εἴσω.
Intro, εἰσέρχομαι, εἴσειμι εἴς τινα.
Introclusio, ἐγκατοκλείσις.
Introduco, εἰσφέρομαι, εἰσάγω.
Introductio, εἰσαγωγὴ, προσαγωγή.
Introeo, εἰσέρχομαι, εἰσπορεύομαι.
Introgredior, εἰσέρχομαι, εἰσπορεύομαι.
Introitorius, εἰσόδιος.
Introitum, ὑπαβατήριον, εἰσιλυσίον.
Introitus, εἴσοδος, εἴσοδος, ἔμβασις.
Intromitto, εἰσφέρομαι, εἰσπικίζω.
Introrsus vel -sum, εἰς τὸ ἔσω, vel εἴσω.
Introspicio, εἰσορῶ, ὑπισκοπέω.
Introvoco, εἰσυδέω.
Intrudo, εἰσωθέω.
Intubus, ἐντυφὸς.
Intueor, διαόμαί τινα, βλέπω εἴς τινα, & φρὸς τινα, ὁρῶ τι, καθορῶ.
Intuitus, ἔποψις, ὄψις.
Intumesco, ὀγκύλλομαι, οἰκόομαι, οἰδαίνω.
Intus, ἔνδον, ἴσω, ἔσαδεν.
Invado, ὑπορρέω ἀπαρασκεύοις, imparatos: ἐμβάλλω εἰς τὶ ὡς πολεμίους, Atticam: ὑπιππεύω, ἐπίρρομαι, ὑπιβαίνω.
Invalesco, ὑπερρώννυμαι.
Invaletudo, ἀῤῥωστία, ἀσθένεια.
Invalidus, ἀῤῥωστος, ἀσθενὴς, ἀδυνάτος.
Invasio, ἐπίδεσις, εἰσβολὴ.
Invasor, ἐπεμβάτης, ἐπιβάτης.
Invectio, ὑπόπλωσις, εἰσαγωγὴ, εἰσκομιδὴ, κατηγορία.
Inveho, ἐπάγω, ἐμφορῶ.
Invenio, εὑρίσκω vel εὑρίσκομαι.
Inventio, εὕρεσις, εὕρημα.
Inventor, εὑρετὴς, εὑρήτωρ.
Inventrix, εὑρέτειρα.
Inventum, εὕρημα, τὸ, εὕρημα, τό.
Inventus, εὑρεμένος, εὑρεθείς.
Invenustè, ἀχαρίτως, ἀμύσας.
Invenustus, ἄμυσος, ἀχάρις.
Inverecundus, ἀναιδὴς, ἀναίσχυντος.
Inversio, ἀναστροφὴ, καταστροφή.
Inverto, καταστρέφω, παραστρέφω.
Investigatio, ἀνίχνευσις, ἐξέτασις.
Investigator, ἰχνευτὴς.
Investigo, ἐξιχνεύω, ἀνιχνεύω, ἐξετάζω.
Inveteraſco, παλαιόομαι, πελαιοῦμαι.
Inveteratus, πεπελαιωμένος.
Invicem, ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους, ἀλλήλαις, πρὸς ἀλλήλους.
Invictiſſimus, καλλίνικος.
Invictus, ἀνίκητος, ἄμαχος, ἀνάλωτος, ἀνήττητος, ἀκαταμάχητος.
Invideo, φθονέω τῖς ἀγαθοῖς, bonis: βασκαίνω σοί τινα, φθόνον ἔχω.
Invidia, φθόνος, ὁ, βασκανία, ἡ.
Invidiâ carens, ἄφθονος, ἀβάσκαντος.
Absque Invidiâ, ἀφθόνως.
In Invidiâ eſſe, ἐπίφθονος εἶναι, ὑπεφθόνως διακεῖσθαι, φθονεῖσθαι.
Invidus, φθονερὸς, ὀλίγδονος, βάσκανος, νεμεσητός.
Invigilare ſtudiis, περισκοπεῖν τῖς λόγοις.
Invigilo, ἐπαγρυπνέω.
Invillitas, δυσκίνησις.
Inviolabile, ἀθέμιτον.
Inviolatus, ἀνεκβίαστος.
Inviſo, ὑπισκοπέω τινα, ἐφοράω, ὑπισκέπτομαι.
Inviſum eſſe alicui, ἀπεχθῆ εἶναί τινι.
Inviſus, μεμισημένος.
Inviſus, ἀόρατος, ἀθέατος.
Invitâ naturâ, παρὰ φύσιν.
Invitatio, προσκλησις.
Invitò, ἄκοντι, ἀκουσίως.
Invito, καλέω τινα πρὸς δεῖπνον, ad cœnam: κατεπάγω, προσκαλέω.
Invitus, ἄκων, ἀκούσιος, οὐχ ἑκών.
In univerſum, ὅλως, καθόλου.
Invius, ἄνοδος, ἄβατος.
Inula, ἑλένιον.
Inultus, ἀνεκδίκητος, ἀπεμώρητος.
Inumbro, ὑποσκιάζω, κατασκιάζω.
Inunctio, ἐπάλειψις, ἐπάλειμμα, τό.
Inundatio, κατάκλυσις, κατακλυσμός.
Inundatio fluminis, ὑπερρύη.
Inundo, πλημμύρω & πλημμυρίω.
Inungo, ἐπαλείφω, ἐγχρίω.
Invocatio, ἐπίκλησις.
Invoco, ὑπικαλέω, ὑπεκδαόμαι.
Involo, ἐφίπταμαι.
Involucris, ἀπήν.
Involucrum, εἵλημα, εἰείλημα.
Involvere faſciis infantem, σπαργανᾶν τὸ βρέφος.
Involvit, ἐκείλει.
Involvo, ὑπικυλινδέω, ἐγκυλίζω εἴς τι, περιβάλλω τινα συμφοραῖς, calamitatibus: περιειλέω.
Inurbanè, ὀκ ἀστείως, ἀχαρίτως.
Inurbanus, ἄγροικος, ὁ ὀκ ἀστεῖος.
Inurere alicui ignominiam, ὠνειδίσθαί τινι ὄνειδος.
Inuro, ἐγκαίω, ὑπικαίω.
Inuſitatè, ἀξένως, ἀχαρίτως, ἀλόγως.
Inuſitatus, ἀξένος, ἀχαρίτος, ἀλόγος, ἀτερμὴς.
In uſum habeo, εἰς χρῆσιν ἔχω.
Inutilis, ἄχρηστος, ἀνωφελὴς, ἀχρεῖος.
Inutilitas, ἀχρηστία, τὸ ἀσύμφορον.
Invulneratus, ἀτρωτος.
Io, ἰὼ, ἰέ.
Joco, ἐν παιδιᾷ, παιδικῶς, χαριεῖ σπεδοῦς.
Jocóne an ſeriò, παίζων ἢ σπεδάζων.
Jocor, παίζω, προσπαίζω τινι, cum aliquo: ἀστίζω, χαριεντίζομαι.
Jocoſus, εὐτράπελος, παιγνιώδης.
Jocularis, παιγνιώδης, γελοιώδης.
Jocus, παιδιὰ, Σκῶμμα, ατος, τὸ, παίγνιον, τὸ, γέλοιον.
Ionia, Ἰωνὶς, Ἰωνία.
Ipſe, αὐτὸς.
Ipſiſſimus, αὐτότατος.
Ira, ὀργὴ, κότος, θυμὸς, μῆνις.
Iram accendere, ὀργίζω τινα.
Iram cohibere, κρατεῖν ὀργῆς.
Iram concoquere, πιπτειν τὴν ὀργὴν.
Ad Iram provocare, εἰς ὀργὴν προσκαλεῖσθαι.
Iracundè, ἐνθύμως, σὺν ὀργῇ, μετ' ὀργῆς.
Iracundia, ὀργιλότης, ὀργή.
Iracundior, ὀργιλότερος.
Iracundus, ὀργίλος, ἀκρόχολος, ὁ.
Iraſcor, ὀργίζομαί τινι, vel πρὸς τινα, propter aliquam rem: ἄχθομαί τινι.
Iratus, ὀργισθείς, θυμώθεις.
Iris, ἶρις, τὸ τόξον ἐν τῇ νεφέλῃ.
Irradio, ἀκτινοβολίω.
Irraſus, ἄξυρος.
Irrationabilis, ἄλογος, ἀλόγιστος.
Irrationabilitas, ἀλογία, ἀλογιστία.
Irreligioſus, ἀσεβὴς.
Irremeabilis, ἀνυπόστροφος.
Irremunerabilis, ἀνεπάλακτος.
Irreparabilis, ἀκατασκεύαστος, ἀναίνωτος.
Irrepo, παρεισπίπτω, παρεισδύομαι.
Irreprehenſibilis, ἀνεγκλήτητος, ἀκαταίγνωστος, ἀμώμητος.
Irrepſit, ἔῤῥυη.
Irre, rebenius, ἀνεπίληκτος.
Irrequietus, ἄπαυστος, ἀκάματος.
Irretio, σαγηνεύω, περιβάλλω.
Irretitus, περιπλακείς.
Irreverenter, ἀναιδῶς, ἰταμῶς.
Irreverentia, ἀναίδεια, ἀναισχυντία.
Irrevocabilis, ἀναπόστροφος, ὁ ἧττον, ἀμεταπόστροφος.
Irrideo, καταγελάω τινος, & τινι, ὑποσκώπτω, χλευάζω τινα.
Irrigatio, ἀρδεία, ἄρδευσις.
Irrigator, ἀρδευτὴς.
Irrigo, ἀρδεύω, ἄρδω, βρέχω, διαίνω.
Irriguus, καταῤῥύτος.
Irrilor, χλευασὴς, μωκητὴς.
Irriſus, a, um, καταγέλαστος.
Irriſus, & Irriſio, χλευασία, χλευασμὸς, διασυρμὸς, καταγέλως.
Irrita, ἀναφῆ, μάταια.
Irritabile, litigoſum, iracundum, ὀξύχολον.
Irritamentum, ἐρέθισμα, παροξυσμός.
Irritatio, παροξυσμὸς, ἐρέθισμος, ἐρεθισμός.
Irritatus, ἐρεθισθεὶς, παροξυνθείς.
Irrito, ὀξοργίζω τινα πρὸς, &c. παροξύνω σὺν πολίταις ἐπ' ἀυτὸν, cives in eum: ἐρέθω, ἐρεθίζω.
Irritum facio, ἄκυρον ποιεῖν.
Irritus, ἄβατος, ἄκυρος, ἀπρακτος.
Irrogabatur, ἐπεφέρετο.
Irrogatio, ὑπόθεσις, εἴσφορά.
Irrogo, ὑποτίθημι τίμημα, mulctam.
Irroro, ὑποβρέχω, βρέχω.
Irrumpo, εἰσπίπτω τινι, ἐμβάλλω.
Irruo, ἐμβάλλω, ἐμπίπτω τινι, ἐφορμάω.
Irruptio, ἀνάῤῥηξις, ἡ, ἐμβολὴ.
Irruptionem facere, προσβάλλειν τινί.
Is, ea, id, ἐκεῖνος, οὗτος, αὐτὸς, ἡ, ὁ.
Iſtac, διὰ τῶνδε τῶν τόπων.
Iſte, ὅστος, ὅδε.
Iſtic, adverb. αὖθι, τῇδε, αὐτόθι.
Iſtinc, αὐτόθεν, ἐνθένδε.
Iſtiuſmodi, τοιουτότροπος, τοιόστος.
Iſtorſum, πρὸς τόνδε τὸν τόπον.
Ita, adverb. ἅπως, ἅπωσι, ναὶ, πάνυ γε.
Ita, ut, ἅτος, ὡς, vel ἅτως, ἅπερ.
Itane, ὦν ἄρα γε, ἀλλὰ δὴ ὦμος.
Itaque, ἀρ' ἔν, τοίγαρ, τοιγαροῦν.
Item, ὡσίως, ἀσαύτως.
Iter, πορεία, ὁδὸς. ὁδοιπορία.
Iter facere, πορεύεσθαι, ὁδοιπορεῖν.
Pedibus Iter facere, πορθεύεσθαι τοῖν ποδοῖν.
Iteratio, ἀνάληψις.
Itero, δευτερόω, δευτεραίζω.
Iterum, αὖθις, αὖ, εἰσαῦθις, πάλιν.
Iterum atque iterum, αὖθις ἢ αὖθις.
Itidem, παραπλησίως, ὡσαύτως.
Itinerarium, ὁδοιπορικόν.
Jubæ, κῆτος, ἡ.
Jubar, Σέλας, ατος, τὸ, αὐγὴ, φασφόρος.
Jubeo, κελεύω σε, ὑποτάσσω, προστάττω Cœpitum, ὑποτέλλω, ἀνάγω, κέλομαι.
Jubilo, ἀγαλλιάομαι, ἀλαλάζω.

Jubilum, τὸ ἀλάλαγμα, ἀλαλαγμός.
Jucunde, ἀλύπως, ἡδέως.
Jucundissimè, ἥδιστα, ἀλυπότατα.
Jucunditas, ἡδονὴ, περπνότης.
Jucundus, ἡδὺς, ἄλυπος, περπνός.
Judex, κριτὴς, ῆ, ὁ, δικαστής.
Judicatorium, δικαστήριον.
Judicatus, κατάδικαθείς.
Judicatu difficilis, δύσκριτος, δυσκοντίς.
Judicialis, δικαστικὸς, κριτικός.
Judicium, δίκη, κρίσις, εως, ἡ, κρίμα, τὸ, pro opinione, ἀξίωσις, κριτήριον, δικαστήριον.
Judico, κρίνω τινα, & ὑπέρ τινος, δικάζω, διαγινώσκω.
Juga, ζυγὰ, ἀκρώρειαι.
Jugale vinculum, συζυγία.
Jugalis, ὁμόζυγος, σύζυγος.
Jugerum, τὸ πλέθρον, & πλέθρον.
Jugis aqua, ἀέναον ὕδωρ.
Jugis, ἀδιάλειπτος, διὰ νεκός.
Jupiter, Διὶ νεκῶς.
Juglans, κάρυον βασιλικόν.
Ex Jugo montis, ἀπὸ κορυφῆν.
Jugulatio, κατὰ σφαγὴν, σφαγὴ, ἡ.
Jugulo, σφάττω, σφάζω, τραχηλίζω.
Jugulum, δέρη, ἡ, αὐχὴν, σφαγή.
Jugum, ζυγὸς, ζεῦγος, τὸ, montis, κορυφὴ, λόφος.
Jugum servitii, τὸ δούλειον ζυγόν.
Jumentum, κτῆνος, ὑποζύγιον.
Juncetum, ὁ ἁρενών.
Junceus, ἁρενώδης.
Juncosus, idem.
Junctio, ζεῦξις.
Junctim, ζυγάδην, κατὰ συμπλοκήν.
Junctura, ζεῦξις, σύνθεσις, συμαφή.
Junctus, ζευκτὸς.
Juncus, ῥοῖνος.
Jungere, ἁρμόσαι.
Jungo, ζεύγνυμι, συνάπτω, συνίσημι.
Junior, νεώτερος.
Juriperus, ἄρκευθος, ἡ.
Junius, ἑκατομβαιών, ἑέννις.
Juno, Ἥρα.
Jupiter, Ζεὺς, τοῦ Διὸς, κρονίων.
Jura dictantes, νομοθέτ).
Jura violare, θέμιστας πατεῖν.
Juramento se obstringere, ὅρκον ποιεῖσθαι πρός τινα.
Juramentum, ὅρκος, ὁ, ὅρκιον.
Jure, δικαίως, εἰκότως, ἐνδίκως.
Jurgiosus, φιλόνεικος, ἐριστικός.
Jurgium, φιλονεικία, ἔριδος, νείκος, εος, τὸ, λοιδορία.
Jurgo, ζυγομαχέω πρός τινα, ἐρίζω.
Juridicialis, δικανολογικὸς, αἱπολογικός.
Juridicus, δικαστής.
Jurisconsultus, ὁ νόμιμος, Συμβουλευτικός.
Jurisdictio, δικανολογία.
Juris interpres, ἐξηγητὴς τῶν νομίμων.
Juris doctores, ἀνθέντας.
Jurisperitus, δικαστικὸς, νομικὸς, νομομαθὴς.
Jurisprudentia, νομικὴ τέχνη.
Juro, ὄμνυμι & ὀμνύω.
Jurulentus, ζωμώδης, ζυζωμος.
Jus, pro liquore, ὁ ζωμός.
Jus civile, δίκαιον πολιτικόν.
Jus, δίκη, τὸ δίκαιον, θέμις, ιστος, pro potestate, ἐξουσία.
Jusjurandum, ὅρκος, ὁ, ὅρκιον.
In Jus vocare, δικάζεσθαι, ἐγκαλεῖν τινα & τινι.

Julculum, ζωμίδιον.
Jussum, ὀπήνυξις, πρόσαγμα.
Jussus, a, um, προστεταγμένος, vel πρόσταχθείς.
Justa, exequiæ, ἐναγίσματα, τά.
Justa facere mortuo, τὰ νεμιζόμενα ποιεῖν.
Justa usurpatio, δικαία ἁρπαγή.
Justè, δικαίως.
Justificatio, δικαίωσις, κάθαρσις.
Justifico, δικαιόω.
Justitia, δικαιοσύνη.
Justus, δίκαιος.
Juvamen, ὠφέλημα.
Juvat, delectat, τέρπει, ἐνδιδοῖ ἡδονὴν, ἀρέσκει.
Juvenca, δάμαλις, πόρτις.
Juvencula, juvenculus, νεανίσκος, νεώτερος.
Juvencus, μόσχος, ου, ὁ, πόρτις, ακος, ὁ.
Juvenesco, ἀνανέζω, νεανίζω.
Juvenilis, νεανικὸς, μειρακιώδης, νεοπρεπὴς.
Juveniliter, νεανικῶς, ἠνδρέον.
Juvenis, νέος, νεανίσκος, κῦρος, ὁ, νεηνίας, ου, ὁ, νίόθεος, αὐξὴς.
Juvenis sum, νεανεύω & νεανιάζω.
Juventus, νεότης, ἥβη, νεολέα.
Juvo, ὠφελέω, πνι, & πνα, βοηθέω τινι πρὸς πολεμίους, adversus hostes.
Juxta, παρὰ, ἀμφὶ, πρὸς, cum dat. adv. ἐγγὺς, πλησίον, παραπλησίως.
Juxtim, πλησίον.

K.

KAbbala, v. Cabbala.
Kalendæ, αἱ καλένδαι, Plut. νεμηνία, idem.
Kalendarium, Καλενδάριον.
Klimax, v. Climax.

L.

LAbesco, καταρρέομαι· pro animo concidere, ἀθυμεῖν.
Labefactatio, λύβη, ἡ λύμη, πάθασμα.
Labefacto & labefacio, λυμαίνομαι, accus. & dat.
Labellum, χλάδιον.
Labellum, vasculum, λεκάνη, χειλάδιον.
Labem aspergere alicui, ῥυπαίνειν τινα.
Labes, λύμη, πάθασμα, τὸ, κηλὶς, βλάβη, ης, ἡ.
Labium & labrum, χεῖλος, εος, τό.
Labo, as, are, ὑποφέρομαι, ὑποῤῥέω.
Labor, cado, πίπτω, ολισθαίνω, πταίω.
Labor, πόνος, ὁ, κάματος, ου, κάπος, μόχθος.
Labores honesti, ἐυποιΐαι.
Laboratus, ἐξεργασθείς.
Citra Laborem, ἀπόνως, ἀμοχθεί.
Laborem detrectare, μισοπονεῖν, ἀπολιγωρεῖν τοῦ πόνου.
Laboriosè, ὀπιπόνως.
Laboriosus, ὀπίπονος, ὁ, ἡ, παμπάθης, μοχθηρὸς, πλήμων, κακοπαθής.
Laboro, operam do, πονέω, ἀσπάζω, pro male habere, μοχθέω· pro angor, φροντίζω, σπουδάζω, σκέπτομαι, &c.
Laborum patiens, ἐμπονος, περίπονος.
Labrum, χεῖλος, τὸ, λιτήρ.
Labrum mordere, χειλώλυω ἐδέσιν.
Labrum attingens, labris vicinus, ὁπλοχείλης.
Labrum, vas, πλυνὸς, λεκάνη.
Labrusca, seu Labrulcum, ἄμπελος ἀγρία, ἀγριάμπελος.
Lac, lactis, γάλα, γάλακτος.
Lac concretum, πεφορμαμμένον γάλα.
Lacer & lacerus, διεῤῥαγὼς, ῥακώδης.
Laceratio, σπάραγμα, σπαραγμός.
Lacerna, φᾶρος, μανδύη, ης, ἡ.
Lacero, σπαράσσω, σπαράττω, λαβάω, ῥύπτω, ξαίνω, σωτρίβω.
Lacerta & Lacertus, σαῦρος.
Lacertosus, μυώδης.
Lacertus, μυὼν, ὁ ἐν τῷ βραχίονι μῦς.
Lacessitus, περιπλακωδείς λόγοις, contumeliâ.
Lacesso, provoco, προσκαλέομαί τινα εἰς ἀγῶνα, προπηλακίζω, ἐρεθίζω.
Lacinia, ἐδώπιον τοῦ κατὰ μέρος.
Laciniosus, καλυπώδης.
Lacryma, δάκρυον, δάκρυ, υος, τό.
Lacrymabilis, πολύδακρυς, δακρυόεις.
Lacrymas abstergere, ἐξαλείφειν δάκρυα.
Lacrymatio, δάκρυσις, δάκρυμα.
Absque Lacrymis, ἀδάκρυτι.
Lacrymo & lacrymor, δακρύω, πλαίω, δακρυχέω.
Lacrymosus, ἐπιδάκρυς.
Lacrymula, δακρύδιον.
Lactari spe vanâ, κενὰν ἐλπίδι θεμένους.
Lacte abundans, βύγαλος.
Lacteus, γαλακτώδης, γλαῦκος.
Lactens porcus, θέλραξ, δελφάκιον.
Lacteo, lac fugo, θηλάζω.
Lactes, τὸ μεσεντέριον.
Lacteus, γαλακτικὸς, γλαυκὸς.
Lacticinia, γαλακτικά.
Lacto, lac præbeo, γαλακτίζω, γαλακτοτροφέω.
Lactuca, θρίδαξ, ἡ, θριδακίνη.
Lacuna, τένος, τὸ, τελμὶς, τέλμα, ατος, Συνεχὲς.
Lacunar, φάτνωμα, τὸ, κατασκάσμα, ὀροφή.
Lacuno, καμαρόω.
Lacunosus, τενεώδης, τελματώδης.
Lacus, λίμνη, λάκκος, τέλμα.
Lædo, βλάπτω πνα, κακόω, σίνομαι.
Læna, χλαῖνα, τρίβων.
Læsio, υβρισις, ὕβρισμα.
Læsus, βλαβείς.
Lætabilis, γηθόσυνος.
Lætè, ἱλαρῶς, εὐθύμως.
Lætifico, εὐφραίνω τινα, ἱλαίνω.
Lætitia, εὐθυμία, χαρὰ, ᾶς, ἡ, γηθοσύνη.
Lætitiam afferens, εὐφρόσυνος.
Lætitiâ perfundor, γανύσσομαι.
Læto animo esse, εὐθυμεῖν, εὐθύμως διαβιῶναι.
Lætor, χαίρω, ἥδομαι τέρπις, γηθέω.
Lætus, φαιδρὸς, εὔθυμος, ὁ, ἡ, γηθόσυνος, ἱλαρός.
Læva, manus sinistra, σκαιά.
Lævigo, complano, λειαίνω.

Lævis, glaber, λεῖος, λειόδης.
Lævitas, λειότης, τὸ λεῖον.
Lævus, λαιὸς, σκαιὸς· pro inauſpicato, δυσοιώνιστος.
Lagena, οἰνοδόρον, λάγυνος.
Laguncula, λαγήνιον.
Laicus, λαϊκὸς, ἰδιώτης.
Lambo, λείχω. λιχμάω.
Lamentabilis, πολυθρήνητος, θρηνώδης, πολυπενθὴς, ςυγόεις.
Lamentatio, ὀδυρμὸς, θρῆνος, ὀλοφυρμὸς, κλαυθμὸς, οἰκτιρμός.
Lamentator, θρηνητής.
Lamentor, θρηνέω, ὀδύρομαι, κλαίω, ὀλοφύρομαι, κωκύζω.
Lamentum, θρῆνος, ἐλεγεῖον.
Lamia, λαμία.
Lamina, ἔλασμὶς, πέταλον.
Lampas, λαμπὰς, δαλὸς.
Lana, ἔριον.
Lanarius, ἐριουργός.
Lancea, λόγχη.
Lancearius, λογχοφόρος.
Lancino, lacero, σπαράζω, καπαράζω.
Laneus, ἐρεᾶς.
Langueo, ἀδυνέω, μαραίνομαι, χαλάω, ἀτονέω, ὑπεκάμνω.
Languesco, χαλάω, ἐκκάμνω.
Languide, δυσθυμαίνω, ὀλιγοθυμῶ.
Languidus, χαλαρὸς, ῥωθρός.
Languor, παρακμὴ, ἀδυνεία, ας, ἡ.
Lanipendius, ςαθμᾶρχης, ἐριδίαν.
Lanilutor, ἐριοπλύτης.
Lanitio, ἄμυξις, ἡ, ἀπόξεσις.
Laniena, κρεωπώλιον, κρεωργεῖον.
Lanifex, ἐριουργὸς, ταλασιουργός.
Lanificium, ἐριουργία, ταλασιουργία.
Laniger, ἐριόφορος, μαλλόφορος.
Lanio, κρεουργῶ, αἰμάσσω, σπαράσσω.
Lanista, λανιστὴς, κτενιστὴς. Item, λεδλεδόφος, μονομαχοτόρος, ὁπλομάχης, μονομάχων. five, γυμναστάρχης μονομαχόντων.
Laniter, γυμνασιάρχης μονομαχόντων.
Lanius & lanio, κρεοπώλης, κρεουργὸς, ἄρταμος, κρεαδαίτης.
Lanterna, laterna, φανὸς, λυχνοῦχος.
Lanuginosus, ἐκλάδης.
Lanugo prima, ἴουλος, ἔκλος, λάχνη, ῥωπωγάνιον, χνῆς.
Lanx, πίναξ, πάλαντον, πλάστιγξ, δίσκος.
Lapicida, λατόμος, λιθουργός.
Lapicidina, λατομία, λιθοτομία, ἡ.
Lapidarius, λιθοξόος, λιθοτόμος.
Lapidator, λευςήρ.
Lapide ferio, ἐκλιθάζω.
Lapidem omnem movere, πάντα λίθον κινεῖν.
Lapides minuti, χάλικες, ων, οἱ.
Lapidesco, λιθόομαι.
Lapideus, λίθινος, λίθεος, λάϊνος.
Lapidibus ſtratus, λιθόςρωτος.
Lapido, λιθάζω, λιθοβολέω πινα.
Lapidoſus, λιθώδης, πετρώδης.
Lapillus, λιθάριον, λιθίδιον.
Lapis, λίθος, ὁ vel ἡ, πέτρα.
Lapis angularis, λίθος ἀγωνιαῖος.
Lappa, πέταλον, ἕλιξ.
Lapſus, part. ὀλισθήσας, πεσών.
Laqueare, φάτνωμα, ὀροφή.
Laqueo vitam finivit, τῷ βρόχῳ τὸ ζῆν ἀνῆρται.
Laqueos tendere, δίκτυα πλέκειν.
Laqueus, παγὶς, πέδη, ἡ, ὁ βρόχος.
Lardum, χοιρεία σάρξ, τὸ ὕειον λίπος.
Lares, ἱρέσιοι θεοὶ, δαίμονες.
Lares familiares, ἥρωες κατοικίδιοι.
Largè, δαψιλῶς.
Largior, δωρέομαί σεί ἵππον, equum, χαρίζομαι.
Largitio, ὑποβολὴ χρημάτων, δύσις μεγαλοδωρία, διαφορή.
Largitionibus corrumpere, δωροδοκεῖν.
Largus, λαμπρὸς, δαψιλὴς, πολύδωρος.
Larix, λάριξ, κος, ἡ.
Larva, μορμόλυκες, μορμολύκεια
Larvatus, μορμολύκειον ἐνδεδυμένος.
Laſcivia, ἀσέλγεια, ἀκολασία, ἀσωτία, λαγνεία, ὕβρις.
Laſcivio, ὑβρίζω, ἀσελγαίνω, & ἀσελγέω, ἀκολαςαίνω, λαγνεύω.
Laſcivus, ἀσελγὴς, ἀκόλαστος, λάγνος, ἀκρατὴς, μάχλος, καμαςὴς.
Laſſeſco, ἐκκάμνω.
Laſſitudo, κόπος, κάματος.
Laſſo, fatigo, κοπόω, καταπονέω.
Laſſus, κεκμηκὼς, κοπωθεὶς, καπάτους.
Latè, πλατέως, εὐρέως.
Latebra, κρησφύγετον, φαλεὸς, ὁ.
Latebræ, μυχοὶ, φωλεοί.
Latebroſus, φωλεώδης, λαθρηδὸν.
Latens, ἄδηλος, κρυφαῖος.
Latenter, κρύβδην, κρυφίως, λάθρᾳ.
Lateo, λανθάνω, διαλανθάνω.
Later, πλίνθος, ἡ.
Laterculus, πλινθεῖον.
à Latere, πλευρόθεν, ἐκ τῆ πλαγίε.
Laterem lavo, πλίνθον πλυίω.
Lateritius, πλίνθινος.
Laterna, λυχνοῦχος, δέλεζον, ε, τό.
Larex, νᾶμα, ῥεῖθρον.
Latibulum, φωλεὸς, ἔ, ὁ, χωρίον.
Laticlavium, πλατύσημον.
Latifolium, πλατύφυλλον.
Latifundium, εὐρυχωρεία.
Latinè, λατινιςὶ, ῥωμαϊςί.
Latinus, λατῖνος, ῥωμαϊκός.
Latito, φωλεύω, ἐλλοχῶ.
Latitudo, ἔυρος, τὸ, πλάτος, πλατυσμὸς, εὐρύτης.
Latona, λητώ.
Latratus, ῦς, ὑλαγμὸς, ὑλακή.
Latrina, ἀφεδρὼν, ἀποπάτος, κόπρων, λατρών.
Latro, as, ὑλακτέω πινα, in aliquem, βαΐζω.
Latro, onis, ὁ λῃςὴς, ἔ, κλέπτης.
Latrocinium, λῃςεία, λῃςήριον.
Latrocinor, λῃςεύω, λαφυραγωγέω.
Latrunculus, τὸ λῃςίδιον.
Latura, φόρετρον.
Latus, lateris, πλευρὸν, πλευρά.
Lateris dolor, παρεπλευμονία.
Latus, a, um, πλατὺς, εὐρὺς, ε, ὁ, εὐρύχωρος.
Latuſclavus, πλατύσημον.
Lavacrum, λετρὸν, κολυμβήθρα.
Lavatio, λῆψις, λετρὸν.
Laudabilis, αἰνετὸς, ἐπαινετὸς, ἀξιέπαινος.
Laudabiliter, ἀξιεπαίνως.
Laudatio, αἴνεσις, ἐγκώμιον.
Laudator, ἐπαινέτης, ἐγκωμαςὴς.
Laudatus, ἐπαινέτος, κατευφημηθεὶς, εὐδόκιμος.
Laude dignus, ἀξιεπαίνετος, ὁ, ἀξιοθαυμάςὴς, ἐγκωμιάζεσθαι ἄξιος.
Laudi ducere, τὸν πόνον ἔπαινον ἡγεῖσθαι.
Laudo, αἰνέω σε, εὐλογέω ἐὺ ἀγαθὸς ἄνδρας, viros bonos: ἐγκωμιάζω πινα.
Laudo valde, καταγλωλίαν, ἀνευφημέω, ἐν πολλῷ ἐπαίνῳ τίθεμαι.
Lavo, abluo, λόω, de corpore; νίπτω, de manibus: πλυίω, de veſtibus.
Laurea, δαφνὶς, δάφνινον φύλλον.
Laureati, δαφνηφορέντες.
Lauretum, δαφνιὰν, ὁ.
Laurus, δάφνη.
Laus, ἔπαινος, ὁ, ἐγκώμιον, εὐφημία.
Laus impertitur, ἔπαινος ἀποτέμεται.
Lautè, λαμπρῶς.
Lautè veſtitus, ἀβρυχίτων, ἀβρυείμων.
Lautitia, πολυτέλεια, δαψίλεια.
Lautus, δαψιλὴς, μεγαλοπρεπὴς.
Laxamentum, ἄνεσις, ἄφεσις.
Laxè, χαλαρῶς.
Laxitas, χαύνωσις.
Laxo, χαυνόω, χαλάω δέσμα, vincula; ἀνίημι.
Laxus, χαῦνος, χαλαὸς· pro amplo, εὐρύς.
Lea & leæna, λέαινα.
Lebes, λέβης, θρυαντήριον.
Lectica, φορεῖον, κλίνη.
Lecticarius, κλινοφόρος.
Lectio, ἀνάγνωσις.
Lectiſternium, δισκευή.
Lectito, ἐπαναγινώσκω.
Lector, ἀναγνώςης.
Lectulus, κλινάριον, κλιντήριον.
Lectus, κλίνη, ἐυνὴ, κοίτη, ἡ, κρέβατος, ὁ.
Lectus genialis, κλίνη συμποσίε.
Lectiſtratum, ſtragulum, ἐυναῖον.
Legare aliquid alicui, καταλείπειν τί τινί.
Legatio, πρεσβεία, ἡ, πρίσβευμα, τό.
Legatione fungi, πρεσβεύειν ὑπὲς τινα.
Legatum, τὸ καταλειπόμενον δῶρον.
Legatus, πρεσβευτὴς
Legem ferre, νόμον θέσθαι.
Leges latæ, νόμοι κείμενοι.
Leges ſervare, τοῖς νόμοις ἐμμένειν.
Legibile, ἐυναγνωςὸν.
Legio, τάγμα, λεγεὼν, ὁ.
Legionarius, ταγματικὸς.
Legiupio, παρανομος.
Legiſlatio, νομοθεσία.
Legiſlator, νομοθέτης, θεσμοθέτης.
Legitimè, νομίμως, κατὰ τὸν νόμον.
Legitimus, νόμιμος, νομικὸς, ἔνθεσμος.
Lego, as, πρεσβεύω, ἀποςέλλω, πέμπω.
Lego, λέγω, ἀναγινώσκω· colligo, συλλέγω· pro præternavigare, παραλέγεσθαι· pro furripere, κλέπτειν
Legulejus, νομικὸς, δικαιόλογος.
Legulus, συλλογεύς.
Legumen, ὄσπριον, χέδροψ, φακὴ.
Legumentum, χέδροψ, vel, χεδροπὸν.
Legumpater, ῥωμαθέτης.
Lembus, λέμβος, ε, ὁ.
Lemures, οἱ μορμόλυκες· τὰ μορμολύκεια, νυκτερινοὶ δαίμονες.
Lena, μαςροφὸς, ἡ, πορνοβόσκος, ἡ.
Lenimentum, κέλπης, ῥοφύπης, μείλιγμα, θέλγηθρον.
Lenio, ῥοφέω, ἠπάω, κηλέω.

Leni

Lenis, ἀφαιρωμένος, ἥπιος, ψιλός, μείλιχος, λεῖος, ἀνερρωγώς.
Lenitas, πραότης, ἠπιότης, πραΰτης, λειότης.
Leniter, ἠπίως, πράως, ἡσύχως, λείως.
Leno, onis, μαστροπός, ὁ ἡ ἡ, πορνοβόσκος.
Lenocinium, μαστροπεία, pro illecebris, Σάλπιγξ.
Lenocinor, μαστροπεύω· pro blandiri, κηρίζομαι, κολακεύω.
Lens, lendis, κόνις, ἡ.
Lens, lentis, φακός, φακή.
Lente, tardè, βραδέως, βραδέως.
Lenticularis, φακοειδής.
Lentiginosus, φακώδης.
Lentigo, φακός.
Lentiscus, χῖος.
Lentitudo, βραδυτής, ναθεία.
Lentus, a, um, γλίσχρος, βραδύς, νάθης.
Leo, λέων, οντος, ὁ.
Leoninus, λεόντειος, λεοντώδης.
Lepidè, χαριέντως.
Lepidus, καλλιεπής, χαριέντως, γλαφυρός, κομψός, χαρίεις, αἱμύλος.
Leporinus, λαγῶος.
Lepos & lepor, καλλιέπεια, κομψότης, αἱμυλία, ἀστεϊσμός.
Lepra, λέπρα.
Lepus, oris, λαγώς, λαγώος.
Lepuſculus, λαγώδιον.
Lethalis, θανάσιμος, καιρίος.
Lethaliter, θανασίμως, καιρίως.
Lethargia vel lethargus, ὁ λήθαργος, λήθαργία.
Lethargicus, ληθαργικός.
Lethum, θάνατος, ὁ· μοῖρα, φόνος, ὁ.
Levatio, levamen, ἀνακούφισις, περισμός, ἀφόρτισις, παραμυθία.
Levefecit, ὑξεθέννησεν.
Leves homines, ἀξέβαιοι.
Levifidus, ἄπιστος.
Levir, δαήρ, ἑρος, ὁ, ἀνδρεάδελφος.
Levis, ἐλαφρός, κάφος, ὠκύς.
Levitas, ἐλαφρότης, ἐλαφρία, κουφότης, ὠκύτης, φαυλότης.
Leviter, ἐλαφρῶς, κέφως, ὁπλίγδην, pro parum, ὀλίγον· ἐπ' ὀλίγον.
Levo, as, αἴρω, ἐπαίρω, κηρίζω.
Lex, ἰόμος, θεσμός.
Libamentum, libamen, libatio, λοιβή, σπονδή.
Libellus, τὸ βιβλίον, τὸ βιβλίδιον, γραμματεῖον.
Libens, ἀσμενος, ἑκών.
Libenter, ἀσμένως, ὁ.
Liber, τὸ βιβλίον, βίβλος.
Liber, a, um, ἐλεύθερος, ἐλεύθερος, αὐτόνομος, ἀυτόνομος, αὔτεξχος.
Liber, Bacchus, διόνυσος.
Liberales artes, ἐλευθέριοι παιδεῖαι.
Liberalia, διονύσια.
Liberalis, ἐλεύθερος, ὁ ἡ ἡ· ἐλεύθερος· pro munifico, δαψιλής, ὁ ἡ ἡ.
Liberalitas, ἐλευθεριότης, ἐλευθερία.
Liberaliter, ἐλευθερίως.
Liberaliter educatus, ἐλευθερίως πεπαιδευμένος.
Liberatio, ἐλευθέρωσις, ἄφεσις, λύτρωσις.
Liberator, ἐλευθερωτής, λυτρωτής.
Liberatus, ἀφεθείς, ἀφεθείς, λυτρωθείς, ἐξαφεθείς, ἀφεσιωθείς.
Libere, ἐλευθέρως, μετὰ παῤῥησίας.
Liberi, τὰ τέκνα· οἱ παῖδες.
Liberius, ἐλευθέρως.

Libero, ἀπαλλάττω, λυσσεμαι, ἐλευθερόω τινά τινος, ἀπολύω, ἀφίημι.
Liberorum procreatio, παιδοποιία, τεκνοποιία.
Liberorum recta inſtitutio, ὀρθοπαιδευσία.
Liberos procreare, τοκεῦσθαι παῖδας· τεκνοποιεῖν.
Libertas, ἐλευθερία.
in Libertatem aſſerere, ἐλευθερᾶν τινα, aliquem.
Libertinus, ἀπελευθερικός.
Libertus, ἀπελεύθερος, ἐξελεύθερος.
Libet, placet, δοκεῖ, εἰλον ὀξί, ἀρέσκει.
Libidinoſus, ἀσελγής, λάγνος, πόρνος, ἀκόλαστος, ἀκρατής, μάχλος.
Libido, ἐπιθυμία, ἡ· ἀσέλγεια, καταπυρία, λαγνεία, ἀκολασία.
Libitina, τὸ κτέρισμα, τὰ νεκύα, τὰ ἐνταφια.
Libitinarius, κτερισής, ἐνταφιαστής.
Libo, as, λείβω, ἀπένδω.
Libra, æ, λίτρα, ζυθμὸς, ζυγός.
Libramentum, ζύθμισις, ἰσορροπία, σήκωμα, ἐοστή.
Libraria, æ, βιβλιοπωλεῖον.
Librarius, βιβλιογράφος, καλλιγράφος.
Libratio, λιβασμός.
Librator, ὁ ζυθμώμβος, ζυγοστάτης.
Libripens, ζυγοστάτης, vel ζυθμόχος.
Libro, ταλαντάω, ζυθμόομαι.
Libum, ψαιστός.
Licenter, ἀδέως, ἐν ἀδείᾳ.
Licentia, ἄνεσις, ἄδεια, ἐξουσία.
Licentioſus, ὁ τετολμημένος, παρανομος.
Liceor, ἀντωνέομαι, μαγγανεύω.
Licet, faſtum eſt, δίμος ὀξί· ἔξεστ' ἔνεστιν.
Licet, Conjunctio, κάν, καίπερ, εἰκαί.
Licitatio, ἀντώνησις.
Licitor, ἀντωνόομαι, πλειωνιάζω.
Licitum eſt, ἔξεστ' δίμος ὀξί.
Licium, ὁ μίτος, τὰ ῥάμματα.
Lictor, ῥαβδοῦχος.
Lictor ſummus, ἀρχιραβδοῦχος.
Lictorius, ῥαβδουχικός.
Lien, enis, Σπλήν.
Lienoſus, Σπληνικὸς, Σπληνώδης.
Ligamen, δέσις, ὄπτανον.
Ligamentum, σώδεσμα, δεσμός.
Ligatura, idem.
Lignarius, ξυλικός.
Lignator, ξυλεύς, ξυλοκόπος.
Ligneus, ξύλινος.
Lignor, ξυλεύομαι, ξυλίζομαι.
Lignoſus, ξυλώδης.
Lignum, ξύλον, κάλον, ὕλη.
Ligo, δίω, δεσμεύω, καταδέω.
Ligo, onis, δίκελλα, μάκελλα, Σκεπάνη.
Ligula, ὀθηλωτίς.
Ligurio, λιχνεύω.
Liguritio, ἡ λιχνεία, τὸ λίχνον.
Liliaceus, λείρινος.
Lilietum, ὁ κρινών, ὠνος.
Lilium, κρίνον, λείριον, ι, τὸ· σοῦσον, ι, τό.
Lima, ῥίνη, ης, ἡ.
Limatura, ῥίνημα, ῥίνισμα.
Limax, κοχλίας.
Limbus, κεφάσπεδον.
Limen, βηλὸς, ἀδὸς, βατήρ.
Limes, ἡ, ἀτραπός· ὁδὸς, ι, ὁ· ὁρισμός.

Limis intueri, παρακύπτειν εἴς τι, παρακλίπτειν.
Limitatio, ὁρισμὸς, ἀφορισμός.
Limito, ἀφορίζω, περιορίζω.
Limo, as, ῥινεύω, ἐκρινίζω, περιψάω, pro expolio, κατακοσμέω.
Limoſus, ἰλυώδης, βορβοροώδης.
Limpidus, clarus, διαφανής.
Limus, ἰλύς· πηλός· βόρβορος, ὁ.
Limus, a, um, πλάγιος, παρακλιψ.
Linctus, ûs, λεῖγμα, τὸ· ἔκλειγμα.
Linea, γραμμὴ, πέρας.
Linea media, ἡ διάμεσος.
Lineam ducere, γραμμὴν ἄγειν.
Lineamenta, γραμμαὶ, ὑπογραφαί.
Lineamenta cauſæ, ἡ ὑποφὴ τῶν ῥαδιουργημάτων.
Lineamentum, χαρακτὴρ, περιγραφή.
Lingo, λείχω.
Lingua, γλῶσσα vel πα· διάλεκτος.
Linguâ cædem utens, ὁμόγλωσσος, ὁ ἡ ἡ, ὁμόφωνος.
Linguæ continentia, ἐγκωμθία.
Linguam contineo, ſeu linguæ continentis ſum, i.e. ſileo, ἐγκωμθέω.
Linguax, λάλος, ἀδυρόγλωσσος.
Lingula, γλωσσάριον, γλωσσὶς, μίσγος.
Lino, ungo, χρίω, ἀλείφω, ὑποχρίω.
Linquo, λείπω.
Lintearius, ὀθονιοπώλης, λινυρός.
Linteolum, τὸ ῥάκος, λὶς, τὸς, ὁ ὀθόνη, ἡ.
Linter, σκάφη, σκαφίδιον.
Linteum, ὀθόνη, ης, ἡ· σινδὼν, ὁ.
Linteus, λινοῦς, οῦ.
Linum, λίνον.
Linum ſeu rete artificioſe textum, λίνον ἔμπλοκον.
Lippio, λημάω, γλημάω & γλαμάω, ὀφθαλμάω.
Lippitudo, λήμη, ἰφθαλμία.
Lippus, λημῶν, γλαμυρὸς, πίλος, μίλφος.
Liquamen, χύλισμα, απος, τὸ χύλωσις.
Liquefacio, ἐκπλύνω, καταπύκω, χυλόω, χυλίζω.
Liquefactio, τῆξις & τηκεδών.
Liquefio, διαχύομαι, ἐκτήκομαι.
Liqueſco, τήκομαι, σωπόκομαι.
Liquet, σαφὲς, δῆλον, φανερὸν ἐστί.
Liquet mihi, πέπεισμαι διαγνῶς μοί ἐστιν.
Liquidò, φανερῶς, σαφῶς.
Liquidus, ὑγρὸς ὁ· pro puro, καθαρὸς, διαφανής.
Liquor, ὑγρότης· τὸ ὑγρὸν· χυλὸς, ὸ, ὁ.
Lira, αὖλαξ, τὸ μεταξὺ τῶν αὐλακίων.
Lirare, αὐλακᾶν ἐλαύνειν.
Lis, litis, δίκη, ἔριδος, διαφορὰ, ἄμιλλα, νεῖκος, ἡ· ἔγκλημα, κρίσις.
Litatio, καλλιέρημα, τὸ.
Litem intendere alicui, εἰσάγειν δίκην κατά τινος.
Litera, γράμμα, τὸ.
Literarius, γραμματικός.
Literatura, γραμματική.
Literæ ſacræ, ἡ θεία γραφή.
Literas accipere ab aliquo, κομίζεσθαι ὄπτολὴν παρά τινος· δέχεσθαι ὄπτολήν.
Literas aperire, γράμματα ὀπτοφραγίζειν.
Literas conſigno, σφραγίζω, ὀπτοφραγίζω.
Literas mittere, ὀπτολὰς ὀπτέλλειν· ὀπτολὰς

σολὴν δοιῶσι.
Literas scribere, ὅπισθεν γράφειν.
Literati, οἱ πεπαιδευμένοι, οἱ ὅπῃ λόγοις ὀυδόκιμοι.
Lites contestatæ, αἱ ἀρχὴν λαβεῖσαι ἐν δικαστηρίᾳ δίκαι ἐξ ἀντιγραφισθῶσιν.
Litigator, ἐριστὴς, φιλόνεικος.
Litigiosus, ἐριστικὸς, ἀμφισβητητικός.
Litigium, δίκη.
Litigo, ἀμφισβητέω· δικάζομαί τινι περὶ μισθῶν, ob mercedem: ἐρίζω τινὶ περὶ τινῶν.
Litis discrimine, τῷ διαφέροντι.
Lito, καλλιερέω, καλλιέρημα τελεῖσθαι.
Litura, ἡ, ἀλοιφή.
Lituro, ἀλείφω.
Littus, ακτὴ, αἰγιαλὸς· ὄϊν, ὄϊνος, ὁ, vel ἡ· λιμὴν, ἵνος, ὁ.
Liveſco, lividus fio, πελιδνὸς γίγνομαι.
Lividus, πελιδνὸς, πέλιος.
Livor, πελίαμα, μώλωψ, ωπος.
Lixa, æ, σκευοφόρος, φορτηγός.
Lixivia, æ, & lixivium, νονία.
Lixo, as, ἑψέω.
Lixus, a, um, ἑψητός.
Loca prærupta, παίπαλα, ων, τά.
Localis, τοπικὸς, ἀντίτυπος.
Locatio, διαμίσθωσις, ἐργολαβία.
Locator, ἐργολάβος, ὁ ἐκ διδάξ.
Locellus, culus, χωρίον, ἐδάφιον.
Loci muliebres, ὑστέραι, κόλποι μήτρας.
Loco ejus, ἀντὶ, cum genitiv. ἀνὶ τινος· quo loco sunt res adversariorum, πῶς ἔχει τὰ τῶν ἐναντίων.
Loco, pono, τίθημι, pro elocare, ἐκδιδόναι εἴς τινα· interdum significat, pretio utendum do, ὀνημιῶ.
Loculi, γλωσσόκομοι.
Loculus, λάρναξ, ακος, ἡ· θύλαξ.
Locum dare, ἀναχωρεῖν τινι.
Locuples πολυκτήμων, πλέσιος, εὐπορος, ἀφνειὸς, δυκτήμων.
Locuples admodum, ὀλυκτήμων.
Locupleto, πλουτίζω, εὐπορεσν ποιῶ.
Locus, τόπος, χωρίον, χῶρος· pro opportunitate, καιρός.
Locus irriguus, εἰαμενὴς, ῆς, ἡ.
Locus publicus, λέσχη, ης, ἡ.
Locus salubris, ὑγιεινὸς τόπος.
Locusta, ακρὶς.
Locutio, φράσις, λέξις.
Lodix, στύραξ.
Loligo, τευθὶς, τευθὸς, ος, ὁ.
Lolium, αἶρα, ζιζάνιον.
Lomentum, λείαμα.
Longævitas, μακροβιότης, πολυετία, γαρίεις.
Longævus, πολυετὴς, μακρόβιος.
Longanimis, μακρόθυμος, μακροθυμέων.
Longanimitas, μακροθυμία.
Longè, μακρὰν, πόρρωθεν, πόρρω.
Longè latèque, διεζοδικῶς.
Longè melius, μακρῷ τινι ἄμεινον.
Longinquitas, διάστημα, διαμονὴ, μακρότης, ητος, ἡ.
Longinquè, ἀπωτέρω.
Longinquus, ἀπώτερος, μακρὸς, ὑπόθεσις, πολυχρόνιος.
Longior, μακρότερος.
Longissimè, πορρώτατα.
Longissimus, μήκιστος, μακρότατος.
Longitudo, μακρότης· μῆκος, τό.
Longius, ἀπωτέρω, πορρωτέρω.
Longo tempore post, χρόνῳ συχνῷ ὕστερον.
Longum, μακρόν.
Longus, μακρὸς, ὄπιθήκης.
Loquacissimus, λάλιστος.
Loquacitas, πολυλογία, ἀδολεσχία.
Loquaciter, λάληκτικῶς, φλυαρῶς.
Loquaculus, ἑυλάλος.
Loquax, ἀδόλεσχος, ἀστομόλογος.
Loquela, λαλιὰ, λέξις, ὁμιλία.
Loquor, λαλέω τινι, & περὶ τινα· ἀγορεύω, φράζω, φθέγγομαι.
Loquor honestè & scitè, εὐσχημονέστερον.
Loquor multa, μακρολογέω.
Loramentum, ἱμάντωσις, ἱμὰς.
Lorica, θώραξ.
Loricatus, πεθωρακισμένος.
Lorico, as, ὅπλα θωρακίζομαι.
Loricula, θωράκιον, θωράκιον.
Loripes, ἱμαντόπους, κυλλοπόδης, ε, ὁ.
Lorum, ἱμὰς.
Lotium, urina, ξέον, ῥύμμα.
Lubens, ἀσμένως, ἡδόμενος.
Lubenter, ἀσμένως, ἑκουσίως.
Lubet, ἀρέσκει, δοκεῖ, φίλον ὄϊ.
Lubentia, ὀυπέρα.
Lubricus, σφαλερὸς, γλίσχος, ἐυκόλος, ὀυδιλιος.
Lucanica, ὄμας, ἄνος, ὁ, ἀμφυτία.
Lucar, θεατρικὸν, ἀργαίεον, μισθὸς ἀποφίσεως.
Luceo, λάμπω, διαλάμπω, φαίνω.
Lucerna, λύχνος, λαμπὰς, ἡ.
Lucescо, ἐλλάμπω.
Lucidus, φωτεινός.
Lucifer, φωσφόρος, ἑωσφόρος.
Lucina, εἰλείθυια.
Lucri caussâ aliquid facere, ποιεῖν τι ὅπῃ τῷ κέρδει.
Lucrifacio, κερδαίνω, χρηματίζομαι.
Lucrifuga, μισοκερδὴς.
Lucri studium, φιλοκέρδεια.
In Lucro deputare, κέρδος νομίζειν τι, ἐν κέρδει ποιεῖσθαι.
Lucror, κερδαίνω ὅπου τινος, ex aliquâ re, κέρδος ποιῶ.
Lucrosus, κερδαλέος, κερδώος, πολυκερδὴς, χρηματικὸς, ἐπωφέλιμος.
Lucrum, κέρδος, τό.
Lucrum sordidum, αἰσχροκέρδεια.
Lucta, πάλη, ἆθλος, πάλαισμα.
Luctatio, πάλαισμα, τὸ πάλη, ἡ.
Luctator, ἀγωνιστὴς, ἀθλητὴς.
Luctor, παλαίω.
Luctuosus, χαλεπὸς.
Luctus, ὁ πένθος, θρῶς, πένθος, τό.
Lucubrat, ἀγρυπνεῖ.
Lucubratio, νυκτοφαεία, ἀγρυπνία.
Lucubro, νυκτοφαέω, ωσα ἀγρυπνέω.
Luculente, φαιδρῶς.
Luculentus, διαυγὴς, ἔκδηλος, λαμπρὸς.
Lucus, τέμενος, τό· ἄλσος, εος, τό.
Ludere aleâ, πεττεύειν, κυβεύειν.
Ludere nucibus, κάρυα παίζειν.
Ludi, θεαταί.
Ludibrio habeo, ὑβρίζω τινὶ· καταμειδιάω, ἐμπαίζω.
Ludibrium, τὸ καταγέλαστον, ὕμπαιγμα, χλεύη, χλεύασμα.
Ludibundus, παίζων.
Ludicer, παιγνιώδης.
Ludicrum, ἄθυρμα, παίγνιον.
Ludificatio, ἐμπαιγμα, χλευασμός.
Ludifico, ἐμπαίζω, ψεύδομαι, ὑβρίζω ὀξαπατάω.
Ludimagister, γραμματιστὴς, γυμνασιάρχης.
Ludo, παίζω, pro derideo, καταγελάω τινος, σκώπτω.
Ludus, παιδιὰ, παίγνιον.
Ludus literarius, διδασκαλεῖον, γραμματοδιδασκαλεῖον.
Lues, λοιμὸς, φθορὰ, λυμὴ, βλάβη.
Lugendus, θρηνητέος.
Lugeo, πενθέω τινα, & ὅπῃ τινὶ, propter aliquid, θρηνέω μᾶλλον ἢ κατῶσαν, matrem mortuam, ὀδύρομαι, κατακλαίω.
Lugubris, πενθικὸς, ὁ· γοώδης, γοερὸς, θρηνώδης, πολύστονος.
Luma, ἄκανθα.
Lumbrici, ἕλμινθες, ἀσκαρίδες.
Lumbus, ὀσφὺς, ὑός, ἴξυος, ὑος, ἡ.
Lumen, φῶς, τό· φέγγος, τό.
Luminare, φαεινὸν, ὁ.
Luminaria, διαφανῆ, φωτεινὰ μέρεα λύχνικα, ἢ φῶτα.
Lumine cassus, ἀφώτιστος, ἄμοιρος φατὸς.
Luminosus, φαεινὸς, φεγγώδης.
Luna, σελήνη, σελήναια, μήνη.
Luna crescens decrescens, σελήνη πικτομένη ἢ φθινύθουσα.
Luna nova, νεομηνία.
Luna curvata, μηνοειδὴς σελήνη.
Luna dimidiata, σελήνη διχότομος, διχομηνία.
Luna orbe pleno, πανσέληνος, ὁ.
Lunaris, σελήνεος.
Lunatici, οἱ σεληνιαζόμενοι.
Luo, persolvo, ἀποδίνω, διαπονέω, τίω.
Luo pœnas, τίσιν ἀποτίνω.
Lupa, λύκαινα, λυκὶς, ἡ πόρνη.
Lupanar, πορνεῖον, πορνοβοσκεῖον.
Lupanaris, χαμαιτυπικός.
Lupercal, λυκεῖον.
Lupina pellis, λυκεῖον, λυκίνη.
Lupinus, θέρμος.
Lupus, λύκος.
Lupus cervarius, ὠὸς, ἑτερόγονον ζῶον.
Lupus marinus, λάβραξ.
Lurcones, λίχηνες, λαίμαργοι.
Luridus, ὠχρὸς, πελιδνὸς, μιλόχλωρος.
Luscinia, ἀηδὼν, ὀνος, ἡ, & ἀηδὼ, ὁ, ὄος.
Luscitiosus, μώφος.
Luscus, ἑτερόφθαλμος, μονόφθαλμος.
Lustor, παίκτης.
Lustralis aqua, καθάρσιον ὕδωρ.
Lustrare exercitum, καταλόγους ποιεῖσθαι τῆς δημοσίης.
Lustratio, ἀποπόλησις, item κάθαρσις.
Lustro, ἀποπολέω, ἀφέομαι, ἀποδύω· deinde, expio, καθαίρω, ἁγνίζω· tum lustrare animo, ἐξετάζειν.
Lustrum, καθάμαιον, pro lupanaribus, πορνεῖα, τὰ, πορνοβοσκεῖα, etiam idem quod Olympias, ἡ πενταετηρίς, ἡ πενταετηρείς.
Lusus, παιδιὰ, παίγμα.
Lusus gratiâ, παιδιᾶς χάριν.
Luteus, ἀχρὸς, χλωρὸς, κροκώδης.
Luteus, πελώδης, πήλινος.
Lutosus, ἰλυώδης, πηλώδης, βορβορώδης.
Lutra, ὕνδρις.
Lutulentus, πηλώδης.
Lutum, πηλὸς, ὁ; ἰλὺς· βόρβορος.
Lux, φῶς.
Luxatio, παρεξάρθρησις.

Luxatus, ἐξηρθραμμένος.
Luxo, ἐξαρθρόω.
Luxui indulgere, τρυφᾶν.
Luxuria, ἀκρασία, ἀσωτία, λαγνεία.
Luxurio, vel luxurior, καταρλωτίζω, ἀσωτεύομαι. Luxuriantur arbores, ὑλομανοῦσιν.
Luxuriosè, ἀσώτως.
Luxuriosus, ἄσωτος, ἀκόλαστος.
Luxus, τρυφή, ἀσωτία, ἀκράτεια.
Lydius lapis, βάσανος.
Lympha, ὕδωρ· νᾶμα.
Lymphaticus, νυμφόληπτος.
Lympidus, διαφανὴς, φαιανγής.
Lynceis oculis contemplari, λυγκικὸν βλέπειν,
Lynceus, λύγκειος.
Lynx, λύγξ, κὸς, ὁ, vel ἡ.
Lyra, λύρα, χέλυς, κίθαρις.
Lyræ peritus, ὀλυρίστης, ὑλυρῳδός.

M.

MAcellarius, ἐφαιπώλης.
Macellum, κρεοπώλιον.
Macer, macilentus, ἰσχνὸς, λεπτὸς, λειπόσαρκος, ἄσαρκος.
Maceratus, ἐκπεκείς, ἐναποθερακείς.
Macería, τειχίον, φείδερακλα.
Maceries, ῥῆγμὶς, ῥῆγμός.
Macero, σήκω, λεπτύνω.
Machina, μηχανὴ, μηχάνημα.
Machinatio, μηχανὴ, μηχάνημα.
Machinor, μηχανᾶσθαί τι ὅπως τινα, ὑπουργέσμαι.
Macies, λεπτότης, ἰσχνότης, ἀζοφία.
Macilentus, ἀπιμὴς, ἄσαρκος, λειπόκρεως.
Macio, as, σκληραίνω, ἀποξύω.
Macreo, macer fio, λεπτύνομαι, συμπίκνομαι.
Macte virtute, ἔυγε τῆ ἀρετῆς.
Mactex, μάζα, μαπύα.
Macto, σφάττω, θύω, & -ομαι.
Mactra, μάκτρα, κάρδοπος.
Mactus, a, um, ἠπατημένος.
Macula, σπίλος, κηλὶς.
Maculâ aspergere aliquem, φορτίζειν τινὰ ὄνειδος.
Maculo, ῥυπαίνω τινα, σπιλόω.
Maculosus, ῥυπαρὸς, σπιλωτός.
Madefacio, διυγραίνω, βρέχω, νοτίζω.
Madefactio, ὑποβρεγμα.
Madefio, διαίνομαι.
Madeo, βρέχομαι, νοτίζομαι, διαίνομαι.
Madidus, διάβροχος, κάθυγρος, ὑγρὸς.
Mador, ἱδρὼς, ὑγρασία, νοτὶς.
Magalia, καλύβαι.
Magica, μαγικὴ, μαγεία.
Magicus, μαγικὸς.
Magis, μᾶλλον, ἁπλέον & ὁπλεῖον, φαιστότερον.
Magis magisque, μᾶλλον ἢ μᾶλλον· ἀεὶ μᾶλλον.
Magister, παιδοτρὶς, παιδαγωγὸς, διδάσκαλος, ὁ ἡ· φορτάρχης.
Magister equitum, ἱππαρχος.
Magister morum, αὐτόνομος.
Magister navis, κυβερνήτης.
Magister pagi, ἀμφοδάρχης.
Magisterium, φορτηρία, φορτεσία.
Magistratibus obedire, πεῖσ ἄρχουσιν ὑπακοεῖν.
Magistratu se abdicare, ἀποπεπεῖν τῆ ἀρχῆ.
Magistratum ambire, παραγγέλλειν ἀρχῆ.
Magistratum gerere, ἀρχὴ ἄρχειν, ἄρχειν.
Magistratum inire, εἰσιέναι εἰς τὴν ἀρχὴν.
Magistratus, ὁι ἄρχοντες, ὁι ἐν ἐξουσίᾳ ὄντες, pro imperio, ἀρχὴ.
Magmentarium, ἐφ' ᾧ τὰ σπλάγχνα πιθέμενα τοῖς βωμοῖς φορτίζεται.
Magna loquor, μεγαληγορέω.
Magnalia, μεγαλεῖα.
Magnanimitas, μακροθυμία, μεγαλοψυχία, μεγαλοφρουσύνη, ὀλυψυχία.
Magnanimiter, μεγαλοψύχως, ὀλυψύχως.
Magnanimus, μεγαλόψυχος, μεγαλόθυμος, ἀνδρεῖος, μεγαλόφρων.
Magnates, μεγιστᾶνες.
Magnes, μαγνῆτις, μάγνης, ητος, ὁ.
Magni æstimare, πλείονος τιμᾶν.
Magnificio, θαυμάζω τινα τ στρέας, ὡς πολλᾶ ποιέμενον.
Magnificè, μεγαλοπρεπῶς, μεγαλείως.
Magnificè de aliquo sentire, μεγαλοφρονεῖν, ὑπέρ τινος.
Magnificentia, μεγαλοπρέπεια, μεγαλειότης, φιλοτιμία, μεγαλουργία.
Magnifico, μεγαλύνω, ἐπαίρω.
Magnificus, μεγαλοπρεπὴς, μεγαλόφρων, φρόνιμος, φιλότιμος.
Magniloquentia, μεγαλορρημοσύνη, μεγαληγορία.
Magniloquus, μεγαλορήμων.
Magni pendo, περὶ πολλᾶ ποιέμενον.
Magnitudo, τὸ μέγεθος, μεγαλοσύνη.
Magnitudo animi, μεγαλοψυχία.
Magnoperè, μέγα, ἀνυπερβλήτως, λίαν.
Magnus, ὁ μέγας, ἡ μεγάλη, τὸ μέγα.
Magus, μάγος.
Majestas, τὸ σέμνον, μεγαλειότης, ἀξίωμα, ἡ σεμνότης.
Major, ὁ ἡ μείζων.
Majores, ὁι φορτῆρες, ὁι ἄναθεν.
Matus, μάϊος, σεμνοφορεμών.
Mala, παχὼν· περσὶ, ᾶς, ἡ.
Mala fide, κακῇ πίστει.
Malè, κακῶς, φαύλως.
Malè agi cum aliquo, φορτίζειν κακῶς, δυσχεῖν.
Malè audire ab aliquo, κακῶς ἀκούειν ὑπό τινος.
Malè facere alicui, ποιεῖν τινα κακῶς.
Malè habere, ἀρρώστως, κακῶς ἔχειν.
Malè loqui de aliquo, κακῶς λέγειν τινα· λοιδορεῖν τινα.
Malè mereor de te, κακῶς ποιῶσε.
Malè opto tibi, κακῶς ἔυχομαί σοι.
Malè peccata, ἐκ ἐρλωδυμίῃ.
Maledicentia, κακηγορία, δυσφημία.
Maledico, βλασφημίαν λέγω τινί, & κατά τινος· κακολογέω τινα.
Maledictum, λοιδορία, κακηγορία, βλασφημία, κατάρα.
Maledictus, κατάρατος, ἐπάρατος.
Malodicus, κακόλογος, βλάσφημος, λοίδορος, ὑβριστικὸς.
Malefactum, κακούργημα.
Maleficium, κακούργημα, ἀδίκημα.
Maleficus, κακοῦργος, κακοφόρημων, κακότεχνος, κακοποιός.
Maleformis, δύσμορφος.
Malevolentia, κακόνοια, δύσνοια.
Malevolus, κακόνους, δύσνους, ἀπεχθὴς, κακόφρων.
Maligne, κακοήθως.
Malignitas, κακοθυμία, κακότης.
Maligno, or, πονηρεύομαι.
Malignus, κακοήθης κακόθυμος, κακόηθης.
Malitia, κακία, πονηρία, ῥαδιουργία.
Malitiosè, κακοτέχνως.
Malitiosus, ῥαδιουργὸς, πανοῦργος.
Malleatus, σφυρηλατὸς, σφυρήλατος.
Malleo, σφυρᾶμαι.
Malleolaris, μαχθυμανικὸς ῥάβδος.
Malleolus, σφυρίον.
Malleus, σφύρα· ῥωσὶρ, ῆρος, ὁ.
Malluvium, χέρνιτρον, χέρνιβον.
Malo, ὠρίομαι, φορτίζομαι.
Malorum depulsor, ἀλεξίκακος.
Malva, μαλάχη.
Malum, μῆλον.
Malum Citreum, τὸ κεδρόμηλον· κίτρον μῆλον.
Malum punicum, ῥοὰ, ῥοιά.
Malum, substant. pro afflictione, πελωπορεία, δεινόν.
Malum, interjectio, φεῦ· φεῦ ὦ κακῶν.
Malum consilium, κακοβελία· κακὴ βουλὴ· κακοῤῥαφία.
Malus, μηλέα, ας, ἡ.
Malus in navi, ἱστὸς, οῦ, ὁ.
Malus, improbus, κακὸς, φαῦλος, κακοῦργος, πονηρὸς.
Mamilla, ὁ μαζὸς, ἡ πυθὴ.
Mamma, μαζὸς, μαστὸς, θηλὴ, πυθὴ.
Mammam præbere, ἐπέχειν τ μαστόν.
Mammosus, μαστώδης.
Manceps, ἐργολάβος, ὁ· πλανάρχης, ἀρχιτελώνης.
Mancipatio, ἀνδραποδισμός.
Mancipium, ἀνδράποδον, ἀργυρώνητος.
Mancipio, ἀνδραποδίζω, & -ομαι.
Mancus, πηρὸς, πηρωθεὶς, κυλλός.
Mandata facere, τὰ φορτασπόμενα ποιεῖν, τὸ ἐντελλόμενον ποιεῖν.
Mandatarius, ὁπτοδιμμένος.
Mandatum, φορτωμα, τὸ, ἐντολή.
Mandibula, γνάθος.
Mando, as, committo: παραδίδωμι, ὁπτερέπω· παρακελεύομαι τινί τι· jubeo, ἐντέλλομαί σοι· φορτάπω.
Mando, is, ere, μασῶμαι, ἐδίω.
Mando, onis, ἀδηφάγος, φάγος.
Mandra, μάνδρα.
Manduco, μασῶμαι, τρώγω, ἐδίω.
Manè, φορτί, ἐν πῦ ὄρθρῳ.
Maneo, μένω παρά τινι, apud aliquem: pro exspectare, ἀναμένω τινα, φορτοδοκάω.
Manes, manium, ὁι νέρτεροι, αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν.
Mangonium, μαγγανεία.
Mangonizo, μαγγανεύω.
Manica, χεὶρ.
Manicatus, χειροδυτὴς.
Manicula, χείριον.
Manifestatio, ἔκφανσις, ἐξαγόρευσις.
Manifesto, δηλόω, φανερόω.
Manifesto, adverb. σαφῶς, φανερῶς.
Manifestus, δῆλος, φανερὸς, ἔκδηλος, σαφὴς, φαιφὴς, τεκμήρ.
Manipulatim, χειροπέρας, πυκνηδὸν.
Manipulus, δρέμμα, ἁμαλλα, ης, ἡ.
Manipulus militum, λόχος, ἡ πανήμια

Manna, ἡ μάννα, ἀεροβόλημα.
Mannus, βαρβαρικὸς.
Mano, as, are, ῥεῖν, περιέρχεσθαι, βρύειν.
Manſio, μονὴ διαμονή.
Manſilterna, ὑδρία.
Manſuefacio, ἡμερόω ἵππον, equum · ἡμεροῦν, πραΰνειν.
Manſuefactio, ἐξημέρωσις.
Manſuefio, πραΰνομαι, ἡμεροῦμαι.
Manſuefco, πραΰνομαι.
Manſuetè, πραέως, ἡμέρως.
Manſuetudo, πραότης, ἡμερότης, ἤ.
Manſuetus, πρᾶος, ἥμερος, ὁ ἡ ; ἥττων, ἥσυχος, ἄμαχος, ὑπήκοος.
Mantica, πήρα, βαλάντιον.
Manticularius, κλέπτης, βαλαντοτόμος.
Manticulor, τεχνάζομαι.
Mantile, χέρμιβεῖον.
Manucapti, δορίαλωτοι.
Manu duco, χειραγωγέω.
de Manu in manum, διὰ χειρὸς εἰς χεῖρα.
Manuale, ἀναλόγιον, ἐγχειρίδιον.
in Manu, id eſt, poteſtate eſſe, διὰ χειρὸς εἶναι.
Manu dexter, ſeu agilis, εὐπάλαμος.
Manubiæ, τὰ λάφυρα, σκῦλα.
Manubrium, λαβή, κώπη.
Manufactus, χειροποίητος.
Manumiſſio, ἀπολύτρωσις.
Manumiſſus, ἀφεὶς, ἐλευθερωθείς.
Manumittere, ἀπολυτρόω, ἀνίημί τινα.
Manumitto, ἀφίημι.
Manupretium, χειρώνιον, χειρὸς μισθός.
Manus, χείρ, ἡ.
qui eſt ad manum, qui præſtò eſt, ἐπίδρομος.
in Manu ſumo, ἐγχειρίζομαι.
Manus conſerere, συμβάλλειν τοῖς τινα, & τινί.
Manuum dexteritas, & agilitas, εὐχείρεια, & εὐχέρεια.
Mapalia, καλύβαι, οἰκίδια.
Mappa, ὀθόνη ὑπόπαπίζιον, χειρόμακτρον.
Marceſco, παραπαίω, μαραίνομαι, εὐρυπιάω.
Marcidus, σαπρὸς, ὁ μαραινόμενος.
Marcor, μάραγμα, σῆψις, λίθαργος, ὁ.
Marculus, σφῦρα σιδηρᾶ, ἢ κόπανον, ῥαιστὴρ, σιδηρᾶ χαλκίον.
Mare, θάλασσα, ἅλς, ἡ · πόντος.
Mare tranquillum, θαλάσσα γαλήνη.
Margarita, μαργάριτης, ὁ.
Margines fluvii, χείλεα ποταμοῦ.
Margo, κράσπεδον, χεῖλος.
Mari ſe committere, πλεῖν, θαλάσσορρῆσαι.
Marinus, θαλάσσιος, πόντιος, ἁλιος, πελάγιος, ἐνάλιος.
Maris æſtus, πλημμυρίς.
Maris dominus, θαλασσοκράτωρ.
Marita, ἡ γαμέτης, ἰδ, νύμφη.
Maritalis, γαμικὸς.
Maritimus, ὁπιθαλάττιος, ἐφάλιος.
Maritimus locus, πόντιος θαλάσσιος.
Marito, συνοικίζω ἀνδρὶ, συζεύγνυμι.
Maritus, ἀνὴρ, ἀκοίτης, γαμέτης, δυνατήρ.
Marmor, μάρμαρος.
Marmorarius, μαρμαρογλύφος.
Marmoreus, μαρμάρεος.
Marra, μάρρα, τό.
Marrubium, πράσιον, λινόσπορον, εἶδος βοτάνης.
Mars, ἄρης, ὁ, vel ἡ, ὁ · ἐνυάλιος.
Mars anceps, ἀκροκέλευθος μάχη.
Marſupium, μαρσύπιον, βαλάντιον.
ancipite Marte, ἀκροκελεύθῳ μάχης ῥιψοκινδύνῳ.
Martius & Martialis, ἀρεῖος, ἀρήιος.
Martius menſis, Μαιμακτηριών, ὁ Μάρτιος.
Martyr, μάρτυς · hinc
Martyrium, μαρτύριον.
Mas, maris, ἄρρην, ἄρσην.
Maſculinum genus, τὸ ἀρρενικὸν γένος · fœminium genus, γένος, τὸ θῆλυ.
Maſculinus, ἀρσενικός.
Maſculus ἄρρην, ἄρσην.
Maſſa, μᾶζα · ὄγκος, ὁ · φύραμα.
Maſtigia, μαστίγιας, μαστίγων ἄξιος.
Maſtix, μάστιξ.
Maſtuprari, διφᾶσθαι.
Matella, ἀρκτεῖς, ἀμίς.
Mater, μήτηρ, ἡ · ἡ τεκοῦσα.
Mater matuta, λευκοθέα.
Materdeorum, μήτηρ θεῶν.
Matercula, μητράριον, μητείδιον.
Materfamilias, οἰκοδέσποινα.
Materia, ὕλη, pro argumento, ὑπόθεσις, ὑποκείμενον.
Materialis : ὑλικὸς, κάδυλος.
Maternus, μητρικὸς, μητρῷος.
Matertera, ἡ μητρὸς ἀδελφὴ, θεία πρὸς μητρός.
Matertera, & noverca, μητρυιά.
Mathematicus, μαθηματικός.
Matreſco, μητράζω.
Matricida, μητροκτόνος, μητρολώας.
Matrimonialis, γαμικός.
Matrimonio juncti, τῆς δεσμοῖς τῶ γάμου συνεζευγμένοι.
Matrimonium, συζυγία, ὁπηγαμία, γάμος, συνοικέσιον.
Matrimonium contrahere, συναπτὴν γάμον.
in Matrimonium collocare, εἰς γάμον διδόναι.
Matris frater, μητράδελφος.
Matrix, μήτρα.
Matrona, οἰκοδέσποινα.
Matronalis, γυναικεῖος.
Matruelis, ὁ ἀνεψιὸς ἐκ μητραδελφῆς.
Matta, ὁ φορμός.
Matula, σκαφίον, ἀμὶς, ἐρητεύς.
Matura ætas, ὡρία ἡλικία.
Maturatio, ὁπηπέρχθαι.
Maturè, ὡρείως.
Matureſco, πεπάνομαι, ὠρικάζω.
Maturitas, πέπανσις, ὠριότης.
Maturo, πεπαίνω τι · ὁπταχύνω, πέσσω.
Maturus, πέπειρος, ὡραῖος.
Matutinum tempus, τὸ ἑωθινὸν, πρωΐ.
Matutinus, ἑωθινὸς, πρωϊνὸς, ὀρθρινός.
Maxilla, ἡ σιαγὼν, γνάθος, ἡ.
in Maxillas percutere, γναθῶν, εἰς γνάθους τύπτειν.
Maximè, μάλιστα.
Maximus, μέγιστος.
Me, ἐμὲ, μέ.
Meâ quidem ſententiâ, κατ' ἐμὴν γνώμην.
Meâ pte cauſsâ, ἐμοῦ γε ἕνεκα.
Mea ſponte, ἑκών.
Meatus, πορεία, πόρος, φοίτησις.
Mecaſtor, νὴ τὸν κάστορα.
Mechanica ars, βαναυσία.
Mechanicus, ὑποχθόνιος, μηχανικός.
Mecum, μεθ' ἐμοῦ, μετ' ἐμοῦ.
Medela, ἰατρεία, ἄκεσις, θεραπεία.
Medeor, ἰάομαί τινα, ἰατρεύω, θεραπεύω ἀκέομαι, ἀλέομαι.
Mediánus, μέσαλος.
Mediaſtinus, μεσαίλιος, δῆλος.
Medicabilis, ἰάσιμος, ἰατρευτός.
Medicamen, & medicamentum, φάρμακον, ἄκεσις, ἴασις.
Medicamentis conveniens, ſeu utilis, εὐφάρμακος.
Medicina, ἰατρικὴ, ἰασις, ἄκεσις, θεραπεία.
Medicinalis, ἰατρικός.
Medico & Medicor, ἰατρεύω τινα.
Medicus, ἰατρὸς, ἀκεσὶς, θεραπευτὴς, ἰατρόμαγος.
Medietas, τὸ ἥμισυ, μεσότης.
è Medio tollere, ἀφαιρεῖν, ὑπαλείφειν.
in Medio, ἀνὰ μέσον, κατὰ μέσον.
Mediocris, μέτριος, ὁπωσοῦν.
Mediocritas, μέσον, μετριότης, μεσότης.
Mediocriter, μετρίως · ἐπ' ὀλίγον, μέσως.
Meditabundus, σιωπῶν · ὁ ὅπῃ φροντίδων.
Meditatè, ἐσκεμμένως.
Meditatio, μελέτη, μέλημα, θεωρία, φροντὶς, σκέμμα.
Mediterraneus, μεσόγαιος, μεσόχθων.
Meditor, μελετάω, σκέπτομαί τι, φροντίζω, μεριμνάω.
Meditullium, μεσαίχμιον.
in Medium affero, εἰσφέρομαί τι · παραπίθημι, παρέχειν.
Medium, τὸ μέσον, τὸ μεταξὺ, μεσότης.
Medius, μέσος, μεσαίτατος.
Mediuſfidius, νὴ τὴν ἡρακλέα, νὴ δία, vel in negando μὰ δία.
Medulla, μυελὸς, ἐντερεώνη.
Medullitus, ἐκ τοῦ μυελοῦ, ἡδονικώτατος.
Meio, ὀρέω.
Mel, mellis, μέλι, ιτος, τό.
Melancholia, μελαγχολία.
Melancholicus, μελαγχολικός.
Melior, ἀμείνων, κρείττων, βελτίων.
Melius, ἄμεινον.
Melius & optabilius eſt, αἱρετώτερον.
Meliuſculè habet, μικρὸν πᾶ ἄμεινον ἔχει.
Mellarius, μελιτουργός.
Mellatio, μελιτουργία, μελιτωσίς.
Mellatium, ficum, μελίτωμα.
Melleus, μελιτώδης.
Mellificium, μελιτοποίησις, μελιτουργία.
Mellifico, μελιτουργέω.
Melliſluus, μελίῤῥυτος.
Mellitus, μελιτώδης, μελίπνους.
Membra humana, μέλη ἀνθρώπινα.
Membrana, ὑμὴν, φραγμὸς.
Membraneus, ὑμένιος, φραγμώδης.
Membranula, τὸ ὑμένιον.
Membratim, κατὰ μέλη, μεληδόν.
Membratura, διαμέλισις.
Membroſus, μελώδης.
Membrum, μέλος, κῶλον, μέρος, τό.
Memet, ἐμαυτόν.
Memini, μέμνημαί τινος · ἀναμέμνημαι, μνημονεύω, μνήμων εἰμί.
Memor, μνήμων, μνημονικός.
Memorabilis, ἀξιόμνηστος, ἀξιόλογος, μνημονεύτος.
Memorandus, μνημονεύτέος.
Memoratu dignus, ἀξιόλογος.
Memoria, μνεία, μνήμη, μνημοσύνη.
Memoriâ dignum eſſe, τῆς μνήμης ἄξιον εἶναι τι.
Memoriâ teneo, διὰ μνήμης ἔχω.
Memoriæ mandare aliquid, μνήμῃ παραδιδόναι.

ἑκατοντάδραχμόν τι.
Memoriæ prodere, διδόναι τῷ λόγῳ, παραδιδόναι εἰς μνήμην.
Memoriale, ἀπόμνημα.
Memorialis liber, τὸ ὑπομνηματικόν.
In Memoriam reduco, διαμνημονεύω.
In Memoriam revoco, ἀναμιμνήσκω τι, μνησθῆναι ποιῶ.
Memoriosus, μνήμων.
Memoriter dicere, ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, ἀπὸ γλώσσης εἰπεῖν.
Memoro, pro narrare, λέγω, ἱστορῶ, διηγέομαι, ἀναμιμνήσκω.
Menda & Mendum, πταῖσμα, ἁμάρτημα, πλημμέλημα.
Mendaciloquus, ψευδολόγος.
Mendacium, ψεῦδος, τό, ψευδολογία.
Mendax, ψευσὴς, ψευδολόγος, λογοποιός.
Mendica, ἡ πεσσαῖπις.
Mendicatio, πεσσαίτησις, ἐπαιτία.
Mendicitas, πτωχεία.
Mendico, πτωχεύω, ἐπαιτέω.
Mendicus, πτωχός, ἐπαίτης.
Mendosus, πλημμελὴς, ψευδής.
Mendum, πταῖσμα, σφάλμα, πλημμέλημα.
Mens, νόος, νῦς, ὁ, φρὴν, ενός, γνώμη.
Mente præditus, ἐγκέφαλος.
Mensa, τράπεζα.
Mensæ secundæ, δεύτεραι τράπεζαι, τραγήματα.
Menses muliebres, τὰ καταμήνια γυναικεῖα, ἔμμηνα κάθαρσις.
Mensis, μήν.
Mensium suppressio, ἐμμήνων ἔλλειψις, ἔποχὴ ἐμμήνων.
Menstrualis, μηνιαῖος.
Menstruum, μηνιαῖον.
Menstruus, ἐμμήνιος, ἔμμηνος.
Mensura, τὸ μέτρον.
Mensura non plena, quasi infra labra consistens, ὑποχάλκιον μέτρον.
Menta, tula, ψαλή.
Mentagra, λειχὴν.
Mente captus, ἄνους, παράφρων, φρενήπης, φρενόληπτος.
Mente perpendere, ἐπισκοπεῖν τι.
In Mentem venire, ἐλθεῖν ὅτῳ νῦν τινι, Mentio, μνεία, μνήμη, ὑπόμνησις.
Mentionem facere alicujus, μνηθῆναί τινος & τινα & περί τινος, μνείαν ποιεῖσθαί τινος.
Mentior, ψεύδομαι, ψευδολογέω, ὑποκρίνω.
Mentis compos, ἔννους, ἐγκέφαλος.
Mentis delirium, φρενῖτις.
Mentum, γένειον, γνάθος, ὁ, ἀνθερεών.
Meo, vado, πορεύομαι, βαίνω, διέρχομαι, itidem fluere, ῥέω.
Meo quidem judicio, ἀς ἔοικεν, κατ' ἐμὲ γοῦν γνώμην.
Meracalum, ὑπάκρατον.
Meracum vinum, ζωρὸς οἶνος, ἄκρατος.
Meracus, ἄκρατος, ζωρός.
Bene meracus, ἐυζωρος.
Mercalis, ἀγοραῖος.
Mercator, ἔμπορος, ἐμπολος.
Mercatura, ἐμπορία.
Mercatus, ἐμπόρημα, πανήγυρις.
Mercede conductus ὑπόμισθος.
Mercede loco, μισθῶ τινί τι.
Mercedem fero, μισθοφορέω παρά τινι.
Mercenarius, μισθοφόρος, μισθάριος.
Mercenarius, adject. ἔμμισθος.
Merces, μισθὸς, ὁ, μίσθωμα, ἀποφορά.
Mercimonium, σωλλήμμα.
Mercium vilitas, ἐυωνία.
Mercor, ἀγοράζω τι παρά τινος, ab aliquo, ἐμπορεύομαι, ἀνέομαι.
Mercurius, Ἑρμῆς.
Merda, σκῶρ, σκατὸς, ingen. ἡ κόπρος.
Merenda, τὸ δορύξειπνον.
Mereo & Mereor, μισθὸν φέρω, ἄξιός εἰμι, μισθοφορέω, μισθαρνέω.
Bene de aliquo Mereri, ἐυεργετεῖν τινα, εὖ ποιεῖν τινα.
Malè Mereri, κακῶς ποιεῖν τινα.
Meretricium, ἑταίρησις.
Meretricius, ἑταιρικὸς, πορνικός.
Meretricor, πορνεύω.
Meretricula, ἑταιρίδιον.
Meretrix, ἑταίρα, πόρνη.
Merges, itis, θέρισμον.
Mergo, σπεύδω, παροξύνω, βάπτω, βυθίζω.
Mergulus, ἐλυόχνιον.
Mergus, ἄβυθα, ας, ἡ.
Meridibulus, ἀκρατοπάτης.
Meridianus, μεσημβρινός.
Meridies, μεσημβρία, τὸ μέσον τῆς ἡμέρας.
Meritò, εἰκότως, ἀξίως, κατ' ἀξίαν, ἐυλόγως
Meritorium, ξενοδοχεῖον.
Meritorius, μίσθιος.
Meritum, ἐυεργέτημα, ἡ ἀξία.
Meritus, a, um, ἄξιος.
Merula, κόσσυφος.
Merum, ἄκρατος, subauditur οἶνος· τὸ ἄκρατον.
Merus, ἄκρατος.
Merx, ἐμπορία, τὰ ὤνια, ἀγόρασμα.
Mesenterium, μεσεντέριον, μεσάραιον.
Mespilus, ἡ μεσπίλη.
Messem facio, θερίζω.
Messis, θερισμὸς, ὁ, ἄμητος.
Messor, θερισὴς, ἕ, ὁ.
Messorius, θεριστικός.
Meta, ὅρος, τέρμα.
Metallum, τὸ μέταλλον.
Metari castra, στρατοπεδεύειν.
Metatio, καταμέτρησις.
Metator, διατάκτης.
Methodus, μέθοδος.
Meticulosus, φροδειὴς, δειλὸς, φοβερὸς, περίφοβος.
Metior, μετρέω, διαμετρέω.
Meto, ἀμάω, θερίζω.
Metor, aris, καταμετρέω, ὁρίζω.
Metu consternor, πάσχω, ὑφίσταμαι, ὑπὸ τι.
Metuendum est ne, δέος ἐστὶ μή.
Metum alicui incutere, δέος ἐμβάλλειν τινί.
Metuo, δείδω φεύγω, à prædonibus: φοβέομαι κίνδυνον, periculum.
Metus, φόβος, δέος, δεῖμα, δειλία.
Metus causa, καταφόβου.
Meus, ἐμὸς, ἡ, ὸν.
Mica, ψίξ, χὸς, ἡ, ψίχιον, ψώμισμα.
Micans, στίλβων, ἀστράπτων.
Mico, στίλβω, λαμπάνω, λάμπω.
Micturio, ἐπιτράω, οὐρητιῶ.
Migratio, ὑπόκλησις, μετοίκησις.
Migro, μετοικίζομαι, μετοικέω, ἀναλύω, μεταβαίνω τὸν τόπον.
Mihi, ἐμοὶ, μοί.
Mihimetipsi, ἐμαυτῷ.
Miles, itis, στρατιώτης, ὁ, ἡ.
Militarium, στράτευμα.
Militaris, στρατιωτικὸς, στρατιώτης.
Militaris tessera, σύνθημα.
Milites conscribere, στρατιώτας καταλέγειν, vel καταγράφειν.
Milites emeriti, ἐξεμῳοί.
Militia, στρατεία, στρατιὰ, πόλεμος.
Militiæ peritus, στρατιωτικὸς, ἔμπειρος αἰχμῆς.
Milito, στρατεύω.
Mille, χίλιοι, χίλιαι & χίλια.
Millesimus, χιλιοστός.
Millipeda, χιλόποδες.
Miliare, μίλιον, μιλιάριον.
Millies, χιλιάκις.
Milvinus, ἰκτίνιος.
Milvus, ἰκτὶν, ἰκτῖνος, ὁ.
Mimus, μίμος, ὑποκριτὴς.
Mina, μνᾶ, ᾶς, ἡ.
Minaciter, ἀπειλητικῶς.
Minæ, arum, ἀπειλή.
Minatio, ἀπείλησις, ἐπαπείλησις.
Minax, ἀπειλητικός.
Minerva, Ἀθηναία, Ἀθηνᾶ.
Minervâ cràssiore, παχυτέρᾳ μάσῃ.
Minervale, διδακτήριον.
Mingo, οὐρέω, κατουρέω, ἐπουρέω.
Minimè, οὐ μήν τι, οὐ τοι, οὐκ ἄρα ἐλάχιστα.
Minimè curat, ἀμελεῖ.
Minimus, ἐλάχιστος, ἥκιστος.
Minister, ὑπηρέτης, διάκονος, θεραπεύων.
Ministerium, διακονία, ὑπηρεσία.
Ministro, ὑπηρετέω τινι τοῦτο, in hâc re: διακονέω, λατρεύω.
Minitabundus, ἐπαπειλέων.
Minitor, ἀπειλέω.
Minium, μίλτος, ου, ἡ.
Minor, aris, ἀπειλέω τινα θάνατον.
Minor, ἐλάττων, μείων, ἧττων.
Minor natu, vel minimus, κάτερος, νεώτατος υἱός.
Minores, μεταγυίστεροι.
Minuo, ἐλαττόω, μειόω, μινύθω.
Minus, ἔλαττον, ἧττον.
Minusculus, μικρότερος.
Minutatim, εἰς λεπτότατα, κατ' ὀλίγον, κατὰ λεπτόν.
Minutè, λεπτῶς.
Minutia, τὸ λεπτόν.
Minutus, λεπτὸς, λεπτομερὴς.
Mirabilis, θαυμαστός.
Mirabiliter, θαυμαστῶς.
Miraculum, θαῦμα, τὸ, μεγαλέργημα.
Mirandus, θαυμαστέος, ἀγητός.
Mirificus, θαυμαστικὸς, θαυματοποιός.
Miror, θαυμάζω τινα ὅτι σοφία, & τινὰ τῆς σοφίας, subintellige ἕνεκα ἄγαμαι.
Mirum, θεῖον.
Mirum esset si, θαυμάζοιμ ἂν εἰ.
Non est Mirum si, οὐδὲν θαυμαστὸν εἰ.
Mirum in modum, θαυμαστὸν ὅσον.
Mirus, θαυμαστὸς, θαυμάσιος.
Miscellanea, σύμμικτα.
Misceo, μίγνυμι, κεράννυμι.
Miscellus, παλαίπωρος.
Miser, ἄθλιος, δύστηνος, δυσμενὴς.
Miser fum, ὄπταλαπωρέω.
Miserabilis, ἐλεεινὸς, λυγρὸς.
Miserabiliter, ἐλεεινῶς.
Miserè, ἀθλίως, παλαιπάρως.
Misereor, ἐλεέω τινα, οἰκτίρομαι, ἀπολαγχίζομαι περί τινος.
Misereſco, οἰκτίζω.
Miseret, ἔλεος γίνεται, ὅικτον ἔχω.
Miseria, ἀθλιότης, παλαιπωρία.

Misericordia, ἔλεος, ὁ ἢ τὸ, οἶκτος, ὁ.
Misericors, ἐλεήμων, οἰκτίρμων.
Miseror, aris, οἰκτίρομαι τινα.
Miserrimus, ταλαιπωρώτατος, ἀθλιώτατος, ὀκνηρότατος, πλημμελέστατος.
Missile, ἄκων, βέλος.
Missilis, βόλιμος.
Missio, ἀπόπεμψις, ἄφεσις.
Missum facere aliquem, ἀφιέναί τινα.
Missus, ἀπόστολος, ἀριθμός.
Mistio, μίξις, σύγχυσις.
Mistus, ὁ μιχθείς.
Mitella, μίτρειον.
Mitesco, ἡμερόομαι, ἡπεμῶ.
Mitifico, ἐπιεικίζω.
Mitigatio, ἀφαίωσις.
Mitigo, ἀφαύνω, μειλίσσω, μαλάττω.
Mitis, e, πρᾶος, ἀφοσιώτης, ἥπιος.
Miti præditus animo, εὐψυχος.
Mitra, μίτρα.
Mitto, πίμπω, στέλλω, ἀφίημι, βάλλω.
Mixtura, μίγμα.
Mobilis, εὐκίνητος, εὐμετάβολος.
Mobilitas, εὐστάσια.
Moderate, μετρίως, σωφρόνως.
Moderatio, μετριότης, εὐταξία.
Moderator, διοικητής, ὀπισάτης, ῥυθμιστής.
Moderatrix, κυβερνήτειρα.
Moderatus, εὐτακτος, σύμμετρος.
Moderor, ἐυθύω, οἰκονομέω
Modeste, κοσμίως, μετρίως, σωφρόνως.
Modestia, τὸ κόσμιον, κοσμιότης
Modestus, κόσμιος, εὐτακτος, ὀπιεικὴς, σώφρων, ὑπερεσής.
Modialis, μεδιμναῖος.
Modice, μετρίως, ἠμέτερως.
Modicus, ὀλίγος, μέτριος.
Modiperatores, συμποσίαρχαι.
Modius, μέδιμνος, μέδιμνον.
Modo, ὀ, ἄρτι, ἀρτίως, αὐτίκα, νεῶ.
Modulatio, μέλος, ἁρμονία, ᾠδή.
Modulor, μελῳδέω, καταυλέω, μελίζω.
Modum excedere, ὑπερβάλλειν τὸ μέτριον.
Modum tenere, ἀριστεῖδε τὸ μέσον.
Modus, τρόπος, μέτρον, νόμος, μέσον.
Mœcha, μοιχαλίς, ἰδος, ἡ.
Mœchor, μοιχεύω μετά τινος.
Mœchus, μοιχός, ὁ.
Mœnia, τείχη, τὰ περίβολον.
Mœreo, λυπέομαι
Mœror, λύπη, ἀθυμονία, ἄχθος, εος τὸ, ἀνία, ἀλγηδών, δυσθυμία.
Mœstitia, λύπη, κατήφεια, ἀνία.
Mœstus, κατηφὴς, λυπηρὸς, ἀθυμος.
Mola, μύλη, μύλος.
Molæ salsæ, κρίθαι πεπυρωμέναι.
Molaris, μυλίτης, μυλικός.
Molaris lapis, μυλίτης λίθος.
Molendinum aquarium, ὑδρόμυλος.
Moles, βάρος, τὸ, ὄγκος, ὁ, ἄχθος, τὸ, μέγεθος.
Molesse, ἀνιαρῶς, βαρέως, λυπηρῶς.
Molestè fero, ἀνιῶμαι, ἀχανακτέω τι.
Molestè tulit ἠχθέσθη.
Molestia, φιτίλισμὸς, ἀνία, ὄχλος.
Molestiâ afficio, βαρύω τινα, λυπέω τινα ἤ τινι, ἀνιάω, ὀχλέω.
Molestia sum, ἀχθέω, χαλεπαίνω.
Molimen, παρασκευὴ, ὅπλισμα.
Molior, μηχανάομαί τι ὅπως τῶν πόλιν contra civitatem: ὅπλίζω τινι, aliquid: ἄρχομαι, πραγματεύομαι.
Molitor, μυλωθρός.
Mollesco, μαλακωύομαι.
Mollicina, μαλακὴν ἱμάτιον.
Mollifico, μαλάττω.
Mollio, διαμαλάττω.
Mollis, μαλακὸς, ἁπαλὸς, ὁ, ῥυφερός.
Mollis sum, μαλακιάω.
Molliter, μαλακῶς, πράως, ἀβρῶς.
Mollities, μαλακότης, ἁπαλότης.
Molo, is, ἀλέω, ἀλήθω.
Momentaneus, περίσκιαιρος.
Momento, ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ, ἐν βραχεῖ χρόνῳ.
Momentum, ἡ ῥοπὴ, ἡ στιγμὴ, ἀκαρὲς, θυμὸς, ὄρελος.
Monachus, μοναχός.
Monarcha, μονάρχης.
Monarchia, μοναρχία.
Monasterium, μοναστήριον.
Monedula, κολοιός, ὁ.
Moneo, παραγγέλλω τινι, νουθετέω, παραινέω σοι τοῦτο, ὑπαντίθημι.
Moneta, νόμισμα, κέρμα.
Proba Moneta, δόκιμον νόμισμα.
Moneta adulterina, ἀδόκιμον, κίβδηλον νόμισμα.
Monetam cudere, νόμισμα κόπτειν.
Monetalis, νομισματικός.
Monetarius, ἀργυροκόπος.
Monile, ὅρμος, ὁ.
Monitor, παραινέτης, παραγγελτὴς, ὑποβολεύς.
Monitorius, παραινετικός.
Monitum, παράκλησις, παραίνεσις.
Monitus, νουθέτημα.
Monoculus, μονόφθαλμος.
Mons, ὄρος, τό.
Monstro, δείκνυμι, f. δείξω.
Monstrose, τερατωδῶς.
Monstrosus, τερατώδης.
Monstrum, τέρας, ατος, τό.
Montanus, ὀρεινὸς, ὄρειος.
Monticola, ὀρεινόμος.
Monticulus, ὄρειον, βουνός.
Montigena, ὀρεσιγενής.
Montivagus, ὀρεοτόλος.
Montosus, ὄρειος, βουνοειδής.
Monumentum, μνημεῖον, μνῆμα, τό.
Mora, διατριβὴ, ἀναβολὴ, μονή.
Moralis, ἠθικός
Sine Mora, ἀναβαθέτως, ἀμελλητί.
Moratus, & moratus bene, &c. ῥυθμισθεὶς, εὐσεβής, πολύσεβής, πεικίλος.
Morbidus, νοσερὸς, ὀπώσος.
Morbo corripior, νόσος με καταλαμβάνει, νοσήμασι ἐνέπιπτω.
Morbosus, νοσώδης.
Morbus, νόσος, ὁ, ἡ νόσημα, τό.
Morbus regius, ἴκτερος
Mordax, δάκνης, ικος, ὁ, δακτικός.
Mordeo, δάκνω pro obtrectare, καθάπτεσθαί τινος.
Mordicus, ὀδαξ, σφοδρῶς.
More majorum, κατὰ τὰ πάτρια.
More usitato, κατὰ τὸ εἰωθός.
In More positum est, νενόμισται.
Morem gerere, ὑπακούω, πειθαρχεῖν.
Mores, τὰ ἤθη, τρόποι.
Moribundus, ἀποθνήσκων.
Morigero, κατηκόος εἰμὶ, ὑπακόω, χαρίζομαι, πείθομαι.
Morigerus, ὑπήκοος, εὐπειθής.
Morio, μωρέναν, γελατοποιός.
Morior, τελευτάω, τὸν βίον καταλύω, θνήσκω, ἐκπνέω, ἀποψύχω, ἀποθνήσκω.
Moror, exspecto, διατρίβω, διατρίβω ποιεῖσθαι, moram nectere: aliquando pro curo, ut, nihil moror, οὐδέν μοι μέλει pro retardare, ἀπέχειν.
Morose, δυσκόλως.
Morosi as, δυσκολία, δυσαρεστία.
Morosus, δύσκολος, δυσάρεστος, δύσεφτος.
Mors, θάνατος, ὁ, μοῖρα, ἡ τοῦ βίου τελευτὴ, πότμος, καταλυσις.
Mors æterna, θάνατος ἀφάνιστος.
Morsiuncula, δηγμάτιον.
Morsus, τὸ δῆγμα, ἡ δῆξις.
Mortalis, θνητὸς, θανάσιμος, βροτός.
Mortalitas, τὸ θνητόν.
Mortarium, ὅλμος, ἰγδὶς.
Morte dignus, φόνου ἄξιος.
Morte multo, θανατόω.
Mortem sibi ipsi consciscere, ἀναιρεῖν ἑαυτὸν, κατεργάζεσθαι ἑαυτόν.
Mortifer, θανατηφόρος, θανάσιμος.
Mortuum mare, πόντος νεκρός.
Mortuus, ἀποθανὼν, νεκρός.
Morula, διατριβή.
Morum, μοῦρον, συκάμινον.
Morum probitas, & elegantia, εὐτρεπία.
Morus, μοῦσα, ἡ συκάμινος.
Mos, ἔθος, τρόπος, συνήθεια.
Motacilla, σείσυρα.
Motivus, κινητός.
Motus & Motio, κίνησις.
Motus animi, ὁρμή.
Motus, a, um, κινητέος.
Moveo, κινέω, σαλεύω.
Mox, αὐτίκα, εὐθύς.
Muceo & Mucesco, ἐπόμαι, ἰνοπάω.
Muciduς, ἰνοφόδης, σαφρός.
Mucor, oris, ἰνοφὸς, σαφρότης.
Mucosus, μυξώδης, κορυζώδης.
Mucro, αἰχμὴ, ἀκωκή.
Mucronatus, ὀξύς.
Mucrone, ἄκρῳ ξιφιδίῳ.
Mucus, μύξα, βλίνα, κόρυζα.
Mugilis, κίτρευς, κέφαλος, ἰχθύς.
Mugil, μυκάομαι
Mugitus, μυκηθμὸς, μύκησις.
Mula, ἡμίονος.
Mularis, ἡμιονικός.
Mulceo, θέλγω, καταψάω, κηλέω.
Mulcta, ζημία, τιμαρία.
Mulctam irrogare, ζημίαν ἢ τίμημα ὑπονθέναι, vel ἐπάγειν, ὑπέχειν.
Mulctatio, ἡ τίμησις
Mulcto, as, ζημιόω τινα θανάτῳ, vel χρήμασι, ὑπόδικα ζημίαν, ὀφλισκάνω.
Mulctra, πέλλα, ἀμόλγιον.
Mulctra e, ἀμολγεύς.
Mulgeo, ἀμέλγω, ἀθέλγω, βυάλλω.
Mulgo, ἀμυδύω.
Muliebrosus, γυναιμανὴς.
Muliebris, γυναικεῖος, γυναικώδης.
Muliebriter, γυναικίως.
Mulier, γυνὴ, αικός.
Muliero, γυναικίζω
Mulierositas, φιλογυνεία.
Mulierosus, φιλογυναῖος, γυναικοφίλης, γυναικομανὴς.
Mulius, ζίγλη.
Mulsum, οἰνόμελι, τό.
Multatitius, τεπμηνίεος.
Multibarbus, πολυγένειος.

Multifariam, πολλαχῶς, πολυτρόπως, πολυμέρως, & πολυφάτως.
Multifarie, πολυμερῶς.
Multifarius, πολύτροπος.
Multifidus, πολυχαδής.
Multiloquium, πολυλογία, βαπτολογία, πολυέπεια.
Multiloquus, πολυλόγος, μακρολόγος.
Multimodus, πολύτροπος.
Multiplex, πολλαπλάσιος, πολυμερής.
Multipliciter, πολλαπλασίως.
Multiplico, πολλαπλασιάζω.
Multiscius, πολυμαθής.
Multitudo, πλῆθος, ὁμήγυρις.
Multivolus, πολυβούλομος.
Multò, παρὰ πολύ.
Multò magis, πολὺ μᾶλλον.
Multò minùs, ἀλλήγε, ἦτε.
Multoties, πολλοστόν.
Multum abest, πολλοῦ δεῖ.
Multum, πολὺ, χρὶ πολύ.
Multus, πολὺς, πολλὴ, πολὺ, συχνός.
Mulus, ἡμίονος, ἡμίονος, ἑτερόγονον ζῶον.
Mundanus, κοσμικός.
Mundifico, καθαιροποιῶ.
Mundities, καθαιρότης, κοσμιότης.
Mundo, καθαρίζω, καθαρὸν ποιῶ.
Mundus, a, um, καθαρός.
Mundus, subst. κόσμος.
Munera offerre, δωροφορεῖν.
Munerarius, ἀγωνοθέτης.
Muneribus corruptus, δώροις μαλθακόμβρος, δωροληπτής.
Munero vel muneror, χαρίζομαι, δωρίομαι, βοσκέω.
Munia, τὰ ὠφελήκοντα.
Municeps, πολίτης.
Municipalis, ὁ πολιτικός.
Municipium, πόλις, κωμόπολις, τὸ ἄστυ.
Munifex, τελεσφόρος, λειτουργός.
Munificè, δαψιλῶς, μεγαλοπρεπῶς.
Munificentia, μεγαλοπρέπεια, δωροδοκία.
Munificus, μεγαλοπρεπὴς, χαριστικός.
Munimentum, ὀπτοίχισμα, ἀσφάλισμα, ἔρυμα, ἔρκος.
Munio, ἐχυρόω, ἀσφαλίζω, ὀπτοιχίζω.
Munitas, λειτουργία.
Munitio, ὀχύρωσις, ἀσφάλεια.
Munitissimus, ὀχυρώτατος.
Munitus, a, um, τετειχισμένος, ἐχυρὸς, ἀσφαλισθείς.
Munus, δῶρον, δώρημα, τὸ pro officio, τὸ ὠφελῆκον, τὰ δέοντα, ἔργον.
Munus obire, ποιεῖν, vel διαπράττειν ἔργον.
Munus suum exsequi, τὸ ἔργον εὖ ὀπτελεῖν.
Munusculum, τὸ δωρημάτιον.
Muræna, μύραινα.
Muralis, τειχικός.
Murex, κογχύλιον.
Muria, ἅλμη, τὸ ταρίχος.
Muria conditus, ἔφθμος.
Murilegulus, κογχυλευτής.
Murmur, ψόφος, ροῖζος, μόρμυρος.
Murmuratio, μορμυρισμὸς, ὁ, ροιζυσμὸς, ὁ.
Murmuro, μορμύρω, ροιζύω.
Murus, τεῖχος, τὸ.
Mus, muris, μῦς.
Mus araneus, μυγάλη.
Musa, μοῦσα.
Musæum, μουσεῖον.
Musca, μυῖα.
Muscari, βρυόδαφ.
Muscarium, σῦβη, μυϊσόβη.
Muscipula, μυσφονεῖον, μυάγρα.
Muscosus, βρυώδης.
Musculeus, κωδικός.
Musculus, ὁ μυών, ῶνος.
Musicus, μύστης, ὑμνῳδός.
Musica, μουσικὴ.
Musica elegantia, εὐμουσία.
Musicus, μουσικός.
Musitator, μύστης.
Musitabundus, μύζων.
Musito, μύζω, διαψιθυρίζω.
Mustela, γαλῆ, ἰκτὶς.
Mustellinus, γαλέϊνος.
Mustum, νέος οἶνος, τὸ γλεῦκος.
Mustus, νέος.
Mutabilis, εὐμετάβολος.
Mutabilitas, ἀστασία, εὐκινησία.
Mutatio, μεταβολὴ, ἀλλοίωσις.
Mutatus, ἀλλαγμένος.
Mutilatio, κάθαρμα, τὸ, κάθαρσις.
Mutilatus, πεπρωθὴς, κολοβωθείς.
Mutilo, κολοβόω, πηρόω.
Mutilus, κολοβὸς, κυλλὸς, ἕ, πηρὸς, ἕ, ὁ, ἐλλειπὴς.
Mutio, is, ire, μύζω, ῥοῦζω.
Muto, ἀλλάττω, μεταβάλλω τι, ὀπτέμμι τὴν γνώμην, sententiam.
Mutuacitius, δανιστὴς.
Mutuo, πρὸς ἀλλήλους, ἀμοιβαίως.
Mutuo accipere, τὸ δάνειον ὀπταβεῖν.
Mutuo do, δανείζω, χρέω.
Mutuor, mutuo accipio, δανείζομαι χρήματα παρὰ τινος.
Mutus, κωφὸς, ἄφωνος, ἄφθογγος.
Mutuum, δάνειον, δάνεισμα.
Mutuus, ἀμοιβαῖος, καταλλακτός.
Myrias, μυριὰς, ἀδος, ἡ.
Myropola, μυροπώλης.
Myrrha, μύρρα, Σμύρνα, ης, ἡ.
Myrtus, μυρσίνη, μύρτος, ου, ἡ.
Mysta, ὁ μύστης.
Mysteria, μυστήρια.
Mysticus, μυστικός, ἀναγωγικός.

N.

NActus, δεξάμενος, ἐπιτυγχάνων, εὑρών
Næ, ναὶ, νὴ δία.
Nænia, ὀπικήδιον, μονῳδία.
Nævus, ἡ ἡλὶς συμπεφυκυῖα.
Nam, γὰρ, ἐπεὶ, ἕνεκα, ὅτι.
Nancisor, καταλαμβάνω, τυγχάνω ἀρετῆς, virtutem: πρεπτοποιοῦμαι, ὁρίσκω.
Nanus, νάνος, νανώδης.
Nares, ῥῖνες, αἱ.
Narrabile, εὐδιήγητον.
Narratio, ἀφήγησις, διήγησις.
Narratiuncula, διηγημάτιον.
Narro, διηγέομαί τινί τι, ἀπαγγέλλω, ἀναφέρω.
Nascor, γίγνομαι, γονάομαι, φύομαι, τίκτομαι.
Nasa, κύρτος, ἁλιευτικὸς.
Naso suspendere, μυκτηρίζειν.
Nasturtium, τὸ κάρδαμον.
Nasus, ῥὶν, ῥὶς, μυκτήρ
Nasuti, μυκτηρισταὶ, χλευασταί.

Nata, æ, ἡ παῖς, θυγάτηρ.
Natale solum, πατρὶς, ἐγχώριος γῆ.
Natalia, γενέθλια.
Natalis, γενεθλιακὸς, γενέσιος.
Natalis dies, γενέσιος ἡμέρα.
Natalitius, γενεθλιακός.
Natatili instrumentum, πλατύς.
Natatitius, νηκτικός.
Nates, γλουτοὶ, πυγαί.
Nati, liberi, τέκνα
Natio, γένος· Σύρος τὸ γένος, natione Syrus: ἔθνος, φῦλον
Nativitas, γενετὴ, γένεσις, γονή.
Nativis suis, τοῖς ἰδίοις γένεσιν.
Nativus, γνήσιος, ἐγχώριος.
Nato, κολυμβάω, νέω, νήχομαι.
Natura, φύσις, γένεσις, γένεσις.
Naturæ ratio, φυσιολογία.
Naturalis, φυσικὸς, ἔμφυτος.
Naturaliter, κρὶ φύσιν.
Natus, γεγενὴς, πεφυκὼς, τεχθείς.
Natus, id est, filius, ὁ παῖς, υἱός.
Navale, νεώριον, ναύσταθμος, ναύλοχος.
Navale prælium committere, ναυμαχεῖν.
Navale prælium, ναυμαχία.
Navale, τὸ ναύσταθμον.
Navalis, ναυπικός.
Nauci, σαύσι
Naucifacio, πρὶ ὀλίγου ποιοῦμαι.
Nauclerus, ναύκληρος.
Navem fabricare, ναυπηγεῖν.
Naufragium, ναυάγιον, ναυαγία.
Naufragium facio, ναυαγέω.
Naufragor, ναυαγέω.
Naufragus, ὁ ἡ ἡ, ναυαγὸς, ναυαγέαν.
Navicula, πλοιάριον.
Navigabilis, πλόσιμος, πλωτός.
Navigare in portu, ἐν λιμένι πλεῖν.
Navigatio, ναυτιλία, πλόος, σις.
Navigium, πλοῖον.
Navigo, πλέω, ὀπτοπλέω.
Navis, πλοῖον, ναῦς.
Navis gubernator, ναύκληρος.
Naviter, σπευδαίως.
Naulum, ναῦλος, ναυμοῖον.
Naumachia, ναυμαχία.
Navo, as, are, operam, πρόθυμον εἶναι τὸν ἱδρῶτα ἐν τοῖς πράγμασι· σπεύδειν πρὸ τινος, ἐπιμελῶς ἐργάζομαι.
Nausea, ναυτία, & ναυτίασις.
Nauseo, ναυτάω.
Nauta, ναύτης, ναυτίλος.
Nauticæ rei rudis, ἀθαλάττωτος.
Nauticus, ναυτικός.
Navus, δεξιὸς, σπουδαῖος, εἰδήμων.
Nè, interrogandi, ἆρα, πότερον.
Nè, dehortativum, adv. μὴ, μὴ δῆτα pro ut non, ἵνα μή.
Nebula, νεφέλη, νέφος, ὁμίχλη.
Nebulo, ἀδηνὸς ἄξιος· ἀπηδανὸς, ὁ.
Nebulosus, νεφελοειδὴς, νεταώδης.
Nec & neque, μηδὲ, οὐδὲ, ἔτε.
Necne, ἤ, ἠ.
Nec opinanter, ἀπροσδοκήτως.
Necessario, ἐξ ἀνάγκης, ἀναγκαίως.
Necessarius, ἀναγκαῖος.
Necesse, ἐπάναγκες.
Necesse est, ἀνάγκη, ἀναγκαῖον ὄζι.
Necessitas, ἀνάγκη, χρεία.
Necessitate coactus, ληφθεὶς ὑπ' ἀνάγκης, ἀναγκαζόμενος.
Necessitudo, συμπάθεια, οἰκειότης.
Necessitudo mihi est cum illo, ὑπάρχει μοι

μοὶ πρὸς ἀυτὸν οἰκειότης.
Neco, κτείνω, ἀναιρέω, φονεύω.
Necromantia, νεκρομαντία.
Nectar, νέκταρ.
Necto, πλέκω, εἴρω, ἅπτω.
Necubi, μήπου· ἵνα μὴ πῦ.
Nedum, μήγε & μὴ, ἵνα μὴ πῦ.
Nefandus, ἄρρητος, ἀνόσιος, ἀθέμιστος, δύσφατος, ἀκαθέσμιστος.
Nefarium facinus, ἀθέμιστον ἔργον.
Nefarius, μιαρός, πάτατος, ἀθέμιστος.
Nefas, ἀθέμιτον, τὸ ἀσέβημα.
Nefas eſt, οὐκ ὅπου ὅσι· ἀθέμις.
Nefaſti dies, ἀποφράδες ἡμέραι, ἀπευκτὰὴ οὐ ἄφραστοι.
Nefaſtus, ἀθέμιστος.
Nefrendis, νέφρος.
Negantes Deum, ἀρνησίθεοι.
Negatio, ἄρνησις, ἀπόφασις.
Negativus, ἀρνητικός.
Neglectus, ûs, ἀμέλεια.
Negle&us, a, um, καταφρονέμενος, ἐυκαιρος.
Negligens, ἀμελὴς, ὀλίγωρος.
Negligenter, ἀμελῶς.
Negligentia, ἀμέλεια, ὀλιγωρία.
Negligo, ὀλιγωρέω τὸν φίλον, amicos: καταφρονέω, ἀμελέω, ῥᾳδιουργέω.
Nego, ὀυχὶ φημὶ, ἔξαρνος εἰμι, οὐ φημί.
Negotia domeſtica, τὰ ἔνδον ἔργα.
Negotialis, πραγματικός.
Negotiatio, ἐμπολὴ, ἐμπορία.
Negotiator, ἔμπορος, πραγματευτής.
Negotiis occupari, ἀσχολίαν ἄγειν ἔν τινι· ἀσχολεῖσθαι περὶ τι.
Nullo negotio, ἀπόνως, ἀνεμποδίστως, ἐυπετῶς, ἀκοπτί.
Negotior, πραγματεύομαι, ἐμπορεύω.
Negotioſus, πραγματώδης
Negotium, πρᾶγμα, ἀσχολία, πραγματεία, πρᾶγος.
Negotium faceſſere, ἀσχολίαν τινὶ παρέχειν, κόπους παρέχειν.
Nemo, οὐδεὶς, οὔτις.
Nemorolus, ὑλώδης, ἀλσώδης
Nempe, σιλαδὴ, σιλανότη, σίπτε.
Nempe ergo, ἆρα ἔν.
Nempe nunquid, μὴ ἄρα, μήτι.
Nempe non, μήτιγε, ἆρα
Nemus, oris, νέμος, τὸ, τέμενος, τὸ, ὕλη, ἄλσος, τὸ.
Neo, νέω, νήθω, κλώθω.
Neo fila, μίτυν κλώθω.
Nepita, καλαμίνθη.
Nepos, ἔγγονος, ἀπόγονος, ἔκγονος.
Nepotatus, ἀσωτία
Nepotes, h. e. intemperantes, οἱ ἄσωτοι οὐ ἀκολαστεύοντες νέοι.
Nepotor, ἀσωτεύομαι, ἀκολαστεύω.
Neptis, ἰωνὶ, ἡ συγατρεδή.
Neptunalia, ἑφέστια.
Neptunus, ποσειδάν.
Nequa, μήπη.
Nequam, ἄχρηστος, ἀκόλαστος.
Nequando, μήποτε.
Nequaquam, μηδαμῶς, μηδαμὴ, ὐδαμῶς, ἀδήπτα, μὴ δήπτα, ἦ μέν τοι.
Neque, μήτε, οὐ σὲ μήτε.
Neque verò, ἀλλὰ μὴν, ὐδαμῶν.
Nequeo, ἀδυνέω, ἀδυνατέω.
Nequicquam, ἐκ· pro fruſtra, μάτην.
Nequid, μήτι.
Nequid nimis, μηδὲν ἄγαν.
Nequior, κακίων, ἀχρηστότερος.
Nequis, μήτις.
Nequiſſimè, κάκιστα.
Nequiſſimus, πονηρότατος.
Nequitia, πονηρία, ἀχρειότης.
Nequius, πονηρὸς, ἀχρεῖος.
Omnes Nervos intendere, διατείνεσθαι.
Nervoſus, νευρώδης.
Nervus, νεῦρον.
Neſcio, ἀγνοέω, ἐκ οἶδα, ἀ γνώσκω.
Neſcius, ἀγνοῶν, ἄπειρος, ἀδαὴς, ἐκ εἰδώς.
Neu, μήτε, ἢ μή.
Neve, μήτε.
Neuter, μηδέτερος ὁ, ἀδέτερος.
Neutiquam, μηδαμῶς, ὐδέν τι.
Nex, θάνατος, φόνος.
Nexilis, πλεκτὸς.
Nexo, περσαναπλέκω.
Nexus, συμπλοκὴ.
Nexus, a, um, εἰρμένος.
Ni, pro Niſi, εἰ μὴ, ἐὰν μή.
Nicto, σκαρδαμύττω.
Nidor, κίσσα.
Nidum facio, ἐννεοσσεύω, νεοσσεύω.
Nidus, νεοσσεία, κολιά.
Niger, μέλας, ὁ, μέλαινα, ἡ, μέλαν, τὸ.
Nigredo, μελαγότης, μελανία.
Nigreo, niger ſum, μελαίνομαι.
Nihil, οὐδὲν, οὐδὲν, οὐ τι.
Nihil aliud niſi, μηδὲν ἄλλο πλὴν ὁ, τι.
Nihili, παρ' οὐδέν.
Nihili facio, περὶ οὐδενὸς ποιεῖμαι.
Nihili fio, ἐν οὐδενὶ εἰμι μέρει, παρ' οὐδὲν λογίζομαι.
Nihili pendo & duco, περὶ μηδενὸς ποιεῖμαι, καταφρονῶ, φαυλίζω.
Nihilo magis, οὐδαμῶς.
Nihilo minus, οὐδὲν ἧττον.
Nil, οὐδέν.
Nimboſus, ὀμβρώδης, νεφώδης.
Nimbifer, ὀμβροφόρος.
Nimbus, ὄμβρος, νέφος, τὸ.
Nimietas, τὸ περιττὸν.
Nimirum, σίπτε, σίπτεθεν, δῆτα.
Nimis, λίαν, σφόδρα, ἄγαν.
Nimius, ὁ λίαν, ὁ ἄγαν, περισσός.
Ningo, νίφω, καταπίφω.
Niſi, εἰ μὴ, πλὴν εἰ μὴ, ἂν μή.
Niſi quod, ἀλλ' ὅτι.
Niſus, ἡ πτέρυξ.
Nitella, καλλιστερον.
Niteo, σίλβω, καλλύνομαι, λάμπω.
Nitidus, λαμπρός.
Nitor, σιλπνότης, λαμπρότης.
Nitor, eris, conor, ἐρείδω, ἐχυρίζομαι, πτέρνομαι, σπερδάζω.
Nitroſus, νιτρώδης.
Nitrum, νίτρον.
Nivalis, χιονώδης, νιφετώδης.
Nivatus, νιφοψυχὴς, χιονέεις.
Niveus, χίνεος.
Nivoſus, χιονώδης, νιφετώδης.
Nix, nivis, χιών, ἡ, νιφετὸς.
Nixurio, φιλοπτήκω.
Nixus, ἐρεισθμὸς.
No, nas, νήχομαι, κολυμβάω.
Nobilis, γνώριμος, ἐυγενὴς, ἐυπατρίδης.
Nobiliſſimus, ἐυγενέστατος.
Nobilitas, ἐυγένεια.
Nobilito, ἐυδοκιμάζω, γναρίζω.
Nobis, ἡμῖν.
Nobiſcum, μεθ' ἡμῶν.
Nocens, κακοποιὸς, βλάπτων, βλαβερὸς, αἴτιος.
Nocenter, βλαβερῶς.
Noceo, βλάπτω τινα, κακῶς ποιεῖν τινα, κακόω τινα, ἀδικέω, ἀτάω, ἅπτω.
Nocteſcere, σκοτάζειν.
Noctivorax, νυκτικόραξ.
Noctiluca, νυκτολαμπὶς.
Noctivagus, νυκτιπόρος.
Noctu, νύκτωρ, νυκτός.
Noctu iter facere, νυκτιπορεῖν.
Noctua, γλαῦξ, ὀρνύφιον, νυκτερὶς.
Nocturnus, νυκτερινὸς, εἰνύχιος.
Nocumentum, βλάβη, λύμη.
Nocuus, βλαβερός.
Nodo, as, δεσμεύω.
Nodoſus, πολύπλοκος.
Nodus, ἄμμα, τὸ, δεσμός.
Nolo, ἐ θέλω, ἐ βούλομαι.
Nomen, ὄνομα, τὸ.
Nomenclator, ὀνοματολόγος.
Nominalia, ὀνοματοθέσια, ἀμφιδρόμια.
Nominatim, ὀνομαστί.
Nominatio, ὀνομασία, κλῆσις.
Nomine tuo, ἐξ ὀνόματός σε.
Nominis ejuſdem, συνώνυμος.
Nomino, ὀνομάζω, καλέω τινα, ὄνομα τιθέναι τινί.
Non, ὀ, ὐκ, μὴ ἔτι, ὐδέν.
Non enim, ἐ γάρ.
Non jam, ὐκ ἔτι.
Non per Jovem, μὰ δία.
Non equidem, ἐ γὼ ἔν.
Non modò, μὴ ὅτι, οὐχ ὅπως.
Non ita pridem, οὐ πρὸ πολλῦ, πρὸ μικρῦ.
Non multo poſt, ἐ πρὸ πολλῦ, ὐκ εἰς μακρὰν.
Non ſecus, ὐκ ἄλλως.
Non ſolum, ſed etiam, οὐχ ὅτι, ἀλλὰ καί.
Non tamen, μὴ μέντοι, ἐ μήν.
Nonæ menſis, νόναι.
Nonagenarius, ἐνενηκονταέτης.
Nonaginta, ἐνενήκοντα.
Nondum, μήπω, ἔπω.
Nonne, εἰ· ἢ οὐχ ὁρᾶς; an non vides?
Non nihil, σμικρόν τι.
Nonnulli, πλείστοι.
Nonnullus, ἔστιν ὅς ἔνιος.
Nonnunquam, ἐῶν ὅτε, ἐνίοτε, ποτέ.
Nonus, a, um, ἔνατος.
Norma, κανὼν, γνώμων.
Nos, ἡμεῖς.
Noſcere artem, εἰδέναι τέχνην.
Noſco, γνώσκω, οἶδα.
Noſter, ἡμέτερος.
Nota, σημεῖον, σιῶπημα, σίγμα, τὸ.
Notabilis, γνωστὸς, γνώριμος
Notare ignominiâ, ἀτιμάζειν τινα.
Notarius, γραμματεὺς, ὑπογραφὺς, σημειογράφος.
Notatu dignum, σημειώσεως ἄξιον, ἀξιομνημόνευτον.
Nothus, νόθος.
Notifico, γνωρίζω.
Notio, τὸ νόημα, ὁ ἐννοια.
Notitia, γνῶσις, γνώρισις, νόησις.
Noto, σημειοῦμαι, διαπραίνω, σίζω.
Notum eſt, φανερὸν ὅτι, πρόδηλόν ὅτι.

Notum,

Notum facio, γνωρίζω, δηλόω.
Notus, γνώριμος, γνωστός.
Notus, auster, νότος.
Nova nupta, νεόνυμφος, νεογαμηθείς.
Novacula, ξυρόν.
Novelletum, νεόφυτον.
Novello, φυτεύω.
Novem, ἐννέα.
November, ἀνθεστηριών, νοέμβριος.
Novendialia, ἔνατα ὅτε νεκρὸς ἀγόμενα.
Novenarius, ἐνναέτης.
Noveni, οἱ ἐννέα.
Noverca, μητρυιά.
Novercalis, ὁ τῆ μητρυιᾶς.
Novies, ἐννάκις.
Novilunium, νέα σελήνη, νεομηνία.
Noviſſimè, ὕστατα τέλει, ἐσχάτως.
Noviſſimus, ὕστατος, ἔσχατος.
Novitas, νεότης, καινότης.
Novitius, νεαρός, νεόφυτος.
Novo, as, νεόω.
Novus, νέος, καινός.
Nox, νύξ: nox intempeſta, ἀκρονυκία. media Nox, μεσονύκτιον.
Noxa, αἰτία, βλάβη, ἡμαρτία.
Noxam dedit, εἰς κίλασιν ἔδωκεν, εἰς ὄδυνας.
Noxatio, ὄδυνα.
Noxius, βλαβερὸς, πονηρὸς, βλαπτικός.
Nubecula, νεφέλιον.
Nubes, νεφέλη, νέφος.
Nubilarium, ὑπενέφιον.
Nubilis, ὁ ἡ ἡ, ὡραῖος φὸς γάμον, ἀκμαῖος.
Nubilo, as, ζοφόω, νεφέλαις σκιάζω.
Nubiloſus, νεφελώδης, ζοφώδης.
Nubilus, σωεφὴς, νεφελοειδής.
Nubo, velo, καλύπτω, pro viro tradi, γαμεῖσθαι τινι, νυμφεύω.
Nucamentum, κύπαρον, ξύλον.
Nuceus, καρυηρός.
Nucleus, πυρηνίον.
Nucula, καρυΐδιον.
Nudi pedalia, γυμνοπόδια, γυμνοπαιδεία.
Nuditas, γυμνότης.
Nudiuſtertius, τριήμερος.
Nudo, γυμνόω.
Nudus, γυμνὸς, ψιλὸς, ἀνείμων.
Nugæ, φλυαρία, ἡ ληρος, ὁ.
Nugalitas σαπρότης.
Nugas agere, ληρεῖν, φλυαρεῖν.
Nugator, φλύαρος.
Nugatorius, φλυαρώδης, ληρώδης.
Nugax, φλύαρος.
Nugigerulus, ὑθλοφόρος.
Nugor, aris, φλυαρέω, ἀδολεσχέω.
Nullatenus, οὐδαμῶσε.
Nullibi, οὐδαμοῦ.
Nullius pretii, ἀπράγμων.
Nullo modo, ἄπως· οὐδ' ὅπως τοιοῦ· οὐδαμῆ· οὐδαμῶς· οὐδ' ἄν πω.
Nullo pacto, μηδαμῆν· οὐδ' ἂν εἰ πγένοιτο.
Nullus, μηδεὶς, οὐδεὶς, ὄστις.
Nullus ſum, id eſt, perii, μηδεὶς εἰμί.
Num, ἆρα, εἰπὲ ἐκεῖν· ἆρα μή.
Numen, τὸ θεῖον, θεότης, δαιμόνιον.
Numerabilis, ἀριθμητὸς.
Numerarius, ἀριθμητικός.
Numeratim, κατ' ἀριθμόν.
Numeratio, ἀρίθμησις.
Numeratus, ἀριθμητέος.
Numero, ἀριθμέω τι, καταλογίζομαι.
Numero ſunt decem, δέκα εἰσὶ τὸ ἀριθμόν.
Numeroſus, πολὺς ἀριθμῷ & ἀριθμὸν· πολύχρως, πολυπληθής.
Numerus, ἀριθμὸς.
Numerus in oratione & Muſicis, ῥυθμός.
Numine afflor, ἐνθουσιάζω.
Nummaria cupiditas, ἀπληστία, φιλαργυρία.
Nummatus, πολυχρήματος.
Nummoſus, πολυχρήματος, πλούσιος.
Nummularius, κολλυβιστὴς, τραπεζίτης.
Nummulus, νομισμάτιον, κερμάτιον.
Nummus, νόμισμα, κέρμα, τὸ.
Nummus adulterinus, κίβδηλον νόμισμα.
Nunc, νῦν, νυνὶ· ἐν τῷ παρόντι.
Nunc nuper, νυνὶ ἄρτι.
Nuncubi, μὴ οὐ τῦ.
Nunc vero, νυνὶ ἀληθῶς.
Nuncupatio, προσαγόρευσις.
Nuncupo, ὀνοματικοῶ, προσαγορεύω.
Nundinæ, πανήγυρις, ἀγορὰ, ἡ· πανδημοπωλεῖον, ἀγορά.
Nundinalis, ἀγοραῖος.
Nundinarius, πανηγυρικός.
Nundinatio, καπηλία, ἀγορασμός.
Nundinator, ἀγοραστὴς, καπηλευτής.
Nundinor, καπηλεύω, ἀγοράζω.
Nunquam, οὐδέποτε, μηδέποτε.
Nunquam non, διὰ παντός.
Nunquid, ἆρα γε, ἆρα μὴ, μὴ οὐ τί.
Nunquis, ἄρα, μήπως; μὴ οὐ τις;
Nuntiatio, ἀγγελία, ἀγγελμα, τὸ.
Nuntio, ἀγγέλλω, ἐπαγγέλλω, τινί τι.
Nuntius, qui nuntiat, ἀγγέλος· pro eo quod nuntiatur, ἀγγελία, ἡ.
Nuo, νεύω.
Nuper, νεαρὸν, ἄρτι.
Nuper mortuus, νεοθανὴς.
Nuper natus, ἀρτιγονος, νεόγονος.
Nuperrimè, ὡς μηκιστάτε.
Nuperus, ὁ ἄρτι.
Nupta, νύμφη.
Nuptiæ, γάμος.
Nuptiæ ſecundæ, δίγαμία.
Nuptiale carmen, ὑμέναιος.
Nuptialis, γαμικὸς.
Nuptias celebrare, γαμετελεῖν.
Nuptio, γάμωσις.
Nuptorio, γαμισεύω.
Nurus, ἡ νυὸς, ἐννυός.
Nuſquam, οὐδαμὴ, οὐδαμοῦ.
Nuſquam non, παντάχου.
Nuto, νευστάζω.
Nutricatio, ἀναθρεψὴ, τιθήνησις.
Nutrico, & or, ἀναθρέφω, διαθρέφω.
Nutrimentum, τροφὴ, διαθρεψὴ.
Nutrio, τρέφω, διαθρέφω.
Nutritus bene, ὀυτροφὴς, εὐθρεψὴς.
Nutritio, σιτησμὸς, τροφὴ.
Nutritius, τροφὸς, τροφεύς.
Nutritio boni, εὐτροφία.
Nutritor, τροφεύς.
Nutrix, τροφὸς, τιθήνη, ἡ.
Nutus, τὸ νεῦμα, ῥοπὴ.
Nux, καρύα, ἡ· κάρυον, verò fructum ſignificat.
Nux avellana, πτυκνὸν κάρυον.
Nux Græca, ἀμυγδαλον.
Nux pinea, κάρυον πεύκινον.
Nympha, νύμφη.

O.

O, ὦ, ὤ.
O dii boni, ὦ θεοὶ παναγάθοι.
Ob, ἕνεκα, gen. διὰ, acc.
Obæratus, ὑποχρεως.
Obambulatio, περιόδευσις.
Obambulo, περιπατέω, περιοδεύω.
Obarreſco, περιξηραίνομαι.
Obaudio, παρακούω.
Obcæco, ἐντυφλόω.
Obbruteſco, ἀλογον γίνομαι.
Obcaller, παχυδερμεῖ.
Obdo, ἐπιθήμι.
Obdormio, κατακοιμάομαι, ὑπνοκαθεύδω.
Obduco, tego, ἐπισπάω, περιβάλλομαι.
Obductus, κεκαλυμμένος, περιειλημένος.
Obdulceſco, περιγλυκαίνομαι.
Obduro, σκληρύνομαι.
Obediens, ὑποπιθὴς, ὁ ἡ ἡ, ὑπήκοος.
Obedienter, ὑποπειθῶς.
Obedientia, ὑπακοὴ, ὑποπείθεια.
Obedio, πείθομαί τινι· ὑπακούω τινι.
Obeo, περέρχομαι, ἐπιτελέω.
Obequito, περιπατέω, περιπατεύω.
Oberro, as, πλανάομαι, περιοδεύω.
Obeſitas, πολυσαρκία, λιπαρότης.
Obeſſe, ἀνυπειθὴς, βλαπτικὸν.
Obeſus, πίων, πολύσαρκος, ὁ· λιπαρὴς, παχὺς, καταπαρκός.
Obeundum, ὑποπεσιτευσέον.
Obex, ἐμπόδιον κώλυσις, μοχλὸς.
Obfirmo, διαβεβαιόομαι, ἐπιτηρεῖζω.
Obgannio, ἐπικυζάομαι, περιλυγίω.
Obices, ἀντέρεισις, ἀντιθέσεις.
Objectio, προβολὴ, ἀντιλογία.
Objecto, ὀνειδίζω.
Objectum, ὑποκείμενον.
Objectus, nom. προβολὴ, ἀντίθεσις.
Objicere ſe periculis, ἐπιρρίπτειν ἑαυτὸν κινδύνοις.
Objicio, προβάλλω· pro exprobrare, ὀνειδίζειν τινί τι.
Obire mortem, τελευτᾶν τὸ βίον.
Obire legationem, ἐπιτελεῖν πρεσβείαν.
Obire munus, τὰ καθήκοντα ἐπιτελεῖν.
Obiter, παρέργως· ἐν παρόδω, ὁμοίως.
Obitus, mors, τελευτὴ· ὁ θάνατος.
Objurgatio, ἐπιμέμψις, λοιδορία.
Objurgator, ἐπιμεμψὴς.
Objurgo, ἐπιμέμφομαί τινι ταυτὰ, ἐπιπλήττω· λοιδορέομαί τινι.
Objuro, ὀμνύω.
Oblatio, προσφορὰ.
Oblator, σωτηρίος.
Oblatro, προσυλακτέω· pro obloqui, καταλαλεῖν.
Oblatum, προφορὰ.
Oblatus, προφερόμενος.
Oblectatio, τέρψις, ὄφρασις.
Oblecto, τέρπω, ὀφρασίνω, τινα.
Obligatio, ὑπόδεσις, ἐνοχὴ, ὑποθήκη.
Obligatus, ὑποδεδεμένος, ἔνοχος, ὑπόχρεως.
Obligo, as, ὑποδέω, καταδεσμεύω.
Oblimo, περιπλάττω.
Oblino, ἐπιχρίω, ὑπιχρίω.
Obliquè, πλαγίως, παρεγκλίτως.

Obliquitas, κακοπυλότης, λοξότης.
ex Obliquo, ἐκ πλαγίε.
Obliquo, λοξόω, στρεβλόω.
Obliquus, κακοπυλ☞, λοξός.
Obliteratio, ἐξάλειψις.
Oblitero, ἀφανίζω τὴν μνήμην τιν☞, memoriam alicujus.
Oblitus, ὀπλαδόμην☞, ὁπλελησμένη☞.
Oblivio, λήθη, ἀμνησία.
Oblivioni tradere, τῇ λήθῃ παραδιδόναί τι, ὁπλανθάνομαί τι.
Oblivioſus, ὁπλήσμων, ἀμνήμων.
Oblivisco, ὁπλανθάνομαι, ἀμνησίε, ἀμνησιανδία.
Obloquutio, ἐμλίας ἰγκοπή.
Oblongus, παρεμήκης.
Obloquor, καταλαλέω.
Oblūctor, ἀντιπαλαίω, ἀνθίσταμαι.
Obmurmuro, καταροῤῥίζω.
Obmutesco, καταφιμόομαι.
Obnitor, ἀντερείδω, ἀνθίσταμαί τινι.
Obnixè, σωτόνως, διατεταμμένως.
Obnoxius, ἔνοχος☞, ὑπόδικος☞.
Obnubilare, ὁπλοχάζεσθαι, ὁπτικάζειν.
Obnubilo, ὁπτίφω.
Obnubo, κακκαλύπτω.
Obnuntio, καταγίλλω.
Obolus, ὀβολός.
Oborior, ὁπτίνομαι, ἀνίσχω.
Obrepo, ὑπεισέρχομαι.
Obrigeo, καταῤῥίγω.
Obrodo, κακίζω.
Obrogo, παρείρω, παραγράφω.
Obruo, συγκαλύπτω, καταδάλλω.
Obrutus, κατακεκλυσθείς.
Obſaturo, κατακορέννυμι.
Obſcœnè, αἰσχρῶς, ἀναιδῶς.
Obſcœnitas, αἰσχρότης, ἀσελγία.
Obſcœno, μολυίνω.
Obſcœnus, αἰσχρὸς, ἀσελγὴς, ἀναιδὴς, ἀσχολόγ☞.
Obſcuratio, ἀμαύρωσις.
Obſcurè, ἀσαφῶς.
Obſcuritas, σκότ☞, ἀσάφεια.
Obſcuro, ὁπτικρύπτω, ὁπτικαλύπτω, ἀμαυρόω ὁπτικαλύπτω.
Obſcurum erat, ἄδηλον ἦν
Obſcurus, ἀφανὴς, ἄδηλ☞, ἀμαυρός· pro ignobili, ἄσημ☞.
Obſecratio, παράκλησις.
Obſecro, λιπαρέω, δέομαί σε τῶν τοιούτων παίδων, per liberos.
Obſecundo, συνδρέω τινι, ὑπουργέω.
Obſepio, κατειρκτέω.
Obſequenter, πειθωνίως.
Obſequi animo, χαρίζεσθαι τῇ ἑαυτοῦ θυμῷ.
Obſequibilis, θεραπευτικός.
Obſequioſus, ὑπηρετικὸς, ὑβρισμοφόρ☞.
Obſequium, θεραπεία, λαβεία, ὑπηρεσία, θωπεία, ἀνδυπετεία.
Obſequor, ὑπηρετέω, χαρίζομαί τινι.
Obſero, as, κατακλείω, μοχλόω.
Obſero, is, evi, κατακλείω, κατακαπείρω.
Obſervabilis, αἰδέσιμ☞, φυλακτός.
Obſervantia, θεραπεία.
Obſervatio, παρατήρησις, ἄυλαβεία· pro obſervantia θεραπεία.
Obſervator, ὁπτικοπ☞.
Obſervo, ὁπτηρέω, ἐφοράω· pro venerari, θεραπεύειν τινα.
Obſes, ὁ ὅμηρ☞.
Obſeſſor, πολιορκητής.
Obſides dare, διδόναι ὁμήρους.
Obſidionalis, πολιορκητικός.
Obſidione cingere, ἐκπολιορκεῖν πόλιν.
Obſidionem ſolvere, λύειν πολιορκίαν.
Obſideor, κατεδράω.
Obſidium, obſidio, πολιορκία, κατακάθησις, ἡ.
Obſido, is, & obſideo, πολιορκέω, κατακαθίζω, κατέχημι.
O.ſigno, ὁπτσφραγίζω, ὁπτσημαίνομαι.
Obſilio, ἀνθίσταμαι, ἐναντίομαι.
Obſitus, κατειλημμέν☞.
Obſitus pannis, ῥυπαρῶς διακείμεν☞.
Obſoleſco, ἀπαγγέλλομαι.
Obſoleta verba, ἀπηρχαιωμένα ῥήματα.
Obſoletus, παλαιόμεν☞, ἀμοιρος, περιβακός.
Obſonium, ὀψώνιον, κρέας.
Obſtaculum, κώλυμα, τὸ· ἐμπόδιον.
Obſtetrico, μαιεύομαι.
Obſtetrix, μαῖα, μαιεύτρια.
Obſtinatè, ἰσχυρογνωμόνως.
Obſtinatio, σκληροκαρδία.
Obſtinatus, αὐθάδης, ἀμετανόητ☞, παρατεταμέν☞, ἀμετάπειστ☞.
Obſtipo, ἐμφράττω.
Obſto, ἀνθίσταμαι πρός τινα· ἐνίσταμαί τινι, ἐναντίομαι, ἀνίσχω.
Obſtrepo, θορυβέω ζοι, παροχλέω τινι, τινα.
Obſtringere jurejurando, καταλαμβάνειν ὅρκοις.
Obſtringo, καταδέω.
Obſtructio, ἐμφραξις, πρόφραξις.
Obſtruo, ἐμφράττω τὸ στόμα, os.
Obſtupefacio, ἐκπλήττω.
Obſtupefactus, πλουσθείς.
Obſtupeſco, ἐκπλήττομαι πρός τι· θαμβέω, ἀναιδητῶ.
Obſum, βλάπτω· κακῶς ποιῶ τινα.
Obſurdeſco, ἐκκωφαίνομαι, ἐνδυσκωφῶ.
Obtego, καταπαλύπτω, κατασκέπω.
Obtempero, πείθομαί τινι· πειθαρχέω τινι· ὑπακούω τινί.
Obtendo, περιτίθεμαι, προβάλλομαι.
Obtenebro, σκοτόω.
Obtero, ὁπτρίβω, καταπατέω.
Obteſtatio, ὁρκωμοσία, ὁπτμαρτυρία.
Obteſtor, ἀντιβολέω, λιπαρέω τινα, ὁπτμαρτύρομαι.
Obtexo, περιυφαίνω.
Obticuit, ἀπεπάπησεν.
Obtinco, ἰπέχω, κατείχομαι, κρατέω.
Obtorpeſco, καταβλακόομαι.
Obtrectatio, διασυρμὸς, κακοήθεια.
Obtrectator, διασυρτὴς, διάβολ☞, κακολόγ☞, ἐξεδετητής.
Obtrecto, λοιδορέω τινα & τινι· διασύρω, διαβάλλω σε.
Obtrudo, προπωθίζομαι, ὠθέω.
Obtrunco, κατακόπτω, ὁπτμεφθίζω.
Obtueor, ἐνατενίζω, ἐφοράω.
Obtundit, σκληρύνῃ.
Obtundo, καταμαλάσσω, παροχλέω τινι & τινα.
Obturatio, ἐμφραγμὸς, φίμωσις.
Obturbo, ἐκταράττω.
Obturo, ὁπτφράττω, ὁπτέω, ὁπτσμίζω.
Obtuſus, ἀμβλύς.
Obtutus, περόψωσις, ἀτενισμός.
Obvallo, περιφράττω, περιχαράκω.
Obveniens, τὸ ὑποπῖπτον.
Obvenio, καθέρχομαι.
Obverſo, ἀντιστρέφω.
Obviam, εἰς συνάντησιν.
Obviam fio, ἐμπίπτω τινι, περιτυγχάνω τινι.
Obvio, ἀπαντάω.
Obvius, ἀπαντῆδ, ὁπτυχών.
Obultronius, αὐθαιρέτ☞.
Obumbratio, ὁπτσκιασμός.
Obumbro, ὁπτσκιάζω, ὁπτκρύπτω.
Obvolvo, περιβίπτω, περικαλύπτω.
Occa, βωλοκόπημα.
Occalleo, ὑποτυλέομαι, ὑποσκιρρόομαι.
Occano, occino, καταάδω.
Occaſio, καιρὸς, ὁ· ἀφορμή.
cum Occaſione ita tulit, παρεκτυχὸν, παρεκπίπτον☞.
quàcunque Occaſione, ὅπη ἐνδέχεται.
capere Occaſionem, καιροφυλακτεῖν, καιρὸν ἢ εὐφορίαν λαμβάνω.
Occaſionem obſervo, καιρὸν παρατηρέω, ἀφορμὴν λαβεῖν.
Occaſionem præbere, λαβὴν seu εὐφορίαν vel ἀφορμὴν παρέχειν ἢ παρεκδίδωμι.
Occaſionem quæro, εὐφορίαν ζητῶ.
Occaſus, δυσμὴ, δύσις.
Occatorius, βωλοκοπικός.
Occedo, ἀντιβαίνω, ἀπαντάω.
Occento, as, ἐρισχελέω, καταλοιδορέω.
Occidens, δύσις.
Occidentalis, δυτικὸς, ἑσπερινός.
Occidio, onis, μιαιφονία, παμολεθρία.
Occido, φονεύω & φονεύω τινα, κτείνω, ἀναιρέω, μιαιφονέω, σφάζω.
Occido, pereo, καταλύω, πίπτω.
Occiduus, a, um, δυτικός.
Occipio, καταρχομαι, ἐνίσταμαι.
Occiput, ἐνίον, ὀπισθικράνιον.
Occiſio, κατασφαγὴ, φόνδυσις, ἀναίρεσις.
Occludo, κατακλείω, καταμύω.
Occo, as, are, βωλοκοπεῖν.
Occulo, κρύπτω, καλύπτω.
Occultatio, κατάκρυψις, κάλυμμα.
Occultè, κρυφῇ, κρυφίως, κρύφα.
Occulto, ὑποκρύπτω, κρύπτω.
Occultus, κρυπτὸς, κρύφιος.
Occumbo, τελευτάω, ἀποκρέμαμαι.
Occupatio, ἀσχολία, πρᾶξις, ἐργασία.
Occupativa, καταληπτική.
Occupatus, ἀσχολούμεν☞.
Occupo, καταλαμβάνω, καλέχω, συλλυμβάνω πόλιν, urbem.
Occupor negotiis diſtrahi: ἀσχολίαν ἄγομαί τινι.
Occurro, ἀπαντάω τινι· ὑπαντάομαι· pro in mentem venire, ἐλθεῖν ὁπὶ νοῦν τινι· ἐπελθεῖν τινι.
Occurſus, ἀπάντησις, συνάντημα.
Oceanus, ὠκεανὸς, ἀμφιτρίτη.
Ociori, aris, σχολάζω, σχολὴν ἄγω.
Ociosè, σχολαίως, κατ' σχολ☞.
Ociosus, σχολῶν, ἀπραγμων.
Ocium, σχολή.
Ocius, ταχύτερον.
Ocrea, κνημὶς, ἐπ☞, ἄ.
Ocreatus, κνημοφόρ☞.
Octavus, ὄγδο☞.
Octies, ὀκτάκις.
Octingenteſimus, ὀκτακοσιοστός.
Octingenti, ὀκτακόσιοι.
Octo, ὀκτώ.
October, χαμηλιών, ὀκτώβρι☞, πυανεψιών.
Octogeſimus, ὀγδοηκοστός.
Octoginta, ὀγδοήκοντα.
Oculatus, πολυόμματ☞, ὀξυδερκής.
Oculis captus, διαφθαρμέν☞ τὰ ὄμματα.
Oculus, ὀφθαλμὸς, ὁ· ὄμμα, τὸ· ὤψ, ὠπός.

πὸς, ὁ· γλυκὺν, ἡδὺ φάος τό·
Oculos habens pulchros, δυὰψ, δυαπὸς, & δυαπὴς.
Oculi circulus, ἶρις ὀφθαλμῦ.
Ocyor, ὠκύων, ὠκύτερος.
Ocyssim è, ὤκιστα, τάχιστα.
Ocyus, ὠκύτερος, ταχύτερον.
Odi, μισέω τινα, ἐχθαίρω, ἐχθρεύω τινα.
Odio esse, ἀπεχθάνεσθαι τινι.
Odio prosequi aliquem, κατεχθαίνειν, σκευαχίζειν, συγεῖν.
Odiosè, ἀπεχθῶς.
Odiosus, μισητὸς, δυσχερὴς, συγερὸς· pro molesto, λυπηρὸς, ἀπεχθὴς.
Odium, μῖσος, εος, τό· ἔχθος, τό.
Odor, ὀσμὴ, ὀσμὸς, ὀδμή.
Odor gratus, ἡδυοσμία, δυωδία.
Odor malus, δυσωδία, δυσοσμία.
Odoramentum, ὄσφρησις, ἄρωμα, δυωδία, ὀσμή.
Odorarius, ἀρωματοπώλης, ἀρωματοποιός.
Odorator, ὀσφρανταικός.
Odoratus, a, um, δυώδης, ἀρωματώδης.
Odoratus, ὀσφρησὶς, ὄσφρανσις.
Odore carens, ἄοδμος, ἄοσμος.
Odoror, aris, ὀσφραίνομαι· pro investigare, ῥινηλατεῖν τι.
Odorus, ἔυοσμος, ἔυοδμος.
Oestro percitus, οἰστρηθείς.
Oestrum, ὁ οἶστρος.
Offa, μάζα.
Offarius, μαζοποιός.
Offatim, λεπτομερῶς.
Offella, ψωμίον, ζωμίδιον.
Offendiculum, ῥοῖσκημμα, ῥοῖσκοπὴ, σκάνδαλον.
Offendo, ῥοῖπτω τινι· ῥοῖσπρίω, ῥοῖπλήσσω· pro lædere, λυπεῖν, βαμιὸν τινα ῥοῖσκόπην.
Offensa, offensio, πάῖσμα, βλάβη.
Offensio animi, ἀνία ψυχῆς.
Offensiuncula, πταισμάτιον.
Offercio, ἐμπλήσω, ἐμφορήσω.
Offero, ῥοῖσφέρω σοι· δᾶναι ἑαυτὸν εἰς κινδύνους, vel ῥοῖς ἐδν κινδύνοις ὁρμᾶν, offerre se periculis: ἐπάγω.
Officialis, ὁ ὠεὶ τῶ καθήκοντος.
Officina, ἐργαστήριον δημιουργεῖον.
Officinator, ἐργαστηριάρχης, χθονίεργος, ἐργάτης.
Officio, βλάπτω, ἐμποδίζω.
Officio deesse, ῥοῖσιδόναι τὰ καθήκοντα.
Officio suo fungi, τὰ καθήκοντα ὑπηρετεῖν, ἢ ποιεῖν.
Officiosè, ὑπηρετικῶς, ὑπηρετικῶς.
Officiosus, θεραπευτικὸς, ὑπηρετικὸς.
Officium, τὸ καθῆκον, φόντισμα, ὑπηρεσία.
Officium tuum est, καθήκὲ σοι· ὑμέτερόν ὅτι· ἐμόν ὅτι ποιεῖν τὰ λέγω.
Officio, σκαπίζω.
Offringo, ῥοῖκλάω, καταῤῥήγνυμι.
Offula, ζωμίδιον.
Offundo, ὀμίχλω.
Oh, interjectio, ὦ, ἆ, ὤ, ἄ.
Olea, ἐλαία.
Oleaginus, ἐλαιώδης, ἐλαΐνος.
Oleaster, ἀγριέλαια.
Jucunde olens ἡδύσμος.
Oleo, ὄζω, ὀδμάζω.
Oleosus, plenus olei, ἐλαιώδης.
Oleum, ἔλαιον.
Olfacio, ὀσφραίνομαι, ὀσφρέομαι.
Olfactus, ὄσφρησις, ὀσμὴ, ὀσμὸς.
Olim, πάλαι, ὀψὲ παλαιῶ.
Olitor, κήπουρος, λαχανοπώλης.
Olitorius, κηπουρικός.
Oliva, ἡ ἐλαία.
Olivetum, ἐλαιὼν, ἐλαιόφυτον.
Olivitas, ἐλαιοφορία.
Olla, χύτρα, ἡ· χυτρὶς, λέβης.
Olor, κύκνος.
Olorinus, κύκνειος.
Olus, eris, λάχανον.
Olusathrum, seu olus atrum, πετροσέλινον, ἱπποσέλινον.
Olus marinum, θαλασσόκραμβον.
Omasum, ὁ, ἐγκρὶς.
Omen, ὀιωνὸς, ὁ· οἰώνισμα.
bono Omine, ἐπ' ἀγαθοῖς κληδόσι.
Ominis boni captatio, εὐφημισμός.
Omentum, τὸ ὑπόπλοον.
Ominor, ὀιωνοπολέω, οἰωνίζω.
Omitto, παρελείπω, ὑποβαίνω, ἀποτίθεμαι πὼι ἀρχῆ, abdico me magistratu, παύομαι, ἀφίημι.
Omnes quot, πάντες, ὅσοιπερ.
Omni tempore, ἐν ἅπαντι χρόνῳ.
Omnifariam, παντα χῆ, παντείως.
Omnigenus, παντόδαπος, παντοῖος.
Omnimorbus, παντακὴς
Omnino, ὅλως, παντελῶς, ἅπαξ.
Omniparens, παντοκράτωρ, παγκρατὴς.
Omnipotentia, παντοδυναμία, παγκρατία.
Omnis, πᾶς, ἅπας, σύμπας, ὅλος.
Omnitenens, παντοκράτωρ.
Omnivagus, παντοπλανὴς.
Omnivalens, παντοδύναμος.
Onager, ὁ ὄναγρος.
Oneraria navis, φορτικὴ ναῦς, ὁλκὰς.
Onerarius, φορτικὸς.
Onero, ὀβρφορτίζω, ἐπαχθίζω.
Onerosus, φορτικὸς, δυσβάστακτος.
Onus, φόρτος τό· φορτίον, βάρος, μόχθος.
Onus navis, γόμος.
Onus suscipere majus viribus, τὸ μεῖζον φορτίον ἢ καθ' ἑαυτὸν αἱρεῖσθαι.
Onustus, βαρυθεὶς, φορτωθὲς, πεφορτισμένος.
Onyx, ὁ ὄνυξ, ὀνυχίτης.
Opaco, ὀβρσκιάζω, σκοτίζω.
Opacus, σκίερὸς, σκιεὶς, ζοφώδης.
Opera, æ, ἐργασία, ἔργον.
Operæ pretium, ἄξιον ἐνθυμηθῆναι, consideranda: ὁ τῶ ἔργω μισθὸς, ῥοῖασπάσασον.
Operam do, σπουδάζω ῥοῖ τινος· σχολάζω τινὶ, σπουδὴν ἔχω.
Operam loco, ἐργολαβέω.
Operam alicui dare, διακονεῖν τινι.
Operam ludere, διατριβὴν ποιεῖσθαι.
Operarius, ἐργασὶης, ἐργάτης.
Operarius, a, um, ἐργασικὸς, ἐργατικὸς.
Operatio, ἐργασία, ἐνέργασία.
Operculum, ἐπίθημα, τὸ πῶμα, σκέπασμα.
Operimentum, ἐπίβλημα, σκέπασμα, κάλυμμα.
Operio, ὀβρκύπτω, καλύπτω, σίγω.
Operor, ἐργάζομαι, κατεργάζομαι, ἀποτελῶ.
Operosè ὀβρπόνως.
Operositas, τὸ ὀβρπονον.
Operosus, ἐνέργης, ἐργώδης.
Opertorium, ῥοῖκόλαιον, ῥοῖκάλυμμα.
Opertus, κατάστεγος, κεκαλυπτὸς.
Opes, πλῆτος, κειμήλια, χρήματα.
Opes possidens profundas; i. e. magnas, βαθυκτέανος.
Opidum, πολίχνιον.
Opifex, κατασκευαστὴς, δημιουργός.
Opificium, χρύργμα, κατασκευή.
Opilio, ποιμὴν, ῥοῖβοσκὸς, αἰπόλος.
Opimè, πολυτελῶς.
Opimo, παίνω.
Opimus, πίων, ονος, ὁ κὴ ἡ· πιμελής.
Opinatio, δόγμα, δόξασμα.
Opinio, δόξα δόκησις.
Opinio fallit me, διαμαρτάνω τῆ δόξης.
Opinione celerius, ὀβπὸν ἐλπίδος.
Opinionem habere de aliquo, δόξαν ἔχειν ῥοῖ τινος.
Opinionem mutare, δόξαν μεταθέσθαι.
Opinor, δοξάζω, οἶμαι, ὑπολαμβάνω, νομίζω, δοκεῖμοι.
Opiparè, δαψιλῶς, λαμπρῶς.
Opiparus, πολυτελὴς, δαψιλὴς.
Opis, opem, ope, τ' ὀβπικρείας, βοηθείας, ῥωμάμεως, ὕσε. opem fero, βοηθέω, συλλαμβάνω, συμῥγίω τινι, ὀβπικρέω.
Opitulor, ἀλεξέω· ὀβπικρέω νόσοις, morbis, παρίσαμαι σοι βοηδὸς, tibi præsidio adsum.
Opitulus, ἀλεξήκακος.
Opium, τὸ ὄπιον.
Oporter, δεῖ, χρὴ· ἀξιόν ὅτι.
Opperior, ῥοῖμένω, ῥοῖσδοκάω τι.
Oppessulatus, μοχλοθελὴς.
Oppetere mortem, ὀβπθνήσκω, τελευτᾶν.
Oppidanus, πολίτης ὁ· ὁ κτὶ πὼι πόλιν.
Oppidanus, a, um, πολιτικὸς.
Oppidatim, κτὶ πόλεις.
Oppido, valdè, κομιδῆ, λίαν.
Oppidulum, πολίχνιον.
Oppidum, πόλις, κώμη, ἄστυ.
Oppignoro, ὑποτιθημὶ τι ἔχεσθαι, ὑπεχυρόζω.
Oppilo, ἐμφράττω.
Oppleo, ἀναπίμπλημι.
Oppono, ῥοῖτίθημι, ῥοῖβάλλομαι.
Opportunè, ἐν καιρῶ· ἐν τῶ δέοντι· εὐκαίρως, κτὶ καιρόν.
Opportunitas, εὐκαιρία, καίριον.
Opportunus, εὔκαιρος, ὀβπίκαιρος, ὀβπίθετος ῥοῖς τι.
Oppositio, ἀντίθεσις ἀντίστασις.
Oppositum, ἀντικείμενον, ἐναντίον.
Oppressio, καταθλῖψις, κατάτειψις.
Oppressor, καταθλίβων, καταπονῶν.
Oppressus, καταπεπονὴς, καταπεπονημένος.
Opprimo, ὀβπαμβάνω, καταδυναστεύω, βιάζω, καταλύω.
Opprobrium, ὄνειδος, μῶμος, ὁ.
Opprobro, ὀνειδίζω, λοιδορέομαι.
Oppugnatio, πολιόρκησις ῥοῖσβολὴ.
Oppugnator, πολιορκητὴς.
Oppugno, πολεμέω, μάχομαι, ἀντιμάχομαι τινι, πολιορκέω, ῥοῖσβάλλω.
Opsoniis abundans, ὀψώλης.
Opsoniorum abundantia, ὀψωφία.
Opsonium, ὀψώνιον, ὀψάριον, ὄψον.
Optabilis, ὀυκτὸς· ὀυκτὸς ἄξιος.
Optandus, ὀυκτὸς, αἱρετὸς.
Optatò, κατ' ὀυκτὸν.
Optimates, οἱ ἄριστοι, οἱ ἀριστεῖς.
Optimus, ἄριστος.
Optio, αἵρεσις· ὀυκτὴ, ἐκλογή.
Opto, εὐχομαι, ποθῶ, ὀβπθυμέω, ἀρχιμαίνω.
Opulentia, ὄυπερία, πλῆτος, ὁ χρυμὸς.
Opulento, πλησίζω.
Opulentus, ὁ ὄυπορος, πολυχρήματος.

Opus, ἔργον.
Opus aggredi, ὅπερ χρεὼν ἔργον.
Opus est, δεῖ, cum genit. χρή.
Opus habeo, δέομαί τινος· χρείαν ἔχω τινός.
Opusculum, ποιημάτιον.
Opustorium, i. e. opus pistorium, πλακουντάριον.
Ora, ἐφαπτὰ, ἡ· ὄρος.
Oraculum, χρησμὸς, χρηστηριάσμα, μαντεῖον.
Oraculum peto, μαντεύομαι.
Oratio, ὁ λόγος, ἡ ῥῆσις, λέξις.
Oratio funebris, λόγος ἐπιτάφιος.
Orationem habere, λόγον λέγειν· εἶπεν κατὰ, ὡς, πρός τινα.
Orationem componere, λόγον συντιθέναι.
Orator, ῥήτωρ, ορος.
Oratoriè, ῥητορικῶς δίκαιον.
Oratorium, δικαστήριον.
Oratorius, ῥητορικός.
Orbatus sum, ὀρφανίζομαι.
in Orbem ago, κυκλόω.
Orbiculatim, κυκλοτερῶς.
Orbiculatus, κυκλοτερής.
Orbis, κύκλος, σφαῖρα.
Orbis terrarum, οἰκουμένη.
Orbita, τροχιὰ.
Orbitas, ὀρφανία, ἀτεκνία.
Orbo, ὀρφανίζω, ὑστερέω.
Orbus, ἄτεκνος, ἄπαις, ὀρφανός.
Orcus, ἅδης, ἔρεβος.
Ordinarius, τακτὸς, πεταγμένος.
Ordinatè, κατὰ τάξιν, ἐν τάξει.
Ordinatio, χειροτονία, διάταξις.
Ordine, ἐν τάξει, κατὰ τάξιν.
in Ordinem redigo, καταπάπω.
Ordinem berè servans, εὐτακτέω.
Ordino, διατάπω & ομοῦ· ἐγκοσμέω, διατρεπίζω.
Ordior, ἄρχομαι, καταβάλλομαι.
Ordo, τάξις, διάταξις.
Orea, κημὸς, ὁ· χόμιον.
Oretenus, μέχρι τῆς σόμας.
Organarius, ὑδραύλης.
Organum ὄργανον.
Orichalcum, ὀρείχαλκον.
Oriens, ἀνατολή.
Orientalis, ἀνατολικὸς, ἠῷος.
Orificium, σόμα.
Originale, πρωτότυπον.
Origo, γένεσις, αἰτία, ἀρχή.
Oriori, φύομαι, γίνομαι, ἐπαναστάλλω.
Oriundus, ὁ ἀναφέρων τὸ γένος· ἐκφύς.
Ornamentum, κόσμημα, κόσμος, ὁ.
Ornatè, χαριέντως, διηκριβωμένως, κοσμίως.
Ornatrix, κισμήτειρα.
Ornatus, a, um, κόσμιος, κεκοσμημένος.
Ornatus decenter, εὐτελὴς, & ἠυσταλής.
Ornatus, ûs, κόσμος ὁ· κόσμησις.
Orno, κοσμέω, ac. ῥειστέλλω.
Onus, ἡ ὀρεινὴ, ὑλία.
Oro, peto, δέομαί σοι τοῦτο, παρακαλέω δίκαια, justa: αἰτέω σε σῖτον, &c.
Orphanus, ὀρφανός.
Orsus, a, um, ἀρξάμενος.
Orthodoxi, ὀρθόδοξοι.
Ortus, natus, γενεὰς, πεφυκώς.
Ortus, γένεσις, ἀνατολή.
Oryza, ὄρυζα.
Os, oris, σόμα, στόμιον.
Ore rotundo loquor, ὀγκομέω.
Os obturo, ἀποστομόω & ἀποστομίζω.
Os, ossis, ὀστέον.
Oscillum, σημάντον.
Oscitanter, ῥᾳθύμως, ἀμελῶς, ὑπτίως.
Oscitatio, ἡ χάσμη.
Oscito, χασμάομαι, ἀναχαίνω.
Osculatio, φίλημα.
Osculor, φιλέω τινα· κυσέω, κύω.
Osor, μισητὴς, ἄρρας.
Osculum, σημάντον, τὸ φίλημα.
Ossifragus, ὀστοκόπος, ὀστολάσης.
Osor mulierum, μισογυνὴς.
Osseus, ὀστινος, ὀστάδης.
Ossilegium, ὀστολόγιον.
Ossilegus, ὀστολόγος.
Ostendo, ἀποδείκνυμι, φαφαίνω, δηλόω τι, ἐμφανίζω.
Ostentabile, ἀποδεικτικόν.
Ostentatio, ἀλαζονεία, κομπασμός.
Ostentator, ἀλαζών.
Ostento, φαντασιοδεικνύω· pro jacto, ἀλαζονεύομαι, φαντάζω.
Ostentum, τέρας, τὸ, τό.
Ostentuosus, περίφημος.
Ostentus, nom. χλοῦν, δέξις.
Ostia fluminum, ἐκβολαὶ πρὸ ποταμῶν.
Ostiarius, θυρωρός.
Ostiatim, κατὰ θύρας.
Ostii annulus, κορώνη, ῥόπτρον.
Ostiolum, θύριον, θυρίδιον.
Ostium, θύρα, ἐπὶ θύρας.
Ostracismus, ὀστρακισμός.
Ostreum, ὄστρεον.
Ostrum, τὸ ὄστεον.
Osus, μισῶν.
Otio frui, καρπεύεσθαι τὴν σχολήν.
Otio abundo, & affluo, ἀσχολέω, V. ἀσχολάζω.
Otio abundans, ἄσχολος.
Otior, σχολάζω, σχολὴν ἔχω.
Otiosè, ἀργῶς, σχολῇ.
Otiosus, σχολαῖος, ὁ· ἀναφάμενος.
Otium, σχολὴ, ἡ· ἄνεσις, ἀργία, ἀσπονία.
Otium dare, σχολὴν δόναι.
Otium est mihi, σχολὴν ἔχω.
perOtium, ὅπη σχολῆς & κατὰ σχολήν.
Ova parere, ὠοτοκέω.
Ovans, θριαμβικὸς ἐλάφαν.
Ovatio, θρίαμβος ἐλάφαν.
Ovatus, ἀειδής.
Oviaria, πλῆθος προβάτων.
Ovicula, προβάτιον.
Ovile, ποίμνιον, αὐλή.
Ovina pellis, μηλωτὴ· κῶας, τό.
Ovinus, προβάτειος, μήλινος, ὄϊς.
Ovis, πρόβατον, μῆλον, ὄϊς.
Ovo, lætor, ἀθημι, χαίρω.
Ovum, ὠὸν, τό.

P.

PAbularis, νομαδικός.
Pabulatio, φορτομὴ, νομὴ, χορτολογία.
Pabulatum exire, ὅπη χόλον ἐξέρχεσθαι.
Pabulor, νέομαι.
Pabulum, τροφὴ, νομὴ, βορά.
Pacatè, εἰρηνικῶς.
Pacatus, εἰρωνικὸς εἰρηνοβόλος.
Pacifer, εἰρηνοφόρος.
Pacificatio, εἰρηνοποιία.
Pacificator, εἰρηνοποιός.
Pacificatorius, διαλλακτικὸς, εἰρηνοποιικός.
Pacifico, εἰρηνοποιέω, διάγω.
Pacificus, εἰρηνοποιός.
Pacifcor, συμφανέω μετά τινος, συντίθεμαι, ὁμολογέω τινι.
Paco, εἰρηνοποιέω, ἱλάσκομαι.
Pacta servare, ἐμμένειν & συνθήκας, διαφυλάττειν τὰς συνθήκας.
Pacta violare, παρὰ τὰς συνθήκας ποιεῖν, λύειν τὰς συνθήκας.
Pactio, ὁμολογία, συμφανία, συνθήκη.
Pactum, συμβόλαιον, συνθήκη.
Pæan, ὁ παιὰν, ἄνος.
Pæanem citare vel canere, παιανίζειν, παιᾶνα ἄδειν.
Pædagogus, παιδαγωγὸς, παιδευτής.
Pædor, αὐχμὸς, ῥύπος.
Paganalia, κωμητικά.
Paganus, κωμήτης, ἰδιώτης.
Pagatim, κατὰ κώμας.
Pagella, σελίδιον.
Pagina, σελίς.
Paginula, σελίδιον.
Pagus, κώμη, πάγος, ὁ, ὀρθοστάς.
Pala, σκάφη, σφενδόνη.
Palabundus, περιφερόμενος.
Palestra, παλαίστρα, ἀγωνιστήριον.
Palæstricus, παλαιστικός.
Palam, φανερῶς, ἀναφανδόν.
Palam est, ὁμολογεῖται, ἅπασι φανερὸν ὄν.
Palam facio, φανερόω, φαφαίνω, δῆλον ποιέω.
Palatium, βασίλειον, παλάτιον.
Palatum, τὸ ἐσθίειν, ἐρεθισμός.
Palea, ἄχυρον, τὸ· καρφός.
Palearia, palear, θλάσμα, ὅπου ἐρεθίζεται τὸ τραχήλου βοός.
Pales, δύναμις.
Palla, χλαῖνα, τὸ φᾶρος, μίτρα, πέπλος.
Pallas, Παλλὰς, ἀθήνη.
Palleo, ὠχριάω, χλωρίζω.
Palliastrum, περιβόλιον.
Palliatus, περιβαιφόρος.
Pallidus, ὠχρὸς, χλωρὸς, ἄχρως.
Pallium, πέπλος, ὁ· ἐπίβλημα, πάλλαιον.
Pallor, ὠχρίασις, ἄχροια.
Palma, στέφανος παλάμη.
Palma, pro victoria, νίκη, pro arbore φοῖνιξ.
Palmaris, παλαιστιαῖος.
Palmes, κλῆμα.
Palmetum, φοινικῶν, φοινικόφυτον.
Palmula, φοῖνιξ, θρίναξ.
Palmeus, φοινίκινος.
Palmipes, σφηνόπους, σχιστόπους.
Palmus, παλαιστὴ, δρόμη.
Palor, aris, ἀλάομαι, πλανάομαι.
Palpatio, ψηλάφησις, κολακεία.
Palpebræ, βλέφαρα.
Palpitatio, παλμὸς, ἔ ὁ, σκαρθμός.
Palpito, πρέμω, πάλλομαι, σκαίρω.
Palpo, ψηλαφάω τι, θωπεύω.
Palpo, onis, θώψ.
Paludamentum, χλαμὺς, χλαῖνα.
Paludatus, χλαμυδωτὸς.
Paludosus, ἑλώδης.
Palumbarius, φασιανοφόρος.
Palumbes, φάψ, ὁ· φάσσα, ἡ·
Palumbula, φάβιον.

Palus, σκόλοψ, πάλος, χάραξ, ὁ.
Palus, udis, λίμνη, ἕλος, εος, τό.
Palustris, ἑλῶδης, ὁ· ἑλώδης, ὲς ἡ.
Pampinaceus, οἰναρόφυλλος.
Pampinarium, οἰνάριον.
Pampineus, οἰνάνθινος.
Pampinarius, κληματικός.
Pampino, οἰναρίζω, βλασλογῶ.
Pampinosus, κληματώδης.
Pampinus, κλῆμα, οἴναριον, φυλλάμπελον.
Panarium, ἀρτοθήκη.
Panarius, ἀρτοπώλης.
Pandiculatio, σπερδνισμός.
Pandiculor, σπερδνιάζομαι.
Pando, as, κυρτόω, κυφόω.
Pando, is, πετάννυμι, ἀνοίγω, σαθρωΐζω, ἀναφέρω.
Pandus, a, um, κυρτὸς, κυφός.
Pane vescor; ἀρτοσιτέω, ἀρτοφαγέω.
Panegyrica oratio, πανηγυρικὸς λόγος.
Panem facio, ἀρτοποιέω.
Pango, πήγνυμι.
Panificium, ἀρτοποιία, ποπανεῖον, σιτοποιία.
Panis, ἄρτος, ὁ.
Panis bis coctus, δίπυρος ἄρτος.
Panis siligineus, πλιγνίτης ἄρτος.
Panis azymus, ἄζυμος.
Panis butyro illitus, βουτυρίτης.
Pannis obsitum esse, ῥυπαρῶς διακεῖσθαι.
Pannosus, ῥακώδης, κατάῤῥαφος, τειβακός.
Pannus, ῥάκος.
Panther, παῦθηρ, ῆρος, ὁ.
Pannucellum, pannulum, pannelus, & pannuelum, πάνιον, πάνιον.
Papa, πάππος βάσα.
Papaver, μήκων, μηκανίς.
Papilio, ψυχή.
Papilla, θηλή, μαζός.
Papillatus, θηλοειδής.
Papula, ἐξάνθημα.
Papyrus, πάπυρος, ὁ.
Par, paris, ἴσος, ὅμοιος.
Par impar, ἄρτιον ἢ περισσόν.
Par est, ἔξεστι, δυνατόν ἐστι, εἰκὸς ἐστι.
Par pari referre, ἴσον ἴσῳ ἀποφέρειν.
Par, duæ, ζεῦγος, μέρος.
Par, satis [illegible] εἰμι, ἀρκέω ἐπίταυτο.
Parabilis, εὐπόριστος.
Parabola, παραβολή.
Paradisus, παράδεισος.
Paradoxum, παράδοξον.
Parallelus, παράλληλος.
Parasita, παρασπία, πολυκνίδη.
Parasitus, παράσιτος, κόλαξ.
Paratus, ἕτοιμος.
Parce, μοῖρα, αἶσα.
Parce, [illegible] φειδομένως, ὀλιγοτελῶς.
Parcitas, φειδωλία.
Parco, is, ere, φείδομαί τινος, ἀρεῖναί τινι, συγχώρησιν, συγχωρεῖν.
Parcus, φειδωλός.
Parens, γενέτης, γεννήτωρ.
Parentalia, κτερίσματα, ἐναγίσματα.
Parentatio, κτέρισμα, & κτέρος, εος, τό.
Parentes, οἱ γεννήσαντες, οἱ τοκῆες.
Parento, κτερίζω, ἐναγίζω.
Pareo, πείθομαι, πειθαρχέω τινι.
Pares, οἱ ἴσοι.
Paries, τοῖχος, ὁ· τεῖχος, θρίγκος.
Parietes perfodere, τοιχωρυχεῖν.
Parilis, ἴσος.
Paritas, ἰσότης.
Pario, τίκτω, κυέω· pro comparare, ποιέομαι.
Pariter, ὁμοῦ.
Pariter ac, ὁπόσος, ὁξίσος.
Paritura, γονή.
Parma, πέλτη, θρακικὸν ὅπλον.
Parmula, πελτάριον.
Parmularius, πελταστής.
Paro, as, instruo, παρασκευάζω· pro comparo, κτάομαι, ἑτοιμάζω, &c.
Parricida, πατροκτόνος, πατροφόνος.
Parricidium, πατροκτονία.
Pars, μέρος, τὸ· μοῖρα, μοῖρα.
Parsimonia, φειδωλία.
aliquâ ex Parte, μέρος τι, ἐκ μέρους.
Partes alicujus tueri, μετά τινος ἔχειν.
Particeps, μέτοχος, κοινωνός, μέτοχος.
Participium, μέτοχος τῆς φιλίας, amicitiæ, μετοχή.
Participatio, κοινωνία, μετοχή.
Participem facere aliquem, ζυμμερίζω ποιεῖν.
Participium, μετοχή.
Participo, κοινωνέω, μέτοχος τῆς νίκης, victoriam: μερίζομαι, μεταδίδωμι.
Particula, μοῖρα, μέριον.
Particulatim, μερικῶς, ἀνὰ μέρος.
Partim, ἀνὰ μέρος, παρὰ μέρος· partim, partim, τὰ μὲν, τὰ δὲ· τῇ μὲν, τῇ δέ.
Partio, onis, τέξις, κύημα, τόκος.
Partior, μερίζω, διανέμω, διαιρέω τι εἰς μέρη, divido aliquid in partes.
Partitio, μερισμὸς, ἀνάδεσμος.
Partum accelerans, ὠκυτόκιον.
Parturio, ὠδίνω, τοκάω.
Partus, a, um, τετρημένος· κεκτημένος.
Partus, ûs, τοκετὸς, κύησις, τόκος.
Parvificio, parvifacio, ὀλίγα ποιέω τι, παρὰ σμικρὸν ἡγέομαι, ἀμελεῖν τινος.
Parùm, μικρὸν, ὀλίγον, τυλόν.
Parùm abest, quin, μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μή· παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, parùm abfuit, quin mortuus essem.
Parumper, μικρὸν ὅσον, ὀλίγον μικρὸν, ἐφ' ὀλίγον.
Parvulus, ἄγαν σμικρὸς, τυλόεις.
Parvus, μικρὸς, σμικρός.
Pascha, πάσχα, ἑορτὴ τῶν ἀζύμων.
Pascho, σιτέομαι, βόσκομαι, νέμομαι.
Pascuum, βόσκημα, νομὸς, ὁ· νομή.
Pascuus, a, um, νομαδικός.
Passæ uvæ, σταφίδες, σταφυλαί.
Passer, στρθός.
Passerculus, στρθίον.
Passim, πάντη, ἐκάστοτε, παντα χῆ.
Passio, πάθος.
Passivus, παθητικός.
Passus, βῆμα, τὸ ἐν πᾶσι.
Pastillus, τροχίσκος.
Pastinaca, ὁ σταφυλίτης.
Pastio, onis, νομὴ, σίτησις.
Pastor, ποιμὴν, ἶος, τομεὺς, βώτωρ.
Pastoralis, ποιμαντικὸς, βουκολικός.
Pastoralis canis, ποιμενικὸς κύων.
Pastus, ûs, σίτησις, νομή.
Pastus, a, um, βεβοσκηθεὶς, τραφείς.
Patefacio, ἀνοίγω, ἀνακαλύπτω· pro palam facere, γναμπτόω.
Patefactio, ἀνακάλυψις, φανέρωσις.
Patella, λεκάνιον, λεπάδιον.
Patens, ἀνερῥαγὼς, ἀνεῳγμένος.
Pateo, es, διακαλύπτομαι, φαίνομαι.
Pater, πατὴρ, γονεύς.
Patera, κεφάλη, δέπας.
Paterfamilias, οἰκοδεσπότης.
Paternus, πατρικὸς, πατρῷος.
Paternus avus, πάππος ὁ ἐκ πατρός.
Paternus, πατρῷος, πατρικός.
Patesco, ἀνακαλύπτομαι.
Patet, ἀναπέπταται, ἀνέῳγε, φάνδρόν ἐστι.
Patibulum, σταυρός.
Patiens laborum, φερέκακος, φέρτερος, πλυσίπονος.
Patiens fum laborum, ὑπομένω τὰ κάματα.
Patienter, ὑπομονητικῶς, πλυτικῶς.
Patientia, ὑπομονὴ, πλυμοσύνη.
Patina, λεκάνη πλατύς.
Patior, πάσχω, ὑπομένω, cum acc.
Patres conscripti, συγκεκλημένοι πατέρες.
Patria, πατρίς.
Patriarcha, πατριάρχης.
Patricii, φύσει εὐπατρίδαι.
Patricius, αὐτοχθὼν, ἐγχώριος.
Patrimonium, ἡ οὐσία, τὰ πατρῷα χρήματα, τὰ κτήματα.
Patrimonium consumere, τὰ πατρῷα καταθέρειν.
Patritius, εὐπατρίδης, ὁ· πατρίκιος.
Patrius, πατρικός.
Patro, as, διαπεράτομαι.
Patrocinium, σωτηρία, φρουρία.
Patrocinor, σωτηρίαν τινὶ, σωτῆρα εἶναί τινι, φρουρεῖν, φρουρέομαι.
Patronus, φρουρὸς, ὁ φρουρήσας.
Patronus cauſæ, συνήγορος.
Patrueles, ἀνεψιοὶ, ἐξάδελφοι.
Patruelis, e, ἀνεψιὸς, ἐξάδελφος.
Patruus, ὁ τοῦ πατρὸς θεῖος, παλαιάδελφος.
Patulus, ἀνοικτός.
Paucis abſolvere, διὰ βραχέων ποιῆσαι τὸν λόγον.
Pauciſſimus, ἐλάχιστος.
Paucitas, ὀλιγότης.
Paucus, ὀλίγος.
Pavens, φοβούμενος.
Paveo, ἐδαφίζω.
Paveſco, φρικοδέομαι, θαμβέω.
Pavidus, φοβερὸς, φοβητικός.
Pavimentum, ἔδαφος, δάπεδον.
Pavito, ἐκπλήττομαι.
Paulatim, κατὰ μικρὸν, ἀβρέμως, ὀπὶ βραχύ.
Pauliſper, ὀλίγον χρόνον, πρὸς βραχύ.
Paulò ante, μικρὸν πρὸ σμικροῦ πλίσιος occaſum: σμικρῷ ἔμπροσθεν.
Paulò poſt, ὀλίγῳ, vel μικρῷ ὕστερον.
Paulò minùs, βραχὺ δεῖον, ὀλίγου δεῖν.
Paululò contentus, λίαν ὀλιγάρκης.
Paululùm, ὀπὶ μικρὸν, παρὰ μικρόν.
Pavo, & Pavus, ταὼς, ὁ ταών.
Pavoninus, ὀπὸ ταῶνος.
Pavor, δέος, τὸ· δειλία, θάμβος.
Pauper, πένης, πτωχὸς, ἐνδεής.
Pauperculus, πτωχύλος.
Pauperies, πενία.
Pauperior, πενέστερος.
Pauperrimus, πενέστατος.
Paupertas, πενία, πτωχεία.
Paupertate premi, ἔνδεεῖν χρημάτων, ἐν πενίᾳ.
Paulo, ἀναπαύω.
Pauxillatim, κατὰ μικρά.

Paxillum, ὀλίγον.
Pax, εἰρήνη, ἡσυχία.
Paxillus, πάσσαλος.
Peccator, ἁμαρτωλός, ὁ.
Peccatum, ἁμαρτία, ἁμάρτημα, τὸ σφάλμα, παράπτωμα.
Pecco, ἁμαρτάνω, ἀλιτέω, πταίω, πλημμελέω.
Pecorarius, ποιμενικός, ποιμαντικός.
Pecorosus, πολυπρέμνων.
Pecten, κτενὶς, κτένιον.
Pecto, κτενίζω.
Pectorale, τὸ περιστήθιον.
Pectoralis, περιστηθίδιος.
Pectus, oris, στέρνον, στῆθος, θώραξ.
Pectusculum, στερνίδιον.
Pecuarius, νομεύς.
Pecuatus, ὑποζυγίου.
Peculatio, νοσφισμὸς, διαπαγή.
Peculator, κλέπτης τῶν δημοσίων.
Peculatus, τὸ τῶν δημοσίων κλέμμα.
Peculiaris, ἴδιος, ἰδιόκτητος.
Peculiariter, ἰδίως, ἰδίᾳ.
Peculiatus, κλῆσις, πολυώνυμον.
Peculium, τὸ ἴδιον, ἰδιόκτητον, κλῆσις τῆς ἐλευθερίας ἐξουσία ὀνίου· τὸν ὄσον ἐξῆν, ἢ δοῦλος, περιουσία.
Peculor, κλέπτω τὸ δημόσιον.
Pecunia, ἀργύριον, τὰ χρήματα.
Pecuniâ initructum esse, δυνατὸν εἶναι χρημάτων.
Pecuniæ cupidus, φιλοχρήματος.
Pecuniam numerare, καταβαλεῖν ἀργύριον.
Pecuniarius, a, um, χρηματικὸς, χρηματιστικός.
Pecuniosus, ὁυ- vel πολυχρήματος, ὁυ- vel πολυπλούτου, ὁυ- vel πολυπράγμων εἰς χρημάτων λόγον.
Pecuosus, ποιμνίου, ἀρχαῖος.
Pecus, oris, & udis, πρόβατον, τὸ· βόσκημα, τὸ.
Pedalis, ποδιαῖος.
Pedamentum, κάμαξ· χάραξ, ακος.
Pedaneus judex, χαμαιδικαστής.
Pedatim, βάδην, κατὰ πόδας.
Pedem struo, φύω.
Pedes, πόδες.
Pedes, itis, πεζός.
Pedester, πεζὸς.
Pedestres copiæ, πεζικὰ στρατιὰ, πεζὴ δύναμις.
Pedestris, πεζικὸς.
Pedestris oratio, πεζὸς λόγος.
Pedestris pugna, πεζομαχία.
Pedetentim, κατὰ πόδας, βάδην.
Pedibus validis & solidis præditus, ἔυπους.
Pedica, ποδοδέσμη, πέδη.
Pedicularis morbus, φθειρίασις.
Pediculosus, φθειριάζων.
Pediculus, φθεὶρ, ὁ.
Pedissequus, ἀκόλουθος.
Peditatus, τὸ πεζὸν· τὸ πεζικὸν.
Pedo, is, βδῶ, πέρδω.
Pedum integritas, ὑποδία.
Pedo, onis, πλατύπους, μακρόπους.
Pedo, as, ἀναποδίζω.
Pedum, κηλαύεσψ· ἡ ῥάβδος, ποιμενικὴ.
Pejeratio, ὅπορκία.
Pejero, ὀπορκέω, ἐπόμνυμι.
Pejor, κακίων.
Pejus, χεῖρον.
Pelagus, πέλαγος, τὸ.
Pellarius, πελλοφόρος.
Pellax, ἐπαγωγὸς.
Pellax, παλλακὴ, & παλλακὶς, ίδος.
Pellicator, φορτηγωγὸς.
Pellicatus, παλλάκευσις, παλλάκευμα.
Pelliceus, δερμάτινος.
Pellicio, ὑποτίθεμαι, ἐφέλκομαι, φορτάγομαι, ὑπάγω.
Pellicula, δερμάτιον.
Pellio, onis, βυρσεύς.
Pellis, δέρμα, τό· δορὰ, διφθέρα, ῥινός.
Pellis lanata, μηλωτὴ, ἀγκὰς.
Pellitus, δερματώδης.
Pello, is, ere, ἐλαύνω, ἐκβάλλω, ὠθέω, διώκω.
Pelluceo, διαστίλβω, διαφανὴς εἰμι.
Pellucidus, διαφανὴς, διαυγὴς, εὐφανὴς.
Pelta, πέλτη.
Peltatus, ὁ πελτασής.
Pelvis, λεκάνη, λεβὴς, πρᾶνος, ὁ.
Penates, χθόνιοι θεοὶ, παλαῖοι.
Pendeo, κρέμαμαι, αἰωρέομαι, ἐξαρτῶμαι & pro dubitare, ἀπαρτᾶσθαι, ἀπορεῖν.
Pendo, is, ere, σταθμῶ, σταθμῶμαι, & pro solvere, ὀπτάνω, ἐκτίνω, ἐκτίσαι.
Pendo pœnas, δίκας πτύω.
Pendo magni te, ἀγέμαι σε πολλοῦ.
Pendulus, ἐκκρεμὴς, μέλεως.
Penè, παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρὸν, σχεδόν.
Penes, παρά.
Penes me est, ἐπ' ἐμοί ὀστι.
Penetrabilis, διάπορος.
Penetrale, ὁ μυχὸς, τὸ ἐνδόμυχον.
Penetro, εἰσδύω, διαπείρω.
Penicillum, γραφὶς, ἀσυγὶς, ασυγεῖον, ασυγάριον.
Peniculamentum, κρεμαστὸν.
Peniculus & Penicillus, ασυγὶς. ὁ.
Peninsula, χερρόνησος· alii χερσόννησος.
Penis, ἀνδρεῖον αἰδοῖον.
Penitet, μετανοεῖ.
Penitet me hujus muneris, μετανοῶ ὅτι τῷ δώρῳ.
Penitus, a, um, ὁ ἔνδον· ἐνδότερος, κερκώδης.
Penitùs omninò, τὸ παράπαν, παντελῶς, διαμπερὲς, πάντως.
Penitus ad, παντελῶς.
Penna, πτερὸν & πτερὸς, κάλαμος.
Pennatus, πτερωτὸς, πτερόεις, ὑποπτέρος.
Penniculum, πτερύγιον.
Penniger, πτεροφόρος.
Pensator, σταθμοῦχος.
Pensiculo, as, ἐξετάζω.
Pensilis, μετέωρος, κρεμαστός.
Pensio, onis, καταβολὴ, ἔκτισις.
Pensionem solvere, ἀποφορὰν τελεῖν.
Pensitatio, ἔκτισις.
Pensito, σταθμῶμαι.
Pensor, ἐξεταστής.
Pensum, τὸ ταμιεῖον, τὸ σταθμητέον.
Pentecoste, πεντηκοστὴ.
Penuaria cella, ὀψὼν, ταμεῖον.
Penula, φαινόλης.
Penularium, φαινολοθήκη.
Penulatus, ὁ ἐν φαινόλῃ· μανδύᾳ περιβεβλημένος.
Penuria, ἀπορία, απανία, ἔνδεια, ὑστέρησις, ὀλιγωρία.
Penuria rerum necessariarum laborare, ἀπορεῖν τῆς ἀναγκαίων, vel τῆς ὀπτησείαν.
Penus, ûs, & hoc penu, βίος, ὁ· τὰ πρὸς τὸ βίον ὀπτήσεια, ταμεῖον.
Peplus, vel peplum, πέπλος.
Pepo, onis, πέπων.
Per, διὰ, gen. & dativ. εἰς, accus. ὀπὶ, gen. κατὰ & πρὸς, genit.
Per singulos dies, καθ' ἑκάστην ἡμέραν.
Per ætatem, διὰ τὴν ἡλικίαν.
Per idem, κατὰ τὸ αὐτό.
Pera, πήρα; κώρυκος.
Peractis, ἀπαρτισθέντων.
Per me, δι' ἐμέ.
Perago, διαπερῶ, πομαι, τελέω.
Peragratio, περιήγησις.
Peragro, διοδεύω, περιέρχομαι.
Perama ter, πρεσβεῖλας.
Perambulo, διοδεύω, παρέρχομαι.
Perca, πέρκης.
Percello, περιβρέπω, ἐκπλήσσω.
Percenfere, ἐξαριθμήσασθαι.
Perceptio, καταληψις, ἀνάληψις.
Percipio, sentio, καταλαμβάνω, διανοέομαι, καταγινώσκω.
Percipio auribus, ἐνωτίζομαι.
Percisus, πεπυγμένος.
Percitus, ἐλαυνόμενος; ἔκφορος.
Percolo, as, are, διυλίζω, διηθέω.
Percolo, is, διασείομαι.
Percommodè, πάνυ δυκαίρως.
Percontatio, ἀνάκρισις, ἐρώτησις.
Percontator, πυνθανόμενος, πύστης.
Percontor, ἀνέρομαι σε περὶ τοῦ· πυνθάνομαι τινὸς, ἀνακρίνω.
Percrebrefco, διαθρυλλέομαι.
Perculsus, ἐκπλαγεὶς, ἐμβρόντητος.
Percupidus, πάνυ ὀπτιθυμῶν.
Percuro, as, καταθεραπεύω.
Percurro, διαθρέχω, διατρέχομαι.
Percuffio, πλῆξις, ὀπτάκρουσις.
Percuffor, πλήκτης, πληκτικός.
Percuffus, ἐκπλαγεὶς, ὑπὸ πληκτῆς.
Percutio, καταπίπτω, πταίω τινα, τύπτω, παίσαω, πλήσσω, κόπτω· λεθοβολέω, lapide.
Perdifficili, παχαλεπῶς.
Perdifco, ἐκμανθάνω, καταμανθάνω.
Perdirè amare, ἐρωτομανεῖν· ὀπτμαίνεσθαί τινι.
Perditio, ἀπώλεια, ὄλεθρος.
Perditus, παράλεθρος, παράλης.
Perdives, πολυχρήματος.
Perdix, πέρδιξ.
Perdo, ὀπτολλύω, ὀπτόλλυμι, λυμαίνω, φθείρω, ὄλυμι, ὀλοθρεύω.
Perdoctus, ἐκδιδασκόμενος, πολυμαθὴς.
Perdomo, καταδαμάζω.
Perduco ad finem, διανύω, διάγω.
Perductus, ἀχθείς.
Perduellio, συωμοσία.
Perduellis, πολέμιος.
Perduro, χωρὶζειν διατελῶ, ὑπομένω.
Peredo, περιεσθίω, κατεδίω.
Peregrè, adv. ὀπτὶ ξένης, ὀπτὸ ξένης.
Peregrè abfum, ὀπτοδημέω.
Peregrinatio, ὀπτοδημία, ὀπτοικία.
Peregrinator, ὀπτοδήμος.
Peregrinor, ὀπτοδημέω, ἐκδημέω.
Peregrinus, ξένος, ξενικὸς, ἀλλοδαπὸς, ὁ· ἀλλότριος, ἀλλόφυλος.
Perelegans, ὁ πάνυ κομψὸς.
Pereleganter, παγκάλως, πάνυ κομψῶς.
Peremptorius, ἀναιρετικὸς.

Perendiè,

Perendiè, μεταύριον, τῇ τελευτῇ ἡμέρᾳ.
Perennis, ἀϊδιος, διετὴς.
Perennitas, ἀϊδιότης.
Perenno, as, διαχίνομαι, διυπτίζω.
Pereo, ὄλλυμι, διαφθείρομαι, ἄλωλα, ὑποφθινύθω, καταφθίνομαι.
Perequito, διϊππάζω.
Pererro, περιπλανάομαι.
Pereruditus, πολυμαθὴς, ὁ ἡ.
Perexiguus, ὁ πάνυ μικρός.
Perfectè, τελέως, ἀτελῶς.
Perfectio, τελείωσις.
Perfectissimus, ἀξιολογώτατος.
Perfectus, τέλειος, ἐντελής.
Perfero, περιφέρω, διαφέρω, ἀναπλάω, pro nuntiare, ἀγγέλλω. pro sustinere, ὑπομένω, καρτερέω.
Perficio, ὑποτελέω, διαπεραίνομαί τι, ἐργάζομαι, ἀνύω.
Perfidelis, πολύπιστος, ὁ.
Perfidia, ἀπιστία, ἀγνωμοσύνη.
Perfidiosus, ἄπιστος, παράσπονδος.
Perfidus, ἄπιστος, ἀγνώμων, ἄσπονδος, μιξοβάρβαρος ἀπιστίας.
Perfidus, med. long. πιστότατος.
Perflo, διαπνέω, καταπνέω.
Perfluo, καταῤῥέω.
Perfodio, διορύσσω, διαῤῥήγνυμι.
Perforaculum, τέρετρον.
Perforo, τρυπάω, διαπείρω, διατρέω.
Perfrico, as, διαψύχω.
Perfricta fronte, ἀπροβρισμένως.
Perfrictæ frontis esse, ὡς ὑπίσχυθεν ἐρυθριᾶν ὑπὸ τοῖς ἀναισχύντοις.
Perfringo, διαῤῥήγνυμι.
Perfrui, ὑπολαύω.
Perfuga, αὐτόμολος, φεύσφυξ.
Perfugio, καταφεύγω.
Perfugium, καταφυγὴ, καταφύγιον.
Perfunctio, λειτουργία, ἐνέργεια.
Perfunctorie, ὡς ἀφειδίαν.
Perfunctorius, ἀφοπαμβύλος.
Perfundo, διύγρεχίνω, ἐμβρέχω, καταχέω.
Perfungor, ὑπηρετέω τὸ ἔργον, munere meo, διαφέρω· ὑποτελέω τὰ καθήκοντα.
Perfusio, βρυχὴ, δύτσις.
Perfusus, διαβεβρεγμένος.
Pergo, πορεύομαι, ὁδεύω, ἔρχομαι· pro persevero, διατελέω, ἐμμένω.
Pergratus, πάνυ εὐχαρις.
Pergula, ὑπερῶον, ἰκρία, μεσόδμη, ξένον οἴκημα.
Perhibeo, dico, καταφημι, καταμερίζομαι· pro dare, δίδωμι.
Perhibere testimonium, μαρτυρεῖν τινι.
Perhonorifice, πολυτίμως.
Perhonorificus, πολύτιμος.
Perhorresco, καταδεδιέναι τινα.
Perhumanus, πάνυ φιλάνθρωπος.
Periclitatio, κινδυνεύομαι.
Periclitor, κινδυνεύω, περικινδυνεύω ὑπέρ τινος, κίνδυνον ὑπομένω.
in Periculà se conjicere, δίδωμι ἑαυτὸν εἰς κινδύνους.
in Periculis versari, ἐν κινδύνοις εἶναι.
sine Periculo, ἀκινδύνως, ἀσφαλῶς.
Periculosè, ὑπερκινδύνως.
Periculosus, ὑπερκίνδυνος, ὑποσφαλὴς, κινδυνώδης.
Periculum, κίνδυνος, ου, ὁ· κινδυνώδημα, τό.
Periculum dare, κίνδυνον ὑπολαμβάνειν ἢ ποιεῖσθαι.
Periculum facere, ὑπὲρ ἐμοῦ ποιεῖσθαι.
Periculum effugere, διαφεύγειν κίνδυνον.
extra Periculum esse, ἔξω vel πόρρω τοῦ κινδύνων εἶναι.
Perilluſtris, ὁ πάνυ λαμπρός.
Perimo, ἀναιρέω, καθαιρέω.
Perinde, ὡσαύτως, ὅτως πως.
Perinde, ac si, ὥσπερ· ἅσπερ ἂν εἰ· ὡσπερανεί.
Periodus, περίοδος.
Periphrasis, περίφρασις.
Peritè, ὑπεπιστήμως, ἐμπείρως.
Peritia, ἐμπειρία, πεῖρα, ὑπεπιστήμη.
Peritissimus rei militaris, ἐμπειρότατος τῶν περὶ τὸ πόλεμον.
Peritum esse alicujus rei, ἐμπειρίαν ἔχειν τινός.
Peritus, ἔμπειρος, ὑπεπιστήμων, ὑπεπιστημονικὸς, δεινὸς, εἰδώς.
Perjucundus, ὁ πάνυ ἡδύς.
Perjurium, ὑπόρκια.
Perjuro, ὑπορκέω.
Perjurus, ὑπόρκος, ὑπορκητικός.
Perlætus, πάνυ ὑφαιμόμυρος.
Perlego, ὑπολέγομαι, ἀναγινώσκων διεξέρχομαι.
Perluceo, διαλάμπω.
Perlucidus, διαφανὴς.
Perluo, διακλύζω.
Perlustro, καθασκοπῶμαι, ἐξετάζω.
Permadeo, διαβρέχομαι.
Permaneo, μένω παρά τινι, pro perseverare, μένειν ἐπί τινι· ὑπὸ τινι.
Permano, as, καταῤῥέω, διαῤῥέω.
Permansio, διαμονή.
Permeo, as, διαδύω, διέξειμι, διαβαίνω, διαδύω, διέρχομαι.
Permisceo, μιλαμίγνυμι, ὑποπλέκω.
Permissio, συγχώρησις, ἄφεσις.
Permissu ejus, ἀπὸ συγχωρήσαντος.
Permistio, κρᾶσις, διάμιξις.
Permitto, concedo, ἐάω, ὑπίημι.
Permodestus, δύμορφος.
Permolestus, ὁ πάνυ χαλεπός.
Permotio, παρόρμησις.
Permoveo, διακινέω.
Permulceo, καλωλάω, κατακηλέω.
Permultum, πάνυπολυ.
Permutatio, διάλλαξις, διάλλαγμα, τό
Permuto, ἀμάω, ἀμοιβὴν τινὸ γνάμῃ, sententiam, ἀμείβομαι.
Perna, πέρνα, πέλασσον.
Pernavigo, διαπλέω.
Perneceſſarius, ὁ πάνυ ἀναγκαῖος.
Pernego, ἐξαρνέομαι.
Pernicies, ὄλεθρος, ὁ, βλάβη, ὄλωλεια.
Perniciosus, ὀλέθριος, ὁ ἡ· βλαβερὸς, παλαιόθρος.
Pernicitas, ὠκύτης, ταχύτης.
Pernix, ὠκὺς, ταχὺς, ὠκύπερος, ὁ.
Pernoctatio, παννυχὶς, ίδος, ἡ.
Pernoctio, ὑπονυκτερέω, διαγρυπνέω.
Pernosco, διαγινώσκω, ἀκριβῶς οἶδα.
Pernox, παννύχος, πάννυχος.
Pero, onis, αἱ ὑποπέραι.
Peropportunè, πάνυ δυκαίρως.
Peropportunè venis, εἰς αὐτὸν τὸ καιρὸν πάρει.
Peropus est, πάνυ χρέαν ὀφί.
Peroratio, ὑπίλογος, ἀνακεφαλαίωσις.
Peroro, ὑπιλέγω, ἀνακεφαλαιόω.
Perosus, διαμισῶν, ὑπερευχέαν.
Perparum, πάνυ σμικρόν.
Perpaucus, ὀλίγος.
Perpello, ἐπαναγκάζω.
Perpendiculare, ὑπικάθετον.
Perpendiculum, κάθετος, διάμετρος.
Perpendo, ἐξετάζω τι· σταθμόομαι· λογίζομαί τι περὶ ἐμαυτὸν, mecum: σκοπεῖν τι παρ' ἑαυτῷ· διανοέομαι.
Perperam, κακῶς, πονηρῶς· παρὰ in compositione.
Perperam ago, ὥρπερεύομαι, σφαλεύομαι.
Perperus, πέρπερος, σφοπερὸς.
Perpeſſio, ὑπομονὴ, πάθος.
Perpetior, ὑπομένω, ἀνέχομαι, πάσχω, πλάω.
Perpetratio, κατόρθωσις, ἐξάσμα, ἀπόπα.
Perpetro, διαφοράπομαι, φοράπω.
Perpetuitas, ἀϊδιότης· τὸ διωνεκές.
Perpetuum, ἀεὶ, εἰς αἰῶνα.
Perpetuus, διωνεκὴς ἀϊδιος.
Perplexè, πολυπλόκως.
Perplexitas, ὑπόρημα, πλοκή.
Perplexus, ἀμήχανος, ὑπόπλοκος, ἄπορος.
Perpolio, διαξέω.
Perportatio, φορύπωσις, πολυποσία.
Perporo, διαπίνω.
Perpulcher, ὁ πάνυ καλός.
Perquam, ὡς σφόδρα, λίαν.
Perquiro, διαζητέω, διϊδυάω.
Perrarò, πάνυ σπανίως.
Perrepo, καθέρπω.
Perrumpo, διεξείμι, διεξβαίνω, διαπάω, διαῤῥήγνυμι.
Perſcribo, ἀναγράφω, διαγράφω.
Perſcriptio, διαγραφὴ, ἀναγραφή.
Perſcrutor, ἀκριβέω, διϊδυάω.
Perſe, αὐτόματον, δι' ἑαυτὸ.
Perſecutio, διαξις, διωγμός.
Perſecutor, διώκτης, ὁ διώκων.
Perſentio, & iſco, διαισθάνομαι.
Perſequor, παρακολουθέω τινί· διάκω τινα· διαμύω τινί· μεθέρχομαι.
Perſero, καταπείρω.
Perſeveranter, ὑπομόνως, καρτερικῶς.
Perſeverantia, ὑπομονὴ, καρτερία.
Perſevero, διαγίνομαι, μένω ὑπό τινι, in aliquâ re: φρασιαρτερέω.
Perſideo, δι' ἀκαθέζομαι.
Perſimili, παραπλησίως, πάνυ ὁμοίως.
Perſiſto, διϊστικῶς ἀφίσταμαι.
Perſolvo, ἐκπώ χρήματα· pecuniam, διαλύω, ὑποδίδωμι.
Perſona, προσωπον.
Perſonale, προσώπινον.
Perſonarum acceptio, προσωποληψία.
Perſono, διαχαρακτηρίζω.
Perſono, ὑπαχέω.
Perſpectum habere alicujus animum, διάνοιάν τινος διαγινώσκω.
perſpectus, δεδοκιμασμένος; δυσφορόεις.
Perſpicacia bona, δυσιωσία.
Perſpicacitas πολυδέρκεια, ὀξυδέρκεια.
Perſpicax, ὀξυδερκὴς, καπτικός.
Perſpicax admodum, δυσιώτατος.
Perſpicio, σιωρέω, διορέω, διαβλέπω, διαισθάνομαι, καταμανθάνω.
Perſpicuè, φανερῶς, σαφῶς.
Perſpicuitas, ἐναργία, τὸ εὐσύνοπτον.
Perſpicuus, φανερὸς, δῆλος, καταφανής.
Perſpirat, διαπνεῖ.
Perſtare in ſententiâ, ἐμμένειν τῇ γνώμῃ.
Perſto, διαμένω ἔν τινι, ἐμμένω.
Perſtringo, συνέχω, ὑπεγέω, διασφίγγω.

ζω· protaxare, καθάπτειδαί τινος.
Perſuffragia, διὰ ψηφοφορίας, διὰ μαρτυρίαν.
Perſuadeo, πείθω σε, tibi μεταπείθω τινά· ὑπάγομαι, ἀναγω· δυσπείθω.
Perſuaſio, πεῖσις, πειθώ, πίστις.
Perſuaſor, πειστήριος, πειστικός.
Perſuaſorius, πειστικός.
Perſuaſum habeo, πέπεισμαι.
Perſuaſus, πεπεισμένος ταῦτα.
Pertæſum eſt injuriæ, σκληθόμην τὴν ὕβριν.
Pertæſus, ὑπερφρόνος.
Pertendo, διατείνω.
Perterebro, διαβιβρώσκω.
Perterrefacio, φοβίω τινὰ, ἐκπλήσσω.
Perterrefi, ταράττομαι, ἐκπλήττομαι.
Perterreo, καταπλήσσω, ἐκπλήσσω.
Perterritus, καταπλαγείς.
Pertexo, διυφαίνω, κατεργάζομαι.
Pertica, κάμαξ, ὁ πάσσαλος.
Pertimeo, ἐκφοβοῦμαι.
Pertinacia, αὐθάδεια, τὸ ἄπτεσθαι, ἐγκράτεια.
Pertinaciter, ὀπιθόνως.
Pertinax, αὐθάδης, δύσπειστος.
Pertineo, pertingo, διήκω· pro attinere, πρόσηκε μὲ πάντα, & τάδε, id eſt, hoc vel hæc ad me pertinent.
Pertingo, διῆκνέομαι, ἀνήκω.
Pertractatio, διαχείρισις.
Pertracto, καθάπτομαι, διαχειρίζω, καταψαύω.
Pertraho, ἑλκω, καθέλκω.
Pertranſeo, διαβαίνω, διῆκνέομαι.
Pertriſtis, πολυάδην, πάνυ λυπηρός.
Pertundo, διακόπτω, ἀναπίμπλημι.
Perturbatio, ταραχή, πάθος, σύγχυσις.
Perturbator, ὁ θορυβῶν, ταραχτής.
Perturbatu facilis, ὀυτάραχος.
Perturbo, ταράττω, θορυβέω, συγχέω.
Pervado, διαβαίνω, διαφοιτάω.
Pervagor, πλανάομαι, πλανοτέω.
Pervalde multum, πολὺ, πάνυ, λίαν.
Pervaſto, πανυπορθέω.
Perveho, διακομίζω, κατάγω.
Pervello, is, καταπλέω.
Pervenio, παρήκω, ἀφικνέομαι.
Perverto, διαστρέφω, παρεμπίπτω, παραστρέφω, παρακόπτω, παρακυλίνδω.
Perverſe, διεστραμμένως, κακοήθως.
Perverſitas, διαστροφὴ, κακοήθεια.
Perverſus, διεστραμμένος, πονηρός.
Perveſtigatio, ἀνίχνευμα· ἀνίχνευσις.
Perveſtigo, ἀνιχνεύω, ἀκριβόω.
Pervicacia, αὐθάδεια.
Pervicax, αὐθάδης, ἰταμὸς, ἰσχυρογνώμων.
Pervideo, λίαν ἰδεῖν.
Pervigil, πανύχιος, ἀγρυπνητικός.
Pervigilatio, pervigilium, παννυχὶς, ἰδος, ἡ.
Pervigilo, διανυκτέρω, παννυχίζω.
Pervium, ἐδάφισμα.
Pervius, διαβατὸς, πορθμὸς, ἔμβατος, ὑπερβατὸς, περατὸς.
Pervolo, διίπταμαι, διαπέτομαι.
Pervolvo, διακυλινδέω.
Perurbanus, ὁ πάνυ ἀστεῖος.
Peruro, διακαίω.
Perutilis, παχυσκελὴς, μεγαλωφελὴς.
Pervulgo, διαφημίζω, ὀπωπίζω.
Pes, πούς.
Peſlecti, κλινόπους.
Peſſime, κάκιστα.
Peſſimus, πονηρότατος, κάκιστος.
Peſſulus, μόχλιον, μοχλὸς, μάνδαλος.
Peſſum, adv. ὀπίσω, κάτω.
Peſſum eo, retrocedo, ὑποφέρομαι· pro in fundum ire, χαμᾶι πίπτω· καταφέρομαι.
Peſſundo, καταπατέω.
Peſtilens, λοιμώδης.
Peſtilentia, λοιμὸς, φθορά.
Peſtilentioſus, λοιμώδης.
Petaſo, πέρνα, πέταζος.
Petere aliquem lapide, βάλλειν τινα λίθῳ.
Petigo, λειχὼν, ἄλφος.
Petiolus, ὁ μίσχος.
Petitio, αἴτημα, τὸ αἴτησις, ἡ.
Petitor, αἰτητὴς, μνηστήρ.
Peto, oro, αἰτέω, vel αἰτέομαι, σε δεῖναί μοι τοῦτο, ut mihi hoc des: pro proficiſcor, χωρέω εἰς Κόρινθον, Corinthum.
Petra, πέτρα, λᾶας, πέτρος.
Petulans ὕβρεως, ὑβριστικὸς ἀνὴρ, ἀστέλγης, ἀναιδὴς, θρασυτὴς.
Petulanter, ὑβριστικῶς, ἀνειμένως.
Petulantia, ἀστέλγια, ὕβρις, ἡ φλυαρία.
Pexo capillo, ἐκτενισμένος κόμη.
Pexus, ξεσμένος.
Phalangarii, οἱ τοῖς δοκοῖς ὑποκειμένοι βάρη καὶ πλείονες ἅμα βαστάζοντες.
Phalanx, φάλαγξ, πλῆθος στρατοῦ.
Phaleræ, φάλαρα, ἱππονόμια.
Phanaticus, ἔνθεος, ἀθύτης.
Phantaſia, φαντασία.
Phantaſma, φάντασμα.
Phanum, ſeu fanum, templum, νέως.
Pharetra, φάρετρα, βελοθήκη.
Pharmacopola, φαρμακοπώλης.
Pharmacum, φάρμακον.
Phaſianus, φασιανός.
Phiala, φιάλη.
Philomela, φιλομήλη.
Philoſophia, φιλοσοφία.
Philoſophor, φιλοσοφέω.
Philoſophus, φιλόσοφος, ὁ.
Philtrum, τὸ φίλτρον.
Phlebotomia, φλεβοτομία.
Phlebotomum, φλεβότομον, μαχαιρίς.
Phoca, φώκη.
Phœnix, φοίνιξ.
Phraſis, φράσις.
Phreneſis, φρένησις.
Phreneticus, φρενητικός.
Phyſiognomon, vel Phyſiognomus, φυσιογνώμων.
Phyſiognomia, φυσιογνωμία.
Piacula, ἀποψηφίσματα, ἀγνίσματα, μολύσματα, λύματα.
Piacularis, καθαρτήριος.
Piaculum, κάθαρμα.
Piaculum committere, ἱεράζεσθαι ἢ ἀποφθὴν ἀστέγνωμα.
Piamen, ἀφησίασις.
Pica, κίττα, ἡ ποτὲ.
Picea, æ, πίτυς, ἡ.
Piceus, πισσώδης.
Pico, πισσόω.
Pictor, ζωγράφος.
Pictura, ζωγραφία.
Picus, δρυοκολάπτης.
Piè, θεοσεβῶς.
Pietas, δυσέβεια, ἀλάστεια ἀφεὶς ἐς θεόν· θεοσέβεια, θεοσεβωσύνη.
Pietatem colere, ὁσιοῦσθαι τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς· πρὸς δυσέβειαν ἀσκεῖν.
Pictor, γραφεύς, ζωγράφος.
Pictura, γραφὴ, ζωγραφία.
Piger, ὀκνηρὸς, ῥάθυμος, ὀκνώδης, ἀργὸς ναυτικὸς, νωθρὸς.
Piget, μεταμέλει μοι.
Piget me ὀκνῶ.
Piget me hujus rei, ὀκνῶ ὅτι τούτῳ τῷ πράγματι.
Pigneratitius, ὑποθηκικός.
Pigmentarius, μυροπώλης, φαρμακοπώλης.
Pigmentum, φύκος, ἄλειμμα, χρίσμα, τὸ ἐντρίμματα.
Pignoroſus, ὑποθήκη τί τινι.
Pignoro, ἐνεχυράζω, ὑποτίθεμαι.
Pignus, ἐνέχυρον, ἀσφάλεσμα, ὑποθήκη, ὁμηρεία.
Pignus accipere, ἐνεχυράζω.
Pigreſco, ὀκνηρὸς γίνομαι, κατοκνέω.
Pigritia, ὀκνία, ὄκνησις, ῥαθυμία.
Pila, ἴσθμι.
Pila, æ, pro ſphærula, σφαῖρα, σφαιρίον.
Pilâ ludere, σφαιρομαχεῖν, σφαιρίζειν.
Pilatim, κρίδηλας.
Pilatus, ἐσφαιρωμένος.
Pileatus, πίλιον ἔχων.
Pileolus, πιλίδιον.
Pileum geſtare, πίλιον φορεῖν.
Pileus, πίλιον, πῖλος.
Pilo, as, πιλόω.
Piloſus, πιλώδης, παραπλόκαμος.
Pilula, κατάπότιον, σφαιρίδιον.
Pilum, γέσσον, πῖλος.
Pilus, τρίξ.
Pincerna, οἰνοχόος.
Pindo, is, μάσσω.
Pinetum, πιτυών.
Pineus, πίτυος.
Pingere acu, βελόνῃσι ποικίλλειν.
Pingo, is, γράφω, ζωγραφέω.
Pingue, στέαρ, μέλι.
Pinguedo, λιπαρία, πιμελὴ, στέαρ.
Pinguefacio, λιπαρῶ, ἡδύνω, ποιῶ.
Pinguefco, παχύνομαι, πιαίνομαι.
Pinguis, παχὺς, λιπαρὸς, πίων.
Pinna, πτέρυξ, πτερύγιον.
Pinnatus, πτερωτός.
Pinſo, is, μάσσω, λεαίνω.
Pinus, πίτυς, ἡ πεύκη.
Piper, τὸ πέπερι.
Pipio, proprium eſt pullorum, πιππίζω.
Pipula, κνὶς, ἡ πὶς εἰς τὸ μέλι εἰσπέμπειν.
Pirata, πειρατής.
Piraticus, πειρατικός.
Piſcaria, æ, ἰχθυοπῶλις, ἰχθυοπωλεῖον.
Piſcator, ἁλιεύς.
Piſcatorius, ἁλιευτικός.
Piſcatura, ἁλιευτική.
Piſcatus, ἄγρα.
Piſciculus, ἰχθύδιον.
Piſcina, ἰχθυοτρόφειον.
Piſcis, ἰχθύς.
Piſcor, ἁλιεύω, ἰχθύω.
Piſcoſus, ἰχθυώδης, ἰχθυόεις.
Piſtillum, ὑποβολὴ, ἀλαπεδοκαυτὸν, δόκανον πεφθέος.
Piſtor, ἀρτοποιὸς, σιτοποιὸς, κάπηλος.
Piſtoricus, ἀρτοποικὸς, σιτοποικός.

Piſtrinum,

Pistrinum, μύλον, μύλη, ἀλιτεῖον.
Pistura, ἀρτοποιΐα.
Pisum, τὸ πσεν, λέπιθος.
Pituita, κόρυζα, φλέγμα.
Pituitosus, φλεγματώδης.
Pius, ἐυσεβὴς, ὁσιακὸς, θεοσεβὴς.
Pius sum, ὁσιάζω, θεοσεβέω.
Pix, icis, πισσα.
Placabilis, ἱλεως, ἱλάσιμος, ἱλάλακτος.
Placamen, ἱλασμος.
Placenta, πλακοῦς.
Placeo, ἀρέσκω τινί, δόξαι μέω.
Placet, ἀρέσκει, δοκεῖ, ἔδοξε.
Placidè, ἡσύχως, εἰρηνικῶς.
Placidus, tranquillus, πρᾶος, ἥμερος; ἥσυχος, εἰρηνὸς, γαληνιαῖος.
Placitus, ἀρεστὸς.
Placitum, decretum, ἀρεστὸν, ἀρεσκόμενον.
Placo, πραΰνω, ἀρέσκομαι.
Plaga, æ, πληγὴ, πλῆγμα, ἐκπληξις
Plaga, pro regione, τὸ κλίμα, ἡ χώρα.
Plagæ, arum, rete, ἄρκυες, vel ἄρκυα, τὰ.
Plagas inferre, πληγὰς ἐπιβάλλειν τινι.
Plagiarius, ἀνδραποδιστὴς, ψυχαγωγὸς.
Plagium, ἀνδραποδισμὸς.
Plagula, δίκτυον.
Planctus, κοπετὸς, θρῆνος, ὁ.
Plancus, seu planipes, πλατύπους, σταλανόπους.
Planè, omnino, ἀκριβῶς, σαφῶς pro penitùs, πάντως, παντελῶς.
Planeta, πλανήτης.
Plango, tundo, κόπτομαι pro lamentari, θρηνεῖν τὸ στέρνον πλήττω.
Planities, ὁμαλότης, πεδίον.
Planta, φυτὸν, φύτευμα.
Plantago, ἀρτόγλωσσον.
Plantaris, πελματώδης.
Plantaris, φυτευτήριος.
Plantatio, φύτευσις, μοχεία.
Planto, as, φυτεύω, φυτεργέω.
Planula, ἰγδὶς, ἰγκαστύς.
Planum facio, ἐξομαλίζω.
Planus, ὁμαλὸς, τεταμένος pro manifestus, σαφὴς.
Platanus, ἡ πλάτανος.
Platea, πλατεῖα, εὐρύπορος ὁδὸς.
Plaudo, is, κροτέω, κροταλίζω.
Plausibilis, κεκροτημένος.
Plaustrum, ἅμαξα, ὄχημα.
Plausus, κρότος, κρότημα.
Plautus, βαρύωτος, πλατύωτος.
Plebecula, τὸ δημίδιον.
Plebeius, δημοτικὸς, ἰδιώτης idem quod vulgaris, ὁ τυχών.
Plebiscitum, ψήφισμα, τὸ, χρηστηρία.
Plebs, ὁι πολλοὶ τὸ πλῆθος, ὄχλος.
Plectilis, πλεκτὸς.
Plecto, is, κολάζω, τιμωρέω τινα.
Plectrum, πλῆκτρον, τὸ.
Pleiades, πλειάδες.
Plenè, ἐκπλέως.
Plenilunium, πανσέληνον.
Plenissimè, πληρέστατα.
Plenitudo, πλήρωμα, πλήρωσις.
Plenus, μεστὸς, genit. ἀνάπλεως, πλήρης.
Plenus sum, γέμω, πλησιάω, cum genit.
Plerique, ὁι πολλοὶ, πάνυπολλοι.
Plerumque, ὁπὶ πολὺ, τὰ πλέιστα.
Pleuritis, ἡ πλευρῖτις.
Pleuriticus, πλευριτικὸς.
Plica, πτὺξ, πτύγμα, πτύξις.
Plicate vestimenta, διπλώσατε τὰ ἱμάτια.
Plicatilis, πλεκτὸς, δύπλοκος.
Plicatio, πλοκὴ, πτυχή.
Plico, πλέκω, πτύσσω.
Plodo, κροτέω.
Plorabundus, κλαυθμώδης.
Ploratus, κλαυθμὸς, κλαῦμα, τὸ, ὀλοφυρμὸς, ὀδυρμὸς, κάκυμα.
Ploro, κλαίω, κλάω, ὀλοφύρομαι, δακρύω, ὀιμώζω, κακύω.
Pluma, πίλον, χνᾶς.
Plumarius, πιλοποιὸς, πτερύγιος, τεῖχαρος.
Plumarius, subst. ὑφάντης.
Plumbago, μολυβδαίνα.
Plumbarius, ii, μολυβδουργός.
Plumbeus, μολύβδινος.
Plumbo, as, μολυβδόω.
Plumbum, μόλυβδος, & μόλιβδος.
Plumesco, πίρσμαι.
Plumeus, πίλινος.
Pluo, βρέχω, ὀμβρέω.
Pluralis, πληθυντικὸν.
Plures, ὁι πλείονες.
Plurifarian, πολλαχῶς.
Plurimi æstimare, τιμᾶν πλείστου, περὶ πλείστου ποιεῖσθαί τινα.
Plurimum, πλείστον.
Plurimus, πλεῖστος.
Pluris æstimare, τιμᾶσθαι πλείονος.
Plus, πλέον, πλείων.
Plus minus, πλέον ἔλαττον.
Plus satis, πλέον τοῦ κορῶ.
Plus quam decet, μᾶλλον τοῦ δέοντος.
Plus justo, sive plusquam, πλεῖον τοῦ δέοντος.
Pluteus, ei, παράθεμα, πύργος, ἑλέπολις, δυμέλη πλοία.
Pluto, onis, Πλουτεὺς, Ἀΐδης.
Pluvia, ὑετὸς, βροχὴ.
Pluvialis, ὀμβρικὸς.
Pluviosus, ὑετώδης.
Pluvius, & Pluvialis, ὄμβριος, ὑέτιος.
Pocillator, οἰνοχόος.
Pocillum, ἐκπωμάτιον.
Pocula tornata, ποτήρια τορευτά.
Pocula celata, ποτήρια ἔγλυφα.
Pocula limata, ποτήρια διαειρωτά.
Pocula inaurata, ποτήρια κεχρυσωτά.
Inter Pocula, ἐπὶ τῆς κύλικος.
Pocula ministrare, οἰνοχοεῖν Διΐ, Jovi.
Poculum, ποτήριον, ἔκπωμα, δέπας.
Podagra, ποδάγρα, ποδαλγία.
Podagrâ laboro, ποδαγρέω.
Podagricus, ποδαγρικὸς, ποδαγρικός.
Podex, icis, πυγὴ, πρωκτὸς, κῶλος.
Poema, τὸ ποίημα
Pœna, τιμωρία, τίμημα, τὸ, ζημία, δίκη.
Pœnalis, ἐπήμιος.
Pœnam exigere, ἐπαγεῖν δίκην.
Dare Pœnas, τιμωρίαν δοῦναι, δίκην ἐκτεῖσαι, ἐντελεῖν τὴν δίκην.
Pœnaria cella, ταμεῖον.
Pœni, ἄφρες, φοίνικες.
Pœnis afficere, κολάζειν τινα ζημίαις.
Pœnis affici, κολάζεσθαι, δίκην δοῦναι ἢ ἁμαρτημάτων.
Pœnitendus, μεταμελητός.
Pœnitentia, μετανοια, μεταμέλεια.
Pœnitet, μεταμέλει μοι τούτου, μετανοέω, μεταγινώσκω.
Pœnus, λίβυς.
Poëta, ποιητὴς.
Poëticus ποιητικὸς.
Poëtria, ποιήτρια.
Polenta, ἄλφιτον.
Polentarius, ἀλφιτικὸς.
Polis, πόλις.
Polio, ξέω & ξύω, λειαίνω.
Polire, γλαφυρὸς, ἐξεργασμένος.
Politia, πολιτεία.
Politicus, πολιτικὸς.
Politor, σμίκτης, ξεστὴς.
Politura, ἐξεργασία.
Politus, ξεστὸς, ξυστὸς, γλαφυρὸς.
Pollen, inis, ζύρις, παπάλη.
Pollens, ἰσχύων, δυνάμενος.
Pollentia, δυνάμις.
Polleo, valeo, ἰσχύω, δύναμαι, μέγα, potens & valeo.
Pollex, μέγας δάκτυλος, ἀντίχειρ.
Polliceor, ὑπισχνέομαι, ἐπαγγέλλομαι τινὶ πολλὰ, ἐγγυάομαι.
Pollicitatio, ὑπόσχεσις, ἐπαγγέλμασι.
Pollinarius, ζυρώδης.
Pollinctor, ταφεὺς, κτερισής.
Pollis, nis, vel Pollen, ζύρις, παπάλη.
Pollubrum, ποδόνιπτηρ.
Polluo, μολύνω, μιαίνω, χραίνω.
Pollutus, μεμιασμένος, ἀνίερος.
Polypus, ὁ πολύπους.
Pomarium, παράδεισος, ὀπωροφυλάκιον.
Pomeridianus, δειλινὸς.
Pomerium, τὸ πωμήριον.
Pompa, πομπὴ.
Pomum, μῆλον, ὀπώρα.
Pomus, gen. fœm. μηλέα.
Ponderator, σταθμοῦχος, ζυγοστάτης.
Pondero, libro, ἵστημι, ζυγοστατέω, σταθμέομαι, ταλαντεύω.
Ponderosus, βαρὺς, εὐβρεθὴς.
Pondo, μνᾶ, λίτρα, ὅλκη.
Pondus, βάρος, ἄχθος, ὄγκος.
Ponè, ὀπίσω, ὀπίσθεν, δύς.
Ponere operam in re aliquâ, σπουδάζειν περί τινος.
Pono, is, τίθημι, τιθέμαι, ἱστάμαι.
Pons, γέφυρα.
Ponticulus, γεφυρὶς.
Pontifex, ἱερεὺς, ἀρχιερεύς.
Pontificatus, ἀρχιερωσύνη.
Pontificialis, ἱερατικὸς.
Pontificius, ἀρχιερατικός.
Pontus, πόντος.
Popa, θύτης, βοθύτης.
Popina, ὀπανεῖον, καπηλεῖον.
Poples, ἰγνύα, ἰγνύς.
Popularis, ἰδιώτης, δημοτικὸς, pro charus populo, ἀρεστὸς τῷ δήμῳ.
Popularitas, δημαγωγία, δημεσία.
Populariter, δημοτικῶς.
Populatio, πόρθησις, δηοτομία.
Populator, ἐκπορθήτωρ.
Populatur, λυμαίνεται.
Populatus, partic. πορθήσας.
Populor, aris, ari, ἀναστάτους ποιεῖν τὰς πόλεις, πορθεῖν τὴν πατρίδα, patriam: ἐκπορθεῖν, λεηλατεῖν
Populus, δῆμος, λαὸς, ὄχλος.
Populus, arbor. ἡ αἴγειρος, λεύκη.
Populus alba, ἡ λεύκη.
Porer, ἠδῦς.
Porca, τὸ μεταξὺ τῶν ἀυλάκων ὄλοφ.
Porcinus, χοιρεῖος, ὑικὸς.
Porculus, & Porcellus, χοιρίδιον.
Porcus, ὁ, χοῖρος.

Porrectio, ἔπεκτασις, παράτασις.
Porrigo, ὀρέγω τὰς χεῖρας, manus: ἐκτείνω, παρεκφέρω, παρέχω, αἴνικω.
Porrigo, inis, ἡ λεπίς, ίδ ☞.
Porro, sanè, γέμω, μῶτι, πόρρω.
Porrum, πράσον.
Porrus capitatus, κεφαλατός.
Porta, πύλη, θυρίον.
Portatu, seu tolerata facilis, εὐφόρητ☞.
Portæ custos, πυλωρός, πυλαωρός.
Portendo, ὑποσημαίνω, προφαίνω.
Portentosus, περατώδης, τερατ☞.
Portentum, τέρας.
Porticus, ἡ στοα, ἡ παρασάς.
Porticus galeæ, λόφ☞.
Portio, μέρ☞, μερὶς, συμμορία.
Portitor, πορθμεὺς, ναύλ☞.
Porto, as, αἴρομαί π, φέρω, βαστάζω.
Portorium, πορθμεῖον,
In Portu navigare, ἐν λιμένι πλεῖν.
Portuosus, λιμενώδης.
Portus, ûs, λιμήν.
Porus, πόρ☞.
Posco, αἰτίω σε δίκας, à te pœnas: ἀξίω.
Positio, positura, κατάθεσις, διάθεσις.
Positivus, θετικός.
Possessio, κῆπος, κῆπος, κατοχή.
Possessor, ὁ κατηρημέν☞, κτήτωρ.
Possibilis, δυνατὸς, οἷός τε.
Possideo, κατέχω, κατέχω, νέμομαι.
Possum, οἷός τ' εἰμὶ, δύναμαι, κατ' ἐμὲ δύναι δῦναι, &c.
Post, ὀπὶ, μ☞, cum acc. Pro postea, ἔπειτα, ὕστερον.
Post tempus, διὰ χρόνου.
Postea, εἶτα, ἔπειτα, ὕστερον.
Posteaquam, μεταταῦτα ὡς, ὁπότε, ἐπεί.
Posteri, orum, ὀπηδούμενοι, οἱ ὀπίσω, οἱ ἕπεσθαι, οἱ μεταγενεῖς.
Posterior, & us, ὕστερ☞, ον, μεταγενέστερ☞, ον.
Posteriora, τὰ ὀπίσω.
Posteritas, ὁ μέλλων χρόνος, ἀπόγονοι.
Postero die, τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ.
In Posterum, αὖθις, εἰς αὖθις, εἰσέπ.
Postes, παρασάδες, σανίδες, θυρώματα.
Posthabeo, ἐν ἐλαχίστου λόγου τίθεμαι, ὀλιγωρέω, δεύτερον ἢ ὕστερον νομίζω.
Posthac, μ☞ ταῦτα τὸ λοιπόν.
Posthinc, ἐξῆς, ἐφεξῆς.
Posthumus, ὀψίγον☞.
Postica, παρόθυρα κατόπιν τῆς οἰκίας.
Postico fallere, τῇ κιπαίᾳ ὑποχωρεῖν.
Posticum, πλαγία, θύρα.
Posticus, a, um, ὀπίσθι☞.
Postilena, ἰμάς, ὁ ἐκ τῆς ἐφιππίου, ἡ σάγματ☞, ὑπὸ τὴν ἐφιππίου ἐμπεριέμενον.
Postis, παρασάς, ἡ.
Postliminium, ἡ ὑποστροφὴ, τὸ ἀναπόμπιμον.
Post modum, μετ' ὀλίγον.
Postpono, ἧττον ἐλάττον☞ ποιῶ τί: pro omittere, παρελλείπειν τι.
Postquam, ἐπειδὴ, ἐπὰν, ὁπόταν.
Postremò, τὰ ὕστατα, τὸ τελευταῖον.
Postremus, ὕστατ☞. ἔσχατ☞.
Postridie, τῇ ὑστεραίᾳ.
Postulatio, ἔντευξις, ἀξίωσις, αἴτησις.
Postulatum, ἀξίωμα, αἴτημα.
Postulo, καλέω, δέομαι, αἰτέομαι: tum idem quod accusare, αἰτᾶσθαι δίκην.
Potabilis, πόσιμ☞, πότιμ☞.
Potatio, ἡ πολλὴ καὶ συχνὴ πόσις.
Potator, φιλαπότης.
Potens, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, ἐγκρατής.
Potentia, δύναμις, ἰσχὺς κράτ☞.
Potest fieri, pro possibile est, ὅτου τε, δυνατόν.
Potestas, δύναμις, ἐξουσία.
In Potestatem redigere, ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, ὑπαπίεσθαι.
Potestatem dare, ἐξουσίαν δίδοναι.
Potio, πόσις, πόμα, πότημα.
Potior, iris, κρατέω, cum genit. vel dativ. ἐγκρατὴς γίνομαι, ὑπερτυγχάνω τινός.
Potior, melior, κρείσσων, βελτίων.
Potis, pote, δυνατός.
Potissimè, potissimum, μάλιστα.
Potissimus, κράτιστ☞, βέλτιστ☞.
Potito, as, καταπίνω.
Potius, μᾶλλον, ὀπὶ μᾶλλον, αἱρετώτερον.
Poto, πίνω, διαπίνω, φιλοποτέω.
Potum do, ποτίζω τινὰ ποτήριον.
Potus, ώσις, ποτόν.
Potus, a, um, ὀινομυθ☞.
Præ, præpositio, πρὸ, genit. ὑπὸ λύπης, præ dolore.
Præ manibus habeo, διὰ χειρὸς ἔχω.
Præ me fero, ἐμφαίνω, ὀπφαίνω.
Præaccipio, προλαμβάνω.
Præacuo, προθήγω.
Præacutus, ὁ πάνυ ὀξύς.
Præbeo, χορηγέω, παρίζω, παρέχω.
Præbibo, προπίνω.
Præcarus, τιμιώτατ☞.
Præcaveo, προφυλάττομαι.
Præcedo, προάγω, προβαίνω, προέρχομαι, προπορεύομαι.
Præcellens, ἔξοχ☞, ὑπέροχ☞.
Præcello, προέχω τῷ ἄλλων τῶν ὄψιν, formâ aliis: διαφέρω, ὑπερβαίνω.
Præcentor, χορηγέτης.
Præceps, παράκρημν☞, κρημνώδης, προκάρηνο☞, πρανὴς.
Præcepta, διαφήματα.
Præceptio προλῆψις.
Præceptor, διδάσκαλ☞, παιδευτής.
Præceptum, παράγγελμα, ὀπίταγμα, ἐντολή.
Præcido, ὑποτέμνω ὀπικόπτω.
Præcinctus, περιζωσμέν☞.
Præcingo, περιζώννυμι.
Præcino, προᾴδω.
Præcipio, prævenio, προλαμβάνω· pro jubere, ὀπιτάττειν, κελεύειν τινα.
Præcipitanter, ὀπὸ πῶν κεφαλῶν, προπετῶς.
Præcipitantia, præcipitatio, προπέτεια, κατακρήμνισις.
Præcipitium, ὑπόκρημνον, κρημνός.
Præcipito, κατακρημνίζω, ῥίπτειν ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν, in mare.
Præcipuè, μάλιστα, ἐξαιρέτως.
Præcipuus, ἐξαίρετ☞, περίβλεπτ☞, ὀπίλεκτ☞, περιγράφ☞, κράτιστ☞, ὑπέροχ☞.
Præcisè, συντόμως.
Præclamo, προβοάω.
Præclarus, ἔνδοξος, θαυμάσιος, γνώριμος.
Præcludo, διακλείω, διείργω.
Præco, onis, κήρυξ.
Præcognitus, προεγνωσμένος.
Præconium, κήρυγμα, ἀνακήρυξις pro laude, ἔπαινος.
Præcordia, ὑπόφρενα, φρενικόφρδια.
Præcox, πρόϊμος, πρόϊνος.
Præcurro, προτρέχω.
Præcursor, προόδρομος.
Præda, λεία, λῃστεία, ἁρπαγή.
Prædabundus, ὁ λαφυραγωγῶν.
Prædaceus, λεηλατικὸς, λῃστρικός.
Prædamnatus, προκαταγνωσθείς.
Prædatio, λῃστεία, αἰχμαλωσία.
Prædator, λαφυραγωγὸς, λῃστής.
Prædatorius, λῃστρικός.
Prædestino, προορίζω.
Prædiator, χωρισνόμος.
Prædicamenta, προκηρύγματα, προπότυπα, προθήκλα.
Prædicatio, κήρυξις, ἀνάῤῥησις.
Prædicator, κηρυκτής.
Prædicatum, τὸ κατηγορούμενον.
Prædico, as, celebro, αἰνοφορδίω, accus κατευλογέω, κηρύττω.
Prædico, is, cre, προεξαγγέλλω, προλέγω, προσημαίνω.
Prædictio, προάγγελμα, προφητεία.
Prædiolum, τὸ χωρίδιον.
Prædium sum, τυγχάνω.
Prædius, ὁ ἔχων, ὁ λαγχάνων.
Prædius bonâ indole, ἀβρυὴς ἄν.
Prædives, ὑπερπλούσιος, παμπλούσιος· πολύλβος, ἐρικτήμων.
Prædius dignitate, ἀξιωματικὸς ἀξιώματι.
Prædium, χωρίον, κτῆμα, ἀγρός.
Prædo, onis, λῃστὴς, πειρατής.
Prædones templorum, οἱ ἱερόσυλοι.
Prædor, λῃΐζω, & λῃΐζομαι, ὑποσυλάω, ἁρπάζω, λῃστεύω, συλάω.
Præduco, παρεκτείνω.
Præeo, προάγω, κελεύω ἡγοῦμαι.
Præesse, ἄρχειν, προεστάναι.
Præexisto, προϋπάρχω.
Præfari, προσομιλέω, προλέγω.
Præfatio, προοίμιον, προοίμιος.
Præfectura, ἐπαρχία, προστασία.
Præfectus, ὁ προεστὼς, ὑπερέτης, ἡγεμὼν, ἔπαρχος, σατράπης.
Præfectus cattrorum, στρατοπεδάρχης.
Præfectus regionis, τοπάρχης.
Præfectus prætorii, ὕπαρχος τῆς προτωρίας.
Præfectus cohortis, ἔπαρχος τῆς κόρτις.
Præfectus urbis, ἔπαρχος τῆς πόλεως.
Præfectus fabrorum, ἔπαρχος τῆς τεχνιτῆς.
Præfectus prætorio, per dativum fit partic. προτεταγμένος τῇ πραιτωρίᾳ.
Præfectus æarii, ἔπαρχος χαλκοφυλακίας.
Præfero, προφέρω, προφαίνω, προτίθημι, προτιμάω.
Præficæ, αἱ θρηνήτριαι.
Præficio, ἐφίστημι, καθίστημί τινα ὀπὶ τὰ μέσα, προίστημι.
Præfidens, ὑπερπεποιθώς.
Præfigo, προπήγνυμι.
Præfiguro, ὑποτυπόω.
Præfinio, προορίζω.
Præfluo, προῤῥέω.
Præfractus, ἀνθηλής.
Præfrigidus, ῥιγώδης, ῥιγοῦχος.
Præfringo, προῤῥήγνυμι.
Præfulgeo, προλάμπω, προσηλέω.
Prægestio, ὑπερηδύνομαι.
Prægnans, ἔγκυος, ἐγκύμων.
Prægnans sum, κύω, κυοφορέω.

Prægrandis, ὑπέρμεγας, πάνυμέγας, διμεγέθης.
Prægravo, ὑπερβαρύω, καταβρίθω.
Prægredior, προέρχομαι.
Prægressio, προπορεία, πρόβασις.
Prægustator, προγευστής.
Prægusto, προγεύομαι.
Præhendo, λαμβάνω, &c. -ομαι.
Præjudicium, προκατάγνωσις, πρόκριμα.
Præjudico, προκαταγινώσκω, προκρίνω.
Præjuro, προόμνυμι.
Prælectio, ἐξήγησις, προανάγνωσις.
Prælector, ἐξηγητής, προαναγνώστης.
Prælego, προαναγινώσκω.
Prælialis, πολεμικὸς, vel μαχικός.
Prælior, μάχομαι.
Prælium, μάχη, πόλεμος. συμβολή.
Prælium terrere, πρὸς μάχην.
Prælium navale, ναυμαχία.
Prælium committere, μάχεσθαι πρός τινος, μάχεσθαι μάχην ἀξίαν λόγου, memoriâ dignum.
Prælongus, προμήκης.
Præloquor, προλαλέω.
Præluceo, προφαίνω· pro facem præferre, δαδοφορέω.
Præludium, προοίμιον.
Præludo, προπαίζω, προαναβάλλομαι, προοιμάζω.
Præludo, προλάβω.
Præmando, is, προμασάομαι.
Præ manibus, μὴ χεῖρας.
Præmaturus, πρόωρος.
Præmeditatio, προμελέτησις.
Præmeditor, προμελετάω.
Præmercor, προαποθνήσκω.
Præmitto, προπέμπω, προΐημι.
Præmia proponere, ἆθλον τιθέναι.
Præmium, ἆθλον, γέρας.
Præmoneo, προπαραγγέλλω.
Præmonitio, ὑποδεικνύω.
Præmorior, προαποθνήσκω.
Præmunio, προασφαλίζω.
Prænarro, προλέγω.
Prænomen, προαγορία.
Prænuntio, προαγγέλλω, προσαγγέλλω.
Præoccupo, προκαταλαμβάνω.
Præopto, προαιρέομαι.
Præparatio, παρασκευὴ, προκατάληψις.
Præparo, παρασκευάζω.
Præparo viam, προοδοποιέω.
Præpedio, παρεμποδίζω.
Præpes, ὠκύπτερος.
Præpeto, προορμῶ.
Præpolleo, ὑπερίσχω.
Præponderatio, ῥοπή.
Præpondero, ὑπερβαρέω· pro pluris esse προτιμᾶσθαι.
Præpono, μᾶλλον αἱρέομαι, προείσαμαι, προτιμάω· pro præficio, ἐφίστημι.
Præpositio, προθεσις.
Præpositus, προβλητὴς, πρόστατης.
Præposterè, ὕστερον πρότερον, προοδύτερον.
Præposterus, προοδύτερος.
Præpotens, ὑπέροχος, μέγα δυνάμενος.
Præproperè, λίαν, ταχέως.
Præpropero, προπετεύω.
Præputium, ἀκροβυστία.
Præripio, προαπάζω, ὑποκλέπτω.
Prærogativa, πλειόκτημα, πρεσβεία, τὸ προτίμημα.
Prærumpo, προκαταῤῥήγνυμι.
Præruptæ loca, ὀρθοκρημνισταὶ τόποι.
Præruptus, ὀρθόπρωρος, κρημνώδης.
Præs, prædis, ἐγγυητής.
Præsagio, προπτοῆσθαι, προαιθαδάνομαι.
Præsagium, προμάντευμα, προφητεία.
Præsagus, a, προφάντης.
Præscientia, πρόγνωσις.
Præscio, προγινώσκω.
Præscius, προειδώς.
Præscribo, προγράφω.
Præscriptio, παραγραφή.
Præscriptum, ὑπογραφὴ, ὑπόταξις.
Præsectio, ἄπαιτα.
Præsens, παρὼν, ὁ ἐνεστώς.
Præses, ἡγεμών.
Præsentaneum remedium, τὸ ἐνεργέστατον βοήθημα.
Præsentia, um, τὰ ἐν ποσί.
Præsentia, æ, παρουσία.
Præsentio, προαιθαδάνομαι.
Præsepe, φάτνη, κόπη.
Præsertim, ἄλλας τε, μάλιστα δή.
Præsertim si, ἄλλως τε κἄν.
Præses, προέδρος, ὁ ἔφορος, πρόεδρος, ἡγεμών, ὁπισάτης.
Præsideo, προεδρεύω, seu ἡγέομαι, τῆς πόλεως, urbi: προεδρεύω.
Præsidia, φυλακαὶ, φρούρια.
Præsidia in civitates collocare, φρουρὰς εἰς τὰς πόλεις καθιστάναι.
Præsidiarius, φρουρός.
In Præsidio esse, ἐν φρουρᾷ εἶναι.
Præsidio tenere urbem, φρουρᾷ κατέχειν πόλίν τινα.
Præsidium, φρουρὰ, ἡ, φρούριον.
Præsignifico, προσημαίνω.
Præstabilis, ἔξοχος, ὑπέροχος.
Præstans, περισσὸς, πρόπτιμος, ἔξοχος, ὑπέρτερος, διάφορος.
Præstantia, ἐξοχὴ, ὑπεροχὴ, ὑπερβολή.
Præstantissimus vir, ὑπερτελεσμένος ἀνὴρ, ἄριστος καὶ πλὴν παρέσκευ, &c.
Præstantius, διαφορώτερον, ὑπερφυέστερον.
Præstat, ἄμεινον, ἢ κρεῖττόν ὄν, διαφέρει.
Præsterno, προστρωννύω.
Præstigiæ, μαγεῖαι, γοητεῖα, φλυαρία.
Præstigiæ verborum, τερατολογία.
Præstigiator, γόης, ητος, ὁ, ἀγύρτης, ὀρθόπλους, τερατοποιὸς, ψηφοπαίκτης.
Præstituo, προορίζω, ἀφορίζω.
Præstitutus dies, ὀρθοτεταγμένη ἡμέρα.
Præsto, as, antecello, διαφέρω τινὸς, ὑπερφέρω μεγέθει πάντας, magnitudine cunctos: & pro perficere, ἐμμένειν τοῖς εἰρημένοις, ea quæ dicta sunt: διαφέρω, ὀρθελέω.
Præsto, πάρειμι, μετά τινος ἔχω.
Præsto est, παρεσκεύασται, seu παρὼν ὁρᾷ.
Præstolor, exspecto, προμένω τι, προσδοκάω τι, ὑπομένω.
Præstringo, προσπλήσσω, ἀμβλυόω τὰς ὄψεις, ocu os.
Præstruo, προκατασκευάζω.
Præsul, præles, πρόεδρος, ἀρχιερεύς.
Præsultor, ὁ ἐν τοῖς ἱεροῖς προορχούμενος.
Præsulto, καθάλλομαι.
Præsum, ὄντως εἰμὶ, ἐφίσταμαι, ἐπάρχω, προστατέω, διωκοδομῶ Ῥάμπας, Romæ.
Præsumo, προσλαμβάνω.
Præsumptio, προόλψις, προόλημμα.
Præsuo, προῤῥάπτω.
Prætego, προκαλύπτω.
Prætendo, προτείνομαι· quandoque exhibeo, παρέχω· pro prætexo, προτείνω.
Prætento, προπειράομαι.
Præter, παρὰ, cum accus. πλὴν, & χωρὶς, cum genit.
Præter æquum, παρὰ τὸ δίκαιον.
Præter decorum, παρὰ τὸ καθῆκον.
Præter opinionem, παρὰ προσδοκίαν.
Præter spem, παρ' ἐλπίδα, παρὰ προσδοκίαν.
Prætercurro, παραθέχω, παραθέω.
Præterea, ὅτι τοῦτο, ἄλλα, ἀλλά τε, ἄλλως τε, ἔτι.
Prætereo, παραβαίνω, παρέρχομαι, ἐγκαταλείπω τι.
Præterequito, παρεφίππεύω.
Præterfluo, παραῤῥέω.
Præterpedior, παραέρχομαι, παραβαίνω.
Præteritum tempus, χρόνος παρακείμενος.
Præteritus, ὁ ἀμνήμων.
Præterlabor, παραῤῥέω.
Prætermissio, παράλειψις.
Præterm ssum erat, ἐκλιπὴς ἦν.
Prætermittere occasionem, παρεῖναι ἔργα τινὸς καιρόν.
Prætermitto, παρακλείπω, παρίημι.
Prætermigo, παραπλέω.
Præterquam, πλὴν ἢ, πλὴν εἰ μή.
Præterquam quod, πλὴν ὅτι, πλὴν ἤ.
Prætervebo, παραφέρω, παράγω.
Prætervolo, παραπέτομαι.
Prætexo, προυφαίνω· pro prætendere, προφασίζομαι, προτείνω.
Prætextata toga, ἀπόρφυρος.
Prætextatus, ἐπάρυφος.
Prætextatus puer, ἀπορφυρος παῖς.
Prætextu uti, προφάσει χρῆσθαι.
Sub Prætextu, ὅπῃ προσχήματι.
Prætextus, πρόσχημα, προφασις.
Prætor, oris, ὁ τῶν στρατιῶν ἄρχων, ἔπαρχος, στρατηγός.
Prætorianus, πραιτωριανὸς, ἡγεμονικὸς.
Prætorium, βουλευτήριον, στρατηγεῖον.
Prætura, æ, ἡ πραιτορία, ἡ ἐπαρχία, στρατηγία.
Prævaleo, ὑπερισχύειν, κατισχύειν, ὑπερκρατεῖν τινός.
Prævalidè, πάνυ ἰσχυρῶς.
Prævalidus, ὁ ὑπερισχύων, ὑπέροχος.
Prævaricatio, παράβασις.
Prævaricator, καταπροίμιος τὴν δίκην.
Prævaricor, παράφημι· καταπροέμαι τὴν δίκην.
Prævaricor tibi, ὑποφίζομαί σε.
Prævebo, προελαύνω.
Prævenio, φθάνω, προσέρχομαι.
Prævertor, προφθάνω.
Prævideo, προορῶ, προβλέπω.
Prævius, ὁδηγὸς, ἡγεμονικὸς, πρόμος.
Præut, ὥσπερ.
Prandeo, ἀριστάω, ἄριστον ποιέομαι.
Prandio excipio, ἀριστίζω.
Prandium, ἄριστον.
Prandium curare, ἀριστοποιεῖν.
Pratensis, ὁ λειμώνιος· ὁ ἐν λειμῶνι.
Pratulum, τὸ λειμώνιον.
Pratum, λειμών.
Pravè, σκολιῶς, πονηρῶς.
Pravitas, πονηρία, κακία, φαυλότης.

Praevus, πονηρὸς, κακὸς.
Præcario, μὴ δεήσεσι, σοὶ δέησει, καὶ ἀξίωσιν.
Præcarius, δεήσεως μόνον.
Precabile, δεητικὸν, εὐκτικόν.
Precatio, δέησις, δέημα, τὸ· εὐχή.
Precatorius, i.e. ad preces pertinens, εὐκτήριος.
Preces, ἱκεσίαι.
Preces fundere ad Deum, ποιεῖσθαι ἱκεσίας θεῷ, πεποιῆσθαι τὴν θεόν.
Preces publicæ, πάνδημοι ἱκεσία.
Preces, precì, precem, δέησις, τὸ δέησις.
Precor, δέομαι σεβάσιον, hoc à te: εὔχομαι τοῦτο θεοῖς· παρακαλέω τινα.
Prehendo, vide Præhendo.
Prælum, πιεστὴρ, πιεστήριον.
Premo, θλίβω, πιέζω· pro insequi, κατέχειν· pro occultare, κρύπτω.
Presbyter, πρεσβύτερος.
Presse, πεπιεσμένως.
Pressorium, πιεστήριον.
Pressura, συμοχή.
Pretii magni, ἄξιος πολλοῦ.
Pretii majoris, ἀξιώτερος πλείονος.
Nullius Pretii, οὐδενὸς ἄξιος.
In Pretio habere, πρᾶσιν ἢ πρᾶσιν ἄγειν.
Pretiosior, τιμιώτερος.
Pretiosus, ἔντιμος, πολύτιμος, ἄξιος.
Pretium, ἡ τιμὴ, τίμημα.
Pretium facile, seu vile, εὐωνία.
Pretii facilis, seu vilis, rem facio, εὐωνίζω.
Pretio facili seu vili, εὐώνως.
Pretium Redemptionis, τὸ λύτρον.
Pretium solvere, πλὴν πλὴν ἀποδιδόναι.
Pridem, πρὸ ὀλίγου, πρὸ πολλοῦ.
Pridie, πρόμαης.
Pridie quam, τὴν πρότερον ἡμέραν.
Primâ occasione, ὅταν τάχιστα.
Primâ luce, ἅμα πρῷ ἡμέρᾳ.
Primæ, arum, τὰ πρῶτα, τὰ πρῶτα.
Primævus, πρωτόγονος.
Primarius, πρῶτος, ἀρίστος, σωφρονικός.
Primas alicui concedere, δευτερεύειν τινί.
Primates, οἱ πρωτεύοντες, μεγιστᾶνες.
Primatum dare alicui, τὰ πρωτεῖα νέμειν τινί.
Primatus, τὸ πρωτεῖον, τὸ ἀριστεῖον.
Primigenius, πρωτότοκος, πρωτογλυφής.
Primipara, πρωτοτόκος, ἡ.
In Primis, ἐν τοῖς μάλιστα περιγραφῶς τὰ πρῶτα.
Primitiæ, ἀπαρχαὶ, τὰ πρωτεῖα.
Primitiæ frugum, τὰ θαλύσια.
Primitivus, πρωτότυπος.
Primitùs, ἐξαρχῆς.
Primò, ἀρχῶν, πρῶτος.
Primo quoque tempore, ὅταν τάχιστα· ἐν τάχει.
Primogenitus, πρωτότοκος, πρωτογλυφὴς.
Primordia, ἀρχαὶ· τὰ πρωτογενικὰ.
Primordium, ἀπαρχὴ ῥίζης.
Primores, οἱ πρῶτοι, οἱ ἄριστοι.
Primum, πρῶτον, τὰ πρῶτα.
Primus, πρῶτος· pro optimo, κράτιστος.
Princeps, πρῶτος ἀνὴρ, ἄρχων, σωφρονικὸς, ἀρχὸς, κορυφαῖος, πρωτοστάτης, πρωτεύς.
Principalis, κύριος, ἡγεμονικός.
Principaliter, ἀρχικῶς
Principatus, ἀρχὴ, πρωτεῖον, ἡγεμονία.
Principio, ἐξ ἀρχῆς, ἐξαρχῆς.
In Principio, ἐπ' ἀρχῆ.
Principium, ἀρχὴ, πρωτοκαταρξις.
Prior, πρότερος.
Priscus, ἀρχαῖος, παλαιός.
Pristinus, παλαιὸς, ὁ πάλαι.
Privata commoda, τὰ ἴδια συμφέροντα.
Privata vita, ἰδιωτεία, ἡ.
Privatam vitam agere, ἰδιωτεύειν βίον.
Private vel privatim, ἰδίᾳ, ἰδίας, κατ' ἰδίαν.
Privatim, & publicè, δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ.
Privatio, στέρησις, ὑποστέρησις.
Privatus, ἴδιος, ἰδιώτης, ὁ, ἰδιωτικός.
Privatus homo, ἰδιώτης.
Privignus, πρόγονος.
Privilegium, προνομία, πρωτέκνια.
Privo, στερέω σε ἀγαθοῦ, bonis.
Prius, πρότερον, πρίν.
Priusquam, πρὶν ἢ· πρότερον ἤ.
Pro, ὑπὲρ ἀντὶ, πρὸ cum gen.
Pro rata portione, καὶ ἀναλογίαν.
Proavia, ἡ προτήθη.
Proavus, πρόπαππος, τριπάτωρ.
Probabilis, πιθανὸς, εἰκὸς.
Probabilitas, ἡ πιθανότης· τὸ εὔλογον.
Probabiliter, εἰκότως.
Probatio, δοκιμασία, ἔλεγχος.
Probatus, ἡ, δοκιμασθεὶς, εὐδόκιμος.
Probè, καλῶς, εὐδοκίμως.
Probitas, χρηστότης, καλοκἀγαθία.
Probo, δοκιμάζω, pro demonstrare, ἐλέγχειν.
Probris afficere aliquem, βλασφημεῖν εἴς τινα.
Probrosus, ἐπονείδιστος, ὀνειδιστικός.
Probrum, ὄνειδος, τὸ· ὕβρις, αἶσχος.
Probus, χρηστὸς, δόκιμος, ἀγαθὸς, εὐδόκιμος.
Procacitas, τὸ ἀκόλαστον, ὕβρις.
Procaciter, ἀκολάστως, ἀσελγῶς.
Procaftria, οἰκήματα πρὸ παρεμβολῆς.
Procax, ἀσελγὴς, ἀναίσχυντος.
Procedere obviam alicui, εἰς συνάντησιν προχωρεῖν τινι.
Procedo, προβαίνω, προχωρέω, προέρχομαι.
Procella, θύελλα, ἄελλα, καταιγὶς, ἴδες, λαίλαψ, ζάλη.
Procello, is, προσθάνω, ὑπάρχω, προπίπτω.
Procellosus, ἀελλώδης, συελλώδης.
Proceres, οἱ συνασθάνοντες, πρωτάθλημοι, πρωτοπολῖται.
Proceritas, τὸ μῆκος.
Procerus, δόλιχος, μέγας, ὑψηλός.
Processio, πρόοδος.
Processus, πρόβασις, προχώρησις· pro profectu, προκοπή.
Procido, πρόπτωσις, καταπίπτω.
Procinctus, ûs, ἡ προβολή.
Proclamatio, ἀνάρρησις.
Proclamator, ἀνακηρύττων.
Proclamatus, ἀναρρηθείς.
Proclamo, ἀναβοάω, ἐπικηρύττω.
Proclino, κατακλίνω.
Proclivem esse, ἀποκλίνειν πρὸς ἡδονάς, ad voluptates.
Proclivis, ὑπόφορος, εὐέμπτωτος· πρὸς τὸ· pro facile factu, ὄντα.
Proclivitas, ὑπόρρεπεια, εὐέμπτωσις.
Pro confesso habetur, ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.
Proconsul, ἀνθύπατος.
Proconsularis, ἀνθυπατικός.
Proconsulatus, ἡ ἀνθυπατεία.
Procrastinatio, ὑπερημερία, ἀναβολή.
Procrastino, ἀναβάλλομαι· ἀναπεθημερεῖς ὕστερον, in aliud tempus.
Procreare liberos, ποιεῖσθαι παῖδας.
Procreator, γεννήτωρ, γόνος καταγωγή.
Procreatio liberorum, παιδοποιία.
Procreator, γεννήτωρ, γεννητὴς.
Procreo, γεννάω, δημιουργέω.
Procubitor, φρὴν.
Procudo, παρακολάπτω, παρελαύνω.
Procul, ἄποθεν, πόρρω, cum gen.
Proculdubio, ὁμολογουμένως, ἀναμφιλόγως
Proculco, καταπατέω.
Procumbo, κατακλίνομαι, προσπίπτω.
Procuratio, ὀπτεύσις, διοίκησις.
Procurator, ὀπτήλιος, ὁ, ὀπτεύσιος, ὀπτάτης, φροντιστής.
Procuro, ὀπτεύω, ὀπτεύσω, ὀπτήλομαι, διοικέω, κηδομαι.
Procurro, προπρέχω, προδέω.
Procursus, ἐκδρομὴ.
Procus, ὁ μνηστὴρ.
Prodeambulo, προπεριπατέω.
Prodeo, is, παρέρχομαι, προστιθεῖς εἰς τὸ δημόσιον, in publicum.
Prodere memoriæ, ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα, res gestas, παραδιδόναι γραφῇ.
Prodest, ὠφελεῖ.
Prodigalitas, ἀσωτία, ἀκολασία, λαφυγμός.
Prodigè, ἀσώτως
Prodigiali, τερατικὸς.
Prodigiare, περιπτύσσω.
Prodigiosè, τερατικῶς.
Prodigiosus, περιπτώσιος, τερατώδης.
Prodigium, τέρας, τὸ· τερατεῖον.
Prodigo, κατανηλίσκω, διαφορέω.
Prodigus, ἄσωτος, ἀκόλαστος, ἀνάλωτος.
Proditio, προδοσία, προδοσὶς.
Proditor, προδότης, προδοτικὸς.
Proditorie, προδοτικῶς.
Proditrix, προδότις
Profanus, προφανιδεὶς.
Prodo, ostendo, ἐκφέρω, ἐκφαίνω, pro tradere, προδιδόναι τινα
Prodromus, προδρόμος.
Produco, παρατείνω, ἐπεκτείνω, παρέλκω, producere telles, παρέχειν εὖ μάρτυρας, pro venum exponere, προφέρειν, πραγματεύειν
Productio, prolongatio, ἔκτασις.
Proemium, ῥῆμα.
Profanatio, βεβήλωσις.
Profano, βεβηλόω
Profanus, ἀνίερος, βέβηλος.
Profari, ἐξειπεῖν.
Profectio, πορεία, ἐφοδιπορία.
Profectò, ἔτυμος, ἀληθῶς.
Profectus, προκοπὴ, ὀπτήσις.
Profero, ἐξαγορεύω, προφέρω, παράγομαι· pro prolatare, παρεκτείνειν, ἀναβάλλειν.
Profestio, ἐξομολόγησις, ὀπτήσιμα.
Ex Professo, ἐκ τοῦ προφανοῦς.
Professor, ἐπαγγελτὴς, καθηγητὴς, διδάσκαλος.
Profectus, ἀνείρατος, ἀνέρατος, προώρατος.

Proficio, ὀφελίδωμι πρὸς ἀρετήν· προκόπτην σοφίαν.
Proficiscor, πορεύομαι, διατρίβω τὴν Ἰταλίαν, per Italiam.
Profiteor, ἐπαγγέλομαι, προτομολογέω· pro artem aliquam docere, διδάσκειν τοῦ ἄλλως τέχνην τινά.
Profligatus, perditus, διαφθαρείς· profligatos homines dicimus, ὑπονενοημένους.
Profligo, καταπράζομαι, διαφθείρω, λυμαίνομαι.
Profluens, προῤῥέων.
Profluo, ὑπορρέω, προῤῥέω.
Profluvium, καταῤῥοή, ῥεῦσις.
Profore, ὠφελήσειν.
Profugio, ὑποφεύγω.
Profugium, καταφυγὴ, κρησφύγετον.
Profugus, αὐτόμολος, ὑφορίτης.
Profundè, βαθέως.
Profunditas, τὸ βαθὺ, βάθος, βαθύτης, βίνθος.
Profundo, προχέω, ἀσωτεύομαι, καταναλίσκω, διασπαθάω.
Profundus, βαθὺς, ἄβυσσος.
Profusè, καταχεομένως.
Profusio, προχυσις.
Progeneratio, γέννησις.
Progenero, γεννάω, προγεννάω.
Progeniculo, γενέθλιον.
Progenies, γένεα, γόνημα.
Progenitor, πρόγονος.
Progenitus, πρωτότοκος.
Prognatus, γεγονὼς, ὑπόγονος.
Progredi longiùs, προβαίνειν πρόσω πορεύεσθαι.
Progredi obviam, ἀντιάζειν τινί, ἀπαντᾶν.
Progredior, διακροβύομαι, εὐδοκιμέω, προέρχομαι, προέρχομαι.
Progressio, progressus, προκοπὴ, προβασις.
Progressu temporis, προβαίνοντος χρόνου.
Progressus facere, προκοπὴν ποιεῖν, ὑπὸ δύναμιν πρὸς ἀρετήν.
Proh, φεῦ.
Prohibeo κωλύω τινα τοῦ κακῶν, εἴργω, ἀποκωλύω.
Prohibitio, κώλυσις, εἰργμός.
Projectio, projectus, προβολή.
Projectitius, ὑποβλητὸς, ἐκβλητός.
Projectus, ἔκβολος, ἔκβλητος, προχωρὴς, ἔκπορος.
Projicio, ὑπορρίπτω, ὑποβάλλω.
Proin, πῃαρᾶν, τοίνυν.
Prolabor, προφέρομαι, καταπίπτω ἐπὶ τῆς γῆς, in terram: ὀλισθαίνω.
Prolapsio, προπτωσις, ὀλίσθημα.
Prolatio, ὑπέρθεσις.
Prolato, παρεκτείνω, ἀναβάλλομαι.
Prolatus, προεκτεταμένος.
Proles, γένεα, γονὴ, γόνος, τὸ.
Prolixè, ἐκτενῶς.
Prolixius, περιελκυθμένως.
Prolixitas, τὸ μῆκος.
Prolixus, μακρὸς, ἐκτενὴς, ὀλιγόκνημος.
Prologus, προλογος.
Prolongo, ἀναβάλλομαι, παρεκτείνω.
Proloquor, ὑποφάσκω, ὑποθέσθαι, προλογίζω.
Proludo, προγυμνάζομαι.
Proluo, ὑποκλύζω, βρέχω.
Prolusio, προγύμνασμα.
Proluvies, τὸ λύμα, κοιλίας ὑπόῤῥυσις.
Promercalia, ἄνεα.
Promereor, διαφερέω.
Promeritum, ὀμοιωτὸς, τὸ ἄξιον.
Promineo, ἐξέχω.
Promisceo, ὁπλίζω.
Promiscuè, ἀδιακρίτως, συμμιγῶς.
Promiscuus, ἀδιάφορος, συμμιγὴς, ὁπλίτης.
Promissi per literas, ἐπιγειλάμενος χρηματα.
Promissa servare, τὰς ὑποχέσεις ὑποτελεῖν.
Promissa violare, παραβαίνειν τὰς ὁμολογίας.
Promissio, promissum, ἐπαγγελία, ἐπάγγελμα.
Promitto, ἐπαγγέλομαι, ὑπισχνέομαι.
Promo, προχείρισμαί τι, ἐκφέρω.
Promontorium, ἄκρα, ἀκρωτήριον.
Promotio, προβίβασμός.
Promoveo, προάγω τινὰ εἰς δόξαν, ad gloriam: προβαίνω, προχωρέω.
Promotus, ἐλλελακὼς, προηγμένος.
Promptè, προθύμως, ἑτοίμως.
Promptissimè, προχείρτατα.
Promptitudo, εὐθυμία, ἑτοιμασία.
Promptius, προθυμότερον
Res est in Promptu, προχείρον ἐστί.
In Promptu habere, προχείρον ἔχειν.
Promptuarium, ταμεῖον, ἐκθετήριον.
Promptus, προχείρος, εὐθυμος, ἕτοιμος, προφερων.
Promptus sum, προθύμως εἰμὶ πρὸς τοῦτο.
Promulgatio, ἀνακήρυξις, ἀναγόρευσις.
Promulgo, ἀνακηρύττω, ἐπαγγέλλομαι, εἰσφέρω νόμων.
Promurale, προβλημα τείχους.
Promus, ὁ ταμίας.
Pronepos, ἀπόγονος, ὑπόγονος.
Proneptis, περιγόνη.
Pronitas, καταφέρεια.
Pronomen, ἀντωνυμία.
Pronuba, ἡ περιπαστάμβη, παρένυμφος.
Pronuntiatio, ἐκφάνησις.
Pronuntiatio bona, ἐυρυθμία.
Pronuntiatu & explicatu facilis, ἐυφραστος.
Pronuntiatum, ἀξίωμα.
Pronuntio, προφέρω, ἐκφανέω, ἀπαγγέλλω.
Pronuntio memoriter, ὑπὸ μνήμης εἰπεῖν.
Pronus, καταφερὴς, ὑπτιοπλώτης, ἕτοιμος, προχαρὴς, εὐκατάφορος.
Proœmium, προοίμιον.
Propagatio, παράφυσις, παρέκτασις.
Propagator, καταρτωτὴς.
Propago, παράφυας, ὑπόφυσις, ὑπόγονή· pro stirpe, τὸ φῦλον.
Propago, as, παραφύω, ἐπαυξάνω· pro dilato, παρεκτείνω, πλατύνω.
Propalam, ἐν τῷ φανερῷ, ἐμφανέστατα.
Propalare, ἀναχρηνίσαι.
Propatulus, προφανὴς, καταφανὴς.
Prope, ἐγγὺς, cum genit. πρὸς, dativ. Sine casu adverbium est ἐγγὺς· item σχεδὸν, παρὰ μικρὸν.
Prope partum, ἐγγὺς τοκέτου.
Propediem, αὐτίκα, ἐν βραχεῖ, ταχέως.
Propello, ἐλαύνω, ἀπελαύνω, ὁρμάω.
Propemodum, ὀλίγου δεῖν, παρὰ βραχὺ, παρὰ μικρὸν, σχεδόν.
Propendeo, ῥέπω πρὸς τι.
Propensio, προθυμία, ὑπόῤῥοπή.
Propensitas, ἐυκατάφορος.
Propensus, ἐυκατάφορος, ὑπόῤῥοπος.
Properanter, διὰ σπουδῆς, ταχέως.
Properatio, σπουδὴ, κατεπείξις.
Propero, σπεύδω, ἐπείγομαι.
Propheta, προφήτης.
Prophetia, προφήτεια.
Propinatio, πρόποσις, προπόμα.
Propinator, πρόπτωσις, ὁ.
Propino, πρόπινω τινί.
Propinquitas, ἀγχιστεία, συγγένεια.
Propinquo, as, προσεγγίζω
Propinquus, ὁ οἰκεῖος, συγγενὴς, ὁ ἐγγὺς, παραπλήσιος.
Propior, & propius, ἐγγύτερον, ἐγγυτέρω.
Propitiatorium, ἱλαστήριον.
Propitio, pl. co, ἱλάσκομαι.
Propitius, ἵλεως, ἐπήκοος.
Propitius sum, ἐυιλατεύω.
Propola, μεταβολεὺς, προπώλης.
Proponere præmium, τιθέναι ἆθλον.
Propono, προτίθημι, προβάλλομαι.
Proportio, ἀνάλογον, ἀναλογία.
Propositio, προβλημα, πρόταστις.
Propositum, προαίρεσις, σκοπὸς, προθεσις, ὑπόθεσις.
Propræter, αἰτιοπραγὴς.
Propriè, κυρίως, ἰδίως.
Proprietas, ἰδιότης, ἰδιαπομὸς.
Proprius, ἴδιος, οἰκεῖος, κύριος.
Propter, διὰ, cum accus. χάριν, ἕνεκα, cum gen. ὅτι, cum dat. ὠεὶ & πρὸς, accus.
Propter quod, διὰ τοῦτο, διότι, τούτων ἕνεκα.
Propterea, ἀτὰρ ἦν, διὰ τοῦτο ἦν, καθ' ὅ.
Propterea quod, αἰθ' ὧν, διότε, ἐκ τοῦ, ἐφ' ὅ.
Propudium, ἡ αἰσχύνη.
Propugnaculum, προβολὴ, ὁπλεῖχσμα, φρούριον, ἐχύρωμα.
Propugnatio, ὑπασπισμός.
Propugnator, ὑπασπιστὴς, προβολος.
Propugno, ἀμύνομαι, ὑπερασπίζω τινὸς, pro aliquo: πρὸ πολεμω, προμαχέομαι.
Propulsatio, ἐξώθησις.
Propulsator, ἀμυντωρ.
Propulso, ἀμύνω, κωλύω.
Proquæstor, ἀντιταμίας.
Prora, πρῶρα, τὸ ἐμπροσθεν τῆς νεώς.
Prorepo, ἐξερπύζω.
Proreta, πρωρεὺς, πρωρεύτης, ου, ὁ.
Proripio, ὑπεξάγω ἑμαυτὸν, ἐκθορεῖν.
Prorito, παροξύνω.
Prorogatio, ἀνάβλησις, ὑπερημερία.
Prorogo, ἀναβάλλομαι, παρεκτείνω.
Prorsus, πάνυγε, παντελὼς, τὸ πᾶν.
Prorumpo, διεξελαύνω.
Proruo, καταβάλλω.
Prosa oratio, πεζὸς λόγος.
Prosapia, γένεα, γένος, τὸ.
Prosapies, γένους καταγωγὴ.
Proscenium, προσκήνιον.
Proscindo, κατακόπτω, κατατέμνω· & pro convitiis lacessere, ὑβρίζειν τινα, διασύρειν, διαβάλλειν.
Proscribo, προγράφομαι, δημοῦν· pro in exilium mittere, ἐκβάλλειν τινα.
Proscriptio, προγραφὴ, δήμευσις.
Proselytus, προσήλυτος.
Prosecutio, παραπομπὴ.
Prosecutor, παραπομπὸς.
Prosemino, διασπείρω.
Prosequor, καταπλεθίω, ὁπαδιάω.
Proserpina, Περσεφόνεια, κόρη.

Profillo,

Prosilio, ἐνθουσιάω, ἀναπηδάω.
Prospecto, περισκοπέω.
Prospectus, ὠφέλιμος, ἄποψις.
Prosper, εὐήμερος, εὐτυχής.
Prosperè, εὐτυχῶς, εὐημέρως.
Prosperitas, εὐημερία, εὐτυχία.
Prospero fortunæ flatu utor, εὖ πράττω.
Prospero, ὀλβίζω, εὐδαίμονα ποιῶ.
Prospicientia, προνοια.
Prospicio, περοράω, περιόπτομαι, περιγινώσκω τι, περιβλέπω.
Prospicuus, περιβλεπτικός.
Prolpiro, ὑπνάω.
Prosterno, καταβάλλω, ἐδαφίζω.
Prostibulum, πορνεῖον· & pro meretrice, ἡ ἑταίρα.
Prostituo, περίστημι, περάω, πορνεύομαι, περαιόω, εὐω.
Prosto, περίστημι.
Prostratus, περιστρωμνύω.
Prosubigo, κατατρίβω, ὑπορύπτω.
Prosum, ὠφελέω, συμφέρω, λυσιτελέω σοι, tibi: χρησιμέω.
Protectio, ὑπεράσπισμός.
Protector, περασπιστής.
Protego, περαμιῶ, ἀμφιβαίνω, ἀσφαλίζω, ὑπεραπίζω, περιβαίνω.
Protelo, ἀπελαύνω.
Pro tempore, κατὰ χρόνον.
Protendo, περτείνω.
Protenus, τήλοθι.
Protero, καταπατέω, κατατρίβω.
Proterreo, ὀπωπτρόβέω.
Protervè, ἀκολάστως.
Protervia, ἀκολασία, ἀσέλγεια.
Protervitas, ἀσέλγεια, ἀκολασία, περσπάτεια.
Protervus, ἀσελγὴς, ἀκόλαστος, περσπεῖς.
Protestor, διαμαρτύρομαι.
Protinus, αὐτίκα δὴ μάλα.
Protollo, μηκύνω, ἀναβάλλω.
Protraho, παρέλκω, ἐφέλκω· pro differo ἀναβάλλω.
Protrudo, περσωθέω, ἐξάδω.
Proturbo, ἀπωθέομαι.
Provectus, περαχθεὶς, περικύφας.
Provectus ætate, περβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ, πρεσβύτερος.
Proveho, περάγω.
Provenio, περέρχομαι· pro nasci, φύεσθαι.
Proventus, πρόσοδος, ὄπωρα.
Proverbialis, παρεμιάδης.
Proverbio trita est sententia, παρεμιάδης λόγος.
Ut est in Proverbio, τὸ λεγόμενον, κατὰ τὴν παρεμίαν.
Proverbium, παρεμία.
Providè, ἐκ προνοίας.
Providentia, πρόνοια, περόγνωσις.
Provideo, προνοέω, περοράω, περιγινώσκω· Aliquando prospicio, προνοοῦμαι τῆς οὐσίας, fortunis meis.
Providus, πρόνοος, προνοητικός.
Provincia, ἐπαρχία.
Provinciæ præfectus, ἔπαρχος, σατράπης.
Provincialis, ἐπαρχικὸς, ἐπαρχιώτης.
Pro viribus, τὸ κατ' ἐμὲ, κατὰ δύναμιν.
Provisio, πρόνοια, περιμελέτησις.
Proviso, πρὸς τὸ ὁρᾶν περόμενος.
Provocatio, πρόκλησις, παροκέλευσις.
Provoco, ἐκκαλέω· ad certamen vocare, προκαλεῖσθαί τινα εἰς ἀγῶνα vel εἰς μάχην· ἐρεθίζω.
Provolvere se ad genua alicujus, περικυλινδεῖσθαί τινος.
Provolvo, περικυλίω.
Prout, ὅσον, καθότι, καθώς.
Provolutus, περικυλιστός.
Proximè, ἐγγύτατα, ἐγγύτατα.
Proximitas, ἐγγύτης.
Proximum est ut, ἐπόμβρον ὄζει.
Proximus, ἐγγύτατος.
Prudens, ἔμφρων, σώφρων, φρόνιμος, ὀπτήμων, δαίφρων, ἔννους.
Prudenter, φρονίμως, ἐυφραδέως.
Prudentia, φρόνησις, σωφροσύνη, εὐβουλία, σύνεσις.
Pruina, πάχνη.
Pruinosus, παχώδης.
Pruna, ἀνθρακιὰ, ἡ, ἄνθραξ, κός, ὁ.
Prunetum, κοκκυμηλών.
Prunum, κοκκύμηλον.
Prunus, κοκκυμηλέα.
Prurigo, κνησμὸς, κνησμός.
Prurio, κνήθομαι, ὀπικνίζω, κνησιάω.
Pruritus, κνησμὸς, κνίσμα.
Psallo, ψάλλω.
Psalmista, ψάλτης.
Psalmus, ψαλμός.
Psalterium, ψαλτήριον.
Psittacus, ψιττακὸς, ψιττάκη.
Puber, ἡβήτης, ἡβητήρ.
Pubertas, ἐφηβία, ἥβη.
Pubes, περόσηβος, ἥβη, ἡ, ἔφηβος.
Pubescо, ἡβάσκω, ἡβάω.
Publica via, λεωφόρος ὁδός.
Publicanus, τελώνης.
Publicatio, δήμευσις.
Publicè, κοινῇ, δημοσίᾳ.
Sumptu Publico, ἐκ δημοσίου.
Publico, φανερόω, δημοσιόω· pro in populi potestatem redigere, δημοῦν τὰ χρήματά τινος· pro in lucem edere, ἐκδιδόναι βιβλίον, ἢ βιβλίον.
Publicola, δημοκήδης.
In Publicum prodeo, ὀπδημέω.
Publicus, δημόσιος, ὀπάδημος, κοινός.
Pudefio, αἰδέομαι, αἰχυνομαι.
Pudendum, τὸ αἰδοῖον.
Pudendus, a, um, αἰσχωτηλός.
Pudenter, αἰδημόνως.
Pudet, αἰσχύνομαι, ἐπαισχύνομαι.
Pudet me amoris, ἐπαισχύνομαι τὸν ἔρωτα.
Pudibundus, αἰδήμων, αἰσχωτηλός.
Pudicè, μετ' αἰδοῦς, ἁγνῶς.
Pudicitia, ἁγνεία, ἁγνότης, σωφροσύνη.
Pudicus, ἁγνὸς, σεμνὸς, σώφρων.
Pudor, αἰδὼς, αἰσχύνη, ἁγνεία.
Pudor rusticus, δυσωπία.
Puella, κόρη, κορίσκον, παιδίσκη.
Puellaris, κορασιώδης.
Puellariter, κορασιδῶς.
Puellascere, παιδαριᾶν.
Puellus, παιδίον.
Puer, παῖς, κόρος, παιδίον.
Puerascere, νηπιάζειν.
Puerilis, παιδαριώδης, μειρακιώδης.
Puerilitèr, παιδικῶς.
Pueritia, παιδία, παιδική.
à Puerità, ἐκ παίδων, ἐκ βρέφους.
à Puero, ἐκ νέας, ἐκ παιδὸς, ἐκ νέα.
Puerorum amator, & amantissimus, φιλόπαις, καὶ ἐυφιλόπαις.
Puerpera, λεχὼ, τεκοῦσα.
Puerperium, λοχεία, ὀπόκύησις, παιδογονία.
Puerulus, παιδίον, παιδάριον.
Pugil, πύκτης, ἀγωνιστής.
Pugillaris, πινακὶς, πινακίδιον.
Pugillatus, & -tio, πυγμαχία, πυγμή.
Pugillum, δρᾶξ χειρός.
Pugio, ἐγχειρίδιον, ξιφίδιον.
Pugna, μάχη, πυγμή.
Pugnator, ὁ μαχητὴς, πύκτης.
Pugnax, μαχήμων.
Pugno, μάχομαι τοῖς πολεμίοις, cum hostibus: ἀγωνίζομαι πρός τινα, cum aliquo.
Pugno percutio, καταγκονδυλίζω.
Pugnum ingerere alicui, κονδύλας ἐντείνειν.
Pugnus, δρᾶξ, κόνδυλος.
Pulcher, καλὸς, εὐπρεπὴς, ἐκπρεπής.
Pulchrè, ὦ, καλῶς, χαριέντως.
Pulchri generis, καλλίγονος.
Pulchritudine vincens, καλλίνικος.
Pulchritudinem habens, ἐχέκαλλος.
Pulchritudo, κάλλος, τό· καλλοσύνη.
Pulex, ψύλλα, ψύλλος.
Pulicosus, ψυλλώδης.
Pullatus, μελανείμων, μελάγχλαινος.
Pullulo, προφύω, βλαστάνω, θάλλω.
Pullus, πῶλος, νεοσσός.
Pullus, a, um, φαιός.
Pulmentarium, περισφάγιον.
Pulmentum, ὄψον.
Pulmo, onis, πνεύμων.
Pulmonarius, εὐπνευμονικός.
Pulmonis valetudo, πλευρῖτις.
Pulpamentum, περισφάγιον, τό.
Pulpitum, ἀκροατήριον, ἀναβαθμός.
Puls, κρίμνος, πόλτος.
Pulsatio, κρότος.
Pulsator, κρατής.
Pulsator citharæ, κιθαριστής.
Pulso, κρέω, τύπτω.
Pulsus, ûs, κρότος.
In Pulverem redigo, ἀμαθόω.
Pulverulentus, κονιορτώδης.
Pulvinar, τὸ περισκεφάλαιον.
Pulvinus, τὸ κνέφαλον, περισκεφάλαιον.
Pulvis, κόνις, κονιορτός.
Pumex, κισσηρὶς, ἰδος, ἡ.
Pumicosus, κισσηροειδής.
Pumilio, νάνος.
Punctim, στίζδην.
Punctum, ἄτομος, στιγμή.
Punctum temporis, χρόνου ἀκαρές.
Pungo, τύπτω, κεντέω, κατανύσσω.
Puniceus, φοινικοῦς.
Punicus, λιβυκός.
Punio, κολάζω, τιμωρέω πυρὶ ζημιόω.
Punitio, κόλασις, κόλασμα, τίμημα.
Punitor, κολαστὴς, τιμωρητής.
Pupa, æ, παιδίσκη, κόρη, κόρασον.
Pupilla, κόρη, γλήνη.
Pupillaris, ὀρφανικός.
Pupillus, ὀρφανὸς, λιπερνής.
Puppis, πρύμνα.
Pupus, βρέφος, νήπιον.
Purè, καθαρῶς.
Purgamentum, κάθαρμα.
Purgatio, κάθαρσις· & pro excusatione, ἀπολόγημα.
Purgatio ventris, ἐυλυσία κοιλίας.
Purgo mundo, σαίρω τὴν οἰκίαν· καθαρίζω· & pro excusare, ἀπολογέομαι.
Purificatio, καθαρισμός.
Purifico, καθαρίζω, ἁγνίζω.
Puritas, ἁγνεία.
Purpura, πορφύρα, φοινικὶς.
Purpuratus, πορφυρίδι ἐσθῆτι ἐλαμπρυμένος.

Purpureus, πορφύρεος, πορφυρόεις.
Purulentus, πυώδης, πυοειδής.
Purus, καθαρὸς, ἄγνος, ἄκρατος, ὁ καὶ ἡ, εὐκρινὴς λόγος, purus & dilucidus sermo.
Pus, uris, πῦον, τό.
Pusi lanuginis, ἀνθηδρία, μικροθυμία.
Pusillanimus, ἄθυμος, μικρόθυμος, ἄνανδρος, ὀλιγόθεος.
Pusillum, τὸ βραχύ, μικρόν.
Pusillus, τυτθός.
Pusio, onis, παιδάριον.
Pustula, φλύκταινα, φλυκτὶς, ἐξάνθημα.
Pustulosus, φλυκταινώδης.
Putamen, κέλυφος, λέπισμα.
Putandum est, ὑπολητέον, οἰητέον.
Putator, κλαδοθλίπτης, καθαρτὴς.
Puteal, φρεατόμιον.
Puteo, κακὸν ὄζω, μυδάω.
Puteus, φρέαρ, τὸ, βόθρος, βόθυνος.
Putidus, μυδαλέος, ὁ, δυσώδης.
Puto, inutilia ex arboribus reseco, ἄμπελον κλαδεύω, vitem: pro considerare, διανοέομαι, ὑποσκοπεῖν τι: pro existimare, νομίζειν, & calculum subducere, λογίζεσθαι.
Putredo, σαπρία, σαπρότης.
Putredini obnoxius, ἐυσηπτός.
Putrefacio, σήπω, πύθω.
Putrefactio, ἰώσις, σῆψις.
Putres fungos, ψαφαρὰς καμαρίνας.
Putrescendi facilitas, εὐσηψία.
Putresco, καταπύθομαι, σαπρίζω.
Putris, σαπρός.
Putus, a, um, καθαρός: vide Purus.
Pyra, ἡ πυρά.
Pyramis, πυραμίς.
Pyrum, τὸ ἄπιον.
Pyrus, ἡ ἄπιος.
Pythius, πύθιος.
Pyxis, πυξὶς, πυξίδιον.

Q.

QUà, adverb. ᾗ, ὅπῃ, πῇ.
Quacunque, ὅπῃ ἄν, ὅπῃ ἐάν.
Quâ de causâ, διὰ τί ἄν, διότι τινος χάριν.
Quâ ratione, πῇ, ὅπῃ, ᾗ.
Quâ fronte, ποίᾳ φρενί.
Quadantenus, ἔως ἐστὶν ὅπως, ἔστιν ὅπῃ.
Quadra, πινακίδιον τετραγώνων.
Quadragesima, ἡ τεσσαρακοστή.
Quadraginta, τεσσεράκοντα.
Quadrangulus, τετράγωνος.
Quadrans, τεταρτημόριον, καδράντης.
Quadratum, τετράγωνον.
Quadratura, τετραγωνισμός.
Quadriduum, τέσσαρες ἡμέραι.
Quadriennium, τετραετία.
Quadrifariam, τετραχῶς, τετραχῇ.
Quadriformis, τετράμορφος.
Quadriga, τέθριππον, τετράδαμον ἅρμα.
Quadrigarius, ἁρματηλάτης, ἱππηλάτης, ἡνίοχος.
Quadrijugi, τετράζυγες.
Quadrilingues, τετραγλωσσος.
Quadrimus, τέτραετὴς.
Quadringenti, οἱ τετρακόσιοι.
Quadripartitus, τετραμερής.
Quadriremis, τετρήρης, ἡ.
Quadrivium, τετράοδος.
Quadro, τετραγωνίζω: & pro consentire, ἁρμόζειν.
Quadrupedaria, ὑπὸ ζώων τετραπόδων ἀγωγή.
Quadrupes, τετράπους.
Quadruplator, ἐνδείκτης, συκοφάντης.
Quadruplex, τριπλοῦς, τετραπλάσιος.
Quadruplicitèr, τετραχῶς.
Quadruplum, τετραπλάσιον.
Quadruplus, τετραπλάσιος.
Quæ, fœm, ἥτις, ἄττα.
Quæ, plur. neut. ἃ, ἄττα, ἅπερ.
Quæcunque, ὅστις ἄν.
Quænam, τίς ποτε, τίνες ποτε.
Quæque, ἑκάστη.
Quærito, ὁπῆ ζητέω.
Quæro, ζητέω, μεταλλάω, pro interrogare, ἐρωτάω σε τοῦτο, hoc exte: πυνθάνεσθαι, ἐξετάζειν, ἀνακρίνω.
Quæstor, ζητητής.
Quæsitum, ζήτημα, πύσμα.
Quæsitus est, περιεσπορίσθη.
Quæso, δέομαι, ἱκετεύω.
Quæstio, ζήτημα, τὸ, πρόβλημα, ἐρώτημα, pro tortura corporis, βάσανος.
Quæstio dubia, πρόβλημα, ἄπορον.
Quæstionem adhibere, βασανίζειν.
Quæstiuncula, ἐρωτημάτιον.
Quæstor, ταμίας, ου, ὁ.
Quæstorius ταμιευτικός.
Quæstuarius, χρηματιστικός.
Quæstum facere, κερδαίνειν ἐκ τινος.
Quæstuosus, κερδαλέος, ὀπικερδής.
Quæstura, ταμιευτικὴ, ταμιεία.
Quæstus, ûs, χρηματισμὸς, κέρδος, τό.
Qualis, οἷος, ὁποῖος. Ponitur & interrogativè, ποῖος τις.
Qualis, talis, ὁποῖος, τοιοῦτος.
Qualiscunque, ὁποιόσδη, ὁποιοσοῦν.
Qualitas, ἡ ποιότης, τὸ ποιόν.
Qualiter, ὅια, διάφορ, οἷονπερ.
Qualitercunque, ὁποιωσοῦν.
Qualus, ὁ κάλαθος, ταρρός, vel τάρσος.
Quam, conjunct. ἤ, ὅσον, μάλιστα, quam maximè.
Quamdiu, μέχρι ἔ, ἄχρις ἂν ἔωσ, & interrogativè, ἐφ' ὅσον χρόνον, καθόσον.
Quamdudum, ὡς ἂν δήποτε.
Quamobrem, ἀνθ' ὧν, παρ' ὅ, διὰ ταῦτα, διά τι.
Quamplurimùm, ὅτι τὸ πλεῖστον, ὡς τὰ πολλά.
Quamprimùm, ὅσον αὐτίκα, ὡς τάχιστα.
Quamvis, καίτοι, κἄν εἰ.
Quando, ποτε, ἐν οἷς χρόνοις: pro quoniam cum ἐπειδή.
Quandocunque, ὁποπόταν, ὁποτεοῦν.
Quandoque, εἰόντε, ὅπως μὴ ὅπως δέ.
Quandoquidem, ἐπειδή, ἐπειδήπερ.
Quanquam, καίπερ, ὅμως, εἰ καί, δήπου.
Quanti, πόσου διδάσκει, docet?
Quanticunque, ὁσουδήποτε.
Quantillus, σμικρὸς ὅστις, πηλίκος.
Quantisper, πόσσον.
Quantitas, ποσότης.
Quanto, tanto, ὅσῳ, τοσούτῳ.
Quantopere, ὡς ἔν, εἰς ὅσον τε.
Quantulumcunque, ὁσουδήν.
Quantulus, πόσος τις.
Quantum, πόσον, πηλίκον.
Quantum ad me attinet, πρός γ' ἐμόν, τὸ κατ' ἐμέ.
Quantum fieri potest, καθ' ὅσον οἷόν τε ἀς ὅιστε.
Quantum possum, καθ' ὅσον δύναμαι.
Quantumvis, εἰς ὅσον ἂν θέλῃς.
Quantus, ὅσος, ἡλίκος, ὁλικος interrogativè, πόσος, πηλίκος.
Quantuscunque, ὁποσοῦν.
Quapropter, ἀνθ' ὅτου, διὰ τοῦτο.
Quaquaversus, παντοχόσε.
Quare, διὰ τί· τίνος ἕνεκα.
Quarta dies, ἡ τετράς.
Quartanus, τριταῖος.
Quartò, & ùm, τέταρτος.
Quartus, τέταρτος.
Quascunque, ἀσδηποτε.
Quasi, ὥσπερ, ἀσπερεί.
Quasi diceret, ὥσπερ ἄν εἰ ἔποι.
Quasillus, καλαθίσκος, σπυρὶς.
Quasso, διακρούω, ἀναστέω.
Quassus, κάλεγχος.
Quatenus, παρ' ὅσον· καθ' ὅσον.
Quater, τετράκις.
Quaterni, τέσσαρες.
Quatio, σείω, διασείω, σαλεύω, κλονέω, θρύπτω.
Quatriduum, τὸ τετράμερον.
Quatuor, οἱ καὶ αἱ τέσσαρες.
Quatuordecim, δεκατέσσαρες.
Que, τε, καί.
Quemadmodum, καθάπερ, ὥσπερ, καθώς· pro quomodo, πῶς, ὃν τρόπον.
Quemcunque, ὁντινανοῦν ὁπουδε.
Quemdam, ὅντινα.
Quemque, ἕκαστον.
Queo, δύναμαι· ὅτου εἰμί.
Quercetum, δρυμών.
Quercus, δρῦς.
Querela, μέμψις.
Querela lugubris, θρηνῳδία.
Queribundus, μεμψιμοιρίᾳ ἐοικώς.
Querimonia, μεμψιμοιρία.
Queritor, δι' ἐμέμφομαι.
Quernus, δρύϊνος.
Queror, μέμφομαί σοι, de te, ὀλοφύρομαι.
Querulus, ἐγκλημάτικος, μεμψίμοιρος, ὀδυρτικός.
Questus, & querela, μέμψις, μομφή.
Qui, quæ, quod, ὅς, ἥ, ὅ· & ὅστις, ἥτις, ὅτι.
Qui vel quæ amat, ὁ φίλων, ἡ φιλοῦσα, τὸ φιλοῦν.
Qui dicit, ὁ λέγων.
Qui dicitur, ὁ λεγόμενος.
Quis, pro quomodo, πῶς, τίνα τρόπον.
Quia, ἐπειδή, ἐπειδήπερ.
Quicquid, ὁ τι ἐὰν, ἅπαν ὅ.
Quicunque, πᾶς ἕκαστος, ὅστις ἄν.
Quid, τί.
Quid istuc, τί τοῦτο.
Quid ita, τί ἄρα.
Quid mea, τί τοῦτο μοι.
Quidni, ἐπειδή, εἰ ὃ μήτε.
Quid multa? ἀλλὰ τί δεῖ πολλὰ λέγειν.
Quidam, ὁ δεῖνα· ἔνιοι, τίς.
Quidem, μήν, γε, γοῦν, γάρ, ἤπου.
Quidnam, πόθεν, ὁ, τι.
Quid ni, τί μὴ, πῶς δ' οὐ, πῶς γὰρ οὐ.
Quidquid, ὅ, πόθεν, τι ἄν.
Quidvis, ὁπῆ.
Quies, ἡσυχία, παῦσις, εἰρήνη.
Quiesco, ἡσυχάζω, ἡσυχίαν ἄγω, ἀναπαύομαι· pro dormio, κοιμάω.
Quietè, ἡσυχῇ, ἡσύχως, ἠρέμα.
Quietus, ἥσυχος, ἡσυχαῖος.

Quilibet, ὁ τυχὼν, ὁςισοῦν, πᾶς.
Quin, τι μή· ἢ μὴν, ἀλλὰ μὴν, ἰμὴ δ'χί· pro etiam, καί.
Quin potius, τί γὰρ οὐ μᾶλλον.
Quin etiam, ἢ μήν, ἢ ἔτι· ἐ μὴν, ἀλλὰ γε.
Quindecim, δεκαπέντε, πεντεκαίδεκα.
Quingentesimus, πεντακοσιοστός.
Quingenti, πεντακόσιοι.
Quini, ὁι πένθε.
Quinimo, ἀλλὰ ἢ καί· ἢ μὴν καί.
Quinquaginta, πεντήκοντα.
Quinquatria, πανάθηναια.
Quinque, πέντε.
Quinquennium, πενταετία, πενταετηρίς.
Quinquertium, πένταθλον.
Quinquies, πεντάκις.
Quintanus, πεμπαῖος.
Quintus, πέμπτος.
Quintus decimus, πενταεκαιδέκατος, ὁ δέκατος καὶ πέμπτος.
Quippe, ὅτια, ὅτιον, ἀλλα, ἐπεί.
Quirinalia, κυρίνια.
Quirinus, ἐνυάλιος, κύριος.
Quiritatio, χιλιασμὸς, ὀλολυγή.
Quirites, οἱ ἀνδρες ῥωμαῖοι.
Quirito, χιλιάζω, πολυάομαι.
Quis, quæ, quid, interrogativè, ποῖος, ποῖα, ποῖον, τίς, τί.
Quis tandem, τίς ποτε.
Quisnam, ὅστις, ὁποῖος.
Quisquam, τὶς, εἴς τις.
Quisque, πᾶς τις, ἕκαστος.
Quisquiliæ, περιψήματα.
Quisquis, ὅστις.
Quivis, ὅστις, ὅστις ἕν, πᾶς ὅστις.
Quò, ποῖ καταφεύξω, quò fugiam.
Quo circa, παρὰ ὅ.
Quocunque, ὁπουδήποτε.
Quo magis, πόσῳ μᾶλλον.
Quo pacto, ὃν τρόπον, vel πῶς τρόπον.
Quo possit, ὅπως ἂν δύναιθῆ
Quo minus, ὡς ἂν ἥκιστα διςάζῃς, dubites.
Quoad fieri potest, κατὰ τὸ δυνατόν.
Quoad, μέχρις ἕ.
Quoad vixero, διὰ βίε
Quocircà, διὸ, τὶ· διὸ παρ' ὅ.
Quòd, ὅτι, διότι.
Quod est, τὸ ὄν, τὸ ὑπάρχον.
Quod libet, ὅλως δή.
Quod si, εἰδὲ, εἴπερ γάρ.
Quodammodo, ἔςιναις.
Quodcunque, ὅ, τι ἂν· πᾶν ὅ, τι.
Quomodo, ἂν τρόπον; πῶς τρόπον;
Quomodocunque, ὁποίας ἂν.
Quondam, πάλαι.
Quoniam, ἐπεί· ὅτι, διότι· διόπερ.
Quoquam, ποῖ.
Quoque, καὶ ἔτι, τε.
Quoquoversus, πάντη, πανταχόσε.
Quoquomodo, ὡς ἂν τύχοι.
Quorsum, ἐν τί ποῖ τι ὄφελος, πῦ ὃ ἕνεκεν;
Quot, ὅσοι.
Quotannis, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν· καθ' ἔτος.
Quotidianus ὁ καθ' ἡμέραν· ὁσημερινὸς, ὁπωσοῦν, ἐφημερινός.
Quotidie, καθ' ἑκάςην ἡμέραν· ὁσημέραι.
Quotiens, ὁσάκις.
Quoties, ποσάκις, ὁποσάκις.
Quotiescunque, ὁσάκις ἄν· ποσάκις ἕν.
Quotquot, ὅσοι, ὁσοιῳοῦν, ὅσοι δή.
Quotuplex, ποσοπλάσιος, ποσαπλᾶς.
Quotus, πόσος, ὁπόσος.
Quotusquisque, πόσος, ὁποσοσοῦν.
Quousque, ἕως πότε· μέχρι ἕ ἂν· ἕως ἄν.
Quum, ὅτε, ὅταν, ὁπότε, ὁπόταν.
Quum primum, ἐπὶ δὴ τάχος.

R.

Rabidè, λυσσωμένως.
Rabidus, λυσσώδης.
Rabies, λύσσα, λύπα, μανία.
Rabiosus, λυσσώδης, μανικός.
Rabula, δικολόγος, δικορράφος.
Racemarius, βοτρυικός.
Racematio, βοτρύασις.
Racematus, βοτρυωτός.
Racemosus, βοτρυώδης.
Racemus, βότρυς, ἡ σταφυλή.
Radiatio, ἀκτινοβολία.
Radiatus, ἀκτινοφόρος, ἀκτινοειδὴς, ἀκτινωτός.
Radices agere, ῥιζοβολεῖν, ῥιζόω.
Radicitùs, ῥιζόθεν, pro penitùs, πάντως ὁλορρίζει, ὁλορίζων.
Radicor, ῥιζόω, ῥιζοβολῶ.
Radicula, ῥιζίον.
Radii in rotâ, ῥάδδος, κνῆμαι.
Radio, as, are, ἀκτινοβολέω, λάμπομαι.
Radiosus, ἀκτινώδης.
Radius, ἀκτὶν, ἴνος, ἡ, pro instrumento textorio, κερκὶς, πηνίον.
Radix, ῥίζα.
Radix lanaria, ῥάδιξ βοτάνη.
Rado, ξέω, ὀπτξέω.
Ramentum, ῥίνημα, ῥαβδίσμα.
Rameus, κλαδινος.
Ramex, ἐντερόκηλη.
Ramosus, κλαδώδης, πολύοζος.
Ramulos amputo, κλανίζω.
Ramus, κλάδος, κλαδὰν, κλὼν, ὄζος, ὁ.
Ramusculus, κλαδίσκος, βλάςημα.
Rana, βάτραχος.
Ranceo, σαπρὸς εἰμὶ, δυσοδιάω.
Rancidè, σαπρῶς.
Rancidus, σαπρὸς, ταγὸς.
Rancor, σαπρότης.
Ranunculus, βατράχιον.
Rapa & rapum, ῥοφύλη, ῥοφύλις.
Rapacitas, τὸ ἁρπακτικόν.
Rapax, ὁρπαξ, ἁρπακτικός.
Raphanus, ῥάφανος.
Rapidè, ὁρμητικῶς.
Rapidus, ἁρπαλέος, ταχὺς, ὁρμητικὸς, ὀξύς.
Rapina, ἅρπαγμα, ἁρπαγμός.
Rapio, ἁρπάζω· pro vim afferre, βιάζεσθαι.
Raptim, ἁρπάγδην, ἁρπακτικῶς.
Raptito, ἁφαρπάζω.
ê Rapto vivens, ἁρπαξίβιος.
Raptor, ἁρπακτὴρ, ὁ βιαζόμενος.
Raptrix, ἁρπάκτειρα.
Raptus, ûs, λεῖα, λάφυρον, ἁρπαγὴ, βία.
Raptus, a, um, ἡρπαγμένος, ἁρπαγείς.
Rarefacio, ἀραιόω, μανόω.
Rarescо, σπανίζομαι.
Raripilus, ψεδνὸς, ἀραιόθριξ.
Rarissimè, σπανιώτατα.
Raritas, μανότης, ἀραιότης· pro paucitate, σπανία, σπανιότης.
Rarò, σπανίας.
Non Rarò, οὐκ ὀλιγάκις.
Rarus, μανὸς, ἀραιὸς, σπάνιος.
Rasilis, ξεςὸς, εὐξυρημένος.
Rastrum, ξύςεον, λίςεον.
Rasura, ξέσμα.
Ratio, τὸ λογικὸν· λόγος· pro suppurationе λοχμὸς.
Ratio constat, οὗ ἔχ λόγος.
Non congruit Ratio, οὐχ ὁμολογεῖται ὁ λόγος.
Rationem alicujus habere, ἐπιμέλειαν ἔχειν τινὸς, λόγον ποιεῖσθαί τινος.
Rationem inire, διαλογίζεσθαι.
Rationem exigere, λόγον ζητεῖν παρά τινος.
Rationem reddere, λόγον δοῦναι.
Rationis expers, ἄλογος.
Ratiocinatio, λογισμὸς, συλλογισμός.
Ratiocinator, λογιςικός.
Ratiocinor, συλλογίζω, συλλέγομαι.
Rationabilis, λογικός.
Rationabiliter, εὐλόγως.
Rationalis, λογικὸς, νοητικός.
Rationarium, ἐφημερὶς.
Ratis, σχεδία.
Ratiuncula, λογόδεσμον.
Ratus, a, um, κύριος, νομιζόμενος.
Raucesco, βραγχιάζω.
Raucitas, βραγχὸς, ὁ.
Raucus, βραγχώδης, βραγχαλέος.
Ravus, a, um, χαροπός.
Re, iterum, ἀνά.
Reapsè, τῷ ὄντι.
Reatus, ὁ τῷ ἐνόχων καπάσαι, ἔγκλημα.
Rebellator, ἀφιστικὸς.
Rebellio, onis, ἀποστασία.
Rebellis, ἀποστατικὸς, ἀφεσώς.
Rebello, ἀφίσταμαι, ἀπίσταμαι πνί.
Recalcitro, ἀναλακτίζω.
Recalesco, ἀναθερμαίνομαι.
Recalvus, ἀναφαλαντίας.
Recantatio, παλινῳδία.
Recanto, as, are, παλινῳδεῖν.
Recedo, ἀπέρχομαι, ἀπίημι, ἀφίσταμαι, ὑποχωρέω, ὑποχώρεω.
Recens, νεαρός.
Recens, recenter, νεαρὶ, πρόσφατος, ἄρτι.
Recenseo, καταλέγομαι· & pro narrare: ἀπομνημονεύω τι, διηγεῖσθαι· pro enumerare, καταριθμεῖν.
Recensus, ἐξέτασις, καταλογὴς.
Recentiores, οἱ κάτω.
Receptaculum, ἐκδοχεῖον.
Receptio, εἰσδοχή.
Receptitius, ἀναλλέγμενος.
Receptor, ὑποδοχεύς.
Receptui canere, ἀνακλητικὸν σημαίνειν.
Receptus, σχεδιχεῖς, ἀναληφθείς.
Receptus, subit, ἀναχώρησις.
Receſſus, ἀναχώρησις.
Recidivæ febres, ὑποτεσπάζοντες πυρετοί.
Recido, μελαπίπτω ὀπί τι, ἀναπίπτω.
Recido, ἀποτέμνω, ἀποκόπτω.
Recipere se, ἀναλαβεῖν ἑαυτόν.
Recipio, ἀναλαμβάνω, ἐκδέχομαι.
Reciprocatio, παλινδρομία, ἀντιςροφή.

Reciproco, as, ἀντιστρέφω.
Reciprocus, ἀντίστροφος, παλίνδρομος, ὁ προϊὼν καὶ ὑποχωρῶν, παλίνορσος, καὶ παλίρρυτος.
Recitatio, ἀνάγνωσις, ἀπαγγελία.
Recito, ἀναγινώσκω, ἀπὸ τοῦ μέλλ. λέγω.
Reclamo, ἀντιβοῶ, ἀντιλέγω.
Reclino, ἀνακλίνω, κατακλίνω.
Recludo, ἀνοίγω, ἀνακλείω.
Recogito, ἀναλογίζομαι, ἀναμιμνήσκομαι.
Recognitio, ἀναγνώρισις.
Recognosco, ἀναγναβίζω, ἀναγινάσκω: pro corrigo, διορθόω.
Recolligere vires, ἀναλαμβάνειν ἑαυτόν.
Recolligo, ἀναλέγομαι, συλλέγω.
Recolo, ἀναμιμνήσκομαι: pro meditari, μελετᾶν.
Reconciliatio, καταλαγή, ἀνάκτησις.
Reconciliator, διαλλάκτης.
Reconcilio, καταλάττω πινὰς εἰς ἑαυτούς inter se: διαλλάττω.
Reconcinno, ἀνασκευάζω πάλιν.
Reconditus, κρυπτὸς, κρύβδην, ὑποθετ.
Recondo, καλύπτω, κρύπτω.
Recoquo, ἀνεψύω, ἐπανέψω, ἐφέψω.
Recordatio, ἀνάμνησις.
Recordatus, εὐθυμηθείς, ἀναμνησθείς, ἀναπολήσας.
Recordor, μέμνημαι τινός, & περί τινος, ἀναμιμνήσκομαι.
Recraftino, εἰς αὖριον ἀναβάλλομαι, ὑστερίζω.
Recreatio, ἀνάληψις.
Recreatus à morbo, ἀνακομισθεὶς ἐκ τῆς νόσου, ἀναληφθείς.
Recrementum, σνίασμα, ὑπόπτυσμα.
Recreo, ἀναπαύω σαυτὸν, ἀναζαπυρίω, ἀνακομίζω.
Recrefco, ἀναφύομαι.
Recrudefco, ἐξωμόομαι, ἐξαγριαίνομαι.
Recta, ὁδεία.
Recta linea, εὐθύγραμμον γραμμικὸν.
Rectangulus, ὀρθόγωνος.
Recte, ὀρθῶς, καλῶς.
Rector, κυβερνήτης, διοικητής.
Rectus, ὀρθὸς, εὐθὺς, ὑπτιοκυλίνδρος.
Recumbo, ἀνακλίνομαι, ἀνακαθίζω.
Recuperatio, ἀνάληψις.
Recupero, ἀνακομίζομαι, ἀναλαμβάνω.
Recurro, παλινδρομέω, ὑπαναφεύγω ποιῶ, ἐπαναστρέφω, ἀναθέω.
Recurfus, ἀναδρομή.
Recurvus, καμπύλος.
Recufatio, ἀνάνευσις, παραίτησις.
Recufo, ἀρνέομαι, παραιτέομαι.
Redarguo, ἐλέγχω, ὀνειδίζω.
Redargutio, ἀπελεγμός.
Reddere beneficium, ἀνταποδιδόναί τινι.
Redditio, ὑποστροφὴ ποδῶν.
Reddo, ἀναδίδωμι, ἀμείβομαι, ἀποδίδω: pro efficere, κατασκευάζω τι διατελεῖν.
Redemptio, λύτρωσις, ἀπόλυσις.
pretium Redemptionis, λύτρον, ἀντίλυτρον.
Redemptor, λυτρωτὴς, ἀντιλήπτωρ, ἐρυσιπτήρ.
Redeo, ἐπανέρχομαι, ἀναστρέφω ἄνειμι ἐκεῖ, il uc.
Redigere in potestatem, ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαί τινα, καταστῆσαι τῶν πόλιν, urbem.
Redigo, ἄγω εἰς τάξιν, in ordinem: καθίστημι, θεράπω.
Redimiculum, κάλλυντρον.
Redimio, corono, ἀναπλέκω, στεφανόω, θεσπίζω.
Redimitus, ἱστεφανωμένος, ἐστεμμένος.
Redimo, λυτρόομαι τινα, λύομαι.
Redintegratio, ἀνανέωσις, ἀποκατάστασις.
Redintegro, ἀποκαθίστημι, ἀνασκευάζω.
Redire ad se, ἀναλαβεῖν ἑαυτόν.
Reditus, proventus, πρόσοδος, τὰ προσιόντα.
Reditus, reversio, ἄφιξις τινος οἴκαδε, in patriam: ἀναστροφή.
Redivivus, παλιμβίος, παλίνζως.
Redoleo, ὀσφραίνομαι.
Reduco, ἀνάγω, κατάγω.
Reductio, ἀναγωγὴ, καταγωγή.
Redundans, πλεῖστος, πλειοπληθής.
Redundantia, πλεονασμὸς, πλειστεία.
Redundo, ἀναπλημμυρέω, πλειασθέω: pro recidere, πλεῖσπίπτειν.
Reduvia, περωνυχία.
Redux, ἀνάστροφος, παλίνστροφος.
Refectio, ὑποσκευὴ, ἀνάληψις.
Refello, ἀνασκευάζω, διελέγχω.
Refercio, ἐμπλήθω, ἀναπλήθω.
Refero, reporto, ἀνακομίζω, ἀναφέρω: referre ad senatum, ἀναφέρειν εἰς τὸ σύγκλητον: pro numerare, πιθέναι, ἀριθμεῖν, ἐν: referre in Deorum numerum, ἀποθεόω τινά: aliquando narro, ἐπαναφέρω τι, ἀγγέλλω: aliquando dico, λέγω.
Referre pedem, ἀμπoδίζειν.
Referre alicui acceptum, ἀναπίθημί σοι τοῦτο.
Refert, interest, διαφέρει μοι τοῦτο, οὐδὲν διαφέρει, nihil refert.
Refertus, ἔμπλεος, ὁ πλέως, ὁ.
Reficio, renovo, ὑποσκευάζω, ἐξαρτίζω: pro recreo: ἀναλαμβάνω, ἀναπαύω τινὰ, ἀναψύχω, ὑποκαθίστημι.
Refigo, ὑποκαθηλόω, πάλιν πήγνυμι.
Reflecto, is, ἀνακάμπτω: pro revocare, ἀνακαλεῖν, ἐπαναστρέφω.
Reflexus, ἀνακαμφθείς.
Refloresco, ἀναθάλλω.
Refluo, ἀναῤῥέω.
Refluxus, ἀναῤῥύς, ὁ.
Refocillo, ἀναζωπυρέω, ἀναπαύω τινα.
Reformator, ἀναπλαστής.
Reformidatio, φόβος, ὁ, ὀῤῥωδία.
Reformido, ὀῤῥωδέω, φοβέομαι τινα.
Reformo, διαπλάζω, ἀναπλάττω.
Refractarius, ἀντίτυπος, ἀπειθὴς.
Refræno, ἀναχαλίζω, χαλινόω, σωφρονίζω τινὰ, ἐπίσχω.
Refragor, ἀντιλέγω τάπις, ἀντειπεῖν.
Refrico, ἀναψάω, ἀνακνίζω.
Refrigeratio, ἀνάψυξις, ψυθμός.
Refrigeratu facilis, εὐψεπής.
Refrigero, ἀναψύχω, καταψύχω.
Refrigefco, ἀναψύχομαι.
Refringo, ἀνακλάω, κατακλάω.
Refugio, ὑποφεύγω, pro detrectare, ὑποδιδράσκω, ἐκκλίνω.
Refugium, καταφυγή.
Refundo, ἀναχέω, πάλιν ἐκχέω.
Refutatio, ἀνασκευὴ, διάλυσις.
Refuto, ὑποσκευάζομαι, ὑπολύομαι.
Regalis, βασιλικὸς, βασίλειος.
Regaliter, βασιλικῶς.
Regeneratio, ἀναζώπυρις.
Regenero, ἀναζωπυρέω.
Regermino, ἀναφύω, ἀναβλαστάνω.
Regero, ἀνακομίζω, ἀναδίδωμι.
Regia, τὸ βασίλειον.
Regia, τὰ ἀρχεῖα, τὰ βασίλεια.
Regimen, ὑπηρεσία, διοίκησις.
Regina, βασίλισσα, βασίλεια.
Regio, χώρα, χωρίον, κλίμα.
Regio frugifera, fertilis, χώρα, καρποφόρος, ἔυφορος.
Regionatim, κατὰ χώρας.
è Regione, καταντικρύ, ἐξ ἐναντίας.
Regius, a, um, βασιλικὸς.
Regius morbus, ἴκτερος.
Regno, βασιλεύω τινὸς, ἄρχω, τυραννέω.
Regnum, ἀνακτορία, βασιλεία, ἀρχή.
Rego, ὑπηρετέω, διοικέω, βασιλεύω τῆς Ἀσίας, Asiam.
Regredior, ἐπαναχωρέω, ἐπαναστρέφω.
Regreffus, ἀναχώρησις.
Regula, κανὼν, γνώμων.
Regularis, κανονικὸς.
Regula, κανονίζω.
Regulus, βασιλίσκος.
Rejectio, ἀναγωγὴ, ὑποβολὴ, ἄπωσις.
Rejectitius, ἀθετούμενος.
Rejicio, ὑποτίθεμαι: pro refpuo, ὑποβάλλομαι, ὑποδυσμενίζω, ὑποδέω: pro differe, ἀναβάλλεσθαί τι.
Reipsa, ἔργῳ, τῷ ὄντι.
Reiteratio, ἀνάληψις.
Reitero, ἀναλαμβάνω.
Relabor, ἀναπίπτω, ἐπανήκω.
Relatio, ἀναφορὰ, δίηγησις.
Relativum, τὸ πρὸς τι ἀναφορικόν.
Relaxare animum, ἀνίεναι τὸν ψυχὴν.
Relaxatio, ἄνεσις, ἀναχάλασμός.
Relegatio, ἐξορισμὸς, ὅρασμός.
Relego, ὑποπέμπω: pro in exilium rejicio, ἐξοριστὴν ζω, φυγαδεύω.
Relego, is, ἀναγινώσκω.
Relevo, ἀναπαύω: pro recreare, ἀναλαμβάνω, διαπαύω.
Relictus, καταλειμμένος, καταλειφθείς.
Religio, δυσέρεια, δρησκεία, δυλάβεια.
Religiose, δυσεβῶς, θεοσεβῶς.
Religiosus, δυσεβὴς, δυλαβὴς.
Religo, as, ἀναδέω, ἀναδίσμευω.
Relino, ἀνοίχω, ἀνασμάω.
Relinquo, καταλείπω, ἀνίημι, ἀφίημι.
Reliquiæ, τὰ λείψανα, ἐγκατάλειμμα.
Reliquum eft, λοιπόν.
Reliquus, λοιπὸς, ὑπόλοιπος.
Reluceo, διαλάμπω, ὑποστίλβω.
Reluctor, ἀντιμάχομαι, ἀντιχῶ.
Reluo, ἀναπίπτω.
Rem habere cum aliquo, συγγίνεσθαί τινι: γινώσκειν ἄνδρα καὶ γυναῖκα.
Remancipo, πάλιν ὑποχείριον ποιῶ.
Remaneo, διαμένω, ὑπολείπομαι.
Remanfio, διαμονὴ, καταμονή.
Remedium, φάρμακον, θεραπεία.
Remeo, ἐπανέρχομαι.
Remetior, ἀναμετρέω, ἀντιμετρέω.
Remex, ὁ ἐρέτης, κωπηλάτης.
Remigatio, Remigium, ἡ ἐρεσία.
Remigo, ἐρέσσω, κωπηλατέω.
Remigro, ὑποκινοῦμαι, ἐπανέρχομαι.
Reminiscentia, ἀνάμνησις.
Reminiscor, ἀναμιμνήσκομαι.
Remiffè, ἀνειμένως.
Remiffio, ἄνεσις, ἄφεσις.
Remiffus, languidus, ὑπολελυμένος, ἀνειμένος.
Remitto, ἀναπέμπω, ὑποτέλλω: pro recreo, ἀνίημι, & pro condono, ἀφίεναί τινι τὸ χρέος, debitum: χαρίζομαί τινι.

Remolior,

Remolior, ὑποσείω.
Remollesco, ἀναμαλάττομαι.
Remora, ἐποχή, παρέλκυσις.
Remorbesco, ἀνανοσέω.
Remordeo, καταδάκνω.
Remoror, ἀναβάλλω, ἐφίσημι, ἐπέχω.
Remotus, χωριζόμενός τινος, ad aliquâ re.
Removeo, ἀφίσημί τινα τόπου· ἀναιρέω, ὑποκινέω.
Remuneratio, ἀντιδώρημα, ἀμοιβή.
Remunero, ἀμείβομαι τινα, ἀμείβομαί τι δωρεᾷ· te dono, ἀντιδωρέω.
Remus, ἐρέτμος, κωπή.
Renarro, ἀφηγέομαι.
Renascor, ἀναφύω, ἀναζυνάομαι.
Renes, νεφροί,
Renium valitudo, νεφρῖτις.
Renideo, φαιδρύνομαι, ὑποσίλλω.
Renitor, ἀντερείδω τινι.
Renovatio, ἀνανέωσις, ἀνακαίνωσις.
Renovo, ἀνανεόω, καινοποιέω.
Renumero, ἀναριθμέω.
Renuntiare mundo, ὑποτάττεσθαι.
Renunciatio, ἀπαγγελία, ὑπόταξις.
Renuntio, ἐπαγγέλλω, ἀναγορεύω.
Renuo, ἀνανεύω, ἀναίνομαι.
Reor, νομίζω, ἡγέομαι.
Repagulum, μοχλός, βαλβίς.
Reparare, ἀναρτήσασθαι.
Reparatio, ὑπόσκευή, ἀνακαίνωσις.
Reparo, ὑποσκευάζω, ἀνακαινίζω.
Repastinatio, ἀνασκαλισμός.
Repastino, βαλισμός, ἀναρύπω.
Repello, ὑποδιώκω, ἀνασείω τι· ἀπωθέω, ἀνακρούω.
Rependo, retribuo, ἀμείβομαι, ἀντιμερέω, ὑποτίνω, ἀντιποδίδωμι.
Rependo sodali, ἀμείβομαι.
Rependo tibi, ἀμείβομαί σε.
Repens, ὑπερήφανος, ἢ αἰφνίδιος.
Repente, ἐξαίφνης· ὑπὸ μηχανῆς.
Repentinus, αἰφνίδιος, ἐξαφνίδιος.
Repercussio, ἀντανάκλασις, ἀντίτυπία, ἀντηχησις.
Repercutio, ἀντικόπτω, ἐπανακρούω.
Reperio, εὑρίσκω, ἀνδρίσκω.
Repetentia, ἐπανάληψις.
Repetitio, ἀπαίτησις, ἐπανάληψις.
Repeto, ἀπαιτέω τινα ἀργύριον, ab aliquo pecuniam: ἀναλαμβάνω.
Repetundarum accusare, κρίνειν τινὰ κακώσεως ἐπαρχίας.
Repetundarum accusatus, ὑφ' οὗ ἄθυμόν ἐστιν ὁμολογεῖν.
Repigner, ἀνεκφερόμενος.
Repleo, ἀναπίμπλημι, ἀναμεστόω.
Repletus, ἀναπεπλησμένος.
Replicatio, ἀνάπτυξις, ἀντιδιπλωσις.
Replico, ἀναπτύσσω.
Repo, ἕρπω, ἑρπύζω.
Repono, ἀναπίθημι, ὑποτίθημι.
Reportare laudem, δόξαν λαβεῖν.
Reporto, ἀνακομίζω, ἐνεγκεῖν.
Reposco, ἀπαιτέω, ἐξαιτέω.
Repositorium, θήκη, ταμεῖον.
Repotia, orum, τὰ ἐπόλια.
Repræsentatio, παράστασις, ὑποτύπωσις.
Repræsento, παρίσημι, ὑποδείκνυμι, ἐν παρουσίᾳ ποιῶ, ὑποκαθίσημι, ἀμύνομαι.
Reprehendo, ὑπολαμβάνω, ὑπαμάω τινὶ ταῦτα, ὑπαλλάττω, ψέγω ἕτερον· μωμάομαι, μέμφομαι.
Reprehensibilis, ὑπέμπτος, μωμητός.
Reprehensio, ὑπόληξις, ὑπόμησις.
Reprehensione dignus, ἐλεγκτός.
Reprehensor, μώμος, ὑπομητής.
Reprimendorum, ὑπαγελέων.
Reprimo, κατέχω τὴν ὀργήν, iram: κατασέλλω· κατατίζω, ἀνείργω.
Reprobatio, ἀθέτησις, ὑποδοκιμασία.
Reprobo, ὑποδοκιμάζω, ἀθερίζω.
Reprobus, ἀδόκιμος, ἀθέλητος.
Reptilis, ἑρπετός.
Repto, ἑρπύζω.
Repubesco, ἀνηβάω.
Repudiatio, ὑπόμοπή, ὑπόταξις.
Repudiatus, ἀποβλητός, ὑποβληθείς.
libellus Repudii, βιβλίον ὑποστασίου.
Repudio, ὑποβάλλω, ὑποπέμπομαι γυναῖκα, uxorem: pro recuso, ὑπολέγομαι, ὑποδοκιμάζω.
Repudium, ὑπόπεμψις, & ὑπόμοπή· ἀποστάσιον, τὸ ἀβέλτιστος.
Repueresco, ἀναπαιδεύομαι.
Repugnantia, ἐναντίωσις, ἀντιλογία.
Repugno, ἀντιμάχομαί τινι· ἀναπάω σοι εἰς τοῦτο, in hâc re tibi.
Repullulo, ἀναβλαστάνω, πεφυόμαι.
Repulsa, ἀνάδυσις, ὑπόταξις.
Repulso, ἀποδίζω.
Repulsus, ἄπωσις.
Repulsus, a, um, ἀπωσθείς, ἀποβληθείς, ὑπορήμων.
Repungo, ἀντικεντέω, ἀντύπω.
Repurgo, ἀνακαθαίρομαι, καθαίρω.
Reputatio, ἀναλογισμός, διάλογισμός.
Reputo, ἀναλογίζομαι· pro recenſere, ἀριθμέω, ὑπαναπέμπομαι.
ſine ullâ Requie, ἀπαύστως, ἀπαυστί.
Requies, ἀνάπαυσις, ἄνεσις.
Requieſcere, ἀναπαύεσθαι τινος.
Requiro, ὑπερωτάω· pro interrogare, πυνθάνεσθαι, ἐξετάζω, ἀπαγγέλω.
Res, τὸ πρᾶγμα, χρῆμα, ἔργον.
Rerum natura, φύσις πραγμάτων, ἢ τῶν πάντων φύσις.
Res adverſæ, ἀτυχίαι, δυσπραξίαι.
Res bellicæ, τὰ τοῦ πολέμου.
Res controverſæ, ἀντιλεγόμενα.
Res domeſticæ, τὰ οἰκεῖα· τὰ ἐν οἰκίᾳ.
Res fortuitæ, τὰ παρὰ τὴν τύχης δοθέντα.
Res geſtæ præclarè, τὰ καλῶς πραχθέντα.
Res ipſa hoc indicat, αὐτὸ τὸ ἔργον τοῦτο δηλοῖ.
Res ſecundæ, εὐπραξίαι, εὐτυχήματα.
Res ſic ſe habet, ἔτω καὶ οὐκ ἄλλως ἔχει.
Reſaluto, ἀντασπάζομαί τινα.
Reſarcio, ἀναῤῥάπτω, ἀκέομαί τι.
Reſcindo, ἀναχίζω, ἀποπέμνω· pro non ratum habere, ἀναιρεῖν, ἀποκόπτω.
Reſciſco, μανθάνω, γινώσκω τι· ἀναγωνίζω.
Reſcribo, ἀντιγράφω, ἀντεπιστέλλω τι.
Reſcriptum, ἀντιγραφή.
Reſeco, ὑποτέμνω, ἀποκόπτω.
Reſectio, ὑποτομή, ὑποκοπή.
Reſegmen, ὑπόκριμα, ὑπονύχισμα.
Reſero, aperio, ἀνοίγω, ἀναμοχλεύω.
Reſero, ris, ἀναφυλεύω.
Reſervo, ταμιεύω, διαφυλάττω.
Reſes, idis, ſegnis, βραδύς, νωθής.
Reſideo, καθέζομαι ὅπι τι ἀνάκειμαι.
Reſido, ἀνακαθέζομαι.
Reſiduum, τὸ λοιπὸν, ἐγκατάλειμμα.
Reſiduus, λοιπός, ὑπόλοιπος.
Reſigno, λύω, vel ὑπολύομαι ὑπίσω, ἀναφαιρέω.
Reſilio, ἀναπηδάω, ἀναθρώσκω.
Reſina, ῥητίνη.
Reſipio, ἀναφρονέω, μεταυλέω.
Reſipiſco, ἐκνήφω, ἀναφρονέω, μεταυλέω.
Reſiſto, ἀνθίσταμαι, ἀνθιστάναι, ἀνθέκω, ἀντέκω.
Reſolvo, ἀναλύω· pro mollire, μαλακύνω· pro deſtruere, καταλύειν.
Reſolutio, ἀνάλυσις, ἔκλυσις.
Reſonanter, κλαγγηδόν, καναχηδόν.
Reſono, ἀντηχέω, ὑπηχέω.
Reſorbeo, ἀναῤῥοφέω.
Reſpectus, λόγος, ὑπόσκεψις, κατανόησις.
Reſpergo, ῥαντίζω, διαῤῥαίνω.
Reſperſio, ῥαντισμός.
Reſpicio, ὑποβλέπω εἴς τι· ἀφορῶ εἴς τι· ἀναλογίζομαι, ἀνακύπτω.
Reſpiratio, ἀναπνοή, ἀνάπνευσις.
Reſpiro, ἀναπνέω, ἀμπνύω.
Reſplendeo, ὑποσίλλω, ἐκλάμπω.
Reſpondeo, ὑποκρίνομαί τινι· ἀμείβομαι, ἀναφωνέω.
Reſponſum, & reſponſio, ὑπόκρισις, ἡ ἀμοιβή· pro oraculo, χρησμός, θέσφατον.
Reſponſa novem ſapientum, ὑποκρίματα ἑπτὰ σοφῶν.
Resbuclica, τὰ κοινά· τὰ δημόσια· ἡ πολιτεία.
Rempublicam adminiſtrare, δημαγωγεῖν, πολιτεύεσθαι.
Reipublicæ adminiſtratio, δημαγωγία.
Reſpuo, ὑποπτύω, ὑποβάλλω τι.
Reſtagnare, ἱστάναι.
Reſtagno, ἀναπλημμυρέω.
Reſtare, περιγίνεσθαι.
Reſtat, λοιπόν.
Reſtauro, ἀνασκευάζω, ἀνίσημι, ἀνορθόω.
Reſtinguo, ὑποσβέννυμι, ὑποσβέω.
Reſtio, καλώδιοφόρος, χοιροπλόκος.
Reſtipulari, ἀντιπροκαλεῖσθαι.
Reſtipulatio, ἀνθομολόγησις.
Reſtis, σχοῖνος, κάλως.
Reſtituere in integrum, ἐπαναφέρειν.
Reſtituo, ὑποδίδωμι, πρόγω εἰς τὸν αὐτὸν δόξαν, in eundem dignitatis locum reſtituo: ὑποκαταστάω.
Reſtitutio, ὑποκατάστασις.
Reſto, περιλείπεσθαι· pro in loco aliquo remanere, ἐφίσταμαι· Item reſiſtere, ἀνθίσταμαι.
Reſtrictus, περισφιγθείς, καταστελείς.
Reſtringo, κατασέλλω· pro coërceo, ἐπέχω, φείδομαι.
Reſulto, ἀναθρώσκω.
Reſumo, ἀναλαμβάνω.
Reſupino, ἐξυπτιάζω.
Reſupinus, ὕπτιος.
Reſurgo, ἀνίσταμαι, ἀνεγείρομαι.
Reſurrectio, ἀνάστασις, ἔγερσις.
Reſurrectionis dies, ἡ ἀναστάσιμος ἡμέρα.
Reſuſcito, ἀναβιώσκω, ἐγείρω.
Retardatio, ἀναβολή, διατριβή.
Retardo, ἀνέχω, βραδύνω.
Rete, δίκτυον, σαγήνη.
Retego, ἀνακαλύπτω.
Retentio, ὑπόσχεσις, ἐποχή, κράτησις.
Retexo, ἀναλύω, ἀνυφαίνω.
Retia tendere, δίκτυα πλέκειν.
Retiarius, δικτυοφόρος, δικτύολος.
Reticentia, ὑποσιώπησις, ἐκκωφία.

Reticeo,

Reticeo, σιωπάω, ἀποσιωπάω.
Reticulum, ἄρκυα, τά· pro vittâ muliebrium, κεκρύφαλος, ὁ.
Retinaculum, ἔγχος, τὸ, σφῆσμα.
Retineo, ἀναλαμβάνω, κρατέω τινα.
Retiolum, κεφαλοδέσμιον.
Retorqueo, ἀντιστρέφω, τρέπω.
Retortus, ἀντιστραμμένος.
Retractatio, ἐπανόρθωσις, παλινῳδία.
Retracto, ἀναπολαμβάνω, ἀναλαμβάνω, pro renovare, ἀνανεόω· pro palinodiam canere, παλινῳδέω.
Retraho, ἀνέλκω· πάλιν ἀναστῶ.
Retribuo, ἀμείβω, & -ομαι, ἀνταποδίδωμι, ἀνταποτίω.
Retributio, ἀμοιβὴ, ἀνταπόδοσις.
Retrimentum, ἀπόκριμα, ἀπόθλιμμα, σπίασμα.
Retro, ὕστερον, ὄπισθεν, ἄψ.
Retroago, ἐπαναχωρέω.
Retrocedo, ἀναποδίζω· ἀναχάζω, & -ομαι· ὑποποδίζω, ἀνάγω.
Retrogradior, ἀναποδίζω.
Retrogradus, ὀπισθοπόρος.
Retrorsum & retrorsus, ὀπὶ πόδα, & ὀπὶ πόδα ἀνάπαλιν· εἰς τὰμπαλιν.
Retrudo, ἀναθέω.
Retundo, ἀνταμαλάω, ἀπαμβλυόω.
Revalesco, ἀναῤῥώννυμι, ῥάιζω.
Reveho, ἀνακομίζω.
Revelatio, ἀνακάλυψις.
Revello, ἀναπτύω.
Revelo, γναφίζω· καταγροβύω τῷ φιλῷ, amico, ἀνακαλύπτω, ἀποφαίνω.
Reverà, ὄντως, τῷ ὄντι, ἀληθῶς, ἀτεχνῶς.
Reverbero, ἀντιτυπέω.
Reverendus, αἰδέσιμος, ὁ, σεβάσιμος· αἰδοῖος, θλαβίδιος.
Reverenter, θλαβῶς.
Reverentia, αἰδὼς ἡ· ὦδος, εος, τὸ· θεραπεία· τὸ σέβασμα.
Revereor, αἰχυόομαι τὸ θεῖον.
Reversio, ἀναστροφὴ, ἀναχώρησις.
Revertor, ἀναστρέφω, ἐπανήκω, ἐπανέρχομαι.
Revincio, ἀναδέω.
Revinctus, ἀναδεδεώς.
Revirefco, ἀναθάλλω.
Reviſo, ὀπισκέπτομαι.
Revitare, πάλιν ἀμφάω.
Revivifco, ἀναβιόω, ἀνακομίζομαι.
Revocare pedem, ἀναστρέφω.
Revocare ſe, παλινδρομεῖν.
Revocare in memoriam, ὑπομιμνῄσκω τινά τι.
Revocatio, ἀνάκλησις, ἐπανάκλησις.
Revoco, ἀνακαλέω, & -ομαι.
Revolvo, ἀνακυλίω, ἀποκυλινδέω, ἀναστρέφω.
Revolutus, ἀναστραφείς.
Reum eſſe omnium ſcelerum, ἔνοχον εἶναι πάσης τῆ ἀδικίας.
Reum ago, κρίνω, διάκω.
Reus, ὁ φεύγων, ὁ αἰτίαν ἔχων· ὁ ἀπολογούμενος· ὁ ἐν αἰτίᾳ ὤν· ἔνοχος, ὑπαίτιος, ὑπόδικος.
Reus læſæ Majeſtatis, ἀπειθαρχείας φεύγων δίκην.
Revulſio, ἀπόσπασμα.
Rex, βασιλεύς, ἄναξ.
Rheda, ζεύγος, ῥαῖδιον, ῥαίδιον.
Rhedarius, ζευγηλάτης.
Rheno, onis, διαθέσει, στεῦσα.
Rhetor, ῥήτωρ, σοφιστής.
Rhetorica, ῥητορική.
Rhetoricè, ῥητορικῶς.
Rhetoricus, ῥητορικός.
Rheuma, ῥεῦμα.
Rhombus, ῥόμβος.
Rhonchiſſo, ῥοχάζω.
Rhonchus, ῥόγχος.
Rictus, χάσμα.
Ridendus, γελαστέος, γελοῖος.
Rideo, γελᾶν ἐφ' ἑαυτῷ, ſecum· μειδιάω· & pro derideo, καταγελάω τινος.
Ridiculè, καταγελάστως.
Ridiculus, καταγέλαστος, γελοῖος.
Rigatio, ῥεῦμα, τὸ· ἄρδυσις.
Rigeo, ῥιγόω, πέπηγα.
Rigeſco, σκληραίνομαι, φρίττω.
Rigidus, ῥίγος, κρυδής· pro duro, ἀπαθής.
Rigo, δεύω, βρέχω.
Rigor, ῥῖγος, πῆξις, πάγος· pro duritie, σκληρότης, κρύος, ἀπόσκληρον.
Rigor juris, ἀκρίβεια.
Riguus, ἀρδόμενος, δεύμενος.
Rima, κλειθρία· ῥῆγμα, τὸ· χίζα.
Rimor, aris, ἰχνεύω, ἐξετάζω λόγον.
Rimoſus, κλειθριάδης· πολύῤῥηγος.
Ringo, γαύω ῥίνα συγίλλων, σίνεσθαι.
Ripa, ὄχθη, χεῖλος ποταμοῦ.
ſine Ritu, ἀγέλαστος.
Riparius, ὀχθοφύλαξ, ὀχθηρὸς, παρόχθιος.
Riſum compeſcere vel tenere, ἀποσχεῖν γέλωτος.
Riſum moveo, γέλωτα παρέχω τινί, ἢ κινεῖν.
Riſus, γέλως, καταγέλως, μείδημα.
Ritè, καλῶς, δεόντως.
Ritu patrio, κατὰ τὸ πάτριον ἔθος.
Ritus, θεσμὸς, ὁ· θεσμοθεσία.
Rivalis, ἀντέραστὴς, ζηλότυπος.
Rivalitas, ἀντιζηλία.
Rivulus, ῥύακιον.
Rivus, ῥύαξ, ἀγωγὸς ὕδατος, ὀχέτος, ὁ.
Rixa, ἔρις, ἡ· ἀμφισβήτησις, ἀντιλογία.
Rixor, ἐρίζω, ἐπαγωνίζομαι τινί.
Rixoſus, ἐριστικὸς, φιλόνεικος.
Roboreus, δρύϊνος.
Roboro, κραταιόω, ἰσχυρίζω, ὀπισχυρίζω, καταρρώννυμι, κραταιῶ.
Robur, δρῦς, Metaph. pro animi fortitudine, ἀρετὴ, δύναμις, ἀνδρότης, ἀλκὴ, ἰσχύς.
Robuſtus, ἀκμῆνος, ῥωμαλέος, ἀνδρεῖος, ἰσχυρὸς, σθεναρός.
Rodo, καταβρώγω· pro detracto, κακολογέω, διασύρω.
Rogandus, δεητέος.
Rogatio, δέησις, ἱκεσία, ἐρώτησις.
Rogito, πολλὰ δέησιν ποιέομαι.
Rogo, peto, αἰτέω τι ἢ σῖτον, à te cibum, δέομαί σε, τοῦτο ἐρωτάω.
Rogus, πυρὰ, πυραικὴ ἠρώων.
Ronchus, ῥόγχος.
Roma, Ῥώμη.
Romanus, Ῥωμαῖος.
Rorat, ψακάζει.
Roreſco, δροσίζω.
Rorulentus, δροσερὸς, πολύδροσος.
Ros, roris, δρόσος, ου, ἡ, ψεκὰς, ἔρσης ἡ.
Roſa, ῥόδον.
Roſalia, ῥοδιακὰ.
Roſa Græca, λυχνὶς, ῥοδοδάφνη.
Roſcidus, δροσερὸς, ἐρσαῖος.
Roſetum, ὁ ῥοδὼν.
Roſeus, ῥοδόεις, ῥόδινος, ῥόδιος.
Roſmarinus, ni, ὁ λιβανωτὶς.
Roſmarinum, ξηρόμυρσον.
Roſtra in fora Romano, οἱ ἔμβολοι.
Roſtratus, ὁ ῥυγχατὶς.
Roſtrum, ῥύγχος, εος, τὸ ῥάμφος.
Rota, τροχὸς, ὁ· κύκλος.
Roto, γυρόω, κυκλόω, καταβροχάζω.
Rotundè, στρογγύλως.
Rotunditas, στρογγυλότης, περιφέρεια.
Rotundo, σφιγγόω, στρογγύλόω.
Rotundus, τροχαλὸς, ὁ· τροχοειδὴς.
Rubedo, ἐρύθρυμα.
Rubefacio, ἐρυθραίνω, ὀπωρινίζω.
Rubellio, ἐρυσίβη, ἡ ἰὸς σπόρε.
Rubeo, ἐρυθραίνομαι, ἐρυθριάω.
Rubeta, σφρῦος.
Rubetum, βατών.
Rubeus, ruber, ἐρυθρὸς, ἐρυθρίας, φοινίκεος, ες.
Rubicundus, ἐρυθρὸς.
Rubiginoſus, ἰώδης, ἐρυσιβώδης.
Rubigo, ἰὸς, ὁ, ἐρυσίβη.
Rubor, ἐρύθρυμα, τὸ· ἐρυθρότης.
Rubrica, μίλτος, ου, ἡ.
Rubricatus, μιλτώδης.
Rubricera, ῥοδωνία, ἀνδρείκελον.
Rubrum mare, ἐρυθρὸς θάλασσα.
Rubus, bi, βάτος, ου, ἡ.
Ructo & Ructor, ἐρεύγω.
Ructus, ûs, ἐρυγὴ, ἐρυσμός.
Rude donatus, ὁ ὑπὸ τὸ καταλογον.
Rudem eſſe alicujus rei, ἀπείρως ἔχειν τινος.
Rudens, σχοῖνος, κάλως.
Rudero, as, κατερειπόω.
Rudes, ασδος.
Rudes literarum, ἀγράμματοι.
Rudimentum, ἀρχαιοπαιδεία, εἰσαγωγή.
Rudis, adject. ἄπειρος, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος, ἀτίλεστος, ἄγναφος, ἄτεχνος.
Rudis virga, ασδος.
Ruditas, ἀπειρία, ἀμαθία, σκαιότης.
Ruditus, βρόμησις, ὀγκηθμός.
Rudo, ere, aſinorum eſt, ὀγκάομαι, βρομάομαι.
Rudus, eris, ἐρείπιον, βῶλος, χῶμα.
Rufeo, rufus ſum, ξανθός εἰμι, πυῤῥίζομαι.
Rufus, ξανθὸς, πυῤῥὸς, ἐρυθρός.
Ruga, ῥυτὶς, ἡ.
Rugio, βρεμάομαι, βρεμάω, βρυχάομαι.
Rugitus, βρυχηθμὸς, βρύχημα.
Rugo, ῥυπόω.
Rugoſus, ῥυπώδης.
Ruina, πῶσις, πῶμα.
Ruinam ſibi ipſi accerſere, πῶμα βλίζειν ἑαυτῷ.
Ruinoſus, πώσιμος, ἐυπώλητος.
Ruma, θηλὴ, ῥῶμη.
Rumen, ὁ κεκρύφαλος.
Rumex, λάπαθον.
Rumifero, διαφημίζω.
Rumigerulus, θρυλλητὴς.
Ruminatio, μηρυκισμός.
Rumino, & --or, ἀναμηρυκάομαι· pro in memoriam revoco, ἀναπολέω, &c.
Rumor, φήμη, ἀκοὴ, φάτις, λόγος, θόλος.
Rumor eſt, λέγεται ὅτι· λόγος ἐστὶν ὅτι.
Rumorem ſpargere, διαπεφημίζειν λόγον, διατιθέναι

φαμίζειν, διαδύναι λόγον.
Rumpo, ῥηγνύω, καταῤῥήσσω, χίζω.
Runcatio, βοτανισμός.
Runcator, βοτανιστής.
Runcina, ῥυκάνη.
Runco, βοτανίζω.
Ruo, ἐρείπω, καταφέρομαι, φέρομαι ὁλὴ τὸ χέσον, in deterius: pro in præceps ferri, ὁρμᾶν.
Rupes, ὄπτομος, πέτρα.
Rupicapra, ἀγελὶς αἶξ.
Ruptura, ῥῆξις, ῥῆγμα, θραῦσις.
Ruptus, ῥαγείς.
Ruralis, ἀγρικός.
Ruri, ἀγροῖ, ἐν ἀγρῷ.
Ruricola, χειρὸς, ἀγρικόλης.
Rurigena, ἀγροῦθεν.
Rursum, αὖ, αὖθις, ἔμπαλιν.
Rus, ruris, ἀγρὸς, ἀγρικία, χωρίον.
Rusticè, ἀγρίκως.
Rusticitas, ἀγρικία, ἀγροῖκις.
Rusticor, ἐν βίῳ ἐν ἀγρῷ διάγω.
Rusticus, ἀγροιώτης, χειρὸς, ἄγρικος, χειρικός.
Rusticus, a, um, χειρικὸς, ἀγρικός.
Ruta, πήγανον, ῥύτη.
Rutilo, ξανθίζω, πυῤῥάζω.
Rutilus, πυῤῥὸς, ἐρυθρὸς, ξανθὸς.
Rutrum, σκαφεῖον.

S.

SAbbatum, σάββαλον, ἡ ἑβδόμη.
Sabulosus, ἀμμώδης.
Sabulum, ἄμμος, ψάμαθος.
Saburra, ἔρμα.
Saburro, ἐρματίζω.
Saccellus, βαλάντιον.
Saccharum, τὸ σάκχαρον.
Saccis induti, σάκκοις ἀπενδεδύτες.
Saccularius, ῥαδιοῦργος.
Sacculus, μαρσύπιον.
Saccus, σάκκος, ὁ σακκίον.
Saccus vinarius, ὑλισμός.
Sacellum, ἱερὸν σμικρόν.
Sacer, ἱερὸς, ἐναγὴς, ὅσιος: pro scelesto, κατάρατος.
Sacer ignis, ἐρυσίπελας.
Sacerdos, ἱερεύς.
Sacerdotalis, ἱερατικός.
Sacerdotissa, ἱέρεια.
Sacerdotium, ἱερωσύνη, ἱερατεύμα.
Sacramentum, ὁρκωμοσία.
Sacrarium, ἱροφυλάκιον, ἄδυτον.
Sacrificium, θυσία.
Sacrifico, θύω τῷ θεῷ, ἱερεύω θεῷ.
Sacrificus, ἱροποιὸς, ἱροφάντης.
Sacrilegium, ἱροσυλία, θεοσυλία.
Sacrilegium committere, ἱροσυλεῖν.
Sacrilegus, ἱερόσυλος, θεοσυλὴς.
Sacrimonium, ἱροσύνη.
Sacris initio, μυέω, καθιερόω.
Sacrosanctum, ἐκτεθιασμένον.
Sacrum, θυσία: pro templo, ἱερόν.
Sæpè, πολλάκις, συνεχῶς, θαμινά.
Sæpissimè, πλειστάκις.
Sæpius, πυκνότερον.
Sævio, χαλεπαίνω, ἐκμαίνομαι, ἀγριαίνομαι.
Sævitia, ἀπλωσία, χαλεπότης.
Sævus, χαλεπὸς, δεινὸς, ἀπλοῦς.
Saga, φαρμακεύτρια, μάγος, ἡ.
Sagacissimus, ἀγχίνους, φρενιμώτατος.
Sagacitas, ῥιπλασία: pro astutiâ, ἀγχίνοια, συνεσις.
Sagacitas bona, εὐσυνεσία.
Sagaciter, ἀγχίνως, δεξιῶς.
Sagatus, στεμματόφορος.
Sagax, ῥιπλάστης, ου, ὁ δολήχανος, εὑρετὴς, ἔυρινος.
Sagena, σαγήνη.
Sagina, τὸ λίπος.
Saginarium, σπιτήριον.
Saginat asinum, σάσαι ὄνον.
Saginatus, σπιθεὶς, σπιθυτὸς, ὁ.
Sagino, σιτίζω, σιτεύω, λιπαίνω.
Sagitta, τόξευμα, ὀϊστὸς, βέλος, ἰὸς.
Sagittarius, τοξότης, τοξευτής.
Sagittarius, a, um; τοξευτικός.
Sagitto, τοξεύω, βάλλω.
Sagulum, ἐφεστριδίσκον.
Sagum, σάγος, ἐσθὴς στρατιωτική.
Sal, salis, ἅλς, ἁλὸς, ὁ: pro urbanitate, εὐτραπελία, ἀστεϊσμός.
Salacitas, ἀσέλγεια, τὸ ἀφροδισιαστικόν.
Salamandra, ἡ σαλαμάνδρα.
Salarium, μισθὸς, ὀψώνιον, σαφορὰ.
Salariut, substant. περιχωπόλης, ἀλμυτής.
Salarius, a, um; ἁλάδης, ἅλικος.
Salax, ἀσελγὴς, ἀφροδισιαστικός.
Sale condio, περιχύδω, ἁλίζω.
Salebræ, τὰ ῥήγματα γῆς, vel ἐκρήγματα.
Salebrosus, κατερρωγώς.
Salicetum, Salictum, ὁ ἰτεών.
Salignus, ἰτίνος, ἰσύινος.
Salina, ὁ τόπος ἐξ οὗ ἅλες ἐξορύττουσι.
Salinum, ἁλοδόχος, ἁλοδοχεῖον.
Salio, is, ἅλλομαι εἰς τὸ πῦρ, in ignem: σκαίρω, σκιρτάω. Et Salio, ἁλίζω, à sal.
Saliva, σίελον, πτύελον.
Salivarius, σιελικὸς, σπυαλώδης.
Salix, icis, ἰτέα, ὀσιὰ.
Salix Græca, ἄγνος, δενδρὸν.
Salmacia aqua, ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Salmacidus, ἁλμυρὸς.
Salmo, ἄπακος.
Salsamentarius, περιχοπώλης.
Salsamentum, πάριχος, ὀξύμαιον.
Salsè, ἁλμυρῶς, σκωπτικῶς.
Salsè dicere, σκώπτειν, ἀστίζεσθαι.
Salsedo, ἅλμη.
Salsuginosus, ἁλικὸς, ἁλμυρώδης.
Salsugo, ἁλὶς, ἁλμυρὶς, ἅλμη.
Salsus, ἁλικὸς, ἁλμυρὸς: pro faceto, ἀστεῖος.
Saltatio, χορεία, ὄρχησις.
Saltator, ὀρχηστὴς, ἁλτικός.
Saltatorius, χορευτικός.
Saltatrix, ὀρχήστρια, ὀρχηστρὶς.
Saltem, ἁμαὲν, ἁμὰ μὴν.
Salto, ὀρχέομαι, χορεύω.
Saltuarius, δρυμοφρύλαξ, ἁλσοκόμος.
Saltus, ἅλσος, βῆσσα.
Saltus, πήδησις, πήδημα.
Salvatio, σωτηρία.
Salvator, σωτὴρ, ῆρος, ὁ.
Saluber, ὑγιεινὸς, σωτηριώδης.
Salubritas, ὑγίεια, τὸ ὑγιεινόν.
Salubriter, σωτηρίως.
Salvè, χαῖρε, εὖ πράττοις.
Salvia, ἐλελίσφακος.
Salum, mare, ἅλς, ἡ.
Salvo, σώζω τινα, διασώζω.
Salus, σωτηρία, ἡ.
Salutaris, σωτήριος.
Salutatio, ἀσπασμὸς, ὁ προσαγορία.
Saluti Reipubl. consulere, σώζειν τὰ κοινά.
Salutigerulus, ὑπασπίστης.
Saluto, ἀσπάζω τινα, χαίρειν κέλευέ παρ' ἐμοῦ, salutem dic meo nomine: προσφωνέω.
Salvum conductum dare, ἄδειαν διδόναι.
Salvum conservo, σώζειν τινα.
Salvus, σῶος, σῶς, ὑγιὴς.
Salvus conductus, ἀσφάλεια, ἄδεια.
Sanabilis, ἰάσιμος, ὀυθεραπευτός.
Sanatio, ἴασις.
Sancio, is, κυρῶω, & κυρόμαι.
Sancire leges, νόμον θεῖναι, νομοθετεῖν.
Sancit legem, κυροῖ νόμον ὅρκῳ.
Sanctè, ὁσίως, ἁγίως.
Sanctificatio, ἁγίασμα, ατος, τὸ ἁγιασμὸς, ὁ.
Sanctifico, ἁγιάζω, ἁγιόω, ἁγιόω.
Sanctimoniales, ἀχήτειαι.
Sanctimonium, ἁγιστεία,
Sanctio, νομοθέτημα.
Sanctissimus, ἱερώτατος, θεώτατος, ὁσιώτατος.
Sanctitas, ἁγιότης, ἁγιασμὸς, ὁσιότης, ἁγιοσύνη, ἀκηρασία, σεμνότης.
Sanctuarium, ἁγιστήριον.
Sanctus, a, um; ὅσιος, ἅγιος.
Sandalium, σανδάλιον, σάνδαλον.
Sanè, μὴντοι, ὄντως, ἀληθῶς.
Sanguinarius, φιλαιμάκτης, αἱμοχαρὴς.
Sanguine junctum esse alicui, προσήκειν τινὶ τῷ γήθει.
sine Sanguine & Sudore. ἀναιμωλί.
Sanguinem mittere, φλεβοτομεῖν.
Sanguineus, sanguinolentus, αἱματώδης.
Sanguinis conjunctio, συγγένεια.
Sanguis, αἷμα, αἷμ, τό.
Sanguisuga, βδέλλα, λιμναία.
Sanies, ἰχὼρ, βρότος, μύξα.
Sanitas, ὑγίεια, ὑγεία, ὑγεροσία, ῥῶσις.
Sanitati restituo, ὀρθωκαίνω τινα.
Sanna, μῶκος, σάννας.
Sannio, onis, χλευαστὴς.
Sano, ἰάομαι, ὑγιάζω, ὀρθόω.
Sanus, ὑγιὴς, ὁ ἠ ὁ ἔυρους.
Sapidus, a, um; ἔυχυλος.
Sapiens, ὁ σοφὸς, ὁ ἔνδον ἔχων, ἔμφρων, ὁ φρόνιμος, ἔννους, νεανεχὴς.
Sapienter, σοφῶς.
Sapientia, σοφία, σωφροσύνη, & τὸ σοφὸν, δεξιολία, φρόνησις.
Sapio, φρονεῖν, διαφρονεῖν, σοφὸς εἰμί.
Sapo, onis, σμῆλυ, σμῆγμα.
Sapor, oris, χυλὸς, χυμός.
Sarpbius, ὁ σαπφειρος.
Sarcasmus, σαρκασμός.
Sarcimen, ῥαφὴ.
Sarcina, σκεῦος, τὸ ὀπισθεμα.
Sarcinatrix, ῥάπτις, ἀκέστρια, ἰατρεια.
Sarcino, as, σκυβάζω, ὀπισθάπω, ῥάπτω.
Sarcio, ῥάπτω, ἀκέομαι pro instaurare, ἀνασκευάζειν, καταρτίζω pro damnum solvere, ἀντιμισθάλειν.
Sarculum, σκαφίς.
Sarmentum, κληματὶς, φρύγανον.
Sarrio, σκαφίζω.
Sarta tecta, ὀπισκευὴ ἢ κατασκευή.
Sartago, τήγανον.
Sartor, ἀκεστής.
Sat, ἱκανῶς, ἅλις.

Satagere,

Satagere rerum, ἀσθῶς τοῖς ἰδίοις θεράπτειν.
Satago, διαπονέω, & ὁμοῦ π, vel εἰς π, & περί π, ὑπονέμω, σπουδάζω τινί, περιεργάζομαι, πολυπραγμονέω.
Satanas, σατανᾶς.
Satelles, θορυφόρος, ὑπερασπιστής.
Satellitium, θορυφόρημα, τό.
Satiabilis, κορεστός.
Satiatus, satur, διάκορος, διακορής.
Satietas, κόρος, ὁ, πλήρωσις, ἀδ.
Satio, as, are, κορέω, κορέννυμι, χορτάζω.
Satio populum tritico, χορτάζω τὸ δῆμον σίτῳ.
Satis, ἄλις, ἱκανῶς, διακόρως, ἄσμενος.
Satis abundeque, ἱκανῶς, καὶ ἐπιτεύξει.
Satis accipere, διεγνῶν.
de his Satis superque, ἄσμενος τῶν τοιούτων.
Satis est, ἀπόχρη μοι τοῦτο ἱκανὸν ὄζι.
Satisfatio, κατεργάσιμος.
Satisfactor, ἱκανοδότης.
Satisdo, as, ἐγγύας, παρέχω.
Satisfacio, φυλάττω, τὰ τῷ νόμῳ, legi: ἐξακέω, πληροφορέω pro placeo, ἀρέσκω.
Satisfactio, πληροφορία.
Satius, ἄμεινον.
Satius est, αἱρετώτερον.
Sativus, σπορήμιος, κυαθυτός.
Sator, σπορεύς, φυτευτής.
Satrapa, σατράπης.
Satum, i, τὸ σπόρημα, σπαρέν.
Satur, ἔμπλεως, κορεσθείς.
Saturatio, satietas, χορτασία τροφῆς.
Saturabile, χορταστικόν.
Saturitas, πλησμονή, κόρος.
Saturnalia, τὰ κρόνια.
Saturnalitius, κρόνιος.
Saturnus, Κρόνος.
Saturo, κορεννύω, χορτάζω.
Saturo exercitum commeatu, χορτάζω, τὸ στράτευμα ὀπτανδείαν.
Satus, ἐσπαρμένος.
Satyra, τὸ σατυρικὸν ποίημα.
Satyri, σάτυροι.
Satyrice, σατυρικῶς.
Satyricus, σατυρικός.
Sauciatio, κατάτρωσις, τραῦμα.
Saucio, as, κατατραυματίζω, τρώω.
Saucius, τραυματίας.
Saxatilis, πετρώδης, πέτρινος, πετραῖος.
Saxosus, πετρώδης, ὑπόλιθος.
Saxulum, λίθος, πέτρα, πέτρος.
Scabellum, ὑποπόδιον, θρηνίον.
Scaber, ψωρώδης, τραχύς.
Scabie laboro, ψωριάω.
Scabies, ψώρα, ψωρίασις.
Scabiosus, ψωρώδης.
Scabo, κνάω, κνήθω, κνίζω.
Scabritia, & es, τραχύτης.
Scabrosus, τραχώδης.
Scæna, σκηνή.
Scala, κλίμαξ, ἀνάβαθρον.
Scalæ gradus, ἀναβαθμοί.
Scalellum, φλεβοτόμιον, ἐγκεντρίς.
Scalpo, κνάω, κνίζω, κνήθω.
Scalprum sutorium, σμίλιον, σκυτικόν.
Scalprum, κολαπτήρ, ἡ σμίλη.
Scalptor, κολαπτής, κοπεύς.
Scalptura, γλυφή.
Scalpturio, κατακνάω.
Scamnum, βάθρον.
Scandalum, σκάνδαλον, πρόσκομμα.
Scandalum præbeo, σκανδαλίζω.
Scando, is, ere, ἀναβαίνω.
Scansilis, ἀναβατός.
Scansor, κατασφατής.
Scapha, σκάφη, ἐφόλκιον.
Scapula, ὠμοπλάτη, νῶτον.
Scapus, ὁ σύλλος, ὁ καυλός, in herbis.
Scarabæus, κάνθαρος.
Scarificatio, χάσις.
Sacrifico, σκαριφάομαι, ὀπτίζω, ὀπταλίζω, ἀμύσσω, ὀπτιχάσκω.
Scatebra, ὁ βλυσμός, ὁ κρουνός.
Scateo, scaturio, βλύζω, πεβλύζω.
Scaturigo, ἀναβλυσμός, κρουνός, ὅ, ὁ.
Sceleratè, ἀνοσίως.
Sceleratissimus, πονηρότατος, μιαρώτατος, ἐξάγιστος.
Sceleratus καταρατός, ἐπάρατος.
Scelestus, ἀνόσιος, μιαρὸς, πονηρὸς, ἀθέμιτος, ὁ κ ἡ ἀλίτης, ἐξάγιστος.
Scelus, ἀσέβημα, τὸ κακὸν, παρανομία, ἀδίκημα, πανοῦργημα, κακία.
Scelus admittere, ἐργάζεσθαι ἢ πεσπεῖν ἀσέβημα, φαῦλόν τι ἐργάζεσθαι.
Scena, σκηνὴ, θυμέλη.
Scenicus, σκηνικός.
Sceptrum, σκῆπτρον.
Scheda, χάρτη.
Schedula, χάρτιον.
Schema, τὸ σχῆμα.
Schismus, χάσμα.
Schœnobates, χοινοβάτης.
Schola, διδασκαλεῖον, παιδευτήριον, φροντιστήριον, γυμνάσιον.
Scholam frequentare, φοιτᾶν εἰς τὸ διδασκαλεῖον.
Scholarcha, σχολάρχης, σχολῆς ἄρχων.
Scholasticus, σχολαστικός.
Scholium, σχόλιον.
Sciens, εἰδώς, ὅπως ἀκριβῶς.
Sciens locorum, ἔμπειρος τῆς τόπων.
Sciens, & volens, εἰδὼς κ ἑκών.
Scienter, ὀπτημόνως.
Scientia, ὀπτήμη, ὀπτημοσύνη.
Scilicet, δήπου, δηλαδὴ, δηλονότι, ἄρα δή.
Scilla, σκίλλα.
Scindo, τίμνω, χίζω, διαχίζω.
Scintilla, ἀστὴρ, ἐμπύρευμα.
Scintillatio, ἀστηρισμός.
Scintillo, ἀστηρίζω.
Scintillula, ἀστηρίδιον.
Scio, οἶδα, ὀπίσταμαι, ἴσημι, γινώσκω.
Scipio, σκῆπτρον, ῥάβδος.
Scirpus, σκίρπος, ὀρίγανος, φλέως.
Scisitor, inquiro, ἐρωτάω, πυνθάνομαί τι, aliquid.
Scissura, χίσις, ῥῆσις, ῥωγμή.
Scitè, pulchrè, ὀπτικῶς, ἐμμελῶς.
Scitum, ψήφισμα, τό· δόγμα.
Scitus, elegans, κομψὸς, χαρίεις, ἀκριβής.
Sciurus, σκίουρος.
Scius, εἰδώς.
Scobs, ῥίνισμα, πρίσμα.
Scomma, σκῶμμα, ἐθικός.
Scommata jacere in aliquem, ὀπισκώπτειν τινα.
Scommatis abundans, ὀνομώμων.
Scopæ, σάρωθρον, κόρημα.
Scopis purgare domum, σαρῆν οἰκίαν.
Scopulosus, σκοπελώδης.
Scopulus, σκόπελος, σπιλάς.
Scopum non attingere, ὀπτυχάνειν τοῦ σκοποῦ.
Scopus, σκοπός.
Scoria, σκωρία, πρίξ.
Scorpius, σκορπίος.
Scortatio, μοιχεία.
Scortator, πόρνος.
Scortea, δέρματα ὀχετῶν.
Scortor, πορνεύω, ἐπαιρέω.
Scortum, πόρνη, ἡ ἑταίρα, ἡ.
Screatus, χείμψις, πτυσμός.
Screo, as, χείμπτομαι.
Scriba, γραμματεύς, γραμματικός.
Scriblita, ἴσχυτον, πλακοῦς.
Scribo, is, γράφω, λογογραφέω· pro literas exarare, γράφειν ἐπιστολάς τινα.
Scrinium, κίστη, & κίστις, κιβώτιον.
Scriptio, γραφή, συγγραφή.
Scriptor, συγγραφεύς.
Scriptor legum, νομοθέτης.
Scriptorius, γραφικὸς, μέλαν γραφικὸν, atramentum scriptorium.
Scriptum, scriptura, σύγγραμμα, γραφή.
Scriptura, γραφή.
Scripturarius, διαγραφεύς.
Scripturio, γραφείω.
Scrobs, ὄρυγμα, βόθρος.
Scrofa, χοιρομάς.
Scrofula, ἡ χοιράς.
Scrotum, ὀσχέα, ἡ.
Scrupulose, ὑπακριβῶς.
Scrupulositas, τὸ ὑπερακριβὲς, διακρίβεια.
Scrupulosus, πολύψηφος, λιθοκάδης· pro anxio, ὁ κ ἡ, ὑπερακριβὴς, δυσχερής.
Scrupulus, ψῆφος· pro solicitudine, ἡ ἀπορία, ἡ διαχείρεια. Est etiam exigua pars ponderis, χαλκοῦς.
Scrupus, λίθαξ, ψῆφος.
Scruta, orum, τὰ χρύπτεα, τὰ χρυπτήρια.
Scrutarius, χρυπτάλης.
Scrutatio, ἐξέτασις.
Scrutator, ἐξεταστής.
Scrutinium, investigatio, ἐξερεύνησις.
Scrutor, ἐξετάζω, ἐξερευνάω, μέθοδεύω, ἀνακρίνω, διβολεύω, ἰχνεύω.
Sculpo, is, γλύφω, κολάπτω, χαράττω.
Sculptile, γλυπτὸν, εἴδωλον.
Sculptor, γλύπτης, ἐκτυπωτής.
Sculptura, γλυφὴ, γλυφίς.
Scurra, βωμολόχος, σκίλαξ, ἔυτραπελος.
Scurrilis, βωμολοχικός.
Scurrilitas, βωμολοχία, γελωτοποιία, δυτραπελία.
Scurror, aris, βωμολοχεύομαι.
Scutarius, ὁπλίτης, ἀσπιδιστής.
Scutatus, ἀσπιδοφόρος.
Scutella, πινακίσκος.
Scutica, σκυτάλη, σκύτος, σκυτίγερουλος, ὁπλίτερος.
Scutum, θυρεὸς, ἀσπίς.
Scybalus, σκύβαλον, ὁ.
Se, ἑαυτὸν, αὐτὸν.
Sebaceus, στεατώδης.
Sebum, στέαρ.
Secedo, ἀναχωρῶ, μεθίσταμαι ἀπό τινος, ἀποχωρέω.
Secerno, χωρίζω, ἀποκρίνω, ἐφορίζω, ἐκκρίνω, διακρίνω.
Secessio, & secessus, ἀναχώρησις, παραχώρησις.
Secius, ἧττον, ἧσσον.
Secludo, ἀποκλείω, ἐκκλείω.
Seco, τέμνω, ἀρία, κόπτω.

Secretarius, ὁ ἢ ἡ ἀπόῤῥητον, γραμματεύς.
Secretio, ἡ ἔκρισις, ἡ ἀπόκρισις.
Secreto, κρυφῇ, κρύβδην, ἰδίαν.
Secretum, ἀπόκρυφον, ἀπόῤῥητον, μυστήριον.
Secta, ἡ αἵρεσις.
Sectilis, σχιστός.
Sectio, τομή, τμῆμα, κόψις.
Sector, ὁ τεμνῶν.
Sector, aris, ἀκολουθέω.
Secubo, ἀποκοιμῶμαι.
Secularis, ὁ κατ' αἰῶνα γινόμενος.
Seculo nostro, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς.
Seculum, αἰών, γενεά.
Secum, σὺν ἑαυτῷ, παρ' ἑαυτῷ.
Secunda fortuna, ἀγαθὴ τύχη.
Secundâ fortuna uti, εὖ, ἢ κατὰ τὰς εὐχὰς πράττειν.
Secundæ, τὰ δεύτερα.
Secundarius, δευτεραῖος.
Secundas fero, δευτερόω.
Secundò, δεύτερον, τὸ δεύτερον.
Secundo, οἰσόω, εὐοδόω.
Secundum, præpos. κατά, μετά, & παρὰ, accusativ.
Secundus, δεύτερος, ὕστερος· pro prospero. εὐτυχής.
Securdus auctor, βεβαιωτής.
Secundus ventus, οὖρος, ἄνεμος.
Securi percutere, πελεκίζειν· τῷ πελέκει πατάσσειν.
Securis, πέλεκυς, ἀξίνη.
Securitas, ἀσφάλεια, ἄδεια.
Securum esse, ἀφροντίστως ἔχειν.
Securus, ἀσφαλής, ἀδεής, ἀκίνδυνος, ἀφρούρητος pro negligente, ὀλιγωρῶν, ἀφρόντις.
Secus, juxta, παρά, cum dat. pro aliter, ἄλλως, ἀλλωσί ἢ, secus atque.
Sed, ἀλλά, ἀλλ' ἄρα, ἦκα τοι.
Sed enim, ἀλλὰ γάρ.
Sed tamen, ἀλλὰ δή· ἀλλὰ κἂν ὡς, ἀλλ' ὅμως.
Sed sanè, ἀλλά τε, ἀλλὰ δή.
Sedatus, ἥσυχος, ἡσυχαῖος.
Sedentarius, ἑδρεῖος.
Sedeo, κάθημαι, ἑδρεύω, καθίζομαι, ἑδρεύομαι· pro morari, ἐμμένειν τινί.
Sedeo una, συγκαθέζομαι.
Sedere facio, ἁνίζω, ἵζω.
Sedes, ἕδρα, ἕδρασμα, καθέδρα.
Sedile, καθέδρα, ἕδρανον, θᾶκος.
Sedimentum, ὑπόστημα.
Seditio, στάσις, ἡ· διχοστασία.
Seditionem concitare, στάσιν ποιεῖσθαι, στασιάζειν.
Seditionis auctores, στασιάρχαι.
Seditiosè, στασιαστικῶς.
Seditiosus, στασιώδης, στασιαστής.
Sedo, as, παύω τὴν ὀργήν, iram: καταβάλλω, κατέχω, ἠρεμίζω.
Seduco, ἀπάγομαι· pro decipio, ἀποπλανάω, ἐξαπατάω, ἀπεμπόω.
Seductilis, διεξοδικός.
Seductio, ἀπαγωγή, ἀποπλάνησις, ἀπάτη.
Seductor, ἀποστολεύς, πλάνος.
Sedulitas, ὑπομένεια, ἀκρίβεια, σπουδή.
Sedulo, ἀπηνῶς, περιεσμῶς.
Sedulus, ὑπομενής, ἀκριβής, σπουδαῖος, φιλόπονος, ἐπιμελητικός.
Sedum, ἀείζωον.
Seges, ἄστη, νέατα, λήϊον.
Segmen & segmentum, ἀπόκομμα.
Segnis, ἐ, ἀργός, ῥᾴθυμος, ὀκνηρός.
Segnis sum, ναθρεύω & νωθρόω.
Segniter, ῥᾳθύμως.
Segnities, ἀργία, ῥᾳθυμία, ναθεία.
Signitiei le dedere, ὑπὸκλίνεσθαι τῇ ῥᾳθυμίᾳ.
Segnius, βραδύτερον.
Segrego, ἐκκρίνω, ἀφορίζω, χωρίζω.
Sejunctio, διάζευξις, ἀποχώρησις.
Sejungo, χωρίζω, διίστημι, διαιρέω.
Selectio, ἐκλογή, ἀπόκρισις.
Selibra, ἡμίλιτρον.
Seligo, ἀπολίγω, ἀποκρίνω, ἐξαιρέω.
Sella, ἕδρα, καθέδρα, θρόνος.
Sella curulis, δίφρος ἡμιονικός.
Sellula, θρονίδιον, καθέδρειον.
Semel, ἅπαξ, καθάπαξ.
Semen, σπέρμα τὸ, σπόρος.
Semen candidum, κόκκος.
Sementitius, σποράδην.
Sementis, σπορά.
Semestris, ἑξάμηνος.
Semesus, ἡμίβρωτος.
Semet, ἑαυτόν.
Semianimis, ἡμιθανής.
Semicinctum, ἡμιζώνιον, ὑποζωμα.
Semicirculus, τὸ ἡμίκυκλον.
Semicoctus, ἡμίεφθος.
Semidoctus, ἡμιμαθής.
Semivivus, ἡμίζωος.
Semihora, τὸ ἡμίωριον.
Semimortuus, ἡμιθανής.
Seminanis, ἡμίνηφος.
Seminarium, φυτοθήκειον.
Seminatio, σπορά.
Seminator, σπορεύς.
Semino, σπείρω, φυλδίω· pro divulgo, διασπείρω.
Semis, semissis, ἥμισυς, ἡμίσεια, ἥμισυ.
Semita, στενωπός, τρίβος.
Semoveo, ἀποκινέω, ἀποχωρίζω.
Semper, ἀεί, διαπαντός.
Sempiternus, ἀίδιος, αἰώνιος, ὁ καὶ ἡ.
Semuncia, γραμμάτια δώδεκα, ἡμιούγκιον.
Senaculum, βουλευτήριον.
Senator, βουλευτής, οῦ, ὁ, γερουσιαστής.
Senatorius, βουλευτικός.
Senatu moveo, ἐκφυλλοφορῶ τινά· τὸ συγκλήτου ἐκβάλλω.
in Senatum cligi, ἐγκρίνεσθαι εἰς γερουσίαν.
Senatus, βουλή, ἡ σύγκλητος, γερουσία.
Senatusconsultum, βούλευμα, τὸ, διαβεβουλευμένον.
Senectus, γῆρας, ατος.
Senectus extrema, παυσίπτερον γῆρας.
Senesco, γηράσκω, γηράω, παρακμάζω.
Senex, γέρων, φρεσβύτης, γηραιός.
Seni, οἱ ἕξ.
Senilis, γερουσιακὸς, γερόντειος.
Seniliter, γερουσικῶς.
Senio confectus, παμπληξ, ικός, ὁ.
Senio felix, εὐγηρως.
Senior, γεραίτερος, φρεσβύτερος.
Senium, το γῆρας.
Senium felix, εὐγηρία.
Sensibilis, αἰσθητός.
Sensim, ἀκροθιγῶς, κατὰ μικρὸν, ἠρέμα.
Sensus, αἴσθησις, νόημα, διάνοια.
Sensus quinque, αἰσθήσεις πέντε.
Sensûs expers, ἀναίσθητος.
Sententia, γνώμη, διάνοια, νοῦς, ψῆφος, κρίσις, δόξα.
ex Sententiâ, κατὰ νοῦν, κατὰ γνώμην.
Sententiæ ejusdem, σύμψηφός τινι.
in eâ sum Sententiâ, ὥστε γνώμην ἔχω.
à Sententiâ dimovere, μεταπείθειν τινα.
Sententiam fero, γνώμην ἀποφαίνομαι, ψῆφον φέρω.
Sententiam muto, ἀναλίθομαι τὴν διάνοιαν μεταβάλλομαι.
Sententiosè, ἀποφαντικῶς, γνωμικῶς.
Sententiosus, γνωμικὸς, ἀποφθεγματικός.
Sentes, ἄκανθαι.
Sentiscetum, ἀκανθιών.
Sentina, ἄντλος, ἀντλία.
Sentio, αἰσθάνομαι κεφαλῆς, clamorem: pro intelligere τοῦ, καταδεῖν, διαγνῶναί τι· ἀκούειν. Sentit mecum, τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχει.
Sentis, ἄκανθα, βάτος.
Sentus, λάσιος, θαμνὸς, πεπυκασμένος.
Seorsim, χωρὶς, ἰδίᾳ, καθ' αὑτόν.
Separabilis, χωριστός.
Separatim, χωρὶς, cum genit.
Separatio, ἀφορισμὸς, ἀπόκρισις.
Separatu, seu secretu facilis, ἀποχώριστος.
Separo, χωρίζω, ἀποκρίνω, ἀφορίζομαι, νοσφίζω, διίστημι, διαιρέω.
Sepelio, θάπτω, καταθάπτω.
Sepes, sepimentum, φραγμὸς, φράγμα, περίφραγμα, φρακτόλος.
Sepia, σηπία.
Sepimentum, φρᾶγμα.
Sepio, φράττω, περιβάλλομαι.
Seplasiarium, μυροπώλιον.
Sepono, τιμεύω, ἀποτίθημι.
Septangulus, ἑπτάγωνος.
Septem, ἑπτά.
September, μαιμακτηριών, ἑπτέμβριος.
Septendecim, ἑπτακαίδεκα.
Septemfluus, ἑπτάῤῥοος.
Septempedalis, ἑπταποδιαῖος.
Septemplex, ἁπλόος, ἑπτάπλοος, ους.
Septemvir, εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχόντων.
Septemviratus, ἑπταρχία.
Septenarius, ἑπτάδικος.
Septeni, οἱ ἑπτά.
Septennis, ἑπταέτης.
Septennium, ἑπταετία.
Septentrio, ἄρκτος, ἅμαξα.
Septentrionalis, ἀρκτικός.
Septicollis, ἑπτάλοφος.
Septies, ἑπτάκις.
Septifolium, ἑπτάφυλλον.
Septimana, ἑβδομάς.
Septimus, ἕβδομος.
Septingentarius, ἑπτακοσιαῖος.
Septingentesimus, ἑπτακοσιοστός.
Septingenti, ἑπτακόσιοι.
Septuagies, ἑβδομηκοντάκις.
Septuaginta, ἑβδομήκοντα.
Septum, φράγμα· ἕρκος, τό.
Sepulchralis, ἐπιτάφιος.
Sepulchri violator, τυμβώρυχος.
Sepulchrum, τάφος, ὁ· μνῆμα, τό.
Sepultura, ταφὴ, ἐνταφιασμός.
Sepultus, τεθαμμένος, ταφείς.
non Sepultus, ἄταφος.
Sequax, ἀκολουθητικός.
Sequela, ἀκολουθία· τὸ ἑφέλξαι.
Sequester, μεσεγγυοῦχος, μεσεγγυητής, ὁ· μεσίτης, μέσος.
Sequestratio, μεσιτεία.
Sequestro, ἀποχωρίζω, μεσεγγυάομαι.
Sequor, ἕπομαί τινι, ἀκολουθέω, ὀπηδέω· quæ

quæ sequuntur, τὰ ἐξῆς, τὰ ἀκόλουθα.
Sera, κλεῖθρον.
Serenitas, ὐδία, αἰθρία, γαλήνη.
Serenissimus, ὐδιόκαλος.
Sereno, αἰθριάζω, γαλήνοω.
Serenus, αἴθριος, ὐδιος, ἄνεμος.
Seria, orum, τὰ σπουδαῖα, ἀναγκαῖα.
Sericarius, σηρικοπλόκος.
Sericum, σηρικόν.
Sericus, a, um, σηρικός.
Series, τάξις, εἰρμὸς, ἱρμός.
Seriò, σπουδῇ, σπουδῇ.
Serius, a, um, σπουδαῖος, σεμνός.
Sermo, λόγος, ὁμιλία.
Sermonis venustas, ἀφυολογία.
Sermonem cohibeo, i. e. tacco, ἡσυχάζω.
Sermonis cohibentia, seu continentia, id est, taciturnitas, ἡσυχία.
Sermocinor, ὁμιλέω, διαλέγομαι.
Sermonem dissèminare, θρυλλεῖν τι.
Sero, as, κλείω.
Sero, is, ui, ἄπομαι.
Sero, sevi, σπείρω, φυτεύω.
Serò, serius, ὀψὲ, ὀψιαίτερον.
Serotinus, ὄψιμος, ὀψίμος.
Serpens, anguis, ὄφις, ἑρπετόν.
Serpo, ἕρπω, ἑρπάζω.
Serra, πρίων.
Serra secare, διαπρίειν, ἐμπρίειν.
Serro, as, πριονίζω.
Serriculum, δρέπανον χειροκοπικόν.
Serrum, σίφαρ, σεφάνιον.
Serrula, πριόνιον.
Serva, δέλη, δούλη, θεράπαινα.
Servans, φυλάττων, ἢ φυλακῆς.
Servans æqui, φύλαξ τοῦ δικαίου.
Servator, σωτὴρ.
Servilis, δουλικὸς, δούλιος.
Serviliter, δουλικῶς, δουλοπρεπῶς.
Servio, δουλεύω χαίρω, tempori λαβόντι τινὶ, alicui, ὑπηρετέω.
Servitium, idem quod servitus.
Servitus, δουλία, δουλοπρέπεια, λατρεία, θεραπεία, οἰκεῖα.
in Servitutem redigere, εἰς δουλείαν ὑποβάλλειν, ἀνδραποδίζειν.
Servo, σῴζω, φυλάττω τινα, παρατηρέω τινα.
Serum lactis, ὀρρὸς, ὁ.
Serus, tardus, χρόνιος.
Servulus, δουλάριον.
Servus, δοῦλος, θεράπων.
Servus, a, um, δουλικὸς.
Sese, ἑαυτὸν.
Sesquialtera, ἡμιολία.
Sesqui hora, πεντημόριον.
Sesqui libra, λίτρα καὶ ἥμισυ, πεντημίλιτρον.
Sesquivertium, ὀπώπιον.
Sessio, ἱζήσεως, κάθισμα.
Sessor, ἱστοβοδτής.
Sestertium, δεκακὶς, δισμύριοι.
Setæ, χαῖτη.
Seu, ἢ ἤτοι, εἴτε.
Severè, σεμνῶς.
Severitas, σεμνότης, ὀκοτομία.
Severus, αὐστηρὸς, σεμνὸς, ὀκότομος.
Sevoco, ἀποκαλέω.
Sevosus, σταυώδης.
Sevum, σίαρ.
Sex, ἕξ.
Sexageni, ἑξήκοντα.
Sexaginta, idem.
Sexcenti, ἑξακόσιοι.
Sexdecim, ἑκκαίδεκα.
Sexies, ἑξάκις.
Sextarius, ἑξτης μέτρον.
Sextus, ἕκτος.
Sexus, φύσις, γένος.
Sexus utriusque, γυναικεῖος, ἑρμαφρόδιτος.
Si, εἰ, ἄν, εἴπερ, ἐπειδήν.
Si verò, ἐὰν δὲ, εἰ δὲ, εἰδὲ ἄρα.
Si unquam aliàs, εἴποτε, ἤ ὅτε, εἴ ποτε.
Sibi, ἑαυτῷ.
Sibi placens, αὐθάδης, αὐταίρετος.
Sibilo, συρίττω.
Sibilus, συρισμὸς, σύρισμα.
Sibilus, a, um, ὁ συρίττων.
Sybilla, σίβυλλα.
Sic, ὅτω, ὧδε.
Sic ut, ὅπως, ὡς, ὅτως, ὥσπερ.
Sica, ξίφος, ος, τὸ κοπὶς· ξιφίδιον.
Sicarius, φονεὺς· ξιφηφόρος.
Siccine, ὅτως.
Siccitas, ξηρότης, ξηρασία, αὐχμός.
Sicco, ξηραίνω, ἀξικμάζω.
Siccus, ξηρὸς, ἀνικμος, αὐχμώδης.
Siclus, σίκλος.
Sicubi, εἴπου, εἴποτε, ἐάν ποτε.
Sicunde, εἴποθεν.
Scut & sicuti, ὡς, ὥσπερ, καθάπερ, καθὼς, οἷ, ὡς, ὥσπερ.
Sideratus, ἀστροβλὴς, ἠτος.
Sidereus, ἀστρῶος, ἀστρώδης.
Sido, καθίζάνω.
Sidus, ἄστρον.
Sigillaris cera, ῥύπος.
Sigillatim, καθ' ἕκαστον.
Sigillo, σφραγίζω, σφραγίδα ἐπιτίθημι.
Sigillum, σφραγὶς, σήμαντρον.
Signa, ζάδια, σημεῖα, σφραγῖδες.
Signaculum, σφραγιστήριον.
Signator, σημάντωρ.
Signatorius, σφραγιστικός.
Signatura, σημασία.
Signatus, σημειωτός.
non Signatus, ἀσήμαντος.
Signifer, σημειοφόρος, ζωδιακὸς.
Significanter, ἐμφατικῶς.
Significatio, σημασία, ἔμφασις, σημείωσις.
Significativus, σημαντικὸς.
Significo, σημαίνω, δηλόω.
Signo, σφραγίζω pro ostendere, σημαίνειν, ὑποδείξιν ποιεῖσθαί τινι.
Signum, σημεῖον, τεκμήριον, ὑπόδειγμα, deinde Significat, vexillum, σύμβολον, σωσίδημα, τό. Tum quo aliquid obsignamus, σφραγὶς.
Signum faustum seu boni symboli & ominis, εὐσύμβολον σημεῖον.
Signum dare alicui, κατασείειν τινί.
Silentio prætereundum, ἐ παραπτέον.
Silentium, σιγὴ, σιωπὴ, ἀφωνία.
Silentium impero, καταπιπάω.
silentium agere Silentium, μακρὰν σιγὴν σιγᾶν.
Sileo, σιγάω, σιωπάω, ἐκμυθέω.
Silefco, σιγηρὸς γίνομαι.
Silex, πυρίτης.
Silicernium, γέρων, τυμβογέρων.
Siligineus, σιλιγίτης.
Siligo, ὄλυρα, σίλιγις.
Siliqua, λοβὸς κιγχάπου, κυάμου ἢ φασήλου λοβοὶ, ἢ ξυλόγλυκον, λοβὸς ἡδύ χαροβάπου.
Simia, πίθηκος, ὁ, ἡ.
Simila, σεμίδαλις.
Similagineus panis, σεμιδάλιτος ἄρτος.
Similis, ὅμοιος, εἰκώς.
per omnia Similis, ἀπαραλλάκτως.
Similis fum, ἔοικα, ὁμοιοῦμαι.
Similiter, ὁμοίως, παραπλησίως.
Similitudo, ὁμοιότης, ὁμοίωσις, ἀναλογία.
Similo, ὁμοιόω.
Simplex, ἁπλῆς· pro syncerus, ἀφθὴς, ἀκήλης· ὑγιὴς, ὑγιὴς, ἀκέραιος.
Simplicitas, ἁπλότης, ἀφέλεια, ὑγιότης, λιτότης, ἀκεραιότης.
Simpliciter, ἁπλῇ, ἁπλοϊκῶς.
Simul, ἅμα, ὁμοῦ.
Simulac, ἅμα, & ἅμα τε.
Simulacrum, εἴδωλον, εἰκὼν, ἄγαλμα.
Simulate, ψευσπαπικῶς.
Simulatio, εἰρωνεία, ὑπόκρισις.
Simulator, εἴρων, μιμητὴς, ὑποκριτὴς.
Simulatus, ὑποκριτικός.
Simulo, ψευσπαι ἅμα τῷ φίλῳ, me esse amicum, ὑποκρίνομαι, πλάττω.
Simultas, ἔχθρα, διαμβολία.
Simultatem invicem gerere, ἔχειν δυσαρέστως πρὸς ἀλλήλους.
Simus, σιμὸς.
Sin, εἰ δὲ μή, ἐὰν δὲ μή.
Sincerè, vide Syncerè, &c.
Sinciput, βρέγμα, ἡμικεφάλιον.
Sindon, σινδὼν, ὀνος.
Sine, præp. ἄνευ, ἐκτὸς, χωρὶς, δίκα, cum genit.
Sine affectione, ἀπαθὴς, ἄστοργος.
Sine controversiâ, ἀδιαστάκτως, ἀναμφιβόλως.
Sine dubio, ἀναμφισβητήπως.
Sine fraude, ἀδόλως.
Sine intermissione, ἀδιαλείπτως, χωρὶς ὑπερθέσεως.
Sine liberis, ἄτεκνος.
Sine studio, ἀφιλόπονος.
Sine ulla varietate, ἄνευ ποικιλίας τινὸς ἀμοιβαίστως.
Sine spiritu, ἄπνους.
Sine vitio, ἀσπὴς.
Sine sensu, ἄναισθητος.
Singularis, ἑνικὸς, ἐξαίρετος, μοναχός.
Singulatim, καθ' ἕκαστον.
Singuli, ἕκαστος.
Singulis mensibus, κατὰ μῆνα.
Singulis diebus, καθ' ἡμέραν.
Singulis horis, ὅσαι ὧραι.
Singultim, μετὰ λυγμοῦ.
Singultio, λύζω.
Singultus, λυγμὸς, ὁ· λόγξ, γγός.
Sinister, λαιὸς, σκαιὸς, δυσώνυμος.
Sinistra, σκαιὰ, ἀριστερά.
Sinistrè, σκαιῶς.
à Sinistrâ, ἐξ ἀριστερᾶς, ἐξ εὐωνύμου.
Sinistrorsum, ἐπ' ἀριστερά.
Sino, ἐάω, τίθημι, ἐπιτρέπω, ἀφίημι.
Sinuo, κάμπτω, κολπόω.
Sinuosus, κολπώδης.
Sinus, κόλπος, ὁ.
Siquando, εἴποτε, ἐάν ποτε.
Siquidem, εἴγε, εἴπερ, εἴπερ ἄρα.

Siquis, εἴ τις, ἐάν τις.
Sirius, ὁ σείριος.
Sifer, τὸ σίσαρον.
Sifto, ἱστημι, παριστάναι τινι· καταστῆσαι, ἐπέχω.
Siftrum, τὸ σῆστρον.
Siticulofus, διψαλέος, ἄυδρος, πολυδίψιος.
Si im reftinguere, βοηθεῖν τῷ διψῶντι.
Sitio, διψάω, καταδιψάω.
Sitis, δίψος, τό· δίψα.
Situla, κάλπη, ὑδρία, ὑδρίσκη.
Situm eft in nobis, ἐφ' ἡμῖν ὄντι.
Situs, a, um, κείμενος.
Situs, ἀυχμός, ἄυρος· pro pofitione loci, ποθεσία, θέσις.
Sive, εἴτε, ἤτε, ἤκιστ.
Smilax, σμίλαξ, ἡ.
Soboles, γονεά, τέκνον, ἔκγονον.
Soboleſco, ὑποφύομαι, πρὸ ἡβῆσαι αὐξάνομαι.
Sobrie, νηφάλιως, σωφρόνως.
Sobrietas, νῆψις, νηφαλισμός, σωφροσύνη.
Sobrinus, ἀνεψιός.
Sobrium reddo, ἀναπνέω.
Sobrius, ὁ νήφων, νηφάλιος.
Soccus, ἐμβάτης, ὁ· καλοπόδιον.
Socer, πενθερός, κηδεστής, γαμβρός.
Socia, ἑταίρα.
Sociabilis, ſeu cum quo facile commercium haberi poteſt, εὐσυναλλακτος.
Socialis, ἑταιρικός.
Socialiter, ἑταιρικῶς.
Sociatus, conjunctus, copulatus, κοινάν.
Societas, κοινώνημα, κοινωνία.
Facere Societatem cum aliquo, συμμαχίαν ποιεῖσθαι πρός τινα.
Societatem dirimere, συμμαχίαν διαλύειν.
Socio, συμζεύγνυμι, συναγελάζω.
Socius, ἑταῖρος, κοινωνός, σύμμαχος.
Socordia, ἀσυνεσία, ῥᾳθυμία, ἀκηδία.
Socors, ῥᾴθυμος, μάθυμον, ἐμβλής.
Socrus, πενθερά, ἑκυρά.
Sodalis, ἑταῖρος, σύσσιτος.
Sodalitas vel Sodalitium, συνωμοσία, φρατρία, ἑταιρία.
Sodes, ἄ πάν.
Sol, ἥλιος, φοῖβος.
Sol oritur, ἥλιος ἀνατέλλει.
Sol occidit ἥλιος δύεται.
Solamen, ſolatium, παραμυθία, παραμύθιον, παραμυθία.
Solaris, ἡλιακός.
Solarium, ὡρολογεῖον ἡλιακόν.
Solatio eſſe alicui, φέρειν τινὶ παραμυθίαν.
Solator, παραμυθητής, παράκλητορ.
Solea, ἔνδεσις, κρηπίς· pro Piſce, βάλανος.
Solenne, ἑορτή.
Solenne eſt, νομίζεται.
Solennis, πάνδημος, ἑορτάσιμος.
Solennitas, δημοθοινία, πανήγυρις, ἑορτή.
Solenniter, νομικῶς· ἐξ ἔθους.
Soleo, εἴωθα, εἴθισμαι, ἔθω ἔχω.
Solers, ἀγχίνους, δεξιός, πανοῦργος.
Solerter, ἀγχίνως.
Solertia, ἀγχίνοια, δεξιότης, πείρωσα.
Solet, ἔθει ὅσι τινι· εἰώθασιν ὅσι· φιλεῖ
Solicitatio, ἐπιστασία, πεῖρασμός.
Solicitator, ἐπείκτης.
Solicitè, δημιωδῶς.
Solicito, ἀνεάω· λυπέω σε πολλά· pro impellere, ἀναπείθειν τινά.
Solicitudo, μέριμνα, ἀγωνία, φροντίς.
Solicitum eſſe, σπουδάζειν, φροντίζειν περί τινος.
Solicitus, πολυμέριμνος, μέριμνος, ὀδυμελής, περιδεής, περιφρονητικῶς.
Solidè, στερεῶς.
Soliditas, στερεότης· τὸ στερεόν.
Solido, στερεόω, στερρόω.
Solidus, στερεός· pro perfecto, ὁλόκληρος, ἐντελής.
Soliloquium, μονολογία.
Soliloquus, μονολόγος.
Solitaurilia, συσία, ἐν συὸς, κριὸς, καὶ ταύρου.
Solitaria vita, μοναστικὸς βίος.
Solitarius, μοναχός, μοναστής, ἐρημῶδης.
Solitudo, ἐρημία, μόνωσις.
Solitus, εἰωθώς.
Solium, θρόνος, ὁ· θρονίδιον.
Solo æquare, κατασκάπτειν εἰς ἔδαφος.
Solœciſmus, σολοικισμός.
Solor, aris, παραμυθέομαι.
Solſtitialis, τροπικός.
Solſtitium, ἡ τροπή.
Solum, pavimentum, πεδίον, ἔδαφος.
Solum vertere, μεταστρέφειν.
Solum vertit, ἀνάστατος γίνεται, καταλείπει τὴν πατρίδα.
Solùm, ſolummodo, μόνον, μόνως.
Solvendo non ſum, ἀξιόχρεως οὐκ εἰμι, ἀφεῖς πλὴν ἔκπτωτος ὄπορος.
Solvo, λύω, διαλύω. Dicuntur item ſolvere, qui navi vehuntur aliquo, ἀπαίρειν τὴν Συρίας εἰς Ἀλεξάνδρειαν.
Solus, μόνος, καθ' αὑτὸν, ἔρημος, εἷς.
Soluta oratio, πεζὸς λόγος.
Solutio, λύσις, διάλυσις, πίστις.
Solutus, λελυμένος, ἀφειμένος.
Solutus curis, ἀμέριμνος.
Somniculoſus, ὑπνωτικός.
Somnifer, ὑπνοφόρος.
Somnio, ὀνειρώττω, ἐνυπνιάζω.
Somniorum interpres, ὀνειροπόλος, ὁ.
Somniorum interpretatio, ὀνειροπολία.
Somnioſus, ὀνειρώδης.
Somnium, ἐνύπνιον, ὄναρ.
per Somnium, κατ' ὄναρ, καθ' ὕπνον.
Somno corripi, ὕπνῳ καταλαμβάνεσθαι.
Somnolentus, ὑπνηλός, ὑπνωτικός.
Somnium capere, ὕπνου τυχάνειν· καταπίπτειν εἰς ὕπνον.
Somnus, ὕπνος, ὁ.
Somnus me corripit, ὕπνος μέ ἔχει.
Sonipes, καναχήπες.
Sonitus, ἦχος, σάπος.
Sono, as, ἠχέω, σαπέω.
Sonorus, ἠχώδης, πολυηχὴς, φωνώδης.
Sons, ὑπαίτιος, ὑπεύθυνος.
Sonticus morbus, ἱερὰ νόσος, ἐπιληψία.
Sonum edo, φθέγγομαι.
Sonus, ἦχος, φθόγγος, φθέγμα.
Sophiſma, σόφισμα, τό.
Sophiſta, ὁ σοφιστής.
Sopio, δινάω, κοιμίζω, καταισχημίζω.
Sopor, ὕπνος, κῶμος, κάρος.
Sopor è vino, κάρος ἐξ οἴνου.
Soporifer, ὑπναπικός, καρωτικός.
Soporo, καταισχημίζω.
Sorbeo, ῥοφέω.
Sorbilia ova, ὠὰ ῥοφητά.
Sorbilis, ῥοφητὸς, ῥοφτός.
Sorbitio, ῥόφημα, ῥέμμα.
Sordeo, ῥυπάω.
Sordes, ἄσης, ῥύπασμα· pro immoderata parſimonia, ῥυπαρία, σμικρολογία.
Sordes aurium, ἡ κυψέλη.
Sordidatus, ὁ ῥυπῶν, ἄυτος.
Sordeſco, σπλῆμαι, ῥυπαίνομαι.
Sordidè, σμικρολόγως, ῥυπαρῶς.
Sordidus, ῥυπαρὸς, ἀνελεύθερος, γλισχρός.
Sordidus homo, σμικρολόγος.
Sorex, ἀρχαῖος μῦς.
Soror, ἀδελφή.
Sororicida, ἀδελφοκτόνος.
Sororis filius, ἀδελφιδῆς.
Sororius, ἀδελφικός.
Sors, fortuna, κλῆρος, ὁ· pro officio, ἔργον, καθῆκον. Dicitur etiam fatalis neceſſitas, μοῖρα.
Sors infima, τύχη ὑστέρη.
Sortilegium, χρησμῳδία.
Sortilegus, χρησμῳδός.
Sortior, κληρόω, διαλαχάνω, λαχάνω.
Sortita ſunt, πεπήγασιν.
Sortitio, κλήρωσις.
Sortito, κληρῶ, κατακλήρωσιν.
Soſpes, σῶος.
Soſpitalis, σωτήριος.
Soſpito, σώζω, διασώζω.
Spado, σπάδων, βάκηλος, ἐκτομίας, ἀνὴρ ἄχρηστος.
Spargo, is, σκεδάζω, σκορπίζω, σπείρω.
Spargere rumores, λόγον, vel φήμην διαδιδόναι.
Sparſim, σποράδην, χύδην.
Spatior, περιπατέω, περιοδεύω.
Spatioſus, εὐρύχωρος, πλατύς.
Spatium, διάστημα.
Specialis, εἰδικὸς, ἴδιος.
Specialiter, εἰδικῶς, ἰδίᾳ.
Speciatim, εἰδικῶς, καθ' ἕδος.
Species, εἶδος, τὸ, ἰδέα, ῥᾶμα.
Specificus, εἰδικός.
Specillum, μικλή.
Specimen δεῖγμα, δείξις, ὑπόδειξις.
Specimen dare, δεῖγμα, ἐκφέρειν τινός· πεῖραν ἐωυτῶ διδόναι, sui ſpecimen.
Speciosè, εὐειδῶς.
Speciositas, φαιδρότης, ἀβρωσύνη.
Speciosus, εὐειδής, ὡραῖος, φαιδρός.
Spectabilis, ἀξιοθέατος, κύδιμος, ὁ.
Spectaculum, θέαμα, θέατρον.
Spectaculum edere, θέαμα ὑποδείκνυσθαι.
Spectandus, θεατός.
Spectatio, θεωρία, κατασκοπή.
Spectator, θεατὴς, ἔφορος.
Spectatus, δοκιμασθείς, δεδοκιμασμένος.
Specto, ὁράω· θεάομαί σε τί ποιήσεις, obſervo quid acturus ſis: περιέχειν τινι· ἀποβλέπω, θεωρέω· hoc ad me ſpectat, ἀποβλέπει πρὸς ἐμέ· περιήκει μοι τοῦτο.
Spectrum, φάσμα τὸ, εἴδωλον, φάντασμα.
Specula, σκοπή, σκοπιά.
Speculabundus, κατασκοπῶν.
Speculatio, θεώρημα, θεωρία.
Speculator, ἐπίσκοπος, κατάσκοπος, διοπτήρ.
Speculatores, κατάσκοποι, διοπτῆρες.
Speculatoria navis, κατασκοπικὸν πλοῖον.

Specula-

Speculatorius, κατασκοπικός.
Speculatus, κατάσκοπος.
Speculor, exploro, κατασκοπέω, & ἔμμ' & pro exactè considerare, σκοπέω, σκέπτομαι, σκοπάζω.
Speculum, κάτοπτρον, ἔσοπτρον.
Intueor in Speculum, ἐνοπτρίζομαί τι· ἐσοπτρίζομαι.
Specus, σπήλαιον, σπέος.
Spelunca, σπήλαιον, μάνδρα, ἡ, ἄντρον.
Spe fretus, ἐυέλπις.
Spe vanâ foveri, κενῆς ἐλπίσι θερμαίνεσθαι.
Spe fiustrari, ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος.
Spem abjicio, σφάλλομαι τῆς ἐλπίδος.
Spem alicui facere, ἐλπίδα παρέχειν τινί.
Spem habere, ἐλπίδα λαμβάνειν.
Præter spem, παρ' ἐλπίδα, παρὰ δόξαν.
Spem collocare in aliquo, ἀποβλέπειν εἰς τινα.
Sperabilis, ἐλπιστός.
Speratus, ἐυελπής.
Sperno, ἐκπωλίζω, ὀλιγωρέω τινος, ἐξουθενίζω, καταφρονέω, ὑπερφέρω, ἀποβρίζω.
Spero ἐλπίζω τι, δόξαν ἔχω περί τινος, pro confido, πείθω, ἔλπομαι.
Spes, ἐλπίς, ἰδος, ἡ, εὐφορδκία, δόξα.
Spes bona, ἐυελπισία.
Spes vana, κενελπισία.
Sphæra, σφαῖρα, σφαίρωμα.
Sphæricus, σφαιροειδής
Sphæristerium, σφαιριστήριον.
Sphinx, σφίγξ ἡ.
Spica, στάχυς, ἄσταχυς.
Spiceus, spicatus, σταχυηρός.
Spicilegium, σταχυολογία.
Spico, as, σταχυόω.
Spiculatores, δορυφόροι.
Spiculum, λόγχη, τὸ ξυστὸν, ὄγκος.
Spina, ἄκανθα.
Spina alba, βότρυον ῥάμνος.
Spina dorsi, ῥάχις, κλίνον.
Spinalis medulla, ραχίτις μύελος.
Spineus, ἀκάνθινος.
Spinosus, ἀκανθώδης, ἀκανθικός.
Spira, σπεῖρα.
Spiras pulchras faciens, ἐυσπειρος.
Spirabilis, πνευστός.
Spiramen, φυσητήριον.
Spiritualis, πνευματικός.
Spiritus, πνεῦμα, πνοῦς, ψυχή.
Spiro, πνέω, φυσάω, ἄημι.
Spissigradus, βραδύπους.
Spisso, πυκνόω, συνίζημι.
Spissus, πυκνὸς, συνεχὴς, συχνός.
Splen, ὁ σπλήν.
Splendeo, λάμπω, λαμπτάω, στιλπνίζω, μαρμαίρω, στίλβω.
Splendesco, λαμπυρίζω, ἀπαυγάζω.
Splendidè, λαμπρῶς, φαιδρῶς, ἀγλαῶς.
Splendidum reddo, στιλβωτέω, φαλιόω.
Splendidus, λαμπρὸς, ἀγλαὸς, ὁ, ἀγλαὸς, ὁ, φαεινὸς, ἐυδιάκριτος.
Splendidus seu lucidus admodùm, ἐυαγγὴς.
Splendor, αὐγὴ, ἀπαύγασμα, λαμπρότης pro gloriâ, ἐυδοξία, δόξα.
Splenericus, σπληνικός.
Spoliatio, σύλευσις & σύλεμα.
Spoliatio fanorum, ἱεροσυλία.
Spoliator, λαφυραγωγὸς, συλητής.
Spoliatus, λαφυραγωγηθείς.
Spolio, σκυλεύω, συλέω τινα.
Spolium, σκῦλον, λάφυρον, ἔναρα, τά.
Sponda, ἡ κλίνη.
Spondeo, ἀναδέχομαι, ἐγγυάω τινί τινὸ παῖδα, filiam alicui despondeo: παρεγγυῶμαί σοι τινα, ἐπαγγέλλομαι.
Spongia, σπόγγος.
Spongiosus, σποργώδης.
Sponsa, νύμφη, μεμνηστευμένη.
Sponsalia, μνηστεία, νύμφια, τὰ, ἔδνα.
Sponsalis, μνηστευτικὸς, νυμφικός.
Sponsalis thalamus, νυμφῶν.
Sponsio, ἐγγύησις.
Sponso, as, are, μνηστεύω.
Sponsor, ἐγγυητὴς, ἀναδόχος.
Sponsus, a, um, μνηστευθείς, ἐγγυητός.
Sponsus, i, νυμφίος, μνηστὴς, ῆ, ὁ, μνήστωρ.
Spontaneus, αὐτόματος, ἑκούσιος.
Sponte, ἐκ προαιρέσεως, vel προνοίας, ἐκουσίας, ἑκουσίως, αὐτομάτως.
Sponte suâ, αὐτομάτως, αὐτοματί.
Non Sponte, ἀπροαιρέτως.
Sporta, σπυρὶς κόφινος, σπυρίνη.
Sportula, σπυρίδιον, κάλαθος, φορμίς.
Spuma, ἀφρός.
Spuma argentea, λιθάργυρος.
Spumo, ἀφρίζω, ἀφρίαω.
Spumolus, ἀφρώδης, ἀφρεώδεις.
Spuo, πτύω, ἀποπτύω.
Spurcitia, ἀκαθαρσία, ῥυπαρία.
Spurco, as, καταχώω, ῥυπαίνω, μιαίνω.
Spurcus, μιαρὸς· pro fœtido, δυσώδης.
Spurius, νόθος, μειγίδιος, ἀπάτωρ.
Sputo, πτυελίζω, & πτυαλίζω.
Sputum, πτύελον, πτύσμα.
Squaleo, αὐχμέω, & ἀω, ῥυπάω.
Squalidè, ῥυπαρῶς.
Squalidus, αὐχμηρὸς, ῥυπαρός.
Bene squalens, seu squalidus; ut oratio vetustatem quandam redolens, ἐυπαγὴς, λόγος ἐυπηγής.
Squa or, αὐχμὸς, ὁ, ῥύπος.
Squalore obsitus, αὐχμῶ πλέως.
Squama, λεπὶς, λέπισμα.
Squameus, λεπιδωτὸς, φολιδωτός.
Squamo us, λεπιδώδης.
Stabilimentum, τὸ βεβαίωμα.
Stabilio, βεβαιόω.
Stabilis, ἑδραῖος, στάσιμος.
Stabilitas, βεβαιότης, στερεότης.
Strabularius, παιδοχόος, αὐλητὴς.
Stabulor, αὐλίζομαι, ἐπισταθμεύω.
Stabulum, αὐλὴ, ἐπαυλις, σταθμός.
Stadium, στάδιον, στάδιος.
Qui Stadium currunt, σταδιοδρόμοι.
Stagno, λιμνάζω, ὑπακλύζω.
Stagnum, λίμνη, ὑδροστάσιον.
Stamen, στήμων, σημόνιον.
Stamineus, σημόνιος.
Stannum, κασσίτερος.
Stare ab aliquo, μετά τινος, vel σύν τινι εἶναι.
Statarius, ἑδραῖος, σταδιαῖος.
Statera, σταθμὸς, ζυγός.
Ad Stateram exigere, ὅσῃ τὸν σταθμὸν ἄζυγον.
Statim, βεβαίως· pro mox, ilico, ἐυθὺς, αὐτίκα, παραχρῆμα, αὖθις, ἔπαρ.
Statio, σταθμὸς, στάσις, ἐφεδρεία.
Stationarii milites, φυλακαί.
Statio navium, ὅρμος, ἔφορμος.
In Statione suâ manere, ἐῆι χώραν.
Stationem habeo, ἐφορμέω, αὐλίζομαι.
Stationem deferere, λείπω τὴν τάξιν.
Stativa, orum, σταθμὸς, ἵδρυμα, σκέπτεδον.
Statotempore, ἐνειρημένῳ χρόνῳ.
Statu liber, ἐλεύθερος χρόνῳ, ἢ διαθήκαις ἀφειθείς.
Statua, ἄγαλμα, ἀνδριάς.
Statuaria ars, ἐρμογλυφικὴ τέχνη.
Statuarius, ἀγαλματοποιὸς, πλαστικός.
Statuere exemplum, παραδειγματίζειν τινα.
Statum libera, ὑπακτημένη τὴν ἐλευθερίαν.
Statumen, ὁ χάραξ, ὁ κάμαξ.
Statumino, χαρακόω.
Statuo, τίθημι, τάπω· pro delibero, προαιρέομαι· pro censeo, ψηφίζομαι, γινώσκω τι, διαγινώσκω.
Statura, μέγεθος, τὸ, μῆκος ἡλικίας.
Staturus, σταθμητός.
Status, a, um, τεταμένος.
Status dies, ἡμέρα συνθεσπεσία, πανήγυρις.
Status, ûs, conditio, κατάστασις, στάσις.
Status Reipublicæ, ἡ κατάστασις τῆς πόλεως.
Statutum, τὸ καθεστὸς, νόμος, θεσμὸς, διάταγμα, τὸ δόγμα.
Stella, ἀστὴρ, ἔρος, ὁ.
Stellæ fixæ & errantes, ἀπλανεῖς τε καὶ ἀσταθεῖς.
Stellionatus, ὑπόθεσις, κακεργία, πανεργία, συκοφαντία.
Stemma, στέμμα, τό.
Stercoratio, κόπρισμός.
Stercoreus, κοπρικὸς, κόπριος, κοπριώδης.
Stercoro, κοπρίζω, κοπρίω.
Sterculinium, κοπροδοχεῖον, κοπρία.
Stercus, ἀφόδευμα, τό, κόπρος, ἡ, κοπρία.
Sterilesco, ἄκαρπος ἢ στεῖρος γίνομαι.
Sterilis, ἄγονος, ἄκαρπος, ἄτεκνος.
Sterilitas, ἀγονία, ἀφορία.
Sterne equum, ὑποστόρνυμι τὸν ἵππον.
Sternere mensam, κατασκευάζειν τράπεζαν ἢ κοσμεῖν.
Sterno, prosterno, καταβάλλω τι· pro occidere, καταφορῆσαι, pro extendo, στρώννυμι κλίνην.
Sternutatio, πταρμὸς, ὁ.
Sternuto, πταρνύω, πτάρω.
Sterquilinium, κοπρία, κοπρών.
Sterto, ῥέγχω, κνάπτω.
Stigma τὸ στίγμα.
Stilla, σταγὼν, σταλαγμὸς, ὁ.
Stillicidium, σταλαγμὸς, ψεκὰς, ῥανίς.
Stillo, στάζω, σταλάζω, ψεκάζω.
Stilus, τὸ γραφεῖον· Item ὁ τῆς λέξεως τρόπος.
Stimulatio, κέντρωσις, ὄιστρησις.
Stimulator, ὁ κέντρων.
Stimulo, παροξύνω, παροξύω, κεντέω.
Stimulus, κέντρον, κέντρων, λάκτις.
Stipata cohors, συνελοῦν τάγμα.
Stipator, ξιφοφόρος, ξιφήρης.
Stipatus, δορυτορήμων.
Stipem cogere, ἀγυρμὸν ποιεῖν.
Stipem petere, ἔρανον προσαιτεῖν, πτωχεύειν.

Stipen iarius, ὑποτελής.
Stipendium, μισθός, ὁ, μισθοφορά.
Stipendium dare, μισθὸν διδόναι.
Stipendium mereri, στρατεύεσθαι ὑπό τινι.
Stipes, κορμός.
Stipo, ἐπάγω, στέβω, πυκνόω.
Stips, stipis, ἀγυρμός, ὁ, κέρμα, τό.
Stipula, καλάμη, φρύγανον.
Stipulatio, συγγραφή, ἐπερώτημα.
Stipulor, συγγράφω, ὁμολογέομαι.
Stirpitus, ῥιζόθεν, ἐκβάθρου.
Stirpo, ῥιζόω.
Stirps, progenies, γένεα, γονή, pro trunco ῥιζοῦται.
Stiva, ἐχέτλη.
Sto, as, are, ἱστάναι, ἑστήκειν· stare promissis, ἐμμένειν τοῖς λελεγμένοις· stat sententia, δέδοκται.
Stoice, στοϊκῶς.
Stoicus, στοϊκός.
Stola, στολή.
Stolatus, ἐστολισμένος.
Stolide, ἀνοήτως.
Stoliditas, ἀβελτηρία, ἀπαιδαλία.
Stolidus, ἀνόητος, ἀνόημων, μωρός.
Stomachor, ἀγανακτεῖν ὀπὶ τέτοι, δυσχεραίνω.
Stomachosus, ὀργίλος, ἀγανακτικός.
Stomacho fluens bono, εὐστομαχος; εὐστόμαχος.
Stomacho conveniens, seu stomachum corroborans, εὐστόμαχος.
Stomachus, στόμαχος, ὑσμοφάγος, proiracundiâ, ἀγανάκτησις, ὀργιλότης.
Storea, τὸ στρῶμα.
Strabo, στραβών, στραβός, παραβλώψ.
Strages, ὄλεθρος, φόνος, ἥττα πολέμια.
Stragulum, στρῶμα, τὸ, ὀπλισμα, τάπης.
Stramen, κάρφη, & κάρφις, ος, ὁ, & κάρφος.
Stramineus, καρφίτης, & καρφώδης.
Strangulo, ἀποπνίγω, ἄγχω πνά.
Stranguria, στραγγουρία.
Stratagema, τὸ στρατήγημα.
Strena, ξένιον, ὄπνομις.
Strenuè, ἀνδρικῶς.
Strenuitas, ἀνδρεία, ἀρετεία.
Strenuus, δραστήριος, ἀγλωρίδης, ος, & ἄγλωρ, ορος, ὁ, ἀνδρεῖος.
Cum Strepitu, βομβηδόν.
Sine Strepitu, κωφρύως, ἀβρόμως.
Strepitus, ψόφος, ὁ, κτύπος, δέπος.
Strepo, ψοφέω, κτυπέω, δεπέω.
Stricte, & strictim, ὀπτυφαύδην, λιγδαίως, ἐν βραχεῖ.
Strictura, σπιθήρ.
Strideo, τρύζω, ῥοιζέω, βρύχω.
Stridor, βρυγμός.
Stridulus, ψιθυρός, λίγυρος.
Strigilis, ξύστρα, στλεγγίς, ἡ.
Strigo, is, ξύω.
Strigosus, λαχανός, σκληρός, στρυφνός.
Stringere enſem, γυμνόω, σπάω τὴν μάχαιραν.
Stringo, σφίγγω, λαύω.
Strix, strigis σύρνιον.
Structor, κατασκευαστής, τέκτων.
Structura, κατασκευή, οἰκοδομή.
Struere, pro machinari, μηχανᾶσθαι, μηχανήσασθαι.
Struere dolos, ἀπεδρᾶσθαι τινὰ, ἐπέδρας ἵζεσθαί τινι.
Strues, ὀχυρός, σωρός, σημεῖον.
Struma, χειρὸς, φαῦλα, ἡ.
Struma laborat, φαυλᾶται.
Strumosus, χειραλγώδης.
Struo, κατασκευάζω, συντίθημι.
Struthiocamelus, στρουθοκάμηλος.
Studeo, σπουδάζω, περί τινος, ὀπτιτεύω ἀρετῆς, virtuti: περισέχω, περιουσίομαι· pro favere, σπουδάζειν τινός.
Studiis incumbere, περισκαρτερεῖν τοῖς λόγοις.
Studiosè, σπουδῆ, ὀπτιδίως, συντόνως.
Studiosi Philosophiæ, οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν ὄντες.
Studiosus, σπουδαῖος, ὁ περισέχων, ὀπτιμελής· pro fautore, σπουδαστής· pro literarum cupido, φιλομαθής.
Studium, σπουδή, ἄσκησις, ὀπτιτήδευμα.
Studium Philosophiæ, ἡ ἐν φιλοσοφίᾳ σπουδή.
Studium in aliquâ re ponere, σπουδὴν ἔχειν περί τινος.
Stultè, ἀγναμόνως, ἀνοήτως.
Stultiloquentia, μωρολογία.
Stultiloquus, μωρολόγος.
Stultitia, ἐυήθεια, μωρία, ἄνοια.
Stultus, μωρός, ἀνόητος, ἥττων ἔχων, ἄφρων, ἀσώφρων.
Stupa, σύπη, & σύππη, συππίον.
Stupefacio, ἐκπλήττω, ἐκφοβέω.
Stupefactus, ἐκπεπληγμένος.
Stupefio, ἐκπλήττομαί τινι, παράτρομαι.
Stupeo, ἀναισθήτως ἔχω, ἐξίσταμαι.
Stupiditas, ἀναισθησία, ἔκστασις, θάμβος.
Stupidus, ἀβέλτερος, ἀναίσθητος.
Stupor, ἔκπληξις.
Stuprator, διακορευτὴς, μοιχευτής.
Stupro, μοιχεύω, διαφθείρω, διαπαρθενεύω.
Stuprum, μοιχεία, διακόρησις.
Stuprum inferre, μοιχεύειν, διαφθείρειν γυναῖκά τινος.
Sturnus, ψάρ, ὁ.
Styx, στύξ.
Suada, ἡ πειθώ.
Suadeo, πείθω σε τάδε, συμβουλεύω τινί τι, παραινέω, εἰσηγοῦμαι.
Suamet, τῆ ἐαυτῆ.
Suapte, αὐτομάτως, τῆ ἐαυτῆ.
Suasio, παράινεσις, παράκλησις.
Suasor, σύμβουλος, εἰσηγητής.
Suasorius, συμβουλευτικὸς, παραινετικός.
Suaviloquentia, ἡδυλογία, ἡδυφωνία.
Suaviloquus, ἡδύλογος, ἡδυεπὴς, ἡδύφωνος.
Suavior, aris, καταφιλέω.
Suavis, e, ἡδύς.
Suavissimus, ἥδιστος.
Suavitas, ἡδύτης, γλυκύτης.
Suaviter, ἡδέως, γλυκέως.
Suavium, osculum, τὸ φίλημα.
Sub, ὑπὸ, cum genit. dat. & acc.
Sub dio, ὑπ' αὐθρα, ὑπαίθριον.
Sub manum, ὑπὸ χέρα.
Sub prætextu, ὀπὶ προφάσματι.
Sub umbrâ, ὑπὸ πρόφασιν.
Subactus, κατεργασμένος.
Subæratus, ὑπόχαλκος.
Subæro, ὑποχαλκόω.
Subeineritius, ἐγκρυφίας.
Subcineritius panis, ἀποδύτης ἄρτος.
Subcutaneus, ὑπαρκίδιος. vel potiùs; ὑποδερματικός.
Subditicius, ὑπόσακτος. ὑποβολιμαῖος.
Subditum esse alicui, ὑπό τινι εἶναι.
Subditus, a, um, ὀπτιπεπτωκὼς pro subjectus, ἀρχόμενος, ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος, ὑπηκοατέμενος.
Subdo, is, ὑποτάττω. ὑποβάλλω· pro subjungere, ὀπτιλέγειν, ὑφιέναι.
Subdolus ἀπατηλός, ὑποδόλιος.
Subducere rationem, λογίζεσθαι.
Subduco, ὑπεξάγω, ὑφαιρέω, κλέπτω.
Subductio, λογισμὸς, ὑπαγωγή.
Subeo, ὑποδύομαι, ὑπέρχομαι· subire pericula, ἀνέχεσθαι, καρτερεῖν τι· pro venire in mentem, ὑπέρχεσθαι.
Suber, φελλὸς, δρῦς.
Subgingivæ, ὑπένη.
Subjaceo, ὑπόκειμαι, ὑποτίθεμαι.
Subjacto, subjecto, ὑποῤῥίπτω.
Subjectio, ὑποταγή.
Subjectus, subditus, ὑπεξούσιος, ἀρχόμενος.
Subigo, βιάζομαι, ὑπάγω· pro domare, καταβιάζομαι, δαμάω· pro commisceo, ἀναμάττω, ἀναφύρω.
Subjicio, suppono, ὑποβάλλω, ὑποτάσσω· pro subigo, καταβιάζομαι, ὑπάγω τινί τι.
Subinde, εἶτα, ἔπειτα· pro frequenter, θαμά.
Subirascor, ὑποργίζομαι.
Subito, ἐξαίφνης, ἐν ἀκαρεῖ, ἐυθύς.
Subitus, αἰφνίδιος, ἐξαπιναῖος.
Subjugis, ὑποζυγιώδης, ζύγιος.
Subjugo, as, are, ἐκδοῦναι ποιεῖν, ὑποτάττω, ὑποχείρω, ὑποζυγνύω.
Subjungo, ὑποτάσσω, ὑποζύγνυμι.
Sublabor, ὑπολισθαίνω.
Sublego, as, ὑποκαθίζημι.
Sublego, gis, ὑφαιρέομαι.
Sublevo, σπεύαίρω, κεφίζω· pro prodesse, ὠφελεῖν ἄλλος.
Sublicius pons, γέφυρα ξυλίνη.
Subligar, subligaculum, περίζωμα, περισκελίς.
Sublego, as, ὑποδέω.
In Sublime ferri, μετεωρίζεσθαι.
Sublimis, μετέωρος, αἴωρος, ὑψηλός.
Sublimitas, μετεωρισμὸς, ὑψηλότης.
Sublingua, ὑπόγλωσσον.
Sublino, ὑπαλείφω, ὑποχρίω.
Subluftris nox, ἀμφιλύκη νύξ.
Submentum, ἀνθερεών.
Submergo, καταδύω, καταποντίζω.
Submerſus, βύθιος, ὑποβρύχιος.
Subminiſtro, ὑπουργέω, ὑπηρετέω πνί τι· ὑπαρκέω.
Submiſsè, ταπεινῶς, ὑφειμένως.
Submiſſio, ταπείνωσις.
Submiſſus, ταπεινὸς, ὑφειμένος.
Submitto, ὑπὸ τάττω ἐμαυτόν τινι· ὑποτίθημι, ὑποβάλλω, ὑποπέμπω.
Submoneo, ὑπομιμνήσκω.
Submoveo, ἀποκινέω, ὑπεξαίρομαί τι.
Subnaſcor, ὑποφύομαι.
Subnecto, ὑπεμπλέκω.
Subnitor, ὑπερείδομαι.
Suboleo, ὑπόζω.
Subrior, ὑπανατέλλω.
Subornatio, παρασκευή.
Subornatus, ὑποκόσμητος.
Suborno, ὑποπέμπω, ὑποκοσμέω· pro clam submittere, παρασκευάζομαι, ὑποπέμπω, φροντίζω.
Subrepo, ὑρέρπω, ὑπέρχομαι.

Subreptitius, κλοπαῖος.
Subrideo, ὑπομειδιάω.
Subripio, ὑφαρπάζω.
Subrogo, ἀντικαθίστημι.
Subruo, ὑπορρήγνυμι, καταβάλλω.
Substannatio, χλευασία, χλευασμός.
Substanno, as, irrideo, χλευάζω τινα, σκώπτειν, καταμυκάομαι.
Subscribo, ὑπογράφω, ὑποσημαίνομαι, συγκατατίθημι.
Subscriptio, ὑπογραφὴ, ὑποσημείωσις.
Subsellia, ἑδραι τὰ βάθρα.
Subsequens, ἑπόμενος.
Subsequor, ἑπομαι, ἐπακολουθέω τινι.
Subservio, ὑποδράσω, ὑποδιακονῶ.
Subsideo, sedeo, ὑπικαθίζω, ὑφίσταμαι, ὑφεδρεύω.
Subsidiarius, ὑπηρετικός.
Subsidium, ὑπηρεσία, ἐπίκουρία.
Subsido, pessum eo, ὑποκαθέζω.
Subsigno, ὑποσημείω, κατασημαίνομαι.
Subsisto, ὑφίσταμαι, μένω, ἀντέχω.
Subsolanus, ἀπηλιώτης.
Substantia, ὑπόστασις, οὐσία, ὑποκείμενον: pro facultatibus, τὰ ὄντα, οὐσία.
Substantialis, ὑπαρκτικός.
Substerno, is, ὑποστρώννυμι.
Substituo, ἀντικαθίστημι, ὑφίστημι.
Substitutio, ὑποκατάστασις.
Substo, ὑφίσταμαι.
Substramen, substratus, ûs, ὑπόστρωμα.
Substrirgo, καταστέλλω.
Subsum, ὑπειμι, ὑπεικω.
Substruo, ὑποκτενίζω, καταβάλλομαι.
Subtegmen, κρόκη.
Subtendo, ὑποτείνω.
Subter, ὑπένερθε, ὑποκάτωθεν, ὑπὸ, κάτω.
Subterfugio, ὑπαλθάνομαι, ὑπεκφεύγω· subterfugere laborem, φεύγειν πόνον, ὑπαλύσκω, ὑπεκκλίνω.
Subterlabor, ὑπολισθαίνω.
Subterraneus, καταγής, καταχθόνιος, ὑπόγαιος.
Subtexo, καθυφαίνω περισσότερα.
Subtilis, λεπὸς, λεπτομερὴς.
Subtilitas, λεπτομέρεια, ἀγχίνοια.
Subtiliter, λεπτῶς.
Subtiliter disserere, λεπτολογεῖν.
Subtraho, ὑπεξάγω, ὑποσύλλομαι.
Subtristis, ὑπολυπηρός.
Subtus, ὑπένερθε, κάτω, ὑποκάτω.
Subucula, ὑποχίτων, χιτωνίσκος.
Subvectio, ἀνακομιδὴ.
Subveho, ὑποκομίζω, ἀνάγω, ἀναφέρω.
Subvenio, succurro, βοηθέω τινι, συλλαμβάνω σοι, ὀπηδέω τινι.
Subvereor, ὑλακίομαι.
Subversio, ἀναστροπὴ, καταστροφὴ.
Subverto, καθαιρέω, καταστρέφω, καταβάλλω, ἀναστρέπω.
Subula, ῥαφὶς, κεντητήριον.
Subulcus, ὑφορβὸς, ὑδοίσκος.
Subvolo, ἀναπέτομαι, ἀνίπταμαι.
Suburbanus, ὁ ἄστει παρακείμενος.
Suburbium, περάστιον.
Succedaneus, διάδοχος, ἀντανδρος.
Succedo, ὑποδύομαι, διαδέχομαι οὐσίαν πινὸς, in bonis alicui succedo: εἰσέρχομαί τινι ex animi sententiâ, ὑπάρχει μοι τὸ βούλημα.
Succedo tibi, διαδέχομαί σε.
Succendo, ὑποκαίω, ὑφάπτω.
Succenseo, ἀγανακτέω βοῇ τινα, χαλεπαίνω τινι, ὀργὴν ἔχω ἐπί τινα.
Succenturiatus, ὑποταχθείς.
Succenturio, ὄπλαν χαίνω.
Successio, διαδοχὴ, διάδειξις.
Successive, ἐκ διαδοχῆς.
Successor, διάδοχος, διαδεξάμενος.
Successus, τύχη, εὐπραγία, εὐτυχία, ἀποχώρησις.
Succidia, παχεῖα.
Succido, ὑποτέμνω, ὑποκόπτω.
Succiduus, a, um, διάδοχος.
Succingere, ὀπὶ κεφαλαίῳ, σωτήμασι.
Succinctus, διεζασμένος, σώτημα.
Succingo, ὑποζώννυμι.
Succino, ὑπάδω.
Succinum, ἤλεκτρον.
Succisivis horis, ἐν παρέργῳ μένει.
Succosus, χυλώδης, πολύχυλος.
Succresco, ὑποφύομαι.
Succubus, ὑπόκοιτος.
Succumbo, πολίχνομαι, ὑποκεῖμαί τινι, ὑποκαταλίνομαι τινι· κατάδυ ἔφη, succumbere amori: ὑποπίπτω.
Succurro, βοηθέω τινι, ὀπηδέω, ἐξαρκέω, ἀμύνω σοι· pro in mentem venire, ὑπέρχεταί τινί τι.
Succus, χυλὸς, χυμὸς, χύλισμα.
Succo abundans, ἰσχυλος.
Succutio, ὑποσείω.
Sudarium, ζεσταίριον, ῥινόμακτρον.
Sudatorium, τὸ πυριατήριον, ὑποκαυστέον.
Sudes, παλὸς, δρύφακτος.
Sudo, ἱδρῶ.
Sudor, ἱδρὼς, ἱδρῶτος.
Sudore langueo, ἱδρῶ.
Sine Sudore, ἀνιδρωτί.
Sudum, i, τὸ αὔριον, εὐημερία.
Suesco, ἐθίζομαι.
Suffero, ὑποφέρω, ὑφίσταμαι, πάσχω, ἀνέχω, ὑπομένω.
Sufficiens, αὐταρκὴς, ἱκανὸς.
Sufficienter, ἐπιρρώντως, ἀρκούντως.
Sufficientia αὐτάρκεια, ἱκανότης.
Sufficio, ἀρκεῖ μοι ταῦτα, hæc mihi satis sunt; ἐξαρκεῖ τινι· pro subministrare: ἐπαρκεῖν· pro substituere, ὑφιστάναι τινα, ἀντικαθίστημι.
Suffigo, περισταυρίδω, περσηλόω.
Suffimentum, θυμίαμα.
Suffio, θυμιάω, ὑποθυμιάω.
Suffitus, θυμίαμα, θυμίασις.
Sufflamen, imis, ὁ ἐπισχέτης.
sufflamino, ἐποχλέω.
Sufflo, φυσάω, ῥιπίζω.
Suffocatio, ἡ πνῖξις, ἀποπνιξις, ἀγχόνη.
Suffocatus, πνιγείς.
Suffoco, as, πνίγω, ἐμπνίγω.
Suffodio, ὑπορύττω.
Suffossio, ὑπορυγὴ.
Suffragatio, ψηφοφορία, ψῆφος.
Suffragium, ὁ ψῆφος, ψηφοφορία, γνώμη, χειροτονία.
Suffragium ferre, ψῆφον τίθεσθαι, ὀπηρέειν ψήφου.
Suffragor, ginis, καμπὴ, μετακύμινον.
Suffragor, ψηφοφορέω, ψηφίζομαί σοι, χειροτονέω.
Suffulcio, ὑπηρείδω.
Suffundo, ὑποχέω, καταχέω.
Suffundor pudore, καταδύσωπῶ.
Suffurror, διαπλέπω, ὑφαμπάζω.
Suffusio, ὑπόχυσις.
Suggero, suppedito, ἐπαρκέω, συμβάλλειν τινὶ λόγον, alicui verba: ὑπομιμνήσκω τινά τι, ὑποτίθεμαι.
Suggestus, βῆμα, ἀνεξατήριον.
Sugillatio, ὑπωπασμὸς, ὑπώπισμα.
Sugillatus, ὑπώπιος, ὑπωπιασθείς.
Sugillo, ὑπωπιάζω· pro contumeliâ afficio, καθυβρίζω τινα, λοιδορέω, βλασφημέω.
Sugo, θηλάζω, μυζάω & άω, ἀβύλλω.
Sui, genit. ἑαυτῶν.
Sui negotii, ἰδιοπραγμόνων.
Sui juris esse, ἑαυτῷ εἶναι, αὐτεξούσιον.
Suile, ὁ συφεὸς.
Suinus, ὑπὸς.
Suillus, ὁ ὕειος· ὕειον κρέας, suilla caro.
Suis desiderius, πρὸς ἰδίαν κέρδη, τῇ ἰδίᾳ προσθέσει, τῇ ἰδίᾳ ὠφελείᾳ.
Sulcatim, κατ' αὔλακας.
Sulco, αὐλακίζω, αὐλακίζω.
Sulcus, αὔλαξ.
Sulphur, θεῖον, θεῖόν, θέειον.
Sulphur vivum, θεῖον ἄπυρον.
Sulphureus, θειώδης.
Sum, εἰμὶ, ὑπάρχω, τυγχάνω, πίλεμαι.
Sum ejus ingenii, ἄτως ἔχω, ἄτω πέφυκα.
Sumen, ῆτος, ὀπισθόμενον.
Summa, κορυφὴ τοῦ λόγου, τὸ κεφάλαιον.
Summatim, ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν τι, ἅστ' ὅλον εἰπεῖν.
Summe, εἰς τὰ μάλιστα.
Summitas, ἄκρον, ὑπεροχὴ.
Summopere, μάλιστα.
Summoveo, ὀπωπίζω.
Summum bonum, τὸ τέρας τῶν ἀγαθῶν.
Ad Summum, τὸ μέγιστον, τὸ σύμπαν.
Summum, τὸ ἄκρον.
Summus, κεφαλὴ, ὑπέρπαλος, ὕψος.
Summus facerdos, ἀρχιερεὺς.
Sumo, is, λαμβάνω, αἱρέω· pro arrogo, ὀπνίμω ἑμαυτῷ· pro eligo: αἱρέσθαι, ἐκλέγω.
Sumptio, λῆμμα, λῆψις.
Sumptuose, δαπανηρῶς.
Sumptuositas, πολυτέλεια.
Sumptuosus, δαπανηρὸς, πολυτελὴς.
Sumptus, ûs, δαπάνη, ἀνάλωμα.
Sumptus facere, δαπανᾶν.
Suo, ῥάπτω, ἀκέομαι.
Suo more, κατὰ τὸ ἐωθὸς αὐτῷ.
Suo tempore, ἐν δέοντι, καθ' ὥραν, εὐκαίρως.
Supellex, τὰ ἔπιπλα, κατασκευὴ, σκεύη.
Supellex lignea, ἐνδρυφὴς ξυλίνη.
Super, ὀπὶ, ἐπὶ, dat. ὑπὲρ, accus. vel gen. κατὰ, cum genit. adv. ὑπὲρ ὄντος.
Superabilis, ὑπερβατὸς, ἐυνίκητος.
Superaddo, ὀπεισφέρω, περσυμβάλλω.
Superante falo, ὑπερισχυούσης τῆς μοίρας.
Superbe, ὑπερφάνως.
Superbia, ὑπερηφανία, ὑπερογκία, ἀλαζονεία, ἀγλωσσία, ἀγερωχία.
Superbiloquentia, μεγαλορρημία.
Superbio, ὑπερηφανεύομαι, ὑπερφανεύομαι, μεγαλοφρονεῖν ὀπὶ τινι, τυφοῦμαι.
Superbus, ὑπερήφανος, ὑπέρογκος, ἀλαζὼν, μεγαλόφρων.
Supercido, ὑπερπίπτω.
Supercilia contrahere, τὰς ὀφρῦς ἀναστρέφειν.
Supercilium, ὀπωπὴ, ὀφρὺς· pro superbia, ὑπερηφανία.
Supercumbo, ὑπερκύπτω.
Superexto, ἀναφαίνομαι.

In Superficie, ἐπιχέω.
Superficies, ἐπιφάνεια, ἐπιφάνεια.
Superfluè, περισσῶς.
Superfluitas, περισσεία, περίσσευμα.
Superfluo, πλεονάζω, περισσεύω.
Superfluus, περισσὸς, ὑπέρπλεως.
Superfundo, ἐπαχέω.
Supergredior, ὑπερβαδίζω, ὑπερβαίνω.
Superi, οἱ ἄνω, οἱ ἄνωθεν ἐπεχόντες.
Superimpono, ὑπεριτίθημι.
Superinduco, ἐπεισάγω.
Superinduo, ἐπενδύω.
Superingero, ἐπεμφορέω.
Superior sum, πλεονεκτῶ σε τινος, περιέχω.
Superior, ἀνώτερος, κρείττων.
Superiore anno, πέρυσι.
Superiore tempore, ἐν τῷ παραλλυδὶ χρόνῳ, ἐν τοῖς πρόσθεν χρόνοις
Supermeo, ὑπερρέω, ὑπερβαίνω, ὑπιπορεύομαι.
Supernè, ἄνωθεν, ὑπέρθεν.
Supernus, ὑπέρτερος, ὁ ἀνατερικὸς.
Supero, ὑπερβαίνω· pro vinco, κρατέω τινος, νικάω, ὑπερνικάω. Item supervivo, περιγίνομαι.
Superpondium, ὑπέρμετρον.
Superpono, ὑπιτίθημι.
Superscribo, ἐπιγράφω.
Superscriptio, ἐπιγραφὴ, ἐπίγραμμα.
Supersedeo, ἐπέχω, παύομαι, διαλείπω.
Supersilio, ὑπεράλλομαι, ὑπερπηδάω.
Superstes, περιγενόμενος, ὄπιων, περαίων.
Superstes sum, περιλιμπάνομαι, περιλείπομαι, ὀπιόω, περιγίνομαι.
Superstitio, δεισιδαιμονία, θελοθρησκεία.
Superstitiosè, δεισιδαιμονίως.
Superstitiosus, δεισιδαίμων, δεισιθεος.
Superstito, ἐρίσταμαι.
Superstruo, ἐποικοδομέω.
Supersum, περίειμι, περιγίνομαι. Item περιεστάναι.
Supervacaneum est, μάτην ἔστι.
Supervacuus, μάταιος, περιττὸς.
Supervenio, ἐπέρχομαι, περιτυγχάνω.
Superus, ὁ ἄνω, ἄνωθεν.
Supinus, ὕπτιος.
Suppar, πάρεδρος.
Supparus, περίμικτος.
Suppeditatio, χορηγία, πορισμὸς, ἐπάρκεια
Suppedito, πορίζω, ἐκπορίζω τι, χορηγέω, ἐπαρκέω, παρέχω, ὑπιτίθημι.
Suppel ex, τὰ ἔπιπλα, κατασκευὴ, seu ἐποικοδομή.
Suppetiæ, ὀπικουρία, βοήθεια.
Suppetit, satis est ἐπαρκεῖ, περιγίνεται.
Suppeto, ἐξαρκέω.
Supplanto, ὑποσκελίζομαι, παρίζω.
Supplementum, πλήρωμα, ἐκπλήρωμα.
Suppleo, ἐκπληρόω, ἀναπληρόω.
Supplex, ἱκέτης, ἱκετήριος, ἱκέσιος.
Supplicatio, ἱκεσία, ἱκέτευμα.
Supplices preces ad Deum fundere, ἱκεσίους τὸν θεὸν ποιεῖσθαι.
Suppliciter, ἱκετικῶς.
Supplicium, pro pœnâ, τίμημα, ὑπόκιμον, ζημία.
Supplicium capitis constituere, πάντων ζημίαν θάνατον.
Supplicium de aliquo sumere, μετέρχεσθαί τινα
Supplico, ἱκετεύω, γονυπετέω, πρεσκυνέω, δέομαι, λισσομαι, ἀντιβολέω.
Suppledo, καταπεστέω, ὑποκρεστέω.
Suppono, ὑποτίθημι, ὑποβάλλω.
Suppositio, ὑπόθεσις, ὑποβολή.
Supposititius, ὑποβολιμαῖος.
Suppositus, ὑποτεθειμένος.
Suppresſâ voce, σιγῇ.
Suppressio, κάτοκωφις.
Supprimo, cohibeo, ἐπέχω, κατασείλλω pro occultare, ὑπικρύπτειν τι.
Suppudet, ὑπαισχύνομαι.
Suppuratio, ἐμπύησις, ἐμπύημα.
Suppuro, ἐμπυόω, πυέω.
Supputo, computo, λογίζομαι.
Supra, præpos. ὑπὲρ, acc. ὀπὶ, παρὰ, cum genit. πρὸς, dativ. Aliquando est adv. ἄνω, πρόσθεν.
Supra quam credibile est, πέρα πίστεως.
Supra dictum, ὁ ἢ ἐν τοῖς πρόσθεν εἰρημένος, περιειρημένος.
Supra fas, ὑπὲρ τὸ θέμις.
Supra modum, καθ' ὑπερβολὴν, παρὰ τὸ μετρίως, ὑπὲρ τὸ δέον.
Supra spondam, ὀπὶ τῆς σπιλάδος.
Supra vires, ὑπὲρ δύναμιν.
Supremus, κράτιστος, ὑπέρτατος.
Sura, γαστροκνημία, κνήμη.
Surcularis, φρυγανώδης, φρυγανατικὸς.
Surculus, κλάδισκος, φρύγανον, σκάλοψ.
Surdaster, ὑπόκωφος, δυσήκοος.
Surdesco, καφάομαι, ἐκκωφόομαι.
Surditas, κώφωσις, ἀνηκοΐα.
Surdus, κωφὸς, ἀνήκοος.
Surgo, διανίσταμι, ἀνίσταμι, ἐγείρομαι.
Surreptitius, ὑφαρπαστός.
Surrigo, ἐπαίρω.
Surripio, ὑφαιρέω, ὑφαρπάζω.
Surrogo, ἀντικαθίσταμαι.
Sursum, ἄνω, εἰς τὸ ἄνω.
Sursum deorsum, ἄνω κὰτω.
Sursum versùs, ἐς τὰ ἄνω.
Sus, præpos. ἀνά.
Sus, suis, ὗς, σῦς.
Susceptio, ὑπόδεξις, ὑποδοχή.
Susceptor, ὑποδέξιος, ὑποδοχεύς.
Susceptum, ἐγχείρημα, ἔργον.
Suscipere liberos, ἀναιρεῖσθαι παῖδας.
Suscipio, παραδέχομαί τινα, ἀναιρέομαι πόλεμον, bellum: ἀναλαμβάνομαι, ὀπιχειρέω.
Suscitabulum, ἐμπόρευμα.
Suscito, ἐγείρω, ἀναζωπυρέω, ἀνίστημι.
Suspectum esse alicui, ὑποπτεύεσθαι ὑπό τινος.
Suspectum habere aliquem, ὑποπτεύειν τινά.
Suspectus, ὕποπτος.
Suspendium, κρέμασις, ἀναστύρωσις.
Suspendo, ἀναρτάω, ἀνάπτω, κρεμῶ τινα ἐκ δένδρου, ex arbore: & pro differre rem, ἀναβάλλειν τι ἐς τι.
Suspensus, dubius, ἐπίδοξος.
Suspicio, ἀναβλέπω, pro admirari, θαυμάζειν, ἄγαμαί τινα τῆς ἀρετῆς, καταπλήττομαι· pro suspectum habere, ὑφορᾶσθαί τινα.
Suspicio, ὑπόνοια, ὑποψία, ὑπόληψις.
Suspiciosus, ὑπολήπτικὸς, ταχύπτωτος.
Suspiciosè, ὑποπτως.
Suspicor, καταδοξάζω, οἶμαι, ὑπολαμβάνω, ὑπονοέω.
Suspirans, ἀναπνέων.
Suspiriosus, ἀδημαντικὸς.
Suspirium, στέναγμα, γοναχὴ.
Suspiro, στένω ὀπί τινι, propter aliquid: στενάζω, γοναχίζομαι.
Susque deque fero, ἀδιαφορῶ περί τι.
Sustentaculum, ἔρεισμα, βάσις, στήριγμα.
Sustentatio, ὑποπομονὴ, ἀποσχέσις.
Sustento, ἀνίχω· pro tolerare, ὑπομένειν· pro alere, τρέφειν.
Sustineo, ἀνέχω, βαστάζω, idem quod pati, ὑπομένειν πόνους, labores.
Susurratio, ψιθυρισμός.
Susurro, ψιθυρίζω τινί.
Susurro, onis, ψίθυρος, ψιθυριστής.
Susurrus, ψιθυρισμός.
Sutela, κακορραφία.
Sutilis, ῥαπτός.
Sutor, ῥάπτης.
Sutrina, σκυτεῖον.
Sutura, ῥαφή.
Suus, ὸς, ἢ, ὸν.
Sycophanta, συκοφάντης, συκολόγος.
Syllaba, συλλαβή.
Syllogismus, συλλογισμός.
Sylva, ὕλη, λόχμη, δρυμός.
Sylvanus, πάν.
Sylvesco, ὑλοφυέω, ξυλοφυεῖν.
Sylvester, ὑλόεις, ὀρεινός.
Sylvosus, ὑλώδης, δρυμώδης.
Symbolum, τὸ σύμβολον.
Symmetria, συμμετρία.
Sympathia, συμπάθεια.
Symphonia, συμφωνία.
Symptoma, σύμπτωμα.
Synagoga, συναγωγή.
Synecdoche, συνεκδοχή.
Syncerè, ἀκιβδήλως, ἀκιρχίως.
Synceritas, καθαρότης, ἀκεραιότης.
Syncerus, εἰλικρινὴς, ἀνυποκριτος.
Syngraphum, συγγραφή.
Synodus, συνόδος.
Synopsis, σύνοψις.
Syrma, τὸ σύρμα.
Syrupus, σύρων.

T.

TAbanus, ὁ ὄιστρος, μύωψ.
Tabefacio, τηκω, μαραίνω.
Tabella, πινάκιον, πινακίδιον.
Tabellarius, γραμματοφόρος, ὑπηρέτης.
Taberna, οἴκημα· pro diversorio, καπηλεῖον.
Taberraculum, σκήνωμα, σκηνή.
Tabernarius, κάπηλος, ἐργαστηριάρχης.
Tabes, μάρανσις, ἡ, μαρασμὸς, ὁ· φθίσις, φθὼ, ἀζοφία, τῆξις, ἡ.
Tabesco, φθίνω, τήκομαι, μαραίνομαι, ἀζοφῶ, συντήκομαι.
Tabidus, συντηκτικὸς, μάρανσιμος.
Tabificus, φθιτικὸς, φθινώδης.
Tabula, σανὶς, πλάξ, σανὶς, δέλτος.
Tabulæ novæ, χρεῶν κοπαὶ.
Tabularium, γραμματοφυλάκιον.
Tabulata, σανιδώματα, ἐδάφη, τὰ.
Tabulo, contabulo, &c. σανιδόω.
Tabum, τὸ λύθρον.
Tacendus, σιωπητέος.
Taceo, σιγάω, σιωπάω, ἡσυχάζω.
Tacitè, σιγῇ, σιωπηρῶς
Taciturnitas, ἐγκωμία, ἀφασία, ἀγλωσσία, σιωπὴ, σιγή.

Taciturnus, σιωπηρός.
Tacitus, qui tacet, ὁ σιωπῶν, σιωπικός: pro eo, quod tacetur, σιωπώμενος.
Tactus, ἡ ἁφή.
Tactus est, ἐξλίθη.
Tæda, δαὶς, πεύκη, λαμπάς.
Tædet, ἄχθομαι, βαρύνομαι.
Tædet me hujus hominis, σικχαίνομαι τοῦτον τὸν ἄνθρωπον.
Tædium, ἀκηδία, ἄλθος, ὁ κόρος.
Tænia, ταινία.
Talaria, τὰ πέδιλα.
Talaris, ποδήρης, πεζοφόρος.
Talaris tunicæ, ποδήρης χιτών.
Talea, ξυλάριον, δαλία.
Talentum, τάλαντον.
Talio, onis, ἡ δι' ἴσων ἀμοιβή.
Talipedo, παραχώρημα.
Talis, e, τοιοῦτος, τοῖος, τοῖος δή.
Talis qualis, τοιοῦτος ὁποῖος, τοιοῦτος ὁποσοῦν.
Talis ludo, ἀστραγαλίζω.
Taliter, τοιοῦτως.
Talitrum, σκανδαρισμὸς, κωδιλισμός.
Talorum lusus, ἀστραγάλισις.
Talpa, ἀσπάλαξ, σκάλοψ.
Talus, ἀστράγαλος, πασσός.
Tam, τοσοῦτον, ὅσπερ, ὡς.
Tam perditus, ὅστις πανώλης.
Tam, quam, τοσοῦτον, ὅσον, ὅσπερ, ὡς.
Tamdiu, quamdiu, τοσοῦτον, ἐφ' ὅσον.
Tamdiu, τοσοῦτον χρόνον.
Tamen, ὅμως, μήτοι, ἀλλ' ὅμως.
Tametsi, κἂν, καίτοι, εἰ καί.
Tandem, ποτὲ, πολυτίμων.
Tandem tamen, τέλος ἦ ἕν.
Tango, ἅπτομαι, ἐφάπτομαι.
Tanquam, ὡσπερανεί, ὁμοίως, ὥσπερ.
Tanti, quanti, τοσούτου, ὅσου.
Tantillum, τηλικόνδε, σμικρὸν ὅσον.
Tantillus, σμικρὸς, ὅσος.
Tantisper, donec, μέχρι τοῦ, μέχρις ἄν.
Tanto, quanto, τοσῷτῳ, sequente ὅσῳ, vel ὅσῳπερ.
Tanto magis, quanto, τοσῷτῳ μᾶλλον, ὅσῳπερ.
Tanto mellor, τοσῷτῳ κρείσσων.
Tanto tempore, τοσοῦτον χρόνον.
Tantopere, τηλικοῦτον, ὅσος.
Tantum, μόνον, μόνως.
Tantummodo, ἀπὸ μόνου, μόνον ἀυτόν.
Tantum abest, τοσοῦτόν ἐστι.
Tantundem, τοσοῦτον.
Tantum quod, ἀρτίως.
Tantus, a, um, τηλικοῦτος, τόσος.
Tantus, quantus, τηλικοῦτος τὸ μέγεθος, ὅσος.
Tapes, τάπης, τάπις.
Tarde, ὀψὲ, βραδέως, σχολαίως.
Tardesco, βραδύνω, βραδὺς γίγνομαι.
Tardigradus, βραδύπους.
Tardiloquentia, βραδυλογία.
Tardiloquus, βραδύγλωσσος.
Tarditas, βραδύτης, βραδυτία.
Tardius, βραδύτερον.
Tardiusculus, βραδύτερός πως.
Tardo, ἀναβάλλω, βραδύνω, διαρρίβω, ἐγχειρίζω, δηθύνω.
Tardus, ὀκνηρὸς, βραδύς.
Tartareus, ταρτάρειος.
Tartarus, Tartara, ὁ τάρταρος, τὰ τάρταρα.
Taurinus, ταύρειος.
Taurus, ταῦρος.
Taxatio, τίμησις, ἀξία. Item reprehensio, ὀνείδισμος.
Taxillus, ἀστραγαλίσκος.
Taxo, reprehendo, καθάπτομαί τινος: καταμέμφομαί τινα: pro æstimare pretio, τιμῶν.
Taxus, σμίλαξ.
Tector, κονιάστης.
Tectorium, κονίαμα.
Tectum, ὄροφος, ὄροφη, στέγη, στέγος.
Tectus, a, um, κρυβὶος, ἀσταφὴς.
Tecum, μετὰ σοῦ.
Teda, δᾷς, δᾳδίον.
Teges, φορμὸς, φορμὶς, ψιάθος.
Tegmen, περιβολὴ, σκέπασμα, κάλυμμα.
Tego, καλύπτω, ἐρέφω, στέγω: pro abscondo, κρύπτομαι, pro conservare, ἀσφαλίζειν.
Tegula, κέραμος, πλίνθος.
Tela, ἱστὸς, ὁ, ὑφάσμα.
Telam ordiri, ἱστουργεῖν, ἱστὸν ἵστασθαι.
extra Teli jactum esse, ἔξω βέλους ἐστὸς.
Tellus, γῆ, γαῖα, χθὼν, ἡ.
Telum, βέλος, τὸ τόξευμα, ἀκόντιον.
Temerarius, ἄβουλος, ἀπρόσκεπτος, πολυμερὴς.
Temere, εἰκῆ, ἀπροσκέπτως, ἀβούλως.
Temeritas, περπέτεια, ἀβουλία.
Temero, βεβηλόω, μαίνω.
Temetum, μέθυ, μέθυσμα.
Temno, καταφρονέω.
Temo, onis, ῥυμὸς, ἑφόλκιον, πυμάλιον.
Temperamentum, κρᾶσις, μῖξις.
Temperans, σώφρων, μέτριος.
Temperantia, σωφροσύνη, ἐγκράτεια.
Temperatè, σωφρονικῶς.
Temperatura, εὐκρασία.
Temperatus, μέτριος, εὔκρατος, εὐκρατὴς.
Temperies, εὐκρασία.
Tempero, συγκιρνάω, κεράννυμι: pro abstinere, κατέχειν ἑαυτόν.
Tempero me vino, ἀπέχομαι οἴνου.
Tempestas, tempus, χειὼν, ὥρα: pro cœli inquietiore statu, χειμὼν, χειμασία.
Tempestivè, εὐκαίρως.
Tempestivus, καίριος, εὔκαιρος, ὡραῖος.
Tempestuosus, θυελλώδης.
Templi vestibulum, προνάον.
Templum, νεὼς, ἱερὸν, ἀνάκτορον.
Tempora, οἱ κρόταφοι.
Temporalis, καίριος, χρονικός.
Temporaneus, ὡρόσκιαρος.
Temporarius, ὡρόσκιαρος.
Tempore Alexandri, ἐπ' Ἀλεξάνδρου: ἐπ' ἐμοῦ, meo tempore.
Tempore quodam, ποτὲ χρόνου.
Ex Tempore, ἐκ τοῦ παραχρῆμα εἰπεῖν, dicere.
In Tempore, ἐν τῷ δέοντι: ἐν δέοντι.
Tempori servio, δοῦλός εἰμι καιροῦ.
Tempus, χρόνος, ὁ, καιρὸς, ὁ, ὥρα.
Tempus succisivum, πάρεργον.
Temulenter, μεμεθυσμένως, μεθύσως.
Temulentia, οἰνοφλυγία, οἴνωσις, μέθη.
Temulentus, οἰνόφλυξ, ὀνος, ὁ, οἰνώδης, μέθυσος, οἰνόλοιπος.
Tenacissimæ memoriæ, μνημονικὸς.
Tenacitas, σμικρολογία, γλιχοθυμία.
Tenaciter, σμικρολόγως.
Tenax, ἰξώδης: pro avaro, φειδωλὸς, ῥυπαρὸς, tenax propositi, ἰσχυρογνώμων.
Tendere arcum, τόξον ἐντείνεσθαι.
Tendere insidias, ἐνεδρεύειν.
Tendit eo res, πίπτει εἴς τι, vel πρὸς τι.
Tendicula, παγὶς, ἡ.
Tendo, extendo, τείνω, σωντείνω: pro ire, δίκω.
Tenebræ, σκότος, τὸ, σκοτία, ἔρεβος.
Tenebras offundo, ὑποκρύπτω τι: ἀμαυρόω, σκοτίζω.
Tenebricosus, Tenebrosus, σκοτεινὸς, σκοτώδης.
Tenellus, λίαν ἁπαλὸς, ἁπαλώτερος.
Teneo, ἔχω, αἴρω, καταλαμβάνω τι: κρατέω τι: pro possidere, κατέχω.
Teneor, obligatus sum, κατέχομαί τι.
Teneri lege, κρατεῖσθαι ὑπὸ νόμου.
Tener, ἁπαλὸς, ὁ, τρυφερὸς, ὁ.
Tenor, ὁ τόνος, ἡ συνέχεια.
Tentare pudicitiam alicujus, πειρᾶν γυναῖκα.
Tentatio, πεῖρα, πειρασμὸς.
Tentator, πειρατὴς, ὁ πειράζων.
Tentigo, τόνος, τάσις.
Tentipellium, φάρμακον πρὸς ῥυτίδας, τετανθρον.
Tento, πειράζω, πέραομαί τινος: πεῖραν λαμβάνειν, ἀποπειρᾶν ποιῆσαι.
Tentorium, ἡ κλησία, τὸ σκιῶνος, σκίνωμα.
Tentorium figere, σκιωνᾶσθαι.
Tenuis, λεπτὸς, λιτὸς, ψιλὸς: pro paupere, πένης, ἐνδεὴς.
Tenuitas, λιτότης, λεπτότης, πενία, ἀπορία.
Tenuiter, λεπτῶς, ψιλῶς.
Tenus, usque ad, μέχρι, genit.
Tepefacio, ἀλεαίνω, θερμαίνω.
Tepeo, χλιαρὸς εἰμι, ἀλεάζω.
Tepesco, χλιαίνομαι.
Tepiditas, tepor, χλιαρότης.
Tepidus, χλιαρὸς, ἀλεεινὸς.
Ter, τρὶς.
Ter felix, τρισόλβιος, τρισόλβιος.
Terebra, τέρετρον, βύπαιον, βύπαινα.
Terebro, τρυπάω, τορέω.
Terebrum, τρύπανον.
Teredo, τερηδὼν, δὴξ, θρίψ.
Teres, στρογγύλος.
Terga dare, τὰ νῶτα ὀπισθρέφειν.
Tergeminus, τρίδυμος.
Tergiversatio, ἡ τῶν νώτων στροφή.
Tergiversator, σκιομάμπτης.
Tergiversor, στρέφομαι, ἀναστέλλεσθαι, ἀνδραποδίζομαι, τατίζω.
Tergo, is, σμήχω, ὁμόργνυμι.
à Tergo, ὄπισθεν.
Tergum, ὁ νῶτος, in plur. τὰ νῶτα.
Tergus, oris, σκύτος, βύρσα, δέρμα.
Termes, ἐλαία.
Terminatio, ὁρισμὸς.
Termino, περατόω, ὁρίζω, στοιχάω.
Terminus, ὅρος, ὅριον, πέρας.
Ternarius, τριαδικὸς.
Terni, τρεῖς, σώτρεις.
Tero, consumo, τρίβω, σωλεύω, & ὀμῶ, τρύχω, ψώχω, terere tempus, διατρίβειν τινὶ, χρονοτριβεῖν.
Terra, γῆ, γαῖα, χθὼν.
Terra inculta, χέρσος γῆ.
Terrâ marique, πεζῇ καὶ κατὰ θάλασσαν.
Terra culta, εἰρασμένη γῆ.
Terræmotus, γῆς σεισμὸς.
Terræ motibus obnoxius, ἔυσεις.
Terræ fragor, χάσμα.
Terræ malum, ἀρτεμολόχια.

Terræ hiatus, χάσμα.
Terram colere, γεωργεῖν, ἐργάζεσθαι χώραν.
Terrarum orbis, ἡ οἰκουμένη.
Terrenus, terrestris, γαιώδης, ὀπτικός, ὀπτράϊνος.
Terreo, φοβέω, δεδιττομαι, ἐκπλήττω, πτοέω, ταράττω.
Terribilis, φοβερὸς, δεινός.
Terricrepus, βαρύβρομος.
Terriculamenta, φόβητρα, τά.
Terrificus, φοβερὸς, δεινοποιὸς.
Terrigena, βροτὸς, γηγενής.
Territo, δεινοῦν.
Territorium, ὁ ἀγρὸς, τοπαρχία, χωρίον.
Territus, ἐκπλαγεὶς, ἐκφοβηθείς.
Terror, φόβος, ὁ, δέος, τὸ, ἔκπληξις.
Terrorem incutere, δέος ἐργάζεσθαί τινι· φόβον πέμπειν.
Tertiana febris, τριταῖος πυρετός.
Tertio, as, τριάτω, τριατῶ.
Tertius, τρίτος.
Teruncius, τεταρτημόριον.
Tessera, κύβος, σύμβολον.
Tesserarius, κυβικὸς, ὁ τὸ σωζόμενον σημαίνων.
Tesseris lusito, κυβεύω.
Tesserula, σωζόμενόν τι, ἀβάκιον.
Testa, κέραμος, ὄστρακον.
Testaceus, κεραμικὸς, ὀστράκινος.
Testamentarius, ῥᾴδιουργὸς, διαθηκογράφος.
Testamentum, διαθήκη, διάθεσις.
Testamentum abolere, ἀφανίζειν διαθήκην.
Testamentum condere, διαθήκην ποιεῖσθαι.
Testatio, διαμαρτυρία.
Testem subornare, παρασκευάζειν μάρτυρας.
Testes citare, ἐπιγράφειν, ἢ προβάλλεσθαι μάρτυρας.
Testes producere, μάρτυρας παρέχεσθαι, παρεγγυᾶν.
Testiculus, ὀρχίδιον, ὄρχις.
Testificatio, μαρτυροποίημα.
Testificor, μαρτυρέομαί τινί.
Testimonium, μαρτυρία, μαρτύριον.
Testis, μάρτυρ, μάρτυρος· item ὄρχις.
Testor, μαρτυρομαί τινι· μαρτύρομαι· pro suppliciter petere, ἱκετεύω τοὺς θεούς· pro testamentum condere, διαθήκην ποιεῖσθαι.
Testudo, χελώνη, χελωνή.
Tetter, βλοσυρὸς, δυσώδης.
Tetrum aspectu, εἰσιδεῖν, σκυθρὸς.
Tetrarcha, τετράρχης.
Tetricus, σκυθρωπὸς, σκυθρὸς.
Texo, ὑφαίνω, διϋφαίνω· pro componere, συμπλέκειν, συνυφαίνειν.
Textilis, ὑφαντὸς, πλεκτός.
Textor, πλοκεὺς, ἱματιουργὸς, ὑφάντης.
Textrina, ἐργαστήριον.
Textrix, ὑφάντρια.
Textura, πλέγμα, ὕφασμα.
Textus, a, um, ὑφαντός.
Textus bene, εὐπλοκος.
Textus eleganter & scitè, εὐϋφὴς, & εὔυφαντος.
Textus & textura, ὕφανσις, συμπλοκὴ, ὕφασμα.
Thalamus, θάλαμος, θαλάμη.
Theatralis, θεατρικός.
Theatrum, τὸ θέατρον.
Theca, θήκη.
Thema, θέμα.
Theologia, θεολογία.
Theologus, θεολόγος, ἱεροφάντης.
Thermæ, αἱ θερμαί.
Thesaurum colligo, θησαυρίζω.
Thesaurus, γάζα, θησαυρός.
Thorax, θώραξ.
Thuribulum, θυμιατήριον.
Thus, thuris, λίβανος, λιβανωτός.
Thymbra, seu conila herba, θύμβρα.
Thymum, τὸ θύμον.
Thynnus, thynus, & thunnus, θύννος.
Thyrsus, θύρσος.
Tiara, τιάρα, καυσία.
Tiberis, τίβερις.
Tibia, κνήμη· pro instrumento musico, αὐλὸς, σύραγξ.
Tibiâ canere, αὐλεῖν.
Tibiale, περικνημὶς, κνημὶς.
Tibicen, αὐλητὴς, χορεύτης.
Tignus vel tignum, ἡ δοκὸς, ἰκρίον.
Tigris, fera, τίγρις.
Tilia, φίλυρα.
Tiliaceus, φιλύρινος.
Timendum est, ne, δέος ὀξὺ μὴ πίσυνος ὀξὺ μή.
Timeo, φοβέομαι σοῦ θεὸς, Deos: περί τινος, de aliquâ re, ὑπέρ τε, tibi: δειλιάω, δειλιάζω, δίω, περιτρομέω, ὀρρωδέω.
Timidè, φοβερῶς.
Timiditas, Timor, φόβος, ὁ, δέος, τὸ.
Timidus, δειλὸς, φοβερὸς, ὀπτὸς.
Timidus animi, δειλὸς τὴν ψυχήν.
Timor me cepit, ἔλαβέ με δέος.
Tinctile, βαπτόν.
Tinctor, βαφεὺς, ῥαγεὺς, βαπτιστής.
Tinctura, βαφὴ, βάμμα, κρᾶσις.
Tinea, σής, βρῶσις.
Tineosus, σητώδης.
Tingo, βάπτω, χρώζω.
Tinnio, κωδωνίζω, ἠχέω, βομβέω.
Tinnitus, κωδωνισμὸς, βόμβος, ἦχος.
Tinnitus aurium, τῶν ὤτων ἦχος, ἢ συριγμός.
Tinnulus, a, um, λίγυρος· ἠχῶν.
Tintinnabulum, κρόταλον, κώδων.
Tintino, ἀλαλάζω, κωδωνίζω.
Titillatio, γαργαλισμὸς, γάργαλος.
Titillo, γαργαλίζω & ομαι, ὑποκνίζω.
Titio, δαλός.
Titubanter, παρεφόρως, δολερῶς.
Titubantia oris, τραυλισμός.
Titubatio, δόνησις, συγκλόνησις.
Titubo, παρεφέρομαι, ὑπισκαλίζομαι, τραυλίζω, σφαδάζω.
Titulo carens, ἀνεπίγραφος.
Titulus, ὄνομα, ἐπίγραμμα.
Toga, τήβεννος, ἀμπεχόνη, τήβεννα.
Togam virilem sumere, ἀνδρεῖον ἱμάτιον ἀναλαμβάνειν, εἰς ἄνδρας τελεῖσθαι.
Togati, τηβεννοφόροι.
Tolerabilis, ἀνεκτὸς, φορητὸς, ἀνάσχετος, τλητὸς, εὐφόρητος.
Tolerabiliter, ἀνεκτῶς.
Tolerantia, καρτερία, ἀνοχὴ, ὑπομονὴ, τλῆσις.
Tolero, ὑπομένω, ἀνέχομαι κακά· πάσχω τι, τλάω, φέρω, διακαρτερέω.
Tollere de medio, ἐπεξαιρεῖν.
Tollo, αἴρω, ἀναιρέω, ἀποσκυδάζομαι.
Tolutim, ἐυδρόμως, ὀπιτροχάδην.
Tomentum, χναφαλον.
Tomex, τὸ σπέρμα τον.
Tomus, τόμος.
Tondeo, κείρω, ξαίνω, πίνω.
Tonitru, βροντὴ, βρόμος.
Tonitruo, βροντῶ.
Tono, as, βροντάω.
Tonsilis, καρτὸς.
Tonsillæ, παρίδημα, ἀντιάδης.
Tonsor, κειρεὺς, κορστὺς.
Tonsorius, κειρικός.
Tonstrina, κειρεῖον, κορστοτήριον.
Tonsura, κουρὰ, πέζις.
Tonsus, καρεὶς, κειροκόμης.
Tonus, τόνος.
Tophus, πῶρος.
Torcularе, λίνοος, πιεστήριον.
Torcularius, ὑπολήνιος.
Tormen, κολόκυνθα; potiùs, κώλυ ἀνία.
Tormentis subjicere, παρασβῆναί τινα εἰς βάσανον.
Tormentum, βάσανος, στρέβλη.
Tormina, στρόφος, δυσεντερία.
Tornator, τορευτὴς, τορδυτής.
Torno, τορεύω, τορδύω, διανύω.
Tornus, τόρνος, τόρος.
Torosus, ὁ μυώδης, σαρκώδης.
Torpedo, ὁ νάρκος, ἡ νάρκη.
Torpeo, ἀναισθήτως ἔχω, ἀργέω, ναρκάω, κατηκέω, ναθρύω.
Torpidus, νωθρὸς, ναρκώδης, βλακώδης.
Torpor, νάρκη, νάρκωσις, ἀναισθησία.
Torqueo, στρέφω, κάμπτω, περιάγω, κυκλέω, βασανίζω, ὑβρίζειν τινα.
Torques, ἁλύσιον, στρεπτὸς.
Torrefacio, καταφρύγω.
Torrens, χείμαρρος, ὁ, χαράδρα.
Torreo, ξηραίνω, φρύγω, φρύττω.
Torridus, ἄνικμος, ἀκμαιόμυλος.
Torris, δᾷς, δαλός.
Tortè, ἰσοσκελέως, πλαγίως.
Tortile, στρεπτόν.
Tortor, βασανιστὴς, δημόκοινος.
Tortuosus, στρεβλὸς, ἑλικοειδὴς.
Tortus, διεσκαμμένος, βασανιωτὸς.
Torvè inspicio, ταυρηδὸν βλέπω.
Torvitas, γοργότης, στρεβλότης, ὑποδρομία.
Torus, σιβᾶς, σιβάδιον· pro eminentiâ musculorum, ὀμφαλοί.
Torvus, ἀγριωπὸς, γοργωπὸς, δεινωπός.
Tostus, ἀπτημένος, φωλεὸς.
Tot, τοσοῦτοι, τόσοι, τοσοίδε.
Tot, & tanta, τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα.
Tot, quot, τοσοῦτοι, ὁσοιπερ.
Totidem, ἴσοι, ἰσοέριθμοι.
Toties, τοσαυτάκις, τοσάκις.
Totis viribus, κατὰ τὸ δυνατόν.
Toto die, ὅλην τὴν ἡμέραν.
In Totum, τὸ πᾶν, τοὔπαν, διὸλου.
Totus, ὅλος, ὁλοτελὴς.
Totus est in his, πᾶς ὀξὺ ἀ τοῖς.
Toxicum, τοξικὸν, φλογιτήριον, φάρμακον.
Trabalis, δοκώδης.
Trabea, ἁλουργὶς, ἱδος· τήβεννα, περιπόρφυρος.
Trabeatus, ἁλουργίδι κεκοσμημένος.
Trabs, δοκὸς, ἡ, δοκίς.
Tractabilis, ἁπτὸς, ψηλαφητὸς, εὐπετὴς.
Tractatio, tractatus, μεταχείρισις, ψηλάφησις.
Tractatores, παρασκευασταί.
Tractim, ἑλκηδόν.
Tracto, ψηλαφάω, ἐγχειρίζομαι· pro convivio

vivio excipere, ὑποδέχεσθαι, διαλαμβάνειν. tractare aliquem humaniter, φιλανθρώπως χρῆσθαί τινι.
Tractus, ûs, regio, plaga, χώρα, μέλιμα: pro serpentum progressu σύρμός.
Traditio, παράδοσις.
Traditum est, ἱστόρηται.
Trado, παραδίδωμι, ἐγχειρίζω: pro scriptis mandare, & tradere memoriæ, παραδίδναι γραφῇ, ἱστορεῖν τι.
Traduco, μεταίρω: pro vitupero, διαβάλλω.
Traductio, διαγωγή.
Tragicè, τραγικῶς.
Tragicus, τραγικός.
Tragœdia, τραγῳδία.
Tragœdus, τραγῳδός.
Tragula, τὸ ἀκόντισμα.
Tragum, σκηνή, τέγος.
Traho, σύρω, σπάω, ἕλκω: pro ducere, ἄγειν: pro allicere, ἀρέσκειν: pro differre, ἀναβάλλεσθαι.
Trajectio, πορθμεύσις, διάβασις.
Trajectus, διαπέρασμα.
Ad Trajectum, πρὸς τὸ πόρον.
In Trajectu, ἐν τῷ πόρῳ.
Ad Trajiciendum, πρὸς τὸ διαφέρσαι.
In Trajiciendo, ἐν τῷ διαφέρσαι.
Trajicio, διαίρω, τορθμεύω, διάγω: pro transeo, διαβαίνω: pro transfigo, διαπείρω.
Trajicio in te culpam, σοὶ ἐπάγω τὴν αἰτίαν.
Trama, κρόκη, πλοκή, ῥοδάνη.
Trames, τρίβος, τρίβος, πάροδος.
Tranat, διανήχεται, διαφᾷ.
Tranquillè, γαλήνως, ἡσύχως.
Tranquillitas, εὐθυμία, γαλήνη, ἡσυχία, νηνεμία, ἀπραξία.
Tranquillo sum animo, εὐθυμέα, ἀθορυβίζω τὴν ψυχήν.
Tranquillus, de mari, γαλήνιος, νήνεμος, ἀκύμαντος: pro miti, εὔθυμος, ἥσυχος.
Trans, πέραν, πέρα. cum genit.
Trans mare, πέραν θαλάσσης, διὰ πόντου.
Transactio, τελεσμὸς, συμβιβασμὸς, πέρας, περάτωσις, διάλυσις.
Transactus, ἀπηρτισμένος.
Transalpinus, ὑπεράλπειος.
Transcendo, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω.
Transcribo, μεταγράφω, ἀπογράφω.
Transcriptio, μεταγραφή.
Transcriptitius, μεταγεγραμμένος.
Transcurro, μεταδρέχω, διαδραμῶ.
In Transcursu, ἐν παρόδῳ.
Transenna, κιγκλίς.
Per Transennam, id est, obiter, ἐν παρόδῳ.
Tranieo, μεταβαίνω, διοδεύω, διέξειμι: transire silentio, διαλείπειν π.
Transeunter, παροδικῶς.
Transfero, μεταφέρω, μετάγω, διαπορθμεύω: pro interpretari, ἑρμηνεύειν.
Transfigo, διελαύνω, διαπείρω.
Transfiguratio, μεταμόρφωσις.
Transfiguro, μεταμορφόω.
Transfixus, διαπεπερονημένος, ἐνδιαπερονημένος.
Transfodio, διορύττω, διελαύνω, διαπείρω.
Transformo, μεταμορφόω.
Transfuga, αὐτόμολος.
Transfugio, αὐτομολέω, διαφεύγω.
Transfugium, αὐτομολία.
Transfundo, μεταχέω.
Transgredior, παρεκβαίνω, μεταβαίνω, ὑπερβαίνω, ὑπερπηδάω.
Transgressio, διάβασις, μετάβασις.
Transigo, διαφέρομαι, διάγω, διαπλέω, μετάγω: pro controversias dirimere, ἐκλύειν πῶς ἔριν.
Transilio, ὑπερπηδάω, ὑπεράλλομαι, παρεκλείπω, ὑπερβαίνω.
Transitorius, παροδικός.
Transitu facilis, εὔπορος, εὐοδος.
Transitus, διάβασις, μετάβασις, διέξοδος.
Translata ad verbum, μεθαρμοσθέντα κατὰ λέξιν.
Translatio, μεταφορὰ, μετάθεσις.
Translatitius, μεταστατικός.
Translatus, μετενηνεγμένος.
Translego, ἐπέρχομαι, διαναγινώσκω.
Transluceo, διαφαίνω.
Translucidus, διαφανής.
Transmarina itio, διαπόντιος πορεία.
Transmarinus, ὑπερθαλάττιος.
Transmigratio, μετοίκησις.
Transmigro, μετοικέω, μετοικίζω.
Transmissio, μετάπεμψις.
Transmissus, ûs, διάβασις.
Transmitto, πέμπω, διαπέμπω: pro trajicio, διαπορθμεύω.
Transmutatio, μετάστασις, ἑτεροίωσις.
Transmuto, μεταλλάττω, μετάγω.
Transnato, διανήχομαι.
Transnominatio, μετωνυμία.
Transpicio, διακύπτω.
Transpono, μεταθέτω, μετάγω.
Transporto, διακομίζω.
Transtra, καταστρώματα.
Transtrum, ζυγὸν, σίλμα, θρῆνυς.
Transvectio, διακομιδή.
Transveho, διακομίζω.
Transverbero, διελαύνω, διαπείρω.
Transverso gradu, πλαγίᾳ βαθμῷ.
Transversus, a, um, πλάγιος, ἐγκάρσιος.
Transvolo, διαπέτομαι.
Transvolvo, ὑπερπαίω, μεταπέτομαι.
Trecenti, τριακόσιοι.
Trecenties, τριακοσάκις.
Tredecies, τρισκαιδεκάκις.
Tredecim, τρισκαίδεκα.
Tremebundus, πάντρομος.
Tremefacio, ἐκπλήττω.
Tremendus, φοβερὸς, φρικτός.
Tremo, tremisco, τρέμω, τρομέω, ἀμφιτρομέω, ταρβέω.
Tremor, τρόμος, παλμὸς, σφυγμός.
Tremulus, τρομώδης, τρομερός.
Trepidatio, φόβος, τρόμος.
Trepidè, ἐντρόμως.
Trepido, τρέμω, φοβοῦμαι, φείδομαι.
Trepidus, πάντρομος, πανδεὴς, ἔντρομος.
Tres, τρεῖς.
Tria, τρία.
Triangularis, triangulus, τρίγωνος.
Triangulum, τὸ τρίγωνον.
Tribulatio, θλῖψις.
Tribulis, ex eâdem tribu, φυλέτης, συμφυλέτης.
Tribunal, δικαστήριον, βῆμα.
Tribunatus, χιλιαρχία, δημαρχία.
Tribunitia potestas, ἡ τοῦ δημάρχου ἐξουσία.
Tribunitius, δημαρχικός.
Tribunus, δήμαρχος.
Tribunus legionis, στρατηγὸς τῆς τάξεως.
Tribunus plebis, δήμαρχος.
Tribuo, δίδωμι, ἀπονέμω: pro imputare, ἀναπίθημί σοι τοῦτο.
Tribus, φυλὴ, ὕ, φρατρία.
Per Tribus, κατὰ φυλάς.
Tributarius, ὑποφορος, ὑποτελὴς.
Tributum, εἰσφορὰ, φόρος, ὁ τέλος.
Tributum capitulare, κεφαλικὸν, φόρος.
Tributum imponere, εἰσφορὰν προστάττειν.
Tributum solvere, φόρον τελεῖν, vel εἰσφέρειν.
Triceni, οἱ τριάκοντα.
Tricenteni, τριακόσιοι.
Tricenties, τριακοσάκις.
Triceps, τρικέφαλος, τρίκρανος.
Tricesimus, τριακοστός.
Triclinarius, κατακοιμητής.
Triclinium, τρικλίνιον.
Triclinium hyemale, τρίκλινον χειμερινόν.
Triclinium æstuale, τρίκλινον θερινόν.
Tridens, τρίαινα.
Triduum, τριήμερία.
Triennalis, τριετηρικός.
Triennis, τριετής.
Triennium, τριετία, τριετὴς χρόνος.
Trifariam, τριχῇ, τριχῶς.
Trifilium, λατος, τρίφυλλον.
Triga, τέθριππον.
Trigesimus, τριακοστός.
Triginta, τριάκοντα.
Trimestris, τρίμηνος, τριμηνιαῖος.
Trinepos, τριέγγονος.
Trini, τρεῖς, συμπρεις.
Triones, αἱ ἄρκτοι, ἅμαξαι.
Tripartitus, τριμερής.
Tripes, τρίπους.
Tripes ferreus, πυριστήτης.
Tripertior, τριχῶς μερίζω.
Triplex, τριπλοῦς, τριπλάσιος.
Tripliciter, διὰ τριχα, τριχῶς.
Tripudiatio, χορεία ἱερὸς περὶ τὸν βωμόν.
Tripondium, τρίλιτρον.
Tripudio, χορεύω, περιχορεύω, ὀρχέομαι.
Tripudium, χορεία, χορός.
Tripus, tripos, τρίπους.
Triremis, τριήρης.
Tristis, σκυθρωπὸς, λυπηρὸς, λυπάμενος: pro sævo, ὠμὸς, δεινός.
Tristitia, λύπη, ἀνδία, ἀνία.
Tristitiâ afficio, λυπέω τε, ἀνιάω.
Tristor, tristis sum, λυπέομαι, ἀθυμέω, ἄχθομαί τινι, & ὑπέρ τι.
Tritulicus, τριστιχὸς, τριαύλαξ, τρίζυξ.
Tritavus, τρίπαππος.
Triticeus, πύρινος.
Tritici messis, πυρεστμία.
Triticum, πυρὸς, ὁ.
Tritura, ἀλόησις, ἀπότριμμα.
Trituro, ἀλοάω.
Tritus, τριπλοῦς.
Tritus admodum, ἐυτριβὴς.
Tritu facilis, ἐυτριπτος.
Trivialis, ἐγκύκλιος.
Trivium, τρίοδος.
Triumphalis, θριαμβευτικός.
Triumphator, θριαμβευτής.

Triumpho, θριαμβεύω, πομπεύω.
Triumphum agere, θριαμβεύειν.
Triumphus, θρίαμβος, ὁ.
Triumvir, εἷς τῶν τριῶν ἀρχόντων.
Triumviratus, ἡ τῶν τριῶν ἀρχή.
Trochlea, τροχὸς, τροχίλιον.
Trochus, τροχὸς, ῥόμβος.
Trophæum, τρόπαιον.
Trophæum erigere, τρόπαιον αὐτοῦ ἱστάναι, de eo.
Tropus, ὁ τρόπος.
Trucidatio, φόνος, ὁ, σφάξις.
Trucido, κατακόπτω, ἀποκτείνω, φονεύω, ἀποσφάττω.
Truculentus, ἀτίμητος, φονικὸς, ὁ.
Trudo, ὠθέω, & ομμι.
Trulla, πύελος, πύξος, ἀμὶς, ἡ.
Trulla lignea, ζαμπυστις.
Truncatus, ἀποκεκομμένος.
Trunco, μελίζω, ἀποκόπτω, τέμνω.
Truncus, στέλεχος, κορμός.
Truncus, a, um, κολοβὸς τῇ χειρὶ, manibus.
Trusatilis mola, χειρομύλαι.
Trutina, πλάστιγξ, τενταίνα, ζυγὸς, σταθμός.
Trutino, σταθμέομαί π, σταθμίζω.
Trux, ἀπηνὴς, ὠμός.
Tu, σύ.
Tuba, σάλπιγξ.
Tuber, eris, ὄγκος, ὄιδημα.
Tubera terræ, ὕδνον, ὄιδνον.
Tuberculum, ἐγκίδιον, φυμάτιον.
Tubicen, σαλπιγκτής.
Tubulus, σωλωνίσκος, σφήνισκος.
Tubus, σωλὼν, σίφων.
Tucetum, ζωμὸς, παχύς.
Tueor, περίσταμαι, ἀμύνω, φυλάττω, διασώζω.
Tuguriolum, καλύβιον, οἰκίδιον.
Tugurium, καλύβη, σκηνώδειον.
Tuitio, διατήρησις, ἀντίληψις.
Tum, τότε.
Tum, cum, μήν, δέ.
Tum demum, τότε δὴ, τέλος.
Tumefacio, ἐξογκόω.
Tumeo, οἰδέω, οἰδαίνω, ὀγκῶ * pro superbire, ὀγκᾶσθαι ὅπερ γίνει, splendore generis.
Tumesco, ὀγκώδης γίνομαι, ὀγκόομαι.
Tumex, σμώδιξ, αἱματώδης τόπος.
Tumidus, ὀγκώδης.
Tumor, οἴδημα, τὸ * οἴδησις, ὄγκος.
Tumulo, θάπτω, τυμβεύω, ἐνταφιάζω.
Tumultuario, ἐκ τοῦ παρατυχόντος.
Tumultuarius, παρατυχὼν, αὐτοσχέδιος.
Tumultum excitare, θόρυβον ποιεῖν.
Tumultuor, θορυβέω, θορυβέομαι, ταραχὴν ποιῶ.
Tumultuosè, θορυβωδῶς.
Tumultuosus, θορυβώδης.
Tumultus, θόρυβος, ὁ, ταραχή.
Tumulus, χῶλος, λόφος, ὁ * ὄχθος * pro sepulchro, τάφος.
Tunc, τότε, τηνικαῦτα, ἐν τῷδε.
Tunc demum, τότε δὴ, τέλος.
Tundo, κόπτω, ἀλοάω, ἀφάσσω.
Tunica, χιτὼν, ὥνος.
Tunicatus, χιτωνοφόρος.
Tunico, as, χιτωνίζω.
Tuo nomine, ὑπὲρ σε, ἀντὶ σε.
Tuopte Marte, ὅπη σαυτῷ.
Turba, seditio, τύρβη, ταραχὴ, θόρυβος * pro multitudine, ὁ ὄχλος, τὸ πλῆθος.
Turba lætantium, χορός.
Turbasis, σίμμι.
Turbatio, ταραχὴ, ὄχλησις.
Turbator, ταραχτής.
Turbidus, θολερὸς, ὀχλικός.
Turbinatus, κωνοειδὴς.
Turbino, as, ὑπερστρέφω.
Turbo, ταράττω, διοχλέω, κυκάω.
Turbo, inis, στρόβιλος, βέμβιξ, τρόχος, ventus, λαίλαψ.
Turbulentè, ταραχωδῶς.
Turbulentus, θορυβώδης, ταραχώδης.
Turdus, κίχλη, κίχλα.
Turgeo, ὀγκάομαι, οἰδέω.
Turgesco, ὀγκάομαι.
Turgidus, ὀγκώδης.
Turibulum, θυμιατήριον.
Turma, ἴλη, ἡ * εἶς, χίς.
Turmatim, ἰλαδὸν, ὁμιλαδὸν, κατ' ἴλας.
Turpis, αἰσχρὸς, ἀσχήμων.
Turpiter, αἰσχρῶς.
Turpitudo, αἶσχος, αἰσχρότης, αἰσχύνη, δυσειδεία.
Turpo, αἰσχύνω.
Turricilla, turricula, πύργιον τυμπανικὸν.
Turriger, πυργοφόρος.
Turris, πύργος.
Turritus, ἐμπύργος, πυργοφόρος.
Turtur, τρυγὼν, ἡ.
Tus, λίβανος.
Tussilago, βήχιον, βήχειον.
Tussio, is, ire, βήττω, κλύττω.
Tussis, βὴξ, ἡ.
Tute, σὺ αὐτός.
Tutela, ὑπεράσπισις, ἀσφάλεια.
Tutelaris, ὑπερασπικός.
Tutò, ἐν ἀσφαλεῖ, ἀσφαλῶς.
Tutor, ἀσφαλίζω.
Tutor, aris, frequent. ἀμύνω, περίσταμαι.
Tutor, oris, ὑπέρασπιστος, παιδοτρίβης.
Tutus, ἀσφαλὴς, ἀκίνδυνος.
Tuus, σὸς, σὴ, σὸν pro.
Tympanicus, τυμπανικός.
Tympanizo, τυμπανίζω.
Tympanum, τύμπανον.
Typus, τύπος.
Tyrannicida, τυραννοκτόνος.
Tyrannicidium, τυραννοκτονία.
Tyrannidem invadere, καθάπτεσθαι τυραννίδος.
Tyrannis, τυραννὶς, ίδος.
Tyrannus, τύραννος, μοναρχὴς.
Tyro, νέος στρατιώτης * pro quovis, qui prima rudimenta ponit, πρωτοπείρων, ἀρχάμενος, πρωτομύσης.
Tyrocinium, πρωτοπειρία, μάθησις.

V.

Vacans, σχολάζων, σχολαῖος.
Vacat mihi, ἀσχολῶ ἔχω, σχολὴ ὄζει.
Vacatio, ἀτέλεια, σχολή.
Vacationem habere, ἀτέλειαν ἔχειν.
Vacca, ἡ βοῦς, δάμαλις.
Vaccinium, ἄχαστα, ὑάκινθος.
Vacerra, παρόπλης, κλειθρεὺς, σκόλοψ, πάσσαλος.
Vaccinus, βόειος.
Vacillatio, παραφορὰ.
Vacillator, συκοφάντης.
Vacillo, παραφέρομαι, σφάλλομαι.
Vaco, σχολάζω ἔν τινι, σχολὴν ποιέομαί περί τι * pro vacuum esse, κενὸν εἶναι * vacare culpâ, ἀναίτιον εἶναι.
Vacuitas, κενότης, ἀμοιρία, κένωσις.
Vacuo, κενόω.
Vacuus, κενὸς, διάκενος, ἀργός.
Vade, βῆθι, ἴθι, βάσκε, ἴσθι, ὕπαγε.
Vadimonium, ἐγγύη, ἐγγύησις, ὑμηρεία.
Vadimonium deferre, φυγοδικεῖν.
Vadimonium obire, ὅπη πῶς δίκην ἀπαντᾶν.
Vado, is, eo, βαδίζω πρὸς, βαίνω, εἶμι.
Vador, aris, κλητεύω, ἀναδέχομαι τὴν δίκην.
Vadosus, πορώδης, διαβατός.
Vadum, πόρος.
Væ, οἰ, αἰαῖ, φεῦ.
Vafer, πανοῦργος, κακότεχνος.
Vaframentum, κερδοσύνη, πανούργημα.
Vafrè, πανούργως, τεχνικῶς.
Vafricies, πανούργημα.
Vagabundus, ἀλήτης, πλάνος, ἀνεμένος.
Vagatio, πλανοφορὰ, πλάνη, ἄλη.
Vagina, θήκη, κολεός.
Vagio, βαυβάζω, μυνυρίζω, κνύζομαι.
Vagitus, βαβάξεις, κλαυθμυρισμός.
Vagor, ἀλάομαι, πλανοφέρομαι, πλανάομαι, πλανοστέω, ἀλαίνω.
Vagus, πλάνης, πλανήτης, πλάνος.
Vah, φεῦ ἰὼ, βαβαί.
Valde, λίαν, μάλα, σφόδρα.
Valde bene, εὖ μάλα.
Vale, ἔρρωσο, ὑγίαινε, χαῖρε.
Valedictio, ἀποπομπή.
Valedico, ἀποπέμπομαί τινι, χαίρειν ἐάω, χαίρειν ἔπω.
Valens, sanus, ἔυρωστος, ὑγιὴς, ἐρρωμένος pro potenti, ἐνδυναμικὸς, ἰσχυρός.
Valentia, ῥώμη, ἐυρωστία.
Valeo, ὑγιαίνω, ῥώννυμι * pro pollere, ἰσχύειν πλέον * de pretio, ἰσχύειν τάλαντον, talento.
Valetudinarius, νοσώδης, νοσηρός.
Valetudinarius sum, καχεκτέω.
Valetudo, ῥώσις, ὑγιεία.
Valetudo bona, εὐεξία, ὑγιεία, ἐυρωστία.
Valetudo adversa, ἀῤῥωστία, νόσος, ἡ.
Valetudo longa, ἀδύνεια μακρὰ.
Validè, ἰσχυρῶς.
Validissimè, κράτιστα.
Validitas, ἀλκή.
Validius, ἰσχυρότερος.
Validus, ἔυρωστος, εὐσθενής.
Vallaris, ἐρκεῖος.
Vallis, ἄγκος, τὸ, αὐλὼν, φάραγξ.
Vallo, as, περιβάλλομαι, περιταφρεύω, περιτειχίζω.
Vallum, χάραξ, ὁ, περίφραγμα.
Valor, oris, pretium, τιμή.
Valva, δικλίς.
Valuæ per u vocalem, si scribantur, significant, θύρας ἰκρὰς, καὶ θύρας ἰσπικὰς, καὶ θύρας δίπτυχας.
Valvulus, λεπὶς.
Vanesco, διαλύομαι, ἀφανίζομαι.
Vaniloquentia, ματαιολογία.
Vaniloquus, ματαιολόγος, ματαιολόγος, ψευδολόγος.
Vanitas, ματαιότης, εἰκαιοσύνη, ψεῦδος, τό.
Vanno, λικμάω, λικμίζω.

Vannus, λικμὸς, λικμητήριον.
in Vanum laborare, ματαιοπονεῖν.
Varus, κενὸς, μάταιος· pro stulto, φιλαλάζων· pro mendace, ψευδολόγος.
Vapidus, ἀτμώδης.
Vapor, oris, ἀτμὸς, ἀτμίς.
Vaporarium, ἀτμιατήριον.
Vaporatio, ἀναθυμίασις.
Vaporo, ἀτμίζω, ἀναθυμιάω.
Vappa, εὐέλπαρ, ἡ ἰξεσπικὸς εἶν.
Vapularis, μαστίγιας.
Vapulator, ῥαπτὴς.
Vapulo, τύπτομαι, μαστιγοῦμαι.
Vari, ἕτεροι.
Variatim, ποικιλμάτως.
Variatio, ποικιλία, παράλλαξις.
Varicor, διατείνω, ἢ διΐστημι τὰ σκέλη.
Varie, ποικίλως, πολυμερῶς.
Variegatus, ποικίλος.
Varietas, ποικιλία, ποικιλμὸς, πολυειδία.
Vario, distinguo, ποικίλλω, διαιθμῶ, πιὼ γνάμῳ, sententiam; διαιῶ, παραμάπω.
Varius, ποικίλος, πολύχρως, παντοδαπὸς, ἄλλος.
Varix, ὁ κιρσός.
Varus, ὀραιδός.
Vas, vasis, ἄγγος, ἀγγεῖον, σκεῦος.
Vasa fictilia, ὀστρακινα σκεύη.
Vas, vadis, ἐγγυητὴς, ὅμηρος· vades constituere, ἐγγυητὴν καταστῆσαί τινι· vades accipere, ὁμήρους ἐγγείζειν.
Vata colligere, τὰ ἑαυτῶ συσκιάζεσθαι.
Vasarium, κυλίκιον, σκεῦος, σκευοθήκη.
Vascularius, σκευοποιὸς.
Vasculum, σκεύαριον, ἀγγεῖδιον.
Vasculum anguſti oris, βομβύλιον.
Vaſtatio πόρθησις, ἀνάστασις, ἐρήμωσις.
Vaſtator, πορθητὴς, λυμεὼν.
Vaſtatrix, λυμεῖτις.
Vaſtatus, a, um; ἐρημωθεὶς, λυμανθείς.
Vaſtitas, ὑπερμέγεθος, τὸ· ἀμετρία· Item ἐρημία.
Vaſto, πορθέω, ἀνασάτους ποιῶ, ἐρημόω, λυμαίνω, πέρθω, ἐλίδω.
Vaſtus, ἀγανὴς, δυσειδὴς· pro deſerto, ἔρημος, ἀνάσιος.
Vates, μάντις, κοὶρις, ὁ· ὀιωνοσκόπος.
Vates verus, ἀληθομάντις.
Vaticinium, & vaticinatio, μαντεία, μάντευμα.
Vaticinor, χρησμῳδέω, μαντεύομαι, μαντεύομαι.
Vaticinus, μαντεῖος, μαντικός.
Uber, fertilis, ἀφθονος, εὔφορος· pro mammâ, θῆλυς, θηλὴ, μαστός.
Ubero, πλήνω, γονιμοποιῶ.
Ubertas, εὐπορία, εὐφορία, εὐθηνία.
Ubertim, εὐπόρως.
Ubi, πᾶ, ὅπου, ὅπη, ἵνδα· pro poſtquam, ἐπειδὴ, ἐπεί.
Ubi ubi, ὅπου ἂν, ἵνδα ἂν.
Ubicunque, ὅπου ποτὲ, παντοχῆ.
Ubinam, πᾶ κῆρος, πᾶ γῆς.
Ubique, καὶ ἄπαν, παντοχοῦ.
Ubique locorum, παντοχοῦ γῆς.
Ubivis, ὁπουτινῶν, ὁπουποτὲ, παντοχοῦ, ὅπου ἂν βάλῃ.
Udus, ὑγρὸς, ἔνυγρος, ἔνυδρος.
Vecordia, παφαφρουσύνη, ἄνοια.
Vecors, ἀνόητος, ἄνους, παράφρων, ἐμμανὴς.
Vectabulum, ὄχημα, ἀπαλιὴ.
Vectarius, ὀχηματικὸς.
Vectigal, φορτοδόσιον, πάρφορον, τέλος.
Vectigal exercere, δασμὸν ἀπάγειν.
Vectigal imponere, φόρον ἢ τέλος ὑποβάλλειν.
Vectigal pendere, δασμαφορεῖν.
Vectigalis, ὑποτελὴς, τελεσφόρος.
Vectio, ὄχησις.
Vectis, μοχλὸς, κλεῖθρον, μοχλίον.
Vecto, ἐποχέω.
Vector, ὀπαδὸς.
Vectorius, φορτηγὸς, ὀπαδικὸς.
Vectura, ἀγωγὴμεν, φορὰ, ἡ.
Vectus, ὀχηθεὶς, κομισθείς.
Vegeo, ἀναιζω.
Vegeto, ὀλυκαθὴ ποιῶ.
Vegeto eſſe corpore, εὐσωματεῖν.
Vegetus, ἐυζῶος, ἐυφυὴς, ἀκίνητος.
Vegrandis, δυσαύξητος.
Veha, ἡ, ὁδὸς, ἡ λαοφόρος.
Vehemens, σφοδρὸς, δεινὸς, βίαιος.
Vehementer, σφόδρα, δεινῶς, ἄγαν.
Vehementes motus animi, βίαια παθήματα.
Vehementia, σφοδρότης, δεινότης.
Vehicularis, ὀχηματικὸς.
Vehicularius, ἁρματαλάτης.
Vehiculum, ὄχημα, φορεῖον, ἅρμα.
Veho, ὀχέω, κομίζω, βαστάζω.
Vel, ἤτοι, ἢ, εἴτε, εἴτ' ἔν.
Vela contrahere, καθαιρεῖν τὰ ἱστία.
Velabrum, βήλαθρον.
Velamen, κάλυμμα, σκέπασμα.
Velamentum, τὸ κάλυμμα.
Velandus, ἀποκρυπτέος.
Velarium, παραπέτασμα.
Velatura, περικάλυμμα.
Velatus, κεκαλυμμένος.
Veles, ἀψιμαχος, γυμνήτης.
Velifer, ἱστοφόρος.
Velificatio, πέτασις ἱστίων.
Velifico, ἱστοδρομέω.
Velificus, ἱστοδρόμος.
Velitaris, γυμνητικὸς.
Velitatio, ἀκροβολισμὸς, ἀψιμαχία· rixa, λοχμαγία.
Velitor, ἀκροβολίζομαι, ἀψιμαχῶ· pro rixari, λοχμαχεῖν.
Vellicatio, πλυκὸς λοιδορία.
Vellico, παρκάλλω, ὀπωπίζω· pro accuſare, διασύρειθαι.
Vello, is, ἄλλω, radicitùs, ἐκριζόω.
Vellus, eris, πόκος, κώδιον, μαλλός.
aureum Vellus, χρυσόμαλλον δέρας.
Velo, as, tego, σκεπάζω, καλύπτω· pro veſtire, περιβάλλειν· pro abſcondere, ἀποκρύπτειν.
Velocitas, ταχύτης, ὀξύτης, σφοδρότης.
Velociter, διὰ τάχους, ταχέως, ἐν τάχει.
Velox, ταχὺς, ὠκὺς, ὀξὺς, θοὸς.
Velum, σκέπασμα, ἱστίον, περιπέτασμα.
Velum nauticum, ἄρμενον.
Velum dimittere, χαλᾶν ἱστίον.
Veluti, ὥσπερεἰ, ὥσπερ, ὡς, οἷα δὴ.
Veluti exempli gratiâ, ὅστι πιφασείγματος χάριν.
Vena, φλὲψ, βὸς.
Venabulum, σφενδόνιον, ὑσσὸς, χαῖος.
Venæ argenti, φλέβες αἱ ἀργυρίπιδες.
Venalis, ὠνητὸς, ὠνιος, ὠνητός.
Venaliter, ὠνητῶς.
Venalitarius, σωματέμπορος.
Venalitius, ἀγορανομικὸς, ὠνιος, πρᾶσιμος, ἀνθρωποκάπηλος.
Venam ſecò, φλεβοτομέω.
Venans, θηρεύων.
Venarum ſectio, φλεβοτομία.
Venaticus, θηρευτικὸς, κυνηγετικὸς.
Canis venaticus, κύων θηρευτικὸς.
Venatio, ἡ θήρα.
Venatio & aucupium, κυνηγία καὶ ὀρνιθοθήρα.
Venator, ἀγρευτὴς, θηρατὴς.
Venatorius, θηρευτικὸς.
Venatrix, κυνηγέτειρα, θηράτειρα.
Venatus, ûs; θήρα.
Vendax, ὁ λοφοφάτης.
Vendibilis, πιπρασκὸς, ὠνητός.
Vendico, ἰδιοποιέομαι, ἀποτίμω τινὶ τιμὴν, honorem· περιποιέομαι· ἀποδίδωμι ἑκάστῳ τὸ πρόσηκον, ſuum cuique tribuo· ἀντιποιέομαι.
Venditare ſe cuiquam, ἀπείκνυσθαι ἑαυτὸν τινι· χρείζειν ἑαυτὸν.
Venditarius, πραγματικὸς, πολιτικὸς, πραγματικὸς.
Venditatio, ἀπόδειξις, ἀλαζονεία.
Venditio, πρᾶσις, ἀπεμπολὴ, πράσις.
Vendito, ἀπεμπολάω, πωλέω.
Venditor, πολιτὴς, πράστης.
Vendo, is, πωλέω, ὀλίγα τὶ, parvo pretior: πιπράσκω, ἀποδίδωμί τι.
Venefica, φαρμακὶς, φαρμακεύτρια.
Venificium, γοητεία, φαρμακεία, φαρμακόδης.
Veneficus, a, um; φαρμακώδης.
Veneficus, φαρμακεὺς, γοητὴς.
Venenarius, φαρμακεὺς, φαρμακοβλὴς, ἰομιγὴς.
Venenatus, φαρμακώδης, ἰώδης.
Venено, as, φαρμακεύω.
Veneno aliquem tollere, φιλτρείοις φαρμάκοις ἀπολλύειν τινά.
Venenoſus, ἰώδης.
Venenum, φάρμακον, τοξικὸν, φιλτρίον.
Veneo, vendor, πωλοῦμαι, πιπράσκομαι.
Venerabilis, σεβάσμιος διὰ τὴν ἡλικίαν, ætate: αἰδέσιμος, σεμνὸς, ἔνδοξος.
Venerabilitas, τὸ, αἰδέσιμον.
Veneraburdus, σεβάσμιος.
Venerandus, σεβάσιος.
Venerari, περσκυνεῖν.
Veneratio, σέβασμα, αἴδεσις.
Venerator, σεβαστὴς.
Veneratus, σεβασθείς.
Venereus, ἀφροδισιαστικὸς.
Veneror, σέβομαι, αἰχνοῦμαι· αἰδέομαι, φίλασ, ami or, θεραπεύω.
Venetus, κυάνεος.
Venia, συγνώμη, ὄρεσις.
Venialis, συγνώμης ἄξιος.
Veniam dare alicui, συγνώσαι τινί.
Veniam conſequi, συγνώμης τυχάνειν.
Veniam meretur, συγνώμη ἔστι.
Veniam petere, συγνώμην αἰτεῖν.
Venio, ἔρχομαι, ἥκει, δικαδε, ex domo: ἀπαντάω, πρός τινα ad aliquem.
Venor, ἀγρεύω, θηρεύομαι, θηράω.
Venoſus, φλεβώδης.
Venter, tris, γαστὴρ, ἡ· κοιλία, λαπάρα.
Ventris purgatio, vide purgatio.
Venter imus, ὑπογάστριον.
Ventilabrum πτύον, λικμητήριον.
Ventilatio, ῥιπισμὸς.
Ventilator, λικμητὴς, ριπιστής.
Ventilo, λικμάω, κατατίλλω,

Ventito, φοιτάω.
Ventosus, ἀνεμώδης, ἀνεμίεις · pro inflato, κενός.
Ventrale, ὑπηάτριον.
Ventri deditus, γαστρίς, γαστρίδιλος.
Ventricosus, γαστρώδης, γαστροειδής.
Ventriculus, γαστρίδιον, ἡ ἄνω κοιλία.
Ventriculi digiti, σκυτάλαι.
Ventrosus, γαστρώδης, φοῦσκοιλος.
Ventulus, ἀνεμίδιον.
Venturus, ἐλευσόμενος.
Ventus, ἄνεμος, πνεῦμα, ψύχος, αὔρα.
Ventus secundus, ὑπήνεμος ἄνεμος.
Venula, τὸ φλέβιον.
Venundatio, ἀπεμπόλησις.
Venundo, πωλέω, ἀποδίδομαι.
Venus, ἀφροδίτη, κύπρις, κυθέρεια.
Veneris stella, seu vesper, ἕσπερος.
Venustas, εὐχαριμνία, κοσμιότης · pro gratiâ, χαρίεσσα μοῦσα.
Venuste, χαριέντως, σεμνῶς.
Venusto, καλλιώπα.
Venustus, ἀφροδίτιος, χαρίεις.
Veprecula, τὸ ἀκανθίδιον.
Vepres, ἡ ἄκανθα.
Vepretum, ἀκανθών.
Ver, ἔαρ, ατος, τό · ἦρ, ρος, τό. Vere, ἐν ἦρι, ἔαρος.
Veracitas, ἀληθεία.
Veratrum, ἐλλέβορος.
Verax, ἀληθινός.
Verba do, παρακελεύομαι.
Verba facere, ποιεῖσθαι λόγον, διαλέγεσθαι.
Verbalis, ῥηματικός.
Verbascum, φλόμος.
Verbena, ὁ ἱερατικὸς, ἡ ἱερὰ βοτάνη.
Verber, is, μάστιξ, αἰκισμα.
Verberatio, ἡ μαστίγωσις, ἡ ῥαβδέωσις.
Verberatus, μαστιχθείς.
Verbero, μαστιγόω, τύπτω, παίω, δέρω.
Verbero, onis, ὁ μαστίγιας, μάσθλης.
Verbigero, λογοποιῶ, διαλέγομαι.
Verbi gratia, λόγου χάριν.
Verborum suavitas, παιδαναλογία.
Verbosè, πολυλόγως.
Verbositas, πολυλογία.
Verbosus, πολυλόγος, πολύμυθος.
Verbulum, ῥημάτιον.
Verbum de verbo, ἀντολέξει, κατὰ λέξιν.
Verbum λέξις, ἔπος, ῥῆμα, λόγος.
Verborum inventor, seu excogitator, εὑρετὴς, & ῥητορόλογος.
Verbum commodat, λογοποιεῖται.
Verè, ἀληθῶς.
Verecundè, αἰδημόνως.
Verecundia, αἰδώς, αἴδεσις, αἰσχύνη.
Verecundor, αἰσχύνομαι.
Verecundus, αἰδήμων, αἰδέσιμος.
Veredus, ἵππος ταχύδρομος.
Verenda, orum; τὰ αἰδοῖα.
Verendus, αἰδέσιμος, ὀλιγοστὸς.
Vereor, αἰσχύνομαι ἐμαυτὸν, δείδια, ὀλιγοστέομαι.
Veretrum, αἰδοῖον.
Vergilix, αἱ πλειάδες.
Vergo, συμπίπτω, ῥέπω, φέρομαι ὀλίγον.
Veridicus, ἀτυφολόγος.
Veriloquium, ἐτυμολογία.
Verisimilis, εἰκὼς, πιθανός.
Verisimiliter, πιθανῶς.
Veritas, ἀλήθεια.
Veritatis amicus, φιλαλήθης.
Veritus, a, um; αἰδεσάμενος.
Verius, ἀληθέστερον.
Vermibus scatco, σκωληκιάω.
Vermiculatio, σκωληκοφαγία.
Vermiculatus, σκωληκωθείς, διαπεποικιλμένος.
Vermiculor, σκωληκέομαι, περιδαΐζομαι.
Vermiculus, σκωλήκιον.
Vermina, σφῦξις.
Verminatio, σκωληκίασις.
Vermino, σκωληκιάω.
Verminosus, σκωληκώδης.
Vermis, σκώληξ.
Verna, æ, οἰκέσιος, οἰκοβρώς.
Vernaculus, οἰκογενὴς, ὁ ἐπιχώριος.
Vernalis, ἐαρινὸς, ἐαρικός.
Vernilis, δουλοπρεπής.
Verniliter, δουλοπρεπῶς.
Verno, as, ἐαρίζω, ἀναθλαστάνω.
Vernula, οἰκογενής.
Vernus, ἐαρινὸς, ἠρινὸς, ἠέριος.
Verò, ἦπου, μέντοι, δέμου, γέπου.
Verpus, λειποδερμος.
Verres, ὁ, χοῖρος ἄρρην, ὁ κάπρος.
Verriculum, σαγήνη, γαγάμη.
Verro, is, traho; ἕλκω, ἕλκω · pro scopis purgo, κορῶ τι, σαίρω.
Verruca, ἀκροχορδόν.
Verrucis infestari, μυρμηκιᾶν.
Verrucosus, ἀκροχορδόνων μεστός · Item ῥυτιδώδης.
Versatilis, πολύστροφος, στρεπτὸς, σιναλὸς.
Versatio, δίνωσις, ἀειστροφή.
Versicolor, ποικίλος.
Versiculus, στιχίδιον.
Versificatio, ἐποποΐα.
Versificator, ἐποποιὸς.
Versifico, ἐποποιῶ, ῥαψῳδέω.
Versio, στροφή.
Versipellis, ποικιλόμητις, χαμαιλέων.
Verso, κυκλέω, κυκλοφορῶ, στρέφω · pro volvo, εἰλίσσω · versari animo, διανοεῖσθαί τι.
Versor, διατρεβῶ ἔν τινι, εἰμὶ ἐν πολλῇ πενίᾳ, in magnâ paupertate: διάγω, στρέφομαι.
Versura, στροφὴ, κομιδή · pro mutatio creditoris, μεταλαχὴ τῆς δανειστοῦ.
Versuram tradere, τόκον ἐπιτίθειν.
Versus, carmen, ἔπος, μέτρον.
Versus, a, um; μαθηλαγμένος.
Versùs, Præpos. πρὸς, cum genit. εἰς, cum accus.
Versutè, πανούργως.
Versutia, πανουργία.
Versutus, πανοῦργος, στρεβλὸς, στροφαῖος, ἀγκυλομήτης, πολύστροφος.
bene Vertat tibi, πρὸς ἀγαθοῦ γίγνοιτό σοι.
Vertere in fugam, τρέπειν εἰς φυγήν.
Vertebræ, σπονδύλοι, ἀστράγαλοι.
Vertebratus, σπονδυλοειδής.
Vertens, στρέφων.
Vertex, στρόβιλος, δίνη, pars summa, κορυφὴ, ἄκρα.
Vertex capitis, τὸ μεσόκρανον.
Vertex montis, κεφαλὴ ὄρους, ἀκροτόμεια.
Verticillum, τὸ σπονδύλιον.
Vertigine corripi, ἰλιγγιᾶν, σκοτοδινιᾶν.
Vertiginosus, σκοτοματικὸς.
Vertigo, ἴλιγξ, πεῖλιξις, σκότωμα.
Verto, στρέφω, τρέπω.
Veru, ὀβελὸς.
Vervactum, ὁ νέατος.
Verucalum, ὀβελίσκος.
Vervex, κριὸς ἐκτεμημένος.
Vervina, ἀκόντιον.
Verum, ἀληθὲς, δίκαιον, ὄντως.
Verùm dicere, τ' ἀληθῆ λέγειν.
Verùm, γέμιν, ὄ, κήτιον, ἀμάδιμος.
Verùm, enimverò, ἐ μὴν ἀμά · ἐ γὲ τοι ἀμά.
Verum etiam, ἀμὰ μὴν.
Veruntamen, ἐ μὴν δὴ, ἐ μὴν ἔτι.
Verus, ἀληθὴς, ἀκριβὴς, ἔτυμος · pro veridico, ἀληθινός · pro nativus, γνήσιος.
Veratum, ὀβελός.
Vesania, παραφροσύνη, μανία.
Vesanio, μαίνομαι, παραφρονέω.
Vesanus, παράφρων, μανιώδης.
Vescor, ἔδομαι, σιτοποιέομαι κυρτὸν, fructu: ἔδομαι, τρέφομαι.
Vescor carne, ζωφαγέω.
Vescus, a, um; ἐδώδιμος.
Vesica, κύστις, κύση, φύση.
Vespa, ἀνθρήνη.
Vesper, ἕσπερος.
Vespera, ἑσπέρα, δείλη.
sub Vesperam, ὑπὸ δείλης.
Vesperascit, ἑσπέρα γίνεται.
Vesperi, πρὸς ἑσπέραν, ἑσπέρας.
Vespertilio, νυκτερίς.
Vespertinus, ἑσπερινὸς, ὄψιος.
Vespillo, νεκροφόρος, ἐνταφιαστής.
Vesta, Ἑστία.
Vestales virgines, ἑστιάδες παρθένοι.
Vester, ὑμέτερος, ὑμέτερος.
Vestiarium, ἱματοφυλάκιον.
Vestiarius, i; ἱματοφύλαξ.
Vestiarius, a, um ἱματικός.
Vestibulum, πρόδομος, προπύλαιον.
Vesticeps, χλευέων, χλευαστής.
Vestigator, ἰχνεύτης.
Vestigia, ἡ παραυτίκα · ἐξαπίνης.
Vestigium, ἴχνος, τὸ ἴχνιον, βῆμα · pro cujusque rei indicio, σημεῖον.
Vestigo, ἰχνεύω, στιβεύω τι.
Vestimenta nova, ἱμάτια καινά.
Vestimenta trita, ἱμάτια τετριμμένα.
Vestimentum, ἱμάτιον, ὑπόστλημα.
Vestio, ἱματίζω, ἐνδύω.
Vestis, ἐσθὴς, ἔσθημα, πέπλος, ἱμάτιον.
Vestis pellicea, εἶμα ἔμπυον.
Vestis vilis, πέπλων, ῥάκιον, ῥάκωμα.
Vestitus, ἱματισμὸς, στολισμὸς, ἔνδυμα.
Vestitus, a, um; ἱματισμένος.
Vestras, ὑμέτερος.
Veteranus, πρεσβύτης.
Veteranus miles, ὁ ἀπεστρατευμένος.
Veterarius, παλαιοφόρος.
Veterator, παλίμπροφος, πανοῦργος.
Veteratorie, πανούργως.
Veteratorius, πανουργικός.
Veteres, οἱ παλαιοί.
Veterina bestia, ὑποζύγιον.
Veterinarius, κτηνιατρός, ἱππιατρός.
Veternosus, λιθαργικός.
Veternus, λήθαργος, καταφορά.
Vetero, as, γηράσκω.
Vetitum est, ἀπείρηται, ἀπερρήθη.
Vetitus, ἀπαγορευθείς.
Veto, as; κωλύω, παραγγέλλω.
Vetula, γραῦς, γραῖα, γραιδίον.
Vetulus, γερόντιον.
Vetus, παλαιὸς, ἀρχαῖος, γηραιός.
Vetustas, ἀρχαιότης.
Vetustate confectus, παλαιόμορος οἶνος, vinum.

Vetustè, παλαιῶς.
Vetustus, ἀρχαῖος, παλαιός.
Vexatio, κάκωσις, ὀχλησις.
Vexator, κακωτὴς, λυμαντὴρ.
Vexatus, καταπονηθεὶς, σκυλεὶς.
Vexillarius, σημειοφόρος.
Vexillifer, σημειοφόρος.
Vexillum, σημεῖον.
Vexo, παλαιπωρέω, κακόω τινὰ, πιέζω, ἀνιάω, ὀχλέω.
Via, ὁδὸς, ἡ· πορεία.
Viapublica, ἀμαξιτὸς.
Viam facere, ὁδοποιεῖν.
Viaticor, ἐφοδιάζομαι.
Viaticum, ἐφόδιον, μισθόδιον.
Viaticum dare, ἐφοδιάζειν τινά.
Viator, ὁδίτης, ὁδοιπόρος.
Viatorus, ὁδοιπορικὸς.
Vibex, μώλωψ.
Vibrans, πάλλων.
Vibratus, πεπαλμένος.
Vibrisso, μινυρίζω.
Vibro, κραδαίνω, σείω, ἀναπάλλω.
Vicarius, ὁ ἀμοιβεύς.
Vicatim, κατὰ κώμας.
Vice alterius fungi, ἀντ' ἑτέρου εἶναι.
Vice versa, ἐμπαλιν, ἀντιστρόφως.
Vicem tuam doleo, ἐπαλγῶ σοῦ, ἀπέχθομαί σε· συμπάσχω ἐπί τινι.
Vicenarius, εἰκοσάς.
Viceni, εἴκοσι.
Vicessimus, εἰκοστός.
Vicia, βικία.
Vicies, εἰκοσάκις.
Vicinia, γλυκύτης, συμοικία.
Vicinior, πλησιαίτερος.
Vicinitas, γλυκύτης, συμοικησις.
Vicinus, γείτων, συμοικος.
Vicinus, adj. ὁ ἐγγὺς, ὁ πλησίον.
Vicis, ἀντὶ, gen. εν τάξει.
Vicissim, ἀμοιβαδὸν, ἐναλλὰξ, ἐναλλάξ.
Vicissitudo, ἀμοιβὴ, μεταβολή.
Victima, ἱερεῖον, θῦμα, σφαγίς.
Victimarius, θύτης.
Victito, σιτέομαι.
Victor, νικητὴς.
Victor sum in prælio, ὑπερέπω ἐν τῇ μάχῃ.
Victoria, νίκη.
Victoriolus, καλλίνικος, ἐπίνικος.
Victrix, νικήτειρα.
Victurus, ζώσιμος.
Victus, νικηθείς.
Victus, ûs, τροφή.
Viculus, κώμιον.
Vicus, κώμη, ῥύμη.
Vide, ἴδε, ἴδετε.
Videlicet, ἀμέλει, δηλαδὴ, ἦγουν.
Videndi causâ venio, ἔρχομαι θεατὴς.
Videns, pro fidens, θρασύς.
Video, βλέπω, ὁράω τι· δέρκω, θηρίω, ἐπιβλέπω εἴς τι, ὁπτομαί τινα.
Videor, βλέπομαι, ὁρῶμαι· pro appareo, δοκέω, φαίνομαι.
Videtur mihi, δοκεῖ μοι, ἔοικε· visum est, ἔδοξε, ἔοικε, δέδοκται.
Vidua, χήρα, ἡ ἔρημος.
Viduitas, χηρεία, χήρωσις.
Viduo, χηρόω, ἀποστερέω.
Viduus, χήρος.
Vieo, ligo, λυγίζω.
Victor, λυγιστὴς.
Victus, παρεῖος, μαλακός.
Vigens, ἀκμάζων,
Vigentes corporibus, θυμοειδῶς; Ariſtoph.
Vigeo, ἐπακμάζω, ἡδέω & ἡδάσκω.
Vigeſimus, εἰκοστός.
Vigil, adject. ἐγρηγορὼς, ἄγρυπνος.
Vigil, ſubſtant. φρουρὸς, φύλαξ.
Vigilandum, γρηγορητέον.
Vigilans, ὁ ἀγρυπνῶν.
Vigilanter, διημύκως, ἐγρηγορότως.
Vigilanter ſe tueri, ἀγρυπνεῖν τῇ ἑαυτοῦ φυλακῇ.
Vigilantia, & vigilia, ἀγρυπνία, ἐγρήγορσις, φυλακή.
Vigilantius, γρηγορώτερον.
Vigilia, ἡ ἀγρυπνία, ἡ νυκτερινὴ φρουρά.
Vigilia urbis, ἡ φυλακὴ τῆς πόλεως.
Vigilo, ἀγρυπνέω, γρηγορέω.
Viginti, εἴκοσι.
Vigor, ἀκμὴ, ῥώμη, ἰσχὺς, ὀπωνία, θέρος.
Vigoroſus, ἀκμαῖος.
Vileſco, ὀπτιλίζομαι, φαυλίζομαι.
Vilipendo, ἐκφαυλίζω, ὀπτελίζω, ὀξυθενέω τινα.
Vilis, φαῦλος, ὀπτελὴς, ἄτιμος, ὀδενὸς ἄξιος.
Vilitas, ὀπτέλεια, ὀναία, φαυλότης.
Viliter, ὀναίως.
Villa, ἔπαυλις, ἐπαύλιον, ἀγρικία.
Villanus, ἀγρικὸς.
Villaris, χωρικὸς.
Villaticus, ἀγρικικὸς.
Villicatio, ἀγρονομία.
Villico, & villicor, ἀγραυλέω.
Villicus, ἀγρονόμος, αὐλήτης.
Villoſus, περιχαὴς, περιχαὴτος.
Vi'lum, dim. à vinum, τὸ οἰνάριον.
Villus, θρὶξ, λάχνη, πέριχμα.
Vim facit, βίαν ποιεῖ, βιάζεται.
Vimen, οἰσὺς, ῥὶψ, ὁ· λύγος.
Viminalis, λυγώδης.
Vimineus, οἰσύϊνος, λύγινος.
Vinacea, orum; γέγρατα, σέμφυλα.
Vinaceus, a, um; οἰναῖος, γέγρατος.
Vinago, οἰνὰς, ἡ.
Vinalia, πανδιονία.
Vinarius, οἰνοπώλης.
Vinarius, adject. οἰνικὸς· cella vinaria, οἰνὰν.
Vincibilis, νικητός.
Vincio, ligo, δέω, δεσμεύω, δεσμόω.
Vinco, κρατέω, νικάω, ὑπερκρατέω, τινὸς, ἡττάω, ὑπέρχω, καταχρώω, καταπολεμέω.
Vincor, ἡττάομαι μάχῃ, prælio: κρατέομαι, νικάομαι.
Vinctus, δεδεμένος.
Vincula, δεσμωτήριον.
in Vincula conjicere, εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμβάλλειν, εἰσάγειν, ἀπάγειν, εἴργειν, κατακλείειν, καταδεῖσθαι.
in Vinculis eſſe, δεδῆσθαι· ἐμελετᾶσθαι εἰς τὸ δεσμωτήριον.
Vinculum, δεσμὸς, ὁ.
Vindemia, τρυγητὸς, ὁ.
Vindemiatu facilis, ἀβρίγητος.
Vindemiator, τρυγητὴς.
Vindemiatorius, τρυγητικὸς.
Vindemio, τρυγάω, δρέπω.
Vindex, τιμωρὸς, ἔκδικος.
Vindicare in libertatem, ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν τινά.
Vindicatio, ἐκδίκησις.
Vindiciæ, ἐλευθερώσεις.
Vindico, as, ἐκδικέω σε, τιμωρέω σοι, ἀμύνομαι· pro ab injuriâ defendere, ἀπαλλάττειν τινα τῆς συμφορᾶς.
Vindicta, ἄμυνα, ἐκδίκησις, τιμωρία.
Vinea, ἄμπελος, οἰνόπεδον.
Vinealis, ἀμπελώδης.
Vinearius, ἀμπελινὸς.
Vinetum, ἀμπελόφυτον.
Vinipotor, οἰνοπότης.
Vinitor, ἀμπελουργὸς.
Vinitorius, ἀμπελουργικὸς.
Vino obrutus, καταμεμυῶς.
Vinolentia, μέθη, οἰνοφλυγία.
Vinolentus, ὀξύοινος, πάροινος, οἰνώδης.
Vinoſus, οἰνώδης, φίλοινος.
Vinum, οἶνος, ὁ.
Vinum ſuave, & jucundum, cujus potus ſuavis eſt, ἡδύπατος οἶνος.
Vinum infundo, οἰνοχοέω.
Vinum poto, οἰνοποτέω.
Viola, ἴον, Λυδικὸν.
Viola ruſtica, τροπαίολον, βοτάνη.
Violabilis, βιάσιμος, βιαστός.
Violaceus, ἰοειδὴς.
Violaris, ἰώδης.
Violatio, βιασμὸς, ὕβρισμα.
Violator, βιαστής.
Violatus, βεβιασμένος, βιαθείς.
Violenter, βιαίως, βιαστικῶς.
Violenta, βία.
Violentus, βίαιος, βιαστὴς, ἀντίβολος, ὀβριμος.
Violo, βιάζομαι, παρανομέω, ὑβρίζω, λωβάομαι.
fœdera Violo, τὰς σπονδὰς λύω, παρασπονδέω, τὰς σπονδὰς ἀστεῖα.
Vipera, ἔχις, ἐχιδνα.
Viperula, ſeu catulus viperæ, ἐχείον, ἐχεῖδιον, ἐχιδνῶν, ὀφείδιον.
Vipereus, ἐχιδνεῖος.
Viperinus, ἐχιδνάϊος.
Vir, ἀνὴρ, ὁ· φὼς.
Vir fortis, ἥρως.
Virago, ἀνδρεία, ἀνδρεία, γυναικαί.
Vireo, χλοάζω, θάλλω.
Vires, ἀλκὴ, ἰσχὺς, δύναμις.
Viribus valeo, δυτνέω.
Vires recipio, ἀναθαμβάνω ἐμαυτόν.
Vireſco, θαλέθω, θάλλω.
Virga, ῥάβδος.
Virginalis, παρθενικὸς, ὁ.
Virgindemia, ῥαβδολογία.
Virgineus, παρθενικὸς.
Virginitas, παρθενία, κορεία.
in Virginitate dego, παρθενεύω.
Virgis cædo, ῥαβδίζω, ῥαπίζω.
Virgo, inis, παρθένος, ἡ· κόρη.
Virgo fœlix, ὄπωρβος.
Virgula, ῥαβδίον.
Virgula divina, θεία, τύχη.
Virgulta, βλαστήματα, θάμνοι.
Virgultum, ερύγανον, ῥαβδίον.
Vi guncula, ἡ πάτη, κόρη.
Viribus deficio, ὀξυθυμέω.
totis Viribus, κατὰ τὸ δυνατόν.
Viridarium, ἀλσος, ἀνθῶν, ἄλσος.
Viridicatus, χλωρὸς, ἀμφιθαλὴς.
Viridis, χλωρὸς, θαλερὸς· pro florente, ἀκμαστικός.
Viriditas, χλωρότης, θαλέα· pro vigore, ἀκμή.
Virido, as, χλωρίζω.
pro Virili, κατὰ τὸ δυνατόν.
Virilis, ἀνδρικὸς, ἀνδρεῖος.
Virilis ſexus, ἀρρενωπία.

Virilis toga, ἀνδρεῖον, ἱμάτιον.
Virilitas, ἀνδρεία, ἀνδρία.
Viriliter, ἀνδρικῶς, ἀνδρείως.
Viripotens, ἐπαμφ., ἐπαμφρ.
Virilim, κατ' ἄνδρας.
Virosus, δυσώδης.
Virtus, ἀρετή, δύναμις, ἀνδρότης, ἰσχύς.
Virtute præditus, χρηστός, τὸ ἦθ.
Virtute vivere, κατ' ἀρετὴν ζῆν.
Virulentus, ἰώδης, ἰοβόλ.
Virus, venenum, ἰός, βοτ., δυσωδία.
Vis, violentia, βία, ἰσχύς, δύναμις · pro multitudine, πλῆθ.
Viscera, σπλάγχνα τά, τὰ ἔντερα.
Visceratio, σπλαγχνοτομία.
Visco aves capio, ἰξεύω.
Viscosus, γλοιώδης, ἰξώδης.
Viscus, vel -um, ἰξός, γλοιός.
Viscus, eris, τὸ ἔντερον.
Visendus, ὀπτὸς πρέπ.
Visibilis, ὁρατός.
Visibilitas, ἔννοια, φαντασία, τὸ ὁρᾶσθαι.
Visio, ἡ ὅρασις, ὄψις.
Visiones, seu rerum imaginationes concipio, φαντασίαν ἔχω.
Visiones facile, seu benè concipiens, εὐφαντάστατος.
Visito, πολλάκις ὀπτὸς πέμπω.
Viso, ὀπτὸς πέμπω.
Visum, ὅραμα, φάσμα.
Visurus ὀψόμενος.
Visus, ἡ ὄψις, ὅρασις.
Vita, βίος, ζωή, βίοτος.
Vita humana, ζωὴ ἀνθρωπίνη.
Vitâ defungi, ἀπολιπεῖν τὸν τοῦ βίου.
Vitæ institutum, βιοτεία.
Vitæ ratio, ἡ τοῦ βίου διαγωγή.
Vitæ brevis, βραχύβιος, ὁ ἡ ὄν.
Vitæ brevitas, βραχυβιότης, ητος, ἡ.
Vitalis, βιώσιμος, βιωτικὸς, βιωτός.
non Vitalis, ἀβίωτος.
Vitam agere, βιᾶν βίον, διαβιῶναι.
Vitam transigere, βίον διατελεῖν.
Vitatio, ἐκφυγή.
Vitellus, λέκιθος, τὸ ὠχρὸν τοῦ ὠοῦ.
Vites putare, ἀμπελουργεῖν.
Vitiare virginem, διακορεῖν τινά.
Vitiarium, ἀμπελών.
Vitiatio, διαφορά, φθορά.
Vitiator, φθορεύς.
Vitiatus, διαφθαρείς.
Vitifer, ἀμπελοφόρος.
Vitilis, λυγιστικός.
Vitiligatores, συκοφάνται.
Vitio, καταχρώμαι τοῖς γιγνομένοις, φθείρω, λυμαίνομαι.
Vitio vertere, ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαι, ψόγον ἔχειν τινί.
Vitiosè, κακῶς.
Vitiositas, κακία.
Vitiosus, κακός, πλημμελής, φαῦλος.
Vitis, ἄμπελος, ἡ · οἶνη, οἰναία.
Vitium, vitiositas, κακία, ἀμάρτημα, βλάβη, κακότης.
Vitium furi dico, κατηγορῶ τοῦ κλέπτου.
Vito, ὀλοφύρομαι, φεύγω τι, ἐκκλίνω.
Vitreus, ὑάλινος.
Vitriarius, ὑαλουργός.
Vitricus, πατρυιός, μητρυιός.
Vitriolum, ὑαλίδιον.
Vitrosus, ὑαλώδης.
Vitrum, ὕαλος, ἡ · ὕαλη.
Vitta, ταινία, κεκρύφαλος.
Vittatus, ταινιωθείς.

Vitula, ἡ μόχθος, θαμάλη.
Vitulinus, μόσχειος.
Vitulus, ὁ μόχθος, πόρτος, θάμαλις, ὁ.
Vitulus marinus, φώκη.
Vituperabilis, δεινόφωνος, μωμητός.
Vituperatio, μέμψις ἡ, ψόγος ὁ · ὕβρις.
Vituperator, ψέκτης, κακηγόρος.
Vituperio dignus, ψεκτός.
Vituperium, ψόγος.
Vitupero, ψέγω, ὀπτημάω, ὀπτιλήπω · διαμέμφομαί τινα τῆς αἱρέσεως.
Vivacitas, μακροβιότης, δύζωια.
Vivarium, ζωοτρεῖον, ζωοτροφεῖον.
Vivax, μακρόβιος, ζωτικός.
Vivendum est, βιωτέον.
Viverra, ἡ ἰκτὶς, γυναία.
Vividus, ἀκμαῖος, ζωτικός.
Vivifico, ζωοποιέω.
Vivificus, ζωοφόρος, ὁ ἡ ὁ · ζωαρκής.
Vivo, βιόω, βιοτεύω, ζάω.
Vivus, ζωὸς, ὁ ζῶν, ἔμψυχος.
Vix, μόγις, μόλις, χολῇ.
Vix tandem, μόλις τελευταῖον.
Ulceratio, ἕλκωμα, ἕλκωσις.
Ulcero, ἑλκόω, ἑλκοποιέω.
Ulcerosus, ἑλκώδης.
Ulciscor, ἐκδικῶσε, te: τιμωρέω, vel τιμωρημά σοι, injuriam tibi factam.
Ulcus, eris, ἕλκος.
Ulceris crusta, seu ramentum, ἐρῆκις.
Uliginosus, ἑνικμος.
Uligo, ἰκμὰς, ἰκμάς.
Ullus, τὶς.
Ulmus, πτελέα.
Ulna, ὠλένη, ἀγκάλη, ὄργυιά.
in Ulnas capio, ἐναγκαλίζομαι.
Ulterior, περαιότερος, ὁ πέραν.
Ulterius, ἐπέκεινα, πρόσω, περαίτερω.
Ultimè, ἐσχάτως.
Ultimùm, τὸ ἔσχατον.
Ultimus, ὕστατος, ἐσχατ., νεώτατος.
Ultio, ἐκδίκησις, τιμωρία, ἀμύνη.
Ultor, τιμωρός, ἔκδικος.
Ultrà, πέραν, & πέρα, πόρρω, genit.
Ultra decorum, παρὰ τὸ πρέπον, πέρα τοῦ δέοντος.
Ultrà vires, ὑπὲρ δύναμιν.
Ultrix, τιμωρητική.
Ultrò, insuper, περαίτω pro sponte, ἐκ περαιτέρου, ἐκ περιουσίας, ἑκουσίως.
Ultro citroque, ἔξωθεν κὴ ἔνδοθεν.
Ultroneus, ἐθέλοντὴς, ὁ ἑκών.
Ulula, ὀλολυγών.
Ululatus, ὀλολυγμὸς, ὀλολυγή.
Ululo, ὀλολύζω.
Umbella, σκιάδιον.
Umbilicus, ὀμφαλός.
Umbo, ὀμφάλιον.
Umbra, σκιὰ, σκίασμα, τό.
Umbras habens gratas, ἔυσκιος.
Umbraculum, σκίμπη, σκέπασμα.
Umbræ αἱ ψυχαί.
Umbratilis, σκιαερὸς, ὀπίσκιος.
Umbrosus, σκιαερὸς, ὀπίσκιος.
Unà, simul, ἅμα, ὁμοῦ, ὁμᾶ.
Unanimis, ὁμόψυχος, ὁμόθυμος.
Unanimitas, ὁμοψυχία, ὁμόνοια.
Unanimiter, ὁμοθυμαδόν.
Unanimus, ὁμογνώμων.
Uncia, ἀγγία, δωδεκατημόριον τοῦ ὅλου.
Uncialis, ἀγγιαῖος.
Uncinus, κάμαξ σιδηρᾶς.
Unedo, μεμάκυλα.
Unicuba, μονόλεχὴς.
Unctio, χρῖσις, χρίσμα, ἀλοιφή.

Unctor, ἀλείπτης.
Unctorius, ἀλειπτήριος.
Unctura, ἄλειμμα, χρίσμα.
Unctus, χριστὸς, ἀλειμμένος.
Uncus, i, τὸ ἄγκιστρον, ἡ πεύκανα.
Uncus, adj. ἀγκύλος · uncos ungues habens, γαμψώνυχος.
Unda, κῦμα, ῥόμβος.
Undantia flammis, βεβράσντα.
Undatim, κυματοειδῶς.
Unde, ὅθεν, ὁπόθεν, ὀξ ἧς.
Undecunque, πόθεν δήποτε.
Unde unde, ὁπωθενῶν.
Unde nisi, ὁπόθεν ἄμοθεν ἤ.
Undecim, ἕνδεκα.
Undecimus, ἑνδέκατος.
Undecunque, ὁπόθεν ἄν.
Undeni, οἱ ἕνδεκα.
Undisonus, πολύφλοισβος.
Undivomus, κυματοβόλος.
Undique, παντοχόθεν, ἐν κύκλῳ.
Undo, as, κυμαίνω.
Undosus, κυματώδης.
Undulatus, κυματοειδής.
Ungo, ἀλείφω, χρίω.
Unguentarius, μυρεψὸς, μυροπώλης.
Unguentum, μύρον, μύρωμα, χρίσμα.
Ungues resecare, ὀξονυχίζειν.
Unguiculus, τὸ ὀνύχιον · à teneris unguiculis, ὀξ ἁπαλῶν ὀνύχων.
Unguis, ὄνυξ · ad unguem tenere, ἀκριβῶς ὀξετάζειν · ad unguem factus, ἀκριβής.
Ungula, ὁπλή.
Unicè, μόνως.
Unicolor, ὁμόχρως.
Unicornis, μονόκερως.
Unicus, μόνος, μοναδικός.
Unigenitus, μονογενής.
Unio, ὁ μαργαρίτης.
Unio, is, ire, ἑνόω.
Unioculus, μονόφθαλμος.
Unitas, μονὰς, ἕνωσις.
Universalis, καθολικὸς, ὁλικός.
Universalitas, τὸ καθόλου.
Universè, καθόλου, ἐν κύκλῳ, συμπάντων.
Universipotens, παντοκράτωρ.
Universitas, τὸ πᾶν, τὸ σύμπαν.
Universus, σύμπας, ἁπανθάπας.
Univocum, ὁμώνυμον.
Unius causâ, παρ' ἕν.
Unius cujusque, ἑνὸς ἑκάστου.
Uniusmodi, μονοειδής.
Uno ore, ὀξ ἑνὸς στόματος, μιᾷ γνώμῃ.
Unquam, ποτέ.
Unus, εἷς · pro solus, μόνος.
Unus & alter, εἷς κὴ δύο.
Unusquisque, πᾶς ἕκαστος, εἷς ἕκαστος.
Unx, ὄνυξ.
Vobiscum, σὺν ὑμῖν.
Vocabulum, λέξις, ὄνομα, προσηγορία.
Vocalis, φωνήεις, ἔυηχος.
Vocalis cantus, ἔυηχος ἀοιδή.
Vocalitas, ἐυφωνία.
Vocandus, καλητέος.
Vocatio, κλῆσις.
Vocativus, κλητικός.
Vocator, κλήτωρ.
Vocatus, κλητὸς.
Vociferans, κεκράγων, βοῶν.
Vociferatio, κραυγή, βοή, παφλασμός.
Vociferor, κεκράζω βοάω, ἀλαλάζω.
Vocito, ἐπικαλέζω.
Voco, καλέω, φαίνω · ad cœnam vocare εἰς

εἰς, τὸ δεῖπνον παραγγέλλειν. Lucian.
Vocula, λεξίδιον.
Vola, θέναρ, κοτύλη, γύαλον.
Volatilis, πτίλωσις, πτερώδης.
Volatus, πῆμα, πῆσις, πτῆσις.
Volens, ἑκών, βουλόμενος.
Volito, as ἀναπέτομαι.
Volo, as, ἵπταμαι, πέτομαι.
Volo, vis, βούλομαι, θέλω, ἐθέλω.
Volubilis, στρόφιγξ, ἱνγρεφής, δίνητος.
Volubilitas, τὸ ἱυγρεφὲς, ἡ ὀλοχλία.
Volubiliter, ὀλοφώτως.
Volucer, πετεινὸς, πτερωτὸς · pro velox, ταχὺς, ὠκύς.
Volucris, ὄρνεον, τὸ πτῶσιν, πετεινόν.
Volumen, σωίταγμα, βιβλίον.
Voluntariè, ἑκουσίως, ἑκουσίως.
Voluntarius, ἑκών, ἑκούσιος, αὐτόματος.
Voluntas, βουλὴ, θέλημα, βούλημα.
Volvo, verto, κυλίω, κυλίζω · pro cogitare animo, ὀξετάζειν.
Volupe, ἡδὺ, τερπνόν.
Voluptarius, τερπνὸς, φιλήδονος.
Voluptas, ἡδονὴ, τέρψις, τερπότης.
Voluptates corporis, αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναί.
Voluptatibus deditus, ἢ ἡδονῶς θορυπτόμενος.
Voluptates sectari, φιληδεῖν.
Voluptatibus se dedere, ὑποδύεσθαι ἑαυτὸν ἢ ἡδοναῖς.
Voluptuosus, φιλήδονος.
Volutabrum, κυλίστρα, κύλισμα.
Volutatim, διὰ κυλίσματος.
Volutatio, κύλισμα.
Voluto, στρέφω, κυλινδέω · pro accuratè perpendo, ὀξετάζω.
Vomer, vomis, ὖνις, ὖλάκη, ὀρνίς.
Vomica, ὑποστήμα.
Vomito, πολλάκις ἐμῶ.
Vomitus, ἔμετος, ὀξύρυγμα.
Vomo, ἐμέω, accus. ὀξερύγομαι.
Voracitas, πολυφαγία.
Voraginosus, βαραθρώδης.
Vorago, βάραθρον, χάσμα.
Vorax, πολυφάγος, παμφάγος.
Voro, as; βρῶσιμα, καταφάγω.
Vos, ὑμεῖς.
Vota persolvere, ὀλχὰς ἀποτελεῖν.
Voti compos, κατατυχών, ὁ, genit.
Voti non compotem fieri, ἀποτυχάνειν τῆς ἐλπίδος.
Votivus, ὄυκλος.
pro Voto succedere, κατὰ γνώμην προχωρεῖν.
Votum, ὄυχὴ, ὄυχωλὴ, ἀρά.
Votum facere, ὄυχὰς ποιεῖσθαι.
Voveo, ἀναλίσκομαι.
Vox, φωνή.
Vox bona, seu canora, ὠδωνία.
Upilio, ποιμνίω.
Upupa, ἔποψ.
Urbanè, ἀστείως.
Urbanitas, ἀστηϊὰς, ἀστότης, ὀλοκαλία.
Urbicus, & urbanus, ἀστεῖος · pro facetо, χαρίεις, ὀλόκαλος, πολιτικός.
Urbs, ἄστυ, πόλις, ἡ.
Urceolus, τὸ κεράμιον.
Urceus, κέραμος, κεράμιον, γάμος.
Uredo, ἐρυσίβη, κνώμος.
Ureter, οὐρητήρ.
Urgens, ἐπείγων.
Urgeo, ἐπείγω, ἐπαναγκάζω, ὑπανάγκω.
Urigo, κάῦσις.
Urina, οὖρον.
Urinæ difficultas, στραγγουρία.
Urinam non facere, διουρεῖα ἐπέχειν.
Urinandi peritus, ὀλκόλυμβος.
Urinator, κυβιστητὴρ, κολυμβητής.
Urinor, κυβιστάω, κολυμβάω.
Urinum ovum, ὄεριον ὠὸν, quod & ὑπωνέμιον & ζεφύριον.
Urna, κάλπη, κάλπις.
Urna mortuorum, σορὸς, ἡ.
Urnula, καλπίδιον.
Uro, φλέγω, καίω · pro cruciare, βασανίζειν.
Urfinus, ἄρκτειος.
Urfus, ἄρκτος, ὁ ἡ ἡ.
Urtica, ἀκαλήφη, κνίδη.
Urtica marina, σκόλυμος, ἀσκιλάφη.
Urus, ἄρος.
Uſitate, εἰθισμένως.
Uſitatus, εἰθισμένος.
Uſpiam, πῆ.
Uſquam, πῆ.
Uſque, ἄχρι, μέχρι, ἕως, ἐὰς ἄν.
Uſque ad hoc tempus, μέχρι τοῦ νῦν.
Uſque adeo, ἕπως, ἅτω, ἕτως.
Uſque adhuc, μέχρι τοῦδε τοῦ χρόνου.
Uſque eo, παρὰ τοσοῦτον, ἕπως.
Uſquequaque, πάντη, πάντως.
Uſquequo, ἐὰς ὅ, εἵτε.
Uſquequoque, ἀεὶ, παντοχοῦ.
Uſtio, καῦσις.
Uſtor, ἐμπρησής.
Uſtulo, καίω, καυτηριάζω.
Uſtus, κεκαυμένος.
Uſucapio, χρόνος ἰδιοποίημα.
Uſura, χρῆσις · item ὁ τόκος, ὁ δανεισμός.
Uſurarius, δανειστὴς, χρέμπτης.
Uſurpatio, ἰδιοποίησις.
Uſurpator, σφετερισής.
Uſurpo, λαμβάνω, χράομαι.
Uſurus, χρησόμενος.
Uſus, a, um; χρησάμενος.
Uſus, ûs; χρῆσις, χρεία.
Uſus commodus, ſive utendi facilitas, ὀυχρηστία.
Uſui accommodatus, ἐυχρηστος.
Uſus poſtulat, χρεία ὑπαγορεύει.
Uſusfructus, ἐκκάρπωσις, ὀπωκαρπία.
Ut, ἅστε, ὅπως, ἵνα.
Ut pro poſtquam, ἐπεί.
Ut, pro ſicuti, καθάπερ, ὥσπερ, ὡς.
Ut ità dicam, ὡς ἔπος εἰπεῖν.
Ut breviter dicam, ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν.
Ut par eſt, ὡς τὸ εἰκὸς, κατὰ τὸ προσῆκον.
Ut eſt apud Platonem, κατὰ Πλάτωνα.
Ut eſt in proverbio, τὸ τὰ λόγια, ὥσπερ ἡ παροιμία.
Ut aiunt, ὡς λόγος, ὡς ἄν τὶς φησι.
Ut fama eſt, ὡς λόγος.
Ut fit, διὰ γίνεσθαι.
Ut plurimum, ὡς τὰ πολλὰ, ὡς τὸ πολύ.
Ut puta, οἷον.
Ut ſolet fieri, ὡς ἔθος.
Ut mihi videtur, ὡς ἐμοῖ δοκεῖ.
Utcunque, ὡς ἔτυχεν · ὅπως δή.
Ut ſuum, ὡς ἴδιον.
Utendum accipere, χρήσασθαι.
Utendum dare, χρῆσαι, κιχρᾶν.
Utenſile, τὰ χρειώδη · σκεῦος · ἔπιπλα.
Uter, utris, ἀσκὸς, ἀσκωμα.
Uter, a, um; πότερος, ὁπότερος.
Uterculus, γαστρίδιον.
Uterina ſoror, ὁμομήτρεια.
Uterinus frater, ὁμομήτριος.
Uterlibet, ὁπότερος.
Uternam, πότερον γάρ.
Uterque, ἑκάτερος ἡμῶν, noſtrûm.
Utervis, ὁποτερσοῦν.
Uterum ferre, κυεῖν, ἐν γαστρὶ ἔχειν.
Uterus, μήτρα, ὑστέρα, δελφύς.
Uti, ur, ὡς, ὥσπερ.
Utilis, ὠφελὴς, ὠφέλιμος, χρήσιμος, ἐυχρηστος, ὀνήσιμος, σύμφορος.
Utilis ſum, ὠφελέω, accuſ. συμφέρω σοι.
Utilitas, ὠφέλεια, ὀυχρηστία, χρηστότης, ὄφελος, τὸ λυσιτέλεια.
Utilitatem capere ex re aliquâ, ὠφελεῖσθαι ἀπό τινος.
Utiliter, ὀῦ, χρηστῶς, συμφερόντως, ὀυχρήστως.
Utinam, αἴθε, εἴθε, ὡς ante ὄφελες, &c. cum infinitivo.
Utique certè, ἄρα · γέμω δήπου.
Utor, χράομαι · uti aliquo familiariter, χρῆσθαί τινι · θρασυμηλεῖν τινι · σωδιατρίβειν.
Utpote, ὅια δή · οἷονεί, καθάπερ.
Utriculus, ἀσκίδιον.
Utrinque ἑκατέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν.
Utrobique, ἑκατέρωσε ἀμφοτέρωθι.
Utroque, ἑκατέρωσε.
Utrum, an, εἴτε, εἴτε, πότερον.
Utrum ne, πότερον ἄρα, πότε ἄρα.
Utrum nec ne, πότερον, ἢ μή.
Uva, σταφυλή.
Uva acerba, ὄμφαξ.
Uva paſſa, σταφίς.
Uveus, σταφυλινὸς.
Uvidus, ὑγρός.
Uvifer, σταφυληφόρος.
Vulcanus ἥφαιστος.
Vulgari linguâ uti, ἰδιοτρόπειν.
Vulgaris, ὁ τυχὼν, δημώδης, ἰδιωτικός.
Vulgariter, κοινῶς, τυχόντως.
Vulgator, σοφιστὴς.
Vulgatus, δημοσιοθεὶς.
Vulgo, as, σοφημίζω, διαθρυλλέομαι, δημοσιόω.
Vulgò, κοινῇ, παρδημεί, πάνδημον.
Vulgus, ὁι πολλοὶ · τὸ πλῆθος.
Vulnera obligare, τραύματα ὑποδῆσαι.
Vulnerarius, τραυματικὸς ἰατρός.
Vulnerarius, a, um, τραυματικος.
Vulneratio, τὸ τραῦμα, ἡ τρῶσις.
Vulneratus, τρωθεὶς, τραυματίας.
Vulnero, πληγὴν τινα.
Vulnificus, τραυματώδης.
Vulnus, eris, τραῦμα, τὸ.
Vulnus recens & vetus, τραῦμα νέον καὶ χρόνιον.
Vulnus infligo, εἰσφέρω τὴν πληγήν.
Vulpecula, ἀλωπέκιον.
Vulpes, ἀλώπηξ, κερδὼ, ἡ.
Vulpinor, ἀλωπεκίζω.
Vulpinus, κερδῶος.
Vulſura, τὸ τίλμα, ὁ πλμός.
Vulſus, πεπλυμένος.
Vultuoſus, θρασωπώδης, σεμνοπροσωπος.
Vultur, γὺψ, ὁ.
Vulturinus, a, um; γυπειος.
Vulturnus, ὁ εὖρος.
Vultus, βλέμμα, θρόπαον, ὄψις.
Vulva, μήτρα, δελφὺς, ὑστέρα.
Uxor, γυνὴ, ἄκοιτις, ἀλοχος, ἡ, Ἥρα.

Uxorcula, γυναικάριον.
Uxorem ducere, γαμεῖν· γαμεῖν γυναῖκα· λαβεῖν γυναῖκα.
Uxorem repudiare, ἀποπέμπειν γυναῖκα.
Uxoriosus, ὁ περὶ ἰδίαν γυναῖκα φιλῶν.
Uxorius, γυναικεῖος· pro eo qui uxori nimis inservit, γυναικίας, ου, ὁ.
Uxorius fio, γυναικοκρατέομαι.

X.

Xanthos, ξάνθος.
Xeniolum, ξένιον μικρόν.
Xenium, τὸ ξένιον.
Xenodochium, ξενοδοχεῖον.
Xerampelinæ vestes, ξηραμπέλινα ἱμάτια.
Xiphias, ξιφίας.
Xylinum, ξύλινον.
Xylinus, ξύλινος.
Xyloballamum, ξυλοβάλσαμον.
Xylophagus, ξυλοφάγος.
Xysticus, ξυστικός.
Xyston, ι, τὸ ξυστόν, ἡ παράσημις.
Xystus, idem.

Z.

Zea, ζειά, ᾶς, ἡ.
Zelo, as, & Zelor, aris, atus sum, ζηλόω.
Zelotes, ζηλωτής.
Zelotypia, ζηλοτυπία.
Zelotypus, ζηλότυπος.
Zelus, ζῆλος.
Zephyrius, ὁ ζεφύριος.
Zephyrus, ζέφυρος.
Zeugma, ζεῦγμα.
Zingiber, vel Zingiberis & Zingiberi, ἡ ζιγγίβερις, τὸ ζιγγίβερι.
Zizanium, ζιζάνιον.
Zizipha, τὰ ζίζιφα.
Zodiacus, ζωδιακός.
Zona, ζώνη.
Zonam solvere, ζώνην λύειν.
Zonarius, ζωνιοπλόκος.
sector Zonarius, ζωνιοτόμος, ῥαψανοτόμος.
Zonula, τὸ ζώνιον.
Zoographia, ζωγραφία.
Zoographus, ζωγράφος.
Zoophthalmus, ζωόφθαλμος.
Zoophyta, ζώφυτα.
Zoster, ὁ ζωστήρ, ῆρος.
Zythum, τὸ ζυθὸν item
Zythus, ὁ ζυθός.

ΤΕΛΟΣ

ΣΝΩΜΑΙ

ΓΝΩΜΑΙ

Ἑλληνικαὶ Βραχεῖαι,

Ῥωμαϊστὶ μεθερμηνευόμεναι,

Πάσας τ' Ἑλλάδ' φασὶν λέξεις περιηγεῖσθαι, ὅπως δὴ συλλαβεῖσαι, ἵνα πάντα τ' Ἑλλάδ' δήματα τοῖς παισὶν ὁμαθέστερα γένηται, καὶ εἰς πλείω μᾶλλον ἀκριβέστερον πίπτειν.

ΚΕΦ. α'.

Θεὸς, Θεοσέβεια, καὶ λαβεῖν αὐτὴ. Ἐθελοθρησκεία, Οὐρανὸς, Ἀστέρες.

1 Ἀρχὴ ἁπάντων καὶ τέλος ποίει Θεόν.
Ἕτοιμος ἀεὶ θυσιῶν μόσιμος Χριστός.
Ἄγιοι ἐν χορῷ ἁγίαν ἀγάλλονται.
Σφαῖρα, ὁ κόσμος εἰκών.
5 Χαρὰς ἀγκύλης πόρον, καὶ ἄγκυραν ἐλπίδος πῦρ, ὁμοίως θερμαίνει.
Ὅπου Διὸς, ἐκ ἀλέγουσι φῶνακες.
Θεῦ διδόντος ἐδὲν λυμαίνεται φθόνος.
Καὶ μὴ διδόντος, ἐδὲν ὠφελεῖ πόνος.
Ῥῆμα θεῖον κανὼν βίου.
10 Ὃν φιλεῖ Θεὸς, θνήσκει νέος.
Αἰθέρα εὐδίαν ἀστέρες μιμοῦνται.
Μάκαρα ἀθρεῖν αἰῶνα δῶρον ὅτι τῶν ὑψηλοτάτων.
Εἰ Θεὸν τις ἀνὴρ ἔλπεται καθεμπερὲς ἔρδων ἁμαρτάνει.
Οἰακὸς τοῦ βίου ὁ νόμος Θεοῦ.
15 Τέκνα ἄγος χώρᾳ ἐν νέᾳ.
Εὐχαὶ ἀγαθοφόρων ψαλμοὶ ἐμφορούσιν τῷ Θεῷ.
Νέφος φρενὸς αὐγὴ ἁγίας γραφῆς σβέι.
Πίστις ἔχυρον ἔρκος ἡ σφραγίς.
Ὁ αἰτῶν δίνει λήψεται.
20 Φιλεῖ πολλάκις Ὠρίων εὖ ναύτας.
Οὐδὲ ὁ Ζεὺς, οὐ ἔαν πάντας ἀνδάνει, ἀεὶ ἀνέχων
Ἐνάλιος ἁ πίστις νάυλα καὶ ναύτην.
Χειμῶν ἁ πίστις παντοχῆ βλαστάνει.
Τοῦ Θεῦ δεξιὰ διάπαντος ἀσπὶς ἀληθείας.
25 Ἐρεύνατε τὰς γραφὰς τὰς τᾶς σωτηρίας πηγάς.
Τὸ διστάζειν ἐχθρὸς πίστεως.
Χειμὼς καὶ ἄβυσσον τ' χθονὸς διέρχεται ἀλέα.
Μυστῶν βίος ἀγνότητα λαμβάνει.
Τόπο θερεῖ καὶ μάκαρ ἔσῃ.
30 Εὐχαὶ τοῖς Θεοῖς, ἀ βόες ὄφρ.

BREVES

Sententiæ Græcæ,

Latinè explicatæ,

Quibus omnia Græcæ linguæ primitiva quocunque modo inclusa comprehenduntur, ut eò facilius omnes Græcæ linguæ radices à juvenibus edisci, eóque tenacius memoriæ infigi possint.

CAP. I.

Deus, Cultus & Cultores ejus, Superstitio, Cœlum Stellæ, &c.

INitium omnium & finem facito Deum.
Paratum semper piorum propugnaculum Christus est.
Sancti in cœtu sanctorum exultant.
Sphæra mundus similis est.
Arcus sine telo, & cor sine fide, idem præstant.
Dei vocem impostores non curant.
Deo dante, nihil nocet invidia;
Et non dante, nihil profuit labor.
Verbum divinum regula vitæ est.
Quem amat Deus, moritur adolescens. (dicant.
Aëris serenitatem stellæ imitari
Videre vitam beatam donum est altissimi.
Quod si Deum vir aliquis sperat latere faciens aliquid, fallitur. (est.
Gubernaculum vitæ lex Dei
Venerationis locus in templo est.
Superborum preces fœtor in conspectu Dei.
Nubem mentis splendor sacrarum literarum expellit.
Septum fidei est sigillum.
Qui parit dono accipiet.
Fallit sepissimè nautas Orion.
Ipse Jupiter neque pluens omnibus placet, neq; abstinens
In luco Fidei nabla sunt & odoramentum.
Germinat ubique granum fidei.
In totum dextra Dei scuto similis est.
Scrutamini scripturas salutis fontes.
Inimica fidei dubitatio est.
Cavernas & imum terræ ventrem calor solis penetrat.
Initiati vitæ sanctitatem amplectuntur.
Hoc age, & eris beatus.
Preces Diis, non boves offer.

Ἐκὰν ὁ ἄνεμος τᾶ δένια πάλαι ἐπίκαιρός ἐστι.
Ὀξὺς Θεῦ ὀφθαλμὸς εἰς παθ' ἕκαστα.
Οὐχ ἁδὺ τᾶ Δαίμονος ἄσαν τὸ θρησκεύειν.
Πάντων ὁ Ζεὺς, τὰς ἦθ μεγίστων πρωτίστας κυβερνᾷ.
35 Ἵλαος πᾶς ταπεινὸς ὁ Σωτὴρ, καὶ ὀλύμπια αὐτοῖς θύραν ἀνοίγει.
Οὐδεὶς ἀδυμορεῖ πλὴν τᾶ ἀλιτεῖν, πλὴν ὁ χρῄζων τᾶ ἐλέᾳ.
Οὐδεὶς ἐὸς πλὴν τᾶ Θεᾶ.
Οὐ μάψ ὁμόσει ὁ Θεός.
Μετὰ θάμβους κίοντα ἀκούσαν ὄμματι.
40 Πλατὺς ὁ κόσμος Θεὸν ἐ δέχεται.
Οὐ τὰ κάτω ὑμᾶ τὰ ἄνω φρονεῖν δεῖ.
Ἴρις ὰς ἔστι μείωσις ζωᾶς σημεῖον.
Ἀγαθοπλοῦτος χρυσὸν μὲν ζωᾶς ὕψισε.
Διὸς ὅπον ἀλέγειν δεῖ.
45 Παῖδες ὁ Ζεὺς - ἀγλυῶρα χάρις.
Νοῦς ὀξὺ ἰρίσας ἄνδρα ἐνεῖδε ἐοικότα Σατύρῳ.
Χιλὸς ψυχᾶν ῥῆμα θεῖον.

Sponte summus periclitanti auxiliatur.
Acutus Dei oculus est ad omnia videndum.
Non placet auribus Dei superstitiosus cultus.
Venerandus ille Jupiter præcordia hominum gubernat.
Propitius est humilibus Salvator & cœli ipsis januam aperit.
Nemo de peccatis angitur, nisi qui indiget misericordiâ.
Nemo bonus nisi Deus.
Non frustra jurabit Deus.
Cum stupore adolescentes divinam audiunt vocem.
Amplus mundus Deum non capit.
Non ea quæ infra sunt, sapere oportet; sed quæ supra.
Non est iræ Jovis indicium arcus cœlestis.
Bonitatis fons est verbum Jovis altissimi.
Dei vultum revereri oportet.
Jupiter facile arefacit superbum.
Salvos ex orci antro mortales extraxit Salvator.
Pabulum animarum est sermo divinus.

Κεφ β.

Ἀρετὴ, Κακία, Ἀγαθὸς, Κακὸς.

CAP. II.

Virtus, Vitium, Boni, Mali.

Κοινὸν μερόπων γένος ὅλως ποικεῖα.
Ζῆλος ζηλόν ὄζει πάντων.
50 Κηφὴν ζῆ φαῦλος πῶς συνείδησιν κεκλεμμένος.
Ἰσοπέδα καὶ ἄργυρον ἀρετὴ νικᾷ.
Ἀσθενὴς, ἰσχὺς καὶ εἶδος, μεγάλων πημάτων αἴτιον.
Μυρία κρύπτει κακὰ μυχός.
Σκιτάλας ἀνὴρ ἀκινάκης.
55 Κακῶς ποιήσας ἀεί τι μόρσιμον.
Νωθρείας κρίσις συνείδησις κακή.
Οὐκ ἔστι ταυτὸ λεῖον καὶ χέρσον.
Οὐ δέρκεσθ' αἰγλῆν ἐ χέρσον.
Φεῦγε ἐὸν φαγομάχας ἐλέφαντα.
60 Στέφει πρόβατος ἀνδρὸς ἀρετή.
Πολλοὶ μὲν τὸ ὀρθὸν, γαῦρον ποιοῦσι, ὀλίγοι δ' ἀναπτύον.
Καὶ γαῦροι καλαοὶ ἄγαν ἀγκὰς ὄιν.
Ἀσθενὲς πέλεθος ὀρείλοφον.
Σπρωνὸς ἐπ' ἀρετὰν ὄιμος πολλὸς πόθ.
65 Θνητοὺς συνείδησιν δίκη.
Μάψ πολλὰ μεμπτὸν μύνεται.
Παῖδες παίζουσι κερυοῖς, γέροντες δ' ὅρκοις.

Acutus est ad omnia videndum.
Non placet auribus Dei superstitiosus cultus.
Venerandus ille Jupiter præcordia hominum gubernat.
Propitius est humilibus Salvator & cœli ipsis januam aperit.
Nemo de peccatis angitur, nisi qui indiget misericordiâ.
Nemo bonus nisi Deus.
Non frustra jurabit Deus.
Cum stupore adolescentes divinam audiunt vocem.
Amplus mundus Deum non capit.
Non ea quæ infra sunt, sapere oportet; sed quæ supra.
Non est iræ Jovis indicium arcus cœlestis.
Bonitatis fons est verbum Jovis altissimi.
Dei vultum revereri oportet.
Jupiter facile arefacit superbum.
Salvos ex orci antro mortales extraxit Salvator.
Pabulum animarum est sermo divinus.

CAP. II.

UT perdat hominum genus properat malitia.
Æmulatio æmulationem parit.
Murmurat improbus conscientiam tactus.
Æquipidem & argentum superat virtus.
Nox, amor & vinum magnorum malorum causæ sunt.
Infinita occultat mala intimus recessus. (nes.
Acinaces viles depellit homi-
Qui malè fecit, semper aliquid prætendit.
Indefinenter judicat mala conscientia.
Non eadem res lævis & aspera est.
Splendorem non vident improbi.
Fuge illos, qui elephantem deglutiunt.
Coronat virtus cultores suos.
Multi quidem rectum quod est, curvum faciunt, sed pauci contra.
Urbis vicos tam malis quam bonis aperit.
Simplices nos & integros esse decet.
Aspera ad virtutem via multos perterrefacit.
Lex conscientiam tangit.
Fruſtra multa prætendit reus.
Pueri ludunt nucibus, senes verò juramentis.

Κεφ. γ.

CAP. III.

Σοφία, Ἐπιστήμη, Τέχνη, Ἀγνοια.

Sapientia Doctrina, Ars, Ignorantia.

Ἐν σκότῳ πλίασιν πόδας σφάλλῃ, ᾧ πλάνῃ ἕπεται.

Ἀγρὸς καὶ πόλεις, σοφίη, καὶ ἶπα κυβερνᾷ.

Τὸ σκαμμὸν πλάειν ὄλισθον φέρει.

Μήτοδα ἀποκρυφον μὴ σήτῃ γένες.

Περὶ τῆ Ἰλίε ἱστορίαν εἰλεῖ Ὁμήρε ἰχώ.

Λιμιλὼ ἀτυχίας ὅδιν ἀνθρώποις τέχνη.

Φίλη ἡ Μέσσης κόης.

Οἱ πολλοὶ νόμον τὸ ἔθος ποιῆσι.

Θήγῃ φρένα τὸ ἡδὺ τεχνῶν.

Ὀλίγη ὁμιλία καὶ φωτὸς καὶ τῆ ζόφε.

Εἰς ὁδὸν ἀλύοντα ἄγε.

Ὕδωρ πίνῃ μωρός.

Ἀργύρε σεσιμμένοι ἰαμβον ἀλλομένῳ.

Ἀρυῇ ὕδωρ κρησέρα, ὁ ἄνθρωπος βίβλε μανθάνων.

Ἀντὶ τῶν γονέων γένεσις πίσσα βροτοῖ.

Μαθητὴς φορτίρος ὕστερός ὅδιν ὄρθος.

Διπλᾶν ὁρῶσιν οἱ μανθάνοντες γεάμματα.

Βλέπομεν ἐν ὀφθαλμῷ τῷ ἀδελφῷ τὸ κάρφος, ἐν σῷ ἰδίῳ ὀφθαλμῷ τὸν δοκὸν οὐ κατανοοῦμεν.

Ῥήτωρ πονηρὸς τοὺς νόμους λυμαίνεται.

Χορδὰς κρέκειν οἶδεν ἀοιδός.

Αὐτὸ γελᾶν πάρεστι μῶρος, μίλιος, καὶ μῶλυς.

Μέγα μὲν πνέει ὁ μωρὸς ἰσχὺς δ' οἱ μικρή.

Ψέγειν ἅπαντες εἴδασι.

Γραῦς γραῦν ἰυρίσκει.

Μίλτος μὲν μίλτοντι θεὶ μετάξης δηλα θεὶ μέτρον.

Μύρα δ' μῶμος, ἢ νόθος ἀλείφει.

Αἰδὼς ὅδιν ὃν ἐλαχίστη, ἐὰν ὁ μὴ μάννον φέρων μάχαιραν.

Καλὸς πολλάκις σοφίαν σέβει.

Ῥίσουσε λύεται τὰ σοφοῦ καὶ ὀπίσω.

Ποδηνὸς ἐν ὁδῷ δίλεξον.

Χέρσος μὲν σοφὸν εἰς παιδείαν εἶμεν, δὴ εἶπα ὁμαλὸς τάφορος.

Οὐ κλυτὸς ῥήτωρ ὁ μογερός.

Τρεῖς πάντας τοὺς νοσοῦντας ἰάμβα.

Τὰ ἴδια ἰδιάζομεν.

Πολλὰς ἔπλαγξε ἄνοια.

Αὐτὸς ὁ βάκλος ἄλγος ῥάπτῃ.

Νάρθηξ παιδείας ὅτι σκῆπτρον.

Ἀνὴρ ἄλεος ἄγει τορεμβὸν ὁμός.

Οὐ σφίγξ ἄνδρ φλοίσβε ὅδι.

Τί βαναύσῳ καὶ σοφῷ;

Φίλυρα γλυφὶς ἔχουσι τὰ μέλλοντα λέγῃ.

Τυφλὸς τύφλον ἄγων εἰς βόθρον ἑωυτὸν μετ' ἀμφὶ ῥίπτῃ.

Τῶν δειλῶν ἀπέχε.

Πῶγον τρέφω ἐγὼ ὅτι, δὴ κ' νὸς σοφός.

Ἁμαρτάνῃ καὶ σοφὲ σοφώτερον.

Θέσπιν δῆτα κύριος πιμᾷ.

Ἀσκαλαφὸς ἐν ἀγρῷ ἐπὶ θύρῃσι.

Ferula disciplinæ sceptrum est.

Vir stultus vasi perforato similis est.

Non est Sphinx absque tumultu.

Quid commercii habet artifex sedentarius cum homine docto?

Tilia allii caput habens futura prædicit.

Cœcus cœcum ducens in foveam seipsum cum illo præcipitat.

Ab ignavis abstine.

Barba quidem hirco est, sed non mens sapiens.

Peccat & sapiente sapientior.

Vaticinum servum dominus honorat.

Ascalaphus in agro ante portas.

Κεφ. δ'.

Σωφροσύνη, Ἀκρασία, Ἐπιθυμία, Ἡδονὴ, Ἀλαζονεία, Ἔδεσμα, Τὸ πόσιμον.

CAP. IV.

Temperantia, Intemperantia, Moderatio, Voluptas, Superbia, Cibus, Potus, &c.

Ἐξ ἀλικὸς δοῖνη πολὺ μεσοῖ.

Ex alicâ confectum epulum ventrem implet.

Βρέντος μεσόπων ὄλλυσι γλῶσσαν.

Perdit genus hominum fastus.

Βρύζῃ κἄρμι ἐν κώμοις, ὅταν τρυφὴ ἡγῆται.

Fervet curmi, quando in comessationibus luxus dominatur.

Οὐ κηλίδας ὁμόρξῃ καθαλβῆ.

Non maculas abstergit meretrix.

Ὀλίγα ἄλις τοῖς μετρίοις ἀρκεῖ.

Pauca abundè mediocribus sufficiunt.

Κράμβη δὶς ἐφθὴ πότμον φέρει.

Crambe bis cocta mortem fert.

Ἵνα μὴ μορφὼ ἢ ἔδηται μωρύσασι αἴτιος, μορόχθους πάσχῃ.

Ne formam aut vestes fœdent turpiter amati, morochthos habent.

Τὸ παρὸν ὕδωρ μὴ χέῃ πεῖν δὴ ἔξεις.

Ne præsentem aquam effundas priusquam aliam fis adeptus.

Ὥσπερ τῶν κόνιν νότος, ἅτω καὶ φαῦλος τρυφὴ κυκλεῖ.

Sicut notus pulverem, sic luxuries improbos gyrat.

Οὐ τοῖς αἰζηοῖς ἁβρύνῃ, ἁμὰ νηπίοις ἔξεστι.

Ludere non adolescentibus, sed infantibus licet.

Μὴ ἀίσσως ὀιρεῖν πρέπῃ.

Non turpiter coire decet.

Μήτε γαμοκλοπίην, μὴ ἀσυλία κύσειν ὁρίνῃ.

Ne furtivis nuptiis vaces nec venerem obscœnâ exarceas.

Δίει νέκταρ δίψαν, πεῖνάν ἄρτος.

Sitim expellit nectar, panisque famem.

Ἀγέροχοι ἐν ὄνυχία ἀλίθιοί εἰσιν.

Superbi homines in conviviis stulti sunt.

Ἥρεμοι καὶ ἤπιοι ἐδαμᾶ.

Placidi ac mites nusquam.

Ἐν ᾧ τῷ ἠείῳ τοῖς λοιποῖς ὅμοιοι.

In sepulchro verò reliquis similes.

Γυναῖκα αἰδὼς, ἢ κομμὸς κρέζῃ.

Verecundia mulierem, non color fucatus ornat.

Εἴπης ἐν εἰλαπίνῃ πολὺ πλεῖον πίνῃ μέθυ, καὶ φῆτα ἄλλον κελεύῃ, πασῶν ἄξιος ἀρετᾶς κρίνῃ.

Si quis in convivio plurimos evacuare calices possit, & alium virum provocare audeat, ille omni dignus virtute censetur.

Ἀντὶ βοὸς γάλα αἰθέλῃ τὸ βρέφος.

Pro cibo lac fugit infans.

Τὰ ἐμέσματα αὖ χαυῇ κύων.

Evomita iterum vorat canis.

Ἄρτος καὶ ζύθος τῶν βιοτικὸς εἰσιν.

Panis & cerevisia sunt vitæ pabulum.

Ἀβάλε μὴ γλύκιστο αἰζηὸς μοιχὸς ἐν ὅλῳ πῷ κόσμῳ.

Utinam non sit in toto terrarum orbe effœminatus aliquis adulter.

Ἀωτὰ εἰ μὴ ἄει γλυκὺ, σφῆνος ἀμύγδαλις φέρῃ.

Nisi suavitèr spirent flores, luctum mollibus afferunt.

Νάγαλα

Νάγαλα μὴ πᾶς τέρδει. — Non quivis suavia comedit edulia.

Πορφύρεον ἐσάμβυκ' ὁ πένης ἀμνημονεῖ. — Purpurâ indutus pauper sui ipsius immemor est.

Ψαλὸς ὅτι, οὐ φάγεται κρέας. — Apella est, non vescitur carne.

Βάκχε βλύζει κόνδυ λυαῖε. — Vino Bacchi poculum manat.

Μάει νῆις λιμὸν δίειν. — Famem jejunus nimium expellere cupit.

Ὄργια ἐν παλαιῷ ἐν ὄρεσι κ' ἄγκεσι ἐγίνετο. — Sacra Liberi in montibus olim & vallibus facta sunt.

Θλυκαίνει λιμὸς κυάμους. — Fabas indulcat fames.

Ἀγαθὸν τὸ νήθειν, ἢ τὸ κραιπαλᾶν. — Melius est sobrium esse, quam crapulari.

Οὖθαρ ὄψον τοῖς βρέφεσιν ὀρίγει. — Uber infantibus opsonium præbet.

Κείρετ μίσκους κύων. — Devorant canes rejectamenta cœnarum.

Πολλῷ τοι πλέονας λιμὸς κόρες ἄνδρας. — Multò plures satietas, quam fames perdidit viros.

Μηδὲν ἄγαν. — Nè quid nimis.

Σύβαριν σφριγῶσ' ἔτρυσε ἡδονή. — Sybarim turgentem voluptas attrerebat.

Ἕκαστος ἐν ἰδίᾳ νάκῃ λανθάνει. — Quilibet in propriâ pelle latitat.

Ἄρτος ἐκ κρίμνων ὀλίγων τέρψιν ἔχει. — Panis ex farinâ crassiore exiguam delectationem habet.

Τρυφὴ θορύβων ἀεὶ αἰτία ἐστί. — Luxus semper tumultûs causa.

Τραχήλου ἀκεῖσθαι νόσον μὴ κόρος ἐθέλει. — Colli sanare morbum gulosus non potest.

Ξανθὰ μῆλα ἀρέσκει. — Flava poma placent.

Ἡδονὴ δέλεαρ κακῶν. — Voluptas esca malorum.

Ἄζυγιν ἕς φευγέτω. — Cedat unus multitudini.

Κόρος οὐλου κόσμος λύγος. — Virga cincinnorum puerorum decor.

Ῥύτιον ἀρχήσιον μισὸν ἄλγημα δικαίως. — Poculum cerevisiâ plenum dolores expellit.

Ἀλλ' οὐ γλύσει ὁ ἀθέριν δεῖπνον. — Lucanicam non gustabit, qui cœnam aspernatur.

Ἀλλὰ γαστὴρ οὐκ ἀλέγει ῥήματα. — Venter cœcus verba non curat.

Κάσια δὴ χείριστον ἀπόνη δάκρυα σμᾷσι. — Meretrix fera pessimâ cote abstergit lacrymas.

Γλεῦκος κ' ἀκρίδες κρέας πῖτός ἐστι φρενός. — Mustum & cicadæ caro cibus sunt optimus.

Κολούειν μᾶλλον κόμας, ἢ κομεῖν δεῖ ἀνδρας. — Resecare comam potius, quam nutrire virum decet.

Ἀγάλλει τὸ μὲν δέμας λαῖφος, τὸ δ' αἰδῶσπον αἰδώς. — Ornat corpus quidem vestis, faciem verò pudor.

Ἄρτων μὲν κορέσαι σόμα, ἀλλ' οὐ ὀφθαλμὸς πολλάκις δύναται. — Os quidem panibus satiari, sed non oculi sæpissimè possunt.

Ψωμὸς ἄρτων παρέσπεισε ἐλευθερίαν πωλεῖ. — Frusto panis libertatem vendit parasitus.

Κεφ. ε'.

CAP. V.

Δικαιοσύνη, Ἀδικία, Κριτὴς, Θέμις, Οἱ ἄρχοντες, Οἱ ἀρχόμενοι.

Justitia, Injustitia, Judex, Jus, Magistratus, Subditi, &c.

Ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σείσαι κ' ταυλοτέρεσι, ἀλλ' ὅτι χώρας αὖθις ἔσαι, δυσπαλές.

FAcile quidem est urbem concutere etiam imbecillioribus, sed in sedem suâ rursum collocare, difficile.

Πῆμα μὲν αἴποτε φέρειν ἄνακτες, ἀλλ' οὐ λάβειν.

Damnum quidem interdum ferunt reges, sed non calumniam.

Οὐκ ἔστι δεσπότης ἄνευ ἀνδρός. — Non est dominus absque servo.

Ἀνακλὶς καθεύδοντες οἱ λαοὶ φρουροῦνται. — Rege dormiente populi ferociunt.

Γοργοὶ πόδες λῃστῶν. — Veloces sunt latronum pedes.

Τόπον ἕασον δότω μείζονι. — Det locum superiori inferior.

Ἀρχὴ τῆς πόλεως κύβη ὀξύ. — Magistratus civitatis caput est.

Σκάπτοντι, σίμβαν ἔπεται. — Cavillatorem sequitur injurius.

Θεμέλια θέμιδος ἐν ἀκαδημίαις κεῖται. — Justitiæ fundamenta in academiis sunt posita.

Μέλει αἰσυμνήτῃ ἀγών. — Curæ est certamen præsidi.

Μὴ τὸ μείζον ἱμείρετω, λώϊον ταλᾶν μὲ δυνάμενος. — Nè regnum affectet, injuriam qui ferre nequit.

Μηδένα τιθάσεις. — Neminem irridebis.

Μὴ ἀγανάκτει διὰ τὸν πατέρα ἀπόντα. — Nè doleas propter patrem absentem.

Καὶ ὡς ἐκείνῳ ἄγναστον ἐκ ἀγάπα. — Neque ignotum illi præferas.

Εἷς ὅτι δοῦλος οἰκίας ὁ δεσπότης. — Unus est servus domûs herus.

Διάκνει δόδραξ δερμάτιον. — Dodra furunculum persequitur.

Νάσσει τὸν δίκαιον ἀδικία. — Justitiam injuria premit.

Ὃς μέλλει ἐκ εἴδειν κ' σὴ ἄρχειν. — Qui nescit dissimulare, nescit regnare.

Ἀκολουθήσατε τῷ δεσπότῃ δοῦλος· τῇ δὲ δεσποίνῃ ἄβρα. — Dominum servus, & dominam sequatur famula.

Ἀτμῷον κριθὰς ἀλεῶντα μὴ μέμψῃ. — Servum triturantem hordeum nè reprehendas.

Βαλανεὺς ταυτῷ πυίλῳ τὸν τ' ἀγαθὸν, τόν τε κακὸν λέει. — Balneator in eodem folio & probum & improbum lavat.

Αἴολον ὁ μάγος μάγγανον ἀσείρει. — Varias spargit præstigias præstigiator.

Λήρει ἐλήματός εἰσι τέκμαρ. — Ineptiæ non sunt animi virilis indicium.

Ὁ ἄρχων ἀγαθὸς κοινὸν ἀγαθὸν ὅτι. — Bonus princeps commune bonum est.

Αἷ τέχναι κενῶν! φῶς δόλων ἀναριθμήτων. — O fallaciæ inanes! heu doli innumeri!

Σοφὸς ἐι μὲν ὁ καυχώμενος, ἀρχὴς ὃ μόνος ὀπάζει. — Fœdus quidem init jactator, at imperium solus affectat.

Λώβην λώβῃ σχάζειν ἔξεστι. — Injuriâ injuriam cohibere licet.

Αὐστηρὸς ἀπεὺς βλαμὸν παιδιαὶ βλίπει. — Austerus parens pueris buccellam vi aufert.

Οὐ πρέπει ἄνακτι τὸ κλαίειν, ἀδὲ τὸ αἰάζειν. — Neq; flere neq; lamentari regem decet.

Τὸ ξυνὸν, μὴ σὸν μόνον λέγε. — Commune quod est, nè tuum solum dicas.

Μὴ ἀδίκως χρήματα κτᾶσο. — Nè injustè opes possideas.

Λίτρα δικαία δίκαιον πρέει. — Libra justa justitiam servat.

Κεφ. ς'.

CAP. VI.

Ἀνδρεία, Ἀσθενεία.

Fortitudo, Imbecillitas.

Ἄγλαὸν ἥρωα μὴ λύει ἀδενὸς στρεβλή.

ILlustrem heroa bellum nullâ re privat.

Στύλαι οἶκε παῖδες εἰσὶν ἄρρενες.

Columnæ domûs filii sunt mares.

Χθὼν γίγαντος ἐν βραχίοσι.

Gigantis robur in brachio est.

Θωμιζόμενον δὲ πᾶς τύπτοιεν.

Funiculis ligatum vel puer verberaret.

Οὐδεὶς δειλὸς δαΐκτης.

Nemo timidus audax est.

Ὑπὲρ τῆς βωμοῦ ἑρέσσε μάρναso.

Pugna pro aris & focis.

Θάρσος μετανίας ἔτης.

Audacia pœnitentiæ comes est.

In semitabidum ab Adriano Rege cibum petentem.

In semitabidum ab Adriano Rege cibum petentem.

Ἥμισυ μὲν τέθνηκε τὸ δ' ἥμισυ λιμὸς ἐλίγχει.

Corporis una fame premitur, pars altera nulla est.

Σᾶσόν μι βασιλῆ μεσηὶν ἠμίσεων.
Dimidium serva rex miserate tonem.

Ἔνθα κ᾽ ἔνθα ἕλκει ἄκοντα δίωκτός.
Huc illuc trahit invitum porens.

Ἴντις σώματος ἰχὼρ κάμπτει.
Sanguis crudus corporis flectit robur.

Λαὸς ἐν ὠδῖν ἐλεῖον ὄρει ἄπελος.
Multam intus lamentationem ulcus excitat.

Δόρυ ἐν ἀγῶνι μέλη κ᾽ μῦς δείκνυσι.
Membra & animum fortem in certamine hasta ostendit.

Οὐκ ἐς πάλιν ἀλαζὼν ἐβίω ἀσκεῖ.
Non in certamine adolescentiam exercet jactator.

Κεφ. ζ᾽.

Γόνος, Ἀσχολία, Ὕπνος, Ἐπιμέλεια.

CAP. VII.

Labor, Otium, Somnus, Cura.

Ἔλαφος κ᾽ λαγωὸς περὶ ταχείας ἐρίζουσι.
CErvus & lepus de pedum celeritate contendunt.

Ὁ φεύγων μύλων, ἄλευρον οὐκ ἄλφει.
Qui fugit molam, farinam non invenit.

Οἱ δαιθάνοντες νεκροῖσιν ὁμοιοῦσιν.
Dormientes mortuis similes sunt.

Οἷος ἄτρακτος, τοιαύτη ἑλικοῦται.
Qualis fusus, talis colus.

Κακὸς ἐρρωὸς ἐκποιεῖ τὴν ἀλκάν.
Pessimè colit vineam aper.

Ἡσύχως νυστάζουσιν ἀργοί.
Quietè dormiunt otiosi.

Καὶ ἀτρεμὴς ὄργανον χρηστόν.
Etiam fusus instrumentum utile est.

Πλὴν ὕπνος οὐδὲν τὰ ὑγιῆ ἄρθρα ἀλθει.
Præter somnum nihil sanis membris medetur.

Φόρτον βαστάζει ὑποτίθεται κάνθωνι.
Onus segni impone asello.

Σχολὴ γλυκύδακρυ δέρει.
Excoriat inertem otium.

Πλάνη ἧσσον τίθησι σωφρονέστερον.
Peregrinatio vitam reddit modestiorem.

Ὀπάζει τὴ ἀληθὲς ὄναρ.
Perfequitur veritatem somnium.

Φιλόπονον ζῶον μύρμηξ.
Laboriosum animal formica est.

Ἕκαστος ἐν ᾧ ἐκλήθη, ἐν τ᾽τῳ μενέτω παρὰ Θεῷ.
Unusquisq; in eo, in quo vocatus est maneat apud Deum.

Γεωργὸς μὴ λείπει ἀλυσῖτελῆ.
Nè linquat agricola lignum, cui stiva infigitur.

Ὄση τὸ πᾶν.
Curæ nihil impossibile est.

Οὐχ ἅπας τύλος κ᾽ ἧλος αἴρει.
Non quilibet callum & clavos tollit.

Μόνη ἡ μέλισσα τὸ ἰθαιδάσιμ.
Sola apis mel conficit.

Καὶ κτήνεος, κ᾽ ὁ ἀρὴρ ἥσυχος ἔσαι ταῖς κυρίαις ἡμέραις.
Et jumentum, & arator quietus erit diebus dominicis.

Τὰ νέειν ἄστυ νικᾶν ἀ ῥᾴδιον.
Nendo superare civitatem, non faci c est.

Ἡφαιστοῦ ἔργα οὐκ ἄπαξ ἦχε.
Non absq. sonitu fiunt opera Vulcani.

Χάλκεος κ᾽ χαλκὸς τισὶ ἐπαφαῖς ἧβ χειρῶν ἐκτρίβεται.
Æs & ferrum manuum contrectationibus atteruntur.

Πρόβατα κ᾽ αἶγας φρουτὶς ἐπιμελὴς τρέφει.
Oves & capras cura custodit.

Ὅϊας ὁ ποιμὴν ἐθέλει ἀγείρει, ἵνα μὴ σκορπίζῃ λυκὸς ἐλύκους.
Congregat oves pastor bonus, nè lupus eas dissipet.

Σχολὴ θλίβοντα κῦδος ἔχει.
Otiosum dedecus comprehendit.

Ὅπου οὐκ ἔστι τρύγη, ἐκεῖ οὐκ ἔστι σῖτος.
Ubi triticū non est, ibi non est farina triticea aquâ subacta.

Καὶ ἄνδρα δόκιμον ἐργάτης ἄκμων ἀνήρ.
Egregiè domum juvat vir pigner.

Ἀέθλια ἀέθλων ἀεθλίων ἀέθλιον ἔβη.
Magnum certamen, magnum meretur præmium.

Τῶν δειλῶν ἀπέχου, γνοὺς, ὅτι δειλῶν ὀλίγη χάρις.
Ab ignavorum consortio abstine, sciens ignavorum exiguam esse gratiam.

Χαλεπὸν ἄγος ἐς μόδον χάζει.
Molestum laborem manus recusat.

Δία ἀκτῆς κάπης λάζεσθ᾽ ἐχ ἅπαντ᾽.
Non cujusvis est, cete in littore capere.

Σταγόνες ὄλσι᾽ πέτρην κοιλαίνουσι.
Aquæ guttæ saxa excavant.

Ἡ μέριμνα τὴν καρδίαν ἰοδῆ, κ᾽ ἀδὴν ἀφελεῖ.
Solicitudo cor devorat, & nihil prodest.

Ἄνευ ἵδρως κ᾽ πόνου θεάγματα τέλεον.
Absq; sudore & labore nullum opus perfectum est.

Ὅπου πλείων ὁ πόν᾽, ἐκεῖ μείζων ἡ ἡδονή.
Ubi major labor, illic major voluptas.

Μάτην ὁ Σίσυφ᾽ πέτρην ἀλίει.
Frustra saxum volvit Sisyphus.

Κεφ. η᾽.

Ἔρως, Φιλία, Ἀπεχθεία, Ἔχθρα, Κολακεία, Φθόνος, Ἐλευθεροπρέπεια, Φιλαργυρία.

CAP. VIII.

Amor, Amicitia, Inimicitia, Odium, Adulatio, Invidia, Liberalitas, Avaritia.

Σκάζοντι ἐμιλῶν, κ᾽αὐτὸς σκάζειν μανθάνεις.
CLaudicantis conversatione utens, ipse quoque claudicare disces.

Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον.
Manus manum lavat, & digitus digitum.

Ἀγκὰς ἐλεῖν ἔχει μίλτην, ὁ ἐν φρεσὶν ἔχθ᾽ πέφαν ὁμοιοῦται.
Qui odium in præcordiis fovet, viperam amplexuro similis est.

Ψάγ᾽ ἔρωτα μῖσ᾽.
Attenuat odium amorem.

Μὴ φεῦγε ἑταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον.
Nè fuge socium in malis constitutum.

Ἑωλὴ δύβρησις οὐδέστ.
Hesterna gratia dormit.

Ἄρτε ἀνάξιός ἐστιν ὁ θώπων.
Cibo indignus est assentator.

Μήτε χαυῶ ποτε τοῖσι κακοῖσι δέξιο μελάθροις.
Nè unum improbum tuis unquam ædibus recipias.

Ξένες πένητας μὴ παραδράμῃς ἰδών.
Hospites pauperes nè negligas cum videris.

Λιτὸν δῶρον, λιτὴ χάρις.
Vile donum, vilis gratia.

Πενθερὰν νέος φυγεῖ.
Socrum nurus odit.

Νύμφιον μισεῖ πενθερά.
Flagrat nurus odio socrus.

Πολλὴ χλοὴ τὸ φιλίας δεσμὸν λύει.
Multus risus amicitiæ solvit vinculum.

Ὅταν ἀσπάζετ᾽ ὁ κολάκαλαν, ἀλώπηξ ὁρᾷ.
Assentator cum salutat, vulpes est.

Στέργ᾽ μῦς γαλέαν.
Amore felem mus prosequitur.

Δεῖ θεοὺς ἱδρῦσθαι πατέρας.
Venerari parentes liberos decet.

Μὴ ξυνῆς, μὴ γαμεῖε δεύτερα λέκτρα γονῆς.
Novercæ nè attingas secundos parentes tui lectos.

Ὁ ἔρως φρένας πλήσει.
Amor mentes necat.

Δαμβάνῃ ἀδίω, μέμ᾽ ὁ μνάμων τὸ κρηγύς.
Abunde accipit solus is, qui beneficii memor est.

Εἰσὶ κ᾽ ζώντων οἱ κόλακες κόρακες.
Viventium etiam adulatores corvi sunt.

Μάμμα κρέασ ἔρωτα φέρει.
Infantis avia amorem parit.

Ἑταῖς ἡ φυσᾶς ἄγκυρα ἐχυρά.
Socius fidelis anchora tuta est.

Χάρις χάριν τίκτει.
Gratia gratiam parit.

Βρόχος τείνει ὁ ἑταῖρ᾽ αἰμύλος.
Retia sodalis blandus struit.

Εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμμεν, κ᾽ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.
Syncerum oportet esse sodalem, & non obliqua animo volvere.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι.
Et non amare durum est.

Χαλεπὸν ᾧ κ᾽ εἰλῆσαι.
Et est amare durum.

Χαλεπώτερον ᾧ πάντων.
Duriſſima omnium res.

Ἀποτυχαίνῃν φιλέοντα.
Amare nec potiri.

Μηδένα φίλον ποιεῖ, πρὶν ἂν ἐξετάσῃς πᾶς χέρηται νῷ πρεπτέως φίλοις.
Neminem tibi adjungas amicum, priusquam exploraveris quomodo prioribus amicis sit usus.

Παρὰ

Πτωχος πτωχῷ μισαίρει.
Ὁ νόμος ὀφείλει,
Σχίζει φιλίαν ἰχθῦς.
Στέργε ἀδελφὸς, ἢ ἀ μητέρες ἀθετῇ μάθε.
Μαῦρα ἐν χθονὶ ὄρνις ἡ χάρις.
Ὕλα σοῦ λύκοις, ὅις ὀμιλεῖς.
Πολλοὶ πεφιλήκασιν ὀλίγοις ἀληθείας φίλοι.

Mendicus mendico invidet,
Qui annuit, debet.
Odium amicitiam findit.
Fratres dilige, & matris consilia non aspernare.
Rara avis in terris est gratia.
Ulula cum lupis cum quibus conversaris.
Multi mensæ amici sunt, pauci veritatis.

Κεφ. Θ'.

Εὐφροσύνη, Λύπη.

CAP. IX.

Gaudium, Dolor.

Κίσσῳ μὲν Διόνυσος ἀγάλλεται, αἰγίδι δ' ὁ Ζεύς.
Οἱ ναὶ ξένοις, ἢ ὦ πόλις ναέταις.
Μύρτος ἄλγεα φέρει.
Γόρκῳ ξίφιαν, δελέαρι μωρὸς ἁλίσκεται.
Καὶ μὲ κληθεὶς ἴκτηρος ἐκέατο.
Ὀλοοφυρόμενον παρακλήσεως δεῖ.
Μερίμνας φόρμιγξ αἴρει.
Ἔρημος ἄνδρ' ὁδοῖλον ἀΐσσει, ἐτῶν μινύθη.
Ῥόμβον ἀτίαλος τίλλει.
Τὸ δ' ἀμύλλης κέρτος ἀμύμονα ποιεῖ.
Οὐ πάντα τὰ ἕλκη ἀκεσά.
Δίσκοισι τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἔθεντες.
Στέθεα κρέα, καὶ μῦ ἀκουσθέν.
Οἰκεῖα πένθος ἐξῆσαι βελάς.
Θωύσσοντος ἑνὸς, θωύσσῃ δὴ ἕτερος.
Βλάκεια τῆς κινδύνου τὸ γνῶθι θλυπεῖ.
Στήθεος ἀλάσνει χαλκὸν ἀνία.
Μάτην ἰαύει θνητός.
Καγχάζῃ χωλὸς λαγόνα κλάσσοντος ὀρθῆ.
Στενὴ ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὸν ζωόν.
Περπίδας πίσυνος λύπη οἰκεῖα.
Ἡλίθιος καὶ ἄτερ λύρας κελαδεῖ ἄλλος.
Χύλος καὶ χορδαὶ θυμὸν ὀδυσσάμενον τέρπει.
Οὐ καθαίρει ἁμαρτήματα ὁ ἀρνούμενος.

Mendicus mendico invidet,
Qui annuit, debet.
Odium amicitiam findit.
Fratres dilige, & matris consilia non aspernare.
Rara avis in terris est gratia.
Ulula cum lupis cum quibus conversaris.
Multi mensæ amici sunt, pauci veritatis.

Κεφ. Ι'.

Ἐλπὶς, Φόβος.

CAP. X.

Spes, Timor.

Ὅπλα εἵπετο ὁ δειλός.
Πτοεῖ πτῆσις μορμώ.
Φόβον πίκτῃ ῥάβδος.
Οὐσσηνὲν βροντὴ καὶ ἄστρα, δῆμος τε πλεῖ.
Ἔγγυα, πάρα δὴ ἄτη.

Quî metuit, arma induat.
Terret strix infantes.
Præcipitium timorem parit.
Cœlum & terram, tonitru, & feras terrefacit.
Sponde, prope est damnum.

Θάλπει χάρις ἐλπίδα ταλθῦς.
Ῥᾴδιως δειλὸς πτοεῖ φόβῳ.
Πτοεῖ πῶς ἐφιππίου ἴξας ἥλιπας ἀ πωλεῖ.
Οὐχ ἅπας κρόταλον κρίμβαλον κρίζον.
Ταφερβὺς μελάθρα τῆ πλησίον καὶ τὸ σὸν κινδυνεύῃ.
Νεπίνεον κλαύσεις σώσῃ.
Καλύπτειν πῶς νόσον, λυγρόν.

Favor fovet spem miseri.
Facilè timidus terret strepitus.
Post festum veniens calceos non vendit.
Non quilibet crepitaculum stridens metuit.
Accensâ domo proximi, tua quoq; periclitatur.
Attonitum servabit cavea.
Occultare morbum, funestum.

Κεφ. ια'.

Ἀπλότης, Φιλανθρωπία.

CAP. XI.

Sævitia, Misericordia.

Ζᾶλος ζηλοῦσι καλῶς ὁμιλεῖ.
Ἱκέτου ἐλέημον οὐδεὶς ἀτά.
Πλατὺ κόπτει αἰθέρα ὁ χαλκῆς πρηόμενος.
Σκληρὸν θυμῷ σημεῖον.
Στέρνον κρύος ἀπλάγχναν ὑπάρχει.
Ὀλοφύρῃ τὰ ῥοφῶντα ὀκέτι ἐστὶ κοιμᾶσθαι πυμάτῳ.
Μισεῖ θεὸς ὀδύσσαντας, ὁ τῆς Ὀλύμπου κτίσης.
Κἂν ἀνώγωσί τινες, ἀ δεῖ ἀμύνεσθ' ἀστύοισι.
Στρώνῃ σύρβῳ ὄρῃ, μὴ ὄις ἀνοσίων.
Σκύτος ἐφ' ἀσυφεκανόμενον κύων δηκτικός.
Τίγριδος ἄλεα ἰταμείαν.
Βλάπτει τὸν ἄνδρα θυμὸς εἰς ὀργὴν πεσών.
Σταυρὸς μῆνι κίστατε σέλλει.
Τύραννοι ἀσύλλεα ἀ λίλαν τῆ σίτα, ἀλλ' ἀνθρώπινα χρεπίζουσι.
Νάϊος δῆλα ἀ πλεῖ.
Ἱκτῖνον τένδων κάνδος ἐκδύσῃ ἰκτῖνι.
Παπαῖνε, καὶ πρᾶος ἴσθι ἄνωθεν διφᾶν.
Σμίνθος βασιλεῖσι ἐπέστι, καὶ κ' σίζει.
Ἐφιννὸς αἰ ἡ θωὼ ἐν κόλπῳ βάει.
Εὐλιφὲς ἀγωγῆς χαλαμέαν σοφρία τέλλει.
Ὁ κτείνας τῇ κέρσει ὀζὺν ἐνοχος.
Νάπαις ἀγλὸς σμώδικας παφαιλεῖ.
Ἐλεὸς πλεῖ οὐκ ὄιδεν.
Οἷα ἡ ὀϊζὺς σοὸς ἵκτον κάλεσθ'.

Favor fovet spem miseri.
Facilè timidus terret strepitus.
Post festum veniens calceos non vendit.
Non quilibet crepitaculum stridens metuit.
Accensâ domo proximi, tua quoq; periclitatur.
Attonitum servabit cavea.
Occultare morbum, funestum.

Κεφ. ιβ'.

Πόλεμος, Εἰρήνη.

CAP. XII.

Bellum, Pax.

Ἀ Ἥβων μὴ εἰς μῶλον καλέσῃ ἀετὸν
Ὄμαρ πλοῦ κινδύνων ὀδὸν κερδαίνει.

Vehemens cùm vehementi optimè conversatur.
Supplicis lamentationem nemo aspernatur.
Latum verberat æthera, qui iram flagrat.
Cilium iræ indicium est.
Pectus misericordiæ fons est.
Deglubere oves non est probi pastoris.
Irascentes odit conditor Olympi.
Quamvis jubeant quidam, non tamen sævis opem ferre decet.
Deliciæ tumultum excitant, iram rabiem.
Cutem gerit laceratam canis mordax.
Tigridis evita sodalitatem.
Lædit virum animus in iram lapsus.
Odium iramque crux reprimit.
Tyranni iniqui non cibis ex frumento confectis, sed humano sanguine satiantur.
Pumillio terribilia minatur.
Milvum comedens & ipse milvus eris.
Circumspice, & mitis sis, qui plaustrum quæris.
Apum examinis regi jaculum non est, neq; pungit.
Damnum in sinu horribilis Furia pascit.
Laxatis disciplinæ habenis militia oritur.
Homicida judicio obnoxius est.
Patris matrisq; soror vibices pueri solatur.
Nescit misereri mensa coquinaria.
Sola miseria ad misericordiam via est.

NE ad pugnam provoce aquilam luscinia.
Præter pericula obses nihil lucratur.

Αἰτία νείκεος νεῖκος.
Δολιχὴ ἐρείπει δένδρεα ἄλλα ἀήτη.
Τοξότης ἀτὴρ φαρέτρας.
Τολιὰδ σφενδόνης πίπτει γία.
Ὀλίγον Ἄρης ὀρέγει ὅλεον, ὄλμους δὲ πλείστους.
Τιτύσκονται πολέμοι τύρσει ἐν αἰπείᾳ.
Ὃν δεδιὼς ὀκ ὤλεσε πόλεμος, ὑπὸ νόσου θλίβεται.
Νικᾶ ἔνα πτάνας.
Ἀμφιμάχητον ἅμα καὶ ἄφαυστον μῶλος δαμᾷ.
Ἰδὺς καὶ λοιδὸς ἀλλήλοις μάχονται.
Ὁ ἰσχὺς θνατὸς ἔντεα βαστάζειν ἐ δύναται.
Πᾶσα γῆ λοίδορον τρέφει.
Ἐρίλυπα τάγαθα ἀλιτεῖ.
Οὐδεμία κακὼ ὀβολῷ ὀκ ἂν ὠνέσαιμι.
Ἀμφὶ κραῖρας ἔεισα βάλλων ἐμεσδαλέα ἔρυγε.
Μετὰ ἀλαλὴν ἵπανται ἄκοντες.

Κεφ. ιγ'.

Φήμη, Δυσφημία.

Ῥᾳδίως ἐ φαῦλοι κακότητα αἰνῶσι δεδοκισμένοι.
Ἅπαξ κλέπτων ἀεὶ φὼρ δέῃ.
Ἀρετῆς γέρας τὸ εὖ δόξῃ, ἐ χρόνῳ ἁμᾷ.
Οὔκ ἀβρότονον, οὐδ' ἄθρωσα ἢ συκάμινα, οὐδ' ἀβυρτάκη τέρπει, ἀλλὰ φήμη καλὴ καὶ αἰδή.
Διελύσιμος φήμη τὸ μὴ ὂν ποιεῖ εἶ.
Τὸν ἱδρύοντα ἴδρυε, καὶ τιμὴ σοι ἔσαι.
Μῦς καὶ αἶς ἐγκάμνον ἄεσα.
Ἀμβύει ἐὰν μὴ εἴδαρ πνίγηται φήμη.

Κεφ. ιδ'.

Μισθὸς, Ποινή.

Βότρυας οὐ κύει ἄκανθα.
Οἱ διφάοντες ἐν πόντῳ λαῖδας ἀκότῳ χρῶνται.
Μὴ κρίνε ὁρῶν τὸ κάλλος, ἀλλὰ τὸν τρόπον.
Πλημμήκτης φίντις.
Ποιῶ φὼρ μὴ γνάσσει, εἰ μὴ αἱρεῖται.
Ὀρταλὶς ἀὸν τίκτουσ' ἐλευθέρα δέῃ.
Οὐχ ἅπαντες πάρας ἄξιοι.

Rixa rixæ causa est.
Proceras dejicit arbores procella vehemens.
Sagittarius absq; pharetra.
Fundæ lapillo Goliath cadit.
Paucas Mars opes præbet, truncos verò corporis plurimos.
Ad scopum collimant hostes turri in alta.
Quem bellum reformidans non perdidit, à morbo tribulatur.
Superat unum turma.
Iniuperabilem pariter & debilem bellum domat.
Rectus & curvus adversus se invicem pugnant.
Homo macilentus arma gerere non valet.
Quævis terra convitiatorem alit.
Pax auget faculteates.
Uxorem malam obolo non emerem.
Circum caput contentionem jactans terribilia eructa.
Post acclamationem belliçam jacula volant.

CAP. XIII.

Fama, Infamia.

FAcile improbi malitia sua aspergunt probos.

Qui semel furatur, semper fur vocatur.
Virtutis præmium gloria, non tempus metit.
Non abrotonum, neq; mora, neque abyrtace delectat, sed fama bona & honesta.
Magna fama quod nihil est, esse facit.
Sedere jubeas eum, qui tibi sedile præbet, & erit tibi gloriæ.
Turpitudo & scelus laudem sufficant.
Pertransit nisi suffocetur statim fama.

CAP. XIV.

Præmium, Pœna.

NOn producit racemos spina.
Prædam in mari quærentes, actuario utuntur navigio.
Nè judices videns pulchritudinem, sed mores.
Plaga dorsi auriga est.
Pœnam fur non agnoscit, nisi suspendatur.
Gallina ova pariens libera est.
Non omnes tiara digni sunt.

Λαιμὸς Γεέννης πίλαρ χαίνει.
Οἱ ἀείδοντες τῷ πλάδει γλίσχρωνται.
Βακτηρίαν αἴρεσθαι αἰκίαν ἀπειλεῖ.
Μόχθον μὲν πᾶσα ἡμέρα, ἀλλ' ὀκ ἄχαν ὁρίζῃ.
Ἐν σωτηρίας λοίσθοις καὶ πρῶτος ἐν βραβείοις λήψονται.
Μισθὸς ἀρετῆς ὗς.
Αἰκία καὶ μώλωψ.
Ἑλὼ ἕκας μυσάκιλλα κομίζει.
Ἄξιον τ' χύτρας πῶμα.
Κολάζει μαστίγια λήσοντα.
Κοιλίαν οὐδέποτε πλησεῖ τάρταρος.
Μείων αἰτία, μείων δίκη.
Μώλωψ ἐν σώματι, ὄγμος ἐν ἀγρῷ.
Τὸ ἡδὺ μάστιγος δίκην χίρας σύει.

Guttur Gehennæ immane hiando captat.
Cantatores amant humores.
Baculum attollens verbera minatur.
Laborem quidem singuli dies, sed non prædam præbent.
In stadio salutis ultimus & primus unum accipient præmium.
Merces virtutis laus est.
Verbera & vibex.
Suam quisque pellem portat.
Dignum patellâ operculum.
Cessantem punit flagellum.
Nunquam ventrem explet tartarus.
Minor culpa, minor pœna.
Vibex in corpore, sulcus in agro.
Quod dulce est scuticæ instar porcos impellit.

Κεφ. ιε'.

Γλῶσσα, Ὁμιλία, Ἀλήθεια, Ψεῦδος.

CAP. XV.

Lingua, Sermo, Veritas, Falsitas.

ΕΙ' πᾶν τὸ λαλεῖν ἄνθρωπος ὄξι, καὶ ἡ ψευδὴς ἔσαι.
Ἀκκὼ, κἂν ζειρᾷ κεσμηθεῖσα, τὰ ἀνάρμοστα μὲ λαλεῖ.
Ἐταίρων φίλαν, μᾶλλον ἢ σεαυτῆς λέγε.
Γλῶσσα κακῆ ὀξυτέρα ἀκμῆς ξίφεος.
Ἐν ἔργῳ ἀν ὀφὼρ οὐκ ἰάχει.
Ἀκέρδεια λέλογχε θαμιναὶ κακηγόρες.
Τύφος ὁ φῶς πολλῶν λόγος.
Ξίφος μὲν πεφασκὼ σῶμα νέν ὄλλυσι.
Λόγοις ἀμείβε τὸν λόγοις πειθοντά σε.
Ἀσελγὴς ἐθιγλίει μειράκιον.
Μολυνεῖ ἤδη καλὰ ἡ ὁμιλία κακὸ φαῦλον.
Αὐδὴ ἔγχελυς δηλεῖται.
Βασκάνου τὸ φθέγγεσθαι ἐμπύει.
Ῥῖψας λόγον τις ὀκ ἀναιρεῖται πάλιν.
Ἔχθρὸς μὲν μοι κεῖνος ὁμῶς αἰδοῦ πύλησιν.
Ὃς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δ' βάζει.
Βαμβαίνειν ἔξεστι ἕως ἔ λαλεῖν δυνάμεθα.
Ὡς φὼρ κλέπτων ἔκραζεν.
Ἠχὼ νύμφη τὰ λεγόμενα σμαραγεῖ.
Πίτυλος ἰχθύας σοβεῖ.
Μύθων οὐ πείθεται πεῖνα.
Ἀκριβὴς λόγος καιρίαν καὶ ὄκνλος ἄπεσι νόος.
Φθείρει τὰ ἤδη καλὰ ὄμιλος λίαν.

SI omne loquens homo est, etiam psitticus erit.
Aceo licet mitra ornata, non loquitur quæ placere possint.
Amicorum magis quàm tuam ipsius laudem prædica.
Lingua mala acutior cuspide gladii.
In opere existens fur non vociferatur.
Noxia sortitur crebra maledicos.
Inanis est vulgi sermo.
Gladius quidem corpus vulnerat, mentem verò sermo.
Verbis pensa, verbis qui suadet tibi.
Impudicus sermo deliciis adolescentem frangit mores.
Consuetudo malorum bonos mores contaminat.
Voci anguilla nocet.
Raucedo vocem inhibet.
Jaculatus verbum aliquis non recipit rursum.
Inimicus quidem mihi ille est, æque ac portæ inferorum.
Qui aliud occultat animo, aliud verò loquitur.
Balbutire licet, donec loqui possimus.
Sicut fur furans clamavit.
Echo nympha ea, quæ dicuntur, resonat.
Strepitus aquæ remo percussæ pisces abigit.
Verbis fames non obtemperat.
Accurata sermocinatio principis & populi tangit mentem.
Corrumpit mores honestos turba impudentium.

Οὐκ ὄσμαν, ἀλλ' ὄψιν καλύει ὀρμή.

Ὁ λόγος φάρμακον λύπης.

Ἑρπετὰ ἐχεῖνται ἐρεχθέντα.

Οὐδεὶς κρύπτειν λάθρῃ οἶδεν, ἢ κακοήθη.

Non vocem, ſed viſum impediunt tenebræ.

Sermo doloris remedium eſt.

Cavillatorem illude.

Nemo melius crocitare novit, quam perdix.

Κεφ. ις'.

CAP. XVI.

Στοιχεῖα, Μέταλλα, τὰ φυτικὰ, Ζῶα.

Elementa, Metalla, Vegetantia, Animalia.

Δέχεται τὴν καπνὸν κάμινος, τὸν δὲ κίναλον φαλεά.

Κείρεται φέρει κόμμαι μῆλα.

Ἐκ κέρκης καρβατίνη.

Τί κηφῆνι καὶ μελίσσαις;

Λύκῳ κάσωρ ἔοικε.

Τὸ κίρρον χρὰ ἐρύσμου.

Κάγχρυος κελομάψης, τὰ κακὰ κέλλει.

Κατάλιψ ὄικε κρηπίς.

Κάναπον ἁ δίεις κόρυν.

Εἰ μή σοι κόσκος δῷ ἰωλύσου Πᾶν παρελθόντα.

Σίσυμβρον ἴσαι σισύμβριον, ὅταν πεκίζειν δίδωσι δίκη.

Ἐλάχιστον ζῶον ψύλλος· ἄλμῃ μέγιστον ἐλέφαντα νικᾷ.

Σοβεῖ μελίσσας ψόλος.

Φίλη μὲν ψάμμος, ἀλλ' ὐκ ἐν ὀφθαλμοῖς.

Καρύκλου βρῶσις ἐρεθίκην τ' ἀθετεῖ.

Βυόλῳ ἢ ἰνδικὸν κὶς λείπει.

Βρύον μὲν ἔλλεβος, ἀλλ' ὐκ ἐλλίβοσον ἔδει.

Ἐχεῖα ἁ δεῖται βίας, ὅτι βόλα.

Φασιανὸς προύνη πρύταν ις.

Φάρβει ψᾶσαν φακῆ.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζῃ βαιὸν χρόνον, ἂν ᾖ παρέλθῃ.

Ζητῇ ἐυρήσεις ἐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

Ἀγρὶς βαίνον ὐ φέρει.

Βαῖταν ὠδύει βαιόνι.

Τὸ ποσπόζειν σκίζον νάρκην τ' ἐ διώκει.

Τὸ ἄχθι ὕειν πυρὸν ζήπει.

Ἴβις ὄφις ἀναιρεῖ, αἰγιθαλὸς μελίσσας.

Πλίνθον πλύει, ὁ κόρακα καθαρίζειν.

Τὸ μὴ ἔυειν, πῦρ ἐυκ ἔστι.

Γογκλανὶς θρίδαξ ἦπαρ ἀκμὴν μόγις εὗρε νεκρόν.

Excipit fumum caminus, vulpem verò ſpelunca.

Peſſima arbutus fert poma.

Ex cauda calceamentum vile.

Quid fuci commercii habent cum apibus?

Lupo ſimilis eſt fiber.

Fulvus color amabilis eſt.

Appellente hordeo in furno toſto, mala appellunt.

Fundamentum domus trabs eſt.

Sambuci flos cimicem non expellit.

Si tibi cuſtos non eſt, præteribit Pan diverſorium tuum.

Quando ex malo punico butyrum elicitur, ſiſer in ſerpillum ſylveſtre mutabitur.

Minimum animal pulex ſaltu maximum ſuperat elephantem.

Apes fumus abigit.

Grata quidem arena eſt, ſed non in oculis.

Lydorum condimentũ, arúmq; cibos Bruchus averſatur.

Hordeum madefactum & piper cis relinquit.

Muſcum quidem hinnulus, ſed non elleborum devorat.

Echinus marinus ligno fulgenti non indiget, neque agro.

Phaſianus pruni cuſtos atq; inſpector eſt.

Nutrit lenticula Latum piſcem.

Roſa feneſcit brevi tempore: ubi verò tranſierit.

Inquirens invenies non roſam, ſed rubum.

Non gerit pyrus ſylveſtris ramos palmæ arboris.

Bæoni piſci lanam ex corio confutam induit.

Sibilando crocodilus terreſtris & torpedo non fugantur.

Nimia pluvia frumentum putrefacit.

Ibis avis ſerpentes, parus apes interimit.

Lacerem lavat qui corvum mundare conatur.

Quod non urit, ignis non eſt.

In tumulis lactuca jecur ſanans vix invenitur.

Ἰκτὶς σμικρὸν ζῶον μεγάλων πολλάκις κακῶν αἰτία.

Κνισμὸν ὀσμὴ κρηδέμνα ὐκ ἐμπάζεται.

Διαίνει δρόσος χλόην, ἢ ὃ χλιαίνει ἥλιος.

Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.

Ἀήσυλον ἐι ὄνος ἄχθος βαστάζει.

Ποικιλοπτέρυγι πτερῷς διὰ μετεώρου ἀέρος πέτεται.

Οὐ πᾶσα ἀγορὰ ὀρκωτὴ ἔχει.

Οὐδεμία ὄμφακος χρεία.

Κολοκύνθης κίνυς κανίλῃ ἄγνως.

Ἐν πλέθρου πλέθρου κάλλιστα.

Οὐκ ἔστι χώρα ἄνευ σκωλήκων.

Ὥσπερ τὸ λαλεῖν τῷ ἀνθρώπῳ ἴδιόν ἐστιν, οὕτω τὸ μυκᾶν τῷ βοός.

Εὔριπον ναυσὶν ὁδὸς μία τετρέχει ἀνθρώποις.

Ὅπου πολλοὶ μόσχοι, ἐκεῖ πολλοὶ ἔσται βόες.

Καφέβου βάθισμα μέλιτος.

Οὐκ ἔχει φολίδας ἐρυθρός.

Δίψακα τρέφων χοῖρον ἔξει.

Μὴ βασίας ψαθυρὸν λίθον ἀνεύρησεις.

Ὁ ὀμφαλὸς ἐν μέσῳ.

Ἐν ποταμοῖς ἢ λίμναις αἴθυια.

Ἴδα φύει ἰβίσκον ἔστε ἰδέαν ἑρκείοις βοεάν.

Ἐκ σχοίνου λαβύρινθοι.

Ἄμπελον Ἰξ οὐκ ἐμάσατο ἴπει.

Γαῖαν ψεκὰς ἐυκάρπων ποιεῖ.

Νεβρὸν ποδωκείῳ νικᾷ χελώνη.

Μὴ ἐκ ζέας μέθυ ξαῖον γίνεται.

Βαύζοντος ἑνὸς, αὐλίκα βαύζει ἢ ἕτερος κύων.

Χρεμετίζει πῶλος ἵππε ἀπόντος.

Τὰ νηκὲ φιλεῖ νῆστε.

Οἶδεν ἢ ὅλως.

Οὐ τὸ μέλαν ὁμάρξει κόραξ.

Χαεὶς μίσχε οὐ γίνεται μᾶλον.

Ζαλείας κεφάλη κρίον τέρπει.

Διενεχθὶς ὄρις ὑπὸ κοφῷ κρεμαμένῳ πόδι.

Γυρὸν ἐξύει θρύον.

Γέντα κλιβάδιον διερεπύζ.

Εἰ σφάτω χλόη ἐρεθρὰ ἄρδει ὐκ ἄλλαν σαμψύχων χρείαν ἔχουσι.

Muſtela ſylveſtris animal parvum magnorum ſæpe malorum cauſa eſt.

Urens ſcintilla vitam non curat.

Irrigat ros herbam virentem, & calor ſolaris tepefacit.

Arbore dejecta quilibet ligna colligit.

Grave onus aſini portant.

Variæ aves per ſublimem aëra pennis volitant.

Non omne forum capras habet.

Fructus immaturi nullus eſt uſus.

Cucurbitæ vis cunilæ ignota eſt.

Pulcherrima ſunt jugera, quæ in humidis & herboſis locis ſunt.

Non eſt regio, quæ vermibus careat.

Quemadmodum loqui hominis eſt proprium, ita mugire boum.

Velocem Euripum nulla mora tardat.

Ubi multi ſunt vituli, ibi multi quoq; boves erunt.

Caneri marini inceſſum imitatur.

Caret ſquamis rubeta.

Porcellum alens porcum habebit.

Non facile friabilem invenies lapidem.

Umbilicus medium occupat.

In fluviis & ſtagnis mergi.

Ida mons ibiſcum producit violaſque, capris pabulum gratiſſimum.

Ex junciis facti ſunt labyrinthi.

Vitem non lorum Ix lædit.

Terram ros fertilem reddit.

Hinnulum teſtudo pedum celeritate vincit.

Non fit ex ſpelta vinum merum.

Latrante uno, latrat ſtatim & alter canis.

Hinnit pullus equa abſente.

Humida quæ ſunt anas diligit.

Turget etiam groſſus.

Non abſterget nigredinem corvus.

Abſq; pediculo pomum non creſcit.

Laurus Alexandrinæ ſurculus arietem delectat.

Exuviis anguis in ligno ſuſpenſis perterretur.

Ferit lumbos ſentum Perſicũ.

Medetur viſceribus clibadium.

Si porro Chiragra tollitur, non opus habemus aliis remediis.

485 Ψῆσαν φορύαν νοτίδα ἴξεις.
Latum piscem pinsens humorem habebis.

Θεοῖ κυψέλης ἐρίεισιν αἰγιδελος ἢ ἀνδρῶν.
Acuti sunt alvearis apum inspectores parus & crabro.

Ἐκ πόρτιος βῶς γίνεται.
Ex vitulo bos fit.

Ἀγαπᾷ μέλι ἄρκτος.
Mel diligit ursus.

Ὄρεβοι, ἀκοσὴ, ἢ τὰ ἄλλα ὄσπρια ζάαν σπείζεσι βιοτῶ.
Ervum, hordeumque, & alia legumina animalium corroborant vitam.

490 Ζωῆς σῆμα κρέτος.
Vitæ signum pulsus est.

Ἐν νήσῳ σκωρύουσι.
In insula oletū punctim cædit.

Χειμῶνα, φεύγοντες ἢ ὄμβρον γέφυραι, πέτυλοι δὲ ῥοάων ὠκειᾶς.
Frigus fugientes & imbres grues ad oceani fluenta volant.

Οὐ ποιεῖ ἔαρ μία χελιδών.
Una hirundo non facit ver.

Μυδάει μῶλυζα κναυμῶν.
Putrefecit allii caput resectum.

495 Νάρδου ἀμέλγει ἄπειρος.
Nardum immaturè carpit imperitus.

Ἄριστος ἐρίφοις φύλαξ ὁ λύκος.
Optimus hœdi custos est lupus.

Λόφος κἂν λιαστὸς ᾖ, μάθηλη ὀφείλεται.
Cervix jumentorum, licet glabra sit, tamen habenis debetur.

Ἀλάβαστρον εἰ μὴ λευκὸν, ἀ καλόν.
Alabastrum nisi album fuerit, non est bonum.

Οὐ πᾶς ὁ κάνθων μώλυζα ἔχει.
Non omnis asinus lineas nigras in collo habet.

500 Ζεύγνυται τῷ σίτῳ ζιζάνια.
Jungitur cum tritico zizania.

Μυκᾶσθαι πρόβατα, ἐκ ἄνθρωποι ἔθησι.
Balare oves solent non homines.

Τὰ ὦτα ὄνου δηλοῖ.
Ex auribus cognoscitur asinus.

Κόσμος πορφυρίδεσι καλὸς σίγλατος.
Flos, quo tingitur purpura, atq; inaures ornatum superaddunt.

Ἵπτει λήϊον ὗν πολλή.
Lædit nimiâ pluvia segetes.

505 Κυρτῷ ῥάμφει σύλλο αἰγυπτος ἁρπάζει.
Adunco prædam rostro vultur rapit.

Κόπρῳ ἀλισγεῖ ὄικον καλιές.
Stercore polluit nidum monedula.

Εὐλάκεσ ἄμπελον ὦδυ κάμαξ ἐκ ἰσίνησι.
Vitis pedamentum & supercilium petræ non exhilarunt vomerem.

Ταρχαίρει θυώνος ἐν κακκάβῃ.
Splendet in olla testacea thynnus.

Θάεται ἢ ἱέρακας τοὺς πώλους αὐτῶ.
Docet etiam accipiter pullos suos.

510 Ὀστέα πιμελῇ κεκαλυμμένα γαλέαι τρώγουσι.
Ossa pinguedine obducta feles arrodunt.

Αἰγωλιὸς ἐν σπείρᾳ κορώκων.
Ululæ in cœtu corvorum.

Χαίρει λέων μεγάλης ἄγρας κύρσας.
Gaudet leo, ubi magna præda potitus est.

Ἐλαίαν ἐν κήπῳ τρέφων μόνος ἀμέργει.
Oleam in horto fovens solus amurcam exprimit.

Ὀγκᾶται μόνος ὁ κάνθων.
Solus asinus rudit.

515 Στελὶς πίνος ἔδει.
Viscum pini sudor est.

Σμαρίδα ἀθετῆ κῆπος ἐκ ἔχει.
Qui smaridem aspernatur, neque cetum habebit.

Γαγλίον ἔρυσ θάλλον ἐκ ἀκᾶται.
Nervi contortionem planta virens non sanat.

Οὐχ ἅπαν τὸ ἀμέρσιμον χρυσὸς ὀρῖ.
Non omne id, quod fulget, aurum est.

Χλῶα δοσείλας χλῶα ἀναλήψῃ.
Anserem emittens, anserem recipies.

520 Οὐφυσᾶται μελγός.
Flatu diftendi bulga nequit.

Κτίλος ἢ οἶαν ἡμερῶν ὀρῖ.
Aries ovium dux est.

Θρόνα ἐν ὄρχῳ πολλῷ ἥδονῶν πίκτει.
Flores in horto magnam pariunt voluptatem.

Ὁρμῷ μέμονα ῥᾳδίως δήσεις.
Tenui funiculo facile asinum ligabis.

Ὀρχέονται κλάδοι ὄρπικος κορδύλης.
Tripudiunt furculi stolone amputato.

525 Σκίλλαν σκολοπένδρα σείβει.
Calcat squillam scolopendra.

Ἡ λύζουσα ὀρταλὶς ἐκ ἰυδίσας νοσσία ἔχει.
Singultiens gallina non statim pullos habet.

Θύμον ἐμπόντα εἰς κῆπον σκ μὴ ἔαπε.
Nocentem thymum rè in hortum tuum mittas.

Καὶ ὀροντίου ἐπὸς χρησός.
Orontii quoque succus utilis est.

Οὐχ ὁμοία τῷ ἐρεβίνθῳ γαλίαψις.
Haud similis est ciceri gallinopsis.

530 Οὐ τρέφει θάσος θάψον.
Thasus insula herbas ad tingendum aptas non habet.

Δεῖσα σῆπον φθίει.
Corrumpit lilium fœtor.

Τέρει στόμαχον τεῦθος.
Affligit stomachum loligo.

Κηλεῖ ἔγκατα, ἴσχεν τ' ἰσίκιον.
Mulcet viscera lumbumq; ischium.

Οὐχὶ ἅπας μεμαιέσθων μήκωνα δρέπει.
Non quivis anxiè cogitans papaver decerpit.

535 Νᾶσσα κακκάβη ἐκ ἔστ, εἰ μὴ κάμνῃ.
Non est tarda perdix, nisi ægrotet.

Ῥᾴδιον μελίσσαις μὴ γλυκὺ στάζει μέλι.
Apis quidem dulce stillat mel rosa;

Ἔνθεν δ' ἀσέλχνης αὐανὲν πίει.
Inde verò aranea grave venenum bibit.

Ἀψίνθιον καὶ ἀμάρακος ἐξῆς ἀφθας ἐπείγουσι.
Absinthium & amaracus ordine exulcerationes in oris superficie persequuntur.

Κέδματα καὶ κίσταν μόνον γάεσ μίγις αἴρει.
Diuturnus ex defluxione affectus, & picam, vix tollit garum.

540 Ἐλλέβορος ἐν πορφυρίδος φύεται.
Nascitur in hortorum areis elleborus.

Κεφ. ιζ'.

Πλοῦτος, Πενία, Εὐθυμοσύνη, Ταλαιπωρία, Κοσμήματα.

CAP. XVII.

Divitiæ, Paupertas, Felicitas, Miseria, Ornamenta.

In Infelicitatem.

Πλοῦτος Ἀριστείδῃ δάμαλις μία, ἢ τελχομαλος.
Opes Aristidæ bucula una, & lanigera.

Ἦν δ' οἶς, ἐκ τίκτων λιμὸν ἔλαυνε θύρας.
Erat ovis: His famem expulit à janua.

Ἤμερσε δ' ἀμφοτέρους ἀμνιὸν λύκος ἔκτανεν, οἰδίς.
Privatus autem est utraque: ovem enim lupus occidit, partus.

Τὸν δάμαλιν· πενίης δ' ἄλετο βασκάνιον.
Buculam: pauperis verò perdidit armentum.

Πυρσδέτω δ' οὐ ἰμάντα κατ' αὐχένος ἄμμα λυγώσας.
Peræ verò corrigia hic circa cervicem nodum flectens.

Οἰκτρὸς ἀμύκλιος κάτθανε παρ καλύβῃ.
Miser expers balatu mortuus est prope tugurium.

Ἐὰν λικῇ νόμος εἰς κόρυκον βαλλόμενος, ψυχαί.
Si resonat nummus, qui in sacculum immittitur.

Παπαῖαν ἐξ ἄδου ἐξαρέντας.
Papistarum animæ ex inferno liberantur.

Χρυσός τε κόνις ὀρῖ ἢ ἄργυρος ἠδὲ ἢ αὐτοί.
Aurum sanè & argentum pulvis sunt, & ipsi.

Λᾶες δὲ ῥηγμῖνι, πολυψηφίδι θαλάσσης.
Lapides in calculosa maris crepidine.

Δύη καὶ φεύγοντα δρόσος.
Infortunium etiam fugientem comprehendit.

Ὑπὸ δ' ἀνάγκης δέλεται ταχὺ πάντα.
Necessitate omnia in servitutem rediguntur brevi.

Μένει ἕκαστον τῶθ' ὅπερ μέλλει παθεῖν.
Manet unumquemq; id, quod passurus est.

Γλυκερὸ

Γλιχρὲ τύχης ῥήματα. Lubrici sunt fortunæ gressus.
Οὐκ ἀεὶ ποθῇ κόχλαξ ἀ- Non semper desiderio satisfa-
κολουθεῖ. cit calculus.
Χιλιαί ποτε δύαι εἰσὶ παρὰ Vel mille calamitates sunt in-
ἄλυσιν καὶ χείλη. ter calicem & labra.
Οὐδεμία δυστυχὴς μόνη. Nullum infortunium solum.
Ἰὸν, ἰξὸς φοβήσασα ὄρνις βρό- Ebeu, viscum fugiens avis in
χον ἔκυρσα. laqueum incidi.
Νεῦρα Ἄρης ἄργυρος. Nervi belli argentum est.
Τῷ καλὰς προφανεῖν πᾶσι Fortunato omne solum patria
γῆ πατρίς. est.
Ἅπαντες ἐν θαλάσσῃ κακῶν Omnes in malorum mari na-
πλέομεν. vigamus.
Τὰ χρήματά ἐστι ψυχὴ δει- Opes sunt vita improborum
λῶν ἀνθρώπων. hominum.
Κάπος ὑπάτων κόσμος Pessimus fimbriarum ornatus
ἰλύς. est cœnum.
Ὁ νεμόμος ἐστὶ ψυχὴ καὶ γά- Nummus est anima & lætitia
νος βροτῶν. mortalium.
Οὐ πᾶσι ἡμέρα ἄνδρα ζη- Non omnis dies damni expers
μίας. est.
Τοῖχον χρὼς κάζει. Parietem color exornat.
Μή μοι γένοιθ' ἃ βέλομ', Nè mihi contingant, quæ vo-
ἀλλ' ἃ συμφέρει. lo, sed quæ sunt utilia.
Αἱ πύργοι αὐτοὶ εἰσι Altæ turres civitatis sunt or-
κόσμος. namentum.
Ἀρχαλέον πενία κακὸν ἄ- Grave paupertas malum est,
χθος, ἀμείλιχτον δάμνη- & intolerabile, quæ mag-
σι λαόν. num domat populum.
Ὀρφανοὶ ὡς ἄνεμοι πολ- Orphani sicut venti expenu-
λαὶ ἀλῆται, ζωμὸν mero vagantur non habe-
οὐκ ἔχοντες. ntes jus esculentum.
Τύχης κινοῦσης θᾶσσον εὖ Fortuna cardinem movente
πράττομεν. bene nobiscum agitur.
Λιμὸς, λοιμὸς καὶ πόλεμος Fama, pestis & bellum populi
καὶ ἔτι λοιμός. sunt pernicies.
Λίθους καὶ ἀγάλλοχον πάλ- Gemmas & Arabicum lignum
λακες τιμῶσι καὶ πρεσβύ- juvenes senesque in pretio
τεροι. habent.
Ἰδία ἑστία πάντων ἄρι- Propria domus omnium op-
στον. tima.
Εἷσα χρέος, φέρει χρήμα- Mortem Parca affert, o-
τα καὶ πλοῦτον αὖ αἱρεῖ. pes rursus ac facultates au-
fert.
Χρήματα ἀνήρ. Divitiæ virum faciunt.
Εἶμα ἀνήρ. Vestis virum facit.

Κεφ. ιη'. CAP. XVIII.

Χρόνος, Ἡλικία, Ἥβη, Γῆ- *Tempus, Ætas, Juventus, Se-*
ρας, Καιρός. *nectus, Opportunitas.*

Ἔσπερος τῆ ἡμέρας τέρ- Vespera diei terminus
μα. est.
Τέρσει κέρσις ὀπώρας μο- Arefit gramen veniente Au-
λόντος. tumno.
Ὀπώρην δὲ καλύπτει κέρα- Ætatem non tegunt tempo-
τα χρόνος. ra.
Χιτῶνα, χλαῖναν τε χιὼν καὶ- Tunicam nix lanamque ac-
λεῖ. cersit.
Ἀείλα ἡ ἀκαλήφη ἀτρεκὴς Urit mature urtica vera.
Ἔτη ὀκτὼ μῆνας δύω καὶ Habet annus menses duos &
δέκα. decem.
Μνᾶται τὰ προδίδωσι. Languo annos prodit.
Οὐκ ἀεὶ θέρος ἔσαι, ἔρχον- Non semper æstas erit, venit
ται χείμα. hyems.
Τὰ καιρὰ οὐκ οἶδεν. Finem ævum ignorat.
Ὥσπερ κυσὶν τὸ πῦρ, ἄνω Sicuti ignes canes, ita e-
καὶ φίλους ὁ καιρὸς tiam amicos tempus judi-
κρίνει. cat.
Ὀλόλυζε σὺν λύκοις καιρὸς Ulula cum lupis, quando tem-
ἐστι κἀλολύζειν. pus postulat.
Ἀλεῖ λείρια ῥίγος. Exsiccat lilia frigus.
Τὸ ἔπειτα χρόνια μακρότητα Longinquitatem temporis CON-
ἔχουσιν. FESTIM abbreviat.

Τρέχει λυκάβας ἀνὴρ δίκην. Feræ instar annus currit.
Ἔργα νέων, βάλλε ὦ μίσων, Consule vir, fac vota tenex,
ἰυγαὶ ὦ γερόντων. juvenisq; labora.
Χειμὼν ὅταν παράγηται, Cum approperat hyems, tho-
θώρακα μὴ δρύπτε. racem non lacerabis.
Ἄχρις ἂν στιλβῇ ἠὼς, θέρος Dum aurora fulget meniti
μείρακες ὀπωρόμβροι λί- adolescentes flores colligite.
γεπ.
Ἰδνοῖ γόνυ τὸ γῆρας. Incurvat genu senectus.
Τῶν ἀκμὴν ἴονθ' ὡς τὸ Ætatem plerumque indicat
μάλιστα σημαίνει. lanugo.
Τὰ ἀρχαῖα ἄριστα. Antiqua sunt optima.
Ἡμέραι δίκαιοι μάρτυρες Posteri dies testes sunt sapien-
σοφώτατοι. tissimi.
Χαλεπὸν τὸ γῆρας ὄζυν ἀν- Grave senectus est hominibus
θρώποις βάρος. pondus.
Εὖ σοι τὸ μέλλον ἕξει, εἰ τὸ Si præsens bene collocaveris,
παρὸν εὖ πιθῇς. de futuro tibi dubium non
erit.
Ἡλικία ῥέει ὡς ἄνθος Vigor ætatis fluit, ut flos ve-
ἐαρός. ris.
Δείλη τὸ ἡλίκον ἠπίως φαί- Vespera, quanta pars staminis
νει. confecta sit, ostendit.
Πολιὰς τρίχας σκύλλειν, Molestiam exhibere canis cri-
ἀσεβές. nibus, impium est.
Ὥρα ὅδ' ἐστὶ μανθάνειν. Hora (seu tempus) curam im-
minuit.
Ὅπου κρύσταλλος, ἐκεῖ χεῖμα. Ubi glacies, ibi hyems.

Κεφ. ιθ'. CAP. XIX.

Ὕλη παμμιγής. *Miscellanea.*

Ἀγήρων μὲν φάρμακον Foetum involvens mem-
ἀνεμίνου μίσιον, αὐ- brana asterum quidem
τὰρ βάλσαμον ἀ- medicamentum, sed nequa-
δέποτε. quam balsamum.
Ἐλπὶς ἄλλος ἀλλίγα κτίναν- Subalba cicatrix oculos lædit,
τας ἠλίῳ σιλβόντων. fulgentibus Solis radiis.
Οἱ ὑφαίντες ἀγνοῦσας οὐ Ponderosa textinarum non
λείπουσι. linquunt textores.
Γίλιγι ἐν ἀγορᾷ ζητεῖ- Variæ merces in foro quæri
ται. solent.
Κακίστη ἐκ μύξης ἰκμὰς Pessimus humor ex mucore
μύρει. fluit.
Βαρύτερον μολίβδου ὄζει καὶ Plumbo gravius est, & penna
πίλου ψιλότερον. levius.
Ἐν ὀξεῖ πυρετῷ ὅταν κωφᾶ- In febre acuta surdescere, fu-
σθαι, μανικόν. riosum.
Ὠχρεῖ, ἰχῶρι πυαλίζοντες; Pallidi, graciles, sputantes,
ἐν τουτέοισιν ὕπνοισιν ἰ- in his per somnum sudores
δρῶτες ἀμαθοί. boni sunt.
Οὐ διακὴ ῥίγος ψίαθος. Non propulsat frigus storea.
Τί αὐγῇ καὶ ψίφι; Quæ splendori cum tenebris
communio est?
Ἀκλὼ μᾶλλον, ἢ τὸ καμπύ- Aciem potius, quam curvita-
λεν ὀλίσθει ἄρσην. tem scalprum amittet.
Τόσον διαστέρνου κοιλία καὶ Tantum est discrimen inter
ῥαιζοειδὲς, ὅσον τὸ ἀργὸν concavitatem & convexita-
καὶ τὸ μέλαν. tem, quantum est inter al-
bum & nigrum.
Κλασμάτων φύλαξ θερμός. Fragmentorum custos sporta est
Φλιὰ οἰκίας σῆμα. Vestibulum domus ornamen-
tum est.
Τῶν κολυμβούντων αἱ μάραι εἰσὶ Urinatori manus sunt re-
κώπαι. mi.
Μαγὰς πῶρον φυσαλίζει. Expellit fluctum magas.
Μυρεψικὰς σῶμα ψύχει Putrefacit mamera fatherium.
ῥώμης. Frigefacit suaviter corpus fu
Ἀθερὰν οὐ πάσχει χάλαζαν furrus.
ἀέρος. Coacervatam non patitur
Μυρεψικὰ ζύμην ὅλον φθείρειν grandinem aristam.
ζυμοῖ. Pusillum fermenti totam con-
Νάρταλος λαΐου κάρδοπος. spersionem fermentat.
Mactra nartalo vase melior est

620 Λύχνου τὸ λύχνης ἐχθρός. Adversatur tenebris lucerna.
Οὐ κέρκυλις βρέκυλα μινύθῃ. Pruna damascena non comminuit radula caseo destinata.
Ξίφει σίκλω μύδρου ὀξύν. Ferrum ignitum instar gladii est.
Ἶδλον ἐν πυθμένι ναὸς μάλ. Clavum, quo educto aqua è navi effluit, in navis fundo quæras.
Ἀγκύλα ἄτερ ἀγκίστρε ἰχθύας οὐχ ἁλώσεις. Curvo sine hamo pisces non capies.
625 Τὸ ὅλον ἥμισυ μεῖζον. Totum parte majus est.
Κρίνον σφύρα μὴ κρανεῖ. Lilium malleus non perficiet.
Ἀπέλαι ἱεραὶ ἁμάλλῃ κέρναν ὕθλοι. Conciones sacræ manipulo delirorum nugæ sunt.
Μὴ νίσφι νοτίδου νότου. Non est auster sine pluviis.
Κάμπῃ εἴς ποτε γνάμψει ὁ ἀστάνδης. Flectit interdum sententiam cursor.
630 Χαλκείῳ πόδας πέλῳ τίθησι. Aheno pedes supponit tripus.
Ψαλίδι τρίχα οὐ τμήσεις. Forfice pilum non resecabis.
Τρέδειν ἀθάρην ἀδαήμων παυέτω. Pulmentum edere qui nescit desinat.
Κείρανου δακτύλων λιχανὸς ὄζει. Princeps digitorum medius est.
Ἀντὶ ἅρμαλος ἵππους χρέεται ἱππόβης. Loco currus, equis utitur eques.
635 Οὐκ ἄνδι αἴχμῆς δόρυ. Non est hasta absq; cuspide.
Οὐκ ἔστιν ἄγκυρα γάλλοις βασιός. Non est collis spadonibus anchora.
Βορέαν ἄλως ἔποτε ἐνδίαν τίθησι. Orbis circa lunam præsupponit ventum non serenitatem.
Μητέρ δείκηλον θυγάτηρ. Matris imago filia est.
Ἕλιν ἰνία κ δέεται. Habena ramus non ligatur.
640 Δρέπων κορυφὰς ἀρετῶν ἀπὸ πασῶν ἀχλείζει καὶ μισηκὰς ἐν ἀώτῳ. Decerpens summitates ex singulis virtutibus etiam Musices in flore refulgent.
Ἀγνῶτες εἰς χώραν ἄγνωστον χωρήσαντες ἀγνῶσι τὰ ἱμάτια ἀνθρώπων. Tabellarii in ignotam profecti regionem vestes hominum mirantur.
Ἀμαυρὸν ῥίφει ὁ ἀριθμὸς οἰζυρούς. Obscurum infaustus numerus tegit.
Αἴπει ἰκμάδι ἄγχρου. Gaudet humore populus.
Κῆρ μὲν ἐνίοτε κάμπτει, ἀλλ' οὐ λιμὸν ἐλεφαίρει. Cor quidem aliquando crepitat, sed non famem decipit.
645 Νίφει γίαν ψαύς. Madefacit arvum roris gutta.
Ἀεὶ τὸ ἔκατον κίρκου. Cauda semper extremum est.
Ἴτεια κύσιν ἔχει. Imæ partis ventris vesica inest.
Θηρίοις νάπος ἅδην δίδωσι. Lustra feris saltus præbet.
Ἐκ μυελὸς ἀλκὴ, ὥσπερ ἐκ πηγῆς πηδᾷ. E medullâ robur tanquam ex fonte salit.
650 Λεσβιάζειν κάλεμον λάπη ἀναγκάζει. Lesbiorum mores obscœnos imitari stultum cogit pituita.
Σύφαρ ἕλυν ψαφερὸν ποιεῖ. Anguis exuvium subet aridum reddit.
Θαυμάζουσι Σῆρες ἀκουόμενοι Σατύρους. Colunt Seres audientes Satyros.
Σπολὰς πίρινου ἀμείνων. Vestis pellicea crate melior est.
Καμὲὸν μυκτῆρα ὁ λέων φορεῖ. Mutilatum nasum lavans sapit.
655 Ψὶξ ἀμὲ κρέα σάμαχον βλάπτει. Fructulum etiam crudæ carnis stomacho nocet.
Κάλων τὸ κύαφ οὐ λήψεται. Non admittit rudentem foramen acûs.
Πέλεκυς ἁρτάμι ὄργανον, ὥσπερ τε σιδηρουργὸς αὖ ἐστι. Securis lanii instrumentum est, sicuti fabri ferrarii malleus.
Φυσημάτων ὄινα φύσις ἔρρει. Mixti vini natura perit.

Ἀβρέκες ποδοῦσι ἀμέρας δ' οἱ ἐν ἡδονῇσι ζῶντες. Placentas appetunt, & costas melle similas, qui in deliciis vivunt.
660 Πρὸς αἰόνα πίπτων ἀκρέμων γλῶ κ ἄλα κινεῖ. Prope littus cadens grandis ramus terram & mare movet.
Σπέος οὐκ ἄνευ γνόφου. Spelunca non est tenebrarum expers.
Σᾶ φωνὴ κρατίστη ὄρνιθας σοφεῖ ἀπάσας. Tua vox fortior omne volucrum genus abigit.
Σπλὸς ὅλον μαίνει. Sordes turbidæ ædificium conspurcant.
Ἀσθενεῖ ὁ βραχίων ἀτομβίᾳ ἀγκῶν. Ubi vulneratus est cubitus, brachium est infirmum.
665 Οὐ πᾶς φαρμακοπῶλης κρόκιν πωλεῖ. Non omnis pharmacopôla crocum vendit.
Κύβος κρημνὸν ἀπειλᾶ. Tesseræ præcipitium minatur.
Λιγὺς λίγυς λυβήλεως σμῆξιν σφάλλει. Argutus Ligur securis ictum decipit.
Ὁ Κρόνου κρόνων γλωττήρ. Saturnus morosorum est genitor.
Τόξα ἄκαν τρίζῃ, πρηκὶς πάτου δέδοτε. Arcûs jaculum stridet, hinnuli corium nequaquam.
670 Λάτρις ἀμελὺς λεκίθῳ χρίμπτην λδικαίαν ὀρείλῃ. Servus obtusus vitello ungere gulam debet.
Ὃς διάζεσθ ἐθέλει, λιτὸς δίσεται. Qui stamini, quod deest, addere non vult, subtili ac tenui linteo carebit.
Γαῖσον δίβη μὴ ἔμβλῆλε. Gæsum fiscellæ nè immittas.
Οὐδὲν δίωαρίς ἐκρίσι ὠνήσῃ. Nullam denario tabulam emes.
Ναύτης ὢν Ποσιδῶνα ἱλάσκει. Nauta qui es, Neptunum placato.
675 Μικρὸν μὲν Σμίλης, ἀλλὰ σίλης οὐ πωλεῖται. Scalprum magnum quidem non est, attamen minimo pretio non venditur.
Ἰνεῖ γαῦλον καῦν. Evacuat sors mulctram.
Κόαξ κ κοὶ ἀπὸ ταγῆνον ἄγεσι. Coax & coi spatangum agunt.
Ὑ, ὑ, πυθμένες ἐνὸς ἀυδήσετι. Hy, hy, fervidi nasi vox est.
Οὐδ' ὁ δεῖνα κ ὁ δεῖνα ἐποίησεν, οὐδ' ἐγώ. Neque hic aut ille fecit, neque ego.
680 Ἐκ πλευρᾶς Ἀδάμας ἡ Εὔαμ γεγένηται. E latere Adami Eva facta est.
Ἐρρεῖ ἑλλέβορον λειχῶνα. Inhibet Helleborus lichenem.
Σπαργᾶν χοίνιξ λέγει ὅτινα πλησθεῖσα. Tumere chœnix dicitur vino repleta.
Οὐκ ἂν περάμην ἀδενὸς λόγῳ βροτόν. Non emerem ullâ ratione mortalem.
Ὀδόντας τεσσάκοντα κ δύω ἔχει ἄνθρωπος. Dentes homo triginta & duos habet.
685 Δέπας τῷ Διονύσῳ κ τῷ Πλούτῳ βαρίδα. Poculum Baccho, & navigium Plutoni.
Ἥρων ἐσάλπιγ οὐ κάζει. Non exornat Junonem vestis è pelle caprinâ.
Σκάνδιξ χυλὸν, οὐ φιλλὸς δίδωσι. Succum dat scandix, non suber.
Ὅσα δαῦλος, ἐκεῖ κρύος. Ubi glacies, ibi frigus.
Λεκάνης κ ἄμβικος χρείαν ταμίας οἶδεν. Catini & ollæ usum promus condus novit.
690 Σφαλεὸν ἔδεσμα νεφρός. Ren ferculum periculosum est
Ἀγχ αἰγιαλὸς λέμβος θίσιτο. Prope littus currat lembus.
Μαγείρα σῆμα τομεύς. Ex cultro inciforio cognoscitur coquus.
Κρεανὸς ἐσθῆτα κρατεῖ. Fimbria vestem continet.
Σφύζῃσι ἀρτηρίαι παλμῷ κινήματος. Facto motu arteriæ saliunt.
695 Ἥκα ἅρδει ἀμάρᾳ ἅπειρον. Leniter irrigat aquæ-ductus terram continentem.
Οἰχομένῳ Σέλαι ἐν ἡμᾶ ἀδινὸς γνόφος ἔπεται. Decedentem splendorem densa in terris caligo sequitur.
Ἅμαξα τόρμης σκαμβῷ ἔλλεται. Perit currus modiolo rotæ privatus.

Θόρυβον γίγερας θύμον τ' ὠκὺ ὄρσῃ.	Tumultum, cœtumque tripudiantium gingras non excitat.
Τὸ ῥέγχειν καὶ μᾶν τῶν αὐτῶν ζώοις εἰσὶν ἔργα.	Stertere & dormire ejusdem animalis opera.
Βάπτει μὲν αἰσιν, ὕδωρ δ' ὑγρὸν ἐδύσει πορεῖ.	Mergit quidem utrem, verum aquam humidam haud subit.
Καὔτανει λαμία κύβιτον βλάπτει.	Poculo saga os cubiti lædit.
Ξύλον ἄνθρακες ἐ φλέξει.	Lignum carbo non accendit.

Κεφ. κ'. CAP. XX.

Θάνατος, Ζωή. *Vita, Mors.*

Κρισὸν κυάειν, κινδυνώδες.	Varicem scindere periculosum.
Ἐκ τῆς κεφαλῆς μέσης εἰσὶν ἅπαντες.	Ex argillâ omnes homines facti sunt.
Ὡς χόρτος, ἅτω καὶ βροτὸς σπέλλει.	Ut fœnum, ita & homo arescit.
Κάφη σκιά, καὶ ἀτμὸς ὅσιν ἀνθρώπων βίος.	Vana umbra & vapor est hominum vita.
Πάντες τῷ θανάτῳ παρεμεθα, ὡσεὶ ἡ ἀγέλη βοῶν λαοτόμων σφαγῶν σφαζομέναν.	Omnes morti servamur velut armentum bonum sagina-torum mactandorum.
Φεῖδε ὑγιὴς ἀνάπτε νοσεῖ.	Si sanus is est, cui caput acutum est, nequaquam ægrotat.
Τέφρα ἄνθρωπος, ἄνθος καὶ πέμφιξ.	Cinis homo est, flos & bulla.
Ἅπάντων Χάρων κάλπιν βάπτει.	Omnium Charon urnam submergit.
Ἐν θάμνῳ νεκρὸν μὴ θάπτει.	In fruticeto mortuum ne sepelias.
Τῶν θνητῶν βίος ἄνθος ὄσι καὶ καπνός.	Vita mortalium cinis est & fumus.
Ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.	Sua cuique vita obscura est.
Ζάγκλη μοῖρα ὀξία πᾶν βροτῶν γένος ἀμᾷ.	Falce mors acutâ omne mortale genus metit.
Βέβαιον οὐδὲν ἐν βίῳ δοκεῖ πλήν.	Constans nihil in vitâ videtur esse.
Νεκρὸς οὐ δάκνει.	Mortuus non mordet.
Οὐδεμία πόα ἰᾶται θανάτου βέλη κλάσει.	Nulla herba aut vis, mortis tela frangit.
Πρόωρος χθόνα ἀρεῖ.	Pronus terram spectat.
Οἵαπερ φύλλων γένεη, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν.	Qualis foliorum generatio, talis etiam virorum.
Ἀέζειν χρεῖ, ὃν βάσαι τὸν ἄδε πιέζει.	Exhalare eum oportet, quem mortis tormentum premit.
Νέννε πάτρια μὴ εἰς τέλος ἀθέτησ.	Patrui exequias ne omnino asperneris.
Δυσχέαντας μιμύει φαρμίς.	Annos ruga indicat.
Πάντα γέλας, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν.	Omnia risus, & omnia pulvis, & omnia nil sunt.
Σμικὸς σηπὸς τάχος σμίλακος.	Celeriter cadaver taxus venenata consumit.

Dicta septem Græciæ Sapientum.

Solon.	Γνῶθι σαυτόν. Nosce teipsum.
Chil.	Τέλος ὁρᾶν μακρᾶς βίου. Finem videre vitæ longævæ.
Pittac.	Καιρὸν γνῶθι. Occasionem cognosce.
Bias.	Οἱ πλείους κακοί. Plures sunt mali.
Periander.	Μηδὲν τὸ πᾶν. Industriæ nihil impossibile.
Cleob.	Ἄριστον μέτρον. Modus est optimus.
Thales.	Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτη. Sponde, prope est damnum.

TABEL-

TABELLÆ DIALECTORUM.

QUatuor numerantur Græcæ linguæ Dialecti, sive loquendi formæ præcipuæ, pro numero præcipuarum Græciæ gentium, quæ à linguâ communi in nonnullis variant, nimirum, Attica, Ionica, Dorica, Æolica. Præter quas suam Dialectum & idioma in quibusdam habuerunt Poëtæ, quæ omnes, quod ad terminationes partium orationis spectat, sequentibus tabellis subjiciuntur. In reliquis verò cùm tanta sit varietas, ut regulis comprehendi vix possit, singularum proprietates insigniores breviter proponere sufficiat.

Attici mutant
- σ in ξ, ut ξυὼ, pro συὼ· ν in σ, ut θάλαττα pro θάλασσα· σ in ρ, ut ἄρρω pro ἄρσω, vir: & contractionibus inprimis gaudent.

Iones ponunt
- η pro α, φιλίη pro φιλία, amicitia.
- ε pro α, γελέω pro γελάω, rideo.
- & contra α pro ε, τάμνω pro τέμνω, seco.

Ex consonantibus κ pro π, ut κῶς pro πῶς, π pro φ, ut ἀπαρῆμαι, pro ἀφαιρέομαι· contractionibus prorsus abstinent, & diphthongos resolvunt.

Dores usurpant.
- α pro η, ut φάμα, pro φήμη, fama.
- pro ε, ut πάζω pro πέζω, premo; γα pro γη, ut ἴγωγα, pro ἴσχω.
- pro ω, ut μυσᾶν pro μυσῶν, musarum: πρᾶτος pro πρῶτος, primus.
- pro ει, ut κλᾶδας pro κλεῖδας, claves.
- η pro α, ut ζῆν pro ζᾶν, & pro ει, ut κωμῳδῶ pro κωμειδῶ.
- ω pro ε, ut μῶσα, musa; & pro ε, ut ἄνεκα pro ἕνεκα, propterea.
- αι pro ει, ut αἴθε pro εἴθε, utinam.
- ϑ pro κ, ut ἁλεσθμαι pro ἁλεσμαι, saliam.
- σι pro κ, ut τύπτοισα pro τύπτουσα.

Ex consonantibus σδ pro ζ, ut συρίσδω, pro συρίζω, σ pro ϑ, σὲς pro ϑέες· κ pro τ, ut πόκα, ὅκα, pro ποτὲ & ὅτε, aliquando; & contra τ pro κ, ut τῶν pro κεῖνος, ille.

Æoles utuntur.
- ω pro ο, ut κῶρος pro κόρος, puella.
- & contrà, ο pro ω, ut ἔρος pro ἔρως, amor.
- ε pro α, ut θέρσος pro θάρσος, audacia.
- ως pro ας, ut καλῶς, pro καλὰς, bonas.

Ex consonantibus πτ pro μμ, ut ὄπτατε pro ὄμματε, oculi; & β ante ρ, ut βρακὴ pro ῥάκη, cento.
Accentum in priores syllabas retrahunt, ut κάλος pro καλὸς, & aspirationem rejiciunt, ut ἅλιος pro ἥλιος· atque pro ε consonatem sequentem geminant, ut ἀείρω pro ἀεῖρω, χέρρες pro χέιρες.

Poëtæ non solum peculiarem in quibusdam habent Dialectum, sed etiam Dialectos commiscent, Homerus Ionicæ, quâ maximè utitur, reliquas admiscet; Pindarus Doricus, alias etiam Dialectos adjungit: Aristophanes Atticus ut etiam Euripides, Sophocles, & Æschylus in choris & cantilenis subinde sunt Dorici.

FIGURÆ DICTIONIS.

Prothesis.

PRothesis est litera vel syllaba principio dictionis addita, ut τεταγὼν, pro ταγὼν, à τάζω, apprehendo; σμικρὸς, parvus, pro μικρός.

Aphæresis.

Aphæresis est, cùm litera vel syllaba principio dictionis subtrahitur, ut ὁρτὴ pro ἑορτὴ, festum; ἰερὸς pro ἱερὸς, sanctus.

Syncope.

Syncope literam vel syllabam è medio dictionis subtrahit, ut εὑρέμην, pro εὑρησάμην, inveni; ἐγένατο, pro ἐγενήσατο, natus est.

Epenthesis.

Epenthesis est, cùm medio dictionis litera aut syllaba interjicitur, ut ἔλλαβε pro ἔλαβε, ὁπποτέρος, pro ὁπότερος, uter. ξεῖνος pro ξένος, peregrinus.

Apocope.

Apocope fini dictionis aliquid detrahit, ut δῶ pro δῶμα, domus; ποσσὶ pro ποσσὶν, Neptunum; βᾶ pro βαιὰ, robusti.

Paragôge.

Paragôge est, cùm extremæ syllabæ aliquid adjungitur, ut ἦσθα pro ἦς, eras; τύπτεσκε pro ἔτυπτε, verberabat.

Metaplasmus.

Metaplasmus est mutatio ultimæ syllabæ in eodem casu, ut κλαδὶ pro κλάδω, ramo. Metaplasmus verò generis est quævis mutatio in dictione per Poëticam licentiam.

Antithesis.

Antithesis (nonnulli ἀντίστιχον vocant) est literæ commutatio, ut πόρσω pro πρόσω, procul; θάλαπα pro θάλασσα, mare.

Metathesis.

Metathesis est literarum ordo immutatus, ut ῥέξω, faciam, pro ῥέζω, à ῥέζω, ἔπραθον pro ἔπαρθον, à πέρθω, vasto; ἴδρακον, à δέρκω, video; καρτερὸς pro κρατερὸς, fortis: κάρπος pro κράτος, robur.

Synalœpha.

Synalœpha est elisio quædam vocalis ante alteram in diversis dictionibus, ut τἀμὰ pro τὰ ἐμὰ, mea; τἔνομα pro τὸ ὄνομα· ϑυμάπτην pro τὸ ἱμάτιον, vestimentum.

Anadiplôsis.

Anadiplôsis (id est, reduplicatio) est primarum vel secundarum syllabarum repetitio, ut κεκάμωσι pro κάμωσι· ἀτιτητὸς pro ἀτὲς· ἐτήτυμον pro ἔτυμον.

Constantini Rhodocanacidis Chiensis

TRACTATUS

De Resolutione Verborum.

Ἡ ναριστικὴ καὶ ἀνδυτικὴ καὶ ῥηματικῶν πτώσεων χρηστολογία· hoc est, Modus singularis inflexa verba cognoscendi, & illa in sua Themata brevissimè & sine errore deducendi. In quo fructus Regularum percipitur, & unitas conjugationis barytonorum cognoscitur.

In tradendis Regulis, quibus Themata flectuntur in cæteris personis & modis, docuimus modum compositionis verborum, hic vero docemus modum resolutionis illorum, cujus beneficio quodlibet verbum seu Thema facile reperitur. Ex supradictis igitur Regulis facile est deprehendere quod illa in suâ flectione, & formatione tripliciter immutentur, nimirum;

In initio (licet hoc non omnibus contingat,) in fine & in medio, idque in omni voce, Activâ, viz. Pass. & *Init.* Mediâ & in initio, quia solent recipere incrementa syllabica, & temporalia, ut λείπω, ἔλειπον, λέλειφα, ἐλελείφειν· in quo exemplo Thema λείπω in uno tempore excrevit unâ syllabâ, & in altero duabus a parte antea; & Ἄγω, ἦξον, ἦχα, ἦκειν, in quo exemplo non numerus syllabarum, sed quantitas vocalium crescit: hoc est vocales producuntur sicut & ἐρύζω, ἤρυκα· ὀρύσσω, ὄρυχα· nam α ε & ο in præsenti sunt breves, & in præteritis mutantur in longas.

In fine verò, quia solent recipere terminos, nec non consonantes terminales, quibus Thema crescit interdum unâ *Fin.* syllabâ, ut τύπτω, τύπτομαι, interdum duabus, ut τυπτόμεθα· primum vero & secundam futurum cujuslibet verbi in passivâ voce crescunt tribus syllabis in fine, nullâ habitâ initii ratione; e. g. τυφθησόμεθα, τυπησόμεθα· idem numerus invenitur etiam in illis verbis, quæ incipiunt ab una consonante, vel à duabus, quarum prima est muta, & secunda liquida, habitâ ratione initii, & finis, ut ἐλελείμμεθον, λελειμμένος, à verbo λείπω. Nam illa verba quæ recipiunt incrementa temporalia, ut & illa quæ nulla admittant, non crescunt ultra duas syllabas, ut ἀδόμεθον, ἤσμεθεν, à verbo ᾄδω, & ἥσμεθεν, ἠδόμεθεν, à verbo ἥδω· excepto tamen primo & secundo Futuro Passivæ vocis, ut supra diximus.

Præterea accidit ut figurativæ consonantes verborum rejiciantur, quæ sunt dentales, ut ᾄδω, ᾄσω. Πλήθω, πλήσω, ἀνύτω, ἀνύσω, aliquando mutantur in alias consonantes, nimirum in suas affines, vel saltem proximas, ut λείπω, ἐλείφθω, λήβω, ἐλήφθω· λέλειμμαι & λέλημμαι· in quibus exemplis videmus π figurativam verbi λείπω mutatam fuisse in aspiratam suam affinem φ in Aoristo primo Pass. & in μ proximam suam affinem in Præt. Perfecto Pass. quemadmodum & β figurativam verbi λήβω mutatam fuisse in φ in Aoristo primo Pass. & in μ in Præt. Perfect. Pass. Etenim quamvis consonans μ sit ex ordine immutabilium, affinis tamen est Labialibus, quoniam beneficio labiorum pronunciatur. Præterea, accidit ut vocales figurativæ, viz. Breves in longas mutentur in aliis temporibus, quæ sunt α, ι, ο, ut ἀγαπάω, ἀγαπήσω· ἀπορέω, ἀπορήσω· πληθύω, πλησθύσω.

Medi. In medio tandem, quia solent recipere mutationes vocalium in quibus longæ mutantur aliquando in breves, & vice versâ breves in longas, ut λήθω, ἔλαθον· φάλλω, ἔφηλα· & aliquando subjunctivæ dipthongorum rejiciuntur, ut φαίνω, ἐφάνλω· & aliquando præpositivæ, ut λείπω, ἔλιπον· ῥήγω, ἔρυγον· & aliquando adduntur subjunctivæ, ut μάθω, ἔμεινα· στέλλω, ἔσταλα· & aliquando nil rejicitur, aut producitur, sed tantum fit mutatio brevis in aliam brevem, ut λείπω, λέλοιπα· στρέφω, ἔστροφα.

Quoniam verò σ inter terminales consonantes (quæ unà cum illo sunt sex, viz. θ, κ, μ, ν, ε, τ,) pro vario usu diversimodè consideratur, necesse est ut illud accuratius hic examinemus, & nominibus idoneis donemus quæ ejus officia significent, eo, viz. fine, ut investigando Themate Regulæ plenius intelligantur.

In nostris regulis mentionem fecimus τῆς τ, quod in genere, & κοθόλε vocavimus servile, ob ipsius multiplicem & maximum usum. Postea subdistinximus illud in Explicitum, Implicitum, & Potentiale: hoc ς invenitur in Activâ & Mediâ voce. Præterea in Pass. voce tribus (diversis à prioribus) modis consideratur. Nam in secundâ personâ Præter. Perfecti Passivæ vocis reperitur σ, quod (si placet) vocetur terminale, eò quod semper sit annexum suo termino αι, viz. σαι, ut τετήρησαι, τετήρησαι. Dein datur σ, quod semper subsequitur dentalem aspiratam θ· nam si quis velit inspicere terminos omnes Pass. vocis qui solent incipere à θ, vel ab α & ε, quas vocales subsequitur: nullum reperiet qui non habet hoc σ terminale, ut τύπτεσθον, τετήρεσθον· vel figurativam Thematis, ut ἔψαλθον. Et hoc σ (si velis) vocetur Philothêtum, & reperitur etiam in voce Mediâ. Datur postremò σ quod requiritur in primâ personâ Præt. Perfecti Passivæ vocis, & interdum non (prout in regulis nostris declaravimus) quod ideò nominabitur Hotethetum. In his quæ de σ diximus elucescit utilitas & potestas τῆς σ, quam omnes Grammatici nominarunt, & nullus hactenùs (quem scio) manifestavit.

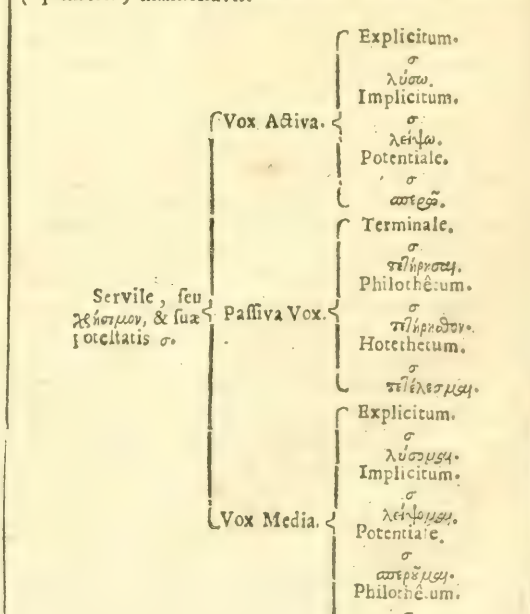

Hoc

Hoc præterea non ignorandum est figurativas verborum, (viz. Labiales & Palatinas) posse etiam dici Implicitas & Explicitas: nam in duplice consonante ψ tres Labiales implicantur, (viz. β, π, φ,) & in Ξ tres Palatinæ, viz. γ, κ, χ.

Quamvis tenues eorum in illis magis exprimantur, quare ubi σ Implicitum est, ibi quoque sunt prædictæ figurativæ Implicitæ, ut in λείψομαι, π est Implicita, & per consequens β & φ ob affinitatem: & in ἑλκύσμαι, κ, est Implicita, & eadem de causâ γ & χ. Verum in ἐπιτρόμω, π, & in ἐλεγμός γ sunt Explicitæ. Ex his omnibus colligitur σ Futuri Activ. vocis, & σ terminale Pass. vocis fieri Implicitum quando Labiales & Palatinæ antecedunt illud σ, ut γράφω, γράψω· λέξω, λέξομαι.

His præmissis, ut facilius inveniatur Thema, quæ sequuntur observanda sunt.

1. Primò rejiciantur à parte ante incrementa syllabica seu temporalia (si adsint) si enim nulla sunt, nulla datur dubitandi causa.

2. Secundò rejiciantur à parte post termini nec non terminales consonantes, ut & ς quocunque modo consideratur.

Tertiò non omittendum est fieri mutationes vocalium quæ inveniuntur in medio verbi, viz. α restituatur in suam η, ω, vel ε, ubi opus fuerit, ut ἔλαβον, λήβω· ἔτεχον, τέκω· ἐπρέσβευ, πρέσβω· quemadmodum & ε rejiciatur vel addatur ubi necessitas postulaverit, & ο vertatur in ε, vel addatur υ ubi opus erit, secundum regulas traditas de incrementis verborum.

Observandum est præterea, quod rejectis terminis à parte post in Pass. voce & in Media, quæ assimilatur illi ratione terminorum, si restat consonans (excepto σ) illa est figurativa vel affinis ei: si verò restat σ, tum hoc σ, licet quoque rejiciendum, indicabit tamen dentalem aliquam esse figurativam, vel ζ, vel duo σσ, & per consequens duo π, vel aliquam vocalem mutabilem α, ε, ο, quæ ambiguitas non potest tolli nisi inquisitione Dictionarii vel usu, quamvis aliquot notas afferre possimus, quarum beneficio illa maximâ ex parte diminuetur.

Nota igitur rejecto ς terminali, vel Hotetheto, seu Philothêto, si restat Diphthongus, illa est figurativa: si vocalis ι & verbum sit hyperdissyllabum, tum semper ζ· si verò α, tunc aliquando ζ, aliquando α est figurativa: si verò restat η vel ω, tunc horum breves erunt figurativæ, viz. η, vertitur in α vel ε, & alterutra erit figurativa. Præterea ω vertitur in ο, quod est figurativa: si verò restabat α, ε, vel ο, sæpissimè illæ sunt figurativæ. His igitur bene observatis, & omnibus extrinsecè ritè rejectis, terminatur verbum Barytonum Activæ vocis per ω, Pass. verò seu Mediæ per ομαι, & verbum in μι claudetur per terminum μι Activæ vocis, & Passivum seu Medium per μαι.

Hæc sanè magno erunt nobis auxilio, sed usus exceditinter omnia. Porrò ut facilius intelligantur quæ hactenùs diximus, sequentem Hypothesin subjungamus.

Supponamus igitur hujusce linguæ candidatum, in legendis authoribus incidisse in has dictiones; ἔζηγέϊλα, ἐκλήρωθε, κἀφιστάβλω, διηκέξαντο, κεκλῶσθαι, διβλυδότες, μεθαρμοδέντα, διηκέρασμαι, πεπυκασμένα, σεσήρεπες, παθήνασθαι, ὀπισημωμμένος, ἐπαρασφδιῶσα, ὀπτέβγω δυμένος, ἐπεπυρχώμενα, ἐρρώφηθω, ἀπελαθήσεσθαι, ἀναδεσμῶν, κατεβίω, κατεγεις, ἀπαίδερε, παρέβη, &c.

Ἐζηγέϊλα. Quod ad primum vocabulum pertinet cognoscitur esse Aor. 1. Act. vocis Mod. Inf. à termino, σαι, ut τύψαι, quo rejecto, unà cum ε, quod in ψ erat Implicitum, restabit π Labialis, cui addito termino Them. ω restabit verbum ἐζηγέπω, quod si quæratur in Dictionario, non invenietur sicut & ἐζηγείρω, dicam igitur quod sit ἐζηγείρω, deungo, & per Metaphoram deleo. Nam φ sicut & β ob σ extrinsecum Futuri primi (à quo Aoristus primus formatur) mutantur in π ob δυφωνίαν.

Ἐκλήρωθε. Videmus esse Præteritum pluſq. Pass. ex duplici incremento syllabico εκε uno duplicato Perfecti, & altero simpliciter repetito Pluſq. perfecti, & ex termino uno cum terminali θ, ut ἐτέτυφθε, quibus rejectis & adjuncto termino communi ω vel ομαι, restabit κήφω vel κήφομαι, quod beneficio Dictionarii non reperietur, sicut neque κάβω vel κήπω, quod si π addas τ ob δυφωνίαν, invenies κήπω, comedo: nam λ sicut & β mutantur in φ ob θ sequens terminale.

Est Aor. 1. Pass. voc. qui cognoscitur ex termino & θ terminali θω, & incremento syllabico ε, ut ἐτύφθω. Etenim in omni Imperfecto & Aor. primo & secundo Modi Indicativi nusquam reperitur ε in initio verbi, quod sit vocalis thematica, quia in illis juxta regulam, vertitur in η. Excepta tantùm licentiâ Poëticâ, ut apud Homerum, Ἰλιάσθ. ῥαψ. ο. ἐρητύνεϊ ἀλλοῦν, pro ἠρητύνετο, ab ἐρητύω, coërceo. Poëtæ siquidem respuunt incrementa temporalia & syllabica, & ibidem ῥαψ. χ. ὃν τέκεν αὐτὴ, pro ὃν ἔτεκεν αὐτὴ, quem peperit ipsa. Θεὸς ὀνόμηνεν ἅπαντα, pro ὠνόμηνεν, ab ὄνομήνω, est nomino, ῥαψ. ξ. si igitur rejiciatur incrementum ε, & terminus cum consonante terminali θω, addito termino generali ω, restabit στύχω, quod si quæras in Dictionario, non invenis; imò neque στύγω, στύκω, vel στύζω, quoniam verbum est στύπτω, onero, & ὑπερστύπτω, satis superque onero: nam γ & κ figurativæ (quæ virtualiter concipiuntur interdum in ζ vel duo σσ) solent mutari in χ ob sequens terminale θ, sicut λέγω, ἐλέξθω· πλέκω, ἐπλέξθω.

Dico virtualiter, quoniam & σσ interdum faciunt ſxt. 1. in ξ, in quo κ est Implicitum, & per consequens γ, χ.

Constat esse Aor. 1. Med. voc. à termino σαμην. Διηκέξαντο, unà cum σ quod erat Implicitum in ξ, ut ἐτύψαντο, quo rejecto & addito termino communi ω, restabit διηκέκω, quod non invenies in Lexico, neque διηκέχω, διηκέχω, aut διηκέζω, vel διηκέσω· debes igitur concludere te non advertere incrementum temporale η, quod si vertas in ε, dein quæras iterùm nè tum quidem invenies: verso verò in α, reperies esse ἀκέκασω, *amputo, abscindo, illido*, & Metaphoricè *impeto*; ut ὀνείδεσιν ἀκάσασιν πνὰ, *convitiis impetere aliquem*: cujus generis verba in Præteritis pariunt Tyronibus amplam difficultatem. Etenim quindecem verba sunt illis inquirenda, scil. ἐκέχω, ἐκέκω, ἐκέχω, ἐκέζω, vel ἐκέσω· præterea ἀκέχω ἀκέκω ἀκέχω, ἀκέζω, sive ἀκέσω, & quinque superiora, sc. ἠκέχω, ἠκέκω, ἠκέχω, ἠκέζω, sive ἠκέσω. Etenim quæ habent figurativas Palatinas addito σ ex parte Futuri efficerent in illo ξ juxta regulam, quæ verò habent pro figurativis ζ vel σσ, ut ex ordine δυπερστείπον poterant habere ξ in Futuro. Præterea juxta temporalis incrementi Regulam, vocalis thematica ε vel α verteretur in η, & hoc modo unum verbum in Præteritis immutatum, si Thema ipsum & ipsius significationem ignoret, meritò Tyroni imò & cuilibet alteri ad unguem omnes Regulas Grammaticas callenti multifariam creabit difficultatem, quæ non potest superari aliter nisi usu. Beatior sanè est lingua Latina, quia longe naturâ facilior, sed χαλεπὰ τὰ καλά.

*Διβλυδότες. Dissyllabum, numeri pluralis, generis masculini, à termino ότες, & figurativâ præsentis, quibus rejectis ut à cum ἐπαναλήψ Attica priorum literarum Thematis, & verso incremento temporali η in ε, & addito termino ω, restabit διβλύδω· sed hoc non est nisi additum præpositiva ε, ut fiat diphthongus βλ, quâ additâ Thema est διελύδω, insuſatum, pro quo διέρχομαι, præterео, & Metaphoram differo, seu oratione percurro: in formando hoc Præterito Medio ε rejicitur, non per Regulam communem, quia penultima Præt. Med. non mutatur, nisi fuerit una harum quatuor, α, αι, ε, ει, ut θάλλω, τέθηλα· κλάζω, κέκληγα· φαίνω, πέφηνα· νέμω, νένομα, & λείπω, λέλοιπα· sed rejicitur more Atticorum, & κατ' ἐπαναλήψ priorum literarum præsentis, idque in verbis hyperdissyllabis in quibus corripitur penultima, ut ἐλύδω, ἤλυδα, communiter & ἐλήλυθα, Att. ἀκέω, ἄκεα, & Attice ἀκήκοα· ἀλείφω, ἤλοιφα, ἀλήλιφα, & similia.

Μεθαρμοδέντα. Particip. Aor. 1. pass. unde rejiciendum est δεντα, σ indicabit esse aliquam dentalem vel σσ vel ζ, & erit μεθαρμόζω, coapto, quia trissyllabum, ut ἐξαρμοδέντα, ab ἁρμόζομαι, perficio.

Est

Est Infini ivum Præteriti perf. Pass. voc. cognoscitur à tono in penultima, incremento duplicato κι, & terKεκάδ∫. mino una cum terminali ∫, & Horotheto ς, quibus rejectis & addito termino ω, fit κέω---quod cum non sit, neque erit κάδω, κάθω, κάτω, seu κάοτω, restat esse κάζω, *orno* & *decoro*, verbum Poëticum, ut apud Homerum, Ἰλιάδ. ρ. ω. *Τῶν σεμέρων πλάτω τε ἠῦ μάσχαλά τε κεκάδ∫. Horum te, sinex, divitisque & filiis aiunt exornatum fuisse.*

Aor. 1. Med. rejiciatur ε & terminus σάμλω, & quia restat ι, & verbum est Polysyllabum, ideò ζ Διεχθεισάμλω. est figurativa, sc. *διαχθείζω, tractare*, ut ἐπορεισάμλω, à *πορίζομαι*, seu *πορίζω*, *comparo*.

Est Particip. Perf. & Plusq. perfect. Pass. quare recipiendum est incrementum syllabicum πε, & in Περυησασμ∫ά. fine μ∫α, unà cum ς Horotheto, quod est indicium ejus figurativam esse dentalem, vel ζ vel σ, & est quidem ζ, viz. *πυκάζω*, *denso* seu *tego*, quoniam Polysyllabum.

Est Particip. perfect. Med. quare rejicienda est duplicatio in initio στ & in fine terminus participalis ό∫ες, & Σεση∫ότες. quoniam η habet ι subscriptum, ideoq; cum sit improprius diphthongus vertetur in proprium, viz. αι, & addito termino generali ω verbum erit *σαίερω*, *scopis purgo*, ut περιηνότες, à *φαίνω*. Verba hujusce ordinis, sc. immutabilium, felicius & citiùs reperiuntur quam cætera, quia servant figurativam Thematicam. Excepto ν quod solet mutari interdum vel in γ vel in μ, prout in Regulis videre est.

Vocabulum in Homero & juxta meas Regulas video esse Aor. 1. Act. voc. ob ς Explicitum. Præterea pu- Ἐπῆρτε. to ε esse incrementum syllabicum quo rejecto una cum στ, & addito ω, restabit *πήεω*, quo quæsito & haud invento, concludam ω non esse Thematicam literam, sed præpositionis ὀπὶ, quâ rejectâ, restabit *ἤεω*, quod si quæram non inveniam: dicam igitur esse temporale incrementum. Quod si vertam in ε, erit *ἔεω*, quod tamen non est, quia est *ἄεω*, apto, cujus Futurum facit communiter *ἀέσω*, & Æolicè *ἄρσω*, & ex hoc *ἦρτεν*, & cum præpositione ὀπὶ, *ἐπῆρτεν*, ut apud Homerum, Ἰλιάδ. ρ. ξ.

Ἔ∫ιν πι θάλαμο∫, τὸν μετ ἐιλο∫ ὑὸς ἔτευξεν.
Ἥρως ∫ο∫, πυκιναὶς τε θύρες σταθμοῖσιν ἐπῆρτε.

Est Aor. 1. Infin. Med. ideoq, *ασθαι* rejecto, & versâ η impriâ diphthongo in αι propriam, & termino Pass. Παθήναι∫. voc. adjecto, erit *παθαίνομαι*, *vehementer afficior*. Cognoscitur esse Particip. Aor. 1. Med. per Ἐπομνυμ∫ά. terminum *αμ∫ά*, in quo σ Potentiale subintelligitur, quare rejecto termino *αμ∫ά*, & versâ impriâ diphthongo η in αι, addito generali termino ω, est *ὀπομναίνω*, *indicium facio*; seu *significo*.

Cognoscitur esse Aor. 1. Pass Infin. per terminum *θ∫ωμι*, quo rejecto σ Horotheto indicabit esse Ἐπαυασειθ∫ῶαι. verbum tertiæ vel quartæ, vel saltem sextæ ordinis, & ultimum erit; nam illo termino cum σ rejecto, & addito communi termino Pass. *ομαι*, erit *ἐπαναστίομαι*, *adversus aliquem concutior*, à *σείω*.

Hæc vox est Particip. Præt. perfect. Pass. à qua, rejecto *μ∫ι*, & duplicato τε à parte ante, & addito termino Act. ω, vel Pass. *ομαι*, ver- Ἐπιτετρυμ∫ένος. bum erit *ὀπιτερπόω* vel *ὀπιτερπύομαι*, *procuro*, *administro*, *in tutela habeo*. Hujusce generis verba rectè, nulloq; negotio inveniuntur propter diphthongum figurativam ευ.

Est Plusquam perfect. Pass. unde rejecto in initio incremento ἐπὶ, & in fine *μένα*, restat *πύργω* deinde ω in ο verso, additoq; termino ι, fit Ἐπιπυργώμενα. *πυργόω*, *munio*, seu *turribus urbem instruo*, à nomine *πύργ⊙*, *turris*. Hujusce generis verba nullâ difficultate deprehenduntur, quia omnia ferè sunt derivata à nominibus, ac proinde solent mutare figurativam ο Præsentis in ω in ipso Futuro, ut videre est in Regulis nostris de Futuro Activæ vocis.

Constat esse in Perfecto Pass. Mod. Imperat. tertiâ personâ, quare rejiciendum est ε, unà cum ρ, & in fine θω, cum σ Philotheto, & verso η in α, & ad- Ἐῤῥαφθω. dito communi termino ω, fit *ῥοφάω*, quod etiam & *ῥοφίω* rectè dicitur, *sorbeo* & *exhaurio*. Id genus verba facile etiam deprehenduntur, nam η figurativa longa est indicium quod figurativa primitiva erat α vel ε: neq; σ vobis dubium creet, quod licet non admittatur in prima persona Præter. perf. Pass. quando figurativæ breves mutantur in longas, tamen quoties ∫ terminalis subsequitur, ibi σ desideratur, atq; ideo vocatur σ Philothetum.

Est Futur. 1. Pass. Infinit. quare θήσε∫θαι rejecto, restat α figurativa, cui addito termino ω, fit *ἀπελάω* inusitatum, pro quo *ἀπελαύνω*, *abigo*: in hoc Ἀπελαθήσε∫θαι. verbo debuerat esse σ Horotheto, ut *ἐλασθήσε∫θαι* à *ἐλάω*, *πεπαθήσε∫θαι* à *πεπάω*, secundum Regulam: sed *ἐλάω*, *pello*, facit *ἤλαμαι* & *ἤλασμαι*.

Est Aor. 2. Act. αν Participii termino rejecto, versoq; α in ε, unà cum termino ω, fit *ἀναδρέμω*, Ἀναδρεμών inusitatum, pro quo *ἀναδρέχω* *recurro*.

Aor. 2. verbi in μι, rejecto enim incremento ε, additoq; termino verborum in μι, fit *καταβίαμι*, *vivo*. Dixi- Κατεβίω. mus enim in his temporibus figurativam servari longam, ut *γνῶμι*, Aor. 2. ἔγνων, ἔγνως: sic & *βίαμαι*, Aor. 2. ἐβίων, ω∫, ω, &c.

Aor. 2. Pass à quo rejecto ης termino participiali, & addito communi termino ω, fit *κατάγω*, *confringo*, Κατα∫εὶς. inusitatum, pro quo *κατάγνυμι*.

Aor. 2. Act. cujus incremento rejecto, & figurativâ α versâ in η, & cum termino verborum in μι, fit Ἀπόδρημι, *aufugere*. Hoc esset *ἀπέδρη*, juxta Regulam, quia Aor. 2. solet servare figurativam longam, sed unum est eorum, quæ excipiuntur. Ἀπέδρᾳ.

Aor. 2. Act. verbi in μι, qui cognoscitur à figurativa η, quare incremento ε rejecto, & addito ter- Παρέ⊂η. mino μι, fit *παρέχημι* inusitatum, pro quo *παρέχαίνω*, *transgredior*.

Ut autem memoriæ aliquod sit levamen, & ut constet omnibus unam esse verborum barytonorum conjugationem, & alteram verborum in μι tabulam sequentem exaravimus: quæ in formandis & resolvendis verbis respicienda est: illius enim cuncti termini sicut in formandis verbis adduntur, ita in resolvendis rejiciuntur.

TERMINATIONES BARYTONORUM.

Indicativus.		Sing. 1.	2.	3.	Dual. 1.	2.	3.	Plural. 1.	2.	3.
Præsens.	A	ω	εις	ει		ετον	ετον	ομεν	ετε	ουσι
	P	ομαι	η	εται	ομεθον	εσθον	εσθον	ομεθα	εσθε	ονται
	M	ομαι	η	εται	ομεθον	εσθον	εσθον	ομεθα	εσθε	ονται
Imperfect.	A	ον	ες	ε		ετον	ετην	ομεν	ετε	ον
	P	όμην	ου	ετο	όμεθον	εσθον	έσθην	όμεθα	εσθε	οντο
	M	όμην	ου	ετο	όμεθον	εσθον	έσθην	όμεθα	εσθε	οντο
Aor. ϛ.	A	ον	ες	ε		ετον	έτην	ομεν	ετε	ον
	P	ην	ης	η		ητον	ήτην	ημεν	ητε	ησαν
	M	όμην	ου	ετο	όμεθον	εσθον	έσθην	όμεθα	εσθε	οντο
Futur. ϛ.	A	ῶ	εῖς	εῖ		εῖτον	εῖτην	οῦμεν	εῖτε	οῦσι
	P	ήσομαι	ήσῃ	ήσεται	όμεθον	εσθον	εσθον	όμεθα	εσθε	ονται
	M	οῦμαι	ῇ	εῖται	όμεθον	εῖσθον	εῖσθον	ούμεθα	εῖσθε	οῦνται
Futur. α.	A	ω	εις	ει		ετον	ετον	ομεν	ετε	ουσι
	P	θήσομαι	θήσῃ	θήσεται	θησόμεθον	θήσεσθον	θήσεσθον	θησόμεθα	θήσεσθε	θήσονται
	M	ομαι	η	εται	in 3. prior. decl. ut in præs. in 4. ut in f. 2.					
Aor. α.	A	α	ας	ε		ατον	άτην	αμεν	ατε	αν
	P	θω	θῃς	θῃ		θητον	θήτην	θῶμεν	θῆτε	θῶσαν
	M	άμην	ω	ατο	άμεθον	ασθον	άσθην	άμεθα	ασθε	αντο
Perfect.	A	α	ας	ε		ατον	ατον	αμεν	ατε	ασι
	P	μαι	σαι	ται	μεθον	σθον	σθον	μεθα	σθε	νσ, μαι οι εἰσί
	M	α	ας	ε		ατον	ατον	αμεν	ατε	ασι
Pluſq. perf.	A	ειν	εις	ει		ειτον	είτην	ειμεν	ειτε	εισαν
	P	μην	σο	το	μεθον	σθον	σθην	μεθα	σθε	ντο, μαι οι ἦς
	M	ειν	εις	ει		ειτον	είτην	ειμεν	ειτε	εισαν
Pa. poſt F.	P	ομαι	η	εται	όμεθον	εσθον	εσθον	όμεθα	εσθε	ονται

Imperativus.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præsens.	A		ε	έτω		ετον	έτων		ετε	έτωσαν
	P		ου	έσθω		εσθον	έσθων		εσθε	έσθωσαν
	M		ου	έσθω		εσθον	έσθων		εσθε	έσθωσαν
Aor. ϛ.	A		ε	έτω		ετον	έτων		ετε	έτωσαν
	P		ηθι	ήτω		ητον	ήτων		ητε	ήτωσαν
	M		ου	έσθω		εσθον	έσθων		εσθε	έσθωσαν
Aor. α.	A		ον	άτω		ατον	άτων		ατε	άτωσαν
	P		θητι	θήτω		θητον	θήτων		θητε	θήτωσαν
	M		αι	άσθω		ασθον	άσθων		ασθε	άσθωσαν
Perfect.	A		ε	έτω		ετον	έτων		ετε	έτωσαν
	P		ο	σο		σθον	σθων		σθε	σθωσαν
	M		ε	έτω		ετον	έτων		ετε	έτωσαν

Terminationes Verborum contractorum in έω.

Indicativus.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præsens.	A	ῶ	εῖς	εῖ		εῖτον	εῖτον	οῦμεν	εῖτε	οῦσι
	P	οῦμαι	οῖ	εῖται	ούμεθον	εῖσθον	εῖσθον	ούμεθα	εῖσθε	οῦνται
	M	οῦμαι	οῖ	εῖται	ούμεθον	εῖσθον	εῖσθον	ούμεθα	εῖσθε	οῦνται
Imperfect.	A	ουν	εις	ει		εῖτον	είτην	οῦμεν	εῖτε	ουν
	P	ούμην	οῦ	εῖτο	ούμεθον	εῖσθον	είσθην	ούμεθα	εῖσθε	οῦντο
	M	ούμην	οῦ	εῖτο	ούμεθον	εῖσθον	είσθην	ούμεθα	εῖσθε	οῦντο

Imperativus. Verb. in έω.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præsens.	A		ουν	εῖτω		εῖτον	είτων		εῖτε	είτωσαν
	P		οῦ	είσθω		εῖσθον	είσθων		εῖσθε	είσθωσαν
	M		οῦ	είσθω		εῖσθον	είσθων		εῖσθε	είσθωσαν

Optativus. Sing. Dual. Plural. Infiniti. Participium.

1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.		
οιμι	οις	οι		οιτον	οίτην	οιμεν	οιτε	οιεν	ειν	ων, ουσα, ον
οίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οίμεθα	οισθε	οιντο	εσθαι	όμενος, η, ον
οίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οίμεθα	οισθε	οιντο	εσθαι	όμενος, η, ον

Imperfectum idem cum Præsenti.

οιμι	οις	οι		οιτον	οίτην	οιμεν	οιτε	οιεν	ειν	ων, ουσα, ον
εἶην	εἶης	εἶη		εἶητον	εἰήτην	εἶημεν	εἶητε	εἶησαν	ῆναι	εἰς, εἶσα, ἐν
οίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οίμεθα	οισθε	οιντο	εσθαι	όμενος, η, ον
οίμι	οίς	οί		οῖτον	οίτην	οῖμεν	οῖτε	οῖεν	εἶν	ὤν, οῦσα, ὄν
ηοσίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οίμεθα	οισθε	οιντο	ήσεσθαι	όμενος, η, ον
οίμην	οῖο	οῖτο	οίμεθον	οῖσθον	οίσθην	οίμεθα	οῖσθε	οιντο	εἶσθαι	όμενος, η, ον
οιμι	οις	οι		οιτον	οίτην	οιμεν	οιτε	οιεν	ειν	ων, ουσα, ον
ἥσοίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οίμεθα	οισθε	οιντο	εσθαι	όμενος, η, ον
οίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οίμεθα	οισθε	οιντο	εσθαι	όμενος, η, ον
αιμι	αις	αι		αιτον	αίτην	αιμεν	αιτε	αιεν	αι	ας, ασα, αν
θείην	θείης	θείη		θείητον	θειήτην	θείημεν	θείητε	θείησαν	θῆναι	θείς, θείσα, θέν
άμην	αιο	αιτο	αίμεθον	αισθον	αίσθην	αίμεθα	αισθε	αιντο	ασθαι	άμενος, η, ον
οιμι	οις	οι		οιτον	οίτην	οιμεν	οιτε	οιεν	έναι	ὰς, ᾶσα, ὸς
μὴν εἶην	εἶης	εἶη	ω	εἶητον	εἰήτην	οι εἶημεν	εἶητε	εἶησαν	ῆναι	μένος, η, ον
οίμι	οίς	οί		οῖτον	οίτην	οῖμεν	οῖτε	οῖεν	έναι	ὰς, ᾶσα, ὸς

Pluſquam perfectum ut Perfectum.

οίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οίμεθα	οισθε	οιντο	εσθαι	όμενος, η, ον

Subjunct. S. D. P.

1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.
ω	ης	η		ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι
ωμαι	η	ηται	ώμεθον	ησθον	ησθον	ώμεθα	ησθε	ωνται
ωμαι	η	ηται	ώμεθον	ῆσθον	ῆσθον	ώμεθα	ησθε	ωνται
ω	ης	η		ητον	ητον	ῶμεν	ητε	ῶσι
ῶ	ῇς	ῇ		ῆτον	ῆτον	ῶμεν	ῆτε	ῶσι
ωμαι	η	ηται	ώμεθον	ησθον	ησθον	ώμεθα	ησθε	ωνται
ω	ης	η		ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι
θῶ	θῇς	θῇ		θῆτον	θῆτον	θῶμεν	θῆτε	θῶσι
ωμαι	η	ηται	ώμεθον	ησθον	ησθον	ώμεθα	ησθε	ωνται
ω	ης	η		ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι
μὴν ὦ	ῇς	ῇ	ω	ῆτον	ῆτον	οι, ὦμεν	ῆτε	ὦσι
ω	ης	η		ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι

Hactenus de Barytonis, ſequuntur circumflexa, quæ contrahuntur in Præſenti & Imperfecto omnium modorum, at in reliquis formantur ut Barytona, in άω, άομαι, όω, ex quibus contrahuntur.

Optativus. S. D. P.
Verb. in άω

1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Infinitivus.
οίμι	οίς	οί		ῖτον	οίτην	οίμεν	οῖτε	οῖεν	ειν
οίμην	οῖο	οῖτο	οίμεθον	ῖσθον	οίσθην	οίμεθα	οῖσθε	οῖντο	εῖσθαι
οίμην	οῖο	οῖτο	οίμεθον	ῖσθον	οίσθην	οίμεθα	οῖσθε	οῖντο	εῖσθαι

Perfectum Paſſivum.

ᾖμαι	ᾖσο	ᾖται	ᾖμεθον	ᾖσθον	ᾖσθην	ᾖμεθα	ᾖσθε	ᾖνται	πεποιῆσθαι
									πεποιημένος part.

Subjunct. S. D. P.

1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Participium.
ῶ	ῇς	ῇ		ῆτον	ῆτον	ὦμεν	ῆτε	ὦσι	ὼν, οῦσα, ὸν,
ὦμαι	ῇ	ῆται	ὠμεθον	ῆσθον	ῆσθον	ὠμεθα	ῆσθε	ὦνται	ούμενος, η, ον

Media eadem cum Paſſiva. Perfect. paſſ. πεποιῶμαι, formatur ut Præſens.

Terminationes Verborum contractorum in άω.

Indicativus.		Sing. 1.	2.	3.	Dual. 1.	2.	3.	Plural. 1.	2.	3.
Præsens.	A	ῶ	ᾷς	ᾷ		ᾶτον	ᾶτον	ῶμεν	ᾶτε	ῶσι
	P	ῶμαι	ᾷ	ᾶται	ὡμεθον	ᾶσθον	ᾶσθον	ὡμεθα	ᾶσθε	ῶνται
	M	ῶμαι	ᾷ	ᾶται	ὡμεθον	ᾶσθον	ᾶσθον	ὡμεθα	ᾶσθε	ῶνται
Imperfect.	A	ων	ας	α		ᾶτον	ᾶτην	ῶμεν	ᾶτε	αν
	P	ώμην	ω	ᾶτο	ὡμεθον	ᾶσθον	ᾶσθην	ὡμεθα	ᾶσθε	ῶντο
	M	ώμην	ω	ᾶτο	ὡμεθον	ᾶσθον	ᾶσθην	ὡμεθα	ᾶσθε	ῶντο

Imperativus. Verb. in άω.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præsens.	A		α	άτω		ᾶτον	άτων		ᾶτε	άτωσαν
	P		ῶ	άσθω		ᾶσθον	άσθων		ᾶσθε	άσθωσαν
	M		ῶ	άσθω		ᾶσθον	άσθων		ᾶσθε	άσθωσαν

Terminationes Verborum in όω.

Indicativus		S 1.	2.	3.	D 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præsens.	A	ῶ	οῖς	οῖ		ᾶτον	ᾶτην	ῶμεν	ᾶτε	ῶσι
	P	ῶμαι	οῖ	ᾶται	ὡμεθον	ᾶσθον	ᾶσθην	ὡμεθα	ᾶσθε	ῶνται
	M	ῶμαι	οῖ	ᾶται	ὡμεθον	ᾶσθον	ᾶσθην	ὡμεθα	ᾶσθε	ῶνται
Imperfect.		ων	ους	ου		ᾶτον	ᾶτην	ῶμεν	ᾶτε	ουν
		ώμην	ου	ᾶτο	ὡμεθον	ᾶσθον	ᾶσθην	ὡμεθα	ᾶσθε	ῶντο
		ώμην	ου	ᾶτο	ὡμεθον	ᾶσθον	ᾶσθην	ὡμεθα	ᾶσθε	ῶντο

Imperativus. Verb. in όω.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præsens.	A		ου	ούτω		ᾶτον	ούτων		ᾶτε	ούτωσαν
	P		οῦ	ούσθω		ᾶσθον	ούσθων		ᾶσθε	ούσθωσαν
	M		οῦ	ούσθω		ᾶσθον	ούσθων		ᾶσθε	ούσθωσαν

Terminationes Verborum in μι, quæ descendunt à Verbis in έω, άω, όω, ύω.

Indicativus.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præf.	A	θτ, σι, ρι, δ, γ, λ, ζ, μι			ε					
	P. M	η, η, ω, υ / ε, α, ο, υ	μαι / σαι	σι / ται	α, ο / υ	μεθον	σθον	μεν / μεθα	τε / σθε	1. 2. 3. 4. εἰ, ᾶς, ῆς, ᾖ / νται / σι
Imperf.	A	θτ, σι, ρι, δ, γ, λ, ζ, μι			ε					
	P. M	η, η, ω, υ / ε, ά, ό, ύ	μην	σο	1, 2, 3, 4 / η, η, α, υ / το	ο / ύ	μεθον	τον / σθον	την / σθην	μεν / μεθα	τε / σθε	σαν / ντο
Indef. C.	A	θτ, σι, ρι, δ, γ, λ, ζ, μι								
	M	η, η, α- / ε, ά, ό-	ν / μην	ς / σο	1. 2. 3 / η, η, ω / το	μεθον	τον / σθον	την / σθην	μεν / μεθα	τε / σθε	σαν / ντο

Imperativus.		2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præf.	A	φι, σι, ρι, δ, γ, λ, ζ, μι							
	P. M	επ, α, ο, υ, -θι / ε, α, ο, υ, -σο	τω / σθω		τον / σθον	των / σθων		τε / σθε	τωσαν / σθωσαν
Indef. C.	A	φ, η, ῆς, ῶ, θι	τω		τον	των		τε	τωσαν
	M	ή, ά, ό, σο	σθω		σθον	σθων		σθε	σθωσαν

Optativus. S. D. P.

Verb. in *άω*.

1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Infinitivus.
ᾱμι	ᾱς	ᾱ	ᾱμεθον	ᾱτον	ᾱτην	ᾱμεν	ᾱτε	ᾱεν	ᾱν
ᾱμην	ᾱο	ᾱτο	ᾱμεθον	ᾱσθον	ᾱσθην	ᾱμεθα	ᾱσθε	ᾱντο	ᾱσθαι
ᾱμην	ᾱο	ᾱτο	ᾱμεθον	ᾱσθον	ᾱσθην	ᾱμεθα	ᾱσθε	ᾱντο	ᾱσθαι

Perfectum pass. Optat.

ᾱμην	ᾱο	ᾱτο	ᾱμεθον	ᾱσθον	ᾱσθην	ᾱμεθα	ᾱσθε	ᾱντο	βεβοᾱσθαι βεβοημένος

Subjunct. S. D. P.

Verb. in *άω*.

1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Particip.
ῶ	ᾷς	ᾷ	ᾶτον	ᾶτον	ῶμεν	ᾶτε	ῶσι	ων, ῶσα, ων
ῶμαι	ᾷ	ᾶται	ώμεθον	ᾶσθον	ᾶσθον	ώμεθα	ᾶσθε	ῶνται	ώμενος, η, ον

Media ut Passiva. Perf. pass. βεβοῶμαι, ῇ, ᾶται, ώμεθον, ᾶσθον, ᾶσθον, ώμεθα, ᾶσθε, ῶνται

Optativus S. D. P.

Verb. in *όω*.

1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Infinitivus.
οῖμι	οῖς	οῖ	οῖτο	οῖτον	οίτην	οῖμεν	οῖτε	οῖεν	οῦν
οίμην	οῖο	οῖτο	οίμεθον	οῖσθον	οίσθην	οίμεθα	οῖσθε	οῖντο	οῦσθαι
οίμην	οῖο	οῖτο	οίμεθον	οῖσθον	οίσθην	οίμεθα	οῖσθε	οῖντο	οῦσθαι

Perfectum Passiv.

ῶμαι	ῶσο	ῶτο	ώμεθον	ῶσθον	ῶσθην	ώμεθα	ῶσθε	ῶντο	κεχρυσῶσθαι κεχρυσωμένος

Subjunct. S. D. P

Verb. in *όω*.

1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Particip.
ῶ	οῖς	οῖ	ῶτον	ῶτον	ῶμεν	ῶτε	ῶσι	ῶν, ῶσα, ὄν
ῶμαι	οῖ	ῶται	ώμεθον	ῶσθον	ῶσθον	ώμεθα	ῶσθε	ῶνται	ώμενος, η, ον

Media ut Passiva. perf. Pass. κεχρυσῶμαι, ῷ, ῶται, ώμεθον, ῶσθον, ῶσθον, ώμεθα, ῶσθε, ῶνται

Optativus Verborum in *μι*.

S. D. P.

		1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Infinitivus.
A	ιημι ιημη ιημην	εἰ, αἰ, οἰ	ιω	ις	ι		ιτον	ιτην	ιμεν	ιτε	εἶεν, αἶεν, οἶεν, ειν		ἱ, ἀ, ὁ, ὑ-ναι
P.M	εἰ, αἰ, οἰ	μαι	˜ο	˜το	˜μεθον	σθον	σθην	μεθα	σθε	ντο		ι, α, ο ὑ-σθαι

Præteritum perfect. Passiv.

P.	ειμι ειμην ειμην	εἰ, αἰ, οἰ	μαι	˜ο	˜το	˜μεθον	σθον	σθην	μεθα	σθε	ντο	

A	φημι φην φην	εἰ, αἰ, οἰ	ιω	ς	ι		ιτον	ίτην	ιμεν	ιτε	ιεν, ειν		εἶ, ῆ, ῶ-ναι
M	εἰ, αἰ, οἰ	μαι	ο	το	μεθον	σθον	σθην	μεθα	σθε	ντο		ἱ, ἀ, ὁ-σθαι

Subjunctivus. S. D. P.

	1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Participium.
A	ιημι ιην ιω	1. 2. 3. ῆς, ᾷς, ᾖς	1. 2. 3. ῆ, ᾷ, ῷ,							εἰς, εἶσα, ἱ	ἰμενος
P.M	ωμαι	ῆ, ᾷ, ῷ	ται		ώμεθον		τον	τον	μεθα	σθε	σθαι	ἰς, ᾶσα, ἀ	ἀμενος
												ὡς, ῶσα, ὁ	ὁμενος

A	φημι φην ω	1. 1. 3 ῆ, ᾷς, ῷς	1. 2. 3 ῆ, ᾷ, ῷ								εἰς,	ἰμενος
M	ωμαι	ῆ, ᾷ, ῷ	ται	ώμεθον		το	τον	μεθα	σθε	σθαι	ἀς	ἀμενος
											ὡς	ὁμενος

Constan-

Constantini Rhodocanacidis Chiensis

TRACTATUS

ALTER

De Articulis.

ARticulus duplex est, unus præpositivus, postpositivus alter. Præpositivus dicitur παρατακτικὸν ἄρθρον, quod Nominibus, Participiis, & interdum Infinitivi modi, Pronominibus, Conjunctionibus, necnon Adverbiis præponitur. Postpositivus verò dicitur Græcè ὑποτακτικὸν, quod Nominibus tantùm postponitur, ideoq; fungitur officio Pronominis relativi, ut significatio ostendit, ὅς, ἥ, ὅ, *qui, quæ, quod.* Nos autem de præpositivo tantùm agimus, qui accuratiùs loquendo solus est Articulus.

Reg. 1. *Quando sermo est de re quâpiam certâ,* de qua viz. nobis constat, *tunc nomen illud Gaudet articulo; sin minùs, respuit*; ut Isoc. ad Nicocl. Ὅλως γὰρ ἐθέλομεν σκοπεῖν τὰς φύσεις τῆς ἀνθρώπων, εὑρήσομεν ἐν τοῖς πολλοῖς αὐτῆς, ὥστε τῆς ὀπτίων χείροντας τοῖς ὑμετεροτάτοις, ὥστε τῆς ὀπτιδευμάτων τοῖς κρείττοσι· in quo exemplo φύσεις, ἀνθρώπων πτίων, & ὀπτιδευμάτων, ut omnibus nota, articulum habent. Hæc regula sola pene sufficeret, ut de usu Articuli minùs dubitaremus: pergamus tamen alias præscribere, quæ variis exemplis eandem illustrabunt.

Reg. 2. *Nomen substantivum seu Appellativum, si conjunctum habet adjectivum, exigit articulum; ita tamen ut si adjectivum præponatur, unicus articulus ipsi præfixus sufficit.* Demosth. pro Corona; Σκοπεῖτε δ' τί χεῖρον τὸν ἐνόμων πολίτην ποιεῖν, καὶ τὸ τὸν μετὰ πάσης προθυμίας, καὶ δικαιοσύνης ὑπὲρ τῆς πατρίδος πολιτευόμενον. Ubi ἐνὸς adjectivum, quia præponitur Appellativo πολίτην, contentum est uno articulo.

Quod si adjectivum postponatur, opus est duplici articulo, uno sc. pro adjectivo, pro Appellativo sex Substantivo, altero. Lysias contra Eratosthenem: Ὑμεῖς δ' πάντες ὀργίζεσθε, ὅτι εἰς τὰς οἰκείας ἦλθον τὰς ὑμετέρας. Idem in Nicom. Εἰ γάρ τις μὴ πλείω ἀνήρεκεν, ἐξ ἁπάντων εἶχε τὰς θυσίας τὰς πατρίους ἀνῃρῆσθαι, &c.

Quod si Adjectivum in priori loco desideratur, articulus tamen repeti debet: ut Demosth. pro Coron. Ἔτι ἀν τὰ τῆς Φωκέων ἀτυχήματα τῆ ὅτι τοῦ Φωκέως ἐνυτρισῶ ποιήσατο· ubi τῆ ὅτι τοῦ Φωκέως, subintelligitur sufficere. Ista repetitio articuli fieri etiam solet maximâ cum venustate, *si Nomen Substantivum sequatur genitivus possessivus; & potissimum si intercedat Verbum inter duo illa Nomina.* Hic casus enim æquipollet adjectivis, ubi cùm genitivus possessivus juxta Regulam quartam requirit suum articulum, articulus repetendus præponi debet articulo nominis possessivi. Demosth. pro Corona: Συμφέρει ἡ Φιλίππῳ καὶ Φωκεῦσι καὶ ὑμῖν ὁμοίως ἅπασι τὴν ἀνοχλησίαν καὶ τὴν βαρύτητα ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θηβαίων· ubi articulus τῆς τῶν Θηβαίων repetitur designando molestiam & stupiditatem Thebanorum.

Reg. 3. *In definiendis rebus, neque subjectum, neque attributum exigunt articulum.* Arist. ad Nicom. Ἀρετή ἐστιν ἕξις προαιρετικὴ ἐν μεσότητι οὖσα τῆ πρὸς ἡμᾶς ὡρισμένῃ λόγῳ, ἢ ὡς ἂν ὁ φρόνιμος ὁρίσειεν· & in Topicis, Ἔστι δὲ συλλογισμὸς, λόγος, ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τῶν κειμένων ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει διὰ τῶν κειμένων. In quibus exemplis non præfigitur articulus, nominibus ἀρετὴ & συλλογισμὸς, ut subjectis; nec nominibus ἕξις & λόγος, ut prædicatis. Sæpe tamen præfigitur articulus subjectis, ac potissimum apud Oratores, sed non prædicatis: ut Demosth. pro Corona, Ἵνα τοίνυν καὶ τὰς βλασφημίας, ἃς κατὰ τῆς Εὐβοέων καὶ τῆς Βυζαντίων ἐποίησατο, συκοφαντίας ὄντας ἀποδείξω, &c. In quo exemplo nomini βλασφημίας, quod est subjectum, præponitur articulus; at nomini συκοφαντίας, non item, veluti prædicato.

Reg. 4. *Genitivus possessivus Nominis vel Participii, imò & nomen ipsum à quo possessivum regitur, gaudent articulis:* ut Demosth. pro Corona: Ἡ μὲν ἐμὴ πολιτεία καὶ περιαίρεσις, ἀν τις ὀρθῶς σκοπῆ, ταῖς τῆς τότε ἐπαινουμένων ἀνδρῶν ὁμοία καὶ ταυτὰ βεβουλῦσθαι φανήσεται, ἡ δὲ σὴ ταῖς τῶν τοιούτοις τότε συκοφαντούντων. Ubi nomini, unà cum Participio ἐπαινουμένων & συκοφαντούντων, præfigitur articulus. Præterea in hoc exemplo observandi sunt articuli, qui immediatè gaudent poni; ut ταῖς, τῆς, τῶν, &c. Insuper licèt non exprimatur nomen substantivum in secundo membro periodi, viz. πολιτείαις, magno tamen cum lepore subintelligitur, quemadmodum & in priori. Interdum verò hic articulus genitivi possessivi emittitur, & potissimùm in nominibus propriis, ut in exemplo secundæ Regulæ videre est. Διὸ καὶ τῶν Ὁμήρου ποίησιν, &c. & Demosth. pro Corona, Οὐ δῆτ' ἔγωγε ἐγὼ τῆς λογισμοῖς Φιλίππου.

Reg. 5. *Nomen quod ante se vel post se habet Pronomen* ἐκεῖνος, η, ο, vel ὅστις, αὕτη, οὗτος, *semper exigit articulum.* Demosth. pro Corona: Δῆλον γὰρ ὅτι καὶ κατ' ἐκείνης τὸν χρόνον, &c. Idem Αἰσχίνῃ· ἀπὸ τούτου τοῦ διηγράμματος. Et Lysias contra Theom. Οὐχ' ὅτος ὁ λόγος ἐν τῆ πόλει κατεσκεύασαι. Idem pro Aristoph. Πολλὴν μοι ἀπορίαν παρέχει ὁ ἀγὼν οὗτος, ὦ ἄνδρες δικασταί.

Reg. 6. *Articulus locum habet in divisionibus, adjunctis particulis conjunctivis* μέν, *quæ præponi, &* δέ *quæ subsequi solet.* Hic modus loquendi perelegans quidem est & usitatissimus. Isoc. ad Nicocl. Διὸ καὶ τῶν Ὁμήρου ποίησιν, καὶ τοὺς σοφοὺς ἐπαινοῦντας τραχυφθίαν ἄξιον θαυμάζειν, ὅτι καταδόντες τῶν φύσιν τῶν τῆς ἀνθρώπων, ἀμοιρότερους ταῖς ἰδέαις ταύταις κατεχρήσαντο πρὸς τὴν ποίησιν, ὁ μὲν, γὰρ τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς πολέμους τῆς ἡμιθέων ἐμυθολόγησεν, οἱ δὲ τοὺς μύθους εἰς ἀγῶνας καὶ πραξεῖς κατέστησαν· ubi clare patet ὁ μὲν (Homerus sc.) & οἱ δὲ (sc. Tragici)

Reg. 7. *Nomina propria seu Cognomina, si solitariè ponuntur, rarò adsciscunt articulum.* Lysias contra Alcibiadem: Ἐγὼ μὲν οἶμαι καὶ εἶλω ὅτι Ἀρχέστρατίδη βουλῶν καὶ Ἀλκιβιάδου ἐχθρὸν ὄντα ἐμαυτῷ πιμωρήσασθαι, δίκαιον τὰ δίκαια ψηφίσασθαι. Idem pro Arist. Πρῶτον μὲν γὰρ βελομένῳ Κόνωνι πέμπειν πινὰ εἰς Σικελίαν ὡχετο Ἀσωπὸς μετὰ Εὐνόμου καὶ Λυσίου.

Interdum tamen illo gaudent. Demosth. adversus Aristocr. Ὡς ὁ συλλέξας ὅλον ἡμῶν πάρεδρος ὁ Ἀρκάδος ἀπεμφῶν παρὰ τῶν Αὐτοφραδάτου.

Quod si proprium nomen cum cognomine, vel utrumque cum nomine Patriæ unà ponantur; sæpius accidit, ut ultimum solummodo fortiatur articulum: Ut Lysias contra Eratosthenem: Ἀνίοι μὲν τοι πολλῶν λοιδορεῖν αὐτοῖς ἠλυμῶν Ἀρχίστρατος ὁ Φλεάσιος, &c. Et alibi; Τέτων τινῶν Φειδὼν ὁ τῆς τριακοντα ἠλυμῶν καὶ Ἱπποκλῆς καὶ Ἐπιχάρης, ὁ Λαμπρεὺς, &c.

Si verò nomen Patriæ non datur in recto instar adjectivi (ut in prædicto exemplo Λαμπρεὺς,) *sed necesse sit ut nomen Patriæ*

triæ in diverso casu ponatur cum aliqua præpositione, vel adverbialiter, tunc articulo maximè gaudet. Demosth. adversus Andr. Οὗτος γὰρ εἰσέρχεται Ἀτοπίτου τὸν ἐκ Κοίλης τέτταρας καὶ τεσσαράκοντα δραχμὰς ὀφείλοντα καὶ Θεόξενον τὸν Ἀλωπεκῆθεν δραχμὰς ὀκτὼ μισθωτὴ πρός.

Reg. 8. *Nomina propria post se recipiunt articulum, cum genitivo possessivo parentum.* Quo in loco articulus denotat filium, qui interdum, tametsi rarissimè, exprimitur; ut Hallicar. Αὐσίας ὁ Κεφάλε Συρακοσίαν μὲν ἦν γένει, ἐξωκίσθη δ' Ἀθήνησι μετοικῶν τῇ πατρί. h. e. *Lysias Cephali filius*, &c. Hoc tamen nil impedit quo minus id genus nomina careant tali articulo; ut Demosth. pro Corona: Ἐπὶ Χαιρώνδε Ἄρχοντος ἱπποβοτίων ἕκτῃ ἱσταμένου Αἰσχίνης Ἀτρομήτου Κοτωνίδης ἀπέφηνε φῶς τὸν ἀφανῶν παρανόμων γεγραφὼς κατὰ Κτησιφῶντος τῆς Λεοντίνης Ἀναγλυσία, h. e. *filius Atrometi*, &c.

Reg. 9. *Pronomen demonstrativum* ὅστις αὐτη, τοῦτο, *conjunctum cum adjectivis in gradu superlativo, quibus terminus universalis* πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *superadditur ante istum terminum vendicat articulum, idque venustè admodum*, &c. In Nicom. Καὶ ὁ πάντων ὅστις πονηρότατος ἔτω φανερῶς σωτηρίας, &c. h. e. *Et hic omnium sceleratissimus ità aperte collusionem suam prodidit.*

Reg. 10. *Terminus Universalis* πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *nominibus præpositus, articulum post se requirit*: ut Demosth. pro Corona: Πάντα μὲν πίνω τὰ κατηγορήματα ὁμοίως ἐκ τῶν ἀν τις ἴδοι δίκαια, ἅτ' ἐπ' ἀληθείας ἠθροισμένα εἰρημένα. Lysias contra Theom. Ἐγὼ γὰρ δεξαίμην ἂν πάσας τὰς ἀσπίδας ἐρρῖφθαι ἢ τοιαύτῳ γνάμῳ ἴσχειν περὶ τὸν πατέρα.

Demosth pro Coron. Ὀργὴ τότε ἐστὰς πόλεμος ἀνὴρ τῷ καλῶς δόξαν ἀγωνίσεσθαι ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφοσιώσεις καὶ θανάτους δικαίῳ ὑμᾶς τοῦ ζῆν εἰρήνης.

Quod si terminus universalis privetur nomine substantivo vel adjectivo, tunc articulum ante se eleganter exigit, ita tamen ut articulum inter & nomen universale aliquid inseri debeat. Lysias in Nicom. Οὕτω γὰρ ἀνόμως διακεῖσθαι τὰ κατ' τὴν πόλιν πάντα.

Reg. 11. Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, *in re certâ ante se exigit articulum*: ut Plato de legibus. Τὸ μὲν δὴ κλαπεῖν δικαίως διαλύσεις πέρατον ἐκτίνειν, ἐὰν ὀφλῇ τις τὴν τοιαύτην δίκην, καὶ δικαίως ἔχει τὴν ἄλλην ἀποτίνειν. Lysias de Niciæ bonis publ. Ἄλλ' ὅτι μάλιστα φορτικὸν καὶ διὰ γένος, καὶ διὰ πλοῦτον, καὶ διὰ τὴν ἄλλην ἀρετὴν πρέπει. Hoc de pace; Ἀλλὰ τὰς μὲν τυραννίδας ἡγεῖται χαλεπὰς εἶναι, καὶ βλαβερὰς οὐ μόνον τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔχουσιν αὐτάς.

Lysias ad Delationem. Καίτοι ὅστις τοῦτο φοβεῖται, ἐς ὅτι ἄλλοι ἐλέσθαι, πῶς ἂν ὑμῖν ὁ τοιοῦτος ἀποχειροτονηθεὶς δοκεῖ πονηρὸς;

Quod si Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, *notam quandam indeterminatam secum conjunctam habet, tunc secundum primam regulam articulo destituitur*: ut Demosth. in Onet. Καὶ γὰρ ἐδὲ λόγον τὸ φερόμενον ἔχον ὅτι τὸν αὐτὸν ἀπαλλὴν δωρεὰν μὴ κομίσασθαι τάλαντον, τοῦτον ἄλλο τινὶ φάσκειν, ὁποτιοῦν ἢ ταῦτ' ἐξουσίαν, h. e. Nul â etenim ratione nititur hæc cauſa, qui ipſe talentum recuperare nequeat, eum alteri cuipiam ſe ſatis eſſe facturum polliceri, atq; adeò ſpondere. Et inferiùs Ἐπεὶ φέρε πῶς ὀρθῶς δίκαιον τ' ἀδελφῆς τ' οἷς μηδέπω καὶ τήμερον ἄλλο συνοικέσιος, μηδ' ἀπαλλαγμένης Ἀφόβου, μηδὲ τῶν φερνῶν δεδωκότος τοῦτο, μηδ' ὑπὲρ τούτων εἰς βάσανον, μηδ' εἰς ἄλλο δίκαιον μηδὲν καταφυγεῖν ἐθέλοντος; h. e. Aut quis æquum eſt ſorore tuâ nè hodie quidem alteri cuipiam nuptâ, nec ab Aphobo deſertâ, neq; per illum dote numeratâ, quæ in his rebus neq; quæſtionis, nec ullum aliud jus accipit?

Reg. 12. *Genitivus partitivus ſemper gaudet articulo.* Iſoc. Orat. Panathen. Ἔτι ὧν τῶν μὴ πρὸ καταβεβλημένων εἰς ἔστι, μηδὲ πρὸ καταμεμηνύσθαι, ἀλλ' ἐπεῖναι, ὅσοι ἂν οἱ χαριέστατοι πρὸ Ἑλλήνων καὶ μισθοῦσθαι ἂν, καὶ διαλεχθεῖσι ἂν σωφρόνως ὄντων Lysias in Apolog. Ἀλλὰ καὶ τῆς πρὸ ἐμοῦ φίλων τοῖς τῶν ἀγάνα ἠγανάκτουν, ὑμᾶς ἀπῆλθον ἐμοὶ δίκαια τῶν χρόνων.

Reg. 13. *Nulla Pronomina ante ſe requirunt articulum.* Ut Lyſias pro Ariſt. Αὐτοὶ γὰρ ἀναγκασθήσεσθε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, &c. Et inferiùs, Ἐξ ὧν ἐγὼ ἐκείνοις λογίζομαι, &c.

Pronomen verò αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ, *quando ſonat idem, eadem, idem, tunc neceſſario ante ſe poſtulat articulum.* Ut Demoſt. pro Coron. Ἐστὶ γὰρ ὁ λόγος τῷ Ῥήτορι, Αἰσχίνῃ, τίμιος, ὁσὶ ὁ τὴν τοῦ φανῆς, ἀλλὰ τὸ ταὐτὰ πεφυκέναι τοῖς πολλοῖς, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ μισεῖν καὶ εἰλεῖν, ἅπερ ἂν ἅπαντες. h. e. Non eſt enim Oratoris honoranda oratio, ô Æſchines, neq; ſonus vocis, ſed quod eadem cum populo eligat, & eoſdem quos & patria amet & odio habeat.

Reg. 14. *Quando præcedunt nominibus adjectivis, & nominibus propriis adverbia* ὅπως vel ὅτως, imò & nomen τοσοῦτος, τοσαῦτα, τοσοῦτο, *tunc adjectiva nullatenus exigunt articulum.* Lyſ. in Apolog. Ἐγὼ δ' ὅπως πολλοὺς κινδύνους ὑπὲρ ὑμῶν κεκινδυνευκὼς, καὶ τοσαῦτα ἀγαθὰ εἰργασμένος τὴν πόλιν, ταῦτ' ἀδόμενος μὴ στερηθῶ τῆς ἐμαυτοῦ. Et alibi Ἀκούσατε ὦ ἄνδρες ἀνόμου καὶ δεινοῦ πράγματος, &c.

Reg. 15. Πολλοί, πολλαὶ, πολλὰ, *ſi numerum deſignant ἀπροσδιόριστον, i. e. indeterminatum, nullatenus exigunt articulum.* Iſoc. de pace. Καὶ ταῦτα ἱερῶντες αὐτοὶ τε τὴν πόλιν εὐδαιμονίζουσι καὶ πολλοὶ τῶν νῦν ἐκ τῶν ἐμακάριζον αὐτήν. h. e. quæ dum facerent, cum ipſe tum multi non mentis compotes urbs felicitatem prædicabant. Et inferius, Εἰς ἃς πολλοὶ τῶν πρὸ ἡμῶν ἀφικόμενοι, καὶ ἄλλων Ἑλλήνων ἱερῶν ἐκ συμπνεύσαντες τοῦ πεδεῖται, ἀλλ' ἱερωθησόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς. h. e. ad quos multi è finitimis aliiſq; Græcis convenerunt, &c. Lyſias contra Frumentarios; Πολλοὶ μὲν περιελήλυθασιν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, θαυμάζοντες, h. e. Multi me adierunt, ô Judices, admiratione ducti. Demoſth. in Aphobum; πάντων τούτων εἰσὶ μὲν πολλοὶ μάρτυρες, ἔστι δ' ὀκτὼ ἐλάττω τεκμήρια πρὸ μαρτύρων. h. e. Cùm autem harum rerum multi teſtes ſint, non minora etiam argumenta ne bis ſuppetunt.

Quod ſi πολλοὶ ſonat πλῆθος, h. e. *Vulgus, vel populus, tunc neceſſario deſiderat articulum.* Ut Iſoc. ad Demon. Εὐλαβεῖσθαι δὲ καὶ φθονεῖν ἀνάγκη τοὺς ἀνοήτους, ὅτι μὲ πολλοὶ τῶν μὴ ἀληθείαν ἀγνοοῦσι, ταῖς δόξαις κρίνουσιν. h. e. Cave criminationes etiamſi falſas, vulgus enim veritatem ignorat, ſed ex famâ & opinione judicat. Demoſth. adverſus Timocrat. Τίς ἂν μόνη φυλακὴ καὶ δικαία, καὶ βέβαιος τοῖς νόμοις; ὑμεῖς ὅτι πολλοί. h. e. Quæ igitur ſola eſt cuſtodia, & juſta, & firma legum? Vos Populus. Idem ταῖς συντάξεσι. Νῦν δ' ὅτι πολλοὶ τῶν λέγεσιν, ὡς Χέρωνος ἔλαι Τιμόθεος. h. e. Nunc verò vulgus hoc dicunt, quod Cercyram cepit Timotheus.

Pari modo πολλοὶ, πολλαὶ, πολλὰ, *ſi ſeſe habeant ut ſubjecta in oratione, non reſpuunt articulum.* Exempl. K. R. Τὰ γὰρ πολλὰ δεινὰ τοῖς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τότε συμβεβηκότα, οὐκ ἐγένετο τῷ γε μὴ τὸν πατέρα ἐξαίφνης ἐμπεσεῖν θανάτῳ. h. e. Multæ clades, quæ, tunc temporis filio ipſius contigerunt, in cauſâ fuere, cur pater è vivis exceſſerit. Demoſth. pro Formione. Τὰ μὲν δὴ πολλὰ, ὦ Ἀπολλόδωρε ἐρεῖ, νομίζετε ἐμοὶ λόγον καὶ συκοφαντίαν h. e. verba verò multa, quibus Apollodorus utitur, negotii eſſe & calumnias putare.

Verum πολύς, πολλὴ, πολὺ, quando ponuntur ἀπροσδιορίστως reſpuunt prorſus articulum, ut Lyſias adverſus Pandeon: Ὃς γὰρ ἀδικῶν με πολὺν χρόνον ἐπαύετο h. e. hic enim cum me jamdudum negotium faceſſere non deſiſterat. Idem ad Nicom. Περὶ ὧν πρὸ μεγίστων ἐστὶ πολλοῦ χρόνου κύριος εἶναι, h. e. Vos in maximis magiſtratibus collocandis longo jam tempore ſummum obtinere magiſtratum.

Reg. 16. Πλεῖστοι, πλεῖσται, πλεῖστα, *Cùm obtinent locum ſubjecti gaudent articulo.* Iſoc. de Pace, Εὑρήσετε γὰρ τοὺς πλείστους πρὸ ἀνθρώπων περὶ τὰς αἱρέσεις πρὸ σφαλέντας ἁμαρτάνοντας, καὶ πλείστῃ ὀδυνωμένους ἔχοντας πρὸ κακῶν, ἢ πρὸ ἀγαθῶν.

Reg. 17. Μὰ Adverbium jurandi nomini ſubſequenti articulum largitur. Dem. in Aphob. Μὰ τοὺς θεοὺς ἐγὼ μὲν ἂν ἐχόμην ὀμόσας τοῦτ' ἀκριβέστερον, ἢ τῶν τὸν τρόπον. Ego Medius fidius, &c.

Quod ſi conjungatur cum nomine Δία *reſpuit prorſus.* Ut Demoſt. ibid. Οὔ μὰ Δία ἔχ' ὅπου τὸν Μιλύαν ὁμολόγησεν εἶναι ἐλεύθερον. Non mehercle quod, &c.

Regula prædicta convenit etiam particulæ νή. Idem pro Formione; Καὶ ταῦτα ποιῆτε, αὐτοὶ ἐνορκίσετε, καὶ τῶν δικαίως σώσετε ἀξίαν ὅπως νὴ τὸν Δία καὶ τοὺς θεοὺς ἅπαντας. Non tamen impedit, quin interdum nomen Δία articulo deſtituatur, ut Demoſth. de ordinan. Repub. καὶ νὴ Δία ὦ Ἄνδρες, &c.

Reg. 18. *Nomina Appellativa, ſeu adjectiva virorum, qui in aliquâ arte ſeu ſcientiâ excelluerunt, neceſſario articulo inſigniri debent.* Ut cùm vellem indicare Homerum, dico ὁ ποιη-

ντὸς & Arist. ὁ φιλόσοφος, quia sicut hic Philosophiâ, ita ille Poesi primas tenet.

Reg. 19. *Sæpe articulus destituitur Participio magnâ cum elegantiâ, idq; cum variis præpositionibus, vel adverbiis, quæ mediatè subsequi solent articulum, ut* οἱ ἐν πόλεσιν, h. e. Cives, Oppidani. Οἱ ἐν ἡλικίᾳ, Adolescentes. Οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, emeriti, Οἱ ἐν ὅπλοις, Milites. In quibus omnibus subintelligitur Participium ὄντες vel γινόμενοι, vel quid simile. Demosth. in Philipp. Καὶ γάρ τοι διεῤῥηκότων εἰς δύο μέρη παῦτα τῆδ ἐν πόλεσιν, h. e. cum oppidani in duas partes, &c. Idem de oronand. Rep. Λαμβάνειν ὑμᾶς φημὶ χρῆσθαι τὸ ἴσον ἅπασιν, ὃν μὲν ἐν ἡλικίᾳ στρατιωτικὸν, ὃν δ' ὑπὲρ τὸν καταλογον ἐξετασικόν.

Pari modo. Οἱ ὕστατοι, posteri, τὸ ὕστατοι, posteritas, οἱ πρόσθεν, prisci, οἱ πόρρω, dissiti, οἱ περὶ τὸν Βασιλέα, qui stant a parte Regis. Οἱ περὶ τὰ ἱερὰ, Sacerdotes, &c.

Reg. 20. *Sæpissimè articulus neutrius generis præponitur infinitivo, ubi infinitivus pro nomine sumitur.* Demosth. In Olynth. 3. πιστεύσαι γὰρ ἐξ ὧν πάρεσθ' ἡμῖν ἀκούων συμοίδα τὰ πλείω τῶν πραγμάτων ὑμᾶς ἐκπεφευγέναι, τῷ μὴ βέλτιστα τὰ δέοντα ποιεῖν, ἢ τῷ μὴ σωτέναι. Ubi τῷ μὴ βέλτιστα pro neglectu, & τῷ μὴ σωτέναι pro insciti â sumitur. Pari modo dicitur τὸ σωφρονεῖν, studium, τὸ σωφρονεῖν, temperantia, Τὸ φρονεῖν, Prudentia, &c.

Reg. 21. *Nomina κλητικὰ respuunt prorsus articulum:* ut Dem. pro Corona; Πρῶτον μὲν ὦ Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, &c.

Reg. 22. *Articulus neutrius generis vel uni tantum dictioni, vel pluribus materialiter vel artificialiter positis, solet præponi.* Arist. de Interp. ὅτον δὲ τῷ ἐπανῤῥηκέναι, τὸ κλῆσις ἢ δεῖν τι σημαίνει καθ' αὑτό. idem paulo inferiùs, Τὸ ἢ ὐκ ἄνθρωπος, ubi notandum est hujusmodi articulum vocari ἄρθρον ἔντεχνον, quoniam ex consulto præponitur illis dictionibus, quæ prosei; sis accipiuntur. Qui modus loquendi peculiaris tantùm est Græcis, quo explicant suas mentes ἐκφαντορικῶς καὶ διαῤῥήδην, h. e. Enucleatè & clare: ut Dem. in Orat. 3. Ὀλιωθ. Ἐὰν γὰρ τοῦτο ὑπάρξῃ, τότε καὶ περὶ τῦ τίνα τρόπον τιμωρήσεταί τις ἐκεῖνον ἐξέσται σκοπεῖν, h. e. Si enim certo hoc constiterit, tum quâ ratione quis illum ulciscatur, licebit despicere, quo in loco articulus τῦ complectitur hæc omnia τίνα τρόπον τιμωρήσεταί τις ἐκεῖνον ἐξέσται σκοπεῖν, Pro coron. idem: μὴ τὸν ἀντίδικον σύμβουλον ποιήσασθαι περὶ τῦ πῶς ἀκούσεσθε ὑμᾶς ἐμοῦ δεῖ. Nè adversarium adhibeatis in consilium, de modo quo me audire vos oporteat.

Observandum est Poëtas & potissimum Hom. raro uti articulis præpositivis, ut Il. ῥαψ. θ. ἔσομαι ἄκρε μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης.

Aristoph. tamen crebrò iis utitur,

Ἦν γὰρ τὰ βέλτιθ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ,
Δόξῃ ὃ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,
Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῦ κακῶν, &c.

Illud præterea non ignorandum est Poëtas læpè usurpari articulis præpositivis loco pronominum ut Hom. Il. ῥαψ. β. οἱ μὲν ἐπήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ἄκρα, pro ὅσοι vel ἐκεῖνοι.

Interdum etiam Oratores usurpant hunc articulum pro τὶς vel τὶ, ut Demosth. in Orat. Olynth. 3. ἀλλὰ θαυμάζω εἴ τῳ ποτε ἀνθρώπων ἢ γέγονε ἢ γένοιτ' ἄν, &c. pro εἴ τινί ποτε ἀνθρώπων. Et Idem pro Cororâ Ἄλλως τε κἂν ὦσι' ἐχθρὸς τῷ τῦτο συμβαίνῃ pro τινί.

FINIS.

POSTSCRIPTUM SECUNDUM.

SUpereſt unicum, quod licet ultimò, quàm maximè tamen ſeriò, Vobis, Cordatis, & ſeriis Studioſis omnibus, propoſitum velim intentiſſimè perpendendum: Id autem eſt: ut, ſtudioſos, quamvis optarim omnes, acumine congruo præditos, quàm celerrimè poſſent, (& pro poſſe, hâc vice, meo, eos adjuvarim in itinere) literatas adirent *Athenas*; eaſque, pro perſpectione plena, peragrarent; minimè tamen vellem, ut, in earum plateis, quantumvis licet decoratis, Ornamentis quibuſvis variegatis, totam tranſigerent vitam, nec ulteriùs progrederentur; ſed iis ſemel perluſtratis ſolide; quamprimùm poſſent poſtea, lumbos accingerent, &, totis viribus, ad ſacroſancta contenderent *Hieroſolyma*; Ad *Hieroſolyma*, inquam, Civitatem, (variè conſideratam,) tantâ, dignitatis & gloriæ, diſtantiâ, non tantùm *Athenas*, ſed reliquas, in Univerſo terrarum orbe, cunctas ſuperantem urbes, quantâ, Cœlum ipſum ultimum & ſupremum, terram ſuperat imam etiam & infimam; quippe, quæ, Civitas Maxima, Regis Maximi, Dei nimirùm, ipſius, à Deo ipſo, nominatur; &, in qua, non ſolum, antiquitùs, Deus ipſe, familiaribus ſuis, modis quibus voluit, variis, erat notus; eoſque ſæpiſſimè, familiariter, eſt allocutus; Sed, &, Novè, temporum ſcilicet in plenitudine, cum hominibus quibuſvis, opportunè ſibi obviis, familiariſſimè, & in carne, converſatus eſt; &, in qua, ſacroſancta hæc Eloquia atque Salutaria, quæ Deus ipſe Glorioſus, cum hominibus, diſſerebat, homo; reponebantur; ut Theſaurus Cœleſtiſſimus, plane, ac plenè Divinus; debito tempore, terminatàque menſurâ, per totum terrarum Orbem, & per Futuras Generationes hominum omnes, communicandus, evulgandus, & diſtribuendus. Hanccine Civitatem, talem, tantam, & Prærogativis adeo, divinitus, donatam Glorioſis, juvenes, & Studiis dediti, cuncti curioſi, non vultis inviſere? Portionis veſtræ, ex Theſauro illo Divino, *Hieroſolymis* repoſito, viz. Ex Divinis Eloquiis, Univerſum Orbem, aliquando, pervolandis, negligetis, aut cunctabimini, participes fieri? *Homerum* aut *Demoſthenem*, &c. *Horatium*, aut *Ciceronem*, &c. Vel alios quoſvis, hujuſmodi Claros, *Athenis*, vel *Romæ*, canentes, vel perorantes, ardenter vultis captare? & eorum verba, hiatu peravido, vultis aucupari? &, pretioſiſſimum veſtrum tempus totum, cum iis, vultis conterere? Atque, interim, *Moſen* & *Prophetas*, aut hujuſmodi viros, verè cœleſtes, & numine, prorſus, ac verè Divino, raptos & elatos, *Hieroſolymis*, & cœlitùs eloquentes, immo, Altiſſimum ipſum, tam, ut Deum, quàm ut hominem, exinde, altitonantem, & verba, verè, & reipsâ, Divina, fundentem, dignari non vultis auditu? Longiſſimè abſit, & avertatur, ab omnibus animis ingenuè Studioſis, influxus hujuſmodi adeo infernalis: Sed, oportet cohibeam meipſum: Novi ſatis, Lectores quoſlibet Cordatos, noſſe, quò tendam: Atque, equidem, ut, intima proferam excogitata; ex quo, Lingua Sacroſancta, Hebraica, & Veteris Canonis Textus Sacroſanctus, in ea, ſcriptus, Ope Divinâ, reddebatur aliquo modo mihi familiaris; ſum, exinde, ſemper Opinatus, in unica re qualibet aliâ nulla, Orci ſtratagemata, prævaluiſſe magis, contra felices, & efficaces, Religionis Chriſtianæ, progreſſus, in puritate Doctrinæ, & Pietate vivida; quàm, in adeo generali neglectu, & notitiæ defectu, Linguæ Hebraicæ, verè divinæ: In illa, namque, & in textu, divinitùs, nobis, in ea, tradito, ſi ſolidè, ſerióque, ſaperent homines, & ſalutares, exinde, ſcaturientes aquas, ſeipſos aſſueſcerent exhaurire; tantam, adeóque efficacem, medullam, & adipem Spiritualem, cœleſtem, & ſalvificam, ubertiſſimè, ad ſolatium animarum, perciperent, affluentem; ut, quicquid, Divino, ac Cœleſti ſapore, non tinctum, prorſus iis eſſet inſipidum, penitúſque faſtidiendum: In textu, præterea, ipſo Divino, alta, profundáque adeo myſteria, quotidie perſpicerent, non ſolùm, indaganda, & eruenda; ſed, &, diligenti, humilíque ſcrutinio, certiſſimè reperienda, ad animarum, adeo uberrimam expletionem; ut, pleræque iſtæ controverſiæ litigioſæ, quæ Orbem Chriſtianum, & varias, in eo, Sectas, & Societates, tam diu vexarunt & diſtorſerunt, &, quibus uſus eſt inimicus hominum Salutis, pro Stratagematis ejus præcipuis, ad Concordiam & Charitatem, inter Chriſtianos, ſubmovendam, & ad diſſidii animorum ſemina, inter eos, pernicioſiſſimè ſpargenda; Textuali Viro, cum contemptu, faſtidióque maximo, forent deſpiciendæ, &, ut tales minutiæ triviales, abigendæ, quarum, vix ſingula earum centena, tanti haberetur illi, ut, à textu ipſo Sacro, horulâ vel unicâ, ad eam penſitandam, nedum diſputandam, ſeipſum avocari, pateretur: Quæ autem, revera, ſolidæ eſſent, ac Divinæ veritates, pro quibus, quidem, acriter contendere par eſt; eæ, luculenter adeo, ipſi, ex ipſo Textu intellecto, paterent conſpicuæ, ut, errores, & veritatibus iis contraria figmenta, ſtatim rejiceret, ac, in veritate quacunque, ibi, divinitùs fundata & firmata, ſedatus, & quietè, diſcumberet, fixus, & ſtabilitus, ut rupes, contra cunctos fluctus infernales, veritatem talem concutientes, aut labefactare tendentes: Et, qui aliter fieri poteſt? Cùm Deus ipſe, in Textu loquens, ſubminiſtret quoque Spiritum ejus, ad verum verborum ejus intellectum, rectè, ſcilicet, debitéque lecturientibus. Hæc, cum

ita sint; minimè mirum est, eos, qui contemptui, aut neglectui, habeant fontes, salutis ipsius, & vitæ Spiritualis, ac veræ, scaturientes aquas; sibi ipsis, cisternas aridas, & aquarum salutarium minimè capaces, effossuros; ita enim, talibus, vere, ac severe, veritas ipsa minitatur. Hujusmodi plura, immo, plurima, Theologiæ, præcipuè studiosis, restant suggerenda; hic, autem, non tam tempori, quam ultimæ, hujus Operis, diu expectati, Schedulæ, Chartæ parcendum perituræ. Vos autem, & reliquos cunctos Christianos Studiosos, scisciteri vellem; quamnam ob causam? & præjudicio quonam? contemptui habetis, aut neglectui, studia Hebraica? An quia studia hæc, præ Linguarum studiis aliarum, difficiliora multò sint, & intricatiora? Tale nihil verum est, ingenui Studiosi; Immo, vanissimum, hoc, & falsissimum esse præjudicium, plenè potuit & fusè demonstrari, cùm ex natura, & proprietatibus ipsius Sanctæ Linguæ, docendæ, discendæque, facillimæ; (utpote, in cujus nominibus, nulli sunt casus variandi, & in cujus Verbis & Conjugationibus, modi sunt nulli, præter unum, in aliis Linguis, Indicativum appellatum; & tempora tantùm sunt duo, Præteritum, & Futurum; pro præsentibus, nimirum, in ea, participiis usurpatis; &, in toto Textu, bis viginti, vix occurrunt, appellativa composita, &c. Ac proinde,) &, præ omnibus aliis ab ea Derivatis, (quippe, aliarum omnium, primævæ Matris, & Originis,) immensis vere (ut ab immenso, proficiscentis, Deo) parasangiis, simplicissimæ: Tum, ex eruditorum multorum, immo ex quorumvis, solidè ac seriò sese studiis hisce dicantium, experientiâ, planè contrarium, plenè comprobante, plenissimèque demonstrante, facillima, simul ac jucundissima esse, hujus Linguæ, divinitùs, primævæ, studia: Ex quibus, ego, (vix talia publicè declarandus, nedum jactabundus, absque hoc motivo, mihi non exiguo, viz. ad exacuenda studiosorum ingenia, & ad incitandam eorum indolem & industriam, ut Linguæ Sanctæ studia, cum alacritate capesserent;) non possum, non, Lectoribus omnibus, indicare; quod, quum Hebraicis studiis meipsum applicui, ab Alphabeto etiam ipso, exorsus, exarando, neminéque etiam existente mihi præceptore, aut docente quopiam; cum *Ariomontani* Bibliis interlinearibus, & *Buxtorfii* Grammatica, Lexicóque; quatuor mensium temporis spatio, Divinâ Ope, Studiis, & Industriæ meæ, propitiâ; eo usque sum progressus, ut *Psalmos*, *Jesaiam*, *Jobum*, & *Prophetas minores*, Textus Hebraici difficillimos libros, totos, Vocabula resolvendo, perlegerim; & reliquos libros Historicos Hebraicos, reddiderim mihi familiares, etiam ad eos, sine punctis Vocalibus, legendos, & intelligendos, & quatuor, circiter, aliis succedentibus mensibus, eosdem prædictos libros difficiliores, rursus, semel; Chaldaicáque Textualia, secundâ, vel tertiâ vice, resolveram; atque simul, Chaldaicæ, Syriacæque Grammatices compendia transcripseram, & *Syriacum Psalterium*, intellectu facile mihi dederam: Qualis progressus, etiam ulterior, fieri posse, ex hoc apparet evidens; quòd, postea, studiosos varios, in Fundamentis Hebraicæ, Chaldaicæ, & Syriacæ Grammatices, Hebraico, Chaldaicóque textui Biblico, & *Psalterio Syriaco*, congruenter adeo applicandis, edocui; ut, in iis, præceptore, non ulteriùs indigerent: idque quatuor vel quinque mensibus, bis, vel ter, hebdomade, & singulis vicibus, horis, circiter, tantummodò duabus, eos conveniens: Immo, septimanâ, tantum, unicâ, studentes quosdam ingeniosos, quos tempus, & occasiones, urgebant, in Fundamentis Linguæ Hebraicæ necessariis, & in iis, praxi textuali applicandis, institui, & in tantum edocui, ut ipsi perviderent, se nihil ulteriùs indigere præceptore, ad Biblia Hebraica perlegenda, & intelligenda, si eorum propriam adhiberent Operam solidè studiosam, in libris utendis, quos iis, in hunc finem ostendi, vel exhibui: Quænam igitur imaginari possit, in hujusmodi Lingua ediscenda, difficultas? quum, multa talia, multorum experientiis, comprobata sint, & comprobari possint, si concurrere contingant, apti discipuli, cum præceptoribus aptis. Fortean, autem, suspicari possit, nullas, vel paucas, habere hanc Linguam, illecebras, vel utilitates, quæ ingenua captent & inclinent ingenia, ad ejus studia capessenda: At, falsissima, talia esse præjudicia, satis id ostendit, quod, nunquam, quisquam, Linguæ Sanctæ solidè gnarus, & Divinæ Veritatis, in ea, primitùs, exhibitæ nobis, Amicus Cordatus, hujusmodi quidpiam asseruerit; Immo, è contrà, clamant, ad unum omnes, discipuli cœlestes, cœlitùs, in cœlesti Lingua edocti; non solum, in nulla alia Lingua, sed, &, in nulla alia re subcœlesti quapiam, delitias posse reperiri tales, Spirituales, & cœlestes, animos, animásque, plenè raptantes; quales, certissimè, reperiendæ sunt, in Divinis verbis & veritatibus, in Hebræo, primitùs, (&, ex eo, deinde, in Græco) textu, contentis, &, hominibus ad salutem animarum æternam, divinitùs donatis: Testis sit, instar omnium, unus, isque Regius: Centies, enim, & ultrà, in *Davidicis*, non solum, Regiis, sed verè Divinis hymnis, attestatur hoc expertum, & inculcatur: Gaudia nimirum, ex ipsis, auri vel argenti, Thesauris etiam millibus, vel, ex quibuslibet aliis, sub ipso Deo, rebus etiam maximè desiderabilibus, atque pretiosissimis, quàm maximè affluentibus, exorta; nunquam esse, cum lætitiis hisce Spiritualibus, ex unico, Verborum ipsius Dei, Divinarúmque veritatum, in iis exhibitarum, Thesauro, uberrimè manantibus, imaginabili proportione quacunque, conferenda: Atque inde patet, itidem, evidentissimè; neque studia Linguarum quarumvis aliarum, aut omnium, cum studio Linguæ hujus, in qua, verba ipsius Dei, veritatésque Divinæ, nobis, ab ipso Deo, exhibentur, imaginatione qualibet, æquiparari posse, rationali: Et, quinam aliter esse possit? Num enim, excogitata humana, cum ipsis Dei, sint comparanda, cogitatis? Quæret igitur aliquis, Quænam est Prærogativa, Sacrosanctæ Linguæ Hebrææ, præ Linguis omnibus aliis? Immo, multis, maxima, modis; Hæc

enim

enim Lingua, ipſius Immenſi Dei halitu, cum ipſa anima rationali & Immortali, primo homini, (&, in eo, poſteris ejus omnibus, itidem, ab eo, communicanda; niſi, priùs à Deo ipſo, per fidè defeciſſent; ac, proinde, poſtea, ut à Deo ipſo, ita, ab ejus Lingua, ut extorres ablegati, debita pœna, juſtóque judicio, alieni redditi eſſent & extranei;) primitus erat inſpirata & infuſa: Deinde, in hac ipſa Lingua, Oracula Divina, primitùs tradita fuere conſervanda, & hominibus, ad viam, ſalutis eorum æternæ, demonſtrandam, exhibenda: Quibus Prærogativis quænam imaginari poſſunt eminentiores? Erigite igitur, & arrigite voſmet ipſos, Studentes omnes Ingenui, ut, quamprimum poſſitis, (non ſolum, ad literaturam veſtram adaugendam & complendam; ſed &, præcipuè, ad veſtrarum ſalutem animarum, promovendam, & conſequendam;) aquas exhauriatis ſalutares, ex fontibus ipſius ſalutis; ex ipſius Dei nimirùm, verbis, & veritatibus Divinis in iis comprehenſis, ac vobis, ad ſalutem veſtram æternam, in Hebræo textu primitùs conſcriptis: Præſertim, verò, munus hoc, non minus, quam neceſſariò, ſuſcipiendum, incumbit vobis, qui S. Theologiæ ſtudetis, aut intenditis eſſe candidati: Ob curam animarum, paſtoribus Eccleſiæ concreditam: Quid enim, num, pro præceptore, haberetis eum, idoneo, ad prælegendum vobis, & edocendum *Homerum*, aut *Demoſthenem*, &c. Qui nihil unquam ipſe didicerat Græcè, ſed tantum nôrit, eorum aut talium, Authorum, verſionem aliquam Latinam: Diſcipuli quilibet, alterius Scholæ, Græcè edocti, ſub alio præceptore, Græcè prælegente; quibus opprobriis, & invectivis Satyricis, mordaciter inſectari poſſent, audaciam hujuſmodi didaſcali præſidentis? & temerariam ejus ignorantiam, unà cum futili, diſcipulorum ejus, profectu, in ſtudiis eorum, irridere poſſent? Talibus, omnino, vel paribus, ſi non pejoribus, opprobriis, videntur obnoxii, qui verborum *Moſis* & *Prophetarum* ſeſe jactitant, Interpretes, & exinde Theologaſtros; quum ea nunquam legerint, nec intellexerint, niſi per tranſlationes quaſdam, *Latinas*, vel *Anglicanas*, aut alias quaſcunq; Vulgares; quas non nórunt, nec intelligunt num veræ ſint, necne; quoniam, eas, cum ipſis Dei verbis, per *Moſen* & *Prophetas*, deſcriptis, non poſſunt conferre; nec talem ullam, poſſunt ex ſeipſis, inſtituere collationem. Longe multò, poſſent hæc ulteriùs deduci; ſed hic, hac vice, ſubſiſtam; (Pudet, enim, & piget, hujuſmodi, verè nimis, & communiter adeo, poſſe dici; nec poſſe refelli,) &, ut, Cordati cuncti Studioſi, quibus cordi eſt, Veritates Divinas, prout, in ipſius Dei verbis, (&, non, tantùm, in verſionibus humanis,) patefactas, pernoſcere; in optimis mediis, ad hunc finem, (infra Deum ipſum, &, in eo Salutem, Optimum) aſſequendum, ab ipſo Deo, hujuſmodi conatibus, ſemper, propitio, feliciter dirigantur; perſiſtam, quamdiu, Dei beneplacito, vita mihi ſuperfuerit, ſupplex orans,

Gulielmus Robertſon.

ת ל

ע מ ע ש

CORNELII SCHREVELII

LEXICON MANUALE Græco-Latinum.

A, Prima est apud Græcos litera, quam vocant ἄλφα, à prima Hebræorum Aleph. Interdum est nota numeralis, significans primum; sicut β, secundum; γ, tertium, &c. In compositione verò multiplicem habet usum: aliquando enim est στερητικὸν, & vim privandi obtinet: ut βέβαιος, stabilis; ἀβέβαιος, instabilis, &c. Aliquando est ὑπερτατικὸν, quasi dicas, intensivum, hoc est, vim addit significationi: ut in ἀχανὴς, ἄλις. Interdum idem quod δύς: ut ἄδαλος pro δύσβαλος. Nota autem, quod in quibusdam dictionibus α impunè absit, vel adsit, ut otiosum dici possit: ἀβλαχὲς, βλαχὲς· ἄσαγος, σάγος· ἀναείτας, ναείτας· σεκέλιοι, ἀσεκέλιοι.

A pro ε Doricè: ut ἄϊτε ὁτο εἶτε.

Ἁ pro ἡ Dor. articulus. ἅ, quo, Dor. pro ᾧ, adverb.

A pro ω, Dor. in gen. plur. simpl. αν, sine accentu, & ἄν, cum circumflexo. Sic α pro ω, in nom. quint. declinat. simpl. ut Ποσειδᾶν, ᾶν, ὁ, pro Ποσειδῶν, ῶν. Sic χρυσᾶσαν, pro χρυσῶσαν, à χρυσόω· βλάβη pro βλῶβη.

Ἁ, quæ, articulus postpos. n. g. pl. num. ab ὅ quod.

Ἆ, vox quiritantis, admirantis, optantis: ut & ἄ, ἄ, ah, ah, lamentantis, ab ἄ.

Ἀᾳ, ἀᾳ, ha, ha, he, ridentis, ut apud Latin.

Ἀάλ, per duplicem privationem, vel per pleonasm. τῦ α, valde noxius, & innoxius: ab α, & ἄω, vel ἄτω, βλάπτω. Th. ἀτάω. ἀάλ, idem.

Ἀαλής, ές, ὁ, ἡ, infragilis: ab α, & ἄγω, frango.

Ἀαδὲ, molestus fuit, aor. 2. pro ἤδε, solutione η in αα, verbi ἀαδέω. Sic, Ἀαδεῖν, turbare, afficere contumeliâ; item, egere, anxium esse; ὀχλεῖν, &c. Hesych. Thema idem.

Ἀαδὶς, Dor. pro ἀηδὶς.

Ἀ Ἀ Ζ Ω, exhalo, f. σω. p. κα à sono.

Ἀάσθη, deceptus fui, pro ἠάσθη. a. 1. pass. verbi ἀάομαι, quod ab ἄω, seu ἄημι.

Ἀάστατον, ε, τὸ; corrupti contumax, non obnoxium damno; vide ἄστατος, intactus, &c. Cum quo idem est, pleonasmo alterius ἀ.

Ἀάμης, aucupii instrumentum.

Ἀανὴς, ές, ὁ ἡ, ὸ, qui perfici nequit; Hesych. & ἀανὲς, τὸ nondum absolutum, imperfectum, vel, non absolvendum, &c. ex ἀ, priv. & ἀνύω, perficio.

Ἀαπὲς, ἀάπεες, ab ἄαπτος, ε, ὁ, ἡ, non tangendus: ex α & ἅπτω, vel ἀΐπτω.

Ἀαρὼν, ὁ, nomen viri Hebr. ἀλλιτον: q. d. Montanus.

Ἀασάμην, ω, ατο, offendi: pro ἠσάμην. a. 1. med. verbi ἄτω, vel ἄω, noceo. a. 1. ἆσα, Dor. pro ἦσα, & solutione τῦ η in duplex breve ἄασα, & in med. ἀασάμην. Alii malunt ab ἀάσκω, noceo, ab α, & ἄτω, ex ἄω. Sic a. 1. pass. ἀάσθην, ης, η, pro ἠάσθην. Th. ἀτάω.

Ἄασι, flant, 3. plur. ab ἄημι: ut ἵστημι, ἵστασι. Th. ἄω.

Ἀασμὲς, ῆς, ὁ, exhalatio, halitus; calidi efflatio; ab ἀάζω, exhalo, &c.

Ἀάσχετον, intolerabile; ex α, & ἔχω, teneo: cujus 3. person. perf. pass. ἔσχηται, unde σχετὸς ἡ ἀσχέτως, &, pleonasmo τῦ α, ἀάσχετος.

Ἀατᾳ, saturatur, 3. sing. ab ἄαμαι. Th. ἄημι. Sed ἀάτᾳ, 3. sing. ab ἀάομαι.

Ἀαῦλ, ος, ὁ, ἡ, insatiabilis, innoxius: ex α, & ἀτάω, fut. ήσω, lædo.

Ἀβαδδὼν, nomen Antichristi; Vastatio.

Ἀβαζ, ος, ὁ, taciturnus, mutus; ex α, priv. & βάζω, loquor.

Ἀβαθὴς, ές, ὁ ἡ, ὸ, Profunditate carens, ἀνὺδ βάθος.

Ἄβαι, teneræ, Dor. pro ἥβαι, ab ἥβη, pubes.

Ἄβαιον, paululum, parvum; à βαιὸς, ὸ, parvus, sive βαιὸν, parvum; & pleonasmo literæ, ἀ.

Ἀβακήμων, ον, ὁ ἡ, ὸ, mutus; item, stultus. Hesych. Suid. Th. idem.

Ἀβακὴς, ές, mutus; ab α, & βάζω, loquor: hinc ἀβακίας, quietè.

Ἀβάκησαν, nescierunt, aor. 1. act. Ion. ab ἀβακέω, taceo. Th. βάζω.

Ἀβακίζω, quietus sum, taceo: idem quod ἀβακῶ, taceo; α, est privativum; & Thema est βάζω, loquor, dico; inde, ἀβακιζόμενος, quietus, non tumultuosus.

Ἄβακον, ε, τὸ est idem cum, Vel, diminutivum est ab, ἄβαξ, κος, Abaculus, tabula; sive mensa, cui vasa quælibet imponebantur; item, tabula calculatoria, &, tabula Mathematica, in qua lineæ & figuræ describi solent, &c.

Ἀβὰ Ἀβὲ, utinam, heu: forsan ab אבל abal, lugere.

Ἄβακτα, acc. sing. ab Ἄβαξ, ακος, ὁ, nom. propr. viri.

Ἀβάντασις, εως, ἡ, ascensus; ἀναβασις, per Metathesin literarum, & Epenthesin τῦ τ.

Ἄβαξ, κος, ὁ, abacus, item tabula, seu mensa: hinc forsan Angl. Box, Bench, & Bank, mensa numulariorum.

Ἀβάπτιστος, ε, ὁ ἡ, ὸ, immersabilis: ab α, & βαπτίζω.

Ἄβαπτος, ε, ὁ ἡ, ὸ, intinctus: ab α, & βάπτω.

ABAP, ρος, τὸ; placentæ genus.
Ἀβάρης, ές, ὁ ἡ ἡ, non onerosus: ex α, & βάρος. Th. βαρύς.
Ἄβαρις, ίδος, ὁ ἡ ἡ, continentis habitator, cui non est βάρις, (quod vide) navis, vel navigium, &c.
Ἀβαρὲς, ές, ὁ ἡ ἡ, non gravis; item Metaph. non molestus, minime gravans, &c. ex α priv. & βαρὺς, ύος, ὁ, gravis, &c.
Ἄβας, Dor. pro ἥβης, gen. ab ἥβη.
Ἀβάσω, aor. 1. inf. act. verbi ἀβάζω, præclarè ago, exto'lo: ex α, pro ἄγαν, & βάζω.
Ἀβασάνιστος, ὁ ἡ ἡ, inexploratus: ab α, & βασανίζω. Unde
Ἀβασανίστως, adv. re non examinatâ.
Ἀβασίλευτος, ὁ ἡ ἡ, unde ἀβασιλεύτους, sine rege: ab α, & βασιλεύω.
Ἀβάσκαρτος, ὁ ἡ ἡ, invidiâ vacuus, verus, Ἀψευδὴς. Suid. ex α priv. & βασκαίνω, fascino; item invideo, &c.
Ἀβάσκαντον, ὁ, τὸ, fascini amuletum; i.e. maleficia & fascinationes avertens: ab α, priv. & βασκαίνω, fascino.
Ἀβάσκλον, onus; φορτίον: ab α, epitatico. & βαστάζω.
Ἀβατὸς, ὁ, ἡ, invius: hinc ἀβάτα, Dor. pro ἀβάτη, ης, ἡ: ex α, & βατὸς, pervius, quod à βαίνω.
Ἄβαφος, ὁ, ἡ ἡ, non tinctus; ab α priv. & βάπτω.
Ἀββᾶ, ὁ, nomen Syriacum ἄκλιτον, Pater.
Ἀββᾶς, pro ἀπέβδας, vel ut alii, pro ἀνέβδας, rejeci, a. 2. ab ἀναβάλλω.
Ἀβέβαιος, αία, ον, infirmus: ex α, & βέβαιος.
Ἀβέβηλον, ος, τὸ, mundum, sacrum, non profanum, quod nequè contrectare, nec adire fas erat: ex α priv. & βέβηλον, profanum.
Ἄβελ, nomen viri Hebr. ἄκλιτον, Vanitas.
Ἀβέλλω, vel ἀβέλω, circundo, corono; στέφω.
Ἀβέλτερος, stolidus ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινόσκων· hinc ἀβελτερία, ἡ.
Ἀβιὰ, nomen viri Hebr. ἄκλιτον. Pater meus est Dominus.
Ἀβιάθαρ, nomen viri Hebr. ἄκλιτον. Pater excellens.
Ἀβίαστος, ος, ὁ ἡ ἡ, non coactus, sine violentia; unde τὸ ἀβίαστον, libertas; ex βιάζω, cum α priv.
Ἀβιηλωὶ, ῆς, ἡ, nomen regionis.
Ἄβιος, ὁ, ἡ, cui non suppetunt ad victum necessaria; ab α priv. & βίος, victus: item dives, longævus; ab α epitat. & βίος, vita. Est & ἄβιος, valde robustus, item non violentus: à βία, vis, robur.
Ἀβιούδ, nomen viri Hebr. ἄκλιτον, Pater decoris, vel Decus patris.
Ἀβίωτος, ος, ὁ, ἡ, sine vita, non vitalis: à βιόω, vivo. Th. βίος.
Ἀβλαβείας, innoxiè, ab ἀβλαβὴς, ές, ὁ, ἡ, innoxius: ex α, & βλάπτω.
Ἀβλαπτος, ὁ ἡ ἡ, noxæ expers, vel innocuus: ab α, & βλάπτω.
Ἀβλαστέω, ῶ, μ. ἠσω, malè germino, non succresco. Th. βλαστάνω.
Ἀβλεπὶς, ίδος, ὁ ἡ ἡ, despectus, vilis, nihili; quasi indignus qui videatur: ex α priv. & βλέπω, &c.
Ἀβλεψία, ας, ἡ, cæcitas, inconsiderantia. Th. idem.
Ἄβλητος, ητον, ὁ, ἡ, nondum jactus, novus. Sed ἀβλὴς, nondum ictus. Utrumque ab α, & βάλλω.
Ἀβληχρὸς, ὰ, ὸν, debilis, e: ab α, otioso, & βληχρὸς, debilis. Apud Pindarum accipitur pro forti.
Ἀβλόῖ, sacrifica, præs. imp. act. verbi ἀβλοέω.
Ἄβοπτι, Poët. & Dor. adv. pro comm. ἄβοπτι, πατέσιν ἀῦδὺ βοῆς, ἀῦδὺ πολέμυ.
Ἀβοήθητος, ὁ ἡ ἡ, destitutus ope, vel remedio: ab α, & βοηθέω.
Ἀβόλησε, occurrerunt, Ion. pro ἠβόλησε, 3. plur. aor. 1. verbi ἀβολέω.
Ἄβολος, ος, ὁ, qui nondum amisit dentes ætatis indices, i. γνάμψας. Th. βάλλω.
Ἀβολία, ας, ἡ, inopia consilii; ex α, & βολὴ· hinc ἀβόλας, inconsideratè.
Ἀβλότατα, adv. inconsultissimè.
Ἀβόστεω, gen. Ion. pro ἀβότου, ab ἀβότης, bobus carens: ex α, & βῶς.
Ἄβρα, ας, ἡ, vel ἄβρεκ, ancilla: ab אב viror.
Ἀβρεμὶμ, nomen viri ἄκλιτον, Pater excelsus, vel multitudinis.
Ἀβρέκησε, sonuerunt, 3. plur. aor. 1. Ion. verbi ἀβρεκέω.
Ἄβρεκτε, Ion. 3. sing. imperf. act. verbi ἀβρέκω, Poët. pro βρέχω.
Ἀβρεκὴς, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἄβροχος.
Ἀβρεμὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, sine pondere: ab α, & βρέμω.
Ἀβρεξίω, aor. 1. inf. act. ab ἀβρεξίζω, à cibo sumpto dormio.
Ἀβρεξὶς, ab ἄβρεξις, & βίος.
Ἄβρεχος, molles gemitus & mollia lamenta edens; ab ἄβρεξις, mollis, & χέω, luctus; à χράω, gemo.
Ἀβρεχδιαῶς, ὁ ἡ ἡ, molliter & delicatè vivens: ab ἄβρεξις, & δίαιτα.
Ἀβρομιμάω, ῶ, capillos orno; deliciosus sum: indè Ἀβρομίμης, molliter comatus; Bacchi epitheton: ab ἄβρεξις, mollis, & κόμη, coma.
Ἀβρομία, ας, ἡ, tenebræ; ab α priv. & βρόμος, strepitus: quod tenebræ strepitu carent.
Ἄβρομος, abstemius; ἄοινος· ab α priv. & βρόμος; i. Bacchus, à βρέμω.
Ἄβρομος, ὁ, ἡ, strepitum magnum edens: q. ἄμα βρόμω, Th. βρέμω.
Ἄβρος, α, ον, mollis, delicatus: hinc ἀβρότης, ητος, ἡ, mollities. Dor. ἀβρώτας, ἀβρώτατος, α, deliciæ: ab אב virens, vel אבר fortis.
Ἀβροστολὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, mollitie diffluens; ex ἄβρος, & στέλλω.
Ἀβροσύνη, ης, ἡ, mollities, deliciæ, luxus. Th. ἄβρος.
Ἄβροτη, ητος, ἡ, nox: ab α, & βροτὸς, ὃν ἢ βροτὸς ἐ φέρεται· nonnunquam νυὸς additur. Hinc ἀβροτάζω, in nocte vagor: & ἀβροτέω, noctu occurro. ἀβροτῆσαι, a. 1. inf. act.
Ἄβροτονον, ος, ὁ, abrotonum, genus herbæ.
Ἄβροτος, ὁ ἡ ἡ, immortalis: ab α, & βροτὸς.
Ἀβροχάπτας, α, ὁ, Dor. & Æol. pro comm. ὁ ἀβρὸς τὼ χάπτω ὤν, vel ὁ ἀβρὸν τὼ χάπτων ἔχων, qui est delicatâ teneràque comâ. Anacreon.
Ἄβροχος, immadidus: ex α, & βρέχω.
Ἄβρυνα, vel ἀβρωνα, τὰ, mora; παρὰ, τὼ ἀβρύνειν.
Ἀβρωμόμην, f. ύμην, delicior, glorior.
Ἀβρωνῶ, f. νῶ, orno. Th. ἀβρὸς.
Ἄβρωτος, ος, ὁ, ἡ, non voratus: ex α, & βρῶσις. Item cibi ineptus.
Ἄβυδος, ος, nomen urbis. Ἀβυδήνη, Abydo oriundus, & ibidem habitans.
Ἄβυσσος, ος, ὁ, infinitæ profunditatis vorago gehenna: ex α, & βυσσὸς, Ion. pro βαθὺς, fundum.
Ἀγάαθαι, obstupescere: ab ἄγαμαι, per pleonasm. Poëtic. Indè etiam
Ἀγάασθε, invidetis.
Ἀγαβὸς, ὸς, ὁ, nomen viri.
Ἀγάγας, qui dixit, Ion. pro ἀγαγὼν, part. a. 2. verbi ἄγω.
Ἄγαγε, ducito, & ἄγαγον, pro ἄγαγε, idem duc. &c. imper. Attic. verbi ἄγω, duco.
Ἀγαγέν, Dor. pro ἀγαγεῖν, a. 2. inf. act. Att. ἀγαγέσθαι, a. 2. m. verbi ἄγω.
Ἄγαγον, ducat, a. 2. opt. act. Att. ἄγαγον, ες, ε, a. 2. ind. Att. & Ion. ἀγαγὼν, part. a. 2. Att. pro ἀγὼν. subj. ἀγάγω, ab ἄγω.
Ἀγαγὼν, pro ἀγάγοντε part. aor. 2. ab ἤγαγον, pro ἦγον, aor. 2. verbi ἄγω.
Ἀγάζηλος, ὁ, invidus; μεγαλόζηλος, φθονερὸς; Etym. ex ἄγαν, & ζῆλος.
Ἀγάζομαι, f. σομαι, succenseo, invideo, admiror. Th. ἀγάω, vel ἀγάομαι. Hinc forsan Angl. to gaze.
Ἀγαθαρχία, boni principium: ex ἀγαθὸς & ἀρχὴ.
Ἀγάθε, Dor. pro ἠγάθε.
Ἀγαθεωρῆν, admirabunde intuer', ut ad rem raro visam: ex ἄγαν, & θεωρέω.
Ἀγαθὶς, ίδος, ἡ, glomus. Th. ἀγαθὸς.
Ἀγαθοβρίη, ης, ἡ, Ion. beneficentia.
Ἀγαθοβρὶς, & contractè ἀγαθωρὶς, ὅ, ὁ, beneficus: ex ἀγαθὸς, & ἔργον· hinc ἀγαθοβρέω, ῶ, benefacio, f. ήσω. p. ἠγαθοέργηκα.
Ἀγαθοποιέω, ῶ, beneficio afficio, rectè ago, f. ήσω. a. 1. inf. ἀγαθοποίησαι· hinc ἀγαθοποίησις, ας, ἡ, benefactum. ἀγαθοποιὸς, ὁ, beneficus: ex ἀγαθὸς, & ποιέω.
Ἀγαθὸς, ὸν, ὁ, bonus, prudens, fortis, dives, excellens, utilis: ab ἄγαν, vel ab α intensivo, & γηθέω· vel ab ἄγας, abjecto σ, & τ mutata in θ· vel παρὰ τὸ ἄγαν θέειν ἡμᾶς ἐπ' αὐτόν. Hinc quidam oriundum volunt Angl. Good.
Ἀγαθότης, ητος, ἡ, bonitas; idem quod θεότης. Nazianz. De Deo.
Ἀγαθυρχίη, Ion. per crasin, pro ἀγαθοβρίη.
Ἀγαθοφυὴς, naturâ, sive indole bonus; & ἀγαθοφυία, bonitas à natura proveniens.
Ἀγαθωθὲς, gavisus, a. 1. part. pass. ab ἀγαθώω.
Ἀγαθύω, fut. υνῶ, bonum efficio, beneficio afficio; ἀγαθώομαι, bene affectus sum: Neh. 2. & Dan. 6.
Ἀγαθῶς, validè.
Ἀγαίαν, ων, ὁ, fol. ῆλιος.
Ἀγαθσωσύνη, ης, ἡ, bonitas.
Ἀγαθωτάτῳ, dat. sing. super'at. regularis, quasi ab ἀγαθὸς, ερος, αίτατος, optimo, præstantissimo.

Ἄγαμ,

'Αγη, αἱ, litora, vulnera: ab ἄγω, frango.

'Αγήϊ, 3. persson. ind. ab ἀγήομαι, irascor, invideo. Th. ἀγάω.

'Αγήϛ, ες, ὁ, elegans, invidiosus. Huic tono & sensu alludit Angl. Gay.

'Αγακλειτὸς, valdè celebris, inclytus: ab ἄγαν, & κλειτὸς, quod à κλέω.

'Αγακλὴς, έος, ὁ, ἡ, Poët. pro ἀγακλέης, valde gloriosus, idem quod ἀγακλυτὸς.

'Αγακλυτὸς, ὴ, ὁ, inclytus: ex ἄγαν, & κλυτὸς, celebris, quod à κλύω, audio.

'Αγακλυτοῖσιν, dat. pl. Ion.

'Αγακτιμβόαν, splendidè ædificatam, ἄγαν καλωσεχῶς κεκτισμένην. Æol. neglecto augmento, & σ metri causâ sublato, κτιμβάω, pro κεκτισμένην.

'Αγάλακτις, ιν, ὁι, (ex α, sumpto, pro ἀδέλφους, confertim, vel, pro ὁμοῦ, simul) fratres; quasi, qui sint collactanei: aut qui idem lac fuxerint. Exp. &c. consanguinei, æquales, ætate pares.

'Αγαλακτία, ἡ, lactis penuria, aut etiam lactis abundantia. Sumpto sibi α priv. vel, intens.

'Αγάλακτος, ος, ὁ, ἡ, (ex α priv. & γάλα, κτος, τὸ; lac) carens lacte.

'Αγαλακτοσύνη, ης, ἡ, cognatio, quasi collactatio; συγγένεια.

'Αγάλλετον, ἔ, τὸ, quo quis mirificè delectetur; vel propter quod aliquis in admiratione habetur. Hesych. ab ἀγάλλω, vel ἀγάλλομαι.

'Αγάλλιαμα, τος, τὸ, exultatio.

'Αγαλλίαω, ῶ, exulto: f. άσω. p. ἠγαλλίακα. a. 1. m. ἠγαλλιάμην, ω, ατο. pass. ἠγαλλιάθην: hinc ἀγαλλίασις, εως, ἡ, exultatio. Th. ἀγάλλω. Hinc forte Gall. se Ragaillardir.

'Αγάλλομαι, gestio, exsulto: ab ἄγαν, & ἅλλομαι. Huic non multùm alludit nostrum vocabulum Gallop.

'ΑΓΑ'ΛΛΟΧΟΝ, lignum Indicum odoratum.

'ΑΓΑ'ΛΛΩ, f. λῶ. p. κα. orno, facio delectabile. Quidni hinc ducamus nostrum Gallant? hinc ἄγαλμα, ος, τὸ, ornamentum, oblectamentum, simulachrum: hinc ἀγαλματοποιὲς, ὲς, ὁ, statuarius, à ποιέω, & τὸ ἄγαλμα. Omnia ab ἀγάω.

'Αγαλματοποιία, ᾶς, orno, illustro; Suid. ex Philono.

'Αγαμαι, admiror. f. ἀγάσομαι. a. 1. m. ἠγασάμην. pass. ἠγάσθην. Th. ἀγάω.

'Αγάμιος, ὁ, ἡ, cælebs; nuptiarum expers. Poll.

'Αγαμία, ας, ἡ, & 'Αγάμιον, ι, τὸ, cælibatus. Poll.

'Αγαμὸς, ος, ὁ, ἡ, cœlebs: ex α, & γάμος.

'Αγαμὸς, γάμος, innuptæ Nuptiæ.

'ΑΓΑΝ, adv. nimis, valde.

'ΑΓΑΝΑΚΤΕ'Ω, ῶ, f. ήσω. p. κα. doleo, indignor, agrè fero. a. 1. ἠγανάκτησα. part. ἀγανακτήσας. gen. part. præs. ἀγανακτεώντων. Hinc ἀγανάκτησις, indignatio. ἀγαναπικὶς, ὶς, ὁ, querulus. Forsan ab ἄγαν, & ἄχθομαι.

'Αγανὸς, ὴ, ὁ, ἡ, dulcis, comis, mitis; ex α Epitatico, & γάνυμαι, gaudeo, lætor. Th. γάνος, lætitia.

'Αγανῆσι, dat. pl. Ion. f. g. pro ἀγαναῖς, ἀγανοῖσι, m. g. ab ἀγανὸς, mitis, placidus superl. ἀγανώτατος. Th. γάνος.

'Αγάνιφος, nivosus: ab ἄγαν, & νίφω.

'Αγανόφρων, ων, ὁ, ἡ, qui leni est animo: ab ἀγανὸς, & φρὴν: hinc ἀγανοφροσύνη, ης, ἡ, comitas, mansuetudo.

'Αγανῶπις, ιδος, & 'Αγανώπης, ου, ὁ, qui blandis est oculis; placido aspectu intuens; ex ἀγανὸς, pulcher & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus.

'Αγάνωρ, Dor pro ἀγλώαρ.

'Αγάομαι, vide ἀγάω.

'Αγάπαζε, ama, præs. imperat. ab ἀγαπάζω, Poët. pro ἀγαπάω.

'Αγαπάζοντι, Dor. pro ἀγαπάζωσι, diligunt.

'Αγαπατὰ, Dor. pro ἀγαπητὰ, plur. n. g. ab ἀγαπάω.

'ΑΓΑΠΑ'Ω, ῶ, f. ήσω. p. κα. diligo, amo, osculor. ἀγάπα, præs. imper. ἀγαπᾶν inf. ἀγαπήσας, ήσῶ, a. 1. part. ἠγαπημένος, dilectus, perf. part. pass. Hinc ἀγάπη, ης, ἡ, amor, dilectio. ἀγάπημα, idem, ἀγαπητὸς, ὴ, ὁ, dilectus. ἀγάπαι, convivia Christianorum.

'Αγάπη παρὰ τὸ ἄγλη τὸ πᾶν ἥρωι ἐς ὁμόνοιαν· vel ab ἄγαν, & παύεσθαι, acquiescere in re amata: vel ab ἄγη amare.

'Αγαπλώαρ, fortitudinis, vel virorum amans: ab ἀγαπάω, & ἀνὴρ.

'Αγάπησις, έως, ἡ, dilectio. Plutarch.

'Αγάπησμος, ὁ, idem. Suid.

'Αγαπητέον, sub. ὀϛι. Bud. acquiescendum est; contentum esse oportet.

'Αγαπητὸς, ὴ, ὁ, amandus. Plato.

'Αγαπητῶς, grate, amabiliter. Plato; interdùm, cupidè & libenter. Dem. item, satis, sufficienter.

'Αγαπόω, diligerem, Att. pro ἀγαποῖμι, præs. opt. ab ἀγαπάω.

'Αγαπώμενος, & 'Αγαπωμένη, ut ἐρώμενος, & ἐρωμένη; amatius, & amatia: vel amicus, amica. Lucian.

'Αδρὴ, ἡ, nomen servæ ἀκλιτὸν, Peregrina, Rumianus, vel Timaida.

'ΑΓΑΡΙΚΟ'Ν, ὅ, τὸ, agaricum. Vide Plin. lib 25. c. 9.

'Αγαρρεία, servitus, serviendi necessitas.

'Αγαρρέω, suffero, sustineo.

'Αγάρρηϛος, ος, ὁ, ingratus.

'Αγάρρων, altuosus: ab ἄγαν, & ῥέω.

'Αγάσαντο, admirabantur, 3. pl. a. 1. m. pro ἠγάσαντο, Ion. ἀγασάμην, opt. ἀγάσαιτο, inf. ab. ἄγαμαι, vel potiùs ab ἀγάσσομαι.

'Αγασθαι, præs. inf. ab ἄγαμαι.

'Αγασθὲϛ, admiratus, a. 1. part. pass. ἀγασθέϊλιν, opt.

'Αγάσσατο, ος, ὁ, inclytus, celebris.

'Αγασμα, ατος, τὸ, res veneratione digna. Soph.

'Αγασσάμενος, lætatus, admiratus, a. 1. m. part. geminat. αν, Poët. ab ἀγάζομαι, f. άσομαι.

'Αγάστονος, ος, ὁ, ἡ, valde suspirans; luctuosus. Hom.

'Αγαϛὸς, ὴ, όν, admirandus. Th. ἀγάω.

'Αγατωρ, ορος, ὁ, uterinus frater, quasi, ὁμογάστωρ. Th. γαστὴρ.

'ΑΓΑΣΤΑΛΙΣ, ίδος, ἡ, frutex unde Ammoniacum elicitur.

'Αγατάομαι, lædor; poëticum.

'Αγαυὴ, & Dor. ά, ἡ, nomen fœminæ splendidæ.

'Αγαύομαι, admiror. Op.

'Αγαυὸς, nobilis, admirabilis: ab ἀγάω.

'Αγαυὸς, valde superbus, ferox. Th. γαῦρος. α non est privativum, sed intensivum.

'Αγαφθεγγὸς, ος, ὁ, valde sonans. Poët. ab ἄγαν, & φθέγγομαι.

'ΑΓΑΩ, ήσω. p. κκα· vel ἀγάομαι, demiror, stupeo. Hinc ἄγη, ἀγᾶς, ut & ἀγαυὸς, ἀγάομαι, ἄγασμα, ος, τὸ, veneratio, ἀγαστὸς. Hinc forsan Angl. Aghast, & Gastly.

'Αγγαρεύω, angario, cogo.

'ΑΓΓΑΡΟΙ, ων, οἱ, regium nuncii, seu tabellarii. Hinc ἀγγαρεύω, adigo ad currendum, vel ferendum aliquid. 'Αγγαρος, bajulus.

'Αγγεαι, ων, τὰ, stationes, in quas angari peracto dici pensio diverebant. Hinc ἀγγαρῆϊν, & Ion. ἀγγηίην. Vocabulum Persicum.

'Αγγαρεύω, μ. ήσω, Angario, adigo, compello, scil. ad ministerium.

'Αγγὲ, pro ἀγγεῖα, τὰ, vasa, nom. pl. ab ἄγγος, ἄγγεσι, dat. pl.

'Αγγεῖον, ου, τὸ, vas.

'Αγγελέεσσι, pro ἀγγελᾶσι, nuntiabunt, f. 1. diffolut. dipthongi: ab ἀγγέλλω.

'Αγγελίη, ης, ἡ, Ion. pro ἀγγελία, præcipua potestas renuntiandi oraculi quod quis audivit. Th. 'Αγγέλλω.

'Αγγελέων, nuntiaturus, fœm. ἀγγελέουσα, nunciatura; Ionicè, pro ἀγγελῶν, & ἀγγελέουσα; est autem ἀγγελέων, part. a fut. indic. ἀγγελῶ; id vero ex præsenti, ἀγγέλλω. Itidem, solent in aliis Iones, ῶ, resolvere in έω, & ῦ in έϛ.

'Αγγελιαφόρος, ος, ὁ, nuntius, internuncius.

'Αγγελιόντων, vide ἀγγέλλω.

'ΑΓΓΕ'ΛΛΩ, nuntio, fœm. λῶ. p. κα. a. 1. ἤγγειλα. a. 1. part. pass. ἀγγελθὲϛ, έϊσα, p. m. ἤγγελα, ἀγγελόντων, Att. pro ἀγγελέντος, nuntient. part. pro imperat. unde ἄγγελος, ος, ὁ, nuntius, angelus ἀγγελία, ας, ἡ, nuntium. ἀγγελιώτης, ος, ὁ, nuntius. ἀγγελικὸς, ngelicus.

'Αγγελμα, τος, nuncatio, nuncius.

'Αγγενὴς, ὲς, ὁ, ἡ, τὸ, ες, ignobilis; nullâ generis nobilitate clarus. 1 Cor. 1. 28. vide ἀγενὴς.

'Αγγεφάκιμον, uva; σταφυλὴ.

'Αγγέω, nuncius; idem quod ἄγγελος.

'Αγγήϊον, ι, τὸ, Ion. pro ἀγγεῖον.

'Αγγηθύκη, capsa, & theca poculi; Vasorum apotheca. Athen.

'Αγγιεσὶξ, uva; σταφυλὴ. Hesych. intellige de uva, quæ vase aliquo conditur.

'ΑΓΓΟΣ, ους, τὸ, vas quodlibet: hinc ἀγγεῖον, ἀγγειώδης, ες, ὁ, ἡ, vasis formam habens. ἀγγειδιον, ι, τὸ, vasculum.

'Αγγὶρεον, vel ἀγγὶρεον, cucumis.

'Αγγὶρον, placentæ genus. Hesych.

'Αγγοιζω, irrito, dolore afficio. Angl. to Anger.

'Αγγοὶς, ὴ, dolor; ὀδυνὴ.

'Αγγὶλιαι, ης, ἡ, lorum in modum calenæ intortum.

'Αγγῶνες, tela magnitudinis mediæ. Suid. & Etym.

'Αγδις, creticè, idem quod ἄγγος.

'Αγδιστις, Cybele, Deorum mater.

Ἄγε, age, & ἄγεθ' pro ἄγετε, agite, adv. hortantis, ab a. 2. imp. verbi ἄγω.

Ἄγε, Dor. pro ἦγε, dixit. a. 2.

Ἄγεα, τὰ, delubra, & loca religiosa: vide ἄγος.

Ἀγείρας, claudus, mutilus; χωλός.

Ἀγείρας, fit à γέγερε, ὁ ἀνδρ πυκνὸς, καὶ πολύπτυχος. Herodian.

ΑΓΕΙΡΩ, congrego, colligo, f. ερῶ, p. ἤγερκα, Att. ἀγήγερκα. γέγερμαι, a. 1. inf. ἀγείρας, part. ἀγείρας, 3. plur. Ion. pro ἤγειρε. a. 1. pass. ἠγέρθην. f. 1. ἀγερθήσομαι. ab נגר agar, ejusdem significationis, Hinc forsan. Angl. Gather, & Together.

Ἀγειτονῶ, suggrundâ non instructus, vel nulla tectus lorica. Etym. ex α priv. & γείσιον, vel γείσσον, suggrunda, &c. vide

Ἀγείτης, ες, ὁ, injurius. Etym.

Ἄγειτο, Dor. pro ἠγέτο, 3. sing. imperf. verbi ἠγέομαι.

Ἀγείτων, qui vicinum non habet; inaccessus: ex α, priv. & γείτων, vicinus.

Ἄγκτον, durum, non rigatum; in Epigram. pro ἄπηκτον.

Ἀγβαδὸν, gregatim; adverb. pro ἀγβαδίν. Th. ἀγέλη.

Ἀγβάζω, congrego; ἀγβάζομαι, congregor, gregatim vivo; gregatim volo: Sic Giza vertit. Th. Ἀγέλη.

Ἀγβαία, ἡ, libertas: Ἀγβαία, Pallas.

Ἀγβάρχης, ες, ὁ, qui gregi, aut armento præcit; pecoris Magister: Armentarius. Plutarch.

Ἀγβαρχέστε, quæ gregi præest, præs. part. act. f. g. verbi ἀγβαρχέω: quod ab ἀγέλη, grex, & ἄρχω.

Ἀγβάσιος, inhonoratus. ἄτιμος.

Ἀγελαγὶς, arguilla; ἔλαφος.

Ἀγβαστὶ, adv. citra risum; severè.

Ἀγβαστὲ, adfert, Hesychius, pro ἀγελαίας.

Ἀγβαστέω, ῶ, à risu abstineo. Herael.

Ἀγέλαστος, ος, ὁ, ἡ, ἦ, tetricus, severus, non ridens. Ἀγβαστὶ, ας, ἡ, gestus tetricus: ab α, & γβάω.

Ἀγβαλέω, ῶ, expello scelus, expio. à nomine ἀγος.

Ἀγβείη, Ion. pro ἀγβεία, ας, ἡ, prædatrix: ab ἄγω, & λεία.

ΑΓΕ'ΑΗ, ης, ἡ, armentum, grex. ἀγέλησιν, ex armento, ἀγβηδὸν, adv. gregatim. ἀγέλης, in grege: nam φι & φιν est syllaba quam Poetæ interdum addunt dativis casibus. ἀγβήτης, ες, ὁ, & ἀγελαίος, ος, ὁ, armentalis, qui est ex grege. ἀγβαιῶν, ῶνος, ὁ, locus armenti: ab ΓΑΓ vitulus, vel ab ἄγω.

Ἀγέμεν, præs. inf. pro ἄγειν, Ion. ab ἄγω.

Ἀγεμονεύειν, Dor. pro ἡγεμονεύειν, τοῦτ' ἔστιν ἡγεμόνα εἶναι.

Ἀγεμῶν, όνος, ὁ, Dor. pro ἡγεμών.

Ἄγεν, ducebat, imperf. Ion. & præs. inf. Dor. ab ἄγω, duco: vel Bœot. pro ἄγηις, fracti sunt, a 2. pass. ab ἄγλω· id autem ab ἄγνυμι, seu ἄγω, frango.

Ἀγβεκλόγιος, ος, ὁ, ἡ, sine genere: ex α, & γβενεαλόγιος, verbi γβενεαλογέω, à γβενεαλόγος, genealogiæ scriptor.

Ἀγβένεια, ας, ἡ, vilitas, ignobilitas; ingenerosus animus: Lucian.

Ἀγβένειος, ος, ὁ, imberbis. Th. γβένειον.

Ἀγβὴς, sine prole, ἄπαις; cui, γβὴν, i. e. liberi non sunt. Suid. ex Iseo.

Ἀγβὴς, ές, ὁ, ἡ, cujus genus est obscurum, ignobilis: ex α, & γβὸς.

Ἀγβοησία, ας, ἡ, sterilitas. Nazan.

Ἄγβοιτος, ος, ὁ, ἡ, infectus: à γίνομαι.

Ἀγβοΐα, ας, ἡ, timiditas, imbecillitas. ἀγβόεια.

Ἀγβονήτος, ος, ingenitus: à γβονάομαι.

Ἀγβῶς, adverb. imbecilliter; ignaviter: parum virititer, ἀνανδρῶς.

Ἄγεο, & ἄγεο, pro ἦξε duc, præt. imp. ab ἠγέομαι. Ἄγεο pro ἄγες, præs. imp. verbi ἄγομαι, ducor.

Ἀγέομαι, Dor. pro ἠγέομαι.

Ἀγεόμβοι, Poët. pro ἀγερμῶν, qui ducitur. præs. part. pass. ab ἄγω, duco.

Ἀγέρας, ος, ὁ, ἡ, sine munere: ex α, & γέρας.

Ἀγβέρω, Poët. pro ἀγείρω, congrego.

Ἀγέρδην, Att. pro ἀγείρδην, præs. inf. pass. ab ἀγείρω.

Ἀγέρθη, congregatus est, & in pl. ἀγβερθεν, pro ἠγέρθη, & ἠγέρθησαν. a. 1. pass. Ion. ab ἀγείρω.

Ἀγβμὸς, ος, ὁ, congregatio. Etym. Th. ἀγείρω, congrego.

Ἀγέρωντο, congregabantur, a. 2. m. ab ἀγείρω· alii volunt esse imperf. pro ἠγείροντο· nam & Poëtæ dicunt ἀγείρω pro ἀγείρω.

Ἀγέρσε, Æol. pro ἀγείρω.

Ἄγερσις, collectio: ab ἀγείρω. Ἀγερμὸς, ῦ, ὁ, idem.

Ἀγεσσατο, neglexit, 3. sing. a. 1. med. Ion. verbi ἀγεσόμαι.

Ἀγεφόατεν, vigilare.

ΑΓΕ'ΡΩΧΟΣ, ος, ὁ, ἡ, superbus, ferox: hinc ἀγερώχας superbè ἀγβαχία, ας, ἡ, superbia: ab ἄγαν, γέρας, ἔχω, q. ἀγεέχοχος.

Ἄγες pro ἄγε, age, præs. vel a. 2. imp. Poët. ab ἄγω. ἀγεσκε, Ion. pro ἦγε, ducebat, imperf. & ἄγες, Dor. pro ἦγες, ducebas.

Ἀγεῖ, præs. inf. pass. ἀγείδω, ducat, præs. imp. ab ἄγω.

Ἀγεσίλαος, ος, ὁ, cognomen Plutonis; σταρὰ τὸ ἀγὴν τοὺς λαοὺς, quoniam mortales universos ad se ducit. Est & nomen propr. viri.

Ἀγεσιφεραν, ων, ὁ, supercilia.

Ἄγεσκον, ducebam: Vide ἄγες.

Ἄγεστε, machina bellica, nempe à Latino Aggesta.

Ἀγέστραπτον, redimiculum; capitis ornamentum, caliendrum, apud Horat.

Ἀγέστρατος, ος, ὁ, ἡ, dux exercitûs: ab ἄγω, & στρατὸς.

Ἄγελ' & ἄγετε, agite, adv. hortantis: ab ἄγω· vel præs. imperativi.

Ἀγέτης, ες, ὁ, ductor, ab ἄγω.

Ἀγετοὶ, ᾗ ἀγετοὶ, οἱ, admirabiles; θαυμασιοὶ, ab ἀγάομαι.

Ἀγετεία, ας, ἡ, obstetrix: Tarentinis, μαῖα.

Ἀγέυστία, jejunium, inedia.

Ἄγευστος, ος, ὁ, ἡ, qui gustari non potest, vel gustatus non fuit: ex α, & γεύω. Sæpius autem accipitur activè, pro jejunus qui non gustavit.

Ἀγεωμέτρητος, ος, ὁ, Geometriæ ignarus.

Ἀγεώργητος, ὁ, ἡ, squallor, agricolationis contemptus. Theoph.

Ἀγεώργητος, ὁ, ἡ, incultus, desertus.

Ἄγη, ης, ἡ, stupor, admiratio: ab ἀγάω. Vel ἄγη pro ἐαγὴ, Ion. fractus est. a. 2. pass. ἦγον, Att. ἐάγην, & Ion. ἄγλω, ης, ἡ, ab ἄγω, frango.

Ἀγὴ, ῆς, ἡ, accentus in ultima; fractura, contusio: item, littus; ab ἄγω, pro ἄγνυμι, rumpo.

Ἀγηγέχει, Att. & Ion. pro ἠγρμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. ab ἀγείρω.

Ἀγήγερκα, congregavi, perf. Att. pro ἤγερκα sic ἀγήγερμαι, perf. Att. pro ἠγερμαι, ab ἀγείρω.

Ἀγηκάζω, servo; σώζω. Etym.

Ἀγήλαι, sacrasse, ornasse: ab ἀγάλλω. a. 1. ἤγηλα. part. ἀγήλας.

Ἀγηλατέω, cum tenui, fugo: cum aspero, expello scelus.

Ἀγηλαπίζω, persequor, fugo, abigo, &c. pro ἀγηλατῶ, Etym.

Ἀγηλατὶ, οἱ, fulmina; κεραυνοί.

Ἀγηλάτος, μάστιξ, à lycophr. fulmen dicitur, quòd flagitiosos ejiciat; vel, quia impetuosum, ab ἄγαν & ἐλαύνω.

Ἀγήλεος, ος, ὁ, prædator.

Ἀγηλόμυων, gaudentes, lætantes: χαίροντες, εὐθηνούμενοι. Etym.

Ἄγημος, τος, τὸ, AGMEN, ab ἄγω.

Ἀγλώρα, ας. sing. ab ἀγλώαρ, ορος, ὁ strenuus: ex ἄγαν, & ἀνὴρ· hinc ἀγλωρεία, superbia. ἀγλωρείσιν, dat. pl. Ion. Est & Ἀγλώαρ, nomen propr.

Ἀγηνορέω, ῶ, superbio, insolesco; ἐπαίρομαι.

Ἀγλωρείδης, ες, ὁ, compositum, à nomine ἀνὴρ vir, & ἄγαν, valdè, seu nimis; significat modò superbum, ὑβριστὴν, superbè contumacem; ut apud Hesiod. modò, fortem, inclytum, strenuum: in Hom.

Ἀγήοχα, duxi, perf. pro ἦχα, Att. ἄγηχα, &, pleonasmo literæ ο, ἀγήοχα, verbi ἄγω.

Ἀγήρα, ος, ὁ, ἡ, senii expers, pro ἀγήρατος, Poët. ex α, & γῆρας.

Ἀγήρατον, ος, τὸ, herbæ nomen quæ diutissime durat.

Ἀγήρως, ως, ὁ, ἡ, idem quod ἀγήρατος· in acc. ἀγήρω, sine ν, reperitur.

Ἀγὴς, ές, ὁ, ἡ, scelestus, idem scilicet quod ἀγιὴς.

Ἀγήσανδρος, Pluto: εἵδης, sic dicitur ab Æschylo.

Ἀγήσασθε, Dor. pro ἠγήσασθε; hócque pro διηγήσασθε, narrare, recensere.

Ἄγηστι, 3. sing. ab ἄγημι, insitat. pro ἄγαμαι, admiror. Th. ἀγάω.

Ἀγησίλεως, ως, ὁ, Princeps Lacedæmonius: ex ἄγω & λαὸς.

Ἀγησίχορος, ος, ὁ, Poët. & Dor. pro ἠγησίχορος, ος, ὁ, qui choris præest: ex ἡγέομαι, & χορὸς.

Ἀγήτωρ, ῆρος, ὁ, Dor. pro ἡγήτωρ, comm. ἡγεμὼν, όνος, ὁ, dux, princeps.

Ἄγητος, ος, ὁ, admirabilis, in pl. ἀγητοὶ. Th. ἀγάω.

Ἁγιάζω, sanctifico, f. σω. p. κα. a. 1. pass. ἡγιάσθην, f. 1. ἁγιασθήσομαι. Vide ἅγος.

Ἁγίασμα, ατος, τὸ, purificatio; καθαρότης. Suid. pro ναὸς, i. e. templum, accipit, in hoc loco, Psalm. David. ἐγνώσθη Ἰσραὴλ ἁγίασμα αὐτοῦ.

Ἁγιαστήριον, ος, τὸ, sanctuarium.

Ἀγίδιλος βότρυς, uva acinis carens, ὁ ἄνθρ

ἀνθῶ, γιγάρτων.

'Αγίζω, ἰσωμιν. σω. purifico: pro ἁγιάζω.

'Αγίνεω, ῶ, Poët. & Ion. idem quod ἄγω, ago, duco. Legitur & ἀγίνω.

'Αγιόγραφα, τὰ, sancta scripta; pars sanctorum librorum: Damascenus.

"ΑΓΙΟΣ, ος, ὁ, sanctus: ab ἅγος: hinc ἁγιότης, ἁγιωσύνη, ἡ, sanctitas. ἁγιάω, & ἁγιάζω, sanctifico. ἁγιασμός, ὁ, & ἁγίασμα, ἁγιασμα, τὸ, sanctificatio. ἁγιωσία, ας, ἡ, sanctimonia.

'Αγιον, τὸ, sanctuarium. ἄγια, ων, τὰ, tabernaculum primum, cœnum secundum & tertium.

'Αγιοβδω, & ἁγιστία, venerationi habeo: ab ἅγος.

'Αγιστὴς, rixator, contumeliosus; ὑβριστὴς.

'Αγιστία, seu ἁγιστεία, ας, ἡ, sacrum, cæremonia: ab ἅγος.

'Αγιωσύνη, ης, ἡ, sanctimonia.

'ΑΓΚΑΙ, ulnæ, nom. pl. ab ἀγκὴ: hinc ἀγκάλη, ἀγκάλης, ἡ, ulna; & ἀγκαλίζομαι, seu ἀγκαλίζομαι, ulnis complector, & foveo.

'Αγκαλέω, est poeticè, pro ἀνακαλέω, accire, & accersere.

'Αγκαλίδες, etiam vocant Græci, anchoras, quas & ἀγκύρας.

'Αγκαλίναι, αἱ, pro ἀγκάλαι, Argivi dicunt.

'Αγκάλις, ίδος, ἡ, fasciculus, farcina: hinc ἀγκαλιδηφόρος, ὁ, bajulus: & ἀγκαλιδηφορέω, ὁ τὰς ἀγκαλίδας ἄγων, ἡ φέρων.

"Αγκαλον, Varinus Lexicogr. affert, pro ἄνοιξον, aperi: forsan, scribendum, ἄσκαλον, ab ἀσκαλάω, poeticè, itidem usurpato, pro ἀνασκαλάω, relaxo, & aperio.

"Αγκαλυε, revoca, a. 2. imper. pro ἀνάκαλον, ab ἀγκαλέω, Poët. pro ἀνακαλέω. ἀγκαλέῖ, 3. præs. ind. Poët. pro ἀνακαλεῖ. Th. κέλω.

"Αγκαλῶν, ex Homeri hymno, in Apollinem, adfertur pro fasciculo; ut idem sit, quod ἀγκάλις.

'Αγκάλπις, ἰδος, ἡ, præcipitium, fovea.

'Αγκας, adv. in ulnis: ab ἀγκὴ.

"Αγκεα, pl. valles, ab ἄγκος.

"Αγκεσμαι, pro ἀνάκεσμαι, Poët. Syncop. Et sic in reliquis.

'Αγκεφάτεστι, pro ἀνὰ κεφάτεστι, supra cornua, Poët.

'Αγκὴ, ῆς, ἡ, ulna: vide ἀγκάλη.

"Αγκη, pro ἀγκέῖα, legitur, 13. Evang. Matth. Vasa: vide ἀγκέῖον.

'Αγκηδὴς, ἀξλαξὴς, innoxius.

'Αγκὴς, resonans; ἀλλήχης.

'Αγκίον, diminut. ab ἄγκος; vide.

'ΑΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, hamus: hinc ἀγκιστρεία, ας, ἡ, piscatura: & ἀγκιστρεύω, hamis venor: & ἀγκιστρέω, hamis capio.

'Αγκιστροειδὴς, ἐς, ὁ ἡ ἡ, hamatus, aduncus, in hami modum.

'Αγκιστροφάγος, ος, ὁ ἡ ἡ, piscis, scil. hamivorus, ut silurus, apud Aristot. hamifraga redditur à Gaza. Item, avarus, φιλάργυρος. Etymol.

'Αγκιστρωτὸς, ἡ, ὁ, hamatus, hamis consertus.

"Αγκλιτος, jactabundus, pro ἀνάκλιτος.

'Αγκλόω, servo, σώζω.

'Αγκλίνας, pro ἀνακλίνας, a. 1. part. ab ἀνακλίνω, reclino.

'Αγκλὸν, ὁ, τὸ, obliquum, tortuosum; σκολιὸν.

'ΑΓΚΟΎΝΗ, Poët. ulna: ex ἀγκὼν, quasi ἀγκάνη: hinc ἀγκωνίζω, ulnis amplector.

'Αγκομίζω, pro ἀνακομίζω, reportare: hinc ἀγκομίζων per Enallagen, pro ἀνακομίσων, præsens pro fut. ἀγκομίσαιθ', 3. sing. a. 1. opt. med.

'Αγκονέω, studiosè in opere versor: ab ἀνὰ, & κονέω, festino.

"Αγκων, διάκων, δέλος, minister, servus; &

'Αγκονίδες, αἱ, ministræ; ab ἀγκονεῖν, quod diligentem esse in actionibus significat. Etym.

"Αγκορες, τὸ, insatiabile; ἀκόρεστον, forsan, pleon. τῶ γ, pro ἀκορές.

"ΑΓΚΟΣ, ος, τὸ, vallis: hinc ἀγκίον, ου, τὸ, vallis parva.

'Αγκόχαση, Macedonicè pro ἀνώχθησαν, 3. pl. med. verbi φέρω.

'Αγκρεμάσας, pro ἀνακρεμάσας, suspendens, part. aor. 1. ab ἀνακρεμάννυμι, suspendo; Antipater Epigram.

'Αγκρίνα, pro ἀνακρίνα.

'Αγκρόομαι, pro 'Ανακρόομαι.

'Αγκταλιάζω, suffoco, ango; ἄγχω, Varin.

'Αγκτὴρ, ῆρος, ὁ, vinculum, fibula: ab ἄγχω.

'ΑΓΚΤΑΗ, ης, ἡ, amentum, jaculi genus; genus populi; vitium linguæ: hinc ἀγκυλίζομαι, jaculor. ἀγκυλιστὴς, jaculatores; ἀγκυλόγλωσσον, ου, τὸ, linguæ præpedimentum. ἀγκυλοτόμος, ου, τὸ, instrumentum Chirurgicum quo istud linguæ vitium tollitur.

'Αγκύλια, τὰ, ancilia, pelta: Plutarch.

'Αγκύλομαι, flector, κάμπτομαι.

'Αγκυλομήτης, ου, ὁ, versipellis, versutus: ex ἀγκύλος, & μήτις.

'ΑΓΚΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, UNCUS, curvus: hinc ἀγκυλόω, incurvo: ἀγκύλωσις, incurvatio. ἀγκύλως, tortuosè: hinc forsan Lat. angulus. Angl. Angle, & Angle.

'Αγκυλοπὴξ, ξος, ὁ, curvum arcum habens: ab ἀγκύλος, & πῆξον.

'Αγκυλοχείλης, ου, ὁ ἡ ἐκ ἀγκύλος, & χεῖλος. Dicimus & ἀγκυλόχηλος, ου, ὁ.

'Αγκυλοχήλης, ungulis curvis, pl. à χηλὴ.

'ΑΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, anchora, præsidium: hinc ἀγκυρόω, anchorâ firmo. ἀγκυρίζω, supplanto.

'Αγκύριον, ου, τὸ, parva anchora; item, urbis Italiæ nomen: Stephanus.

'Αγκυροβόλος, anchoris firmatus, fundatus.

'Αγκωλιάζω, altero pede salio; dicitur etiam, ἀσκωλίζω, & ἀσκωλιάζω.

'ΑΓΚΩ'Ν, ῶνος, ὁ, cubitus: hinc ἀγκωνίσκος, parvus cubitus.

'Αγκωνίσκοι, instrumenta tortoria, & carnificinæ.

'Αγλαέθειρος, ου, ὁ ἡ ἡ, splendidam comam habens.

'Αγλαΐαι, voluptates, nom. pl. ἀγλαϊάων, gen. pl. Æol. ab ἀγλαΐα, ας, ἡ, præclarum facinus, lætitia. ἀγλαΐη, dat. Ion. ἀγλαΐῃσιν, dat. pl. Ion. Th. ἀγλαός.

'Αγλαϊεῖσθαι, f. 1. med. Att. pro ἀγλαΐσεσθαι, ab ἀγλαΐζω, orno, illustrem facio. Nam Attici in hujusmodi verbis tollunt σ futuri primi, & ultimam circumflectunt; ut pro ἐσω dicunt ἰῶ. Th. ἀγλαός.

'Αγλαΐζομαι, Poët. pro λαμπρύνομαι, splendeo, to Glitter.

'Αγλάϊσμα, τος, τὸ, nitor, splendor, ornamentum, honor.

'Αγλαΐσμος, ὁ, ornatus, splendor.

'Αγλαόγυος, ος, ὁ, Poët. ὁ ἀγλαὰ ἡ καλὰ γύα ἡ μέλη ἔχων, ἃ ποιῶν, qui pulchra membra habet, vel facit.

'Αγλαόδενδρος, ος, ὁ, ἡ, Poët. qui pulchras fert arbores.

'Αγλαιὸς, optatus; & 'Αγλαιὴ, optata. honorata.

'Αγλαόθρονος, ος, ὁ, ἡ, splendidas sedes habens. Musarum epithetum.

'Αγλαόθωκος, ος, ὁ, ἡ, Poët. idem ac ἀγλαόθρονος, ὁ 'Αγλαὸν θῶκον ἔχων, qui pulchram habet sedem, vel solium.

'Αγλαόκαρπος, ος, ὁ, ἡ, quæ pulchrum habet carpum. per Synech. pro formosa. Homerus passim Θέτιν ἀργυρόπεζον, quam Pindarus vocat ἀργυρόκαρπον. Item pulchrum fructum habens.

'Αγλαόκοιτος, splendidum lectum habens.

'Αγλαόκερος, ος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγλαὸς κέρας ἔχων, qui illustres pueros habet.

'Αγλαόκωμος, ος, ὁ, Poët. ὁ ἀγλαὸς ἀεὶ ἡ κῶμον, qui decorat & ornat comitatum aliquem.

'Αγλαομήτης, ος, ὁ, consilio clarus; undè, 'Αγλαομήτις, consilio clara.

'Αγλαόμορφος, splendidam formam habens.

'Αγλαόπαις, δος, qui splendidos habet filios; claros habens liberos: Nonn.

'ΑΓΛΑΟ'Σ, ῆ, ὁ, splendidus: q. d. magnâ admiratione dignus, παρὰ τὸ ἄγαμαλέω, εἶτε βλέπω, i. vehementer intueri; quod fit quum res aliquas videmus admiratione & spectatu dignas: hinc ἀγλαὰ, splendida: hinc ἀγλαΐα, splendor. ἀγλαΐζω, illustro. ἀγλάϊσμα, τὸ, ornamentum.

'Αγλαοτείαινος, ὁ, Epithet. Neptuni: ab ἀγλαοτείαιρα, pro comm. ἀγλαοτειαίνης, ου, ὁ ἀγλαὸς τείαινα, inclytus tridente.

'Αγλαόφωνος, ος, ὁ ἡ ἡ, splendidam vocem & claram mittens.

'Αγλωβὸς, ὁ, ὁ, stultus; μῶρος: Hesych.

'Αγλαοσὸς, ὁ, pulcher.

"Αγλαυκον, salsum, ἁλυκόν.

'Αγλαφία, ας, ἡ, robur comparatum ex bona cibatione.

'Αγλάφη, ωτος, ὁ, aspectu splendidus.

'Αγλαΐτης, ου, ὁ, famulus οἰκέτης, servus.

'Αγλυκὴς, ὁ, ὁ ἡ ἡ, insuavis, insipidus: ab α, & γλυκὺς, vel γλυκὴς.

"Αγλὼς, cæcus, expers oculi; ex α priv.

priv. & γλήνη, pupilla oculi, vel oculus

'Αγλίδια, τὰ, ſpicarum diviſiones in allio.

'Αγλίδιον, τὸ, Doricè, allium.

"ΑΓΛΙΟΘΕΣ, αἱ, alliorum capita.

'Αγλύομαι, lædor, atque offendor; βλάπτομαι. Heſych.

'Αγλυκής, ές, amarus, expers dulcedinis: Theoph.

'Αγλωσσᾶν, maledicere; traducere aliquem lingua, atque infamare; ὑβρίζειν.

'Αγλωσσος, ος, ὁ ἡ, qui nullam habet linguam: Metonym, pro non facundo.

'Αγλωττος, ος, ὁ ἡ, idem, infans & elinguis: Ariſtoph.

"Αγμα, τος, τὸ, fragmentum: ab ἄγνυμι.

'Αγμιόνες, pani, bubones, tumores in inguinibus. βουβῶνες,

'Αγμὴ, ῆς, ἡ, focus; ὀξία,

'Αγμηρός, ή, όν, quietus; ἥσυχος.

'Αγμίζω, μ. ίσω; concutio, frango.

'Αγμὸς, ὁ, locus præruptus, litus: ab ἄγνυμι.

'Αγνάς, ὁ, purus, caſtus; καθαρός.

'Αγναπόστολεμος; homo invicti roboris, bello inſuperabilis, ἀνίκητος.

"Αγναμπτος, non flexilis: ab α, & γνάμπτω.

"Αγναφος, ος, ὁ, ἡ, impexus: ex α, & γνάφω.

'Αγνεία, ας, ἡ, caſtitas. Th. ἁγνός.

'Αγνυτήριον, ου, τὸ, ſanctuarium, ſacrarium; pro monaſterio, apud Gregor. quòd ibi mens expiari debet, ac à contagione vitæ civilis expurgari. Bud. Comment.

'Αγνόδυπκὲ, quæ minus Venere valent; ſic Gaza, apud Ariſtot. i. e. minus in venerem proclivia animalia.

'Αγνόω, vide in ἀγνός.

'Αγνὸω, accipio, apud cretenſes; λαμβάνω· item, ἄγω, hoc eſt, duco. Heſych.

'Αγνώκαμες, pro ἠγνοήκαμεν, Æol. ignoravimus, perf. act. ab ἀγνοέω.

'Αγὸς, ὸν, ὁ ἡ, caſtus.

'Αγίζω, f. ίσω, p. κα. purifico, expio. ἁγνισμὸς, ὁ, purificatio. Th. ἁγνός.

'Αγιστικὸς, ὁ, luſtrandi, expiandique vim habens.

'Αγνοδίκης, ὁ ἡ, juſtum ignorans.

'Αγνοέω, ῶ, ignoro. imperf. ἠγνόουν, ῶν, f. ήσω, p. ηκα. a. 1. part. ἀγνοήσας· hinc ἀγνόημα, ατος, τὸ, erratum: ex α, & νόος.

'Αγνωτέον, ignorandum eſt, neſciendum.

"Αγνοια, ας, ἡ, ignorantia: ab ἀγνοέω.

'Αγνοίεω, metri causâ, pro ἀγνοέω.

'Αγνόησιν, Ion. & Poët. pro ἀγνοῆ, ignoret, 3. ſing. præſ. ſub. act.

'Αγνάμβων, latens, occultus; ab ἀγνοέομαι.

'ΑΓΝΟΣ, ὸν, ὁ, caſtus, purus; ab ἅγος· hinc ἁγνὰς, caſtè. ἁγνεύω, caſtus ſum. ἁγνεία, &c.

"ΑΓΝΟΣ, ος, ἡ, vitex, agnus caſtus.

'Αγνὸω, præſ. part. neut. gen. verbi ἀγνοέω.

'Αγνότης, ητος, ἡ, caſtitas, ſanctitas.

"ΑΓΝΤΘΕΣ, lapides quos ſtamini inter texendum appendunt textores.

"Αγνυμι, & ἀγνύω, frango; μ. ἄξω, ἔαξα (τὸ κλῶ· ex quo ἀγνῶ, ἀγνύω, & ἀγνυμι) π. ἦξα, κ) μέσ. ᾶγα; unde, ἔαγα, Attice, Aor. 1. ἄξα, κ) ἔαξα· Unde κατέαξα. Herodot. Helicd, &c.

"Αγνυτ', pro ἄγνυτο, 3. ſing. impeiſ. paſſ. ab ἄγνυμι, vel ἀγνύω.

"Αγνω, & ἀγνῶ, Poet. pro ἄγω, duco.

'Αγνωμονέω, ῶ, μ. ησω; ignoranter, & imperitè ago: Poll. Item, iniquè & improbè ago; iaquit. Bud.

'Αγνωμοσύνη, iniqua patior; interp. Bud. apud Plut. in Ant. ſignificare dicit, & ἀχαριςεῖσθαι.

'Αγνωμόσυνος, ſtulte, temere, improbè, ſine ratione, ingratè.

"Αγνωμος, ος, ὁ ἡ, ſtultus, imperitus, malignus, ingratus: τὸ ἄγνωμον, res ingrata, & iniqua.

'Αγνωμοσυνη, ης, ἡ, inhumanitas, imperitia: ab

'Αγνώμων, ων, ὁ, ἡ, mente & judicio carens: ex α, & γνώσκω.

'Αγνωρίζω, ignoro.

'Αγνώριτος, ος, ὁ ἡ, incertus, incognitus; aut qui agnoſci non poſſit.

'Αγνὼς, caſtè, adv. ab ἁγνός. Sed ἁγνᾶς, inſcienter, cum tenui, adv. ex α, & γνώσκω. Sed ἀγνὼς, ὦτος, ὁ, ignarus, ignotus.

'Αγνώστατος, Ion. pro ἠγνόστ.

'Αγνωσία, ας, ἡ, ignorantia. Th. γνώσκω.

'Αγνώστος, εις, ες, ignoro, præſ. ind. hinc ἄγνωστος, ος, ὁ, ἡ, ignotus: hinc ἀγνωστόσιος, idem: ex α, & γνώσκω.

"Αγνωτ', ἄγνωστος, incognitus. Ariſtoph.

'Αγόγγυστος; qui eſt citra murmurationem & tædium: ex α, & γογγύζω. Cyrill.

'Αγόητολος, qui faſcinari non poteſt: hinc ἀγοήτολβητος, citra præſtigium & fucum. Th. γοης.

'Αγοίατο, ducerentur, 3. pl. opt. paſſ. præſ. Ion. pro ἄγοιντο, ἄγοι, præſ. opt. act.

'Αγολβύω, turbo, perturbo; ὀχλβύω, ſive ὀχλῶ.

'Αγοίτης, injurius; ὑβριστής.

'Αγομαι, (paſſivum ab ἄγω) ducor; capitur & activè, pro duco, aſſero.

'Αγόμφωτος, ος, ὁ, ἡ, incompactus. Th. γόμφος,

'Αγον, imperf. Ion. vel Dor. pro ἦγον, duxi: at ἄγον, a. 2. ab ἄγω, duco.

'Αγονέω, ſum ſterilis, ſterilesco.

'Αγονία, ας, ἡ, liberorum, & generandi expers facultas; ſterilitas, orbitas, &c.

'Αγονομόχθος, mulus; ἡμίονος; forſan à ſterilitate, ſic appellatus, huic enim, hoc animal obnoxium eſt. Heſych.

'Αγονος, qui gignere non poteſt: ex α, & γείνομαι.

'Αγόνυτος, ος, ὁ, genu carens; non geniculatus; ex α, & γόνυ, genu.

"Αγοντι, Dor. pro ἄγεται, ducunt, 3. pl. ind. præſ. ab ἄγω.

'ΑΓΟΡΑ, ᾶς, ἡ, forum; item concio, oratio, annona, emptio, &c. quaſi ab ἀγείρω, in p. med. ἠγορε· hinc ἀγορεύω, ἀγορεύζω, delibero. ἀγορητὴς, ἀγορεύω.

'Αγορεύδ, Poët. pro ἀγορεύειν, ſeu ἀγορᾶδ, concionari: ab ἀγορεύομαι. Th. ἀγορά.

'Αγορεύζω, emo, f. σω, p. κα. p. paſſ. ἠγόρευσμαι. a. 1. ἠγορεύθην. Th. ἀγορά.

'Αγορεὶς, ὸς, ὁ, circumforaneus, vilis, item forenſis. Sed ἀγόρεος, dies faſtus. Th. ἀγορά.

'Αγορανόμος, ος, ὁ, præfectus annonæ: unde ἀγορανομέω, & ἀγορανομία· παρὰ τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ νέμειν τὸ δίκαιον.

'Αγορεύδν, Dor. pro ἀγορεύειν, emere.

'Αγορευτέον, emptorio, emere cupio: Bud.

'Αγόρευσις, εως, ἡ, & ἀγορευτία, ας, ἡ, emptio, ἀγόρευμα, τος, τὸ, res venalis. ἀγορευτὴς, ὁ, obſonator: ab ἀγορεύζω.

'Αγορευτὸν, άτου, & in pl. ἀγορεύατα, emite. a. 1. imperat. act. ἀγορεύσω, a. 1. ſub. ab ἀγορεύζω.

'Αγορηνέμω, referre, narrare, præſ. inf. Ion. pro ἀγορεύειν, & ἀγόρθω pro ἀγόρθω, imperf. Ion. vel præſ. imperat. ut & ἀγόρθυον, pro ἠγόρθυον, imperf. ab ἀγορεύω, concionor. ἀγόρθυσε, nuntiavit, a. 1. Ion. pro ἠγόρθυσε, 1h. ἀγορά.

'Αγορέων, gen. pl. Ion. ab ἀγορά.

'Αγορὴ, Ion. pro ἀγορά. ἀγορώδη, ad forum, adv. ἀγορᾶφι, in foro. ἀγορητὴς, ὲ, ὁ, orator; ut & ἀγορήτος.

'Αγορηθεὶς, ὲής, ὁ, a. 1. part. paſſ. ab ἀγορεύω, dico. Vel Poët. pro ῥηθεὶς, dictus. Vel ab ἀγορέω, pro ἀγορεύω.

'Αγορῆθεν, ex foro, aut è concione: Iliad. β.

'Αγορήσατο, concionatus eſt. a. 1. m. Ion. pro ἠγορήσατο, ab ἀγορεύω. Th. ἀγορά.

'Αγορητὺς, ύος, ἡ, eloquentia.

"Αγορτ, congregatio, exercitus; Vel, etiam concionator.

"ΑΓΟΣ, εος, τὸ, veneratio, piaculum, item ſcelus: inde ἁγίζω, ἁγισθῶ, ἁγισία, &c. ab ἅη dies feſtus, vel ab ἄζω.

'Αγὸς, ὸς, ὁ ἡ, dux ab ἄγω.

'ΑΓΟΣΤΟΣ, ὸς, ὁ, manûs pars interior, vel vola; aliis cubitus: q. ab ἄγω.

"ΑΓΡΑ, ας, ἡ, captura, præda, venatio: indè ἀγρεύω, venor, ἄγρευμα, præda venatu quæſita, ἀγρευτὴς, ὁ, venator &c.

'Αγρέθην, commiſcere; συμάγην.

'Αγρεῖος, ὲ, ὁ, prædæ præfectus.

'Αγραμματίζω, illiteratus: ab α, & γράμμα.

'Αγραμματία, literarum imperitia.

"Αγραπτος, non ſcriptus.

'Αγραυλίω, ῶ, ruri ſeu in agro pernocto, f. ήσω. p. ηγραύλικα. Hinc ἀγραυλος, in agro ſtabulans: ab ἀγρὸς, & αὐλή.

"Αγραφος, ος, ὁ ἡ, non ſcriptus. Th. γράφω.

"Αγρε, pro ἄγε· & ἄγρε μὰν, pro ἄγε δ adverb. adhortandi: ab ἀγρέω, venor: hinc ἀγρεῖτ, pro ἀγρεῖτε.

'Αγρεύεις, Heſych. περιέρχῃ, i. e. circumis.

'Αγρεῖος, ος, ὁ, ruſticus; ἀμαθὴς.

'Αγρέτάω,

'Αγειτάω, sum violentus; aliâs ἀγδιατῶ, congrego; συναθροίζω.
'Αγείφεια, & 'Αγείφιον, ἡ, furcilla; instrumentum rusticum quo fœnum corraditur, raſtellum. Alcimus, Suidas.
'Αγεμών, όνος, ὁ, venator: Heſych.
'Αγεσία, ἡ, captura; ἄγρα, venatio: in Epigram.
'Αγεσίλαι, accumulat; συναθροίζει.
'Αγέσμια, τὸ, τὰ, præda; ἕυρημα, ſpolium; Euripid. in Andromacha.
'Αγεύς, έως, ὁ, Poët. venator: Th. ἄγρα.
'Αγεύσις, ἡ, inventio, prædatio; ἕυρεσις.
'Αγεύλειν, inferre injuriam; ὑβρίζειν.
'Αγεύθεν, ex venatione: Apoll. 2.
'Αγεύλης, ου, ὁ, ut & ἀγεύλης, ου, ὁ, venator: quod ab ἀγεύω. Vide ἄγρα.
'Αγεύω, Ion. pro ἄγεαι, acc. ſingular. ἄγρα.
'Αγείων, ωνος, τὸ, rete, & veſtis lanea, reti ſimilis; peculiaris tragediæ, quâ utebantur Bacchantes.
'Αγήσκομαι, amarefco; πικραίνομαι.
'Αγήδη, obſequi, aſſentiri; πείθεσθαι, συνέπεσθαι.
'Αγειαίνω, exaſpero, irrito: ab ἄγειος.
'Αγειας, άδος, ἡ, agreſtis: ab ἄγειος.
'Αγείδιον, ου, τὸ, agellus.
'Αγειέλαιος, ὁ, ἡ, oleaſter: ex ἄγειος, & ἐλαία.
'Αγειοκήπιον, ου, τὸ, hortulus incultus; Strabo lib. 10. ex ἄγειος, & κῆπος, hortus.
'Αγειόμηλα, ſylveſtria mala; τὰ ἄγρια μῆλα; Dioſcorid. lib. 1. Theocrit. Vocat. ὀρειμηλίδας: i. montana mala.
'Αγειοπληΐς, flagitioſus, immanis.
'Αγειόπτερες, feræ gallinæ: Theophil.
'Αγειος, ου, ὁ, nomen viri.
'Αγειος, ία, ιον, agreſtis, ferus. Sic ἄγρια, ruſticè, neut. pl. pro adverb. Th. ἀγρὸς. ἀγειοτάτῳ, dat. ſing. ſuperlat.
'Αγειότης, τος, ἡ, ruſticitas. 'Αγειόω, lævire facio, Th. 'Αγειος.
'Αγειότης, ου, ὁ, agricola.
'Αγειόφρων, barbarus; Pindarus.
'Αγειόω, ῶ, μ. ώσω; exaſpero, irrito, ſevire facio. Theoph. Xenoph.
'Αγείπαππος, ου, ὁ, Agrippa, viri nomen.
'Αγείφω, ligo; σκάφη δίκελλα. Etym.
'Αγειώδης, έος, ὁ ἡ ὸν, ferus: ab ἄγειος.
'Αγείως, aſperè, durè; ſeu duriter.
'Αγεμπὸς, ὄ, ὁ, impudens; homo agreſti ferocia; vel agreſti aſpectu, trux. Gellius, ἀγειόφθαλμος.
'Αγεσβότης, qui in agris paſcit: Soph.
'Αγεσδότης, ου, ὁ, largitor venationis: Epigram.
'Αγεσίτιος, ος, ὁ, vicinus, finitimus; prop. vicinum agrum habens.
'Αγεσθεν, rure, ex agro; Odyſſ. ὁ.
'Αγεσὶ, in agro; rure: Varin.
'Αγεσιπία, ας, ἡ, villa, domus in agro: ab ἀγεσὶς. ἀγεσιπόλος, ſuperlat. ab ἄγεσιος, ruſticus.
'Αγεσικίζομαι, μ. ίσομαι, acriùs irritor; morioſus ſum.
'Αγεσικὸς, ruſticanus.
'Αγεσίκως, imperitè, ruſticè: ἀμαθῶς.
'Αγεσιώτας, acc. pl. ab. 'Αγεσιώτης, ου, ὁ, agreſtis; pro ἀγεσὶς, Th. ἀγεὸς.
'Αγεσκύδμος, ου, ὁ, qui in agris tumultuatur: ab ἀγεὸς, & κυδμὸς.
'Αγεσμα, pro ἀγείσμαι; undè ἀγεσμῆνες, i. e. ἀθροιζόμενοι, συνήγμενοι, congregati: Muſæus
'Αγεσμήσιν, dat. pl. Ion. pro ἀγλεσμένοις, per Sync. ſic ἀγεσμήνοιο, gen. Ion. ἀγεσμήναν, congregatorum, pro ἀγλεσμένων, ab ἀγείρω.
'Αγεσμήνης, ου, ὁ, in agro ſe continens nec urbem adiens.
'Αγεσόνδε, in agrum.
'Αγεσύμενος, ὁ ἐν ἀγεσδιατρείβαν, ὁ ἐν ἀγρῷ, in agro degens.
'Αγεσομία ας, ἡ, agri ſuburbani adminiſtratio. 'Αγεσόμοι agrorum definitores. Ab ἀγεὸς, & νέμω.
'ΑΓΡΟΣ, ου, ὁ, rus, ager: ab ἄγω, aro: hinc ἀγεόθι, ἀγεόθεν, ἀγεόνδε, adverb. in agro, ex agro, in agrum. Hinc ἀγεότης, ἄγειος, &c. & forſan Angl. Acre.
'Αγεστέχ, ας, ἡ, Poët. pro ἀγεδυτικὴ, venatrix.
'Αγεστέρες, feræ, gen. ſing. f. g. ab ἀγεστὴρ. Th. ἀγεὸς.
'Αγεότης, ου, ὁ, ruſticus ab ἀγεός.
'Αγεότης, ητος, ἡ, pro ἀγεότης, ruſticitas.
'Αγεοφύλαξ, ακος, ὁ, ſaltuarius; cuſtos agri, ſeu ſaltus.
'Αγεύω, μ. ύσω, venor; in venatu capio.
'Αγευξία, ας, ἡ, ſilentium, taciturnitas; ex α priv. & γεύζω, grummio; & per metaphoram, ſubmuſſito. ἀγευξίᾳ δέδεπται, vincti ſunt taciturnitate, ut ne γεύζειν, murire quidem audeant; dicitur de erubeſcentiâ confuſis.
'Αγευπίστε, vigilantem acc. ſing. part. præſ. ab ἀγευπνέω.
'Αγευπνίη, ης, ἡ, Ion. vide in ἄγευπνος.
'Αγευπνος, ρ. ον ἄϋπνος, inſomnis. ἀγρύπνοισιν, vigilibus, dat. pl. Ion. hinc ἀγευπνία, ας, ἡ, vigilia. ἀγευπνέω, ῶ, vigilo. Part. ἠγρέπνηκε. ex α, & ὕπνος.
'Αγεωνὶς, έος, ὁ, ruſticus; ἀγεσὶς. Pollux.
'Αγεώστειν, ἀγρεύειν· hinc nomen Poët. ἄγεωστα, ης, ἡ, venatrix. ἀγεώστης, ου, ὁ, & ἀγεώστωρ, ορος, venator.
'Αγεωστις, gramen, qui in ἀγρῷ naſcitur. Angl. Graſs.
'Αγεώτης, ου, ὁ, Poët. eadem pro ἀγεότης, unde & alterum Poëticum ἀγεωτὴς, agricola. Th. ἀγεός.
'ΑΓΥΙΑ, ας, ἡ, vicus, via: ab ἄγω, & γύα.
'Αγύα, imbecillitas; ἀδύνα, Galen. in Gloſſ. unde ἀγύος, imbecillus, infirmus, ibidem.
'Αγυᾶτις, ιδος, Poët. ἡ ἐν τῇ αὐλῇ ἀγυιᾶ οἰκοῦσα, quæ in eodem vico habitat.
'Αγύος, inarticulatus, carens membris; ἀναρθρος.
'Αγύω, Eo; hoc verbum & ſimilia in ύω, finientia, præter præſens & imperfectum, non declinantur; ſic ὀπύω, ineo, &c.
'Αγυμναία, ας, ἡ; contr. γυμναία.
'Αγύμνος, ου, ὁ ἡ, inexercitatus: à γυμνάζω.
'Αγυμνάστως, inexercitatè, imperitè; Xenophon.
'Αγυμίαιος, & ἀγυμίης, & ἄγυμος, ου, ὁ, cœlebs: ab α, & γυνὴ.
'ΑΓΥΡΙΣ, ιος, ἡ, cœtus, congregatio: q. ab ἀγερε, Æol. mutato ο in υ· hinc ἀγυρέω, & ἀγυείζω, congrego.
'Αγυρμὸς, ου, ὁ, turba, ſtrepitus; aliquando pro mendicitate; eſt etiam omnis collectio, vel congregatio, &c.
'Αγυρλὴς, ου, ὁ, aurita: ab ἀγείρω, vel ἄγυιες· hinc ἀγυρτάζω, colligo.
'Αγυρτία, ας, ἡ, ſive ἀγυρτεία; circulatio, præſtigium; impoſtura; mendicitas; & cœtus, congregatio: ὁμιλία.
'Αγυρτίζω, congrego; item, præſtigias exerceo.
'Αγυρτικὸς, ου, ὁ, idem quod ἀγύρτης; γυδαῖος, futilis, mendax; vanus; præſtigiator: Plutarch.
'Αγχάζε, Poët. pro ἀνάχαζε, & ἄχασαι, pro ἀνάχασαι, à Th. ἀγχάζω, pro ἀναχάζω, quod eſt ἀναχωρέω, recedo.
'Αγχ', pro ἄγχι, prope, adv.
'Αγχαλάω, Poët. pro ἀνεχεγάω, relaxo.
'Αγχασδε, Dor. pro ἄγχαζε.
'Αγχαυρον, crepuſculum, cìnculum, παρὰ τὸ ἀγχὲ ἔχειν τὸ αὔρειν.
'Αγχεῖος, ου, ὁ, propinquus; ab ἄγχι.
'ΑΓΧΙ, adv. prope, cum genitivo.
'Αγχίαδ, ου, ὁ ἡ ὸν, mari vicinus: ab ἄγχι & ἅλς· item nomen propr. viri, & urbis.
'Αγχιβαθὴς, έος, ὁ ἡ ὲν, profundus: ab ἄγχι & βάθος.
'Αγχιβέβακε, Dor. pro ἄγχαζε propè acceſſit, p. act. ab ἀγχιβαίνω, f. βήσω· unde ἀγχιβάσιος, & ἀγχιβατέω· quod ex ἄγχι, & βαίνω.
'Αγχίγλωσσος, conterminus; apud Dionyſ. de ſitu orbis.
'Αγχίγυιοι, οἱ πλησιόχωροι, γείτονες; vicini, propinqui: Apoll. Rhod.
'Αγχιθανὴς, έος, ὁ ἡ ὲν, propè mortuus. Th. Θνήσκω.
'Αγχίθεος, ου, ὁ ἡ ὸν, propinquus Deo.
'Αγχιθύρειος, propinquis, dat. pl. ab ἀγχίθυρος, v. cinus: ab ἄγχι, & θύρα.
'Αγχιμαχητὴς, οῦ, ὁ, & ἀγχίμαχος, & ἀγχίμαχος, euphoniæ gratia, cominus pugnans. Th. μάχομαι.
'Αγχίμολον, adv. ex ἀγχίμολος, ου, ὁ, ἡ, à propinquo veniens: ex ἄγχι, & μολέω, ſeu μόλω.
'Αγχινεφὴς, έος, ὁ ἡ ὲν, nubibus propinquus; altus; in Epigram.
'Αγχίνοια, ας, ἡ, ſolertia; ἀγχίνους, ους, ὁ ἡ ὸν, ſolers, ingenioſus: ab ἄγχι, & νόος.
'Αγχινὸς, acutè; ſubtiliter. Bud.
'Αγχίπορος, propinquus: Nonn.
'Αγχίπους, latu facilis; adſtans; propinquus: Sophocl.
'Αγχίῤῥοος, ου, ὁ ἡ ὸν, cujus fluenta propè ſunt. Th. ῥέω.
'Αγχίσιος, gen. Æol. ab 'Αγχίσης, ου, dat.
'Αγχίσιν, nom. propr. viri.
'Αγχισβατέω, contendere, pugnare: διαφέρεσθαι; ſed ἀγχιβαλέω, ambigo, dubito; apud Ionos.
'Αγχίπορος, ὁ ἡ ὸν, propinquus, affinis genere; ὁ ἐγγὺς γένους; genitivo jungitur.

Ἄγχις· pro ἄγχιστα, proximè, maximè, superlat. cum genit. & dat. Pro ἄγχιστα & ἀγχιμόλιστα dicimus. Hinc ἀγχιστεύω, sum propinquus; ἀγχιστεύς, ὁ, cognatus; ἄγχιστος, η, ον, proximus: ab ἄγχι, vel ἀγχοῦ.

Ἀγχιστεία, ἡ, affinitas, propinquitas; jus propinquitatis; συγγένεια, gentilitas; jus proximæ ac legitimæ successionis, &c.

Ἀγχιστεύω, μ. έυσω, π. εὔκα, sum propinquus; jure propinquitatis hæreditatem cerno aut peto. Ruth. c, 3.

Ἀγχιστῖνι, vel ἀγχιστώνι, nom. pl. f. g. coacervatæ: ab ἄγχι, & ἵστημι.

Ἀγχιστίνδην, κῆ ἀγχιστέαν, Etymol. i. e. juxta propinquitatem; ut à nomine ἄρεος, fit ἀρεϊστίνδην, κῆ πλάτος, πλατίνδην. Juxta divitias, &c.

Ἀγχίστροφα, adv. celeriter; ἀγχίστροφα βαλλέειν, sententiam mutare: ex ἄγχι, & στρέφω.

Ἀγχίστροφος, ὁ κῆ ἡ, versatilis, volubilis, mutabilis: Herodot. ut, ἀγχίστροφος μεταβολὴ, i. e. velox & prompta mutatio.

Ἀγχιτέλεος χρόνος, Nonn. dicitur tempus propinquum; & quod propè completur.

Ἀγχιτέρμων, ονος, ὁ, conterminus; qui est metæ propinquus. Vocat Pollux συνόρους, κῆ πρεσβύρους.

Ἀγχίτοκος, ος, ὁ, in propinquo natus.

Ἀγχίφαλος, propinquus, propè apparens; Nonnus.

Ἀγχοΐδως, cunctanter; ἀμβολάδην, Hesych.

Ἀγχόμενος, qui suffocatur, πνιγόμενος; Hippocrat. potius per ω.

Ἄγχω, ὦ, strangulo; πίγω, mortem laqueo consciscо.

Ἀγχόθεν, ex propiore loco, propè.

Ἀγχόθι, idem quod ἄγχι, vel ἀγχοῦ.

Ἀγχόνη, laqueus, quo aliquid ἄγχω.

Ἀγχοτάτω, proximè, adv. Ion, pro ἐγγύτατα. Sic ἀγχότερος, Ion, pro ἐγγύτερος. Th. ἄγχι.

Ἄγχος, recens; σφόσφηλος, ἐγγὺς, propinquus; item, suffocatio πνίγμα, telum, δόρυ, κῆ πλησίον.

Ἄγχος, Poët idem quod ἄγχι.

Ἀγχοῦ, vicinus; παρὰ τὸ ἄγχι ἔου ὄρος εἶναι· item, diluculum, autora, sic dicitur Cyprius; ὄρθρος, κῆ φωσφόρος; Ἀγχοῦς verò, idem quod πένης, pauper & inops.

Ἀγχριάσαι, pinungi, vel elui; σφειδιάσαι, ἢ λούσασθαι, pro ἀναχριάσασθαι, ab ἀναχρίω, hoc autem, ab ἀναχείω, perfungo, oblino.

Ἄγχω, strangulo, f. ξω. p. χα. ab pan strangulare: hinc ἀγκὼν, ancter, id quo aliquid constringitur. Hinc forsan Angl. to hang.

Ἀγχώμαχα, ex æquo, ancipiti Marte; æquâ vi; æqualiter; ἴσα· Thucyd.

Ἀγχώμαχος, ος, ὁ κῆ ἡ, propomedùm æqualis: ex ἄγχι, & ὁμαχος.

Ἀγχωμάλως, i. e. ἐξ ἴσης, æquo Marte; æqualiter, pariter; ἀμφιβόλως. Bud.

Ἄγω, duco, æstimo, instituo, item proficiscor, &c. f. ξω. part. ὄξων, adducturus. præt. ἦχα, Attic. ἄγηχα, & per Epenthesin ☞ ο ἀγήοχα. a. 2. ἦγον. Att. ἤγαγον. imper. ἄγαγε, ἔτω. pl. ἀγάγετε. sub. ἀγάγω, ης, η, 3. pl. ἀγάγωσιν. inf. ἀγαγεῖν. p. pass. ἦγμαι. a. 1. pass. ἤχθην. f. 1. ἀχθήσομαι. à ant naag, ducere. Hinc

Ἄγω, sed usitatiùs ἄγνυμι, frango. f. ἄξω, p. ἦχα, a. 1. ἔξα. a. 2. ἦγον. p. m. ἦγα. Atticè, ἐάξω, ἔαχα, ἐάξα, ἔαγον, ἔαγα.

Ἄγω, veneror; unde ἀγάσματα; etiam invideo; μίμφομαι κῆ φθονῶ, ἐκπλήττομαι, Iliad. ζ.

Ἀγωγὴ, ῆς, ἡ, vitæ ratio, educatio; ἀγωγὸς, ὁς, ὁ, ductor; ἀγωγίμος, ος, ὁ, ἡ, duci, aut vehi facilis: ἄγωγος, ὁς, ὁ, ἡ, dux viæ: ἀγώγιον, ου, τὸ, onus quod curru vehitur: ἄγημα, τος, τὸ, agmen elephantorum.

Ἀγωδὸς, ἑος, ὁ, qui litem intendit; ὁ ἀνάγων τὸν δίκην, ὁ διώκων; item, lorum quo ducitur equus: item, dux.

Ἀγώγιμον, ου, τὸ, utile, operæpretium, prestabile, τὸ ὠφέλιμον.

Ἀγωγὸς, ductor, dux viæ; ὁδηγὸς; ποιμήν.

Ἀγωγὸν, τὸ, lenocinium, advocamentum, illecebra.

ΑΓΩ'Ν, ῶνος, ὁ, certamen, cœtus: ab ἄγω· item circus, locus certaminis: ab α, & γωνία.

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, qui ludis & certaminibus præerat; ἀγωνοθέτης, ἄρχων τῶν ἀγώνων; dux, vel author certaminis, & princeps: Sophocl.

Ἀγώνια, τὰ, quæ ad ludos & certamina spectant: Cal.

Ἀγωνία, ας, ἡ, angor, anxietas, certamen: ab ἀγὼν· hinc ἀγωνιάω, certo: ἀγωνίζω, idem, ἀγωνιστὴς, οῦ, ὁ, certator: ἀγωνιστικὸς, cupidus certandi: ἀγώνισμα, certamen: ἀγώνιος, ος, ὁ, qui ad certamen spectat.

Ἀγωνιᾶν, Isocrates usurpavit, pro ἀγωνίζεσθαι, decertare; alioquin, est κινδυνεύειν, κῆ φοβεῖσθαι· Polyb.

Ἀγωνίδαι, Ion. pro ἠγωνισμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. ab ἀγωνίζω, ex 3. sing. ἠγώνισται, abjecto augmento, & correptâ penultimâ, exempto sc. σ, & ejus loco insertâ syllabâ δα, ut πεφεύδαται pro πεφευσμένοι εἰσί.

Ἀγωνίδομαι, pugnabo, Dor. pro ἀγωνιοῦμαι, hoc autem fut. 1. med. est Attic. pro ἀγωνίσομαι, ab ἀγωνίζομαι.

Ἀγωνίζομαι, certo, enitor, imperf. ἠγωνιζόμην, ος, ετο, p. pass. ἠγώνισμαι.

Ἀγώνιος, ὁ κῆ ἡ, molestiam adferens; solicitus, anxius; item, ὁ ἐν ἀγῶνι, i. e. qui est in certamine; interdum etiam pro non angulato, & sine angulo; apud Theophrastum; ab α, & γωνία, angulus.

Ἀγωνίσαι, a. 1. inf. & ἀγώνισαι, certato, a. 1. imperat. med. ab ἀγωνίζω.

Ἀγώνισις, εως, ἡ, concertatio: Thucyd.

Ἀγώνισμα, ατος, τὸ, certamen. Omnia ab ἀγών.

Ἀγωνισμὸς, ὁ, contentio; contestatio; ἀντιλογία. Etym.

Ἀγωνιστήριον, ου, τὸ, locus certaminis: Aristid.

Ἀγωνιστήρια, Athletarum præmia: Etym.

Ἀγωνιστικῶς, certatim; Ἀγωνιστικῶς ἔχω, teneor contendendi seu certandi cupiditate: Bud.

Ἀγωνοδίκης, βεκβδῶς, Hesych. designatores autem sunt, inquit Ulpianus, ii, quos Græci, βεκβδῶτας appellant.

Ἀγωνοθεσία, ας, ἡ, constitutio certaminis; munus ipsum quod edunt agonothetæ.

Ἀγωνοθετέω, ῶ, μ. ήσω, certaminibus præsum, atque in iis omnia moderor; certamina, vel ludos instituo, edo, constituo.

Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ, agonotheta; munerarius designator & instructor certaminis; agonum præses & judex; ab ἀγὼν, & τίθημι; id est, ὁ ἐπὶ ἀγῶνας ἵστάμενος, inquit Eustathius.

Ἀγωνοθετὶς, pro ἀγωνοθεσία; apud Sophoclem.

Ἄγων, ωνος, ὁ; Æolicè pro ἄγων· Hesychius.

Ἀγωρεῖν, congregare; συναθροίζειν; unde, ἀγορέοι, ἐθροισμένοι.

Ἀδὰ, voluptas; ἡδονὴ; fons; πηγή.

Ἀδά, Dor. pro ἄδη, dativ. sing. ab ἄδης.

Ἀδαγμὸς, pruritus; prurigo; κνισμός· Etym.

Ἀδαδ, nullam ingerens tædam; Gaza apud Theophrastum: ex ἀ priv. & δαίω, uro; unde, δαὶς, δαΐδος, tæda; fax.

Ἀδαδάκχιτα γαμεῖ, nuptiæ, quibus fax non est prælata; vel, sine tædis celebratæ; εὐ λαθραῖαι, μίξεις.

Ἀδαήμων, ονος, ὁ, ἡ, imperitus: hinc ἀδαημοσύνη, ας, ἡ, imperitia, Ion. ἀδαημονίη, ης· ex α, & δαήω.

Ἀδαὴς, ἑος, ὁ, ἡ, indoctus. Th. δαήω.

Ἀδάϊστος, incognitus: Hesiod.

Ἀδαιδάλτος, ος, ὁ κῆ ἡ; non varius non variegatus; artificio carens: ex ἀ priv. & δαιδάλλω, artificiosè facio. Th. Δαίδαλος; Dædalus.

Ἀδαίζω, exclamo, ingemo; ἀναβόω, ἀναστένω.

Ἀδαΐκτος, purus, καθαρὸς; Hesychius: alioqui significat, non dilaceratum; ex ἀ priv. & δαΐζω, dilacero.

Ἀδαὴς, ὁ, largus; non divisus: ex ἀ priv. & δαίω, divido.

Ἀδαῖον, quod satiat; τὸ εἰς κόρον ἄγον; ab ἄδω, satio, expleo.

Ἀδάϊος, ὁ, inexpugnatus; ἀπολέμητος· ex ἀ priv. & δαΐς, pugna: q. d. pugnæ, seu bello ineptum. Hesych. qui non potest lædi, τῇ δαΐ; & etiam, injucundum, ignavum, exponit.

Ἀδαΐστι, imperitè; ἀπείρως; ex ἀ, priv. & δαίω, peritus: Th. δαίω, disco.

Ἀδάϊτος, non divisus: Apoll. 3. Arg. ex ἀ priv. & δαίω; divido.

Ἀδαΐτρεβλον, indivisus; Nonnus: ex ἀ priv. & δαΐτρεβλα, divido; Th. δαίω; divido.

Ἀδαῖτον, non distributum, non divisum: Hesych. ex eodem Th.

Ἀδακρυς, υος, ὁ κῆ ἡ, non lachrymans; illachrymabilis; undè ἄδακρυς νίκη, incruenta victoria: ex hac dict. one fit alacris; ut scribit Donatus: sic, ἄδακρυς πόλεμος, bellum sine pugna, & ob id non flebile.

Ἀδακρυτὶ,

Ἀδακρυτί, sine lachrymis; siccis oculis: ἀκλαυσί; indè,

Ἀδάκρυτος, ε, sine lachrymis: ex α, & δάκρυ.

Ἀδακτῶ, prurio; κνήσμαι.

Ἀδάητα, non obscura & incognita; ἀκ ἄδηλα.

Ἀδάμ, ἄκλιτον, nomen primi parentis.

Ἀδαμάντιος, ε, ὁ, Adamantinus; firmus, constans, solidus, durus: Æschynes.

Ἀδαμαντόδετος, ος ὁ ἡ ἡ; tenax, adamantinus: Æschyl.

Ἀδάμαντα, acc. sing. ab ἀδάμας, αντος, ὁ; idem quod ἀδάμας, αντος, ὁ, adamas, q. ἀδάμαστος; indomitus, ob duritiem: ex α pro δς, & δαμάω.

Ἀδαμάς, fortis, robustus; durus: Hesych. ἰσχυρός, σκληρός.

Ἀδαϐξάσαι, prurire, a. 1. inf. act. verbi ἀδαϐξάω. Vide ἀδακτέω.

Ἀδαπάνητος, ε, ὁ, inexhaustus, inconsumptus.

Ἀδάπανος, ε, & ἀδαπάνως, adv. sine sumptu. Th. δαπανάω.

Ἄδαπτος, qui dilaniatus non est, vel dilaniari nequit: Hesychius exponit, γυμνὸν, ἄῤῥωστον. Nudum, excoriatum, apellam.

Ἀδάρ, lirguâ Syriacâ, dicitur mensis duodecimus, lib. 2. Machabeorum.

Ἀδάρκης, ος, ὁ; adarces, salsugo quædam gelata, seu concreta.

Ἀδάρτος, Hesych. flagris non examinatus; ἀμαστίγωτος, alioqui, sign. non excoriatus; ex α priv. & δέρω, excorio.

Ἄδασαν, valde læserunt, pro ἄσαν, a. 1. ind. act. Ion. ab ἀδάω, satio, lædo. Lacones enim utuntur in suis compositis particulâ ἄδω, ab ἄδλω, satis, abunde; quæ auget.

Ἀδασμὸς, non solvens tributum; Hesych. ex Æschylo; ex α priv. & δασμὸς, tributum: Th. δάζομαι, divido, partior.

Ἄδασος, ε, non divisus. Th. δαίζω.

Ἀδαχέω, κνήθω, pruriginem excito, scabo.

Ἀδαῦος, siccus, ξηρός; Laconicè, indè,

Ἀδαύτερον, aridissimum, pro αὖον. Laconicè.

Ἀδδῆες, Poët. pro ἀδῆες, audax. Vide ἀδείης.

Ἀδδηκίτης, pro ἀνηκίτης, Poët. quod vide, ut & ἀδηκότες.

Ἀδδηλος, sinus, κόλπος.

Ἄδδλω, pro ἄδλω, multum, adverb.

Ἀδδηφάγος, sive ἀδηφάγος, ος, ὁ, vorax, heluo; ab ἄδδλω, & φάγομαι: hinc ἀδδηφαγία, ας, ἡ, voracitas.

Ἀδδῖ; nom. viri ἄκλιτον, viator, qui transit.

Ἀδδίξ, mensura quatuor chœnicas capiens.

Ἀδδυσι, ad saturitatem usquè comedunt; heluantur: εἰς κόρον ἐσθίουσι.

Ἀδε ᾗ αὐτὰ, Dor. pro ἰδὲ ᾗ αὐτὴ, eam ipsam! Est & ἄδε pro ἴδη, imperf. ab ἄδω.

Ἄδε, Dor. adv. pro ἧδε, huc, illuc; hoc in loco.

Ἀδεάζω, suspiro, succlamo; ἀναβοῶ, ἀναστενω.

Ἀδείσδον, securiùs, tutiùs minore metu; Thucyd. ex ά priv. & δείδω, ἔω, τὸ timor: Th. δείδω, timeo.

Ἀδέετος, ὁ, nullius indigens.

Ἀδείης, έος, ὁ ᾗ ἡ, intrepidus; audax, tutus, securus, &c. ἄφοϐος; indè, τὸ ἀδείης, fiducia; undè dicunt, ἀδείης, δέος δεκοίημας; non timenda times: ex ά priv. & δέος, timor.

Ἀδείλης, ε, ὁ, non indigus; cui omnia supperunt quibus opus est: Antiphon. apud Suidam; μηδενὸς δεόμενος ἀνενδεὴς· ex ά priv. & δέω, & δέομαι; egeo, &c.

Ἄδῃ, cantat, 3. sing. ab ἄδω. 2. pl. ἄδετε· part. f. g. ἄδοσα.

Ἀδῆι, Dor. pro ἠδεῖ, dativ. singul. ab ἡδύς.

Ἀδεῖα, Doricum pro ἠδεῖα, i. e. jucunda, suavis: Theocrit.

Ἄδεια, vide in ἀδείης.

Ἀδειὴς, ὁ, intrepidus, Poët. pro ἀδείης, & ἀδέδεὴς· ex α, & δέω· quod à δείδω. Est etiam ἀδὴς, impudens, q. ἀδέσμητος, qui coërceri nequit, à δέω, ligo.

Ἀδείης, gen. sing. Ion. ab ἄδεια, immunitas à metu, securitas: à δείδω.

Ἀδείμαντος, ε, ὁ, impavidus: quod ex α, & δείμα.

Ἄδειμος, ε, ὁ ᾗ ἡ, impavidus, intrepidus; idem quod ἀδείης· & Cypriis, impurus: Hesych. & Suid.

Ἀδεῖν, placere, præs. inf. ab ἀδέω.

Ἄδειπνος, ε, ὁ ᾗ ἡ, incænatus. Th. δεῖπνον.

Ἀδέκαστος, ε, ὁ μὴ δεκάζομαι τρόσωπον, ἢ δῶρα, non corruptus muneribus: hinc ἀδεκάστως, adv. justè.

Ἀδεκατόλογος, ε, ὁ ᾗ ἡ, non decimatus: Aristoph. ἀδεκατολόγος ἐσία, non decimatæ facultates; ἀτελώνητος.

Ἀδεκτος, ε, ὁ, non admissus, non acceptus, aut receptus; & activa sign. qui non accipit: ἄδεκτος κακῶν, expers mali: item, ἄδεκτον, incredibile, ἄπιστον.

Ἀδελφὰ, τα, sororia; similia, communia; ὅμοια, πρέποντα· ἁρμόζοντα.

Ἀδελφεὸς, ὁ ἀδέλφεος, ε, ὁ, pro ἀδελφὸς, frater, Poët. & Ion.

Ἀδελφιδῆ, ἡ, neptis ex sorore, vel ex fratre: Xenoph.

Ἀδελφιδοῦς, & ἀδελφιδέος, έα, όν, filius fratris vel sororis ἀνεψιός; i. e. nepos ex fratre vel sorore; patruelis, vertitur ab Erasmo, apud Lucianum.

Ἀδελφιζία, germanitas, fraternitas, vel fraternitatis affectus; communitas, consociatio, apud Hippocratem verò, affinitas; communicatio, consensusque partium inter se: κοινωνία.

Ἀδελφικὸς, ε, ὁ, germanus, affinis, fraternus.

Ἀδελφοθέος, frater Dei, seu Jesu Christi: ita dictus, Divus Jacobus.

Ἀδελφόπατρος, patruus; παῖς ἀδελφεός; patris frater: Pollux.

Ἀδελφοκτονεῖν, fratricidium committere.

Ἀδελφοκτονία, cædes fratris; Gregor. Nazanz.

Ἀδελφοκτόνος, ὁ, fratricida: ex ἀδελφὸς, & κτείνω.

Ἀδελφόπαις, nepos, vel neptis ex fratre, vel sorore. Eust.

Ἀδελφὸς, Æol. pro ἀδελφεὸς, frater.

Ἀδελφὸς, ε, ὁ, frater sumitur & pro cognato, & consanguineo, ἀδελφὴ, ἧς, ἡ, soror: ἀδελφότης, ητος, ἡ, fraternitas: ἀδελφικῶς, fraterne: ἀδελφίδιον, ε, τὸ, fraterculus: ἀδελφιδέος, έα, όν, fratris vel sororis filius: ἀδελφίζω, fratris nomine compello: ab α, id est, ἅμα, & δελφὺς, q. ὁμόδελφος.

Ἀδέμαρτος, ε, ὁ, ἡ, corpore exutus, mortuus: ex α, & δέμας.

Ἀδέμνιος, expers cubilis; qui cubile non habet: Oppian. lib. 3. de venat. ex α priv. & δέμνιον, ε, τὸ; lectus.

Ἀδεύω, canere, Ion. pro ἀδῶ, ab ἄδω.

Ἀδένδρεος, ε, ὁ ᾗ ἡ, purus ab arboribus; Th. δένδρον.

Ἀδέξιος, ε, ὁ ᾗ ἡ, minimè, seu parùm dexter; incivilis: ex α priv. & δεξιὰ, dextra.

Ἀδεξιώτως, sine dextrarum apprehensione; i. e. sine blanda ulla salutatione: Budæus.

Ἀδέρκης, έος, ὁ ᾗ ἡ, non videns; & invisibilis: Hesych. obscurus, qui videri nequit; ἀφανής.

Ἀδερκὴς, ὁ ᾗ ἡ, idem, non videns; aut non visus; inde ἀδέρκτως, adverb. apud Sophocl. limis oculis & conniventibus: ex α priv. & δέρκω, video.

Ἀδὲς, Dor. pro δωλὲς.

Ἀδεσπότητος, sine domino, sine certo auctore: hinc ἀδεσπότως, adv. ab α, & δεσπότης.

Ἄδεσμος, ὁ ᾗ ἡ, qui extra vincula est, sine vinculis; ἄδετος; ut, Ἄδεσμος φυλακὴ, libera custodia; ex α, priv. & δεσμὸς, vinculum: Th. δέω.

Ἄδετος, ε, ὁ, non ligatus, solutus; ἄδεσμος· ex α priv. & δέω, ligo.

Ἀδευκὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, amarus: ab α, & Ion. δέκω pro δέχομαι.

Ἀδεύμεθα, Hesychius affert pro ἀνιάζομεθα, quod Doricum est, pro ἀδέομεθα· ex themate ἀδέομαι, idem quod ἀδέω, i.e. Ἀνιῶς ἔχω, molestiâ & tædio affectus sum.

Ἀδευτὴν, idem Hesych. affert pro χαλεπὸν, sive, ὃ ὐκ ἂν τις ὑπηνεῖκαι; difficile, & grave, quo aliquis non indigeat; ex α priv. & δέω, aut δέομαι, egeo.

Ἀδέχαστος, ε, ὁ, sicut ἀδέκαστος, qui muneribus non corrumpitur; ab α priv. & δέχομαι, accipio: Cal.

Ἀδέψητος, ε, ὁ ᾗ ἡ, crudus, ἀκατέργαστος· à δεψέω.

Ἀδέω, placeo, f. ήσω, p. ηκα. Hinc ἄδων, ε, ὁ, lætitia.

Ἀδέω, tædio afficior præ defatigatione, ab ἄδω, satio, f. ήσω, p. ηκα. a. 1. Æol. ἀδήσαι, & geminato σλ, ἀδδήσαι.

Ἀδεὼς, intrepidè, securè, audacter, tuto, impunè, licenter, imprudenter: Aristot. 2. Oecon. ἀδεῶς ἔχειν, impunè ferre: ex α priv & δέος, εος, τὸ, metus: Th. δείδω.

Ἀδῆ, placuerit, a. 2. sub. ab ἀδέω.

Ἀδηκότες, & metri gratiâ ἀδδηκότες, perf. part. Ion. pro ἠδηκότες, ab ἀδέω, alii ab ἀνιάω, laboribus defessus sum. Th. ἄδω fatio.

Ἀδηκτοτάτη, superlat. ab ἀδηκτος, ε, ὁ, ἡ, morsui non obnoxius, vel cartem non

sentiens: à ἀάω.

Ἄδηκτος, ος, ὁ ἡ, non morsus, omni morsu carens; incorreptus: item, activè, minime mordax, vel cui nulla ineſt mordacitas: ab α priv. & δήκω mordeo; Ἄδηκτα, medicamenta mordacitatis expertia, atque acrimoniæ: indè adv. ἀδήκτως, ſine morſu, &c.

Ἀδηλής, ος, ὁ ἡ, integer, incolumis: à δηλέω.

Ἀδηλία, incertitudo, anxietas, dubitatio; ἄπορία, ἀφάνεια.

Ἄδηλος, ος, ὁ, non apparens, incertus, obſcurus: ex α, & δῆλος: hinc ἀδήλως, adverb. obſcurè, incertùm: ἀδηλότης, ητος, ἡ, incertitudo.

Ἀδημεῖν, admirari, dubitare, & idem quod ἀδημονεῖν.

ΑΔΗΜΟΝΕ'Ω, ῶ, graviſſimè angor, f. ήσω, p. ηκα. a. 1. ἠδημόνησα: ab ἀδέω, vel ab α, & δῆμος, q. d. extra populi conſortium dego.

Ἀδημονία, ας, ἡ, anxietas animi, triſtitia, moleſtia, &c.

ΑΔΗΝ & ἄδδην, affatim, adv.

ΑΔΗ'N, ένος, ὁ, glandula, tonſillæ.

Ἀδηώς, έος, ὁ, ἡ, Poët. ὁ ἄνδρ ἀδηώων καὶ βελῶν ὤν, ὁ ἀφόβητος, qui eſt ſine conſilio & curis. Hinc adv. ἀδηώως. Ex α, & δηόω, pro βεβλάπται, παρὰ τὸ δηῶ ὃ ὅτι ἀνεῖν, ὅπ πρὸ τῆ προῆχθαι δεῖ πολεμῶ χρόνον βεβλάφθαι.

Ἀδηώως, ſimpliciter, citra dolum, ἁπλῶς, ἀδόλως. Etym. ἀφεγγῶς, negligenter, incuriosè; nam δηόω, βλάπτω, καὶ βλάπτομαι.

Ἄδηρις, non contentioſus, expers litis, in lib. Epigram. Hinc, Ἀδηρίτως, ſine controverſia, ſine dubio; ἀφιλονείκως, ἀμάχως.

Ἀδηρίτης, ου, ὁ, contentionis expers, Th. δῆρις.

Ἄδης, ου, Poët. pro ᾅδης, orcus, mors: in acc. ἄδην.

Ἁδής, ής, ὁ καὶ ἡ, injucundus; inſuavis, ἀστερπής. Heſych. dictum, pro ἀνδής; ex α priv. & ἥδυς, ſuavis; vel potiùs, ἅδος, εος, τὸ, ſuavitas, &c.

Ἀδήσῃς, gratificaberis, 2. ſing. fut. 1. verbi ἀνδάνω.

Ἀδηφαγέω, μ. ήσω; ad ſatietatem uſque veſcor: Iſocrates, inde, ἀδηφαγία, ας, ἡ, edacitas, inſatiabilitas; πλησία, πολυφαγία, nimius edendi uſus, nimia ſatietas; & ἀδηφάγος, ος, ὁ, vorax, edax, inſatiabilis; πολυφάγος, hēluo: idem quod ἀδηφάγος, vide.

Ἀδία, ἡ, dolor; λύπη, ἀδημονία; & tunc eſſet ab ἀδέω, ſeu pro ἀνδία; eſt & Heſych. focus, ara, βωμός.

Ἀδιάβλητος, ος, ὁ ἡ, inacceſſus; qui transiri & trajici nequit: ex α priv. & διαβατὸς, à διαβαίνω, tranſeo, trajicio: Th. βαίνω, gradior.

Ἀδιάβλητος, & ἀδιαβόλητος, ος, ὁ ἡ; irreprehenſibilis, omnis calumniæ expers; ex α priv. & διαβάλλω, transfigo: item calumnior.

Ἀδιάδεκτος, ος, ὁ ἡ, jugis, perpetuus; proprie, carens ſucceſſoribus: ex α priv. & διάδεκτος, ος, ὁ, ſucceſſor; à διαδέχομαι, excipio, ſuccedo: Th. δέχομαι, capio, &c.

Ἀδιάδεκτος, ος, ὁ ἡ, inevitabilis; ἄφυκτος; vide τὸ ἀδιάδεκτον, ipſa inevitabilitas, apud Suid. ex α priv. & διαδέρασκω, effugio: Th. δρᾶω, fugio.

Ἀδιάθετος, ος, ὁ, qui diſpoſitus non eſt; indiſpoſitus, inordinatus; item, inteſtatus: apud Plut. in Catone; ex α priv. & διατίθημι, diſpono; compono, &c.

Ἀδιάκριτον, indiſcretum: ex α, & διακρίνω.

Ἀδιάκτητος, ος, ὁ ἡ, alienus, importunus, infuetus; ἀμότητος, ος, ὁ ἡ, ἀδικος, exponitur à Suida; ex α priv. & διαίτη, vivendi mos, &c.

Ἀδιάκλειστος, ος, ὁ ἡ, non interclusus: ex α priv. & διακλείω, diſcludo, &c. Th. κλείω, claudo.

Ἀδιάκοσμος, ος, indiſcretus, individuus, non interciſus, aut diremptus: Heſych. ab α priv. & διακόπτω, diſcindo: Th. κόπτω, ſcindo.

Ἀδιακόσμητος, ος, ὁ ἡ, inornatus, inexornatus, qui compoſite diſtinctus, & diſtributus non eſt; ex α priv. & διακοσμέω, ῶ, ordino, diſtribuo: Th. κόσμος, ornatus.

Ἀδιακρίτως, non diſtinctè, promiſcuè: irdifferenter, irdi criminatim; ex eod. Th.

Ἀδιάλειπτος, ος, ὁ ἡ, non intermiſſus, indefinens: ἀδιαλείπτως, indefinenter, adv. à λείπω.

Ἀδιάλλακτος, ος, ὁ ἡ, irreconciliabilis: à διάλλαξις.

Ἀδιάλυτος, ος, ὁ ἡ, indiſſolubilis: à διαλύω.

Ἀδιαλώβητος, ος, ὁ ἡ, qui non eſt mutilatus, vel contumeliâ affectus non eſt: Heſych. Βλαβὴς, illæſus: ex α & διαλωβάω, mutilo, &c. Th. λάβη, ης, ἡ, injuria, &c.

Ἀδιανόητος, cogitatione non comprehenſibilis: unde τὰ ἀδιανόητα, dicuntur, myſtica, quæ verbis aperta occultos habent ſenſus; ſab. ex α priv. & διανόημα, vide.

Ἀδίαπτος, ος, ὁ, non aſperſus. Ἄδιαπτον, ος, τὸ, herbæ genus: ex α, & διαίνω.

Ἀδιάπλαστος, ος, ὁ ἡ, informis, rudis, nondum formatus: ex α priv. & διαπλάσσω.

Ἀδιάπτωτος, ος, ὁ ἡ, ſtabilis, firmus, qui non dilabitur: item, in quo error non admittitur: Polyb. inde adverb. Ἀδιαπτώτως, ſine lapſu & errore: ex α priv. & διαπίπτω, intercido, elabor, &c.

Ἀδιάρθρητος, ος, ὁ ἡ, inarticulatus; articulis & nodis non diſtinctus, ut pedes Elephantorum; & ἀδιάρθρωτος, idem. Luc. ex α priv. & διαρθρόω, ῶ, articulis diſtinguo; Thema ἄρθρον, ου, τὸ, articulus.

Ἀδιάσπιδος, incompoſitus, inornatus; qui exornatus & politus non eſt: Suid. ἀκόσμητος; ut ἵππος ἀδιάσπιδος equus, qui ſuis σκέυεσι, & apparatu inſtructus non eſt: ex α priv. διασκευάζομαι, inſtruor, adornor, &c.

Ἀδιάστατος, indiſtractus, non diviſus: ex α priv. & διαστάω, diſtrahor: Th. στάω, traho: indè, ἀδιαστάτως; indiſtractè; ſine diſtractione aut diviſione: Heſych.

Ἀδιάστατος, dimenſione carens: ex α priv. & διαστατὸς, diſtans; à διίστημι, ſeorſum ſto, ſeparor: Th. ἵστημι, ſto: undè adv. ἀδιαστάτως; ſine inter vallo, & diſtantia: item, ſine controverſia; ἀναμφιλόγως, συνεχῶς; continenter, ſine ullo ſpatio, &c.

Ἀδιάστροφος, ος, ὁ ἡ, nihil habens obliqui, minimè perverſus: Plut. ἀδιάστροφος εὐνοια, inconcuſſa benevolentia: Macrob. 3. ex α & διάστροφος, diſtortus perverſus; Th. στρέφω, verto.

Ἀδιάχυτος, ος, ὁ ἡ, indiviſus; qui diffuſus non eſt; ex α priv. & διαχέζομαι, diffindor: Th. χέζω.

Ἀδιάτακτος, ος, ὁ, inordinatus: ex α & διάτακτος, Th. τάσσω.

Ἀδιάτιμητος, ineſtimabilis; ex α & διατιμάω, æſtimo, Th. τίω, honoro.

Ἀδιάτμητος, inſecabilis; ex α priv. & διατέμνω, diſſeco; ἀδιάτομος, etiam dicitur; idem

Ἀδιάφθορος, immotus; qui non poteſt διαφθείρεσθαι, Eccleſ. c. 2. ἀδιαφθόρως, immutabiliter, &c. ex α & διαφθείρω.

Ἀδιατύπωτος, ος, ὁ ἡ, non figuratus; informis: ex α, & διατυπόω, informo, &c.

Ἀδιαφθορία, ας, ἡ, ἡ ἀδιαφθασία, incorruptibilitas; ex α priv. & διαφθείρω corrumpo.

Ἀδιάφθορος, ος, ὁ ἡ, incorruptus: Plato. & ἀδιάφθορος, idem, ſincerus, corruptioni non obnoxius; ut ἀδιάφθορος ψυχὴ; anima ſincera; Dæm. ex α priv. & διαφθείρω, corrumpo.

Ἀδιαφθορία, ας, ἡ, integritas: ἀδιάφθορος, ος, ὁ, ἡ, incorruptus. Th. φθείρω, p. med. ἔφθορα.

Ἀδιαφορέω, indifferens ſum in aliqua re; ſuſque deque fero, vel habeo; item, negligo, contemno, negligenter transmitto: Chryſoſtom; ex α & διαφορέω, idem quod διαφέρω, differo.

Ἀδιαφορία, ας, ἡ, ἀμέλεια; q. d. indifferentia; i. e. qualitas rerum per quam indifferenter habentur: item negligentia, contemptus; utitur, Cic. ad Attic.

Ἀδιάφορος, ος, ὁ ἡ, indifferens: à διαφέρω.

Ἀδιαφραγῆ, ὁ ἡ, inſeptus; non ſeptus, non interſeptus: Theophr. ex α priv. & διαφράσσω, interſepio; Th. φράσσω, ſæpio, munio: indè etiam, ἀδιαφράκτως, ſine ſepimento.

Ἀδιάχυτος, ὁ ἡ, qui non diſſolvitur, aut diffunditur; ex α priv. & διαχέω diffundo. Th. χέω, fundo.

Ἀδιαχώριστος, ος, ὁ ἡ, inſeparabilis: ex α, & διαχωρίζω, ſeparo, diſjungo; Th. χωρὶς, ſeorſim, ſeparatim, &c.

Ἀδιάψευστος, qui falli aut decipi nequit; vel qui non fallit, aut decipit: Athen. lib. 8. ex α priv. & διαψεύδομαι, idem quod ψεύδομαι fallor, decipior.

Ἀδίδακτος, ος, ὁ, ἡ, indoctus: ex α, & διδάσκω.

Ἀδικοδίκητος, ος, ὁ ἡ, indifenſus; ex α priv. & δικοδικέω, ῶ, tueor, defendo; ab ἐκδικέω, ῶ, ulciſcor; Th. δίκη, ης, ἡ, jus, fas, &c.

Ἀδικοδύπος, ſine tergiverſatione; ex α priv. δικοδυπέω, idem quod ἐκδύω, vel ἐκδύω; elabor, evado: Th. δύω, & δύω, ſubeo, &c.

Ἀδικόξεστος,

'Αδιεξέταστος, qui perquiri nequit; inenarrabilis, Eccles. ex α priv. διεξετάζω, perquiro; idem quod ἐξετάζω, & Thema ipsum, ἐτάζω, examino, inquiro.

'Αδιεξίτητος, ὁ ἡ ἡ, qui percursus non est, seu qui percurri nequit oratione, & cogitatione; cui opponitur διεξιτητός, Philopon. & Themist; idem est quod ἄπειρος; ex α priv. & διέξειμι, idem quod διείμι, transeo: quod vide.

'Αδιεξόδευτος, ὁ ἡ ἡ, per quem transiri nequit: vel unde, exire non licet: Epigram. impervius, detentus; & ἀδιεξόδευτος, idem; viam non inveniens, inextricabilis; ex α priv. & διεξόδευτος, ἡ, via qua transitur alicubi; unde διεξοδεύω, exeo per, permeo, &c. Th. ἔδος, ὁ, ἡ, via.

'Αδιέργαστος, ὁ ἡ ἡ, inelaboratus, incultus; ex α priv. & διεργάζομαι, elaboro, excolo; vide.

'Αδιερεύνητος, ὁ ἡ ἡ, inexploratus; inscrutabilis, & ἀδιερεύνητος; idem non disputatus, &c. ex α priv. & διερευνάω, pervestigo, Th. ἐρευνάω, ῶ, vestigo.

'Αδιευκρίνητος, ὁ ἡ ἡ, indivisibilis, indistinctus; Hermogenes: ex α priv. & διευκρινέω, ῶ, idem quod διακρίνω, bene secerno, & seligo, Th. κρίνω.

'Αδιήγητος, ὁ, ἡ, inenarrabilis, narrando inexplicabilis: Xen. pæd. 8. ex α priv. & διηγέομαι, narro. Th. ἡγέομαι, ἔομαι, duco, &c.

'Αδικαστήριος, injustus magistratus: Cic. ad Attic. ex α priv. & δικαστήριον, justum, vel justorum imperium, &c.

'Αδικαστηριάζω, iniquè, vel injustè ago; Plut. inde, ἀδικαστηρίαστος, injusta actio; ex α priv. & δικαστηριάζω, ῶ, justè ago. Th. ποιέω, facio, ago, &c.

'Αδίκαστος, ὁ ἡ ἡ, non judicatus, indemnatus; Nonn. ex α priv. & δικάζομαι, in jus voco, &c.

'Αδικέσαι, Ion. & Æol. pro ἀδικῆσαι, a. 1. inf. act. verbi.

'Αδικέω, injuriâ afficio, lædo, f. ήσω. p. ἠδίκηκα. ἀδικώσατε, a. 1. imperat. act. ἀδικεώντα, acc. sing. part. præs. ἀδικέομαι, ἤμαι, injuriam patior. p. pass. ἠδίκημαι, a. 1. ἠδικήθην· ex α, & δίκη.

'Αδίκημα, ατος, τὸ, injuria: ἀδικήματα, dat. pl. ἀδικίαις, ας, ἡ, injustitia: ἄδικος, ὁ, injustus: ἀδικώτερος, comp. ἀδίκως, injustè, adv. à δίκη.

'Αδικητικός, ὁ, ἡ, injurius, injuriosus; qui afficit injuriâ, aut proclivis est ad injuriam inferendam: Plut. ex ἀδικέω, injustè ago. Vide.

'Αδικηματοφορέω, ῶ, injurians facio; idem quod ἀδικηματοφορέω, vide.

'ΑΔΙΝΟ'Σ, ἡ, όν, confertus: ab ἄδω.

'Αδινάς, confertim; unde comparativum, ἀδινώτερον, Od. π. Eustath. Vult significare etiam sensim, paulatim. ἠρέμα, Il. τ. ἀδινὰς ἀνεμήκατο, ubi tamen, quidam exponunt, confertim & miserabiliter.

'Αδιόδευτος, ὁ ἡ ἡ, invius, vel impervius; ex α priv. & διοδεύτός, pervius, &c. Vide.

'Αδιόικητος, ὁ ἡ ἡ, non administratus, dispensatus, vel distributus; ex α priv. & διοικέομαι, administro. V.

"Αδιον, suavius Dor. pro ἥδιον, compar. ab ἡδύς.

'Αδίοπος, ὁ ἡ ἡ, incustodius; administratore & rectore carens: Hesych. ex Æschyli phrygibus; ex α priv. & διόπος, ὁ, rector; διέπω, administro, rego. Th. ἔπω, operor, &c.

'Αδιόρθωτος, ὁ ἡ ἡ, inemendabilis, qui corrigi & emendari nequit; ex α priv. & διορθόω, emendo.

'Αδιόριστος, ὁ ἡ ἡ, indeterminatus; ex α priv. & διορίζομαι· Vide.

'Αδίστακτος, indubitatus, certus; Ptol. ex α priv. & διστάζω, dubito: Vide.

'Αδίψης, ὁ, non sitiens, vel sitim extinguens. Th. δίψα.

'Αδμαίνειν, valere, sanum esse; ὑγιαίνειν, ζῆν, Hesychius; Suidas & Etymol. ἀδμήν, ν. pro hoc Hesychano, ἀδμαίνειν.

"Αδμητος, ὁ, ὁ, Dor pro "Αδμητος, nomen viri.

'Αδμὴς, idem quod ἄδμητος, indomitus: ex α, & δαμάω.

'Αδμήτη, nomen mulieris, q. d. indomita.

'Αδμήτης, ὁ, ὁ, idem quod ἄδμητος, indomitus; ἀδάμαστος; Suid.

'Αδμωλεῖ, non fraudulenter, aut serviliter; χωρὶς δόλου, ἢ δουλείας· Suid.

'Αδμωλεῖν, ignorare, ἀγνοεῖν, alii scribunt ἀδμολεῖν, inde,

'Αδμολία, ἡ ignorantia: ab α, & ἴδμων, per Sync, & ν in λ verso.

"Αδιμι, a. 2. opt. verbi ἄδω, placeo.

'Αδόκητον, inopinatò, adv. ex α, & δοκέω, videor: ἀδόκητος, ignobilis.

'Αδοκία, insperatus & inopinatus rerum eventus; ἀπροσδοκία· ex α priv. & δοκέω.

'Αδοκίμαστος, ὁ, ὁ, obscurus, ignobilis; non probatus: ex α priv. & δοκιμάζω. Vide.

'Αδοκιμάστως, ab re; temerè, sine examine, inexploratò: ex eodem Th.

'Αδόκιμος, ὁ, ὁ, ἡ, judicii expers, reprobus, rejectaneus: ex α, & δόκιμος. Th. δοκέω.

'Αδολεσχέω, affatim confabu'or, meditor: ab ἀδολέσχης, satietate confabulationis: ἀδολεσχῆσαι, a. 1. inf. act.

'Αδολεσχής, ὁ, ὁ, nugator; garulus, sophista: Aristoph. dicitur etiam 'Αδόλεσχος, ὁ, ὁ, idem; verbosus.

'Αδολεσχία, ας, ἡ, loquacitas, loquela; nugatorius sermo. Item, in sacris literis dicitur, ἡ συνεχὴς μύητις, assidua meditatio: ex eodem. Th. fort. ex ἄδω est, τὸ, satietas; & λεχὴ, fermocinatio.

"Αδολος, ὁ, ὁ, ἡ, sincerus. Th. δόλος.

'Αδόλως, nullo dolo, sedulò, accuratè, candidè; ἁπλῶς· ex eod. Th.

"Αδον, canebam. imperf. Dor. pro ἦδον· potest etiam esse part. neut. g. à masc. ἄδων, ab ἄδω. At ἄδον est a. 2. act. ab ἀνδάνω, vel ἀδέω· & ἄδοι, opt.

'Αδονὰ ᾶς, ᾶ, Dor. pro ἡδονὴ, voluptas.

'Αδόνητος, ὁ, ὁ, inconcussus; immobilis: ex α priv. & δονέω, idem quod Th. σείω, agito.

'Αδονὶς, ίδος, ἡ, ὁ, q. ἀηδονίς. Vide ἀηδών.

'Αδόνητος, ὁ, ὁ, ἡ, immobilis. Th. δονέω.

'Αδόντι νόῳ, alacri animo: ab ἄδω, placeo. a. 2. ἄδον.

'Αδοξα, τὰ; dixit Sophocles: τὰ παράδοξα, inaudita, incognita, & incogitata, quæ præter hominum opinionem existunt; & Aristot. ἀδόξατα vocat. τὰ ἀδυνατα, impossibilia: ex α priv. & δόξα.

'Αδόξαστος, ὁ, ὁ, insperatus; ἀνέλπιστος, Sophocles. Item nihil opinans; Alex. in Top. ab α priv. & δοξάζω, opinor, sentio; quod à δόξα, sententia, opinio; item, expectatio, & gloria, &c. Th. δοκέω, ῶ, videor, sentio, &c.

'Αδοξος, ὁ, ὁ ἡ ἡ, inglorius. Hinc ἀδοξία, ας, ἡ, ignominia; & ἀδοξέω, gloriâ careo, &c. à δόξα.

'Αδόξως, ignominiosè, inglorie, &c.

'Αδοξαπία, belli vacatio, & armorum cessatio, ut sit in pace sequestra; propriè, quum non gestantur hastæ; ex α priv. & δόρυ, hasta; sumitur etiam pro ignavia, socordia: ἀσχαπία, ἀργία.

'Αδορεί, sine excoriatione: ex α priv. & δέρος, ους, τὸ, idem quod Th. δερὶς, ατος, τὸ; pellis, corium; unde δορὰ, ἡ; excoriatio; & δέρω, excorio; pellem detraho.

'Αδορος, ὁ, ὁ ἡ ἡ, non excoriatus; vel, pelle minime carens; ἀδιαφθόρους; ex eod, Th. est etiam Hesychio, uter, saccus, pera.

'Αδορυλητος, ὁ, ὁ ἡ ἡ, in victus, inexpugnabilis; propriè, qui hastâ capi nequit; vel hastâ non captus: ex α priv. δόρυ, hasta, & λητὸς, vel λητὸς, ὁ, ὁ; captus, vel qui capit: Th. λαμβάνω, capio.

'Αδορυφόρητος, ὁ, ὁ, satellitibus, propriè, hastatis, non stipatus: Aristot. ex α priv. & δορυφορέω, stipo, sum satelles, propriè hastatus; ex δόρυ, hasta, & φέρω, fero.

"Αδος, ὁ, ὁ, gaudium: ab ἄδω, placeo.

'Αδος, ους, τὸ, satietas: ab ἄδω, satio.

'Αδοσπος, mulieribus non corruptus; Hesych. ex α priv. & δόσις, εως, ἡ; donatio, largitio: Th. δίδωμι, dono.

'Αδοῦλος, qui indoratus est; cui nil datum est; Hom. in hymno ad Merc. ex α priv. & δίδωμι, do, dono.

"Αδς, inferni, gen. sing. ab ἄδης.

'Αδουλοδουλος, ὁ, ὁ, qui servire nequit: item, qui uni domino servivit, non iterùm venditus alii; Hesych. ex α priv. & δουλόω, servio.

"Αδουλος, ὁ, ὁ ἡ ἡ, servis carens: Plut. ex α, & δοῦλος, servus.

'Αδουλωτος, ὁ, ὁ, invictus, servitutis impatiens; non redactus in servitutem: ex α, & δουλόω, ῶ, in servitutem redigo; Th. δοῦλος, servus.

'Αδούπητος, ὁ, ὁ ἡ ἡ, expers strepitûs; Non. ex α priv. & δούπος, sonitus.

'Αδραιον, inefficax: Hesych. ἄπραγμον, infectum; non factum; vel etiam, quod nihil efficit: ex α priv. & δράω, ῶ; facio, ago.

'Αδρακὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ; qui visûs beneficio destituitur; cæcutiens, parum videns: Hesych. ex α priv. & δέρκω; video.

'Αδραμυττηνὸν, ὴν, ὸν, Adramyttenus, a, um; ab urbe Adramyttum.

'Αδρανὴς, έος, ὁ ἡ ἡ; imbecillis. Hinc ἐδρανέω, infirmus sum; & ἀδρανία, vel

ἀδρανία, ας, ἡ imbecillitas: ab α, & δραινω.

Ἀδρήστεια, Ion. Ἀδράστεια, Nemesis.

Ἄδρηστος, ου, ὁ, Adrastus, rex Argivorum. Hinc ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.

Ἀδρέπανος, ου, ὁ, ἡ; falce carens; ut, ἄδρεπανον Θέρος; ἅστας exprers falcis; Hesiod. interp. ἄδρεπτον, Θεοῖς ἀμάκεπμον; ex α priv. & δρέπανον, ου, τὸ falx. Th. δρέπω, decerpo, carpo, colligo: unde etiam

Ἄδρεπτος, non carptus, vel quem decerpere non licet; Hes. ex Sophocl.

Ἀδρέω, ῶ; f. ήσω· idem quod ἀδρύω, ῶ; f. ώσω; ad maturitatem vigoremque produco; adolesco, augeor; Thema est ἄδρος, ος, ὁ; multus, abundans, &c.

Ἄδρηστις, otium; ἀσχολία, quasi, ἀδρεστία, vel, ἀδρηστία, vita otiosa; ex α priv. & δρέω, facio, ago.

Ἀδρήστιν, Adrasti filia.

Ἀδρηστος, Ion. pro ἄδρηκτος, ου, ὁ, minimè fugitivus: ex α, & δρέω.

Ἀδρίας, ου, ὁ, Adria: sinus Venetus.

Ἄδριμος, minimè acerbus, vel acris; ex α priv. & δριμὺς, έος, ὁ; acerbus.

Ἀδρεβατικὸν, vocat Plato animal terrestre, quod terram, solidum elementum calcat; alibi ξηρεβατικὸν appellat, ex βαίνω, incedo, & ἀδρὸς, crassus, solidus, &c.

Ἀδρόβωλος, ὁ ἡ ἡ; qui crassis seu grandibus est glebis; vel plenus glebis: Dioscor. ex ἀδρὸς, crassus, & βῶλος, ου, ἡ; gleba.

Ἀδρομερὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, crassis particulis constans; vel crassam substantiam habens: ex ἀδρὸς, & μέρος; V.

ΑΔΡΟΣ, ᾶ, ὁ, dives, crassus. Hinc

Ἀδρουσύνη, ἡ, ubertas, copia.

Ἀδρότης ητος, ἡ, abundantia. Thema, ἀδρὸς.

Ἀδροχώρεοι, qui uberes regiones habitant: ex ἀδρὸς, & χώρος; V.

Ἀδρύω, ῶ, f. ώσω, idem quod ἀδρωίω, f. ωῶ, crassum reddo; ad justam magnitudinem adduco. Theophrast. & neutraliter etiam, pro ἀδρωίομαι; V.

Ἀδρωίομαι, crassesco, adolesco: ab ἀδρὸς. Hinc ἄδρωσις, ætas adulta.

Ἀδρὺς, ύος, ὁ ἡ ἡ, carens arboribus, seu iis vacuus: ex α priv. & δρὺς, υος, ἡ, quercus; item, arbor; in communi.

Ἀδρύφακτος, incustoditus, non circumvallatus; cancellis non munitus: ex α priv. & δρύφακτος, sepes, cancelli: ex δρὺς, ύος, ἡ, quercus arbor, & φράκτος, ου, ὁ; septus munitus, à φράσσω, sepio, munio. Item, carens judicio; quia judicii locus Athenis, δρυφάκτοις, quernis tabulis sepiebatur; & quasi δρυσὶ πεφραγμένος, quercubus, seu arboribus septus, & munitus, dicebatur δρύφακτος, seu δρύφακτον.

Ἁδὺ, Dor. pro ἡδὺ, dulce. V. ἡδὺς.

Ἁδύγλωσσος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἡδύγλωσσος, dulciloquus: ab ἡδὺς, & γλῶσσα.

Ἁδυεπὴς, έος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἡδυεπὴς, suaviloquus: ab ἡδὺς, & ἔπω.

Ἁδυλόγος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἡδύλογος, suaviloquus: ab ἡδὺς, & λόγος.

Ἁδυμβὴς, έος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἡδυμβὴς, dulcisonus: ab ἡδὺς, & μέλος.

Ἀδώμαμον, idem quod ἀδωματῶ, nequeo: possum: Plato de Rep. 2. ex α priv. & δωάμαμαι, possum. Inde etiam ἀδωάμων, impotens, imbecillis; & ἀδωάτως, impotenter, invalidè; vel absque viribus: ut ἀδωάτως ἔχειν, invalidum esse. Dem. & ἀδωασία, idem, Hesych.

Ἀδωαμία, ας, Ion. pro ἀδωαμία, ας, ἡ, impossibilitas: ex α, & δωάμαμαι. Hinc & ἀδωασία, impotentia.

Ἀδωάτων, ου, ὁ, in pl. neut. ἀδωάτατα· in comp. ἀδωατώτερος, superl. ἀδωατώτατος. Hinc ἀδωατέω, impotens sum. f. ήσω. a. 1. ἠδωάτησα· ex α, & δωάμαμαι.

Ἄδυπνος, Dor. pro ἠδύπνοος, ου, ὁ, ἡ, suaviter spirans: ex ἡδὺς & πνέω.

Ἀδυσώπητος, ου, ὁ ἡ ἡ, inexorabilis; impudens, qui flecti nequit; vel, qui pudore officii nequit, seu confundi: Plut. item, ἀναισχυντόλημπτος; i. e. rigidus, & severus; & qui nullius personæ habet rationem: indè, ἀδυσωπήτως; sine ullo pudore, inverecundè: Plut. item, inexorabilis, qui flecti nequit: ex α priv. & δυσωπέω, pudore officio: ex δὺς, ægrè, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus.

Ἄδυτον, dat. sing. ab ἄδυτον, ου, τὸ, adytum: vel ab ἄδυτος, ου, ὁ, ad quem non patet ingressus: ex α, & δύω, vel δύνω.

Ἁδὺς, Dor. pro ἡδὺς, suavis.

Ἁδύφωνος, Dorice, pro ἡδύφωνος, cujus vox suavis est, & jucunda. Athen. ex ἁδὺς, suavis, & φωνὴ, vox.

ΑΔΩ, satio, f. ἄσω. Sed ᾄδω, cano, contracte, pro ἀείδω, f. ᾄσω. p. ᾆκα. a. 1. ᾖσα. p. pass. ᾖσμαι· à יָדַע jada, vel הוֹדַד hoda, celebrare. Sed ᾄδω, placeo, f. 2. ἀδῶ. p. m. ἔαδα (ἔνδα Poët.) pro ἥδα. part. ἑαδώς. a. 1. 2. ἔαδον pro ἦδον.

Ἀδώμητος, ου, ὁ ἡ ἡ; qui structus non est; ut ἀδώμητος πέτρα, apud Nonn. lapis rudis, & quo ad ædificium nemo usus est: ex α priv. & δωμάω, ῶ, extruo, ædifico. Thema, δέμω, idem.

Ἀδὼν, όντος, ὁ, qui placuit, placens. a. 2. part. ab ἄδω, vel ἁνδάνω.

Ἀδωνᾶϊος, infernalis, Tartareus; ὁ ἀνὼ τὸ ἄδου; i. e. qui est sub Orco. Suid. & Hesych. Neptuni etiam epitheton est: & derivatur ab ἄδης, ου, ὁ, orcus.

Ἄδωνιν, acc. sing. ab Ἄδωνις, ιδος, nom. propr. pueri.

Ἀδώρητος, ου, ὁ, ἡ, indonatus: ex α, & δώρον.

Ἀδωροδόκητος, incorruptus, qui munera non accipit: ex δώρον, δέχομαι, & α.

Ἀδωροδοκήτως, adv. incorruptè, integrè, &c.

Ἄδωρος, ου, ὁ ἡ ἡ, donorum expers; qui munera non accepit: item, qui non dat; qui nihil largitur: item, incorruptus muneribus; ut ἀδωρότατος τῶν χρημάτων; pecunia incorruptus: Thuc. Apud Soph. in Ajace, ἐλθεῖν ἄδωρα δῶρα; exponitur κακὰ δῶρα; quasi dona ab hostibus accepta, dona non sint; aut sint inauspicalia & exitiosa: ex α priv. & δῶρον, donum; indè etiam, ἀδώρεος, sine munerum acceptione, incorruptè, &c.

Ἀδώτου, dat. sing. ab ἀδώτης, ου, ὁ, qui nihil dat: ex α, & δώτης.

Ἀεί, semper; donec, ἐάν, ἕως.

Ἄεδνος, sine dote: dotis expers: i. e. ἄφερνος; vel multam habens dotem; i. e. πολύφερνος; cum multa dote: ab α priv. vel intens. ἀντὶ τοῦ πολὺ; &, ἔδνον, dos; qua scil. sponsa à sponso donatur. Hesych. α, in compositione, & στερητικὸν, est, & ὀπαπικόν.

Ἀέδνατος, indotatus; propriè, de sponsa aut uxore, quæ à sponso, aut marito nihil accepit: exponitur etiam innuptus; quia, nimirùm, sponsi & mariti solebant ἐδνάσασθαι suas γυναῖκας· compositione eadem.

Ἀέθλιον, ου, placens; ἀρέσκον· tanquam ab ἀέθλω, placeo, transpositis literis.

Ἀεθλέωσιν, colluctantur, 3. pl. præs. sub. ab ἀεθλεύω, fut. εύσω. p. κα. ἀεθλεύσαιεν, a. 1. opt. Æol. Th. ἀέθλω.

Ἀεθλέω, Ion. pro ἀθλέω, certo: hinc ἀεθλητὴρ, ῆρος, ὁ, certator.

Ἀεθλεύτηρ, ῆρος, certator; ἀγωνιστὴς; pugil, &c.

Ἄέθλιον, vel ἄεθλον, ου, τὸ, certaminis præmium: ab ἄεθλος, ου, ὁ, certamen. Hinc ἄθλιος, ου, ὁ, miser, ærumnosus: ἀέθλιος, certator.

Ἀεθλοθέτης, ου, ὁ, certaminis author; qui certamina disponit, &c. ex ἄεθλος, certamen; & τίθημι.

Ἀεθλονικία, victoria quæ ex certaminibus reportatur: ab ἄεθλος, & νίκη.

ΑΕΘΛΟΣ, ου, ὁ, certamen, labor: ab α priv. & ἐθέλω, q. ἐν ᾧ οὐκ ἄν τις ἐθέλοι. Ἀεθλεῖν verò, ab α intens. & ἐθέλω. Quamvis enim certamen fugiendum sit, præmium est πάνυ, ἐσθητὸν, vel ex πλῶ, tolero.

Ἀεθλοσύνη, ης, ἡ; certamen, ἀγωνία· idem quod ἄεθλος, undè derivatur: item, miseria.

Ἀεθλοφόρος, ου, ὁ, qui præmium ex certamine reportat: ab ἄεθλον, & φέρω.

Ἀεῖ, semper, adv. Hinc videtur ortum Angle Aye. Hinc ἀΐδιος, ου, ὁ, ἡ, sempiternus.

Ἀΐ, spirat; πνεῖ, flat; à verbo ἄω; item, ἀεῖ, pro ἀκούει, audit, &c.

Ἀειβλαστέω, ῶ, semper germino: & ἀειβλαστὴς, έος, ὁ ἡ ἡ; semper germinans: unde ἀειβλάστησις, εως, ἡ; perpetua germinatio: ex ἀεὶ, semper; & βλαστὴ, seu βλαστὸς, germen. Th. βλασταίνω, germino.

Ἀειλούω, semper affluo; perpetuò scaturio, ὑπερρέω, Hesych. ex ἀεὶ, semper, & βλύω, scaturio.

Ἀειρυὴς, semper scaturiens, semper germinans: Micand. in Ther. ex ἀεὶ, semper, & ῥοὺω, scaturio, pullu'o.

Ἀειγυωτάων, gen. pl. Æol. ab ἀειγυώτης ου, ὁ, sempiternus: ex ἀεὶ, & γυωτὸς.

Ἀειδήλες, Poët. pro ἀειδὴς, inconspicuus, obscurus: ex α, & εἴδω.

Ἄειδεν, Dor. pro ἀείδην, canere, præs. inf.

Ἀείδω, cano. Ion. pro ω, præs. imperf.

Ἀειδὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, obscurus; ἀφανὴς, tenebricosus; ἀφανὴς, nunquam visus: Philo; Bud. item, deformis; ἄμορφος; αἰσχὸς, informis, sine forma; δυσειδὴς. Unde ἀειδία, ας, ἡ, deformitas; ἀμορφία·

ἀμορφία· Hesych. fortè scrib. ἀείδεια· ex α priv. & εἶδος, ε, τὸ, facies, forma, species; Thema, εἰδω, video.

'Ἀειδίνητος, assiduè circumactus, semper volubilis; ἀεὶ στρεφόμενος; unde ἀειδινητὸς ἀνάγκη; in Epigramm. ex ἀεὶ semper; & δινέω, circumago; Th. δίνη vel δίνος; Vortex, gurges.

'Ἀείδυσα, Dor. pro ἀείδυσσα, præs. part. f. g.

'Ἀειδὲν, 1. vel 3. imperf. act. Ion. pro ἤειδον. ἀειδομένων, genit. pl. part. præs. pass. ἀείδων, οντος, præs. part. act. 'Ἀείδην, pro ἀείδεσι, Dor. 3. plur. præs. ab ἀείδω.

'Ἀειδρλία, ας, ἡ, perpetua servitus: ex ἀεὶ, semper, & δηλεία, servitus; Thema est δῆλος, servus.

'ΑΕΙΎΔΩ, Poët. pro ᾄδω. ἀείδεσθαι, celebrari: ex α intens. & εἴδω. Multarum rerum cognitio Poëtis tribuitur: hinc ἀοιδή.

'Ἀειεγὸς, ὸς, ὁ, sempiternus; ἀιώνιος κτίσις, vel ἀϊδιότης. Inde ἀειεγὸ, ἡ; sempiternitas, æternitas; quod semper in eodem consistit; τὸ ὂν ἀεὶ ἐν ταὐτῷ ἀεὶ ἑστάναι; permanere in eodem statu: sive in iisdem semper stare. Suid. ex Antiph. est, ex ἀεὶ semper, & ἐγὸς; unde etiam fit ἀιεγὸ, quod signif. δυσαγωνίδω.

'Ἀείζωος, ὸς, ὁ ἡ ἡ, sempiternus. ἀείζωον, τὸ, sempervivum, plantæ genus: ab ἀεὶ, & ζάω.

'Ἀειζώϊα, ας, ἡ, perpetua vivacitas; æternitas vitæ: Nazanz. compositio eadem.

'Ἀειθαλέων, semper virens, Nonnus; item, 'Ἀειαλὴς, ες, ὁ ἡ ἡ; idem, semper florens; perpetuò vernans: ex ἀεὶ, semper, & θάλλω, seu θαλέω, vireo, pullulo, &c.

'Ἀείκαρπος, ὸς, ὁ ἡ ἡ; semper fructificans: ex ἀεὶ semper, & καρπὸς, ὦ, ὁ, fructus.

'Ἀεικὲς, sævum, acc. sing. ab ἀεικὴς, ἐος, indecens. ἀεικὲς, n. g. ex α, & ἐίκω.

'Ἀεικείη, Ion. pro ἀείκεια, indignitas, contumelia.

'Ἀεικέλιος, ignavus, contemptus: ferè idem quod ἀεικὴς, non consentaneus.

'Ἀεικίζω, Att. αἰκίζω, f. σω. indecenter aliquem tracto, fœdo: ab ἀεικὴς.

'Ἀεικίνητος, ὸς, ὁ ἡ ἡ; semper motus, qui semper & assiduè movetur: Plato indè, adv. ἀεικινήτως cum perpetuo motu: Philo de mundo: item, ἀεικινησία, sempiternus motus: Dion. Areop. ex ἀεὶ, semper; & κινητὸς, ὄ, ὁ, qui movetur, mobilis; Thema est, κινέω, ῶ, ἤσω; moveo.

'Ἀεικορτάσασθαι, q. d. semper tondere; item, ἀεικορτῶσαι, ab Hesychio exponitur, tondere caput; indè ἀεικόρσασται, semper tonsi, seu qui semper aut crebrò tonderi solent: item, ἀεικόρσιος, ab Hesychio expers, infr. dictus; ἄκαρπος· ex ἀεὶ semper, ex κερσάω, ῶ, idem quod Thema, κείρω, tondeo: unde κόρση, crinis, &c.

'Ἀεικῶς, adv. indecenter: ab ἀεικὴς.

'Ἀείλαλος, semper loquax: ex ἀεὶ, semper, & λαλέω.

'Ἀειλαμπὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, semper lucens, & splendens; ut ἀειλαμπὲς, φάος, apud Nazanz. ex ἀεὶ semper, & λάμπω, luceo.

'Ἀειλιβὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, semper distillans, & defluens; ὁ ἀεὶ λειβόμενος· ex ἀεὶ, & λείβω, idem quod λείβω, libo. Apud Nonn. ἀειλιβὴς ὄμφη, vox perennis: Metaphoricè.

'Ἀειλογὴς, Hesych. ἀεὶ λεγὴς, semper loquens; indè, ἀειλογία, ἡ; q. d. semperloquium; loquacitas, multiloquium, πολυλογία, ἢ ταυτολογία; verbositas: Suid. & Hesych. & ἀειλογέω, ῶ; semper loquor: ex ἀεὶ & λέγος, Th. λέγω.

'Ἀειλὸς, ὸς, ὁ ἡ ἡ, sole carens, opacus; absque solis splendore & calore: item, ἄειλα, τὰ, loca umbrosa, &c. ex α priv. & ἔιλη, idem quod ἔλη, ἢ τῷ ἡλίῳ αὐγὴ; splendor seu calor solis: unde, ἄειλος, idem quod ἀήλιος, sine sole, &c.

'Ἀείμβυα, Poët. pro Dor. ἀέμβυα, quod pro ἄειρ, ab ἄω.

'Ἀείμνηστος, ὁ ἡ ἡ, semper memorandus: à μιμνήσκω

'Ἀειναὴς, cæcitas, τύφλωσις; legitur & ἀειναὴς, ίδος, ἡ; idem, quum alicui oculi nubecula aliqua sunt obducti: Etym. ex ἀεὶ, & νέφος, ε, τὸ, nubes.

'Ἀειναέντων, gen. pl. ab ἀειναὲν, οντος, perpetuò fluens, ἀείναος· alii legunt ἀειναὲν, ex ἀεὶ, & ναὸ.

'Ἀειναὲς, ῶ, ὁ ἡ ἡ; idem, quod ἀείναος, perpetuò fluens; qui perpetuò fluit: ex ἀεὶ semper, & ναὸ, quod interdum ponitur pro ῥέω, fluo.

'Ἀειπαθὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ; semper patiens: ex ἀεὶ semper, & πάθος, ἐος, τὸ, passio: Th. πάσχω, patior: inde etiam, ἀειπάθεια, passio perpetua; seu nunquam deficiens affectio Ocell. de universo.

'Ἀειπαλὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, qui semper vibratur; qui perpetuo motu agitatur; cordis epithetum, quod semper vibretur: ex ἀεὶ, semper, & πάλος, ὸς, ὁ, vibratio: Th. πάλλω, vibro.

'Ἀειπλανὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, errabundus: item, ἀείπλανος, ὁ ἡ ἡ; idem, q. d. semper vagus; perpetuis erroribus jactatus: ex ἀεὶ, semper; & πλάνης, ητος, ὁ, erro; vagus: Th. πλάνη, error.

'Ἀειρε, 2. 1. act. Ion. pro ἤειρα· ἀειρόμενος, suscipiens, a. 1. part. m. ab ἀείρω· ἀειρόμενος, præs. part. pass. 'Ἀειρεν, a. 1. imperat. act.

'Ἀειρὸς, vel ἀειρὸς, exponitur ἄπειρος, imperitus; pro eodem affertur & ἀνειρὸς, Hesych. Videtur componi ex α priv. & εἴρω, seu ἔερμαι, significante interrogo; interrogando enim doctiores fimus: rursum, oxytonos, ἀειρὸς, exponitur δύστυχὴς, difficili utens fortuna; infœlix: Suid. Hes. Etym.

'Ἀείρρω, ἡ ἀείρρυσις, item ἀείρρυπος, semper vel jugiter fluens: Suid. Soph. ex ἀεὶ, & ῥέω, fluo.

'ΑΕΙ'ΡΩ, tollo, f. ἐῶ. a. 1. ἤειρα. p. ἔρκα. a. 2. ἤερον. q. εἰς ἀέρα εὐρεῖν.

'Ἀεὶς, flans, præs. part. ab ἄημι.

'Ἀείσαι', pro ἀείσατο, a. 1. m. ἀείσατε, a. 1. imperat. act. ἄεισα, ας, ε, ind. Ion. ἀείσομαι, f. 1. m. ἀείσης, 2. sing. a. 1. sub. act. ab ἀείδω.

'Ἀειδενὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, semper viribus potens: ex ἀεὶ semper, & σθένος ους, τὸ vis, robur; Thema, σθένω, valeo, possum, &c.

'Ἀεισιν, Æol. pro ἀείσιν, spirant, 3. pl. verbi ἄημι.

'Ἀείσιτος, ὸς, ὁ ἡ ἡ, qui quotidie victum è publico, seu cibum Athenis in prytaneo perpetuum capiebat. Hesych. ex ἀεὶ, semper, & σῖτος, ε, ὁ, cibus.

'Ἀείσμα, ατος, τὸ, Poët. pro ᾆσμα, cantus. Th. ἀείδω.

'Ἀείσσος, ὸς, ὁ ἡ ἡ, semper servans, Nonnus: ex ἀεὶ, semper; & σάω, servo, salvum præsto.

'Ἀείστρες imperiti: Hesych. ex α priv. & εἴδω, scio

'Ἀειστρεφὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ. semper volubilis: ex ἀεὶ, semper, & στρέφω, verto.

'Ἀείσυρος, semper trahens; vel qui se semper trahit, scil. in incessu: Æschyl. ex ἀεὶ, & σύρω, traho.

'Ἀείυπνος, ὁ ἡ ἡ, semper dormiens: ex ἀεὶ, & ὕπνος, somnus.

'Ἀειφανὴς, semper sublimis; semper apparens: ut ἀειφανεῖς ἀστέρες, stellæ quæ nunquam occidunt, ut ursa: Basil. ex ἀεὶ, & φαίνω, appareo.

'Ἀειφλεγὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, semper ardens: ex ἀεὶ, & φλέγω, uro, incendo, &c.

'Ἀειφόρος, ὸς, ὁ ἡ ἡ, semper vernans; ἀειθαλὴς; propriè semper ferens: & peculiariter, semper ferens fructos: Hesych. Soph. ex ἀεὶ & φέρω, fero.

'Ἀείφρουρος, & ἀειφρόρκτης, semper custoditus, seu præsidiis & custodiis semper instructus: Soph. Nonn. ex ἀεὶ, & φρουρέω, ῶ, custodio; à φρουρὰ, ἡ, custodia: vel φρουρὸς, custos, &c. videatur.

'Ἀείφυγος, ας, ἡ, perpetuum exilium: Plato. ex ἀεὶ & φεύγω, fugio.

'Ἀείφυλλος, ὁ ἡ ἡ; semper frondens, perpetuo virens; unde 'Ἀειφυλλὰ, φυτὰ, plantæ quæ perpetuò virent, vel, folia, semper retinent: Plin. & ἀειφυλλία, ας, ἡ, frondium perpetuitas, &c. omnia ex ἀεὶ semper, & φύλλον, ε, τὸ folium.

'Ἀείχλωρος, semper virens; vel, etiam perpetuo pallore florens; ex ἀεὶ, & χλωρὸς, herbidus, virens; Th. χλόη, ας, ἡ, herba virens.

'Ἀείχρηστος, semper utilis, perpetuò bonus; Hesychio est vinum: (subint. ὄινος) ex ἀεὶ, & χρηστὸς, utilis; Th. χράομαι, utor.

'Ἀεκαζόμενος, invitus, præs. part. pass. ab ἀεκάζω, cogo: ex α, & ἑκὰν.

'Ἀεκήλια, τὰ, turbulenta, irrequieta; ἀεκέστια, χάλεπα, ἃ κε ἄν τις ἑκὰν πάθοι; justa & involuntaria; gravia & difficilia; quæ quis non nisi invitus patiatur: Hesych. & Etym. innuentes derivarum esse ab ἀέκων; vel saltem ejusdem esse cum eo originis; vide ἔκηλος. Aliis est ἐκ ἔκηλα, ἐκ ἡσυχᾶ, ἐκ εἰρωνᾶα: à privatione quietis & pacis; nam ἔκηλος est quietus.

'Ἀέκητις, ητος, ἡ, coactio, ἀβουλία, ἀκουσιότης; unde sequens 'Ἀέκητι.

'Ἀέκητι, invitò, adv. ἀέκοντες, inviti. 'Ἀέκοντε, dual. num. ab ἀέκων, οντος; in f. g. ἀέκητ', pro ἀέκοντε. Th. ἑκών.

'Ἀεκούσιος, & ἀκούσιος, ὸς, ὁ ἡ ἡ; invitus, non voluntarius, ei oppon tur ἑκούσιος; Herod. Isoc. Luc. ex α priv. & ἑκούσιος, voluntarius, spontaneus, &c. Th. ἑκών, idem.

'Ἀέκων, οντος, ὁ, ἄκων; idem, invitus, imprudens; μὴ θέλων, μὴ βουλόμενος; coactus, &c. ex α priv. & ἑκών, οντος; spontaneus.

ſontaneus, licet accentus mutetur: ut judicat Urbanus Grammaticus.

'Αέλιος, Poët. pro ἥλιος, Sol.

'ΑΕΛΛΑ, ας, ἡ, turbo, procella, ἀελλὴς, έος, ὁ, ἡ, turbidus, procelloſus: ἀελλοδὴς, έος, ὁ, ἡ, idem: quaſi ab ἄω.

'Αελλέω, ῶ, fut. ήσω; convolvo, vario: Heſych. 1 h. præcedens ἄελλα.

'Αέλλομαι, flo, ſpiro: ab eodem themate.

'Αελλόμαχος, pugnans cum procella: in Epigram. ex ἄελλα, procella; & μάχη, pugna: Th. μάχομαι, pugno.

'Αελλόθριξ, qui denſo eſt, aut vario capillo, ſeu pilo; i. e. ποικιλόθριξ; vel qui eſt criſpato & intorto capillo; σωειχεῖς ἔχων τὰς τρίχας· ex ἄελλα, turbo; & θρὶξ, τριχὸς; pilus, capillus.

'Αελλόποδες, nom. pl. ab ἀελλόπους, οδος, ὁ, ἡ, vel ἀέλλοπος, ὁ, ἡ, velox tanquam procella: ab ἄελλα, & πῶς.

'Αελλὼ, nomen mulieris: q.d. procelloſa.

'Αελπὴς, inſperatus: ab ἐλπὶς.

'Αέλποντες, deſperantes, ἐκ ἐλπίζοντες.

'Αβπὶ, pro ἄελπα, non ſperanda, nom. pl. Hinc ἀβπία, ας, ἡ, Poët. pro ἀνελπιστία, deſperatio: ex α & ἐλπὶς.

'Αβπέων, diffidendum: ex ἀβπέω, deſpero, non ſpero; ἐκ ἐλπίζω· ex α priv. & ἐλπὶς, ἰδ Θ, ἡ, ſpes, &c.

'Αελπέω, Poët. pro ἀνελπιστέω, deſpero.

'Αελπὸς, ὁ ἡ, inſperatus; præter ſpem objectus, ἀνέλπιστος, inſperandus; undè ὑξ ἀέλπτε, ex inſperato: Herod. ἐκ ἔστιν ἄελπτον ἀδὲν; nihil eſt inſperabile; i. e. de quo ſpes non ſit habenda. Inde, ἀέλπτως; ex inſperato, præter ſpem & expectationem: compoſitio eſt eadem cum præcedente.

'Αέμμα, &, exempto ε, & μ ejus loco inſerto, ἄμμμι, Dor. & Ion. pro ἄειν, præſ. inf. ex ἄω, pro ἄδω, ſatio.

'Αέμμα, τὸ, nervus arcûs; chorda qua intenditur arcus: item, arcus; item, veſtimentum; Callin. dicitur autem quaſi ἄμμα, τὸ, nexus, vinculum, nodus, &c. Th. ἅπτω, necto.

'Αένναος, ὁ, Poët. pro ἀείναος, perpetuò fluens: ut & ἀεννάων pro ἀειναάων.

'Αεννάσσαι, Poët. pro ἀεννᾶσθαι, perfundi præſ. inf. paſſ. ab ἀεννάομαι.

'Αέννηος, ὁ ἡ, ὸ, ſemper fluens; perennibus undis fluens; & ἀεννάων, ſeu ἀεναάων, perpetuo fluens; i. e. ἀεὶ ῥέων; Herod ἀεναάοντα ὕδατα; i. e. aquæ perennes, Hom. Odyſſ. unde ἀεναάων; jugiter, in perpetuum; more eorum quæ perennibus aquis fluunt; eſt ex ἀεὶ, ſemper; & νάω, pro ῥέω, fluo.

'Αέντες, flantes, plur. ἀέντων, gen. ab ἀεὶς, έντος, ab ἄημι.

'Αεξε, augebat, Ion. pro ἤυξε, 3. ſing. imperf. act. verbi αὔξω.

'Αεξίγυος, ὁ, qui membra auget. Epith. certaminum, quæ homines propter exercitium robuſtiores reddunt: ab αὔξω, & γυῖον.

'Αεξιτόκες, fœtum augens: ſic apud Nonn. pater dicitur; i. e. prolificus, fœtificus; ex ἄξω, augeo, & τέκνα, præt. med. verbi τίκτω, gigno, &c.

'Αεξίφυτος, ὁ ἡ, plantas augens; plantis dans incrementum; dicitur ſic, ἠὼς, aurora: in Anth. Epigram. ex ἀέξω, & φυτὸν, planta.

'ΑΕΊΞΩ, & αὔξω, augeo, f. ἀεξήσω, Poët. pro ἀυξήσω· ἀέξετο, impert. paſſ. Ion. ἀεξομένοιο, gen. Ion. part. paſſ. Reliqua tempora vide in ἀυξάνω. Quidam derivant ab ἔχω. Indè αὐξησις, ἀυξητικὸς, & ἀναύξητος, qui augeri non poteſt.

'Αεπὲς, ineffabilis, fortis: ab α, & ἔπω.

'Αβγέω, ῶ; f. ήσω; ceſſo ab omni opere, otior, otioſus ſum, quieſco: item, ignavus, deſes, piger ſum: ab ἀεργὸς, otioſus, &c. ex α priv. & ἔργον, opus, &c.

'Αεργιλὲς, ῆ, ὁ, idem quod ἀργὸς, & ex eadem origine.

'Αεργὴς, έος, ὁ ἡ, ὸ, qui ab opere ceſſat; & idem quod ſequens ἀβργὸς.

'Αβργὸς, & in proſa ἀργὸς, ῆ, ὁ, iners: ἀβργῶ, dat. Hinc ἀβργία, Ion. pro ἀβργία, ας, ἡ, pigritia: ex α, & ἔργον.

'Αέρδην, adverb. cum portatione, portando, tollendo; ſcil. more bajulorum, βαστακτικῶς; ab ἀείρω, tollo. Euſtath. Odyſſ. 3.

'Αερέδω, attollo; idem quod ἀείρω, & ab eo formatum; (ut ἀγερέθω, ab ἀγείρω) à futuro ſcil. iſtius verbi, ἀερῶ, inferendo, ε, & Θ.

'Αερέδομαι, attollo, pendeo; Poët. dicitur & ἠρέδομαι, præſ. ex imperf. ab ἀείρω.

'Αέρες, in plur. num. pro cœlo, ſeu aëre; apud Plutarch.

'Αερήϊος, ᾶ, ὁ ἡ, ὸ; idem quod ἀέριος; item, multus, immenſus: Heſych. Th. ἀὴρ, aer: hinc in neutro, ἀερήϊον, aërium: item, ἀμέρσιον, &c.

'Αερθεν, Bœot. pro ἠέρθην, 3. pl. a. 1. paſſ. ab ἀέρθω, Ion. pro ἠέρθω· hinc ἀερθεὶς, elatus, evectus, part. Th. ἀείρω.

'Αερία, ας, ἡ, caligo; (apud Ætolos, ut inquit Heſychius) aer tenebroſus: Th. ἀὴρ, aer.

'Αερίζω, μ. ίσω; aërius ſum; aërîâ naturâ, vel aeris colore ſum præditus. Dioſcor. ἀερίζων, ἀτμὸς; i. e. aërius vapor. ab ἀέριος.

'Αέριος, ᾶ, ὁ ἡ, ὸ, aërius. Th. ἀὴρ.

'Αεριώδης, & ἀεροώδης; Dioſc. idem quod ἀέριος, aerius, &c. item obſcurus, caliginoſus: Heſych.

'Αερκτος, non ſeptus, ἄφρακτος, Lyſ. nullo ſepto cinctus: ex α priv. & ἕρκος, εος, τὸ, ſeptum. Th. ἔργω, includo, arceo &c.

'Αερβατέω, incedo per aërem: ab ἀὴρ, & βαίνω.

'Αερβερμέω; per aërem curro, luc. aut ex ἀὴρ, aër, & antiquo verbo, δρέμω, curro.

'Αερβὴς, εσσα, ὲν, caliginoſus, profundus. Th. ἀὴρ.

'Αερβλέχρις, έος, ὁ ἡ, ὸ, ſublimis in dicendo; ſublim loquus, elato ſermone utens: Heſych. item, qui de rebus inanibus, & in imaginatione tantùm poſitis, verba facit; ὑπερψηλὸς ἐν τῷ λέγειν· ex ἀὴρ, aër, & λέχω, ης, ἡ, ſermocinatio.

'Αερμαχέω, aëriam quandam pugnam pugno; vel in aere pugnare; quaſi σκιαμαχεῖν· undè ἀερμαχία, aeria, i. e. imaginaria quædam & inanis pugna: Lucian. vel pugna in aere: ex ἀὴρ, aer, & μάχη, pugna, vel μάχομαι, pugno, &c.

'Αερόμβι, ιτος, τὸ, aerium mel; mel æthereum ac cœleſte; ſacræ literæ Manna vocant: Athen lib. 11. ex ἀὴρ, & μέλι, ιτος, τὸ, mel.

'Αερομετρέω, ῶ, μ. ήσω; aerem metior; & generaliter, res nimis ſublimes, & humanum captum accedentes inaniter conſector: Socr. apud Xen. ex ἀὴρ, aer, & μετρέω, metior: Th. μέτρον, menſura.

'Αερομιγὴς, ῆ, ὁ, (permixtus aeri;) vel έος, ὁ ἡ, ὸ, Cleomedes, lib. 2. ex ἀὴρ, aer, & μίγνυμι, miſceo.

'Αερσὶ, ſuſtuli, extuli, a. 2. act. ab ἀείρω, ſub. ἀέρας.

'Αερσύνηχος, έος, ὁ ἡ, ὸ; per aerem natans; eſt epitheton nubium, apud Ariſtoph. ex ἀὴρ, aer, & νήχομαι, vel νήχω, idem quod thema, νέω, nato.

'Αερσυπὴς, ὲς, ὁ; vel, έος, ὁ ἡ, ὸ; ex aere delapſus; (ut ἐρανοπετὴς, ex cœlo delapſus;) ex ἀὴρ, & πεσὼ, antiquo verbo, pro πίπτω, cado, &c.

'Αερσπέτης, in aere volans: ex ἀὴρ, aer, & πέτομαι, vel πετάομαι, volo.

'Αερσπόρος, ὲ, ὁ; aerigradus, item, aerivagus: Plato. Undè, ἀερσπορέω, in aere gradior; prout apud Baſil. ἀερσπορεῖν, de avibus dicitur: ex ἀὴρ, aer; & πόρος, ὲ, ὁ, tranſitus, via: Th. πείρω, tranſeo.

'Αερσκοπία, ᾶς ἔδος ἐν τῇ μαντικῇ; divinatio, ſcil. ex inſpectione aeris, ſeu aeriæ conſtitutionis: ex ἀὴρ, aer, & σκοπὸς, ὲ, ὁ ἡ, ὸ, ſpeculator, inſpector: Th. σκέπτομαι, ſpeculor, &c.

'Αερστόμος, aërem ſecans & findens; inde in neut. plur. ἀερστόμα, τὰ, volatilia & volucria; quia pennis aëra ſecant, epitheton avium: ex ἀὴρ, & τομὸς, ὲ, ὁ, Scindens, à pret. med. verbi τέμνω, ſeco.

'Αερσφόιτις, ὲ, ὁ, aerem frequentans, in aere verſans; propriè ad aerem ventitans: ex ἀὴρ, aer, & φοιτάω, ῶ, ventito ad aliquem, &c.

'Αερώκρυς, ύος, ὁ ἡ, ὸ, colorem aeris habens: ex ἀὴρ, aer, & χρὼς, ῶς, ὁ, color.

'Αερτε, ros, Dor. pro ἤρση.

'Αερτίλοφος, ὲ, ὁ, attollens conum; epith. galeæ: quaſi quæ in altum tollat conum; i. e. conum habeat ſublimem. & altè ſublatum: Apol. Argon. lib. 2. λόφος, ὲ, ὁ, in jumentis eſt cervix; in galea, eſt criſta, ſeu conus, ſeu apex galeæ aſſurgens in altum, &c. vide alteram partem compoſitionis in ſeq. dictione.

'Αερτίνους, ῦ, ὁ, attollens mentem; i. e. ſuperbus: ab ἀείρω & νόος; epitheton cacodæmonis, apud Nonnum: componitur ex Æol. νόος, futuro ἀέρτω, verbi ἀείρω, & νόος.

'Αερτιπόδης, celeres, pl. ab ἀερτίπους· ex ἀὴρ, vel ἀείρω, & πῶς.

'Αερτιπότας, altè volantes, pl. ab ἀερτιπότης, ῦ, & ντος, ὁ, in aere ſuſpenſus: ab ἀείρω, & πέτομαι.

'Αέρτω, f. 1. Æol. ab ἀείρω, pro ἀερῶ.

'Αερτίζω, tollo. Th. ἀείρω.

'Αέσαι, a. 1. inf. ab inuſit. ἄέω, ſpiro, dormio. Heſychio ἄῆσαι, κοιμηθῆναι. Quidni hinc Angl. Eaſe, Gall. Aiſe?

'Αεσίφρων, ονος, ὁ ἡ, ſtultus, inconſtans.

ἀεσίφρονα,

ἀετίφρενα, acc. sing. ex ἄω, & φρλώ. ἀετιφρεσιώησιν, dat. pl. Ion. ab ἀετιφρεσιών, stultitia.

'Αέτεα, τὰ; quæ eodem anno proveniunt; seu, horna: ex α significante ὁμῶ, simul, & ἔτος, εος, τὸ; annus.

'Αέτιος, aquilinus: Suid. Th. ἀετὸς, aquila.

'Αετίτης, λίθος, Aëtites lapis, Dioſc. lib. 5.

'Αετιδεύς, έος, ῆος, pullus aquilæ: pl. ἀετιδέες· ab ἀετὸς.

'ΑΕΤΟΣ, ῦ, ὁ, aquila. dat. ἀετῷ. gen. pl. ἀετῶν. dat. ἀετοῖς. Poët. αἰετὸς. Forſan ab ωυ ajit, avis, propriè rapax: vel ab α, & ἔτος, quia vivax eſt aquila.

'Αετοφόρος, aquilifer; apud Plutarch. Bud. ex ἀετὸς, aquilam & φόρος, ὁ ferens: Th. φέρω, fero.

'Αετώδης, ὁ ἡ ἡ, aquilinus: item, τὸ ἀετῶδες, aquilinarum genus; & interdùm, mos aquilinus: Th. ἀετὸς.

'Αεχλύες, (Poëticè, pro ἀειχλύες,) pauperes, πένητες, παρὰ τὸ ἀεὶ χαίνειν, quòd ſemper hiante ore appetant opes: Heſych. (vel παρὰ τὸ ἀδὴν ἔχειν; quòd nihil habeant:) ex ἀεὶ, ſemper; & χαίνω, inhio, appeto.

'Αεφεγγὴς, ſplendidus, clarus, λαμπρὸς; vel eſt idem quod ἀειφανὴς, vide: vel α, eſt epitaticum, ſeu intenſivum.

'ΑΖΑ, vel ἄζη, ης, ἡ, ariditas, ſitus, ſqualor.

'Αζαίνω, ſicco, exſicco, ξηραίνω; idem quod Th. 'Αζῶ· Etym. & Euſt. derivant. ex α priv. & ζῶ, quoniam τὰ ξηρὰ ἐστερῆται τῆς ζωῆς.

'Αζαλέος, gen. Ion. ab ἀζηλέος, ος, ὁ, aridus, torridus. Th. ἄζω.

'Αζάλεος, ος, ὁ ἡ ἡ, aridus, ξηρὸς· idem quod ἀζηλέος.

'Αζάλη, tranquillitas, malacia temporis, γαλήνη; ex α priv. & ζάλη, ης, ἡ, turbo, procella: fluctuatio, & agitatio maris: hinc ἄζηλος, ος, ὁ, ſi α, ſit privativum, qui pauci venti eſt; i. e. tranquillus: ſi vero α, intenſivè, ſumatur, eſt, in tempeſtatibus verſatius, multo vento agitatus.

'Αζάνω, exareſco; idem quod ἀζαίνω, vide.

'Αζαχὴς, & ἀζαχὲς, Heſych. idem quod ἀξηχὴς; vide.

'Αζει, 3. præſ. ind. ab ἄζω, ſicco. Hinc ἄζηται, ſub. paſſ. triſtetur. Ab ἄζομαι, ηται, propriè exareſco; per Metaph. curâ & mœrore conficior.

'Αζεο, cole, Ion pro ἄζου, præſ. imperat. ab ἄζομαι. ἀζεμένως, verens, part. ἄζετο, venerabatur, imperf. Ion.

'Αζείδω, ferveo: idem quod ζέω, α, eſt intenſivum.

'Αζειρέω, Heſychio, idem eſt quod ἀζαίνω, ſicco; vide.

'Αζεργὲν, non variegatum, aut diſtinctum coloribus; ἄχρωστον, nam ζέργον, vel ζεργὸν, idem quod ποικίλον. ἀζεργὲς, verò à ζεργὸς, eſt diſtinctus: ſi α ſit privativum, ἄζωστος; vel contrarium, ſi α, ſit intenſivum, πολύζωστος; i. e. multum cinctus, &c.

'Αζυγὸς, ος, ὁ, injugatus, non conjunctus: idem quod ἄζυξ, & ὄζυγος, vel ἀζυγὴς· ex α priv. & ζυγὸς, jugum.

'Αζεχὴς, Heſychio teſte, eſt σκληρὸς, aridus; vel χαλεπὸς, difficilis, gravis: idem ἀζεχὲς, affert, pro ἀδιάλειπτον, non intermiſſum: vide ἀζηχὲς.

'Αζὴ, ſitus, ſqualor, eſt Ionicè, pro ἄζα.

'Αζηλὸς, ος, ὁ, ἡ, quem nullus æmulatur, vilis: ex α, & ζῆλος.

'Αζηλότυπος, ος, ὁ ἡ ἡ, à ſuſpicione alienus, vacuus zelotypia, invidia & zelotypia carens: Cic. ad Att. indè ἀζηλοτύπητος, ος ὁ ἡ ἡ; quem æmulari, aut cui invidere nemo ſolet: Plut. ex α priv. & ζηλότυπος, invidia percuſſus, ὁ ζήλῳ τυπεὶς.

'Αζημὸς, ος, ὁ ἡ ἡ, nullâ mulctâ notatus: ex α, & ζημία.

'Αζὼ, ἠνος, barba: ab ἄζω, quia à colore.

'Αζήτητος, indiſcuſſus, Æſchynes adverſus Cteſiph. ex α priv. & Th. ζητέω, inquiro, &c.

'Αζηχὴς, venerandus, σεβαστὸς· Th. eſt ἄζω, cum ſpiritu aſpero, veneror, colo, σέβομαι.

'Αζηχὴς, ὲς, ὁ, ἡ, magnum ſonum edens: ex α, & ἦχος· hinc ἀζηχὲς, adv. Sunitur & pro duro & arido, ab ἄζη, ariditas. Et pro indeſinenter, quaſi ἀδιαλείπτως, & ἄδην ἔχων, non disjunctus, & ſemper habens.

'Αζοι, οἱ ἡ αἱ, ſervi, famuli; vel ſervæ, famulæ, apud Athen. lib. 2. & apud Euſt. Th. ἄζω, vide.

'Αζόκερδος, ſqualor, ariditas, ξηροπάθεια; ab ἄζη, Euſt. Iliad. ζ.

'Αζομαι, idem cum ἄζω, veneror: hinc ἄζεσθαι, pro ἄζου. præſ. ind.

'Αζομαι, (cum ſpiritu leni) idem cum (leni) ἄζω; ſicceſco, areſco, triſtor: Heſiod. in Theogn.

'Αζυγία, ας, ἡ, & ἀζυγὶη, cœlibatus, & ut ità dicam, injugatio, τὸ ἄζευκτον, Archil. ex α priv. & ζυγὸς, jugum.

'Αζυγὸς, ος, ὁ ἡ ἡ, cœlebs. injugatus. 'Αζυγὴς, ὲς, idem, & 'Αζυξ, γὸς, ὁ ἡ ἡ, Th. ζεύγνυμι.

'Αζυμα, ων, τὰ azyma. Th. ζύμη, fermentum. Indè ἄζυμος, infermentatus.

'Αζυμίτης ἄρτος, infermentatus panis; Levit. cap. 7. ex α priv. & ζυμίτης, fermentatus. To. ζύμη, ης, ἡ, fermentum.

'Αζυμίτης, ος, ὁ, infermentatus; ut,

'ΑΖΩ, ſicco. areſacio. 'Αζῶ, & ἀζόμαι, veneror. ἀζητὸς, venerandus.

'Αζωλέω, μ. ήσω. iraſcor, ἀγανακτῶ.

'Αζωνος, ος, ὁ ἡ ἡ, qui ſine zona eſt, diſtinctus: ex α priv. & ζώνη, zona, cingulum: Th. ζωννύω, vel ζώννυμι, f. ζώσω, cingo.

'Αζωος, ος, ὁ ἡ ἡ, animal ſeu animans non procreans: undè ἄζωα σπέρματα; i. e. ſemina quæ nulla creant animalia: Theophr. lib. 4. de cauſis plant. & lib. 14. c. 16. τὰ δὲ ταῦτα ἄζωα; i. e. ὁ ζωὴν τιὰ, animalia quæ non generantur ex aliis: ex α priv. & ζῶον animal. Th. ζάω, ῶ, vivo.

'Αζωρ, nomen propr. viri.

'Αζωρὲς, Heſychio, (ſub. εἶνος) eſt ὁ ἀκρατος οἶνος, (ſeu potius, ἔυκρατος) Vinum bene temperatum: ex α intenſ. & ζωρὸς, ὸς, ὁ, merus, meracus; ut ζωρὸς, ὸν, ζωρὸν, μέθυ, vinum Meracum ſeu merum; apud Apollon. & ζωρὸν, πόμα, in Epigr. potus meracus: vide ζωρὸς.

'Αζωστος, ος, ὁ ἡ ἡ, & ἄζωτος, diſtinctus; qui cinctus non eſt: Heſiod. Plut. &c. ex α priv. & ζωστὸς, ὸς, ὁ, cinctus: Th. ζωννύω, fut. ζώσω, cingo, &c.

'Αζωσοι, diſcincti, pl. ex α, & ζωστὸς.

'Αζωτος, ος, ἡ, nomen urbis.

'Αη, ſpirabat, 3. imperf. act. ab ἄημι.

'Αηδέστερος, ingratior. comp. ab ἀηδὴς.

'Αηδηκότες, perf. part. Poët. pro ἠδηκότες, ab ἀηδέω, tædio afficior: ab ἠδὺς, vel ἀδέω, vel ἄδω.

'Αηδὴς, ές, ὁ, ἡ, & τὸ ἀηδὲς, injucundus, a, um. ἀηδῶς, adv. moleſtè. ἀηδία, moleſtia: ab α, & ἠδὺς.

'Αήδιζον, pro ἠδίζον, imperf. act. ab ἀηδίζω· hinc ἀηδιζόμην, infeſtabar, imperf. paſſ. Th. ἠδὺς.

'Αηδόνα, acc. ſing. ab ἀηδὼν.

'Αηδονίδες, ων, αι, luſciniarum pulli: ἀηδονὶς, ίδος, ἡ, luſciniola.

'ΑΗΔΩΝ, όνος, ἡ, luſcinia: q. ab ἀείδω, quia canora.

'Αηθ', pro ἄπτο, ſpirabat, ob ſeq. aſpirat. imperf. ab ἄημι. Th. ἄημι.

'Αηθείη, dat. ſing Ion. ab ἀήθεια, inſolentia: ex α, & ἦθος.

'Αήθεσσον, pro ἠήθεσσον, euphoniæ gratiâ, imperf. act. ab ἀηθέσσω, pro ἀηθέω, inſuetus ſum: ab α, & ἦθος.

'Αήθης, ες, ὁ ἡ ἡ, inſolitus.

'Αήθως, inexperte, præter morem, Thuc. eſt adverb. ab ἀήθης, inſuetus, &c.

'Αήκης, ες, ὁ ἡ ἡ, acies non habens; non acutus, cui cote non eſt facta acies, obtuſus, hebes: unde in neut. ἀήκες ξίφος, apud Suid. gladius non acutus: ex α priv. & ἀκὴ, ἧς, ἡ, mucro, cuſpis, acies ferri, &c.

'Αήμα, ατος, τὸ, ſpiritus, flatus, ſpiraculum: Soph. eſt verbale ab ἄημι, idem quod Th. ἄω, fut. ἤσω, ſpiro, flo.

'Αημμι, pro ἄημι, idem quod Th. ἄω, ſpiro.

'Αήμμεναι, flare, præſ. inf. Dor. vel Ion. pro ἀΐσσειν, ab ἄημι.

'Αημερία, idem quod ἀνημερία, immitis, & immanſueta animi affectio: Sophocl. in Ajace: ex α priv. & ἥμερος, ος, ὁ ἡ ἡ, manſuetus, mitis.

'Αημι, v. 'Λω.

'ΑΗΡ, ἀέρος, ὁ, aër. In f. g. ſignificat caliginem; q. ab ἄω. Angl. Air.

'Αησι, 3. ſing. ab ἄημι, flo. 3. pl. ἀᾶσι.

'Αησις, εως, ἡ, ventus, flatus, ſpiritus: Eurip. Th. ἄω, ſpiro.

'ΑΗΣΤΟΣ, ος, ὁ, moleſtus, iniquus, dictio Poëtica, idem quod ἀτερπὴς, παρέχων, moleſtus, iniquus: vel pro ἄσυν, ab ἄσαι· vel ab α, & ἥδω, v. αὐσταλέος.

'Αήσυρες, ος, ὁ, levis, tenuis, ſublimis: παρὰ τὸ ἀείρειν σύνεσιν.

'Αήτας, acc. pl. ἀήτην, ſing. ab ἀήτης, ος ὁ, flatus. nom. pl. ἄητοι, flamina. Dicitur & ἀήτης, ος, ὁ, ἡ, idem ab ἄημι.

'Αητο, imperf. 3. ſing. ἄηντο, dual. ſpirant ab ἄημι. ἀήτη, volitant.

'ΑΗΤΟΣ, vel ἀΐτης, ventus expoſitus: ab ἄω, flo. Vel eſt inſatiabilis: ex α, & ἄδω. Sic ἀήτης, Poët. pro ἀεὶτης.

'Αήτης,

'Αήττη(Θ, ὁ ἡ ἥ, invictus. Th. ἠπάομαι.
"Αττ(Θ, ος, ὁ ἡ ἥ, idem, invictus: ut Philo. de mundo; φύσις ἄπτ(Θ, inexpugnabilis natura: item insaturabilis, inexplebilis, ἄπληστος. Th. idem.
"Αθ', pro ἄτε, quippe tanquam.
'Αθαμὴς, contumax, suspiciosus, curiosus: Etymol.
'Αθάλασσος, seu ἀθάλαττ(Θ, ος, ὁ ἡ ἥ, maris expers: ut ὄιν(Θ ἀθάλασσος, vinum non dilutum aquâ marinâ; seu cui aqua marina non admixta est seu infusa. Galen. ex α & θάλασσα.
'Αθαλάστοπις, seu ἀθαλάττ(Θ, ὁ, maris inexpertus, rei nauticæ rudis; ὁ μὴ ναυτικὸς, insolens navigandi: Aristoph. Th. idem.
'Αθαλὴς, aridus, non virens: Plut. ex α priv. & θάλλω, f. θαλῶ; vireo.
'Αθαλπὴς, Ionicè pro ἀθαλπὼς, sine calore seu æstu: Hippocr. ex α priv. & θάλπω, f. ψω, foveo, calefacio.
'Αθαμβὴς ἔ(Θ, ὁ ἡ ἥ, intrepidus: ab α, & θάμβ(Θ. 'Αθαμβέϊ, adverb. impavidè.
"Αθαμβ(Θ, ος, ὁ ἡ ἥ, idem, audax, &c. Th. idem.
'Αθαμβίη, stupor: Democr. Th. idem.
'Αθάνα, Dor. pro 'Αθηνᾶ, ης, ἡ, Minerva: item Ἀθανάα, ας, ὰ, & 'Αθαναία.
'Αθανασία, ας, ἡ, immortalitas. Item herba cujus nomen Anglicum videtur à Græco oriundum, Tansie.
'Αθάνατ(Θ, immortales, pl. f. g. ἀθανάτης, pro ἀθανάτας, Ion. dat. pl. sic & ἀθανάτοιο, pro ἀθανάτε, gen. sing. ἀθανάτοισιν pro ἀθανάτοις· ab ἀθάνατος, ος, ὁ, ἡ, 'Αθανάταν, Dor. pro ἀθανάτων. Ex α, & θάνα(Θ.
'Αθανατίζω, immortalitate dono.
'Αθαπὴς(Θ, ὁ ἡ ἥ, insepultus. Th. θάπτω.
'ΑΘΑ'ΡΑ, ας, ἡ, pultis genus: quasi ab ἄθηρ, arista, pultis materia.
'Αθεμίζω, f. ίσω, vel ἀθεμίζω, vilipendo, parvipendo, vitupero, violo, propriè, contemno tanquam ἀθέρας, aristas, viles scil. quas agricola metere dedignatur: Eustathius. Th. ἄθηρ, arista.
'Αθερσὴς, έ(Θ, ὁ ἡ ἥ, fiduciæ expers, qui sibi timet, trepidus: Eust. ex α priv. & θάρσ(Θ, ε(Θ, τὸ, fiducia.
'Αθαυμαστὶ, adverb. citra admirationem: ex α priv. & Th. θαυμάζω, miror.
"Αθε pro εἴθε, utinam: Suid. fortè scrib. αἴθε.
'Αθεάμων, ων(Θ, ὁ ἡ ἥ, qui non spectat, Synes. de insomn. ex α priv. & θεάομαι, specto.
'Αθέατ(Θ, ος, ὁ ἡ ἥ, invisibilis, qui non spectatur, ἀόρατ(Θ, invisus; i. e. non visus qui videri spectarive nequit: Luc. & Plut. item, non visendus, non inspectandus: Plut. in Numa. Item activè, qui non videt, seu spectavit: Luc. Xen. ex α priv. & θεάομαι, specto.
'Αθεεὶ, adverb. sine numine Divûm, ἄνευ θεῦ.
'Αθέπτα, Poët. pro ἀθέατα, non aspectanda: ex α, & θεάομαι.
'Αθεία, ας, ἡ, impietas in deum; providentiæ divinæ abnegatio: Dan. cap. 10. Nazanz.
'Αθείος(Θ, ος, ὁ, non divinus; Numine divino non afflatus: utrumque ex α priv. & Θεὸς, ὁ, Deus.
'ΑΘΕΙ'ΡΗ'Σ, vel 'Αθερὴς, vel 'Αθηρὴς, ἐος, ὁ ἡ ἥ, accuratus, contemptus.
'Αθελξέϊν, ἀμέλξαι, i. mulgere.
'ΑΘΕ'ΛΓΩ, f. ξω. p. χα, mulgeo: q. à θηλὴ, papilla: α vel otiosum, vel congreg.
'Αθέλω, nolo: ex α priv. & θέλω, pro ἐθέλω, volo.
'Αθεμεῖν, est lasciviré.
'Αθεμέλι(Θ, & 'Αθέμελ(Θ, ος, ὁ ἡ ἥ, fundamento carens, sine fundamento: Hesych. ex α priv. & θεμέλιον, ος, τὸ, fundamentum.
'Αθέμις(Θ, & ἀθεμίστ(Θ, ος, ὁ ἡ ἥ, injustus. Dicitur & ἄθεμις. Ex α, & θεμιστὸς.
'Αθεμιστεργία, ἡ, facinus nefarium, scelus, ἀθέμιστον ἔργον.
'Αθέμιτ(Θ, ος, ὁ ἡ ἥ, nefarius: τὸ ἀθέμιτον, nefas. Ex α, & θεμιτὸς.
"Αθεὸ(Θ, ος, ὁ, Dei expers: ex α, & Θεὸς.
'Αθεότης, ήτ(Θ, ἡ, impietas; dei carentia, &c. Plato. Th. idem.
'Αθεραπαυσία, ἡ; q. d. cultûs carentia: dicitur enim de re quæ inculta manet, neglectus, incultus, subst. antivè: Plato: ex α priv. & θεραπεύω, famulor, servio. Th. θεράπων, minister, famulus.
'Αθεραπεύτ(Θ, ος, ὁ, incurabilis, non serviens: ex α, & θεραπεύω.
'Αθερεπτύλης, seu, ἀθερεπτύλης, έ(Θ, ὁ ἡ ἥ, spicas, seu aristas habens, vel generans: Nicand. ex ἀθὴρ, ἔρ(Θ, ὁ, spica, arista, & γείνομαι, gigno, genero, &c.
'Αθερὴς, inspicatus, exacuminatus, acutus, rigidus: item, contemptus, &c. Viz. ut ἀθὴρ arista, pars spicæ acuta, &c. Occurrit etiam ἀθρὴς, accuratus, exquisitus, unde ἀθερέως, accuratè, exquisitè ad unguem: Etymol.
'Αθερίζω, μ. ίσω, sperno, contemno, reprobo; ἀπιμάζω, ἀποδοκιμάζω, parvipendo; ἀφαῦω, ἀπτέλλω: Hom. Iliad. ά. & lib. 7. Epigr. fit ab ἀθέρες, ὁι aristæ, spicæ degeneres, quæ rejiciuntur, plur. masc. Vide sing. ἀθὴρ, ἔρ(Θ, ὁ, arista; unde in pl. ἀθέρες, in vetusto dictionario, sunt spicæ ex area abjectæ; vide etiam suprà, ἀθερίζω, quod idem significat.
'Αθέριζον, parvi penderunt, imperfect. Ion. ab ἀθερίζω, f. ζω. p. ἠθέρικα. Th. ἀθὴρ.
'Αθέριξ, & per pleonasmum literæ ν, ἀνθέριξ, ικ(Θ, ὁ; idem quod ἀθὴρ arista; vel cuspis aristarum, acus, eris. Vide ἀνθέριξ; Th. est ἀθὴρ. Vide.
'Αθερίσαω, fut. ίξω, præt. κα; idem quod ἀθερίζω, quod vide: i. e. contemno, rejicio: Apol. 2. Argon. &c.
'Αθέρις(Θ, ος, ὁ ἡ ἥ, non demessus, qui est adhuc in spica, & neglectus; ἀφορίτ(Θ, ut Hesych. exponit: Vide suprà ἀθερίζω, vel est ex α priv. & θερίσσος, ος, ὁ, messis: Th. θέρ(Θ, ε(Θ, τὸ, æstas; item, messis: unde θερίζω, æstivo; item, meto, &c.
'Αθέρμαλ(Θ, ος, ὁ ἡ ἥ, non calefactus; vel qui non calefit: ex α priv. & θρμαντὸς, ος, ὁ, calefactus, à θέρμω, vel θρμίνω, f. ανῶ; calefacio: Th. θέρω, f. θερῶ; idem, unde θερμὸς, ὴ, ὸν, vel ὁ, calidus, vel calida, &c.
'Αθεραλόγ(Θ, spicilegus, qui spicas, seu aristas colligit: ex ἄθηρ, spica, & λέγω, lego, id est, colligo.
'Αθερώδης, έ(Θ, ὁ ἡ ἥ, aristatus: ut ἀθερώδης στάχυς, aristata spica: Gaza.
'Αθέρωμα, ατ(Θ, τὸ, tuberculum in capite nasci solitum, teste Celso, cui scil. subest aliquid pulticulæ simile; unde legendum potiùs, ἀθήρωμα, ἀπὸ τ' ἀθήρας, pultis genere: Vide Th. ἀθάρη.
'Αθεσία, ας, ἡ, inconstantia in pactis: vide ἀθετέω.
'Αθεσμία, ας, ἡ, transgressio legis; παρανομία, iniquitas, scelus, & ἀθεσμί(Θ; idem quod ἄθεσμ(Θ, Nonn. lege carens, exlex; de quo lex posita non est: item illicitus, iniquus, &c. Unde adv. ἀθέσμως, contra leges; iniquè, nefariè, illicitè, &c. παρανόμως, &c. εία, ex α priv. & Th. θεσμὸς, ος, ὁ, lex; idem quod νόμ(Θ.
'Αθεσμόζιος, qui exlegem & injustam vitam degit, injustus, facinorosus: Nonn. ex ἄθεσμος, & βίο(Θ.
"Αθεσμ(Θ, ος, ὁ, ἡ, nefarius. Th. θεσμὸς.
'Αθέσφαλ(Θ, ος, ὁ, ineffabilis: ex α, & θέσφαλ(Θ, q. θεόσφαλ(Θ, à Deo pronuntiatus. Sumitur etiam pro nefando. Sed sæpius in bonam partem accipitur, & tum α non est privativum, sed intensivum.
'Αθετέω, ῶ, abrogo, aboleo, sperno, f. ήσω. p. ηθέτηκα à nomine ἄθετ(Θ, ος, ὁ, irritus: ἀθεσία, actio, quâ aliquid irritum redditur. Ex α, & θέτ(Θ. Hinc ἀθέτησις, ἡ, abolitio.
'Αθέτημα, ατ(Θ, τὸ; item quod ἀθέτησις, improbatio, allegatio, legitur, 3 Reg. 8. & Hierem. 12.
'Αθετῶς, adv. sceleratè, impiè, ἀθέσμως; Æschylus in Prometheo: ab ἄθετ(Θ, ὁ ἡ ἥ, ineptus, vilandus, abdicandus, inutilis, &c. Vide ἀθετέω, ῶ.
'Αθεωρητὶ, adv. sine contemplatione; & ἀθεωρήτ(Θ, ὁ ἡ ἥ, non spectabilis, sub aspectum non cadens: Aristot. de mundo: item improvisus, à contemplatione alienus, &c. Plutarch. in Numa: unde ἀθεωρήτως, adv. q. d. non spectabiliter, aut invisibiliter: apud Greg. item imperitè, &c. ex α priv. & θεωρητὸς, spectabilis, Th. θεωρὸς, ὸ, ὁ, spectator; unde θεωρέω, ῶ, spectо, &c.
'Αθέως, impiè, sine deo, adverbium; à nomine ἄθε(Θ, dei expers.
'Αθήλη(Θ, non perspicuus; non visus, non spectatus, latens, occultus: ex α priv. & θητὸς, spectabilis: vide.
"Αθηλ(Θ, ος, ὁ ἡ ἥ, uberibus insuetus, ablactatus: qui lac non fuxit, vel qui ubera non fugit ampliùs: ex α priv. & θηλὴ, ης, ἡ, papilla: Mammæ seu uberis apex, &c.
"Αθηλυς, non fœmineus, minimè effœminatus, virilis: item, ἀθήλυντ(Θ, idem: ex α priv. & θῆλυς, έως, ὁ, vel ἡ, fœmineus, &c. vide.
'Αθλὼν, ῶ, ὁ, ἀθλὴ, ἡ, ex α, & θλὴ. Dicitur & 'Αθλοῦ, gen. 'Αθλοῦς, q. ab 'Αθλοῦα. Sic & 'Αθλοῦν, ῆς, ἡ, ut & 'Αθλοῦα,

Minerva. Forsan à תנה teena, olea; vel à תנה tana, docens, vocali α præpositâ. Minerva scilicet fuit oleæque inventrix, & Dea doctrinæ. Hinc Ἀθῆναι, ῶν, αἱ Athenæ. Ἀθήνηθεν, adv. Athenis. Ἀθηναῖζε, Athenas. Ἀθηναῖος, Athenienſis.

Ἀθηνογέρων, οντος, ὁ, q. d. ſenex ſcholaſticus qui in ſenectute literis navare operam incipit: idem, ὀψιμαθής. Compoſita dictio, ex Ἀθήνη, Minerva, quæ ſtudiis præeſſe dicebatur, & γέρων, ſenex.

ΑΘΗΡ, ῆρος, ὁ, ariſta: hinc ἀθηρίζω.

Ἄθηρ, ηρος, ὁ, acutus.

Ἀθηρέ, ἡ, Æolicè, & Atticè, Ἀθάρη; idem quod ἀθάρη, ας, ἡ, pultis, ſeu polentæ quoddam genus: Dioſcor. l. 2. Athera, eſt forbitio, ſeu medicamentum ex Zea minutiſſimè molita confectum, ſeu puls triticea; aut ex alia fruge. Plinius hanc vocem Ægyptiam eſſe tradit: alii tamen ab ἄθηρ ariſta derivant.

Ἀθήρατος, ος, ὁ ἡ ἡ, invenatus, ſine feris, ἄθηρος, Xenoph. à venatoribus non indagatus; vel à venatore non captus: ex α priv. & θηρᾶτὴς, venerabilis; à θήρα, ἡ, venatio: unde θηράω, feras venor.

Ἄθηρος, expers venationis; Syneſ. epiſt. 105. item, carens feris, & noxiis belluis: ut ἄθηρος χώρα, regio expers ferarum: Plutarch. ex α priv. & θήρ, ρος, ὁ, fera.

Ἀθηρία, ας, ἡ, penuria ferarum: idem Th. & comp.

Ἀθηρηλοιγὸς, ὅ, ſive ἀθηρολόγος, ου, τὸ, πῖον τὸ ἐν ἀθέρι διαλέγον ἢ διαχώιζον, ventilabrum.

Ἀθήρωμα, idem quod ἀθέρωμα, ſcil. pultatio; ſeu nervoſa tunica, in qua pulteaceus humor continetur. Vide ſuprà ἀθέρωμα.

Ἀθησαύριστος, ου, ὁ ἡ ἡ, prodigus; qui nihil recondit in craſtinum; vel qui recondi ſeu reſervari nequit: non repoſitus in theſauro: ex α & θησαυρός.

Ἀθητεύω, nemini mercenarius; qui nulli ſervit ob mercedem: ex α priv. & θητεύω, mercede ſervio: Th. θής, θητὸς, ὁ, mercenarius ſervus.

Ἀθίγαι, ων, ὁ, (vel, ἀθίγανες. Etymol.) abhorrens à tangendo; (ex α priv. & θιγγάνω, idem quod Th. θίγω, tango) item, nihil volens accipere; epitheton ſectæ cujuſdam accipere recuſantis.

Ἄθικτος, ος, vel ἀθιγὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, intactus. Th. θίγω.

Ἀθίκτωρ, ορος, ὁ ἡ ἡ; idem, intactus: item, integer, illibatus. Th. idem.

Ἄθλ' pro ἄθλα, pl. ab ἆθλον, ου, τὸ, præmium certaminis. Sed ἄθλος, ου, ὁ, eſt ipſum certamen. Th. ἀέθλος.

Ἀθλάω, pugno, laboro.

Ἀθλέω, ῶ, certo, f. ήσω. p. ᾔθληκα: hinc ἄθλησις, εως, ἡ, certamen.

Ἀθλήματα, certamina, pl. ab ἄθλημα, ατος, τὸ.

Ἀθλητῆρ, gen. pl. ab ἀθλητὴς, ῆς, ὁ, luctator. Th. ἀέθλος.

Ἀθλητικὸς, ἡ, ὁ, Athleticus, ad athletas ſeu certatores, vel luctatores pertinens: unde ἀθλητικαὶ ἀγῶνες, certamina athletarum; ἀθλητικὸν σῶμα, corpus robuſtum & exercitatum; ἀθλητικὴ ἕξις; corpus habitudine athletica; i. e. firma, Ariſtot. Indè etiam, ἀθλητικῶς, adverb. athleticè, athletarum more, Plaut. pugilicè & athleticè valeo, pro optimè & firmiſſimè. Th. idem.

Ἄθλιος, α, ὁ, miſer: ἄθλιαι, f. g. pl. ἄθλιώτατος, acc. pl. ſuperl. ab ἀέθλος.

Ἀθλιότης, ητος, ἡ, miſeria, ærumna; & ἀθλίως, miſerè, & infœliciter, ærumnosè, ut ἀθλίως διάκειμαι, Demoſth. miſere me habeo; i. e. δυσχερῶς; ab ἄθλιος, miſer, ταλαίπωρος.

Ἀθλοθέτης, ου, ὁ, munerarius certaminis præſes: ab ἆθλον, vel ἄθλος, & τίθημι. Hinc ἀθλοθετέω, ludos præbeo; &, ἀθλοθεσία, certaminis cura.

Ἄθλον, ου, τὸ; idem quod ἄεθλον, ου, τὸ, certaminis præmium, quod victori datur; vel de quo reportata eſt victoria: Th. ἄεθλος, ου, ὁ, certamen, & ejus præmium.

Ἄθλος, ου, ὁ, idem quod ἄεθλος.

Ἀθλοφόρος, ος, ὁ, victor: ex ἄθλον, & φέρω.

Ἀθόλωτος, ος, ὁ, ἡ, limpidus, illimis: ex α, & θολὸς.

Ἀθόρυβος, ος, imperturbatus: ab α, & θόρυβος.

Ἀθορύβητος, ος, ὁ, imperturbatus, tranquillus; & ἀθορύβως, adv. ſine tumultu, tranquillè, Th. idem.

Ἀθερχώιη, arbor ex qua optima igniaria fiunt.

Ἀθρεκὴς, pro ἀτρεκὴς, vel ἀτρεκὲς; ſi ex α priv. & θρέκτω compoſitum eſſet; ſignificaret non punctus, non actus ſtimulis: nam Galen. apud Hippocr. exponit, θρέκται, νύσσει, κεντοῦσι.

Ἄθραυστος, ος, ὁ ἡ ἡ, infractus; i. e. qui fractus non eſt, vel frangi nequit: integer, invulneratus, &c. ex α priv. & θραυστὸς, fragilis: Th. θραύω, frango.

ΑΘΡΕΩ, f. ήσω. p. ηκα. video, cerno, μετ' ὀπτάσιας θεσπεσίας.

Ἄθρήματα, τὰ, munera à cognatis miſſa novis nuptis, (apud Lesbios: Heſych.) ſponſæ ſcil præcipuè, cùm dempto velo, ſe primùm retegebat ſponſo conſpiciendam; παρὰ τὸ ἀθρεῖν, ab intuendo; vocabantur etiam θεώρηβα, eandem ob rem.

Ἀθρὶ, adverb. abſque luctu, vel lachrymis; q. d. illugubriter, ſuid. ex α priv. & θρῖνος, luctus.

Ἄθριξ, carens capillis, glaber, lævis; pilis expers, ἄπεριξ; item, ἄκομος, incomatus: Martial. ex α priv. & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, pilus, capillus.

Ἀθριπήδιστος, & ἀθριπηδέστατος; à vermiculis non arroſus, vel exeſus; nullo modo ſentiens putredinem; ὁ ἅ θριπήδιστος· ex α priv. & θρίψ, πὸς, ὁ, vermis, (à τρίβω, tero.) & ἐδιστὸς, edulis, eſculentus: Th. ἔδω, edo, & ἔδομαι, comedor.

Ἀθρίσιασα, a. 1. part. f. g. ab ἀθρίζω, congrego, f. σω. ἀθρίσαι, inf. ἤθρικα, p. act. Th. ἀθρόος.

Ἀθρίσιμος, ὁ ἡ ἡ, frequens, celebris confertus, & ἄθρισμα, ατος, τὸ, collectio, acervus, &c. & ἀθρισιτὴς, ὅ, ὁ, congregativus, collectivus; vim habens aggregandi, &c. εία, ab eodem Themate: ſicut etiam ἀθρισιτὴς, ὅ, ὁ, congregator, collector, & ἀθρισιεῖον, ου, τὸ, congregationis locus, &c.

Ἀθρόον, idem quod ἀθρόως, confertim, univerſè, ſummatim: item, conjectim, repentè, &c. Th. idem.

Ἄθροος, ος, ὁ, nullam edens vocem; nec ullum ſtrepitum emittens, ἀθρυβὴς, vel ἄτὸ θρόος, apud Suidam; ſine ſtrepitu vel clamore: ex α priv. & θρόος, ου, ὁ, clamor, propriè cum tumultu ſi ſtrepitu; à θρέω, vel θρόμαι, tumultuando clamo, &c.

ΑΘΡΟΌΟΣ, ου, ὁ, confertus, repentinus: hinc ἀθρόως, confertim: ἀθρότης, ητος, ἡ, univerſitas: ἀθροίζω, congrego: ἀθροισμὸς, ὅ, ὁ, congregatio. Huc aliquantulùm alludit Angl. a throng.

Ἄθρους, idem quod ἀθρόος, confertus, coacervatus: item repentinus: Euſt. Etym. factum eſt ex ἀθρόος, per Syneſin.

Ἀθρόως, adv. i. e. ὁμῶς, ἀφθόνως; vide ἄθρουν.

Ἀθρυπτος, ος, non fractus luxu: ex α, & θρύπτω.

Ἀθρύπτως, severè, & durè, ſeu auſteré. Th. idem.

Ἀθυμέω, ῶ, animum deſpondeo, f. ήσω. p. ᾐθύμηκα· hinc ἄθυμος, non animoſus: ἀθυμία, ἀθυμίη, Ion. animi dejectio: ab α, & θυμὸς.

Ἀθύμως, q. d. abſque animo; i. e. animo dejecto, anxiè, Xen. Undè ἀθύμως διακεῖσθαι, deſpondere animum, Iſocrat. Th. idem.

Ἀθρβόομαι, ludo, luſito: idem quod ſequens ἀθύρω, exponitur & σκίρτω, i. e. ſaltito: nempè ludendo, exultim ludo, propriè, de pueris qui foris diſcurrunt: ab α priv. & θύρα, janua.

Ἄθυρμα, ατος, τὸ, luſus puerilis, ludibrium: ab ἀθύρω.

Ἀθυρμάπιον, ου, τὸ, diminutivum ab ἄθυρμα; Lucian. in Dialog. ferebat in ulnis ſuis, urſi catulum, ἀθυρμάπιον, oblectamentum ſuum, vel delicias ſuas, &c.

Ἀθυρόγλωσσος, vel ἀθυρόγλωττος loquax, garrulus; qui eſt lingua effrænis, blaſphemus, cujus lingua nullis quaſi foribus cohibetur, & ἀθυρογλωσσία, garrulitas, linguæ licentia, & incontinentia; ἀχαλίνωτος γλῶσσα, linguæ effrænis indulgentia; effrænata lingua, à Suida ponitur: ex α priv. θύρα, janua, & γλῶσσα, lingua.

Ἀθυρογράμμως, ος, ὁ ἡ ἡ, temerè & ſine delectu utens legibus; qui legibus pro ſua libidine abutitur: Heſych. propriè, qui leges ludos facit: ex ἀθύρω, ludo, & νόμος, lex.

Ἄθυρος, & ἀθύρωτος, ος, ὁ ἡ ἡ, patens, ſine janua. Th. θύρα.

Ἀθυρόστομος, ος, ὁ ἡ ἡ, qui linguæ temperare non poteſt, propriè, cujus os nullis foribus cohibetur, aut cohiberi poteſt: Soph. echo ſic nominatur: indè ἀθυροστομία, ἡ; oris incontinentia, loquacitas, garrulitas, &c. in Epigram. ex α θύρα, & στόμα.

Ἀθύρω, ludo, cano, luſito: hinc ἄθυρε, 3. ſing. imperf. pro ἤθυρε· forsan ab ἄγαν, & θύω, vel à θύρα, qui foris ludi ſolet.

Ἄθυρωτος, idem quod ἄθυρος, janua carens, nullo oſtio obſtructus: ut ἀθύρωτον στόμα; Plut. os effrænè; & quaſi janitori

janitoris egens, ἀπύλωτον.

Ἄθυτος, ε, ὁ ἡ ἡ, non sacrificatus, nec immolatus: Arken. Suid. Phil. ex α priv. & tertia perf. præt. verbi θύομαι, sacrificor: hinc dicitur ἄθυτον ἀπῆλθεν; i.e. abiit, re divinâ non peractâ.

Ἀθῷος, ε, ὁ, ἡ, impunis, mulctam nullam passus, impunè ferò: ex α & θοή.

Ἀθῶω, f. ώσω. p. ωκα. absolvo; mulctâ sive pœnâ liberos; non mulcto, innoxium facio, &c. Indè in pass. ἀθωοῦμαι, justificor, impunè ferò: unde ἀθωωθεὶς, justificatus, impunè ferens, in Salom. Proverb. idem. Th. inde etiam, ἀθῳόω, ε, ὁ, (idem quod ἀθῶω) vel ἡ, impunis, impunitus, illæsus, &c. ἀζημίωτος, & ἄθῳος, citra damnum, & mulctam, adv. item innocenter: Hesych.

Ἀθῳόλητος, ε, ὁ ἡ ἡ, immitis; propriè, inadulabilis, qui blanditiis & assentationibus emolliri non potest: Suid. ex Epigram. scribitur & ἀθῳόπωλος, ut ἀκολάκολητος, & ἀκολάκωλος, apud Hesych. ex α priv. & θωπόω, adulor, Thema est θώπη, idem assentor, &c.

Ἀθωρακίστος, ὁ ἡ ἡ, qui thorocatus aut loricatus non est: item inermis. Xen. ex α priv. & θωρακίζομαι, loricor, thorace munior, Thema est θωρᾰξ, ακος, ὁ, thorax, pectus: item pectoris vestimentum, aut armatura, lorica, &c.

Ἀθώρηκτος, non temulentus, non ebrius: Hipp. ὁ μὴ πίθων, παρὰ τὸ μὴ θωρήσεσθαι ex α priv. & θωρήσομαι, loricor, armor; (Th. θῶρᾰξ) item poto, &c.

Ἄθωσις, εως, ἡ, absolutio, quâ quis innocens pronunciatur: ab ἀθῶω.

Αἰ, art. præpos. al ἡ, hæc, αἱ, art. postp. ab ἡ, quæ. αἳ, vel αἱ, heu, hei. αἰ, pro εἰ, Dor. si Ion. pro εἴθε, utinam.

Αἶα, pro γαῖα, ἡ, terra: in prosa, γῆ in acc. αἶαν.

Αἰαγμα, τος, τὸ, luctus, gemitus, θρῆνος; Thema est sequens αἰάζω; vide.

ΑΙΑ'ΖΩ, lugeo, lamentor, f. ξω, vel ζω ab αἴ, heu.

Αἰακίδαο, gen. Ion. ab Αἰακίδης, ε, ὁ, Æacides, nom. propr. acc. pl. Αἰακίδας.

Αἰακίζω, verbero; pro quo suprà, δειακίζω, & infrà, αἰκίζω.

Αἰακός, ε, ὁ, Æacus: ab Αἴαξ, ακος.

Αἰακτός, ε, ὁ, deflendus, gemitu dignus; lamentabilis, luctuosus: ex Aristoph. est verbale ab αἰάζω, f. ξω, lugeo, lamentor.

Αἶαν, vcc. ab Αἶας, αντος, ὁ, Ajax: potest etiam esse acc. sing. ab αἶα.

ΑΙΑΝΟ'Σ, ὴ, όν, vel αἰνὸς, ή, όν, ὁ, ἡ, gravis, perpetuus: q. ab αἰάζω, vel ab αἰνὸς, per Syncop.

Αἴδοτε, nom. dual. ab Αἶας.

Αἶας, αντος, ὁ, Ajax

ΑΙΒΟΙ', heu, hei, dolentis, adv. ab Heb. אבוי aboi.

Αἶγα, acc. ab αἴξ, αἰγὸς, ὁ, ἡ, caper, & capra: αἰγᾶν, Dor. pro αἰγῶν, gen.

Αἰγαγρος, seu αἰγάγρος, ε, ὁ vel ἡ, caprea, capra, vel caper sylvestris: Plinio rupicapra; dicitur pro αἴξ ἄγριος.

Αἰγάθες, adv. Dor. pro Αἰγῆθεν, ἐκ τῆ Αἰγῆς, ἐκ τῆ Αἰγᾶν, ab Ægis.

Αἰγάιαν, pro Αἰγαίαν, acc. sing. Ægæcem, nom. propr.

ΑΙΓΑΝΕ'Α, ας, ἡ, vel αἰγάνεον, ε, τὸ, jaculum, tragula: ab ἄγαν & ἴεσθαι vel παρὰ τὸ κῦ αἰγᾶν ἵεσθαι.

Αἴγδην, adv. subitò, impetuosè: ab αἴγω.

Αἰγέη, ης, ἡ, Ion. caprina pellis. Th. αἴξ.

Αἰγείδαο, acc. ab Αἰγείδης, ε, ὁ, Ægides, patronym. ab Αἰγεύς, έως, ὁ, nom prop.

Αἴγιθος, ε, ὁ, ἡ, caprinus: dicitur quoque αἰγικός. Th. αἴξ. Sed Αἴγιος, Ægæus, nom. propr.

Αἰγειρινον, τὸ, ungentum populeum, quod ex uvâ, quæ fructus ejus est, conficitur: Thema est sequens αἴγειρος.

ΑΙΓΕΙΡΟΣ, ε, ἡ, populus nigra: ἀπὸ τῆ ἐγείρεσθαι, procera enim arbor est.

Αἰγελάτης, ε, ὁ, caprarius, in anth. Epigr. q. d. caprarum agitator, qui caprarum agit gregem: ex αἴξ, capra, & tertia præt. pass. verbi ἐλαύνω, f. σω. p. κα. ab ἐλάω, agito.

Αἰγιάλεια, ἡ, Ægialea, nom. propr.

ΑΙΓΙΑΛΟ'Σ, ε, ὁ, litus: hinc αἰγιαλίτης, ε, ὁ, litoreus: αἰγιαλυδὸς, έος, ὁ, piscator: q. ab ἄγω, frango, & ἅλς, ἁλὸς, mare.

Αἰγιαλυδέδιος, έος, ὁ ἡ ἡ, idem quod αἰγιαλίτης, & Th. idem: littoreus, vel littoralis, in litore habitans.

Αἰγίδ', acc. pro αἰγίδα, ab αἰγὶς, pellis caprina, munimentum pectoris.

Αἰγίδιον, ε, τὸ, hædus, 1 Reg. c. 10. diminutivum ab αἴξ.

Αἰγίζω, f. ίσω; dilacero, dilanio, flo vehementiùs, & interdum διαστῶ, divello, & tempestate affligo, apud Æschyl. aliquando etiam capras pasco.

ΑΙΓΙΘΑΛΟ'Σ, ε, ὁ, parus, avis quædam, quæ apibus nocet: Aristot. hist. anim. est etiam herba & saltationis genus.

Αἰγίθος, ε, ὁ, avis quædam, quam Gaza vertit laius. Arist. hist. l. 9. c. 1.

Αἰγίκνημος, ε, ὁ ἡ ἡ, q. d. capricrus: Epitheton Priapi, in anth. Epigr. ex αἴξ capra: & κνήμη, ης, ἡ, crus, sura, tibia.

Αἰγίλειπος, excelsæ, gen. ab αἰγίλιψ, capris invius, altus: ab αἴξ, & λείπω. Est & Αἰγίλιψ, urbs Epiris, excelso loco sita.

Αἰγίλα, Dor. pro Αἰγίλη. Est autem Αἰγιλὼν, insula in mari Ligustico, Latinè Capraria.

Αἰγίλωψ, & αἰγιλὼψ, abscessus inter nares & oculi majorem angulum: ab αἴξ, & ὤψ, q. d. caprinus oculus; vitium oculi, quod capris fere proprium, & perpetuum est. Celso tesse.

Αἰγινῆται, ῶν, Æginenses.

Αἰγιόεις, εσσα, όεν, ὁ, (adjectivum poet.) capris abundans: ut αἰγιόεντα ὄρεα; apud Hom. Thema est Αἴξ, capra.

Αἰγίοχοιο, gen Ion. ab αἰγίοχος, ægidem tenens: ex αἰγὶς, & ἔχω.

Αἰγίπαν, ανος, ὁ, q. d. capripan; semicaper Pan; sic dictus, quòd caprino fuerit corpore; fingitur enim fuisse semicaper; & hirci modo libidinosus, iracundus etiam; ut testatur Theocr. Idyll. 1. Plutarchus ait, eum Latine dictum Sylvanum, &c. nomen compositum ex αἴξ, capra, & πᾶν, Pan.

Αἰγιπόδης, ὁ, capripes; idem quod sequens.

Αἰγίπους, οδος, ὁ, ἡ, pedibus caprinis præditus: ab αἴξ, & πούς.

Αἰγίπυρος, ægilyrus; genus plantæ: vide αἰγειπυρος.

Αἰγὶς, ίδος, ἡ, pellis capræ. Th. αἴξ.

Αἰγίσκος, ε, ὁ, caper Juvenis; qui Latinè dicitur hædus; & à Græcis etiam ἔριφος, & forma diminutiva: ab αἴξ, αἰγὸς, ἡ, capra: & interdum ὁ αἴξ, caper.

Αἶλα, seu αἴλα μυσίλη; idem quod μυσίλη; i. e. cavata panis offa, in jus aut pulmentum demersa: ut interpretatur Pollux.

Αἰλάεντα, splendentem, Dor. pro αἰλλάεντα, acc. sing. Sic αἰλάεσσι pro αἰλλάεσσι. Th. αἴλη.

ΑΙΓΑΗ, ης, ἡ, fulgor: hinc αἰλήεις, εντος, ὁ, fulgens, splendidus: in acc. αἰλήεντα, pro αἰλήεντα.

Αἰμοβότας, α, ὁ, Dor. pro αἱμοβότης, ε, ὁ, qui capras pascit: ab αἴξ, & βόσκω. Αἰμοβοσκὲς, idem.

Αἰμοδίωξ, capriscquus; capras persequens: ὁ τὰς αἶγας διώκων ex αἴξ, & διώκω.

Αἰμοθήλης, ε, ὁ, caprimulgus; avis quædam à capræ uberibus sic dicta: ex αἴξ, & θηλὴ, ἡ, mamma, &c.

Αἰμόκερως, ὁ, ὁ, capricornus; l. Plut. & apud Arat. legitur gen. αἰμοκερῆ, tanquam à nom. αἰμοκερεὺς, qu dam etiam fœnogræcum, seu fœnum græcum: ità dici putant: ex αἴξ & κέρας, ὁ, τὸ, cornu.

Αἰμοκέφαλος, ε, ὁ, capriceps; i. e. caprinum caput habens; est & nomen avis, apud Aristot. de animal. ex αἴξ, & κεφαλὴ, ης, ἡ, caput; seu κέφαλος, Cephalus, piscis è margilum genere, &c.

Αἰμόλεθρος, herba capr s noxia & exitiosa: ex αἴξ capra; & ὄλεθρος, ε, ὁ, perditio: Th. ὄλλυμι, perdo, &c. videatur.

Αἰμονόμος, & αἰμονομεὺς, caprarum ductor seu pastor; qui capras pascit: Epigr. item locus capris pascendis accommodatus; indè etiam αἰμονόμιον, τὸ; grex caprarum, &c. omnia: ex αἴξ, capra, & νέμω, ε, ὁ, pascuum: Th. νέμω, tribuo, item pasco: indè νόμιος, pastor.

Αἰμόνυξ, υχος, ὁ ἡ ἡ, ungulas habens caprinas: Epigr. ex αἴξ, & ὄνυξ, υχος, ὁ unguis, &c.

Αἰμοπόδης, & αἰμιπόδης, item αἰμίπους; capripes, caprinos pedes habens; epithetum Panis, faunorum, & satyrorum, &c. ex αἴξ, & πᾶς, ποδὸς, ὁ, pes.

Αἰμοπρόσωπος, caprinam habens faciem: ex αἴξ, & πρόσωπον, facies, &c.

Αἰμὸς, gen. sing αἰμοῦ, gen. pl. ab αἴξ.

Αἰμοφάγος, caprivorus; caprum seu capros vorans ac edens: sic Juno appellatur, quòd capræ ipsi immolarentur: ex αἴξ, & φάγω, edo.

Αἰμόφθαλμος, ε, ὁ ἡ ἡ, oculos habens caprinos: ex αἴξ, & ὀφθαλμὸς, oculus.

ΑΙΓΥΠΙΟ'Σ, ε, ὁ, vultur: à γύψ.

Αἰγύπτιος, ε, ὁ, Ægyptiacus, gen. pl. αἰγυπτίων, Αἰγυπτίων, Ægyptiæ: ab Αἴγυπτος, ε, ἡ, Ægyptus.

Αἰγύπυρος, q. d. capræ triticum; herbæ nomen: ità dictum, quòd capræ ejus esu gaudeant: exponitur etiam, rufus: ob florem istius herbæ rubrum: ex αἴξ, & πυρὸς, ε, ὁ, triticum.

Αἰγυπτιάζω, μ. άσω; Ægyptios imitor: item, vafre me gero, à moribus Ægyptiorum, vafram is infamatorum: Æsch. item, adurere; ab Αἰγύπτιος, Ægyptus.

ΑΙΓΩΛΙΟ'Σ, ε, ὁ, ulula.

Αἰγὼν, ῶνος, ὁ, capitle. Αἴδων, ωνος, ὁ, nom. propr. pastoris.

Αἰγῶν, gen. pl. ab αἴξ.

Αἰγωπὸς, ε, ὁ, habens oculos caprinos: Aristot. ex αἴξ, & ὤψ, oculus.

Αἴδαο,

'Αΐδαο, gen. Æol. ab ἀϊδής, ες, ὁ, Orcus: q. ex α, & εἴδω, non video.

Αἴδε, quæ, à nom. ἥδε, masc. ὅς δε.

Αἰδεῖσθαι, revereri, præs. inf. αἰδέεσθε, præs. imperat. pass. ab αἰδέομαι, f. m. έσομαι. p. pass. ἤδεσμαι. Th. αἰδώς· hinc αἰδέσιμος, venerabilis.

'Αϊδές, obscurum, n. g. ab ἀϊδής, έος· ex α, & εἴδω.

Αἰδέσθω, veriti sunt, pro ἠδέσθησαν, ab ἠδέσθην, a. 1. pass. ab αἰδέομαι· hinc αἰδέσθητι, reverere, imperat. αἰδέσασα, a. 1. imperat. m. Poët. Th. αἰδώς.

Αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, verecundia, veneratio; ab αἰδέσιμος, vide.

Αἰδεσις, εως, ἡ, veneratio, reverentia; item, ut inquit Bud. Venia, & misericordia, &c. Verbale ab αἰδέομαι, veneror.

Αἰδεστὸς, ἤ, ὁ, reverentiâ dignus, idem quod αἰδέσιμος, sed minùs usitatum, ab αἰδέομαι.

'Αϊδέω, gen. Ion. ab ἀϊδής, acc. ἀϊδέω.

'Αΐδηλα, arcana, acc. pl. ab ἀΐδηλος, tenebricosus, inexspectatus: ab ἀΐδης. vel α, & δῆλος.

Αἰδήλως, obscurè; ἀφανιστῶς; item, ὀλεθρίως, Il. φ. evanidè, fluxim, latenter. Th. idem, ex α, priv. & δῆλος.

Αἰδήμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, verecundus.

Αἰδημόνως, verecundè, reverenter; (idem quod αἰδεσίμως, & ab eodem. Th. αἰδέομαι) unde etiam, αἰδημονέω, μ. ήσω, verecundiam servo.

'ΑΙΔΗΣ, & in prosa ᾅδης, ου, ὁ, Orcus, inferi, mors: ab α, & ἰδεῖν.

'Αϊδής, έος, ὁ ἡ ἡ, τὸ ἀϊδές; idem quod ἀειδής, obscurus impectabilis; ἀφανὴς, ex ἀ pr. & εἴδω, video.

'Αϊδι, dat. sing. ab ἄϊς, ϊδος, pro ἀϊδής.

Αἰδίμως, idem quod αἰδήμων, verecundus, &c. & idem. Th. Αἰδέομαι, scil. ab αἰδώς, pudo, &c.

'Αϊδιος, ος, ὁ, perpetuus: ab ἀεὶ, semper.

Αἰδνῆς, dat. pl. Ion. f. g. ab αἰδνὸς, ὴ, όν, tenebricosus: ex α, & εἴδω.

Αἰδοῖ, reverentia, dat. sing. ab αἰδώς.

Αἰδοίστατος, ος, ὁ, Poët. pro αἰδοιότατος, ab αἰδοῖος, ὅπερος, pro σεβαστὸς, maximè venerandus.

Αἰδοῖον, τὸ, inguen, pl. αἰδοῖα, puderda.

Αἰδοῖος, veneraudus, αἰδοίοιση, dat. pl. Ion.

Αἰδοῖν, veneranda. Th. αἰδώς.

Αἴδομαι, idem quod αἰδέομαι, (veneror, &c.) pro quo ponitur; Od. θ. & Plur.

Αἰδομένω, reveriti. dual. part. præs. ab αἰδομαι, pro αἰδόμενω.

'Αϊδρείᾳ, & Ion. ἀϊδρηίη· vide in ἄϊδρεις.

Αἴδος, τὸ, reverentia, pudor; idem quod. Th. αἰδώς, pudor, &c.

'Αΐδος, gen. sing. ab ἄϊς, ὁ, Orcus.

'Αΐδοσδε, ad inferos; Adverbium. Th. ἀϊδης, orcus.

Αἴδῶ, reverere, imperat. ab αἰδέομαι.

Αἰδῶς, reverentiæ, gen. sing. ab αἰδώς.

'Αΐδω, gen. ab ἀϊδής.

Αἰδωσίτης, ω, ὁ, qui ad inferos ventitat, Athen. 12. ex αἰδής, ες, ὁ, Orcus; & φοιτάω, ῶ, ito ventito.

Αἰδώφρων, verecundam mentem habens; verecundus: Eur. in Alc. ex αἰδὼς, ὁ, pudor, & φρὼ, mens.

Αἰδῶμαι, pudefio; idem quod αἰδέομαι.

'Αϊδρείησι, dat. pl. Ion. pro ἀϊδρείαις, ab ἀϊδρείη, ἡ, insciti a. Ab

Αἰδρείης, ους, ὁ, ἡ, imperitus. ἀϊδρείη, imperitia. dat. ἀϊδρείῃ, Ion. ex α, & ἰδρεία.

'Αϊδρήεις, εντος, ὁ, inscius, imprudens, Nic. in Alex. (idem quod ἄϊδρις.) inde ἀϊδρήεντι, inscienter, per ignorantiam; item, ἀϊδρηέντως, idem; i. e. ἀπείρως, pro quo dicitur etiam, ἀνδρῶς, idem; ex α priv. & ἴδρις, εως, ὁ ἡ ἡ, sciens, peritus; seu ἰδρεία, ἡ, scientia, peritia. Th. ἴσημι, scio.

'Αϊδρηφόκτης, ω, ὁ, Poët. ὁ τὰς δίκης ἀϊδρεῖς ἡ ἀπείρως, juris ac justitiæ nescius, injustus, perniciosus.

'Αΐδρυτος, pro ἀνίδρυτος, instabilis, ex α priv. & ἱδρυτὸς, ὴ, ὁ, fundatus, stabilitus. Th. ἱδρύω, colloco, &c.

Αἰδῶ, pro αἰδέω, verecundor. Th. αἰδὼς, pudor; item, αἰδὼ, idem quod. Th. αἰείδω, canto, cano, &c.

Αἰδῶ, acc. sing. ab αἰδὼς. dual. αἰδὼ, αἰδὼ καλύψαι, pudorem tegere.

'Αϊδωνῆι, dat. sing. ab ἀϊδωνεὺς, έος, ὁ, idem quod ἀϊδής, Pluto, Orcus.

Αἰδώνιος, ος, ὁ ἡ ἡ, lethalis. Hesych. unde, αἰδάνια, lethalia, pestifera; θανάσιμα. Th. ἀϊδής, ος, ὁ, Orcus, &c.

'Αϊδῶς, invisibiliter; item, ἀκαταλήπτως, incomprehensibili modo, ab ἀϊδής, idem quod ἀειδὴς, invisibilis, ex α priv. & εἴδω, video.

ΑΙ'ΔΩΣ, ους, ους, ἡ, pudor: ab α & εἴδω. Pudibundus enim intueri non audet.

Αἰεὶ, & αἰὲν, Poët. pro ἀεὶ, semper, adv. Cret. αἰές. Angl. Aye.

Αἰειγυιετάων, gen. Æol. pro αἰειγυιετῶν. αἰειγυιέτηση, dat. Ion. pro αἰειγυιέτως, ab αἰειγυιέτης, ος, ὁ, sempiternus: ex ἀεὶ, & γείνομαι.

Αἰειναῦῖ, idem quod ἀειναῦῖ, q. d. semper nautæ; magistratus quidam apud Milesios, teste Hesychio, qui conscensis navibus, consilia de maximis rebus agitabit, procul à terra; deinde, quum retam habebat aliquam sententiam, revertebatur; ex ἀεὶ, vel αἰεὶ, semper, & ναῦτης, ου, ὁ, nauta. Th. ναῦς, ναὸς, navis.

Αἰὲν, poeticè pro ἀεὶ, semper, Iliad. α. θεοὶ αἰὲν ἐόντες; i. e. ἀθάνατοι.

Αἰένναος, domus æterna: ἀΐδιος οἶκος, ἡ ἀδιάλειπτος. ex αἰὲν, semper, & οἶκος, domus.

Αἰένυπνος, ὁ ἡ ἡ, æterno perfusus somno; item, æternos afferens somnos; Soph. in Oed. idem quod ἀειύπνος; ex ἀεὶ, & ὕπνος, somnus.

Αἰετὸν, aquilam, pro ἀετὸν, metri gratiâ, ab ἀετὸς.

'Αϊζηὸς, juvenilis: ab ἀϊζηός.

'ΑΙΖΗΟ'Σ, ῆ, ὁ, pro quo & ἀζηὸς, juvenis. gen. pl. ἀϊζηῶν, q. d. ἀεὶ ζέων.

Αἶης, gen. sing. αἴη, dat. Ion. ab ἕω.

Αἰλωὲς, τὸ, dirum, lamentabile; grave valde, & molestum. Etym. ab αἰ, αἴ; hei, eheu. item est αἰώνιον; quia mors prandii sempiterni vice ponitur, apud eundem Etym.

Αἰνητω, gen. Æol. pro Αἰνήτης, ab Αἰνήτης, nomen viri.

Αἴνιπε, seu ἄνιπε, ventis expositus, flabilis: ab ἄω.

Αἴπ', quæ, pro ἄιτε, ab ἕς, ἥ, ὅ.

Αἰολελίτης, ω, ὁ, fuliginosus. fumosus; καπνώδης. Etym. à sequente

Αἰθάλη, ης, ἡ, fuligo, favilla: est & αἴθαλος, q. ab αἴθω· est enim ab ustione.

Αἰθαλόεις, εντος, ardens: acc. sing. αἰθαλόεντα· ab αἴθω.

Αἰθαλοκαμπία, ἡ, fumi instar vana jactantia; Suid. inde; lur. αἰθαλοκαμπίαι, αἱ, fumi, impostura; ψευδολογία. Etym. ab αἰθάλη, fuligo, & κάμπτις, ἔ, ὁ, jactator; à κάμπω, ω, ὁ, crepitus, &c.

Αἰθαλόω, μ. ώσω, p. ωκα, uro, comburo; Eurip. item, nigrefacio; proprie, fuliginosum reddo, &c. ab αἰθάλη.

Αἰθαλώδης, fuliginosus, fumeus, obscurus; Aristot. in favillas conversus.

Αἰθαλωτὸς, ὴ, ὁ, ustus, combustus, Lycophr. utrunque ab αἰθάλη.

Αἰθάν, Dor. pro αἰθὼν, gen. ab αἰθός.

Αἰθε, pro εἴθε, Dor. utrinam.

Αἰθέοψ, οπος, ὁ, urens, ardens; ex αἴθω & ὄψις, εως, ἡ, visus, &c.

Αἰθέρα, poeticè, interdum, pro εἰς αἰθέρα; Hom. Il. σ.

Αἰθερεμβατέω, in Epigr. per æherem incedo; idem quod αἰθερίβατέω; ex αἰθὴρ, & βατέω (inusitato verbo, nisi in compositione) vado. Th. βαίνω, gradior.

Αἰθέρι, in æthere; adverb. ab αἰθὴρ.

Αἰθερώδης, idem quod, αἰθέριος, ætherius; dicitur etiam, αἰθερόεις, ὁ ἡ ἡ, τὸ ες; idem.

Αἰθερόδρομος, ὴ, ὁ ἡ ἡ, per ætherem currens; in Epigr. ex αἰθὴρ, & δρόμος, ὴ, ὁ, cursus, Th. inusitatum δρέμω, idem quod τρέχω, curro.

Αἴθιεις, εντος, ὁ, ex ustione niger vel etiam, rubet; Nicand. Th. αἴθω, uro, &c.

Αἰθήρ, έρος, έρι, ὁ, æther: ab αἴθω· hinc αἰθέριος, ætherius: αἰθερόβατέω, per ætherem vagor: αἰθερογενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, ætheris speciem referens. Hinc f. Angl. Weather. v. ὑετὸς.

Αἴθιος, ος, ὁ ἡ ἡ, aptus comburi; vel, quod facile comburitur; Etym. item, niger.

Αἰθίοπα, acc. sing. ab Αἰθίοψ, οπος, ὁ, Αἰθιοπῆς, acc. pl. ab Αἰθιοπεὺς, Æthiops: ab αἴθω, & ὤψ.

Αἴθονες, vel 'Αιθόλιπες; pustulæ in summa cute, ex igni, vel aliunde; ab αἴθω, uro.

Αἴθομαι, ardeo, accendor; passivum ab αἴθω, uro.

Αἰθομένοιο, gen. Ion. αἰθομένοιση, dat. pl. præs. part. pass. ab αἴθω, ardeo.

Αἴθοπα, acc. sing. ab αἴθοψ, οπος, ὁ, ἡ, candidus, niger: q. αἴθων πλὴν ὄψιν.

Αἰθὸς, ὰ, όν, niger, Poët. pro μέλας.

Αἴθος, εος, τὸ, τος, amb. st. m, ardor. Hesych. item, πῦρ καὶ φλὸξ, ignis & flamma, ab αἴθω, uro.

Αἰθόσι, dat. sing. ab αἴθοσα, ἡ, porticus: ab αἴθω.

ΑΙ'ΘΡΑ, ας, ἡ, aëris serenitas: a. ab αἰθὴρ, αἴθρος, ος, ὁ, pruina: αἰθρηὶς, ῆ, ὁ, matutinus: αἴθριος, ος, ὁ, serenus: αἰθρία, ας, ἡ, serenus aër.

Αἰθρέω, ῶ; contubo tempestate seu procellâ; Hesych. & Suid. temp. statem fero; sub dio verso. χμάζω. Th. αἴθρα, vel αἰθρη, serenitas, &c.

Αἰθρηγὼς, έος, ὁ, ἡ, frigus vel serenitatem inducens: ab αἰθὴρ, & γείνομαι. Αἰθρηγενέτης, ος, ὁ, idem.

Αἰθρήεις, serenus, sudus; Oppian. idem quod ἄιθριος. Th. αἴθρη, vel ἄιθρα.

Αἰθριάζω, f. άσω; sereno, serenum reddo, illustro; Aristoph. item in cœlo sereno versor; Greg.

Αἰθριάω, nocturno sereno expono; sub dio per noctem expono. Hippocr. utrumque ab αἰθρία, idem quod αἴθρη, serenitas.

Αἰθριοκοιτέω, sub dio dormio: quod ab αἰθρία, & κοίτη.

Αἴθυγμα, incitamentum, incitabulum, Gellio; vel suscitabulum, Varroni; fomes, & incentivum; αἴθυσμα; Etym. Suidas ait de igne dici; exponitur, κίνησις, ὅρμημα, &c.

Αἰθυκτήρ, violentus, impetuosus; Oppian. utrumque ab αἰθύσσω, splendeo; item suscito, extendo, jacio, concutio, &c.

Αἰθυλικώδης, qui refert formam pustularum, quæ αἰθύλικες (videatur) dicuntur.

ΑΙΘΥΙΑ, ας, ἡ, mergus.

Αἰθύσσω, calefacio, moveo: ex αἴθω.

ΑΙΘΩ, f. σω. p. κα, uro, accendo, fulgeo, &c. hinc αἴθος, εος, τὸ, ardor. αἴθων, ονος, ardens, flagran: αἰθάλη, fulgo: αἰθαλόω, comburo.

Αἴθω, vel αἰθάω; expiro, ex πνέω, fit ab αἴω, αἴσω, αἰθάω, αἴθω. Hom.

Αἲν', pro αἶκα, vel αἶνε, Dor. pro εἰμὲν, siquidem: & Æol. εἶνε.

Αἰνάζω, μ. άσω, voco, κελεύω.

Αἰκαλή, ης, ἡ, blanditia; Th. sequens

ΑΙ'ΚΑΛΑΩ, f. αλῶ, blandior, à κηλῶ vel à καλὸς· assentatori enim omnia bellè: hinc αἰκαλος, ου, ὁ, adulator.

Αἰκή, ῆς, ἡ, violentus motus: ab αἴσσω.

ΑΙ'ΚΙΑ, ας, ἡ, plaga, verbera, injuria quæ fit cædendo: αἴκιον, ου, τὸ, idem. q. ab ἀεικὴς. Hinc αἰκίζομαι, pulsor: αἰκιζόμενος. præs. part. αἰκισμὸς, ῦ, ὁ, pulsatio: αἴκισμα, τὸ, plaga.

Αἰκίζω, μ. ίσω, cædo, contumeliâ afficio; crucio, mutilo, verberibus fædo, &c. ab αἰκία.

Αἰκικὸς, contumeliosus; ὑβριστικός. Th. αἰκία.

Αἰκισικὸς, ου, ὁ, ad pulsandum proclivis, contumeliosus, sceleratus, ab αἰκίζω.

Αἰκίσπρια, ἡ, quæ pulsat, &c. Suid. ἡ αἰκίζουσα.

ΑΙ'ΚΛΟΣ, ου, ὁ, vespertinus: αἶκον, cœna, Hesych. αἶκον· quod ab α, & ἱκνέομαι, quoniam ad cœnam libenter venitur.

Ἄϊκτος, ου, ὁ, exponitur, ἀπρόσιτος, inaccessus; ad quem perveniri nequit; item, ingens, inaccessabilis; ex α priv. & ἱκνέομαι, venio, &c.

Αἰκᾶς, turpiter, pro ἀεικῶς.

Αἴλινα, adv. Poet. pro αἰλίνως, lugubriter.

Αἰλινὸς, ῆ, ὁ, miser, lamentabilis; θρηνητικός.

Αἰλεόμορφος, æluri (cati, seu felis) formam habens; ex αἴλεος, felis; & μορφὴ, forma.

Αἴλεσις, ου, ὁ, felis, παρὰ τὸ αἰόλλειν τὸν ἐφαν.

Α'ΙΜΑ, & ἄμ', ατος, τὸ, sanguis, cædes, consanguinitas: ab αἴθω, per translationem spiritûs: hinc αἱματικὸς, ῆ, ὁ, sanguineus: αἱματώδης, ες, αἱματῶδη, ἡ, cassis: αἱματίζω, sanguinem elicio: αἱματόω, cruento.

Αἱμακοσία, ας, ἡ, parentatio: & αἱμακσία, inferiæ: ex αἷμα, & κορέω, satio; quasi mortui saturentur sanguine eorum quæ illis immolantur.

Αἱμακτὸς, ῆ, ὁ, sanguinolentus, cruentatus; Eurip. cruentus; sic, αἱματηρὸς, αἱμάσσων, ου, ὁ ἡ ὸ, αἱματόεις, εντος, ὁ, αἱμάεις & αἱμήεις; idem, vel, sanguineus, i. e. constans sanguine, &c. ὅια ab αἱμάσσω, cruento, vel Th. αἷμα.

Αἱμαλωπὸς, color sanguinem præ se ferens; concrementum sanguinis; Dioscor. & αἱμαλωψ, cruenta suffusio, præsertim in oculis; unde, αἱμαλῶπες, dicuntur, quibus oculi cruentati; Gal. ab αἱμάλεος, & ὤψ. Αἱματωπὸς, idem.

Αἱμάξασα, a. 1. part. act. f. g. ab αἱμάσσω.

Αἱμαπὰ, sepes quæ spinas habet: ab αἷμα.

Αἱμάσσω, cruento, f. ξω. p. χα. ab eodem Them.

Αἱματεκχυσία, ας, ἡ, sanguinis effusio: ex αἷμα, & ἐκχυσις.

Αἱμάτιον, ου, τὸ, diminutivum, sanguis exiguus; sanguiculus. Th. idem, αἷμα.

Αἱματίτης, ου, ὁ, Hæmatites, lapidis nomen, qui ita dicitur; à sanguineo colore; vel, ab affectu, & virtute, quòd sanguinem reprimat; Plin. Dioscor. &c. Th. αἷμα.

Αἱματίεσσαι, cruentæ, pl. num. f. g. ab αἱματόεις, έεσσα, όεν· ab αἷμα.

Αἱματοποιητικὸς, sanguificandi vim habens; & ἡ αἱματοποιητικὴ δύναμις, dicitur ipsa facultas sanguifica; ex αἷμα, & ποιέω.

Αἱματόῤῥυτος, ὁ ἡ ὸ, sanguine fluens; Eurip. ex αἷμα, τος, τὸ, & ῥυτὸς, fluidus, fluens; ab inusit. ῥύω, idem quod ῥέω; fluo.

Αἱματοσταγὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸ, sanguine distillans; Eurip. ex αἷμα, & ταζω, fut. ξω, stillo.

Αἱματοσφαγὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸ, sanguinolentè jugulatus; sanguinolentem cædem habens; Æschyl. ex αἷμα, & σφαγὴ, ης, ἡ, jugulatio; à σφάζω, seu σφάττω, f. ξω, jugulo.

Αἱματόφυρτος, ὁ ἡ ὸ, sanguine permixtus, sanguinolentus; pro quo dicitur, & αἱμόφυρτος, idem, ex αἷμα, & φύρω, f. υρῶ, pr. υρκα. misceo, commisceo, &c.

Αἱματοχαρὴς, & αἱμοχαρὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸ, sanguine gaudens, sanguinarius; Suid. ex αἷμα, & χαίρω, f. χαρῶ, gaudeo.

Αἱματόω, ῶ, fut. ώσω, sanguinolentum reddo; item, interficio; Hesych. & Etym. vide in Them. αἷμα, ubi etiam, αἱματίζω.

Αἱμάτλα, μ. ξω, p. χα; lanio, cruento, sanguine perfundo; cædo. Lucian. Th. αἷμα.

Αἱμάτωσις, quasi sanguificatio; sanguinis generandi munus. Gal. verbale ex αἱματόω.

Αἰμὴ, nisi; pro εἰμή. Theocr. Ecyll. 5

Αἱμποτὴς, ῆ, ὁ, pro αἱματέτης; i. e. sanguinis potor, seu sanguipotor; ex αἷμα, & πότης, ου, ὁ, potor, potator; dicitur etiam, αἱματοπότης, idem.

Αἷμνιον, vas quo excipitur sanguis; αἱμοδόχον ἄγγος.

Αἱμοβαφὴς, ὁ ἡ ὸ, cruentus, sanguine tinctus; Sophocl. ex αἷμα, & βάφω, tinctura. Th. βάπτω, tingo.

Αἱμοδόχον ἄγγος, vas sanguinem recipiens; sanguinis receptaculum, Suidas, ex αἷμα, sanguis, & δέχομαι, capio, accipio, recipio, &c. ἄγγος, εος; τὸ, vas.

Αἱμόδιψος, sanguinem sitiens; vel, appetens, Luc. ex αἷμα, & δίψος, εος, τὸ, idem quod Thema δίψα, ας, ἡ, sitis.

Αἱμόκερχνον, ου, τὸ, apud Hippocr. est quicquid, in sanguinis profluvio, inducit eam tussiendi cupiditatem, quam medici, κέρχνον appellant; & Erotianus ait αἱμόκερχνα esse Hippocrati, quæ simul sanguinolenta sunt & sicca: componitur ex αἷμα, & κέρχνος, ου, ὁ, asperitas quædam gutturis, quæ instar granorum milii sentitur. Gal. nam sign. etiam, milium.

Αἱμοβόρος, ου, ὁ, ἡ, sanguivorus: ex αἷμα, & βορὰ.

Αἱμομίκτης, ου, ὁ, qui suo sanguine miscetur; incestus, incestuosus, ex αἷμα, & μικτὸς, mistus; à μίγνυμι, miscor.

Αἵμονα pro δαίμονα, q. δαήμονα, gnarum, acc. sing. à δαίω, disco.

Αἱμονίη, ης, ἡ, Hæmonia, Græciæ regio.

Αἱμοπτυϊκὸς, ῆ, ὁ, qui sanguinem exspuit; latius patet quàm ὁ αἷμα ἀνάγων, i. e. sanguinem excreans & rejiciens; Plin. Morbus ipse dicitur αἵματος πτῖσις, ἡ ἀναγωγὴ, ἡ ἀναφορὰ; i. e. sanguinis exspuitio, Plin. vel ejectio, excreatio, &c. ex αἷμα, & πτύω, spuo.

Αἱμορραγέω, f. ήσω. sanguinem fundo: ab αἷμα, & ῥήγνυμι· hinc αἱμορραγία, ας, ἡ, sanguinis eruptio.

Αἱμορραγικὸς, sanguinis eruptionem patiens, Hippocr. in aphor. compositio eadem.

Αἱμόῤῥαντος, sanguine conspersus, seu aspersus; Eurip ex αἷμα, & ῥαντὸς, ῆ, ὁ, aspersus, perfusus; à ῥαίνω, f. ῥανῶ, aspergo.

Αἱμορρόεω, ῶ, sanguinis profluvio laboro, f. ήσω. p. ημορρόηκα· ab αἱμόῤῥοος, ου, ἡ, mulier quæ menstrua patitur: ex αἷμα, & ῥόος· hinc αἱμορρόησα, præs. part. f. g.

Αἱμορρύα, ας, ἡ, fluxus sanguinis, seu profluvium; sanguinis eruptio; Greg. ex αἷμα, & ῥοὴ, ἡ, vel ῥόος, ου, ὁ, idem quod ῥεὸς, ός, τὸ, fluxus, fluxio. à Th. ῥέω, fluo.

Αἱμορρὺς, ίδος, ἡ, Hæmorrhois dicta, quasi sanguinis fluxus, seu effluvium; Scil. per venas ani; quem morbum, marisçam, vel marisças etiam appellant. Est & Hæmorrhois, serpentis genus, ex eo dictum, quod morsu sanguinem elicit; & dissolutis venarum commerciis, quicquid animæ est, evocet per cruorem; teste Solino, compositio eadem cum præcedente

Αἱμορρυγχία, vel αἱμορυγχία; rostri cruentatio; Hesych. ex αἷμα, & ῥυγχος, εος, τὸ, rostrum.

Αἶμος,

Αἶμαξ, ακος, ὁ, locus arboribus densus, dumus: ab αἷμα.

Αἱμοβόρος, ὁ ἡ ὁ, sanguinem metuens; item, metuens sanguinis missionem; Gal. ex αἷμα, & φόβος, ου, ὁ, fuga; item, metus; a φέβομαι, fugio; item, metuo, &c.

Αἱμοφόρυκτος, ὁ ἡ ὁ, sanguine inquinatus: ab αἷμα, & φορυῶ.

Αἱμόχρως, ὡχρους, sanguineo colore infectus; ex αἷμα, & χρόα, ας, ἡ, color.

Αἰμύλως, adverb. blandè; Hesiod. ab αἰμύλος, blandus.

Αἰμυλομήτης, ου, ὁ, blandiloquus: ab αἰμύλος, & μῆτις.

ΑΙΜΤΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, blandus, festivus: αἰμυλίωτ, dat. pl. Ion. Hinc αἰμυλίας, ἡ, festivitas. αἰμύλλω, decipio: quod quidam ab αἴμων deductum volunt.

Αἰμύλιος, ου, ὁ ἡ ὁ, idem quod Thema, αἰμύλος, blandus, facetus, &c.

Αἰμῶ, ᾶσω ὀδόντας ἀλγῶ, dentibus doleo.

Αἰμωδέω, seu αἰμωδάω, obstupesco, propriè de dentium stupore; q. ex αἷμα, & ὀδὼς.

Αἰμώδης, ους, ὁ ἡ ὁ, idem quod αἱματώδης, sanguinolentus, sanguine permixtus; Gal. item, sanguineus, sanguine præditus; Aristot. Th. αἷμα, τος, τὸ, sanguis.

Αἱμωδία, ας, ἡ, dentium (propriè sanguinantium) dolor, stupor; Arist. ex αἷμα, & ὀδὰς, όντος, ὁ, dens: dicitur etiam αἱμωδιασμὸς ὀδόντων; talis obstupefactio dentium; ob acerbitatem, velut ex immaturo pomo.

Αἴμων, pro δαίμων, ονος, ὁ, ἡ, peritus: sed ἄϊμων, cruentus, ab αἷμα.

Αἱματώψ, ωπος, ὁ, ἡ, & fœm. αἱμαῶπις, item, pro eo dicitur, & αἱματωπὸς, sanguinarius, cruentus; propriè, sanguinem intuens; i. e. sanguineum & cruentum quendam aspectum habens; Hesych. ex αἷμα, sanguis, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus.

Αἰνᾶ, infæliciter, pro αἰνῶς, Poët.

Αἶναι, pl. f. g. ab αἰνὸς.

Αἰναρέτης, ου, ὁ, cujus virtus est in malum usum: ab αἰνὸς, & ἀρετὴ.

Αἰνέας, & Αἰνείας, ου, ὁ, Æneas, nom propr. viri laudabilis, gen. Æol. Αἰνείαο, Ion. Αἰνείω.

Αἰνεῖω, poeticè; pro αἰνέω, laudo, approbo, &c. iota interjecto.

Αἰνετὸς, ὴ, ὸν, laudabilis, laude dignus; Hesych. & Αἰνέτης, ου, ὁ, laudator, deprædicator; Verbalia, à sequente αἰνέω, laudo, &c.

Αἰνέω, ῶ, laud, approbo, assentior, f. έσω & ήσω. p. ήνεκα, p. pass. ήνημαι. a. 1. imperat. act. αἴνεσον. αἰνῆσαι, inf. αἰνῆσας, part. Th. αἶνος· hinc αἴνεσις, εως, ἡ, laus.

Αἰνὴ, ῆς, ἡ, gravis: f. g. ab αἰνὸς. Sed ἄϊνη, ης, ἡ, laus, honor.

Αἴνημ', pro αἴνημι, & hoc pro αἰνέω.

Αἴνησα, ας, ε, a. 1. Ion. & Poët. pro ἤνησα, vel ἤνεσα, verbi αἰνέω.

Αἰνῆσιν, Ion. pro αἰνᾶις, ab αἰνὸς.

Αἰνήσειε, Æol pro αἰνήσαιμι, a. 1. opt. act. verbi αἰνέω.

Αἴνιγμα, ατος, τὸ, ænigma, obscurus sermo: ab αἰνίσσομαι, Att. αἰνίττομαι, f. αἰνιξομαι, p. ἤνιγμαι. Th. ἄϊνις.

Αἰνιγματιστὴς, ῆ, ὁ, qui per ænigmata loquitur; ænigmatico sermone uti solitus, & gaudens; est verbale, ab αἰνιγματίζομαι, ænigmaticè loquor, sermone obscuro utor; ab αἴνιγμα.

Αἰνιγματώδης, ους, ὁ ἡ ὁ, ænigmaticus, ænigmaticè, i. e. obscurè dictus vel scriptus; Aristot. obscurus, ἀσαφὴς, tectus; indè etiam αἰνιγματωδῶς, adv. ænigmaticè, per ænigmata, obscurè, &c. ab eodem Themate.

Αἰνιγμὸς, ου, ὁ, ænigma; Athen. 10. sæpe dicitur, ὅτ' αἰνιγμῷ, per ænigmata; obscurè, apud Plat. Plut. Aristoph. &c. Th. αἰνίττομαι, obscurè loquor.

Αἰνίζομαι, f. ίσομαι; idem quod αἰνέω, ῶ, laudo; expenitur & admiror, ab Hesych. Il. ν. & θ. Item pro αἰνίσσομαι, pro quo & αἰνίζω; obscure significo; Eust. & Suid.

Αἰνικτὸς, ὴ, ὸν, & αἰνικτήριος; idem quod αἰνιγματώδης, obscurus, &c. Unde, αἰνικτηρίως, obscurè, ænigmaticè. Suid. Soph. Æschyl. &c. Th. idem.

Αἰνίσσομαι, & (Atticè) αἰνίττομαι, obscurè loquor, innuo, insinuo; occultè significo; ænigmate ostendo, & quasi involucri quodam verborum mentem expono; item, alludo ad aliquid; Plat. Plut. &c. Usurpatur & in passiva sign. apud Aristoph. ut χρησμὸς ἠνιγμένος, oraculum obscurè editum; & τὰ εὖ ἠνιγμένα, quæ aptis ænigmatis significata sunt. Thema est, αἶνος, ου, ὁ, Apologus, oratio obscura & figurata. (quæ & gryphus, & ænigma dicitur) præcipuè, quæ à brutis animantibus, aut Plantis, ad hominum admonitionem adducitur; teste Eustathio.

Αἰνοβάκχευτος, graviter bacchans; horribili furore percitus; Lycoph. in Alex. ex αἰνὸς, ὴ, ὸν, gravis, horrendus; & βακχεύω, bacchor; furore rapior, &c.

Αἰνοβίας, ου, ὁ, immani robore, & vi præditus, strenuus; Epigr. ex αἰνὸς, gravis, horribilis, &c. & βία, ας, ἡ, vis, robur, &c.

Αἰνόγαμος, ου, ὁ ἡ ὁ, junctus vel juncta infelici matrimonio; ex αἰνὸς, gravis, difficilis, infelix; & γάμος, ου, ὁ, nuptiæ.

Αἰνοχρίστος, terribiles malas habens; terribilis, sævus; Callim. ex αἰνὸς, terribilis; & χρίστη, ης, τὸ, idem quod Th. χρύνς, νος, ἡ, mentum.

Αἰνοδότειρα, dirorum malorum datrix; Orph. in Argon. ex αἰνὸς, horribilis, & δότειρα, datrix, fœm. à δότηρ, dator. Th. δίδωμι.

Αἰνόθεν, adv. à re gravi. Th. αἰνὸς.

Αἰνόθρυπτος, ὁ ἡ ὁ, quem male decent deliciæ; seu, perditè delicatus; valde mollis, luxu diffluens, &c. Theocr. ex αἰνὸς, gravis, & θρύπτομαι, deliciis frangor.

Αἰνόλεκτρος, ου, ὁ ἡ ὁ, torum genialem seu jugalem infelicem habens; idem quod αἰνόγαμος. Lycoph. Alex ex αἰνὸς, gravis, infelix, & λέκτρον, ου, τὸ, lectus. Th. λέγω, cubare facio, unde λέχομαι, cubo, jacio, &c.

Αἰνολέτης, ου, ὁ, horrendum in modum perditus; vel grave exitium inferens. Orph. Argon. ex αἰνὸς, horrendus, & ὄλλυμι, fut. ὀλέσω, perdo; unde ὀλετὴρ, ῆρος, ὁ, perditor.

Αἰνολέων, οντος, ὁ, sævus, ac formidabilis leo: ex αἰνὸς, & λέων.

Αἰνόλυκος, gravis, malus, seu horrendus lupus. Epigr. est pro αἰνὸς λύκος.

Αἰνομανὴς, gravi furore percitus; ex αἰνὸς, gravis, & μανία, ἡ, furor. Th. μαίνομαι, insanio.

Αἰνόμορος, ου, ὁ ἡ ὁ, infortunatus: ab αἰνὸς, & μόρος.

Αἰνοπαθὲς, gravia patior, voc. sing. ab αἰνοπαθὴς, ους· ab αἰνὸς, & πάσχω.

Αἰνοπέλωρος, valde monstruosus, immanis. Oppian. ex αἰνὸς, gravis, horrendus, & πέλωρος, idem quod Th. πέλωρ. ωνος, τὸ, monstrum.

Αἰνοπλὴξ, ῆγος, ὁ ἡ ὁ, graviter percutiens: ab αἰνὸς, & πλήσσω.

ΑΙ'ΝΟΣ, ου, ὁ, apologus, oratio proverbialis, item laus: ab ἰαίνω· hinc αἰνίσσομαι, obscurè significo: αἰνιγμὸς, ου, ὁ, & αἴνιγμα, ænigma; αἰνέω, laudo.

ΑΙ'ΝΟΣ, ου, ὁ, gravis, horribilis: à δεινὸς, abjecto δ, & mutato ει in α, comp. αἰνότερος, superl. αἰνότατος. dat. αἰνοτάτῳ. Αἰνότατε, voc. sing. Hinc f. Angl. wainous.

Αἰνότης, ητος, ἡ, gravitas, δεινότης, ab αἰνὸς, gravis.

Αἰνοτόκεια, ας, Poët. pro αἰνοτόκος, ου, ὁ, quæ duriter peperit: ex αἰνὸς, & τίκτω.

Αἰνότοκος, ου, ὁ, infeliciter natus, seu genitus; malè seu graviter editus in lucem. Hesych. compositio eadem.

Αἰνοτύραννος, gravis tyrannus; ex αἰνὸς, & τύραννος.

ΑΙ'ΝΥΜΑΙ, capio: αἴνυτο, Ion. pro ἤνυτο, 3. sing. imperf.

Αἰνωμοτεῖ, injuratè, citra jusjurandum; est adv. cum ι iota inserto, ab ἀνώμοτος, injuratus; ex α priv. & ὀμνύω, seu ὄμνυμι, fut. ὀμόσω, juro.

Αἴνων, ὁ, nomen urbis ἄκλιτον.

Αἰνῶς, graviter, adv. vide in αἰνὸς.

'ΑΙ'Ξ, αἰγὸς, ἡ, capra. Dor. etiam, procella: ab αἴσσω, vel ab Hebr. עז ez, vel gez: hinc αἰγίς, αἰγιβόσκης, caprarius: αἰγόκερως, ωτος, ὁ, capricornus.

'Αΐξας, irruens, a. 1. part. act. ab αἴσσω.

Αἰξὶν, dat. pl. ab αἶξ.

Αἰξαντὸς, εως, ὁ, caprarum emptor; ὁ τὰς αἶγας ὠνούμενος, authore Suid. ex αἶξ, capra; & ὠνέομαι, ὤμαι, fut. ήσομαι, emo, mercor.

'Αΐοισα, Dor. pro αἴουσα, audiens: ab ἀΐω, audio.

Αἰολὶς, ίδος, ἡ, Poët. pro Αἰολὶς. Αἰολίδα, acc. sing. ab Αἰολὶς, ίδος, ἡ, Æolica, nomen regionis: Αἰολίδης, ου, ὁ, nom. viri: ab αἰόλος.

Αἰολίζω, expon. ποικίλλω, vario, variego: item versutè ago; item, sermone Æolico utor. Th. idem.

Αἰόλλω, 3. pl. præs. pass. ab αἰόλλω, vario, f. λῶ. p. κα. Th. αἰόλος· hinc & αἰολλέω, Poët. pro αἰόλλω.

Αἰολόβουλος, varius & versutus in consiliis suis: ex αἰόλος, ου, ὁ, varius, & βουλὴ, consilium.

Αἰολοβρόντας, α, ὁ, Dor. pro αἰολοβρόντης, ου, qui velocia tonitrua excitat, Jovis

Jovis Epith. ab αἰόλος, & βοντή.
Αἰολόδειρος, ε, ὁ ἡ ἡ, versicolorem cervicem habens; ex αἰόλος, varius, & δειρή, ης, ἡ, cervix.
Αἰολόδερμος, ε, ὁ ἡ ἡ, varium habens cutem, i.e. variegatam, ex αἰόλος, varius; & δέρμα, idem quod δέρις, ατος, τὸ, pelles, cutis coriuma, &c.
Αἰολόδωρος, varia donans; unde αἰολόδωρον ποικίλον δῶρον; donum varium, conitans ex multis rebus; ex αἰόλος, varius, & δῶρον, donum.
Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ ἡ ἡ, vario thorace indutus: a θώρηξ.
Αἰολόμητις, varius conſiliis: & αἰολομήτης, ε, ὁ, & Αἰολομήτας, α, ὁ, ſapiens, erudens: ab αἰόλος, & μῆτις.
Αἰολομήτης, ε, ὁ, acc. αἰολομήτην, qui mitram variè ornatam habet: a μίτρα.
Αἰολόπωλος, ε, ὁ, ἡ, varios ſeu veloces equos habens: ab αἰόλος, & πῶλος.
ΑΙΌΛΟΣ, ε, ὁ, varius, velox, ab ἄελλα: indè αἰόλω.
Αἴολος, ε, ὁ, nom. propr. Regis ventorum.
Αἰολοσῆμος, ε, ὁ, habens os varium; ambiguus & obſcurus; perplexa loquens & intricata; ſic, ab Æſchylo, oracula vocantur, quippe, quæ vario ſenſu exponi poſſunt, & ambiguè dicta continent: ex αἰόλος, varius, & σῆμα, ατος, τὸ, os.
Αἰολόφωνος, variè ſonans; variam vocem, ſeu cantum habens; philomelæ epitheton. Oppian. ex αἰόλος, & φωνή.
Αἰολοχείτης, ε, ὁ, ποικίλ ῳ ἔχων τείχει· à χείτη.
Αἴων, Ion. pro ἤιων, imperf. ab ἄϊω.
ΑΙΌΝΑ, f. ἀήσω, aſpergo, perfundo: indè αἰώνησις, perfuſio.
Αἰορπάτα, vocabulum Scythicum. Græcè ſonat, ἀνδρομανέοντι, viricidæ.
Αἰπεῖαν, acc ſing. f. g. ab αἰπύς.
Αἰπεινή, ῆς, alta; etiam ab αἰπύς.
Ἄπεινος, ὁ, excelſus, in edito loco poſitus; idem quod αἰπύς, à quo venit; unde etiam αἰπήεις, εντος, ὁ, idem, altus, &c.
Αἶφι, Dor. pro ᾗφι, ubi.
Αἰπόλιον, ε, τὸ, grex caprarum: ab αἰπόλος, ε, ὁ, caprarius, ὥσει πας ἄιγας πολῶν· hinc αἰπολεῖν, capras pascere: αἰπολικὸν, caprario ſignum. Th. πολέω, & αἴξ.
Αἰπὸς, ἡ, ὸν, idem quod αἰπύς.
Αἰπύδμητος, altè extructus; ab αἰπὺς, altus, & δομέω, idem quod Thema δέμω, extruo, ædifico.
Αἰπύκερως, ω, ὁ ἡ ἡ, cornua alta gerens; Etym. ex αἰπὺς, altus, & κέρας, ατος, τὸ, cornu.
Αἰπυμήτης, cujus conſilia ſunt alta & ſublimia; item, grandiloquus, apud Æſchyl. ex αἰπὺς, altus, & μῆτις, εος, ἡ, conſilium.
Αἰπυώοτος, ε, ὁ ἡ ἡ, idem quod αἰπὺς, altus, excelſus; item, excelſum tergum habens; ex αἰπὺς, & νῶτος, ε, ὁ, dorſum
ΑΙΠΥ͂Σ, έος, f. αἰπεῖα, n. αἰπὺ, altus, a, um: acc. αἰπῦ. ἄπυς, εος, τὸ, altitudo, locus excelſus, mons
Αἰπύτος, idem cum αἰπύς. vel poſſeſſivum ab Αἴπυτος, nom. propr.
ΑΙ͂ΡΑ, ας, ἡ, malleus, ſecuris, ſolium: ab ἄϊρω. vel à ῥαίω, per metath. unde & ῥαιστήρ. Indè αἰερικὸς, & ἄερινος, ε, ὁ, loliaceus.
Αἴερας, tollens, pro ἀείρας, per Syncop. a. 1. part. ab ἀείρω.
Αἶρεε, Ion. pro ἄῖρεε, & hoc pro ἤρρεε, capiebat; 3. ſing. imperf. verbi αἴρέω.
Αἱρεθέωσι, a. 1. ſub. paſſ. Ion. pro αἱρεθῶσι, ab αἱρέομαι, ind. ἡρέθλω.
Αἱρέθη, captus eſt, a. 1. ind. paſſ. Ion. pro ἡρέθη, f. 1. αἱρεθήπμαι. αἱρεθείς, a. 1. part.
Αἱρεῖ, præſ. ind. act. αἱρεῖζ, præſ. inf. paſſ. ab αἱρέω.
Αἶρεο, tolle, præſ. imperat. Ion. pro ἄῖρε, ab ἄϊρω.
Αἵρεπις, εως, ἡ, electio, ſecta: indè αἱρεπικὸς, ἡ, ὸν, hæreticus, q. ab αἱρέω.
Αἱρεσιάρχων, ωσ, μ. ήσω, ſectæ ſum author, & αἱρεσιάρχεις, vel αἱρεσιάρχους; hereſis ſeu ſectæ author, à quo ſcil. ſecta quæpiam vel hereſis initium cæpit; ab αἵρεσις, & ἀρχή.
Αἱρεσιμάχος, hereſis, i. e. ſectæ propugnator; qui pro ſecta vel hereſi pugnat; Philo, de vita, Moſ. lib. 1. ex αἵρεσις, & μάχη, pugna.
Αἱρέσιμος, capi aptus; verbale ab αἱρέω, capio.
Αἱρεσιώτης, & fœm Αἱρεσιῶτις, idem quod αἱρετικὸς, hæreticus. Pand.
Αἱρέτης, ε, ὁ, electror, unde αἱρέτις, ἡ, electrix; Sapient. 8. Item, αἱρετὸς, ἡ, ὸν, elegendus præ aliis; q. d. eligibilis, optabilis. Ariſtot. Item, electus, delectus; creatus; ut αἱρετοὶ δικασταί. Verbale ab αἱρέω, eligo.
Αἱρετέος, eligendus, verbale ab αἱρετὸς, qui capit: quod ab αἱρέω.
Αἱρετέω, ῶ, pro αἱρέομαι, ημαι: paſſ. ab αἱρέω.
Αἱρετιστής, ε, ὁ, princeps ſectæ, ſeu author; vel partium fautor, &c. Verbale ab αἱρετίζω.
Αἱρετῇ, habitabat, Gen. 30. 20.
Αἱρετίζω, eligo, f. ίσω. p. ικα. ab αἱρέω.
Αἱρετώτερον, optabilius, compar. ab αἱρετὸς. Th. αἱρέω.
ΑΙ͂ΡΕ͂Ω, capio, eligo; f. ήσω. p. ῆρηκα. f. 2. ἑλῶ. paſſ. præſ. αἱρέομαι, p. paſſ. ῆρημαι, σαι, ται, a 2. m. εἱλόμην. ſub. ἑλόμαι. inf. ἑλέσθαι. Αἱρῇ, ceperit, 3. præſ. ſub αἱρήκει, ceperat, pro ἤρηκε, Ion. αἱρήκει, 3. pl. perf. act. αἱρήκεσαν, f. 1. act. εἵλον. a. 2. Αἱρήμεθα, 1. pl. αἱρεῖ, 3. pl. præſ. paſſ. αἱρέμενος, η, ον, præſ. part.
Αἱρηστεύχης, vel αἱρεπτεύχης, ους, ὁ, murorum captor; ex αἱρέομαι, & τεῖχος, εος, τὸ, murus.
Αἱρήσινον, τὸ, cribrum rarum, ſeu incernimulum; ſic dictum; διὰ τὸ αἴρειν τὸν πίνον, inquit Etym. ab auferendo ſordes; ex ἄϊρω, tollo; & πίνος, ε, ὁ, ſordes, &c.
ΑΙ͂ΡΩ, tollo, in dubio relinquo, porto, bajulo, f. ἀέρω. p. ἦρκα. a. 1. ἦρα, 2. pl. ἤρατε. ἄερον, a. 1. imperat. act. ἄερσο, ης, ἡ, a. 1. ſub. ἄρας, αντος, part. ἤρμαι, p. paſſ. ἤρθλω. a. 1. ἀρθῆι, ήσω. imperat. ἀρθήσομαι, f. 1.
Αἱρσόδης, ους, ὁ ἡ ἡ, ſolio plenus, ſeu permixtus ſolio, ſoliaceus. Theoph. ab ἄϊρω, ſolium
Ἀΐδης, ιδος, ὁ, Orcus, Pluto, Ἀΐδης; item, imbecillis; nam ἴς, virturem ſignificat, ἡ ἀΐς, ὁ μὴ βλεπόμενος. Suid.
Αἷς, quibus, dat. pl. ab ἥ, quæ.
Ἀΐς, & αισα, Æol. terminationes a. 1. part. act. ut pro τύψας, τύψασα, dicunt τύψαις, τύψασα, & ſic in aliis.
ΑΙΣΣΑ, ης, ἡ, fatum, ſors, parca: (indè αἶσος, & αἴσιμος,) q. ἀεὶ ὄσα, vel ἀεὶ ἴσα· vel à δαίω, divido. Item officium.
Αἴσακος, ramus lauri vel myrti. Heſych. & Etym. eſt & avis cujuſdam nomen.
ΑΙ͂ΣΑΛΩΝ, ὁ, accipitris ſpecies.
Αἰσεῦμαι, Dor. pro ἄσημαι, & hoc pro ἀσῆμαι, f. m. verbi ἄδω, cano.
Αἶσηπος, nomen fluvii.
ΑΙ͂ΣΘΑ͂ΝΟΜΑΙ, ſentio, f. αἰσθήσομαι. p. ᾔσθημαι. a. 2. m. ἠσθόμην. ſub. αἴσθωμαι. 3. pl. αἴσθωνζ, αἴσθεντο, opt. part. αἰσθόμενος. Hinc αἰσθητὸς, αἰσθητὸς, ſenſibilis: torſan ab αἴσθω.
Αἰσθέζζ, a. 2. inf. m. ab αἰσθάνομαι.
Αἴσθημα, ατος, τὸ, ſenſio, ipſe ſentiendi actus. Ariſtot. item, αἰσθητικὸς, ἡ, ὸν, ſentiendi vim habens; ſenſu præditus, ſenſibilis, &c. & αἰσθητῶς, q. d. ſenſibiliter; ita ut ſenſu percipiatur. Plut. omnia ab αἰσθάνομαι.
Αἰσθητὸς, εως, ἡ, ſenſus: αἰσθητήριον, ε, τὸ, ſentiendi inſtrumentum: metaph. facultas intelligendi: ab αἰσθάνομαι.
Ἀΐσθω, pro ἄϊω, audio: item pro ἀναπνέω, exſpiro.
Αἰπᾶν, Dor. gen. pl ab αἶπος.
Αἰσιμία, ας, ἡ, divinatio, vaticinium; μαντεία, item, κλῆσις, officium, quod decet, Suid. ab αἶσα. Etym.
Αἴσιμος, ε, ὁ, fatalis: ab αἶσα.
ΑΙΣΙΜΟ͂Ω, f. ώσω. p. ωκα, infumo, impendo.
Αἶπος, ε, ὁ, ἡ, fauſtus: ab αἶσα.
Αἰσιόω, ῶ, fut. ώσω, & αἰπιόομαι, ῶμαι, auſpicatum ſive fauſtum reddo; auſpicium accipio; boni ominis gratiâ aliquid ago, &c. indè etiam αἰσίως, fauſtè, auſpicatè; item decenter; καλῶς, δεξίως. Euripid. utrumq; ab αἶσα.
Αἰπνίδης, ε, ὁ, filius Æſonis.
Αἴσονζ, canent, f. 1. m. ab ἄϊδω, pro ἀείδω.
Ἄϊσος, pro (ſeu, idem quod) ἄνισος, inæqualis, impar, &c. ex α priv. & ἴσος, æqualis.
Ἄϊσσαντο, 3. pl. imperf. paſſ. ab ἄϊσσω.
ΑΙ͂ΣΣΩ, f. ξω. p. χα, ruo, profilio, cum impetu feror: hinc αἴσσω, adv. impetuosè, ἀΐξασα, a. 1. part. f. g. ἀΐσσω, a. 1. ind. p. ss.
Αἰσὴρ, ῆρος, ὁ, torris, titio; vel, incenſor, qui incendit. Oppian. ab αἴθω, uro, incendo; unde paſſ. αἴθομαι, uror, ardeo.
Ἄϊστος, ε, ὁ, ἡ, de quo nihil ſciri poteſt, obſcurus, incertus: ex α, & ἴσημι· hinc ἀϊστόω, doleo: ἀϊστώθησαν, a. 1. ind. paſſ. evanuerunt.
Ἀΐστωρ, ορος, imperitus, inſcius: ἀπήρος, ἀμαθὴς; ex α priv. & ἴστωρ, ορος, ὁ ἡ ἡ, ſciens, peritus.
Αἰσυμνήτης, ητος, ὁ, adoleſcens valde robuſtus: ex α epitat. & σύω, ruo. Alii pro dec ns, moderatus, ab αἶσα, officium: alii ab αἴεσω derivari malunt.
Αἰσυλήτορος, qui nefaria & flagitioſa perpetrat opera; ex ἔργον, opus, & ſeq.
ΑΙΣΥΛΟΣ, ε, ὁ, iniquus, nefarius: ab ἄσυ, unde & ἀΐσυλος· hoc per epentheſin τοῦ η, illud τοῦ ι.
Αἰσυμνάω, ῶ, regno, impero. Eurip. indè αἰσυ-

αἰσυμνητεία, ας, ἡ, Regia poteſtas; & αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, Regina; à ſequente.

ΑΙΣΥΜΝΗΤΗΣ, ου, ὁ, vel αἰσυμνητὴρ, ῆρος, certaminis præles & curator: παρὰ τὸ αἴσιμον νέμειν, vel αἶσα ὑμνεῖν. A ☐ωση magnates quidam αἰσυμνῆται dictos volunt.

Αἴσχεσιν, dat. pl. ab αἶσχος.

Αἰσχέω, ῶ, fut. ήσω, dedecoro, inf.mo; unde αἰσχεσις, dedecoratio, dedecus, &c. utrumque ab αἶσχος, ες, τὸ, probrum.

Αἰσχίνης, ου, ὁ, Æſchines, orator Græcus.

Αἴσχιστος, η, ον, turpiſſimus, &c. (vide αἴσχιος, turpis) à quo, ponitur etiam adverbialiter, αἴσχιστα, turpiſſimè, fœdiſſimè, &c.

Αἰσχίων, ον, ὁ ἡ ὄν, turpior, &c. Vide αἴσχιος.

ΑΙΣΧΟΣ, ες, τὸ, turpitudo, probrum: ab α, & ἴσχω: non mo enim αἶσχος habere velit. Hinc αἰσχεῖς, αἰσχέτως, αἰσχύνω, αἰσχύνω, ἀναίσχυντος,

Αἰσχήμων, ονος, ὁ ἡ ὄν, turpis. Epigr. ab αἰσχεῖς.

Αἰσχεσπὴς, ές, ὁ ἡ ὄν, qui turpia loquitur; αἰσχεσπέω, ῶ, turpia loquor; ex αἰσχεῖς & ἔπος, verbum.

Αἰσχερκέρδεια, turpis lucri comparatio; dicitur & αἰσχερκερδία, ſordidi quæſtus aviditas; unde: αἰσχερκερδέω, turpiter lucrum facio, &c. à ſequente.

Αἰσχερκερδὴς, έες, ὁ, ἡ, deditus turpi lucro. αἰσχερκερδῶς, adv. ex αἰσχεῖς, & κέρδος.

Αἰσχεχολέω, turpiter loquor; à ſequente.

Αἰσχεχολία, ας, ἡ, turpiloquium; ab αἰσχεχολέω, ου, ὁ, turpiloquus: ex αἰσχεῖς, & λόγος.

Αἰσχεπιὴς, turpia perpetrans, fallator, fœdus; unde, αἰσχεπόια, ἡ, turpe & flagitioſum facinus; & αἰσχεπόιεω, ago vel facio turpia, &c. Omnia ex αἰσχεῖς & ποιέω.

Αἰσχεῖς, ά, όν, turpis, e: dat. pl. Ion. αἰσχείσι. compar. αἰσχέστερος, vel αἰσχίων. ſuperl. αἰσχέστατος, vel αἴσχιστος. Hinc αἰσχέτης, ητος, ἡ, obſcœnitas: αἰσχεσήμων, ων, ἡ, verborum obſcœnitas: à αἶσχος.

Αἰσχεργία, ας, ἡ, fœdum facinus, & αἰσχεργὸς, turpiter agens; item αἰσχεργέω, fœdè vel turpiter ago; omnia ex αἰσχεῖς & ἔργον.

Αἰσχεῶς, fœdè, turpiter; adverbium, ab αἰσχεῖς, turpis.

Αἰσχύνω, præſ. imperat. paſſ. Ion. ab αἰσχύνομαι, me pudet. Th. αἶσχος.

Αἰσχύνη, ης, ἡ, pudor. Th. αἶσχος.

Αἰσχυνθείω, a. 1. opt. paſſ. verbi αἰσχύνομαι.

Αἰσχυνθείμην, Ion. & Dor. αἰσχυνθείην, pro αἰσχυνθείην, a. 1. inf. paſſ. verb. αἰσχύνομαι.

Αἰσχυντέον, verecundandum eſt; αἰσχύντηλα, τὰ, quæ parant verecundiam; αἰσχυντηλία, ας, ἡ, & αἰσχυντία verecundia, pudor. Plut. omnia ab αἰσχύνω, pudefacio.

Αἰσχυντήλος, verecundus: ab αἶσχος.

Αἰσχυντηρὸς, verecundus, pudendus; unde compar. αἰσχυντηρέστερος, verecundior. Plat. ab αἰσχυντὴς, vel αἰσχύνω.

Αἰσχυντος, η, ον, pudendus: ab αἶσχος.

Αἰσχύνω, pudefacio, contemno, f. νῶ, p. ᾔσχυγκα. p. paſſ. ᾔσχυμμαι, a. 1. ᾐσχύνθην, f. 1. αἰσχυνθήσομαι. ab αἶσχος.

Αἴσωπος, ου, ὁ, Æſopus fabulator: hinc Αἰσωπήσος, Æſopicus.

Αἴτας, α, ὁ, Dor. pro αἴτης.

Αἴτε, Dor. pro εἴτε, vel ᾗ, ſive, vel.

Αἶτει, præſ. imperat. 2. ſing. ab αἰτέω, αἰτεῖν τίνα, rogare aliquem.

Αἰτεῦ, Dor. & Æol. pro αἰτῆ· hoc verò Att. pro αὐτῇ, pete. Hinc αἰτεύμενος, pro αἰτούμενος. Th. αἰτέω.

ΑΙΤΕΩ, ῶ, peto, poſtulo, f. ήσω. p. ᾔτηκα, a. 1. ᾔτησα, imperf. paſſ. ᾐτεύμην, ούμην, ές, ὲ, έετο, εῖτο. p. paſſ. ᾔτημαι: hinc αἴτημα, & αἴτησις, εως, ἡ, petitio: f. 1. paſſ. αἰτηθήσομαι. Ab α epitatico, & τῶ, quæro.

Αἴτημι, pro αἰτέω, apud Euſt. ex Pind.

Αἰτὴς, ου, ὁ, petitor, poſtulator, apud Suid. Αἰτητὸς, ὴ, όν, petendus, qui peti debet vel poteſt; & αἰτητικὸς, ὴ, όν, petax, i. e. propenſus ad petendum; flagitator, & procax, apud Ariſtot. omnia, ab αἰτέω, peto.

ΑΙΤΙΑ, ας, Ion. αἰτίη, ἡ, cauſa, ratio, culpa, crimen. Hinc αἴτιος, qui eſt in cauſa: ἀναίτιος, cauſam non habens: quidam ab ἄτη ducunt.

Αἰτίαμα, ατος, τὸ, culpa, crimen Luc. cap. 25. Act. Apoſt. & quod αἰτία, ᾗ ἔγκλημα, criminatio, accuſatio; à ſequente.

Αἰτιάομαι, ᾶμαι, cauſam attribuo, acceptum fero; fut. άσομαι, præſ. inf. αἰτιᾶσθαι, p. ᾐτίαμαι.

Αἰτίασις, εως, ἡ, accuſatio, querela contra aliquem, litis principium; ab αἰτιάομαι.

Αἰπάζω, μ. άσω, peto; αἰπάζομαι, expoſtulo. Xenoph. Αἰπατέον, accuſandum eſt; cauſa dicenda eſt. Theophr. Αἰπατὸν, cauſatum; à cauſa, vel ab authore ortum; Th. αἰτία, quod etiam in maſc. uſurpatur; αἰπατὸς, cauſatus; ex alio tanquam à cauſa procedens.

Αἰπατικὸς, ὴ, όν, criminatorius.

Αἰτίζω, μ. ίσω, idem quod αἰτέω, peto, mendico. Hom. Od. ρ & τ. & ponitur pro αἰτέω.

Αἰπολογία, ας, ἡ, cauſæ redditio. Th. λέγω.

Αἰπολογέω, & αἰπολογέομαι, cauſor, cauſificor; cauſas ago; cauſam reddo; indè, αἰπολογικὸς, ὴ, όν, ἡ, ſenſalis, rationalis, cauſativus: & αἰπολόγος, qui ſequitur rationem, & utitur probationibus; vel, qui rationem reddit; ex αἰτία, & λέγος, ratio.

Αἴπιον, ου, τὸ, ſubſtant. cauſa, ratio; item, culpa, accuſatio; idem quod Th. αἰτία.

Αἴπιος, ου, ὁ, fœm. αἰτία, neut. αἴπιον, qui, vel quæ, vel quod in cauſa eſt; cauſa rei alicujus; auctor. Ariſtoph. in Plut. unde compar. αἰπιώτερος, qui magis eſt cauſa, vel in cauſa, & ſuperl. αἰπιώτατος, qui maximè eſt in cauſa. præcipuus author, &c. Th. αἰτία, cauſa.

Αἰπέοντο, pro αἰπῶντο, culparent: præſ. opt. paſſ. 3. pl. vel Ion. pro ᾐπᾶντο imperf. paſſ. ab αἰπάομαι.

Αἰπιάδης, έω, ὁ, ἡ, cauſalis: αἰπιῶδες, n. g

Αἴτια, ας, ἡ, Dor. pro Αἴτνη, ης, Σικελικὸν πυρεκαὲς· παρὰ τὸ αἴθω.

Αἶτις, Dor. pro τίλλω.

Αἰτωλὸς, ὸ, ὁ, Ætolus: Αἰτωλὴ, nom. pl. Αἰτωλίσιν, dat. hinc Αἰτωλίς, ίδος, ἡ, Ætolus, patronym.

Αἰτῶμαν, 1. pl. præſ. ſub. act. αἰτώμεθα, 1 pl. præſ. ſub. paſſ. ab αἰτέω.

Αἶφνις, adv. ſubitò, repentè: ex ἄφνω, per Syncop. pro ἀφανὴς, per Apocopen τὸ σ ab ἀφανὴς.

Αἰφνίδιον, adverb. ſubitò; pro αἰφνιδίως, nominaliter tamen etiam uſurpatur; τὸ αἰφνίδιον, quod repentinum eſt. Thuc. Plut. in Numa.

Αἰφνίδιος, ου, ὁ, repentinus: hinc αἰφνιδίως, adv. repentè: ab αἶφνις.

Αἰχθῶμαι, ηθῆναι, a. 1. inf. paſſ. ab ἀίσσω.

Αἰχθῶν, ῆναι, a. 1. paſſ. indic. à verbo ἀίσσομαι, ſeu ἀίττομαι, ex quo infin. ἀίχθῶναι, pro ὁρμηθῶναι, & ἀίχθήτω, pro ὁρμησάτω, Suidas.

Αἰχμάζω, pugno, vibro: ab αἰχμή.

Αἰχμάσατο, idem.

Αἰχμάλωτος, ου, ὁ, captivus: & αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, captiva: q. d. τῇ αἰχμῇ ἁλωτός, quod ab ἁλίσκω. Hinc αἰχμαλωσία, ἡ, captivitas: αἰχμαλωτεύω, captivum duco, f. εύσω. p. ᾐχμαλώτευκα. Ἀχμαλωτίζω, captivum abduco, f. ίσω. p. ισμαι. p. paſſ. ᾐχμαλώτισμαι. f. 1. αἰχμαλωτισθήσομαι.

Αἰχματὰς, ᾶ, Dor. pro αἰχμητὴς· & αἰχμητὰω, gen. Dor. βῶο. & Æol. pro αἰχμητῶ.

ΑΙΧΜΗ, ῆς, ἡ, cuſpis: αἰχμῆ, dat. pl. Ion. pro αἰχμαῖς· ab αἴσσω, vel παρὰ τὸ αἷμα χέειν.

Αἰχμητὰ, voc. ſing. αἰχμητάων, gen. pl. Æol ab αἰχμητὴς, ᾶ, ὁ, bellator. acc. αἰχμητώ. Th. αἰχμή.

Αἰχμητὴς, bellatrix, haſtæ peritа. Th. idem.

Αἰχμίον, haſtile, telum, haſta; τὸ δόρυ; Heſych. Th. idem.

Αἰχμόλεπος, pro αἰχμάλωτος; Methodidius; legitur & Αἰχμόδεπος, apud Heſych. & deducunt ex αἰχμὴ, & δέω, quia captivi vinciri ſolent.

Αἰχμοφέρος, ὁ, idem ac δορυφέρος, miles haſtatus; ex αἰχμὴ, & φέρω.

ΑΪΨΑ, & ἄψ, adv. ſtatim, celeriter.

Αἰψηκέλευθος, ου, ὁ, ἡ, celeriter viam conficiens, epitheton Boreæ: ex αἶψα, ης, τὸ λαῖψηρος, velox (quod ab ἄϊψα) & κέλευθος

Ἄϊω, audio, Po. q. ab αὔω, ſi no pr. part ἀΐων.

ΑΙΩΝ, ῶνος, ὁ, ΑΕVUM, mundus, ſæculum: q. ἀεὶ ὤν· item in f. g. ἡ αἰὼν, vita. H. n. αἰώνιος, ος, ὁ, ἡ, æternus: αἰωνίζω, æternum reddo: δυσαίων, ονος, ὁ, ἡ, cui ærumnoſa eſt vita: ἐυαίων, qui beatam vitam degit.

Ἀΐων, ονος, ἡ, Dor. pro ἠιών, litus: q. à p. m. ἤϊα, verbi εἶμι, eo.

ΑΙΩΡΕΩ, f. ήσω. p. ηκα. ſurſum tollo.

Αἴωσις, εως, ἡ, exaltatio, oſcillum: ab αἴσσω, per pleonaſm. τὸ ω.

Αἰώρημα, ατος, τὸ, elatio, elevatio; item ſuſpenſio, in Auth. Epigr. item, editum & excelſum opus; Antipater in Epigr. & Dion. &c. Sic etiam, αἰώρησις, εως, ἡ, idem, vectio, ſuſpenſio, exaltatio, geſtatio, & utrumq; ab αἰωρέω, in paſſ. αἰωρέομαι, ῆμαι, ſurſum, vel in ſublime attollor, evehor, ſpe ſuſpenſus ſum, & rebus novis immineo, Plut. indè etiam, αἰωρεσις, ως, ὁ, ſublimis.

Ακᾶ, adv. Poët. & Dor. pro ἀκῇ, vel ἀκέως, tacitè, quietè.

Ἀκάδημε, voc. ab Ἀκάδημος, ου, ὁ, Academus, nom. propr. Hinc Ἀκαδήμεια, ἡ, Ἀκαδημία, ας, ἡ, Academia, Athenis dictus fuit locus quidam publicus.

Ἀκαδημικὸς, Academicus; dicitur etiam Ἀκαδημαϊκὸς; unde φιλόσοφοι Ἀκαδημαϊκοὶ, Academici philosophi, nominabantur, qui sese exercebant in Academia, (i. e. in loco illo publico, Athenis, ab Academo quodam consecrato; qui locus consitus erat arboribus multis pulcherrimis, & monumentis fortium virorum ornatus; ibidemque erat gymnasium, in quo sese philosophi imprimis exercebant, ut & in Lyceo) docendo, scil. & disputando. Athen. l. 11. & Luc. in piscatore. Quidam deducunt nomen Ἀκαδημία, ab ἄκος, remedium, & δῆμος, populus; quòd insciriæ suæ remedium populus indè petat.

Ἀκάζω, acuo, f. σω. p. pass. ἤκασμαι· ab ἀκή. Vide ἀκαχμένος.

Ἀκὴς, ές, ὁ ἡ ἠ, non ustus, ustionem non expertus; ex α priv. & καίω, f. καύσω, uro, incendo.

Ἀκαθαίρετος, inexpugnabilis, qui everti non potest; ἀκαταίλιτος, Suid. ex α priv. & καθαιρέω, ῶ, everto, diruo. Th. αἱρέω, capio, item everto.

Ἀκαθαρσία, ας, ἡ, immundities, impuritas: ἀκάθαρτος, ου, ὁ, ἡ, impurus: ἀκαθαρότης, ητος, impuritas: ex α, & καθαίρω.

Ἀκάθεκτος, ου, ὁ, ἡ, qui non potest contineri: ex α, & κατέχω.

Ἀκαθίστατος διαθήκη, inofficiosum testamentum; in Pand. est decompositum ex καθήκω, vide.

Ἀκαθιστέω, turbor, confundor, stare nequeo, est decompositum, à καθιστάνω, vel καθιστάω, constituo.

Ἀκαθοσίαστον, profanum, injustum; ἄνομον, ex α priv. & καθοσιόω, sanctum reddo; quod vide.

Ἄκαινα, ἡ, stimulus. ab ἀκή.

Ἀκαιρέως, intempestivè, adv. ab ἄκαιρος, ου, quod ex α & καιρὸς.

Ἀκαιρέομαι, opportunitate temporis destituor. imperf. ἠκαιρεόμην, ούμην, ἐς, εῖτο, εῖτο, f. ήσομαι. p. pass. ἠκαίρημαι· ab ἄκαιρος.

Ἀκαιρία, ας, ἡ, intempestivitas, non opportunum tempus. Demost. Ol. 1. ἀκαιρία, & καιρὸς opponuntur; item immodicitas in sermone, &c. Isocr. ab ἄκαιρος, ου, ὁ ἡ ἠ, intempestivus, non opportunus; item immodicus; unde etiam, ἀκαίρως, intempestivè, item immodicè, ex α priv. & καιρὸς.

Ἀκαιροβόας, ου, ὁ, loquax, blatero; λάλος, propriè, intempestivè clamans; ex ἀκαίρως, & βόης, ὁ, clamosus; à βοάω, boo, clamo; inde βοὴ, ἡ, clamor.

Ἀκαιρολογία, intempestiva sermocinatio; ex ἄκαιρος, intempestivus, & λογία, vel λόγος sermo, &c.

ΑΚΑΚΑΛΙΣ, ίδος, ἡ, semen fruticis, ex Ægypto.

Ἀκακέμφατος, malâ famâ liberatus, qui male audire desinit. Hesych. est decomp. ex α priv. & κακέφατος, (in decomp. ο, inferitur ob euphoniam) inglorius, ignobilis; idem quod κακέφημος, quod vide.

Ἀκάκητα, voc. pro ἀκακήτης, ου, ὁ, nihil mali faciens, vel nullo malo dignus: ab α, & κακὸς.

Ἀκακία, ἡ, innocentia, simplicitas; ἀμαθοσύνη, mens abhorrens à malitia, Dem. & Plut. Unde ἀκάκως, purè, simpliciter, apertè, sine fraude; & ἀκάκητος, ου, ὁ ἡ ἠ, non affectus malo, seu malis; non vexatus, &c. item ἀκάκης, idem quod ἀκακήτης, non nocens, nullo malo dignus, &c. omnia, ex α priv. & κακὸς, malus, vel, κακία, malitia, &c.

Ἄκακος, ου, ὁ, ἡ, innocens. Th. κακὸς.

Ἀκακχρῆστος, à malo intactus, &c. est decomp. ex α priv. & κακχρήστης, quod vide.

Ἀκαλαρρέιτας, gen. Æol. ab ἀκαλαρρείτης, ου, ὁ, quietè fluens: ab ἀκαλὸς, & ῥέω.

ΑΚΑΛΗΦΗ, ης, ἡ, urtica; παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλὴν ἁφήν. Chald. חרל.

Ἀκαλλὴς, ές, ὁ ἡ ἠ, invenustus. Th. καλὸς.

Ἀκαλλιέρητος, ου, ὁ ἡ ἠ, execrabilis, non litatus. Æschyl. est decomp. ex α priv. & κᾰλλιερέω, ῶ, prosperu, seu secunda sacra facio, quod vide.

Ἀκαλλώπιστος, ὁ ἡ ἠ, non comptus, nec ornatus; curam pulchritudinis negligens, est decomp. ex α priv. & κᾰλλωπίζω, culturæ & ornatûs nimium studiosus; à κάλλως, pulcher, &c. vide.

Ἀκαλὸς, ὴ, όν, quietus: ab ἤκα, quietè.

Ἀκάλυπτος, ου, ὁ ἡ ἠ, retectus, apertus, non tectus; Luc. ἀκάλυπτος κεφαλὴ, apertum caput; ex α priv. & κᾰλύπτω, tectus, vide.

Ἀκαλῶς, quietè, leniter, sine strepitu, adverb. ab ἀκαλὸς, quietus.

Ἀκάμαντι, dat. sing. ab ἀκάμας, αντος, ὁ, indefessus: ex α, & κάμνω.

Ἀκαμαντυλοχάων, gen. Dor. pro ἀκαμαντολοχῶν, ab ἀκαμαντολόχος, ου, ὁ, infatigabilis hasta: quod ab ἀκάμας, & λόχη.

Ἀκαμαντομάχης, ου, ὁ, infatigabilis pugnator: ab ἀκάμας, & μάχομαι.

Ἀκαμαντόποδες, ὀδος, ὁ, qui pedes habet indefessos: ex πούς, & ἀκάμας.

Ἀκάμας, αντος, ὁ, nomen viri.

Ἀκαμάτηφι, dat. pl Ion. f. g. ἀκαμάτοιο, gen. sing. Ion. ab ἀκάματος, ου, ὁ, ἡ, indefessus: ex α, & κάμνω.

Ἀκαματοχάρμης, ου, ὁ, indefatigabilis bello, epitheton Ajacis, apud Pind. ex ἀκάματος, indefatigabilis, & χάρμη, lætitia, (a χαίρω lætor) item animus ad ad pugnam promptus; & ipsa pugna, apud Hom. Il ε & ρ.

Ἀκάμμυστος, non connivens; est decomp. ex α priv. & κᾰμμύω, per Syncopen, pro καταμύω, idem quod Th. μύω, conniveo, &c.

Ἄκαμπτος, ου, ὁ, ἡ, idem quod ἀκαμπὴς, ές, ὁ, ἡ, inflexibilis, infrangibilis: ex α, & κάμπτω.

Ἀκαμψία, ας, ἡ, rigiditas; Thema idem.

ΑΚΑΝΘΑ, ας, ἡ, spina; forsan ab ἀκὴ, & ἀνθέω. Hinc ἀκάνθινος, η, ον, spineus, a, um. ἀκανθὶς, ίδος, ἡ, carduelis: ἀκανθώδης, ὁ, ἡ, spinosus: ἀκανθόω, spinosum reddo.

Ἀκανθίζω, spinosum reddo; exponitur & spinosus sum, spinis horreo, ab ἄκανθα, ἡ, spina.

Ἀκανθοβάτης, ου, ὁ, per spinas, seu sentes gradiens, q. d. spinigradus; in fœm. ἀκανθοβάτις, idem; ex ἄκανθα, spina, & βατέω, vado. Th. βάινω, gradior.

Ἀκανθόβολος, jaciens, vel emittens spinas; Nicand. ex ἄκανθα, & βολέω, jacio, vel βολὴ, jactus. Th. βάλλω, jacio.

Ἀκανθολόγος, spinas colligens, vel spinarum collector; ex ἄκανθα, & λέγω, colligo.

Ἀκανθόπους, Hesychio, echinus est; dorsum enim ejus spinis horret; πῶτος dorsum est. Sic ex ἄκανθα, spina, hæc varia sequentia componuntur; ἀκανθοπλὴξ, ῆγος, ὁ ἡ, à spina vel stimulo ictus; πλὴξ, est (quasi percussor) stimulus bovem pungens, à Themate πλήσσω, vel πλήττω, f. ξω, percutio. ἀκανθοστεφὴς, ές, ὁ ἡ ἠ, spinis coronatus, vel cinctus; Aristot. στέφος, εος, τὸ, est corona, à Th. στέφω, corono. Ἀκανθοφάγος, spinas comedens, spinis victitans; unde ἀκανθοφαγέω; spinis vescor. Th. φάγω, edo. Ἀκανθοφέρος, spinas gero; unde ἀκανθόφορος, spiniger, spinas gerens, seu ferens. Th. φέρω, fero: ἀκανθοφυέω, spinas produco. Th. φύω, gigno, produco; Ἀκανθόφυλλος, spinosa folia habens, &c. Th. φύλλον, ου, τὸ, folium: denique ἀκανθόχοιρος, q. d. porcus spinis horrens; echinus terrestris; Suid. Th. χοῖρος, ου, ὁ, porcus, sus.

Ἄκανθος, ου, ὁ, acanthus, arbor quædam.

Ἀκανίζω, acanum imitor; acani, seu acanthæ (i. e. spinæ) speciem gero. Theophr. hist. Plant. ἀκανίζει, acani speciem gerit; ab ἄκανος, ου, ὁ ἡ ἠ, idem quod ἄκαινα, & ἀκανθα, spina.

Ἀκανόνιστος, ου, ὁ ἡ ἠ, non canonicus; ut ἀκανόνιστα βιβλία; libri non canonici; ut è contrà, κανονικὰ βιβλία, sunt canonici libri, h. e. sacri, novi & antiqui Testamenti, quos solos κανόνα vocant; ut habetur in canone ultimo concilii Laodicensis.

Ἄκανος, acanus; vide in ἀκανίζω; spinæ genus est.

Ἀκάπηλος, ου, ὁ ἡ ἠ, caupone seu cauponibus carens; item simplex, non astutus; vel cauponum fraudibus carens; Strab. item, eodem sensu, dicitur ἀκαπήλευτος, ου, ὁ ἡ ἠ, qui non cauponatur; ut ἀκαπήλευτος γνάμη, integer atque sincerus animus. Cyrill. ἄδολος, κάθαρος: ex α priv. & κάπηλος, ου, ὁ, institor; item, caupo, &c. vide.

Ἄκαπνος, ου, ὁ ἡ ἠ, sine fumo. Th. καπνὸς.

Ἀκαρδὴς, ου, ὁ, vecors, excors, carens corde, ex α priv. & καρδία, cor.

Ἀκαρεὶ, ἀκαρέως, & ἀκαρεῖ· puncto temporis; momento; ἐν ἀτόμῳ· quasi in insecabili instanti; ab ἄκαρης, q. d. insecabilis; qui scindi non potest; ut ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, momento temporis; apud Aristoph. (ex α priv. & κείρω, f. κερῶ, tondeo; item scindo) dicitur etiam ἀκαρῆ, adverbialiter; momento, statim.

Ἀκαρὴς, ές, ὁ ἡ ἠ, ὲς, exiguus. Th. κείρω. ἀκαρεῖος, ου, idem.

Ἀκαρι,

Ἀκαρι, minutissimum animal.

Ἀκαριδιος, minutus, brevis veheméntèr; idem quod ἀκαρης, & ἀκαριαῖος, idemque Thema.

Ἀκαρὸς, cerebrum, vel caput: Etym. est cum α præpositivo à κάρη, τὸ, indeclinabile, idemquod κάρηνον, ε, τὸ, caput.

ΑΚΑΡΝΑ, ας, ἡ, genus plantæ.

Ἀκαρπέω, fut. ήσω, sum sterilis, sterilesco: item ἀκαρπία, sterilitas, frugum privatio, & ἀκάρπωτος, ex quo fructus percipi non est; & idem quod sequens ἄκαρπος, & omnium idem Thema.

Ἄκαρπος, ε, ὁ, ἡ, sterilis: ex α, & καρπὸς.

Ἀκαρτέρητος, ὁ κ᾽ ἡ, intolerabilis; qui tolerari & sustineri nequit: Hesych. ex α priv. & καρτερέω, tolero, patior, patienter fero.

Ἄκαρτος, ε, ὁ κ᾽ ἡ, intonsus: ex α priv. & κάρτος, tonsus; à Th. κείρω, tondeo.

Ἀκάρφως, qui artefactus non est, nec sicco planè privatus: Athen. ex Nicand. ex α priv. & κάρφω, fut. ψω, sicco, arefacio.

Ἀκαρῶς, puncto temporis, &c. vide suprà, ἀκαρεί.

Ἀκάσκα, vel ἀκασκὶ, quietè, & placidè, molliter, lentè; apud Eust. ab ἀκλῶ, tacitè: quod vide.

Ἀκάσῃ, ης, nom. mulieris: ab ἀκάζω.

Ἀκατάβλητος, ε, ὁ κ᾽ ἡ, qui dejici non potest: ex α priv. & καταβάλλω, dejicio, &c. Sic hujusmodi varia leguntur composita, ex α priv. cum præpositione κᾳ̑, & aliis primitivis: quæ hic simul describuntur: viz. Ἀκατάγελτος, non indictus seu patefactus per nuntium: vide κατάγγελτος, indictus, &c. Ἀκαταμάχητος, inexpugnabilis: vide καταμαχίζομαι, certamine vinco. Ἀκατανόμαστος, ε, ὁ, qui non est κᾳ̑ ψυχὴ κᾳ̑ θυμὸν, animo ingratus: V. κατάθυμος, animo gratus, &c. Ἀκατηγόρητος, ε, ὁ κ᾽ ἡ, non accusabilis, inculpatus: Vide κατηγόρημα, criminor, accuso, &c. Ἀκατακόσμητος, inexornatus, indispositus: V. κατακοσμέω, compono, &c. Ἀκατακρίτως, sine judicio, adv. ab ἀκατάκριτος. Ἀκαθέμικτος, assiduè, indesinenter, adv. ab ἀκατάλικτος. Ἀκαταλήπτος, qui comprehendi seu percipi non potest, incomprehensibilis; inde, ἀκαταληψία, non comprehendo; unde ἀκαταληψία, ἡ; q.d. incomprehensibilitas: vide καταλήπτὸς, & καταμανθάνω. Ἀκατάλλακτος, qui reconciliari non potest, implacabilis; unde ἀκαταλλάκτως, implacabiliter: V. καταλλάττομαι, reconcilior. Ἀκατάλληλος, incongruus, dissentaneus, inconcinnus, &c. Unde, ἀκαταλλήλως, incongruenter, inconcinnè: V. κατάλληλος, congruus. Ἀκαταμάχητος, inexpugnabilis; à καταμάχομαι, expugno. Ἀκατανόητος immensurabilis: V. καταμέτρω, dimetior. Ἀκατανόητος, non intelligibilis: Vide κατανοέω, intelligo. Ἀκατάπαλαιστος, ineluctabilis, insuperabilis; luctâ non superandus: καταπολέμημα, est, luctâ vincor: Th. πάλη, ης, ἡ, luctâ: Unde παλαίω, luctor. Ἀκαταπαύστως, assiduè, indesinenter: ab ἀκατάπαυστος. Ἀκατάπληκτος, non attonitus, imperturbatus: Vide καταπλήσσομαι, percellor, obstupefio. Ἀκατάπτοτος, non potabilis, qui absorberi, aut devorari nequit; Job. 20. κατάπινω, est absorbeo: Th. πίνω, bibo, poto. Ἀκατατόνητος Hesych. qui labore domari non potest; à καταπονέω, labore conficior. Ἀκαταπραΰντος, qui sedari, & deliniri nequit, implacabilis, καταπραΰνω, idem quod πραΰνω, demulceo: Th. πρᾶος, mitis, lenis. Ἀκατάσειστος, inconcussus, firmus; à κατασείω, decutio. Ἀκατασήμαντος, non obsignatus; à κατασημαίνω, obtervo, obsigno. Ἀκατάσχετος, qui non est κατάσχετος, armis munitus: Th. σχέσω, sive σχήσω, sæpio, munio, &c.

Ἀκατάγνωστος, ε, ὁ, ἡ, qui damnari nequit: ex α, & καταγινώσκω.

Ἀκατακάλυπτος, ε, ὁ, ἡ, non velatus: ex α, κᾳ̑, & καλύπτω.

Ἀκατάκελλος, ε, ὁ, ἡ, cui indictâ causâ pœna infligitur: ex α, & κατάκελλος.

Ἀκατάλικτος, ε, ὁ, ἡ, cui in fine nihil deest. Th. λήγω.

Ἀκατάλυτος, ε, ὁ, ἡ, indissolubilis: ex α, κᾳ̑, & λύω.

Ἀκατάπαυστος, ε, ὁ, ἡ, cessare nescius qui nequit cohiberi: ex α, & καταπαύω.

Ἀκατάσκευος, ε, ὁ, ἡ, minimè elaboratus, carens elocutionis ornatu: ex α, & κατασκευάζω.

Ἀκαταστασία, ας, ἡ, seditio. Ἀκατάστατος, ε, ὁ, ἡ, inconstans: ab α, & καθίστημι.

Ἀκατάσχετος, ε, ὁ, ἡ, qui coërceri nequit: ex α, & κατάσχετος.

Ἀκατάψευστος, ε, ὁ, ἡ, non ementitus: ex α, κᾳ̑, & ψεύδω.

ΑΚΑΤΟΣ, ε, ὁ, ἡ, genus navigii actuarii: q. ab ἄγω, quia agitur remis. Est & genus poculi: hinc ἀκάτιον, ε, τὸ, diminutivum.

Ἄκαυλος, ε, ὁ κ᾽ ἡ, sine caule; caulis expers: Athen. & Aristot. ex α priv. & καυλὸς, caulis.

Ἀκαυστος, ε, ὁ κ᾽ ἡ; non ustus, inustus, &c. qui aduri nequit: Plut. ex α priv. & καυστὸς, ustus: Th. καίω, uro.

Ἀκαχέατο, & Poët. ἀκαχέατο, Ion pro ἀκάχηντο, tristati erant: pluſq. p. verbi ἀκαχέω, per redupl. pro ἀχέω vel in imperf. verbi ἀκάχημαι. Th. ἄχος.

Ἀκαχέω, Ἀκάχημαι, & Ἀκαχίζω, tristitiâ afficio: ab ἄχος.

Ἀκαχήμενος, ex animo dolens, præs. part. ab ἀκάχημαι.

Ἀκαχίζω, f. ίσω; ango, tristitiâ afficio; idem quod ἀκαχέω, & Th. idem.

Ἀκαχμένος, acutus, part. pass. pro ἠκασμένος, ab ἀκάζομαι, f. άσομαι, & ex dialecto ἀκάζομαι, perf. ἤκασμαι, unde ἀκασμένος. Alii ἀχαμένος, pro ἠκαχμένος, abjecto augmento & Syncope factâ, perf. part. esse volunt Ion. ab ἀκαχέω. Th. ἀκὴ, vel ἄχος.

Ἀκαχμόω, ῶ, f. ήσω, acuo: idem quod ἀκαχέω.

Ἀκάχοιτο, 3. præs opt. ab ἀκάχω dolore afficio. part. ἀκάχων. Th. ἄχος.

Ἀκέανος, leguminis genus, rotundum, & durum, frangique, vel dissolvi difficile: Hesych. Suid. Sic ἀκέαστος, qui frangi vel dissolvi, nequit, inseparabilis: ex α priv. & κεάζομαι, findor. Th. κέω, findo.

Ἀκειόμβροτος, Ion. & Poët. pro ἀκείμβροτος, præs. part. ab ἀκείομαι.

Ἀκειρεκόμης, α, ὁ, Dor. pro ἀκειρεκόμης, ε, ὁ, idem quod ἀκειρεκόμης.

Ἀκελάμαξ, ager sanguinis.

Ἀκέλευθος, ε, ὁ, invius: unde ἀκέλευθα, sub. σήματα, signa, quæ locis parùm pervis præfiguntur: Hesych. ex α priv. & κέλευθος, ε, ἡ, via.

Ἀκέλευστος, ε, ὁ κ᾽ ἡ, injustus; Soph. & Epigr. ex α priv. & κελεύστὸς, jussus; à κελεύω jubeo.

Ἀκέλυφος, ε, ὁ κ᾽ ἡ, nullo putamine, seu cortice tectus: ex α priv. & κέλυφος, εος, τὸ, cortex: Th. κελύπτω, tego.

Ἀκενόσπουδος, qui rebus inanibus non studet, nec vanæ gloriæ: Suid. ex α priv. & κενόσπουδος; quod vide.

Ἀκενόδοξος, carens ostentatione, & vana gloriatione: ex α priv. & κενόδοξος vide.

Ἀκέντητος, indomitus. Th. κεντέω.

Ἀκεντος, ε, ὁ κ᾽ ἡ, stimulo seu aculeo, vel calcaribus carens: Plut. & Athen. ex α priv. & κέντρον V.

Ἀκένατος, ε, ὁ κ᾽ ἡ, non evacuatus, α priv. & κενόω, vacuo.

ΑΚΕ᾽ΟΜΑΙ, medeor. ἀκέοντο, 3. pl. imperf. Ion. f. ἔσομαι, & ήσομαι hinc ἀκεσμα, & ἀκεσμὸς, ὁ, sanatio: ἀκεσὸς, ὅ, ὁ, sanabilis.

Ἀκέων, tacitè, ne hiscendo quidem; Iliad. σ᾽. item ut adjectivum participiale, tacens, unde fœm. ἀκέουσα, tacens: item, ἀκέοντος, adverb. tacitè, pro ἀκέων, apud Hesych. est idem quod ἀκλῶ, quod ex α priv. & χάνω, hisco; os in verba resolvo; aspiratâ in tenuem versa.

Ἀκέραιος, ε, ὁ, ἡ, innocens, simplex: q.d. cornibus non feriens; ex α, & κεράω vel ex α, & κεραίνυμι.

Ἀκεραιότης, ητος, ἡ, simplicitas, integritas; ab ἀκέραιος.

Ἀκέρατος, ε, ὁ, cornibus vacans; α priv. & κέρας.

Ἀκεραύνατος, non tactus seu ictus fulmine, ex α priv. & κεραυνόω, fulmine percutio: Th. κεραυνὸς, ε, ὁ, fulmen.

Ἀκερδέα, ας, ἡ, βλάβη, damnum. Th. κέρδος.

Ἀκερδὴς, ες, ὁ κ᾽ ἡ, non lucrosus, gratuitus; unde ἀκερδῶς, gratis, sine lucro; α priv. & κέρδος.

Ἄκερκος, ε, ὁ κ᾽ ἡ, cauda carens; α priv. & κέρκος, ε, ἡ, cauda.

Ἀκερμία, ας, ἡ, rei pecuniariæ inopia: nam τὸ κέρμα μὴ ἔχειν, ἀκερμίαν, vocavit Plato; ne teruntium quidem (seu minutissimam monetam) habere: Vide κέρμα.

Ἄκερος, ε, cornuum expers: Sync. pro ἀκερέλος.

Ἀκερτομήσ, ε, Dor. ἀκερτομέω, α, ὁ, intonsus: ex α, κείρω, & κόμη.

Ἀκέσασθαι, mederi, a. 1. inf. m. ab ἀκέομαι.

Ἀκέσιμος, ἀκέσιος, & ἀκέσμιος, medicabilis, sanabilis; item ἀκέσιος, εως, ἡ, & ἀκέσμιος, curatio, sanatio, valetudinis recuperatio, medicatio: Th. ἀκέομαι, curo, sano, &c. à quo etiam, Ἀκεσὶς, ὅς, ὁ, me-

ὁ, medicus, ἀκεσορέα, ας, & ἀκεσορίη, ἡ, medicina, ἀκεσρία, ας, ἡ, medicatrix; ἀκέσρις, ίδος, ἡ, obstetrix, ἀκεσρὸν, medicamentum, & ἀκέσωρ, ορος, medicus, &c. Item, hoc themate, ἀκέομαι, curo, medeor, &c. Varia etiam componuntur alia; ut ἀκεσίμβροτος, ε, ὁ ἡ ὴ, mortales sanans: Th. βροτὸς, ὁ, ὸ, mortalis, ἀκεσσπόνος, ε, ὁ, medicinalis, instigatorius, laborem leniens; πόνος, ε, ὁ, est labor; ἀκεσόφρων, prudens, sanus, Hesych. cordatus, mentem sanabilem habens: Th. φρὴν, ένος, ἡ, mens, ἀκεσφόρος, remedium afferens, salutaris: Th. φέρω, fero; denique ἀκεσώδυνος, ε, ὁ ἡ ὴ, doloribus medens, dolores mitigans: Th. ὀδυνὴ, ἡ, dolor, & ἀκέομαι, medeor, &c.

ᵛΑκεσμα, ατος, τὸ, Poët.: pro ἄκεσις, ιος, ἡ, remedium. Th. ἀκέομαι.

ᵛΑκέστος, medicatur, f. 1. Poët. pro ἀκέσεται, ab ἀκέομαι.

ᵛΑκεσὸς, vide ἀκέομαι.

ᵛΑκέσρα, ας, ἡ, acus: παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι, ἤγουν συρράπτειν τὰ διερρωγότα τῶν ἱματίων.

ᵛΑκελμῶν, Æol. & Dor. pro ἀκούμων, audiens, præs. part. pass. verbi ἀκούω.

ᵛΑκέλω, medeor, unde ἄκελμα, ατος, τὸ, medela, ἴαμα, & ἐξακέλμων, ονος, ὁ, medicans.

ᵛΑκέφαλος, ε, ὁ ἡ ὸν, capite carens, mutilus. Th. κεφαλὴ.

ᵛΑκέω, μ. ήσω, medeor, curo, sarcio: vide ἀκέομαι.

ᵛΑκέων, tacitè: adv. ab ἀκὼν.

ᵛΑΚΗ ῆς, ἡ, ACIES, cuspis: hinc ἀκάζω.

ᵛΑκήδης, ε, ὁ, ἡ, inhumatus, insepultus: ab α, & κήδω, exequiæ. Est & indefletus, à κήδω, mœror: & etiam incuratus, à κήδω, cura. Potest etiam esse superlat. τῶν ἀκηδὴς.

ᵛΑκηδὴς, ές, ὁ, ἡ, negligens: acc. ἀκηδέα, ab α, & κήδω.

ᵛΑκηδεία, ας, ἡ, incuria, contemptus, neglectus, Apollon. substantivum, ab ἀκηδὴς; inde etiam ἀκηδία, ας, ἡ, tædium, pigritia, tristicia, &c. Inde etiam ἀκηδέω, ἀκηδιάω, & ἀκηδιάζω, non curo, negligo; negligens sum, pigresco: tædio vel mœrore afficior, & ἀκηδῶς, ἀκήδεστον, & ἀκηδέστως, adverb. sine cura, negligenter, temerè, &c.

ᵛΑκήκοα, p. m. Att. pro ἤκοα· sic ἀκηκοέη, pluiq. p. pro ἠκούεις, seu ἀκηκόεις, audiverant: ἀκηκοέναι, inf. ἀκηκόστες, part. pl. num. ab ἀκούω.

ᵛΑκλήτοις, dat. pl. ab ἀκλήτος, ε, implacabilis: ex α, & κηλέω.

ᵛΑκηλίδωτος, ε, ὁ ἡ ὸν, immaculatus: sine macula, ἄσπιλος, καθαρὸς; Th. κηλὶς, ίδος, ἡ, macula; unde κηλιδόω, maculo, & κηλιδωτὸς, maculatus, α, est privativum.

ᵛΑκμακα, τος, τὸ, idem quod ἄκμων.

ᵛΑκλὼ, q. d. ἀχλαὼς, tacitè: ab α, & χαίνω.

ᵛΑκλὺς, ε, ὁ, tacitus, ἥσυχος; ab ἀκλύω.

ᵛΑκμάσιος, ε, ὁ ἡ ὸν, idem quod

ᵛΑκηρέσιος, ε, ὁ, purus, incorruptus: ex α, & κεκρὼ· vel ab α, κῆρ, cor, & ἀπὸ vel à κὴρ, fatum.

ᵛΑκηρεσία corruptionis expers natura, ἀφθαρσία; idem Th. & compositio eadem.

ᵛΑκήρυμος, ε, ὁ, examinis, cor non habens: ab α, & κῆρ, cor; sed κὴρ, fors: hinc ἀκήρυμοι, sine sorte.

ᵛΑκήρυτος, immortalis, fato læthifero non obnoxius: ex α priv. & κὴρ, ὠὸς; fors, fatum.

ᵛΑκηρυκτόπος, ε, ὁ ἡ ὴ, per caduceatorem non denuntiatus: à κηρύσσω. ᵛΑκηρυκτεῖ, adv. citra caduceatorem.

ᵛΑκηχέατο, pl. perf. pass. Ion. pro ἀκήχωντο, Attica reduplic. ab ἀκέομαι, tristitiâ afficior: vel, ut alii volunt, est imperf. Ion. verbi ἀκέχημαι. ᵛΑκηχίδατο, seu ἀκηχάατο, pro ἀκήχωντο, dolore affecti sunt. 3. plur. perf. ab ἀκαχέω, vel ἀκάχημι, tristitiâ afficio. Th. ἄχος.

ᵛΑκήχεμαι, vel ἀκήχημαι, tristor. præsent. ind. hinc ἀκηχεμένη, dolens. Th. ᵛΑχος.

ᵛΑκίδηλος, ε, ὁ, ἡ, incorruptus, sincerus: ex α, & κίδηλος.

ᵛΑκιδήλως, pure, syncerè; Th. idem.

ᵛΑκιδνὸς, ὴ, όν, infirmus, qui se vix movere potest: comp. ἀκιδνότερος· ab α, & κινέω.

ᵛΑκιδὸν, mucronatim; in modum cuspidis; apud Theophrast. l. 3. hist. Plant. ubi tamen legitur ἀκιδὸν, sed est ab ἀκὶς, cuspis.

ᵛΑκιδωδὴς, ές, ὁ ἡ ὸν, & ἀκιδωδὴς, ες, ὁ, q. d. cuspidatus; tanquam ab ἀκιδόω, acuminatus in formam cuspidis sagittæ: ab ἀκὶς, ίδος, ἡ, cuspis: Th. ἀκὴ, mucro.

ᵛΑκίζομαι, acuor; apud Hesych. ab ἀκὶς, cuspis.

ᵛΑκικυς, ὁ, impotens, imbecillis, cui nulla est κίκυς; infirmus: ex α priv. & κίκυς, υος, ἡ, vis, vires; robur.

ᵛΑκίναγμα, τὸ; idem quod πίναγμα, (concussio, complosio) à quo fit, per pleonasmum τῦ α, & mutationem τ, in κ; Th. πινάσσω f. ξω, quatio, &c.

ᵛΑκίναδος, ε, ὁ, pudicus; exponitur, ὁ, μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, ὁ σώφρων, qui κίναδος, cinædus non est, ex α priv. κινέω, & αἰδὼς, όος, pudor: item membrum virile.

ᵛΑκκίζομαι, vide ᵛΑκκώ.

ᵛΑΚΙΝΑΚΗΣ, ε, ὁ, gladius Persicus: ab ἀκὴ.

ᵛΑκίνδυνος, ε, ὁ, liber, extra periculum: ex α, & κίνδυνος.

ᵛΑκινδύνως, & ἀκινδυνεὶ; citra periculum: idem Th. & comp.

ᵛΑκίνητα, ας, ἁ, Poët. & Dor. pro ἀκινήτη. Pro quo frequentiùs legas ἀκίνητος, ε, ὁ, ἡ, immobilis. ᵛΑκινήτοισι, dat. pl. Ion. Ex α, & κινέω.

ᵛΑκινησία, ἡ, immobilitas, quies: item, ἀκινήτως, & ἀκινητεὶ, immobiliter: undè ἀκινητίζω, immotus sto; caveo nè moveat; item ἀκινήσεις; idem quod ἀκίνητος, quorum idem Th. & compositio.

ᵛΑΚΙΝΟΣ, ε, ὁ, acinus, herbæ genus.

ᵛΑκιος, incorruptus; propriè, vermibus non obnoxius, nec ab iis corrosus: ex α, & κὶς, ὶος, ὁ, cis, vermis.

ᵛΑκιρὲς, ὴς, idem ac ἰσχνὸς, ῆ, ὸ, debilis: ex α, intens. & κὶς, & ῥέω· quæ enim à vermibus corrosa, infirma sunt. Vel ab ἄκυρος, quod antiquatum, ac infirmum.

ᵛΑκὶς, ίδος, ἡ, ACIES: ut ἀκὴ. Hinc SAGITTA.

ᵛΑκίχητος, ε, ὁ, quem non possumus assequi: ἀκίχητα, adv. pro ἀκιχήτως· ab α, & κίχημι.

ᵛΑκίων, nullis fultus columnis: Hesych. ex α priv. κίων, ὄνος, ὁ ἡ ὴ, columna.

ᵛΑκιώτατοι, firmissimæ, pl. superl. ab ἄκιος, incorruptus: ex α, & κὶς.

ᵛΑΚΚΩ, ῆς, ἡ, Acco: mulier quædam notæ stultitiæ: hinc ἀκκίζομαι, simulatè recusò: ἀκκισμὸς, ῆ, ὁ, ficta recusatio.

ᵛΑκλαὴς, ές, ὁ ἡ ὴ, illachrymabilis: ex α, & κλαίω.

ᵛΑκλεγὴς, ες, ὁ, ἁ, Dor. pro ἀκλεὴς, exors: ex α, & κλῆος.

ᵛΑκλαυστος, vel ᵛΑκλαυτος, ε, ὁ, indeploratus: ab α, & κλαίω.

ᵛΑκλεὴς, έος, ὁ ἡ ὸν, & ᵛΑκλειὴς, inglorius. Unde

ᵛΑκλεᾶς, Ion. & Poët. pro ἀδόξως, inglorié: ex α, & κλέος.

ᵛΑκλινὴς, ές, ὁ, ἡ, non vacillans: ex α, & κλίνω.

ᵛΑκμάζω, floreo, matureſco, f. άσω. p. ἤκμακα. Th. ἀκμὴ.

ᵛΑκμαῖος, Dor. pro ἀκμαῖος. V. ἀκμὴ.

ᵛΑΚΜΗ, ῆς, ἡ, cuspis, vigor ætatis, punctum occasionis: ab ἀκὴ. Hinc ἀκμαῖος, florens ætate: ἀκμάζω, vigeo: ἀκμὴν, adhuc, etiamnum.

ᵛΑκμὴν, ὁ, ὸς, ἡ, adultus; item famelicus: ab ἀκμὴ.

ᵛΑκμὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, non fatigatus, integer: ab α, & κάμνω.

ᵛΑκμήτος, ε, ὁ ἡ ὴ, & ἀκμήτες, ε, ὁ; infatigatus; incomitus: idem quod ἀκμὴς, & Th. idem, ut de etiam, ἄκμητι, vel ἀκμητεὶ, adverb. citra fatigationem, aut laborem: item facilè, Suid. & Hesych. ἀκαμάτως.

ᵛΑκμίθετον, ε, τὸ, lignum cui incus imponitur, per Syncop. pro ἀκμονέθετον· ab ἄκμων.

ᵛΑκμονας, acc. pl. ab ἄκμων.

ᵛΑκμονίδας, α, ὁ, Dor. pro ᵛΑκμονίδης, ε, ὁ, Acmonis filius.

ᵛΑκμων, ονος, ὁ, incus: ex α, & κάμνω, quod nullis ictibus fatigetur: q. ἀκάμων.

ᵛΑκναμπὴς, ες, ὁ, ἡ, inflexibilis, Poët. pro ἄγναμπτος· ex α, & κάμπω.

ᵛΑκναπὴς, seu ἄγναπτος; item ἄκναφος, & ἄγναφος, ε, ὁ ἡ ὴ, fullonem non expertus, à fullone non purgatus: Poll. Hesych. Plut. item in Marc. 12. & Mat. 9. ex α priv. & κνάπω, vel γνάπω, seu γνάφω, carmino, carpo, vellicando expolio; fullonum proprium, unde κναφὶς, seu γναφὶς, fullo, &c.

ᵛΑκνημος, ε, ὁ ἡ ὴ, tibiis, seu cruribus carens; vel, qui non habet suras: ex α priv. & κνήμη, tibia, crus, sura.

ᵛΑκνησις, εως, ἡ, spina dorsi. Th. κνάω.

ᵛΑκνιστος, ε, ὁ ἡ ὸν, & ἀκνίαστος, insulsus, insipidus; propriè, nidoris, seu pinguedinis expers: Plut. Symp. 4. ex α priv. & κνίαση, ης, ἡ, nidor, pinguedinis incensæ fumus.

ᵛΑκοάζω, audio, pro ἀκροάζω, poëticum.

ᵛΑκοὴ, ῆς, ἡ, & Dor. ἀκοὰ, ᾶς, ἁ, auditus, fama, sermo.

Ἀκέω, a. 2. pass. Ion. verbi ἀκέω.
Ἀκοάσμαι, audior, f. 2. pass. verbi ἀκέω.
Ἄκοιλος, ὁ ἡ ὂν, qui cavus non est, in quo nihil cavum est; cavitatis expers; ex α, & κοῖλος.
Ἀκοιμήτων, gen. pl. ab ἀκοίμητος, ος, ὁ, ἡ, insomnis: ex α, & κοιμάω.
Ἀκοίνη, ulna; ἀγκάλη; potiùs scrib. ἀγκοίνη.
Ἄκοινος, non communis; non pollutus, non maculatus; in nov. constit. ἀκοινωνησία, ας, ἡ, proprietas, communio, & participatio nulla. Aristot. ἀκοινώνητος, ος, ὁ ἡ ὂν, qui cum altero nen communicatur; cujus alter particeps non fit; insociabilis: ἀκοινωνία, dissociatio, dissidium, disjunctio. Plat. ἀκοινωνέτως, idem quod ἀυλακέτως, rigidè, severè, austere. Cic. omnia, ex α & κοινὸς, vel κοινέω, & κοινανέω.
Ἀκοινώνητον, ος, τὸ, incommunicabile: ab α, & κοινανέω.
Ἀκοίτης, ος, ὁ, & Dor. ἀκοίτας, α, ὁ, in acc. ἀκοίτην, maritus: ἄκοιτις, ιος, ἡ, marita: ex α pro ἅμα, & κοίτη.
Ἄκοιτος, ος, ὁ, sine cubili. cubili carens; & ἄκοιτον mel, Plinio est, quod non habet tectrimentum, seu sedimentum; quod etiam hodie rustici vocant, lectum, stratum, seu cubile, in viro, ex α priv. & κοίτη, seu κοῖτος, cubile, lectus.
Ἀκόλακος, ος, ὁ, alienus ab adulatione & ostentatione. Diog. Laert. & ἀκολάκευτος, qui adulationibus capi nequit; inadulabilis. Plut. in Coriol. ex α priv. & κόλαξ, ακος, ὁ, adulator; unde κολακεύω, adulor.
Ἀκολασία, incontinentia. Th. κολάζω.
Ἀκόλαστος, ος, ὁ, qui non punitur: ex α, & κολάζω.
Ἀκολάστως, intemperanter, petulanter, inde, ἀκολαστάινω, & ἀκολαστέω, intemperanter & protervè me gero; libidinosè vivo; unde, ἀκολάστημα, ατος, τὸ, factum petulans, scelus; scortatio: ex α, priv. & κολάζω, punio; item, coerceo, moderor, frœno.
Ἀκόλλες, ος, ὁ ἡ ὂν, glutinis, expers; item, qui conglutinari nequit. Theophr. dicitur & ἀκόλλητος, idem; & Metaph. qui coire nequit; incoibilis; ex α priv. & κόλλα, ας, ἡ, gluten, sive glutinum.
Ἄκολες, ος, ἡ, frustum panis, vel frustulum minutissimum, ex α priv. & κολέω, amputo; quod ob exiguitatem frangi nequit; vel, exponitur etiam, περὶ, idem quod primitivum, κόλεν, ος, τὸ, cibus.
Ἀκολεθία, ῶ, sequor. imperf. ἠκολέθεον, ων, f. ἡσω, p. ἠκολέθηκα. ἀκολεθέσαι, præl. part. pl. num. f. g. ab
ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ, ος, ὁ, ἡ, pedissequus, comes: ab α pro ὁμὴ, & κέλευθος. Hinc ἀκολεθέω, ἀκολεθητικὸς, sequax: ἀκολεθία, ας, ἡ, sequutio.
Ἀκολέθως, consequenter. Diosc. ἀκολέθως τούτοις, consequenter his, posthæc; item, convenienter, consentaneè. Plut. ἀκολέθησις, εως, ἡ, & ἀκολέθημα, τος, τὸ, idem quod ἀκολεθία, consequentia, consecutio; item, consectatio; & convenientia; omnia ab ἀκόλεθος, comes; item congruens, conveniens.
Ἀκόλυμβος, ος, ὁ, ἡ, natandi insciis: ex α, & κολυμβάω.
Ἀκομία, ἡ, comæ, seu cæsariei defectus; calvitium, Nazianz. item, ἄκομος, ος, ὁ ἡ ὂν, qui comatus non est; cui cæsaries nulla est. Poll. ex α, priv. & κόμη, coma, cæsaries.
Ἀκομισία, ας, ἡ, incuria: ab α, & κομίζω.
Ἀκόμιστος, ος, ὁ ἡ ὂν, neglectus, squalidus; sine cura in necessariis. Nonn. Th. idem.
Ἄκομπος, & ἀκόμπαστος, alienus à jactantia, ostentatione & ambitione. Æschyl. ex α priv. & κομπος, ου, ὁ, jactator. Th. κόμπος, ος, ὁ, crepitus.
Ἀκομψος, ος, ὁ ἡ ὂν, inelegans, vilis, simplex; non attutus; unde ἀκόμψως, inelegantèr. Plut. ex α priv. & κομψὸς, ὸν, ὁ, scitus, elegans, bellus, &c.
Ἀκονᾶν, præs. inf. ab ἀκονάω, exacuo. Th. ἀκὴ.
Ἀκόνδυλος, non habens nodos digitorum; item, impunis; sine colaphis, & pugnis; ex α priv. & κόνδυλος, digiti junctura, seu articulus.
ΑΚΟΝΗ, ης, ἡ, cos: quasi ab ἀκὴ, quia ad acuendum adhibetur: hinc forsan Angl. a hone. Hinc ἀκόνιτον, ος, τὸ, aconitum, herba venenata.
Ἀκόνημα, τὸ, incitamentum; ἀκόνιον, ος, τὸ, cos, seu coticula; ἀκονιτικὸς, ex aconito confectus; ἀκονάομαι, ἄμαι, exacuor; omnia ab ἀκόνη.
Ἀκονιτὶ, adv. χαρὶς κόνεως, ἄνευ ἀγῶνος, i. facile, sine labore.
Ἀκόνιτος, ος, ὁ ἡ ὂν, & ἀκονίατος; pulveris expers; qui sine pulvere sit; item non illitus calce; opere tectorio non obductus; non picatus, &c. inde ἀκόνιτος, idem quod ἀκονιτὶ, sine pulvere; & Metaph. sine difficultate; ex α priv. & κόνις, εως, ἡ, pulvis, cinis, &c.
Ἀκοντι, invitis, dual ἄκοντες, pl. ab ἄκων, q. per crasin ab ἀέκων.
Ἀκοντι, invitò; ex α priv. & ἑκοντὶ, sponte. Th. ἑκὼν, οντος, ὁ, spontaneus.
Ἀκοντίζω, jaculor. fut. ίσω, p. ικα. a. 1. ἠκόντησα, Ion. ἀκόντησα, ας, ε. Th. ἄκων, οντος, jaculum.
Ἀκόντιον, ος, τὸ, idem quod primativum ἄκων, οντος, ὁ, jaculum, telum; unde, ἀκόντιος, ος, ὁ, & ἀκοντιζὸς, item, ἀκοντίλη, jaculus, serpentis genus; unde & ἀκοντικὸν, medicamentum quoddam, à sanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum. Hesych. sicut ἀκοντιὰς, est herba quæ medetur canibus morsis à serpentibus. Hesych. Inde etiam, ἀκόντισμα, ατος, τὸ, ἀκοντισμὸς, ος, ὁ, & ἀκόντισις, jaculatio, jacuti seu teli jactus, & ἀκοντιστικὸς, jaculandi peritus: omnia ab ἄκων, οντος, jaculum: quod idem thema cum aliis etiam componitur; ut, ἀκοντιβόλος, jaculi vibrator, jaculator. Th. βάλλω, jacio; unde βολὴ, & βόλος, jactus, &c. Sic, ἀκοντιδόκος, qui jacula observat, i. e. eorum ictus, ut eos vitet. Etym. Th. est δέχομαι, recipio, &c. Vel potius, δοκάζω, observo; item, ἀκοντοφόρος, qui jaculum gestat. Dion. Th. est φέρω, fero; quod in compositione mutat ε in ο.
Ἄκοπος, ος, ὁ, Acontius, propr. nom.
Ἀκοντιστὴς, οῦ, ὁ, jaculator, Dor. ἀκοντιστὰς.
Ἀκοντισὶς, ἴος, ἡ, jaculatio, jaculandi ars: ab ἄκων.
Ἄκοπος, ος, ὁ ἡ ὂν, indefessus: ab α, & κόπος.
Ἀκόπως, & ἀκοπάσως, adv. sine labore & lassitudine; item, ἀκοπίασος, ος, ὁ ἡ ὂν, & ἀκοπίαστος, indefessus; ἀκοπάτως, sine labore; adv. Omnia ab ἄκοπος.
Ἀκωρεῖς, & ἀκόπρωτος, ος, ὁ ἡ ὂν, qui stercoratus non est; cui fimus non est ingestus. Theoph. de causis Plant. ex α priv. & κόπρος, fimus.
Ἀκόρητος, Poët. idem quod ἀκόρεστος, insatiabilis: ex α, & κορέω.
Ἀκορία, insatiabilitas; & ἀκορέτως, insatiabiliter; ex α priv. & κορέω, purgo, item satio.
ΑΚΟΡΟΝ, ος, τὸ, acorum, herba quædam.
Ἀκορὲς, ος, ὁ, ἡ, idem quod ἀκόρητος.
Ἀκόρυφος, verticem seu fastigium non habens; apud Hesych. exponitur, innumerus, multus; ex α priv. & κορυφὴ, vertex.
Ἄκος, εος, τὸ, medela: ab ἀκέομαι.
Ἀκόσμητον, ος, τὸ, inornatum: ex α, & κοσμέω.
Ἀκοσμία, ας, ἡ, immundities, status rerum perturbatus. Ἄκοσμος, ος, ὁ ἡ ὂν, inordinatus, vel inornatus. Ἀκόσμως, turpiter, adv. Ex α, & κόσμος.
ΑΚΟΣΤΗ, ῆς, ἡ, hordeum, cibus quilibet. Sic dicitur κριθὴ, quia ἄκος ποιεῖ τοῖς νοσοῦσι πινομένη, vel παρὰ τὸ ἄκος ἐμπονεῖν τοῖς ὀστέοις. Hinc ἀκοστέω, abundo esu hordei.
Ἄκοτος, ος, ὁ ἡ ὂν, qui veteres iras non alit; Hesych. ex α priv. & κότος, ος, ὁ, ira vetus.
Ἀκοάζω, idem quod ἀκέω.
Ἀκρέμων, præs. inf. Ion. Ἀκὰς, ῆς, ἡ, idem quod ἀκὴ. Ἀκρέντεσσι, dat. pl. part. Ion. & Poët. Ἀκέντι, Dor. pro ἀκέσει, 3. pl. præs. ind. ab ἀκέω.
Ἀκρεος, intonsus. Th. κείρω.
Ἄκρες, vide ἄκων.
Ἀκρέσειεν, 3. pl. a. 1. opt. Æol. ἀκέσσαν. ἄκεσα, pro ἤκεσα, a. 1. Ion. ut perf. ἄκεκα pro ἤκεκα. Ἀκέσασα, a. 1. part f. g. ἀκέσαντα, acc. sing. m. g. ἀκέσαντες, nom. pl. Ἀκέσαις, Æol. pro ἀκέσας, a. 1. part act. Ἀκέσεαι, Ion. pro ἀκέσῃ, 2. sing. fut. m. ab ἀκέω.
Ἄκρητος, ος, ὁ, ἡ, non voluntarius: ex α, & ἑκὼν.
Ἀκρεπάζω, cogo & adigo aliquem ad faciendum aliquid, ἀκ ἑκόντα. Num. 15. ab ἀκρητος.
Ἀκρίθεος, unde ἀκρεθέων, in Epigr. exponitur, à deo exauditum; ex ἀκέω, & Θεὸς.
Ἀκρίας, invitè, gravatè: adv. ab ἀκρητος.
Ἄκρεσμα, ατος, τὸ, res quæ auditur, auditio: ἀκρεστος, ὴ, ὁ, audibilis: ἀκρεστέον, verbale; ab ἀκέω.
Ἀκρεσμάτιον, auditiuncula, narratiuncula, sermunculus, cantiuncula. Luc. diminutivum, ab ἄκρεσμα.
Ἀκρεπὲς, audire facies f. 1. Att. pro ἀκρεσίς, ab ἀκρεσίζω. Th. ἀκέω.

ΑΚΟΥ'Ω, audio, obedio. imperf. ἤκουον, ες, ε, f. 1. m. ἀκούσομαι, η, εῖ. p. act. ἤκουκα. pass. ἠκούσμαι. a. 1. ἠκούσθην. f. 1. ἀκουσθήσομαι. p. m. ἤκοα, Att. ἀκήκοα. Hinc Gall. Accouſter, i. auſcultare.

'Ακούω, f. 2. unde & a. 2. ἤκουν' hinc ἀκοὴς, ῆς, ὁ, auditor.

'Ακουστικὸς, ἡ, ὁ, ad auditum ſive ſenſum audiendi pertinens. Plut. item, auditu valens; acri auditu præditus. 'Ακουτίζω f. ίσω, apud 70. interp. audire facio; Pſ. 50. & Cant. 2. item, obtemperо, apud Ariſtot. unde, ἀκουστικὸς, ἡ, ὁ, obtemperans, obediens. Bud. ex Ariſt. omnia ex ἀκούω, audio.

'Ακρα, ας, ἡ, ſummitas, extremitas, litus; & pro præmio: ab ἄκρος.

'Ακρᾶντος, ος, ὁ, ἡ, imperfectus, irritus; ex α, & κραίνω. 'Ακραντος, idem.

'Ακραγὴς, ἐος, ὁ ἡ, ἡ, τὸ ἐς; imbecillis, difficilis, durus. Heſych. & Etym. ἀσθενὴς, σκληρός; ſed Etymolog. addit, ἀκραγὲς, etiam dici, τὸ ἀεὶ κλαῖον παιδίον; ſemper vagientem infantem; ut ſit ex α epitatico, & κράζω, clamo.

'Ακράδαντος, inconcuſſus, immotus; Philo. ex α priv. & κραδαίνομαι, motu concutior.

'Ακρὰης, ἐος, ὁ ἡ, ἡ, ſtans in ſuperficie: ab ἄκρος, & ἵημι.

'Ακράμων, ος, ὁ, ſummus, idem quod ἄκρος; item, qui eſt in arce, vel qui præeſt arci, &c.

'Ακρᾰίπαλος, ος, ὁ ἡ, ἡ, non ſentiens crapulam; alienus a crapula; item arcens crapulam; ex α priv. & κραιπάλη, crapula.

'Ακραιφὴς, ἐος, ὁ ἡ, ἡ, purus: q. ἀκεραιοφανὴς· item alacer.

'Ακρασία, ας, ἡ, intemperies, intemperantia. Forſan hinc Angl. Crázy.

'Ακρατὴς, ἐος, ὁ, ἡ, intemperans: ab α, & κεράννυμι.

'Ακράτεια, ας, ἡ, ἀκράτημα, ατος, τὸ, & ἀκρατοσύνη, ης, ἡ, intemperantia, incontinentia; idem quod ἀκρασία.

'Ακράπους, ος, ὁ, ἡ, qui ſumpſit jentaculum. 'Ακράτισμα, ατος, τὸ, jentaculum, quod ab ἀκρατίζω, jentaculum ſumo ex panis fructis mero rigatis.

'Ακρατος, ος, τὸ, merum, non dilutum: ex α, & κεράννυμι.

'Ακρατος, & Ionice ἄκρητος, ος, ὁ ἡ, ἡ, merus, meracus; purus, ſimplex, impermiſtus; unde ἀκράτως, mere, pure. (Th. idem.) eſt etiam ſubſt. merum.

'Ακρατον, vel ἄκρατος, varia habet compoſita, quæ ſequuntur, Viz. 'Ακρατοκώων, qui mero ſe ingurgitat; qui largius merum potat. Athen. Thema (præter ἀκρατὰς, vel ἄκρατιν, merum;) eſt κώων, ωνος, ὁ, Cothon; genus poculi laconici; item, compotatio ipſa, in tali poculo maxime tunc uſitato. Athen. & Plur. 'Ακρατοποσία, meracior potus; meracioris vini potatio. Athen. Plut. & ἀκρατοπότης, qui merum potat; unde ἀκρατοποτέω, merum bibo; meracius poto. Athen. Thema (cum ἄκρατον) eſt πίνω, bibo; unde πότος, ος, ὁ, potatio, &c. 'Ακρατοφόρος, qui meracum fert; vel, ad meracum ferendum aptus; Poll. unde, in neut. gen. ἀκρατοφόρον, ος, τὸ, urceus, ſeu urceolus; quaſi, merum ferens. Th. φέρω, fero; quod in compoſitione mutat ε in ο.

'Ακράτωρ, ορος, ὁ ἡ, ἡ, impotens, vel incontinens: ut ἀκράτωρ θυμοῦ, vel ὀργῆς. Phil. & Soph. (in qua ſignificatione etiam ἀκρατὴς, eſt in uſu, impotens; quaſi, κράτος οὐκ ἔχων; licet etiam uſurpetur in alia ſignificatione, pro petulans, &c. α priv. ſcil. & κεράννυμι) unde, ἀκρατὴς, impotenter, incontinenter; ἀκράτεια, ἡ, & ἀκράτημα, τὸ, incontinentia, intemperantia; ἀκρατεύομαι, incontinenter vivo, ſeu intemperans ſum; ἀκράτητος, ος, ὁ ἡ, ἡ, qui contineri & coiberi non poteſt; omnia, ex α priv. & κράτος, εος, τὸ, robur.

'Ακραχολία, ἡ, παροξυσμὸς ὀργῆ; ira repentina, & levi de cauſa; eſt à ſequente,

'Ακράχολος, ος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἀκρόχολος, ad iram valde proclivis: ab ἄκρος, & χολή.

'ΑΚΡΕ'ΜΩΝ, ονος, ὁ, rarus grandis, virgultum: ὁ ἐπ' ἄκρε τῷ ὄρεϊ ὤν.

'Ακρέσπερον, Poët. adv. extremo veſpere: ab ἄκρος, & ἑσπερος.

'Ακρεας, excarnis, carnis, ſeu carneæ ſubſtantiæ expers; apud Hippocr. & Gal. ex α priv. & κρέας, ατος, τὸ, caro.

'Ακρη, ης, ἡ, Ion. pro ἄκρα, ſumma: item neut. pl. ab ἄκρος, ſuperl. ἀκρότατον.

'Ακρηβος, ος, ὁ, ἡ, valde juvenis: ὁ ἐν ἄκρᾳ ἥβῃ ὤν, qui eſt in ſumma pubertate.

'Ακρητοποσίη, ης, ἡ, Ion. pro ἀκρατοποσία, meri potatio: hinc ἀκρητοπότης, ος, ὁ, meri potor: ab ἄκρητος, & πόσις.

'Ακρητος, ος, ὁ, ἡ, non mixtus: ab α, & κεράννυμι.

'Ακρητόχολος, ὁ ἡ, ἡ, ὁ ἀκρατον ἀθρόζων χόλον; qui meram congerit bilem. Hippocr. ex ἄκρητος, & χόλος.

'Ακρητέστερος, & ἀκρητέστατος, apud Hippocr. Ionicè, pro ἀκρατέστερος, & ἀκρατέστατος; meracior, & meraciſſimus; comp. & ſuperl. ab ἄκρατος.

'Ακριβάζω, probo, diligenter indago; Eccleſiaſtic. 46. 'Ακριβασμὸς, ὁ, accuratio, exquiſita examinatio. Prov. 8 & Jud. 5. & ἀκριβαστὴς, diligens explorator, inquiſitor. Bud. omnia ab ἀκριβὴς, diligens, &c.

'Ακριβεια, ας, ἡ, accurata diligentia: ab ἀκριβὴς.

'Ακριβὲς, ἐος, τὸ, n. gen. ab ἀκριβὴς.

'ΑΚΡΙΒΗ'Σ, ἐος, ὁ, ἡ, exquiſitus, accuratus. comp. ἀκριβέστερος, ſuperl. ἀκριβέστατος, παρὰ τὸ εἰς τὸ ἄκρον βαίνειν.

'Ακριβοδίκαιον, τὸ, ſummum jus: ab ἀκριβὴς, & δίκη.

'Ακριβολογέομαι, accuratè recenſeo; præſ. int. ἀκριβολογεῖσθαι· ab ἀκριβὴς, & λέγω.

'Ακριβολογία, accurata diſcuſſio, vel examinatio, aut tractatio. Ariſtot. item, ἀκριβολόγος, accurato ſermone & exquiſito utens; utrumque componitur ut præcedens verbum.

'Ακριβόω, ῶ, exquiro, f. ώσω, p. ἠκρίβωκα. Th. ἀκριβὴς.

'Ακριβῶς, adv. exquiſitè: ab ἀκριβὴς.

'Ακριδοθήκη, ας, ἡ, decipula ad locuſtas capiendas. Dicta παρὰ τὸ ἀκρίδας θηρᾶν, locuſtas venari.

'Ακριδοφάγος, qui locuſtas comedit, vel, locuſtis victitat; ex ἀκρὶς, & φάγω.

'Ακρίζω, f. σω; cacumina ſeu ſumma loca perambulo. Euſt. item, neutraliter, ſummis pedibus ambulo. Heſych. ab ἄκρις, ιος, ἡ, ſummitas.

'ΑΚΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, locuſta; παρὰ τὸ ἄκρας τῇ φυτῇ γέρεσθαι. Sed ἄκρις, ιος, ἡ, ſummitas montis: ab ἄκρος.

'Ακρισία, ἡ, q.d. indiſcretio; non adhibitum judicium. Luc. item, res controverſa, & non judicata. Polyb. itidem, judicii inopia, & temeritas; malum judicium; item, confuſio, & turbulentus rerum ſtatus. Xen. ex α priv. & κρίνω.

'Ακριτόμυθος, ος, ὁ, ἡ, qui loquitur inconſiderate: ab ἄκριτος, & μῦθος.

'Ακριτος, ος, ὁ, ἡ, indiſcretus, confuſus, anceps, qui cauſam non dixit: ex α & κρίνω.

'Ακριτόφυλλος, ος, ὁ, frondes habens indiſcretas, frondoſus: ab ἄκριτος, & φύλλον.

'Ακριτόφωνος, indiſtinctam & confuſam vocem habens. Heſych. ex ἄκριτος, & φατή.

'Ακριτόφυρτος, confuſus, miſcellaneus. Æſchyl. ex ἄκριτος, & φύρω, f. υσῶ, miſceo.

'ΑΚΡΟ'ΑΜΑΙ, f. άσομαι, audio, pareo. p. paſſ. ἤκροαμαι, part. ἀκροάμενος, ἀκροάμενος. Hinc ἀκρόαμα, τος, τὸ, quod auditur: ἀκρόασις, auditio.

'Ακροάσει, dat. ſing. ab ἀκρόασις, εως, ἡ, auditus: 'Ακροατήριον, ου, τὸ, auditorium: ἀκροατὴς, ου, ὁ, auditor: ab ἀκροάομαι.

'Ακροβολίζεσθαι ἔπεσι, Ion. velitari verbis: ab ἄκρος, & βάλλω. ἀκροβολισμὸς, ῦ, ὁ, prælium pugnæ.

'Ακροβυσία, ας, ἡ, præputium: ex ἄκρος, & βύω, tego; quod extremam pudendi partem tegat.

'Ακρογωνιαῖος, αία, αῖον, angularis, imus: ex ἄκρος, & γωνία.

'Ακροδακτύλιον, ſummum digitum: ex ἄκρος, & δάκτυλος.

'Ακρόδρυα, τὰ, fructus arborei, propriè qui lignorum putamen habent. Acorns. Th. δρῦς.

'Ακροθίνια, ων, τὰ, primitiæ ſcoliorum decimæ: ex ἄκρος, & θὶς vel θίς.

'Ακροθώρηξ, ακος, ὁ ἡ, ἡ, leviter ebrius: ab ἄκρος, & θώραξ, inebrio.

'Ακρομελανιάω, in ſummo vel ſuperficie nigrico: ab ἄκρος, & μελανιάω, nigrico; quod à μέλανος.

'Ακρονύκτιος, ος, ὁ, ἡ, veſpertinus: ex ἄκρος, & νύξ.

'Ακρόκομος, ος, ὁ, comatus in vertice: ab ἄκρος, & κόμη.

'Ακροκόρδων, pro ἀκροχορδών.

'Ακρομανὴς, ὁ, ἡ, ſummè inſanus: ex ἄκρος, & μαίνομαι.

'Ακρον, ου, τὸ, extremum, extremitas; vel extrema pars cujuſlibet rei; eſt neutrum ſubſtantivè poſitum; ab ἄκρος, extremus.

'Ακροποδητὶ, adv. ſummis pedum digitis. Th. πούς.

'Ακρόπολις, εως, ἡ, acc. ἀκρόπολιν: ex ἄκρος, & πόλις.

'Ακρόπολος, ος, ὁ, excelſus, dat. pl. ἀκροπόλοισιν, Ion. ab ἄκρος, & πόλος.

'Ακρο-

Ἀκρόπυρος, ᾱ, ὁ ἡ, κ᾽ τὸ ἄκρον πῦρ ἐχων, extrema parte acutus.

Ἀκροποδία, ας, ἡ, præputium, item glans ipsa: ab ἄκρος, & πόδη.

ΑΚΡΟΣ, α, ον, summus, extremus: hinc ἀκρεῖος, ᾱ, ὁ, idem, ἄκρα, ας, & ἀκρότις, ητος, ἡ, fastigium.

Ἀκρόσοφος, ᾱ, ὁ, summè sapiens: ex ἄκρος, & σοφός.

Ἀκροτάτη, ης, ἡ, summa, superl. ab ἄκρη.

Ἄκροπις, ᾱ, ὁ, plausu carens, cui non applauditur; & ἀκρότητος, non pulsatus apud Athen. non applausus, seu, nullum merens applausum; ut ἀκροτήτου κύμβαλα, non congruentia ad numeros, vel ad plausu digna. Utrumq; ex α priv. & κρότος, ᾱ, ὁ, pulsus; ut, æris, remorum, &c. item, plausus manuum, &c. unde κροτέω, pulso, verbero, & κροτητός, ᾱ, ὁ, pulsatus, &c.

Ἀκρόχολος, idem cum ἀκρόχολος.

Ἀκροχορδών, όνος, ἡ, verruca: ab ἄκρος, & χορδή.

Ἀκρύοπαλλος, ᾱ, ὁ ἡ, glacie carens; non glaciatus; nihil crystalli num habens, ex α priv. & κρύοπαλλος, ᾱ, ὁ, glacies, gelu; item, crystallus lapis.

Ἄκρυς, Dor. pro ἄκρος, gen. sing.

Ἀκρύτα, Hesychio sunt viscera; τὰ σπλάγχνα, ἔντερα.

Ἀκρωβόλια, ἡ, extremitas panis, qui ὀβελίας dicitur. Eust. Vide ὀβελίας ἄρτος.

Ἀκρωλένιον, ᾱ, τὸ, summitas vel extremitas cubiti; Poll. item, Metaph. montis cacumen; ex ἄκρος, ας, ἡ, summitas, & ὠλένη, cubitus, brachium, ulna; idem quod πῆχυς.

Ἀκρωμία, ἡ, vel ἀκρώμιον, τὸ, eminentia vel summitas humeri; &, Metaph. montis vertex: ex ἄκρος, extremus, summus; & ὦμος, ᾱ, ὁ, humerus.

Ἀκρῶν, ωνος, extremitas membri: ab ἄκρος.

Ἀκρωνία, ἡ, partium extremarum amputatio. Æsch. in Eumen. ab ἄκρων, ωνος, ὁ, extremitas membri; idem quod ἄκρον, τὸ, extremum, extremitas.

Ἀκρώνυξ, sive ἀκρώνυχος, summunguis; ut, ἀκρώνυχα ποδῶν ἴχνια; vestigia quæ aliquis impresserit terræ, summis vestigiis incedens. Plur. idem, ἀκρώνυχες, idem quod ἀκρωνυχία, ἡ, i. e. (substantivè) ungulum extremitas; & Metaph. Jugum vel vertex montis; ab ἄκρος, & ὄνυξ, υχος, ὁ, unguis, ungula, &c.

Ἀκρώρεια, ας, ἡ, summitas montis; Philo, de vita M. ex ἄκρον, & ὄρος.

Ἄκρως, adv. summè, perfectè; ab ἄκρος.

Ἀκρωτήριον, ᾱ, τὸ, summitas, cacumen, vertex: ἀκρωτήριον νηός, navis fragmentum: ab ἄκρος.

Ἀκρωτηριάζω, μ. άσω, extremitates corporis amputo, corpus mutilo; & Metaphoricè, in genere, pro imminuere. Chrysost. propriè verò est, mutilo aures, i. e τὰ ἄκρα τῶν ὠτῶν κόπτω, unde per á scribendum; licet Thema sit ἄκρος, vel ἄκρων; derivatur ab ἀκρωτήριον.

Ἀκτάζω, vel ἀκταίζω; alacri sum animo; glisco; elevo me. Th. ἀκτὴ, littus; nam Plut. Symp. 4. innuit, ἀκταίζειν, esse, in littore, indulgere genio: ab ἀκτὴ etiam est Ἀκταῖος, ᾱ, ὁ, littoralis, maritimus, &c. Hesych. Inde etiam, ἀκταίτειν, lascivire, ferocire; item rucre in venerem, more equorum. Hesych.

Ἀκταίη, ης, ἡ, Actæa, Nympha.

Ἀκταῖς, dat. pl. ab ἀκτή.

Ἀκταίων, ωνος, & ωνος, ὁ, Actæon.

Ἀκταίφρος, ᾱ, ὁ, littorum custos; sed scribitur etiam, ἀκτοφύλαξ, apud Hesych. unde, ἀκταφορία, vel, ἀκτοφύλαξ; littora custodio. Hesych. ex ἀκτὴ, littus: & ἔφορος, ᾱ, ὁ, custos; mutatione ι in ο.

Ἀκτέανος, pauper, inops, nulla habens κτέανα, Hesych. ex α priv. & κλέανον, idem quod κτῆμα, possessio; à Th. κτάομαι, possideo.

Ἀκτένιστος, ᾱ, ὁ ἡ, impexus; Poll. ex α priv. & κλεὶς, ενὸς, ὁ, pecten.

Ἀκτερίστος, & ἀκτέριστος, infuneratus, cui non parentatum est, nec justa sunt facta, nec latæ sunt inferiæ; item, insepultus; ἄταφος; in Epigramm. & Hesych. ex α priv. & κτέρεα, τὰ; exequiæ, inferiæ, justa; unde κτερίζω, & κτερίζω, exequias, inferias, vel justa celebro; funere parento.

ΑΚΤΗ, ῆς, ἡ, littus, fruges: q. ab ἄγω, frango.

Ἀκτήμων, ονος, ὁ, ἡ, inops. Th. κτάομαι.

Ἀκτημοσύνη, ης, ἡ, ἐκ ἀκτησία, ἡ, paupertas; possessionum penuria, inopia; item, ἄκτητος; non possessus; vel, qui acquiri non potest; ex α priv. & κτάομαι, possideo, acquiro; unde κτῆμα, possessio; & κτητὸς, ῆ, ὁ, acquisibilis, &c.

ΑΚΤΙΝ, ῖνος, ἡ, radius solis: ἀκτίνεσσιν, dat. pl. Ion. & Poët. pro ἀκτῖσι. q. ab ἄγω, frango.

Ἀκτινάτος, ᾱ, ὁ, radiatus, coruscans; tanquam à verbo ἀκτινάω, & ἀκτινάδης; in formam radii vel radiorum: apud Lucianum; item, ἀκτινοειδὴς, ἐος, ὁ ἡ, in speciem radiorum formatus, radiatus; (εἶδος, ους, τὸ; est species, forma, facies, &c.) omnia, ab ἀκτὶν, radius solis; cum quo etiam componuntur sequentia: ἀκτινοβόλος, radios jaciens, vel ejaculans; ἀκτινοβολία, radiorum ejaculatio, apud Plut. unde ἀκτινοβολέω, radios jacio, vel ejaculor; radio; in pass. ἀκτινοβολέομαι, apud Athen. irradior, omnia comp. cum ἀκτὶν, & βάλλω, unde βολέω, jacio; & βολὴ, seu βόλος, jactus, &c.

Ἀκτιος, ᾱ, ὁ, littoralis: ab ἀκτή.

Ἀκτὶς, ῖνος, radius, coruscatio; pro ἀκτὶν. Epigr.

Ἀκτίτης, ᾱ, ὁ, littoralis, commorans in littore; Epigr. est ab ἀκτὴ, ῆς, ἡ, litus.

Ἄκτιστος, ὁ ἡ, non creatus, non conditus; dicitur & ἄκτιτος, pro inædificatus, apud Hom. ex α priv. & κτιστὸς, ὴ, ὁ, conditus. Th. κτίζω, condo.

Ἀκτωρ, ορος, ὁ, ductor; Hesychio est lorum, vel funis, quo ducimus aliquid: est verbale ab ἄγομαι, f. ἄξομαι, ducor.

Ἀκυβέρνητος, non gubernatus; ex α priv. & κυβερνάω, guberno, &c.

Ἀκυητήριον, vide infra, in ἀκυτήριον.

Ἄκυδος, vide infra, in ἄκυτος.

Ἀκύκλιος, inductus, seu qui orbem disciplinarum non confecit. Hesych. ἀπαίδευτος, ex α priv. & κύκλιος, circularis.

Ἀκύκλος, ᾱ, ὁ, circulus, orbis.

Ἀκύλας, α, ὁ, Aquila, nomen viri.

Ἀκύλιστος, ᾱ, ὁ ἡ, qui non volvitur, immotus, rigidus. Athen. ex α priv. & κύλιστος, volutatus. Th. κυλίω, volvo, voluto.

ΑΚΥΛΟΣ, ᾱ, ὁ, glans ilicis.

Ἀκύμαντος, ὁ ἡ, & ἀκύμων, ονος, ὁ ἡ, non undosus; fluctibus non agitatus; sedatus, tranquillus, &c. ex α priv. & κῦμα, ατος, τὸ, fluctus.

Ἀκύμων, fœtu carens, ut ἀκύμων νηδὺς; fœtu carens uterus & ferculis. Eurip. ex α priv. & κῦμα, τὸ, fœtus, germen apud Eurip. à Th. κύω, uterum fero, sum gravida.

Ἄκυπρος, veneris expers; ἀμιγὴς, παρθένος; ex α priv. & Κύπρις, Venus; ab insula Cypro, (quæ κύπρος dicitur) in qua nata est, sic vocata.

Ἄκυρος, ος, ὁ ἡ, qui in nihil incidit; i. e. qui nihil acquirit; ideoq; infortunatus. Hesych. & Etymol. indè ἀκύρημα, & ἄκυρμα, infortunium illud, quo nihil acquiritur; ex α priv. & κυρέω, idem quod Th. κύρω, incido; unde, κύρμα, & κύρημα; id in quod quis incidit; in ventum fortuitum.

Ἀκυρία, impropriætas. Hermog. & Ἀκύρωσις, abrogatio; ex α priv. & κῦρος, ους, τὸ, authoritas plena, scil. & propria; unde κύριος, dominus, qui plenam authoritatem habet, &c.

Ἀκυρολογέω, f. ήσω. p. κκα. impropriè loquor: ab ἄκυρος, & λέγω.

Ἀκυρολογία, ας, ἡ, sermonis impropriætas, & absurditas; sermo improprius, &c. Th. idem.

Ἀκυρόω, ῶ, antiquo, auctoritate spolio. f. ώσω, p. ἠκύρωκα. ab ἄκυρος, ᾱ, ὁ, auctoritate privatus: ex α, & κῦρος.

Ἄκυτος, ᾱ, & ἄκυδος, quæ non concipit, sterilis. Hesych. indè, ἀκυτήριον, & ἀκυητήριον, medicamentum impediens conceptum; (cui contrarium, κυτέρειν) Hippocr. Thema est κύω, f. σω, uterum fero; prægnans sum; cum α priv.

Ἀκωδάνιστος, ᾱ, ὁ ἡ, qui exploratus non est; sumpta Metaph. ab equis, qui κωδάνων, i. e. tintinnabulorum sonitu solebant explorari an bellicos strepitus generosè ferre possent; vel à vasis aut nummis, quorum integritas tinnitu probatur: ex α priv. & Th. κώδων, ωνος, ὁ, tintinnabulum, nola; unde κωδωνίζω, tinnio, vel tubæ sono exploro.

Ἀκωκή, ῆς, ἡ, acies; idem quod ἀκή.

Ἄκωλος, ᾱ, ὁ ἡ, membris truncus; & specialiter pedibus carens: ex α priv. & κῶλον, ᾱ, τὸ, membrum, pes.

Ἀκώλυτος, ᾱ, ὁ ἡ, qui impeditus, & prohibitus non est; unde adv. Ἀκωλύτως, sine impedimento; Luc. Plat. ex α priv. & κωλυτὸς, ὴ, ὁ, impeditus. Th. κωλύω, impedio, prohibeo.

ΑΚΩΝ, & ἄκων, ωνος, ὁ, jaculum: ab ἀκή. Indè ἀκόντιον, idem. ἀκοντίζω, ἀκοντιστὴς; ἀκοντιστικὸς, ὴ, ὁ, jaculandi peritus.

Ἄκων, & ἑκὼν, κατα, ον, invitus: ab α, & ἑκών.

Ἄκωνος, cono & fastigio carens; ex α priv. & κῶνος, ου, ὁ, conus; figura ex lato in acutum desinens. Aristot.

Ἄκωπος, ᾱ, ὁ ἡ, remo carens; in Anth. Epigr.

Epigr. unde ἀκώπητος, ᾱ, ὁ ἡ, ἤ, imparatus; ὅστ᾽ ἐρέτῃσιν μὴ ἐκκεῖσθαι κώπας; inquit Hesych. à navigiis non habentibus remos; vel à κώπη, i. e. λαβὴ τῆς ξίφους; manubrium vel capulus gladii; unumquæque enim (remum scil. & capulum) κώπη sign. & α priv. est.

"Αλα, acc. sing. ab ἅλς.

'Αλαβάρχης, ᾱ, ὁ, magister scripturæ: ab ἄλαβα, atramentum, & ἄρχω.

'ΑΛΑΒΑΣΤΡΟΝ, ᾱ, τὸ, & ἀλάβαστρος, ᾱ, ὁ, ἡ, alabastrum: ab α, & λαβεῖν, vel λαβή, quod hujusmodi vasa prehendere sit difficile.

'Αλαβὴς, ές, ὁ ἡ, ἐς, in quo nihil est quod prehendi queat; ansa seu manubrio carens; vel qui prehendi nequit; ex α priv. & λαβὴ, ἡ, prehensio; seu id quo quidpiam apprehendimus. Th. λαμβάνω.

"Αλαδ᾽, pro ἅλα δε, ad mare. Th. ἅλς.

'ΑΛΑΖΩΝ, όνος, ὁ, ἡ, jactator, ostentator: ὁ ἐν ἄλῃ ζῶν· hinc ἀλαζονεύομαι, me jacto, glorior. & ἀλαζονεία, ας, ἡ, jactantia.

'Αλαζονοχαυνοφλύαρος, qui, simul, est ostentator, animo remisso, & nugacissimus; apud Athen. lib. 1. est comp. ex ἀλαζών, jactator; χαῦνος, laxus, fungosus; & φλύαρος, idem quod φλυαρία, nugæ, ineptiæ. Th. φλέω, & φλυαρῶ, nugor.

'Αλάθεια, Dor. pro ἀλήθεια, ας, ἡ, veritas. Sic ἀλαθὴς, Dor. pro ἀληθὴς.

'Αλαθεὶς, έντος, part. qui erravit, ab ἠλάθην, a, 1. ind. pass. ab ἄλημι, vel ἀλάω, p. pass. ἤλαμαι.

'Αλάθμην, ενος, τὸ, illatibile: ex α, & λανθάνω.

'Αλαίνω, idem quod Th. ἀλάομαι, ᾶμαι; vagor, erro.

'Αλαῖ, ος, idem quod ἄλαος, cæcus.

'Αλαιὸς, antiquus, pro παλαιὸς. Æschyl.

'Αλακάτα, ας, ἡ, Dor. pro ἠλακάτη.

'Αλάκητος, strepitum non edens. Hesych. ex α priv. & λακέω, ῶ; sono, strepitum cieo; unde λάκτος, sonus, strepitus.

"Αλαλάζω, tinnio, ejulo, f. άσω. p. αχα. ab 'ΑΛΑΛΗ', ῆς, ἡ, vox inarticulata quæ à militibus ante pugnam edi solebat. Dor. ἀλαλά.

"Αλάλημαι, σαι, ται, erravi, vagatus sum, p. pass. ab ἀλάομαι, per reduplicationem literarum initial. um. Quidam dicunt esse præsens ab ἄλημαι, reduplicatis itidem initialibus. Inde inf. ἀλάλησθαι, & part. ἀλαλήμενος.

'Αλάλητος, ᾱ, ὁ, ἡ, inenarrabilis: ex α, & λαλητός.

'Αλάλητος, ῆ, ῶ, ὁ, Dor. ἀλαλατὸς, clamor, militum decentium ἀλαλὴ, Gall. alarme. Th. ἀλαλή.

'Αλεξικράμβιος, ους, ὁ, ἡ, pro ἀλεξικράμβιτος, potens auxiliari, epitheton Minervæ: à μένος, & ἀλέκω.

"Αλεκον, ες, ε, profligabam, arcebam, imperf. Ion. ab ἀλάλκω, per reduplicationem pro ἄλκω. vel est a. 2. ind. pro ἤλεκον, quod pro ἦλκον, ab ἀλκέω, vel ab ἀλέομαι.

"Αλαλος, ᾱ, ὁ, ἡ, mutus: ex α, & λάλος.

'Αλαλύκτημαι, erro, molestè fero, mœsto, p. pass. Atticam reduplicationem habens, ab ἀλυκτέομαι vel ab ἀλύσκω, anxius sum indignor, quod ab ἀλύω. Quidam verò & præsentis esse temporis volunt (ut ἀλάλημαι, & ἀλάλκημαι) ab ἀλύκτημαι, & per reduplicat. ἀλαλύκτημαι.

'Αλαμπὴς, έος, ὁ ἡ, ἤ, splendoris expers; non splendens, obscurus; ὁ μὴ λάμπων. Aristot. item, ἀλάμπετος; idem, α pr. & λάμπω, fut. ψω, luceo, splendeo; unde, λάμπας, άδος, ἡ, lampas.

'Αλαξόνες, ων, οἱ, Gens Scythiæ proxima.

'ΑΛΑ'ΟΜΑΙ, f. ήσομαι, vagor, incertus sum, erro. Inde ἄλημα, ατος, τὸ, vagatio, erratio. ἀλήμων, ονος, ὁ, & ἀλήτης, ᾱ, ὁ, erro, vagus.

'ΑΛΑΟΣ, ᾱ, ὁ, cæcus, luscus, q. ex α, & λάω, video: hinc ἀλαόω, f. ώσω, excæco. ἀλαωτὺς, ύος, ἡ, cæcitas.

'Αλαοσκοπὰ, ᾶς, ἡ, cæca speculatio: acc. Ion. ἀλαοσκοπιὴν, ex ἀλαὸς, & σκοπὸς.

'Αλαότοκος, cæcum pariens; ex ἀλαὸς, cæcus; & τίκτω, pario; unde, τόκος, ὁ, partus.

'Αλάπαδνος, ᾱ, ὁ, vastatu facilis, imbecillis: ab ἀλαπάζω.

'Αλαπάζοντα, dissipantem, acc. sing. part. præs. ab ἀλαπάζω, f. ξω, diripio, exinanio. a. 1. ἠλάπαξα, Ion. ἀλάπαξα. ἀλαπάξαι, inf. Th. λαπάζω, per pleonasm. τῆς α.

'Αλάπαξε, pro ἀλάπαξα, vel ς, vide in ἀλαπάζοντα.

"Αλας, ατος, τὸ, sal. Th. ἅλς.

'Αλασέω, ῶ, mœrore afficior: ab ἄλαστος, ᾱ, ὁ, ἡ, Dor. pro ἄληστος, gravis, non oblivisscendus: ex α, & λήθω.

'Αλασταίνω, idem quod ἀλαστέω, ῶ, crucior, &c.

'Αλάστορες, acc. sing. ab 'Αλάστωρ, Alastor, nom. propr.

'Αλάστωρ, ορος, ὁ, qui perpetravit ἄλαστα, i. non oblivisscenda, execrandus: pl. ἀλάστορες· ex α, & λήθω.

'Αλαστρεία, ultrix conscientia, diræ. Joseph. de antiqu. ab ἀλάστωρ, idem, item, pessimus Dæmon, malus genius & infestus; sic dicitur.

'Αλάτας, α, ὁ, Dor. pro 'Αλήτης, ᾱ, ὁ, viri propr. nomen.

'Αλᾶτο, vagabatur, 3. sing. imperf. Ion. pro ἠλᾶτο, ab ἀλάομαι.

"Αλατο, Dor. pro ἥλατο, saliit, 3. sing. a. 1. m. verbi ἅλλομαι.

'Αλατοπωλία, ἡ, salis venditio, jus & potestas salis vendendi. Aristot. ex ἅλας ατος, τὸ, sal; & πωλέω, ῶ; unde, πωλὴ, ἡ, venditio.

'Αλαωπὸς, erro; propriè, qui est ἀλαὸς ὦπας; captus oculis, cæcus; ex ἀλαὸς, ᾱ, ὁ, cæcus; & ὤψ, ὠπὸς, oculus: hic etiam componitur ἀλαῶπις, obscurus, cæca.

"Αλγε, pro ἄλγεα, pl. ab ἄλγος, dat. ἄλγεσι.

'Αλγήεις, ᾱ, ὁ, anxius, tristis; doloris plenus; & ἀλεγήεις, idem; unde, ἀλγηέως, adv. molestè, cum dolore; ab ἄλγος, tristitia, molestia; unde ἀλγέω; à quo, ἄλγημα, τὸ, dolor, ægritudo, & ἄλγησις, idem. Suid. item, ἀλγύω, dolore afficio.

'Αλγινόεν, όντος, ὁ, dolor: ab ἄλγος.

'Αλγήσας, ἀλγήσασα, a. 1. part. ab ἀλγέω, f. ήσω, p. ἤλγηκα, doleo. Th. ἄλγος.

'Αλγινόεντα, acc. ab ἀλγινόεις, εντος, ὁ, molestus: ab ἀλγινέεσσα, ης, ἡ, f. g. ab ἄλγος.

'Αλγίων, ἄλγιος, molestior, molestissimus, comp. & superlat. ab ἄλγος.

"ΑΛΓΟΣ, ους, τὸ, dolor, mœror: ab ἀλγέω. Inde ἀλγηδὼν, idem. ἀλγέω, ἀλγηρὸς, ᾱ, ὁ, molestus: ἀνήλγητος, ος, & ἀναλγὴς, ος, doloris expers.

'Αλδήσατε, dolens, part. f. g. ab ἀλγέω.

'ΑΛΔΕ'Ω, vel ἄλδω, f. ήσω. p. κα. augeo. inde ἀλδήσκω, augeor, f. ήσω.

'Αλδαίνω, idem quod ἀλδέω, augeo.

'ΑΛΕ'Α, ας, ἡ, Ion. ἀλέη, ης, ἡ, calor, seu tepor qui est ex sole: hinc ἀλεεινὸς, ᾱ, ὁ, calidus, tepidus.

'Αλεάζω, & ἀλεαίνω, tepeo, caleo; calore fruor. Aristot. item, activè, calefacio. Hesych. ab ἀλέα, calor; unde, ἀλεὸς, ᾱ, ὁ, & ἀλεώδης, calidus, tepidus; idem quod ἀλεεινός.

'Αλέαμαι, fugio, vito, evito, Hesiod. Hom.

'Αλέασθαι, vitare, a. 1. inf. m. pro ἀλθέσθαι, pro quo ἀλθίσκω, & ἀλέασκω, per geminam Syncop. ab ἀλέω, molo, item vito, caveo, pro quo & ἀλεύω. Sunt qui velint dici in præs. inf. ab ἀλέαμαι.

'Αλεείνῃ, dat. sing. f. g. ab ἀλεεινὸς, ᾱ, curæ plenus, molestus, quod ab ἀλέω. Alii poni volunt pro ἀλγήεις, gravis, molestus, ab ἄλγος.

'Αλεχίζω, εις, ει, curo, f. ίσω. p. κα. ab

'ΑΛΕΤΩ, f. ξω, curo, rationem habeo alicujus. Hinc ἀλεχίζω, idem.

'Αλεχύνω, accuro, paro, apparo. Od. v. ab ἀλέγω.

'Αλεείνω, evito; ἀλέεινον, ες, ε. imperf. Ion. Th. ἀλέω, vito.

'Αλεὴ, ῆς, ἡ, fuga: ab ἀλέω, vito.

'Αλέω, acc. Ion. ab ἀλέα.

"Αλειαρ, vide ἀλέω.

'Αλείλιφα, unxi, præt. Att. pro ἤλιφα, ab ἀλείφω, ungo, f. ψω.

'Αλεῖος, ᾱ, ὁ, Dor. pro 'Ηλεῖος, Eleus.

'Αλεὶς, part. præs. ab ἄλημι, contorqueo me & conglobo: ἀλεὶς verò volunt esse a. 2. part. pass. ab ἀλίσκω.

"ΑΛΕΙΣΟΝ, ου, τὸ, poculum cœlatum, q. ἀλεῖον, non lævè, sed cœlaturis asperum.

'Αλείτης, ᾱ, ὁ, peccator, sceleratus, idem quod ἀλιτῆρες· ab ἀλιτέω, vel ἀλείτω.

"Αλιφαρ, ατος, τὸ, ut & ἄλειφα, unguentum: pro pice fumitur. Th. ἀλείφω.

'ΑΛΕΙ'ΦΩ, ungo, f. ψω. p. ήλιφα. Deducunt ab ἀλέω, calefacio. a. 1. part. act. ἀλείψας, ασα, αν, a. 2. ind. ἤλιφον, p. m. ἤλοιφα, Att. ἀλήλιφα. Hinc ἀλείσπης, ου, ὁ, unctor. ἄλιπτρον, ου, τὸ, vasis unguentarii genus.

"Αλιψις, εως, ἡ, & ἄλειμμα, τὸ, (unde, diminutivum, ἀλείμματον, unguentum, & ἀλειμματώδης, unguenti formam habens. Hippocr.) Unctio, ipsa ungendi actio. Plut. item, id quo ungimur. Athen. Omnium. Th. ἀλείφω.

'Αλεκτήρ, ῆρος, ὁ, Poët. per Syncop. pro ἀλεξητήρ, ὁ, propulsator. Th. ἀλέξω.

'Αλεκτερομανία, ας, ἡ, gallicinium, ab ἀλέκτωρ, & φαίνω.

'Αλεκτρυὼν, όνος, ὁ, ἡ, gallus, vel gallina.

'Αλέκτωρ, ορος, ὁ, gallus, qui cantu homines excitat, ut lectum relinquant: ex α, & λέκτρον.

'Αλέκτωρ, ορος, ἡ, conjux; (literâ α significante ὁμοῦ,) sed de puella, dictum, significat, innupta; (α privandi vim habente,) ἣ μὴ πεπραθέσται λέκτρῳ; unde, ἀλέκτωρ, dicitur Minerva, apud Athen.

Ab

Ab ἀλέκτωρ, autem, gallus, sequentia derivantur; Ἀλεκτορίς, ίδος, ἡ, & ἀλεκτρύαινα; gallina. Aristot. & Aristoph. item, ἀλεκτόρειος, & ἀλεκτόριος, ε, ὁ ἡ, ad gallum pertinens, seu qui est galli; &, ἀλεκτόριον, quod est galli seu gallinæ; ut ἀλεκτόρεια ᾠά; Synes. Inde etiam ἀλεκτορίλοφος, gallinacei cristam habens. Plin. ex ἀλέκτωρ, & λόφος, crista; quod vide, & ἀλεκτρυονοπώλης, seu ἀλεκτρυοπώλης, gallinarum venditor; Poll. item, ἀλεκτρυοπωλητήριον, seu ἀλεκτρυοπωλητόριον, locus ubi gallinæ venduntur. Phryn. Th. πωλέω.

Ἄλες, pro ἅλεσαν, Bœot. concluſi sunt: vide in ἕαλη.

Ἀλεξάνδρεια, ας, ἡ, Alexandria, urbs: hinc Ἀλεξανδρεύς, έως, civis Alexandriæ.

Ἀλεξανδρῖνος, η, ον, Alexandrinus, a, um.

Ἀλέξανδρος, ου, ὁ, Alexander, qui & rex Macedoniæ fuit: ab ἀλέξω, & ἀνὴρ, q. fortis auxiliator.

Ἀλεξάνεμος, ε, ὁ ἡ ἡ, ventos arcens: ab ἀλεξέω, & ἄνεμος.

Ἀλεξάσκω, auxiliari, per Syncop. pro ἀλεξέτασται, a. 1. m. ab ἀλεξέω vel à barytono Attico regularis Aoristus ab ἀλέξω.

Ἀλεξέμεναι, auxiliari, Dor. & Ion. pro ἀλέξειν, seu ἀλεξεῖν, ab ἀλέξω, vel ἀλεξέω.

Ἀλεξήσαι, avertiſſet, 3. ſing. a. 1. opt. act. Æol. ab ἀλέξω.

Ἀλεξήτειρα, ης, ἡ, imprecationum expultrix, ab ἀλέξω, & ἀρά: in bonam & in malam partem accipitur.

Ἀλεξιβιάδας, ου, ὁ Ἀλεξιβίᾳ παῖς Κάρ. ἐστῶς.

Ἀλεξίκακος, ε, ὁ, malum pellens, averruncus: ab ἀλέξω, & κακός.

Ἀλεξίμβροτος, ε, ὁ, ἡ, propulſans ab hominibus mala, ὁ ἀλέξων ὅσα τοῖς βροτοῖς τὰ κακά.

ΑΛΕΞΩ, vel ἀλεξέω, f. ήσω, p. κα, arceo, propulſo, opitulor.

Ἀλετρὶς, vide ἀλέω.

Ἀλευάδαι, οι, οἱ τῶν Αἰλευᾶ παῖδες.

Ἀλευάμβων, devitans, a. 1. m. part. per Syncop. pro ἀλευσάμβων. Sic ἀλεύαδε, inf. ἀλεύατο, vitavit, Ion. pro ἀλεύσατο, ab ἀλεύω, pro ἀλέω, vito. Vide ἀλεάσθαι.

Ἀλεῦμαι, Dor. pro ἀλεῦμαι, ab ἀλέω.

Ἀλευόμβων, ἀλευομβών, part. ab ἀλευόμαι vide ἀλεάσθαι.

Ἄλευρον, ου, τὸ, farina Th. ἀλέω.

ΑΛΕΩ, molo, f. έσω & ήσω. p. κα. Item vito, caveo, congrego, pro quo potius ἀλέομαι: hinc ἀλετρὶς, ίδος, ἡ, molitoris uxor: ἄλφαρ, ατος, τὸ, farina. ἀλήθω, molo.

Ἀλεωμίδα, vitemus, præſ. ſub. ab ἀλέομαι. act. ἀλέω.

Ἀλεωρὴ, tutamen, munimentum, sæpe idem cum ἀλεὴ, evitatio: ab ἀλέω.

Ἄλη, ης, ἡ, error: ab ἀλάω.

Ἀληθέα, acc. ab ἀληθής.

Ἀλήθεια, ας, ἡ, veritas: ἀληθείᾳ, acc. Ion. Th. ἀληθής.

Ἀληθιστάτας, dat. pl. ſuperl. ab ἀληθὴς, ἀληθέστερος, ἀληθέστατος.

Ἀληθεύω, vera loquor, f. εύσω. p. ηλήθευκα. a. 1. imperat. ἀληθεύσατε. Ab

ΑΛΗΘΗΣ, έος, ὁ, ἡ, & τὸ ἀληθὲς, verus: ab α, & λήθω. Hinc ἀληθέα, ἀληθεύω, ἀληθῶς.

Ἀληθίζεσθαι, Ion. pro ἀληθεύειν.

Ἀληθινὸς, ἡ, όν, verus: ab ἀληθής.

Ἀληθοσύνη, ης, ἡ, veritas: ab eodem.

Ἀλήθω, molo, f. ἀλήσω, p. ἤληκα. Th. ἀλέω, molo.

Ἀληθῶς, verè, adv. ab ἀληθής.

Ἀλήϊος, ε, ὁ, pauper ſine præda: ex α, & λεία, vel λεία. Vel quaſi ἦν ἔχων τὰ λήϊα, ſegetibus carens: a λήϊον.

Ἀλήϊον πεδίον, apud Hom. campus carens pecoribus; ex α priv. & λεία, præda; item grex pecudum; vel carens ſegetibus ex α priv. & λήϊον, ε, τὸ, seges.

Ἀλήϊος, tutus à prædonum & futurum injuria. Heſych. ex α priv. & λῃστὸς, ὁ, prædando captus, ſeu capi prædando facilis. Th. λεία, præda.

Ἄλημων, ε, ὁ, ἡ, inceſſabilis: ut & ἀλήμων: ex α, & λήγω.

Ἀληκτὼ, ὁος, ἡ, una ex Furiis: q. irrequieta.

Ἀλήλεχα, molui, p. Att. pro ἄλεκα, ab ἀλέω: unde p. paſſ. ἀλήλεσμαι, molitus ſum. part. ἀληλεσμένος.

Ἀλήλημμαι, pro ἄλαμαι, ind. præſ. Æol. ab ἄλημι. Vel dicitur in perf. pro ἤλημαι Attice. ab ἀλάω, erro.

Ἀλήλιμμαι, p. paſſ. Att. pro ἤλειμμαι, facta reduplicatione, & correptâ penultimâ, unde part. ἀληλιμμένος, pro ἠλειμμένος, unctus. & ἀλήλιπται, pro ἤλειπται. Ἀλήλιφα, unxi, pro ἤλειφα, Att. ab ἀλείφω, ungo.

Ἀλήμεναι, congregiri, præſ. inf. Dor. pro ἀλῆναι, ab ἄλημι: & hoc ab ἀλάομαι.

Ἀλήμων, vide ἀλάομαι.

Ἀλῆναι, a. 2. inf. paſſ. ab ἀλίσκω.

Ἀλητὴς, ε, ὁ ἡ ἡ, qui capi non poteſt; aut captus non eſt; unde, ἀλήπτως, adv. more eorum qui capi & comprehendi non poſſunt: ex α priv. & λαπτὸς, ή, ὸν, captus Th. λαμβάνω.

Ἀλὴς, έος, ὁ, ἡ, congregatus, confertus: hinc ἀλίζω, congrego. Th. ἄλες. Sed Ἄλης, εος, fluvii nomen.

Ἄλητον, quicquid moli poteſt. Heſych. ab ἀλέω, molo.

Ἄλης, ε, ὁ, ἡ, Dor. ἄλας, cujus erit memoria perpetua: ex α, & λεθάνω.

Ἄλητο, ſaliat, 3. perſ. a. 1. ſub. m. ab ἅλλομαι.

Ἀλήτης, ε, ὁ, vagus, erro: ab ἀλάομαι. Hinc ἀλητεύω, f. σω, vagor.

Ἀλθαία, ας, ᾳ, ἡ, Althæa, nomen propr. mulieris.

Ἀλθαίνω, & ἀλθέω, medeor: ab ἄλθω.

Ἄλθετο, ſanata eſt. imperf. Ion. pro ἤλθετο, ab ἄλθομαι, ſanor. Th. ἄλθω.

ΑΛΘΩ, ἀλθέω, & ἀλθαίνω, f. ήσω, ſano, augeo. Deducunt ab ἄλδω. τὸ γὰρ ὑγιὲς αὔξει.

Ἀλία, ας, ἡ, cœtus: ab ἅλις.

Ἀλία, ἡ, vas in quo ſal terebatur, aut reponebatur: & ἀλίδες, vaſa buxina ad terendum ſal. Poll. The. ἅλς, ἁλὸς, ſal.

Ἀλιαὶς, έος, ὁ ἡ ἡ, per mare flans: ab ἅλς, & ἄημι.

Ἀλιαίετος, vel ἀλιάϊτος, ε, ὁ, aquila marina: ab ἅλς, & αἰετός.

Ἀλιάκμενα, acc. ab Ἀλιάκμων, ονος, ὁ nom. fluvii: ex ἅλς, & ἀκμὴ, incrementum.

Ἀλίαρος, ſale conditus; Euſt. ab ἅλς, ſal.

Ἀλίας, ε, ὁ, ἡ, inevitabilis: ab α, & λιάζω, jacto, devito, ſeparo me; quod dicitur per Metathes. verbi ἀλίζω, congrego: quod ab ἅλις, ſalis.

Ἀλίβας, α, ὁ, ἁ, Dor. pro ἠλίβατος, altus.

Ἀλίβεχος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui à mari abluitur. Th. βέβεχα.

ΑΛΪΓΚΙΟΣ, ε, ὁ, ſimilis: hinc ἐναλίγκιος, ὁ, idem. Angl. Like, Alike.

Ἀλίβροκις, έος, ὁ, ἡ, qui mari tanquam ſepto quodam coërcetur: ab ἅλς, & ἔρκος.

Ἁλιεύς, έος, ὁ, piſcator: hinc ἁλιευτικὴ, ῆς, ἡ, ars piſcandi. Ἁλιεύω, piſcor, f. εύσω. p. ἡλίευκα, ab ἅλς, mare.

Ἁλίζω, ſale condio, conſpergo. fut. ίσω. p. ἥλικα, paſſ. ἥλισμαι. a. 1. ἡλίσθην. f. 1. ἁλισθήσομαι: ab ἅλς, ſal. Vide ἅλις.

Ἁλιζώναν, gen. pl. Halyzonum, nom. propr.

Ἁλιηχέα, marisonum, acc. ab ἁλιηχὴς, έος, ὁ, ἡ, Th. ἅλς, & ἦχος.

Ἀλίθης, ε, ὁ, Dor. pro ἠλίθιος, ſtultus, inanis: ἀλιθίας, fruſtra.

Ἀλίκος, Dor. pro ἡλίκος, quantus.

Ἀλίμβροτος, ε, ὁ ἡ ἡ, μὴ ἔχων λιμένα, importuoſus.

Ἀλιμήδη, ης, nomen mulieris; q. d. quæ curat mare: ex ἅλς, & μῆδος.

Ἄλιμος, ε, marinus, ſalſus. Eſt & frutex quidam ſic dictus, quòd in maritimis naſcatur: ab ἅλς. Scribitur & ἅλιμος, quia admorſo eo fames interdiu non ſentiatur: ab α, & λιμός.

Ἀλιμυρὴς, εῦς, ὁ, ἡ, in mare cum ſonitu fluens: ab ἅλς, & μύω.

Ἀλινδήθρας, ας, ἡ, volutabrum. Ab

Ἀλινδῆμος, verſor, pro κυλινδῆμαι.

Ἄλινος, ε, ὁ, ἡ, ex ſale confectus. Th. ἅλς.

Ἄλιξ, ικος, ὁ, alica.

Ἄλιξ, ικος, ὁ, Dor. pro ἥλιξ, coævus. Th. ἡλικία.

Ἁλίσιος, gen. Ion. ab ἅλιος, ε, marinus. Eſt & nom. propr. ab ἅλς, mare.

Ἁλιόκαυς, Dor. pro ἡλιόκαυς, ε, ὁ, ἡ, ſole toſtus: ex ἥλιος, & καίω.

Ἄλιον, pro ἥλιον, Dor. Sic Ἄλιος, ε, ὁ, Dor. pro ἥλιος, Sol.

Ἄλιος, ε, ὁ, marinus: item vanus, inanis.

Ἁλιοῤῥεφὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, qui in mari alitur. Th. τρέφω.

Ἁλίσω, vanum reddo, f. άσω. p. ἡλίωκα: ab ἅλς, mare.

Ἁλίσω, affertur etiam ex Symmacho, pro, in ſalis modum contero; ab ἅλς, ἁλὸς, ſal.

Ἁλίπλαγκτος, ε, ὁ, ἡ, marivagus: ὁ ἐν τῇ ἁλὶ πλαζόμενος, εἶτε πλανώμενος.

Ἁλίπλους, ε, ὁ, ἡ, mari natans: ab ἅλς, & πλέω.

Ἁλίσπνος, ε, ὁ, ἡ, mare olens: ex ἅλς, & πνέω.

Ἁλιπόρφυρος, ε, ὁ ἡ ἡ, marinæ purpuræ colorem habens: ab ἅλς, & πορφύρα.

Ἀλίς. adv. ſatis, abunde: ab ἅλς· ἐν ᾧπερ τῷ ὕδατι ἡ ἰκανὸν ὄζει τὸ ὕδωρ. Inde ἁλίζω, congrego: ἁλία, cœtus hominum.

Ἄλιος,

Ἄλις, ιδος, ἡ, Dor. pro Ἦλις, Elis, urbs Peloponnesi.

ΑΛΙΣΓΕ'Ω, f. ήσω. p. ηκα, polluo, contamino, Unde

Ἀλίσγημα, ατος, τὸ, pollutio.

ΑΛΙ'ΣΚΩ, vel Ἁλαμι, capio, convinco, damno, f. ἁλώσω, p. ἥλωκα, Att. ἑάλωκα. a. 2. ἥλων, Att. ἑάλων. præs. inf. pass. ἁλίσκεσθαι, part. ἁλισκόμενος, η, ον. p. pass. ἥλωμαι, σαι, ται, unde ἁλωτὸς, captus: ut & ἅλωσις, ἁλώσιμος, αἱχμάλωτος.

Ἅλισμα, ατος, τὸ, plantæ nomen.

Ἁλισφεφέων, gen. pl. ab ἁλισφεφὴς, έος, ὁ, ἡ, qui in mari versatur: ab ἅλς, & σφέφω.

Ἁλιτάινω, & ἁλιτβόω; idem, quod Thema sequens; ἁλιτέω, ῶ; vel ἁλείπω, delinquo.

ΑΛΙΤΕ'Ω, pecco, delinquo, f. ήσω. p. ἡλίτηκα. a. 2. ἥλιτον, hinc ἁλίτης, ου, ὁ, peccator: ab α, & λιτή.

Ἁλίτη, deliquerit. a. 2. sub. ab ἁλιτέω, vel ἁλείπω.

Ἁλιτημένος, η, p. part. pass. Ion. ab ἁλιτέω.

Ἁλιτήμων, ονος, ὁ, peccator: ab ἁλιτέω.

Ἁλιτόμολος, v. ἠλιτόμηνος.

Ἁλίτοντε, Ion. pro ἠλίτοντο, offenderunt, 3. pl. imperf. pass. verbi ἁλιτέω.

Ἁλιτόξενος, η, ὁ, ἡ, qui in hospites peccat: ab ἁλιτέω, & ξένος.

Ἁλιτραίνω, male agit, 3. præs. pass. ab ἁλιτραίνω, pecco. Th. ἁλιτέω.

Ἁλίτυπτος, η, ὁ, mari jactatus: ab ἅλς, & πρίπτω.

Ἁλιτρὸς, η, ὁν, peccator: dat. pl. ἁλιτρῆσι: ab ἁλιτέω.

Ἁλίτυπτος, η, ὁ, ἡ, qui in mari est attritus vel absumptus: ab ἅλς, & πρύω.

ΑΛΙ'Ω, volvo, f. ίσω. p. ἧλικα. Ἀλινδέω, idem.

Ἁλίως, adv. frustrà: ab ἅλιος.

Ἀλκὰ, ᾶς, ἡ, Dor. pro ἀλκὴ, robur: hinc ἀλκαέης, εντος, & contracte ἄντος, Dor. pro ἀλκήης, strenuus.

Ἀλκάζω, fortiter agere, pugnare; apud Etym. ab ἀλκὴ, ης, ἡ, robur, vires.

Ἀλκάθοος, η, ὁ, nomen viri.

Ἀλκαία, ας, ἡ, cauda leonis, ὅσσα τῆς δὶ οὐ τῆς εἰς ἀλκὴν τρέπεσθαι.

Ἀλκαῖδης, ου, ὁ, τῶν Ἀλκαίδ παῖς.

Ἀλκαῖκος, ου, ὁ, Alcæicus, nomen viri.

Ἀλκαίσιο, gen. Ion. pro Ἀλκαίδ ab Ἄλκαιος, nomen viri: ab ἀλκὴ.

Ἀλκάνδρεος, ου, ὁ, Alcander: nomen prop.

Ἄλκαρ, ερος, τὸ, tutamen: ab ἀλκὴ.

Ἀλκείδαο, gen. Æol. ab ἀλκείδης, ου, ὁ, nomen viri: ab ἀλκὴ.

ΑΛΚΗ', ῆς, ἡ, robur, vires, auxilium: hinc ἄλκιμος, ἀλκήεις, fortis.

Ἀλκὶ, dat. sing. ab ἀλξ, ἀλκός.

ΑΛΚΙΒΙΑ'ΔΙΟΣ, vel ἀλκίβιος, anchusæ species, herba.

Ἀλκιμάχος, strenuus in pugna, vel strenuè pugnans: quasi ἀλκὶ μαχόμενος. Anthol. Epigr. ex ἀλκὴ robur & μάχομαι, pugno, vel μάχη, pugna.

Ἄλκιμος, η, ὁ, ἡ, robustus: ab ἀλκή.

Ἀλκιφέρων, fortis & prudens: Eust. ex ἀλκὴ, robur, & φρὼν, ενὸς, ἡ mens.

Ἀλκμαωνίδαι, ῶν, οἱ ab Ἀλκμαίων, ωνος, ὁ τῶ Ἀμφιαράω υἱός.

Ἀλκμήνη, Alcmene, nomen fœminæ; q.d. robur Lenæ.

Ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, defensor, propugnator, acc. ἀλκτῆρα· ab ἀλκή.

Ἀλκτήριον, η, τὸ, remedium; q. d. propulsatorium, seu depulsorium: Non. ut ἀλκτήρια νόσων, remedia morborum; Cicero. Th. idem.

Ἀλκυόνη, ης, ἡ, Alcyone, nom. propr. mulieris.

Ἄλκω, & ἀλάλκω, arceo, f. ἄλξω, vel ἀλκήσω, & ἀλδήκησα. a. 2. ἄλδηκον. Th. ἀλκὴ.

ἈΛΛΑ', sed. ἀμ' pro ἀμὰ, & pro ἀμὸ. ἀμάχε, at certè, sed tamen.

Ἀλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutatio, permutatio: item, ἄμαγμα, ατος, τὸ, & ἄμαξις, εως, ἡ; idem, commutatio, &c. Th. ἄμάσσω. Sicut etiam ab eodem Themate, est, ἀμακτικὸς, ἡ, ὁ, commercialis, ex contractibus manans; & ἄμακτον, ου, τὸ, lignum, quo gestabantur onera: ita dictum, à permutatione gestationis, ex uno humero in alterum: Cæl. Rhod. inde etiam ἀμαξὶς, adv. permutatim, vicissim; mutatis viribus, &c. Hesych.

Ἀλλάλοισιν, Dor. pro ἀμίλοισιν, dat. pl. à gen. ἀμίλαν.

Ἀλλαλοφονία, ας, ἡ, Dor. pro ἀμιλοφονία, ἡ, mutua cædes: ab ἀμίλαν, & φόνος.

Ἄλλαν, gen. Dor. pro ἄμων, ab ἄμος.

Ἀλλαξὶς, & ἄμαξις; vide suprà, ut ἀμαγή.

Ἀλλάξαιτο, permutaret, a. 1. opt. m. ἀλλάξασθαι, inf. ἀμάξω, a. 1. inf. act. ab ἀμάσσω.

Ἀλλᾶς, ᾶντος, ὁ, lucanica, botulus: hinc ἀμφιτοπώλης, ου, ὁ, qui vendit farcimina.

ἈΛΛΑ'ΣΣΩ, vel ἀμάπω Att. muto ab ἄμω. f. ξω. p. ἤλλαχα. a. 2. ἤλλαγον. p. pass. ἤλλαγμαι. a. 1. ἠλλάχθην, a. 2. ἠλλάγην. f. 1. ἀλλαχθήσομαι. f. 2. ἀμαγήσομαι. Hinc ἀμαγὴ, ῆς, ἡ, mutatio: ἀντάλλαγμα, διάμαπω, διάλλαξις, &c.

Ἀλλάπα, reliqua pro ἄμπα.

Ἀλλαχῆ, & ἀμαχῆ, alibi: ἀμαχόθεν, aliunde: ab ἄμος.

Ἀλλάων, aliarum, gen. Æol. pro ἄμων, ab ἄμος.

Ἄλλεγον, pro ἀνέλεγον, & hoc Ion. pro ἀνέλεγον, imperf. ab ἀναλέγω.

Ἀλλέες, congregati, Poet. pro ἀυλλέες, nom. pl. ab ἀολλὴς.

Ἀλλεθνὴς, έος, ὁ, ἡ, alienigena, peregrinus: ex ἄμος, & ἔθνος.

Ἀλλέξαι, Poët. & metri causâ pro ἀναλέξαι, a. 1. inf. act. ab ἀναλέγω.

Ἀλλεπάλληλος, creber: alternus, (pro ἐπάλληλος, quod vide.) Unde ἀμεπαμηλία, ἡ, q. d. alternitas; item continuitas; Bud. ex ἄμος, ὅπη, & ἀλλήλων.

Ἄλλη, adv. aliter: ἄμη, ης, alia: ἄμαις, dat. pl. ἄμας, acc. f. g.

Ἀλληγόρημα, τὸ, interpretatio allegorica: Bud. Ἀλληγορητὴς, ἔ, ὁ; interpres allegoriæ; ἀμηγορικὸς, allegoricus; per allegoriam dictus, omnia ab ἀμηγορέω, ῶ, (q. ἄμος ἀγορέω, vel ἀγορεύω, aliud concionor, vel dico.) Aliis verbis alligorice aliquid aliud significo.

Ἀλληγορία, ας, ἡ, mutatio, vel figura qua aliud dicitur, aliud significatur.

Ἀλληγορούμενος, αν, τὸ, per quæ aliud præfiguratur, præs. part. pass. ab ἀμηγορέω, quod ex ἄμος, & ἀγορέω, vel potius ἀγορεύω.

Ἀλληκτος, η, ὁ, Æol. pro ἄληκτος.

Ἀλλήλαις, inter se, dat. pl. Ion. pro ἀλλήλαις, ab ἀμήλων. Ἀλλήλοιιν, dat. dual. Poet. pro ἀμήλοιν.

Ἀλληλούια, Alleiu-jah, h. e. laudate Dominum.

Ἀλληλοφαγία, ης, ἡ, Ion. pro γία, mutua depatio: à φαγομαι.

Ἀλλήλων, gen. pl. caret nominativo, estque triptoton. dat. ἀμήλοις, αις, οις, acc. ἀμήλους, ας, α, per invicem, mutuò, alius alium. Th. ἄμος.

Ἀλλογενὴς, έος, ὁ, ἡ, alienigena, q. d. ἐξ ἄμης γένους, ex alia gente.

Ἀλλόγλωσσος, η, ὁ, ἡ; qui est diversæ linguæ: ab ἄμος, & γλῶσσα.

Ἀλλόγνωτος, η, alius cognitus: ab ἄμος, & γινώσκω.

Ἀλλοδαπὸς, ῆ, ὁ, extraneus, alienigena: ab ἄμος, & δαπέδον, vel δῆ, Dor. pro γᾶ vel γῆ, & πέδον.

Ἀλλοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, formam mutatam habens: ab ἄμος, & εἶδος.

Ἄλλοθεν, aliunde, adv. ἄμοθεν ἄμος, aliunde alius: ἄμοθι, alibi, & ἄμοθε.

Ἀλλόθροος, η, ὁ, ἡ, a'lîâ linguâ utens: ab ἄμος, & θρόος, vox.

Ἀλλοίη, ης, ἡ, f. g. ab Ἀμοῖος, η, ὁ, diversus: ab ἄμος.

Ἄλλοκε, Dor. pro ἄμοτε, alibi.

Ἀλλόκοτος, η, monstrosus: q. ἀμόκοτος.

ἈΛΛΟΜΑΙ, salio: ab Hebr. חלל chalal: imperf. ἠλλόμην, η, ετο, f. m. ἁλέομαι. a. 1. ἠλάμην, ω, ατο. Hinc forsan Angl. Halt, & Lat. salio, aspiratione in S versâ.

Ἀλλοπρόσδηλος, η, ὁ, mutabilis, nunc hic, nunc illic adhærens, epithet. Martis. voc. ἀμοπρόσδηλε. Ex ἄμος, πρὸς, & ἄμος.

ἈΛΛΟΣ, ἄμη, ἄμο, Alius, a, ud: hinc ἄμοτε, alias, interdum, adv. ἄμοτε, aliò, adv.

Ἀλλότρεπτος, Æol. pro ἀμότροπος.

Ἀλλοτριεπίσκοπος, η, ὁ, curiosus hospes alienæ domûs, alienarum rerum inspector: ἀμότροπος, & ἐπίσκοπος.

Ἀλλότριος, α, ον, alienus. Th. ἄλλος.

Ἀλλοτριοφθονέω, alienis invideo: ab ἀλλότριος, & φθονέω.

Ἀλλοφάομαι, turbo animo: ab ἄμος, & φάω, dico.

Ἀλλοφρονέων, mente alienatus, insanus: ab ἄμος, & φρονέω.

Ἀλλόφυλος, η, ὁ, ἡ, alienigena: ἐξ ἄμης φύλης, ex alia gente.

Ἄλλυδις, aliorsum, Poët. pro ἄμοσε, adv. ab ἄμος.

Ἀλλύεσκε, Poët. & Ion. pro ἀνέλυε, resolvebat, imperf. act. ab ἀμύω, Poët. pro ἀναλύω.

Ἀλλυδὶς, η, ὁ, ἡ, Poët. pro ἄλυδις.

Ἀλλύω, poëticum est, pro ἀναλύω, dissolvo, retexo. Odyss. β'.

Ἀλλωθεν,

Ἀλλοθεν, per ectasin pro ἄμυθεν.
Ἄλλος, adv. aliter, temerè, inconsultò: ab ἄμυθ.
Ἀλλωστ ἡ; aliter atque: & Ἀλλώτῳ, alicui alii; i.e. ἄμυ τινί ab ἄλλος, aliter.
Ἅλμαπι, dat. sing. ab ἅλμα, ατ, τὸ, saltus: ab ἅλλομαι.
Ἀλμῦδ, per Sync. pro ἀλλόμυδ, & Æol. tenuis pro aspirato: ab ἄλλομαι.
Ἅλμη, sallugo: ab ἅλς, sal.
Ἀλμήεις, Ἀλμώδης, & Ἀλμυρώδης; idem quod ἁλμυρός, salsus, salsuginosus; ab ἅλμη, & ἁλμυρία, à quo etiam
Ἀλμυρίς, ίδ, ἡ, & ἁλμυρότης, ητ, ἡ; salsilago, vel aqua salsa; item muria: Unde, ἁλμυρὸς ἐλαῖον, in muria conditæ oleæ. Inde etiam, ἁλμύδια, muria condio, in muria servo; unde ἅλμυδις, εως, ἡ, muria, propriè, ipsa actio servandi in muria, & ἁλμυδτὴς, ῆ, ὁ, qui condituras facit in muria; vel, qui in muria servat quæpiam; salgamarius; qui sal aut salsamenta vendit: Dioscor.
Ἁλμυρὸς, ᾶ, ὁ, salsus. Th. ἅλς, sal. Hinc videntur fluxisse voces illæ in modernis linguis quibus θαλασσάρχ, indigitatur, Admiral, Almirante, Ammiraglio. Hinc etiam fortè Gall. Saulmure.
Ἁλξ, κός, ἡ, idem cum ἀλκή.
Ἀλοαθεὶς, tritus, a. 1. part. ab
Ἀλοάω, trituro, comminuo, f. ήσω, & άσω, p. κα. ἀλοάληκ, ᾶλ, gen. sing. part. præl. Dicitur & ἀλοιάω. Ab ἅλος in area enim fit trituratio.
Ἀλοᾶς, non habens λοᾶν; vide λοᾶς. α est priv.
Ἀλογέω, ῶ, aspernor, contemno, f. ήσω. p. κα. ex α, & λόγ, ratio.
Ἀλογβύομαι, à ratione aberro; non sum compos rationis. Ἀλογίζω, & ἀλογίζομαι, brutorum animantium sensu prædirus sum, obrutesco. Hesych. Eustath. eadem comp. cum præced.
Ἀλογία, ης, ἡ, contemptio: ab ἀλογέω.
Ἀλόγιστ, ος, ὁ, rationis expers. Hinc adverb. ἀλογίστως, inconsideratè: ex α, & λόγ.
Ἄλλογ, ος, ὁ, idem quod ἀλόγιστ.
Ἀλόη, aloë, herba.
Ἀλοηβόρειον, medicina ad ventrem solvendum, aloem habens; ab ἀλόη.
Ἄλοητρις, εως, ἡ, triturare; item, triturandi tempus; Xen. & Suid. Ἀλοητὴρ, ῆρ, ὁ; contusor, percussor, pulsator. Nonn. & Epigr. utrumque ab ἀλοάω, trituro; item percutio, tundo, &c.
Ἀλόθεν, adv. ex mari: ab ἅλς.
Ἀλοία, pulsabar, 3. sing imperf. Ion. pro ἠλοία, ab ἀλοιάω pro ἀλοάω.
Ἀλοιδορητὴς, ος, ὁ, ἡ, convitiis non obnoxius: ex α priv. & λοιδορέω.
Ἀλοίλω, captus sim, a. 2. opt. act. pro quo dicitur ἁλῶ. Th. ἅλωμι.
Ἀλοίμεθ, Dor. pro ἠλοίμεν, ειο, οιτο, 2. 2. opt. m. verbi ἅλομαι.
Ἀλοίματα, unguenta; Sophocl. pro ἀλείμματα; ab ἀλείφω, ungo; unde ἄλειμμα, unguentum: inde etiam, ἀλοιμὸς, ᾶ, ὁ; tectorium parietum: Eustath.
Ἀλοιφῇ, dat. ab ἀλοιφὴ, ῆς, ἡ, pinguedo, quod ab ἀλείφω.
Ἁλοκίζω, idem quod ἀυλακίζω, fut. ίσω; fulco: Aristoph. Th. αὔλαξ, & Dor. ἄλοξ, οχ, ἡ, fulcus.
Ἄλοξ, οχ, ἡ, idem cum Αὔλαξ.
Ἁλόντε, capti, a, 2. part. act. dual. ab ἁλῶ.
Ἁλοπηγὸς, ῆ, ὁ, qui in salinis salem facit concrescere, & cogit in glebam, salarius; Nic. inde ἁλοπήγια, τὰ, salinæ, loca in quibus sal concrescit; Plut. ex ἅλς, ἁλὸς, sal, & præt. Med. πέπηγα, verbi πήγνυμι, & πήγω, f. ξω; compingo, congelo, &c.
Ἄλοσσῶν, ος, ὁ, ἡ, cortice carens; squamarum expers; Hesych. ex α priv. & λοπὸς, ᾶ, ὁ; idem quod λέπ, εος, τὸ; cortex; Th. λέπω, decortico.
Ἄλοτ, Dor. pro ἅλις.
Ἁλοσύδνη, ης, ἡ, epithet. Thetidis: fit ab ἅλς, mare: inde ἁλόσυνος, ἁλοσυνίη, &, per pleonasm. τῆ θ, ἁλοσύδνη.
Ἁλότρεφ, τρεφὴς, ὁ; idem quod ἁλετρέβαν, pistillus, quo sal teritur; παρὰ τὸ τῆς ἅλας τρίβειν.
Ἁλπρὸς, έα, ὸν, & ἁλπρὸς, ᾶ, purpureus, purpurisseus; quasi ἁλὸς ἔργον; maris opus, quod ex marina concha fiat: Etym. exponitur & violaceus; & est color ruber cum albo nigroque permixtus; Aristot. Plato. Inde, ἁλπρὶς, ίδ, ἡ; vestis purpurea; item, purpura; quæ dicitur etiam ἁλπρὸν, ῦ, τὸ, purpureus color, &c. quod compositum reperitur, Th. πωλέω, vendo: Sic, ἁλπρωπώλιον, locus ubi purpura venditur; purpuraria officina; & ἁλπρωπωλικὴ, scil. τέχνη; purpuræ venditoria ars; Aristot. Suid. &c.
Ἁλὸς, όντ, όντι, captus, a. 2. part. act. ab ἁλίσκω.
Ἁλσοία, ἡ, illuvies, scabrities, à non lavando; Ather. quum quis non lavatur, &c. Sic, etiam, ἄλετ, ος, ὁ, ἡ, illotus; Plut. Unde verbum ἀλετέω, ῶ, illotus sum, vel maneo; Hesych. ex α priv. & λέω, f. σω; lavo.
Ἄλοφ, ος, ὁ, sine crista. Th. λόφ.
Ἄλοχ, ος, Platoni, ὁ στείρφ, sterilis; vel, virgo quæ nondum peperit; quasi ἕτερα λέχος ἀπαρ; inde, ἀλόχβλ, partu non editus; non conceptus aut genitus: ex priv. & λοχὸς, ῆ, ἡ, gravida; unde λοχβύω, parturio.
Ἄλοχ, ος, ἡ, uxor, dat. ἀλόχῳ ex α pro ἅμα, & λέχ.
Ἀλόω, capio, fingusitatum Th. pro ἁλίσκω, sed ἁλόω, πλάνω, erro. Varin.
Ἀλόω, erra, 2. sing. imp. ab ἀλάομαι, ἀλάω, ἀλῶ, Poët. ἀλόω.
Ἀλόων, Poët. pro ἀλῶν, ab ἀλάομαι.
Ἄλπεις, Alpes, montes, dat. pl. Ἄλπεσιν.
Ἄλπις, vel ut alii leg. ἄλπις, quod a θάλπω, foveo: hinc θάλπος, ῆ, ὁ, & θάλπη, ύτρ, ύτλ, & θάλπνίαν, θάλπνις, ῆ, sublato θ, ἄλπνις, quod idem valet ac ἥδις, jucundissimus: vel à θάλω, ῶ, comp. θαλπίαν, θάλπις, ῆ, sublato θ, ἄλπις, suavissimus.
Ἅλς, ἁλὸς, ὁ, SAL: hinc Lat. Sal, & Ang. Salt, spiritu, ut sit in sibilum verso. Ἅλς, ἁλὲς, ἡ, mare: ab ἅλς, sal, vel ab ἁλίζω, vel ab ἅλομαι.
Ἅλσις, vel ἅλσις, εως, ἡ, saltatio, palpitatio; Aristot. ab ἅλομαι, f. ἅμαι, salio.
Ἁλσοκόμ, ος, ὁ, qui luci curam gerit: & custos est, saltuarius; Poll. unde ἁλσοκομικὸς, qui pertinet ad saltuarios: Idem ab ἅλς, nemus; & κομέω, (unde κομίζω,) curam gero.
Ἄλσος, ε, τὸ, lucus, nemus, ubi stirpes, ἅμυ· ica saltus Latinis.
Ἁλτικὲς, ῆ, ὁ, saltatorius, ad saltum pertinens. Saltim aptus, agilis; Plut. ab ἅλομαι, salio.
Ἅλτο, saltit, pro ἥλατο, ab ἅλομαι, a. 1. in ἁλάμενος, ἅλατο, per Sync. ἅλτο, & Ion. ἅλτο. Alii volunt esse pluiq. perf. ab ἅλμαι, ἅλτο, ἅλτο. Æolice tenuis pro adspirato.
Ἅλυ, exp. ἄνδ μάστ, à λύ, significante μάστιξ, flagellum; Hesych. α est priv.
Ἁλυσμάινω, & ἁλύζω; idem ejus Th. ἁλύω, & ἁλύσσω; anxius sum, & animo perplexo, dubioque.
Ἁλυ Ἡ, ης, ἡ, lignum cui infigitur stiva: q. ab α, & λύω.
Ἁλυκὸς, ἡ, όν, salsus. Th. ἅλς, sal.
Ἁλυκτάζω, metuo, anxius sum. Th. ἁλύω.
Ἁλυκτοπέδ, dat. pl. Ion. ab ἁλυκτοπέδη, ης, ἡ, q. d. ἁλυκῆ πέδη, indissolubilis pedica: ἁλυκῆ, metri causâ, pro ἁλυτῆ.
Ἁλύξας, a. 1. part. act. ἁλύξω, f. 1. m. ab ἁλύσσω, evito. f. ξω. Th. ἁλέω.
Ἁλύσα, pro ἁλύσσα, part. ab ἁλύω.
Ἀλυσθ, ος, ὁ, ἡ, dolorum expers comp. ἀλυπότερ· ex α, & λύπη.
Ἄλυς, υ, ἡ, anxietas mentis: ab ἁλάομαι.
Ἁλυσθαίνω, vel ἁλυσθένω, viribus destituor, dolore afficior ἁλύω θένη.
Ἁλυσθμαίνω, doleo, vel anhelo: ex ἁλύω, & ἀσθμαίνω.
Ἅλυσις, εως, ἡ, catena: q. ἅλυτῆ.
Ἁλυσιτελὴς, ές, ὁ, ἡ, inutilis; q. d. ὁ μὴ λύων τὰ τέλη, qui non solvit vectigalia.
Ἁλυσκάζοντ, fugienti, dat. part. ab ἁλυσκάζω, evito. Th. ἁλέω.
Ἁλύσσω, vide ἁλύω.
Ἁλύτης, ος, ὁ, lictor: ab ἅλυσις.
Ἄλυτ, ος, ὁ, ἡ, insolutus, insolubilis: ex α, & λύω.
Ἁλυχὴ, ῆς, ἡ, fastidium animi cum crebrâ ofcitatione: q. ab ἁλύω.
Ἁλύ Ω, f. σω, animo sum inquieto: ab α, & λύω· q. ἁλύω, fit λύσιν οὐδὲ κακῶν ἐχ εὑρίσκω· vel ab ἁλῶ Hinc Lat. Allucinor. Hinc ἁλυσμὸς, ῆ, ὁ, anxietas: ἅλυς, υ, ὁ, ἡ, exhilaratio: ἁλύσσω, anxius sum: ἁλυσταίνω, imbecillis sum.
Ἄλφα, primæ literæ nomen. Hinc ἀλφάνω, vel ἁλφέω, invenio, f. ήσω, & έσω. a. 2. ἄλφον, o, t. ἀλφοίμι.
Ἀλφαίνω, ἀλφαίω, ἀλφαδίω; idem quod ἀλφάνω, & ἀλφέω, invenio; inde etiam, ἀλφάζω, excogito: Varinus.

Ἀλφαῖος, ου, ὁ, nomen viri propr. ab Hebr. אלוף dux.

Ἀλφειός, οῦ, ὁ, nomen fluvii: alii scribunt Ἀλφεός, οῦ.

Ἀλφεσίοιαι, ῶν, virgines sic dicuntur, quæ propter formam sponsos inveniunt, à quibus munera accipiunt, boves potissimum: ab ἀλφέω.

Ἀλφή, ῆς, ἡ, inventio; item, honor, ἔυρεσις, τιμή; vide interpr. Hom. Iliad. σ'. ab ἀλφέω; invenio.

Ἀλφηστῆρ, Ion. pro ἀλφηστής. ἀλφηστής, οῦ, ὁ, inventor; ab ἀλφέω. Th. ἀλφα.

Ἀλφι, indeclinabile; (per apocopen, pro ἄλφιτον;) apud poëtas: vide Hesych. & Suid. Farina, hordeacea propriè; inde ἀλφίβους, ίας, ὁ, farinam faciens. Suid. & ἀλφίβειν, ε, τὸ, pistrinum. Bud. ex Poll. locus in quo cruciabantur mancipia. Inde etiam composita; ἀλφιπεμάπτης, qui è farinis vaticinatur; (μάντις εως, ὁ, vatis.) ἀλφιπαμοιβός, οῦ, ὁ, permutator farinæ; frumentarius, pistor; (ἀμείβω, permuto) ἀλφιπαπώλης, ίδ-ος, ὁ; & ἀλιφοπόλις, ιδ-ος; farinæ (seu frumentarium venditor, seu venditrix; (πωλέω, vendo.) Item, ἀλφιπτέω, pulte pro pane vescor; ἀλφιπτοπώω, farinæ inspector, & ex inspectione farinæ vaticinans; & ἀλφαπόκρεως, farinæ colorem habens; ac denique ἀλφιπτοπία, farinæ confectio: Xen. molitura, Plinio: item, ars seu artificium conficiendi pultem: ex Thematis, πτέω, pasco, πεπτάω, inspicio; χρόα, color; & ποιέω, facio.

ΑΛΦΙΤΟΝ, ου, τὸ, farina: forsan ab ἄλφω.

Ἀλφὸς, ὴ, όν, albus: ἀλφὸς, ὁ, species vitiliginis albæ; ergo ab ἀλφὸς, albus.

Ἄλφω, idem quod ἀλφάω, ab ἄλφα: hinc ἀλφήσης.

Ἀλῶ, a. 2. sub. ab ἁλίσκω.

Ἀλωά, Dor. & ἀλοᾶ, ᾶς, ἡ, area, locus vitibus & arboribus consitus, arbustum, campus frumentarius, segetes: ἀλωάων, gen. pl. Æol. ἀλωάς, acc. Th. ἄλως.

Ἀλωᾶς, άδ-ος, ἡ, arealis. Th. ἄλως.

Ἀλώβητος, ος, ὁ, illæsus, nullâ injuriâ affectus; ex α priv. & λωβάω, injuriâ afficio; Th. λώβη, injuria.

Ἀλωεῖς, ῆς, ὁ, arealis, cujus usus est ad areas: Epigr. ἀλοῆος, idem; unde, ἀλωάδις, ίας, ὁ, qui in area frumentum terit; item vinitor, agricola; Nonn. Th. ἄλως, ω, ἡ, area; unde ἀλωᾶ, idem.

Ἀλῳή, Dor. vel Att. pro ἀλοίη, captus sit, capereturve, a. 2. opt. ab ἁλίσκω.

Ἀλωῆς, Aloei, gen. ab Ἄλωεύς, έως, Att. ῆος, nomen propr.

Ἀλῶθι, capere, seu capiaris, a. 2. imperat. ab ἅλαμι.

Ἄλωκα, captus sum, p. act. Ion. pro ἥλωκα, Att ἑάλωκα, ab ἁλίσκω.

Ἀλώμη, idem cum ἀλόμην, vagor, erro.

Ἄλωμι, vide Ἁλίσκω.

Ἄλων, ωνος, ἡ, area in quâ triturantur frumentum. Th. ἄλως.

Ἀλῶναι, a. 2. inf. ab ἁλίσκω.

Ἀλωνία, ᾶς, idem quod ἄλων, area; Athen. Exponitur & tanquam fœm. ab ἀλώνιος, quæ areæ est, vel ex area. Inde ἀλωνίζω, in area versor, sive commoror. Th. ἄλως, & ἄλων, area.

Ἀλώνητος, ος, ὁ, ἡ, sale emptus; mancipium; quoniam Thraces olim mancipia sale emebant; Suid. (unde Eustath. exponit, ἐνανος, i. e. Vili emptus: ex ἅλς, ἁλός, ὁ, sal; & ὠνέομαι, ὤνημαι, emo; unde, ὠνητός, ή, ὁ, emptus.

ΑΛΩΠΗΞ, εκος, ἡ, Vulpes: ab ἀλῶ, & ὤψ, à fallendis oculis: vel ab ἀλῶ, & πάσσω, ἢ ἐν τῇ πλάνῃ παίζουσα. ἀλωπέκιον, ε, τὸ, vulpecula: ἀλωπεκῆ, ῆς, ἡ, vulpina: ἀλωπεκίς, ίδ-ος, ἡ, catulus vulpis: ἀλωπεκίζω, πεκίζω, fraudulenter ago: ἄλωπος, ος, ὁ, fraudulentus, astutus: ἀλωπεκία, ας, ἡ, defluvium capillorum.

Ἀλωπεκάω, idem quod ἀλωπεκίζω, decipio; dolis utor, &c. Ἀλωπεκώδης, ὁ ἡ, ὁ & ἀλωπεώδης, ος, ὁ, Vulpinus, vulpinaris; item, vulpem imitans; fraudulentus, more vulpis; dolis, & impostura utens. Ἀλωπεκίασις; idem quod ἀλωπεκία, defluvium pilorum; item, vulpis latibulum, seu cavernula; Hesych. & Etym. Omnia ex ἀλώπηξ, vulpes; unde etiam, compositum cum ὄρα, ᾶς, ἡ, cauda; viz. ἀλωπέκερκος, ος, ὁ ἡ; vulpina cauda: genus herbæ. Sicut itidem, comp. cum χρόα, ας, ἡ, color; Ἀλωπόχρως, vulpicolor; vulpis colorem habens; Suid. & Eust.

Ἀλωρῆται, custodes salinarum, vel arearum; ex ἅλς, ἁλός, ἡ, sal; vel ἄλως, ω, ἡ; area, & ὄρος, ος, ὁ, custos.

ΑΛΩΣ, ω, ἡ, area; ab ἅλις, seu ἁλίζω, παρὰ τὸ ἐξ ἀσταχύων συνάθροισιν. Item circulus & corona siderum. Hinc ἀλαδς, έος, ὁ, qui in areâ frumentum terit.

Ἁλώσιμος, ὁ, ἡ; qui capi vel expugnari potest.

Ἁλωσις, εως, ἡ, captura. Th. ἁλίσκω.

Ἁλωσυμήνης, expugnandæ, f. 1. part. m. f. g.

Ἁλωτὸς, ὴ, όν, idem quod ἁλώσιμος; expugnabilis, comprehensibilis, &c. Th. idem

Ἁλώω, pro ἁλῶ: ab ἁλίσκω.

Ἀλώφητος, ὁ ἡ, ὁ, indefinens, jugis, assiduus; non intermittens, &c. ex α priv. & λωφάω, respiro, intermitto.

Ἀμ ex ἀμφὶ, circa: ἄλ' pro ἄμα.

ΑΜΑ, adverb. unà, cum: à ⊏y him, cum: ἀμᾶ, Dor pro ἅμα: sed ἀμὰ, Dor. pro ὁμῆ.

Ἀμαδρυάδες, (quæ & δρύαδες) Nymphæ dictæ, quòd cum quercubus nasci, & cum iisdem interire crederentur. Plut. in Etor. ex ἅμα, simul, & δρῦς, υὸς, ἡ, quercus.

Ἀμαζόνες, όνων, αἱ, Amazones: ex α, & μαζὸς.

Ἀμαθαίνω, indoctus sum: ab α, & μανθάνω.

Ἀμαθέσταλος, ος, ὁ, superlat. ab ἀμαθὴς, έος, ους, ὁ, ἡ, indoctus: ex α & μανθάνω.

Ἀμαθῆ, acc. sing. ab ἀμαθὴς. Ἀμαθεῖ, adv. indocte. Ἀμαθῶς, stulte.

Ἀμαθία, & ἀμαθίη, ἡ, inscitia, ignorantia, rerum imperitia; item, ruditas, rusticitas, &c. ex α priv. & μανθάνω.

Ἀμαθόεις, εντος, ὁ, arenosus: Ion. ἠμαθόεις, pro Ἀμαθόεις: ab ἄμαθος, pro ψάμαθος. Th. ψάμμος.

Ἄμαθος, ου, ἡ, arena.

Ἀμαθύω, εις, ει, in pulverem redigo, præt. ind. ab ἄμαθος.

Ἀμαίδιος, ος, ὁ ἡ, obstreticis manum non expertus; Nonn. item, ἄμαστος, ὁ ἡ, qui vel quæ obstretrice caret. Oppian. ex α priv. & μαῖα, ας, ἡ, obstetrix; unde μαιδία, obstetrix fum.

Ἀμαιμάκετος, ὁ, indomitus, ἀμαιμακέτου, pro ος, ὁ, ἡ. Ion. Ex α intensivo, & μαμάω vel ab α priv. & μάχομαι, cum reduplicat: ut sit inexpugnabilis. Significat etiam immensus: ex μῆκος, Dor. μᾶκος.

Ἀμάλακος, & ἀμάλδακος, qui mollitiem nequit, durus, rigidus; ex α priv. & μαλάσσω, (pro quo dicitur etiam, μαλδάσσω,) seu μαλάττω, fut. ξω, mollio; unde, μαλακτὸς, ὴ, ὁ, qui molliri potest.

Ἀμαλάττω, vel ἀμαλδάττω, perdo, corrumpo, destruo, &c. ab ἀμαλδὸς, ὴ, ὁ, mollis, tener; debilis, &c. Unde ἀμαλδόω, aboleo. Hesych.

Ἀμαλαττ'νο, corrumpo, consumo, ut molle: ab ἀμαλδός· aliquando demolior, q. ὁμαλδόω, ab ὁμαλός.

Ἀμαλθεία, ας, ἡ, Capra cœlestis, quæ Jovem lactâsse fertur: forsan ab ἀμαλδύω, dito, nutrio.

Ἀμάλλα, ης, ἡ, manipulus: hinc ἀμαλλόω, in manipulos colligo: παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι, vel παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίζειθαι χορτὸν ἐν τῷ τάχνῃ.

Ἀμαλλοδέτηρ, ῆρος, & ἀμαλλοδέτης, ος, ὁ, manipulorum ligator: ab ἄμαλλα, & δέω.

Ἀμαλλο'ς, ὴ, ὁ, mollis, tener; pro ἀμαλδὸς, ὼ, mutato in μ, Æol.

Ἀμαλύω, ῶ, aboleo; & ἀμαλῶ, molliter; ab ἀμαλός.

Ἀμα'μτξ, υκος, ἡ, uvæ quoddam genus.

Ἀμᾶν, πετere, præs. inf. verbi ἀμάω.

Ἀμανί'της, ος, ὁ, fungus, vel fungi species.

Ἅμαξα, ης, ἡ, currus: quia ἅμα ἄξουσι, cum axe rotæ, circa quem hæc agitur: vel dicitur ἐκ τοῦ ἅμα ἄξαι, quia in eo plures simul vehi possunt. Hinc ἁμαξίτης, ὴ, via vehicularis: ἁμαξεύω, plaustris transeo: ἁμαξὶς, ίδ-ος, ἡ, plaustellum: ἁμαξοπηγέω, plaustra fabrico, à πήγνυμι.

Ἄμαρ, ατος, τὸ, Dor. ἦμαρ.

Ἀμά'ρα, ας, ἡ, aquæ-ductus, cloaca: q. ab ἅμα, & ῥεῖν vel ab ἄμη, & αἴρω ligone enim fiunt fulci: vel ab חמר amar, fovea.

Ἀμά'ρακος, ὲ, ὁ, amaracus, herbæ species.

Ἀμαράντη, ὴ, ὁ, ἡ, non marcescens: à μαραίνω· Ἀμάραντος, ος, ὁ, ἡ, idem

Ἀμάστα'νω, aberro, pecco, f. ἁμαρτήσω: p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον. a. 1. part. ἁμαρτήσας, αντος, ὁ, dat. pl. ἁμαρτήσασι. q. ex α, & μάρπτω, assequor, attingo scopum: ἄμαρτεν, a. 2. Ion. ἁμάρτη, sub. ἁμαρτὼν, part. Vir doctus,

doctus derivatum putat à מרה mara, rebellare.

'Αμαῖῆ, simul : ut ὁμαῖῆ, adv.

'Αμαρτηθὶν, a. 1. part. pass. n. g. ab ἁμαρτάνω.

'Αμαρτηὶς, ῆος, ὁ, erroneus ; Bud. & 'Αμαῖῆπικῶς, ῆ, ὸ, offensator ; qui sæpè offendit in re aliqua ; errare solitus in re quapiam ; Aristot. Eth. 2. Th. idem.

'Αμαῖῆσὶν, a. 1. sub. ab ἁμαρτάνω.

'Αμαρτία, ας, ἡ, peccatum, item victima pro peccato : ab ἁμαρτάνω.

'Αμαρτινὸς, ὴ, ὸν ἡ, cujus mens est prava : ex ἁμαρτάνω, & νόος.

'Αμαρτητὴς, ὁ ῆ ἡ, qui dicendo peccat, aut decipit : ab ἁμαρτάνω, & ἔπω.

'Αμαρτύρηῖος, idem quod ἀμάρτυρος ; (& Th. idem) non testificatus ; carens testibus, &c.

'Αμάρτυρος, ὴ, ὸν, ἡ, testimonii expers : ex α, & μάρτυρ.

'Αμαρτωλὸς, ὴ, ὸ, ἡ, peccator, & peccatrix : ab ἁμαρτάνω.

'Αμαυρὴ, ῆς, ἡ, & 'Αμάυρμα, τος, τὸ, micans fulgor. Ab

'ΑΜΑΥΡΎΣΣΩ, splendeo, fulgeo, f. ξω. p. χα ἀμάυρωκα, imperf. Ion. q. ex α intensiv. & μαίρω.

'Αμὰς, άδος, ἡ, navis ; apud Etym. ex Æschylo.

'Αμᾶς, Dor. pro ἡμᾶς.

'Αμάσας, Dor. pro ἁμήσας, a. 1. part. act. ab ἀμάω, a. 1. ἤμησα.

'Αμᾶσθαι, metere, præs. inf. m. ab ἀμάω.

'Αμάῖῆλος, seu ἀμάσητος, ὴ, ὸν ἡ, non mansus, seu non manducatus ; item, idem quod ἄμαστος, qui nihil commanducavit, comedit, seu gustavit, &c. ex α priv. & μαστάομαι, seu μαστέομαι, mando, manduco, comedo ; vel, ex μάσσω, pinso, &c.

'Αμαστίγωτος, q.d. non flagellatus, flagris non examinatus ; ex non α priv. & μάστιξ, flagrum.

'Αμάσυνον μῆλον, malum unà cum ficu florens ; Eust. ex Paus. & ἀμασυκάδες, αἱ, mala seu pyra, quæ cum ficis simul florent & proveniunt, ex ἅμα. & συκῆ.

'Αμαξοδρόμα, ας, ἡ, q. ἁμαξοδρόμα, Poët. rotarum concursus : hinc ἁμαξοδρομάω, simul curro : ab ἅμα, vel ἅρμα, & τρέχω.

'Αμάτωρ, ῥος, ὁ ῆ ἡ, qui matre caret ; ex α, & μήτηρ.

'Αμαυρίῃσι, languide vivens ; in Epigr. sic ἀμαυρόφαρτος ; nigrum habens fructum ; ex ἀμαυρὸς, comp. cum ῥίος, & καρπὸς.

'ΑΜΑΥΡΟΣ, ὴ, ὸν, ἡ ; obscurus : q. ab α, & μαίρω comp. ἀμαυρότερος, έρα, Ion. ἀμαυρότερη. Hinc forsan Maurus, à Μαυρ.

'Αμαυροθείη, intereat, a. 1. opt. pass. ab ἀμαυρόω, obfusco. Th. ἀμαυρὸς.

'Αμαυρὸς, obscure ; item, ἀμαύροψις, ἡ, obscuratio, ἀμαυρότης, ἡ, obscuritas, & ἀμαυροπικὸς, ὴ, ὸν, obscurandi vim habens ; seu obscurans, &c. omnia ab ἀμαυρὸς, obscurus, & ἀμαυρόω, obscuro.

'Αμαχανία, ας, ἁ, Dor. pro ἀμηχανία : ut & ἀμαχανῶ pro ἀμηχανῶ.

'Αμαχητὶ, 'Αμαχεὶ & 'Αμάχως, sine prælio, adv. & 'Αμαχῶ, ὴ, ὸ, ἡ, alienus à pugnâ, vel inexpugnabilis : impossibilis : superl. ἀμαχώτατος. Ex α, & μάχομαι.

'ΑΜΑΏ, ῶ, meto, f. ήσω, p. ἤμεκα : forsan ab ἅμα, quoniam multa simul colliguntur. Hinc quidam derivant Gall. Amasser. Ab ἀμάω, ἀμῆτὴρ, ἄμη.

'Αμβαίνῃν, Poët. pro ἀναβαίνῃν. 'Αμβαὶν, pro ἀναβαίνω.

'Αμβάλευ, Dor. & Æol. pro ἀμβολῆ, a. 2. imperat. m. verbi ἀμβάλλω, pro ἀναβάλλω.

'Αμβάλλομαι, Poët. pro ἀναβάλλομαι, differo, procrastino. 1. pl. ἀμβηόμεθα.

'Αμβασε, Poët. & Dor. pro ἄμβησε, per syncop. pro ἀνέβησε, & hoc pro ἀνεβίβασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀναβιβάζω, ascendere facio, impono in. Thema βαίνω, quod sæpe apud Poëtas transitivè sumitur pro ἀναβιβάζω.

'Αμβάσῃ, ascendes, f. 1. m. Poët. & Dor. pro ἀναβήσῃ, ab ἀναβαίνω. Itidem

'Αμβασὶς, & 'Αμβατὸς, pro ἀνάβασις, & ἀναβατὸς, Poët. ab ἀναβαίνω.

'ΑΜΒΗ, ης, ἡ, supercilium petræ, crepido : q. ab ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω, Forsan ab אבן eben, lapis.

'ΑΜΒΙΞ, ικος, ὁ, olla, calix.

'Αμβλήδλω, pro ἀναβλήδλω, & 'Αμβολάδλω, pro ἀναβολάδλω, procrastinando : ab ἀναβάλλω, remoror.

'Αμβλεὶὸς, ῆ, ὸ, idem quod ἀμβλῶς, obtusus : Unde etiam, ἀμβλύπατα, adverb. obtusissimè ; ἀμβλύτης, ητος, ἡ, obtusitas, hebetudo ; ἀμβλωπικὸς, ῆ, ὸ, hebetativus, hebetandi vim habens ; ἀμβλώσω, (factum ex ἀμβλυόπω, υ, fincopato) cæcutio ; item, abortior, abortivum pario ; idem quod ἀμβλύω, vel ἀμβλόω ; ἄμβλαμα, τὸ, & ἄμβλωσις, εως, ἡ ; obtusio, hebetatio ; item, abortio ; partus abortivus, &c. ἀμβλώσω, idem quod ἀμβλίσκω, & ἀμβλόω, & ἀμβλωτικὰ, τὰ ; medicamenta quæ abortum efficiunt, φθόρια.

'ΑΜΒΛΥΣ, έῖῆ, ὁ, obtusus, hebes : hinc ἀμβλόω, hebeto, abortivum pario : ἀμβλώω, obtundo. Unde forsan Angl. Blunt : ἀμβλυόπω, cæcutio, caligo : ἀμβλυωμὶς, ῖδος, ὁ, hebetudo visûs : ἀμβλίσκω, abortivi facio.

'Αμβλυωπὴς, ἀμβλυωπὸὶς ; item ἄμβλωπὴς & ἀμβλωπὸὶς ; obtusam habens aciem oculorum & hebetem ; & interdùm cæcutivè ; obtusam reddens aciem oculorum. Unde, ἀμβλυωπία, ἡ, visus obtusus ; hebes oculorum acies ; & ἀμβλυωπία, ῶ, cæcutio : sum obtusis & hebetibus oculis : ex ἀμβλὺς, obtusus ; & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Sic ἀμβλυγώνῃος ; obtusum angulum habens ; ex ἀμβλὺς, & γωνία, ας, ἡ, angulus.

'Αμβλαβῆ, abortiatur, 3. sing. aor. 1. sub. pass. verbi ἀμβλόω. V. ἀμβλὺς.

'Αμβλαθείδιον, abortivus partus : 'Αμβλασις, εως, ἡ, abortus : ab ἀμβλόω, in ἀμβλὺς.

'Αμβοάω, pro ἀναβοάω, exclamo, &c.

'Αμβολάδαν, Dor. pro ἀμβολάδλω.

'Αμβολάδλω, Ion. & Poët. pro ἀναβολάδλω, procrastinando : ab ἀναβάλλω.

'Αμβολὰς, άδος, ἡ ; terra egesta, vel aggesta : ab ἀναβάλλω.

'Αμβολὴ, ῆς, ἡ, præludium Poët. Sync. pro ἀναβολή.

'Αμβολιβρὸς, ῆ, ὸν, ἡ, dilator operum : ab ἀναβάλλομαι, & ἔργον.

'Αμβροσιόδμη, ambrosiæ odorem habens ; Athen. ex ἀμβροσία, & ὀδμὴ, ῆς, ἡ, odor ; Th. ὄζω, oleo : ab ἀμβροσία, etiam est ἀμβροσιώδης ; ambrosiam redolens, suavissimus, &c.

'Αμβρότος, ῆ, ὸν, ἡ, immortalis : ἀμβροσίη, ης, ἡ, Ion. pro ἀμβροσία, cibus Deorum : ἀμβροσὰν, Dor. pro ἀμβροσίαν, gen. pl. Ex α, & βροτὸς.

'Αμβρότεω, vel ἀμβρότω, aberro ; unde, ἀμβροτεῖν, exponitur, ἁμαρτεῖν, peccare ; item κρύπτειν ; apud Hesych. est, cum μ, inserto ; ab ἀβρότη, ης, ἡ ; nox ; unde ἀβροτέω, ῶ, noctu occurro ; item, pecco.

'Αμβροτὸς, ῆ, ὸν, ἡ, immortalis : pro ἄβροτος.

'Αμβωμοῖσι, pro ἀνὰ βωμοῖς, ad altaria, vel super : a βωμὸς.

'ΑΜΒΩΝ, ωνος, ὁ, umbo ; quidquid in plano eminet ac protuberat, rotundam habens figuram : ab ἀμβαίνω.

'Αμβώσας, Ion. pro ἀναβοήσας, edito clamore. Th. βοάω.

'Αμὲ, Dor. pro ἐμὲ, acc. sing. ab ἐγώ.

'Αμέτρητος, ὴ, ὸν, ἡ, immensus : ab α, idem, quod σῶ, & μέτρος. Aliquando invidiâ carens : & sic ab α, & μετρέω.

'Αμεγέθης, έος, ὸ ῆ ἡ, magnitudine carens ; non magnus ; ut quod corporatum non est ; item, pusillus : ex α priv. & μέγεθος, εος, τὸ, magnitudo Th. μέγας, (gen. μεγάλε, &c.) magnus.

'Αμέθεκτος, qui non participatur ; cujus qui participeus non est ; ex α priv. & μεθεκτὸς, qui participatur ; Plut. à μεμέχθε, (partem) habeo cum alio, particeps sum, &c.

'Αμέθοδος, viâ & compendio carens ; ex α priv. & μέθοδος, ου, ἡ, via, methodus, ratio docendi, & discendi, &c. ex μετὰ, cum, & ὁδὸς, ῆ, ἡ, via, &c.

'Αμέθυστος, ου, ὁ, Amethystus, nomen gemmæ : ex α, & μεθύω.

'Αμείβετο, Dor. pro ἠμείβετο, & tunc τὸ α longum ; aliàs Ion. est breve, 3. sing. imperf. m. verbi ἀμείβω.

'ΑΜΕΙΒΩ, f. ψω, commuto, permuto, alterno, vices reddo, succedo, prætereo, p. ἤμειφα, a. 1. inf. act. ἀμείψαι. p. pass. ἤμειμμαι. f. 1. ἀμειφθήσομαι. p. m. ἤμοιβα. Hinc ἀμοιβὴ, ῆς, ἡ, mutatio : ἀμοιβαῖος, ὁ, mutuus, alternus : ἀμοιβαῖος, ἀμοιβαδὶν, & ἀμοιβηδὸν, vicissim, alternis vicibus.

'Αμειδὴς, έος, & 'Αμείδης, ῆ, ὸ, ὴ, tristis, tetricus : ab α, & μειδάω.

'Αμειλίκτων, gen. pl. ab ἀμείλικτος, ῆ, ὸ, ὴ, asper, durus : ex α, & μειλίσσω.

'Αμείλιχος, ῆ, ὸ, ἡ, implacabilis ; idem quod ἀμείλικτος ex α, & μείλιχος.

'Αμείνων, ονος, melius : ἀμείνων melior, acc. sing. m. & f. & in neut. pl. ἀμείνονα, ἀμείνοα, ἀμείνω gen. pl. ἀμεινόνων, comp. ab ἀγαθὸς.

'Αμείρω, privo aliquem portione : ex α & μείρω.

Ἀμείφθω, Dor. pro ἠμείφθω, a. 1. ind. pass. ἀμείφθη, transiverit. f. 1. m. verbi ἀμείβομαι. f. ψομαι. V. ἀμείβω.

Ἀμοιψις, εως, ἡ, permutatio; compensatio, verbale ab ἀμείβω.

Ἀμείνων, ων, ὁ ἡ ὀ, non imminutus, idoque integer; qui minor fieri nequit; ex α priv. & μείων, ονος, ὁ, ἡ, minor; unde μειωτὸς, minor factus, &c.

Ἀμέλγες, Dor. pro ἀμέλγεις, mulges, 2. sing. præs. ind. verbi ἀμέλγω.

ΑΜΕΛΓΩ, f. ξω. p. ἤμελχα· mulgeo, fructus immaturos carpo. Hinc Angl. Milk.

Ἀμέλᾳ, nè cura, nè sis sollicitus, imperat. verbi ἀμελέω· hinc transit in adv. & significat, certè, nimirum, utique: ex α & μέλᾳ.

Ἀμέλεια, ας, ἡ, negligentia: ex α, & μέλω.

Ἀμελέω, ῶ, negligo. f. ήσω. p. ἠμέληκα. a. 1. ἠμέλησα· ἀμέλησον. 3. pl. sub. ἀμελόωσι, gen. sing. part. præs. ἀμελεῶντος, Ion. pro ἀμεληθέντος, perf. part. pass. verbi ἀμελέω.

Ἀμελεῖσι, vel ἀμελητὶ, & ἀμέλας, indiligenter, negligenter, incuriosè, contemptim, &c. Ἀμελητοία, ας, ἡ, ignavia, negligentia, incogitantia; Ἀμελέτης, ου, ὁ, securus, otiosus, immeditatus; Ἀμελὴς, ές, ὁ ἡ ὀ, negligens, incurius; item, ἀμέλητος, ας, ἡ, securitas: Ἀμελητέος, α, ον, negligendus; ἀμέλητον, negligendum est, &c. omnia ab ἀμελέω; ex α, & μέλω, imperf. curæ est; vel μελετάω, curam gero. Undè etiam, ἀμέλητος, Cujus cura non est; qui negligitur; & ἀμελητήτως, inexercitatè, absque exercitatione, &c.

Ἀμέλλητος, ος, ὁ ἡ ὀ, non futurus, non differendus, qui non differtur seu procrastinatur; cunctatione carens seu procrastinatione; undè ἀμέλητι, q. d. incunctanter; sine mora, aut procrastinatione, &c. ex α priv. & μέλλω, futurus sum; unde μέλλομαι, differor, tardè procedo, &c.

Ἀμέλγης, mulseris, 2. sing. a. 1. sub. act. verb ἀμέλγω.

Ἀμεμπτος, ος, ὁ, ἡ, inculpatus: hinc ἀμέμπτως, inculpatè, adv. Ex α priv. & μέμφομαι.

Ἀμεμφὴς, ές, ὁ ἡ ὀ; idem, cum ἄμεμπτος, de quo conqueri non potest, irreprehensus; item, activè, non querulus; undè, ἀμεμφία, nulla querela; nulla culpa, aut reprehensio; probri & sceleris immunitas, factum quod reprehensione vacat. Th. idem.

Ἀμένης, Dor. pro Ἀμφὴς, ος, ὁ, nomen fluvii.

Ἀμβλώων, ὢν, ὀν, debilis, qui citò deficit: ab α, & μόω, vel μόλω. Hinc ἀμβλώδω, debilito.

Ἀμβλὺς, έος, ὁ, imbecillis, evanidus, idem cum ἀμβλώδης.

Ἀμύμτι, impatienter; χαρὶς ὑπομόψαι· ex α priv. & μόω, permaneo; constanter maneo.

Ἀμυήμων, ος, ὁ, ἡ, expers iræ. Th. μῆνις.

Ἀμέρα, Dor. pro ἡμέρα, ἡ, dies.

Ἀμέρᾳ, in diebus, interdiu. Poët. & Dor. pro ἡμέρας.

Ἀμβρὶς, εος, τὸ, nox intempesta: vide ἀμερὶς.

ΑΜΕΡΓΩ, premo, exsugo, propriè ex oleis amurcam exprimo.

Ἀμέρδω, privo, excæco; item obscuro, obtundo. imperf. Ion. ἄμερδε, pro ἤμβρδε. Ex α, & μέρδω. Ἀμερθῆς, a. 1. pass. sub.

Ἀμερὴς, έος, ὁ ἡ ὀ, individuus: à μέρος.

Ἀμέριμνος, ος, ὁ, ἡ, securus: ex α, & μέριμνα;

Ἀμερίμνως, sine curis, securè; ἀμεριμνία, securitas; & ἀμεριμνάω, securus sum; animo sum libero, &c. Th. idem.

Ἀμέρις, ος, ὁ ἡ ὀ, idem quod ἀμερὴς; (q. d. parte seu partibus carens, qui in partes dividi, seu secari non potest.) & Th. idem; ex α scil. priv. & μέρις, divisibilis; à μείρω, divido; unde μερίζω; idem.

Ἀμέρμηρε, adverb. citra curam, & sollicitudinem; ex α priv. & μέρμερα, ἡ, cura; à μερμάρω, curo.

Ἀμερὸς, pro ἤμερος, mitis, mansuetus. Dor.

Ἀμέρσαι, pro ἀμερίσαι, a. 1. inf. act. ab ἀμερίζω, aliquem portione suâ privo. Th. μείρω. Aut ἀμέρσαι, Æol. pro ἀμεῖραι, ut κίρσαι pro κεῖραι· aut regulariter ab ἀμείρω.

Ἀμέρσης, 2. sing. a. 1. sub. ab ἀμέρδω.

Ἀμεροσύγαμος, qui nuptiis privat; Nonn. ex ἀμείρω, privo, q. non impertior; (quod ex α priv. & μείρω, partior;) & γάμος, ου, ὁ, vel γάμοι, οι, nuptiæ; Th. γαμέω, ῶ, uxorem duco. Sic etiam ἀμερσίμητος, mente privans; & ἀμβρόσιφρων; idem, utrumque ex ἀμείρω; vel potiùs ex ἀμέρδω, idem quod simplex Th. μέρδω, privo; & νόος, νῦς, ὁ, idem quod φρὴν, ενὸς, ἡ, mens, &c.

Ἀμερσίας, Æol. pro ἠμερσίας, a. 1. part. verbi ἀμερσάω. Th. ἤμερος.

Ἄμες, Dor. pro ἡμεῖς, nos.

Ἄμεσος, ος, ὁ ἡ ὀ, medio carens; undè, ἀμέσως, adverb. sine medio, immediatè; ex α priv. & μέσος, η, ον, medius, a, um, &c.

Ἀμεταθέλητος, ος, ὁ, ἡ, immutabilis: ἀμετάθετον, ου, τὸ, immutabilitas. Ex α, μετ, & τίθημι.

Ἀμετακίνητος, ος, ὁ, ἡ, immotus: ex α, μετ, & κινέω.

Ἀμεταμέλητος, ος, ὁ, ἡ, cujus nos non pœnitet: μεταμέλομαι.

Ἀμετανόητος, ος, ὁ, ἡ, resipiscere nesciens: à μετανοέω.

Ἀμετέρα, Dor. pro ἡμετέρα, nostra.

Ἀμερήτη, ας, ἁ, Dor. pro ἀμερήτη, ης, ἡ, vel ἀμερὴς, ές, ὁ, ἡ, immensa: ex α, & μέτρον.

Ἀμέτροεπὴς, ὁ, ἡ, sine modo loquax: ab α, μέτρον, & ἔπος.

Ἄμετρον, ου, τὸ, immensum: ex α, & μέτρον.

Ἀμβατόπους, ος, ὁ, ἡ, gressus alternans: ex ἀμβάω, muto, & πούς.

ΑΜΕΤΩ, vado, tranfeo, muto, vinco: q. ab ἄμα, ἴω, simul eo.

Ἀμβύστακτος, ος, ὁ ἡ ὀ, pertransibilis, pervius; ab ἀμβάω.

Ἄμη, ης, ἡ, falx; ab ἀμάω· item ligo.

Ἀμῆ, ἀμοῖ, & ἀμῶς; idem quod ἀμῆχος, ἀμηχέπης, & ἀμηχέπως; sive ἀμοσγέπως; quodam modo, quoquo modo; item, ἀμηχέπως, quemcunque in locum; ubique, ubivis; ἀμὸς, ὄ, ὁ, unus aliquis.

Ἀμὼ, verè: ἀμὼ, ἀμὼ, verissimè. Hebr. אמן veritas.

Ἀμώμητος, ος, ὁ ἡ ὀ, nullâ irâ percitus; non iratus; ira vacuus: Plut. indè ἀμωμήτως, adv. sine ira; animo placido: ex α, & μῆνις, εος, ἡ; ira permanens.

Ἀμπύλητος, ος, ὁ ἡ ὀ, colo non deductus; & metaph. infinitus, seu imperfectus; ex α priv. & μυρόω, revolvo, glomero, &c.

ΑΜΗΣ, ος, & ητος, ὁ, placentæ genus lacteæ.

Ἀμύσσης, f. 1. ind. ab ἀμάω.

Ἀμήτωρ, ορος, ὁ, messor ab ἀμάω.

Ἀμητίσκος, ος, ὁ, parvus ἄμης, placentula; est enim diminutivum ab ἄμης, placenta.

Ἀμητὸς, ὄς, ὁ, messis, arista; at ἄμητος, messis tempus: ab ἀμάω.

Ἀμήτωρ, ορος, ὁ, qui caret matre: ex α, & μήτηρ.

Ἀμηχανὶ, pro ἀμηχάνα, acc. pl. n. g. ab ἀμήχανος, ος, ον, minimè cautus, perplexus. Ἀμηχανίη, ης, ἡ, Ion. pro ἀμηχανία, difficultas: ex α, & μηχανὴ.

Ἀμηχανοποιέομαι, male fabricor machinas: ex α priv. μηχανὴ, machina, artificium, & ποιέω.

ΑΜΙΑ, ας, ἡ, piscis nomen: παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι πᾶς πλέκτη· vel ὅτι ἑκτὴ μία φέρουσι δίκτυα ἀγκιστρῶν.

Ἀμίαντος, ος, ὁ, impollutus: ex α, & μιαίνω.

Ἀμιγὴς, ές, ὁ ἡ ὀ, & ἀμικτος, & ἀμισγὴς, ὁ ἡ ὀ, purus, sincerus, non mixtus, &c. undè ἀμίκτως, adv. absque misturâ, &c. ex α priv. & μιγνύω, vel μίγνυμι, misceo.

Ἀμίθεος, Dor. pro ἡμίθεος, ος, ὁ, semideus.

Ἀμιθρέτην, pro ἀρεθμέτην, per Metath.

ΑΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, certamen. Indè ἀμιλλάομαι, certo. inf. ἀμιλλᾶσθαι.

Ἀμίλλημα, τὸ; certatio, contentio; ἀμιλλητὴρ, ῆρος, ὁ, certator; ἀμιλλητήριος, certativus, certatorius; ἀμιλλητέον, ος, τὸ, locus in quo certatur; & ἀμιλλότερος, contentiosior: Hesych. omnia ab ἄμιλλα.

Ἀμίμητος, ος, ὁ ἡ ὀ, inimitabilis: Plut. Undè, ἀμιμητόω, ος, ὁ, vita inimitabilis; ex α priv. μίμητος, (à μιμέομαι) & βίος.

Ἀμὶν, Dor. pro ἡμῖν.

Ἀμνασδὰβ, nomen viri ἄκλιτον, Populi princeps.

Ἀμιξία, ας, ἡ, q. d. impermiscentia, misturæ defectus; commerciorum pœnuria; quum res misturam non admittunt: ex α priv. & μίξις, εως, ἡ, mistio, permistio; verbale à μίγνυμι, f. ξω; misceo.

Ἀμιξία χρημάτων, ille rerum status quo nulla sunt inter aliquos libera commercia: q. d. rerum immixtio.

Ἄμιον, scyphus argenteus; Etym. diminutivum est ab ἄμη, falx; item scyphus, instrumentum haustorium: Plut.

Ἄμιππος, ος, ὁ ἡ ὀ, qui simul cum equis est; equis adjunctus; ex ἅμα, simul, & ἵππος.

ΑΜΙΣ, ίδος, ἡ, matula.

Ἀμοιβὴς,

'Αμιγὴς, non mixtus: vide ἀμιγής.
'Αμισης, ές, ὁ ἡ ἡ, charus, sine odio, non odiosus; ex α priv. & μῖσος, ους, τὸ, odium.
'Αμισθος, ος, ὁ ἡ ἡ, stipendio carens; mercedis expers; sine mercede, gratulus, non mercenarius; undè ἀμισθί, sine mercede, gratis; ex α priv. & μισθὸς, ὁ, merces.
'Αμίτυλλος, qui nondum sectus est in frusta; ex α priv. & μιτύλλω, in parva frusta seco.
'Αμιτρος, ος, ὁ ἡ ἡ, carens pediculo; ex α priv. & μίτρος, ου, ὁ, pediculus.
'Αμίτρος, ος, ὁ ἡ ἡ, mitram seu cingulum non habens; ex α priv. & μίτρα, ας, ἡ, cingulum, balteus; item fascia quâ caput obligatur.
'Αμιτροχίτων, spoliatus mitrâ ac tunicâ: ex α, μίτρα, ac χιτών.
'Αμιχθαλὴς, inaccessus, i. e. ἀπροσπέλαστος ἐκ θαλάσσης· ab ἅλς, mare: alii reddunt ἀπρόσμικτος, ὁ ῥᾳδίως οὐ μίγνυται, quia impetuosus est: alii ὁμιχλώδη, nebulosum.
'Αμμάδω, Poët. pro ἀναμάδω, pœniteam.
'Αμμας, Æol. pro ἡμᾶς.
'Αμματα, nexus, pl. ab ἄμμα, ατος, τὸ, ab ἄπτω.
'Αμματίζω, nexibus & vinculis involvo; Hesych. ab ἄμμα, τὸ, nexus, vinculum, nodus: Th. idem.
'Αμμε, nos, acc. pl. Poët. dicitur, & in dual. Dor. & Æol. pro νῶι, νῶ.
'Αμμέγα, Poët. ἀπὸ μέγα, permagnum.
'Αμμείναι, Poët. pro ἀναμείναι, a. 1. part. act. verbi ἀναμένω.
'Αμμῆναι, satiatum esse, inf. ex ἄω, ἄειν, ἀέμμεναι, Dor. seu Ion. &, exempto ε, ejusque loco inserto μ, ἄμμεναι.
'Αμμήτωρ, ορος, ὁ, Dor. pro ἠμήτωρ, sedens. Sed fortasse ἄμμ᾽ ὦρ᾽ scribendam. Nam τὸ α ex η Doricè mutatum est longum, nec geminato μμ videtur opus esse τῷ μέτρῳ.
'Αμμέτροιμ, ex spectamus, Sync. pro ἀναμένομεν, 1. pl. verbi ἀναμένω.
'Αμμένω, Poëticè, pro ἀναμένω, expecto.
'Αμμεσον, Poët. pro ἀνὰ μέσον, in medio.
'Αμμέωαν, Æol. pro ἠμῆν.
'Αμμες, Æol. pro Dor. ἄμμες, & com. ἡμεῖς.
'AMMI, εως, τὸ, herba, seu nomen seminis cujusdam cumino minoris: & ἄμμι, pro ἠμῖν, Æol.
'Αμμιγα, simul: q. ἀνάμιγα, Poët. 'Αμμίγδην, pro ἀναμίγδην, permixtim, adv. ab ἀνὰ & μίγνυμι.
'Αμμιν, seu ἄμμι, nobis, dat. pl. Æol. & Dor. pro ἡμῖν.
'Αμμίξας, Poët. pro ἀναμίξας, a. 1. part. act. verbi ἀναμίγνυμι.
'AMMION, ου, τὸ, minimum.
'Αμμοβάτης, per arenam incedens, dipsas, serpentis genus; ex ἄμμος, ου, ἡ, idem quod ψάμμος, ου, ἡ, arena, & βατέω, vado: Th. βαίνω. Sic 'Αμμοδύτης, & ἀμμοδυάτης, q. d. arenam subrens; serpens quidam: Engr. ex ἄμμος, & δύω, δύω, vel δῦμι subeo, ingredior.
'Αμμοιρος, expers, non particeps; item, immortalis, lethali fato non obnoxius; Hesych. undè ἀμμοιρία, infortunium, calamitas; apud eundem: ex α priv. & μοῖρα, ας, ἡ; idem quod μέρος, ους, ὁ, pars, portio; item factum, exitium, mors, &c. Th. μείρω, divido, partior.
'Αμμόνιτρον, arena nitro immista: Plin. ex ἄμμος, ου, ἡ, arena, & νίτρον, ου, τὸ, nitrum, succus concretus, sali finitimus, &c.
'Αμμορος, ος, ὁ, ἡ, expers, infelix, pro ἄμοιρος· ex α, & μόρος.
'Αμμος, ου, ἡ, arena.
'Αμμόχρυσος, ὁ, gemma in qua aurum areris videtur mistum esse: Plin. ex ἄμμος, & χρυσός.
'Αμμώδης, idem quod ψαμμώδης, ές, ὁ ἡ ἡ, arenosus, f. bulosus: ab ἄμμος, idem quod ψάμμος, arena, fabulum.
'Αμμων, ωνος, ὁ, Haimmon. 'Αμμαν, Æol. ἤμμν.
'AMNAMOΣ, ου, ὁ, nepos: ab ἀμνός· propriè enim de ovibus dicitur.
'Αμνάμων, ονος, ὁ, Dor. pro ἀμνήμων.
'Αμνας, άδος, ἡ, idem quod ἀμνή.
'Αμνάσαι, Dor. Syncop. pro ἀναμνήσαι, 3. sing. f. 1. verbi ἀναμιμνήσκω.
'Αμνας, Dor. pro ἄμνης, ος, ὁ, ἡ, ignotus, obscurus: ex α, & μνάομαι.
'Αμνεῖος, εία, εῖον, agninus, a, um. Th. ἀμνός.
'Αμνὴ, ης, ἡ, agna: ab ἀμνός.
'Αμνημων, ων, τὸ, oblivios um; ἀμνημόνευτος, ος, & ἄμνης, ὁ ἡ ἡ, immemorabilis, silentio præteritus, immemoratus, &c. ἀμνημονεύω, & ἀμνημονῶ; item, ἀμνηστέω; oblivisco, silentio prætereo, immemor sum, &c. ἀμνημονίς, ίδος, ὁ ἡ ἡ; immemor, & c. ἀμνημόνεως, sine recordatione; ἀμνημοσύνη, ης, ἡ, oblivio. Omnia ex α priv. & μνάομαι, memor sum: indè etiam compositum, ἀμνησικακία, ας, ἡ, oblivio malorum, seu injuriarum; (ἀμνησία·) ex α, μνάομαι, & κακία.
'Αμνήμονα, immemorem, acc. ab ἀμνήμων· ex α, & μνάομαι.
'Αμνὴς ὄντα, non initis sponsalibus, adv. ex α, & μνάομαι, ambio.
'Αμνησία, ας, ἡ, præteritorum oblivio: à μνάομαι.
'AMNI'ON, ου, τὸ, membrana fœtum involvens, & vas ad excipiendum sanguinem: q. ab ἄμμα.
'Αμνὶς, ίδος, ἡ, agnicula: ab ἄμνος.
'Αμνοκόπος, ος, ὁ, ἡ ἡ, pastor, tonsor ovium; Hesych. & ἀμνὸς, agnus, & κοπὴ, ἡ, sectio, Th. κόπτω, seco.
'Αμνοκῶν, agni mentem habens; simplex & fatuus; Aristoph. ex ἀμνὸς, agnus; & κεέω, ῶ, Ionicè, pro νοέω, intelligo; Th. νόος, νοῦς, mens.
'AMNO Σ, ου, ὁ, agnus: q. ab α, & μένος, quia imbecillus.
'Αμνοφόρος, ος, ἡ, ovis fœtum in utero ferens: hinc ἀμνοφόρος, Dor. pro ἀμνοφόρης, acc. pl. Ex ἀμνὸς, & φέρω.
'Αμογητὶ, sine labore, adv. ab α, & μόγος, ἀμόγητος, indefessus.
'Αμόθεν, adv. ab ἀμός.
'Αμοῖ, in aliquem locum; vide ἀμῆ.
'Αμοιβαδὶς, alternatim, adverb. ab ἀμείβω.
'Αμοιβὴ, ης, ἡ, retributio: ab ἀμείβω.
'Αμοιβαῖος, ος, ὁ, ἡ, & ἀμοιβάδιος, mutuus, alternus, &c. ἀμοιβὰς, άδος, ἡ: mutatoria, permutatoria; ἀμοιβαίως & ἀμοιβαδὸν; idem quod ἀμοιβαδὶς, vicissim: Th. idem.
'Αμοιβὸς, ὁ ὁ ἡ ἡ, ut ἀμοιβὸς χάρις, gratia mutua: ab ἀμείβω· ἀμοιβοὶ, auxiliarii.
'Αμοιρος, ος, ὁ ἡ ἡ, parte carens: ab α, & μοῖρα.
'Αμοιρέω, expers sum, careo, portio mihi nulla tribuitur, destituor; indè, ἀμοίρημα, τὸ; nulla sors; vel infortunium: ab ἄμοιρος, & Th. idem.
'Αμολγαίη, lactea, ab ἀμέλγω· ἀμολγὸς, οῦ, ὁ, tempus quo vaccæ mulgentur.
'Αμολγὶδις, ίδος, ἡ, mulctra, mulctrale: ἀμόλγιον, idem Th. ἀμέλγω.
'Αμόλυντος, ος, ὁ ἡ ἡ, impolutus, incontaminatus: ex α priv. & μολύνω, polluo, contamino.
'Αμὸν, Dor. pro ἡμέτερον.
'AMO'PA, ας, ἡ, similago cum melle cocta.
'ΑΜΟΡΒΟ'Σ, ὄ, ὁ, obscurus, q. ἄμορφος, item comes, assecla: παρὰ τὸ ἅμα παρεῖσθαι. Hinc ἀμορβεῖα, sequor: ἀμορβαῖος, & ἀμόρβιος, tenebrosus.
'Αμόργη, ης, ἡ, herba quædam purpurei floris, qua tinguunt. Est & insula. 'Αμοργὴ, ης, ἡ, ΑΜΟΡΓΑ: ab ἀμέργω.
'Αμορβὸς, ός, ὁ; qui exugit oleas, qui amurcam, (i. e. olivæ expressæ recrementum) exprimit. 'Αμόργης, ου, ὁ, qui exugit: item frondator, lignator. Th. est ἀμέργω, exugo, propriè exugo oleas.
'Αμορία, ας, ἡ, conterminatio, confinium: ex ἅμα, simul, & ὅρος, ου, ὁ, terminus.
'Αμορφος, ος, ὁ, informis, deformis: ex α, & μορφή.
'AMO Σ, ου, ὁ; unus, aliquis, Dor. pro ἑκάτερος, vel pro ἑκάς· ἀμόθεν, alicunde. Inde etiam μηδαμὸς, ὁ, ὁ, nullus: οὐδαμῶς, nullo, modo: οὐδαμὸς, ᾶ, ὁ, nullus, ut & οὐδαμῶς, adv.
'Αμος, pro ἡμος, quando.
'Αμοῦσος, ος, ὁ, ἡ, inexplebilis: ex α, & μοῦσα· hinc ἄμουσον, insatiabiliter, adv.
'Αμουσία, imperitia; item, inelegantia; ἀμούσως, imperitè, insciter, illepidè: ab ἄμουσος, musis non initiatus, imperitus, &c. Indè etiam, ἀμουσολογία, ας, ἡ; inerudita & intempestiva oratio; ex ἄμουσος, & λόγος.
'Αμουσος, ος, ὁ ἡ ἡ, inelegans: à μοῦσα.
'Αμοχθεὶ, & ἀμοχθὶ, adv. citra laborem; ab ἄμοχθος.
'Αμοχθος, ος, ὁ ἡ ἡ, labore carens: à μόχθος.
'Αμπαιανίσαι, Poët. pro ἐλαπαιανίσαι, a. 1. inf. verbi ἐλαπαιανίζω, Pæana recanto; quod ex ἀνὰ, & Παιάν.
'Αμπεδήσας, Poët. pro ἐμπεδήσας, resortitio: πάλιν enim & κλήρωσιν significat. Th. πάλλω.
'Αμπεδῆσαν, cum quasi âsset, Poët. pro ἀναπεδῆσαν, a. 2. part. ab ἀναπάλλω.
'Αμπαύσασθε, requiescite, 2. pl. a. 1. imperat. m. Poët. pro ἀναπαύσασθε.
'Αμπαυσίεσθαι, pro ἀναπαύεσθαι, Ion. ad quiescendum factus: ab ἀναπαύω.
'Αμπέδων,

'Αμπεδίον, per campum, adv. Poët. pro ἀνὰ πεδίον.
'Αμπείρας, Poët. pro ἀναπείρας, a. 1. part. ex ἀναπείρω, transeo, transfodio, Th. πείρω, idem.
'Αμπέλαγος, per pelagum, pro ἀνὰ πέλαγος.
'Αμπελεών, ῶνος, ὁ, Poët. pro ἀμπελών.
'Αμπελίνος, ab ἄμπελος.
'Αμπελιών, ῶνος, ὁ, Poët. pro ἀμπελών, ὁ, ἀμπελόφυτος γῆ, vitibus consitus ager, vinea. 'Απελός, όεσσα, όεν, vitibus consitus: ab ἄμπελος.
'ΑΜΠΕΛΟΣ, ου, ἡ, vitis, vinea: q. ab ἄμα, & πηλὸς, Ion. pro δῆλος. 'Αμπελος Dor. pro ἀμπέλας, acc. pl.
'Αμπελουργός, οῦ, ὁ, vinitor: ex ἄμπελος, & ἔργον.
'Αμπελουργεῖν, vites putare, vel colere; farmenta expurgare quæ vitem onerant; unde ἀμπελουργοῦντες, οἱ; vinitores; ἀμπελουργία, ας, ἡ, putatio vitium; officium vites amputandi; ἀμπελουργική, ῆς, ἡ, ars vitium colendarum; & ἀμπελούργημα, τὸ, vitium cultura; omnia ab ἀμπελουργὸς; ab ἄμπελος, etium comp. cum φύτωρ, ορος, ὁ, ſator, genitor; (à φύω, naſcor) eſt ἀμπελοφύτωρ, ορος, vitium ſator. epith. Bacchi.
'Αμπελών, ῶνος, ὁ, vinea, Th. ἄμπελος.
'Αμπεμψας, rem. ſilt. Poët. pro ἀνέπεμψας. 2. ſing. a. 1. verbi ἀναπέμπω.
'Αμπεμφλων, ſursùm vibrans, a. 2. part. Poët pro ἀναπαλών, & inſerto augmento præteriti: ab ἀναπάλλω. Th. πάλλω.
'Αμπέσσι, Lacon. vel Æol. pro ἀμφίεσσι, ex ἀμφιέννυμι.
'Αμπέτασον, Poët. pro ἀνάπέτασον, a. 1. imperat. ab ἀναπετάζω, expando, explico, aperio: ab ἀνὰ, & πετάω, ἄζω, & πετάννυμι.
'Αμπέχομαι, induor, Æolic. pro ἀμφὶ ἔχομαι.
'Αμπέχονον, ου, τὸ, veſtitus: ab ἀμπέχω, circundo: ex ἀμφὶ, & ἔχω.
'Αμπεχόνη, ης, ἡ, cultus corporis, veſtitus; veſtimentum, & ἀμπεχόνιον, ου, τὸ, palliolum, tegula; dimin. ab ἀμπέχονον; & Th. idem.
'Αμπιδάω, ſubſilio, ſurſum ſalio, pro ἀναπηδάω. Th. πηδάω.
'Αμπηρος, mutilus, mutilatus; pro ἀνάπηρος, ὁ ἡ, ἡ, idem quod Th. πηρὸς, ὁ, ὁ, mutilus.
'Αμπιμπλημι, repleo. Plut. pro ἀναπίμπλημι; ex ἀνὰ, & πίμπλημι; idem quod Th. πλήθω, impleo.
'Αμπιχέειν, induere, præſ. inf. verbi ἀμπιχέω vel a. 2. inf. ab ἀμπέχω.
'Αμπίχομαι, pro quo etiam dicitur, ἀμπιχοῦμαι; idem quod ἀμπέχομαι, induor; ab ἀμπέχω, induo, &c. pro quo etiam legitur ἀμπίσχω; idem.
'Αμπλακίης, gen. Ion. ab ἀμπλακία, ας, ἡ, erratum. Th. πλάζω.
'Αμπλακὼν, qui erravit, a. 2. part. act. ab ἀμπλακέω, pecco, delinquo, f. ήσω. Th. πλάζω.
'Αμπλάκιον, & ἀμπλάκημα, idem quod ἀμπλακία, peccatum; ſic, ἀμπλακίσκω, idem quod ἀμπλακέω, pecco; quod peccatum homines miſerè involvat; παρὰ τὸ ἀναπλέκεσθαι ἡμᾶς; ſed 'Αμπλάκιος, & ἀμπλάκητος, peccato carens, juſtus; ſeu, qui non abhorret & fruſtratur. Sophocl. ex α priv. cum μ. inſerto, & πλακέω, error. Th. idem.
'Αμπλέκω, idem quod (& poſitum, poëticè pro) ἀναπλέκω, implico; item, amicio. Th. πλέκω, necto.
'Αμπλίας, ου, nomen viri, Lat. Amplus.
'Αμπνυμα, ατος, τὸ, reſpiratio, Poët. pro ἀνάπνευμα: ut & ἀμπνοὴ pro ἀναπνοὴ, idem. Th. πνέω.
'Αμπνέω, & ἀμπνείω, reſpiro, pro ἀναπνέω.
'Αμπνευσις, εως, ἡ, reſpiratio; (ἀναψυξις) item, ἀμπνοὴ, idem; poëticè, pro ἀνάπνευσις, & ἀναπνοὴ; ex ἀνὰ, & πνέω, flo, ſpiro.
'Αμπνιώθη, 3. ſing. a. 1. ind. Ion. pro ἠμπνιώθη, reſpiravit, ab ἄμπνυμαι, pro ἀνάπνυμαι, Poet. ex ἀνὰ, & πνέω.
'Αμπολεῖν, animo volutare, Poët. Syncop. pro ἀναπολεῖν. Th. πολέω.
'Αμπόλιν, per urbem, Poët. pro ἀνὰ πόλιν.
'Αμπόνει, pro ἀνὰ πόνει, à πόνος.
'ΑΜΠΡΟΝ, ωνος, τὸ, funis quo boves trahuntur.
'Αμαρτύω, traho, more boum, ſeu jumentorum; item, bajulo; ab ἀμαρὸν, funis per juga tentus, &c.
'Αμπλάμπα, revolantia, pro ἀναπλάμπα, a. 2. part. m. ab ἀνίπλαμαι. Th. ἵπταμαι.
'Αμπυκίζειν, religare; item, frænare, & coronare. Euſt. item, ἀμπυκίζειν, Euſt. Notat dici, τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας, vel τὰς ἐμπεφθδίας τρίχας ἀναδεῖν; h. e. antias, & capronas, (ità enim dicentur anteriores crines qui in faciem defluunt) religare, & adſtrictos tenere. Utrumq; ab ἄμπυξ, funiculus auratus, quo comæ in equorum frontibus ſparſæ colligantur; & tribuitur etiam mulieribus, pro vitta qua fluxi crines conſtringuntur; vel qua comis jam colligatis ſuperinducebatur.
'Αμπυκίσθω, acc. ab 'Αμπυκίσθης, ου, ὁ, Ampyci filius.
'ΑΜΠΥΞ, υκος, ὁ ἡ, ἡ, reticulum muliebre: q. ab ἀμπέχω, circumdo.
'Αμπωσις, ſeu ἄμπωτις, per Sync. pro ἀνάπωσις, reciprocatio æſtûs, quod ab ἀναπίνω, reſorbeo. Th. πίνω.
'Αμποτίζω, reſorbeo, ingurgito; ut πέλαγος ἀμποτίζον, apud Phil. mare refluens, &c. idem quod ἀναπίνω, q. d. rebibo.
'ΑΜΥΓΔΑΛΕ'Α, ας, ἡ, amygdalus: παρὰ τὸ ἐν τῷ μ῀ τὸ χλωρὸν ὥσπερ ἀμυχὰς ἔχον πολλάς. Hinc per Metathesin Angl. Almond.
'Αμυγδάλη, ἡ, ἀμυγδαλὶς, ίδος, ἡ, & ἀμύγδαλον, ου, τὸ, amygdalum; fructus amygdalinæ arboris; unde, ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ, amygdalinus; i. e. confectus ex amygdalis; & ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ, amygdalites, aliquam ſimilitudinem habens cum amygdala; Plin. item, ἀμυγδαλώδης, ους, ὁ ἡ, ἡ, & ἀμυγδαλόεις, εντος, ὁ, amygdalæ ſpeciem gerens; Nicander. Omnia ab ἀμυγδαλέα, Ionicè, ἀμυγδαλίη, & contractè, ἀμυγδαλὴ; amygdala arbor; quæ & nux græca dicitur. Unde etiam ἀμυγδαλοειδὴς, ές, ὁ ἡ, ἡ, idem quod ἀμυγδαλώδης; ab εἶδος, ους, τὸ, ſpecies a Th. εἶδω, video; item ἀμυγδαλοκατάκτης, ου, ὁ, Amygdalarum ſeu amygdalorum fractor; homo ſcil. vel inſtrumentum quo confringuntur amygdalæ. Th. ἄγω, frango; unde κατάγω, confringo, &c.
'Αμυλμα, vide ἀμύω.
'Αμυδὶς, Poët. ſeu Æol. pro ἅμα.
'ΑΜΤΔΡΟΣ, ου, ὁ, ſubobſcurus: 'Αμυδρὸς, humidus. An ab ἅμα, & ὕδωρ?
'Αμύελος, ου, ὁ ἡ, ἡ, carens medulla; ex α priv. & μυελὸς, οῦ, ὁ, medulla.
'Αμύζω, fut. ύσω, fugo, lac premo; ficco; idem quod Th. μύζω.
'Αμύητος, ου, ὁ ἡ, ἡ, non initiatus: ab α, & μυέω.
'Αμυθὰν, ᾶνος, ὁ, Poët. pro 'Αμυθάων, ονος, nomen viri.
'Αμύθητος, dictu perdifficilis; inceſſabilis; inexplicabilis; qui dicendo exprimi non poteſt; Demoſth. ex α, priv. & μυθέομαι, dico, dicito. Th. μῦθος, ου, ὁ, verbum, ſermo, oratio; λέξις. item, fabula; unde, ἀμυθος, fabularum expers; in quo nullæ fabulofæ narrationes. Plut.
'Αμιτάλαι, αἱ, jaculorum ſpicula & cuſpides; παρὰ τὸ ἀμύσσειν; inquit Heſych.
'Αμύκλης, ου, ὁ ἡ, ἡ, expers mugitus ſeu mugituum; Epigr. ex α, & μυκάω, mugio.
'Αμύκλαθεν, adv. ἐκ τῆς ἀμυκλᾶν. 'Αμύκλαι, ᾶν, αἱ, Laconici calceamenti genus. 'Αμυκλαίσδειν, Dor. pro 'Αμυκλάζειν, Laconicè loqui.
'Αμύκτης, naribus carens; ſtrabo: ex α, priv. & μυκτὴρ, ῆρος, ὁ, naris, naſus.
'Αμυκτικὸς, ὴ, ὸν, vim habens dilacerandi & dilaniandi; unde ἀμυκτικῶς; idem quod ἀμύζω, adv. q. d. vellicatim, diſcerptim; Nicand. ſed ἄμυξ, υκος, ἡ, idem quod ἄμυξις, εως, ἡ, ἀμυγμὸς; & ἀμυγμὸς, οῦ, ὁ, vellicatio, laniatio, lacceratio, &c. Th. ἀμύσσω, vellico, diſcerpo; unde etiam 'Αμυχὴ, & ἀμύχθη; adv. q. vellicatorie, vellicatim; cum vellicatione, ſeu per vellicationem; diſcerptim, &c. item, ἀμυχάδης, ές, ὁ ἡ, ἡ, ſimilis ταῖς ἀμυχαῖς; in quo cutis veluti carpta ac vellicata unguibus videtur. Hippocr.
'Αμυλος, ου, ὁ ἡ, ἡ, non molitus: à μύλη. ἄμυλον, τὸ, amylum.
'Αμύμνι, acc. ſing. ab ἀμύμων.
'ΑΜΥ'ΜΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, inculpatus: q. d. ἀμώμων vel ἄμωμος, qui nihil commiſit τῶ μωμᾶς, hoc eſt, deriſione dignum: à μώζω, derideo: per Syncop. τῶ γ, pro ἀμώγμων.
'Αμυνα, ης, ἡ, propulſatio injuriæ; & ἀμυνὴ, ης, ἡ, auxilium: ab ἀμύνω.
'Αμῦναι, a. 1. inf. act. ἀμυνῆσαι, f. 1. paſſ. ἀμύναθαι, a. 1. inf. m. ἄμυνον, a. 1. imperat. act. ἀμυνέμεν, inf. Ion. pro ἀμύνειν, ut ἀμυνέμεναι, Dor. ἀμυνεῦσι, Ion. pro ἀμυνοῦσι, 3. pl. f. ab ἀμύνω.
'Αμυνίας, ου, ὁ, pro ἀμυντικὸς, ὴ, ὸν, idem quod ἀμυντήριος, ου, ὁ ἡ, ἡ, q. d. auxiliatorius; propulſatorius, expulſorius; ad injuriam propulſandam aptus; inſtru-

instructus ad defensionem, &c. Th. ἀμύω, pro quo Atticè dicitur ἀμυνάω, (ut διανάω, pro διάω) auxilior; ut Aristoph. in nebulis; ἀμυνάθετε μοὶ τυπτομένῳ; opem ferte mihi vapulanti.

'Αμύντας, ου, ὁ, Amyntas, pater Philippi regis Macedo.

'Αμύνωρ, ορος, ὁ, nom. propr. viri.

'ΑΜΥ'ΝΩ, f. νῶ, auxilior. p. ἤμυκα. a. 1. ἤμυνα. a. 1. m. ἠμυνάμην, ω, απο. f. 1. m. ἀμυνοῦμαι. ἀμυνῶ, νῇς, νῇ, a. 1. sub. act. Hinc ἀμύντωρ, ορος, ὁ ἡ, & ἀμυντήρ, ῆρος, ὁ, auxiliator.

'Αμύξ, ᾰμυξ, & ᾰμυξις, &c. vide ἀμυκτικός.

'Αμύξεις, lacerabis, f. 1. verbi.

'Αμυος, musculis carens; vel in quo musculi prorsus non apparent; Gal. apud Hippocr. ex α priv. & μῦς, υὸς, ὁ, mus; item, musculus.

'Αμύριος, unguentis carens; Plut. ex α priv. & μύρον, ου, τὸ, unguentum; unde, μυρίζω, unguentis imbuo, immungo, &c.

'ΑΜΥ΄ΣΣΩ, vel ἀμύττω, rado unguibus, lacero, f. ξω. p. ἤμυχα. a. 1. inf. m. ἀμύξασθαι· ab ἄμυξις, q. ἀμύσσω. Hinc ἄμυξις, εως, ἡ, & ᾰμυσμα, τος, τὸ, vellicatio, laniatio, scarificatio: & ἀμυχμός, οῦ, ὁ, ac ἀμυχή, ῆς, ἡ, laceratio, vulnus.

'Αμυστί, adv. raptim, & sine respiratione: ab α, & μύω.

'Αμυστις, ιδος, ἡ, potandi genus, cùm poculum largius ἀμυστὶ exsiccatur; item poculi genus: à μύω.

'Αμυστίζω, idem quod ἀμυστὶ πίνω; hiante ore bibo, & largo haustu. Plut. nam ᾰμυστις, ιδος, vel ιδος, ἡ, est, largus haustus; ab ἀμυστί; ablque labiorum compressu; hoc est, patente ore.

'Αμυς, υ, ὁ ἡ, idem quod ἀμύητος; profanus, sacrorum imperitus; ex α priv. & μύω, υς, ὁ, mysta; qui initiatur sacris; sive sacra discens; à μυέομαι, initior sacris. Th. μυέω, doceo seu instruo vel initio in sacris.

'Αμυχρός, ᾱ, όν, nullo contaminatus scelere & piaculo; ὁ ἀμυσταρὸς; indè enim factum volunt; ex α priv. & μῦσος, ους, τὸ, scelus; unde, μυσὸς, υ, ὁ, & μυσαρός, detestandus.

'Αμύω, inclino, cado; κατυπτίπτω, Apollon. festino, propero; apud Atticos; inquit Suidas.

'Αμφ', pro ἀμφί.

'Αμφαμπώντες, præs. part. pl. ab ἀμφαμπάω, valde diligo.

'Αμφανιῶ, contractè, pro ἀμφανίσω, ῶ; ex parte ignoro; in quibusdam ambigo; ex ἀμφὶ & ἀγνέω.

'Αμφαδὰ, ἀμφαδίᾱ, & ἀμφαδὸν, palàm, adv. pro ἀναφανδὸν, & ἀναφανδά: hinc ἀμφάδιος, manifestus: ἀμφαδίη, ης. ἀμφαδίᾱ, manifestè, adv. Omnia à φαίνω.

'Αμφαίνε, Poët. pro ἀνέφαινε, 3. sing. imperf. 'Αμφαίνω, pro ἀναφαίνω, ostendo.

'Αμφάκης, Dor. pro ἀμφήκης.

'Αμφανε, Poët. pro ἀνέφαινε, 3. sing. a. 1. vel 2. act. verbi ἀναφαίνω.

'Αμφαξονέω, exorbito, cùm ἄξων currus in utrumq; latus vergit, & non rectè hæret.

'Αμφαραβίζον, circumstrepebant, imperf. Ion. ab ἀμφαραβίζω, ex ἀμφὶ, & ἄραβος. Sunt qui leg. ἀμφαδάβιζον.

'Αμφασιστερός, ᾱ, ὁ, lævus utraque manu; qui dextrâ ut sinistrâ utitur; q. d. ambisinister; ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀειστερός. Aristoph. exponitur etiam sinister & infælix: ex ἀμφὶ, & ἀειστερός.

'Αμφασία, ης, ἡ, obmutescentia, Ion. & Poët. metri gratiâ, pro ἀφασία, ας, ἡ, loqui non posse, stupor quo vox intercipitur: ex α, & φημί.

'Αμφαυξις, ἡ, truncus abietis post ramos recisos.

'Αμφαύω, circùm sono; ex ἀμφὶ, ἄυω, clamo.

'Αμφαφάασθ, circumtractari, pro ἀμφαφᾶσθ· ab ἀμφὶ, & ἁφάω.

'Αμφείπετο, imperf. m. ab ἀμείπομαι, foveo, agito. ἄμφεπε, 3. imperf. Ion. ab ἀμέπω, persequor. Th. ἕπω.

'Αμφεκάλυπτεν, imperf. cooperiebant: ἀμφεκάλυφε, a. 1. ab ἀμφικαλύπτω, circumtego. Th. καλύπτω.

'Αμφεκάρη, circumtruncatus est, 3. sing. a. 2. ind. pass. ab ἀμφικείρομαι. Th. κείρω.

'Αμφέλκω, idem quod ἀμελίσσω, circumquaq; traho; q. d. circumtraho; ex ἀμφὶ & ἕλκω.

'Αμφενόησε, consumpsit, 3. sing. a. 1. ind. pass. ab ἀμφινοέομαι.

'Αμφέπω, idem quod ἀμφιέπω.

'Αμφέρεσθ, Poët. Syncop. pro ἀναφέρεσθαι, recipere: ab ἀναφέρω.

'Αμφέστηκα, a. 2. ind. ab ἀμφίστημι, circumsto. Th. ἵστημι.

'Αμφεύγω, poëticè pro ἀναφεύγω, effugio, evado.

'Αμφεφόηθεν, utrinq; in fugam conjecti sunt, a. 1. Bœot. pro ἀμφὶ ἐφοβήθησαν, à φοβέομαι.

'Αμφέφυγες, evasisti, 2. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀμφιεύγω. Th. φεύγω.

'Αμφέχυτο, pro ἀμφικέχυτο, circumfusus erat, pluſq. p. pass. Ion. ab ἀμφιχέω. a. 1. ἀμφεχύθην. Th. χέω.

'Αμφήκης, έος, ὁ, ἡ, utrinque acutus, aut anceps: ab ἀκὴ, mucro; q. ἀμφὶ ἀκλὼ ἔχων.

'Αμφῆλιξ, ικος, ὁ ἡ, adolescens ad justam ætatem accedens; ex ἀμφὶ, & ἡλικία, ætas.

'Αμφημερινός, ᾱ, ὁ & ἀμφήμερος, ος, ὁ ἡ, quotidianus; ex ἀμφὶ, & ἡμερινός, ᾱ, ὁ, diurnus. Th. ἡμέρα, dies.

'Αμφηρεφέα, acc. sing. ab ἀμφηρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, undique tectus: ex ἀμφὶ, & ἐρέφω.

'Αμφήρης, utrinque instructus remis; à cujus utraq; parte remigari potest; ut ἀμφήρεις νῆες, & Metaph. ἀμφῆρες στόμα, utrinque comedens; vel utrinque instructum dentibus, &c. Indè, etiam, ἀμφηρεμὸν ἀκάτιον, ambireme acatium; in quo unusquisque remex remis binis remigat, &c. ex ἀμφὶ, & ἐρέσσω, vel ἐρῶ, remigo; unde ἐρήτης, ου, ὁ, remex, &c.

'Αμφήρεις, ους, ὁ ἡ, anceps, controversus: ab ἔρις.

'Α Μ Φ Ι', præpositio, circa; cum genitivo quoque de, propter, per; cum accus. circa, & circiter; cum dat. circùm, circa, de, propter, contra.

'Αμφιάζομαι, & 'Αμφιάζω, induo, f. άσω. p. pass. ἠμφίασμαι. Hinc ἀμφίασμα, ατος, τὸ, indumentum, vestis: ab ἀμφιέννυμι.

'Αμφιαλος, mari cinctus; circumquaque habens mare, &c. Epithetum insulæ: ex ἀμφὶ, circa, circùm; & ἅλς, ἁλὸς, mare.

'Αμφιάρᾱος, ου, ὁ, peritissimus vates, Oïclei filius: unde & 'Οϊκλείδης, vocatur à Pindaro.

'Αμφιαχῆναι, acc. part. p. m. f. g. ab ἀμφιάχω, seu ἀμφιαχέω, circumsono.

'Αμφιβαίνω, circumeo, lustro, f. βήσομαι ex ἀμφὶ, & βαίνω. p. βέβηκα.

'Αμφιβάλλη, a. 2. sub. ἀμφιβάλῃς, a. 2. imperat. m. ex 'Αμφιβάλλω, circumjicio, circundo: ex ἀμφὶ, & βάλλω.

'Αμφιβὰς, a. 2. part. act. ab ἀμφιβαίνω.

'Αμφιβασίη, ης, ἡ, Ion. pro ἀμφισβήτησις, dissensio, disceptatio.

'Αμφίβασις, εως, ἡ, circuitio; acc. ἀμφίβασιν· ex ἀμφιβαίνω.

'Αμφιβατέω, μ. ήσω, p. ηκα; dubito; ἀμφιβατεῖν, ἀμφισβητεῖν. Hesych. ex ἀμφὶ, & βατέω.

'Αμφιβεβήκως, tueris, p. ex ἀμφιβαίνω.

'Αμφίβιος, ου, ὁ, ἡ, q. utrimq; vitam habens. pl. n. g. ἀμφίβια. Ex ἀμφὶ, & βίος, vita.

'Αμφίβλημα, indumentum, tegumentum: ex ἀμφιβάλλω, quod vide.

'Αμφίβληστρον, ου, τὸ, rete piscatorium, reticulum: ex ἀμφὶ, & βάλλω.

'Αμφιβρότος, ου, ὁ, ἡ, circumsonus, ex ἀμφὶ, & βοάω.

'Αμφιβολία, ας, ἡ, ambiguitas: ἀμφίβολος, ου, ὁ ἡ, ambiguus: ex ἀμφὶ, & βάλλω.

'Αμφίβρωτος, ου, ὁ, ἡ, circa hominem tegens undique: ex ἀμφὶ, & βρωτός.

'Αμφίβρυχος, ου, ὁ ἡ, undequaque madidus; tumulentus; in Epigr. madefactus; ex ἀμφὶ, & βρέχω.

'Αμφίβωτος, idem quod ἀμφιβρότος, circumquaq; celebratus; ἀμφίβοτος; in Epigr. ex ἀμφὶ & βοάω.

'Αμφιγήθει, circùm oblectatus est, 3. sing. p. m. ab ἀμφιγήθω. Th. γηθέω.

'Αμφίγηθος, vicinus, finitimus; q. circumterraneus; apud Dionys. de situ orbis; ex ἀμφὶ, & γαῖα, terra.

'Αμφίδυμος; Hesych. ἀξίνη, securis; anceps, nimirum & bipennis; Metaph. enim in hoc compos. γλῶς, signif. πλὼ ἀκλὼ, aciem; proprie autem genam.

'Αμφιγνοίω, aliquâ ex parte cognosco, dubito, f. ήσω. p. κα. Ex ἀμφὶ, & νόος.

'Αμφίγυος, privignus; qui ex priore est uxore; Hesych. Etym. ex ἀμφὶ, & γυνὴ, seu γύη, quæ vide.

'Αμφιγυήεις, εντος, ὁ, utroque pede claudus, Vulcani epith. ex ἀμφὶ, & γυῖον.

'Αμφιγυόω, ῶ; unde ἀμφιγυώσω, quod exp. ἀκροτομήσω, i. e. extremas partes amputare, item, utrinq; terræ infigere; utrinq; depangere, &c. ex ἀμφὶ, & γυόω, Vide.

'Αμφίγυος, ου, ὁ ἡ, utrinque acutus: ab ἀμφὶ, & γυὲς, vel γύη. Ut ἀμφίγυον εἶδος, quod potest utrinque lædere

γύη,

γῆα, vel utrinque γαῖαν, claudos reddere.
'Αμφισδαὴς, utrinque lecans; ut ἀμφισβασιλεὺς μάχαιραν, apud Suid. ex ἀμφὶ, & σκαίω, divido.
'Αμφισκαίω, circumaccendo, Il. ζ. Th. σκαίω, uro.
'Αμφισκάμμων, ονος, ὁ, Amphidamas, nomen propr. q. a δαμάζω.
'Αμφισδάσσατο, acc. f. g. ab ἀμφισδάσυς, utrinq; hirsutus. Th. δασύς.
'Αμφισδέδηα, p. m. ἀμφισδέδηϊ, 3. sing. pl. p. m. Ion. ex ἀμφὶ, & δαίω, divido, convivor, fcio, comburo.
'Αμφισδῖες, catenæ, annuli: ex ἀμφὶ, & δέω, ligo.
'Αμφισδέμω, circumædifico; ex ἀμφὶ & δέμω.
'Αμφιδέξιος, ος, ὁ, ambidexter, ambiguus. Th. δεξιὰ.
'Αμφιδέρκεσθαι, 2. sing. a. 1. ind. paſſ. Ion. verbi ἀμφιδέρκομαι, circumſpicio, f. ξομαι. Th. δέρκω.
'Αμφιδεύτατος, η, ον, poſtremus, minutiſſimus: ab ἀμφὶ, & δεύομαι.
Ἀμφιδινέω, circumvolvo: ἀμφιδεδίνημαι, p. paſſ. à δινέω.
'Αμφιδοκεύω, obſervare capiendi causâ. Vide δοκεύω.
'Αμφίδοξος, ος, ὁ ἢ ὄν, anceps: ἀμφιδοξέω, ambigo: à δόξα.
'Αμφίδορος, utrinq; excoriatus; ſeu, cui circumquaq; detracta pellis eſt, &c. ex ἀμφὶ, & δέρας, ατος, τὸ, pellis, corium; unde δορὰ, ἡ, excoriatio, &c.
'Αμφίδουλος, natus utroque parente ſervo; & ipſe ſervus; ex ἀμφὶ, & δοῦλος.
'Αμφίδρυπτος, η, ον, ὁν, undique lacerates. Pro eodem dicitur ἀμφιδρυὴς, & ἀμφίδρυφος: à δρύπτω, lacero.
'Αμφίδυμος, ος, ὁ ἢ ὄν, quod utrinq; poteſt δύεσθαι, i. e. ſubiri.
'Αμφιδύς, indutus, a. 2. part. act. ab ἀμφίδυμι. Th. δύω.
'Αμφιέμενος, indutus, p. part. paſſ. ab ἀμφιέννυμι.
'Αμφιελίσσας, utrinq; agitatus, acc. pl. f. g. ab ἀμφιέλισσος, ος, ὁ, ἡ, ab εἱλίσσω, volvo. Th. ἑλίσσω.
'Αμφίεσμαι, idem quod ἀμφιέννυμαι; induor; à ſeq. activo ἀμφιεννύω, induo, circuminduo, &c.
'Αμφιέννυμι, veſtio, f. ἔσω. p. paſſ. ἠμφίεσμαι, & ἠμφίεσμαι ex ἀμφὶ, & ἕννυμι
'Αμφιέποντες, gubernantes, præſ. part. ex ἀμφὶ, & ἕπω, tracto, ago.
'Αμφιέπω, & ἀμφίεπω; circumtracto; circa quidpiam verſor; & occupatus ſum; item, perſequor, &c. ex ἀμφὶ, & ἕπω, cum aſpero, operor, ago, tracto, &c. item, ſequor; at ἕπω, cum tenui, dico, &c.
'Αμφιεσάμβρως, a. 1. m. part. ab ἀμφιέννυμι.
'Αμφίεσε, 3. ſing. a. 1. ſub. 'Αμφίεσμαι, Ion. pro ἠμφίεσμαι, p. ind. paſſ. ab ἀμφιέννυμι.
'Αμφίεσμα, αλος, τὸ, veſtimentum, indumentum: ab eod. Th.
'Αμφιετάζεσθαι, & ἀμφιετίζεσθαι, quotannis recurrere, & quaſi in orbem redire: ex ἀμφὶ, & ἐτος, εος, τὸ, annus
'Αμφιετὶς, vel ἀμφιετεῖ; adverb quotannis; item, ἀμφιετέω, quotannis ſacrifico; ἀμφιετηεῖς, ἱδος, ἡ, feſtum anniverſarium; & ἀμφιετὴς, ές, ὁ ἢ ὄν, annuus, anniverſarius: ex ἀμφὶ, & ἔτος, εος, τὸ, annus.
'Αμφιζάνω, ab ἰζάνω, adhæreo, circumſedeo, f. ήσω. Th. ἵζω.
'Αμφικὲς, anceps, utrinq; acutum; idem, & ejuſd. Th. & comp. cum ἀμφάκης, quod vide.
'Αμφιθάλασσος, ος, ὁ, ἡ, qui utrinq; mari cingitur: ex ἀμφὶ, & θάλασσα.
'Αμφιθαλὴς, ές, ὁ, ἡ, circumfloridus, item patrimus & matrimus. Th. θάλλω.
'Αμφιθάλλω, undiq; vireo & floreo. Th. θάλλω.
'Αμφιθάλασσα πόλις, urbs quæ mari circumluitur; mari circumfluа; ut Corinthus. Th. θάλασσα vel θάλαπα.
'Αμφιθέατρον, locus ex omni parte ſpectabilis; amphitheatrum; ex ἀμφὶ, & θέατρον, quod vide.
'Αμφίθελος, ος, ὁ, ἡ, qui utrinq; poni poteſt: ab ἀμφὶ, & τίθημι.
'Αμφιθέω, circumcurro: à θέω.
'Αμφίθρεπτος, circum concretus, & coagulatus; ut ἀμφίθρεπτον ἄμμα· ex ἀμφὶ, & τρέφω, i. e. πήγνυμι; concreſcere facio.
'Αμφίθυρος, ος, ὁ, ἡ, domus quæ anticas & poſticas fores habet. Th. θύρα.
'Αμφικαλύψη, 3. ſing. a. 1. ſub. ἀμφικάλυψις, 3. ſing. f. 1. opt. ab ἀμφικαλύπτω, circumtego. Th. καλύπτω.
'Αμφικαρὴς, ές, ὁ ἢ ὄν, utrinq; anſatus, biceps. Th. κάρηνον, vel κάρα.
'Αμφικεάσας, circumſcindens, dividens, a. 1. part. act. Poët. pro κεάσας, verbi ἀμφικεάζω.
'Αμφικέλευθος, ος, ὁ, ἡ, utrinq; viam habens; à κέλευθος, ος, ὁ, ἡ, via.
'Αμφικίονες, circumcirca columnis ſuſſulti; ex ἀμφὶ, & κίων, ονος, ὁ, columna.
'Αμφίκλαστος, ex omni parte fractus; ex ἀμφὶ, & κλαίω, vel κλάω, frango.
'Αμφίκλαυτος, qui circumcirca defletur. Th. κλαίω, VI.
'Αμφίκλυστος, ος, ὁ ἢ ὄν, circumfluus: ἀμφοτέρωθεν κλυστὸς, ἢ κλυζόμενος.
'Αμφίκλωστος, lectum ambiens; à κοιτή.
'Αμφίκομος, ος, ὁ, ἡ, latè comans, undique frondoſus: ex ἀμφὶ, & κόμη.
'Αμφίκοπον, utrinq; ſcindens. Th. κόπτω, ſcindo; unde κοπὴ, ſectio, &c.
'Αμφίκορος, medius inter tres fratres. Heſych. Suid. ex ἀμφὶ, & κόρος, ſeu κοῦρος, puer. Th. κορέω, purgo.
'Αμφίκουρος, circumquaq; raſus. Th. κείρω, unde κουρὰ, tonſura, & ἀμφικείρω, circumtondeo, &c.
'Αμφίκρανος, ος, ὁ ἢ ὄν, utrinque habens caput; vel, circumcirca capitatus; per Sync. pro ἀμφικάρηνος, à Th. κάρηνον, caput; unde κρανίον, τὸ, idem.
'Αμφικρεμάμαι, circumpendeo. Th. κρεμάω.
'Αμφίκρημνος, utrinque præcipitium habens; circumpræceps, &c. à Th. κρημνός.
'Αμφικτίονες, iidem, qui Homero ἀμφικτίονες, i. e. οἱ ἀμφοικοῦντες, qui circumcirca habitant, &c. ex ἀμφὶ, & κτίζω, i. e. οἰκίζω, habito.
'Αμφικυλίσας, Æol. & Poët. pro ἀμφικυλίσας, a. 1. part. Th. κυλίω.
'Αμφικύπελλον, ος, τὸ, poculum rotundum & utrinq; anſatum: ex ἀμφὶ, & κύπελλον, cyathus. Nota δὲ παρὰ ſemper cum ἀμφικύπελλον adjungi.
'Αμφίκυρτος, utrinq; declivis, ſeu gibboſus; ut luna apparet nondum ſemiplena. vide Th. κυρτός.
'Αμφίλαος, utraq; manu lævus; à Th. λαιός.
'Αμφίλαλος, circumquaque loquax; paſſim loquax, &c. à Th. λαλέω, loquor; unde λάλος, qui loquitur, &c.
'Αμφιλαχαίνω, circumcirca fodio: à λαχαίνω.
'Αμφιλαὼς, ές, ὁ, ἡ, ingens, magnus; q. ἀμφιλαζὴς, παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν λαζέειν, quod utrinq; capi debeat.
'Αμφιλέγω, dubito, dubia dico, & obliqua, &c. unde ἀμφίλεκτος, ambiguus, anceps, Th. λέγω.
'Αμφιλογία, ας, ἡ, diſceptatio, ubi ex utraque parte contenditur: ex ἀμφὶ, & λέγω.
'Αμφίλογος, dubius, controverſus; unde ἀμφιλογέω, idem quod ἀμφιλέγω, & ejuſd. Th. & comp.
'Αμφίλοχος, ος, ὁ, Amphilochus, nom. propr.
'Αμφίλυκος, ος, ὁ, ἡ, ſubluſtris: à λύκη, lux prima; vel a λύκος, quod ſit ſimilis λυκείη, lupinæ pelli, quæ eſt cinerei coloris: vel à λύγη, tenebræ.
'Αμφίμαλλος, utrinque villoſus, & hirſutus; ut ὑπερμαλλος, qui tantum una parte villos habet; à Th. μαλλὸς, vellus; lana promiſſa.
'Αμφιμάσσαιτο, ἀπομάξητε, abſtergite, a. 1. m. imper. a μάσσω, f. ξω, & σω, purgo.
'Αμφιμάτρης, ου, ὁ, ἡ, Dor. pro ἀμφιμήτρεος, qui eſt in matrice ſeu utero. Th. μήτηρ.
'Αμφιμάχομαι, circumpugnavero, præſ. ſub. Th. μάχομαι.
'Αμφιμέλαινα, utrinq; nigræ. Sic dicuntur φρένες, quòd inſâ tanquam fumo quodam denigrentur. Th. μέλας.
'Αμφιμύκω, circùm mugio, p. m. ab ἀμφιμυκάω.
'Αμφιμήτωρ, apud Æſchyl. ὑπερμήτωρ, ἀμφίγυος; frater ex patre eodem, alia vero matre. Th. μήτηρ.
'Αμφιμιγὴς, ές, ὁ ἢ ὄν, undiq; mixtus. Th. μίγνυμι, miſceo.
'Αμφινεῖκος, de quo contrariis ſermonibus pugnatur; à Th. νεῖκος, εος, τὸ, jurgium, contentio.
'Αμφινέμομαι, circumpaſcor, incolo: à νέμω.
'Αμφινοέω, ambigo, idem quod ἀμφιστοέω, quod vide.
'Αμφιξέω, circumrado, f. ξέσω. a. 1. ἀμφέξεσα à ξέω.
'Αμφίξυος, utraque parte radens; ab eod. Th.
'Αμφιον, indumentum, amictus, pallium; ab ἀμφιέννυμι, induo.
'Αμφιορκία, ας, ἡ, jusjurandum ab utroq; litigatorum præſtitum; à Th. ὅρκος, jusjurandum.
'Αμφίος, ος, ὁ, Amphius, nom. propr.
'Αμπισπαγὴς, ές, ὁ ἢ ὄν, circumquaq; firmus; vel firmiter hærens. Nonn. à Th. πέγνυμι, compingo, &c.
'Αμφίπαλτος, ος, ὁ, ἡ, peltis denſus: à πάλτον.

'Αμφι-

'Αμφιπάτωρ, ορ, ὁ ἡ, qui vel quæ ex alio patre est, sed eadem matre; ex ἀμφὶ, & πατὴρ, pater.

'Αμφίπεδ, ος, ὁ, ἡ, campis undiq; cinctus: ex ἀμφὶ, & πέδον.

'Αμφιπέλεκυς, εως, ὁ, ἡ, fecuris anceps; bipennis; Item, ἀμφιπέλεκυς, capulus fecuris, bipennis manubrium; ex ἀμφὶ, & πέλεκυς, εως, ὁ, fecuris, bipennis.

'Αμφιπένομαι, fatago circa aliquid: à πένομαι.

'Αμφιπεπτηκότες, vicinis, dat. pl. ab ἀμφιπεπτηκότες. Th. πτίζω.

'Αμφιπερισσεφόμην, imperf. Ion. ab ἀμφιπερισσεφάω, circumverto: ex ἀμφὶ, περὶ, & σείω.

'Αμφιπερισσείω, idem quod περισσείω, quod vide.

'Αμφιπεριτείζω, vel τρύζω, circumstrideo; ex ἀμφὶ, περὶ, & τερίζω, vel τρύζω, stridco.

'Αμφιπερισυρίσσω, circumquaq; corrumpor, & pereo; Hom. hymn. in Ven. ex ἀμφὶ, περὶ, & φθίνω, neutr. corrumpor, consumor, pereo, &c. unde φθινύσσω, quod vide.

'Αμφιπεσοῦσα, amplexa, a. 2. part. f. g. ab ἀμφιπίπτω.

'Αμφιπέδζω, circumcirca premo, vel constringo, ex ἀμφὶ, & πέδζω, idem quod Th. πέζω, premo, &c.

'Αμφίπηρ, idem quod Th πήρης, mancus, mutus, cæcus.

'Αμφιπίπτειν πνὰ, aliquem amplecti. Th. πίπτω.

'Αμφιπλέκω, circumnecto, in Epigr. Th. πλέκω.

'Αμφιπλὴξ, & ἀμφίπληκτος, utrinque percutiens, vel feriens; aut, utrinque percussus; ut ἀμφιπλὴξ γῆ; Isthmus; q. d. qui utrinq; percutitur à maribus; Pollux. à Th πλήσσω, vel πλήω, percutio; unde πληκτὸς, percussus.

'Αμφιπλίσσω, exp. περιδαίνω, item, ἀμφιπλίξ; exp. περιδαίδλω; & ἀμφιπλίσσομαι, seu ἵπομαι; absilio; saltu me proripio; seu aufero: à Th. πλίσσω.

'Αμφιπολεύω, f. εύσω, obambulo, comitor: a πολέω, versor, Poët. πολεύω.

'Αμφίπορος, utrinq; villosus; ut ἀμφίπορκοι τάπητες; tapetes utrinq; villosi, i.e. ἀμφίμαλλοι, à Th. πόκος, vellus.

'Αμφίπολις, εως, ἡ, nomen urbis.

'Αμφίπολος, ος, ὁ, ἡ, minister, vel ministra; hinc ἀμφιπολεῖν, famulari: ex ἀμφὶ, & πολέω, versor.

'Αμφιπονῶ, seu, ἀμφιπονέομαι; fatago circa; occupor circa; item, absumo. Plut. à πονέω, quod vide.

'Αμφιποτάομαι, circumvolito: à ποτάομαι.

'Αμφιποτοι, οἱ, dicuntur in veteri acie militari; qui duobus equis, una ligatis, sine ephippiis, vehuntur; quiq; ex alio in alium transiliunt, si usus requirat; ex ἀμφὶ & ἵππος.

'Αμφιπποτόξοι, equites, seu equestres sagittarii; ex ἀμφὶ, ἵππος, & τόξον; quæ vide.

'Αμφιπρηνεύω, undique promineo, seu propendeo; ex ἀμφὶ, & πρηνεύω, promineo, propendeo; ex πρὸ, & πεύω, innuo; item, vergo, inclino, propendeo, &c.

'Αμφιπρόσωπος, bifrons, Janus sic dicitur, apud Plut. in Numa. ex ἀμφὶ, & πρόσωπον, facies; vide.

'Αμφίπρυμνον πλοῖον, navigium utrinque puppim habens. Th. πρυμνὸς, Vi.

'Αμφίπταμαι, circumvolito; ex ἀμφὶ, & ἵπταμαι, volo, volito.

'Αμφίπυλον, vestibulum, locus habens duas portas; ex ἀμφὶ & πύλη.

'Αμφίπυρος, ος, ὁ ἡ ὄν, utrinque ardens. Th. πῦρ.

'Αμφιῤῥεπὴς, ἐς, ὁ ἡ ὄν, utramq; in partem inclinans seu vergens; interdum & ambiguus; anceps: ex ἀμφὶ, & ῥέπω, vergo, propendeo.

'Αμφιῤῥόδιος, circumquaque aspersus; circumcirca irrigatus; ex ἀμφὶ, & ῥάζω, idem quod Th. ῥαίνω, perfundo, aspergo, &c.

'Αμφιῤῥύτη, dat. sing. ab ἀμφίῤῥυτος, ος, ὁ ἡ ὄν, circumfluus: ex ἀμφὶ, & ῥέω.

'Αμφιῤῥὼξ, ῶγος, ὁ ἡ ὄν, undiquaq; ruptus; Epigr. ex ἀμφὶ, & ῥὼξ, fissura, vide.

'Αμφιχὼ, 4. contract. nomen mul. ex eodem them.

'Αμφὶς, utrinque, in medio, adv. Est & præpositi. cum gen. fine, seorsùm, extra.

'Αμφίσβαινα, ης, ἡ, serpentis genus, qui videtur duo habere capita, quia ἑκατέρωθεν βαίνει.

'ΑΜΦΙΣΒΗΤΕΩ, ambigo, dubito, controversor ἀμφισβητήσω, a. 1. opt. Æol. q. ex ἀμφὶς, & βάω, eo. Hinc ἀμφισβήτησις, εως, & ἀμφισβησία, ἡ, disceptatio, contentio, dubitatio.

'Αμφισβήτημα, ατος, τὸ, controversia, lis; h. e. res de qua disceptatur judicio; quæstio, dubitatio; item, ἀμφισβητήσιμος, ος, ὁ ἡ ὄν, dubius, contentiosus, ambiguus, &c. & ἀμφισβητικὸς, contentiosus, rixosus, acer & argutus in disceptationibus, &c. à præced. Th.

'Αμφίσγονοι, Hesych. ἑτερόγονοι; diverso semine geniti; ex ἀμφὶ & γόνος, Vi.

'Αμφίδημνα, idem apud Etym. quod ἀμφίσβαινα.

'Αμφίσκιος, utrinq; umbram habens; ex ἀμφὶ, & σκιὰ, ᾶς, ἡ, umbra.

'Αμφίσκω, induo, induor; idem quod ἀμφιέννυμι, & χω, quæ vide.

'Αμφίσκωμοι, qui circumjacentes pagos inhabitant; ex ἀμφὶ, vel ἀμφὶς, & κώμη, ης, ἡ, pagus; vicus.

'Αμφίσταμαι, undiq; circumsto; ex ἀμφὶ & ἵσταμαι.

'Αμφισφιγμένος, colligatus, a. 1. part. m. ab ἀμφισφίγγομαι. Th. σφίγγω, orno.

'Αμφισφὴς, ὁ, ἡ, utrinq; coronatus, item undiq; plenus: ex ἀμφὶ, & σφὼς.

'Αμφίσφυρος, ος, ὁ ἡ ὄν, versipellis, utrinq; acutus. Th. σφῦρα.

'Αμφισχατόομαι, obsideo: ab ἀμφὶ, & σχατὸς.

'Αμφισφύγγυλος, undiq; rotundus; & contractus; a σφύγγυλος, rotundus; vide.

'Αμφισωπὶς, undiq; conspicuus, & patens; ex ἀμφὶ, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus, vultus. Th. ὄπωμαι.

'Αμφιτᾶθεὶς, circum extensus, a. 1. part. pass. ab ἀμφιτείνω. Th. τείνω.

'Αμφιτάλαντος, ος, ὁ ἡ ὄν, utrinq; libratus; ex ἀμφὶ, & τάλαντον, libra, vide.

'Αμφιτάπης, ητος, ὁ, & 'Αμφίταπις, ιδος, ἡ, & 'Αμφίταπος, ος, ὁ, tapes utrinq; villosus. Th. τάπης.

'Αμφιτείνω, circumextendo; ex ἀμφὶ, & τείνω.

'Αμφιτέμνω, circumcido; à Th. τέμνω, seco.

'Αμφιτίθημι, circumpone, præs. imperat. act. q. ex ἀμφιτιθέω. Th. τίθημι.

'Αμφιτμάσσω, utrinq, quatio; à Th. πτάσσω.

'Αμφίτομος, circumcisus, undiquaq; amputatus, item, utrinq; scindens, anceps, ab ἀμφιτέμνω, undiquaq; puto, vel amputo &c.

'Αμφίτορος, utrinq; tornatus; item, utrinq; tornando excavatus; ex ἀμφὶ, & τόρνος, tornus; quod vide.

'Αμφιτρὴς, ῆτος, ὁ ἡ ὄν, & ἀμφίτρητος, ὁ ἡ ὄν, utrinq, perforatus; utraq; parte perfusus. Nonn. ex ἀμφὶ, & πτερῶ, vel τίτρημι, (fut. τρήσω, ut à τερῶ) perforo, &c.

'Αμφιτρίτη, xor Neptuni, mare: ex ἀμφὶ, & τρίζω, strido.

'Αμφιτρομέω, tremo ab omni parte: à τρομέω.

'Αμφιτρυγὴς, vel ἀμφιτρυχὴς, ἐς, ὁ ἡ ὄν, attritus undiquaque; ex ἀμφὶ, & τρύχω, idem quod Th. τρύω, tero, attero.

'Αμφιτρύων, nomen viri: ex ἀμφὶ, & τρύω. 'Αμφιτρυωνιάδης, ης, ὁ, per Epenth. pro 'Αμφιτρυωνίδης, filius Amphitryonis.

'Αμφιφαὴς, ἐς, ὁ ἡ ὄν, circumquaq; vel utrinq; lucem habens; lucens, vel apparens; ab ἀμφιφάω, circumcirca luceo. Th. φάω, luceo.

'Αμφιφαλὴς, ος, ὁ, ἡ, clavis undiq; distinctus: ex ἀμφὶ, & φαλὸς· item splendidus.

'Αμφιφανὴς, ἐς, ὁ ἡ ὄν, idem; undiq; apparens, & conspicuus; item, qui ambiguo in utramq; partem editu est: ex ἀμφὶ, & φανὸς, ὁ, lucidus. Th. φαίνω, vide.

'Αμφιφάω, circumcirca luceo, colluceo; igne scil. aut facibus accensis; ex ἀμφὶ, & φάω, quod vide.

'Αμφιφλὺξ, dubiæ & ancipitis flammæ. Eurip. Th. φλὸξ, γός, ἡ, flamma, Vi.

'Αμφιφορεὺς, έως, Ion. ῆος, ὁ, amphora, vas utrinq; auriculas habens, quibus gestari potest: ab ἀμφὶ, & φέρω.

'Αμφιφὼς, qui dubia luce collustratur; Athen. ex ἀμφὶ, & φὼς, lux; quod vide.

'Αμφιχαίνω, absorbeo, ropriè circumhio: a χαίνω.

'Αμφιχάω, a. 1. inf. ex ἀμφὶ, & χέω.

'Αμφιχολόομαι, irascor circum, vel propter; Vi. χολόομαι.

'Αμφιχορεύω, circum tripudio; Vi. χορεύω.

'Αμφίχρως, utrinq; coloratus. Th. χρῶμα, ατος, color.

'Αμφιχυθείσα, circumfusa, a. 1. part. pass. f. g. ab ἀμφιχέω.

'Αμφίχυτος, ος, ὁ, ἡ, terrâ aggestâ utrinq; munitus: ex ἀμφὶς & χέω.

'Αμφίχωλος, ος, ὁ ἡ ὄν, utroq; pede claudus: à χωλὸς.

'Αμφόδον, ου, τὸ, bivium: q. d. ἀμφὶ ὁδὸς, ambæ viæ.

Ἀμφοδος, ὁ, bivium, circuitus; Xen. Item, ἀμφοδον, τὸ, est via urbis, vicus, platea. Hesych. & Suid. unde etiam, ἀμφόδιον, τὸ, parvus vicus, platea parva, &c. Luc. Ejusdem. Th. seu comp. cum præcedente.

Ἀμφόδυς, seu ἀμφοδεύς, υτος, ὁ ἡ ἡ, utrinque dentatus. Aristot. item, ἀμφαδών, idem; ex ἀμφὶ, vel ἄμφω, & ὀδὼς, οντος, ὁ, dens.

Ἀμφὶν, gen. & dat. dual. ab ἄμφω.

Ἀμφένον, Poët, pro ἀνὰ φρένων, per cædem.

Ἀμφορέας, acc. plur. ab ἀμφορεὺς, per Sync. pro ἀμφιφορεῖς.

Ἀμφορεαφόρος, amphoræ gerulus; qui amphoras bajulat, mercede conductus; Menand. unde, ἀμφορεαφορέω, amphoram bajulo, seu porto; & Metaph. bajulo veluti amphoram; Aristoph. in Heroib. Utrumq; ab ἀμφιφορεὺς, quod vide.

Ἀμφορίδιον, qu. d. amphorula; dimin. ab ἀμφορεὺς, ὁ, amphora; ab ἀμφὶ, circum; & φορέω, το φέρω, quod sit vas gestatorium, portatuque facile, huc & illuc.

Ἀμφότερος, α, ον, uterque, ambo: ἀμφοτέρης, dat. pl. Ion. f. g. pro ἀμφοτέραις, ut & ἀμφοτέρσιν, m g. Hinc Ἀμφοτέρωθεν, utrinque, adv. Ἀμφοτέρως, Dor. pro ἀμφοτέρως. Th. ἄμφω.

Ἀμφοτέρως, utroque modo. Plut. Aristot. pro quo interdum ponitur ἀμφότερον, adverbialiter; ut Iliad. δ & γ. unde ἀμφοτερόμυς, idem, & ἀμφοτέρωθι, utrobique; item, ἀμφοτέρωσε, utroque, in utramq; partem; & ἀμφοτερίζω, in utramq; partem vergo; item, utring; cingo, vel attingo; Strab. lib. 6. ab eodem Th.

Ἀμφότερόγλωσσος, utramq; linguam habens; in utramq; partem disputans; sic vocatur Zeno, apud Plut. ex ἀμφότερος, & γλῶσσα.

Ἀμφοῦις, vel ἀμφοῦδις, adv. idem quod ἀμφίδυς, in terram; humi; Hesychius, ἀμφοῦδις ῥίπτων, apud Hesiod. exp. ambabus manibus in terram dejiciens; componitur, nimirùm, ex ἀμφὶ, & ἔδας, nom. & acc. τὸ; sed obliq. mutuat ab inusitato ἔδος; nempe, ἔδος, & ἔδει; solum, pavimentum, humus.

Ἀμφοχέωτο, animadverteret, a. 1. opt. Poët. ab ἀνα, & φρέζομαι.

Ἀμφυλάω, circumlatro, circumallatro, oblatro undique; ex ἀμφὶ, & ὑλάω, latro.

Ἀμφυτὰ, pro ἀνὰ φυτὰ, per plantas.

Ἀμφύω, per Syncopen dicitur pro ἀναφύω, renasci salio; rursum produco, &c.

ΑΜΦΩ, ambo, vel ambæ: ἀμφοῖν, gen. & dat.

Ἀμφᾶες, duas ansas habens, το ἀμφοτέρωθεν ἔχον ἀτία πνά. Ἀμφάτην, idem.

Ἀμφωτὶς, vel ἀμφώτις, ἡ, inauris, aurium ornamentum, vel munimentum: ab ἀμφὶ & ὦς, ὠτὸς.

Ἄμωγος, Ἀμώγα, ὁ, Sacorum rex.

Ἀμώμητος, ος, ὁ, inc Inatus: ἀμωμήτοιο, gen. Ion. Hinc ἀμωμήτως, adv. Ex α, & μωμητὸς, vituperabilis, quod à μωμάομαι. Th. μῶμος.

ΑΜΩΜΟΝ, ου, τὸ, amomum, frutex, & aroma.

Ἄμωμος, ος, ὁ, ἡ, maculæ expers: ex α, & μῶμος.

Ἀμὼν, ὁ, nomen viri ἄκλιτον, Fidelis: sed ἀμῶν, Dor. pro ἡμῶν.

Ἀμῶνθ, 3. pl. ind. pass. ab ἀμάω. Ἀμώντεσσι, pro ἀμῶσι, dat. pl. part. Poet.

Ἀμὼς, ὁ, nomen viri ἄκλιτον, Robustus.

Ἄμυδις, metas, 2. sing. præs. opt. ἀμύσιμι, ῡμι, οις, ῡς, οι, ῡ. ab ἀμύω.

Ἀμωσγέπως, quoq; modo, quovis modo: ab ἀμῶς. Th. ἀμὸς, unus.

Ἄμωτα, τὰ, c. est inæ.

ΑΝ, si, conjunctio potentialis, vel expletiva. Poëtæ pro ea ponunt κε, κεν. Ab in ejusdem significationis. Est etiam ἄν, pro ἀνὰ, Poëtis; & ἂν pro ἄνα.

ΑΝΑ, per, præp. regens acc. & cum, ablat. In compositione valet retro, rè, fursùm. Ἀνὰ pro σωὶ, Dor. Interdum est distributionis nota.

Ἄνα, surrexit, per Apoc. pro ἀνάστα, quod pro ἀνέστη, Ion. & mutato in α, a. 2. ind. 3 sing. ab ἀνίστημι. Est & ἄνα, surge, pro ἀνάστα, & ἀνάστηθι, a. 2. imperat. act. Est & ἄνα, vocat. sing. ab ἄναξ, rex; vel per Apoc. pro ἄνασσα, regina.

Ἀναβα, pro ἀνάβαθι, vel ἀνάβηθι, ascende; a. 2. imperat. ab ἀναβαίνω.

Ἀναβαθμὸς, ὅ, ὁ, gradus, pro ἀναβασμὸς, & euphoniæ gratiâ inseritur: ab ἀναβαίνω.

Ἀνάβαθρον, ου, τὸ, & Ἀναβάθρα, ας, ἡ, scala: ab ἀναβαίνω.

Ἀναβαίνω, ascendo, f. βήσομαι. p. βέβηκα. a. 2. ἀνέβαν. part. ἀναβάς.

Ἀναβάδην, pedibus in altum exporrectis sive extensis; Aristoph. item, ἀναβαδὸν, scansim, Aristot. Utrumq; à præced. ἀναβαίνω.

Ἀναβαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus scalæ, Exod. 20. & ἀναβαθμικὸς, q. d. gradualis, gradatim factus. item ἀναβαθμὸς, ὅ, ὁ, ascensus; Suid. item gradus scalæ; & interdum, sedilia vocantur ἀναβαθμοί. Poll. omnia ab ἀναβαίνω.

Ἀναβαλλεδὴ, inf. pass. ab ἀναβάλλω.

Ἀναβαλλω, procrastino, differo, f. βαλῶ. perf. βέβληκα. a. 2. ἀνέβαλον. m. ἀναβαλόμην, ου, ετο. p. m. ἀναβέβολα. Ex ἀνὰ, & βάλλω.

Ἀναβάντες, nom. pl. ab Ἀναβὰς, ascendens, a. 2. part. act. ἀναβῶσα, inf. ab ἀναβαίνω.

Ἀναβαπτισὴς, ὴς, q. d. rebaptizator; ex ἀνὰ, & βαπτίσης, quæ vide.

Ἀνάβασις, ascensus, ascensio; Xen. ab ἀναβαίνω.

Ἀναβάσομαι, conscendam, f. 1. Dor. pro ἀναβήσομαι. Th ἀναβαίνω.

Ἀναβεβιακὼς, p. part. act. ab ἀναβιόω. Th. βίος.

Ἀναβέβρυκεν, p. act. quod à βρύω, scateo, scaturio. Alii legunt ἀναβέβρυχεν, resonuit; quod à βρύχω, frendo, strideo: quod dicitur de mari.

Ἀνάβηθι, a. 2. imp. verbi ἀναβαίνω.

Ἀναβήσω, vel ἀναβήσομαι, extussio; tussiendo expuo, seu excreo, vel simpliciter expuo, excreo: unde in pass ἀναβήσομαι, extussior, expuor, rejicior; Gal. ex ἀνὰ, & βήσσω, tussio; à Th. βὴξ, χὸς, ὁ; tussis Dioscor.

Ἀναβιβάζω, ascendere facio, impono, subduco: fut. άσω. p. βεβίβακα. a. 1. ἀνεβίβασα. Th. βαίνω.

Ἀναβιβρώσκω, pro ἀναβιβρώσκω, corrodo, exedo, &c. ex ἀνὰ & βιβρώσκω, idem quod Th. βρώσκω, comedo.

Ἀναβιώσιλω, revivisca m, Att. pro ἀναβιώσω, a. 2. opt. act. ab ἀναβιόω, quod ex ἀνὰ, & βιόω, vivo.

Ἀναβλασάνω, & τέω, f. ήσω. p. κα. repullulo. Simplex, βλαστάνω.

Ἀναβλέπω, oculos attollo, visum recipio, f. ψω. p. φα. a. 1. ψα. hinc ἀνάβλεψις, εως, ἡ, visûs recuperatio. Th. βλέπω.

Ἀναβλησις, εως, ἡ, dilatio: ab ἀναβάλλω.

Ἀναβλύζω, scaturio: à βλύζω.

Ἀναβοάω, ῶ, exclamo, f. ήσω. p. κα. a. 1. ησα. Ἀναβόησεν, n. g. part. Th. βοάω.

Ἀναβυθεύω, effodio; effodiendo egero, &c. ex ἀνὰ, & inus. βοθεύω, fodio; à Th. βόθ, ος, ὁ, scrobs, fovea.

Ἀναβολὴ, ῆς, ἡ, dilatio; à p. m. verbi ἀναβάλλω.

Ἀναβορύζω, exclamo. Aristoph. ex ἀνὰ & βορβορύζω.

Ἀναξ, ω, ὁ, ἀ, Dor. pro ἄνακ, ος, ὁ, ἡ, impubes: ex α, & ἥβη.

Ἀναβρέχω, & -σω, fervefacio. Th. βρέχω.

Ἀναβρόχω, reforbeo, a. 1. Æol. opt. ἀναβρόξια. ἀναβροχθεὶς, a. 1. pass. part. A βρόχω.

Ἀναβώλαια γῆ, Terra, quæ, dura aratro proscinditur, glebas in altum mittit. Th. βῶλος.

ΑΝΑΓΑΛΛΙΣ, ίδος, ἡ, Morsus gallinæ, herbæ nomen.

Ἀναγεῖλαι, a. 1. inf. act. verbi ἀναγέλλω.

Ἀνάγειλεν, imperat. ab

Ἀναγέλλω, renuntio, f. λῶ, εῖς, εῖ. p. ελκα. a. 1. εἴλα. a. 2. ἀνήγειλον. p. pass. ἀνήγελμαι. a. 2. pass. ἀνηγέλην, ης, η. Ex ἀνὰ, & ἀγέλλω.

Ἀναγεῖδε, Dor. pro ἀνηγεῖδε, narrare.

Ἀναγεννάω, ῶ, regenero, f. ήσω. p. κα. p. pass. ἀναγεγέννημαι. Th. γίνομαι, seu γείνομαι.

Ἀναγινώσκω, lego, f. 1. m. ἀναγνώσομαι. p. act. ἀνέγνωκα. a. 2. ἔγνων. p. pass. ἀνέγνωσμαι, σαι, σται: inde ἀναγνώστης, ου, ὁ, lector. a. 1. pass. ἀνεγνώσθην. Th. γινώσκω.

Ἀναγκάζω, cogo, imperf. ἠνάγκαζον, f. άσω, p. ἠναγκακα. p. pass. ἠνάγκασμαι. a. 1. ἠναγκάσθην. Th. ἀνάγκη.

Ἀναγκαίη, ης, ἡ, necessitas: ἀναγκαίη, adv. necessariò: ab

Ἀναγκαῖος, αία, αῖον, necessarius; item amici s. comp. ἀναγκαιότερος. superl. ἀναγκαιότατος. gen. pl. ἀναγκαιοτάτων: ab ἀνάγκη.

Ἀναγκασσὸς, ὴ, ὸν, coactus. ἀναγκασσῶς, coactè, adv. ab ἀνάγκη.

Ἀνάγκη, ης, ἡ, & Dor. ἀνάγκα, necessitas: παρὰ τὸ ἀνάσω πάντων γὰρ ὑπικρατεῖ. vel ab α, priv. & ἄγω: duci enim & impelli nequit. Hinc ἀναγκαίζω, ἀναγκαῖος, necessariò: ἀναγκάζω, &c.

Ἀναγλυκαινδῶσι, dulcedinem ceperint, 3. pl. a. 1. sub. pass. ab ἀναγλυκαίνομαι. Th. γλυκύς.

Ἀναγνάμπω, idem quod γνάμπω, f. ψω, p. φα, a. 1. ψα, a. 1. pass. φθω.

Ἀναγνόντες, a. 2. part. act. pl. ἀναγνάς, inf. ab ἀναγινώσκω.

Ἀναγνωρίζω, f. σω, p. κα, recognosco: à γνωρίζω.

Ἀνάγ-

'Ανάγνωστ, εως, ὁ, lectio. dat. ἀναγνώσ. 'Αναγνώστης, ου, ὁ, lector: ab ἀναγινώσκω.

'Αναγον, 3. pl. imperf. pro ἀπῆγον. Sic ἀνάγοντο, reducti sunt, imperf. pass. vel a. 2. m. pro ἀνήγοντο: ab ἀνάγω.

'Αναγοραν, Dor. pro ἀνὰ τὴν ἀγοράν.

'Αναγραμματίζω, transpositis literis ex una voce al am efficere. Hinc ἀναγραμματισμὸς, οῦ, ὁ. Th. γράφω.

'ΑΝΑΤΤΡΙΣ, εως, ἡ, & ἀνάγυρος, ου, ὁ, ἡ, fruticis nomen.

'Αναγχιπωεῖν, necessitate equitare; i. e. necessario, necessitatem equitandi habere; μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν, apud Suid. ex ἀνάγκη, necessitas, & ἱππεύω, equito, à Th. ἵππος, equus.

'Ανάγω, εις, ει, subduco, augeo: f. ἀνάξω. p. ἀπῆχα. a. 2. ἀπῆγον, Att. ἀνήγαγον. p. pass. ἀπῆγμαι. a. 1. ἀνήχθην. part. ἀναχθείς, ἐντ, ὁ, provectus: ex ἀνὰ, & ἄγω, duco.

'Αναγωγὴ, ῆς, ἡ, educatio: ab ἀνάγω.

'Αναγωγ, ος, ὁ, ἡ, contumax, male intutus, ὁ μὴ τὰ κατὰκαιρα ἀγαγὼς τετυχηκώς: hinc ἀναγωγία, defectus disciplinæ; ab α, & ἀγωγή.

'Αναγωνιστ, ὁ, ἡ, qui non certat; qui certamen non experitur; iners; ut ἀγωνιστὴς, ἀξιάκτης, apud Xenoph. ex α, priv. & ἀγωνιστὴς, certator; à Th. ἀγών, certamen.

'Αναδαίειν, dividere. Th. δαίω.

'Αναδασμονίζω, iterum sortior; ex δευτέρη κλήρωσις; apud Hesych.

'Αναδατεσθαι, dividere, a. 1. inf. m. 'Αναδασμὸς, ου, ὁ, divisio: ex ἀνὰ, & δάζομαι, divido. Th. δαίω.

'Αναδαστος, divisus, distributus; item, viritim, vel æqua portione divisus; apud Aristot. & Plat. & interdum, rescissus &c. ex ἀναδάζομαι, iterum divido, rursus partior; vel simpliciter, divido, partior.

'Αναδέδρομα, ας, ε, percurri, p. m. verbi ἀνατρέχω. 'Αναδέδραμον, sursùm cucurrimus, 1. pl. p. m. per Sync. pro ἀναδεδράμομεν.

'Αναδείγματα, Hesych. sunt figilla seu imagunculæ quæ in tragicis scenis ostenduntur; item, lora seu habenæ circa equorum colla, &c. à seq. ἀναδείκνυμι, demonstro; item, designo; item, consecro, instituo, &c.

'Αναδείκνυμι, ostendo, f. ξω. p. χα. a. 1. ἀνέδειξα. inf. ἀναδεῖξαι. p. pass. ἀναδέδειγμαι. a. 1. ἀνεδείχθην. a. 1. m. ἀνεδειξάμην, ω, ατο. Th. δείκνυμι.

'Αναδείξις, εως, ἡ, ostensio: ab ἀναδείκνυμι.

'Αναδεῖπνα, τὰ, postcœnia; seu mensa secunda, & veluti iteratæ cœnæ: quum scil. sublatis carnibus aut piscibus apponuntur mensæ secundæ, seu bellaria, &c. ex ἀνὰ, & δεῖπνον, cœna.

'Αναδέκεσθ, Ion. pro ἀναδέχεσθ, recipere, polliceri. Th. δέχομαι.

'Αναδελφ, ος, ὁ, ἡ, fratre carens; opponitur συναδέλφ; ex α priv. (quod ante α, assumit ν, in compositione) & ἀδελφ.

'Αναδενδεὰς, ἀδ, ἡ, vitis arbustiva, vel sursùm scandens in arborem: ab ἀνὰ, pro ἄνω, & δένδρον.

'Αναδενδρομαλάχη, herba dicitur sic, eadem quæ & δενδρομαλάχη, q. d. arborescens malva; seu arborea malva; quæ etiam appellatur ἀλθαία; malvæ aggrestis species althæa: ex ἀνὰ, δένδρον, arbor, & μαλάχη, Malache, malva, quod vide.

'Αναδέξαι, Ion. pro ἀναδεῖξαι, ostendisse, a. 1. inf. act. sic ἀναδέξασθαι, pro ἀναδείξασθαι, a. 1. inf. m. verbi ἀναδείκνυμι.

'Αναδέρκω, sursum aspicio; ex ἀνὰ, & δέρκω.

'Αναδέρω, idem quod δέρω, excorio; item Metaph. nudo, revelo, aperte dico; L. c. ex ἀνὰ, & δέρω.

'Αναδέσις, religatio: ut ἀνάδεσις τῆς κόμης, Luc. item, ἀναδεσμεύω, religo; idem quod ἀναδέω, & ἀνάδετος; religatus, revinctus, &c. omnia ab ἀναδέω, vincio, religo.

'Αναδέσμη, ης, ἡ, ornamentum capitis: ab ἀναδέω, redimio.

'Αναδεύω, irrigo, imbuo; ex ἀνὰ, & δεύω, rigo.

'Αναδέχομαι, excipio, f. δέξομαι. p. pass. ἀναδέδεγμαι, a δέχομαι.

'Ανάδημα, τὸ, & Æolica Sync. 'Ανάδεμα, anadema; id quo caput redimitur, corona. Eur. verbale a. 1. perf. præt. pass. verbi ἀναδέω, religo, vincio.

'Αναδῆσαι, genus referre, a. 1. inf. act. ex ἀνὰ, & δέω, ligo.

'Αναδηχθεὶς, remorsus, a. 1. part. pass. ab ἀναδήκνυμι, f. δήξομαι, a. 2. ἔδακον.

'Αναδιδάσκω, valde docere, vel edocere, & dedocere. Th. δίδάσκω.

'Αναδίδωμι, reddo, f. ἀναδώσω. a. 2. part. ἀναδοὺς, οῦντ.

'Αναδικάζω, iterum judico, de iis nimirum quæ ante judicata fuerunt, sed irrita & nulla facta sunt; ex ἀνὰ, & δικάζω.

'Αναδικ, qui judicatus quidem est, sed judicio irrito facto, iterum judicandus; unde ἀναδικία, ἡ, lis, seu judicium de re quæ judicata quidem sit, sed irrita facta est; ex ἀνὰ, & δίκη, jus, justitia.

'Αναδινέω, ῶ, idem quod δινέω, in vorticem seu gyrum revolvo. Th. δίνη, vortex.

'Αναδίπλωσις, εως, ἡ, Reduplicatio; figura: ab ἀνὰ, & δίπλόω.

'Αναδοθεὶς, a. 1. part. pass. ἀναδοθῆναι, inf. 'Ανάδος, Att. ἀνάδοσο, redde, a. 2. imp. m. ἀναδόσθαι. a. 2. inf. act. Ab ἀναδίδωμι.

'Αναδουδυκάζω, commisceo, confundo; proprie, pistillo in mortario commisceo. Hesych. ex ἀνὰ, & δουδυξ, υκος, ὁ, pistillum, seu radius mortarii.

'Ανάδοσις, productio; item eruptio, quæ sursum versus fit; item, scaturigo, pullulatio; & interdum, distributio, &c. Sic, ἀνάδοτ, ος, ὁ, ἡ, redditus; & ἀναδοτικὸς, distributivus; omnia ab ἀναδίδωμι.

'Αναδούλωσις, revocatio in servitutem; ex ἀνὰ, & δουλόω; quod vide.

'Αναδοχ, ος, ὁ, ἡ, & 'Αναδοχεὺς, εως, ὁ, susceptor, sponsor: ab ἀναδέχομαι.

'Αναδραμεῖν, redire, crescere, a. 2. inf. ἀναδραμέσθαι, part. f. g. ἀναδραμὼν, m. g. ab ἀναδρέχω.

'Αναδῦμι, emergo; & 'Αναδύομαι, respuo, recuso, fugio: ab ἀναδύω, existo, emergo, recedo. Th. δύω, vel δῦμι, ingredior. a. 2. ἔδυν.

'Αναέδυ, ος, ὁ, ἡ, dote carens, indotata: ex α, & ἔδνα, seu ἕδνα.

'Αναείρω, tollo in altum: ab ἀείρω.

'Αναίδηλα, pl. insperata: ab ἀέλπ, insperatus: ex α, & ἐλπὶς.

'Αναερτάζω, idem quod ἀναείρω, quod vide.

'Αναζάω, ῶ, reviviscо; f. ήσω. p. ἀνέζωκα. a. 1. ἀνέζησα: ex ἀνὰ, & ζάω.

'Αναζεύξαι, movere, discedere, a. 1. inf. act. Hinc verbale ἀναζυγὴ, ῆς, ἡ, castrorum mutatio.

'Αναζητέω, ῶ, requiro; f. ήσω. p. ἀνεζήτηκα. a. 1. ἀνεζήτησα: à ζητέω.

'Αναζωγρέω, ῶ, delineo, depingo; ex ἀνὰ & ζωγρέω, quod vide.

'Αναζωΐζω, in vitam revoco, exsuscito, imitatio; ex ἀνὰ, & ζωΐζω, quod vide.

'Αναζώννυμι, succingo; f. ζώσω. p. ἀνέζωκα. a. 1. ἀνέζωσα. a. 1. m. ἀνεζωσάμην, ω, ατο. Th. ζώννυμι.

'Αναζωπυρέω, ῶ, exsuscito; f. ήσω. p. ἀνεζωπύρηκα: ex ἀνὰ, & ζωπυρέω.

'Αναζωσάμην, a. 1. m. part. ab ἀναζώννυμι.

'Αναζωπικὸς, q. d. refocillativus, & ἀναζωώσιμ, refocillare, recreare, &c. ex ἀνὰ & ζάω, vivo; item ζωώσιμ, vivificare. Th. ζάω, vivo.

'Αναθάλλω, revireſco; f. λῶ, p. ἀνατέθηλα. a. 2. act. ἀνέθαλον. Th. θάλλω.

'Αναθαῤῥέω, & ἀναθαῤῥύω; fiduciam resumo, in spem bonam rursus erigor. Thuc. & Plut. item, ἀναθαῤῥεώω, & ἀναθαῤῥτιώω, fiduciam alicui reddo; in spem repono, &c. ex ἀνὰ, & θαῤῥέω; unde θαῤῥεία, & θαῤῥτιώω, quæ vide.

'Αναθείλω, ης, ἡ, retulerim, a. 2. opt. act. a. 2. ind. ἀνέθλω. inf. ἀναθεῖναι, part. ἀναθείς. Th. τίθημι.

'Ανάθεμα, αθ, τὸ, anathema, exitio æterno destinatus: ab ἀνατίθημι, sepono, seorsùm pono.

'Αναθεματίζω, exsecror, diris devoveo, anathema esse declaro; f. ίσω. p. ἀνατέθεμάτικα. a. 1. ἀνεθεμάτισα. p. pass. ἀνατεθεμάτισμαι: ab ἀνάθεμα.

'Αναθεματιῶ, f. Att. pro ἀναθεματίσω: ab ἀναθεματίζω.

'Αναθέμην, & ἀναθέμμαι, Dor. Æol. & Ion. pro ἀνατθεῖναι. a. 2. inf. act. verbi ἀνατίθημι.

'Αναθερμαίνω, recalfacio; unde in passiva voce, ἀναθερμαίνομαι, recalefio, tepefio; refervefco, &c. ex ἀνὰ & θερμαίνω, quod vide.

'Ανάθεσις, dedicatio, consecratio. Athen. l. 15. item, dilatio, cunctatio; apud Suid. ab ἀνατίθημι.

'Αναθέω, recurro, cursito; ex ἀνὰ & θέω.

'Αναθεωρέω, ῶ, contemplor; f. ήσω. p. ἀνατεθεώρηκα. Th. θεωρέω.

'Αναθεώρησις, εως, ἡ, contemplatio, consideratio, &c. item, ἀναθεώρισμ, recognitio, &c. Utrumque à præcedente ἀναθεωρέω.

'Αναθήκη, idem quod ἀνάθεσις. Hesych.

'Αναθλήσ, repullulabit, f. ι. ab ἀναθλέω, Poët. pro ἀναθαλέω. Th. θάλλω.

'Ανάθημα, αθ, τὸ, donarium, seu donum quod

quod Deo consecratur: ab ἀνατίθημι, scepono.

'Αναθηματικὸς, ἕ, ὁ, quasi, oblatorius; & dicatorius, in Epigr. votivus, &c. à præced. ἀνάθημα.

'Αναθήσατο, 3. pl. f. 1. ind. ἀναθήσω, inf. ab ἀνατίθημι.

'Αναθλίβω, exprimo; item elido; in Epigr. ex ἀνὰ, & θλίβω, premo; item elido, &c.

'Ανάθλιος, ος, ὁ ἡ, imbellis, certaminibus inhabilis; ex α priv. & ἄθλος, ου, ὁ, certamen, quod vide.

'Αναθολόω, interturbo; unde ἀναθόλωσις, perturbatio, confusio, permixtio, &c. ex ἀνὰ, & θολόω, quod vide.

'Αναθορίω, resilio, prosilio, &c. ex ἀνὰ, & θορὼ, seu θρίω, salio.

'Αναθρυλέω, valde tumultuor; à θρυλέω.

'Ανάθρεμμα, ατος, τὸ, idem ac θρέμμα: item alumnus.

'Ανάθρεπτος, ος, ὁ ἡ, alumnus; Appian. item, ἀνάθρεψις, εως, ἡ, q. d. renutritio, refectio; ab ἀνατρέφω, idem quod Th. τρέφω, alo, nutrio, educo, &c.

'Αναθρέω, ῶ, perspicio, attente considero, Thuc. ex α, vel ἀνὰ, epitatico; & ἀθρέω, video.

'Αναθρώσκω, insilio, saltu conscendo: à θρώσκω.

'Αναθυμίασις, εως, ἡ, vapor: ab ἀναθυμιάω, exhalo. Th. θυμιάω.

'Ανάθυρμα, τὸ, idem quod ἄθυρμα; quod vide.

'Αναιδὴς, acc. ab ἀναιδὴς, ἴος, ὁ, impudens: hinc 'Αναίδεια, ας, Ion. ἀναιδείη, ης, ἡ, impudentia, importunitas: ex α, & αἰδὼς.

'Αναιδείφι, dat. sing. Ion. φι per Paragogen additur: ab ἀναίδεια.

'Αναίδητος, ὁ ἡ ἡ, accipitur pro ἀναιδὴς; item, ἀναιδόμαι, impudentia utor, impudenter me gero; ab ἀναιδὴς: & ἀναιδηλόως, absque ulla reverentia; q.d. irreverenter, impudenter; ex α, seu ἀνὰ, priv. & αἰδημόνως, verecunde, pudenter; ab αἰδήμων, quod vide.

'Αναίμακτος, non cruentus aut cruentatus, non sanguinolentus; unde & ἀναιμακτὶ, non cruente, sine sanguine; Hes. ex ἀνὰ, seu α priv. & αἱμάσσω, quod vide.

'Αναίμονες, exsangues, vel ab ἀναίμων, ονος. Dicitur & ἄναιμος, ος, ὁ, quod ab α, & αἷμα.

'Αναιμόσαρκος, cujus caro sanguinis est expers; ex ἄναιμος, & σάρξ, σαρκὸς, ἡ, caro.

'Αναιμόχρως, qui est exangui colore; ex ἀνὰ, seu α priv. & αἱμόχρως, ῶτος; sanguineo colore infectus; ex αἷμα, ατος, τὸ, sanguis, & χρῶς, color.

'Αναιμωλεὶς, & ἀναιμωτὶ, adv. sine cruore: ab α, & αἷμα.

'Αναίνετο, recusat. præs. ind. ἀναίνεται, Ion. pro ἀναίνη, 2. sing. ἀναίνετο, recusabat, imperf. Ion, pro ἀνήνετο. Ab

'ΑΝΑΊ'ΝΟΜΑΙ, renuo, recuso: ἀναινομένη, præs. part. f. g. Ab α, & αἶνος, assensio.

'Αναΐξας, surgens, a. 1. part. ab ἀναΐσσω.

'Αναιρεθῆναι, a. 1. inf. pass. ἀνῃρέθην, 3. sing. præs. imp. act. ἀναιρῆσαι, part. f. g. pl. ab ἀναιρέω. Unde 'Αναίρεσις, εως, ἡ, cædes, acc. ἀναίρεσιν.

'Αναιρέω, tollo, aboleo, f. ήσω. p. ἀνῄρηκα. a. 2. act. ἀνεῖλον. sub. ἀνέλω, ης, ῃ. 3. pl. ἀνέλωσι. a. 2. inf. ἀνελεῖν. a. 2. m. ἀνελόμην, ου, ετο. a. 1. pass. ἀνῃρέθην. f. 1. ἀναιρεθήσομαι. Th. αἱρέω.

'Αναίρω, suscipere, sequi. Th. αἴρω.

'Αναίρεσις, ἡ, ablatio, sublatio, &c. abrogatio, abolitio, &c. item, interfectio; ab ἀναιρέω, aufero, tollo; unde etiam, ἀναιρέτης, ablator, sublator, everfor, interfector; & ἀναιρετικὸς, ἕ, ὁ, exitiosus, &c.

'Αναισθάνομαι, sentio, f. m. ἀναισθήσομαι, ab ἀνὰ, & αἰσθάνομαι. Potiùs, non sentio: ab α, & αἰσθάνομαι.

'Αναισθησία, ας, ἡ, carentia sensuum; seu eorum stupor; item stupiditas; item, ἀναίσθητος, ος, ὁ ἡ ἡ, carens sensu, non sentiens; & ἀναισθήτως, sine sensu; stupidè, stolidè; unde, ἀναισθητέω, ῶ, sum sine sensu; ex αἰσθάνομαι; non sentio, &c. omnia à præced. ἀναισθάνομαι; non sentio; à quo etiam est ἀναισθητόομαι, idem.

'Αναισιμόω, præs. inf. impendere, insumere. Th. αἰσιμόω. Hinc ἀναισίμωμα, ατος, τὸ, sumptus, impensa.

'Αναίσσω, sursum ruo, surgo; f. ξω. Ex ἀνὰ, & αἴσσω.

'Αναίσχυντος, ος, ὁ, impudicus: ex α, & αἰσχύνω.

'Αναπολόγητος, cujus ratio reddi non potest; ex α priv. & ἀπολογέω, rationem reddo; ab ἀπολόγος, qui rationem reddit; unde ἀπολογία, &c. quod vide.

'Αναίτιος, ος, ὁ ἡ, insons: ex α, & αἰτία.

'Αναχαθίζω, resideo, f. ίσω. p. ἀνακεκάθικα. a. 1. ἀνεκάθισα. Ex ἀνὰ, & καθίζω.

'Αναχαινίζω, renovo, f. ίσω. p. ἀνακεκαίνικα. Th. καινὸς.

'Αναχαινόω, renovo, f. ώσω. p. ἀνακεκαίνωκα. à καινὸς.

'Αναχαλέω, & λέομαι, inclamo, revoco: à καλέω.

'Αναχαλυπτήριον, ου, τὸ, dies quo sponsa facie retectâ prodit: τὰ καλυπτήρια, munus nuptiale: ex ἀνὰ & καλύπτω.

'Αναχάλυπτος, retectus; à seq. ἀναχαλύπτω.

'Αναχαλύπτω, detego, f. ψω. p. ἀνακεκάλυφα p. pass. λυμμαι. Th. καλύπτω.

'Αναχάλυψις, εως, ἡ, revelatæ & retectæ rei cujusvis actio, qualiq; revelatio, &c. à præced. ἀναχαλύπτω.

'Αναχάμπτω, propriè reflecto, revertor: f. ψω, p. φα. a. 1. inf. ἀνακάμψαι: ex ἀνὰ, & κάμπτω.

'Αναχαμψίπνοος, qui reflexis lineis flat; ut ἀναχαμψίπνοοι ἄνεμοι; venti qui reflexos & refractos flatus habent; ut is qui κακίας dicitur; alii autem sunt εὐθύπνοοι, qui rectis spirant lineis; ut docet Aristot. lib. de mundo; ab ἀνακάμπτω, reflecto, & πνέω, seu πνοὴ, idem quod πνεῦμα, flatus, spiritus; à Th. πνέω, flo, spiro.

'Αναχαμψις, reflectio, reciprocatio, reversio, reditus, &c. verbale ab ἀναχάμπτω.

'Αναχαυθὴς, ος, ὁ, ἡ, finis carens: ex α, & ἀχανδω.

'Αναχάπτειν, deglutire. Th. κάπτω.

'Ανάχαρ, sursum versus, in acclive, &c. quidam exponunt in superiorem partem; (cui opponitur ὄπαχαρ) apud Hippocr. εἰς τὸ ἄνω μέρος, &c. ex ἀνὰ, & κὰρ, pro κάρα, vel κάρη, τὸ, inaccelinabile & Ionicum; per apocopen; idem quod Th. κάρηνον, caput, &c.

'Ανακίαζ, Ion. pro ἀνάκεινται, dicati sunt, 3. pl. præs. Th. κεῖμαι.

'Ανάκειμαι, discumbo. Th. κεῖμαι.

'Ανακείλομαι, invoco; Hom. hymn. in Pana. ex ἀνὰ, & κέλομαι, hortor, quod vide.

'Ανακεκραγὰς, exclamans, p. part. m. verbi ἀνακεκράζω. Th. κράζω.

'Ανακες, & 'Ανακτι, οἱ, Castor, & Pollux.

'Ανάκειον, eorum templum, 'Ανάκεια, τὰ, eorum festum. Ab ἀνακῶς, quoniam sedulò consulebant quieti Athenienfium vel ab ἀνάστω.

'Ανάκεστος, immedicabilis, insanabilis; ex α priv. & ἄκεστος, quod vide.

'Ανακεφαλαίω, ῶ, capita, seu summas repeto, summatim repeto; f. ώσω. p. ἀνακεκεφαλαίωκα. præs. med. ἀνακεφαλαιόομαι, ώμην, sub unum caput reduco, recolligo. a. 1. m. ἀνεκεφαλαιωσάμην. Th. κεφαλὴ. Hinc

'Ανακεφαλαίωσις, εως, ἡ, recapitulatio, redactio in summam.

'Ανακηκίω, subsilio, sursùm feror: ex ἀνὰ, & κηκίω.

'Ανακινδυνεύειν, iterum periclitari. Th. κίνδυνος.

'Ανάκλασις, εως, ἡ, ὄπισθεφή; reflexio, repercussio, &c. est & nomen figuræ; (quæ & ἀντανάκλασις dicitur) ab ἀνακλάω, refringo, reflecto, &c. à Th. κλάω, frango.

'Ανακλασμὸς, fractio, reflectio; item, ἀνάκλασις, reflexus, &c. Utrumq; ab eod. Th. ἀνακλάω.

'Ανακλητικὸς, ἕ, ὁ, excitans, evocans, revocandi vim habens. Plut. ab ἀνακαλέω, quod vide.

'Ανακλιθῶσι, a. 1. inf. pass. ab ἀνακλίνω. 'Ανακλίθητε, 3. pl. f. 1. 'Ανακλίναι, reducere, a. 1. inf. act. ab ἀνακλίνω.

'Ανακλιντήριον, τὸ, accubitum, lectulus super quo quiescimus interdiu; à seq.

'Ανακλίνω, repono, facio discumbere; & pro aperio: f. νῶ. p. κέκλικα. a. 1. ἀνέκλινα. a. 1. pass. ἀνεκλίθην. f. 1. ἀνακλιθήσομαι. Th. κλίνω.

'Ανάκλισις, εως, ἡ, discubitus, accubatio; item, ἀνακλιτικὸς, & ἀνάκλιτος, discubitorius, reclinatorius; ut, discubitorius lectus apud Plin. & reclinatorius thronus apud Plut. omnia ab ἀνακλίνω, reclino, &c.

'Ανακοὶ, vide 'Ανακες.

'Ανάκοιλος, ος, ὁ ἡ, cavus; idem quod Th. κοίλος.

'Ανακοίνεο, communica, præs. imp. pass. Ion. pro ἀνακοίνου: ab ἀνακοινόω, communico, f. ώσω. p. ωκα. a. 1. inf. m. ἀνακοινώσασθαι. Th. κοινὸς.

'Ανακομεράω, admitto, obeo: à κομέω.

'Ανακόλουθος, ος, ὁ, ἡ, inconsequens, non consentaneus, ineptus: ex α, & ἀκόλουθος.

'Ανακομίζομαι, recupero, redeo: hinc ἀνακομιδὴ, ῆς, ἡ, receptio: à κομίζω.

'Ανα-

'Ανακεντίζω, ejaculor, sursum ebullio, subsilio : ab ἀνακεντίζω, f. ίσω. p. ικα.

'Ανάκ@, ω, ὁ, ἡ, Dor. pro ἀνήκ@, sine auditu, imperitus, cujus nomen ignotum : ex α, & ἀκέω.

'Ανακοπὴ, ῆς, ἡ, impedimentum, repercussio, reciprocatio : Aristot. de mundo; à seq.

'Ανακόπ@, inhibeo, interpello ; f. ψω. p. κέκοφα, a. 1. ἀνέκοψα. Th. κόπω.

'Ανακ@, non indigens medela ; ex α priv. & ἄκ@, quod vide.

'Ανακεστέω, & ἀνάκεσ@ ; vide ἀνακεστέω, &c.

'Ανακεφάζω, sublevo, allevo, in sublime tollo, extollo, elevo, &c. Unde ἀνακέφασις, εως, ἡ, allevatio, &c. ex ἀνὰ & κεφάζω.

'Ανακέω, idem quod ἰπακέω, inaudio ; vel auriculto : ex ἀνὰ, & ἀκέω.

'Ανακεχαλάικε, idem quod ἀνακεράζει, seu κεχάζει, indeque derivatum : Hesych.

'Ανακεχάζω, exclamo : à κεχάζω.

'Ανακεχυθεὶς, ὁ, permixtus, pro ἀνακεραθεὶς, a. 1. part. pass. à κιρά̃νυμι.

'Ανάκεχαπε, permisti, commistio, temperatio ; ab ἀνακιράννυμι ; immisceo, commisceo, &c. ex ἀνὰ, & κιράννυμι, misceo.

'Ανακήκομαι, sono, loquor, in Epigr. ex ἀνὰ & κήκω, ; quod vide.

'Ανακρέμασ@, suspenderunt, 3. pl. a. 1. ind. act. Ion. à κρεμάω ἀνακρεμασθεὶς, a. 1. part. pass.

'Ανακιμανύω, sive ἀνακρεμάννυμι, & ἀνακρέμνημι, in altum suspendo : & metaphorice, spe pendo, seu suspendo ; idem quod ἀνακρεμάω, &c.

'Ανακρίνω, quæstionem habeo, scrutor, dijudico ; f. νῶ, p. ἀνακέκρικα, a. 1. ἀνέκρινα, pass. ἀνακρίνομαι, dijudicor, inquiro, interrogo, p. ἀνακέκριμαι, a. 1. ἀνικρίθην. Th. κρίνω. Hinc Ἀνάκρισις, εως, ἡ, inquisitio.

'Ανακροτέω, applaudo, edo plausus ; ex ἀνὰ & κροτέω.

'Ανακρύβδ@ δὴ φρύμνα, pedetentim recedere. Th. κρύβω.

'Ανακρύω, & ἀνακρύομαι, inhibeo, resilio, torqueo, revoco, ut ἀνακρέειν ἵππον, retinere equum, retorquere, pulso, impello, retraho, &c. ex ἀνὰ & κρύω.

'Ανακτα; regem, acc. ab ἄναξ.

'Ανακτάομαι, recupero, redipiscor : ex ἀνὰ, & κτάομαι, quod vide.

'Ανάκτεσι, dat. pl. Poët. ab ἄναξ.

'Ανακτέον, deducendum est, referendum est, ab ἀνάγω.

'Ανακτισαθῆ, revocari, a. 1. inf. m. ἀνακτισθῆ, præs. inf. Ex ἀνακτίσομαι.

'Ανάκλησις, reconciliatio, recreatio : Item ἀνακτητικὸς, excitans, revocans, restitutus, &c. ab ἀνακτάω.

'Ανακτίζω, renovo, reædifico, rursum creo, reformo, &c. ex ἀνὰ & κτίζω.

'Ανακτορία, ας, ἡ, imperium : ἀνακτόριος, ος, ὁ, ἡ, herilis : ab ἄναξ.

'Ανάκτωρ, ορος, ὁ Rex ; ab ἄναξ.

'Ανακυίσκω, abortum infero. Aristot. hist. an. l. 6. c. 19. de ovibus ; si à coitu imber accesserit ; ἀνακυίσκ, abortum infert. ex ἀνὰ, & κύω, uterum fero, prægnans sum ; unde κυίσκω, idem.

'Ανακυκάω, permisceo, commisceo ; ex ἀνὰ & κυκάω.

'Ανακυκλέω, cit mente revolvere, iterare, repetere, revolvere, rotare, &c. unde, ἀνακύκλησις, circuitus : Item, ἀνακυκλόω, propriè circumcingo, vel simpliciter, cingo, repeto, inculco, &c. unde ἀνακύκλωσις, per circuitum regressio, circularis circumductio, circulatio, circinatio, &c. omnia ex ἀνὰ, & κύκλ@, unde κυκλόω, &c. quæ vide.

'Ανακυλίω, replico, revolvo, rursum volvo, &c. ex ἀνὰ, & κυλίω.

'Ανακυμβαλίζω, cum sonitu evertor, vel ruo : à κυμβαλίζω, cymbalum pulso. Th. κύμβ@.

'Ανακύπτω, erigo, surrigo, oculos & caput attollo, ut aves cùm bibunt : ex ἀνὰ, pro ἄνω, & κύπτω.

'Ανακυρίασις, gravitas, & authoritas ; apud Hippoc. ex ἀνὰ, & κῦρ@, ε@, τὸ, authoritas ; unde κυρόω, ῶ, authoritatem do, &c.

'Ανακωκύω, deploro, defleo ; ex ἀνὰ, & κωκύω.

'Ανακωμῳδέω, ῶ ; comicè decanto, vel dico ; item, comice taxo ; ex ἀνὰ, & κωμῳδία, mordacibus dictis incesso, & taxo, &c. quod à κωμῳδὸς idem vide.

'Ανακῶς, adverb. sedulò, rigidè. Th. ἄναξ.

'Ανακωφάω, &---φόω, ῶ, exurdo, i. e. surdum reddo ; idem quod κωφάω, & κωφόω ; obsurdescere facio ; à Th. κωφὸς, surdus.

'Ανακωχεύω, navem in anchoris stare facio, subductis velis : ab ἀνακωχὴ, pro ἀνοχὴ, intermissio ; quod ab ἀνέχω, retineo Th. ἔχω.

'Ανδαδεῖν, a. 2. inf. act. ab.

'Ανάλαμβάνω, recipio, f. λήψομαι, p. ἀνείληφα, a. 2. ἀνέλαβον, part. ἀναλαβών, a. 1. pass. ἀνελήφθην. Th. λαμβάνω.

'Αναλάζομαι, rursum capio ; Theocrit. Idyll. 19. ex ἀνὰ, & λάζομαι, quod vide.

'Αναλάμπω, relpendeo, reluceo, illustro : Th λάμπω.

'Ανδηνὶς, ίδ@, ὁ ἡ ἡ, sine dolore. 'Ανάλγητ@, ος, ὁ, idem. 'Αναλγησία, ας, ἡ, indolentia. Ab α, & ἄλγ@.

'Ανδηνήτως, inhumaniter ; id est, ἀσυμπαθῶς, &c. adverb. ab ἀνάλγη@.

'Ανδηδαίνω, idem quod ἀλδαίνω ; augeo, do augmentum, seu incrementum, &c. item ἀνδήσκω, idem quod ἀλδήσκω, succresco, augeor ; Th. ἀλδάω, augeo, &c. sed ἀνδηνὶς, ίδ@, ὁ ἡ ἡ, est, non crescens, incrementum non capiens, &c. apud Hippocr. ex α, priv. & ἀλδέω.

'Αναλεαίνω, contero, ex ἀνὰ, & λεαίνω ; quod vide.

'Αναλεγομένων, gen. pl. part. præs. pass. ab ἀναλέγω, colligo, Th. λέγω.

'Αναλεήμων, ων@, ὁ ἡ ἡ, immitis : ex α priv. & ἐλεήμων, ὁ, ἡ, misericors ; ab ἐλεέω, misereor, à Th. ἔλε@, έω, ὁ, vel ε@, τὸ, misericordia.

'Αναλειφθῆναι, non ungi ; τὸ μὴ ἀναλείφεσθ@ ; Hippocr. de dieta ; ex ἀνὰ, & ἀλείφω, ungo.

'Αναλείχω, lambo, delingo, ex ἀνὰ, & λείχω, lambo.

'Ανάλεκτα, τὰ reliquiæ ciborum quæ sunt sub mensa ; item ἀνάλεκτ@, ὁ ἡ ἡ, collectitius, collectus, collectaneus ; quo vocabulo Seneca usus pro libro collectaneorum, &c. ab ἀναλέγω.

'Ανάλημμα, ατ@, τὸ, altitudo : & 'Ανάληψις, εως, ἡ, sursum receptio : ex ἀναλαμβάνω.

'Ανδηδὴς, insanabilis, incurabilis, &c. unde ἀνδήδεις ἡ ἄνδηδον, quod sanitatem & incrementum non suscipit : Plin. ex α priv. & ἄλδω, & ἀλδέω, sano.

'Ανάλι@, pro ἀνήλι@, solis expers : ex α priv. & ἥλι@, sol.

'Αναλίγκι@, dissimilis : Hesych. Unde ἀναλίγκιον, pro ἀνόμοιον, dissimile ; ex α priv. & ἀλίγκι@, similis.

'Ανάλιπ@, ος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἀνήλιπ@, discalceatus : ex α, & ἦλιψ.

'Αναλίσκεισα, ας, ἁ, Dor. pro ἀναλίσκουσα, ης, ἡ, præs. part. f. g. verbi.

'Αναλίσκω, consumo, destruo : f. ἀναλώσω, p. ἀνάλωκα, a. 1. ἀνάλωσα. Th. ἁλίσκω.

'Ανάλειτα, & ἀνδηΐα, ας, ἡ, ignavia, timiditas : ab ἄναλκις, instrenuus.

'Ανάλκιδας, acc. pl. ab ἄνδηκις, ιδ@, ὁ, ἡ, impotens : ab α, & ἀλκὴ.

'Ανδηκίης, gen. Ion. ab ἀνδηκία.

'Ανάλλαμα, permutatio ; 2 Reg. ult. ex ἀνὰ, & ἄλλαμα, τ@, τὸ, idem à Th. ἀμάω, vel ἀμάπω, permuto.

'Ανδηγορί@, qui citra allegoriam expositur : Eust. ex α priv. & ἀγορέω, quod vide.

'Αναλλέξας, pro ἀνδηέξας, Poët. a. 1. part. act. ab ἀνδηέγω, relego, colligo.

'Ανδηλοίατ@, ος, ὁ, immutabilis ; qui ægre mutatur, ὁ ἀεὶ αὐτὸς ὤν, μὴ δεχόμεν@ ἀμοίωσιν : Athenagoras in Apologia, τὸ ὂν θεὸν, καὶ ἀθάνατον, καὶ ἀκίνητον, καὶ ἀνδηλοίατον. Ex α priv. ἀμοιάζ@, mutabilis ; ab ἀμοιόω, diversum reddo, immuto ; ab ἄμοι@, quod vide.

'Αναλλομαι, desilio ; unde ἀνδηόμεν@, ἐφ' ἵππων ' ex ἀνὰ & ἅλλομαι, salio.

'Ανδηλμα, τ@, τὸ, insulsitas ; item, ἄνδηλμα, τὰ ; quæ non fuerunt in salsuginem immersa ; q. d. salsuginis expertia ; ab ἄνδηλ@, ος, ὁ, ἡ, in sing. non salsus ; idem quod ἀνδη@, quod vide.

'Αναλμυρ@, insulsus ex α priv. & ἅλμυρ@, quod vide.

'Ανδηογδόλως, adverb. secundum proportionem ; a seq. ἀνδηογία, à quo etiam & ab ἀναλέγ@, est ἀνδηογέω, sum similis ; quadro, proportione convenio, &c. Unde ἀνδηογικὸς, proportionabilis, &c.

'Αναλογία, ας, ἡ, proportio, similis ratio : ex ἀνὰ, & λόγ@, ratio.

'Ανδηογίζομαι, ratiocinor, reputo, æstimo ; f. ίσομαι ' ex ἀνὰ, & λέγ@.

'Ανδηογικῶς, in rationum, pro rata parte, comparatione constitutus : Lucian. Item ἀνδηόγισμ@, ratiocinatio, subductio ; Thuc. à præced.

'Αναλόγως, proportionaliter, adv. ab ἀνάλογ@ ' vide ἀναλογία.

'Αναλ@, ος, ὁ, ἡ, insulsus ; ex α, & ἅλς, sal.

'Ανδη@, ος, ὁ ἡ ἡ, non augescens ; ab α, & ἄλδω ' item inexplebilis, μυδέποτε ἄλις ἔχων.

'Αναλύζω,

'Αναλύζω, (pro quo etiam legitur, geminato λ, ἀνλλύζω) ingemisco, singultio, &c. ex ἀνὰ & λύζω, idem.

'Αναλυέμεν, præs. inf. Ion pro ἀναλύειν, resolvere. Th. λύω. Hinc

'Ανάλυσις, εως, ἡ, resolutio, item remigratio.

'Αναλυτὴρ, liberator: Æsch. & ἀναλυτικὸς, q. d. resolutorius; utrumque à seq.

'Αναλύω, resolvo, item revertor; f. σω. p. κα. a. 1. ἀνέλυσα. Th. λύω.

'Ανάμαλλος, ος, ὁ, qui nec ἄλφα, nec βῆτα, i. e. elementa, noverit; penitus illiteratus; Athen. lib. 4. qui nec elementarius fuit. Senec. ex α priv. & ἄλφα, βῆτα, &c.

'Ανάλωκα, p. act. pro ἀνήλωκα, Ion. sic & ἀνάλωσα, a. 1. ind. Ion. ἀνάλωτα, Ion. pro ἀνήλωσα: ab ἀναλίσκω.

'Αναλώματα, impensæ, nom. pl. ἀναλώματος, gen. ab ἀναλίσκω.

'Ανδρῶσαι, a. 1. inf. act. ἀνάλωσα, ας, ἡ, a. 1. Ion. ἀναλωθείς, έλς, ὁ, a. 1. part. pass. ab ἀναλίσκω.

'Ανάλωσις, εως, ἡ, impensa, consumptio: ab ἀνδλίσκω.

'Ανάλωτον, inexpugnabile: ab ἀναλίσκω.

'Αναλωτὸς, consumendus; ἀνδλωτικὸς, consumens, sumptuarius, impendiosus; ἀνάλωτος, ὁ, consumptor, absumptor, seu impensor; apud Plat. & ἀνάλωτος, ος, ὁ, invictus, qui capi nequit, omnia ab ἀναλίσκω.

'Αναμαθεῖν, denuò discere; Hesych. aor. 2. ἀνάμαθον, Thema usitatum, ἀναμανθάνω.

'Αναμαιμάω, impetu furibundo feror per: à μαιμάω.

'Αναμάκελλος, ος, ὁ, ἡ, qui nullis plaustris permeari potest: ex α, & ἅμαξα.

'Αναμαρτησία, innocentia; & ἀναμάρτητος, innocenter; item,

'Αναμάρτητος, ος, ὁ, ἡ, peccati expers, innocens: ex α, & ἁμαρτάνω.

'Αναμαρυκάομαι, Dor. pro ἀναμιρυκάομαι, & ἀναμαστάομαι, ruminо, remando, & transfertur, pro consideratius aliquid mente verso; Aristoph. ex ἀνὰ, & μαρυκάομαι, & μαστάομαι, quæ vide.

'Αναμάσσω, vel πω, eluo. Th. μάσσω.

'Αναμάττω, idem quod ἀναμάσσω, & simplex μάσσω, pinso, subigo farinam, &c.

'Αναμαστόω, idem quod ἀναζητῶ, requiro; vide simplex μαστόω.

'Αναμάχεσθαι, pugnam instaurare. Th. μάχη.

'Ανάμβαλος, q. d. inscansilis, ut ἀνάμβαλος ἵππος, pro ἵππος μὴ ἀμβατὸς, equus sessoris expers; seu qui conscendi non potest; ex α priv. & ἀμβατὸς, per Sync. pro ἀναβατὸς, qui conscendi potest, scansilis; ab ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω, ascendo, conscendo; ex ἀνὰ, & βαίνω.

'Αναμέλγιος, ος, ὁ, non emulctus; vel qui nequit mulgeri: ex α priv. & ἀμέλγω, mulgeo.

'Αναμεμιγμένοι εἰσὶ, Ion. pro ἀναμεμιγμένοι εἰσὶ, permixti sunt, 3. pl. perf. pass. ex ἀνὰ, & μίγνυμι.

'Αναμίμνημα, in animum revoco; unde, aor. ἀνεμνήσθην, ἀναμνήσθω, in animum revocabam; & part. ἀναμνησθεὶς, recordatus, memoria repetens, mentionem faciens, &c. ex ἀνὰ, & μιμνήσκω.

'Αναμένω, exspecto, f. μενῶ, p. κα. a. 1. ἀνέμεινα. a. 1. sub ἀναμείνω ἀναμείνας, part. Th. μένω.

'Αναμέρᾳ, vicissim ἐν μέρει; ex ἀνὰ & μέρος; quod vide.

'Αναμεσος, ος, ὁ, ἡ, qui est medius in aliquo loco. Th. μέσος.

'Ανάμες, ες, ὁ ἡ, plenus: à μεστὸς.

'Αναμέτρης, ὁ ἡ, immensus; idem quod ἀμέτρητος, & ejusd. comp.

'Αναμετρήσασθαι λόγον, insidias disponere, & q. locum metiri. Th. μετρέω.

'Αναμέτρησις, εως, ἡ; demensio, mensura, verbale ab ἀναμετρέω, dimetiri, remetiri, &c.

'Αναμηρύκομαι; idem quod μηρύκω, rumino.

'Αναμυρύομαι, fila delapsa, seu fluentia, fuso circumacto, recolligo, ex ἀνὰ, & μυρύω, quod vide.

'Αναμηχανάομαι, νῶμαι; contra machinor, recommiscor: Plaut. vel rursus molior: ex ἀνὰ, & μηχανάω; Vide.

'Αναμίγδην, permistè, promiscuè ἀναμεμιγμένως; idem, ab ἀναμίγνυμι, permisceo.

'Αναμιλλητὸς, non contensiosus, nec litigiosus; ex α priv. & ἅμιλλα, certamen.

'Αναμιμήσκω, in mentem revoco, f. ἀναμνήσω. p. ἀναμέμνηκα. p. pass. ἀναμέμνημαι. a. 1. ἀνεμνήσθην: ex ἀνὰ, & μιμνήσκω.

'Αναμίμνω, idem quod ἀναμένω, expecto.

'Αναμινυρίζω, cantillo, parva scil. seu querula voce; Athen. l. 4. vide μινυρίζω.

'Αναμὶξ, promiscuè, adv. ex ἀναμίγνυμι, misceo.

'Ανάμιξις, communis conversatio, commistio, permistio, &c. à præced.

'Αναμίσγεται, commiscetur, 3. ind. pass. ex ἀνὰ, & μίσγομαι.

'Αναμίσγω, permisceo, remisceo: Th. μίσγω; V.

'Αναμισθαρνέω; idem quod μισθαρνέω, mercedem capio; una voce, pro μισθὸν ἄρνυσθαι; mercedem capere: ex μισθὸς, & ἄρνυμαι; V.

'Ανάμμαι, quod accensum est, ignitum; id i. ἧσται quod ἀνῆπται, accensum est; fax ardens, seu accensa: Suid. verbale ab ἀνάπτω; V.

'Ανάμμαλλος, enodis; vinculo seu nodo carens, &c. ex α priv. & ἄμμα, τος, τὸ; nodus, nexus; V.

'Αναμμῶν, Ion. pro ἀνημμένος, vestitus: ex ἀνάπτομαι, circumjicio, induo: ex ἀνὰ & ἅπτω.

'Αναμνάω, suggero, admoneo: f. ήσω. p. κα. à μνάω.

'Αναμνέσθαι, Ion. pro ἀναμιμνήσκειν, commemorare.

'Αναμνησθῶμεν, 1. pl. a. 1. sub. pass. ἀναμνησθεὶς, part. ab ἀναμιμνήσκω.

'Ανάμνησις, εως, ἡ, recordatio: ab eodem Them.

'Αναμνηστικὸς, ὴ, ὸν, facile reminiscens, memoriâ excellens, memor: ab eod. Th.

'Αναμονὴ, ῆς, ἡ, remansio, sustentatio, & toleratio: Cicer. patientia; (μακροθυμία) ab ἀναμένω; V.

'Αναμπέχυτον, vel ---μον; & ἀναπομόχυμον, vel ---μον; imprimo, inuro; quasi, tergendo, premendoque imbuo: Th. μορύνω, vel ὁμορύνω; V.

'Αναμορμύρω, cum murmure bullio: à μορμύρω.

'Αναμπεχόνη, ος, ὁ ἡ, ἡ, non habens ἀμπεχόνην; non togatus, seu lenatus, &c. ex α priv. & ἀμπεχόνη, idem quod ἀμπεχόνον; quod vide.

'Αναμπλακὴς, vel ἀναμπλάκητος, ος, ὁ ἡ, ἡ, non errans; idem quod ἀμπλακὴς, peccato carens, justus: ex α priv. & πλακία, error; quod vide.

'Ανάμπυξ, non habens ἄμπυκα; ex α priv. & ἄμπυξ, υκος, ὁ vel ἡ, catena aurata, vel funiculus quilibet auratus, vel vitta aurata, qua comæ seu crines equorum vel mulierum colligantur, &c.

'Αναμυχίζομαι, irrideo: item idem quod μυχθίζω, fulpiro, &c. quod vide in Th. μύζω.

'Αναμύω; aperio oculos, cui opponitur συμμύω; unde ἀνάμυσιν Hesych. ἀναβλέψαι, &c. ex ἀνὰ, & μύω, conniveo, oculos claudo.

'Αναμφήριστος, certus, indubitatus, &c. ex α priv. & ἀμφήριστος; quod vide.

'Αναμφίβολος, ος, ὁ, ἡ, minime dubius, indubitabilis, &c. ex α priv. & ἀμφίβολος; V.

'Αναμφίδοξος, minime dubius: ex α priv. & ἀμφίδοξος; V.

'Αναμφίδοξος, proculdubio, indubie; omnium consensu, &c. adverb. à præced.

'Αναμφίλεκτος, disceptationem nullam habens, minimè dubius; unde. ἀναμφαλέκτως, sine controversia, &c. ex α priv. & ἀμφίλεκτος; utriusque disceptabilis, in controversia positus: ab ἀμφιλέγω; ab utraque parte dico; seu in utramque partem; vel dubitans dico, &c. ex ἀμφὶ, & λέγω; V.

'Αναμφίλογος, ος, ὁ ἡ, ἡ, indubius: ab α, & ἀμφίλογος.

'Αναμφιλόγως, idem quod ἀναμφιλέκτως, & ejusdem comp. cum præced.

'Αναμφισβήτητος, ος, ὁ, ambiguus, ἀναμφισβήτητως, ambigue, adverb. ab ἀμφισβητέω.

'Αναναγκος, voluntarius, minimè coactus, &c. ex α priv. ἀνάγκη; quod vide.

'Ανανδρεία, ας, ἡ, ignavia: ex α, & ἀνδρεία.

'Ανανδρος, ος, ὁ ἡ, ἡ, parùm virilis: ab ἀνὴρ.

'Ανανδρῶς, non viriliter, ignavè: Isocr. à præced. ἀνανδρος, à quo etiam ἀνανδρόομαι, ἀσμαι, ignavus reddor; evirari; virilitatem deponere, &c. & ab hoc verbo fit, ἀνανδρωθῆναι, viro viduata, marito orbata, &c.

'Ανανεάζω, renovo, muto me in aliam formam, &c. ex ἀνὰ & νεάζω; Vide.

'Ανανέμω

'Αναπίμω, recenseo; item, ἀναμιάσκω; Suid. ex Epichar. item distribuo; Th. πέμω.

'Αναπεόω, renovo, f. ώσω. p. πεπέωκα. Th. νέος.

'Ανάπιτος, ος, ὁ ἡ, remissionis expers; qui non remittitur, Porphyr. ex α priv. & ἄπιτος, ος, ὁ, ἡ, laxus, remissus, solutus: ab ἀνίημι, &c.

'Αναπλώσω, a. 1. inf. act. ab ἀναπλέω, renuo, f. σω. p. κα. Th. νέω.

'Αναφιλήσομαι, & —πίσομαι, ῆσμαι, repuerasco: ex ἀνά, & νήπιος.

'Αναφέρω, mentis sui iactum recipio, f. ψω. p. νένηφα. a. 1. ἀνένηψα. Th. νήφω.

'Αναφιλήσομαι, emergo, enato; Th. νήχω; vide.

'Αναφθής, έος, ὁ ἡ, ἥ, flore carens; expers florum, florum infœcundus, &c. ex α priv. & ἄνθος, εος, τὸ, flor.

'Αναθέω, ῶ, reflorefco; ex ἀνά, & ἀνθέω, floreo, a Th. ἄνθος, flos.

'Ανάνιος, seu ἀνήνιος, ος, ὁ ἡ, non habens ἀνίαν, mercede carens: Item, innocuus, innoxius; ex consequenti, scil. nam innocuum tristitiam non adfert; item, exp. superbus, ab Hes. (sed tunc ab ἠνία, potius deducitur;) item, ἀνανίας; adv. sine dolore, & molestia, indolenter, &c. ex α, priv. & ἀνία, mœror, tristitia.

'Αναρίας, ου, ὁ, nomen viri, Dominus commiseratus fuit.

'Ανανομή, distributio, iterata recensio; verbale ab ἀνανέμω; quod vide.

'Ανανοσέω, in mortem recido, remorbesco; ex ἀνά, & νοσέω.

'Ανάντα, τὰ, acclivia, Poët. pro ἀνάγλη· ex ἀνάντης, έος, ὁ ἡ, ἥ, & τὸ ἄντες· ex ἀνά, & ἀντάω, obviam eo.

'Αναντιμάχητος, ος, ὁ ἡ, ἥ, inexpugnabilis; cui nullus est æmulus certaminis, &c. ex α, privit. & ἀνταμάχητος; quod vide.

'Αναντιπόδωτον, ubi aliqua orationis pars non redditur; figura Atticis familiaris: ex α priv. & ἀντιποδίδωμι; quod vide.

Ἀναντίβλεπτος, contra quem non ausit quisquam oculos attollere, &c. ex α priv. & ἀντιβλέπω, contra aspicio; ex ἀντί, & βλέπω.

'Αναντίλεκτος, cui contradici nec potest; ut, ἀναντίλεκτος ἀπόδειξις, demonstratio quæ refelli nequeat; demonstratio necessaria, &c. ex α priv. & ἀντίλεκτος; quod vide: Inde etiam, ἀναντιλέκτως, sine contradictione.

'Αναντίρρητος, ος, ὁ ἡ, cui contradici nequit: ex α & ἀντίρρητος, cui contradicitur: sed ἀντίρρεω non est in usu. Hinc ἀναντιρρήτως, adv. sine contradictione: ex ἀντί, & ῥέω, dico.

'Αναντιφώνητος, cui nihil respondetur; seu, cui contradici non queat, &c. ex α priv. ἀντὶ & φωνέω.

'Ανάντως, Dor. pro ἀνάντητος, irrito conatu, adv. ex α, & ἄντω, vel ἀντάω.

'ΑΝΑΞ, ακτος, ὁ, Rex. Quidam dictum volunt, q. ὁ ἀνω τὰξιν ἔχων, vel ἀνω αἰώνων, vel, παρὰ τὸ ἀνακίς, ὁ δεσπότης.

'Αναστα, ης, ἡ, regina. Hinc ἀνάσσω, regno: ἀνάκτειον, ου, τὸ, regia, palatium.

'Ανάξα, a. 1. Ion. pro ἤναξα· ἀνάξειν, f. 1. inf. ἀνάξαι, a. 1. m. inf. ab ἄνδασω, f. ξω.

'Ανάξαινω, rursum carmino; vel iterum discerpo, &c. ex ἀνα, & ξαίνω; vide.

'Ανάξιδώρεα, Ceres, ἡ ἀναγόντα τὰ δῶρα ἐκ γῆς; quæ munera ex terra submittit, &c.

'Ανάξιοπαθέω, ῶ, indigna patior: ab ἀνάξιος, & πάσχω.

'Ανάξιος, ος, ὁ, ἡ, indignus: ex α, & ἄξιος: hinc. adv. ἀναξίως, indigne.

'Ανάξιφόρμιγξες ὕμνοι, hymni regnantes in cithara: ab ἀνάσσω, & φόρμιγξ.

'Αναξυρὶς, ίδος, ἡ, subligaculum, bracca: ἀναξυρίδες, tibialia. Ex ἀνά, & ξύω.

'Αναξύω, abrado; ex ἀνά, & ξύω, rado.

'Ανάρω, pro ἀναίρω, erigo, sustollo; sub, vel sursum veho; q. ἄνω ἄγω, &c. Unde Ceres dicitur ἀναξιδώρεα, quæ munera ex terra subvehit, &c. ex ἀνά, & ἄξω, pro ἄγω, formatum e futuro, ut, ὄψω, pro φέρω.

'Αναοίγεσκεν, aperiebant, imperf. pro ἀνέῳγον, vel ἤνοιγον, Ion. & Poët. ab ἀνοίγω.

'Αναπαίζω, illudo, cum dat. f. ξω. p. χα. a. 1. ξα. Th. παίζω.

'Ανάπαιγ☉, pes carminis, alio nomine ἀντιδάκτυλ☉, dictus sic, ὅτι τῷ ἀναπαίειν τῷ δακτύλῳ; constat enim prima & secunda brevi, ac tertia longa; quum dactylus primam longam habeat, & sequentes duas correptas. 'Ανάπαιγοι etiam dicuntur, versus anapæsto pede constantes, &c. ab ἀναπαίω, repercutio, referio, &c. ex ἀνά, & παίω, percutio, ferio.

'Αναπάλαιω, luctam redintegro, &c. ex ἀνά, & πάλαιε; V.

'Ανάπαλλφτον, indelebile: ex α priv. & ἀναλείφω, deungo, deleo: ex ἀνά, & ἀλείφω.

'Ανάπαλιν, è contrario. Th. πάλιν.

'Αναπαλινδρομέω, recurro, cursu reciprocro redeo; idem quod πολινδρομέω; quod vide.

'Ανάπαλσις, εως, ἡ, vibratio, quassatio: Aristot. de mundo, à seq.

'Αναπάλλω, vibro. a. 1. part. ἀναπήλας, a. 2. part ἀμπαπαλών, Ion. & per Sync. pro ἀναπαλών. Th. πάλλω.

'Αναπαμάζω, mutare sententiam, pactum irritum facere, more Pariorum, qui bello ab Atheniensibus oppressi, civitatem se illis tradituros polliciti sunt, si ab armis discederent; sed iidem prorsus mutaverunt sententiam, nacti alunde auxilia: ex ἀνά, & πάρος☉, ος, ὁ, qui ex Pario insula est.

'Ανάπας, απ☉, ὁ, idem quod simplex Th. πᾶς, παντὸς, ὁ, universus, omnis, &c.

'Αναπάσσειν, χάριτι πνὶ, aspergere gratiam alicui, pro laudes alicujus carminibus celebrare. Th. πάσσω.

'Αναπαύσω, q. d. repulso, iterum pulso: Hesych. vide simplex Thema παύσω.

'Αναπαύω, sursum versus gradior, &c. Budæus interpretator; adverso flumine progredi; ex ἀνά, & παύω; quod vide.

'Ανάπαυλα, ης, ἡ, cessatio: ab ἀναπαύω.

'Ανάπαυσις, εως, ἡ, requies: ab ἀναπαύω.

'Αναπαύω, reficio, refocillo, f. σω. p. κα. p. pass. ἀναπέπαυμαι, a. 1. m. ἀνεπαυσάμην. Th. παύω.

'Αναπείθω, persuadeo, f. σω. p. κα. Th. πείθω.

'Ανάπειρα, ας, ἡ, experimentum, exercitatio, communis usus; ut, ἀνάπειραν λαμβάνειν, capere experimentum, vel facere: Plut. item, simpliciter, pro πεῖρα, conatus, inceptum, &c. inde, ἀναπειράω, & ἀναπειρόομαι, iterum experior, iterum tento, & simpliciter, idem quod πειράω, conor, nitor.

'Ανάπεισμα, τὸ, funis quo aliquid religatur, & præsertim naves in litore, qui & πεῖσμα, (propriè fiducia aggrediendi aliquid) appellatur: Poll Item, ἀναπεισήνι☉, ὁ ἡ ἥ; persuasorius, aptus ad persuadendum: Aristoph. in Nub. & ἀνάπειστ☉, qui in aliam opinionem impellitur; item, palam factus, manifestatus, &c. omnia ex ἀνά, & Th. πείθω.

'Αναπεμπάζω, & ἀναπεμπάζομαι; iterum numero, calculum repeto, &c. quidam etiam exp. in memoriam revoco, præterita reputo, Lucian. ex ἀνά, & πεμπάζω, per digitos numero; item, simpliciter numero; quod vide.

'Αναπέμπω, remitto, f. ψω. p. φα. a. 1. ἀνέπεμψα, Th. πέμπω.

'Αναπεπέω, seu ἀναπέπω, iterum coquo, recoquo; ex ἀνά & πέπω, coquo.

'Αναπεπλήσανται, completæ sunt, 3. pl. pass. verbi ἀναπλήσω.

'Αναπεπταμένως, ος, ὁ, ἡ, ον, apertus, p. part. à πεπάσμαι, pro πεπέτασμαι, per Syncop. à πετάζω alii à πίημι.

'Αναπεπαικώς, ὁ, qui discubuit, p. part. act. 'Αναπεπωμένος, ης, ὁ, ἡ, p. pass. f. g. 'Αναπεσών, 2. sing. a. 1. m. imp. accumbe: 'Αναπεσεῖν, a. 2. inf. act. ab ἀναπίπτω.

'Αναπερόω, & per Syncopen, ἀναπειρόω, penetro, perforo, perterebro: Hippocr. ex ἀνά & πειρόω, transfo.

'Αναπεταννυμι, f. άσω, aperio, a. 1. inf. ἀναπετάσαι. Th. πετάω.

'Αναπέτεια, ας, ἡ, relaxatio; ab ἀναπετάω, idem quod præcedens ἀναπεταννύω.

'Αναπέτομαι, subvolo, volo; ex ἀνά, & πέτομαι; quod vide.

'Αναπετάω, & ἀναπέτω; idem quod ἀναπέτω, quod vide.

'Αναπηλίζω, fuso circumacto recolligo, vel attraho, &c. ex ἀνά, & πηλίζω, stamina è colo deduco, & devolvo, fusi circumactu; à th. πῆν☉; quod vide.

'Αναπέφυα, visus sum, p. m. ab ἀναφαίνω.

'Αναπηρία, membri cujusvis mutilati vitium, sive vitiatio, partis vitiositas; item, animi aliqua læsio: à sequente, ἀνάπηρ☉, oblæsus; à quo etiam est ἀναπηρόω, mutilo, oblædo.

'Ανάπηρ☉, ος, ὁ, ἡ, mutilus. Th. πηρός.

'Αναπηδύω, erumpo è scaturigine, scaturio: Plut. ex ἀνά, & πηδύω, idem cum πηδύω; quod vide.

'Αναπηλάνειν,

'Αναπιμπλάναι, præſ. infin. à πίμπλημι, impleo.

'Αναπίνε, q.d. rebibo, reſorbeo: Th. πίνω.

'Αναπίπω, diſcumbo, recumbo, a. 1. m. ἀνεπεσάμην, ω, ατο, imp. ἀνάπεσαι, a. 2. med. ἀνεπεσούμην. Th. πίπτω.

'Αναπιστεύω, confido, ſpero: ex ἀνὰ & πιστεύω.

'Αναπίτνημι, Ion. & Dor. pro ἀναπίνημι, præſ. inf. ab ἀναπίτνημι. Th. πίπτω. Hinc ἀναπίτναμένα, ας, ά, Dor. pro ἀναπίνασμένη, ſupina.

'Αναπίτναμαι, idem quod ἀναπετάννυμαι; expandor, explicor, aperior; ab ἀναπετάω, expando, explico; Th. πετάω, pando, explico. Surſum & deorſum errare facio; ex ἀνὰ, & πλάζω; Vide.

'Αναπλάσαντες, a. 1. part. act. pl. ab ἀναπλάσω, fingo, facio. Th. πλάσω.

'Ανάπλασις, εως, ἡ, & ἀναπλασμὸς, ὁ, q. d. refictio; vel reformatio: item, fictio, formatio, &c. Item, ἀνάπλασμα, τὸ, figmentum, id quod fictum, ſeu formatum eſt, &c. ab eod. Th.

'Αναπλέκεντι, Dor. por ἀναπλέκασι, implicant, 3. pl. præſ. Th. πλέκω.

'Αναπλεύσαθαι, f. ι. m. ab ἀναπλέω, ſolvo è portu, renavigo. Th. πλέω.

'Αναπλέως, ὁ, ἡ, Ion. & Att. pro ἀνάπλεως, plenus. Th. πλέω.

'Αναπλημμυρέω, redundo, exundo: ex ἀνὰ, & πλημμυρίω, ſive, πλημμύρω, æſtu inundo, reſtagno; à πλημμύρα, ſeu πλημμυρὶς; quæ vide.

'Αναπληρόω, ῶ, compleo; f. ώσω. p. ωκα. a. 1. ἀνεπλήρωσα· ex ἀνὰ, & πληρόω, impleo.

'Αναπλήρωμα, ατος, τὸ; ſupplementum, expletio, &c. Item, ἀναπλήρωσις, idem & ἀναπληρωματικὸς, replens, &c. omnia ab ἀναπληρόω.

'Αναπλῆσαι, a. 1. inf. ab ἀναπλήθω, impleo. Th. πλήθω.

'Αναπληκτικὸς, expletivus, impletivus: ab eod. Th.

'Ανάπλοος, ὁ, Ion. pro πλοῦς, navigatio.

'Αναπλόω, idem quod ἀπλόω, expando, explico; quod vide.

'Αναπλώειν, Ion. idem quod ἀναπλεῖν, ſolvere portu: quod à πλώω, ſeu πλῶμι, Poët. pro πλέω.

'Αναπνεῖν, reſpirare, recreari. Th πνέω. Hinc ἀνάπνευσις, εως, ἡ, reſpiratio, relaxatio.

'Ανάπνευστος, ος, ὁ, ἡ, non reſpirans: ex α, & πνέω.

'Αναπνοὴ, ῆς, ἡ, reſpiratio: ab ἀναπνέω.

'Αναπόδεικτος, non rejiciendus, qui amitti, vel rejici non poteſt, vel debet: ex α priv. & ἀποδέκτος.

'Αναπόγραφος, ος, ὁ ἡ, à publicano non cenſus nec ſcriptus, i cenſus; vel inſcriptus, &c. ex α priv. & ἀπόγραφος; quod vide.

'Αναπόδεικτος, ος, ὁ ἡ, improbabilis; quaſi, indemonſtrabilis: unde, ἀναπόδεικτος, adverb. ſine probatione, abſque demonſtratione; ex α priv. & ἀποδείκνυμι; quod vide.

'Αναπόδεκτος, non recipiendus, &c. ex α priv. & ἀποδέκτος; quod vide.

'Αναποδίζειν, pedem referre, diligenter examinare: quod à ποδίζω, gradior.

'Αναποδισμὸς, ος, ὁ, diligens inquiſitio, regreſſus, retrogradus motus, reſolutio, &c. à præced.

'Αναπόδοτος, ος, ὁ, ἡ, non redditus; ex α priv. & ἀποδίδωμι; V.

'Αναπόδρασος, inevitabilis: ex α priv. & ἀποδιδράσκω, effugio; quod vide.

'Ανάποινος, ſine pretio: ex α, & ἄποινον, pretium redemptionis.

'Αναπόκριτος, cui non reſpondetur, vel reſponſum non eſt; ex α priv. & ἀποκρίνομαι.

'Αναπόλαυστος, ὁ, ἄγλυστος, jejunus, vacans voluptate: item, paſſive, quo frui non licet: ex α priv. & ἀπολαύω; quod vide.

'Αναπολίζειν, Poët. idem quod ἀναπολεῖν, verſari in animo. Th. πολέω.

'Αναπόλησις, εως, ἡ, commemoratio, repetitio, animadverſio, &c. Item, ἀναπολητικὸς, revolvendi facultatem habens, &c. utrumque à præced. ἀναπολέω.

'Αναπολόγητος, ος, ὁ, ἡ, inexcuſabilis: ex α, & ἀπολογέομαι.

'Αναπόλυτος, non abſolutus, indiſſolutus; vel indiſſolubilis: ex α priv. & ἀπολύω; V.

'Αναπομπὴ propriè ſurſum miſſio; ut, ἀναπομπὴ δυσωρεῶν; effoſſionem theſaurorum vertit Budæus; nam qui effodiunt, ſurſum mittunt terram; ab ἀναπέμπω.

'Αναπόμπιμος, qui remittitur; ab eod. Th.

'Αναπομπὸς, ὁ πέμπων ἄνω; qui mittit ad ſuperos; ab eodem etiam Themate.

'Αναπόνιπτος, illotus, qui ſe non abluit: ex α priv & ἀπονίπτω, abluo; ex ἀπὸ, & νίπτω.

'Αναπόσβολος, qui deficiſcere nequit: ex α priv. & ἀφίσημι, deficio; unde ἀπόστασις, apoſtata, &c. quod vide.

'Αναπολιασμὸς, ος, ὁ, ſuſpirium cum imploratione divini auxilii; vel ſimpliciter divini numinis imploratio: Greg ex ἀνὰ, & πολιάω, ſeu πολιάζω; ſuppliciter oro, à πότνιος; quod vide.

'Αναπότιστος, indelebilis, ex α priv. & ἀποστείχω, abſtergo.

'Αναφορὰς, εως, ἡ; quaſi, revenditio, verbale ab ἀναπωφάσκω, revendo: ex ἀνὰ & πωφάσκω; quod vide.

'Αναπωφάτης, ου, ὁ, qui ſibi vendita revendit: ab eod. Th.

'Αναπωφάω, & ἀναπωφάομαι, exigo, repoſco, recupero; ex ἀνὰ, & πωφάτω.

'Αναπωφάω, per Sync. pro ἀναπεράω, penetro, perforo, perterebro. Th. περάω; vide.

'Αναρήθω, f. ξω. a. 1. part. ἀναρήσας, cum g mitu effundens. Th ῥήθω.

'Αναπτάσθαι, vide ἀναπτάω.

'Αναπτερεῦν, animum addere, in ſpem erigere: ex ἀνὰ, & πτερόν.

'Αναπτάω, a. 2. int. ab ἀνίπταμαι, revolo, ſubvolo: quod ab ἵπταμαι, a. 2. act. ἔπτην, inf. πτῆναι, part. πτὰς, a. 2. m. ἐπτάμην, inf. πτάσθαι, part. πτάμενος.

'Αναπτόλις, idem quod ſimplex πτόλις, conſterno, perterreo, &c.

'Αναπτύμενος, accenſæ, gen. ſing. Ion. præſ. part. paſſ. ab ἀνάπτω.

'Αναπτύξας, ὁ, a. 1. part. ab 'Αναπτύσσω, explico, f. ξω. p. ἀνέπτυχα, a. 1. ἀνεπτύξα. Th. πτύσσω.

'Αναπτύω, expuo, ejicio; Th. πτύω.

'Ανάπτω, accendo, f. ψω. p. ἀνῆφα, a. 1. ἀνῆψα, a. 1. paſſ. ἀνήφθην. Th. ἅπτω.

'Ανάπτωσις, propriè, decubitio, accubitio, recubitio; item, reſupinatio, &c. item ὕπνωσις, animus jacens, & remiſſus: ab ἀναπίπτω, Bud. com. abjecto & debilitato animo, &c.

'Ανάπυς, ὁ, ἡ, pervulgatus, quod nobis innotuit. Th. πυνθάνομαι.

'Ανάπω, Dor. pro 'Ανάπτω, gen. ab 'Ανασσος, ου, ὁ, Siculi fluvii nomen.

'Ανάπωσις, εως, ἡ, alii leg. ἀνάπωτις, & per Syncop. ἄμπωσις, maris & aquarum receſſus: cui contrarium πλημμυρὶς, ίδος, ἡ, maris acceſſus, & æſtus. Pro eodem dicitur & ἀνάπεσις, παρὰ τὸ ἀναπίνω. Th. πίνω.

'Αναρριπικὼς, qui ſuſtulit, Att. pro ἀνηρικὼς, p. part. verbi ἀναρίω. Th. αἴρω.

'Αναρέομαι, imprecationem revoco & abſolvo: ex ἀνὰ, & ἀρέομαι; quod vide.

'Ανάργυρος, qui pecunia caret etiamſi aliis facultatibus abundat: ex α priv. & ἄργυρος.

'Ανάρδην, ος, ὁ ἡ, minùs compactus: ab ἄρδην.

'Αναρίθμητος, ος, ὁ, ἡ, innumerabilis: ex α, & ἀριθμητὸς. Th. ἀριθμός.

'Ανάριστος, ος, ὁ, qui nondum eſt pranſus: ex α, & ἄριστον.

'ΑΝΑΡΙΤΗΣ, ου, ὁ, piſcis de genere concharum, q. ab α, & νηρίτης. Athen. lib. 3.

'Ανάρχος, ος, ὁ ἡ, nullius imperio ſubjectus: ex α priv. & ἀρχὴ, principatus.

'Ανάρμοστος, ος, ὁ ἡ, incongruus: ab ἁρμόζω.

'Αναρριζόω; vide infrà, cum gemino ρ.

'Αναρπάσας, a. 1. part. ab ἀναρπάζω, ſurſum rapio: inde ἀνάρπαστος, ος, ὁ, raptus. Th. ἁρπάζω.

'Αναρραγήσεσθαι, erupturum eſſe, f. 2. infin. paſſ. ab ἀναρρήγνυμι· vide ἀναρρήξω.

'Αναρραιρηκὼς, ότος, ὁ, Ion. pro ἀνηρικὼς, qui abſportavit aliquid. Th. αἴρω.

'Αναρρῆμα, τὸ, edictum voce præconis enunciatum; Suid. ex ἀνὰ, & ῥέω, dico; vide ῥῆμα, dictum, &c.

'Αναρρῆξεν, f. ι. inf. ἀναρρῆξαι, a. 1. inf. paſſ. ab ἀναρρήσσω, vel ῥήγνυμι.

'Αναρρῆξις, εως, ἡ, diſruptio, diſciſſio: ab eod. Th.

'Αναρρήσεις, εως, ἡ, præconium, propriè in athletico certamine ejuſd. Th. & comp. cum ἀναρρῆμα.

'Αναρριπίζω, flatu accendo, excito, refocillo, inflammo, ſublevo, ſuſcito; refoveo, augeo; ex ἀνὰ, & ῥιπίζω; vide.

'Αναρριπίσθαι, idem quod ſequens.

'Αναρριπίσθαι, ſive ἀναρρίπτω, ſurſùm jacio, f. ψω.

f. ῥῶ. a. 1. ἀνέῤῥηξα. Th. ῥῆπω.

'Ανάῤῥιψις, ipla actio jaciendi ſurſum, à præced.

'Αναῤῥιπτέομαι, & ἀναῤῥίπτομαι; idem quod ſimplex ἀῤῥίπτομαι; quod vide.

'Αναῤῥοια, ας, ἡ, refluxus undarum; ex ἀνα, & ῥέω, fluo.

'Αναῤῥυείδέω, f. ήσω, reſorbeo cùm ſonitu: Th. ῥοΐζω.

'Ανάῤῥυπτος, & ἀνάῤῥοπτος, ſurſum vergens, ὁ ἄνω ῥέπων; ex ἀνὰ, ἄνω, vel ἄνω, & ῥέπω; vide.

'Αναῤῥωγώς, ὁ, apertus, hians, p. part. m. pro ἀνερραγώς.

'Αναῤῥωδιῶντες, revaleſcentes, a. 1. part. paſſ. à ῥάννυμι.

'Ανάρσιος, ος, ὁ, implacabilis, cui cum altero non convenit: ex α, & ἄρσω.

'Αναρτάω, ſuſpendo; idem quod ἀρτάω.

'Ανάρτιος, ος, ὁ, impar. ex α priv. & ἄρτιος, par.

'Αναρχία, ας, ἡ, & Ion. ίη, ubi nullus eſt magiſtratus: ex α, & ἀρχή.

'Αναρχος, ος, ὁ, ἡ, principio, vel principe, carens. Th. ἀρχή.

'Ανασείρω, retraho, revoco, propriè, retraho catenâ; ex ἀνὰ, & σείρω, catena.

'Ανασεισμὸς, ὁ, conquaſſatio, à ſequente.

'Ανασείω, concito, f. σω. p. κα. a. 1. ἀνέσεισα. Th. σείω.

'Ανασελμήνομαι, petulanti injuria afficior, petulanter & laſcivè in me agitur; idem quod ἀσελγέω; id. V.

'Ανασεσυρμένος, η, ον, obſcœnus: p. part. paſſ. ab ἀνασύρομαι· vide ἀνασύρω.

'Ανασκέπτομαι, conſidero; Th. σκέπτομαι.

'Ανασκευάζω, labefacto, deſtruo, f. άσω. p. ακα. p. paſſ. ἀνεσκεύασμαι, indè verbale ἀνασκευαστέον. Ἀνασκευαστικὸς, ὴ, ὸν, deſtructivus. Ἀνασκευὴ, ῆς, ἡ, deſtructio, confutatio: dat. pl. ἀνασκευαῖς. Th. σκεύω.

'Ανασκήπτω, delabor, irruo; Th. σκήπτω.

'Ανασπασία, inertia, imperitia, ἀγυμνασία; item, ἀνάσπαστος, ος, ὁ, ἡ, inexercitatus, inexercitus, & ἀνασκήπτος; ſine exercitio, &c. omnia ex α priv. & ἄσκέω; quod vide.

'Ανασπαλοπίζω, palo affixum tollo. Th. Σκόλοψ, οπος, ὁ, præacutus palus.

'Ανασκοπέω, meditor, conſidero, reſpicio, &c. idem, quod Σκοπέω; quod vide.

'Ανασπάω, ſurſùm retraho; f. άσω. p. ἀνέσπακα. a. 1. paſſ. ἀνεσπάσθην. Hinc ἀνάσπαστος, ὁ, ἡ, qui exſtrahitur. Th. σπάω.

'Ανάσσα, ης, ἡ, regina: ab ἄναξ.

'Ανάσσατος, Dor. pro ἀήσσητος, invicti. Th. ἧσσων.

'Ανάστει, præſ. ind. ab ἀνάστω.

'Ανασείσασα, quatiens, a. 1. part. f. g. Poet. ab ἀνασείω, quatio. Th. σείω.

'Αναστέμβω, præſ. inf. Ion pro ἀνάστειν.

'Ανασσε, præſ. imp. Ἀνασσεν, Ion. & Poet. pro ἄνασσε, imperf. ab ἀνάστω εις, ει.

'Ανάστω, μ. ἀνάξω, π. ὦσα, impero; βασιλεύω; gen. aut dativo jungitur: ab ἄναξ.

'Ανάστε, ſurge: vide ἀνίστημι.

'Ανασταδὸν, ſtando deſuper, adv. ab ἀνίστημι.

'Ανασταμένος, Ion. pro ἀνεσταμένος, ſublatus, p. part. paſſ. ab ἀνασταλλω. Th. στέλλω.

'Ανασταζήν, (ſi codices menda carent) apud Anacreontem, pro ἀναστενάζειν.

'Αναστὰς, ἀντος, ὁ, f. g. ἀναστάσω, exſurgens, a. 2. part. ab ἀνίστημι.

'Αναστάσιμος ἡμέρα, dies reſurrectionis; à ſequente.

'Ανάστασις, εως, ἡ, reſurrectio, ex ſedibus ſuis expulſio. ἀνάστατος, ος, ὁ, ἡ, ex ſuis ſedibus expulſus: hinc Ἀναστατόω, ῶ, ſtatum ſubverto, ad ſeditionem concito, f. ώσω. p. ἀνεστάτωκα. a. 1. ἀνεστάτωσα. Ab ἀνίστημι.

'Αναστατὴρ, ῆρος, everſor, vaſtator, populator; ab eod. Th.

'Αναστάσιμα θυσία, ſacrificia quæ fiebant ad reſurgendum e morte. Item, ἀναστατικὰ ὄργια, ſacra quæ fiunt in reſurrectionis memoriam, &c. ἀναστατικῶς, inſolenter, ſeditioſe, &c. omnia ab eod. Th.

'Αναστατόω, & ἀναστατόω, ῶ, de novo crucifico, f. ώσω. p. ωκα. Th. σταυρόω.

'Ανασε, per Syncop. ex ἀνάστητε, factum aiunt, 2. pl. a. 2. imp. ab ἀνίστημι.

'Αναστενάω; idem quod στενάω, & Th. στένω, tego, operio; item adſtringo.

'Αναστέλλατε, contrahens, a. 1. part. fœm. gen. ab ἀναστέλλω, inhibeo: ex ἀνὰ, & στέλλω.

'Αναστενάζω, altè ingemiſco, f. ἄξω. p. αχα. a. 1. αξα. Ex ἀνὰ, pro ἄνω, & στενάζω.

'Αναστένω, ingemo, ingemiſco: ex ἀνὰ & στένω; V.

'Αναστεναχω, graviter ſuſpiro: à στενάχω Poet. pro στενάζω.

'Ανάστερος, pro ἄναστρος, obſcurus; ex α priv. & ἄστρον, τὸ, aſtrum, Sydus, à Th. ἀστὴρ, ῆρος, ὁ, ſtella.

'Αναστῆ, a. 2. ſuo. ab ἀναστῶ· ἀνάστω. Ion. pro ἀνέστω, a. 2. ind. ab ἀνίστημι. f. ἀναστήσω, εις, ει.

'Ανάστημα, ατος, τὸ, ſubſtantia: ab ἀνίστημι.

'Αναστιβάσαι, a. 2. inf. act. ἀναστήσασα, a. 1. part. fœm. gen. Ἀναστήσαν, dimoveret, opt. Æol Ἀνάστητε, 2. pl. a. 2. imp. act. ἀναστήτω, 3. ſing. a. 1. imp. ab ἀνίστημι.

'Αναστενάχζω, vehementer ſuſpiro, vel ingemiſco: à στεναχίζω; idem quod στένω.

'Αναστοιχέομαι, μ. έσομαι, reſolvor in elementa; unde, ἀναστοιχείωσις, εως, ἡ, ἀνάπλασις; q. reformatio; item, corporum reſolutio in principia & elementa, ἀνάλυσις, &c. ex ἀνὰ & στοιχεῖον; qu. V.

'Αναστομόω, operior, laxus, dehiſcens; inde ἀναστομόω, q. d. facio os laxius & apertius; laxo, relaxo, aperio: Item, arcto, anguſto, in fauces comprimo; item, q. d. os facio: ex acuo, &c. unde, ἀναστόμωσις, ἡ, laxatio, relaxatio; item, arctatio, compreſſio in fauces; item, vis quæ palatum exacuit, irritatio palati, de cibis dictum. Item, ἀναστομωτήριον, & ἀναστομωτικὸς; aperiendi vim habens, & oris patefaciendi; item, exacuendi palati vi pollens, &c. omnia ex ἀνὰ, & στομόω; quod vide.

'Αναστραγίζω; idem quod ἀναστραγαλίζω; q. V.

'Αναστράγυδος, ος, ὁ, ἡ, talo ſeu talis carens: ex α priv. & ἀστράγυδος, talus; i. e. officulum prope quadratum, intra infimos tibiæ & ſuræ proceſſus comprehenſum; ut neque videri neque tangi poſſit.

'Αναστρατοπεδόω, caſtra moveo; revertor cum exercitu: item, contineo me in caſtris: ex ἀνὰ & στρατοπεδόω; quod vide in στρατόπεδον.

'Αναστρέφω, revertor, ſubverto, converſor, f. ψω. p. φα. a. 1. ψα. a. 2. ἀνέστραφον, p. paſſ. ἀνέστραμμαι. a. 2. paſſ. ἀνεστράφην. p. m. ἀνέστροφα. Hinc Ἀναστροφὴ, ῆς, ἡ, converſio. Th. στρέφω.

'Αναστρώς, ος, ὁ, ἡ, altris carens, obſcurus; ut ἀναστρος σφαῖρα, apud Damaſcen. non ſtellatus, &c. Vide ἀνάστερος.

'Αναστροφάδὸν, per converſionem, vice verſâ, & quaſi converſim, à ſequente.

'Αναστρόφαν, convertere, præſ. inf. act. pro imp. ab ἀναστροφάω, à στροφάω, verſo, Poët. στροφάω. Th. στρέφω.

'Αναστύφω, triſtitiam præ me fero, triſtor, Heſych Suid. ex ἀνὰ, & στύφω, q. vide.

'Αναστώτιξις, recenſio, cenſus recognitio, cenſus iterum habitus, &c. verbale ab ἀναστωτάω, à στωτάω; quod vide.

'Αναστύρω, veſtes ſurſum tollere, ac pudenda revelare. Th. στύφω, traho.

'Αναστραδάζω, reſilio, recalcitro, exilio, &c. ex ἀνὰ & στραδάζω; quod vide.

'Αναστῆλαι, a. 1. inf. act. ab ἀναστάλλω, reſurgo ex lapſu, vel morbo. f. ἀλῶ. a. 1. ἀνέστηλα. Th. στάλλω, proſterno.

'Αναστρεχίζω, reſigno, ſignum tollo; V. στρεχίζω.

'Αναστρέζειν, repellere: vide Σκαθείλω.

'Αναστρέπω, Poët. pro ἀνέχω, erigo. Th. ἔχω.

'Ανάστρεο, ſuffer, imper. Ion. pro ἀνάσχε, verbi ἀναστρέω, vel ἀνέχω Ἀναστρὼν, a. 2. part. hinc ἀναστρεῖς ως, ὁ, tolerabilis. Th. ἔχω.

'Ανάστρεσις, εως, ἡ, toleratio, ſeu tolerantia: Plut. à præced. ἀναστρέω.

'Αναστρίζω, divido, findo. Th. στρίζω.

'Αναστρόμιλω, a. 2. opt. m. ἀναστρόμφων, part. ἀναστρὼν, part. a. 2. ab ἀνέχω, tolero, Th. ἔχω.

'Ανασυσταθῆ, recuperare, a. 1. inf. m. quod à σώζω.

'Ανασωφρόνησις, reſipiſcentia: ex ἀνὰ, & σωφρονέω, ſana ſum mente, &c. Vide

'Ανάστασις, εως, ἡ, extenſio: ab ἀνατείνω; vide.

'Αναταίσομαι, compono, fœm. ἀξομαι, p. ξμην. a. 1. m. ἀνεταξάμην· ex τάσσω.

'Αναταπικὸς, ὴ, ὸν, extenſus, aptus ad extendendum; unde ἀναταπικῶς, imperi-

οσε, minaciter, &c. utrumque ab ἀνατείνω, extendo; item, ἀπειλέω, minari.

'Ανάλει, vel ἀνάλι impunè, sine damno: ex α priv. & ἄτη, damnum: ab ἀτάω, lædo.

'Ανατίνω, (vide in ἀναπικὶς,) sursum extendo, &c.

'Αναπειχίζω, reædifico muros; communio, instauro mœnia, &c. ex ἀνὰ, & τειχίζω; V.

'Αναπελεῖ, germinat it, 3. sing. f. ab 'Αναπέλλω, facio oriri, exorior; f. πλῶ, p. ἀνατέτροφα, a. 1. ἀνέτειλα, sub. ἀναπέλω, ᾖς, ᾖ, p. m. ἀνατέτολα, p. act. ἀνατέταλκα, ας, ε.

'Αναπεμμένος, η, ον, dissectus, resectus, part. præt. pass. ab ἀναπέμνυμι.

'Αναπήγνυ σώματα ὑδρωπικὰ, remollescere corpora voluptatibus; V. πήκω.

'Αναπὶ, vide ἀναπείει.

'Αναπθέασι, transferunt, 3 pl. ind. præs. pro πθέῖσι, f. θήσω. 'Αναπίθημι, repono, expono: ἀναπίθεῖ, 3. pl. ind. pass. ἀνηθέμην, σο, το, a. 2. m. ἀναπθέτω, præs. imp. act. ab ἀναπίθημι.

'Αναπιμπᾶν, pretium augere: à πιμπλάω.

'Αναπλαγμὸς, concussio, emotio à loco suo in alium, transmutatio, transitus, &c. verbale ab ἀναπλάσσω, concutio, vel vehementer quatio: ex ἀνὰ, & πλάσσω, quatio.

'Αναπλαίνω, idem quod ἀναπλέκω, vel cum simplici: Th. τείνω, tendo, extendo, protendo, &c.

'Αναπλάνω, seu ἀναπλέκω; idem quod Th. πλέκω, perforo, terebro; V.

'Αναπλας, ᾶσα, αν, part. præf. ab ἀναπλήμι, perfero. 'Αναπλήσας, a. 1. part. Th. πλάω.

'Αναπλήμι, tolerantia, perpessio; verbale ab ἀναπλάω, seu ἀνάπλημι, tolero, patior, sustineo: Th. πλάω, seu πλάω; quod vide.

'Αναπλησθεὶς, sectione apertus, a. 1. part. ab ἀναπλήσσω. Th. πλήσσω.

'Αναπνιχθῶ, modo in hoc, modo in illud navis latus jactor: ut fit in tempestate: Poll. l. 1. ἀναπνιχθῆν vero, Attice non dicitur, sed διαπνιχθῆν; Phry. à Th. πνίγω, ες, ὁ, paries.

'Αναπολίζω, usuram renovo; unde, ἀναπολισμὸς, usuræ renovatio anniversaria: ex ἀνὰ, & πολίζω, fœneror, fœnori do; à πόλος, fœnus, usura, &c. vide.

'Αναπολὴ, ῆς, ἡ, oriens: à p. m. ἀνατέπολα verbi ἀνατέλλω.

'Αναπολικὸς, ὴ, ὸ, Eous, orientalis; unde ὁ ἀναπολικὸς ὀρίζων; à preced. ἀναπολή.

'Αναπομὴ, ῆς, & 'Αναπομία, ας, ἡ, dissectio, præcipuè corporis humani. Unde 'Αναπομικὸι, professores. Th. τέμνω.

'Αναπομες, sursum tendens; vel nimis in altum tendens, &c. ab ἀναπείνω, sursum extendo, &c.

'Αναλ, ὁ ἀδελφὸς, illæsus; innocuus, incolumis; idem quod ἄαλος, & Th. idem.

'Αναβέπω, subverto: ἀναβέπομαι, prosterror. Th. πέπω.

'Αναβέφω, nutrio, alo, f. ἀναθρέψω, a. 1. ἀνέθρεψα, a. 2. ἀνέτεαφον, p. τέθρεφα, p. pass. ἀνατέθραμμαι, educatus fui, a. 2. pass. ἀνεθράφθη, a. 1. m. ἀνεθρεψάμην, ω, απο. Th. τρέφω, p. m. τέθραφα.

'Αναπέχω, erigor in altum, cresco, recurro, f. σχήξω, p. δεδέγμαι, a. 1. ἔδεξαμην, p. m. δέδεγμαι. Th. πέχω.

'Αναβρὸς, ὴ, ὸ ἡ, perforatus, pertusus; & ἀνάτρησις, perforatio, perfossio, &c. utrumque ab ἀναπᾶσω; quod vide.

'Αναπελέω, detero, attero, refrico, confrico, misceo, infrico; inde, ἀνάπεψις, εως, ἡ, frictio, πέψις, de omni frictionis genere dicitur; & ἀνάπεπτος, detritus, attritus: ut, ἀνάπεπτα ἱμάτια, detritæ vestes.

'Αναξοπὴ, ῆς, ἡ, eversio, destructio, mutatio, conversio, subversio, &c. ab ἀναπέπω.

'Αναξοφὴ, ῆς, ἡ, educatio: ab ἀναβέφω.

'Αναξοχέω, recurro; vide ξοχέω.

'Αναπυλίπω, repeto, revolvo animo, refrico, verso, reglomero; vide πυλίπω.

'Αναπυπόω, & ἀναπυτόομαι; reformo, iterum formo & Metaph. informo aliquid in animo, imaginor, &c. Unde, 'Αναπύπωσις, forma iterum expressa, reformatio: item, formatio, & imaginatio; ex ἀνὰ & πυπόω; quod vide.

'Αναγίλος, obscurus, ater, non splendens, &c. ex α priv. & αὐγὴ, lux, splendor.

'Αναυδὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, & ἀναύδητος, ὁ ἡ ἡ, mutus, non vocalis: item, ineffabilis, aut non fandus, &c. ejusd. Th. & comp. cum sequente,

'Αναυδος, ος, ὁ, ἡ, mutus: idem quod ἄφατος, Ex α, & αὐδή.

'Αναυλεῖ, sine naulo: ex α priv. & ναῦλον, τὸ naulum, merces pro navigatione, &c. vide.

'Αναυλος, ος, ὁ ἡ ἡ, sine tibiis, imperitus ludendi tibiis, &c. ex α priv. & αὐλὸς, tibia: V.

'Αναυξὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, & ἀναύξητος, ος, ὁ ἡ ἡ, incrementi carens, parvus, qui non capit incrementum: Item, ἀναυξησία, cum quid alimentum & augmentum non capit, omnia ex α priv. & αὐξάνω f. αὐξήσω, cresco, q. V.

'Αναύξω, increscо, multum augeo: ex ἀνὰ, vel à intensivo, & αὔξω, cresco; Vide.

'Αναυος, ος, ὁ, ἡ, vocis expers: ab α, & αὐή.

'Αναυρος, Nomen viri, Sine aura. Th. αὔρα: item torrens, & tum est ex α, & ναίω, fluo.

'Αναύσαν, Dor. pro ἀνήυσαν, acclamârunt, 3. p. l. a. 1. ind. verbi ἀναύω.

'Αναύξας, Dor. pro ἀναύσας, part. Th. αὔω.

'Αναυσία, ας, ἡ, nausea nulla: Suid. ex α priv. & ναυσία, idem quod ναυλία, ἡ, nausea, proprie, qua navigantes in mari corripiuntur, à Th. ναῦς, navis.

'Αναυτα, τὰ, nautis carentia, vel navibus impervia; apud Hesych. ex α priv. & ναῦτης, ος, ὁ, nauta: ab eod. Th.

'Αναύχω, ον, ὁ ἡ ἡ, cervice carens, sine collo, &c. ex α priv. & αὐχὴν, ὁ, ἡ, cervix.

'Αναφαίνω, ostendo. præs. imp. ἀνάφαινε, f. φᾶνω, p. πέφαγκα, præs. pass. ἀναφαίνομαι, ῃ, εται, p. ἀναπέφασμαι, a. 2. ἀνεφάνλω, apparui. Th. φαίνω.

'Αναφάρετον, quod auferri non potest: ab ἀφαιρέτος, auferendus: ex ἀπὸ, & αἱρέω, capio.

'ΑΝΑΦΑΛΑΝΤΟΣ, calvus, recalvus, ἀναφθυλίας, ος, ὁ, idem.

'Αναφθυλίασις, εως, ἡ, calvitium in superciliis, sive superciliorum lævitas; quæ salitium vocatur: (calvitium autem in capite, vocatur φθυακρότης) à præced. Th. à quo etiam est ἀναφθύπωμα, αλος, τὸ, idem superciliorum nuditas vel glabritas, &c.

'Αναφθυδὸν, Ion. pro φανερῶς, palàm: ab ἀναφαίνω.

'Αναφαντέντες, a. 2. part. pass. ab ἀναφαίνω.

'Αναφαντάζω, apparere facio, & phantasia afficio; idem quod φαντάζω, q. Vide.

'Αναφέρω, offero, subduco, f. ἀνοίσω, a. 1. ἀνήνεγκα, part. ἀνενέγκας, a. 2. ἀνήνεγκον, inf. ἀνενεγκεῖν. Th. φέρω.

'Αναφεύγω, refugio, confugio: Th. φεύγω.

'Αναφὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, intactilis: ex α priv. & ἁφὴ, ἡ, tactus; V.

'Αναφθέγξομαι, exclamo, respondeo: Th. φθέγξομαι; V.

'Αναφθείρομαι, iterum corrumpor, seu intereo: ex ἀνὰ, & φθείρω.

'Αναφθεὶς, a. 1. part. pass. ab ἀνάπτω.

'Αναφλεγμαίνω, & ἀναφλέγω, rursus ardeo vel æstuo, reardesco, reaccendo; vel rursus intumesco: item, exardere irâ: Plat. vide φλέγω, & φλεγμαίνω.

'Αναφλεχθῆναι, excandescere, a. 1. inf. pass. ab ἀναφλέγω, Th. φλέγω.

'Αναφλυκταίνωθος, ος, ὁ ἡ ἡ, ex quo pustulæ non eruperunt nec erumpunt; idem quod ἀφλυκταίνωθος, ex α priv. & φλύκταινα; quod vide.

'Αναφλύω, & ἀναφλύω; idem quod Th. φλύω, ferveo, &c. Il. φ'.

'Αναφοιβάζω, repurgo: V. φοιβάζω.

'Αναφοιτάω, redeo, rursum eo, repeto; V. φοιτάω, eo.

'Αναφορὰς, ᾶς, ἡ, relatio: ab ἀναφέρω.

'Αναφορέω, egero, comporto: ex ἀνὰ, & φορέω; Item, ἀναφορικὸς, relativus: ab ἀναφορά.

'Αναφορτίζω, onus in humeros tollo; V. φορτίζω.

'Αναφρύσσω, subigo in modum farinæ: item, commisceo; V. φρύσσω.

'Αναφράσσω, aperio, & explico quod septo clausum erat: Hesych. Vide Th. φράσσω.

'Αναφρίσσω, horreo; vel horreo pilis: V. φρίσσω.

'Αναφροδισία, ἡ, rerum venerearum nulla cupido; item, invenustas, inelegantia; sic, ἀναφρόδιλος, ος, ὁ ἡ ἡ, non venereus, à venere alienus; item, invenustus: ex α priv. & ἀφροδίτη, Venus: V.

'Αναφρυέω, refl. fio; ex ἀνὰ, & φρυέω; V.

'Αναφρυίζειν, aliquid animo sæpe volvere: vide φρυίζω.

'Αναφρὼς, spumæ expers, non spumeus seu spumosus, &c. ex α priv. & ἀφρὸς, spuma.

'Ανάφυξις, effugium: Plato ab ἀναφεύγω.

'Αναφύρω, idem quod φύρω, misceo.

'Ανα-

'Αναφύομαι, renascor: à φύω.
'Αναφύσημα, ατ(Θ, τὸ evaporatio, & ἀναφύσησις, spiraculum terræ ex quo ignis vel ventus erumpit. Aristot. ab ἀναφυσάω, efflo, sursum flo.
'Αναφυσήσαντες, præs. part. Poët. pro ἀναφυσῶντες· ab ἀναφυσάω, quod à φυσάω.
'Αναφύω, renasci facio, rursum produco, gigno: Th. φύω.
'Αναφωνέω, ῶ, exclamo; f. ήσω, p. ἀνεπεφώνηκα, a. 1. ἀνεφώνησα. Th. φωνή.
'Αναχάζομαι, retrocedo, præs. ind. 'Αναχάσσασθαι, a. 1. inf. m. Poët. pro ἀναχάζεσθαι· ab ἀναχάζω, recedo. Th. χάζω.
'Αναχαίνω, idem cum Th. χαίνω, debisco; sed exponitur & oscitor, &c.
'Αναχαλίζω, ferocio, (neutraliter, de equo dicitur, mordente frœnum, seque jubis erectis efferente) contumaciter efferor, in licentiam erumpo, & active, inhibeo, contra retrahens; retrorsus inhibeo, retro ago, reprimo, &c. à Th. χαίτη, juba, proprie equi.
'Αναχαλάζω, vel ἀναχαλάω, remitto, relaxo, vel idem quod Th. χαλάω, laxo, &c. Indè ἀναχάλασμος, relaxatio; & ἀναχαλαστικὸς, relaxativus, relaxandi vim habens, &c.
'Αναχαράσσω, denuo sculpo, rursus incido: Plut. ex ἀνὰ, & χαράσσω; V.
'Αναχάσκω, idem cum ἀναχαίνω, & ab eod. Th.
'Αναχθύωσομαι, idem cum χολύσομαι; q. vide.
'Αναχέω, refundo, infundo, conturbo, moveo, &c. Th. χέω.
'Αναχθ', pro ἄνακτα, regem, acc. sing. sequente aspiratione, ab ἄναξ.
'Αναχίτης, gemma, eadem cum adamante; quasi, tristitiam auferens & dolorem: Plin. ex α priv. & ἄχθ(Θ, ος, τὸ, dolor.
'Αναχλαυνόω, induo, vestio, à Th. χλαῖνα, læna; vide, &c. Sic, ἀναχλαίνω; idem quod χλαίνω, tepefacio, calefacio, &c.
'Αναχναίνεσθαι, lanugine obsitum esse, vel primam lanuginem emittere, &c. ex ἀνὰ, & χν(Θ, χνὸς, ὁ, lanugo, rasio: item nubes; à Th. κναίω, carpo, vellico, &c.
'Αναχὴ, refusio: item, meatus; ab ἀναχέω.
'Αναχορδίω, tripudio, assilio, in morem persultoris; ex ἀνὰ, & χορδίω; quod vide.
'Αναχρέωσμ(Θ, tropus, seu figura; quasi, temporis retractio: ex ἀνὰ, & χρονίζω. V.
'Αναχρωννύω, vel ἀναχρώννυμι, ungo, activ. coloro, inficio, & denigro: unde, ἀνάχρωσις, infectio, inunctio, tinctura; vide χρώννυμι.
'Αναχωθεὶς, ὁ, redundans, a. 1. part. pass. verbi ἀναχάω, Th. χέω. Hinc 'Ανάχωσις, εως, ἡ, profusio.
'Αναχώσ(Θ, non paleatus; ut ἀναχώσ(Θ πηλὸς, lutum aceribus seu paleis non subactum: sive lutum non aceratum seu paleatum, &c. ex α priv. & ἀχυρόω, paleas admisceo; à Th. ἄχυρον, τὸ, palea.
'Αναχύω, refundo; idem quod ἀναχέω; utrumque ex ἀνὰ, & χέω, vel χύω.
'Αναχωννύω, & ἀναχώννυμι; idem quod ἀναχόω, aggero, è terra aggesta extruo; vide χωννύω.
'Αναχωνεύω, rursus conflo, refundo, reconflo, reformo, &c. ex ἀνὰ, & χωνεύω, in fornacem conflatoriam conjicio; vel in fornace fusoria fabrico, à χώνη, idem quod χοάνη, vas argillaceum, in quo metalla funduntur, & liquefiunt; quod à Th. χέω, liquefacendo diffundo.
'Αναχωρέω, ῶ, recedo, secedo; f. ήσω, p. ηκα, a. 1. ἀνηχώρησα, part. ἀναχωρήσας. Hinc ἀναχώρησις, reditus. Th. χωρέω.
'Αναχώρημα, idem quod ἀναχώρησις, secessus, recessus, receptus, refugium, &c. item, reversio, abitio, &c. Item, ἀναχωρητὴς, ῆ, ὁ, anachorita; qui in solitudinem, aut alio quopiam secedit; quos eremitas vocamus; utrumque à præced.
'Αναχωρίζω, facio reverti aut secedere, in locum reduco, suæ terræ restituo, τὸ ἀναχωρίζειν ποιῶ, recedere facio; ex ἀνὰ, & χωρίζω, quod vide vel à χῶρ(Θ, locus, sedes, &c.
'Αναψάω, idem quod Th. ψάω, tergo, vel tergendo demulceo: item, detergendo colligo & recipio, frico, &c.
'Αναίψας, affigas, a. 1. sub. ab ἀνάπτω, f. ψω, a. 1. ἀνῆψα, part. ἀναίψας, αὐ(Θ· ex ἀπτω.
'Αναψηφίζω, à suffragio revoco, abrogo, rogo iterum sententiam, &c. unde ἀναψήφισις, revocatio à suffragio, &c. ex ἀνὰ, & ψηφίζω; quod vide.
'Αναψήχω, idem quod ἀναψάω, id vide: ex ἀνὰ, & ψήχω; quod vide.
'Αναψις, εως, ἡ, reaccensio, excitatio ignis extincti, &c. ab ἀνάπτω, ; quod vide.
'Αναψύξω, a. 1. irf. ab 'Αναψύχω, refrigero, recreo, f. ξω, p. ἀνέψυχα, a. 1. ἀνέψυξα. Ex ἀνὰ, & ψύχω.
'Αναψυξις, εως, ἡ, & ἀναψυχὴ, refrigeratio, recreatio: item, ἀναψυκτικὴ δύναμις, vis refrigeratrix; à præced.
'Ανγνοΐη, Dor. syncop. pro ἀναΐνοίη, 3. sing. a. 2. opt. Th. γνάσκω.
'ΑΝΔΑ'ΝΩ, placeo, impe. f. ἥνδανον, f. ἀδήσω, q. ab ἀδέω, p. m. ἔδα, Attr. ἔασα.
'Ανδεῖδ', Poët. pro ἀναδεῖσθ', coronari. Th. δέω, ligo: sic ἀνδησάμ(Θ, a. 1. part. m. pro ἀναδησάμ(Θ.
'Ανδεμα, vitta, Poët. pro ἀνάδεμα. Th. δέω, ligo.
'ΑΝΔΗΡΟΝ, ος, τὸ, summitas, cacumen, agger fluvii: παρὰ τὸ ἄνω εἶ τ' ὀιεργῶν.
'Ανδησάμ(Θ, vide in ἀνδεῖδ'.
'Ανδίκτης, laquei genus, Poët. pro ἀναδίκτης, q. ab ἀνὰ, & δίκω, jacio.
'Ανδίκω, Æolica syncope, pro ἀναδίκω, sursum jacio; Hes. ejusdem Th. & comp.
'Ανδιχα, pro ἀνάδιχα, divisim, adv. à δίχα, dupliciter.
'Ανδοκάθω, pro ἀναδοκάθω, per successionem: alternis mutatis vicibus; Hes. ab ἀναδέχομαι, suscipio, recipio: unde ἀνάδοχη, receptio, &c.
'Ανδρ', pro ἄνδρα, acc. sing. ἄνδρε, dual. ἀνδρέσσι, & ἀνδρεσι, dat. plur. Poët. & Ion. ab ἀνὴρ.
'Ανδρεκάδημα, ατ(Θ, τὸ virile facinus: ἀνδρεκαδία, ας, ἡ, strenuitas: ab ἀνδρεκαθέω, virum me præbeo, q. ἀνδρὸς ἀναθῶ ἔργον.
'Ανδρεκαδήτης, ου, ὁ, qui facinora edit viro forti digna; fortiter se gerens, & ἀνδρεκαδίζομαι, idem quod ἀνδρεκαθέω, fortem virum me præsto; ejusdem. Th. & comp.
'Ανδρεκαχ(Θ, ου, ὁ, qui strangulat: ab ἀνὴρ, & ἄγχω.
'Ανδρέγεια, τὰ, spolia homini detracta: ab ἀνὴρ, & ἄγω.
'Ανδρεκάς, adv. Poët. pro κατ' ἄνδρα, viritim: ab ἀνὴρ.
'Ανδρεξὺς, idem & ejusdem. Th. cum præced.
'Ανδρεάδελφ(Θ, lævir, mariti frater: ex ἀνὴρ, & ἀδελφός.
'Ανεκποδέωσι, Metaplasm. pro ἀνδεκποδισις.
'Ανδεκποδιδῶν, f. m. Ion. pro ἀνδεκποδίζων, Attice pro ἀνδεκποδίσων, mancipabuntur, seu in servitutem rapientur: ab ἀνδεκποδίζω· hoc ab ἀνδεκπόδιον, ου, τὸ, mancipium: ab ἀνὴρ, & πούς, ποδὸς.
'Ανδεκποδιστὴς, ου, ὁ, plagiarius: ab ἀνδεκποδίζω, mancipio, f. ίσω, p. ἀνδεκποδίσμαι, p. pass. ἀνδεκποδίσθην, mancipor, venalitius; seu venalitiarius (plagiarius, qui liberum hominem pro servo vendit; vel servum alienum, tanquam suum:) ex ἀνδεκπόδου, mancipium, & κάπηλ(Θ, institor, venditor, caupo, &c.
'Ανδεκύριον, idem quod ἀνδρεῖον, ου, τὸ, homuncio, homunculus, homulus, dimin. ab ἀνὴρ.
'Ανδεκχθὴς, έ(Θ, ὁ καὶ ἡ, viro ponderosus: ab ἀνὴρ, & ἄχθ(Θ.
'Ανδεκάχνη, ης, ἡ, portulaca.
'Ανδρέας, ου, ὁ, Andreas, nomen viri. Gr. h. e. Animosus.
'Ανδρεία, ας, ἡ, fortitudo: ab ἀνὴρ.
'Ανδρεικὴ(Θ, viro similis; unde, ἀνδρεικήσον, subst. simulachrum, statua; Epigr. item coloris genus; quidam exp. purpurissum: Xen. ex ἀνὴρ ἀνδρὸς; vir, & εἰκὴ(Θ, ου, ὁ, similis; ab εἴκω, fut. ξω, similis fum.
'Ανδρεῖ(Θ, ου, & ἀνδρεί(Θ, ὁ, virilis. dat. pl. ἀνδρείοις, comp. ἀνδρειότερ(Θ, superl. ἀνδρειότατ(Θ, η, ον; ab ἀνὴρ.
'Ανδρεικὰν, ῶν(Θ, conclave, comicilium, porticus, locus in domo, ubi viri degunt: item, ἀνδρείως, viriliter, & magno animo; utrumque à præced ἀνδρεῖ(Θ.
'Ανδρειφόντης, ου, ὁ, viricida, epithetum Martis: ab ἀνὴρ, & φένω.
'Ανδρεφέτεια, ἡ, virorum amatrix; Poll. ex Aristoph. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς; vir, & ἐφέτης, ου, ὁ, amator; unde ἐφέτεια, amatrix; Th. ἐφάω, fut. άσω, amo.
'Ανδρεφίλμ(Θ, Dor. pro ἀνδρεφίλ(Θ, vir factus, p. part. pass. ab ἀνδρέομαι. Th. ἀνὴρ.
'Ανδρεὰν, & ἄνδρεων, ῶν(Θ, ὁ, & ἀνδρεωνῖτις, ιδ(Θ, ἡ, idem quod suprà, ἀνδρεῶν, domus scil. pars, in quam viri seorsum à mulieribus se recipiunt. Th. idem.
'Ανδρέων, Ion. pro ἀνδρεῶν· ἀνδρεωθέωσι, Ion. pro ἀνδρεωθῶσι, 3. p. a. 1. sub. pass. verbi ἀνδρέομαι, vir fio.
'Ανδρήι(Θ, pro ἀνδρεῖ(Θ; quod vide.
'Ανδρεία, ας, ἡ, idem quod ἀνδρεία.
'Ανδρειάντα, acc. sing. ab ἀνδρειὰς, άν(Θ, ὁ, statua: ab ἀνὴρ.

Ἀνδρομαΐσκος, ου, ὁ, parva ſtatua, parvum ſimulachrum; diminut. ab ἀνδρείας.
Ἀνδριαντοποιός, οῦ, ὁ, qui ſtatuas facit: ab ἀνδριὰς, & ποιέω.
Ἀνδριὰς, άντος, ὁ, ultimâ productâ, ſtatua, maxime viri, ſimulachrum: ab ἀνὴρ, ἄνδρος; vir.
Ἀνδρίζομαι, maſculè me gero, f. ἰσομαι, p. ἠνδρισμαι; ab ἀνὴρ.
Ἀνδρικὸς, ἡ, ὸν, idem quod ἀνδρεῖος, fortis, virilis, &c.
Ἀνδρεῖον, ου, τὸ, homuncio: ab ἀνὴρ.
Ἀνδρικῶς, virorum more. Th. ἀνὴρ.
Ἀνδρίφιλος, viri amans, viri amicus: ex ἀνὴρ, & φίλος, amicus.
Ἀνδροφόνης, ου, ὁ, homicida; ἄνδρας φονεύων; Hom. Il. β'. vide ἀνδροφόνης.
Ἀνδρόβασμος, σκὴ ὁδὸς, angusta via; Helych. proprie qui uni tantum viro ſufficit; dicitur enim quaſi ἀνδρὸς βασμός.
Ἀνδροδόκος, ου, ὁ, qui viros vorat, teliſque ſuis interficit. Pro eodem dicitur & ἀνδροδόρος, ου, ὁ. Ex ἀνὴρ, & βοσκέω.
Ἀνδρόβουλος, virili & generoſo conſilio utens: ex ἀνὴρ, & βουλὴ.
Ἀνδρογονία, per viros ſucceſſio generis: ex ἀνὴρ & γένος.
Ἀνδρογόνος, ἡ, viripara, quæ parit maſculum: ab ἀνὴρ, & γείνομαι.
Ἀνδρόγυνος, ου, ὁ, ἡ, ſemivir: ab ἀνὴρ & γυνή.
Ἀνδροδαΐκτης, ου, ὁ, viros perimens; Schol. Ariſtoph. niſi potiùs ſit, in qua viri perimuntur: ex ἀνὴρ, & δαΐζω; quod V.
Ἀνδροδάμαν τ', mariti dominicem, acc. ſing. ab ἀνδροδάμα, ας, ὁ, Dor. pro ἀνδροδάμην. Ex ἀνὴρ, & δαμάω. Sic & ἀνδροδάμας, ου, ὁ, qui viros domat.
Ἀνδροδήμης, ου, ὁ, ἡ, Heſychio eſt ἡ ὕπανδρος γυνὴ, ſubjecta viro mulier.
Ἀνδροθεὰ Ἀθηνᾶ, fortiſſima Minerva.
Ἀνδροθεν, ex viro; in Epigr. ab ἀνὴρ.
Ἀνδρόμυλος, ου, ὁ, ab homine laboratus: ab ἀνὴρ, & κάμνω, p. κέκμηκα.
Ἀνδροκτασία, ας, ἡ; cædes virorum, ἀνδροκτασίη, dat. ſing. ἀνδροκτασίαων, gen. pl. Æol. ab ἀνὴρ, & κτείνω.
Ἀνδρολῳὰς & ἀνδρολῴας, corporum pigneratio, quæ dabantur contra eos, apud quos homicidium perpetratum fuit: ex ἀνὴρ, & λαμβάνω, capio; unde λῆψις, acceptio, &c.
Ἀνδρολογέω, ῶ, & ἀνδρολογίζω, milites conquiro, delectum habeo, viritim lego vel deligo; unde ἀνδρολογία, virorum dilectio, &c. ex ἀνὴρ, & λέγω, lego, deligo, &c.
Ἀνδρομανὴς, ές, ὁ, ἡ, ὦ, hominum amore inſanſ iens, mulier libidinoſa; ἀνδρομανεῖς, appellantpoëtæmulieres Spartanas; Plut. in Numa quod viros furere faciant, &c. ex ἀνὴρ, & μανία, furor; quod vide.
Ἀνδρόμεος, έα, όν, virilis, humanus, idem quod ἀνθρώπινος. Th. ἀνὴρ.
Ἀνδρομήκης, ες, ὁ, ἡ, ὸν, ad ſtaturam & altitudinem virilaſſurgens: ex ἀνὴρ & μῆκος.
Ἀνδρόνικος, ου, ὁ, nomen viri. Gr. Victor.
Ἀνδρὸς, gen. ſing. ab ἀνὴρ, vir.
Ἀνδρωθῆναι, virum fieri: ἀνδροθῆναι, a. 1. irf. verbi ἀνδρόω. Th. ἀνὴρ.
Ἀνδρώπης, puer viriliratem præ ſe ferens, vel, qui jam ad virilem ætatem tendit: ex ἀνὴρ & πᾶις.
Ἀνδρωπληθία, hominum multitudo ſeu conventus: ex ἀνὴρ, & πλῆθος; V.
Ἀνδρόσφιγξ, ίγγος, ὁ, ſtatua quæ viri & ſphingis figuram habet.
Ἀνδρότης, ητος, ἡ, virilitas, fortitudo; ἀνδρεία.
Ἀνδροφαγέω, ῶ, humanâ carne veſcor: ex ἀνὴρ, & φάγω.
Ἀνδροφόνεος, gen. Ion. ab ἀνδροφόνος, ου, ὁ, ὁν, homicidia: ab ἀνὴρ, & φένω.
Ἀνδρώδη, virilem, acc. ſing. ab ἀνδρώδης, έος, ους, ὁ, ἡ, ὦ, ab ἀνὴρ.
Ἀνδροφθεὶς, ὁ, vir factus, a. 1. paſſ. part. ab ἀνδρόομαι· ἀνδρώσασθαι, a. 1. inf. m. Th. ἀνὴρ.
Ἀνδροφθόρος, homines corrumpens, & occidens: ex ἀνὴρ, & φθορὰ; V.
Ἀνδρόφιλος, viri amicus. V. φίλος.
Ἀνδροφωνος, virilem vocem habens; à φωνὴ; V.
Ἀνδρὼν, ῶνος, ὁ, locus ubi viri verſantur, virorum diverſorium; à Th. ἀνὴρ.
Ἀνδρῶος, virilis, ἀνδρεῖος; ab ἀνὴρ.
Ἀνδύει, pro ἀναδύει.
Ἀνδύομαι, pro ἀναδύομαι; emergo, exiſto, &c. vide.
Ἄνδωκε, Dor. & Poët. pro ἀνέδωκε, porrexit, 3. ſing. a. 1. Th. δίδωμι.
Ἀνεβάλετο, 3. ſing. imperf. ἀνεβάλλοντο, 3. pl. ab ἀναβάλλομαι.
Ἀνέβη, conſcendi, a. 2. act. ab ἀναβαίνω, 3. pl. ἀνέβησ.
Ἀνεβόησαν, exclamârunt, 3. pl. a. 1. a βοάω, βοήσω.
Ἀνέβραχε, inſonuit, a. 2. verbi ἀναβρέχω.
Ἀνέβωσεν, Ion. pro ἀνεβόησεν, 3. ſing. a. 1. verbi ἀναβοάω, clamo.
Ἀνέγγυος, ὁ, ἡ, ὸν, illegitimus; illocabilis, indotata; ἄπροικος, incertus: quaſi ſine ſponſione, perfidus: ex α priv. & ἐγγύη, ſponſio, fide juſſio.
Ἀνέγκλητος, ου, ὁ, ἡ, qui in jus vocari nequit, inculpatus: ex α, & ἔγκλητος, accuſatus, ab ἐγκαλέω.
Ἀνεγνάμπτοντο, flectebantur, imperf. paſſ. à γνάμπτω, pro κάμπτω. a. 1. paſſ. ἀνεγνάμφθη.
Ἀνεγκωμίαστος, ου, ὁ, illaudatus: nulla laude affectus: ex α priv. & ἐγκωμιάζω; V.
Ἀνεγνωρίσθη, agnitus eſt, a. 1. paſſ. ab ἀναγνωρίζω, f. ίσω, quod à γνωρίζω.
Ἀνέγνωσμαι, p. paſſ. Ἀνεγνώσθαι, a. 1. ἀνέγνωτε, 2. pl. a. 2. act. verbi ἀναγινώσκω.
Ἀνέγρετο, concitata eſt, imperf. paſſ. ab ἀνέγρομαι, pro ἀνεγείρομαι. Sic ἀνεγρόμενος, pro ἀνεγειρόμενος. Th. ἐγείρω.
Ἀνεγχάρητος; quod fieri non contingit, impoſſibile, &c. ex α priv. & ἐγχαρέω; vide.
Ἀνεδής, ὁ, ἡ, ὲς, qui pavitus non eſt, qui ſolo æquatus, aut alliſus non eſt, &c. ex α priv. & ἰδαφίζω, pavio, ſolo æquo, &c. vide.
Ἀνεδέγμεθα, pluſq. p. paſſ. 1. pl. ab ἀναδέχομαι· pro ἀνεδεδέγμεθα, per Syncop.
Ἀνέδειξεν, a. 1. ab ἀναδείκνυμι.
Ἀνεδέξατο, ſuſcepit. a. 1. m. ab ἀναδέχομαι· ex ἀνὰ, & δέχομαι.
ΑΝΕΔΗΝ, licenter, impunè, adv. q. ab ἀνίημι, laxo, emitto.
Ἀνέδησεν, ſuſpexi, a. 2. ab ἀνὰ, & δέρκω.
Ἀνέδραμον, ες, ε, a. 2. ab ἀναδρέχω.
Ἀνείδη, prodit, imperf. vel a. 2. ab ἀναδύομι. Th. δύμι.
Ἀνείδωσε, imperf. ab ἀναδωίω, egredior: ex ἀνὰ, & δωίω.
Ἀνειδύσατο, emerſit, a. 1. m. ab ἀναδύω.
Ἀνέδωκεν, reddidit, 3. ſing. a. 1. ab ἀναδίδωμι.
Ἀνείργω, cohibeo. Th. εἴργω.
Ἀνείζω, ſublatum ſedere facio; ſublatum colloco & pono; Il. ν. ex ἀνὰ, & ἵζω, ſedere facio, ſeu colloco, pono, &c.
Ἀνείζυξεν, diſceſſit, a. 1. ſ. ab ἀναζεύγνυμι. Th. ζεύγνυμι, vel ζεύγνυμαι.
Ἀνεζωπύρησε, revixit, 3. ſing. a. 1. verbi ἀναζωπυρέω, quod à ζωπυρέω. Vide ζώπυρος.
Ἀνέηκεν, pro ἀνῆκεν, impulit, a. 1. Att. ab ἀνίημι.
Ἀνεθέλετε, 2. pl. a. 2. act. ἀνέθελον· ab ἀναθέλλω, revireſco.
Ἀνεθεὶς, ὁ, remiſſus, a. 1. part. paſſ. ab ἀνίημι.
Ἀνεθέλημος, ου, ὁ, ἡ, involuntarius: ex α, & ἐθέλω.
Ἀνέθηκα, ας, ε, a. 1. ab ἀνατίθημι, expono, impono. Th. τίθημι.
Ἀνείθλω, πς, ν, a. 1. ind. paſſ. ab ἀνίημι· item a. 2. ab ἀνατίθημι.
Ἀνεθρεψάμην, ω, ατο, nutrivi, a. 1. m. ab ἀνατρέφω. Th. τρέφω.
Ἀνείδητος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, forma carens, informis; ut ἀνείδητος ὕλη; primum ſubjectum; Philoſon. ex α priv. (inſerto, ν, poſt α, euphoniæ gratiâ) & εἶδος, ους, τὸ, forma, facies, ſpecies, &c. à Th. εἴδω, video.
Ἀνείκαστος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, incomparabilis; nulli aſſimulandus; qui nulla imagine adumbrari poteſt; item, quem nulla conjectura aſſequi poſſis; Suid. ex α priv. & εἰκάζω, aſſimilo, comparo, &c. Th. ἔοικα, ſimilis ſum, unde εἰκὼς, οτος, ὁ, ſimilis, &c.
Ἀνειλειθυΐα, vel ἀνειλιθυΐα; Lucinæ labores nondum experta; quæ rondum peperit; apud Eurip. ex α priv. (cum ν, inſerto ante vocalem, ut ſolet, euphoniæ gratiâ;) & Εἰλειθυΐα, Lucina, dea, quæ parturientibus opitulatur: & pro ipſo partu etiam ponitur.
Ἀνείλιπται, contractum eſt, p. paſſ. 3. ſing. ἀνειλιφὰς, ὁ, p. part. act. ab ἀναλαμβάνω, contraho.
Ἀνειδωλοποιέω, ῶ, idem quod εἰδωλοποιέω, ῶ; imaginem vel ſimulachrum fingo; ſeu repreſento, &c. ex εἴδωλον, & ποιέω.
Ἀνεικαιότης, (eſt cum α priv. ante, & cui contrarium eſt, εἰκαιότης, ητος, ἡ, idem quod εἰκαιοσύνη, ης, ἡ, temeritas, futilitas, vanitas; ab εἰκαῖος, temerarius. Th. εἰκὴ, temere, &c.
Ἀνειλέω, ῶ, evolvo; i. e. involutum explico; vel, pro Th. εἰλέω, volvo, voluto, &c. Inde etiam, verbale, ἀνείλιγμα, τὸ, evolutio; vel, involutio, & involucrum; unde, ἀνειλίγματα, dicuntur σάφαι, i. e. termina, ab Hippocrate.
Ἀνειλίσσω, revolvo; item, ἀνειλίττω, idem quod ἀνειλέω; quod vide; ex ἀνὰ, & εἰ-

& εἰλίσσω, vide.

'Ανείλω, idem cum ἀνειλέω; quod vide: ex ἀνὰ, & εἴλλω; idem quod Th. εἰλέω; vide.

'Ανείλον, ες, ε, sustuli, interemi, a. 2. act. ἀνειλόμην, a. 2. m. ab ἀναιρέω.

'Ανειμένη, p. part. pass. f. g. hic ἀνειμένῳ, m. g ab ἀνίημι.

'Ανειμένως, remissè, solutè, licenter, negligenter; adverb. ab ἀνειμένῳ, ῃ, ὸν, (particip. ab ἀνίημι) remissus, solutus; liber, curis solutus: item, dissolutus, diffusus, &c. tam in bonam quam in malam partem, sumpto vocabulo.

'Ανειμι, redeo. Th. εἶμι, eo.

'Ανείμων, ὁ, ὄν ἔχων εἵματα, non vestitus, vel malè vestitus.

'Ανὴν, Ion. pro ἀνύειν, conficere, finire.

'Ανεῖπεν, remisisse, vel omisisse, infin. ab a. 2. inde act. ἄγω, inde part. ἀνείς, fœm. ἀνεῖσα, a. 2. infin. m. ἀνεῖδαι. Sed ἀνεῖδαι, est p. inf. pass. ab ἀνίημι.

'Ανειπεῖν, edicere, proclamare, publicè pronunciare: item, referre, renunciare, &c. est infin. ab ἀνεῖπον, ex alto, vel publice, dixi, publicavi, respondi: ex ἀνὰ, & εἶπον, dixi aor. ind. verbi ἔπω, dico.

'Ανείργω, arceo, propello, repello, inhibeo; idem quod ἀνέργω ex ἀνὰ, & εἴργω, cohibeo, &c.) unde, ἀνειρξις, inhibitio: Plut. de Socr.

'Ανείρυν, Ion. pro πλέκειν, nectere. Th. εἴρω.

'Ανείρυσαν, 3. pl. a. 1. act. subduxerunt. Th. ἐρύω.

'Ανείρω, Ionicâ & Poëticâ epenthesi τῶ ι, dicitur, pro ἀνέρω interrogo; vel potius ἀνείρομαι, frequentiùs ponitur pro ἀνίεμαι, in passiv. interrogo, rogo, &c. ex ἀνὰ, & ἔερω, dico.

'Ανειρωτάω, apud Poëtas & Ionas: Item, ἀνειροπίζω, apud Suid. idem quod Th. ἐρωτάω, ῶ interrogo, percontor, &c.

'Ανεῖσαν, 3. plur. aor. 1. ἀνεῖσα, ab ἄνειμι, ascendo, redeo: ex ἀνὰ, & εἶμι, eo.

'Ανεῖσθαι, remissum esse, præterperfect. infin. passiv. ab inde ἀνεῖμαι, vide ἀνεῖναι.

'Ανείσοδος, inaccessus; ad quem non patet ingressus: Plut. ex α priv. & εἴσοδος; V.

'Ανεισφόρητος, ος, ὁ ἡ, ὃ, immunis, qui tributum non solvit, &c. ex α priv. & εἰσφορὰ ex; q. V.

'Ανείχε, 3. singular. imperf. act. ἀνειχόμην, pass. ab ἀνέχω, sustineo: ab ἀνὰ, & ἔχω.

'Ανείω, Poët. pro ἀνέω, vel ἀνήω, Ionicè, vel Atticè pro ἀνῶ, a. 2. sub. ab ἀνίημι.

'Ανεκάθεν, adverb. ab origine, desuper. ἀνεκὰς, Poët. idem Thema, ἐκὰς.

'Ανεκὰς, Poët. interdum idem, quod ἀνακάθεν, ἐρεκάθεν, supernè, eminùs. Th. ἐκὰς, procul.

'Ανέκβατος, ex. quo non est egressus: invius: ex α priv. & ἐκβαίνω, exeo.

'Ανεκβίαστος, qui vi compelli nequit; inviolabilis; Plut. unde ἀνεκβιάστως, inviolabiliter, &c. ex α priv. & ἐκβιάζω, vi exturbo; ex ἐκ & βιάζω, q. vide.

'Ανεκδήμητος, qui non peregrinatur; peregrinationibus carens; ut ἀνεκδήμητος ἡμέρα; dies quâ peregrinari fas non est; ex α priv. & ἐκδημέω, quod vide.

'Ανεκδιήγητος, ος, ὁ, ἡ, ὃ, inenarrabilis: ab α, ἐκ, & διηγέομαι.

'Ανεκδίκητος, ος, ὁ ἡ, ὃ, inultus, &c. ex α, priv. & ἐκδικέω, vide.

'Ανέκδοτος, non editus, non vulgatus; ut liber ἀνέκδοτος, &c. item, ἀνέκδοτος θυγάτηρ; Dem. filia nondum elocata; sed indotata & innupta, &c. ex α priv. & ἔκδοτος, vide.

'Ανέκδρομος, excursum & effugium non habens. Epigr. impervius; ex α priv. & ἔκδρομος, excursio, item pervius, &c. ab ἐκτρέχω, vide.

'Ανεκθέρμαντος, qui calefieri non potest; caloris expers; ex α priv. & ἐκθερμαίνω, excalefacio; quod ex ἐκ, & θερμαίνω, vide.

'Ανέκθυτον μίασμα, inexpiabile scelus; ab α priv. & ἐκθύομαι, placo, expio, vide.

'Ανέκλαγγον, vocem in altum sustulerunt, 3. pl. a 2. ab ἀνακλάζω. Th. κλάζω.

'Ανεκλάλητος, ος, ὁ, ἡ, ὃ, ineffabilis: ex α, ἐκ, & λαλέω.

'Ανέκλειπτος, ος, ὁ, ἡ, ὃ, non cessans, perpetuus: ab α, ἐκ, & λείπω.

'Ανεκλιπὴς, indeficiens, indefinitus; ex α, priv. & ἐκλιπὴς, quod vide.

'Ανεκλόμιστος, à quo rationes non petuntur; cujus rationes subduci non possunt, &c. ex α priv. & ἐκλογίζομαι, q. vide.

'Ανεκόμισε, 3. sing. a. 1. ind. ab ἀνακομίζω, adfero. f. ίσω. Th. κομέω.

'Ανεκόπη, percussus est, 3. sing. a. 2. pass. ab ἀνακόπτομαι. Th. κόπω.

'Ανέκπυστος, τὸ, Hesych. sunt manifesta, exaudita; item ineffabilia infanda, &c. ex α priv. & ἔκπυστος, exauditus; id vide.

'Ανεκπίμπλημι, repleo; ex ἀνὰ, & ἐκπίμπλημι, expleo; quod ex ἐκ, & πίμπλημι, id vide.

'Ανέκπληκτος, imperterritus, impavidus, &c. (ex α priv. & ἔκπληκτος, q. vide) unde adv. ἀνεκπλήκτως, intrepidè, securè, constanter.

'Ανέκπλυτος, indelebilis, non elutus; ex α priv. & ἔκπλυτος, vide.

'Ανεκποίητος, qui non potest educi, extrahi, aut expelli; ut ὀδὼν ἀνεκποίητος; apud Hippocr. in Aphor. ex α priv. & ἐκποίητος, quod vide.

'Ανεκπύητος, ος, ὁ ἡ, ὃ, insuppurabilis; qui ad suppurationem perduci non potest; ex α priv. & ἐκπυέω, idem quod ἐκπυόω, suppuro: ad suppurationem perduco; quod ex ἐκ, & πυέω, idem, à πύω, q. vide.

'Ανέκρεκεν, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἀνακρέκω, Th. κρέκω, clamo.

'Ανεκτὸς, ὸν, ὁ, ἡ, tolerabilis: ab ἀνέχω· hinc ἀνεκτότερον. tolerabilius, comp. 'Ανεκτῶς, adv. tolerabiliter.

'Ανέκφυκτος, quem nemo effugere potest; item, cui non licet effugere, &c. ex α priv. & ἐκφεύγω; vide.

'Ανεκφοίτητος, non prodiens; ex α priv. & ἐκφοιτάω, exeo, prodeo; quod ex ἐκ, & φοιτάω, vide.

'Ανέκφορος, quem efferre non licet, i. e. evulgare. Eust. ex α priv. & ἔκφορος, quod vide.

'Ανέκφραστος, ος, ὁ ἡ, ὃ, ineffabilis; ex α, priv. & ἐκφράζω, vide.

'Ανεκφώνητος, idem ineffabilis, non expressus, &c. ex α priv. & ἐκφωνέω.

'Ανέλαιος, sine oleo, &c. ex α priv. & ἔλαιον, ος, τὸ, oleum, vide.

'Ανέλεγκτος, certior quam qui redargui possit; confessus, manifestus. Plut. invictus, inexpugnabilis, &c. item, non convictus, irrefuatus, &c. (ex α priv. & ἔλεγκτος, quod vide.) Inde etiam adv. ἀνελέγκτως, sine reprehensione, sine argumento, & probatione.

'Ανελεήμων, ονος, ὁ, ἡ, immisericors: ex α, & ἐλεήμων.

'Ανελεημόνως, crudeliter, immisericorditer, &c. adv. à præced.

'Ανελεῖν, a. 2. inf. ἀνέλης, 2. sing. sub ἀνῇσθα, part. ἀνελέσθαι, a. 2. inf. m. ab ἀναιρέω, tollo.

'Ανελευθερία, ας, ἡ, illiberalitas, illiberalis morositas; & ἀνελευθεριότης; idem; avaritia, sordida parsimonia, &c. Utrumque à sequente ἀνελεύθερος.

'Ανελεύθερος, ος, ὁ, ἡ, ὃ, illiberalis: ex α, & ἐλεύθερος.

'Ανελήθω, vide ἀναλαμβάνω.

'Ανελινύω, tempus tero, otior; fere idem cum simplici Th. ἐλινύω, quiesco, otior.

'Ανέλιξις, εως, ἡ, involutio, volutatio; item, explicatio, &c. est verbale à verbo ἀνελίσσω, vel ἀνελίττω; volvo, evolvo, revolvo, voluto, verso, aperio, explico, &c. ex ἀνὰ & ἑλίσσω, vide.

'Ανέλικτος, apud Schol. Theocr. expon. ὁ μὴ ἑλίσσων τὸ πόδα; non torquens, trahens seu volvens pedem; i. e. non incedens; ex α priv. ἑλίσσω, & πῆς.

'Ανελκύω, attollo, sursum traho; retraho; subduco, &c. ex ἀνὰ, & ἑλκύω, vide.

'Ανέλκω, imperf. ἀνέλκον, sursùm traho: ab ἕλκω.

'Ανέλκωτος, ος, ὁ, non ulceratus; qui ulcus non sensit, &c. ex α priv. & ἑλκόω, ulcero, exulcero; unde ἕλκωτος, q. vide.

'Ανελλιώτως, hellenismum non recipiens; alienus à Græca consuetudine; ut ἀνελλιώτως σωφροσύνη, de barbara & incongruente constructione, &c. ex α priv. & ἑλλιώζω, quod vide.

'Ανελλιπὴς, ές, ὁ ἡ, ὃ, cui nihil detrahi potest; cui nil deest; non deficiens, &c. ex α priv. ἐλλιπὴς; q. vide.

'Ανελλιπῶς, ὁ, claudus; χωλός. Hesych. ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλήλοις; qui pedibus non saltat; ex α priv. ἄλλομαι, & πῆς.

'Ανέλοντα, acc. part. a. 2. act. ab ἀναιρέω, aufero. 'Ανέλοντο, sumpserunt, a. 2. m. Ion. pro ἀνείλοντο, ab ἀναιρέω.

'Ανελπίζω, desperes, a. 1. sub. ab ἀνελπίζω

πίζω, f. ίσω. p. ίκα. Th. ἐλπίς.

'Ανηπτία, ας, ἡ, desperatio, ἀνέλπιστος, ὁ, desperatus: ab ἀνελπίζω.

'Ανέλυτρος, ὁ ἡ, detectus, non involutus, &c. ex α priv. & ἕλυτρον; q. vide.

'Ανελὼν, όντος, ὁ, a. 2. part. 'Ανέλω, 3. pl. a. 2. sub. ab ἀναιρέω.

'Ανέμβατος, inaccessus, avius, &c. ex α priv. & ἐμβαίνω, vide.

'Ανεμέσητος, carens invidia; non invisus, unde adv. ἀνεμεσήτως, citra invidiam, &c. ex α priv. & νεμέσητος, quod vide.

'Ανέμεινε, a. 1. ind. act. ἀνεμείναπε, 2. pl. verbi ἀναμένω.

'Ανεμέω, ῶ, revomo: ab ἐμέω.

'Ανέμητος, indivisus, individuus, non distributus; ἀμέριστος, ex α priv. & νέμω, vide.

'Ανεμῶδες, ἀνεμίδιος, & ἀνέμιος, ος, ὁ ἡ ἤ, vento plenus, vanus, evanidus, subventaneus; ut ἀνεμῶδον κύημα; expon. fœtus evanidus, &c. item, Metaphoricè, ἀνεμῶδες ἄνθρωπος; homo levis, inconstans, &c. Item, ἀνεμίδιον, diminut. q. d. ventulus, Plat. omnia à seq. Th. ἄνεμος.

'Ανεμίζω, ventis agito f. ίσω. p. ἠνέμικα. part. præs. pass. ἀνεμιζόμενος, ventis agitatus. Th. ἄνεμος.

'Ανέμμενε, exspectabat, imperf. ab ἀναμίμνω, Poët. pro μένω.

'Ανεμνήσθη, recordatus est, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi μιμνήσκω.

'Ανεμόδρομος, cursor qui à ventis impellitur; vel cursor qui cum ventis currit, &c. ex ἄνεμος, & δρόμος, quæ vide.

'Ανεμοκοῖτ, dicebantur quidem, apud Corinthum, incantamentis quibusdam, ventorum tempestates sedantes; teste Eust. q. venti sopitores, &c. ex ἄνεμος, ventus, & κοῖτος, ος, ὁ, idem quod Th. κοίτη, ης, ἡ, cubile, lectus; item, dormitio, somnus, &c.

'ANEMOΣ, ου, ὁ, ventus, gen. ἀνέμοιο, Ion. dat. pl. ἀνέμοισι, q. ab ἄημι. Hinc ἀνεμόεις, εντος, ὁ, ventosus: ἀνεμόεν ἱστίον, ventosum velum: ἀνεμώδης, ους, ὁ, ἡ, idem. ἀνεμόω, ῶ, ventilo: ἀνεμίδιος, ος, ὁ, ἡ, vento plenus, vanus: ἀνέμιος, ἀνεμαῖος, & ἀνεμώλιος, ος, ὁ ἡ ἤ, idem. Ab ἄνεμος, ANIMUS.

'Ανεμοσκεπὴς, ους, ὁ, ἡ, à vento tegens; à σκέπω, & ἄνεμος.

'Ανεμοσφάραγος, ος, ὁ, vento perstrepens: ab ἄνεμος, & σφάραγος.

'Ανεμοτρεφὴς, & ἀνεμοτρεφὴς, ους, ὁ, ἡ, à vento nutritus, & auctus, seu corroboratus: ab ἄνεμος, & τρέφω.

'Ανεμόστροφος, ος, ὁ, ἡ, qui à vento versatur. Th. τρέφω.

'Ανεμόφθορος, ος, ὁ, ἡ, arefactus: ex ἄνεμος, & φθείρω.

'Ανεμοφόρητος, à ventis disjectus; à ventis in diversas partes latus, &c. ex ἄνεμος, & φορέω.

'Ανεμόω, ventilo; vide in ἄνεμος.

'Ανεμπλήκτως, idem quod ἀνεκπλήκτως, audacter, imperterritè, intrepidè, &c. ex α priv. & ἔμπληκτος, vide.

'Ανέμπλοος ναῦς, navis non navigans; i.e. stans seu quiescens. Nonnus. ex α priv. & ἐμπλέω; v. de.

'Ανεμπόδιστος, non impeditus; liber; (ex α priv. & ἐμποδίζω, vide) unde adv. ἀνεμποδίστως, nullo negotio; sine impedimento; liberè, absque offendiculo, &c.

'Ανέμπαικτος, qui incidere non potest; Laert. in Zen. item, irreprehensus, inculpatus, &c. ex α priv. & ἐμπαίκω, incido, illabor, vide. unde ἔμπαικτος, ipsa actio incidendi, casus, lapsus.

'Ανέμφαντος, non demonstratus; ex α priv. & ἐμφαίνω, vide.

'Ανέμφατος, ὁ ἡ ἤ, carens efficacia; sine emphasi seu significatione expressa; luculentam speciem non præbens, &c. unde adv. ἀνεμφάτως, sine efficacia, vel non expresè, &c. ab eod. Th.

'Ανεμώδης, vide in ἄνεμος.

'Ανεμώκης, ἐς, ὁ ἡ ἤ, venti celeritatem habens, ex ἄνεμος, & ὠκύς.

'Ανεμώλιος, ος, ὁ, ἡ, futilis, q. ἀνεμάνιος. Hinc ἀνεμωλιὰ βάζειν. Ab ἄνεμος.

'Ανεμώνη, ης, ἡ, papaveris genus: ab ἄνεμος, quod spirante vento aperiatur.

'Ανενδεὴς, ές, ὁ ἡ ἤ, non indigus: ab α, & ἐνδέω.

'Ανένδεικτος, qui sine ostentatione est, non ostentator, &c. ex α priv. & ἐνδείκνυμι, quod vide. Unde ἔνδειξις, &c. vide.

'Ανένδεκτον, ος, τὸ, quod fieri nequit: ab α, & ἐνδέχομαι, fieri potest.

'Ανενδεῶς, citra indigentiam; ab ἀνενδεὴς.

'Ανενδοίαστος, ος, ὁ ἡ ἤ, indubitatus, & indubitabilis; unde ἀνενδοιάστως, dubio procul; sine dubio, indubitanter, &c. ex α priv. & ἐνδοιάζω, vide.

'Ανένδοτος, non remissus, nec languidus; vel in quo non est remissio, nec languor; item, rigidus, non exorabilis (ex α priv. & ἐνδίδωμι, q. vide) unde etiam, ἀνενδότως, non remissè, non languidè, nec perfunctoriè; bona fide, &c.

'Ανενέγκαι, a. 1. inf. ἀνενέγκας, part. ἀνενεγκεῖν, a. 2. inf. ἀνενεγκὼν, part. Ab ἀναφέρω, subduco.

'Ανενέκατο, emisit, 3. pers. sing. a. 1. m. Ion. & Poët. pro ἀνῆνείκατο. Hinc ἀνενεκάμενος, part. ἀνενείκας, a. 1. part. act. ἀνενειχθεὶς, a. 1. part. pass. ab ἀναφέρω, sustollo, emitto.

'Ανενέργης, effectu carens, iners; & ἀνενέργητος, idem; (ex α priv. & ἐνεργὸς, vide) inefficax, inutilis, &c

'Ανενθουσίαστος, non afflatus divino numine, non fanaticus; non vesanus, &c. ut, ἀνενθουσίαστος ἔρως, non insanus amor, qui fanaticos non facit, Plut. in Amatoriis. ex α priv. & ἐνθουσιάζω.

'Ανένευσεν, respiravit, a. 1. ex ἀναπνέω, quod à νέω.

'Ανενίωσχίᾳ, ἡ, erumpens, p. m. Att. part. f. g. verbi ἀναφέρω, Gen. 40. 10.

'Ανενόητος, indoctus, inexercitatus, inexpertus; item, passivè, inexcogitatus, imperceptus, &c. ex α priv. & ἐννοέω, vide.

'Ανενόχλητος, non perturbatus, placatus, quietus, &c. & ἐνοχλέω, quod vide.

'Ανέντες, remittentes, nom. pl. a. 2. part. ἀνεὶς, έντος ab ἀνίημι.

'Ανένευκτος, ος, ὁ ἡ ἤ, non affabilis; hominum congressus refugiens, insociabilis, &c. ex α, priv. & ἐντυγχάνω, q. vide.

'Ανεξέλεγκτος, qui refutari & coargui non potest: ex α priv. & ἐξελέγχω, vide.

'Ανεξερεύνητος, ος, ὁ, ἡ, imperscrutabilis: ex α, & ἐξερευνάω.

'Ανεξέτασεν, inquisitum, indicta causa: ex α, & ἐξετάζω.

'Ανεξέταστος, non examinatus; non exploratus; diligenti examine non cognitus, seu perquisitus; ut ἀνεξέταστος βίος; vita in quam non inquiritur, &c. Unde adv. ἀνεξετάστως, sine examine, inexplorato, sine delectu vel discrimine, &c. ab eod. Th.

'Ανεξεύρητος, qui inveniri nequit; non inventus, incompertus, incomprehensibilis, &c. ex α priv. & ἐξευρίσκω, vide.

'Ανεξήγητος, non expositus, non enarratus, aut explicatus; ex α priv. & ἐξηγέομαι, vide.

'Ανεξία, tolerantia; verbale ab ἀνέχω.

'Ανεξίκακος, ος, ὁ, ἡ, tolerans malorum: ab ἀνέχομαι, & κακὸν.

'Ανεξικακέω, patientiam accommodo, in tolerandis malis; ἀνεξικακία, clementia, patientia; malorum tolerantia, &c. Unde etiam adv. ἀνεξικάκως φέρειν, æquo animo ferre, &c. ejusd. Th. & comp.

'Ανεξίκμαστος, ος, ὁ ἡ ἤ, propriè, qui exsiccari non potest; vel qui exsiccatus non est; item non exuccus, seu succosus, &c. ex α priv. & ἰκμάζω, humecto, humefacio; à Th. ἰκμὰς, άδος, ἡ, humor, vapor, &c.

'Ανεξίλαστος, implacabilis; qui placari nequit. ex α priv. & ἐξιλάομαι.

'Ανεξίτηπτος, exitum non habens, impervius. Hesych. ex α priv. & ἐξίτηπτος, egrediens; ab ἔξειμι, vel ἐξίημι, vide.

'Ανεξιχνίαστος, ος, ὁ, ἡ, impervestigabilis: ex α, & ἐξιχνιάζω, investigo, f. άσω. p. άκα. Th. ἴχνος.

'Ανέξοδος, ος, ὁ, ἡ, qui nullum habet exitum: ab α, & ἔξοδος.

'Ανέξιστος, quem efferre non licet, non vulgandus. Eust. ex α priv. & ἐκφέρω, fut. ἐξοίσω, &c. vide.

'Ανέξομαι, tolerabo, f. 1. m. ab ἀνέχω.

'Ανέον, Ion. pro ἀνῆν, 3. pl. præt. ab ἀνίημι, laxo.

'Ανέορτος, incultus, incelebris, non feriatus, non hilariter transactus, &c. ex α priv. & ἑορτὴ, vide.

'Ανεος, & ἄνεως, Atticè; mutus, tacitus; vocis expers; item, impos animi; ἄφρονες, ἡ τὸ νοῦν ἐκπεπληγμένος, apud Hippocrat. est ejusd. Th. & comp. cum ἄναυδος, quod vide.

'Ανεστασίη, vel ἀνεστασία. Hesych. est stupor, quo aliquis stat ἄνεος, & velut attonitus; ex ἄνεος & ἵσταμαι.

'Ανεπάγγελτος, non vocatus; vel invocatus; ἄκλητος; non denunciatus; non indictus; Polyb. 4. ex α priv. & ἐπαγγέλλω, vide.

'Ανεπαίσθητος, qui non sentitur; οὐ δὲ ἔστιν αἴσθησις; insensibilis, ex α pr. & ἐπαι-

& ἐπαγδάνομαι, q. vide.

'Ανεπάϊστος, ε, ὁ ἡ ἦ, non inauditus, vel qui audiri nequit. Athen. l. 9. non denunciatus, non indictus, &c. exp. & ἄγνωστος, ab Eust. ex α priv. & ἐπάϊστος, is de quo auditum est; qui innotuit; verbale ab ἐπαΐω; idem quod Th. ἀΐω, audio, inaudio; item intelligo, sentio.

'Ανεπαίσχυντος, ε, ὁ, ἦ, iuverecundus, impudens: ex α, & ἐπαισχύνομαι.

'Ανεπάλλακτος, non alternans; seriem continuam habens. Aristot. de animal. l. 2. de dentibus loquens; ζῶα ἀνεπάλλακτα vocat, quibus sunt dentes continui; ut est bos, equus. &c.

'Ανεπάλμυος, Poët. pro ἀνεφαλμύλους ab ἀνεφάλλομαι, resilio: ex ἀνὰ, ὄπι, & ἄλλομαι.

'Ανέπαλτο, resiliit, erectus est: ab ἀνὰ pro ἄνω, sursum, ὄπι, & ἄλτο.

'Ανεπανόρθωτον, ε, τὸ, non emendabile: ex α, & ἐπανορθόω· hæc ab ἀνορθόω, rursus erigo, corrigo.

'Ανέπαφος, intactus liber; quem attingere nequeas; idem quod ἀνέφαπτος, item sincerus, purus, &c. ut ἀνέπαφος ὑποθήκη, intactum pignus, & nemini oppignoratum; ex α priv. & ἐπαφάομαι, vide.

'Ανεπαφρόδιτος, qui sine venere & gratia est, invenustus, illepidus, &c. ex α priv. & ἐπαφρόδιτος, seu ἐπαφροδίσιος, venustus; ex ὄπι & ἀφροδίτη, Venus, vide.

'Ανεπαχθής, ἐος, ὁ ἡ ἦ, odio & invidia carens; non molestus, quietus, &c. ex α priv. & ἐπαχθής, vide.

'Ανέπεισα, persuasi, a. 1. ab ἀναπείθω.

'Ανέπεμψα, remisi, a. 1. ab ἀναπέμπω.

'Ανέπεσα, ας, ε, discubui, a. 1. ἀνέπεσον, ες, ε, a. 2. ab ἀναπίπτω.

'Ανεπήδησε, saltavit, 3. sing. a. 1. ab ἀναπηδάω, f. ήσω. Th. πηδάω, salio.

'Ανεπηρέαστος, ε, ὁ ἡ ἦ, inoffensus, injuriæ immunis, &c. ex α priv. & ἐπηρεάζω, vide.

'Ανεπής, nihil dicens, mutus, taciturnus; ex α priv. & ἔπος, vide.

'Ανεπίβατος, inaccessus, impervius; ex α priv. & ὄπιβατος, quod vide.

'Ανεπιβούλευτος, cui insidiari nemo potest; insidiis non obnoxius; ab insidiis tutus; unde, τὸ ἀνεπιβούλευτον, insidiarum securitas, tranquillitas, &c. ex α priv. & ὄπιβούλευτος, vide.

'Ανεπίγραφος, ε, ὁ ἡ ἦ, titulo carens. Th. γράφω.

'Ανεπίδεης, non indigens; minime vel nulla re indigens; ex α pr. & ὄπιδέομαι, q. vide.

'Ανεπιδείκτως, qui est sine ostentatione, non ostentator; ex α priv. & ὄπιδείκνυμι, vide.

'Ανεπίδεκτος, non capax, non admittens; qui recipere non potest; item impossibilis; ex α priv. & ὄπιδέχομαι, quod vide.

'Ανεπίδηκτος, minimè mordens; qui sine erosione ex α priv. ὄπι, & δάκνω, f. δήξω, mordeo.

'Ανεπίδετος, ε, ὁ ἡ ἦ, non obligatus; ex α priv. & ὄπιδετος, obligatus; ab ὄπιδέω, obligo; quod ex ὄπι, & δέω, ligo.

'Ανεπίδικος, purus, & controversia vacuus; de quo nulla est controversia, ut κλῆρος ἀνεπίδικος, &c. ex α priv. & ὄπιδικος.

'Ανεπίδοτος, ε, ὁ, nihil proficiens; qui proficere nequit; ex α priv. & ὄπιδίδωμι, vide.

'Ανεπιδόκητος, non expectatus; qui non expectatus venit; ex α priv. ὄπι, & δοκάζω, expecto.

'Ανεπιείκτης, ἐος, ὁ ἡ ἦ, durus, immitis, iniquus, savus; unde, ἀνεπιεικία, ας, ἡ, duritiei, immanitas, iniquitas; & adv. ἀνεπιεικῶς, iniquè; item, ἀνεπιεικέστερον, iniquius, inhumanius; &c. ex α priv. & ὄπιεικὴς; quod vide.

'Ανεπίκαυστος, & ἀνεπίκαυτος, ε, ὁ ἡ ἦ, adustione carens; ex α priv. & ὄπικαυτος, vide.

'Ανεπίκλητος, nulli criminationi obnoxius, nec reprehensiori; irreprehensus, inculpatus, &c. Xen. Unde, adv. ἀνεπικλήτως; citra reprehensionem, irreprehensè; &c. ex α priv. & ὄπίκλητος, q. vide.

'Ανεπικούρητος, auxilio destitutus; cui opem nemo tulit; ex α priv. & ὄπικουρέω, vide.

'Ανεπίκριτος, de quo statui aut decerni non potest; (ex α priv. & ὄπικρίνω, q. vide) item, imbecillis; qui nec sensibili, nec intelligibili judicio utitur.

'Ανεπίληπτος, ε, ὁ, ἡ, inculpatus, irreprehensus: ex α, & ὄπιλήπτος, reprehensus. Th. λαμβάνω.

'Ανεπίλητος, ε, ὁ ἡ ἦ, inoblitus; sine oblivione; non abscenditus, &c. ex α priv. & ὄπιλανθάνομαι, q. vide.

'Ανεπιλογίστως, inconsideratè; ex α priv. & ὄπιλογίζομαι, computo; item, perpendo, considero, &c. quod ex ὄπι, & λογίζομαι, quod vide.

'Ανεπιμέλητος, incuriosus, qui nullam curam habet; ex α priv. & ὄπιμέλητος.

'Ανεπίμονος, ε, ὁ ἡ ἦ, non permanens, non durabilis. Plut. de educ. ex α priv. & ἐπιμένω; vide.

'Ανεπινόητος, inconsideratus, improvisus, incogitabilis, &c. (ex α priv. & ὄπινοέω, vide) unde ἀνεπινόητον, quod mente concipi non potest, quod comminisci non possumus, &c.

'Ανεπίξεστος, ε, ὁ, ἡ, impolitus, imperfectus: ab ὄπιξέω, in superficie rado. Th. ξέω.

'Ανεπίπλαστος, ε, ὁ ἡ ἦ, nulla simulatione fucatus; non fictus; non fucatus, &c. ex α priv. & ὄπιπλάσσω, vel πλάω, illino, inspergo, quod ex ὄπι & πλάσσω, vide.

'Ανεπίσωλεκτος, qui aliis non permiscetur; ex α priv. & ἐπισωλέκω, vide.

'Ανεπίπληκτος, inculpatus, irreprehensus; item, ἀνεπιπλήκτως, adv. irreprehensè, inculpate; & ἀνεπιπληξία, q. d. reprehensionis carentia; ex α priv. & ὄπιπλήσσω, vel πλάω, objurgo, increpo, castigo verbis, &c. quod ex ὄπι, & πλήσσω, vide.

'Ανεπιῤῥέκτων, gen. pl. ab ἀνεπίῤῥεκτος, ε, ὁ, ἡ, nondum confectus, vel libatus: ab ὄπιῤῥέζω, sacrifico. Th. ῥέζω.

'Ανεπισήμαντος, non notabilis, nullo notabili indicio, inobservabili; item, ingloriius, & obscurus, &c. ex α priv. & ἐπισημαίνω, vide.

'Ανεπισκέπτως, inconsideratus, inexplicatus; unde adv. ἀνεπισκέπτως, inexplorate, inconsiderate, &c. ex α priv. & ὄπισκέπτομαι, q. vide.

'Ανεπισκεύαστος, qui talis est, ut instaurari non possit, irreparabilis, &c. ex α priv. & ὄπισκευάζω, vide.

'Ανεπισκόπευτος, immunis ab hospitiis præbendis exercitui in transitu, vel principis commeatui; qui copiarii & parochi fungi munere non obstringitur; &c. ex α priv. & ὄπισκοπεύω, vide.

'Ανεπισκόπτως, incustoditus, inobservatus; qui sine curatore est; ex α priv. & ὄπισκοπέω, vide.

'Ανεπίσκοπος, incognitus, inobservabilis; propriè, cui animum non advertimus; qui nulla animadversione consideratur; item, ἀνεπισκοπία, inconsiderantia, incogitantia; utrumque; ex α priv. & ἐφίστημι, mente n adhibeo ad aliquid.

'Ανεπιστημοσύνη, ης, ἡ, ignorantia, imperitia, inscientia; (cui opponitur ὄπιστήμη) à sequente,

'Ανεπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ, imperitus: ab ὄπιστήμων, sciens.

'Ανεπίστρεπτος, ὁ μὴ ὄπιστρέφων, Hesych. qui non mutatur, qui non convertitur, &c. (ex α priv. & ὄπιστρέφω, vide) unde etiam, ἀνεπιστρεπτί, sine reditu, &c. Item ἀνεπιστρεφὴς, securus, non curans; inexorabilis; qui mutari nescit, &c. & ἀνεπίστροφος, incuriosus, &c. item, adv. ἀνεπιστρέφως, more eorum qui non curant, &c. Omnia ejusd. Th. & comp.

'Ανεπίσχετος, qui inhibitus aut repressus non est; qui inhiberi seu reprimi non potest; ut ἀνεπίσχετος ὁρμὴ, effrænatus impetus, &c. ex α priv. & ὄπίσχω, idem quod ἐπέχω, contineo, cohibeo, reprimo, &c. quod vide.

'Ανεπίτακτος, injussu aliquid agens; item, invictus, fortis, &c, ex α priv. & ὄπιτάσσω, vide.

'Ανεπίτατος, expers intentionis, qui intendi non potest, &c. ex α priv. & ὄπιτείνω, vide.

'Ανεπιτέχνητος, inartificialiter, non consultò, ex industria; citra artem, &c. ex α pr. & ὄπιτέχνητος, artefactus, artificialis; ab ὄπιτεχνάομαι, insuper machinor & molior; vel simpliciter machinor, molior, &c.

'Ανεπιτήδεος, Ion. pro ἀνεπιήδεος, ineptus: ab α, & ὄπιήδης.

'Ανεπιτήδευτος, i. e. ἀμελέτητος, non accuratus; ut ἀνεπιτήδευτος βάδισις; incompositus incessus; vel inartificialis, &c. ex α priv. & ὄπιτηδεύω, vide.

'Ανεπιτίμητος, irreprehensus, non increpandus, &c. ex α priv. & ὄπιτιμάω, vide.

'Ανεπίτροπος, tutoribus carens; ex α pr. & ὄπιτρέπω, vide.

'Ανεπίφατος, ε, ὁ ἡ ἦ, non apparens; Quintil. l. 4. c. 1. oratio remissa, ac sine ostentatione; modesta; sine ullo timore: ἀπροσδόκητος, ἀμηχάνος. Hesych.

Hesych. ex ἀ priv. & ὄπφαίνω, vide.

ᵛΑνεπροάτως, ex insperato, inopinanter; seu inopinatò, repentè, secretò, &c. à præced. ἀνεπίφατος.

Ἀνεπιχάδλω, nihil cedendo; Hesych. ex α priv. & χάζω, cedo; do locum; recedo, retrocedo, &c.

ᵛΑνεπιχήρητος, insuperabilis, inaccessus; quem conatu nullo assequaris; ex α priv. & ὑπερέω, vide.

ᵛΑνεπόψιος, qui non videt, vel non videtur; invisus; ἀθεώρητος, ex α priv. & ἐπόψιος, vide.

Ἀνεπτόδυτος, qui non insexit; ità dicebatur is, cui jus non erat spectare τὰ μυστήρια; arcana nimirum Cereris sacra. Hyperid. Suid. ex α priv. & ἐποπτεύω, vide.

ᵛΑνεπίφθονος, ος, ὁ ἡ ὴ, ab invidiâ alienus. Th. φθόνος.

ᵛΑνεπίξεκτος, ος, ὁ, ἡ, Poët. pro ἀπεροσδόκητος, improvisus: ex ὑπερέχομαι, intelligo.

ᵛΑνεπάμαν, sursùm volavi, Dor. pro ἀνεπτάμην, a. 2. m. verbi ἀνίπταμαι. Th. ἵπταμαι.

Ἀνεπτοίητο, stupescebat, pl. p. pass. ab ἀναπτοέομαι, f. ήσομαι. p. ἀνεπτόημαι. Ex ἀνὰ, & πτοέω, ῶ, terrefacio.

Ἀνὲρ, pro ἀνέρες, acc. sing. ἀνέρες, nom. pl. ab ἀνήρ.

ᵛΑνήρατος, ος, ὁ, ἡ, inamabilis, & ab amore alienus: ab α, & ἐράω.

ᵛΑνήργαστος, ος, ὁ ἡ ὴ, inelaboratus, incultus; rudis; item, qui factus seu fabrefactus non fuit; ex α priv. & ἐργάζομαι, vide.

Ἀνρεθίζω, & ἀνερεθίζομαι, instigo, irrito, ex ἀνὰ, & ἐρεθίζω, vide.

Ἀνέρεικτος, sive ἀνέρεκτος; dicitur ὁ μὴ ἐρεικτὸς, sive ἠρεισμένος; qui fresus tractúsq. non est; mola nimirum aut pistillo; item, non cribratus; vel qui cribrari nequit, &c. ex α priv. & ἐρεικτὸς, vide.

Ἀνερείπω, & ἀνερείπομαι, vel ἀνερέπομαι, rapio, corripio; item, passive, corripior, rapior; in passiva voce; ex ἀνὰ, & ἐρείπω, edo; propriè, raptim sive affatim edo, ut bruta animantia; ὑπὸ τ' ἔφας, i. e. à terra, in quam inclinata eduntq; quasi, ἔραν κύπτειν.

Ἀνερεψάμψιν, abripiens, a. 1. m. part. ab ἀναρείπομαι. Th. ἐρείπω.

Ἀνρεύγω, (cum ἀνὰ præfixo;) idem quod simplex thema ἐρεύγω, eructo, emitto.

Ἀνερευνάομαι, & ἀνερευνάω; (cum ἀνὰ præf.) idem quod simplex ἐρευνάω, investigo, invenio; & ἀνερεύγομαι. Apollon. 2. ἀνδεύγεται εἰς ἅλα βάλλων; influit in mare; i. e. καταῤῥεῖ, ἡ ἔξεστι, &c.

Ἀνρέω, idem quod ἀνέρομαι, interrogo, rogo; item, idem quod ἀναγορεύω, proclamo, prædico, &c. ex ἀνὰ, & εἴρω, dico, interrogo, &c.

ᵛΑνερίναστος, ος, ὁ, μελανὸς, ἄγονος; i. e. incaprificatus; propriè de ficu cui non sunt adhibiti ἐρινοὶ, h. e. caprifici fructus ut ad maturitatem perveniat; unde, ἀνερίναστα σῦκα, ficus non caprificatæ, proverbio dici solet in inutiles, & à quibus nihil frugis expectandum sit, &c. ex α priv. & ἐρινεὸς, seu ἐρινὸς; caprificus arbor, seu fructus, ficus sylvestris, &c.

Ἀνέρις, vel ἀνήρις; de quo non contenditur; ex α priv. & ἐρίζω, quod vide.

Ἀνερμάπις, ος, ὁ ἡ ὴ, non saburratus; saburra seu fulcro non stabilitus; & Metaph. apud Plut. de homine animi fluctibus agitato; minimè confirmatus, &c. ex α priv. & ἐρματίζω, idem quod ἐρμάζω, id vide.

Ἀνερμήνευτος, ineffabilis, inexplicabilis, &c. ex α priv. & ἑρμηνεύω, id vide.

Ἀνέρομαι, vide, supràq; in ἀνερέω.

Ἀνερπύζω, subrepo; item ἀνέρπω, sursum serpo, seu repo; ex ἀνὰ, & ἕρπύζω, à Th. ἕρπω, quæ vide.

Ἀνερραγὴν, ης, ἡ, erupi, a. 2. ind. pass. verbi ἀναῤῥήνυμι. Th. ῥήγνυμι.

Ἀνερραμμένος, ος, ὁ, consutus, p. part. pass. ab ἀναῤῥάπτομαι. Th. ῥάπτω.

Ἀνέρρωγε, rescissum est, p. m. ab ἀναῤῥήγνυμι. Vide ῥήγνυμι.

Ἀνερύω, idem quod ἀνέλκω, sursum traho; item, retrahо; quasi retro traho; abstraho, &c. ex ἀνὰ, & ἐρύω, traho.

Ἀνέρχομαι, subeo, redeo, f. ἀνῆλεύσομαι. a. 2. ἀνῆλθον. Th. ἔρχομαι, venio.

Ἀνερωτάω, & ἀνερωτίζω, interrogo, sæpe rogo, &c. ex ἀνὰ, & ἐρωτάω, vide.

ᵛΑνες, remitte, omitte, imp. ab ἀνιῶ.

Ἀνέσαμι, reduxero, persuasero, ab ἀνέζω, a. 1. opt. Th. ἕζω, vel ἔω, pono, colloco.

ᵛΑνεσαν, 3. pl. ab ἀνλιῶ.

Ἀνεδίω, exedo, erodo; ex ἀνὰ, & ἐδίω, edo.

ᵛΑνεσις, εως, ἡ, relaxatio: ab ἀνίημι.

Ἀνέσπερος, vespere carens; ut ἀνέσπερος ἡμέρα; Nazanz. ex α priv. & ἕσπερος, vide.

Ἀνέσυντο, exsiliebat, p'usq. p. pass. verbi ἀνασεύω. Vide ἐσυμαι.

ᵛΑνεσαν, Æol. Syncop. pro ἀνέσησαν, 3. p'. a. 2. ind. ἀνέστα, Dor. pro ἀνέση, 3. sing. ab ἀνίστημι.

Ἀνεστάσι, Ion. pro ἀνεστήκασι, resurrexerunt, 3. p'. p. verbi ἀνίστημι. Sic ἀνεστεὼς, Ion. pro ἀνεστηκὼς, part.

Ἀνέστλω, surrexi, a. 2. ab ἀνίστημι.

Ἀνέστιος, ος, ὁ, domo carens; q. ἐστίαν μὴ ἔχων, qui incertis sedibus vagatur: ex α, & ἑστία.

Ἀνεστραμμένα, perturbata, apud Hippocr. dicitur autem de urinis; item, Ἀνεστραμμένως, perversè, præpostere, &c. Utrumq; ab ἀναστρέφω, vide.

Ἀνέσχετο, sustulit, 3. sing. a. 2. m. ἀνεχόμλω, ος, ab ἀνέχω.

Ἀνεταζω, inquiro, quæstioni subjicio, f. άσω. p. ἀνέτακα. Ex ἀνὰ, & ἐτάζω.

Ἀνέταιρος, ος, ὁ, qui nullos habet amicos; propriè, carens sodalibus. Plut. ex α priv. & ἑταῖρος, q. vide.

Ἀνέτεινε, producebat, a. 1. ab ἀνατέλλω.

Ἀνετίθετο, 3. sing. in perf. pass. ab ἀνατίθημι, impono.

Ἀνετρεπτος, ος, ὁ ἡ ὴ, qui alteratus non est, vel alterari nequit; in aliam atq; aliam conversionis speciem non mutabilis. Aristot. de mundo; ex α priv. & ἐπερόω, quod vide.

ᵛΑνετὸς, remittendus, laxandus, &c. & ἀνετικὸς, ὴ, ὸ, vim habens remittendi, resolvens; item, remissionem indicans, &c. Utrumque ab ἀνίημι, q. vide.

Ἀνέτοιμος, imparatus; ex α pr. & ἕτοιμος, q. vide.

ᵛΑνετος, ος, ὁ ἡ ὴ, laxus; item, patens, omnibus apertus & expertus; item, remissus, dissolutus, licentiùs habitus; solutus omni imperio; item, deo cuipiam dicatus, &c. Unde ἀνέτως, solutè, laxè, remissè, licenter, &c. Utrumq; ab ἀνίημι, q. vide.

ᵛΑνευ, absque, sine, adv. regit genit. ἄνευθεν, pro cul. ἀνευθεν ἐμεῖο, sine me.

Ἀνευάζω, idem, (cum ἀνὰ præf.) quod simplex, ἐυάζω, evan clamo, evo; i. e. ovo; vel generaliùs, ovando celebro. Nonn. ab Ἐυὰν, idem, cum ἐυοῖ, q. vide.

Ἀνεύθετος, ος, ὁ, ἡ, non appositus: ex α priv. & ἔυθετος.

Ἀνευθωσία, ας, ἡ, immunitas à reddenda ratione; ab ἀνεύθωσος, ος, ὁ ἡ ὴ, crimine carens, sine pœna; non obnoxius, noxa solutus; seu qui in judicium vocari nequit, &c. Unde sequens.

Ἀνεύθωσα, incomp'anata, nom. pl. ab ἀνεύθωσος. Ἀνευθωσώς, adv. de illis dicitur qui nullis rationibus reddendis sunt obnoxii, ut sunt tyranni. Th. ἐυθύς.

ᵛΑνευκλὸς, non optabilis; non optandus, &c. item, non optans, in Epigr. ex α priv. & ἐυκτὸς, vide.

Ἀνευλαβὴς, ος, ὁ ἡ ὴ, incautus, irreligiosus, impius, &c. ex α priv. & ἐυλαβὴς, q. vide.

Ἀνευρεῖν, a. 2. inf. ab Ἀνευρίσκω, invenio, f. ἀνευρήσω. p. ἀνεύρηκα. a. 2. ἀνεῦρον, ες, ε, Th. ἐυρίσκω.

Ἀνεύρετος, ος, non inventus, incompertus; irrepertus, &c. item ἀνεύρτος, εως, ὴ, inventum, ab ἀνευρίσκω.

Ἀνεῦρον, vide ἀνευρίσκω.

ᵛΑνευρος, ος, ὁ ἡ ὴ, enervis, non nervosus; debilis. Aristot. ex α priv. & νεῦρον, nervus.

Ἀνευρισμὸς, & ἀνευρυσμὸς, dilatatio, laxatio; ab ἀνευρύω, idem quod ἐυρύω.

Ἀνεύφεμνος, expers lætitiæ & oblectationis; ex α priv. & ἐυφραίνω, quod vide.

Ἀνευφωνέω, cum plausu & gemitu exclamo; Soph. ex α priv. & ἔυφωνος, vide.

Ἀνεύχεσθαι, deprecari ea quæ ante sumus precati, παλιναδεῖν ἃ πρὶν ηὐξάμην Plato. ex ἀνὰ, & ἔυχομαι, vide.

Ἀνεφαίνετο; imperf. pass. ἀνέφανε, act. ab ἀναφαίνω, appareo. Th. φαίνω.

Ἀνεφάνατο, 3. sing. a. 1. m. ἀνέφανα, a. 1. act.

Ἀνέφαπτος, intactus; idem cum ἀνέπαφος, quod vide suprà.

Ἀνεφώνησε, 3. sing. a. 1. act. ab ἀναφωνέω, ῶ, exclamo, f. ήσω. p. ἀναπεφώνηκα. Th. φωνὴ.

Ἀνεχάζετο, recedebat, imperf. pass. ex ἀναχάζω.

Ἀνεχθέντος, attracti, a. 1. part. pass. ab ἀνέχθω, quod ab ἀνὰ, & ἔχω. Alii pro

pro ἀνενεχθέντος, ab ἀναφέρω.
'Ανεχοίμαν, Dor. pro ἀνεχοίμην, sustinerem. 'Ανέχοιτ'. pro ἀνέχοιτο, ferret, præs. opt. ab 'Ανέχομαι, tolero, imperf. ἀνειχόμην, & ἠνειχόμην, ου, ετο, f. ἀνέξομαι. a. 2. m. ἠνειχόμην, ου, ετο, toleravi. Th. ἴσχω.
'Ανέχων, sustinens; præs. part. ab ἀνέχω, tolero, extollo.
'Ανεχώρησα, ας, ε, a. 1. act. ab ἀναχωρέω.
'Ανέψιανος, ου, ὁ ϰ᾽ ἡ, incoctilis, præ duritie; item, ἀνέψητος, non coctus, non elixatus, &c. ex α priv. & ἕψω, vide.
'Ανεψιαδῆ, filia consobrini; item, ἀνεψιάδης, & ἀνεψιαδῆς; filius ex consobrino; patruel.s vel amitini filius, &c. Item, ἀνεψιότης, ητος, ἡ, cognatio patruelium & consobrinorum; Plato in legibus; omnia à sequente.
'ΑΝΕΨΙΟΣ, ου, ὁ, fratris aut sororis filius, consobrinus, patruelis: ἀνεψιὰ, ᾶς, ἡ, consobrina: q. ab ἀνάπω, anneclo, vel ab ἑτία, colloquium, ut inter familiares. Angl. a Nephew.
'Ανέψυχθεν, pro ἀνεψύχθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ab ἀναψύχω, refrigero, recreo, f. ξω, Th. ψύχω, frigefacio.
"Ανεῳ, muti, nom. pl. ab ἄνεως.
"Ανεω, adv. pro mutè, vel tacitè; itidem, ab ἄνεως, id vide.
'Ανέῳγα, p. m. Att. ab ἀνοίγω, : perio.
'Ανεῳγμένος, apertus, p. part. pass.
'Ανέϊαν, dimissi sunt, pro ἀνεῖσαν, p. pass. ab ἀνίημι. A ii tamen volunt esse a. 2. subj. m. pro ἀνῶ, ᾷς, ᾷ, ut ἀφέϊαν, pro ἀφῶσι.
'Ανέῳξα, ας, ε, aperui, a. 1. ab ἀνοίγω.
"Ανεως, ω, ὁ, silens, mutus, 4. simpl. q. ab α, & ἄνυω.
'Ανέωγα, perf. Att. ἀνεῴγω, & in 3. pl. ἀνεῴγασι, a. 1. ind. pass. ab ἀνοίγω.
"Ανη, ης, ἡ, perfectio, absolutio; factum; (idem quod ἄνησις) est ab ἄνω, idem quod, &, proprietè, pro ἀνύω, perficio.
'Ανῆ, 3 sing. a. 2. sub. act. verbi ἀνίημι.
'Ανηβᾶν, præs. inf. ab ἀνηβάω, ῶ, repubesco, f. ήσω. Th. ἥβη.
'Ανηβητήριος, repubescens, revigescens, &c. ab eod. Th.
'Ανηβος, ὁ ϰ᾽ ἡ, impuber, qui nondum debitam attigit ætatem, &c. ex α priv. & ἥβη, pubes, &c. vide.
'Ανήγαγεν, ες, ε, a. 2. Att. pro ἀνῆγον, subduxi, vel subduxerunt: ab ἀνάγω.
'Ανήγγελλαν, 3. pl. a. 1. act. ab ἀναγγέλλω, ἀνηγγείλαμεν, ης, ης, ε, a. 2. pass.
'Ανηγεῖδη, ἀντὶ τῦ ἀνηγεῖδε, narrare. Th. ἄγομαι.
'Ανήγερτος, ὕπνος ὀλέθρου; somnus exitii; unde quis non excitatur; i. e. mors ipsa; apud Nonn. ex α priv. & ἔγερμαι, q. vide.
'Ανήδεως, illætabilis, injucundus; gravis & molestus, &c. ex α priv. & ἡδονὴ, q. vide.
'Ανήδυντος, ος, ὁ ϰ᾽ ἡ, insuavis, incondi.tus, insulsus, &c. ex α priv. & ἡδύνω, q. vide.
'Ανηδῶς, molestè, adv. ab α, & ἡδύς.
'Ανήεσαν, redierant, Att. pro ἀνῆισαν, 3. pl. pluſq. perf. m. ab ἄνειμι.
'Ανῆη, pro ἀνῇ, dimisisset, a. 2. sub. ἀνίημι. Forte etiam in pl. perf. m. pro ἀνεῖσι, Att. ἀνῆσι.
"ΑΝΗΘΟΝ, ου, τὸ, anethum, herba: παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, quòd citò crescat.
'Ανηθροπίντος, non moratus, citraq; decorum; bonis non instructus moribus; ex α priv. & ἠθροπία, q. vide.
'Ανήϊξα, a. 1. ab ἀναΐσσω, prosilio, exsurgo cum impetu. Th. ἄϊσω.
'Ανήϊον, sursum, vel rursum ibam: ab ἀνὰ, & ἤϊον.
'Ανῆϰε, remisit, 3. sing. a. 1. ab ἀνίημι. ἀνήϰαμεν, a. 1. m.
'Ανήϰεστος, ου, ὁ, ἡ, insanabilis: hinc ἀνηϰέστως, adv. Ex α, & ἀϰέσ-ὸς, quod à 3. pers. sing. præt. ind. pass. verbi ἀϰέομαι.
'Ανηϰόατος, qui non exauditur; qui contemnitur; item, ἀνηϰοΐα, imperitia, surditas, & contumacia; sic ἀνήϰοος, qui non audit, ignarus, &c. ex α priv. & ἀϰούω, vel ἀϰοὴ, quæ vide.
'Ανηϰόντιζε, resiliit, imperf. act. ab ἀνανεντίζω, f. ίσω. Th. ἔϰων, jaculum.
'Ανηϰούστεω, f. ήσω, non ausculto: & ἀνήϰουστος, ου, ὁ, qui audiri non potest. Ex α, & ἀϰούω.
'Ανήϰω, convenio, f. ήξα. p. ῆϰα. part. præf. 'Ανήϰων, ουσα, ον, ascendens, perveniens, elatus. Ex ἀνὰ, & ἵϰω.
'Ανηλάϰατος, ου, ἡ, destituta colo, vel etiam colum non tractans; &c. ex α priv. & ἠλαϰάτη, q. vide.
'Ανήλατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἀνάλλομαι. Th. ἅλλομαι.
'Ανήλεθ-ος, indomitus, inobsequens, contumax; παρὰ τὸ ἐλάω, τὸ ἐλαυνω, ἐλάσσω, ἤλασα, ἤλασμαι, ἤλασθη, ἠλασ-ὸς, ὁ ϰ᾽ ἀνήλατ-ος, detractione τῦ σ; Etym. ut ἀνήλατος ἄμων, incus indomita; Job. cap. 41.
'Ανηλεγὴς, i. e. ἀφρόντις-ος; non curans; neglectus; unde ἀνηλεγέως, contemptim; & verbum ἀνηλεγέω, contemno, &c. ex α priv. & ἀλέγω, q. vide.
'Ανηλεὴς, immitericors, crudelis, &c. (est pro ἀνηλεὲς, præfixo à pleonastico; quod vide.) Unde ἀνηλεᾶς, immisericorditer; crudeliter; & ἀνηλεέω-ος, non commiserandus, misericordia indignus, &c. Æschin.
'Ανηλειφίη, ας, ἡ, squalor qui contrahitur per diutiùs omissa balnea & unguenta, &c. Est ab ἀνήλιφος, quod vide.
'Ανῆλθεν, rediit, a. 2. ind. ab ἀνέρχομαι. Th. ἔρχομαι.
'Ανηλιάζω, insolo, soli expono, &c. ex ἀνὰ & ἠλιάζομαι, q. vide.
'Ανήλι-ος, ου, ὁ ϰ᾽ ἡ, opacus; sine sole, &c. ex α priv. & ἥλιος, sol.
'Ανήλιπ-ος, ου, ὁ, excalceatus, non calceatus; sine calceis; ἀνυπόδητος; ἄλιψ γὰρ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἐλίσσειν τὸν πόδα; ex α priv. & ἅλιψ, quod vide.
'Ανηλιφὴς, έος, ὁ ϰ᾽ ἡ, non unctus; non illitus, &c. ex α priv. & ἀλείφω; quod vide.
'Ανήλυσις, εως, ἡ, ascensus; ἄνοδος, ab ἀνέρχομαι, q. vide.
'Ανηλώθ-ην, 3. pl. a. 1. m. ab ἀνερέπτομαι, rapio, corripio, pleonasm. τῦ ι, pro ἀνερέπτω. Ab ἐρέπτω, edo.
'Ανηρεφὴς, altus, vel altetectus; sed proprie est, tecto carens, &c. ex ἀ-

'Ανήμελλ-ον, ε, ὁ, ἡ, quæ non mulgetur. Th. ἀμέλγω.
'Ανήμεν, pro ἀνέμεν, dimissimus, 1. pl. a. 2. verbi ἀνίημι. Alii per Syncop. dici volunt pro ἀνέϰαμεν, 1. pl. a. 1. ejusdem verbi. At ἀνῆμεν est imperf. ab ἄνειμι, significante ἀνέρχομαι.
'Ανήμερ-ος, ου, ὁ, ἡ, immitis: ex α, & ἥμερος.
'Ανημιωβόλιον, ου, τὸ, semiobolus; hinc, ἀνημιωβολαῖον, τὸ, semiobolare, valens pretium semioboli; τὸ ἡμιωβόλιον ἄξειν; &c. est ex ἀνὰ & ἡμιωβόλιον, semiobolus; quod ex ἡμίσυς, dimidius; & ὀβολ-ὸς, obolus, vide.
'Ανήμυϰτος, qui unguibus carptus fissusq; non est; ὁ οὐϰ ἠμυγμέν-ος, &c. ex α priv. & ἀμύσσω, q. vide.
'Ανῆϊ, a. 2. act. ab ἀνίημι, relaxo.
'Ανήνασθ᾽, a. 1. inf. m. recusâsse, ab ἀνανέμω: ex ἀναίνομαι, p. ἀνήνημαι, σαι, ται.
'Ανηνεγϰα, & Ion. ἀνηνειϰα, a. 1. ab ἀναφέρω, effero. a. 1. pass. ἀνηνέχθην.
'Ανηνεγμένον, ab ἀναφέρομαι, ut, ἀνηνεγμένη ϰαπνὸς, subvolans fumus.
'Ανηνειχθησαν, relati fuerunt, 3. pl. a. 1. pass. ab ἀναφέρω.
'Ανηνεμία, ventorum vacuitas; i. e. tranquillitas. Aristot. à sequente.
'Ανήνεμος, ου, ὁ ϰ᾽ ἡ, sine ventis, tranquillus, ut ἀνήνεμος γαλήνη, in Epigr. ex α priv. & ἄνεμος.
'Ανήνηϑ᾽, repudiavit, p. pass. ab ἀναίνομαι, vel 3, sing. a. 1. m. sub. Vide ἀνήναθ᾽.
'Ανήνυσθα, ας, ε, florui, p. m. ab ἀνθέω, floreo, f. ήσω, p. ἠνθηϰα. p. m. ἠνθα, & per Epenth. τῦ ρ, & Att. reduplicationem ἀνήνυσθα. Th. ἀνθ-ος.
'Ανήνις-ος, ου, ὁ, idem quod ἀνάνις-ος, quod vide.
'Ανήνορες, acc. ab ἀνήνωρ, ορος, ὁ, iners: ex α, & ἀνὴρ.
'Ανήνυστος, ου, vel 'Ανήνυτος, ου, ὁ ϰ᾽ ἡ, qui perfici nequit. Th. ἀνύω.
'Ανῆπται, dicatus est, p. pass. ab ἀνάπτομαι. Th. ἅπτω.
'Ανήπυς-ος, idem quod ἀνάπυς-ος, pervulgatus; ab ἀναπωδάνομαι, q. vide. item, τὰ ἀνήπυστα, Hesych. sunt ineffabilia, inaudita, ἀνήϰουστα, &c.
'Ανηπύω, sono, clamo; apud Mosch. Idyll. 2. ex ἀνὰ, & ἠπύω; idem quod Th. ἀπύω, quod vide.
'ΑΝΗΡ, ὁ, vir, ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, ἄνδρα, ὦ ἄνερ. pl. ἄνδρες, ἀνδρῶν, ἀνδράσι, ἄνδρας. Ab ἄνω pro ἀνύω. Hinc ἀνδρεῖος. ἀνδρεῖα. ἀνδρεῖϰὸς, ad virum pertinens. ἀνδρεῶν-ος, ε, ὁ, idem. ἀνδρείζομαι, vir liter ago: ἀνδρεῶ, ῶ, virilem reddo: ἀνδρεώδης, έ-ς, ὁ, ἡ, virum decens: ἀνδρεῶν, ῶν-ος, ὁ, pars domûs viris destinata: ἀγλώαρ, ερ-ος, ὁ, strenuus, fortis.
'Ανῃρέθη, interemptus est, a. 1. ind. pass. ab ἀναιρέω.
'Ανήρεϰ-ται, non fractus, &c. idem cum ἀνέρεϰ-ται, q. vide.
'Ανηρείψατο, 3. pl. a. 1. m. ab ἀνερείπομαι, rapio, corripio, pleonasm. τῦ ι, pro ἀνερέπτω. Ab ἐρέπτω, edo.
'Ανηρῳὴς, altus, vel altetectus; sed proprie est, tecto carens, &c. ex ἀ-

νὰ, vel α priv. & ἐμέφω, tego.

'Αναικῶς, ὅπως, ὁ, qui iustulit, Att. ἀναιρεμπικῶς, Ion. ἀναῤῥαμπικῶς, part. præt. act. verbi ἀναιρέω.

'Αναὴς, virilis, Etym. & Suid. dicunt ἀνὴρ εἶναι ἀνανδρος, ἢ χήρας, ἢ παρθένες; derivantes ab ἄνω, i.e. πεφῶς; sed potiùs est ab ἀνὴρ.

'Αναριθμησάμην, a. 1. m. ab ἀναριθμέω, enumero, f. ήσω. Th. ἀριθμός.

'Ανάριθμος, ος, ὁ ἡ ἤ, idem cum ἀνάριθμος, innumerus; ἄμετρος; item, abjectus, vilis; qui in nullo habetur numero, &c. ex α priv. & ἄριθμος.

'Αναριθμῶ, non divisus in minuta, &c. idem cum ἀνήριθμῶ, q. vide.

'Αναρίτως, idem cum ἀνάριτος, sine lite, &c. ex α priv. & ἐρίζω, vide.

'Αναρίτως, idem cum ἀναρίτως, q. vide.

'Αναρὸς, per Syncopen dicitur pro ἀνιαρὸς; idem cum ἀνιαρὸς, tristis, mœstus, molestus, &c. ab ἀνία, mœror. &c.

'Ανήρατος, ος, ὁ ἡ ἤ, inaratus Th. ἀρόω.

'Ανήρπασε, rapui, a. 1. ab ἀναρπάζω. Th. ἁρπάζω.

'Ανηρώτευ, Ion. & Dor. pro ἀνηρώτουν, 3. pl. imperf. verbi ἀνηρωτέω, Ion. & Dor. pro ἀνερωτάω, interrogo.

'Ανησίδωρος, vel ἀνησίδωρα, terræ epitheton; quasi munera elargiens; ἀνὰ δόσις, enim, (& δῶρον) munus est; & compositur cum ἀνίημι, fut. ἀνήσω, dimitto, relinquo, &c.

'Ανήσπλος, & ἀνήπλος, & Doricè, ἀνάσπλος, idem quod ἀήπλος; invictus, insuperati is; non victus, &c. ex α priv. & ἡσσάομαι, vel ἥττάομαι, vincor, superor, inferior evado; ab ἧσσων, vel ἥττων, minor, inferior, &c.

'Ανηστις, idem quod νήστις, jejunus, per pleonasmum τῦ α, Athen. ex Cratino; sed exponitur etiam qui jejunus non est; ut sit α privans.

'Ανήω, εις, ει, f. 1. ab ἀνίημι, dimitto, relinquo: ἀνήσω, inf.

'Ανηχέω, a. 1. pass. ab ἀνάπλω, accendo.

'Ανηχέω, resono, ex ἀνὰ, & ἠχέω, sono; q. vide.

'Ανήχθω, a. 1. pass. ab ἀνάγω, subduco.

'Ανῆω, Att. pro ἀνίω, Poët. pro ἀνέω, Ion. pro ἀνῶ, a. 2. sub. ab ἀνίημι.

'Ανθαιρέομαι, ῆμαι, in locum alterius eligo; sufficio in locum alicujus; item, antefero, antepono; q. d. præeligo; &c. ex ἀντὶ, præ, vel pro; & αἱρέομαι, ab αἱρέω, vide.

'Ανθάμιλλος, ος, ὁ, æmulus; qui alicui in certamine seu contentione est adversarius; ἀνταγωνιστὴς, &c. ex ἀντὶ, contra; & ἄμιλλα, vide.

'Ανθάπτομαι, fut. ψομαι; contrà manus injicio; e contrario attingo; vicissim aliquid aggredior; item, præsto, efficio, expedio, &c. & interdum increpo, reprehendo, &c. ex ἀντὶ, & ἅπτομαι, vide.

'Ανθεα, flores, nom. pl. ab ἄνθος.

'Ανθεῖ, floret, 3. sing. præs. ab ἀνθέω, floreo, f. ήσω. p. ἤνθηκα. Ab ἄνθος.

'Ανθεμα, ας, ἡ, nomen propr. loci.

'Ανθεῖλοντο, in alterius locum delegerunt, 3. pl. a. 2. m. ab ἀνθαιρέομαι quod ab ἀντὶ, pro, & αἱρέω, eligo, a. 2. εἷλον.

'Ανθεινὸς, ὄς, ὁ, floridus; pro ἀνθινὸς, q. vide.

'Ανθέκαστον, ex contrario singuli; ex ἀντὶ, & ἕκαστος, vide.

'Ανθεκτέον, inhærendum, amplectendum vel adhærendum est; consequendum est; vendicandum est; vel resistendum, &c. à verbo ἀντέχομαι, q. vide.

'Ανθελιγμὸς, pro quo Ionicè est ἀντελιγμὸς; volutatio, seu convolutio contraria; contrarius vortex, &c. ex ἀντὶ, & εἰλίσσω, vide.

'Ανθέλιξ, pars auris de qua ita Pollux; l. 2. ἡ δὲ πᾶσα περιαγωγὴ τῦ ὠτὸς, ὑπὸ τὸ πτερύγιον, ἕλιξ, ἡ, τὸ ἀνθελικὸς αὐτῆς, ἀνθέλιξ; ita ut εἵλιξ, sive ἕλιξ, sit extrema auriculæ ora; & ἀνθέλιξ appellatur opposita illi pars, in cujus medio cavitas est, quam κόγχλω, appellant, &c. ex ἀντὶ, contrà, & εἵλιξ, sive ἕλιξ, q. vide.

'Ανθεμα, idem quod ἀνάθεμα, pro ἀνάθημα; quæ vile, item, saltatio quædam idiotarum erat; & Mazæ etiam species; Hesych.

'Ανθέμβων, Poët. pro ἀναθέμβως, a. 2. part. m. Ex ἀνὰ, & τίθημι.

'Ανθέμιον, ου, τὸ, nigella: à floris decore.

'Ανθεμὶς, ίδος, ἡ, argemona; hodie chamomilla; vide Dioscor. l. 3. c. 154. ab ἄνθος, q. vide.

'Ανθεμόεις, εσσα, εν, floridus: ab ἄνθεμον.

'Ανθεμον, ου, τὸ, flos: ab ἀνθέω. Sic & ἄνθεμος, ου, ὁ, pro ἀνθεμόεις, Poët.

'Ανθεμόῤῥυτον, à flore fluens; ut, ἀνθεμόῤῥυτον γάνος, liquor à flore fluens, pro melle; Eurip. ex ἄνθεμον; & ῥυτὸς, fluidus, fluens; a ῥέω, quod vide.

'Ανθεμουργὶς, apis, quæ ex floribus opus suum, i. e. mel conficit; ex ἄνθεμον, & ἔργον.

'Ανθεμώδης, ἐς, ὁ ἡ ἤ, floridus, florens; idem quod ἀνθεμόεις; & ab eod. Th.

'Ανθέξις, εως, ἡ, retentio, complexus mutuus; verbale ab ἀντέχομαι, fut. ἀνθέξομαι, q. vide.

'Ανθέξομαι, ῃ, ἕξεται, f. 1. m. ἀνθέζομαι, a. 1. m. sub. ab ἀντέχομαι, adhæreo.

'Ανθερεὼν, ῶνος, ὁ, mentum. acc. sing. ἀνθερεῶνα: ab ἀνθὼ.

'ΑΝΘΕΡΙΚΟΣ, ος, ἡ, albucum, caulis asphodeli: q. ab ἄνθος.

'Ανθέρικος, gen. ab ἀνθέριξ, ὁ, per pleonasm. ῦ ν, pro ἀθέριξ, idem quod ἀθήρ, arista.

'Ανθεσαν, Poët. pro ἀνέθεσαν, deposuerunt, 3. pl. a. 2. ab ἀνατίθημι.

'Ανθεσιν, dat. pl. ab ἄνθος, flos.

'Ανθέστηκα, p. act. ab ἀνθίστημι, resisto.

'Ανθεστήρια, q. d. floralia; sic universim vocabantur festa Bacchi. Hesych. τὰ διονύσια, &c. Unde ἀνθεστηριῶν, octavus erat anni mensis, Dionysio dicatus; ab ἄνθος.

'Ανθεσιάω, vicissim, & mutuo accipere convivio sæpius; Plur. ex ἀντὶ, & ἑσιάω, quod vide.

'Ανθεσφόρεια, τὰ, festa Proserpinæ; q. d. floriferta; quòd eam, Pluto, legendis floribus occupatam rapuerit; ex ἄνθος, & φέρω.

'Ανθέτο, superposuit, pro ἀνέθετο, a. 2. m. ἀνεθέμην, σο, το. Ex ἀνατίθημι.

'Ανθεύσαν, Dor. pro ἀνθοῦσαν, acc. sing. f. g. præs. part. verbi ἀνθέω, floreo.

'Ανθεῦσι, 3. pl. Dor. pro ἀνθοῦσι, & hoc pro ἀνθέουσι ab ἀνθέω, floreo, f. ήσω. Th. ἄνθος.

'Ανθή, ῆς, ἡ, flos; ἡ ἄνθησις, florum, sciicet, emissio & editio; à Th. ἄνθος.

'Ανθη, ης, ἡ, nomen urbis: quidam sc. ibunt Ἄνθαι.

'Ανθηδὼν, όνος, ἡ, apis: παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἐδέν.

'Ανθήλη, ης, ἡ, panicula; sic dixerunt in frugibus aliquot, ut in panico & milio, & in plantis quibusdam, lanosum florem, qualis in summa arundine per autumnum floret; idem & πάππος, dicitur; ἀνθήλη καλάμων, Dioscor. l. 1. c. 114. paniculæ flos vel lanugo, vertitur. Unde, ἀνθήλιον, ου, τὸ, est flosculus, &c. à Th. ἄνθος.

'Ανθήλιος, ὁ ἡ ἤ, soli oppositus, orienti soli obversus, &c. Unde dicitur ἀνθήλιος στιλωὶ; item, ἀνθήλιοι dicuntur gemini soles; Bud. & Suid. & nebulæ etiam quæ solem obscurant, ἀνθήλιαι vocantur, &c, ex ἀντὶ, contrà; & ἥλιος, sol.

'Ανθημα, ατος, τὸ, vel ἄνθησις, εως, ἡ, florum productio, vel, q. d. efflorescentia; ipsa florendi actio, &c. At ἀνθήματα potiùs usurpatur plur. num. pro ἐξανθήματα, (q. vide) ex anthemata. Item, ἀνθήμων, floridus; & ἀνθησικὸς, ὄς, ὁ, ad florendum aptus; florendi vim habens; & floribus etiam fœcundus, &c. omnia à Th. ἄνθος, flos; & ἀνθέω, floreo, &c.

'Ανθηρὸς, dat. sing. ab ἀνθηρὸς, ὄς, ὁ, floridus. Th. ἄνθος.

'Ανθηρογεγραφέσθαι, floridè scribi, &c. ex ἀνθηρὸς, floridus, & γεγράφθαι, à γεγραφὴ, q. vide.

'Ανθησικὸς, vide ἀνθὴ, & ἄνθημα, &c.

'Ανθησόμενοι, ῶμαι; vicissim vincor, seu succumbo; ex ἀντὶ, & ἡσσάομαι, q. vide.

'Ανθησικὸς, vide in ἄνθημα.

'Ανθηφόρος, floriger; in Epigr. ex ἄνθος, & φέρω, vide.

'Ανθιερῶ, ῶ; vicissim consecro; ex ἀντὶ, & ἱερῶ, ab ἱερὸς, quæ vide.

'Ανθίζω, facio florere. Vide ἄνθος.

'Ανθινὸς, vel 'Ανθινὸς, ὄς, ὁ, floridus: ab ἄνθος.

'Ανθιππάζομαι, equitans occurro; contra aliquem equo invehor; unde, ἀνθιππασία, decursio equestris; à Suida exp. equestre certamen, sic, ἀνθιππάδω, idem; nam, ἀνθιππάδειν ἀλλήλοις, dicuntur à Xen. duo equites inter se contendentes, &c. ex ἀντὶ, & ἱππάζω, vel ἱππάδω, quæ vide.

'Ανθίστεμβρον, præs. part. pass. 'Ανθίστατο, 3. sing. imperf. pass. ab 'Ανθίστημι, resisto: f. ἀνθήσω. p. ἀνθέστηκα. a. 1. ἀντέστησα

τέσησα, a. 2. ἀντίστω, imperf. pass. ἀνθιστάμην, ασο, ατο, cum dat. Ex ἀντὶ, & ἵστημι.

'Ανθοβάφος, exponitur, tinctor; ex ἄνθος, & βάπτω, immergo, item, tingo, &c.

'Ανθολείω, flores jacio, spargo flores; active; item, fragro, redoleo, &c. sic, ἀνθοβόλος, flores jaciens vel emittens; item fragrans, florulentus, &c. ex ἄνθος, & βολέω, idem quod Th. βάλλω, jacio, &c.

'Ανθόεσκον, flores alens; ex ἄνθος, & βόσκω, idem quod Th. βίω, pasco, &c.

"Ανθεμον ἔχων, habens florem odoratum; ex ἄνθος, & ὄζω, vide.

'Ανθοθήκη, ης, ὁ, canistrum: παρὰ τὸ ἄνθη θέγγεσθαι.

'Ανθοκέφαλος, caput floridum; seu floribus redimitum caput habens; ex ἄνθος & κεφαλή, vide.

'Ανθοκερίτις πλοκή; textum floridum; chordula filo floridulo contexta; limbus textilis; texta tænia; fasciola, vitta, &c. ex ἄνθος, & κερκὶς, trama, &c. vide.

'Ανθολκὴ, ῆς, ἡ, retractio, libramentum, hæsitantia; item, "Ανθολκον, in contrarium vergens, &c. Utrumq; ab ἀνθέλκω, retraho, contra traho, impedio, &c. ex ἀντὶ, & ἕλκω, traho.

'Ανθολογέω, flores lego: ex ἄνθος, & λέγω, colligo.

'Ανθολογία, ας, ἡ, florigera mensis; Lucian. ἀνθολόγων, florilegium; liber collectaneorum apud Suid. Anthologicon libri apud Plin. l. 21. c. 3. Item ἀνθολογέμενος, flores decerpo, seu colligo; unde, ἀνθολογεμένων, flores colligens, floribus vivens; & ἀνθολόγος, ου, ὁ, ἡ, florilegus, &c. omnia ejusdem Th. & comp.

'Ανθομιλέω, vicissim conversor, ex ἀντὶ, & ὁμιλέω, vide.

'Ανθομολογέω, ῶ, f. ήσω. pass. έμαι, vicissim confiteor: ab ἀντὶ, & ὁμολογέω.

'Ανθοπλίζω, contra armo; ex ἀντὶ, & ὁπλίζω, q. vide.

'Ανθοποιὸς, florifcus, flores procreans; ex ἄνθος, & ποιέω.

'Ανθοπολέω, flores vendo; Item, vinum aut pharmaca vendo; ex ἄνθος, & πολέω, vide.

"Ανθορε, exfilit, Poët. pro ἀνέθορε, 3. sing. a. 2. ab ἀνθορίω. Th. θόρω.

'Ανθορίζω, contrariam definitionem facio; contrario modo definio; unde ἀνθορισμὸς, definitio definitioni opposita, &c. ex ἄνθος, & ὁρίζω, vide.

'Ανθορμέω, ῶ, sto contrà in statione; proprie dicitur de navibus in statione ad resistendam hostibus, & incundum prælium paratis; &c. ex ἀντὶ, & ὁρμέω, q. vide in Th. ὅρμος.

"ΑΝΘΟΣ, εος, τὸ, flos: παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῇ αὐξήσει. Hinc ἀνθηρὸς, ἀνθέω. ἄνθεμον, ἀνθεμὶς, ίδος, ἡ, flos: ἀνθερεών. ἀνθίζω, floridum reddo, floribus conspergo.

'Ανθοσμίας, ου, ὁ, ut ἀνθοσμίας ὄινος; vinum habens florum odorem odoriferum vinum, &c. sic, ἀνθοσμίαι λήμναι; prata floribus variis fragrantia, &c. ex ἄνθος, & ὄζω, oleo; unde ὀσμὴ, odor, &c.

'Ανθοσπόνη, ης, ἡ, (Poët.) floriditas; citatur ex Anthol. Epigr. pro herbis luxuriantibus; à Th. ἄνθος.

'Ανθ' ὅτε, quare, interrog. & sine interrogatione.

'Ανθουλὴς, ές, ὁ, ἡ, florulentus, producens flores; in Epigram. ἀνθουλὲς πέρνης; ala florulenta, &c. ex ἄνθος, & οὐλὸς, vide.

'Ανθρακεὺς, έως, ὁ, carbonarius.

'Ανθρακία, ας, ἡ, carbonum congeries: & Ion. ἀνθρακίη, ης, ἡ, pruna. Ab

"ΑΝΘΡΑΞ, ακος, ὁ, carbo, in quo ἀνθεῖ, i. floret ignis; est & carbunculus.

"Ανθρεξις, εως, ἡ, carbo: acc. ἄνθρεξιν.

'ΑΝΘΡΗ'ΝΗ, ης, ἡ, crabro, vespa. q. ab ἀνθρεῖν, quia audacter prosilit in animantes.

'Ανθρώϊον, ου, τὸ, fuvus apum, aut crabronum, à præced.

"Ανθρωκα, flores; Etym. παρὰ τὸ ἀναθρόσκειν; à Th. ἄνθος.

"Ανθρωπ', pro ἄνθρωπε, voc. ab ἄνθρωπος.

'Ανθρωπαρέσκεια; studium placendi hominibus; à sequente.

'Ανθρωπάρεσκος, ου, ὁ, ἡ, qui auram popularem captat, homini placens. Th. ἀρέσκω.

'Ανθρωπάριον, homulus, homunculus, &c. dimin. ab ἄνθρωπος.

'Ανθρώπειος, & Ion. ἀνθρωπήϊος, ου, ὁ, & ἀνθρωπίνος, η, ον, humanus.

'Ανθρωπέη, ης, ἡ, humana pellis. Herodot. Poll. 'Ανθρωπείας, ἀνθρωπικὰς, & ἀνθρωπίνας; humano more; humanitus; aptè ad hominum conditionem; humana voce, &c. Item, ἀνθρωπίνη, humanitas; ἀνθρωπόμορφος, & ἀνθρωπόφυτος, quæ ad hominem spectant, ago; hominum more ago; humanum me præbeo, &c. Unde, ἀνθρωπωθεὶς, homo factus; Nazanz. Item, ἀνθρωπίον, τὸ, & ἀνθρώπισκος, homuncio, homunculus, &c. ἀνθρωπισμὸς, humanitas, i. e. humani & compositi mores, non efferi, &c. deniq; ἀνθρωπίνεσθαι ζῶον, animal, quod ad humanum maximè accedit ingenium; ut Strabo simiam appellat. Omnia ab ἄνθρωπος.

'Ανθρωπόβορος, q. d. hominivorus; homines vorans; und, ἀνθρωποβορέω, homines voro, &c. ex ἄνθρωπος, & βόρος, edax; vel βόρος; idem à Th. βορὰ, q. vide.

'Ανθρωπογλαφὴς, ές, ὁ, ἡ, humanâ linguâ loquens: psittaci Epithet. ab ἄνθρωπος, & γλώσσα.

'Ανθρωπογονία, ἡ, hominum generatio; comp. γονὴ, vel γόνος, vide.

'Ανθρωπογράφος, qui homines pingit; hominum pictor, &c. comp. γράφω, vide.

'Ανθρωποδαίμων, deus ex homine factus; Suidas scribit, ἀνθρωποδαίμονας fuisse dæmones, qui humano induti corpore, atq; sic, & dæmones & homines existentes, totum orbem concusserint, &c. comp. δαίμων, vide.

'Ανθρωποδήκτος, ab homine morsus; Dioscor. l. 1. c. 134. comp. δάκνω, vide.

'Ανθρωποειδὴς, ές, ὁ, ἡ, humanâ specie præditus: ab εἶδος, & ἄνθρωπος.

'Ανθρωποθυμὴς, hominum animum, vel iram, habens; homini in animo, vel in ira & furore, similis, &c. comp. θυμὸς, vide.

'Ανθρωποθυσία, ας, ἡ, hominum immolatio: ex ἄνθρωπος, & θύω.

'Ανθρωποθύω, hominem immolo, vel sacrifico, ejusd. Th. & comp.

'Ανθρωποκτόνος, homicida. Eurip unde, ἀνθρωποκτονέω, hominem vel homines interficio, &c. ex ἄνθρωπος, & ἔκτονα, vide.

'Ανθρωπολέθρος, ου, ὁ, homicida, homini perniciosus; comp. ὄλεθρος; vide.

'Ανθρωπόλογος, qui de hominibus loquitur; comp. λόγος, vide.

'Ανθρωπόμορφος, ου, ὁ, speciem humanam referens; de fœmina, Herod. sic etiam dicta est mandragora, &c. Unde etiam ἀνθρωπομορφία, hominem formo; comp. μορφὴ, vide.

'Ανθρωπονομικὸς, qui ad homines pascendos pertinet; ut ἀνθρωπονομικὸς ὄφις, Plut. in Polit. Th. comp. est νέμω, pasco; unde νομὴ, & νομὸς, vide.

'Ανθρωποπαθὴς, humanis passionibus sive affectionibus obnoxius; item humano affectu præditus; seu, humano affectu agens, loquens, &c. Unde, ἀνθρωποπάθεια, humanus affectus; affectionibus humanæ naturæ se accommodans conditio; ἀνθρωποπαθῶς, humano affectu & more, &c. Item ἀνθρωποπαθέω, humanum quippiam patior: humano more afficior, ago, loquor, &c. omnia, ex ἄνθρωπος, & πάθος, quod vide.

'Ανθρωποποιὸς, hominum fabricator seu factor, i. e. humanarum formarum; statuarius; unde, ἀνθρωποποία, statuarum, humana specie, fictio, seu formatio, &c. Th. comp. ποιέω.

'Ανθρωποπρεπὴς, homini conveniens, hominem decens; & ἀνθρωποπρεπὼς, humanæ naturæ convenienter, &c. ex seq. ἄνθρωπος, comp. cum Th. πρέπω, q. vide.

"ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ου, ὁ, ἡ, homo: sed ἀνθρώπους, Dor. pro ἀνθρώπους. παρὰ τὸ ἀναθρεῖν ἃ ὄπωπε· vel παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν, vel ἄνω ἐρέπειν. Hinc ἀνθρώπινος· μισάνθρωπος, ου, ὁ, ἡ, osor hominum, inhumanus: φιλάνθρωπος, φιλανθρωπία, &c.

'Ανθρωπότης, ητος, ἡ, humanitas, humana natura; à præced. ἄνθρωπος.

'Ανθρωποτροφία, sus hominum, vel humanæ carnis; à sequente.

'Ανθρωποτρόφος, ου, ὁ, ἡ, humanâ carne vescens; ex ἄνθρωπος, & φάγω.

'Ανθρωποφυὴς, ές, ὁ, ἡ, humanis naturam habens. Th. φύω.

'Ανθρωπόφυτος, humanus; unde, τὸ ἀνθρωπόφυτες, humanum; ab ἄνθρωπος.

'Ανθρώσκω, Poët. pro ἀναθρώσκω (q. vide) in Epigram.

'Ανθυελίζω, vicissim contumelia persequor; Plutarch. ex ἀντὶ, & ὑβρίζω, vide.

'Ανθυπάζω, recriminor, respondeo, contra subdo; Apollon. Gramat. ἀνθυπάγω εἰς δικὴν; è diverso in judicium voco; ex ἀντὶ, & ὑπάγω, vide.

Ἀνθυπαλλαγή, ῆς, ἡ, mutua commutatio; ex ἀντὶ, & ὑπαλλαγὴ, vide.

Ἀνθυπάρχω, ex diverso exisso, &c. ex ἀντὶ, & ὑπάρχω, q. vide.

Ἀνθυπατεύω, proconsul sum, f. εύσω. p. ἀνθυπάτευκα. Ab ἀνθύπατος, ε, ὁ, proconsul: ex ἀντὶ, pro, vice, & ὕπατος.

Ἀνθυπατεία, proconsolatus; & ἀνθυπατικὸς, ἡ, ὁ, proconsularis; utrumque ab ἀνθύπατος in præced.

Ἀνθυπείκω, cedo, vicissim do locum, &c. unde, ἀνθυπείξις, ipsa, τὸ ἀνθυπείκειν, actio; quum viz. alicui vicissim cedimus, seu concedimus, &c. exp. &, submissio, obsequium, item modestia, &c. ex ἀντὶ, & ὑπείκω, vide.

Ἀνθυπηρετέω, ei qui mihi obsecutus est, operam vicissim navo; rependo obsequium; Aristot. ex ἀντὶ, & ὑπηρετέω, vide.

Ἀνθυποβάλλω, suggero contrà, objicio loquenti, ex ἀντὶ, & ὑποβάλλω, q. vide.

Ἀνθυποκαθίστημι, in locum alicujus substituo; loco alicujus abrogo; unde, ἀνθυποκατάστασις, apud Plut. in locum demortui vel absentis magistratu suffectus, &c. ex ἀντὶ, & ὑποκαθίστημι, substituo, sufficio; quod ex ὑπὸ, & καθίστημι, id vide.

Ἀνθυποκρίνομαι, contrà simulo, &c. ex ἀντὶ, & ὑποκρίνομαι, vide.

Ἀνθυπόμνυμι, litem aut creationem differre, præstito juramento; Hesych. ex ἀντὶ, & ὑπόμνυμι, vel ὑπόμνυμι, prorogo rem jurejurando, dilationem peto; ex ὑπὸ & ὄμνυμι, vide.

Ἀνθυποπτεύω, vicissim suspicor, seu suspectum habeo; & ἀνθυποπτεύομαι, vicissim de me suspicio est; Thuc. l. 1. ex ἀντὶ, & ὑποπτεύω, vide.

Ἀνθυπουργῆσαι, pensare beneficium; remunerare; item ἀνθυπούργησις, mutuum officium, &c. ex ἀντὶ, pro, vice; & ὑπουργέω, vide.

Ἀνθυποστρέφομαι, denuo revertor; iterum redeo; in Novell. Const. ex ἀντὶ, & ὑποστρέφω, converto, &c. vide.

Ἀνθυποφέρω, per sermonis exceptionem objicio, refero, replico, &c. ut ἀνθυποφέρομαι αὐτοῖς; objicimus ipsis, &c. Item, ἀνθυποφορὰ, ας, ἡ, exceptio, opponitur objectioni, subjectio; figura seu schema rhet. ex ἀντὶ, & ὑποφέρω, sustineo; item, objicio, &c. vide.

Ἀνθυποχώρησις, εως, ἡ, reditus, recessus, regressus, &c. ex ἀντὶ, & ὑποχωρέω, vide.

Ἀνθυφαίρεσις, εως, ἡ, spoliatio, subductio, quum quid vicissim subducitur & auferitur; est etiam assumptio quæ opponitur προλήψει; Nazanz. ex ἀντὶ, & ὑφαιρέω, q. vide.

Ἀνθώδης, ἴδος, ὁ ἡ ἡ, flore plenus; florulentus, &c. ab ἄνθος, q. vide.

Ἀνθωπεχίζομαι, vicissim decorem ostento, æmula pulchritudine certo; Nazanz. ex ἀντὶ, pro, vice, &c. & ὠραϊζομαι, excolo seu exorno me; vel exornor; ab activ. ὡραΐζω, idem quod ὡραίω, decoro; venusto; a Th. ὥρα, vide.

Ἀνῆ' ἂν, quapropter: ex ἀντὶ, & ὅ.

Ἀνί'Α, ας, ἡ, tristitia, mœror: ab α priv. & ἴα, διεκπεῖν vel ab α, & ἵημι vel potius ab Heb. אניה anijah, mœstitia. Hinc ἀνιάω, ῶ, molestiâ vel mœrore afficio. Ἀνιάζω, idem. Ἀνιαθῇ, 3. sing. 1. sub. pass.

Ἀνιαρὸς, ᾶ, ὁ, tristis. comp. ἀνιαρότερος, superl. ἀνιαρότατος & ἀνιαρίστερος pro ἀνιαρέστερος. Ab ἀνία.

Ἀνιαρῶς, molestè, acerbè, cum mœrore; miserè, &c. ut ἀνιαρῶς ζῆν; duriter vel miserè vivere, &c. a præcedente ἀνιαρὸς.

Ἀνιάσι, sursùm jaciunt, Att. pro ἀνίεῖσι, 3. pl. ab ἀνίημι. Sed ἀνίασι, ascendunt, Ion. pro ἀνῖσι, 3. pl. præs. ab ἄνειμι.

Ἀνίατος, ε, ὁ ἡ ἡ, insanabilis, immedicabilis. Ἀνιάτως, adv. insanabiliter. Ab α, & ἰάομαι.

Ἀνιατρολόγητος, ε, ὁ ἡ ἡ, non sanatus, item insanabilis. Th. idem.

Ἀνιατρολογητος, ignarus eorum quæ de medicina disseruntur; rationis medicinæ imperitus, &c. ex α priv. & ἰατρολογέω, de medicina differo, &c. ex ἰατρὸς, & λέγω, &c. vide.

Ἀνίαχος, streperus: ab α intens. & ἰαχέω vel pro ἀυϊάχω.

Ἀνιάχω, fut. ξω, pr. χα. resono, clamo; reclamo, respondeo, &c. ex ἀνὰ, vel α intens. & ἰάχω, vide.

Ἀνιάω, & ἀνιάζω, vide in ἀνία.

Ἀνιγρὸς, ᾶ, ὁ, molestus, contristans, malus; per Syncopen, & pleonasmum τὸ γ, pro ἀνιαρὸς, quod vide.

Ἀνίδητος, nihil habens suum; Basil. de vita solutaria; ex α priv. & ἴδιος, vide.

Ἀνιδρεῖ, pro sequente ἀνιδρωτὶ; vide sed, dicitur etiam ἀνιδρεῖ. idem, citra sudorem & laborem; ex α, priv. & ἰδίω, vide.

Ἀνιδρόω, resudo, denuo sudorem emitto; ex ἀνὰ, & ἱδρόω, vide.

Ἀνίδρυτος, nonfixus, instabilis; sine fundamento, &c. ex α priv. & ἱδρύω, vide.

Ἀνιδρωτὶ, adv. sine sudore, vel labore: ab α, & ἱδρὼς.

Ἀνίει, solvebat, remittebat: ab ἀνὰ, & ἵημι.

Ἀνιείλω, ης, η, præs. opt. ab ἀνίημι, incito.

Ἀνίεις, imperf. ab ἀνίημι. Vide ἴεις.

Ἀνιεὶς, ἴντος, ὁ, & in f. g. ἀνιεῖσα, præs. part. ἀνιέναι, præs. inf. Hinc ἀνίημι, Ion. pro ἀνιέναι, laxare. Ab ἀνῆμι, quod vide.

Ἀνίεμαι, permittor, laxor, dissolvor, &c. ab activ. ἀνίημι, vide.

Ἀνίερος, ᾶ, ὁ ἡ ἡ, profanus, pollutus; unde, ἀνιερόω, fut. ώσω; sacrum facio, consecro, voveo, &c. item ἀνιέρωσις ἱερᾶς, dedicatio templi, &c. ex α priv. & ἱερὸς, vide.

Ἀνίεσκε, Poët. pro ἀνίη, 3. imperf. ἀνίλω, ης, η, Poët. ἀνίεσκον, ες, ε. Ab ἀνίημι.

Ἀνιεῦῦ, Dor. & Ion. pro ἀνιοῦῦ, 3. pl. verbi ἀνιέομαι, quod ab ἀνιέω, pro ἀνίημι.

Ἀνιηθεὶς, a. 1. part. pass. ab ἀνιάω.

Ἀνίημι, relaxo, remitto, dimitto: f. ἀνήσω. p. ἀνῆκα. a. 2. ἀνεῖν. sub. ἀνῶ, deferam. part. præs. ἀνιεὶς, ἴντος. a. 2. part. ἀνεὶς, ἕντος. præs. part. pass. ἀνιέμενος. a. 1. ἀνείθην, ης, η, laxatus fui. Th. ἵημι.

Ἀνίλω, acc. Ion. ab ἀνία.

Ἀνιμερὲς, molesta. pl. n. g. ab ἀνιαρὸς.

Ἀνιμερώτατον, difficilimum, superl. Ion. ab ἀνιαρὸς, pro ἀνιαρώτατον.

Ἀνίησαι, f. 1. m. 2. sing. pro ἀνήσῃ. Ἀνίησθε, a. 1. opt. Æol. Ἀνίῃ, molester, a. 1. sub. act. ab ἀνιάω.

Ἀνίηκε, remittit, 3. sing. ab ἀνίημι.

Ἀνίκα, Dor. pro ὅτε, quando.

Ἀνίκατος, Dor. pro Ἀνίκητος, ε, ὁ, ἡ, invictus: ex α, & νικάω.

Ἀνικέτωτος, ε, ὁ ἡ ἡ, non supplex; sed, propriè, cui supplicatum non est; vel cui supplicari non potest, &c. ex α priv. & ἱκετεύω, vide.

Ἀνικμάζω, humecto, item exsicco; ex α priv. vel intens. & ἰκμάζω, vide. item ἄνικμος, ε, ὁ, siccus, humore carens; squalidus, aridus; ex α priv. & ἰκμὰς, vide.

Ἀνίλεως, ω, ὁ, ἡ, immisericors: ex α, & ἵλεως. Att. ἵλεος.

Ἀνίλλομαι, dedignor, despicio; ex ἀνὰ, & ἴλλω, vide in Th. ἴλλος; item, ἀνίλλεμα, aspectus; (tanquam ab ἀνιλλάω, inusit.) ἀνίλλεμμα; ut Poll. exp. intuitus scil. ejus qui oculos cœlum versus attoll, ab eod Th.

Ἀνίμαστος, loro non cæsus; Nonnus; & ἰμάσσω, vide.

Ἀνιμάω, ῶ, loreo fane sursum traho, extraho, haurio; item elevo, eveho, erigo, sustollo, &c. indè ἀνίμησις, extractio, quæ fit funè, loro, aut hausto; extractio in altum, &c. ex α & ἱμάω, vide.

Ἀνίον, ε, τὸ, Dor. pro ὠΐον, vel ὠΐα, habenæ.

Ἀνιόντα, orientem, a. 2. part. m. g. ab ἀνίημι, quod ex ἀνὰ, & ἴημι, eo. Ἀνιῶσαν, redeuntem, part. f. g.

Ἀνίπλος, ε, ὁ ἡ ἡ, impabes; ex α priv. & ἵππος, vide.

Ἀνίοχος, Dor. pro ὠΐοχος.

Ἄνιππος, ε, ὁ, ἡ, qui est sine equis: ex α, & ἵππος.

Ἀνιπτάμαι, & ἀνίπταμαι, sursum volo, &c. ex ἀνὰ, & ἵπταμαι, volo, volas.

Ἀνιπτόπους, οδος, ὁ ἡ ἡ, illotus pedes; qui propter paritatem non eget lotione; ex α, priv. νίπτω, & πούς, vide.

Ἀνιπόδιτον, dat. pl. Ion. ab ἀνιπόδης, ε, ὁ, ἡ, illotus: ex α, & νίπτω. Hinc ἀνιπόδητος, illotos pedes habentes.

Ἄνις, pro ἄνευ, sine, absque, &c.

Ἀνισάζω, compenso, & moderor, adæquo, &c. ex ἀνὰ, & ἰσάζω, vide.

Ἀνισίτης ὄινος, vinum ex aniso factitium; à sequente ἄνισον.

Ἄνισον, ε, τὸ, anisum. An quod flatus ἀνίησιν, i. laxat? An quia habet folia ἄνισα, inæquali?

Ἄνισος, ε, ὁ ἡ ἡ, inæqualis, iniquus, diversus, impar, superior, &c. τὸ ἄνισον, inæquale; impar portio, &c. (ex α priv. & ἴσος, vide) indè etiam, ἀνισότης, ητος, ἡ, inæqualitas, dissimilitudo, &c.

Ἀνισότιμος, inæqualis dignitatis, &c. ex α, priv. & ἰσότιμος, vide.

Ἀνισοφυὴς, naturæ dissimilis, &c. ex α priv. & ἰσοφυὴς, æqualis, seu paris naturæ; ex ἴσος, & φυὴ, vide.

Ἀνισόω, idem quod ἀνισάζω, id vide.

Ἀνισάμψας, ὁ, præs. part. pass. ἀνισάνω

στάναι, præſ. inf. ἀνίστη, 3. ſing. imperf. ab

'Ανίστημι, excito, f. ἀναστήσω, p. ἀνέστηκα. a. 1. ἀνέστησα, 2. 2. ἀνέστην. imp. ἀνάστα, & ἀνάστηθι. ſub. ἀναστᾶ. inf. ἀναστῆναι. Partic. ἀναστὰς, ᾶσα, ἀν. f. 1. m. ἀναστήσομαι. 'Ανίστω, pro ἀνίστασο, ſurge. Act. imp. præſ. paſſ. ab ἀνίστημαι. Th. ἵστημι.

'Ανιστορέω, ῶ, interrogo, ſciſcitor; item, commentor. Eurip. ex ἀνὰ, & ἱστορέω, idem; memoriæ trado; quæro, &c. item, cognoſco, &c. à Th. ἵστωρ, vide.

'Ανιστορησία, ἡ, hiſtoriarum ignoratio; item, ἀνιστόρητος, qui hiſtorias non novit; item, paſſ. cujus nulla in hiſtoria mentio fit, nec memoria, &c. & ἀνιστορητὰς ἔχειν neſcire hiſtorias; Plur. in in Dem. οὖσι, ex α priv. & ἱστορία, vide.

'Ανίσχνος, infirmi; cap. 42. Iſaiæ; item, ἀνίσχνες, minimè robuſtus, invalidus: hinc. μὴ ἰσχύειν, &c. (ex α priv. & ἰσχὺς, unde ἰσχνὸς, &c. vide.) item, reperitur etiam, ἀνισχὺς; idem, & ejuſd. Th. & comp.

'Ανίσχων, clunium tumore vacans; Ariſtot. de part. l. 4. ex α priv. & ἰσχὺς, lumbus, &c.

'Ανίχω, attollo, orior, part. ἀνίχων, ὄντος, ὁ, præſ. imp. paſſ. ἀνίχθω, Ion. ἀνίχεο, te contine: ab ἴχω, pro ἔχω.

'Ανισῶς, inæqualiter, ab ἄνισος, vide.

'Ανίσωσις, adæquatio, exæquatio; ab ἀνισόω, vide.

'Ανιχθὺς, qui eſt ſine piſcibus, qui caret piſcibus; Strabo: ex α priv. & ἰχθὺς, vide.

'Ανιχνεύω, perveſtigo: ab ἰχνεύω.

'Ανιχνίας, idem quod ἀνεξιχνίας, qui inveſtigari nequit; imperveſtigabilis, &c. ex α priv. & inuſit. ἰχνιάζω, idem quod ἰχνεύω, & Th. idem, vide.

'Ανιαδὴς, ἐς, ὁ ἡ ἡ, moleſtus, injucundus, &c. ab ἀνία, vide.

'Ανιάμεθα, mœremus, 1. pl. ind. paſſ ab ἀνιάω. præſ. opt. paſſ. ἀνιαοίμην, ᾶμην, ᾶο, ᾶτο, ᾶντο. Th. ἀνία.

'Ανιᾶν, gen. pl. ab ἀνία, triſtitia: ἀνιὰν, οὖν, ὁ, a. 2 part. ab ἀνέμαι.

'Ανιᾶτο. Vide ἀνιάμεθα.

'Ανίατος, ος, ὁ ἡ ἡ, rubiginem non ſentiens, eruginem aut ferruginem non contrahens, &c. ex α priv. & ἰὸς, vide.

'Ανν, ἡ, Anna, nom. mulieris, Hebr. Gratioſa.

'Ανναν, α, ὁ, nomen viri. Hebr. Gratioſus.

'Αννεῖ, Poët. pro ἀνύει. Nam ἄνω dicimus, & ἀνύω. Hinc metri causâ, pro ἄνω, ἄννω, facio, perficio.

'Αννίομαι, pro ἀναγίομαι, exorior; Od. κ'. ab act. ἀναείω, vide.

'Αννίφελος, Poët. pro ἀνέφελος, ſine nubibus: ab α, & νεφέλη.

'Αννιον, idem quod ἄνιον, vide.

'Ανξηχείνω, pro ἀναξηχείνω, inarefacio, exſicco; ex ἀνὰ, & ξηχείνω, vide.

'Ανοδία, ας, ἡ, locus invius; à ſeq. ἄνοδος, vide.

'Άνοδμος, odore carens, inodorus, &c. ex α priv. & ὀδμὴ, vide.

'Άνόδους, οὔντος, ὁ, edentulus, cui dentes ſunt rari, aut nulli; dicunt etiam, ἀνώδοντος; ex α priv. & ὀδὰς, vide.

'Ανοδύρομαι, ſublata voce lamentor; vehementer lamentor, & ingemiſco, &c. ex ἀνὰ, & ὀδύρομαι, vide.

'Άνοζος, enodis, ſine nodis; ex α priv. & ὄζος, vide.

'Άνοδος, ος, ὁ, ἡ, via ſurſùm ferens. Item adj. ὁ ἡ ἡ, invius. Ex α, & ὁδὸς.

'Ανόημων, ονος, ὁ ἡ ἡ, non compos mentis, ſtultus: ab α, & νόημων.

'Ανοησία, ruditas, inſipientia; ab ἄνους, q. vide; unde etiam, ἀνοηταίνω, & ἀνοητεύω, deſipio; inſipiens ſum, imprudenter & temere ago; vel, aggredior, &c.

'Ανόητος, ος, ὁ, ἡ, demens; hinc adv. ἀνοήτως, imprudenter: ex α, & νοέω.

'Ανόθευτος, germanus, non fictus; legitimus, non ſpurius &c. ex α priv. & νοθεύω, vide in Th. νόθος; à quo etiam, cum α priv. præſ. eſt ἀνοθεῦς, γνησίως; vere, non fucatè, legitimè, &c.

'Ανοια, ας, ἡ, amentia: ab ἄνους, ως, ὁ, ἡ, amens: ex α, & νόος.

'Ανοιγμα, ατος, τὸ, apertio, reſeratio: ab ἀνέῳγμαι, 1. ſing. perf. paſſ. verbi

'Ανοίγω, 'Ανοιγνύω, & 'Ανοίγνυμι, aperio. part. præſ. ἀνοίγων, ουσα, ον. f. ἀνοίξω. p. ἀνέῳχα, Att. pro ἀνῴχα. a. 1. ἀνέῳξα, & ἠνοιξα. inf. ἀνοῖξαι. p. paſſ. ἀνέῳγμαι, & ἠνέῳγμαι. a. 1. ἠνεῴχθην, & ἀνεῳχθην, 3. pl. ἀνεῴχθησαν. f. 2. paſſ. ἀνοιγήσομαι. p. m. ἀνέῳγα. part. ἀνῳγὼς, ότος, ὁ, apertus. Th. ὄιγω.

'Ανοιδαίνω, ἀνοιδίσκω, & ἀνοιδίω; tumefacio, turgeo, exacerbor, &c. unde ἀνοίδησις, εως, ἡ, tumor, Ariſtot. de mundo, ex ἀνὰ, & οἰδέω, vide.

'Ανοίης, gen. Ion. ab ἄνοια.

'Ανοίκειος, inconveniens; ut ἀνοίκειον λῶ; non erat opere pretium; erat alienum; item, non propinquus, alienus, &c. Unde, ἀνοικειότης, nulla familiaritas; ſeu mores à familiaritate alieni, &c. Utrumque ex α priv. & οἰκεῖος, vide.

'Ανοικὴ, Etym. exponit, τὸν παρὰ τὸ εἴκω εἰρημένον; non veriſimilem & conſentaneum: ex α priv. & εἴκω; dicitur ἀνοίκειος, etiam, hoc ſignificatu.

'Ανοίκητος, ος, ὁ, inhabitabilis; item, ἀνοικίζω, & ἀνοικίζομαι; inſtauro, reædifico; item, migrare, habitationem transferre, &c. Unde, ἀνοίκισμος, inſtauratio, &c. ab ἄνοικος, q. vide.

'Ανοικοδομέω, ῶ, reſtauro. f. ήσω. p. ἀνῳκοδόμηκα. Ex ἀνὰ, οἶκος, & δέμω.

'Ανοικονόμητος, ος, ὁ ἡ ἡ, prodigus, malè diſpoſitus, &c. in neutro gen. eſt vitium orationis apud Quintil. l. 8. quod malè diſpoſitum eſt, ἀνοικονόμητον; quod malè figuratum, ἀσχημάτιστον, & quod malè collocatum, ἀσυνθέτητον, &c. ex α priv. & οἰκονόμος, vide.

'Άνοικος, ος, ὁ, extorris: ex α, & οἶκος.

'Ανοικτὸς, ὴ, ὸν, apertus, apertilis: ab ἀνέῳκα, 3. ſing. perf. paſſ. verbi ἀνοίγομαι.

'Ανοικτος, ος, ὁ ἡ ἡ, immiſericors; & ἀνοικτεὸς; non miſerandus; Eurip. immiſerabilis; item, ἀνοίκτως; immiſericorditer, ſine commiſeratione, &c. ex α priv. & οἶκτος, vide.

'Ανοιμώζω, μ. ῶξω; ingemiſco, fleo, edo gemitum, &c. Unde, ἀνοιμωκτὶ; vel ἀνοιμωκτεὶ, ſine fletu, &c. ex ἀνὰ, vel α priv. & οἰμώζω, vide.

'Ανοΐξαι, a. 1. inf. ἀνοίξας, ανῖος, ὁ, part. ἀνοίξον, imp. ἀνοιχθῶσι, 3. pl. a. 1. ſub. paſſ. ab ἀνοίγω.

'Ανοιξις, εως, ἡ, apertio, reſeratio; item oſtium: ab ἀνέῳξαι, 2. ſing. perf. paſſ. ἀνοίγω.

'Ανοίσω, referam, f. 1. act. ab ἀναφέρω.

'Άνοιστος, revectio; ἀνοιστέον, referendum eſt: & ἀνοιστὲν, relatum, conducens, &c. omnia ab ἀναφέρομαι, q. vide.

'Ανοιστρέω, incito, ſtimulo, &c. ex ἀνὰ, & οἰστρέω, vide.

'Άνοιτο, 3. ſing. præſ. opt. paſſ. ab ἄνυμαι.

'Ανολβίη, dat. Ion. ab ἀνολβία, ας, ἡ, miſeria: ex α, & ὄλβιος.

'Ανόλβιος, idem quod ſequens ἄνολβος.

'Ανολβόπερος, infelicior, comp. ab ἄνολβος, infelix. Th. ὄλβος.

'Ανόλεθρος, & ἀνώλεθρος, ος, ὁ ἡ ἡ, ab exitio & damno immunis: ab α, & ὄλεθρος.

'Ανολκὴ, tractio quæ fit ſurſùm versùs; Thuc. Unde ἀνόλκητον, id quo aliquid ſurſum trahitur; ab ἀνέλκω, ſurſum traho; ex ἀνὰ, & ἕλκω.

'Ανολολύζω, cum clamore ploro, ejulo, exclamo, &c. ex ἀνὰ, & ὀλολύζω.

'Ανολοφύρομαι, vehementer deploro, &c. ex ἀνὰ, & ὀλοφύρομαι.

'Άνομαι, Poët. pro ἀνύομαι, perficior.

'Ανομβρέω, fut. ήσω; more imbris effundo; & ἀνομβρήσεις, ανῖος, pluvialis; pluvius, vel pluvioſus, &c. utrumq; à præcedente ἄνομβρος, &c. At, ἀνομβρία, ας, ἡ, pluviæ ſeu aquarum penuria; ex α priv. & ὄμβρος, imber.

'Ανομβρος, ος, ὁ, ἡ, imbribus carens: ex α, & ὄμβρος.

'Ανομέω, iniquè ago; legem tranſgredior; (dicitur, & ἀνομίζω) unde, ἀνόμημα, ατος, τὸ, flagitium, iniquitas, &c. ejuſd. Th. & comp. cum ſeq.

'Ανομία, ας, ἡ, diſcrepantia à lege, iniquitas: ex α, & νόμος.

'Ανομίλητος, inſociabilis; ex α priv. & ὁμιλέω, converſor, vide.

'Άνομμος, illegitimus; Plato; ab ἄνομος, vide.

'Ανόμιχλος, innubilus, innubis: nebula vacuus; ut ἀνόμιχλος, ἀὴρ, aer nebulæ expers; i. e. ſerenus, &c. ex α priv. & ὁμιχλὴ, vide.

'Ανόμμαλος, oculorum expers; Nonnus; ex α, priv. & ὄμμα, vide.

'Ανομοθέτητος, ὁ ἡ ἡ, lege malè ordinatus; nullis legibus conſtitutus; Plato; ex α priv. & νομοθετέω, vide.

'Ανομοειδὴς, & ἀνομοιοειδὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, diverſæ ſpeciei; ſpecie diſſimilis; ex α, priv. & ὁμοειδὴς, vel ὁμοιοειδὴς, ejuſdem ſpeciei ſeu generis; ex ὁμὸς, & εἶδος, q. vide.

'Ανόμοιος, ος, ὁ, diſſimilis: ex α, & ὅμοιος.

'Ανομοιομερὴς, partibus diſſimilibus conſtans;

ſtans; unde, ἀνομοιομερῆ, τὰ; partes diſſimilares, ſeu, partes ſibi diſſimiles, & diſſimili ſtrue compoſitæ, &c. ex α priv. & ὁμοιομερὴς, qui conſtat partibus inter ſe ſimilibus; ex ὅμοιος, & μέρος, vide.

'Ανομοιότης, ητος, ἡ, diſſimilitudo, diverſitas; ἀνομοιόω, diſſimilem facio; ἀνομοίωμενος, diſſimilis factus; Plato in Timæo; ἀνομοίωσις, idem quod ἀνομοιότης; & ἀνομοίως, inæqualiter, non perinde, non ex æquo, &c. ex α priv. & ὁμοίως, vide.

'Ανομολογέω, & ἀνομολογέομαι; fateor, aſſentior; concedo, conſtituo; i. e. quippiam, ut confeſſum inter differentes pono; Plat. ex α priv. & ὁμολογέω.

'Ανομολογία, inæqualitas, diſſidentia; (item, aſſentio inter aliquos de re quapiam; cum α intenſ.) & ἀνομόλογος, diſſentaneus; ex α priv. & ὁμόλογος.

'Ανομος, ὁ, ὁ, iniquus, ſceleratus: hinc ἀνόμως, adv. ſine lege: à νέμω.

'Ανόητος, inutilis, ſtultus, injucundus; ex α priv. & ὄνημι, juvo, q. vide.

'Ανους, ἄνες, ὁ ἡ ἡ, amens: ab α, & νόος.

'ΑΝΟΠΑΙΑ, ſeu ἀνοπαῖα, ἡ, ÆNOPÆA, avis ſpecies: ab α, & ὄπωμαι: ni potiùs ab Hebr. חנפה anapha.

'Ανόπιν, εἰς τὸπίσω, retro, retrorſum; Heſych. ex ἀνὰ, & ὀπίσω.

'Ανορούσσειν, commovere, exilire; ἀναπηδᾶν, ἀνάλλεσθαι; & pueros inter manus jactare; atq; agitare, &c. ex ἀνὰ, & ὀρχάζω, vide.

'Ανοργία, idem quod ἀμυησία; nam ὄργια, ſunt μυήσεια; ſacris, ſeu orgiis, non initiatum eſſe; unde, ἀνοργίας, non initiatus; ἧβὴ μυησείαν ἀπειρος; qui ad orgia ſeu ſacra non admittitur; ex α priv. & ὄργια, vide.

'Ανορέα, ας, ἀ, Dor. pro Ion. ἀνορέη, ης, ἡ, fortitudo, ſtrenuitas: quod ab ἀνὴρ.

'Ανόρεκτος, cibum faſtidiens; cujus ſtomachus omnia reſpuit; Plut. unde, ἀνορεξία, ας, ἡ, morbus, quum omnia reſpuit ſtomachus; cibi faſtidium, &c. item, ἀνορεκτέω; faſtidio cibos, &c. οἷα ex α priv. & ὀρέγομαι, &c. vide.

'Ανόρεος, virilis; ab ἀνορέα, vide.

'Ανορθόω, ῶ, ſurrigo, rurſus erigo: f. ώσω. p. ἀνώρθωκα. a. 1. ἀνόρθωσα. imp. ἀνόρθωσον, άτω. a. 1. paſſ. ἀνορθώθω. Ex ἀνὰ pro ἄνω, & ὀρθόω.

'Ανορμάω, animo incitor; commoveor; magno impetu prorumpo, vel feror ad aliquid; Heſych. ex ἀνὰ & ὁρμάω, vide.

'Ανορμος, ὁ, ἡ, ſtationem navium non habens; ſtationi navium incommodus; ex α priv. & ὅρμος, vide.

'Ανόρνυμι, excito; ex ἀνὰ & ὄρνυμι, vide.

'Ανόρσαι, ſurrexi, a. 1. Ion. verbi ἀνορκάω, f. ήσω. p. ἀνόρκηκα: quod ab ὀρέω, impetum do.

'Ανορροπόω, ὁ ἡ ἡ, cui cauda deeſt; qui inter volandum non regitur caudâ; ut ἀνορροπόω πῆπις; volatus nullo caudæ gubernaculo rectus; ut in inſectis; Ariſtot. 4. anim. ex α priv. & ὀρροπύγιον, vide.

'Ανορταλίζω, incipio in altum ferri; idem quod ὀρταλίζω; vide. cum ἀνὰ, præf.

'Ανόσιος, & ἀνόσιος; ſalubris, non ægrotus, &c. vide ἄνοσος.

'Ανορύξας, αἴ, ὁ, a. 1. part. ἀνορύξης, refodias, a. 1. ſub. ab ἀνὰ, & ὀρύσσω.

'Ανόσιος, ος, ὁ, ἡ, non ſanctus, ſceleſtus: comp. ἀνοσιώτερος, ſuperl. ἀνοσιώτατος, Ex α, & ὅσιος.

'Ανοσιουργὸς, impius, nefandus, impurus, &c. inde, ἀνοσιουργέω, impiè ago; & ἀνοσιουργία, impietas; opus impium, &c. ex ἀνόσιος, & ἔργον, vide.

'Ανοσμος, ος, ὁ ἡ ἡ, ſine odore, inodorus, &c. ex α priv. & ὀσμὴ, vide.

'Ανοσος, ος, ὁ ἡ ἡ, immunis à morbis: ab α, & νόσος.

'Ανόστος, ὁ ἡ ἡ, inoſſis, ſine oſſe: ex α, & ὀστέον.

'Ανόστιμος, idem quod ἀνόστιμος; reditu caren, &c.

'Ανόστιμος, ος, ὁ ἡ ἡ, ἀνόστιμος.

'Ανος, ος, ὁ ἡ ἡ, reditus expers: ab α, & νόστος.

'Ανότης, ὁ ἡ ἡ, ſiccus; non humidus; ex α priv. & νοτίζω, vide.

'Ανόατος, ος, ὁ, ἡ, qui eſt ſine auribus. Poët. ὁ ἀνὸν ἔατος. Th. ἔας.

'Ανοθέτητος, ος, ὁ, ἡ, repudians admonitionem: ex α, & νοθετέω.

'Ανους, amens: ex α, & νόος, νοῦς.

'Ανύπαρξις, carens ſubſtantia; ex α priv. & ὑπάρξις.

'Ανυσσος, pro ἄνοσος.

'Ανύστατος, ος, ὁ ἡ ἡ, non vulneratus.

'Ανυστητί, adv. ſine vulnere, Th. οὐτάω.

'Ανόχλησις, expers coitus; qui non coit; ex α priv. & ὀχεύω.

'Ανοχή, ῆς, ἡ, tolerantia: ab ἀνέχομαι.

'Ανοχλίζω, vecte ſubmoveo, vel elevo; ex ἀνὰ, & ὀχλίζω, idem quod Th. ὀχλεύω, moveo; item, vecte impello, &c.

'Ανοχμάζω, geſto, tollens in altum; ſublatum geſto, aut in altum tollo, &c. in Epigr. ex ἀνὰ, & ὀχμάζω, vide.

'Ανοψία, opſonii penuria; ab ἄνοψος, ος, ὁ ἡ ἡ, obſonio carens; elixus, inſipidus; ex α priv. & ὄψον, vide.

'Ανοψεῖν, cæcutire; μὴ βλέπειν; ex α priv. & ὄπτομαι, unde ὄψις, &c. vide.

'Ανταρ, ſiquidem, ſi; ἄνταρ ἄλλο μὴ; niſi, ali quin, &c.

'Ανσα, & 'Ανσαθι, Dor. pro ἀνάσχεσι, ſurge, a. 2. imp. 'Ανσας, qui ſurrexit, Poët. pro ἀνασὰς, part. ab ἀνέχω, a. 2. ind. 'Ανσήμαν, Att. & Dor. pro ἀνασῶμαι, a. 2. inf. act. ſic ἀνσησεσθαι, pro ἀνασήσεσθαι, f. 1. inf. m. 'Ανσηον, a. 1. imp. ab ἀίσσω.

'Ανσώτω, ſurrexerunt, pro ἀνεσώτω, aor. 2. ind. dual. ab ἀνίσημι.

'Ανσρέφω, percurri, pro ἀνασρέφω, præſ. ind. à στρέφω.

'Ανσρέφω, pro ἀνασρέφω, vide.

'Ανσχεθίειν, inf. ab ἀνσχεθέω, Poët. pro ἀνέχω, emergo.

'Ανσχεο, tolera, Poët. pro ἀνάσχεο, Ion. pro ἀνάσχε, a. 2. imp. m. ab ἀνέχω.

'Ανσχετὸς, Poët. pro ἀνασχετός.

'Ανσχήσεσθαι, toleraturus, pro ἀνασχήσεσθαι, f. 1. inf. m. ab ἀνὰ, & σχέω, vel ἔχω.

'Ανσχοιτο, toleraret, pro ἀνάσχοιτο. a. 2. opt. m. 3. ſing. ἀνσχόμην, a. 2. m. ab ἀνέχω.

'Αντ', pro ἀντὶ, è regione.

'Αντα, coram, è regione; hinc ἀντάω, obviam venio: q. ab ἀντὶ, contrà.

'Ανταμείβω, viciſſim emo; permuto; ex ἀντὶ, & ἀμοιβάω.

'Ανταμπρεύω, adverſarium me gero; liti me offero; obloquor, &c. ex ἀντὶ & ἀμπρεύω.

'Ανταγανίζομαι, decerto, repugno: f. ίσομαι. p. ἀνταγωνισμαι. a. 1. m. ἀνταγωνισάμην. Ex ἀντὶ, & ἀγανίζομαι. Hinc 'Ανταγωνιστὴς, ὁ, ὁ, qui cum aliquo certat, acc. pl. ἀνταγωνιστὰς. 'Ανταγώνις, ος, ὁ, æmulus, certator.

'Αντάδελφος, qui eſt loco fratris; ex ἀντὶ, & ἀδελφός.

'Αντάδικέω, injuriam illatam ulciſcor; ſeu viciſſim injuria afficio; ex ἀντὶ, & ἀδικέω, vide.

'Αντάδω, occino, Liv. occano; Tacit. cantu provoco, &c. ex ἀντὶ, & ἄδω, quod vide.

'Ανταείρω, Ion. pro ἀνταίρω, adversùs aliquem quid tollere, ſe ei opponere: ex ἀντὶ, & αἴρω.

'Αντάης, ελ, ὁ, Dor. pro ἀντάης, contrarius, inimicus: ab ἄντα, contrà.

'Ανταίρω. Vide ἀνταείρω.

'Αντακαῖοι, αν, οἱ, Ion. κάτω χθόνιοι.

'Αντακαλάζω, reclamo; viciſſim vel contra clamorem attollo, ex ἀντὶ & ἀλακάζω, vide.

'Αντάλλαγμα, ατος, τὸ, compenſatio: ab ἀντὶ, & ἀλλάσσω.

'Ανταμείβετο, Dor. pro ἀντημείβετο, 3. ſing. imp. ab ἀμείβομαι.

'Ανταμύνομαι, viciſſim auxilior; obſiſto rurſus; me ulciſcor, &c. ex ἀντὶ & ἀμύνω, vide.

'Αντιμοδεύω, de duobus dicitur, cum obviam ſibi euntes obeerant, &c. ex ἀντὶ, & ἄμοδον, τὸ, via urbis; vel ἄμοδος, ὁ, ἡ, bivium, circuitus, &c. vide.

'Αντᾶν τι τινός τινος, aliquid ab aliquo pati: & ἀντᾶν τινος, Ion. pro obtinere aliquid: ab ἄντα.

'Ανταναγνώσκω, q. d. viciſſim lego; unde, ἀνταναγνώστης, qui viciſſim legit; exp. & qui relegit, recognitor, &c. ex ἀντὶ, & ἀναγινώσκω, vide.

'Ανταπάγω, ex adverſo produco; obviam prodeo, vel educo, &c. ex ἀντὶ, & ἀπάγω, q. vide.

'Ανταπαμείομαι, unde ἀνταπαμεῖσθαι, viciſſim ſumere, ſeu accipere; ex ἀντὶ, & ἀπαμείομαι.

'Ανταπ-

'Αντωλέφω, contra attollo, sustollo, erigo: item contrà destruo, &c. ex ἀντὶ, & ἀναίφω.

'Αντωνακλᾶσθαι, reflecti, refringi, repercūti, &c. unde ἀντωνάκλασις, εως, ἡ, repulsus, repercussio; motio reciproca & refracta; ut in ludo pilæ, quæ expulsim & dotatim rejicitur: Item figura, quæ est ejusdem verbi contraria significatio, apud Quintil. l. 9. c. 3. item, ἀντωνακλάστως, reciprocus, &c. nam ἀντωνακλάω, est refringo, reflecto, repercutio: ab ἀντὶ, & ἀνακλάω; idem, ab ἀνὰ, & κλάω.

'Αντωνακοπὴ, repercussio, reciprocatio: ἀντωνακόπτω repercutio, &c. ex ἀντὶ, & ἀνακόπτω.

Αντωναπλήσω, ῶ, vicissim expleo; f. ώσω, p. ἀντωναπέπλησμαι· ab ἀντὶ, ἀνὰ, & πλήσω, impleo.

'Αντωνασσεῖσαι, contrà excitare, a. 1. inf. ab 'Αντωνίστημι· ab ἀντὶ, ἀνὰ, & ἵστημι.

'Αντωσθεσις, in alius viri locum substitutus, succedaneus, &c. ex ἀντὶ, & ἀνὸω.

'Αντάτειμι, ex adverso insurgo, seu contra surgo: ex ἀντὶ, & ἄνειμι, redeo; item, sursum eo, ascendo, &c.

'Αντιίσωμα, q. d. adæquamentum, æqualitas, parilis quantitas, paritas, &c. in bello dicitur, cum par numerus mili um in cæsorum locum succenturiatur & sufficitur. &c. ex ἀντὶ, & ἀνισόω; æquo, adæquo, &c. V.

'Αντικείσας, ῶν, οἱ, Dor. pro 'Αντικειόντων ab 'Αντίκωρ.

'Αντλὸς, vicissim, alternis; ἐν μέρει, ab ἄντλη.

'Αντάξιος, ος, ον, existimatione par, æqualis pretii: ab ἄντλη, contrà, æquè, & ἄξιος.

'Αντλαξιόω τὰ ὅμοια, paria rependo; Thucyd. a præced. ἀντλάξας.

'Αντοποδιδωμι, retribuo, vicissim reddo; f. ἀντοποδώσω, p ἀντοποδέδωκα, a. 2. ἀντοπόδων, inf. ἀντοποδωκέναι, a. 1. pass. ἀντοποδόθην. Ex ἄντλη, ὀπὸ, & δίδωμι.

'Αντοποδόθημα, ῆ, ατὸς, f. 1. pass. ab ἀντοποδίδωμι.

'Αντοποδόσις, εως, ἡ, retributio: ἀντοποδοτὴς, εως, ἡ, merces: ἀντοποδοτικὸς, ὴ, ὸν, retributorius. (Ab eodem. Th.

'Αντοποδωκέναι. Vide ἀντοποδίδωμι.

'Αντοποκρίνομαι, ex adverso respondeo, a. 1. pass. ἀντοποκρίθην, inf. ἀντοποκρίθῆναι, f. 1. ἀντοποκριθήσομαι. Ex ἄντλη, ὀπὸ, & κρίνω.

'Αντοπόκρισις, responsio mutua; à præced.

'Αντοπόλλυμαι, pro alio pereo; Eurip. interficio pro, &c. ex ἄντλη & ὀπόλλυμι; vide.

'Αντοποπέρδω, crepitum ventris emittenti oppedo; Aristoph. ψφ. βέλτιον ἀντοποπέρδειν τοῖς τὰς βρύτας, tonitribus oppedere volo &c. ex ἄντλη, & ὀποπέρδω, idem quod πέρδω; V.

'Αντοποστροφὴ, mutua aversatio; mutua inflexio, &c. ex ἄντλη, & ὀποστροφὴ; Vide.

'Αντοποχὴ, chirographus, seu scriptum quo debitor fatetur debitum creditori, aut quo quis se obligat, &c. ex ἄντλη, & ὀποχὴ, distantia; item, scriptum quo creditor debitorem liberat, &c.

'Αντοπέδωκα, Ion. pro ἀπέδωκα, capessere.

'Αντλαχέω, sufficiunt mihi vires ad resistendum; par sum ad resistendum, &c. item, simp. resisto; vel ad ultimum usquè obsistere, & non cedere, &c. ex ἀντὶ, & ἀρκέω, &c.

'Αντλαρκτικὸς, ὴ, ὸν, ursæ obversus, australis, antarcticus: ex ἀντὶ, & ἄρκτος; Vide.

'Αντλαρσις, εως, ἡ, insurrectio: ἀντλάρτης, ου, ὁ, qui insurgit contra regem, rebellis. Ab ἄντλη, & ἄρσις.

'Αντασπάζομαι, resaluto, contra complector, vicissim amplector, &c. Plut. unde, ἀντάσπασμος, ου, quibus successor mittitur exauctorati, &c. ex ἄντλη, & ἀσπάζομαι.

'Αναστράπτω, & ἀντάπαστράπτω, contra fulguro; fulguro advertus fulgurantem, &c. ex ἄντλη, & ἀστράπτω, fulguro, vel ἀπαστράπτω, idem, (cum ὀπὸ præf.) coruscо; vel circumquaque fulguro, item fulgorem ejaculor, &c.

'Αντλαύγια, ας, ἡ, splendor, fulguris repulsus, luminis repercussio; simulachrum reflexum, seu repercussum, elisus & emissus lucis radius, &c. ἀντλαυγὴς, ἐς, ὁ, ἡ, ἡ, coruscus, refulgens, resplendens, &c. ex ἄντλη, & αὐγὴ V.

'Αντλυδάω, respondeo, obloquor, refragor dictis, &c. ex ἄντλη, & ὠδάω; vide.

'Αντλαύω, f. ὑσω, a. 1. αὐλήυσα, vicissim vociferor, vel itrepitum edo: ab ἄντλη, & αὔω, clamo.

'Αντάω, obviam eo, f. ήσω, p. ἐώτηκα. Th. ἄντλη, contrà.

'Αντεσόλησα, ας, ε, nactus, (vel assequutus) sum aor. 1. act. ab ἀντιβολέω, ῶ.

'Αντλέγκλημα, ἀτος, τὸ, recriminatio: ἀντλεγκληματικὸς, ὴ, ὸν, recriminatorius. Ab ἄντλη, ες, & κλήω.

'Αντελλας, Poet. pro ἀνέτειλας, oriri fecisti, a. 1. verbi. ἀνατέλλω.

'Αντλεινον, extende. Dor. pro ἀνάτεινον, a. 1. imp. verbi ἀνάλεινω. 'Αντλένω, pro ἀνατένω, inf. Poet. Th. τείνω.

'Αντλένω, pro ἀνάλεινω, Doricè.

----ἄντλειος, terminatio Patronymicorum à nominibus propriis in ας, ut Δοιάντλειος, à Δοίας.

'Αντλέγειν, contradicere, item loqui vicissim, aor. 2. infin. act. ab ἀντέπω, a. 2. ἀντλεῖπον, a. 1. ἀντλεῖπα. Ex ἄντλη, & ἔπω.

'Αντλερέσθαι, vicissim interrogare. Th. ἔρομαι.

'Αντλεισάγω, ex adverso introduco, &c. ex ἄντλη, εἰς, & ἄγω; V.

'Αντλεισφέρω νόμον, legi latæ legem contrariam ferre, &, ut Festus inquit, legem lege abrogare, &c. nam εἰσφέρειν νόμον, est legem ferre & rogare, &c. ex ἄντλη, εἰς & φέρω.

'Αντεκκόπτω, vicissim excindo: ex ἄντλη & ἐκκόπτω.

'Αντεκδεκόμενοι, contrà occurrentes, nom. pl. a. 2. part. act. ab ἀντεκδέχομαι quod ab ἄντλη, ἐκ, & δέχομαι.

'Αντλκλινεν, ex adverso innixit, imperf. ab ἀντικλίνω, ex ἄντλη, & κλίνω.

'Αντλεμπλέω, fut. πλεύσω, classe exeo, obviam navigantibus ornato, &c. ex ἄντλη & ἐμπλέω, enavigo; V.

'Αντλεμπλόω, idem quod,

'Αντλοκλίω, vicissim lio, rependo. Hinc

'Αντλέκπασις, εως, ἡ, repensio, mulcta. Th. τίω, punio.

'Αντλέκλεγλω, 3. sing. imp. ab ἀντλέγω.

'Αντελλιμμὸς, conversio & replicatio contraria; Ionice est pro ἀντέλιγμὸς; ex ἄντλη, & ἑλίσσω; V.

'Αντεπλοισα, Dor. & per Syncop. pro ἀνατέλλουσα, exoriens, præs. part. à τέλλω. Sic ἀντέλλοντι, pro ἀνατέλλοντι, oriuntur, 3. pl. præs. act.

'Αντλπάζω, novam spem concipio; contra spero: ex ἄντλη, & ἐλπίζω.

'Αντεμβιβάζω, substituo, addo supplementum, vicissim impono, &c. ex ἄντλη & ἐμβιβάζω; V.

'Αντεμβολὴ, ῆς, ἡ, injectio unius in locum alterius: ab ἀντεμβάλλομαι.

'Αντεμπλήσω, vicissim implere, a. 1. inf. ab ἄντλη & ἐμπλήθω.

'Αντεναγωγὸς, ὴς, ὴ, compensatio, & mutua accusatio; quum ἐναγωγὴ sit, authore Suida, ἔγκλησις; ex ἄντλη & ἐνάγω; vide.

'Αντένεδρα, mutuæ insidiæ, quibus nimirum ei qui nobis insidiatur, vicissim insidiamur, &c. ex ἄντλη, & ἔνεδρα.

'Αντενδρήω, resisto; ut ἀντενδρῆσαι δυνατὸς μοις, venenis resistere, seu adversari, &c. ex ἄντλη ἐνδρήω; V.

'Αντοξβαύνω, invado, repello, &c. ex ἀντὶ, & ἐξβαύνω; V.

'Αντλξετασικὸς, ὴ, ὸν, contra-quæsitor: ab

'Αντλξετάζω, ab ἄντλη, ἐξ, & ἐτάζω.

'Αντεπαγέω, vicissim laudo; Xen. ex ἀντὶ, & ἐπαγέω, ῶ; V.

'Αντεπεξιέναι, Att. pro ἀντεπεξίεναι, in occursum ierant, 3. pl. plusq. perf. m. ab ἀντεπέξειμι, quod ab ἄντλη, ὀπὶ, ἐξ & εἶμι, eo.

'Αντεισάγω, vicissim, seu è contrario introduco; ex ἄντλη, & εἰσάγω; Vide.

'Αντεπαφίημι, vicissim, vel contra immitto: ex ἄντλη, & ἐπαφίημι; V.

'Αντλαίτατος, aditus alternus: Plut. de placitis; ἀντεισόδου πάρεξ, aditum vicissim præbet: ex ἄντλη ὀπὶ, & εἴσοδος; vide.

'Αντεξέρχω, ex adverso progredior; vel in occursum; invadenti hostiliter occurro; Thuc. l. 8. ex ἄντλη, ὀπὶ & ἐξάγω; V.

'Αντεξβαύνω, ex adverso progredior; vel in occursum progredior, contra equito, &c. ex ἄντλη, & ἐξβαύνω, progredior, seu provehor equo, &c. ex ὀπὶ & ἐξβαύνω; V.

'Αντεπεξέρχομαι, contra invado, ad pugnam procedo ex altera parte, obviam prodeo, &c. ex ἄντλη & ἐπεξέρχομαι; vide.

'Αντεπβαίνω, adversor, contrà ascendo, &c. ex ἄντλη, & ὀπιβαίνω; V.

'Αντεπιβολεύω, insidiantibus è diverso insidior, contra insidias tendo; ex ἄντλη & ὀπιβολεύω.

'Αντεπιθυμῶ, contra cupio; ut ἀντεπιθυμῶ ζοι τόπο, hac in re sum tibi competitor; Unde, ἀντεπιθυμητὴς, æmulus, rivalis, &c ex ἄντλη & ὀπιθυμέω; V.

'Αντεπι-

'Αντεπικυρέω, vicissim, vel contrà auxilior, &c. ex ἀντὶ, & ἐπικυρέω; V.

'Αντεπιλαμβάνομαι, contrà nitens, retineo; ex ἀντὶ, & ἐπιλαμβάνομαι; Vide.

'Αντεπιμέλομαι, vicissim curam gero: ex ἀντὶ, & ἐπιμέλομαι; V.

'Αντεπιμέλω, contrà cunctor in aliqua re; seu vicissim cunctor, Thuc. l. 3. ex ἀντὶ, & ἐπιμέλω, cunctor: ex ἐπὶ & μέλω; vide.

'Αντεπιπολέω, contra tendo, obnato, &c. ex ἀνὶ, ἐπὶ, & πλέω; V.

'Αντεπιπολίζω, vicissim munitionem excito, adversus eum, qui munimento obstructo me infestat, &c. ex ἀνὶ, & ἐπιτειχίζω; V.

'Αντεπιχρέω, contrà, vel vicissim occurro. insto, aggredior, vel invado, &c. ex ἀνὶ, & ἐπιχρέω: unde ἀντεπιχάρσις, εως, ἡ, ex adverso aggressio, &c. ex ἀνὶ, & ἐπιχρέω; V.

'Αντέπνεε, contrà spirabat, 3. sing. imp. ind. act. verbi ἀντιπνέω, ex ἀνὶ, & πνέω.

'Αντερανίζω, vel ἀντερανίζομαι, compenso, retribuo; ἀντερανιζόμενος, repensus, relatus, &c. ab ἐρανίζω; vide cum ἀνὶ præf.

'Αντεραστὴς, οῦ, ὁ, rivalis: ab

'Αντεράω, ῶ, redamo, sum rivalis: part. præs. pass. ἀντερώμενος. Ab ἀνὶ, & ἐράω.

'Αντέρβολλέω, ῶ; cum alio contendens, ἐρβολλέω, æmulus alicui sum in operis faciendi redemptura; apud Athen. l. 14. ex ἀνὶ, & ἐρβολλέω; V.

'Αντερείδω, renitor, innitor, inhæreo, resisto, arceo, &c. Unde ἀντέρεισις, εως, ἡ, & ἀντέρεισμα, renitus, luctamen, &c. ex ἀνὶ, & ἐρείδω; V.

'Αντερέτ, præs. inf. ab ἀντερέω, contradico: ex ἀνὶ, & ἐρέω.

'Αντερείσας, Æol. pro ἀντερείσας, a. 1. part. m. g. verbi ἀντερείδω, vicissim firmo. Th. ἐρείδω.

'Αντερεῖν, cum alio remigare: item, ἀντερέτης, qui juxta alium remigem sedet, & remigat, contendens remigando, &c. ex ἀνὶ, & ἐρετὴς, vide.

'Αντερύσασθαι, rependi, a. 1. inf. m. ex ἀντὶ, & ἐρύω, libero, traho.

'Αντερώμενος, η, ον, qui redamatur, part. præs. pass. ab ἀντεράω.

'Αντεῦν, supplicare, obviàm ire: præs. inf. ab ἄντομαι.

'Αντεύσω, & in 3. pl. ἀντεύσιν, a. 2. ind. ab ἀνθίστημι, resisto.

'Αντεφεστρωμένος, η, ον, in contrarium versus, part. præt. pass. verbi ἀντιστρέφομαι. Hinc ἀντεφεστρωμένως, adv. vice versâ.

'Αντέτακται, Poët. pro ἀνατέτακται, circumjectus est, 3. sing. præt. pass. 'Αντέτεινε, 3. sing. imp. vel a. 1. ab ἀντιτείνω, contrà intendo. Th. τείνω.

'Αντετρησε, ας, transfixi, a. 1. ind. ab ἀντὶ, & τορέω.

'Αντέτες, ejusdem anni, Lacon. pro τῷ αὐτῷ ἔτει.

'Αντετύγεν, similis eras, 2. perf. plusq. p. pass. ex ἀνὶ, æquè, & τετυγμένος, p. à τεύχω, fum.

'Αντέχεσθαι ζάνη, zona temperatæ opposita, apud Laert. Ab ἀνὶ, & ἔχεσθαι. Th. κεράννυμι.

'Αντεφέροντο, ferebantur, 3. pl. imp. pass. ex ἀνὶ, & φέρω.

'Αντεφίλασε, Dor. pro ἀντεφίλησε, redamavit, 3. sing. a. 1. à φιλέω.

'Αντέχομαι, adhæreo, sublevo cum gen. imp. ἀντέχομαι, f. ἀνθέξομαι, ῃ, σαι. Ex ἀνὶ, & ἔχω.

'Αντέχρησε suffecit, a. 1. ind. verbi ἀντιχράω. Th. χράω, do mutuò.

'Αντέω, Ion. pro ἀντάω, quod vide.

'Αντήδιον, suppliciter, adv. ab ἄντομαι.

'Αντημείβετο, Dor. ἀντημείβετο, respondit, 3. sing. imp. ab ἀνὶ, & ἀμείβομαι.

'Αντῆν, adv. coràm, ex advorso. Th. ἀνὶ, contrà.

'Αντήνωρ, ορος, ὁ, Antenor, nom. propr. viri. Hinc 'Αντηνορίδης, Antenoridæ.

'Αντήρης, ὁ ἡ ἡ; qui vicissim remigat, & per Metaph. quidquid vicissim datur. Th. ἐρέσσω.

'Αντηρεῖς, ίδος, ἡ, structura lapidea, utrinque editora ædificia fulciens: ab ἀνὶ, & ἐρείδω.

'Αντήρεισα, ας, ε, certavi, a. 1. ind. act. ab ἀντερίζω. Th. ἔρις.

'Αντηχήσης, gen. præs. part. f. g. ab ἀντηχέω, retono: ex ἀνὶ, & ἠχέω.

'ΑΝΤΙ, pro, contrà: in compos. sæpè comparationem significat. Hinc ἀντίος, ος, ὁ, adversus: ἀντίον, adverb. ex adverso: ἀντιάω, vel ἀντιάζω, occurro: ἄντομαι, idem ἀντησις, εως, ἡ, occursus: ἐναντίος, ὁ, adversus, adversarius, hostis: ἐναντίως, contrariè: ἐναντιόομαι, ῶμαι, adversor, repugno: ἀπαντάω, obviam venio, ἀπάντησις, εως ἡ, occursus.

'Αντία, idem quod ἀντίον, adv. ex adverso, contrà. Th. ἀνὶ.

'Αντιάξῃ, Dor. pro ἀντιάσῃ, 3. sing. f. 1. vide in ἀντιάσας.

'Αντιάομαι, præs. ind. interfum, occurro: vide in ἀντιάω.

'Αντιάνειρα, virago, viris æquiparanda: ab ἀνὶ, & ἀνὴρ.

'Αντιάσας, ἀντίος, ὁ, a. 1. part. ἀντιάσομαι, Æol. 'Αντιάσσω, occursurum, f. 1. inf. act. ab 'Αντιάω, ῶ, occurro, obviàm venio, f. ἀσω, p. ἼΩΤΙΑΚΑ ab ἀνὶ. 'Αντιάζω, idem.

'Αντιαχοῦσι, Dor. & Æol. pro ἀντηχοῦσιν, ex adverso respondent: ex ἀνὶ, & ἰάχω.

'Αντιβαίνω, resisto, adversor: ab ἀνὶ, & βαίνω.

'Αντιβάλλω, sermonem cum aliquo confero, f. αλῶ, p. ἀντιβέβληκα. ab ἀνὶ, & βάλλω.

'Αντιβεβόληκα. Vide ἀντιβολέω.

'Αντιβλώσω, repugnare, a. 2. inf. act. ab ἀντιβαίνω.

'Αντιβίλω, 'Αντιβία, & 'Αντίβιον, contrà, obviàm, adv. ab

'Αντίβιος, ος, ὁ, adversus, in dat. pl. ἀντίβιοισι ex ἀνὶ, & βία.

'Αντίβοιον, Soph. i. e. ἰσόβοιον, vel ἀντὶ βοὸς καθαιρόμενον; bovis pretium æquans, &c. ex ἀντὶ & βοῦς, βοὸς, βός.

'Αντιβολέω, ῶ, occurro item nancisco cum gen. fœm. ήσω, p. ἀντιβεβόλημαι, infin. act. præt. ἀντιβεβολέναι, a. 1. ἀντιβολῆσαι.

'Αντιγαμέω, ῶ, reclamo: ab ἀνὶ, & γάμος, quod vide.

'Αντιβολὴ, occursus, conflictus, collatio, i. e. comparatio, &c. ex ἀνὶ, & βολὴ, jactus; à præt. med. βέβολα, verbi βάλλω, quod etiam Thema est præcedentis, ἀντιβολέω.

'Αντιβόλησις, εως, ἡ, & ἀντιβολία, supplicatio, adhortatio, deprecatio, &c. ab ἀντιβολέω, quod etiam significat, supplicare, orare, obsecrare, &c.

'Αντιβροντάω, contrà vel vicissim tono, retono: ex ἀνὶ & βροντάω.

'Αντιγηγενέω, reclamo, in Epigr. ab ἀντὶ, & γηγενέω, clare, clamo, &c. V.

'Αντιγηγενεαλογέω, è diverso progeniem recenseo, in repavenda progenie occupor, &c. ex ἀντὶ & γηγενεαλογέω; Vide.

'Αντιγενίδας, ου, ὁ, Antigenides, nomen propr.

'Αντιγεραφία, ᾶς, vicissim in senectute alo: ab ἀντὶ, & γηροτροφέω, quod à γέρας, & τρέφω.

'Αντιγράμμων, qui contrariæ est sententiæ seu opinionis; ejusd. Th. & comp. cum seq.

'Αντιγνωμονέω, ῶ, contrà sentio, dissentio, refragor: ab ἀντὶ, & γνώμων. Th. γινώσκω.

'Αντιγραφὴ, ῆς, ἡ, contra-scriptio: Th. γράφω.

'Αντίγραφον ου, τὸ, exemplar, rescriptum, exemplum; item, ἀντίγραφος, ὁ ἡ ἡ, è contrario scriptus; transcriptus, descriptus: ex exemplari scriptus, &c. ἀντιγράφω, rescribo, &c. ex ἀντὶ, & γράφω. Contraria demonstratio, adversa ratio, &c. ex ἀντὶ, & δείξις; V.

'Αντίδειπνος, ου, ὁ, alteries loco in cœnâ suffectus: ab ἀντὶ, & δεῖπνον.

'Αντιδεξιόομαι, vicissim amicè excipio; vicissim dextras porrigo, &c. ex α priv. & δεξιόομαι; V.

'Αντιδημαγωγέω, ῶ, vicissim mihi populum concilio, &c. ex ἀνὶ, & δημαγωγέω; V.

'Αντιδιαβαίνω, contrà vel adversus aliquem trajicio; ex ἀνὶ, & διαβαίνω; vide.

'Αντιδιαιρέομαι, ῆμαι, distinguo, ἀντιδιαίρεσις, adversa divisio, & ἀντιδιαιρέω, ex opposito divido; in divisione oppono, &c. ex ἀνὶ, & διαιρέω.

'Αντιδιάκονος, vicissim serviens; ex ἀντὶ, & διάκονος; V.

'Αντιδιαπλέκω, contrà involvo; replico, oppono, reclamo, obtexto, & comminiscor quod respondeam; ex ἀντὶ, διὰ, & πλέκω; V.

'Αντιδιαστέλλω, contra distinguo; unde, ἀντιδιαστολὴ, discrimen, differentia, distinctio, &c. ex ἀντὶ, & διαστέλλω; V.

'Αντιδιαθέμενος, η, ὁ, contrario animo affectus, præt. pass. ab ἀντιδιατίθημι. Th. τίθημι.

'Αντιδίδοῦ, 3. sing. ind. pass. præs. ab ἀντιδίδωμι, do vicissim, rependo.

'Αντιδικέω, ad causam occurro, judicio me sisto; liti me offero, ago adversarium, &c. ἀντιδικία, defensio, utrumque à seq. ἀντίδικος.

'Αντίδικος, ος, ὁ, adversarius: ex ἀντὶ; & δίκη.

'Αντίδοξος, qui est contrariæ sectæ vel opinionis, &c. Item, ἀντίδοξόν σοι, resistens tuæ voluntati, &c. ex ἀνὶ, & δόξα, vide.

'Αντίδερμ, ε, τὸ, est culticula quæ subjicitur & opponitur tergori & pelli; vel pellis ipsa; Suid in Epigr. ex ἀντὶ, & δέρας, τὸ, pellis.

'Αντίδοτον, τὸ, idem quod ἀντίδοτος, ὁ, subst. remedium; compositio ex variis medicinis quæ datur contra venena; q. d. contra datum, &c. ex ἀντὶ, & δίδωμι.

'Αντίδοπος, ex adverso sonans, &c. ex ἀντὶ & δόπος, vide.

'Αντίδουλος, qui loco servi est; Plut. ex ἀντὶ, & δοῦλος.

'Αντιδράω, vicissim facio, rependo; Plat. ex ἀντὶ & δράω, facio.

'Αντιδωρεὰ, ας, ἡ, & ἀντίδωρον, τὸ, remuneratio, compensatio, &c. ex ἀντὶ, & δῶρον, unde ἀντιδωρέομαι, &c. vide.

'Αντίδοσις, εως, ἡ, retributio, remuneratio. Et

'Αντίδοτος, ε, ὁ ἡ ἡ, vicissim (vel contrà) datus, item ANTIDOTUM, vel remedium adversùs mala corporis datum. Th. δίδωμι.

'Αντιζᾶσθαι, Ion. pro ἀνθιζᾶσθαι, castra castris opposita habere. Th. ἵζω. Est & ἀνθίζω, floridum reddo. Th. ἄνθος.

'Αντίθεος, ε, ὁ ἡ ἡ, semideus, eximius, æquiparandus Deo; divinus; ἰσόθεος, &c. Unde, in neutro, ἀντίθεον δόγμα; opinio Deo contraria; ex ἀντὶ, & θεὸς.

'Αντίη, Ion. pro ἀντία, ex ἀντίος.

'Αντίθημι, Poët. pro ἀνατίθημι, impono.

'Αντίθεος, ε, ὁ, divinus, æqualis Deo: ex ἀντὶ, æquè, & θεὸς.

'Αντίθετος, ε, ὁ ἡ ἡ, oppositio: ab 'Αντίθετος, ε, ὁ ἡ ἡ, oppositus: ab ἀντίθημι.

'Αντίθετον, contra positum; Quintil. vel ut quidam vocant, contentio; figura est, qua singula singulis opponuntur; vel bina binis, vel sententia sententiis, &c. duplicitérque fit; nam vel dictiones inter se, vel affirmatio & negatio opponuntur, &c. abeod. Th.

'Αντιθλιπτήριος, ν, ον, qui contra aliquem est curturus, f. 1. part. m. à θλίω, curro.

'Αντίθημι, pro ἀνατίθημι, repono.

'Αντίθρονος, ex opposito sedens; ἀντικαθήμενος, ἡ ὁ ἀντιπεπεμμένον, ex ἀντὶ, & θρόνος.

'Αντιθρόος, ὁ ἡ ἡ, vicissim (vel contrà) sonans: ab ἀντὶ, & θρόος.

'Αντίθυρος, ε, ὁ ἡ ἡ, januæ oppositus; ex ἀντὶ, & θυρὰ.

'Αντίκαμον, novo simile, par novo; Hesych. i. e. ἰσόκαμον, &c. ex ἀντὶ, & καινὸς, vide.

'Αντικάρδιον, cavum illud quod sub pectore est, carneum molléq; ad os ventris; quod dicitur etiam σφαγὴ, &c. ex ἀντὶ & καρδία.

'Αντικάτιος, Ion. pro ἀντικάθιος, è regione alicujus sedere: ex ἀντὶ & κάθημαι. Th. ἧμαι.

'Αντικατίζεσθαι, Ion. pro ἀντικαθίζεσθαι, castra castris opposita habere.

'Αντικαπζέμενος, Ion. pro ἐμφερὴς, & hinc pro ἐμφερὴς, præf. part. m. a καθίζω.

'Αντικλησία, ας, ἡ, in jure disceptatio, & causæ dictio: ex ἀντὶ, & λέγω.

'Αντικαθίστημι, resisto, præs. inf. ἀντικαθιστάναι. Ex ἀντὶ, κατὰ, & ἵστημι.

'Αντικαλέω, ῶ, vicissim invito, f. έσω. p. ἀντικέκλημκα. a. 1. ἀντεκάλεσα. Th. καλέω.

'Αντικατάσχεσις, εως, ἡ, retentio: ab ἀντὶ, κζ, & κάτοις. Th. ἔχω.

'Αντικατατείνω, contrà contendo; ex adverso comparo, &c. ex ἀντὶ & κατατείνω, vide.

'Αντικατηγορῶ, quasi, recriminor; provocatus accuso, &c. Item, ἀντικατηγορέομαι, vicissim, de se invicem, prædicari; reciprocari, &c. Und ἀντικατηγορία, mutua vel contraria accusatio, &c. ex ἀντὶ & κατηγορέω.

'Αντίκειμαι, opponor, f. ἀντικείσομαι. præs. part. ἀντικείμενος, ε, ὁ, adversarius. Ex ἀντὶ, & κεῖμαι.

'Αντικέλευθος, ὁ ἡ ἡ, obvius, adversus; Nonnus; ex ἀντὶ & κέλευθος, via.

'Αντικιχάω, ῶ, vicissim commodo; ab ἀντὶ & κιχάω: hinc 'Αντίκιχησις, εως, ἡ, mutuus usus.

'Αντίκλησις, revocamen, revocatio; verbale à verbo ἀντικαλέω, vicissim voco seu invoco; ex ἀντὶ & καλέω, vide.

'Αντικνήμιον, ε, τὸ, pars suræ opposita; cruris universi pars anterior; cui opponitur γαστροκνημία; quidam tamen contra accipiunt. Poll. l. 2. ex ἀντὶ, & κνημὴ, tibia.

'Αντικομπάζω, contrà jactabundè me effero; Plut. in Ant. ex ἀντὶ, & κομπάζω, vide.

'Αντικέντωσις, repulsus, & renixus qui fit conto; h. e. conto inniti & fulcire gradum; quum scil. aliquis loco cruris conto corpus fulcit, &c. ex ἀντὶ & κεντὸς, vide.

'Αντικοπὴ, repulsus, ipse repellendi actus; item, conflictatio, collisio; ab ἀντικόπτω, refundo, referio, repercutio; item, propulso, &c. ex ἀντὶ, & κόπτω.

'Αντίκρουσις, εως, ἡ, recessus, & repulsus; contrarius impetus, &c. ab ἀντικρούω, retundo, repello; item, incurro, offendo, &c. ex ἀντὶ & κρούω.

'Αντικρὺ, ἀντικρὺς, e regione, CONTRA, cum gen. adv. Th. ἀντὶ.

'Αντικτάομαι, emo pecuniâ; vel alteri rei commutatione comparo, &c. ex ἀντὶ, & κτάομαι, vide.

'Αντικτερίζω, f. σω. p. κα. contrà vel vicissim fonero: ex ἀντὶ, & κτερίζω. Th. κτέρεα, τὰ.

'Αντίκτυπος, obstrepens, contrà sonans; ex ἀντὶ, & κτύπος, vide.

'Αντικυμαίνομαι, undabundus jactor contra aliquid, &c. ex ἀντὶ & κυμαίνω.

'Αντικυρία, ἡ, potestas opposita, apud Suid. ex ἀντὶ & κῦρος, vide.

'Αντικύειμαι, ε, τὸ, helleborus, sic dictus ab urbe Anticyra.

'Αντικύσας, ἀντὸς, ὁ, consequutus (vel nactus) sum, pro ἀντικυρήσας, a. 1. part. act. verbi κυρέω.

'Αντικύρω, incido in aliquem, nanciscor, offendo, &c. ex ἀντὶ & κύρω, vide.

'Αντικύων, ἡ ἀλώπηξ, vulpes; ex ἀντὶ, & κύων.

'Αντιλαγχάνω, resortior, vel, vicissim sortior; ut ἀντιλαγχάνειν δίκαν; apud Dem. contra Mid. resorturi judicium; h. e. ab arbitris ad judices provocatione facta, causam denuo disceptare, &c. ex ἀντὶ, & λαγχάνω.

'Αντιλάζομαι, & ἀντιλύζομαι, pro ἀντιλαμβάνομαι, apprehendo, vel capesso, suscipio, &c. ex ἀντὶ & λάζομαι, vide.

'Αντιλαβὴ, ῆς, ἡ, apprehensio: ab ἀντιλαμβάνομαι.

'Αντιλάβεις, vicissim accipias, 2. pers. a. 2. opt. act ab

'Αντιλαμβάνω, vicissim accipio, ἀντιλαμβάνομαι, suscipio, labero, juvo: cum gen. opt. ulor. f. λήψομαι. a. 2. m. ἀντελαβόμην, ε, ετο. Ab ἀντὶ, & λαμβάνω.

'Αντιλέγω, contradico f. ξω. p. χα. imperf. ἀντέλεγον. p. m. ἀντιλέλεγα, cum dat. Ex ἀντὶ, & λέγω.

'Αντιλεγόμενα, controversa; de quibus inter partes non convenit; opponuntur τοῖς ὁμολογουμένοις, Demesth. Item ἀντίλεκτος, in contradictione positus, controversus, dubius; & ἀντίλεξις, contradictio; ejusd. Th. & comp.

'Αντιλημπέον, suscipiendum, adj. verbale, ab ἀντιλαμβάνω.

'Αντιλητικὸς, q. d. susceptivus & apprehensivus; ad percipiendum artus; comprehensibilis; item, ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ, defensor, adjutor, & propugnator, &c. utrumq; ab eod. Th.

'Αντίλημψις, εως, ἡ, opitulatio, subsidium: à 2. sing. præt. pass. verbi ἀντιλάμβάνομαι.

'Αντιλιταίνω, vicissim supplico; Plut. ex ἀντὶ, & λιταίνω, vide.

'Αντιλοβὶς, ἡ, & ἀντιλόβιον, pars auris contraposita lobo; ut περιλόβιον, lobi pars eminentior; Pollux. l. 2. ex ἀντὶ, & λοβός.

'Αντιλογία, ας, ἡ, contradictio: ex ἀντιλέγω.

'Αντιλογικὴ, ita vocata est à Platone insophista, ars contentiosa & concertatoria sophistarum, quæ & ἐριστικὴ, ἡ σοφὶ λόγοις ἀγωνιστικὴ dicitur; item, ἀντιλογικὸς, q. d. contradictorius; refutandi peritus; Aristoph. (argutus; qui & ἀντιλογιστικὸς dicitur, ut ἀντιλέγω, est autem differo;) & ἀντίλογος, ὁ ἡ ἡ, qui, vel quæ contradicit, omnia ab eod. Th.

'Αντιλοιδρέω, ῶ, convitium regero, imp. ἀντελοιδόρεον, ων. f. ήσω. p. ἀντιλελοιδόρηκα. Th. λοιδορέω.

'Αντίλοχος, ε, ὁ, Antilochus, nom. pr.

'Αντιλυπέω, ῶ, vicissim molesto: ex ἀντὶ, & λύπη. Hinc ἀντιλύπησις, εως, ἡ, molestia vicissim exhibita.

'Αντίλυρος, lyræ respondens; lyræ consonans; ut αὐλὸς ἀντίλυρος; Soph. ex ἀντὶ, & λύρα, lyra.

'Αντίλυτρον, ε, τὸ, redemptionis pretium, Th. λύω.

'Αντιλυτρόω, redimo vicissim: item, ἀντιλυτροῦσθαι, vicissim redimere oportet; persolvendo scil. ἀντίλυτρα, i. e. pretium quo redimuntur captivi ab hostibus; aut quum caput capite, seu vita redimitur vita, &c. ex ἀντὶ, & λύω, vide.

'Αντιμαρτυρέω, & ἀντιμαρτύρομαι, re-

clamo, contrarium testor; palam attestor, &c. ex ἀντὶ, & μαρτύρεα, vel μαρτύρομαι, &c. vide.

'Ἀντιμαχητὴς, ε, ὁ, oppugnans, vel qui pugnat contra aliquem: ex ἀντὶ, & μάχομαι.

'Ἀντιμεθέλκω, in contrariam partem traho, &c. ex ἀντὶ, & μεθέλκω, retraho, retrorsum traho, trahendo traduco, &c. ex μετὰ, & ἕλκω, vide.

'Ἀντιμεθίστημι, in contrariam partem transfero; vel, vicissim loco movco; & ἀντιμετίστημαι, in locum discedentis subeo, &c. Unde ἀντιμετάστασις, in contrariam partem translatio, seu transmutatio, &c. ex ἀντὶ, & μεθίστημι, vide.

'Ἀντιμειρακιεύομαι, adversus aliquem adolescentis more, aut juveniliter me gero; vel, vicissim juveniliter ago, &c. ex ἀντὶ & μειρακιεύομαι, vel μειρακεύομαι, adolescentis more ago; a Th. μειρᾰξ, ακος, ὁ vel ἡ, adolescens; puer vel puella, &c.

'Ἀντιμελίζω, contrà modulor: ab ἀντὶ, & μέλος.

'Ἀντιμέλλω, contrà cunctor; vel, vicissim cunctor, &c. ex ἀντὶ, & μέλλω, cunctor.

'Ἀντιμετρέω, ῶ, vicissim metior, rependo: f. ήσω. p. ἀντιμεμέτρηκα. a. 1. ἀντιμέτρησα. f. 1. pass. ἀντιμετρηθήσομαι. Ex ἀντὶ, & μέτρον.

'Ἀντίμιμος, ε, ὁ, æmulus. Th. μιμέομαι.

'Ἀντιμοιρία, ας, ἡ, compensatio, remuneratio: ex ἀντὶ, & μοῖρα.

'Ἀντιξοεῖν, repugnare, Poët. pro ἀντικεῖσθαι. Hinc ἀντίξοος, contrarius.

'Ἀντίον, licitatorium. Est & malus, qui similis licitatorio.

'Αντίος, α, ὁ, adversus: ab ἀντὶ.

'Ἀντιᾶσθαι, adversari, inf. verbi.

'Ἀντιόμην, ὄμην, adversor. a. 1. ind. ἰωπάσθην. Th. ἀντὶ.

'Ἀντιόχεια, ας, ἡ, Antiochia, nomen urbis.

'Ἀντιοχεὺς, έως, ὁ, Antiochensis.

'Ἀντιόων, & in f. g. ἀντιόωσα, occurrens, Poët. pro ἀντῶν, & ἀντῶσα, præs. part. act. contr. ab ἀντάω. Th. ἀντὶ.

'Ἀντιόωτο, pro ἀντάοιτο, & ἀντίαο, pro ἀντάοιο, præs. opt. pass. ab ἀντάομαι. Th. ἀντὶ.

'Ἀντιπαγὴς, ὲ contrario compactus; vel ex adverso fixus; unde in neut. ἀντιπαγὲς, contrario constitutum, &c. ex ἀντὶ, & πήγνυμι, f. ξω; unde πηγὸς, &c. vide.

'Ἀντιπάθεια, naturalis dissidentia, & adversitas; naturalis rerum differentia, repugnantia, & discordia, &c. ut inter aquam & ignem, &c. talis temperatura antipathia dicitur; cui opponitur συμπάθεια, quæ mutuam quandam rerum inter se cognationem significat; item, ἀντιπαθέω, contrario modo afficior; in diversum tendo; dissideo; obsistóque, &c. omnia ab ἀντιπαθὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, contraria passus; resistens; diversæ affectionis, &c. ex ἀντὶ, & πάθος, passio, affectus, &c. vide.

'Ἀντιπαισία, ας, ἡ, æ as ejus qui pubertati est proximus; item, pubertas, &c. ab ἀντίπαις, δος, ὁ, puer jam adultus; puer, qui pubertati est proximus; Plur. item, egressus puerilem ætatem; puber, pubes, adolescens, ephebus, &c. ex ἀντὶ, & παῖς, vide.

'Ἀντιπαίζω, obludo; ludo contra ludentem, vel vicissim jocor, &c. ex ἀντὶ, & παίζω, vide.

'Ἀντιπαίω, contrà percutio; vicissim percutio, repercutio, &c. ex ἀντὶ, & παίω, vide.

'Ἀντιπαλαιστὴς, qui contra luctatur, adversarius; & ἀντιπαλαίω, reluctor, obluctor, resisto, &c. Utrumque ab ἀντίπαλος, vide.

'Ἀντιπάλλω, revibro, remitto, & regero; πάλιν ἀναπέμπω; & ἀντιπάλομαι, resilio, resulto, &c. ex ἀντὶ & πάλλω, vide.

'Ἀντίπαλος, ὁ, ἡ, adversarius in luctâ, æmulus: ex ἀντὶ & πάλη.

'Ἀντιπάλως, i. e. ἰσοπάλως; æquis viribus in luctâ; & generaliter, æquis viribus, æquo Marte; Thucyd. à præced. ἀντίπαλος,

'Ἀντιπαραβαλῶμεν, conferemus, 1. plur. f. 2. act. ab ἀντιπαραβάλλω, quod ex ἀντὶ, παρὰ, & βάλλω.

'Ἀντιπαραβολὴ, ῆς, ἡ, comparatio, collatio: ab eodem Th.

'Ἀντιπαρεγγύλειν, in pandectis Græcis, mulier prægnans post divortium, παρεγγύλειν τῷ ἀνδρὶ dicitur; cum marito denunciat se prægnantem esse ex eo; & maritus ἀντιπαρεγγύλλειν; cum agnoscere non vult; sed negat ex se prægnantem esse; quod est quasi obnuntiare, &c. Sed sign. etiam, competitorem esse alicui magistratum petenti; unde, ἀντιπαρεγγελία, est ipse actus τῷ ἀντιπαρεγγύλλειν; sive de marito dicatur, sive de competitore; contraria petitio magistratus, &c. ex ἀντὶ & παρεγγέλλω, vide.

'Ἀντιπαρεγέφομαι, exceptione utenti occurro; unde ἀντιπαρεγεφή; formula qua quis occurrit ei qui exceptione utitur; replicatio, vulgò dicitur; Bud. ex ἀντὶ & παρεγέφω, præscribo, excipio, &c. ex παρὰ & γράφω.

'Ἀντιπαρέγω, retribuo, resisto; ἀντιπαρῆγεν αὐτῷ εἰς παντα τόπον, ᾧ ἂν ἐπορεύετο; ibat in omnem locum quocunq; ille tendebat; cap. 12. libri Machabæorum; ἀντιπαρέχειν, est hostium exercitum captare, cum exercitu adequitando & circumeundo; copiis hostium suas copias opponere; ut Fabius ille cunctator, qui è superiori loco Annibali semper imminebat; simul cum eo castra metans & movens; exercitum ejus pabulatione prohibendo, & occasiones quascunque cum infestandi captando, &c. ex ἀντὶ & παρέχω, vide.

'Ἀντιπαραδίδωμι, vicissim trado seu reddo, &c. ex ἀντὶ & παραδίδωμι, vide.

'Ἀντιπάθεια, oppositio, qua aliquid cum aliquo contendimus, &c. ex ἀντὶ & παρατίθημι, vide.

'Ἀντιπαρεθεωρέω, duas res spectо, componendi & conferendi inter se gratia, &c. ex ἀντὶ, παρὰ, & θεωρέω, vide.

'Ἀντιπαρεκκαλέω, deprecor, in diversum hortor; contra exhortor, dissuadeo, &c. ex ἀντὶ & παρεκκαλέω, vide.

'Ἀντιπαρακελεύομαι, è contrario jubeo; vide παρακελεύομαι.

'Ἀντιπαρελύπεω, invicem ango, &c. ex ἀντὶ, παρὰ, & λυπέω, vide.

'Ἀντιπαρέπλευ, e regione navigo, obnavigo, &c. Vide παρέπλευ.

'Ἀντιπαρεσκευάζομαι, do operam ut par sim; item, ἀντιπαρασκευὴ, ῆς, ἡ, ἀνθόπλισις; oppositio instructio, apparatus, &c. ex ἀντὶ & παρασκευάζω, vide.

'Ἀντιπαρέκτασις, apud Rhetoricæ præceptores similis est ἐπιτάσει, & quasi ἔντασις secundaria; obsistentia vertitur à Trapezuntio; depulsio, verti potest; unde, ἀντιπαρεκτατικὴν κεφάλαιον; quum quid negatur, non simpliciter, sed addita circumstantia, &c. ex ἀντὶ, & παρίστημι, vide.

'Ἀντιπαρεκστρατεύω, contra castra pono, &c. ex ἀντὶ, παρὰ & στρατοπεδεύω, vide.

'Ἀντιπαρέχειν, retribuere, 2. 2. inf. act. ab ἀντιπαρέχω. Th. ἔχω.

'Ἀντιπαρατάξις, εως, ἡ, acies contrà instructa: ab

'Ἀντιπαρατάσσω, contrà colloco in acie, aciem contrà instruo: ab ἀντὶ, παρὰ, & τάσσω.

'Ἀντιπαράτασις, idem quod ἀντιπαρέκτασις; idque idem quod ἀντέκτασις; contentio, comparatio; collatio, &c. ab ἀντιπαρατείνω, sive ἀντιπαρεκτείνω, contendo; i. e. compono, comparo, prætendo, &c. ex ἀντὶ, & παρατείνω, vel παρεκτείνω, &c. vide.

'Ἀντιπαρεθίστημι, contrà pono; oppono, confero, &c. Vide παρεθίστημι.

'Ἀντιπαρεχωρεῖν, dicuntur quæ sibi invicem cedunt, vide παρεχωρέω.

'Ἀντιπαρέκτασις, εως, ἡ, vide ἀντιπαρέκτασις.

'Ἀντιπαρεξάγω, idem quod παρεξάγω, f. άξω; p. χα; contrà duco exercitum in hostes; infesto exercitu eo in hostes, &c. ex ἀντὶ, παρὰ, & ἐξάγω, vide.

'Ἀντιπαρίζημι, hostium exercitum captans, cum exercitu adequito; Plur. item, ἀντιπαρεῖναι; invicem decedere viâ, apud Plur. & ἀντιπαρεξιέντες, οἱ; adversantes; & ἀντιπαρεξιὼν, οντος, ὁ, persequens; se subinde opponens, à latere egressus, &c. ex ἀντὶ & παρέξημι, prætereo, præcurro, &c. vide.

'Ἀντιπαρεξετάζω, contrà disquiro & perscrutor, oppono, &c. Vicissim comparo, vel ex adverso comparo, &c. ex ἀντὶ & παρεξετάζω, comparo; ex παρὰ & ἐξετάζω, vide.

'Ἀντιπαρέρχομαι, ex adverso prætereo, f. ἀντιπαρελεύσομαι. 2. 2. act. ἀντιπαρῆλθον. Ex ἀντὶ & ἔρχομαι.

'Ἀντιπαρέχω, refero, retribuo; vide παρέχω.

'Ἀντιπαρηγορέω, consolor, allocutionibus contrariis obsto ad consolandum, &c. vide παρηγορέω.

'Ἀντιπαρήκω, contrario gradu incedo; contrà venio; me contrà infero, &c. Vide παρήκω.

'Ἀντιπαρρησιάζομαι, vicissim admoneo, & libertatem libertati oppono, &c. Vide παρρησιάζομαι.

'Ἀντίπας, α, ὁ, nomen viri Gr. q. d. Vice omnium.

'Αντι-

'Ανλιπάσχω, contrà patior; talionem accipio; viciſſim, vel mutuo afficior, &c. Vide πάσχω.

'Αντιπατταλέω, ῶ; contrà, vel viciſſim ſtrepo, ſeu fragorem edo, obſtrepo, &c. ex ἀνλὶ & παταλέω, ſtrepo, fragorem edo, &c. à πάταγος, vide.

'Ανλιπαλέω, viciſſim, vel, contrà calco, ſeu conculco. &c. Vide παλέω.

'Ανλιπατρὶς, ίδος, ἡ, nomen urbis, ab Antipatro hic dictæ.

'Ανλιπάτρος, ε, ὁ, qui patri adverſatur: ex ἀνλὶ & πατὴρ.

'Ανλιπελαργέω, proverbiali figurâ, eſt promerentibus gratiam in tempore referre; vicem rependere; à ciconiæ natura ſumptum, quæ, pelargos, Græcè dicitur; quæq; eundem nidum repetit, & genetricis ſenectam educat; Eraſm. Chiliad. &c. Unde, etiam, ἀνλιπελάργησις, vel γάσις; idem quod ἀνλιπελαργία, &c. Vide in Th. πέλαργος.

'Ανλιπεπονθὸς, talio, lex talionis; de qua Ariſtot. Etric. l. 5. Item, ἀνλιπεπονθότως, oppoſitè; ἀνλιπαθῶς; ex ἀνλὶ & πεπονθὼς, quod vide.

'Αντιπέραιος, ex adverſo ſitus. 'Ανλιπέραια, loca ex adverſo ſita. 'Ανλιπέραν, adv. è regione, cum gen. Omnia ex ἀντὶ, & πέραν.

'Ανλιπεριάγω, eſt in diverſum circumagere; Syneſius; 'Αλλ' ἀνδρίνιος ἀντιπεριήγαγε, ϗ ᾗρὸς ταῖς κοινωῖς συμφοραῖς ἅ νεῶ ἴχὰν ἐποίησε; cogitationem meam in diverſum circumegit & me mihi reddidit; ex ἀντὶ & περιάγω, vide.

'Αντιπαείσημι, comprimo, coarcto, intrò cohibeo; item, ἀντιπαείσαμαι, comprimor, cohibeor, coerceor unicuque, &c. exp. & , reſiſto contrario modo; item, circumobſiſto, &c. Unde ἀντιπαείστασις, circumobſiſtentia, cohibitio & compreſſio undique circumfuſa; Ariſtot. Theophr. &c. ex ἀντὶ, & παείσημι, &c. vide.

'Ανλιπεριχωρέω, contra aliquem circuitu redeo, vel hoſtiliter moveo, &c. ex ἀντὶ & περιχωρέω, tandem cedo; item, circuitu redeo, &c. ex περὶ & χωρέω, vide.

'Ανλιπερίψυχω, viciſſim perfrigero, ſeu refrigero; Plut. ex ἀνλὶ & περίψυχω, perfrigero, refrigero, &c. ex περὶ & ψύχω, frigefacio, &c.

'Αντιπεπάφθαι, contrà vel loco alterius occidi, præt. inf. paſſ. ab ἀντὶ & πέφαμμαι, perf. verbi inuſit. φάομαι.

'Ανλιπὶξ, ικος, ἡ, arca lignea; παρὰ τὸ ἀνλὶ & τὸ πίσσω; κίβωτος. Heſych. & ἀνλίπηγα, vocavit Euripides, πλὴν κίβω; ἦσαν ἀχέσεων, &c.

'Ανλιπίπλω, obnitor. f. ἀνλιπλόσω. perf. ἀντιπέπλοκα. Ex ἀντὶ, & πίπλω.

'Αντίπλαστος, i.e. ἰσόπλαστος; ſimiliter factus; ſeu è ſimili materia fictus; vel ad exemplar alterius fictus, &c. Soph. ex ἀντὶ & πλαστὸς, vide.

'Αντίπλευρος, qui eſt contra latus; qui adverſo eſt latere; Strabo; ex ἀντὶ, & πλευρὰ, ᾶς, ἡ, latus, coſta.

'Αντίπλοια, ας, ἡ, navigatio quæ fit averſo utrinq; remorum actu & impulſu; & Metaph. pro æquabilitate, aut parilitate ſumitur, &c. ex ἀντὶ & πλέω, navigo.

'Αντιπνέειν, reflare, præſ. inf. ex ἀντὶ & πνέω.

'Αντίποινον, ε, τὸ, pœna pro delicto; ἐκδίκησις, &c. ex ἀντὶ & ποινὴ pœna.

'Αντιποιέμενος, ε, ὁ, contrà faciens, præſ. part. paſſ. ab ἀντιποιέω. Th. ποιέω.

'Αντιπολέμιος, & ἀντιπόλεμος, hoſtis, in bello adverſarius. Th. πόλεμος.

'Ανλίπορος, ε, ὁ, oppoſitus, è regione poſitus. ἀνλιπόρου, gen. Ion. ab ἀνλιπόρω, p. m. verbi ἀνλιπορέομαι.

'Ανλίπους, οδος, ὁ, adverſa veſtigia figens; nom. pl. ἀνλίποδες, ANTIPODES: ab ἀντὶ & πῦς.

'Αντιπρέπω, obſiſto f. ξω. p. ἀντιπέπρεφα. Ex ἀντὶ & πρέπω.

'Ανλιπρεσβεύομαι, e contrario legatos mitto; vide πρεσβεύομαι.

'Αντιπρήσειν, Ion. pro ἀνλιπρήσαι, adverſari. Th. πρήθω.

'Αντιπροήεσαν, obviàm prodierant, Attic. pro ἦσαν. 2. plur. pl. perf. m. ab ἀντιπρόειμι. Th. εἶμι, ſeu ἔω, eo.

'Ανλίπρωκα, τὰ, quæ vili pretio venduntur, &c. Item, ſimili, &c. Vide πρῶκα.

'Αντιπρίζω, Heſych. exp. ἀντιδίνω, viciſſim dare, retribuere, remunerare, &c. ex ἀνλὶ & πρίζω, idem quod πρέχω, ante teneo, &c. vide.

'Ανλιπρόπω, viciſſim propiro; & ἀνλιπρόπομαι, viciſſim mihi propinatur, &c. Vide πρόπινω.

'Αντιπροσαμάομαι, ῶμαι; è contrario aggero; ex ἀντὶ & προσαμάομαι; inſuper aggero vel accumulo; ex πρὸς & ἀμάω, meto; item, accumulo.

'Ανλιπροσκυνῶ, viciſſim adoro; vide προσκυνέω, ῶ, veneror.

'Αντιπροσωπος, oppoſitam faciem habens ſeu obverſam; unde, in plur. ἀντιπρόσωποι, οἱ; contrariis frontibus ſemet aſpicientes; qui adverſa ſunt facie, &c. vide πρόσωπον.

'Ανλιπρόταπις, εως, ἡ, oppoſita propoſitio, &c. ab ἀντιπροτείνω; viciſſim ſeu ex altera parte protendo; item, contra propono, vide προτείνω.

'Αντίπρορος, ε, ὁ, ἡ, qui proram habet in aliquem converſam: ex ἀντὶ & πρῶρα.

'Αντίπλωσις, ruina, &c. ἀντίπτωσις, autem εως, ἡ, figura eſt, quum caſus pro caſu ponitur; Utrumq; ab ἀντιπίπτω, vide.

'Ανλίπυγος, averſas clunes habens; ut ἀνλίπυγος ὀχεύει; averſus coit; & ἀντίπυγοι συμπλέκονται; averſis clunibus copulantur, &c. ex ἀντὶ, & πυγὴ, vide.

'Ανλίπυλος, ε, ὁ ἡ, oppoſitam januam habens, ex ἀνλὶ & πύλη, vide.

'Ανλίπυρος, i.e. ἰσόπυρος; par ſublimitas, & æqualis altitudo; Heſych. (ex ἀντὶ & πύργος, vide) propriè qui turri opponi & comparari poteſt altitudine; ut ἀντίπυρος πέτρα, &c.

'Αντιρρέπω, in contrariam partem vergo; unde, ἀντίρροπος, in contrarium, ſeu in contrariam partem vergens; ſed ſæpius, idem quod ἰσόρροπος; æquipollens; æquale pondus ſeu momentum habens, &c. Item, ἀντιρρόπως, æquipollenter, &c. ex ἀντὶ & ῥέπω, vergo, pro endeo. &c.

'Ανλίρρησις, εως, ἡ, contradictio: ab ἀνλιρέω, quod ex ἀντὶ & ῥέω.

'Ανλισάζω, contra æquo; oppono adæquando; ex ἀντὶ & ἰσάζω, vide.

'Ανλισμυώμαμ, gravitati gravitatem oppono, liberaque contumacia reſpondeo; vel gravitatem præ ſe ferenti, pari gravitate occurro, ad frangendum ejus animos & ſpiritus; viciſſim glorior, & me jactito, &c. Ariſtot. in Polit. ex ἀντὶ & σμυώομαι, vide.

'Αντισηκόω, quaſi ad æquilibrium rependo; ex æquo retribuo, &c. Bud. comm. Δότ τῇ ἴσῃ, fit ἰσῶ, ἰσόσω, ἰσωκῶ; & mutatione longæ vocalis in longam, ἰσηκῶ; i.e. ἀντεξισάζω, &c. vel ſecundum alios, παρὰ τὸ σηκῶ τὸ βοηθῶ, ϗ ἰσχύω, &c. Inde ſequens ἀντιστήκωσις, vide.

'Αντισήκωσις, εως, ἡ, compenſatio. Th. σηκὸς.

'Αντισθένης, ε, ὁ, Antiſthenes, nom. pr.

'Αντισκόροδον, ε, τὸ, allium prægrande, quod & allium vulpicum appellatur; vide. Th. σκόροδον.

'Αντισόω, æquo, comparo; item, permuto; ex ἀντὶ & ἰσόω, vide.

'Αντισσεύδω, contrà contendo, contrarium officere nitor; repugno, obſiſto, &c. Th. σεύδω, vide.

'Αντίσποδος, cineris ſeu ſpodii vicem præſtans; qui eſt pro cinerula quæ ſpodium dicitur; antiſpodon vocant cinerem ſici arboris, vel caprifici; quia ſcil. vice ſpodii uſurpatur, &c. Unde ἀντίσποδα, τὰ; quæ ſpodii vicem præſtant, &c. Th. σποδὸς, cinis, vide.

'Αντισταθμίζω, & ἀντιστάθμω; rependo; vel pari pondere retribuo; item, in æquilibrio pono; vel è contrario pondero, &c. ab ἀντίσταθμος, ε, ὁ ϗ ἡ, æquale pondus habens; æqualis ponderis; & Metaphoricè; æquipollens, æquivalens; æqualis ſeu paris momenti, &c. ex ἀντὶ & στάθμος, ſtatera. &c. vide.

'Αντιστὰς, άντος, ὁ, ex adverſo ſtans, a. 2. part. act. ab ἀνθίσημι. Th. ἵσημι.

'Αντιστασιάζω, contrariam factionem moveo vel ſequor; contrariam partem ſequor in ſeditione; diverſas partes ſequor, &c. Unde, ἀντιστασιάσης, ἐ, ὁ, qui ſequitur contrariam partem in ſeditione ſeu factione; idem quod ſequens ἀντιστασιώτης; & omnia ex ἀντὶ & στάσις, εως, ἡ, ſtatio, &c. item factio, &c. Unde, στασάζω, factionibus contendo; vel ſeditione diſſideo; &c.

'Αντιστασιάτης, ε, ὁ, adverſæ factionis homo. Hinc ἀντιστασιάτεω, ῶ, adverſor. Th. ἵσημι.

'Αντίστασις, εως, ἡ, reſiſtentia, reluctatio; repugnantia, oppoſitio, &c. Item, ἀντισάσιος, adverſus; ἀντιστατέον, reſiſtendum eſt; ἀντιστάτης, ε, ὁ, reluctator, adverſarius; & ἀνλιστατικὸς, reluctativus; reſiſterdi vim habens; repugnans, &c. omnia ab ἀνθίσημι, vide.

'Αντίστερνον, ε, τὸ, ſpina dorſi, quæ pectori opponitur; vide Pollucem; lib. 2. νάτων, &c. ex ἀντὶ & στέρνον, vide.

'Αντίοιχος, ε, ὁ ἡ ἡ, è regione oppositus, item æqualis: 'Αντοιχεία, ας ἡ, duarum rerum intense opposita collocatio: 'Αντοίχω, ῶ, oppositus sum è regione: 'Αντοίχως, oppositâ serie. Omnia ab ἀντὶ, & στοῖχος. Th. στέιχω.

'Αντίστομος, ε, ὁ ἡ ἡ, adversam frontem habens: ex ἀντὶ, & στόμα.

'Αντεκτύομαι, repugno, f. δύσομαι. p. pass. ἀντεκτύπυμαι. Th. σκατός.

'Αντιστρέφω, f. ψω; pr. ἀντεστροφα; inverto, obverto; retorqueo; retrorsus vado, vel agor; convertor vice versa; reciprocor, &c. unde ἀντιστροφή, vicissitudo, conversio, revocatio, reversio, &c. item, figura contraria epanaphoræ; nam per antistrephen, in membris orationis eadem dictio in fine repetitur; per epanaphoram vero in principiis, &c. Item, ἀντίστροφος, ὁ ἡ ἡ, oppositus, è regione situs; obversus; obversim respondens, contrarius, &c. item, ex adverso respondens, i. e. æquipollens, &c. Unde, adv. 'Αντιστρόφως, è converso; vice versa; reciprocè, &c. omnia ex ἀντὶ, & στρέφω, vide.

'Αντισυλλογίζομαι, per mutuam stipulationem seu cautionem factus, vel celebratus, &c. ex ἀντὶ & συγγράφω, vide.

'Αντισυλλογίζομαι, contrario syllogismo refuto; syllogismum syllogismo oppono; aliud oppono, &c. Unde, ἀντισυλλογίζομενος, ὁ, confutatus, &c. ex ἀντὶ, & συλλογίζομαι, vide.

'Αντίχειν, idem quod ἀντέχω. 'Αντίχου, opponite, a. 2. m. imp. verbi ἀντίχω.

'Αντιτάσσομαι, ῃ, εται, ordini me oppono, obedire recuso, resisto: f. ἀξομαι. p. ἀντιτέταγμαι. Ex ἀντὶ, & τάσσω. Inde 'Αντίταξις, εως, ἡ, acies instructio contra hostem, item repugnantia. 'Αντίταγμα, ατος, τὸ, acies sic instructa. 'Αντιτακτικός, ὴ, όν, vim repugnandi habens, qui aciem contra hostem ordinat.

'Αντιτείνειν, præs. inf. contrà tendere: ex ἀντὶ, & τείνω.

'Αντεχάομαι, invicem excogito; è contrario machinor; Unde ἀντέχνησις, contraria artis advocatio, artis æmularia; Thucyd. Utrumque ab ἀντέχνος, ε, ὁ, ejusdem artis professor, vel æmulus; qui certat de arte sua cum aliquo, &c. ex ἀντὶ, & τέχνη, vide.

'Αντιτίειν, præs. inf. ex ἀντὶ, & τίω.

'Αντίτομον φάρμακον est remedium, quod secatur, & paratur, adversùs morbi dolores, & vim. Ex ἀντὶ, & τέτομα, p. m. verbi τέμνω.

'Αντίτυπος, repercutiens, retundens; ex adverso extentus; in Epigr. sic dicitur arcus, qui in utramque partem flectitur; verbale ab ἀντιτείνω, vide.

'Αντιτορέω, idem quod τορέω, perfodio; perforo, &c. i. e. τῷ περίτρῳ ξύλα τρύπω, &c.

'Αντίτος, pro ἀντίτιμος, per Sync. vicissim punitus: ex ἀντὶ, & τίω.

Αντίτρεχος, pars opposita τῷ τρέχω in aure; nam, τρέχος, (inter alia sign. dicitur ea pars, quæ sub extremitate temporum, in cavitate auris, superascendit, seu assurgit in interiorem nervum; Poll. lib. 2, &c.

'Αντίτυπον, ε, τὸ, typus alii typo respondens: ex ἀντὶ, & τύπος. Th. τύπτω.

'Αντίτυπος, ε, & ἀντιπτυπὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, ictum repellens, repercutiens: vel qui pedum illisui non cedit, nec rumpitur; durus, asper; item, Metaph. de homine, ἀντίτυπος dicitur, qui monentis verba non admittit, sed instar duræ incudis, repercutit; renitens, refractarius; & interdum, contrarius, repugnans, &c. Inde, ἀντιτυπος, repercutiendo; cum repercutione & renixu; item, durè, asperè, &c. ἀντιτυπέω, sum ἀντίτυπος, repercutio, relido; renitor, resisto, refragor, &c. ἀντιτυπία, renixus τῆς ἀντιτύπος, duities, asperitas; item dissidentia & contrarietas, &c. (omnia ab ἀντιτύπτω, reverbero, vicissim verbero; repercutio, &c.) Interdum, etiam, ἀντίτυπος dicitur, respondens ex adverso, compar, similis & ejusdem formæ, &c. item, substantivè, idem quod ἀντίτυπον, typus, figura, exemplum; sive, exemplar, ἀντίγραφον, &c.

'Αντιτύχοις, consequaris, a. 2. opt. act. ab ἀντιτυγχάνω, quod ex ἀντὶ, & τυγχάνω.

'Αντιφάρμακον, ε, resistens venenis; antidotum, seu remedium quod venenis resistit, &c. Th. φάρμακον, vide.

'Αντιφέρειν, obviam se offerre, contendere, præs. inf. act. Ex ἀντὶ, & φέρω.

'Αντιφερνα, τὰ, dicuntur esse, quæ vicissim à marito sponsæ dantur, loco dotis; ex ἀντὶ, & φερνὴ, vide.

'Αντιφερομαι, resisto, obviàm me fero, repugno. præs. inf. ἀντιφέρεσθαι. Th. φέρω.

'Αντιφθέγξομαι, respondeo, contrà loquor: ex ἀντὶ, & φθέγξομαι.

'Αντίφθογος, ε, ὁ, rationabilis, ex ἀντὶ, & φθόγγος, vide.

'Αντιφιλέω, redamo, mutuo diligo, &c. Unde, ἀντιφίλησις, εως, ἡ, mutua dilectio, amor reciprocus, &c. ex ἀντὶ, & φιλέω, vide.

'Αντιφιλοδοξέω, ῶ; gloriæ cupiditate certo cum aliquo; Polybius, in primo; ex ἀντὶ & φιλοδοξέω, ῶ; gloriæ sum cupidus; item gloriæ servo; à φιλόδοξος, vide.

'Αντιφιλονεικέω, ῶ; ex adverso contendere; pertinaciter, & contentiosè repugnare, &c. ex ἀντὶ, & φιλονεικέω, &c. vide.

'Αντίφιλος, ε, ὁ, Antiphilus, nom. pr.

'Αντιφιλόσοφος, philosophis seu philosophiæ contrarius; unde, ἀντιφιλοσοφία, studium philosophiæ contrarium; à Budæo sic dicta est aulica conversatio, quæ ex diametro opposita est & contraria philosophiæ; in Epist. Post. ex ἀντὶ, & φιλόσοφος, vide.

'Αντιφιλοτιμέομαι, invicem certo seu contendo; Plut. in Pericl. item, ex adverso largior; seu, munificentiâ cum aliquo certo, &c. ex ἀντὶ, & φιλοτιμέομαι, vide.

'Αντιφιλοφρονέομαι, vicissim amanter complector; Plut. ex ἀντὶ, & φιλοφρονέομαι, comitate prosequor, & humanitate; amanter complector, &c. à φιλόφρων, vide.

'Αντηλέγω, contrà illustro; Find. ex ἀντὶ & φλέγω, vide.

'Αντίφονος, patiens cædem pro illata cæde; cædem compensans; qui pro cæde rependitur; ut ἀντιφόνους δίκας, dixit Sophocles; i. e. pœnas pro cæde admissa, &c. ex ἀντὶ, & φόνος, vide.

'Αντιφορτίζομαι, q. d. vicissim onus asporto, mercium scil. i. e. ex pretio rerum venditarum alias merces emo, & mecum in patriam reporto; Demosth. ex ἀντὶ, & φορτίζω, vide.

'Αντιφράζω, per contrarium loquor; contraria appellatione nomino, &c. Unde, ἀντίφρασις, εως, ἡ, oppositio, objectio; contraria locutio; & sic, est figura Gramm. ut quâ, bellum dicitur, quòd minimè sit bellum, &c. Th. φράζω, vide.

'Αντιφράσσω, vel τῶω, q. d. contrà obstruo; obstructionem obstructioni oppono; & simpli iter, obstruo; item, opponor; apud Alexand. Aphr. ἐκλείπει, ἡ σελήνη, διὰ τὸ ἀντιφράττειν πως γλῶ ἀυτῇ, &c. Inde, ἀντίφραγμα, obstaculum, obstructio, &c. Item, ἀντίφραξις, q. d. obstructio quæ fit contra; oppositio alicujus quod obstruat; item, interpositio; ut, ἔκλειψις τῆς σελήνης, dicitur fieri, δι' ἀντίφραξιν γῆς; Aristot. Post. Anal. l. 1. c. 7. omnia ex ἀντὶ, & φράσσω, vide.

'Αντίφρουρος, qui est loco custodis; vel, contrarium custodiam habens, aut æqualem, &c. ex ἀντὶ, & φρουρὸς, vide.

'Αντιφυτεύω, vicissim gigno, f. εὔσω. p. κα. ex ἀντὶ, & φυτεύω. Th. φύω.

'Αντηχέω, contradico, contrà clamo, proclamo, reclamo, &c. Unde, ἀντιφώνησις, εως, ἡ, contradictio; qua veluti contrarius sonus editur; item, expromissio, apud Justin. item, ἀντίφωνος, contrà sonans, respondens, contrariæ vocis; ἀναντίφωνος, dissonus, reclamans, contrarius; Plut. Aristot. obsonus, &c. Sic, ἀντιφωνία, cujus oppositum est συμφωνία, vide.

'Αντιφωτισμὸς, ὁ, ὁ, oppositus splendor, vel oppositum lumen, &c. ex ἀντὶ & φωτισμὸς, vide.

'Αντιχαλεπαίνω, obsævio, contra sævio; vicissim succenseo, &c. vide χαλεπαίνω.

'Αντίχαρις, ιτος, ἡ, beneficii remuneratio, &c. Unde, etiam, ἀντιχαρίζομαι, gratiam refero; beneficium reperdo; mutuam gratiam refero, &c. Th. χάρις, vide.

'Αντιχασμῶμαι, vicissim oscito; Aristot. Probl. ἀντιχασμῶνται χασμωμένοις; oscitantibus, oscitando respondent,

dent, &c. V. χασμάομαι.

'Αντίχθρ, ειρ(Θ), ὁ ἡ ἡ, pollex; sic dictus, quod solus tantum valeat, quantum reliqui quatuor digiti; teste Gal. seu, quod quasi manus altera sit; quippe, quo dempto, manca futura sit manus; & mancus ejus usus, &c vel denique, quod digitis oppositus sit, & ex adverso situs; Th. Χειρ. V.

'Αντιχειροτονέω, suffragia ferendo, contraria fcisco, seu decerno, refragor; Thuc. l. 2. unde, ἀντιχειροτονία, refragatio, suffragatio contraria, &c. V. χειροτονέω.

'Αρτίχθων, opposita pedibus nostris terra: Antipodum terra opposita nobis, ἀντίχθων, ονος; terra Antipodum, &c. ex ἀντὶ, & χθών; V.

'Αυλίχορδ(Θ), ὁ ἡ ἡ, contrarias chordas habens; vel contrarium sonum chordis emittens, &c. sed exponitur, & ἰσόχορδ(Θ), & σύχορδ(Θ), consonus; Helych. à Th. Χορδή; V.

'Αντιχόρηγ(Θ); antichoragus, æmulus alterius choragi; qui ἐν τῇ χορηγίᾳ, certat cum alio chorago splendore & magnificentia choragi, &c. Item exp. qui contra suppeditat, &c. Unde, ἀντιχορηγία, ῶ; sum antichoragus, in choragio certo, &c. Vide χορηγέω.

'Αντιχρεία, quod alterius in choro recinitur; sic vero tradit Julius Poll. l. 4. quum chorus dividitur in partes duas, hoc, διχρεία dicitur; & utraque pars ἡμιχρεία, quæ vero acciunt respondentes, ἀντιχρεία, &c. à Th. χρεὼς; V.

'Αντηκέω, sufficere, præs. inf. ex ἀντὶ, & ἀκέω.

'Αυλίκεησις, εως, ἡ, mutuus usus; ut cum ei, a quo res aliqua utenda accipitur, alia vicissim utenda datur; v.g. ut donum opi igneratum usurarum vice credidor inhabiter, &c. ex ἀντὶ, & χρέα, V.

Αυλίχειρ(Θ), ος, ὁ, Antichristus, Christi adversarius.

'Αντιχρισμός, ὁ, & ἀντιχρίσμα, τὸ, temporis pro tempore positio; apud Grimm. ut Schol. Eurip. ex ἀντὶ & χρόνος; V.

'Αντιψάλλω, plaudo vicissim, ἀναπλεύω, vicissim psallo, alteri in psallendo respondeo, &c. Unde, ἀντίψαλμ(Θ) ᾠδή, cantilena quæ vicissim canitur; carmen ex adverso respondens, vel reciprocum; Aristoph. Eurip. &c. Th. ψάλλω.

'Αντιψαφίζομαι, contrà discerno, contrà statuo, seu scisco, &c. vide ψαφίζω.

'Αυλίψυχ(Θ), ος, ὁ ἡ ἡ, vicem animæ præstans, devotus, (ut illi Soldurii apud Cæsarem & Athen.) qui pro altero se devovet, & mori cupit; ut Decii apud Romanos, &c. Talem etiam se præstitit Christus communis salutis author, qui animam pro nobis devovit atque exposuit; & ut est apud Homerum, ἀρνύμ(Θ) ᾗ τε ψυχή. Unde, in neut. gen. τὸ ἀντίψυχον, quod pro anima datur; Chrysost. in Epist. ad Colos. ex ἀντὶ, & ψυχὴ.

'Αντψύχω, contrà vel vicissim refrigero; V. Th. ψύχω.

'Αντωθέω, a. 1. inf. pass. verbi ἀντόομαι.

'Αντλάω, per Syncopem dicitur pro ἀνατλάω, perfero, perpetior, &c. ex ἀνὰ & τλάω, per Sync. pro τλάω, suffero; V.

'Αντλάω, f. ήσω, exhaurio; idem quod sequens ἀντλέω, sentinam exhaurio; aquam hausiam importo, infundo; Joan. Evangel. c. 2. Inde antlare, exantlare, &c quod vulgo exantlare dicitur, sed perperam. Th. idem, scil. ἄντλ(Θ); V.

'Αντλέω, ῶ, haurio, præs. inf. ἀντλεῖν, f. ήσω, p. ἠάντληκα, a. 1. ἠάντλησα. Th. ἄντλ(Θ).

"Αντλα, ας, ἡ, Poët. pro ἄντλ(Θ).

"Αντλημα, ατ(Θ), τὸ, hausirum, vas ad hauriendum. Th. ἄντλ(Θ).

'Αντλῆσαι, hausisse, a. 1. inf. & ἄντλησον, ατω, haurito, a. 1. imp. verbi ἀντλέω.

'Αντλητὴς, ῆ, ὁ, hausior; item, ἀντλητὴρ, & ἀντλητήριον, hausirum; ob eodem Th.

'Αντλιοστάσιον, idem quod ἄντλιον; q. v. in Th. "Αντλ(Θ).

"ΑΝΤΛΟΣ, ου, ὁ, sentina. Hinc ἀντλίον, ου, τὸ, vas, quo aqua sentinæ exhauritur: ἀντλέω, ῶ, haurio.

"Αντομος, ος adverso habitans: ex ἀντὶ, & οἶκ(Θ); V.

'Αντομίζω, μ, ίσω, Attic. è diverso, vel, vicissim misereor, &c. ex ἀντὶ, & οἰκτίζω, quod vide in Th. οἶκτ(Θ).

'Αντιόσομβρ, Hesych. exponit ἀντιδώσομβρ, reddemus; tanquam ab ἀντοίω, insulit. Cujus præs. est ἀντοέω; V.

'Αντολὴ, ῆς, ἡ, Poët. pro ἀνατολὴ, ortus.

"Αντομαι, occurro, obvius fio; item supplico: inde ἄντησις, εως, ἡ, supplicatio: ἀντιάω, sup. liciter.

'Αντόμνυμι, seu ἀντομνύω, contrà, vel vicissim juro, & ἀντόμνυμαι; idem, utrumque sign. juramentum calumniæ vicissim præstare, &c. ex ἀντὶ, & ὄμνυμι; V.

'Αντομόω, μ, όσω, idem contrà juro; item, adjuro vicissim, adhortor, παρακελεύω, &c. unde ἀντωμοσία, dicitur esse jusjurandum de calumma à parte rei, vel accusati; Plato in apo'og (at, a parte actoris, διωμοσία,) ex ἀντὶ & ὀμόω; V.

'Αντονομάζω, commuto nomen, transnomino; item, contra alium nomino; i. e. ex adverso; ut quum accusator crimen uno nomine appellat; & reus alio; ut crimen extenuet, &c. Unde, ἀντονομασία, ας, ἡ, pronominatio, figura, qua loco proprii nominis aliud ponitur; sive epitheton, sive patronymicum; ut, ἀνλίδης, pro Po'yphemo. & & Πηλείδης, pro Achille, &c. ex ἀνλὶ, & ὀνομάζω; V.

'Αντορύσσω; vell---πω; contrà fodio; è diverso vel contrario fodio, Gallicè & Italicè, contremíner, Anglicè, to countermine; i. e. bost um cuniculos, transversis cuniculis excipio, &c. ex ἀντὶ, & ὀρύσσω; V.

'Αντοχέομαι, ἔσομαι, vicissim (vel contrà) salto: part. præs. ἀντοχούμ(Θ). Ab ἀνλὶ, & ὀρχέομαι.

'Αντοφείλω, vicissim debeo, debitor sum alicui ob acceptum aliquod beneficium; unde part. præt. ἀντοφείλων; i. e. ὀλπάσαν, cui benefit, qui beneficium accepit, qui gratiam debet, &c. ex ἀντὶ, & ὀφείλω; V.

'Αντοφθαλμέω, ῶ, cum dat. obnitor, obluctor, f. ήσω, p. ἀντοφθάλμηκα. Ex ἀντὶ, & ὀφθαλμὸς.

'Αντόφθαλμ(Θ), adversus oculis intuens, obtuens, oppositus oculis, &c. in Epigr. unde præcedens, ἀντοφθαλμέω, intuentem obtueor, & Metaph. obnitor, reluctor, &c. Polyb. ut navis dicitur ἀντοφθαλμεῖν πῷ ἀνέμῳ, obluctari vento; Act. cap. 27. &c. ejusd. Th. & comp.

'Αντοχὴ, mutua retentio, συμπλοκὴ, cohærentia, comprehensio, &c. verbale ab ἀντέχω, retineo; ex ἀνλὶ, & ἔχω, &c.

'Αντοχρέω, è contrario munio, &c. ex ἀντὶ, & ὀχυρόω; V.

'Αγρα(Θ), cavernosus, & fœm. ἀγραία; item, ἀντρεώδης; V. in Th. ἄγυρ.

"Αντροθε, ex antro, Poët. adv. ab

"ΑΝΤΡΟΝ, ου, τὸ ΑΝΤΡΟΜ: in dat. ἄντρῳ, παρὰ τὸ ἄντε τρῆσθαι, ὅτι ἐν τρῆσθαι, quia sursum perforatur. Inde ἀντρεώδης, ές, ἡ, in antris versans: & ἀνβρωδης, ές(Θ), ὁ ἡ ἡ, antris plenus, cavernosus.

"Αγρ(Θ)νης, qui in antris nascitur, degit, adhærescit; Oppian. ex ἄγυρ, & φύω; vide.

"Αγρεφ, gen. Dor. pro "Αγρ(Θ).

"Αντρες, ας, habenæ, nom. pl. ab

"ΑΝΤΤΣ, υγ(Θ), ὁ, ambitus & circumferentia curius: in dat. pl. ἄντυξι, παρὰ τὸ ἄνω τετύχθαι, qui sursum extenditur.

"Αντυπ(Θ), ος, ejusdem figuræ, sin ilis, contrarius; i. e. ἴσ(Θ), ὁμοι(Θ), ἐναντ(Θ), &c. est per Syncopen, p. o ἀνλίτυπ(Θ); q. v.

'Αντυπαγρεῖν, Ion. pro ἀνθυπαγρεῖν, vicissim inservire: ex ἀντὶ, & ὑπαγρός.

"Αντω, idem quod ἀντάω, occurro, obvius fio; item, supplico, &c. sed magis in usu est ἄντομαι; quod vide. Th. est ἀνλὶ.

'Αντωθέω, ῶ, repello, reniter, obnitor: ἀντωθεῖδη, præs. inf. pass. Inde ἄντωσις, εως, ἡ, repulsio, renixus. Ab ἀνλὶ, & ὠθέω.

'Αντωμασία, vide suprà, in ἀνλώνυμος.

'Αντωνέομαι, vicissim, vel contrà emo, in auctione mercor, licor, emo loco alterius, &c. ex ἀνλὶ, & ὠνέομαι, V.

'Αντωνομασία, ας, ἡ, figura, qua loco proprii nominis ponitur aliud; vide ἀντονομασία.

'Αντωνυμία, ας, ἡ, pronomen; pars orationis, quæ pro nomine ponitur, &c. Unde, ἀντωνυμικὸς, ad pronomē pertinens, pronominalis, &c. ex ἀνλὶ, & ὄνυμα; V.

'Αντωπὸς, adversis oculis intuens; Non. exponitur etiam λαμπρὸς; Hesych. Item, ἀντωπὸν, adv coram è regione; ex adverso, &c. ἀντώπ(Θ), obtuens, adversus, &c. ἀντωπέω, ῶ, obtueor, contrà intueor, &c. ex ἀνλὶ, & ὤψ, oculus, &c. V.

"Αντωσις, εως, ἡ, ἀπάντησις, concursus, Plin. à verbo ἄντομαι, obvio, &c. V. sed ἄντωσις, repulsus, &c. vide suprà, in ἀντωθέω, repello, &c.

'Αντωφελέω, vicissim adjuvo, referre gratiam, beneficium rependere; Xenoph. ὠφελήσαντα ἀντωφελεῖδη, utiliratem afferentem, commodum vicissim capere, ἀντωδυσφορεῖν, &c. ex ἀνλὶ, & ὠφελέω; V.

'Ανύβρις(Θ), ος, ὁ, ἡ, contumeliæ expers: ex ἄνυ, & ὕβρις.

'Ανυγρόω, (idem quod ὑγρόω; V.) humecto, madefacio, &c.

'Ανύδρελ(Θ), non rigatus, contrarium est, ὑδρελόμ(Θ), irriguus, &c. item, ἀνυδρεία, ας, ἡ, aquæ inopia, & penuria, ariditas, &c. utrumque; ab ἄνυδρ(Θ); q. v.

'Ανυδρελόομαι, ex fonte hauriо, exhaurio; ex ἀνὰ & ὑδρελόω; V.

"Ανυδ(Θ),

Ἄνυδρος, ος, ὁ, ἡ, aridus, aquâ carens: ex α, & ὕδωρ, ρ inserto euphoniæ gratiâ.

Ἄνυε, perficiebat, 3. sing. imp. Dor. vel Ion. verbi ἀνύω.

Ἄνυλος, ὁ ἡ ὄ, carens sylva; non sylvosus seu nemorosus; (& ἀνυλήεις; idem, carens arboribus, &c.) item expers materiæ, incorporeus, &c. ex α priv. & ὕλη, materies, sylva, &c.

Ἀνυμέναιος, ος, ὁ, ἡ, (i. e. ἀγαμος.) carens honoribus nuptialibus; ἡ μὴ ἔχουσα ἀνδρα, hymenæi expers, justos hymenæos non passa, &c. ex α priv. & ὑμέναιος; V.

Ἄνυμες, perficiebamus, Dor. Sync. pro ἠνύομεν, 1. plur. imperf. act. verbi ἀνύω.

Ἄνυμι, idem quod ἀνύω, perficio;

Ἀνυμνέω, celebro, laudo, decanto, &c. idem quod ὑμνέω; V.

Ἀνύμφευτος, ος, ὁ, ἡ, cælebs, innuba, innupta; ab ἄνυμφος, ος, ὁ, ἡ ε. ἄγαμος, ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα, expers connubii, qui sponsam non habet; item, ἡ ἄνυμφος, illocacabilis, quæ nuptum dari nequit, &c. exponitur & κακόνυμφος; infelix nupta; infausta sponsa: unde ἄνυμφος γάμος, scelerataæ nuptiæ, & contra fas contractæ ex α priv. & νύμφη, sponsa; vide.

Ἀνύσασα, quæ perficit, præs. part. f. g. ab ἀνύω.

Ἀνυπαίτιος, ὁ ἡ ὄ, insons, innocens, &c. ex α, priv. & ὑπαίτιος; Vid.

Ἀνυπαντάω, occurro; idem quod ὑπαντάω; vide.

Ἀνύπαρκτος, non existens, in rerum natura esse non potens, nec in earum numero; unde, τὸ ἀνύπαρκτον, apud Philonem, pro internecione & interitu; & ἀνυπαρξία, ας, ἡ, interitus, essentiæ privatio, &c. ex α priv. & ὑπάρχω, &c. vide.

Ἀνύπεικτος, immitis, non cedens, &c. ex α priv. & ὑπείκω, obedio, cedo, &c. vide.

Ἀνυπέρβλητος, ὁ ἡ ὄ, (idem quod ἀνυπέρβατος, ab ὑπερβαίνω) insuperabilis, incredibilis, eximius, &c. unde adverb.

Ἀνυπερβλήτως, magnopere, vehementissime, summopere, &c. ex α priv. & ὑπερβάλλω; vide.

Ἀνυπέρθετος, qui differri & procrastinari nequit; item, citus, subitus, certus, &c. unde adv. ἀνυπερθέτως, sine mora; absque dilatione & cunctatione, &c. ex α priv. & ὑπερτίθημι, superimpono, & in pass. ὑπερτίθεμαι, differo, procrastino, &c.

Ἀνυπέρφανος, minime superbus, &c. ex α priv. & ὑπερήφανος; V.

Ἀνυπεύθυνος, ος, ὁ ἡ ὄ, innoxius, non mulctandus, inculpatus, reddendis rationibus non obnoxius, &c. ex α, priv. & ὑπεύθυνος; V.

Ἀνυπήκοος, non obtemperans; ut ἀνυπήκοος τῷ λόγῳ, non obsequens rationi, &c. ex α priv. & ὑπήκοος; vide.

Ἀνύπλωτος, imberbis, ἀγένειος, ex α priv. & ὑπλωτὴ, quod vide.

Ἀνυπηρέτητος, ministris carens, &c. ex α priv. & ὑπηρετέω, mihi ministratur; vide activ. ὑπηρετέω.

Ἀνυπόδητος, ος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἀνυπόδυτος, discalceatus, sine calceis: ab α, & ὑποδέω. Th. δέω.

Ἀνύποδες, οἱ, sic appellati sunt philosophi apud Aristoph. quasi, nudipedes, &c. Item ἀνυποδετέω, sum sine calceis, sine calceis ingredior, &c. ἀνυποδητέω, idem, undè ἀνυποδησία, ας, ἡ, pedum nuditas, &c. omnia, ejusd. Th. & comp. cum præced.

Ἀνυποθέτος, ος, ὁ ἡ ὄν, non suggestus, non suppositus, & subditicius; ἄνευ ὑποθέσεως; sine suppositione; ut apud Plat. in 6. de Repub. νόησις, τε νοητῆς ἀνυποθέτου; h. e. τ ἀρχῆς ἀνυποθέτου; i. e. quæ sine suppositionibus ab intellectu apprehenditur, ὁ γὰ νῆς, illarum non indiget, ut ad apprehensionem, τῷ ὀπ νοητῷ, &c. ex α priv. & ὑπολείπω; V.

Ἀνύποιστος, ος, ὁ ἡ ὄν, intolerabilis, non ferendus: ab α, ὑπὸ, & ὄιστὸς, ab οἴω, pro φέρω.

Ἀνυπόκριτος, ος, ὁ, ἡ, minimè simulatus, non fucatus: ex α, & ὑποκρίνομαι.

Ἀνυπομονητος, non sustinendus, intolerabilis, &c. ex α priv. & ὑπομένω; Vide.

Ἀνυπονόητος, ος, ὁ ἡ ὄν, non suspicatus seu suspectus, improvisus, quem suspectum non habuissemus; Polyb. & activè, non suspicans; Polyb. lib. 4. τῶν μέλλοντ ἀνυπονοήτοις, non suspicantibus quod eventurum erat, &c. Unde, adv. Ἀνυπονοήτως, non suspiciosè, vel suspectè, inopinato, & insperato; ita ut non suspiceris, vel suspectus habearis, &c ex α priv. & ὑπονοέω; V.

Ἀνυποπτος, & ἀνυπόπτωτος, ος, ὁ ἡ ὄν, non suspectus, suspicione vacans. Et

Ἀνυπόπτως, adv. citra suspicionem. Ex ἀνὰ, ὑπὸ & ὄπτομαι.

Ἀνυπόστατος, qui non potest subsistere, subsistentiam non habens; μὴ ἔχων ὑπαρξιν, ὅπου ἐστὶν; ut somnium, & id genus, ἀνύπαρκτος, ὁ ἡ ἀνύπαρκτον; cui opponitur ἐνυπόστατος, &c. item intolerabilis, cujus impetus sustineri nequit; cui resisti non potest; Polyb. ex α priv. & ὑπόστασις, &c. V.

Ἀνυπόστολος, ος, ὁ, interritus, imperterritus, &c. ex α priv. & ὑποστέλλω, unde ὑποστολὴ, &c. V.

Ἀνυπότακτος, ος, ὁ, ἡ, refractarius: ex α & ὑποτακτὸς.

Ἀνυποτίμητος, non census, non æstimatus, & peculiariter, cui lis æstimata non est; unde adv. ἀνυποτιμήτως, impunè, &c. ex α priv & ὑποτιμάω; V.

Ἀνύσελος, non simulatus, sincerus, sine suspicione, &c. propriè est is sub cujus cicatrice nullum vitium latet, &c. ex α priv. & ἄσκελος; V.

Ἀνύσσω, qui pedibus celeriter confecit iter; ὅτε τε τοῖς ποσὶν ἀνύσειν; Hesych.

Ἀνυσάμαν, Dor. pro ἠνυσάμην, confeci, acquisivi, a. 1. m. verbi ἀνύω.

Ἀνύσας, ὁ, qui perfecit, 1. 1. part. ab ἀνύω.

Ἀνυσίεργος, ος, ὁ, ἡ, operis conficiendi studiosus, laboriosus: ab ἀνύω, & ἔργον.

Ἀνύσιμος, ος, ὁ ἡ ὄν, expeditus, efficax ad transigendum, ex pedibus utilis, &c. unde ἀνυσίμως, adv. efficienter, absolutè, perfectè, &c. ἐνδυκῶς, παρελκικῶς, τελείως, ab ἀνύσιμος; V. Th. ἀνύω.

Ἄνυσις, εως, ἡ, effectio ab ἀνύω.

Ἀνύσας, αὶῆ, ὁ, pro ἀνύσας, Poët.

Ἄνυστος, ος, ὁ ἡ ὄν, qui effici potest, item promptum, facile: ὡς ἀνυστὸν ὄν, quoad fieri potest, pro viribus. Ἀνυστικὸς, ὸ, ὁ, ἡ, vel ἀνυτικὸς, efficax. Ab ἀνύομαι.

Ἄνυτο, perficiebatur, Dor. pro ἠνύτο, imp. verbi ἄνυμι· vel est 3. pluſq. perf. pass. ἀνύω.

Ἀνύτω, per unicum τ, Attice & ἀνύπω, vel ἀνύοω, pro Th. ἀνύω, perficio, expedio, &c.

Ἀνύφαμμος γῆ, non arenosa terra; vel ager minime arenosus, &c. ex α priv. & ὕφαμμος, (idem quod ὑπόψαμμος) arenosus, subtus arenam habens; ex ὑπὸ & ψάμμος, vel, detracta litera ψ. ἄμμος, ος, ἡ, arena, &c. V.

Ἀνυψόω, f. ώσω, erigo, sublevo, extollo, exalto, &c. ex ἀνὰ, & ὑψόω; V.

Ἀντ'Ω, perficio, profum, impleo, consumo, impetro, festi o: f. σω, p. ἠῶνυκα. Hinc ἄνυσις, εως, ἡ, perfectio, item profectus, commodum: ἀνύσιμος, ος, ὁ, ἡ, efficax, utilis: ἀνυσίμως, adv. efficaciter, perfectè.

Ἄνω, poëticum est, pro ἀνύω, perficio, &c.

Ἄνω, sursùm, adv. ὁ ἄνω, sc. ὦν, supernus: ἡ ἄνω, sc. ἔστι, supernas τὰ ἄνω, sc. ὄντα, quæ sursùm sunt: comparat. ἀνώτερον, superius, altius. Hinc ἄνωθεν, desuper: ἐπάνω, suprà.

Ἀνῶ, deferam, a. 2. sub. act. ab ἀνίημι, a. 2. ἀνῶ.

Ἄνωγα, præt. m. Ion. pro ἐώωγα, jussi: ab ἀνάγω, & ἀνωγέω.

Ἄνωγθι, imp. vel a. 2. Ion. pro ἐώωγθι, ἀνάγω, a. 2. sub. ab ἀνάγω.

Ἀνάγεον, ος, τὸ, cœnaculum, & Att. ἀνάγαιον, ω, τὸ. Scribitur & ἀνάγαιον, q. d. ἄνω τ γῆς, supra terram.

Ἀνώγεως, ω, ὁ ἡ ὦ, qui supra terram est, ὁ ἄνω τ γῆς, &c. ex ἄνω, supra & γῆ, terra.

Ἀναγέα, pro Th. ἀνώγω, suadeo, &c.

Ἀναγὴ, ῆς, ἡ, & ἄναξις, εως, ἡ, jussum, adhortatio, &c. est verbale a Th. ἀνάγω; vide.

Ἀνάγηθι, & per Sync. ἄναχθι, jube, præs. imp. ab

Ἀνάγημι, idem quod ἀνάγω.

Ἀνάγμαι, ξαι, κται, apertus sum, perfect. pass. verbi ἀνοίγνυμι, part. ἀνεῳγμένος, η, ον. Indè ἄνοιγμα, ατος, τὸ, apertio, reseratio: ἀνοιξις, εως, ἡ, idem, item ostium: ἀνοικτὸς, ὴ, ὸν, apertus, apertilis. Th. ὄιγω.

Ἀνάγοιω, jubebam, pro ἐώγοιεω, imp. Ion. ab ἀναγέα, seu ἀνάγω.

ἈνῶΤΩ, jubeo, hortor: f ξω, p. ἐώωχα, a. 1. ἐώωξα.

Ἀνάδηνα, adv. propriè, sine dolore, & quidem peculiariter in partu; item, ἀναδηνία, ἡ, indolentia; ut, ἀναδηνίδυποιεῖ, finit dolorem; Dioſc. i. e. levamentum doloris affert; utrumque, ab ἀνάδηνος, quæ partus dolores non sentit; vel, quæ sine dolore parit, &c. ex α priv. & ἀδὶν; vide.

Ἀναδωνία, ας, ἡ, Poët. pro quo & ἀναδωνία, indolentia, doloris vacuitas. Indè

Indè Ἀνάδωτος, ὁ, ἡ, dolorem nullum sentiens: & ἀνάδωτον φάρμακον, quod dolorem sedat: ἀναδώτως, adv. sine dolore. Th. ὀδυνᾶν.

Ἄναθεν, supernè; vide in ἄνω.

Ἀναθέω, ῶ, propulso, repello, sursùm impello: f. ήσω, & άσω, a. 1. inf. act. ἀνῶσαι, med. ἀνώσασθαι, part. ἀνασάμενος. Indè Ἀνάσπις, εως, ἡ, impulsio sursùm versùs, vel repulsio. Th. ὠθέω.

Ἀνάϊς, ος, ὁ, ἡ, inopinatus, improvisus: hinc ἀναΐσιος, inopinatò. Ex α, & ὄϊς.

Ἀναΐσσω, resolutâ diphthongo, pro ἀνάσσω.

Ἀναιπολιήτης, supernè vel in alto habitans, &c. ex ἄνω, & ἰπολίζομαι; vide activ. ἰπολίζω.

Ἀνάϊκτος, apertus est, 3. sing. perf. pass. ἀνοίγω, verbi ἀνοίγω.

Ἀναίλεθρος, ος, ὁ, ἡ, interitui non obnoxius: ex α, & ὄλεθρος.

Ἀνάμαλον, τὸ, inæquale. Hinc ἀναμαλία, ας, ἡ, inæqualitas. Ex α, & ὁμαλός.

Ἀνάμαλος, ος, & ἀναμαλὴς, ές, ὁ, ἡ, inæqualis, dispar; irregularis, varius; asper, non planus, &c. item, ἀναμαλότης, ητος, ἡ, & ἀναμαλωσύνη, ης, ἡ, inæqualitas, asperitas, &c. omnia ejusd. Th. & comp. cum præced.

Ἄναμος, humero carens: ex α priv. & ὦμος; V.

Ἀναμοῖ, sine jurejurando, adv. ex α, & ὄμνυμι.

Ἀνώμοτος, ος, ὁ, ἡ, injuratus; non addictus juramento, citra jusjurandum, &c. ut, ἢ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἥδε φρὴν ἀνώμοτος, juravi lingua, mentem injuratam gero; Eurip. ejusdem Th. & comp.

Ἄναξ, ακτος, ὁ, expediens, præs. part. ab ἄνω pro ἀνύω.

Ἀνωνύμαστος, quasi innominabilis, nefandus; vel qui sine nomine, &c. Item ἀνώνυμος, sine nomine, adv. & ἀνώνυμον, ος, ὁ, ἡ, expers nominis, sine nomine; non nominatus, incelebris, &c. ex α priv. comp. cum ὄνομα, & ὀνομάζω; q. V.

Ἄναξις, consultatio, &c. Vide in ἀνάγω.

Ἀνάπτον, ος, τὸ, locus editior, & à conspectu semotus; τὰ ἄνω ὄντ' ἀφ' ὧπῶν; ex α priv. & ὠπ, ὄπος, ὁ, oculus; V.

Ἀναρπάζω, νς, ν, a. 1. ind. pass. ab ἀνάρπαξις.

Ἀναρίς, ας, & Ion. ν, ος, ἡ, intempestivitas: ex α, & ὥρα.

Ἄναρος, ος, ὁ, ἡ, intempestivus; item, immaturus, præcox, &c. ejusd. Th. & comp.

Ἀναρρυσία, ας, ἡ, unda qua ad summam marginem navis tollitur; Poll. l. 2. ex ἄνω, & ῥέω, undarum strepitus, &c. vide.

Ἀνάρροπος, ὁ, ἡ, & ἀνάρριπος, sursùm vergens, resupinus; ὁ ἄνω ῥέπων, &c. ut ἀναρρέπει ὀφθαλμῶν, figuræ resupinæ, in sublime erectæ, &c. ex ἄνω, & ῥέπω; unde, ῥοπὴ, inclinatio, &c. V.

Ἀναρύομαι, magno cum ululatu exclamo; item, graviter ejulo, ac lamentor, &c. ex ἀνά, vel ἄνω, & ὠρύω, vel ὠρύομαι; vide.

Ἀνασάμενος, ὁ, a. 1. part. m. verbi ἀναθέω. Th. ὠθέω.

Ἀνάσσαι, repulisse, Ion. pro ἀνῶσαι, vel ἀνενείκαι, & ἀνενέγκαι, a. 1. inf. act. verbi ἀναφέρω. Vel Ἀνάσσαι, repulisse: est a. 1. inf. ab ἀναθέω.

Ἀνάσσαθαι, repulsum fecisse, a. 1. inf. m. verbi ἀναθέω.

Ἀνατάτω, in supremo loco, & ὁ ἀνωτάτω, summus, supremus, &c. est superlativus gradus, ab ἀνάτερος, in comparativo, superior; Th. ἄνω, supra, &c.

Ἀνωτερικὸς, ὴ, όν, superior. Ex ἄνω est ἀνώτερος, hinc ἀνωτερικός.

Ἀναφὴς, ἑος, ὁ, ἡ, inutilis: ex α, & ὄφελος.

Ἀναφέρεια ascensus, acclivitas: ab ἀναφερὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, ad superna tendens, sublimis, sursùm ferens, &c. ex ἄνω, & φέρω.

Ἀνάφλεθρος, ad superna tendens; ut ἀνάφλεθρος θερμότης, calor qui sponte sua in sublime tollitur: ex ἄνω & φυσάω; vide.

Ἀνῷξα, aperui, 1. sing. perf. ind. act. verbi ἀνοίγω.

Ἀνῴχθην, ης, η, apertus fui, a. 1. ind. pass. verbi ἀνοίγομαι.

Ἄναχθι, pro ἄναγε, aperi, præs. vel a. 2. imp. act. vel ἄνεχθι, jube, est imp. concisus pro ἀνάγηθι, ab Ἄναγμι.

Ἀνώχθω, pro ἀναγέτω, jubeat, ut etiam ἄναχθι, pro ἄναγε, per Metaplasm. ab ἀνάγω.

Ἄναχμεν, Hesych. τὸ κβθύσικειν, sive παρακβθύσικειν, hortatorium, seu adhortatorium, &c. ab ἀνάγω, hortor, &c. Vide.

Ἀνώϋρος, intutus, indefensus, non munitus, &c. ex α priv. & ὄχυρος; Vide.

Ἄξαιμι, ας, αι, fregerim, & in 3. pl. ἄξαιεν, a. 1. opt. act. ἄγνυμι, seu ἄγω, f. ξω, a. 1. ἦξα.

Ἄξας, ducens, a. 1. part. ab ἄγω, fœm. ἄξω.

Ἄξε, vel est præs. imp. futuri formam habens, ab ἄξω, quod Poëtæ formant à f. 1. ἄγω, vel dictum est pro ἄξον in a. 1. ut vicissim in a. 2. reperitur λάβεν pro λαβέ.

Ἄξια, ας, ε, & in 3. plur. ἄξειαν, a. 1. opt. Æol. ab ἄγνυμι, seu ἄγω.

Ἀξεναγώγητος, non ductus ab hospite, vel non susceptus, &c. ex α priv. & ξεναγωγέω; V.

Ἄξεινος, inhospitalis; idem quod ἄξενος, item, ἀξενία, inhospitalitas; itidem, ab ἄξενος.

Ἄξενος, ος, ὁ, Poët. ἄξεινος, sine hospite, ex α & ξένος.

Ἄξεστος, ος, ὁ, ἡ, radendo non politus: ab α, & ξεστός. Th. ξέω.

Ἀξία, ας, & Ion. ν, ἡ dignitas, meritum: ab ἄξιος.

Ἀξιάγαστος, ος, ὁ, ἡ, admiratione dignus, admirabilis: ab ἄξιος, & ἀγάζομαι.

Ἀξιάκουστος, ος, ὁ, ἡ, auditu dignus, item memorabilis: ab ἄξιος, & ἀκούω.

Ἀξιακρόαλος, ος, ὁ, ἡ, idem Th. ἀκροάομαι.

Ἀξιαπήγητος, Ion. pro ἀξιαφήγητος, ὁ ἡ ἡ, memorabilis: superlat. Ἀξιαπηγητότατος, & ἀξιαφηγητότατος, memoratu dignissimus. Ab ἄξιος, & ἀφήγησις. Th. ἡγέομαι.

Ἀξιόμυμος, dignum censeo, Dor. pro ἀξιόνυμος, præs. ind. ab ἀξιόω.

Ἀξινάριον, & ἀξινίδιον, ος, τὸ, parva dolabra, dolabella, asciola, &c. diminut. ab ἀξινή.

Ἀξίνη, ης, ἡ, Ascia, dolabra: Ang. an ax. qu. ab ἄγω vel a Chald. נחשת hatsina, securis.

Ἀξιομάνεια, vel ἀξιομανία, ἡ, divinatio per fecures; Plin. l. 6. c. 19. ex ἀξινη, & μαντεία; vide.

Ἀξιοβίοτον, ος, τὸ, dignum vita; ex ἄξιος, & βίοτος; V.

Ἀξιόζηλος, & ἀξιοζήλατος, ος, ὁ, dignus quem æmulemur, dignus æmulatione; capabilis, æmulandus, &c. unde ἀξιοζήλως, adv. laudabiliter: ex ἄξιος, & ζῆλος; V.

Ἀξιοθέητος, Ion. pro ἀξιοθέατος, spectatu dignus: ab ἄξιος, & θεάομαι.

Ἀξιόκτητος, dignus qui quæratur & possideatur, digno, vel justo pretio quæsitus, vel quærendus, &c. unde neut. ἀξιόκτητον, dignum quod quæratur & possideatur, &c. ex ἄξιος & κτάομαι; vide.

Ἀξιόλεκτος, dictu dignus, laudabilis, &c. ἀξιόλεγος; q. d. mentione dignus, memorabilis, laudabilis: item, non aspernandus, magni pretii, &c. unde adv. ἀξιολόγως, egregiè, præstanter; ita ut mentione sit dignum, &c. ex ἄξιος, & λέγω, ac λόγος, &c. V.

Ἀξιομακάριστος, dignus quem beatum omnes prædicant; Xen. in Apol. Socr. Vide μακάριστος.

Ἀξιόμαχος, ος, ὁ, ἡ, qui alicui resistere potest pugnando: ab ἄξιος, & μάχομαι.

Ἀξιόνικος, ος, ὁ, ἡ, victoriâ dignus: ab ἄξιος, & νίκη.

Ἀξιόπιστος, ος, ὁ ἡ ἡ, fide dignus, gravis, verisimilis, certus, haud impar fidei, &c. inde, ἀξιοπιστία, ας, ἡ, verisimilitudo, authoritas fide digna, πίστωσις, &c. item adv. fideliter; ita ut fide sit dignum, &c. vide πιστός.

Ἀξιόποινος, ος, ὁ, qui meritas pœnas accipit; V. ποινή.

Ἀξιοπρέπεια, dignitas, & ἀξιοπρεπὴς, dignus, decorus, laude dignus; vide Th. πρέπω, &c.

Ἀξιόσκεπτος, ὁ, ἡ, qui visu vel videri dignus, &c. ex ἄξιος, & ἐσάω, ῶ; V.

Ἄξιος, ος, ὁ, dignus, cum gen. Hinc ἀξίως, dignè, adverb. ἀξία, ας, ἡ, dignitas, meritum: ἀξιότης, τητος, ἡ, idem, ἀξιόω, ῶ, dignum censeo, puto: ἀξίωμα, ατος, τὸ, dignitas, auctoritas; item enunciatum: ἀξιωματικὸς, ὴ, όν, ἡ, auctoritate præditus, augustus: ἀξίωσις, εως, ἡ, auctoritas, dignitas, amplitudo: ἀνάξιος, ος, ὁ, ἡ, indignus: ἀντάξιος, ος, ὁ, ἡ, æqualis pretii.

Ἀξιοσκεπτος, dignus consideratione seu animadversione, considerandus, &c. V. Th. σκέπτω.

Ἀξιοσπούδαστος, dignus studiis, dignus quem studiosè sectemur, &c. ex ἄξιος, & σπουδάζω; V.

Ἀξιοστόμωτος, ος, ὁ, probatus sufficientibus argumentis, &c. à στόμωμα, V. in Th. στόμωμα.

Ἄξιος σώ-

Ἀξιοβέατος, imperio dignus, dignus qui imperet, &c. ex ἄξιος, & βέατος; V.

Ἀξιότης, ητος, ἡ, dignitas, dignatio; ab ἄξιος.

Ἀξιότιμος, honore dignus, pretiosus; à τιμή; V.

Ἀξιόχρεως, Ion. & Att. qui est solvendo, ac proinde fide dignus: ab Ἄξιος, & χρέος.

Ἀξιόω, ῶ, dignor, cum gen. æquum censeo. imp. ἠξίοον, οων, fut. άσω, pr. ἠξίωκα, a. 1. ἠξίωσα, a. 1. sub. ἀξιώσω, ης, ῃ, a. 1. inf. ἀξιῶσαι, pass. præs. Ἀξιόομαι, ξμαι, dignus censeor, 3. plur. præs. imp. ἀξιώοντο, digni censentur. p. ἠξίωμαι, a. 1. ἠξιώθην, f. 1. ἀξιωθήσομαι. Th. ἄξιος.

Ἄξιος, merito; prout dignum est; ut decet, &c. ab Ἄξιος.

Ἀξιώσομαι, αις, ε, dignatus fuerim, a. 1. opt. Æol verbi ἀξιόω.

Ἄξομαι, abducam, f. 1. verbi ἄγω.

Ἀξόανον, sculptili simulachro carens: ex α priv. & ξόανον, τὸ; politum, sculptum, sculptile, &c. à Th. ξεω, polio, &c. V.

Ἄξον, a. 1. imp. act. duc, vel frange: ab ἄγω, vel ἀγνυμι, f. ἄξω.

Ἄξονα, acc. sing. ἄξονι, dat. ab ἄξων.

Ἀξόνιος, ε, ὁ ἡ ἡ, ad axim pertinens; ut ἀξόνιοις δεσμοῖς, vinculis axis alligatis, in Epigr. ab ἄξων, axis rotæ, &c. V.

Ἄξος, idem quod ἄξεστος, imolitus; ex α priv. & ξέω. V.

Ἀξυγκέρτητος, idem quod ἀσυγκέρατος, qui conflatus, seu coactus non est; seu qui confluri & cogi non potest, &c. ex α priv. & συγκεράννυμι, V.

Ἀξυλία, lignorum inopia; item, ἀξύλιστος, & ἀξύλευτος, idem quod ἄξυλος, unde vel ex quo nemo ligna petit, &c. ejusd. Th. & comp. cum seq.

Ἄξυλος, ε, ὁ, ἡ, ligno carens, vel plenus ligno: ab α, vel priv. vel epitat. & ξύλον.

Ἀξύμμετον, pro ἀσύμμετρον, immensum, immodicum; ex α priv. & σύμμετρος, vide.

Ἀξύμφορος, pro ἀσύμφορος, incommodus; ex α priv. & σύμφορος. V.

Ἀξυνίη, pro ἀσυνίη, & ἀξυνία, intelligentia carens, stultus, insipiens, &c. ex α priv. & συνίημι. V.

Ἀξυνήτακλος, pro ἀσυνήτακλος, inordinatus; ex α priv. & συνήτασσω, vel ---τάω. V.

Ἄξυρος, seu ἀξυρής, retusus, hebes; ex α priv & ξυρός. V.

Ἄξω, pro ἄγω, formatum è futuro; ut ὄτσω, pro ὄψομαι, &c.

Ἄξω, Dor. ἀξῶ, f. 1. act. ducam, vel frangam: ab ἄγω, vel ἄγνυμι.

ΑΞΩΝ, ονος, ὁ, axis, asser: qu. ab ἄγω, quia circa axem rota agitur.

----αο, Æol. & Ecot. in gen. sing. 1. decl. simpl. pro ε ut ut Αἰνείαο pro Αἰνείω. Est & Ion. & Poët. pro ω in 2. pers. sing. a. 1. med. ut pro ἐτύψω, ἐτύψαο.

Ἀοιδάων, Dor. pro ἀοιδῶν, gen. pl. ab ἀοιδός, vel ἀοιδή.

Ἀοσμος, odore carens, inodorus; idem quod ἄνοσμος; ex α priv. & ὀσμή, odor; V.

Ἄοτος, idem quod, δίοτος, qui ramosus non est, in nullos dispersus ramos, vel enodis, non nodosus, &c. Item, ramosus, πολύοτος, &c. ex α priv. vel intens. & ὄζος. V.

Ἀοιδή, ῆς, & Dor. ἀοιδά, ᾶς ἡ, cantus, dat. pl. Ion. ἀοιδῇσι pro ἀοιδαῖς. A præt. m. ᾠοιδα verbi ἀείδω.

Ἀοιδιάω, ῶ, cano, canto; idem quod Th. ἀείδω; id. vide.

Ἀοίδιμος, ε, ὁ ἡ ἡ, celebris, decantatus.

Ἀοιδός, ὁ, cantor, Poëta, Th. ἀείδω.

Ἀοιδοσύνη, ἡ, cantio, cantilena; idem quod ἀοιδή, & Th. idem.

Ἀοιδοτάτη, ης, ἡ, canendi peritissima, cantu suavissima, superl. ab ἀοιδός.

Ἀοιδοθέτης, Poëta, qui componit cantilenas, &c. ex ἀοιδή, & θετός; V.

Ἀοιδοπλος, idem, Poëta, qui versatur circa carmina, &c. ex ἀοιδή, & πολέω, versor, &c. V.

Ἀοίκητος, ε, ὁ, ἡ, inhabitatus. Ἄοικος, ε, ὁ, ἡ, domo carens. Ex α, & οἶκος.

Ἄοιτος, invius, vagus, &c. ex α priv. & ὁίμη; V.

Ἄοινος, vino carens, abstemius, &c. ex α priv. & οἶνος; V.

Ἄοκνος, ε, ὁ, ἡ, impiger, item intrepidus: ex α & ὄκνος.

Ἀοκνίοτατα, impigerrime, & sic, ἀόκνως, impigre, &c. utrumque, adv. ab ἄοκνος.

Ἀολλέες, εἷς, οἱ, αἱ, conferti, nom. pl. ab ἀολλής· acc. pl. ἀολλέας, εἷς. dat. ἀολλέσσι.

Ἀολλίδην, confertim simul, adv. Poët. ab

ΑΟΛΛΗΣ, έος, ὁ, ἡ, confertus, congregatus. Hinc ἀολλίζω, & ἀολλέω, congrego.

——άουλι, ῶσι, terminatio Dor. 3. pers. plur. præs. ind. 2. contract. pro άουσι, vel ῶσι ut βοάουλι, pro βοάουσι, βοῶσι.

Ἀοξέω, pro ἀοζέω, ministro; Hesych. & Suid. Item, ἄοξοι, pro ἄοζοι, à Suida exponitur, πολύοζοι, ramosi, nodosi; item, qui nulla ligna comburunt; i. e. coqui, μάγειροι, vel servi, famuli; ὑπηρέται καὶ θεράποντες; item, assectlæ, & assectatores ἀκόλουθοι, &c. à Th. ἕζω; V.

Ἄοτος, qui vocem nullam edit, mutus; (& ab Hesych. exponitur etiam ἀόρατος, invisibilis; ab ὄπωμαι) ex α priv. & ὀψ, ὠπὸς, ἡ; vox: item, oculus, sed tunc est masc. gen. vide.

Ἀοπτος, ε, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἄνοπτος, non visibilis: ex α priv. & ὄπτομαι.

Ἄορ, & ἄωρ, ρος, τὸ, ensis: qu. ab ἀείρω, quia suspenditur.

Ἀόρατος, ε, ὁ, ἡ, invisibilis: ἀοράτως, invisibiliter, adv. ἀορασία, ας, ἡ, cœcitas. Ex α & ὁράω.

Ἀοργησία, ας, ἡ, q. d. inirascentia, non iratci, lenitudo: Item, ἀόργητος, & ἄορος; qui non irascitur, aut irasci solet, &c. Unde, in neut. gen. τὸ ἀόργητον; idem quod ἀοργησία, Luc. in Hermog. τὸ ἀόργητον, ἀνδρὸς ὀξὺ στρέφ, &c. item, adv. ἀοργήτως, sine ira; ita ut non irascaris, lente, vel leniter, &c. omnia ex α priv. & ὀργή, ῆς, ἡ, ira.

Ἀόριστος, ε, ὁ ἡ ἡ, infinitus, interminatus. ἀορίστως, infinite, interminatè: ἀοριστία, ας, ἡ, infinitas: ἀοριστικὸς, ὴ, ὸν, definitivus: ἀορίστομαι, ώμαι, definitus sum: ἀορισταίνω, hæsito. Omnia ab α & ὁρος.

Ἄορνος, ε, ὁ, ἡ, avibus carens. Item nomen fluvii, AVERNUS. Th. ὄρνις.

ΑΟΡΤΗ, ῆς, ἡ, arteria magna, item arca.

ΑΟΡΤΗΡ, ῆρος, ὁ, lorum (seu funis) quo ensis, clypeus, aut pera appenditur: dat. pl. ἀορτῆρεσσι, Poet. qu. ab ἀείρω, vel quasi ἄορος τηρῶν, ab ἄορ, & τηρέω.

Ἀορτῆσθαι, unde ἀορτηθείς, in Epigr. appensus loro, affixus, pendens, &c. à præced. Th. ἀορτήρ.

Ἄορτο, sublatus erat, 3. sing. plus. perf. pass. ab ἄορμαι, pro ἤορμαι, perf. pass. verbi ἀείρω. Quidam tamen ex ἦρτο factum volunt, η in α converso, & inserto ω, plusq. perf. pass. ἄρτω, ἄορτο.

Ἀορτήρ, ος, ὁ, ἡ, appellatur ab Hippocrate, pars pulmonis utrinque suspensa, & separata; quam & ἀορτεῖν, dictam fuisse discimus ex Dioscor. ab eod. Th.

Ἄοσμος, ε, ὁ ἡ ἡ, odoris omnis expers: idem quod ἄνοσμος, nihil olens, incodorus, vel odore gravis, & fœtidus; nam ἄοσμον opponitur τῷ δύσοσμῳ: unde etiam ἀοσμία, ας, ἡ; (pro quo interdum reperitur substantive, ἄοσμος, ε, ὁ,) odoris carentia, odor nullus, vel malus odor, fœtor, &c. ex α priv. & ὀσμή; vide.

Ἀουτέω, ῶ, auxilior, opem fero, adjuvo. Hinc ἀουτητὴρ, ῆρος, ὁ, adjutor: ἀνὴρ ἄουτος βοηθῶν, qui non vocatus alteri opitulatur. Ab ἄουτος.

Ἄσθ, ος, ὁ, ἡ, illæsus: ex α, & σάω.

Ἀοχλησία, ας, ἡ, vacuitas à turbis: ἀόχλητος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui molestiâ vcaat. Ab α, & ὀχλος.

Ἀοψ, οπος, ὁ ἡ ἡ, visûs expers, cœcus: ab α, & ὄπωμαι.

Ἀπ', pro ἀπὸ, ab

Ἀπαγγείλαι, renuntiâsse, a. 1. inf. act. ἀπαγγείλειον, ἄτω, renuntiato, & in 2. plur. ἀπαγγείλατε, renuntiate, imp. ἀπαγγείλας, ἀντος, ὁ, renuntians, part. Ab ἀπαγγέλλω.

Ἀπαγγελία, ας, ἡ, narratio: ab

Ἀπαγγέλλω, renuntio, f. ἀπαγγελῶ, p. ἀπήγγελκα, a. 1. ἀπήγγειλα, a. 1. imp. ἀπάγγειλον, inf. ἀπαγγεῖλαι, præs. part. act. ἀπαγγέλλων, οντος, ὁ, pass. ἀπαγγέλλομαι. Ex ἀπὸ, & ἀγγέλλω.

Ἀπαγγελτέον, pro---vel renunciandum est; item, ἀπαγγελτῆρ, index, renuntius; & ἀπαγγελτικὸς, re---vel enuntiativus; unde in neut. gen. τὸ ἀπαγγελτικὸν, enunciatio, &c. à præced.

Ἄπαγε, Apage, apagesis; auser, absit, ne feceris, &c. adverbium est reprobantis, & abominantis, &c. (à verbo ἀπάγω; V.) ut ἀπαγ' εἰς μακαρίαν; proverbium apud Aristoph. i. e. εἰς ὄλεθρον; nam mortui μακαρίται, dicuntur καὶ ὀυφημισμὸν; ne verba innominata sint, &c.

Ἀπαγείρω, excito; ex ἀπὸ & ἀγείρω.

Ἀπαγὴς, ὁ, ἡ, impenetrabilis: ex ἀπὸ pro α, priv. & ἄγω' vel, ut alii volunt, ex α intensivo, & ἔπαγον, a. 2. verbi πήγνυμι.

Ἀπαγινέγκ, Ion. pro ἀπάγκ, auferre, abducere. Th. ἄγω.

Ἀπαγκωνίζομαι, cubitos intendo; Hesych. ex ἀπὸ, & ἀγκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor, per sinus quosdam quasi flexus. me verto; de fluvio, dictum, &c. ab ἄγκων, cubitus, seu cubitum, &c.

Ἀπαλ-

'Απϑλαίζω, deturpo, dehoneſto, &c. ex ἀπὸ & ἀγλαΐζω, illuſtro, à Th. ἄγλαος, ſplendidus, &c.

'Απαγξαίμην, ης, ηται, me ſtrangularem, a. 1. opt. m. verbi ἀπάγχω.

'Απαγορεύω, πω, abduCtam, acc. ſing. præt. part. paſſ. f. g. ab ἀπάγω.

'Απαγόρδυμα, apud Plutarch. opponitur τῷ παρασήμῳ, vetitum & interdictum magiſtratus, edictum prohibitorium, &c. Item, ἀπαγόρδυσις, prohibitio; & ἀπαγορδύτικος, prohibitorius; Plin. omnia a ſequente verbo ἀπαγορεύω.

'Απαγορεύων, ωῦσα, ὸν, prohibens, præſ. part. ab

'Απαγορεύω, prohibeo, interdico, recuſo, nego: ex ἀπὸ, & ἀγορεύω.

'Απαγρεύω, ſpolio; unde ἀπαγρεύθεὶς, Heſych. exp. ἀφαιρεθεὶς, &c. ex ἀπὸ & ἀγρεύω, venor, capio, &c. V.

'Απαγρόω, ῶ agreſte reddo, effero, exaſpero: ex ἀπὸ & ἀγρὸς. Indè 'Απαγρίωσις, εως, ἡ, efferatio, exaſperatio.

'Απαγρωκίζω, ad mores ruſticos redigo, &c. à præced. ἀπαγρόω.

'Απαγρος, infelix & infortunatus venator, ἀτυχὴς περὶ τὰς ἄγρας; infelix circa venationes, &c. ex ἀπὸ & ἄγρα, captura, venatio, &c.

'Απαγχονίζω, idem quod ſequens ἀπάγχω.

'Απάγχω, ſtrangulo, ſuffoco, f. ἀπάγξω, p. ἀπῆγχα, præſ. paſſ. ἀπάγχομαι, ſtrangulor, f. 1. m. ἀπάγξομαι, a. 1. ἀπηγξάμην, ατο. Ex ἀπὸ, & ἄγχω.

'Απάγω, abduco, f. ἄξω, p. ἀπῆχα, a. 2. ἀπῆγον, Att. ἀπῆγαγον, imp. ἀπάγαγε, parr. ἀπαγαγὼν, ὼῦσα, ὸν, ὁ, perf. paſſ. ἀπῆγμαι, ξαι, κται, a. 1. ἀπήχθην, inf. ἀπαχθῆναι. Th. ἄγω.

'Απαγωγὴ, abductio; & peculiariter abductio ſeu conjectio in carcerem; apud Polyb. & Etiam, cap. 4. item, reductio; & tributi penſio, &c. Item, ἀπαγωγὸν, vocatur etiam ſyllogiſmus apud Ariſtotelem, in quo de minoris certitudine propoſitionis dubitatur; quæ tamen æque aut magis credibilis eſt ipſa concluſione; 1. Anal. lib. 2. c. 18. Itemque dicitur εἰς ἀδύνατον ἀπαγωγὴ, reductio ad impoſſibile; quam Chryſoſtom. 1. ad Cor. 15. εἰς ἄτοπον ἀπαγωγὴν, vocat, &c. Item, ἀπαγωγὸς, ὅς, ὁ ἡ ὸν, abductor, expulſor; expellendi vim habens; cui opponitur ἐπαγωγὸς, &c. utrumque à præcedente verbo, ἀπάγω.

'Απαδεῖν, Ion. & Poët. diſplicere: ex α, & ἄδω, ſeu ἀηδάνω, p'aceo.

'Απαδὶς, ίδος, ἡ, cogitatio: in acc. pl. ἀπάδιας, & per craſin. ἀπάδῆς. Dicta qu. ἀπὸ δὸς ἀπὸ τοῦ ἄπωθεν, ἢ τὸ πέρραθεν ἰδεῖν, quòd mens & cogitatio reſeminùs, & antè quam acciderint, videat, & prævideat.

'Απάδω, in cantu diſcrepo, diſſono, ſum abſonus, & Metaph. diſcrepo, diſſentio, &c. ex ἀπὸ & ἀείδω; V.

'Απαθανατίζω, reddo immortalem; item, macto, &c. ex ἀπὸ & ἀθανατίζω, idem, vide.

'Απαιθρόμηλος, ου, ὁ, diſcedens, præſ. part. ex ἀπὸ & ἀείρω.

'Απαθὴς, ἐς, ὁ, ἡ, impatiens, qui non eſt paſſus: ex α, & ἔπαθον, a 2. verbi πάσχω.

'Απάθεια, ας, ἡ, immobilitas, circa paſſiones æquanimitas, affectuum vacuitas, indolentia, ſtupor, &c. Item, ἀπάθητος, ὁ ἡ ὸν; q. d. impatibilis, patiendi neceſſitati minimè obnoxius, & ἀπαθῶς, quietè, æquanimiter; ſedato animo, &c. omnia à præcedente ἀπαθὴς, non obnoxius affectionibus animi; carens paſſionum & affectuum animi perturbatione; rigidus, inflexus, &c.

'Απαὶ, præpoſ. Poët. pro ἀπὸ ab

'Απαιδαγώγητος, qui regi nequit; indocilis, intractabilis, &c. ex α priv. & παιδαγωγέω; V.

'Απαιδευσία, ας, ἡ, inſcitia, imperitia: ex α, & παιδεύω. Th. παῖς.

'Απαίδευτος, ὰ, ὸς, ὴ, ineruditus, illiteratus. Ex α, & παιδεύω. Th. παῖς.

'Απαιδία, ας, ἡ; orbitas liberorum: ab ἄπαις; V.

'Απαιδοτόμος, ῶ; q. d. pudenda mutilo; præputium ſeco, circumcido; Poll. lib. 2. ex ἀπὸ, & αἰδοῖον, inguen, in plur. αἰδοῖα, pudenda, &c. V.

'Απαιδοτρεφὴς, ὲς, ὁ ἡ ὲν, ſub magiſtro non exercitatus, item inexercitatus: ab ἀπὸ, παῖς, & τρέφω.

'Απαθθαίω, terrefacio: ex ἀπὸ, & αἰθαλόω, comburo; vide in Th. αἴθω.

'Απαιθριάζω, ſub dio ago, ſereno, ſerenum reddo, &c. ex ἀπὸ, & αἴθριος, ſerenus; vide in Th. αἴθρα, à quo etiam αἰθριάζω, illuſtro, ſerenum reddo, &c.

'Απαίνυμι, aufero; ἀφαίρεμαι; ex ἀπὸ, & αἴνυμι, capio, &c. V.

'Απαιρεθέω, privarer, Ion. pro ἀφαιρεθῶ, a. 1. ſub. paſſ. ab ἀφαιρέομαι.

'Απαιρεῖσθαι, Ion. pro ἀφαιρεῖσθαι, privari, ſpoliari: ex ἀπὸ, & αἱρέω.

'Απαιρεμμβροι, οἱ, fraudati, Ion. redupl. atque Att. pro ἀφῃρημβροι, p. part. paſſ. ab ἀφαιρέω.

'Απαίρω, tollo, diſcedo: f. ἀρῶ. p. ἀπῆρκα, a. 1. ἀπῆρα, imp. ἀπᾶρον, ἄτω, inf. ἀπᾶραι, p. paſſ. ἀπῆρμαι, a. 1. ἀπῄρθην, ſub. ἀπαρθῶ, ἦς, ἦ. Ex ἀπὸ, & αἴρω.

'Απαις, ὁ, liberis carens: ex α, & παῖς.

'Απαισιος, ὲ, ὁ ἡ ὸν, infauſtus, inauſpicatus, mali augurii: ab ἀπὸ, & αἶσα.

'Απαίσσω, f. ξω, profilio, cum impetu abeo, a. 1. part. ἀπάϊξας. Th. ἴαλσω.

'Απαῖτέω, repetit, 3. ſing. præſ. ind. ἀπαῖτῇ, repetito, 2. ſing. imp. act. præſ. ἀπαιτήσατε, 3. pl. a. 1. ſub. ab

'Απαιτέω, ῶ, repeto: ab ἀπὸ, & αἰτέω.

'Απαΐτίζω, f. ίσω: idem.

'Απαίτησις, εως, ἡ, exactio, repetitio; ἀπαιτητέον, repetendum, efflagitandum: Item, ἀπαιτητικὸς, ὴ; repetens, & agens repetitionem; & ἐπαιτητὶ χάριτες, debitæ gratiæ, &c. omnia à præcedente verbo ἀπαιτέω.

'Απαμαρίομαι, & ἀπαμαρίσμομαι, ῦμαι; immineo, impendo, attollo, dependeo, &c. ex πὲ αἴρω, per pleonaſmum πῶ, vel ex ἀπὸ & αἰμαρίω; V.

'Απακοντίζω, jaculor; idem quod ἀκοντίζω; V.

'Απακριβόω, elaboro; diligenter aliquid facio, ſtudioſè exquiro; item exactè reſpondeo; i. e. ſtatutis horis evenio, &c. ex ἀπὸ, & ἀκριβόω; V.

'Απακτέον, retrahendum eſt vel abducendum; item, ἀπακτῶμαι, ablatus, utrumque ab ἄπαγω. V.

'Απαλὰ, τὰ, mollia; h. e. juvenilia: ἀπαλὰς, τὰς, teneras, acc. pl. f. g. ab ἀπαλὸς.

'Απάλαιστος, ὸς, ὁ, ἡ, qui luctâ eſt invictus, inſuperabilis, Poët. pro ἀκαταπάλαιστος. Th. πάλη.

'Απαλαιστρος, ὸς, ὁ ἡ ὸν, paleſtræ imperitus: ab ἀ, & πάλαιστρος ex. Th. πάλη.

'Απαλεξήμεν, arcere, repellere, Dor. pro ἀπαλεξεῖν, præſ. inf. 'Απαλέαλκοι, arceat, 3. ſing. præſ. opt. act. verbi.

'Απαλέαλκω, arceo, repello. Th. ἀλκή.

'Απάλαμος, pro ἀπάλαμπος, ος, ὁ ἡ, conſilii inops, indutriâ carens, difficilis. Ex α, & πάλαμη.

'Απάλαμος βίος, vita miſerrima, cui nullus πάλαμος, i. e. artem (ſeu auxilium) reperire poteſt, ut eam liberet. Sic ἀπάλαμον κακὸν, malum unde quis eluctari nequit. Th. πάλαμη.

'Απαλαμόομαι, ῶμαι, deerro, vagor: ab ἀπὸ, & ἀλαλόμαι.

'Απαλγέω, ῶ, dedoleo, occaleſco: fut. ήσω, p. ἀπήλγηκα. Ex ἀπὸ, & ἀλγέω.

'Απαλεγέω, dele, a. 1. imperat. act. ab

'Απαλείφω, f. ψω, p. φα. deungo; item deleo. Indè ἀπαλιφὴς, ῆς, ἡ, litura, deletio. Th. ἀλείφω.

'Απαλεξίκακον, ου, τὸ, immedicabile, à quo malum depelli nequit: ab ἀπὸ, ἀλέξω, & κακὸς.

'Απαλέξω, propulſo, repello; item, auxiliior, &c. ἀπαλέξομαι, idem: ex ἀπὸ, & ἀλέξω, idem.

'Απαλθόμομαι, devito, evito, effugio, &c. ex ἀπὸ, & ἀλέω, vito; V.

'Απαλθέω, negligo; per Syncopen, pro ἀπαμβλέω; ex ἀπὸ, & μέλω; V.

'Απαληθόω, f. σω, p. κα, vera prædico: ab ἀπὸ, & ἀληθόω; Th. ἀληθὴς.

'Απαλιμμένος, ον, obliteratus, part. præt. paſſ. ab ἀπαλείφομαι.

'Απαλιφήσω, vagabitur, f. 1. m. ex ἀπὸ, & ἄλημι, vel ἀλάομαι.

'Απαλλέομαι, ῦμαι, curo: vide in ἄλτω, ἀλθέω, & ἀλθαίνω.

'Απάλιας, ου, ὁ, hœdus tenellus ſeu delicatus. Th. ἀπάλη.

'Απάλιον δῦμα; Heſych. δῆλακιον, porcellus; porcus delicatus, teneræ hœdus ætatis, & mollis; ea enim eſt victima tenerrima & delicatiſſima, &c. ab eodem. Th.

'Απαλλαγὴν, libertatem conſequi; ab ἀπαλλάττομαι, &c. ἀπαλλακτικὸς, ὴ; liberandi vim habens, ſalutaris &c. Item ἀπαλλαξὶς, viciſſim, ἀπαλλάξιμος, liberare cupio; volo diſcedere, defungi cupio; ἀπαλλάξω, adjuvando removeo, &c. omnia ab eod. ἀπαλλάττω; ex ἀπὸ, & ἀλλάσσω.

'Απαλλαγὴ, ῆς, ἡ, dimiſſio: &

'Απαλλαξὶς, ίδος, ἡ, diſcedendi facultas: ab

'Απαλλάσσω, vel Att. —ττω, dimitto, abire jubeo, libero: f. ἄξω, p. ἀπήλλαχα, a. 1. ἀπήλλαξα, 3 ſing. a. 1. ſub. ἀπαλλάξῃ, præt. paſſ. ἀπήλλαγμαι, inf. ἀπηλλάχθαι. Ex ἀπὸ, & ἀλλάσσω.

'Απαλλος, ου, ὁ ἡ ὸν, alius poſt alium; Ariſtot. de An. l. 9. ex ἀπὸ, & ἄλλος.

'Απαλλοτριόω, ῶ, abalieno, ἀποξενοῖ, 3. sing. præs. opt. fut. ώσω, p. ἀπηλλοτρίωκα, p. pass. ἀπηλλοτρίωμαι, part. ἀπηλλοτριωμένος, abalienatus. Ex ἀπὸ, & ἀλλοτρίος. Th. ἀλλ.

'Απάγνυμι, ῦω, contero, confringo: item, idem quod simplex. Th. ἀλέω, ῶ, fero, trituro, &c. item ἀπολεπίω, idem: ex ἀπὸ, & ἀλοάω; pro quo interdum etiam est ἀλεπίω, per pleonasmum literæ, ι; tundo, percutio, &c.

'Απάγοιφὴν, ῆνος, ἡ, litura: ab ἀπάγειφω; vide.

'Απάγοιῶ, ῶ, teneri, mollis, gen. Ion. pro ἀπαγῆ. ab

'ΑΠΑΛΟΣ, ὴ, όν, tener, mollis, delicatus: qu. ἀφαγὲς, ab ἀφὴ, q. d. tactui cedens. Inde ἀπαγότης, τητος, ἡ, teneritudo, mollities: ἀπαγῶς, molliter. Th. ἄπτω.

'Απαγοτροφὴς, έος, ὁ, ἡ, delicatè nutritus, faginatus. Th. τρέφω.

'Απαγόσαρκος, ος, ὁ ἡ ἡ, carne mollis: ex ἀπαγὸς, & σάρξ.

'Απαγόχροος, gen. ab ἀπαγόχροος, ου, ὁ, ἡ, qui tenellum seu molle corpus habet. Ex ἀπαγὸς, & χρῶς. Th. χρόα.

'Απαγόψυχος, qui est animo molli, effœminatus, pusillanimis, &c. ex ἀπαγὸς, ὴ, ὸν, & ψυχή: V.

'Απαγύνω, tenerum reddo, mollio, emollio: item delicatè attingo: f. ὑνῶ. Th. ἀπαγὸς.

'Απαμάομαι, idem quod ἀμαάω; perdo, corrumpo; propriè, veluti tenerum quiddam & molle: item, deleo, obliterο; item, demolior, everto, solo æquo, &c. ex ἀπὸ, & ἀμαγόω, idem quod ἀμαγάπω, à Th. ἄμαγος, quod vide.

'Απαμβλώω, idem quod ἀμβλώω, hebeto, obtundo. Th. ἀμβλύς.

'Απαμερόω, aberro, deerro: ex ἀπὸ & ἀμερόω, idem, aberro, &c quod est, (assumpto μ.) pro ἀλερόω, ῶ, noctu occurro; à Th. ἀλερὸς, nox; Vide.

'Απαμείβετο, respondebat, 3. imp. ἀπαμειβόμενος, præs. part. ab

'Απαμείβομαι, respondeo: ex ἀπὸ, & ἀμείβω.

'Απαμείρω, separo, privo, aufero; παρὰ τὸ μέρος, τὸ μερίζω; ex ἀπὸ, & ἀμείρω, privo.

'Απαμβλέω, negligo; unde ἀπηρημένος; pro derelicto habitus; pro neglecto relictus, &c. ex ἀπὸ & ἀμβλέω; vide.

'Απαμέργω, decerpo: ex ἀπὸ, & ἀμέργω, exigo, &c. V.

'Απαμέρδω, privo. ex ἀπὸ & ἀμέρδω, idem; V.

'Απαμμένος, pendens, suspensus, Ion. pro ἀφημμένος, sublatâ aspiratione & augmento: ab ἀφάπτομαι. Th. ἅπτομαι.

'Απαμύω, prorello, arceo: f. ωῦσω. Ex ἀπὸ, & ἀμύω.

'Απαμφιέζω, ἀπαμφιένυμι, & ἀπαμφίσκω, idem quod ἀφαιρέω, vestimenta detraho, exuo, nudo, spolio, &c. ex ἀπὸ, & ἀμφιέζω, vel ἀμφιένυμι, &c. quæ vide.

'Απαν, τὸ, omne, n. g. adj. ἅπας, ab ἅμα, & πᾶς.

'Απαναβαίνω, idem quod ἐπαναβαίνω, id. vide.

'Απαναίνεται, respuit, 3. sing. præs. ind. ex

'Απαναίνομαι, renuo, respuo, recuso, rejicio, cum acc. Ab ἀπὸ, & ἀναίνομαι.

'Απαναιδόμενος, impudenter attento; sic etiam, ἀπαναιδωτέω, ῶ, impudenter me gero; impudentia utor, &c. ex ἀπὸ & ἀναιδωτέω, idem quod ex ἀναίδωλος. V.

'Απαναλίσκω, absumo, detero, erogo, &c. ex ἀπὸ & ἀναλίσκω. V.

'Απαναντο, respuit, Poët. & Dor. pro ἀπαπήνατο, 3. sing. a. 1. m. ab ἀπαναίνομαι.

'Απανάστασις, migratio, transmigratio, &c. ἀποικία, μετάστασις, &c. verbale, ab ἀπανίσταμαι, discedo, commigro; vide.

'Απανδρόω, virilitatem, seu viriles annos assumo: ex ἀπὸ & ἀνδρόω, viriles reddo; virile robur ministro, &c. Vide.

'Απάνδυδε, seorsùm, adv. ab ἄνδυδε. Th. ἄνδυ.

'Απανήνασθαι, recusare, a. 1. inf. m. & a. 1. ind. m. ἀπηνήνάμην, recusavi, renui. Ab ἀπαναίνομαι.

'Απανθέω, μ. ήσω, ῶ. κα. defloreo, emarcesco, flore exuor; unde, ἀπάνθησις, εως, ἡ, defloriscendi actio, q. defloratio; florum marcor & fluxus, &c. Item, ἀπανθίζω, idem decerpo, defloro, &c. unde ἀπανθισμὸς, ῦ, ὁ, linea exilis, & visum fugiens, à p. ctoribus ita dicitur, Galeno teste; ut lineamenta illa Apellis & Protag. apud Plin. lib. 35. ex ἀπὸ, & ἀνθέω, vel ἀνθίζω. V.

'Απανθρακίζω, carbones accendo, torreo, asso, &c. vel, ἐὸν ἄνθρακας; i. e. piscis genus comedo; quod nim. illud piscium genus assum comeditur; nam, ἀπανθρακισμὸς, ίδος, ἡ, est piscis cui convenit assatio; item, placentæ seu lagani genus; παρὰ τὸ ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι, &c. sicut etiam ἀπανθράκισμα, τὸ; est in genere, quidvis toltum in prunis, &c. Item, ἀπανθρακόω, ῶ; in carbones verto seu redigo; exuro, &c. omnia à Th. ἄνθραξ, carbo; unde ἀνθρακὶς, ίδος, ἡ, pruna, ignis ex carbonibus, &c.

'Απάνθρωπος, inhumanus, hominum expers; desertus ab, seu vacuus, hominibus, &c. unde ἀπανθρωπία, ας, ἡ, inhumanitas & ἀπανθρώπως, inhumaniter, &c. ex ἀπὸ, & ἄνθρωπος.

'Απανισταμένης, ης, discedentis, gen. sing. part. præs. f. g. ab ἀπανίσταμαι, quod ex ἀπὸ, ἀνὰ, & ἵστημι.

'Απαντα, τὴν, omnem, acc. sing. ab ἅπας, gen. ἅπαντος, quod ex ἅμα, & πᾶς.

'Απαντᾶχῆ, & ἀπαντᾶχόθι, ubique passim, &c. item, ἀπαντᾶχόθεν, & ἀπαντᾶχόσε; undique, undiquaque, quaquaversùm, &c. omnia itidem ab ἅπας.

'Απαντᾶν, occurrere, præs. inf. & ἀπαντῶντας, ῶσι, occurrentes, accus. pl. part. præs. ab

'Απαντάω, ῶ, occurro: ab ἀπὸ, & ἀντάω. Th. ἀντί.

'Απάνυη, ubique, adv. Th. πᾶς.

'Απάντημα, ατος, τὸ; idem quod sequens, ἀπάντησις, occursus, casus, eventus, &c. item, ἀπαντήτεον, occurrendum est, &c. ab ἀπαντάω.

'Απάντησις, εως, ἡ, occursus: ab ἀπαντάω.

'Απαντία, ex adverso; idem quod sequens ἀπαντίον ex ἀπὸ & ἀντί.

'Απαντίον, Ion. è regione. Th. ἀντί.

'Απαντέλλω, produco, emitto; idem quod ἀντέλλω, (cum ἀπὸ præf.) pro ἀνατέλλω, oriri facio, &c. V.

'Απαντικρὺ, contrà, è regione; idem quod ἀντικρὺ; V.

'Απαντλέω, exhaurio, &c. unde ἀπάντλησις, εως, ἡ, exhaustio, evacuatio, &c. ex ἀπὸ, & ἀντλέω; V.

'Απάντομαι, resisto, ab ἀπαντέω; V.

'ΑΠΑΞ, adv. semel.

'Απαξάπας, απᾶν, ὁ, universus, cunctus; omnis semel: ex ἅπαξ & ἅπας.

'Απαξαπλᾶς, universaliter: ex ἅπαξ, & ἁπλῶς. Th. ἁπλόος.

'Απάξιος, ος, ὁ, præter naorem; & subinde pro ἄξιος, dignus.

'Απαξία, ας, ἡ, indignitas; item ἀπαξίω, dedignor, indignum reputo, despicio, turpe duco, &c. unde ἀπαξίωσις, dedignatio, contemptio, despicientia, &c. omnia à præced. ἀπάξιος, indignus, &c.

'Απάορος, ος, ὁ, Poët. pro ἀπήορος, remotus: qu. ab ἀείρω, p. m. ἤορα, & neglecto augmento, ἄορα.

'Απαραβλής, ὴς, ὸν, non transitorius, perpetuus: ex α, & παραβαίνω.

'Απαράβλαστος, nullam sobolem proferens; non renascens, nec recrescens, à radice non germinans, &c. ex α priv. & παραβλαστάνω, circumpullo, & renascor; vel ut alii, adnata emitto; unde παράβλαστος, ἡ, ramulus, nepos, vel adnatum, ramulus, qui justo germini adnascitur, &c. ex παρὰ & βλαστάνω; V.

'Απαράβλητος, incomparabilis, dissimilis, insociabilis, &c. ex α priv. παραβάλλω; V. unde παραβλητὸς, & παραβλητικὸς, adjectitius, comparabilis, &c.

'Απαραζήλατος, injussu; ἀκέλευστος, Polyb. ex α priv. & παραζήλλω; V.

'Απαραδεκτὸς, non receptus; qui accipi nequit; aliquando non recipiens, &c. ex α priv. & παραδέχομαι; V.

'Απάρειν, sustulisse, discessisse, a. 1. inf. act. verbi ἀπαείρω.

'Απαρημμένος, spoliatus, privatus, Ion. redupl. pro ἀφῃρημένος, perf. part. pass. verbi ἀπαιρέομαι, ἅμαι, pro ἀφαιρέομαι.

'Απαραίτητος, inexcusabilis, implacabilis, indeprecabilis, inexorabilis, severus; qui nec precibus nec pretio flecti potest, &c. ex α priv. & παραιτέομαι; V. unde παραίτησις, deprecatio, &c.

'Απαρακύπτως, apertè, adv. ab α, παρὰ, & κύπτω.

'Απαράκλητος, inconsolabilis, non vocatus se offerens; spontaneus, voluntarius, &c. ex α priv. & παρακλέω; V.

'Απαράλλακτος, immutabilis, non differens; per omnia similis, &c. ex α priv. & παραλλάπτω; V.

'Απαραλόγιστος, ος, ον, infallibilis: ex α, & παραλογίζομαι.

'Απαραμύθητος, & ἀπαραμύθητος, qui verbis flecti vel persuaderi nequit, ferox; nam & de brutis dicitur; item inconsolabilis, &c. ex α priv. & παραμυθέομαι; V.

'Απαρα-

'Απαραπόδιστος, non præpeditus; liber ab impedimentis, non intricatus & implicatus, &c. ex α priv. & παραποδίζω; (idem quod ἐμποδίζω) pedes implico; impedimento & obstaculo sum, &c. ex παρά, & ποδίζω; V.

'Απαραπόητος, ὁ ἡ ὄ, verus, germanus; non adulteratus, &c. ex α priv. & παραποιέω; V.

'Απάρας, αντος, ὁ, tollens, a. 1. part. act. ab ἀπαίρω.

'Απαρασάλευτος, inconcussus, immotus, firmus, ex α priv. & παρασαλεύω, concutio; ex παρὰ, & σαλεύω; V.

'Απαρασήμαντος, non delignatus, non illustratus; item ἀπαρασημείωτος, non insignitus, non adnotatus, & ἀπαράσημος; nullo insigni notus, & conspicuus, &c. ex α priv. & παράσημος, & παρασημαίνω, &c. V.

'Απαρασκεύαστος, ε, ὁ, ἡ, imparatus: ex α, & 3. pers. sing. præt. ind. verbi παρασκευάζομαι. Th. σκευή.

'Απαρασκεύαστος, idem quod sequens ἀπαρασκεύαστος, imparatus, &c. item ἀπαρασκεύαστος, immediate, sine præmeditatione, &c. ab eod. Th.

'Απαράσω, abscindo, amputo; item depello, deturbo &c. ex ἀπὸ & ἀείσασω; V.

'Απαράτιλλος, hirsutus, non comptus capillis, non vulsus, &c. ex priv. & παρατίλλω; V.

'Απάρατος, execrabilis, execrandus; vel deprecandus; Plut. ex ἀπὸ, & ἀρήομαι; V.

'Απαράτρεπτος, indeclinatus, vel indeclinabilis, non declinans, nec obliquè faciens, &c. ex α priv. & παρατρέπω; V.

'Απαραφυλάκτως, incautè: ex α, & παραφυλάσσω. Th. φύλασσω.

'Απαρέγκλητος, effusione carens; οἶνος ἀπαρέγκλητος, peculiariter dicitur vinum, cui aqua marina non est affusa, seu admixta; quod etiam dicitur ἀθάλασσος οἶνος; ut ejus contrarium, οἶνος θαλάττιος, ἢ πεθαλασσωμένος, vinum saltum, ut Celsus vocat, &c. ex α priv. & παρεγκλίνω, idem quod παρεγκέω, effundo; ex παρὰ & χέω, idem quod Th χέω, fundo. &c.

'Απαρεγχρήστος, ε, ὁ, pertinax, nulli cedens, &c. ex α priv. & παρεγχρήω; V.

'ΑΠΑΡΓΙ'Α, ας, ἡ, herbæ nomen.

'Απαρμα, ἄτος, τὸ, primitiæ: ab ἀπὸ, & ἀρχή. V. ἀπαρχή.

'Απαρυρίζω, ære muto, vendo, &c. Undè ἀπαργύρισμος, æstimatio rei in pecunia numerata, &c. item ἀπαργυρόω, ῶ, in argentum verto; h. e. argento muto, &c. ex ἀπὸ, & ἄργυρος; V.

'Απαρμπέδιστος, ε, ὁ ἡ ὄ, minimè implicitus; non impeditus, qui impediri non potest, &c. ex α priv. παρὰ, & ἐμποδίζω; V.

'Απαρέμφαλος, q. d. minime declarativus; cui nulla subest declaratio, indefinitus; ut ἀπαρέμφαλος ἔγκλισις, apud Gram. modus infinitivus; quasi, οὐδὲν παρεμφαίνοντα καθ' ἑαυτὸν; nihil per se declarans, &c. unde etiam ἀπαρεμφάτως; absque declaratione, indefinite, per modum infinitivum, &c. ex α priv & παρεμφαίνω, præterea vel simul ostendo, ex παρὰ & ἐμφαίνω; V.

'Απαρεμόχλητος, minimè perturbatus, &c. ex ἀ, & παρεμχλέω; V. 'Απαρίσιος, displiceo: ex ἀ, & ἀρέσκω; V. ἀπαρηγόρητος, inconsolabilis; ex ἀ, & παρηγορέω; V.

'Απαρήω, fut. ἥσω, juvo, auxiliando propulso, &c. ex ἀπὸ, & ἀρήω; V.

'Απάρθενος, ε, ὁ, ἡ, qui, quæve non est virgo: ex ἀ, & παρθένος.

'Απαρθῶ, ῇς, ῇ, ablatus fuero, a. 1. sub. pass. ab ἀπαίρω.

'Απαριθμήσας, αντος, ὁ, qui recensuit vel numeravit, a. 1. part. act. ab ἀπαριθμέω. Th. ἀριθμός.

'ΑΠΑΡΙ'ΝΗ, ης, ἡ, herba quædam, lappa.

'Απαρκλίας, seu ἀπαρκίας, ου, ὁ, ventus Septentrionalis. Th. ἄρκτος.

'Απαρκέω, ῶ, sufficio, ἀπαρκεῖ, sufficit, ἀπαρκὴς, contentus, congruens, &c. ἀπὸ & ἀρκέω; V.

'Απαρνέομαι, ἔσομαι, abnego, f. ήσομαι, ήσηι. p. ἀπήρνημαι, f. 1. pass. ἀπαρνηθήσομαι. a. 1. m. ἀπηρνησάμην, a. 1. imp. ἀπάρνησαι, ἀάσω, inf. ἀπαρνήσασθαι. Ex ἀπὸ, & ἀρνέομαι.

'Απαρνῶν, ῶσα, ὁ ἡ ὄ, qui pernegat: ab ἀπαρνέομαι.

'Απάρνυμαι, aufero, ἀφαιρέομαι, &c. ex ἀπὸ, & ἄρνυμαι; V.

'Απάορ, άτω, tollito, discedito, a. 1. imp. act. ab ἀπαίρω.

'Απαρόρμητος, qui nulla re incitatur, immotus, languidus, stupidus, &c. ex α priv. & παρορμάω, incito; ex παρὰ & ὁρμάω; vide.

'Απαρράσω, dejicio, deturbo: f. ξω. Ex ἀπὸ, & ἀείσασω.

'Απαρρενόω, idem quod ἀρρενόω, masculum reddo; unde ἀπαρρενώθαι, est masculescere, &c. Plin. ex ἀπὸ, & ἀρρενόω; quod ab ἄρρην; V.

'Απαρρησίαστος, ε, ὁ ἡ ὄ, qui liberè loqui non audet; vel in quo liberè dici non licet &c. ex α priv. & παρρησιάζομαι; quod vide.

'Απαρτις, εως, ἡ, profectio, abitio, discessus: ab ἀπὸ, & ἄειρω, tollo; tum enim tollunt sarcinas.

'Απαρτάω, ῶ, f. ήσω, suspendo, dirimo, quasi orsum suspendo. Ex ἀπὸ, & ἀρτάω. Hinc sono in sensu non absimile est nostrum Apart; quod Latinæ tamen est originis.

'Απαρτέω, Ion. pro ἀπαρτάω; unde ἀπάρτημα, ατος, ἡ, appendix, &c.

'Απάρτι, adv. ab hoc tempore: ex ἀπὸ, & ἄρτι. Alii, & quidem doctiores, legendum esse censent ἀπαρτὶ, planè, omninò, ab ἄρτιος, perfectus.

'ΑΠΑΡΤΙ'Α, ας, ἡ, supellex, quâ se instruunt οἱ ἀπαίροντες, i. e. proficiscentes: item profectio. Th. αἴρω.

'Απαρτίζω, perfectum & absolutum reddo; omnibus numeris expleo; quadro, æquiparo, adæquo, ἀρτίως; i. e. ἀναμέσως, συμπληρῶς; ex ἀπὸ, & ἀρτίζω; V.

'Απαρτιζόντως, absolute, & perfectè, consummato, & completo numero, &c. à præced. ἀπαρτίζω.

'Απαρτικὸς, paratus itineri, ὁ πρὸς ἀπαρσιν καὶ ὁδοιπορίαν ἕτοιμος. &c. ab ἀπαρτία; V.

'Απαρτιλογία, ας, ἡ, integra summa, rotunda ratio: ab ἀπὸ, ἄρτιος, & λέγω.

'Απάρτιον ὑποθέσθαι; Plut. auctionem bonorum facere, auctionari si pellectilem proscribo, &c. ab ἀπαρτία.

'Απάρτισις, perfectio, consummatio; in Nov. Const. I. in p. ab ἀπαρτίζω.

'Απαρτισμὸς, ῦ, ὁ, perfectio, absolutio: ab ἀπάρτισμαι, 1. pers. sing. præt. pass. ind. verbi ἀπαρτίζομαι. Th. ἄρτιος.

'Απαρτισμὸς, q. d. absolutorius, ad perfectionem & absolutionem rei alicujus conducens, &c. ab ἀπαρτίζομαι, perficior, absolvor, &c. V. ἀπαρτίζω.

'Απαρτισμένως, & ἀπαρτίως, expon. ἀκριβῶς, accuratè, perfectè; q. d. expletè; idem quod ἀπαρτὶ & ἀπαρτιζόντως; quæ V.

'Απαρύτω, idem cum seq. ἀπαρόω; exhaurio.

'Απαρύω, exhaurire: ab ἀπὸ, & ἀρόω.

'Απαρύτω, μ. ύξω, detraho; ex ἀπὸ, & ἀρόω.

'Απαρχαιόω, ῶ, antiquum reddo, obsolescere facio, & in passiv. ἀπαρχαιόομαι; antiquor, obsolesco, &c. ut ἀπηρχαιωμένη φιλία, ἡ λέξις; vetus, antiquata, vel obsoleta amicitia, vel dictio, &c. ex ἀπὸ, & ἀρχαῖος; V.

'Απαρχαΐζω, antiquum reddo, antiquo nomine appello; item antiquitatis formam tribuo, &c. ex ἀπὸ, & ἀρχαΐζω; vide.

'Απάρχω, Poet. pro ἄρχω, imperare.

'Απάρχεσθαι, primitias offerre: ab ἀπαρχὴ, ῆς, ἡ, frequentiùs in pl. ἀπαρχαὶ, αἱ, primitiæ: q. d. ἀπ' ἀρχῆς, scil. γλυμμάτων τ' ἠῆς, de principio frugum.

'Απάρχμα, ατος, τὸ, idem quod ἀπαρχὴ, primitiæ, &c. V.

'Απαρχὶς, statim, ab initio; ab ævo condito.

'Απαρχόμαι, primitias salvo & decerpo, cum gen. item libamenta facio. Th. ἀρχή.

'Απάρχω, & ἀπάρχων; idem quod ἀρχὸς, dux, ut ἀπάρχων στρατιωμάτων, præfectus militiæ, &c. hic ἀπάρχω, idem quod ἄρχω, impero, cum ἀπὸ, præf.

'Απαρχωλὸς, opitulator: ab ἀπήρω, auxiliando propulso, &c. ex ἀπὸ, & ἀρήγω, auxilior.

'Απας, ἅπασα, ἅπαν, omnis, è gen. ἅπαντος, ἁπάσης. Ex α pro ἅμα, & πᾶς.

'Απασβολόομαι, fuliginem excutio; Diosc. ex ἀπὸ, & ἀσβολόω; q. v.

'Απασέων, omniam, gen. pl. Ion. pro ἁπασῶν, ab ἅπας.

'Απασιαρίζω, desilio, desulto; item, interdum sumitur, pro exilire gaudio, risuque emori, &c. ex ἀπὸ, & σκαρίζω; vide.

'Απασπαίρω, idem quod, ἀσπαίρω, & Th. σπαίρω, palpito, vibro, tremo, &c. Vide.

'Απας, ος, ὁ ἡ ὄ, qui non gustavit, jejunus: ex α, & πάω.

'Απασεφάπτουσα, ἡ, emittens: præs. part. f. g. ex ἀπὸ, & ἀσεφάπτω.

'Απασχολέω, negotium facessens avolo; occupans & impediens abstraho; à studio deduco, &c. ex ἀπὸ & ἀσχολέω; vide.

'Απασχολία, occupatio, abstractio; quâ scil. quis ab aliqua re avocatur, &c. à præced. ἀπασχολέω.

'Απάτα, Dor. pro ἀπάτη, ἡ, fraus. Et 'Α-

πατῶ, decipit; 3. sing. in præs. ab
'ΑΠΑΤΑ'Ω, ῶ, decipio, fallo: f. ήσω. p. ἠπάτηκα, a. 1. ἠπάτησα, & Ion. ἀπάτησα, ας, ε, præs. inf. act. ἀπατᾶν, a. 1. ind. pass. ἠπατήθην, part. ἀπατηθείς, ἐίσα, ἐν. qu. ἀπὸ τῦ πάτε ἀπαάω, à viâ abduco. Hinc ἀπάτη, ης, ἡ, fraus: ἀπατεών, ῶνος, ὁ, impostor.
'Απαταγί, sine strepitu, sine crepitu, qui πάταγος dicitur, &c. ex α priv. & πατάγω, strepo, à πάταγος; V.
'Απάτερθε, seorsim, adverb. ab ἄπερθε, seu ἄτερ.
'Απατεὼν, ῶνος, ὁ, deceptor; ψεύστης, impostor, &c. ab ἀπατεύω.
'Απάτη, ης, ἡ, Dor. ἀπάτα, fraus: ab ἀπατεύω.
'Απατηθῶαι, decipi, a. 1. inf. pass. ab ἀπατάω.
'Απατηλὸς, ἤ, ὸν, ἡ, fallax: ab ἀπατάω.
'Απατήλιος, idem.
'Απάτημα, ατος, τὸ; fraus, captio; item ἀπατητικὸς, ἡ, ὸν, fraudulentus, captiosus, &c. utrumque à præced. Th. ἀπατάω.
'Απατιῶαι, ερες, virum seu hominem seducens; Nonn. ex ἀπατάω, & ἀνήρ.
'Απατήσι, fallet, 3. pers. f. 1. ind. ἀπατήσει, fefellit, a. 1. Ion. pro ἠπάτησε, ab ἀπατάω.
'Απάτητος, inculcatus; i. e. non conculcatus; q. d. incalcabilis, qui calcari non potest, &c. ex α priv. & πατέω; vide.
'Απατιόφρων, idem quod δολιόφρων, dolosa cogitans, fraudulentus, &c. ex ἀπατάω, & φρήν.
'Απατμίζω, evaporo, exhalo, emitto vaporem, &c. ex ἀπὸ & ἀτμίζω; V.
'Απατῆλτες, οἱ, fallentes, præs. part. act. plur. ab ἀπατάω.
'Απάτωρ, ορες, ὁ, ἡ, sine patre: ex α, & πάτηρ.
'Απαυγάζω, lucem edo; sp'endorem relido; ut corpus splendidum, &c. ab ἀπαυγὴ, ἡ, splendor, lucis effulgentia, &c. ex ἀπὸ, & αὐγὴ, splendor, lux; unde αὐγάζα, illustro, &c.
'Απαύγασμα, ατος, τὸ, effulgentia, splendor: a. 1. perf. p. pf. pass. verbi ἀπαυγάζω. Th. αὐγὴ.
'Απαυγασμὸς, Plur. idem quod præced. ἀπαύγασμα; item ἀπαύγες, ες, ὁ ἡ ἤ, fulgidus, lucidus, &c ab ἀπαυγάζω.
'Απαυγὴ, ῆς, ἡ, splendor, lucis effulgentia: ab eodem. Th.
'Απαυδᾶν, renunciare. 'Απαυδήσαντες, οἱ, a. 1. part. pl. num. ab 'Απαυδάω, renuncio: item veto, intercido, prohibeo: f. ήσω. Ab ἀπὸ & αὐδάω. Th. αὐδή.
'Απαυδαδιάζομαι, idem quod ἀυδαδιάζομαι, arroganter me gero, & superbè: pertinaci contumacia utor, &c. ut qui supplicare judicibus non potest; ἀυδαδιάζομαι, idem; ab ἀυδαδὴς; V.
'Απαυδατέαται, audiendum esse, Att. pro ἀπαυδαδιστέαται, f. 1. inf. m. ab ἀπαυδαδιάζομαι. Vide in ἀυδαδὴς.
'Απαυδημερίζω, idem quod ἀυδημερίζω; eodem ipso die redeo, &c. ex ἀπὸ & ἀυδήμερος; V.
'Απαυλίζομαι, seorsim stabulor seu pernocto. 'Απαυλίσαμεν, ὁ, ἡ, seorsim stabulans seu pernoctans. Ab ἀπὸ, & αὐλὴ.
'Απαυρέω, ῶς, aufero, imp. ἀπάυρεον, ἀπαύρεον. Hinc ἀπαύρα, Ion. pro ἀπάυρε. Ex ἀπὸ, & αὔρα.
'Απαυς, υος, ὁ ἡ ἤ, indefinens, non cessans, irrequietus; item sine carens, perpetuus. 'Απαυς δίψα, sitis quæ sedari non potest. 'Απαυίσως, & 'Απαυστὶ, indesinenter, incessanter, irrequietè, adv. Ab 'Απαυάω, cessare seu desistere facio; item compesco. præs. pass. 'Απαυάομαι, cesso, desisto, finem facio. Ab ἀπὸ, & παύω.
'Απαυτομαλίζω, sponte subministro; Philo: ex ἀπὸ & αὐλομαλίζω; V.
'Απαυτομολέω, ῶ, transfugio, fum perfuga: ab ἀπὸ, & αὐτόμολος. Th. μολέω.
'Απαυτόφιν, per se, sponte sua; idem quod ἀφ' αὐτὸ; Homer.
'Απαυχενίζω, idem quod ἀυχενίζω, (cum ἀπὸ præf.) cervicem incido, vel frango, &c. unde ἀπαχενίσαι ταῦρον; quidam expon. frænare taurum; item pro contumaciter reluctari, &c. Th. ἀυχὴν.
'Απαφερίζω, dispumo. Th. ἀφερὸς.
'ΑΠΑ'ΦΩ, & ἀπαφῶ, & ἀπαφίσκω, fallo, decipio Poët. idem, quod ἀπατάω. Vox Æolica, dicta παρὰ τὸ δι' ἀφῆς ἀπατᾶσθαι, ἐξαπαφᾶν, idem.
'Απαχθὴς, ὁ, abactus. a. 1. part. pass. ab ἀπάγομαι, ex ἀπὸ, & ἄγω.
'Απαχθὴς, ές, ὁ ἡ ἤ, gravis, molestus.
'Απαχθίζω, gravo. Th. ἄχθος.
'Απάψας, ὁ, Ion. pro ἀφάψας, qui nexuit: a. 1. part. Th. ἅπτω.
'Απέβα, Dor. pro ἀπέβη, successit, 3. sing. a. 2. act. ab ἀποβαίνω. Th. βαίνω.
'Απέβαγον, ες, ε, abjeci, a. 2. act. ab ἀποβάλλω. Th. βάλλω.
'Απέβλω, ης, ἡ, discessi, a. 1. ind. 'Απεβησάμην, ω, ατο, idem, a. 1. m. ab ἀποβαίνω. Th. βαίνω.
'Απεγδακτίδωμι, ης, ἡ, ablactatus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἀπογδακτίζω, quod ex ἀπὸ, & γδακτίζω. Th. γάλα.
'Απέγλοις, ὁ, ὁ, pronepos: ab ἀπὸ, & ἔγγων. Th γείνομαι.
'Απεγγυάζω, idem quod ἐγγυάζω, (cum ἀπὸ præf.) V.
'Απεγκρύω idem quod ἀπεκρύω, excutio, &c. ex ἀπὸ & ἐγκρύω; pulsando introrsum adigo, infigo, &c. ex ἐν, & κρύω. V.
'Απεγλυκάνθη, dulcis evasit, 3. sing a. 1. ind. pass. ab ἀπεγλυκάνομαι. Th. γλυκὺς.
'Απεγνάσθω, ης, ἡ, rejectus sum, a. 1. pass.
'Απεγνωκὼς, ῦῖα, ὸς, rejectus, perf. part. act. ab ἀπογινώσκω. Inde 'Απεγνακότως, desperat. Th γινώσκω.
'Απεδανὸς, ἤ, ὸν, ἡ, claudus, sensibus captus, infirmus: ab α, & πεδανὸς, quod à πέδον.
'Απεδάεσαν, divisiti, Ion. & Poët. pro ἀπεδάσαν, 2. sing. a. 1. m. verbi ἀποδάζομαι. Th. δάω.
'Απεδήξα, ας, ε, exposui, designavit, a. 1. ind. act. ab ἀποδείκνυμι, a. 1. pass. ἀπεδείχθην. Th. δεικνύω.
'Απεδειροτόμησε, ας, ε, caput amputâssem, a. 1. ind. act. ab ἀπὸ, & δειροτομέω. Ex δέρη, seu δειρὴ, & τέμνω, p. m. τετμηκα.
'Απεδέξαθ', per Apocopen pro ἀπεδέξατο, recepit, 3. sing. a. 1. m. ab ἀποδέχομαι. Th. δέχομαι. Et 'Απεδέξατο, demonstravit, Ion. pro ἀπεδείξατο, quod à δείκνυμι.
'Απεδήμησα, ας, ε, peregrè profectus sum, a. 1. act. ab ἀποδημέω, ex ἀπὸ, & δῆμος.
'Απεδίδε, 2. sing. imperf. pass. ab ἀποδίδωμι, reddo. Th. δίδωμι.
'Απεδίδεν, pro ἀπεδίδοσαν, 3. sing. imp. act. ejusdem verbi.
'Απεδίζω, æquo, exæquo, complano, ὁμαλίζω; ab ἀπεδὸς; V.
'Απεδιλῶς, ὁ ἡ ἤ, calceis carens, excalceatus. 'Απεδίλωτος, ὁ ἡ ἤ, idem. Ab α, & πέδιλον.
'Απεδοκίμασα, ας, ε, reprobavi, a. 1. act. ab ἀποδοκιμάζω, f. άσω, perf. pass. ἀποδεδοκίμασμαι. Ex ἀπὸ, & δοκέω.
'Απεδόμην, σο, το, vendidit, fursum decit, a. 2. m. verbi ἀποδίδωμι.
'Απεδον, ὸς, τὸ, Ion. & Poët. pro πεδίον, planities, campus.
'Απέδοντο, vendiderunt, 3. pl. a. 2. m. ab ἀποδίδωμι.
'Απέδοσθε, 2. pl. a. 2. m. à Th. eodem.
'Απεδὸς, ὸς, ὸν, ἡ, planus: ut 'Απεδὸς χώρη, plana regio. Th. πέδον.
'Απέδρακ, per Apocopen, pro ἀπέδρακεσε, ας, ε, aufugi, a. 1. Att. ab ἀποδιδράσκω, unde 1. pl. ἀπέδραμεν, & ἀπέδρακον, aufugerunt. Alii ἔδρακον, seu ἔδραν, à δρᾶμι, ducunt.
'Απευδοτέμλω, ω, ατο, exui, a. 1. m ab ἀποδύομαι, ex ἀπὸ, & δύω.
'Απέδω, ABEDO, a. 1. pass. ἀποδίδωμι, ης, ἡ. Ab ἀπὸ, & ἔδω.
'Απέδωκ', per Apocopen pro ἀπέδωκε, restituit, a. 1. act. ex ἀπὸ, & δίδωμι.
'Απείεπον, ες, ε, negabam, imperf. vel. a. 2. Att. per prosthesin Poët. ab ἀπὸ, & ἔπω.
'Απεζωσμένος, ἡ, ον, exauctoratus, perfect. part. pass. ab ἀποζώνυμι. Th. ζώνυμι,
'Απέϊν, Poët. pro ἀπεῖν, abesse, imperf. ab ἄπειμι, quod ex ἀπὸ, & εἰμὶ, sum.
'Απέθανον, ες, ε, mortuus est, a. 2. act. ab ἀποθνήσκω, quod ex ἀπὸ, & θνήσκω.
'Απεθέμην, σο, ετο, deposui, dilui, a. 2. ind. m. 'Απεθηκάμην, ω, ατο, a. 1. ind. m. verbi ἀποτίθημι, Th. τίθημι.
'Απέθλα, ας, ε, deflorui, a. 1. ind. act. verbi ἀποθάλλω. Th. θάλλω.
'Απεθίζω, desuefacio, ab ἀπὸ, & ἐθίζω. Th. ἔθω.
'Απεί, pro ἄπειθι, ABI, imperf. verbi ἄπειμι, abeo: ex ἀπὸ, & εἶμι, eo. Item ἀπεῖ, abes, 2. pers. præs. ind. verbi ἄπειμι, absum; ex ἀπὸ, & εἰμὶ, sum.
'Απειδὼ, video. f. ἀπείσομαι, a. 2. ἀπεῖδον, ες, ε, a. 2. sub. ἀπίδω, ῃς, ῃ. Ex ἀπὸ & εἶδω, video.
'Απειθάρ, ας, ἡ, contumacia, inobedientia: ab ἀπειθὴς. Th. πείθω.
'Απειθέω, ῶ, non pareo, incredulus sum: f. ήσω. p. ἠπείθηκα. a. 1. ἠπείθησα. a. 2. ἀπίπιθον. Ex α, & πείθω.
'Απείθλω, ης, ἡ, Ion. pro ἀφείθλω, dimissus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἀφίημι. Th. ἵημι, mitto.
'Απειθὴς, ές, ὁ ἡ ἤ, contumax, inobediens: item incredulus: ex α, & πείθω.
'Απειθία, ας, ἡ, idem cum ἀπείθεια, persuasionis obedientiæque contraria contumacia, diffidentia, incredulitas, &c. Paul. ad Colos. 3. ὑῖοὶ ἀπειθίας filii intractabiles, &c. ab ἀπειθὴς; V.

'Απεικάζω, assimilo, item comparo: f. άσω. Inde 'Απεικασία, ας, ἡ, assimilata & expressa figura: & a. 1. pers. præt. pass. 'Απείκασμα, ατος, τὸ, simulacrum, imago. Ex ἀπὸ, & εἰκάζω. Th. εἴκω.

'Απεικονίζω, ad imaginem seu exemplar fingo: à cujus 1. pers. præt. pass. ἀπεικόνισμαι, ατος, τὸ, adumbratio, imago, effigies.

'Απείκως, idem quod ἀπειοικότως. 'Απεικότως, idem quod ἀπειοικότως.

'Απειλὰς, τὰς, minas, acc. pl. ab ἀπειλή.

'Απειλήσασα, ἡ, minans, Poët. pro ἀπειλήσασα, præt. part. f. g. 'Απειλῆς, minaris, 2. pers. præs. ind. ab ἀπειλέω, Poët. pro

'ΑΠΕΙΛΕ'Ω, ῶ, Æol. ἀπέλλω, minitor, interminor; item glorior. imperf. ἠπείλεον, ἔν. f. ήσω. p. ἠπείληκα. a. 1. ἠπείλησα. a. 1. m. ἠπειλησάμην, ω, ατο. a. 1. m. sub. ἀπειλήσωμαι, ῃ, ηται, cujus 1. plur. ἀπειλησώμεθα. Vel ab ἀπὸ, & εἰλῶ, quia minæ à delinquendo avertunt: vel παρὰ τὸ ἄποθεν ἕῃ) ἐλέες, quia minitati à misericord. à procul sint.

'Απειλὴ, ῆς, ἡ, minæ: ab ἀπείλιω.

'Απειλήσωμαι, ῃ, ῆται, a. 1. m. sub. verbi ἀπειλέω.

'Απειλήτερα, ας, ἡ, minans, vel minabunda; ut ἀπειλήτειρα φανῆ; vox minax. Nonn. ab ἀπειλέω.

'Απειλήτην, per Syrc. Ion. pro ἀπειλησάτην, dual. a. 1. act. ab ἀπειλέω.

'Απειλητὴρ, ῆρος, ὁ, minax, jactator; cujus f. ἀπειλήτειρα, minatrix. 'Απειλητήρια λόγια, minacia verba. Th. ἀπειλέω.

'Απειλητικὸς, minax; ut, ἀπειλητικὰ νόμιμα: apud Plat. de legib. minaces leges; vel plenæ minarum, &c. ἀπειλητικόντι, ἢ χολᾶδες ὑποβλέπει, Luc. minaciter, frendenti & irato similis apparet, &c. ab eod. Th.

'Απείληφα, ας, ε, recepi, in 3. pers. plur. ἀπειλήφασιν, præt. act. cujus part. ἀπειληφὰς, ῦῖα, ὸς, Att. pro ὑπελήφα, & ὑπειλήφας, ab ὑπολαμβάνω. Th. λαμβάνω.

"Απειμι, absum. imperf. ἀπῆν, aberam. f. ἀπέσομαι. præs. inf. ἀπεῖναι. part. ἄπων, ὄντα, ὄν, absens. Ex ἀπὸ, & εἰμὶ, sum.

"Απειμι, vel ἀπίημι, abeo. f. ἀπείσομαι, a. 2. ἄπιον. a. 1. act. ἀπεῖσα, & Att. ἀπῆσα, sic ἀπῆσαν, abierunt, 3. pl. a. 1. act. vel pluſq. perf. med. Ex ἀπὸ, & εἶμι, vel ἴημι, eo.

'Απεπάμην, ω, ατο, abdicavi, a. 1. m. & in 1. plur. ἀπεπάμεθα. 'Απέπαμαι, abdicavisse, a. 1. inf. act. 'Απέπε, interdixit, 3. sing. a. 1. vel 2. act.

'Απεπεῖν, interdicere, recusare, præs. inf. act. ab

'Απείπω, interdico, recuso, veto; item retracto, denego. Poët. ὑπείπω, quod ex ὑπὸ, & εἶπω.

'Απειρακὶς, infinities, adv. ab ἄπειρος, infinitus. Th. πέρας.

'Απείραντος, ε, ὁ, ἡ, infinitus, Poët. pro ἄπειρος, quod à περαίνω pro περαίνω. Th. πέρας.

'Απείρατος, ε, ὁ, ἡ, intentatus, qui tentari nequit: ex α & πειράζω. Th. πεῖρα.

'Απειρέπτης, ε, ὁ, ἡ, inexpertus, Poët. pro ἄπειρος. Ab eodem Th.

'Απειρεχῶς, infinitis modis, adv. ab ἀπὸ, & πέρας.

'Απείργ', idem ferè quod εἴργειν, arcere.

'Απείργων, ὁ, arcens, prohibens, part. præs. ab

'Απείργω, arceo, inhibeo, prohibeo: f. ξω. a. 1. ind. act. ἀπείρξα. p. χα. Ab ἀπὸ & εἴργω.

'Απρέσιος, ε, ὁ, ἡ, ingens, infinitus; ex α, & πέρας pro πέρας.

'Απφεκως, ῦα, ὸς, fessus, part. ab ἀπείρηκα, prat. ind. act. verbi ἀπειρέω, ab ἀπὸ, & ἐρέω, quod ab εἴρω, necto, dico.

'Απείρητος, ε, ὁ, ἡ, inexpertus: ex α & πεῖρα.

'Απειρία, ας, ἡ, imperitia: ab eodem Th.

'Απειρίδιτος, interminatus; idem quod sequens,

'Απείρ(ῶ, ε, ὁ, ἡ, infinitus: ex α, & πέρας.

'Απειρόγαμος, ε, ὁ ἡ, nuptiarum expers, cœlebs: ab ἄπειρος, & γάμος. Th. γαμέω.

'Απείρξα, ας, ε, exclusi, prohibui, in 3. pl. ἀπείρξαν, a. 1. ind. act. ab ἀπείργω.

'Απειρόδακρυς, qui lacrymari non didicit; qui fletum & lacrymas non est expertus, &c. ex ἄπειρος & δάκρυ, vide.

'Απειροθάλασσος, & 'Απειροθάλαττος, ε, ὁ ἡ, maris seu navigandi inexpertus: ab ἄπειρος, & θάλασσα.

'Απειρόκακος, ε, ὁ ἡ, malorum inexpertus; item minimè malus, simplex: indè ἀπειροκακέω, ῶ, simplicitate utor, malitiâ non utor. Ab ἄπειρος, & κακὸς.

'Απειροκαλ(ῶ, ε, ὁ, ἡ, honesti expers: ex ἄπειρος, & καλὸς.

'Απειροκάλως, ineptè, præter decorum, insolenter, &c. à præcedente.

'Απειρολεχὴς, ἐ(ῶ, ὁ ἡ, expers tori, cœlebs: ab ἄπειρος, & λέχ(ῶ, quod à λέγω, cubare facio.

'Απειρομάχας, ὰ, ὁ, Dor. pro ἀπειρομάχης, ε, ὁ, ἄπειρος τ' μάχης, imperitus prælii. Ab α, πεῖρα, & μάχη.

'Απείρονα, acc sing. ab ἀπείρων, ονος, ὁ, ἡ, infinitus. Th. πέρας.

'Απειροπαθὴς, qui immensè perturbationibus seu affectionibus obnoxius est, &c. Unde, ἀπειροπάθεια, ας, ἡ, affectuum immoderatio; ἧβῆ παθῶν ἀμετρία: quæ semper vitiosa est, &c. ex ἄπειρ(ῶ, immensus, & πάθος, vide.

'Απειροπλάσι(ῶ, ε, ὁ, & σίαν: q. d. infinitiplex; ab ἄπειρ(ῶ, infinitus, &c.

'Απειροπλεῖς, qui navigationem non est expertus; ex ἄπειρος, inexpertus; & πλέω, navigo.

'Απειροπόλεμος, belli imperitus, vel expers, &c. Unde adv. ἀπειροπολέμως, sine belli experientia, &c. ex ἄπειρος, & πόλεμ(ῶ, vide.

"Απειρος, ε, ὁ, imperitus. 'Απείρως, imperitè, adv. Ab α, & πεῖρα. Hinc ἀπειρος, ε, ὁ, ἡ, Dor. pro ἄπειρος terra continens. Item ἄπειρος, ε, ὁ ἡ, interminatus, infinitus, immensus: ab α, & πέρας.

'Απειροσύνη, ης, ἡ, inexperientia: ab ἄπειρος. Th. πέρας.

'Απειροσδὶν, ἰν(ῶ, ὁ ἡ, ἡ, partûs dolores non expertus: ab ἄπειρος, & ὠδὶν.

'Απείρων, ων(ῶ, ὁ ἡ ἡ, infinitus, interminatus. 'Απείρων γαῖη, Homero & Hesiodo est terra rotunda. Th. πέρας.

'Απειρος, inexpertè, imperitè, &c. ab ἄπειρος.

'Απείσα, ας, ε, abii, Att. ἀπῆσα, a. 1. ind. act. & 'Απείσομαι, fut. verbi ἀπεῖμι, quod vide.

'Απεισαγγελία, unde, ἀπεισαγγελίας φεύγων δίκαιος; læsæ majestatis crimen deprecans; seu læsæ majestatis criminis reus; citatur ex Plut. in moral. ex ἀπὸ, & εἰσαγγελία, vide.

"Απείς(ῶ, ε, ὁ ἡ, ἡ, nullâ persuasione flexi ilis, contumax: indè ἀπείσων, ε, τὸ, pertinacia, contumacia. Ab α, & 3. pers. sing. præt. pass. verbi πείθω.

'Απήεία, (à præced. ἀπήεις) idem quod ἀπηθέα, ῶ, vide.

'Απείχον, ες, ε, abstinebam, imp. act. ἀπεικόμην, ε, ετο, imp. pass. ab ἀπέχω.

'Απεκάλει, nominabat, 3. sing. imp. ab ὑποκαλέω, ex ὑπὸ, & καλέω.

'Απεκάλυψας, ε, retexi, revelavi, a. 1. act. ab ὑποκαλύπτω.

'Απέκτον(ῶ, ε, ὁ, abnepos: ab ἀπὸ, & ἔκγον(ῶ. Th. γείνομαι.

'Απεκδέχομαι, exipecto. f. ἀπεκδέξομαι. perf. pass. ἀπεκδέδεγμαι. a. 1. m. ἀπεξεδεξάμην, ω, ατο. Ex ἀπὸ, ἐκ, & δέχομαι.

'Απεκδοχὴ, expectatio, &c. à præced.

'Απεκδύομαι, exuo. f. ἀπεκδύσομαι. a. 1. m. ἀπεξεδυσάμην, cujus part. ἀπεκδυσάμεν(ῶ, ε, ὁ, exutus. Hinc ἀπέκδυσις, εως, ἡ, executio, ipse exeundi actus. Ab ἀπὸ, ἐκ, & δύω, induo.

'Απεκλαιόμην, ε, ετο, deflebar, & in 3 plur. ἀπεκλαίοντο, imp. pass. ab ὑποκλαίω. Th. κλαίω.

'Απεκλαυσάμην, obliviscor. a. 2. m. ἀπεξελαθόμην. & Poët. per reduplicationem Ion. ἀπεκλελαθόμην. Ab ἀπὸ, ἐκ, & λανθάνω, Th. λήθω.

'Απέκλασα, ας, ε, fregi, a. 1. ind. ab ἀποκλάω, quod ab ἀπὸ, & κλάω.

'Απεκλέγομαι, in electione reprobo, non eligo: ab ἀπὸ, ἐκ, & λέγομαι.

'Απέκλεισα, ας, ε, occlusi, & in 3. plur. ἀπέκλεισαν, a. 1. ind. act. verbi ἀποκλείω.

'Απεκλελαθόμην, ε, ετο, oblitus sum, Poët. per reduplicationem Ion. pro ἀπεξελαθόμην, a. 2. m. verbi ἀπεκλανθάνω. Th. λήθω.

'Απεκλύσα, idem quod ἐκλύω, eluo, abluo; vel etiam, eluendo abstergo, &c. ex ἀπὸ, ἐκ, & λύω, vide.

'Απεκλύω, idem quod ἐκλύω, resolvo, debilito,

bilito, exolvo, dissolvo, libero, &c. ex ἀπὸ, ἐκ, & λύω, vide.

'Απέκοψα, ας, ε, amputavi, a. 1. ind. act. verbi ἀποκόπω.

'Απεκρεμάμην, ω, ατο, respondi, a. 1. m. ab ἀποκρίνομαι. Th. κρίνω.

'Απεκρυψάμην, ω, ατο, occultavi, a. 1. m. ἀπέκρυψα, ας, ε. a. 1. act. ab ἀποκρύπτω, occulto. Th. κρύπτω.

'Απέκτανον, ες, ε, occidi, a. 2. ind. act.

'Απέκτεινα, ας, ε, occidi, a. 1. ind. act.

'Απέκτονα, ας, ε, p. m. ab ἀποκτείνω. Th. κλείνω.

'Απεκτείνομαι, idem quod ἐκτείνομαι, extendor, diffundor, prolator, &c. ex ἀπὸ, & ἐκτείνω, vide.

'Απεκτος, ε, ὁ ἡ ἡ, impexus. 'Απέκτητος, ε, ὁ ἡ ἡ, idem. Ab ἀπὸ, & πέκω.

'Απελάζω, concionor; Laconicum est, pro ἐκκλησιάζω, apud Plutar. duplici, λ, scriptum est in Lycurgo, sic, ἀπελλάζῃν, &c.

'Απελαμπόμην, ε, ετο, resplendebar, imperf. pass. 'Απέλαμψα, ας, ε, resplendui, emicui, a. 1. act. verbi ἀπολάμπω. Th. λάμπω.

'Απελασία, ας, ἡ, abactio: ab ἀπελαύνω.

'Απέλαστος, & 'Απλαστος, ε, ὁ ἡ ἡ, inaccessus, cui appropinquare tutum non est: ab α, & πέλας.

'Απελαύνω, abigo, expello, arceo. f. ἀπελάσω. a. 1. ἀπήλασα. p. ἀπήλακα. Ex ἀπὸ, & ἐλαύνω.

'Απέλαυσα, & Ion. ἀπήλαυσα, ας, ε, fructum cepi, a. 1. ab ἀπολαύω. Th. λάω.

'Απελαφριῶ, sublevo, f. νῶ. Ab ἀπὸ, & ἐλαφρύω. Th. ἔλαφρος.

'Απελάω, Poët. pro ἀπελαύνω.

'Απέλεγμα, ατος, τὸ, & ἀπέλεγξις, εως, ἡ, refutatio, confutatio, &c. idem quod sequens.

'Απελεγμὸς, ῦ, ὁ, refutatio, redargutio, probrum: ab ἀπήλεγμαι, 1. pers. sing præt. pass. ind. verbi.

'Απελέγχω, redarguo, f. γξω, a. 1. ἀπήλεγξα, præt. act. ἀπήλεγχα. præt. pass. ἀπήλεγμαι. a. 1. pass. ἀπηλέγχθην, a. 1. m. ἀπελεγξάμην. Ex ἀπὸ & ἐλέγχω.

'Απέλεθρος, ε, ὁ, ἡ, immensus: ex α & πέλεθρον, seu πλέθρον, jugerum.

'Απελείεθ' per Apocopen pro ἀπελείετο, distillabat, 3. sing. imperf. m. ab ἀποπλείω. Th. λείω.

'Απελέκητος, ε, ὁ ἡ ἡ, non dedolatus vel fecuri complanatus: ab α, & πέλεκυς.

'Απέλεσθ, abstuliste, Ion. pro ἀφέλεσθ, a. 2. inf. m. ab ἀφαιρέω, ῶ, ετο. a. 2. m. ab ἀφαιρέω. Th. αἱρέω.

'Απελεύθερος, ε, ὁ, ἡ, libertus: libertate donatus: ex ἀπὸ, & ἐλεύθερος.

'Απελευθερία, ας, ἡ, manumissio, assertio in libertatem; ἀπελευθερικὸς, ὴ, ὸν ἡ, libertinus; ἀπελευθερέμβιος, manumittens; ἀπελευθερόω; libero, manumitto; unde, ἀπελευθέρωσις, εως, ἡ, manumissio, vindicta, &c. Omnia à præced. ἀπελεύθερος.

'Απελεύσομαι, σῃ, σῃ, recedam, & in 3. plur. ἀπελεύσονται, f. 1. ab ἀπέρχομαι. Th. ἔρχομαι.

'Απέληξε, cessavit, 3. sing. imp. act. ab ἀπολήγω, quod ex ἀπὸ, & λήγω.

'Απελήλεκα, ας, ε, abegi, Att. pro ἀπήλακα, perf. ind. act. 'Απελήλατο, abactus fuerat, 3. sing. plusq. perf. pass. verbi ἀπελαύνω. Th. ἐλαύνω.

'Απελθὲ, recedito, abito, a. 2. imperat. act. 'Απελθεῖν, abiisse, recessisse, a. 2. inf. ἀπελθὼν, ὄσα, ὸν, qui recessit, a. 2. part. ab ἀπέρχομαι, quod ex ἀπὸ & ἔρχομαι.

'Απέλιπον, ες, ε, reliqui, a. 2. ind. act. ab ἀπολείπω. Th. λείπω.

'ΑΠΕΛΛΑΙ, ῶν, αἱ, fana, conciones, q. ab 'Απέλλω, Æol. p. o ἀπειλέω, arceo. Hinc forsan Latino-barbarum Capella pro æde, unde Angl. **Chapels.**

'Απελλάζειν, Laconibus, ἐκκλησιάζειν; concionari; Plut. in Lycurgo. Unde ἀπέλλαιες; qui sacrorum participes sunt; Hesych. Utrumq; à præced. Th. ἀπελλαὶ, sacraria; cætus, &c.

'Απελλῆς, ῆ, ὁ, Apelles, nomen viri, Lat. Apella.

'Απελόμβροι, Ion pro ἀφελόμβροι, cum eripuissent, nom. plur. a. 2. part. m. verbi ἀφαίρεω. Th. αἱρέω.

'ΑΠΕΛΟΣ, ε, ὁ, ulcus, vu'nus. Dicta vel παρὰ τὸ μὴ περισπελάζειν τῷ σάρκα, quia caro non sibimet appropinquat: vel ἀπὸ τῶ ἀφελόμβρε, φ Ion. verso in π, quia excinditur aliquid & aufertur.

'Απελπίζω, indè spero: item despero, f. ίσω. p. ἀπήλπικα. a. 1. ἀπήλπισα. 2. 1. part. ἀπελπίσας, αντος, ὁ. Ex ἀπὸ, & ἐλπίζω. Th. ἐλπίς.

'Απελύθλω, ης, η, absolutus fui, a. 1. pass. ab ἀπολύομαι, ex ἀπὸ, & λύω.

'Απελυμαινόμην, ε, ετο, purgatus sum, imp. pass. ab ἀπολυμαίνομαι. Ex ἀπὸ & λύμη, noxa, vel potius, λῦμα, sordes.

'Απέλυσα, ας, ε, dimisi, a. 1. act. ab ἀπολύω, quod ex ἀπὸ, & λύω.

'Απελωβήθλω, ης, η, contumeliam accepi, a. 1. ind. pass. ab ἀπολωβάομαι. Th. λώβη.

'Απέμαθον, ες, ε, didici, a. 2. ind. act. ab ἀπομανθάνω.

'Απεμαιόθλω, ης, η, emarcui, a. 1. ind. pass. ab ἀπομαραίνομαι. Th. μαραίνομαι.

'Απέμεσα, ας, ε, evomui, a. 1. act. Poët. pro ἀπέμεσα· ab ἀπομέω, quod ex ἀπὸ & ἐμέω.

'Απεμέω, fut. ήσω; revomo, evomo, vomitu rejicio, &c. ex ἀπὸ & ἐμέω, vide.

'Απεμνησάμην, ω, ατο, recordatus sum, a. 1. m. cujus 3. plur. ἀπεμνήσαντο· & inf. ἀπομνήσασθαι. Ab ἀπομιμνήσκομαι, quod ex ἀπὸ & μιμνήσκομαι, vel μνάομαι.

'Απεμόργνυ, υς, υ, abstergebam, imperf. act.

'Απεμορξάμην, ω, ατο, abstersi, a. 1. m. & in 3. plur. ἀπεμόρξαντο· ab ἀπομόργνυμι. Th. ὁμόργνυμι.

'Απεμπολάω, vendo, divendo, commuto, &c. idem quod sequens ἀπεμπολέω, vide.

'Απεμπολεῖθ, venditur, venum datur, 3. sing. præf. pass. 'Απεμπολήθλω, a. 1. inf. pass. 'Απεμπολήσας, ὁ, a. 1. part. act. verbi ἀπεμπολέω, ῶ, quod ex ἀπὸ, & ἐμπολέω. Scribitur & ἐμπωλέω, ex ἐν & πωλέω.

'Απεμπολὴ, ῆς, ἡ, mercatus, mercatio, venditio, &c. Item, ἀπεμπόλησις, εως, ἡ, idem; & ἀπεμπολητὴς, ὦ, ὁ, venditor, &c. à præced. ἀπεμπολέω.

'Απεμυθεόμην, ε, ετο, dissuasi, imperf. pass. ab ἀπεμυθέω. Th. μῦθος.

'Απεμφαίνω, non convenio, dissimilis sum: inde 'Απέμφασις, εως, ἡ, declaratio, expositio, demonstratio, Ab ἀπὸ & ἐμφαίνω.

'Απεμφερὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, dissimilis, absimilis: ab ἀπὸ & ἐμφερὴς. Th. φέρω.

'Απέναντι, & ἀπεναντίον, coràm, è regione, cum gen. item contra: ex ἀπὸ & ἔναντι, quod ex ἐν & ἀντί.

'Απενέγκασθαι, abstulisse, a. 1. inf. m.

'Απενεγκὼν, ὄσα, ον, qui abstulit, a. 2. part.

'Απένεγκαι, abstulisse, a. 1. inf. act. ab ἀποφέρω. Th. φέρω.

'Απενεχθείς, έντος, ὁ, Ion. pro ἀπενεχθείς, delatus, a. 1. part. pass. ἀπενείχθλω, ης, η, delatus sum, Ion. pro Απενέχθλω, a. 1. ind. pass. ab ἀποφέρω. Th. φέρω.

'Απενέπω, & 'Απεννέπω, interdico, averfor: ab ἀπὸ, ἐν, & ἔπω.

'Απενθὴς, Dor. pro ἀπενθὴς, a. 2. inf. verbi ἀπέρχομαι. Th. ἔρχομαι.

'Απενθὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, luctu carens, indefletus. 'Απένθητος, ε, ὁ ἡ ἡ, idem. Ab α, & πένθος.

'Απενιαυτίζω, per annum absum vel cesso ab: ex ἀπὸ & ἐνιαυτός.

'Απενιαυτισμὸς, ῦ, ὁ, q. d. abannatio; i. e. exilium unius anni seu annuum; absentia in annum, &c. à præced. ἀπενιαυτίζω.

'Απενόσφισα, ας, ε, separavi, a. 1. ind. act. ab ἀπονοσφίζω. Th. νόσφι, seorsim, adv.

'Απέντες, qui dimiserunt, Ion. pro ἀφέντες, nom plur. a. 2 part. act. verbi ἀφίημι. Th. ἵημι, mitto.

'Απεξαμαρτάνω, delinquo, pecco: ab ἀπὸ ἐξ & ἁμαρτάνω.

'Απεξεύσα, ω, ατο, exui, a. 1. m. verbi ἀπεκδύομαι. Th. δύω, induo.

'Απεξελαθόμην, ε, ετο, oblitus sum, & Poët. per reduplicationem Ion. ἀπεκελαθόμην, a. 2. m. verbi ἀπεκλανθάνω. Th. λήθω.

'Απεξηραμμένος, η, ον, Ion. pro ἀπεξηραμμένος, exsiccatus, part. ab ἀπεξήραμμαι, præt. pass. verbi ἀποξηραίνω, quod ab ἀπὸ & ξηραίνω. Th. ξηρὸς.

'Απέοικα, ας, ε, absimili: seu dissimilis sum: præt. act. & 'Απέοικε, impersonal. dissentaneum est, non decet, non par est. 'Απεοικότως, absimili modo, non verisimiliter, absurdè, immeri ò, adv. ab 'Απεοικὼς, ῦῖα, ὸς, absimilis, dissentaneus, absurdus, incongruus: part. præt. verbi

verbi ἀπείκω. Th. εἴκω.

Ἀπέοντα, ἥ, absentem, acc. sing. ἀπέοντος, gen. sing. Ion. vel Poët. pro ἀπέντος, ab ἄπων, ὄντος, ὄν, præs. part. ab ἄπειμι, absum, quod ex ἀπὸ & εἰμὶ, sum.

Ἀπέπαντος, ὁ, ἡ, ad maturitatem non perductus. Ἀπέπειρος, ὁ, ἡ, idem. Ab α, & πέπω.

Ἀπεπλαγξα, ας, ε, aberrare feci, a. 1. ind. act. Ἀπεπλάγξω, ῃς, ῃ, resilii, aberravi, a. 1. ind pass. Ἀπεπλαγξάμην, ω, απο. a 1. m Ab ἀποπλάζω, aberrare facio. Th. πλάζω.

Ἀπέπλωσα, ας, ε, navigavi, & in 3. plur. ἀπέπλευσαν, a. 1. act. ab ἀποπλέω. Th. πλέω.

Ἄπεπλος, ος, ὁ, ἡ, peplo carens: ab α, & πέπλος.

Ἀπέπνει, reflabat, exspirabat, 3. sing. imperf. act. Ἀπέπνευσα, ας, ε, exspiravi, a. 1. ind. Ἀπεπνευσάμην, ω, απο. a. 1. m. verbi ἀποπνέω. Th. πνέω.

Ἀπέπνιξα, ας, ε, suffocavi, a. 1. ind. act. ab ἀποπνίγω. Th. πνίγω.

Ἀπεπόμην, a. 2. ind. m. avolavi: inf. ἀποπέσθαι. part. ἀποπτάμενος. Et ἀπέπτω, ῃς, ῃ, a. 2. ind. act in 3. plur. ἀπέπησαν. inf. ἀποπτῆναι. part. ἀποπτὰς, ἄσα, ὰν. Ab ἀφίπτημι, & ἀφίπταμαι, ex ἀπὸ & ἵπτημι.

Ἄπεπτος, ὲ, ὁ, ἡ, non coctus, qui coqui nequit: inde Ἀπεπτέω, ῶ, non coquo, crudus sum. Ab α, & πέπτω.

Ἄπερ, pro ἅπερ, quæ.

Ἀπεραντολόγος, ος, ὁ, ἡ, nullum finem loquendi faciens, verbosus. Indè Ἀπεραντολογία, ας, ἡ, verbosa oratio, loquacitas, Ab ἀπέραντος, & λόγος. Th. λέγω.

Ἀπέραντος, ος, ὁ, ἡ, infinitus. Indè Ἀπεράντως adv. Ex α, & περαντὸς, quod à περαίνω. Th. πέρας.

Ἄπερατος vel ἀπέρασος, ος, ὁ, ἡ, infinitus, non habens exitum; & ἀπερώντος, pro eodem; item, ἀπέρατος; qui transiri & permeari nequit; impervius, &c. priori sensu, est à ἄπειρος, infinitus, &c. Vide, posteriore vero, est ex α priv. & περάω, vide.

Ἀπεργάζομαι, ῃ, εται, efficio, operor: 2. ἀσυμ. p. ἀπείργασμαι. inf. ἀπεργάζεσθαι. Ex ἀπὸ & ἐργάζομαι. Th. ἔργον.

Ἀπεργασία, ας, ἡ, peractio; ut, μῦθος ἀπεργασίας, fabulæ peractio; i. e. absolutio: Item, ἀπεργαστέον, peragendum est; ἀπεργαστέος, ος, ὁ, peragendus; & ἀπεργαστικὸς, ὸν; efficiens, &c. Omnia ab ἀπεργάζομαι.

Ἀπεργάθω, & ἀπεργάθω; idem quod ἀπείργω, seu ἀπείργω.

Ἀπέργειν, Ion. pro ἀπείργειν, disjungere, radere, concludere: ex ἀπὸ & εἴργω.

Ἀπέργμαι, præclusus sum, perf. pass. hinc ἀπέρμενος, ον, ὴ, præclusus, Ion. pro ἀπειρμένος. ab

Ἀπέργω, abarceo, excludo, præcludo, prohibeo, pro ἀπείργω, quod ex ἀπὸ & ἔργω.

Ἀπερείδω, & Ἀπερείδομαι, firmiter figo: ἀπερείδετο, incumbebant, 3. plur. imperf. pass. ἀπερείσασθαι, offundere, projicere, a. 1. inf. med. Ex ἀπὸ & ἐρείδω.

Ἀπέρειτος, εως, ἡ, innixus, actio innitendi: a 2. sing. præt. ind. pass. verbi ἀπερείδω.

Ἀπερεισι, pro ἀπερείσια, & per Metathesin ἀπειρείσια, infinita: ex α, & πέρας.

Ἀπερεύγω, & ἀπερεύγομαι, idem quod ἀπερεύγω, eructo, proprie, sursum eructo; Metaph. de fluviis, pro emitto, quasi eructando, &c. ex ἀπὸ & ἐρεύγω.

Ἀπέρεω, ῶ; in fut. 2. act. ἀπερῶ; & præt. act. ἀπείρηκα, & pass. ἀπείρημαι; (quæ sunt tempora præcipuè usitata;) denuncio, renuncio, indico; item, interdico, veto, &c. ut τὰ ἀπῤῥημένα, prohibita, &c. ex ἀπὸ & ἔρεω, vide.

Ἀπερημόω, ῶ; desolo; idem quod ἐρημόω, vide.

Ἀπερίαπτος, ος, ὁ, ἡ, non circumspectus, passivè, cujus non facilis circumspectus; & ἀπερίλεπτος, incogitatum, inspectatum, &c. ex α, & περίλεπτος, quod vide.

Ἀπερίαλπτος λόγος, i. e. ὁ καθαρὸς; oratio, cui περιαλὴ non sunt admixtæ; (vide περιαλὴ) i. e. nuda & pura; nec circumvestita, &c. ex α priv. & περιάλλω, vide.

Ἀπερίγραπτος, non circumscriptus; incomprehensibilis, &c. ex α priv. & περιγράφω, circumscribo, ex περὶ & γράφω, &c.

Ἀπερίεργος, non exquisitus; non supervacaneus; minimè curiosus, &c. ex α priv. & περίεργος, vide.

Ἀπερίηγητος, inenarrabilis, inexplicabilis; non præfinitus; vel circumscriptus, &c. ex α priv. & περιηγέομαι, vide.

Ἀπερικάθαρτος, non circum mundatus; non emundatus, nec circumquaq; expurgatus, &c. ex α priv. & περικαθαίρω, vide.

Ἀπερικτύπητος, non circumsonus vel obstreperus; qui nullis strepitibus circumsonat, vel circumsonatur, &c. ex α priv. & περικτυπέω, circumsono, circumstrepo; ex περὶ & κτυπέω, (factum est τυπέω, idem quod τύπτω;) pulsu sonum cieo; qualis est tympani; strepo, resono, &c. à Th. τύπτω.

Ἀπεριλάλητος, i. fans, fandi nescius; vel quem non facile verbis compescas; qui blaterandi finem non facit; garrulus, &c. Ut ἀνὴρ ὅμοιον ἀπεριλάλητον, i. e. ὃς εἰδότα λαλεῖν, &c. ex α priv. & περιλαλέω, garritu circumstrepo; ex περὶ & λαλέω, vide.

Ἀπερίλητος, ος, ὁ, ἡ, amplissimus, nullo tempore vel loco circumscriptus, nec comprehensus; ut ἀπερίλητος πρεσβεία; libera legatio; nullo tempore nec loco circumscripta; nec rationibus reddendis obnoxia, &c. ex α priv. & περίλητος, vide.

Ἀπερμάχητος, expers belli vel pugnæ; non expetitus pugna vel contentione, &c. ex α priv. & περμάχητος; de quo aliqui inter se pugnant vel certant; qui magna contentione expetitur, &c. ex περὶ & μάχομαι, vide.

Ἀπερμερίμνητος, qui nullas animo curas vertat; inconsideratus, &c. Item, ἀπερμερίμνως, adv. inconsideratè, temerè, inscitè, &c. ex α priv. & περιμέριμνος; diligens, scitus; cum cura rem agens, &c. ex περὶ & μεριμνὴ, vide.

Ἀπερινόητος, qui mente & cogitatione comprehendi nequit; passivè; Item, activè, ut, ἀπερινόητος ψυχὴ τῷ Θεῷ; mens quæ deum cogitatione complexa non est, &c. ex α priv. & περινοέω, mente complector, & concipio; ex περὶ & νοέω, &c. vide.

Ἀπερίσπιτος, qui circumspectus non est; incogitans; negligens, &c. ut ἀπερίσπιτος πάντων; omnia curare omittens, &c. ex α priv. & περισπάομαι, vide.

Ἀπερίστατος, non circumscriptus, nec definitus; non circumfinitus, &c. ex α priv. & περιστάζω, vide.

Ἀπερίπλατος, qui talis est ut non incidat; cui periculum non est nè incidat, &c. ex α priv. & περιπίπτω, vide.

Ἀπερισάλπιγκτος, qui tubarum clangore non circumsonatur; seu non circumsonat; & generaliter, quem nihil circumsonat, &c. ex α priv. & περισαλπίζομαι; tubæ sonitu excitor; vel tubam sonantem audio, &c. ex περὶ & σαλπίζω vel σαλπίζω, vide.

Ἀπερίσκεπτος, non circumspectus, inconsideratus; unde, ἀπερισκέπτως, inconsideratè, imprudenter, &c. ex α priv. et περισκέπτομαι; unde, περίσκεπτος, qui circumcirca oculis lustrari potest, &c. vide.

Ἀπερισσάστως, absque ulla distractione, adv. ab

Ἀπερίσπαστος, ος, ὁ, ἡ, inconcussus, non distractus: ex α, et περισπαστὸς, quod à 3. pers. sing. præt. pass. ind. verbi περισπάω. Th. σπάω.

Ἀπερισσεία, ας, ἡ, natura superfluitatis immunis, et à retrimentis seu rectrimentis pura et syncera, &c. ex α priv. et περισσεία, vide.

Ἀπεριστόχεως, ὁ, ἡ, suppar ætate; qui non excedit alium tempore; qui tempori seu annis impar non est, &c. ex α priv. περίωσος et χρόνος, quæ vide.

Ἀπερίστατος, ος, ὁ, ἡ, quem nihil circumstat: ex α, περὶ et ἵστημι.

Ἀπερίστρεπτος, qui non circumvertitur; vel qui circumagi nequit, &c. ex α priv. et περιστρέφω, vide.

Ἀπερίτμητος, ος, ὁ, ἡ, incircumcisus: ex α, et περιτέμνω. Th. τέμνω.

Ἀπερίτρεπτος, non volubilis et versatilis; circumversari ineptus, &c. ex α priv. et περιτρέπτος, vide.

Ἀπερίτρεπτος, idem; vel non revertens, non redux, etc. aliis, præfractis et obstinatis moribus; vel incuriosus, etc. ejusd. comp. et Th.

Ἀπέριττος, ος, ὁ, ἡ, supervacaneum nihil habens, item luxu carens: ex α, et περισσὸς. Th. περί.

Ἀπερίττωτος, ος, ὁ, ἡ, excrementis carens. Th. idem.

'Απερισφής, έος, ὁ ἡ ή, non orbiculatus: ex α, πρὸι, et φέρω.
'Απέρσας, ἀπὸ Γ, ὁ, qui confecit, a. 1. part. act. ab ἀποπέρθω. Th. πέρθω.
'Απέρσε, abi in malam rem, imperat. verbi ἀπέρρω, Æol. pro ἀπείρω. Ex ἀπὸ & ἔρρω pro εἶρω.
'Απερραγώς, ὥτ Θ, ὁ, abruptus, perf. part. m. ab ἀποῤῥήγνυμι. Th. ῥήγνυμι.
'Απερυθριάω, non erubesco, pudorem depono; impudenter ago; &c. ex ἀπὸ & ἐρυθρὸς, vide.
'Απέρυκε, arce, præs. imperat. 'Απερυκόμην Θ, η, ον, prohibens, præs. part. pass. ab
'Απέρυκω, arceo, repel'o, propulso, abigo; f. ξω. p. κα. Ex ἀπὸ, & ἐρύκω.
'Απερυσιβόω, ῶ; rubiginem ingenero; vel rubiginem consumo; rubiginem proceo vel sentio, &c. ex ἀπὸ & ἐρυσιβόω; rubigini obnoxius sum, vel rubigine laboro, &c. ab ἐρυσιβὴ, rubigo, &c. Vide.
'Απερύω, abstraho, detraho, ex ἀπὸ & ἑρύω, vide.
'Απέρχομαι, abeo, exeo, f. ἀπελεύσομαι. a. 2. ἀπῆλθον, ες, ε, a. 2. sub. ἀπέλθω, ῃς, ῃ, a. 2. inf. ἀπελθεῖν. a. 2. part. ἀπελθὼν, ὄντος, ὄντι, cujus nom. pl. f. ἀπελθοῦσαι. p. m. ἀπήλυθα. Ex ἀπὸ & ἔρχομαι.
'Απερῶ, vide in ἀπερέω.
'Απερωδὴς, ὁ, qui impetum alicujus impedit: ab ἀπερωπέω. Th. ἐρωπέω.
'Απες, Ion. pro ἄφες, dimitte, a. 2. imperat. ab a. 2. ἀφῆν, verbi ἀφίημι, ex ἀπὸ & ἵημι.
'Απέσαν Θ, ᾶν, gen. sing. ab 'Απέσας, αντος, ὁ, nomen viri: q. d. Qui non cecidit.
'Απέσαξα, ας, ε, onus (vel clitellas) deposui, a. 1. ind. act. Th. σάσσω.
'Απέσβας, exstincta es, Dor. pro ἀπέσβης, 2. sing. a. 2. 'Απέσβεσα, ας, ε, exstinxi, a. 1. ind. act. 'Απεσβηκὼς, ὥτ Θ, ὁ, perf. part. ex
'Αποσβέννυμι, & 'Αποσβενύω, exstinguo, item aboleo, perdo: f. ἀποσβέσω. p. ἀπέσβηκα. a. 2. ἀπέσβην, qu. ab ἀποσβῆμι.
'Απεδία, peredo, exedo, absumo, devoro, &c. ex ἀπὸ & ἐδία, vide.
'Απεσκίμφθη, 3. sing. perf. ind. pass. ab ἀποσκίμπτομαι, quod à σκίμπτω, incumbo. Th. σκίπτω.
'ΑπεσκολυμμένΘ, η, ον, excoriatus, perf. part. pass. ab ἀποσκολύπτομαι. Th. σκολύπτω.
'Απέστομαι, abero, f. 1. verbi ἄπειμι; ex ἀπὸ & εἰμὶ, sum.
'Απέσσυσε, ας, ε, abstraxi, a. 1. ind. act. ab ἀποσεύω. Th. σεύω.
'Απέσυθεν, 3 plur. a. 1. pass. Æol. vel Bœot. pro ἀπεσύθησαν, ipsi ruperunt; ut ἔτυφθεν, pro ἐτύφθησαν, Æol. ex ἀπὸ & σεύω, vel σύω, f. σω. a. 1. ἔσευσα; p. κα.
'Απέσυτο, excussus (vel repulsus) erat, 3. sing. plusq. perf. pass. pro ἀπεσείσευτο à σείω, in perf. pass. σέσευμαι, Poët. ἔσυμαι, item ἔσυμαι.
'Απεστάλην, ης, ης, missus sum, 3. sing. a. 2. pass. 'Απεστάλθω, ης, ῃ, idem, a. 1. pass.
'Απέστελκε, ας, ε, misi, perf. act. 'Απέστειλα, ας, ε, a. 1. act. 'Απέσταλμαι, perf. pass. 'Απέσταλον, ες, ε, a. 2. act. 'Απέσολα, ας, ε, perf. med. ab ἀποστέλλω. Th. στέλλω.
'Απέσσευαν, abfuerunt, Ion, pro ἀπέσησαν, 3. plur. a. 2. ind. act. vide ἀπέσ-ιω.
'Απέστειλα, ας, ε, misi, a. 1. act. 'Απεστέλλατε, mittite, 2. pl. a. 1. imperat. act. ab ἀποστέλλω. Th. στέλλω.
'Απεστέρησα, ας, ε, privavi, a. 1. ind. act. ab ἀποστερέω. Th. στερέω.
'Απέ-ιω, abfuerunt, & in 3. pl. ἀπέσησαν, a. 2. ind. act. 'Απέσησα, ας, ε, abfui, a. 1. ind. act. ab ἀφίσημι. Th. ἵσημι.
'Απεσχον, ες, ε, abii, removi, a. 2. ind. act. ab ἀποσείχω. Th. σείχω.
'Απέσολα, ας, ή, misi, præt. med. verbi ἀποστέλλω. Th. στέλλω.
'ΑπεσταμμένΘ, η, ον, aversus, perf. part. pass. ab ἀποστρέφω.
'Απέσχεθον, ες, ε, averti, a. 2. act. 'Απεσχέθω, νς, ν, aversus sum, a. 2. ind. pass. 'Απέσχεθα, ας, ε, averti: a. 1. ind. act. ab ἀποστέφω, Th. στρέφω.
'Απεσὼ, ὁΘ, ὖς, ὖ, absentia: ab ἀφίσημι.
'Απέσω, abfir, imperat. ab ἄπειμι. Th. εἰμὶ, fum.
'Απεσφάλην, ης, ῃ, aberravi, a. 2. ind. pass. ab ἀποσφάλλω. Th. σφάλλω.
'Απεσφόμην, ὅμην; unde ἀπεσφόδευται, de ulceribus dicitur, quibus crustæ detrahuntur; ex ἀπὸ & ἐσφόω, ὦ; crustas obduco; in crustas erumpere facio; q. d. incrusto; unde, ἐσφαρομένα ἕλκη; Dioic. l. 4. ulcera quæ vulnus contraxerunt, &c. ab ἐσφάρω, vide.
'Απέσχηκα, ας, ε, abfui, præt. ind. act. 'Απεσχον, ες, ε, abstinui, a. 2. ind. act. 'Απεσχόμην, a. 2. m. verbi ἀπέχω.
'ΑπέτηλΘ, sine foliis; in Epigr. Unde, ἀπετηλοτέρη, minùs frondosa; ibidem: ex α priv. & πέταλον, vide.
'Απέταμον, ες, ε, præcidi, a. 2. ind. act. ab ἀποτέμνω.
'Απετέθην, ης, ῃ, depositus est, a. 1. pass. verbi ἀποτίθημι. Th. τίθημι.
'Απετίννυον, pœnas luebant, 3. plur. imperf. act. verbi ἀποτινύω. Th. τίω, punio.
'Απέτρεσον, ες, ε, devoravi, a. 2. ind. act. ab ἀποτρώγω. Th. τρώγω.
'Απεφοβοῦντο, non audebant, aversi fuerunt in fugam, 3 plur. imperf. pass. ab ἀποφοβοῦμαι, quod ab ἀπὸ & πέζυμαι, p. m. verb. τρέπω.
'Απευθανατίζω, honesta morte perfungor; sic cap. 6. l. 2. Machab. ex ἀπὸ, εὖ, & θάνατος, vide.
'Απευθὴς, έΘ, & 'Απευτος, ος, ὁ ἡ ή, famâ inauditus, item impertus: ab α, & πυνθάνομαι.
'Απευθύνω, adæquo, rego, dispono, dirigo; do judici m cum pœna, &c. ex ἀπὸ & εὐθύνω, vide.
'Απευθυσμένον ἔντερον; intestinum rectum, per quod flatus alvi extenditur sæpè, cum urinam reddimus; inquit Alex. Apophrod. lib. 1. problem. à præced. ἀπευθύνω, ωῶ; &c.
'ΑπευκΘ, ὸς, ὁ ἡ ή, tædis inutilis; ex quo tædæ fieri nequeunt, &c. Ità vocat Theophrast. arbores quæ resinam non exudant, &c. ex α priv. & πεύκη, vide.
'Απευκτος, & ἀπευκτάΘ; abominandus, execrandus; item, vitandus, aversandus; & in neutro, ἀπευκτὸν, id quod deprecantur, &c. Unde ἀπευκτῶς, abominandè; & ἀπευκτικὸι hymni, quibus aliquid deprecamur, &c. Omnia ab ἀπεύχομαι; deprecor; precor seu opto non evenire; item, abominor, execror, &c. ex ἀπὸ & εὔχομαι.
'Απευωάζω, sopio; idem quod εὐνάζω, cum ἀπὸ præf.
'Απευστος, inauditus, &c. Idem quod ἀπευθὴς, vel ἀπευστὸς; & ejusd. Th. & comp.
'Απευανίζω, vilem reddo, &c. ex ἀπὸ & εὐανΘ, vide.
'Απέφευγον, ες, ε, effugiebam, imperf. act. ab ἀποφεύγω.
'Απέφηνα, ας, ε, ostendi, a. 1. act. 'Απεφηνάμην, ω, ατο, 2. 1. m. idem: ab ἀποφαίνομαι, quod ex ἀπὸ & φαίνω.
'ΑπεφθαρμένΘ, η, ον, corruptus, perf. part. pass. ab ἀποφθείρομαι. Th. φθείρω.
'Απεφθεγξάμην, ω, ατο, loquutus sum, a. 1. m. ab ἀποφθέγγομαι. Th. φθέγγομαι.
'Απέφθιτο, interierat, 3. sing. plusq. pass. ab ἀποφθίνω. Th. φθίω, seu φθίω.
'Απεφθὸς, ὸς, ὴ, incoctus: ex α, & ἑφθὸς. Th. ἕψω.
'Απέφυγον, ες, ε, aufugi, a. 2. act. ab ἀποφεύγω. Th. φεύγω.
'Απέχει, sufficit, impersonal. ab ἀπέχω.
'Απεχθαίρω, odio prosequor, f. αρῶ, a. 1. ἀπήχθηρα, ab ἐχθαίρω. Th. ἐχθω.
'Απεχθανόμην, invisus sum, præs. ind. f. ἀπεχθήσομαι. 'Απεχθάνη, 2. sing. præs. sub. pass. 'Απηχθόμην, a. 2. m. Th. ἔχθω.
'Απεχθέμεναι, invisum esse, & Ion. ἀπεχθέμεν, Att. & Dor. pro ἀπέχθειν, præs. inf. verbi ἀπέχθω, vel ἀπεχθάνομαι.
'Απέχθεια, ας, ἡ, inimicitiæ, odium, simultas, &c. ab ἀπεχθὴς, vide.
'Απέχθεκε, odio fis, præs. sub. Ion. pro ἀπεχθῇ, ab ἀπεχθόμαι, sive ἀπεχθάνομαι.
'Απεχθὴς, έΘ, ὁ, ἡ; invisus: ex ἀπὸ & ἔχθΘ.
'Απεχθήσομαι, invisus ero, fut. 1. m. 'Απεχθέμην, invisus sum, a. 2. m. ind. Ion. 'Απέχθεντο, 3. sing. a. 2. m. opt. ab ἀπεχθάνομαι.
'Απέχθεσθαι, abstinere, præs. inf. pass. ab ἀπέχω.
'Απεχθητικὸς, ὴ, qui in hominm odia solet incurrere, &c. Item, ἀπεχθόμενος, offendor; sum hostis, inimicor, tristor, &c. ab ἀπεχθὴς.
'ΑπεχθάνΘ, & ἀπεχθεραίΘ; inimicum & odiosum reddens; item, ἀπεχθοῦς,

πεχθεῶς, & ἀπεχθωσθεῶς; inimicè, hostiliter, &c. Omnia ab ἀπεχθὴς, vide.

'Απεχθῶς, abstinenter, adv. ab ἀπέχω.

'Απεχθέετο, impersonali er positum pro

'Απέχθη, tatis erat, imperf. impersonal. verbi ἀπέχθω, sufficit, ex ἀπὸ & χθῶ

'Απεχωρέα, & 'Απεχωρέω, ῶ, munio: ex ἀπὸ & ἐχωρέω, ῶ. Th. ἐχωρεῦς.

'Απέχω, εις, ει, refero, absum, recipio: f. ἀφίξω, p. ἀπέσχηκα, a. 2. ἀπέσχον, cum acc. Et in pass. 'Απέχομαι, abstineo, cum gen. imperf. ἀπεχόμην, a. 2. m. ἀπεσχόμην, a. 2. inf. m. ἀπέσχεσθαι. Th. ἔχω, habeo.

'Απεφία, ας, ή, quæ coquere, (vel concoquere) nequit, indigestio: ab α, & πέψις, quod a. 2. sing. præt. ind. pass. verbi πέσσω.

'Απεφύγοντο, abstergebant, imperf. m. ab ἀπαφύχω, ex ἀπὸ & φύχω.

'Απέφω, reperitur, pro magis usitato ἀφέψω, quod vide.

'Απέων, Poët. pro ἀπὼν, absens, præs. part. 'Απάω, ᾶς, ᾶ, aberam, imperf. ind. 'Απῆ, absit. 3. sing. præs. sub. ab ἄπειμι, quod ex ἀπὸ & εἰμι, sum.

'Απηνέως, pubertatem egressus, &c. ex ἀπὸ & ἠβηνέως, quod vide.

'Απήλασεν, ες, ε, abduxi, a. 2. Att. pro ἀπῆγον, ab ἀπάγω.

'Απηρείπα, ας, ε, renuntiavi, a. 1. ind. act. 'Απηρείπαμεν, ης, η, a. 2. ind. pass. ab ἀπαρέλλω. Th. αἰρέλλω.

'Απηρέομαι, narro; pro ἀφηρέομαι, vide.

'Απήρημα, ατος, τὸ, Ion. pro ἄφήγημα, narratio, vide in ἀφήγεσις.

'Απηρήσασθαι, Ion. pro ἀφηγήσασθαι, narrare.

'Απήρησις, memoria, item narratio, Ion. pro ἀφήγησις.

'Απηξάμην, ω, ατο, strangulavi, a. 1. m. ab ἀπάγχω, f. ξω.

'Απῆρον, Att. ἀπήγαγον, ες, ε, abduxi, duxi, a. 2. ind. act. verbi ἀπάγω.

'Απηρόω, & media voce, ἀπηρόομαι, accusationi respondeo; ἀπολογοῦμαι; &c. Unde, ἀπήρημα, τὸ, responsio ad accusationem; narratio, relatio, &c. (ἀπήρησις; idem;) defensio; ἀπολογία, &c. ex ἀπὸ & ἀγορεύομαι; idem quod ἀγορεύω, concionor, &c. vide. Item, ejusd. Th. & comp. est ἀπηγορία, & ἀπηρόρευμα; idem; negatio, refutatio, accusationis defensio, &c.

'Απῆρμαι, ξαι, κται, abductus sum, præt. ind. pass. verbi ἀπάγω.

'Απῆρχα, ας, ε, strangulavi, suffocavi, præt. ind. act. ab ἀπάγχω.

'Απήσλαν, unde ἀπήσλαιον πλοῖον, gubernaculo carens navis, &c. ex α priv. & πῆδόν; unde πηδάλιον, vide.

'Απηύδεθεν, ης, η, abesus sum, a. 1. ind. pass. ab ἀπεύδω. Th. ἔδω.

'Απήυρεν, ύρεις, ύρει, plusq. perf. med. & in 3. plur. ἀπήυρεσαν, & Att. ἀπήρεσαν ab ἄπαμαι, ex ἀπὸ & ἔμαι, eo.

'Απήσσας, ας, ε, abii, Att. pro ἀπέβας, a. 1. ind. act. verbi ἀπάμαι.

'Απηύρα, excolo, percolo; per colum trajicio, deliquo, &c. Unde ἀπήυρημα, cremor percolatus, &c. ex ἀπὸ & ἤυρω, vide.

'Απῆκα, a. 1. Ion. pro ἀφῆκα, dimisi, ab ἀφίημι, quod vide.

'Απήκοος, ος, ὁ ἡ, inobediens, idem etiam quod ἀνήκοος ab α, & ἀκοὴ, quod à p.m. verbi ἀκούω.

'Απηκριβωμένως, η, ον, ad amussim (vel ad unguem) factus, part. pract. p. ss. Unde adv. 'Απηκριβωμένως, absolutè, ad amussim. Ab ἀπηκριβόομαι, ῶμαι. Th. ἀκρὶς.

'Απήκτος, ος, ὁ ἡ, incompactus, item non concretus: ex α, & πηκτὸς, quod à 3. pers. sing. præt. ind. pass. verbi πήγνυμι, seu πήγνυμι. At 'Απηκτὸς, ῆ, ὁ, Suidæ est πορεύομαι.

'Απήλαιστος, insuperabilis; Pind. in Nem. 4. ex α priv. & πήλαιστρα, palæstra, lucta, &c. Vide.

'Απήλασα, ας, ε, abegit, perf. act. 'Απήλασται, ας, ε, idem, a. 1. act. ab ἀπελαύω. Th. ἐλαύνω.

'Απήλαυεν, ες, ε, & 'Απέλαυεν, fructum capiebam, imperf. sic 'Απήλαυσα & 'Απέλαυσα, a. 1. ab ἀπολαύω, ex ἀπὸ & λάω.

'Απηλγησα, ας, ε, dedolui, item animum despondi, perf. ind. act. verbi ἀπαλγέω, ῶ. Th. ἄλγος.

'Απηλγήκως, qui dedoluit, sive perdoluit; quique eo duritiæ pervenit, ut ad omnem doloris sensum obsurduerit; sicut *deferbuisse*, dicitur Latinis; est autem particip. perf. ἀπὸ τῦ ἀπαλγέω; quod dicitur quum quis vacat dolore & sensu sui mali, &c. Erasm. in Epist. ad Ephes. cap. 3.

'Απηλεγέω, non curo, contemno; à sequente, ἀπηλεγής.

'Απηλεγής, ἐς, ὁ, ἡ, sævus, quasi nullius curam gerens. Hinc adverb. 'Απηλεγέως, sævè, intrepidè. Ab ἀπὸ & ἀλέω, curo; quia nihil curat, modò iræ suæ pareat.

'Απήλεγξα, ας, ε, redargui, a. 1. ind. act. 'Απηλέγξαμεν, ω, ατο, idem a. 1. ind. m. verbi ἀπελέγχω.

'Απηλεῖ, minatur. Gen. 27. 42. credo legend. ἀπηλεῖ, verbi ἀπηλέω, ῶ, quod vide.

'Απηλέχθην, ης, η, redargutus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἀπελέγχω.

'Απῆλθεν, ες, ε, abii, a. 2. ind. act. ab ἀπέρχομαι. Th. ἔρχομαι.

'Απηλιαστὴς, alienus a judiciis, & litibus, seu causis judiciariis, quæ in Heliæa (foro scil. Athenensi subsolano) agitabantur; alienus à foro, &c. ex ἀπὸ & ἡλιαία; quod vide.

'Απηλιθιόω, ῶ, facio fatuum, ad fatuitatem redigo, &c. Unde ἀπηλιθιωμένοι, οἱ; mente capti; Marcel. vertit, vitio concrescentium in vesica calculorum laborantes; Diosc. l. 5. c. 27. &c. ex ἀπὸ & ἠλιθιόω, idem; stultum reddo, &c. a Th. ἠλίθιος, vide.

'Απηλιώτης, ου, ὁ, ventus Subsolanus: ab ἀπὸ & ἥλιος.

'Απηλλάγην, ης, η, liberatus sum, a. 2. pass. ind. 'Απηλλάγμαι, ξαι, κται, dimissus (vel liberatus) sum, perf. ind. pass. 'Απηλλάξα, ας, ε, dimisi, liberavi, a. 1. ind. act. & 'Απήλλαχα, ας, ε, idem, perf. ind. act. 'Απηλλάχθαι, dimissum esse, perf. inf. p ss. verbi ἀπαλλάσσω. Th. ἀλλάττω.

'Απηλλοτρίωκα, ας, ε, abalienavi, perf. ind. act. 'Απηλλοτρίωμαι, σαι, ται, abalienatus sum, perf. ind. pass. cujus part. 'Απηλλοτριωμένος, η, ον, à verbo ἀπαλλοτριόω, ῶ. Th. ἄλλος.

'Απηλλοτρίωσις, εως, ἡ, abalienatio: à 2. perf. sing. perf. ind. pass. verbi ἀπηλλοτρίωμαι, ῶ. Th. ἄλλος.

'Απηλοίησα, ας, ε, contrivi, 1. 1. act. ab ἀπαλοιάω, ab ἀπὸ & ἀλοιάω, pro ἀλοάω, Th. ἄλως, ω, ή, area, in qua triturantur frumentum.

'Απήλπικα, ας, ε, indè speravi, item desperavi: præt. ind. act. 'Απήλπισα, ας, ε, idem, aor. ind. act. cujus part. 'Απελπίσας, ἄσης, ὁ, qui desperavit: à verbo ἀπέλπίζω, Th. ἐλπὶς.

'Απήμαντος, ος, ὁ, ἡ, illæsus. Th. πῆμα.

'Απημέρεσεν, aberravi, Poët. pro ἀφημάρτον, a. 2. verbi ἀφαμαρτάνω. Th. ἁμαρτάνω.

'Απημέλημαι, ος, ον, neglectus, perf. part. pass. Unde adv. 'Απημελημένως, neglectim. Ab ἀπαμέλεομαι, ἤμην, ex ἀπὸ & ἀμελέω. Th. μέλει.

'Απήμην, ab 'Απήμαι, pro ἀπήειμην, 1. plur. plusq. perf. m. ab ἄπειμι. Th. εἶμι, eo.

'Απήμονα, ονος, acc. sing. ab ἀπήμων, ων, ον, innocuus, illæsus. Th. πῆμα.

'Απημοσύνη, ης, ἡ, incolumitas: ab ἀπήμων, quod à πῆμα.

'Απήμυνεν, adjuvit, imperf. vel a. 1. ab ἀπαμύνω. Th. ἀμύνω.

'Απήμων, ονος, ὁ, ἡ, illæsus. Th. πῆμα.

'Απλῆ, aberam, imperf. verbi ἄπειμι, ab εἶμι, sum.

'Απλοΐδες, crudelis, inhumanus; ab ἀπλοὺς.

'Απλοΐγκα, ας, ε, abduxi, a. 1. ind. act. 'Απλοΐσκον, ες, ε, idem, a. 2. verbi ἀποφέρω.

'Απλοώμος, ος, ὁ ἡ, carens vento, &c. ex ἀπὸ & ἄνεμος.

'Απλοῖς, ῦς, crudelis, gen. sing. ab ἀπλοὺς.

'Απλοΐα, ας, ή, crudelitas, inhumanitas: ab ἀπλοὺς.

'Απλοιόω, ῶ; unde, ἀπλοιώθη; quod Suidas affert. & exp, ἀμὸς ἐγένετο; immitis & crudelis factus erat, &c. ab ἀπλοὺς.

'Απλοιώθλωμος, ος, ον, obstupefactus sum, obmutui, a. 1. ind pass. ab 'Απλοιόομαι, ex ἀπὸ & ἔνεος, stupidus, mutus. Th. ἄνω, clamo.

'ΑΠΗ'ΝΗ, ης, ἡ, & Dor. ἀπλώα, ας, ά, rheda. Per eam enim solemus ἀπέναι, abire; cùm sit viatorium curriculum.

'Απλωηγάμην, ω, αλο, renui, a. 1. m. verbi ἀπαναίνομαι. Th. ἀναίνομαι.

'ΑΠΗΝΗΣ, έος, ὁ, ἡ, crudelis, immitis, sævus. Hinc 'Απλοΐα, inhumanitas. Dict. qu. ab ἀπὸ & ἰνία, vel ab ἀπὸ & αἰνέω vel potiùs ab ἀπὸ & ἴωνις, i. e. πρᾶος, mansuetus.

'Απλοΐη, unde, ἀπλοΐητον ἀγάλισμα; certamen quod fit τᾷ ἀπλοΐᾳ; quum mulis

mulis rhedæ junctis certatur; seu cum certatur vehiculo mulari, &c. à Th. ἀπλώω, rheda. vide.

'Απλῶδον, abii, Dor. pro ἀπῆλθον, a. 2. verbi ἀπέρχομαι, ex ἀπὸ & ἔρχομαι.

'Απλώτησε, ασε, occurri, a. 1. verbi ἀπαντάω. Th. ἀντί.

'Απόκρος, & ἀπόκρεως, ex alto dependens; item, altus, sublimis, in alto situs, &c. ex ἀπὸ & ἀείρω, vide.

'Απῆρα, ας, ε, receſſi, ſuſtuli, a. 1. ind. act. verbi ἀπαείρω.

'Απαρειτάμην, ω, ατο, intendi, a. 1. m. ab ἀπερείδω.

'Απηνὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, item, ἄπηρος, & ἀπήρωτος; nullo membro mutilatus, nec captus, &c. ex α priv. & πηρὸς, ὸς, ὁ, mutilus.

'Απήρθλιμ, ης, ν, ſublatus fui. a. 1. ind. paſſ. ἀπῆρα, ας, ε, ſuſtuli, diſceſſi, perf. ind. act. 'Απῆρμαι, σαι, ται, ſublatus ſum, perf. ind. paſſ. verbi ἀπαείρω.

'Απηρὸς, pera carens, ſacco deſtitutus, &c. ex α priv. πήρα, pera, &c. vide.

'Απήρτημαι, σαι, ται, ſuſpenſus (vel remotus) fui, perf. ind. paſſ. cujus part. 'Απηρτημένος, η, ον, ſuſpenſus, remotus: ab ἀπαρτάομαι.

'Απήρτισμαι, perfectus reddor, abſolutus ſum, præt. ind. paſſ. cujus part. 'Απηρτισμένος, η, ον, perfectus, abſolutus: unde adv. 'Απηρτισμένως, perfectè, abſolutè. Ab ἀπαρτίζομαι. Th. ἄρτι.

'Απηρυθρασμένως, & ἀπηρυθρωσμένως; impudenter; depoſito pudore; perfricta fronte, &c. ab ἀπερυθριάω, vide.

'Απήρωτος, non mutilatus integer, illæſus, &c. Vide ſupra in ἀπηνὴς.

'Απῆς, abfueris, 2. ſing. a. 2. ſub. ab ἄπειμι. Th. εἰμὶ, ſum.

'Απήσων, οντος, ὁ, Ion. pro ἀφήσων, emiſſurus, part. f. 1. ab ἀφίημι.

'Απηύρα, auferebat, 3. ſing. imperf. act. Sic 'Απηῦρας, per Sync. pro ἀπηύρησα, a. 1. ind. act. 'Απηῦρον, a. 2. ind. act. 'Απηύρων, 1. ſing. vel 3. plur. imperf. act. ab ἀπαυρέω, ex ἀπὸ & ἄυρα.

'Απῆχα, ας, ε, abduxi, duxi, perf. act. verbi ἀπάγω.

'Απήχθεα, odium; ἀντὶ τῦ ἀπέχθεια; Lyſias, μῖσ.

'Απηχέω, ῶ, diſſono, abſono, part. præſ. act. ἀπηχῶν, ῦσα, ῦν. Ab ἀπὸ & ἠχέω.

'Απηχήματα, τὰ, reſonantia, nom. plur. ab 'Απήχημα, ατος, τό. Th. ἠχέω.

'Απηχὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, abſonus, item odioſus: ab ἀπὸ & ἠχέω.

'Απήχθετο, inviſus erat, imperf. vel a. 2. med. ἀπήχθημαι, perf. paſſ. ab ἀπάχθομαι, vel, quod uſitatius, ἀπεχθάνομαι, odio ſum. Th. ἄχθω.

'Απηχθημένος, iratus, infeſtus, &c. à præced. ἀπήχθημαι.

'Απήχθω, ης, η, abductus fui, a. 1. ind. paſſ. verbi ἀπάγω.

'Απήχθεσε, odio proſequutus ſum, a. 1. ind act. ab ἀπεχθάομαι. Th. ἔχθω.

'Απηχύρωσον, ης, ον, reſonans, pro ἀπηχούμενος, part. præſ. paſſ. ab ἀπηχέω, ῶ. Th. ἠχέω.

'Απηωρεῦντ', pro ἀπηωρεῦντο, ſuſpenſi erant, 3. plur. imperf. med. Dor. pro ἀπηωρῦντο. 'Απηώρητ, ας, ε, ex ſublimi dependi, a. 1. act. 'Απηωρημένος, η, ον, ſuſpenſus, part. præt. paſſ. ab ἀπαωρέομαι, ῶμαι. Th. αἰωρέω. Ab ἀπαωρέω, ῶ, ex ἀπὸ & αἰωρέω, ῶ.

'Απήωρος, ε, ὁ, idem quod ἀπηωρημένος.

'Απίασι, abeunt, Ion. pro ἄπασι, 3. pl. ind. verbi ἄπειμι. Th. εἶμι, eo.

'Απίδω, ης, η, a. 2. ſub. act. ab ἀπεῖδω, vide. Th. εἶδω.

'Απίεμεν, emittimus, 1. plur. præſ. ind. & part. m. ἀπιέμενος, η, ον, emittens, Ion. pro ἀφιέμεν, & ἀφιέμενος, ab ἀφίημι.

'Απέναι, abire, præſ. inf. ab ἄπειμι. Th. εἶμι, eo. Et 'Απέναι, emittere, Ion. pro ἀφιέναι, ab ἀφίημι.

'Απίεν, Ion. pro ἀφίεσαν, emittunt, 3. pl. præſ. ind. paſſ. ab ἀφίεμαι. Th. ἵημι, mitto.

'Απίεσι, Ion. pro ἀφίεσι. Th. idem.

'Απίεσαν, 3. pl. imperf. qu. ab ἀπίω, abeo, pro ἄπιμι, vel ἀπέω, unde Lat. ABEO, Sic ἀπίσσομι, Ion. pro ἀφίωσι, emiſerint, 3. plur. ſub. verbi ἀφίημι.

'Απίης, abeas, a. 2. ſub. ab ἄπειμι, quod ab ἀπὸ & εἶμι, eo, a. 2. ἴον.

'Απίης γαίης, longinquæ terræ, gen. ſing. à maſc. ἄπιος, ab ἄπο, remotionis vocula.

'Απίθανος, ε, ὁ, ἡ, improbabilis: ex α, & πιθανὸς, quod ab ἔπιθον, a. 2. verbi πείθω.

'Απιθάνως, inſcitè, abſurdè; non probabiliter; &c. à præcedente ἀπίθανος.

'Απιθεῖν, inobedientem eſſe, inf. act. 'Απίθησα, ας, ε, inobediens fui, a. 1. ind. act. Ion. pro ἠπίθησα, ab

'Απιθέω, ῶ, non obtempero, morem non gero, imperium detrecto: ex α, & πείθω, eliſo ι.

'Απιθὴς, difficilis perſuaſu, vel aſſenſu; non credens; morioſus, non parens; refractarius, &c. ejuſd. Th. & comp.

'Απίκατο, Ion. pro ἀφίκατο, & hoc pro ἀφιγμένοι εἶεν, venerunt: ſic 'Απίκατο, pro ἀφιγμένοι ἦσαν. Illud 3. plur. perf. paſſ. hoc 3. plur. pluſq. perf. ind. paſſ. verbi ἀφικνέομαι.

'Απίκη, Ion. pro ἀφίκη, 2. ſing. a. 2. ſub. med. 'Απικνέῦ, Ion. pro ἀφικνεῖσ, præſ. inf. 'Απικόμην, Ion. pro ἀφικόμην, progreſſus, a. 2. part. m. ab ἀφικνέομαι, pervenio: ex ἀπὸ & ἱκνέομαι.

'Απικρὸς, ὸν, ὁ ἡ ἡ, non amarus, amaritudinis expers: ex α, & πικρὸς.

'Απικρόχολος, non biliоſus, &c. ex α priv. πικρὸς, & χολὴ, vide.

'Απλήϊστος, ης, ον, clauſus ſum, a. 1. ind. paſſ. ab ἀπλήϊα, ῶ, Th. ἴλλω.

'Απιλλέω, (pro ἀποκλείω;) verbum antiquarum legum; Lyſi. excludo, arceo, &c. Th. ἴλλω.

'Απίμυγος, ος, & 'Απιμυγὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, pinguedinis expers: ex α, & πιμελὴ.

'Απίνης, ές, ὁ ἡ ἡ, purus à ſordibus: ex α, & πίνος.

'Απιόομαι, deſipio, item effluo: à πνῦμι, ſapio.

'Απίξε, perveniet, Ion. pro ἀφίξε, 3. ſing. f. 1. m. ab ἀφικνέομαι, ex ἀπὸ & ἱκνέομαι.

'Απῖξις, pro ἄφιξις, εως, ἡ, adventus, item incurſus: à 2. perſ. ſing. præt. ind. paſſ. verbi ἀφικνέομαι.

'Απιον, εσε, abii, a. 2. ind. act. verbi ἄπειμι, Th. εἶμι, eo.

'ΑΠΙΟΣ, ος, ὁ, ἡ, ὁν, pyrus, arbor. 'Απιον, ου, τὸ, pyrum. Dici volunt ab Apiâ regione, id eſt, Peloponneſo: vel ſorſan ab ὀπὸς, quia eſt ſucculentus fructus.

'ΑΠΙΟΣ, ος, ὁ, longinquus, qu. ab ἀπὸ, remotionis particula.

'Απισθω, fut. ώσω, adæquo, exæquo, &c. ex ἀπὸ & ἰσόω, idem; Vide.

'Απίστωτος, ος, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἀπιττῶος, non picatus; ex α priv. & πίσσα, vide.

'Απισάναι, diſcedere, Ion. pro ἀφισάναι, præt. inf. ab ἀφίσημι.

'Απισέαν, Ion. pro ἀφισαν, deficiunt, 3. pl. præſ. paſſ. Sic 'Απισέατο, Ion. pro ἀφίσαντο, 3. plur. imperf.

'Απισέω, ῶ, diffido, imp. ἠπίσεον, ἤν. f. ήσω. Hinc 'Απισεμβρος, præſ. part. paſſ. Ex α, & πίσις, quod à 2. perſ. ſing. præt. ind. paſſ. verbi πείθω.

'Απίσημι, Ion. pro ἀφίσημι, diſcedo.

'Απισία, ας, ἡ, diffidentia. 'Απιστος, ος, ὁ, infidus: in comp. ἀπιστότερος, ſ. g. ἀπιστότατος. Ex α, & πίστις, quod à 2. perſ. ſing. præt. ind. paſſ. verbi πείθω.

'Απιστοσύνη, perfidia: item, ἀπίστως, fraudulenter, perfidè, incredibiliter, infideliter, &c. Utrumque, à præced. ἄπιστος, vide.

'Απισχναίνω, emacio; & in paſſ. ἀπισχναίνομαι, extenuor, reddor tenuis, &c. ex ἀπὸ & ἰσχνὸς, macer; unde ἰσχναίνω; macilentum reddo &c.

'Απισχυρίζομαι, obnitor; ad fortitudinem me compono; omni ope reſiſto, vel conatu efficio, &c. Item, acriter denego, abnuo, pernego, &c. ex ἀπὸ & ἰσχυρὸς, unde ἰσχυρίζομαι, &c. vide.

'Απίχω, idem quod ἀπέχω; vide abſtineo, &c.

'Απίσσεσι, adæquandi actio; ab ἀπισόω, vide.

'Απίτης, ut, ἀπίτης οἶνος; vinum ex pyris factum; Dioc. l. 5. c. 32. ab ἄπιος. vide.

'Απίττωτος, ὁ, non picatus; ut ἀπίττωτα ἀγγεῖα; apud Strab. idem quod ἀπίσσωτος, vide.

'Απιχθυς, qui non veſcitur piſcibus, &c. ex ἀπὸ & ἰχθὺς, vide.

'Απιων, ὀντος, ὁ, abiens, prodiens, &c. particip. præſ. ab ἀπέω, pro ἀπίω, abeo, &c. vide.

'Απίων, ονος, ὁ ἡ ἡ, non pinguis, &c. ex α priv. & πίων, ονος, ὁ ἡ ἡ, pinguis, &c. vide.

'Απλαιείᾳ, ας, ἡ, ſtabilitas; non errare nec vagari, &c. ab ἄπλανὴς, vide.

'Απλανὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, non erraticus vel vagabundus: ab α, & πλάνη.

'Απλας, pro ἀπέλας, cui appropinquare tutum non eſt: ex α, & πέλας, adv. propè. Alii vertunt, informis,

formis, ineffigiatus; ſimplex: ex α, & πλαττ῀ς, ὅ, fictus, a 3. perſ. ſing. præt. ind. paſſ. verbi πλάσσω, vel ἀπλῶ, fingo.

ἈΠΛΑΣΩΣ, ſimpliciter, non fictè, non diſſimulanter, &c. ab ἄπλαστος, vide.

ἈΠΛΑΤΗΣ, ές, ὁ ἡ ἡ, latitudine carens: ex α, & πλατύς.

ἌΠΛΑΤΟΣ, Dor. pro ἄπλητ῀, & hoc pro ἄπλησος, magnitudine immenſus, inacceſſus: per Syncop. τῆ σ, à πλήθω, impleo. Th. πλέ῀. Quidam ἄπλατος idem eſſe dicunt cum ἄπλαστος, ſeu ἄπλατος, à πελάζω.

ἈΠΛΑΤΩΝ, credo legend. ἐπλάτων, 3. ſing. imperf. vel a. 1. verbi πλατύνω, dilato, Geneſ. 26, 22.

ἈΠΛΕΚΤΙΚΟΣ, inexplebilis; Merc. Triſm. ex α priv. & πλεκτέω, vide.

ἌΠΛΕΤΟΣ, Poët. pro ἌΠΛΗΤΟΣ, ὅ ἡ ἡ, (Dor. ἄπλατος) pro ἄπλησ῀, non impleri potè, infinitus, grandis, immenſus, arduus: ab α priv. & πλήσω, quod à πλέ῀. Item ἌΠΛΗΤΟΣ pro ἄπλατος, quod ab ἀπέλασ῀, ὅ, ὁ ἡ ἡ, inacceſſus, cui appropinquare tutum non eſt: ab α, & πελαστὸς, quod à 3. ſing. præt. ind. paſſ. verbi πελάζω. Th. πέλας.

ἌΠΛΟΒΟΣ, ὅ, ὁ ἡ ἡ, cui latus non ſtipatum eſt: ab α, & πλόβ῀.

ἈΠΛΟΗΣ, ίδος, ἡ, veſtis ſimplex apud Sophoclem, quæ Homero eſt ἁπλοΐς: ab ἁπλῆ (pro ἁπλοΐ) enim fit ἁπλοΐς, & Epentheſi τῆ γ, ἁπλογίς. Hinc ἈΠΛΟΗΣ, ὅ, ὁ ἡ ἡ, ſimplex, innocens, innocuus. Th. ἁπλό῀.

ἈΠΛΗΘΗΣ, ές, non plenus, ſtrigoſus, &c. ex α priv. & πλήθω, vide.

ἈΠΛΗΜΜΥΡ, inexplebilis, &c. idem quod ἄπλησος; & ejuſd. Th. & comp.

ἈΠΛΗΞ, ηκτος, ὁ ἡ ἡ, non percuſſus: ἌΠΛΗΚΤΟΣ, ὅ, ὁ ἡ ἡ, idem: ex α priv. & πλήσσω, vel πλήκτω.

ἈΠΛΗΣΤΟΣ, ὅ, ὁ ἡ ἡ, inexpletus, non completus: ex α, & πλησ῀ω, ὦ. Th. πλέ῀.

ἌΠΛΗΣΤΟΜΟΣ, ſum inſatiabilis; ſum avidus, &c. ab ἄπλησος, vide.

ἈΠΛΗΣΙΑ, ας, ἡ, inexplebilitas, inſatiabilitas, immenſitas, ἌΠΛΗΣΟΣ, ὅ, ὁ ἡ ἡ, inexplebilis, inſatiabilis, immenſus. Indè adv. ἈΠΛΗΣΩΣ, inexplebiliter, inſatiabiliter, immenſè. Ex α, & 3. ſing. præt. ind. paſſ. verbi πλήθω. Th. πλέ῀.

ἌΠΛΗΤΟΣ, ὅ, ὁ ἡ ἡ, inacceſſus, immenſus, &c. Vide ſuprà, in ἄπλατος.

ἈΠΛΗ, ης, ἡ, ſimplicitas, candor: ab ἁπλό῀.

ἈΠΛΟΘΡΙΞ, ίχος, ὁ ἡ ἡ, qui promiſſum vel correctum habet capillum, item qui raro eſt capillitio: ab ἁπλό῀, & θρίξ.

ἌΠΛΟΙΑ, ας, ἡ, vide in ἌΠΛΟ῀.

ἈΠΛΟΪΖΟΜΑΙ, ſimplicitate utor: Them. ἁπλό῀.

ἈΠΛΟΙΚΟΣ, ὅ, ὁ, ſimplex, non verſutus; ineffectatus, &c. (cui opponitur πανοῦργ῀, vide) unde adv. ἁπλοϊκῶς, ſimpliciter, citra dolum, &c. ab ἁπλό῀, vide.

ἌΠΛΟΙΟΣ, qui non poteſt navigare; ab ἄπλο῀, (à Th. πλέω;) vide quod ex α priv. & πλό῀, & contracte, πλοῦς, ὁ, navigatio, curſus, &c.

ἈΠΛΟΪΣ ἴδος, ἡ, veſtis ſimplex: in acc. pl. ἁπλοΐδας, cui opponitur δίπλοϊς. In Homero jungitur Subſtantivo χλαῖνα tanquam adject. Th. ἁπλό῀.

ἌΠΛΟΚΟΣ, ὅ, ὁ ἡ ἡ, non plicatus: ab α, & πλοκὰς, præt. m. verbi πλέκω.

ἈΠΛΟΚΥΩΝ, ὁ, cognomen Antiſthenis apud Laërtium, qu. Cynicus ſimplici veſte utens: ab ἁπλό῀, & κύων.

ἈΠΛΟΌΣ, ὅς, ὁ ἁπλόη, ῆς, ἡ ἁπλέον, ὅν, τό· ſimplex: compar. ἈΠΛΕΣΤΕΡΟΣ, ſuperl. ἈΠΛΕΣ-ΑΤ῀. Derivatur ab α, unitatem ſignificante, & πέλω, ſum, tanquam ἄπελ῀, quia unicum eſt quod ſimplex eſt; juxta Euſtathium, & Etymol. vel ab α priv. & πολὺς, quia quod ſimplex eſt non eſt è multis. Eſt &

ἌΠΛΟΣ, ἄπλους, ὁ ἡ ἡ, navigatione carens, impar navigationi, innavigabilis: ab α, & πλό῀. Indè ἌΠΛΟΙΑ, ας, ἡ, tempus navigationi inopportunum. Th. πλέω.

ἈΠΛΟΤΗΣ, ητ῀, ἡ; ſimplicitas, candor: ab ἁπλό῀.

ἈΠΛΟΤΕΡΙΞ, qui capillo ſimplici ſunt, porrecto, & promiſſo; a nominativo ſing. ἁπλόθριξ, vide.

ἈΠΛΟΥΣ, ους, ὁ ἡ ἡ; d. vitiis carens: ab α, & πλέτ῀.

ἈΠΛΟΩ, ῶ, expando, explico, extendo: f. σω. p. κα. imperf. ind. ἤπλουν, ἤπλασ, a. 1. inf. ἁπλῶσαι. ἈΠΛΟΜΑΙ ἔμαι, expandor. pr. ἤπλωσμαι, cujus part. ἠπλωσμένος, η, ον, expanſus, ſimplex. Th. ἁπλό῀.

ἈΠΛΥΣΙΑ, ας, ἡ, immundities, illotio: in plur. ἁπλυσίαι, αἱ, ſpongiæ quæ elui nequeunt. ἌΠΛΥ῀, ὅ, ὁ ἡ ἡ, illotus, propriè de veſtimento. Ex α, & πλυῶ.

ἈΠΛΩΣ, ſimpliciter, benignè, adverb. ab ἁπλό῀.

ἌΠΛΩ῀, ὅ, ὁ ἡ ἡ, innavigabilis. Th. πλέω.

ἈΠΝΕΗΣ, έος, ὁ ἡ ἡ, valde ſpirans; ab α epitat. & πνέω· vel non ſpirans, flatu deſtitutus; ab α priv. & Th. eodem.

ἈΠΝΕΌΜΑ῀, ὅ, ὁ ἡ ἡ, à vento non perflatus, ἌΠΝΕΥΣΤΟΣ, ὅ, ὁ ἡ ἡ, qui reſpirare non poteſt ſine anhelitu exanimis. Indè ἈΠΝΕΥΣΤΙ adv. ſine reſpiratione, ſine interpellatione, confertim. ἈΠΝΕΥΣΙΑ, ας, ἡ, ſpiritûs reprimo & contineo. Omnia ex α priv. & præt. ind. paſſ. verbi πνέω.

ἈΠΝΕΥΣΤΑ῀, ab omni flatu penitus ſilens; Theophr. l. 2. hiſtor. ab ἄπνευστος, præced. vide.

ἌΠΝΟ῀, ἄπνους, ὁ ἡ ἡ, in acc. ſing. ἄπνουν ἄπνευ, flatu ſeu reſpiratione carens, flatum non emittens, mortuus, exanimis. Indè ἌΠΝΟΙΑ, ας, ἡ, q. d. carentia flatûs, item ſedata tempeſtas, tranquillitas à ventis. Ab α priv. & πνοὴ. Th. πνέω.

ἈΠΟ῀, præpoſitio regit gen. à, ab, poſt, ante, præ, propter, per, item ex, de, abſque. Indè Lat. Ab, & per Metaplaſmum Angl. Of. Eſt autem ab Hebr. אב ab', id eſt, auctor vel principium cujuſvis rei.

ἌΠΟ, adv. longè, procul. Et ἌΠΟ pro ἄπειμι, abeſt, ab ἀπ῀μι. Th. εἰμὶ, ſum. Et ἌΠΟ pro ἄπειθι, abi, apage, ab ἀπ῀μι, abeo. Th. εἶμι, eo.

ἈΠΟ ἀπὸ, ab illo tempore.

ἈΠΟΑΥΤΟΜΑΙ, σαι, ται, idem quod ἀπαίνυμαι, aufero, detraho, adimo: impert. ind. ἀπαυτόμην, Ion. pro ἀπηυτόμην, σο, το, auferebam: ab ἀπὸ & αὔτομαι.

ἈΠΟΑΥΡΕΘ῀Ν, auferri, præſ. inf. paſſ. pro ἀφαιρεῖσθαι, Poët. & Ion. ab ἀπὸ & αἱρέω, capio.

ἈΠΟΑΥΡΕΟ, ablatus eſto, Ion. pro ἀφῃρέ῀, præt. imperat. paſſ. ab eod. Th. vel

ἈΠΟΑΥΡΕΟ, auferas, Ion. pro ἀποαίρῃς, quod pro ἀφαίρῃς præſ. imperat verbi ἀφαιρέω, ῶ.

ἈΠΟΑΥΡΕΟΜΑΙ, ἐόμην, Ion. & Poët. in Homero & Herodoto pro ἀφαιρέομαι, ἠρέμην, quod vide.

ἈΠΟΒΑΘΙΖΩ, abeo, diſcedo: ab ἀπὸ & βαθίζω. Th. βαίνω.

ἈΠΟΒΑΘΡΑ, ας, ἡ, ſcala, quâ è navi diſcenditur: ab ἀποβαίνω.

ἈΠΟΒΑΙΝΩ, deſcendo, cedo. f. ἀποβήσομαι. p. ἀποβέβηκα. part. ἀποβεβηκὼς, υῖα, ὸς. a. 2. ἀπέβην, ης, η, & in 3. plur. ἀπέβησ῀. a. 2. ſub. ἀπόβω, ῃς, ῃ, inf. ἀποβῶναι, part. ἀποβὰς, άντ῀, ὁ. Ab ἀπὸ & βαίνω.

ἈΠΟΒΑΛΗΤΕ, abjeceritis, 2. plur. a. 2. ſub. act. ἈΠΟΒΑΛΩΝ, όντ῀, ὁ, qui abjecit, a. 2. part. act. ab

ἈΠΟΒΑΛΛΩ, abjicio, amitto. f. ἀποβάλῳ. p. ἀποβέβληκα. a. 2. ἀπέβαλον, ες, ε. a. 2. ſub. ἀποβάλω. præt. paſſ. ἀποβέβλημαι. a. 1. paſſ. ind. ἀπεβλήθην, ης, η· cujus part. ἀποβληθεὶς, εῖσα, έν. p. m. ἀποβέβολα· hinc ἈΠΟΒΟΛΗ, ῆς, ἡ, jactura. Th. βάλλω.

ἈΠΟΒΑΠΤΩ, intingo, immergo leniter: ab ἀπὸ & βάπτω.

ἈΠΟΒΑΣ, άντ῀, ὁ, qui deſcendit vel ceſſit: nom. plur. ἈΠΟΒΑΝΤΕΣ, deſcendentes, egreſſi: a. 2. part. act. verbi ἀποβαίνω.

ἈΠΟΒΑΣΙΣ, εως, ἡ, deſcenſus; item eventus, exitus: ab ἀποβαίνω.

ἈΠΟΒΑΤΗΣ, ου, ὁ, certaminis equeſtris genus, qu. deſcenſor, dictum: qui enim certabat dicebatur ἀποβῶναι. Indè ἈΠΟΒΑΤΙΚΟΙ ζυγοὶ dicebantur. Ab ἀποβαίνω.

ἈΠΟΒΑΤΗΡ῀ ζεὺς; cognomentum Jovis; quaſi, deſcenſor Jupiter, dictus, à præced. ἀποβάτης.

ἈΠΟΒΕΒΗΚΑ, ας, ε, deſcendi, ceſſi, præt. ind. act. cujus part. ἀποβεβηκὼς, υῖα, ὸς, firmatus, conſtans: à verbo ἀποβαίνω.

ἈΠΟΒΕΒΛΗΚΩΣ, υῖα, ὸς, qui abjecit: in gen. pl. ἀποβεβλήκοτων· part. præt. act. ab ἀποβάλλω.

ἈΠΟΒΗΩΝΑΙ, deſcendere, a. 2. inf. ἈΠΟΒΗΣΟΜΑΙ, ῃ, εῖ, deſcendam, f. 1. m. verbi ἀποβαίνω.

ἈΠΟΒΗΣΤΩ, & -πῶ, extuſſio, tuſſiendo ejicio: ab ἀπὸ & βήσσω, ſeu -πῶ. Th. βήξ.

ἈΠΟΒΙΑΖΟΜΑΙ, vim affero, vi cogo, item enitor ut mulier in partu; & paſſ. vi cogor: ex ἀπὸ & βιάζομαι. Th. βία.

'Αποβιβάζω, & 'Αποβιβάζομαι, jubeo vel facio aliquem descendere, item traj cio: præs. inf. act. ἀποβιβάζειν. pass. ἀποβιβάζεσθαι. a. 1. m. ἀπεβιβασάμην, ω, ατο. Ex ἀπὸ & βιβάζω. Th. βαίνω.

'Αποβιόω, ῶ, de vitâ decedo, morior. a. 2. ind. ἀπεβίων, ας, α. præs. inf. ἀποβιῶναι. Ex ἀπὸ & βιόω, ῶ. Th. βίος, vita.

'Αποβίωσις, εως, ἡ, obitus, interitus, mors: ex ἀπὸ & βίωσις, ipsa vivendi actio. Indè 'Ασυβίωσιμος adject. ut ἀποβίωσιμος διάταξις, testamentum. Th. βίος, vita.

'Αποβλάπλω, lædo, oblædo. 'Αποβλάπτομαι, lædor, privor, jacturam facio. Ex ἀπὸ & βλάπτω.

'Αποβλαστάνω, germino, egermino: ex ἀπὸ & βλαστάνω.

'Αποβλάστημα, ατος, τὸ, germen, item proles. 'Αποβλάστησις, εως, ἡ, germinatio. A præt. ind. pass. verbi ἀποβλαστάνω.

'Αποβλαφθεὶς εἶσα ἐν, privatus, a. 1. part. pass. verbi βλάπτω.

'Απόβλεμμα, aspectus; βλέμμα; vel, oculorum contorsio; ut quum quis non irretorto oculo aliquid spectat; ut dixit Horatius; sed detorquet oculorum aciem; quod indignationis, invidentiæ & despicientiæ signum est, &c. Item, ἀπόβλεπτος, i.e. ἔνδοξος, videndus, venerandus; θαυμαστὸς, spectabilis, &c. Utrumq; à sequente,

'Αποβλέπω, intueor, respicio, oculos converto ad: f. ψω. p. ἀποβέβλεφα. a. 1. ἀπέβλεψα. a. 1. imperat. ἀπόβλεψον, άτω, & in 2. pl. ἀποβλέψατε. 3 pl. a. 1. sub. ἀποβλέψωσιν. a. 1. m. ἀποβλεψάμην, ω, ατο.

'Αποβληθεὶς, εῖσα, ἐν, abjectus, a. 1. part. pass. verbi ἀποβάλλω.

'Απόβλημα, ατος, τὸ, rejiculum, quod abjicitur seu rejicitur: à 1. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποβάλλω.

'Απόβλητ', per Syncop. pro ἀπόβλητα, abjicienda, rejicienda, respuenda, nom. neut. plur. ab

'Απόβλητος, ε, ὁ, ἡ, abjectus, abjiciendus, rejiciendus, respuendus; ἀπόβλητον, ε, τὸ, abjectum, abjiciendum, rejiciendum, respuendum. Indè 'Αποβλητικὸς, ἕ, ὁ ἡ ὄν, qui abjecit vel amisit, vel abjiciendo vel amittendo est. Ex ἀπὸ & 3. sing. præt. ind. pass. verbi βάλλω.

'Αποβλίπω, exprimendo aufero, ut è favis mel: ex ἀπὸ & βλίπω.

'Αποβλύζω, scaturio, emitto aquas, item evomo, præs. part. ἀποβλύζων. Ex ἀπὸ & βλύζω.

'Αποβλώσκω, discedo: ex ἀπὸ & βλώσκω.

'Αποβολὴ, ῆς, ἡ, abjectio, amissio, jactura: ab ἀποβέβλημαι. m. verbi ἀποβάλλω.

'Αποβολεὺς, abjector, rejector, ut ἀποβολεὺς ὅπλων, apud Plat. Item; ἀποβολιμαῖος, α, ὁ ἡ ὄν, pro ἀποβολεὺς, &c. Utrumq; ab eod. Th.

'Αποβόσκομαι, depasco: ex ἀπὸ & βόσκω. Th. βόω.

'Αποβοσκολέω, ῶ, abrego, à grege abduco, à grege aberrare facio, item ex alieno grege abduco, in errorem duco, decipio: f. σω. p. κα. a. 1. ἀπεβοσκόλησα, ας, ε. 'Αποβοσκολέομαι, ῶμαι, abd cor à grege, à grege aberro: à cujus 1. sing. præt. ind. fit 'Αποβοσκόλημαι, ὁ, τὸ, è grege alieno abductio, impostura, deceptio. 'Αποβοσκολίζω idem quod ἀποβοσκολέω. Omnia ex ἀπὸ, βόσκ, & κόλον, cibus.

'Αποβράζω, 'Αποβράσσω, & 'Αποβράττω, fervendo seu æstuando exspuo sive eructo, per æstum exspuo, item exæstuo, deferveso. 'Αποβρασσομαι, per æstum exspuor aut ejicior: à cujus 1. sing. præt. ind. fit 'Απόβρασμα, ὁ, τὸ, spuma, item furfur tritici. Ex ἀπὸ & βράζω.

'Αποβρέχω, perfundo, madefacio, intingo: f. ξω. 'Αποβρέχομαι, perfundor, madefio: à cujus 1. sing. præt. ind. fit 'Απόβρεγμα, ὁ, τὸ, dilutum, item aqua quâ quid perfusum vel prolutum est. Ex ἀπὸ & βρέχω.

'Αποβρίζω, crapulam edormio, dormio: f. ίσω, & ίξω. a. 1. ἀπέβριξα, ας, ε cujus part. ἀποβρίξας, ἀντος, ὁ, in nom. pl. ἀποβρίξαντες. Ex ἀπὸ & βρίζω.

'Αποβρίθω, act. degravo, vel neut. præpondere devergo: ex ἀπὸ & βρίθω.

'Αποβροχὴ, ῆς, ἡ, perfusio, madefactio: ab ἀποβρέχω.

'Αποβροχθίζω, sorbeo, glutio, voro: ex ἀπὸ & βροχθίζω. Th. βρόχος.

'Αποβροχίζω, illaqueo, laqueis implico: ex ἀπὸ & βρόχος.

'Αποβρύκω, demordeo, abedo: ex ἀπὸ & βρύκω.

'Αποβρωθεὶς, εῖσα, ἐν, exesus, a. 1. pass. par. ab

'Αποβρώσκω, abedo, comedendo consumo: f. σω. p. βέβρωκα. præt. pass. βέβρωσμαι. a. 1. ind. pass. ἀπεβρώθην, ης, η. Ex ἀπὸ & βρώσκω.

'Αποβύω, obturo, obstruo: f. σω. Ex ἀπὸ & βύω.

'Αποβώμια ἱερὰ, dicuntur sacra, quæ non altari peraguntur, sed in pavimento vel solo, &c. à seq. ἀπόβωμος, q. vide.

'Απόβωμος, ε, ὁ ἡ ὄν, profanus, ab aris alienus: ex ἀπὸ & βωμός.

'Απογαίω, ῶ, in terram verto: f. ώσω. Ex ἀπὸ & γαῖα.

'Απόγαιος, ε, ὁ ἡ ὄν, à terrâ remotus; ut & ἀπόγειος. ab eodem Th.

'Απογεία, ας, ἡ, ventus qui e terrâ exortus in mare fertur; cui contrarius est qui dicitur περσαία. 'Απόγεια, τὰ, retinacula navium, funes quibus navis alligatur in littore: unde 'Απογειαλύω, oram solvere. 'Απόγειον, ε, τὸ, vox Mathematica quâ denotatur summa Planetæ altitudo: opponitur τὸ ὄπιγειον, quod vide. 'Απόγειος, ε, ὁ ἡ ὄν, a terrâ remotus, ut & ἀπόγαιος. Omnia ex ἀπὸ & γαῖα.

'Απογαλακτίζω, ablacto, à lacte depello.

'Απογαλακτίζομαι, ablactor, à lacte depellor: à cujus præt. ind. pass. fit 'Απογαλακτισμὸς, ὁ, ablactatio. Ex ἀπὸ & γαλακτίζω. Th. γάλα.

'Απογειόω, fundamenta destruo; (ἀποθεμελιῶ) &c. à præced. ἀπόγειος, vide.

'Απογλυπτάω, ῶ, imbrico, imbricatim (vel suggrundiorum modo) facio vel tego. Ex ἀπὸ & γλυπτάω, ῶ. Th. γλύπτω.

'Απογλυκάω, ῶ, genero, produco: ex ἀπὸ & γλυκάω, ῶ. Th. γλύκος.

'Απογεύομαι, degusto: ex ἀπὸ & γεύομαι.

'Απογεφυρόω, ῶ, ponte jungo, pontem impono: ex ἀπὸ & γεφυρόω, ῶ. Th. γέφυρα.

'Απογηράσκω, ὀνίος, ὁ, consenescens, in acc. pl. ἀπογηράσκοντας, præs. part. ab

'Απογηράσκω, consenesco. f. ἀπογηράσω. p. ἀπογεγήρακα. a. 1. ind. ἀπεγήρασα. a. 1. sub. ἀπογηράσω, ης, η. Ab ἀπὸ & γηράσκω. Th. γῆρας.

'Απογίνομαι, & 'Απογίνομαι, absum, decedo, item morior. f. ἀποβήσομαι. p. ἀπογέγονα. a. 1. pass. ἀπεγενήθην, ης, η. a. 2. m. ἀπεγενόμην. a. 2. part. ἀπογενόμενος, η, ον, mortuus. Ex ἀπὸ & γίνομαι, fum.

'Απογινώσκω, rejicio, non agnosco, abnuo; improbo, item absolvo, renuntio, desspero. f. ἀπογνώσομαι. p. ἀπέγνωκα. pluſq. perf. ἀπεγνώκειν a. 2. ἀπέγνων, ως, ω. qu. à γνόω, ῶ, & in 3. pl. ἀπέγνωσαν. a. 2. in præt. ἀπόγνωθι. a. 2. sub. ἀπογνῶ, ῷς, ῷ. a. 2. inf. ἀπογνῶναι. a. 2. part. ἀπογνὺς, ὄντος, ὄν. perf. pass. 'Απέγνωσμαι, σαι, ται, a. 1. pass. ἀπεγνώσθην, ης, η. f. 1. pass. ἀπογνωσθήσομαι. A præt. act. 'Απεγνωκὼς, υῖα, ὸς, qui rejecit, part. & 'Απεγνωκότως, desperatè, adv. A præt. pass. 'Απεγνασμένος, η, ον, rejectus, part. 'Απόγνωσις, εως, ἡ, desperatio. 'Απογνώστης, ου, ὁ, desperator. Omnia ex ἀπὸ & γινώσκω.

'Απογλαυκόω, ῶ, exsuum reddo. 'Απογλαύκωμα, ατος, τὸ, & 'Απογλαύκωσις, εως, ἡ, glaucoma, glaucedo: à præt. ind. pass. Th. γλαυκός.

'Απόγλουτοι, οἱ, qui exilibus sunt clunibus, depyges. Th. γλουτός.

'Απογλυκαίνω, dulce reddo, edulco: ex ἀπὸ & γλυκαίνω. Th. γλυκύς.

'Απόγνωσις, & 'Απογνώστης, vide in 'Απογινώσκω.

'Απογνὺς, Dor. pro -νὴς, ῆς, ἡ, posteritas. 'Απόγονος, τὰ, fœcunda, orta, oriunda, nom. pl. ab 'Απόγονος, ε, ὁ ἡ ὄν, ortus, oriundus; & Subst. nepos, posterus. Ex ἀπὸ & γένος, præt. m. verbi γίνομαι.

'Απογονὴ, ῆς, ἡ, propago; ab eod. Th.

'Απογραΐζω, senectutem aufero, juvenilem reddo. Th. γραῖα.

'Απογραφὴ, ῆς, ἡ, descriptio, conscriptio, recensio, enumeratio. 'Απόγραφος, ε, ὁ ἡ ὄν, ab exemplari vel ad exemplar effictus. 'Απόγραφον, ε, τὸ, exemplum libri vel tabulæ,

bulæ, descriptum, exscriptum, descriptio, imago. Omnia ex

Ἀπογράφω, in tabulas refero, describo, impert. ἀπεγραφον. f. γράψω. p. ἀπογέγραφα. a. 1. ἀπεγραψα. a. 1. subj. ἀπογράψω, ῃς, ῃ.

Ἀπογραφεύς, describor, item nomen profiteor perf. p. ἀπογέγραμμαι, conscriptus fui. a. 1. ἀπεγράφθην, ης, η. a. 1. m. ἀπεγραψάμην, ω, απο. a. 1. inf. m. ἀπογράψασθαι.

Ἀπογυιόω, ῶ, enervo, membra debilito, debarto, delumbo: f. ώσω. p. ἀπογεγύακα. a. 1. sub ἀπογυιώσω, ῃς, ῃ. Ex ἀπὸ & γυῖον, ῶ. Th. γῦον.

Ἀπογυμνάζομαι, exerceor, me exerceo: ab ἀπὸ & γυμνάζομαι. Th. γυμνός.

Ἀπογυμνόω, ῶ, nudo, denudo: f. ώσω. a. 1. part. pass. Ἀπογυμνωθείς, εῖσα, έν, denudatus. Ab ἀπὸ & γυμνόω, ῶ. Th. γυμνός.

Ἀπογύμνωσις, εως, ἡ, denudatio: à 2. sing. præt. pass. verbi ἀπογυμνόω, ῶ.

Ἀπογυναίκωσις, εως, ἡ, effœminatio. Th. γυνή.

Ἀπογωνίομαι, οῦμαι, in angulum me colligo, inf. præt. ἀπογωνιῶσθαι· ex ἀπὸ & γωνιόομαι, οῦμαι. Th. γωνία.

Ἄποδα, τὰ, pedibus carentem: acc. sing. ab ἄπους. Th. πούς. Eft & ἄποδα nom. neut. plur.

Ἀποδάζομαι, divido, distribuo, partior, impertio. f. ι. δάσομαι, & Poët. δἀσσομαι. f. 1 inf. ἀποδάσασθαι, & ἀποδάσσασθαι, distributurum esse. Th. δαίω, divido.

Ἀποδαμονίζω, ab Hesych. exp. furo, insanio, &c. ex ἀπὸ & δαίμων, vide. unde, δαμονίζομαι, vide.

Ἀποδαίω, comburo: ex ἀπὸ & δαίω, uro.

Ἀποδάκνω, demordeo; præmordeo: ex ἀπὸ & δάκνω.

Ἀποδάκρυσεν, idem quod δάκρυσεν, lacrymabatur; imperf. ind. ab

Ἀποδακρύω, lacrymis prædo, illacrymo; f. ύσω. p. κα. a. 1. ἀπεδάκρυσα, ας, ε. Hinc Ἀποδακρυτικὰ, τὰ, medicamenta lacrymas moventia. Ex ἀπὸ & δακρύω. Th. δάκρυ.

Ἀποδαμεῖν, Dor. pro ἀποδημεῖν, peregrè proficisci: sic Ἀποδαμῶ, Dor. pro ἀποδημῶ, peregrè agens, vide in ἀποδημία, ῶ.

Ἀποδαρθεῖν, idem quod δαρθεῖν: vide ἀποδραθεῖν.

Ἀποδασμὸς, ᾶ, ὁ, ἡ, qui tributum pendit, & tributum cujus fit divisio, item quod pro parte (seu portione) alicui cedit. Ἀπολυσμὸς, ᾶ, ὁ, divisio, partitio, pars, portio. à 1. sing. præt. ind. verbi ἀποδάζομαι.

Ἀποδασσάμενος, & ἀποδασσάσθαι, distributurum esse, Poët. pro ἀποδασάμενος, vel ἀσθαι, f. 1. inf. verbi ἀποδάζομαι.

Ἀποδαυλίζω, titione dedolo vel contundo: item contundo: ex ἀπὸ & δαυλὸς, Æol. pro δᾳδὸς. Th. δαίω, uro.

Ἀποδαυλίζω ξύλα, Eurip. dixit profustè tundo, vel contundo; i. e. percutio, &c.

Ἀποδέδεγμαι, exceptus sum, perf. pass. ab ἀποδέχομαι. Th. δέχομαι.

Ἀποδεδειγμένος, demonstratus, approbatus sum, perf. pass. & part. ἀποδεδειγμένος, η, ον; demonstratus, approbatus: ab ἀποδείκνυμι.

Ἀποδεδιακώς, timidè, meticulosè, eorum more qui conciderunt animo, adv. ab Ἀποδεδειλιακὼς, υῖα, ὸς, timidus, part. præt. act. verbi ἀποδειλιάω, ῶ. Th. δειλός.

Ἀποδέδεκται, æstimatur, censetur, 3. sing. præt. ind. verbi ἀποδέχομαι.

Ἀποδεδιπλασμένοι, ejecti; è Senatu vel ordine moti; præteriti; ἢ ἀμπλιόντες, dicuntur, ut præteriti Senatores à censoribus, quorum meminit Festus, &c. ab ἀποδιπλάζω, vide.

Ἀποδέδομαι, redditus sum: præt. pass. & Ἀποδέδωκα, reddidi, præt. act. verbi ἀποδίδωμι.

Ἀποδέδρακα, ας, ε, aufugi, & in 3. plur. ἀποδεδράκασι, præt. ind. act. verbi ἀποδιδράσκω. Th. δράκω, facio.

Ἀπόδεκτος, ἐῶ, ἔος, ὁ, ἡ, inferior, vacuus, cui aliquid deest, ex ἀποδέω, absum. Th. δέω, egeo.

Ἀποδεῖ, deest, deficit, abest, impers. ab eodem Th.

Ἀποδειδίσσω, ίσω, & Ἀποδειδίσσομαι, ίσομαι, deterreo, imperf. ἀπεδειδισσόμην, ου, ετο. Ab ἀπὸ & δείδιττω. Th. δείδω.

Ἀποδείκνυμι, ostendo, ostento, demonstro, probo. præf. pass. act. ἀποδεικνὺς, ῦσα, ὺν, præ se ferens, præs. inf. ἀποδεικνυσθαι. a. 1. act. ἀπέδειξα, ας, ε. a. 1. inf. act. ἀποδεῖξαι, Ion. ἀποδέξαι. perf. ind. pass. ἀποδέδειγμαι, cujus part. ἀποδεδειγμένος, η, ον, approbatus. Th. δείκνυμι (vel δεικνύω) ostendo.

Ἀποδεικτικὸς, ἡ, ὸ, ἡ, demonstrativus. ἀποδεικτικῶς, demonstrativè. Ἀποδεικτὸς, ἡ, ὸ, ἡ, demonstrabilis, probabilis. Omnia à 3. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδείκνυμι.

Ἀποδειλιάζω, idem quod sequens,

Ἀποδειλιάω, ῶ, præ timore refugio, reformido: f. ήσω. p. ἀποδεδείλιακα, cujus part. ἀποδεδειλιακὸς, υῖα, ὸς· unde adv. Ἀποδεδειλιακότως, timidè: & a. 2. sing. præt. ind. pass. Ἀποδειλίασις, εως, ἡ, ignavia. Ex ἀπὸ & δειλιάω, ῶ. Th. δειλός.

Ἀποδεῖξαι, a. 1. inf. act. Ἀποδείξειν. f. 1. inf. act. ab eodem Th.

Ἀποδεῖν; (i. e. ἀπολείπεσθαι) deficere, derelinqui, inferiorem esse, &c. ab ἀποδεῖ, vide.

Ἀπόδειξις, εως, ἡ, Ion. ἀπόδεξις, demonstratio, declaratio, probatio, item ſ, ecimen: à 2. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδείκνυμι.

Ἀποδειπνῶν, ῶσα, ὼν, ἡ, qui cœnam finiit, qui cœnatus est, qu. ὁ ἀν ἀπὸ τῦ δείπνου vel incœnatus, ex ἀπὸ pro α priv. & δείπνον.

Ἀποδείρειν, Ion. pro ἀποδέρειν, excoriare, inf. præs. verbi ἀποδέρω.

Ἀποδεκτομέω, ῶ, obtrunco, cervicem abscindo, decollo, item abscindo à cervice: f. ήσω. p. κα. a. 1. ἀπεδεκτόμησα, ας, ε. f. 1. inf. ἀποδεκτομήσειν. Ab ἀπὸ, δέρη, Ion. pro δέρη, & τέμνω præt. m. verbi τέμνω.

Ἀποδεχθείς, εῖσα, έν, demonstratus, approbatus, a. 1. part. pass. Ἀποδεχθήσεσθαι, f. 1. inf. pass. verbi ἀποδείκνυμι.

Ἀποδεκατόω, ῶ, decimo, decimas accipio, item decimas do: f. ώσω. perf. ἀποδεδεκάτωκα. Ex ἀπὸ & δεκατόω, ῶ. Th. δέκα.

Ἀποδεκάτωσις, εως, ἡ, decimatio, decimarum exactio: à 2 sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδεκατόω, ῶ.

Ἀποδέκεσθαι, Ion. pro ἀποδέχεσθαι, recipere, præs. inf. verbi ἀποδέχομαι.

Ἀποδεκτέος, α, ον, ὁ, ἡ, recipiendus, admittendus. Ἀποδέκτης, ε, ὁ, vel Ἀποδεκτὴρ, ῆρος, ὁ, receptor: in nom. pl. Ἀποδέκται, & Ἀποδεκτῆρες, οἱ, coactores tributorum & vectigalium. Ἀποδεκτὸς, ἡ, ὸ, dignus qui admittatur & recipiatur, acceptus acceptabilis, gratus, probatus. Omnia à 3. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδέχομαι.

Ἀποδενδρέομαι, ῆσομαι, arboresco; inf. præs ἀποδενδρεῖσθαι. a. 1. ind. ἀπεδενδρέσθην, ης, η. cujus part. ἀποδενδρεσθεὶς, εῖσα, έν. Ab ἀπὸ & δενδρέομαι, ῆσομαι. Th. δένδρον.

Ἀποδέξαι, Ion. pro ἀποδεῖξαι, edere, demonstrare, a. 1. inf. act. verbi ἀποδείκνυμι. Sic Ἀποδεξάμενος, pro ἀποδειξάμενος, a. 1. part. m. & sic in aliis.

Ἀπόδεξις, εως, ἡ, Ion. pro ἀπόδειξις, demonstratio: quod vide.

Ἀποδέομαι, οῦμαι, religor, illigor, præligor, pass. verbi ἀποδέω. Th. δέω, ligo.

Ἀποδέον βεκκύ; paulò minùs: ut in Aristot. de mundo; τὸ ὀικεμένης πλάτος μὴ ὅτι βεκκὺ ἀποδέον τετρακισμυρίας σταδίας: orbis terrarum latitudo paulò minus quadraginta millia stadiorum patet; ab ἀποδεῖ, deest, deficit, &c. Vide ἀποδέω.

Ἀποδέρω, Ion. ἀποδείρω; excorio: à cujus 1. sing. præt. ind. pass. fit Ἀπόδερμα, ατος, τὸ, cutis seu pellis detracta, spolium: & indè Ἀποδερματόω, ῶ, idem quod ἀποδέρω.

Ἀπόδεσις, εως, ἡ, religatio: à 2. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδέω. Th. δέω, ligo.

Ἀποδεσμὸς, ᾶ, ὁ, fasciculus, linteum; item fascia circa caput mulierum, vel earum mammas continens: indè Ἀποδεσμόω, Ἀποδεσμάω, ῶ, & Ἀποδεσμόλω, colligo, religo. Ex ἀπὸ & δεσμὸς; quod à 1. sing. præt. ind. pass. verbi δέω.

Ἀποδεχθείς, εῖσα, έν, exceptus, a. 1. part. pass. ab

Ἀποδέχομαι, excipio, recipio, admitto, item probo: f. δέξομαι. p. δέδεγμαι. a. 1. ind. pass. ἀπεδέχθην, ης, η. & in 3. plur. ἀπεδέχθησαν. a. 1. m. ἀπεδεξάμην, ω, απο. a. 1. inf. m. ἀποδέξασθαι. Ex ἀπὸ & δέχομαι.

Ἀποδεχόμενος, η, ον, acceptus, præs. part. Ἀποδέχου, accipe, præs. imperat. pass. ab eodem Th.

Ἀποδέω, ῶ, religo, illigo, præligo: in pass. Ἀποδέομαι, οῦμαι· unde Ἀπόδεσις, εως, ἡ, religatio: Ab ἀπὸ & δέω, ligo. Et Ἀποδέω, ῶ, absum, inferior sum: unde Ἀποδεῖ, abest, deest, deficit: & Ἀπόδεκτος, ἐῶ, ἔος, ὁ, ἡ, inferior, cui deest, vacuus: ex ἀπὸ & δέω, egeo.

Ἀποδη-

'Αποδήκω, μι. ξω, admordeo, inusitatum est Thema, ex quo ἀποδάκνω sua mutuatur tempora.

'Αποδηλόω, -ῶ, manifestum reddo, declaro: ab ἀπὸ, & δηλόω, ῶ. Th. δῆλος.

'Αποδημέω-ῶ, absum domo seu patriâ, peregrinor, peregrè proficiscor. f. ήσω. p. ἀποδεδήμηκα, ας, ε. a. 1. ἀπεδήμησα, ας, ε. a. 1. part. act. ἀποδημήσας, αντος. ὁ. Ex ἀπὸ, & δῆμος.

'Αποδημία, ας, ἡ, peregrinantis absentia, peregrinatio. 'Αποδημητής, οῦ, ὁ, peregrinator. 'Αποδημητικὸς, ὴ, ὸν ἡ, ὸν, peregrinari solitus. 'Απόδημος, ος, ὁ ἡ, ὸν, peregrè agens, absens à domo vel patriâ. Omnia ex ἀπὸ, & δῆμος.

'Αποδημῶν, οῦντος. ὁ, absens: ab ἀποδημέω.

'Απορία, ας, ἡ, pedum carentia: ab ἄπους. Th. πούς.

'Αποδιαιτάω -ῶ, arbitramento absolvere: a. 1. ἀπεδιήτησα, ας, ε. Ex ἀπὸ, & διαιτάω-ῶ. Th. διαιτα, arbitrium.

'Αποδιεκτέλλω, dispesco, arceo, intersepio, divido: ex ἀπὸ, διὰ, & τέλλω.

'Αποδιατρίβω, immoror, tempus consumo: ex ἀπὸ, διὰ, & τρίβω.

'Αποδιδάσκω, dedoceo: ex ἀπὸ & διδάσκω.

'Αποδιδόειν, ῶσιν, reddere, præs. inf. pro ἀποδιδόναι, ab ἀποδίδωμι.

'Αποδίδομαι, reddor, retribuor, referor: pass. verbi ἀποδίδωμι, quod vide.

'Αποδιδράσκω, aufugio: vide in ἀπέδρα. Th. διδράσκω.

'Αποδίδωμι, reddo, retribuo, persolvo, do, item interpretor. præs. imperat. ἀποδίδοτι, ότω. præs. infin. ἀποδιδόναι. præs. part. ἀποδιδὺς, ῦσα, ὸν. f. ἀποδώσω, εις, ει. p. ἀποδέδωκα, ας, ε. a. 1. ἀπέδωκα, ας, ε. a. 2. ἀπέδων, ως, ω. a. 2. imperat. ἀπόδοτε, ἀποδότω, solve. 2. pl. ἀπόδοτε. præs. opt. ἀποδιδοίμι, ις, ι. a. 2. opt. ἀποδοίμι, ις, ι. (Att. ἀποδοῖμι) & in pl. per Sync. ἀποδοῖμεν, οῖτε, οῖεν. præs. sub. ἀποδιδῶ, ῷς, ῷ. præs. inf. ἀποδιδόναι, & ἀποδιδόειν -όειν. a. 2. inf. ἀποδοῦναι, & Att. Dor. & Æol. ἀποδόμεν, præs. part. ἀποδιδὺς, ῦσα, ὸν. aor. 2. part. ἀποδὺς, ῦσα, ὸν, præsent. passiv. 'Αποδίδομαι, reddor, retribuor. imperf. ἀπεδιδόμην, ου, το. perf. pass. ἀποδέδομαι. plusqu. perf. ἀπεδεδόμην. a. 1. ἀπεδόθην. f. 1. ἀποδοθήσομαι. paulò-pòlt fut. ἀποδεδόσομαι. præs. imperat. ἀποδίδοσο, ὀσθω. præs. opt. ἀποδιδοίμην οῖο, οῖτο. a. 1. ἀποδοθείην, ης, η. præt. opt. ἀποδεδοίμην, οῖο, οῖτο. præs. sub. ἀποδιδῶμαι, ῷ, ῶται. perf. sub. ἀποδεδῶμαι, ῷ, ῶται. præs. inf. ἀποδίδοσθαι. a. 1. inf. ἀποδοθῆναι. præt. part. ἀποδιδόμενος, η, ον, a. 1. m. ἀπεδομάμην a. 2. med. ἀπεδόμην, οσο, ετο. vendidi. a. 2. imperat. m. ἀποδόσο, οσω. a. 2. opt. m. ἀποδοίμην, οῖο, οῖτο. a. 2. sub. m. ἀποδῶμαι, ῷ, ῶται. a. 2. inf. m. ἀποδόσθαι, a. 2. part. m. ἀποδόμενος, η, ον. Th. δίδωμι, do.

'Αποδιίστημι, separo: idem sign. quod χωρίζομαι, & est pass. ab act. sequente.

'Αποδιίστημι & 'Αποδιΐστω, dirimo, distinguo, item intervallo sejungor: ex ἀπὸ, διὰ & ἵστημι.

'Αποδικάζω, absolvo: opp. καταδικάζω. Ab ἀπὸ, & δικάζω. Th. δίκη.

'Αποδικάω-ῶ, causam meam defendo: ex ἀπὸ, & δίκη.

'Αποδινέω, ῶ, devolvo: ex ἀπὸ, & δινέω -ῶ. Th. δίνη.

'Αποδίομαι, idem quod 'Αποδύω.

'Αποδιοπομπέω -ῶ, & 'Αποδιοπομπεύομαι -ῶμαι, ablego, procul amando, depello, expio: præt. inf. ἀποδιοπομπεῦσθαι. h. e. ἀποβέπεσθαι, διὰ τὸ ἀποδιοπομπεῖσθαι Διός. Ex ἀπὸ, & διοπομπέω-ῶ, quod à Διὸς, & πομπὴ à πέμπω.

'Αποδιοπόμπιος, sacrum expiabile, piaculare sacrificium, piamentum, &c. Plin. à præced.

'Αποδιορίζω, segrego suis limitibus, finitum separo: f. ίσω. p. ἀποδιώρικα. Ex ἀπὸ, διὰ & ὁρίζω. Th. ὅρος, terminus.

'Αποδισκίδιον, discum dejicio, in disci morem dejicio: ex ἀπὸ, & δίσκος.

'Αποδιφθογγόω, ῶ, in diphthongum conflo; inde 'Αποδιφθόγγωσις, εως, ἡ, in diphthongum conflatio: ex ἀπὸ, & δίφθογγος, quod vide. Th. φθέγγομαι.

'Αποδίω, expello: à δίω, pro διώκω, persequor.

'Αποδιώκω, alicunde expello: indè 'Αποδίωξις, εως, ἡ, expulsio: ab ἀπὸ, & διώκω.

'Αποδιωθέω, ῶς, ῶ, a. 1. opt. pass. 'Αποδιωθείην, a. 1. inf. pass. 'Αποδιωθήσομαι, f. 1. pass. verbi ἀποδίωμι.

'Αποδοκεῖν, displicere. 'Αποδοκεῖν, res Herodoto dicitur quæ censetur non facienda. Th. δοκέω.

'Αποδοκιμάζω, vel 'Αποδοκιμέω, ῶ, improbo, non approbo, reprobo, rejicio: f. άσω. perf. ἀποδεδοκίμακα. a. 1. ἀπεδοκίμασα. 'Αποδοκιμάζομαι, improbor, rejicior: perf. pass. ἀποδεδοκίμασμαι, a. 1. pass. ἀπεδοκιμάσθην. a. 1. inf. pass. ἀποδοκιμασθῆναι. a. 2. sing. præt. ind. fit 'Αποδοκιμασία, ας, ἡ, improbatio, rejectio. 'Αποδοκιμος, ος, ὁ ἡ, ὸν, minimè probus, non probandus, adulterinus. Omnia ex ἀπὸ, & δόκιμος. Th. δοκέω.

'Αποδοκιμασμένη, erant in exercitu quasi rejectanei; Xenoph. l. 6. Pædiæ. Item ἀποδοκιμαστέος, reprobandus, &c. à præced. ἀποδοκιμάζω.

'Αποδόμεναι, reddere. a. 2. inf. Æol. pro ἀποδοῦναι. 'Αποδόμενος, η, ον, a. 2. part. m. 'Αποδοῦναι, a. 2. inf. 'Απόδος, ἀπόδοτε, in plur. ἀπόδοτε, a. 2. imperat. act. 'Αποδοῦσα, a. 2. inf. m. verbi ἀποδίδωμι.

'Αποδόντωσις, εως, ἡ, fordium circa dentes purgatio: ex ἀπὸ, & ὀδὼς.

'Απόδος, ἀποδότω, reddito, a. 2. imperat. & in plur. ἀπόδοτε ab ἀποδίδωμι.

'Απόδος, ος, ὁ. Ion. pro ἄφοδος, abitus, discessus, digressus, reditus. Th. ὁδὸς, via.

'Απόδος, τῶν, pedibus carentis, gen. sing. ab ἄπους. Th. πούς.

'Αποδοτήρ, ῆρος, ὁ ἡ, qui reddi (aut restitui) debet: ab ἀποδίδωμι.

'Απόδοσις, εως, ἡ, redditio, retributio, persolutio: à 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδίδωμι. Th. δίδωμι.

'Αποδοτικὸς, ὴ, ὸν, retributorius: ab eodem. Th.

'Αποδούλος, ος, ὁ ἡ, ὸν, ex servo genitus: ex ἀπὸ, & δοῦλος.

'Αποδοῦναι, reddidisse, a. 2. inf. act. ab ἀποδίδωμι.

'Αποδοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum, receptorium. Et

'Αποδοχὴ, ῆς, ἡ, receptio, admissio, approbatio, commendatio: ab ἀποδέχομαι.

'Αποδρυμόω, ῶ, obliquo, incurvo: a. 1. part. act. ἀποδρυμώσας, ὁ, inflectens, incurvans: a. 2. inf. ἀποδρυμώσαι, inflexisse, incurvâsse: ex ἀπὸ, & δρυμόω, ῶ. Th. δρυμὸς.

'Απόδρυμα, ατος, τὸ, quod manu alicunde carpitur: a. 1. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδρύομαι vel -πτω.

'Αποδραθεῖν, per Metaplasmum pro ἀποδαρθεῖν, dormîsse, a. 2. inf. verbi ἀποδαρθάνω.

'Απόδρασι, aufuge, a. 2. Imperat. act.

'Αποδραίλω, ις, η, aufugerim, a. 2. opt.

'Αποδρὰς, άσα, άν, qui vel quæ aufugit, part. a. 2. act. vel part. a. 1. ab ἀπέδρακα per Sync. pro ἀπέδρακα ab ἀποδράσκω.

'Αποδράσα, ας, ε, aufugerim, a. 1. opt. Æol. ab ἀποδιδράσκω.

'Απόδρασις, εως, ἡ, fuga, vitatio, desertio: a. 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδράσκω.

'Απόδρασις στρατείας, desertio aciei, detrectatio militiæ.

'Αποδρέκω vel -πτω, & ἀποδρέμομαι vel -πτομαι, decerpo: ab ἀπὸ, & δρέκω vel πτω.

'Αποδρὰς, ῶ, fugio, effugio, aufugio: f. ἀποδράσω. p. ἀποδέδρακα. a. 1. ἀπέδρασα, & per Sync. ἀπέδρᾱ, unde part. ἀποδρᾶς, ᾶσα, ᾶν, qu. ab ἀποδρᾶμι, a. 1. opt. Æol. ἀποδράσσα, ας, ε, a. 2. ind. ἀπέδρᾱν & ἀποδρᾶν. a. 2. imperat. ἀπόδρᾱθι, a. 2. inf. ἀποδρᾶναι. Ab ἀπὸ, & δρᾶμαι.

'Απόδρεπε, decerpe, præs. imperat. act. ab ἀποδρέπω, decerpo, f. ψω. p. φα. præs. pass. 'Αποδρέπομαι. Ex ἀπὸ, & δρέπω.

'Απόδρεψις, εως, ἡ, decerptio, collectio fructuum: a. 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδρέπω.

'Αποδρῶναι, Ion. pro ἀποδρᾶναι, aufugisse, a. 2. inf. verbi ἀποδρᾶμαι.

'Απόδρησις, Ion. pro ἀπόδρασις, εως, ἡ, fuga, quod vide.

'Απόδρομος, ος, ὁ ἡ, ὸν, qui recurrit, cursu revertens, item curtu inferior: à præt. m. verbi ἀποδρέμω.

'Απὸ δρυὸς, ἢ ἀπὸ πέτρης; adagium erat in ignobiles & genere obscuros, quos terrâ natos vocat Cicero; antiqui in sylvis degebant glande vescentes, sæpeque infantes in speluncis & sub quercubus exponentes. Hom. Odyss. τ'.

'Αποδρύπτω, dilacero, dilanio, discerpo, excorio: inf. act. ἀποδρύπτειν ex ἀπὸ, & δρύπτω.

'Αποδρύφω, idem quod ἀποδρύπτω, inf. act. ἀποδρύφειν, præs opt. ἀποδρύφοιμι, οις, οι, a. 1. subj. ἀποδρύψω, in 3. plur. ἀποδρύψωσι, a. 1. ind. pass. ἀπεδρύφθη, ης, η. Th. idem.

'Αποδρῶ contract. pro ἀποδράσω, quod vide.

'Αποδρώλω, præs. opt. Att. pro ἀποδρέμοιμι,

ομμι, aufugerem, ab eodem. Th.

'Αποδύομαι, μ. ύσομαι; exuo, ut ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας, exuere senectutem; item excutio, ut latinè dicimus exuere pudorem, obsequium, &c. item suscipio & agredior, instituoque agere, &c. Aristophan. etiam passive dixit in Pluto; ἀποδύομαι τῶν ἡμέρων; exuor interdiu, &c. ab activ. ἀποδύω.

'Αποδύρομαι, lamentor, graviter conqueror: ex ἀπὸ, & ὀδύρομαι.

'Αποδύς, δσα, ὡς, exutus, part. præt. 'Αποδῦσαι, exuere, spoliare, a. 1. act. inf. 'Αποδυσάμενος, η, ον, resolvens, a. 1. part. m. ab ἀποδύω.

'Απόδυσις, εως, ἡ, ipsa actio exuendi, vestimentorum depositio: a. 2. pers. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδύω.

'Αποδυσανεάω, ῶ, stomachor, ægrè fero, impatienter agitor, item renitor, resisto, difficulter cador: ex ἀπὸ, δύς, & πέτω. Th. πίπτω.

'Αποδυσανέτησις, εως, ἡ, stomachatio in rebus adversis, impatientia: a. 2. pers. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδυσανετέω, ῶ.

'Αποδύτηριον, ε, τὸ, locus ubi vestimenta exuuntur: ab ἀποδύομαι.

'Αποδύω, vel 'Απόδυμι, exuo, f. ἀποδύσω, p. κα. præf. part. 'Αποδύομαι, plusque perf. ἀποδεδύμην, & in 3. plur. ἀποδέδυντο. Ex ἀπὸ, & δύω, induo.

'Αποδῶ, ᾷς, ᾷ, reddidero, a. 2. subj. act. & 'Αποδώσω, εις, ει, reddam, retribuam, in 1. plur. ἀποδώσομεν, fut. 1. ind. & 'Αποδῶ, ᾷς, ᾷ, reddidero, retribuero, a. 2. opt. Att. verbi ἀποδίδωμι.

'Απόδων, όντος, pedibus carentium, gen. plur. ab ἄπους. Th. πᾶς.

'Αποείπε, pro ἀπείπε, a. 2. imperat. act.

'Αποειπεῖν, refutare. a. 2. inf. act. sic 'Αποείπον, Poët. a 2. ind. pro ἀπείπον. 'Αποείπη, a. 2. sub. act. ab ἀπὸ, & ἔπω.

'Αποέπυμι, exuo, ſi olio, ex ἀπὸ, & ἔπυμι; V.

'Αποβρᾶδύω, separo, prohibeo, coerceo: apud Poëtas est pro seq. ἀπέργω, & ἀπείργω.

'Αποέργω, Poët. pro ἀπέργω, ab ἀπείργω, arceo, dirimo. Th. εἴργω.

'Αποέρσαι, ας, ε, corrupit, a. 1. Æol. sine augmento, ab 'Απέρρω. Th. ἔρρω, f. 1. Æol. ἔρσω. Hinc 'Απούρσαι, pro ἀπέρσαι, f. 1. Æol.

'Αποέρρω, abreptum, aut deglutitum perco: ex ἀπὸ, & ἔρρω; V.

'Αποζάω, ῶ, vitam quoquomodo ago, & per inopiam traduco & prorogo; parcè ac tenuiter vivo, &c. ut in Hom. ἄστυ ἀποζῶν; quantum victui suppeteret; (dicitur & hoc διοζῶν, apud Platonem) & in Luciano, ἀποζῶντες ἐκ τῆς μισθαρνίας, Mercede viventes, &c. ex ἀπὸ & ζάω.

'Απόζεμα, τὸ, decoctum; ut apud Dioscoridem, ἀπόζεμα ὀριγάνε, origani decoctum; origani coctι seu fervefacti succus, vel jus, &c. ab ἀποζέω, fervefacio. Th. ζέω.

'Αποζέννυμι, idem quod ἀποζέω, fervefacio, &c. item ἀποζέομαι, fervefio; unde ἀποζεσθεὶς, fervefactus, &c. ex ἀπὸ & ζέω.

'Αποζεύγνυμι, μ. ὄξω ἐγ ἀποζευγνύω, disjungo, sejungo, divido, &c. ex ἀπὸ & ζεύγνυμι.

'Απόζεω, redoleo, &c. ex ἀπὸ & ὄζω, vide.

'Αποζωγρέω, effingo, depingo, &c. ex ἀπὸ & ζωγρέω, vide.

'Αποζωσθῶσαι, recinctum esse, i. e. zona privari; exarmatum, exauthoratum esse, &c. aor. 1. infin. pass. ab ἀποζωννύω, vel ἀποζώννυμι, discingo, zona privo, &c. ex ἀπὸ & ζωννύω, vide.

'Αποθάλλω, defloresco, f. 1. ind. act. ἀποθαλῶ. a. 1. ind. ἀπέθηλα, ας, ε, præt. ind. act ἀπέθαλκα. p. pass. ἀπέθαλμαι. Ex ἀπὸ & θάλλω.

'Αποθανεῖν, a. 2. inf. ἀποθάνω, ης, η, a. 2. sub: & ἀποθανέσθαι, & in f. g. ἀποθανήσομαι, gen. sing. a. 2. part. act. ab ἀποθνήσκω, morior.

'Αποθανέεαι, Ion. pro ἀποθανῇ, vel Att. ἀποθανεῖ, 2. sing. f. 2. m. verbi ἀποθνήσκω.

'Αποθανεῖσα, Dor. pro ἀποθανοῦσα, mortua, a. 2. part. act. f. g. vide ἀποθανεῖν.

'Αποθαῤῥέω, & 'Αποθαρσέω, confido; magnopere fido, &c. ex ἀπὸ & θαῤῥέω, vide.

'Αποθαυμάζω, demiror, suspicio; Herodot. ἀποθαυμάζω τὰ λεγόμενα; ad verba stupesio, &c. ex ἀπὸ & θαυμάζω, vide.

'Αποθεάομαι, despicio; ex ἀπὸ & θεάομαι, vide.

'Αποθεσπίζω, numine divino afflor; Philo. ex ἀπὸ & θεσπίζω; divinum quendam instinctum immitto, &c. à θεῖος, divinus, &c. vide.

'Αποθεμελιόω, fundamenta destruo, &c. ex ἀπὸ & θεμελιόω, quod vide.

'Αποθέμενος, η, ον, depositus, a. 2. part. m. 'Αποθέσθαι, deponere, rejicere, a. 2. inf. m. ab ἀποτίθημι, ex ἀπὸ & τίθημι.

'Αποθεν, longè, seorsum, eminùs, extrà; procul, &c. Unde ὁ ἀποθεν; remotus; adv. ab ἀπὸ, vide.

'Απόθεος, qui sine Deo est; impius; ἄθεος, ἐκτὸς θεᾶς; Sophocl. in Thyeste; ex ἀπὸ & Θεός.

'Αποθεόω, ῶ, ex homine deum facio; in deos seu divos refero; homini divinos honores tribuo; Plut. & ἀποθεῶσθαι, inter deos referri; unde ἀποθέωσις, ἡ, inter deos relatio; divinorum honorum attributio; consecratio, &c. ex ἀπὸ & θεόω; deum facio; à θεὸς, vide.

'Αποθεραπεία, cultus, veneratio; item, cura post remedia vehementiora; vel, curatio post exercitationem adhibita, &c. ab ἀποθεραπεύω, curo, sano; colo, &c. ex ἀπὸ & θεραπεύω, vide.

'Αποθερίζω, spicas decutio, demeto, &c. ex ἀπὸ & θερίζω, vide.

'Απόθεσις, εως, ἡ, depositio, a. 2. pers. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποτίθημι. Th. τίθημι.

'Αποθεσπίζω, vaticinor; ex ἀπὸ & θεσπίζω, vide.

'Απόθεστος, ε, ὁ, ἡ, ἡ, abjectus, neglectus, cujus desiderio non tenemur: ex α, & ποθεστὸς, quod à ποθέω, ῶ. Th. πόθος.

'Αποθέω, ῶ, ὁ, ἡ, idem quod ἀποθεόω.

'Αποθησόμενος, η, ον, cursu discessurus, f. 1. part. m. ex

'Αποθέω, curro, f. θεύσομαι, ex ἀπὸ & θέω.

'Αποθεωρέω, longè prospecto; speculor, exploro; diligenter animadverto, &c. ex ἀπὸ & θεωρέω, vide.

'Αποθέωσις, εως, ἡ, consecratio, relatio inter deos. &c. Vide in ἀποθεόω.

'Αποθήκη, ης, ἡ, horreum, nom. pl. ἀποθῆκαι, αι. ab ἀποτίθημι, in a. 1. act. ἀπέθηκα, deposui: quòd in horreo deponantur fruges.

'Αποθηλασμὸς, ε, ὁ, exactio, seu suctus, &c. ex ἀπὸ & θηλασμὸς, ὁ, ὁ, lactatio, vel lactis hauctus; a θηλάζω, quod vide.

'Αποθηλύνω, μ. υνῶ; effœmino, emollio; ex ἀπὸ & θηλύνω, idem; à Th. θῆλυς, vide.

'Αποθηριόω, ῶ; effero, efferatum reddo, &c. Item, ad feritatem seu crudelitatem incito, &c. ex ἀπὸ & θηρίον, in ferinam naturam verto; à θηρίον, τὸ, vide.

'Αποθησαυρίζω, recondo, congero pro thesauro: f. ίσω, p. ἀποτεθησαύρικα. A θησαυρίζω, quod à θησαυρὸς.

'Αποθήσομαι, seponam, f. 1. m. ex ἀποτίθημι.

'Απόθητος, ε, ὁ, non concupitus; ὁ μὴ ποθούμενος, ἢ μὴ φιλούμενος, &c. ex α priv. & ποθέω, vide.

'Αποθησαυρίζω, cumulo; seu aggere obstruo; exaggero, &c. ex ἀπὸ & θησαυρὸς, aut θὶς, ινός; acervus, cumulus, agger, &c. Unde θησαυρίζω, aggere obstrui, &c.

'Αποθλασμὸς, ε, ὁ, fractio, defractio, fractura, &c. ex ἀπὸ & θλάω, vide.

'Αποθλίβω, opprimo, f. ψω. p. ἀποτέθλιφα. Ex ἀπὸ & θλίβω.

'Αποθνήσκει, 3. sing. opt. præs. 'Αποθνήσκοντος, τὸν. acc. sing. part. præs. ab

'Αποθνήσκω, morior, f. 2. m. ἀποθανέομαι. p. ἀποτέθνηκα. a. 2. ἀπέθανον. a. 2. sub. ἀποθάνω, ης, η, a. 2. inf. ἀποθανεῖν. a. 2. part. ἀποθανὼν, ὀντος, ὀν. Th. θνήσκω.

'Αποθρεῖν, desilire. Th. θρέω.

'Αποθρῶ, 3. plur. præs. ind. ab ἀποθρόομαι, ponor.

'Αποθριάζω, idem quod θριάζω; folia fici arboris colligo, &c. quod à θρῖον, τὸ, vide.

'Αποθρίζω, pro ἀποθριάζω, demeto; vide θρίζω.

'Απόθριξ, impubes, ἀνήβητος; vel depilis, carens pilis; ἄθριξ, &c. Unde ἀπόθριχες, ων, ες; impuberes; apud Callim. teste Eust. ex ἀπὸ, priv. & θρὶξ, vide.

'Απόθρονος, à throno veniens; ut ἀπόθρονον ὄχος; apud Nazan. à sedibus gloria emanans, &c. ex ἀπὸ & θρόνος, vide.

'Αποθρῴσκωσιν, desiliant, 3. plur. præs. sub. ab

'Αποθρῴσκω, desilio, resilio, exsilio: ex ἀπὸ & θρῴσκω.

'Αποθυμέω, ῶ, idem quod ἀθυμέω, id vide.

'Αποθύ-

'Αποθύμιος, ος, ὁ ἡ ἡ, ingratus animo, invisus, ab ἀπὸ & θυμὸς, ὁ, mens, qu. diversùm à mente.

'Αποθυνίζω, expungo, repudio, decipio, &c. ex ἀπὸ & θυνίζω, pungo, stimulo; scil. ut piscator thunnum tridente; à θύνη, vide.

'Αποίητος, sine arte factus, &c. ex α priv. & ποιέω, vide.

'Αποικία, ας, ἡ, colonia: indè 'Αποικέω, ῶ, aliunde habitatum venio, migro in coloniam, f. ἡσω. Et 'Αποικίζω, in coloniam deduco: pass. 'Αποικίζομαι, in coloniam deducor: præt. pass. ἀποῴκισμαι, à cujus 1. pers. sing. fit 'Αποικισμὸς, ὁ, coloniæ deductio. part. præt. pass. 'Αποικισμένος, η, ον, in coloniam deductus. a. 1. ind. pass. 'Απῳκίσθην, ης, η, cujus part. 'Απῳκισθεὶς, εῖσα, έν. Omnia ab ἀπὸ & οἶκος. 'Αποικὶς, ίδος, ἡ, & ἀποικος, ὁ, colonus, in coloniam aliquam missus: ex ἀπὸ & οἶκος, domus. Hinc 'Αποικίσαι, colonos aliquò mittere, a. 1. inf. verbi ἀποικίζω.

'Αποικοδομέω, devasto, demolior, diruo, &c. ex ἀπὸ & οἰκοδομέω, vide.

'Αποινα, τὰ, pretia loco pœnæ debita, ex α, & ποινὴ, ῆς, ἡ, pœna. Vel ἄποινα, qu. ἀφοινα, munera, quæ dantur ἕνεκα φόνου.

'Αποινάω, redimere, præs. inf. ab ἀποινάω, ῶ. Th. ἄποινα.

'Απὸς, ος, ὁ, sine qualitate, qualitatis expers, &c. ex α priv. & ποῖος, vide.

'Αποίσετον, f. 1. dual. auferant, ab ἀποφέρω, f. ἀποίσω. a. 1. ἀπήνεγκα. Th. φέρω.

'Αποισῶ, Dor. pro ἀποίσω, auferam, f. 1. verbi ἀποφέρω. Th. φέρω.

'Αποκάμνων, ουσα, ον, præs. part. Ex ἀπὸ & ὀκχμαι, abeo.

'Αποκαθεύδω, seorsim dormio; secubo; ἀποκοιτῶ, item, obdormio, &c. ex ἀπὸ & καθεύδω.

'Αποκαθήλω, refigo; unde, ἀποκαθήλωσις, εως, ἡ, quasi refixio; ex ἀπὸ & καθήλω, vide.

'Αποκάθημαι, deses sum, desideo; sum languidus, &c. Unde ἀποκαθημένη, mulier menstruata; αἱμορρόουσα; Levit. c. 15. & Ezech. c. 22. ex ἀπὸ & κάθημαι, vide.

'Αποκαθίζω, sedem repeto; sedeo seorsum, &c. ex ἀπὸ & καθίζω, vide.

'Αποκαθιστᾶ, restituit, 3. sing. ind. act. ab ἀποκαθίστημι, ῶ.

'Αποκαθίστημι, & 'Αποκαθιστάω, ῶ, & ἀποκαθιστάνω, restituo, f. ἀποκαταστήσω. perf. ἀποκατέστηκα. a. 1. ἀποκατέστησα. a. 1. pass. ἀποκατεστάθην, restitutus fui, a. 1. sub. ἀποκαταστάθω, restituar. Ex ἀπὸ & καθίστημι, quod ex στῶ, & ἵστημι.

'Αποκαθίστων, 1. vel 3. pl. imperf. act. ex ἀπὸ, στῶ, & ἵστημι.

'Αποκαίριος, inten pestivus; item, ἄπορος; i. e. absurdus; in Epigr. ex ἀπὸ & καιρὸς.

'Αποκαίω, aduro, exuro: ex ἀπὸ & καίω.

'Αποκαλύπτω, detego, revelo: f. ψω. p. ἀποκεκάλυφα. a. 1. ἀπεκάλυψα. a. 1. inf. ἀποκαλύψαι. perf. pass. ἀποκεκάλυμμαι, a. 1. pass. ἀπεκαλύφθην. a. 1. sub. ἀποκαλυφθῶ, revelatus fuero. a. 1. inf. pass. ἀποκαλυφθῆναι. f. 1. pass. ἀποκαλυφθήσομαι. Ex ἀπὸ & καλύπτω.

'Αποκάλυψις, εως, ἡ, revelatio: patefactio: à 2. pers. sing. præt. pass. ind. verbi ἀποκαλύπτω.

'Αποκαπύω, efflo, exspiro: ab ἀπὸ & καπύω, flo, quod à κάπτω, flo, spiro.

'Αποκαραδοκία, ας, ἡ, attenta exspectatio. Ex ἀπὸ, κάρα, & δοκέω.

'Αποκάρμα, τὸ, quod tondendo resecatur, &c. item, ἀπόκαρσις, tonsura; utrumq; ab ἀποκείρω, qu. vide.

'Αποκαρφολογέω, ῶ; paleas, seu festucas alicunde lego, &c. ex ἀπὸ & καρφολογέω, ῶ; paleas seu festucas lego, &c. ex κάρφος, palea, & λέγω, lego, i. e. colligo, &c.

'Αποκαταλλάξω, reconcilio, f. ξω. perf. ἀποκατήλλαχα. a. 1. ἀποκατήλλαξα. Ex ἀπὸ & καταλλάσσω.

'Αποκατάστασις, εως, ἡ, restitutio, ab ἀποκαθίστημι.

'Αποκατέδω, Ion. pro ἀποκάθημαι, resident, quod ex κάθημαι, sedeo. Th. ἧμαι.

'Αποκατεστάθην, restitutus fui, a. 1. ind. pass. ab ἀποκαθίστημι.

'Αποκατίστημι, depono, repono, &c. ex ἀπὸ & καταστήμι, quod vide.

'Απόκαυλος, caule recisò non regerminans; unde, ἀπόκαυλα, τὰ; quæ caule recisò non regerminant; unde ἀποκαυλέω, decaulesco; i. e. caulem amitto, seu deperdo, &c. ἀποκαύλησις, caulis amissio & abjectio; extirpatio; (de caule) item, decurtatio, &c. ἀπόκαυλις; idem. ἀποκαυλίζω; decutio, decurto; proprie, revello seu exscindo, unà cum ipso caule, &c. omnia ex ἀπὸ & καυλὸς, vide.

'Απόκειμαι, σαι, ται, seponor, reponor. 'Απόκειμαι, statutum est. præs. part. 'Αποκείμενος, η, ον, sepositus, a, um. f. ἀποκείσομαι. imperf. ἀπεκείμην, σο. το. præs. inf. ἀποκεῖσθαι. Ex ἀπὸ & κεῖμαι.

'Αποκείρω, detondeo, incido, item decutio, spolio: f. ἀποκερῶ, & Æol. ἀποκέρσω. a. 1. ἀπέκερσα, & ἀπεκέρτα, ας, ε. Ab ἀπὸ & κείρω.

'Αποκεκλυμμένως, apertè, palàm; Isocr. est adv. ab ἀποκεκλύπτω, vide.

'Αποκεκλέατο, Ion. pro ἀπεκέκλιντο, 3. pl. pluq. perf. pass. verbi ἀποκλέω.

'Αποκεκλεισμένος, η, ον, inclusus, part. perf. ab ἀποκλείω. Th. κλείω.

'Αποκεκρυμμένως, η, ον, occultatus, perf. part. pass. hinc 'Αποκεκρυμμένως, adv. ab ἀποκρύπτω, occulto. Th. κρύπτω.

'Αποκερματίζω, facultates dissipo; in æris minutulos numos redigo; idem quod κερματίζω, in minutos numulos comminuo; & generaliter in minuta scindo seu comminuo, &c. à κέρμα, τὸ, vide. Unde κερμάτιον, τὸ, numulus minutus, &c.

'Αποκέρσω, Æol. pro ἀποκερῶ, detondeam, f. 1. verbi ἀποκείρω. Th. κείρω.

'Αποκεφαλίζω, amputo caput, decollo: f. ίσω. perf. ἀποκεκεφάλικα, a. 1. ἀπεκεφάλισα. Ex ἀπὸ & κεφαλὴ.

'Αποκηδέω, negligo, solicitus non sum; ἀκηδέω, ἀφροντίζω; ex ἀπὸ priv. & κῆδος; vide. Unde sign. etiam, lugeo.

'Αποκιδαρόω, cidari denudo; ex ἀπὸ & κίδαρις, vide.

'Αποκιοσθαι, seu ἀποκιῆσθαι, in hederam verti seu abire; in hederam degenerare; & q. d. hederascere, &c. ex ἀπὸ & κισσὸς, vide.

'Αποκινέω, ῶ, amoveo, removeo: ex ἀπὸ & κινέω, ῶ.

'Απόκιν, ος, ὁ, recessus, discessus, fuga: ab eodem Th.

'Αποκλαίω, εις, ει, lugeo: f. ἀποκλαύσω. Ex ἀπὸ & κλαίω.

'Αποκλάξας, Dor. pro ἀποκλείσας: vide ἀπόκλαξον.

'Απόκλαξον, exclude, Dor. pro ἀπόκλησον, a. 1. imperat. à κλείω, claudo, f. κλείσω, & Dor. κλάξω, verso ει in α, hinc a. 1. ἔκλαξα. a. 1. imperat. κλάξον.

'Απόκλαρος, ος, ὁ, Poët. & Dor. pro ἀπόκληρος, exsors. Ex ἀπὸ & κλῆρος.

'Αποκλινίζω, & 'Αποκλινίω, Ion. & Poët. pro ἀποκλείω, occludo.

'Αποκλείω, occludo, f. ἀποκλείσω. p. ἀποκέκλεικα. a. 1. ἀπέκλεισα. a. 1. sub. ἀποκλείσω, ης, η. Th. κλείω.

'Αποκλέπτω, furor, surripio, f. 1. ψω. Ex ἀπὸ & κλέπτω.

'Απόκληρος, sine sorte; exhæres; vide in ἀπόκλαρος; unde ἀποκληρόω; allego; exortem facio; sorte attribuo; exhæredo; ad sortes rem traduco, &c. à quo, ἀποκλήρωσις, attributio munerum figillatim unicuique factæ; vicésq; fungendi officii attributæ, &c. ἀποκληρώσεις etiam dicuntur fatales hominum sortes, apud Genethliologos.

'Αποκλινθεὶς, εῖσα, έν, reclinatus, a. 1. part. pass. Poët. pro ἀποκλιθεὶς, verbi ἀποκλίνω. Th. κλίνω.

'Αποκλίνω, inclino, vergo, f. νῶ. Ex ἀπὸ & κλίνω.

'Απόκλιμα, ατος, τὸ, acclivitas: à 1. pers. sing. præt. pass. verbi ἀποκλίνω.

'Απόκλισις, εως, ἡ, inclinatio, à 2. pers. sing. præt. pass. verbi ἀποκλίνω.

'Αποκναίω, tædio afficio, & molestia; male habeo, affligo, vexo, &c. Item, obtundo, enèco, loquacitate, scil. Item exhaurio, &c. Denique, abrado, erado, &c. Sed id potiùs sign. ἀποκνάω, ex ἀπὸ & κνάω, quod vide.

'Αποκνέω, torpeo, pigresco; subterfugio; reformido; me piget; rejicio, &c. Unde ἀπόκνισις, εως, ἡ, detrectatio alicujus laboris aut officii, ex pigritia aut metu, &c. Item, ἀποκνιστὸς, fugiens laboris; piger, ignavus, &c. ex ἀπὸ & ὀκνέω, vide.

'Αποκνίζω, vellico, amputo, evello, decerpo, &c. Unde, ἀπόκνισις, εως, ἡ, amputatio, contortio, &c. ut ἀποκνίσεις τῆς ὀνάγρου; Theophr. contortiones foliorum viris, &c. ex ἀπὸ & κνίζω, vide. Unde etiam, ἀπόκνισμα

νισμα, ατος, τὸ, fruſtum, rei alicujus propriè ungue abſciſſum, ſeu abruptum.

'Αποκιχίζω, vel ἀποκιχύζω; (quod & ἀπακιγχόζειν dicitur) conchâ aut teſtâ excipio; aut in ipſam diffundo ac repono, &c. ex ἀπὸ & κόγχη, vide.

'Αποκοιτέω, foris cubo; ſecubo; pernocto, &c. Item, ἀπόκοιτος; ſeorſum cubans; adulter, &c. ex ἀπὸ & κοίτη, vide.

'Αποκολαπτόω, idem quod κολαπτόω, in ſinus contraho; ſinuo, &c. à Th. κόλπος.

'Αποκολυμβάω, elabor natando; natando aufugio, &c. ex ἀπὸ & κολυμβάω, vide.

'Αποκομάω, ῶ, comis nudo, tondeo, &c. ex ἀπὸ & κομάω, vide.

'Απόκομμα, ατος, τὸ, fruſtum, fragmentum: à 1. perf. ſing. præt. ind. paſſ. verbi ἀποκόπτω.

'Αποκοπείσιος, ᾱ, abſciſſæ, gen. ſing. f. g. a. 2. part. paſſ. ab ἀποκόπτω.

'Αποκοπὴ, ῆς, ἡ, abſciſſio. 'Αποκοπῆναι, a. 2. inf. paſſ. ab

'Αποκόπτω, abſcindo, f. ψω. p. ἀποκέκοφα. a. 1. ἀπέκοψα. a. 2. paſſ. ἀπεκόπην. a. 2. inf. paſſ. κοπῆναι. part. a. 2. paſſ. κοπείς, εἶσα, έν. Th. κόπτω.

'Αποκορτόω, detondeo; ex ἀπὸ & κορτόω, tondeo; à κορτὴ, vide.

'Αποκορυφῆν π, paucis rem expedire, præſ. inf. à κορυφόω, ῶ, impleo. Th. κορυφή.

'Αποκος, ος, ὁ κῆ, ἡ, vellere carens: ab α, & πέκω.

'Αποκοσμέω, ῶ, aufero, amoveo, recondo quæ ordine collocata erant; Od. ν. Item, ornatum adimo, ornatu privo, &c. ἀποκόσμιος, ος, ὁ κῆ, ἡ, qui procul à mundo degit; qui in ſeceſſu & monaſterio vivit, &c. ex ἀπὸ & κόσμος; unde κοσμέω, & κόσμιος, &c. vide.

'Αποκοτταβίζειν, eſt, quod, à petu, in poculo vini relictum eſt effundere, ut ſonitum edat; in κοτταβεῖν effundo, ità ut ſonitus reddat, &c. Unde, ἀποκοτταβισμὸς, dicitur certamen illud ſeu luſus potorum, quo poſtquam biberunt reliquum ſic è poculo ejiciunt ut reſonet, &c. Cicero Tuſcul. 1. ex Xenoph. ἑλλωικ. lib. 2. ex ἀπὸ & κοτταβίζω, cottabo ludo vel certo; item, pro vomere, evomere, &c. à κοτταβος, vide.

'Αποκόψιν, abſciſſurum eſſe, f. 1. inf. act. ab ἀποκόπτω.

'Αποκριδίζα, e ramo ficulneo, qui κεράδη dicitur, aufero; ſeu ramum ficulneum amputo, &c. ex ἀπὸ & Th. κεράδη, vide.

'Αποκρικαπαλίζομαι, & ἀποκρικαπαλάω; crapulam edormio, ſeu exhalo; vel expergiſcor è crapula, &c. Unde ἀποκρικαπαλισμὸς, ῦ, ὁ, crapulæ exhalatio; reditio ad ſobrietatem, exhalato veterno & crapula, &c. ex ἀπὸ & κρικαπάλη; unde κρικαπαλάω, ῶ, crapulam ſentio; dolore capitis laboro, ex nimio potu; item, deſipio; ſeu deliro per crapulam; vino dementor, &c.

'Αποκρικνίζω, (Poët.) caput amputo; ex ἀπὸ & κρίκνη, quod vide.

'Αποκρατέω, cohibeo, compeſco; item, retineo, ex ἀπὸ & κρατέω, vide.

'Απόκρεως, carniſprivium vocant; i.e. tempus quo à carnibus abſtinetur; &c. ex ἀπὸ & κρέας, vide.

'Απόκρημνος, ος, ὁ, ἡ, præruptus. Th. κρημνός.

'Αποκριδὸν, ſelectim, ſeparatim, ſeorſum, &c. eſt adv. ab ἀποκρίνω, ſecerno, ſeparo.

'Αποκριθῆναι, a. 1. inf. paſſ. vide ἀποκρίνομαι.

'Αποκριδύνω, ſecerno, excerno, idem quod & ab ἀποκρίνω.

'Απόκριμα, ατος, τὸ, reſponſum, decretum: à 1. perf. ſing. præt. paſſ. ind. verbi ἀποκρίνομαι. Th. κρίνω.

'Αποκρινάσθαι, a. 1. inf. m. ab ἀποκρίνομαι. Th. κρίνω.

'Αποκριθέντε, ſemoti, dual. num. a. 1. part. paſſ. Poët. ab ἀποκρίνομαι.

'Αποκρίνομαι, reſpondeo. f. 1. paſſ. ἀποκριθήσομαι. perf. paſſ. ἀποκέκριμαι. a. 1. paſſ. ἀπεκρίθην, ης, η, reſpondi. a. 1. imperat. paſſ. ἀποκρίθητι, ήτω· & in 2. plur. ἀποκρίθητε, reſpondete. a. 1. part. paſſ. ἀποκριθεὶς, εῖσα, έν. a. 1. m. ἀπεκρινάμην, ω, ατο, reſpondi. Th. κρίνω.

'Αποκρίνω, ſecerno, excerno, ſeparo, &c. Item, deligo, eligo, ſeligo, rejicio, improbo, reprobo, rejicio, abjudico, &c. Cui opponitur ἐγκρίνω, admitto, &c. ex ἀπὸ & κρίνω.

'Απόκρισις, εως, ἡ, reſponſio. 'Απόκρισιν διδόναι, reſponſum dare. In nom. plur. 'Αποκρίσεις, à 2. perf. ſing. præt. paſſ. ind. verbi ἀποκρίνομαι. Th. κρίνω.

'Αποκριτικὸς, ὴ, όν, judicialis, ab eodem Them.

'Απόκριτος, ſelectus; ἔκκριτος; ſic dicuntur quæ Deo dicata ſunt, ut eximia & ἐξαίρετα; ab ἀποκρίνω.

'Αποκροτέω, crepito, plauſito; ut ἀποκροτῆσαι τοῖς δακτύλοις; apud Strabonem. Unde, ἀποκρότημα, τος, τὸ, digitorum concrepatio, ſeu crepitus; δακτύλων ἀποκρότημα; quod dicitur de re nihili ato; aſpernenda, &c. ex ἀπὸ & κροτέω, vide.

'Απόκροτος, ος, ὁ κῆ, ἡ, durus, aſper, rigidus; τραχὺς, σκληρὸς, &c. ex ἀπὸ & κρότος, vide.

'Αποκρουνίζω, inſtar ſalientis aquæ profilio; Plut. Symp. 7. quæſt. 1. &c. ex ἀπὸ & κρουνίζω; in ſalientis modum effluo; à Th. κρουνὸς, vide.

'Αποκρούεσθαι, propulſare: ab ἀπὸ & κρούω.

'Αποκρύπλασκε, vel ἀποκρύπλεσκε, Ion. pro ἀπεκρυπτε, 3. ſing. imperf. act. ab

'Αποκρύπτω, abſcondo, f. ψω. p. ἀποκέκρυφα. a. 1. ἀπέκρυψα. a. 2. ἀπέκρυφον. perf. paſſ. ἀποκέκρυμμαι, ψαι, πται. Th. κρύπτω.

'Αποκρυφὴ, ῆς, ἡ, latebra.

'Απόκρυφος, ος, ὁ, ἡ, abſconditus: ab eodem Th.

'Απόκρυψις, εως, ἡ, abſconſio, occultatio: à 2. perf. ſing. præt. ind. paſſ. verbi ἀποκρύπτω.

'Αποκτάμμαι, q. d. poſſeſſionem amitto rei alicujus; alieno; à dominio meo amitto, emancipo, &c. ex ἀπὸ & κτάομαι, vide.

'Αποκτάμεν, interficere, a. 1. inf. Ion. ut & ἀποκτάμμαι, a. 1. inf. Dor. pro ἀποκλεῖναι. 'Αποκταφθῆναι, a. 1. paſſ. 'Αποκταφθῶ, a. 1. ſub. 'Αποκτέναι, a. 1. inf. 'Αποκτείνας, ασα, αν, a. 1. part. act. verbi

'Αποκτείνω, occido, aboleo. f. ἀποκτενῶ. perf. ἀπέκτακα. a. 1. act. ἀπέκτεινα. a. 1. ſub. ἀποκτείνω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. ἀποκτεῖναι. part. a. 1. ἀποκτείνας, ασα, αν. a. 2. ἀπέκτανον. præt. m. ἀπέκτονα. perf. paſſ. ἀπέκταμαι & ἀπέκτασμαι, αισαι, ανται, tanquam à perf. act. ἀπέκταγκα. a. 1. paſſ. ἀπεκτάνθην, occiſus ſui. a. 1. inf. ἀποκταν θῆναι. Th. κλείνω.

'Αποκτείτε, 2. plur. ἀποκτεῖτε, 2. ſing. f. 1. ut ἀποκτεῖσα, 3. plur. ejuidem temp. ab ἀποκτείνω.

'Αποκτένω, ἀποκτέννω, & ἀποκτιέω, interficio, occido, &c. idem quod, & ab ἀποκτείνω.

'Αποκτυπέω, idem quod κτυπέω; ſonum edo vel cieo; pulſu ſonitum excito, &c. vide.

'Αποκτιννύναι, occidere, necem inferre, præſ. inf. act. 'Αποκτιννύντα, occidentem, acc. ſing. præſ. part. ex ἀπὸ & κτίννυμι. Th. κλείνω.

'Αποκυέω, ῶ, gigno, f. ήσω. p. ἀποκεκύηκα. a. 1. ἀπεκύησα, progenui Ex ἀπὸ & κυέω, ῶ, ſum gravida, quod idem cum κύω, prægnans ſum, in utero geſto: item oſculor.

'Αποκύησις, εως, ἡ, puerperium, conceptus, conceptio, &c. Verbale à præced. ἀποκυέω; pro quo dicitur etiam ἀποκυίσκω; idem; pario; q. d. defæto; i. e. fœtum depono, &c.

'Αποκυλίζω, & ἀποκυλινδέω; devolvo, ſeu volvendo amoveo; volvendo amolior, &c. (idem quod ſequens ἀποκυλίω) ex ἀπὸ & κυλίζω, κυλίνδω, vel κυλινδέω; idem quod Th. κυλία, volvo. voluto, &c.

'Αποκυλίω, devolvo, amoveo: f. ίσω. perf. ἀποκεκύλικα. a. 1. ἀπεκύλισα. perf. paſſ. ἀποκεκύλισμαι. Th. κυλίω.

'Αποκυμαιτίζω, undis agito; Plut. ex ἀπὸ & κυμαιτίζω, vide.

'Αποκυρόω, abrogo; autoritate privo; irritum facio, &c. ex ἀπὸ & κυρόω, ῶ; autoritatem do, &c. Vide.

'Αποκωλύω, idem quod κωλύω, impedio.

'Αποκωφόω, mutum reddo; item, exſurdo, &c. ex ἀπὸ & κωφόω, vide.

'Απολαλάζω, idem ferè quod λαλάζω, ſortior.

'Απολακίω, idem quod ἀπολακίω, (quod idem ſign. cum ἀποκρεπτίω) crepo, crepito; crepitum do, &c. Unde ἀπολάκημα, crepitus; item, ῥάπισμα; ictus flagelli, colaphus, &c. ex ἀπὸ & λακέω, vide.

'Απολακτίζω, μ. ίσω, p. ικα, calce ferio; recalcitro; reſilio, repell. Plautus, ἀπολακτίζω, inimicos meos, &c. ex ἀπὸ & λακτίζω, vide.

'Απολαλέω, garrio, effutio; item, renuo, ſermone recuſo, &c. ex ἀπὸ & λαλέω.

'Απολαμβάνω, recipio, f. ἀπολήψομαι. a. 2. ἀπέλαβον. a. 2. sub. ἀπολάβω, ῃς, ῃ. perf. ἀπολέληφα, & Att. ἀπείληφα. cujus part. ἀπολεληφὼς, υῖα, ὸς, & Att. ἀπειληφὼς. a. 2. m. ἀπελαβόμην, ου, ετο, abduxi. Th. λαμβάνω.

'Απολάμπω, emico, effulgeo, resplendeo; item ejaculor, emitto. f. ψω. p. φα. a. 1. ἀπέλαμψα. Ab ἀπὸ & λάμπω.

'Απολαμπρύνω, idem quod λαμπρύνω, clarum reddo. Th. λάμπω, luceo.

'Απολαμφθέντες, intercluſi, a. 1. part. paſſ. Dor. vel Ion. pro ἀπολῃφθέντες. Nam in futuro non dicunt cum aliis λήψω, ſed λάμψω, tanquam à λάμβω. Itidem ἀπολελαμμένοι dicunt, pro ἀπολελημμένοι, ſeu ἀπειλημμένοι, perf. part. paſſ. Ambo apud Herodotum frequenti in uſu.

'Απολάπτω, lambendo, abſorbeo; vide Th. λάπτω.

'Απόλαυσμα, τὸ, oblectamentum; & ἀπολαυστὰ, τὰ, ad fruendum idonea, &c. Item,

'Απόλαυσις, εως, ἡ, fruitio. 'Απολαυστὸς, & 'Απολαυσικὸς, ὴ, ὸν, in voluptate vivens: omnia ab

'Απολαύω, fruor, cum gen. præt. ἀπολέλαυκα. ἀπόλαυε, præſ. imperat. ἀπολαύσωμεν, 1. plur. a. 1. ſub. ex ἀπὸ & λαύω, pro λάω, video, item fruor.

'Απολαφθέντες, Dor. pro ἀπολῃφθέντες, nom. plur. a. 1. part. paſſ. ab ἀπολαμβάνω.

'Απολαχεῖν, a. 2. inf. act. ab ἀπολαγχάνω. Th. λαγχάνω.

'Απολαχνεύω, in laxeviam abſumo, Heſych. enim, ἀπολελάχνωται affert, pro εἰς λαχνείαν ἀνάλωται, &c.

'Απολάω, lapido; ἀπολιθόω; ſive, in lapidem verto, ſeu commuto, &c. ex ἀπὸ & λᾶας, λάας, ὁ, lapis.

'Απολεαίνω, μ, ανῶ; lævigo, complano; item contero, comminuo; &c. ex ἀπὸ & λεαίνω, vide.

'Απολέγω, deligo, ſeligo, item decerpo: f. ξω. p. λέλεχα. a. 1. ἔλεξα, ex ἀπὸ & λήγω, colligo. Eſt & 'Απολέω, interdico, veto: ex ἀπὸ & λέγω, dico.

'Απολεῖ, Att. pro ἀπολῇ, peribis, f. 2. m. ἀπολέσομαι, ῇ, εῖται. Ab ἀπόλλυμι, quod ab ἀπὸ & ὄλλυμι, f. ὀλέσω.

'Απολείβω, & 'Απολειβόμαι, diſtillo, fundo: ex ἀπὸ & λείβω.

'Απολείπω, εις, ει, derelinquo, relinquo. præſ. imperat. ἀπόλειπε. præſ. inf. ἀπολείπειν. f. ψω. p. ἀπολέλειφα. a. 2. ἀπέλιπον. a. 2. part. act. ἀπολιπὼν, ὄντος, ὁ, præſ. paſſ. ἀπολείπομαι, ῃ, εται, reliquus ſum. præt. paſſ. ἀπολέλειμμαι. præt. m. ἀπολέλοιπα, cujus part. ἀπολελοιπὼς, υῖα, ὸς. Ex ἀπὸ & λείπω, linquo.

'Απολεῖς, perdis, f. 2. act. ἀπολεῖται, f. 2. inf. m. 'Απολεῖσθε, 2. plur. f. 2. m. ut & ἀπολεῖ. 3. ſing. ejuſdem temp. ἀπολῶμαι. Ab ἀπόλλυμι.

'Απολῃτηρίω, ῶ, ſubminiſtro; Laërt. ex ἀπὸ & λῃτηρίω; publicum munus obeo, &c. Vide.

'Απολείχω, lingo, lambendo aufero. imperf. ἀπέλειχον, ες, ε, f. 1. ἀπολείξω, perf. ἀπολέλειχα. a. 1. ἀπέλειξα. Th. λείχω.

'Απόλειψις, εως, ἡ, relictio, derelictio: à 2. perf. ſing. præt. ind. paſſ. verbi ἀπολείπω.

'Απόλειψις τῆς Σελήνης, defectus Lunæ.

'Απόλεκτος, ὸς, ὁ ἢ ἡ, electus, eximius, &c. ab ἀπολέγω, vide.

'Απολελαμμένος, Dor. pro ἀπολελημμένος, η, ον, perf. part. paſſ. vide in 'Απολαμφθέντες.

'Απολέλαυκα, κες, ε. perf. act. ab ἀπολαύω, fruor: quod vide.

'Απολελοιπότες, nom. plur. perf. part. m. ab ἀπολείπω.

'Απολελυμμένως, liberè, abſolutè, &c. Adv. a. 1. perf. præt. paſſ. verbi ἀπολύω, vide.

'Απολέμητος, ὸς, ὁ, bello non vexatus, &c. Item, ἀπολέμως, non pugnaciter, & inſtanter, &c. ex α priv. & πόλεμος; vide. Unde, præcedens ἀπόλεμος, eſt imbellis, expers belli; item, idem quod ἀπολέμητος, non laceſſitus bello, &c.

'Απόλεμος, ος, ὁ, ἡ, Poët. pro εἰρηνοποιὸς, ὃς, ὁ, ἡ. pacificus.

'Απολεόμενος, Ion. pro ἀπολούμενος, peritурus, f. 2. m. verbi ἀπόλλυμι, quod vide. Sic 'Απολέοντες pro ἀπολέσαντες, perdituri, f. act. part.

'Απολεπίζω, idem quod 'Απολέπω.

'Απολεπτύνω, in mucronem colligo; extenuo, &c. ex ἀπὸ & λεπτύνω, vide.

'Απολέπω, & 'Απολέπομαι, decortico: ex ἀπὸ & λέπω.

'Απολέσαι, a. 1. inf. act. 'Απολέσαι, 3. ſing. f. 1. 'Απολέσῃ, 3. ſing. a. 1. ſub. act. 'Απολέσθαι, perire, a. 2. inf. m. 'Απόλεσαν, interfecerunt, 3. plur. a. 1. act. Ion. & Poët. pro ἀπώλεσαν, ab ἀπόλλυμι.

'Απολέσκω; Poët. dicitur pro ἀπόλλυμι.

'Απολέσω, vide ἀπόλεσαν.

'Απολευκαίνω; dealbo, candefacio; vide λευκαίνω.

'Απολέω, μ. ἑσω; π. ἀπώλεκα; & Atticè ἀπολέκα; vel ἀπόλλω; ἀπολῶ; ἀπῶλα; & Atticè ἀπόλολα; ſignificat τὸ ἀπολύω, eneco, perdo, &c. Item, pereo; ut, ἀπολοίμην κάκιστα, peream peſſimè; genus eſt jusjurandi apud Ariſtoph. ex ἀπὸ & ὀλέω, inuſit. pro quo, ὄλλυμι, vide.

'Απολήγοι, 3. ſing. præſ. opt. ab

'Απολήγω, deſino, f. ξω. Th. λήγω, ceſſare facio.

'Απληΐζεσθαι, per latrocinii im eripere, quod à λῃΐζομαι, fortior. Th. λεία, ας, ἡ, præda.

'Απόλῃσθ', 3. ſing. a. 2. ſub. m. ἀπόλωμαι, ῃ, ῆται, ab ἀπόλλυμι.

'Απολιθόω, ῶ, crepo, &c. Vide ἀπολακέω.

'Απόλιμψις, Ion. pro ἀπόληψις; vide.

'Απολιρέω, nugas nugor; deliro, &c. Vide ληρέω.

'Απολιφθεὶς, εῖσα, ἐν, a. 1. part. paſſ. ἀπολήψομαι, f. 1. m. ab ἀπολαμβάνω. Th. λαμβάνω.

'Απόλιψις, retentio, receptio, &c. Verbale ab ἀπολαμβάνω, vide.

'Απολιχάζω, celeriter recedo. Th. λείχω.

'Απολιθόω, ῶ, in lapidem verto; lapideſcere facio; & ἀπολιθόομαι, οῦμαι; in lapidis modum rigeo; ſeu, induror ut lapis, &c. Unde ἀπολίθωσις, in lapidem mutatio, &c. ex ἀπὸ & λιθόω, lapidem facio; Th. λίθος.

'Απολιμπάνω, idem quod ἀπολείπω, paſſ. 'Απολιμπάνομαι. Th. λείπω.

'Απολινόω, idem quod λινόω; lino, vincio; & ἀπολίνωσις; idem quod λίνωσις, ligatio, &c. à Th. λίνον; vide.

'Απολις, ιδος, ὁ, ἡ, extorris, patriâ pulſus. Th. πόλις.

'Απολιθαίνω, delabor: ex ἀπὸ & ὀλισθαίνω. Th. ὄλισθος.

'Απολισθάω, ῶ; (idem quod ἀπολισθαίνω) delabor; lapſante greſſu, ut in loco lubrico, aberro ab eo quod petebam; ideoque etiam exp. non attingo, vel non adhæreſco; labor, &c. in Epigr. ἀπολίσθησε πόσημας; lapſum lapſa eſt, ut dicimus, ludo ludum, &c. ex ἀπὸ & ὀλισθάω, idem quod ὀλισθαίνω, labor, prolabor, cado; à Th. ὄλισθος.

'Απολιταρνίζω, celeri gradu à foribus me proripio; celeriter aufugio; ἀποδιδράσκω; me abripio; item, ἀποσυρίττω; nam λιταρνισμὸς, ſaltationes vocant; quoniam λίτη januam ſign. & ἀρχὸς, celer, &c. Vel παρὰ τὸ λίαν, ἢ τὸ ἀρχὺς, i. e. ταχὺ; pleonaſmo τῷ τ; Etym. (ex ἀπὸ & λιταρνίζω, feſtino.) dicitur etiam ἀπολιταρνίω, eodem ſenſu.

'Απολίτδικος, ὸς, ὁ, nequaquam civilis; non urbanus ſine politia, &c. Item, ἀπολιτικὸς, idem; ex α priv. & πολιτεύω, πολιτικὸς, &c. vide.

'Απολίτης, pro ἄπολις; apud Theopompum.

'Απολιχμάω, ῶ, lambendo aufero, f. ήσω. ab ἀπὸ & λιχμάω, ſeu λιχμάζω. Th. λείχω.

'Απολλήγω, Poët. pro 'Απολήγω & 'Απολλήξω, pro 'Απολήξω.

'Απολλόδωρος, ου, ὁ, Apollodorus, nom. propium.

'Απολλον, per Apollinem; juramenti formula.

'Απόλλυμι, ſeu ἀπολλύω, ABOLEO, perdo. præſ. part. ἀπολλύων, οῦντος, ὁ, vaſtator. f. 1. ἀπολέσω. f. 2. ἀπολῶ. a. 1. ἀπόλεσα. perf. ἀπώλεκα, & Att. ἀπολώλεκα, & in inf. ἀπολωλεκέναι. præſ. paſſ. ἀπόλλυμαι, pereo, perdor, f. 2. med. ἀπολοῦμαι. a. 2. m. ἀπωλόμην, ες, ετο. a. 2. ſub. m. ἀπόλωμαι, ῃ, ῆται. a. 2. inf. m. ἀπολέσθαι. a. 2. part. m. ἀπολόμενος. præt. m. ἀπῶλα, Att. ἀπόλωλα. & in inf. ἀπολαλέναι. & part. ἀπολωλὼς, υῖα, ὸς. Th. ὄλλυμι.

'Απόλλυ', deperit, 3. ſing. præſ. paſſ. ab ἀπόλλυμι.

'Απόλλων, ωνος, ὁ, & in acc. 'Απόλλωνα, ἡ, APOLLO, Jovis & Latonæ filius. Sol eo notatur: cujus calor moderatus fovet corpora terrena, corrumpit nimius; bene igitur ſic dictus ab ἀπολλύω, perdo. Alii ducunt à Syr. ܐܒܘܕܢ perditio. Platoni in Cratylo 'Απόλλων dictus eſt, quia à malis ἀπολύει, vel ἀπολύει vel quia ἁπλῶς in divinando: vel ἀεὶ βάλλων ſemper collimans.

'Απολλωνία, ας, ἡ, Apollonia, nomen urbis.

'Απολλωνιὰς, άδος, ἡ, Apollini ſacra.

'Απολλώ-

'Απολλάνιος 'Ρόδιος, Apollonius Rhodius.

'Απολλανίζληθος, ε, ὁ, lunaticus, lymphatus: ab 'Απόλλων, & βλῆτος, à βάλλω, qu. ab Apollinis ictus.

'Απολλὰς, ὰ, ὁ, nomen viri, in acc. τὸν 'Απολλᾶ, pro τὸν 'Απολλᾶν. Excipitur à regulâ.

'Απολογαζιάζω, idem quod ἀπολογίζομαι; rationes reddo, seu refero; item, rationem ineo seu computo; hinc ἀπολογασιασμὸς: idem quod ἀπολογισμὸς; rationis redditio, seu relatio, &c. Omnia ab ἀπόλογος, vide.

'Απολογεῖδ, 3. sing. præs. pass. ἀπολογεῖσθαι, præt. inf. ἀπολογήμθος, ε, ὁ, præs. part. ab

'Απολογέομαι, ἤμην, defendo sermone, loquor pro alicujus defensione: imperf. ἀπελογεόμην, ἐμην, ἐς, ἕ, ἐετο, εἶτο. f. ἠσομαι, perf. ἀπολελόγημαι, a. 1. med. ἀπελογησάμην, a. 1. sub. m. ἀπολογήσομαι, a. 1. part. m. dat. cal. ἀπλογησαμένῳ, a. 1 ind pass. ἀπελογήθην. Ex ἀπὸ & λόγος.

'Απολογησαμβρίῳ, dat. sing. a. 1. part. m. ab ἀπολογέομαι, ἤμην.

'Απολόγημα, ατος, τὸ, excusatio, refutatio; & ἀπολογητικὸς, apologeticus; liber quo quis objecta diluit, &c. ab eod. Th.

'Απολογία, ας, ἡ, defensio, gen. plur. ἀπολογιῶν. Th. ἀπολογέομαι, ἤμην.

'Απολογίζομαι, enarro, percenseo, commemoro, &c. Item, refero in rationem, supputo; rationem ineo, &c. Item, ἀπογαθαίρομαι; i.e. perpurgor, &c. ἀπολογισμὸς; enumeratio; rationis redditio, seu relatio, &c. Item rationes ipsæ, seu rationum codex. Item. ἀπολογία, defensio, excusatio, &c. Omnia à sequente ἀπόλογος; & ab eod. Th.

'Απόλογος, ε, ὁ, narratio longa & verbosa, seu fabulosa, item fabula moralis. Th. idem.

'Απόλοιπ', pro ἀπόλοιπο, 3. sing. a. 2. opt. m. 'Απολόμην, f. 2. m. ab ἀπόλλυμι.

'Απολολύζω; clamore & vociferatione lætitiam præ me fero, &c. apud Æsch. ex ἀπὸ & ὀλολύζω, q. vide.

'Απολύω, abluo, f. ἀπολέσω. perf. ἀπολέλεκα. a. 1. ἀπέλεσα. a. 1. m. ἀπελεσάμην, ablutus fui. ἀπόλεσαι, abluitor. 2. sing. a. 1. imperat. m. Th. λέω, lavo.

'Απολοφύρομαι, ejulatibus prosequor, deploro: ex ἀπὸ & ὀλοφύρομαι.

'Απολοχμόομαι, ῶμαι, frutico fruticor, fruticesco, densis fruticibus sylvesco. Th. λόχος, insidiæ.

'Απολυμαίνεσθαι, lustrari, præs. inf. ab

'Απολυμαίνομαι, purgor: f. 1. m. 'Απολυμανθήσομαι. Ex ἀπὸ & λύμη, ης, ἡ, noxa, vel potius à λῦμα, ατος, τὸ, sordes.

'Απολῦσαι, a. 1. inf. act. 'Απολύσωσι, 3. plur. a. 1. sub. act. 'Απολυθείς, εῖσα, ἐν, a. 1. part. pass. ab ἀπολύω.

'Απολύσιμος, ad absolutionem conducens, & incitans, &c. ἀπόλυσις, εως, ἡ, absolutio; disjunctio, & dissolutio; &c. ἀπόλυτος, absolutus, liber, &c. Omnia ab eod. Th. Unde etiam ἀπολύτως; adv. absolutè, &c.

'Απολύτρωσις, εως, ἡ, redemptio captivi: ab ἀπολυτρόω, quod à λυτρόω, redimo, Th. λύω, solvo.

'Απολύω, dimitto, absolvo, libero: imperf. ἀπέλυον, ες, ε. f. ὑσω. p. ἀπολέλυκα. a. 1. ἀπέλυσα, ας, ε. a. 1. imperat. ἀπόλυσον. a. 1. sub. ἀπολύσω, ῃς, ῃ. a. 1. inf. ἀπολῦσαι. a. 1. part. ἀπολύσας, ασ᾽ θ, ὁ, ἀπελύοντο, 3. plur. imperf. pass. digressi sunt. ἀπολέλυμαι, perf. pass. ἀπελύθην, a. 1. pass. & in 3. plur. ἀπελύθησαν. a. 1. sub. ἀπολυθῶ, ῇς, ῇ. & in 2. plur. ἀπολυθῆτε. a. 1. part. pass. ἀπολυθεὶς, εῖσα, έν. Th. λύω.

'Απολωβάω, ῶ, & 'Απολωβάομαι, ῶμαι, injuriâ (vel contumeliâ) afficio. Ex ἀπὸ & λωβάω, ῶ. Th. λωβη.

'Απόλωλα, ας, ε, perii, perf. m. & in 1. pl. ἀπολώλαμεν, pertimus. 'Απολωλεκέναι, perdidisse, perf. inf. act. & 'Απολολέναι, periisse, perf. inf. m. 'Απολολὸς, quod perierat, perf. part. m. n.g. ab ἀπόλλυμι.

'Απολωπίζω, idem quod λωπίζω. Th. λέπω.

'Απολωτίζω, separo, detraho, avello, modorum qui lotum carpunt, &c. ex ἀπὸ & λωτίζω, vide.

'Απολωφάω, vel ῶ, ῶ. sedo, cessare facio: ex ἀπὸ & λωφάω, ῶ.

'Απομάθησις, doctrinæ oblivio, &c. Vide verbum ἀπομανθάνω.

'Απομακρόθεν, eminus; à longè; ut εἰς ἀπομακρόθεν; ab initio; lib. 4. Reg. c. 19. ex ἀπὸ & μακρόθεν, vide.

'Απομακρύνω; elongo; seu longum facio; in Nov. Const. ex ἀπὸ & μακρύνω, vide.

'Απομάκτης, ε, ὁ, quasi absterſor; ἀποκαθάρτης, purgator, &c.

'Απομαλακίζομαι, effœminatus sum; ob mollitiem, ad rem quampiam parùm animatus sum; Plur. Vide μαλακίζω.

'Απομαλθακίζομαι, idem quod præcedens verbum, ἀπομαλακίζομαι; ob mollitiem parum animor, &c. ex ἀπὸ & μαλθακίζω; emollio, &c. quod à μαλθακὸς, vide.

'Απομανείσα, ἡ, furore incitata, a. 2. part. pass. f. g. ab

'Απομαίνομαι, furo, insanio, vel furere & insanire desino: ex ἀπὸ & μαίνομαι.

'Απομανθάνω, dedisco, f. ἀπομαθήσομαι. a. 2. ἀπέμαθον. perf. ind. act. ἀπομεμάθηκα. perf. pass. ἀπομεμάθημαι, à cujus 2. perf. 'Απομάθεσις, εως, ἡ, eorum quæ didicimus oblivio.

'Απομαντεύομαι, divino, vide μαντεύομαι, &c.

'Απόμαξις, abstersio; ab ἀπομάσσω, vide.

'Απομαραίνω, vide μαραίνω. ἀπομαφτυρέω, vide μαφτυρέω.

'Απομάσσω, abstergo: f. ἀπομάξω. Ex ἀπὸ & μάσσω.

'Απομπαπάζειν, crepitum ventris emittere, quod à πάπαζω, ineptio, hoc à πάπαι, vanus. Th. πάπαω, adv. frustrà.

'Απομάχεσθαι, repugnare: ex ἀπὸ & μάχομαι.

'Απόμαχος, ὁ ἐκτὸς πολέμου γεγονὼς; pugnæ expers, &c. Sic vocantur Æliano, qui parte corporis debilitati, rei militaris inutiles facti sunt, &c. ex ἀπὸ priv. & μαχὴ, vide.

'Απομεθύσκομαι, q.d. exinebrior; i.e. ebrius esse desino; ebrietate liberor; Etym. ex ἀπὸ & μεθύσκω, vide.

'Απομειλίσσω, & 'Απομειλίσσομαι, demulceo, delinio, placo: ex ἀπὸ & μειλίσσω.

'Απομείρεται, sortitur, 3. præs. ind. ex ἀπὸ & μείρω, seu potiùs, μείρομαι, partior. præt. pass. μέμαρμαι, & Att. ἔμαρμαι. præt. m. ἔμμορα, pro μέμορα.

'Απομείωσις, diminutio in Anth. idem quod μείωσις, vide.

'Απομελαίνω, denigro, nigrum reddo: ex ἀπὸ & μελαίνω. Th. μέλας.

'Απόμελι, elt idem quod ὀξύγλυκυ; cremor scil. & decoctum dulcissimorum favorum aceto mixtorum, &c. Gal. Item, aqua ea, quæ eloris favis paratur & reponitur; quod & ὑδρόμελι dicitur Dioſc. ex ἀπὸ & μέλι, vide.

'Απομέμαρμαι, vide in 'Απομείρεται.

'Απομέμακα, ας, ε, absterſi: præt. ind. act. verbi 'Απομάσσω.

'Απομένω, remaneo; permaneo; vel, simpliciter maneo, &c. ex ἀπὸ & μένω, vide.

'Απομεριμνίζω, depositis curis dormio; Aristoph. in Vesp. ἀλλ᾽ ὅδιθυμῶ σμικρὸν ἀπομεριμνίσαι; ex ἀπὸ & μεριμνίζω, vide.

'Απομηκύω, prolongo, f. ὑνῶ. p. γκα. Ex ἀπὸ & μῆκος.

'Απομίλισσας, ασα, αν, iratus, a. 1. part. act. ab

'Απομίλισσα, irascor, f. ίσω. p. κα. Ex ἀπὸ & μίλιος.

'Απομιμεῖσθαι, imitari, præs. inf. ab ἀπομιμέομαι, ῆμην. part. præs. ἀπομιμέμενος. perf. part. pass. ἀπομεμιμημένος. Th. μιμέομαι.

'Απόμισθος, mercede aliquid faciens; mercenarius; apud Lysiam. Interdum, qui non recipit mercedem; (& tunc ἀπὸ est priv. ἄμισθος Dem. vide Th. μισθὸς.) Unde, ἀπομισθόω, conduco, vel loco mercede, &c. Item, ἀπομισθώματα; αἱ δημόσιαι ὠναὶ; Hesych. reditus annui alicui numini consecrati.

'Απομνάομαι, seu ἀπομιμνήσκομαι, recordor: f. 1. ἀπομνήσομαι. a. 1. m. ind. ἀπεμνησάμην, ω, ατο, a. 1. inf. ἀπομνήσασθαι, perf. ἀπομέμνημαι. a. 1. pass. ἀπεμνήσθην. Ab ἀπὸ & μνάομαι, seu μιμνήσκομαι.

'Απομνημόνευμα, ατος, τὸ, dictum memorabile, gen. pl. ἀπομνημονευμάτων, ῶν, à 1. pers. sing. præt. ind. pass. verbi ἀπομνημονεύω. Th. μνάομαι.

'Απόμπασαι, repende, a. 1. imperat. ab ἀπομπάσκω.

'Απομπάσκω, memoriam injuriarum acceptarum servare; ex ἀπὸ, μνάομαι, & κακὸς.

'Απομύσειν, Poët. pro ἐπομύσειν, interposito jurejurando aliquid affirmare. Th. ὄμνυμι.

'Απόμοιρα, ας, ἡ, pars, portio; μέρος, &c. vide μοῖρα.

Απομολέω; advenio; Soph. Vide μολέω.

'Απομονόω, derelinquo, desero; solum facio; privo; separo, &c. ex ἀπὸ & μονόω, vide.

'Απομόργνυμι, vel 'Απομόργνυμαι, abstergo: a. 1. m. ἀπεμορξάμην. Ion. quod ex ἀπὸ & μόργνυμι, pro ὀμόργνυμι, hoc autem ab ἀμέργω, premo, exlugo, mutato α in ο.

'Απομόσαι, a. 1. inf. act. vide ἀπομνύειν.

'Απόμυσος, à Musis alienus; (ἄμυσος.) ex ἀπὸ & μῦσα.

'Απομυθέω, ῶ, dissuadeo, prohibeo, imperf. pass. 'Απεμυθεόμην. Th. μῦθος.

'Απόμυιος, ᾱ, ον, apud Paul. in Eliacis; cognominatus ità fuit Jupiter; quasi abactor muscarum; tradunt enim, Herculem in Olympia rem divinam obeuntem, quum Muscarum multitudine infestaretur, Jovi sacrificasse ἀπομύῳ; protinúsq; ultra Alpheum esse Muscas abactas, &c. ex ἀπὸ & μῦα, vide.

'Απομυλαίνω, intorqueo, incurvo; apud Hippocr. ex ἀπὸ & μυλὸς, curvus, tortuosus, &c.

'Απομυλύωτος, bullas non excitans, vel non erumpens in bullas; Dioscor. ex α priv. & πομφολυγόω, vel πομφολυγάω; bullo, bullas emitto; in bullas converto, vel cogo, &c. à πομφόλυξ, υγος, ὁ, ἡ, vide.

'Απομωρᾶν, dementare, sive fatuum reddere; μωρᾶσαι inducere, infatuare, &c. ex ἀπὸ & μωρὸς, vide.

'Απόμωσις, εως, ἡ, abjuratio, inficiatio; ἀπομωτικὸς, inficialis; cicer: ἀπόμωτος, abjuratus, fugiendus, &c. Omnia ab ἀπομνύω, vide.

'Αποναίω, migro, sedem muto; ex ἀπὸ & ναίω; vide: quædam etiam tempora insunt ab ἀπονάω; idem; commigro, ad habitandum me confero; item, migrare facio, &c.

'Απόναντο, potiti sunt, freti sunt, imperf. pass. ab

'Απόναμαι, seu ἀπόνημαι, fruor: ex ἀπὸ & ὄνημι.

'Απονάσωσιν, Poët. gem. ον, pro ἀπωνάσωσιν, a. 1. sub. ab ἀπονάω, ῶ, ad habitandum me confero, migrare facio, Th. νάω.

'Απονέεσθαι, redire, præs. inf. ab ἀπινέομαι. Th. νέω.

'Απονείδιστος, probrosus, qui probris & contumeliis afficitur, aut dignus est, &c. ex ἀπὸ & ὀνείδιστος, probrosus; ab ὀνειδίζω, vide.

'Απονέμησις, εως, ἡ, est λῆξις, καθ' ἀπολήψεως, attributio munerum singillatim unicuique facta, &c. Unde in plur. ἀπονεμήσεις; sunt vices fungendi officii attributæ; descriptæ officiorum ministeriorúmque vices; vocationes vulgò appellant, &c. Item, ἀπονεμητέον; tribuendum, &c. à sequente.

'Απονέμω, tribuo, f. 1. ἀπονεμῶ. perf. ἀπονενέμηκα. Th. νέμω.

'Απονενοσφισμένος, desperatus, perf. pass. verbi ἀπονόσφι. Th. νέω.

'Απονέστερος, α, ον, ἡ, Poët. pro ἀπονώτερος, α, ον, ἡ, minùs laboriosus: ex α, & πόνος. Th. πένομαι.

'Απονεύω, nervos incido, abscindo, seu frango, enervo, &c. Unde ἀπονεύρωσις, nervorum abscissio vel incisio; enervatio, &c. & apud Galen. pro cotitione multorum nervorum usurpatur; item, pro tendone quo digitus movetur, &c. apud Hippocr. ex ἀπὸ & νεῦρον; nervos adhibeo alicui; i.e. confirmo, roboro, &c. à Th. νεῦρον, vide.

'Απόνημι, fruor, præt. ind. quod ex ἀπὸ & ὄνημι.

'Απόνηρος, non depravatus, minimè malus, noxa carens; ἄκακος, &c. ex α priv. & πονηρὸς, vide.

'Απονητὶ, sine labore, hinc superl. ἀπονητότατα, facillimè, adv. ex α, & πόνος. Th. πένομαι.

'Απονίνασα, a. 1. inf. act. verbi ἀπονικάω, ῶ. Th. νίκη.

'Απονίζω, quod à νίζω, linguâ Tarentinorum pro νίπτω, lavo: propriè de manibus.

'Απόνιμμα, ατος, τὸ, & ἀπόνιψον, ου, τὸ, Mattuvium; i. e. pelvis in qua manus post cœnam abluebantur, &c. Utrumq; ab ἀπονίπτω, abstergo, abluo, post mensam propriè dicitur, vide νίζω.

'Απονοέμην, οῦμαι; q. d. mentem & intellectum abjicio; nullam mei rationem habeo, perinde, ac si mentem amiserim; item, insolesco; vesana quadam insolentia efferor, &c. Unde ἀπόνοια, ας, ἡ, amentia, vecordia, cæcitas mentis; item, vesana quædam confidentia, insolentia, & animi elatio, &c. ex ἀπὸ & νόος, vide.

'Απονομάζω, denomino, appello, &c. Plut. ex ἀπὸ & ὀνομάζω, vide.

'Απονομὴ, ῆς, ἡ, partitio & distributio; idem quod, ἀπόμοιρα, & ἀπομέρισμα, ab ἀπονέμω.

'Απονος, labore carens; minimè impeditus; lenis, non dolens, facilis, &c. Unde ἀπονία, laboris vel doloris vacuitas; dolorum fuga, inertia, &c. ex α priv. & πόνος, vide. Unde etiam ἀπόνητος, illaboratus; vel idem cum ἄπονος, &c. Item ἀπόνως; sine labore; idem quod ἀπονητὶ, vide.

'Απονοσάσας, Dor. pro 'Απονοσήσας, αντος, ὁ, a 1. part. act. 'Απονοσήσω, f. 1. inf. verbi ἀπονοστέω, redeo alicunde. Th. νοστέω, ῶ.

'Απονόσφι, seorsim ab, adv. unde 'Απονοσφίζω, separo, sejungo, item privo, ἀπενόσφισα, ας, ε. a. 1, ind. act. Ab ἀπὸ & νόσφι, seorsim.

'Απονυκτερεύω, pernocto foris, abnocto; ex ἀπὸ & νυκτερεύω, noctu qui: facio, item pernocto: à νύκτερος, nocturnus; à Th. νὺξ, nox, vide.

'Απόνυμφος, sive, ἀπονύμφιος, ᾱ, ὁ, qui à contrahendis sponsalibus, i. e. à ducenda uxore abhorret; vel qui mulieris commercio non delectatur; μισογύνης, καὶ μισόπαις; Poll. lib. 3. ex ἀπὸ & νυμφὴ, vide.

'Απονυσάζω, obdormisco, dormito; item, negligenter aliquid facio; item, secubo, foris cubo, &c. ex ἀπὸ & νυσάζω.

'Απονυχίζω, rapio ungulis; extorqueo, aufero; item, idem quod ὀνυχίζω, vide.

'Απόνως, vide suprà, in ἄπονος.

'Απονωλίζω, idem quod νωλίζω, terga do, seu verto; à tergo relinquo; item, facio ut adversarius terga vertat; abigo, persequor; item, tego, &c. Th. νῶτος, vide.

'Αποξαίνω, cædo flagris; dilanio, discerpo; Joseph. ex ἀπὸ & ξαίνω, vide.

'Απόξενος, ᾱ, ὁ, ἡ, inhospitalis, inhospitus; ex ἀπὸ & ξένος, Vi. item, ἀποξενόω, peregrè abigo, seu expello; facio exulem; in exilium ablego, &c. Item, alieno, abalieno, &c. Unde, ἀποξένωσις, εως, ἡ, peregrinatio, &c. ex ἀπὸ & ξενόω, Vi. in Th. ξένος.

'Αποξυλίζω, lignum, seu quod est ligneum detraho; ligno spolio, &c. ex ἀπὸ & ξύλον, vide.

'Αποξιφίζω, desino ξιφίζης; vel idem quod ξιφίζω, manu in altum sublata salto; vel, manibus protensis gladii figuram facio, &c. à ξίφος, vide.

'Αποξυώδης, acidum reddo; in acorem corrumpo; apud Galen. Item, exacuo, &c. idem quod ὀξυώδης; Vi. Item, ἀπόξυσις; acuminatus; mucronatus; in mucronem fastigiatus, &c. ex ἀπὸ & ὀξὺς, vide.

'Αποξύσας, αὐτος, ὁ, abradens, a. 1. part. verbi

'Αποξύω, abrado, f. ὑσω. Th. ξέω.

'Απόξυσμα, ramentum; id quod abrasum est, &c. Verbale ab ἀποξύω.

'Αποξυσχέω, hebeto, propriè aciem auferendo, nè radere possit, &c. Itidem, ab ἀποξύω.

'Αποπαγήσομαι, concrescam, f. 2. pass. ab ἀποπήγνυμι. Th. πήγνυμι.

'Αποπαπαύομαι, ῦμαι, marcesco lanugine pappo dicta; vel, vertor, seu abeo in pappos; ab activo ἀποπαπόω, in pappos verto; apud Theophr. ex ἀπὸ & πάππος; lanugo seu flos herbarum lanuginosus; item, lanugo barbæ, quæ inferiori labro adnascitur; ut μύσταξ, seu μάστακα, ea quæ superiori, &c. Item, ἀπόπαπος, ου, ὁ, abavus, &c. ex ἀπὸ & πάππος, avus.

'Αποπαρθενεύω, seu, ἀποπαρθενόω, devirgino; virginitate privo, &c. ex ἀπὸ & παρθένευσις; in virginitate dego; vel custodio; i.e. virginem manere cogo, &c. Th. παρθένος.

'Απόπαυστος, (idem quod ἄπαυστος;) qui non gustavit; jejunus, &c. ex ἀπὸ vel α priv. & πίω, gusto, vescor, &c.

'Αποπατέω, ῶ, à viâ recedo, item ventrem exonero, caco: tum enim à viâ recediturinde 'Αποπάτημα, ατος, τὸ, excrementum, merda. 'Αποπάτης, ου, ὁ, idem, ut & secessus ad ventrem levandum peritus. Th. πατέω.

'Αποπαύου, abstine, præs. imperat. Ion. pro ἀποπαῦε. 'Αποπαύσεσθαι, f. 1. inf. m. ab ἀποπαύομαι. Th. παύω.

'Απόπειρα, ας, ἡ, experientia: hinc 'Αποπειρᾶσθαι, experiri. Th. πεῖρα.

'Αποπέκω, detondeo. Vi. πέκω.

'Αποπεμπάν, remittere, præs. inf. 'Αποπεμπεῖ, Dor. pro ἀποπέμπει, remittet, f. 1. verbi ἀποπέμπω. Th. πέμπω.

'Αποπεμπάς, quintam partem persolvo; Gen. cap. 47. ex ἀπὸ & πεμπάς, (scil. μοῖρα) quinta pars; à πέμπτος, vide.

'Απόπεμψις, εως, ἡ, dimissio: à 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποπέμπω.

'Απο-

'Αποπεπλάνηκα, ας, ε, seduxi, præt. ind. act. 'Αποπεπλάνημαι, σαι, ται, seductus sum, præt. ind. pass. verbi ἀποπλανάω, ῶ.

'Αποπέπλυθμαι, ας, ε, navi discessi, solvi, præt. ind. act. verbi ἀποπλέω.

'Αποπέπλυσμαι, ας, ε, ablui, præt. ind. act. verbi ἀποπλύνω.

'Αποπέπνιχα, ας, ε, suffocavi, præt. ind. act. 'Αποπέπνιγμαι, ξαι, κται, suffocatus sum, præt. ind. pass. verbi ἀποπνίγω.

'Αποπέπτακα, ας, ε, decidi: præt. ind. act. verbi ἀποπίπτω.

'Αποπέτομαι, avolo, revolo, &c. ex ἀπὸ & πέτομαι; V.

'Αποπεφασμένος, palam manifestè, &c. ex ἀπὸ & πεφασμένος, manifestus; V. πέφασμαι.

'Αποπέζω, expello, exprimo; (ex ἀπὸ & πέζω.) unde ἀποπίεσμα, ατος, τὸ; quod expressum remanet; ut sunt vinacea, succus expressus, vel post expressionem, strigmenta, & μάσματα, &c.

'Αποπίνω, ebibo, absorbeo; ex ἀπὸ & πίνω; V.

'Αποπινύω, sordibus emaculo; idem quod πινύω, sordibus inquino; à πίνος, ους, ὁ, sordes, squalor, &c.

'Αποπίπτω, decido, f. ἀποπέσω, p. ἀποπέπτωκα, a. 2. ἀπέπεσον. Th. πίπτω.

'Αποπισδύω, idem quod πισδύω, fido, &c. vide.

'Αποπλάζω, aberrare vel evagari facio: f. 1. ind. γξω, a. 1. ind. ἀπέπλαγξα, ας, ε, p. χα. præs. pass. ἀποπλάζομαι, aberro, evagor, seu vagor à, a. 1. pass. ἀπεπλάχθην, ης, η, a. 1. m. ἀπεπλαγξάμην, ω, ατο. Ab ἀπὸ, & πλάζω.

'Αποπλανάω, a, seduco. f. ήσω, p. ἀποπεπλάνηκα, præs. pass. ἀποπλανάομαι, aberro, perf. pass. ἀποπεπλάνημαι, σαι, ται, a. 1. pass. ἀπεπλανήθην, erravi. Th. πλανή.

'Αποπλάνησις, εως, ἡ, aberratio, error, pravitas, &c. item ἀπόπλανος, impetus, præstigiator, γος, &c. ex ἀπὸ & πλάνη.

'Αποπλείειν, remeare, renavigare, præs. infin. Poët. pro ἀποπλέειν, verbi ἀποπλέω. Th πλέω.

'Αποπλέω, navi discedo, solvo, f. ἀποπλεύσω. perf. ἀποπέπλευκα, a. 1. ἀπέπλευσα. Th. πλέω.

'Αποπληκτικὸς, ὴ, ὸν ἢ, attonitus, ad apoplexiam pertinens; ut ἀποπληκτικὸν νόσημα, morbus quo quis fit attonitus, &c. item, idem quod ἀποπληκτικὸς, ὸ ἢ ἡ, qui apoplexia laborat; stolidus, stupidus, ἀναίσθητος, nihil sentiens; attonitus, insanus, amens; item admirabilis, & interdum qui vehementi admiratione est veluti perculsus, &c. unde adv. ἀποπλήκτως, insanè, stupide, stolide, &c. item ἀποπληξία, ας, ἡ, stupor corporis totius, mentisque languor, apoplexia, stupor attonitus, omnium membrorum resolutio, &c. definitur autem sic, à Galeno, 'Αποπληξία ἕξις κατοχὴ, (alibi κατωφορὰ) διάνοιας, μὴ ἀναισθησίας ἢ παρίστασις τῶ σώματι. Hieronym. in chronicis Valentinianum subiti sanguinis eruptione mortuum scribit; quæ Græcè inquit apoplexis vocatur, &c. persuasum autem vulgo est, quum quis repentina morte corruit, evenire id, gutta sanguinis in cor delata; quod quidem Capitolinus in historiis suis, jam tum passim credi demonstrat: (vide παράλυσις.) omnia ab ἀποπλήσσω, vel --πτω, percutio, vel repercutio, retorqueo, & in pass. ἀποπλήσσομαι, vel --πτομαι, percutior, repercutior, retorqueor, &c. item perterrefio, obstupefio, attonitus reddor, &c. ex ἀπὸ & πλήσσω; V.

'Αποπλήρω, ῶ, impleo, compleo: ex ἀπὸ, & πληρόω, ῶ, Th. πλήθω.

'Αποπλήρωσις, εως, ἡ, expletio: à 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποπληρόω, ῶ.

'Αποπληρωτὴς, ῆ, ὁ, qui aliquid complevit, executor: ab eodem. Th.

'Απόπλους, ου, ὁ, Ion. pro ἀπόπλους, discessus: quod ab ἀποπλέω.

'Αποπλουτέω, divitias amitto, divitias absumo, vel profundo, &c. ex ἀπὸ, & πλουτέω; V.

'Αποπλυνω, abluo, f. υνῶ, perf. ἀποπέπλυκα, a. 1. ἀπέπλυνα. Th. πλύνω.

'Αποπλώειν, Ion. pro ἀποπλέειν, navi discedere, solvere, infin. act. verbi ἀποπλέω.

'Αποπνείσασα, ἡ, efflans, exhalans, exspirans, pro ἀποπνέουσα, præs. part f. g. Poët. ab .

'Αποπνέω, & Poët. ἀποπνείω, efflo, exhalo, exspiro, f. 1. ind. ἀποπνεύσω, a. 1. ind. ἀπέπνευσα, a. 1. m. ἀπεπνευσάμην, ω, ατο, pr. ἀπεπνεύσθην, præt. pass. ἀποπέπνυμαι, à cujus 2. perf. sing. ind. 'Απόπνοια, ας, ἡ, exhalatio, efflatio, exspiratio. Ab ἀπὸ, & πνέω.

'Αποπνιγόμενος, η, ον, suffocaturus, f. 2. part. pass. ab ἀποπνίγω.

'Αποπνίγω, suffoco, f. ἀποπνίξω, p. ἀποπέπνιχα, a. 1. ἀπέπνιξα, a. 2. ἀπέπνιγον, perf. pass. ἀποπέπνιγμαι, a. 2. pass. ἀπεπνίγην, f. 2. pass. ἀποπνιγήσομαι. Th. πνίγω.

'Αποπνίξας, αῖσα, ὸ, qui suffocavit, a. 1. part. act. ab ἀποπνίγω.

'Αποπνοὴ, ῆς, ἡ, exhalatio, efflatio, exspiratio: à præt. m. verbi ἀποπνέω. 'Απόπνοια, ας, ἡ, flatus: ab eodem. Th.

'Αποποιέομαι, abduco, rejicio, alienum à me facio, improbo, non admitto; item renuntio alicui amicitiam; Plut. in convivio sep. sap. unde ἀποποίησις, ἡ, abdicatio, rejectio, repudiatio; item figuræ genus, species μεταθέσεως, dicitur enim, etiam in activ. ἀποποίεω, submoveo, &c. ex ἀπὸ & ποιέω.

'Αποπομπεύω, i. e. ἀλεξίκακος, depulsor malorum & averfor, defensorque pestium & calamitatum, ut ἀποπομπαῖοι θεοὶ, qui & ἀλεξίκακοι, & ἀποτρόπαιοι λύσιοι, φύξιοι, &c. Pollux, lib. 5. item, ἀποπομπὸς τεχνίτης, Lev. 16. hircus emissarius, &c. sic ἀποπομπεῖν, depellere ab ἀποπομπὴ, ῆς, ἡ, ἀποδοπὴ, depulsio, profligatio, &c. quod ab ἀποπέμπω; V.

'Αποπονέω, finem laborandi facio, laborare desino, &c. ex ἀπὸ & πονέω.

'Αποπορδὴ, crepitus ventris ab ἀποπέρδω, pedo; ex ἀπὸ & πέρδω.

'Αποπορεία, ας, ἡ, abitus, discessus, reditus, reversio, &c. ἀποπορεύομαι, discedo, abscedo, abeo, transeo, &c. & ἀποπορευτέον, redeundum, &c. ex ἀπὸ, & πορεύομαι.

'Αποπρεσβεύω, legationem renuntio, legationis absolutæ publicè rationem refero; Plut. V. πρεσβεύω.

'Αποπριάμην, idem cum Th. πρίαμαι, i.e. emo quod V.

'Απορρὸ, procul præpositioni ἀπὸ, apud Poëtas interdum præponitur ἀπὸ (ut etiam ὅπι, ὅτι, ῥεῖ) vel divisim, vel conjunctim; ut ἀπὸ ῥοὸ οἰκιῶν, procul ab ædibus; in Hom. sic ἀπορρὸ νεῶν, Il n. & νῆας ἀπαρρὸ μιβέντες, ex nave procul dimittentes, &c. Apollon. 2. Argonaut.

'Απόρροθεν, 'Απόρροθι, & ἀπόρροθεν, adverb. procul. Th. ῥοὸ.

'Απορροιβδέω, emitto; Od. χ'. ἰὸν ἀπορροιβδεῖς, &c. ex ἀπὸ & ῥοιβδέω; V.

'Απορρολείπω, relinquo longe, &c. ex ἀπὸ & ῥολείπω; V.

'Απορρομνοσφίζω, separo à; ut in Eurip. ἀπορρομνοσφίσας μητρὸς, à matre separans, &c. ex ἀπὸ & ῥομνοσφίζω; idem quod ἐκ ῥοὸ & ῥοσφίζω, separo, sejungo, &c. V.

'Απορρομποζόμην, faciem purgo, sordes faciei abstergo, &c. ex ἀπὸ & ῥοῖστον; V.

'Αποπτάμενος, η, ον, a. 2. part. m. ab ἀφίπταμαι, avolo, quod ex ἀπὸ, & ἵπταμαι.

'Αποπτήσσουσιν, respiciunt ad, 3. plur. præs. ind. ab ἀποπτήσσω, quod ab ἀπὸ, rursum, & ὀπτάνω. Th. ὀπτομαι.

'Αποπτερίζω, calce peto, idem quod πτερνίζω; quod vide; à Th. πτέρνα, ας, ἡ, calcaneum.

'Αποπτερύσσομαι, alas pando & quatio, &c. ex ἀπὸ & πτερύσσομαι; V.

'Αποπτῆναι, a. 2. inf. act. ab ἀπίπτην, a. 2. 'Αποπτήσομαι, f. 1. m. ab ἀφίπτομαι.

'Απόπτομαι, despicio, despecto, ex altiore loco aspicio, &c. Unde, ἀπόπτης, ου, ὁ, spectator; qui ex edi iore loco aliquid spectat, &c. Item ἄπτομαι, qui spectari ex alto potest, vel simpl. qui videri alicunde potest; vel qui procul, seu eminus conspicitur, &c. (aliquando etiam qui non videtur; & tunc ἀπὸ est priv. Soph. in Ajace) & ἄποψις, εως, ἡ, despectus seu prospectus, &c. ex ἀπὸ & ὄπτομαι.

'Αποπτοέω, ῶ, exterrefacio, vel obstupefacio; unde ἀποπτοημένος, η, ον; apud Polyb. ex ἀπὸ & πτοέω; V.

'Απόπολις, ιδος, ὁ ἢ ἡ, extorris, exul; (ἔρημος, ἄπολις) ex ἀπὸ & πολὶς, εως, ἡ, civitas.

'Αποπτύουσι, respuunt, 3. plur. præs. ex ἀποπτύω, quod ex ἀπὸ, & πτύω.

'Απόπτωσις, εως, ἡ, casus, lapsus, prolapsio, &c. ex ἀπὸ & πίπτω, casus, &c. vide.

'Αποπτάσω, εις, ει, decidam, f. 1. ind. act. verbi ἀποπίπτω.

'Αποπυρίζω, ex igne edo; seu edo ex igne captum; Hesych. ex ἀπὸ & πῦρ, ignis; V. Item ἀποπυρίας, ου, ὁ, qui super carbonibus coquitur; ut ἀποπυρίας ἄρτος; Athen l. 7. Th. idem.

'Απόπυρος, ὁ ἢ ἡ, aspernandus, aversandus, detestandus, &c. item ἀποπυ-

σηρ, ῆρος, ὁ, aſpernator, &c. utrumque ab ἀποπτύω, expuo; à quo etiam eſt, ἀποπτύλίζω, ſpuendo ejicio, vel eructo, &c.

'Απορα, pro ἄπορον, ἀδιώατον, impoſſibile: vide in ἀπορία.

'Απορραφιδωσις, raphani in podice intruſio; ſeu raphani per podicem trajectio; pœna erat olim quæ infligebatur mœchis, quibus podex depilatus trajiciebatur raphano; vide Schol. ſeu interp. Ariſtoph. in Pluto; ex ἀπὸ & ῥαφανιδοῦσθαι, raphano in anum immiſſo cruciari, &c. à Th. ῥάφανος; vide.

'Απορρως, iracundus; & ἀπορριζόομαι, iraſcor, &c. ex ἀπὸ & ὀργή, unde ὀργίζω, &c. V.

'Απορεῖ, 3. ſing. præſ. ab ἀπορέω, dubito, deſtitutus ſum: præſ. part. 'Απορῶν, ῶντος, ὁ. Th. πείρω, tranſeo.

'Απορέομαι, dubito, perplexus ſum; f. ἠσομαι. p. ἠπόρημαι, à πόρος, quod à πείρω.

'Απόρη ος, invius, inacceſſus; ex α priv. & πορεύομαι.

'Απόρημα, ατος, τὸ, dubitatio, quæſtio, ab eodem. Th.

'Απόρθητος, ος, ὁ, ἡ, inexpugnabilis, incolumis, ex α priv. & πέρθω.

'Απορία, ας, & Ion. ίη, ίης, ἡ, inopia conſilii: ab 'Απορος, quod vide.

'Απορνιθόω, & ἀπορνεόω, in avem transformo; item ἀπορνίθωσις, εως, ἡ, converſio ſeu transformatio in avem, &c. ex ἀπὸ, & ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ, avis; unde ὄρνεον, τὸ, idem; à quo ὀρνεόω, in avem muto, &c.

'Απορνύμην, αι, concitatæ, præſ. part. paſſ. f. g. pl. num. in m. g. ἀπορνύμενος. Ex ἀπὸ & ὄρνυμι, ſeu ὄρνυμαι, pro ὄρνυμι.

'Απορος, ος, ὁ ἡ, ὁν, invius: item hebes, conſilii inops, pauper: ex α priv. & πόρος, meatus.

'Απόρουσε, irruit, a. 1. ind. act. ab

'Απορύω, f. ύσω, p. ἀπόρυχα. Ex ἀπὸ, & ὄρυσσω, excito.

'Απορραγείς, ης, ῆ, a. 2. opt. paſſ. verbi ἀπορρήγνυμι, dirumpo.

'Απορραδυμέω, pigreſco, deſideo, &c. ex ἀπὸ & ῥᾳδυμέω; V.

'Απορραίνω, ſpargo. Th. ῥαίνω, perfundo.

'Απορραίσω, f. 1. inf. act. ab

'Απορραίω, f. σω. p. κα. deſtruo, item careo. Th ῥαίω, profligo.

'Απορράπτω, farcio, reſuo, hinc a. 1. part. ἀπορράψας. Th. ῥάπτω.

'Απορραψῳδέω, metro dico, recito, canto, &c. ex ἀπὸ & ῥαψῳδέω; V.

'Απορρέω, f. ρύσω, defluo, à ῥέω, fluo.

'Απορρήγνυμι, f. ήξω. p. ηχα, dirumpo. Th. ῥήγνυμι, frango.

'Απορρηθέν, veſtitum, a. 1. part. paſſ. n. g. ex ἀπὸ & ῥέω, dico.

'Απόρρημα, ατος, τὸ, interdictum magiſtratûs, & 'Απόρρησις, εως, ἡ, defectio, item interdictum magiſtratûs, (ſicut ἀπόρρημα,) abdicatio, ex eod. Th.

'Απορρήξας, & in fœm. g. ἀπορρήξασα, abrumpens, a. 1. part. act. ex ἀπὸ & ῥήγνυμι.

'Απορρώσω, & ἀπορρήγνυμι, obrumpo, dirumpo, frango, &c. ex ἀπὸ & ῥήσσω; vide.

'Απόρρητος, ε, ὁ ἡ ὑ, arcanus, ſilentio ſuppreſſus. &

'Απόρρητον, arcanum; item 'Απορρήτως, occultè.

'Απορρῆτα ποιεῖσθαι, interdicere, ſilentio ſupprimere, a ῥέω, dico.

'Απορριγόω, ῶ, exhorreo, extimeſco, &c. V. ῥιγόω.

'Απορριζόω, ῶ, radicitus eveſſo, &c. V. ῥιζόω.

'Απορριπίζω, flatu diſcutio, abigo, depello, &c. V. ῥιπίζω.

'Απορριναίω, limâ aufero, limo, &c. ex ἀπὸ & ῥίνη, lima.

'Απορρίπτω, abjicio, f. ψω. p. ἀπέρριφα. a. 1. ἀπέρριψα, a. 2. ἀπέρριπον, a. 1. part. ἀπορρίψας· ex ἀπὸ & ῥίπτω· hinc

'Απόρριψις, εως, ἡ, projectio.

'Απορροὴ, ῆς, ἡ, profluvium: item

'Απόρροια, ας, ἡ, & 'Απόρρυξις, fluxus: &

'Απορρυὴς, ος, ὁ, deorſum fluens: ab

'Απορρύω, defluo. Th. ῥύω, idem quod ῥέω fluo.

'Απορριοδέω, cum ſonitu eructo ſeu emitto; Nonn. ex ἀπὸ, & ῥιοδέω, ſtrideo; à ῥοῖδος, idem quod Th. ῥοῖζος, ſtridor.

'Απόρρεες, ὁ ἡ ὑ, profluens, manans, emanans; ab ἀπορρέω, defluo.

'Απορροφέω, vel ἀπορροφάω, abſorbeo, exhaurio, vel ſorbillo; V. ῥοφέω.

'Απορρύπτω, abluo, ſordibus expurgo; V. ῥύπτω.

'Απορρὼξ, ῶκος, ὁ, ἡ. Subſtantivè accipitur pro rivo: item ſtillâ, propagine. Adjectivè, abruptus, derivatus: ab ἀπορρέω· alii ab ἀπορρήσσω, erumpo.

'Απορρύατο, vel---ῶο, defodio; Th. ὀρύσσω.

'Απορφανίζω, orphanum reddo, f. ίσω. p. ἀπωρφάνικα, a. 1. ἀπωρφάνισα, præt. paſſ. ἀπορφάνισμαι, a. 1. paſſ. ἀπωρφανίσθω· a. 1. part. paſſ. ἀπορφανισθείς. Ex ἀπὸ & ὀρφανὸς.

'Απόρφυρος, nulla purpura inſignis; ut ἀπόρφυρον ἱμάτιον; Plaut. toga pura, nulla acceſſione purpuræ, &c. ex α priv. & πορφύρα; V.

'Απορχέομαι, deſalto; i. e. imperite ſaltando perdo quod affectavi, & popoſci; ut ἀπορχήσεται ὁ γάμος, deſaltaſti matrimonium; i. e. ſaltando excidiſti à nuptiis, &c. ex ἀπὸ & ὀρχέομαι; vide.

'Απόρεκτος κεῖσθαι, inopem eſſe, ab ἄπορος, pauper.

'ΑΠΟΣ, ους, τὸ, labor, item altitudo: ab ἀπὸ, remotionem notante.

'Αποσειλδύω; (idem quod σειλδύω; ſto in ſalo; fluctuto, fluito) in ſalo, procul à portu; jactis anchoris navem eſſe; ſignificatur hoc verbo; ut latini dicunt in ſalo & in anchoris commorari, &c. inde Metaph. me ſtabilio, anchoris innitor, &c. V. σειλδύω.

'Αποσείπω, f. ἄξω, deonero. Them. σάττω.

'Αποσεμνέω, declaro, exprimo; ex ἀπὸ & σεμνὸς; V.

'Αποσβενύω, νυμι, f. έσω, p. εκα, exſtinguo, ceſſare facio: &

'Αποσβέσωση, exſtinguant, 3. a. 1. ſub. act. Poet. ab ἀπὸ & σβέννυμι.

'Αποσεύμην, & ἀποσσεῦαι legitur apud Herodot. Sed an non legendum, ἀποσευάμην, pro ἀφοσιώμην, ſanctè & religioſè perficiens. Sic ἀποσεῦαι pro ἀφοσιῶσαι, Ion. quod ab ὅσιος.

'Αποσπασμένος, ſpoliatus, a. 1. part. med. ex ἀπὸ & σείω.

'Αποσεισμὸς, excutio, propulſo, rejicio, depello, &c. (ejuſd. Th. & comp.) unde verbale ἀποσόησις, excuſſio; item impudica quædam ſaltatio; de qua Poll. l. 4. c. 14.

'Αποσεμνύω, magnificè celebro, &c. item jacto, vendito, oſtento, &c. V. σεμνύνω.

'Αποσεσημειωμένα, regeſta, perf. part. paſſ. ab ἀποσεμειόω, Th. σῆμα.

'Αποσηκόω, in ſtabulo includo; ſeu includo tanquam ſtabulo aut ovili, &c. V. σηκόω.

'Αποσημαίνω, f. ανῶ, indico, ſignifico: &

'Αποσημαίνομαι, obſigno, deſigno. Them. σῆμα.

'Αποσήπομαι, f. ήψομαι, p. ημμαι, &

'Αποσήπω, f. ήψω, marceſco, putrefacio. Th, σήπω.

'Αποσμόω, ſinum vel pandum reddo; item à loco cavo & pando elevo ſurſum, & Metaph. extollo ſurſum, effero, &c. ex ἀπὸ & σμόω; idem à σμὸς; V.

'Αποσπάω, ῶ, f. άσω, à cibis abſtineo: &

'Απόσπιος, ος, ὁ, jejunus. à Th. σῖτος.

'Αποσπασπάω, ῶ, f. άσω, obticeo: &

'Αποσιώπησις, ἡ, reticentia. Item figura præciſionem denotans: à Th. σιωπάω.

'Αποσκαρίζω, palpitans pedes in averſum jacto; palpitans animam exhalo; Jud. cap. 4. Item uſque adeo in riſum effundi, ut calces quoque in averſum jactet quis, aut exultet; hoc verbo ſignificatur; V. σκαρίζω.

'Αποσκεδάννυμι, f. άσω. p. ακα. diſſipo. Th. σκεδάω, σκεδάννυμι.

'Αποσκίπτω, detego; ex ἀπὸ & σκέπω, tego.

'Αποσκευάζομαι, vaſa aufero, removeo, ſarcinas colligo, depono; item deſtruo: f. 1. med. -άσομαι. præt. paſſ. ἀπεσκεύασμαι. a. 1. m. ἀπεσκευασάμην. Ex ἀπὸ & σκεύάζω, quod à σκεῦος.

'Αποσκευάζω, f. άσω. p. ακα. repono, reparo: item aufero; ab eod. Them.

'Αποσκευὴ, ῆς, ἡ, ſarcina, apparatus, exercitûs impedimenta. Th. σκεῦος.

'Αποσκημπτω, idem quod ἀποσκήπτω, incumbo, innitor, &c. ex ἀπὸ & σκήπτω, idem cum Th. σκήπτω, nitor, incumbo. Item cado, ruo: unde comp. ἀποσκήπτω, ſign. etiam decumbo, decido; item evado, erumpo, &c. à quo etiam eſt verbale ἀπόσκημμα, τὸ, firmamentum ſeu fundamentum in quod aliquid inclinatum recumbit, &c. Sed ἀπόσκηψις εως, ἡ, exponitur, ſcarificatio; apud Hipp. de morb. l. 1.

'Αποσκιδνάω, ὁ ἡ ὑ, ſemotum ab aliis tentorium ſeu tabernaculum habens, &c. general. qui procul ab alio habitat, opponitur contubernali ac ſodali, apud Xenophontem, lib. 8. & ἀπὸ & σκιδνάω.

'Αποσκιδνάω, f. άσω. longius habito, vel remotiùs tendo. Th. σκιδνάω.

'Αποσκήψας, αὶ, ὁ, a. 1. part. ab

'Αποσκήπτω,

'Αποσκήπτω, f. ψω. p. ψα, evado. Th. σκήπτω.

'Αποσκιάζω, obumbro, f. άσω. p. ἀποσκίακα. p. pass. ἀποσκίασμαι. Th. σκία. Hinc

'Αποσκίασμα, ατος, τό, obumbratio.

'Αποσκιρρόω, ῶ, in schirrhum induro; & general. induro; item obduresco; unde ἀποσκίρρωμα, τό, durities quæ in σκίρρον, schirrhum abiit, &c. ex ἀπό & σκιρρόω, induro in schirrhum; seu tumefactum induro, &c. à σκίρρος; V.

'Αποσκλήσαι, emori, a. 2. inf. à σκλάω, a. 2. ἔσκλην, alii à σκλῆμι. Th. σκέλλω.

'Αποσκληρόω, indurescо; item, idem quod σκληρόω, & σκληρύνω, induro, obduro; à σκληρός; V.

'Αποσκολύπτω, excorio, præputium detraho; circumcido (unde ἀποσκολυμβρύτος, cui penis circumcisus est) item decortico, detrunco, mutilo, &c. ex ἀπό & σκολύπτω, lacero, &c.

'Αποσκοπέω, f. ήσω, p. ηκα. & 'Αποσκοπεύω, scopum intueor: &

'Απόσκοπος, ος, ὁ, absurdus, à scopo aberrans: item procul spectans. Ex ἀπό & σκοπός, quod à σκέπτομαι.

'Αποσκορακίζω, f. ίσω, p. ικα, relinquo, increpo, reprobo: &

'Αποσκορακισμός, οῦ, ὁ, contemptio, increpatio: ex ἀπό & σκορακίζω, ad corvos abire jubeo, cujus Th. κίρκος.

'Αποσκυδμάζω, idem quod σκυδμάζω, rejicio & repudio tanquam σκύδμον, seu rem contemnendam: vilipendo, aspernor, &c. Th. σκύδμον.

'Αποσκυθίζω, sign. Scythico more tondere; i. e. turpi & contumeliosa tonsura alicui illudere; aut alicui crines evellere, &c. Suid. propriè esse dicit, cutem capitis una cum pilis detrahere, &c. ex ἀπό & σκυθίζω, Scythas imitor, à σκύθης; V.

'Αποσκυλάω, Poët. idem ac ἀποσυλάω, dispolio,

'Αποσκυλεύω, idem quod præcedens ἀποσκυλάω, deprædor, eripio spoliando.

'Αποσκυμματα, τά, dicteria, sannæ; (id est, ἀπομυκτηρίσματα: Hesych.) à sequente.

'Αποσκώπτω, f. ψω. dicteria jacio, derideo. Th. σκώπτω.

'Αποσμάω, ῶ, f. ήσω, &

'Αποσμήχω, f. ήξω, p. ηχα. abstergo, purgo. Th. σμάω, & σμήχω· ἐσπουδασμένα.

'Αποσμικρύνω, ad parvitatem redigo, vel paucitatem, imminuo; ex ἀπό, & μικρύνω vel σμικρύνω, parvum reddo, imminuo; à Th. μικρός, vel σμικρός, parvus, &c.

'Αποσμιλεύω, idem quod σμιλεύω, scalpello amputo seu resecо, scalpro repurgo, & general. polio, seu expolio, quasi ad vivum resecans scalpello; unde ἀποσμίλευμα, τό, segmen scalpello seu scalpro amputatum; id quod scalpello undique reciditur; idem quod σμίλευμα, τό à Th. σμίλη, scalper, scalprum, &c.

'Αποσμυγείς, έος, ὁ, qui exarsit, contabescens. ab

'Αποσμύχω, exuro. Th. σμύχω.

'Αποσοβέω, f. ήσω, abigo, repello. Them. σοβέω.

'Απόσος, quantitatis expers.

'Αποσπάδιον, decerptum substantivè, &

'Απόσπασμα, ατος, τό, pars convulsum quiddam: ab

'Αποσπάω, abstraho, educo,, evello. f. άσω. p. ἀπέσπακα. a. 1. ἀπέσπασα. a. 1. part. ἀποσπάσας. perfect. pass. ἀπέσπασμαι. a. 1. pass. ἀπεσπάσθην. a. 1. part. pass. ἀποσπασθείς. Th. σπάω, traho.

'Αποσπάδων, ονος, ὁ, & ἀποσπάς, άδος, cui testiculi avulsi sunt & excisi; ἀποσπασμάτιον, particula avulsa; ἀπόσπασμα, reliquiæ item ἀπόσπαστος, qui avelli vel abstrahi potest, omnia à præcedente ἀποσπάω.

'Αποσπερδάζω, seu ἀποσπαρτάζω; idem quod ἀποπαίρω, ἀποπτίρω, & Th. ποτίρω, palpito, vibro, tremo, &c.

'Αποσπαργανόω, ῶ, fasciis exolvo; fasciâ qua quis obvolutus erat, exolvo; &c. ex ἀπό, & σπαργανόω, fasciis involvo.

'Αποσπείρω, f. ερῶ, p. αρκα. dissemino: à pr. m. ἀπέσπορες.

'Αποσπεύδω, dehortor, dissuadeo; destineo, ex ἀπό & Th. σπεύδω.

'Αποσπογγίζω, spongia abstergo, seu detergo; idem σπογγίζω, ut etiam ἀποσπόγγισμα, τό; idem quod σπόγγισμα, purgamentum, sordes spongiâ deteriæ; à Th. σπόγγος, & σπογγιά, spongia.

'Αποσποδέω, ῶ, cinerem derergo; item in cinerem decutio; in cinerem redigo, è medio tollo, &c. ex ἀπό & σποδέω; Vide.

'Απόσπονδος, alienus & excludendus ἀπὸ τῆς σπονδῆς; qui ad τὰς σπονδὰς non debet admitti, &c. (vide σπονδαὶ) est ab ἀποσπένδω, libo, libamina seu libamenta perago, &c. ex ἀπό & σπένδω.

'Αποσπορος, ος, ὁ ἡ, satus ab aliquo, oriundus. Th. σπείρω.

'Αποσπουδάζω, desino studium ponere: & part.

'Αποσπουδάζων, negligens: ex ἀπό & σπουδή, quod à p. m. verbi σπεύδω.

'Απόσπουστος, excitatus; Nonn. fit a verbo ἀποσπουδομαι, erumpo, prosilio, exilio; ex ἀπό, & σύομαι, inusit: idem quod σεύομαι, cieo, concito; Th. σείω.

'Απόστα, pro ἀπόστηθι, vel ἀπόστηθι, abssiste. a. 2. imper. ab a. 2. ind. ἀπέστω· ab ἀφίσημι. Th. ἵστημι, sto,

'Αποστάγμα, τό liquor defluens, distillatio, stiria, stilla, &c. verbale ab ἀποστάζω.

'Αποσταδόν, &

'Αποσταδόν, eminùs, adv. ex ἀπό & ἵστημι, sto.

'Αποστάζουσα, stillans, pr. part. f. g. ab

'Αποστάζω, f. ξω, distillo. Th. στάζω.

'Αποσταθμάω, dependo, appensum trado; σταθμόω, ἀποσταθμάω, Eust. vide σταθμάω.

'Αποσταλάζω, & ἀποσταλάω; idem cum præced. ἀποστάζω, distillo, exstillo, &c. & ab eo formatum, inserto λ.

'Αποστάλξις, distillatio, verbale itidem ab ἀποστάζω.

'Αποστάς, άντος, ὁ, fugiens, a. 2. part. ab ἀφίσημι.

'Αποστασία, ας, ἡ, defectio: &

'Αποστάσιον, ου, τό, repudium, discessio, libellus repudii: &

'Απόστασις, εως, ἡ, abscessio, defectio. Omnia à 2. pers. præt. pass. verbi ἀφίσημι. Th. ἵστημι.

'Αποστατέον, desistendum est: ab ἀφίστημι.

'Αποστατέω, f. ήσω. p. ηκα, absisto, desicio: &

'Αποστατήρ, ῆρος, ὁ, qui deficit, qui successionem facit, quasi retractator, faciens desistere, &c. ut in plur. ἀποστατῆρες, segreges, retractatores, &c. item

'Αποστάτης, ου, ὁ, defector, desertor: nec non

'Αποστατικός, ή, όν, rebellis, contumax. &

'Αποστατικῶς, deficientium more. Omnia ex ἀπό & ἵστημι, quod à στάω inusit.

'Αποσταυρόω, vallis seu palis ligneis in terram depactis, munio seu cingo; Thuc. l. 4. item affligo cruci, crucifigo; V. σταυρόω.

'Αποσταφιδόω, in uvam passam converto seu muto; Theophr. l. 2. ex ἀπό & σταφίς, ίδος, ἡ; uva passa, &c.

'Αποστεγάζω, tectum removeo, denego: fut. άσω. p. ἀπεστέγακα. a. 1. ἀπεστέγασα, à στέγη. Th. στέγω.

'Αποστέγασμα, ατος, τό, aperculum, integumentum: ab eod. Th.

'Αποστέγω, intus coerceo & cohibeo; item arceo, inhibeo, propulso, &c. Vi. Th. στέγω.

'Αποστεγνόω, idem quod στεγνόω, & Th. στέγω, tego, operio; item adstringo, &c.

'Αποστέλασα, a. 1, part. act. f. g. verbi ἀποστέλλω.

'Αποστελεγίζω, & ἀποστλεγίζω, destringo, abrado; idem quod στλεγγίζω; quod vide in Th. στλεγίς.

'Αποστείχω, abeo, revertor: ex ἀπό & στείχω.

'Αποστέλλω, ablego, mitto. f. ελῶ. p. ἀπέσταλκα. a. 1. ἀπέστηλα. a. 2. ἀπέσταλον. p. pass. ἀπέσταλμαι. a. 2. pass. ἀπεστάλην. a. 2. sub. pass. ἀποσταλῶ. a. 2. part. pass. ἀποσταλείς. p. med. ἀπέσταλα, unde ἀπόστολος, &c. Th. στέλλω.

'Αποστενόω, f. όσω, angustum reddo: à στενός. Th. στενός.

'Αποστεπικὸν ᾆσμα, cantilena quæ canebatur, quum corona capiti adimeretur; Etym. ab ἀποστέφω; V.

'Αποστέργω, non amo, odio prosequor, ex ἀπὸ priv. & στέργω.

'Αποστερέω, ῶ, damno afficio, privo, f. ήσω. p. ἀπεστέρηκα, a. 1. ἀπεστέρησα. a. 1. sub. ἀποστερήσω, perf. pass. ἀπεστέρημαι. part. ἀπεστερημένος, Th. στερέω.

'Αποστέφω, coronam aufero; coronam depono, &c. Item ἀποστεφανίσασθαι; deponere coronam, corona privare, & & ἀποστεφανίσμαι, corona privor, &c. ex ἀπὸ & στέφω, unde στεφανόω, &c. V.

'Αποστηθίζω, expectoro; i. e. ex pectore depromo, aut eloquor, expromo, &c. ex ἀπό & στῆθος; V.

'Απόστημα, τό, abscessus, apostema; i. e. humor in suppurationem conversus, suppuratio, ulcus; Galen. dicit esse mutationem seu transitum corporis ex inflammatione ad pus, &c. item spatium & intervallum quo absistimus seu absumus; item locus remotior ac secretior, &c. Inde ἀποστηματίας, ου, ὁ, qui abscessu laborat seu apostemate, ἀποστηματικός,

κὸς, separativus; ut ἀποσημαντικὰ ῥήματα, &c. Item ἀποσημαλίζω, resisto, seu subsisto, ἀποσήμαντον, parvum apostema, modicus abicessus; & ἀποσημαντώδης, apostematis, seu abscessus naturam habens, &c. omnia ab ἀφίσημι, absistere facio, separo, &c. unde ἀφίστημι, absisto, absum, abscedo, secedo, desicio, discedo à fide, &c. V.

'Αποσῖδαι, a. 2. inf. act. ab ἀφίσημι, discedo, deficio. Th. ἵσημι.

'Αποσέρησις, εως, ἡ, ablatio, privatio, à 2. perf. perf. pass. vide ἀποσερέω.

'Αποσερητὴς, ἔ, ὁ, fraudator. a. 3. perf. ejusdem verbi.

'Αποσημείζω, confirmo. Th. σημείζω.

'Αποσῆσαι, abdixisse, a. 1. inf. act. ab ἀφίσημι.

'Αποσησόμεθα, a. 1. pl. f. 1. med. ejusd. verbi.

'Αποστὰς, ός, ὁ, ἡ, qui abscessit seu discessit; vel qui non eandem viam calcat, &c. ex ἀπὸ & στέω, idem quod Th. στείω; tero, calco; unde στιβέω, peragro, pervado terram calcando, &c.

'Αποστίλβω, splendeo, f. ψω. p. ἀπέστιλφα. Th. στίλβω. idem.

'Αποστιχὲ, abi a. 2. imperat. ab ἀποστείχω, quod à στείχω.

'Αποστλεγίζω, (vide suprà in ἀποστλεγίζω.) Unde ἀποστλεγίσματα, strigmenta, ea quæ à strigilibus abraduntur, dum distringuntur corpora.

'Αποστολεὺς, έῶν, ὁ, qui classi præest: &

'Αποστολεῖς, rei nauticæ præfecti. Them. στέλλω.

'Αποστολικὸς, ὴ, ὸ, apostolicus: ab

'Αποστολὴ, ῆς, ἡ, apostolatus.

'Απόστολος, ε, ὁ, apostolus, legatus, à p. m. V. ἀποστέλλω.

'Αποστολωμὸς, ὁ, missitius, emissitius, &c. ab eod. verbo.

'Απόστολον, ε, τὸ, pro navigio, apud Herodot.

'Αποστομαλίζω, propriè memoriter recito. Item allicio ad loquendum. fut. ίσω, perf. ἀπιστομάπκα, a. 1. ἀπεστομάπσα. ex ἀπὸ & στόμα.

'Αποστομίζω, idem quod ἀποστομαπίζω, præced. Item, idem quod ἀποστομόω, os obturo; os occludo, & de ferro dictum, aciem ejus hebeto & retundo; (contrar. ipsius στομόω, quod V. à Th. στόμα; V.) item ore facto aperio, unde ἀποστόμωσις, εως, ἡ, apertio facto ostio; apertura, patefactio &c.

'Απόστοργος, ὁ, ε, inimicus, amoris expers à præt. m. vide ἀποστέργω. Th. στέργω.

'Αποστρακίζομαι, relegor; in exilium mitor, est pass. ab act. seq. ἀποστρακίζω, (V.) idem quod ὀστρακίζω, testuus (scil. vel piscium, vel figulinis) in urnam conjectis, damno, relego, &c.

'Αποστρακίζω, f. ίσω, mitto in exilium: ab ἀπὸ & ὄστρακον, testa: quòd in illis scripta fuerint olim suffragia.

'Αποστρακόω, ῶ; idem quod ὀστρακόω; in testam, seu testaceam duritiem verto; testacea duritie obduro, induro in testæ modum, &c. ab ὄστρακον, testa.

'Αποστρατεύω, vel ἀποστρατεύομαι, à militia mitto, vel dimitto, exauctoro, &c. V. στρατεύω.

'Αποστρατηγὸς, ε, ὁ, exauctoratus, imperatoris vel ducis loco motus; cui imperium est abrogatum, &c. ex ἀπὸ & στρατηγὸς; V.

'Αποστρατοπεδεύω, & —εύομαι; idem quod ἀνιστρατοπεδεύω, castra moveo; seu castris motis revertor; Maccab. l. 2. c. 3. ex ἀπὸ & στρατοπεδεύω; V.

'Αποστρεφείλω, νς, ν, a. 2. opt. pass. ἀποστρεφείς, a. 2. part. pass. ἀποστρεφῆς, aversus. a. 2. sub. pass. ab ἀποστρέφω.

'Αποστρεφήσομαι, f. 2. ind. pass. ἀποστράφη, a. 2. imperat. pass. sequentis.

'Αποστρέλλω, idem quod στρέλλω, quod vide torqueo; torto, distraho; item, distorqueo, perverto, depravo, &c. unde in pass. 'Αποστρέλλεσθαι, torqueri, tormento distrahi, &c. item collidi, &c.

'Αποστρέφω, averto, refero, f. ψω. p. ἀπέστρεφα. a. 1. ἀπέστρεψα. a. 1. imp. ἀπόστρεψον, ἄτω. a. 2. ἀπέστρεπον, in pass. præs. ἀποστρέφομαι, ῃ, εται, aversor. a. 2. pass. ἀπεστράφην, & in 3. pl. ἀπεστάφησαν. a. 2. sub. pass. ἀποστραφῶ. Th. στρέφω, verto.

'Αποστρέψας, αῦσα, ὁ, avertens, a. 1. part. act. ab ἀποστρέφω.

'Αποστροφὴ, ῆς, ἡ, aversio, refugium: ab ἀποστρέφω.

'Απόστροφος, ε, ὁ, apostrophus, nota apud Græcos rejectæ vocalis ob sequentem: &

'Απόστροφος, ὁ, ἡ, aversus: ab eod. ἀποστρέφω.

'Αποσυλέω, ῶ, f. ήσω. abhorreo, averser: cum accus. ex ἀπὸ & συλέω.

'Αποσυπάζω, idem quod συπίζω, stipite pello, depello, aut persequor; à Th. σύπη; V.

'Αποσῶ, ᾶς, ᾶ, a. 2. sub. act. ab ἀφίσημι.

'Αποσυκάζω, idem quod συκάζω; ficus colligo, seu decerpo; item exploro, more eorum qui ficus carpunt; sign. etiam ficus decerptas comedo: à Th. σύκη; V.

'Αποσυλᾶσαι, Dor. pro ἀποσυλῆσαι, prædari & auferre ab aliquo quid. a. 1. inf. verbi συλάω. Th. σύλη.

'Αποσυμβολέω, abundante propositione, ponitur pro concurro, occurro, συμβάλλω, συμβυτάω, &c.

'Αποσυμβελεύω, dehortor, dissuadeo: ex ἀπὸ & συμβελεύω; V.

'Αποσωλήνω, disgrego, dispello, 4 Reg. 5. ex ἀπὸ & σωλήν.

'Αποσωλήνωτος, ε, ὁ, ἡ, synagogâ motus: ex α priv. & σωναγωγὴ, quod à σωλήν. Th. ἄγω.

'Αποσύομαι, erumpo, profilio, exilio, emiceo, &c. V. suprà ἀπόσυλος.

'Αποσυρίζω, in fistulam converto; Hippocr. ex ἀπὸ & συρίζω, in fistulam excavo; unde συρίγξασθαι, in fistulam excavari, &c. à συρίγξ. V.

'Αποσυρίζω, sibilo, cum sibilo emitto; exibilo; V. συρίζω.

'Αποσυρίττω, idem quod συρίττω, exibilo; sibilis ej cio; V. συρίσσω.

'Αποσύρω, detraho; item retraho, &c. unde verbale, ἀπόσυρμα, τὸ, id quod detractum, seu abrasum est; fructum alicunde abrasum, seu excussum vel evulsum; exponitur etiam locus desquamatus; vel quasi desquamatio; apud Galen. & Dioscor. ex ἀπὸ & σύρω.

'Αποσυσσιτία, defsum sodalitati; absum à sodalitio, seu convivio, &c. ex ἀπὸ & συσσιτία; una cibum capio, convictor sum; item contubernalis sum; in contubernio alicujus sum, &c. ἀσύσσιτος, sodalis, conviva, &c. V.

'Αποσφαγεὶς, έντος, ὁ, obtruncatus, a. 2. part. pass. ab

'Αποσφάζω, jugulo. Th. σφάζω.

'Αποσφαιρίζω, ejaculor, & relido pilam; pilam repello, seu resilire facio; item retorqueo & relido in modum pilæ, &c. V. Cσφαιρίζω.

'Αποσφακηλίζειν, putrefacere. Th. σφάκελος, gangræna.

'Αποσφαλεὶς, pe falsus. a. 2. part. pass. ab

'Αποσφάλλω, f. λῶ. p. κα. aberrare facio, subverto, seduco. a. 2. pass. ἐσφάλλω. Th. σφάλλα.

'Αποσφαμμένος, idem quod σφαμμένος, collabor, concido; à σφάλμα, τὸ, quod V.

'Αποσφᾶς, αντος, ὁ, ἡ, exponitur excelsum præcipitium; præcipitium in rupibus à se divulsis, &c. ab ἀποσφάζω, vel ἀποσφάπω, quæ vide.

'Αποσφάπω, f. ξω. p. χα. macto: idem quod ἀποσφάζω suprà.

'Αποσφενδονάω, & ἀποσφενδονέω, fundâ torqueo, fundâ rotatum emitto; unde ἀποσφενδόνη, ὁ, ἡ, funda emissus; item funda repulsus; Plut. sic etiam, ἀποσφενδονίζω, fundâ ejaculor; Joseph. V. σφενδονάω & σφενδονίζω.

'Αποσφήλαι, aberrare faceret. a. 1. opt. Æol. verbi ἀποσφάλλω suprà.

'Αποσφήλασις, casus, prolapsus, aberratio, verbale ab ἀποσφάλλω.

'Αποσφεκίνομαι, idem quod ὀσφεκίνομαι, odoror, olfacio; item passive, naribus admoveor. &c.

'Αποσφάζω, f. σω, diffringo, venam seco: ex ἀπὸ & σφάζω.

'Αποσκηδιδόω, ῶ; idem quod σκηλιδόω, plagas (seu retia) erigo, & furcis fulcio. Unde ἀποσκαλίδωμα, τὸ, idem quod σκηδίδωμα, & Th. σκαλὶς, Varus, scil. paxillus, seu furcula, qua attolluntur sustentanturque retia.

'Αποσκεδιάζω, ex tempore dico; item temere & inconsultè facio; V. σκεδιάζω.

'Αποσκεῖν, abstinere. a. 2. inf. act. & 'Αποσκόμην. a. 2. m. ab ἀπέχω. Th. ἔχω.

'Αποσκεο, abstine, Ion pro ἀποσχὲς, a. 2. imper. med. ab ἀπέχω.

'Αποσκέσις, εως, ἡ, abstinentia, temperantia ab eod. Them. &,

'Αποσκίσση, arcebunt, 3. pl. f. 1. ind.

'Αποσκίζω, f. σω. abscindo, separo. a. 1. ἀπέσκισα, ας, ε. &

'Αποσκὸς, ὸς, ὸν, ramus, propago: ab ἀπὸ & σκίζω.

'Αποσκοινίζω, separo tanquam funiculo, privo; Vide σκοινίζω, in Th. σκοῖνος.

'Αποσκολάζειν, vacare rei alicui: quod à σκολάζω, otior. Th. σκολὴ.

'Αποσκολάζομαι, ἔσομαι, occupor. ἀποσκολάμβανος, occupatus: ex ἀπὸ, ad, & σκολέω, vaco. Th. σκολὴ.

'Αποσκόμβρος, ε, ὁ, part. m. ἀπόσκομμα, a. 2. sub. m. ἀποσκών, a. 2. part. act. ab ἀπέχω.

'Αποσώζω, f. σω. p. σωκα. tandem servo sanitati restituo.

'Αποσώζεσθαι, aufugere, apud Xenoph. &.

'Αποσωσθῶσαι, a. 1. inf. pass. ab ἀποσώζω, servo. Th. σώζω.

'Αποταγὴ,

'Αποταγή, ῆς, & 'Αποτάξις, εως, ἡ, renuntiatio: opponitur etiam τῇ συνταξῇ ab ἀπὸ, & τάσσω vel τάττω.

'Αποτασίως, prolixè. &

'Αποτεθείς, porrectus a. 1. part. pass. ab ἀποτείνω. Th. τείνω.

'Αποτακείς, liquefactus, a. 2. part. pass. ab ἀποτήκω. Th. τήκω.

'Αποτακτός, ὸν, ἡ, ad certum usum sepositus. Th. τάσσω.

'Αποταμιεύω, recondo; V. ταμιεύω, in Th. ταμίας.

'Αποτάμνω, idem cum ἀποτέμνω.

'Αποτασις, εως, ἡ, extensio; item intensio, & scopus authoris, ab ἀπόλειπω, verbale; V.

'Αποτάσσομαι, vel Att. τάττομαι, propriè dimitto cum mandatis: cum dat. item, valedico, interdum, collocor, f. m. ἀξομαι, p. pass. ἀποτέταγμαι, a. 1. m. ἀπεταξάμην, valedixi, a. 1. inf. m. ἀποτάξασθαι. Th. τάσσω vel τάττω, ordino: τῷ ἀποτασσομένῳ opponitur, ὁ συνταττόμενος.

'Αποτάτω, f. ἀξω, p. αχα. renuntio; item, secerno, attribuo: ab eod. Them.

'Αποτάτω, longissimè, adv. superl. τῶ ἄπο, procul, adv. Poet.

'Αποτάυρος, ὁ, ἡ, tauro carens; ut ἀποταυρώσης, bos à tauro semota; apud Aristot. Unde ἀποταυρόω; idem quod ταυρόω, ῶ. taurum facio, in taurum muto, &c. & ἀποταυρόομαι, ῶμαι, taurinas iras concipio, tauri in modum efferor, & exasperor; ex ἀπὸ & ταυρόομαι, ῶμαι, taurus fio, taurinam naturam induo; a Th. ταῦρος; V.

'Αποτάφος, privatus sepulchro; item, seorsim ab aliis sepultus: ex ἀπὸ & τάφος, à θάπτω.

'Αποταφρεύω, circundo fossa, muro includo, murum duco, circumvallo, munio, &c. Unde ἀποτάφρωσις, εως, ἡ, circumvallandi actio, circumvallatio, &c. ex ἀπὸ & ταφρεύω, fodio, vel fossam duco à τάφρος; V.

'Αποτεθεῖεν, referrentur, per syne. pro ἀποτεθείησαν, 3. pl. a. 1. opt. pass. à τίθημι.

'Αποτείνω, f. ενῶ, p. ακα. extendo, intendo: ἀποτείνῃ, spectat. & ἀποτέτακται, pass. contendo, invehor. Th. τείνω.

'Αποτειχίζω, f. ίσω, p. ἀποτετείχικα. a. 1. ἀπετείχισα, vallo: à τειχίζω, quod à τεῖχος.

'Αποτείχισις, εως, ἡ, & 'Αποτειχισμὸς, ὁ, munitio, &

'Αποτείχισμα, ατος, τὸ, murus: ab eod. Them.

'Αποτεκταδῶ, orbabor, a. 1. sub. pass. verbi ἀποτεκνόω, quod à τέκνον. Th. τίκτω.

'Αποτελεῖσθαι, seu ἀποτέλεσθαι, dient cum τελεῖσθαι, seu τελέσθαι, consecro, sacro, initio, &c. V.

'Αποτέλεσμα, ατος, τὸ, effectio, effectus, item eventus: nom. pl. 'Αποτελέσματα, τὰ, effectus stellarum, imagines sub certo sidere factæ ad ejus vim detinendam: unde 'Αποτελεσματικὴ, ῆς, ἡ, scientia harum usus & modum conficiendi docens. 'Αποτελεσματικὸς, ἡ, ὸν, effectivus, effectus præstans. 'Αποτέλεσμὲς, ὲς, ὁ, effectio, effectus. Omnia a. 1. pers. sing. præt. pass. ind. verbi ἀποτέλέω, ῶ, Th. τέλος, finis.

'Αποτελεστικὸς, ὲ, ὁ ἡ, ὸν, effectivus, effectus præstans: à 3. pers. sing. præt. pass. ind. ejusdem verbi.

'Αποτελευτάω, ῶ, finem facio, desino: à cujus 2. peri. sing. præt. pass. ind. fit.

'Αποτέλευτησις, εως, ἡ, mors. Ab ἀπὸ, & τελευτάω. Th. τέλος, finis.

'Αποτελέω, efficio, perficio, præsto: f. έσω. & ῶσω. p. ἀποτετέλεκα. pr. pass. ἀποτελέομαι, οῦμαι, perficior; item convalesco, perf. pass. ἀποτετέλεσμαι, cujus part. ἀποτελεσμένος, η, ον, ὸς, ὁ. pass. ἀποτελέσθην, ης, ἡ, cujus part. ἀποτελεσθεὶς, έσα, ἐν, consummatus. Ab ἀπὸ, & τελέω, ῶ. Th. τέλος, finis.

'Αποτελέω, ῶ, pendo (vel solvo) tributi nomine, item persolvo. Th. τέλος, vectigal.

'Αποτελεσμένος, η, ον; perfectus, consummatus. absolutus, part. præt. pass. verbi ἀποτελέομαι, οῦμαι. Th. τέλος, finis.

'Αποτέμνω, f. ἀποτεμῶ, abscindo: &

'Αποτεμῶν, part. ejusdem futuri. Them. τέμνω.

'Αποτέξεσθαι, enixuram esse, f. 1. inf. m. ab ἀποτίκτομαι, Th. τίκτω.

'Αποτέξεις, εως, ἡ, partus ab eod. Them.

'Αποτερματίζω, determino, definio, item extermino, excludo; unde ἀποτερμάτισμος, definitio, determinatio, delcriptio; item, ἀποτερμίζω, definio, seu finio, &c. ex ἀπὸ & τερματίζω, termino, finio; à Th. τέρμα; V.

'Αποτερος, longinquus: ab ἄπο, procul, adv. Poet.

'Αποτέρωθεν, longiùs, adv. ab eod.

'Αποτεταμένος, dependens, perf. part. pass. ab ἀποτείνομαι, ἀπότέταται, 3. pl. perf. pass. Th. τείνω.

'Αποτέτμητο, detruncatus erat; Poët. pro ἀπετέτμητο, 3. sing. pluſq. perf. pass. ab ἀποτέμνομαι, hinc a. 1. opt. pass. ἀποτμηθείλω, Th. τέμνω.

'Αποτόθι, pro ἀφ' οὗ vel ἀπὸ τοῦ, Ion.

'Αποτόδυμα, ατος, τὸ, damnum; opp. τῷ ὄφτυγμα. &

'Αποτόδυσις, εως, ἡ, res malè gesta, siniſter successus: à Th. τεύχω, paro.

'Αποτηγανίζω, appositâ patella (quæ Græcis τήγανον, vel τάγηνον dicitur) obsonium comedo: è sartagine comedo, &c. ex ἀπὸ & τηγανίζω, in sartagine coquo, seu torreo; à τήγανον; V.

'Αποτῆλε; idem quod Th. τῆλε; V. procul à; ut ἀποτῆλε θεῦ, procul à deo, &c. in Epigramm.

'Αποτήκω, (idem quod Th. τήκω; Vide.) liquo: item macero, tabefacio, consumo, &c. unde ἀπότηξις, distillatio; quæ fit humore liquefacto, &c.

'Αποτίθημι, depono, expono, differo, confero; f. ἀποθήσω, p. ἀποτέθηκα, Bœot. pro ἀποτίθημα, a. 1. act. ἀπέθηκα, a. 1. pass. ἀπετέθην, a. 1. m. ἀπεθέμην, ω, ατο, a. 2. part. m. ἀποθέμενος, η, ον, a. 2. inf. ἀποθεῖναι reliqua tempora vide in Th. τίθημι. Hinc 'Απόθεσις, εως, ἡ, depositio: & 'Αποθήκη, ης, ἡ, horreum.

'Αποτίκτω, partum emitto, gigno, pario; V. Th. τίκτω.

'Αποτίλλω, f. λῶ, evello, depilo: hinc

'Απότιλμα, ατος, τὸ, laceramentum, fructum. Th. τίλλω.

'Αποτιμάω, f. ήσω, p. ηκα, æstimo, mulcto. Th. τιμὴ, honoro, punio: hinc

'Αποτίμημα, ατος, τὸ, &

'Αποτιμὴν, τὸ, pretium pignus: item

'Απότιμος, inglorius; interdum, oppigneratus: ab eod. Th.

'Αποτινάσσω, excutio; f. άξω, p. ἀποτετίναχα, a. 1. ἀπετίναξα, a. 1. immer. ἀποτινάξασθαι, άσθω, a. 1. part. ἀποτινάξας, άμενος, ὁ, a. 1. inf. med. ἀποτινάξασθαι. Th. τινάσσω.

'Αποτιτύμβιος, ὁ, ἡ, ulciscens præs. part. m. ab ἀποτίνυμαι, vel τίνυμι, idem quod Thema τίω, punio.

'Αποτίνω, dependo, solvo, f. ἀποτίσω, p. ἀποτέτικα, a. 1. 'ἀπέτισα' ex ἀπὸ & τίνω, pro τίω, persolvo.

'Αποτισάμενος, excutiens, a. 1. part. m. ἀποτίσασθαι, a. 1. part. act. ab ἀποτίω, remunero. Th. τίω.

'Αποτίσῃ, luet, f. 1. ind. ἀποτίσειν luat, 3. perf. a. 2. sub. act. ἀποτίσομαι, 1. pl. f. 1. act. ab eodem verbo ἀποτίω, & Th. τίω, punio.

'Αποτίτθιος, à matris uberibus amotus; Plut. de vita m. l. 1. ex ἀπὸ & τιτθὸς, mamma; V.

'Αποτμήγω, seu ἀποτμήσω, abscindo; fut. ξω, a. 1. part. ἀποτμήξας, aor. 2. part. ἀποτμήγλω' quod ex ἀπὸ & τμήσω, idem cum τμήγω, seco. Th. τέμνω.

'Αποτμὴξ, ῆγος, ὁ ἡ, abscissus, abruptus; à præced. ἀποτμήσω.

'Απότμος, miser; undè ἀποτμότατος, infœlicissimus. ex α pr. & πότμος, ἀπότμος, πότμος, fors miserrima.

'Αποτολμάω, ῶ, audaciâ utor; fut. ήσω, p. ἀποτετόλμηκα, Th. τόλμα.

'Αποτομὴ, ῆς, ἡ, abscissio: &

'Αποτομία, ας, ἡ, severitas: ab

'Απότομος, ος, ὁ, ἡ, abruptus: sic πέτρα ἀπότομος, rupes prærupta: per Metaph. severus: hinc

'Αποτόμως, severè, præcisè: omnia à Th. τέμνω.

'Αποτορτύω, detorno; item expolio, elaboro, exorno; item in orbem redigo, rotundum facio, &c. ex ἀπὸ & τορνόω, idem quod τορνάω; V.

'Απότος, ὁ, ἡ, qui sine potu vivit: ὕδωρ ἄποτον, aqua ad potandum minimè bona; ex α pr. & πίνω' ἀπὸς ἀνὴρ ἡ ἄποτος. Soph.

'Αποτρεχεῖν, a. 2. inf. act. ab ἀποτρώγω, comedo. Th. τρώγω.

'Αποτρώγημα, cibus, reliquiæ; ab eod. verbo.

'Αποτραχηλίζω, strangulo, frango collum, &c. ex ἀπὸ, & τραχηλίζω; V.

'Αποτραχιώω, idem quod τραχιόω; (V. m. τραχὺς) exaspero; item audeo.

'Αποτρεπτικὸς, ὴ, όν, dissuasorius: à seq.

'Αποτρέπω, averto, dehortor; f. ψω. p. ἀποτέτροφα, a. 1. ἀπέτροψα, a. 2. ἀπέτραπον, in med. ἀποτρέπομαι, averſor, repudio, cum accus. Th. τρέπω.

'Αποτρέχω, recurro, fugio. Th. τρέχω.

'Αποτρεισάσω, & ἀποτρεισάζω, tres ictus infligo, vinco; idem quod τρεισάω, supero, vinco, verbum ab athletis sumptum, apud quos victoria intriplici certamine sita erat: à Th. τρεῖς, οἱ & αἱ, tres.

'Αποτρέχομαι, f. ψομαι, &

Ἀποτρίω, f. ἴψω, abstergo: à cujus præt. pass.

Ἀπότριμμα, ατος, τὸ, res quæ deterendo decidit, ramentum. Th. τρίω.

Ἀποτριτόω, ad tertiam partem redigo; ex ἀπὸ, & τριτόω, tertio, facio; item in tres partes divido; à τρίτος; V.

Ἀπότρωκτος, ον, οἱ, impuberes, apud Callim. Telte Eust. ex ἀπὸ priv. & θρίξ; vide.

Ἀποθρπάδαι, præs. inf. Poët. pro ἀποθρπάδαν: ab

Ἀποθρπάομαι, averfor, declino: quòd à τρέπω, pro τρέπω.

Ἀποθρπαιος, malorum depulsor: &

Ἀποθρπή, ῆς, ἡ, avocatio; prohibitio, inhibitio, lanctio minax ad avertendum sceleratos, & deterrendum, &c. ab eod. verbo, & Th.

Ἀποθρπασμός, ὁ, averfatio: ab eod. Them.

Ἀπόθρπος, ὁ, ἡ, averfandus, injucundus, & declinatione dignus; quod ab ἀποτρέπομαι. Th. τρέπω.

Ἀπόθρφος, ος, ὁ, qui procul à parentibus nutritus fuit, peregrinus. Th. τρέφω.

Ἀποτρύχω, f. ὑξω, domo: &

Ἀποτρύω, labefacto: ἀποτρύομαι, laffescor: à Th. τρύω, & inde τρύχω, tero.

Ἀποτρώω, abedo, avello seu abscindo mortu, dentibus excindo, &c. (vide Th. τραγῶ) unde ἀποτραγεῖν, abesus, abrosus, &c.

Ἀποτρώγαλάω, ῶ, idem quod ἀποτρέπω; vide.

Ἀποτυγκαιόμβια, τὰ infortunia: à seq.

Ἀποτυγχάνω, aberro, f. τεύξομαι, a. 2. ἔτυχον, inde a. 2. part. ἀποτυχών. Ex ἀπὸ & τυγχάνω, adipiscor: cum genit.

Ἀποτύπτεσθαι, verberandi finem facere. Th. τύπτω.

Ἀποτυτθόω, ῶ, & -ῶμαι, effingo, exprimo; à τύπτω, quod à τύπτω.

Ἀποτύπωμα, ατος, τὸ, effigies, ab eod.

Ἀποτυχία, ας, ἡ, spes frustratio, repulsa: ab ἀποτυγχάνομαι, frustror. Th. τυγχάνω.

Ἀποτύχημα, ατος, τὸ, infortunium; ab eod. Th.

Ἀποτυχίζω, unde ἀποτυχίσαι λίθον; Eustathio est, à lapide assulas, & cementa malleo rostrato decutere, ad eum complanandum, &c. ex ἀπὸ & τυχίζω, seu τυκίζω, paro seu polio τὸ τύχος, est enim à τύκος, sive τύχος, ος, ὁ, instrumentum ferreum quo lapcidæ utuntur in poliendis lapidibus, à Th. τεύχω, fabricor, struo, paro.

Ἀποτυχόντως, i. e. ἀτυχῶς, præter votum; ab eodem verbo.

Ἀποτυχών, a. 2. part. act. ἀποτυχεῖν, a. 2. inf. act. vide in ἀποτυγχάνω.

Ἀπολόω, cicatrice obduco; ad cicatricem perduco, &c. unde ἀπόλωσις, εως, ἡ; cicatricis inductio; vel cum vulneris cicatrix contrahitur; item ἀπολωτικὸς, cui vis ineft cicatricem inducendi, & ἀπελώπης, cicatrice eductus, sanus, &c. ex ἀπὸ, & ἕλόω, ad cicatricem perduco, quod ab ἕλη; V.

Ἀπεργέω, ῶ, idem quod ἐργάω, extremum agmen duco; quod ab ἔργος; vide.

Ἀπερέμβομαι, privatus; per Sync. pro ἀπερεισάμβομαι, a. 1. part. m. ab ἀπερείζω, Ion. pro ἀφερίζω, extermino: a ὄρω.

Ἀπέρας, auferens, a. 1. part. pro ἀπερείσας, per Sync. Æol. ab ἀπερείζω, pro ἀφερίζω ab eodem Th.

Ἀπερέω, ῶ, urinam reddendo ejicio, in urina dejicio, cum urina excerno, &c. ex ἀπὸ & ἐρέω.

Ἀπερος, qui abest à terminis; Soph. ex ἀπὸ & ὄρος; V.

Ἀπερόω, destituor vento secundo, qui ἔρος nominatur; id V.

Ἄπερος, ὁ ἡ ἡ, pedibus carens: ex α priv. & πῆς.

Ἄπεστι, absens, f. g. ab ἀπών, part. verbi ἄπειμι ἦἀπέστα, terra peregrina: hinc.

Ἀπεστία, ας, ἡ, absentia.

Ἀπεπάζω, partem substantiæ meæ, seu bonorum do; ut pater filiæ quum nubit, &c. ex ἀπὸ & ἑστία; V.

Ἀποφαίνω, ostendo, in lucem profero; hinc ἀποφανεῖν, præs. inf. pass. ἀποφαινόμβος, ος, & in pl. n. g. ἀποφανόμβα, part. Th. φαίνω.

Ἀποφανέμβος, 1. pl. f. 1. ind. ab ἀποφαίνω.

Ἀπόφανσις, εως, ἡ, asseveratio: cui opponitur, ἐνδοιασμός: &

Ἀποφαντικὸς, enuntians, adject. verb. ab ἀποφαίνω.

Ἀποφαντικῶς, sententiosè; item ἀποφαντὸν, τὸ, enunciatum; utrumque ab eod. verbo.

Ἀπόφασθε, renunciate, a. 2. imper. m. ab a. 2. m ἐφάμβω: verbi φημί.

Ἀπόφασις, εως, ἡ, dictio, sententia, enuntiatio, in dat. pl. ἀποφάσεσι, ab ἀποφαίνω, &

Ἀπόφησις, idem: ab ἀπόφημι, in comp. ex φάω dico.

Ἀποφάσκω, idem quod ἀπόφημι, nego, inficior; ex ἀπὸ & φάσκω. V.

Ἀποφασμῴας, palàm, manifestè; ab ἀποφαίνω.

Ἀποφατικὸς, ἡ, ὁ, negativus; ut ἀποφατικὸς λόγος, negativa oratio, &c. ab ἀπόφημι, contradico, nego, inficior, &c. ex ἀπὸ & φήμι; V.

Ἀποφέρομαι, pascor, seu alor ex; vel pasco seu alo me ex; Th. φέρω; V.

Ἀποφερίατο, reportent, Ion. pro ἀποφέροιντο, 3. plur. præs. opt. m. ab ἀποφέρω.

Ἀποφέρω, abduco, asporto, tollo; f. ἀποίσω, a. 1. ἀπήνεγκα, a. 2. ἀπήνεγκον, a. 1. pass. ἀπηνέχθην, a. 1. 1. f. pass. ἀποηνεχθῆσομαι, asportari, a. 2. inf. act. ἀποενεγκεῖν, perferre. Th. φέρω.

Ἀποφεύγω, effugio; f. ἀποφεύξομαι, a. 2. ἀπέφυγον, a. 2. opt. ἀποφύγοιμι, οις, οι, part. ἀποφυγών, inf. ἀφυγεῖν. Th. φεύγω.

Ἀπόφευξις, effugium, declinatio, &c. item, ἀποφυκτικὸς, effugiendi & vitandi perilus; utrumque ab ἀποφεύγω.

Ἀποφλακίζω, propriè ficus immaturas decerpo, seu deligo; item Metaph. vim affero; ex ἀπὸ & φλαξ, κος, ὁ, impostor; (vide in Th. φλὶς, idem.) Item grossus, seu ficus nondum matura, speciem tamen maturitatis præ se ferens, &c. Aristoph. in pace.

Ἀπόφημι, ego cui opponitur σύμφημι, concedo. Ex ἀπὸ & φήμι.

Ἀπόφημος, ος, ὁ, ἡ, infaustus, inominatus; ab ἀπὸ & φήμι.

Ἀποφῆναι, a. 1. inf. act. ab ἀποφαίνω. Th. φαίνω.

Ἀπόφθαρμα, τὸ, Pharmacum abortum faciens: Hip pocr. verbale ab ἀποφθείρω, idem quod φθείρω, corrumpo; V.

Ἀπόφθεγμα, ατος, τὸ, APOTHEGMA, sententia brevitèr & scitè dicta; ab ἀποφθέγγομαι.

Ἀποφθέγγομαι, eloquor, sententiosè dico; f. ξομαι, a. 1. med. ἀπεφθεγξάμην, ω, ατο. Ex ἀπὸ & φθέγγομαι.

Ἀποφθίμβος, peremptus, præs. part. per Sync. pro ἀποφθιμένος ἀποφθίμην, pro ἀποφθιμβος ἔμην, perf. & pluq. perf. opt. pass. ab ἀποφθίω, perdo. Th. φθίω vel φθέω, corrumpo.

Ἀποφθινύθουσι, dispereunt, 3. pl. ind. act. à φθινύθω. Th. φθίω.

Ἀποφθίσῃς, perdideris, 3. sing. a. 1. act. opt. Æol. pro ἀποφθίσαι, à φθίω, seu φθέω.

Ἀποφθίσθω, pro ἀποφθιέσθω, præs. imper. ab ἀποφθίομαι: ab eod. Th.

Ἀποφθορὰ, ἡ, abortus editi fœtus in utero corrupti; ab ἀποφθείρω, idem quod φθείρω.

Ἀποφλαυρίζω, floccifacio: à φλαυρίζω, Att. pro φαυλίζω. Th. φαῦλος.

Ἀποτλαυρίξασα, Dor. pro ἀποφλαυρίσασα, a. 1. part. act. fœm. g. præced. verbi.

Ἀποφλεγμαίνω, ardere seu æstuare desino; inflammari tumore, seu tumere desino, tumorem depono, &c. item ἀποφλεγμαλίζω, pituitâ purgo, pituitam elicio; unde, ἀποφλεγμασμὸς, purgatio, vel repurgatio à pituita; vel id quod facit ad eliciendum pituitam; & ab ea repurgandum, &c. ex ἀπὸ & & φλεγμαίνω, quod à φλέγμα; Vide.

Ἀποφλογόω, idem quod φλογόω, inflammo; à φλὸξ, γος, ἡ; V.

Ἀποφλοιόω, decortico; idem quod φλοιάω, à φλοιὸς; V.

Ἀποφοιτάω, abeo, discedo, averfor; me subtraho: item morior, &c. Unde, ἀποφοίτησις, discessus, separatio, &c. Th. φοιτάω. V.

Ἀποφονᾶν φόνος, injusta cædes, & non conveniens; Eur. Oreft. ex ἀπὸ & φόνος; V.

Ἀποφορὰ, ἄς, ἡ, vectigal, tributum: item reditus, proventus: &c.

Ἀποφορὴ, ῆς, ἡ, idem. Ion. pro ἀποφορά. Th. φέρω.

Ἀπόφορος, Hesychio & ἀθεσέστερος, infirmior, imbecillior; quasi onerì ferendo non sufficiens; idem ἀπόφορα δένδρα dici scribit, τὰ μὴ φέροντα καρπὸν; cum ἀπὸ pro ἀ περιπικῶς; item, ἀπόφορος, non ferendus, averfandus; ab ἀποφέρω.

Ἀποφορτίζομαι, f. ἰσομαι, exonero. Ἀποφορτῶ, idem. Th. φόρτος, onus.

Ἀποφοχνόμαι, seu ἀποφοχνέω, idem cum ἀποφοχῶ.

Ἀπόφραξις, obstructio, obturatio; Th. idem.

Ἀποφρὰς, ἀδος, nefandus, inauspicatus, ἀποφράδες ἡμέραι, dies nefasti. Th. φράζω.

Ἀποφρήσω five -άσω, f. ἄξω, obstruo, obturo:

turo: item, abjicio. Th. φείπω, sive φέκασω.

'Απορυάς, άδος, ἡ, appendix; ramulus adnascens ramis majoribus; & ἀπόφυσις, εως, ἡ, pars ab alia enata & procedens; ob id, processus dicitur; ab ἀποφύω, q. d. abnascor; exponitur tamen adnascor, seu agnascor; item, furculum emitto. Th. φύω, vide.

'Απόφερικτος, exteritus; ex ἀπὸ & φείσσω, vide.

'Αποφεύγω, a. 2. inf. act. ab ἀποφεύγω.

'Αποφυγή, ῆς, ἡ, effugium, ab eod.

'Αποφύλιος, qui nullam habet tribum; advena; ex ἀπὸ, priv. & φυλή, vide.

'Αποφυλλίζω, folia seu frondes amputo; unde, ἀποφύλλισις; foliorum amputatio, frondatio, &c. ex ἀπὸ & φύλλον, vide.

'Αποφυσάω, perflo, flatu dejicio; respuo; ut ventus, nubes; efflo, &c. à φυσάω, vide.

'Αποφυσία, ἡ, bulla, eminentia; & ἀπόφυσις; pars ossis exuberans; vide supra in ἀπαφυάς.

'Αποφυτεύω, stolonem evulsum sero; transplanto; unde, ἀποφυτεία, ἡ, transplantatio, &c. à φυτεύω, vide.

'Αποφύω; vide suprà, in ἀποφυάς.

'Αποφύλιον, ε, τὸ, monstrum abortivum: &

'Αποφώλιος, ε, irritus, vanus, monstrosus: ab ἀπὸ & φωλεός, seu φωλεά.

'Αποχαλινόω, fœnum exuo; ex ἀπὸ & χαλινόω, vide.

'Αποχαλκίζω, ære spolio, & pecuniâ; ex ἀπὸ & χαλκός.

'Αποχαρακόω, ῶ, vallo seu aggere occludo, vel includo; ut, ποταμὸς ἀποκεχαρακωμένος; apud Plut. ex ἀπὸ & χαρακόω; vallo communio; circumvallo, &c. a χάραξ; vide.

'Αποχειμάζω, unde, ἀποχειμάζει; hyems desistit; quum desævit hyems, &c. Aristot. ex ἀπὸ & χειμάζω, vide.

'Αποχείζω, manum amputo; manu privo; unde, pass. apud Strid. ἀποχείδη τὴν δεξίαν; ex ἀπὸ & χείζω; manu tracto; manibus curationem exequor; apud Hippocr. Item, administro, tracto; Polyb. l. 2. à Th. χείρ, manus, vide.

'Αποχειρίζω, χειρόναξ, ἐγχειρογάστωρ, &

'Αποχειρίστης, ὁ, ἡ, qui manibus propriis victum sibi parat; ex ἀπὸ, χείρ, & βίος.

'Αποχειροτονέω, f. ήσω, improbo, rejicio; &

'Αποχειροτονίδαι, abdicari, exauthorari, plebiscito absolvi: item

'Αποχειροτονία, ας, ἡ, rejectio à magistratu, abrogatio: ex ἀπὸ, χείρ, & τείνω.

'Αποχετεύω, derivo per ilices & aquæ ductus; aquam deduco; per canalem derivo, &c. ex ἀπὸ & ὀχετεύω, vide.

'Αποχέω, f. έσω, εῖμαι & ὄσω, p. ἀποκέχυμα, effundo. Th. χέω.

'Αποχθόμαι, & 'Αποχύω, idem,

'Αποχή, ῆς, ἡ, distantia. Th. ἔχω.

'Αποχλωρίας, ε, ὁ, cui color faciei mutatur ex pudore aut insaniâ, propriè in pallorem; Hesych. ex ἀπὸ & χλωρός, vide.

'Αποχρᾶν, Ion. pro ἀποχρῆν, satis esse, ἀποχρᾶ μοι, mihi sufficit, ab ἀποχράω, vide ἀπόχρη.

'Αποχρώομαι, ῶμαι, f. ώσομαι, p. ἀποκέχρημαι, abuter, liberiùs utor, item utendo consumo. Th. χρέω.

'Αποχρώω, idem quod χρέω, oraculo edo, &c. Vide.

'Αποχρώμενος, Ion. pro ἀποχρώμενος, contentus: ut & ἀποχρῶσθαι, contentum esse: vide ἀπόχρη.

'Απόχρη, sufficit, imperf. ab inus. ἀπόχρημι, ης, ησι, & per Apocopen, ἀπόχρη, unde inf. ἀποχρῆν, p.o ἀποχρῆσθαι, istis esse. f. ἀποχρήσει, satis erit, part. ἀποχρῶν, & in f. g. ἀποχρῶσα, à χράω, commodo.

'Απόχρησις, εως, ἡ, propriè consumptio rei per usum, item usus: ab ἀποχράομαι.

'Αποχρίω, detraho, seu derado quod inunctum fuit; & simpli iter derado; apud Dioscor. Th. χρίω, vide.

'Αποχρυσόω, inauro, idem quod χρυσόω; vide in χρυσός.

'Αποχρώντως, sufficienter, adv. ab ἀποχρῶν, quod à χράω.

'Απόχρωσις, idem quod χρῶσις; colorati, tinctura; quod à χρόω, χρώννυω, & χρόνυμι; coloro, &c. Vide.

'Αποχυθείς, effusus, a. 1. parr. pass. ab ἀποχέω. Th. χέω.

'Αποχωλεύω & ἀποχωλόω; claudum reddo; a χωλός, &c. Vide.

'Αποχωρέω, ῶ, discedo: f. ήσω, p. ἀποκεχώρηκα. a. 1. ἀπεχώρησα. part. ἀποχωρήσας ex ἀπὸ & χωρέω, cedo.

'Αποχώρησις, εως, ἡ, discessus, à 2. pers. præt. pass. præc. verbi.

'Αποχωρίζω, idem quod χωρίζω, separo: f. ίσω. p. ἀποκεχώρικα. a. 1. pass. ἀπεχωρίσθην, discessi, a. 1. inf. ἀπεχωρισθῆναι ex ἀπὸ & χωρίς.

'Αποψάλλω, perstringendo evello; ducta Metaphora à Psallentibus. Th. ψάλλω, vide.

'Αποψάω, f. ήσω, & 'Αποψάομαι, abstergo. Th. ψάω.

'Απόψημα, ramentum, strigmentum, purgamentum: ab ἀποψήχω; derado, destringo, detergo; Dosc. Th. ψήχω.

'Απόψημα, τὸ, quod abstergendo, seu radendo detractum est; ramentum; item, ἀπόψησις, detersus, derasus; Unde, τὸ ἀπόψηστον, substantivè dicitur hostiorium; lignum quo mensuræ deraduntur, &c. ab ἀποψάω.

'Αποψηφίζομαι, f. ίσομαι, p. ισμαι, suffragio absolvo, abrogo. Th. ψῆφος.

'Αποψήχω, vide suprà in ἀπόψημα.

'Αψις, εως, ἡ, aspectus. Th. ὄπωμαι.

'Αποψύχω, ex intimor, exspiro, animo concido; f. ξω. p. ἀπέψυχα. a. 1. ἀπέψυξα. Th. ψυχω.

'Αποψαλίας, ω, præputium detraho, glandem nudo; vel: psallam & verpam facio; unde, ἀπεψαλιάθην, cui præputium detractum est; recutitus; Aristoph. in Plut. ex ἀπὸ & ψαλός, vide.

'Απράμενος, abjuratus, imperf. Poët. pro ἀπώμνυς ab i rperf. ἀπόμνυω, verbi ἀπόμνυμι, quod ex ἀπὸ & ὄμνυμι.

'Απραγμάτευτος, ὁ ἡ, nullo negotio paratus; improvisus, cui labor i penitus non est, &c. ex α priv. & πραγματεύομαι, vide.

'Απραγπόλις, urbs negotiis vacua; urbs cui altrix; &c. ex α priv. πράττω, facio, ago; (unde πρᾶγμα, negotium, res, opus, &c.) & πόλις, civitas, urbs, &c.

'Απραγμένως, nullo negotio fieri, adv. &

'Απραγμοσύνη, ης, & ἀπραξία, ας, ἡ, otium, tranquillitas, inertia, incuria. Item

'Απράγμων, ονος, ὁ ἡ, quietus, otiosus, segnis, iners. Et

'Απραγτέω, ῶ, otior. Nec non

'Απρακτος, ε, non factus; & activè, nihil agens, inutilis. Unde

'Απρᾶκτος, re infectâ. Omnia ex α priv. & πράττω.

'Απρασία, ἡ, emptorum penuria; quum nihil vendere possumus; Item, ἄπρατος, ὁ ἡ, qui nondum venditus est; vel qui non venditur; sive non vendibilis; qui vendi non debet, gratuitus, &c. Item, innocens, integer vel testis vel judex, qui conscientiam addicere pecuniæ non didicit; & in neut. plur. ἄπρατα, non venditæ; τὰ μήπω πεπραμένα; Pollux lib. 7. omnia ex α priv. & πρᾶσις, venditio, &c. Vide.

'Απρέπεια, ας, ἡ, indecentia, indecorum. Et

'Απρεπὴς, ὁ, ἡ, ἡ τὸ ἀπρεπὲς, ἐς, ες, indecorus: ex α, & πρέπει, vel πρέπω. Hinc

'Απρεπῶς, indecorè, adv.

'Απρηκτος, pro ἄπρακτος, ε, infectus: ἀπρήκτοισι, dat. pl. Ion. ex α, & πράττω.

'Απρίατος, adv. non redemptè, sine pretio, gratis: vel est adject. acc. sing. ab α, & πρίαμαι.

'Απρίξ, tenaciter, ut velut serrâ defecari nequeat, ab α, & πρίω.

'Απρομηδία, temeritas, inconsiderantia; Item,

'Απρομήθητος, involuntarius. Et

'Απρομήθητος, non consultò: adv. ex α, πρὸ & μήθεται, quod ab μήδω.

'Απροβούλευτος, ε, & ἀπροβούλευτος, temerarius, inconsultus: &

'Απροβουλεύτως, & ἀπροβουλεύτως, inconsultò, adv. Et

'Απροβουλία, ας, ἡ, temeritas. Ex α, πρὸ, & βουλή.

'Απροθύμως, sine deliberatione: ἄνευ προθύμιας; ex α priv. & προθυμία, vide.

'Απρόθυμος, ὁ, ἡ, non promptus. Ex α, & πρόθυμος. Th. θυμός. Hinc

'Απροθύμως, invitè. adv. ab eod. Th.

'Απροϊδὴς, ες, ὁ ἡ, improvisus, inopinus, &c. ex α priv. & προείδω, vide.

'Απρομες, ε, ὁ, ἡ, dotis expers, indotata: ex α, & προῖξ, & per Synæresin προῖξ.

'Απρόμης, non prodiens; & ἀπρόμπτως, non excellenter, non magnos faciendo progressus, &c. ex α priv. & πρόεμι, Vi.

'Απεργκλύπτως, sine velamento & colore quæsito; prætextu nullo; apertè & palam; ex α priv. & περικλύπτομαι, prætendo ad me legendum; & Metaph. prætendo, obtendo, prætexo, &c. ex περὶ & κελύπτω, tego, &c. Vide.

'Απεργνησία, ας, ἡ, imprudentia. Et

'Απεργόητος, ε, ὁ, ἡ, inconsultus, temerarius. Et inde

'Απεργοήτως, inconsultò, improvidè, adv. Ex α, περὶ, & νόος.

'Απεργόμευτος, non prædatus; ante non pastus; ex α priv. & περιομεύω, vide.

'Απερίπτος, ε, & 'Απεριέκπτος, ε, improvisus. Et exinde

'Απερόπτως, & 'Απεροέκπτως, de improviso. Ex α, περὶ, ὄπομαι & ὁράω.

'Απερπες, indecens, absurdum: ab α, & πρέπω.

'Απερσαύδητος, insalutatus; colloquii expers; ut, ἡ καταλλάσσειν ἀπερσαύδητοι; commercia habent extra colloquii usum, &c. ex α priv. & περσαυδάω, vide.

'Απερσδεκτος, qui admittendus, seu admissibilis non est; ex α priv. & περσδεκτός, acceptus, gratus; à περσδέχομαι, vide.

'Απερσδίνυσον, absurdum, nihil ad rem faciens, ἀπερσδίνυσα λέγειν, absurda loqui. Vox manavit ex proverbio, ἐδὲν περὶς Διόνυσον.

'Απερσδόκητον, improvisò, & 'Απερσδόκητος, idem, adv. ab

'Απερσδόκητος, ε, inexspectatus, inopinus: ex α, περὶς, & δοκάζω.

'Απερσσξία, ας, ἡ, negligentia, segnities, &c. ex α priv. & περσέχω; vide; unde, περσσξις, attentio, &c.

'Απερσηγόρητος, insalutatus; Cicero ad Atticum de Pompeio fugiente, urbem, omnes nos ἀπερσηγορήτους; expertes sui consilii reliquit, &c. Item, ἀπερσηγορία, silentium, taciturnitas; propriè, in officio salutandi negligendo; q. d. insalutatio, &c. Item, ἀπερσήγορος, quem nemo appellare audet nec salutare ob morum severitatem; vel activè, qui non libenter compellat, seu salutat. Omnia ex α priv. & περσηγορέω, compello, saluto; ex περὶς & ἀγορέω, idem quod ἀγορεύω, vide.

'Απεργδεύω, nil pono; hæreo, dubito, nil demnio, &c. ex α priv. περσδεύω, inusit. à περὶσδος, vide.

'Απερίσκητος, ε, inaccessus: ex α, περὶς, & ἵκομαι seu ἱκνέομαι, venio.

'Απερόπτος, ε, ὁ, ἡ, inaccessus; ex α, & περσπτος, accessu facilis: à περὶσσμι, quod ex περὶς & εἶμι, eo.

'Απερόσκοπος, ε, ὁ, ἡ, sine offendiculo, inoffensus: ἀπερσκόπως, adv. ex α, & περσκοπή, quod à περσκόπτω. Th. κόπτω.

'Απερόσμικτος & ἀπερτίμικτος; intractabilis; qui tangi nequit; vel intactus, &c. Il. τ. ex α priv. & περσμίσγω, (pro quo poëticè dicitur περπνάσω) attingo; ex περὶς & μίσγω, vide.

'Απερόσμιγής, qui se cum aliis non miscet, insociabilis: ex α, περὶς, & μίγνυμι.

'Απερσόερκτος, ε, aspectu horrendus. Ex α, περὶς & ὄρκος.

'Απερσοφώνητος, non compellatus; qui in colloquium non venit; ex α priv. & περσφωνέω, vide.

'Απερσωπολήπτως, adv. sine facie, seu personarum respectu: ab α, & περσωπολήπτης, quod à περίσωπον (ex περὶς & ὄπομαι) & λαμβάνω.

'Απερίσωπος, ε, ὁ, qui faciem pulchram non habet; δυσειδὴς, κακόμορφος, &c. Item, qui personam, i. e. larvam non habet; &c. ex α priv. & περίσωπον, vide.

'Απερσώπως, adv. sine personâ: ab α, & περίσωπον.

'Απερσμαστος, ε, ὁ, ἡ, intactus, incontaminatus: ex α, & περσμάω pro περσμάσσω, tango. Th. μάσσω.

'Απερσποπος, poëticè, pro ἀπερόσοπος; quem aspicere & intueri non licet, invisibilis; Hesych. ex α priv. & περσόπομαι, aspicio, intueor. Th. ὄπτομαι.

'Απερσράστος, ε, prætextu carens, inexcusabilis. Et

'Απερόφατος, non prædictus, ex improviso accidens. Ab α, περὶ, & φάω, dico.

'Απλωστος, ε, ὁ, ἡ, immunis à lapsu, vel peccato, irreprehensibilis: ex α, & πλωστὸς, quod à πλάω.

'Απέρ, ε, ὁ ἡ, implumis, alas non habens, pennis seu pinnis destitutus. 'Απέρες μῦθοι, verba quæ non avolant; sed audientis infixa sunt animo.

'Απέρων & 'Απέρυν, ε, ὁ ἡ, idem quod ἀπτερος. Omnia ab α, & πτερὸν.

'Απεῦον, in dual. præs. imperat. ab ἄπωμαι.

'Απλὼ, ῶ, ὁ, ἡ, involucris, implumis: ex α, & πλωὶς, quod ab ἵπταμαι.

'Απλικὸς, ἡ, tangendi vim habens; τὸ ἀπλικὸν, tangendi facultas; ἀπλικὴ αἴσθησις, ---σθάμις, tangendi sensus---potentia: ab ἄπλομαι. Th. ἅπτω.

'Απλος, sive 'Απόιπτος, ε, intrepidus: ab α, & πτοέω.

'Απόλεμος, ε, ὁ, ἡ, imbellis: ex α, & πόλεμος, idem quod πόλεμος.

'Απομαι, ῃ, εῦμαι, tango; item invado, capesso: cum genit. & Poët. dat. aliquando appropinquo, adeo. imperf. ἠπόμην, ασσο. f. ἁψομαι. a. 1. m. ἡψάμην, ω, ατο. sub. ἅψασθαι, ῃ, ῳ.

'Απὸς, ἅ, ὁ, qui tangi potest; sub tactum cadens; tractabilis, &c. Item, combustus; ut ἀπὸς ἀπὸ τῆς φλογὸς, accensus à flamma; Plato in Timæo; ab ἄπλομαι, & ἅπτω.

'ΑΠΤΩ, necto, accendo, cum accus. f. ἅψω. n. ἧφα. a. 1. ἧψα. part. ἅψας. a. 2. ἅφον. p. pf. ἅπλομαι. part. ἀπλόμενος, annexus, aptus. præt. pass. ἧμμαι, ψαι. a. 1. ἥφθην.

'Απὰς, ἄπος, ὁ ἡ, lapsûs expers, stabilis: ex α, & πῶπος. Th. πίπτω.

'Απτοπος, idem: item ὁ ἄπλητος indeclinabilis: ad verbum sine casu.

'Απυθμὴν, fundo carens; ex α priv. & πυθμὴν, vide.

'Απύλαπος, nulla porta claususve munitus; & qui muniri vel strui nequit, &c. ex α priv. & πυλόω, ῶ, portis munio seu claudo. Th. πύλη.

'Απωσίδακωπος, fundo carens; ex α priv. & πωσίδαξ, vide.

'Απυος, invulneratus; sine vulnere, sine pure, &c. ex α priv. & πύον, vide.

'Απύρεκτος, ε, ὁ ἡ, ἡ, non febricitans; integer; sanus; sic, ἀπυρεξία, ας, ἡ, spatium quo paroxismus cessat; febris absentia; remissio febris & integritas, &c. Utrumq; à sequente,

'Απυρέτος, ε, carens febri, non febricitans. Et

'Απυρος, ε, ὁ, ἡ, ignis expers, crudus: item qui igni non admovetur: ex α priv. & πῦρ, πυρὸς.

'Απύρωπος, ε, ὁ, ἡ, igni nunquam admotus, novus.

'Απύρωνος, & ἀπύρηνος; enucleatus; carens nucleo; fructus nullo intus ligno, seu osse; item, spinis carens de piscibus dictum, &c. ex α priv. & πυρὸν, vide.

'Απυστος, ε, fando inauditus, famâ ignotus: ab α, & πυνθάνομαι.

'ΑΠΤΩ, sono, sonitum reddo, item clamo: fut. ὑσω. p. ἤπυκα. ἤπὺω, idem: q. ἐπύω, ab ἴτος vel ab ἀπὸ & ὔω.

'Απφία, ας, ἡ, nomen Hebr. pistrix.

'ΑΠΦΥΣ, vel ἀπφῦς, ύος, ὁ, pater: q. ab ὄπφυα.

'Απωδὸς, ὃς, ὁ ἡ, ἡ, absonus, dissonus; item, abhorrens; non placens; qui malum sonum edit; &c. Unde ἀπωδέω, ῶ; idem quod ἀπάδω; in cantu discrepo; dissono; sum absonus, &c. ex ἀπὸ & ᾄδω; idem cum Th. ἀείδω, vide.

'Απωδύρετο, 3. sing. imperf. ab ἀπωδύρομαι, lamentor. Th. ὀδύρομαι, idem.

'Απωθέομαι, ῶμαι, in mediâ formâ, repello, abjicio, detrudo; ἀπωθώμεθα, pro ἀπωθείμεθα, abjiciamus, 1. pl. præs. sub. a. 1. in dic. ἀπωσάμην, ω, ατο. Ex ἀπὸ & ὠθέω.

'Απωθέω, idem. f. ἀπώσω. p. ἄπωκα. præt. pass. ἄπωσμαι. Th. ὠθέω.

'Απωθεν, adv. Poët. procul, eminus: pro ἄποθεν, quod ab ἄπο, procul, adv. Poët.

'Απωκισμένος, η, ον, in coloniam deductus: part. præt. ab ἀποικίζομαι.

'Απώλεια, ας, ἡ, exitium: ab ἀπόλλυμι, quod ex ἀπὸ & ὄλλυμι.

'Απώλειος, non domitus eruditúsque, ut pulli domari & erudiri solent, &c. ex α priv. & πωλεύω, pullos equinos domo, & erudio; à Th. πῶλος, vide.

'Απώλεσα, ας, ε, perdidi. a. 1. act. ab ἀπόλλυμι.

'Απωλόμην, ω, εσο, perii. a. 2. m. ejusdem verbi.

'Απωλώλειν, perieram; plusq. p. m. Att. ab ἀπώλλα,

ἀπῶλα, p. m. & Att. ἀπόλαλα· ab eod. Them.

'Απωμοσία, & ἀπόμοσις, εως, ἡ, abjuratio inficiatio per jusjurandum; Item, ἀπωμοτικὸς, abjurativus; & ἀπόμοτον, vitandum, lege interdictum; quod quis factum abjuraverit, &c. Omnia ab ἀπόμνυμι; vel ἀπομνύω; abjuro, jure jurando nego, &c. ex ἀπὸ & ὄμνυμι, vide.

'Απὼν, ὄσα, ὄν, absens, Ion. ἀπέων, præs. part. ab ἄπειμι. Th. εἰμί.

'Απώρυξ, canalis sub terra fossus, ad ducendam aquam; item, propago in vite, i. e. palmes vitis vetulæ, qui in terram defoditur; ultima tantum sui parte extante, ut novæ indè vitis pullulet; Ezech. cap. 17. ab Hesychio autem exponitur, scissura, fissura, &c. ab ἀποράσσω, seu ἀπορύττω, defodio; ex ἀπὸ & ὀρύσσω, vide.

'Απορχήσατο, saltando amovisti, 2. sing. a. 1. m. Ion. ασ, pro ω, verbi ὀρχέομαι, salto.

'Απυσάμην, ω, απο, repuli, a. 1. m. ab ἀπωθέομαι.

'Απωσις, εως, ἡ, & 'Απωσμὸς, ὁ, repulsio, rejectio: à præt. pass. τὸ ἀπωθέω suprà.

'Απασύμιθα, a. 1. pl. f. 1. m. ἀπώσας, a. 1. part. act. ab ἀπωθέω, suprà.

'Απωστικὸς, ἡ, vim habens expellendi: &

'Απωτὸς, ὴ, qui pulsare potest, expulsus: à præt. pass. ejusdem verbi.

'Απότερος, remotior; ἀπώτατος, remotissimus: ab ἄπο, procul, adv. Poët. sic

'Απατέρω, remotius: & 'Απωτάτω, remotissimè, adv.

'Απωφελέω, idem quod ὠφελέω; juvo, prosum, &c. Vide.

'Απώχντο, 3. pl. imperf. verbi ἀποίχομαι, abeo. Th. οἴχομαι.

'Ἄρ, per Metathesin pro ῥά, particula expletiva, certè, utique.

'Ἀρ, & ῥὰ, ablato α in fine vel principio, Poët. pro ἄρα.

'Αρ, utique, nempe, igitur; τίς ἄρα; quisnam? τί ἄρα; quidnam? ἐπεὶ ἄρα; alioquin; ἄρα ἦν, aut ἄρα ἐστὶ, igitur, ergo: sæpe etiam redundat.

'Αρ, (interrogativ.) in, utrum? ἆρά γε & ἆρ' ἦν, utrum? ἆρα μὴ, nunquid? ἆρα μὴ ταῦτα, hæccine?

'ΑΡΑ, ᾶς, ἡ, preces, item diræ, noxa, qu. ab ἄρομαι vel ἄρω· hinc ἀρέομαι, κατάρα, κατάρατος, de quibus in suis locis.

'Αρβδος, seu ἄῤῥαβδος, ὁ ἡ, qui est sine virga, seu baculo; ex α priv. & ῥάβδος, virga.

'Αρβήσαι, Dor. pro ἀρβῆσαι, concutientes non sine stridore, præs. part. f. g. plur. num. ab

'Αρβέω, ῶ, strepitum seu fragorem edo. f. ήσω. p. ἤρβηκα. Th. ἄρβος.

'Αρβίστε, infonuit, a. 1. Ion. præcedentis verbi.

'Αρβία, ας, ἡ, Arabia, nomen regionis Hebr. ereb. Hinc 'Αράβιος pro 'Άσσ, & 'Αραβικὸς.

'Αραβίζω, Arabicè loquor; Suid.

'ΑΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, stridor dentium, strepitus, propriè armorum in terram cadentium, qu. ἐκ ἄρει βοή.

'Ἄρασι, nempe, forte.

'Αραγμὸς, ῦ, ὁ, collisio, pulsatio, strepitus. Th. ἀράττω.

'Αραδέω, ῶ, turbo, conturbo; commoveo; Hesych. ab ἀραδ, pulsus cordis, &c.

'ΑΡΑΔΟΣ, ου, ὁ, cordis pulsus post vehemens exercitium.

'Αραι, a. 1. inf. act. ab ἄρω, tollo.

'Αραιὰ, ᾶς, ἡ, venter & intestina: ubi est multa ἀραιότης. Hinc μεσαραιον est μεσεντέριον, ex fœm. g. τὸ ἀραιὸς.

'Αρᾶ, ᾶς, diris devotus, item diris devovens. Th. ἀρά.

'ΑΡΑΙΟ'Σ, ᾶ, rarus, tenuis, angustus; cui opp. πυκνός.

'Αραιόσπορος, raram seu laxam carnem habens; Athen. l. 7. ex ἀραιὸς, rarus, laxus; & σάρξ, κός, ἡ, caro. Sic, 'Αραιόστυλος, ὁ ἡ, raros columnos habens; Vitruv. l. 3. c. 2. ex στύλος, ου, ὁ, columna, &c. & ἀραιὸς. Unde etiam, 'Αραιοσύμπεκτος; cui corpus est laxè concretum; & proinde, cui libera corporis transpiratio est; sic dict. à corporis raritate, quæ plurimum valet ad transpirationem; ex ἀραιὸς & συγκείνομαι, coagmentor, concresco; quod vide.

'Αραιότης, ητος, ἡ, raritas, laxitas spongiosa. à præc. Th.

'Αραιόω, ῶ, f. ώσω, rarefacio: unde ἀραίωμαι, rarefio: ab eod.

'Αραιῶς, rarè, raris intervallis, leviter; & 'Αραίωμα, τὸ, interstitium, rima, hiatus, raritas; unde, 'Αραιωτικὸς, rarefaciendi vim habens; omnia ab ἀραιὸς, rarus.

'Αραίωσις, εως, ἡ, laxatio. Th. ἀραιὸς.

'Αραιμμένος, Att. & Ion. simul pro ἠραμμένος, sublatus, perf. part. pass. vel pro ἠρμένος, captus, perf. part. ab αἴρω. Sic

'Αραίρητο, captus, delectus erat, pro ἤρητο, ab ἀραιρήμην, pluſq. p. Att. verbi αἱρέομαι, cum reduplicatione. Alii ab αἴρω, malunt, & pro ἠρμένος, separatus.

'Αρακὴ, ῆς, ἡ, & ἀρακὶς, ίδος, ἡ, species leguminis; pro quo dicitur etiam ἀράκιον, & ἀράκισκος, apud Galen. idem quod ἄρακος, legumen.

'ΑΡΑΚΟΣ, ου, ὁ, leguminis species.

'ΑΡΑΚΤΟ'Ν, ου, τὸ, atramentum sutorium.

'Αρμα, τὸ, lutum, cœnum; βόρβορος; Hesych.

'Αρμήν, qui suscipit, a. 1. part. m. ab ἄρω.

'Αρν, ὁ, nomen viri ἀκλιτον. Hebr. altus.

'Αρξα, a. 1. Ion. pro ἦρξα· & ἄρξειν pro ἄρξειν, 3. sing. ejusd. temp. ab ἀρέσσω, amputo: &

'Αρξεῖ, Dor. pro ἀρέξει, 3. sing. fut. 1. ejusd. verbi.

'Αρσι, 2. sing. imperf. ab ἔαρμαι, amo. imperf. ἠράμην, ἤαστο, & Ion. ἤαρο, & Dor. ἄρατο. Alii formari volunt ab a. 1. med. ἠρατάμην, & per Syncop. ἠράμην.

'Αρόμαι, ῶμαι, f. ἄσομαι, precor, vota facio; item imprecor, maledico: ἀρᾶσθαι, imprecari diras. Th. ἀρά.

'Αρσεμα, ας, ης, me accommodavi, placui, p. m. Sic ἀρέρη, 3. sing. sub. præt. med. verbi ἄρω, apto, p. m. ἤρ. & facta reduplicatione ἀρήρα. Poët. ἄρσερ. Hinc part. p. m. ἀρσερὸς, ἀρσμένη, adoptatus, a.

'Αρσιζειν, seu ἀρίζειν, (ut est apud Poll.) latrare; Attice; ἀπὸ τ φωνῆς; nam proprie dicitur de canibus, quum irritati τὸ ἀρ sonant.

'Αρσίσκε, adoptavit, 3. sing. imperf. Ion. verbi ἀρσείσκω, idem quod ἀρέρω, apto: quod a præt. m. verbi ἄρω vide ἄρηρα.

'Αρσίσαντο, Ion. pro ἀρσήρισντο, convenissent, 3. pl. a. 2. opt. m. per Att. reduplic. verbi ἄρω.

'Αρσεν, per reduplic. pro ἦρον, 2. 2. act. sic ἀρσενὴν, pro ἀρέν. a. 2. part. ab ἄρω, apto.

'Αρσερὸς, præt. m. part. vide in ἄρηρα.

'Αρ ω, a. 1. part. act. ab αἴρω.

'Αρσὰς, solvisse, 2. 1. inf. m. ab ἠράμην, a. 1. m. verbi αἴρω.

'Αρὰσιμος, ε, ὁ, execrandus, detestabilis; καταρὰσιμος, Suidæ; est ab ἀρόμαι; precor item imprecor.

'ΑΡΑ'ΣΣΩ, seu ἀράττω, f. ξω. a. 1. ἤραξα, & ἦρᾶξα, amputo, abscindo, proprie ferro; item pulso.

'Αρᾶ, precatur, 3. sing. præs. verbi ἀρόμαι.

'Αρατεσφρέω, aratrum fero.

'Αρότω, 3. sing. a. 1. imperat. act. ἄρον, ἀτω· & in pl. ἄρατε. Ab αἴρω, tollo.

'Αραρὼς, ὼσ, adject. sine futura; non sutilis; ὁ ἀνδρ ῥαφῆς; Joan. cap. 19.

'ΑΡΑ'ΧΙΔΝΑ, ης, ἡ, planta quædam ἀμφιχαρὴς, ab ἄραχος; cui similis femine.

'Αραχνᾶς, ε, ὁ ἀράχνης, ου, ad araneam pertinens, aut ab aranea factus. Ab

'ΑΡΑ'ΧΝΗΣ, ης, ὁ, ΑΡΑΝΕΥΣ: & ἀράχνη, ης, ἡ, ΑΡΑΝΕΑ, & aranea tela: &

'Αράχνιον, ου, τὸ, araneæ tela; item aranea, & vitium olivis & vitibus peculiare quod araneum dicitur.

'Αραχνιάω, fut. ώσω; speciem aranei refero; aranearum telis plenus sum; & ut neut. absol. ἀραχνιᾷ θεῖ, ex aranea vitiari; araneari; Gaza. lib. 9. animal. Indè, ἀραχνώδης, & ἀραχνοειδὴς; araneosus, araneæ specie apparens, seu speciem ejus præbens; omnia ab ἀράχνης, araneus.

'Αραχνοῦφης, ές, ab araneâ textus. Th. ὑφαω.

'Αραψ, βος, ὁ, nomen Gentile, q. d. desertum incolens.

'Αρόω, μ άσω; juro, item compono, apto, congruo; unde ἄρμα, placui, congrui, &c. Vide suprà.

'ΑΡΒΗΛΟΣ, ου, ὁ, scalprum, culter sutorius.

'ΑΡΒΥ'ΛΗ, ης, ἡ, calceus quidam cavus & profundus, idoneus ad lutum calcandum, πηλοπάτη seu πηλοβάτη.

'Αρβυλὶς, ίδος, in Epigr. calceamenti genus ad venandum; ab ἀρβύλη; indè, ἀρβυλοπέρσης, Perseus; indè dictus, quod suis ἀρβύλαις habebat affixas alas. Th. πτερὸν, ου, τὸ, ala.

'Αργᾶ

Ἀργᾶος, ᾱ, ὁ, Argæus: ab Ἄργος, εος, nomen urbis in Peloponneso.

Ἀργαίνω, f. ανῶ, albico; albesco; Eust. ex Eurip. ab ἀργός, albus.

Ἀργαλέ' pro ἀργαλέα. Ab

Ἀργαλέος, ᾱ, moleſtus, difficilis, gravis, pro ἀλγαλέος, euphoniæ gratiâ, ρ pro λ Attice, ab ἄλγος: vel quaſi ἐργαλέος, ab ἔργον.

Ἀργαλέως, difficulter. Th. idem.

Ἀργᾶντες ταῦροι, alticantes tauri; Pind. Th. ἀργός, albus.

ΑΡΓΑΣ, άντος, & ἀργᾶς, ἄργος & ἄργας, ᾶ, ſeptemtris ſpecies.

Ἄργι, Argis, dat. ſing. ab

Ἄργος, εος, τὸ, nomen propr. regionis. Hinc

Ἀργεῖος, Argivus. Et

Ἀργεῖος, ης, ία, Argiva. Ἀργείοιιν, dat. pl. m. g. Ἀργείων, gen. pl.

Ἀργεῖος, ὁ, albus; λοῦκος: ab ἀργός, idem.

Ἀργεῖον, pretioſi calceamenti muliebris genus; Heſych. ſic dict. quia Argis confici ſolebant.

Ἀργεϊφόντης, ου, ὁ, Argi occiſor, Argicida, epithet. Mercurii: ex Ἄργος, ἐπιστροφελλωμος, & φόνος pro φονητής, occiſor. Th. φένω,

Ἄργεμος, ου, ὁ, ἄργεμον, τὸ, ἡ ἄργεμα, ατος, τὸ, albugo; albor, ſeu exulceratio alba in oculo nigra parte, & in candida rubeſcens; Poll. Unde ἐπάργαμος, dicitur, qui eo vitio laborat; dicitur etiam de unguibus, & de iride. ab ἀργός, ᾶ, ὁ, albus.

Ἀργῆς ſeu ἀργής, albus. Th. ἀργός, idem.

Ἀργεστής, ᾶ, & Æol. αο, ὁ, albus, velox: ab eod. Th.

Ἀργές, έτος, έπ, per μεταβολὴν pro συγκλῶ dicitur pro

Ἀργῆς, ῆτος, ὁ, albus. Th. ἀργός, albus.

Ἀργέα, ᾶ, otior: f. ήσω. p. ἤργηκα. a. 1. ἤργησα: ab ἀργός, otiolus.

Ἀργέομαι, idem quod ἀργέω; in otio vivo; item, ἀργής, ές, ὁ ἡ ἤ, otioſus, feriatus; Th. idem.

Ἀργήεις, ἀργήεντος & ἀργήτης, ὁ, candens, luculentus; idem quod ἀργῆς, ῆτος, ὁ, albus; & Th. idem.

Ἄργιλλος, acc. ſing. ab

Ἄργος, ος, ὁ, nomen propr. Cyclopis.

Ἀργήστης, ᾶ, ὁ, Poët. idem quod ἀργῆς, ſeu ἀργός.

Ἀργία, otium: item feſtivitas, quâ Deo otiamur: ab ἀργός, otioſus: ἀργίαι, αἱ σχολαὶ, feriæ: q. ἀβγία, ex α, & ἔργον.

Ἀργικέραυνος, epith. Jovis; quod albicante fulmine gaudeat; ex ἀργός, albus; & κεραυνός, fulmen. Hom.

ΑΡΓΙΛΟΣ, ſeu ἄργιλλος, ου, ὁ, ἡ, ARGILLA, terra alba & pura; q. ab ἀργός, albus.

Ἀργίλιψ, idem quod ἀργός, candidus. Nicand.

Ἀργιλλώδης, ὁ ἡ ἤ, argilloſus, argillaceus; Th. idem.

Ἀργινόεις, εντος, albus, ſplendidus: ab eod. Them.

Ἀργιόδους, οντος, ὁ, albos dentes habens; ab ἀργός & ὀδούς.

Ἀργίπους, Macedonibus, ὁ ἀετὸς, aquilâ; teſte Heſychio, propriè, celeripes; ab ἄργης, idem quod ἀργός, albus, λευκὸς; item, ταχὺς, celer, velox; & πούς, ποδός, ὁ, pes. Sic etiam ἀργίπκος, ου, ὁ, albipes; & celer; ejuſdem Th. & comp.

Ἀργιόδους; idem quod ἀργιόδους; Apoll.

Ἄργμα, ατος, τὸ, vel potiùs, Ἄργματα, άτων, τὰ, primitiæ, ſicut ἄπαργμα, vel ἀπάργματα, idem. Th. ἀρχή.

Ἄργμήσω, Ion. pro ἠργμήσω, qui cepit: perf. part. paſſ. ab ἄρχομαι.

Ἄργοι, Argivi. Sic Ἄργος, pro Σπάρτη. Et

Ἀργεῖοι pro Σπαρτιάται.

Ἀργολογεῖν, verba ſupervacanea dicere vel ſcribere; &

Ἀργολογία, ας, ἡ, otioſus ſermo.

Ἀργοναύτης, argonauta; qui in navi quæ Ἀργὼ dicitur, Jaſonem eſt comitatus; Th. ναυς, ναὸς, navis.

Ἀργοπαιδὸς, ές, ὁ, iners; ſeu potiùs, inertiam ingenerans & afferens; inertem reddens; ex ἀργὸς, otioſus; & ποιέω, facio.

Ἄργος, ος, ὁ, nomen propr. Argus, ἐκατόφθαλμος.

Ἄργος, τὸ, oppidum Theſſaliæ: urbs in Peloponneſo, item pro totâ Peloponneſo, & ſæpe pro Græciâ universâ: unde Ἄργοι Argivi.

ΑΡΓΟΣ, ές, ὁ, albus; item, otioſus, piger, q. ab ἀβγὸς, ab α, & ἔργον.

Ἀργυράγχα, ης, ἡ, fictitia vox; q. d. argentangina; dici ſolet, ubi quis muneribus corruptus, tacet, & nihil contradicit. Plut. ex ἄργυρος, argentum; & ἄγχω, ſuffocatio; ſtrangulatio; à Th. ἄγχω, ſtrangulo; ſuffoco; item, coerceo, &c.

Ἀργυραμοιβὸς, ᾶ, ὁ, argentarius, nummularius; τραπεζίτης, κολλυβιστής; trapezita, Plaut. menſarius, Cic. Indè, ἀργυραμοιβικῶς; more nummularii; Adverb. ex ἄργυρος, & ἀμείβω, permuto.

Ἀργύραπις, ιδος, ὁ ἡ ἴ, argenteum clypeum geſtans; Athen. Unde, ἀργυράσπιδες, dicebatur Macedonica quædam legio à clypeis argenteis; ex ἄργυρος, & ἀσπὶς, ίδος, ἡ, clypeus.

Ἀργυρεῖον, ου, τὸ, officina argentarii. Th ἄργυρος.

Ἀργυρέη, ης, ἡ Ἀργυρέος, έη, εον, & contr. ἀργυρέος, ρᾶ, ροῦν, argenteus: ἀργυρέης, dat. pl. Ion. pro ἀργυρέαις: ab ἄργυρος.

Ἀργυρόω, argentum effodio; μεταλλεύω, Strabo; unde, ἀργυρεῖον, ου, τὸ, argentifodina; ἀργυρέομαι, argentum recipio; argento donor; Pind. ἀργυρίζω, flagito, vel aufero argentum; exponitur & concutio; ἀργυρίζομαι, capturas facio, nundinor, lucror; Bud. ex Dem. ἀργυρικὸς, ᾶ, ὁ, argenteus; pecuniarius; ἀργυρισμὸς, ου, ὁ, exactio pecuniæ, capturarum conſectatio; Bud. ἀργυρίτης, qui pecunia abundat; ἀργυρῖτις, terra ex qua foditur argentum; ut ἀργυρῖτις ψάμμος, argentea arena; Dioic. ἀργυροειδὴς, ές, ὁ ἡ ἤ, & ἀργυροῶδης, argenteus; argentoſus, &c. Omnia ab ἄργυρος.

Ἀργυροθήκη & ἀργυροθήκη, arcula; arcula; argenti & pecuniæ theca; Poll. ex ἄργυρος, & θήκη, theca, ſeu repoſitorium; Th. τίθημι, pono.

Ἀργυρολάτης, argenti cuſor; Heſych. ex ἄργυρος & ἐλαύνω, f. άσω; p. κα; ab ἐλάω; agito; item, pulſo, ferio, &c.

Ἀργυροκόπος, idem; argentarius; Regum, l. 4. c. 12. Unde, ἀργυροκοπεῖον, argenteos nummos cudo, vel argentum ſigno; ἀργυροκοπεῖον, τὸ, officina argenti excudendi, ſeu ſignandi; Athen. à quo, ἀργυροκοπῆρες λόγων, dicuntur Metaphoricè, qui verba aut orationes cudunt. Poll. ejuſdem Thematis & compoſitionis; viz. Omnia, ex ἄργυρος & κοπὴ, ἡ, ſectio, inciſio; à κόπτω, icindo, ſeco.

Ἀργύριον, ου, τὸ, pecunia, nummi argentei: ab ἄργυρος.

Ἄργυρις, ίδος, ἡ, Poët. & Att. pro ἄργυρος.

Ἀργυροδίνης, ὁ, ἡ, argenteos habens vortices: ab Ἄργυρος. (Indè omnia quæ nitent ab Homero dicuntur ἀργύρεα) & δίνη vortex.

Ἀργυρίδιον, ου, τὸ, parvum argentum, pecuniola: dim. ab ἀργύριον.

Ἀργυρήλος, ὁ, ἡ, argenteos habens clavos: ab ἄργυρος, & ἦλος.

Ἀργυροκόπος, ου, ὁ, argentarius, argenti ſignator: ex ἄργυρος & κόπος.

Ἀργυρογνώμων, argenti ſpectator; argentarius, nummularius; quaſi, pecuniæ ſpeculator; qui argentum ad Lydium lapidem probat: ex ἄργυρος, & γνώμων, ονος, ὁ ἡ ἤ, cognitor, explorator. Th. γινώσκω, cognoſco.

Ἀργυρολόγος, ου, ὁ, qui argentum, i. e. pecuniam, colligit; coactor; quæſtor; pecuniæ legendæ deſt natus, &c. Indè, ἀργυρολογία, argenti, i. e. pecuniæ coactio, & exactio; ἀργυρολογέω, ῶ; pecunias poſco, & exigo; argentum colligo; &c. Thuc. Polyb. Unde, ἀργυρολόγητος, ad pecuniam colligendam inſtitutus; 2 Mach. 11. ex ἄργυρος, & λέγω, lego, i. colligo.

Ἀργυρομιγὴς, ές, ὁ ἡ ἤ, argento mixtus. Th. μίγνυμι, miſceo.

Ἀργυρομοιβὸς, ᾶ, ὁ, argentarius trapezita: παρὰ τὰ ἀργύρου ἀμείβειν.

Ἀργυρόπεζα, ης, ἡ, & ος, argenteos pedes habens, id eſt, argentei coloris, candidos: ex ἄργυρος & πέζα, ἡ, Dor. pes, malleolus pedis: vel à πέζα, fimbria.

Ἀργυρόπους, οδος, idem; qui eſt argenteis pedibus; ejuſdem Th. & comp.

Ἀργυροπώλιον, ου, τὸ; locus ubi argentum & numiſmata cuduntur. Th. ποιέω, facio.

Ἀργυροπραξικοπῆται, οἱ; nummularii; ab exigendis pecuniis ita dicti; in Pand. Græc. Ἀργυροπραξικὸς, ᾶ, ὁ, ad argentum elaborandum faciens; unde, ἀργυροπραξικὴ ἐργασία; argentariæ officinæ; argentaria; Th. πράττω, ago, facio; unde, πρακτὴς, ὁ, qui agi poteſt, ſub actionem cadens; & πρακτικὸς, aptus ad agendum; qui agere poteſt, &c.

Ἀργυρο-

Ἀργυρεοπωλέω, ῶ, pecuniâ numeratâ vendo. Polyb. Th. πωλέω.

Ἀργυρίζω, ab ἄργυρος, & ῥίζα, radix.

ΑΡΓΥΡΟΣ, ου, ὁ, argentum, sic dicitur à candore ab ἀργὸς, albus: hinc ἀργύρεος, ἀργυρόω, argento obduco, pecuniâ dono: ἀργύειον.

Ἀργυρότυξ pro ἀργυροτύξε, vocat. ab.

Ἀργυρότυξος, ου, ὁ, ἡ, argenteo arcu decorus: ab ἄργυρος, & τύξον.

Ἀργυροτράπεζα, argentaria mensa; in in Edict. Justin. item, mensa argentea; Th. τραπέζα, mensa.

Ἀργυροῦν, & ἀργυροῦς, contractè ab ἀργύρεος.

Ἀργυροφάλαρος, argenteis phaleris ornatus; Athen. Th. φάλαρος; quod vide; unde φαληροφόρος, τὰ, phaleræ.

Ἀργυροφεγγὴς, argento splendens; Non. Th. φέγγος, εος, τὸ, splendor. Sic Ἀργυροχάλινος, ὁ, argenteis exornatus frænis; Th. χαλινὸς, οῦ, ὁ, frænum.

Ἀργυροχόος, argenti fusor, faber argentarius; Th. χέω, fundo.

Ἀργυρῶν, dat sing. contractè pro ἀργυρέῳ, ab ἀργύρεος.

Ἀργυρωμάλα, ἀτων, τὰ, vasa argentea, ornatus vel supellex argentea; Th. ἄργυρος.

Ἀργυρώνητος, ου, ὁ, ἡ, argento emptus: ab ἄργυρος, & ὠνέομαι, emo.

Ἀργυρῶτος, & Ἄργυρος, ου, ὁ, ἡ, albâ texturâ constans: item albus: ex ἀργὸς, albus, & ὑφος, textile, quod ab ὑφαίνω.

Ἀργυφὴς, ές, ῆτος idem.

Ἀργὼ, οῦς, ἡ, Argo, navis Jasonis, sic dicta quod in Argo fabricata: item sydus.

Ἀργῶς, adv. otiosè, segniter: item, temerè. frustra. q. ἀεργῶς.

Ἄρδα, inquinamentum: quia solet ἄρδειν unde ἄρδηλος, immundus: &

Ἀρδηλόω, f. ώσω, inquino: à seq. V.

Ἄρδειν, Att. & Dor. pro ἄρδην, irrigare: verbi ἄρδω.

Ἄρδω, Ion. & Poët. idem quod ἄρδω, irrigo.

Ἀρδωμὸς, ὁ, idem quod ἀρδμός.

Ἄρδην, altè, funditus, plane, omnino: adv. ab ἄειρω.

Ἄρδωτος, ου, ὁ, nomen fluvii.

ΑΡΔΙΣ, ιος, ἡ, cuspis teli. q. ab ἄειρω, vel ab ἄειρω.

Ἀρδμὸς, ὁ, irrigatio, adaquatio, potus. Th. ἄρδω.

Ἄρδουσι, Dor. pro ἄρδουσι, rigant, 3. pl. seq.

ΑΡΔΩ, f. σω, irrigo, potum præbeo: ἀρδομαι, irrigor: ἀρδόμενος, madens.

Ἀρειὰ, ᾶς, ἡ, minæ: ab ἀεχὲ, imprecatio: quia maledictionis denuntiatio.

Ἀρέθουσα, Dor. pro Ἀρέθουσα, fons Ætheræ, aut Siciliæ, de quo Ovid. Metam. lib. 5. 165.

Ἀρείας πόρος, Areæ trajectus: vide Pind. Nemeor. Od. 9. 412.

Ἀρειμάνιος, ου, ὁ, ἡ, bellicosus: ad verbum, Marte furens: ab Ἄρης, & μαίνομαι.

Ἄρειον, τὸ, melius, præstantius; est neutrum genus, ab ἄρειων, (pro quo & ἀρείτερος) melior, præstantior, propriè Marte, & armis præstantior; ut ejus superl. ἄριστος, primus, propriè, Marte, seu armis præstantissimus; seu maximè bellicosus. Nam Th. est Ἄρης, εος, ὁ, Mars.

Ἀρειοπαγίτης, vel Ἀρεοπαγίτης, seu Ἀρεωπαγίτης, ου, ὁ, Areopagita, senator vel judex Athenienfis, qui de rebus capitalibus judicabat: ab

Ἀρειοπάγος, seu Ἄρεος πάγος, curia Athenienfis sic dicta: ad verbum, Martius collis.

Ἄρειος & Ἀρήϊος, ὁ, Martius: ab Ἄρης.

Ἀρειότερος, melior, comp. pro ἀρείων.

Ἀρεῖται, 3. sing. f. 2. m. ab ἀρνυμαι, verbi ἄειρω.

Ἀρείτολμος, q. d. à Marte audaciam sumens; i. e. Martius, bellicosus; Epigr. ex Ἄρης, Mars, & τόλμη, ης, ἡ, audacia.

Ἀρειφάτος, Martius, bellicosus; fortis, Ἄρει ἐοικὼς; idem quod ἀρηίφατος, Marte, seu in prælio peremptus; quasi ἀρειφόνητος, unde compositionem infrà, in ἀρηίφατος.

Ἀρειῶ, pro ἀσειλῶ, minor; Etym. ab ἀρετὰ, minæ.

Ἀρείων, ὁ, ἡ, & in n. g. ἄρειον, ονος, præstantior, propriè armis: melior, irreg. compar. ab ἄγαθος: ab Ἄρης, Mars.

Ἄρεος, gen. sing. ab Ἄρης.

Ἀρέσαι, a. 1. inf. act. ab ἀρέσκω.

Ἀρεσαίμην, Dor. pro ἀρεσαίμιλο, a. 1. opt. m. verbi ἀρέσκω.

Ἀρέσαντο, Ion. pro ἤρέσαντο, 3. pl. a. 1. m. ab ἀρέσκω.

Ἀρέσσα, ας, ε, a. 1. opt. Æol. ab ἀρέσκω.

Ἀρέσθαι, a. 2. inf. m. ab αἴρεω, tollo.

Ἀρέσκω, a. 1. placeo, placo: imperf. ἤρεσκον: præf. imperat. ἄρεσκε, έτω, f. ἀρέσω, p. ἤρεκα, a. 1. ἤρεσα, infin. ἀρέσαι, part. ἀρέσας, ἀρέσκομαι in mediâ formâ cum dativo, acquiesco, a. 1. m. ἠρεσάμιλο, & Ion. ἀρεσάμιλο, ω, απο. præt. inf. pass. ἀρέσκεσθαι. Hinc ἀρεστὸς, ἀνθρεσπάρεσκος, ἀπαρέσκω, δυσάρεσκος, δυσαρεστέω, de quibus in suis locis.

Ἀρέσκωμα, τὰ, blanda appellatio, & adulatoria; Plut. & ἀρεσκώλομαι; f. εὐσταμαι, comitèr appello, vel ago, blandior, &c. Plut. ab ἀρέσκω, placeo; unde etiam ἀρεσκόντως, adv. graté; Eurip. ἀρεσκόντως σει; ex animi tui sententia.

Ἀρέσσομαι, f. 1. m. ab ἀρέσκω.

Ἀρεσσάμενος, placans, a. 1. part. m. Poët. pro ἀρεσάμενος, ab ἀρέσκω.

Ἀρεστὸν, τὸ; Bud. idem esse ait, quod latinis decretum & placitum; ab ἀρεστὸς, placitus.

Ἀρεστὸς, ἡ, ὸν, gratus, a, um: ἀρεστόν ἐστιν, æquum est: a. 3. perf. ἤρεσται ab ἀρέσκω. Hinc & ἀρεστὰ, ῶν, τὰ, placita; unde curiæ placita, Angl. Arrests.

Ἀρεστῶς, adverb. grate: ab ἀρεστὸς & ἀρεσκόντως, idem.

Ἀρεῖ pro ἄρετο, ceperat, imperf. Ion. vel ut alii a. 2. m. p. o ἤρετο, verbi αἴρεω, tollo.

Ἀρεῖ, 3. sing. ab ἄρεσμαι, aptor. Th. ἄρεω, apto.

Ἀρείδω, Dor. pro ἀρετῶ, gen. pl. ab ἀρετὴ, virtus.

Ἀρέπτω, α, ὁ, Aretas, æ, nomen viri.

Ἀρεταόω, ῶ; & ἀρεταίνω, virtutis felicitatem assequor; i. e. quæ virtutem comitantur; vel ut alii fœliciter procedere, sing. vel rectè succedere; Od. θ'. ὧν ἀρεταὶ κακαὶ ἔρχα, non reddunt beatum ab ἀρετὴ, virtus.

ΑΡΕΤΗ, ῆς, ἡ, virtus: q. ab ἀρέσκω, quia per virtutem placemus.

Ἀρεύω, placo: q. ab ἀρέσκω, idem.

Ἄρευς, Dor. pro Ἄρης, gen. sing. ab Ἄρης, Mars.

Ἀρέων, imprecationum, gen. pl. Ion. pro ἀεχῶν, ab ἀεχὲ, preces, diræ.

Ἄρη pro Ἄρηα, acc. sing. ab Ἄρης, Mars.

Ἄρηαι, auferas, Ion. pro ἄρῃ, 2. sing. a. 2. sub. m. ἄρεσμαι, ῃ, ηται: ab αἴρεω.

Ἀρηγέμεν, ἐναι. inf. Ion. pro ἀρήγειν, imperf. Ion. ἄρηγον, pro ἤρηγον, ab ἀρήγω, auxilior.

Ἀρήρισται, Dor. pro ἀρήρεται, præf. part. f. g. ab ἀρήγω.

Ἀρηγόνες, auxiliatores, pl. num. ab ἀρηγὼν, όνος, ab

ΑΡΗΓΩ, f. ξω, auxilior, opem fero, propriè in bello: nam ab Ἄρης, deducitur.

Ἀρηγὼν, ονος, ὁ ἡ, defensor, tutor, & tutrix: partic. præc. Th.

Ἀρήια, pl. Mavortia. Ab

Ἀρήϊος, seu ἄρειος, Martius. Th. Ἄρης.

Ἀρηΐθοος, ου, bellicosus: ab Ἄρης, Mars, & θοὸς, velox. Est & Ἀρηΐθοος, nomen proprium.

Ἀρηϊφίλος, nec non Ἀρείφιλος, ὁν. ταῖς ἀρῇ φαόμενος, in prælio occisus: ab Ἄρης, Mars, & φάω, occido.

Ἀρηϊφιλος, ου, ὁ, Marti charus, aut cui Mars charus, bellator: ab Ἄρης, & φίλος.

Ἀρημένος, læsus, damnum passus, detentus: ab ἀεχόμαι, quod ab ἀεχὲ, damnum.

Ἄρλω, pro Ἄρηα, acc. sing. ab Ἄρης, ηος.

Ἀρλὼ, ὁ, ἡ, agnus, gen. ἀρίνος, & per Syncop. ἀρνὸς, q. ab ἄρε.

Ἀρλὼ pro ἀεχὼν, acc. Ion. ab ἀεχὲ, damnum.

Ἀρῆξαι, a. 1. inf. ἀρήξω, f. 1. inf. verbi ἀρήγω, auxilior.

Ἄρηξις, εως, ἡ, auxilium, βοήθησις; ab ἀρήγω.

Ἀρηρὲς, Atticâ reduplicatione pro ἤρες; compactus sum, congrui, præt. m. verbi ἄρεω, apto. Vel ab αἴρεω, significante futuli: ubi discriminis causâ ε, subscribitur.

Ἀρήρθην, εις, ει, compegeram, pluſq. p. m. ἀρηρεῖς, p. m. part. V. ἄρηρε.

Ἄρης, ἐος, vel εος, εως, ηος, ῆος, ὁ, & voc. Ἄρες, Mars, prælium, vulnus, ferrum: dicitur & Ἄρης, ητος, Ion. εως, & propriè est ferrum. Hinc Ἀρειος & ἀρήϊος, ἀρείων, ἄρειος, ἀρειτέω, ἀρειτεία, & ἀρειτάων, de quibus in suis locis.

Ἀρῆς, gen. Ion. ab ἀεχὲ, ἐῆς, diræ.

'Αρισσόμεθα, supplicemus, pro ἀρεσσόμεθα, f. 1. m. ab ἀρέσσομαι, f. ἀσσομαι, vel ab ἀρέσκω, placo, f. έσω.

"Αρνυ. a. 2. sub. m. 3. sing. ab ἄειρω, tollo.

'Αρητῆρες, ας, ἡ, &

'Αρητήρ, ῆρος, ὁ, sacerdos, in acc. ἀρητῆρα· ab ἀρή, preces.

'Αρπάδιος, ου, ὁ, nomen patronymic. in acc. 'Αρπαδίωνα.

'Αρπτὸς, fanestus, perniciosus, παρὰ τὸν ἁρπάζειν, id est, βλαβερὸν· vel pro ἀῤῥητος, inenarrabilis: ab α, & ῥήω, dico.

'Αρπφαίνων, præs. pass. Martem præ se ferens: ex "Αρης, Mars, & φαίνω, appareo.

'Αρθεὶς, sublatus, elevatus, evectus: a. 1. part. pass. ab ἄειρω, tollo, a. 1. pass. ἤρθην.

"Αρθεν pro ἄρθησαν, 3. pl. Ion. a. 1. pass. ab ἤρθην· verbi ἄειρω, aptè compono.

"Αρθιον, ης, ὁ, ἡ, Ion. pro ἄρθριον, hinc ἀρθιόωσα, a. 1. inf. pass. ab ἄειρω, tollo.

"Αρθητι, a. 1. imperat. pass. ἀρθιόωσι, a. 1. inf. ἀρθήσεσθαι, tolletur, 3. f. 1. pass. ab ἄειρω, apto, vel ἀείρω, tollo.

'Αρθμέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, amo, concordiæ vinculo jungor: &

'Αρθμία, ας, ἡ, amicitia, concordia: item

"Αρθμιος, ου, amicus, confœderatus: nec non

'Αρθμὸς, ου, ὁ, amicitia, concordia: ab ἄειρω, apto, & θυμὸς, animus.

'Αρθρικὸς, articularis: & idem, quod

'Αρθριτικὸς, ῆ, articulari morbo laborans, podagricus, articularius. Et

'Αρθρῖτις, ιδος, ἡ, morbus articularis, articulorum dolor.

"ΑΡΘΡΟΝ, ου, τὸ artus, articulus, item, vox grammaticorum: q. ab ἄειρω, apto.

'Αρθρόω, ῶ, f. ώσω, p. ωκα, articulo, fingo, formo: ut ἀρθροῦσι τὴν φωνὴν, vocem articulatam edere.

'Αρθρώδης, εως, ὁ, ἡ, ους, τὸ, articulosus; unde ἀρθρωδέστερος, ὀτερον, articulosi; Plin. Arist. de leone; ἦν ὅλον τὸ σῶμα ἀρθρωδέστερος, &c. à præced. Th. ἀρθρόω.

'Αρθρώσαι, 3. sing. a. 1. opt. act. præc. verbi.

"API, vocula præfixa vocabulis apud Poëtas, significationem auget, ut in ἀείδελος, &c.

'Αείκα, ας, ἡ, arbor inter eas quæ maximè ferotino germinatu florent; (Plin. l. 16. c. 25.) apud Theophrastum, l. 3. c. 6. hist. Plant. hiemis initio fructus profert, &c.

'Αειάδνη, ης, ἡ, Ariadne, Minois filia.

'Αειγκύμων, quæ statim gravida est facta; sed ἀεικύμων, fœcunda: ex ἄειρ, quod ἀωρικῶς, est ἀεὶ; (& nihil nisi in compositione significat; sic autem est particula augens dictiones, ut ἀειπενὴς, valde amarus:) & κύω, in utero fero.

'Αειγνάτης, manifestus, ab

'Αείγνωτος, ὁι, Poët. pro ἀείγνωστοι, valde noti: ex ἄειρ, valde, & γινώσκω, cognosco.

'Αειδὴς, idem quod ἀείγνωτος, & Th. idem. Hind. Nem.

"Αειδος, ου, ὁ, à frigore tutus; ex α priv. εἶγος, ους, τὸ, frigus.

'Αειδάκρυον, ου, τὸ

'Αείδακρυς, υος, ὁ, ἡ, ὑ, multùm lacrymans, ad lacrymas propensus: ab ἄειρ & δάκρυ, lacryma.

'Αειδακρύω, ω, ὁ, multùm lachrymabilis; item, idem quod sequens ἀειδακρύς, υος, ὁ, multùm lachrymans; & Th. idem.

'Αειδείκελ' pro ἀειδείκετε, vocat. ab

'Αειδείκελος, ου, ὁ, præclarus, inclytus: ex ἄειρ, & δείκελος, pro δεικτὸς, ex δείκνυμι, ostendo.

'Αείδηλος, ου, clarus, præclarus: ex ἄειρ, & δῆλος, manifestus.

'Αειδήλως, manifestè, adv. φανερῶς, ab ἀείδηλος.

'Αείζηλος, ου, ὁ ἡ ὑ, multum æmulandus: ex ἄειρ, & ζῆλος, æmulatio. Sunt tamen qui malint pro ἀείδηλος accipere, verso δ, in ζ. Hinc

'Αειζήλως, adv. clarè, manifestè, studiosè, magnâ cum æmulatione. Et

'Αειζηλωτὸς, ου, valdè æmulandus.

'Αείκοος, obediens, acutè audiens, ὀξυήκοος, ὄτος, Nonn. valdè attentè audiens, &c. ex ἄειρ, & ἀκοὴ, auditus; vel ex aor. 2. ἤκουον, verbi ἀκούω, audio.

'Αεῖθμεῦσι, Dor. pro ἀειθμεῦσι, 3. pl. præt. pass. & ἀειθμευσιν, pro ἀειμῶσι, 3. pl. act. verbi.

'Αειθμέω, ῶ, numero, f. ήσω, p. ηείθμηκα, a. 1. ηείθμησα, inf. ἀειθμῆσαι, præt. pass. ηείθμημαι, σαι, ται, & in 3. pl. ηείθμηνται, part. ηειθμημένος, η, ον, numeratus, a, um; ἀειθμηθήσομαι, f. 1. Th. ἀείθμος.

'Αειθμηθήμεναι, Poët. pro ἀειθμηθῆναι, a. 1. inf. pass. ab ἀειθμέω.

'Αειθμητὴς, adnumerator, in Anth. Epigr. Th. idem.

'Αείθμημα, ατος, τὸ, quod numeratur, numeratum. Et

'Αείθμησις, εως, ἡ, numeratio. Item

'Αειθμητικὸς, κὴ, κὸν, ad numeros seu artem numerandi pertinens. Item

'Αειθμητικὸς, numerandi peritus. 'Αειθμητικὴ, (sub. τέχνη) numerandi ars, Arithmetica. Atque

'Αειθμητὸς, ὴ, numerabilis. Omnia à præt. pass. verbi ἀειθμέω, quod ab

'ΑΡΙΘΜΟΣ, ου, ὁ, numerus.

'Αεικύμων, mulier quæ citò fit gravida, seu prægnans, Hippocr. exponitur & quæ facilè concipit; Hesych. item, fœcunda; ἡ ταχέως ἐγκύμων γιγνομένη; Galen. ex ἄειρ & κύω, citò impleta & gravida facta.

'Αειμάζειν, aptare, quadrare; idem quod ἁρμόζειν, Hesych.

'Αειμαδαία, ας, ἡ, nomen urbis. Hebr. leo mortuus

'Αειμασπεῖ, Arimaspi, homines vocantur Scythicè, qui unicum habent oculum.

'Αείμοισιν, dat. pl. Ion. ab "Αειμοι, nomen loci.

"Αειν, ινος, ὁ ἡ ὑ, (pro quo etiam dicitur ἄειρις) & ἄεινος, naso, aut naribus carens; q. d. malum habens nasum, non sagax; unde ἄειρες, ὁι, ut ἄειρες κυῶες non sagaces canes; (cujus contrarium ἔυειρες Pollux.) idem quod ἄῤῥινος, vel ἄῤῥις, ις, ὁ ἡ ὑ, ex α priv. & ῥὶς, vel ῥὶς, ῥινὸς ἡ, nasus.

'Αεινὸς, pro ἐαεινὸς, ὄ, ὁ, Vernus; ab ἔαρ, ρος, τὸ, Ver occurrit in Epigram.

'ΑΡΙΟΒΑΡΖΑ'ΝΙΟΣ, ου, ὁ, nomen emplastri, ab Ariobarzane.

'Αειπερπὴς, decori, nom. pl. ab

'Αειπερπὴς, ὲος, ὁ, ἡ. Ex ἄειρ, valdè, & περπω, decorus sum. Unde etiam

'Αειπρέπεια, ας, ἡ, eximium decus, decor. Et

'Αειπρεπὴς, & ἀειπρεπῶς, admodum decenter.

"Αειρις, vel ἄειν, ἄῤῥις, vel ἄῤῥιν, ινος, ὁ ἡ ὑ, naso vel naribus carens, non fagax: ab α & ῥὶς, vel ῥὶν, nasus.

'ΑΡΙΣ, ιδος, ἡ, fabrile instrumentum, scobina. "Αειρις, Hesych. herba, quæ & ἀείσαρον.

'Αείσαμος, Dor pro ἀείσημος, η, ὁ, ἡ, bello clarus: ex ἄειρ, valdè & σῆμα, signum.

'Αείσαρον, herba pusilla, ejusdem fere generis, cum primitivo nomine, ἄειρον, ου, τὸ; arum, herba ex racunculi generibus.

'Αειδάρμαξος, ου, qui præstantissimum currum habet, quod ab ἄειρος, & ἅρμα, currus.

'Αεισυδὴς, ος, ὁ ἡ ὑ, valdè indignans, vel iracundus, ὁ ἄγαν συνζόμενος: Etym. συύζω γὰρ τὸ ὀργίζομαι; hic Artemidorus.

"Αειστα, optima, pl. num. n. g. ab ἄειστος, η, ον, superl. ab ἀγαθὸς, bonus: comp. ἀρείων, interdum adv. præstantissimè.

'Αειστάγορης, ου, ὁ, Aristagoras, nomen viri.

'Αείστεθλος, optimè decertans, præstantissimus in certaminibus; Epigr. de Hercule; ex ἄειστος, optimus, & ἆθλος, ου, ὁ, idem quod ἄεθλος, certamen.

'Αειστεύς, ου, ὁ, Aristæus, nomen viri.

'Αειστάρχω, ήσω, optimè impero seu magistratum gero: ab ἄειστος, & ἀρχὴ, principatus.

'Αείσταρχος, ου, ὁ, Aristarchus, nomen viri. Gr. optimus princeps.

'Αειστάω, ω, prandeo, f. ήσω, p. ηείστηκα, a. 1. ηείστησα, a. 1. imperat. ἀείστησον, ἄτω. Th. ἄειστον, prandium.

'Αειστεία, ας, ἡ, fortitudo, strenuitas. Th. "Αρης.

'Αειστείδης, ου, ὁ, proprium nomen viri.

'Αειστεῖον, ου, τὸ, præmium, propriè fortitudinis ergò. Th. "Αρης.

'Αειστερὰ, ᾶς, ἡ, scil. χειρ, sinistra manus: Ab

'ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ, ὰ, ὸν, ῆ, sinister, infaustus: q. ab ἄειστος, per Euphemismum.

'Αειστερόπτης, ου, ὁ, qui à sinistra stat; Poll. ex ἀειστερὰ, sinistra, & ὄσσομαι, floʒ unde ϝοπὸς, ου, ὁ, qui stetit, aut stat, &c. Sic δυξιόπτης, qui stat à dextra.

'Αειστερόχειρ, ρος, ὁ, qui tantum sinistram habet, aut ea sola utitur; quasi sinistrarius; ex ἀειστερὰ & χείρ.

'Αειστεύεσκε, excellebat, imperf. Ion. (Nam Iones in imperf. & a. 1. & 2. formant 3. pers. singularem à 2. remoto augmento, addita syllaba σκε.) verbi ἀειστεύω. Th. "Αρης.

'Αειστεύσασα, Dor. pro ἀειστεύσασα, præf. part. f. g. verbi ἀειστεύω, fortiter me gero.

'Αειστεὺς, ῆος, ὁ, princeps, omnium fortissimus:

fortissimus: ab ἄριστος, optimus. Th. Ἄρης.

Ἀριστεύσασα, antecellens, a. 1. part. act. f. g. ab

Ἀριστεύω, f. εύσω, p. ἠρίστευκα, excello, fortissimè me gero Th. Ἄρης.

Ἀριστικὸς, ἡ, ὁ, strenuus; qui quasi ita comparatus est à natura, ut omnium fortissimè se gerat; ab ἀριστεύω.

Ἀρίστῃς, ἧσι, Ion. fortissimi: item optimates seu proceres: ἀριστήεσσιν, dat. pl. Ion. pro ἀριστεῦσιν, ab ἀριστεύς, έως.

Ἀριστικὸς, ἡ, ὁ; ὁ ἔθος ἔχων ἀριστᾶν; consuetudinem habens convivandi, & prandendi; Etym. Th. ἄριστον, prandium.

Ἀριστίζω, f. ίσω, p. ικα, prandium præbeo, prandium excipio. Th. ἄριστον, prandium.

Ἀριστινδίην, adv. optimos quosq; deligendo. ὁ κατὰ τοὺς ἀρίστους συλλεγόμενος: de optimis electus Hesyc.

Ἀριστόβουλος, ου, ὁ, nomen viri. Gr. primus consiliarius.

Ἀριστογείτων, ονος, ὁ, nomen propr. viri.

Ἀριστογυιέθλου χῶρος; locus ubi optimi nascuntur, seu locus qui optimos generat; ex ἄριστος, optimus; & γείνομαι, gignor, nascor; unde, γένος, genus; & γηγένλη; ortus, origo.

Ἀριστογόνος, ου, ὁ, ἡ, parens optimæ prolis: ab ἄριστος & γόνος, soboles. Th. γείνομαι.

Ἀριστόδειπνον, ου, τὸ, prandium cœnæ conjunctum; Hæus, ex ἄριστον, ου, τὸ; prandium; & δεῖπνον, ου, τὸ, cœna.

Ἀριστόδημος, ου, ὁ, quasi populi princeps: ex ἄριστος, & δῆμος.

Ἄριστοι, οἱ; optimates, primores, Livio; summates Plauto; proceres, viri præcipui; præstantissimi, &c. plur. masc. à sing. ἄριστος.

Ἀριστοκράτεια, ας, ἡ, status reip. quæ ab optimatibus gubernatur: cui pp. δημοκράτεια & sequentia.

Ἀριστοκρατίω, f. ήσω, optimè impero. Ἀριστοκρατῶμαι, sub optimatum regimine vivo.

Ἀριστοκράτης, έους, ὁ, Aristocrates, nomen propr.

Ἀριστοκρατικὸς, ἡ, όν, ὅν, ad aristocratiam pertinens: item, aristocratiæ studiosus.

Ἀριστοκρατικῶς, pro statu optimatum. Omnia ab ἄριστος & κρατέω, quod à κράτος.

Ἀριστολόχια, ας, ἡ, herba quædam; sic dicta, ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἀρίστοις βοηθεῖν ταῖς λοχείαις; quòd existimetur optimè puerperis opitulari; Dioscor. Plin. scribitur & ἀριστολόχεια, apud Nicand. ex ἄριστος, optimus; & λοχέος, ὅ, ἡ, gravida; à λέγομαι, cubo; seu λέχος, έους, τὸ, lectus.

Ἀριστόμαντις, ὁ, ἡ, optimus, seu præstantissimus vates; Soph. ex ἄριστος, optimus; & μάντις, εως, ὁ, ἡ, vates.

Ἀριστομάχης, ου, ὁ, ὁ ἐν ταῖς μάχαις ἄριστος, in prælis præstantissimus.

Ἄριστον, ου, τὸ, prandium. Volunt dici, quasi ἀέριστον, quod tempus ei non esset definitum. Alii ab ἦρι, manè: ἄριστον δηλονὸν, merenda.

Ἀριστονομία; optimatum regimem, seu imperium; Hesych. & Suid. ex ἄριστος, optimus; & νομὸς, ὅ, ὁ, præfectura; à Th. νέμω, rego, regno, &c.

Ἀρίστυος, ου, ὁ, benevolus, optimâ mente præditus: ex ἄριστος, & νόος.

Ἀριστοποιέω; prandium facio, cibum apparo; unde, ἀριστοποίημα; prandeo; & participium, pass. ἀριστοποιέμενα; ea quæ parantur in prandium; ex ἄριστον, prandium, & ποιέω, facio.

Ἀριστπόνος, ου, ὁ, ἡ, optimè laborans: ab ἄριστος, & πόνος, quod à p. m. πέπονα, verbi πένομαι, laboro.

Ἄριστος, optimus: ἄριστοι, οἱ, optimates, primores, proceres, superl. ab ἀγαθὸς, bonus, comp. ἀρείων. Th. Ἄρης, Mars.

Ἀριστοσαλπικτὴς; præstantissimus tubicen; Poll. ex ἄριστος, optimus; & σαλπικτὴς, ὅ, ὁ, buccinator, à Th. σάλπιγξ, γγος, ὁ, tuba, buccina.

Ἀριστοτέλης, έους, ους, ὁ, Aristoteles, princeps philosophorum.

Ἀριστοτέχνης, ου, ὁ, optimus & præstantissimus artifex; ex ἄριστος, & τέχνη.

Ἀριστοτόκος, ου, qui optimos parit: ἀριστότοκον, ου, optimo partu editus, præstantissimus: & ἀριστοτόκια, quæ &c. ab ἄριστος & τίκτω, pario.

Ἀριστοφάνους, gen. Æol. & Dor. pro Ἀριστοφάνους, ab

Ἀριστοφάνης, Aristophanes, Poëta comicus.

Ἀριστόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ, manibus strenuus, fortissimus. Ab ἄριστος & χείρ.

Ἀριστῶν, prandens, ab ἀριστάω, prandeo.

Ἀριστωτὸς, ῆ, ὁ, tempus prandii, ἀείρω ἀφ' Hesych.

Ἀρίσφαλλος, valde lubricus, fallax; ἀρισφαλεῖς, οἱ, dubii. Et

Ἀρισφαλεῖς, οἱ, facilè decepti: ab ἄρι & σφαλὴς, quod à σφάλλω.

Ἀριφραδὴς, ές, ὁ, ἡ, valde manifestus, insignis. Et

Ἀριφραδέως, adv. valde manifestè, ab ἄρι, valde, & φραδὴς, prudens. Th. φράζω.

Ἀρίφρων, cui est mala mens; malè animatus; ὁ κακῶς φρονῶν; Suid. Hesych.

Ἄρίων, ωνος, ὁ, nom. viri.

Ἀρκαδία, ἡ, Arcadia, nomen regionis.

Ἀρκεῖ, sufficit, impersn. ab ἀρκέω, a. 1. ἄρκεσα, Ion. ἀρκέεσε, contentus esto. præs. inf. pass. pro imperat.

Ἄρκευθος; herba quædam paluſtris; Dioſc. ſcribitur à pleriſq; ἄρκτειον.

Ἀρκεύθους, ὁ, idem quod ἄρκτος; ut, ὀπὸς λείπεις ἀρκεύθου, ex adipe urſino.

Ἀρκιόντως, Ion. pro ἀρκόντως, ſufficienter. Th. ἀρκέω, ſufficio.

Ἀρκέσῃ, arcebit, f. 1. verbi ἀρκέω, propulſo.

Ἀρκεσθησόμεθα, 1. plur. f. 1. ind. paſſ. ab ἀρκέομαι, vide ἀρκέω.

Ἀρκεσίλας, α, ὁ, Dor. pro

Ἀρκεσίλαος, ου, ὁ, Arceſilaus, nomen propr.

Ἄρκεσις, εως, ἡ, utilitas, auxilium. Et

Ἀρκετὸς, ἡ, όν, ὅ, ſufficiens. Et ἄρκετον, ſufficit, pro ἀρκετόν ἐστι, quod pro ἀρκεῖ. Th. ἀρκέω, ſufficio. Hinc ἀρκετῶς, ſufficienter: ἀρκὸς, idem.

Ἀρκεύθις, ίδος, ἡ, bacca juniperi, quæ maturitate nigreſcit; Et Dioſcor. etiam ipſam arbòrem ἀρκευθίδα, vocat; unde,

Ἀρκεύθινος, juniperus: ab

Ἄρκευθος, ου, ὁ, ἡ, juniperus, παρὰ τὸ τοὺς ἀφ' αὐτὴν κεύθειν, id eſt, quod maledictionem arceat. Ejus odorem omnia ſc. reptilia averſantur. Itaque velim ab ἀρκεῖν ἐυθύ.

Ἀρκέω, ſufficio, arceo, opitulor, f. έσω. p. ἤρκεκα, a. 1. ἤρκεσα, & Ion. ἀρκεσα. præſ. paſſ. ἀρκέομαι. perf. paſſ. ἤρκεσμαι. a. 1. paſſ. ἠρκέσθην. f. 1. paſſ. ἀρκεσθήσομαι cum dativ.

Ἄρκιλοι, οἱ, urſorum catuli; Euſt. Th. ἄρκτος, vel ἄρκος, urſus.

Ἄρκιος, ὁ, ἡ, ὁν, & ἄρκιον, Poët. pro ἄρκετος, ſufficiens, ſatis dignus.

Ἄρκὸς, ὅ, ὁ, idem quod (& pro) ἄρκεσμα, τὸ, & ἄρκεσις, auxilium. Th. idem.

Ἀρκούντως, adv. idem quod ἀρκετῶς, ſufficienter, ſatis, abundè, &c. Th. ἀρκέω.

Ἀρκτέον, incipiendum, verbale, ab ἄρχω, ordior.

Ἀρκτεύω, in urſæ occiſæ honorem virgines Dianæ conſecro; Suid. Poll. &c. Unde, ἀρκτεία, illa conſecratio virginum Dianæ. Ἀρκτῶος, α, ὁ, Arctous, ſeptentrionalis; Herod. Ἀρκτῶ, ους, ἡ, (ſub, ὁδῷ) urſina, ſcil. pellis. Th. ἄρκτος.

Ἀρκτεῖος, α, urſinus: &

Ἀρκτικὸς, ἡ, ὁν, ſeptentrionalis. Th. ἄρκτος.

Ἀρκτομῦς, ὸς, ὁ, mus urſinus: ſic dictus quòd incedit bipes, & prioribus pedibus tanquam manibus utitur; quod urſorum proprium. Vox Helleniſtica: Ex ἄρκτος & μῦς.

Ἄρκτος, ου, ὁ, ἡ, uſus, urſa: item ſignum cœleſte. Angl. the ſeven ſtars.

Ἀρκτοῦρος, Arcturus: Stella poſt ἄρκτε ἐφ' nam ἐφ', ἄς, ἡ, cauda.

Ἀρκτοφύλαξ, ακος, ὁ, cuſtos urſæ; ſydus quod & Bootes; aſtrum arctophylax; ex ἄρκτος, urſus; & φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, cuſtos; Th. φυλάσσω.

Ἀρκυστασία, ας, ἡ, & ἀρκυστάσιον, τὸ; retium ſtatio, ſeu tenſio; item, locus ubi tenduntur retia; ſeu in quo ſtant, plagæ. Sed dicitur etiam ἄρκυστάσιον; idem; ſic, ἀρκύστατος, ου, ὁ, retium tenſivus; & ἀρκύστατα, τὰ; loca ubi retia figuntur; item, ipſa retia; omnia ab ἄρκυς, rete; et ἵστημι, ſto; unde στάσις, ſtatio; & στατὸς, qui ſtat, &c.

Ἄρκτς, υος, ἡ, rete, reticulum, virta.

Ἀρκυωρὸς, ὁ, cuſtos retis, ſeu retiarius; qui ſtat ad retia & indaginem; inde ἀρκυωρέω, retia cuſtodio; ſto ad retia & indaginem; Euſt. ex ἄρκυς, rete, & οὖρος, cuſtos; unde, οὐρέω; & mutato ου in ω, ὠρέω; cuſtodio.

Ἅρμα, ατος, τὸ, currus, vehiculum, à

præt. pass. ἄρθω, apto mutato spiritu; hinc

'Αρμαγεδδών, τὸ ἄκλινον, Hebr. q. d. exercitus maledictus.

'Αρμαλιώ, acc. sing. Ion. ab

'Αρμαλιά, ᾶς, ἡ, cibus, demensum. Th. ἄρθω adapto; παρὰ τὸ ἁρμίζειν καὶ ἐφαρμόττειν τὰ μέλη, Hesych.

'Αρμαλιὰς ὄχος; vehiculum quod exercitui commeatum circumvehebat; nam ὄχος, ου, ὁ, & ὀχή, τὸ; est currus, vehiculum.

'Αρμάμαξα, ης, ἡ, currus, rheda. Th. ἅρμα, idem.

'Αρμαξοτροχία, idem quod ἁρματροχία, & χὴ, ἡ; curriculi orbita; quod est pro ἁρματοτροχία; ex ἅρμα, τὸ, currus; & τροχὸς, rota; Ih. τρέχω, curro.

'Αρμάτηος, & ἁρμάτιος, ου, ad currum pertinens, curulis: ab eod. Th.

'Αρματεύω, f. εύσω; aurigo, vel aurigor; Eurip. ab ἅρμα.

'Αρματηλασία, ας, ἡ, agitatio currûs: Et

'Αρματηλάτης, ου, ὁ, Dor. pro

'Αρματηλάτης, ου, ὁ, currûs agitator: Ex ἅρμα, currus, & ἐλαύνω, agito.

'Αρματηλατῆν, ; curru seu curribus vehi, seu agitari; ejusdem Th. & comp.

'Αρματηνίκη, & Dor. α, ἡ, victoria curulis: ex ἅρμα & νίκη.

'Αρμάτιον, ου, τὸ; curriculum. Th. ἅρμα.

'Αρματῖται, οἱ; bigales, bigarii; Th. idem.

'Αρματοδρομία, ας, ἡ, curule certamen: ab ἅρμα & δρόμος, cursus, quod à τρέχω.

'Αρματομαχέω; ex curru pugno; Eust. ex ἅρμα & μαχέω.

'Αρματοπηγέω, ῶ, ὁ, qui currum fabricatur: ab ἅρμα, currus, & πήγνυμι, fabricor.

'Αρματοπηγία, currus fabricor; ejusdem Th. & comp.

'Αρματοποιὸς, ὁ, idem; carpentarius; i. q. qui currus facit aut fabricatur; unde, ἁρματοποιία, currus facio vel fabricor; ex ἅρμα & ποιέω.

'Αρματοτροφέω, curules equos alo, seu nutrio; unde ἁρματοτροφία: curulium equorum nutritio; ex ἅρμα & τροφέω; idem quod τρέφω, alo, nutrio.

'Αρματοτροχία; vide ἁρμαξοτροχία.

'Αρμύρα, apta, congrua, per Syncop. pro ἀρήμυρα, pl. ab

'Αρμύω, pro ἀρήμυω, præs. part. pass. ab ἄρθω, apto. Sic ἴκμυρος, pro ἰκμήρος, ubi est Syncope & ῆ irritûs mutatio Æolica.

'Αρμὸν, ου, τὸ, instrumentum: ut congruum & necessarium opifici: ab ἄρθω, apto.

'Αρμὸς, ου, ἡ, Hippocrati dicitur, πᾶσα συνδεσμὸς τραυμάτων; compages, commissura, compago. Galenus exp. futura in capite; idem quod ἁρμὸς; & Th. idem.

'Αρμηλάτης, & τος; auriga; per quem currus agi potest; unde, ἁρμηλατέω, aurigor; certo aurigatione in curuli certamine, &c. Sunt par Syncopen, pro ἁρματηλάτης, & ἁρματηλατέω.

'Αρμίας, confestim; Hippocr. παραχρῆμα; dictio Dorica.

'Αρμογὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἁρμὸς; apta junctura seu commissura; compages; coagmentatio. Th. idem.

'Αρμόδιος, ία, ιον, ος, congruus, familiaris. Th. ἄρθω, apto. Est & 'Αρμόδιος, ου, ὁ, nomen propr.

'Αρμόζουσα, Dor. pro ἁρμόζουσα, ης, ἡ, conveniens; præs. part. f. g. ab

'Αρμόζω, vel ἁρμόττω, aptè connecto, apto, quadro, convenio, & pro ordino: f. όσω; p. ἥρμοκα, a. 1. m. ἡρμοσάμην ab ἄρθω, apto.

'Αρμοζόντως, congruenter, convenienter; ut, ἁρμοζόντως ἔχει; convenienter se habet; ab ἁρμόζω.

'Αρμοῖ, modo, nuper, adv. sed ἁρμοῖ, congruenter: ab ἁρμὸς.

'Αρμολογέω, ῶ; congruenter coagmento, aptè concinno, & compingo; ut ἁρμολόγησε πάσην, in Epigr. convenienter composuit sepulchrum: ex ἁρμὸς & λόγος.

'Αρμονίη, ης, ἡ, Ion. pro

'Αρμονία, ας, ἡ, compages; apud Musicos concentus: ab eod. Th.

'Αρμονίδεω, gen. Æol. pro ου, ab 'Αρμονίδης, ου, ὁ, nom. propr. viri.

'Αρμονικὸς, ή, όν, ad harmoniam pertinens, harmonia habens: item, musicus. Th. ἄρθω.

'Αρμὸς, ου, ὁ, commissura, articulus, compages: a præt. pass. ἄρθω, mutato spiritu.

'Αρμοσία, ας, ἡ, gubernatio; 'Αρμοστὴς, ου, ὁ, ἁρμοστὴρ, & ἁρμόστωρ; moderator, magistratus, gubernator; item, ἁρμοστὸς, ή, όν, conveniens, congruens, &c. Omnia ab ἁρμὸς & ἁρμόζω.

'Αρμοσται, adaptatus est: Ion. pro ἥρμοσται, ab ἥρμοσμαι, perf. pass. verbi ἁρμόζω, apto.

'Αρμόσσουσι, 3. pl. præs. opt. ab

'Αρμόττω, idem quod ἁρμόζω, in f. όσω. p. æi. part. ἁρμόσσαν, σᾶν, & in f. g. ἁρμόσσασα.

'Αρναῖος, ου, ὁ, Arnæus, nom propr.

'Αρνακὶς, ίδος, ἡ, pellis agni, pellis ovina: q. ab ἄρθω, ἀρνὸς, agnus.

'Αρνας, acc. plur. ἀρνάσι, dat. & ἄρνες, nom. plur. ab ἄρθω, ἀρνὸς, agnus.

'Αρνεῖον, ου, τὸ, locus ubi agninæ carnes venduntur, macellum: ab

'Αρνὴς, ῆς, ὁ, agnus adultus. At

'Αρνὸς, ου, ὁ, ἡ, agninus. Th. ἄρθω.

'Αρνεῖσθαι, negare, præs. inf. ab

'ΑΡΝΕΟΜΑΙ, recuso, nego, abnego: imperf. ἠρνεόμην, οῦμην, negabam. f. ήσομαι. p. ἤρνημαι, σαι, ται, a. 1. m. ἠρνησάμην, ω, ατο, renuit: & in pl. ἠρνησάμεθα, σασθε, αντο, sub. ἀρνήσωμαι, ῃς, ῃ. inf. ἀρνήσασθαι. part. ἀρνησάμενος, ου, ος, η, ον.

'Αρνεοθοίνης, agnis vescens; Epigr. ex ἄρθω, ἀρνὸς, agnus; & θοίνη, convivium; unde θοινάω, epulor.

'Αρνευτὴρ, ῆρος, ὁ, urinator: παρὰ τὸν ἄρτας, agnos: qui solent in caput desilire, velut aërem cornibus impetentes, eodem modo urinatore, prono capite se immittunt in aquas.

'Αρνη, ης, ἡ, nomen urbis, item Nymphæ, nutricis Neptuni.

'Αρνήσασθαι, a. 1. inf. m. ab ἀρνέομαι.

'Αρνησίθεος, ου, ὁ, deum negans; ὁ τὴν θεὸν ἀρνούμενος; ὁ ἄπιστος; infidelis; Chrysost. ex ἀρνέομαι, & θεὸς.

'Αρνησις, εως, ἡ, recusatio, negatio: &

'Αρνητικὸς, ή, negativus: à præt. pass. ἀρνέομαι.

'Αρνὴ, pro ἀρνέη, 3. sing. præs. sub. m. ab ἀρνέομαι.

'Αρνίον, ου, τὸ, agnus, agnellus: dim. ab ἄρθω, ἀρνὸς, agnus.

'Αρνόγλωσσον, τὸ; & ἀρνόγλωσσος, ου, ὁ, plantago; agnina lingua; Dioic. ex ἄρθω, ἀρνὸς, & γλῶσσα.

'Αρνοφόρος, ου, ἡ, apud Athen. l. 3. agnifera esse videtur.

'Αρνὸς, agni, gen. sing. ab ἄρθω. Sunt qui legunt ἀρνὸς, ου, ὁ, idem.

'Αρνοφάγος, ου, ὁ, qui agnum devorat, comedit & absumit; ex ἄρθω, & φάγω.

'Αρνόφυλλον, τὸ; q. d. agni folium; cytisus; herba quâ agni delectantur; ex ἄρθω, & φύλλον, folium.

'ΑΡΝΥΜΑΙ, capio, consequor, commuto, comparo: ἀρνυμένω, nom. dual. ab ἀρνύμενος, præs. part.

'Αρνωδοὶ, οἱ; dicti sic, οἱ ῥαψῳδοὶ; rhapsodi; qui carmina apud antiques recitabant; utpote, quibus agnus proponeretur pretium recitationis versuum. Eust. ex ἄρθω, agnus, & 'Αείδω, cano; unde ἄδω, ideam; à quo ἄσμα, τὸ; canticum, & ἀδὴ, ἡ, idem; item ᾠδὸς, ου, ὁ, cantor, &c.

'Αρνῶν, gen. pl. ab ἄρθω, ἀρνὸς.

'Αρξάμενος, ου, a. 1. part. ἄρξασθαι, a. 1. inf. m. ab ἄρχω, incipio.

'Αρξῶμαι, Dor. & Æol. pro ἀρξόμαι, & Æol. pro ἄρξομαι, f. 1. ab ἄρχομαι, incipio.

'Αρξόμαι, ῃ, εται, f. 1. m. ab eod. ἄρχομαι.

'Αρόης, οῖς, 2. sing. præs. sub. act. ab ἀρόω, aro.

'Αρόϊμαν, Dor. pro ἀροίμην, susciperem, perferrem: a. 2. opt. m. verbi αἴρω, tollo, a. 2. m. ἠράμην.

'Αρόϊμεθα, retulerimus, 1. pl. a. 2. opt. m. ejusd. verbi.

'Αρόιο, ἄροιτο, tuleris, it: 2. & 3. pers. a. 2. opt. ejusd. verbi.

'Αρόμβωμαι, Poët. pro ἀρόμβομαι, quod Dor. pro ἀρόεσθαι, arare, præs. inf. ab ἀρόω, aro.

'Αρόμβω, ὁ, aratio; (ἀροτρίασμος. Hesych.) est verbale ab ἀρόω, ῶ; aro.

'Αρόμων; aptor, adaptor; pass. ab ἄρθω, apto.

'APON, ου, τὸ, ARUM, herbæ species. Est &

'Αρὸν, a. 1. imperat. verbi αἴρω, tollo.

'Αρὸντο, pro ἤροντο, Ion. a. 2. ind. m. ejusd. verbi.

'Αρόσας, 2 pers. a. 1. sub. act. ἀρόσαι, a. 1. inf. ab ἀρόω, aro.

'Αρόσιμος, arabilis; Rem cultus: &

'Αρόσις, vel 'Αρόσις, & 'Αροτρίασις, εως, ἡ, aratio, ag icultura: interdum ager frumentarius: ab ἀρόω, aro.

'Αρὸῦ, nom. pl. ab ἄρθω.

'Αρότηρ, ῆρος, ὁ, ARATOR: Epithet. bovis; vox poetica: ab ἀρόω.

'Αρότης, ου, ὁ, idem: & ab eod.

'Αρότιος, genit. Poët. pro ἀρότου, ab

'Αρότος, ου, ὁ, aratio; sed ἄροτος, ή, ὁ, tempus arandi; & ἀρότος, τὸ, τὸν, arabilis. Th. ἀρόω, aro.

'Αροτή-

'Αρστήσιμος, ε: ὁ ἢ ἡ, arabilis; ἀρστήσι-Θ-, ε, ὁ, ἡ; ad arationem pertinens, unde apud Aratum, ἀρστήσιΘ- ἄρη, est ἀρστὶς, arationis tempus, vel seminandi tempestas; i. e. sementis; ab ἀρόω, aro.

'Αρστρα, pl. n. g. ab ἄρστρον, aratrum: ab eod. Th.

'Αρστρεύς, εως, Poët. pro quo & ἀρότης, ου, ὁ, & ἀρστὴρ, ῆρΘ-, ὁ, arator, agricola.

'Αρστρεύω, ῶ, & 'Αρστρεύζω, aro: f. εύσω. p. ἠρστρεύκα. ejusd. Th.

'ΑρστρικὸΘ-, ε, ὁ, ad aratores pertinens, rusticus, agrestis; ἀρστρεύω & ἀρστρεύσω; aro, aratro findo; ἀρστρευτὴρ, arator; ἀρόωσις, idem quo ἀρστρείασις & ἀρστρίασις, aratio, &c. Omnia ab ἀρόω, aro.

'Αρστρον, ε, τὸ, ARATRUM. Th. ἀρόω.

'Αρστροφος, ου Θ-, vomer; ab ἄρστρον & πῆς.

Αρῦν, nec non ἀρόωνῦν, præs. inf. pro ἀρόῦν, ab ἀρόω, aro.

'Αρουρα, ας, & Ion. ἀρόυρης, ἡ, arvum, terra arata, & terra: in nom. pl. ἀρόυρεῖ· ab

'ΑρουρεῖΘ-, agrestis, arvalis, campestris: &

'Αρόυριον, ε, τὸ, agellus: ab ἄρουρα, quod ab

'APO'Ω, ῶ, ARO, f. ἀρόσω. a. 1. ἤροσα. p. ἤρορκα. p. pass. ἤρομαι, σαι, ῶ· unde est ἄρστις, ἄρστος, ἀρστὴρ, ἄρστρον, ἄρουρα, de quibus suprà.

'ΑρουροπόνΘ-, q. d. in arvo laborans; agricola: ex ἄρουρα, arvum, terra arabilis; & πόνΘ-, ε, ὁ; labor; unde, πονέω, laboro.

'Αρπαγή, ῆς, ἡ, rapina, raptus, & ἁρπασμὸς, ῦ, ὁ, idem, ab ἁρπάζω, rapio.

'Αρπαγή, ῆς, ἡ, harpago; instrumentum uncos habens, quo ex puteis vasa retrahuntur: ab eod.

'Αρπάγιον ἀγγεῖον; vas quod à rapiendo harpagium dicitur; 'ΑρπάγμΘ-, rapto quæsitus; item abreptus; ut, ψυχὴ ἁρπαγίμη; Epigr. ἁρπάσθαι, raptum; ἁρπάγειον; locus dicitur juxta Cyricum, unde raptum memorant Ganymedem, &c. Omnia ab eod. Th.

'Αρπαγμα & 'Αρπασμα, ατος, τὸ; præda rapta, rapina, a præt. pass. verbi ἁρπάζω.

'Αρπάζοντες, rapientes, ἵπræs. part. dual. num. ab

'ΑΡΠΑ'ΖΩ, rapio; f. σω. & Dor. ἁρπάξω. p. ἥρπακα. p. pass. ἥρπασμαι. a. 1. pass. ἡρπάσθην. a. 2. pass. ἡρπάγην. p. m. ἡρπαγα. hinc ἅρπασμα & ἁρπαγμα, ἁρπαγὴ, ἅρπαξ, ἅρπη, ἁρπεδὼν, ἁρπεδόνη, de quibus alibi.

'Αρπακτὴρ, ῆρος, apud Poët. & 'Αρπακλῆς, ῆ, ὁ, raptor: item

'Αρπακτικὸς, ῆ, rapiendi peritus, rapax: unde

'Αρπακτικῶς, adv. rapaciter: item, raptim: &

'Αρπακτὸς, ῆ, ereptus: omnia à præt. pass. verbi ἁρπάζω.

'Αρπακτυς, υΘ-, ἡ, raptus, direptio, &c. Th. idem.

'ΑρπαλέΘ-, α, ον, rapidus, a, um; celer; ab ἁρπάζω.

'Αρπαλέως, & 'Αρπάγδην, idem quod ἁρπακτικῶς. ab eod. Th.

'ΑρπάλιμΘ-; Hesych. idem cum ἁρπαλέΘ-; desideratus; qui rapitur; &c. ἁρπαλίζω, arripio, accipio; ἁρπαλίζομαι & ἁρπαλίσσομαι, libens suscipio; libenter accipio, &c. Omnia ab ἁρπάζω.

'Αρπαξ, αγος, ὁ, RAPAX, raptor: in pl. ἅρπαγες· ab eod. Th.

'Αρπάξεως, Æol. pro ἁρπάξας, a. 1. part. m. g. ab ἁρπάζω.

'Αρπάξασα, a. 1. part. f. g. ab ἁρπάζω.

'Αρπάξω, rapiam, Dor. pro ἁρπάξω, f. 1. act. ab ἁρπάζω.

'ΑρπαξιβίΘ-, ε, ὁ ἢ ἡ, rapto vivens, apud Athen. ex ἅρπαξ, rapax; & βίΘ-, ε, ὁ, vita.

'Αρπας, acc. pl. ab ἅρπη, falx.

'Αρπάσας, άσασα, a 1. part. act. ab ἁρπάζω.

'Αρπασμὸς, idem quod ἁρπαγὴ & ἁρπαγμὸς; raptus, direptio; ipsa rapiendi actio, &c. ἁρπαστὸν, ῦ; harpastum; genus pilæ grandioris; dictum quod quisque arripere nitatur; unde Martial. Sive harpasta, manu pulverulenta lapis, &c. ἁρπαστὸς, ῆ, ὁ; q. d. raptitius; & ἁρπαστικὸς, rapax; Aristot. Physiogn. Omnia ab eodem Th.

'Αρπάω, rapio, furor. Steph. refert ad ἅρπη, ut sit propriè falce abripere.

'Αρπεδὴς, έΘ-, solo æqualis: quia ἁρπέδω, solo congruit.

'Αρπεδὲς, latum, planum; pro livido accepisse videtur Nicander; ἁρπεδίζω, solo æquo; complano, pavio. Hesych. ἁρπεδόεις, εντΘ-, ὁ; idem quod ἁρπεδὴς; humo æqualis, planus; vel, ὁ ἅγαν πελιδνός; valde lividus, & pallidus; παρὰ τὸ ἁρι ἢ πέδον; sic Herodianus, & Dydimus; & Etym. Hesych. vero, ὁμαλὸς ἰσόπεδΘ-.

'Αρπεδόνη, ης, ἡ, laqueus, funis: &

'Αρπεδὼν, ονΘ-, ἡ, funiculus: ab ἁρπάζω, rapio.

'Αρπεδονίζω, prædo, illaqueo; Hesych. ab ἁρπεδόνη.

'Αρπεζα, quasi ὀρόπεζα, ης, ἡ, pes vel imum montis, tanquam ὄρος πέζα.

'Αρπεπὸς, apud Cretenses, dicitur Milvus; à raptu.

'Αρπη, ης, ἡ, falx, item, ensis falcatus: & harpa avis: ab ἁρπάζω, rapio.

'Αρπὶς, seu ἁρπὶς, ίδος, ἡ, crepida, aut calcei genus; dictum per Metathesin pro ῥαπὶς, à ῥάπτω; suo, consuo; teste Etym.

'Αρπυῖα, ας, ἡ, Harpyia: ab eod. Th. unde

'Αρπυῖαι, rapaces quædam Deæ, Harpyiæ. gen. pl. ἁρπυιῶν.

'Αρπυς, ὁ, amor: quia falcatus ad resecanda impedimenta: aut quia animos ἁρπᾷ, rapit.

'ΑρραδὲΘ-, ὁ ἢ ἡ, seu ἄρραδΘ-, carens virga seu baculo; (ex α priv. & ῥάδΘ-, ε, ἡ; virga; baculus, &c.) Unde, ἀρράδδοτα, τὰ; vel ται, αἱ; sunt inter ostrea; q. d. minime virgata; (quibus opponuntur ῥαδδωτὰ, quæ pectinatim divisa interpretatur Gaza, apud Aristot.) conchæ dicuntur, non pectinatim divisæ; seu non striatæ, aut virgatæ, &c.

'Α'ΡΡΑΒΩ'Ν, ῶνΘ-, ὁ, ARRHABO, pars solutionis quæ fidem facit totius summæ persolvendæ, item pignus. Hebr. vox.

'Αρραγὴς, έΘ-, ὁ ἢ ἡ, infractus, infragilis, firmus: ab α & ῥήγνυω, frango.

'Αρρᾶξεν, Ion. & Poet. pro ἤρᾶξεν, & hoc pro ἤρεξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀράσσω, amputo.

'ΑρραφΘ-, ε, ὁ, ἡ, insutilis: ex α priv. & ῥαφὴ, futura. Th. ῥάπτω, consuo.

'Αρρένα, acc. sing. m. g. vel pl. n. g. ἄρρενΘ-, & ἀρρένων, gen. sing. & pl. ab ἄρρην, mas, strenuus.

'Αρρενικὸς, vel 'Αρσενικὸς, ῆ, masculinus: ab ἄρρην vel ἄρσην, mas.

'ΑρρενογόνΘ-, ε, ὁ, ἡ, masculos procreans: ab ἄρρην & γόνος, quod à γένομαι.

'Αρρενωπὸς, & 'Αρρενωπὸς, ῆ, aspectu masculus, virilis: ex ἄρρην & ὤψ.

'Αρρήκτοις, infractis, dat. pl. Ion. ab

'ΑρρηκτὸΘ-, idem quod ἀῤῥαγὴς, infractus: ex α priv. & ῥήσσω.

'Α'ΡΡΗΝ, vel ἄρσην, ενΘ-, ὁ, mas: item adjectivè, ὁ, ἡ, masculus. Metaph. fortis, strenuus: & in neutr. gen. ἄῤῥεν vel ἄρσεν substantivè mas.

'Αῤῥιωνὸς, έΘ-, ὁ, ἡ, Poët. ἄγριΘ-, δυσχερὴς, molestus, difficilis. Deductum videtur ab ἀῤῥιώνειν, pro λοιδορεῖν, convitiari, ac γυναικὸς πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι, Helych. i. e. adversùs maritum contendere. 'Αῤῥίων vero sive ἄρσων, ab ἄῤῥω, irrigo.

'Αῤῥητοποιία, ας, ἡ, nefandum facinus, obscœnè perpetratum. Et

'Αῤῥητοποιὸς, ῆ, nefanda perpetrans, obscœnus: ab ἀῤῥήτΘ- & ποιέω.

'ΑῤῥητΘ-, ε, ὁ, ἡ, ineffabilis, obscurus, item nefandus: ex α & ῥητὸς. Th. ῥέω, dico.

'Αῤῥήτως, adv. arcanè: ab eod. Th.

'Α'Ρ'ΡΙΧΑ'ΣΘΑΙ, manibus & pedibus sursum tendere.

'Α'Ρ'ΡΙΧΟΣ, ἄρικΘ- vel ἄρστκΘ-, ὁ, ἡ, cophinus, vas vimineum.

'Αῤῥύθμως, adverb. innumeratè: ex α & ῥυθμὸς.

'Αῤῥύσενῦ, pro ἀναῤῥύσενῦ, & hoc per Enallagen pro ἀναῤῥύσηῦ, haurient. Th. ἀρύω, haurio.

'Αῤῥωδέω, Ion. pro ἐῤῥωδέω, timeo. Hinc

'Αῤῥωδία, ας, ἡ, pro ὀῤῥωδία, ἡ, metus. Th. ὀῤῥὸς, ὁ, ierum lactis.

'Αῤῥωστέω, f. ήσω, p. ηκα. infirmus sum, adversâ valetudine laboro: de κακέξεσις dicitur, neutrum absolut. ab α & ῥώννυμι.

'Αῤῥώστημα, languor, ægritudo: est νόσημα μὴ ἀδύνατος. Et

'Αῤῥωστία, ας, ἡ, infirmitas, morbus. Ab

'Αῤῥωστὸς, ε, ὁ, ἡ, infirmus, ægrotus: ex α & ῥώννυμι.

'ΑΡΣ, ἀρνὸς, ὁ, ἡ, agnus, i, dat. pl. ἀρνάσι.

'Αρσάμην, Æol. pro ἠρόμην, a. 1. part. m. ab ἄρομαι, apto, f. ἐῶ, & Æol. ἄρσω. Hinc

ᵛἌρσας, αὐτ, a. 1. part. act. ab ἤρσα, a. 1. act. ab ἄειρω, quod vide.

ᵛἈρσενα, acc. sing. ἄρσενι, masculus, in dual. ab ἄρσην, vel ἄρρην, mas. Et

Ἀρσενικὸς, masculinus: ab eod. Th.

Ἀρσενικῶς, vel ἀρρενικῶς; masculè; vel masculino genere; Athen. ab ἄρσην, mas.

Ἀρσενόθηλυς, & ἀρρενόθηλυς; promiscui generis, fœminei nimirum & masculi; sic vocantur animalia, quæ ipsa se incunt; ex ἄρσην, masculus; & θῆλυς, εως, ὁ vel ἡ, fœmineus.

Ἀρσενοκοίτης, ου, ὁ, cinædus: ex ἄρσην & κοίτη, cubile.

Ἀρσενόπαις; cui est mas filius; Nonn. ex ἄρσην, mas, & παῖς, puer, &c.

Ἀρσενόπλους; virîs plenus; apud Æschyl. ex ἄρσην & πλῶ.

ᵛἌρσην, ενος, ὁ, ἡ, & τὸ ἄρσεν, mas, masculus. Vide ᵛἌρρην.

ᵛἌρσις, εως, ἡ, elevatio, item ablatio: & apud LXXII. onus. Th. ἄειρω.

ᵛἌρτη, adapta, a. 1. imperat. a f. Æolico verbi ἄειρω, apto. Vide ἀρτάμνω.

ᵛἌρτω, coaptabo, f. 1. Æol. ve. bi ἄειρω, f. ἐῶ, & Æol. στω, a. 1. ἦρα, & Æol. ἦρτα.

ᵛἈΡΤΑΒΗ, ης, ἡ, mensura Persica.

ᵛἌρτεμις, ιδος, ἡ, Dor. pro ᵛἌρτεμις, Diana.

ᵛΑΡΤΑΜΟΣ, ου, ὁ, lanius, coquus; παρὰ τὸ εἰς ἄρτια τίμνειν.

Ἀρτάνη, ης, ἡ, laqueus, item suspendium: ab ἀρτάω.

Ἀρταξέρξης, ου, ὁ, nomen propr. Regis Persarum: magnus bellator.

ΑΡΤΑ'Ω, (& ἀρτέω, Ion.) f. ήσω, p. κα. suspendo, appendo: q. ab ἄειρω, attollo. Hinc ἄρτημα, τὸ, suspensum, appensum.

Ἀρτεμᾶς, ᾶ, ὁ, Artemas, nom. propr. viri Gr. incolumis.

Ἀρτεμέα, acc. sing. ab

ΑΡΤΕΜΗ'Σ, ές, ὁ, ἡ, integer, incolumis: q. ab ἄρτος, integer. Vel P. conasmo τῶ ρ, quasi ἀτεμὴς, à τέμνω.

Ἀρτεμία; incolumitas, salus, sanitas; Epigr. & ἀρτεμέω, ῶ; incolumis sum, valeo; sum integris viribus; Nonn. Utrumq; ab ἄρτεμὴς.

Ἀρτεμιδόκλυτος; (q. d. à Diana, i. e. Luna percussus; idem quod σεληνόκλυτος;) Lunaticus, Lymphaticus; (nam de mulieribus dicitur σεληνόκλυτοι, & ἀρτεμιδόκλυτοι; ut ἀπολανόκλυτοι & πλειόκλυτοι; de viris.) ex ἄρτεμις, Diana; & βλητὸς, ictus; & βάλλω; quod inter alia, sign. figo, ferio, faucio.

ᵛἌρτεμις, ιδος, ἡ, Diana: acc. ιν & ιδα. voc. ῖ. Ἄρτεμι· q. ab ἀρτεμὴς, perfectus. Vel ut alii volunt, παρὰ τὸ ἀεὶ εκ τίμνειν. nam venationi præesse fingebant, unde venatrix dicitur.

Ἀρτεμίσια, ας, ἡ, Artemisia, herba.

Ἀρτεμίσιον, Dianæ festum, templum, aut statua: ab ᵛἌρτεμις.

ΑΡΤΕ'ΜΩΝ, ωνος, ὁ, artemo, velum navis majus, antemna: q. ab ἀρτάω, suspendo.

Ἀρτέμων, ωνος, nomen propr. viri: qui ὠτειόρριν cognominatus est, quòd ob mollitiem lectica circumferretur.

ᵛΑΡΤΕ'ΟΜΑΙ, paro, apparo: quasi ab ἄειρω.

Ἀρτεπίβουλος, ου, nomen muris, ab ἄρτος, panis, & ἐπίβουλος, insidiator: ex ἐπὶ & βολή.

Ἀρτέω, Ion. idem quod ἀρτάω, suspendo.

ᵛἌρτημα, ατος, τὸ, suspensum, appensum. ἀρτήματα vocantur omnia quæ pendent ex al. quo loco: à præt. pass. verbi ἀρτάω.

Ἀρτηρ, ῆρος, ὁ, sonat ad verbum sublator, quasi ab ἄειρω, tollo. Vel humerus, quo onus sublatum fertur: item genus calceamenti. Sed in Nehemiâ sumitur pro instrumento κατοφέρων, i. e. bajulatorum Ex ἀρτὴρ, Pleonasmo τῆς ο, fit ἀαρτὴρ, ῆρος, ὁ, lorum seu funis, quo ensis appenditur, seu theca in quâ reconditur, quasi ἄειρα τιθῶν· ab ἄωρ, ensis, & τηρέω, servo.

Ἀρτῆρες; arteres; Massæ lapideæ, vel metallicæ, ansa vel manubrio addito, quo commodè levari possint ab athletis. Artemio lib. 1. (vide ἀλτῆρες, in ἄλλομαι.) ab ἄειρω, tollo.

ΑΡΤΗΡΙ'Α, ας, ἡ, arteriâ, spiritûs receptaculum: παρὰ τὸ ἀίειρα τηρεῖν. Unde

Ἀρτηριακὸς, ὴ, ad arteriam pertinens. Et

Ἀρτηριώδης, εας, ὁ, ἡ, arteriosus.

Ἀρτηριοτομία, ας, ἡ, arteriæ dissectio: à τομὸς etiam, quod à τέμνω.

ᵛΑΡΤΙ, modò, nuper, nunc; ἕως ἄρτι, huc usque; ἀπ' ἄρτι, vel ἀπάρτι, ex hoc tempore: & ἀπ' ἄρτι, jam, nunc. ᵛἌρτι, in compositione interdum significat integritatem seu perfectionem, ex ἄρτος interdum novitatem.

Ἀρτιάκις, adv. pariter, i. e. pari numero. Et

Ἀρτιάζω, ludo par impar, interdum præparo. Et

Ἀρτιασμὸς, ὁ, lusus eorum qui ludunt par impar: ab ἄρτιος, par.

Ἀρτιβλαστὴς, recens germinans. Th βλαστάνω.

Ἀρτίγαμος, ου, ὁ, ἡ, qui nuper uxorem duxit, nuper nupta: ab ἄρτι & γάμος, quod à γαμέω.

Ἀρτιγνώθελος, idem quod

Ἀρτιγνώς, Poëtic. pro quo

Ἀρτιγνώτης, ου, ὁ, ἡ, recens genitus, modo natus: ex ἄρτι & γνωτὸς, quod à γίνομαι, nascor.

Ἀρτιέπειαι, veridicæ, nom. pl. ab ἀρτιέπεια, f. g. pro ἀρτιεπὴς.

Ἀρτιεπὴς, ές, ὁ, ἡ, loquax, non mutilans verba, verborum concinnator; item veridicus: ab ἄρτιος, perfectus, & ἔπω, dico.

Ἀρτίζω, compono, perficio: cujus composita sunt usitatiora. Ab ἄρτι.

Ἀρτιθαλὴς, recens florens. Th θάλλω.

ᵛΑΡΤΙΟΣ, α, ὁ, ἡ, par, integer, perfectus.

Ἀρτίπους, ὁ, ἡ, Poët. pro ἀρτίπους, pedibus integer, & valens: ab ἄρτι & πῶς.

Ἀρτίφαλος, ου, ὁ ἡ, recens peremptus: ab ἄρτι & φάω.

Ἄρτιος, adv. nuper, paulò antè. Attici distinguunt ἄρτιος, ὡς τῦ ὀλίγου, & ἄρτι, ἀντὶ τῦ νεῦν.

Ἀρτοκόπος, ὁ, ἡ, pistrix & pistor: ex ἄρτος, panis, & κόπτω, scindo.

Ἀρτοξέρξης, idem quod Ἀρταξέρξης.

ᵛΑΡΤΟΣ, ου, ὁ, panis, cibus.

Ἀρτοφάγος, ου, ὁ, panivorus, nomen muris, apud Hom. Ex ἔρδω, & φάγω, comedo.

ᵛἌρτυμα, ατος, τὸ, condimentum: ab

ᵛΑΡΤΥ'Ω, vel ἀρτύω, Dor. f. σω, p. ἤρτυκα, apparo, instruo, condio: q. ab ἄειρω, a. 1. ἤρτυσα, part. præs. pass. ἀρτυόμενος, η, ον, conditus. præt. pass. ἤρτυμαι, part ἠρτυμένος, conditus. a. 1. pass. ἠρτύθην. f. 1. ἀρτυθήσομαι.

ᵛἌρτυσις, εως, ἡ, idem quod ἄρτυμα; condimentum; sive ipsa actio condiendi; ᵛἌρτυματώδης, ές, vel εως, ὁ ἡ ἤ; in condiendis cibis usum habens; ad condiendos cibos accommodatus; item, ἄρτυτὸς, exp. condimentarius, seu conditaneus; Dioscor. l. 2. Omnia ab ἀρτύω. Unde etiam, ἀρτυτικὰ, τὰ; apud Alex. Trallianum; fructus cinaræ; vulgò; *artichaux*, vel *artichaus*; Angl. *Artichoke's*.

Ἀρτὺς, ὑ; exp. amicitia; item, συμπαθεῖς, pactum, &c. itidem, ab ἀρτύω, apparo, instruo, &c.

Ἀρύβαλλος; Marsupium; ab ἀρύειν, & βάλλειν; sive, παρὰ τὸ ἀρύσῃ, ἡ βάλλειν εἰς αὐτὸν; Hesych.

Ἀρυστήμβω, part. a. 1. m. ab ἀρύω, haurio.

Ἀρυσάνη, ης, & ἀρύταινα, ης; cyathus; vel cyathorum aut poculorum genus quoddam. Th. idem.

Ἀρυσὶς, ίδος, ὁ, quoddam mensuræ genus, cyathus, hausttrum. Ab

ΑΡΥ'Ω, & ἀρύτω, f. σω, p. ἤρυκα, haurio, ex profundo traho: hinc ἀρυτὶς, ίδος, ἡ, cochlear, hausttrum. q. ab ἄειρω.

Ἀρφαξὰδ, ὁ, nomen viri, ἅπλετον. Hebr. fanans vastationem.

Ἀρχάγγηλος, ου, ὁ, Archangelus: q. d. ἄρχων ἀγγέλων, princeps angelorum: ἄρχω, verò, impero: ab ἀρχὴ, principatus: ἄγγελος, verò ab ἀγγέλλω, nuntio.

Ἀρχαγέτης, α, ὁ, Dor. pro ἀρχηγέτης, ου, ὁ, dux. Ἀρχαγὸς, Dor. pro ἀρχηγὸς, idem. Ex ἀρχὴ, principatus, & ἡγέομαι, duco.

Ἀρχάδην, Dor. pro ἀρχῆθεν, adv. ab initio, antiquitus, Th. ἀρχὴ.

Ἀρχαῖς, αι, primitiæ, pl. ab ἀρχὴ.

Ἀρχαϊκὸς, ὴ, & Att. Ἀρχαικὸς, vetustus. Et

Ἀρχαϊκῶς, adv. prisco more: ab eodem Them.

Ἀρχαῖος, αία, αῖον, antiquus, a, um: & ἀρχαῖα, Ion. pro ἀρχαία· ab ἀρχὴ. ἀρχαῖοι, οἱ, majores, veteres.

Ἀρχαιότερος, compar. & ἀρχαιέτατος, superl. antiquior, antiquissimus: ab ἀρχαῖος.

Ἀρχαιότης, ητος, ἡ, vetustas, antiquitas: ab eod. Th.

Ἀρχαιρεσία, ας, ἡ, magistratuum electio: ex ἀρχὴ, imperium, & αἱρέω, eligo. Et

Ἀρχαιρέσια, τὰ, comitia.

Ἀρχαιρεσιάζω, magistratum creo, aut ambio: abiisdem.

Ἀρχαΐζω, antiquos imitor. Et

Ἀρχαϊσμὸς, ὁ, priscorum imitatio, maximè in sermone: unde nomen est figuræ apud Gram. ab ἀρχὴ.

Ἀρχαίως, antiquè, adv. ab eod.

'Αρχέγονος, idem quod 'Αρχαιόγονος, primigenus, primigenius & principalis, primitivus, prior natus, author generis; ex quo omnia genita sunt, &c. ut ἀρχέγονον ὕλη; primigenia materia, &c. ex ἀρχὴ, vel ἀρχαῖος, & γόνος, quæ vide.

'Αρχέδημος, ου, ὁ, nomen propr. viri Gr. princeps populi.

'Αρχεδίκης, ου, ὁ, qui justè imperat. ὁ ἄρχων ὀρθῶς δίκην.

˘Αρχε, 3. sing. ind. præs. ἄρχω, præs. inf. act. ἄρχειν, præs. inf. pass. ἄρχεσθαι, 3. sing. ind. pass. ab ἄρχω, vel ἄρχομαι, impero.

'Αρχεῖον, ου, τὸ, domus principis, aut magistratuum curia: ab ἀρχὴ, principatus.

'Αρχεῖος, α, ον, ὁ, idem quod ἀρχαῖος, antiquus.

'Αρχέκακος, ὁ, ἡ, author seu origo malorum: ab ἀρχὴ & κακός.

'Αρχέλαος, ου, ὁ, Archelaus, nom. viri Gr. princeps populi.

'Αρχένεως, qui nunc primum navigat; vel qui navi imperat, apud Suid. ex ἀρχὴ, vel ἀρχὸς; quæ vide & ναῦς, navis, unde νέων, navalis, &c.

'Αρχίπολις, ιδος, ὁ, ἡ, imperans civitati: ὁ ἄρχων τῆς πόλεως.

˘Αρχεσθ' pro ἄρχεσθαι, incipe, inf. pro imperativo: ab ἄρχομαι. Vide ἄρχω.

˘Αρχεσθαι, verò infin. ἰαρε parere, imperium ferre.

'Αρχέσπερος, vesperæ principium habens; ut ἀρχέσπερος νύξ; apud Homerum: ex ἀρχὴ, & ἕσπερος.

˘Αρχετο, Dor. pro ἤρχετο, 3. sing. imperf. verbi ἄρχομαι: vide in ἄρχω.

'Αρχέτυπος, ου, archetypus, in neutr. τὸ ἀρχέτυπον, exemplar primigenium: ab ἀρχὴ & τύπος.

'Αρχθὸ, Dor. pro ἄρχεο, præs. imperat. pass. ab ἄρχομαι, impero. Th. ἀρχή.

'Αρχεύω, idem quod ἄρχω, impero: ab

'ΑΡΧΗ ῆς, ἡ, principium, principatus, imperium, extremum. Ab ἀρχὴ verò est ἀρχαῖος, ἄρχω & ἄρχομαι, δύσαρχος, ἔξαρχος, ὕπαρχος, ἱπαρχος, & ὑπάρξεις, μόναρχος vel μοναρχὴς, ναύαρχος, ὀλιγαρχία, πενθαρχία, χιλιάρχης, &c. de quibus alibi.

'Αρχετεύειν, & ἀρχηγετεῖν, principatum tenere.

'Αρχηγέτης, & Dor. 'Αρχαγέτας, ου, ὁ, dux, præses, princeps. Et

'Αρχηγίτις, ιδος, ἡ, præses, ductrix, patrona. Item

'Αρχηγὸς, ὸν, ὁ, ἡ, dux princeps, author: in vocat. ἀρχηγέ. Omnia ex ἀρχὴ & ἡγέομαι, duco.

'Αρχήθεν, Ion. pro ἐξ ἀρχῆς, ab initio, antiquitùs. Th. ἀρχή.

'Αρχῆλε, & τὼ ἀρχίλω, adverbialiter, primùm, primitùs, principio: & interdum omninò, ante omnia.

'Αρχθέντα, acc. sing. a. 1. part. pass. ab ἄρχω, vel ἄρχομαι, quod vide.

'Αρχιλήστης, & ἀρχιλῃστὴς, princeps latronum; ex ἀρχὴ, unde ἀρχὸς, vel ἄρχων; quæ vide & λῃστὴς, vide.

'Αρχιάτρος, ου, ὁ, medicorum princeps, vel inter medicos primarius: ab ἀρχὸς & ἰατρὸς, quod ab ἰάομαι.

'Αρχιγραμματεὺς, έως, ὁ, scribarum præfectus: ab ἀρχὸς & γραμματεὺς, quod à γράφω.

'Αρχίδαμος, ου, ὁ, Archidamus, nomen proprium.

'Αρχιδεσμοφύλαξ, ακος, ὁ, custos & princeps carceris. Th. φυλάττω.

'Αρχιδικαστὴς, οῦ, ὁ, judicum præfectus, seu præses, &c. item ἀρχιδικος, qui præest causis & judiciis, &c. ex ἀρχὸς, & δίκη, vel δικαστὴς, &c. quæ vide.

'Αρχίδιον, τι, q. d. imperiolum: parvum imperium; item parvus magistratus & pedarius, dimin. ab ἀρχὴ.

'Αρχιερεσία, exp. a Suid. κωπηλασία, (à κώπη, remus) i. e. remigatio; sed est potius, principatus inter remiges; est enim comp. ex ἀρχὴ, principatus, & εἰρεσία, seu ἐρεσία, remigatio; à Th. ἐρέσσω.

'Αρχιερᾶσθαι, & ἀρχιερατεύω, summus sacerdos sum; vel summo sacerdotio fungor, &c. Item,

'Αρχιερατικὸς, ὴ, όν, pontificius. Et

'Αρχιερεὺς, έως, & Atticè εως, ὁ, pontifex, summus sacrorum præses, summus sacerdos: q. d. ἄρχων τῶν ἱερέων, princeps sacerdotum; quod ab ἀρχὴ, principatus, & ἱερεὺς, sacerdos, quod ab ἱερὸς, sanctus.

'Αρχικὸς, ὴ, όν, principalis, primarius, aptus ad regendum: ab ἄρχω.

'Αρχίλοχος, ου, ὁ, Archilocus: Poëta, Iambici carminis inventor.

'Αρχιμάγειρος, ου, ὁ, præfectus coquorum: ab ἀρχὴ, imperium, & μάγειρος, coquus.

'Αρχιπισχόη. pincerna, poculorum magister. Ex ἄρχω, impero, σῖτος, vinum, & χέω, fundo.

'Αρχιποίμην, ενος, ὁ, pastorum princeps: ab ἀρχὴ, principatus, & ποιμὴν, pastor.

˘Αρχιππος, ου, ὁ, propr. nom. viri. Gr. magister equorum. Th. ἵππος, equus.

'Αρχιπτοποιὸς, οῦ, ὁ, pistor, pistorum princeps: ex ἄρχω, impero, & πίτος, frumentum, panis, & ποιέω, facio.

'Αρχιστράτηγος, ου, ὁ, imperator exercitûs: quod ab ἀρχὴ, principatus, & στρατηγὸς, dux: quod ex στρατὸς, exercitus, & ἄγω, duco.

'Αρχισυνάγωγος, ου, ὁ, præfactus vel rector synagogæ: ab ἄρχων & συναγωγὴ, conventus: quod à συνάγω, congrego. Th. ἄγω, duco.

'Αρχισωματοφύλαξ, præcipuus custos corporis; Regum l. 1. cap. 28. ex ἀρχὴ, σῶμα, & φύλαξ; V.

'Αρχιτεκτονικὸς, ὴ, ad architectum pertinens, peritus architecturæ: & in fœm. gen.

'Αρχιτεκτονικὴ, (sub. τέχνη) architectura: ab

'Αρχιτέκτων, ονος, ὁ, ARCHITECTUS, fabrorum princeps: item Metaphor. structor, machinator: ex ἄρχων & τέκτων, faber, quod à τεύχω, fabricor.

'Αρχιτελώνης, ου, ὁ, q. d. ἄρχων τῶν τελωνῶν, magister publicanorum.

'Αρχιτρίκλινος, ου, ὁ, architriclinus, sympofiarcha, qui præest apparando convivio: ex ἀρχὴ, principatus, & τρίκλινον seu τρίκλινος, triclinium; id est, locus tribus constratus lectis ad discumbendum: quod ex τρεῖς & κλίνω, reclino.

'Αρχίφυλος, ου, ὁ, præfectus tribûs: ἀρχίφυλοι, οι, principes tribuum. Th. φυλὴ, tribus.

˘Αρχμην, per Syne. pro ἀρχόμην, subditus: præs. part. ab ἄρχομαι, impero. Th ἀρχὴ, imperium. Vel pro ἤρχμην, ut fit Ionicum præt. translato accentu.

˘Αρχομαι, vide ἄρχω.

'Αρχος, ου, princeps: hinc adjectiv. Angl. arch.

˘Αρχω, impero, cum genit. f. ξω. p. ἦρχα. a. 1. ἦρξα. a. 1. part. ἄρξας, ασα, αν. præf. med. ἄρχομαι, incipio, impero: imperf. ἠρχόμην, ου, ετο. præf. part. ἀρχόμενος· ἀρχήσω pro ἀρχήσομαι, præf. fub. med. f. 1. med. ἀρξόμαι, ῆ, εται, a. 1. med. ἠρξάμην, ω, ατο, a. 1. med. fub. ἄρξωμαι, ῃ, ηται. a. 1. inf. m. ἄρξασθαι. Th. ἀρχὴ, principium, imperium.

'Αρχώμεθα, ordiamur, Poët. pro ἀρχόμεθα, præf. fub. m. ab ἄρχω, vel ἄρχομαι.

˘Αρχων, οντος, ὁ, princeps: ἀρχομένων subditus.

˘ΑΡΩ, aro, adarto, congruo. f. ἀρῶ. a. 1. ἦρα. & Æol. ἄρσω, & ἤρσα. part. ἄρσας, ασα, αν. p. m. ἦρκα, & facta reduplicatione ἀρήρεκα, & Poët. ἀρήρα. Et ἄρω, potest etiam esse, a. 1. fub verbi αἴρω, tollo.

'Αρωγὴ, ῆς, ἡ, auxilium, remedium: &

'Αρωγὸς, ὸν, ὁ, ἡ, auxiliator, vindex, defensor: ab ἀρήγω, auxilior, versio ῃ, in ω.

'Αρωγοναύτης, ου, ὁ, undè ἀρωγοναῦται δαίμονες; Dii nautarum fautores, seu defensores; Dii faventes & propitii nautis; Epigr. ex ἀρωγὸς, auxiliator, & ναῦτης, nauta; à Th. ναῦς, navis.

˘ΑΡΩΜΑ, ατος, τὸ, aroma, odoramentum ἀρώματα, ων, τὰ, aromata: ab ἄρω & ὄζω, oleo. Hinc

'Αρωματικὸς, ὴ, odoratus: & -τώδης, ους, ὁ, ἡ, aromata redolens.

'Αρωματίζω, aroma redoleo, aromata respiro, sum odoratus, odorem suavem spiro; item active, aromatis, odoribus seu odoramentis imbuo; Dioscor. undè ἀρωματίτης, ου, ὁ, Aromatites; undè ἀρωματίτης οἶνος; aromatites vinum; i. e. aromatis confectum; Dioscor. Th. ἄρωμα.

'Αρωματοφόρος, ου, ὁ, ἡ, odorifer, aromatarius; qui aromata fert; ex ἄρωμα, & φέρω.

'ΑΡΩΝΙΑ, ας, ἡ, mespilus arbor.

˘Αρως, ωος, ὁ, Dor. pro ἥρως, ὁ, Heros.

˘Ας, adv. usquequò.

˘Ας, acc. pl. ab ὅς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod. Art. subjunct.

'Ασὰ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Syr. Medicus.

˘Ασα, Dor. pro ἧσται, & in 2. singul. ἄσαι, Dor. pro ἧσαι, a. 1. act. verbi ἀείδω, cano, & ἄδω, per contract. ᾖδον, imperf. & Dor. ᾆδον.

˘Ασαι, a. 1. inf. verbi ἄδω, fatio. f. ἄσω. Ar. ἄδω, ἄσω, 1 subscripto, cano.

'Ασάζω, & ἀσαίνω, idem quod ἀσάομαι, (& ex eadem origine derivata; viz. ab ἄση, ἡ, fastidium; Hesych.) trifior, lupiòmai, sed proprie sign. nauseo, fastidio, laboro; ab ἄδω, fatio; unde ἄση,

σις, ις, ἡ, fastidium, nausea, sæpe scil. consequens satietatem.

Ἀσκύλτος, ος, ὁ ἡ, ἡ, non conculcatus; ut ἄσκυλτος γῆ, terra non conculcata & constipata; Xen. ex α priv. & σκάπτω, onero; item conculco.

Ἀσθαμίνων, ωνος, ὁ, expers rei nauticæ; imperitus maris, fuere Salaminii rei nauticæ peritissimi, &c. vel à triremi quadam miræ velocitatis apud Athenienses; quæ salaminia dicebatur, ὰ, est privativum.

Ἀσάλευτος, ος, ὁ, ἡ, inconcussus, immotus: ex α, & σαλεύω, agito. Th. σάλος, ου, ὁ, salum.

Ἀσαγὴς, ές, ὁ ἡ, ἡ, tranquillus, curâ vacuus; σάλα γὰ ἡ φροντὶς· Æschyl. indè ἀσαλήν, ἀφροντιστεῖν, apud Hesych. & ἀσαγέα, ἡ, secunitas; ἀμεριμνία; item inconsiderantia, incogitantia, ἀλογία; Etym.

Ἀσάλπιγκτος, seu ἀσάλπικτος, ὁ ἡ, ἡ, tubâ non proclamatus: ἀσάλπικτος ἀφ' ἑσπέρας, μεσονύκτιος, Hesych. quod mane iolum & vesperè tubâ canere solerent: ab α & σάλπιγξ, tuba.

Ἀσάμενος, ος, ὁ, Poët. pro λυπούμενος, dolens, mœstus: ab ἄδω, satio, vel ἄω, lædo.

ΑΣΑΜΙΝΘΟΣ, ος, ἡ, pelvis, solium balneatorium: παρὰ τὸ ἄσιν μινύθειν, à sordibus minuendis, i. e. eluendis.

Ἀσᾶν, fastidio afficere, præs. infer. ab ἀσάω, Th. ἄδω, satio.

Ἀσάνδυδος, ος, sandaliis carens: ab α & σανδάλιον.

Ἀσαῦλος, non adblandiens. ὁ Ζαίνων; Hesych. proprium est canum; qui blandas alioqui caudas movent; ex α priv. idem, quod Ζαίω, quatio, agito; item adulor, blandior; Metaph. à canibus, caudæ agitatione adblandientibus.

Ἀσάομαι, ᾶμαι, futur. ήσομαι; nauseo, fastidio, &c. Vide suprà, ἀσάζω.

Ἀσαπὴς, ές, & Ἄσηπτος, ος, ὁ, ἡ, non putrefactus, putredini non obnoxius: ab α & σήπω, putrefacio.

Ἀσαρίτης, ου, ὁ, Asarites vinum; i. e. ex asaro herba confectum; & conditum; Dioscor. ἄβασιτον.

Ἀσαρκος, ος, carnis expers: item, gracilis, macilentus: &

Ἀσαρκία, ας, ἡ, gracilitas, macies, carnis privatio: ab α, & σάρξ.

ΑΣΑΡΟΝ, ου, τὸ Asarum, nardus sylvestris.

Ἄσαρος, non ornatus, non versus; unde ἄσαρον, τὸ; scopis non mundatum; seu quod scopis mundari nequit; Hesych ex α priv. & Ζαίρω, scopis purgo.

Ἄσαις, Ion. pro ἤσαις, cecinisti, 2. sing. a. 1. ind. verbi ἄδω, cano.

Ἀσαφεία, ας, ἡ, obscuritas. Et

Ἀσαφὴς, ές, ὁ, ἡ, obscurus: ex α, & σαφὴς, manifestus.

Ἀσαφῶς, incertis causis; ἀδήλως, ἄνευ αἰτίας; non certò & liquidò, obscurè, adv. ab ἀσαφὴς.

Ἄσβεσος, ος, ὁ, ἡ, inextinguibilis: ἀσβέστη, in f. gen. pro ἄσβεσος apud Hom. ex α, & σβεσὸς, quod à σβέννυμι, extinguo.

ΑΣΒΟΛΗ, ης, & ἄσβολος, ος, ἡ, fuligo macula, favilla, q. ab ἄπτω & βάλλω. Est &

Ἄσβολος, ος, ὁ, nom. propr. auguris.

Ἀσβολόεις, εντος, fuliginosus. Poët. &

Ἀσβολώδης, ες, ὁ, ἡ, idem, apud Oratores. Item

Ἀσβολόω, ῶ, f. ώσω, & Ἀσβολάω, fuligine inficio, polluo: à Them. ἀσβόλη.

Ἀσδρούβας, Asdrubal, dux Carthaginensis.

Ἀσέβεια, ας, ἡ, impietas, ab ἀσεβὴς.

Ἀσεβέω, impiè ago. f. ήσω, p. ήσεβηκα. a. 1. inf. ἀσεβῆσαι ex α, & σέβω, colo.

Ἀσεβῆ, impia, nom. pl. neut. gen. ab ἀσεβὴς.

Ἀσέβημα, ατος, τὸ; impietas, piaculum: &

Ἀσεβὴς, ές, ὁ, ἡ, & τὸ ἀσεβὲς, impius, a, um: ex α, & σέβω, colo.

Ἄσηπτος, ος, ὁ ἡ, ἡ, & ἀσεπτος, habenis carens; absque habens, & generaliter non vinctus; Hesych. seu non alligatus; ex α priv. & σηπὼ, catena, habena.

Ἄσηστος, ὁ ἡ, ἡ, inconcussus, non quassatus, & ἀσείστως, immobiliter, adv. ex α priv. & σῆστὸς, concussus; à Th. σείω, quatio.

Ἀσελγία, ας, ἡ, lascivia, obscœnitas, petulantia: &

Ἀσελγέω, ῶ, & ἀσελγαίνω, petulanter ago, lascivio: &

Ἀσελγέως, seu Ἀσελγῶς, petulanter, lascivè, immodicè, insolenter: Omnia ab

ΑΣΕΛΓΗΣ, ές, ὁ, ἡ, petulans, protervus, lascivus, impudicus: ex α priv. & Σέλγη, nomen urbis, cujus cives proli erant; Eustath. vel ex α intens. & Σέλγη, quod cives petulantes fuerint; Suidas.

Ἀσελγόμερος, ου, ὁ, cornibus lascivientes; ex ἀσελγὴς, lascivus, & μέρος, ατος, τὸ, Cornu.

Ἀσελγομανέω, per lasciviam insanio, insanâ impudicitiâ teneor, vel peurio; ex ἀσελγὴς, & μαίνομαι, furo, insanio, abjecto, 1. in comp.

Ἀσέλιννος, ος, obscurus: ex α priv. & σελινὸν, Luna, q. sine Lunâ.

Ἄσεμνος, ος, ὁ, ἡ, minimè venerandus, inhonestus, incastus, fœdus: ab α, & σεμνὸς.

Ἀσεπὴς, ος, ὁ, ἡ, idem quod ἀσεβὴς.

Ἀσεπτος, ος, ὁ, ἡ, impius. Gen. 18. 25.

Ἀσεύμενος, Dor. pro ἄσομενος, f. 1. m. ab ἄδω, cano.

Ἄση, ης, ἡ, fastidium, nausea: item, molestia animi: ab ἄδω, satio.

Ἀσῆ, cantabis, 2. sing. f. m. Dor. pro ἄσομαι, ῃ. Th. ἄδω.

Ἀσηθεῖν, molestiâ afficiar, a. 1. opt. pass. ab a. 1. ind. pass. ἠσήθην. Vide ἀσηθὴς.

Ἀσηθὴς, mœstus fueris, a. 1. sub. pass. ab ἀσάομαι, ῶμαι. f. ήσομαι, fastidio laboro. Th. ἄδω, satio.

Ἀσήμαντος, ος, ὁ, ἡ, incustoditus, incertus, non signatus, rectore carens: ut ἀσήμαντα μῆλα, oves carentes signo; i. e. non custoditæ: ab

Ἄσημος, ος, ὁ, ἡ, cui signum, seu nota non est impressa: per consequens, obscurus, ignobilis: ex α priv. & σῆμα, signum.

Ἀσήμων, idem quod ἄσημος, non signatus; item obscurus; sic ἀσήμως, obscurè: Hesych. item ignobiliter; Herodian. item ἀσημείωτος, non notatus aut insignitus; Philo de vita Mo. l. 2. ejusdem Th. & comp.

Ἄσηπτος, incorruptus: idem quod ἀσαπὴς ab α & σήπω.

Ἀσηρὸς, ος, ὁ, fastidium afferens, molestus; indè, ἀσηρῶς, molestè; ab ἄση, fastidium. Th. ἄδω, satio.

Ἀσήσῃ, 2. person. a. 1. sub. med. verbi ἀσάομαι. V. ἀσηθὴς.

Ἀσθεὶς, ἐντος, cantatus, a. 1. part. pass. ex a. 1. ἠσάμην, verbi ἄδω, canto.

Ἀσθένεια, ας, ἡ, infirmitas, adversa valetudo, inopia: vide ἀσθενέω.

Ἀσθενέστερος, imbecillior, compar. ab ἀσθενὴς.

Ἀσθενέω, ῶ, ægroto, langueo, infirmus sum; item infirmor. imperf. ἠσθένουν, ην. f. ήσω. p. ἠσθένηκα. a. 1. ἠσθένησα, præs. part. ἀσθενέων, ῶν, ἐοῦντος, ἐοῦσα, ἐοῦν, ægrotus, rudis: & in f. gen. ἀσθενέσσης, ῆσσα, ης, infirma. ἀσθενήσας, ήσασα, ήσαν, & in f. g. ἀσθενήσαστος, a. 1. part. act. ex α & σθένος, robur.

Ἀσθένημα, ατος, τὸ, imbecillitas, morbus: ex eodem them.

Ἀσθενὴς, ές, ὁ, ἡ, infirmus, impotens, ægrotus, pauper: ex α & σθένος, robur.

Ἀσθενία, pro Ἀσθένεια, Ion.

Ἀσθενικὸς, ὴ, imbecillis, valetudinarius, pauper: ab α & σθένος.

Ἀσθενόω, μι. ωσω; infirmum reddo, debilito: ἀσθενῆ ποιῶ; ab ἀσθενὴς.

Ἀσθενόρριζος, imbecilla radice hærens; ἀσθενὴς, infirmus, & ῥίζα, radix. Sic etiam ἀσθενόψυχος, debilis animo, infirmus animus; Josephus: ex ἀσθενὴς, & ψυχὴ, anima.

Ἄσθη, detrimentum passus est, Ion. pro ἤσθη a. 1. verbi ἄσω vel ἄω, lædo: pro quo tamen potiùs ἀάω dicitur.

ΑΣΘΜΑ, ατος, τὸ, anhelatio, spirandi difficultas: ab ἄω. Hinc

Ἀσθμαίνω, f. ανῶ, p. ἄσθμακα. anhelo, spiritum difficulter traho: ἀσθμάζω, idem.

Ἀσθμαίνοντα, anhelantem, acc. sing. præs. part. ab ἀσθμαίνω.

Ἀσθμαντικὸς, ὴ, difficulter spirans. Th. ἄσθμα.

Ἀσία, ας, ἡ, Asia, nomen reg. Gr. limosa. Indè

Ἀσιανὸς, ὴ, ὸ, Asianus.

Ἀσιάρχης, ου, ὁ; Asiæ princeps: q. ἄρχων, τῆς Ἀσίας.

Ἀσίγητος, ὁ ἡ, ἡ, non tacens, aut silens; Nonn. ex α priv. & σιγάω, taceo. Sic etiam ἀσιγησία, ἡ, tacendi impotentia, &c.

Ἀσίδηρος, ὁ ἡ, ἡ, qui sine ferro est, ferrum non habens: Epigr. ex α priv. & σίδηρος, ferrum.

Ἄσιγμος, ος, ὁ ἡ, ἡ, carens stridore; item carens litera Sigma; ut ἄσιγμος ᾠδὴ, apud Athen. ex α priv. & σῖγμος, stridor, à σίζω, sibilo; V.

Ἀσίη, ης, ἡ, limosa, Ion. pro ἀσία, ας, ἡ, ab ἄσις, limus.

Ἀσικχος, ος, ὁ, qui non est σικχὸς, seu ἀηδὴς; i. e. delicatioris cibi minimè appetens; Plut. item, non injucundus; unde, τὸ ἀσικχώτατον, quam minimè noxium; ex α priv. & σικχὸς, ὴ, ὸ, injucundus,

injucundus, molestus, ἀηδής.

ᵛΑσιμ⊙, ᾰ, ὁ, argentum. Hesych. ἄσιμ⊙ ἄργυρ⊙.

ΑΣΙ'ΝΗ, ης, ἡ, herbæ species.

Ἀσίη, est etiam propr. nom. urbis Græciæ. Iliados ϵ.

Ἀσινὴς, ἐ⊙, ὁ, ἡ, illæsus, nullo malo affectus, innocuus. Th. σπα, noceo.

Ἀσιτί⊙ς, sine noxa, innociè, ex α priv. cum eodem Themate.

ᵛΑσι⊙, ᾰ, ὁ, limosus, ἰλυώδης, ut Eust. in Il. β, exponit; ab ἄσις, limus, cænum.

ΑΣΙ'ΡΑΚΟΣ, ᾰ, ὁ, locustæ genus, pinnis carens. & prælonga habens crura.

ᵛΑΣΙΣ, ἴας, ἡ, limus, sordes, cænum: q. ab ἄσω, sicco. ᵛΑσις, cantio. ab ἄδω.

Ἀσιτία, & Ἀσιτέα, ας, ἡ, inedia, esuries: ab

ᵛΑσί⊙, ᾰ, ὁ, ἡ, jejunus, impastus: ex α & σῖτ⊙, cibus.

Ἀσιτέω, cibum non capio; à cibo abstineo; utor inedia; Galen. ab ἄσιτ⊙.

ΑΣΚΑ'ΛΑΒΟΣ, sive ἀσκαλαβώτης, ᾰ, ὁ, stellio, animalculum simile lacertæ: & per Aphæresin σκολαβώτης, & κολαβώτης.

ΑΣΚΑ'ΛΑΦΟΣ, ᾰ, ὁ, avis nomen. Est & nomen. propr. viri.

ᵛΑσκά⊙, ᾰ, ὁ, ἡ, incultus: ex α & σκάλλω, fodio.

Ἀσκάλλητ⊙, & ἀσκαλήτ⊙, ὁ, ἡ, non fossus, aut circumfossus, nec sarritus; Hesych. idem quod ἄσκα⊙, & ejusdem compositionis.

ΑΣΚΑΛΩ'ΠΑΣ, gallinago, avis gallinæ magnitudine, rectè scribitur σκολόπας.

ΑΣΚΑ'ΝΤΗΣ, ᾰ, ὁ, vilis lectus, scamnum, grabatulus: q. ab α priv. & σκιλή.

Ἀσκαριδαμυκτὴ⊙, ᾰ, ὁ, inconnivens, non nictans; non claudens oculos, qui fixis est oculis, & non conniventibus; Aristoph. Indè verbum, ἀσκαριδαμυκτέω, ῶ; non nicto, fixis & inconniventibus oculis aspicio; item, adv. ἀσκαριδαμυκτεὶ, ἀσκαριδαμυκλὶ, & ἀσκαριδαμυκτως, oculis inconniventibus, fixis, & immotis; ita ut non nicteris; Luc. Xen. ex α priv. & σκαριδαμύω, vel --ύπτ⊙, oculis crebrò salientibus conniveo, seu oculos frequenter claudo, & aperio, &c. quod compositum putatur, ex σκαίρω, salio, & μύω, claudo; item conniveo, nicto.

Ἀσκαρὶ⊙ς, ἐ⊙, ὁ, ἡ, ἀσκαθμ⊙, & ἀσκαίρις⊙, non salibus non exultans, non palpitans; ex α priv. & σκαρίζω, (pro quo etiam dicitur ἀσκαίρίζω, cum α non privante) idem quod Th. σκαίρω, salio, saltito.

Ἀσκαριδώδης, scatens ascaridibus, seu vermibus sic appellatis; ab ἀσκαρίς.

ᵛΑσκα⊙, ὁ, ἡ, ἡ, qui fossus non est; ex α priv. & σκάπτω, fodio.

ΑΣΚΑΡΙ'Σ, ἰδ⊙, ἡ, genus vermis.

Ἀσκεδὴς, ἐ⊙, ὁ, ἡ, illæsus, incolumis. Sic ἰθύτ⊙ & ἀχρεὴς & ἀσκηδὴς: ab ἄ-χαλ⊙, quem nemo prohibeat ab agendo. Th. ἀσκέω.

Ἀσκελέως, adv. durè, assiduè, graviter: ab α & σκέλλω, exsicco.

Ἀσκὴς, ἐ⊙, ὁ, ἡ, qui non obduruit, nec exaruit; item, qui supra modum exaruit; Odyss. κ, ejusdem Th. & comp.

Ἀσκιβὴς, ἐ⊙, ὁ, ἡ, cruribus carens, immobilis; Plato in Timæo: indè etiam ἀσκελέας, & ἀσκιβὲς, adv. sine cruribus, ἀμεταβάτως; (item, pari mensura; ut ἀ ponatur pro ἴσην) ex α priv. & σκέλ⊙, ε⊙, τὸ; crus.

Ἀσκέπαρν⊙, ᾰ, ὁ, impolitus, non elaboratus, nec exasciatus; à securi intactus, securi non politus; Soph. ex α priv. & σκέπαρνον, τὸ; ascia, seu dolabra, qua materies dedolatur.

Ἀσκέπαρ⊙, ἀσκέπας⊙, ἀσκεπὴς, & ἀσκεπ⊙, qui tectus opertusque non est, operimento carens, &c. omnia ex α priv. & σκέπω, tego; unde, σκεπα-σὸς, tectus.

ᵛΑσκεπτ⊙, ᾰ, inconsideratus, non circumspectus. Et

Ἀσκέπτως, adv. temerariè, inconsultò: ab α & σκεπτομαι.

Ἀσκεύης, ὁ, ἡ, pro quo & ἄσκευ⊙, qui caret instrumentis, imparatus. Th. σκεῦος, vas.

Ἀσκέρα, ας, ἡ, Atticis, calceamenti genus; Calceamentum tradunt fuisse hirsutum, utile hiemali tempore; item, ἄσκαρα, calceorum seu sandaliorum genus quoddam; Hesych. aut crepitaculi quoddam genus; Poll. undè ἀσκαροφόρ⊙, qui gestat ἀσκήρας; sed Hesychius exponit φορτηγὸν, bajulum. Thema volunt esse ἀσκὸς, ᾰ, ὁ, uter, uteris.

Ἀσκυδάρη⊙, ᾰ, ὁ, ἡ, sagaci curiosâque perscrutatione non excussus, non perscrutatus; ex α priv. & ϛκύδαρέω, ῶ, perscrutor, & excutio omnia curiosè, proprie, vasa custodio; ex ϛκῦ⊙, vas, & ἔρ⊙, ᾰ, ὁ, custos; vel ex ὤφ, ὠπ⊙ς, ἡ, cura, &c.

ΑΣΚΕ'Ω, exerceo, doceo, orno: f. ἤσω. p. ἤσκηκα. a. 1. ἤσησα, part. ἀσκήσας, ἄνη⊙.

Ἀσκηδὴς, ἐ⊙, ὁ, ἡ, & ἀσκεδὴς, illæsus, sanus, incolumis, ὀλοὴς, ὑγιὴς; Hom. ex α priv. & σχέθω, idem quod Th. ἔχω, habeo, teneo; item impedio, inhibeo, detineo, reprimo, &c.

Ἄσκημα, τὸ, id in quo nos exercemus; Xen. ab ἀσκέω.

Ἀσκηνὴ⊙, tentorio, seu tabernaculo carens; ut ἀσκηνὴ⊙ ϛκήπτε, vita sub dio; item non fictus; unde ἀσκηνώτως, non fictè, Synes. Ep. 138. ex α priv. ϛκηνὴ, ἡ, tabernaculum; undè etiam, ϛκηνῶ⊙ς, ε⊙, τὸ, idem.

ᵛΑσκησις, εως, ἡ, exercitatio, studium, assuetudo.

Ἀσκητήριον, ᾰ, τὸ, locus exercitationis, gymnasium.

Ἀσκητὴς, ᾶ, ὁ, exercitator.

Ἀσκητὸς, ὴ, ὸν, exercitatus, a, um, elaboratus, ornatus: ab ἀσκέω.

Ἀσκητέ⊙, exercendus; undè ἀσκητέον, exercendum est, item ἀσκητικὸς, ᾶ, ὁ, ad exercitationem comparatus, exercitationi vacans; & specialiter de exercitatione animi, seu meditatione rerum divinarum; ut ἀσκητικὸς βί⊙, apud Theod. Undè ἀσκήτρια, ἡ, puella, aut quævis mulier quæ meditationi rerum divinarum se dicavit, monialis; omnia ab ἀσκέω; unde pass. ἀσκέομαι, exerceor; item doceor, studeo, &c.

Ἀσκίον, ᾰ, τὸ, utriculus, parvus uter; Plur. & ἀσκίδιον, idem; Aristoph. diminutiva ab ἀσκὸς, ᾰ, uter, utris; undè & ἀσκίτης, species aquæ intercutis, cui opponitur τυμπανίτης, nam ἀσκίτης ὕδρ⊙, est hydropis species, in quo, humoris aquosi copia, cum pauciſſimo spiritu, in membrana abdominis intercore, inter peritonæum & intestina, veluti in utre quodam continetur.

ᵛΑσκι⊙, ία, ιον, umbrosus, opacus, qui dentiam habet umbram: ex α intensivâ particulâ, & σκιὰ, umbra; item umbrâ carens: ἄσκιον, μὴ ἔχον σκιάν· Hesych. ab α priv. & σκιά.

Ἀσκίπων, scipione non nitens, qui sine baculo incedit, & per consequens, qui adhuc viridi est senectâ; ex α priv. & σκίπων, pro σκίμπτων; idem quod σκίπαν, αν⊙, ὁ, & σκήπτρον, τὸ; baculus, scipio, cui innititur; à Th. σκάπτω, nitor, innitor.

Ἀσκλαπὸς, ῶ, ὁ, Dor. pro Ἀσκλήπι⊙, ᾰ, ὁ, Æsculapius.

Ἀσκληπιάδης, ᾶ, ὁ, Asclepiades, nomen pro, r.

Ἀσκοπήρα, ας, ἡ, marsupium, ex ἀσκὸς, quod utrem, & πήρα, quod peram seu facculum; τὸ μαρσύπιον. Suid.

ᵛΑσκοπ⊙, ᾰ, idem ac ἀσκεπ⊙, & Ἀσκόπως quod ἀσκέπως, supra: & ab eod. them.

Ἀσκορδίνᾶ⊙, ᾰ, ὁ, inconcussus, ἀσάλευτ⊙; sed propriè exponitur, non movens seu pandiculans membra; nam σκορδινᾶσθαι, sign pandiculari, & membra extendere; ut qui à somno excitantur; vide σκορδινάομαι, α est priv.

ΑΣΚΟ'Σ, ῦ, ὁ, uter, utris: q. ab α epitatico, & χέω, contineo.

Ἀσκεῦμεν, 1. pl. præs. ind. ab ἀσκέω, exerceo.

ᵛΑσκηρη, dat. sing. Ion. pro ᵛΑσκρᾳ, nomen proprium pagi: ἄσκρα, ας, ἡ, quercus sterilis, apud Hesych.

ᵛΑσκυφον, ᾰ, τὸ, sive ἀσκυφοειδὲς; hyperici genus est, cauliculis majoribus, & magis rubentibus, &c. de quo vide Dioſc. & Plin. est ipsum thema.

Ἀσκοφόρ⊙, ὁ, utres ferens; undè ἀσκοφορεῖν, utres ferre; ex ἀσκὸς uter, & φέρω, fero.

ᵛΑσμα, ατ⊙, τὸ, canticum, cantilena, carmen: ἄσμ⊙, idem. Et

Ἀσμάτιον, cantilena: ab ἄδω.

Ἀσμάχ, vel ut alii leg. ἀχάμ, nomen Æthiopic. Græcorum linguâ valet, qui à finitimâ manu regi adstant.

Ἀσμενέστερον, gratiùs, lubentiùs: & ἀσμενέστατα, lubentissimè, adv. ab ἄσμεν⊙.

Ἀσμενίζω, comiter excipio: f. ίσω, ab

ᵛΑΣΜΕΝΟΣ, gaudens, gratus, libens: ab ἥδω, delecto, perf. pass ἧσμαι, part. ἠσμένος, & Ion. ἀσμένος, deinde ἄσμενος, aspiratione mutatâ, itemque translato accentu Æolicè; quod in comparat. habet ἀσμενέστερ⊙, superl. ἀσμενέστατ⊙, pro ἀσμενώτερ⊙, & -ώτατ⊙.

Ἀσμένως, adv. libenter, cum gaudio.

Ἀσόλοικ⊙, vitio carens, non solœcus, seu non barbarus; ut ἀσόλοικος λόγ⊙, oratio vitio carens; cui opponitur σόλοικ⊙, cujus plurale σόλοικοι, habitatores

tores in urbe solis, barbarè loquentes, unde σολοικίζω, barbarè loquor & vitio é: quæ vide suis locis; sic etiam dicitur adverbialiter, ἀσολοίκως; quod Suid. exp. ἀφελῶς, simpliciter.

'Ασοφία, ας, ἡ, insipientia, stultitia, imperitia: ex α & σοφία.

Ἄσοφος, ος, ὁ, ἡ, insipiens, imperitus: ex α priv. & σοφὸς, sapiens: ἀσόφας, stultè, imperitè.

'ΑΣΠΑ'ΖΟΜΑΙ, saluto, amplector, osculor, blandior, amicè & familiariter excipio: imperf. ἠσπαζόμην. f. ἀσπάσομαι. a. 1. m. ἠσπασάμην. ω, ατο. imperat. ἄσπασαι, άσθω. sub. ἀσπάσωμαι, ηται. part. ἀσπασάμενος. præt. pall. ἠσπασμαι. Ex α, quod est ἅμα, simul, & σπάω, traho. Hinc

'Ασπίερω, & ἀσπαρίζω, f. ερῶ, tremo, singultio, palpito; Atticè pro σπαίρω, propriè de iis, qui morti obluctando animam efflant: à σπάω, traho. Hinc Angl. *Spraul*.

'ΑΣΠΑ'ΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, frutex, multis spinis horrens.

'Ασπάλαξ, ακος, ὁ, talpa, animal oculis carens: hinc ἀσπάλακος τυφλόπτερος, prov. talpâ cæcior: q. à σπάω, traho: ὑποσπᾶ γὰρ τὼι γλῶ. Et

'Ασπαγίδης, έος, piscator: ab ἄσπαγος, pisces; quod à σπάω & ἅλς vel λίνον, quia ex mari trahitur lino.

'Ασπαγία, ας, ἡ, piscatio, & ἀσπαγιδευτὴς ἕ, ὁ, piscator; ejusdem Th. & compositi.

'ΑΣΠΑΡΑΓΟΣ, ου, ὁ, vel ἀσπάραγξ Att. asparagus, planta turionibus nobilis Græci verùm omnes fermè teneros cauliculos, quum augescunt ad fructus, & seminis emissionem, ἀσπαραγχους vocant, siqua Galeno fides in lib. 2. de Alimentis.

'Ασπαρίζω, tremo, &c. vide ἀσπίερω.

Ἄσπαρτος, ὁ ϰὴ, ἡ, non satus, seu seminatus: item qui non seminatur, seu cui semen non committitur; ut ἄσπαρτος γῆ; Od. 1. undè ἀσπάρτως, semente non facta; citra sationem: ex α priv. & σπαρτὸς, ἕ, ὁ, seminatus; à Th. σπείρω, semino.

'Ασπασαι, άσθω, a. 1. imperat. m. ab ἀσπάζομαι.

'Ασπασασθαι, a. 1. inf. m. ἀσπάσασθε, 2. pl. a. 1. sub. m. ab ἀσπάζομαι.

'Ασπαστὸς, ὸν, amplectendus, acceptus. Poët. inde

'Ασπασίως, adv. lubenter. Item

'Ασπασμὸς, ἕ, ὁ, salutatio, amplexatio. Et

'Ασπαστὸς, ὴ, ὸν, ἕ, idem quod ἀσπάσιος. Et

'Ασπαστὼς, quod ἀσπασίως. Omnia à præt. pass. præced. ἀσπάζομαι.

'Ασπασυς, ύος, ἡ, salutatio, amicitia; apud Callimach. Th. idem.

Ἄσπετος, ος, ὁ, nullas σπονδὰς admittens, irreconciliabilis; Suid. ex α priv. & σπένδω, fut. σπεῖσω, ut ἀσπείδω, libo; item paciscor, fœdus ineo; undè σπονδὴ, libatio; item fœdus, &c.

'Ασπερμὸς, ος, sine semine & prole: ab α & σπέρμα, semen. Th. σπείρω.

'Ασπερχὲς, adverb. studiosè, sedulò, incessanter: ex α epitatico, & σπέρχω, urgeo.

'Ασπίδων, ος, ὁ, ἡ, immensus, quem assequi nequeas: ex α & ἔσσομαι, vel ἔπω, sequor.

'Ασπιδαποβλὴς, ῆτος, ὁ, qui clypeum abjicit, desertor militiæ; Aristoph. ex ἀσπὶς, ἰδος, ἡ, clypeus, scutum: & ἀποβάλλω, abjicio.

'Ασπιδὴς, in clypei modum rotundus. Th. ἀσπὶς clypeus.

'Ασπιδηφόρος, & ἀσπιδοφόρος, ος, ὁ, scutatus, scutigerulus; ex ἀσπὶς, & φέρω.

'Ασπίδιον, & ἀσπιδίσκιον, ου, τὸ; item ἀσπιδίσκος, ὁ, & ἀσπιδίσκη; parvus clypeus vel umbo; clypeolus, scutulum, &c. legitur etiam, οἱ ἀσπιδίσκοι, pro brevibus scutis, & scutulatis ornamentis, &c. omnia, diminutiva ab ἀσπὶς, clypeus. Indè etiam ἀσπιδὴς, idem quod ἀσπιδὴς, scutatus, vel in clypei formam factus; item ἀσπιδὸν, q. d. clypeatim, testudine facta. Ab eodem etiam Themate, seu primitivo nomine, compositio cum aliis, sunt hæc sequentia; viz. 'Ασπιδόδηκτος, ab aspide ictus: à Th. δήκω, (fut. δήξω, ab inusitato δήκω) mordeo; undè δήκτης, ου, ὁ, mordens, &c. 'Ασπιδοπηγὸς, clypeorum compactor, seu fabricator; unde ἀσπιδοπήγιον, τὸ, locus ubi clypei compinguntur; vel ἀσπιδοπηγεῖον, in quo clypeus defigitur; Poll. & Suid. à Th. πηγνύω, vel πήσσω, fut. ξω, compingo; fabricor compingendo, &c. sic ἀσπιδοποιὸς; idem, qui clypeos fabricatur, & ἀσπιδοποία, clypeorum fabricatio; Th. ποιέω, ῶ, facio, fabrico, &c. Item, 'Ασπιδόζωφος, qui vescitur aspidibus serpentibus; Gal. Th. τρέφω, nutrio; unde τροφὴ, ῆς, ἡ, nutritio, &c. & 'Ασπιδοφέρμων, ονος, ὁ ϰὴ, ἡ, qui clypeo se alit, & per consequens qui ex bello vivit, bellicosus. Eur. Th. φέρω, f. ἐνέγκω, paſco, nutrio, &c. 'Ασπιδοφόρος, ος, ὁ, scutatus; vide ἀσπιδηφόρος; sic etiam, 'Ασπιδέχης; idem clypeum tenens, clypeatus; scutum habens. Th. ἔχω, habeo.

'Ασπιδιώτης, ου, ὁ, Dor. pro

'Ασπιδιάτης, ος, ὁ, scutatus clypeum gerens, bellator. Th. ἀσπὶς.

'Ασπιδόθεν, ος, ὁ, ἡ, qui scuto strepitum edit. Ex ἀσπὶς, clypeus, & δέω, sonitus.

'Ασπίζω, f. ίσω, p. ικα, defendo: propriè, clypeo meipsum protego & defendo. Them. ἀσπὶς.

'Ασπιλος, ος, ὁ, ἡ, immaculatus, intemeratus: ex α & σπίλος, macula.

'Ασπίλωτος, ος, ὁ, idem maculæ expers; Th. idem.

'ΑΣΠΙ'Σ, ίδος, ἡ, clypeus; item aspis, genus serpenti: ἀσπίζω, ὑσπλακιστὴς, ὑσπλακιστὴς: alibi, ἀσπὶς utebantur Lacedæmonii, πέλτη Thraces.

'Ασπισταὶ, bellicosorum, gen. pl. Æol. ab

'Ασπιστὴς, ἕ, ὁ, clypeatus, miles. Th. ἀσπὶς.

'Ασπλαγχνος, ος, ὁ, ἡ, non habens cor, timidus, immitis, crudelis, inhumanus: ex α priv. & σπλάγχνον, viscera.

'Ασπλήνωτος, ος, ὁ, ἡ, lienis expers. Et

'Ασπλήνωτον, ος, τὸ, medicamentum ad curanda lienis vitia: item herba sic dicta, quòd splenèticis curandis conducat. Ab α & σπλὴν.

'Ασπονδεὶ, adverb. sine fœdere aut libatione. Et

'Ασπονδέω, fœdus non servo, aut non admitto. Et

Ἄσπονδος, ος, ὁ, ἡ, implacabilis, infidus, fœdifragus: ex α priv. & σπονδὴ, libatio, fœdus; quod à σπένδω, libo. p. m. ἔσπονδα, unde σπονδή.

Ἄσπορος, ος, ὁ, ἡ, idem quod ἄσπαρτος: item seminis expers: ab α & σπόρος, quod à σπείρω.

'Ασπούδως, ος, neglectus. Et

'Ασπουδεὶ, adv. sine curâ, negligenter; item sine labore: ex α & σπουδὴ, studium, quod à σπουδάω, festino.

Ἄσπρος, ος, ἡ, cerrus, species quercûs; Theophr.

Ἄσσ', & ἄσσα, Atticè ἄττα, pro ὅσος, & ὅτινα, quæcunque, quæ: ex ὅ & σὰ Megarensium linguâ, significante τινὰ: ἄσσα vel ἄττα significat τινὲς, aliqua, quædam. Ἄττα etiam est vox, quâ juniores compellant senes.

'Ασσάριον, ος, τὸ, assarius, quarta pars unciæ: à Latinâ voce, as, assis.

Ἄσσετε, pro ἔρχεσθε, proximè: Hesych. ab

'ΑΣΣΟΝ, adverb. propriè, idem quod ἐγγὺς, cum dat. & genit. in compar. ἐγγίων, & ἔσσων, quod etiam dicitur ἄσσων, & in neut. gen. ἔσσον & ἄσσον. Hinc ἀσσότερος & ἀσσοτάτω, propius, proximè: ἐπασσύτεροι, αι, οἱ, continuâ serie sequentes.

'Ασσὼ, ος, ἡ, nomen urbis.

'Ασσυρία, ας, ἡ, Assyria, quæ & Babylonia & Chaldæa vocabatur.

'Ασσύτερον, propius, Æol. pro ἀσσότερον. Th. ἄσσον.

Ἄσσω, pro αἴσσω, irruo. Eurip.

'Αστακὴς, ὁ, ἡ, τὸ, ὲς; idem quod ἄστακτος, non stillatus, vel stillatitius; non distillans, sed copiosè fluens; Eurip. indè ἀστακτὶ, adverb. non stillatim, affatim; Soph. effusim, &c. Undè etiam ἀστάλακτος, pro eodem; ex α priv. & στακτὸς, stillatitius, liquidus. Th. στάζω, stillo.

'ΑΣΤΑΚΟ'Σ, ος, ὁ, altacus, cancer marinus.

'ΑΣΤΑ'ΝΗΣ, ος, ὁ, nuntius: q. ab α priv. & στῶμαι, quod non stet, sed ambulet; Persicum vocabulum.

'Αστεπὲω, ῶ, incertis sedibus vagor: f. ήσω. p. ἠστέπηκα. a. 1. ἠστάτησα. Ab

'Αστὲ, ος, instabilis, quod ex α priv. & στατὸς, qui stat. Th. ἵστημι.

'Αστιχὶς, υος, ὁ, spica, arista, pro στάχυς, spica, addito α, quod à στὶξ, ordo, hoc a στίχω, eo.

'Αστεγος, ος, ὁ, exul, peregrinus; ad verbum, qui est sine tecto: ex α & στέγω, tego.

'Αστεῖος, εία, εῖον, venustus, a, um, urbanus: ab ἄστυ, υος, τὸ, urbs.

'Αστείως, adv. urbanè, festivè; ab eodem Th. ἄστυ.

'Αστεμφὴς, ές, ὁ, ἡ, pro ἀστεμβὴς, immotus: ἀστεμφῶς, adv. firmiter: ex α & στέμβω, assiduè moveo.

'Αστεργὴς,

Ἀστρῶνς, έω, ὁ ἡ ἡ, inamabilis; vel inexorabilis; implacidus, &c. ex α priv. & στέργω, vide.

Ἀστερίη, ης, ἡ, nomen mulieris, q. d. Stellata.

Ἀστερίσκος, ου, ὁ, ſtellula, aſteriſcus. Th. ἀστήρ.

Ἀστερόεντ' pro ἀστερόεντα, acc. ſing. ab ἀστερόεις, εσσα, εν, ſtellis plenus. Th. ἀστήρ.

Ἀστεροπή, ῆς, ἡ, fulgur, Poëtis idem quod ἀστραπή ab ἀστράπτω, fulguro.

Ἀστεροπητής, οῦ, ὁ, fulgurator: ab ἀστεροπή, fulgur.

Ἀστή, ῆς, ἡ, civis, & in m. g. ἀστός, οῦ, ὁ, idem: ab ἄστυ, urbs.

Ἀστήρ, έρος, ὁ, ſtella: hinc ἀστερίσκος, ἄστρον, &c. Et hinc per Aphæreſin Anglis uſitatiſſimam Star.

Ἀστήρικτος, ον, ὁ, ἡ, inſtabilis, infirmus: ex α & στηρίζω, ſtabilio.

Ἀστιβής, έος, ὁ, ἡ, non calcatus, non tritus: ex α & στείβω, calco.

Ἄστιβος, ος, ὁ, ἡ, idem: & ab eod.

Ἀστικός, ή, & aliquando Ἄστυκος, urbis incola; & opponitur τῷ ἀγροίκῳ item urbanus, feſtivus; nec non, prudens. Et.

Ἀστικῶς, adv. ſapienter, feſtivè. Th. ἄστυ.

Ἀστίοιν, civibus, dat. pl. ab ἀστός, civis. Th. ἄστυ.

Ἄστοργος, ος, ὁ, ἡ, naturalis amoris expers: in quo στοργὴ, h. e. naturalis amor planè extinctus eſt. Ex α priv. & στέργω, diligo. p. m. ἔστοργα, unde στοργή.

Ἀστός, ή, ός, & in f. g. ἀστὴ, ἡ, civis popularis. Th. ἄστυ.

Ἀστοχέω, ῶ, a ſcopo aberro: f. ήσω. p. ἠστόχηκα. a. 1. ἠστόχησα. Ex α & στοχάζομαι, collimo, ad ſcopum tendo.

Ἄστρα, nom. pl. ab ἄστρον.

ΑΣΤΡΑΒΗ, ἡ, ſella, ephippium ligneum.

Ἀστραβὴς, ὁ, ἡ, non detortus: ex α & στρέφομαι, vertor.

ΑΣΤΡΑΓΑΛΟΣ, ου, ὁ, vertebra, ſpondylus, ἀστράγαλοι, αν, οἱ, tali luſorii; ἀστράγαλοι πόδες, lucidi pedes; ἀστραγαλίζω, talis ludo.

Ἀστραῖος, ου, ὁ, nomen propr. viri.

Ἀστραπὴ, ῆς, ἡ, fulgur; ἀστεροπὴ, ῆς, ἡ, idem: ab

ΑΣΤΡΑΠΤΩ, fulguro: f. ψω. p. ἤστραφα. a. 2. ἤστραπον. p. m. ἤστραπα. q. ab ἄστερ ἰάπτω.

Ἀστρατεία, ας, ἡ, vacatio militiæ, militiæ delectio. Et

Ἀστράτευτος, ος, ὁ, ἡ, immunis à militiâ: ab α & στρατός.

Ἄστρεπτος, ος, ὁ, ἡ, qui ſe non convertit, immobilis, non reſpiciens: ex α & στρέφω, verto.

Ἀστρεφέτημα, idem quod ἄστρον. Didym. in Il. Δ.

Ἀστρολογία, ας, ἡ, Aſtrologorum ſcientia, γλωσσολογία. Et

Ἀστρολογικός, ή, ὸν, ad Aſtrologiam ſeu Aſtrologos pertinens: ab

Ἀστρολόγος, ος, ὁ, ἡ, antiquioribus idem ac ἀστρονόμος. citerioribus verò, qui effectus ſyderum prædicit; γλωσσολογικός. Ab ἄστρον, cujus Th. ἀστὴρ, & λέγω, quod à λέγω.

Ἄστρον, ου, τὸ, aſtrum, ſydus: Signum ſcil. cœleſte multis ſtellis conſtans; & interdum ſtella. Th. ἀστήρ.

Ἀστρονομία, ας, ἡ, aſtrorum ſcientia, Aſtronomia. Et

Ἀστρονομικός, ή, ὸν, ad Aſtronomiam pertinens: item idem quod

Ἀστρονόμος, ος, aſtrorum ſcientiæ peritus, Aſtronomus: ab ἄστρον, quod ab ἀστὴρ, & νέμω, quod à νέμω.

Ἀστροφανὴς, ſtellis reſplendens; aut in modum ſtellarum, &c. ex ἄστρον & φαίνω.

Ἄστυ, εος, τὸ, urbs: q. à σεύω. Hinc ἀστεῖος, & ἀστύτης, de quibus ſuprà.

Ἀσυναὴς, ὁ, nom. propr. filii Hectoris: ab ἄσυ ἡ ἀναξ, quia Hector pater & princeps civitatis Trojæ fuit.

Ἀσυδοώτης, ου, ὁ, ὁ ἐν ἀσυβοῶν, in urbe clamans: epithet. præconis.

Ἀσυζητικὸς, ὴ, ὸν, &

Ἀσυζήτητος, ον, ὁ, ἡ, ſuburbanus, urbi vicinus: item finitimus, propinquus: ab ἄσυ & ζήτησις, vicinus.

Ἀσυκὸς, ὴ, ὸν, urbanus: ab ἄσυ, urbs. Vide ἀστικός.

Ἀσυνόμος, ος, ὁ, urbanus, civilis: ἀσυνόμοι, οἱ, inferiores magiſtratus: curatores ſc. decoris urbium. Ex τὸ ἄσυ, εος, urbs, & ex verbo νέμομαι, τὸ δικάζω ἢ οἰκῶ.

Ἀσυωὸς, ος, ὁ, Aſtynous, nomen proprium.

Ἀσύφηλος, ον, ὁ, ἡ, minimè durus: ex α, & συφηλὸς, durus. Th. σύφω, adſtringo.

Ἀσύγκριτος, ος, ὁ, incomparabilis, diſſimilis; item, qui concreſcere ſeu coaleſcere nequit: item, qui cum alio non habet commercium. Eſt etiam propr. nomen viri. Gr. incomparabilis. Th. κρίνω.

Ἀσυλάρχης, ος, ὁ, inviolabilis & ſacer magiſtratus; ἄσυλος ἄρχων; quem ſpoliare, aut violare nefas eſt; ex ἄσυλος, & ἀρχὸς, vide.

Ἀσυλεὶ, adv. tutò: &

Ἀσυλία, ας, ἡ, ſanctitas loci: item, jus apud aras olim conſequutum; hodie, immunitas Eccleſiæ. Th. σύλη.

Ἀσυλλόγιστος, ος, non probè colligens, aut collectus, rationis expers, imprudens: &

Ἀσυλογίστως, ſine ratiocinatione: ab α & συλλογίζομαι, quod à συλλέγω.

Ἄσυλον, τὸ, Aſylum: ab α & σύλη, ſpolium: &

Ἄσυλος, ος, ὁ, ἡ, & Ἀσύλητος, inviolabilis, inſpoliatus: ab eod. Th.

Ἀσύμβολος, ος, ὁ, ἡ, immunis, qui nihil ſymboli affert; item, inutilis: ab α & σύμβολον, quod à συμβάλλω.

Ἀσύμβουλος, expers conſilii, conſultus. Th. βουλή.

Ἀσυμμελία, ας, ἡ, proportionis carentia: apud Mathem. chorda. Ab

Ἀσύμμετρος, ος, ὁ, ἡ, inconcinnus, inincongruus, immoderatus: ab α, συμ, & μέτρον.

Ἀσύμφορος, ος, ὁ, ἡ, incommodus, noxius: ex α & σύμφορος, commodus. Th. φέρω.

Ἀσυμφωνία, ας, ἡ, diſcrepantia: &

Ἄσυμφωνος, ος, ὁ, ἡ, abſonus, diſcors: ab α, συμ & φωνή.

Ἀσυνδέτος, ος, ὁ, ἡ, irreligatus, ſolutus, diſſociatus, conjunctione carens: ἀσυνδετον, τὸ, figura quæ diſſolutio dicitur; cui πολυσυνδετον opponitur: ab α & συνδέτος, quod à συνδέω, ex συν & δέω.

Ἀσυνετία, & Ἀσυνίετης, ſtultitia: &

Ἀσυνέτος, ος, ὁ, ἡ, deſipiens, amens: ex α & συνετὸς, intelligens, quod à συνίημι, intelligo. Th. ἵημι, ſcio.

Ἀσυνοψία, ας, ἡ, inſolentia: ab

Ἀσυνόητος, ος, ὁ, ἡ, inſuetus, inſolens: ex α, σὺν & νόος.

Ἀσυνσπονδία, ας, ἡ, violatio fœderis: &

Ἀσυνσπονδος, ος, ὁ, ἡ, fœdifragus: ex α & συντίθημι, paciſcor. Th. τίθημι.

Ἀσυντακτος, ος, ὁ, inordinatus: item immunis à muneribus, in nullum ordinem aſcriptus: ex α, συὶ & τάττω, ordino.

Ἀσυντέλεστος, ος, ὁ ἡ ἡ, ad finem non perductus: &

Ἀσυντελὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, imperfectus: ex α, συὶ & τέλος, perficio. Th. τέλος, finis.

Ἀσυστατος, ος, qui conſiſtere nequit, non cohærens, parum ſibi conſtans: ab α & συνίσταμαι. Th. ἵστημι.

Ἀσύφηλος, ος, ὁ, ἡ, vilis, abjectus: ab ἄπω, noceo, & φήλος, impoſtor. Alii interpretantur etiam, ſtolidus, & derivari poſſe credunt à σοφὸς ſapiens, o in υ verſo: Æol.

Ἄσυχα, Dor. pro ἥσυχα, adv. pro ἡσύχως, quietè. Th. ἥσυχος. Hinc

Ἀσυχία, Dor. pro ἡσυχία, ας, ἡ, quies.

Ἀσύχμος, ος, ὁ, Dor. pro ἥσυχος, unde ἡσύχος, ος, ὁ, quietus.

Ἀσύχος, Dor. pro ἥσυχος, idem.

Ἀσφαδαστὸς, ὴ, ὸν ἡ; expers σφαδασμοῦ; qui ſit ſine contractione, convulſione, & jactatione pedum, &c. ἀσκάζοντος; de occiſo dicitur, qui placidè moritur; Soph. Unde adv. ἀσφαδάστως; ſine palpitatione, ita ut non convellaris, nec pedibus terram pulſes: ex α priv. & σφαδάζω; pedes agito, jacio, ſeu jacto; ut in convulſionibus; pedibus terram quatio, ſeu pulſo, &c.

Ἀσφάλαξ, ακος, pro ἀσπάλαξ, π verſo in φ. ὁ, talpa: à ἀσπάω, traho.

Ἀσφάλεια, ας, ἡ, ſecuritas, firmitas, veritas: ab ἀσφαλὴς, quod ab α & σφάλλω.

Ἀσφαλέες, n. g. ἀσφαλεῖς. nom. pl. m. g. ἀσφαλέος, Ion. tutò, facilè, pro ἀσφαλῶς, ab ἀσφαλὴς, quod vide.

Ἀσφαλέστατος, certiſſimus, ſuperl. ἀσφαλέστερος. compar. ab

Ἀσφαλὴς, ές, ὁ, ἡ, certus, minimè lubricus, turus à lapſu: quod &

Ἀσφαλῶς, tutò, certè; ex α & σφάλλω, ſupplanto. f. σφαλῶ. p. ἔσφαλκα. p. paſſ. ἔσφαλμαι: hinc σφάλμα, ατος, τὸ, lapſus, erratum.

Ἀσφαλίζω, munio, ſtabilio, f. ίσω. p. ἠσφάλικα. p. paſſ. ἠσφάλισμαι. a. 1. paſſ. ἠσφαλίσθην. inf. ἀσφαλισθῆναι. a. 1. m. ἠσφαλισάμην, ω, ατο, adſtrinxit: & in 3. pl. ἠσφαλίσαντο. a. 1. imperat.

perat. m. ἀσφάλισαι, ἄδω, & in pl. ἀσφαλίσασθε, munite.
Ἀσφαλίζομαι, idem quod act. ἀσφαλίζω; item; affirmo, pro certo affero; & passivè etiam; munior, tutus reddor; item, affirmor, confirmor, &c. hinc; ἀσφαλιστὴς & ἀσφαλίαν; q. d. tutelaris, aut stabilitor; cognomen Neptuni, apud Plut. quippe quia fundamina terræ inconcussa custodire dicitur à gentibus; teste Oppiano; item; ἀσφάλισμα, τὸ, id quo aliquem securum reddimus, & certum; pignus; item, tutamen; munimentum; locus quo munimur. Dicitur etiam ἄσφαλτος, qui labefactari nequit, immobilis; Hesych. idem quod ἀσφαλὴς; & ἀσφαλέως; tutò, securè, sine periculo; idem quod ex eo contractum ἀσφαλῶς; & omnia ejusdem Th. & comp.
Ἀσφαλτίζω, bitumen redoleo; Dioscor. sic sequens.
Ἀσφαλτίτης, ιου, ὁ, bitumen fundens.
Ἀσφαλτίτις λίμνη, mare mortuum: ab
Ἄσφαλτος, ὁ, ἡ, bitumen.
Ἀσφαλτόω, bitumine illino.
Ἀσφάλτωσις, εως, ἡ, quasi bituminatio; πίσσωσις; picatio; ab eodem themate.
Ἀσφαραγεῖν, Poët. valde strepere: ex α, intens. & σφαραγέω, quod à σφάραγος, sonus, qui gutture emittitur.
Ἀσφάραγος, ου, ὁ, gula, guttur: ἀπὸ σφαραγεῖν, sonare. Th. σφάραγος.
Ἀσφιγκτὸς, ὴ, ὸν, ὁ ἢ ὸν, vel, ἄσφιγκτος, ου, ὁ ἡ ὸν, qui difficulter astringitur; non constrictus; sed dissolutus, divulsus; ex α priv. & σφιγκτὸς, constrictus; à σφίγγω.
Ἀσφόδελος, ου, ὁ, asphodelus, plantæ genus.
Ἀσφοδελὸς, vero, est adject. q. d. asphodelosus: idem quod ἀσφοδελώδης, Didym. in Odyss. A. asphodelo similis, seu qui de asphodeli genere est.
Ἄσφραγὴς, ὁ ἢ ὸν, non signatus, cui nulla nota impressa est; item, pistore carens; Etym. & non baptizatus, Nazian. ex α priv. & σφραγίζομαι, signor; à σφραγὶς, signum.
Ἄσφυκτος, non pulsans; pulsu omnino destitutus; vel exili præditus; indè, ἀσφυκτέω; pulsu destitutus sum; venæ mihi conciderunt; Dioscor. & ἀσφυξία, ἡ; privatio seu defectio pulsus, in toto animali; Gal. ex α priv. & σφύξις, idem quod σφυγμὸς, ὁ; pulsus; à Th. σφύζω, salio, pulso.
Ἀσχαλάω, Poët. pro ἀχαλῶ, ab ἀχαλάω, idem quod
Ἄσχαλλω, quod & ἀχαλάω, mœreo, doleo, succenseo: ἄσχαλλε, præs. imperat. q. ab ἄχος, interjecto σ adeo ut ἀσχάλλειν, sit ἄχος ἄλις ἔχειν; affatim doloris habere.
Ἀσχέτος, ου, ὁ, ἡ, intolerabilis, qui cohiberi nequit; dicitur & ἀσχετὸς ex α & σχέω, seu ἔχω, coërceo.
Ἀσχημάτιστος, ου, ὁ ἡ ὸν, & ἀσχημάτιστος; figurâ carens; figuras seu schemata non habens; non figuratus, aut malè ejusdem Th. & comp. cum sequentibus.
Ἀσχημονέω, indecorè ago. f. ήσω. p. ἠσχημόνηκα. a. 1. ἠσχημόνησα. a. 1. inf. ἀσχημονῆσαι. &
Ἀσχημόνως, adv. indecorè: item
Ἀσχημοσύνη, ης, ἡ, fœda actio, cum turpissimis gestibus: &
Ἀσχήμων, ον, ὁ, ἡ, indecorus: ex α & σχῆμα. Th. ἔχω.
Ἀσχιδὴς, & ἀσχιζὴς; non fissus, fissura carens; indivisus, vel individuus; & ἄσχιζος, idem; vel qui scindi nequit; Plat. ex α priv. & σχίζω.
Ἀσχολέομαι, ἔμην, occupor: ἀσχολοίμεθα, 1. pl. præs. opt. pass. hinc
Ἀσχολία, ας, ἡ, occupatio: ex α & σχολὴ, otium.
Ἀσχόλημα, ατος, τὸ; idem; negotium. Th. idem.
Ἄσχολος, ου, ὁ, ἡ, qui non habet otium, occupatus: ex α & σχολὴ, otium.
Ἀσῶ, contristeris: ab ἀσάω, ῶ, præs. imperat. pass. (vel Dor. pro ἄσω, f. 1. ab ἄδω, cano.) ab ἀσάομαι, nauseo. Th. ἄδω, satio.
Ἀσώδης, ες, ὁ ἢ ὲς, fastidio & nausea laborans; ex repletione cibum fastidiens; Gal. ab ἄση, ης, ἡς, fastidium; à Th. ἄδω, satio, expleo.
Ἀσωτία, ας, ἡ; profusio, luxus, prodigalitas, luxuria, vita dissoluta: ab
Ἄσωτος, ου, ὁ, ἡ, luxuriosus, perditus: quod ex α & σώζω, conservo, q. d. non servatus. Hinc
Ἀσώτως, adv. profusè, perditè.
Ἀσωμος, ὁ ἢ ὸν, & ἀσώματος; incorporeus; ex α priv. & σῶμα. Unde etiam ἀσωμάτως, sine corporis interventu.
Ἄσωστος, seu ἄσωτος, ὁ ἢ ὸν; qui servari seu sospitari nequit; ex α priv. & σώζω, salvo.
Ἀσωτοδιδάσκαλος; luxuriosorum magister; Athen. ex ἄσωτος & διδάσκαλος.
Ἀσωτοποσία, luxuriosorum potatio; vel luxuriosa potatio; ex ἄσωτος & πόσις, εως, ἡς idem quod πόμα, τὸ; potio; à πίνω, bibo, quod vide.
Ἀσωφρόνιστος, ὁ ἢ ὸν; non castigatus, & emendatus; et activè, qui non emendat, seu corrigit; Gregor. ex α priv. & σωφρονίζω, ad sanam mentem reduco; quod vide.
Ἀταισι, dat. pl. Ion. pro ἄτοις, ab ἄτη, ης, ἡ, damnum: ab ἀτάω, lædo.
Ἀτακτέω, ῶ, inordinatè me gero: f. ήσω. p. ἠτάκτηκα. a. 1. ἠτάκτησα. ἀτακτῶν, præs. part. act. n. g. ex α & τάσσω, ordino.
Ἄτακτος, ου, ὁ, ἡ, inordinatus, confusione gaudens: & hinc
Ἀτάκτως, adv. inordinatè, incompositè; ab eod. Th.
Ἀτακτοδακρύω; inordinatè, intempestivè, seu immodicè lacrymor; unde, ἀτακτοδακρύει, exponitur, affatim lacrymatur, &c. ex α priv. cum τάσσω, vel τάττω; ordino; & δακρύω, lacrymor.
Ἀταλαίπωρος, ου, ὁ, ἡ, molestiis carens; item inersis: ab α & ταλαίπωρος, q. πλάων πῶρον, luctum serens.
Ἀταλαιπώρως; facilè, feliciter, citra laborem; adv. ejusdem Th. & comp.
Ἀταλάντη, ης, ἡ, Atalanta, nomen propr. mulieris.
Ἀτάλαντος, ου, ὁ, ἡ, par, æqualis: quasi ἀνταλάντος, qui paris est ponderis. Th. τάλαντον, statera.
Ἀταλάφρων, ου, ὁ, ἡ, infans, puerilia sapiens, tenellus: ab α & ταλάω, patior, & φρὴν, animus; vel potiùs ab ἁταλὸς, tener.
Ἀτάλλω, seu ἀτάλλω; crescо, adolescо delicatè more pueri alor, lusito, exulto. Dicitur & ἀπτάλλω: ab
Ἀτάλος, ου, ὁ, tener, mollis, juvenilis: q. ab α & τάλλω, perfero, q. nondum potens ferre multa.
Ἀταλόφρων, ων, ὁ ἢ ὸν, impotens, tener, simplex, sapiens puerilia; idem cum ἀταλάφρων; & ejusdem comp.
Ἀταλίψυχος, ου, ὁ ἢ ὸν, pusilli & angusti animi, qui est animo mollis, & tenero; qui nondum reliquit nuces; in Epigr. ex ἁταλὸς, mollis; & ψυχὴ, anima.
Ἀταμίδυτος, ὁ ἢ ὸν; qui reconditus non est aut non reconditur; Philo; item, qui nihil recondit, non providens res in futurum necessarias, &c. Unde, adv. Ἀταμιδύτως, more eorum quæ non reconduntur; seu non recondendo; Plat. de leg. ex α priv. & ταμιδύω, condo, recondo; in penuaria cella asservo; à Th. ταμίας, Ionicè, ταμίης, ου, ὁ; promus, condus; dispensator rerum condendarum & promendarum, &c.
Ἀταξία, ας, ἡ, confusio, item incontinentia, ordinis desertio: ab α & τάξις, quod à τάσσω, ordino.
Ἀταπείνωτος, ου, ὁ ἢ ὸν, celsus, minimè abjectus, ex α priv. & ταπεινὸς, ἡ, όν; humilis; unde, ταπεινόω, humilem reddo, &c.
Ἀτάρμων, pator damnum: ab ἀτάω, lædo.
Ἀτάρ, sed, ut, verùm, cæterùm propterea; Poët. pro quo aliquando αὐτάρ, ἀτάρ ἦν, quamobrem.
Ἀταρακτικὸς, quietus, quiescens, tranquillus, imperturbatus; Plin. Ἀταραξία, ας, ἡ; tranquillitas; imperturbatus status, &c. Item, Ἀταράκτως, ου, ὁ ἢ ὸν, sedatus, ac defæcatus; intrepidus, &c. Unde, adv. Ἀταράχως, sine molestia, sine vexatione, tabig; perturbatione, &c. Omnia ex α priv. & ταράσσω, fut. ξω; commoveo, perturbo; unde, ταραχὴ, ης, ἡ, perturbatio, tumultus, &c.
Ἀταρακτοποιὸς, ου, ὁ, ἡ, actio imperturbata; Hippocr. ex ἀτάρακτος & ποιέω.
Ἀτάρβαλος, ω, vel ου, ὁ, Doric. pro
Ἄταρβητος, seu ἀτρεβὴς, ὁ, ἡ, intrepidus, imperterritus: quod ex α & ταρβέω, timeo. Th. τάρβος, terror.
Ἀταρβητὶ, adv. intrepidè; Sophoc. ejusdem Th. & comp.
Ἀταριχεύτος, non conditus aut maceratus sale; ex α priv. & ταρίχος, ου, ὁ; salsamentum; caro sale condita, & exsiccata; unde, ταριχεύω, sale condio.
Ἀτάρμυκτον, intrepidum: q. ab α & ταρμύσσω, terreo: vel ab ἄτερ & μύειν.
Ἀτάρνου, ου, τὸν, ferrum in mediolo rotæ: ab α priv. & τείρω, tero: τερεῖ τὸν ἄξονα.
Ἀτάρπιτος & ἀτάρπις, vide in ἀτραπιτὸς & ἀτραπός.

Ἀτα-

'Αταρτηρός, ᾶ, ὁ, noxius, contumeliosus: pro ἀτηρός, ᾶ, ὁ, per Pleonasm. syllabæ ταρ. Th. ἄτη, damnum, quod ab ἀτάω, lædo.

'Ατάρχῃ, ᾳ, ὁ, ἡ, insepultus; ex α & τάρχος, τό, inferiæ, justa.

'Ατασθαλία, ας, ἡ, improbitas, vecordia, petulantia: ἀπὸ τοῦ ἀταθαλίη, dat. sing. Ion. q. ἀτασθαλίας.

'Ατασθάλλω, f. αλῶ, p. κα, & 'Ατασθαλέω, f. ήσω, inepte ago, protervè me gero, neut. abl. ab

'ΑΤΑΣΘΑΛΟΣ, ᾳ, ὁ, ἡ, perniciosus, malorum auctor: q. ἀπὸ τοῦ θάλλειν, à quo quasi mala germinant.

'Αταυροι βόες; boves quædam in Epiro, à mare intacta, ut incrementum & amplitudinem corporis ingentem acciperent; unde, ἀταύρωτος, ᾳ, ὁ, ἡ, expers conjugii, virgo; quasi taurì expers; sed dicitur etiam de puella, virilem ταῦρον nondum experta; Aristoph. ex α priv. & ταῦρος, ᾳ, ὁ, taurus; item, membrum virile.

'Αταφία, ας, ἡ; sepulchri carentia, vel jactura; Plut. ejusdem Th. & comp. cum sequente

'Ατάφος, ᾳ, ὁ, ἡ, insepultus, inhumatus: ex α & τάφος, sepulchrum, quod à θάπτω.

'Α τάχος, Dor. pro ἧ τάχος, quam celerrime.

'ΑΤΑ'Ω, lædo, noceo. f. ήσω, p. ἄτηκα, hinc ἄτη, ἀτηρὸς, de quibus infra.

'ΑΤΕ, utpote, quippe, quia, quasi: & Dor. pro ὅτε, quum; sed ᾗτε, Dor. pro ἧτε, ubi.

'Ατεγκλῆς, ᾳ, ὁ, ἡ, durus, rigidus. Th. τέγγω.

'Ατέγκτως, adv. duriter, rigidè; Suid. per Metaph. scil. nam propriè, sign. ita ut humectari, & aquâ molliri nequeat; ex α priv. & τέγγω, f. ξω, rigo, humecto, &c.

'Αλέγν, Ion. pro ἀτάγν, vide ἀτάω, lædo.

'Ατειρὴς, έος, ὁ, ἡ, indomitus: ex α, & τείρω.

'Ατείχιστος, ᾳ, ὁ, ἡ, sine muris: ex α & τεῖχος.

'Ατέκμαρτος, ᾳ, ὁ, ἡ, qui ad finem, & extum perduci nequit; Hesych. & Suid. item, de quo nulla certa conjectura fieri potest; Thucid. Plut. item activè, inconsideratus; nullas conjecturas aut signa sequens in re aliqua; Aristoph. Unde, ἀτέκμαρτι & ἀτεκμάρτως; nullam sequendo conjecturam, at liq; conjectura, &c. ex α priv. & τέκμαρ, τό; finis, exitus rei; item, signum; unde, τεκμήριον, certis signis ostendo, &c.

'Ατεκνος, ᾳ, ὁ, ἡ, liberis carens, sive sterilis, sive orbus: ex α & τέκνον, proles. Th. τίκτω.

'Ατεκνόω, f. ώσω, liberis orbo. Ab eod. Th.

'Αλέλεια, ας, ἡ, & 'Ατελία, Ion. imperfectio; item, immunitas: ab α & τέλος, finis, vectigal.

'Ατελεύτητος, idem quod ἀτέλεστος; & ejusdem Th. & comp. imperfectus; vel, qui effici nequit; sed ἀτέλεστος; est etiam, profanus, non initiatus sacris; ex α priv. & τὰ τέλη, mysteria, sacra; Plat. quod est neut. plur. à sing. τέλος, τὸ; quod vide.

'Ατέλεστα, adv. frustrà, sine fine: ab α & τέλος.

'Ατέλεστος, ᾳ, ὁ, ἡ, infectus. Th. τέλος, finis.

'Ατελεστόκαρπος, ad maturitatem non perductus; Dioscor. ex α priv. & τελεσφορέω, ad finem & maturitatem perduco; ex τέλος, τὸ; finis; & φέρω, fero.

'Ατελεύτητος, ὁ, ἡ, imperfectibilis, interminatus: ex α & τελευτάω, finio. Th. τέλος, finis.

'Ατελίη, ης, ἡ, Ion. pro ἀτέλεια.

'Ατελὴς, έος, ὁ, ἡ, irritus, inanis, imperfectus: Sic Pindarus ἀτελῆ νίκαν, appellat mentem, quæ nihil eorum perficit, quæ sibi peragenda proposuit: ab α & τέλος, finis; item, à pendendo vectigali immunis: ab α & τέλος, vectigal.

'Ατελέσσητος, ᾳ, ὁ; ex quo, vel, pro quo, aut cujus nomine, vectigal non penditur; ex α priv. & τελανία, vectigal exigo; à τελάνης, tributorum seu vectigalium emptor, seu redemptor; publicanus; ex τέλος, εος, τὸ, finis; item tributum, vectigal; & ὀνέομαι, emo.

'Ατέμβεις, querulus, miser; Etym. à sequente,

'ΑΤΕ'ΜΒΩ, f. ψω, p. φα, contristo, privo: q. ab ἄτη & ἐμβαίνω, in cladem quasi incido.

'Ατενὴς, έος, ὁ, ἡ, fixus, intentus: ex α intens. pro ἄγαν, valde, & τείνω, tendo. Hinc

'Ατενίζω, oculos in aliquem defigo: f. ίσω, p. ἀτένικα, a. 1. inf. ἀτενίσαι, part. ἀτενίσας, αντος.

'Ατενὲς & ἀτενὲς, intentis seu attentis & defixis oculis; Plut. ejusdem Th. & comp. cum ἀτενὴς, unde etiam, ἀτενισμὸς, ᾶ, ὁ; intuitus continuus & inconnivens; cum defixis oculis aliquid aspicitur, &c.

'ΑΤΕΡ, ἄτερθε, & ἄτερθεν, sine, citrà, absque; cum genit. idem quod ἄνευ, χωρὶς hinc ἀπάτερθε, seorsum.

'Ατέραμνα, Dor. pro ἀτέραμνε, ab

'Ατέραμνος, ᾳ, ὁ, ἡ, durus, incoctilis, insuperabilis: ex α & τέραμνος, coctu facilis. Th. τέρω, tero.

'Ατερμνότης, ητος, ἡ, durities: ab eod. Them.

'Ατερά μων, idem quod ἀτέραμνος, ab α & τερά μων, idem ac τέραμνος, & ab eod. Them.

'Ατερηδόνιστος, ᾳ, ὁ, ἡ, à teredinibus non erosus; vel teredinum injuriæ non obnoxius; Dioscor. ex α priv. & τερηδονίζομαι, à teredine infestor; quod a τερηδών, όνος, ὁ, teredo; vermis ligna terebrans; a Th. τερέω, ῶ; fut. έσω, terebro, &c.

'Ατερθα, Æol. pro ἄτερθεν, sine. Th. ἄτερ.

'Ατερμάτιστος, ὁ, ἡ, & ἀτέρμων; interminatus, infinitus; item, infirmus, instabilis; fundamento carens, &c. ex α priv. & τέρμα, ατος, τὸ; terminus, meta, finis; unde, τερματίζω, termino, finio, &c.

'Ατερος, alter, Att. pro ὁ ἕτερος, in genit. θατέρου, & sic porro ἄτεροι, pro οἱ ἕτεροι.

'Ατερπῆ, acc. sing. ab

'Ατερπὴς, έος, ὁ, ἡ, injucundus, ingratus: &

'Ατερπος, idem: ex α & τέρπω, delecto.

'Ατερψία, ας, ἡ, & 'Ατερψίη, molestia: ab eod. Th.

'Ατευκὴς, ὁ, ἡ, qui consecutus non est; unde, ἀτευκτέω, non attingo, non assequor; aberro; idem quod ἀποτυγχάνω; ex α priv. & τυγχάνω, fut. τεύξομαι, à τεύχω; sum, contingo; item assequor, attingo, &c.

'Ατεχνὴς, έος, ὁ, ἡ, qui sine τέχνῃ, id est, fraude.

'Ατεχνία, ας, ἡ, imperitia: &

'Ατεχνῶς, ᾳ, ὁ, ἡ, inartificialis: item

'Ατεχνῶς, verè, certè.

'Ατέχνως, sine artificio: ab α & τέχνη, ης, ἡ, ars, fraus.

'Ατη, ης, ἡ, damnum, peccatum: dat. pl. Ion. ἀτηισι, pro ἄτης. Th. ἀτάω, lædo.

'Ατηκτος; non liquescens; Aristot. Meteor; ex α priv. & τηκτὸς, ὁ; liquefactus, liquatus; a Th. τήκω, fut. ξω, liquo, liquefacio.

'Ατημελέω, f. ήσω, p. κα, negligo.

'Ατημελέως, 'Ατημελῶς, vel 'Ατημελάτως, adv. negligenter: item

'Ατημέλητος, ᾳ, ὁ, ἡ, neglectus, inornatus: &

'Ατημελία, seu ἀτιμελία, ας, ἡ, negligentia: Ab

'Ατημελὴς, non τημελὴς, negligens: quod ex α & τημελῶ, curo. Th. μέλει, curæ est, imperi.

'Ατηρὸς, ᾶ, ὁ, & 'Ατηρὴς, έος, ὁ, ἡ, noxius, contumeliosus: in acc. pl. f. g. ἀτηρὰς, perversas: ab ἀτάω, lædo.

'ΑΤΘὶς, ῖδος, Atthæa, Orythia, nom. propr.

'Ατίει, contemnit, 3. sing. ind. præs. act. ab ἀτίω, quod ex α & τίω, honoro.

'Αἰέτης, ὁ, ἡ; qui non ulciscitur; qui non sumit pœnas; Æschyn. ex α priv. & τίω, honoro; item punio.

'Ατίζω, f. ίσω, p. κα; vilipendo; ex α priv. & τίω, honoro.

'Απθάστευτος, ᾳ, ὁ, ἡ, qui mansuefieri nequit, intractabilis, indomitus: ex α priv. & πίθανος, mansuetus.

'Ατίθασος, ᾳ, ὁ, ἡ; asper; intractabilis; idem cum præced. & ejusdem Th. & comp.

'Απαγέλας, Dor. pro ἀπαγέλης, qui spernit gregem, & abgregat: hinc ἀπαγελεῖν, gregem contemnere, & ἀπαγελειῶτες, pro εἶτες, Dor. ab ἀπαγέλειος.

'Απαίσκεσκε, imperf. Ion. & Poët. pro ἠτίμαζε, ab

'Απαίζω, contumeliâ affici. f. άσω, p. ἠτίμακα, p. pass. ἠτίμασμαι, a. 1. pass. ἠπάσθην, a. 1. inf. ἀπασθῆναι, idem quod ἀπάω, & ἀπαίω ex α & τίω, honoro.

'Απαστέον, adject. verbale, quod debet contemni: ab

'Απάω, fut. ήσω, p. κα, def. icio, vitupero, dehonesto: ab ἄπαις, inglorius, quod à τίω, honoro.

'Ατίμητος, ᾳ, ὁ, ἡ, immunis, contemptus; item, inæstimabili: ab eod. Them.

'Απία, ας, ἡ, ignominia, dedecus: & 'Απασμὸς, ᾶ, ὁ, idem. Et

'Απις, ᾳ, ὁ, ἡ, ignominiosus, inhonoratus: unde

'Απιστάτος, inhonoratissimus: superl. ab ἄπιος, comp. ἀπιώτερος ab α & τίω, honoro.

'Απιόω, idem quod ἀπάω, & ἀπιάζω,

ζω, dedecoro: f. ώσω. p. ᾐτίμωκα. perf. pass. ᾐτίμωμαι. part. ᾐτιμωμένος: ab eod. Th.

Ἀτιμώρητος, ος, ον, inultus, impunitus: & inde

Ἀτιμωρήτως, & Ἀτιμωρητί, adv. impunè: ab α & τιμωρία, quod ab ὀργὴν animadverto.

Ἄτιμος; ignominiosè; sine honore; Plat. Ἀτίμωσις, ignominiosa damnatio; Demosth. gravioris supplicii instar erat; Bud. Comm. Ἀτιμωτικὸς, ignominiosum reddens; unde, ἀτιμωτικῶς; adv. idem quod ἄτιμος, ignominiosè, &c. Omnia ab ἄτιμος, & ἀτιμόω, &c.

Ἄτιν' pro ἄτινα, nom. pl. ex ὅς & τὶ, quid.

Ἀτίνακτος, inconcussus, immotus, non agitatus; Nonn. ex α priv. & πινάσσω; fut. ξω; quatio, concutio, &c.

Ἄτις pro ἧτις Dor. quæ

Ἀτισσιδρεῖν; Hesych. despicari & fastidire virum; ἀτιμάζειν ἀνδρα; ὑβριστικῶς ἀνδρὸς ἐπιβαίνειν; ex ἀτίζω, contemno, & ἀνὴρ, vir.

Ἀτίταλλ' pro ἠτίτηλε, imperf. Ion. ab ἀτιτάλλω, alo.

Ἀπιταλλέμεναι, Dor. pro ἀπιτάλλειν, pro ἀτιτάλλειν, ab

Ἀτιτάλλω, idem quod ἀτιτάλλω, per Epenth. τῦ π, delicatè nutrio, curo; vel augeo. Th. ἀταλὸς, mollis.

Ἄτιτος, ος, ὁ, inultus, impunitus: ex α & τίω, punio.

Ἀτλαγχθέων, gen. pl. ab

Ἀτλαγχθὴς, ἔος, ὁ, ἡ, Atlante genitus: ab

Ἄτλας, αντος, ὁ, Atlas, & γείνομαι, nascor.

Ἄτλαλος, ω, ὁ, Dor. pro ἄτηλος.

Ἀτλαντις, ιδος, ἡ, filia Atlantis. Th.

Ἄτλας.

Ἄτλητα, nom. pl. n. g. intolerabilia: ἀτλήτων, dat. sing. ab

Ἀτλητὸς, & Dor. Ἄτλατος, ος, ὁ, ἡ, intolerabilis, intolerandus: ab α & ταλάω, seu τλῆμι, perfero.

Ἀτλητίω, pro quo etiam dicitur ἀτλατίω, μ. ήσω; tolerare non possum, seu perpeti; item, sum intolerabilis; item, metuo; animo sum abjecto, &c. Sophocl. & Hesych. Item ἀτλησία, impatientia, intolerantia, &c. ab ἄτλητος.

ΑΤΜΕΝΟΣ, ος, ὁ, & ἀτμώς, ῆνος, ὁ, famulus, servus: quia ἄπτω præ domino suo: ἀτμεύω, servio.

Ἀτμηΐα, servitus, administratio; item,

Ἀτμήλατος, laboriosus, &c. Utrumq; à præced. ἄτμηλος.

Ἀτμὴ, ῆς, ἡ, vapor.

Ἄτμητος, ος, ὁ ἡ, ἥ; qui sectus non est; sectionem non passus, nec expertus; ἀμίεις; item, non exsectus, seu non castratus, &c. ex α priv. & τμητὸς, sectus; à Th. τέμνω, scindo.

Ἀτμιάω, ῶ; idem quod ἀτμίζω; & Th. idem.

Ἀτμιδοχος; ὁ ἀτμίδα ἔχων; Hesych.

Ἀτμίζω, f. ίσω. p. ικα, vaporo, exhalo. Th. ἀτμὸς.

Ἀτμὶς, ίδος, ἡ, vapor. Th. ἀτμός.

ΑΤΜΟΣ, ος, ὁ, flatus, vapor, halitus; q. ab ἄω, spiro: hinc ἀτμὴ & ἀτμὶς, ἀτμίζω· de quibus suprà.

Ἀτμοειδὴς; vaporis speciem gerens; ex ἀτμὸς, vapor, & εἶδος, ος, τὸ; species.

Ἀτμώδης, plenus vaporis; vaporiferus; ab ἀτμὸς.

Ἄτοιχος; parietem non habens; Eurip. ex α priv. & τοῖχος, ου, ὁ; murus, paries.

Ἄτοκος, sterilis; aut quæ nondum peperit; indè ἀτόκιον, τὸ; atocium; Plin. medicamen omne quod sterilitatem inducit, & vim concipiendi adimit; ex α priv. & τίκτω, pario; unde, τοκος, ου, ὁ; partus.

Ἀτόλμητος, ος, ὁ, Dor. pro ἀτόλμητος, ου, ὁ, non audendus. Ex α & τόλμα, audacia.

Ἄτολμος, ος, ὁ ἡ, ὄν; idem quod ἀπότολμος; inaudax; imbellis; formidolosus, &c. Hinc, ἀτολμία, ας, ἡ; ignavia, formido; ejusdem Th. & comp. cum præced.

Ἄτομος, ος, ὁ, ἡ, insectilis, individuus; ἄτομοι, minuta corpuscula; ἐν ἀτόμῳ, in momento, illicò: ex α & τέμνω, seco. p. m. τέτομα· hinc per Metathes. Angl. a mote, recentiùs ex Latino, atomus, an atome.

Ἀτονέω, ῶ; f. ήσω. p. ηκα, deficio, infirmus sum, & imbecillus: ab α & τείνω, quod à τείνω.

Ἀτονία, ας, ἡ, defectus, infirmitas: ab eod.

Ἄτονος, ος, ὁ ἡ, ὄν; incontentus; inefficax; infirmus, &c. Unde, ἀτόνως, leviter, remisse. Th. idem.

Ἀτοξος, ος, ὁ; sine arcu; vel arcu uti non valens; Lucian. item, ἀτόξευτος, ὁ ἡ, ὄν; quem sagittâ non possis attingere; qui sagittâ ictus non est; ex α priv. & τοξεύτος, sagitta percussus; & Th. τύξαι, ος, τὸ; arcus; unde, τοξεύω, ex arcu sagittam emitto; jaculor; item sagittis peto seu impeto, &c.

Ἀτόπαστον, quod conjecturâ non licet assequi; ἀνέκφαστον; nam τὸ πάσσειν est εἰκάζειν; Æsch.

Ἀτοπία, ας, ἡ, absurditas, inconvenientia, obscuritas: ab

Ἄτοπος, ος, ὁ, ἡ, insolens, inconveniens, importunus, absurdus, improbus: ex α & τόπος, locus: hinc

Ἀτόπως, adv. absurdè, inconvenienter.

Ἄτος, ος, insatiabilis, per crasin pro ἄαπτος ex α & ἄδω, satio.

Ἀτραγῳδὴς; tragœdiæ non similis; indecens, &c. Item, ἀτραγῳδιστος; tragico fastu, & ostentatione carens; qui tragicè decantatus aut exaggeratus non est; Luc. ex α priv. & τραγῳδὸς; qui cantando caprum meretur; erat enim tragœdiæ præmium caper, qui τράγος dicitur; usurpatur tam de poëta, quam de actore tragœdiæ; ex τράγος & ᾠδὴ; cantilena; canticum; ab ἀείδω, cano.

ΑΤΡΑΚΤΟΣ, ος, ὁ, ἡ, fusus, colus, sagitta.

Ἀτρακτυλὶς, & ---λὶς, ίδος, ἡ, spinæ genus: ab ἄτρακτος.

Ἀτρακτοφόρος, ος, ὁ ἡ, ὄν; fuso similis; ex ἄτρακτος & φέρω, ferens.

Ἀτράνταλος, qui declaratus non est, nec manifestus; obscurus; Dionys. Areop. Budd. Comm. ex α priv. τερανὸς, ὁ, ἡ, ον; perspicuus, manifestus; unde, τερανόω, clarum reddo; declaro, &c.

Ἀτραπίζω, eo, vado; viam carpo; seu iter facio; Hesych. à sequente nomine ἀτραπὸς; via, &c.

Ἀτράπελος, idem quod δυσπάπελος; morosus; qui difficulter moveri & flecti potest, &c. quod vide.

Ἀτραπὸς, ὁ, ἡ; vel ἀταπὸς, via trita, callis, semita: legitur & ἀτραπίτης & ἀταπίτης, ex α epitat. & τραπέω, calco.

Ἀτραυμάτιστος; invulneratus; qui vulnus non habet; item invulnerabilis; Lucian. ex α priv. & τραυματίζω, vulnero; quod vide.

ΑΤΡΑΦΑΞΙΣ, εως, & ἀτραφαξὺς, υος, ἡ, atriplex, oleris genus.

Ἀτρεΐδαι, ῶν, οἱ, Dor. pro Ἀτρείδαι, Atridæ.

Ἀτρείδα, dual. num. ab

Ἀτρείδης, ου, ὁ, Ἀτρέως παῖς, Atrei filius, Atrides, ut Agamemnon, & Menelaus. Ἀτρείδησι, dat. plur. Ion.

Ἀτρείων, ωνος, ὁ, i. q. Ἀτρείδης, Atrides, nom. propr.

Ἀτρεκέα, ας, ἡ, & Ἀτρεκείη, Ion. veritas: ab ἀτρεκὴς.

Ἀτρεκέστατα, superl. ab

ΑΤΡΕΚΗΣ, έος, όν, ής, verus, certus: q. ab α & τρέω, quia verax intrepidus esse potest. Hinc adv.

Ἀτρεκῶς, & Ion. ἀτρεκέως, verè.

Ἀτρέμα, & Ἀτρέμας, adv. quietè, sine aliquo motu: ab ἀτρεμὸς, intrepidus, quod ab α & τρέω.

Ἀτρεμὴς, placidus, remissus; item quietus; Eurip. Plut. Item, ἀτρέμιτον, τὸ; quod immotum manet; Hesych. ejusdem Th. & comp. cum præced.

Ἀτρεμίσσαι, præs. inf. pass. ἀτρεμίσαι, 3. pl. sub. act. ab

Ἀτρεμίω, immotus maneo, f. ήσω. p. ᾐτρέμηκα· ex eod. Th.

Ἀτρεμία, ας, ἡ, audacia, quies, q. non trepidatio; ex eod. Th.

Ἀτρεμίζω, idem quod ἀτρεμίω.

Ἄτρεπτος, ος, ὁ, ἡ, immotus, immutabilis, rectus. Et

Ἀτρέπτως, adv. immutabiliter, rectè. Th. τρέπω.

Ἄτρεστος, ος, ὁ ἡ, ὄν; intrepidus; & ἀτρέστως; intrepidè; adv. ex α priv. & τρέω, tremo.

Ἀτρεὺς, έως, ὁ; Atreus, propr. nomen.

Ἄτρητος, non cavus, non foratus nec pertusus; aut perterebratus; Aristot. hist. An. peculiariter dicitur de eo cui meatus ani coaluit; sic, ἀτρήτως; adv. sine foramine, more eorum qui foramine carent, &c. ex α priv. & τρητὸς, perforatus; à Th. παρὰ τὸ τρήμι; fut. τρήσω; ut à τράω; perforo, terebro; idem quod τερέω; perterebro, &c. Sed apud Josephum, occurrit etiam ἀτρήτως; intre-

intrepidè; idem quod ἄτρεστα, vel ἀτρέστως, ex α priv. & τρέω, tremo.

'Ατρέκτ@, invictus; Æschyl. ex α priv. & τρέκτ@, devictus, superabilis; à verbo τρέκω, f. ξω, vinco, supero; quod vide.

'Ατρεῖς, έ@, ὁ ἡ ἦ, non tritus, inusitatus: item exercitatus, imperitus. Th. πείω.

'Ατρεπ@, ε, ὁ, ἡ, idem ac 'Ατρεῖς' item, indomitus, & laboris inexpertus: ab eod. Them.

'Ατρεχ@, sine capillis' ἄτρεχα, neut. p. ex α & θρὶξ, τριχὸς, pilus.

'Ατρομία, non tremo: &

'Ατρομ@, ε, ὁ, intrepidus: ex α & τρομία, idem quod τρέμω seu τρέω, trepido.

'Ατρπ@, nom. propr. Parcæ: ex α priv. & τρέπω, verto, quod non possit verti & averti. Sumitur & pro duro, aspero, immutabili.

'Ατρφέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, tabesco, non nutrior: &

'Ατροφία, ας, ἡ, alimenti defectus: item tabes, morbus: ab

'Ατρόφ@, ε, ὁ, ἡ, impastus; item, non alens: ex α, & τροφὴ, alimonia. Th. τρέφω, nutrio.

'Ατρύγ@, ε, & Ion. ἀτρυγέτιος, sterilis, infructuosus: ex α & τρυγή.

'Ατρυγής, έ@, ὁ ἡ ἦ, τὸ, ές, qui vindemiari non potest, ineptus vindemiæ; Epigr. ex α priv. & τρύγη, triticum, &c. item, vindemia: sic, ἀτρυγ@, ε, ὁ, ἡ, fœce carens, purus, &c. ex α priv. & τρύξ, υγὸς, ἡ, vinum recens; item fæx vini, &c.

'Ατρύπ@, ε, ὁ ἡ ἦ, non perforatus, nullo foramine pervius, solidus; ex α priv. & τρύπα, ας, ἡ, foramen; (à τρύω, terebro,) Unde τρυπάω, terebro, perforo, &c.

'Ατρύπων@, ἄrumnosus, πολύπων@; Hesych. ἀτρύτους, (inexhaustos) labores asserens; item qui multos subit labores, nec iis frangitur; ex ἀτρύ@, & & πόν@, ε, ὁ, labor.

'Ατρύ@, ε, ὁ, ἡ, indefessus, ingens: ex α & τρύω, tero.

'Ατρυτώνη, ης, ἡ, Epith. Minervæ, idem quod ἀτειρὴς, ἠ, ἀτρύ@, indomita: ab eod. Them.

'Ατρύφερ@, minimè mollis, non delicatus; item, ἀπρυφή@, à deliciis seu delicata vita alienus, & abhorrens; ex α priv. & τρυφὴ, ἡ, deliciæ, mollities; (à Th. θρύπτω, frango, confringo; item frango deliciis aut luxu:) Unde τρυφάω, delicate vivo, & τρυφερὸς, delicatus, &c.

'Ατρῶ@, ε, ὁ, ἡ, invulneratus, illæsus, incolumis: ex α & τρῶσις, vulnero.

'Ατρωτ@, άτ@, ὁ, idem quod ἀτρῶ@: unde etiam ἀτρωτὶ, sine vulnere, vel invictè, adverb. ejusdem Th. & comp. cum præced.

'ΑΤΤΑ, Atticum pro ἅστε, ων, τὰ, vel ἅπαξ, aliqua, quædam: ex ἃ & σὰ Megarensium linguâ πὰ' vel ab ὅ, π. Nonnulli ἅπα. Et ἅπὰ pro ποτὲ.

'Ατα, ὁ, pater: Est enim vocabulum quo juniores compellant senes.

'ΑΤΤΑΓΗ'Ν; ῖδ@, ὁ, & Atticè ἀπάγας seu ἀπαγᾶς, avis picto dorso: interpretatur & gallinago, & rusticula, & cournix.

'ΑΤΤΑ'ΚΗΣ, ε, ὁ, vel ἀπάκης, ίδ, ὁ, reptile, quod quatuor ingrediens pedibus saltitat.

'Απάλεια, ας, ἡ, Attalea, nomen urbis. Heb. tempus Domini.

'Απάλλω, delicatè, nutrio, vide in ἀτάλλω· ab ἀτηδὴς, tener.

'Απανίστης, ε, ὁ, & ἀπανίσιος, & ἄπεμον, ε, τὸ, placenta in sartagine fricta.

'ΑΤΤΑ'ΡΑΓΟΙ, αν, οἱ, pustulæ, fragmenta ex pane cocto decidentia.

'ΑΤΤΑΤΑΙ', atat, interjectio.

'ΑΤΤΕ'ΛΑΒΟΣ, sive ἀπέλεβ@, ε, ὁ, locustæ species.

'Απικίζω, f. ίσω, partes Athenienſium sequor, Atticorum dicendi genus imitor: &

'Απικισμὸς, ε, ὁ, sermo Atticus, Attica dialectus: ab

'Απικὸς, ἡ, Atticus, & in f. g. 'Απικὴ, ῆς, ἡ, Attica, ager Atticus. 'Απικὴ πίστις, proverb. de iis qui inviolatè fidem servant.

'Απικουργὲς, τὸ ad modum Atticorum factum; Bud. in Epist. ex ἀπικὸς, & ἔργον, opus.

'Απὸν, Atticè pro ἄσσον, propius, idem quod ἐγγύς.

'ΑΤΤΩ, Ilio: q. ex ἅσσω.

'Απυζηλὸς, ᾶ, ὁ, terribilis, terrificus, horribilis, &c. Apollon. Rhod. est à sequente verbo.

'ΑΤΤ'ΖΩ, terreo, perturbo: fut. ύξω. p. χα. præs. pass. ἀτύζομαι, timeo, conſterno. part. ἀπυζόμεν@, ε, ὁ, turbatus, timens.

'Απυκτον, ε, τὸ, infectum: ex α, & τεύχω, fabricor, fio; perf. pass. πέπυσμαι, ξαι, κται.

'Απύμβολ@, & ἄτυμβ@, ὁ, & ἡ, carens tumulo vel busto; intepultus, non humatus, &c. ex α priv. & τύμβ@, ε, ὁ, bustum sepulchrum.

'Απυμάδης, ε, ὁ, Atumnades, nomen propr.

'Απυπος, undè ἄτυποι dicuntur, qui non satis expedite lingua utuntur; tanquam aerem non rectè ferientes, non satis verba exprimentes, conformantesque. Item, qui decenti & justâ membrorum formâ destituti, quasi monstrosi sunt; ut Thersites describitur, Il. β. Indè etiam ἀτύπτ@, non formatus, non effictus seu expressus; rudis, utrumque à τύπος, ε, ὁ, nota percutiendo impressa; (à Th. τύπτω, percutio, pulso, &c.) item figura, forma, &c. unde τυπόω, informo, & τυπωτὸς, informatus, effictus, &c.

'Απυρέννη@, ὁ, ἡ, liber à tyrannis, seu à tyrannico dominatu; Thuc. ex α priv. & τύραννος, tyrannus; unde τυραννόω, sum tyrannus, regno, impero, &c.

'Απυρὸ@, ὁ ἡ ἦ, qui in caseum densatus & conglutinatus non est; Dioſc. de mentha, quæ non finit lac coagulari in caseum ex α priv. & τυρὸς, ε, ὁ, caseus; undè τυρόω, coagulo, cogo in caseum, &c.

'Απυφ@, ε, ὁ ἡ ἦ, minime fastuosus; Plut. item, adverb. ἀτύφως, sine fastu, modestè; quasi sine jactantiæ fumo, ex α pr. & τύφ@ fumus; item jactantia; à Th. τύφω, fut. θω, fumum excito. Undè etiam, ἀτυφία, humilitas, absque jactantia; Plut.

'Απυχέστ@, infelicissimus, superl. in compar. ἀτυχέστερ@, ab ἀτυχὴς' quod ab

'Απυχέω, ῶ, ἐίς, εῖς, miser sum, non assequor. Th. τυγχ. Hinc

'Απύχημα, αἱ@, τὸ, miseria, dat. pl. ἀτυχήμασι.

'Απυχὴς, έ@, ὁ, ἡ, infœlix; item impos voti.

'Απύχησις, infortunium, voti frustra; idem quod ἀτύχημα, ejusdemque Th. & comp.

'Απυχία, ας, ἡ, miseria, infortunium: ab ἀτυχὴς, quod à τύχη, fortuna. Th. τυγχάνω.

'Απυχήσα, ης, ἡ, præs. part. f. g. ab ἀτυχέω.

'Απυχῶς, adverb. infœliciter, præter votum; Th. idem.

'Απω, & per pleonasmum πω, α, ἀάπω, idem quod Th. ἀπάω, lædo, noceo.

'ΑΤ, tursum, retrò, vice versâ, αὖτε & αὖθις, idem.

'Αυ, apud Cretenses pro αλ' ut ἀυκχὴ, pro ἀλκὴ, &c.

'Αυαίνω, ficco: vide in ἀυάντλω.

'Αυαλέος, ε, ὁ, ficcus, idem quod αὖ@, Th. αὖω, ficco.

'Αυάνθλω, arefactus sum, Ion. a. 1. ind. pass. ἀυανθεὶς, a. 1. part. pass. ab ἀυαίνω, arefacio. Th. αὖω, sive αὕω, arefacio.

'Αυδυσις, εως, ἡ, ariditas, tabes plantarum: Est in stirpibus, quod in animalibus γῆρας.

'Αυαπικὸς, undè ἀυαπικὴ νόσ@, morbus exiccans corpus, ut tabes, & phthicis; ab ἀυαίνω, ficco; unde etiam ἀυασμὸς, exsiccatio; item siccitas, &c.

'Αυάτα, ας, ἁ, Dor. & Æol. pro ἄτη, ης, ἡ, damnum, calamitas.

'Αυγάζομαι, f. άσομαι, p. σμαι, respicio, contemplor.

'Αυγάζω, illustro, illucesco: f. άσω. p. ὔυγακα. a. 1. ὔυγασα. præs. pass. ἀυγάζομαι, illustro. p. pass. ὔυγασμαι, Hinc

'Αυγασμα, αἱ@, τὸ, splendor. Th. ἀυγή, idem.

'Αυγασμὸς, ε, ὁ, idem: & ab eod. Th.

'Αυγᾶς, dat. plur. ab ἀυγή.

'Αυγάσθεω, Dor. pro ἀυγάζεο, & hoc Ion. pro ἀυγάζε, inspice, præs. imperat. pass. verbi ἀυγάζομαι, video. Th. ἀυγή.

'Αυγάσιαι, respicies, Ion. pro ἀυγάζῃ, 2. pers. f. 1. m. ab ἀυγάζομαι, video.

'ΑΥΓΗ', ῆς, ἡ, splendor, lux, radius, diliculum: q. ab αὔω, splendeo.

'Αυγῆες, αἱ@, & ἀυγὲς; itemque ἀυγεώδης, ὁ ἡ ἦ, τὸ, ές, perspicuus, dilucidus, splendidus; sed ἀυγῆες, est potius, perspicax, qui valet acie oculorum; ια ab eod. Th.

'Αυγῆς@, Augustus. Lat. augens. Σεβαστὸς.

'Αυδιζάσθαι, Ion. pro ἀυδήσασθαι, a. 1. infin. m. verbi ἀυδάω, loquor. Th. ἀυδὴ, vox.

'Αυδάσομαι, Dor. pro ἀυδήσομαι, fœm. 1. masc. verbi ἀυδάομαι, loquor. Sic ἀυδήσας, ασα, Dor. pro ἀυδήσας, a. 1. part. act. ab

'Αυδάω

'Αυδάω, f. ήσω, p. ηὔδηκα, loquor; item alloquor. Ab

'ΑΥΔΗ, ης, ἡ, vox, oratio: q. ab αὔω, clamo.

'Αυδήεις, εντ-ος, ὁ, loquens, loquax, λάλος; item, ὀνομαστὸς, clarus, celebris, gloriosus, &c. ab eod. Th.

'Αυδήσασκε, pro ηὐδᾶτο, pro ηὔδησε, vociferabatur, a. 1. Ion. per Epenthesin τῶ ἀσκε. ab ἀυδάω.

'Αὔδρεία, idem quod ἀνυδρεία, aquæ inopia vel penuria; Thuc. & 'Αὔδρος, idem quod ἄνυδρος, ὁ, ἡ, carens aqua, aquarum penuriâ laborans, &c. ex α priv. & ὕδωρ, τὸ; aqua.

Αὖες, acc. sing. f. g. ab αὖς, ός, ον, ficus. Th. αὖα, ficco.

Αὖθ', pro αὖθι vel αὖθις, rursus, & pro ἔπειτα, deinde, ab αὖ, idem. Attice scribitur per Θ, Ionice verò per τ.

Αὐθάδεια, & Αὐθαδία, ας, ἡ, arrogantia, morositas, amor sui, pertinacia. Ab

Αὐθάδης, ές, ὁ, ἡ, q. d ἑαυτῆ ἀδὴν, sibi placens, qui seipsum admiratur, superbus, contumax: ex ἀυτὸς, ipse, & ἀδέω, placeo: τ, mutato in Θ, ob sequentem aspiratam.

Αὐθαδιάζω, contumacem reddo; & αὐθαδιάζομαι, pertinaciter resisto; sive, αὐτοδιάζομαι, ὑπαφανδύομαι, depon. absol. pertinaci superbia actor; Plato. Item αὐθάδισμα, ατ-ος, τὸ, procacitas, contumacia, protervia; & αὐθαδῶς, adverb. contumaciter, pertinaciter, &c. omnia ab αὐθάδης.

Αὐθαδιστομέω, ῶ, ὁ, contumaci ore & temerario: ex αὐθάδης, contumax, & στόμα, τ-ος, τό.

Αὔθαιμος, & αὐθαίμων, qui est ejusdem sanguinis: τῶ αὐτὸ αἵματ-ος ὤν; undè αὔθαιμοι, fratres; Hetychio: ex Epigr. ex αὐτ-ος & αἷμα.

Αὐθαιρέτ-ος, ὁ, ἡ, voluntarius: ex ἀυτὸς, & αἱρετὸς, quod ab αἱρέομαι, seu αἱρέω, eligo. Hinc

Αὐθαιρέτως, spontè, ultrò.

Αὐθέντ-ος, ὁ, justus, severus. Th. ἔνεργος.

Αὐθεντέω, ῶ autoritatem usurpo in aliquem, cum genit. autorem me præbeo: f. ήσω. p. ηὐθέντηκα. Ab

'ΑΥΤΟΕΝΤΗΣ, ου, ὁ, qui suâ manu se perimit: q. ἀυτοέντης, idem quod ἀυτοφόντ-ος, quia suâ manu cædem infert: autor cædis, & autor quilibet: ex ἀυτὸς, ipse, & ἔντεα, τὰ, arma: item dominus, ab ἀυτὸς & ἴεσθαι, q. ἀυτὸν ἔντ-ος, se mittentis, qui seipsum mittit ad negotia, qui liberâ est potestate. Hinc

Αὐθεντία, ας, ἡ, potestas, authoritas; ab αὐθέντης, author, qui est propriæ potestatis, &c.

Αὐθεντικὸς, ή, authenticus: & αὐθεντικῶς, cum autoritate, adv.

Αὐθημερόν, adv. eo ipso die. Ab

Αὐθήμερ-ος, ος, ὁ, ἡ, eodem die factus, qui est ejusdem diei. Th. ἡμέρα.

Αὖθι, per Syncop. ab ἀυτόθι, illic, iflic, ibi, hîc; item huc: & interdum pro ἔπειτα, deinde.

Αὐθιγενὴς, ὁ, ἡ, indigena, in aliquo loco natus. Th. γίνομαι, nascor.

Αὐθιμένης, ές-ος, ὁ, ἡ, indigena, nativus; Philo de mundo, αὐθιμενὴς ποταμὸς. Th. μένω, maneo.

Αὖθις, Ion. αὖτις, & αὖθι, tum αὖτε, rursus, pro αὖ.

Αὐθομαιμ-ος, ος, ὁ, ἡ, consanguineus, frater; ex ἀυτ-ος, & αἷμα, ατ-ος, τὸ; sanguis.

Αὐθομολογέομαι, ῶμαι; ultro profiteor, mea sponte significo; ex ἀυτὸς, ipse, & ὁμολογέομαι, confiteor.

Αὐθυπάρκτων, per se se subsistens, αὐθυπόστατον; ex ἀυτὸς, ipse, & ὑπάρχω, sum, subsisto.

Αὐθυπόστακ-ος, unde αὐθυπόστακτον ῥῆμα; verbum quod per se est subjunctivi modi; unde etiam, αὐθυποτάκτως, tanquam αὐθυπόστακτον; ex ἀυτὸς, ipse, & ὑποτάσσω, subjicio.

Αὐθωρεὶ, adv. eâdem horâ; eodem momento, ex ἀυτὸς, ipse, idem; & ὥρα, hora.

Αὐΐαχ-ος, ος, ὁ, ἡ, clamosus, vel clamans ut canes latrantes: αὖ, αὖ, & ἰάχω, clamo.

Αὐλαία, ας, ἡ, aulæum, cortina: ab ἀυλὴ, ubi ejus usus.

Αὐλακεργάτης, sulcorum efficiens; qui sulcos facit, seu efficit; ex αὖλαξ, ακ-ος, ἡ, sulcus, & ἐργάτης, operarius; ab ἔργον, το, opus.

Αὐλάν, pro ἀυλᾶν. Dor. gen. pl. ab ἀυλὸς, tibia.

'ΑΥΛΑΞ, ακ-ος, ἡ, sulcus, acc. sing. αὖλακ pro αὖλακα. Hinc αὐλακίζω, sulco.

Αὐλεία, ας, ἡ, aulæ janua. Th. ἀυλὴ, aula.

Αὐλειον, ου, τὸ, & αὔλειος, ου, ἡ, ὁ, ἡ; vestibulum, atrium; item αὔλειος, ου, ὁ, ἡ; ut αὔλειος θύρα, janua vestibularis, & atrialis; seu janua vestibuli & atrii, &c. ex αὐλείτης, ου, ὁ, villicus; omnia ab eodem Th.

Αὐλέω, tibiâ cano: f. ήσω. p. ηὔλημα. Th. ἀυλὸς, ὁ, tibia.

Αὔλημα, τὸ, carmen ad tibiarum sonum; Poll. Αὔλησις, ipsa tibiæ inflandi actio; Aristot. Αὐλητεία, ἡ, theca tibiarum; 'Αυλητείδιον, q.d. tibicinula; & Αὐλητικῶς, more tibicinum; omnia ab eodem. Th.

Αὐλικὸς, ή, ὁν, aulicus, qui est ex principis aulâ. Th. ἀυλὴ.

'ΑΥΛΗ, ης, ἡ, Aula, domus regia, locus subdialis, atrium, stabulum. Hinc Angl. Hall.

Αὐλησιωῦσι, Dor. pro ἀυλήσουσι, tibiâ ludent, 3. pl. f. verbi ἀυλέω.

Αὔλησον, a. 1. imperat. act. ab ἀυλέω.

Αὐλητὴς, οῦ, ἡ, ὁ, tibicen: ut & ἀυλητὴρ, ῆρ-ος, ὁ, idem. & in f. gen. ἀυλητεῖος, ίδ-ος, & ἀυλῆτις, ιδ-ος, ἡ. Th. ἀυλὸς, tibia.

Αὐλητικὸς, ή, tibiarum peritus. Th. ἀυλὸς.

Αὐλίδ-ος, gen. sing. ab Αὐλὶς, ἡ, regiuncula Bœotiæ.

Αὐλίζομαι, diversor, stabulor: imperf. ηὐλιζόμην, ου, εσο: item pernocto. f. ίσομαι. p. ηὔλισμαι. a. 1. pass. ηὐλίσθην. Them. ἀυλὴ, aula, stabulum.

'Αυλικὸς, ή, ὁν, figularis, tibialis; & in plur. ἀυλικὰ, tibicines, citharœdi; ab ἀυλὸς, tibia.

Αὖλιν, acc. sing. ab

Αὐλὶς, ίδ-ος, ἡ, castra, tentorium. Them. ἀυλὴ, aula. Est &

Αὐλὶς, ίδ-ος, ἡ, regiuncula Bœotiæ.

Αὔλιον, ου, τὸ, stabulum. Th. ἀυλὴ.

Αὐλὶτ-ις, ιδ-ος, ἡ, qui ad αὔλιον ducit animalia; Vesper. Th. idem: ab ἀυλίζομαι, etiam, est αὔλισις, pernoctatio; Hesych.

Αὐλίσκοιν, dat. pl. Ion. ab

Αὐλίσκ-ος, ου, ὁ, parva tibia: à seq.

'ΑΥΛΟΣ, ου, ὁ, tibia fistula: item piscis, qui onax, sive dactylus dicitur: q. ab αὔω, vel ἄω, flo. Hinc ἀυλέω, ἀυλητὴρ, &c.

Αὐλοθετέω, fistulas compingo, seu facio; ex ἀυλὸς, tibia, & θέτης, ου, ὁ, qui aliquid ponit, vel componit, &c. Th. τίθημι; pono: sic ἀυλοποιὸς, ου, ὁ, tibicen, & qui facit tibias; tibiarum artifex; ex ἀυλὸς, & ποιέω; item ἀυλῳδία, tibiæ modulatio; ex ἀυλὸς, & ᾠδία, quod vide.

'Αυλοφαέτης, ές-ος, ὁ, ἡ, aulæ conveniens; ex ἀυλὴ, & φαέτω.

'Άυλος, i. e. ἀσώματ-ος, materiæ expers; non materiatus: ex α priv. & ὕλη, ης, ἡ, materia.

Αὐλῳδὸς, ου, cantor auletes, tibicen: unde ἀυλῳδία, tibiæ cantus, tibiarum sonus; & ἀυλῳδικὸς, tibialis: omnia, ex ἀυλὸς, tibia; & ᾠδὴ, cantus. A figura etiam τῶ ἀυλὸς, tibiæ; arcta (scil. & oblonga, dicitur ἀυλὼν, ῶν-ος, ὁ, vallis convallis; undè ἀυλανίσκ-ος, parva vallis, & ἀυλανίζω, in vallo dego: ab ἀυλὸς, i idem, est ἀυλωτὸς, tibiatus, instructus fistulis, &c.

Αὐλώπιδι, dat sing. ab

Αὐλῶπις, ιδ-ος, ἡ, galea: ab ἀυλωπὸς, fistulæ instar: ex ἀυλὸς, tibia, vel quicquid oblongum est, & ὤψ, oculus quod ab ὄπωμαι, video.

Αὐξάνω, augeo, cresco: f. ἀυξήσω. p. ηὔξηκα. a. 2. ηὔξανον. perf. pass ηὔξημαι. a. 1. pass. ηὐξήθην. a. 1. pass. sub. ἀυξηθῶ, ῆς, ῆ, a. 1. inf. pass. ἀυξηθῆναι. Th. ἀέξω, augeo.

Αὔξε, adjuva, præs. imperat. act αὔξω, 3. sing. præs. ab αὔξω, augeo: αὔξεται, augetur, 3. sing. præs. pass. ab αὔξομαι, ab eodem Them.

Αὐξηθεὶς, a. 1. part. pass. vide in ἀυξήσω.

Αὐξήσω, a. 1. inf. act. ἀυξηθῶ, ῆς, ῆ, a. 1. sub. pass. ἀυξηθέντα, acc. sing. aor. 1. part. pass. ab ἀυξάνω. Them. ἀέξω.

Αὔξησις, εως, ἡ, incrementum: in dat. pl. ἀυξήσεσι ab ἀυξάνω, augeo. Th. ἀέξω.

Αὔξησεν, crevit, Ion. pro ηὔξησεν, 3. sing. perf. pass. ab ἀυξάνω, cresco.

Αὐξητικὸς, ή, ὁν, qui augetur; item augens: ab eod. them.

Αὔξις, & αὐξὴ, ἡ, auctus, incrementum augmentum: item αὔξιμ-ος, ad auctum & incrementum accommodatus; ut rumque ab ἀυξάνω, augeo, &c.

Αὐξόμενος, crescens, præs. part. masc. ab

Αὔξω, f. ἀυξήσω, p. ηὔξηκα, augeo, amplifico, cumulo: idem quod them. ἀέξω.

Αὐγὴ, ῆς, ἡ, clamor: item siccitas: ab αὔω, clamo, vel sicco.

Αὖος, ος, ὁ, aridus: ab αὔω, sicco.

Αὐότερ-ος, siccior, comparativ. ab αὔος.

Αὐότατ-ος,

'Αὐᾱτης, ητος, ἡ, ficcitas, ariditas: ab ἀυᾱς, ficcus.

'Αὔπνος, ος, ὁ ἡ, insomnis: q. ἄϋπν ὕπνος. ex α & ὕπνος, somnus.

'ΑΥΡΑ, vel αὔρᾱ, ας, ἡ, ventus levior, aura: dat. plur. ἀυρᾱισιν. Hinc ἀπαυράω, eripio, aufero: ἐπαυρίσκω, ἐπαυρίσκομαι, fruor.

Αὐρίζω, est procrastinare, in crastinum diem differre; item algere; Etym. à sequente ἀυρίον.

'ΑΥΡΙΟΝ, cras, crastino die, adverb. q. ab ἄυω, lucco. Est lux sequentis diei.

'Αὔσαι, a. 1. infin. act. verbi ἄυω, clamo.

'Αὔσε. a. 1. Ion. verbi ἀΰω, per Dialysin pro ἄυω, clamo. Sic ἄϋσαν, pro ἤυσαν, 3. pl. a. 1.

Αὐσηρία, ης, ἡ, sicca, squalida: idem quod ἄῤῥη, ης, ἡ. Th. ἄυω, ficco.

Αὐσηρός, ficcus, aridus; item squalidus, squaleus: idem quod ἄϋος, & à Th. ἄυω; ficco, arefacio.

'ΑΥΣΤΗΡΟΣ, ὕ. ὁ, austerus, severus; in f. g. ᾱ, in n. gen. ου. q. ab ἄυω, exficco.

Αὐστηρῶς, austerè, severè; item tenuiter; Plut. item αὐστηρότερος, ηρὸν, ἡ, austeritas; item, severitas &c. utrumque ab αὐστηρὸς, austerus, & ab eodem Th. ἄυω, ficco; nam austera solent linguam arefacere, & exsiccare, &c.

Αὖτ' pro αὖτε, rursus.

'Αὐτᾶ, ᾶς, ἁ, Dor. pro ἀὐτὴ, ῆς, ἡ, pugna, quod vide. At Αὐτὰ, illa ipia, pro ἐαυτὰ.

Αὐτάγγελος, ὁ, ἡ, qui sibi nuntius: ex αὐτὸς, & ἄγγελλω.

Αὐτάγγελος, nuntius qui rei interfuit, qui non alio utitur nuntio, &c. ejusd. Th. & comp.

Αὐτάγιλος, vel αὐτάγελος, ὁ, suipsius admirator: seipsum ἀγάμαι, id est, mirans.

Αὐτάγρετος, ὁ, ἡ, à seipso collectus, sumptus & electus: αὐτάγρετα, τὰ, ultrò oblata: αὐτοάγρετος, sponte collectus. Ex αὐτὸς & ἀγείρω, congrego.

Αὐτάδελφος, ὁ, ἡ, frater germanus; frater ex utroque parente, &c. ex ἄὐτος, & ἀδελφός.

Αὗται, pl. num. fœm. gen. ab οὗτος, ἄὐτη, τοῦτο.

Αὐτᾶν, Dor. pro αὐτὴν, ipsam.

Αὐταυδρος, ut navis capta ἀὐταυδρος; i. e. cum ipsis hominibus; sic ἀὐταυδρεῖ, & ἄὐταυδρον, inquit Hesychius; σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι; unà cum ipsis viris: sic αὐτάνδρους τὰς γυναῖκας, cum viris uxores, &c.

'ΑΥΤΑΡ, sed, dein, autem, cœterùm: hinc Angl. after manâsse videatur: q. ἄὐτε, ἄρ.

Αὐταρκία, ας, ἡ, sufficientia, contentatio. Ab

Αὐτάρκης, ές, ὁ, ἡ, contentus, sibi sufficiens: αὐτάρκης, satis. Omnia ex αὐτὸς, ipse, & ἀρκέω, sufficio.

Αὐτᾶς, Dor. pro αὐτὰς.

Αὐτᾶων, Dor. pro. αὐτὼν, gen. pl. ab αὐτὸς, ipse.

Αὖτε, adv. rursus, iterum, porro. Th. ἄυ, rursum.

Αὐτὴ, ἥς, Ion. pro ἀὐτὴ, ῆς, ipsa: ab αὐτὸς.

Αὐτεξέστης, ου, ὁ ἡ, qui sui juris, vel suæ est potestatis: ex αὐτὸς, & ἐξεστία, potestas, quod ab ἔξεστι, licet. Hinc

Αὐτεξεστότης, ότητος, ἡ, libera potestas.

Αὐτεπάγγελος, ου, ὁ, ipse indicans, sponte politicens, non rogatus: ex αὐτὸς, & ἐπαγγέλλω, annuntio. Them. ἀγγέλλω.

'Αὔτεω, Dor. pro ἤὐτουν, resonabant, 3. pl. imperf. act. ab

'Αὔτέω, clamo: fœm. ἄσω. p. ἤὐτηκα. ab ἄυω, idem.

Αὐτέων, Ion. pro ἀὐτῶν, inf. g. pl. num. ab αὐτὸς.

'Αὐτὴ, ῆς, ἡ, clamor, vox pugnæ commissæ; & ex consequenti, pro pugnâ. Th. ἄυω, clamo.

Αὐτῆς, pro ἀὐτὴ, ipsa: Attic. ab αὐτὸς.

Αὐτήκοος, ὁ, ἡ, qui suis auribus quid audivit: interdum qui sui est juris. Ex αὐτὸς, & ἤκοα, præt. m. verbi ἀκούω.

Αὐτῆμαρ, eodem die: ab αὐτὸς, & ἦμαρ, τὸ, pro ἡμέρα.

Αὐτῆς, Ion. pro ἀὐταῖς, dat. pl. f. g. ab αὐτὸς.

Αὖτη, pro ἀὐτὴ.

Αὐτικ' & αὐτίχ' pro

Αὐτίκα, statim, actutùm, adv. ab αὐτὸς ὁ αὐτίκα, præsens, momentaneus, subitus: τὸ αὐτίκα; in præsentia: αὐτίκα νυκτὸς, statim nocte, i. e. quum advesperascere: ὡς αὐτίκα; quàm celerrimè: ἀυτίκα δή, & αὐτίκα γέτοι, principio, vel jamprimùm: αὐτίκα μάλα, & δὴ μάλα, quamprimùm, confestim, brevi admodum, propediem.

Αὖτις, Dor. pro ἄὐτις, adv. rursum, pòst, deinceps. Th. ἄυ, rursus.

Αὐτίτης ὄνος, pro ἀὐτοελίτης; Gal. apud Hippocr. vinum hornum, seu ejusdem anni, &c. (sed à Poll. exp. ὁ ὀπτηχώρεος; vinum vernaculum) ab ἀὐτὸς, ἔτος, ὁ τὸ ἦ.; qui unius & ejusdem est anni; in vel ex eodem anno, &c. Vide ἀυτοελεί.

'ΑΥΤΜΗ, ῆς, ἡ, halitus, spiritus, vapor: q. ab ἄυω, spiro.

'Αὐτμὼν, ένος, ὁ, idem.

Αὐτὸ, τὸ, i. sum, absque ν Attic. εἰς τὸ ἀυτὸ, in unum, in idem, pariter: κατὰ τὸ ἀυτὸ, simul: ὀπὶ τὸ ἀυτὸ, in eundem, vel in unum locum: ἀυτὸ μόνον, duntaxat: ἐν ἀυτὸ τὸ δὴ τοῦτο, id ipsum est, sicque res habet.

Αὐτοβοᾶν, testari de seipso, suâ voce seipsum prædicare. Th. βοάω.

Αὐτοβοεὶ, statim ἐκ μιᾶς βοῆς, adv.

Αὐτόγα, Dor pro ἀὐτόχα, hic profecto, ad eundem locum.

Αὐτογένεθλος, & Αὐτογόνος, Αὐτογόνετος, & 'Αυτόγονος, ipse per se genitus, à seipsa ortum habens, ingenitus; i.e. æternus. Th. γένομαι.

Αὐτογνάμων, q. d. qui suæ est sententiæ; i. e. qui suam duntaxat sequitur sententiam; à Eud. exponitur, qui ex sui animi sententia judicat; judicat, vel ex sua conscientia; ex Aristot. Polit. 2. unde αὐτογνωμονέω, ῶ, ex animi mei sententia facio, vel judico, &c. ex ἄὐτος, & γνώμη; V.

Αὐτόγραφον, ου, τὸ, manu-propriâ scriptum. Th. γράφω.

Αὐτόγυον, ου, τὸ, pars aratri quod dentale vocatur; lignum scil. cui vomer includitur. Ex αὐτὸς & γύα, seu γῦα arvum.

'Αυτοδιάκονοι, suipsius famulitium: ex αὐτὸς & διάκονος, quod à διὰ & κονέω, festino.

'Αυτοδίδακτος, ου, ὁ ἡ, à seipso doctus, suâpte naturâ aliquid faciens. Th. διδάσκω.

Αὐτοῖεὶ, adverb. τῷ αὐτῷ ἔτει, eodem anno.

Αὐτόθε, vel αὐτόθεν, adverb, ex hoc ipso loco, vel tempore: hinc, indè, illico: οἱ αὐτόθεν, illic habitantes: q. ἐξ αὐτοῦ τόπου, ἢ χρόνου.

Αὐτόθι, ibi, illic, adv. ab αὐτὸς.

Αὐτοῖ, gen. Ion. pro αὐτοῦ, ab αὐτὸς.

Αὐτοκασίγνητος, ου, ὁ, frater germanus; i. e. ex utroque parente. Et αὐτοκασιγνήτη, ης, ἡ, soror germana. Ab αὐτὸς, καὶ, & γνητὸς pro γνωτὸς, quod à γίνομαι.

Αὐτοκατάκριτος, ου, ὁ ἡ, suopte judicio condemnatus: ex αὐτὸς & κατακρίνω, condemno. Th. κρίνω.

Αὐτοκέλευστος, ου, ὁ ἡ, injussus, suâ sponte. Et

'Αὐτοκελὴς, ές, ὁ, ἡ, qui sponte suâ quid facit: ex αὐτὸς, & κέλω, seu κέλομαι, jubeo.

Αὐτοκίερας, ipse per se mixtus, & temperatus: pro quo dicitur & αὐτόκερος. Th. κεράννυμι.

Αὐτοκρατορικὸς, ῆ, imperialis. Et

Αὐτοκράτωρ, ορος, ὁ, imperator, qui sui juris est, legatus: acc. pl. αὐτοκράτορας. Ex αὐτὸς, & κρατέω, imperium obtineo. Th. κράτος.

Αὐτολεξεὶ, adv. ad verbum, de verbo ad verbum.

'ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ, η, ον, spontaneus, ultroneus: ex αὐτὸς & μάω, desidero, vel μάτω, facilè, quod ipsum à se temerè sine consilio venit. Hinc αὐτομάτη, sc. ἄρουρα, spontaneum arvum, h. e. ager inaratus ferebat fruges: αὐτόματοι, sponte venientes: αὐτόματα, quæ per se moventur, ut horologia: αὐτομάτως, sponte.

Αὐτοματοεργὶ, automatorum; i. e. eorum operum quæ se movere videntur, artifices, &c. ex αὐτόματος & ἔργον: Vide.

Αὐτομέδων, Automedon, nom. propr.

Αὐτομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, qui vel quæ mores matris refert.

'Αυτομολέω, fœm. ἤσω. p. ηκα, transfugio. Hinc

Αὐτόμολος, ὁ, ἡ, transfuga; ex αὐτὸς, & μολέω, vado.

Αὐτόνοη, ης, ἡ, propr. nomen mulieris, filia Cadmi: quæ scil. ipsa intelligit: à νέω, νῶς.

'Αυτονόμη, ης, ἡ, nomen mulieris. Lat. sui juris.

'Αὐτονομέομαι, meo jure vivo: αὐτονομούμενος, in libertatem assertus. Ab

Αὐτονόμος, ου, ὁ, qui sui juris est, qui nullius imperio subest: ex αὐτὸς, & νόμος, lex. Th. νέμω.

Αὐτόπιστος, per se fidem faciens sine argumentis: αὐτόπιστον, per se credibile, per se notum. Ex αὐτὸς & πιστὸς, quod à πείθω.

Αὐτόπτης, ε, ὁ, spectator, testis oculatus, qui ipse vidit: ἀυτὸς & ὀπτάνω, video. Th. ὄπομαι, idem.

Αὐτόῤῥυτος, ος, ὁ ὐ, sponte fluens: ex ἀυτος & ῥέω, fluo.

'ΑΥΤΟ'Σ, ὴ, ὸ, ipse, a, um, modò demonstrativum, modò relativum: præpositio articulo idem, interdum παρέλκει· q. ab ΣΦΕ. Hinc ἀυτόθι, ἀυτίκα, ἑαυτὲ, ἐμαυτὲ, σεαυτὲ· ὀξυτῶς, statim: φίλαυτος, & φιλαυτία.

Αὐτοσαδία, ας, ἡ, pugna statoria, statio in proprio loco: ex ἀυτὸς & στάδιος, stabilis, ab ἵστημι, sto.

Αὐτόσολος, ος, ὁ, qui ipse sibi navis est: ex ἀυτὸς & στέλλω, apto.

Αὐτοσχεδιάζω, fœm. άσω, ex tempore facio & tumultuarie, temere seu inconsulte ago.

Αὐτοσχεδία μῖξις, cominùs miscere. Ab

Αὐτοσχέδιος, ὁ, ἡ, ex tempore factus, rudis, tumultuarius: quod ab

Αὐτοσχεδὸν, seu -δὲ vel -δίλω, prope, cominùs: quod ex ἀυτὸς & χεδὸν, propè.

Αὐτότατος, ipsissimus: ab ἀυτὸς.

Αὐτοτελὴς, ὲς, ὁ ἡ, perficiens, & perfectus, absolutus, sufficiens; item qui suis sumptibus aliquid facit, vivit, qui suis utitur vectigalibus: ex ἀυτὸς & τέλος, finis, & sumptus, & vectigal.

Αὐτῆ, ibi, per Syncop. pro ἀυτόθι.

Αὐτὴ, ἀυτῆ, ἀυτὴν, pro ἑαυτὴ, ἑαυτῆ, ἑαυτὴν.

Αὐτεργέω, f. ήσω, per me facio. Et

Αὐτεργὸς, ὴ, ὸ, qui per se operatur; item opifex: ab ἀυτὸς & ἔργον.

Αὐτόφλοιος, ος, ὁ ὴ, una cum cortice: q. σὺν ἀυτῷ τῷ φλοιῷ.

Αὐτοφυὴς, ές, ὁ, ἡ, suâ sponte enatus: ut &

Αὐτόφυτος, ος, ὁ ὴ, idem: ex ἀυτὸς & φύω, gigno.

Αὐτοφωνὶ, propria voce utens; unde ἀυτοφωνοι χρησμοὶ; dicebantur oracula, quæ reddebantur non per sacerdotem, sed ab ipso Deo. Th. φατὴ.

'Αυτοφωρον, ου, ipsum furtum, flagrans facinus; item ipsum factum: ex ἀυτὸς & φὼρ, φωρὸς, ὁ, fur: ἐπαυτοφώρῳ pro ἐπ' ἀυτοφώρῳ, in ipso facto.

Αὐτοχὴρ, ῥος, ὁ, ἡ, qui aliquid suâ manu facit: vel se manu suâ interficit: & hinc

Αὐτοχεὶ, Αὐτοχεία, manu propriâ: ex ἀυτὸς & χεὶρ.

Αὐτοχειροτόνητος, per se creatus; suo ipsius suffragio electus: qui & ἀχειροτόνητος dicitur; i. e. nullis electus suffragiis: ex ἀὶ, & χειροτέω; Vide.

Αὐτόχθων, ονος, ὁ, ἡ, indigena, vernaculus: ἀυτόχθονες ἄνδρες. Et

Αὐτόχθονα ἔθνεα, gentes indigenæ, quæ in aliqua regione sunt natæ: ex ἀυτὸς & & χθὼν, terra.

Αὐτόχρημα, reipsâ, reverà, planè adv. ex ἀυτὸ & χρῆμα.

Αὐτόχυτος, ος, ὁ, sponte fusus: ex ἀυτὸς & χέω, fundo.

Αὐτοχώνη, veluti suâ sponte fusus, ingens: ex ἀυτὸς & χώνη, fornax fusoria, quod ex χέω, fundo.

Αὐτοῦ, adv. ipso aspectu. Et

Αὐτοψία, ας, ἡ, proprius aspectus, oculata fides: ex ἀυτὸς & ὄψις, quod ab ὄπομαι.

Αὑτῷ, dat. sing. ab ἀυτὸς ipse: & in dual. ἀυτὼ, ipse: sed ἀυτῶ, gen. Dor. pro ἀυτῆ· τῶ vel ἀυτόδι, illic.

Αὐτῷ, pro ἑαυτῷ, sibiipsi.

Αὔτως, adv. frustrà, item similiter, pro ὡσαύτως. Th. ἀυτὸς.

Αὐχένα, Æol pro ἀυχένα. Et

Αὐχέν' pro ἀυχένα, acc. sing. ab ἀυχὴν, cervix. Hinc

Αὐχένιος, ος, ὁ, ἡ, cervicalis.

'ΑΥΧΕ'Ω, glorior: f. ήσω, p. ἤυχηκα. q. ab ἀυχὴν. Est enim elatâ cervice me jacto. Hinc.

Αὔχη, ης, ἡ, quod à Poët. καύχη, seu καύχα, ας, ἁ, Dor. jactantia, gloriatio: hoc pro καύχησις, idem. Th. καυχάομαι, glorior.

'ΑΥΧΗ'Ν, ένος, ὁ, cervix, locus angustus: acc. sing. ἀυχένα. Indè ἀυχένιος, ad cervicem pertinens.

'Αυχμηρὸς, ὰ, όν, obscurus, squalidus. Ab

'ΑΥΧΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, siccitas ex vehementi æstu, squalor: quasi ab ἄω, sicco, Epenthesi literæ χ.

'ΑΥΩ, sicco, arefacio, accendo: in quâ significatione etiam cum aspero, ἄυω. Item clamo, splendeo, flo. Ab ἄα, spiro.

'Αΰω, per dialysin, idem quod Αΰω; Il. β.

'Αφ' pro ἀπὸ, ab.

'Αφαγνίζω, idem quod ἁγνίζω purifico; expio, consecro; unde ἀφαγνισμὸς, ὁ, purificatio, expiatio, consecratio; item sanctimonia; idem quod ἁγνισμός. Th. ἁγνὸς, castus, pirus.

'Αφάδιος, & ἀφαδὴς, ὲς, ὁ, inimicus, hostis, ingratus; qui non placet; ἀ'δηλος τὸ ἀρέσαι, & dicitur etiam ἀφάδιος, Hesychio; unde 'Αφαδία, Hesychio authore, est ἡ πολεμικὴ ναῦς; dicta, διὰ τὸ ἀφυδάνειν, à displiendo. Th. 'Αδέω, vel ἀνδάνω, placeo.

'Αφαιμάσσω, f. ξω, sanguinem elicio, sanguinem detraho; ut ἀφαιμάξας τὸ ζῶον; indè ἀφαίμαξις, sanguinis detractio, in Hippiatria: ex ἀπὸ & αἵμασσω, cruento, sanguine inficio. Th. αἷμα, sanguis.

'Αφαίρεμα, ατος, τὸ, ablatio, separatio, detractio; Exod. 35. & ἀφαιρεματικὸς; per detractionem, & oblationem Mathematicam; Aristot. ejusdem Th. & comp. cum sequente ἀφαίρεσις; unde etiam ἀφαιρετὸς, exemptilis, extricabilis, separabilis, &c. ut cortex arboris, &c. Item ἀφαιρεματικὲς, & ἀφαιρεματικὸς; q. d. ablativus: apud Philosophos, pro abstracto; q. d. abstractorius: vide Eud. comm. dicitur etiam, denique, ut verbum ἀφαιρεθέω, pro ἀφαιρῶ: omnia ejusdem Th. & comp.

'Αφαίρεσις, εως, ἡ, exemptio, ablatio. Et

'Αφαιρεθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. ἀφαιρέθην, 3. sing. ind. pass. ἀφαιρεθήσομαι, f. 1. ind. pass. ab

'Αφαιρέω, ῶ, aufero, adimo: f. ήσω. p. ἀφῄρηκα. a. 1. ἀφῆρησα. a. 2. ἀφεῖλον, præs. pass. ἀφαιρέομαι, οῦμαι, auferor. p. pass. ἀφῄρημαι. a. 1. pass. ἀφῃρέθην. f. 1. pass. ἀφαιρεθήσομαι. a. 2. m. ἀφειλόμην, ὸ, ετο. a. 2. sub. m. ἀφέλομαι, ὴ, ηται. a. 2. inf. m. ἀφελέσθαι. Ex ἀπὸ & αἱρέω, capio.

'Αφαιρήσεσθαι, f. 1. inf. m. præcedentis ἀφαιρέω.

'Αφαιστος, α, vel ου, ὁ, Dor. pro 'Ηφαιστος, ὲ, ὁ, Vulcanus.

'ΑΦΑ'ΚΗ, ης, ἡ, species leguminis; item oppidum Libyæ.

'Αφάλλομαι, desilio; ex uno loco in alium salio; item resilio; Aristoph. unde ἄφαλτις, resultatio; Aristot. & ἄφαλτος, resiliens; Hesych. ex ἀπὸ, & ἅλλομαι, salio, salto.

'Αφαλὸς, ὲς, ὁ, ἡ, cervicalis: fine cono, aut cristâ: ex α & φαλὸς, splendidus, conus galeæ.

'Αφαμαρτάνω, aberro, privor: ex ἀπὸ & ἁμαρτάνω, pecco: f. ήσω. p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον.

'Αφάμαρτε, aberravit, a. 2. act. Ion. pro ἀφήμαρτε.

'Αφαμαρτὲπης, ἐος, ὁ ἡ ὴ, errans in verbis, futilis: ex ἀφαμαρτάκω, erro, & ἔπος, ε, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico.

'Αφανδάνω, displiceo: ex ἀπὸ, & ἀνδάνω, placeo,

'Αφάνεια, ας, ἡ, obscuritas, incertitudo. Et

'Αφανὴς, ὸ ἡ ὴ, τὸ ἀφανὲς, ἐος, obscurus, non manifestus, incertus: unde ἀφανῶς, adv. ex α & φαίνω, ostendo.

'Αφάνια, idem quod ἀφάνεια, obscuritas, &c. Th. idem.

'Αφανίζω, ab aspectu removeo, tollo, aufero, aboleo, obscuro, depravo: f. ίσω. p. ἠφάνικα. præs. pass. ἀφανίζομαι evanesco. p. pass. ἠφάνισμαι, a. 1. pass. ἠφανίσθην· ἀφανισθήσομαι, f. 1. ind. pass. ex α & φαίνω, ostendo.

'Αφανισμὸς, ὲ, ὁ, evanescentia, interitus: ἀφάνισις, ἡ, abolitio: ab ἀφανίζω. Th. φαίνω.

'Αφανιστὴς, ὲ, ὁ, destructor, depopulator; exterminator, &c. Item ἀφανιστὲς, ὲς, ὁ, dispersendus, tollendus è medio; & ἀφανιστικὸς, deletilis; Var. abolens, obscurans; Nazianz. ἀφανιστικὴ δύναμις; exitiosa potentia: omnia ejusdem Th. & comp.

'Αφαντασίας, ὁ ἡ ὴ, qui phantasia & imaginatione comprehendi non potest; Merc. Trism. item, ἀφάντας, visionibus, & imaginationibus carens; Plut. ex ἀφαντασίᾳ, qui visiones non concipit, &c. ex α priv. & φαντάζομαι, seu φαντασιάομαι, imaginor, visiones concipio, &c. Th. φαίνω, ostendo.

'Αφανὴς, ὲς, ὁ ἡ, non conspicuus, non apparens. Et hinc

'Αφάντως, & ἄφαντον, obscurè, clanculum: ἀφανῶς, idem. Ex α pr.v. & φαίνω, ostendo.

'Αφάπτω, suspendo: unde ἀπαμβήσω, suspensus; item applico, admoveo: ab ἀπὸ & ἅπτω, necto.

'ΑΦΑΡ, ῆτος, citò, facilè: q. ab ἀφὴ, id est, ipso tactu: vel ab α, simul, & φάω, dico: hinc ἀφάρβης, celerior.

'Αφαρεὶ, pro ἄφαρ, Ion.

'Αφαρὰς, acc. sing. Ion, ab 'Αφαρὶς, ῆος, Ion. ὁ, Aphareus, nomen propr. viri.

'Αφαρητίδαι, Poët. pro 'Αφαρέϊδαι, ῶν, οἱ τῆ 'Αφαρέως παῖδες, filii Apharei.

'ΑΦΑ'ΡΚΗ, ης, ἡ, arbor semper virens.

'Αφάρμακος, non venenatus, non infectus; item ἀφαρμακὶς, veneficio non infectus; ex α priv. & φάρμακον, τὸ medicina; item venenum.

'Αφαρμάζω,

'Αφαρμίζω, vel ἁφαρμόττω; non convenio, dissonus sum; cui opponitur ἐφαρμίζω; Basil. exponitur & accommodo, apud Luc. ex α priv. & ἁρμόζω; quadro, congruo, convenio; ab ἁρμὸς, apta commissura, coagmentatio, compages; à Th. ἄρω, apto, adapto.

'Αφεψόζωμον, jusculum ex tempore, vel citò factum; Eust. ex ἄφαρ, citò; & ζωμὸς, jus esculentum.

'Αφεκτὸν, ὁ, ἡ; & ἀφεκτὸς; item, ἀφέσιμον; investis; item, inaratus, incultus; ut ἄφακτος γῆ; apud Suid. ex α priv. & φάρω, ἐσω, τὸ; vel φάσις; palitium; exterior vestis, &c.

'Αφερῶ, idem quod Th. ἀρῶ, aro.

'Αφαπάζω, surripio, abripio; ex ἀπὸ & ἁρπάζω, rapio.

'Αφάρτερον, ὁ, celerior, compar. ab ἄφαρ citò.

'Αφασία, ας, ἡ, loquendi impotentia, obmutescentia, stupor: ex α & φημὶ, seu φάω, dico. Poëtæ dicunt ἀμφασίη, metri gratiâ.

'Αφάσσω, idem quod ἀφάω; quod vide.

'Αφατος, ὁ, ἡ, ineffabilis, non dicendus; item incelebris. Et

'Αφατὸς, pl. num. non clari: ex α priv. & φατὸς, dicendus, quod à φημὶ, seu φάω, dico.

'Αφάτως, AFFATIM, abundè, adv. ab ἀφατὸς.

'Αφαυαίνω, arefacio, exsicco, &c. (idem quod ἀφαύω) ex ἀπὸ & αὐαίνω; idem quod Th. ἄνω, sicco, &c.

'ΑΦΑΥΡΟΣ, ὁ, ἡ, imbecillis, debilis: in comp. ἀφαυρότερος, superl. ἀφαυρότατος, imbecillimus: q. ex α intens. & φαῦρος, Dor. pro φαῦλος, vilis. Alii à πτωχὸς, paucus, π in φ mutato, quasi robore parvus.

'Αφαύω, sicco, uro, inediâ exaresco. Th. ἄνω, sicco.

'Αφάω, f. ἄσω, palpo, contrecto, tango; ἀφάσθαι, Poët. pro ἁψάσθαι, ab ἁφὴ, tactus: quod ab ἄπτομαι.

'Αφεγγὴς, ἐος, ὁ, ἡ; cæcus, obscurus, lumine carens ex α priv. & φέγγος, ἐος, τὸ; splendor, lux, lumen.

'Αφεδρεύω, sellæ insideo; in sella sedeo; Hesych. & ἀφεδρεία, ἡ; idem quod ἄφεδρος; apud Suid. & ejusdem Th. & comm.

'Αφεδρὴ, suffeceris imprecantis est.

'Αφεδρὼν, ῶνος, ὁ, latrina: ex ἀπὸ & ἕδρα, sella. ἀφεδρος, ου, menstrua mulierum purgatio. Sunt qui per ἀφεδρῶνα intelligunt rectum intestinum.

'Αφέηται, dimiseritis. Ion. pro ἀφῆτε, 2. pl. a. 2. sub. act. ab ἀφίημι.

'Αφεθεὶς, dimissus, a. 1. part. pass. ἀφεθὲν, ντος, ἡ, relictus sum, à. 1. ind. pass. ἀφεθῆς, 3. sing. a. 1. sub. pass. ἀφεθῶ, ῶσι, a. 1. inf. pass. ἀφεθῆσαι, ῆμεν, & in 3. pl. ἀφεθῆσαν, f. 1. pass. ex ἀφίημι, quod ab ἀπὸ & ἵημι, mitto.

'Αφειδέως, Ion. pro ἀφειδῶς, adv. non parcè, liberaliter. Ab

'Αφειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ; non parcens, profusus. Et

'Αφειδησαίμεν, securum, acc. sing. a. 1. part. act. ab ἀφείδω, non parco: ex α priv. & φείδομαι, parco.

'Αφειδία, ας, ἡ, non parcere, crudelitas, q. impartsimonia: ab ἀφειδὴς, non parcens: ex eod. Them.

'Αφείδλω, & in 3. pl. ἀφείδηται, dimissi sunt, a. 1. ind. pass. verbi ἀφίημι. Th. ἵημι, mitto.

'Αφεῖλε, abstulit, 3 sing. a. 2. act. ἀφείλετο, 3. sing. a. 2. m. ab ἀφαιρέω, aufero. Th. αἱρέω, capio.

'Αφεῖμαι, dimissus sum, perf. pass. ab ἀφίημι. perf. part. ἀφεῖμαι. Them. ἵημι, mitto.

'Αφεῖμεν, omissimus: volunt esse 1. pl. a. 2. pro ἀφείμεν, ab ἄφλω, verbi ἀφίημι: sed ibi scribendum ἀφεῖμεν. Mallem ergo dici in a. 2. opt. pro ἀφείημεν, ut εἶμεν pro εἴημεν, per Syncop. vel ἀφεῖμεν, Ion. & Poët. dicitur in a. 2. inf. pro ἀφεῖναι. Ex ἀπὸ & ἵημι, mitto.

'Αφεῖναι, dimisisse, a. 2. inf. act. ab ἀφίημι.

'Αφεὶς, ἐντος, & in f. g. ἀφεῖσα, derelinquens, a. 2. part. act. ab ἀφίημι.

'Αφεκτέον, abstinendum est: ab ἀπέχομαι, abstineo. Th. ἔχω.

'Αφηγεῦμαι, lædo: ab ἀφελὴς γῆν.

'Αφελλᾶ, ας, ἡ, simplicitas: ab ἀφελὴς.

'Αφελὲν, a. 2. inf. ab ἀφαιρέω.

'Αφελὴ, 3. sing. f. 2. m. &

'Αφελὲς, a. 2. inf. m. ἀφέλεσθε, aufertis, Ion. pro ἀφείλεσθε, 2. pl. a. 2. m. ἀφέλμαι, σαι, σται, verbi ἀφαιρέω, aufero. Th. αἱρέω.

'Αφέλης, a. 2. sing. sub. act. verbi ἀφαιρέω.

'ΑΦΕΛΗΣ, ἐος, ὁ, ἡ, simplex, tenuis.

'Αφηκόω, ῶ; exulcero, vulnero; idem quod ἑλκόω; & ἀφέλκωσις, exulceratio; (idem quod ἕλκωσις;) item, exemptio corticis, seu libri; Bud. Th. ἕλκος, ἐος, τὸ; ulcus, vulnus.

'Αφῆκάν & ἀφέλκω; abstraho, retraho, avoco abduco, &c. ex ἀπὸ & ἑλκύω, idem quod Th. ἕλκω, traho.

'Αφελόμαν, Ion. pro ἀφειλόμαν, a. 2. ind. m. ab ἀφαιρέομαι. Vide ἀφαιρέω.

'Αφελότης, ητος, ἡ, simplicitas, idem quod ἀφέλεια. Th. ἀφελὴς.

'Αφέλκωμαι, ῃ, ηται, a. 2. sub. m. ab ἀφαιρέω, aufero.

'Αφελὼν, auferens, a. 2. part. act. ab eod. them.

'Αφελῶς, simpliciter, nudè; adv. ab ἀφελὴς.

'Αφεμα, τὸ; id ipsum quod demittitur; ab ἀφίεμαι, demittor, absolvor; ex ἀπὸ & ἵημι, mitto.

'Αφέμεν, derelinquens, dimittens, a. 2. m. vide ἀφίημι. Th. ἵημι, mitto.

'ΑΦΕΝΟΣ, ου, ὁ, vel τὸ, & per Syncop. ἄφαρ, ος, vel ἐος; τὸ, divitiæ, opes, reditus, propriè unius anni: q. ἀφ' ἑνὸς, ἕνος; uno anno collectum.

'Αφέντι, derelinquenti, dat. sing. a. 2. part. act. ab ἀφείς, verbi ἀφίημι.

'Αφέξω, εις, ει, abstinebo, f. 1. act. ab ἀπέχω. f. ξω. Th. ἔχω.

'Αφερκὴς; concludus; inclusus velut carcere; Æschyl. ex ἀπὸ & εἴργομαι, includor; Th. εἴργω, f. ξω; concludo; carcere includo, &c.

'Αφερμηνεύω, enarro; explico, &c. ex ἀπὸ & ἑρμηνεύω, interpretor. Th. ἑρμηνεὺς, εως, ὁ; interpres.

'Αφέρπω, subrepo, serpendo abeo: serpentis proprium. Th. ἕρπω, serpo.

'Αφεστάζω; idem; abeo quasi reptando, &c. & Th. idem.

'Αφέστως, non ferendus, non tolerabilis, vel minimè tolerandus. &c. Unde ἀφέρτερος & ἀφέρταλος, comp. & superl. irregulariter ex eo formantur; apud Greg. in Tragœdiis. Unde etiam ἀφέρτεροι, inferiores, & oneri ferendo, impares. Hesych. ex α priv. & φερτὸς, tolerabilis. Th. φέρω, fero.

'Αφέσσω, Dor. pro ἀφέρπω, f. 1. verbi ἀφέρπω.

'Αφες, ἑτω, sine, remitte; & in pl. ἄφετε, a. 2. imperat. act. ab ἀφίημι, fino.

'Αφέσπερος ζεὺς; Jupiter qui in Argo colitur; q. d. dimissor, seu liberator; Etym. ab ἀφίεμαι, dimittor, &c.

'Αφεσις, εως, ἡ, remissio, dimissio: ab ἀφίημι.

'Αφεσμὸς, ὃ, ὁ; idem quod ἑσμὸς (comp. cum ἀπὸ) examen; i. e. apum congregatio; seu agmen, &c. Th. ἵημι, mitto, &c.

'Αφεσσάμην, novo & Poëtico more, pro ἀπεσσάμην, a. 2. opt. act. ab ἀφέσσημι pro ἀφίημι, discedo.

'Αφεσσείλω, dimitterem, Poët. pro ἀφιεσείλω, a. 2. opt. act. ab ἀφίεσσημι.

'Αφεστᾶσι, cessant, 3. pl. præs. pro ἑστᾶσι, ab ἵεσσημι nam aliquando per ε reduplicatur, unde est ἑστάμην, & opt. ἑσταίλω, &c. Vel ἀφεστᾶσι, pro ἀφεστήκασι, 3. pl. perf. act. Th. ἵεσσημι, sto.

'Αφέστατε, per Syncop. pro ἀφεστήκατε, perf. act. 2. p. ab ἀφίεσσημι.

'Αφεστήκω, absisto, absum; idem quod & ponitur pro ἀφίεσσημι; ex ἀπὸ & ἵεσσημι, sto, &c. Vel, ἐστήκω, idem quæ vide.

'Αφέστιος, absens; qui à domo abest; extra domum; non domesticus, &c. ex ἀπὸ & ἑστίας, ου, ἡ; focus, lar; & interdum pro tota domo, &c.

'Αφετὴ, ἄν, αἱ, locus ita dictus, q. d. dimissæ. Sunt qui τὸ ἀφίεσθαι vertant in altum vela dare. Stephan. 'Αφεταὶ, dicit esse πόλιν τῆς Μαγνησίας.

'Αφετε, dimittite, 2. pl. a. 2. imperat. verbi ἀφίημι.

'Αφετὸν, dimittendum est, adv. positivum: ab ἀφίημι.

'Αφετὸς, ὁ, ἡ, dimissus, liber, absolutus; item facer; item oppositus, & rejectaneus: ab ἀφίημι, quod ex ἀπὸ & ἵημι.

'Αφέτης, omittendus, dimittendus; 'Αφετὴρ, ῆρος, ὁ; dimissor, qui dimittit; 'Αφετήριος, α, ὁ, ἡ; missilis; qui mittere seu dimittere potest; missorius, seu immissorius, &c. 'Αφετηρία, ἡ; (sub. γραμμὴ, aut ὁδὸς, aut tale aliquid) carceres, unde equi cursu certaturi dimittuntur; item, principium ineundæ viæ aut profectionis; vel, quodlibet principium, &c. 'Αφέτης, ου, ὁ; emissor; item, manumissus, e servitute dimissus; libertus, &c. 'Αφετικὸς, ὴ, ὸν, emissorius, &c. Deniq; ἀφήτωρ, ορος, ὁ; emissor; sic dicebatur

tur Apollo. ab edendis oraculis; teſte Cælio Rhod. Omnia ab eodem Th. ἀφίημι; & ejuſdem comp. cum præced.

'Αφεύκλως; idem quod ἀφύκλως, abſq; ullo effugio; & inevitabili lege; ex α priv. & φεύγω.

'Αφεύω, accendo, inflammo; Ariſtoph. ex ἀπὸ & ἕω, uro.

'Αφέψω, vel ἑω, f. ἀφεψήσω, decoquo: indè ἀφέψημα, decoctum, & ἄφεψις, decoctio: ex ἀπὸ & ἕψω, coquo.

'Αφέωκα, Attic. pro ἀφεῖκα; perf. act. &

'Αφέωνθ, 3. pl. perf. paſſ. Attic. pro ἀφεῖνται, ab ἀφίημι, remitto.

'Αφεώρεχ, proſpectabar, Att. pro ἀφᾶρεχ, 3. ſing. imperf. act. ab ἀφοράω. Th. ὁράω, video.

'Αφὴ, ῆς, ἡ, commiſſura, item tactus: à præt. m. ἧφα, verbi ἅπτομαι, tango.

'Αφηβ, ος, ὁ; qui pubertatem exceſſit; inde, verbum ἀφηβάω; q. d. depubeſco, ex pubertate egredior; unde, ἀφηβικὸς, ὁ, ὸν, vergens ad ſenectutem, &c. ex ἀπὸ & ἥβη, ης, ἡ; pubes.

'Αφηγέομαι, ήσομαι, f. ἁσομαι. p. ημαι, duco, impero; partic. ἀφηγεμών, ducens, dux, princeps; item narro, commemoro: ex ἀπὸ & ἡγέομαι.

'Αφηγήμων & ἀφηγητὴς; dux viæ; ἀφηγηματικὸς, narrativum, &c. ejuſdem Th. & comp.

'Αφήγησις, εως, ἡ, memoria; idem quod ἀφήγημα, ατ, τὸ, narratio: à præt. paſſ. præced. verbi.

'Αφηδύω, μ. ιῶ; π. υγκα; jucundum reddo; ex ἀπὸ & ἡδύω; ſuave reddo; Th. ἁδὺς, έ, ὁ; ſuavis, jucundus.

'Αφῆκα, a. 1. ind. act. ἀφιῶ, ῆς, ῆ, a. 2. ind. ἀφῆτε, 2. pl. a. 2. ſub. act. ab ἀφίημι, remitto.

'Αφῆκα, ut ἐξῆκω; pervenio; ex ἀπὸ & ἵκω; f. ξω; venio.

'Αφήλατο, deſiliit, 3. ſing. a. 1. m. ab ἀφάλλομαι. Th. ἅλλομαι, ſalio.

'Αφήλιξ, ικος, ὁ; adoleſcens; unde, ἀφηλικία; adoleſcentia; ætas minor annis 25. ex ἀπὸ & ἡλικία; ſtatura, ætas, juventus.

'Αφήμαρτα, ες, ε, aberravi, a. 2. ind. ab ἁφαμαρτάνω. Th. ἁμαρτάνω, pecco.

'Αφημένος, η, ὁ, ſuſpenſus, pendens: perf. paſſ. ab ἀφάπτω. p. paſſ. ἀφῆμμαι. Th. ἅπτω, tango.

'Αφήμενος, η, ὁ; ſedens procul ab Heſych. πέρρω καθήμενος; ſedens ſeorſum ab, &c. ex ἀπὸ & ἧμαι; ſedeo.

'Αφημερεύω; interdiu abſum; vel, diem abſum; Demoſth. ex ἀπὸ & ἡμερεύω; diem tranſigo; Th. ἡμέρα; dies

'Αφημος & ἀφήμων; qui famâ celebris non eſt; non nominatus; immemoratus, &c. Item ἀφήμως; adv. tacitè, decorè; Thuc. ex α priv. & φημὶς, ίδος, ἡ; idem quod fama, rumor, à Th. φάω, dico.

'Αφηνιάω vel ἀφυιάζω; habenas detracto, vel excutio; vel frænos reſpuo, vel emordeo; hinc ἀφηνιασμὸς, ὅ, ὁ; habenarum excuſſio, ferocia habenas non admittens; item, contumacia, rebellio, &c. & ἀφηνιαστὴς, ἥ, ὁ; habenarum excuſſor; ferox, &c. ex ἀπὸ & ἡνία, ας, ἡ; habena; lorum; unde, ἡνιάζω, fræno, &c.

'Αφηρέμην, έμην, ές, ἕτο, ἔτο, auferebam, imperf. ind. m. verbi ἀφαιρέομαι, ῶμαι. Th. αἱρέω, ῶ. capio.

'Αφηρέθην, a. 1. ind. paſſ. ab ἀφαιρέω, aufero.

'Αφῆτορες, gen. ſing. ab

'Αφήτωρ, ορος, ὁ, emiſſor, jaculator: ab ἀφίημι, emitto. Th. ἵημι.

'Αφητωρεία, ης, vaticinatio; Heſych. & ἀφητρεία; qui Apollinis ἀφήτορες eſt; ut aphetoriæ apes, &c. Utrumq; ex ἀφήτωρ Apollinis epitheton; videatur ſupra poſt ἀφέτης.

'ΑΦΘΑΙ, ῶν, αἱ, ulcera maligna in oris ſuperficie. q. παρὰ τὸ ἅπτω, accendo.

'Αφθαρσία, ας, ἡ, immortalitas, incorruptibilitas: ex α negat. & φθάρσις, corruptio. Th. φθείρω, corrumpo.

'Αφθαρτος, ε, ὁ, ἡ, incorruptibilis, immortalis: ab α negat. quod ex ἄνδ vel ἄτερ, ſine, & φθαρτὸς, quod à φθείρω, corrumpo.

'Αφθαρτίζω; incorruptibilem reddo; vel immortalem; ab ἄφθαρτος.

'Αφθάω, ῶ; aphthis laboro; Hippocr. ab ἄφθαι.

'Αφθεκτος; non vocalis; ex α priv. & φθεκτὸς, vocalis; à Th. φθέγγομαι. f. ξομαι. p. ἔφθεγμαι; edo vocem ſeu ſonum; loquor, &c.

'Αφθεὶς, a. 1. part. paſſ. ab ἅφθω, verbi ἅπτομαι, tango. Th. ἅπτω, necto.

'Αφθη, Dor. vel Ion. neglecto augmento pro ἥφθη, conflagravit, 3. ſing. a. 1. ind. paſſ. verbi ἅπτω, accendo.

'Αφθιτόμυθος; qui conſilium habet incorruptum; ex ſequente ἄφθιτος; incorruptus; & μῦθος, ὁ, ὁ; conſilium.

'Αφθίτος, ος, ὁ, ἡ, incorruptibilis, idem quod ἄφθαρτος. Th. φθίω, idem quod φθέω, corrumpo.

'Αφθιτος; (idem quod ἀφθῶν, part. verbi ἀφθάω quod vide) aphthis laborans, &c. Th. ἄφθαι.

'Αφθίτροισι, dat. pl. Ion. ab

'Αφθογγος, ος, ὁ, ἡ, mutus: ex α & φθόγγος, ſonus. Th. φθέγγομαι, loquor: p. m. ἔφθογξα, unde φθόγγος.

'Αφθόνατος, ω, ὁ, Dor. pro

'Αφθονος, ος, ὁ, ἡ, invidiæ non obnoxius: ex α & φθόνος, invidia. Hinc

'Αφθονέστερος, ος, ὁ, Poët. pro ἀφθονάτερος, ος, ὁ, invidiæ minus obnoxius.

'Αφθόνητος; invidiæ non obnoxius; qui talis eſt, ut non ei invideatur, &c ex α priv. & φθόνος; invidia; unde φθονέω, invideo, &c.

'Αφθονία, ας, ἡ, abundantia; item invidiæ carentia.

'Αφθονος, ος, ὁ, invidiâ carens, copioſus: hinc ἀφθόνως, adv. ſine invidiâ: ex α priv. & φθόνος, ος, ὁ, invidia.

'Αφθορος, ον, ος, η, ον, incorruptus, vel ----πτα; ut ἄφθορον κέρη; Epigr. l. 2. Unde, ἀφθορία, ης, incorrupta conditio: ex α priv. & φθορὰ; corruptio; à φθείρω; idem quod Th. φθέω, corrumpo.

'Αφθώδης, aphthis laborans; Th. ἄφθαι.

'ΑΦΙ'Α, ας, ἡ, genus plantæ.

'Αφιᾶσι, dimittunt, abſolvunt judicio, 3. pl. præſ. pro ἀφιεῖσι, & Ion. ἀφιέασι, verbi ἀφίημι.

'Αφῖλμαι, perf. paſſ. verbi ἀφικνέομαι, pervenio.

'Αφιδέω, ῶ; deſudo, exudo, ſudorem emitto; Ariſtot. Unde, ἀφίδεσις, deſudatio, ſudatio; item, ſudoris evocatio; ex ἀπὸ & ἱδρόω, ſudo, ſudore diffluo; ab ἱδρὼς, ῶτος, ὁ; idem ἱδὼς, ῶτος, τὸ; ſudor.

'Αφιδρύω & ἀφιδρυόω; ſtatuo, colloco, firmum ſtare facio; unde ἀφίδρυμα, τὸ; ſtatua; ſimulachrum; Plut. & ἀφίδρυσις, collocatio, dedicatio, &c. Plut. ex ἀπὸ & ἱδρύω, vel ἱδρυόω; ſedere facio, vel jubeo, &c.

'Αφίεθι, έτω, remitte, præſ. imperat. ab ἀφίημι.

'Αφίει, dimittebat, 3. perſ. imperf. pro ἀφίη, quaſi ab ἀφιέω. Et

'Αφιεὶς, έντος, præſ. part. ἀφιέναι, præſ. inf. act. ab ἀφίημι, remitto.

'Αφιέναι, pro ἀφιέτω, infin. pro imperat. 1 Cor. 7. 11. Hellen.

'Αφιερίζω, ſacrum & ſanctum reddo, ſeu purifico; Heſych. Item, ἀφιερόω, ῶ, conſecro, dedico; unde ἀφιέρωμα, τὸ; donarium; & ἀφιέρωσις, conſecratio, dedicatio, &c. ex ἀπὸ & ἱερὸς, ſanctus; facer; unde ἱερόω, ſacro, dedico, &c.

'Αφίζω & ἀφιζάνω; è ſede ſurgo aut deſcendo; ex ἀπὸ & ἵζω; ſedere facio; item ſedeo.

'Αφίημι, remitto, ſino, dimitto, relinquo, permitto, omitto, emitto; ἀφίετε, 2. pl. præſ. imperat. act. ἀφίεναι, præſ. inf. f. ἀφήσω. a. 1. ἀφῆκα. a. 2. ἀφῶ, ῆς, ῆ. 2. imperat. ἄφες, έτω, & in 2. pl. ἄφετε. a. 2. ſub. ἀφῶ, ῆς, ῆ. a. 2. part. ἀφεὶς, έντ. præſ. paſſ. ἀφίεμαι, σαι, ται, relinquor. p. paſſ. ἀφεῖμαι, & in 3. pl. ἀφεῖνται, & Att. ἀφίανται. a. 1. paſſ. ἀφέθην, ης, η. a. 1. ſub. paſſ. ἀφεθῶ, ῆς, ῆ. f. 1. paſſ. ἀφεθήσομαι. Ex ἀπὸ & ἵημι, mitto.

'Αφικάνω, advenio, pervenio: Od ξ. ex α & ἱκάνω, idem quod Th. ἵκω. f. ξω; venio.

'Αφίκετο, rediit, 3. ſing. a. 2. m. ἀφικνέομαι, a. 2. inf. m. ab ἀφικνέομαι.

'Αφίκεο, 2. pl. a. 2. ind. m. ejuſd. verbi.

'Αφίκεο, Dor. pro ἀφίκῃ, 2. ſing. a. 2. ind. m. vel a. 2. imperat. m. Æol. & Dor. verbi ἀφικνέομαι, pervenio. Sic ἀφικνεῦ, Dor. & Æol. pro ἀφικνοῦ, præſ. imperat. paſſ.

'Αφίκεαι, adveneris, Ion. Paragoge pro ἀφίκῃ, 2. ſing. a. 2. ſub. m. ab

'Αφικνέομαι, ἥσομαι, pervenio, advenio, aſſequor: indè gen. pl. 1 præſ. part. ἀφικνευμένων. inf. ἀφικνεῖσθαι. f. ἀφίξομαι. p. ἀφῖγμαι. a. 2. m. ἀφικόμην, ης, ετο. a. 2. ſub. m. ἀφίκωμαι, η, ηται. a. 2. inf. ἀφικέσθαι. Th. ἐκνέομαι, venio.

'Αφίκτωρ; ſupplex; Euſt. ab ἀφικνέομαι.

'Αφίκω-

'Αφίκομαι, ῦμαι, ῦτο, aor. 2. sub. m. ἀφικόμην, ῦτο, aor. 2. part. m. ab ἀφικνέομαι.

'Αφιλάγαθος, ος, ὁ, ἡ, minime amans bonos: ex α, φίλος & ἀγαθός.

'Αφιλάνθρωπος, ος, inhumanus; -πία, -itas; -ώπως, -iter: ab α, φίλος & ἄνθρωπος.

'Αφιλανθρωπία, inhumanitas; & ἀφιλανθρώπως; inhumanè, vel inhumaniter; ejusdem Th. & comp.

'Αφιλάργυρος, ος, ὁ, ἡ, alienus ab avaritiâ: ex α, φίλος & ἄργυρος.

'Αφιλος, ος, ὁ, ἡ, alienus ab amicitia, amicis carens: ab α & φίλος.

'Αφιλία, ας, ἡ; amicorum defectus; & penuria; item, inimicitiæ; ejusdem Th. & comp. Unde etiam, ἀφίλητος, qui amabilis non est; quem amare non possumus; item, ἀφιλίατος; qui conciliari nequit; cum quo amicitia & familiaritas intri non potest, &c.

'Αφιλοικτίρμων; immisericors, immitis; Hesych. ex α priv. φίλος & οἰκτίρμων; misericors; à Th. οἶκτος, ος, ὁ; misericordia, commiseratio, &c. Unde οἰκτείρω, miseror, commiseror, &c.

'Αφιλόστοργος; destitutus φιλοστοργίᾳ; & generaliter, non amans; ex α priv. & φιλόστοργος; propensus ad amorem; ex φίλος & στοργή, ῆς, ἡ; amor; à Th. στέργω, amo, diligo, &c.

'Αφιλότιμος, ος, ὁ, ἡ, minimè ambitiosus, cùm meliori tum deteriori sensu: ab α & φιλότιμος, quod à φίλος & τιμή; quod à τίω, honoro.

'Αφιλοτιμία; appetendi honoris vacuitas; animus ab honorum cupiditate alienus; à præced. ἀφιλότιμος.

'Αφιματίων; vestes exuo; veste exuo; i. e. veste, seu vestimentis spolio; Suid. ex ἀπὸ & ἱμάτιον, ου, τὸ; vestis; unde ἱματίζω, vestio; Th. ἕω, induo.

'Αφιξις, εως, ἡ, discessus, perfectio: ab ἀφικνέομαι.

'Αφίξομαι, f. 1. m. verbi ἀφικνέομαι.

'Αφίπαμαι, avolo: f. ἡπτάμαι, aor. 2. ἀπεπτάμην, aor. 2. m. ἀπεπτάμην, vel ἑάμην, aor. 2. part. m. ἀποπτάμενος. Th. ἵπταμαι seu πτάω, volo, as.

'Αφισάω & ἀφισάνω; idem quod ἀφίστημι; i. e. amoveo, tollo, &c. ejusdem Th. & comp.

'Αφίστημι, discedo, deficio, abduco, deduco; item abesse, distare: in pass. voce, disjungi, avelli: f. ἀποστήσω, p. ἀφίσταχα, aor. 2. ἀπέστην, aor. 2. imperat. ἀπόστηθι, ήτω, & in 2. pl. ἀπόστητε, aor. 2. sub ἀποστῶ, ῆς, ῆ, aor. 2. inf. ἀποστῆναι, aor. 2. part. ἀποστάς, ἀπᾶσα, ἀπάν, præs. m. ἀφίσταμαι, σταμαι & in 3. pl. ἀφίστανται, deficiunt. præs. imperat. ἀφίστασο. f. 1. m. ἀποστήσομαι, deficiam. Ex ἀπὸ & ἵστημι, sto.

'Αφίχθαι, devenisse, perf. inf. pass. à perf. ind. ἀφῖγμαι, ab ἀφικνέομαι.

'Αφλαστον, ου, τὸ, summa pars puppis: ex α & φλαστὸς, id est πλαστὸς, quod non facilè contundetur.

'Αφλεβος, venis carens seu privatus; ex α priv. & φλὲψ, βὸς, ἡ; vena.

'Αφλογιστία, ας, ἡ, inflammabilitatis ineptitudo. Et

'Αφλόγιστος, ος, ὁ, ἡ, non ustulatus, qui inflammari nequit. Ab α & φλογιστὸς, quod à 3. pers. sing. perf. pass. ind. verbi φλογίζω. Th. φλέγω.

'Αφλοιος; cortice carens, vel privatus; ex α priv. & φλοιὸς, οῦ, ὁ; cortex; quod deducunt à φλάω, contundo.

'Αφλοισμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀφρὸς, οῦ, ὁ, spuma; mutato ρ in λ, & Pleonasm. τῦ ι.

'Αφλυκταίνωτος, ος, ὁ, ἡ; pustulas non sentiens; ex quo pustulæ non erumpunt; ex α priv. & φλυκταινόομαι, ῦμαι; in pustulas erumpo; à φλύω, idem quod Th. φλέω, nugor; item ferveo; ebullio, &c. Unde φλυκταίνη, ης, pustula, ex adustione orta.

'Αφνειὸς, ῆ, ὸν, ὁ, ἡ, dives, Poët. pro ἀφνεὸς. Th. ἄφενος, div. tiæ.

'Αφνειῶ, Dor. pro ἀφνεῶ, gen. sing ab ἀφνειὸς.

'Αφνὸν, εος, τὸ; idem cum ἄφενος & ex eo, per Sync. devitiæ, opes; unde ἀφνείομαι; ditesco; pro quo etiam dicitur ἀφνέω seu ἀφνῶ; idem. Item, ἀφνεύω, ditto.

'Αφνω, adv. repentè, per Syncop. τῦ α & Apoc. τῦ σ, pro ἀφανῶς. Ex α & φαίνω, offendo.

'Αφόβητος, metu non perculsus; non metuens; ex α priv. & φοβέομαι, metuo; idem quod Th. φέβομαι, timeo; unde φόβος, timor, &c.

'Αφοβία, ας, ἡ, securitas: &

'Αφοβος, ος, ὁ, ἡ, intrepidus. Et indè

'Αφόβως, intrepidè, sine metu: ex α & φόβος, metus, quod à p. m. πέφοβα, verbi φέβομαι, metuo.

'Αφοβόσπλαγχνος, ὁ, ἡ, q. d. intrepida habens viscera; fortis, audax, cordatus; ex ἄφοβος & σπλάγχνον, viscus.

'Αφοδος, ος, ὁ, ἡ, discessus, digressus, reditus; item latrina, stercus, excrementum: ab ἀπὸ & ὁδὸς. Indè ἀφόδιον, ου, τὸ; Poët. ἀφόρδιον; idem. ἀφοδεύω, excerno, alvum exonero: ἀφόδευμα, τὸ; excrementum: ἀφοδευτήριον, latrina: ἀφοδεύω, alvi proluviem projicio.

'Αφοίτητος, qui frequentari non potest; inaccessibilis; ex α priv. & φοιτάω, venio, accedo, ito, ventito, &c.

'Αφόμοιος, abfimilis, dissimilis; fictè similis; item ἀφομοίωμα, τὸ; similitudo rei alicujus ficta; item simulacrum; & ἀφομοίωσις, assimilatio, &c. ex ἀπὸ & ὅμοιος.

'Αφομοιόω, ῶ, similem reddo, assimilo: f. ώσω. p. ἀφωμοίωκα. p. pass. ἀφωμοίωμαι. part. ἀφωμοιωμένος, assimilatus: ab ὅμοιος, similis. Th. ὁμὸς, idem.

'Αφοπλίζω, armis spolio, item arma exuo, neutr. absolut. Hinc ἀφοπλίζοντο, exuerunt, 3. pl. imperf. pass. Ion. Ex ἀπὸ & ὅπλον, arma.

'Αφορᾶω, ῶ, intueor, respicio: f. ήσω. p. ἀφόρακα, & Atticè ἀφεώρακα. Ex ἀπὸ & ὁράω, video.

'Αφόρδιον, Nicandro pro ἀφόδιον, ρ inserto metri ergo, excrementum: ex ἀπὸ & ὁδὸς.

'Αφόρητος, ος, ὁ, ἡ, intolerabilis, molestus, verbale, ex α & φέρω.

'Αφορία, ἡ; infœcunditas, sterilitas; proprie frugum; sterilitas agrorum, quum agri non sunt frugiferi, &c. ab ἄφορος, minimè ferax; ex α priv. & φορὸς, ὁ; ferens; à Th. φέρω, fero.

'Αφορεῖ, 3. sing. f. 1. Att. ab

'Αφορίζω, separo, segrego, distinguo, diligo, designo: imperf. ἀφώριζον. f. ἀφορίσω, & Att. ἀφορῶ, ᾶς, ᾶ. p. ἀφόρικα. a. 1. ἀφώρισα, imperat. ἀφόρισον, άτω. a. 1. sub. ἀφορίζω, ῃς, ῃ. part. ἀφορίσας, άντος. perf. pass. ἀφώρισμαι. part. ἀφωρισμένος, η, ον, separatus. a. 1. pass. ἀφωρίσθην, ήσω, ῆς, ῆ. a. 1. imperat. ἀφορίσθητι, & in 2. pl. ἀφορίσθητε ex ἀπὸ & ὁρίζω, definio. Th. ὅρος, terminus.

'Αφορισμένος, perf. part. pass. Ion. ab ἀφορίζω.

'Αφόρισμα, ατος, τὸ, suis terminis descriptum, & ab aliis separatum. Et

'Αφορισμὸς, οῦ, ὁ, determinatio, distinctio, separatio: ἀφορισμοὶ, breves sententiæ: à 1. perf. præt. pass. verbi ἀφορίζω.

'Αφορμέω, ῶ, è statione navium discedo, solvo, enavigo; Polyb. ex ἀπὸ & ὁρμέω, ῶ, stationem habeo; Thuc. item, appello, &c. à Th. ὅρμος, ου, ὁ; monile, &c. Item, statio navium, &c.

'Αφορμιγκτὴς, qui caret cithara; Æschyl. ex α priv. & φόρμιγξ, ιγκτὸς, ἡ; idem quod κιθάρας, cithara; unde φορμίζω, citharam pulso, &c.

'Αφορολόγητος, ex quo non colligitur; seu exigitur tributum; ex α priv. & φορολόγητος, qui tributum colligit; tributorum exactor; unde φορολογέω, ῶ; tributum colligo; ex φόρος, ου, ὁ; tributum, & λέγω, colligo.

'Αφορος, sterilis, &c. Vide suprà, in ἀφορία.

'Αφύρωτος, impollutus, non inquinatus; Epigr. ex α priv. & φορύω, φορωῶ vel φυρόω; pinso, item, misceo; & fædo, polluo, &c.

'Αφορμὴ, ῆς, ἡ, occasio, opportunitas: ex ἀπὸ & ὁρμὴ, impetus.

'Αφορμηθεῖν, pro ἀφορμηθέντα, 3. pl. a. 1. opt. pass. ab ἀφορμάω, ex aliquo loco me proripio: ex ἀπὸ & ὁρμάω, quod ab ὁρμὴ impetus.

'Αφορπόω, f. ώσω. p. ωκα, eripio; item sacro, devoveo, devoto: ab ἀπὸ & ὅρπη.

'Αφοσίωμα, ατος, τὸ, piaculum. Et

'Αφοσίωσις, εως, ἡ, expiatio: à præt. pass. præced. verbi.

'Αφ' ἧ τότε, pro ἀπὸ τῆ τότε χρόνε, ab eo tempore.

'Αφες, pro ἄφεσο, libera, a. 2. imperat. m. ab ἀφίημι. a. 2. m. ab ἀφίημι.

'Αφῆ, pro ἀπήχθη, ἀφίεσο, ἀπολύθη.

'Αφήαντα, pro ἀφῆντα. acc. sing. part. præs. ab ἄφαω, palpo, contrecto, quod ab ἁφὴ, tactus. Th. ἅπτομαι.

'Αφεκδέοντι, inficienti, dat. sing. præs. part. ab

'Αφεκδέω, f. ήσω. p. ηκα, inconsultè ago, vel stultè loquor, insanio: quod ex α & φεκδέω. Th. φράζω.

'Αφεκδέως, stultè, temerè, insciter; adv. à præced. verbo.

'Αφεκδὴς, ές, ὁ, ἡ, temerarius, inconsultus. Et indè

'Αφεκδία, ας, ἡ, & Ion. ἀφεκδίη, imprudentia, inopia consilii; ἀφεκδίησιν, dat. pl. Ion. pro ἀφεκδίαις. à φράζω.

'Αφραδμων, ων, ὁ, ἡ, (idem quod ἀ-

φρεδὴς, inconsultus; & ejusdem Th. & comp.) unde Ἀφρεδμόνως, inconsultè. temere, &c.

Ἀφράζω, desipio; ex α priv. & φράζω, unde φρίζομαι, in pass. dico; item, consilium ineo, &c.

Ἀφρανία, f. ατῆ, desipio, amens sum. præs. part. ἀφρανέων. Ex α & φρλώ.

Ἄφρακτος, ὁ ἡ ἤ; non septus; non munitus; ex α priv. & φρακτὸς, septus; munitus; Th. φράσσω, vel πῶ; sepio, munio, &c.

Ἀφράμων, idem quod ἀφρεδήμων & ἀφρεδὴς, (& ejusdem Th. & comp.) inconsultus, &c.

Ἄφρας, ὁ, ἡ, non dictus. vel non dicendus; item improvisus: Ion. & Poët. pro κρυπτὸς, occultus: ἐις τὸ ἄφρας ὑπανν, subaudi χωρέων, in occultissimo loco: ex α & φράζω, dico, pro occulto, fortè an à φράσσω, sepio.

Ἀφρασὺς, ὑς, ἡ; idem quod ἀφρεδία; (& Th. idem) imprudentia, &c. Item ἀφράσως, præter spem; inconsideratè; ab ἄφρας.

Ἀφρέω, spumo, spumesco, neutrum est; & idem quod sequens ἀφρίζω; ejusdemque Thematis.

Ἀφρήτωρ, ορος, qui est extra tribum; item olor civilis societatis: ex α & φράτωρ, contribulis, quod à φρατρία, tribus: ἀπὸ τῦ φρέατος, quod communi puteo uterentur.

Ἀφρίζω, spumo, spumam excito: f. ίσω. p. ἤφρικα. Th. ἀφρὸς, spuma.

Ἄφρικα, ης, ἡ, APHRICA.

Ἀφρογλύφεια, ας, ἡ, & Ἀφρογλυφὶς, ex spuma prognata, Veneris epitheton. Ex ἀφρὸς, spuma, & γλύφω, quod à γείνομαι, nascor.

Ἀφροδισιαγὴς, ὃς, venereus. Et

Ἀφροδίσιος, ος, ὁ, ἡ, venereus. Ab

ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ης, ἡ, Venus: quia ex ἀφρῦ, i. e. spumâ dicitur genita.

Ἀφρόκομος, ος, ὁ, ἡ, spumicoma: ex ἀφρὸς & κόμη, coma.

Ἀφρονέω, non sapio, amens sum; ἀφρονέοντας, acc. pl. part. præs. ex α & φρλώ, mens.

Ἀφρόντις, ιδος; securus; otiosus; negligens; non anxius; &c. Unde, ἀφροντίζω, negligo; non curo; ex α priv. & φροντὶς, ίδος, ἡ; cogitatio, cura, &c.

Ἀφροντιέω, ῶ, negligo: &

Ἀφροντία, ας, ἡ, negligentia: &

Ἀφρόντιστος, ος, ὁ, ἡ, curis liber, securus: ab α & φροντὶς.

Ἀφροντίστως, negligenter, incuriosè, &c. adv. a præced.

Ἀφρόνως, insipienter, imdrudenter; adv. ab ἄφρων.

ΑΦΡΟΣ, ῦ, ὁ, spuma, saliva.

Ἄφρων, dat. pl. ab ἄφρην, insipiens, Th. φρλώ.

Ἀφροσύνη, ης, ἡ, dementia, imprudentia: ex α & φρλώ.

Ἀφρύκτος & ἄφρυρτος, ὁ ἡ ἤ; incustoditus, &c. ex α priv. & φρουρὸς; idem quod Th. ὄυρος, ος, ὁ; custos; unde φρουρέω, custodio; &c.

Ἄφρων, ονος, ὁ, ἡ, insipiens, imprudens: ab eod. Them.

Ἀφυελίζω, desevio; petulantiam meam compesco; injuriâ vel contumelia afficere desino, &c. ex ἀπὸ & ὑελίζω, injurius sum, insolesce; à Th. ὕελις, εως, ἡ; injuria, &c.

Ἀφύη, ης, ἡ, piscis, qui ex ἀφρῷ nascitur.

Ἀφυὴς, ές, ὁ, ἡ, hebes, ineptus, rudis. Et

Ἀφυία, ας, ἡ, hebes ingenium, inepta natura: ab α & φυὴ, quod à φύω.

Ἄφυκτος, ος, ὁ, ἡ, Poët. pro ἄφυκτος, qui vitari nequit, inevitabilis: ex α & φύζω, fugio. Hinc adv. ἀφύκτως, sine fugæ spe.

Ἀφυλακτος, ος, ὁ, ἡ, non observans, incautus; item non observatus, incustoditus. Et

Ἀφυλάκτως, incautè, incustodite, adv. ab α, & 3. pers. præt. pass. verbi φυλάσσω vel ἄπω.

Ἀφυλίζω, defæco; idem quod ὑλίζω; fæcibus expurgo; (ab ὕλις, εως, ἡ; idem quod Th. ὕλη, ης, ἡ; materia, seu materies; item, sordes fæcesque, &c.) unde etiam, ἀφύλισμα, τος, τὸ; sedimentum; crassamentum, &c.

Ἀφύξιμος, qui hauritur; idem quod ἀφυσητὸς; exhaustus; utrumq; ab ἀφύσσω; idem quod ἀφύω.

Ἀφυξῶ, Dor. pro ἀφύξω, hauriam: f. 1. ab ἀφύσσω, Th. ἀφύω.

Ἀφυπνίζω, expergefacio, è somno excito; ejusdem Th. & comp. cum sequente

Ἀφυπνόω, sopior, obdormisco: f. ώσω. p. ἀφύπνωκα. a. 1. ἀφύπνωσα, neutr. ex ἀπὸ & ὕπνος, somnus

Ἀφυσητὸς, ὄν, ὁ, haustus, depromptus: ab ἀφύω.

Ἄφυστος, sive ἄφυσος; expers flatuum; non inflans, &c. ex α priv. & φύσα, vel φύσαι; follis; item flatus; à φυσάω, sufflo, inflo, &c.

Ἀφύσαι, pro ἀφύσαι, a. 1. inf. act. ab

Ἀφύσσω, haurio, hauriendo promo: f. ξω. f. 1. inf. ἀφύξειν.

ΑΦΥ'Ω, f. ύσω, haurio, hauriendo promo, exhaurio. Ἀφύσσω, idem.

Ἀφῶ, Dor. pro ἀφ' ὧ, subaudi χρόνῳ, ex quo, scil. tempore.

Ἀφ' ὧν ἐδύναντο, pro viribus.

Ἀφ' ὧτε, scil. χρόνῳ, Dor. pro ἄφ' οὗ χρόνῳ, ex quo.

Ἀφωμοιαμβύω, assimilatus, perf. part. pass. ab ἀφομοιόω, ῶ, assimilo: ex ἀπὸ & ὅμοιος, cujus them. ὁμὸς.

Ἀφώνητος, ος, ὁ, ἡ, Poët. pro

Ἄφωνος, ος, ὁ, ἡ, mutus: ex α & φωνὴ.

Ἀφώρατος, non deprehensus, propriè in furto; ex α priv. & φωράω, in furto deprehendo; furtum invento; à Th. φὼρ, ρὸς, ὁ; fur, &c.

Ἀφωρίζον, ες, ε, imperf. ἀφώρισα, ας, ε, a. 1. ind. act. ab ἀφορίζω, separo: ex ἀπὸ & ὅρος.

Ἀφῶσιν, dimiserint, 3. pl. a. 2. sub. act. ab ἀφίημι.

Ἀχαΐζ, ὁ, nomen viri. ἄκλιτον.

Ἀχαΐα, ας, ἡ, nomen reg. Gr. ab ἄχος.

Ἀχαΐδα, acc. sing. ab Ἀχαὶς, ίδος, ἡ, Achaia: hinc Ἀχαϊκὸς, ὼ, ὁ, Achaicus, Græcus.

Ἀχαϊὰς, άδος, nom. propr.

Ἀχαϊὶς, ίδος, ἡ, mulier Græc. in pl. ἀχαϊάδες.

Ἀχαιοὶ, Achivi, in acc. pl. ἀχαιούς. ab Ἀχαΐα, Græcia.

Ἀχαίνη, οι, αἱ, cervi, ab Acainea urbe Oppian.

Ἀχάλινος, ος, ὁ, effrænatus: ex α & χαλινὸς, frænum.

Ἀχαλίνωτος, idem; fræno carens, &c. & Th. idem.

Ἀχαλκὴς & ἄχαλκος; ære carens; item, non habens pecunias; carens æreis nummis; unde, Ἀχαλκέω, sum sine ære; pecunias non habeo; & ἀχαλκότυπος, qui non est ex ære aut ferro fabricatus. Plut. ex α priv. & χαλκὸς, æs; unde, χαλκεύω, ex ære fabrico, &c.

ΑΧΑ'ΝΗ, ης, ἡ, genus mensuræ frumentariæ apud Persas, aut cista frumentaria; fortè ab

Ἀχανὴς, ές, ὁ, ἡ, vastus, immensus: ex α epitatico, & χάινω, hisco.

Ἀχάραλος, non impressus, non insculptus; ineffigiatus & informis, &c. Sic, ἀχαράκωτος τύπος; Polyb. locus sine munimento, vel munitionibus, & vallo; utrumq; ex α priv. & χαράσσω vel χαράττω, fut. ξω; sculpo; unde, χάραξ, ακος, ὁ; sulcus, fossa, &c.

Ἄχαρις, injucundum, n. g. ab

Ἄχαρις, ιτος, ὁ ἡ ἤ, injucundus, insulsus, molestus, ex α & χάρις.

Ἀχαριστία, ας, ἡ, ingratitudo. Et

Ἀχάριστος, ος, ὁ, ἡ, ingratus, ab α, & à 3. pers. præt. pass. verbi χαρίζομαι, quod à χάρις.

Ἀχαρίστως, ingratè, adv. ab ἀχάριστος.

Ἀχαριστέω, ῶ; non gratificor; non indulgeo; non obsequor, &c. & in pass. Ἀχαριστέομαι, οῦμαι; non accipio debitam gratiam, &c. ab ἀχάριστος, & ejusdem Th. & comp. Item, ἀχαριστος, ος, ὁ; non gratiosus; inofficiosus; nihil gratiæ habens: insuavis in amænus; injucundus, &c. & ἀχαρίτως, illepidè, &c. ab ἄχαρις, idem.

ΑΧΑ'ΤΗΣ, ου, ὁ, gemma quædam, ab Achate fluvio Siciliæ sic dicta: quin & propr. nomen viri Æneæ socii.

Ἄχει, prima longa, Dor. pro ἤχει resonabat, imperf. act. ab ἤχεον, ουν, ουες, ουσι ab ἠχέω, Th. ἄχος, sonus: sed

Ἀχεῖ, Dor. pro ἠχεῖ, 3. sing. præs. ind. act.

Ἀχείμ, vel Ἀχεὶμ, nomen viri, ἄκλιτον.

Ἀχείμαστος & ἀχείμαντος, tranquillus, nullis tempestatibus agitatus; sine tempestate, &c. ex α priv. & χείμα, ατος, τὸ; hyems; unde, χειμάζω, hyemem traduco, &c.

Ἀχερσὶν, sine manibus, nom. pl. ab

Ἀχερσὴς, ὁ, ἡ, manu seu manibus carens: mancus; ἀχερ, idem, ut & ἄχειρ. Th. χεὶρ.

Ἀχερσοπαίπτης, ου, ὁ, ἡ, non manu vel manibus

nibus fectus non humano ſtructus artificio: ex α, χείρ, & ποιητός. Th. ποιέω.

'Αχειροτόνητος, qui à nullis electus eſt nec creatus ſuffragiis; ex α priv. & χειροτονητός, ſuffragiis creatus; quod à χειροτονέω, manum protendo & attollo; ſpeciatim, ad eligendum ſuffragio ad unum aliquod cibum dum; ex χείρ, manus, & τείνω, tendo, &c.

'Αχειρωθής, ὁ ἡ, qui ſubigi non poteſt; inſuperabilis; item manu non factus; Poll. ex Soph. ex α priv. & χειρόω, qui manuum viribus ſuperari poteſt; à χείρ, manuum viribus ſupero, ſubigo, &c. a Th. χείρ, manus.

'Αχέουσα, Dor. pro ἀχέουσα, vide ἀχέω.

'Αχελωΐος, ου, ὁ, nomen fluvii.

'Αχέος pro ἀχέουσα, dolens, præſ. part. f. g. ab ἀχέω, Th. ἄχος.

'ΑΧΕΡΔΟΣ, ου, ὁ, ſpina quædam.

'ΑΧΕΡΩΙΣ, ίδος, ἡ, populus alba, q. ab 'Αχέρων, quod Hercules ex Acheronte eam detulerit.

'Αχέρων, Acheron, fluvius Epiri: item inferni: & hic eſt ἄχος, ρέω, doloris fluvius.

'Αχεσίη, Æol. & Dor. pro ἠχέση, reſonant, modulantur, 3. pl. præſ. ab ἀχέω, Dor. pro ἠχέω, quod ab ἦχος.

'Αχεύω, idem quod

'Αχέω, f. ήσω, doleo, ægrè fero. Th. 'Αχος. Eſtque

'Αχέω, Dor. pro ἠχέω, reſono. Th. ἦχος.

'Αχέων, præſ. part. ab ἀχέω.

'Αχέω, pauper, mendicus, ex α & ἔχω, quod nihil habet. Vel quod hiſcere non audeat, ex α & χαίνω, hiſco.

'Αχεωΐα, ας, ἡ, paupertas, paupertas, &c. à præced. ἀχέω, pauper.

'Αχθηδής, ές, ὁ ἡ, dolorificus, moleſtus; Suid. ab ἄχθος, εος, τὸ, dolor, mœror, triſtitia, &c.

'Αχθής, pauper, ponitur pro ἀχλύς; quod vide.

'Αχθίεις, εῖς, ὁ, pondere preſſus, laboriosus moleſtus, gravis, inviſus, &c. ab ἄχθος; quod vide.

'Αχθείς, ductus: a. 1. part. paſſ. ἀχθήσθω, 2. pl. f. 1. paſſ. ἀχθῶμαι, a. 1. inf. ab ἄγω, duco.

'Αχθηδών, όνος, ἡ, dolor, triſtitia; item contumelia; item 'Αχθηρές, τὸ; moleſtum grave; & 'Αχθηρῶς, gravatè, vel gravatim; graviter, dolenter, &c. omnia ab ἄχθος, εος, τὸ; dolor, &c.

'Αχθίστ, feres moleſtè, Att. pro ἀχθέσῃ, 2. ſing. f. 1. m. ab

'Αχθομαι, ingemo ſub pondere; gravor, ægrè fero, f. ήσομαι & ήσομαι' ἀχθομένω, præſ. part. f. g. Th. ἄχθος.

'Αχθόμεθα, 1. pl. præſ. ind & ἀχθονται, 3. pl. præſ. præc. verbi ἀχθομαι, quod ab

'ΑΧΘΟΣ, έος, τὸ, pondus, onus, ſarcina, dolor gravis: hinc ἀχθομαι, gravor, ἀπαχθὴς, onerosus, &c.

'Αχθοφορία, f. ήσω, onera fero, onus ſuſtineo: &

'Αχθοφόρος, ου, ὁ, qui ſarcinas, & onera fert, bajulus, farcinarius: ab ἄχθος, εος, τὸ, onus, & φέρω, fero.

'Αχι vel 'Αχι, facile, adv.

'Αχι, ubi Dor. pro οὗ vel ὅπου.

'Αχιλλᾶα, pro 'Αχιλλέα, Poët. ab 'Αχιλλεύς, έος, ὁ, Achilles.

'Αχιλλεύς, έος & έως, Att. εῦς, Ion., ὁ Achilles: hinc 'Αχιλλήϊος.

'Αχλύς, ſine ſucco, aut nutrimento, ἄβροτος, propriè, pabulo deſtitutus, &c. Item e diverſo, pabulo abundans, πολύχορτος; eſt enim à χόλος, ου, ὁ, pabulum; cum α, exiſtente, vel στερητικὸν, ſeu privativo; vel ὀπτατικὸν, ſeu intenſivo.

'Αχλυοειδής, ὁ qui eſt ſine lanâ, vel veſte: ὁ ἀνὺ χλαίνος ὤν.

'Αχλυόεις, εσσα, caliginoſus: ab

'ΑΧΛΥΣ, ύος, ἡ, caligo: hinc ἀχλύω, obtenebror: unde nonnullis veriſimile eſt manâſſe noſtr. Angl. A cloud.

'ΑΧΝΗ, ſive ἄχνη, ης, ἡ, gluma, acus: & pro fumo ſeu ſu igine.

'Αχνός, ſeu ἄχνος, lanugine carens, impubis, imberbis, &c. Epigr. ex α priv. & χνόος, contracte, χνῶς, raſio, obraſio; item primi pili, qui in gena erumpentes, radi poſſunt; à Th. χαύω, carpo, vellico.

'Αχνυμαι, doleo, f. 1. m. ὑσσομαι, p. paſſ. ἤχνυσμαι. Th. ἄχος.

'Αχνύμενος, præſ. part. ejuſd.

'Αχνύς, ύος, ἡ, mœror, ab ἄχνυμαι.

'Αχοῖ, voc Dor. pro ἠχοῖ· (ut Λατοῖ pro Λητοῖ) ab ἠχώ, όος, ὦ, in Echo. Th. ἦχος.

'Αχολος, ου, felle carens: item bilem abigens: ab α, & χολὴ, bilis.

'Αχορδος, ſine fidibus: ex α priv. & χορδὴ, ης, ἡ, inteſtinum; idem chorda, fides.

'Αχορδότονος, ου, ὁ, ἡ, ſine chordis: ex α & χορδὴ.

'Αχορεῖος, ὁ ἡ, chororum expers; qui ſine choreis eſt, vel fit; Plut. ab hoc nomine, formatur præcedens ἀχορδότονος; quod proprie ſign. non celebratus choreis: item alienus à chorea; chorea nunquam uſus: utrumque ex α, & χορεὺς, chorus chorea.

'Αχόρτατος, ὁ ἡ, inſatiatus, inexplebilis, vel inexplebilis; Heſych. ex α priv. & χορτάζω, gramine paſco: item ſatio, exiaturo; Marci 8. χορτάσαι ἄρτων, panibus ſaturari; à Th. χόρτος, ου, ὁ, fœnum & interdum, herba adhuc virens; item quilibet cibus, &c.

'ΑΧΟΣ, εος, τὸ, dolor, mœror, inde, ἀχέω, doleo, ἄχνυμαι, idem, & Angl. ache, & inde ake.

'Αχραντος, & ἀχράαντος, incontaminatus, &c. idem, quod ſequens ἄχραντος, & ejuſdem Th. & comp.

'Αχραντος, ὁ, ἡ, impollutus, immaculatus, intactus: ex α & χραίνω, coloro. Th. χράω, idem.

'ΑΧΡΑΣ, άδος, ἡ, pyrus ſylveſtris.

'Αχρειολόγος, ου, ὁ, temerè, vel ſine cauſa ridens; qui ob inutila, & minimè ſerio ridet atque gaudet; quod vitium ſtultitiæ eſſe ſolet, vel dementiæ; unde accipitur pro inepto & ſtulto; Eraſm. Chil. ex ἀχρεῖος, inutilis; & γέλας, ωτος, ὁ, riſus; à Th. γελάω, rideo.

'Αχρεῖος, εία, εῖον, inutilis, ineptus, & hinc ἀχρειότης, turpiter: ex α & χρεία, utilitas.

'Αχρειόω, ῶ, inutilem reddo, f. ώσω: p. ἠχρείωκα. præſ. part. ἀχρειούμενος, inutilis fio: p. paſſ. ἠχρείωμαι. a. 1. paſſ. ἠχρειώθην, & in 3. pl. ἠχρειώθησαν, ab eod. Th.

'Αχρείως pro ἀχρεῖος, Poëticè f. ἀπὸ Diæreſi

'Αχρήϊος, idem quod ἄχρηος, quod vide.

'Αχρήμων, ὁ, ἡ, qui eſt ſine pecuniis, inops: ex α & χρῆμα.

'Αχρηος, ου, ὁ, ἡ, inutilis, dat. pl. ἀχρήοισιν, Ion. ex α, & χρηστὸς, ὴ, όν, utilis, e. Th. χράομαι, utor.

'Αχρι vel 'Αχρις, adv. uſque, donec, cum gen. item intra, quoad. Th. μέχρι, idem.

'Αχρονοτελὴς, nihil morans; celer. propriè, in quo tempus tritum non eſt; ideoque celeriter, ſeu ſubitò factus; aut qui tempus non terit; Heſych. ex α priv. & χρονοτελέω, tempus tero: ex χρόνος, ου, ὁ, tempus; & τελέω, tero.

'Αχρυσόπεπλος, carens veſte aurea; Plut. ex α priv. & χρυσόπεπλος, aurea veſte indutus; ex χρυσὸς, οῦ, ὁ, aurum, & πέπλος, ου, ὁ, peplum, veſtis, &c.

'Αχρωμος, ἀχρωμάτος, & ἄχρως; omnia ab (& idem quod) ἀχρὼς, nullo imbutus colore; colorus expers; ex α priv. & χρῶμα, ατος, τὸ, color; unde χροΐζω, & per craſtu, χρώζω; item χρόω, & χρωματίζω, coloro, colore imbuo, &c. Præterea vero, ἄχρωμος exponitur etiam, impudens, invereundus, &c.

'Αχυλος, ὁ ἡ, exuccus, vel inſipidus; accipitur etiam pro fatuo; ex α priv. & χυλὸς, οῦ, ὁ, ſuccus, humor ſuccoſus, chybus, &c. proprie fuſibilis è corpore aliquo; à χύω, fundo.

'Αχυμος, ὁ ἡ, exuccus, ſucco deſtitutus; item inſipidus; ex α priv. & χυμὸς, οῦ, ὁ, ſuccus plantarum, aut corporum humidorum: item ſapor, à χύω, idem quod Th. χέω, fundo;

'Αχυτλος, longè lateque & in multas partes fuſus, copioſè fluens, &c. ex χύω, vel χυτλόω, fundo; unde χυτὸς, ὴ, όν, fuſus, &c. α, eſt ὀπτατικὸν, ſeu intenſivum; intendens ſeu augens ſignificationem.

'Αχυρμιὰ, ᾶς, ἡ, acervus palearum. Ab

'ΑΧΥΡΟΝ, ου, τὸ, palea, acus, ſtramentum: q. ex α, & ἐχυρὸν, firmum: hinc

'Αχυρόω, paleis ſterno.

'Αχυρὼν, ῶνος, acervus palearum.

'Αχυροπὸς, q. d. paleatio; conſtructio quæ fit paleis; vel paleata conſtructio; Ariſtot. de nido hirundinis; ab eod. Th. ἄχυρον, palea; à quo etiam eſt, ἀχυρμὸς, paleis abundans; item ἀχύρινος, adj. ut ἀχυρίνη φλὸξ, flamma quæ ex paleis fit; Plut. & ἀχυρῖδες, paleolæ, &c. Itemque ex ἄχυρον, palea, compoſito cum δέχομαι accipio; formatur, ἀχυροδόκη, locus ubi paleæ volitantes coguntur; q. d. palearum receptaculum, palearium, &c. quod etiam ſign. ἀχυρμιὰ, quaſi ἀχυρεῖα, & ἀχύρειον, palearium &c. Itidemque componitur cum πείθω, tero; ſic, ἀχυροτρίψ, βος, ὁ ἡ, paleam terens,

rens, &c. In Epigramm.
Ἀχὼ, ἀχῶς, ἡ, Dor. pro ἠχὼ, Echo.
Ἀχώνευτος, non conflatus, qui conflari nequit; ex α priv. & χωνευτὸς, conflatilis, à fusore fabricatus; à Th. χέω, liquefaciendo diffundo; unde χώνη, fornax fusoria, & inde χωνεύω, conflo, in fornace conflatoria fabrico, &c.
Ἄχωρ, ορος, ὁ, manans capitis ulcus, sordes capitis; q. ἀχαρὴς, ab ἄχαρ.
Ἀχώρητος, ος, ὁ ἡ, qui capi non potest, immensus: ex α priv. & χωρητὸς, ὅς, ὁ, qui capi, seu percipi, aut intelligi, vel comprehendi non potest, &c. ex α priv. & χωρέω, accedo, proficiscor; item capio, capax sum, &c.
Ἄχωρος, ὁ ἡ ὄν; q. d. qui sine loco est aut regione, cui interdictum est igni & aqua, extorris; Hesych. ex α priv. & χῶρος, ος, ὁ, locus, &c.
Ἄψ, adv. retrò, retrorsum, rursus, statim.
Ἄψαο, Ion pro ἅψω, & hoc Dor. pro ἅψω, 2. sing. a. 1. m. ἄψαμαι, a. 2. opt. m. verbi ἅπτομαι, tango. f. ψομαι. a. 1. m. ἡψάμην, α, ατο.
Ἀψαυσία, a. 1. inf. m. ejusd. verbi.
Ἄψαυστος, ος, ὁ, ἡ, Ion. & Poët. intactus, illibatus: ex α, & ψαύω, tango. Th. ψάω.
Ἀψεγέτος, ος, ὁ, ἡ, irreprehensus: ex α & ψέγω, vitupero.
Ἀψευδὴς, ές, ὁ, ἡ, mentiri nescius, verus, in acc. ἀψευδέα· hinc ἀψευδέως, Ion. pro ἀψευδῶς, verè: ex α & ψεύδω.
Ἄψευδος, ος, non mentitus, minimè fallax: ab eod. Th.
Ἀψηλὸς, ὁ ἡ ὄν, non rasus aut detersus; item durus, non mollitus; à Th. ψήχω.
Ἀψήφιστος, ος, ὁ, qui non tulit sententiam, vel suffragium, &c. Item ἄψηφος, suffragio carens; utrumque ex α priv. & ψῆφος. V.
Ἀψῖδες, vide in ἀψὶς, connexio.
Ἀψίκορος, ος, fastidiosus: qui ἄμα τῷ ἄκεσαι, satietatem seu νόσον habet, quod à κορέω, satio.
Ἀψιμαχία, q. d. pugnam leviter attingens; item veles, conferens eum hoste, &c. ἀψιμαχία, velitaris pugna, velitatio: item quælibet rixa, &c. ἀψιμαχέω, pugnâ velitari, velitando, & ἀψιμαχίζω, velitor, præludo ad pugnam; item prælium confero, &c. ex ἅπτω, tactus, & μαχή.
Ἄψις, acc. sing. ab ἅψις, εως, ἡ, tactus. Sed ἀψὶς ἴδος, ἡ, curvatura in rotâ, in nom. pl. ἀψῖδες. dat. ἀψῖσι· ex ἅπτω, connecto.
ΑΨΙΝΘΙΟΝ, ος, τὸ, absinthium.
Ἄψινθος, ος, ὁ, idem.
Ἄψις, εως, ἡ, connexio, tactus: ex ἅπτω, ἀψὶς, ἴδος, ἡ, testudo.
Ἀψόρροος & ἀψόρρυτος, ος, ὁ, reciprocus, refluens: ex ἄψ, retrò, & ῥόος, fluxus, quod à ῥέω, fluo, p. m. ἔῤῥυα.
Ἄψυχος, ος, ὁ, ἡ, animâ carens, inanimus, ex α & ψυχὴ.
ΑΩ, & ἄημι, flo, spiro. f. ἥσω. hinc ἄημα, flatus, spiritus, αὴτις, ventus.
Ἀώδης, ές, ὁ ἡ, odore carens, inodorus; idem quod ἄοσμος, sive ἄοσμος, odoris expers, &c. ex α priv & ὄζω, f. ὀζήσω; præt. ὄζωκα, præt. med. ὄδμαι, oleo; odorem emitto, &c.
Ἀῶθεν, Dor. pro ἠῶθεν, manè, adv. Th. ἠὼς, aurora, Dor. ἀὼς.
Ἀών, ῶνος, Dor. pro ἠὼν, quod pro ἠιὼν, ὄνος, ἡ, littus.
Ἀωρία, ας, ἡ, intempestivitas, immaturitas, ab.
Ἄωρος, ος, ὁ, ἡ, intempestivus, indecens: ἀωρὶ, intempestivè: ex α, & ὥρα, ας, ἡ, cura; unde ὠρέω, curo, &c. & sic ἄωρος, sign. curam non gerens, negligens, & ἀωρέω, non curo, negligo, &c.
Ἀωρότοκος, intempestivo, seu immaturo partu editus: ex ἄωρος, intempestivus, & τόκος, ὁ, partus; à Th. τίκτω, pario, &c.
Ἄωρτο, pependerat, per Sync. Ion. pro αἰώρητο, pl. perf. verbi αἰωρέω, sursum tollo. Vel dicitur Poët. pro ἦρτο, pl. perf. verbi ἄειρω vel αἴειρω, α, pro ε, & pleonasmo τῶ ω.
Ἀὼς, ἀόος, ἕος, ἡ, Dor. pro ἠὼς, ἡ, aurora.
Ἀωτίδιον, idem cum sequente ἀωτέω, ῶ, flores carpo, seu decerpo, &c. Sicut utrumque etiam à Themate sequente ἄωτον.
ΑΩΤΟΣ, ος, ὁ, & ἄωτον, ος, τὸ, flos, præstantissimus in omni re, lana. Hinc ἀωτέω, carpo. Est &
Ἀωτὸς, auribus carens: ex α & ὠὶς, ὠτὸς, auris.

B.

B Secunda litera & dicitur Beta. In numeris est binarius, Delphi β pro π utuntur, ut βικὲς pro πικρός. Macedones β pro φ, ut βρενίκη pro φερενίκη. aliquando otiosè præponitur, ut βρόδον pro ῥόδον.
ΒΑ, vocula eorum, qui se mutuo inclamant: ut & vocula risûs, q. à βοάω.
Βᾶ & βάτι, incede, pro βῆθι, a. 2. imperat. ab ἔβην, a. 2. verbi βαίνω.
Βάαλ, ὁ, nomen idoli ἄκλιτον, dominus: apud Sidonios primitùs. Pœni contractiùs Bal, Chaldæi Bel, idem enuntiant.
ΒΑΑ'ΡΑΣ, radix herbæ cujusdam mirabilis.
Βάβα, vox inarticulata.
Βαβάζω, inarticulatam vocem edo, vagio: à βάζω.
ΒΑΒΑΙ', papæ, admirantis, adv. vel παπαῖ. Hinc Angl. Babe & baby.
Βαβάκτης, ὁ; idem quod βαβαξὴς, loquax; item nugator, garrulus; Eust. item insanus; Etym. Hesych. Th. βάζω, loquor, dico; unde βαβάζω, vociferor, vagio, loquor inarticulatè, &c.
Βαβάλιον, cunabulum.
Βαβδιστήρια, cunæ: in illis enim infantes βαβάζουσι.
Βάβδηον, αὐδῆεν, foramen, porta.
Βαβαξὴς, ὁ, garrulus, vanus, impudens. Th. βάζω.
Βαβεάζειν, contentè clamare, ut cicadæ cantant: q. à βάζω.
Βάβηξ, βάβηκος, ἡ, gingivæ.
Βαβυλὼν, ῶνος, ἡ, nomen urbis. Hebr. confusio.
Βαγόας, ὁ, Persicâ linguâ, eunuchus; Plut.
Βάγμα, idem quod βάξις, sermo, oratio; item rumor, fama; item vaticinium, &c. Æsch. Soph.
Βαδδὶν, lina, vestes lineæ sacerdotales: à ▭ plur. בדים linum.
Βάδδω, pedetentim, gradatim, lento gradu, adv. à βαίνω.
Βαδίζω, eo, f. ίσω. Att. βαδιῶ. p. βεβάδικα, ab eod. Th.
Βαδίζε, Dor. pro βαδίσω, f. à βαδίζω.
Βαδίξομαι, Att. pro βαδίξομαι, f. 1. m. verbi βαδίζω, a quo.
Βάδισις, εως, ἡ, ambulatio, ingressio.
Βάδισμα, ατος, τὸ, gressus, incessus: &
Βαδισμὸς, ὅ, ὁ, idem.
Βαδιστέα, Att. pro βαδιστέον, eundum est.
Βαδιστὴς, ὅ, ὁ, cursor.
Βαδιστικὸς, ὅ, qui ambulare potest: &
Βάδος, ος, ὁ, iter. Omnia à Th. βαίνω.
ΒΑ'ΖΩ, loquor. f. σω, & ξω. p. βέβαχα. Poët. verb.
Βαθέλλω, pro βαθεῖαν, Ion. acc. sing. à βαθὺς, εῖα, ύ.
Βαθεῖ, dat. sing. à βαθὺς· βαθεῖα & Ion. εἰη, dat. sing. f. g. à βαθεῖα, ας, & Ion. ης· hinc
Βάθηξ, ηκος, profundus: indè
Βαθέως, profundè, altè, graviter.
Βαθίων, compar. pro βαθύτερος· profundius: &
Βαθύτατος, superlat. pro βαθύτατος, profundissimus, τῆς βαθὺς, profundus.
Βαθμηδὸν, gradatim: adv. &
Βαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus, basis, &
Βαθμὸς, ὅ, ὁ, gradus, ordo: à Th. βαίνω.
ΒΑ'ΘΟΣ, εος, τὸ, profunditas: hinc βαθὺς, βαθύτης, βαθώδης, ἀβαθὴς· de quibus in suis locis.
Βαθρὸν, ος, τὸ, gradus, subsellium: à βαίνω, eo.
Βάθρον, ὁ, idem quod βάθρον, τὸ; scala, gradus: item sedes, scamnum: item fundamentum, basis, solum, &c. Th. idem.
Βαθυαγκὴς, ὁ ἡ, imas & depressas valles habens; Alpium Epith. in Epigram. ex βαθὺς, profundus, & ἄγκος, ος, τὸ, vallis.
Βαθύβουλος, ος, ὁ ἡ, prudentissimus, profundi consilii; ex βαθὺς, & βουλὴ.
Βαθυγαίης, & βαθυγαίεως, ὁ ἡ, cujus solum profundum est, altus, profundus: ex βαθὺς, & γαῖα, ἡ, terra; item ipsum terræ solum, quod à nobis calcatur; seu superficies ejus, &c.
Βαθυγλώσσος, ος, ὁ, q. d. profundam barbam habens, egregie barbatus; (βαθυγλώσσος) ex βαθὺς & γλῶσσον, ος, τὸ; idem quod Th. γλῶς, υος, ἡ; mentum: item barba.
Βαθυγήρεως, ως, ὁ ἡ ὄν; profundam senectutem agens, decrepitus; valdè senex: ex βαθὺς, & γῆρας, αος, τὸ; senectus, &c.

Βαθυ-

Βαθύγλωσσος, ος, ὁ, ἡ, eloquens: ex βαθὺς, & γλῶσσα.

Βαθυδαίμων, qui consilia sua alto pectore abstruia habet, abstrusi ingenii, & secreti, cordatus, consultus, taciturnus, &c. ex βαθὺς, & γνάμη, ης, ἡ, sententia; Th. γινώσκω.

Βαθυδίνης, ου, ὁ, vortices profundos habens: ex βαθὺς, & γλῶσσα, (quod à βάθος) & δίνη, aquarum vortex.

Βαθύδοξος, ος, ὁ, ἡ, gloriosissimus, celeberrimus: q. βαθείαν, ἤγουν μεγίστην, δόξαν ἔχων.

Βαθύζωνος, ος, ὁ, ἡ, profundè cinctus: ex βαθὺς, & ζώνη.

Βαθυκαμπὴς, longè latèque curvaturam habens; Suid. valdè inflexus, aut curvus, &c. ex βαθὺς, & καμπὴ, idem quod κάμψις, inflexio, curvatio, curvatura; Th. κάμπτω, f. ξω, flecto, inflecto, incurvo, &c.

Βαθυκήτης, ου, ὁ, ἡ, piscosus, profundus, altus; ut βαθυκήτης πόλις, apud Lucianum, dicitur, vel quòd in profundus suis recessibus, cetos habeat; vel quòd habeat cete ingentia: ex βαθὺς, & κῆτος, εος, τὸ; cetus, piscium maximus.

Βαθύκληρος, ος, ὁ, opulentus, qui profundas hæreditates habet: ex βαθὺς, & κλῆρος.

Βαθύκολπος, ος, ὁ, ἡ, profundum sinum habens: q. βαθὺν κόλπον ἔχων.

Βαθυκρημνὸς, ὴ, ὁ, ἡ, qui profunda præcipitia habet: ὁ βαθεῖς κρημνὸς ἔχων. Th. κρημνός.

Βαθυκρήπις, ιδος, ἡ, profundum fundamentum habens: ex βαθὺς & κρηπὶς.

Βαθυκτέανος, profundas possidens opes; i. e. magnas, ideóque prædives; in Epigr. ex βαθὺς & κτέανον, ος, τὸ; idem quod κτῆμα, possessio, opes; à Th. κτάομαι, acquiro, comparo.

Βαθυκύμων, ονος, ὁ, ἡ, habens undas profundas: ex βαθὺς, & κῦμα.

Βαθύλειμος, ος, ὁ, ἡ, & βαθύλειμων, ονος, ὁ, ἡ, læta pascua habens: ex βαθὺς & λειμών.

Βαθυλήϊος, ferax, fertilis; q. d. profundas ferens segetes; ex βαθὺς, & λήϊον, ίου, τὸ, seges, fruges. Sic alia varia componuntur cum βαθὺς, profundus; ut βαθύξυλος, opacus, arboribus q. profundis; i. e. magnis & altis frequens; Th. ξύλον, ύλης, τὸ, lignum; βαθύπικρος, ος, ὁ, ἡ, qui amaritudine sua in ima penetrat; i. e. summopere & profunde amarus; Th. πικρὸς, amarus βαθύπλεκτος, profundi nexûs; Oppian. & βαθυπλόκαμος, comam densis cincinnis nexam habens; valde capillatus Th. πλέκω, plecto, necto, connecto, &c. Unde πλεκτὴ, ῆς, ἡ, nexus, &c. βαθυπυθμαίνω, profundum fundum habens; Etym. Th. πύθω, putrefacio; Unde πυθμὴν, ένος, ὁ; fundum, ima pars: βαθύπολος, infelix, in Epigr. profundi quasi fati; Th. πότμος, fors, fatum. Ac denique, βαθύῤῥοος, idem quod βαθυῤῥείτης, profundè fluens, & ejusdem Thematis.

Βαθύμαλλος, ος, ὁ, qui profundam, densâ: que lanam habet, villosus. Th. μαλλός.

Βαθυμήτης, nom. Æol. pro βαθυμήτης, ος, ὁ, qui profundum habet consilium, prudentissimus, ὁ βαθεῖαν μῆτιν, πυκνὴν βουλὴν ἔχων.

Βαθύνω, profundè: &

Βάθυνσις, εως, ἡ, fovea: item

Βάθωσις, εως, ἡ, exaltatio, &

Βαθώω, excavo: f. ωσῶ. p. γκα. p. pass. βεβάθυμμαι, & Att. βεβάθυσμαι. Omnia à Th. βάθος.

Βαθυπέδιος, ία, ον, qui profundum campum seu planitiem habet. Ac proinde ferax: ὁ βαθὺ πεδίον ἔχων.

Βαθυπλούσιος, ος, ὁ, & βαθύπλουτος, prædives, opulentus: Th. πλοῦτος.

Βαθυπόλεμος, ος, ὁ, qui magnam & grave bellum movet: ὁ βαθὺν πόλεμον ἐγείρων.

Βαθυῤῥείταο, genit. Æol. pro βαθυῤῥείτης, ος

Βαθυῤῥείτης, ος, profundè fluens: ex βάθος, & ῥέω.

Βαθυῤῥιζία, ας, ἡ, radicis profunditas: &

Βαθυῤῥίζιος, ος, altè radicatus: ex βαθὺς, & ῥίζα.

Βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus, a, um; in gen. βαθὺς, έος, ός, dat. βαθεῖ, εῖ· in comp. βαθύτερος βαθύων & βάσσων; superl. βαθύτατος & βάστος. Th. βάθος.

Βαθυσκαφὴς, ὴς, ὁ, ἡ, profundè fossus; ex βαθὺς, & σκάπτω, fodio; unde σκαφὴ, ῆς, ἡ; fossio, &c.

Βαθύσκιος, ος, ὁ, ἡ umbrosus: ex βαθὺς, & σκιὰ.

Βαθύσμα, ατος, τὸ; profunditas, altitudo, a βαθύς.

Βαθύστομος, qui profunde feritur; item in quo profundæ sationes fieri possunt: ex βαθὺς, & στείρω, semino; unde στορὴ, ῆς, ἡ; satio, satus. Sic varia alia; ut βαθυσήκιον, fulcimentum profundum habens: profundè defixus; Epigr. Th. σηκίζω, fut. ξω, figo; unde σηκίον, fulcrum, &c. βαθύτειχος, vilosus; Hom. Th. τοῖχος, τείχος, ὁ; pilus, capillus, βαθύφυλλος, profunda folia habens; Th. φύλλον, τὸ; folium; βαθύφωνος, profundam vocem habens: cui vox est gravis; Th. φωνὴ, ῆς, ἡ; vox βαθύχρως, qui profundo, vel densò est colore: ex βαθὺς, profundus, & χρὼς, ῶτος, ὁ; color, &c.

Βαθύστερνος, ος, ὁ, ἡ, profundum habens pectus: ὁ βαθὺ στέρνον, εἴτε στῆθος ἔχων.

Βαθύστρωτος, ὁ, ἡ, alte stratus: ex βαθὺς, & στρώω.

Βαθύχειος, ος, ὁ, ἡ; profundos habens juncos, à βαθὺς & χοῦς; laus fluviorum.

Βαθύτης, ητος, ἡ; profunditas. Th. βάθος.

Βαθύφρων, ονος, ὁ, callidus, profunda mente præditus, ὁ βαθείαν φρένα ἔχων.

Βαθυχαίτης, ος, ὁ, qui densam habet cæsariem: ex βαθὺς & χαίτη.

Βαθύχλωρος, ος, ὁ, ἡ, ὴ; profunda habens labia: ex βαθὺς & χεῖλος.

Βαῖεν, per contr. pro βαίησαν, iverint. 3. plur. a. 2. opt. act. βαίω· à βαίνω.

Βαῖνε, imperf. Ion. ibat: à βαίνω.

ΒΑΙΝΩ, eo, incedo; f. βήσομαι. p. βέβηκα· & Ion. βέβαα. a. 2. ἔβην. a. 2. imper. βῆθι, pro quo βᾶ, & βάθι, a. 2. opt. βαῖμι. a. 2. par. βάς. perf. pass. βέβαμαι, βέβασμαι, & βέβασμαι. Hinc βῆμα, βάσις, βάδην, βαδίζω, βαθμὶς de quibus alibi.

Βαΐον, vide in βαΐς.

Βαΐον, paulisper, parum: adv. à

ΒΑΙΟΣ, ος, ὁ, parvus, modicus, unus.

Βαϊοφόρος, ος, ὁ, solennitas olivarum.

ΒΑΙΣ, ος, ἡ seu βαΐον, ου, τὸ; ramus propriè palmæ, παρὰ τὸ βία τίλλεσθαι.

ΒΑΙΤΑ, seu βαίτη, ης, ἡ; indumentum ex pellibus consutis, veltis pellicea, & pastoralis: & βαίτη, Dor. pro διφθέρα.

ΒΑΙΩΝ, ίονος, ὁ; pisces quidam gobio similis: quod à βαιὸς· quia parvi pretii: item mensura apud Alexandrinos. Hesych.

ΒΑΚΑΝΟΝ, ου, τὸ, semen raphani, id est, brassicæ.

ΒΑΚΗΛΟΣ, ος, ὁ; magnus quidem, sed stultus, & mulierosus: item eunuchus.

ΒΑΚΚΑΡΙΣ, vel βάκχαρις, εως, ἡ, baccar, herba odorata.

Βακκάρινον, sive βακκάριον ἔλαιον; oleum seu unguentum ex baccari; Hippocr. à βάκκαρις.

ΒΑΚΤΗΡΙΑ, ας, ἡ; bacculus, scipio: item

Βακτήριον, ου, τὸ· &

Βάκτρον, ου, τὸ· idem q. à βάω.

Βακτρόω, & βακτηρόω, baculo innitor; scipione se fulcire: unde βάκτρωμα, τὸ; nixus ille in baculum; item baculus, ipse quo fulcimus nos; Eurip. à Th. βακτηρία; idem.

Βακχεῖον, ου, τὸ; templum Bacchi: &

Βακχεῖος, ος, ὁ, pes ex brevi & duabus longis: sic dictus quod hymnis in Bacchum sit frequentissimus: item

Βακχεύματα, των, τὰ; bacchanalia: &

Βακχεύω, & Βακχέω, Orgia celebro, debacchor: necnon

Βακχεύομαι, furiosus sum: &

Βακχία, ας, ἡ; debacchatio, insania: omnia à seq. Th.

Βακχάω, bacchor; seu bacchantium more, ex hedera coronam gesto: βακχᾶ, ῆς; bacchatio: Plut. βάκχευμα, τὸ; idem βακχεῖος ῥυθμὸς, Bacchicus rythmus: βακχευτικὸς; q. d. baccativus; ad bacchationem, seu bacchantes, pertinens; βακχεύτωρ, Bacchi seu Dionysii Epitheton in Epigr. βάκχη, ης; furore percita: βακχάδες, vel βάκχαι, ῶν; Bacchi sacerdotes, quæ furore ab illo immisso agitabantur: βακχικὸς, κὴ, κὸν; Bacchicus, omnia etiam à sequente Themate, Βάκχος; sicut etiam Βακχεβακχος, acclamatio quæ fiebat Dionysio, seu Baccho, in sacrificiis: V. Eustath.

ΒΑΚΚΟΣ, ος, ὁ; furore percitus: Bacchus: βάκχη, ης, ἡ; furore percita: q. à βάζω, loquor: quia loquax ebrietas: vel ὑπὸ τὸ βαχεῖν; Eustath.

Βάκχος, ου, Bacchulus, dimin. à Βάκχος.

Βδαμὰμ, ὁ; nomen arioli, Hebr. vetustas populi.

Βδὰκ, ὁ; nomen regis, ἄκλιτον. Hebr. extraniens.

Βδανάγεα, ας, & Ion. ίη, ης, ἡ; clavis: ex

ex βάλανος, pessulus, & ἄγχω, cæsura.

BALANEΓON, ου, τό; BALNEUM.

Βαλανεύς, έως, ὁ, & βαλανεάτης, ου, ὁ; balneator.

Βαλανεύω, propriè, aquam in balneo administro; deinde in genere, servio, ministro; nam de quovis ministerio dicitur. Th. βαλανεῖον.

Βαλανηφόρα, τά; quæ in glandiario genere comprehenduntur; Theoph. hist. Plaut. à Th. βάλανος.

Βαλανηφάγος, ου, ὁ; qui glandes edit & vescitur, ex βάλανος, glans, & φάγω, comedo.

Βαλανηφόρος, ου, ὁ, ἡ; palmulas ferens, glandifer: ex βάλανος, & φέρω.

Βαλανίζω, glandes excutio. f. ίσω. p. ικα. Th. βάλανος.

Βαλανίς, ίδος, ἡ; balneatrix: &

Βαλανίσσα, idem. Th. βαλανεῖον.

Βαλάνινος, qui è glande unguentaria fit; ut βαλάνινον ἔλαιον, &c. Item βαλανίτης, balanum, seu glandem referens; ut βαλανίτης λίθος; apud Plin. utrumque à βάλανος, ου, ἡ; glans: à quo etiam βαλανώδης, έος, ὁ, ἡ; glandibus plenus: item qui glandis est figurâ, &c.

BA'ΛANOΣ, ου, ὁ, ἡ; glans, est etiam obex, q. à βάλλω, immitto.

Βαλανόω, ῶ; obice seu pessulo trajecto obsero; Aristoph. à Th. βάλανος, glans; obex, pessulus: ferrum scil. quod init μοχλόν, & à clavo ducitur ac reducitur: unde clavis dicitur βαλανάγκη, ἡ; παρὰ τὸ ἀγχεῖν ἢ vel τῷ βάλανον.

BAΛA'NTION, seu βαλάντιον, ου, τό; crumena, marsupium, sæculus, quasi ἀπὸ βάλλειν ἐντός.

Βαλαντίδιον, ου, τό; crumenula; dimin. à βαλάντιον; à quo etiam βαλαντιοῦν, crumenas incidere; ut sequens βαλαντοτόμος.

Βαλαντοτόμος, ου, ὁ, fur zonarum: item sacculatius: ex βαλάντιον, & τέμνω, seco.

BAΛAΣ'ΣTION, ου, τό; flos mali sylvestris Punici.

BAΛBI'Σ, ῖδος, ἡ; repagulum, locus unde ii qui cursu certant, emittuntur: carceres, initium.

Βάλε & Βάλεν, dimisit projecit, Ion. pro ἔβαλε, 3. sing. a. 2. act. βαλεῖν, a. 2. inf. βαλεῖσθαι, a. 2. inf. m. verbi βάλλω.

Βαλέειν, Ion. & Poët. pro βαλεῖν, a. 2. inf. ab eod. Th.

Βάλετ' pro ἐβάλετο, 3. sing. a. 2. m. βαλέτην' in dual. Ion. a. 2. act. ejusd. Th.

Βαλοῦ, Dor. pro βαλοῦ, a. 2. imperat. m. à βάλλω, jacio

Βάλης, 2. sing. a. 2. sub. act. βάλεῖ, 3. sing. a. 2. sub. m. ab eod. Th.

Βαλιός, ᾶ, ὁ; varius, maculosus: q. φάλιος' item celer, à βάλλω. Et & βάλις, celer: orbus oculis.

Βάλλ' & βάλλε, jaciebat, imperf. Ion. pro ἔβαλλε' à βάλλω.

Βάλλεαι, inducis, pro βάλλῃ, 2. sing. præs. sub. pass. &

Βάλλεο pro βαλοῦ, Ion. præs. imperat. pass. ej. sd. Th.

Βαλλέσκετο, Ion & Poët. pro ἐβάλλετο' & hoc pro ἔβαλλε, jaciebat, 3. sing. imperf. verb βάλλω, jacio.

Βάλλετο, imperf. pass. Ion. pro ἐβάλλετο' βάλλειν, præs. part. n. g. verbi βάλλω.

Βάλλησα, a. 1. Poët. pro ἔβαλλησα. q. à βαλέω pro βάλλω.

Βαλίζω, tripudio. q. à βάω, eo, & ἅλλομαι, salio.

Βαλισμός, ου, ὁ, tripudium, saltatio, cujusmodi olim ῥωμῆα. Th. βάλλω.

BA'ΛΛΩ, jacio, jaculor, immitto, attingo, ferio, imperf. ἔβαλλον. f. βαλῶ, & in 3. pl. βαλέω, perf. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον. a. 2. imperat. βάλε. a. 2. sub βάλω, ῃς, ῃ. præf. pass. βάλλομαι, abjicior. perf. βέβλημαι. plusq. perf. ἐβεβλήμην, σο, το. a. 1. pass. ἐβλήθην. a. 1. imperat. βλήθητι. a. 1, inf. pass. βληθῆναι. p. m. βεβλα. Hinc βολή, βολος, βολίς' hinc compositæ, ἀμφίβολος, διαβολή, διάβολος, παρεμβολή, συμβολή, ἀσύμβολος, σύμβολον, ὑποβολή, &c. de quibus suis in locis. Hinc Angl. **Ball, blow.**

BAΛΑΩΤΗ, ῆς, ἡ, marrubium nigrum.

Βάλοι, 3. sing. a. 2. opt. act. Βάλοιο, 2. sing. a. 2. opt. m.

Βάλον pro ἔβαλον, a. 2. ind. verbi βάλλω.

Βαλοῦσαι, Dor. pro βαλοῦσαι, nom. pl. f. g. a. 2. part. act. verbi βάλλω.

BA'ΛΣAMON, ου, τό; BALSAMUM.

Βαλσαμίνη, à quibusdam dicitur τὸ βάφθαμον: Dioscor. & βαλσαμώδης, appellata est κασσία, cassia quædam; ab odore simile balsami odori. Th. βάλσαμον. Unde etiam βαλσαμίλαιον, est balsami succus, seu liquor; balsaminum oleum; Plinio: quod dicitur etiam ὀποβάλσαμον.

Βάλωμεν, dejiciamus, 1. pl. a. 2. sub. act. Et

Βάλων, a. 2. part. act. à βάλλω.

Βάλωμαι, a. 2. sub. med. ejusd. verbi.

Βᾶμα, τος, τό; Dor. pro βῆμα, gressus. Th. βαίνω' eo,

Βάμβα, Dor. pro βάμμα. Dor. ex βάπτω' hinc βαμβακιδίζω, manganizare cibos.

BAMBAI'NO, inarticulatè loquor: balbutio; item dentes quatio præ metu: q. à βᾶ, hinc

Βαμβαίζω, f. ίσω, p. ικα, tremo.

Βαμβαίζω, frigore tremo: idem quod præced. βαμβαίζω.

Βαμβακιώδης, έος, ὁ, ἡ; bombicibus similis; Dioscor. ex βάμβαξ, pro βόμβαξ, & εἶδος.

Βᾶμβι, βᾶμες, eamus, Dor. pro βῶμεν' a. 2. sub. a. 2. ἔβην, verbi βῆμι, pro βαίνω, quod vide.

Βάμμα, ατος, τό; tinctura, acetum, salsamentum: à præt. pass verbi βάπτω.

Βᾶν, pro ἔβησαν, 3. pl. a. 2. ἔβην' verbi βαίνω.

Βαναυσία, ας, ἡ; ars fabrilis, & illiberalis.

Βαναυσικὸς, ή, όν, ός; mechanicus: ex seq. Th.

BA'NAΥΣOΣ, ου, ὁ, ἡ; artifex mechanicus & illiberalis, præcipuè de iis dicitur, qui igne opus faciunt: q. ex βαύνον αὖος, qui fornacem incendit.

Βαναυσεργὸς, qui opus ad caminum seu fornacem conficit; item qui artem exercet sed eutariam & illiberalem; undè βαναυσεργία, opus quod ad caminum seu fornacem conficitur; opus mechanicum; seu opus ejus qui artem mechanicam profitetur: Poll. ex

Βάραυσος, (quod componitur ex nomine βαύνος, caminus, fornax; & verbo ἄω, incendo; quasi βάυαυσος) & ἔργον.

Βάντες, confecdentes, pl. num. a. 2. part. m. g. βάς' ab a. 2. ἔβαν' verbi βαίνω.

Βάξις, εως, ἡ, fama, fermo, à βάζω, loquor.

Βαπτίζεσθαι, &c. V. in βαπτίζω.

Βαπτίζω, baptizo, baptizo, mergo, lavo: f. ίσω. p. βεβάπτικα. a. 1. ἐβάπτισα, imperf. pass. ἐβαπτιζόμην, ου, ετο. perf. pass. βεβάπτισμαι' a. 1. pass. ἐβαπτίσθην. fut. 1. pass. βαπτισθήσομαι. a. 1. m. ἐβαπτισάμην, ω, ατο. a. 1. m. imperat. βάπτισαι. a. 1. m. sub. βαπτίσωμαι, locus fiero. Th. βάπτω, mergo. Hinc Angl. **Baptise.**

Βαπτικὸς, ή, όν; tingendo aptus, tractilis; item βάπτισις, εως, ἡ, lavacrum; Th. idem.

Βάπτισμα, ατος, τό; baptisma: Angl. **Baptism:** &

Βαπτισμὸς, ου, ὁ, lotio: &

Βαπτιστὴς, ου, ὁ, baptista: &

Βαπτιστήριον, ου, τό; lavacrum: à βαπτίζω, quod à βάπτω.

Βαπτὸς, ή, όν, tinctus, à seq.

Βάπτρεια, ας, ἡ; quæ inficit & tingit; itidem. à seq.

BA'ΠΤΩ, intingo, mergo, lavo. f. ψω. p. βέβαφα, a. 2. ἔβαφον. perf. pass. βέβαμμαι, ψαι, πται. Hinc βαπτίζω, idem βαπτισμὸς, & βάπτισμα, βαπτιστήριον, βαπτιστὴς.

Βαραββᾶς, ᾶ, ὁ, nomen latronis. Heb. filius patris: Ex בר filius & אבא pater.

BA'PAΘPON, ου, τό; fossa profunda, extium, pernicies. Atticè βάραθρον, propriè fuit locus valde profundus Athenis, in quem noxii deturbabantur.

Βαραθρώδης, εως, ὁ, ἡ; voraginosus: à βάραθρον.

Βάραγχος, pro βρόγχος; rucedo, raucitas: & βαραγχάω, pro βραγχιάω, rauceſco, per pleonasmum ῥῆ, ά. V. βρόγχος.

Βαραχίας, ου, ὁ, nomen viri. Hebr. benedicens Domino.

Βαρβαρίζω, f. ίσω, p. ικα, barbarorum more vivo, ago. loquor. Et

Βαρβαρικὸς, ή, όν, ός; barbaricus. Et

Βαρβαρικῶς, barbarè. Item

Βαρβαρισμὸς, ου, ὁ; barbarismus, idioma barbaricum. Et

Βαρβαριστὶ, more barbarorum; adv. Omnia à seq. Them.

BA'PBAPOΣ, ου, ὁ, ἡ; barbarus, rudis, non Græcus, extraneus.

Βαρβαρόστομος, qui barbarè effert, verba alienæ linguæ: undè βαρβαροστομία, vitium quo quis barbare verba linguæ alicujus pronuntiat; & βαρβαρισμὸς, barbarè pronuncio vel loquor, &c. omnia à βάρβαρος, & στόμα, τος, oris.

Βαρβαρόφωνος, ου, ὁ, ἡ; rudis in voce: à βάρβαρος, & φωνὴ, vox.

Βαρβαροφωνέω, barbarè loquor; barbaro sermone utor; ejusdem Th. & comparat.

BA'PBIΛOΣ, ου, ἡ; nomen arboris.

Βαρβίζω, f. ίσω, p. ικα, barbito canere: a seq. Them.

ΒΑ'ΡΒΙΤΟΣ, ε, ὁ, ἡ, vel βάρβιτον, ε, τὸ, barbitus vel barbitum, instrumentum musicum. multar. chordar.

Βαρβιτῳδὸς, qui lyrâ vel barbito canit; Lucian. ex βάρβιτον & ᾠδός; idem quod ἀοιδὸς, ε, ὁ; cantor; Th. ἀείδω & ᾄδω, per crasin; canto.

Βάρδιστος, tardissimus. superl. pro βραδύτατος vel βραδύτατος, comp. βράσσων, ον, ὁ, ἡ, Poët. pro βραδίων, & βραδύτερος, a βραδὺς, tardus.

Βαρέα, graviter, adv. vel Ion. pro βαρεῖα, a βαρὺς.

Βαρεῖα, ας, ἡ; f. g. βαρέων, Dor. pro βαρεῖαν a βαρὺς, εια, ὺ, gravis, e. Them. βάρος.

Βαρεῖσθω, gravetur, præs. imperat. pass. a

Βαρέω, gravo, onero: f. ήσω. p. βεβάρηκα. a. 1. ἐβάρησα. p. pass. βεβάρημαι. part. βεβαρημένος. a. 1. ind. pass. ἐβαρήθην. Th. βάρος.

Βαρέως, adv. graviter, molestè: ab eod. Th.

Βάρημα, τὸ; gravitas; à βαρέω.

Βαρθολομαῖος, ου, ὁ, nomen Apostoli. Heb. filius hauritionis aquas.

Βαρισᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Hebr. filius Iesu.

ΒΑ'ΡΙΣ, ιδος vel ιδος, ἡ; navis, turris, domus turrita & regia. Angl. Barge.

Βαριωνᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Hebr. filius Jonæ.

Βαρνάβας, α, ὁ, nomen viri. Syr. filius consolationis.

ΒΑ'ΡΟΣ, ε, τὸ, pondus, onus, molestia: q. βία ἄρεται. Hinc βαρέω & βαρύω, βαρὺς, βαρέως, βαρύτης. Hinc to bear, & burden.

Βαρσαβᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Syr. filius quietis.

Βαρτίμαιος, ου, ὁ, nomen viri, qui filius Timæi.

Βαρυάγχης & βαρυάλγητος; gravi dolore percitus; qui graviter dolet; i. em, interdum dicitur βαρυάλγητον; quod gravem dolorem affert; Soph. ex βαρὺς & ἄλγος, εος, τὸ; dolor, &c.

Βαρυαχὴς; Dor. pro βαρυηχὴς; grave sonus, gravem sonum edens; ex βαρὺς & ἠχος, sonus.

Βαρυβόας, gravi clamore boans; Pind. apud Plut. ex βαρὺς & βοάω, boo, clamo, unde βοὴ, ὁ; clamosus, &c.

Βαρύβρεμος, ὁ ἡ ἡ, perstrepens, horrisonus: ex βαρὺς & βρέμω, strepitus.

Βαρύδαπος, ος & Ion. ου, ὁ, ἡ βάρος & δᾶπος sonitus.

Βαρύγλωσσος, malèdicus: ex βαρὺς & γλῶσσα, lingua.

Βαρυγενὴς, ες, ὁ, Poët. idem ac βαρύγυιος, ος, ὁ, gravia, seu infirma genua habens: ex βαρὺς & γόνυ, genu.

Βαρυδαίμων, ονος, ὁ ἡ ἡ; infelix, adversa fortuna laborans; ἀτυχὴς; ut βαρυδαίμων ψυχὴ; in Epigr. infelix anima, &c. Unde βαρυδαιμονέω, f. ήσω; Aristoph. ἀθλίως εἰμι, miser sum & infelix; & βαρυδαιμονία; gravis fortuna; grave infortunium; apud Lys. ex βαρὺς & δαίμων, vide.

Βαρύδακρυς, υος, & Βαρυδάκρυος, ος, ὁ ἡ, luctuosus; ex βαρὺς & δάκρυ, lacryma.

Βαρύζηλος, æmulus, invidus; vel invidiosus; infestus, &c. ex βαρὺς & ζῆλος, vide.

Βαρύθη, gravatur, 3. sing. præs. à βαρύθω, idem quod βαρώσομαι, gravor: à βαρὺς. Th. βάρος.

Βαρυθυμέω, f. ήσω. p. ηκα, iracor.

Βαρυθυμία, ας, ἡ, acerbitas animi. Item

Βαρύθυμος, ος, ὁ ἡ ἡ, animo ferox. Et

Βαρυθύμως, gravato animo: adv. Omnia ex βαρὺς & θυμός.

Βαρύκομπος, ος, ὁ, ἡ, gravem strepitum edens; ex βαρὺς & κόμπος sonitus.

Βαρύκτυπος, ος, ὁ, gravistrepus, graviter fremens: ex βαρὺς & κτυπέω, factum ex τυπέω, resono. Th. τύπτω.

Βαρυλόγος, ος, ὁ, qui gravem ac odiosam orationem habet, maledicus. Ex βαρὺς & λόγος. Th. λέγω.

Βαρυμάνως, ω, ὁ, Dor. pro βαρυμανίως, iracundus: ex βαρὺς & μανία; furor. Th. μαίνομαι, insanio.

Βάρυσθεν, Bœot. pro ἐβαρύθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. sequentis.

Βαρύω, gravo, premo: imperf. βάρυον, Ion. f. ωῦν. p. βεβάρυκα. a. 1. pass. ἐβαρύθην. a. 1. sub. βαρυθῶ· à βαρὺς, quod à βάρος.

Βαρύπτας, ω, ὁ, Dor. pro βαρύπτης, ος, graviſonus, gravem vocem habens: Jovis Epith. à βαρὺς & ὄψ, ὠπὸς, vox.

Βαρυπτείαντες, graviter flantes, acc. pl. part. præt. à βαρυπνέω. Ex βαρὺς, quod à βάρος, onus, & πνέω, Poët. pro πνέω, spiro.

Βαρὺς, εῖα, ὺ, gravis, e: in acc. βαρύν. comp. βαρύτερος, superl. βαρύτατος. Th. βάρος.

Βαρύσταθμος, ος, ὁ; graviter ponderans; gravis; unde βαρυσταθμῆσαι & βαρυσταθμίζειν; pondus & gravitatem addere vel adjicere. Vi. σταθμός.

Βαρυστενάχων, graviter gemo: Poët. pro στενάζω, f. ξω, à στενὸς, ὸν, angustus.

Βαρύστονος, ος, ὁ ἡ ἡ, graviter suspirans, infelix, luctuosus: ab eod. them.

Βαρυσύμφορος, ος, ὁ, ἡ, Ion. & Poët. pro δυσυχὴς, infelix, qui graves calamitates fert: ex συμφορὰ, calamitas, quod ex σὺν & φέρω.

Βαρυσφάκελος, ος, ὁ, qui gravem edit strepitum, graviſtrepus: ex βαρὺς & σφάκελος sonus.

Βαρύτεροι, οἱ, moroſiores: compar. à βαρεῖς.

Βαρύτης, ητος, ἡ, gravitas. Th. βάρος.

Βαρύτιμος, ος, ὁ, ἡ, pretiosus, q. gravis pretii, quod olim æs appenderetur: ex βαρὺς & τιμὴ, pretium, quod à τίω, honoro.

Βαρυτονέω, ῶ. f. ήσω. p. ηκα, gravi tono profero. Item

Βαρύτονος, ος, ὁ ἡ ἡ, gravitonus. Et

Βαρυτόνως, gravi tono, adv. ex βαρὺς & τόνος, quod à τείνω.

Βαρύφρων, q. d. cui mens est gravis, & curis onusta; qui mente graviter est affectus; unde βαρυφρονῶν, ὼν; status mentis graviter affectæ; & curis ac molestiis velut gravatæ, &c. Item βαρυφρονέω; graviter mente sum affectus, &c. ex βαρὺς & φρὴν; vide.

Βαρύφθογγος, ος, ὁ, ἡ, qui gravem sonum habet, graviſonus: ex βαρὺς & φθόγγος, sonus. Th. φθέγγομαι, loquor.

Βαρύφορτος, ος, ὁ ἡ ἡ, gravis, onustus: ex βαρὺς & φόρτος.

Βαὺς, αὺν, ingressus, in nom. pl. βάντες, a. 2. part. act. à βαίνω, eo.

Βᾶσαν, insistentem. a. 2. part. f. g. in masc. βάς· ab eod. them.

Βασανίζω, exploro, torqueo, excrucio: f. ίσω. p. βεβασάνικα. a. 1. ἐβασάνισα. a. 1. sub. βασανίσω, ης, η. a. 1. inf. βασανίσαι. pr. pass. βεβασάνισμαι. a. 1. pass. ἐβασανίσθην. f. 1. pass. βασανισθήσομαι. Th βάσανος.

Βασανιστὴς, οῦ, ὁ, explorator, tortor. Et

Βασανισμὸς, οῦ, ὁ, cruciatus: à pr. pass. verbi βασανίζω, quod à seq. them.

Βασανιστήριον, locus in quo homines torquentur; item, cruciandi genus; tormentum, cruciatus; & βασανιστρία, ας, ἡ; quæ torquet, examinat, vel explorat, &c. Utrumq; itidem à βασανίζω & à seq. Them.

ΒΑ'ΣΑΝΟΣ, ε, ἡ, lapis quo probatur aurum, lapis Lydius, probatio, inquisitio per tormentum. Hinc βασανίζω, βασανιστὴς & βασανισμὸς de quibus suprà.

Βασεύμην. Dor. & Æol. pro βήσομαι, f. 1. m. verbi βαίνω, eo.

Βασεῦνθ, Dor. pro βήσονθ, progredientur, 3. pl. f. 1. m. à βαίνω, f. βήσομαι.

Βασιλεία, ας, ἡ; Regina, regia uxor; Od. 4. & βασιλεάω, ῶ; regnum affecto; est ἐφετικὸν ῥῆμα; i. e. desiderativum verbum; item,

Βασιλεῖα, ας, ἡ, regnum. Et

Βασίλεῖον, ε, τὸ, sc. δῶμα, regia: pl. βασίλεῖα, ων, τὰ, sc. δώματα, regum palatia. Et

Βασίλειος, ος, ὁ, ἡ, regalis.

Βασιλείδης; Regis filius; Suid. & βασιλείδιον, regulus. Plut.

Βασίλδυε, regna, præs. imperat. βασιλδύεμεν præs. inf. Ion. pro βασιλδύειν, à βασιλδύω, à seq. them.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ, έως, Attic. έως, Poët. & Ion. ῆος, ὁ, rex: q. βάσις λεὼ, id est, λαὸς, populi; βασίλειος, ος, ὁν, regius. Hinc βασιλεία, βασιλδύω, &c.

Βασιλεύτερος, ος, ὁ, comp. angustior: & in superl. βασιλεύταλος, regno dignissimus: à βασιλδύς.

Βασιλεύω, regno, impero, sum rex, regnum adipiscor: f. εύσω. p. βεβασίλευκα. a. 1. ἐβασίλευσα. a. 1. inf. βασιλεῦσαι. Ab eod. them.

Βασιλὴ, ἡ; regnum; βασιλεία. Soph. item, βασιληΐη, ἡ; regnum; regia aula Herodotus; βασιλήϊον, τὸ, palatium, regia; & βασιλήϊος, ὁ ἡ ἡ; regius; regalis, &c. ab eod. Th.

Βασιλῆϊ, Ion. pro βασιλεῖ, dat. sing. Sic

βασιλῆος, gen. Ion. & Poët. pro ἑος à βασιλεύς.

Βασιλήϊον, ε, τὸ, regale, pro βασίλειον, Poëtica Dialysi: ab eod. them.

Βασιλήϊς, ίδος, ἡ, regia, quod à βασιλεύς, per Dialysin, Ion. βασιλήϊος. Ab eod. them.

Βασιλίζω, μ. ίσω; π. ίκα; regiæ partis faveo; vel Regis more ago; regiam speciem præfero; App. in Mithrid. ab eod. Th. βασιλεύς; à quo etiam est βασιλικὴ, ἡ; basilica, domus regia; vel ampla & spatiosa, in qua agebantur causæ & conciones, &c.

Βασιλικὸς, ἡ, ὸν, regius, a, um: à βασιλεύς. Hinc

Βασιλικῶς, regaliter: unde Βασιλικώτερον, augustius: & Βασιλικώτατα, augustissimè.

Βασιλίσκος, ου, ὁ, regulus; item serpens sic dictus. Th. βασιλεύς.

Βασιλίσσα, luci genus est, in quo qui forte rex factus est, facienda imperat; cui vero servum esse obvenit sorte, imperata facit; Poll.

Βασιλὶς, ίδος & Βασίλισσα, ης, ἡ, regina: ab eod. them.

Βάσιμος, ε, ὁ ἡ ἡ; pervius; Gal. περιὸδιμος; qui accessui expositus est; accessus, passivè; qui potest adiri; Nazianz. ejusdem Th. cum seq. βάσις.

Βάσις, ιος, ἡ, basis, fulcimentum, gressus, planta pedis, pes, rhythmus: à βαίνω, eo. p. pass. βέβημαι, σαι, mutato η in α breve. Hinc Angl. Base.

Βάσκ', pro ἴθι, vade, accelera; præs. imperat. à βάσκω, Poët. pro βαίνω, ab insusitat. βάω.

ΒΑΣΚΑΙ'ΝΩ, FASCINO, invideo, criminor: f. ανῶ, p. γκα. a. 1. ἐβάσκηνα. a. 2. ἐβάσκανον. q. à φάσκω αἰνὰ, dico horrenda: vel q. φασκαίνω, i. e. φάσει καίνω, h. e. oculis interficio.

Βασκανία, ας, ἡ, invidia, fascinatio, calumnia. Et

Βάσκανος, ε, ὁ, ἡ, invidus, malignus, fascinans: & inde

Βασκάνω, invidè: à Βασκαίνω.

Βασκάνιον, ε, τὸ; fascinum; odium; Poll. βασκανιπικὸς, fascinatorius; Plut. βασκοσύνη, ἡ; fascinatio, fascinum; ab eod. Th.

Βάσκω, apud Poët. pro βαίνω, vado.

Βασμὸς, ε, ὁ; gradus; Atticè, pro βαθμὸς: à βαίνω, gradior.

Βασεύ, pro βήσεύ, gradientur, 3. pl. f. 1. Æol. à βασέμαι, f. 1. Æol. vel Dor. verbi βαίνω.

Βάσσα, ας, ἁ, Dor. pro βῆσσα, ης, ἡ, concavitas.

ΒΑΣΣΑ'ΡΑ, ας, ἡ, sive βασσάρη, ης, ἡ, calceamenti genus, item meretrix, & vulpes.

Βάσσων; profundior; irregularis comparativus est à βαθὺς, profundus; unde comp. βαθύτερος & βαθύων; item, βάσσων; profundior, &c.

Βαστὴ, ἡς & βάστυμα, τὸ, onus; quod scil. portatur; à βαστάζω.

ΒΑΣΤΑ'ΖΩ, porto, bajulo, libro, sustineo: f. σω, & Dor. βασᾶξω. p. βεβάσαχα. a. 1. ἐβάσασα. a. 1. inf. βασάσαι. a. 1. part. βασάσας, ἀντος, quasi à βάω & σάω.

Βάσωμβ, Dor. pro βήσωμβ, 1. pl. præs. sub. βήσω, quod à fut. formatum est. Th. βαίνω, eo.

Βαταλίζεσθαι, turpiter & effœminatè vivere. Prov. à seq.

ΒΑ'ΤΑΛΟΣ, ε, ὁ, mulierosus, effœminatus, à Batalo quodam Ephesio tibicine.

Βατάνιον, patella, πατάνα, patina, Delphorum est β pro π.

Βατάνιον, ε, τὸ; apud Siculos, patella dicitur, & πατάνιον, pro eodem; β, etiam pro π.

Βᾶτε, Dor. pro βῆτε, ite, 2. pl. a, 2. imperat. à βῆν, quod ab ἔβλω, a. 2. verbi βαίνω, eo.

Βατεύω, f. εύσω; coeo, de animalium coitu venereo dicitur: unde βαλεύειν; mar. bus; & βαλεύεσθαι fœminis tribuitur: per Sync. βατεῖν & βατεῖσθαι & βαλεῖν, pro βατεύειν, q. à βατέω inus. Th. βαίνω.

Βάτλω, verunt; Dor. pro ἔβητλω, dual. a. 2. ἔβλω. & Βάτλω pro ἔβησᾶ, iverunt. in pl. à βαίνω.

Βατὴρ, ῆρος, ὁ, qui incedit; item: meta: & limen: unde

Βατήριος, ε, scansorius: à βαίνω.

Βατία, ας, ἡ, idem ac βάτος, rubus.

Βατίδιον, ης, ἡ, poculi genus.

Βατὶς, herbæ nomen, à rubi similitudine aliqua; Plin. item, pisces quidam, qui & βάτος, dicitur, apud Athen. Βάτιν, ε, τὸ; parvus cadus; per diminutionem, pro βάτος, dicitur; apud Aristoph. Βάτινος, adject. rubens; i. e. qui est è rubo; item, βατεὶς, ιδος, ὁ; idem; qui est ex rubo, vel rubo assimilis; Theocr. & βατώδης, ίος, ὁ ἡ ἡ; idem; apud Athen. Omnia à βάτος, rubus; item, mensuræ genus; & piscis nomen, qui & βατὶς, dicitur; ut dictum est; à quo pisce scil. sic vocato βατὶς, composito cum σκεπὶς, ῆς, ὁ ἡ ἡ; speculator, explorator (a Th. σκέπτομαι, circumspicio;) dicebantur βατοδεσκόποι; qui avidius inhiantes ταῖς βατίσι, eas in foro piscario, intentiore oculo persequuntur, circumquaq; respectantes, &c. Aristoph.

Βατοδρέπτος; rubos decerpens, &c. ex βάτος, rubus; & δρέπω, seu δρέπομαι, decerpo, &c.

ΒΑ'ΤΟΣ, ε, ὁ, ἡ, rubus, femis; q. ἄβατος, inaccessus: vel à βία & ἄτη, quòd violenter lædat.

Βάτος, ε, ὁ, batus, nomen mensuræ liquidorum, ab Hebr. בַּת bath vero pervius: est à βαίνω, eo.

Βατραχεὼς, ε, ὁ ἡ ἡ; q. d. rana'is; ut βατραχεὼς μοῖρα, apud Suid. Βάλραχος, ίδος, ἡ; vestis, ad ranarum colorem accedens; Aristoph. Schol. Βατράχιον, ε, τὸ; ranunculus; genus herbæ; Dioic. item, colo is species erat, quo, ante inventas personas, faciem obungebant; Aristoph. βατραχίσκος, ε, ὁ; pars quædam in cithara; Hesych. item, βατραχίτης λίθος; batrachites lapis; Plin. & βατραχίζω, in morem ranæ nato, &c. Omnia, à sequente Th. βάτραχος, ε, ὁ; rana.

Βατραχομυομαχία, ας, ἡ, ranarum & murium pugna: à βάτραχος, μῦς, & μάχη, quod à μαχέομαι.

ΒΑ'ΤΡΑΧΟΣ, ε, ὁ, rana, Ion. βότραχος. q. à βαῦν τραχέως. Est & tumor sub lingua maximè pueros infestans.

Βαττάρισμὸς, ε, ὁ; titubantia & hæsitantia; linguæ impedimentum & offensio in loquendo; unde, plur. βαττάρισμοὶ, οἱ; nugæ; (φλυαρία) item, βαττάρισις, ε, ὁ; titubator, hæsitator; qui impedite loquitur; vel etiam nugator, blatero, &c. Utrumq; à βαττάρίζω, balbutio, &c. vide Th. βάττος.

Βαττολογέω, loquax, verbosus sum, deblatero, nugor: f. ήσω. p. βεβαττολόγηκα. a. 1. ἐβαττολόγησα. 2. pl. a. 1. sub. βαττολογήσατε' & &

Βαττολογία, ας, ἡ, inanis eorundem repetitio, cui opp. λακωνισμός· item, titubatio in loquendo: à λέγω & seq. Th.

ΒΑ'ΤΤΟΣ, ε, ὁ, Battus, nomen cujusdam Cyrenæorum principis, qui balbus fuit; item Poëta garrulus & ineptus, qui eadem crebrius iterabat. Hinc βαττάρίζω, balbutio, item garrio, idem ac βαττολογέω.

ΒΑΤΤΑ'ΡΗ, ης, ἡ, nana, fœmina pusilla, quia βαιά.

Βάτω, veniat, a. 2. imperat. βᾶθι, βάτω· ab ἔβλω, a. 2. ind. verbi βαίνω.

Βατώδης, rubens; aut rubo similis, &c. Vide supra, in βατὶς.

ΒΑΥΒΑ'Ω, ᾶ, dor. mio, item sopio.

ΒΑΥ'ΖΩ, f. ξω. p. χα, latro, as, fictum à canum latratu: βαῦ, βαῦ.

Βαυκαλάω & βαυκαλίζω; sopio cantu, nutricis modo; Hesych Suid. à Th. βαυβάω, sopio; unde, βαυβὼ, fuit dicta nutrix Cereris, quod eam infantem adhuc sopierit.

Βαυκαλία, ας, ἡ, patera: ex Italico boccale.

Βαυκάλιον, τὸ, vas angusti oris, quia βαύζω, cum ei aqua infunditur.

Βαύκαλις, in Epigr. baucalis, vas ad refrigerandum; à βαυκαλίζω.

Βαυκίζομαι, delicior, lascivio; Hesych. Etym. item, βαυκίσματα; deliciæ; & βαυκισμὸς, species lascivæ saltationis, &c. à Th. βαυκὸς.

ΒΑΥΚΟ'Σ, ε, ὁ, jucundus, delicatus: βαύκαλος, idem.

ΒΑΥ'ΝΟΣ, ε, ὁ, fornax, caminus: q. ab ἄυω, uro.

Βαὐσδω, Dor. pro βαύζειν, latrare. vide βαύζω.

Βαφὸς, ε, ὁ, tinctor, &

Βαφὴ, ῆς, ἡ, immersio: item, tinctura, color: à βάπτω.

Βαφικὸς, ε, ὁ; tinctorius, unde, βαφικὴ, scil. τέχνη, tinctoria ars, &c. Th. βάπτω, tingo.

Βαφὶς, αντος, ὁ, a. 1. part. & βάψη, 3. sing. a. 1. sub. à βάπτω, intingo.

Βάψις, εως, ἡ; q. d. tinctio: ipse tingendi, aut mergendi actus; Poll. ab eod. Th.

Βάω, inus. ut de βῆμι, βαίνω, eo.

ΒΔΑ'ΛΛΩ, mulgeo, fugo, f. αλῶ. p. ἔβδαλκα. Dicitur & βδέλλω, unde

Βδέλλα, ης, ἡ, hirundo, sanguisuga.

Βδέλλιον,

Βδέλλιον, ε, τὸ, & βδέλλα, arbor quædam Arabica; & lacryma ejus.

Βδέλλ, fœtor extinctæ lucernæ, crepitus ventris; βδελυρία, ἡ; summa & perdita impudentia; ingens proterviа, Plut. impura vita; &c. Item, βδελυρῶς; flagitiosè; impurè; & βδελυγμία, ἡ; execratio, abominatio; item, nausea, & fœtor, &c. Omnia à βδέω, pedo, &c.

Βδελυγμα, ατ, τὸ, & βδελυγμὸς, ὃ, ὁ, abominatio, res execranda, item, fœtor: à βδελύσσομαι, execror. Th. βδέω, pedo.

Βδελυκτὸς, ὴ, ὸν, abominabilis, e. ut &

Βδελυρὸς, impurus, scelestus, ab eodem them.

Βδελύσσομαι, & ---ὑττομαι, abominor, execror, fastidio. f. ξομαι. p. ἐβδέλυγμαι. a. 1. m. ἐβδελυξάμην, ω, απο. à seq. Th.

ΒΔΕ'Ω, f. έσω & ήσω, PEDO, flatum ventris emitto.

Βδόλ, ε, flatus ventris: item, crepitus: & fœtor extinctæ lucernæ. Th. βδέω.

Βδύλλω, idem quod Th. βδέω; pedo; item, timeo, tremo, &c. apud Arist. in Equit.

Βέβα, ivi, perf. Ion. pro βέβηκα, detracto κ, & η in α mutato, & in 3. pl. βέβασι, pro βεβήκασι, à βαίνω, eo. Alii volunt esse perf. med.

ΒΕ'ΒΑΙΟΣ, ε, ὁ, ἡ, stabilis, firmus: q. à βίβα. comparat. βεβαίτερος, & in f. g. βεβαιτέρα. adv. βεβαίως. Hinc

Βεβαιότης, ητος, ἡ, stabilitas, firmitas.

Βεβαιόω, confirmo stabilio, tutum reddo. f. ώσω. p. βεβεβαίωκα. a. 1. ἐβεβαίωσα. præt. inf. pass. βεβαιώσθαι, ᾶσθαι. perf. pass. βεβεβαίωμαι. a. 1. pass. ἐβεβαιώθην. Th. βέβαιος, firmus.

Βεβαιῶμαι; fidem facio, pro comperto habeo; affirmo, confirmo; item, stabilio, &c. Thucid. Unde, βεβαιωτὴς, ᾶ, ὁ; confirmator, fancitor; Plut. & βεβαιωτικὸς; confirmativus, &c. Eustath. à præced. βεβαιόω, confirmo, &c.

Βεβαίως, adv. firmè, tutò, exploratò:

Βεβαίωσις, εως, ἡ, confirmatio, corroboratio: Ab eodem Th.

Βέβαμεν, ivimus, per Sync. pro βεβήκαμεν, 1. pl. perf act. verbi βαίνω, eo. At βεβάμεν, est perf. inf. Poët. pro βεβηκέναι.

Βεβακὼς, Dor. pro βεβηκὼς, perf. part. act. à βαίνω.

Βέβλ, ὃς, ὁ, Dor. pro βέβηλος, quod vide.

Βεβαρημένος, η, ον, gravatus, a, um. perf. part. pass. à βαρέω, gravo. Th. βάρος, onus.

Βεβαρηὼς, Ion. pro βεβαρηκὼς, exempto κ, perf. part. act. ab eod. verbo, & th.

Βέβασι, ingressi erant, per Sync. pro ἐβεβήκασαν, & hoc pro ἐβεβήκεσαν, pluſq. p. ind. act. à βαίνω, eo. perf. βέβηκα, & Ion. βέβα.

Βέβαφα, tinxi, perf. act. à βάπτω, intingo.

Βεβαὼς, ῶσα, ὁ, stans, perf. part. per Crasin pro βεβηκὼς, à βαίνω, eo.

Βέβηκα, ivi, perf. act. βεβάειν, pl. perf. Ion. pro ἐβεβήκειν, ejusd. Th.

Βέβηλα, sacra, ad quæ profanis accessio erat; (à seq. βέβηλος, q. d. cujus limen ingredi cuilibet fas est, & ex consequenti, profanus;) quibus opponuntur, ἀβέβηλα.

Βέβηλος, ε, ὁ, ἡ, profanus: Th. βηλὸς, limen domûs.

Βεβηλόω, profano, contamino: f. ώσω. p. βεβεβήλωκα. a. 1. ἐβεβήλωσα. ab eod. Th.

Βεβήλωσις, profanatio; Lev. 21. verbale a. 2. perf. præt. pass. verbi præced. βεβηλόω.

Βεβίηκα, vim intuli, perf. act. à βιάω, & perf. part. pass. βεβιημένος, vi tractus. Th. βία, vis.

Βεβίωμαι, perf. pass. & in 3. sing. βεβίωται, vita peracta est, imperf. βεβιωμένος, vivendo peractus, perf. part. à βιόω, vivo. Th. βίος, vita.

Βέβλαβα, nocui, præt. m. verbi βλάπτω.

Βέβλαμμαι, offensus sum: perf. pass. βεβλαμμένος, perf. part. ejusd. Th.

Βεβλάστηκα, pullulavi, perf. act. à βλαστάνω.

Βέβλαφα, perf. act. à βλάπτω, noceo.

Βέβλημαι, vulneratus es: Ion. pro βέβλησαι, à perf. pass. βέβλημαι, verbi βάλλω, jacio.

Βεβλήαται, Ion. pro βέβληται, 3. pl. perf. Βεβλήατο, Ion. pro ἐβέβλητο, pluſ. perf. ejusd. Th.

Βέβληκα, jaculatus sum, perf. act. βεβλήκειν, Ion. pro ἐβεβλήκειν, pluſ. perf. & Βέβλημαι, σαι, ται, perf. pass. unde βεβλημένος, part. βεβλῆσθαι, inf. à βάλλω, jacio.

Βεβόηται, Ion. pro βεβόηται, 3. pl. perf. pass. à βοάω, clamo.

Βεβολήαται, 3. pl. perf. pass. Ion. pro βέβληται: Sed

Βεβολήατο, ejecti erant, pluſq. perf. pro ἐβέβλητο, ab ἐβεβλήμην, verbi βάλλομαι, unde βέβλητο, & interjecto ο, βεβόλητο, & Ion. βεβολήατο. Alii à βολέω inusitato derivare malunt.

Βεβολημένος, agitatus, pro βεβλημένος, perf. part. pass. verbi βάλλω, jacio.

Βέβουλα, volui, præt. m. verbi βούλομαι.

Βεβούλευμαι, deliberavi: perf. pass. βεβουλεῦσθαι, perf. inf. pass. verbi βουλεύω, consulto. Th. βουλὴ, consilium.

ΒΕΒΡΑ'Σ & βεμβρὰς, Att. pro μεμβρὰς, quæ species aquæ, piscis, in pl. βεβρᾶδες, ων, οἱ.

Βέβρεγμαι, irrigatus sum, perf. pass. & part. βεβρεγμένος, madidus: à βρέχω, rigo.

Βεβρέμηκα, strepui, perf. act. à βρέμω, fremo.

Βέβρεκες, pars illa, quæ inter maxillas est.

Βέβρεμαι, gravis sui, præt. med. verbi βρίθω. perf. part. βεβριθὼς, & in f. g. βεβριθυῖα.

Βεβριμμένος, obrutus: perf. part. pass. à βρίθω, sum gravis.

Βέβρυχα, Att. pro βέβρεχα, perf. ind. act. à βρέχω, irrigo.

Βέβρυχα, fremui, perf. act. verbi βρύχω, stridо.

Βεβρώθοις, comederes, 2. sing. opt præt. m. à βρώθω, inusit. per reduplicat. Att. Alii dicunt esse positum pro βεβρώκοις.

Βεβρώθω & βιβρώθω; item, βιβρώσκω; idem quod, & pro βρώσκω, comedo, depasco.

Βέβρωκα, comedi, perf act. βεβρώκειν, pluſq. perf. Ion. pro ἐβεβρώκειν, verti βρώσκω, comedo, fut. βρώσω.

Βεβρὼς, per Sync. pro βεβρωκὼς, perf. part. ejusdem th. Nisi mali esse præt. m. ut sit ex βεβρώκης, sicut ἵστης, ex ἑστώς.

Βέβωκα, pavi: mutuatitium, perf. act. verbi βόσκω, ab inusit. βόω.

Βεβωμένος, Ion. & Dor. pro βεβαμένος, celebris, clarus: perf. part. pass. à βάω, Ionic. contractione βεβημένος. Alii à βόω, pro βόσκω, pascо, formant. Sed diverso sensu.

Βεβὼς, ὥτος, Att. pro βεβηκὼς, progressus. Unde βεβακὼς, & sublato κ, βεβὼς, contractè βεβὼς, perf. part. verbi βαίνω, eo.

Βέδυ, aqua, Phrygibus.

Βεδζεβὰλ, ὁ, pro Ἐκζεβὰλ, nomen idoli, ἄκλιτον. Hebr. Dominus muscarum: Metaphoricè Satanæ tribuitur.

Βέθερον, per Syncopen dicitur, teste Etym. pro βάραθρον, τὸ; & hoc, Atticè, pro βάραθρον, profunditas; barathrum; fossa profunda, &c.

Βέη, iret, Ion. pro βῇ, 3. sing. a. 2. sub. à βαίνω.

Βείνω, idem quod βινέω, ῶ; ineo, coeo, &c. Hesych. βείνειν, apud Solonem esse dicit, τὸ βία μίγνυσθαι, per vim coire.

Βεινπάω, unde, βεινπᾶν, affertur pro βινπᾶν, Venerem appetere; vide βεινπάω.

Βείομαι, vivam, pro βείσομαι, Poët. f. 1. m. quasi à βείω, rejecto σ, vel potiùs à βιόσομαι, f. 1. med. vocis, verbi βιόω, vivo.

Βείω, Ionica epenthesi dicitur pro βέω; βέω, autem, Ionica diæresi, seu dilysi vocalis circumflexæ factum est ex βῶ, à βάω; idem significante quod βαίνω; ut Iliad. ζ. ὄφρ' ἂν βείω ἐγὼ ποτὶ ἴλιον; i. e. πορεύσω.

Βείω, ivero, Poët. pro βῶ. a. 2. sub. pro βέω enim Iones dicunt βέω, indè ι inserto βείω: sic βεώμην pro βώμην à βαίνω, eo.

Βέκκες, Phryges panem vocant bec & beccum.

Βεκκεσέλλων, ωνος, ὁ, delirus, stupidus: item, antiquus, quasi ante βέκκον & σελλίων.

ΒΕ'ΚΚΟΣ, seu βέκκ, ος, ὁ, panis, phrygum lingua: item amens.

Βέλεα, tela, acc. pl. &

Βέεσσι, & βέλεσσιν, Ion. & Poët. dat. pl. à βέλ.

Βέλεμνον, ε, τὸ, idem quod βέλος, telum.

Βέλεν, piſcis quidam, apud Athen. l. 7. & *βελενίτης*, ᾱ, ὁ; lapis, qui ſagittæ effigiem repræſentat; ex ampla ſcil. radice, in tenuiſſimam aciem. Utrumq; ſicut præcedens *βέλεμνον*, à *βέλος*, εος, τὸ; telum, jaculum, ſagitta, &c.

Βέλεσιν, dat. pl. à *βέλος*.

Βελεσιχαρὴς, telis vel ſagittis gaudens; Epitheton Apollinis, in Epigrammatibus; ex præced. *βέλεσι*, & *χαίρω*, gaudeo; unde, *χαρά*, ᾶς, ἡ; gaudium, &c.

Βελιὰλ, ὁ, Beſial, nomen origine Hebr. Lat. ſine jugo, vel nequam.

ΒΕΎΛΕΡΑ, ων, τὰ, mala: Etymol. à *βάλλω*.

Βελλεροφόντης, Dor. Βελλεροφόντας, ᾱ, ὁ, fuit Glauci regis Ephyræ filius.

Βῆκος, ου, τὸ; q. d. telorum remedium; ſic à quibuſdam dicitur, ὁ *δίκταμνος*, ut habetur apud Dioſc. ex *βέλος*, τὸ; telum; & *ἀκέομαι*, ῆμαι; ſano, medicor, medeor; unde *ἄκος*, εος, τὸ; medela, remedium. Sic varia alia themata componuntur cum nomine *βέλος*, jaculum, ſagitta, &c. ut *βελοθήκη*, ης, ἡ; pharetra, theca ſagittarum; cum *θήκη*, repoſitorium, à Th. *τίθημι*, pono, &c. *βελομαντία*, genus quoddam vaticinationis; quum ſcil. mittuntur ſagittæ in pharetram, & commiſcentur; inſcriptæ ſive ſignatæ nominibus ſingulorum; ut videatur cujus ſagitta exeat, & quæ priùs civitas debeat oppugnari; inquit Hieron. in Ezechielem; ex *βέλος*, cum *μαντεία*, ας, ἡ; vaticinatio; à Th. *μάντις*, εως, ὁ; &c.

Βῆλόν, νος, ἡ, acus: item nomen piſcis: à ſeq. Th.

Βελονὶς, *ἰδος*, ἡ; acicula; itidem, à Th. viz. *βέλος*, εος, τὸ; ſagitta.

Βελονεσθὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ; acûs formam habens; à præcedente *βελόνη*, acus; & *εἶδος*, εος, τὸ; ſpecies, forma, &c. Sic, *βελονοποικίλτης*, ου, ὁ; qui acu veſtes variegat; Phrygio; Heſych. ex *βῆλόν*, acus; & *ποικίλος*, varius; unde *ποικίλλω*, variego; *ποικίλμα*, variegor; variè diſtinguor; à quo *ποικιλτὴς*, ου, ὁ; qui verſicoloribus variat veſtes, &c. Item, *βελονοπώλης*, ὁ; qui, & *βελονεπώλης*, *ιδος*, ἡ; quæ, acus vendit; ex *βελόνη*, acus; & *πωλὴς*, ου, ὁ; venditor; à *πωλέω*, vendo.

ΒΕΛΟΣ, εος, τὸ, telum, jaculum, ſagitta, ictus; dat. pl. *βελέεσιν*, Ion. & Poët. q. à *βάλλω*, jacio.

Βελοτοιὸς, telorum fabricator; & *βελοποιΐα*; telorum fabricatio; Poll. ex *βέλος*, τὸ; telum; & *ποιέω*, facio.

Βέλος, locus ad tela conſtitutus, vallum: item, machina bellica, aries: q. à *βελῶν φάσις*.

Βελοτόκος, à quibuſdam dicitur ὁ *δίκταμνος*; ſeu, pulegium ſylveſtre; apud Dioſc. quòd & ſagittarum, & partuum ejiciendorum remedium ſit; ex *βέλος*, ſagitta; & *τέκω*, ὁ; partus.

Βελολκία, ᾱς, ἡ, teli infixio, extractio; *βελολκικὸς*, ή, ὁ; ad telorum extractionem pertinens; *βελουλκὸν*; ferramentum chirurgi; & *βελολκὸς*, ὐ, ὁ; tela miſſilia extrahens; unde etiam *βουλκέω*, ῶ; tela extraho; Homer. Ægin. &c. Omnia ex *βέλος*, τὸ; telum; & *ἕλκω*, traho; unde *ὁλκὴ* & *ὁλκὸς*, tractio, tractus, &c.

ΒΕΊΤΕΡΟΣ, ᾱ, ὁ, melior, Poët. pro

Βέλτιων, ονος, ὁ, ἡ, compar. ab *ἀγαθὸς*, bonus, ſuperl. *βέλτιστος*; unde Ἐλπίς, adverbialiter, optimè: hinc *βελτόω*, meliorem reddo.

Βελτίω, nom. vel acc. pl. à *βελτίονα*, ος, ω; compar. ab *ἀγαθὸς*, bonus.

Βελτίωσις, εως, ἡ; in meliorem ſtatum reductio; emendatio; profectus; Chryſoſt. Suid. Verbale à *βελτόω*, melius reddo.

Βεμβέω, ῶ; *βεμβόω* & *βεμβηκιάω*; idem, quod ſequens *βεμβεκίζω*; circumago, volvo, in gyrum circumagito, &c. & Th. idem.

Βεμβεκίζω, in gyrum ago; à ſeq.

ΒΕΊΜΒΗΞ, ηκος, ὁ, ἡ, turbo, trochus. Scribitur & *βέμβιξ*.

Βεμβεὰς, vide ſuprà, *βεβεάς*.

Βεμβρόω & *βεμβρέω*, idem quod *βεμβέω* & *βεμβόω*, circumago, &c. Heſych.

Βέμβεξ; idem quod *βέμβηξ* & *βέμβιξ*.

Βένθεα, nom. pl. à

Βένθος, εος, τὸ, profunditas, fundum, dat. pl. Ion. *βένθεσι*. Th. *βάθος*. idem.

Βενιαμὶν, ὁ, nomen viri, *ἄκλιτον*. Hebr. filius dextræ.

Βέντιστος, Dor. pro *βέλτιστος*, optimus, ſuperl. ab *ἀγαθὸς*.

Βέομαι & *βεόμαι*, vivam, gradiar. Illud à *βίος*, vita: hoc à *βάω*.

ΒΕΎΒΕΡΙ, Indica lingua, concha, quæ uniones continet.

Βέρεθρον, Att. & per Syncop. *βέθρον* pro *βάραθρον*, ου, τὸ, foſſa, profunditas: *παρὰ τὸ βαθὺς*, profundus.

Βερνίκη, ης, ἡ, nomen mulieris, per Apocopen pro Βερενίκη. Gr. afferens victoriam.

Βέρεσις, εως, ἡ, Berœa, nomen urbis. q. *βαρεῖα*, ponderoſa. Hinc

Βερεσιαῖος, *αῖα*, *αῖον*, & Βερροιαῖος, Berœenſis.

Βερενίκα, ας, ἀ, Dor. alii legunt Βερνίκα. Βερενίκη autem Macedonicè dictum pro *φερενίκη*, propr. nomen mulieris, q. d. ferens victoriam.

ΒΕΎΤΙΟΝ, ου, τὸ, betium, herba: aliter dictamnus.

ΒΕΥ̓ΤΟΣ, εος, τὸ, veſtis genus, varium aut purpureum.

ΒἨ, imitatio vocis ovium; unde *βήζειν*, exp. *φωνεῖν*.

Βῆ, ivit, pro *ἔβη*, Ion. a. 2 ab *ἔβλω*, *βῆς*, ivi, a. 2. ſub. à *βαίνω*, eo.

Βηβλὼ, ovis, Heſych. *βῆκη*, capra.

Βῆγμα, τὸ; id quod tuſſiendo expuitur; à Th. *βῆξ*, χος, ἡ; tuſſis; unde *βήσσω*, vel *πτω*, tuſſio.

Βηθαβαρὰ, ᾶς, ἡ, nomen loci Hebr. domus tranſitus.

Βηθανία, ας, ἡ, nomen villæ. Hebr. domus afflictionis.

Βηθσαϊδὰ, ἡ, nomen piſcinæ, domus beneficentiæ.

Βῆθι, vade. pro quo *βᾶ* & *βάθι*, a. 2. imperat. à *βαίνω*.

Βηθλεὲμ, ἡ, nomen urbis, *ἄκλιτον*. Hebr. domus panis: vocatur & urbs Davidis.

Βηθσαϊδὰ & Βηθσαϊδὰν, ὁ, nomen urbis *ἄκλιτον*. Hebr. domus piſcationis.

Βηθφαγὴ, ης, ἡ, nomen villulæ. Hebr. domus ficuum præcocium.

Βῆνα, τὰ; ita dicta ſunt *ὠοβάτα*, oves; teſte Heſychio; *παρὰ τὸ βῆ, βῆ*; i. e. ab imitatione vocis eorum; teſte eodem.

Βῆλος, ου, ὁ, propr. nomen viri; necnon fluvii.

ΒἨΛΟΣ, ους, ὁ, limen domûs, q. à *βάω* & *λίαν*, quod per limina ſæpius eatur.

Βῆμα, ατος, τὸ, greſſus, veſtigium: item tribunal, ſuggeſtus: a. 1. perf. præt. paſſ. verbi *βαίνω*, aſcendo.

Βηματίζω, f. *ίσω*; exponitur, τὸ, *ποῖς ποσὶ μετρέω*; pedibus metiri; ſed, Budæo, eſt per paſſus metiri; ut quum millia paſſuum Romani diſtinguebant per octona ſtadia; ut inquit Polyb. lib. 3. Indè, *βηματιστὴς*, ου, ὁ; qui per paſſus metitur; Athen. Item qui ſedet pro tribunali; judex. Utrumq; à *βῆμα*, greſſus, paſſus; item tribunal.

Βήμβρα, Dor. & Poët. pro *βλῶσι*, a. 2. inf. à *βαίνω*, eo.

Βλῶ, βᾶς, βᾷ, Poët. ſine augmento pro *ἔβλω*, &c. *βλῶσι*, a. 2. inf. act. ejuſd. them.

ΒἨΣ, βηκὸς, ἡ, tuſſis. Hinc *βήσσω* vel *βήττω*, tuſſio.

Βηχὲ, Heſychio, eſt *μάζα μεγάλη*; & *βήχιαι*; ſive, *βήχιες*, ſunt Mazæ factæ è fariris percolatis; Poll. & Athen. Item, gladii, ſeu recti gladii; Heſychio.

ΒἨΡΟΣ, birrus, veſtis genus.

Βηρύλλιον λίθος; i. e. *βήρυλλος*; beryllus, lapis pretioſus; Ezech. cap. 28. dicitur & *βηρύλλιον*, pro eodem; à ſeq.

ΒἨΡΥΛΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, ἡ, beryllus, gemma.

Βησάμενος, ἀ. 1. part. m. qui aſcendit, à *βαίνω*, a. 1. m. *ἐβησάμην*.

Βῆσαν, iverunt, 3. pl. Ion. a. 2. pro *ἔβησαν*, ab *ἔβλω*, ejuſd. Th.

Βῆσε, impoſuit, pro *ἔβησε*, a. 1. Ion. ab inuſ. *βάω*. Th. *βαίνω*, aſcendere facio.

Βήσεσθαι, f. 1. inf. m. ab eod. Th.

Βήσετο, aſcendebat, imperf. Ion. m. pro *ἐβήσετο*, verbi *βήσομαι*, quod à f. 1. verbi *βαίνω*, transformatur in præſens, unde *ἐβησόμην*, imperf.

Βήσομαι, progrediar, f. 1. m. verbi *βαίνω*, eo.

Βήσομεν, 1. pl. f. 1. vel per Syſtolen pro *βήσωμεν*. 1. pl. a. 1. ſub. act. à *βαίνω*, ſeu *βάω*. f. *βήσω*. a. 1. *ἔβησα*.

Βῆσσες, ου, ὅσσ, τὸ; vallis, concavitas; Homer.

Βῆσσα, ης, ἡ, ſaltus, convallis; concavitas, vallis profluus; ſive aquoſa inter montes; Hom. Indè, ſequens

ΒἨΣΣΑΙ, αἱ, ſaltus, valles.

Βησσήεις, εντος, ὁ, ſaltuoſus, à *βῆσσα*, ſaltus.

Βήσσης,

Βίασις, dat. pl. Ion. à βίασω, saltus.

Βίασω, tussio, q. à βία. V. βήξ.

Βιταρμὶς, ῖδ, ὁ; saltatio concinno gressu; & inde

Βιτάρμων, ονος; hujusmodi saltator: q. à βάω & ἄρω.

Βήτλω, iverunt, Poët. Ion. pro ἐβήτλω, dual. a. 2. ἔβλω, à βαίνω eo.

Βήτω, μ. βήξω, π. ηχα; tussio, neutrum absol. unde βηχικὸς, ὁ; tussiens, tussi laborans, &c. Item ad tussim pertinens, tussicularis; ut βηχικὰ φάρμακα, & βηχικὰ δωμάμες: Dioic. & βῆχες, ος, τὸ; tussilago; herba ita dicta, & tussicularis: quod tussientibus utile sit; Hesych. omnia à Th. βήξ, γὸς, ἡ; tussis,

Βῖ'Α, ας, ἡ; vis, robur, violentia, μὲ βίας, vi. Hinc βιάομαι, βιάω, βιάζω & βιάζομαι, de quibus infrà.

Βιάζεω, urgeo, Ion. pro βιάζω, præs. imperat. &

Βιάζθι, Dor. pro βιάζου, à

Βιάζομαι, f. σομαι, a. 1. ἐβιασάμην in media forma, idem ac βιάω & βιάζω at frequentius apud Oratores, vim affero: cogo; item nitor; & stupror: passivè, opprimor, nitor, cogor: &

Βιάζω, vim affero, urgeo, f. σω, p. βεβίακα. Th. βία, vis.

Βιαιομάχας, violentus pugnator, strenuus bellator; propriè, qui vi ac robore corporis in pugna certat, non dolos, &c. Unde βιαιομαχέω, ῶ; vi roboreque corporis pugno; non arte, dolisque, &c. Polyb. ex sequente βιαιο, ος, ὁ, & μαχὴ, pugna; à μάχομαι, pugno, &c.

Βιαιότης, violentia, & injuria; in nov. contt. à βίαιος, violentus.

Βίαιος, αία, αιον, & βίαιος, ος, ὁ, ἡ; violentus, a, um; item injurius, & coactus; & βιαιότερος, comparat. ab eod. Th.

Βιαίως, adv. & βία adverbialiter, violenter, violenter, vi. à βίαιος, quod à βία, vis.

Βιάομαι, μ. άσομαι, π. άσμαι; cogo, violo, vim infero, &c. idem quod βιάζομαι.

Βιαχὴς, sufficiens victus, sufficiens ad vitam; ex βίος, ος, ὁ; vita, & ἀρκέω, sufficio.

Βίαρχος, commeatui præfectus; ex βίος, vita: item victus, & ἀρχὴ, ῆς, ἡ; principium: unde ἄρχομαι, & ἄρχω; incipio, impero, &c.

Βιβῆσαι, cogere, vim afferre, præs. inf. à βιάζομαι. Th. βία, vis.

Βιβήσω, urgeat, vim inferat, præs. imperat.

Βιάω, ᾶ, βιάσω, ἄσω, à βιάζομαι quod à βία, vis.

Βιαιμὶς, ῖδ, ὁ, violatio; vis adhibita, seu illata; Dioic. à βιάζω, vim affero.

Βιαστὴς, οῦ, ὁ, qui vim infert, violator, ejusd. Them.

Βιαστικὸς, ὴ, ὸν, ad vim inferendum aptus, violentus; ut βιαστικὸς νόμος, lex quæ cogit; Plato de legib. ejusdem, itidem, thematis.

Βιατὰς, ᾶ, ὁ; Dor. pro βιαὶὰς, ἔ, ὁ; idem, & ab eod. Th.

Βιάω, ῶ; Poëticum, idem ac βιάζω. f. άσω. p. ακα, & ηκα, & ηκω, Ion. & Poët. hinc perf. pass. βεβίημαι, & part. βεβιημένος, coactus.

Βιβάζω, f. σω. p. ακα, venire facio, admitto, ineo. Th. βαίνω, eo.

Βιβὰς, άντος, gradiens, ascendens; præs. part. à βίβημι, loco, βῆμι, vel a. 2. pro βὰς à βαίνω, eo.

Βιβάω, μ. άσω, π. ακα: vado, transeo, ambulo; neutrum absolutum: pro βαίνω, Poëtice.

Βίβασις, εως, ἡ; genus erat saltationis apud Lacedæmonios, de qua Poll. lib. 4. item βιβασὴς, ὴ, ὁ, admissarius; utrumque à βιβάζω; admissario admoveo, admitto animalia ad coitum; Aristot. item ineo, &c. unde βιβάζομαι, pass. admissario admoveor, ineor.

Βιβάω, & Βίβημι, Poëtica: pro βαίνω; f. άσω, in compol. βιῶ, & άσομαι. a. 1. ἐβίβασα, part. pr. βεβιῶν, βεβιῶσα, βεβιὰς, & βεβὰς: pr. pass. βιβάζομαι, ineor. a. 1. ἐβιβασάμην: f. 1. m. βιβάζομαι; a. 1. ἐβιβασάμην.

Βιβλαρίδιον, & βιβλίδιον, ου, τὸ; libellulus. Th. βίβλος, liber

Βιβλάριον, ου, τὸ; codicillus: idem quod præced.

Βιβλιακὸς, ὴ, ὸν; librarius, adject. & multæ lectionis vir, tritusque in authoribus legendis. Th. idem.

Βιβλία, ων, τὰ; Biblia, iorum: à

Βιβλίον, ου, τὸ; liber, scheda. Th. βίβλος, liber.

Βίβλινος ῖνος; vinum Biblinum: à vite Thraciæ, quæ dicta fuit Βιβλία.

Βιβλιοβεφία, ας, ἡ; librorum scriptio. Et

Βιβλιοβεφὸς, ὸ, ὁ; librarius: à βιβλίον, quod à βίβλος & γεφὴ, quod à γεφέω.

Βιβλιοθήκη, ης, ἡ; bibliotheca: ex βιβλίον & θήκη, quod à τίθημι.

Βιβλιοκάπηλος, idem quod βιβλιοπώλης, venditor librorum, qui libros venales habet: nam κάπηλος, ου, ὁ; est institor, venditor, pro πώλης, &c.

Βιβλιοπώλης, ου, ὁ; voc. βιβλιόπωλα, bibliopola. Th. πωλέω, vendo.

Βιβλιοτάφος, ου, ὁ ἡ, ἡ; qui libros sepelit; i. e. in tenebris tanquam sepultos relinquit, lucem illis invidens: ex βίβλος, & τάφος, ου, ὁ; sepulchrum, à θάπτω, sepelio, &c. Sic etiam talia quædam alia veniunt composita; ut βιβλιοφόρος, libellio, ferens librum: item γραμματοφόρος; qui fert literas, tabellarius: scribitur etiam in Polybio, βιβλιφόρος; à Th. φέρω, fero: unde φόρος, ου, ὁ; qui fert, &c. Itidemque βιβλιοφυλάκιον, bibliotheca; à Th. φυλάσσω, custodio; unde φυλακὴ, custodia, &c.

ΒΙΒΛΟΣ, ου, ἡ; liber.

Βιβρώσκω, idem ac βρώσκω.

Βιεωῦτες, Dor pro βιεωῦσες, viventes, præs. part. plur. num. à βιόω, vivo: f. άσω. Th. βίος, ου, ὁ, vita.

Βίη, Ion. pro βία, ας, ἡ; vis fortitudo.

Βιήσατο, cogebat, a. 1. m. Ion. pro ἐβιάσατο, à βιάω. Th. βία, vis.

Βίηφι, pro βίῃ, dat. vi. violenter: φι, est Paragoge Poëtica, & reddit vocem ἄπλιτον: à βίη, vis Ion. pro βία.

Βιημάχος; vi & robore, non arte, pugnans; in Epigr. ex βία, ας, ἡ; vis, robur; & μάχομαι, pugno; unde μάχη, pugna, &c.

Βιθυνία, ας, ἡ; nom. provinciæ Asiæ minoris. Gr. q. d. Βαθυνία, à βάθυνος, fovea, quad a βάθος.

ΒΙ'ΚΟΣ, ου, ὁ, urna ansata, urceus. Βικίον, urceolus. Et etiam vicia.

Βικρὸς, amarus; pro πικρὸς; delphicâ ling. â.

ΒΙΝΕ'Ω, ineo, coëo: f. ήσω. p. βεβίνηκα. q. à βαίνω, vel à βία.

Βιννίζω, ῶ; coire cupio; libidinor. Lucian. Suet. à præced. βινέω.

Βιοδότης, βιοδώτης, & βιοδώτωρ; vitæ dator; Non. Plat. ex βίος, vita; & δίδωμι, do; unde δοτὴρ, ῆρος, ὁ; dator, &c.

Βιοδώρος, ὁ ἡ, ἡ; & βιοδώρα, ἡ; victum largiens, alitrix; victum suppeditans, terræ epitheton, &c. ex βίος, vita; & δῶρον, ου, τὸ; donum.

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ ἡ, ἡ; vitam alens & sustentans, Epith. Ætheris apud Aristoph. Gaza ex Aristot. alibi vertit, pollens ingenio, atque industria, in vitæ muneribus; ex βίος, & τρέφω, in fut. θρέψω; alo, nutrio, educo. Unde θρέμμα, τὸ; alumnus; omne illud quod nutritur & alitur, &c.

Βιοῖ, vivit, 3. sing. præs. à βιόω. Hinc βιοίμην, opt. vivo: à βίος, vita.

Βιομηχανία, industria in vita sustentanda, & victu comparando; Poll. & βιομήχανος, ὁ; docilis, & ad vitæ numera ingeniosus; qui ad vitam sustentandam nihil non machinatur. &c. ex βίος, & μηχανὴ, ῆς, ἡ; ars, artificium, ad aliquod efficiendum Unde μηχανάομαι, machinor, molior, excogito, &c.

Βιοπλανὴς; qui victûs querendi causa huc illuc vagatur, mendicus; apud Nonn. βιοπλανὴς ῆθος, exponun. mores lubrici & inconstantes: ex βίος, & πλάνης, ητος, ὁ; erro, vagus; Th. πλανὴ, ἡ; error, erratio, &c.

Βιοπορισικὸς, victum parans, & suppeditans; apud Euseb. ex βίος, & πορίζω, ὸς, ὁ; industrius conquisitor; à verbo πορίζω, paro, suneddito.

ΒΙ'ΟΣ, ου, ὁ; vita, victus, facultates: At

Βιὸς, ὸς, ἡ; arcus, nervus arcus: q. βία, id est, vi tenditur.

Βιοστόνος, ὁ ἡ, ἡ; vitam servans; ut βιοστόνος ἄρη, salutifera hora; Nonn. & Ἰησοῦς βιοστόνος, Jesus vitæ servator; ex βίος, & σάω, servo, salvo, &c.

Βιοτερὴς, ἑῖν, ὁ ἡ, ἡ; cui victus, & vitæ necessaria non suppetunt; Soph. ex βίος, & στερέω, privo, orbo, &c.

Βιοτεῖα, vitæ institutum; Xen à βιοτὴς vel βίοτος, idem quod βίος, vita.

Βιοτεύω, vivo: σω. βιοτεύσης, 2. perf. a. 1. sub. ict à βίος, vita.

Βιοτὴ, ῆς, ἡ; vita. Et

Βίοτος, ου, ὁ, ἡ; idem: ab eod. Them.

Βιοτικὸς, ὴ, ὸν; vitalis; ut βιοτικὸν ὕδωρ, vitalis & alma aqua; Nonn.

Βιότιον, τὸ; (diminutivum, à nomine βίος) parvus victus; Aristoph. in Plut.

Βιοτικὸς, ἡ, ὁ; idem ac βιωτικός.

Βιότιος, victus, gen. Ion. pro βιότου, à

Βίος, ου, ὁ; idem Poëtis ac βίος.

Βιὰς, qui vixit, a. 2. part. ex ἐβίων, ut δὰς, ex ἔδων· quod ἐβίων, est a. 2. à βιάω; inusit. quod à βιόω, vivo, Th. βίος, vita.

Βιῶδαι, Ion. & Poët. pro βιῶν, præs. inf. verbi βιόω, vivo. Th. βίος.

Βιοφθόρος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ; vitam corrumpens, vitæ corruptela: & in voc. βιοφθόρε. Ex βίος & φθείρω, corrumpo.

Βιόχρηστος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ; vitæ utilis; ex βίος, & χρηστὸς, ἡ, όν; utilis: à χράομαι, utor, &c.

Βιόω, vivo: f. ώσω & ώσομαι. p. βεβίωκα. a. 2. ἐβίων, (à βίωμι, inus.) unde unde opt. βιώην. inf. βιῶναι. part. βιούς. perf. pass. βεβίωμαι. a. 1. m. ἐβιωσάμην. Th. βίος, vita.

Βίσων vel βίσσων, bos quidam sylvestris.

Βίτινα, ης, ἡ; idem quod βίκος, urna.

Βιῶμι, viverem. Att. pro βιοίμι, a. 2. opt. à βιόω. Th. βίος, vita.

Βίων, ὁ; Bion, Philosophus.

Βιῶναι, vixisse, a. 2. inf. ab inus. βίωμι, quod à βιόω, quod à βίος, vita.

Βιώνης, qui victum, seu ad victum necessaria emit; Suid. ex βίος, & ὠνέομαι, emo.

Βιῶσαι, a. 1. inf. act. à βιόω, vivo.

Βιώσιμος, spem vitæ habens, vitalis; Plin. Unde βιωσίμως, vitaliter; Lucr. ut βιωσίμως ἔχω, sum vitalis; Nazianz. à βιόω, vivo.

Βίωσις, εως, ἡ; vita anteacta, ipsa vivendi actio.

Βιώσκομαι, vivisco, apud Aristot. in Meteorolog.

Βιωτικὸς, ἡ; vitalis, ad vitam sustentandam pertinens, secularis: à βίος, vita.

Βιωτικῶς; ut fit in communi vita; item populariter, &c. adverb. à præced. βιωτικὸς.

Βιωτὸν, in n. g. vivendum: à

Βιωτὸς, ὴ, ὸν; vitalis: ab eod. Them.

Βιῶτω, 3. sing. a. 2. imperat. à βίωθι; q. à βίωμι. V. βιόω.

Βιωφελὴς, ἐος, ὁ, ἡ; vitæ utilis: ex βίος, vita, & ὠφελέω, prosum.

Βλάβην, priscum & Poët. verbum pro βλάπτειν, nocere. Hinc a. 2. ἔβλαβον.

Βλαβεὶς, læsus: & in f. g. βλαβεῖσα; a. 2. part. pass. à βλάπτω, lædo.

Βλαβερὸς, ἐρὰ, ρὸν; noxius, a, um: & inde

Βλαβερῶς, perperam; adv. à βλάπτω, noceo.

Βλάβη, ης, ἡ; noxa, damnum, detrimentum: à præt. m. βέβλαφα, verbi βλάπτω.

Βλαβῆναι, læsum esse, a. 2. infinit. pass. &

Βλαβήσομαι, fœm. 1. ind. pass. à βλάπτω.

Βλάβος, εος, τὸ; idem quod βλάβη.

Βλαβῶ, f. 2. a. βλάπτω, quod vide.

Βλάβω, μ. ψω; ω. φα· noceo, injuriam infero vel facio, &c. Item βλαβύω, idem; utrumque vero idem cum Themate, βλάπω, lædo.

Βλαδὰ, ων, τὰ; immatura: à βλάζω, seu βλακὸς, germen.

Βλαδαρὸς, flaccidus, dissolutus; βλαδῶ, adv. tardè, sequiter, &c. Utrumque ab eod. Th. cum præced.

Βλάζω, stultus sum: q. βλαξ, inutilis.

Βλαίννα, & βλαινάδης; reperiuntur pro βλέννα, & βλεννάδης.

Βλαῖπα, in apibus; Aristoph. sunt eadem quæ ἔλαπες, τὰ; blesa: hist. an. à Th. seq.

ΒΛΑΙΣΟ'Σ, ᾶ, ὁ; valgus, cui distorta sunt crura: dicitur & βλαισὸς, (comp. cum πᾶς, ποδὸς, pes) blæsus, varus, transversus: sic à plerisque vocatur, cui membra soluta sunt; i. e. παρελυπικός· item qui literam aliquam exprimere non potest; ut Demosthenes, qui ῥ, literam eloqui non potuit: sed refertur etiam ad alia membra, ut ad manus, pes, brachia, &c. ut sit, qui gressum habet mancum vel oblæsum, &c.

Βλαισότης, ητος, ἡ; distortio: natura vergendi, blæsitas, & βλαίσωσις; idem: item βλαισόω, ῶ; distorqueo: Aristot. Omnia ab eod. Th. βλαισὸς.

Βλάν, lippus, cæcutiens: q. βλέπες ἄνθρ.

Βλακία, ας, ἡ; socordia:

Βλάκδμα, τὸ; id quod per socordiam fit: item contemptus, despectus, &c. βλακώδης, εος, ὁ, ἡ, & βλακωδῶς· idem quod βλακικὸς, & ἐλακικῶς; & omnia ab eod. Th. scilicet, ἔλαξ; à quo etiam est ἔλακὸς, ὁ; mollis, inutilis; stultus, stupidus: & nomen piscis etiam; idem quod Th. ἔλαξ.

Βλακδῶ, f. δύσω, p. δυκα, socordiæ me dedo, torpeo: huic opp. ασυδλίζω. Item

Βλακικὸς, ἡ; ignavus: & exinde

Βλακικῶς, ignavè, tarde. Omnia à ἔλαξ, iners.

Βλάμμα, τος, τὸ; detrimentum, damnum; verbale à perf. præt. pass. verbi ἐλάπω, lædo.

ΒΛΑΞ, κὸς, ὁ; piscis quidam inutilis, siluro similis: item ignavus, iners: q. à ἄλλω, abjici dignus.

Βλαπτικὸς, ἡ, ὁ; noxius, lædens, nocuus; à seq. Th. ἐλάπτω.

Βλάπτη, 3. sing. præs. sub. act. ἐλάπτω· pro ἐλάπτῃ, præs. part. act. fœmin. gen. à

ΒΛΑ'ΠΤΩ, lædo, noceo: cum acc. f. ψω. p. βέβλαφα. a. 1. ἔβλαψα. a. 2. ἔβλαβον. f. 2. ἐλαβῶ. præt. pass. βέβλαμμαι. a. 1. pass. ἐβλάφθην. a. 2. pass. ἐβλάβην. a. 2. part. βλαβεὶς, & in f. g. βλαβεῖσα. a. 2. inf. pass. βλαβῆναι. f. 2. pass. βλαβήσομαι. præt. m. βέβλαβα. Hinc Angl. to blast.

Βλαστάζω, Siculis idem est quod βλαστάνω; & ab eodem Themate; quod vide.

ΒΛΑΣΤΑ'ΝΩ, germino, fruticor: fœm. βλαστήζω. p. βεβλάστηκα. a. 2. ἔβλαστον.

Βλαστάω, & βλαστέω, ῶ; μ. ήσω; idem quod βλαστάνω; germino, pullulo, suppullulo, &c. Item generaliter, pro nascor; originem duco, &c. Item produco.

Βλαστεῖον, ου, τὸ; & βλαστὴ, ἡ· idem quod βλάστημα; germen, propago: id ipsum quod germinando prodiit, &c. à Th. βλαστέω, vel βλαστάνω.

Βλάστημα, ατος, τὸ; germen: a. 1. perf. præt. pass. vide βλαστάνω, Angl. a blossom.

Βλαστὴσις, εως, ἡ; germinatio: item fructuum inchoatio, &c. verbale a. 2. perf. præt. pass. verbi βλαστέω, vel βλαστάνω.

Βλαστήσατο, a. 1. imperat. act. verbi βλαστάνω.

Βλαστήσω, germinabo: f. 1. verbi βλαστάνω.

Βλαστικὸς, & βλαστικὸς, ἡ, ὁ; germinandi vim habens; vel ad germinandum propensus, &c. utrumque ab eod. Th. βλαστέω.

Βλαστοκοπέω, ῶ; germina detraho, frango germina & corrumpo; Theoph. ex βλαστὸς, ὁ, ὁ; germen: & κοπὴ, ἡ; sectio: à præt. med. verbi κόπτω, scindo.

Βλαστολογέω, ῶ; q. d. lego; (i. e. colligo) germina, &c. carpendo, pampino; Theophr. à quo est, βλαστολογία; germinum collectio, pampinatio; à legendis pampinis vel herbis: ex βλαστὸς, germen; & lego; id est, colligo.

Βλάστος, ου, ὁ; nomen viri: sed βλαστὸς, ὁ, ὁ; germen.

Βλασφημέω, impiè loquor, maledictis incesso: imperf. ἐβλασφήμουν, ων; f. ήσω. p. ηκα. præs. pass. βλασφημοῦμαι; male audio, tanquam blasphemus accusor: perf. pass. βεβλασφήμημαι, f. 1. βλασφημηθήσομαι. Et

Βλασφημία, ας, ἡ; blasphemia, maledicentia: à

Βλάσφημος, ου, ὁ, ἡ; blasphemus, maledicus: q. à βλάπτην φήμην.

ΒΛΑ'ΤΤΙΟΝ, βυζάντιον, ου, τὸ; os anterius narium purpuræ. Mat hiolus dicit esse onychem, vel conchulam Indicam.

ΒΛΑΤΤΑΙ, αὶ; genus calceamenti.

Βλαῦτὶν, ου, τὸ; solea, ὑπόδημα; Epigr. & Aristoph. vel crepidula, seu sandaliolum; Athen. à præced. Βλαῦτος; unde etiam verbum, Βλαυτῶν; induere, aut nectere calceos; vel verberare sandalio: Hesych.

Βλαφθεὶς, læsus: a. 1. part. pass. ἐβλάφθην, a. 1. infin. pass. à βλάπτω, lædo.

Βλαψιγονία, ἡ; q. fœtus seu partûs læsio: dici fertur, quum apes, morbo, ignavia, aut infœcunditate naturali, fœtum non peragunt: ex βλάπτω, lædo; (unde βλάψις læsio:) & γείνομαι, gignor, nascor; unde à præt. med. γεγονα, est γονὴ, ἡ; genitura, fœtus, &c.

Βλάψις, εως, ἡ; læsio: ἡ βλαβὴ; noxa, detrimentum.

Βλαψίφρων, stolidus; cui mens læsa, &c. ex præced. βλάψις, & φρὴν ενὸς, ἡ; mens, sapientia.

Βλείμην, εἶο, εἶτο; a. 2. opt. m. à βλῆμι,

μι, percutio, quod à βάλλω ut θέμω, εἶο, εἶτο; à τίθημι.

Βλεὶς, percussus, a. 2. part. verbi βλῆμι, vel per Sync. pro βληθεὶς, a. 1. part. pass. à βάλλω, jacio.

Βλεκίμυξ-ος, mucosus, flaxidus, ignavus, stolidus, deceptu facilis: Hesych. est quasi βλακίμυξος; ex nomine βλαξ, stolidus, hebes; & μύξα, ας, ἡ; mucus, humor; humor ex naribus fluens, &c.

Βλεμεαίνω, trucibus oculis circumspicio, minor: quod à βλέμμα, aspectus. Th. βλέπω.

Βλέμμα, ατ-ος, τὸ; aspectus: à βλέπω, aspicio.

ΒΛΕ'ΝΝΑ, ης, ἡ; mucus. Hinc

Βλεννὶς, ῖδος, ὁ; ignavus. Et

Βλεννώδης, έ-ος, ὁ, ἡ; mucosus.

Βλεπεδαίμων, vulgò exponitur, retortis oculis, horrificoque aspectu intuens; vel attonitus, &c. ex βλέπω & δαίμων.

Βλέποισα, Dor. pro βλέπουσα, aspiciens; præl. part. f. g. à

Βλέπ-ω, ε-ος, τὸ; Attice: idem quod βλέμμα, aspectus, obtutus; dicitur etiam βλέπησις; idem quod βλέψις, aspectus, &c. utrumque à Them. βλέπω.

ΒΛΕ'ΠΩ, aspicio, intueor; item caveo: f. ψω. p. βέβλεφα, a. 1. ἔβλεψα. præt. pass. βέβλεμμαι, q. βάλλω ὦπα. Hinc βλέμμα, βλέψις, &c.

Βλεσὸς, & βλεατὸς, ὄ; idem cum βλαισὸς, valgus, varus, incurvus. &c. a plerisque exponitur, cui membra sunt resoluta; παραλυτικὸς, item sic dicitur cui lingua impedita est τραυλὸς, &c. Th. βλαισὸς.

Βλέττυγες, & Βλέκυγες, nugæ: q. à ἐκβλητὰ, quia rejectanea.

Βλεφαρίζω, f. ίσω. nicto, crebro conniveo. Et

Βλεφαρὶς ίδ-ος, ἡ; seu βλεφαρίδες in pl. frequentius, cilia, pili palpebrarum; item palpebræ.

ΒΛΕ'ΦΑΡΟΝ, ε, τὸ; palpebra, pellis tegens oculos: q. βλέπειν φάρος, id est, visus tegmen: vel quia ἐν τῷ βλέπειν αἴρεται.

Βλέψις, εως, ἡ; intuitus: a. 2. pers. præt. pass. verbi βλέπω.

Βλήδην, adverb. q. d. jactim, jaciendo: à Th. βάλλω, jacio.

Βληθεὶς, ἰσα, trajectus: a. 1. part. pass. βληθῆναι, a. 1. inf. βλῆτο, a. 1. imperat. βλήσθω, a. 1. sub. pass. à βάλλω, percutio.

Βλῆμα, ατ-ος, τὸ; jactus, ictus, vulnus. Th. βάλλω, jacio.

Βλημάζειν, & βλιμάζω; Hesych. exp. ἀπωθίζειν τοῦ μαστοὺς; mammas contrectare, & opprimere; sunt qui annotent, proprie de avibus dici, quum illas emturi tractarent: Aristoph. in avibus. Th. θλίβω, premo, & μαζὸς, ὁ, mamma.

Βλίμβω-ω, ictus, per Sync. pro ἐβλημβώ-ω, perf. part. pass. à βάλλω. perf. pass. βέβλημαι. Alii volunt à βλῦμι formare.

Βλῆσθαι, jactum esse, abjecto augmento pro ἐβλῆσθαι, perf. inf. pass. à βάλλω.

Βλῆτρίζειν, sunt qui accipi putant, pro βιπάζειν; i. e. jactare, apud Hippocr. Unde βλητρισμὸς, ὁ, jactatio apud eundem. Th. βάλλομαι.

Βλῆτο, Poët. pro ἐβλήτο, pluſq. p. pass. ejusd. verbi.

Βλητὸς, ἡ, ὁ; vel βλῆτ-ὸς, ictus: item attonitus, apoplecticus; Hippocr. & Hesych. Item βλητικὸς, ictibus, seu vulneribus patens; utrumque à βάλλομαι.

Βλῆφιστ, dat. pl. Ion. à

Βλῆχρον, ε, τὸ; clavus ferreus, pessulus. Th. βάλλω.

ΒΛΗΧΑ'ΟΜΑΙ, ᾶσμαι; f. ήσομαι. p. ημαι, balo, de ovibus.

Βλήχεσθ', Poët. pro βλήχασθ', balare: à βληχάομαι.

Βλῆχη, ης, ἡ; balatus: unde forte Angl. Bleak. Et

Βλήχημα, ατ-ος, τὸ; idem. Th. βληχάομαι.

Βληχητὸς, balativus, qui balat: undè τὰ βληχητὰ, animalia quæ balant; apud Suid. Sic etiam βληχώδης, έ-ος, ὁ, ἡ; q. d. balativus, aut balatorius; mente similis ovibus; Suidas. Them. idem.

ΒΛΗΧΡΟ'Σ, ῆ; debilis, imbecillis; ut & ἀβλήχρης. Hinc βληχρᾶς.

Βλὶξ, continenter, assidue, adv. q. à βολὴ, ictus.

ΒΛΙ'ΤΟΝ, ε, τὸ; blitum, olus insipidum.

ΒΛΙ'ΤΤΩ, f. βλίσω, exprimendo aufero: ut è favis mel. q. à μέλιττα, apis.

Βλοσυρεῖο, gen. Ion. pro ῆ, à

Βλοσυρὸς, ῆ; terribilis aspectu, torvus, truculentus: à βλέμμα σύρειν; visum trahere & torquere.

Βλοσυρῶπις, ιδ-ος, ἡ; habens oculos truces. Et

Βλοσυρωπὸς, ῆ; terribilis aspectu: ab ὤψ & βλοσυρὸς, truculentus.

ΒΛΥ'ΖΩ, & βλύω; f. βλύσω, scaturio, effundo, mano. Sic dictum à murmure aquarum.

Βλωθρὸς, ῆ; celsus, procerus: à βλώσκω, ascendo.

Βλωμίδιον, parva buccella, frustulum, offella, &c. Eust. diminutivum à seq. βλωμὸς.

ΒΛΩΜΟ'Σ, ῆ, ὁ; buccella, fragmentum, panis portio: q. à βάλλω.

Βλῶσις, εως, ἡ; adventus: à seq.

ΒΛΩ'ΣΚΩ, f. ώσω; advenio, ascendo, cresco.

Βοᾶ, reboat, 3. sing præs. à βοάω.

Βοάα, Poet. pro βοᾷ. Pleonasmo literæ α, 3. sing. ind. præs. à βοάω.

Βοάασκον, imperf. Poët. act. pro ἐβόων, verbi βοάω, clamo.

Βοάγειον, ε, τὸ; scutum ex boum, agrestium pelle: à βοῦς & ἀγρὸς, rus, ager.

Βοάγριος, ε; Boagrius, Locrensium amnis.

Βοαδρόμ-ος, ὁ; auxiliator, Doricè, pro βοηδρόμ-ος; quod vide.

Βόαδύ-ος, ε, ὁ; Dor. pro βοηδύ-ος; Poët. pro quo frequentiùs βοηδὸς; auxiliator, bellator, in prælio velox. Th. βοηθέω.

Βοανηργὲς, Syriac. Gr. υἱοὶ βροντῆς, filii tonitrui. Marc. 3. 17.

Βοάρμεν, ε, τὸ; quod ad boves pertinet, boarium. Th. βοῦς.

Βοάσαν, Dor. pro βοᾷ, 2. sing. præs. ind. pass. verbi βοάω.

Βοάσασ, αντ-ος, Dor. pro βοῶσα, a. 1. part. verbi βοάω.

Βοᾶσι, clamant, Dor. pro βοῶσι, 3. pl. præs. ind. act. à βοάω.

Βοάυλιον, ε, τὸ; & βόαυλ-ος· boum stabulum, bubile: ex βοῦς, & αὐλὴ.

Βοᾶτις, fœm gen. clamatoria, vociferatoria; Æsch. in Persis. à seq. Th. βοάω.

ΒΟΑ'Ω, βοο, clamo, voce feror, celebro: f. ήσω. imperf. ἐβόασκον, αν. p. βεβόηκα. a. 1. ἐβόησα, a 2. imperat. βόησον, άτω. Hinc βοὴ, & βοητὺς, &c.

Βοεία, ας, ε; sub. δορὰ, bubula pellis. Th. βοῦς.

Βοειακὸς, & βοεικὸς, ῆ, ὁ; item βοϊκὸς è bubula pelle factus; item bubulus, &c. sic βοεικὸν; τὸ τῆς βοὸς κρέας; caro bubula: ut ὑείκειν, suilla. Bud. item βοδὺς, έας, ὁ; lorum è bubulo corio factum: Od. Σ. omnia à Th. βοῦς.

Βόει-ος, ε; bovinus, bubulus: & βόε-ος, idem: à βοῦς, bos.

Βόες, pl. à βῶς.

Βοὴ, ῆς, ἡ; clamor, item pugna: à βοάω, clamo.

Βοὴ, Dor. pro βοᾷ, 3. sing. præs. sub.

Βοηβώλης, bove natus; epitheton apum, in Epigramm. βοηβώλειαι μέλισσαι; i. e. bove natis: ex βοῦς, & γείνομαι.

Βοηδρόμ-ος, & Doricè βοαδρόμ-ος; q. d. ad clamorem alicujus accurrens auxiliator, opitulator; Eurip. Indè βοηδρομία, auxilior, & βοηδρόμ-ος, ε, ὁ; auxiliaris, &c. ex βοάω, & δρέμω.

Βοήθημα, ατ-ος, ἡ; adjumentum, auxilium: à

ΒΟΗΘΕ'Ω, ῶ, auxilior, succurro: q. εἰς τὴν βοὴν θέω; ad clamorem occurro, f. ήσω. p. βεβοήθηκα. a. 1. ἐβοήθησα. a. 1. imperat. βοήθησον, άτω. 2. sing. præs. imperat. βοήθη, contractè pro βοήθεε.

Βοηθητικὸς, ῆ, ὁ; vim habens auxiliandi, auxiliator; à Th. βοηθέω. Undè etiam βοηθητέον, succurrendum est; Demosth.

Βοήθημα, ατ-ος, τὸ; auxilium, remedium, adminiculum. Et

Βοηθητικὸς, ῆ; auxiliaris. Item

Βοηδὸς, ῆ, ὁ, ἡ; & βοηδύ-ος; Poët. auxiliator: à βοηθέω.

Βοηλασία, ας, ἡ; boum abactio, præda: à βοῦς & ἐλάυνω, abigo.

Βοηλασίη, f. ήσω. p. κα. boves agito, vel abigo: à

Βοηλάτης, ε, ὁ; bubulcus, boum agitator, vel abactor. Et

Βοηλάτης, ιδ-ος, ἡ; boum agitatrix vel abactrix: à βοῦς & ἐλάυνω.

Βόημα, & Doricè, βέομα; idem quod βοὴ, clamor. Th. βοάω.

Βοιῶ, Dor. pro βοῶν, præs. inf. act. à βοάω· & βοῇς, Dor. pro βοᾷς, præs. sub. act.

Βοκόμ-ος, ε, ὁ; boum pastor: παρὰ τὸ βοῦς νέμειν, id est, boves pascere.

Βόης, ε, ὁ; clamosus, vociferator; à βοὴ.

Βοητὺς, ύ-ος, ἡ; idem ac βοὴ, clamor. Th. βοάω.

Βοθρίζω, obruo; ſonat, q. d. in foveam implicitum traho; à Th. βόθρος.

Βόθριον, ου, τὸ; parva ſcrobs: à ΒΟΘΡΟΣ, ου, ὁ; fovea, ſcrobs: q. βάθρος, à βάθος.

Βόθων, ωνος; idem, ſed Ἀττικώτερον; q. à βαθύνω, excavo in profundum.

Βοθρώδης, tumor dicitur, apud Galen. quum, preſſus digito, in modum ſcrobis, foſſulam, veſtigiumque relinquit cavum, & lacunoſum, &c. à Th. βόθρος.

Βοϊκός, ᾶ, ὁ; bubulus: ut βοεικός. Item βοΐδιον, vel βοΐδιος; & per ſyncreſim, βώδιον, & βοΐδιον, τὸ; bucula, buculus: Athen. in Epigramm. item βοΐδης, ου, ὁ; πρᾶος, ὀξύθυμος; Euſtath. ex Menand. omnia a Th. βοῦς.

Βοΐκλοψ, idem quod βώκλοψ, boum fur; apud Athen. ex βοῦς, & κλέπτω; furor.

Βοιωτία, ας, ἡ; Bœotia: hinc Βοιωτὸς, ὁ; Bœotus. Βοιωτάρχω, fut. ξω, impero Bœotiis.

Βολάων, ιctuum, gen. pl. Æol. à Βολή. Th. βάλλω.

Βολᾶν, impetuoſus, irretitus; à Βολὴ, ἡ; vel βόλος, ὁ jactus. Th. βάλλω.

Βολβάριον, & Βολβίον, ου, τὸ; bulbulus: parvus bulbus, à bulbus: unde ἐτῖμ. Βολβοειδὴς, ές, ὁ, ἡ; bulboſus, bulbum referens: comp. εἶδος, ſpecies, &c.

Βόλβιτον, ου; quod & Βόλιτον. ſtercus, fimus, à Βολὴ, quia ejicitur.

ΒΟΛΒΟΣ, ου, ὁ; Bulbus, radix quævis rotunda. Hinc

Βολβώδης, ές, ὁ, ἡ; bulboſus.

Βολέω, ῶ; jacio: à Βολὴ, jactus. Indè etiam Βολεών, ῶνος, ὁ; ſimetum, ſterquilinium, &c. Euſtathius dicit, Atticum eſſe.

Βολὴ, ῆς, ἡ; jactus: item ictus, plaga: gen. pl. Æol. Βολάων. à p. m. βέβολα, verbi βάλλω.

Βολίζω, bolidem demitto: f. ίσω. p. βεβόλικα. a. 1. ἐβόλισα. a. 1. part. βολίας, αἷμα. a

Βολὶς, ίδος, ἡ; jaculum, ſagitta; item funis alligato plumbo: quo nautæ profunditatem aquarum explorant. Th. βάλλω, jacio.

Βολίτης, ου, ὁ; ſtercoreus: Ariſtoph. idem quod βόλιτος, ſeu βόλιτον, quod vide.

Βόλος, ου, ὁ; jactus: Ion. & Poët. funda, verriculum. Th. βάλλω, jacio.

Βολοσία, dicebatur Lucina; quoniam partus dolores, qui βολαὶ, nominantur, amoliri, & ἀφεῖν credebatur, teſte Etym.

Βομβάω, videtur eſſe, ſonum bombo ſimilem, edo; a Th. βομβέω.

Βομβάζειν, irridere, cavillari; Suid. Th. idem.

Βομβαύλιος, tibicen; qui novit βομβεῖν αὐλόν. Heſych.

Βομβὴς, ῆτος, ὁ; & Βομβητὴς· bombum edens: βόμβησις, bombizatio; & βομβηδὸν, adverb. edendo bombum cum bombo, omnia à βομβέω.

Βομβεῦσαι Dor. pro βομβῆσαι, βομβεῖσθαι, Dor. & Æol. pro βομβῆσθαι, ſufurrans: præſ. part. f. g. à

Βομβέω, ῶ; f. ήσω. p. ήκα. bombum edo vel facio, ſufurro, reſono: à ſeq. Them.

Βόμβος, ου, ὁ; bombus, ſonus quem edunt apes, ſtrepitus. Hinc

Βομβύλη, ης, ἡ; genus apis. Et

Βομβύλιος, ου, ὁ; idem: eſt & genus poculi, βομβάω ἐν τῇ πόσει. Et

Βόμβυξ, υκος, ὁ; bombyx, vermis: à βόμβος.

Βομβυλιάζω, ventris murmur edo; Ariſtot. ab eodem Themate.

ΒΟ'ΝΑΣΟΣ, vel βύναινος, ου, ὁ; animal ſylvaticum; aliter monops.

Βουβοστὸς, ου, ὁ; boum paſtor, bubulcus: ex βοῦς, & βόσκω; V. ſic Βουζύγιον, τὸ; boum jugum; V. ζυγὸς vel ζυγὸν, βούγλωσσος; i.e. ὀβόφθαλμος; Nonn. ὄμμα βουγλώσσοιο θεοσπέπε; faciei bovis & pulchris oculis præditæ, &c. propriè namque ſonat; q. d. bubulas pupillas habens; i. e. pulchras bubuli enim oculi pulchri cenſentur, &c. V. γλαῦκα· βουκατάκα, boum cædes, ſeu mactio; ex βοῦς, & 2. perf. præt. paſſ. ἔκταμαι, verti κτείνω; V. Item βουθύτης, & βουθύτης; qui boves mactat: unde βουθυσία, ῶ; boves macto, & immolo, &c. ex à βοῦς; & tertia perſ. præt. paſſ. verb θύομαι; V. Sic βουθύφος, vel βουθύφος; qui boves alit, & pascit, bubulcus; ex βοῦς, & τίθημι, præt. med. verbi τρέφω; alo, nutrio, &c. & βουστασία, idem quod βουσφαγία; boum mactatio; à βουστατέω, boves macto: ex βοῦς, & σφάζω, vel σφάττω; V.

Βοῦζυ, ὁ; nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. in quo robur.

BOPA' ας, ἡ; pabulum, eſca, propriè brutorum: q. à βόω, ſeu βόσκω, alo.

Βορβορικοίτης, ου, ὁ; qui cubat in luto: nomen Ranæ: ex βόρβορος & κοίτη cubile.

ΒΟ'ΡΒΟΡΟΣ, ου, ὁ; cœnum, limus, propriè ἐκ τῶν βοῶν. Hinc

Βορβορόω, cœno contamino.

Βορβοροταραξὶς, εως; apud Ariſtoph. in equit. dicitur turbulentus; cœno & tumultu implens omnia: qui fœdum & turbulentum civitatis ſtatum reddit; q. βορβοροταραχέτης; ex βόρβορος, & ταράσσω; V.

ΒΟΡΒΟΡΥ'ΖΩ, ſtrepo, prepriè de inteſtinis crepitantibus.

Βορβορώπης, qui cœni ſpeciem refert; fœdus, turpis, fœtorem inferens, &c. ex βόρβορος, & ὤψ, oculus V.

Βορέας, gen. Æol. pro βορίας, ut & βορέω, gen. Ion. à

ΒΟΡΕ'ΑΣ, & Ion. Βορέης, ου, ὁ; Boreas, aquilo: q. ἀπὸ τοῦ βοᾶν, κ) ῥεῖν, quod ventus ſit ſonorus & violentus: vel à βορᾶ, quod edacitatem afferat. Hinc

Βορέηθεν, adv. Poët. à ſeptentrionali plaga: &

Βορῆθεν, & Βορῆθι, Poët. ε, Borealis. ὑπερβόρειος, qui ex remotiſſima regione venit.

Βορὶω, acc. Ion pro βορέαν, à βορᾶ, pabulum.

Βόρμαξ & βόρμαξ, formica, quia diligenter βορὰν μάσσει, id eſt, cibum quærit: vel à μύρμηξ, & certè μ & β cognata ſunt.

Βορρᾶς, ᾶ, ὁ; Boreas: ſic & βορρᾶς, nom. ſing. Ion. Βόρρηθεν, à Borea.

Βόρος, vel βορὸς; edax, vorax; Lucian. Unde βορόπαλος, edaciſſimus, è βορὰ, pabulum, eſca, &c. à quo etiam eſt in uſu, βόρος, idem quod βορὸς; edax, &c.

Βόσις, εως, ἡ; paſtus, cibus. Th. βόω inuſ. paſco.

Βόσκημα, ατος, τὸ; pecus animal; item paſcua: à βόσκω. Th. βόω, paſco.

Βοσκησάδε, paſcemini, Dor. pro βοσκήσασθε, 2. pl. f. 1. m. verbi βόσκω, paſco: f. ήσω. Th. βόω; idem.

Βόσκησις, εως, ἡ; paſtio: ab eod. Them.

Βόσκοντι, Dor. pro βόσκουσι, paſcunt, 3. pl. præſ. à

Βόσκω, Pasco: f. βοσκήσω. p. βεβόσκηκα. a. 1. ἐβόσκησα. à βόω, paſco, inuſ.

Βοσὸρ, prepr. nom. ſparſor. Hebr. qui etiam dicitur βέωρ· pater Balaami.

Βόσπορος, ου, ὁ; Boſporus vel Boſphorus; q. d. bovis trajectus, mare anguſtum ſignificat: dicitur enim à bovis tranſitu, propter freti anguſtias; ſunt autem duo Boſphori, alter juxta Byzantium, qui Boſphorus Thracius appellatur; alter in introitu Mæotidis paludis; de quibus conſule chorographos: ex βοῦς, & πόρος; V.

ΒΟ'ΣΤΡΥΧΟΣ, ου, ὁ; & βόστρυξ, χος, ὁ; cincinnus, capillus, cæſaries: q. quod uvæ inſtar pili cohæreant.

Βοτὰ, V. in βοτὸν.

Βοτάνη, ης, ἡ; herba, gramen: à βοτὸς, eſca: quod à βόω, paſco. Hinc

Βοτανίζω, herbas carpo ſeu vello; quod Columnella dicit exherbare, & runcare. Unde Βοτανισμὸς, οῦ, ὁ; runcatio: ſeu evulſio herbarum inutilium, &c. Item,

Βοτανικὸς, ῆ; herbarius: &

Βοτάνιον, ου, τὸ; herbula: ab eodem Them.

Βοτανολογέω, ῶ; herbas carpo, & colligo: ex βοτανὴ, & λογέω; inuſitato pro λέγω; i. e. colligo.

Βοτὴρ, ῆρος, ὁ; Poët. paſtor: à βόω, inuſ.

Βοτὸν, οῦ, τὸ; pecus, armentum. Th. βόω, paſco.

Βοτὸς, οῦ, ὁ; alimentum: ab eodem Them.

Βοτρύδιον, ου, τὸ; racemulus: &

Βοτρυδὸν, adv. racematim, in modum racemi. Th. βότρυς.

Βοτρυδοφορέω, ῶ, ὁ, ἡ; racemos elargiens, dans uvas, botryorum largitor: Ariſtoph. in pace; ὦ πότνια βοτρυδόρε; pacis epitheton à ruſticis ei impoſitum, quod ea vigente vineæ colantur, &c. ex ſeq. βότρυς, & δίδωμι; V.

Βοτρυομάω, racemor, eſt paſſ. ab activ. βοτρυόω, racemo, &c. à Th. βότρυς.

Βοτρυοπαγὴς, ὁ, ἡ; vitis, quæ botros, ut liberos fert: ex βότρυς & πάσσω.

Βοτρυοστεφὴς, ές, ὁ, ἡ; ab uvis diſtillans, &c. ex βότρυς, & στάζω, &c. ſic Βοτρυοστεφάνωμα, ου, ὁ, ἡ; botryonum ſertis redimitus, &c. V. στέφανος.

BO'TPYΣ, υος, ὁ; botrus, uva, racemus: voc. ὦ βότρυ. acc. pl. Βότρυας, quæ

ποτὲν

ποτὸν βίει. Hinc βοτρυέεις, ετος, racemosus.

Βοτρυόω, vide in βοτρυδομαι. Βοτρυωδης, ές, ες, ὁ ἡ ἡ; racematus, racematim cohærens, acinosus; ut βοτρυώδη δένδρεα, arbores racematim fructificantes, &c. ab cod. Th. βότρυς.

Βῦ, est particula augendi: à βῶς, id est, bos, quia magnum animal.

Βῦ, etiam pro βύς, Poët.

Βυάγρα, ας, ὁ, ἡ, pastor, armenti ductor; item, βυαγρεῖον, ου, τὸ; ὑπὸ βοῶν εἰλκυσμένον ξύλον; ut tradit Hesych. dicens, Laconica esse hæc duo vocabula; ex βῶς & ἄγω, vide.

Βύδιγις, ιδος, ἡ, &

Βύδιγξ, ιγγος, ὁ, bubulus, sylvestris bos: à βῶς, bos.

Βυκόλος, ου, ὁ, Dor. pro βυκόλος, ου, ὁ, boum pastor, bubulcus: à βῶς & βόσκω inus. pasco.

Βύκερως, vel Βύκερος, ὁ, magna fames: à βῦ, particula augente, & βεβρῶς, cibus, quod à βιβρώσκω, comedo.

BOTBΩN, ῶνος, ὁ, inguen. Sic & tumor dicitur circa inguina.

Βωβωνίαω, laboro ex inguine, intumeo; ut Arist. Ran. ὑπὸ τῆς κύστεως γὰρ, τῷ νεφρῷ βεβωνῶ; i. e. præ lumbis ego crumpo, renes doleo; hoc est, φλεγμαίνω τοὺ βεβῶνας, &c. a βεβῶν.

Βωμάομαι, ῶμαι, qui valde se jactat: à γαῖα, glorior.

Βώμβυξ, ῦκος, ὁ, ἡ, ὁ ἡ ὑ; bove genitus; epitheton apis, quod ex boum ossibus nascatur; vel eo modo, quo docet Virgil. 4. Georgic. Varro de Re ruft. lib. 2. c. 4. de bobus loquens; denique ex hoc putrefacto nasci dulcissimas apes, molles matres; à quo eas Græci βουγόνας appellant, &c. ex βῶς & γόος, à γίνομαι, &c. Vide.

Βώγλωσσος, & ---ον, lingua babula, herba: &

Βώγλωσσος, solea piscis; Angl. Sole: ex βῶς & γλῶσσα.

Βωδέψιον, ου, τὸ, bovinum corium; ex βῶς; & δέφω, f. ψω; excorio, pelle nudo; unde βωδέψια, ῶν; f. ύσω; subigo, & emollio, coriariorum more, &c.

Βώδορος, ου, ὁ, ἡ, boves excorians: à βῶς & δορὰ, quod à δέρω. Th. δέρος, pellis.

Βουδρομία, ας, ἡ; cursus citus, seu incitatus; acceleratio; interpr. Demosth. ex βῦ particula intensiva; & δρόμος; vide. Unde etiam βουδρομεῖν; accelerare, cursu incitato ferre, &c.

Βουθερής, ές, ὁ ἡ ὑ; qui à bobus depascitur; ὑπὸ βοῶν θεριζόμενος τῶν ὀδόντων; h. e. βῶς τρέφων; seu à particula βῦ, epitatica; πολυφόρος, ἡ πολυθερής; h. e. πολλάκις θεριζόμενος, &c. Vide θέρος, & θερίζω, &c.

Βυθυσία, ας, ἡ, immolatio boum: ex βῶς & θύω, macto.

Βικκᾶς, ὰ, & βῦκος, & βῶκος Dor. ου. bubulcus; & bubulcus, messor: idem quod βώτης, ου, ὁ. Th. βῶς.

Βύκιστρον, ου, τὸ, stimulus boum: κέντρον, quo aguntur βόες.

Βυκέφᾶς, ᾶ, equus Alexandri magni; dictus à Taurino capite; ex βῶς & κεφαλή.

Βυκολέω, ῶ, f. ήσω, boves pasco: item generaliter pasco, & lacto; βυκολέουτι, dat. sing. part. præs. ex βῶς, bos, & κόλον, cibus.

Βυκολία, idem ac βυκόλιον.

Βυκολιάζω, item βυκολιάζω, & βυκολιάσδω, Dor. f. άσω vel άξω, pastoritium carmen cano: & inde

Βυκολιασμὸς, ῦ, ὁ, pastoritii carminis modulatio: tibiæ cantu & tripudio: &

Βυκολιαστὴς, ῦ, ὁ, pastoritii carminis modulator: à βῶς & κόλον, cibus.

Βυκολικὸς, ὴ, pastoralis, pastoritius: &

Βυκόλιον, ου, τὸ, armentum boum: item

Βυκολισμὸς, ῦ, ὁ, pastoralis cantilena: &

Βυκόλος, & Dor βυκόλος, ου, ὁ, bubulcus, armentarius: ex eisd. th.

Βυλαρχέω, ῶ; consilii vel curiæ sum princeps; Aristot. Pol. 4. ex βυλὴ & ἀρχὴ; vide.

Βυλαφόρος, ου, ὁ, Dor. pro βυληφόρος, quod vide.

Βύλει, vis, Att. pro βούλῃ. 2. perf. sing. à βούλομαι, volo.

Βύλει, mavis præs. imperat. Ion. pro βούλου, à βούλομαι, volo.

Βύλεˊ pro ἐβούλετο, imperf. ejusd. verbi.

Βυλεύεο, Ion. pro βουλεύου, præs. imperat. pass. à βουλεύω, consulto.

Βύλευμα, ατος, τὸ, consilium. Th. βουλὴ, idem.

Βυλεύμενος, Ion. & Poët. pro βουλόμενος, præs. part. à βούλομαι, volo.

Βούλευσαι, a. 1. imperat. m. βουλεύσασθαι, dat. sing. a. 1. part. act. verbi βουλεύω, consulto. Th. βουλὴ.

Βουλεύσαντε, a. 1. part. dual. num. βουλεύσας, a. 1. sub. à βουλεύω.

Βούλευσεν, a. 1. Ion. ejus. them.

Βούλευσις, εως, ἡ, consultatio: &

Βουλευτήριον, ου, τὸ, consilii locus, curia, senatus: item

Βουλευτὴς, ου, ὁ, consultor, senator; à βουλεύω, consulto. Th. βουλὴ, consilium.

Βουλευτικὸς, ὴ, consultus: item, senatorius, ad senatum seu curiam pertinens: &

Βουλευτὸς, ὴ, in deliberationem cadens: ab eod.

Βουλῆσθαι, consulas, pro βουλεύῃς. 2. sing. præs. sub. per Paragogen τὸ θα' à

Βουλεύω, consulto, f. εύσω. p. βεβούλευκα, a. 1. ἐβούλευσα. a. 1. m. ἐβουλευσάμην. Th. βουλὴ.

Βουλέων, gen. pl. Poët. pro βουλῶν, à

ΒΟΥΛΗ, ῆς, ἡ, consilium, consultatio, curia: Hinc βουλεύω, consulto, βουλευτὴς, ὴ, ὁ, senator, βουλευτήριον, ου, τὸ, curia, ὀπτῆλαι, ῆς, ἡ, insidiæ, Συμβουλεύω consilium do.

Βούλει, Ion. pro βούλῃ. 2. sing. præs. à βούλομαι, volo.

Βουληθείω, ης, η, a. 1. opt. pass. βουληθεὶς, εῖσα, volens. a. 1. part. pass. ejusd. verbi.

Βούλημα, ατος, τὸ, voluntas, arbitrium, propositum. Th. βούλομαι, volo.

Βούλῃσι, & βουλῇσι, dat. pl. Ion. pro βουλαῖς, à βουλὴ, consilium.

Βούλησις, εως, ἡ, idem ac βούλημα: & ab eod. th

Βουλητὸς, ὴ, voluntarius: &

Βουλητὸς, ὴ, sub voluntatem cadens: à βούλομαι, volo.

Βουλοφόρος, ου, ὁ, ἡ, consultor, consiliarius, voc. ὦ βουλοφόρε: ex βουλὴ, & φέρω.

Βουλιμία, βούλιμος, & βουλιμίασις; q. d. bovina fames; i. e ingens seu vehemens fames; unde βουλιμιάω, βουλιμιάζω, & βουλιμώττω; fame ingente & intolerabili premor, aut enecor, &c. ex βῶς, vel βῦ, epitatico; & λιμὸς, fames, vide.

Βούλομ', pro

ΒΟΥ'ΛΟΜΑΙ, volo, item malo, & cupio, βούλει, & βούλεαι, Poët. vis, pro βούλῃ: præs. opt. βουλοίμην, οιο, οιτο, imperf. ἐβουλόμην & ἠβουλόμην. Att. ου, οιτο, f. βουλήσομαι, p. βεβούλημαι. tanq. à βουλέομαι. a. 1. ἐβουλήθην, & Att. ἠβουλήθην: præt. m. βέβουλα in compos.

Βούλι, intestina: unde farcimina fiunt. Lat. bolus.

Βουλυτὸς, ὸ, ὁ, tempus quo boves solvuntur a jugis, vespera: à βῶς, & λύω, solvo.

Βούλιεβρος, ου, ὁ, hinnulus magnus; ex βῦ, particula augente, & νεβρὸς, hinnulus. Invenitur & τὸ βούλιεβρον.

ΒΟΥΝΟ'Σ, ὸ, ὁ, collis tumulus: hinc

Βουνώδης, clivosus. q. à βουνὸς, quia scanditur.

Βούπαις, αιδος, puer vel adolescens grandis vel pinguis. Ex βῦ particula intens. & παῖς. Hinc fortassis Angl. Bouby.

Βούπαλος, magnus, propriè luctator, item asinus, Βούπαλον, μέγα ἡ ὄγαμα· Hesych. ut sit, vel simpliciter magnum, vel pro μέγας ὄνος ἡ ὄγαμα magnus asinus, & nomen intuper proprium. Th. πάλη.

Βουπλὴξ, ῆγος, ἡ, stimulus, quo boves pungantur, Ἐκκεντρον, q. βῶς πλήσσων. Vel scutica quæ fit ex bubula pelle.

Βουποίμων; boum pastor, in Epigr. ex βῶς; & ποιμὴν; vide.

Βουπόλος, qui circa boves versatur; bubulcus; ex βῶς, & πολέω, vide.

Βουπόρια ὀζελαὶ, magna verua. q. ad boves transfigendos. Ex βῶς, & πείρω, transfadigo, p. m. πέπορκα.

Βούπρωρος, qui bovem in prora habet; ut, βούπρωρος θυσία; sacrificium, constans in aprO, ariete, & tauro; in quo taurus præibat, ut in navi prora; Eust. ex βῶς, & πρῶρα; vide.

Βύρσωσις, sive βύρσωτος, ου, ὁ, fructus qui claudi tur elate, i. e. palma suo involucro inclusa.

ΒΟ'Υ Σ, οός, ὁ ἡ ὑ, Bos, vacca, οἱ βόες, vaccæ, dat. pl. βουσὶ, & Ion. βόεσσιν, in acc. sing. βῶν. acc. pl. βόας, βῶς. Hinc βοῦς, βώτης, &c.

Βύσιρις, in acc. Βύσιριν, Busiris, rex Agrigentinorum.

Βύτας, α, ὁ, Dor. pro.

Βώτης, & hoc à βόες, pro quo & βοτὴρ, ῆρος, ὁ, pastor. Th. βόω inus. pasco.

Βώτιμος, bovis pretium æquans; vide τίμη.

Βώτιμον & ου, Botomum, herba, quam

βόες τέμνεσι, boves carpunt.
Βουτύρινος, ε, ὁ; butyrinus; à sequente
Βούτυρον, ε, τὸ, BUTYRUM, lactis spuma, Gen. c. 18. ver. 8. à βοῦς, vacca. & τυρὸς caseus, quod à bubulo lacte p'urimum fiat. Angl. Butter.
Βοφανέω, boves macto: & Hinc
Βοφόνος, boum interfector, à βοῦς & φένω, occido, p. m. πέφονα.
ΒΟΌω, f. ύσω & ώσω, p. κα, pasco, thema insit. pro quo in usu est βόσκω, idem. Hinc βοτὴρ, βοτὶν, βοτάνη, ἱπποβότης, μηλοβότης, &c.
Βοάω, clamarem, Atticè pro βοάοιμι, βοῴμι.
Βοάμβος, celebratus, à βοάω.
Βόων, clamabant, pro ἐβόων, 3. pl. imperf. act. à βοάω, βοάομαι, gen. sing. part. præs.
Βοώνης, boum emptor; (Vi. Th. ὠνέομαι) item, βοώνητος, bove emptus, &c. ab eod. Th.
Βοῶντι, Dor. pro βοῶσι, 3. pl. præs. act. à βοάω.
Βοῶπις, ιδος, ἡ; cui bovini sunt oculi, magni & venusti: ex βοῦς, & ὤψ, ὠπὸς, oculus, quod à p. m. ὤπω ab ὄπωμαι.
Βοωτὴς, vociferantis, gen. sing. præs. part act. f. g. verbi βοάω.
Βραβεῖα, ας, ἡ, moderatio certaminis, & de eod. disjudicatio: &
Βραβεῖον, ε, τὸ præmium victoriæ, à seq. tem. Hinc Ang. brave.
ΒΡΑΒΕΥΣ, εως, ὁ, qui dat præmium certaminis, certaminis moderator & arbiter: à ῥάβδος, virga, quam βραβεῦται, gestare solebant: vel quod virga palmea designabantur victores.
Βραβευτὴς, οῦ, ὁ, idem.
Βραβεύω, præmium do certaminis, de victoria decerno: item impero, moderor, βραβεύετω, 3. sing. præs. imperat. act. f. εύσω, p. βεβράβευκα, a. 1. ἐβράβευσα. Th. βραβεύς.
ΒΡΑΓΧΑ, τὰ, pruna Damascena.
ΒΡΑΓΧΟΣ, ε, ὁ, vel εος, τὸ, raucedo, à βρέγχω, quia guttur accidit.
Βραδέως, tardè; item segniter & cunctanter, βραδύτερον, tardius, segnius, βραδύτατα, tardissimè: adv. à βραδὺς.
Βραδινὸς, ὴ, ὸν, Æol. pro βαδινὸς, gracilis, quod vide.
Βραδίων, tardius, compar. & in superl. βραδίστην: à βραδὺς, tardus.
Βραδυδινὴς, ίου, ὁ ἡ ἡ, qui tardo vortice circumagitur; tardus ad motum; ex βραδὺς & δῖνη, vide.
Βραδυπέδεσσι, tardantibus, dat. pl. præs. part. f. g. à
Βραδύω, tardo, cunctor. f. υνῶ. a. 1 ἐβράδυνα. Th. βραδὺς, tardus.
Βραδυτρέπτω, tardè coquo; unde, βραδυτρεψία, tarditas concoctionis; difficilis concoctio; &c. Dioscor. ex βραδὺς & πέπτω, vide.
Βραδυπλοέω, ῶ, tardè navigo. f. ήσω, p βεβραδυπλόηκα: ex βραδὺς & πλόος, navigatio: quod à πλέω.
Βραδύπους, tardipes; tardigradus; Th. πῦς.
ΒΡΑΔΥΣ, εῖα, ὺ, tardus, a, um; in compar. βραδίων, & βράστων, vel βραδύτερος, superl. βραδίστος, vel βραδύτατος. Hinc
Βραδυσκελὴς, ὲς, ὁ, & ---λὴς, ὲος, ὁ ἡ ἡ, tardigradus, tardè incedens, &c. ex βραδὺς & σκέλος, vide.
Βραδύτης, ητος, ἡ, tarditas, segnities.
ΒΡΑΊΖΩ, & Βράσω, f. σω, ferveo, bullio.
ΒΡΑΊΟΝ, sive βράθυς, herba, quæ Latinis dicitur sabina.
Βράκηνον, ε, τὸ, agreste olus.
Βράκος, εος, τὸ, idem ac βράκη, ης, ἡ, velum seu tegmen pudendorum, bracca jam dicta.
Βραστὸς, fervefactus, a. 1. part. pass. ab ἐβράσθην, a. 1. verbi βράζω, ferveo.
Βράσμα, ατος, τὸ, & Βρασμὸς, ε, ὁ, ebullitio, fervor. Th. βράζω.
Βράστων, idem quod βράζων.
Βράχε, imperf. vel a. 2. ion. à βράχω, strepitum edo.
Βραχέα, ίων, τὰ, brevia. Vada, quæ propter aquarum brevitatem brevia vocantur.
Βραχέη, Ion. pro βραχεῖα, fœm. gen. à βραχὺς.
Βραχεὶς, & in f. g. βραχεῖσα, perfusus, a. 2. part. pass. à ῥέγχομαι, seu βρέχω, madefacio. a. 2. pass. ἐβράχην, a. 2. inf. βραχῆναι.
Βραχέως, adv. breviter, paucis.
ΒΡΑΧΙΩΝ, ονος, ὁ, BRACHIUM, q. comp. à βραχὺς quod lacertus brevior sit ulnâ.
Βραχίων, etiam brevior, compar. ut & βράχιστος, brevissimus: superl. à
ΒΡΑΧΥΣ, εῖα, χὺ, ίος, brevis, e. μὴ βραχὺ, paulò post: βραχύπους, paululum: διὰ βραχείων, paucis. Hinc forsan Angl. to break.
Βραχυπέδιλος, ε, ὁ, Dor. pro βραχυσπάθης, qui breve ferrum seu cuspidem habet: ex βραχὺς & σίδηρος, ferrum.
Βραχυπτὴς, brevem finem habens; item, compendiarius; brevis, &c. ex βραχὺς & πτέω, vide.
Βραχύτης, ητος, ἡ, brevitas: à βραχὺς.
ΒΡΑΧΩ, f. ξω, sono, strepo: propriè de iis quæ franguntur. Hinc Angl. to break.
Βρέγμα, ατος, τὸ, & Βρεγμὸς, ε, ὁ, sinciput, à βρέχω, madefacio.
Βρεκεκέξ, vox ranarum.
Βρέμεθος, Poët. idem ac τὸ βρέμειν, à
ΒΡΕΜΩ, FREMO, murmuro: f. μῶ, p. m. βέβρεμα, indè βρόμος, fremitus.
Βρένθυς, cervus, Messapiis.
Βρένθις, & βρένθυς, lactuca.
ΒΡΕΝΘΟΣ, ε, ὁ, avis quædam; item fastus: indè βρενθύεσθαι, arrogantem esse.
Βρέντιον, caput cervi. Messapiis: à βρένθυς, cervus.
Βρέξαι, pluere, a. 1. inf. à βρέξω, f. 1. act. à βρέχω, pluo.
ΒΡΕΊΤΑΣ, τὸ, simulachrum, statua, idolum.
ΒΡΕΊΦΟΣ, ε, τὸ, infans. Hinc
Βρεφύλλιον, τὸ, infantulus.
Βρέγμα, ατος, τὸ, & Βρεχμὸς, ε, ὁ, sinciput, caput: à βρέχω.
ΒΡΕΊΧΩ, madefacio, irrigo, bibo, pluo: f. ξω, p. κα. a. 2. ἔβραχον. a. 2. pass. ἐβρέχθην. præt. m. βέβρεχα. perf. pass. βέβρεγμαι, Hinc Angl. derivatum videtur Brook.
Βρῆγμα; idem quod βῆγμα; id quod tussiendo expuitur; à præced. Th. βρήσσω, inferto ρ; idem quod βέστω, vel βήσσω, tussio; Th. βὴξ, γὸς, ὁ; tussis.
Βρήστω, tussiendo exspuo: q. à βήσσω. Unde forsan Angl. Brest, utpote indè exspuimus.
ΒΡΙ, particula epitatica, significans ἄγαν, valde.
Βριάει, 3. sing. ind. à βριάω, quod vide.
Βριάρεων, acc. sing. à Βριάρεως, ω, ὁ, Atr. pro
Βριάρεως, ε, ὁ, Briareus, centimanus, nomen Gigantis: ex βρῖ particula intens. & Ἄρης, Mars: vel à
Βρισεὺς, ῆ, robustus, validus: à seq.
ΒΡΙΑΩ, ῶ, f. άσω, robustum reddo, robustius fum; vel potentem reddo, potens fum; extollo, tumesco.
Βριαχάρ, fortis, vel robustus manibus; ex βριαρὸς & χὴρ.
ΒΡΙΖΩ, f. ίσω, & ξω, post sumptum cibum paululum dormio: q. βοριζω.
Βριζόμαντις, ὁ ἡ ἡ; Hesych. ἐνυπνιομάντις; qui vel quæ ex somniorum interpretatione aut visione futura prædicit; ex βρίζω & μάντις.
Βριήπυος, ε, ὁ, vehementer clamans, Martis Epith. ex βρῖ & ἠπύω, clamo, pro ἀπύω, idem.
Βρίθος, ε, τὸ, &
Βριθοσύνη, ης, ἡ, pondus, gravitas. Item
Βριθὺς, ύος & έος, gravis: à
ΒΡΙΘΩ, f. sum gravis, onustus sum: propendeo, cum impetu inclino. f. σω p. m. βέβριθα.
Βριθύκερως; qui cornibus gravatur; gravia habens & operosa cornua; Opian. Hal. ex βριθὺς, gravis; & κέρας, ατος, τὸ, cornu.
Βριθωλος, Ἀπόλλων, in Epigram. gravem mentem faciens & prudentem; ex βριθὺς & νόος.
Βριθυσωσπίτης, severam quandam gravitatem præ se ferens; severus; sic vocatur Diogenes Syracusius, severus Philosophus; ex βριθὺς, vel βριθυστωΐη; & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, vel ὄπη, ἡ, oculus.
Βρίμη, ης, ἡ, robur, potentia: à βριάω.
Βριμάζω, leonis voce utor; item, βριμάω, βριμάνω, & βριμόομαι; idem quod Th. βριμόομαι; excandesco, &c. Unde etiam, βριμηδὸν; adv. cum fremitu; & q. d. fremibundè; apud Nonn. item, βρίμημα, quod ab Hesych. ex ὀδύνησις; quæ omnia videntur, à βρέμω, deducta.
ΒΡΙΜΟΌΜΑΙ, ώσομαι, & άσομαι, ώμαι, fremo, frendeo, excandesco ira, q. à βρέμω fremo.

Βρισάρματ-ος, ε, ὁ, ἡ, currum gravans: ex βρίθω, gravo, & ἅρμα, currus.

Βρισεύς, ῆος, ὁ, nom propr. viri.

Βρισηίδα, acc. sing. à Βρισηΐς, ίδος, ἡ, nomen mulieris.

ΒΡΙ'ΣΣΟΣ, ε, ὁ, echini marini genus.

Βρόγχια, τά; pulmonis concavitates, seu canaliculæ & fistulæ; vel, asperæ arteriæ cartilagines penè circulares in totum pulmonem divisæ; (pro quo etiam invenitur βράγχια) Unde βρογχιάζω; deglutio, devoro; q. d. per guttur dejicio, seu demitto. Item, βρογχωτὴρ, ῆρος, ὁ; vellimenti apertura, qua collum inseritur, &c. omnia à βρόγχος.

Βρογχοκήλη, tumor in gutture, seu asperæ arteriæ exoriens: tumor gutturis, seu tumidum guttur; Celsus; ex βρόγχος, & κήλη, tumor.

ΒΡΟ'ΓΧΟΣ, ε, ὁ, guttur: βρόγχος, ε, ὁ, idem, q à βρέχω, forbeo.

Βρόδον, rosa: Æol. pro ῥόδον.

Βρομέω, idem quod βρίμω, fremo; unde, Βρόμιος, Bachus; Dionysius; vel Bacchicus, Dionysiacus, &c. à quo βρομιάζομαι, bacchor; ex Epigr.

Βρόμος, ε, ὁ, fremitus, fragor, item avena, à βρίμω, fremo: hinc βρομία φόρμιγξ.

Βροντάω, ῶ, f. ήσω, p. ησα, tono, à

ΒΡΟΝΤΗ, ῆς, ἡ, tonitru: q. βεβρωτὴ, à βρέμω, fremo.

Βροντᾶ-ων Ζεύς; q. d. tonitrualis Jupiter; tonitruum author; item, βροντεῖον, τὸ; tonitrus officina; machina in scena tonitrum edens; Utrumq; à præced. Th. βροντή.

Βρόντημα, τὸ; idem quod βροντή; tonitru.

Βροντησικέραυνος, ὁ, ἡ, tonans & fulminans; ut βροντησικέραυνε νεφέλαι, Aristoph. q. d. cum tonitru fulminantes nubes; epitheton nubium, quod earum concursu & collisione edantur fulgura & tonitrua; ex βροντὴ, & κεραυνὸς, ε, ὁ; fulmen, &c. Sic, ex βροντὴ, comp. cum ποιέω, facio; est βροντοποιὸς, ε, ὁ; tonitrus author.

Βροτέᾶν, Dor. pro βροτέων, gen. pl. à

Βρότ-ος, & βρότ-ή, ε, ὁ, ἡ, mortalis, humanus: quod à βροτὸς.

Βροτήσιος, ε, ὁ, Poët, idem ac βροτὸς, mortalis.

Βροτοδάμων, ων, Dor. pro

Βροτοδαμών, ων, calcator hominum: ex βροτὸς, homo, & βῆμι, gressus: quod à βαίνω, eo.

Βροτόγηρυς, voce humana loquens; epitheton psittaci in Epigram. ex βροτὸς, humanus, & γῆρυς, εως, ἡς vox. Item, βροτοειδὴς, ές, ὁ, ἡ; humanus, homini similis, ex βροτὸς, homo; & εἶδος, ες, τὸ, species, forma, &c. βροτοκτόν-ος, homicida; Th. πλείνω, occido, &c. βροτοσυγὴς, ές, ὁ, ἡ; hominibus invisus; Æschyl. in Prometh. Th. συγέω, συξω, odio persequor, &c.

Βροτόεις, εσσ-α, ὁ, sanioſus, cruore respersus: in acc. βροτόεντα, à βρότ-ος, cruor.

Βροτολοιγὸς, ός, homicida: ex βροτὸς & λοιγὸς, pernicies.

Βροτοῖσιν, mortalibus: dat. pl. à

Βροτὸς, ὸ, ὁ, mortalis, homo: q. ῥοτὸς, id est, ὁ ἐν ῥοῇ ὤν, quod nihil sit magis fluxum quam homo. Vel à μείρομαι, divido, p. m. μέμορα, fit μορτὸς· ἢ καὶ ὑπὸ ἀρθρεσιν, ἢ τροπῇ τῇ μείς ὁ, βροτὸς ὁ μεμερισμένος ἔχων τὸ φανόν. Hinc ἀμβρόσι-ος & ἄβρο-τος immortalis.

Βρότ-ος, ε, ὁ, (παρὰ ῥύπτειν) sanies, cruor.

Βροτόω, f. ώσω, cruore inficio, cruento: à βρότος· item hominem facio: βροτοθλῶσι mortalem fieri: à βροτὸς.

ΒΡΟΥ'ΚΟΣ, ε, ὁ, species locustarum: q. à βρύκω.

Βροχὴ, ῆς, ἡ, pluvia vehemens, nimbus. Th. βρέχω, humecto.

Βροχθίζω, sorbeo, glutior; voro, helluor, &c. Ut inquit Budæus ex Aristot. idem quod βρογχιάζω, & Th. idem.

Βρόχθ-ος, idem ac βρόγχος, guttur.

Βροχθώδης, ές, ὁ, ἡ, inaquosus, aridus.

Βρόχ-ος, μόρος; q. d. laquearis mors; apud Nonn. item, βροχὶς, χίδος, ἡ; laqueus: utrumq; à seq. βρόχος.

ΒΡΟ'ΧΟΣ, ε, ὁ, laqueus, rettis: q. à βρέχω, extrito γ, est enim quo guttur cinditur.

ΒΡΟ'ΧΩ, sorbeo, inusit. unde ἀναβρόχω, καταβρόχω, q. à βρέχω.

Βρυάζω, floreo, germino; item, lætor, exulto; à Th. βρύω, quod vide.

Βρυγδέω, quidam exp. cum stridore dentium; alii, stricturn; in Epigram. Th. βρύχω.

Βρυγμὸς, ὁ, stridor propriè dentium, fremitus; item rugitus: à βρύχω, stridco.

Βρύκω, vel βρυκεδανός; edax, vorax; Hesych. à Th. βρύκω, rodo, mando, voro, deglutio, &c.

ΒΡΥ'ΚΩ, f. ξω. p. χα. mordeo, rodo: item deglutio.

Βρύλλω, potito, seu subbibo; sorbeo, sorbillo, inebrior, &c. à seq. voce infantili, βρυῶ.

ΒΡΥ'Ν, vox infantium potum petentium; pro πεῖν.

Βρυοφόρος, q. d. muscifer; i. e. musci fertilis; Theophrast. de caus. Plant. ex βρύον, & φέρω.

ΒΡΥ'ΟΝ, ε, τὸ, muscus, alga: Est & herbæ genus.

Βρυόεις, εσσ-α, ὁ, & βρυώδης, ές-ὁ, ἡ, muscosus; item, mollis, friabilis, fluxus, &c. Item, βρύω, ῶς; q. musco oppleo; unde, βρυαθείς; i. e. musco oppletus, vel obsitus; Aristot. de color. βρυωνία, & βρυωνίς; bryonia; i. e. vitis alba, &c. Omnia à præced. βρύον, τὸ, muscus.

Βρύσις, q. d. scaturitio, apud Eust. à Th. βρύω, scaturio.

Βρυτὴρ, Æoles dicunt pro ῥυτὴρ, i.e. habena.

ΒΡΥ'ΤΟΝ, ε, τὸ, & βρύτος, ε, ὁ, cerevisia: vinum hordeaceum. q. à βρύω, hinc forsan Angl. to brut. vel bree.

Βρύπω, idem quod βρύχω, edo, devoro.

Βρυχάομαι, ῶμαι; rugio; propriè de leonibus; βρυχαλέ-ος, rugiens; βρυχανάομαι, ῶμαι; apud Nic. Schol. exp. ejulo, &c. βρυχὴ, βρύχημα; & βρυχηδὸν, rugitus: βρυχηδὸν, cum rugitu, vel tremitu; omnia à seq. Th. βρύχω: unde etiam βρύχ-ος, ε, ὁ, ἡ; frendens, fremens, &c. Item, submersus, submersorius; q. à βρέχω, madefacio; pluo, &c.

Βρυχμὸς, pro βρυγμὸς; morsus, rosio; à βρύκω.

ΒΡΥ'ΧΩ, f. ξω, p. χα, frendo, stridco. perf. pass. βέβρυγμαι· indè βρυγμὸς.

ΒΡΥ'Ω, f. σω, p. βέβρυκα, scateo, fundo, is, germino, pullulo: indè ἔμβρυον, ε, τὸ, infans utero conceptus.

Βρυώδης, & βρυωνία, vide supra in βρυόεις, &c. pult Th. βρύον, τὸ; muscus.

Βρωθεὶς, εἶ-ν, rosus. a. 1. part. pass. à βιβρώσκω.

Βρῶμα, ατ-ος, τὸ, esca: à βιβρώσκω, comedo.

Βρωματίζω, cibum do; Greg. βρωμάομαι, ῶμαι; escam appeto; aut præ fame rudo; de asinis enim propriè dicitur; affertur & pro fœteo; de leonibus scil. & Hircis, & similibus malè olentibus; à βιβρώσκω, comedo; depasco; unde βρῶμα, cibus; vel, à βρῶμος, graveolentia, &c. Unde etiam, βρωματώδης, graveolens, &c.

Βρῶμη, & βρωμὸς; cibus, edulium, esca, &c. à βιβρώσκω, comedo, &c. at βεβίμησε, est ruditus; & βεβρωμήεις, εντ-ος, ὁ, item, βεβρωμήτωρ, & βεβρωμητὴς; qu. d. ruditor; rudens, &c. à βεβρωμάομαι, rudo, &c.

Βρωμέω, ῶ, fœteo: à

ΒΡΩ'ΜΟΣ, ε, ὁ, graveolentia, fœtor: & hinc

Βρωμώδης, έσ-ν, ὁ, ἡ, fœtidus. q. à βαρὺ & ὀδμή.

Βρῶσείω, esurio, edere cupio; à βρῶσις, cibus.

Βρώσιμος, ε, esculentus: βρώσιμον, edulium: à βιβρώσκω.

Βρῶσις, ε, & εως, ἡ, cibus, edulium: & ipsa comedendi actio: item erosio, à seq. th.

ΒΡΩ'ΣΧΩ, comedo, depasco. f. βρώσω. p. βέβρωσκα p. pass βέβρωσμαι, σται, ὄ, a. 1. pass. ἐβρώθην. Angl. bite?

Βρωτὸς, ὸ, qui comedi potest, esculentus: unde forsitan Germ. broat. Angl. bread.

Βρωτὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. comestor, qui comedit; βρωτικὸς; ὸν, ὁ; edax, cibi avidus; βρωτὺς, ὑ-ν, ἡ, cibus, esca; & βρωτίμη, apud Athen. pro pane furfuraceo, &c. Omnia à βιβρώσκω, comedo.

ΒΥ'ΑΣ, ε, ὁ, bubo, avis nocturna.

Βυβλάριον, diminut. chartula ex papyro; in Epigram. item, βυβλίον, ε, τὸ; papyracea charta; in qua nihil scriptum est; & funiculus etiam nauticus, non tamen ex byblo, (i. e. papyro Ægyptica) confectus; sed ex herba ei simili, &c. Sic etiam βύβλιν-ος, ε, ὁ, papyraceus; sed, exp. & canabeus; item, scirpeus; ut βύβλινα ὅπλα; apud Herodot. & βύβλιν-ος ὄιν-ος; vinum ex Byblo civitate. O-

mnia à sequente Th. βύελος; papyrus; item, herba quædam similis papyro; Eust. Suid. quoriam autem charta ex byblo fieri solebat, ideo βύελος, pro libro accipitur.

ΒΥ'ΒΛΟΣ, ε, ἡ, papyrus Ægyptia: Scribitur & βίελος.

Βύζω, confertim impleo: indè βύζλω, denso. Th. βύω, obturo. Est & βύζω, vagio, à βῦ, voce infantili: vel τῷ βύω, est, bubulo.

Βυθίζω, mergo, f. ίσω, p. βεβύθικα, a. 1. ἐβύθισα, à

ΒΥΘΟ'Σ, ῦ, ὁ, fundum, imus, gurges, profundum, q. à βάθος.

Βύθιος, qui est in profundo; profundus; Luc. & βυθίναυμαχία; in Epigram quæ fit in fluctibus; & τὰ βύθια; aquatilia; unde, βυθίαις; sub fluctibus, &c, à præced. Th. βυθός.

Βυθοτρεφὴς, in profundo nutritus; in lib. Maccab. βυθοτρεφὲς κῆτος, exp. in profundo utero nutriens; ex βυθὸς, & τρέφω, alo, nutrio.

ΒΥ'ΚΑΝΗ, ης, ἡ, BUCCINA. Indè Βυκανίζω, buccino: &

Βυκανιστὴς, οῦ, ὁ, buccinator.

Βυκανιστήριον, buccina; idem quod Th. βυκάνη; & dicitur etiam βυκανίστρις, apud Polybium; pro βυκανιστὴς; buccinator.

Βύκτης, ὁ, sonans, spirans, venti epithet. à βύζω, confertim impleo.

Βυλλὸς, οῦ, confertus: à βύω obturo.

Βυλλόω, ῶ, oppleo, obstruo; Hesych. & βυῶ, dicitur etiam pro Th. βύω, confercio, opp'eo, &c.

ΒΥ'ΝΗ, ης, ἡ, hordeum madefactum, quod coctores cerevisiarii in aram vocant.

Βυπτίω, mergo, Hesyc. βυπτῖν βαπτίζειν Æol. est à βάπτω.

ΒΥ'ΡΣΑ, ης, ἡ, corium, pellis: indè Angl. purse. &

Βυρσᾶς, έως, & Att. ίως, coriarius.

Βυρσόω, corium concinno; seu apparo; βύρσινος, η, ον, coriaceus; & apud Aristoph. βυρσίνῳ ἴχῳ, exp. flagellum; βυρσὶς, ίδος, ἡ, diminut. corium pellis; & βυρσόω, ῶ; corio contego, &c. Omnia à Th. βύρσα.

Βυρσοδέψης, ου, ὁ, cerdo, coriarius: ex βύρσα, & δέφω, excorio.

Βυσσοῦχος, ου, ὁ; qui scapulis furfum adductis; & attractis, cervicem contrahit; quales in judicio naturarum Aristoteles infidiosos esse ait; ex βύω, obturo, & ἀνέχω, ου, ὁ, cervix.

Βύσσος, Byssius; mensis quidam apud Delphos; sic dictus, quasi φύσσος; quoniam, eo mense, multa φύεσθαι; h.e. producuntur & germinant.

Βύσμα, ατος, τὸ, obturamentum: à 1. perf. pract. pass verbi βύω.

Βύσσινος, η, ον, BYSSINUS; Metaph. βύσσινα ῥήματα, ornata verba. Th. βύω.

Βυσσοδυὴς, in profundum delabens, præpondere; Hesych. ex βυσσὸς, fundum; & βάρος, ους, το, pondus.

Βυσσοδομέω, profundè cogito, machinor: item fundamenta profundè jacio: à βυσσός. Ion. pro βυθὸς, fundum, & δομέω, pro δομέω, ædifico. Th. δέμω, struo.

Βυσσόθεν, ex imo, adv. à

Βυσσὸς, ὁ, fundum, profunditas. Ion. pro βυθὸς, indè ἄβυσσος.

Βύσσωμα, τὸ, idem; profunditas, à βυσσὸς, &c.

ΒΥ'ΣΣΟΣ, ου, ἡ, byssus, lini pretiosissimi genus: hinc βύσσινος.

Βύσσα, idem quod βύσμα; obturamentum; & pro genere marsupii, seu peræ; Poll. βυσσικὸς, pro βεβυσμένος, oppletus, refertus; ex Aristoph. Utrumque; ab eodem Th. βύω, vel βύζω, obturo.

Βυσσόφρων, in profundo cogitans, pectore, viz. Hesych. ex βυσσὸς & φρὴν, mens.

Βύσσω & βύζω, est τῷ βύω; i. e. bubonis; quem quæri & gemere ferali carmine dicunt Latini poëtæ; bubulare. Th. βύας, ου, ὁ, bubo.

ΒΥ'Ω, f. σω. p. βέβυκα, obturo, obstruo; item, impleo, tego: βύζω, idem.

Βῶ, βῆς, & βέω, βέης, Ion. a. 2. sub. à βαίνω, eo.

Βώδιον, τὸ, bucula, buculus; vide supra, βοίδιον.

Βωθεῖν, per contract. Ion. pro βοηθεῖν.

Βωκολιαξεῖς, Dor. pro βουκολιάσῃς, bucolicum carmen cantabis: &

Βωκολιάσδω, Dor. pro βουκολιάζω, pastorali more cano: βωκολιάσδω, Dor. imperat. pro βωκολιάζε. Hinc &

Βωκολιαστὴς, ᾶ, ὁ, Dor. pro βουκολιαστὴς, ου, ὁ, bucolici carminis cantor: ex βοῦς, κόλον, cibus, & ἄδω, cano.

Βωκολικὸς, Dor. pro βουκολικὸς, pastoralis, &

Βωκόλος, Dor. pro βουκόλος, bubulcus: à βοῦς & κόλον, cibus.

Βῶκος, ω, ὁ, Dor. pro βῶκος, ου, ὁ, idem quod βουκαῖος, bubulcus, messor: Them. βοῦς.

Βωλὰ, consilium, Dor p o βουλή.

Βωλάκιον, & Βωλάριον, ου, τὸ, item, βώλιον, ου, τὸ, gleba; βωληδὸν, glebæ modo; Omnia à βῶλος, gleba.

Γάλαξ, ακος, ἡ, Poët. idem quod γῶλος.

Βωλίτης, ου, ὁ, boletus, fungi genus: à

ΒΩ'ΛΟΣ, ου, ἡ, gleba, ager, massa: item, bolus, Angl. bole. Hinc

Βωλώδης, ες, ὁ, ἡ, glebosus.

Βωλοκοπέω, glebas icindo, vel frango; occo; unde, βωλοκοπία, ἡ; glebarum fractio, &c. ex βῶλος, ου, ἡ; & κοπὴ, sectio; Th. κόπτω. Sic, βωλοσχεσία, ἡ; glebarum inversio, & repastinatio; Th. σχίζω, verto, verso; unde σχισὴ, ῆς, ἡ, versio, versura, &c. Item, βωλοτόμος, glebas secans; Epigr. Th. τέμνω, icindo; unde τμὸς, οῦ, ὁ, secans, &c.

Βωμάκθυμα, τὸ, scurrile factum aut dictum; Hesych. βώμαξ, ακος, ὁ, ἡ, ἡ; idem quod βωμολόχος, sacrilegus; item, pro parva ara capitur, &c. Γώμθυσις, εως, ἡ, aræ extructio; Hesych. βώμιος, ου, ὁ, q. d. altareus; unde, βώμιοι ὀπτῆρες; aræ præfecti, &c. βωμὶς, ίδος, ἡ, diminut. q. d. arula; Hesyc. & βωμίστρια, ἡ; quæ ad aras sacra peragit, sacerdos, seu sacerdotissa. Omnia à βωμὸς, ara, &c.

Βωμολόχος, ου, ὁ, ἡ, scurrilis; scurra, assentator; item, sacrilegus; Inde sequentia; βωμολόχως; scurriliter, βωμολοχία, ας, ἡ; scurrilitas; altera extremitas τῆς ἐυτραπελίας; apud Aristot. 2. Ethic. βωμολοχέω, & βωμολοχεύομαι, scuriam, vel sacrilegum ago; & βωμολόχευμα, ατος, τὸ, scurrile factum aut dictum; sacrilegium, &c. Athen. Omnia ex βωμὸς, altare; & λόχος, insidiæ, &c.

Βωμοτείκης, ες, ὁ, qui ad aram contendit, &c. ex βωμὸς, ara; & τείκω; rixor; à Th. νείκος, ους, το, rixa, &c.

ΒΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, basis, item ara. q. à βάω, seu βαίνω, Eustath. nam ab Hebr. במה βαμὸς & ara diis & deabus; θυσιαστήριον & altare Deo vero.

Βῶν, Ion. & Dor. pro βοῦν, vel acc. sing. à βῶς, ὁ, ἡ, Dor. pro βοῦς, ὸς, bos & in acc. pl. τοὺς βῶς, & in dat. pl. βωσί.

Βωτίης, ου, ὁ, idem quod βότης, ου, ὁ, bubulcus; Th. βοῦς, bos.

Βῶξ, piscis, à clamore dictus: nempe à βοᾶω, Dor βοᾶξ.

Βῶρος, ου, Borus, nom. propr. viri, item urbis Lydiæ, quæ nunc Sardis.

Βῶς, acc. pl. Dor. vide in Βῶν.

Βῶς, ὁ, ἡ, Dorice, pro βοῦς, bos, vacca.

Βῶσαι, vocare; Ion. & Dor. pro βοῆσαι, a. 1. inf. verbi βοάω.

Βώσιος, αντος, & βώσιμος, ac βώστεος, apud Poëtas sæpe reperiuntur, pro βοήσιος, a. 1. part. & βοήσιμος, & βοήστεος, per contract. à βοάω, clamo.

Βωστρέομες, Dor. & Poët. pro βωστρέωμεν, 1. pl. præs. sub. act. à

Βωστρέω, Dor. verb. pro βοάω, voco. Hinc βωστρέσμες, Dor. pro βωστρέωμεν, 1. pl. a. 1. sub. act. à

Βώτης, α, ὁ, Dor. pro βότης, ου, ὁ, pastor.

Βωτιδιφείρη, populosæ, dat. sing. f. à

Βωτιάνειρες, ων, ὁ, ἡ, alens viros: à βῶτις, ἡ, & ὁ βώτης, pastor, quod à βόω, inus. pasco: & ἀνὴρ, vir.

Βωτῶ, idem quod βοάω, seu βοῶ; clamo; fago, scil. βωτῶ, à βώσω, deinde per contractionem, βωτῶ; unde βωτῶτε, apud Herod. inquit Eustathius.

Βώτωρ, ορος, ὁ, idem quod βοτὴρ, pastor; à βόω, inus. pasco.

Γ.

Γ Ter in apud Græcos litera, ternarium numerum denotans. Γ, interdum pro δ, poritur. Βεγ', pro γε, quidem, certè.

Γὰ, Dor. pro γῆ.

Γαββαθὰ, ἡ, nomen plateæ, ἄκλιτον, Hebr. pavimentum elatum.

Γαβριὴλ, ὁ, nomen angeli, ἄκλιτον. Hebr. robur Dei.

ΓΑΓΑ'ΤΗΣ,

ΓΑΓΑ'ΤΗΣ, ᾱ, ὁ; Gagates lapis; à γάγης, qui est fluv. Lyciæ.

Γαγαλίζω, titillo: à γάγα τὸ γελᾶν, facio ridere: vel à γάγω, lætitia.

ΓΑΓΓΑ'ΜΗ, ης, ἡ; sagena, rete piscatorium: q. à γάω, capio.

Γαγγαμεύς, qui rete ipsum in aquam injectum extrahit, pisces venans: à γαγγάμη.

Γαγγαμηλεύς, qui piscatorium γάγγαμον, in aquam injectum extrahit: ex γαγγάμη, rete piscatorium; ex ἕλκω, ἕας, ὁ; qui retia trahit, &c. Th. ἕλκω, traho.

Γαγγαμών, ῶνος, ὁ; dicitur cavum illud in medio ventre seu umbilico; sic dict. quòd illic, more sagenæ, nervi implicentur; Etym. Undè à multis σαγήνη appellatur; à Th. γαγγάμη, sagena.

ΓΑΓΓΙ'ΤΙΣ λίθος, seu γαγάτης, ᾱ, ὁ; gemma quædam: à Gange fluv.

ΓΑΓΓΛΙΟΝ, ου, τὸ; nervi præter naturam contorti.

Γαγλιώδης, ές, ὁ, ἡ, τό; ganglio similis; vel qui ex ganglionum genere est; Hippocr. de artic. à præced. Them. γαγγλίων.

ΓΑΓΓΡΑΙ'ΝΑ, ης, ἡ; GANGRÆNA, partis alicujus mortificatio. Angl. Gangrene: q. à γεγάω vel γεγάνω, depascor.

Γαγγραινικός, ή, όν; gangrænicus, gangrænæ similis, &c. γαγγραινᾶσθαι, gangrænam laborare; aut gangrænæ corripi; Dioscor. Undè etiam γαγγραίνωσις, εως, ἡ; dicitur αὐτὸ τὸ γαγγραινᾶσθαι, & γαγγραινώμενα, ὁι; gangrænæ laborantes, seu periclitantes; sicut, τὰ γαγγρανώμενα, partes corporis gangrænæ correptæ; vel ulcera gangrænæ vitio periclitantia, &c. Dioscor. omnia Th. γάγγραινα.

Γαδ, Gad, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. turma.

Γαδαρδός, ᾶ, ὁ; Gadarensis.

Γαδαρηνός, ή, όν; nomen Gentile. Hebr. septo cinctus.

ΓΑ'ΔΟΜΑΙ, gaudeo.

ΓΑ'ΖΑ, ης, ἡ; gaza. Persica vox, opes, divitiæ: item thesaurus.

Γαζοφυλάκιον, ου, τὸ, ἀτrarium Ecclesiasticum, & pro loco ipso: ex γάζα, & φυλακή, custodia, quod à φυλάσσω, custodio.

Γαζοφύλαξ, gazæ, seu thesauri, custos; Nonn. ex γάζα, & φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ; custos. Th. idem.

Γαθεῖν, Dor. pro γηθεῖν, præs. inf. à γηθέω, gaudeo. Dor. γαθέω.

Γάθησεν, Dor. pro γήθησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi γηθέω, gaudeo, lætor.

Γαῖ, pro γᾶ, & Ion. γαίη, ης, ἡ; terra.

ΓΑΙΑ, ας, & Poët. γαίη, ης, ἡ; terra, tellus: item regio, patria: & per aphæresin ἆα: in prosa γῆ. Hinc.

Γαίηθεν, adv. à terra: &

Γαιήϊος, γαίϊος, & γήϊος, ος, ὁ, ἡ; item,

Γαιήεις, ές, ὁ, ἡ; terrenus, terrestris. Th. γᾶ.

Γαιήοχος, & γαιάοχος, ος, ὁ, ἡ; terram cingens & continens: Dicitur & proced. contracte γαῆοχος, & γαῶχος ex γᾶα & ἔχω, continco.

Γαιηπέτης, idem quod γηφάγος, (quod vide) qui terra vescitur, &c.

Γαιογέτης, qui terram describit, &c. idem quod γεωγέτης; quod vide.

Γαιοδότης, terræ dator; Suid. ex γᾶα, & δότης, ου, ὁ; dator. Th. δίδωμι.

Γαῖος, ὁ ἀπόγειος ἄνεμος, & γαῖος ὁ ἐρημικός. Hesych.

Γάϊος, ου, ὁ; Gaius, vel Caius, nomen viri.

ΓΑΙΣΟ'Σ, vel γαῖσος, ου, ὁ; gæsum, contus, armaturæ genus: ὁρᾶ ἐλεσίδιον. Pollux.

ΓΑΙ'Ω, glorior, superbio: præs. part. γαίων. unde Angl. gay.

ΓΑ'ΛΑ, ακτος, (tanquam à γάλαξ.) τὸ LAC, à gr. ut casus ejus secundus & tertius demonstrant.

Γαλαβώνης, ου, ὁ; hinnulus qui non ablactatur: à γάλα, lac.

Γαλακτικός, γαλακτώδης, ης, & γαλακτοειδής, ές, ὁ, ἡ; lacteus: ab eod. Th.

Γαλακτία, lac habeo, lacte abundo, Plut. Sic γαλακτάω, idem lacte plenus, vel plena sum; Hesych. γαλακτίζω, candorem lactis imitor; candore lac refero; γαλακτόομαι, ῶμαι; lacteſco, in lac verto; ad lactis naturam aut colorem transeo; seu degenero in naturam lactis; Theophr. Undè γαλάκτωσις, εως, ἡ; degeneratio illa, & γαλακτώδης, ές, ὁ, ἡ; lacteus: sed apud Dioſc. τὸ γαλακτῶδες, exp. lac. Item γαλακτικός, lac referens, ut γαλακτικὸν ἄνθος, Dioſc. & γαλακτινός, ή, όν, ἡ; unde τὰ γαλάκτινα, lacticinia, &c. Sed γαλακτίτης, est lapis quidam, ita dictus, quod lacteum quendam succum emittat; Dioſc. omnia; à Th. γάλα.

Γαλακτοπότης, ου, ὁ; qui lac potat: ex γάλα, & πίνω, bibo.

Γάλα, etiam cum variis aliis componitur thematibus, quæ sequuntur, γαλακτειδής, ὁ, ἡ, ής; lacteus, vel lac referens, comp. cum εἶδος, forma, species: γαλακτικόμος, pastor, lactis exportator, &c. ἀπὸ τοῦ κομέω, ῶ, curo; curam gero: item nutrio, alo, &c. γαλακτοποτέω, lac bibo; Athen. Th. πίνω, bibo; unde πότης, ου, ὁ; potor, potator, & ποτὸς, ἡτός, ἡ; & πότημα, τὸ; potus, potio, &c. γαλακτοτροφέω, lacte alo. Th. τρέφω, nutrio, unde τροφὴ, ῆς, ἡ; cibus, &c. γαλακτουργὸς, ὁ, ἡ; lacticiniorum confector, seu dulciariorum; ut alii vocant. Th. ἔργον, τὸ; opus, &c. γαλακτόχος, lac habens; & ex consec. lactans, lacte nutriens: unde etiam, verbum, γαλακτοχέω, ῶ; lacto: Poll. pro quo dicitur etiam γαλοχέω, ῶ; per Syncopen; à Th. ἔχω, habeo; quod in comp. sæpe mutat ε in ῐ. Item γαλακτοφάγος, lacte victitans, seu lac comedens. Th. φάγω, edo: γαλακτόχεως, ως, ὁ; lactei coloris, Th. χρόα, ας, ἡ; color, &c. denique γαλακτῶρος, pro γαλακτοῦρος; lactarius pistor, dulciarius, & Athen.

Γαλάνα, ας, ἀ; Dor. pro γαλήνη, serenitas.

Γαλαξαύρη, ης, ὁ; nomen propr. mul.

Γαλαξία, festum, in quo pultem hordeacem coquunt in lacte; Hesych.

Γαλαξίας κύκλος, lacteus circulus in cœlo.

Γαλάτης, ου, ὁ; nomen gentilitium, Galata.

Γαλατία, ας, ἡ; nomen regionis in Asia minori, Galatia, & Gallogræcia. Gr. lactea.

Γαλατικός, ή, όν; Galaticus.

Γαλαθίνη, Suid. idem quod γάλως, ω, ἡ; glos, soror mariti, vel uxor fratris, &c.

Γαλεάγρα, ης, ἡ; accipitur pro decipula; vel potius pro cavea ferrea, & quodam carceris genere; apud Athen. Pollux. lib. 10; numerat inter σκεύη· est à Th. ἄγρα, ας, ἡ; captura.

ΓΑΛΕ'Η, ης; & in prosa γαλῆ, ῆς, ἡ; mustela, catus, nam felis est propriè αἴλουρος. Hinc

Γαλεός, ᾶ, ὁ; mustellus, piscis genus· &

Γαλεώς, έως, ὁ; catulus, felis: γαλεώτης, ου, ὁ; itellio.

Γαλεομυομαχία, prælium inter felem & mures; poëmation aliquod ita inscriptum; ex γαλέη, felis, μῦς, mus, & μάχη, pugna, &c.

Γαλεφός, & γαλεφός, ὰ, όν; tranquillus, serenus, hilaris. Th. γαλήνη.

Γαλεωπὸς, ᾶ, ὁ; oculis lætus, & hilaris; ex γαλεφὸς, lætus, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ; oculus.

Γαλεωτειδὴς, & γαλεώδης, ές, ὁ, ἡ; mustellini generis; nam γαλεώδη, τὰ ἰχθύων· Aristot. vocat, inter pisces, mustellinum genus. Th. γαλέη.

Γαλεώτης, ου, ὁ; itellio ut interpr. Donat. Th. idem.

Γαλῆ, ῆς, ἡ; felis, mustela: vide Γαλέη.

Γαλιωαία, Poëtic. pro

ΓΑΛΗ'ΝΗ, ης, ἡ; serenitas, tranquillitas maris. μαλακία; q. γαλαήνη γῆθεν. Est & nomen propr. mulieris. Hinc

Γαλιώω, ῶ; serenus: γαλιώς, ῶ; idem.

Γαλιωᾶς, acc. sing. part. præs. f. g. à γαλιωάω, tranquillus sum. Them. Γαλιώω.

Γαλιωεὶς, serenus, idem quod γαλιώων, à quo etiam est γαλιωίζω; q. d. serenesco, serenus fio, tranquillor, &c. Undè γαλιωισμὸς, ῶ, ὁ; serenitas, &c. γαλιώω, ῶ; sereno, tranquillo; undè γαλιώτης, ητος, ἡ; serenitas. Luc. γαλιωᾶς, tranquil è, tranquillo animo; Eust. omnia à γαλιώω, ης, ἡ.

Γαληγεφὸς, idem quod γαλεφὸς, oculus jucundus, &c. & ejusdem Th. & comp.

Γαλίγκαν, qui est brevibus lacertis, qui justo breviorem habet cubitum; sive ὃς τὸν πῆχυν γαλῶν; i. e. à felibus; sive aliunde ducto nomine, inquit Gal. Them. ἀγκὼν, ὧνος, ὁ; cubitus.

Γάλιον, genus herbæ; quod lac coaguli modo cogat; Dioſc. nam Th. est γάλα τὸ; lac.

Γαλιλαία, ας, ἡ; nomen regionis. Hebr. limes.

Γαλιλαῖος, αία, αῖον, ος; Galilæus.

ΓΑΛΙ'ΟΨΙΣ, εως, ἡ; frutex: urticæ similis: urtica mortua: q. à γαλέας ὄψις.

Γάλιον,

Γᾶϊος, ωυ, ὁ; nomen viri, Gallio.

ΓΑ'ΛΑΟΣ, ε, ὁ; seu γαλὸς, eviratus, spado: q. ab ἄγω, qui naturam suam mutavit. Vel à Gallo, Phrygiæ fl. ubi initiabantur.

Γδηχείω, per Syncopen, pro γαλακτιχίω, lacte abundo, &c. Vide suo loco.

ΓΑ'ΛΟΣ, ω, vel ου & γάλεως, ως, ἡ, GLOS, soror mariti: vel uxor fratris: q. à γάλα, lac, quod sint quasi ὁμογάλακτοι.

Γᾶμαι, nupsisse. Dor. pro γῆμαι, a. 1. inf. à γαμέω: quod vide.

Γαμάλη, apud Chaldæos dicitur ὁ κάμηλος, camelus; Hesych. viz. ab Hebr. גמל gamal.

Γαμαλιὲλ, ὁ; nomen viri ἄκλιτον. Hebr. retributio Dei.

Γαμβρεύω, f. εύσω. p. κα, connubio jungo vel socio: à seq. Th.

ΓΑΜΒΡΟ'Σ, ε, ὁ; gener, socer: item, frater uxoris: in dat. pl. γαμβροῖσι, Ionic.

Γάμβεια, τὰ; munus aut convivium à genero, à præced. Th.

Γαμεῖσθαι, matrimonio jungantur, 3. pl. præs. imperat. act. à γαμέω.

Γᾶμεν, Dor. & Ion. pro ἔγημεν, 3. sing. a. 1. ind. à γαμέω, quod vide

Γαμέσσαι, gem. σ. pro γαμέσται, f. 1. m. verb. γαμέω, uxorem duco.

Γαμετέον, verbale à γαμέω.

Γαμετὴ, ῆς, ἡ; &, γαμέτης, uxor, &

Γαμέτης, ε, ὁ; maritus: à seq. Th.

ΓΑΜΕ'Ω, uxorem duco, nubo: f. ήσω. p. γεγάμηκα; a. 1. ἐγάμησα: & per Syncop. & Metath. ἔγημα: unde a. 1. sub. γήμω, inf. γῆμαι, & part. γήμας, a. 1. m. ἐγημάμην, a. 1. pass. ἐγαμήθην. Plurimùm, sponsus γαμεῖν, sponsa γαμεῖσθαι dicitur: q. a. γάω, unde γέγαα oriundus sum; vel q. a. γαίω, glorior. Hinc

Γαμήλιον, ε, τὸ; munus nuptiale: &

Γαμήλιος, ε, ὁ, ἡ; nuptialis, conjugalis.

Γαμηλιὼν, ῶνος, ὁ; October, aut Januarius: à celebratione nuptiarum sic dictus.

Γαμησείω, nupturio, nuptias desidero: à γαμέω.

Γαμίζω, f. ίσω, p. γεγάμικα, nuptum do: γαμίζομαι, nuptui collocor, elocor: τὸ γαμίζειν, est parentum. Sponsus dicitur γαμᾶσθαι. Sponsa verò γαμίσθῆναι. Th. γαμέω.

Γαμικὸς, ῆ; nuptialis: &

Γάμιος, Poët. idem: à γάμος, quod à γαμέω.

Γαμίσκω, idem quod γαμίζω, & γαμίσκομαι, quod γαμίζομαι.

Γάμοιο, gen. Ion. pro γάμου, à γάμος.

Γαμοῖτο, nubat, præs. opt. pass. à γαμέω.

Γαμοκλοπέω, furtivas nuptias quæro: ex γάμος, & κλέπτω, furor, p. m. κέκλοπα.

Γαμοκλόπος, ε, ὁ; nuptiarum fur; adulter: Epigram. ejusdem Them. & comp.

Γαμόρος, ε, ὁ; Ion. pro γεωμόρος, agricola: ex γῆ, terra, & μείρω, divido: præt. m. ἔμμορα.

Γάμος, ε, & Ion. γάμοιο, ὁ, vel οἱ γάμοι, nuptiæ; item conjugium, matrimonium: q. δάμος, à δαμάω, quòd dementur virgines nuptæ: vel à γαμέω; quod vide.

Γαμοστόλος, ε, ὁ; nuptias ornans: γαμοστόλος νύξ pronuba nox: à γάμος & στέλλω, orno: hinc γαμοστολέω, nuptias paro.

Γαμυμένη, dat. sing. præs. part. pass. f. g. à γαμέω, nubo.

Γαμοτελέω, nuptias, seu nuptiarum solennia celebro; nam γαμοτελεῖν, est γάμους ὁπτελεῖν; Hesych. ex γάμος, nuptiæ; & τέλεω, perficio; Th. τέλος, ε, τὸ; finis.

Γαμφαὶ, maxillæ; idem quod sequens.

Γαμφηλαὶ, αἱ; malæ, maxillæ: à

Γαμφὸς, ή, ὁ; incurvus, inflexus, aduncus: idem quod καμπὸς, quod à κάμπτω, flecto.

Γαμψότης, ητος, ἡ; curvitas: curvatura, flexura, &c. Th. idem.

Γαμψωλὴ, vel γαμψώλα, ἡ; inflexio, curvatio, curvatura, &c. Suid. Hesych. aliis significat etiam summitatem, vel circumferentiam; ejusdem etiam. Them.

Γαμψώνυξ, υχος, cui curvæ sunt ungues: à γαμψὸς, & ὄνυξ, unguis.

Γαμψώνυχος, ε; idem, & ab iisd.

ΓΑ'ΝΟΣ, έος, τὸ; lætitia, voluptas; item splendor: &

Γανάω, f. άσω, p. ωκα, lætitia afficio, item splendeo: &

Γάνυμαι, seu γανύομαι, & γανύομαι, unde γανύσσομαι, gaudeo, lætor. Th. γάνος, lætitia.

Γανυμήδης, εος, ὁ; Ganymedes, nom. prop.

Γδυπτελεῖν, epiparè apparare; Hesych. qui etiam exp. γαστροιεῖν, ἡδύσματα ποιεῖν; lætitiam efficere: jucunditatem afferre, &c. ex γάνος, & τελέω, &c.

Γάνωμα, ατος, τὸ; lætitia splendor: &

Γάνωσις, εως, ἡ; idem Th. γάνος, idem.

ΓΑΡ, enim, nam, conjunctio causalis.

ΓΑΡΓΑΙ'ΡΕΙΝ, splendere: q. ex μαρμαίρειν tum vibrare, palpitare; item multiplicare: indè γάρδα, multitudo.

ΓΑΡΓΑΛΙ'ΖΩ, titillo, lætitia afficio: idem cum γαργαλίζω q. γάος γέλων, gigno risum. Hinc

Γαργάλισμὸς, ε, ὁ; titillatio: &

Γάργαλος, idem.

ΓΑΡΓΑΡΕΩ'Ν, ῶνος, ὁ; gurgulio, guttur, à sono fictum. Hinc

Γαργαρίζω, os aquâ, sive alio aliquo liquore colluo, gargarizo.

Γαργαρισμὸς, ε, ὁ; ipsa gargarizandi actio, gargarizatus, &c. verbale à præced. γαργαρίζω.

ΓΑ'ΡΟΝ, ε, τὸ; garum, liquamen piscium sale conditorum: à pisce γάρος. Hinc ὀξύγαρον, ε, τὸ; garum, acceto conditum.

Γαρύμβῳ, Dor. pro γηρύῃ: & ἀρύετον, dual. præs. ind. Dor. pro γηρύπτον: &

Γαρύει, Dor. pro γηρύῃ, a ἀρύω, Dor. pro γηρύω, sono loquor.

Γαρύομεν, Dor. & f. ἀρύσομεν, pro γηρύομεν, γηρύσομεν, & ἀρύσαντο, Dor. pro γηρύσαντο, 3. pl. a. 1. opt. m.

ΓΑΣΤΗ'Ρ, έρος, ὁ, ἡ; venter, ventriculus, uterus: ἐν γαστρὶ ἔχειν, vel φέρειν, gravidam esse.

Γάστρη, & γάστρα, ας, ἡ; fundum vasis, vel navis: à γαστὴρ, venter.

Γαστρίδιον, ε, τὸ; parvus venter; Aristot. diminut. à γαστὴρ.

Γαστρίζω, f. ίσω, p. ικα; ventrem expleo, fagino: à γαστὴρ.

Γαστρισμὸς, ventris impletio, ingluvies; verbale à præced. γαστρίζω.

Γαστριμαργία, ας, ἡ; gula, ingluvies, helluatio; à sequente.

Γαστρίμαργος, ε, ὁ; gulosus, cibi avidus: ex γαστὴρ & μάργος, ὁ; insanus.

Γάστρις, & γαύστρις, item γάστρων, gulosus, ventri deditus.

Γαστροειδὴς, formam ventris habens; ventrosus, ventriosus: ex γαστὴρ, & εἶδος. Sic à γαστὴρ, componitur etiam cum variis aliis, quæ sequuntur; Γαστροκνημία, seu γαστροκνήμιον, tibiæ pars posterior, sura; Aristot. pulpa cruris; caro est nervosa, venosaque; Th. κνήμη, ης, ἡ; tibia, crus, sura: γαστρολόγος, qui de rebus ventri gratis differt, & eas exponit; cujus deus venter est; unde γαστρολογία, liber quo hæc exponuntur; verbositas illorum quorum deus venter est. Th. λέγω, dico; unde λόγος, sermo: γαστρομαντόμομος; q. d. ventre divino; Alciphr. vide μαντόμομος, vaticinor: γαστρομία, ventris lex; vide νόμος, lex: γαστροΐδης, sive γαστροείδης, qui ventre tumido est; Eustath. Th. οἰδέω, tumeo, unde οἴδος, εος, τὸ; tumor: γαστροῤῥαφία, ventris vulnerati connexio. Th. ῥάπτω, suo, consuo; unde ῥαφὴ, & ῥαφία, sutura, &c. γαστρόφιλος, ventri amicus; ventri deditus, ventrem amans, &c. Th. φίλος, amicus: denique γαστρόχειρ, ex manibus vivens; i. e. manuum labore vivens, &c. ex γαστὴρ, & χεὶρ.

Γαστρώδης, ές, ὁ; ventrosus, ventriosus. à γαστὴρ.

ΓΑΤΑΛΟ'Σ, ε, ὁ; mulctra: à γάλα, quod recipit.

Γαῦλος, ου, ὁ; navigii genus: sentina,

Γαυλὸς, Dor. pro γαυλὸς, acc. pl. à γαυλός.

Γαυρίαμα, gloriatio, exultatio; à sequente.

Γαυριάω, f. άσω, p. ακα, superbio, glorior, exulto. Unde

Γαυριάοντες, Poët. pro γαυριῶντες, nom. plur. part. præs. à

ΓΑΥΡΟ'Σ, ε; superbus, arrogans, ferox: q. à γαίω, superbio. Hinc

Γαυρότης, ητος, ἡ; superbia, alacritas.

Γαυρύμβος, elatus, superbiens; præs. part. à γαυρόομαι, -ύμην, superbio. Hinc γαυρῦ, efferaris, præs. imperat. Th. γαῦρος, superbus.

Γαῦρος, & γαύρηξ; Hesych. idem quod Th. γαῦρος, superbus, &c.

Γαυρικὸς, ε, ὁ; elatus, superbus; à Th. γαῦρος, idem.

Γαυρότης, ητος, ἡ; superbia, elatio, gloriatio; ab eodem Them.

Γαυρόω, ῶ; idem quod γαυριάω: & ab eod. Them.

Γαύρωμα, gloriatio, elatio, jactatio, exultatio; Eurip. verbale à præced. verbo, γαυρόω, superbio, glorior, &c.

ΓΑΥΣΟ'Ν, ε, τὸ; curvum, tortuosum.

Γαυσόω, reddo γαυσὸν.

ΓΑ'Ω,

ΓΑ'Ω, genero, nascor, capio, pario, lætor, inus.

ΓΕ, Doricè γὲ quidem certè. Et κὲ idem esse puto. Aliquando γὲ est syllabica adjectio; separatim rarò legitur, sed aliis dictionibus postponitur, ubi sæpe vocat, præsertim articulo ὃς adjuncta: frequentiùs sine accentu pingitur. ὀφθήτω, utinam sanè: κήτε, & quidem: ἀλλὰ γε, tamen: κήτοιγε, etsi: μᾶλλόγε imò verò.

Γέα, ας; & contractè, γῆ, ἡ; terra.

Γεάοχος, ὁ, ἡ; & γαήοχος, & Ion. γαιήοχος, Neptuni Epith. παρὰ τὸν γέαν εἴτε γῆν ἔχειν. V. in γαιήοχε.

Γέγαα, genitus sum, præt. m. Poët. verbi γάω inus. pro γείνομαι, nascor. Alii volunt esse perf. act. pro γέγονα, unde γεγαὼς pro γεγονώς.

Γεγάτε, & γεγάασι, pro quo γεγάασιν; Hom. 2. & 3. pl. ejusd. γέγαα.

Γεγαθὼς, ὁτος, Dor. pro γεγηθὼς, gaudens. V. γέγηθα.

Γεγάκω, εις, ει; Poët. pro γίνομαι, natus sum: à γάω.

Γεγάμβρ, Poët. pro γεγαέμβρ, Dor. pro γεγαέντα, inf. præt. m. à γέγαα, à γάω, pro γείνομαι, nascor.

Γεγαυμβρος, perf. part. à γάνυμαι, quod à γάνος.

Γεγαὼς, ῶτος; natus. V. in γέγαα.

Γέγλ, ος, ὁ; antiquus: q. à γέα & γάω.

Γεγλαμβρος, Dor. pro γεγλεμβρος, genitus: à

Γεγλύμαι, σαι, ται; natus fui, præt. pass. γεγλῆσθαι, perf. inf. pass. verbi γίνομαι, fio, fum.

Γεγλοίμβρ, & γεγλοίμεθα, 1. sing. & pl. a. 2. opt. m. Poët. & Ion. pro γλοίμην & γλοίμεθα, verbi γίνομαι, fum, q. v.

Γέγηθα, lætatus sum, perf. act. per Sync. pro γεγήθηκα, & indè γεγηθὼς, alacer, lætus: à γηθέω, quod vide.

Γεγηθότως, adverb. cum gaudio, læto animo & gestiente; à præcedente, γέγηθα.

Γεγήκεσαν, seu γεγήκεαν, senui, perf. act. verbi γηκέω, seu γηκέσκω, senesco. Th. γῆκος.

Γέγονα, p. m. natus sum, & in 3. pl. γεγόνασι. Hinc p. m. inf. γεγονέναι, & in part. γεγονὼς, υῖα, ὸς: à γίνομαι, fum.

Γεγόνη, natus fuerit, 3. sing. plusq. p. m. Ion. pro ἐγεγόνη, à p. m. γέγονα.

Γεγραμβρος, ε; perf. part. pass. &

Γεγράφθαι, perf. inf. pass. &

Γεγραφὼς, ότος; perf. part. act. à γράφω, scribo.

Γεγυμνασμένος, ότος; perf. part. act. à γυμνασιάρχω, gymnasiò præfectus sum: ab ἀρχὴ, principatus, & γυμνάσιον, locus exercitii, quod à γυμνὸς.

Γεγυμνασμένος, perf. part. pass. à γυμνάζω, exerceo. Th. γυμνὸς.

ΓΕ'ΓΩΝΑ, clare clamo: p. m. verbi γανάω inus. per Metathesin pro γέγηνα. Hinc γεγώνω pro γέγωνα, præt. med. in præsens transeunte: vel est p. m. à γεγωνέω.

Γεγωνέμβρ, Dor. pro γεγωνεῖν, præs. infin. & γεγώνειν, Dor. pro ἐγεγώνουν, imperf. à

Γεγωνέω, ῶ; f. ήσω, p. κα, clarè voci-feror: quod ex præt. med. γεγώνα.

Γεγώνησις, vociferatio, altus clamor; Plur. item γεγωνίσκω; idem quod γεγωνέω, & γεγωνὸς ὅ, ὁ; alto clamore enunciatus, ita pronunciatus, ut distinctè audiri & intelligi possit; ut γεγωνὸς λόγος, apud Ph lonem; omnia à γέγωνα.

Γεγωνητέον, celebrandum est.

Γεγὼς, ῶτος, natus, pro γεγαὼς, à γέγαα, quod vide: perf. med. verbi γάω inus. pro γίνομαι.

Γεδεὼν, ὁ; nomen heroïs ἅπλιτον. Hebr. evultor.

ΓΕΕ'ΝΝΑ, ας, ἡ; gehenna, locus supplicio-rum æternorum: origine Hebr. vallis Hinnomi.

Γεθσημανῆ, nomen loci Hebr. vallis pinguissima, fertilissima.

Γειναμένου, ας, ατος; natus sum, vel genui, a. 1. m. Ion. p.o ἐγεινάμην, ω, ατο: à γείνομαι, quod vide.

Γεινάμενος, η, ον; a. 1. m. part. ab eod. verbo: idem ac γενθείς.

Γεινάσθαι, a. 1. inf. m. ejusd. verbi.

Γείνεθ' pro ἐγείνετο, & γείνατ' pro ἐγείνατο, 3. sing. & 1. pl. m. perf. verbi γείνομαι. Vel ut alii volunt γίνομαι, Poët. dici pro ἐγιόμην, abjecto augmento, & ι, metri causa inserto. Sic γείνετο pro ἐγένετο, &c.

Γείνευ, Ion. pro γείνη, 2. sing. præs. à

ΓΕΙ'ΝΟΜΑΙ, Poëticum, gignor; sed apud oratores etiam a. 1. m. ἐγεινάμην, frequens in activa signif. genui: & de utrovis, & utroque parente dicitur; de matre, peperi: a. 1. m. inf. γείνασθαι, & part. γεινάμενος. Vide γίνομαι.

Γείνομαι, agricola; Hesych. q. d. terram curans; ex γῆ, terra, & κομέω; curo. Sic γεωμόροι, οἱ, coloni; propriè, qui agrum inter se dividunt: ex γῆ, & μόρος, ὁ, portio. Th. μείρω, divido. Item γεώτομος, qui terram scindit, agricola; ex γῆ, & τέμνω, scindo; undè τομὸς, ὁ, scindens: unde etiam γεώτομον, τὸ; aratrum: à scindendo terram ità dictum: denique γεώργος; idem agricola, agricultor: ex γῆ, & πόνος, ὁ; labor; undè πονέω, laboro, &c.

Γείσον, ος, τὸ; Suid. septum, lorica; suggrundium; idem quod sequens Th. γείσον.

ΓΕΊΣΟΝ, vel γεῖσον, ος, τὸ; suggrunda seu suggrundium: ii est, pars tecti prominens: q. pluvias à parietibus εἰς γέαν σείῃ, in terram amovet.

Γεισόομαι, ώμαι; in suggrundæ morem confirmor; grundis imbricor, &c. à γεῖσον.

Γεισοποδίζω, protegere, loricare; suggrundis munire, &c. Unde γεισοπόησις, & γεισοπόδισμα, suggrundatio; lignum quod suggrundas sustinet; prominentia superioris ædificii, qua inferior pars ab imbre tegitur; Pollux. ex γείσον, & ποδίζω, pede metior. Th. πὲς, pes.

Γέσσος, ε(ο), τὸ; vel γῆσσος, est κεφαλὶς, capitellum.

Γείσωμα, τὸ; & γεισωσις, suggrundatio, imbricatio; suggrundamentum, imbricamentum, &c. à Th. γεῖσον.

Γείταμαι, ἡ; vicina: à γείτων, vicinus; ut à τέκτων, τεκταίνα, &c.

Γειτνία, ας, & Γειτνίασις, ιος, ἡ; vicinitas: &

Γειτνιάω, & -άζω, f. άσω, p. κα, vicinus sum: part. præs. γειτνιῶν, ῶσα, ῶν. Th. γείτων, vicinus.

Γειτονόω, & γειτνδόμαι; vicinus sum: itemque γείτοσιος, ε, ὁ; vicinus; utrumque a γείτων.

Γειτονία, ῶ; part. γειτονέων, έουσα, έον, idem, & ab eod. Th.

Γειτόνησις, εως, ἡ; &

Γειτονία, ῶ; & Γειτνεία, ας, ἡ; vicinitas: à seq. Th.m.

ΓΕΙ'ΤΩΝ, ονος, ὁ, ἡ; vicinus: q. à γέα, q. γείτων, quia ejusdem terræ.

Γειτόχας, ε, ὁ; advena: opponitur ἀυτόχθων: ut advena, indigenæ.

Γῆ, 3. sing. præs. ind. à γήθω, rideo. Ep. &

Γέλα, splendor Solis, q. à γήθω, splendeo.

Γηᾶν, ridere, Æol. pro γηᾶν: &

Γηᾶς, Æol. pro γῆς, à γήθω, rideo.

Γῆν, Dor. pro γῆν, præs. part. ejusd. verbi, γῆν, verò iota subscripto, est præs. inf. unde nonnullis per Metaph. Angl. to laugh.

Γηανὸς, ός, ὁ; hilaris, Poët. pro ἱλαός.

Γηάσκω, Dor. pro γηάσω, f. 1. verbi γελάω, rideo.

Γηάσιτε, Dor. pro γηάσετε, præs. part. f. g. verbi γηάω.

Γελάσιμος, ε, ὁ; ridiculus: ab eod. Th.

Γελαστὸς, ὴ; idem: & ab eod. Th.

Γελάσιμος, rideamus, 1. pl. a. 1. sub. act. à

ΓΕΛΑ'Ω, rideo, item irrideo: f. άσω, & άσομαι, p. γεγέλακα, a. 1. ἐγέλασα, perf. pass. γεγέλασμαι, a. 1. pass. ἐγελάσθην.

Γέλασμα, τὸ; γελασὺς, ύος, ἡ; & γέλας, ῶτος, ὁ; vel γέλως, ω; (unde accusat. γέλαν, & dat. γέλῳ, quem tamen aliqui volunt per apocopen esse è γέλαπι) risus; & Metaph. pro maris serenitate, &c. ab ἕλη deducunt; i. e. calor: sic & Hom. è caloris copia risum profluere judicare videtur; ubi dicit γέλασε ἄσβεστον; i. e. risum majorem quam qui ex ingui possit; sumpta Metaph. ab igne. Odyss. θ. Ἄσβεστος δ' ἀρ' ἐνάρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι. Item, γελαστικὸς, κὴ, κὸν; risibilis, ridendi facultate præditus: Sic dicitur homo, ζῶν γελαστικὸν, &c. γελάσω, ridere cupio; γελοίος, ridiculè: γελοιασμὸς, jocatio, & γελοιαστὴς, jocator; item facetus; ac denique γελῶν, affertur, pro scurra, ex Epigram. omnia ex præced. Th. γελάω, rideo: unde etiam γελόσποις dicuntur dentes qui risu nudantur; quasi renidentes; Poll. l. 2. Item rugæ & veluti sulculi, qui à ridentibus in ore fiunt.

ΓΕ'ΛΓΗ, ης, ἡ; omnis generis merces: color, tinctura.

Γελγηθεύω, decipere, ἀπατεωνεύω: à præced. Th. γέλγη, farcina variarum mercium.

ΓΕ'ΛΓΙΣ, ιδος, & γελγὶς, ίδος, ἡ; allii caput, seu nucleus.

Γελγιδάω, in γέλγιδας evadere: seu in nucleos, seu spicas dividi & discerni; à γέλγις.

Γέλγω, tingo, coloro: à γέλα, splendor solis.

Γελγο-

Γελγοπώλης, scrutorum venditor; & γελγοπῶλις, ιδος, scrutorum venditrix; unde γελγοπωλέω, scruta vendo: ex γέλγη, & πωλέω.

Γελδῶσα, Dor. pro γελδοῦσα, præs. part. f. g. à γελδέω, Ion. pro γελάω, rideo. Nam Dor. & Ion. verba in άω, per έω efferunt.

Γελέω, splendeo: à γέλα.

Γλεῖς, rides, Dor. pro γελᾷς· à γελάω· vox etiam Atticis usitata.

Γελοῖα, ridenda; item, jocosa, nom. pl. n. g. a. γελοῖος.

Γελοιάζω, f. άσω, ridicula seu jocosa dico, jocor: à

Γελοῖος, ος, ridiculus, γελοῖον, substantive pro joco: γελοίων, Poët. hinc γελοιάω, pro γελάω, rideo: at

Γέλοιος, ος; qui risum movet, jocosus, facetus.

Γελοίαντες & γελέαντες, Poët. pro γελῶντες, à γελάω.

Γελῶν, ridens, & in pl. γελῶντες· præs. part. à γελάω· & in 3. pl. præs. ind. γελῶσιν.

Γελᾶντι, Dor. pro γελῶσι, rident.

Γελαστοποιὸς, q. d. risus artifex; qui risum citat; unde γελαστοποιῶ, risum cieo: & γελαστοποία, excitatio risus: ex γελῶς, & ποιέω.

Γεμίζω, impleo, f. ίσω. P. γεγέμικα. a. 1. ἐγέμισα, perf. pass. γεγέμισμαι. a. 1. ἐγεμίσθην. Th. γέμω, plenus sum.

Γεμίσας, a. 1. part. γεμίσατε. a. 1. imperat. 2. pl. 1. γέμισον, άτω. verbi γεμίσω, impleo. Th. γέμω, plenus sum.

Γεμισθῆ, 3. sing. a. 1. sub. pass. à γεμίζω, impleo.

Γέμισμα, τὸ; q. d. impletio, vel implementum, &c. Item γέμος, plenitudo; Hesych.

Γέμομεν, pleni sumus, 1. pl. ind. præs. γεμέμεναι, dat. pl part. præs. f. g. à

ΓΕ'ΜΩ, plenus sum, vel onustus. præs. part. γέμων, ουσα, ον; præt. m. γέγομα, unde γόμος, ος, ὁ; onus navis. inde Lat. Gemo.

Γενάρχης, ου, ὁ; generis princeps; gentis & familiæ autor; à quo genus, & familia aliqua, originem & initium sumpsit; ex γένος, & ἀρχή.

Γενεά, ᾶς; & Ion. γενεὴ, ῆς, ἡ; generatio: progenies, ætas: εἰς γενεὰς γενεῶν; in omnes ætates. Th. γίνομαι, nascor.

Γενεθγεέω, natales progenitorum investigo, f. ήσω. P. γεγενεαλόγημαι γενεαλογέομαι, annumeror in prosapia aliqua: γενεθγενέμενος, præs. part. &

Γενεαλογία, ας, ἡ; genealogia, generis recensio: ex γένος, genus, quod à γίνομαι, & λόγος, quod à λέγω.

Γενεθγικὸς, ad generis recensionem pertinens; ut γενεθγικὲ ὕμνοι· qui cantant alicujus genealogiam, &c. ejusdem Th. & comp.

Γένη, ἡ; idem quod γενεὰ, & γενεληγεέω· genus recenseo; idem quod γενεθγονέω.

Γενέφσιν, generatione, dat. sing. Ion. φιν additur per Peragogen à γενεὴ, Ion. pro γενεᾷ,

Γενέθλη, ης, ἡ; origo, generatio: à γενεά· hinc.

Γενέθλια, τὰ; natalitia: item

Γενεθλιακὸς, ὴ; natalitius, substantivé astrologus: &

Γενέθλιος, ος; natalis, author generationis, à Th. γίνομαι, nascor.

Γενεθλίας, ασ, ὁ, ἡ; & γενεθλίδιος, α, ὁ; natalitius; Nonn. Epigram. idem cum præced. & ejusd. Th. à quo etiam comp. cum λόγος, est γενεθλιαλόγος· qui sic dicitur quem vulgus Mathematicum vocat; inquit Hieron. in 2. Dan. qui notationes, & prædictiones, facit ex natali die; Cic. unde γενεθλιαλογία, ας, ἡ; divinatio ex hominis nativitate. Ab eod. etiam Th. est γενεθλιον, ου, τὸ; natalitium, natalis dies, nativitas, &c. item γενεθλον, ου, τὸ; genus, filius, seu filia, proles, &c. Soph. in Electra.

Γένη, dat. sing. à γένος, genus: ab eod. Th.

Γενῆν, barbatum esse, præs. inf. à γενειάω, quod vide.

Γενειάσδων, Dor. pro γενειάζων, pubescens: à

Γενειάζω, f. άσω· &

Γενειάω, barbam gesto, f. ήσω. a. 1. part. act. γενειήσας, ασα, ὰ γένειον· barba. Th. γένυς, mentum.

Γενειάσκω, barbam emittere incipio; à nomine γενειὰς, άδος, ἡ; lanugo prima qua genæ vestiuntur; interdum & generaliter pro barba; item ipsum mentum: Sed γενειασκὴρ, exp. locum circa mentum æquorum: ex Poll.

Γενειήτης, ας, ὁ; Dor. & Poët. pro γενειήτης, ου, ὁ; progenitor, & hoc pro γενειήτης, quod à γένος, genus. Th. γίνομαι, nascor.

Γένειον, ου, τὸ; mentum, barba. Th γένυς, mentum.

Γένεο, Ion. pro γένυ, & hoc pro ἐγένυ, fuisti, a. 2. m. ab ἐγενόμην, ου, ετο. Th. γίνομαι, fum.

Γενέσθαι, a. 2. inf. med. γενέσθε, 2. pl. a. 2. imperat. m. ut γενέσθω, 3. sing. ejusd. temporis, ab eod. Them.

Γενέσια, ων, τὰ; natalitia: à γενεὰ, generatio, quod à γίνομαι, nascor, perf. γεγένημαι, εσαι.

Γενεσιάρχης originis autor & princeps; Sapient. 3. ex γένεσις, & ἀρχή.

Γενέσιος, genitalis, genitabilis; generare faciens; Plut item γενεσιακὸς ὴ, ὁ; idem quod γενεθλιακὸς, ad natalem diem pertinens; à γένεσις, &c.

Γενεσιουργέω, ortus & originis causa; à γένεσις, & ἔργον.

Γένεσις, εως, ἡ; generatio, nativitas, ortus: ab eod. Th.

Γένετ' pro ἐγένετο, a. 2. m. Ion. à γίνομαι.

Γενέτη, ῆς, ἡ; nativitas, ortus: &

Γενέτηρ, ῆρος, ὁ; genitor, & γενέτειρα, ας, ἡ; genetrix: a. 3. perf. præt. pass. verbi γίνομαι.

Γενέτης, ου, ὁ; genitor, & γενετυλλὶς, ίδος, ἡ; ortus & generationis antistes Aristoph. utrumque ab eodem Them. γείνομαι.

Γένετο, fuerit, a. 2. ind. m, pro ἐγένετο. Th. γίνομαι.

Γενέτωρ, ορος, ὁ; Ion. & Poët. pro γενέτης, ὁ; GENITOR, parens.

Γένθι, Poët. & Dor. pro ἐγένου, 2. sing. a. 2. m. verbi γίνομαι, nascor.

Γένη, 2. sing. a. 2. sub. m. à γίνομαι.

Γενηθεὶς, έντος; natus, factus, a. 1. part. pass. ejusdem verbi.

Γενήσεσθε, έτου; fias, a. 1. pass. imperat. ejusd. Them.

Γένηθε, 2. pl. a. 2. sub. m. sic γένηθι, 3. sing. ejusd. temp. & verbi.

Γενήσομαι, η, εται; f. l. m. ejusd. verbi: vel f. 2. pass. ut aliqui resolvunt, ab a. 2. act. ἔγνων, à γείνω, inus. unde a 2. pass. ἐγνόμην, ης, ἡ; & hinc γνήσιος.

Γενῖνης, ου, ὁ; qui ortum habet; qui gignitur, aut genitus est; Plat. in Tim. Item γένιππος, ου; qui ejusdem generis aut familiæ sunt. gentiles: ex Ilæo, qui ejusdem γένος sunt, &c. à γένος. Unde etiam γενικῶς, generaliter, &c.

Γενικὸς, ὴ; generalis, item genitivus, ut γενικπτῶσις, apud Grammaticos. Ab eod. Them.

Γενεὰ, ὴ; genus, progenies; unde γενεάδας, α, ὁ; generosus: item ingenuus; Aristot. Aristoph. à Th. γείνομαι; unde etiam γενεάς, generosè, fortiter: & γενναιότης, ήτος, ἡ, ς; generositas: item γένναι, ων, ὁ; avunculus, frater matris, &c.

Γενναῖος, α; cognatus, ingenuus, nobilis, validus, à γένα. Th. γίνομαι.

Γέννατο pro ἐγένατο. Æol. a. 1. m. ejusd. verbi. Vel ex ἐγένησατο, per Sync. & Aphær. à γενάω.

Γεννάω, GIGNO, GENERO, pario, f. ήσω. P. γεγέννηκα, a. 1. ἐγέννησα, perf. pass. γεγέννημαι, natus sum, a. 1. pass. ἐγεννήθην. Th. γίνομαι. Inde Angl. to gender

Γέννημα, ατος, τὸ; progenies, fructus, à 1. perf. præt. pass. præc. γενάω.

Γεννήσαι, a. 1. inf. act. verbi γενάω, gigno.

Γεννησαρέτ, ὴ; nomen regionis in Galilæa, ἅπαξ λεγόμενον. Syr. & Hebr. hortus principis.

Γέννησις, εως, ἡ; nativitas, generatio, a. 2. pers. præt. pass. verbi γενάω, quod à γίνομαι.

Γεννητὴς, ου, ὁ; generator: &

Γεννητὸς, ὴ; genitus, natus; item mortalis: &

Γεννήτωρ, ορος, ὁ, genitor, parens: Γεννήτειρα, ας, genetrix: à 3. pers. præt. pass. verbi γενάω, quod à γίνομαι.

Γεννικὸς, ὴ, ὸν; generosus; Plato in Phædro, & γεννικῶς, generosè, fortiter: item ingenuè, &c. Th. γείνομαι.

Γενοίατο, Ion. pro γένοιντο, & γένοιτο; 3. pl. & sing. a. 2. opt. m. à γίνομαι, nascor.

Γενοίμην, Dor. pro γενοίμιν, sim, essem. a. 2. opt. m. à γίνομαι.

Γεγάμενος, η, ον; factus, a. 2. part. m. γενόμην, pro ἐγενόμην, a. 2. m. Ion. à γίνομαι, nascor.

Γένος, εος, τὸ; GENUS, progenies, familia, natio, species: in dat. pl. γένεσι, ab eod. verbo. Hinc Ang. apud Gram. gender.

Γένου, έσθω; esto, a. 2. imperat. m. ejusd. verbi.

Γεννόεις, ὴ, όεσσα; idem quod γένυος, σύγνυος, ἔκγυος; Suidæ. Plato in Philebo.

ΓΕ'ΝΤΑ, ων, τὰ; carnes, viscera.

ΓΕΝΤΙΑΝΗ, ης, ἡ; Gentiana, herbæ genus.

Γέντο, Poët. pro ἐγένετο, fuit: ab ἐγενόμην, a. 2. m. verbi γίνομαι.

ΓΕ'ΝΤΣΟΝ, ου; mentum, maxilla, acies: hinc γένειον, ου, τὸ; barba, mentum.

Γένωμαι, a. 2. sub. ιμ. & in 3. pl. γένανται· à γίνομαι, nascor.

Γεῦχος & γηΐχος; terram continens; qui terram suo ambitu complectitur; Od. α est contractum pro γαιήοχος; quod vide.

Γεφέεσσι, dat. pl. Ion. & Poët. à γέρας, munus.

Γεράζω, præmio dono vel honoro; à γέρας, præmium.

Γερηνιάς, ἡ, matrona, anus, à

Γέρανος, ὄ, senex, item senilis, comp. γερώτερος, superl. γερώτατος· γερηνία, anus: à γέρων.

Γέρειρε, venerare, præs. imperat. act. γερείρω, Dor. pro γερέιρειν, honorare: à

Γερείομαι, muneror honoris caussa, orno. Th. γέρας, munus.

Γεραίτερος, ὁ, Poët. per Sync. pro γεραιότερος. compar. à γεραιός, senex.

Γερανδρυον, arbor ánnosa; ut in proverbio γερανδρυον μεταφυτευόμενον, &c. ex γέρων, senex; & δρῦς, υὸς, ἡ; quercus, vel arbor.

Γερανοβοτία, grex gruum pascentium; ex γερανος, grus; & βόσκω, pasco; unde βοτος, alimentum, cibus, &c.

Γερανίτης λίθος; geranites lapis; à grus collo dictus; Plin. lib. 7. cap. 11. Th. γέρανος.

ΓΕΡΑΝΟΣ, ὁ, grus, avis vigilans, γερανίον, ὁ, τὸ, idem, & pro herba. An. a crane.

Γεραός, senex, honoratus; ex Epigr. à γέρων, senex.

Γεράσσω, a. 1. inf. act. à γεραίρω, Poët. pro τιμῶ, honoro, &

Γερασσός, ὁ, honorandus, augustus: comp. γερασσότερος, honorabilior, augustior: superl. γερασσότατος. à seq. them.

ΓΕΡΑΣ, ατος, αος, ας, τὸ, præmium, munus: hinc

Γεράσμιος, ὁ, ἡ, honoratus.

Γερασφόρος & γερασποφόρος; præmium vel præmia ferens vel capiens; Hesych. ex γέρας, præmium; & φέρω, fero; unde φορος, ferens, &c.

Γερων, gen. pl. à γέρας, munus.

Γεργεσῖνος, ὁ, nomen gentile. Hebr. victimus peregrinationi.

Γέρεα, Ion. pro γέρατα, nom. pl. à γέρας, præmium.

Γέργωθες, plebs, δημῶδες, apud Milesios.

Γέρδιος, ὁ, textor. Suid. γερδία, textrix.

Γερίζω, ὁ, honoratus, Th. γέρας, præmium.

Γέρον, vcc. sing. γέρεντος, γέροντα, gen. & acc. sing. à γέρων, senex.

Γεροντοτροφεῖν, senem instituere; mores seniles formare; Plut. à γεροντοτρόφος; qui senem instituit, seu erudit, &c. ex γέρων, senex, & ἀγωγὴ, ductus; vel ἀγωγὸς, dux. Th. ἄγω, duco.

Γεροντεῖ, Poët. pro

Γεροντικός, Ion. γερόντιος, senilis, à γέρων, senex.

Γερουτεῖν, Poët. idem quod sequens,

Γερουτικῶς, seniliter; γερόντιος, patruus, apud Laced. Vide Suid. γερουτάω, ῶ; senium, & deliriam resipio; vel senile delirium resipio; Laërt. in Plat. Omnia à γέρων, senex.

Γερύντιον, vetulus, senecio, dim. à γέρων.

Γεροντοδιδάσκαλος; apud Plat. qui senis, atq; adeo, parùm docilis præceptor est; & γέρων & διδάσκαλος.

Γερουτικμεῖον, ὁ, τὸ; locus ubi senes curantur & tractantur; ex γέρων, senex; & κομέω, curo, curam gero, &c.

Γερουσία, ας, ἡ, senatus: à

Γερουτικός, ὁ, ον, ad senes pertinens. Th. γέρων, senex.

Γέρων, dat. pl. à γέρων, senex.

Γερουσιαστής, senator; à γερουσία, senatus.

Γερρίδια, Suidæ & Hesychio sunt storeæ ex vimine aut junco; à sequente Th. γέρρον, scutum Persicum vimine textum.

ΓΕΡΡΟΝ, ὁ, τὸ, scutum Persicum.

Γέρρων, parva rana.

ΓΕΡΩΝ, οντος, ὁ, senex. voc. ὦ γέρον, q. γέαι ὄων. Vel à γέρας, quia senectus honorabilis.

Γευθμὸς, ὁ, &

Γεῦμα, ατος, τὸ, gustus: à γεύω.

Γευματίζω, gusto; à Th. γεύω.

Γέγομεθα, Ion. & Dor. per Aphær. pro γεγεύμεθα, gustavimus, 1. pl. perf. pass. verbi γεύω.

Γευστήμων, gustandi instrumentum; item, poculum quo vinum gustatur; &

Γευστικὸς, ὁ, gustatorius: item

Γευστὸς, ὁ, gustabilis: à seq.

ΓΕΥ'Ω, gustare facio, gustum præbeo: Item, GUSTO, f. γεύσω. p. γέγευκα, γεύομαι, gusto, f. γεύσομαι. a. 1. m. ἐγευστάμην, ω, ατο. a. 1. inf. γεύσασθαι. part. γευσάμενος.

ΓΕΦΥΡΑ, ας, ἡ, pons: quia εἰς γέαν φέρει, in terram defert: hinc

Γεφύριον, ponticulus; & γεφυρᾶσθαι dicitur ποταμὸς, qui ponte jungitur seu cui pons imponitur; γεφυρίζω, proprie, è ponte scommata in aliquem jacio; & generaliter, pro, derideo; γεφυρισμὸς, actio illa deridendi; γεφυριστὴς, ὁ; irrisor; omnia à γέφυρα; à quo etiam

Γεφυρόω, f. ώσω. p. ακα. ponte jungo, pontem impono; γεφυρὸν pontem sternere, præs. inf.

Γεφύρωμα, τὸ; ipsum opus jungendi fluvium ponte; vulgò exp. transitus; γεφύρωσις, pontium extructio; & γεφυρωτὴς, ὁ; qui pontem seu pontes constituit; Strabo, liv. 1. Omnia verbalia à γεφυρόω.

Γεφυροποιὸς, pontifex; pontem faciens; Plut. in Numa; ex γέφυρα & ποιέω.

Γεωγραφέω, f. ήσω. p. ηκα, terrarum orbem describo: &

Γεωγραφία, ας, ἡ, terræ descriptio: tanquam à γέα inus. pro γαῖα, terra, & γραφὴ, quod à γράφω, scribo.

Γεωγράφος, ὁ, ὁ; qui terram, seu terræ situm describit; & γεωγραφικὸς, ὁ, ὁ; à terræ descriptionem pertinens; terræ descriptionis peritus; atq; τὰ γεωγραφικὰ; apud Cicero. in epist. ad Att. de terrarum descriptione commentarii &c. Omnia ejusd. Th. & comp.

Γεωδασία, ας, ἡ, terræ distributio, partitio seu divisio. Th. δαίω; divido.

Γεώδης, ἐς, ὁ, ἡ, ὁ; terreus, terrenus Plat. à γαῖα, vel γῆ; terra.

Γεωλοφία, ας, ἡ; tumulus; & γεώλοφον, ὁ, τὸ; collis; item, γεώλοφος, crassus & iners homo; telluris inutile pondus; Suid. Omnia ejusd. Th. & comp. cum sequente

Γεώλοφος, ὁ, ὁ, tumulus. Ex γῆ, ἡ λόφος, jumenti cervix: item conus in galea & crista: λόφοι etiam dicuntur colles & tumuli: qui & γήλοφοι ἡ γεώλοφοι.

Γεωμετρέω, terram metior: &

Γεωμέτρης, ὁ, ὁ, geometra, agri mensor: &

Γεωμελεία, ας, ἡ, Geometria, ex γῆ, terra & μέτρον, mensura.

Γεωμετρικὸς, ὁ, geometricus, peritus artis Geometricæ: ab iisd.

Γεωμετρικῶς; pro proportione; (ut ἀριθμητικῶς; æquali numero;) ejusd. Th. & comp.

Γεωμιγὴς, terræ mixtus; terrenus; ex γῆ, terra, & μίγνυμι, misceo; unde μίξις, εως, ἡ; mistio, &c.

Γεωμορία, ας, ἡ, agricultura; γεωμόριον, ὁ, τὸ; terræ portio; Hesych. & γεωμόρος, ὁ, ὁ; agricola; γεωργὸς; item, socius distributionis; unde plur. γεώμοροι; coloni; propriè, qui agrum inter se dividunt; plebes, socii distributionis, &c. ex γῆ, terra; & μέρος, divido; unde μόρος, ὁ, ὁ; μορία & μόριον, ὁ, τὸ; pars, portio, &c.

Γεανόμος, ὁ, ὁ; qui terram distribuit; in agricultura versans; agri finitor, aut distributor, &c. ex γῆ, terra; & νέμω, tribuo, distribuo; unde νομὸς, ὁ, ὁ; distributio, &c.

Γεωπείνης, ὁ, ὁ, q.d. qui terræ fame laborat, qui parum terræ possidet, famelicus: ex γῆ, terra; & πενία, fames. Th. πένομαι, laboro.

Γεωπονία, ας, ἡ, agricultura, à γῆ, terra, & πόνος, labor, quod à πένομαι, laboro. p. m. πέπονα.

Γεωπονικὸς, ad agriculturam spectans; item, γεωπονέω, terram colo; & γεωπόνος, agricola; pro quibus etiam dicitur, γηπονία, γηπονέω & γηπόνος; & Omnia ejusd Th. & comp. cum præcedente γεωπονία.

Γεώτας, ὁ, agricola, qui in agro colendo pedum opera utitur.

Γεωργέω, terram colo, agriculturam exerceo, f. ήσω. præt. γεγεώργηκα· ex γῆ, terra, & ἔργαζομαι, operor, quod ex ἔργω, opus: hinc

Γεώργημα, ατος, τὸ; & γεώργιον, ὁ, τὸ; agricolatio; Plut. γεωργητικὸς, ὁ, ὁ; terræ cultus, &c. Inde etiam;

Γεωργία, ας, ἡ, agricultura; &

Γεωργικὸς, ὁ, rusticus; &

Γεώργιον, ὁ, τὸ, arvum, ager aratus: &

Γεωργὸς, ὁ, ὁ, agricola, vinitor, colonus.

Γεαρχίτης, Hesych. idem quod γεωρός; & γεωρχάδης, ὁ, ἡ, rusticus; unde κτὸ γεωργάδες; agricolarum mos, &. ejusd. etiam Th. & comp. cum præcedentibus.

Γέαρες, οἱ, & γεῦραι, οἱ; qui terram custodiunt; terræ seu agrorum custodes; Hesych. Suid. ex γῆ, terra; & ὄυρω, custodio.

Γεάρυχες, ος, ὁ; qui terram fodit, suffossor; qualis σκαλαξ; talpa; ejusd. Th. & comp. cum præced.

Γεατόμος, qui terram scindit; item agricola; dicitur etiam γητόμος, pro eodem; unde, γητομέω; terram scindo, seu findo, &c. ex γῆ, terra; & τέμνω; fœco, scindo; unde τομὸς, ὄ, ὁ; scindens, secans, &c.

Γεωχάλκη, locus in quo metallum; Suid. ex γῆ & φαίνω.

Γῆ, gen. γῆς, ἡ, terra, regio: q. ex inus. γέα. in præsa pro γαῖα, idem.

Γηγυένων, terrigenûm, gen. pl. à

Γεγυὴς, ἐος, ὁ, ἡ, terrigena, indigena: γηγυεῖς, gigantes: ex γῆ, terra, & γύω, genus; quod à γίνομαι, nascor.

Γηγυέτης, ος, ὁ, idem, & ab iisd.

Γήδιον, ε, τὸ, agellus: &

Γῆθεν, è terra: à γῆ.

Γηθέω, γήθω & γήθομαι; triumpho, capio voluptatem, &c. idem quod sequens Th. γηθέω.

ΓΗΘΕΩ, ῶ, gaudeo, lætor. f. ήσω, p. γεγήθηκα. & per Syncop γέγηθα, unde & part. γεγηθὼς pro ἐγήθεν, imperf. Ion. hinc γήθω, ε, & ἡ γηθοσύνη, gaudium.

Γήθησεν, lætati sunt, pro ἐγήθησαν, 3. pl. a. 1. pass. γηθήσας, a. 1. part. act. γήθησεν, 3. a. 1. ind. act. Ion. à γηθέω, gaudeo.

Γηθήσῃς, a. 1. opt. Æol. ejusd. verbi.

Γήθω, ε, τὸ, &

Γηθοσύνη, ης, ἡ, gaudium, lætitia: &

Γηθόσυνος, η, ον, lætus, a, um; à γηθέω.

ΓΗΊΟΤΟΝ, vel γήϊον, ὁ, τὸ, genus capræ, q. è γῆ θύει.

Γηϊλλὶς, ίδος, ἡ; idem cum Th. γήθυον. Athen.

Γήϊος, ος, ὁ, ἡ, &

Γήϊος, terrenus, à γῆ, terra.

Γήϊτης, ου, ὁ & per contract. γήτης; agricola, rusticus; Hesych. & Soph. &c. à γῆ, terra.

Γήϊων, & Dor. γάϊος; qui terram quatit; ex γῆ terra; & κτίω, moveo.

Γηλεχὲς, humi cubans; cui humi lectus est, Callim. ex γῆ, terra; & λέχος, ος, τὸ; lectus; à λέχομαι, cubo; Th. λέχω; cubare facio.

Γήλοφος; tumulus è terra exurgens; colliculus, idem quod γεήλοφος; & ejusd. comp. quod vide.

Γῆμαι, a. 1. inf. γῆμας, a. 1. part. γῆμε, Ion. & Poët. ab a. 1. ἔγημα, ας, ε. per Sync pro ἐγάμεσα, ας, ε. verbi γαμέω, uxorem duco, nubo, matrimonium contraho, tanquam à γάμω, inus. formata. Vide γαμέω.

Γηοχεῖν, quasi γῆν ἔχειν; terram habere, aut agrum possidere. Et de Neptuno dici potest, qui terram ambit & continet, & propterea, γηέχος, γεήοχος, & passim γαιήοχος appellatur.

Γηπάπαλος, paxillus terræ; Lucian. ex γῆ, terra, & πάσσαλος, & Attice πάτταλος, ε, ὁ; clavus ligneus, paxillus.

Γηπεδὸν, ε, τὸ; ager, fundus, solum; Aristot. Pol. 2. ab Eust. exp. solum quod adjacet prædiis urbanis; ut sunt hortuli; (q. d. κηπίδιον) ex γῆ, terra, & πέδον, ε, τὸ; solum.

Γηπετὴς; & Dor. pro γαπετὴς; in terram delapsus, seu cadens; ex γῆ, terra; & inusitato verbo πέπω, pro quo in usu, πίπτω, cado.

Γηπόνος, γηπονέω & γηπονία; videantur supra in γεωπονικὸς, &c.

Γήρεϊ, dat. sing. à γῆρας, quod vide.

Γηραιὸς, ὰ, senex, senilis, antiquus, grandævus, senio confectus: γεραιὰ, vetulæ. Th. γῆρας, senectus.

Γηρελέος, ε, ὁ, Poët. idem quod γηραλέος.

Γήρεμα, τὸ; q. d. senescentia; à γῆρας, ατος, τὸ; senectus. Nota; pro præcedente γηρελέος, reperitur etiam γηρέλεος, ε, ὁ; senex, senilis, &c.

Γηράντων, dat. plur. Poët. vel Ion. pro γήρᾳ, a. 1. part. act. à γηράω, ασκω, senescens, pro γηράσας, à γηρέω, senesco: unde a. 1. ἐγήρασα, & per Sync. ἔγηρα. Th. γῆρας.

ΓΗΡΑΣ, τὸ, αος, ως, dat. γήρᾳ, ᾳ, senectus.

Γηράσκω, senesco, consenesco, f. άσω, p. γεγήρακα. a. 1. ἐγήρασα, a. 1. sub. γηράσκω, γς, η, acc. pl. part. præs. γηράσκοντας. Th. γῆρας, senectus.

Γηράω, ῶ; idem, f. άσω, a. 1. ἐγήρασα & per Sync. ἔγηρα, unde part. γήρας, perf. γεγήρακα, & part. γεγηρακὼς, senio affectus.

Γήρεον, τὸ; idem quod γήρεμα; præterea, τὰ γηρέματα; vocantur flocci vanescentium florum; i. e. πάπποι; & γήρεον; est carduorum flos; pappus, &c. Utrumq; ab eod. Th. γῆρας, senectus.

Γηροβοσκέω, ῶ, in senectute alo: &

Γηροβοσκία, ας, ἡ, senilis educatio: à γῆρας & βόσκω, pasco.

Γηροβοσκὸς, senum nutritor, qui aliquem in senectute alit, ab iisd.

Γηροκομία, ας, ἡ, nutritio & cura circa senes. &

Γηροκόμος, gen. Ion. à

Γηροκόμος, ος, qui curam habet senum: à γῆρας & κομέω, curam gero.

Γηροκομέω, ῶ; alicujus curam in senectute gero; unde γηροκομεῖον, ος, τὸ; idem quod γεροντοκομεῖον; locus in quo curantur senes; & aluntur; & γηροκομικὸς, ὴ, ὸν; ad curam alendi aliquem in senectute pertinens, &c. omnia ejusdem Th. & comp. cum præced.

Γηροτροφέω, f. ήσω, in senectute alo: ex γῆρας & τρέφω, alo, præt. m. τέτροφα.

Γηροτροφία, actio & cura alendi senes; Plut. & γηροτροφεῖον, locus in quo cura alendi senes fit; utrumq; ejusd. Th. & comp.

Γηροτρόφος, ος, ὁ, ἡ, senes nutriens: alius.

Γηρύετ', conqueritur, pro γηρύει, 3. sing. præs. γηρύομαι. Th. γῆρυς, vox.

Γήρυμα, τὸ; vox; idem quod Th. γῆρυς.

Γηρυόνα, ας, & γαρυόνα, ᾶ, Dor. pro γηρυόνη, ης, ἡ, vocalis, garrula, quasi γηρύοσα. Th. γῆρυς, vox.

Γηρυόνας, α, ὁ, Dor. pro Γηρυόνης, ε, ὁ, Geryones.

Γηρυονῆα, acc. sing. à Γηρυονεὺς, έος, ὁ, nomen viri, Geryon.

ΓΗΡΥΣ, ος, ὁ, ἡ, vox. hinc

Γηρύω, loquor, sono: & γηρύομαι, idem.

Γήρως, ger. sing. à γῆρας, ατος, ος, & contracte, γήρος, senectus.

Γήτειον, ε, τὸ; idem quod Th. γήθυον; quod vide.

Γήτης, ου, ὁ, ἡ, vide supra, in γήτης.

Γητόμος & γητομία; vide supra in γεωτόμος.

Γηφάγος, qui terra vescitur; pauper, qui è terræ oleribus vescitur; ex γῆ, terra, & φάγω, edo.

Γήχυτον; exterior pars terræ mollis, & minimè lapidosa; ex γῆ, terra, & χυτὸς, fusilis, à χύω; idem quod Th. χέω, fundo.

Γιγαντεῖος & γιγάντιος, ος, gigantæus, vel eus, à γίγας, gigas.

Γίγαντες, nom. pl. γίγαντων, genit. pl. à γίγας, αντος, gigas.

Γιγαντιάς; gigantes imitor, gigantum similis sum, ab eod.

Γιγαντολέτης & γιγαντολέτωρ; gigantum perditor & extinctor; Epitheta Jovis; item, γιγαντολέτις, gigantum perditrix; & γιγαντολέτειρα; dicitur pro eodem; epitheta Minervæ; ex γίγας, gigas; & ὄλλυμι, fut. ὀλέσω; perdo; unde ὀλετὴρ, perditor, & ὀλέτειρα; perditrix, &c.

Γιγαντομαχία, ας, ἡ, pugna seu bellum gigantum: ex γίγας & μάχη, pugna, quod à μάχομαι, pugno.

Γιγαντοφόνος; qui gigantes interficit, aut interfecit; Eur. in Herc. fur. δόρυ γιγαντοφόνον; ex γίγας, gigas; & φένω, occido; unde φόνος, cædes, &c.

Γιγαντώδης; gigantum similis; qualis est gigantum, &c. Philo de vita Mos. l. 1. à Th. γίγας, gigas.

ΓΙΓΑΡΤΟΝ, ος, τὸ, quod in acino vinaceo osseum aut lapidosum est.

Γιγαρτώδης, plenus γίγαρτα; multa habens γίγαρτα; vel similis γιγάρτοις; &c. à Th. γίγαρτον.

ΓΙΓΑΣ, άντος, ὁ, gigas, q. à γῆ & γάω, nam terræ filii dicuntur.

ΓΙΓΓΙΔΙΟΝ, ε, τὸ, herbula, pastinatæ sylvestri similis.

ΓΙΓΓΙΣΜΟΣ, ος, ὁ, titillatio, q. à γιγγλίζω: quod idem est cum γαργαλίζω.

ΓΙΓΓΑΤΜΟΣ, ος, ὁ, cardo portæ, qui cum ipsa porta vertitur.

Γιγλυμώδης; structuram habere ginglymo similem; vel, per ginglymum (seu cardinem portæ) jungi; Hip-

poet. de artic. Item, γιγλυμώδης; figuram habens ginglymi; similis τοῖς γιγλύμοις; reperitur & γιγλυμώδης, apud Aristot. & γίγλυμος, apud Suid.

Γιγγράω, tibiâ illâ, quæ gingras dicitur, cano; Athen. Unde, γιγγρατάλη μέλη; carmina quæ ad gingras cantantur. Athen. à Th. Seq. γίγγρας.

ΓΙΓΓΡΑΣ, ᾶ, ὁ, parvula tibia, ad flebiles sonos.

Γιγγρασμὸς, cantus seu sonus τῆς γίγγρα; ab Hesych. exp. sonus; à Th. præced. γίγγρας.

Γίδημαι, vide γίνομαι.

Γίδης, ητος, præs. imperat. pass. à γίνομαι.

Γιδύσκω, εις, ει, & γιγνάσκοντα, acc. sing. part. præs. vide in γνώσκω, cognosco.

Γίνος, idem quod ἵππος, quod vide: vel idem quod ὄνος; equuleus; equus parvulus; veluti nanus & pumilio in equino genere. A Latinis ejusmodi equulei dicuntur manni, & mannuli, hinni & hinnuli, &c.

Γίνετ', pro ἐγίνετο, imperf. Ion. γίνεσκ, præs. inf. à

ΓΙ'ΝΟΜΑΙ vel γίγνομαι, fum, fio, nascor, gignor. f. 1. m. γενήσομαι. præt. pass. γεγένημαι. a. 1. pass. ἐγενήθην. f. 1. pass. γενηθήσομαι. a. 1. m. ἐγενησάμην, a. 2. m. ἐγενόμην, ω, ες, το, factus sum. a. 2. imperat. γένου, ἔσθω. a. 2. opt. m. γενοίμην, οιο, οιτο. ut μὴ γένοιτο, absit, a. 2. sub. m. γένωμαι, ῃ, ηται, a. 2. inf. m. γενέσθαι, a. 2. part. γενόμενος. præt. m. γέγονα, à γάω inus. & γέγαα à γάω inus. pl. pers. m. ἐγεγόνειν. præt. m. inf. γεγονέναι & γεγάναι, part. præt. m. γεγονὼς & γεγαὼς, υῖα, ὸς. Hinc γένεσις, γενετὴρ, γενέτης, γένος, γενεὰ, γενέθλη, γενεθλιος, &c. de quibus in suis locis.

Γινάσκεν, Dor. pro γιγνάσκειν, præs. inf. &

Γινάσκοντι, cognoscunt, Dor. pro γιγνάσκουσι, 3. pl. præs. à

ΓΙΝΩ'ΣΚΩ, vel γιγνάσκω, COGNOSCO, Angl. know, exinde etiam, f. γνώσομαι. a. 1. ἔγνωσα. p. ἔγνωκα. plusq. p. ἐγνώκειν. a. 2. ἔγνων, ας, ω, 3. pl. ἔγνωσαν. a. 2. imperat. γνῶθι, a. 2. opt. γνοίην. a. 2. sub. γνῶ, ῷς, ῷ. a. 2. inf. γνῶναι, a. 2. part. γνοὺς, οῦσα, όν. perf. pass. ἔγνωσμαι. a. 1. pass. ἐγνώσθην, f. 1. pass. γνωσθήσομαι, perf. m. γέγνωκα, pro γέγνωσκα. part. γεγνὼς. hinc γνῶσις, γνωστὸς, γνωτὸς, γνώμη, &c. de quibus in suis locis.

Γλάγ, εος, τὸ, lac. Poët. pro γάλα.

Γλαγέες & γλαγεὴς; lacteus; item, γλαγόων, lactescens; & nondum satis adultus; in Epigr. de semine à præced. γλάγ.

Γλάζω, expando alas, clamo: item, pronum expando me. f. σω. a. 2. ἔγλαδον, ες, ε.

Γλακτόφαγος, ᾱ, ὁ, ἡ, pro γαλακτοφάγος, per Sync. lacte victitans; à γάλα, lac, & φάγω, edo.

Γλαμύω & γλημύω, idem quod λημάω, gramiâ laboro, lippio. à

Γλάμη & γλάμα, Dor. pro them. λήμη, Pleonasmo τῆ γ, gramia, lippitudo, oculorum sordes.

Γλάμυξ; ut, γλάμυξα ὄμματα; apud Etym. oculi quorum anguli scabri sunt; seu scabra lippitudine laborant; indè, γλαμυζάω, idem quod γλαμάω; vel λημάω; quæ vide.

Γλαμυρὸς, γλαμώδης, & γλάμων & γλημώδης; gramiosus; lippus; à nomine γλήμη, quod vide.

ΓΛΑ'ΝΙΣ, ιδος, ἡ, piscis genus. Legitur & γλανὶς. Nomen ei dedit, Glanis fluv. Cuniæ.

Γλανὶς. ab Hesych. expon. inutilis; est etiam Hyæna; teste Aristot. Hist. an. l. 8. c. 5. à Th. γλάνις.

Γλαξ, per Sync. ὁ, γάλαξ, quæ & γλαῦξ dicitur, herba γαλακτοποιητική.

Γλαφὶς, γλαφίδος, architecti instrumenta. Th. γλαφω.

Γλαῦξ & γλαῦκας, acc. sing. & pl. à γλαυξ noctua. Th. γλαυκὸς, cæsius.

Γλαῦκις, voc. à Γλαῦκος, ου, ὁ, Glaucus, nomen propr.

Γλαύκη, ης, ἡ, nomen propr. mulieris, sed

Γλαυκὴ, ῆς, ἡ, f. g. à γλαυκὸς, glaucus.

Γλαυκιάω, ῶ, glaucis oculis terribiliter intueor: &

Γλαυκιῶν, Poët. pro γλαυκιᾶν, præs. part. Th. γλαυκὸς.

Γλαυκίζω; ad glaucum colorem accedo; in glaucum vergo; ab Etym. exp. obtusè video: γλαυκὸς, γλαυκὸν, idem quod Th. γλαυκὸς, glaucus, cæsius, cæruleus, &c. à quo etiam Th. est γλαυκίον, avis à glaucis oculis nominata. Bust. item herba quædam; item γλαυκίσκος, piscis quidam; apud Athen. & Plin. &c.

Γλαυκονόμη, ης, ἡ, nomen propr. mulieris.

ΓΛΑΥΚΟ'Σ, ῆ, GLAUCUS, cæsius, q. à Γλαύσσω, splendeo.

Γλαυκόφθαλμος, idem quod γλαυκόμματος, qui cæsii est oculis; ex γλαυκὸς & ὀφθαλμὸς; quod vide.

Γλαυκοχαίτης, cæsiam jubam vel comam habens; Etym. ex γλαυκὸς & χαίτη, ης, ἡς juba propriè, equi.

Γλαυκότης, ητος, ἡ, color cæruleus: &

Γλαυκόχρως, ωτος, ὁ, ὁ, ὑ, Poët. ὁ γλαυκὸν χρῶα ἔχων, qui glaucum colorem habet.

Γλαυκώδης, εως, ὁ ᾠός; noctuæ speciem gerens; Gaza interpr. à γλαυκὸς.

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, & γλαυκώπης, cæsios habens oculos: in acc. γλαυκῶπιν & ιδα. Sic γλαύκωψ, ὁ, qui cæsios oculos habet, hinc γλαυκῶπες· ex γλαῦξ, noctua, (hoc à γλαυκὸς, glaucus.) & ὤψ, ὁ, oculus. Th. ὄπωμαι, video.

Γλαύκωμα, ατος, τὸ, seu

Γλαύκωσις, εως, ἡ, vitium in oculo vulgò dictum, glaucedo. Th. γλαυκὸς.

Γλαύκωψ, vide γλαυκῶπις.

Γλαῦξ, κος, ἡ, seu γλαῦξ, ulula, noctua, Th. γλαυκὸς, cæsius,

Γλαύσσω, splendeo cerno.

Γλάφυ, τὸ, &

Γλαφυρὸς, ᾶ, vide in γλάφω.

Γλαφυρῆτ & γλαφυρὲς, dat. pl. Ion. f. g. à γλαφυρὸς, ὰ, ὸν, concinnus, à

ΓΛΑ'ΦΩ, vel γλύφω, cavo, fodio, sculpo. f. ψω, p. φα. Hinc γλάφυ, τὸ, antrum, spelunca: γλαφυρὸς, ᾶ, cavus, elegans; scitus, festivus: à γλύφω, γλύπτης, ου, ὁ, sculptor.

Γλαφυρῶς, scitè, eleganter, venustè; unde γλαφυρώτερος; Arist. de anim. l. 1. γλαφυρία, ᾶς, elegantia, venustas, concinnitas; & γλαφυρότης, idem; omnia à γλαφυρὸς, & Th. γλάφω.

Γλάχων, ωνος, ὁ, Dor. pro γλήχων, ὁ, pulegium.

Γλεῖος, vide γλῦος.

Γλευκαγωγὸς βύρσα; apud Poll. l. 7. pro ure coriaceo, in quo velitur mustum; ex γλεῦκος; mustum; & ἄγω, duco; unde ἀγωγὴ, ductus; & ἀγωγὸς, qui ducit, vel affert, &c.

ΓΛΕΥ'ΚΟΣ, εος, τὸ, mustum, succus dulcis. q. à γλυκὺς, dulcis.

Γλεῦξις, mustum decoctum, defructum apud Eustath. item, γλεύκινον μύρον; q. d. musteum unguentum; de quo Diosc. item γλεύκινον ἔλαιον; q. d. musteum oleum, &c. Th. γλεῦκος.

Γλήμη, ης, ἡ, lippitudo: idem quod λήμη.

Γλημώδης, videatur in γλαμώδης.

Γλίσχα, τὰ, pretiosa, spectaculo digna: à

ΓΛΗ'ΝΗ, ης, ἡ, pupilla oculi, oculus, pupa. q. αὐγὴν, ab αὐγὴ, splendor, vel per Sync. παρὰ τὸ γαλιῶν, quia serenitas mentis in oculis maximè conspicitur. Hinc γαλιῶσα, res ornatæ.

Γλῶ, εος, τὸ, stella, lumen.

ΓΛΗ'ΧΩΝ, item βλήχων & γλάχων, Dor. ωνος, ἡ, pulegium, herba.

Γλιχωνίτης οἶνος; vinum à pulegio confectum, seu pulegio conditum. Diosc. à Th. γλήχων.

Γλία, ας, ἡ, gluten, affine est κόλλα. An glue.

ΓΛΙΝΟ'Σ, seu γλεῖνος, ου, ὁ, genus aceris campestre.

Γλισχαίνω; γλίσχει, reddo; unde passivum; γλισχαίνεται, viscosum, seu glutinosum fieri; lentescere, & tenaciorem reddi, &c. γλίσχρωμα; idem quod γλισχρότης, lentor, tenacitásque glutinosa; item lubricitas; item, tenacitas, parcitas; Athen. Plut. γλισχρύνομαι, parcus & restrictus sum; tenax sum, &c. γλίσχρων, ωνος, ὁ; exp. ὀπτυμπτὴς, cuptor; ἀπὸ τῦ γλίσχρᾶσθαι; Aristoph. vel, ut alii; infælix, infortunatus; miser, & ærumnosus; & sic γλισχρία, ᾶς; exp. miseria; ἀτυχίας omnia à Th. γλίσχρος.

ΓΛΙ'ΣΧΡΟΣ, ᾶ, ὸν, ἡ, lentus, viscosus, lubricus, tenax, parcus, sordidus. Reperitur etiam γλισχὸς, unde γλισχρὸς. q. à γλία, gluten, hinc

Γλισχρότης, ητος, ἡ, viscositas: &

Γλισχρώδης, lentus.

ΓΛΥ'ΧΟΜΑΙ, cupio, affecto, appeto, GLISCO, q. à γλυκὺς.

Γλοῖνος, ητος, ὁ; idem quod γλοιὸς, adject. Etym. & Hesych. & γλοιὰς à Sophocle dicitur equa maligno ingenio.

nio, & prava indole; Item, γλοιάζω, Gal. in lex. Hippocr. exp. connivendo oculos obvolvo; & γλοιᾶσθαι, est lenteſcere ac viſcoſum reddi in modum ſtrigmenti; Dioſc. γλοιῶδες, τὸ; ſtrigmentum; & γλοιαδῶς; ab Heſych. exp. More eorum qui nuunt capite inter dormiendum; item conniventer, &c. Omnia à γλοιός.

ΓΛΟΙΟΣ, ᾱ, invalidus, ſordidus; item ſubſtantivè, ſtrigmentum, olei ſordes, hinc

Γλοιαδὴς, ſtrigmentoſus, glutinoſus.

Γλῶπα, naticulæ; dicuntur corpora duo dura, in cerebro eminentia, ad latera meatus illius ſita; nam perinde ac nates prominent, ſeſeq; contingunt: à Th. γλουτός.

ΓΛΟΥΤΟΣ, ᾱ, ὸν, nates, clunes, coxa, q. à γλοιός.

Γλυκάζω, dulceſco: &

Γλυκαίνω, edulco: Th. γλυκὺς, dulcis.

Γλύκανσις; q. d. dulcificatio; item, γλύκασμα; ſive γλυκασμὸς, dulcedo; legitur etiam γλυκισμὸς, apud Athen. γλυκάδιον, ſecundum Schol. Nicandri, dicitur τὸ ὄξος; κατ' εὐφημισμον. Th. idem.

Γλυκιερῶ, gen. Ion. & γλυκιεῶ, Dor. pro γλυκερᾶ, à

Γλυκερὸς, ἡ, ὸν, Poëticum, idem ac Th. γλυκὺς.

Γλυκίαν, comparat. à γλυκὺς, quod vide.

Γλυκίεις, εντος, ὁ, dulciuſculus, ſubdulcis, vel dulcis, &c. Th. idem.

Γλυκύκαρπος, ᾱ, ὁ, ἡ, qui dulcem fructum fert. Virtis epither. ex γλυκὺς, dulcis, & καρπὸς, fructus.

Γλυκύπικρον, ᾱ, τὸ, ſuavamarum: ex γλυκὺς, dulcis, & πικρὸς, amarus.

ΓΑΤΚΤΣ, εῖα, ὺ, dulcis, e. jucundus, gen. γλυκέος, fæm. εἶας. item

Γλυκὺ, paſſum, i. e. vini dulcis genus, in compar. γλυκίαν, γλύκιον, & γλυκύτερος; in ſuperl. γλύκιστος & γλυκύτατος, hinc

Γλυκύτης, ητος, ἡ, dulcedo.

Γλύμμα, τὸ; ſculptura, cælatura; vel quod ſculptum eſt; Poll. Verbale à γλύφω. Unde etiam γλύπτης, ᾱ, ὁ; ſive γλυπτὴρ, ῆρος, ὁ; ſculptor; Epigr. & γλυπτὶς, qui ſculpi poteſt; item, pro ſculptio; apud 70. interpr. quum de idolis dicitur; item, γλυφὶς, ἡ; idem quod γλύμμα, τὸ, &c.

Γλυφάνιον, gen. Ion. à

Γλύφανος, ſculptorius. Th. γλάφω, ſculpo.

Γλυφὶς, ἴδος, ἡ, crena, ſagittæ inciſura in quam nervus inſeritur; à γλύφω ſeu γλάφω, ſculpo.

Γλύφω; ſcalpo, ſculpo; Ariſtoph. à γλάφω.

ΓΛΩΣΣΑ, & Attic. γλῶττα, ης, ἡ, lingua, ſermo. Hinc comp. δίγλωττος, ἄγλωστος, ἀΐγλωστος, πολύγλωσσος, &c. & Angl. to gloze.

Γλωσσαγχία, ας, ἡ, linguæ dolor: ex γλῶσσα & ἄγχω, doleo.

Γλωσσάριον, ᾱ, τὸ, lingula. dim. à γλῶσσα.

Γλώσσῃ, Ion. pro γλώσσαι· γλώσσῃσι, pro γλώσσαις, dat. pl. Ion.

Γλωσσηματικὸν; vocabulum; peregrinum vocabulum, vel obſoletum, &c. Vocabulum alicujus gentis ſeu populi proprium, quod alii uſurpando ad ſe transferunt, &c. quod ipſum etiam Th. γλῶσσα, ſæpe ſignificat; unde Galenus interpretationem vocum obſcuriorum Hippocratis, γλωσσῶν ἐξήγησιν inſcribit.

Γλωσσόκομον, ᾱ, τὸ, theca lingulis tibiarum recondendis idonea: item marſupium: ex γλῶσσα & κομέω, ſervo.

Γλωσσὶς, ſeu γλωττὶς, ἰδος, ἡ; lingua, ſeu lingula tibiæ; item, lingula avis; dux coturnicum; l. 6. animal. γλωσσώδης, ἐς, ὁ, ἡ; lingulatus; Vitr. linguæ ſpecie & forma; item linguax; & loquutuleius; lingulax. Bud. ex Eccleſ. c. 8. Omnia à Th. γλῶσσα.

Γλωττικὸς, ἡ, ὸν, ad linguam pertinens, à γλῶττα. At. pro γλῶσσα.

Γλωττισμὸς, ᾱ, ὁ; oſculum, quo linguæ baſiantium ſe contingunt mutuò; ex Epigramm. à Th. γλῶσσα, Atticè pro γλῶσσα.

Γλῶχες, ſpicæ vel ariſtæ, à ſeq. Th.

ΓΛΩΧΙΣ vel γλωχὶν, ῖνος, ἡ, cuſpis teli, angulus, acies, q. αἱ ἧβαι ἀπίδων ἐξοχαί.

Γναθμὲς, ῆ, ὁ, idem quod

ΓΝΑΘΟΣ, ᾱ, ἡ, maxilla, dentes, bucca, q. à γνάπτω pro γνάμπτω, flecto. Hinc

Γναθόω, cædo in malas. &

Γνάθων, ωνος, ὁ, parafitus: item propr. nom. Gnatho.

Γναμπτὸς, dat. pl. Ion. à

Γναμπτὸς, ῆ, incurvus, item flexilis: à

Γνάμπτω, f. ψω, p. ξα. (vide κνάπτω) inflecto, quod à κάμπω, idem.

Γνάπτω, vel κνάπτω, ſive γνάφω, carpendo, vel vellicando polio, unde Ang. nap. panni, & fortaſſe etiam ſomni.

Γναφεὺς, ἑως, ὁ, fullo, à γνάπτω.

Γναφεῖον, ſeu κναφεῖον; fullonicam exerceo; ſum fullo; carduis pannos pecto vel expolio; Ariſtoph. indè γναφικὸς, fullonicus; γνάφαλον, ᾱ, τὸ; ſtoccus fullonico carduo detractus è panno inter pectendum, &c. γναφεῳδὴς, qui ſimilis eſt τῷ γναφεῖῳ; mollis & lanuginoſus inſtar τῶ γναφάλου; γναφάλιον; herba quædam; cujus foliis pro gnaphalo utuntur, utpote albis molliuſque. Dioſc. & γναφῆς, avis, de qua Ariſtot. hiſt. an. 9. 16. γνάφος, carduus fullonis; & γνάψις, polio illa quæ fit à fullonibus, carpendo, & vellicando, &c. Omnia à γνάπτω.

Γνήσιος, ᾱ, ὸν, ἡ, legitimè genitus, germanus, genuinus: in compar. γνησιώτερος; γνησίως, adv. genuinè. Dicitur, q. γενήσιος, vel ἐγγενὴς, à γίνομαι, dafcor.

Γνησιότης, id quod eſt legitimum; Ariſtot. Rhet. lib. 1. à γνήσιος, genuinus, &c.

Γνοίω, ης, η, novero, a. 2. opt. act. à γινώσκω, cognoſco, a. 2. ἔγνων.

Γνὰς, γνῶσα, ὸν, ſciens, a. 2. part. ejuſd.

ΓΝΟΦΟΣ, ᾱ, ὁ; caligo, tenebræ, item turbo, o. à νέφος· hinc

Γνοφάω, & γνοφίω, obtenebro: &

Γνοφερὸς, tenebroſus; idem quod ſequens,

Γνοφώδης, caliginoſus.

Γνόω, noſco, muſ. à νόος, mens.

Γνυξὶ, adv. genu flexo: per Sync. dictum, q. γονύξι, à γόνυ, genu.

Γνῶ, Ion. & Poët. pro ἔγνω, cognovit. 3 ſing. a. 2. act. ἔγνων, ως, ω, at

Γνῷ, eſt, 1. ſing. a. 2. ſub. γνῶν. a. 2. imperat. γνῶναι, a. 2. inf. à γινώσκω, cognoſco, quod vide.

Γνώμα, ας, ἁ, Dor. pro γνώμη, ἡ, mens, &c Sed γνῶμα, ατος, τὸ, Ion. & Poët. notitia, experientia. Th. γινώσκω.

Γνωματεύω, apud Euſt. ſententiam eloquor, ſeu loquor; ſententioſum dictum profero; item, dignoſco, judico; unde, γνωμάτευμα, τὸ; dictum ſententioſum; Euſt. Item, γνωμάδιον, ᾱ, τὸ; ſententiola; item, ratiuncula; γνωμικὸν, per ſententias, &c. Omnia à γνώμη.

Γνώμη, ης, ἡ, ſententia: unde

Γνωμικὸς, ἡ, ὸν, ſententioſus: &

Γνωμολογικῶς, ſententioſè, à γινώσκω.

Γνώσομαι, Dor. & Att. pro γνῶναι, a. 2. inf. act. à γινώσκω, cognoſco.

Γνωμοδοτέω, ῶ; conſilium, ſeu ſententiam do; ex γνώμη & δίδωμι, do; unde, δότης, ᾱ, ὁ; dator, &c. Sic, γνωμολόγος, q. d. ſententiæ ſeu ſententiarum proloquutor; unde γνωμολογία, ſententiarum proloquutio; aut ſententiæ quam quis loquitur; Plut. & γνωμολογικὸς, gnomologiæ conveniens, ſeu ad γνωμολογίαν, pertinens; itemq; γνωμολογέω; ſententiam eloquor, vel ſententias; ſententioſè loquor; ex γνώμη & λόγος. Itidemq; γνωμοτύπης; q. d. ſententiarum excuſſor, ſeu fabricator, & effictor, &c. Ariſtot. h. & Ariſtot. Unde, γνωμοτυπικὲς, qualis eſt ὁ περὶ γνωμοτύπων; & γνωμοτυπικῶς; idem exp. quod γνωμολογικῶς; ac deniq; γνωμοτυπία exp. γνωμολογία ἀκριβὴς, &c. Heſych. ex γνώμη & τύπος, ᾱ, ὁ; quod vide.

Γνωμονικὸς, ἡ, ὁ, peritus, ſciens, doctus; ab eod. Th.

Γνώμονος, gen. ſing. à

Γνώμων, ονος, ὁ, vel ἡ, cognitor, index, Gnomon, ſtylus horas indicans. Th. γινώσκω.

Γνῶναι, vide in γνῶ.

Γναρίζω, notum facio, noſcito. f. ίσω, & Att. γναριῶ. p. ἐγνάρικα. a. 1. ἐγνάρισα. a. 1. inf. act. γναρίσαι. a. 1. part. γναρίσας, αντος, præſ. paſſ. γναρίζομαι, innoteſco, patefio: hinc γναρίζεσθαι, 3. ſing. præſ. imperat. innoteſcat. perf. paſſ. ἐγνάρισμαι, a. 1. paſſ. ἐγναρίσθην, a. 1. ſub. γναρισθῶ, θῆς, θῇ. Them. γινώσκω, cognoſco: hinc

Γνάρμος, ᾱ, ὁ, ἡ, notus, item familiaris, in compar. γναρμώτερος, notior, ſuperl. γναρμώτατος, notiſſimus: &

Γνάρισις, εως, ἡ, agnitio; item, actio reddendi quempiam notum alii; item, γναρίστικὸς, notitiam præbens; & q. d. notificatorius; & γναρίμως, familiariter; more eorum qui ſunt familiares, & exponitur etiam, primè, liquidò, &c. Itemque, ſequens.

Γνάρισμα, ατος, τὸ, indicium.

Γναριῶ, εῖς, εῖ, f. 1. Attic. verbi γναρίζω, notum facio, quod vide.

Γνάσιμι pro γνώσομαι, 2. ſin. f. 1. m. Io. à γινώσκω.

Γνάσιν,

Γνάσῃ, cognosces. f. a. m. verbi γιγνώσκω, f. γνώσομαι, ῃ, εῖ.

Γνωσθεὶς, cognitus a. 1. part. pass. à γιγνώσκω, a. 1. pass. ἐγνώσθην, infin. γνωσθῆναι.

Γνωσιμαχεῖν, mutatâ sententia, suarum virium imbecilitatem agnoscere.

Γνῶσις, εως, ἡ, cognitio, à γιγνώσκω.

Γνώσομαι, f. 1. m. à γιγνώσκω, quod vide.

Γνωστὴρ, ῆρος, ὁ, cognitor, explorator, &c. Item γνωστικὸς, ὴ, ὸν, cognoscendi facultate præditus; unde γνωστικοί, hæretici quidam, sic dicti, ob insignem eruditionem quam sibi vendicabant: γνωστικῶς, cum cognoscendi facultate, &c. omnia ab eod. Th.

Γνώσυς, ε, ὁ, gnarus: item ariolus.

Γνωτὸς, ὴ, ὸν, notus. a, um; ut &

Γνάτος, ε, ὁ, item frater, à γιγνώσκω.

Γνῶτω, 3. sing. a. 2. imperat. à γνῶθι, noscere verbi γιγνώσκω.

Γνῶσαν, Poet. pro γνῶσι, agnoscant. a. 2. sub. 3. pl. tanquam à γνάω, ejusd. verbi: vel γνόω, Poët. pro γνῶ, a. 2. sub. ab ἔγνων, a. 2. verbi γιγνώσκω.

Γοάουσι, Dor. pro γοῶσι, γοῶσι, 3. pl. præs. ind. à

ΓΟΑ'Ω, f. ἀσω, gemo, deploro, lugeo. Poëticum, à sono fictum. Reperitur & γοήσω, Dor. inf. q. à γόημι, & γοήσεις, defletus, a. 1. part. pass.

ΓΟΓΓΡΟ'Σ, ε, ὁ, CONGRUS, piscis.

ΓΟΓΓΥ'ΖΩ, murmuro, f. σω, p. γεγόγγυκα, a. 1. ἐγόγγυσα, perf. pass. γεγόγγυσμαι, inde γογγυσμός.

Γογγύλος vel γογγύλης, ε, idem quod στρογγύλος, rotundus, atque inde ducunt, γογγύλη, & γόγγυλις, substantive, rapum, quod rotundum.

Γογγύλη, substantive, vocatur maza rotunda; seu quæ inter subigendum rotundata est; Aristoph. quidam exponunt etiam, rapum, &c. Item γογγύλιδιον, τὸ, rapulum; apud Gal. in lex. Hippocr. γογγυλίδια, exp. μικροσφαιρία, pilulæ minutæ; γογγυλίζω, γογγυλέω, & γογγυλεύω, idem quod στρογγυλίζω, rotundo, rotundum efficio, &c. & γογγύλωμα, idem quod στρογγύλωμα, coagmentum rotundum, opus teres, orbis, Reg. l. cap. 19. &c. omnia, ejusd. Th.

Γογγυλοσκιάω, ε, ὁ ἡ, ἡ; tabernaculum, seu domicilium habens rotundum; Hesych. ex γόγγυλος, rotundus, & σκιάω, tabernaculum, &c. Item γογγυλαπὸς, ε, ὁ, qui rotunda est facie; rotundus visu seu aspectu; Hesych. ex γόγγυλος, rotundus, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus; Th. ὄπωμαι, video, &c.

Γογγυσμὸς, ε, ὁ, murmur, mussitatio: &

Γογγυστὴς, ε, ὁ; murmurator: à γογγύζω.

Γογγυστικὸς, murmuratorius, ad murmurationem propensus; Nazianz. ab eod. Th.

Γόη, ης, ἡ; pro γοητεία, ας, ἡ; præstigiæ. V. γόης.

Γοήϊος, & γοήμων, ονος, ὁ ἡ, ἡ, idem quod γοητικὸς, ὴ, ὸν, gemibundus, flebilis, lugubris, lamentabilis &c. à Th. γοάω, gemo, defleo, &c.

Γοήμεναι, præs. inf. Dor. ex γοήεναι, vel γοήμεν. Th. γοάω, gemo.

Γοηπλανὴς, q. luctivagus; Nonn. ex γοάω, lugeo; & πλάνη, ης, ἡ; error, &c.

ΓΟ'ΗΣ, ητος, ὁ, incantator, præstigiator, impostor: quasi à γοάω, gemo: hinc

Γοητεία, ας, ἡ, præstigiæ, incantatio: &

Γοήτευμα, ατος, τὸ, præstigiæ, incantamentum: &

Γοητεύω, f. εύσω, p. βυκα, incanto, fascino, præstigiis decipio: item

Γοητικὸς, ὴ, incantatorius.

Γολγοθᾶ, nomen loci ἄκλιτον, Syr. locus calvariæ.

Γόμορρα, ας, ἡ, nomen urbis. Syr. habitatio.

Γόμος, ε, ὁ, onus navis, merces: à prat. m. γέγομα, verbi γέμω, plenus sum.

Γομόω, ῶ, onero; à præced. γόμος.

Γομφιάζω, dentibus stupeo: &

Γομφίασις, morbus dentium, vel gingivarum molarium, vel secundum alios, maxillarum, à dentitione dolor; sunt & qui γομφίασιν, de mobilitate dentium interpretentur; apud Dioscorem. itemque.

Γομφιασμὸς, ῦ, ὁ; confractio vel stupor dentium: à

Γομφίος, dens, molaris: quod à

ΓΟ'ΜΦΟΣ, ε, ὁ; cuneus, clavus, dat. pl. Ion. γόμφοισιν: hinc ortum aliquibus videtur Angl. gummis.

Γομφόω, clavis compingo. &

Γόμφωμα, idem quod γόμφωσις, coagmentum, coagmentatio; Bud. ex Plut. exp. & compages, & contabulatio, &c. Item apud med cos. γόμφωσις, ut sequitur.

Γόμφωσις, cum os ossi clavi modo infigitur.

Γομφωτὴρ, coagmentator, qui compingit; & γομφωτὸς, coagmentatus, compactus: item γομφωτήριον, ε, τὸ; q. d. coagmentatorium; i. e. id quo fit coagmentatio, clavus, &c. omnia à γομφόω.

Γομφιόδοντα χαλινὰ, circa molares dentes strepentia fræna; Epigr. ex γομφίος, dens molaris & Th. ὀδὼς, ε, ὁ, sonitus.

Γομφοπαγὴς, cuneis seu clavis compactus, &c. Metaphoricè, apud Aristoph. γομφοπαγῆ ῥήματα, &c. ex γόμφος, clavus, cuneus, & aoristo 2. ἐπάγω, verbi, πήγνυμι, & πάσσω, fut. ξω, compingo, &c.

Γονάτιον, diminut. à γόνυ, geniculum: item γοναπίζω, ingeniculo, genicula flecto; apud Poll. γοναπόομαι, οῦμαι, geniculor, in geniculum nodor; Theoph. hist. Plant. lib. 8. c. & inde, γοναπώδης, ές, ὁ ἡ, ἡ, geniculatus, geniculis cinctus, nodis geniculatus; Theoph. hist. Plant. l. 4. c. 12. omnia à Th. γόνυ, genu.

Γονεῦς, nom. pl. à

Γονεὺς, ἑος, ὁ, parens: gen. pl. γονέων. acc. pl. γονῆας, dat. pl. γονεῦσι, à præt. m. γέγονα, verbi γίνομαι.

Γονὴ, ῆς, ἡ, genitura, semen, fœtus, soboles: hinc γονὴ ἡρακλείη, semen Herculeum: ab eod. Th.

Γόνιμος, ε, ὁ, ἡ; genitalis, prolificus, item fœcundus: à γίνομαι.

Γονεὺς, ῆος, ὁ, fœcundus, fertilis, &c. γονήμως, fœcundè, &c. γονέα, ἡ, fœtificatio; omnia ab eodem. Them. γίνομαι.

Γονόομαι, γονάομαι, genibus advolvor; ad genua accido, accusativo jungitur; Gaza, lib. 4. Gramm. Th. γόνυ, genu.

Γονοποιὰ, fœtura; fœtificatio; ex γονὴ, vel γόνος, aut γονὸς, & ποιέω.

Γονόῤῥοια vel --ὐα, ἡ, genituræ profluvium: &

Γονορρυέω, ῶ, fluxum seminis patior: a

Γονόῤῥυσις vel γονόῤῥοια, cui γονὴ ῥεῖ, id est, genitura fluit.

Γόνος, ε, ὁ, soboles, generatio, à γίνομαι, nascor, p. m. γέγονα: at

Γονὲς, (ὀξύτονον) ὲ, pro quo γονὴς, Poëticum, Ionicâ Epenthesi factum, fœcundus, γόνιμος: item substantive, locus vel solum fertile: compar. γονώτερος, fertilior: ab eod. Th.

ΓΟ'ΝΥ, τὸ, GENU, gen. γόνυος, γόνατος, γονὸς & γένυος, dat. pl. γόνασι, γένασι, & γένασσι: γνὺξ, adv. in genua, per Sync. q. γόνυξ: & κεκόγχυ, idem. Inde Ang. gown: quia tegit genua.

Γονυκλινὴς, genu flectens; in Eccles. hist. πάτος ὃ δὴν ὄπισθεν γονυκλινὴς, &c. Inde γονυκλινία, ᾶ, genu flexio; Eust. ex γονυκλισία, ἡ, genu flexio, supplicatio quæ fit genibus flexis, &c. ex γόνυ, genu: & κλίνω, reclino, acclino, &c.

Γονύκρουσι, ab antiquis dicti sunt οἱ ὀλωσοὶ, & apud Anacreontem, οἱ δειλοὶ; teste Eust. Aristoteli in Physi g γονύκρουσι sunt impuri, quibus genua trepidant; ex γόνυ, & κρούω pulsus; ut æris remorum, manuum, pedum, &c.

Γονυπετέω, ad genua accido, procido, f. ήσω, p. γεγονυπέτηκα, a. 1. ἐγονυπέτησα ex γόνυ, & πίπτω, cado.

Γονυπετὴς, qui genu succiduo procumbit; vel accidens & procumbens ad genua alicujus: ejusd. Th. & comp.

Ρόος, ε, ὁ, luctus, acc. γόον nom. pl. γόοι, à γόος, lugeo.

Γοργείη κεφαλὴ, Gorgonium caput, à γοργὸς, vide in γοργόνες.

Γόργη, & Γοργόνειος, ε, Gorgonius: sic

Γοργόνες, dictæ sunt Phorci filiæ, Medusa; Sthenyo & Euryale, à γοργὸς, ὀνος, ὁ, nomen animalis noxii in Africa.

Γοργόω, gradum cito; velocius gradior, festino. Hesych. Item γοργόομαι, fio γοργὸς; seu agiliorem & vivaciorem me præbeo, &c. Item ferocio, efferor; utrumque à sequente Themate.

ΓΟΡΓΟ'Σ, ὸ, velox, vividus, terribilis: quasi γαῖαν ἔργα· hinc

Γοργότης, ητος, ἡ, celeritas.

Γοργὼ, οῦς, ἡ, idem quod γοργότης; Hesych. Item γοργῶς, velociter, agiliter, &c. à Th. γοργὸς; quod etiam componitur cum quibusdam aliis Th. ut γοργολόφα, ἡς, Epitheton est Pallidis; ut quæ figuratur ex capite Gorgonis habuisse galeam; vel caput Gorgonis in cono; sic γοργολόφας, ὁ, Epitheton est Lamachi; utrumq; apud Aristoph. Comicum. Th. λόφος, crista, seu conus in galea: γοργόπλους, in tergum Gorgonis caput pictum habens; Aristoph. Th. πλοῦς, dorsum: Item γοργωπὸς, ὶδος, ἡ, aspectu horrenda; & γοργωπὸς, aspectu horrendus, ut Gorgo. Th. ὄπωμαι, unde ὤψ, ὠπὸς.

Γοργὼς.

Γοργῶς, gen. sing. à γοργὼ, gen. οῦς, ἡ; nomen mulieris. Alias γοργὸς, eit acc. plur. à γοργὸς, velox.

Γοργοφονὶὰ, ἡ; Gorgûs interfectrix; epitheton Palladis: ex Γοργὼ, & φένω.

ΓΟΡΓΥΡΑ, vel γόργυρα, ας, ἡ; canalis subterraneus per quem aqua effluit: à γᾶ & ὀρύσσω, fodio.

Γορπὸς, ὁ, ἡ; gnatiose præpositio.

Γὰν pro γ' ὧν, igitur certè; saltem, ex γὲ & ὧν.

Γανάζομαι, genua amplectens oro: fœm. ἀσυμφ. a. 1. m. ἐγνασάμην. Th. γόνυ, genu.

Γένασ' pro γόνατα, acc. pl. γόνασι, dat. pl. à γόνυ, genu, gen. γνάτων, &c.

Γενὶς, ἰδ-ος, ἡ; idem quod γόνυ; ex Arato.

Γενῖσιν, dat. pl. Ion. à γενὶς, pro γόν-ος, quod vide.

Γενύομαι, ῦμαι; genua amplector, supplex, hinc γενύμενος, præs. part. Th. γόνυ, genu.

Γενοπαχὴς, ἐς, ὁ, ἡ; genua pinguis, crassa habens genua: ex γόνυ, genu, & παχὺς, crassus.

Γενὸς, ἔ; fertilis, item solum ferax: vide γόν-ος.

Γενῶ, fertili, ejusd. dat. sing.

Γένων pro γόνων, genuum, gen. pl. à γόνυ; quod vide.

Γοάδης, lugubris, &c. vide suprà, in γόος. Th. γοάω.

Γοᾶσα, gemens, præs. part. f. g. à γοάω gemo.

Γοεδὸν, adv. expresse, quasi depictim. Th. γοάφω, scribo.

ΓΡΑ'ΒΙΟΝ, ου, τὸ; tædæ genus, nempe lignum inspicatum pro face: quasi à γοάφω, id est, ξέω.

ΓΡΑΙΑ, ας, ἡ; anus, vetula: à γοαὶα, per sync. γραῖα, Dor. pro γραῦα, gen. pl. Hinc fortassis Angl. grgy.

Γοαῖδιον, ου, τὸ; vetula, anicula: &

Γοαϊκὸς, ἡ, ὸν; & γραϊκὸς, ὴ, ὸν; anilis, à γραῖα at

Γοαικὸς, ἔ; gentilitium est, Græcus.

Γοαίνω, comedo: q. à γοάω.

Γοαύομαι, ῦμαι; anus fio, senesco: item γοαὶς, ἰδ-ος, ἡ; anus: utrumque à Th. γοαῦα.

Γράμμα, ατ-ος, τὸ; littera, scriptum, tabulæ seu chirographum: in pl. γράμματα, scripta, liber, epistola, literæ; i. e. eruditio. Th. γράφω. Hinc

Γραμματεῖον, ου, τὸ; tabella, libellus, codicillus, album; apud Dem. quodcunque volumen; inquit Bud. & testamentum, & testamenti exemplum; unde etiam Γραμματεῖα, significant & acta publica, & documenta literaria, &c. Apud Suidam etiam, γραμματεῖον est ludus literarius. At γραμματεία, ἡ; est literatura, ἐξαρίθμησις; Suid. Item γραμματεύω, scribam ago; item γραμματεύομαι, grammaticum, seu literatorem ago; Epigram. à sequente γραμματεύς.

Γραμματεὺς, έ-ως, ὁ; scriba: & in N. T. legis interpres, præco verbi divini: &

Γραμματεῖς, in N. T. dicuntur legis interpretes, quòd sicut scribæ publicarum tabularum custodes erant; sic penes istos, tanquam sequestres, libri legis, essent velut depositi, &c. Indè etiam, γραμματίδιον, ε, τὸ; & γραμματείδιον, epistolium; & schedula testificantis; Bud. Item tabella, libellus; apud Plut. &c. γραμμάτιον, ε, τὸ; literula; Suid. item epistolium, &c.

Γραμματικὸς, ἔ; literarius: item grammaticus: &

Γραμματικὴ (sub. τέχνη) grammatica: item

Γραμματίζω, unde γεγραμματισμένος ἀνὴρ, literatus servus; B. ex Pand. unde etiam,

Γραμματιστὴς, οῦ, ὁ; grammaticæ præceptor; ludi literarii magister, γραμματοδιδάσκαλος: item literator, librarius: omnia à γράφω.

Γραμμάδιον, ε, τὸ; scrupulum, seu scrupulus; i. e. 24 unciæ pars; ab eod. Th.

Γραμμὴ, ῆς, ἡ; linea: item carceres seu initium curriculi, quòd olim ductâ lineâ notaretur, &

Γραμμικὸς, ὴ, linearis ab eod. Th.

Γραμμισμὸς, tanquam à γραμμίζω, ludus πρὸ γραμμῆς, de quo vide Poll. l. 9. Item γραμμώδης, ἐς, ὁ, ἡ; lineæ similis. Theophr. ab eod. etiam Th.

Γρέπις, ιδ-ος, ἡ; senecta, exuvium serpentis, &c. à γρεμὶν, ut senecta, à sene.

Γρεπτέον, scribendum: adject. verbale à γράφω, scribo, perf. pass. γέγραμμαι, ψαι, πται: hinc etiam

Γρεπτὸς, ἔ; scriptus.

Γρεπτὴρ, ῆρ-ος, ὁ; scriptor: in Epigram. Item γραπτὺς, ύδ-ος, ἡ; inscriptio; (eo scil. sensu, quo dicit Plautus, corpus vulneribus inscribere) vel laniatio, sacrificatio, &c. Od. ω. ab eod. item Th.

ΓΡΑ'ΣΣΟΣ, ου, ὁ; sordes, quæ in ovium lanis colliguntur: alarum fœtor. Dicitur & γράσσος, γέρος & γέρις.

ΓΡΑ'ΣΣΟΣ, clamor militum in congressu acierum: Puto à γῆρυς, vox clamor.

Γρέσις, εως, ἡ; gramen: q. à γρέω, quia pabulum pecorum. Hinc Angl. grass.

Γρέσων ἀνθρωπος, hircosus; cui fœtent alæ; ut τῷ γρέσονι, μὴ ὀργίζω, apud Suid. ab Hesych exp. & fatuus, demens, &c. à Th. γράσσω.

Γρεὺς, γραὸς, ἡ; anus. Ion. γρηὺς & per dialysin γρῆυς, à γραῖα, idem.

Γραφεῖον, & γραφεῖον, ου, τὸ; stylus, penicillus; Plut. à sequente γραφὺς.

Γραφὺς, έως, ὁ; pictor: à

Γραφὴ, ῆς, ἡ; scriptura, scriptio: γραφαὶ, ῶν, αἱ; divinæ literæ: à γράφω; inde Angl. a grave.

Γραφήτω, 3. pl. a. 2. imperat. pass. γεγράφθω: à γράφω, scribo: à 2. part. γραφεὶς.

Γραφικὸς, ἔ; scriptorius: item pingendi peritus: undè

Γραφικῶς, graphicè, expresse: ab eod.

Γραφὶς, ιδ-ος, ἡ; stylus: item lineamentorum ductus: γραφὶν, idem à γραφὴ etiam, cujus Th. γράφω.

ΓΡΑ'ΦΩ, scribo, pingo: olim insculpo. f. ψω, p. γέγραφα, aor. 1. ἔγραφα, perf. pass. γέγραμμαι, ψαι, πται. Hinc Angl. to grave, graff, &c.

Γραῦς, imprimas; à 1. sub. act. ejusdem γράω.

ΓΡΑ'Ω, f. σω, comedo: a. 1. ἔγρασα: unde forsan Angl. to graze: herbas depascere.

Γραώδης, εες, ὁ, ἡ; anilis: à γραῦς, anus.

Γρηγορέω, ῶ; vigilo: f. ήσω, p. ἐγρηγόρηκα. a. 1. ἐγρηγόρησα. præt. med. ἐγρήγορα. Dicitur γρηγορέω, per aphæresin pro ἐγρηγορέω. Derivatur ab ἐγείρω, excito, quod vide.

Γρηγόρησις, vigilantia; γρηγορικὸς, dicitur, σοφιλῶ; ut ἐγρηγορικὸς; à γρηγορέω.

Γρηγορὼς, qui vigilavit, item vigilans: præt. m. part. carens augmento, ab ἐγρήγορα, verbi γρηγορέω.

Γρήϊος, anilis, antiquus; Etym. & Hesych. à γραῦς, idem quod Th. γραῖα; anus, vetula: pro quo etiam reperitur, γρηὺς, γρῆυς, γρηῖ· item γρῆυς, γρήϋος, &c. idem.

Γριπεὺς, έως, ὁ; piscator: à

ΓΡΙ'ΠΟΣ, ου, ὁ; rete: & γρῖφος, ου, ὁ, & τὸ; idem. Item ænigma quo irretiri solent: Hinc forsan Angl. gripe, nisi more γενικὸς.

Γριπεύω, piscor; idem quod sequens, γριπίζω, à Th. γρίπος; rete: à quo etiam est γριπὶς, scil. τέχνη; piscatoria ars: in Epigr.

Γριπίζω, piscor: γρίπισμα, lucrum: &

Γρίπων, idem quod γριπεὺς, piscator; item qui consuit & sarcit retia, &c. ab eod. Th. γρίπος.

Γρυφάσμη, scribo: à γράφω.

Γρυφεύω, griphos, seu ænigmata dissolvo; Athen. Item γρυφώδης, ambagiosus, & obscurus, more gryphorum; item intricatus; à γρῖφος, idem quod γρίπος.

Γρυφὰς, άδ-ος, ἡ; vetula porca, Hesych.

Γρυφεῖς, οἱ ζωγράφοι, pictores: à γράφω.

ΓΡΟ'ΝΘΩΝ, Hesych. & Poll. l. 4. c. 10. primum rudimentum Tibicinum; modulus, quem primùm docentur qui tibias inflare discunt.

Γρόσφομάχος, qui γρόσφοις, pugnat; i. e. eo teli genere, quod γρόσφος dicitur.

ΓΡΟ'ΣΦΟΣ, ου, ὁ; pilum, teli genus: vel hastæ cuspis quam terræ infigimus.

ΓΡΥ vel γρὺ, quicquid minimum est, sordes unguium; Hesych. Hinc

Γρύζω, f. ύξω, p. υχα, grunnio, mutio, item hisco.

Γρύλλη, grunnitus; unde sequens γρυλλίζω; à Th. γρύζω· unde etiam γρυκτὸν; ut γρυκτὸν ὄδιν ὑμῖν· hiscere audetis, apud Suid. & γρύλλος, ac γρυλλίων, porcus; Hesych.

Γρυλλίζω, grunnio: unde.

Γρυλλισμὸς, ὁ, & γρύλλη, ης, ἡ; grunnitus.

Γρυμάτια, ας, ἡ, peræ quoddam genus.

Γρυμαποπώλης, scrutorum venditor; vilia scruta vendens: ex γρυμάτια, & πωλέω.

Γρυμὸς, ὁ; trunci querni; seu vetustarum quercuum, aliarumque arborum veterum ligna, pro δρυμὸς, κατ' ἐνδυμαγλωσ-

γλῶ τῶ δ, εἰς γ. à Th. δρύς, ύος, ἡ; quercus: unde δρύμος, ου, ὁ; sylva, &c.

Γρυξ, locus unguis. Hesych. à γρύ.

Γρυπώλος, quidam exp. adunca aquila, apud Aristoph. ex γρυπὸς, incurvus, & ἀετός, aquila.

Γρυπόω, & γρυπόομαι, ῶμαι, incurvor, &c. Item γρυπάλιον, & γρυπάνιον, senecio; Hesych. Suid. γρυπότης, ητος, ἡ; incurvitas, aduncitas, & peculiariter, nasi, vel rostri; γρυπόω, ῶ; aduncum, incurvum, vel inflexum reddo: unde γρύπωσις, incurvatio, inflexio, &c. Omnia à γρυπὸς, & Th. γρύψ.

Γρυσμὸς, ου, ὁ; grunnitus: à γρύζω.

Γρύτη, ης, ἡ, & γρυτάρια, ων, τὰ; scruta, frivola: à γρύω.

Γρυτοπόλης ου, ὁ; scrutorum venditor: à γρύτη & πωλέω vendo.

ΓΡΥ'Ψ, υπὸς, ὁ, GRYPS, GRYPHUS: Angl. gryffen, indè etiam gripe; & γρυπὸς, ὴ; incurvus, inflexus: item, qui naso est adunco.

ΓΡΩ'ΝΗ, ης, ἡ; caverna, saxum excesum: q. à γρόω, exedo. Hinc

Γρῶν, ῶνος; cavus, profundus.

ΓΥ'Α, seu γύη, Ion. & γύα, ας, ἡ; arvum, jugerum, via, fossa: q. à γέα, terra.

Γύαια, τὰ; funes, quibus puppis terræ alligatur; in Epigr. Item vela antemnæ: Hesych. à γύα.

Γυάλα, procula Megarens.

Γυάθος, ὁ, ὁ κῶλος; membra sanans; membris sanitatem afferens; ex γῦον, membrum, & ἄλθω, sano.

Γυάκης, ut γαλάκης παλαισμοσυνῆς; lucta requirens membrorum robur, seu quæ nititur membrorum robore, &c. ex γῦον, & ἀλκὴ, robur.

Γυάλοις, gen. Ion. γυάλοιϊς, dat. pl. à.

ΓΥ'ΑΛΟΝ, ου, τὸ; cavitas, vola: hinc ἐγυάλιζα, fut. ἰσω, vel ἴξω, in manum do: &

Γυάλις, ὅς; qui manu comprehendi potest.

Γυαρκὴς, ές, ὁ, ἡ; qui facit membra apta ad ferendos labores, vegetus: ὁ, ποιῶν τὰ γῦα ἀρκέοντα φορεῖς τὸ φέρειν ἔοῦ πόνος· ex γῦον, membrum, & ἀρκέω, sufficio.

Γύγη, ης; nomen mulieris.

Γύγης, ου, ὁ; Gyges, rex Lydiæ.

Γύης, ου, ὁ; dentale, pars aratri: à γύα seu γύη jugerum.

Γυήτης, ου, ὁ; claudus; Hesych. idem quod γύης.

Γυϊδέρα, membra depascens: ex γύϊον, & βορᾶς, edax; à Th. βορὰ, cibus. Sic γυϊοφάγος, idem, membra exedens; à Th. ἐσθω, edo: & γυϊτακὴς, membra tabefaciens; epitheton paupertatis, in Epigr. ex Th. τήκω, tabefacio, &c.

Γυϊδάμας, α, ὁ; Poët. & Dor. ὁ τὰ γῦα δαμῶν, qui membra domat. Epithetum athletæ.

Γυϊκάρης, ου, ὁ ἡ, membra depascens, membra fatigans: ex γῦον, membrum: & κορέω, satio, depasco.

ΓΥΙΟΝ, τὸ; membrum, in pl. γῦα.

Γυὸς, ὅς; claudus: &

Γυόω, ῶ; f. ὠσω, membra frango, claudum reddo.

Γυοπέδη, ης, Poët. vinculum, quod membra vincit atque ligat: πέδη ἡ τὰ γῦα πεδοῦσα ἢ δεσμεύουσα, ex γῦον, & πέδη, pedica.

Γυοπακὴς, & γυοφάγος; vide post γυοβόρος.

Γυόχθης, ου, qui membra ærea habet, robustissimus: ex γῦον, membrum, & χαλκὸς, æs.

Γυπὸς, mutilatus, a. 1. part. pass. à γυπόω, claudum reddo. Th. γῦον, membrum.

Γυλαυχὼ, cervicem prælongam habens; Aristoph. ex γυλιὸς, & αὐχὼ, cervix.

ΓΥΛΙΟ'Σ, ου, ὁ; vasculum militare: à γύδος, quia cavum.

Γυμνάζω, exerceo, f. άσω, p. γεγύμνακα, a. 1. ἐγύμνασα, perf. pass. γεγύμνασμαι à γυμνὸς, nudus.

Γυμνὰς, άδος, ἡ; exercitationi dedita; qualis est palestrica: Luc. ab eodem Th.

Γυμνασία, ας, ἡ, & γύμνασις, εως, ἡ; exercitatio: γύμνασμα, ατος, τὸ; idem: à γυμνὸς, nudus.

Γυμνασιαρχέω, ῶ, f. ήσω, exercitationibus præsum, gymnasio præfectus sum: &

Γυμνασιάρχης, ου, ὁ, vel γυμνασίαρχος, ου, ὁ, gymnasii præfectus, ludimagister: &

Γυμνασιαρχία, ας, ἡ; gymnasii præfectura. Th. ἀρχὴ, principatus.

Γυμνάσιον, ου, τὸ; exercitatio: item locus ubi olim nudi se exercebant, & jam pro Schola. Th. γυμνός.

Γυμνασὴς, ές, ὁ; præfectus pueris exercendis: &

Γυμναστικὸς, ὴ; exercitatorius, ab eodem Them.

Γυμνὴλὶς, inops; Hesych. ab eodem Th.

Γυμνὴς, ῆτος, vel γυμνῆλὴς, ου, ὁ, miles levis armaturæ, Veles, itis: Inermes enim illi cum armatis prælium faciebant: à γυμνὸς, inermis.

Γυμνητεύω, nudus sum, propriè, sum militis levis armaturæ: f. εύσω, p. γεγυμνήτευκα, à γυμνὴς, vel γυμνήτης, ab eodem Th.

Γυμνησία, ἡ; levis armatura; id est, miles levis armaturæ; Thuc. l. 7. à γυμνήτης. Inde etiam, γυμνησία, & γυμνήτιδες νῆσοι; insulæ, quæ & Baleares, & Callarides; ex Diosc. Item, γυμνητικὸς, levis armaturæ, qui nudus degit: & γυμνικὸς, ὴ, ὁ; gymnicus: ut γυμνικοὶ ἀγῶνες. Aristoph. & Thuc. & γυμνικὰ ὅπλα. Xen. omnia ab eod. Th. γυμνός.

Γυμνοδέρκομαι, nudus conspicior: ex γυμνὸς nudus, & δέρκομαι, video, aspicior; Th. δέρκω, video, aspicio. Sic γυμνόκαρπος, cujus fructus nudi sunt; qui non habet fructus involucro aliquo tectos: ex γυμνὸς, & καρπὸς, fructus.

Γυμνοπαιδία, ας, ἡ, puerorum nudorum exercitatio: ex γυμνὸς, nudus: & παῖς, puer.

Γυμνόπους, & γυμνοπόδης; qui nudis pedibus est. Item qui nudis pedibus incedit, &c. Unde γυμνοποδία, nudis pedibus incedere: item saltationis genus; Nudipedalia, apud Laced. in qua nudis pedibus saltabant, apud Luc. in qua significatione, dicitur & γυμνοπέδων; quod etiam fuit calceamenti mulebris genus; teste Pollu. l. 7. c. 22. Inde etiam γυμνοποδέω, nudis pedibus incedo; Suid. exponitur & nudipedalia exerceo, &c. ex γυμνὸς, & πῶς.

ΓΥΜΝΟ'Σ, ὴ, nudus, inermis, qui γῦα μόνα habet, & Poët pro γυμνὴς, gymnicus.

Γυμνοσοφισταὶ, Indorum sapientes, sic dicti quòd nudi vitam voluptatis expertem agerent. Ex γυμνὸς & σοφίσης, sapiens, quòd à σοφὸς idem.

Γυμνόσπερμος, seu γυμνοσπέρμιος; cujus semen nudum est; Theophr. Hist. Plant. l. 7. c. 3. ex γυμνὸς, nudus, & σπέρμα, τος; semen: Th. σπεῖρω, semino.

Γυμνότης, ητος, ἡ; nuditas: &

Γυμνόω, f. ώσω, p. ωκα, nudo, spolio: &

Γύμνωσις, εως, ἡ, nudatio: omnia à γυμνὸς.

Γυμνωθέντα, acc. sing. à 1. part. pass. à γυμνόω, denudo: γυμνῶσαι, a. 1. inf. act. ἐγυμνάθην, a. 1. pass. Th. γυμνὸς, nudus.

Γυμνώσας, ασα, αν, nudus, nudatus, part. a. 1. act. verbi γυμνόω.

Γυνὰ, Dor. pro γυνὴ mulier.

Γυνὰι, voc. sing. à γυνὴ, mulier, in acc. γυναῖκα.

Γυναικίμανρ, mollis, effeminatus; Eustath. ex γυνὴ, γυναικὸς, mulier; & ἀνὴρ, vir.

Γυναικάριον, ου, τὸ; muliercula: ejusdem Th.

Γυναικεῖος, α, ον, muliebris, hinc γυναικεῖον, ου, τὸ; scil. δῶμα, GYNAECEUM, conclave mulierum, & γυναικεῖα, τὰ, menstrua.

Γυναικείη, ης, ἡ, idem quod γυναικεῖον.

Γυναικήϊος, Ion. pro γυναικεῖος.

Γυναικομανὴς, ές, ὁ, ἡ, mulierum amore insanus, γυναιμανὴς, idem, ex γυνὴ & μαίνομαι, insanio.

Γυναικὸς, γυναικὶ, gen. & dat. à γυνὴ, quod vide.

Γυναικοφίλα, α, ὁ. Dor. pro

Γυναικόφιλος, mulierum amator, effœminatus, ex γυνὴ, mulier, & φίλος, amicus.

Γυναικώδης, ὁ, ἡ, effœminatus.

Γυναικῶν, ῶνος, ὁ, &

Γυναικωνίτης, ου, ὁ, item

Γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, mulierum conclave: à γυνὴ.

Γυναιμανὴς, pro γυναικομανὴς, quod vide suprà.

Γυνάϊον, ου, τὸ mulierecula: dim. à γυνὴ.

Γυνάιξιν, dat. plur. à

ΓΥΝΗ, ῆ, mulier, uxor, q. à γείνομαι, pario, genit. γυναικὸς, dat. ικὶ, acc. γυναῖκα, Dor. γυνὰ, voc. ῶ γύναι, dat. pl. γυναιξί. Hinc γυναικεῖος, α, muliebris: γυναικεῖον, ου, τὸ, GYNAECEUM: γυναικοκρατέομαι, ῶμαι, qui sub mulierum est imperio: γυναικοκρατία, ας, ἡ, muliebre imperium: ἀνδρόγυνος, ου, vir pariter & fœmina.

Γυὶς, ιδος, ὁ, Poët. pro γυὶς, mollis, effœminatus: à γυή.

Γυπαιὸς, aquila vulturis speciem referens: Aristot. de animal. 9. 32. ex γύψ, πὸς, ὁ; vultur, & ἀετὸς, vel αἰητὸς, aquila.

Γύπαιετος, Gazæ lib. 3. Gramm. exponitur, tugur ium.; vide num rectiùs, ſpelunca, & caverna. Item γυπάετος, ὁ, τὸ, avis nidus; & γυπιὰ, ſive γύπη, ἡ; vulturis nidus; Heſych. At γύπαι, ſunt etiam tuguria, luſtra, domicilia ſubterranea, ſpelunca, quas & γυπάρια nominari ait, apud Ariſtoph. Itemque γύπης, ου, ὁ, vulturinus, qui è vulture eſt; cujus fœm. γυπίνη, vulturina; omnia à Th. γύψ.

Γυπὸς, μακρὸς, Heſych. altus.

Γυρὸς, idem quod Th. γυρὸς, incurvus, inflexus.

ΓΥΡΓΑΘΟΣ, ου, ὁ, caniſtrum è vimine.

Γυρεία, ας, ἡ, ſcrobs; i. e. foſſio in vitibus, repaſtinatio, ambitus, à γυρεύω, idem quod γυρόω, in orbem verſo, &c. à Th. γυρὸς, incurvus, rotundus, &c. vel γῦρος, gyrus, circulus, &c. Unde etiam γύρειος, orbicularis, & in gyrum ſe revolvens; ὠσιφρὸς; apud Suid. Item γυρῖνος, ranæ rotundæ ſpecies, cui viz. nondum ſunt pedes; inquit Euſtath. ab eod. Th.

Γυρότορνος, in orbem ſciſſus; ut γυρότομος αὖλαξ, ſulcus proſciſſus in gyrum, vel orbiculatim; quoniam, aratrum, ad extremum agrum perveniens, in orbem vertitur: ex γῦρος, gyrus, orbis; & τέμνω, ſcindo; unde à præt. med. τέτομα, eſt verbale τομὸς, ὁ, ſcindens, &c.

ΓΥΡΙΣ, εως, ἡ, pollen, an quia fit gyro molæ?

Γυροδρομος, in orbem currens, aut motus; ut γυροδρομος πέτρος, lapis in orbem motus; ut mola: ex γῦρος, gyrus; & δρόμος, ου, ὁ, curſus; ab inuſitato verbo, δρέμω, pro τρέχω, curro.

Γυρόομαι, ῶμαι; unde γυρωθεὶς, apud Greg. exponitur volvi; ab act. γυρόω.

ΓΥΡΟΣ, ου, curvus, ſcrobs.

Γῦρος, autem GYRUS, circulus vel ambitus.

Γυρόω, ῶ, incurvo, item in gyrum colligo.

Γύρωμα, τος, τὸ, &

Γύρωσις, εως, ἡ, circumactio in orbem, circus. Th. γυρὸς.

ΓΥΨ, γυπὸς, ὁ, vultur: hinc γύπιος, vulturinus.

ΓΥΨΟΣ, ου, ὁ, ἡ, GYPSUM, q. à γῆ & ἕψω, q. cocta terra: hinc

Γυψόω, gypſo illino.

Γῶ, contract. ex γάω, inuſ. capio, gigno, pario, lætor, glorior: &

Γῶ, etiam pro ἑαυτῷ, ἐμοὶ, ἐμοὶ Ϲῷ, ſibi-ipſi, privatim, tuo. Heſych.

Γὼ, ὁ, nomen regis & gentis, vulgò tectum interpretantur.

ΓΩΛΕΑ᾽ τὰ, ſpeluncæ & luſtra ferarum.

Γῶν, Ion. pro γᾶν, ſaltem, igitur.

Γώνατα, genua, Dor. pro γόνατα, nom. vel acc. pl. à γόνυ, quod vide.

ΓΩΝΙ᾽Α, ας, ἡ, angulus, item locus abditus: hinc γωνιαῖος, α, ον, & γωνιώδης, ὁ, ἡ; angularis: ἀκρογωνιαῖος, α, ὁ, ἡ, in extremo poſitus: ἀμβλυγώνιος, obtuſum angulum habens: ὀξυγώνιος, & ὀξύγωνος, ſexangulus: ὀρθογώνιος, rectangulus: τριγωνος, triangulus: τετράγωνος, quadratus.

Γωνιασμὸς, angulus concurrentium parietum; apud Suid. à γωνία, angulus.

Γωνίδιον, ου, τὸ, parvus angulus; item locus anguſtus vel abditus: dim. à γωνία.

Γωνιόομαι, ωμαι, angularis: unde γεγωνιωμένος, apud Dioſc. l. 3. c. 9. q. d. angularis; vel anguloſus; à γωνία.

Γωνιόφυλλος, anguloſa folia habens; ex γωνία, angulus; & φύλλον, τὸ, folium.

Γωνιωδῶς, in formam anguli; Euſt. eſt adv. à γωνιώδης, anguloſus.

ΓΩΡΙΑ᾽Ω, ſi blanno; verbum Laconium.

ΓΩΡΤΤΟΣ vel γωρυτὸς, ὁ; pharetra: à γώρυ τὰ ὦτα, id eſt, τὰ ὦτα, quòd capiat jacula.

Δ.

Δ Eſt quarta litera, & quaternarium numerum deſignat. Ion. & Dor. pro σ. ſic ὀδμὴ pro ὀσμὴ, odor: & ſubindè pro γ, ut δᾶ, δᾶς, Dor. pro γῆ, γῆς. Tum etiam pro θ & τ.

Δα, particula per ſe nihil ſignificans; ſed quæ in compoſitione auget: ut δαφοινὸς, &c.

Δᾶ, verò & δᾶς, Dor. pro γᾶ, & hoc pro γῆ.

Δαεὶδ, nomen regis, ἄκλιτον. Hebr. dilectus.

ΔΑΓΤΣ, δάγος, ἡ, cryſtallus, glacies.

Δαδίον, ου, τὸ; facula. Th. δαίω, uro.

ΔΑΔΙΞ, κος, ἡ, menſuræ genus.

Δαδουχέω, ῶ, facem teneo, præluceo: &

Δαδουχία, ας, ἡ, facis geſtatio: ex δᾶς, fax, & ἔχω, teneo.

Δάδων, tædarum gen. pl. à δᾶς, δάδος, ex δαΐς per contract. Th. δαίω, uro.

Δαδωδὴς, ὁ, ἡ, & δαδώδης, tædaceus; tædæ ſimilis: item tæda abundans; & δαδωσις, εως, ἡ; in tædam mutatio; Theoph. verbalia à δαδόω, ῶ, f. ώσω; in tædam convertor; & active etiam, in tædam converto; Theophr. hiſt. pl. & omnia à Th. δαίω, uro, comburo, incendo.

Δαδουχτέω, tædam excudo; δαδουχοπεῖν, eſt tædam detrahere, faces conficere, ſeu ex arbore faces eximere; Theophr. ex δᾶς, δαδὸς, ἡ, tæda: (à Th. δαίω, uro;) & πέπω, ſcindo, ſeco; unde κοπὴ, ἡ, ſectio, &c. Sic à δαΐς, tæda, &c. cum aliis Th. veniunt ſequentia; δαδουργὸς, ὁ, ὁ, qui tædas conficit; unde δαδουργίον, ῶ, tædas confecio; Theophr. ex Th. ἔργον, τὸ, opus, &c. δαδοῦχος, geſtans tædam; unde δαδουχέω, &c. ut ſuprà: Item δαδοφόρος, idem; qui tædam ſeu faciem geſtat; Plut. unde δαδοφορέω, tædam fero; Theophr. ex δᾶς, ſeu δαΐς, tæda, & φέρω, fero; unde φορὸς, ferens, & φορέω, geſto, fero, &c.

Δαεὶς, doctus, a. 2. part. paſſ. à δαίω, diſco, a. 2. paſſ. ἐδάην.

Δαείω pro δαίω, diſco hinc δαείης, in ſubj.

Δαιερὸς, ὰ, ὸν, niger, ra, rum, à δαίω, uro.

Δαίω, oiſco, f. ἄσω, p. δεδάηκα, & perf. p ſſ. δεδάημαι, inf. δεδάασθαι, part. δεδαημένος, a. 2. ἐδάην, inf. δαῆναι, f. 1. m. δαήσομαι, perf. δέδαα, part. δεδαώς. Th. δαίω, idem; quod vide.

Δάζομαι, f. άσομαι, p. ασμαι, divido, 3 ſing. perf. δέδαστο· à δαίω, idem.

Δάη, ης, ἡ, & δαΐς, ίδος, ἡ, pugna, fax, lumen: à δαίω, incendo.

Δαηθμὸς, incendium; Heſych. à δαίω, uro, &c.

Δαήμεναι, didiciſſe, a. 2. inf. paſſ. Dor. pro δαῆναι, f. 2. δαήσομαι, & in. 2. perf. δαήστεμι, Ion. pro δαήστη, a. 2. paſſ. ἐδάην, p. m. δέδημαι, à δαίω inuſ. quod vide ſuprà.

Δαήμων, ονος, ὁ, ἡ, doctus, gnarus, peritus. Th. δαίω, doceor, comp. δαημονέστερος, ſuperl. δαημονέστατος.

Δαημοσύνη, ης, ἡ, peritia, ſcientia; à δαήμων.

ΔΑΗΡ, έρος, ὁ, ὁ ἀνδρόδηφος, LEVIR, mariti frater.

Δαηρὸς, ἐᾶ, ρὸν, lucidus, a, um, à δαίω, uro.

Δαὶ pro δή, autem, ſignificat diſcretionem: à δαίω, divido.

Δαῖ verò per Apoc. pro δαΐδι, dat. ſing. à δαΐς, ίδος, ἡ, fax, pugna ardens, à δαίω, uro.

Δαιδαλέοιο, gen. Ion. δαιδαλέοιτι, dat. pl. à

Δαιδάλεος, vel ——έος, ſeu ——λος, ου, artificioſus, varius. Th. Δαίδαλος.

Δαιδάλλω & δαιδαλέω, artificioſe facio, item vario, f. αλῶ, & ήσω, p. δήμαι, & ωκα· ab eodem Th. Δαίδαλος, Dædalus.

Δαίδαλμα, ατος, τὸ opus egregium: à δαιδάλλω, orno: quod à

ΔΑΙ᾽ΔΑΛΟΣ, ου, ὁ, DAEDALUS, ingenioſus artifex Cretenſis: q. à δαίω, δ interpoſito.

Δαιδαλόφρ, artificioſas manus habens, & ſolertes, in Epigram. ex Δαίδαλος, & χείρ. Sic δαιδαλόφωνος; Bud. in Epiſt. ut ἀοιδὴ δαιδαλόφωνος· cantus argutus, ingenioſe reſonans; ex Δαίδαλος & φωνή.

Δαΐδων, gen. pl. à δαΐς, ίδος, ἡ, fax. Th. δαίω, uro.

Δαΐζε & Δαΐεν, lucebat, imperf. Ion. à δαίω.

Δαίετο, imperf. paſſ. Ion. à δαίομαι, divido, a. 2. paſſ. ἐδάϊλο.

Δαΐζω, f. ίξω, a. 1. ἐδαΐξα, præſ. paſſ. δαΐζομαι, perf. δεδαΐγμαι, part. δεδαϊγμένος. Omnia poëtica, divido, decerpo, occido, à δαίω, divido. Hinc Angl. DOISIE ſeu DEIZIE, quòd ſit flos multifidus.

Δαίμονες, DAEMONES, καταχθόνιοι, manes: κατοικίδιοι, lares, nom. pl. à δαίμων, ονος.

Δαίμονι pro δαιμόνιε, vocat. à δαιμόνιος, unde

Δαιμονιάζω, f. ήσω, p. ηκα, inſanio, ſum dæmoniacus: &

Δαιμονιακὸς, ή, à dæmone obſeſſus aut afflatus. Th. δαίμων.

Δαιμονίζομαι, à dæmonio vexor. præſ. δαιμονιζόμενος, ου, dæmoniacus, perf paſſ. δεδαιμόνισμαι, a. 1. paſſ. ἐδαιμονίσθην. Th δαίμων.

Δαιμονίη, Ion. pro δαιμονίᾱ, ἡ; divina, item miſeria, in dat. plur. δαιμονίῃσι pro

pro *δαιμονίως*, Ion. à *δαίμων*.

Δαιμονικὸς, Dæmonicus, qui est dæmonis; Th. idem.

Δαιμόνιον, ου, τὸ, DÆMONIUM, i. spiritus impurus, seu diabolus, in N. T. Apud prophanos scriptores, numen: item, larva, dim. à *δαίμων*, quod vide. *δαιμόνια, τὰ*, Dii, & Dex.

Δαιμόνιος, α, ον, ὁ, ἡ, divinus, fælix, augustus; item in malam partem, miser, miserandus, ab eod. th.

Δαιμονιώδης, ές, ὁ, ἡ, dæmoniacus, à

Δαιμονιῶν, ῶντος, ὁ, ἡ, dæmoniacus, præs. part. à *δαιμονιάω*, cujus th. est.

ΔΑΙ'ΜΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, Deus, genius, DÆMON: apud sacros scriptores, tametsi *μέσην*, in malam partem accipitur, pro spiritu impuro: q. *δαήμων*, sciens: ex *δαίω*, scio.

Δαιμονίως, mirabiliter, mirum in modum; apud Aristoph. à *δαιμόνιος*, divinus, &c.

Δαιμονολάτρης, Dæmonum cultor; ex *δαίμων*, dæmon. & *λάτρις, ιος*, ὁ vel ἡ, servus, famulus; vel, famula, serva, &c. Item, *δαιμονομανία*, insanus dæmonum amor: (i. e. quo quis prosequitur dæmonum cultum;) insana quædam idololatria; ex *δαίμων*, & *μανία*, furor, insania; à *μαίνομαι*, insanio; & *δαιμονοφόρητος*, qui à dæmone agitatur; dæmoniacus; ex *δαίμων*, & *φορητὸς*, à *φορέω*, dem quod Th. *φέρω*, fero.

Δαῖνυ pro *δαίνυθι*, per Apocop. præbe convivium, præs. imperat. à *δαίνυμι*. Th. *δαίω*, epulum præbeo.

Δαίνυμαι, convivor, epulor: unde

Δαίνυθ' & *δαίνυτ'* pro *ἐδαίνυτο*, convivati sunt, imperf. Ion. ejusd. &

Δαίνυσθ' pro *δαίνυσθε*, epulari, commessari, præs. inf. ejusd. Th. *δαίω*, epulum præbeo.

Δαίνυμι, palas do, seu tribuo; à Th. *δαίω*, id.

Δαΐζω, a. 1. inf. à *δαΐζω*, quod vide.

Δαιομαι, divido, & dividor: item incendor: à *δαίω*, divido, uro.

Δαΐος, α, ον, hostilis, vel prudens, *δαΐοι*, in pl. hostes: à *δαίω*, uro, vel disco.

Δαίφρων, flagello, verbero, cædo; *τύπτω*; à *δέφρα*, idem; Th. *δέφρα τὸ*, pellis, corium.

Δαὶς, δαΐτος, ἡ, & *δαῖς, δαΐτος*, epulum, DAPES, ut & *δαῖτα*, Poët. à *δαίω*, epulum præbeo, Angl. Dainties.

Δαΐς, ΐδος, ἡ, acc. *δαΐδα*, TÆDA; item, pagna: a *δαίω*, uro.

Δαΐσαι γάμον, celebrare nuptiale convivium: quod a *δαὶς*, epulum. [Th. *δαίω*, epulum præbeo.

Δαΐσασθαι, a. 1. part. m. *δαΐσας*; comedas, 2. sing. a. 1. sub. m. à *δαίω*, epulor.

Δαῖσμον, τὸ, edule; vescum; & *δαίσιον*, τὸ, esu aptum; utrumq; à *δαίω*, epulor.

Δαῖτα, acc. sing. *δαῖτας*, acc. pl. à *δαὶς, δαιτὸς*, ἡ, cibus. Th. *δαίω*, epulum præbeo.

Δαίτη, ἡ, epulum, epulæ; idem quod *δαὶς*, & Th. idem.

Δαιταλεὺς, ῆος, ὁ, conviva; epulo; & *δαιτηλόω*; epulor, convivor; ab eod. etia Th.

Δαιταλωσία, ἡ, coquendi ars; ex *δαίω*, & *ἔργον, τὸ*.

Δαίτηθεν, Poët. adv. q. ex *δαίτης*, ex convivio. Th. *δαίω*.

Δαΐτης, ίδος, ἡ, fax accensa; seu ardens, & magna; à *δαίω*, uro.

Δαιτρεύω, f. *εύσω*, divido cultro: à

Δαιτρὸς, ὁ, coquus, qui carnes *δαΐζ*, id est, dividit. Aliquando *διαιρεῖν*, adverb. divisim.

Δαιτροπόος, Hesychio, est *σιτοποιός*, vel *σιτοποιός*; qui in cibo parando occupatur; pistor, coquus in actu; & *δαιτρὸς*, & *πονέω*, laboro, &c.

Δαιτροσύνη, ἡ, scientia ministrandi more *δαιτρὸς*; Od. π. à *δαιτρὸς*, coquus.

Δαιτυμὼν, όνος, epulo, conviva, & qui *δαῖτα* instruit.

Δαιτὸς, ὀός, ἡ, idem ac *δαὶς*.

Δαΐφρων, ονος, ὁ, ἡ, bellicosus, in bello prudens, in dat. *δαΐφρονι* ex *δαίω*, disco; vel à *δαὶς*, pugna, & *φρὴν*, mens.

Δαΐχθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. à *δαΐζω*, interficio, saucio. Th. *δαίω*.

ΔΑΙ'Ω, f. *δαίσω* & *δαΐσω*, p. *δέδαγκα*, disco: item epulum præbeo; item divido: nec non incendo. *Δαίω*, pro disco, seu doceor inusitatum est, sed tempora inde formata sunt in usu; pro uro format perf. m. *δέδηα*, & pl. perf. *ἐδεδήειν*, quod ad ipsum pro divido quoque spectat. Vide *δαίω*.

ΔΑ'ΚΑΡ, genus quoddam cassiæ.

Δάκε, 3. sing. Ion. a. 2. act. pro *ἔδακεν*, ες, ε, momordi. à *δάκνω*, quod vide.

Δακέειν, pro *δακεῖν*, a. 2. inf. act. ab eod. them.

Δακέθυμος, ε, mordens animum, gravis, molestus. Ex *δάκνω*, mordeo, & *θυμὸς*, animus.

Δάκετον, τὸ, idem quod *δάκος*; animal venenosum; *Θήριον ἰοβόλον*; Dioscor. Theophr. item, *δακνάζω* & *δακνάζομαι*; idem quod sequens thema, *δάκνω*, & *δάκνυμαι*; mordeo, mordeor.

ΔΑ'ΚΝΩ, mordeo, pungo: format tempora q. à *δήκω*, ut f. 1. act. *δήξω*, f. 2. *δακῶ*. a. 1. *ἔδηξα*. a. 2. *ἔδακον*. inf. *δακεῖν*, p. *δέδηγμαι*. perf. pass. *δέδηγμαι, ξαι, κται*. a. 1. *ἐδήχθην*, & part. *δηχθεὶς, εῖσα, έν*. a. 2. *ἐδάκην*. f. 1. m. *δηχθήσομαι*. a. 1. m. *ἐδηξάμην*. a. 2. m. *ἐδακόμην*.

Δακνώδης, ές, ὁ, ἡ, mordax; item, *δακνώδης πυρετὸς* dicitur, à calore mordace, & acrimonia sua pungente atq; rodente; à Th. *δάκνω*.

Δακόπ, & *δακέσης*, gen. sing. masc. & f. g. a. 2. part. à *δάκνω*, mordeo.

Δάκος, ους, τὸ, morsus. Poët. pro *δῆξις*, ἡ, proprie, animal morsu homini nocens, *ἕρπετὸν*, Hesych. de aliis etiam belluis ac feris dicitur. Th. *δάκνω*, mordeo.

ΔΑ'ΚΡΥ, υος, τὸ, lacryma, in pl. *δάκρυ* pro *δάκρυα*, dat. pl. *δάκρυσι*. q. à *δάκνω*, quia salsa & mordax.

Δακρύγελας; fletu misto ridens; Stat. ex *δάκρυ*, lacryma; & *γέλως, ωτος*, ὁ, risus; à Th. *γελάω*, rideo.

Δακρύδιον, ε, τὸ, lacrymula; diminut. à *δάκρυ*, lacryma.

Δάκρυμα, ατος, τὸ, LACRYMA: idem quod *δάκρυον*, & Th. *δάκρυ*.

Δακρυόεις, εσσα, όν, ὁ, ἡ, lacrymosus, in acc. *δακρυόεντ'* pro *δακρυόεντα*. Th. *δάκρυ*.

Δακρύοεν, adv. lacrymis effusis. ab eod.

Δάκρυον, ου, τὸ, idem quod *δάκρυ*.

Δακρυπλώω, lacrymis exundo; Od. τ. ex *δάκρυ*, lacryma, & *πλέω*, poëticè, idem quod Th. *πλέω*, navigo; item, nato, fluito, &c. Sic etiam; *δακρυβρόεω*, lacrymis fluo; lacrymor; & *δακρύβρυος*, lacrymis fluens; lacrymas fundens; ex *δάκρυ* & *ῥέω*, fluo; unde *ῥοὴ*, & *ῥόος*; &c. Item, *δακρυσταλαγὴς*, lacrymosus; lacrymas stillans; Æsch. ex *δάκρυ*, in dat. plur. *δάκρυσι*; & *σταγὴς*, stillatitius, liquidus; à Th. *στάζω*, stillo.

Δάκρυσι, dat. pl. à *δάκρυ, υος*, τὸ, lacryma.

Δακρύσας, a. 1. part. act. à *δακρύω*, lacrymor.

Δακρύσσω, paragoge poëtica; pro *δακρύσω*; tribuitur etiam plantis (ut & lacryma apud Latinos) significans humorem illum, qui interdum ex iis erumpit; vel, quem ex radicibus earum vulneratis fundere solent, &c. Item, *δακρυόεντα*; lacrymis, & fletu dignissimum, Hesych. Utrumq; à Th. *δάκρυ*.

Δακρυχέων, lacrymas fundens, præs. part. à *δάκρυ*, lacryma, & *χέω*, fundo.

Δακρύω, f. *ύσω*, p. *υκα*, lacrymor. Them. *δάκρυ*.

Δακρυώδης, ές, ὁ, ἡ, lacrymosus: ab eod. them.

Δακτυλήθρη, ἡ, digitale, digitorum involucrum; item, tormentum, quæstionibus adhiberi solitum; forsitan, quòd digitis pedum manuumque injiceretur; item, & annuli pala, &c. *δακτυλιαῖος*, α, ον, ὁ, *δακτυλικὸς*; & *δακτύλιος, ίδος*, ἡ, (adject. f. g.) digitalis; unde, *δακτυλίδης*, uvæ digitali gracilitate; *δακτυλίδιον*, ε, τὸ, annellus; & *δακτυλίτης, ίποδος*, dactylitis; sic dicitur longa aristo ochia herba; Dioscor. item *δακτυλιώτης*, ε, ὁ, digitus annularis minimo proximus. Omnia à sequente themate *δάκτυλος*; digitus, &c. à quo etiam composito cum a iis th. formantur sequentia, viz. *δακτυλογλύφος*, vel *δακτυλιογλύφος*; qui annulos sculpit, aut cælat; unde *δακτυλιογλυφία*; annulorum sculptura, cælatura; Plato à Th. *γλύφω*, sculpo; unde *γλυφὴ*, sculptura, &c. *δακτυλιοθήκη*, annulorum theca, seu repositorium; Plin. Vide *θήκη*. Item, *δακτυλιουργὸς*, qui annulos elaborat; ex *ἔργον, τὸ*, &c. quod vide. *δακτυλοδείκτης*, qui digito monstrat; Poll. *δακτυλοδεικτέω*, qui digito monstratur; seu indicatur; Hesych. Unde *δακτυλοδεικτέω, ῶς*; digito monstro; Dem. à Th. *δείκνυμι*, seu *δεικνύω*, fut. *δείξω*, monstro, ostendo; unde *δείκτης, ου, ὁ*, ostensor, demonstrator, &c. Itidémque, *δακτυλοδοχμὴ*, palmus minor; à *δοχμὴ*, palmus, Th. *δέχομαι*, capio.

Δακτύλιος, ου, ὁ, annellus, annulus: à

ΔΑ'ΚΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, q. à *δείκω*, inus. digitus, pes metricus, palmæ fructus, unde Gall. datte, & Angl. a Date.

Δακτυλιαῖος, ᾶ, ὁ, digitatus; vel annularius; unde, δακτυλιαῖον, poculum; vel poculi genus; apud Athen. à Th. δάκτυλος.

Δακῶ, mordebo, pungam, f. 2. à δάκνω.

Δακὼν, ὄντ⊕, qui momordit, vel pupugit, a. 2. part. à δάκνω.

Δᾶλε, Dor. pro Δῆλη, vocat. sing. à Δῆλος, Delus.

Δαλέϊτο, Dor. & Ion. pro ἐδηλεῖτο, lædebat, 3. sing. imperf. m. verbi δηλέω, lædo. sic δαλήσατο, pro ἐδηλήσατο, a. 1. m.

Δάλι⊕, ξέι⊕, ὁ Ἀπόλλων, Poët. & Dor. pro Δήλι⊕, Delius Apollo.

Δαμεὸς, tonidus, calidus; Plut. a δαλέω.

Δᾶμμασδε, ἡ, nomen regionis in Judæa. ἄκλητον. Hebr. pauperis hæreditas.

Δᾶμματία, ας, ἡ, nomen regionis ad mare Adriaticum sitæ.

Δᾶλὸς, & δαυλὸς, ᾶ, ὁ, titio, torris, à δαίω, uro

Δᾶλ⊕, etiam Dor. pro Δῆλ⊕, Delus.

Δαμᾷ, domat, 3. sing. ind. à δαμάω.

Δαμάζω, domo, f. σω, p. δεδάμακα, a. 1. ἐδάμασα, a. 1. inf. δαμάσαι, perf. pass. δεδάμασμαι, præs. part. pass δαμαζόμενος. Th. δαμάω.

Δαμά⊕, ᾶς, Poët. pro δαμαστικὸς, vel δαμάζων, domans, domitor. Th. δαμάω, domo.

Δαμάλη, Dor. pro

Δάμαλις, εως, ἡ, juvenca: à δαμάω, quòd dometur ad laborem.

Δαμαλίζ⊕, depastus à buculis vel juvencis; in Epigram. ex δαμάλη, vel δάμαλις; juvenca; & βόω, pasco; unde βοτὸς, cibus, &c. Sic δαμαλιφάγ⊕, bucularum seu vaccarum esor; epitheton Herculis, in Epigr. (qui etiam ταυροφάγ⊕ dicitur; ibidem) ex δαμάλη & φάγ⊕, vorax, edax; à Th. φάγω, edo.

Δαμαλίζω, domo, Poët. pro δαμάζω, quod vide: δαμαλίζεσθαι, juvencæ more lasciv ire.

Δάμαρ, vel δάμαρις, ιδ⊕, ἡ, uxor: à δαμάω, quia domatur jugo matrimonii.

Δάμαρις, ιδος, ἡ, nomen mulieris. Gr. idem quod δάμαρ, uxor.

Δαμάσαι, a. 1. inf. act. δάμασα, a. 1. Ion. pro ἐδάμασε; δάμασεν, mitiga, a. 1. imperat. à δαμάω, domo.

Δαμάσδην, Dor. pro δαμάζειν, præs. inf. à δαμάζω, domo: quod vide.

Δαμασίμβροτ⊕, ος, ὁ, domitor, mortalium: παρὰ τὸ δαμάσαι τοὺ βροτούς.

Δάμασις, εως, ἡ, domitio; Cic. domitura; Plin. colum. Verbale à δαμάζω.

Δαμασίφρων, ον⊕, ὁ, ἡ, qui domat mentem: ex δαμάω, domo, & φρὴν, mens.

Δαμασίφως, hominum domitor; epitheton somni, apud Simonidem: ex δαμάω, domo; & φὼς, φωτὸς, ὁ, viz. homo; sic dictus, quoniam μόν⊕ φωτίζει τὰς διηνεκὰς τῶ λόγω; tefte Etym. à φάω, scil. significante vel luceo; vel dico, &c.

Δαμασιὼς, ᾶ, ἡ, nomen urbis in Asia, Syriæ μητροπόλεως unde damask, rosæ, item panno adjicitur, primitùs siquidem illiusmodi pannus eâ in urbe inventus.

Δαμασιὼς, ᾶ, damascenus. Hinc damson per contract. à damascene, de arbore & fructu, quòd circa hanc urbem primò creverint.

Δάμασσε, Ion. & Poët. pro ἐδάμασε, a. 1. act. δαμάσσατο, pro ἐδαμάσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi δαμάω.

Δαμασήριον, ου, τὸ, tormentum, quo quis subigitur fateri aut facere quod nolit, aff. ex Eccles. hist. à Th. δαμάω, subigo, &c.

Δαμασώνιον, ου, τὸ, herba quædam.

Δαμάτηρ, Dor. pro Δημήτηρ, Ceres.

ΔΑΜΑΩ, DOMO, subigo, affligo, occido, f. άσω. p. κα. a. 2. ἔδαμον. Hinc δμάω, & δέμω; unde a. 2. pass. ἐδάμην. perf. act. δέδμηκα. perf. pass. δέδμημαι, σαι, ται. unde δμῆτες, domitio: δμητὴρ, domitor; δμητὸς, domitus: ἀδάμας⊕, indomitus; ἀδάμας, adamas, &c.

Δαμεὶη, 3. sing. a. 2. opt. pass. vide in δέμω.

Δάμβυ, Poët. & Bœot. pro ἐδάμησεν, 3. pl. a. 2. pass. à δέμω, quod vide.

Δαμβῖτε, a. 2. part. pass. dual. num. δαμβέντα, acc. sing. à δέμω vel δάμνω, interficio.

Δαμίμβρει, Dor. pro δαμιᾶσι, a. 2. inf. pass. vide δέμω.

Δαμναίμαν, Dor. pro δαμναίμην, præs. opt. pass. à δάμνημι, domo: quod à

Δαμνάω, idem ac them. δαμάω, unde Lat. Damno: vide δέμω.

Δάμνη' pro δάμνημι, ης, ητ, domo: &

Δάμνησι, reprimit, 3. sing. præs. à δάμνημι, quod à δαμνάω.

Δαμοίτας, α, ὁ, Dor. pro Δημοίτης, propr. viri nomen. q. δημότης, popularis.

Δᾶμος, ω, ὁ, Dor. pro δῆμ⊕, ε, ὁ, populus. hinc

Δαμότας, α, ὁ, & Δαμότης, Dor. pro δημότης, ε, ὁ, popularis: &

Δαμότης, ιδος, ἡ, Dor. pro δημότης, popularis, fœm. Th. δῆμ⊕, populus.

Δαμόχοι, Dor. pro δημέχοι; οἱ πὰν δῆμον ἔχοντες; Hesych.

Δάμων, ων⊕, ὁ, Damon.

Δαμωσίμβιε, 1. pl. a 1. sub. m. Dor. verbi δημόσιμος, aliquid ad populum effero. Hes & δημᾶδαι, δὐφραίνεσθαι, δὐθυμεῖσθαι.

Δαναὰς πεῖς, Danaæ filius.

ΔΑΝΑΗ, ης, ἡ, laurus Alexandrina: item Danaë, nomen mulieris.

Δαναΐδαι, Argivi: à

Δαναΐδης, filius Danai: à Δαναὸς, Danaus.

Δανάκη, ης, ἡ, nummus quidam barbaricus: item obolus Charonti solutus. Plut.

Δαναοὶ, οἱ; defuncti; παρὰ τὸ θανὰ, τὸ ξῆρε; utpote ξηροί; Etym. (alioqui, θανοὶ, sunt Græci) Unde præcedens δανάκη, numisma, paulo plus obolo valens, quod defunctis in os ponebatur, & Charonti persolvebatur, pro Stygiæ paludis transmissione; sic dictum, quasi τῆς θανεῖς ἐμβαλόμβριον.

Δανειακὲς, adject. Unde δανειακὸν γέγραμμένον, cantio mutui; B. à δάνειον, mutuum.

Δανείζω, mutuum do, fœneror, f. σω, & Att. δανιῶ. p. δεδάνικα. a. 1. ἐδάνεισα. præs. m, δανείζομαι, mutuum accipio, fœneror. a. 1. m. ἐδανεισάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. δανείσασθαι. a. 1. part. m. δανεισάμεν⊕. Th. δάν⊕, donum.

Δάνειον, ε, τὸ, fœnus, mutuum, æs alienum, debitum. ab eod. th.

Δανείσασθαι, a. 1. inf. m. δανεισάμην⊕, a. 1. part. m. a δανείζω.

Δάνεισμα, ατος, τὸ, pecunia fœneratitia: item ipsa fœneratio: &

Δανεισμὸς, ᾶ, ὁ, fœneratio, mutuatio: &

Δανεισὰς, ᾶ, ὁ, creditor, fœnerator, acc. pl. δανειστὰς. Omnia à perf. pass. verbi δανείζω, cujus Th. δάν⊕, donum.

Δανειστικὸς, fœneratorius, seu fœneratitius; à δανειστὴς, &c.

Δανιὴλ, ὁ, nomen prophetæ. Hebr. judex Dei.

ΔΑ'ΝΟΣ, ε⊕, τὸ, donum, mutuum. Hinc δάνειον, δανείζω, &c. de quibus dictum suprà.

Δανὲς, ᾶ, aridus, à δαίνω, uro: vel à δλὼ, quia vetusta arida.

Δά⊕, ς, ὁ, vel δαὸς, ᾶ, ὁ, exp. lumen, ignis, lampas; à δαὸ, αδὸς, titio, fax; Th. δαίω, uro.

Δαπανᾶν, præs. inf. act. à

ΔΑΠΑΝΑ'Ω, ῶ, consumo, impendo, sumptus facio, f. ήσω, p. δεδαπάνηκα. a. 1. ἐδαπάνησα. a. 1. imperat. δαπάνησον, άτω. hinc

Δαπάνη, ης, ἡ, sumptus: &

Δαπάνημα, ατος, τὸ, idem.

Δαπανήσαμι, a. 1. opt. act. δαπανήσωσι, 3. pl. a. 1. sub. à δαπανάω, consumo.

Δαπανηρὸς, ᾶ, sumptuosus: &

Δαπανητικὸς, consumptorius, consumendi vim habens; Greg. item, δαπανηρὸς, sumptuosè; magnis sumptibus, &c. &

Δάπτω⊕, ν, ὁ, ἡ, consumptor: à δαπανάω, consumo.

ΔΑ'ΠΕΔΟΝ, ε, τὸ, pavimentum, solum, q. à δα & πέδον, solum. Hinc ἀλλοδαπὸς, peregrinus: παντοδαπὸς, omnigenus: παντοδαπῶς, adv. omnifariam, undequaque, cujas.

Δάπις, ιδ⊕, ἡ, idem quod τάπις, ιδ⊕, ἡ, & thema τάπης, ητ⊕, ὁ, tapes, tapetium, tapetum, &c. Sed Eustathius, hoc δάπις, derivari posse scribit à præced. Th. δάπεδον; ὅτι τῶ ἐν δαπέδω γίνονται, &c.

Δαπὸς, & δαπ⊕, lacerator, edax, vorax; ex Epigramm. à præced. Th. δάπτω, dilaniando voro.

ΔΑ'ΠΤΩ, f. δάψω, p. αφα, voro, dilanio: q. à δαίω, divido.

Δάρδανο⊕, ς, ὁ, DARDANUS, Trojæ conditor. Δαρδανίαν, gen. pl. Æol. pro Δαρδανιῶν, Δαρδανίδαο, gen. Ion. à

Δαρδανίδης, ς, ὁ, Dardanides, Priamus.

Δαρδάπτω, idem quod them. δάπτω, per reduplic. factum.

Δαρεῖ⊕, ς, ὁ, DARIUS, Rex Persarum.

Δάρης, Dares, nom. propr.

Δαρθήσομαι, ῆ, ηται, vapulabo, f. 2. pass. 2. pl. δαρήσεσθε, & in 3. p. δαρήσονται. à δέρω, excorio, verbero, quod vide.

ΔΑΡΘΑ'ΝΩ, dormio: f. 1. m. δαρθήσομαι, perf.

perf. act. δεδάρθηκα, & part. δεδαρθηκώς. f. 2. δερθῶ. a. 2. ἔδαρθον, pro quo ἔδερδον, inf. δαρθεῖν, & part. δαρθών· q. à δαρθέω, inuſ. in pellibus cubo: q. à δέρμα, ſeu δέρις, pellis.

Δαρθεῖν, a. 2. inf. à δαρθάνω.

Δαεῖν, Dor. pro δηεῖν, adverbialiter, diu: à

Δαεῖς, ῆς, Dor. pro δηεῖς, diuturnus. Th. δῆω, diu.

Δαεῖσ-ιος, longævus; apud Æſchyl. ex præced. δαεῖς, ſeu δηεῖς, diuturnus; & βίος, vita.

Δάρτις, excoriatio; verbale a 2. perf. præt. paſſ. verbi δέρω, excorio.

Δαρτὸς, & δερτὸς, ῆ, excoriatus; item carnoſa teſtium tunica: à δέρω: excorio.

Δαὶς, δαΐδος, ἡ, in gen. pl. δάΐδων, tæda, fax, per contract. ex δάϊς, quod à δαΐω, uro.

Δάσατο, Ion. pro ἐδάσαντο, 3. pl. a. 1. m. Unde δάσασθαι, a. 1. inf. m. à δάζομαι, idem quod δαΐζω, divido, ex quo fit, abjecto ι. Th. δαΐω, idem.

Δάσας, Dor. pro δύσας, a. 1. part. act. à δέω, ligo.

Δασάμενος, diſtribuebat, Poët. & Ion. pro ἐδάσατο, a. 1. m. interpoſito σκε· niſi à δασάσκω, derivare malis.

Δασέα, ας, ἡ, vide in δασύς· item ſignum vocalis aſpiratæ.

Δασεῖ, Dor. pro δάσει· circumflectunt enim Dores futura ſua: à δάζω, divido. Th. δαΐω.

Δασέως, aſpiratè. Th. δασύς.

ΔΑ'ΣΚΙΛΛΟΣ, ου, ὁ, DASCILLUS, piſcis qui cœno & ſtercore veſcitur: q. à δάσκιος.

Δάσκι-ος, ος, ον, ἡ, per Sync. pro δασύσκιος, umbroſus, denſam & ſpiſſam umbram faciens: à δασὺς & σκιὰ, umbra: aut à δα, idem quod ζα in compoſitione, Angl. Dusky.

Δάσμα, τὸ, & δάσμυδις, partitio; utrumq; à δάζομαι, divido; partior; Th. δαΐω, idem.

Δασμολογέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα. tributum colligo: δασμολογῶμεν, tributum penſito: &

Δασμολογία, ας, ἡ, tributi collectio: &

Δασμολόγος, ου, ὁ. tributorum collector, quæſtor: à δασμὸς, tributum, & λέγω, colligo.

Δασμὸς, οῦ, ὁ, diviſio, portio; item tributum, vectigal: à δάζομαι, quod à δαΐω, divido.

Δασμοφορέω, ῶ; tributum ſolvo, ſeu pendo; à ſequente.

Δασμοφόρος, ὁ, ἡ, qui tributum pendet, tributarius, ſtipendarius: à δασμὸς & φέρω, fero.

Δάσος, εος, τὸ, locus arboribus denſus; ſylvoſus locus; exp. & fruticetum; à δασὺς, εος, ὁ, denſus.

ΔΑΣΠΛΗ'Σ, ῆτος, ὁ, ἡ, magnorum malorum plenus, atrox; q. à δα & πλάω, impleo.

Δασπλήτης, ἡ, δυσπεραπέλατος, acceſſu difficilis: vel ἡ ἀγαπλήθεσα. Th. δασπλὴς, quod vide.

Δάσσαντο, diviſerunt, Ion. & Poët. gem. ασ, pro ἐδάσαντο, 3. pl. a. 1. m. Hinc δασσάμενος & δάσασθαι, a. 1. part. m. & inf. verbi δάζομαι, quod à δαΐω, divido.

Δασύθριξ, qui denſo pilo eſt; piloſus; ut δασύτριχος τράγος; piloſi ſeu hiſpidi hirci; Theocr. Idyll. 7. Item δασύτριχος, ος, ὁ, ἡ, idem; ut δασύτριχα μῆλα; in Epigram. ex δασὺς, denſus, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, pilus, capillus.

Δασυκέρκος, ος, ὁ, ἡ, cui villoſa eſt cauda: ex δασὺς, denſus, & κέρκος, cauda.

Δασύμαλλος, ος, ὁ, ἡ, lanoſus; ex δασὺς, & μαλλὸς, οῦ, ὁ, lana, vellus.

Δασυνῶ, f. ωῶ, DENSO, piloſum reddo: item apud Gram. ſpiritu aſpero vocabulum noto.

Δασυπόδειος, ος, ὁ, leporinus; à ſequente,

Δασύπους, οδος, ὁ, cuniculus, lepus: ab hirtis pedibus.

Δασυπώγων; denſam & hiſpidam ſeu hirſutam habens barbam; Ariſtoph. ex δασὺς, & πώγων, ωνος, ὁ, barba.

ΔΑΣΥ'Σ, έος, δασεῖα, ας, δασὺ; έος, DENSUS, piloſus, hirſutus.

Δασύσκιος, denſam ſeu ſpiſſam umbram faciens; vide, ſupra, δάσκιος.

Δασυσμὸς, ος, ὁ, denſatio, denſitas; Dioſc. à δασὺς, denſus.

Δασυστέρνων, gen. pl. à

Δασύστερνος, ος, ὁ, ἡ, hirſutum pectus habens: ex δασὺς & στέρνον, pectus.

Δασύτης, ητος, ἡ, denſitas; item piloſitas, hirſutia: & apud Gram. aſpiratio vocum. Th. δασύς.

Δασύφλοιος, denſum, vel hirſutum, & aſperum habens corticem; epitheton caſtaneæ apud Nic. ex δασὺς & φλοιὸς, ος, ὁ, cortex.

Δατέασθαι, præſ. inf. paſſ. pro δατείεσθαι, α pro ε· à

Δατέομαι, ήσομαι, f. ήσομαι, p. ημαι, divido, partior. Th. δαΐω, idem.

Δατέοντο, dividebant, ejuſdem imperf. Ion.

Δατοῦντο, pro ἐδατοῦντο, 3. pl. imperf. Ion. ab eod. verbo & them.

Δατεώμεθα, diviſerimus, præſ. ſub. 1. pl. à Δατέομαι, ab eod. them.

Δάτησις, Heſych. diviſio, partitio; &c. δατητὴς, ου, ὁ, & δατήρ, ῆρος; diviſor, diſtributor; verbalia à δατέομαι.

Δάπις, ιδος, ὁ, Datis, Perſarum ſatrapa.

ΔΑΤΙΣΜΟ'Σ, ου, ὁ, Datidis imitatio, id eſt, odioſa ejuſdem repetitio.

Δατύω, vero, helluor: à δαΐω, epulum præbeo.

Δαυκίτης οἶνος, vinum ex dauci radice contuſa, & in muſtum injecta, confectum; vinum dauco conditum; quod etiam dicitur δαυκῖον, à Nic. Item δαῦκον; à Th. δαῦκος.

ΔΑΥ'ΚΟΣ, ου, audax; item herba quædam Cretica, quæ & δαῦκον, appellatur.

Δαυλὸς, οῦ, denſus: à δα & ὕλη.

Δαυλὸς, οῦ, ὁ, pro δᾳδὸς, Pleonaſmo Æol. titio, torris: à δαΐω, uro.

Δαφνᾶος, ος, Apollinis epith. à δάφνη, quam adamavit.

Δαφνέλαιον, τὸ, laurinum oleum; δάφνινον ἔλαιον; Dioſcorides, lib. 1. ca. 50.

ΔΑ'ΦΝΗ, ης, ἡ, laurus, quia reſonat dum uritur: à δαΐω & φατὸς. Item nom. propr. mulieris. Hinc.

Δαφνήεις, εσσα, εν, & per contract. δαφνῆς, ῆσσα, ῆεν, laureus.

Δαφνηφάγος, ος, ὁ, ἡ, lauri comeſtor, epith. vaticinantium: à δάφνη & φάγω, comedo.

Δαφνηφόρος, lauriger, &c. Vide δαφνοφόρος, idem.

Δαφνιακὸς, ὴ· item

Δαφνικὸς, ὴ· &

Δάφνινος, ος, laureus, laurinus. Them. δάφνη, laurus.

Δαφνίδες, αἱ, fructus lauri; laurinæ baccæ; ab eod. Th.

Δαφνὶς, ίδος, ἡ, laurea; item lautina bacca.

Δαφνίτης, ου, ὁ, idem quod δαφνᾶος; Apollinis cognomentum, quoniam laurum peramat; ſic dicitur etiam qui laurum ſimilitudine aliqua refert; ut etiam, in fœm. gen. δαφνίτις, vocatur planta quædam, quoniam figuram aliquam laurinæ arboris præfert, Th. δάφνη.

Δαφνοχαΐτης, (vel in Conſtantino, δαφνοχαίτης) έος, ὁ, ἡ, vel, ut Conſt. ῆς, ὁ, lauro gaudens; ut δαφνοχαΐτης (vel, τὴς; Conſt.) Ἀπόλλων; in Epigramm. ex δαφνὴ, laurus; & χαΐτέω; gaudeo, lætor, &c. Sic etiam, ex δαφνὴ, comp. cum aliis Th. Oriuntur ſequentia; δαφνοφάρη; dicuntur vaticinantes; ad quod alludit juvenalis; laurúmq; momordit; perſuadentes, Scil. comeſta lauro haurire ſe numen. Th. φάγω, edo, comedo, &c. Δαφνοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, ἡ; lauri ſpeciem gerens; unde, τὸ δαφνοειδὲς, dicitur herba, quæ alias χαμαιδάφνη dicitur apud Dioſcoridem; l. 3 c. 84. ex δαφνὴ, & εἶδος ſpecies. Item, δαφνοκόμης τροχίας; dixit Lafcaris in Epigramm. laurigeras vias, vias vel laureatas, &c. Ex δαφνὴ, laurus, & κομέω, curam gero, &c. Sic, δαφνόσκιος, lauris umbroſus, & opacus; apud Athen. ex Th. σκιὰ, umbra, &c. Δαφνοφόρος, lauriger, Laureatus; unde δαφνοφόρος, cum lauro, ſeu laurea; & δαφνοφορέω, laurum fero; ſum laureatus, &c. ex Th. φέρω, fero; unde, φορέω; idem.

Δαφνὼν, ῶνος, ὁ, lauretum, locus conſitus lauris; à Th. δαφνὴ, laurus.

Δαφοινὸς, ὴ, valde funeſtus, ruber: ſeu

Δαφοινὸς, ὴ, ὸν; cædis avidus: ex δα, particulâ augente, & φόνος, occido: p. m. πέφονα, indè φόνος, cædes.

Δαψίλεια, ας, ἡ, copia, abundantia; item liberalitas: &

Δαψιλεύομαι, abundanter ſubminiſtro; liberalitate utor: à

ΔΑΨΙΛΗ'Σ, έος, ὁ, ἡ, DAPSILIS, largus, copiolus: q. à δάπτω ſeu δαπάνη. Hinc

Δαψιλῶς, largè, lautè, opiparè; & δαψιλέως, Poët.

Δάω, μεν, a. 2. ſub. à δαΐω, vel δαίω· at

Δαῶμεν, a. 2. ſub. paſſ. 1. pl. ab ἐδάην. Poſſit tamen δαῶμεν, eſſe præſ. ſub. act. à δαΐω.

Δ', vel δ, conjunctio diſcretiva, verò, at, tamen, autem, igitur, ſed, ſanè, quin, porrò.

rò, &c. respondet enim ad μήν interdum verò μήν non præcedente. Aliquando in compositione est ut syllabica adjectio; ut ὅδε, ἥδε· ὃ sæpe pro γάρ. Sæpe Poët. pro εἰς, ut ὄκκον δε.

Δέαται, pro δεδέαται. Ion. ligati sunt, & hoc pro δέδηνται, detracto augmento: a δέομαι.

Δέγμενος, accipiens, Æol. pro δεξάμενος, perf. pass. verbi δέχομαι, capio. Alii pro δεχόμενος, facta Syncope, & χ in γ mutato, euphoniæ gratiâ.

Δέδαα, novi, perf. m. part. δεδαώς· & Δεδάηκα, didici, novi, perf. act. à δάω, disco: f. δαήσω, vel δαΐω, a. 2. ἐδάην, perf. pass. δεδάημαι, unde part. δεδαημένος, doctus, peritus. Alii pro δέδαηκα, accipiunt, à δαΐω.

Δεδαίαται, divisi sunt, pro δέδανται, Ion. item δεδαίατο, pro ἐδέδαντο, verbi δαίω.

Δεδαίδμην, ης, ει, perf. part. pass. à δαΐζω, ξω, divido, vulnero, cædo. Th. δαίω, divido.

Δεδάμασμαι, σαι, σται, perf. pass. à δαμάζω, domo, vel δαμάω.

Δέδασεν, per reduplic. Poët. pro ἔδασεν, a. 2. verbi δαίω, seu δαίω.

Δέδαρμαι, excoriatus sum, perf. pass. à δέρω, perf. δέδαρκα. Th. δέρος, pellis.

Δέδασται, distributum est, 3. sing. perf. pass. δίελασμαι, à διάζω, vel δαίω, divido.

Δεδαώς, ότος, doctus, part. præt. m. à δέδαα, præt. m. à δαείω.

Δεδέημαι, rogavi, seu indigui. perf. pass. à δέομαι, f. δεήσομαι, tanq. à δείομαι.

Δεδείπναμεν, 1. pl. præs. ind. per reduplic. Ion. à δείπνυμι. Vel ut alii præt. m. à δειπνέω, cœno. Th. δεῖπνον, cœna.

Δεδεῖσαι, Ion. reduplic. pro δεῖσαι, a. 1. inf. verbi δείδω, timeo.

Δεδείκται, Ion. δέδεκται, perf. act. verbi δείκνυμι, ostendo, f. ξω.

Δέδεκται, 3. sing. perf. pass. δέδεκτο, pro ἐδέδεκτο, exceperat, 3. sing. p. plusq. p. ab ἐδεδέγμην, verbi δέχομαι, capio; quod vide.

Δεδέμεσθα, σαι, & δεδέμθα, ligatus eram, pro ἐδεδέμην, & in 3. pl. δέδεντο, perf. & plusq. p. pass. verbi δέω, sine σ, contra aliorum formam: irregulariter etiam pro δέδημαι & δεδέμθαι· nam facit fut. δήσω.

Δεδεμμένος, ε, vinctus, ligatus: part. præced. δέδεμαι.

Δεδέμηκα, exitruxi, perf. act. verbi δέμω, exstruo.

Δέδεντο, 3. pl. plusq. p. pass. vide in δέδεμαι.

Δεδέξεται, 3. sing. paulo post fut. à δέχομαι, capio. Vel Ion. reduplic. pro δέξεται, f. 1.

Δέδεξο, excipe, perf. imperat. pass. à δέχομαι.

Δεδέσθαι, perf. inf. vide δέδεμαι.

Δέδετο, pro ἐδέδετο, 3. sing. pl. perf. pass. Ion ligatus erat: à δέω.

Δεδέχαται, Ion. pro δεδέγμενοί εἰσι. Item δεδέχατο, pro ἐδεδέγμενοι ἦσαν, 3. pl. perf. & plusq. p. ind. pass. à δέχομαι, capio, quod vide.

Δέδηγμαι, ας, αι, combussi: p. m. δεδηέναι, εις, ει, plusq. p. med. Ion. pro ἐδεδήειν, verbi δαίω, uro.

Δέδηγμαι, ξαι, κται, morsus vel punctus sum, & loco præsentis metaphoricè, tristor, angor, perf. pass. verbi δάκνομαι.

Δεδηλάνεμμαι, 1. pl. perf. act. à δηλόω, declaro. Th. δῆλος, manifestus.

Δεδημιόργηται, 3. sing. perf. pass. δεδημιοργήμεθα, perf. part. f. g. pl. num. à δημιουργέω, fabricor. Th. δῆμος, populus, & ἔργον, opus.

Δεδηοῖδε, pro δεδηώσι εἶτε, 2. pl. præt. perf. opt. pass. à δέω, ligo: perf. pass. δέδημαι.

Δεδήσομαι, vinciam, paulo post f. ejusd. verbi.

Δέδηχα, momordi, pupugi, perf. act. verbi δάκνω.

Δεδήωμαι, σαι, ται, spoliatus sum, perf. pass. verbi δηόω, seu δηΐω, hostiliter depopulor: &

Δεδηωμένος, ε, part. cæsus, spoliatus, depopulatus, vastatus. Th. δαΐω, uro.

Δέδι· pro δείδια, præt. m. verbi δείδω, timeo, quod vide.

Δεδίδαγμαι, ε, doctus, part. perf. pass. à διδάσκω, docco, quod vide.

Δεδικαίωμαι, ε, justificatus, part. perf. pass. à δικαιόω, justifico: ut inibi est videri.

Δεδοκιμασμένος, ε, probatus, part. præt. pass. à δοκιμάζω, probo. Inde

Δεδοκιμασμένως, adv. opinatè.

Δεδιακόνηκε, perf. act. verbi διακονέω, ministro.

Δεδιήτηκε, arbitratus sum, pro δεδιαίτηκε, perf. act. verbi διαιτάω, arbitror, quod vide.

Δέδιθι, time, & Poët. δείδιθι, præs. imperat. pro δείδιε, quasi à δείδιμι, verbi δείδω.

Δέδιμεν & δείδιτε, veremur, veremini, per Syncop. pro δεδίαμεν & δεδίατε, 1. & 2. pl. p. m. verbi δείδω· quod vide.

Δεδίσκομαι, terreo, seu territo; Hesych. & Eust. à Th. δείδω, timeo, metuo. Item, δεδιξόμενοι, i. e. φοβηθέντες; & δεδιζέσθαι, ell, ἐκφοβῆσαι, apud Suid. Sed, δεδίσκομαι, significat etiam, δεξιῶμαι; εὐλογοῦμαι; δίδωμι; Hom. Odyss ά; δεδίσκεσθαι δέ, περσηύδα; benevolentia proficiens conveniebat; i. e. humaniter, & placidè; significat etiam amanter præbere, benevolo animo porrigere, &c. Unde Hesych. quoq; δεδίσκετο exponit δίδοτο.

Δεδίττω, seu ομαι, terreo: f. ίξομαι, p. ιγμαι, à δείδω, timeo.

Δεδμήκειν, perf. pass duplici augmento pro δμώκειν, verbi δμωκάω, administro. Th. δόμος, domus.

Δεδμώς, ῶτος, part. perf. m. sæpe pro præsente, timens: à δείδια· vide δείδω.

Δέδμωθ' Dor. pro δέδμηνται, 3. pl. perf. pass. verbi δέμω, struo: quod vide.

Δεδμήατο, domiti sunt, pro ἐδέδμηντο, à δέμω inus. pro δαμάω, cujus præt. contract. δέδμημαι, & plusq. p. ἐδεδμήμην, ἐδεδέμηντο, & Ion. δεδμήατο, à tertia ἐδέδμητο, sublato augmento, & interpositio α.

Δεδμήκα, ædificavi, pro δεδέμηκα, per Syncop. perf. act. unde

Δεδμημένος, σαι, ται, extructus est, à δέμω, extruo: item

Δέδμημαι, domitus sum, per Syncop. pro δεδέμημαι, perf. pass. unde part. δεδμημένος, à δέμω, inus. pro δαμάω, domo, vide δέμω.

Δέδμητο, extructus erat, 3. sing. pro ἐδεδέμητο, ab ἐδεδέμην, plusq. p. verbi δέμω, ædifico.

Δέδμημαι, institutus sum, perf. pass. à δοκέω, quod vide.

Δέδοιγμεν pro δεδοίκαμεν, 1. pl. perf. m. verbi δείδω, timeo: p. m. δέδοικα, euphoniæ gratiâ pro δείδοικα, &

Δέδοικ' pro δείδοικε p. m. ejusd. δείδω, pro quo sæpe usurpatur; timeo, trepido.

Δεδοίκαμες, Dor. pro δεδοίκαμεν, 1. pl. perf. m. ejusd. verbi.

Δεδοίκω, Poeticum verbum à perf. m. δείδοικα, deductum. Vel perf. m. sub. loco præsentis, Dor.

Δεδόκημαι, observavi, perf. pass. unde part.

Δεδοκημένος, ε, sæpe observans, verbi δοκάω, seu δοκάζω, exspecto, puto.

Δεδόκηται, visum est, perf. pass. verbi δοκέω, videor.

Δεδοκίμασμεθα, 1. pl. perf. pass. à δεδοκίμασμαι· unde δεδοκιμασμένος, perf. part. verbi δοκιμάζω, probo.

Δέδοκται, visum est, decretum est, sancitum est: 3. sing. perf. pass. à δέδογμαι, verbi δοκέω, videor.

Δεδόνατο, Dor. & Ion. pro ἐδεδόνητο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi δονέω, quatio, agito.

Δεδοξάσμένος, ε, perf. part. pass à δοξάζω, glorifico.

Δέδορκα, vidi, δέδορκε, videtur, apparet, cernitur, præt. m. unde δεδορκώς, part. à δέρκω, video.

Δέδοται, 3. sing. perf. pass. à δίδωμι, do.

Δεδούλωκα, servivi, perf. à δουλόω, quod vide.

Δέδραπα, cecidi, præt. m. unde part δεδρακώς, à δέρκω.

Δέδεγμαι, perf. act. hinc part. δεδεγμένως, ότερος, in perf. pass. δέδεγμαι, unde δεδεγμένος· à δέγω, facio,

Δεδρόμηκα, cucurri, perf. act. verbi δρέχω, curro, quod vide.

Δέδρασαι, per metathes. pro δίδραται, 3. sing. perf. pass. verbi δίρω, excorio, de quo sua in serie vide.

Δέδορκα, vidi, pro δίδορκα, per metathes. præt. m. verbi δίρκω.

Δέδρομα, cucurri, p. m. verbi τρέχω· quod vide.

Δεδροσωμένος, ε, aspersus, roscidus, paulo post fut. à δρόσος. Th. δρόσος, ros.

Δέδυκα, subii, ingressus sum; item demersus sum; perf. act. δεδυκέναι pro δεδυκένεναι,

Poët.

Poët. vel Dor. perf. inf. à δύω vel δῦνω, subeo.

Δεδύκη, Ion. pro ἐδεδύκη, 3. sing. plusqu. p. ejusd. hinc

Δεδύκω, Poëticum verbum à perfecto formatum.

Δεδωκυῖα, ῆ, perf. act. à δυσ-τυχάω, ex δυς, & τύχη, fortuna: Th. τυχάω, fum.

Δέδωκε, & in 3. pl. δεδώκασιν, perf. act. à δίδωμι, do.

Δεδώρηται, 3. sing. perf. pass. verbi δωρέομαι, dono: quod vide.

Δέη, ης, ἡ, 3. sing. præs. sub. à δεῖ, oportet: &

Δέη, eges, vel egeas; à δέομαι, indigeo.

Δείδπτε, orate: 2. pl. a. 1. imperat. à δέομαι, oro.

Δεῖημα, ατος, τὸ, precatio, apud Suid. idem quod δέησις, & ab eod. Th.

Δεῖησαν, a. 1. part. n. g. δεήσας, f. 1. impersonal. δεῆσαν, f. 1. part. n. g. impersonal. à δεῖ, oportet, tanquam à δέω.

Δέησις, εως, ἡ, deprecatio; etiam simpliciter supplicatio: δεήσεις, preces. Th. δέομαι, oro.

Δεήσομαι, rogabo, seu egebo, f. 1. m. à δέομαι, q. à δέομαι.

Δεητικός, ή, precatorius: item supplex: ab eod. Th.

Δεῖ, oportet, convenit: imperf. cum accus. in sub. δέη, imperf. ἔδει, f. δέησε, a. 1. ἐδέησε. præt. inf. δεῖν, part. δέον. Th. δέω, ligo.

Δεία, ας, ἡ, idem quod ἔνδεια, penuria, indigentia; & ab eod. Th. viz. δέω, aut δέομαι, egeo.

Δείγμα, ατος, τὸ, exemplum: à δείκνυμι, monstro, præt. pass. δέδειγμαι: inde

Δειγματίζω, palam traduco; propriè, aliquem in exemplum spectandum propono: fœm. ίσω, perf. δεδειγμάτικα, a. 1. ἐδειγμάτισα. Th. δείκνυμι.

Δείδεκτ' pro δείδεκτο, exceperat, pluſq. p. Ion. & Poët. ectasi primæ syllabæ pro ἐδέδεκτο. Sic in perf. inf. δειδέχθαι pro δέδεχθαι, verbi δέχομαι, capio.

Δειδέχαται, Ion. pro δεδέγμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. ind. pass. Sic δειδέχατο, excepérant, pro δεδέγμένοι ἦσαν, Ion. & per ectasin Poët. verbi δέχομαι.

Δειδήμων, ονος, ὁ, ἡ; timidus, meticulosus; Il. γ, τρῶες δειδήμονες, &c. Item δείδια, vel δειδία, ᾶ; nox obscura: Suid. ἡ σκοτία νύξ; nox, quæ obscuritate sua terrorem facile incutit. Suid. & Eustath. utrumque à Them. δείδω, timeo.

Δείδια, per ectasin Poëtic. pro δέδεια, præt. m. verbi δείδω, timeo: quod vide.

Δειδίζω, & δειδίζομαι, timeo; unde ὑπο-δειδίζω, expaveſco; Hom. Il. α, & Od. ρ: ὑποδείδισαν, reformidabant, &c. à Th. δείδω, timeo, metuo.

Δείδιθι, eod. modo pro δείδιθι, & hoc pro δέδιθι, time, præt. m. imperat. præced. δείδια: &

Δειδίμῳ, timuimus, itidem pro δεδίαμεν

1. pl. præt. m. ejusd. verbi.

Δειδίξει, perterrebit, 3. sing. f. 1. m. Poët. à δειδίσσομαι seu -ίττομαι, terreo.

Δειδίττες, metuentes, perf. part. m. à δείδια, verbi δείδω, quod vide.

Δειδίσκομαι, pro quo & δείσκομαι, metuo; item humaniter excipio aut præbeo: &

Δειδίσσομαι, & Att. δειδίττομαι, (à δείδιττομαι per Epenth. τῶν ι,) f. ίξομαι, perf. ίγμαι, terreo; item metuo: ab eod. Th.

Δείδοικα, Poët. pro δέδοικα, præt. m. a.

ΔΕΙ'ΔΩ, timeo, paveo, trepido. f. δείσω, p. δέδεικα. imperf. ἔδειον à δίω· inuſ. imperat. δείδιθι, & δείδιθι, Poët. ab inuſ. δέδιμι, a. 1. ἔδειστα, & ἔδδειστα, Poët. a. 1. opt. Æol. δείσσα inf. δεδεῖσαι, præſ. paſſ. ſub. δίωμαι· à δίω, inf. δεδεῖσθαι, & per Aphær. δεῖσθαι, f. 1. m. δείσομαι, 2. 1. m. ἐδεισάμην, ſub. δείσωμαι, perf. m. δείδιμα (& δείδοικα Poët.) pro δέδοικα euphoniæ gratiâ. Item δείδια, & δέδεια, ac Poët. δείδια, à δίω, inuſ. pluſq. p. ἐδεδοίκη, & ἐδεδίειν, Poët. ἐδεδίειν. perf. inf. δεδίειναι, & part. δεδιώς, & δειδιώς, Poët. ſæpe præterita præſentis ſignificationem obtinent. Hinc δέος, metus: ἀδεὴς, metu carens: ἀδεής, meticuloſus: & hinc aliqui ortum volunt Angl. Dies, Dead, &c. utpote φοβερῶν φοβερώτατα.

Δειελίαι, meridior: hinc

Δειελιάσας, άζω, cœnans, ejuſd. a. 1. part. act. à δειελία, veſper. Th. δείλη, pomeridianum tempus.

Δειελινὸς, ή, Poët. pro δειλινὸς, veſpertinus: à

Δείελος, ος, ὁ, ἡ; veſpertinus: item veſper, & δείελον, τὸ, merenda. Th. δείλη, pomeridianum tempus.

Δεικανάᾳν, ᾷς, Poët. pro δεικνύω, oſtendere. A priſco δείκω, deducitur δεικάνω, hinc δεικανάω, imperf. ἐδεικάνων, ων, ας, ας· & hinc præſens Poëticum δεικανάσκω, & imperf. Ion. δεικανάσκον, ες, ε, Th. δείκνυμι, oſtendo, vel ut alii volunt δέχομαι.

Δεικανάομαι, accipio, à δείχομαι, quod eſt, Ion. pro δέχομαι.

Δεικανάω, itidem eſt dextra prehendo; δεξιόομαι,; item δεικανάω, ſigno, ἐυσημαίνομαι, Aratus: δεικανόωσι, διαστάσιν ἴσα πλέθρα, ſignant per intervalla æqua ſpatia, &c.

Δεικηλισταὶ, vel δεικελισταὶ; (Lac. lingua) qui velut imaginem quotidianæ vitæ in ſcœna repreſentat; Minus, ut quidam interp. vide Heſych. & Euſt. Item δεικηλίκτας, pro eodem; ex Plut. in Apoph. ſed ſcribitur etiam δίκηλον, & δικηλισταὶ, ſeu, —σὶς, ſine diphth. à ſequente.

ΔΕΙ'ΚΗΛΟΝ, vel δείκελον, ου, τὸ, ſimulacrum, imago.

Δείκνυ, per Apoc. pro δείκνυσι, 3. ſing. ind. à δείκνυμι. Alii volunt eſſe imperf. Ion. pro ἐδείκνυ, oſtendebat, vel pro δείκνυσι, oſtendit, præſ. imperat.

Δεικνύῃ, 3. ſing. ind. à δεικνύω, oſtendo

ΔΕΙ'ΚΝΥΜΙ, vel δεικνύω, oſtendo, monſtro, indico, f. δείξω, p. δέδειχα, a. 1. ἔδειξα, a. 1. imperat. δείξον, άτω, a. 1. ſub. δείξω, ης, ἡ, a. 1. inf. δεῖξαι, perf. paſſ. δέδειγμαι, a. 1. ἐδείχθην, a. 1. part. δειχθείς, εἵσ. Hinc δείγμα, δείξις, &c. δεικτικὸς, ή, demonſtrativus.

Δεικνυώᾳ, oſtendere, præſ. infin. act. δεικνυώσης, nom. pl. præſ. part. à δείκνυμι.

Δείκτης, ου, ὁ, oſtenſor, demonſtrator: &

Δεικτικὸς, ή, oſtenſivus, demonſtrativus: compoſ. ἀποδεικτικὸς, idem. à δείκνυμι.

Δεικτικῶς, demonſtrativè, adv. à δεικτικός.

Δειλ' pro δειλὰ, nom. pl. n. g. à δειλὸς, timidus.

Δείλαι, αία, αιον, ος, idem. ac them. δειλός.

Δειλαίει, ος, Dor. & Att. pro δείλαι.

Δειλαίνω, & ——αίνομαι, timidus ſum: à δειλὸς, timidus.

Δείλακρ, ος, ὁ ἡ, ἡ, extremè timidus aut miſer; item δειλακρείαν, pro eodem; ex ἄκρ, ſummus: i. e. extremus, & δειλὸς. Sic δειλανδρία, timiditas: Unde δειλανδρέω, terreor, paveo, 2 Mach. c. 8. & Euſt. ex δειλὸς & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c.

Δείλαν, Dor. pro κατ' δείλαν, veſperi: à

ΔΕΙ'ΛΗ, ης, ἡ, pomeridianum tempus; item crepuſculum.

Δείλήμων, ονος, ὁ ἡ, ἡ, idem quod δειλαίνω, timidus; & ab eod. Th.

Δείλης, quum ὄψε opponitur, veſperi.

Δείλία, ας, ἡ, timiditas: &

Δειλιαίνω, f. ανῶ, terrefacio: item

Δείλιασις, εως, ἡ, pavor, formido: à δειλὸς, timidus.

Δειλιάζω, f. άσω, p. ακα· &

Δειλιάω, ῶ, formido, ob ignaviam refugio, f. άσω, p. δεδείλιακα, a. 1. ἐδείλιασα, a. 1. part. δειλιάσας, præſ. imp. δείλιαε, α, δειλιάετω, άτω. Th. δειλὸς ignavus.

Δείλινὸν, τὸ, ſubſtantivè merenda: adverbialiter, ſub. χρόνον, veſpertino tempore: à

Δείλινὸς, ή, όν, pomeridianus. Th. δείλη.

Δειλότης, ητος, ἡ, idem ac δειλία, & ab eod. Th.

Δείλόομαι, ώμαι, timeo, paveo: unde δειλωθεὶς, territus: a. 1. part. paſſ. à

ΔΕΙΛΟ'Σ, ὴ, όν, timidus, ignavus, miſer, debilis, improbus: q. à δείδω, timeo, vel qui δεῖται λίαν, valde ligatur.

Δείλότης, ητος, ἡ, idem quod δειλία, timiditas, & ab eod Th.

Δείλότερος, ος, compar. à δειλὸς, timidus.

Δείλόψυχος, ὁ ἡ, ἡ, timidus; Joſeph. ex δειλὸς, & ψυχὴ.

Δεῖμα, ατος, τὸ, & δήμα, ος, ὁ; timor, metus, à δείδω, timeo.

Δειμαίνω, timeo, f. ανῶ, p. γκα. ab eod. Them.

Δειμαλέος, ος, timidus, terribilis, ejuſdem Them.

Δειμάσσω, ῶμαι, metuo; Heſych. à δείμα.

Δείμας, qui ædificavit, a. 1. part. δεῖμα, vel δείμω, Ion. pro ἔδμε, 3. ſing. a. 1. ind. δείμασθαι, (δμῶσθαι enim, time-

re:)

re:) & δμώμφω, a. 1. inf. & part. m. verbi δέμω, struo.

Δμωτός, ή, όν, timidus, pavidus; Epigr. & δμωτώδης, ές, ὁ, ἡ, terribilis, terrificus, à sequente.

Δμωτόω, ῶ, pro φοβέω, imperf. ἐδμώτου, terrefaciebat. Th. δείδω.

Δμώω, ædifico, extruo; idem quod Th. δέμω.

Δμώς, ῆ, ός; idem ac δείμα, metus, terror: à δείδω, timeo: at

Δεῖμος, ή, ὁ, nomen viri, à δείδω quoque.

Δειμώδης, terribilis; idem quod δμωτώδης, & utrumque à Th. δείδω, timeo.

Δεῖν, præs. inf. à δεῖ, oportet, quod vide.

ΔΕΙΝΑ, ὁ, ἡ, τὸ, gen. δείνος, dat. δείνι, acc. δείνα; quiddam. Vocabulum est infinitum. Et δεῖνα, adv. pro δεινῶς, vehementer: à δγνός, terribilis, quod in pl. n. g. habet δγνά.

Δγνάζω, ægrè fero, indignor Bud. ex Macrob. l. 2. c. 13. ex δενός, terribilis: item gravis, &c.

Δεινάκης, pro δγνῶς ἄκρος, summoperè acutus; Bud.

Δγνοθέτης, α, Dor. pro

Δγροθέτης, ου: graviter homines tractans: Amoris Epither. ex δγνός, gravis, & τίθημι, impono.

Δγνοῖο, gen. Ion. pro δγνοῦ, dat. pl. Ion. δείνοισι: à δγνός; quod vide.

Δγνολογέεσθαι, graviter conqueri: ex δεινός, & λέγω, dico.

Δγνολογία, oratio amplificans & exaggerans rei indignitatem; unde præcedens διδγολόγημμι, &c.

Δεινομμύει πατὴρ, ὁ τῶ Δεινομμύης γόος Ἰέρων. Pindar.

Δγνοπάθεια, ας, ἡ; querela: &

Δγνοπαθέω, f. ήσω, graviter afficior, ægrè fero: &

Δγνοπαθής, ές, ὁ, ἡ; gravi affectus injuriâ, graviter ferens: quod à δγνός, & πάθος, quod a πάσχω, patior.

Δγνοποιεῖν, & δγνὰ ποιεῖν; est, augere crimen, amplificaréque dicendo, &c. δγνός, & ποιέω.

Δγνοπρεπωπέω, terribili visu seu aspectu sum; ex δγνός, & πρόσωπον, τὸ, vultus, facies, &c.

Δγνότης, ήτος, ἡ; vis solertia, atrocitas, gravitas, dicendi facultas: à

ΔΕΙΝΟΣ, ή, όν; Dirus, vehemens, gravis, solers, peritus, validus, magnus: q. à δέος vel δείδω: in comp. δγνότερος. superl. δγνότατος.

Δεῖνος, ου, ὁ; idem quod δῖνος; & Th. δίνη; turbo, gyrus; vortex, gurges, &c. Item poculi cujusdam, & saltationis genus, apud Athen.

Δγνόω, & δγνίω; contorqueo, in orbem circumago; undè δείνωσις, & δείνωσις, exp. conversio; Hesych. & Suid. & δγνωτὸς, ή, όν; tornatus: Hesych. item dicitur δγνεύω, idem quod δινεύω, & δγνίω, instar vorticis circumago, gyro, verso, &c. Omnia à præcedente δεῖνος, & Th. δίνη; vortex, &c.

Δγνόω, ῶ; sicuti δγνοποιῶ, exaggero: à δγνός.

Δγνώ, terribiles, nom. dual. à δγνός.

Δγνωπῖ, graves aspectu, nom. pl. ex

Δγνωπὸς, ή, όν, ἡ; idem ac δγνωπῆ, torvus, gravis, à δγνός & ὤψ, ὠπός, facies. Th. ὁπόμμι, video.

Δγνῶς, adv. vehementer, terribiliter, mirè, accuratè, à δγνός.

Δείνωσις, εως, ἡ; gravitas, item exaggeratio & amplificatio, apud Orat. quæ & δγνολογία dicitur. Th. δγνός.

Δγνωτικῶς, exaggeratoriè cum exaggeratione; adverb. ἀδγνώω; & Th. δγνός.

Δείξαι, monstrare, 2. sing. a. 1. opt. act. δείξαι, 2. 1. inf. act. δείξας, αι, ὁ, a. 1. part. à δείκνυμι, ostendo: f. δείξω.

Δεῖξε, vel δέιξεν, ostendit. pro ἔδγξε, a. 1. Ion. sic δείξης, 2. sing. a. 1. sub. ab eod. Them.

Δείξις, εως, ἡ; ostensio, ostentatio: item indicium, argumentum. Them. δείκνυμι, ostendo.

Δεῖξον, ostende, a. 1. imperat. ejusd.

Δείξω, εις, ἑ, ostendam. f. 1. act. à δείκνυμι.

Δεῖον, ου, τὸ; (Poëticè inserto ι, propter metrum) idem quod δέος, τὸ, metus; (Th. δείδω) apud Dem. Olymp. 1. δείον μὴ, exp. periculum est ne, &c.

Δπνάριον, ου, τὸ; cœnula, Epigr. & Athen. l. 4. item δγνίδιον, τὸ; idem diminutiva, à δεῖπνον.

Δπνέωντες, Ion. Æol. Dor. pro δγνοῦντες, cœnantes, præs. part. nom. pl. à

Δγνέω, cœno; item simpliciter comedo: f. ήσω, p. δεδείπνηκα. a. 1. ἐδείπνησα. a. 1. inf. δγνῆσαι. a. 1. part. δγνήσας. Th. δεῖπνον, cœna.

Δείπνημι, idem quod δγνέω, cœno. Undè,

Δγνητικὸς, ή, όν, ad cœnam pertinens.

Δγνητὸς, ή, όν, idem ac δεῖπνον: at

Δειπνῖ, ί, &

Δγνητὸς, ή, cœnæ tempus: à δεῖπνον, cœna.

Δγνίζω, f. ίσω, cœnam præbeo. Th. δεῖπνον, cœna.

Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ; qui ad cœnam convivas vocat, vocator; ex δεῖπνον, & κλήτωρ, qui vocat, à Th. καλέω, voco. Sic δγνολόγος, qui de cœnis loquitur; undè δγνολογία, cœnandi ratio: ὁι περὶ δείπνα λόγοι: poema ab Aristarcho ita inscriptum.

Δγνολόχεια, comessatricis, gen. sing. f. g. pro δγνολόχης: à

Δγνολόχος, ου, ὁ, ἡ; propriè qui conviviis insidiatur, & accurate illa observat: ex δεῖπνον, cœna, & λόχος, insidiæ.

Δγνομαιὰς, qui in sano cœnarum convivialium amore ducitur; Athen. lib. 4. ex δεῖπνον, & μαίνομαι, furo.

ΔΕΙΠΝΟΝ, ου, τὸ; cœna, cibus, παρὰ τὸ δεῖν πολὺν ἢ πόνον, quia tum homines à labore cessant.

Δγνοποιὸς, qui cœnam parat, aut convivia; unde δγνοποιέω, paro cœnam; ejus scil. est, qui cœnam condixit aliis apud se; Alciphr. Item δγνοποιέμμαι, cœnam mihi apparo, epulor in mea cœna; cœno apud me, &c. Thuc. l. 8. ex δεῖπνον, & ποιέω, &c.

Δγνοσοφιστὴς, qui inter cœnandum philosophatur; Athen. ex δεῖπνον, & σοφίζω, & σοφιστὴς, &c. quæ vide.

Δγνοσοφίη, ἡ; cœna: Athen. Item δγνοσοφιστήριον, ου, τὸ; cœnaculum, &c. Utrumque à Th. δεῖπνον.

Δγνοσῶτε, acc. sing. part. præs. verbi δγνόω. Th. δεῖπνον.

Δγνοφόρος, cœnam ferens, aut ad cœnam ferendam comparatus; Suid. undè δγνοφορεῖα, cœnæ portatio, &c. ex δεῖπνον, & φέρω.

Δείρας, αῖ, ὁ, a. 1. part. act. à δέρω, excorio: f. ῥῶ. a. 1. ἔδειρα, Th. δέρας, corium. Sed

Δγρὰς, άδος, ἡ; jugum montis: à δγρὴ, cervix.

Δγρηνὸς, collo onerosus; apud Soph. ex δγρὴν, collum; & ἄχθος, τὸ, onus.

Δείρειν, Ion. pro δέρειν, excoriare.

Δγρὴν, ῆς, ἡ, cervix, collum: idem quod δέρη: at

Δείρη, ης, ἡ; urbs Æthiopiæ.

Δγριάω, probris scindo: à δείρω, verbero. Th. δέρας, pellis.

Δγρωπήλιον, poculum collo oblongo; Luc. in Lexiph. ex δγρὴν, collum; & κύπελλον, τὸ, poculi genus.

Δγρωπὴν, ης, ἡ; monile, torques, collare; Greg. ex δγρὴν, collum, & πίδη, ἡ; pedica, compos. &c.

Δγρὺς, ύος, ὁ, collis, Th. δέρη, collum.

Δγρωτμέω, fut. ήσω, p. ηκα, decollo: à δγρὴν, collum, & τομὸς quod à τέμνω, seco.

ΔΕΙΣΑ, vel δείσαρ, ατος, ἡ; humor, stercus, fœtor: à δεύω, irrigo: indè probabile Angl. to dash.

Δγσαλέος, ου, ὁ; stercoreus; Suid. à δεῖσαι.

Δείσαντε, territi, nom. dual. à

Δείσας, αῖ, veritus, a. 1. part. verbi δείδω, quod vide.

Δείσε, veritus est Ion. pro ἔδγσε, a. 1. ind. act. à δείδω, timeo.

Δεῖσι, præs. inf. à δέομαι, precor: & à δείδομαι, vereor.

Δγσιδαιμονία, ας, ἡ; superstitio, metus deorum; item religio: à

Δγσιδαίμων, ον, ος, ὁ, ἡ; superstitiosus: ex δείδω; perf. pass. δέδγμαι, σαι. Hinc δεῖσις, metus, & δαίμων, numen, dæmon: in compar. δγσιδαιμονέστερος, α, ον, religiosior.

ΔΕΚΑ, Decem, pl. num. quasi δέχα, à δέχομαι, quia omnes numeros capit denarius.

Δεκάβοιον, ου, τὸ; genus monetæ & sacrificii; à decem bubus sic dictum; i. e. nummis Atticis, in quibus bovis effigiem incidit Theseus. Plut. atque indè sequens,

Δεκάβοιος, ου, ὁ, decem boum; (i. e. ejus nominis numn ûm) pretio estimabilis; Plut in Theseo: ex δέκα, decem; & βοῦς, βοὸς, ὁ, ἡ, bos. Item nummus Atticum, bovis nota percussum, &c. Sic δεκαγενία, ας, ἡ; generatio, ad decimum usque gradum; Luc. ex δέκα, & γενὴ, ἡ; generatio, &c. quod vide. Item δεκαγράμμαλος, decem literis constans; Athen. l. 10. ex δέκα, & γράμμα; quod vide.

Δεκαδίω, decimo, decimas excipio: δεκατόω, idem.

Δεκαδαρχία, ας, ἡ; decemviratus: δεκαδαρχέω, decurio: &

Δεκαδάρχης, & δεκάδαρχος, ου, ὁ; decurio; a δέκα & ἀρχὴ, principatus.

Δεκαδύω,

Δεκαδύω, omn. gen. duodena, duodecim, ἄκλιτον · dicitur etiam δυωκαίδεκα, δώδεκα· ex δέκα, decem, & δύο, vel Att. δύω.

Δεκάδωρον, ου, ὁ, ἡ, longus decem palmis: ex δέκα, decem, & δῶρον, palmus, donum.

Δεκαὲξ, sedecim.

Δεκαετὴς, ές, ὁ, ἡ; decennis, decennalis: Δεκαετία, ας, ἡ, decennium: ex δέκα, & ἔτος, annus.

Δεκάζω, f. άσω, p. αχα, do decimam; item munere corrumpo: & δεκάζεσθαι, muneribus corruptum esse: q. ἀ δέκα, accipere facio.

Δεκάκις, decies, adv. à δέκα, decem.

Δεκακυμία, ας, ἡ, decumanus fluctus, i.e. magnus. Th. κῦμα, fluctus.

Δεκάπλεθρος, ου, ὁ, ἡ, qui decem plethrorum seu jugerum est: ex δέκα & πλέθρον, Poët. πλέθρον.

Δεκάλογος, ου, ὁ, DECALOGUS, Angl. & Gall. the Decalogue: à δέκα, & λόγος.

Δεκάμηνος, ου, ὁ, ἡ, decumestris, decem mensium: ex δέκα, decem, & μὴν, μηνὸς, mensis.

Δεκανάρμοι, humaniter excipio: à δέκομαι pro δέχομαι.

Δεκαοκτὼ, octodecim, ἄκλιτον, omn. g. uti.

Δεκαπέντε, quindecim, omn. gen. ἄκλιτον· ex πέντε, quinq; & δέκα, decem.

Δεκαπλοῦς, decuplex.

Δεκάπολις, εως, ἡ; nomen regionis trans Jordanem. Gr. decem urbium.

Δεκάρχης, ου, ὁ, decurio: &

Δεκαρχία, ας, ἡ; decurionatus: &

Δεκαρχικὸς, decurionalis: ex δέκα & ἀρχὴ, principatus.

Δέκας, άδος, ἡ; DECAS, numerus decenarius: Angl. a Decade; item decuria.

Δεκασμὸς, οῦ, ὁ, decimatio, decimæ; item corruptio munerum largitione: à δεκάζω, supra.

Δεκάτη, ης, ἡ, decimæ: à δεκάτος, ας, ον, decima. Th. δέκα, decem.

Δεκατέσσαρες, ων, οις, ας, & δεκατέσσερα, ων, τὰ, quatuordecim: à τέσσαρες, quatuor, & δέκα.

Δεκατεύτης, ου, ὁ, decimator, qui decimam colligit: à

Δεκατεύω, decimo, decimas do: à δεκάτη.

Δέκατος, η, ον, decimus, a, um.

Δεκατόω, decimas accipio: f. ώσω, p. δεδεκάτωκα· δεκατώομαι, ούμαι, decimor. perf. δεδεκάτωμαι· à δέκα, decem.

Δεκάχιλοι, decem millia, Poët. ex δέκα, decem & χίλιοι, mille.

Δεκείη, Ion. pro Δεκέλεια, ἡ. De qua Stephanus, Δεκέλεια, δῆμος, τῆ Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, &c.

Δέκου, Ion. & Dor. pro δέχου, accipe. præs. imperat. à δέκομαι pro δέχομαι.

Δέκομαι, Ion. pro δέχομαι, capio. Sic δεκώμεθα pro δεχώμεθα.

Δεκτὸς, accipiendus, exeipiendus, recipiendus, &c. Item δίκτης, mendicus; ab accipiendo, quòd undique accipiat. Utrumque ab eod. Th.

Δεκτικὸς, ὴ, ὸν; capax: ab eod. Them.

Δέκτο, exceperat, 3. sing. plusq. p. pro ἐδέδεκτο, ab ἐδεδέγμην, ξομαι, verbi δέχομαι.

Δεκτὸς, ὴ, ὸν; acceptus, a, um. Th. δέχομαι, capio.

Δέκτωρ, συσceptor; item δέκτειρα, acceptrix, exceptrix, receptrix; i. e. quæ accipere, seu excipere & recipere solet; in Epigr. & apud Athen. l. 13. à præced. δέκομαι, & ab eod. Th.

Δελεάζω, inesco: f. σω. p. δεδελέακα, a. 1. ἐδελέασα· à

ΔΕΛΕΑΡ, αρ, τὸ, esca: hinc

Δελέασμα, ατος, τὸ, & δελεασμὸς, ὁ, illicium, illectamentum.

Δελεασμάτιον, ου, τὸ; diminutivum à δέλεασμα; q. d. inescamentum: i.e. quod escæ loco imponitur hamo aut laqueis, illectamentum, &c. Item δελέασσα, ης; decipula, transenna, in quam esca imponitur: Poll. l. 10. & δελεαστὺς, έως, ὁ; & per Syncopen, δελαστὺς; q. d. inescator, qui esca decipit; piscatoris epith. ut qui soleat, δελεάζειν τοὺς ἰχθύας; Nicand. omnia à δέλεαρ, esca, qua animalia capiuntur.

ΔΕΛΕΤΡΟΝ, ου, τὸ; laterna, fax.

Δελίπιον, & δελιτήριον, ου, τὸ; idem quod Th. δέλεαρ.

Δελλίδες, vel δελλίδες, αἱ, vesparum cellæ.

ΔΕΛΤΑ, quarta littera Græcorum, Delta.

Δελτάριον, tabella; Plut. Item δελτίον, parvi pugillares, tabellulæ, libellus: utrumque à sequente δέλτος; unde etiam δελτόω, in formam literæ Δ effingo, &c. Th. δέλτος.

Δέλτος, ου, ὁ, pugillares, quia formâ literæ Δ plicabantur.

Δέλτιον, libellis, dat. pl. Ion. à

Δέλτος, ου, ὁ, liber. Th. δέλτος.

Δελτωτὸς, ad formam triangularem literæ Δ effectus, formam literæ Δ habens, &c. Item peculiariter, δελτωτὸν dictum fuit signum quoddam, cæleste ab hac figura; at δελτωτοὶ, libri qui in formam literæ Δ complicabantur; Eust. à δελτόω.

Δελφάκιον, porcellus lactens: item pudendum muliebre, diminut. à sequente.

ΔΕΛΦΑΞ, κος, ὁ, ἡ; porcellus: à fœcunda δελφύς.

ΔΕΛΦΙΝ, seu δελφὶς, ῖνος, ὁ; DELPHIN, piscis: in pl. δελφῖνες· à δελφύς, est enim piscis viviparus, δελφὶς, μέλαινα. Pind Angl. a Dolphin.

Δελφίνιον, dicta herba quædam, quòd habeat folia δελφινοειδῆ; teste Dioscor. l. 3. c. 84. Sic dictum fuit etiam fanum quoddam Apollinis Athenis, &c. Item Δελφινίσκος, ου, ὁ; delphinulus, parvulus Delphin; utrumque à δελφὶν.

Δελφινοφόνος, ου, ὁ, ἡ; delphini speciem gerens Dioscor. l. 3. c. 84. ex δελφὶν & ἔδος.

Δελφὸς, ὁ, ὁ; civis Delphicus.

ΔΕΛΦΥΣ, ύος, ὁ, & Æol. βελφὸς, VULVA, uterus: unde ἀδελφοὶ, uterini fratres.

Δέλω, inesco, q. à δαίω, epulor.

Δέμα, ατος, τὸ; pro δεσμὸς, vinculum: item fascículus, &c. Unde δεμάτιον τὸ; parvus fascículus. Th. δέω, ligo.

ΔΕ'ΜΑΣ, τὸ; indeclinabile, corpus: q. à δέμω, struo, vel δέμας, vinculum. Est etiam δέμας, sicut adv. similitud.

Δέμεν, Ion. pro οἰκοδομεῖν.

ΔΕ'ΜΝΙΟΝ, ου, τὸ; stratum, lectus: ubi δέμας νεὺῃ, corpus inclinatur ad quietem: δέμνια, τὰ, cubilia maritorum.

Δεμνιοῦχες, qui strata custodit; Hesych. ex δέμνιον, & τηρέω, servo, custodio: unde τηρὸς, qui custodit, &c.

ΔΕ'ΜΩ, struo, ædifico, a. 1. ἔδμα. part. a. 1. δείμας, p. m. δέδμα, inde δομὴ, ædificium, δόμος, δῶμα, idem: οἰκοδομέω, ædifico.

Δέμω, item; vel δάμνω, inus. pro δαμάω, domo, interficio, f. 1 δέμω. perfectum, δέδμηκα, per Syncop. pro δεδάμηκα, f. 2. δαμῶ, a. 2. ἔδαμον, a. 2. pass. ἐδάμην, inf. δαμῆναι, & δαμάσσαι, part. δαμεὶς, έντος, perf. pass. δέδμημαι, part. δεδμημένος, η, ον.

ΔΕΝΔΑΛΙΔΕΣ, panes: à τένδω, edo.

Δενδίλλων, verbum Ion. oculos huc illuc verto f. λῶ. ab ἴλλος, oculus, & δινέω, volvo.

Δένδρεον, ου, τὸ; arbor, lignum, Poët. pro δένδρον, idem.

Δενδρήεις, ήεσσα, ήεν; nemorosus, arboribus abundans. Th. δένδρον, arbor.

Δένδρεον, Poët. diminut. à

ΔΕ'ΝΔΡΟΝ, ου, τὸ; & δένδρος, ου, τὸ, arbor: unde

Δενδρώδης, ους, ὁ; arboreus, Theophr. & τὰ δενδρώδη; quæ arborei sunt generis, &c.

Δενδρίτης λίθος, dendritis gemma. Plin. 36. 11. hinc f. δενδρῖτις, arborea: ut δένδρῖτις ἄμπελος. Strabo l. 3. Item δενδρίτης, ου, ὁ, ἡ; arborum incrementum. Suid.

Δενδρίζω, arboresco, arboris figura fum, &c. δενδριάζω; inter arbores me abscondo, in arbustis latito. Hesyc. & Eust. & δενδρόομαι, ώσομαι, arboresco. Non. unde δένδρωσις, q. d. arborescentia, &c. item δενδρών, ῶνος, ὁ, arbustum, arboretum, i. e. locus arboribus consitus, &c. δενδρώδης, ές, ὁ, ἡ, arboreus arborarius: ut δενδρώδεσι νύμφαις, in Epigr. item arboreus, i. e. ad arboris naturam aut magnitudinem accedens, &c. δενδρώδης, arboribus abundans. Nonn. omnia à Th. δένδρον, a quo etiam est δενδρύδιον, & δενδρύφιον, ου, τὸ, idem quod δένδρεον, arbuscula, parva arbos, &c. Athen. l. 16.

Δενεαὸς, convitiis & maledictis obnoxius; qui probris incessi solet vel debet, &c. à δενεάζω, convitiis incesso: quasi δήνεάζω, à δῆνις, Etym. Item δενεών, Hesych. exp. κακολόγον, maledicum; à sequente δένω.

ΔΕ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ; probrum, contumelia. Hinc δενεάζω, maledico.

Δέξαι, suscipe, a. 1. imperat. m. à δέχομαι, quod vide vel Ion. pro δέξαι, ostendere, a. 1. inf. à δείκνυμι.

Δεξαμενὴ, ῆς, ἡ; receptaculum vulgò aquarum cisterna, lacus: à

Δεξαμένω, ω, ον; a. 1. part. m. δέξασθαι, a. 1. inf. m. verbi δέχομαι.

Δέξασθε, 2. pl. a. 1. imp. m. ejusdem verbi.

Δέξατο, exceperat 3. sing. a. 1. m. Ion. pro ἐδέξατο, à δέχομαι capio.

Δέξομαι, f. 1. m. δέξομαι, a. 1. sub. m. ejusd. verbi.

ΔΕΞΙΑ, ᾶς, ἡ; & Poët. δεξιτερὴ, (sub. χεὶρ) DEXTRA, sub. manus, item fides per dextram data, q. à δέχομαι, capio

Δεξιάζω, à dextra; Hesych. & δεξιάομαι, idem quod δεξιόομαι; dextram prehendo, &c. à δεξία.

Δεξιόγυιος, ου, ὁ, ἡ, Poët. ὁ δεξιὰ γυῖα ἔχων, Qui dextera & agilia membra habet.

Δεξιδίωσι, qui munera accipiunt; idem quod δωροδόκοι; Suid. ex δέχομαι & δῶρον. Sic δεξιμελὴς, ους, ὁ, ἡ; ove excipiens, vel suscipiens; ex δέχομαι, & μῆλον, ου, τὸ; ovis, pecus, &c.

Δεξιόβολος, qui dextra manu jacit telum; ex δεξιὰ, dextra, & βάλλω, jacio: unde βολὴ, & βελὸς, jactus; & βελέω,

βολέω, jacio, &c.

Δεξιολάβος, ου, ὁ; satelles, stipator, lancearius, jaculator: παρὰ τὸ λαβεῖν τὴν τῆς βασιλέως δεξιάν.

Δεξιόομαι, ώμην; f. ώσομαι. p. ωμαι, dextram jungo, dextrâ apprehendo: item humaniter excipio: à δεξιά.

Δεξιός, ᾶ; dexter, fauſtus, ſolers, urbanus; ἀμφιδέξιος, ος, ambidexter: &

Δεξιόσειρος, exp. ὁ κτὶ τὸ δέξιον φερομένους, κειρὰς, Epith. Martis; quod in dextrum cornu inclinat: ex δεξιὰ, & Σείρα, catena.

Δεξιοστάτης, qui à dextra ſtat.; ſic dicebatur, qui in dextra chori parte præſidebat, &c. ex δεξιὰ, & ἵστημι, ſto; unde στατὸς, qui ſtat, &c.

Δεξιότης, ητος, ἡ; dexteritas, ſolertia: ab eod. Th.

Δεξιότονος, in dextra navis parte remigans; ex δεξιὸς, dexter, & τεῖχος, ους, ὁ, paries: murus, lateralis, aut tranſverſus, &c. Itemque in navi, latera appellantur τοῖχοι.

Δεξιόχειρος, manibus dexter, & agilis, ambidexter, &c. ex δεξιὸς, & χεὶρ.

Δεξιόωντο, pro ἐδεξιώσατο, imperfect. m. verbi δεξιόομαι, dextram jungo. Them. δεξιὰ, dextra.

Δεξίπυρος, ignem ſuſcipiens, vel excipiens: ex δέξομαι, & πῦρ, υρος, τὸ; ignis, &c.

Δεξιτερὸς, ὰ, ὸν, idem ac δεξιὸς· δεξιτερῇ, dat. ſing. Ion. f. g. à δεξιὰ, dextra.

Δεξίωμα, τος, τὸ; id quod comiter accipimus, & amplectimur; q. d. dexteritas, res dextera & auſpicata, &c. Verbale à δεξιόομαι; quod vide.

Δεξίως, adv. proſperè, item ſolerter, ab eod. Th.

Δεξίωσις, εως, ἡ; ſuſceptio per dextram, gratulatio: ab eod. Th.

Δεξιώτερος, dexterior, comp. & δεξιώτατος, ιωτάτη, ιώτατον, ſuperl. à δεξιὸς.

Δεξιωτέρως, adverbialiter, dextrorſum: & δεξιώτατα, commodiſſimè.

Δεῖος, ος, τὸ; Poët. pro δέος, ους, τὸ; metus: à δείδω, timeo.

Δέομαι, (& interdum δεῖμαι) ligor, vincior: item media voce idem quod Th. δέω, ligo.

Δέομαι, oro, rogo: item indigeo; cum genit.: imperf. ἐδεόμην, ου, ετο, f. 1. δεήσομαι, perf. δεδέημαι, tanq. ab inuſ. δέομαι, a. 1. paſſ. ἐδεήθην, a. 1. imperat δεήθητι, & in 2. pl. δεῆσθε, orate, præſ. part. δεόμενος, à δεῖ opus eſt. Th. δέω.

Δέον, ligabant; pro ἔδεον, Ion. 3. pl. imp. act. à δέω, vincio: &.

Δέον, οντος; decens, æquum, commodum: item deficiens: præſ. part. n. g. ut δέον ἐστὶ, neceſſarium eſt, in pl. δέοντα· ab imperf. δεῖ, oportet: hinc

Δεόντως, adv. commodè.

Δεῖος, ος, & Poët. δεῖος, τὸ metus. Th. δείδω, timeo.

Δεπάεσσιν, poculis dat pl. Ion. à

ΔΕ'ΠΑΣ, αος, & ατος, τὸ; poculum: Item patera, quia πόσει δεύει potu irrigatur. Hinc δεπάζω, bibo.

Δέπασφον, ου, τὸ; poculum, & δεπάσφειον, potus è poculo hauſtus; Euſt. Od. φ. utrumque à δέπας.

Δερακὴς, ἔος, ὁ κὴ ἡ; collum conſtringens & ſuffocans; ex δέρη, collum; & ἄγχω, ſtrangulo, &c.

Δέρειον, ου, τὸ; collarium: à δέρη, collum, &c.

Δερειοπέδη, laqueus quo aves capiuntur, laqueus aucuparius; quòd gulam premat, &c. ex δέρειον, τὸ; torques, circa collum, & πέδη, ἡ; pedica, compes, &c.

Δε'ΡΑΣ, αος, τὸ; pellis, corium. Hinc δέρμα, idem: δέερος, excorio, &c.

Δέρβη, ης, ἡ; nomen urbis. Hebr. ſtimulus. Hinc Δερβαῖος, α, ὁ, Derbenſis.

Δερβισὴρ, Suidæ, per pleonaſmum τῆς β, pro δρεισὴρ, id eſt, δέρμα: idem quod Th. δέρας; pellis, corium.

Δέρμα, ατος, τὸ; aſpectus, à δέρκω, video.

Δβρμὸς, οῦ, ὁ; idem quod δέρμα, aſpectus; & Th. idem.

Δε'ΡΗ, ης, ἡ, & δέρη, ης, ἡ; cervix, collum: hinc δέερος, ας, ἡ, jugum montis. Heſych. quâ ſignificat. δέερας, dicitur.

Δέρθρον, ου, τὸ; roſtrum avis, tanquam inſtrumentum excoriandi.

Δέρις, Heſych. eſt idem quod Th. δέρη, collum.

Δβρσὼνς, ος, ὁ; interdormiendum videns; Nic. eſt Epitheton leporis, quòd oculis apertis videatur dormire; ex δέρκω videō, & ὄνη, cubile; unde ὄνεα, ſopio, &c.

Δβρσόωνται, Poët. pro δβρσώνται, à δβρκέομαι, video. Th. δέρκω idem.

Δβρκέσκω, ſeu --ομαι, idem quod δέρκω, & --ομαι.

Δβρκομβράων, Æol. pro δερκομβῶν, gen. pl. f. g. à δερκομβὼν· à δέρκω, ſeu δέρκομαι, video.

Δβρκομβώιο, intuentis, gen. Ion. part. præſ. δερκομβώων, nom. & acc. dual. ejuſdem verbi.

ΔΕΡ'ΚΩ, & δέρκομαι, video, aſpicio, f. ξω. p. χα, f. 2. δεροχῶ. a. 2. ἔδεροχον, a. 2. inf. δεροκεῖν, præt. m. δέδορκα, pro quo & δέδεροκα. per Metath. perf. paſſ. δέδερχμαι, a. 1. paſſ. ἐδέρχθην, part. δερχθείς. Hinc quidam ducunt per Antiphr. Angl. Dark; vel per Aphær. à compoſito ἀδερκὴς, obſcurus.

Δέρμα, ατος, τὸ; idem ac Them. δέρας; item cutis, à δέρω, excorio; quod à δέρας.

Δερματικὸν ἀργύριον; Lyc. argentum quod ex pellium venditione provenit: Item δερμάτιον, τὸ; diminut. pellicula, & δερματώδης, coriaceus, cuteus; omnia à δέρμα.

Δερμάτινος, η, ον, coriaceus: &

Δερμύλλα, excorio, derego, à δέρμα. Th. δέρας.

Δερματοφορέω, pellem ſeu pelles geſto; pellibus amictus ſum; ex δέρμα, & φορέω.

Δερμηστὴς, animalculum quoddam, à conſumendis pellibus, ita dictum; Suid. Etym. Heſych. à δέρμα.

Δερμόπτερος, membranis volans; cui membranaceæ pinnæ ſunt, vel alæ excute, quales veſpertilionum; Ariſtot. hiſt. an. l. 1. c. 5. ex δέρμα, cutis; & πτερὸν, τὸ; ala.

Δέρξις, εως, ἡ; viſio, actio ipſa videndi; Plut. de def. orac. eſt verbale à δέρκομαι, videor: à Th. δέρκω.

Δέρος, ους, τὸ; idem ac δέρας. Ion.

Δερρίδιον, apud Suid. umbraculum coriaceum, à ſequente δέρρις; à quo etiam eſt δέρρον, cilicium.

Δέρρις, εως, ἡ, pellis, cilicium: à δέρας, corium.

Δερρὶς-ὴρ, Heſych. σαγοδέρκιον ἵππου, monile equi; à præcedente δέρρις.

Δέρτρον, ου, τὸ; membrana, omentum; item roſtrum: ab eod. Th.

Δερχθείς, έντος, obtuitus, a. 1. part. paſſ. ab ἐδέρχθην, verbi δέρκω, video.

Δέρων, excorio: item verbero, cædo, f. 1. δερῶ. f. 2. δαρῶ. p. δέδαρκα. a. 1. ἔδειρα. a. 2. ἔδαρον. perf. paſſ. δέδαρμαι. & per Metaph. δέδραμαι, σαι, ται, a. 2. paſſ. ἐδάρην. f. 2. paſſ. δαρήσομαι. Th. δέρας, pellis.

ΔΕΣΙΟΣ, ου, ὁ; menſis Junius apud Macedonas.

Δέσις, εως, ἡ; ligatio, nodus, junctura: &

Δέσμα, ατος, τὸ; idem ac δεσμὸς, vinculum.

Δεσμώτικὸς, aptus ad ligandum; à ſequente δεσμώτης.

Δεσμώτης, ου, ὁ; vinctus, in pl. οἱ δεσμοὶ, & τὰ δεσμὰ, compedes, ejuſd. Th.

Δεσμοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ; pro δεσμοφύλαξ, commentarienſis, vinctorum cuſtos; à φυλάσσω, cuſtodio, & δέσμος, vinctus. Th. δέω, ligo.

Δεσμόω, in carcerem conjicio; item vincio, ligo, f. ώσω. p. paſſ. δεδέσμωσμαι· &

Δέσμωμα, idem quod δεσμὸς, vinculum; Æſchyl. in Perſis; verbale à δεσμόω, ligo.

Δεσμωτήριον, ου, τὸ; carcer: &

Δεσμώτης, ου, ὁ; vinctus, captivus. Th. δέω, ligo.

Δεσπόζεσθαι, dominio alterius parere: item acquiri; Eud. à ſequente Th. δεσπόζω.

ΔΕΣΠΟ'ΖΩ, f. όσω, dominor, dominium obtineo, à δέω, & πὸς, ligat, q. pedes.

Δέσποινα, ης, ἡ, domina, à δεσπόζω, dominor: δεσπότης, idem.

Δεσποτικὸς, ὸν, idem qui δεσποτώδης; Euſt.

Δεσποναύται, apud Lacones, dicebantur liberti, qui claſſes conſcendebant; Euſtath. ex δεσπόζω, & ναύτης, ου, ὁ, nauta. Th. ναῦς, navis.

Δεσποσύνη, ης, ἡ, herilis filia, fœm. à δεσποσύνος, item Ion. & Poët. pro δεσποτεία, dominatus, imperium. Th. δεσπόζω, dominor.

Δεσποσύνος, η, ον; Poët. idem ac δεσποτικὸς, ad dominum pertinens: item

ὁ δε-

ὁ δεσπότης, sustantivè, herilis filius: ab eod. Them.

Δεσποτεία, ας, ἡ; dominatus: &

Δεσπότης, ου, ὁ, dominus: in dat. δεσπότῃ, vel. ὦ δέσποτα· ab eod. Th. Δεσπότης γαῖης, pro Neptunus.

Δεσποτέω, ῶ; fut. ήσω, dominor; Plato in Tim. à præcedente nomine δεσπότης.

Δεσποτικὸς, ὴ, ὸν; herilis; item imperiosus: τὸ δεσποτικὸν, dominandi potestas: & hinc

Δεσποτικῶς, adv. heriliter, dominorum more: ab eod. Th.

Δεσπότις, ιδος, ἡ; idem ac δέσποινα, domina: ab eod. Th.

Δεσποτὶς, ίδος, ἡ; dominalilis; Bud. ex Aristot. Polit. 7. ab eodem Themate.

Δέτε, ας, ά; Dor pro δέτη· Fistula, & per Metalepsin pro Lyda.

Δεταὶ, fasces in fasciculum colligatæ, à

Δετὸς, ὴ, όν; ligatus. Th. δέω, ligo.

Δεῦε pro ἔδυε, 3. sing. imperf. ut & δεύεσκον, Poët. pro ἔδυον, imperf. à δεύω, irrigo.

Δεύησομαι, indigebo, f. 1. Poët. pro δεήσομαι, a δεύομαι, Epenth. Æol. pro δέομαι. Th. δέω.

Δευκαλέων, ωνος, & —— ίων, ωνος, ὁ; propr. Deucalion.

ΔΕΥ'ΚΟΣ, εος, τὸ; dulcedo, apud Æolos.

Δεύμα, τὸ; irrigatio: verbale a δεύω, irrigo.

Δεύοιατο, indigerent, præs. opt. pro δεύοιντο. Ion. a δεύομαι, Æol. pro δέομαι. Th. δέω.

Δεύομαι, f. δευσοῦμαι, madefio, irrigor. part. præs. δευόμενος, madens. Th. δεύω, rigo.

Δεύομαι, etiam Poët. per Epenth. Æol. τὸ υ pro δέομαι, f. δευήσομαι, indigeo: unde

Δευόμενος, η, ον, indigens, ejus. par. præs. Poët pro δεόμενος, η, ον; à δέει, oportet. Th. δέω.

Δεύοντο, rigabantur, 3. pl. imperf. pass. Ion. verbi, δεύω, rigo.

Δεῦρ', & Att. δεῦρι, item δευρὶ, pro

ΔΕΥ'ΡΟ, adv. huc, hunc in locum, adeadum.

Δεῦρο, pro δεῦρο; dici tradit: Hesych.

Δεύση, 3. sing. a. 1. sub. act. à δεύω, rigo: f. δεύσω.

Δευστικὸς, ὴ, ὸν, infector, tinctor; item bene tinctus; & Metaph. indelebilis: a δεύω & τοιέω.

Δεύτατος, η, ον, ultimus, postremus: a δεύτερος, secundus.

Δεῦτε, (seq. aspiratâ δευθ', adv.) huc agite, adeste, venite: δεῦτε δὴ, eja accedite: a δεῦρο.

Δεύτερα, pro δεύτερον, vel δευτέρως, secundò, secundo loco, iterum.

Δευτεραῖος, αία, αῖον, secundarius, secunda die aliquid faciens, ab eodem Th.

Δευτερεῖα, ῶν, τὰ; secundæ partes.

Δευτερεύω, secundus sum, secundas fero; secundum obtineo locum; Plut. item dissimilis sum, differo, Laert. Item δευτεριάζω; Bud interpr. secundas partes ago; q. d. lampada tibi trado, ut mihi in actu succedas; Suid. Sic δευτερεῖος ὄινος, secundarium vinum; i. e. lora; quum expressi acinorum folliculi in dolia conjiciuntur, eoque aqua additur: ut tradit Varro. denique, δεύτερον, ου, τὸ; secunda: i. e. partus involucrum, & velum, secundarius partus; apud Paul. Ægin. 6. 75. in qua signif. dicitur potiùs, τὰ δεύτερα. Affertur etiam, δευτερεῖος, pro secundarius; omnia a δεύτερος.

Δευτερογδεκάτη, secundaria decima, a Levitis lege Mosaica sacerdotibus solvenda.

Δευτερολογία, ας, ἡ; secunda actio, secundæ dicendi vel agendi vices: ex δεύτερος, & λέγω dico, præt. m. λέλογα.

Δεύτερον, adverbialiter, secundò, neut. g. a δεύτερος.

Δευτερονόμιον, ου, τὸ; repetitio legis: ita inscribitur quintus liber Mosis, Angl. Deuteronomy. a

Δευτερονόμιος, ου, ὁ; secunda aut posterior lex: ex δεύτερος, & νόμος, lex.

Δευτερόπρωτος, ου; a secundo primus: ex δεύτερος & πρῶτος, primus.

ΔΕΥ'ΤΕΡΟΣ, α, ον; secundus, a, um; posterior, alter, δεύτερον, postpositum, posthabitum, apud Demosth. item adverbialiter secundò: ἐκ δευτέρας, secunda vice: a δύο, q. δύτερος. Hinc

Δευτερόω, f. ώσω· secundo facio, itero: item Δευτέρωσις, εως, ἡ; secundus actus, aut ordo, iteratio.

Δευτερωτὴς, ου, ὁ; traditionum ductor: Hieron. in cap. 2. Abac. omnia verbalia a δευτερόω.

ΔΕΥ'Ω, rigo, f. δεύσω, p. δέδευκα. a. 1. ἔδευσα· a. 1. sub. δεύσω, ης, η, unde Angl. Dew.

ΔΕ'ΦΩ, excorio, f. ψω. p. δέδεφα.

Δεχάμμαῶν, decem ἄμματα, nodos seu nexus & vincula habens; Xen. ex δέκα, decem, & ἄμμα, τὸ, nodus, nexus, &c. ab ἅπτω, necto, &c.

Δέχαται, pro δεδέχαται, Ion. perf. pass. 3. pl. pro δεδεγμένοι εἰσὶ, a δέχομαι, capio.

Δεχάδε, 2. pl. præs. imperat. a δέχομαι, η, εται.

Δεχήμερον, ου; decem dies durans: ex δέκα & ἡμέρα, dies.

Δέχθαι, suscepisse, perf. inf. Ion. & Poët. pro δεδέχθαι· δεχθεὶς, a. 1. part. pass. ab eod Th.

Δέχμηνος, per Sync. pro δεκάμηνος, præs. part. scribitur & δέκμηνος, ab eod. verb.

Δέχομαι, idem quod

ΔΕ'ΧΟΜΑΙ, capio, percipio, suscipio, admitto, sustineo, exspecto: f. δέξομαι, p. δέδεγμαι, ξαι, ται· a. 1. m. ἐδεξάμην, ω, ατο, a. 1. imperat. m. δέξαι, a. 1. sub. m. δέξωμαι, η, ηται, & in pl. δεξάμεθα, ησθε, αντο; a. 1. m. inf. δέξασθαι, a. 1. part. m. δεξάμενος, η, ον, præt. m. δέδεγμαι. Hinc δεκτὸς, δεκτικὸς, ἀναδέχομαι, &c.

Δέψα, ἡ; pellis. Suidæ, a δέφω excorio, emollio.

Δεψέω, Depso, subigo & mollio, coriariorum more f. ήσω, a. 1. ἐδέψησα, part. δεψήσας, a δέψω, excorio.

ΔΕ'Ω, ligo, vincio, necesse habeo, f. δήσω, p. δέδεμαι, a. 1. ἤδησα, a. 1. imperat. δῆσον, άτω, & in pl. δήσατε, ligate, a. 1. sub. δήσω, ης, η; a. 1. part. δήσας, ασα, αν, perf. pass. δέδεμαι, perf. inf. δεδέσθαι, perf. part. δεδεμένος, η, ον, vinctus, a. 1. pass. ἐδέθην, ης, η, a. 1. inf. pass. δεθῆναι, f. 1. pass. δεθήσομαι. Hinc δεῖ, oportet, imperf. δεσμὸς, vinculum, ὑποδέω, subligo, ὑποδήμα, calceamentum, δέος, decens, δέομαι, indigeo; item rogo, ἐνδεὴς, indigus, &c. suis in locis.

ΔΗ, sanè profectò, equidem, verò, proindè, demum: est etiam repetentis, ut inquam: quasi a δαῖω, scio. Pro eodem dicitur & δήπτε, & δήπτεθεν· in carmine verò δή ῥα. In carmine modo postponitur, modo præponitur: at in soluta oratione postponitur tantum. Sæpe etiam est expletiva particula: ut in ὃς δή, ὁ δή, &c. & sæpe δή pro δέ· δήτε, utique; δῆδε, κακεῖσε, huc atque illuc; τί δή· quid ita? ὡς δή, ceu planè; δὴ ἄριστοι, longè optimi; δήποτε, tandem; σὺ δή; tu ne? μὴ δή; quare ne?

Δῆ, pro δεῖ, oporteat.

Δῆγμα, ατος, τὸ; morsus, a. 1. perf. pass. verbi δάκνω, mordeo.

Δῆγμὸς, ῦ, ὁ; idem & ab eod. Th.

Δηγόω, impleo. Hesych.

Δήετε, invenietis, 2. pl. præs. ind. verbi δήω, invenio, quod significationem futuri obtinet.

Δήθ' pro δηθὰ, diu, item δηθὰ vel δηθάκις, crebrò, adv a δήω, diu.

Δηθαγορέω, ῶ; loquax, qui diu loquitur: ex δηθὰ, diu, & ἀγορεύω, loquor.

Δηθαίων, ονος, ὁ, ἡ; longævus, annosus; Hesych. ex δηθὰ, diu, & αἰὼν, ῶνος, ὁ; ævum.

Δῆθεν, videlicet, adv. a δῆ, sane.

Δηθύνω, tardo, moror, præs. part. δηθύνων, ουσα, ον, & in acc. δηθύνοντα, a δηθὰ, quod a δήω, diu.

Δηϊάλωτος, bello captus; Eurip. ex δηΐος, hostis, & ἁλίσκω, fut. ἁλώσω, capio: unde ἅλωτὸς, captus, &c.

Δηΐδω, comburo, ut & δηΐσω & δηΐσω· a δαίω, uro.

Δηΐκοωντα, acc. sing. à Δηΐκοων, Deicoon, nomen propr.

Δηΐος, ου, ὁ, ἡ; Ion. pro δᾴος, ος, hostis, bellicosus ardens, gen. Ion. δηΐοιο, pro ου, dat. pl. Ion. δηΐοισι· a δαίω, uro.

Δηϊοτὴς, ῆτος, ἡ; pugna: a δηΐος, hostilis; quod a δαίω, uro.

Δηΐσω, & per Sync. δηῶ, vasto, uro: a δαίω, idem.

Δηΐπυλος, ου, ὁ; Deïpulus, nomen pr.

Δηΐπυρος, ου, ὁ; Deipyrus, nomen propr. viri.

Δηΐς, ίδος, ἡ; Ionicè, pro δαΐς, pugna; a δαίω, uro, comburo, incendo, &c.

Δηΐων, gen. pl. a δηΐος, hostilis.

ΔΗ'ΚΟΤΑ, scil. ὕδατα, decocta, sc. aqua: a Lat. fit. Græc.

Δηκτήριος, ου, ὁ, ἡ; mordax, unde fortean Lat. Dicterium. Th. δάκνω, mordeo.

Δήκτης, ου; & Δηκτικὸς, ὴ; idem & ab eod. Th.

Δήκω, f. δήξω, p. ηχα, inusit. mordeo, quasi ἐδήκω, ab ἔδω. Vide Δάκνω.

Δήκωπς, male legitur, pro δόκωσις,

contignatio, à δοκέω, contigno.
Δηλαδὴ, videlicet, q. à δῆλα δὴ, manifesta certe. Th. δή, certè.
Δηλεύμενος, Dor. pro δηλούμενος, præs. part. pass. a
Δηλαίνω, Hesych. idem quod sequens Th. δηλέω.
ΔΗΛΕ'Ω, LAEDO, corrumpo, decipio. f. ήσω, p. δεδήληκα. Hinc
Δήλημα, ατος, τὸ; nocumentum.
Δηλήμων, ονος, ὁ, ἡ; nocivus: à δηλέω, lædo.
Δήλησις, εως, ἡ; læsio: &
Δηλητήρ, ῆρος, noxius ab eod. Th.
Δηλητήριον, ου, τὸ; nocivum, sc. pharmacum, venenum.
Δηλητήριος, etiam adjectivè dicitur, nocivus, lethalis, &c. & δηλητηριάδης, ές, ὁ, ἡ; idem: ut δηλητηριάδη φάρμακα, pro δηλητήρια. Eust. omnia à Th. δηλέω.
Δήλια, τὰ; Apollinis festa in Delo: à Δῆλος, insula sic dicta.
Δήλιον, ου; urbs Bœotiæ.
Δήλιος, Delius, item Apollo: à Delo insula sic dictus.
Δηλίφεον, & Doricè δαλίφεον, cui mens oblæsa est, stolidus; ut δηλίφρονες ἀσσαλίῃσι; apud Naumach. (nam ἄσσαλος, Athamanum lingua, est piscis; unde ἀσσαλία, piscatio, & ἀσσαλίδες, piscator, &c.) ex δηλέω, lædo, & φρὴν, mens.
Δῆλομαι, volo, Dor. δηλὴ, ῆς, ἡ; voluntas, q. à θέλω.
Δῆλον, τὸ; Apollinis templum; item neut. g. a Δῆλος manifestus.
Δηλονότι, nimirum, omnino, profecto, quippe, adv. q. à δῆλον ὅτι, φανερὸν ὄζει.
Δηλοποιέω, manifestum reddo, manifesto; ex δῆλος, & ποιέω.
ΔΗ'ΛΟΣ, η, manifestus notus, certus, perspicuus: hinc δηλόω, f. ώσω, manifesto, declaro: δήλωσις, manifestatio: ἄδηλος, η, ὁ, ἡ; occultus, obscurus: &
Δῆλος, DELUS, nomen Insulæ, sic dictæ, quod repentè enata apparuerit: ut Arist. vel ob ejus celebritatem: sive quod exinde δῆλα seu oracula.
Δηλόω, declaro, manifesto, notum facio, imperf. ἐδήλουν, ουμεν, ουτε, ουν: f. ώσω, p. δεδήλωκα, a. 1. pass. ἐδηλώθην. Them. δῆλος, manifestus.
Δήλωμα, ατος, τὸ; quod declarat, indicium: &
Δήλωσις, palam, manifestò: item
Δήλωσις, εως, ἡ; significatio, enunciatio: ab eod. Th.
Δηλωτικὸς, declarativus, ad declarandum aptus; vel declarandi vim habens, &c. ab eod. Th.
Δημαγωγέω, populum duco quo volo: f. ήσω: hinc
Δημαγωγία, ας, ἡ; populi ductus, & regimen, concio; administratio reipublicæ, &c. Item,
Δημαγωγὸς, η, ὁ; populi ductor, popularis: ex δῆμος, populus, & ἄγω, duco.
Δημάδιον, & δημίδιον, popellus, plebecula, parvus populus; Aristoph. diminut. à δῆμος, populus.
Δημαρεσία, sc. δημαρχία, ας, ἡ, ὁ, ἡ; populi votis expetitus; Herodot. ex δῆμος, populus; & ἀρητὸς, precibus expetitus; ab ἀράομαι, precor. Th. ἀρὴ, ἡ, preces.
Δημαρχέω, sum tribunus plebis, Gaza de senect. Item,
Δημαρχία, ας, ἡ; tribunatus plebis: &
Δήμαρχος, η, ὁ; tribunus plebis: ex δῆμος, populus, & ἀρχὴ, principatus.
Δημαρχῶν, idem quod δήμαρχος, tribuum magister, &c. & ejusd. Th. & comp.
Δημερασὴς, populi amator, vel amans, popularis: item δημερασία, populi amor, popularitas, &c. ex δῆμος, populus, & ἐρασὴς, amator: à Th. ἐράω, amo: & ἐράομαι, amor, &c.
Δημόβατα, proscriptio; idem quod sequens.
Δήμοβατος, ους, ἡ; proscriptio: à
Δημοβάω, fœm. εύσω, proscribo. Th. δῆμος.
Δημᾶς, ᾶ, ὁ; nomen viri, Græc. popularis.
Δημηγορέω, concionor, orationem ad populum habeo: imperf. ἐδημηγόρεον, ουν, f. ήσω, p. δεδημηγόρηκα: à δημηγόρος, orator: ex δῆμος, populus, & ἀγορέω, idem quod ἀγορεύω, concionor quod ab ἀγορὰ, forum.
Δημηγορία, ας, ἡ; concio, oratio, deliberatio: &
Δημηγορικὸς, ὴ, όν; orationem habens: à δημηγορέω, quod vide.
Δημηγόρος, ου, ὁ; concionator: ab eod. Th.
Δημήτηρ, ερος, vel τηρος, ἡ; Ceres, dea frugum, q. d. γημήτηρ, à γῆ, terra, & μήτηρ, mater. Vel per Sync. q. δημομήτηρ, altrix populorum: vel à δέω, quæro.
Δήμητρα, ας, ἡ; Ceres: idem quod præcedens δημήτηρ atque indè, δημητειακὸς, & δημήτειος, Cerealis: ut δημητειακοὶ καρποὶ; cereales fruges: & δημήτειος ἄρουρα, &c.
Δημήτειος, ου, ὁ; nomen viri, Gr. Cerealis: à Δημήτηρ, Ceres.
Δημητεῖα, Cerealia, ἑορτὴ Δήμητρος.
Δημητρεώνη, ης, ὁ; appellatus ἀπὸ τῆς Δήμητρος, quia Cereri sacer, qui & Δήμητειος vocabatur.
Δήμια, res à populo donatæ: item adverbialiter, publicè; à δήμιος, quod à δῆμος.
Δημίδιον, ου, τὸ; plebecula, popellus, dim. à δῆμος.
Δημίζω, f. ίσω; populum decipio; Aristoph. in Vesp. à Th. δῆμος.
Δήμιος, ου, ὁ, ἡ; publicus, plebeius: item substantivè pro ministro publico, lictor, carnifex. Th. δῆμος, populus.
Δημιοργεῖον, ου, τὸ; officina: &
Δημιοργέω, f. ήσω, p. ηκα, fabricor, condo, efficio: item
Δημιούργημα, ατος, τὸ; opificium: &
Δημιουργικὸς, ὴ, όν; fabrilis: à
Δημιουργὸς, & Poët. δημιοργὸς, ου, ὁ, ἡ; conditor, opifex, qui δήμιον ἐργάζεται, publicum operatur: à δήμιος, quod à δῆμος, & ἔργον, opus.
Δημοβόρος, ου, ὁ; qui bona populi devorat: ex δῆμος, populus, & βορὰ, pabulum.
Δημογέροντες, senatores, nom. pl. à
Δημογέρων, οντος, ὁ; senator: ex δῆμος populus, senex.
Δημόθεν, adv. à populo, ex plebe: à δῆμος.
Δημόκλης, Democles: nomen propr.
Δημοκατέρημαι, ημαι; sub populi regimine vivo: &
Δημοκατία, ας, ἡ; popularis status, Angl. Democracy: ex δῆμος, populus, & κατέω, regno, à κάτος, potentia.
Δημοκατικὸς, ὴ, όν; qui fovet principatum popularem; populari instituto vivens; qui dignitatem in libertate constituit. Unde δημοκατικοὶ νόμοι; leges populares; i. e. quæ à populo feruntur; Plato l. 1. de Repub. & δημοκατικὴ πολιτεία, populi potestas; idem de legibus, &c. ejusd. Th. & comp.
Δημόκριτος, ου, ὁ; Democritus, Philosophus. q. δήμου κρίτης.
Δημόνικος, ου, ὁ; Demonicus, voc. ὦ Δημόνικε: nomen propr.
Δημόομαι, ῶμαι; populum lenociniis capto; Suid. à Th. δῆμος.
ΔΗ'ΜΟΣ, ου, ὁ; populus, plebs, vulgus: q. à δέω, ligo: hinc compos. ἀπόδημος, peregrè agens: ἀποδημία, absentia: ἀποδημέω, absum domo seu patria.
Δημὸς, ῦ, ὁ; pinguedo, fortè quòd uri possit, vel in sacrificiis foleret: a δαίω, uro, vel sub Th. δῆμος.
Δημοσθένης, Demosthenes, orator Atheniensis celeberrimus: q. δήμου σθένης, robur seu potentia populi: hinc Δημοσθενικὸς, ὴ, όν.
Δημοσίᾳ, adverbialiter, publicè, cui opp. ἰδίᾳ, privatim: dat. fœm. a δημόσιος.
Δημόσιος, ου, ὁ; publicus: idem quod δημόσιος; quod vide.
Δημοσιόω, activè, divulgo: item neutraliter publica civitatis negotia gero, cui opp. ἰδιοῦμαι.
Δημόσιος, α, ον; publicus, a, um; cui opp ἴδιος: item τὸ δημόσιον, ærarium: a δῆμος.
Δημοσιόω, ῶ; publico, idem quod δημοσιοῦμαι, & ab eod. Th.
Δημόσιος publicè, a δῆμος.
Δημοτέομαι, f. ήσομαι, popularis sum; municeps sum; apud Hesych. & Suid. a sequente δημότης, homo plebeius; item municeps, tribulis, &c. Item δημότεροι, plebei populares; unde apud Apoll. δημότεροι γωναῖκες, &c. itidem a δημότης.
Δημότης, ου, ὁ; popularis: &
Δημότις, ιδος, in fœm. idem.
Δημοτικὸς, ὴ, όν; popularis, a δῆμος, plebs.
Δημοτικῶς, populariter; more popularium, seu plebeiorum; item humaniter, &c. a præced. δημότικος.
Δημοφάγος, ου, ὁ; plebivorus: a δῆμος, ου, ὁ; plebs, & φάγω, comedo.
Δημώδης, ές, ὁ, ἡ; popularis, in acc. pl. n. g. δημώδη: a δῆμος, populus.
ΔΗ'Ν, & δηθα, adv. diu: hinc δηναιὸς, diuturnus: δήρος, idem.
Δήναιον, adverb. idem quod δηὶ; diu.
ΔΗΝΑ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ; denarius Rom. a denis æris.
Δῆις, pro Δήιος, consilia: nom. pl. a δηίος, ου, ὁ, ἡ, τὸ, consilium.

ΔΗ̃ΝΟΣ, ου, τὸ; consilium, ars, vafra mentum: a δέω· diu enim deliberatur.

Δῆξ, κός, ἡ; teredo, vermis qui lignum corrumpit: a δακνύω.

Δηξίθυμος, animum mordens, seu remordens, molestus: ex δάκνω, mordeo; unde δῆξις, morsus; & θυμὸς, animus, mens.

Δῆξις, εως, ἡ; morsus; ab eod. Th.

Δῆξω, mordebo, pugnam, f. 1. verbi δάκνω, q. a δάκω.

Δήϊοιν, comburebant, 3 pl. imperf. & δηϊόω, vastare, præs. inf. seq. verbi.

Δηΐοω, f. ώσω, vasto, δηώσειs, a. 1. part. pass. per Syncop. pro δηΐόω, a δηΐς, pugna, quod a δαίω, uro.

Δῆθεν, saltem, adv. ex δὴ, sane: Sic

Δήθεθεν, undecunque.

Δηκτοῦ, cumque.

Δήπου, δήπουθεν, nimirum, certè utique, profectò, ex πού, ubi· Th. οὖς, & δὴ, sane.

Δήρη, pugna, contentio; Hesych. idem quod Th. δῆριs.

Δηριάα, ῶ; Poët. pro ἐρίζω καὶ μάχομαι, contendo, pugno. Th. δῆριs, pugna.

Δηριάασθον, contendebant, 3. dual. 1. pass. Ion. a

Δηρίαω, idem quod δηριάω, pugno. Th. δῆριs, pugna.

Δηρίομαι, pugno, certo: a

ΔΗ̃ΡΙΣ, εως, ἡ; contentio, rixa, pugna: in acc. δῆριν· q. δήσεις, ex δέω, partic. intens. & ἔρις, contentio.

Δηριόωντιν, certantibus, gen. & dat. dual. a. 1. part. act. a δηρίοω, οὖσ· a δηρίω, idem quod δηριάω, pugno. Th. δῆριs, contentio.

Δηρίω, seu δηρίομαι, f. ἰσομαι, contendo, certo. Th. δῆριs.

Δηρὸν, adv. pro δήιον· a

Δηρὸς, ὴ; diuturnus, quod a δήιος.

Δῆσαν, pro ἔδησαν, 3. pl. a. 1. act. δήσαντες, 1. pl. a. 1. part. δήσατε, ligate. 2. pl. a. 1. imperat. act. a δῆσον, άτω, δήσαιεν, a. 1. inf. m. a δέω, ligo.

Δησάμενος, alligabat, imperf. verbi Poët. δησόμενος· vel potius pro ἐδήσατο, a. 1. m. a. δέω, ligo.

Δῆσε, pro ἔδησε, Ion. a. 1. δήσῃ, ης, & in 2. pl. δήσητε, a. 1. sub. act. a δήσω, f. 1. verbi δέω, ligo.

Δῆτα, igitur, certè, tandem, demum, adv. a δὴ, sane.

Δητὸς, posterus. Hesych. a δεύτερος· ex δεύω, relinquo.

Δηχθείs, εῖσα, έν, demorsus: part. a. 1. pass. a δάκνω, mordeo: quod vide.

ΔΗ̃Ω, invenio. Sed crebrius futuri habet significationem.

Δηώ, οῦς, ἡ; Poët. pro Δημήτηρ, Ceres.

Δηώσειν, interfecturus, f. 1. inf. act. a δηΐόω· quod vide.

Δί, pro Δία, Jovem, acc. sing. a Ζεὺς, Διός, Διΐ· voc. ὦ Ζεῦ, Jupiter.

Δία, & Ion. δίη, divina, dia, egregia: f. g. a δῖος, contractè pro δίϊος, δία γυναικῶν, Helena dicitur apud Hom. a Διὸς, gen. a Ζεύς.

ΔΙΑ, præpositi. cum genit; per item, ex, cum, post, propter, in, pro, ad, inter; cum acc. propter. Vel pro χάριν, per; item, contra, inter. In compositione plurimùm notat separationem, vel intensi significationem, di, vel dis, per, trans, de, circum, ex vel post, ob vel contra, more; interdum verò minuit, ut διαμήδομαι, subrideo.

Διαβαδίζω, pertranseo; ex διὰ, & βαδίζω.

Διαβάθρα, ας, ἡ; scala nautica, pons: Item, scala qua scanditur in muros; Strabo.

Διαβαίνω, permeo, transeo; propriè flumen trajicio, &c. V.

Διαβαίνω, transeo, trajicio; item divarico, f. βήσομαι. p. βέβηκα, a. 2. διέβην, a. 2. inf. βῆναι, part. a. 2. βὰς, βᾶσα, Th. βαίνω, eo.

Διαβάλλω, trajicio, transfero: item calumnior, defero, criminor, odiosum reddo: f. βαλῶ, p. βέβληκα. a. 2. διέβαλον, a. 1. pass. διεβλήθην, p. m. βέβολα.

Διαβὰς, emensus, a. 2. part. act. a διαβαίνω, transeo; quod vide.

Διαβασιλίζομαι, idem quod βασιλίζομαι, regis more ago; regiam speciem profero; regnum mihi vindico, regem ago, &c. a Th. βασιλεύς.

Διάβασις, εως, ἡ; transitus ab eod. διαβαίνω.

Διαβασκαίνω, invideo: V. Th. βασκαίνω.

Διαβάσσω, circumeo, Poët. pro διαβαίνω, ut βάσκω. Poët. pro βαίνω.

Διαβαστάζω, idem quod Th. βαστάζω, porto.

Διαβαστάσαι, ejusd. a. 1. inf. act.

Διαβάθρια, ων, τὰ; sacrificia pro transitu: &

Διαβατήριος Ζεὺς, qui felicem transitum dat illis quibus favet: a διαβαίνω, transeo.

Διαβάτης, ου, ὁ; trajector, transilis; Plin. ab eod. verbo.

Διαβατὸς, ὴ, όν; de loco dicitur qui transiri potest: ejusd. verbi.

Διαβεβαιόμαι, ώμην; assevero: f. ώσομαι, p. διαβεβεβαίωμαι· &

Διαβεβαιόω, ώσω; confirmo, certiorem reddo: a διὰ, per, intens. & βεβαιόω, stabilio. Th. βέβαιος, stabilis.

Διαβεβλημένος, ου; traductus, part. perf. pass. a διαβάλλω.

Διαβῆ, transierit, 3. sing. a. 2. sub. act. διαβῶ, ῆς, ῇ. Ex διὰ & βαίνω, eo.

Διάβημα, ατος, τὸ; transitus, gressus: a διαβαίνω, tranieo.

Διαβησέω; q. d. transiturio, transire cupio; itidem a διαβαίνω, a quo etiam est, διαβήτης, ου, ὁ; perpendiculum: item circinus, a divaricatis cruribus, &c.

Διαβιβάζω, trajicio; item peragro, perambulo: f. άσω. p. ακα. a βιβάζω. Th. βαίνω, eo.

Διαβιβρώσκω, idem quod διαβεβρώσκω, peredo, exedo, corrodo; unde διαβιβρῶσκομαι, peredor, &c. ex διὰ & βιβρώσκω· idem quod Th. βεβρώσκω; V.

Διαβιόω, f. ώσω, & -όομαι -ώσομαι, vitam transigo seu traduco: a βιόω, vivo, quod a βίος, vita.

Διαβλέπω, despicio: f. ψω. p. διαβέβλεφα, ex διὰ, & βλέπω, video.

Διαβληθείs, έντος, delatus: a. 1. part. pass. a διαβάλλω· quod vide.

Διαβοάω, ῶ; divulgo, celebro: διαβοηθείs, έντος, a. 1. part. part. famâ decantatus: a βοάω.

Διάβολος, ου, ὁ, ἡ; celebris, insignis: item in malam partem famosus: ab eodem

Διαβολὴ, ῆς, ἡ; calumnia, obtrectatio: a διαβάλλω, traduco, p. m. διαβέβολα.

Διαβολία, ας, ἡ; idem & ab eod.

Διαβολίη, ejusd. dat. sing. Ion.

Διαβολικὸς, ὴ, όν; DIABOLICUS, calumniatorius: &

Διάβολος, ου, ὁ; calumniator, DIABOLUS, Satan. ab eod. Th.

Διαβόλως, adv. invidiosè; i. e. ὀπὶ διαβολῆ; Thucyd. ab eod. Th.

Διάβορος, ablumptus, exesus: item exedens, a βιβρὼ, pabulum.

Διαβωκόλεω, permulceo, delinio, decipio; Lucian. de captatoribus; διαβωκολεῖ ἀυτὸν, ἢ ἐπελπίζει; lactat ipsos, & vana spe pascit; hic Terentius, amantem lactare dixit, &c. ex διὰ, & βωκολέω, pasco boves, alo: item demulceo, decipio, &c. V.

Διαβωλεύομαι, delibero; item,

Διαβωλία, ας, ἡ; &

Διαβούλιον, ου, τὸ; consilium, deliberatio: a βουλὴ.

Διάβολος, dubius; vel consilii duplicis. Hesych. pro δίβολος, idem; ex δὶς, & βουλὴ.

Διαβρέχω, perfundo, aspergo, humecto, irroro, &c. unde διαβρεχὴ, ῆς; perfusio, infusio; à Th. βρέχω.

Διαβρέω, gravo: à Th. βρέθω.

Διαβωσίεσθαι, εῖσθαι, trajicere, alii leg. διαβουσίεσθαι.

Διαβῶ, vide in διαβῆ.

Διαγγέλλω, annuntio, f. ελῶ, p. διήγγελκα· a. 1. διήγγειλα, διαγγείλωσι, Dor. pro ωσι, f. g. præl. part. act. ex διὰ, & ἀγγέλλω.

Διάγγελος, ου, ὁ; internuntius: ab iisd.

Διάγε, Dor. pro διῆγε, degit, a. 2. ind. διῆγον, ες, ε, verbi διάγω, dego. Th. ἄγω, duco.

Διάγε, tamen, propter, ex διὰ, per & γε.

Διαγείρω, idem quod ἀγείρω, colligo, congrego.

Διαγελάω, ῶ; derideo, arrideo: à γελάω.

Διαγνόμενος, exactus: a. 2. part. m. a. διαγίνομαι, interfum, absolvor; item permaneo, perenno. f. διαγνώσομαι. p. διαγεγνῶσθαι. a. 2. m. διεγνόμην. a. 2. part διαγνόμενος· ex διὰ & γίνομαι, fum.

Διαγινώσκω, pernosco, plenè cognosco: f. διαγνώσομαι, p. διέγνωκα, a. 2. διέγνων, perf. pass. διέγνωσμαι· ex διὰ & γινώσκω, cognosco.

Διαγλυκάω, διαγλυκίζω, & διαγλυκόω, idem significant; ab ἀγλυκὴς· quod est λαβὴ ἀκανθίς, ansa jaculi; lorum in media hasta, quo jacitur; Porro dicitur διαγλυκίσαι, teste Hesych. digitos amento jaculi interuisse; & generaliùs paratum esse; more jaculatorum, qui immissis in amentum jaculi digitis, jaculari parati sunt, &c. Xenoph. Herod. & alii utuntur.

Διαγνάζομαι, cubito immitor, vel in cubitum reclinatus & recumbens sedeo, &c. Unde etiam διαγνασμὸς, recelinatio in cubitum: ex διὰ & ἀγκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor, per sinus quosdam quasi flexus me verto; de fluvio dictum, ab Eust. in Dionys. de situ orbis: à Th. ἀγκὼν; V.

Διαγνοέω, ignoro; idem quod ἀγνοέω. Item, idem quod διανοέω, cogito, &c.

Διαγνώμη, ης, ἡ; ſtatutum, decretum, ſcitum, plebiſcitum, conſilium; item conſultatio; & idem quod διάγνωσις, diſcretio, & ab eod. Th. Unde etiam, διαγνώμων, ονος, ὁ ἡ ὄν; idem quod διαγνώστης, dijudicator, qui dijudicat; & διαγνωστικὸς, qui eſt dijudicandi, & dignoſcendi peritus, &c.

Διαγνωρίζω, divulgo, f. ίσω, p. διεγνώρικα, a. 1. διεγνώρισα, a γνωρίζω, quod a γνώσω.

Διάγνωσις, εως, ἡ; cognitio, plenior dijudicatio: a διαγινώσκω, quod vide.

Διαγνώστης, ου, ὁ; idem quod διαγνώμων, quod vide

Διαγογγύζω, obmurmuro, imperf. διεγόγγυζον, f. ίσω, p. διαγεγόγγυκα, a. 1. διεγόγγυσα. Th. γογγύζω, murmuro.

Διαγορεύω, publico, differo, concionor; item fancio, jubeo, veto, ab ἀγορεύω, quod ab ἀγορὰ, oratio.

Διάγραμμα, ατος, τὸ; titulus, breviarium; item decretum: item deſcripta tabella, ſeu figura geometrica: διαγράμματα, theoremata geometrica: &

Διαγρέφομαι, 1. pl. f. 1. act. a

Διαγράφω, f. ἀψω, p. αφα, deſcribo, item conſcribo, deligo; item deleo, abrogo: διαγράφεσθαι τὴν κατηγορίαν, non inſtare accuſationi inſtitutæ. Th. γράφω, ſcribo.

Διαγρηγορέω, ῶ; evigilo, f. ήσω, p. διεγρηγόρηκα, a. 1. διεγρηγόρησα. Th. ἐγρηγορέω, vigilo.

Διαγρίαίνω, effero, exaſpero, exacerbo, &c. idem quod ἀγριαίνω, & ἀγριόω; quæ vide.

Διαγρυπνέω, idem, ab ἀγρυπνέω, quod ab α priv. & ὑπνόω, dormio, quod ab ὕπνος, ſomnus.

Διάγω, dego, f. διάξω, p. διῆχα, a. 2. διῆγον, Att. διήγαγον· ex διὰ & ἄγω, ago.

Διαγωγὴ, ῆς, ἡ, deductio, productio: item ſtatio, ab eod.

Διαγωνιάω, valde anxius ſum; citatur ex lib. 2. Macch. cap. 3. διαγωνιῶντες, (vel, ut ab aliis, ejus ſimplex, ἀγωνιῶντες) pro trepidantes, &c. Item διαγωνιάω μὴ, vereor, ne, apud Suid. ex διὰ, & ἀγωνιάω, certo; item anxius ſum, &c. a Th. ἀγών.

Διαγώνιος, ος, ὁ ἡ; ut διαγώνιος γραμμὴ, linea ab angulo ad angulum perducta: Vitr. l. 9. c. 1. quæ & diagonalis, diagonica, & angularis dicitur, &c. ex διὰ, & γωνία.

Διαδάσασθαι, a. 1. inf. m. a δάζομαι, divido: quod a δαίω, idem.

Διαδεξάμενος, a. 1. part. m. a διαδέχομαι, accipio per alium: quod vide.

Διαδέξιος, ος; dexter, fauſtus. Th. δεξιὰ.

Διαδέρκω, perſpicio, a. 2. ἐδεδορκον. Th. δέρκω; quod vide.

ΔΙΑΔΕΣΜΑ, ατος, τὸς dicitur ita malva hortenſis; apud Dioſc. & alios.

Διαδέχομαι, accipio per alium, q. per manus traditum, ſuccedo, f. ξομαι, p. διαδέδεγμαι, a. 1. m. διεδεξάμην, ω, ατο. a. 1. part. m. διαδεξάμενος. Th. δέχομαι, capio.

Διαδέω, f. ήσω, p. κα, corono, cingo; item connecto, intertexo: a δέω, ligo.

Διαδηλέω, oblido, lædo, premo; Od. ξ. à Th. δηλέω.

Διάδημα, ατος, τὸ; DIADEMA, candida faſcia, quâ regum frons præcingebatur: Angl. a Diadem: Item corona: à διαδέω, revincio: Th. δέω, ligo.

Διαδιδράσκω, vel διαδιδρᾶω, diffugio; idem, quod διδράσκω, aufugio, evito, effugio, &c. à Th. δρᾶω, facio; item fugio, &c.

Διαδίδωμι, trado per manus; item diſtribuo: f. διαδώσω, & διαδιδώσω, quod in 3. pl. διαδιδώσπτσι, q. à διαδίδω. q. διαδίδεδω· διδών, a. 2. imper. διάδοτε, ότω, diſtribue: imperf. paſſ. διεδιδόμην, σο, το. Th. δίδωμι, do.

Διαδικάζομαι, judicio contendo, propriè actoris eſt qui reum in judicium vocat: hinc

Διαδικαζόμενος, litigator, cùm actoris, tum rei: &

Διαδικάζω, dijudico, judicium fero, quod judicis eſt. Th. δίκη, jus.

Διαδικασία, ας, ἡ, diſceptatio: &

Διαδικασμὸς, ὁ, idem: ab eod. Th.

Διαδικία, ῶ; idem quod διαδικάζομαι, diſcepto, litigo, &c. Th. idem.

Διαδιδυπίζω, eſt laſcivire, & indecenter ſaltare; Heſych. ex διὰ, & Th. δίδυξ, υκος, ὁ; piſtillum mortarii.

Διαδοκὶς, ἡ; fulcimentum trabium obliquum, cui reliquæ incumbunt; ex διὰ & δοκὶς, ίδος, ἡ; trabecula; item, idem quod Th. δοκὶς, ὅς, ἡ; trabs, trabes, lignum, &c.

Διαδοκάζομαι, lancino, lanceâ vel haſtâ dimico, vel pugno, &c. ex διὰ, & Th. δόρυ; V.

Διαδόσθαι, diſtribue, a. 2. imperat. à διέδαν, a. 2. verbi διαδίδωμι, quod vide.

Διαδοχὴ, ῆς, ἡ; ſucceſſio: &

Διάδοχος, ος, ὁ, ἡ; ſucceſſor, a. p. m. διαδέδοχα, verbi διαδέχομαι, quod vide.

Διαδρακεῖν, 3. ſing. a. 2. opt. à διαδέρκω· vide in δέρκω, a. 2. ἐδρακον.

Διαδραματίζω, idem quod δραματίζω, fabulam, vel aliquod poëma ago; comœdiarum, tragœdiarum, aut alterius poematis author ſum: à δρᾶμα; V.

Διαδραμεῖν, percurriſſe, a. 2. inf act. & διαδεδράμηκα, a. 2. part. f. g. à διατρέχω, percurro. Th. τρέχω· a. 2. ἔδραμον, part. δραμών.

Διαδρᾶναι, aufugiſſe, a. 2. inf. à διέδραν, ας; a. 2. ind. ab inuſ. verbo διαδράμι, pro quo διαδιδράσκω. a. 2. part. διαδρὰς. a. 2. inf. διαδρᾶναι. a. 2. opt. διαδραίην. Th. δρᾶω, fugio: item,

Διαδραπολίται, qui reipublicæ adminiſtrationem fugiunt, miſeri, timidi; οἱ διαδιδράσκοντες τὴν πολιτείαν, fugitivi; Ariſtoph. ex διαδιδράσκω, & πολίτης, &c. V.

Διαδράσεις, a. 2. part. f. g. à διαδρὰς, a. 2. m. g. &

Διαδρήσεται, Ion. pro διαδράσεται, diffugiat, 3. ſing. a. 1. ſub. m. ejuſdem verbi.

Διαδρομὴ, ῆς, ἡ; diſcurſitatio, à perf. m. V. διαδέδρομα.

Διαδρυφὴς, conciſus, laceratus; Nicand. in Ther. ex διὰ, & δρύπτω, lacero; unde δρυφὴ, laceratio, &c.

Διαδύομαι, ſubeo per medium, evado: &

Διαδύω, vel -ύω; item διέδυμι, idem: unde,

Διαδὺς, ὑτος, ὁ; ſubiens, a. 2. part. ejuſd. Th. δύω, ſeu δύω vel δῦμι ſubeo, a. 2. ἔδυν.

Διάδυω, diſſono, cui opponitur συμφωνέω; Ariſtot. de mundo, συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συμᾷδον καὶ διᾷδον, diſſonans & conſonans. V. ᾄδω.

Διαείμενος, trajectus pro διεμμένος, perf. part. paſſ. ex διὰ & ἶμι, mitto. perf. εἶμαι. Th, ἔω mitto.

Διαείσομαι, f. 1. m. verbi διαείδω, ſeu διείδω, perſpicio, cognoſco. Th. εἶδω, ſcio.

Διαέριος, idem quod ἀέριος, aerius.

Διαζεύγνυω, vel -υμι, f. ύξω, disjungo, abgrego, repudio: &

Διαζευκτικὸς, ὴ; disjunctivus: item

Διαζευξις, εως, ἡ, &

Διαζυγία, ας, ἡ; ſeparatio: &

Διαζύγιον, ου, τὸ; divortium: à διὰ & ζεύγνυω, jungo.

ΔΙΑΖΩΜΑΙ, ſtamini addo quod deeſt; διάζεται, orditur: q. ex διὰ & ἔζω, colloco.

Διάζωμα, ατος, τὸ; ſive διάζωσμα, τὸ; ſeptum transverſum, cinctus intermedius, cingulum, cinctus, zona, &c. διάζωμα τοῦ θώρακος, ſive τοῦ σώματος, pectoris ſeu corporis ſeptum transverſum, proprio nomine, διάφραγμα appellatur. Vitr. l. 5. διαζώματα, & alibi, præcinctiones in extructionibus Theatricis vocat, quaſi transverſa cingula & interjectas gradibus areolas, &c. Alii intelligunt coronides quibus contignationes diſcernuntur, aut quæ ornamenti magis, quam neceſſitatis gratiâ adduntur, &c. Item ſubligaculum, bracca, apud Thucid. eſt verbale à ſeq. διαζώννυμι.

Διαζώννυμι, præcingo, ſuccingo: cum acc. f. διαζώσω, p. διέζωκα. a. 1. διέζωσα, perf. paſſ. διέζωσμαι, a. 1. m. διεζωσάμην, ω, ατο. Th. ζωννύω, vel ζώννυμι, cingo.

Διαζώω, idem quod διαζάω, ῶ, ad extremum vivo, διαβιόω; vitam tranſeo, vivo, vitam ago: ut διαζῶ τὸν βίον ὀρθῶς vitam rectè tranſigere, &c. Item vitam tolero, victito, &c. ex διὰ & ζάω, vivo.

Διαήσῃ, Poët. pro διήσῃ, 3. ſing. f. 1. verbi διείημι, pro διήμι, tranſmitto. Th. ἵημι, mitto.

Διάησι, perflat, 3. ſing. ind. ex διάημι. Th. ἄω, vel ἄημι, flo.

Διαθέω, ῶ; idem quod θέω, (Ionicè pro eodem, θεέω, & θείω) ſulphure perfumo vel expio; à θεῖον τὸ, ſulphur; quod vide.

Διάθεσις, εως, ἡ; diſpoſitio: item affectio, affectus; acc. διάθεσιν· à διατίθημι, diſpono.

Διαθέτης, ου, ὁ; diſpoſitor, diſpenſator, ab eod. Th.

Διαθέω, percurro, discurro, à θέω, curro.

Διαθήκη, ης, ἡ, fœdus, testamentum, dispositio, à διατίθημι, dispono. Th. τίθημι, pono.

Διαθῆς, 2. sing. a. 2. subj. act. διαθείσῃ, 3. sing. f. 1. m. διαθησόμεθα, 1. pl. διαθῶμεν, 1. pl. a. 2. subj. à διατίθημι, dispono.

Διαθρέω, dispicio; observo; ex διὰ & ἀθρέω.

Διαθρέψαι, a. 1. inf. act. à διατρέφω. Vide διατρέφω.

Διαθρύπτεσθαι, gestibus ad cantandum se præparare: à

Διαθρύπτω, d. ψω, solvo, frango luxu, f. ύψω διαπεθρυμμένως, adv. delicatè, mollitèr. Th. θρύπτω, frango.

Διαθύω, vide in αἰθύσσω. Th. θύω, uro.

ΔΙΑΙ'ΝΩ, humecto, madefacio, f. ανῶ, hinc διερὸς, ὸν, humidus, & ἀδίαπτος, ος, τὸ, herba perpetuò virens.

Διαιρέειν, εῖν, dirimere, & διαιρεῖν, dividere, differere.

Διαίρεσις, εως, ἡ, divisio, discrimen: apud Græc. συναίρεσις oppon. à διαιρέω. Th. αἱρέω, capio.

Διαιρέω, divido, distribuo, f. ήσω. p. διήρηκα. a. 2. διεῖλον, præs. part. διαιρέων, ῶν, ἔουσα, ἔουσι, ἐὼν, ἔν, ejusd. th.

Διαιρεῶν, dividens, ejusd. præs. part. n. g.

Διαίρω, f. αρῶ, attollo, erigo. Th. ἄειρω, tollo.

ΔΙ'ΑΙΤΑ, ης, ἡ, vivendi institutum, mos, genus vitæ: DIÆTA certa victûs ratio qualis à medicis præscribitur, Angl. Diet. item habitatio; item arbitrium.

Διαιτάομαι, ῶμαι, vitam dego: & pass. alor, certâ victûs ratione utor: &

Διαιτάω, ῶ, alo, seu nutrio medicè: item rego, arbitror, discepto, f. ήσω, p. ηκα, & δεδίαιτημαι pro --αίτημαι. pert. pass. δεδιαίτημαι, à δίαιτα, victus, arbitrium.

Διαίτησεν, Poët. & Dor. pro διέτησεν, peregit, 3. sing. a. 1. act. à διαιτάω, à δίαιτα.

Διαιτωμένη, præs. part. f. g. à διαιτάομαι, ῶμαι, vitam dego. Th. δίαιτα.

Διαιτητὴς, ῆ, ὁ, arbiter: &

Διαιτητικὴ, sc. τέχνη, pars medicinæ quæ de victûs ratione agit: à διαιτάω, quod à δίαιτα.

Διαιτητήριον, τὸ, locus in quo judicant arbitri; item, διαιτητήρια τῶν ἀνθρώπων; ex partes domus ubi agunt homines & morantur; cænacula; diversoria, &c. ab eod. Th.

Διαιωνεῖ, Att. pro διαιωνίσῃ, 3. sing. f. 1. act. à

Διαιωνίζω, idem quod αἰωνίζω, perpetuò duro, perenno. Th. αἰὼν, ævum.

Διακαθαιρεῖ, f. 1. Att. à

Διακαθαρίζω, perpurgo: f. ίσω, & Att. διακαθαιρῶ, εῖς, εῖ, p. διακεκαθάρικα. a. 1. διεκαθάρισα. Th. καθαίρω, purgo.

Διακαλύπτομαι, detegor, patefio; est pass. ac. act. διακαλύπτω, detego, patefacio, &c. ex διὰ & καλύπτω.

Διακάρδιον, cor pertransiens; ut, διακάρδιός ἐστιν; i. e. καρδιαγία; cordolium Plauto; qui scilit, mulieri non est cordolium, nam nulla cordicitus dolet. Joseph. de Antiq. διακάρδιον ἔχειν ὀδύνῃ, ex intimis præcordiis indoluit. &c. ex διὰ & καρδία.

Διακαρτερέω, perdurare, tolerare; vide in καρτερέω.

Διακαταδαρθέω, idem quod καταδαρθάνω; obdormio, indormio, &c. ex διὰ, κατὰ, & Th. δαρθάνω; fut. δαρθήσομαι; à δαρθέω, θῶ; dormio.

Διακαταλέγχομαι, magis ac magis redarguo: imperf. διακατηλεγχόμην, ης, ετο, f. διακατηλέγξομαι, perf. pass. διακατήλεγμαι. Ex διὰ, κατὰ, & ἐλέγχω, arguo.

Διακαυλίζω, caulem amitto, decaulesco; Theophr. hist. Plant. l. 7. c. 2. ex διὰ, & Th. καυλὸς.

Διακαυνιᾶν, sive διακαυνιάσαι, seu διακαυνίσαι, sorte disceptare; διακληρῶσαθαι; vel simpliciter, idem quod καυνιάσαι, seu καυνίσαι; sortiri; κληρώσασθαι, &c. à Th. καυὼν, sors.

Διακεδάω, vel άζω; pro διασπεδάζω; idem quod Th. σπεδάζω, dissipo.

Διάκειμαι, constitutus sum, afficior: præs. part. διακείμενος; dispositus. præs. inf. διακεῖσθαι. Ex διὰ & κεῖμαι, jaceo.

Διάκεισο, præs. imperat. à διάκειμαι. Th. κεῖμαι, jaceo.

Διακελεύομαι, f. εύσομαι, hortor, admoneo, jubeo: à κελεύω, jubeo.

Διακενῶς, & διακένως, adv. supervacuò, frustra, inaniter: &

Διάκενος, ος, ὁ, ἡ, vacuus, inanis; item macilentus: à κένος, vacuus.

Διακέρσαι, discindere, intersecare, Æol. pro διακεῖραι, a. 1. inf. act. ex διὰ & κείρω, tondeo, scindo: f. κερῶ, Æol. κέρσω, inde a. 1. ἔκερσα.

Διακεχωρισμένος, segregatus; & --ένως, adv. separatim: à διαχωρίζω, quod vide.

Διακινδυνεύω, f. εύσω, periclitor, periculum subeo; item periculum facio: à κινδυνεύω, idem. Th. κίνδυνος, periculum.

Διακινέω, ῶ; permoveo, incito. Th. κινέω, moveo.

Διακλάσας, qui infregit, a. 1. part. gem. ας, verbi

Διακλάω, diffringo, frango. Th. κλάω, άσω, frango.

Διακλῃδονίζομαι, idem quod κλῃδονίζομαι, ominor, vaticinor; vide κλῃδών.

Διακοῖλος, idem quod Th. κοῖλος, cavus, concavus, &c.

Διακολυμβάω, tranfnato. Th. κολυμβάω, nato.

Διακολυμβώντων, ejusd. gen. pl. part. præs.

Διακομίζω, f. ίσω, transveho, perfero: ex διακομίζω, porto. Th. κομέω, curo.

Διακονάω, acuo, exacuo; ab ἀκονάω, idem; vide.

Διακονέω, ῶ; ministro, famulor, inservio: cum dat. imperf. διακόνεον, ουν. p. διακόνηκα. a. 1. διακόνησα. præs. pass. διακονέομαι, alii mihi inserviunt. perf. διακόνημαι, a. 1. pass. διακονήθην. Hinc διακονθείσα, a. 1. part. pass. f. g. ex διὰ & κονέω, festino.

Διακονθείσα, ejusd. a. 1. part. pass. f. g.

Διακονία, ας, ἡ, ministerium, officium, functio: ab eod. them.

Διακονίζω, ministrum me præbeo; idem quod διακονέω.

Διάκονος, ος, ὁ vel ἡ, minister, qui in administranda rep. vel familia, vel ecclesia versatur: specialiter DIACONUS, præfectus ærarii ecclesiastici, Angl. a Deacon: compar. διακονέστερος, expeditior: ejusd. them.

Διακοντίζω, jaculum emitto, jaculor; idem quod ἀκοντίζω; sed potest etiam διὰ esse ἐπιτατικὸν, seu intensivum; ut, ex, in ἐξακοντίζω.; jaculum emitto, &c. Th. ἄκων, & ἄκυς, υντος, ὁ, jaculum.

Διακοπὴ, ης, ἡ, incisio; separatio; præcisio, &c. Verbale à sequente.

Διάκοπρος, stercoratus, stercorosus; ut διάκοπρος τόπος; locus stercorosus, aut stercore medicatus; Theophr. l. 4. c. 13. de causis Plant. Th. κόπρος, vide.

Διακόπτω, amputo, disseco, intercido: a διὰ & κόπτω, scindo.

Διάκορος, ος, ὁ, ἡ, satiatus, repletus, Th. κορέω, satio.

Διακόσιοι, αι, α, ducenti, æ, a: ex δὶς, bis, & ἑκατὸν, centum. Hinc

Διακοσιοστὸς, ὴ, ducentesimus.

Διακοσμέω, distribuo, ordino, dispono, exorno: à κόσμος.

Διακοσμηθείμην, per Sync. pro διακοσμηθείην, ejusd. a. 1. opt. pass. 1. pl.

Διακούομαι, planè audio: f. ούσομαι. a. 1. m. διηκουσάμην, ώμην, ατο. Th. ἀκούω, audio.

Διακόω, f. όσω, audio, propriè ut discipulus præceptorem; item simpliciter audio, prout them. ἀκόω.

Διακρεκνὲν, aperire, q. caput aperire: à

Διακρεκνύω, f. ύσω, per Sync. pro διακρεκανύω. Th. κάρηνον, caput.

Διακρατέω, ῶ; pertinaciter obtineo; item, contervo in rerum natura; item, manum injicio, & retineo, &c. (vide κρατέω) unde διακράτησις, εως, ἡ, detentio, retentio, &c.

Διακριβολογέομαι, exactè & enucleatè differo; exquisitè discutio; ex διὰ & ἀκριβολογέομαι, vide.

Διακριβόω, ῶ, ἐξακριβόω, & ἀπακριβόω, pro eodem ponuntur; h. e. exactè discutio; exactè compono & absolvo; exprimo syncerè; exequor diligenter; omni ope & exacta diligentia efficio, &c. Item diligenter caveo, & exactè stipulor; item, exactè respondeo, i. e. statis horis evenio, &c. Vide ἀκριβόω.

Διακριδὸν, adv. discretè, eximiè: à διακρίνω, discerno Th. κρίνω, judico.

Διακρίθῆτε, Poët. Syncop. pro διακριθείητε, 2. pl. a. 1. opt. pass. ejusdem verbi.

Διακριθήμεναι, Dor. pro διακρίθῆναι, a. 1. inf. pass. ab eod. verbo.

Διακρίθῆτε, 2. pl. a. 1. subj. pass. a διακρίνω, discerno: quod vide.

Διακρινέει, pro εῖ, Ion. dissolut. 3. sing. f. 1. &

Διακριθίντες, discreti, Poët. pro διακρεθέντες, a. 1. part. pass. à

Διακρίνω, DISCERNO, dijudico, dirimo, discepto, perficio: imperf. διέκρινον. f. νῶ. p. διακέκρικα. a. 1. διέκρινα. præs. pass. διακρίνομαι, sæpe ambigo, dubito. διακρινόμενα, i. pl. præs. sub. pass. imperf. διεκρινόμην, ο, ετο. perf. διακέκριμαι. a. 1. pass. διεκρίθην. a. 1. sub. διακριθῶ, ῆς, ῆ. part. διακριθείς. Th. κρίνω, judico.

Διάκρισις, εως, ἡ, discretio, examinatio, dijudicatio, certamen: à διακρίνω.

Διακριτικὸς, ἡ, ὸν, discernendi vim habens, perspicax, item segregativus: ab eodem verbo.

Διάκριτος, ος, ὁ, ἡ, discretus, eximius: ab eod. them.

Διακροβολίζομαι, velitor; item, prælium capesso, &c. ex διὰ & ἀκροβολίζω, sed frequentiùs ἀκροβολίζομαι; jaculor; propriè ex edito quodam loco jacula emitto; quasi, ἐξ ἄκρου βάλλω; item velitor, velitarem pugnam ineo, &c. Vide.

Διάκροκον κολλύριον; collyrium quod ex croco constat; ex διὰ & κρόκος, ου, ὁ, sive κρόκον, ου, τὸ, crocus, crocum, &c.

Διακρόσσω, 3. pl. f. 1. m. à

Διακρόω, depello, interpello, impedio. Th. κρόω, f. σω, pulso.

Διακτορία, ας, ἡ, functio perferendi mandata: accus. Ion. διακτορίην à διάκτωρ, nuntius. Th. διάγω, traduco.

Διάκτορος, ος, ὁ, ἡ, internuntius: fit a gen. casu seq.

Διάκτωρ, ορος, ὁ, idem. Th. διάγω, traduco.

Διακυμαίνω, concito undas, & fluctuabundum mare reddo; a κυμαίνω, fluctuo, vide.

Διακυνοσθυμίζομαι, impudenter aspicio; in faciem procaciter resisto, &c. ex διὰ & κυνοσθυμίζομαι; caninis; i. e. impudentibus oculis aspicio; Hesych. ex κύων, κυνός; & ὀφθαλμός; quæ vide.

Διακύπτω, per locum vel fenestram perspicio. Th. κύπτω, incurvo me ad videndum.

Διακυρίσσεσθαι, de arietibus dicitur inter se dimicantibus; repugnare, obarietare; & metaphoricè significat ἀπμάχεσθαι; ex διὰ & κυρίσσω, sive κυρίττω; idem quod κορύπτω, cornibus peto seu impeto: a κέρας cornu.

Διακωδωνίζω, & διακωδωνίδω; diffamo, divulgo; item, exploro, probo, experior; sumptum ab equis, quos tintinnabulorum strepitu explorari moserat; sive, ab iis qui ictu cum nolis excubias explorabant; ex διὰ & κωδωνίζω, tinnio, seu tintinnabulum aut nolam pulso; vel tubæ sono exploro, &c. a Th. κώδων, ωνος, ὁ, tintinnabulum, nola.

Διακωλύω, obnixè prohibeo: imperf. διεκώλυον. f. ύσω. p. διακεκώλυκα. a. 1. διεκώλυσα. Th. κωλύω, impedio.

Διακωμῳδέω, idem quod κωμῳδέω, comice decanto, dico, vel taxo; traduco, exaggero, amplifico, &c. a κωμῳδὸς, qu. vide.

Διακωχὴ, ῆς, ἡ, Suidæ, est διάλειψις, intermissio; aliis, cessatio, inducia; ἀνακωχή; verbale a διέχω, qu. vide.

Διαλαγχάνω, f. λήξομαι. a. 2. διέλαχον, sortior, sorte divido. Th. λαγχάνω.

Διαλακέω, disrumpor; item, cum sonitu, seu crepitu desilio; crepo; ex διὰ & λακέω, ῶ; sono, sonitum edo, &c.

Διαλακτίζειν, calcitrando repellere: vide in λακτίζω.

Διαλαλέω, divulgo: imperf. διελάλεον, ην. f. ήσω. p. διαλελάληκα. impert. pass. διελαλεόμην, ώμην, έο, ῆ, έετο, εῖτο. Ex διὰ & λαλέω, loquor.

Διαλαμβάνειν, dividere, distinguere, differere de re aliqua, comprehendere, tractare. Th. λαμβάνω, capio: ubi flexionem videas.

Διαλανθάνω, f. ήσω, perlateo, delitesco: a λανθάνω, lateo, quod vide. Them. λήθω, idem.

Διάλαυρος οἰκία; domus ampla, nullis aliis conjuncta; Latini insulam vocant; Bud. Comment. & Eustathius, διάλαυρον, à λαῦρος, deducit, quæ vox vicum significat; & interpretatur, cujus janua, ex opposita vici ædificiorum serie, nostræ è regione est, &c. Th. λαῦρος, latus, amplus.

Διαλαχεῖν, a. 2. inf. διέλαχον, a. 2. part. a διαλαγχάνω, sortito divido: ex διὰ & λαγχάνω, sortior.

Διαλγὴς, dolore affectus, unde διαλγέω, ῶ; perdoleo, vel idem quod simplex ἀλγέω, doleo. Th. ἄλγος.

Διαλεγδὸν, eximiè, præcipuè, insigniter; a διαλέγω, deligo, discerno. Th. λέγω.

Διαλέγομαι, differo, colloquor: cum dativ. imperf. διελεγόμην, ου, ετο. p. διείλεγμαι, a. 1. διελέχθην. Ex διὰ & λέγω, dico.

Διαλείβομαι, restagno; a Th. λείβω.

Διαλείπω, f. είψω, p. είφα, intermitto, interjicio. Th λείπω, linquo.

Διαλείφω, deleo; item, perungo, perlino; ex διὰ & ἀλείφω, ungo.

Διάλειψις, εως, ἡ, intermissio, interceptio, remissio, &c. Verbale a 2. perf. præt. pass. verbi διαλείπω, qu. vide.

Διαλεκτικὴ, (sub. τέχνη) DIALECTICA, ars differendi: fœm. g. a

Διαλεκτικὸς, ἡ, ὸν, DIALECTICUS: a διαλέγομαι, differo. Th. λέγω, dico.

Διάλεκτος, ος, ὁ, ἡ, modus loquendi peculiaris, idioma linguæ; item lingua: ab eodem them.

Διαλελαμμένος, Ion. pro διειλημμένος, distinctus, distributus, captus, comprehensus: perf. part. pass. ex διὰ & λαμβάνω, capio.

Διάλεψις, sermocinatio; dissertatio; disceptatio, disputatio, &c. Verbale a 2. perf. præt. pass. verbi διαλέγομαι, qu. vide.

Διαλεπτολογέομαι, idem quod λεπτολογέω, & λεπτολογέομαι, ῆσομαι; argute discepto, subtiliter differo; propriè, de rebus parvis subtiliter disputo, &c. a λεπτολόγος, argutus, qui subtiliter & minutatim differit de re aliqua; ex λεπτὸς, & λόγος; quæ vide.

Διάλεπτος; pertenuis, perexilis; a λεπτὸς, qu. vide.

Διαλεχθῆναι, a. 1. inf. pass. a διαλέγομαι, colloquor: διαλέχθησαν, 3. pl. a. 1. pass. Th. λέγω.

Διάληξις, εως, ἡ, divisio, seu partitio per sortem; verbale a 2. perf. præt. pass. verbi διαλαγχάνω, qu. vide.

Διαλήσω, 2. sing. f. 1. m. διαλήσομαι, a διαλανθάνω, prorsus lateo. Th. λήθω.

Διάληψις, ἡ, interceptio, intercapedo; item, propositum, id quod quis faciendum instituit; item, disceptatio, ratiocinatio; & explicatio rei quæ tractatur; apud Polyb. Verbale a 2. perf. præt. pass. verbi διαλαμβάνω, vide.

Διαλιθῶν, distinctus gemmis; gemmatus; ex διὰ & λίθος, vide.

Διαλιμπάνω, idem quod διαλείπω; q. d. interrelinquo; relinquo temporis spatium in medio, &c. ex διὰ & λιμπάνω, pro λείπω.

Διαλινίων ὤν; de retibus evado, seu effugio; ex διὰ & λίνον, τὸ, linum: item, rete; propriè quod ex lino est; unde λίνεος, lineus; & λινόω, lino, vincio, &c.

Διαλιπεῖν, a. 2. inf. act. διαλίπης; 2. sing. a. 2. sub. a διαλείπω, abstinco. Th. λείπω, linquo.

Διαμαχὴ, ῆς, ἡ, differentia; item reconciliatio: ex διὰ & ἀλάομαι, muto.

Διαμακὴς, ῆος, ὁ, & διαμακήρ, reconciliator, pacificator: &

Διαλλαγηθι, ήτω, reconciliator, a. 2. imperat. pass. a

Διαλλάσσω, & Att. ττω, reconcilio, permitto, differo: f. διαλλάξω. p. διήλλαχα. a. 1. ήλλαξα. a. 2. διήλλαγον. διαλλάττομαι. perf. pass. διήλλαγμαι. a. 1. pass. διηλλάχθην. a. 2. pass. διηλλάγην. imperat. pass. διαλλάγηθι, ήτω. Th. ἀλλάσσω, muto.

Διάλλομαι, transilio; ex διὰ & ἄλλομαι, vide.

Διάλογος, idem quod διαλογισμός.

Διαλογίζομαι, colloquor, cogito, ratiocinor, discepto. imperf. διελογιζόμην, ου, ετο. a. 1. med. διελογισάμην, ω, ατο. perf. pass. διαλελόγισμαι. Hinc

Διαλογισμὸς, ῦ, ὁ, cogitatio, dubitatio, disceptatio: ex διὰ & λέγω, dico.

Διάλογος, idem quod διαλογισμός.

Διάλογος, ος, ὁ, DIALOGUS, colloquium, sermocinatio: a διαλογίζομαι.

Διαλυμαίνεσθαι, dilaniare, excarnificare: quod a λυμαίνω, vasto. Th. λύμη, exitium.

Διάλυσις, εως, ἡ, dissolutio; item decisio, pacificatio, fœdus: a

Διαλύω, DISSOLVO, DILUO, item litem compono: f. ύσω. p. διαλέλυκα. a. 1. διέλυσα. perf. pass. διαλέλυμαι. a. 1. διελύθην, dispersus fui: ex διὰ & λύω, solvo.

Διαλυτὴς, ῆ, ὁ, quasi dissolutor; διαλυτικὸς, ἡ, ὁ, discussoriam vim habens; Plin.

Plin. discutiens; dissolutioni habilis; dissolubilis, &c. Item, διάλυτος, ε, ὁ, dissolutus; unde τὸ διάλυτον, dissolutio; dissolutum; inconnexio; genus figuræ; omnia a præced. διδύω.

Διάμυλος, farinâ consergo; ex διὰ & ἄλφιτον, τὸ, farina; Vi.

Διαμύσσομαι, demeto, idem quod act. διαμάω, Vi.

Διαμαρτία, ας, ἡ, aberratio; item, error, vitium; erratio, &c. a seq. διαμαρτάνω.

Διαμαρτάνοι, 3. sing. præs. opt. act. ex

Διαμαρτάνω, idem quod ἁμαρτάνω, pecco, aberro fallor: f. διαμαρτήσω. p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον.

Διαμαρτυρέμβομαι, a. 1. part. m. διαμαρτυρεσθῶ, a. 1. inf. m. à

Διαμαρτύρομαι, etiam atque etiam obtestor; item contestor, testificor. f. διαμαρτυρήσομαι. a. 1. m. διεμαρτυράμην, ω, ατο, a. 1. sub. m. διεμαρτυρόμην, η, ηὐ, a. 1. inf. m. διαμαρτυρέσθαι. Ex διὰ & μάρτυρ, testis.

Διαμαρτυρία, ἡ, contestatio; apud Demosth. est genus exceptionis, h. e. παραγραφῆς, nimirum, instantia litis, summotrix peritionis hæreditatis aut bonorum possessionis, agnitæ à propinquis; Eud. comment. ex διὰ & μαρτυρία, vide.

Διαμάχομαι, DIMICO, depugno, acriter pugno. imperf. διεμαχόμην, η, ετο. f. διαμαχήσομαι, -έσομαι, vel -ουμαι. p. διαμεμάχημαι, Th. μάχομαι, pugno.

Διαμάω, demeto, abscindo. Th. ἀμάω, meto: f. ήσω.

Διαμείβομαι, f. είψομαι, p. εἰμμαι, commuto, permuto: unde

Διαμειβήμεδα, commutabimus: f. 1. m. 1. pl. ex διὰ & ἀμείβω, muto.

Διάμειψις, εως, ἡ, permutatio: ab eodem them.

Διαμεχμόομαι, idem quod μειρακιόομαι, q. d. adolescenturio, vel adolescentior; i. e. adolescentis more ago; ludo, exulto, &c. à μειράκιον, q. Vi.

Διαμελεϊστί, adv. membratim: pro quo διαμελεϊστί, apud Hom. per Epenth. Poët. Th. μελ-, membrum.

Διαμέλησις, εως, ἡ, mora, cunctatio; Thucyd. & διαμελητής; cunctator, cessator, &c. Utrumq; a seq. διαμέλλω.

Διαμέλλω, f. ήσω, procrastino. Th. μέλλω.

Διαμεμβλήκατε, nom. pl. præt. perf. part. act. ex διαμένω, permaneo, quod vide.

Διαμέμφομαι, incuso: ex διὰ & μέμφομαι, conqueror, accuso: f. ψομαι. p. μεμμαι.

Διαμένω, permaneo, perduro: f. μενῶ. p. διαμεμένηκα. a. 1. διέμεινα. a. 1. sub. διαμείνω, ης, η. imperf. διέμενον. Ex διὰ & μένω, maneo.

Διαμερίζω, partior, distribuo, discrepo: imperf. διεμερίζον, f. ίσω. p. διαμεμέρικα, a. 1. διεμέρισα. a. 1. imperat. διαμέρισον, ατο. perf. pass. διαμεμέρισμαι. a. 1. pass. διεμερίσθην, dici ii. f. 1. pass. διαμερισθήσομαι. a. 1. m. διαμεριστήμην, ω, ατο· ex διὰ & μερίζω, separo. Them. μείρω, divido.

Διαμερισμὸς, ε, ὁ, distributio, dissidium: a διαμερίζω, quod vide.

Διάμεσος, q. d. inter-medius; & peculiari significatione, qui est mediocris fortunæ; Hesych. Th. μέσ-.

Διαμετρέω, dimetior, f. ήσω. p. διαμεμέτρηκα ex διὰ & μέτρον, mensura.

Διαμετρήσασθαι, metiri, ejusd. a. 1. inf. m.

Διαμέτρησις, εως, ἡ, dimensio: &

Διαμετρητὸς, ὴ, dimensus, mensuratus: ab eod.

Διάμετρος, ε, ἡ, sub. (γραμμὴ) DIAMETER, linea recta figuram, quâ longissimè patet, exæquo secans. Th. μέτρον.

Διαμηρίζω, femora diduco; dicitur que & de fœminis & de maribus; teste Hesych. Item femoribus diductis ineo; Aristoph. Unde, διαμηρισμὸς, femorum diductio; & coitio; quæ fit diductis femoribus; quidam exp. interfœmineus, seu interfemoralis congressus; Plut. Syp. 3. probl. 7. ex διὰ & μηρίον, ε, τὸ, idem quod Th. μηρὸς, ὁ, femur, femen, &c.

Διαμικρολογέομαι, ῶμαι; parùm sum solicitus; parvi facio; vel, admodùm μικρολογέομαι; ex διὰ & μικρολογέομαι; rei parvæ rationem habeo; item, anxiè, & scrupulosè, circa vilia. & spernenda occupor, &c. à μικρολόγος, qui rei parvæ rationem habet, vel qui rem parvam in precio habet, &c. Vi.

Διαμιλλάομαι, decerto & contendo cum; Plut. in Themistocle; ex διὰ & ἀμιλλάομαι, certo, contendo; a Th. ἄμιλλα, ης; certamen, contentio.

Διαμιμνήσκω, in memoriam revoco, commemoro: à μιμνήσκω, memor sum. Th. μνάομαι, memoro.

Διαμοιρέομαι, dispartior, divido: à μοῖρα, pars, quod à μείρω, divido.

Διαμονὴ, ης, ἡ, permansio, stabilitas, perennitas, a διαμένω, quod vide.

Διαμορφοσκόπεω, formas specto inter aliquos; de forma aliquorum, ex diligenti inspectione, judex sedeo; Athen. l. 5. ex διὰ & μορφοσκοπέω, ῶ; formas specto, &c. ex μορφὴ, forma; & σκοπὲς, inspector, &c. vide.

Διαμορφόω, f. ώσω, deformo: à μορφόω, FORMO. Th. μορφὴ, FORMA.

ΔΙΑΜΠΑΞ, In totum, utrinque: διὰ παντὲς.

Διαμπερέω, perforo; vide sequentem vocem διαμπερές.

Διαμπερὲς & διαμπερέως, adv. prorsus, in totum, perpetuò, exactè, utrinq; perforatum: ex διὰ & ἀμπερὲς, per Tmesin, pro διαπαμπερὲς, à διὰ, ἀνὰ, & πείρω, transfodigo.

Διαμπερέω, a. 2. inf. a διαπέρθω, devasto. Nisi sit Poët. pro διαναπερθεῖν, metri causa. a πέρθω, vasto. f. 2. πραθῶ. a. 2. ἔπραθον. a. 2. inf. πραθεῖν, Ion. & Poët. πραθέειν.

Διαμυθέομαι, q. dissoquor; loquor aliter atq; res est, seu gnarus, seu ignarus; unde διαμύθιος; Hesych. sermo fallens, deceptio, παραλογισμὸς; ex διὰ & μυθέομαι, vide.

Διαμυλλαίνω, tictu os distraho, tortis labris illudo & irrideo; item, pastoritia fistula profequor. Th. μυλὸς, curvus.

Διαμυσσίλλειν, in minima frusta dissecare. Vide μυσίλλω.

Διαμοιδιστὶ, q. d. seorsim positus; separatus; diversus, alienus; Hesych. a διαμφὶς; utrinq; item, seorsim, ab ἀμφὶς; idem, utrinque, &c. Vi.

Διαμεσθῆσαι, deviare, seu in biviis ab invicem divelli; Eust. ex διὰ & ἄμφοδος, ὁ Bivium, vide.

Δίαν, acc. sing. a Δῖος, α, ον, divinus, a, um. Th. Ζεὺς, Διὸς, Jupiter.

Διάνω, a. 1. i. f. act. a διαίνω, humecto, madefacio.

Διανάω, perfluo; Plut. in Æmil. Th. νάω, Vide.

Διαναπαύω, recreo, interquiescere facio; ex διὰ, ἀνὰ, & παύω,

Διαναυμαχέω, navali prælio dimicare. Vide ναυμαχία.

Διάνδιχα, bifariam, adv. Poët. ex διὰ & ἄνδιχα, contracte ex ἀνάδιχα, idem: uti etiam simplex δίχα, per τμῆσιν, διὰ δ' ἄνδιχα, &c. Hesiod. Th. δὶς, bis.

Διανέῃ, vide in νέω.

Διανέομαι, a. 1. inf. act. &

Διανεμηθῆ, serpat, 3. sing. a. 1. sub. pass. &

Διανενέμημαι, perf. pass. a

Διανέμω, divido, administro, rego, f. μῶ. præt. διανενέμηκα. præs. pass. διανέμομαι, serpo, divulgor, distribuor. perf. pass. διανενέμημαι. a. 1. pass. διενεμήθην. a. 1. sub. pass. διανεμηθῶ, ῆς, ῆ, ex διὰ & νέμω, tribuo.

Διανεμόω, vento exponо; idem quod ἀνεμόω, ῶ; ventilo, vento agitari facio; Luc. a Th. ἄνεμ-.

Διανέω, nuo, f. νεύσω. p. διανένευκα. a. 1. διένευσα· ex διὰ & νέω, annuo.

Διανέω, trano, transnato, enato; Th. νέω.

Διανηστίζω, jento; unde διανηστισμὸς, ε, ὁ, jentaculum; seu jentaculi sumptio; Th. νῆστις, vide.

Διανήχομαι, trano, transnato, trajicio; pernato, &c. Ex διὰ & νήχομαι, nato, vide.

Διανθέω, perfloreo; item, διανθίζω; floridis coloribus pingo; inquit Eud. eleganter & variè concinno, &c. Vide ἀνθέω, & ἀνθίζω.

Διανθὲς, duplicem florem habens; ut apud Theophr. Ἄγνη διανθὴς; (hist. Plant. l. 1. c. 21.) ut in rosa & lilio; quæ in flore medium locum occupant; a Th. ἄνθ-, qu. Vi.

Διανοέομαι, ἔομαι, ratiocinor, mente agito, sentio ex διὰ & νοέω, cogito. Th. νόω-, vel νόος, mens.

Διανοεῖεις, ejusd. a. 1. part. pass.

Διανόημα, ατ-, τὸ, cogitatum, cogitatio, a. 1. pers. perf. pass. ejusd. verbi.

Διανοῆδε, 2. pl. sub. præs. pass. ab eod. verbo.

Διανοητικὸς, ὴ, ὸν, ad cogitationem pertinens, intellectualis: a. 3. perf. perf. pass. ejusd. ver.

Διάνοια, ας, ἡ, agitatio mentis, cogitatio, ratiocinatio, animus, sensus: ab eod. Th.

Διανοίγω, adaperio. præſ. part. διανοίγων, κσα, οιγον. imperf. διἐνοιγον. f. διανοίξω, a. 1. διἐνοιξα, a. 1. paſſ. διἐνοίχθην, ης, η. & in 3. pl. διἐνοίχθησαν, a. 1. imperat. paſſ. διανοίχθητι, aperitor: ex διὰ & ἀνοίγω, quod ex ἀνὰ & οἴγω, aperio.

Διανομεύς, έως, ὁ, diſtributor; diſpenſator; verbale a διανέμω.

Διανομή, ῆς, ἡ, diſtributio, diviſio; largitio ad populum. a præt. m. verbi διανέμω, diſtribuo.

Διανόμφρων, præſ. part. paſſ. a διανέομαι, ᾶμαι, mente agito.

Διανυκτερεύω, pernocto, f. εύσω. p. διανενυκτέρευκα. a. 1. διενυκτέρευσα, ex διὰ & νυκτερεύω, noctem tranſigo, quod a νύκτερος, nocturnus. Th. νύξ, νυκτὸς, nox.

Διάνυσμα, ατος, τὸ; iter, itineris perfectio, progreſſus, ſeu iter uno die abſolutum, ut manſio unâ nocte: a

Διανύω, propriè, iter abſolvo, expedio, perficio. f. ύσω. p. διήνυκα. a. 1. διήνυσα ex διὰ & ἀνύω, perficio.

Διάξις, f. 1. act. ſed διαξεῖς, Dor. f. 1. a διάγω, dego. f. ξω, p. δίηχα. a. 2. δίηγον. Th. ἄγω, duco.

Διαπαγκρατίζω, pancratio certo cum; ex διὰ & παγκρατίζω, certo pancratio; item in omnibus certaminibus victor ſum; a παγκράτιον, qu. vide.

Διαπαντὸς, ſemper. Legitur ut vox una: & διὰ παντὸς, ſc. χρόνου, adv. per omne tempus, ſempiternum.

Διαπεζεύω, obliquè aſpicio per; At pro eo quod ſeptuaginta intro. Reg. 1. 3. c. 6. dicunt, ἐποίησε πρὸ ἔτους δυείδης διαπεζευπόμφας; Hebraici textus verſio habet, fecit templo feneſtras obliquas: Complut. δεδικυαμβύας; reticulatas; cancellatas; vide παζεύω.

Διαπαρθενεύω, virginem vitiare. Th. παρθένος, virgo.

Διάπασμα, ατος, τὸ, medicamentum corpori vel potui inſperſum: a

Διαπάσσω & Att. -άττω, inſpergo. Th. πάσσω, idem.

Διάπειρα, ας, ἡ, Ion. experientia, periculum, experimentum: hinc

Διαπειράω, -ῶ, & ἄζω, experior, exploro: a πειράω, vel ἄζω, tento. Th. πεῖρα, conatus, experimentia.

Διαπέμπω, dimitto, tranſmitto. Th. πέμπω, mitto.

Διαπεραίνω, f. ανῶ, ad finem perduco, abſolvo, efficio. Th. πέρας, finis.

Διαπερᾶναι, ejuſd. a. 1. inf.

Διαπεράσας, ασα, a. 1. part. a ſeq.

Διαπερῶ, ῶ, trajicio, pertranſeo. f. άσω & ήσω. p. διαπεπέρακα. a. 1. διέπερασα. Pro διαπερῶ, per Sync. etiam dicimus διαπερῶ: hinc f. διαπρήσω, & Poët. διαπρήσω. Th. πεῖρα, tranſeo.

Διαπερδικίζω, idem quod ἐπαρδικίζω, decipio, effugio. Th. πέρδιξ, perdix.

Διαπέρθω, f. έρσω, idem quod Th. πέρθω, devaſto, depopulor.

Διαπέρσωμεν, deſtruxerimus, ejuſd. 1. pl. f. 1. act.

Διαπεσεῖσθαι, f. 2. inf. m. διαπεσεῖν, a. 2. inf. act. a διαπίπτω, intercido. Th. πίπτω, cado. f. πεσοῦμαι. a. 2. ἔπεσον.

Διαπεττεύω, idem quod πεττεύω, ſive, πεσσεύω, calculis ludo; a πέσσος, ſeu πεττὸς, calculus.

Διάπηρα, τὰ, intercolumnia, parvæ columnæ, quæ inter majores διαπήγνυνται.

Διαπλωκίζω, vel διαπλωτίζω, fucum facio; deludo, impono, &c. a πλωίκη, vide.

Διαπαίζω, colludere, ludere inter ſe; Metaphora a ſimiis, quæ animalia ſunt φιλοπαγμονέστατον; ex διὰ & πίθηκος, qu. Vi.

Διαπίπτω, f. πεσοῦμαι, intercido, interlabor, diffluo. Th. πίπτω, cado.

Διαπιστεύω, f. εύσω, credo, concredo, ſeu fidei committo: a πιστεύω, idem. Th. πείθω.

Διαπιστέω, f. ήσω, prorſus diffido: ab ἀπιστέω, non credo, ab eod. Th.

Διάπλασμα, ατος, τὸ, unctio, fomentum: a

Διαπλάσσω, & Att. -άττω, fingo, formo; item, illino: a πλάσσω, vel άττω, idem.

Διαπλεῖν τὸν βίον, vitam traducere: vide διαπλέω.

Διαπλέξασα, contexens: Æol. pro διαπλέξασα, a. 1. part. act. f. g. a πλέκω, necto.

Διαπλεύσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. a ſeq.

Διαπλέω, tranſnavigo, pernavigo. f. πλεύσω. p. διαπέπλευκα, a. 1. διέπλευσα. Th. πλέω, navigo.

Διαπλίσσω, diſcedo, dehiſco, diffilio; ex διὰ & πλίσσω, vide.

Διαπλοκή, ῆς, ἡ, ſimultas; apud Plut. διαπλοκὴ τις ὑπακτὸς; occulta quædam ſimultas; item, διάπλοκος, ος, ὁ καὶ ἡ, implicitus; & διαπλόκιος, textilis; unde neutr. διαπλόκιον, textile, Strabo. Omnia a διαπλέκω, intertexo; pertexo, contexo, &c. Th. πλέκω.

Διάπλους, ος, ὁ, & διαπλοῦς; trajectus, vel trajectio; tranſmiſſio; iter emenſum tranſnando ſeu tranatando, &c. A διαπλέω, quod vide.

Διαπλόω, f. όσω, Poët. idem quod διαπλέω.

Διαπνέω, & -είω, Poët. perſpiro, perflo, diffio. Th πνέω, ſpiro.

Διαπνοὴ, ῆς, ἡ, expiratio; aura, perflatus; exhalatio, &c. Verbale a διαπνέω.

Διαπολεμέω, debello, decerto. Th. πόλεμος, bellum.

Διαπολιτεύομαι, concerto, vel decerto de rebus ad reipublicæ adminiſtrationem pertinentibus; nam, διαπολιτεύεσθαι dicuntur propriè cives, quando inter ſe digladiantur, ac bellum agunt inteſtinum; item, verſari in reipublicæ adminiſtratione, &c. Unde, διαπολιτεία, ας, ἡ, reipublicæ concertatio; ſeu concertatio de rebus ad rempublicam pertinentibus, &c. ex διὰ & πολιτεύομαι, vide.

Διαπομπὴ, ῆς, ἡ, dimiſſio, vel tranſmiſſio; &c. Verbale a διαπέμπω, tranſmitto, &c. Th. πέμπω.

Διαπονέω & διαπονέομαι, elaboro, operam do, exerceo, ægrè fero. a. 1. paſſ. διεπονήθην. a. 1. part. paſſ. διαπονηθεὶς, ex διὰ & πονέω, laboro. Th. πένομαι, ago, p. m. πέπονα.

Διαπόνημα, ατος, τὸ, exercitatio; & διαπόνησις, εως, ἡ, idem, labor, &c. Item, διάπονος, laboris patiens, induſtrius, &c. Omnia, a verbo διαπονέω, qu. Vi.

Διαπόντιος, ος, ὁ καὶ ἡ διὰ πόντου πλέων, qui per mare navigat, tranſmarinus; item maritimus.

Διαπορεύομαι, prætereo, pertranſeo, perambulo, imperf. διεπορευόμην, perf. paſſ. διαπεπόρευμαι, a. 1. διεπορεύθην. Th. πείρω, tranſeo, p. m. πέπορα.

Διαπορέω, hæſito, ambigo, addubitans quæro, imperf. διεπόρουν, ες, εσε, εις. f. ήσω. p. διαπεπόρηκα. Th. πείρω, tranfadigo. p. m. πέπορα, unde πόρος, ἄπορος, εὐπορέω, dubito.

Διαπόρησις, εως, ἡ, dubitatio: a 3. perſ. perf. paſſ. ejuſd. verbi.

Διαπορθμεύω, trajicere, a πορθμὸς, fretum, quod a πείρω, tranſeo.

Διαπορία; dubitatio, hæſitatio; (ἀμφιβολία; ἀπορία) idem quod διαπόρησις; & ab eod. Th.

Διαπραγματεύομαι, negotior. f. εύσομαι. a. 1. m. διεπραγματευσάμην, ω, ατο. ex διὰ & πραγματεύομαι, negotior: a πρᾶγμα, negotium. Th. πράσσω, vel πάω, facio.

Διαπραθεῖν, devaſtare, a. 2. inf. Ion. pro διαπραθεῖν: ex διὰ & πέρθω, vaſto. a. 2. ἔπραθον.

Διαπραθόμφν, deſtruximus, 1. pl. a. 2. ind. act. Ion. ab ἔπραθον, pro ἔπαρθον, verbi πέρθω, vaſto.

Διαπραξάμφν, η, ον, a. 1. part. m. διαπράξασθαι, a. 1. inf. m. a

Διάπραξις, εως, ἡ, confectio, executio negotii; &c. Verbale a διαπράσσω.

Διάπρασις, εως, ἡ, venditio; verbale a verbo διαπιπράσκω, divendo; vide πιπράσκω.

Διαπράσσω, & Att. -άττω, perficio, pergo, impetro. Th. πράσσω vel -άττω, facio.

Διαπρήξαθαι, Ion. pro διαπράξασθαι, a. 1. inf. m. ejuſd. verbi.

Διαπρήσσω, f. ήσω, part. f. g. &

Διαπρήσσει, pertranſibunt, 3. pl. f. 1. act. Poët. gem. σ. a διαπράω, pertranſeo, quod ex διὰ & πράω. f. πρήσω, & per Sync. πρήσω, & Poët. gem. σ, πρήσσω: unde

Διαπρήσσω, pertranſeo; percurro.

Διαπρήσσω, etiam Ion. pro διαπράσσω, vel άττω, perficio.

Διαπρησβεύειν, judicium deferre: q. a διαπρήσσω, pertranſeo.

Διαπρίω, ſerrâ diſſeco. f. ίσω. p. διαπέπρικα, a. 1. διέπρισα. Hinc διαπρίομαι, frendeo; item paſſ. ſerrâ diffindor. imperf. διεπρίόμην, ου, ετο, a. 1. διεπρίσθην. Th. πρίω, ſerro.

Διαπρὸ, adv. per totum, penitus, omnino, prorſus, ex διὰ & πρὸ, ante.

Διαπρύσιος, ος, penetrabilis, auditui pervius, quaſi διαπορθύσιος, a διαπορθύω. Th. πείρω, tranſeo.

Διάπτυξις, εως, ἡ, explicatio; ſolutio; verbale, a verbo διαπτύσσω, diſplico; i. e.

i.e. complicatum & connexum dissolvo; expando, aperio; explico, &c. ex διὰ & πύσσω, plico, vide.

Διάπλωμα, ατος, τὸ, lapsus: &

Διάπλωσις, εως, ἡ, ruina, opinionis & spei fructratio, infortunium, lapsus vitæ: à διαπίπτω, intercido. Th. πίπτω, cado.

Διαπύω, (idem quod διαπύσκω;) pus movco, suppuro, ad suppurationem perduco; unde, διαπύημα, collectio puris universi, concocto tumore aliquo, qui præter naturam est, &c. Item, διαπύησις, εως, ἡ, suppuratio; & διαπυητικὸς, ad pus movendum accommodatus, &c. ex διὰ & πύον, idem quod πύω; suppuro; ad suppurationem perduco; Th. πύθω, putrefacio; unde etiam διαπύθω, penitus putrefacio, &c.

Διαπύλιος, qui per portam effertur; Aristot. Oecon. 2. ex διὰ & πύλη, idem quod Th. πύλη, porta, &c.

Διάπυος; suppuratus; ex διὰ & πύον, τὸ, pus.

Διάπυρος, ε, ὁ ἡ ἡ, ignitus, ardens, candens, fervens: accensus, &c. Unde διαπυρίζω, & διαπυρόω, accendo; ex διὰ & πῦρ.

Διαπυρσεύω, idem quod πυρσεύω; facem accensam, vel præfero; è specula signum do igne; Aristot. de mundo. sublato igniculo quippiam significo, &c. a πυρσὸς, fax, vide.

Διάπυος; auditus & intellectus, notus, &c. Verbale a 2. perf. præt. pass. verbi διαπυνθάνομαι; intelligo, cognosco; a Th. πυνθάνομαι, vide.

Διάργεμος, aliqua ex parte niger, & aliqua ex parte albus; ex διὰ & ἄργεμος, ε, ὁ, seu ἄργεμον, τὸ, vel ἄργυια, τὸ; oculi hulcusculum quod in iridis circulo nascitur, partem aliquam candidi, & nigri comprehendens; a Th. ἀργὸς, albus.

Διαρκέω, f. ήσω. p. ηκα. par sum, perduro, permaneo: ex διὰ & ἀρκέω, propulso, opitulor.

Διαρκὴς, ejusd. 2. sing. præs. sub.

Διαρκὴς, ές, ὁ, ἡ, durans, sufficiens, constans: &

Διαρκῶς, adv. sufficienter: ab eod.

Διαρμα, τος, τὸ, elatio; item, trajectus; διαρσις, elatio, sublatio; peculiariter de sublatione enfis ad ictum; a διαίρω, tollo, attollo, erigo, &c. Th. αἴρω, vide.

Διαπάζω, diripio, f. άσω. p. διήρπακα. a. 1. inf. διαπάσαι: ex διὰ & ἁρπάζω, rapio.

Διαῤῥαγείης, a. 2. opt. pass. à διαῤῥήγνυμι quod vide.

Διαῤῥαίσῃ, vastabit, f. 1. ind. à διαῤῥαίω, destruo. f. σω. ex διὰ & ῥαίω, f. σω, profligo, vasto.

Διαῤῥέω, perfluo, diffluo: à ῥέω, fluo.

Διαῤῥήγνυμι, vel διαῤῥήσσω, dirumpo, diffringo. f. διαῤῥήξω. p. διέῤῥηχα. a. 1. διέῤῥηξα, a. 1. part. διαῤῥήξας, ῥηξάσης, imperf. pass. διαῤῥηγνύμην, σο, το, Th. ῥήσσω. vel ῥήγνυμι, frango.

Διαῤῥήδην; explicatè; clarè, manifestè; sic etiam, διαῤῥησις, explicatio; Th. ῥέω, dico.

Διαῤῥήξας, ῥηξάσης, & in f. g. διαῤῥήξασα, a. 1. part. à διαῤῥήγνυμι.

Διασαφέω, significo, planum facio, f. ήσω, p. διεσαφήκα. a. 1. διεσάφησα ex διὰ & σαφέω, declaro. Th. σαφὴς, perspicuus.

Διασάφησις, εως, ἡ, interpretatio, declaratio, patefactio: à διασαφέω.

Διασεία, concutio, f. σείσω. p. διασέσεικα. a. 1. διέσεισα, a. 1. sub. διασείσω, ης, η, ε in 2. pl. διασείσητε, concutite: Ex διὰ & σείω, moveo.

Διασημαίνω, f. ανῶ, signum do, manu significo: a

Διάσημος, ε, ὁ, ἡ, illustris: quod à σῆμα, signum.

Διάσια, ἰων, τὰ, Jovialia; festum in honorem Jovis; quod etiam Πάνδια, & Διϊπόλια, vocatur; à Δῖος, ε, ὁ, Jovialis; quod à Ζεύς; Δίος; Διΐ; Δία, &c. Jupiter, Jovis, Jovi, Jovem, &c.

Διασιγάσομαι, reticebo, Dor. pro διασιγήσομαι, f. 1. m. à σιγάω, fileo.

Διασιλλαίνω, & διασιλλόω; illudo, cavillor, &c. ex διὰ & σίλλος, qu. Vi.

Διασκεδάω, seu -άζω, dissipo, disjicio: à σκεδάω, vel άζω, dissipo.

Διασκευάζω, apparo, instruo, adorno: & inde

Διασκευὴ, ῆς, ἡ, apparatus, adornatio, ornamentum: à them. σκεύω, vas.

Διασκευαρία, ᾶ, captiosè machinor; insidiosè fabrico, & architector; dolosè tracto, &c. Plat. in epist. Item, διασκευαρεῖσθαι; apud eundem in 7. de repub. exponitur conservare & tueri, &c. Vi. σκευωρέω.

Διάσκεψις, εως, ἡ, consideratio, consultatio: à σκέψις, idem, quod à σκέπτομαι, circumspicio.

Διασκιδνάω, idem quod διασκορπίζω, dissipo: quod vide, & σκιδνάω.

Διασκιδνᾶσι, dissipant, 3. pl. præs. act. à

Διασκίδνημι, f. άσω, p. ηκα, dissipo, diffundo. Th. Σκεδάω, dispergo.

Διασκορπίζω, dispergo, disjicio. f. ίσω. p. διεσκόρπικα. perf. pass. διεσκόρπισμαι. a. 1. pass. διεσκορπάδην. f. 1. pass. διασκορπαδήσομαι ex διὰ & σκορπίζω, dissipo.

Διάσμα, ατος, τὸ, licium: à διάζομαι, telam perficio.

Διασμᾶν, abstergere. Th. Σμάω, idem.

Διαπείζομαι, astu utor; Aristoph. sophisticè ago; ex διὰ & σοφίζομαι, vide in σοφίζω.

Διασπαρέντες, nom. pl. a. 2. part. pass. διασπαρῆναι, a. 2. inf. pass. à διασπείρω, dispergo, quod vide.

Διάσπασις, εως, ἡ, &

Διάσπασμα, ατος, τὸ, nec non

Διασπασμὸς, ε, ὁ, dissipatio, divulsio: à perf. pass. seq.

Διασπάω, discerpo, divello, distraho, f. άσω. p. διέσπακα. a. 1. διέσπασα. perf. pass. διέσπασμαι. inf. διεσπάδθ. a. 1. pass. διεσπάδην. a. 1. sub. pass. διασπαδῶ ex διὰ & σπάω, traho.

Διασπείρω, dissemino, dispergo. f. 1. διασπερῶ. f. 2. διασπαρῶ. p. διέσπαρκα. a. 1. διέσπειρα. a. 2 διέσπαρον. a. 2. pass. διεσπάρην, dispersus fui. a. 2. part. διασπαρείς, έντος, p. m. διέσπορα ex διὰ & σπείρω, semino.

Διασπλεκόω, (unde, διασπλεκαμὴν, coitum passa; Aristoph. in Pluto.) idem quod ασπλέκω, idque, idem quod πλέκω, (ex eoque factum, per metathesin literarum & addito σ.) implicor, i.e. coeo; à Th. πλέκω, necto.

Διασπουδάω; excito, & properare jubeo; incito ad festinandum; à σπουδὴ, vide.

Διασπορὰ, ᾶς, ἡ, dispersio: à præt. m. διέσπορα, verbi διασπείρω, dispergo.

Διασπορὸς, qui differit & disseminat; dispertior, ut ita dicam, qui dispergit, &c. ab eod. verbo.

Διασταδὸν, seorsim, divisim, separatim, per intervalla, distinctè, longe, &c. adv. à verbo δίστημι.

Διαστελλήσην, dividentur, 3. pl. f. 2. pass. verbi διαστέλλω.

Διάστελμα, εως, ἡ, fœdus; lib. 2. Machabæorum; verbale à 2. perf. præt. pass. ejusdem verbi διαστέλλω.

Διαστὰς, άσῃ, distans, divisus, a. 2. part. verbi δίστημι, dirimo: &

Διάστασις, εως, ἡ, distantia, dissidium: à δίστημι, separo: ex διὰ & ἵστημι, sto.

Διαστατὸς, separabilis; distans; & qui metiri potest; cujus contrarium ἀδιάστατος, qui nullam dimensionem habet; ejusd. Th. & comp.

Διάστολον, constitue. a. 1. imperat. act. à

Διαστέλλω, mando, edico; item diduco, separo, distinguo, definio. fut. διαστελῶ. p. διέσταλκα. a. 2. διέστειλον. imperf. pass. διεστελλόμην, ε, ετο, a. 1. m. διεστειλάμην, ω, ατο, præt. m. διέσταλμαι ex διὰ & στέλλω, mitto, contraho.

Διάστερος, ε, ὁ ἡ ἡ, stellis distinctus, stellatus; ex διὰ & ἀστὴρ, έρος, ὁ, stella.

Διάστημα, ατος, τὸ, intervallum: à δίστημι, disto. Th. ἵστημι, sto.

Διαστῆσαι, a. 1. inf. διαστήσας, αντος, progressus, a. 1. part. act. ab eodem verbo & them.

Διαστήτην, disjuncti fuit, a. 2. act. dual. num. Ion. pro διεστήτην, à δίεστηκα, verbi δίστημι.

Διαστίζω, distinguo punctis & notis; Aristot. exponitur &, in punctum desino apud eundem; unde verbale διάστιξις; i. e. διαστολὴ; distinctio quæ fit punctis & notis; ex διὰ & στίζω, vide.

Διαστοιβάζω, constipare, quod à στοιβάζω, struo. Th. στείβω, calco.

Διαστοιχέω, dispono, ordine colloco; ex διὰ & στοῖχος, ordo; quod vide.

Διαστολὴ, ἧς, ἡ, distinctio, differentia; item dilatatio, diductio, extensio: cui συστολὴ opponitur, apud Medic. & Gram. à perf. m. ver. διαστέλλω, diduco. Th. στέλλω, contraho.

Διαστομόω, diduco, dilato ore patefacio; ex διὰ & στομόω, qu. Vi.

Διαστόμωσις, εως, ἡ, diductio, oris apertio: ab eod.

Διαστρέφω, perverto, distorqueo, f. ψω. p. διέστροφα. a. 1. διέστρεψα. a. 1. inf. διαστρέψαι, avertere. præt. perf. pass. διέστραμμαι. part. διεστραμμένος, η, ον,

perversus. perf. m. διέστροφα, ex διὰ & στρέφω, verto.

Διαστροφή, ῆς, ἡ, perversio, distortio: &

Διάστροφος, ος, ὁ, ἡ, perversus, distortus, qui à mente est alienatus: à perf. m. v. διαστρέφω.

Διασυρμὸς, ῦ, ὁ, detractio, obtrectatio: &

Διασύρω, εις, ει, distraho, lacero, detraho, obtrecto. Th. σύρω, f. σῦ, traho. p. σέσυρκα. perf. pass. σέσυρμαι.

Διασφάζω, five, διασφάπτω; jugulum alicui disseco, seu aperio; unde, διασφακτὴρ, ῆρος, ὁ, jugulum alicui resolvens, seu aptus ad aperiendum jugulum; ut διασφακτῆρι σιδήρῳ; in Epigr. item, διασφαγὴ, ἡ, hiatus ille qui cernitur in jugulo seu gutture dissecto; & generaliter, quivis hiatus, quodlibet interstitium; ut de hiatibus in muro disrupto; Esdræ lib. 2. Th. σφάζω.

Διασφαλίζω, & διασφαλίζομαι, idem quod ἀσφαλίζω, & ἀσφαλίζομαι; munio, utum reddo; (& c. Vi.) Polyb. lib. 5.

Διασφαξ, ᾱγος, ἡ, ἡ, loci distantia, intervallum, divortium: ex διὰ & σφάζω, jugulo.

Διασφενδονάω, διασφενδονέω, & διασφενδονίζω, fundæ rotatu dissipo; fundâ dissicio; impropriè apud Plutarch. Alexander dicitur, Bessum (qui Darium interfecerat) διασφενδονῆσαι, i.e. duabus arboribus in terram flexis corpus ejus alligasse, quæ deinde, in altum redeuntes, secum id rapiebant, & discerpebant, &c. ex διὰ & σφενδονάω, qu Vi.

Διασφηνόω, ῶ; discuneo; i. e. adacto, impactóque cuneo, dirimo, & dissindo, &c. Ex διὰ & σφὴν, cuneus, vide.

Διασχολίω, negotiis distineo; occupo, intentus fum, unde pass. διασχολέμεθα, occupatus; intentus; Vi. ἀσχολέμαι.

Διαχὰν, a.2. part. act. à διΐχω, q. à διαχέω, penetro, trajicio. Them. ἴχω, habeo, a. 2. ἔσχον.

Διασῴζω, servo, conservo, f. σω. p. διασέσωκα, a. 1. διέσωσα. a. 1 sub. διασώσω, ης, η, a. 1. inf. διασῶσαι. a. 1. pass. διεσώθην, ης, η, sanatus fui, a. 1. part. pass. διασωθεὶς. a. 1. inf. pass. διασωθῆναι· à σώζω, servo. Th. σῶς, salvus.

Διασῶσ'ις, 3. sing. a. 1. opt. Æol. præc. verbi.

Διασῶσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. & in 3. pl. διασώσασι· à διασώζω.

Διαταγὴ, ῆς, ἡ, ordinatio, dispositio, ab a. 2. pass. διατάγω, γες, η, vel à perf. m. v. διατάσσω, quod vide.

Διάταγμα, ατος, τὸ, edictum, à perf. pass. ejusd. verbi

Διάταξις, εως, ἡ, constitutio: ab eod. verbo, in eod. temp.

Διατάκτης, ου, ὁ, i. e. ἡγεμὼν, dux, ordinator, &c Item, διατάκτωρ, i. e. δεσπότης, dominus, herus. Utrumq, ab eod. ver. & temp.

Διαταλαιπωρέω, ῶ, ærumnis & laboribus usq; premor; labores & ærumnas perfero; Vi. ταλαιπωρέω.

Διατάμνω, idem quod διατέμνω; disseco; Th. τέμνω, seco.

Διάτασις, εως, ἡ, extensio, contentio: à διατείνω, quod vide.

Διαταράσσω, vel -ττω, perturbo, conturbo, f. ξω, p. διατετάραχα, a. 1. διετάραξα, perf. pass. διατετάραγμαι. a. 1. pass. διεταράχθην· ex διὰ & ταράσσω vel -ττω, commoveo.

Διατάσσω, seu ττω, præcipio, ordino, dispono: f. ξω, p. διατέταχα. a. 1. διέταξα. a. 2. διέταγον, f. 1. m. διατάξομαι. perf. pass. διατέταγμαι, edixi: perf. part. pass. διατεταγμένος, η, ον, a. 1. pass. διετάχθην, hinc τὰ διαταχθέντα, demandata, a. 1. part. pass. a. 2. pass. διαταγείς, a. 1. med. διεταξάμην, ω, απο, perf. m. διατέταγα. Th. τάσσω vel ττω, ordino.

Διαταφρεύω, fossam duco ad dirimendum; fossâ dirimo, seu separo, &c. à ταφρεύω, fodio, vel fossam duco; quod à τάφρος, fossa, qu. Vi.

Διατεχέαν, celeriter, repentè; seu seorsim διὰ ταχέαν, item διατέχεως, seu διὰ τάχος, & διατεχέως, nec non διατάχως. Th. ταχὺς, celer.

Διατείρω, irrigo, Eurip. ex διὰ & τείρω, vide.

Διατεθρυμμένως, delicatè, & molliter; dissolutè, &c. Vide διαθρύπτω.

Διατεθεῖν, per syn. pro διατεθεῖσαν, ξ. plur. a. 1. opt. pass. à διατίθημι, dispono. Th. τίθημι, pono: fut. θήσω, a. 1. pass. ἐτέθην, hinc a. 1. inf. pass. διατεθῆναι.

Διατεθρυλλημένα, divulgata, perf. part. pass. à διαθρυλλέω, divulgo: f. ήσω. p. κα· ex διὰ & θρύλλος, susurrus, murmur.

Διατείνας, a. 1. part. act. à

Διατείνω, extendo, di tendo, f. νῶ. a. 1. διέτεινα. Th. τείνω, tendo.

Διατελέω, ῶ, έῖς, εῖς, &c. permaneo, neutr. absol. item active, perago, traduco conficio: f. έσω. p. διατετέλεκα, à τελέω, quod à τέλος, finis.

Διατέλες, & διὰ τέλες, continenter, assiduè.

Διατίμω, f. μῶ, dissecto, separo, divello: à τέμνω, seco.

Διατενὴς, ές, ὁ ἡ, ἡ, intentus, qui contendit; in neut. διατενὲς ὡς πᾶν τελείατιν; quod ad rei perfectionem spectat, summum est, &c. à διατείνω.

Διατεταμὼς, ός, distentus: part. perf. pass. à διατείνω, distendo. Indè

Διατεταμῶς, adv. obnixè.

Διατετραχύνω, perf. inf. act. à διατάσσω, quod vide.

Διατινάχθαι, perf. inf. pass. à διατινάσσω, concutio: f. ξω. p. χα. Th. πινάσσω, quatio.

Διατετραίνω, Ion. & Poët. pro διατορεῖν, perforare: διατετρήνεις pro διατετραίνεις, perforabis: vide πετραίνω. Th. πλέκω, perforo.

Διατρέω, conservo: imperf. διετέρεον, εν, ες, εις, εε, ει. f. ήσω. p. διατετήρηκα. Th. τηρέω, servo.

Διατί, quare? adv. interrogandi: ex διὰ propter, & τί, quid?

Διατίθημι, dispono: f. διαθήσω, p. διατέθεικα. a. 2. διέθην. præs. pass. διατίθεμαι, paciscor, & in 3 pl. διατίθενται. f. 1. m. διαθήσομαι. a. 2. m. διαθέμην, σο, το. Th. τίθημι, pono.

Διαπλάω, idem quod πλάω; caco; excerno; stercus edo, &c. A πίλος. merda.

Διαπνοϊκὸς, fervidus, ignitus; idem quod Th. πνοϊκὸς.

Διατμήγω, & διατμήσω; idem quod διατέμνω, (a quo derivantur;) divido, discindo; sulco, &c. Th. τέμνω, seco, scindo.

Διατμίζω, in vaporem converto; ex διὰ, & ἀτμίζω, vide.

Διατοιχέω, idem sign. cum ἀναπηδάω, ῶ; modo in hoc, modo in illud latus jactor; ut fit in tempestate; ex διὰ & τοῖχος, ου, ὁ, paries, murus, &c. Unde etiam διάτοιχοι. Hesych. sunt οἱ vel αἱ ἀπὸ τοίχου ὅθι τοῖχος; a pariete ad parietem pertinentes, &c.

Διάτομος, dissectus, discissus; item, æqua portione civilus, seu dissectus; ut διάτομος στελλὼν; id est, διχότομος, dividua, sive æqua portione divisa; quum scil. abest partes 90. quadrangulámq; cum sole figuram efficit; a διατέμνω.

Διάτονος, ος, ὁ, vehemens, extentus, intensus, &c. Verbale a διατείνω.

Διατορέω, & διατρέω, idem quod τορέω, τορεύω, & Th. τρέω, terebro, perforo, penetro, &c. Item, διατόρευμα, idem quod τόρευμα, opus tornatile. item, tornatura; ut lib. 3. Reg. c. 7. ab eod. Th. τρέω, torno, &c.

Διατραυόω, idem quod τραυόω, vel τραυλέω, explano, declaro, &c. Vide in τρανὸς.

Διατρέπω, distorqueo, diverto; item, averto; avoco, abstraho; pudore injecto deterreo; item, confundo, perterreo, &c. (Th. τρέπω, verto.) Unde διαπεπικὸς, dissuasivus, avocativus, vim avertendi seu abstrahendi habens, &c.

Διατρεπὰς, dat. pl. à

Διατριβὴ, ῆς, ἡ, mora, commoratio, conversatio: item, exercitatio, institutum vitæ, collatio, congressus: a

Διατρίβω, commoror, versor, dego, neutr. item activè attero, consumo, procrastino, imperf. διέτριβον. f. ψω. p διατέτριφα. a. 2. διέτριβα. a. 2. διέτριβον, idem cum imperf. contrivi: præs. part. pass. διατριβόμενος, attritus: διατριβόμενος, acc. pl. part. act. Th. τρίβω, tero.

Διάτριχα, trifariam: a τρεῖς, Do. ic. τρίχα. Th. τρεῖς, tres.

Διατροπὴ, pudor, confusa facies; confusio, perturbatio; Polyb. Item, διάτροπος; pudefactus, perturbatus; item mutabilis, &c. a διατρέπω

Διατροφὴ, ῆς, ἡ, alimentum: a διατρέφω, nutrio, p. m. διαθρέψομαι· ex διὰ & τρέφω, alo.

Διατροχάζω, Xen. idem quod τροχάω, vel τροχάζω; idem quod Th. τρέχω, curro; citato gradu feror; propero.

Διατρύπος, ut διατρύπος ὄρυξ; Od. ω. Locus inter vitium ordines, consitus frumento, alióve Cerealium frugum

frugum genere ; exponitur etiam διατρύγιον, frugifer ; δι ἀπὸ βυζλω ἔχων ; τρυγήσιμον, ἔγκαρπον, &c. Ex διὰ & τρύγη, frumentum, Vide.

Διατρυφείς, ἐλν, a. 2. part. paſſ. à διαθρύπτω, diffringo, contero : quod ex διὰ & θρύπτω, frango : quod vide.

ΔΙΑΤΤΑ'Ω, ῶ, percribro : q. à διασείω * à σῶ, concutio : unde σήθω.

Διαΐπτω, ruo ; cum impetu percurro ; profilio, huc illuc ; diſſilio, & emico, &c. Th. ἄϊπτω, vide.

Διατυπόω, f. ώσω, conformo, informo, fingo, deſcribo : & exinde.

Διατύπωσις, εως, ἡ, delineatio, deſcriptio, informatio. Th. τύπτω, percutio.

Διαυαθλᾶαι, a. 1, inf. paſſ. ex διαυαίνω, deſicco. Th. αὖω, areſacio, accendo.

Διαυγάσε, & ἄζω, illucſco : f. ἄσω. p διηύγακα. a. 1. διηύγασα. a. 1. ſub. διαυγάσω, ῆς, ἡ, ab αὐγάζω, illuſtro. Th. αὐγὴ, ſplendor, lux.

Διαυλακίζω, perarro, perſulco, &c. Ex διὰ & αὐλακίζω, ſulco ; qu. Vi. in Th. αὖλαξ.

Διαυλοδρόμος, ὁ, Diauli curſor : à δίαυλος, & δρόμος, à τρέχω, curro : Legitur & διαυλοδρομᾶν, gen. plur. Dor. pro διαυλοδρόμων. Vel eſt à διαυλοδρόμος, ος, ὁ.

Δίαυλος, ος, ὁ, curſus reciprocus ſeu duplicatus, ſ. b. und'i ſcil. ſtadium, ac mox redeundi : conſule Suid. & Etymol. mag. a δὶς & αὐλίζεσθαι, quòd bis in eodem ſtaret.

Διαυχενίζομαι, cervicem atto'lo ſeu erigo ; quod de equis primùm, deinde, per metaphoram, de ſuperbis dicitur, vide Poll. Item, διαυχένιος, ad cervicem pertinens ; ut διαυχένιος μυελὸς, medulla cervicis, Plato in Timæo ; q. d. cervicalis medulla, &c. ex διὰ & αὐχὴν, vide.

Διαφάγη, comedat, devoret, 3. ſing. ſubj. act. à διαφάγω, quod à διὰ & φάγω.

Διαφάγων, ουσα, ον, comedens, exedens, part. præſ. indic. ejuſd. verbi.

Διαφαίνειν, interlucere, diluculum eſſe : à φαίνω, luceo.

Διαφάνεια, ας, ἡ, perſpicuitas : &

Διαφανὴς, ές, ὁ, ἡ, perlucidus, qui tranſpareat ; à διαφαίνω, oſtendo ; p. m. διαπέφανα. Th. φαίνω, ſplendeo.

Διαφαυλίζω, idem quod φαυλίζω ; parvipendo, &c. Vide in Th. φαῦλος.

Διαφεγγὴς, tranſparens, tranſlucens, pellucidus ; Lucian. ex διὰ & φέγγος, lux ; Vi.

Διαφειμένος, dimiſſus, apud Phil. in vita Moſ. a verbo διαφίημι, dimitto ; Xen. Hell. 4. ἕως διαφῆκε τὸ στράτευμα ; ex διὰ & ἀφίημι, quod vide.

Διαφέροντα, τὰ, diſcrepantia, præſtantia, potiora ; part. præſ. a

Διαφέρω, DIFFERO, antecello, deporto : f. διοίσω. a. 1. διήνεγκα. a. 2. διήνεγκον. a. 2. ſub. διενέγκω, ῆς, ἡ. præſ. paſſ. διαφέρομαι, diſſeror : item hinc indè jactor. Th. φέρω, fero.

Διαφεύγω, effugio : f. 1. m. διαφεύξομαι. a. 2. act. διέφυγον. a. 2. opt. διαφύγοιμι, p. m. διαπέφυγα, pro διαπέφευγα. Th. φεύγω, fugio.

Διαφημίω, ſpargo famam : f. ήσω. p. διαπεφήμικα. a 1. διεφήμισα ex φήμι, fama. Th. φάω, dico.

Διαφημίζω, divulgo, diſſemino : f. ίσω. p. διαπεφήμικα. a. 1. paſſ. διεφημίσθην. ab eod. them.

Διαφθαρῇ, 3. ſing. a. 2. ſub. paſſ. a

Διαφθείρω, corrumpo, ſtupro, interficio : f. 1. διαφθερῶ. f. 2. διαφθαρῶ. p διέφθαρκα. a. 1. διέφθειρα. a. 1. inf. act. διαφθεῖραι. a. 2. act. διέφθαρον. perf paſſ. διέφθαρμαι, part. διεφθαρμένος, corruptus. a. 2. paſſ. διεφθάρην. p. m. διέφθορα ; a φθείρω, corrumpo, quod a φθέω, idem.

Διαφθονέομαι, idem quod φθονέομαι, invidioſus ſum, invidetur mihi, invidium habeo, &c. a φθονέω, qu. Vi.

Διαφθορὰς, ᾶς, ἡ, corruptio, corruptela, ſtupratio, interitus, pernicies : a p. m. διέφθορα, verbi διαφθείρω, corrumpo.

Διαφθορεῦσι, Ion. pro διαφθεῖραι, deripere, vaſtare : a φθείρω.

Διαφίημι, vide in διαφειμένος.

Διαφορὰ, ᾶς, ἡ, differentia, diſſidium : a διάφερω, differo.

Διαφορία, idem ac διαφέρω, i. em diripio, diſſipo : διαφορῆσαι, a. 1. inf. act. Th. φέρω, fero.

Διαφορητικὸς, ὴ, diſcurſorius ; ut διαφορητικὰ φάρμακα. a 3. perſ. perf. paſſ. præc. verbi.

Διάφορος, ος, ὁ, ἡ, diverſus, excellens : comp. διαφορώτερος, α, ον, excellentior : a διαφέρω, differo.

Διάφραγμα, ατος, τὸ, interſtitium : a 1. perſ. perf. paſſ. ſeq.

Διαφράσω, ſeu ἄττω, f. άξω. p. κα, interrepio, obſtruo. Th. φράσω, ſepio.

Διάφυλλος, ſors ; κλῆρος ; nam φρυκτὸς, faba, & φρυκτὰ, fabas ſignificat, quibus in ſortibus & ſuffragiis, judices antiquitùs utebantur ; (vide φρυκτός.) Unde etiam διαφρυκτᾶν ; ſign. ſortiri, ſuffragia ferre, &c. Suid.

Διαφυγγάνω, effugio ; evado, &c. Idem quod διαφεύγω ; unde etiam διαφυγὴ, effugium.

Διαφύγοι, 3. ſing. a. 2. opt. act. verbi διαφεύγω, effugio : a. 2. διέφυγον. Th. φεύγω, fugio.

Διαφυὴ, ἡ ; interſtitium inter artus, intervallum ; Plut. Item, διάφυσις, idem ; ſed exponitur etiam, fiſſura, rima, res intercurrens, diſcriminans, &c. a διαφύω, internaſcor ; unde particip. διαπεφυὸς, quod natum eſt inter ; Theophr. in paſſ. διαφύομαι, enaſcor, orior ; apud eundem ; de cauſis Plant. l. 3. Th. φύω, vide.

Διαφυλάξαι, a. 1. inf. act. a

Διαφυλάσσω, vel πω, cuſtodio, conſervo. Th. φυλάσσω, idem.

Διάφυσις, & διαφύω, vide in διαφυή.

Διαφωνέω, f. ήσω, diſcrepo, diſſentio ; item diſſono ; a φωνέω, voco, quod a φωνὴ, vox.

Διαφώνησις, declamatio ; διαφωνία, ας, ἡ, diſſentio, diſſonantia ; diſcordia, diſcrepantia, &c. Item, διαφωνητικὸς ; diſcordialis ; qui eſt ingenio ad diſſidendum propenſo ; & διάφωνος, ος, ὁ, diſſentiens ; diſſidens, diſcors, diſſonus, &c. omnia ab eod. Th. Vi.

Διαφώσκει, illuceſcere, diluculum fieri. Th. φάω, luceo.

Διαχέαι, a. 1. inf. act. a

Διαχέω, diffundo. Th. χέω, fundo. Th. χέσω & χώσω. a. 1. ἔχυσα, ἔχευα, & ἔχεα.

Διαχειρίζομαι, f. ίσομαι, violentis manibus occido, interficio ; item adminiſtro : a

Διαχειρίζω, idem. f. ίσω. p. διακεχείρικα. a. 1. διεχείρισα, a. 1. m. διεχειρισάμην, ω, απ, a. 1. inf. m. διαχειρίσασθαι, a χείζω, manu tracto. Th. χείρ, manus.

Διαχρηστεῖν, dijudicare, vel decretum facere, proprie per manuum elevationem, διαψηφίζειν verò calculis : &

Διαχρηστείαις, ἡ, dijudicatio, q. ſuffragiorum divino : a διὰ, χείρ, & τείνω, extendo.

Διαχόω, διαχωνύω, & διαχώνυμι ; idem quod χόω, χωνύω, & χώνυμι ; aggerem duco, aggerem perduco ; a Th. χέω, vide.

Διαχρᾶσθαί μιν, ſe ipſum interficere : hinc διαχρήσιμος, Dor. pro διαχρήσιμος, interficiet : a

Διαχράομαι, ῶμαι, f. ήσομαι. p. κέχρημαι, interficio, ſuppliciis afficio ; item ut ſimplex χράομαι, utor. Th. χρέω.

Διαχρίωσι, inf. a διαχρέω vel διάχρημι. Vel legend. διαχρᾶν pro διαιρεῖν, aliquid diſtinctè dicere.

Διαχρῆσθαι, idem quod ſimplex χρῆσθαι.

Διαχρώ, διαχραννύω, & διαχρώννυμι ; idem quod ſimplicia, χρόω, χραννύω, & χρώννυμι ; tingo, intingo, coloro, &c. Vi. in Th. χρόα.

Διάχρυσος, ὁ ος ὴ, deauratus, inauratus ; a Th. χρυσὸς.

Διαχωρέω, ῶ, pervado, peregrinor. Th. χῶρος, locus.

Διαχώρημα, ατος, τὸ, intercapedo, excrementum ; retrimentum, ſeu recrementum, &c. ut διαχωρήματα αἱματώδη, excrementa cruenta ; Dioſc. lib. 8. cruenta alvi dejectio, &c. Item, διαχώρησις, εως, ἡ, idem ; tranſitus, egeſtio, excrementum ; alvi dejectio, &c. Omnia a præced. διαχωρέω.

Διαχωρίζω, ſeparo, disjungo. f. ίσω. p. διακεχώρικα. a. 1. διεχώρισα. præſ. m. διαχωρίζομαι, diſcedo : διαχωρίσθητι, a 1. imperat. ex διὰ & χωρίζω. Th χωρὶς, ſeorſim.

Διαχώρησις, εως, ἡ, ſeparatio ; alvi egeſtio ; item, διαχωρισμὸς, ῦ, ὁ, idem ; ſeparatio ; & διαχωριστικὸς, ſeparandi vim habens ; qui ſecernit ac dirimit ; omnia a διαχωρίζω.

Διαψάιρω, perflo ; item, diſtraho ; diſſolutus ſum, diffluo ; item, quietus ſum ; apud Eurip. ex διὰ & ψάιρω, vide.

Διαψαλίζω, forfice diſcindo ; idem quod ψαλίζω ; quod vide in Th. ψαλὶς, forceps.

Διάψαλμα, vocis inter canendum muta-

tio, rythmi commutatio, vicissitudo canendi; alii pausam; alii alterius sensûs exordium; & alii cujusd. musicæ varietatis silentium, dixerunt: a διαψάλλω, idem quod ψάλλω, psallo, tango.

Διαψάω, radendo, seu tergendo penetro; & simpliciter perforo, perfodio, &c. a Th. ψάω, tergo, abstergo; vel radendo detergeo, & complano; item, mulceo, &c. Vi.

Διαψεύδομαι, fruſtror, fallor; item activè idem ac Th. ψεύδω, fallo, decipio.

Διάω, idem quod διάημι, perflo, perspiro, &c. Ex διὰ & ἄημι, idem quod Th. ἄω, flo, spiro, &c.

Δίβαμος, ος, ὁ ἢ ἡ, qui duobus pedibus incedit; bipes. Eurip. ex δὶς bis, & βαίνω, gradior.

Δίβαφος, & δίβαπτος, ος, ὁ, ἡ, purpura bis tincta: a δὶς, bis, & βάπτω, tingo.

Δίβολος, ος, ὁ ἢ ἡ, ut δίβολος ἄκων; apud Eurip. alii exp. telum anceps; alii, relabina; sic, δίβολος χλαῖνα; duplex lana; ex δὶς, bis; & βάλλω, jacio; unde, βολὴ, & βόλος, jactus, &c.

Δίβολος, qui duplicis est consilii; Hesych. ex δὶς, bis; & βολὴ, consilium.

Δίβροχος, bis madefactus; bis intinctus & immersus; ex δὶς, bis; & βρέχω, madefacio, intingo; und βρόχη, madefactio, &c.

Διγαμία, ἡ, secundæ, seu iteratæ nuptiæ, δίγαμος, veteres Latini dici putarunt eum, qui prima uxore mortua, alteram duxerit; aut contrà; quidam autem recentiores δίγαμος dici viros censent, qui vivente uxore, eaque vel adhuc legitime conjuncta, vel injusto divortio separata, alteram superinduxerit; mulieres vero δίγαμος quæ à viris meritò repudiatæ, aliis postea nuberent; &c. ex δὶς, bis; & γαμέω, uxorem duco; unde γάμος, nuptiæ, &c.

Δίγαμμα, duplex gamma, sc. F quod & digamma Æolicum appellatur.

Διγνάθης, qui mento est bipartito; Bud. ex Gaza; ex δὶς, bis; & γνάθος, idem quod Th. γνύς, υος, ἡ, mentum.

Διγενὴς, qui duorum est generum; item, qui duplicis est sexus; Theophr. Epist. 43. τὸ διγενὲς ἡμιόνειον; ex δὶς, bis; & γένος, genus; quod vide.

Δίγλωχος, ος, ὁ, ἡ, qui geminas oculorum pupillas habet: ex δὶς & γλωχὶν, oculi pupilla.

Δίγλυφος, ος, ὁ ἢ ἡ, bis incisus; vel gemina sculptura incisus; persculptus, &c. à Th. γλύφω, idem quod Th. γλάφω, sculpo, &c. Sic, δίγλωσσος, bilinguis; duarum linguarum gnarus; Thuc. l. 8. & Plut. in Alex. Item interpres; Bud. ex Plut. à Th. γλῶττα, ἡ, lingua; δίγναμος, ος, ὁ ἢ ἡ, qui duplicis seu dubiæ est sententiæ; anceps; ut δίγναμον λόγον, &c. Vel, de homine dictum, cui nondum stat sententia, sed alternat. à γναμὴ sententia; Th. γινώσκω, f. γνώσομαι, tanquam à γνόω, ὦ; cognosco: δηγνόηται, duplici geniculorum nodo cinctus, &c. Th. γόνυ, (gen. γόνυος, & γόνατος) genu, &c. δίγονος, geminus, seu bis genitus; Bacchi epith. in Epigr. quod bis sit genitus; unde, διγονία, partus geminus, seu partus geminatio vel iteratio, &c. à γονάω, genero, gigno; unde, γονὴ, & γόνος, generatio, genitura, fœtus, &c. Th. γένομαι, nascor, gignor, &c. Item, δίγυος, vel δίγυος, qui duorum est jugerum; Th. ζύα, & ζυία, ἡ, arvum; item, arvi spatium, seu jugerum, &c. Quæ omnia themata sic componuntur cum δὶς, pro δὶς, bis; &c.

Δίδαγμα, ατος, τὸ, documentum: à διδάσκω, doceo: præt. pass. δεδίδαγμαι.

Δίδακτοι ἀρεταὶ, virtutes doctrinâ comparatæ: διδακτὸς, scil. φαρμάκατα.

Διδακτήριον, ου, τὸ, idem quod δίδαγμα; documentum; Hippoc. Item, διδακτὸν, τὸ, quod doceri vel disci potest; item, docendum: i. e. quod docere licet, &c. Th. διδάσκω.

Διδακτικὸς, ὴ, όν, aptus ad docendum: &

Διδακτὸς, ὴ, όν, doctus, a, um: item quod διδαχθῆναι, & de rebus quæ doceri discive possunt. Th. διδάσκω, doceo.

Δίδακτυλος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui duorum est digitorum; item, διδακτυλιαῖος; idem; à Th. δάκτυλος, digitus, & δὶς bis.

Διδάξαι, a. 1. inf. act. δίδαξε, a. 1. Ion. pro ἐδίδαξε, verbi διδάσκω, doceo. f. διδάξω.

Διδάξῃς, 2. pers. a. 1. sub. διδάξω, f. 1. vel a. 1. sub. à διδάσκω, doceo: quod vide.

Δίδαξις, εως, ἡ, doctrina, præceptio: ab eod. Th.

Δίδασκ' pro δίδασκε, doce, præs. imperat. act. à διδάσκω.

Διδασκαλεῖον, ου, τὸ, locus docendi, schola: &

Διδασκαλία, ας, ἡ, doctrina, docendi munus: διδασκαλίαν, τὴν, pro documentis, ratiúnq; quas quis aliquem docet: minerval. ab eod. Th.

Διδασκαλικὸς, q. d. magistralis, aut doctorius; ut διδασκαλικοὶ λόγοι, apud Xenoph. Item, docendi artifex, & peritus; ut, διδάσκαλον ἑήτωρ; &c. Item, τὸ διδασκαλικὸν, docendi modus, seu ratio. &c. & διδασκαλικῶς; modo doctorio; more eorum qui docent in scholis; Polyb. in fragm. ab eod. Th.

Διδάσκαλος, ου, ὁ, magister, præceptor: ab eod. etiam them.

Διδασκίμβω & διδασκίμβομαι, præs. inf. Ion. & Dor. pro διδάσκειν, à διδάσκω, doceo.

Διδάσκου, discе, Dor. præs. imperat. pass. pro διδάσκου, ejusd. verbi.

Διδασκίω, Att. pro διδάσκω, doceo.

Διδασκῆσαι, a. 1. inf. act. verbi διδάσκω, idem quod διδάσκω, doceo.

ΔΙΔΑΣΚΩ doceo, imperf. ἐδίδασκον. f. διδάξω. p. δεδίδαχα. a. 1. ἐδίδαξα, ας, ε, a. 1. imperat. δίδαξον. a. 1. sub. διδάξω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. διδάξαι. præs. pass. διδάσκομαι, disco: p. δεδίδαγμαι. a. 1. pass. ἐδιδάχθην, ης, η, & in 2. pl. ἐδιδάχθημεν, didicistis. Hinc compos. αὐτοδίδακτος, ος, ὁ, ἡ, qui sua industria aliquid didicit: ἐπεροδιδασκαλέω, nova seu allena doceo: ψευδοδιδάσκαλος, ος, ὁ, ἡ, falsus doctor.

Διδαχὴ, ῆς, ἡ, doctrina: à διδάσκω.

Διδαχθῆς, docearis, a. 1. sub. pass. ejusd. verbi.

Διδέαται, Poët. pro διδέασι, seu διδεῖσι, à δίδημι, idem quod δέω, ligo.

Δίδη, Ion. & Poët. pro ἐδίδη, 3. sing. imperf. à δίδημι, quod à δέω.

Διδόαμεν pro δίδομεν, 1. pl. præs. ind. pleonasmo literæ α, à δίδωμι, do.

Διδοῖ, 3. sing. præs. διδοῖσα pro διδοῖς, 2. sing. per paragog. Æol. syllabæ σα, à διδῶ pro δίδωμι, do: Sic & δίδοι, Dor. pro δίδως, da, præs. imperat. à δίδωσι, ος, pro δίδοθι.

Διδόμεν, Ion. Dor. & Æol. pro διδόναι, præs. inf. hinc διδόναι φόβον θῆρας, feras injicere metum: Pind.

Δίδοντι, Dor. pro δίδωσι, dat. 3. sing. præs. ind. act. δίδοντο, Dor. pro δίδοσι, 3. pl. præs. vel dat. plu. part. præs. act. à δίδωμι, do.

Διδότω, 3. sing. præs. imperat. act. à δίδοσι, & in 2. pl. δίδοτε, date: à δίδωμι.

Δίδου, imperf. Ion. pro ἐδίδου, dabat; à δίδω· potest etiam esse imperat. præs. pass. δίδου ἢ δίδοσο, da: δίδεμεν, Poët. Epenth. pro δίδομεν, præs. inf. act. δίδες. præs. part. act. δίδεσσι, 3. pl. præs. ind. à δίδωμι.

Δίδεν, Ion. & Poët. pro δίδοναι, dare: præs. inf. à δίδωμι· vel inf. à

Δίδω, ῶς, f. άσω, idem quod δίδωμι.

Διδράσκω, fugio: f. δράσω, p. ακα. a. 2 ἔδρακον, ας, &c. a. 2. opt. δρακοίμι & δραίην inf. δρᾶναι. part. δρὰς, q. à δράκω, pro fugio inus.

Δίδραχμον, ου, τὸ, (sub. νόμισμα) DIDRACHMUM, nummus duas drachmas valens, neut. g. à

Δίδραχμος, ος, ὁ, ἡ, qui duarum drachmarum pretii est: ex δὶς, bis, & δραχμὴ, drachma.

Δίδυμα, τὰ, dicitur in neutro gen. plur. à sing. δίδυμος) de gemino partu; (à gemina prole uno partu edita, &c. Plur. Item, δίδυμόθυμος, geminos seu gemellos habeo; geminam habeo prolem ut in Cantic. c. 4. ab eod. Th. δίδυμος.

Διδύμοιιν, gemini & -os, nom. & acc. dual. à δίδυμάων, ων, quod à δίδυμος, geminus.

Διδυμόφθογγος ἠχώ; apud Nonn. duplex sonus & sententia; utpote duplici voce resonans, &c. ex δίδυμος, & φθέγγομαι, clamo, loquor; unde θεὸς, ος, ὁ, clamor, vox, sonus, &c.

Διδυματόκος, ος, ὁ, ἡ, gemellipara: à δίδυμος, geminus: & τίκτω, pario: p. m. τέτοκα.

ΔΙΔΥΜΟΣ, ος, ὁ, ἡ, geminus, duplex: δίδυμοι,

μοι, gemelli, διδυμάονες, idem, & etiam bini: q. à δύω.

Διδυμάτης, ὁ, ἡ; duplicitas: gemina natura, seu geminitas: item geminatio; à διδυμόω.

Διδυματόκος, geminos pariens; geminam prolem uno partu edens; unde διδυματοκία, geminos pario & unde διδυματοκύμορος, qui gemini uno partu eduntur, & διδυμοτοκία geminorum partus, &c. vide compositionem, suprà: in διδυματόκος.

Διδυμόχροος, bicolor: ex δίδυμος, duplex, & χρόα, color.

Δίδᾶ, ᾶς, ᾷ: præs. sub. &

Δίδωθι, pro δίδοθι, Poët. & Æol. præs. imperat. act. à

ΔΙΔΩΜΙ, Do, dono, constituo: imperf. ἐδίδων, ας, ω, vel ἐδίδουν, ες, ε: q. à διδόω, f. δώσω. a. 1. sub. δώσω, ης, ῃ, p. δεδώκα. plusq. p. ἐδεδώκειν, & δεδώκειν. Joh. 11. 57. a. 1. ἔδωκα, ας, ε, a. 2. ἔδων, ας, ω, a. 2. imperat. δός, & in pl. δότε, date: a. 2. sub. δῶ, ῷς, ῷ, a. 2. opt. δοίμι, & Attic. δοῖμι, ης, ῃ; a. 2. inf. δοῦναι, a. 2. part. δούς, δόντος, qui dedit: imperf. pass. ἐδιδόμην, σο, το, perf. pass. δέδομαι, σαι, ται, a. 1. pass. ἐδόθην, ης, η. a. 1. opt. pass. δοθείην, ης, η, a. 1. sub. pass. δοθῶ, ῇς, ῇ; a. 1. inf. δοθῆναι. a. 1. part. pass. δοθείς, εῖσα, έν. f. 1. pass. δοθήσομαι, ῃ, εται.

Διδοῦ, Dor. pro δίδωθι, quod vide.

Δίδυμος, qui duorum palmorum est; Plin. ex δίς, bis; & δῶρον, ου, τὸ; donum: item palmus.

Δίε, pro ἔδεισε, timebat, imperf. Ion. à δίω, pro δείδω. Alii volunt esse a. 2. verbi δίεω, pro δείδω, cujus a. 2. sit ἔδιον, ες, ε.

Διέβαινε, 3. sing. imperf. verbi διαβαίνω, transvado. Th. βαίνω, eo.

Διεβίβασε, a. 1. ind. act. verbi διαβιβάζω, transeo.

Διεβλήθην, delatus fui, a. 1. ind. pass. à διαβάλλω, trajicio, calumnior. Th. βάλλω, jacio.

Διεγγυᾶ, ᾶν; fidejussio; unde διεγγυάω, ῶ, sponsione facta recipio & libero, quod sit in assertione. Thuc. q. d. repignero, &c. Item of pignero, l. 2. Esdr. & διεγγυῶμαι, voce media, spondeo, promitto; i. e. facturum me recipio, &c. à quo verbale, διεγγύησις, fidejussionis interccssio; Dem. omnia ex διά, & ἐγγύη, ης, ἡ; sponsio, expromissio, fidejussio; unde ἐγγυάω, spondeo, promitto, fidem do, &c.

Διεγείρω, excito, suscito, expergefacio: f. διεγερῶ. p. διήγερκα. a. 1. διήγειρα. imperf. pass διεγειρόμην, ου, το. a. 1. pass. διηγέρθην, ης, η. Th. ἐγείρω, excito.

Διεγρθεὶς, excitatus, a. 1. part. pass. ejusd.

Διέγρσις, εως, ἡ; excitatio: ab eod. verbo & Them.

Διεγρτικὸς, excitandi vim habens, concitandi vi præditus, &c. ab eod. verbo & Them.

Διέγνακε, dijudicavi, decrevi: perf. act. & διέγνων, a. 2. pro eod. à διαγινώσκω, quod vide sis.

Διεγρηγόρει, vigilo, expergiscor; idem quod Th. ἐγρηγορέω.

Διεδάσαντο, distribuit, 3. sing. a. 1. m. Poët. sic διεδάσατο, 2. sing. ejusdem temp. pro διεδάσω, Ion. ω mutatur in αο· à διαδάζω. Th. δαίω, divido.

Διέδοξε, & διεδόξαν, Ion. pro διέδοξε, & διεδόξαν, a. 1. ind. act. verbi διείκνυμι, ostendo.

Διείδω, adv. διὰ πάλης. Hesych. à δίειμι, trajicio, aut transeo.

Διεδίδοσαν, σα, το, imperf. pass. à διαδίδωμι, trado per manus. Th. δίδωμι, do.

Διέδοξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διαδοκέω, videor, f. -δόξω.

Διέδρᾱ, effugit, Dor. pro διέδρη, 3. sing. a. 2. act. q. à δρᾶμι taut. pro quo διεδράσω usurpatur: quod adj.

Διέδωκα, a. 1. ind. act. verbi διαδίδωμι, per manus trado.

Διέζωσεν, 3. sing. a. 1. act. à διαζώννυμι, præcingo, f. ζώσω. Th. ζωννύω, vel ζώνυμι, cingo.

Διέθετο, pepigit, 3. sing. a. 2. m. à διατίθημι. a. 2. ἐθέμην. a. 2. m. ἐθήμην· &

Διέθηκε, ας, ε, a. 1. ind. act. à διατίθημι, disponо: ex διὰ & τίθημι, pono.

Δίῃ, 3. sing. imperf. tanq. à δίεω, verbi δίημι, transmitto, trajicio. Potest etiam esse 3. sing. præs. verbi δίω, pro δείδω, timeo. Tum δίει, trajice, est præs. imperat. ut ἴδι, vel εἶ, ἴτω, ab inusit: ἴω verbi εἶμι, eo.

Διειδὴς, ἐος & τὸ διειδές, conspicuus, clarus, a, um. Th. εἶδω, video.

Διείδω, & διειδέω, dignosco, perspicio. Th. εἶδω, scio.

Διεῖλε, a. 2. ind. 3. sing. verbi διαιρέω, divido: f. ἑλῶ, p. ἥρηκα. a. 2. εἶλον, ες, ε. Th. αἱρέω, capio.

Διειλημμένος, η, ον; interceptus, distinctus, part. perf. pass. à διαλαμβάνω, quod adi sis.

Διείληφα, ejusd. verbi perf. activ.

Διείλιγξε, turbo, convolvo; ex διὰ, & εἰλίω; V.

Δίειμι, usque sum, pergo esse, constanter sum, &c. Unde δίεσμαι, usque ero, pergam esse, constanter ero, &c. ex διὰ, & εἰμὶ, sum.

Δίειμι, transeo, permeo, transmitto, penetro διέξειμι, prolequor; διέρχομαι, percurro, &c. (item transibo, nam præsens hujus verbi accipitur in significatione futuri) ut δίειση εἰς βάθος, altè defcendit; δίειση ὕζω, erumpit, δίειση πᾶν ᾠφελὸς, transmittit alimentum, &c. Item percurro oratione, narro, percenseo, &c. ex διὰ, & εἶμι, eo. Th. ἴω, quod cum aspero, est induo, colloco, mitto; sed cum tenui, ἴω, εἰμὶ, sum.

Διείπω, enuncio, expono; unde διεῖπεῖν, enunciare, exponere; ut apud Hom. διείπέμοι, expone & enarra mihi: item administrare; idem quod διέπω; ex διὰ, & ἔπω, dico, in qua signif. usitatissimus est aor. poft εἶπον, qui & per cæteros modos inflectitur.

Διείρεω, interroga, præs. imperat. Ion. pro διείρε· a

Διείρομαι, inquiro, interrogo: ex διὰ & εἴρω, dico.

Διείρω, trajicio, insero, innecto, insuo, insubulo, &c. ex διὰ, & εἴρω, necto.

Διειρωνεύεται, ὁ, ἡ, ὁ; subtilitè hospitalis, simulate hospitalitatem exercens; per simulationes & ironias fallens hospitem, &c. ex διὰ, εἰρωνεία, & ξένος; quæ vide.

Διεισδύω, idem quod εἰσδύω, subeo, intro: ex διὰ, εἰς & δύω; V.

Διεκβάλλω, per medium emitto, trajicio; (ex διὰ, & ἐκβάλλω; qu. Vi.) Unde διεκβολὴ, trajectio; item eruptio, & exitus per locum angustum, & interceptum.

Διέκειτο, constitutum erat imperf. m. a διάκειμαι. Th. κεῖμαι, f. κείσομαι, jaceo.

Διεκθέω, discurro, excurro; ex διὰ, & ἐκθέω, excurro; ex ἐκ, & θέω.

Διεκπόνῃς, ης, ῃ; a. 2. ind. pass. verbi διακόπτω. Th. κόπτω, scindo.

Διεκπαίω, idem quod ἐκπαίω, cum impetu egredior; ab ἐκ, & παίω; V.

Διεκπερᾶνε, absolvo, & ad finem perduco rem institutam; item excurro: ex διὰ & ἐκπερᾶνε, idem quod διαπερᾶνε, & διαπερᾶνε, ad finem perduco, efficio, perago: ab ἐκ & περᾶνε, idem quod πέρατος, finio, termino; ad finem perduco, ad exitum deduco, &c. a Th. πέρας, ατος, τὸ; finis, terminus, &c.

Διεκπερᾶω, q. d. ex loco aliquo per alium transeo; item exeo, transeo, trajicio: item transigo; ex διὰ & ἐκπερᾶω, transeo; quod ab ἐκ, & περάω, transeo, &c. V.

Διεκπίπτω, per medium, seu medio, elabor & evado; per rimam & foramen, evado; item intercido: ex διὰ, & ἐκπίπτω, excido, decido ex, &c. Th. πίπτω.

Διεκπλέω, per mediam hostium classem erumpo, enavigo, elabor, &c. διὰ & ἐκπλέω, enavigo, è portu exeo, solvo; a Th. πλέω.

Διέκπλους, ου, ὁ; transitus, eductio, enavigatio: ex διὰ & ἐκπλέω, enavigo. Th. πλέω, navigo.

Διεκπλεύσειν, Ion. & Poët. pro διεκπλεῖν navigio trajicere: ab eod. verbo & Them.

Διεκρίθεν, pro διεκρίθησαν. a. 1. pass. a διακρίνω, discerno, quod adeas.

Διεκπνοὴ, ῆς, ἡ; idem quod ἐκπνοὴ, exhalatio, expiratio, spiraculum, &c. Verbale à διεκπνέω, idem quod ἐκπνέω; vide.

Διέκπτωσις, εως, ἡ; elapsus, effugium; verbale, a διεκπίπτω; quod vide.

Διέκρους, ου, ὁ; Ion. fluxus aquarum per aliquem locum: ex διὰ & ἐκρὸη, quod ab ἐκρέω, effluo. Th. ῥέω, fluo.

Διεκρίχω, (idem quod διαδρέχω, quod idem quod τρεχάω, seu τρεχάζω, & Th. πρέχω) curro, citato gradu feror; propero, festino, &c. ex διὰ, ἐκ, & τρέχω.

Διεκωλύνον, ες, ε, imperf. act. a διακωλύω, obnixè prohibeo. Th. κωλύω, impedio,

Διέλαθεν, ες, ε, a. 2. ind. act. a διλαθάνω, latco, f. λήσομαι. p. λέληθα. Th. λανθάνω, idem.

Διελάλουν, imperf. act. a διδιαλέω, divulgo.

vulgo. Th. λαγέω, loquor.

Διελαύνω, perequito; i. e. equitando iter perago; item decurro in armis: item transfigo, trajicio, &c. inde *διέλασις*, & *διελασία*, decursio militaris; Xen. ex *διὰ*, & ἐλαύνω; V.

Διελεημολογέω, misericordiam oratione capto; misericordiam verbis captare pergo, &c. ex *διὰ*, & ἐλεημολογέω, ῶ; miserabiliter loquor; miserabilem sermonem habeo ad miserationem, &c. ex ἐλέημων, & λέγω; V.

Διελέγετο, 3. sing. imperf. pass. à *διαλέγομαι*, colloquor. Th. λέγω, dico.

Διελέγχω, f. ξω, p. χα, redarguo, refello: præt. pass. *διελέγχομαι*, redarguor, reus fio, p. *διελήλεγμαι*, ξαι, κται, part. *διελεγμένος*, accusatus. Th. ἐλέγχω, arguo.

Διελεῖν, a. 2. inf. *διελὼν*, a. 2. part. act. à *διαιρέω*, divido. Th. αἱρέω, a. 2. ἕλον: inde Angl. **to deal, a Deal,** &c.

Διελήλυθα, transivi, perf. m. &

Διελθυσόμενος, 1. pl. f. 1. m. verbi *διέρχομαι*, transeo: f. *διελθήσομαι*.

Διελέχθη, & in 3. pl. *διελέχθησαν*, a. 1. ind. pass. a *διαλέγομαι*, differo, colloquor. Th. λέγω, dico.

Διεληλυθότα, acc. sing. præt. m. part. a *διέρχομαι*, transeo, quod vide: & in p. m. *διελήλυθα*.

Διέλης, 2. sing. a. 2. sub. act. verbi *διαιρέω*, quod vide.

Διελθεῖν, a. 2. inf. act. a *διέρχομαι*, percurro. Th. ἔρχομαι, venio: f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον.

Διελοιδορεῖτο, 3. pl. imperf. pass. à *διαλοιδορέω*, convitior. Th. λοίδορος, convitiator.

Διέλοιτο, 3. pl. a. 2. m. pro *διείλετο*, a *διαιρέω*, divido. a. 2. *διεῖλον*. Them. αἱρέω, eligo.

Διέμην, voce passiva significationem habet sui activi, *δίημι*, (perfundo, madefacio;) item, passive, perfundor, madefio; unde *διεσις*, perfusio, madefactio, percolatio: item transmissio; (at sic est comp. ex *διὰ*, & ἵημι.) Item *διεσός*, humidus, madidus; cui humiditas i est, &c. omnia à Th. *διαίνω*, humecto, &c. V.

Διεμαρτυρόμην, ω, ατο; a. 1. m. a *διαμαρτύρομαι*, etiam atque etiam obtestor: f. *διαμαρτυρήσομαι*. Th. μάρτυρ, testis,

Διεμάχετο, 3. sing. imperf. m. a *διαμάχομαι*, oppugno. Th. μάχομαι, pugno: f. μαχήσομαι.

Διεμερίσθω, νες, ή; a. 1. ind. pass. a *διαμερίζω*, partior, distribuo: ex *διὰ* & *μέρος*, divido.

Διενέγκας, & *διενεγκὼν*, præstans, eximius. part. a. 1. & 2. a *διαφέρω*, quod vide sis.

Διενέγκω, γες, γη; a. 1. vel 2. sub. act. a *διαφέρω*, differo, deporto; quod vide.

Διενεῖκαι, conficere, a. 1. inf. act. verbi *διαφέρω*. V. in ἤνεγκα.

Διενενόητο, Ion. pro *διενενόηντο*, 3. pl. plusq. p. pass. verbi *διανοέομαι*, ῆμαι, cogito: ex *διὰ* & *νοέω*. Them. νοῦς, mens.

Διενίωχα, ας, ε; 3. sing. præt. m. a *διαφέρω*, differo: f. οἴσω, p. m. *ἰώχα*, & Att. *ἐνήνοχα*.

Διενιαύλιζεν, totum annum in aliquo loco tranfigere, vel alicui rei incumbere: ex *διὰ* & ἐνιαυτὸς, annus.

Διενίσαμαι, refragor differendo; Basil. Item obsisto, insto, inficior, contradico, &c. ex *διὰ* & *ἀνίσημι*, quod vide.

Διενόηθη, doluit in corde, 3. sing. a. 1. pass. a *διανοέομαι*.

Διεννέομαι, idem quod *ἐννέομαι*, ῆμαι, & *ἐννύω*; q. v.

Διέτης, idem ac *διετὴς*, biennis, binus; qui est duorum annorum: ex *δὶ* pro *δὶς*, bis, & ἔτος, annus; V.

Διεντελίζω, contemno, vilipendo; ex *διὰ*, & τέλος, impensa, sumptus, &c. vide.

Διεντέρευμα, τὸ; commentatio quædam, vel quæstio *περὶ τῶ ἐντέρου*, de intestino, seu solutio; Aristoph. in Nub. ex *διὰ* & *ἐντερεῦν*, ε, τὸ, intestinum; ab *ἐντὸς*, intus.

Διεξάγω, traduco, transigo, litem dirimo: ex *διὰ*, *ἐξ*, & ἄγω, duco.

Διεξαγωγὴ, ῆς, ἡ; traductio, transactio, compositio: ab eod.

Διεξάϊξε, Dor. pro *διεξήϊξε*, cum impetu transiit, 3. sing. a. 1. ind. act. ex *διὰ*, *ἐξ* & *αἴσσω*, irruo, f. ξω, a. 1. ᾔξα, ας, ε.

Διεξάπω, erumpo, profilio, raptim emico: ex *διὰ*, & *ἐξάπω*, exilio, subsilio; ab *ἐξ* & ἄπω, idem subsilio, subsulto, &c.

Διέξαμι, narro, edisserо, mente revolvo, recito; item transeo: ex *διὰ ἐξ* & ἔμι, eo.

Διέξασιν, ejusd. 3. pl. præs. ind.

Διεξελᾶν, seu *διεξελαύνειν*, transire. Th. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσσω.

Διεξελυσόμεθα, 1. pl. f. 1. m. &

Διεξελήλυθα, ας, ε; præt. m. verbi *διέξερχομαι*, transeo: quod vide.

Διεξελθεῖν, a. 2. inf. act. ab eod.

Διεξελίσσειν, explicare quod est implicitum, dissolvere: ex *διὰ* & ἑλίσσω, circumvolvo. Th. εἰλέω, volvo.

Διεξερπύζω, & *διεξέρπω*; idem quod *ἐξέρπω*, erepo, prorepo. Th. ἕρπω, serpo, repo.

Διεξέρχομαι, pertranseo, digredior, enarro; item lego: a *διὰ*, *ἐξ* & ἔρχομαι, venio, eo.

Διεξέρχονται, ejusd. 3. pl. præs. ind. & *Διεξερχόμενοι*, ων, ον, præs. part.

Διεξιέμην, Dor. pro *διεξιέναι*, præs. inf. a *διέξειμι*, enarro, transeo; quod ab ἔξειμι, exeo. Th. εἶμι, eo.

Διεξιέναι, pro *διάγειν*, traducere: vide in *διεξιέμην*.

Διεξίημι dimitto, vel emitto, aut emitto per; ex *διὰ*, & *ἐξίημι*, emitto; ab *ἐξ* & ἵημι; V.

Διέξοδος, ου, ἡ; compitum, digressus, decursus, exitus: ex *διὰ* & *ἔξοδος*, via quâ exitur. Th. ὁδὸς, via.

Διεορτάζω, celebro festum; idem cum ἑορτάζω; V.

Διεπέρασα, ας, ε; a. 1. ind. a

Διαπεράω, trajicio. Th. περάω, transeo, f. άσω, p. πεπέρακα quod a πέρας, terminus, vel πέρα, ultrà.

Διέπεσον, ες, ε; a. 2. ind. *διαπίπτω*, intercido, elabor. Th. πίπτω, cado, f. πεσέομαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον.

Διεπέφραδε, 3. sing. a. 2. act. pro *διέφραδον*, ες, ε, differui. Poët. anadiplosi: ex *διὰ* & φράζω, dico, f. σω, p. πέφρακα. a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα.

Διέπουσι, gubernant, Dor. pro

Διέπτοιτ, 3. pl. ind. præs. a *διέπω*, rego.

Διεπερᾶσθαμεν, 1. pl. a. 2. act. verbi *διαπέρᾶω*, vasto. Th. πέρᾶω, idem a. 2. ἔπερᾶσον.

Διέπρησσον, exigi, imperf. Ion. a

Διαπράσσω, Ion. pro *διαπρᾶσσω*, efficio. Th. πρᾶσσω, vel πράω, facio. Elt &

Διαπρήσσω, pertranseo, factum per Sync. ex fut. πρήσω, a πράσσω, transeo, & *διά*.

Διέπω, administro, rego: ex *διὰ* & ἕπω, curo, operor.

Διερράζοσθαι, conficere, interficere: V. ἐρράζουσι.

Διερρύηκα, ῶ; ήσω, indago, pervestigo, perscrutor: ab ἐρύω, indago.

Διερρυηῶν, ejusd. part. præs.

Διερῶ, acc. sing. f. g. a *διερός*, ἕ, humidus, madidus. Th. *διαίνω*, humecto.

Διερίζω, contendo, certo; idem quod ἐρίζω; V.

Διερμηνοδὸς, ὃς, ὁ; interpres: a

Διερμηνεύω, interpretor: imperf. *διερμήνευον*, ες, ε, præs. imperat. *διερμήνευε*, έτω, f. εύσω, p. *διερμήνευκα*. Ex *διὰ* & ἑρμηνεύω, interpretor, quod ab ἑρμηνοδὸς, interpres.

Διερός, humidus, madidus, recens, &c. ut *διερὰ γῆ*, humida terra; apud Theophr. derivatur a *διαίνω*, humecto.

Διερπύζω, & *διέρπω*, penetro reptando; apud Nonn. ex *διὰ* & ἕρπω, serpo, repo, repto, &c.

Διερρηγνύμην, σῦ, το; imperf. pass. verbi *διαρρήγνυμι*, dirumpo. Th. ῥήγνυμι, frango, f. ῥήξω, p. ἔρρηγα.

Διέρρηξα, ας, ε; ejusd. a. 1. act.

Διέρρωγα, ας, ε; a. 1. act. a *διαρρήγνυμι*, diffjicio: ex *διὰ* & ῥήγνυμι, f. ῥωγω, projicio. p. ἔρρωγα.

Διέρχομαι, transeo, prætereo, progredior, perago, ambulo: imperf. *διηρχόμην*, ες, ετο. f. *διελεύσομαι*. a. 2. *διῆλθον*, ες, ε; a. 2. sub. *διέλθω*, γης, γη; a. 2. inf. *διελθεῖν*, a. 2. part. *διελθὼν*, ὀντος. præt. m. *διεληλυθὼς*. Th. ἔρχομαι, venio.

Διέρω, differam; sed magis est usitatum præt. *διείρηκα*; (tanquam à *διείρω*) discerni; item enarravi, distincte commemoravi, &c. Plat. ex *διὰ* & ἐρέω; vide.

Διερωτάω, percontor, interrogo: fut. ήσω, præt. *διηρώτηκα*. a. 1. *διηρώτησα*. a. 1. part. *διερωτήσας*, ἀσθαι. Them. ἐρωτάω, quæro.

Διησάφησας, ας, ε; & in 3. pl. *διεσάφησαν*, a. 2. ind. act. à *διασαφέω*, significo. p. *διασεσάφηκα*. Ex *διὰ* & σαφὴς, perspicuus.

Διέσις, εως, ἡ; divisio: item tonus musicus: a *δίημι*, quod ex *διὰ* & ἵημι. Est & *δίεσις*, perfusio: à *δίημι*, perfundo, quod a *διαίνω*.

Διεσκέδασας, ας, ε; a. 1. ind. act. verbi *διασκεδάω*. Th. σκεδάω, dispergo.

Διεσκεμμένως, prudenter; Xen. adv. à

verbo

verbo διασκέπτομαι, despicio, considero mecum, perpendo, contemplor, &c. ex διὰ & σκέπτομαι.

Διεσπόρησε, ας, ε; a. 1. ind. act. διεσκορπίζω, a. 1. ind. pass. à διασκορπίζω, dispergo, f. ίσω. Th. σκορπίζω, spargo.

Διεσπάραξα, ας, ε; a. 1. ind. act. ex διὰ & σπαράσσω vel -ττω, dilacerpo, lacero, f. ξω, p. ι σπάρεχα, a. 1. part. σπαράξας.

Διεσπείρθη, & in 3. pl. διεσπάρησαν, a. 2. ind. pass. sic διέσπαρται, ες, ε, a. 2. ind. act. à διασπείρω, dispergo, f. ερῶ, a. 1. διέσπειρα. Th. σπείρω, semino.

Διεσπάσθαι, præt. part. inf. pass. à διασπάω, dilacerpo, f. άσω. p. διέσπακα. a. 1. pass. διεσπάσθην. Th. σπάω, traho.

Διέσπειρα, ας, ε; a. 1. ind. act. à διασπείρω. V. διεσπάρθη.

Διέσυτο, transiit, trajecit: plusq. p. pass. p. to διέσσυτο. à pet. ἔσυμαι, per Metathesin pro σέσυμαι, vel ab inus. σύω, vel pro σέσυμαι, à Ζοῖα, agito, quod à Ζοῖα, idem.

Διεσχλάμβω, ω, ατο, & in pl. διεσχλάμεθα, a. 1. ind. m. à διασχλάω, mando, f. εχῶ. p. διέσχληκα. a. 2. διέσχλον p. m. διεσχόλα. Th. σχλάω, mitto.

Διέσχω, ις, ι; disjunctus fui, a. 2. ind. act. à διίσχημι, disto, f. διαστήσω, p. διέστηκα, ας, ε. a. 1. διέστησα. Them. ίστημι, sto.

Διέσχε, discessit, 3. sing. a. 2. act. verbi διασείχω. Th. σείχω, vado.

Διεσχεμμένως, η, ον; perversus, a, um: perf. part. pass. à διασκέπτω, perverto, f. ψω. p. διέσκεμμα. Ex διὰ & σκέπτω, verto.

Διεσχέθη, ης, η; a. 2. ind. pass. ejusd. verbi.

Διεσῶς, & in f. g. διεσῶτα, & in acc. pl. διεσῶτας, dissitas, perf. part. act. per Crasin pro διεσεκώς, ἑστακῶς, & Ion. ἑστώς, & per Crasin ἑσώς, -ῶτος, & in f. g. ἑστῶσα, & n. g. ἑστώς. Th. ίστημι, sto.

Διέχε, divisit, 3. sing. a. 2. act. à διέχω. Th. ἔχω, habeo; quod vide.

Διεσώθην, ης, η; & in 3. pl. διεσώθησαν, a. 1. ind. pass. Hinc a 1. opt. pass. διασωθείην, verbi διασώζω, servo. Th. σώζω, servo.

Διέσωσα, ας, ε; a. 1. ind. act. verbi διασώζω. Th. σώζω, servo.

Διεταρίχεια mulieres fricatrices, & τελβάδες, quæ pruritibus aliis hominis vicem supplent; Hesych. ex διὰ, ρ, & ἑταῖρος, sodalis, seu fœm. ἑταίρα, amica; Item meretrix; ut amica apud poetas, etiam usurpatur: unde ἑταιρίζομαι, associo mihi, socium adjutorem mihi assumo, &c. à quo ἑταιριστὶς, ῆδος; qui meretricari solet, & ἑταιρίστρια, ης; meretrix, &c. Luc. & Plat. in Symp.

Διέταξε, disposuit, 3. sing. a. 1. act. verbi διατάσω, vel -ττω, ordino: f. ξω. p. τέταχα. Th. τάσσω, idem.

Διετάραξαν, ης, η; perturbatus fui, a. 1. ind. pass. à διατάραχω, vel -ττω, perturbo: fœm. ξα. p. κα. Th. ταράσσω, turbo.

Διετεκμήραντο, destinarunt, 3. pl. a. 1. m. à διατεκμήρω, certis signis probo, f. ερῶ. a. 1. διετέκμηρα. Th. τέκμαρ, signum.

Διετέλει, 3. sing. imperf. act. verbi διατελέω, permaneo, f. έσω, a. 1. διετέλεσα. Th. τέλω, finis.

Διετήρει, 3. sing. imperf. act. διετήρεον, ον, εες, εις, verbi διατηρέω, contervo, f. ήσω, p. ηκα. a. 1. pass. διετηρήθην, ης, η. Th. τηρέω, servo.

Διετηρεῖς, ίδου, idem ac διετία, & ab illa.

Διετὴς, έος, ὁ ἡ; bimulus, biennis: ex δὶ vel δὶς, bis, & ἔτος, annus.

Διετήσιος, ας, ον, ὁ, ἡ; per totum annum durans, anniversarius, anno durans, &c. Item διετίζω, totum annum duco, annum compleo; item binatum compleo, &c. à præcedente διετὴς; quod vide.

Διετετάχατο, Ion. pro διατεταγμένοι ἦσαν, instructi fuerant, 3. pl. plusq. p. pass. verbi διατάσσω; quod vide.

Διετία, ας, ἡ; biennium: ex δὶς, bis, & ἔτος, annus.

Διετμήχθη, divisi sunt, pro διεμερίσθησαν, 3. pl. a. 2. pass. Bœot. Sync. à διαμήχω, vel -τμήσω, f 2. τμηχῶ, a. 2. ἔτμαγον. Th. τέμνω, seco.

Διέτμηξεν, Dor. pro διέτμηξεν, discidit, a. 1. act. ejusd. verbi.

Διέτριβεν, ες, ε, imperf. verbi διατρίβω, commoror. Th. τρίβω, tero, f. ψω. p. τέτριφα.

Διέτριφεν, dilapidavit, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Διδικερεύω, -ῶ f. ήσω, idem acc. διακρίνω, criticino, discutio, dijudico: & Διδικερίνησις, εως, ἡ; discretio, discussio: ex διὰ, δὶς & κρίνω, judico.

Διδυμπίσω, idem quod δυμπίζω; huc & illuc vagor, propriè, Euripi modo hùc illuc agitor, & reciprocor; ut διδυμπίζῃ ὁ ἀὴρ; aer ventilatur ac reciprocatur; Gaza; à Th. Εὔριπος, Euripus; quod vide.

Διδυνατέω, idem quod δυνατέω; Validus sum, Valeo viribus, & cum infinit. possum, potis sum, &c. ab δύνατος; quod vide.

Διέφαυσεν, illuxit, 3. sing. a. 1. verbi διαφαύσκω, fœm. αίσω, à Them. φάω, luceo.

Διεφθάρλυ, ης, η; a. 2. ind. pass. à διαφθείρω, corrumpo, f. ερῶ. p. διέφθαρκα, a. 1. διέφθερα, a. 1. inf. διαφθεῖραι, p. m. διέφθορα, à φθείρω, corrumpo. Th. φθέω, idem.

Διέφθαρμαι, perf. pass. διεφθαρμένος, part. f. eif. ejusd. verbi.

Διεφθός, ὴ, ὸν ἡ; decoctus, concoctus, discoctus, &c. ab ἐφθὸς; quod vide.

Διέφυ, interjectum est, 3. sing. a. 2. ex διὰ, & φύω, vel φύω, nascor. a. 2. ἔφυν, ες, υ.

Διεχείρισαθε, interfeciſtis, 2. pl. a. 1. m. à διαχειρίζω, ω, ατο, verbi διαχειρίζω, interficio, f. ίσω. p. διακεχείρικα. a. 1. διεχείρισα. Th. χεὶρ, ὸς, ἡ, manus.

Διεχήσατο, 3. sing. a. 1. m. διεχησάμην, ω, ατο; à διαχέομαι, idem quod χέομαι, utor, quod a χέω, commodo.

Διεχὴς, έος, ὁ, ἡ; disjunctus, discretus; cui opp. συνεχὴς· a

Διέχω, discedo, penetro, disto: ex διὰ & ἔχω, habeo.

Διεχθέω, idem quod ἐχθρύω, inimicus sum; inimicitias gero, simultatem exerceo, &c. ab ἐχθρὸς, q. v.

Διέψευσμαι, 3 sing. perf. pass. διεψεύσμαι, σαι, verbi διαψεύδομαι, mentior. Them. ψεύδω, fallo.

Δίζεο, quære, præs. imperat. Ion. pro δίζῃ, δίζεσθαι, præs. inf. &

Δίζεσκον, Poëtica ectasi, pro δίζεσκε, Ion. pro δίζη, 2. sing. à

Δίζημαι, item δίζεμαι, & δίζημι, quæro: f. διζήσομαι. Th. δίζω, idem.

Διζήσθε, 1. pl. præs. ind. διζήμενοι, perquirens, præs. part. ab cod. verbo & Th.

Δίζυγες, nom. pl. à

Δίζυξ, υγος, bijugis, duplex: ex δὶς, bis, & ζυγὸς, jugum, quod à ζεύγνυμι, jungo: inventur & δίζυγος, idem, ex antec. gen. factum.

ΔΙΈΩ, quæro, f. σω, p. κα. Hinc δίζομαι, idem: de quo suprà: & Asgl. διῆς, teste.

Δίζων, Dor. pro δίζουσα, geminum, n. g. à δίζως, ως, & δίζας, duplicis vitæ: ex δὶς, bis, & ζάω, vivo.

Δίζως, ωτος; qui geminam habet vitam: ex δὶς & ζάω, vivo.

Δίη, divina, pro δῖα Ion. f. g. à δῖος, q. δῖιος, divinus: à gen. Διὸς, à Ζεὺς, Jupiter.

Διήγειρε, ας, ε, & in 3. pl. διήγειραν, a. 1. ind. verbi διεγείρω, excito: f. ερῶ. p. διήγερκα. a. 1. pass. διηγέρθην. Ex διὰ & ἐγείρω, excito.

Διηγέομαι, ῆμαι, narro, commemoro: διηγέε, ῆς, narra, præs. imperat. f. διηγήσομαι præt. pass. διήγημαι, a. 1. m. διηγησάμην, ω, ατο, a. 1. sub. m, διηγήσωμαι, ῃ, ηται. Ex διὰ & ἡγέομαι, duco.

Διήγημα, ατος, τὸ, &

Διήγησις, εως, ἡ; narratio: à perf. pass. præc. verbi.

Διηγηματικὸς, qui narrationibus delectatur; q. d. narrativus; unde διηγηματικῶς, quasi narrativè, &c. ab eodem verbo.

Διήϊον, pluſq. p. m. & in 3. pl. διήεσαν, Att. à δίειμι, tranſeo: ex διὰ & εἶμι, eo.

Διηέρω, & διαέρω, idem quod ἠέρω, vel αἴρω, aërius, per aërem gradiens, vel potius volans; qui est in aëre, ad aërem pertinens, &c. a Th. ἀὴρ, aër; V.

Διήθεω, & διήθω, percolo, eluo: f. ήσω ex διὰ, per & ἤθω, colo, f. ἠθήσω.

Διηκόνεον, οων, εες, εις, εε, ει, imperf. act. a διακονέω, ministro: f. ήσω, p. διηκόνηκα. Th. κονέω, festino.

Διηκονέω, ministro: & διήκω, ος, ὁ; minister: Ion. pro διακονέω, & διάκω.

Διηκόσιοι, ducenti, pro διακόσιοι· ex δὶς, bis, & ἑκατὸν, centum.

Διήκω, pervado, pertranſeo, pertineo, f. ήξω, ab ἵκω, venio.

Διήλθαν, 3. sing. a. 2. act. a. διέρχομαι, tranſeo. Th. ἔρχομαι, venio, f. ελεύσομαι. a. 2. ἦλυθον, ες, ε.

Διηλίω, idem quod ἠλιόω, insolo, sole peruro: unde διηλιωθεὶς, apud Theophr. insolatus,

insolatus, sole perustus, &c. a Th. ἥλιος.

Διήλλαττον, ες, ε, imperf. verbi διαλλάττω, item dirimo, muto: Th. ἀλλάττω, muto, f. ξω, p. χα.

Διήλυσις, transitus, excursus; item separatio, &c. verbale, a verbo διέρχομαι; qu. vi.

Διημαρτήκασι, 3. pl. perf. act. a διαμαρτάνω, aberro Th. ἁμαρτάνω, pecco: f. ἁμαρτήσω. p. ἠμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον.

Δίημι, idem quod Th. διαίνω, perfundo, madefacio, diluo, &c. Unde δίεμαι, idem; V.

Διΐσῃς, ας, ε. a. 1. act. a διαφέρω, differo: f. διοίσω, a. 2. διήνεγκον. Th. φέρω, fero.

Διϊωκέεσσιν, dat. pl. Poët. a

Διϊωκής, ὁ, ἡ; & τὸ διϊωκὲς, ἐος, perpetuus, perennis, continuus: ex διὰ & ἰωκὴς, continuus: διϊωκὲς, adverbialiter, &

Διϊωκέως, & Διϊωκέως apud Poët. adv. assidue, perpetuò.

Διϊωέμεν, ε, ὁ; locus venti flatibus expositus; Δι ἧ ὁ ἄνεμος πνεῖ. Vel qui à vento fertur, vel inflar venti velox. Th. ἄνεμος, ventus.

Διηνέκῆσι, dissensi. a. 1. pass. à διαφέρομαι, quod V.

Διϊωΐξε, ας, ε. a. 1. act. διϊωΐσσω, ις, ι; apertus fui, a. 1. pass. à διοίγω, adaperio, quod ex ἀοίγω comp. ex ἀνὰ & ὄιγω, aperio.

Διῆξε, per crasin, Ionic. pro διΐξε, 3. sing. a. 1. verbi διαΐσσω, transeo per aliquem locum. Th. ἴασιν, ruo.

Διηπείρωσι, ῶ; in continentem redigo, continenti adjungo; ut in Epigr. διηπείρωσε θάλασσαν; ex mari continentem fecit, &c. ex διὰ, & ἤπειρος, idem, continentem facio, &c. à Th. ἤπειρος; V.

Διηπορέ, 3. sing. imperf. act. διηπόρουν, ες, ἀ διαπορία, ambigo: f. ήσω. p. διηπόρηκα. ex διὰ & πείρω, transadigo. p. m. πέπορε.

Διήρεσα, trajeci. a. 1. ind. irregulariter, à διερέσσω. Them. ἐρέσσω, vel πω, remigo.

Διηρημβί, distinctus, divisus, separatus; ut διηρημβίοι ἀπὸ κλῆρων; i. e. partiti hereditatem: unde διηρημβίας, divisim, distinctè, &c. à verbo διαιρέω, q. v.

Διήρης, ες, ες; (sub. ναῦς, vel δίκροτος πλείων) biremis: ex δὶς, bis, & ἐρέσσω, remigo.

Διήρπη, 3. sing. perf pass. διηρημβί, ε, perf. part. à διαιρέω, distinguo. Th. αἱρέω, capio.

Διηρμήνευον, ες, ε; imperf. act. à διερμηνεύω, interpretor, f. εύσω, p. διηρμήνευκα. Th. ἑρμηνὺς, interpres.

Διήρπασα, ες, ε; a. 1. ind. act. verbi διαρπάζω, diripio: quod vide.

Διήρχθεν, a. 1. ind. pass. q. à διέρχομαι, dirimo. Th. ἔργω, includo.

Διηρχόμην, ες, ετο, imperf. verbi διέρχομαι, tranio. Th. ἔρχομαι, f. ελεύσομαι.

Διῆσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. à δίημι, transmitto, f. δήσω, q. à δίεω. Th. ἵημι, mitto.

Διηπάω, 3. sing. imperf. m. à διαπάομαι, vitam dego. Them. δίαιτα, vivendi mos.

Διήτησα, arbitratus sum, pro ἠδιαίτησα, a. 1. verb. διαιτάω. Th. δίαιτα, arbitrium.

Διηχέω, ῶ; personо. Th. ἦχος, sonus.

Διθάλασσα, vel -ασσος, ος, ὁ, ἡ, bimaris: à δὶς, bis, & θάλασσα, mare. Est ergò locus, qui utrinque mari alluitur.

Δίθεια, ας, ἡ; duplex numen, duo dii, &c. Item δίθεῖται, οἱ; qui duos deos, aut duplex numen statuunt, aut colunt: qui duplex numen asserunt in divinitate; sicut τρίθεῖται, qui ternionem in eadem adstruunt; Nazan. à δὶς, bis, & θεὸς, deus; unde θεῖον, τὸ; numen divinum, &c.

Δίδακτος, utrinque acutus; ex δὶ; i. e. δὶς, bis, & ἀκτὶς, acutus; à Th. ἄκω, acuo, &c.

Δίδυμα, ας, ἡ; dissidium animorum dissensio, discordia, &c. à Them. θυμός.

Δίθυραμβοτρόφος, in Epigram. quasi duabus januis in lucem editus; à seq. διθύραμβος, & γείνομαι, unde γόος, &c. vide Epitheton Bacchi; quod (ut quidam volunt) in dithyro antro τῆς νύσσης, nutritus sit.

Διθύραμβος, ε, ὁ; DITHYRAMBUS: species carminis, in honorem Bacchi: cujus quoque cognomen est: quòd bis natus duas q. januas penetrarit: ex δὶς, bis, & θύρα, janua.

Δίθυρος, ε, ὁ, ἡ; biforis, bivalvis: ab iisd.

Δῖι, Jovi, dat. sing. à Ζεὺς, Διὸς, Jupiter.

Δίιημι, transmitto, trajicio, dimitto: unde διειμένος, part. perf. pass. dimissus: abeo, mitto.

Δίιδρος, persudans: unde δίιδρόω, persudo; ex διὰ & ἱδρὼς, (unde ἱδρόω, sudo) ὥτος, ὁ; idem quod Th. ἱδρὼς, ῶτος, τὸ; Sudor.

Δίιθύνω, dirigo, rego; idem quod ἰθύνω; V.

Δίικνέομαι, ῆμαι; pertingo: διϊκνέμενος, præs. part. f. δίϊξομαι, p. δίϊγμαι, a. 2. m. δίικόμην, ες, ετο. Th. ἱκνέομαι, venio.

Δίϊξομαι, permanebo, ejusd. f. 1. m.

Δίιος, Jovialis; ut δίιος ὀργὴ, vel βωμὸς, &c. à Ζεὺς, Διὸς, &c.

Δίιπετὴς, vel Διοπετὴς, ές, ὁ, ἡ; à Jove delapsus, qui cœlitùs decidit: ut pluvia, &c. unde fluvios δίιπετέας, appellat Hom. à dat. & gen. à Ζεὺς, Jupiter, & πίπτω, cado.

Δίιπέπμφθον, præs. part. à διϊπέμπομαι, pervolo. Th. ἵπταμαι, volo. f. πτήσομαι.

Δίϊσάτην, dirimere, præs. inf. act. à

Δίϊστημι, distinguo, separo, disto: fœm. διαστήσω. p. διέστηκα. a. 1. διέστησα. a. 1. part. διαστήσας, ασῆσαι. a. 2. διέστην, ης, η: disjunctus fui: ex διὰ & ἵστημι, statuo.

Δίϊσχυρίζομαι, affirmo, assevero: imperf. διϊσχυριζόμην; ς, ετο· ex διὰ & ἰσχυρίζομαι, idem; quod ab ἰσχὺς, robustus. Th. ἰσχὺς, robur.

Δίϊχω, idem quod, & Poëticè pro διέχω; quod vide.

Διϊχθαι, perf. inf. pass. à διϊκνέομαι, pervenio; quod vide.

Δίκα, ας, ἡ; Dor. pro δίκη, mos, consuetudo.

Δικαζέμεν, decernere, præs. inf. Ion. pro δικάζειν, ἀ

Δικάζω, judico; item litigo: part. δικάζων, οντος, præs. part. pass. δικάζομαι. Th. δίκη, jus.

Δίκαι pro δίκαια, justa, à δίκαιος.

Δικαίη, ας, ἡ, Poët. pro δίκη, ἡ, justitia.

Δικαιέσμεν, Dor. pro δικαίωμεν, mulctor: vide δικάζω.

Δικαιοδοσία, ας, ἡ; jurisdictio: item causa idonea: &

Δικαιοδότης, ε, ὁ; juris dator, juridicus: à δίκη jus, & δίδωμι, do.

Δικαιόεσθε, ᾶσθε, 2. pl. præs. pass. verbi δικαιόω; quod vide.

Δικαιοκρισία, ας, ἡ; justum judicium: q. d. δικαία κρίσις à κρίνω, judico.

Δικαιοκρίτης, ε, ὁ; justus judex: δίκαιος κριτὴς ab eod. Th.

Δικαιολογέω, judicio, contendo, accuso, defendo: &

Δικαιολογία, ας, ἡ; causæ suæ defensio, allegatio. Th. λέγω.

Δικαιολόγος, advocatus, caufidicus, causarum orator; qui etiam dicitur δικολόγος, apud Plut. de frat. char. ab eod. Th.

Δικαιόπολις νῆσος, Insula justitiam in suis urbibus calens: à πόλις, urbs, & δίκη.

Δικαιοπραγία, ας, ἡ; actio justa, δικαιοπραγέω, juste ago; δικαιοπράγημα, τὸ; justè factum, &c. Item δικαιοπραγμοσύνη, justitia, justitiæ operatio, juris actio, &c. omnia à διαπράσσω, juste ago, æquum facio, &c. ex δίκαιος, & πράσσω, unde πρᾶγμα, (& præt. med. πέπραγα) &c. quæ vide.

Δίκαιος, αία, αιον, justus, a, um; æquus, innocens, probus: in comp. δικαιότερος, superl. δικαιότατος. Them. δίκη, jus.

Δικαιοσύνη, ης, ἡ; justitia, æquitas: ab eod. Them.

Δικαιοτήριον, ε, τὸ; locus judicii, forum κριτήριον; Naz. ab eod. Th.

Δικαιόω, ῶ; justifico, justum pronuntio, æquum censeo, præs. inf. δικαιόειν, οῦν. part. δικαιόων, ῶν, όωντος, όωσα, όωντος, f. ώσω. p. δεδικαίωκα. præs. pass. δικαιόομαι, ῶμαι, justificor, absolvor; item mulctor: inf. pass. δικαιόεσθαι, ᾶσθαι, perf. pass. δεδικαίωμαι, part. δεδικαιωμένος, a. 1. ind. pass. ἐδικαιώθην, ης, η. a. 1. imperat. δικαιώθητι, ήτω. a. 1. fub. pass. δικαιωθῶ, ῆς, ῇ. f. 1. pass. δικαιωθήσομαι, ῃ, εται. Th. δίκη, jus.

Δικαίωμα, ατος, τὸ; sententia absolutoria, justitia, justificatio: δικαιώματα, ων, τὰ mandata Dei de externis cæremoniis.

Δικαίως, adverb. justè, jure: à δίκαιος. Th. δίκη, jus.

Δικαίωσις, εως, ἡ; justificatio: ab eodem Them.

Δικᾶν, judicare, Ion. pro δικάζειν.

Δικανικὸς, ἡ, όν; forensis, e; judicialis: item caufidicus: &

Δικαστὴς, ᾶ, ὁ; caufidicus, qui δίκας tractat. Th. δίκη, jus.

Δικάρλων,

Δικάρλωσ, ος, ὁ, ἡ, biceps. Δικάρλωσι, bicipites: ex δίς, bis, & κάρλωνι, caput.

Δικαρπεῖν, bis fructum ferre; item δίκαρπος, ος, ὁ ἡ ὁ, biferus, bis fructifer; ex δίς, bis, & καρπός.

Δίκας, acc. pl. à δίκη, ης, ἡ, jus.

Δικάσης, ης, 2. singular. a. 1. sub. act. à δικάζω, jus dico. Them. δίκη, jus.

Δικασπόλος, ου, ὁ, judex qui versatur circà jus, rex: à δίκη, jus, & πολέω, versor.

Δικάσσαι, Poët. pro δικάσαι, a. 1. infinitiv. act. sic δικάσατε, 3. singular. fœm. 1. act. à δικάζω, jus dico: Th. δίκη, jus.

Δικαστήριον, ου, τὸ, forum judiciale, judicium: &

Δικαστὴς, οῦ, ὁ, judex: à δικάζω, perf. pass. δεδίκασμαι. Th. δίκη.

Δικαστικὸς, ὴ, judiciarius: ab eod. verbo & Th.

Δικατάλικλος, dupliciter desinens: ex δίς, bis, & καταλίκλος, desinens; à καταλήγω, idem quod Th. λήγω desino.

ΔΙ'ΚΕΛΛΑ, ης, ἡ, ligo bifidus, bidens: q. à δίς & κέλλω, moveo.

Δικέρως, ὡ, ὁ, ἡ, item δικέρος, δίκερος, δικέραος, δίκραος, δίκωρος, δίκρως, & δίκερος, bicornis: ex δίς & κέρας, cornu.

Δικέφαλος, ος, ὁ ἡ ὁ, biceps: ex δίς & κεφαλή, caput.

ΔΙ'ΚΗ, ης, ἡ, jus, justitia, DICA, causa, judicatio, pœna, vindicta: item mos jure receptus. Hinc δίκαιος, &c. de quibus supra dictum: item compos. ἄδικος, ος, ὁ, ἡ, injustus: ἀδικία, injustitia: ἀδικέω, ήσω, injustè ago, injuriâ afficio: ἀνθάδικος, ος, ὁ, adversarius in lite: ἐκδικέω, ulciscor: ἔκδικος, ος, ὁ, ultor.

Δίκελον, imago; idem quod Th. δείκελον; V. Propriè, est Jovis statua qualis Διὶ ἔικελον, sed καταχρηστικῶς, de aliis, παρὰ ὁμοίωσιν.

Δίκελος, (sub. χρὴ) more, à δίκη, mos.

Δίκκησις, εως, ἡ, vindicta. leg. Sirac. cap. 47. & ult. sed restitue ἐκδίκησις.

Δικίδιον, ου, τὸ, liticula, controversiola; apud Aristoph. περὶ diminutivè à δίκη.

Δίκλειδος, utrinque clausus, &c. ejusdem Them. & comp. cum seq. δίκλις; vide.

Δίκλις, ίδος, ἡ, fores geminæ, valvæ bifores: ex δίς, bis, & κλείω, claudo: vel à κλεὶς, clavis.

Δικλωσία, ας, ἡ; scriptio causarum. Them. γράφω.

Δικοδοσία, ας, ἡ; causæ dictio, δικολογία; Polyb. ex δίκη, & δύσις; quæ vide.

Δικολέκτης, & δικολέγος, ου, ὁ, orator, in causa advocatus; undè δικολογία, ῶ, judicales præceptiones trado; Aristot. in Rhet. omnia ex δίκη, λέγω; quæ vide.

Δίκλωτος, ὁ, ἡ ὁ, ἡ; duos sinus habens, de utero muliebri; ex δίς, bis, & κόλπος; V.

Δικόμβυλος, duos nodos habens: qui binis nodis adducitur; ut sunt digiti præter pollicem; à Th. κόμβυλος; Vide.

Δικόω, ῶ, idem quod δικάζω, id est, supplicio afficio κολάζω; à Them. δίκη.

Δικράνη, ης, ὁ, biceps, cui duo κράνα.

Δίκραλις, q. d. bipotens; ut δικραλεῖς Ἀτρεΐδαι; apud Soph. in Aia; i. e. οἱ δύο ἄρχοντες; duo principes, Menelaus & Agamemnon; divisum inter se imperium habentes Atridæ; ex δίς, & κράτος.

Δίκροτος, ος, ὁ ἡ ὁ, bis pulsans, pulsus, hoc nomine apud medicos, à percussu gemino sic dictus est, &c. Item τὰ δίκροτα πλοῖα; naves biremes; apud Polyb. ex δίς, & κρότος, pulsus.

Δίκρουνος, duos habens κρουνὸς, i. e. fontes aquæ salientis. seu scaturigines habens duas, &c. ex δίς bis, & κρουνὸς, scatebra saliens.

ΔΙ'ΚΤΑΜΝΟΝ, seu δίκταμον, ου, τὸ, & δίκταμνος, ου, ἡ, DICTAMUM, herba sic dicta: à

Δίκτη, mons in Creta.

ΔΙ'ΚΤΥΟΝ, ου, τὸ, rete, q. à δίκω, jacio.

Δικτύσω, ῶ, ad retis formam compono aut fabricor; undè δεδικτυωμένον ἔργον, opus reticulatum; ex lib. Reg. Undè etiam sequens.

Δικτυωτὸς, ad formam retis factus, reticulatus: à δίκτυον.

ΔΙ'ΚΩ, jacio, dejicio: δίκην, pro βάλλω.

Δίλιμμα, ατος, τὸ, syllogismus utrinque constringens: ex δίς & λῆμμα, quod à λαμβάνω.

Διλογεῖν, est παυτολογεῖν, bis idem dicere, &c. Item, διλογία, sermonis ambiguitas, & figura, quando anceps est significatio in utramque partem, &c. Utrumque ejusd. Th. & comp. cum seq. δίλογος.

Δίλογος, ος, ὁ, ἡ, bilinguis, ex δίς, bis, & λόγος, termo, quod à λέγω, dico, p. m. λέλοχα.

Δίλοφος, ος, ὁ, ἡ, duplicem cristam habens: ex δίς & λόφος.

Διμάχαι, ων; q. d. duplicem pugnam committentes; ita dicti sunt, qui pro loci opportunitate, peditum vel equitum munere fungebantur; vide Poll. l. 1. & Suid. ex δίς, & μάχη.

Διμέδιμνον, Hesych. μέζον χωρὸν δύο μοδίων, mensura capiens duos modios; ex δίς & μεδίμνος.

Διμερὴς, ὲς, ὁ, ἡ, bipartitus, bimembris: & inde

Διμερῶς, adverb. bipartitò: ex δίς & μέρος, pars: quod à μείρω, divido.

Δίμετρος, tanquam mensuris seu dimensionibus binis constat; ex δίς & μέτρον; vide.

Διμιλαίνω, labra moveo, distorqueo: à διὰ & μῆλα, labra.

Διμοιρίτης, qui duarum minarum est, duarum minarum pretium æquans, &c. Aristot. Oecon. l. 2. dicitur etiam δίμνας; (ut δεκαμναῖος, & δικάμνας;) ex δίς, & μνᾶ; V.

Διμνίως, adv. Ion. duabus minis.

Διμοιρία, duæ partes totius in tres divisi, duplum respectu tertiæ partis, &c. ex δὶς & μοῖρα, V.

Δίμορφος, ος, ὁ, biformis, bifrons; ex δὶς & μορφή.

Δίνασε, Dor. pro ἐδίνησε, a. 1. ind. act. verbi δινέω, moveo. Th. δῖνη, vortex.

Δινέμεν, vertere, præs. inf. Ion. ut δινέμεναι, Æol. pro δινεῖν, à δινέω, moveo. Th. δῖνη, vortex.

Δινδύεσκε pro δινδύεσκε, volutabat se, imperf. Ion. pro ἐδίνδυε, à

Δινδύω, f. δύσω, obeo, ro. Æol. pro

Δινέω, moveo, verto, circumago, f. ήσω, p. δεδίνημαι: à

ΔΙ'ΝΗ, ης, ἡ, vortex, gurges: δίνης, dat. pl. Ion. pro δίνεσι: δινέω, torno: hinc δινητὸς, volubilis.

Δινήεις, εσσα, εν, ὁ, ἡ, vorticosus, a, um; Th. δῖνη vortex.

Δινοβία, ας, ἡ; violentus vortex: q. δίνη βιαία.

Δῖνος, ου, ὁ, idem ac δίνη, turbo, gyrus: item vertigo, tornus, poculum: at

Δινὸς, ῆ, vorticosus: & δινάδης, idem à δίνη, vortex.

Δινόω & δίνω, torno, ab eodem Themate.

Δινωτὸς, ὴ, rotundus, versatilis, torno factus: à δινέω, torno. Them. δίνη.

Δίξὸς, ὴ, όν, geminus, Ion. pro δισσὸς: vide in δισσαὶ, duæ.

Διὸ, ideo propterea, ideirco, proindè, quapropter, quamobrem: ex διὰ ὁ, propter quod.

Διόβλητος, à Jove ictus: i. e. fulmine tactus; Eust. ex Ζεὺς, Διὸς, Jupiter; & βλητὸς, ictus, verbale à βάλλω; jacio, item ferio, &c. Item διόβολος; à Jove missus; ut exp. apud Eurip. vel idem quod διόβλητος, & ejusd. Th. & comp. nam à βάλλω, sunt βολὴ, & βόλος. V.

Διογενὴς ἔος, ὁ, ἡ, Jove editus, generosus: voc. ὦ διογενὲς: ex Ζεὺς, Διὸς, Jupiter, & γίνομαι, nascor.

Διογένης, εος, ὁ, DIOGENES, nomen propr. Philosophi Sinopensis, Stoici.

Διογκόω, idem quod ὀγκόω) tumefacio, tumidum reddo, inflo, &c. Undè διόγκωσις, εως, ἡ, tumefactio, &c. ex διὰ, & ὄγκος, tumor.

Διογενὴς ος, ὁ, à Jove generatus, generosus: ex Διὸς, quod à Ζεὺς, & γενὸς, per Sync. pro γένους. Th. γίνομαι, nascor.

Διοδεύω, iter facio, transeo, commeo, imperf. διώδευον, fœ. εύσω, p. διώδευκα, a. 1. διώδευσα: ex διὰ & ὁδὸς, via.

Διοδοπορεῖν, permeare: ex διοδος, transitus, & πείρω, transeo.

Διόδος, ος, ἡ, transitus, à διοδεύω, transeo.

Διόθεν, adv. è loco, à Jove. Th. Ζεὺς, Διὸς, Jupiter.

Διοιδέω; intumesco; item διοιδὴς, intumescens, turgidus, &c. ex διὰ, & οἰδέω,

δέω, tumeo.

Διοικέω, seorsim habito; item activè ordino, rego, administro, præsimperat. διοίκει, f. ήσω, p. διώκηκα, 3. sing. præs. pass. διοικεῖται, f. 1. med. διοικήσομαι· ab οἰκέω. Them. ὄικος, domus.

Διοικῆσαι, ejusd. a. 1. inf. act.

Διοίκησις, εως, ἡ; administratio, moderatio, à perfect. pass. ejusdem verbi.

Διοικίζω, f. ίσω, p. ικα, dissocio, incolas dispergo, sparsim colloco: ab οἰκίζω, quod ab οἶκος.

Διοικονομέω, persevero regendo; Arist. ex διά, & οἰκονομέω; V.

Διοικοῦντας, acc. pl. præs. part. à διοικέω.

Διοινόω, vino refertio; unde διωνωμένος, vino refertus; ex διὰ & οἶνος.

Διοίσω, differam, f. 1. verbi διαφέρω, differo, quod vide.

Διοκλέος, ῆος, ὁ, DIOCLEUS, acc. Διοκλῆα, nomen propr.

Διοκλῆς, έος, contract. pro Διοκλέης, DIOCLES, nom. prop. acc. sing. Διοκλέα.

Διολιδάω, ῶ; sive διολιδαίνω, labor per, dilabor; item elabor è manibus; vide ὀλιδάω.

Διολκή, ἡ, distractio, vel tractio per; item, διολκός, ὁ, tractus per spatium inter duo littora; ut Isthmo, utrumque à διελκύω traho per: ex διὰ & ἕλκύω.

Διομήδης, εος, ὁ, Diomedes, nomen prop.

Διομήδη, ης, ἡ, Diomedea, nomen propr. mulieris.

Διόμνυμαι, σαι, ται, f. διομοῦμαι· vel διόμνυμι, dejero, juro: ex διὰ & ὄμνυμι, juro, f. ὀμόσω, p. ὤμοκα. Att. ὀμώμοκα.

Δίον, & δίε, pro ἔδιον, & ἔδιε, imperf. verbi δίω, expello, timeo, pro δείδω, quod vide.

Δῖον, acc. à δῖος, δῖα, divus, a, um. Th. Ζεύς, Jupiter, gen. διός.

Διονύσια, ίων, τὰ, Bacchanalia, sacra Bacchi: &

Διονύσιον, τὸ, ædes Bacchi: à Διόνυσος, Bacchus.

Διονύσιος, ου, ὁ, Dionysius, nomen viri

ΔΙΟ'ΝΥΣΟΣ, ου, ὁ, Bacchus, quia quum nascereτur, femur Διὸς ἐνύξεν. Hinc compos. ἀθερσοδιόνυσος, ου, ὁ, ἡ, qui nihil ad rem facit: ἀθερσοδιόνυστα, ων, τὰ, absurda.

Διόθεν, quapropter, idcirco, quocirca, proinde, quare: ex διὰ propter, & ὅθεν, quod.

Διοπετὴς, ὁ, ἡ, & τὸ σκηπετὲς, cælitùs delapsum: ic. ἄγαλμα, simulacrum Dianæ è cælo delapsum: à Ζεύς, Διός, Jupiter, & πίπτω, cado.

Διοπομπίω, & ἀποδιοπομπέω, vel potius ἀποδιοπομπέομαι; ablego, procul amoveo seu amando, invocando scil. Διὰ ἀλεξίκακον, & quasi illius invocationis præsidio, à me depello; item rejicio, vel neglectius transmitto, &c. Item διοπομπεύεσθαι, significat, purgari, lustrari, &c. ex διὸς, à Ζεὺς, & πέμπω; unde πομπὴ, & πομπεύω, πομπὸς, &c. Vide.

Διοπτὴρ, ῆρος, ὁ, rector, administrator, dispensator, præfectus, &c. Verbale à διόπτω, administro, rego; ex διὰ, & ὄπτω. Vide. Item διόπτωρ, est, qui habet duo foramina; ex δὶς, bis, & ὀπὴ, ῆς, ἡ, foramen. Item διόπτωρ, est, curator navis, navis inspector custosque, ἐνόπτης τ' νεὸς; νεὸς, seu νηὸς φύλαξ· unde Æschylus in Persis indicat reges & principes rectè hoc nomine appellari, ab ὄπτω, τὸ βλέπω. Undè διόπτομαι, pervideo, perspicio; à quo διόπτωρ. Sicut etiam ab eo derivatur διοπτήρ, ῆρος, ὁ, & διόπτης, ου, ὁ; speculator œconomus; qui pervidet & perspicit, &c. Item διοπτικὸς, perspectivus, ad artem perspiciendi pertinens, &c.

Διοπτεύω, &

Διόπτομαι, pervideo, perspicio. Th. ὄπτομαι, video.

Διόπτρα, ας, ἡ, instrumentum geometricum, quo ex intervallo turris vel istiusmodi altitudo exploratur. Th. ὄπτομαι, video.

Διορθόω, perspicio. Th. ὀρθόω, video, p. ὤρθωκα, Att. ἐώρθωκα.

Διοργάνωσις, εως, ἡ, partium instrumentalium coagmentatio in corpore animantium; ex διὰ, & ὄργανον.

Διόργυιος, duas ulnas longus; ex δὶς, & ὀργυιὰ; quod vide.

Διορθοῦμαι, &

Διορθόω, corrigo, emendo, f. ώσω, p. διώρθωκα· perf. pass. διώρθωμαι, σαι. Th. ὀρθὸς, rectus.

Διορθῶν, ejusd. part. præs.

Διόρθωσις, εως, ἡ; emendatio, directio: &

Διορθωτὴς, οῦ, ὁ, corrector, accusativ. plur. διορθωτὰς· à perf. pass. ejusd. verbi.

Διορία, præfinita seu præscripta dies; item discrimen; à διόρος, diremptor, disterminator, &c. ex διὰ, & ὄρος, terminus; undè etiam sequ. διορίζω.

Διορίζω, f. ίσω, p. ικα, distermino, distinguo, definio, constituo. Th. ὄρος, terminus, limes.

Διόρισμα, &

Διορισμὸς, οῦ, ὁ, distinctio, definitio, à perf. pass. ver. διορίζω.

Διόρυφον, vide in διάορον.

Διορύσσω, & διορρύσσω; idem quod ὀρύσσω, & ὀρρύσσω, in serum converto, in serosam qualitatem muto; undè pass. ὀρύσσομαι, & διορύσσομαι, fereſcere; i. e. in serum abire; apud Aristot. liquescere, &c. Undè διόρυσις, est, cum lac fereſcit, seu abit in serum, in serum conversio seu mutatio, &c.

Διορυχὴ, ῆς, ἡ, fossa, perfossio:

Διορυχθῆναι, a. 2. inf. pass. à

Διορύσσω, Att. --ύττω, perfodio. f διορύξω. p. διώρυχα, a. 1. διώρυξα, a. 2. διάρυγον. perf. pass. διήρυγμαι, a. 2. pass. διωρύχθω, ης, ης, a. 2. inf. pass. διορυχθῆναι. Th. ὀρύσσω, fodio.

Διὸς, Jovis, gen. sing. à Ζεὺς, Jupiter: dat. Διΐ, acc. Δία. Sed

Δῖος, ῖα, ῖον, pro διϊκὸς, Jove oriundus, DIUS, divinus, præstantissimus: à gen. Διός.

Διόσδοτος, ου, à Jove datus: à δίδωμι, do, & Ζεὺς, Διὸς, Jupiter.

Διοσημεία, seu διοσημία, signum à Jove, prodigiosa tempestas; vel simpliciter potestas: item prodigium, ostensum, &c. ex Ζεὺς, διὸς, & σημεῖον. vide.

Διόσκουροι, vel --ορεῖ, αν, οἱ, Jovis filii, Castor, sc. & Pollux. ex Διὸς, Jovis, quod à Ζεὺς & κοῦρος pro κόρος, juvenculus· Th. κορέω, verro.

Διόσμος, est vis illa quæ odorum sensum ad odoratum transmittit, &c. apud Theophr. ex διὰ, & ὀσμὸς. V.

Διόστερος, gemino constans esse; ex δὶς, & ὀστέον. V.

Διότι, quoniam, & interrogativè, quamobrem? conjunct. ex διὸ propter, & ὅ, τι, quod.

Διοτρεφέων, dat. pl. Ion. & διοτρεφέος, gen. sing. à

Διοτρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, à Jove nutritus, Jovis alumnus. Epith. regum apud Hom. item nom. propr. à Διὸς, Jovis, quod à Ζεὺς, & τρέφω, alo, fœm. ψα, p. τέτροφα.

Διουρητικὸς, ἡ, urinam ciendi vim habens: à διουρέω, permeio. Th. ἦσον, urina.

Δίοψ, ὁ, dispensator οἰκόνομος, præfectus, &c. Item διόψις, transpectus, perspectio, dignotio; Plut. utrumque à διόπτομαι.

Διπάλαιος, α, ὁ, duorum palmorum, bipalmis, &c. ex δὶ pro δὶς, bis; & παλαιστὴ. V.

Δίπαλτος, ου, ὁ, ἡ, qui utrinque vibratur, seu vibrari potest; item utrinque telum vibrans, tenens bina tela, & vibrans, ambidexter, &c. Undè διπάλτως, adv. utrinque movendo, utrinque vibrando telum, ambabus manibus, totis viribus, &c. ex δὶ, pro δὶς, bis, & πάλλω, vibro; undè παλτὸς, vibratus, &c. Διπηχαῖος, &

Δίπηχυς, εως, ὁ, ἡ; bicubitalis: a δὶς & πῆχυς, cubitus.

Διπλάζω, fœmin. άσω, p. ακα, geminus fum, duplico, a διπλόος, ῆς, duplus.

Δίπλαξ, Duplex, duas crustas habens, duplicata vestis, a δὶς, bis, & πλάξ, crusta, vel à διπλάζω, duplico. Th. διπλόος, duplus.

Διπλασιάζω, fut. άσω, duplico, itero: à

Διπλάσιος, α, & διπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, duplo major; item duplex, Them. διπλόος, duplus.

Δίπλεθρον, spatium duorum jugerum, duo jugera, &c. ex δὶς, & πλέθρον, τὸ; jugerum.

Διπλοῦς, duplicatus, bis plenus; ex δὶς & πλόος.

Διπλόσι, Ion. pro διπλάσι.

Διπλοΐς, ΐδος, ἡ, læna duplicata, item tunica, pallium, chlamys, apud LXX. à

ΔΙΠΛΟ'ΟΣ, ῆ, ὁ, Duplus, inf. g διπλόη, ῆ, όον, οῦν. Hinc διπλῇ, dupliciter.

Διπλασιόμμαι Ⓖ, duas habens significationes; Aristot. ex δίπλος Ⓖ, & σημαίνω. V.

Διπλόω, duplico, f. ώσω, a. 1. imperat. δίπλωσον, άτω, & in 2. pl. διπλώσατε, pert. δεδίπλωκα, prær. pass. δεδίπλωμαι. Th. διπλόος, ός.

Δίπλωμα, ατος Ⓖ, τό, DIPLOMA, literæ principum, vulgo patentes; item vas duplex: ab eod.

Διποδίης, & διποδιαῖος Ⓖ, bipedaneus, bipedalis; à seq. δίπους. V.

Δίπους, BIPES, à δίς & πούς.

Δίπολος Ⓖ, bis versus seu aratus; ut δίπολος Ⓖ γῆ, terra bis aratro proscissa; seu quæ bis aratur; Hesiod. ut πειότερον dixit Hom. ex δίς, bis, & πολέω, verto, versio; undè πόλος Ⓖ, scil. γῆ, terra aratro versa, &c.

Δίπορος Ⓖ, duas vias, seu duos meatus habens; Epigr. in Troad. ex δίς, & πόρος Ⓖ; quod vide.

Διπροσωπος Ⓖ, biceps, bifrons, anceps; duplicem quasi faciem habens, &c. ut, διπροσωπος Ⓖ εἰκών, imago ancipitis aspectus; Lucian. ex δίς, & πρόσωπος Ⓖ; vide.

Δίπτερος Ⓖ, ος, ὁ, bipennis, binis pennis prædictus; undè τὰ δίπτερα, bipennia; quibus sunt duæ pennæ seu alæ, &c. Item ædificii genus; ex δίς, & πτερόν. Undè etiam, διπτέρυξ, υγος, ὁ, idem duplices alas habens, in Epigram.

Δίπτυξ, υχος Ⓖ, duplex: &

Δίπτυχα, adv. dupliciter: item

Δίπτυχος Ⓖ, ος, duplex, geminus: à δίς, bis, & πτύξ, plica, quod à πτύσσω, plico.

Δίπυρος Ⓖ, qui recoquitur, & secundos experitur ignes; ut δίπυρος Ⓖ ἄρτος Ⓖ, panis bis coctus, &c. ex δίς, & πῦρ, ignis.

Δίρκη, ας, ἡ; Dor. pro δέρκη, ἡ, fons.

ΔΙΡΚΑΙΑ, vel κιρκαία, ας, ἡ; herbæ nomen.

Δίρρυμος Ⓖ, duos temones habens; ex δίς, & ῥυμός.

ΔΙΣ, adv BIS, per Sync. pro δυάκις à δύο in compos. plerumque retinet σ seq. vocali vel diphongo: seq. autem consonante, interdum retinet, interdum amittit. Hinc διστός & διττός, ή, duplex, δίχα, dupliciter, διάδιχα, idem.

Δίς, Jupiter, inusit. nominativus, pro quo Ζεύς. Est & aër, à διᾶ, quia omnia transit.

Δίσδημμι, Dor pro δίζημαι.

Δίσεκτος Ⓖ, bissextus; ita dicitur ἡ ἐμβολιμαία ἡμέρα; intercalaris dies, qui singulis quadriennis intercalatur, post 6. Cal. Martii; ex δίς, & ἕκτος Ⓖ; vide.

Δίσημος Ⓖ, ος, ὁ, qui duas uxores habet: ex δίς, & ὄνη, cubile.

Δισσάς, cometa quidam à disci figura.

Δισσεύω, f. εύσω, &

Δισσέω, f. ήσω, disco ludo, discum jacio. Th. δίσκος.

Δισσήσας, Æol. pro δισκήσας, discum jaculatus, ejusd. a. 1. part. act.

Δισσοβολία, ας, ἡ; disci jactus: &

Δισσοβολῶν, ῶνος, ὁ, disci jaculator: à δίσκος, & βάλ ceu βόλος Ⓖ, quod à βάλλω, jacio.

ΔΙΣΚΟΣ, ου, ὁ, DISCUS, orbis ferreus, plumbeus, saxeus, aut ligneus quem exercendi corporis ergò jaculari solebant Græci; (apud quos frequens hujusmodi lusus:) item orbis Solis; numeratur etiam inter vasa in quibus cibaria apponuntur: hinc Angl. Dish: q. à δίκω, jacio.

Δίσκος, terminus, qui disci jactu comprehenditur: δίσκε, ῆος Ⓖ vel ῆι.

Δισσύνδετος Ⓖ, geminus vel duplex sponæus; post quatuor longis syllabis constans; ut ἡρακλείδης· ex δίς, & σσυνδέω, ὁ, qui libationibus adhiberi solet; ut σσυνδείων μέλος Ⓖ, &c. Item σσυνδεῖος Ⓖ πούς, sponæus pes; duabus longis constans syllabis: sic dictus, quòd in libationibus, metro, ex tali pede constante uti solerent; à Th. σσύνδω, libo; unde σσυνδή, libatio, &c.

Δισσαί, duæ, nom. pl. f. g. à

Δισσός, ή, Att. διττός, & Ion. διξός, duplex, geminus. Th. δίς, bis.

Δισσόω, f. ώσω, duplex fum; Eust. à præced. δισσός.

Δισσολογία, ῶ, five διπλολογέω, & διλογίω, geminato verbo loquor; item bis dico; & διπλολογία, dicuntur etiam quæ duobus modis efferuntur, &c. à δισσός, & λέγω.

Δισύλλαβος Ⓖ, duabus constans syllabis; idem quo δισύλλαβος Ⓖ; ex δί, vel δίς, & συλλαβή. V.

Δισυμφωνεῖν, duarum esse consonantium, apud Gramm. Item, δισυμφανὲς, qui duarum est consonantium. &c. ex δίς & συμφωνος Ⓖ. V.

Δισταγμός, ὅ, ἡ, dubitatio, ambiguitas: à

ΔΙΣΤΑ'ΖΩ, dubito, f. άσω, vel άξω, p. δεδίσακα, vel χα, q. à δίς, & στάω.

Δίστασις, εως, ἡ; dubitatio: à δισταζω.

Δισταστικὸς, & --ατικὸς, ὅ, dubitativus: ab eod. Th.

Δισταφὴς, bis sepultus; undè in plur. δισταφέες, bis sepulti; ex δίς, & θάπτω, sepelio; undè ταφὴ, sepultura; & τάφος Ⓖ, sepulchrum, &c.

Δίστιχος Ⓖ, & δίστιχος Ⓖ, ος, duobus versibus constans: à δίς, bis, & στίχος Ⓖ, seu στῖχος, ordo, versus, quod à στείχω, vado.

Δίτοκος Ⓖ, quæ bis peperit; item δίτοκος Ⓖ; idem, undè διτοκίω, bis pario, seu gemellos pario; ex δίς, bis, & τίκτω, pario; à cujus prær. med. τέτοκα, est τοκὰς, άδος Ⓖ, ἡ, quæ peperit; & τόκος, ὁ, partus, &c.

Δίτομος Ⓖ, ος, ὁ, ἡ, anceps, utrinque acutus: ex δί pro δίς, bis, & τόμος, os.

Δισχίλιοι, αι, α, bis mille: ex δίς, bis, & χίλιοι, mille.

Δίσχολος Ⓖ, utroque claudicans pede. Th. χωλός.

Δίτομος Ⓖ, vide suprà, in δίστομος Ⓖ.

Διτὸς, ή, duplex, Att. pro διστὸς, Th. δίς, bis.

Διτταχῶς, dupliciter; à præced. διττὸς.

Διϋλίζω, percolo, per colum transfundo: ex διὰ & ὑλίζω, defæco, fut. διυλίσω, p. διύλικα. Th. ὕλη, materia, fæces.

Διϋπνίζω, (idem quod ἀφυπνίζω) expergefacio; è somno excito; ex διὰ & ὕπνος Ⓖ, somnus.

Διϋφαίνω, intertexto; ex διὰ, & ὑφαίνω; quod vide.

Διφαγαράρχης, seu διφαγάναρχος Ⓖ; præfectus duarum phalangium; undè διφαγαναρχία; ejusmodi præfectura; ex δίς, bis; & φαλαγάρχης, præfectus phalangis, qui præest phalangi; undè φαλαγάρχιον, tale imperium: ex φάλαγξ, & ἀρχή Ⓖ. q. v.

Διφάσιος Ⓖ, α, ον, Ion. pro quo Poëtæ δίτιος, & in pl. δίτιοι, communiter verò δίσσιος, ἡ, όν, duplex. Th. δίς, bis.

Διφασία, ας, ἡ; duobus modis dici, διλογία; ἐπ τῶ μὴ συμφωνεῖν τὰ λεγόμενα; à præced. διφάσιος Ⓖ, bifarius, qui duobus modis dicitur, geminus, &c. (Sed experitur etiam διφασία, justitia, δικαιλογία; Suid.) ex δίς, bis, & φάω, dico, undè φάσις, dictio, &c. Item διφατὸς Ⓖ, idem quod διφάσιος Ⓖ, qui duobus modis dicitur, &c. ex δίς, & φατὸς, dicendus; ab eod. Th.

ΔΙΦΑ'Ω, f. άσω, quæro, q. δίω ἀφῆ, persequor tactu.

ΔΙΦΘΕ'ΡΑ, ας, ἡ; pellis, exuvium, vestis coriacea; membranæ in quibus scribitur, q. à δέφω, excorio.

Διφθερόω, corio obtego; Plut. in sympos. pro quo etiam dicitur, καταδιφθερόω; idem à præced. διφθέρα, à quo etiam derivatur διφθερίας, ου, ὁ, & διφθερίτης, ου, ὁ, qui geltat ejusmodi pelliceam seu coriaceam tunicam; Luc.

Δίφθογγος Ⓖ, ου, ὁ, ἡ; DIPTHONGUS, geminus vocalis: à δίς, bis, & φθόγγος Ⓖ, sonus, quod à φθέγγομαι, sono.

Δίφορος Ⓖ biferus; i. e. bis anno fructum ferens; ut διφόρος συκῆ, bifera ficus; sed Lev. 19. τὰ ἀγρίων ἐκ ἐ καταπορεύεις διφόρως; latine redditur; agrum tuum non feres diverso semine, &c. Indè διφορέω, biferus fura; bis fructum fero; & διφορεῖσθαι, dicitur λέξις aliqua, apud Grammaticos; i. e. duobus modis efferri, vel scribi, &c. ex δίς, bis, & φέρω, fero.

Δίφρος, τὸ; vide in δίφρος Ⓖ.

Δίφρος, ακος Ⓖ, ἡ, sella. Th. δίφρος Ⓖ, quod vide.

Διφρὰς, άδος Ⓖ, ἡ, idem quod δίφρος Ⓖ.

Διφρεύω, curru aut bigis vehor; insideo, aurigor, moderor currum, &c. Undè, διφρευτὴς, ῆ, ὁ, auriga; currus seu bigarum agitator, rector plaustri, &c. Item διφρεία, aurigatio, currus agitatio, vel circumagitatio, &c. omnia à δίφρος Ⓖ.

Διφρηλασία, ας, ἡ; currûs agitatio, aurigatio: &

Διφρηλάτης, α, ὁ, Dor. pro

Διφρηλάτης, ου, ὁ, currûs agitator, auriga: ex δίφρος Ⓖ, & ἐλαύνω, agito.

Διφρὶς, ὁ, iners, otiosus, deses; q. d. Sellularius; qui ita effœminatus est, ut lecticaria sella gestari semper velit, &c. Item διφρίσκος Ⓖ, ου, ὁ, curriculum, &c. Utrumque à seq. δίφρος Ⓖ.

ΔΙ'ΦΡΟΣ, ου, & Ion. δίφρειος, ὁ, locus in curru, in quo parabates & auriga sedebant, unde dictus, q. δίφρος Ⓖ. Synech. verò currus, bigæ, sella. in pl. δι δίφρεοι, & τὰ δίφρεα. præsertim apud Poët.

Διφρηλάτω, ῶ, currum traho, in Epigram. ex δίφρος, currus, & ὀλκή, ἡ, tractio, tractus; verbale ab ἕλκω, traho.

Διφροπηξία, ας, ἡ, vehiculorum fabrica; bigarum, seu sellarum fabricatio; ex δίφρος, & πέπαγα, prær. med. verbi πήγνυμι, seu πηγνυμι, sive πήσσω, & πῆκτω, f. ξω, compingo, &c.

Διφροφορεῖν, curru vehere: ex δίφρος, currus, & φέρω, fero.

Διφρυγής, ές, ὁ, ἡ, bis tostus; seu qui bis torretur, &c. ex δὶς, & φρύγω, torreo, &c.

Διχυής, ές, ὁ, ἡ, duas habens naturas: ex δὶς, bis, & φύη, natura, quod à φύω, nascor.

Διχθᾶσα, inquirens, præs. part. f. g. à διχθάω, quæro.

Δίχ' pro δίχα, bifariam, divisim; item sine, absque, cum gen. q. d. seorsim à Th. δὶς, bis.

Διχαίζω, & διχάω, dissidere facio, f. άσω, a. 1. inf. διχάσαι, perf. δεδίχακα, a διχα, quod a δὶς.

Διχαστήρ, unde διχαστῆρες, ὀδόντες; vocantur quatuor dentes anteriores in meditullio constituti, sic dicti ἀπὸ τῦ διχάζειν; quod cibum dividant, comminuantque; unde & τομεῖς, dicuntur.

Διχῆ, divisim, bifariam, dupliciter; idem cum seq. διχθά, & ab eodem Them.

Δίχηλος, ε, ὁ ἡ ἦν, in duas chelas fissus, habens ungulam scissam; bisulcus, bifidus, &c. Unde διχηλέω, & διχηλόω, ungulam scissam, seu bisulcam habeo; Lev. cap. 11. ex δὶς & χηλὴ.

Διχθά, Poët. adv. idem quod δίχα, dupliciter: & ab eod. Th.

Διχθαδίας, acc. pl. f. g. à

Διχθάδιος, ε, idem quod δισσὸς, duplex. Th. δὶς, bis.

Διχθᾶς, άδος, ἡ, duplex: ab eodem Them.

Διχθέλος, ε, ὁ, ἡ; ἐπὶ τῦ βελῦς διχα. Th. δὶς, bis, & βελή.

Διχθηκάμων, ωνος, ancipiti tractus sententia; Item διχθηκομία, & διχθηκομένεω, ῶ, dissentio animo, duplici sententia distrahor: ex διχα, & γνάμη, quod vide

Διχθῆν, adv. à duabus partibus: à δίχα, cujus Th. δὶς.

Διχόθυμος, dubius animi, qui animum in duas partes scissum habet, &c. ex δίχα, & θυμὸς.

Διχοίνικος, ὁ, ἡ, duas capiens chœnicas; unde διχοίνικον, subint. μέτρον, dicitur mensura continens duas chœnicas: ex δὶς, & χοῖνιξ; V.

Διχόλως ἀναγκή exponitur necessitas duplicis iræ, in Epigr. ex δὶς & χόλος, iracundia, à χολόω, irascor. Th. χολὴ, bilis.

Διχόμηνις, in duas partes mensem secans. Inde διχομηνία, dimidia mensis pars, dimidiatus mensis; Plut. in Dion. ἢ δὲ σελήνη, διχομηνίαν ἦγεν; luna dimidiatum mensem efficiebat; i. e. pleno orbe fulgebat, &c. Sic etiam διχομηνάς, sub. ἡμέρας, dies quæ mensem in duas partes æquales secat, &c. omnia ejusd. Th. & comp. cum seq.

Διχόμηνις, ιδος, ἡ Poët. Luna plena & Soli adversa: &

Διχόμηνος, ε, ὁ, Luna semiplena, ἡ διχᾶ, πλέων εἰς, δύο ἴσα μέρη διαιρεθέισα, μὴν, ἤγεν σελήνη. Id est, Luna duas æquales partes divisa, quod fit cum est semiplena.

Διχόμυθος, qui ambigue loquitur; unde, τὰ διχόμυθα, ambigua; Eurip. in Oreste; ex διχα, dupliciter, & μῦθος, verbum, oratio.

Διχόνοια, ας, ἡ, dissentio, propriè, duplex seu bifaria sententia mentis, &c. Item διχονοέω, ῶ dissentio, diffideo, &c. ex διχα, & νοῦς, unde νοέω: quæ vide.

Διχόρεως, dichoreus, pes constans ex duabus choreis; ex δὶς, bis, & χορεὶς, unde χορεῖος; quæ vide.

Διχορεία, divisio chori in duas partes; vel chorus in duas partes divisus; unde διχορεύειν, in duabus chorais canere; ex δὶς & χορεύω; V.

Διχορράγης, dupliciter ruptus, seu fissus; duplicem rupturam habens; Eurip. ex δίχα, dupliciter, & ῥήσσω, seu ῥήγνυμι, frango, rumpo.

Διχοστασία, ας, ἡ, dissentio, seditio, secessio, in dat. διχοστασίῃ, Ion. à δίχα, divisim, quod a δὶς, bis, & στάσις, quod ab ἵστημι, sto.

Διχοστατέω, ῶ, dissideo, dissentio, discordo, dissentionem facio, &c. q. d. divisus sto; contendo: Eurip. διχοστατῶ σοὶ σε; item ambigo, dubito, &c. ex δίχα, divisim, & στάτος, qui stat; à Th. ἵστημι, sto, &c. V.

Διχοτομέω, in duas partes seco, disseco, separo, f. ήσω, p. διδιχοτόμηκα, a. 1. ἐδιχοτόμησα; ex δίχα, dupliciter, quod à δὶς, bis, & τέμνω, seco, prær. m. τέτμα.

Διχοτόμημα, ατος, τὸ, cadaver, frustum: &

Διχοτομία, ας, ἡ, divisio in duas partes, bipartita sectio: à præced. διχοτομέω.

Διχοτόμος, ε, ὁ, dissectus, in duo divisus; ut διχότομος σελήνη, luna dimidia orbe cæca, vel dividua; luna semiplena, &c. Item activè, in duo dividens, &c. ab eod. Th.

Διχόφρων, discors, dissentiens; item διχοφροσύνη, discordia, inimicitiæ, seditio, factio, &c. ex διχα, à δὶς, & φρὴν; quod vide.

Διχρόνεω, ῶ, duorum fum temporum, item διχρονος λέξις; dictio duorum temporum, anceps; Gaza lib. 4. ex δὶς, & χρόνος; V.

Διχρονοκατάληκτος, in ancipitem desinens; i. e. terminans seu desinens in διχρονον, & ancipitem vocalem; ex διχρονος, anceps, & καταληκτος, desinens; à καταλήγω, desino, terminor, &c. ex κτω, & λέγω, cesso.

Δίχρους, & διχροϊκος, qui gemini coloris est, bicolor; item δίχροια, ἡ, geminus color; ex δὶς, & χρόα. V.

Διχῶς, dupliciter, adv. à δὶς, bis.

ΔΙΨΑ, ης, ἡ, sitis: inde

Διψαλέος, ε, sitibundus: &

Δίψας, άδος, ἡ, DIPSAS, q. d. siticulosa, viperæ genus, à quo morsi nimium quantum sitiunt: item adjective, siticulosa, bibula, arida.

Διψάω, f. ήσω, sitio, & Metaphor. vehementer expeto: p. δεδίψηκα, a. 1. ἐδίψησα. Th. δίψα, sitis.

Διψῆ, Dor. pro διψᾷ, διψῇς, pro διψᾷς, sitis, 2. sing. præs. ind. Att. vel Dor. sic διψῆν, pro διψᾶν, à διψάω, sitio. Th. δίψα, sitis.

Διψηρὸς, id est, καταξηρὸς, siticulosus, aridus, & διψητικὸς, sitim afferens, seu augens; item διψώδης, idem; sitim movens seu gignens, & siticulosus, omni, à δίψα; q. v.

Διψήσω, 3. sing. a. 1. sub. act. à διψάω, sitio.

Δίψος, ε, ὁ, ἡ, siticulosus; Att. in f. g. διψία, à δίψα, sitis.

Δίψος, εος, τὸ, sitis, idem cum δίψα.

Δίψυχος, ε, ὁ, ἡ, animo duplex, hypocrita, cor habens divisum: ex δὶς, bis, & ψυχὴ, anima

Διψώδης, vide in διψηρὸς.

Διῶντες, præs. part. pl. num. à διψάω, sitio.

ΔΙ'Ω, f. σω, p. κα, expello, abigo; item timeo, celeriter curro.

Διώβολον, & διωβόλιον, ε, τὸ, duo oboli: ex δὶς & ὀβολὸς.

Δίωγμα, id quod persequimur, à Xenoph. ita vocatur præda quam canis insequitur, &c. Item mysticum quoddam sacrum, quod solæ mulieres in Thesmophoriis celebrabant; ita dictum quòd viros indè arcerent, ἀδιώκω.

Διωγμὸς, ῦ, ὁ, persecutio: à διώκω, persequor.

Διωδόντων, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διοδόω, quod vide.

Διωθέειν, εῖν, & διωθέεσθαι, dispellere, propulsare. Th. ὠθέω, pello.

Διωθίζω, idem quod διωθέω, & διωκάζω cum διώκω.

Διώκειν ὕμνῳ ἀρετὰς, celebrare virtutes, id est, laude persequi.

Διωκέμεν, & διωκέμμεν, insequi, præs. inf. Ion. pro διώκειν, verbi διώκω, quod vide.

Δ ὤκεν, Dor. pro διώκειν, insectari: à διώκω.

Διώκησις, εως, ἡ, persecutio: &

Διώκτης, ε, ὁ, persecutor, διωκτὴς, persequendus: à

ΔΙΩΚΩ, persequor, insequor, consector, percutio, ferio: item fugo: imperf. ἐδίωκον, ες, ε. f. διώξω. p. δεδίωχα. a. 1. ἐδίωξα, a. 1. imperat. διῶξον, ἄτω. a. 1. sub. διώξω, ης, & in 2. pl. διώξητε, præs. pass. διώκομαι, perfecutione premor. præter. pass. δεδίωγμαι, a. 1. pass. ἐδιώχθην, fœm. 1. passiv. διωχθήσομαι, quod à δίω ὤκα, celeriter expello.

Διωλένιος, duobus cubitis, seu duabus ulnis constans, &c. ex δὶς, & ὠλένη; vide.

ΔΙΩΛΥΓΙΟΣ, ε, ὁ, ἡ; magnus, vehemens, latè se extendens: q. ex διὰ & ὠλύω, obscurum, magnum malum.

Διωμοσία, dejeratio, de eo qui aliquid jurejurando affirmat in judicio; item peculiarius, jusjurandum de calumnia, idque à parte actoris; nam à parte rei, est ἀντωμοσία, &c. ex διὰ, & ὄμνυμι; vide.

Δίων,

Δίων, ωνος, ὁ, Dion; cujus nomine in exemplis allegandis utuntur Philosophi, ut nomine Titii jurisconf.

Διώνα, Dor. pro

Διώνη, ης, ἡ, nomen Idoli Ethnici; q. d. Διὸς ἄνασσα, Jovis regina, Dea maris, & mater Veneris.

Διωνυμασμένος, η, ον, perf. part. pass. à διωνυμάζω, f. άσω, denomino. Th. ὄνομα, nomen.

Διώνυμος, binominis, duo habens nomina; item, celebris, pervulgatus; Plut. Unde etiam, διανυμία, q. d. binominitas; duo habere nomina, &c. ex δὶς, & ὄνυμα.

Διώνυσος, ου, ὁ, Bacchus: quiâ quum nasceretur, femur διὸς ἔνυξεν, pro Διόνυσος, metri gratiâ ν, & ο mutato in ω.

Διώξιππος, ου, ὁ, equorum agitator, equestter: à διώκω, & ἵππος, equus.

Διωξικέλευθος, unde, διωξικέλευθα τεκμήρια; calcaria viatoria; in Epigramm. quæ velut persequuntur viam; i. e. urgeunt. ex διώκω, fut. ξω, persequor; & κέλευθος, via.

Διώξις, εως, ἡ, persecutio: à διώκω, persequor.

Διωρία, ας, ἡ, intercapedo, spatium: sc. δι' ἀρχῆς, per tempus.

Διώρισα, ας, ε, a. 1. ind. act. διωρίσθω, 3. sing. perf. imperat. pass. à διορίζω, definio. Th. ὅρος, terminus.

Διωρισμένως; definitè; seu seorsim, particulatim, &c. adv. à διορίζομαι, distinguor, &c.

Διώρυξις, seu διόρυξις, εως, τὸ, duplici recto & concamerationè: ex δὶς, bis, & ὀρύσσω, tego.

Διωρυχὴ, fossa; & διώρυγμα, τὸ, fossa per aliquem locum ducta, &c. Item, διορυχὴ, perfossio, propriè parietum; & διωρυκτὴς, οῦ, ὁ, qui parietes perfodit, &c. Omnia à sequente, διώρυξ.

Διώρυξ, υχος, ὁ, fossa: à διορύσσω, perfodio.

Διώρυχεν, perfodit; perf. act. ejusd. verbi.

Διωσάμην, 2. a. 1. part. m. verbi διωθέω, dispello. Th. ὠθέω, pello: f. ώσω.

Δίωπις, protrusio, propulsio; dilatatio; Aristot. probl. est verbale à verbo διωθέω, perpello, &c. Vide.

Διωτὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum chirurg. quo aliquid διωθεῖ: item vectis, apud LXXII.

Δίωτος, duas aures seu ansas habens; item, διώτη, ης, ἡ, genus vasis, diota; à duabus auribus, hoc est, ansis sic appellatum, &c. ex δὶς & οὖς, ὠτος, τὸ, auris.

Δμᾶεν, domiti fuerunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. Dor. & Bœot. pro ἐδμήθησαν, unde Bœot. ἔδμηθεν, & δμῆθεν, Dor. δμᾶθεν: à

Δμάω, per Sync. pro δαμάω, DOMO: f. ήσω. p. δέδμηκα.

Δμηθεῖσα, domita, a. 1. part. pass. f. g. à δμάω, seu δίμω, pro δαμάω, domo: præt. pass. δέδμημαι, σαι, ται. a. 1. pass. ἐδμήθην. part. δμηθεὶς, εῖσα. Sed a. 2. part. pass. δαμείς. Th. δαμάω, domo; quod adeas.

Δμηθήτω, dometur, a. 1. imperat. pass. à δμάω vel δίμω, pro δαμάω, domo. Vide δμηθεῖσα.

Δμῆσις, εως, ἡ, domitio: &

Δμήτειρα, domitrix; &

Δμητὴρ, ῆρος, ὁ, domitor: Poët. pro δαμαστὴς a δαμάω, domo.

Δμητὸς, ὸν, comitus: ab eod. them.

Δμῶας, servos, acc. pl. à δμὼς, quod vide.

Δμωάς, famulas, acc. pl. & in dat. pl. δμωῇσι: à

Δμωὴ, ῆς, ἡ, serva, ancilla: &

Δμωὶς, ίδος, ἡ, idem; sed

Δμωὸς, οῦ, ὁ, &

Δμὼς, ῶος, ὁ, servus: omnia à δαμάω, domo: q. servitute domiti.

Δμωϊκὸς, servilis; Epigr. l. 1. δμωϊκὸν βρέφος; infans ex serva natus, &c. à δμὼς, servus.

Δμῶσιν & δμωέσσιν, dat. pl. à δμώς.

ΔΝΟΠΑΛΙΖΩ, ferio, quatio, & agito manibus: q. δνὸς seu δονῶ παλάμας.

Δνοπαλιξις, ἡ, motus & excussio quæ fit manibus; Suid. Verbale à δνοπαλίζω; q. d. δονεῖν ταῖς παλάμαις; vel δονεῖν ἐν πάλμῃ; agitare & excutere manibus; vel, manibus percutere, &c. apud Hom. Il. δ. & Od. ξ. exponitur. Qua expositione indicatur compositum esse, vel ex δονεῖν & παλάμη; vel ex δονεῖν & πάλλειν; quæ vide.

Δνοφερῆσι, dat. pl. Ion. f. g. à

Δνοφερὸς, ὸν, obscurus, tenebrosus: &

Δνοφόεις, εντος, idem: à

ΔΝΟΦΟΣ, ου, ὁ, tenebræ, caligo: idem quod ζνόφος, ejusdemque formationis, scil. a νέφος, unde νόφος, & accessione δ, δνόφος.

Δνόφερος; idem quod δνοφερὸς, ater; caliginosus; & ab eod. Them. δνόφος.

Δοάσατο, secundum quosdam pro δοιάσατο, detracto ι, & geminato σ, esto; 3. sing. a. 1. m. à δοιάζω, dubito, consulto: secundum alios, pro ἐδοξάσατο, ξ exempto, & Æolicè σ, geminato: à δόξαζω, existimo.

Δόγμα, ατος, τὸ, edictum, placitum, DOGMA: δόγματα, ων, τὰ, ritus, instituta, traditiones, à δοκέω, censeo.

Δογματίζω, dogma aliquod introduco, dogmata trado, ritibus onero, consulto, censeo. f. ίσω. p. δεδογμάτικα. Δογματίζομαι, ritibus oneror. ab eod. Th.

Δογματικὸς, DOGMATICUS, qui certa dogmata in aliquâ scientiâ persequitur.

Δογματιστὴς, qui dogmatis alicujus, seu aliquorum dogmatum est autor, vel defensor. Greg. Verbale à δογματίζω.

Δογματοποιῶ, decretum facio; Polyb. ex δόγμα & ποιέω.

ΔΟΆΡΑ, ας, ἡ, potio, seu jusculum, ex eo dictum quod è novem speciebus fieret.

Δοθεὶς, εῖσα, ἐν, 2. a. 1. part. pass. à δίδωμι, do. 2. 1. opt. pass. δοθείλω, &c.

Δοθῆναι, a. 1. inf. pass. δοθήσομαι, f. 1. pass. ab eod. Th.

ΔΟΘΙΗΝ, ῆνος, ὁ, furunculus, tumor in carnosis corporis partibus.

Δοιὰ, n. g. pl. Poët. & δοιαὶ, f. g. pro δύο, duo.

Δοιάζω, dubito, διστάζω; Hesych. Item, consulto, delibero; Hesych. Th. δύο, duo; nam, qui dubitat, duabus mentis propositis vitis, nescit utram sequi debeat.

ΔΟΙΔΥΞ, υκος, ὁ, pistillum mortarii; cochlear quo contula eximuntur. q. à δυδύσσω.

Δοῖεν, darent, pro δοίης, Bœot. & Æol. 3. pl. a. 2. opt. act. à δίδωμι, verbi δίδομι, do.

Δοίη, daret, ejusd. 3 sing. a. 2. opt.

Δοὴ, ῆς, ἡ, dubium. Th. δύο, duo

Δοιαὶ, pl. & δοιὼ, dual. Poet. pro δύο, duo. in dat. pl. δοιοῖσιν, duobus.

Δοιὼ, dual. & δοιαὶ, pl. Poët. pro δύο.

ΔΟΚΑΊΖΩ, observo, expecto, arbitror. f. άσω. p. δεδόκακα.

Δοκησοὶς, Dor pro δοκήσῃς, f. 1. à δοκέω, f. ήσω, arbitror.

Δοκήσω, f. ήσω, p. ηκα, idem ac δοκάζω, παρεδοκέω, sollicitè exspecto: προσδοκάω, exspecto, spero: προσδοκία, ας, ἡ, exspectatio: ἀπροσδόκητος, inexspectatus.

Δοκεῖ, videtur, imperson. δόκει, præs. imperat. à δοκέω.

Δοκεῖς, δοκεῖ, contractè, in 2. & 3. sing. verbi δοκέω, quod vide.

Δοκίω, f. δύσω, idem quod δοκάζω· item insidior.

Δοκλάν, insidiatus, exspectatus, ejusd. part. præs.

ΔΟΚΕΊΩ, videor, censeo, existimo, in aliquâ existimatione sum, probo: imperf. ἐδόκουν, ων. f. δόξω, raro δοκήσω. p. δέδοκα & δεδόκημαι, quæ sunt inus. a. 1. ἔδοξα. a. 1. sub. δόξω, ῃς, ῃ. perf. pass. δέδογμαι. δοκέν, ῶν, præs. part. n. g. κῆτε δοκῶν, prout ipsis videbatur: εἰ δοκῆντις, qui censentur: item, qui sunt in aliquâ existimatione: hinc δόγμα, δόκιμος, δόξα, cum suâ prole: & compos. εὐδοκέω, bene alicui cupio, aliquo oblector: εὐδοκία, benevolentia gratuita: εὔδοκιμος, probatus, insignis: ἀδόκιμος, minimè probus, adulterinus: ἀμφίδοξος, anceps, dubius: ἔνδοξος, celeris, ἐπιδόξος, diversæ opinionis vel sectæ: κενόδοξος, inanis gloriæ cupidus, ὀρθόδοξος, rectè sentiens, &c. de quibus in suis locis.

Δοκικῶ, pro δοκῶ, apud Hermipp. comicum.

Δόκιμα, idem quod δόκησις.

Δοκιμοδέξιος, qui sibi acutus & dexter, seu faustus & prosper videtur; ex δοκέω, videor, censeo. &c. & δέξιος, dexter; faustus; acutus, &c. à Th. δέξια, dextra. Sic, δοκησίσοφος, qui sibi videtur sapiens esse, quum non sit: Poll. & Hesych. ex δοκέω, & σοφός. Unde etiam, δοκησισοφία; opinio quam quis de sua sapientia falsò concipit; Plat.

Δόκησις, εως, ἡ, opinio: à δοκέω.

Δοκίδιον, ου, τὸ, idem quod δοκὶς; trabecula, parva trabs, &c. Th. δοκὸς, οῦ, ἡ, trabs.

Δοκιμάζω, probo, exploro, existimo, examino.

amino. f. *άσω*. p. *δεδοκίμακα*. perf. pass. *δεδοκίμασμαι*. & in 3. pl. præf. imperat. *δοκιμαζέσθωσαν*. à *δόκιμος*. Th. *δοκέω*.

Δοκιμασία, ας, ἡ, probatio, exploratio, experimentum, à *δοκιμάζω*.

Δοκιμαστὴς, οῦ, ὁ, explorator, examinator, æstimator, &c. item, *δοκιμαστική*; exploratoria seu examinatoria ars. Th. idem.

Δοκιμὴ, ῆς, ἡ, experientia: &

Δοκίμιον, ου, τὸ, exploratio: &

Δόκιμος, ος, ὁ, ἡ, probus, probatus, acceptus: à *δοκέω*.

Δοκὶς, ίδος, ἡ, trabecula; parva trabs; seu parvæ trabes; item, simpliciter, idem quod ejus thema, *δοκὸς*, οῦ, ἡ, trabs, seu trabes. Item, *δοκίδες*, Suidæ sunt stellarum genus; & Hesychio sunt etiam numeri quidam.

Δόκων, ος, Poëticum, idem ac *δόκιμος*, & ab eod. them. at

ΔΟΚΟΣ, οῦ, ἡ, trabs, tignum: q. à *δέχεσθαι*, quia excipitur à finibus, quibus immittitur: & pro hasta vel lancea: *δοκὶς, ίδος*, ἡ, parva trabs.

Δοκόω, contigno.

Δόκωσις, contignatio. Eccl. 10. 18. malè *δήκωσις*.

Δολερὸς, ὸν, idem quod *δολόεις*, dolosus. Th. *δόλος*, fraus.

Δολερῶς, adv. dolosè: ab eod.

Δολιδιόομαι, fraudulenter ago; & *δολίζω*, adulteros Diosc. Utrumq; à Th. *δόλος*.

Δολίαιμα, dat. pl. Ion. f. g. à

Δόλιος, ία, ιον, dolosus: in acc. sing. f. g. Ion. *δολίην*. Th. *δόλος*, dolus.

Δολιότης, fraudulentia; à præced. *δόλιος*.

Δολιόφρων, dolosa cogitans, fraudulentus Eurip. ex *δόλιος*, dolosus; & *φρὴν*, mens.

Δολιόω, ῶ, dolo utor, decipio. f. *άσω*. p. *δεδολίακα*. *ἐδολίασα*, pro *ἐδόλισα*, 3. p. imperf. act. Bœot. à *δόλιος*, quod à *δόλος*.

Δολίχ' pro *δολιχὰ*, acc. pl. n. g. à *δολιχὸς*, longus.

Δολίχαυλος, ὁ ἡ, longas tibias, seu fistulas habens; Eust. ex *δολιχὸς*, longus, & *αὐλὸς*, tibia.

Δολιχαύχην, cervicem prælongam habens; Eurip. in Iphig. Aul. ex *δολιχὸς*, longus, & *αὐχ'ὴν, ένος*, ἡ, cervix.

Δολιχδὼ, dolichum (i. e. curriculum sic appellatum) curro, seu decurro; Epigr. l. 2. Item, simpliciter curritare, &c. à *δολιχὸς*.

Δολιχήρετμος, ος, ὁ, ἡ, quæ longis remis utebatur: à *δολιχὸς*, longus, & *ἐρετμὸς*, remus, quod ab *ἐρέσσω*, remigo.

Δολιχήρης, longus; idem quod Th. *δολιχὸς*.

Δολιχεγκεφαλία, ας, ἡ, scriptorum prolixitas; Epigr. ex *δολιχὸς*, & *ἐγκέφαλος*.

Δολιχόδρομος, seu *δολιχοδρόμος*, (metri gratia inserto υ,) ος, ὁ, ἡ, collum longum habens: à *δολιχὸς*, longus, & *δρὴν*, cervix.

Δολιχοδρομέω, qui flexies (ut quidam putant) stadium curriculo obibant; Plat. de leg. Xen. in Symp. Unde *δολιχοδρομέω*, dolichum (i. e. longissimum cursum) curro, seu decurro; Æschin. contra Ctes. ex *δολιχὸς*, longus; *δρόμος*, cursus; ab inusitato themate *δρέμω*, pro *τρέχω*, curro.

Δολιχόκαυλος, longum caulem habens; item, longum hastile habens; pro quo *δολίχαυλος*; ex *δολιχὸς*, & *καυλὸς*, caulis; item, in hasta, ligni extremitas, quæ cuspidi immittitur, &c.

Δολιχόπους, seu *δολιχόπους*, longos pedes habens; ex *δολιχὸς* & *πούς*.

ΔΟΛΙΧΟΣ, ου, ὁ, longus, prolixus. Substantivè sumitur pro curriculi spatio 12 aut 24 stadiorum: in quâ signif. etiam *δόλιχος*, retracto accentu invenitur.

Δολιχόσκιος, ος, longam faciens umbram, itaq; longus: ex *δόλιχος*, & *σκιὰ*, umbra.

Δολόεις, όεν, dolosus, dolosè factus, à *δόλος*, dolus.

Δολομήχανος, ος, ὁ, dolorum machinator; Poet. & Dor. pro *δολομήχανος*, ex *δόλος*, dolus, & *μηχανὴ*, machina.

Δολομήδης, qui dolos meditatur; dolosus, &c. ex *δόλος*, dolus; & *μῆδος*, τὸ, consilium.

Δολομῆτα, vocat. à

Δολομήτης, ος, ὁ, vafer, dolosus: quod & Δολόμητις, ιος, ὁ, ἡ, idem: à *δόλος*, dolus, & *μῆτις*, consilium.

Δολομήχανος, idem quod *δολομήχανος*, quod vide.

Δολόπεσσι, dat. pl. Ion. & Poët. à Δόλοψ, nom. propr.

Δολοπεύω, fraudem meditor, insidior; à Th. *δόλος*.

Δολοπίαν, ανος, ὁ, Dolopion, nomen propr.

Δολοπλοκία, ας, ἡ, dolus: ex *δόλος*, dolus, & *πλέκω*, necto, præt. m. *πέπλοκα*.

Δολοπλόκος, ος, ὁ, ἡ, dolos nectens, versutus, dolosus: ab iisd.

Δολόπους, dolosò pede gradiens; ex *δόλος*, & *πούς*.

Δολορράφης, ους, ὁ, ἡ, ex dolis consutus, dolosus: ex *δόλος*, dolus: & *ῥάπτω*, suo.

Δολορραφία, & Ion. *--ίη*, vafrities: ab iisd.

ΔΟΛΟΣ, ου, ὁ, DOLUS, fraus.

Δολόεντες, nom. pl. part. præf. act. à *δολόω*, quod vide: *δολόεν*, præs. inf.

Δολοφονέω, dolo, & ex insidiis occido; Plut. in Per. Item, *δολοφονία*, cædes dolo perpetrata & insidiis, &c. ex *δόλος* & *φένω*, occido; unde *φόνος*, cædes, & *φονεύω*, interficio, &c.

Δολοφρονέων, ὁ ἡ, ὁ, ἡ, qui dolum cogitat: ex *δόλος*, dolus, & *φρονέω*, cogito. à

Δολοφρονέω, fraudes cogito: f. *ήσω*. à *δόλος* & *φρονέω* quod à *φρὴν*, mens.

Δολοφροσύνη, doli meditatio, dolus, fraudes; ab iisdem.

Δόλοψ, speculator, explorator, insidiator, à *δέλος* & *ὄψις*, quod astuto vultu.

Δολόω, ῶ, falsò, dolosè ago, dolis capio, decipio, idulterio, depravo: f. *άσω*. p. *δεδόλωκα*. Th. *δόλος*.

Δόλος, dat. sing. *δόλεϊ*, acc. pl. à *δόλος*, ου, ὁ, dolus.

Δολωθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. à *δολόω*, dolos machinor, circumvenio: ab eodem them.

Δόλων, ωνος, ὁ, fica, gladiolus seu pugio occultus, quo dolosè aliquem perimus: item minimum in navi velum. Th. *δόλος*, dolus: est &

Δόλων, ωνος, ὁ, nom. propr. DOLON. Eumedis filius apud Hom. ab eodem them.

Δολῶν, decipiens, part. præs. à *δολόω*.

Δόμα, ατος, τὸ, donum, quocunque modo datum; *δῶρον* verò donum gratuitum. Th. *δίδωμι*. perf. pass. *δέδομαι*.

Δομῶδης, ος, ὁ, ad structuram pertinens; à *δομὴ*, ædificium.

Δόμος, ου, ὁ, & *δῖμος*, Dor. & Æol. pro *δῶμα*, a. 2. inf. act. verbi *δίδωμι*, do. f. *δώσω*. a. 2. *ἔδων*.

Δομέω, f. *ήσω*, p. *ηκα*, ædifico: à

Δομὴ, ῆς, ἡ, ædificium, murus, structura corporis. Th. *δέμω*, extruo.

Δόμησις, structura; verbale à *δομέω*.

Δόμνος, ου, ὁ, dominus: *δόμνα*, ης, ἡ, domina, id est, *δέσποινα*. Posteriores Græci à Latinis sumpserunt.

Δόμος, ου, ὁ, DOMUS. gen. pl. *δόμων*, *δομένδε*, domum versus. Th. *δέμω*, ædifico: p. m. *δέδομα*.

Δονηθεῖσα, commota, concitata, Dor. pro *δονηέεῖσα*, a. 1. part. pass. f. g. à *δονέω*, quod vide.

Δονακεῖον, ου, τὸ, arundinetum; à *δόναξ*.

Δονακῆα, acc. Ion. pro *έα*, à

Δονακῆς, έος, arundinosus: à *δόναξ*, arundo.

Δονακοτόρος, ος, ὁ, ἡ, arundinifer: ex *δόναξ*, arundo: & *τρέω*, alo; p. m. *τέτροφα*.

Δονακόχλοος, arundinibus virens; ex *δόναξ*, arundo; & *χλόος*, idem quod Th. *χλοὴ*, viride germen, viriditas.

Δονακώδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, arundinosus; idem quod *δονακεὺς*; & Th. idem.

ΔΟΝΑΞ, ακος, ὁ, arundo, sagitta, utpote, ex arundine. ut Lat. arundo pro telo; itémq; calamus Scriptorius: q. à *δονέω*, agito, quod facilè à ventis agitetur.

Δονδίω, agito; idem quod sequens Th. *δονέω*.

ΔΟΝΕΩ, agito: f. *ήσω*. præs. part. f. g. *δονέουσα*.

Δόνημα, ατος, τὸ, motus (pass. significat.) &

Δόνησις, εως, ἡ, agitatio: à perf. pass. v. *δονέω*.

Δόντες, nom. pl. a. 2. part. act. à *δάω*, *δόντος*: verbi *δίδωμι*, do: a. 2. *ἔδων*.

Δόξα, ης, ἡ, opinio, fama: in N. T. gloria: *δόξαι, ων, αἱ*, dignitates: à *δοκέω*, puto, in existimatione sum.

Δοξάζω, glorifico: imperf. *ἐδόξαζον*, f. *άσω*. a. 1. *ἐδόξασα*, ad gloriam evexi: *δόξασον, άτω*, a. 1. imperat. act. *δοξάσω, ῄς, ῄ*. a. 1. sub. *δοξάσαι*, a. 1. inf. *δεδόξακα*, perf. act. *δοξάζομαι*, glorificor, præs. pass. *δεδόξασμαι*. perf. pass. *ἐδοξάσθην*. a. 1. pass. *δοξασθῶ, ῇς, ῇ*, a. 1. sub.

1. ſub. paſſ. à δόξα, cujus Th. δοκέω.

Δεδοξάσθαι, 3. pl. a. 1. ſub. paſſ. ejuſd. verbi.

Δοξάριον, ε, τὸ, gloriola; Luc. δοξασία, ἡ, opinatio, opinio; Suid. δόξασμα, τὸ, quod faciendum videtur; Plut. δοξαστὴς, opinator; δοξαστικὸς, qui vi opinandi præditus eſt; Ariſtot. in Eth. δοξαστὸς, opinabilis; apud Plat. ac denique, δόξαστον, opinabile, &c. Omnia à δόξα, & δοξάζω, &c.

Δόξητε, 2. pl. a. 1. ſub. act. à δοκέω quod adi.

Δοξικὸς, ἡ, ὸν, glorioſus: à δόξα, gloria.

Δόξις, εως, ἡ, viſio: à δοκέω, video.

Δοξοκακία, ἡ, opinio pulchritudinis ſuæ; Plat. in Phil. ex δόξα & κακὸς.

Δοξοκοπία, oſtentatio, jactantia; item, auræ popularis captatio; Plut. in Pericle; ex δόξα, opinio, gloria, & κοπὴ, ſectio; à κόπτω, ſcindo, &c.

Δοξολογία, ῶ, laudibus cumulo, gloricâ celebratione colo: &

Δοξολογία, ας, ἡ, collaudatio, celebratio quæ fit recenſendis iis quæ ad gloriam alicujus pertinent. Angl. Doxologie, à δόξα, gloria, & λόγω; quod à λέγω, dico.

Δοξομανὴς, qui inſano gloriæ amore tenetur; unde, δοξομανία, vel δοξομανέα, inſanus gloriæ amor; ex δόξα, gloria, & μανόομαι, furo, inſanio; unde μανία, ἡ, furor, inſania, &c.

Δοξόσοφος, & δοξοσοφία; (ex δόξα, & σοφία, vel σόφος) idem quod δοκησίσοφος, & δοκησισοφία; quæ vide.

Δοξόω, pro δοκέω, videri, haberi: verbi δοξόω, a. 1. paſſ. ἐδοξώθην.

Δόξω, videbor, f. 1. ἔδοξα. a. 1. V. δοκέω. q. à δόκω inuſ.

Δορὰ, ᾶς, ἡ, pellis detracta, excoriatio: q. à δέρω, excorio. Th. δέρας, pellis.

Δόρας, απος, τὸ, Ion. & Poët. pro eo & δέρας, απος, lancea: hinc

Δοράπιον, ε, τὸ, haſtile.

Δορατικὸς, q. d. haſtilis; haſtæ magnitudinem æquans, &c. Item, δορατίζομαι, f. 1. ίσομαι; haſtis pugno; unde, δορατισμὸς, ὁ, pugna quæ haſtis fit; Heſych. Omnia à Th. δόρυ, δόρατος, τὸ, haſta.

Δορατοθήκη, locus in quo haſtæ reponuntur; qui etiam dicitur δουροθήκη; ex δόρυ, δόρατος, & δουρὸς, τὸ, haſta; & θήκη; heca; quod vide.

Δορατὸς, & δορυτὸς, ε, ὁ, qui haſtas radit aut polit; item, haſtarum artifex; ex δόρυ, δόρατος, τὸ, haſta; & ξέω, f. ξέσω; rado, polio; ſcalpo; unde ξεῖς, ἰδος, ἡ, inſtrumentum ad radendum, ſeu ſcalpendum; ſcalprum, &c.

Δορατοπαγὴς, qui haſtæ craſſitudine eſt; Xen. ex δόρυ, δόρατος, haſta; & παχὺς, ίος, ὁ, craſſus.

Δόρατος, δόρυος, & per metath. δουρὸς, gen. ſing. à δόρυ, haſta: in pl. τὰ δόρατα.

Δορατοφόρος, idem quod δορυφόρος, haſtatus ſatelles, &c. quod vide.

Δορίκτυπος, ε, ὁ, ἡ, Poët. haſtifremus, bellicoſus: ex δόρυ, lancea, & κτύπος, ſtrepitus. Th. τύπτω, pulſo.

Δορὶς, ίδος, ἡ, culter, quo fit δορὰ, excoriatio. Th. δέρας, pellis.

Δορίπολμος, haſtâ audax; Epigr. ex δόρυ, haſta, & τόλμα, audacia.

Δορκάδειος, ε, ὁ, ἡ, qui dorcadis eſt, ſeu è dorcade; à δορκὰς, άδος, ἡ, caprea.

Δορκαλίδες, flagra ex loris è pelle dorcadis; Suid. ab eod. themate, viz. δόρξ, κὸς, ἡ, caprea; unde δορκὰς, άδος, ἡ, idem.

Δορκάδιον, ε, τὸ, parva caprea, damula: dim. à

Δορκὰς, άδος, ἡ, caprea, dama, capra ſylveſtris; item proor. nom. mulieris, quæ & Syr. Ταβιθὰ dicta, Act. 9. 36. &

Δόρκων, ωνος, ὁ, idem. à

ΔΟΡΞ, κὸς, ἡ, capra, dama: q. à δέρκω, video, quia acuto viſu prædita.

Δόρκος, ε, ὁ, idem; Dioſc.

Δορὸς, ὸ, ὁ, taccus, uter, culeus, è corio factus. Th. δέρας, pellis.

Δορὸς, etiam gen. Poët. à δόρυ, haſta.

Δόρπα, nom. & acc. pl. à δόρπον, cœna.

Δορπέω, f. ήσω, cœno: à δόρπον, cœna.

Δορπήιον, idem quod δόρπον, cœna; item, δόρπης, ος, ὁ, hora cœnæ; Xen. Sed, ſcribitur etiam δόρπης, pro eodem; & Th. idem, δόρπον.

Δορπίη, ης, ἡ, Ion. pro δόρπη, cœna.

ΔΟΡΠΟΝ, ε, τὸ, & δόρπος, ε, ὁ, cœna, hinc ὑποδορπὶς, ίδος, ἡ, cœna ſecundaria.

ΔΟΡΥ, τὸ, haſta, lancea, pilum, lignum oblongum, navis: gen. δόρατος, & δουρὸς, (per Metath. pro δόρυος) & Poët. δορὸς, dat. δόρατι, & δουρὶ, & δορὶ, Poët.

Δορυάλωτος, ε, ὁ, ἡ, bello captus, captivus, mancipium: ex δόρυ, lancea: & ἁλίσκω, capio.

Δορυσθενὴς, ε, ὁ, ἡ, haſtâ impetuoſus, bellicoſus: à δόρυ & σθένος, impetus, quod à σεύω, agito.

Δορύσσω, f. ύξω, p. υχα, haſtâ pugno; à δόρυ.

Δορυφορέω, f. ήσω, lanceam fero, ſtipo, munus ſatellitis obeo: δορυφορούμενος, ſtipatus: &

Δορυφόρος, ε, ὁ, ſatelles: ex δόρυ, haſta, & φέρω, fero.

Δὸς & δόσι, da, cedò, a. 2. imperat. act. à δίδωμι, do: f. δώσω, a. 2. ἔδων.

Δόσαν, dederunt, Ion. pro ἔδοσαν, 3. pl. a. 2. act. ab ἔδων, verbi δίδωμι, do.

Δόσις, dona, nom. pl. à δόσις, εως, ἡ, donum, quod à δίδωμι.

Δοσίδικος, ὁ, ἡ, qui alicujus peccati dat pœnas: ex δόσις & δίκη, pœna.

Δόσις, εως, ἡ, donum, donatio, quod à 2. ſing. perf. paſſ. δέδοσαι, verbi δίδωμι, do.

Δόσκον, ες, ε, imperf. Poët. (q. à δόσκω,) pro ἐδίδουν, ας, ω verbi δίδωμι, do.

Δότε, 2. pl. a. 2. imperat. à δίδωμι, do.

Δότειρα, ας, ἡ, datrix: à

Δοτὴρ, ῆρος, ὁ, DATOR, quod &

Δότης, ου, ὁ, idem; à δίδω, 3. ſing. perf. paſſ. verbi δίδωμι.

Δοτικὸς, ἡ, όν, ad dandum propenſus: ab eodem.

Δοτὸς, ή, όν, qui dari poteſt; ab eod. themate.

Δότω, 3. ſing. a. 2. imperat. act. à δίδωμι.

Δῶ, pro δότω, a. 2. imperat. m. ejuſd. verbi.

Δωλαγωγέω, in ſervitutem redigo: cum accuſ. à

Δωλαγωγὸς, ε, ὁ, ἡ, ſervorum ductor: quod ex δῶλος, ſervus, & ἀγωγὸς, dux viæ: quod ab ἄγω, duco.

Δωλαπατία, ἡ, ſervorum ſeductio; ex δῶλος, ſervus; & ἀπατάω, ῶ; fallo, decipio.

Δωλάριον, ε, τὸ, ſervulus: dim. à δῶλος, ſervus.

Δωλεία, ας, ἡ, ſervitus, &

Δωλεῖος, ε, ὁ, ἡ, ſervilis, à δῶλος, ſervus.

Δώλωμα, (poëticè pro) & δώλωσις, ſervitium, ſervitus; à δωλόω.

Δωλεύσαν, pro ἐδωλεύσαν, 3. p. a. 1. act. Ion. &

Δωλευσάτωσαν, 3. pl. a. 1. imperat. act. à

Δωλόω, ſervio, inſervio, ſum ſervus: f. δώσω, a. 1. part. δωλώσας, p. δεδώλευκα: à δῶλος, ſervus.

Δῶλος, ης, ἡ, anci la: ab eod. them.

Δωλωσις, εως, ἡ, Ion. p. o δωλεία, ας, ἡ, ſervitus: hinc

Δωλῶν, Ion. pro δώλων, ſervilis: &

Δωλικὸς, ὴ, ὸν, ſervilis: à δῶλος, ſervus.

Δωλὶς, ίδος, ἡ, ſerva; Poll. ab eod. Th.

Δωλιχόδρομος, ε, ὁ, ἡ, longam habens cervicem: à δωλιχὸς, Ion. pro δολιχὸς, & δειρὴ, cervix.

Δωλοπρέπειον, ε, τὸ, in Pand. Videtur eſſe aſſertio in ſervitutem; Bud. ex δῶλος, & γραφὴ; quod vide.

Δωλοπρεπία; ſervorum imperium ſeu poteſtas; Suid. ex δῶλος, ſervus; & κράτος, ους, τὸ, robur, potentia; unde κρατέω, ῶ; imperio obtineo; impero, &c.

Δωλοτρεπὴς, ίος, ὁ, ἡ, ſervo conveniens, ſervilis, illiberalis: ὁ τῷ δώλῳ πρέπων.

ΔΟΥΛΟΣ, ε, ὁ, ſervus: hinc compoſ. ὀφθαλμοδωλεία, ας, ἡ, ſervitus ad oculum præſente hero.

Δωλοσύνη, ης, ἡ, ſervitus. Th. δοῦλος, ſervus.

Δωλόω, ε, ὁ, ἡ, ſervilis; Eurip. ab eod. Th.

Δωλοσώματα, mancipia; famuli, ſeu ſervi; Poll. ex δῶλος & σῶμα.

Δωλότερος, η, ον, qui ſervitutis jugo magis premitur: compar. à δῶλος.

Δωλοφανὴς, qui ſervus eſſe videtur; & τὸ δωλοφανές; forma ſervilis; ex δῶλος & φαίνω.

Δωλόω, ῶ, præſ. part. paſſ. à

Δωλώω, in ſervitutem redigo, ſervum facio: f. ώσω, p. δεδώλωκα, præſ. paſſ. δωλόομαι, ſervus fio: perf. paſſ. δεδώλωμαι. part.

δεδελωμένος, mancipatus: a. 1. pass. ἐδελώθην. part. δελωθείς, έντος. Th. δέλος, servus.

Δέλωσις, subjugatio; in servitutem redactio; Thuc. 3. Verbale à δελόω.

Δελωσυνη, servitus, Ion. pro δελοσυνη, vel δελεία.

Δεμας, metri causa, inserto υ, pro δόμος, ου, ὁ, domus; quod vide.

Δεν, a. 2. inf. act. δαῖς, δόντος, & in f. g. δασις, a. 2. part. verbi δίδωμι, do: f. δώσω. a. 2. ἔδων.

Δεπησεν, fanuit, 3. sing. a. 1. Ion. à

Δεπέω, tonitum edo: cadendo sono, f. ήσω, p. ηκα. a. 2. ἔδεπον, perf. m. δέδεπα, cecidi: part. δεδεπώς, mortuus; apud Hom. quod à

ΔΟΥΠΟΣ, ου, ὁ, sonitus, propriè ad terram allisorum.

Δεραι, ligna, trabes, hastæ: nom. & acc. pl. à gen δερός vel à δέρον, antiq. lignum: alii pro δέκατα, per apoc. & hoc Poët. Epenth. pro δέκατα, à δέρυ, δέρκος, & δερός, τό, hasta, lignum: δέκας, τος, τό, idem. Ion.

Δέρας τος, τό, Poët. pro δόρυ navis.

Δέκατ' pro δέκατα, vide δέκα.

Δερέτης, &

Δάρεος, item δέρεος, ligneus: unde Lat. durateus & durius: ab antiq. δέρον in pl. δέρα, ligna. Th. δόρυ.

Δερίωτος, ου, ὁ, ἡ, tantum intervallum continens quantum hastæ jactus: ex δόρυ, hasta, & ἵνεκεν, longus.

Δερὲ, dat. sing. pro δόρατι, vel δόρυ, à δόρυ, δέρκος, τό, hasta.

Δερικλειτος, ου, hastâ clarus, præclarus bellator: à δόρυ & κλειτός, inclytus, quod à κλέος, celebro.

Δερίκλυτος, ου, & δερίκλυτος, idem, sed ex δόρυ & κλυτός, clarus: quod à κλύω, audio.

Δερίκτητος, ου, ὁ, ἡ, pro δορύκτητος, Poët. hastâ acquisitus, captivus, captiva: à δόρυ, hasta: & κτάομαι, possideo.

Δάρεος, ligneus; vide δάρεος.

Δερὸς, gen. (per Metath. pro δόρυος) dat. δορὶ, à δόρυ, hasta.

Δοχᾶος, idem quod δοχὸς, ου, ὁ ἡ, ἡ, capax, Theophr. de caus. Pl. l. 2. c. 6. à δέχομαι.

Δοχεῖον, ου, τό, vas: à δέχομαι.

Δοχίον, receptaculum, conceptaculum; resolutione Ionica, idem cum præced. δοχεῖον, & ab eod. Th.

Δοχὴ, ῆς, ἡ, epulum, convivium: à δέχομαι, excipio. Est & δοχὸς, ὴ, όν, capax: ab eod. them

Δοχμὴ, ῆς, ἡ, & δέχμη palmus: à δέχομαι, capio.

Δοχμόκερσι; qui coma sunt obliqua seu tortuosa; Hesych. ex δοχμὸς, obliquus; & κέρσω, crinis; à Th. κείρω, tondeo.

ΔΟΧΜΟΣ, & δοχμὸς, ὴ, όν, item δόχμιος, ὁ, ἡ, obliquus: indè

Δοχμόω, incurvo, flecto, f. ώσω, a. 1. part. pass. δοχμωθείς, ejusd. a. 1. part. pass.

Δόω, DO, inus. pro δίδωμι.

ΔΡΑ'ΒΗ, ης, ἡ, herbæ nomen.

Δρέγμα, ατος, τό, manipulus: δρέγω, ακὸς, ἡ, pugillus. Th. δρέκω seu δρέπω, f. ξω, prehendo.

Δρεγματολόγος, qui manipulos colligit; ex δρέγμα & λέγω, lego; i. e. colligo.

Δρεγμοδόω seu δρεγματοδόω, f. δώσω, manipulos colligo: à δρέγμα, ατος, τό, quod vide.

Δρεγμὸς, ὴ, Etym. est multitudo stipis, & parvæ pecuniæ; à δρέγμα, & Th. δρέκω.

Δρεθεῖν, a. 2. inf. act. à δαρθάνω, dormio: f. δαρθήσομαι, q. à δαρθέω, f. 2. δρεθῶ, per Metath. a. 2. ἔδρεθον.

Δραίλω, fugere ω, a. 2. opt. act. ab ἔδρλω, verbi inus. δρῆμι, quod à δίδρακα. Th. δρέκω, fugio.

Δραιτω, idem quod δρέκω, fugio.

Δρέγμα, pugillum, acc. sing. à δρέγξ, ακὸς, ὁ, pugillus: à δρέκω, prehendo.

Δρέκαινα, ἡ, dracæna; item, δρεκαινίδες, dracunculi pisces, qui similes sunt graculi pisci. Utrumq; à Th. δρέκων, draco.

Δρεκεὶς, εῖσα, ἐν, a. 2. part. pass. &

Δρέκιν, aspiciebant, pro ἔδρακον, 3. pl. a. 2. act. à δέρκω, video. a. 2. ἔδρακον. p. m. δέδορκα. a. 2. pass. ἐδρέκλην.

Δρέκοντε, dual. num. δρέκω, gen. sing. à

ΔΡΑ'ΚΩΝ, οντος, ὁ, DRACO, item propr. nom. legislatoris Athenienses, dat. pl. δρέκασι in f. g. δρέκαινα, dracæna. q. à δέρκω, video: a. 2. ἔδρακον. part. δρακὼν.

Δρεκόντειος, ου, ὁ, & δρεκοντίας, ου, ὁ, anguinus; ut δρεκοντίας πυρὸς, apud Theophr. l. 3. c. 26. triticum quod draconitias dicitur; & δρεκοντίτης λίθος; draconites Plinio; gemma quæ fit è cerebro draconum; de qua agit, l. 37. c. 10. Item, δρεκοντώδης, ές, ὁ ἡ, draconibus seu anguibus plenus; Eurip. in Oreste. Omnia à Th. δρέκων.

Δρέκων, ωνος, ὁ, τό, oculus; visus; Nic. in Alexiph. à Th. δέρκω, video; quod in fut. secundo est δρέκω, in aorist. secundo ἔδρεκον, &c

Δράκα, ατος, τό, DRAMA, fabula. Th. δρέκω, ago: quomodo & partes fabulæ dicuntur actus.

Δρεκαπίζω, & διαδρεκαπίζω, ago fabulam; Bud. ex Laert. & δρεκαπικὸς μῦθος; exp. poëtica fabula; Item, τὸ δρεκαπικὸν, opus vel poema, in quo solæ personæ agunt, absq; poëtæ interlocutione, &c. Omnia à δρέκα, & Th. δρέκω.

Δρεκαπικὸς, ἡ, activus, poëticus, fabulosus: à δρέκα.

Δρεκαπιστὴς, dramatum, seu dramatis scriptor; Plut. exponitur &, actor fabularum; Luc. Unde δρεκαπιστοία, dramatum scriptio; & δρεκαπιστῶ, in modum dramatis concrebo; comicum seu dramaticum opus edo vel scribo; doceo fabulam, &c. Sic, eodem sensu, dicuntur, δρεκαπεργὸς, δρεκαπεργία, & δρεκατεργῶ, ῶ; ex δρέκω, drama, fabula, composito cum ποιέω, facio, & ἔργον, τό, opus, &c.

Δρεμεῖν, a. 2. inf. δρεμῶν, οῦσα, currens, a. 2. part. act. δρεμέμεν, f. 2. m. à τρέχω, curro: f. δραμοῦμαι. p. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα.

Δρεμμὼς, άδος, τό, Ion. pro δρόμος, cursus: quod vide.

Δρεμὼν, cucurrisse, Dor. pro δρεμεῖν, quod vide.

Δρεμὲσα, a. 2. part. f. g. vide δρεμεῖν.

Δρᾶναι, facere, a. 2. inf. Dor. pro δρᾶσαι, à δρῆμι, vel δράω, idem quod δράω, facio: vel δρᾶναι, fugere, est, a. 1. inf à δρῆμι, vel δίδρακα, fugio: f. δράσω, a. 2. ἔδρᾶν, ας, a. 2. opt. δραίην. inf. δρᾶναι. part. a. 2. δρᾶς.

Δρᾶξ, ακὸς, ὁ, pugillus; à δράκτω, prehendo.

Δρεξάμενος, arripiens, a. 1. part. m. vide δρέκτομαι.

Δρεπτόω, f. δώσω, p. δῶκα, fugio: à

Δρεπέτης, ου, ὁ, servus fugitivus: à δράω, fugio.

Δρεπετίδιος, α, ὁ, Dor. pro

Δρεπετίδης, ου, ὁ, idem quod δρεπέτης.

Δρεπετικὸς, ad fugitivum pertinens; Plut. in Pomp. Item, δρεπετίσκος, servulus fugitivus; utrumq. à δρεπέτης, quod vide.

Δρεπὸν, ὄσα, όν, a. 2. part. act. à δρέπω, decerno, f. ψω, a. 2. ἔδρεπον

Δρεπτέω, q. d. factitio; facere seu patrare cupio; Soph. in Ajace. Item, δρεπτάμος, idem quod δρεπτικὸς; efficax; & δρέπτης, actio, &c. Omnia à δρέκω, facio, ago, &c. à quo etiam est δρεπτήω, fugio.

Δρεπτὸς, ὴ, ὸν, fuga, à δράω, fugio.

Δρέπτομαι, vide in δρέκτω.

ΔΡΑ'ΣΣΩ, seu πω, f. ξω, prehendo, manu arripio: δρέκτομαι, seu πομαι, carpo. f. δρέξομαι, a. 1. m. ἐδρεξάμην, ω, ατο, a. 1. imperat. δρέξαι, & in pl. δρεξάσθε, perf. pass. δέδρεγμαι, unde δρέγμα, ατος, manipulus: & Angl. to grasp.

Δρέστας, α, ὁ, Poët. & Dor. pro δράστης, ου, ὁ, servus: &

Δρεστὴρ, ῆρος, pro quo δρηστὴρ, Ion. famulus, minister. Th. δράω, famulor: vel à δρήσω pro δράω. Item

Δρηστὴρ, ῆρος, &

Δρηστήριος, ία, ιον, strenuus, industrius, promptus, impiger: à δράω, facio.

Δρηστικὸς, κὴ, κὸν, efficax; ut apud Ægin. δρηστικὰ φάρμακα; præstantissima medicamenta; ab eod. Th.

Δρηστὸς pro δαρτὸς, excoriatus, à δέρω, excorio. Th. δέρας, pellis.

ΔΡΑΧΜΗ, ῆς, ἡ, DRACHMA, moneta; & ponderis nomen: q. à δρέπτω: indè δίδρεγμος, α, ὁ, ἡ, qui duarum drachmarum pretii est.

Δρεχμιαῖος, α, ὁ, item, δρεχμαῖος, δρεχμικὸς, & δρεχμίδιος; drachmæ pretium, pondus, aut mensuram æquans; δρεχμὴς ἄξιος; Plut. Nicand. & Poll. &c. Omnia à δρέκτω.

ΔΡΑ'Ω, f. άσω, facio, ministro, fugio.

Δρεπάνη, ης, ἡ, falx: acc. pl. δρεπάνας & Δρέπανον, ου, τό, idem, à

ΔΡΕ'ΠΩ, f. ψω, decerpo, carpo, colligo: δρέπο-

δρέπομαι, idem: hinc verisimile Angl. to reap.

Δρεπανηργὸς, falcium artifex; Athen. 6. ex δρέπανον, falx, & ἔργον, opus.

Δρεπτὸς, ὴ, ὸν, exp. qui percipi potest; quo quis frui potest; vindemialis; Hesych. Item, δρεπτῆς, eidem Hesych. sunt vindemiatores; πεντηταί. Utrumq; à præced. Th. δρέπω.

Δρεψάμην, Æol. pro δρεψάμην, Dor. pro δρεψάμην, nom. pl. f. 1. part. m. f. g. verbi δρέπω, f. ψω, decerpo.

Δρῆμι, affertur ut inusitatum verbum, pro δρᾶω; cujus composita quædam tempora sunt in usu; viz. ἀπέδραμον, διαδραίλω, & particip. ἀποδρὰς, διαδρὰς, &c. quæ vide.

Δρηπέτης, ου, ὁ, Ion. pro δραπέτης, fugitivus: quod vide.

Δρήσας, faciens, a. 1. part. act. Ion. à δράω, facio. f. ἄσω.

Δρησμὸς, οῦ, ὁ, Ion. pro δρασμὸς, fuga. Th. δράω, fugio.

Δρησμοσυνῶν, ῆς, ἡ, pro δρασμοσυνῶν; ministerium; vel potiùs, strenuitas & sedulitas in ministrando, ut δρησοσυνῶν; Hesych. & Etym. Item, δρησήρ, Ionicè δρασήρ, minister, famulus, δρήστειρα, ἡ, famula; Od. κ. & δρηστήριον ἔργον, servile opus, &c. Omnia à δράω, vel à δρήσω, posito pro δράω, famulor.

Δρηστοσυνῶν, ῆς, ἡ, strenuitas, sedulitas: à δράω.

Δριάεις, εντ, ὁ, arborosus, virens; & δρίεις, ῶ; arboribus & herbis vireo; Hesych. à δρῦς, sylva; fruticetum; à Th. δρῦς, arbor.

ΔΡΙΆΟΣ, ᾱ, ὁ, lumbricus.

Δριμεῖα, ας, ἡ, acris gustu, gravis, molesta, à

ΔΡΙΜΥ Σ, εῖα, ὺ, acri gustu vel sapore asper: hinc δριμύτης, acrimonia.

Δριμὺ, (neutr. à δριμὺς, εντ, ὁ,) interdum ponitur adverbialiter, pro δριμέως, acriter, vehementer, &c. Ut δριμὺ βλέπων, apud Aristoph. torve intuens, &c.

Δριμύλη, q. d. acriusculus; aliquantum acris seu acerbus; ut δριμύλα ὄμματα, in Epigr. Item, δριμύσσω, acri ac mordaci humore afficio; ut Bud. Interpr. apud Gregor. Utrumque à Th. δριμὺς; acrem habens saporem seu pungentem, &c.

Δριμυφαγέω, qui acribus vescitur; vel, qui acrium esu delectatur; unde, δριμυφαγία, acrium ciborum esus; item, vomitus esu acrium provocatus; Dioscor. l. 2. c. 33. & δριμυφαγία, acribus vescor; &c. Omnia ex δριμὺς, asper; & φάγω, edo, comedo.

Δρίον, ου, τὸ, locus arboribus consitus: à δρῦς, arbor.

Δρίος, εντ, τὸ, idem quod δρίον, sylva, & ab eod. them.

Δρίτης, ου, ἡ, solium, alveus balneatorius: à δρῦς, quod ex quercino ligno fiat.

Δρίτης, urna mortui, apud Eust. ex δρῦς, δρύος, ἡ, quercus; & ὄιτος, ου, ὁ, ærumna, calamitas, miseria; item exitium; interitus, &c. Etymologo est, ἡ ἐκ δρυὸς εἰς ὄιτον πτῶσις, &c.

Δρομαδίως, idem quod δρομαίως, curriculo, cursim. Item, δρομαλὸς λαγωὸς, lepus, inter currendum captus, Hesych. δρομάσσω, idem cum πρέχω, curro; δρομὰς, άδος, ὁ, cursor; & δρομικὸς, qui cursu valet; aptus & habilis ad cursum; Aristot. Eth. 1. c. 1. Omnia à δίδρομα, præt. med. inusitati verbi δρέμω, pro πρέχω, curro.

Δρομικῶς, ὴ, cursilis, velox: &

Δρόμιος, άδος, ὁ, ἡ, curritans, cursitorius: &

Δρόμας, άδος, ἡ, DROMAS piscis; item DROMEDA camelus, vulgò DROMEDARIUS; item vaga, scortum: &

Δρόμος, ου, ὁ, cursus: omnia à p. m. δίδρομα, verbi πρέχω, curro.

ΔΡΟ ΜΩΝ, ωνος, ὁ, DROMO, parvus cancer, creditur esse qui Aristoteli δρομὰς ab eod. them.

Δρομιχαῖτης, setas inter currendum agitans; Eust. ex δρέμω, inusit. pro πρέχω, curro, & χαίτη, ης, ἡ, jubi, seta, &c. Sic etiam, δρομακήρυξ, υκος, ὁ, præco, seu nuntius percursorius; ex δρέμω, & κήρυξ.

Δρόπα, ex Æschyli Palamede affert pro δρεπάνη; & δρόπις, eidem Hesych. est vindemia; utrumq, à Th. δρέπω, colligo, &c.

Δροσερὸς, ᾶ, ὁ, item, δροσηρὸς, & δροσόεις, εντος, ὁ, roscidus, rorulentus; Plut. Aristoph. &c. Omnia à seq. Th. δρόσος, ros; sicut etiam ab eo est verbum δροσίζω, rore aspergo, irroro, &c.

Δροσοβόλος, rorem jaciens, vel spargens; ut δροσοβόλος ἀὴρ, apud Theophr. aër roscidus aut rorulentus, sic, δροσοβόλαι χῶραι; apud eundem; ex δρόσος, ros, & βολὴ, aut βάλος, jactus, unde βολέω, jacio, à Th. βάλλω, idem. Sic alia etiam componuntur cum hoc Themate δρόσος; ut δροσόμελι, roscidum mel; Theophr. cum μέλι, ιτος, τὸ, mel. Item, δροσοπάχνη, ἡ, ros semiconcretus, quasi ros pruinosus; Aristot. de mundo; cum πάχνη, pruina, ros glaciatus, &c.

ΔΡΟ ΣΟΣ, ου, ὁ, ROS, δρόσος, lacrymæ: q. ῥόσος, à ῥέω, fluo. Hinc δροσερὸς, & δροσόμος, ὄ, &

Δροσώδης, εος, ὁ, ἡ, roscidus.

Δροσοφόρος, roriferus; ex δρόσος, ros; & φέρω, fero, &c.

Δρῶγος, ου, ὁ, cohors & globus militum, drungus: vide Latin. Etymol.

Δρύαλλα, ης, ἡ, nomen mulieris, à Druso.

Δρυάδες, & Ἁμαδρυάδες, ων, αἱ, Nymphæ. Th. δρῦς, quercus.

Δρύαλλος, ου, ὁ, nomen viri, qui quercuum satis habet.

Δρύαντα, acc. sing. à Δρύας, αντος, ὁ, propr. nom. patris Lycurgi: q. à δρῦς, quercus.

Δρύϊνος, ου, quernus. Th. δρῦς.

Δρυΐτης λίθος; dryites lapis seu gemma est, è truncis arborum, ligni modo ardens; Plin. l. 37. c. 11. ab eod. Th.

Δρυμὸς, οῦ, ὁ, sylva querna, quercetum, nemus: item δρυμὰν, ῶνος, τὸ, idem. Them. δρῦς.

Δρυμώδης, έος, ὁ, ἡ, sylvosus; & δρυμὼν, ῶνος, ὁ, pro δρυμὸς affertur; à Budæo tamen dumus, & dumetum ponitur; ab eodem itidem Th. δρῦς.

Δρυμὼς, Dor. pro δρυμὸς, ejusd. acc. pl.

Δρύος, ου, τὸ, nemus: à δρῦς.

Δρύος (& δρίος) sylva, saltus, nemus; sed à Bud. exp. senticetum, fruticetum. Th. idem.

Δρύοχος, ου, carina, alveus navis: παρὰ τὸ τῶν δρυῶν ἔχειν.

Δρυοψὶς, nomen avis, apud Aristoph. in avibus. Th. δρῦς.

Δρυπεπὴς, έος, ὁ, ἡ, oliva, DRUPPA, fructus maturus: à δρῦς & πέπω, quæ in arbore cocta fuit, & ad maturitatem perducta.

Δρύπεψ, πος, ὁ, ἡ, idem, & ab iisd.

Δρυπετὴς, έος, ὁ, ἡ, idem, sed à πίπτω, cado: fructus q. d. jamjam casurus.

Δρυπὶς, à Theophr. hist. Pl. l. 1. c. 16. numeratur inter frutices qui pro foliis spinas habent, ut ἄκανθα, & ἄκανθος. Thema est δρύπτω, lacero, lanio.

ΔΡΥΠΤΩ, f. ψω, lacero, lanio: perf. δέδρυφα: indè δρυφὴ, ῆς, ἡ, laceratio, quæ fit unguibus.

ΔΡΥ Σ, υὸς, ἡ, quercus, robur, quercûs species; item quævis arbor: in acc. δρυῦν. Hinc compos. χαμαίδρυς, υος, & χαμαίδρυψ, πος, ἡ, quercus humilis.

Δρυτόμος, ου, ὁ, ἡ, per Apoc. pro δρυοτόμος, quercuum, vel arborum incisor, faber lignarius: à δρῦς, quercus vel arbor, & τέμνω, seco.

Δρυφὰς, άδος, ἡ, unguis vel laniatus; Hesych. Item, δρυφὴ, ἡ, Hesych. carptio & laceratio quæ unguibus fit. Th. δρύπτω.

Δρυώδης, έος, ὁ, ἡ, roboreus, quernus, &c. à Th. δρῦς, robur, quercus.

Δρώσιμι, pro δρέψω seu δρέψιμι, præs. pr. verbi δρέπω, facio.

Δρώντων, Att. pro δρεψάντων, ex δρέπω, facio, vel fugio. Solent enim Attici gen. pl. part. quorund. usurpare pro tertiis person. imperat. præs. temp. pl. numeri.

ΔΡΩ ΠΑΞ, ακος, ὁ, DROPAX, medicamenti species, ad evellendos pilos, q. à δρέπω, carpo.

Δρωπακίζειν, idem quod πιλεῖν; i.e. agglutinatione picis calidæ evellere pilos, & deglabrare cutem; & indè δρωπακισμὸς, οῦ, ὁ, dropacis applicatio; Dioscor. l. 7. c. 4. Utrumq; à præced. Th. δρώπαξ.

Δῦ, pro ζῦ, ab ἔζω, ις, υ, a. 2. ind. act. & pro δῦσι, a. 2. imperat. à δύομαι, subeo.

Δύ', pro δύο, duo.

Δυαδικὸς, ad binarium pertinens numerum; dualis; Plutarch. à δύο, duo.

Δυάς, άδος, ἡ, q. dualitas, binarius. Hinc Angl. Dewce.

Δυάω, in miseriis & calamitates conjicio: infortuniis & ærumnis implico; Od. υ. Item, nugor, ineptio; Hesych. Suid. Item, δυερὸς, laboriosus, ærumnosus, calamitosus; Suid. & Hesych. Utrumque à Th. δύη, infortunium, &c.

Δύεῖ, 3. sing. ind. pass. à δύομαι, & δύω, subeo.

ΔΥ'Η, ης, ἡ, infortunium, labores, stragis, ærumna: q. à δύω, occido.

Δυσπαθὴς, laborum ærumnarumq; patiens; in Epigr. Item, δυσπαθέω, ὁ ἡ ἡ; idem. Unde δυσπαθία, laborum & ærumnarum perpessio; Etym. & δυσπαθία, dolor, cruciatus; Epigr. Omnia, à δύη, ærumna, calamitas, & πάσχω, patior; f. πήσομαι, tanquam à πήθω; & in aor. 2. ἔπαθον; unde πάθος, εος, τὸ, quod quis patitur, seu passus est, &c.

Δύης, 2. sing. præs. sub. verbi δύω.

Δῦθι, a. 2. imperat. act. &

Δυϊκὸς, ἡ, dualis: à δύο.

Δυϊκῶς, dualiter; numero duali; à δυϊκὸς.

Δύμβαι, Dor. pro δῦναι, 2. 2. inf. à

Δῦμι, subeo: vide δύω.

Δυῦ, pro δύς, Ion. pro ἔδυς, imperf. verbi δύω, subeo.

Δυὰ, Dor. per Apoc. pro δύασαι, vel pro δύῃ, potes, 2. sing. præs. verbi δύαμαι, possum.

Δυάεται, pro δύαται, 3. sing. præs. opt. δυαίμην, ο, ατο· à δύαμαι, quod vide.

Δυάμαι, pro δύαμαι, possum.

ΔΥ'ΝΑΜΑΙ, σαι, ται, possum, valeo, æstimor: in sub. præs. δύωμαι, ῃ, ῃται. imperf. ἐδυνάμην, ω, ατο. Att. pro ἐδυνάμην. f. δυνήσομαι. a. 1. pass. ἐδυνήθην, ης, η, Att. pro ἐδυνήθην. a. 1. sub. δυνηθῶ, ῆς, ῇ, legitur etiam 2. 1. pass. ἐδυάσθην & ἠδυάσθην. & a. 1. m. ἐδυνησάμην, tanq. à δυνάζομαι. Hinc compos. ἀδυναμία, imbecillitas. ἀδύνατος, impossibilis: καθ' ὅσον δύναμαι, pro κατὰ δύναμιν, pro viribus.

Δυνάμει, dat. sing. & δυνάμεις, nom. pl. à δύναμις.

Δυναμένη, ης, ἡ, f. g. part præs. à δυνάμενος, quod à δύναμαι item nom. propr. mulieris: q. d. potens.

Δυνάμεσθα pro δυνάμεθα, Poët. 1. pl. præs. δύναμαι.

Δυναμικὸς, ἡ, ὁ, valens, efficax; & δυναμικώτερος, valentior, efficacior; apud Plut. & Dioscor. est adject. à seq. substant. δύναμις.

Δυνάμις, εως, ἡ, potentia, vis, virtus. αἱ δυνάμεις, miracula, virtutes, potestates: ἐξουσία, moralis facultas, naturalis verò δύναμις· à δύναμαι.

Δυναμόω, confirmo, roboro: f. ώσω. p. δεδυνάμωκα. præs. pass. δυναμόομαι, ῶμαι· unde

Δυναμούμενος, ὁ, ἡ, corroboratus, ejusd. part. præs. pass.

Δυάσασι, 2. sing. præs. à δύαμαι, quod vide.

Δυαδεδῶσθαι, potuisse, a. 1. inf. ejusd. verbi.

Δυάσπις, εως, ἡ, Poët. pro δυάμις, potentia. Th. δύαμαι, possum.

Δυαστικὸς, ad obtinendum potentatum aptus; vel potentatum referens; Aristot. Pol. 6. δυάστις, mulier potentatum obtinens; & δυάστωρ, vir potentatum obtinens, &c. Omnia à sequente δυάστης, optimas, primas, procer, &c. Item, δυαστόμαι, quod subest potentatum alicujus, seu imperio; ditio; item, præfectura; & δυαστυπὸς, conveniens ei qui principatum obtinet; ut δυαστυπὸν ἦθος; apud Demetr. Phal. Utrumq; à sequente δυαστύω; potentatum obtineo, &c.

Δυαστεία, ας, ἡ, imperium, potentatus: &

Δυαστύοντας, acc. pl. part. præs. à

Δυαστύω, sum princeps: f. ύσω· quod à

Δυάστης, ου, ὁ, DYNASTA, dominus: a

Δυατέω, potens sum: f. ήσω. p. δεδυάτηκα. a

Δυατὸς, η, ὸν, potens. δυατὸς εἰμὶ, idem quod δύαμαι, possum: δυατὸν, & τὸ ἐν δυατῷ, possibile, quod fieri potest δυατώτερος, compar. in superl. δυατώτατος. Th. δύαμαι.

Δυατῶς, adv. (à præcedente δυατὸς) potenter, validè, &c. Unde dicitur δυατῶς ἔχω; pro δύαμαι, possum.

Δυῶς, ingressus est, imperf. Ion. à δύω, subeo.

Δυώασι, possunt, Ion. pro δύανται, 3. pl. præs. δύαμαι.

Δυώῃ, 2. sing. præs. sub. δύωμαι, ῃ, ῃσι. à δύαμαι, possum.

Δυώῃσι, Ion. pro δύῃ, quod vide.

Δυωηθείῃ, ης, η, a. 1. opt. pass. δυνηθῶ, ῆς, ῇ, a. 1. sub. pass. à δύωμαι, quod vide.

Δυωηεὶς, ῆσα, ὁ, potens, pollens; Bud. ex Basil. in Hexaem. ab eod. Th. δύαμαι.

Δυώησαι, Ion. pro δυήσῃ, 2. sing. f. 1. m. δυήσομαι. inde part. δυησόμενος à δύωμαι, possum.

Δυώνη, gen. sing. præs. part. à δύω, occido.

Δυώσι pro δύωσι, ingrediuntur, 3. pl. præs. δύω.

Δυῶτα, occidentem, accus. sing. a. 2. part. à δύς, δύπτης, quod à

ΔΥ'ΝΩ, δύω, vel δῦμι, subeo, ingredior, occido, induo: δύω tantum in compos. invenitur: δύω. f. δύσω. a. 1. ἔδυσα. perf. δέδυκα. perf. pass. δέδυσμαι. δῦμι a. 2. ἔδυν, υς, υ, a. 2. inf. δῦναι. a. 2. part. δύς, δύντος. Inde δυσμὴ, occasus Solis: δύσις, idem. ἀνατέλλω, emergo: ἀνατέλλω, subeo: ἔδυσις, irruentum: &, ut quibusd. videtur, Angl. DAWN (aurorâ enim exoriente, astra minora δύουσι) & DEW.

ΔΥ'Ο, vel Att. δύω, DUO, gen. dual. δυοῖν, & in f. g. δυεῖν, dat. pl. δυσί. Hinc δυϊκὸς, dualis: δυὰς, dubium: δυάζω, dubito.

Δυοκαίδεκα, vel δυώδεκα, duodecim; Item, δώδεκα, pro eodem; ex δύο, duo; & δέκα, decem; unde etiam δυοκαιδέκατος, άδος, ἡ, duodenarius numerus; Areop.

Δυοστὸν, ὄ, τὸ, semis quinque; ejusdem est formæ, cum πολλοστὸν; uti in Schol. Eurip. & responderi ad πεντημόριον, annotat. ut, interroganti πεντημόριον; respondeatur, τὸ δυοστὸν, τὸ τέμτον, vel τὸ τετταρημόριον, &c. à Th. δύο, duo.

Δυοτοκέω, una seu gemellos pario; ex δύο, duo; & τίκτω, pario; unde τόκος, ου, ὁ, partus, &c.

Δυόασι, Poët. pro δύῶσι: ex them. δυάω, pro δύω.

Δύπτης, ου, ὁ, urinator, qui aquas subit: à

Δύπτω, f. ψω, aquam subeo: à quo fluxisse videntur Angl. to dip, dive, &c.

Δὺς, δύπτος, part. a. 2. à δῦμι, quod in δύω vide fis.

ΔΥ'Σ, particula in compositione, pro ægrè, malè, infeliciter, & pro α privante.

Δύσαξος, ω, ὁ, Dor. pro δύσηβος, ου, ὁ, infelix puber: ex δὺς & ἥβη, pubes.

Δύσαγνος, malè, difficulter, vel infeliciter castus; h. e. impurus, sprurcus; ex δὺς & ἁγνὸς.

Δυσαγρέω, ῶ; infeliciter captura utor; malè, & infeliciter venor; Plut. Item, δυσαγρία, mala seu infelix captura & venatio, &c. Th. ἄγρα.

Δυσάγωγος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, qui difficile ducitur & impellitur quo volumus; intractabilis, indocilis; contumax, &c. ut δυσάγωγος ἵππος, equus contumax, &c. ex δὺς, & ἀγωγὴ, seu ἀγωγὸς, quæ Vi.

Δυσαέω, graviter spirantis, gen. sing. à

Δυσαὴς, έος, ὁ, ἡ· ex δὺς & ἄω, vel ἄημι, flo, spiro.

Δυσάερος, ου, ὁ, ἡ, malum habens aërem; unde δυσαερία, malus aër, aëris intempestas, cœli intemperies, &c. Th. ἀὴρ, vide.

Δύσαι, a. 1. inf. act verbi δύω, vel δῦμι, subeo: f. σω. p. δέδυκα. a. 1. ἔδυσα. a. 2. ἔδυν.

Δυσαίακτος, graviter, & miserabiliter defletus; item, qui non facile lugetur; & qui vix satis lugeri potest, &c. Exponitur etiam lugubris; item qui non facile luget, &c. Ex δὺς & αἰάζω; lugeo; unde αἰακτὸς, deflendus, lamentabilis; luctuosus, lugubris, &c.

Δυσαιανὴς, idem quod δυσαίακτος; Vi. ex δὺς, & αἰανὸς vel αἰανὴς; Vi. acerbus, vel luctuosus, &c.

Δυσαίσθητος, sensu non valens; hebetem sensum habens; stupens, hebes, &c. (ex δὺς & αἰσθητὸς, quod vide in Th. αἰσθάνομαι) Item, δυσαισθησία, vix sentire, sensuum labefactatio, &c Vi. αἰσθησία.

Δυσαίων, cui ærumnosa est vita; qui vitam miseram degit; miser, &c. δυσαίων βίος, vita ærumnosa, &c. Ex δὺς & αἰὼν, seculum; item, vita, tempus vitæ hominis, &c.

Δυσακὴς, έος, ὁ, ἡ, curatu vel sanatu difficilis;

difficilis; incurabilis, &c. ex δὺς & ἄκος, vide.

Δυσαλγὴς, ές, ὁ ἢ ἡ, gravem & difficilem afferens dolorem; atque adeo, ægrè tolerabilis; Plut. vel, qui ægrè afficitur dolore alterius; sicut δυσάλγεω, quoque exponitur; difficilis ad dolendum, &c. à Th. ἄλγος, vide.

Δυσαλθὴς, ὁ ἢ ἡ, & δυσάλθητος, sanatu difficilis; incurabilis; ægrè sanabilis, &c. Ex δὺς, & ἄλθω, sano; unde ἄλθος, ες, τὸ, sanatio, medela, &c.

Δυσαλλοίατος, mutari contumax; qui vix immutari potest; ex δὺς & ἀλλοιατὸς, mutabilis, mutationis capax, &c. ab ἀλλοιόω, immuto; diversum reddo; à Th. ἀλλὶς, alius, unde ἀλλοῖος; idem.

Δυσάλυκτος, vix evitabilis; inevitabilis, qui effugi nequit, &c. ex δὺς & ἀλύσκω, f. ξω; vito, caveo; à Th. ἀλέω; idem.

Δυσάλωτος, difficilis captu; ut, δυσάλωτος τοῖς νόσοις, qui difficile morbis tentatur, aut corripitur, apud Dioscor. ex δὺς & ἁλωτὸς, qui potest capi; à Th. ἁλίσκω, f. ἁλάω, capio.

Δυσάμοιρος, i. e. κακόμοιρος; idem quod sequens δυσάμμορος, quod vide.

Δυσάμμορος, vel δύσμορος, ε, ὁ, ἡ, infelix: ex δὺς & μόρος, fatum, quod à μείρω, divido. p. m. ἔμμορε.

Δυσανάγωγος, qui ægrè rejicitur vel excreatur; non facile excreabilis; (ex δὺς, & ἀνάγω; Vi.) item difficilis persuasu; idem quod δυσάγωγος, quod vide.

Δυσανάκρατος, qui difficulter miscetur seu temperatur; ex δὺς & ἀνακεράννυμι, commisceo.

Δυσαντέϊ, dat. sing. à

Δυσαντὴς, ές, ὁ, ἡ, siniſter occursus: ex δὺς & ἀντάω, occurro. Th. ἀντὶ, contrà.

Δυσαντίλεπτος, ε, ὁ, obtuitu seu aspectu difficilis; i. e. terribilis, &c. ex δὺς & ἀντιλέπω; obtueor, contra aspicio; ex adverso intueor, &c. ex ἀντὶ & βλέπω.

Δυσαντίλεκτος, q. d. refutabilis; cui vix contradici potest; qui vix refelli potest, &c. Ex δὺς & ἀντίλεκτος; in contradictione positus; contraversus, dubius, &c. ab ἀντιλέγω, qu. Vi.

Δυσαντίρρητος, idem sign. quod præcedens; cui ægrè contradici potest; unde etiam adv. δυσαντιρρήτως; ita ut vix contradici potest, &c. δὺς, ἀντὶ, & ῥέω; quæ vide.

Δυσαπάλακτος, q. d. liberabilis; qui difficulter abjici potest; qui non facile profligatur; quo vix liberari possumus, &c. Unde, δυσαπαλλακτία; apud Plat. exponitur difficultas rejectionis; quidam exp. vix posse à se amittere, &c. ex δὺς, & ἀπαλλάσσω, qu. Vi.

Δυσαπάτητος, difficilis decepta; qui ægrè decipi potest; &c. Th. ἀπατάω.

Δυσαπιστέω, difficulter diffido, vel ægrè non credo; i. e. facilè credo; ex δὺς & ἀπιστέω, vide.

Δυσαυάπλατος, qui vix adverso flumine navigat, vel renavigat, &c. ex δὺς & ἀναπλάω; renavigo, &c. Vide.

Δυσαπόκριτος, difficilis ad respondendum; cui difficulter responderi potest; unde, adv. δυσαποκρίτως; ita ut ægrè responderi queat; ut, δυσαποκρίτως ἔχει; ei respondere difficile est; &, δυσαποκρίτως ἔχειν αὐ βάστε ὀπιολαι; i. e. difficile est illis respondere, &c. ex δὺς & ἀποκρίνομαι, respondeo, &c. Vi.

Δυσαπολόγητος, ε, ὁ ἢ ἡ, qui difficulter defenditur seu excusatur; à verbo ἀπολογέομαι, vide.

Δυσαπολύτος, ita ut difficulter absolvi & avelli queat; Galen. ex δὺς, & ἀπολύτος, solutè; liberè; ab ἀπολύτω, solutus, liber factus; ab ἀπολύω, vide.

Δυσαπόπαυστος, cui vix finem imponere possumus; vix sedabilis; indè, strenuus in bello, &c. Unde adv. δυσαποπαύστως; ita ut vix finis imponi possit; firmissimè, &c. Æsop. ab ἀποπαύομαι, cesso, desisto, finem facio, &c. Vide.

Δυσαπόπλυτος, qui difficulter ablui potest, &c. ab ἀποπλύω, qu. vide.

Δυσάπτελος, & δυσαπέλατος; ægrè, seu difficulter cicatricem trahens, seu contrahens; Dioscor. lib. 4. c. 41. ex δὺς & ἀπελόω, cicatrice obduco; ad cicatricem perduco; ex ἀπὸ & ἕλόω, idem; ab ἕλη, q. Vi.

Δυσαρεστέω, morosum me præbeo, offenso animo: à

Δυσάρεστος, ε, morosus: & τὸ δυσάρεστον, morositas, quod ab ἀρέσκω, placeo.

Δυσαριστοτόκεια, ας, ἡ, quæ optimam prolem peperit, sed malo fato: ex δὺς & ἀριστοτόκος, quæ optimos parit: quod ab ἄριστος, optimus, superl. ab ἀγαθὸς & πίκτω, pario. præt. m. τέτοκα.

Δύσαρκτος, ὁ, cui difficile est imperare; Plut. imperii habenas difficulter admittens, qui regi sese imperio vix sinit; contumax, &c. Unde etiam, δυσαρχία, difficultas imperandi, quando imperatori milites vix obediunt, Appian. bell. civil. l. 5. ex δὺς & ἀρχὴ, principatus, &c. Vi.

Δύσαυλος, infelix ob tibias; ut δύσαυλος ἔρις, contentio infelix propter tibias; in Epigr. Th. αὐλὸς, tibia.

Δυσαυξὴς, & δυσαύξητος; qui difficulter augescit & increscit; auctu difficilis, &c. ex δὺς & αὔξω, fut. αὐξήσω; idem quod Th. ἀέξω, augeo, &c.

Δυσαχθὴς, ές, ὁ ἢ ἡ, difficilis gloriator; molestus sese jactando, &c. à Th. ἀυχέω, glorior; unde, ἀυχὴ, ἡ, gloriatio, animi elatio, &c.

Δυσαφαίρετος, ε, ὁ, ἡ, difficilis ablatu: ex δὺς & ἀφαίρετος, quod ab ἀφαιρέω, aufero. Th. αἱρέω, capio.

Δυσαχθὴς, onerosus, molestus, gravis, &

ita quidem ut non nisi ægrè & difficulter sufferri queat; Hesych. à Th. ἄχθος, vide.

Δυσβάστακτος, ε, ὁ, ἡ, difficilis portatu: ex δὺς & βαστακτὸς, portabilis, à βαστάζω, porto.

Δυσβατοποιέομαι, ῶμαι; difficilem aditum, vel transitum aut receptum facio &c. à seq. δύσβατος, & ποιέομαι, quæ vide.

Δύσβατος, ε, ὁ, ἡ, inaccessus: ex δὺς & βατὸς, pervius, à βαίνω, eo.

Δυσβάϋκτος, ε, ὁ ἢ ἡ, quem canes vix minimo latratu sunt prosecuti; à Th. βαΰζω, latro, &c. Vi.

Δύσβεκτος, non valdè edulis; gratiam in cibis non habens, Plut. Symp. ex δὺς & βεκτὸς, qui comedi potest, edulis, esculentus; à βεβρώσκω, vide.

Δύσγαμος, qui infeliciter contraxit nuptias; Eurip. in Troad. ex δὺς & γάμος, ε, ὁ, nuptiæ, &c. Vi.

Δυσγλῶτία, ας, ἡ, generis obscuritas, ignobilitas: &

Δυσγλὼς, ές, ὁ, ἡ, ignobilis: à γλῶ, genus, quod à γίνομαι seu γίγνομαι, nascor.

Δυσγεφύρωτος, qui vix jungi potest; qui ægrè pontem ferre potest; Strabo lib. 1. vide γεφυρόω.

Δυσγοήτευτος, qui non facilè fascinari potest; & qui non facilè vel illecebris vel stupore obligatur, vel afficitur; Bud. ex Plat. &c. ex δὺς & γοητεύω, qu. Vi.

Δυσγρέπτος, è quo non facile lucrum percipi potest; à Th. γρέπτος, ὁ, rete; unde γρεπίζω, piscor; & γρέπομαι, lucrum &c.

Δυσδαίμων, infelix, infortunatus; ut δυσδαίμων τύχη, miseria, infortunium; Plato; q. d. infortunatus casus; unde, δυσδαιμονία, infortunium, infelicitas, &c. ex δὺς & δαίμων, quod vide.

Δυσδέρκὴς, qui difficulter videri potest; Th. δέρκω.

Δυσδιάπνευς, ε, qui spiritus difficile à corpore discutitur; (ut δυσδιάπνευς ὄιν; vinum quod ægrè diffiatur; i. e. resolvitur & evaporatur; &c.) qui per spiritales meatus ægrè transmittitur, &c. à διαπνέω, qu. vide.

Δυσδιατύπωτος, qui ægrè ad bonos mores formari potest, &c. Vide διατυπόω.

Δύσει, induas, a. 1. sub. m. Ion. pro δύσῃ, verbi δύω, f. δύσω, induo.

Δυσειδὴς, ές, ὁ, ἡ, deformis, turpis: ab εἶδος, forma, quod ab εἴδω, video.

Δυσεικὴς, infeliciter exrressus, conjectu difficilis, &c. ex δὺς & εἰκάζω, qu. Vi.

Δυσειματόω, mala seu sordida veste utor; item, δυσείμων, malè indutus & vestitus; pannosus; sordidè vestitus, &c. Unde, δυσειμονία, malus & sordidus vestitus, &c. Vide εἷμα, vestis.

Δυσειρεσία, ἡ, difficilis vel mala remigatio, vel etiam infausta; Suidæ. τὴ κακὸς ἐρέσσειν; ex δὺς & εἰρεσία, remigatio; à Th. ἐρέσσω, remigo.

Δυσελκὴς, ές, ὁ, cujus difficulter curantur vulnera; (cui contrarium εὔελκὴς) à Th. ἕλκος, vide.

Δυσέλπιστος, ε, ὁ, ἡ, difficilis spei: cui oppon. εὔελπιστος: ex δύς & ἐλπὶς, l. cr.

Δυσεμετεῖν, ægrè vomere; item, δυσεμὴς, ές, ὁ ϰ᾽ ἡ, & δυσέμετος, qui ægre vomit, (contrarium εὐμενὴς, &c. à Th. ἐμέω, vide.

Δυσέμφατος, malæ vel molestæ significationis; Damasc. ex δύς & ἐμφαίνω, vide.

Δυσεντερία, ας, ἡ, DYSENTERIA, morbus viscerum tormina dictus: ex δύς & ἔντερον, intestinum; quod ab ἐντὸς intus. Hinc

Δυσεντερικὸς, ὸν, torminosus.

Δυσέντολος, qui sui conveniendi copiam non facit; non affabilis, &c. ex δύς & ἐντυγχάνω, vide.

Δυσεξημερος, ε, ὁ, difficilis ad cicurandum; qui difficulter cicurari potest, seu manuefieri, &c. Ex δύς & ἐξημερόω; idem quod ἠμερόω; cicuro, manuefacio; à Th. ἥμερος, manuetus, cicur, miris, &c.

Δυσεξήνυστος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, vix enodabilis; inenodabilis; (ut, δυσεξήνυστος δεσμὸς, nexus explicatu difficilis; Eurip.) effectu difficilis, &c. ex δύς & ἐξανύω, quod vide.

Δυσείρικτος, elatu, seu expositu, vel interpellatu difficilis, &c. ex δύς & εἰρέω, qu. Vi.

Δυσεπανόρθωτος, ε, ὁ, vix emendabilis: ex δύς, ὀπὶ, ανὰ, & ὀρθόω, erigo. Th. ὀρθὸς, rectus.

Δυσεπίκτατος, qui difficulter extenditur; ex δύς & ἐπεκτείνω, extendo; unde ἐπέκτασις; extensio, &c. Vide.

Δυσεπίβολος, conjectu difficilis; quem contingere & assequi difficile est; Vi. ἐπίβολος.

Δυσεπιβούλευτος, cui non facile fiunt insidiæ; cui difficile imponitur, &c. ab ἐπιβουλεύω, qu. Vi.

Δυσεπικούρητος, ὁ ϰ᾽ ἡ, cui vix auxilium afferri potest; (ut, δυσεπικούρητος πενία; penuria non facilè suppeditanda) ab ἐπικουρέω, quod vide.

Δυσεπίλυτος, idem quod δυσάπελος, qu. Vi.

Δύσεργος, ε, ὁ, ἡ, piger, ad opus faciendum lentus. Th. ἔργον, opus.

Δυσερεύνητος, ε, ὁ, ἡ, inscrutabilis. Th. ἐρευνάω, scrutor.

Δύσερις, ιδος, ὁ, ἡ, pertinax, morosus, rixosus: ex δύς & ἔρις, lis.

Δυσέρις, de quo, vel cum quo contendere difficile est; in infelici contentione positus, &c. ex δύς & ἔρις, de quo contenditur, aut contendere licet, &c. ab ἐρίζω.

Δυσερμήνευτος, ε, ὁ, ἡ, explicatu difficilis: ex δύς & ἑρμηνεύω, interpretor; quod ab ἑρμηνεὺς, interpres.

Δύστερμος, ές, ὁ ϰ᾽ ἡ, vel δύστερμος, infelix; utpote, cui non faveat Mercurius, mercatorum & furum deus, &c. Unde, δυστερμία, infelicitas, infortunium, &c. ex δύς & Ἑρμὴς, vide.

Δύστερος, ωτὸς, ὁ, ἡ, infelix in amore: ex δύς & ἔρως, ωτὸς, ὁ, amor. Them. ἐράω, amo.

Δυσίσβολος, Atticè, pro δυσείσβολος, inaccessus; in quem erumpi ægre potest; invasu difficilis; ut regio inaccessa exercitui; Plut. ex δύς & εἴσβολὴ, vide.

Δύσῃ, se condit, 3. sing. præs. verbi Poët. δύσομαι, à f. 1. m. δύσομαι, verbi δύω.

Δυσετηρία, sterilitas anni; vel, malus annus; ex δύς & ἔτος, annus, vide.

Δύσετο, & δύσετο, imperf. Ion. à δύσομαι, Poët. verbo. Th. δύω, subeo.

Δυσευνήτωρ, infeliciter cubans; ex δύς & εὐνὴ, cubile; unde, εὐνάω, sopio; à quo εὐνήτης & εὐνατὴρ, concubitor, maritus, &c.

Δυσεύρετος, inventu difficilis: ab εὑρετὸς, inventus, ab εὑρίσκω, invenio.

Δύσζηλος, ε, ὁ, suspiciosus, invidiosus; in neut. τὸ δύσζηλον, degener affectatio, &c. Unde δυσζηλία, pro zelotypia, in malam partem æmulatio, Th. ζῆλος, vide.

Δύσζωος, cujus misera est vita; ut in Epigramm. δύσζωος βίος, vita difficilis, seu cum difficultate acta, & quæ miserè vivitur, &c. ex δύς, & ζωὴ, vide.

Δυσήϰοος, difficulter audiens, immorigerus. Th. ἀκούω, audio.

Δυσήλατος, ὁ ϰ᾽ ἡ, vix equitabilis, inequitabilis; locus dicitur per quem difficulter agitari possunt equi; locus equitatu difficilis, &c. ex δύς & tertia perf. præt. pass. à Th. ἐλαύνω, agito, &c. Vide.

Δυσηλεγὲς, molesti, æ, nom. pl. à

Δυσηλεγὴς, ές, ὁ, ἡ, molestus, gravis: quod ex δύς & ἀλέγω, curo: q. δυσαλεγὴς: vel ut alii volunt, à λέχος, cubare facio.

Δυσήλιος, ε, ad quem ægrè sol pervenit; soli minùs bene expositus; carens sole; opacus, &c. Th. ἥλιος.

Δυσημερέω, ῶ; sum infelix, adversa fortuna utor; res mihi infeliciter cedunt, &c. Unde δυσημερία; infestus dies, infortunium; fortuna adversa; &c. Ex δύς & ἡμέρα, &c. Vide.

Δυσημὴς, ές, ὁ ϰ᾽ ἡ, idem quod δυσερὴς, ægrè vomens; item, δυσημέω, ῶ; idem quod δυσεμέω, & δυσεμετέω, ægrè vomo; Th. ἐμέω.

Δυσηλιόμενος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, gravi vento agitatus; ventis vexatus; ut δυσηλιόμενος χθὼν, regio ventis vexata; Dionys. de situ orbis; ex δύς & ἄνεμος, vide.

Δυσηλιώτης, & δυσηλιάστης, qui frænis & habenis contineri & refrænari difficulter potest; morosus; (item, doloris impatiens; quasi ab ἀνία;) item, δυσηλιάστης & δυσηλιάστως, effrænatè; ità ut habenis difficulter retineri possit, &c. ex δύς & ἡνία, habena, &c.

Δυσηλιόχηρος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, idem; gubernatu difficilis; qui habenis retineri difficulter potest, &c. ex δύς, ἡνία, & χείρ.

Δυσήλυτος, effectu difficilis, inextricabilis; ex δύς, & ἀνύω, vide.

Δυσηπίστεν, imperf. verbi δυσαπιστέω, f. ήσω. ex δύς & ἀπιστέω, non credo: quod à πίστις, εως, ἡ, fides. Th. πείθω, persuadeo.

Δυσήρετος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, aratu difficilis; Th. ἀρόω, vide.

Δυσήτωρ, ορος, ὁ, tristis, qui est animo molestiis affecto; Hesych. ex δύς, & ἦτορ, cor, animus, &c. Vide.

Δυσηχὴς, ές, ὁ, ἡ, horrisonus: ex δύς ægrè, malè, & ἦχος, sonus.

Δυθαλὴς, infeliciter aut sero germinans; difficulter aut malè virescens; &c. à Th. θάλλω, vide.

Δυθαλπὴς, ές, ὁ, ἡ, calefactu difficilis, frigidus: ex δύς & θάλπω, foveo, calefacio.

Δυθανατέειν, εἶν, iniquo animo mortem ferre: ex δύς & θάνατος, mors. Th. θνήσκω, morior.

Δυθάνατος, difficulter moriens; vel difficilem aut infelicem mortem inferens; mortifer; ut δυθάνατον δένδρον, arbor mortifera; Theophr. Item, δυθανὴς, miserè mortuus, qui miserabili morte periit; Eurip. Item, pro eodem, & δυθανάων, apud eundem; Th. θνήσκω.

Δυθέατος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, invisus, non visus; horribilis vel infelix aspectu; ut in Sophocl. ὦ δυθέατον ὄμμα; ὁ dirum spectaculum, &c. à Th. θεάομαι, specto.

Δύθετος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, exponitur, ἀσεβὴς, impius; apud Soph. in El. odiosus deo, &c. Nisi fortassis à θέα derivari putandum sit; ut sit idem quod præced. δυθέατος.

Δυθερὴς, ές, ὁ ϰ᾽ ἡ, calefactu difficilis. Th. θέρω.

Δυθετέω, & δυθετέομαι, malè affectus sum; fum animo malè affecto, & alienato; unde, apud Polyb. δυθετέμην, exp. animi anxius, perplexus, &c. ex δύς & θετὸς, positus, &c. Vide.

Δυθήρατος, difficilis venatu & captu; item, difficilis intellectu; Basil. de Parabol. Salomonis loquens; δυθήρατον ὁ τῆς λέξεως ταύτης ὁ νοῦς, &c. Item, δύθηρος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, cui parum succedit venatio, &c. ex δύς & θήρα, quod vide.

Δυθυμεῖν, Ion. pro εὐθυμεῖν, animum despondere, ex δύς & θυμὸς, animus.

Δύθυμος, ε, tristis, anxius, remissus: ab iisd.

Δυοὶ, duobus, dat. pl à δύο, duo.

Δυοίατος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, incurabilis, seu curatu difficilis; difficulter curabilis, &c. Th. ἰάομαι, vide.

Δύοπτρος, cui difficulter elicitur sudor; qui ægrè sudat; Theophr. ex δύς & ἱδρὼς, qu. Vi.

Δυοπτερέω, malè sacrifico; Plutarchus in Phocione; οἱ δυοπτέροντες; quibus sacrificia dira portendunt, &c. Ex δύς & ἱερὸς, unde ἱερεὺς, & ἱερεύω, &c. Vide.

Δυοπτέ-

Δυσπάλαστος, vel δυσπάλαιστος; mare subiens, seu ingrediens; ex δύω, vel δύω, mergo, & πάλασσα, &c. Vide.

Δυσέμερος, ægre amabilis, vel ægre cupidus; item improbus & protervus amator; Nonn. ingratus, insuavis, &c. ex δύς, & ἱμείρω, unde ἵμερος, &c. Vide.

Δύσιππος, ος, ὁ ἡ ἦ; equitatui minus idoneus; Xenoph. Th. ἵππος.

Δύσις, εως, ἡ; occasus, accus. δύσιν, à δύω, subeo.

Δυσκαταμάθητος, ος, ὁ, ἡ; difficilis ad discendum: & inde

Δυσκαταμαθήτως, vix intelligibile: ex δύς & καταμανθάνω, pernosco: quod ex πρὸ & μανθάνω, disco.

Δυσκατάπωτος, vix potabilis, qui difficulter absorbetur seu devoratur, &c. ut δυσκατάποτος τροφὴ, cibus qui ægrè deglutitur; Aristot. ex δύς, & καταπίνω, q. v.

Δυσκαλλωτος, ægrè cicatricem ducens; Dioscor. ex δύς, & καλλόω; idem quod ἀπελλὸς; cicatrice obduco; ex ἄπο, & ἕλλω; dem quod ab ἕλλω & Th. ἕλος; quæ vide.

Δύσκεν, imperf. Ion. verbi Poët. δύσκω, pro δύω vel δύω, adeo, subeo.

Δυσκέλαδος, ος, ὁ, ἡ; raucus: ex δύς & κέλαδος, sonus, vox.

Δυσκηδὴς, graves & molestas curas habens, seu afferens; item mœrore gravi affectus, &c. ex δύς, & κῆδος, cura; item mœror, tristitia, &c.

Δυσκίνητος, ος, ὁ, ἡ; difficilis motu, segnis, à κινητὸς, mobilis, quod à κινέω, moveo.

Δυσκλεὴς, ἐος, ἕς, ὁ, ἡ; inglorius: ex δύς & κλέος, gloria. Th. κλέα, celebro.

Δυσκληδόνητος, male ominatus, inominatus, siniistræ famæ (i. e. Δυσφήμος) ex δύς, & κληδονίζομαι, ominor; ab activo, κληδονίζω, quod exponitur, divinaculos consulo; à κληδὼν quod vide.

Δυσκληρέω, difficili sorte premor, infortunatus sum; item δύσκληρέα, sors difficilis & aspera, infortunium, & Δύσκληρος, quem difficilis sors premit, infortunatus, &c. omnia ex δύς, & κλῆρος, sors, &c.

Δύσκλυος, idem à κλύω, audio.

Δυσκολαίνω, f. ανῶ, p. κα, morosus sum, ægrè fero, indignor, succenseo: &

Δυσκολία, ας, ἡ; morositas, difficultas: à

Δύσκολος, ος, ὁ, ἡ; difficilis in sumendo cibo, difficilis, morosus: &

Δυσκόλως, adverb. difficulter: ex δύς & κόλον, cibus.

Δυσκρασία, ας, ἡ; intemperies, adversa constitutio seu habitudo, mala temperies, &c. Item δύσκρατος, ος, ὁ ἡ ἦ; intemperatus, immodicè temperatus, &c. ex δύς, & κρᾶσις, pro κρῆσις, idem cum κεράννυμι, misceo

Δυσκυβίας, infelicem esse ludo tesserario, infelici successu ludere tesseris; Poll. l. 9. ex δύς, & Th. κύβος, tessera; quiddam scil undique quadratum, quo in alveolo luditur, &c.

Δυσκυμαίνομαι, fluctuosus, perturbatus; (contrarium scil. ἀκύμων) ex δύς, & κυμαίνω; V.

Δύσκωφος, ος, ὁ; surdaster, laborans aurium gravitate, &c. a Th. κωφὸς; vide.

Δυσλεπὴς, difficili cortice tectus; castaneæ epith. apud Nicand. ex δύς, & λέπος; V.

Δύσλοξον, onerosum cervici: ex δύς & λόφος, cervix in jumentis.

Δυσλύτος, ὁ, ος, ὴ; nodosus, solutu difficilis: a λύω, solvo.

Δυσμαθὴς, έος, ὁ, ἡ; indocilis, hebes. Th. μανθάνω, disco.

Δυσμεχὴς, ἕς, ὁ, ἡ; &

Δύσμαχος, ος, ὁ, ἡ; vix expugnabilis. Th. μάχομαι, pugno.

Δυσμενέεσσιν, inimicis, dat. pl. a

Δυσμενὴς, έος, ὁ, ἡ; infestus hostis, acc. δυσμενῆ, malevolum hinc adv. δυσμενῶς ex δύς & μένος, animus, ira.

Δυσμενία, ας, ἡ; animus male erga aliquem affectus, odium, inimicitia, &c. Item δυσμενέω, inimicor, &c. a præced. δυσμενὴς.

Δυσμετοχείτης, ὁ, ἡ; tractatu difficilis: ex δύς & μετοχείζομαι, administro. Th. χεὶρ, ἡ, manus.

Δυσμὴ, ῆς, ἡ; occasus propriè Solis. Th. δύω, subeo.

Δυσμήτηρ, ερος, ἡ, infesta mater: a μήτηρ.

Δυσμνημόνευτον, ος, τὸ; memoratu difficile: ex δύς & μνημονεύω, memor sum. Th. μνάομαι, recordor.

Δύσμορε, infelix, voc. sing. a

Δύσμορος, ος, ὁ, ἡ; cui difficile fatum obtigit: a δύς & μόρος, fatum: quod a μείρω, divido. p. m. ἔμμορε.

Δυσμορφίη, Ion. pro

Δυσμορφία, ας, ἡ; deformitas. Th. μορφὴ, forma.

Δύσμορφος, ος, ὁ, ἡ; deformis: ab eod. Th.

Δυσνόητος, ος, ὁ, ἡ; difficilis intellectu: ex δύς & νοητὸς, intelligibilis, quod a νοέω, cogito.

Δυσνομία, ας, ἡ; &

Δυσνομίη, ης, ἡ; Ion. mala legum institutio, licentia: ex δύς & νόμος, lex, quod a νέμω, tribuo: præt. m. νένεμμαι.

Δύσνους, & δύσνους, qui mala est mente adversus aliquem, malevolus; Thuc. l. 2 δύσνους τῇ πόλει, &c. Indè δυσνοία, malevolentia; & δυσνοέω, malevolentia prosequor, infensus sum, &c. ex δύς & νῶς, undè νοέω, &c. quæ vide.

Δύσνυμφος, qui inauspicatas contraxit nuptias, infelix sponsus; Eurip. Item δυσνύμφολις, idem; ut δυσνύμφολις γαῖα, terra gravis nuptiis; i. e. sponsis, &c. ex δύς, & νυμφὴ, sponsa, &c. vide.

Δυσξύμβιλος, ος, ὁ ἡ ἦ; morosus in victu, cum quo nec facile, nec commode pacta ineuntur: ex δύς & σύμβολον, τὸ; quod vide.

Δύσπλος, malè seu valdè gravis & onerosus, vel onustus, &c. a Th. ὄγκος; vide.

Δυσπλέω, ῶ; ægre iter facio: seu malam & difficilem viam nactus sum, &c. Item δυσπλία, ας, ἡ; iter invium, anceps via, &c. Utrumque à sequente,

δύσπορος; item δυσπορώτης, ægre facientes iter, &c. à δυσπορέω.

Δυσόδμος, & δύσοσμος; item δυσώδης, malum odorem spirans; olidus, fœtidus, &c. Thuc. l. 2. Unde δυσοσμία, & δυσωδία, malus odor; Plut. de Virt. Mor. à Them. ὄζω, unde ὀσμὴ, & ὀσμὴ, &c. V.

Δύσοδος, ος, ὁ, ἡ; invius: item subst. via difficilis. Th. ὁδὸς, via.

Δύσπημος, malam habens vitam; malè veniens, &c. idem quod δύσοδος, &c. à Th. ὄιμη, via, semita; V.

Δύσοινος, apud Poll. significare videtur, malum vinum producens, vel parum ferax vini; Th. ὄινος.

Δύσοιστος, ος, ὁ, toleratu difficilis, intolerabilis; quem difficulter ferre queas, &c. ab ὀιστὸς, qui ferri potest, tolerabilis, &c. ab ὄιω, pro φέρω.

Δυσοιώνιστος, inauspicatus; qui siniistri auspicii est; infausti occursus, inauspicati augurii, &c. ab οἰωνίζομαι; vide.

Δύσορκος, qui non facile aliquid aggreditur, sed aggredi metuit, & semper cunctatur, piger, segnis, &c. Unde adv. δυσόρκως pigrè, segniter; item ægrè, gravatim, &c. Th. ὄρκος,

Δυσόμιλος, cum quo consuetudinem habere, & colloqui difficulter possumus; ægre affabilis; Plur. Th. ὅμιλος, unde ὁμιλέω, &c. V.

Δυσόμοιος, dissimilis, inæqualis, &c. ab ὅμοιος, similis, &c. V.

Δυσόνειρος ὕπνος, somnus somniis interpellatus.

Δυσόπτος, ος, ὁ, ἡ; vix visibilis. Th. ὁράω, video.

Δύσοργος, ος, ὁ, ἡ; iracundus. Th. ὀργὴ, ira.

Δυσόριστος, ος, ὁ, ἡ; difficilis definitu, ab ὁρίζω, definio, quod ab ὅρος, terminus.

Δύσορμος, per quem difficulter fit impetus, vel transitus, & eruptio; item stationem navium difficilem & incommodam habens; locus difficilis stationis; ut δύσορμος αἰγιαλὸς; i. e. littus importuosum & inhospitale, &c. ab ὅρμος; quod vide.

Δύσορνις, qui adversa ave fit; ut in Eurip. δύσορνις ὀιωνὸς, infelix auspicium seu augurium, &c. Th. ὄρνις,

Δυσόρφνης, niger, obscurus; unde plur. neut. δυόρφνια, nigra, obscura, tenebrosa; Th. ὀρφνη; V.

Δύσοσμος, vide supra, in δύσοσμος.

Δυσουρέω, & δυσουρία, ῶ, urina difficultate laboro, ægre, lotium seu urinam reddo, difficile meio, &c. Item δυσουρία, ας, ἡ, urinæ difficilis excretio: item urinæ suppressio, & δυσουρικὸς, urinæ difficulari obnoxius; unde τὰ δυσουρικὰ, sub. πάθη, pro δυσουρίαι, &c. à Th. οὖρον, τὸ; urina.

Δυσπάρευνος, ος, ὁ ἡ ἦ; infelix, qui vento secundo non provehitur; ab εὐπάρευνος, qui vento secundo proficiscitur, vel qui vento secundo sit; à Th. ἔρετμον, ου, ὁ; ventus secundus. Item δύσπειστος, difficilis custoditu; ab ἔρκος, cultus, &c.

Δυσπαιδεία, ας, ἡ; proprie, est is habitus, quo fit, ut quis non facile aliquid mali,

mali, damni, seu injuriæ patiatur; item simpliciter, firmitas, & robur: item interdum, ægritudo, nimia anxietas, &c. Sic δυσπαθέω, ῶ, propriè, non facilè patior seu afficior, ob firmitatem; item ægrè fero; ut δυσπαθοῦντες τὰ γινόμενα; rem indigne ferentes; Plut. in Pericl. δυσπαθῶ δὲ καὶ ἅμα φερόμενος, calamitates ægrè ferò, &c. item δυσπαθεῖν, est ægrè affici dolore & labore; h. e. κοπιᾶν; Nazan. Utrumque à δύσπαθος, έος; qui non facile afficitur; qui durus est contra medicamenta, insoens us, vitiis non obnoxius, aut injuriæ; præter modum affectus, &c. Plutarch. opponit. τῷ ἀπαθεῖ. Aliquando tamen, significat eum qui ægrè fert: ex δύς, & πάθος; vide.

Δυσαπάλαιστος, ε, ὁ, ἡ; ascensu difficilis: ex δύς & παίπαλα, loca prærupta.

Δυσπάλαιστος, ε, ὁ; Vix eluctabilis, superatu difficilis, ineluctabilis; ut δυσπάλαιστος πύξ; apud Eurip. difficulter eluctabilis; i. e. ineluctabilis, &c. ex δύς, & παλή, lucta; undè παλαιστής, luctator &c.

Δυσπάλαμος, dolosus; & malis instructus artibus, &c. (i. e. κακότεχνος, &c.

Δυσπαλής, έος, ὁ, ἡ; difficilis, qui luctâ difficulter superari potest. Ex δύς & πάλη, lucta.

Δυπαρακωλύτως, qui verbis flecti vix potest; seu qui hortamenta & suasiones vix admittit; Plat. in Tim. Item irremediabilis, inexpi bilis; Plut. ex δύς, & παρακωλύομαι, hortor, adhortor, consolor; item medeor, sarcio, &c. Vide.

Δυσπάρθενος, virgo misera; in Epigr. Th. παρθένος.

Δύσπαρις, infaustus, & infelix Paris; seu inaulpicato nomine dictus Paris; Il. γ. δὺς enim miserium & incommoditatem inferens, cum propriis nominibus etiam componitur; sic δυσέλενη, de Helena, &c.

Δυσπαρέρχομαι, progressu vel transitu difficilis, à παρέρχομαι, progredior, transeo, &c.

Δυσπειθής, έος, ὁ, ἡ, difficilis persuasu: &

Δύσπιστος, ε, ὁ, ἡ; incredulus: item creditu difficilis: à πείθω, persuadeo.

Δυσπερόμβητος, ε, ὁ, ἡ; trajectu difficilis: ex δύς & πέμπω, mitto. p. πέπεμφα.

Δυσπενθής, graviter lugens; undè δυσπενθέω, graviter seu vehementer lugeo; Plut. à Th. πένθος, undè πενθέω, &c. quæ vide.

Δυσπέπεια, ᾶς; difficulter concoquo: item δύσπεπτος, ε, ὁ, ἡ; difficilis concoctu; Diosc. Th. πέπτω.

Δυσπεριψυκτος, qui difficulter perfrigerari potest, vix perfrigescens; à περιψύχω, perfrigero, refrigero; undè περίψυξις, perfrigeratus, perfrigidus; vel qui perfrigerari potest, &c. ex περὶ & ψύχω, frigefacio, refrigero, &c.

Δυσπετέω, ῶ; res mihi malè cadunt, adversis casibus agor: item difficulter & ægrè fero, &c. unde sequens.

Δυσπέτημα, ατος, τὸ, casus adversus, adversitas: ex δύς & πίπτω, cado pro πίπτω.

Δυσπελής, έος, ὁ, ἡ; malè cadens; difficilis: ab usd.

Δυσπενία, ας, ἡ; difficilis vel mala concoctio, &c. à δυσπέπτω; quod vide.

Δυσπήνης, έος, ὁ, ἡ; sordibus ac illuvie fœdus: Aristoph. sordidus, &c. πῆνος enim sordes significat.

Δυσπλέω, infeliciter navigo, jactor in mari; item δύσπλοος, difficilis navigatu, &c. à πλέω, & πλόος; q. v.

Δυσπνέω, ῶ; ægrè respiro: &

Δύσπνοια, ας, ἡ; spirandi difficultas, suspirium: &

Δυσπνοϊκὸς, ὴ, ὸν; suspiriosus: à δύς & πνοὴ, quod à πνέω, spiro.

Δύσποτμος, ε, ὁ, ἡ; infœlix: ex δύς & πότμος, fors.

Δύσποτος, non potabilis, ægrè potabilis, potu ingratus seu infuavis; à πότος, ὁ, potatio, quod verbale à πίνω. V.

Δυσπραξία, ας, ἡ; res adversæ: ex δύς & πράσσω, f. ξω, facio.

Δύσπριος, ὁ, ἡ, ἡ; serrâ ægrè secabilis, vel sectu difficilis: Vide πρίζω.

Δυσπροσπάλητος, non facilè procidens, difficulter labens & cadens, &c. à verbo προσπίπτω; q. v.

Δυσπροσπόητος, qui difficilè adiri seu accedi potest; qui affabilis non est: Poll. à προσπός, ὴ; qui adiri & accedi potest, accessu facilis; Greg. à προσέρχομαι, adeo, accedo, &c. V.

Δυσπροσώπος, deformis, qui deformi facie est, turpis aspectu, &c. à πρόσωπον; V.

Δυσρηξής, difficilis ruptu; Luc. ex δύς, & ῥήγνυμι, seu ῥήγνυμι; q. v.

Δύσρις, ῖος, ὁ, ἡ; frigoris impatiens ex δύς & ῥῖγος, έος, τὸ; frigus.

Δυσσεβέω, ῶ; agoimpiè; idem quod ἀσεβέω, irreligiosus & impius sum, &c. Item δυσσεβής, έος, ὁ, ἡ; impius, idem quod ἀσεβής, & δυσσέβεια, impietas; idem quod ἀσέβεια, contemptus venerationis & cultus divini, &c. ut etiam δυσσέβημα, idem quod ἀσέβημα, facinus irreligiosum, impium & nefarium, &c. omnia ex δύς, & σέβω, veneror, adoro, colo, &c.

Δύσσετο, indue, Poët. pro δύσεο. Ion. pro δύσε, ἔσθω, præs. imperat. m. verbi δύσομαι, ῃ, εται, & Poët. δύσεαι, imperf. ἐδυσόμην, ε, ετο. quod præsens formatum est à fut. 1. m. verbi δύω, induo.

Δύσσηπτος, qui difficulter putrescit; Plut. à σηπτός; V.

Δυσσομβρίαν, gen. pl. Æol. f. g. pro δυσομβρῶν, præs. part. verbi δύσομαι, mergor. Th. δύω, subeo.

Δύσσος, ε; infœlix, æger. Them. σύς, salvus.

Δυσσύμβολος, ægrè coiens, seu conveniens, ægrè sociabilis; Plut. à συμβαίνω; V.

Δυσσωλήνιος, qui difficulter colligi potest; à σωλήν.

Δύστακτος, ordinatu difficilis, &c. à Th. τάσσω, vel τάπω.

Δυστάκτων, i. e. κακοδάκρυτον, malè lachrymas fundens: à Th. στάζω; Vide.

Δυστάλας, ν, ὁ; miser, tristibus satis natus, ærumnosus, gravibus miseriis afflictus; Soph. ex δύς, & τάλας, αν, ὁ; idem quod ταλαὸς, ὁ, miser; erumnosus, cui multæ ærumnæ sunt tolerandæ; à Th. ταλάω ῶ; fut. άσω, sufferro, perpetior, &c.

Δυστατέω, idem quod ἀστατέω, titubo, vacillo: instabilis & inconstans sum, &c. ex δύς, & στατὸς; V.

Δυστεκμαρτος, conjectu difficilis; à τεκμαίρομαι, conjicio, conjecturam facio, &c. V.

Δύστεκνος, liberis infelix; undè δυστεκνία, liberis infelicem esse, orbitas, &c. ex δύς, & τέκνον; V.

Δυστερπὴς, idem quod ἀτερπὴς; injucundus, molestus, minime delectans, &c. à Th. τέρπω, delecto.

Δύστιον, Dor. pro

Δύστλητος, ε, ὁ, ἡ; infœlix, miser: ex δύς & στένω, gemo, aut secundum alios: ex δύς & στάω, quod malè stet. Th. ἵστημι, sto.

Δυστηρητος, ε, ὁ, ἡ; observatu difficilis: ex δύς & τηρέω, servo.

Δυστιβολος, qui vestigiis difficulter indagatur; inveltigatu difficilis; Plut. in caus. nat. vel ut alii, indagationi sive indagini minùs idoneus, &c. ex στιβεύω; q. v.

Δυστιθασεύτος, qui difficulter, & vix cicurari potest; ex δύς & πιθασεύτος, cicuratus; à πιθασεύω; q. v.

Δυστλήμων, ærumnosus; idem quod δυστάλας; & ejusd. comp. & Th. Item δυστλητος, toleratu difficilis: ab eod. etiam Th.

Δυτοκίσασα, a. 1. part. act. à

Δυτοκέω, difficulter pario, f. έσω & όσω: ex δύς & τόκος, partus. Th. τίκτω, pario, p. m. τέτοκα.

Δυτοκία, difficultas pariendi, difficilis partus, &c. Item δύστοκος, difficulter pariens, vel partu infœlix, &c. ejusd. Th. & comp. cum δυτοκία.

Δύστομος, qui difficili seu malo ore est: ut δύστομος ἡμῖνς; i. e. maxilla mali oris in Epigram. ex δύς & στόμα, os, oris, &c. Item δύστομος, cæsu difficilis; ex δύς & τομὴ, sectio, &c. Vide.

Δύστοπος, difficilis, absurdus; undè adv. δυστόπως, ex quo superl. δυστοπώτατα, exponitur difficillimè; item absurdissimè; Suid. ex δύς, & τόπος; nam δύστοπος, idem est quod ἄτοπος; q.d. locum non habens, & nulli loco conveniens; i. e. absurdus, inconveniens, rationi minimè consentaneus, &c.

Δυστοπάζω, difficulter conjicio; undè δυστόπαστος, quem conjecturâ assequi difficulter possis, &c. Ut δυστόπαστ' ἀνίλματα, apud Eurip. (ubi tamen legitur, δυστόχαστα) ex δύς & τοπάζω; qu. vide.

Δυστόχαστος, ὁ, ἡ; qui non facili conjectura colligitur, à στοχάζομαι; quod vide.

Δυστράπεζος, qui mensa utitur malè instructa; seu infelix propter mensam; Eurip. ex δύς & τράπεζα; V.

Δυστρόπελος, morosus; qui difficulter moveri

moveri & flecti poteſt: cujus animus placari & mutari nequit, &c. ex δύς, & τρέπελος; q. v.

Δυσεκπελία, perverſitas & malignitas morum; item moleſtia aliquid ægrè efficiendi; quum quis facile explicare ſe non poteſt; apud Diod. Sic. adverb. δυσεκπέλως, implacide, contumaciter; item inconcinnè, incondite; à δυσεκπελὴς; V.

Δύστος, ε, ὁ; menſis ſextus, apud Syromacedonas: qui alioqui ἕλαφηβολιών.

Δύσεφος, qui difficulter alitur; qui ægrè nutricatur; Theophr. ex δύς, & τρέφη, à præt. med. τέθροφα; quod vide.

Δυσρύπητος, terebratu difficilis; Theo. hr. a verbo τυπάω; q. v.

Δυσυχέστατος, η; infeliciſſimus, ſuperl. à δυσυχὴς, ές, ὁ, ἡ; infœlix: quod ex δύς & τύχη, fortuna. Them. τυχάνω, ſum.

Δυσυχέω, infœlix ſum. f. ήσω. p. ηκα. a. 1. part. δυσυχήσας, ὀλίγ. δυσυχιθέντας, adverſa, a. 1. part. p. ſſ. ex δύς & τύχη, fortuna: quod à τυχάνω, ſum.

Δυσυχήματα, ἀλ, τὸ; afflictio, infortunium, dat. plur. δυσυχήμασι, à δυσυχέω, quod vide.

Δυσυχία, ας, ἡ; adverſitas: ex eodem Th.

Δυσυχεῶντας, acc. pl. part. præſ. δυσυχοῦσι, 3. pl. ind. præſ. a δυσυχέω, quod vide.

Δυσύπατος, idem quod δισύπατος, bis conſul: ab ὕπατος; V.

Δυσυποβίαστος, ſubductu difficilis, dicitur de cibo qui ægrè per alvum ſubduci poteſt: ab ὑποβιβάζω, ſubduco; ex ὑπὸ, & βιβάζω; V.

Δυσύποιος, qui ægrè ſufferri poteſt, ægrè tolerabilis; V. ὑποιστὸν.

Δυσυπόστατος, inſuperabilis; cujus impetus vix ſuſtineri poteſt, &c. ab ὑποστατὸς, tolerabilis, ferendus; verbale ab ὑφίσταμαι; q. v.

Δύσφαμον, ε, τὸ; Poët & Dor. pro δύσφημον, πεπίστιν ἡ δυσφημία, infamia, dedecus. Th. φάω, dico.

Δυσφάντατος, non facilè viſiones concipiens; ad viſionum informationem difficilis; Plut. ex δύς, & φαντάζω; vide.

Δύσφατος, tacendus, non dicendus, nefandus, &c. ex δύς, & φατὸς; V

Δυσφημέω, f. ήσω. p. ηκα. maledico, infamo, impiè loquor, malè ominor: &

Δυσφημία, ας, ἡ; infamia, convitium: probrum: a

Δύσφημος, ε, ὁ, ἡ; maledicus, infauſtus: ex δύς & φήμη, fama quod à φάω, dico. Th. φάω, idem.

Δυσφήμως, ominoſè, ejuſdem gen. ſingul. Ion.

Δυσφιλὴς, inimicus, ingratus; à Th. φίλος; Vide.

Δυσφορέω, f. ήσω. p. ηκα. ægrè fero: &

Δυσφορὴς, ές, ὁ, ἡ; item.

Δυσφόρη, ε, ὁ, ἡ; &

Δύσφορος, ε, ὁ, ἡ; difficilis latu, gravis, moleſtus: ex δύς & φέρω, fero.

Δυσφορμίγξ, infelicem habens citharam; apud Eurip. in Iphig. Taur. δυσφόρμιγξα ἄταν, expon. luctuoſam calamitatem; quaſi quæ lamentabili & inſuavi citharæ ſono ſit commemoranda, &c. ex δύς, & φόρμιγξ; q. v.

Δύσφρασος, ε, ὁ, ἡ; vix explicabilis; qui vix explicari poteſt, &c. ex δύς, & φράζω. V.

Δύσφρενα, ων, τὰ; moleſtæ curæ: quas Heſiod. δυσφροσύνας vocat. Th. φρὴν, mens.

Δυσφρενέω, animum adjicio, ægrè fero: ex δύς & φρὴν, mens.

Δυσφρενέων, ejuld. part. præſ.

Δυσφρενωόων, gen. pl. Æol. à

Δυσφροσύνη, ης, ἡ; animi ægritudo: ex δύς & φρὴν, mens.

Δυσφυὴς, ές, ὁ, ἡ; proventu difficilis, difficile naſcens; unde in neut. τὸ δυσφυὲς, ſubſtantivè, idem quod δυσφυΐα, naſcendi difficultas; quod opponitur τῇ ταχυδρασίᾳ; Theophr. ex δύς, & φύω, vel φυὴ, q. v.

Δύσφυτος, mala natura; ingenium pravum κακὴ φύσις, &c. ejuſdem comp. & Th.

Δυσφωνία, ας, ἡ; aſperitas vocis ſeu ſoni: &

Δύσφωνος, ε, ὁ ἡ; diſſonus: ex δύς & φωνὴ, vox, ſonus.

Δυσφωρέτος, qui difficilè deprehendi poteſt, difficilis deprehenſu, &c. ex δύς, & φωρέω, in ipſo furto deprehendo, &c. a Th φὼρ, ορὸς, fur.

Δυχάρις, parum gratus, ingratus; ex δύς, & χαρίζομαι; V.

Δυχείμερος, ε, ὁ, ἡ; frigidus, hybernalis: ex δύς & χεῖμα, hyems.

Δύχλυος, ε, ὁ, ἡ; idem & ab iiſd.

Δυχείρωτος, ὁ, ἡ; qui difficulter ſubigitur & capitur. In ſuperl. δυχειρέστατος. Th. χείρ, manus.

Δυχερέχθοντας, cum indignatione, & ſtomacho; Ariſtot. Item δυχερεχίνομαι, moleſtus ſum, odioſus, invilus, &c. Unde δυχέρεια, & ejuſd. comp. & Th.

Δυχερεχίνω, moleſtè fero, gravor, indignor, hæſito, f. ανῶ. in 3. pl. præſ. ind. δυχερεχίνουσι, acc. pl. part. p. præſ. δυχερεχίνοντας: &

Δυχέρεια, ας, ἡ; difficultas, moleſtia: à

Δυχερὴς, ές, ὁ, ἡ; difficilis, moleſtus, odioſus: in compar. δυχερέστερος, ε: ex δύς & χεὶρ manus.

Δυχερῶς, adv. difficulter, moleſtè: à δυχερὴς.

Δυχρωμάτιστος, qui difficulter formatur: ex δύς, & χρωματίζω, formo, &c.

Δύχρως, ὁ ἡ ἡ; ſcitſu difficilis; Th. χρίζω.

Δύχλαινος, attrita & lacera læna indutus; unde δυχλανία, mala & detrita læna: Item quævis veſtis ſqualida & pannoſa: Eurip. in Helena, &c. ex δύς, & χλαῖνα, ἡ; læna; Veſtis quæ tunicæ exteriori ſuperindui ſolebat, ut frigus à corpore arceret; Sed dicitur etiam de craſſioribus illis tegminibus, in quibus domimus aut cubamus, &c.

Δύχλωρος, graminis ſeu fœni non ferax: graminis penuriâ laborans; ex quo intelligitur, locus inculcus, deſertus, & inamœnus, &c. Eurip. iph. Taur. δυχόρτου ὁ κεὼ ναίω. Th. χόρτος.

Δυχρήστεμαι, ῦσομ, uſu rei cujuſpiam offendor, incommodè & impeditè verſor: a δυχρηστὸς: quod infra videas.

Δυχρήσημα, ἀλ, τὸ; incommodum: al ejuld. perf. paſſ. cui oppon δυχρήσημαι ſicuti

Δυχρηστία, ας, ἡ; incommoditas, difficultas, oppon. δυχρησία: à

Δύχρηστος, ε, ὁ, ἡ; cujus uſus difficilis eſt: ex δύς & χρηστὸς, utilis quod à χράομαι, utor, à χράω, commodo.

Δύχροος, & δύχρους, male coloratus: unde in compar. δυχρόστερος, minus coloratus; magis decolor, vel decoloratus, &c. à Th. χρόα, ἡ; color, &c.

Δύχυλος, diffici em & moleſtum ſuccum habens ſeu ſaporem; ex δύς & χυμὸς; à Them. χέω, unde χύω; quæ vide.

Δύχωλος, graviter claudicans; Them. χωλὸς; V.

Δυχωρεία, ἡ; difficultas regionis ſeu locorum; loca difficila; Xenoph. Pæd. 1. a χώρα, idem quod Them. χώρος; vide.

Δυχωρίστος, qui difficilè ſeparatur; ex δύς, & χωρίζομαι; q. v.

Δυσώδης, ές, ὁ, ἡ, & τὸ δυσῶδες, fœtidus: & inde

Δυσωδία, ας, ἡ; malus odor, fœtor, ex δύς & ὄζω, oleo. p. m. ὄδα.

Δυσωνεῖν, moroſum eſſe in emendo, & nolle tantum dare quantum petitur: ſed ad alios venditores ſubinde ſe conferre; ut vilius ematur, &c. in Epigr in paſſ. δυσωνέομαι, ῆμαι, tenaciter mercor illiberali adjectione pretii, &c Item δυσώνης, ὁ, difficilis emptor; i. e. qui moroſus eſt in emendo; & plus ſemper de pretio indicato detrahere vult, quam æquum ſit; Poll. l. 3 & Athen. l. 6. &c. ex δύς & ὠνέομαι, emo, mercor.

Δυσώνυμος, ε, ὁ, infauſtus, inauſpicatus, ex δύς & ὄνυμα, ἀλ, τὸ, nomen. Æol. ἄνομος, Poët. ἐνυμος.

Δυσωπέω, f. ήσω, pudore afficio: unde Metaph. exoro, perſuadeo: δυσωποῦμαι, erubeſco, flecto: &

Δυσωπία, ipſa actio afficiendi aliquem pudore; item exoratio, &c. Verbale à præced. δυσωπέω; item,

Δυσωπία, ας, ἡ; pudor: ex δύς & ὤψ, ὠπὸς, vultus: quod ab ὀπτομαι, video

Δυσωρέω, f. ήσω, difficulter cuſtodio, à δύσωρος, cuſtoditu difficilis: ab ὤρος, cuſtos.

Δυσωρήσουσι, 3. pl. ejuſd. fut. 1. m.

Δύτης, ε, ὁ; urinator, qui aquas ſubit. Th. δύω vel δύω, ſubeo.

Δυτικὸς, qui ſolet, ſeu amat ſubire aquas; ut δυτικὰ ζῶα; apud Ariſtot. animantia quæ ſeſe demerguntur in aquas; ut mergi, anates, &c. Item occidentalis; ut ὁ δυτικὸς ἐρίζων; apud Alex. Aphr. Th. idem; ſcil. δύω.

Δύω, Poët. pro δύο, duo, gen. dual. δυοῖν, & in f. δυεῖν. dat. δυσὶ. Eſt & δύω, mergo:

mergo: vide δύω.

Δυοκαίδεκα, δυώδεκα, & δώδεκα, οἱ, αἱ, τά, DUODECIM, ἕνδεκα & δυωδεκάδεσμος, ος, ὁ; qui duodecies currit, vel cursum conficit.

Δυωδεκαμήνιος, duodecim mensium, δυωδεκαμήνιον τέλος πράσσειν, id est, annuum magistratum transigere ex δυώδεκα, duodecim, & μήν, μῆνος, mensis.

Δυωδεκάπηχυς, εως, ὁ, ἡ; qui habet duodecim filios: in Epigram. ex δύω, (Poët. pro δύο) duo, δέκα, decem; & πῆχυς, παιδός, ὁ, ἡ, puer, filius, &c. Sic,

Δυωδεκάπηχυς, εος, duodecim cubitorum; a Th. πῆχυς, εως, ὁ, cubitus, &c. V. Δυωδεκαπήχυος, duodecimus, proprie in munere, duodecimus; à Th. ἀριθμός, numerus, &c. Δυωδεκάς, άδος, numerus duodenarius; ex δύο, καὶ δέκα, &c.

Δυωδεκαετής, ές, duodecim annorum: ex δυώδεκα & ἔτος, annus.

Δυωδέκατος, άτη, ατον, duodecimus: ex δύο & δέκα, decem.

Δυώ, Att. & Ion. pro δυοῖν, duorum, gen. dual. à δύο.

Δῶ, per Apoc. pro δῶμα, & δώματα, domus, à δέμω, struo.

Δῶ, δῷς, δῷ, a. 2. sub. act. à δίδωμι, do.

Δώδεκα, οἱ, τὰ, duodecim, ἄκλιτον & Δωδεκάκις, duodecies, ex δύο & δέκα.

Δωδεκάλεως, ω, ὁ; duodecim bonum pretium valens: ex δώδεκα, & βᾶς, &c. Vide.

Δωδεκάγναμπτος, ος, ὁ, ἡ; qui duodecim flexus habet. Ex δώδεκα & κάμπτω, flecto.

Δωδεκαδάκτυλος, duodecim digitos habens; qui est duodecim digitorum, &c. ex δώδεκα, & δάκτυλος; V.

Δωδεκαδάρχης, ου, qui duodecim præfectus est, duodenarius præfectus, &c. Unde in plur. δωδεκάδαρχοι, duodenarii, qui duodecim præsunt: Xenoph. dicitur etiam, δωδεκάδαρχος, idem, dux duodecim virûm; ex δώδεκα, duodecim, & ἀρχή, principatus, &c. Vide.

Δωδεκάδες θυσίαι, sacrificia quæ duodecim animalibus constabant, sic ut πεντάδες, quæ tribus; Hesych.

Δωδεκάδελτος νόμος lex duodecim (ut δεκάδελτος νόμος, lex decem) tabularum, &c. ex δώδεκα, & δέλτος; vide. Unde δέλτοι, vocabantur tabellæ judicum Romæ; & δέκα δέλτοι, decem illæ tabulæ, &c.

Δωδεκάδωρος, duodecim palmorum; nam δώρον, idem est quod παλαιστή, palmus, &c. V.

Δωδεκάεδρος, ος, ὁ, ἡ; duodenus in situ sessilis; Plutarch. de placit. Phil. l. 2. c. 2. ἐπεὶ πᾶς δωδεκάεδρος, ait Pythagoram sensisse mundum factum, &c. ex δώδεκα, & ἕδρα, ἡ, sella, sedes; ab ἕζομαι, f. ἑδήσομαι, sedeo, &c. V.

Δωδεκαετής, ος, ὁ; idem quod δυωδεκαετής; i. e. δώδεκα ἐτῶν γενόμενος, duodecim annos natus; qui duodecim est annorum, &c. ex δώδεκα, & ἔτος, &c. Vide.

Δωδεκάθεος, herba quædam à duodecim dîis majoribus ita dicta quod omnium deorum majestatem comprehendat, &c. Unde neuteral. δωδεκάθεον, medicamentum, cujus meminit Æginus inter antidota, compositum ex duodecim rebus, &c. Item, Δωδεκάθεοι, dii majores dicuntur; nempe Jupiter, Juno, Neptunus, Ceres, Mercurius, Vulcanus, Minerva, Apollo, Diana, Vesta, Mars, Venus; qui & dii majorum gentium vocantur, &c. ex δώδεκα, & Θεός, &c. V.

Δωδεκάκις, duodecies, &c. adv. à δώδεκα.

Δωδεκάκρηνος, fons habens duodecim fistulas & scaturigines, &c. à Them. κρήνη; V.

Δωδεκάμηνος, duodecim mensium; ut δωδεκάμηνος χρόνος; i. e. annus: à Th. μήν, μηνός, mensis.

Δωδεκαμήχανος, ος, ὁ, ἡ; duodecim instructus machinis, duodecim artium versutus, &c. δωδεκαμήχανος πόρνη, dicta fuit Cyrene, famosum scortum; διὰ τὸ πολλὰ πράγματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν; Suid. δωδεκαμήχανον, dictum ait, ὅτι τοῖς παιδικοῖς, ἢ ποικίλως ἤθεσι χαριζόμενον; scil. ab utendo variis & omnis generis moribus, &c. Th. μηχανή; vide.

Δωδεκάμοιρος, in duodecim partes divisus; in Epigr. ex δώδεκα, & μοῖρα; vide.

Δωδεκάπηχυς, idem quod δυωδεκάπηχυς; quod vide.

Δωδεκάπους, duodecim pedum; Th. πούς, pes, &c. V.

Δωδεκάσκαλμος, decem scalmis instructus, ut δωδεκάσκαλμος ναῦς, duodecim scalmis instructa navis; sic in neut. gen. δωδεκάσκαλμον πλοῖον, navigium duodecim scalmos habens, &c. Vide Σκαλμός.

Δωδεκάσκυτος, duodecim habens pelles; ut δωδεκάσκυτος σφαῖρα, sphæra è duodecim coriis confecta; ex δώδεκα, duodecim, & σκύτος, εος, τό, corium, pellis, &c.

Δωδεκαταῖος, qui per duodecim dies, alicubi manet vel abest: &

Δωδέκατος, η, ον, duodecimus: ex δύο & δέκα, decem.

Δωδεκατημόριον, duodecima pars; Plat. de leg. (Sic δεκατημόριον decima pars; ἑνδεκατημόριον, undecima pars: ἑκτημόριον, sexta pars, sextarius, &c.) ex δωδέκα, μόριον; q.v.

Δωδεκάφυλλος, duodecim folia habens: ut δωδεκάφυλλα ῥόδα; rosæ quibus duodena folia insunt; apud Theoph. hist. pl. l. 6. c. 6. ex δώδεκα, duodecim, & φύλλον, folium.

Δωδεκάφυλον, ου, τὸ, duodecim tribus: q. δώδεκα φυλαί.

Δωδώνηθεν, adv. Dor. pro Δωδώνηθεν, q. ἐκ τῆς Δωδώνης.

Δωδωναῖος, α, DODONÆUS: à

Δωδώνη, ης, ἡ, DODONA, sylva Epiri, & urbs: vide Steph.

Δώῃ, ης, ῃ, Att. pro δοίη, ης, ε. a. 2. opt. act. à δίδωμι, do. a. 2. ἔδων.

Δώῃσι, dederit, 3. sing. a. 2. opt. à δώη, & Ion. additur σι. Sin vero sit δώῃσι, erit, 3. sing. fut. à δύω, δύσις, δύῃ, & Ion. δώσι, pro δῶ, δῷς, δῷ. à δίδωμι.

Δῶκ', vel δῶκε, dedit, po ἔδωκε, per Apoc. Poët. a. 1. Sic δῶκαν, pro ἔδωκαν, 3. pl. a. 1. verbi δίδωμι, do.

Δῶλος, ου, ὁ, Dor. pro δοῦλος, ου, servus.

Δῶμα, ατος, τό, domus, tectum, pl. δώματα, & in dat. pl. δῴμασι: ex δόμημα factum per contractionem. Th. δέμω, extruo. p. m. δέδμα.

Δωμάτιον, ου, τὸ, domuncula, cubiculum, tectum: à δῶμα.

Δωμάω, f. ήσω, extruo: à δῶμα.

Δώμησις, εως, ἡ, structura, ædificatio, οἰκοδόμημα; Hesych. Item δωμήτωρ, ορος, ὁ, ædificator, conditor, & δωμητός, ός, ή, apparatus structuræ, κατασκευή, Hesych. omnia à præced. verbo δωμάω.

Δώναξ, ακος, ὁ, Dor. & Poët. pro δόναξ, arundo: quod vide.

Δώσμεν, per Syncopen pro δώσομεν, Poët. pro δώσομεν, 1. pl. a, 2. sub. act. a δίδωμι, do.

Δῶρ pro δῶρον, acc. pl. a. δῶρους, ους, τό, donum.

Δωρεά, ᾶς, ἡ, donum, donatio, &

Δωρεάν, adv. (sub. χάριν) gratis, immeritò, frustra. Th. δῶρον, donum.

Δωρέομαι, -έσομαι, & Poët. δωρέω, -ῶ, dono, largior. f. ήσομαι. pert. pass. δεδώρημαι, σαι, ται, a. 1. m. ἐδωρησάμην. ab eod. Th.

Δώρημα, ατος, τό, donum, beneficium: &

Δωρητός, ός, ὁ, muneribus placabilis, seu corruptus, item donatus: à perf. pass. verbi δωρέομαι.

Δωρηματικός, & δωρητικός, munificus, liberalis; Plut. in Erot. ex δώρημα, & δωρητός, &c.

Δωριάζειν, Doricè loqui, Poët. pro Δωρίζειν, quod à

Δωρίζω, ίσω, σα, σον, Poët. pro Δωρικός, ή, όν, Doricus, a, um. Dicitur & Δωριδίς, έως, ὁ, idem. Δωριῆς, Att. pro Δωριεύς & Δωρεύς, έος, ῆος, ῆι, pro Δωρική.

Δωρίς, ίδος, ἡ, Doris regio; item nomen Nymphæ.

Δωρίστι, Dor. δωρίζειν, loqui Doricè.

Δωριστί, adv. Doricè.

Δωρίτης, ου, ὁ; munerarius, muneralis; Plut. in polit. præc. à Th. δῶρον.

Δωροβόρος, qui dona quasi vorat, donivorus; Hesiod. ex δῶρον, τό, donum, & βόρος, edax; à Them. βορά, cibus.

Δωροδέκτης, qui dona accipit; ejusd. Th. & comp. cum sequentibus.

Δωροδοκέω, f. ήσω, donis inhio, munera capio; item muneribus corrumpo. acc. pl. part. præs. δωροδοκεῶντας: ex δῶρον, donum: & δέχομαι, capio.

Δωροδόκημα, ατος, τό, munus per corruptionem acceptum: à præced. perf. pass.

Δωροδοκία, ας, ἡ, munerum acceptio, fordes: &

Δωροδόκος, ος, ὁ, ἡ; munerum acceptor, donis inhians, à δῶρον & δέχομαι, capio.

Δωροληπτής, ους, ὁ, qui munera accipit; Prov. 15. ex δῶρον, & λῆψις, εως, ὁ; qui capit vel prehendit; à Th. λαμβάνω, capio; quod vide.

ΔΩΡΟΝ, ου, τὸ, donum, item palmus minor, hinc compos. ἄδωρος, ου, ὁ, ἡ; donorum expers: item qui non donat: ἀνήδωρον, ου, τὸ, donum, dono relatum: unde forte manavit etiam Angl. Dowry.

Δωρεξενία, ας, ἡ, quum quis peregrinitatis accusatus, dona offerens, calumnias effugit: Aristot. de Athen. republ. ex δῶρον, & ξενία, peregrinitas; à Them. ξένος, peregrinus.

Δωρεφάγος, ου, ὁ; qui devorat dona, donivorus, ex δῶρον, donum, & φάγω, edo.

Δωροφόρος, ου, ὁ; Poët. qui dona fert alicui danda. Ex δῶρον & φέρω, fero.

Δωροφορεῖν, largiri, donum conferre; Nazianz. Item δωροφορία, ας, ἡ; munerum oblatio; utrumque ejusd. Th. & comp. cum præced.

Δωρύπομαι, Dor. pro δωρέομαι.

Δώς, ῆ, Dos, donum, indeclinabile Poët. idem quod δόσις. Th. δίδωμι, do.

Δωσέμεναι, Dor. pro δώσειν. f. 1. inf. act. à δίδωμι, do.

Δώσῃ, tradat, 3. sing. a. 1. sub. act. Poët. pro δώκῃ, ab a. 1. ἔδωσα pro ἔδωκα, verbi. δίδωμι, do.

Δῶσι, Ion. pro δοῦσι, 3. sing. a. 2. sub. Sin absque ι, est, 3. pl. ejusd. temporis verbi δίδωμι.

Δωσίπαρ, infausta, κακὰ δίδουσα; malorum, seu dirorum datrix, & in plur. δωσίπαρες, οἱ, mala seu dira dantes; Hesych. ex δώς, ἡ, datio, & ἀρά, preces; item diræ, &c.

Δωσίπικος, qui dat pœnas; vel potius qui judicio se permittit; item is à quo pœna exigitur: ex δώς, & δίκη, jus, &c.

Δωσῖναι, Dor. pro δώσουσι, 3. pl. f. 1. verbi δίδωμι.

Δωσῶ, Dor. pro δώσω, f. 1. act. ejusdem verbi.

Δώσω, f. 1. act. à δίδωμι, do. Sic δώσως pro δώσουσι, 3. pl. f. 1.

Δώσων, qui quum semper polliceatur se daturum, dicens δώσω, δώσω, (in fut. verbi δίδωμι) nunquam dat: Ita Antigonus rex dictus fuit Δοσών, quasi, daturus; Plut. vide Erasm. in Prov. Δοσώνες.

Δώτη, datori, dat. sing. à δώτης, ου, ὁ, dator: sed usitatius δότης. Th. δίδωμι.

Δωτήρ, ῆρος, ὁ, Poët. pro δοτήρ, donator: ab eod. Th.

Δωτῆρες, ejusd. nom. pl.

Δωτινάσαι, dona colligere & accipere: à δωτίνη, donum: quod vide.

Δωτίναν, Dor. pro δωτίνην, acc. sing. à

Δωτίνη, ης, ἡ, munus, propriè quod conflatur, ut vinum, vestis: à δωτὸς, gen. inusit. τῶ δώς. Th. δίδωμι, do.

Δωτίνηση, donis: ejusd. dat. pl. Ion.

Δώτορες, nom. pl. à δώτωρ, q. v.

Δωτὼ, οῦς, ἡ, romen mulieris.

Δώτωρ, ορος, ὁ, DATOR, donator: à δίδωμι, do.

Δώωσι pro δώσαι, dedissent, per Epenth. Ion. & Poët. pro δῶσι, 3. pl. a. 2. sub. à δίδωμι, do.

E.

E Nota quintæ apud Græcos literæ, signum etiam numeri quinarii. Tum & ε, Æol. in multis pro ο.

ᵉE, HE dolentis particula, quæ geminari solet. Item

ᵉE, SE, pronomen acc. casus, ab ἕ, οῦ, sui, sibi: indè ἑός, ἕ, suus: σφέος, σφαίτερος, & σφέτερος, α, ον, idem.

ᵉEα, AH, vah, adv. querentis, vel admirantis ab

ᵉEα, fine, præs. imperat. pro ἴαε, vel imperf. verbi ἐάω, sino.

ᵉEα, Ion. & Poët. Ecfasi ἦα, pro ἰῶ, imperf. verbi εἶμι, sum.

ᵉEὰ & ἀ, sua, bona, peculium: ex ἑός, suus; vide ε, se.

ᵉEᾶ, concedit, 3. sing. præs. ab ἐάω, sino: f. ἐάσω, a. 1. sub. ἐάσω, ῃς, ῃ, p. ἔᾶκα.

ᵉEᾶ, finit, Poët. pro ἐᾷ, per Pleon. τῶ α.

ᵉEαγα, ας, ε, fregi, p. m. Att. pro ἦγα, per resolutionem augmenti η in εα (quod frequens etiam in aliis tempor.) ab ἄγνυμι, seu ἄγω, frango: f. ἄξω, p. ἦχα, & ἔαχα, p. m. part. ἐαγώς, a. 1. ἤξα, & ἐάξα.

ᵉEάγλω, fractus sum, Att. eod. modo pro ἤγλω, ejusd. a. 2. pass. Hinc a. 2. part. pass. ἐαγείς, inf. ἐαγλῶαι.

ᵉEαδε, ας, ε, demulsi, pro ἤδυ, præt. m. Att. resolutione augmenti η in εα, pro quo ἔυαδε Poët. ab ἀνδάνω, vel ἄδω, placeo. præt. m. part. ἐαδὼς pro ἡδώς: sic in a. 2. ἔαδον pro ἦδον Æol. ἔυαδον.

ᵉEαδότα, placentem, pro ἡδότα, ejusd. p. m. part. acc. sing.

ᵉEακε, permisit, pro εἴακε, perf. act. verbi ἐάω, sino: f. σω.

ᵉEάλη, convolutus est, involvit se, occultavit se, Att. resolutione augmenti η in εα, pro ἤλη, a. 2. pass. Ion. ἄλλω: unde part. ἀλείς, εἵλης. Aut ab ἀλῶ, declino, vito: aut ἐάλη per Metaplasm. pro ἐάλω, quod est Att. pro ἤλω, ab ἤλων, a. 2. verbi ἀλίσκω, capio. Alii legunt ἐάλη, Att. seu Ion. pro ἤλη, a. 2. verbi ἄλημι, declino. a. 2. part. ἀλείς.

ᵉEάλωκα, captus sum, Att. eod. modo pro ἤλωκα, perf. act. verbi ἁλίσκω, capio, f. ἁλώσω, a. 2. ἤλων, a. 2. part. ἁλούς, inf. ἁλῶναι, & pass. ἁλῶσαι.

ᵉEάλων, captus fui, Att. similiter pro ἤλων, a. 2. ejusd. verbi. Præt. autem & a. 2. passivè sumuntur.

ᵉEA'N, si, conjunct. connexiv. construitur cum subj. & opt. Et ἄν, pro ἐάν, quæ sæpe sunt μόρια διωπτικὰ, particulæ potentiales, & sæpe postponuntur, ut εἶπον ἄν; dixissem, quandoque deest ἄν sed rarius præponuntur; ut ὃς ἐάν, quicunque ἐάν τις, si quis: ἐὰν μὴ, nisi: ἐὰν ὃ μὴ, sin aliter, alioqui: ἐάντε, sive.

ᵉEάνδανον, placebam, imperf. Att. & Ion. pro ἤνδανον, εα pro augmento η, verbi ἀνδάνω, placeo.

ᵉEανὸς, ὁ, indutu pulcher, tenuis, subtilis. adjectiv. propriè peplus: ab ἕω, induo. Aliquando de stanno dicitur, & tum est fusilis, quasi ῥεανὸς, à ῥέω, fluo. Tum etiam substantivè usurpatur, & Epitheton adjungitur, ἑανὸς πεπλος, vestis nectarea, &c. Et tunc poniter pro ἑωὸς πέπλος, seu pro ἱμάτιον: sæpe enim Epitheta ponuntur pro suis substantivis.

ᵉEάνπερ, si, item licet, cum subjunct. apud Plat. Item ἐὰν, pro ἄν, particula potentiali, sæpè in Novo Test. ut Matth. 8. ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ, & 12. Sic & Act. c. 2.

ᵉEάνη, Att. vel Ion. pro ἦνη, & ἔᾶτο pro ἦντο ab ἧμαι, sedeo.

ᵉEᾶξα, fregi. a. 1. Att. resolutione augmenti pro ἦξα, verbi ἄγνυμι, vel ἄγω. Vide ἔαγα.

ᵉEAP, ος, τὸ, & contract. Poët. pro ἦρ, ἦρος, & Ion. ῥῆρ, VER.

ᵉEαρ, sumitur etiam pro sanguine & pinguedine.

ᵉEαρίζω, f. ίσω; vernum tempus dego: I. em. verno; 1. Vernam temperiem seu amœnitatem refero: à Themate, ἔαρ, Ver.

E'αρινὸς, ἡ, ὸν, f. g. ab

ᵉEαρινὸς, ἡ, ὸν, vernus: & per Epenth. εἰαρινὸς. Th. ἔαρ, ver.

ᵉEαφοτρεφὴς, ὁ, ἡ, vere nutritus, vernus: ex ἔαρ, ver, & τρέφω, alo. p. m. τέθραφα.

ᵉEᾶς, finis, 2. sing. ind. præs. verbi ἐάω. Tum ἔασ', pro ἔασι permisit, a. 1. Ion. ejusd. verbi.

ᵉEᾶς, suas, pro ἄς.

ᵉEασα, Att. pro ἧσα, a. 1. act. verbi ἀνδάνω, placeo. V. ἔαδα.

ᵉEάσαμεν, sivimus, 1. pl. a. 1. Ion. sed ἐάσαμεν, 1. pl. a. 1. opt. ἐάσαιμι, a. 1. inf. act. verbi ἐάω, sino, f. ἐάσω. p. εἴακα. a. 1. εἰάσαι.

ᵉEάσετε, 2. pl. 1. act. ἐάσης, σηνας, 2. sing. a. 1. sub. ab eod. Th.

ᵉEασκε, dimittebat, imperf. Ion. pro εἴα, verbi ἐάω, sino.

ᵉEασι, Ion. & ἔασι, Poët. pro εἰσὶ, sunt, (ut πθέασι, Ion. pro πθέᾶσι.) ab εἰμὶ, sum.

ᵉEάσομεν, 1. pl. f. 1. act. verbi ἐάω,, sino. f. ἐάσω, p. εἴακα.

ᵉEασται, ας, Dor. pro ἔσται, ης, præs. part. f. g. ab εἰμὶ, sum.

ᵉEᾶτ) & ἔατο, Ion. pro ἦντ) & ἧντο, ab ἧμαι, sedeo, quod formam præteriti, præsentis autem habet significationem. Ab inus. ἕω.

ᵉEατε, Ion. pro ἦτε, 2. pl. imperf. verbi εἰμὶ, sum.

ᵉEατέον, sinendum: verbale ab ἐάω, sino.

ᵉEαυτῶ, ῆς, ῷ, & contractè αὐτῶ, ῆς, ῷ, dat. ἑαυτῷ, &c. sui ipsius, &c. caret nominativo. Ex ἑός, pro ἕ, sui, & αὐτὸς, in sing. tum. est tertiæ personæ, nec non secundæ ἀφ' ἑαυτοῦ, à te, &c. In pl. est trium personarum, ἑαυτῶν, nostri, vestri & sui ipsorum.

ᵉEάφθω, accensus sum, Att. pro ἥφθω, a. 1. pass. ab ἅπτομαι. Vel ἐάφθω, Ion. Dialysi pro εἵφθω, a. 1. pass. ab ἕπομαι, sequor.

ᵉEA'Ω, sino permitto, imperf. εἴων, ων, ας, ας, ας, α, f. ἐάσω. a. 1. εἴασα, a. 1. imperat. ἔασον, άτω, a. 1. part. ἐάσας

αὐτῷ, perf. ἔιακα· recipit ϵ post ϵ pro augmento.

Ἑαὸν, honorum, gen. pl. Æol. pro ἑῶν· ab ἑός, ἡ, ὸν, suus, a, um. Alii legendum censent ἐάων, & derivant ab ἐός, ἀ, ὸν, idem quod ἐὺς vel ἠὺς, bonus.

Ἔβα, Dor. pro ἔβη, venit, ab ἔβλω, a. 2. verbi βαίνω, eo. f. βήσομαι. Item Laconicè pro ἔα, sine, interposito β, ab ἐάω, sino.

Ἐβάδισε, 3. singul. a. 1. act. à βαδίζω, vado. f. ίσω, & Dor. ίξω. Th. βαίνω, eo.

Ἔβαινε, ibat. imperf. act. à βαίνω, eo. f. βήσομαι, a. 2. ἔβλω.

Ἔβαλον, ες, ε, jeci, a. 2. act. verbi βάλλω jacio. f. βαλῶ. p. βέβληκα. a. 1. pass. ἐβλήθην, p. m. βέβολα.

Ἔβαν, per Sync. Poët. pro ἔβησαν, 3. pl. a. 2. act. Sic ἔβα pro ἔβη, ab ἔβλω, verbi βαίνω, eo. f. βήσομαι.

Ἐβάπτετο, tingebatur, 3. singul. imperf. pass. à βάπτω, intingo, mergo, f. ψω, p. φα.

Ἐβαρύσπησε, caligarunt, 3. pl. a. 2. pass. cum duplici augmento, verbi βαρύσπομαι· quod ex βαρὺς, gravis, & ὄπωμαι, video. Alii volunt esse a. 1. verbi βαρυοπίω, visu sum gravato; ab iisd. Th.

Ἔβασαν pro ἔασαν, sine a. 1. imperat. act. interposito β, Laconicè, ab ἐάω, sino. Lacones & Syracusii dicunt ἐβάω.

Ἐβάστασα, ας, ε, portavi, a. 1. ind. act. à βαστάζω, f. σω.

Ἐβάφθη, tinctus fuit, a. 2. pass. ἐβάφην, tinxi, a. 2. ind. act. pro ἔβαπον, Euphoniæ gratiâ. verbi βάπτω, tingo, mergo, f. ψω. p. βέβαφα.

Ἐβδελυγμῷ, ῶ, σι, perf. part. pass. &

Ἐβδελυξάμϵθα, 1. pl. a. 1. m. verbi βδελύσσομαι, abominor. Th. βδέω, pedo.

Ἑβδομαῖος, ος, qui septima die aliquid facit, septimanus: &

Ἑβδομαδίης, septenarius, septimanus; item ἑβδομαδὶς, septies, Callim. &,

Ἑβδόμας, άδος, ἡ, HEBDOMADA, septimana, numerus septinarius, septima dies, seu septima quæque dies: ab ἑπτὰ, septem.

Ἑβδομάτη, ης, (sub. ἡμέρα) septima dies, f. g. ab

Ἑβδομάτη, ος, Poët. pro ἑβδόμη, septimus: ab ἑπτὰ, septem.

Ἑβδομήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, septuaginta, ἄκλιτον, ab eod. Th.

Ἑβδομηκοντάζ, septuaginta sex, legitur tanquam vox composita ex ἕξ, sex, & ἑβδομήκοντα.

Ἑβδομηκοντάκις, adv. septuagies: &

Ἑβδομηκοστὸς, ὴ, septuagesimus: ab ἑπτὰ, septem.

Ἑβδομηναγενταέτης, & ἑβδομηκαιὴτης, septuagenarius, qui septuaginta annorum est: ex ἑβδομήκοντα, septuaginta, & ἔτος, ϵος, τὸ, annus.

Ἑβδόμος, η, ον, septimus, a, um; τῇ ἑβδόμῃ, (sub. ἡμέρᾳ) die septimo. Th. ἑπτὰ, septem.

Ἐβεβαίασε, 3. sing. a. 1. act. à βεβαιόω, confirmo, f. ώσω, p. βεβεβαίωκα. Th. βέβαιος, firmus.

Ἐβεβλήμϵλον, σο, τὸ, ictus eram, pluſq. pass. à βάλλω, jacio. f. λῶ. perf. pass. βέβλημαι.

Ἔβεβλος, sive ἔβενος, ου, ὁ, ἡ, EBENUS, lignum graviſſimum.

Ἐβένινος, η, ον, Ebeninus: ex ebeno factus; à præced. Th. ἔβενος, seu, ἔβενος.

Ἑβήρ, ὁ, vel leni ſpiritu, Ἔβὴρ nomen viri, ἅπαξ λεγ. tranſiens. Hinc Ἑβραῖος, &c. de quibus infrà.

Ἔβλω, ης, ῃ, veni, a. 2. ind. act. à βαίνω, venio. f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. part. βάς.

Ἔβησα, ας, ε, a. 1. ind. act. tanq. à βάω, verbi βαίνω, venio, ἔβηκε, 3. pl. a. 1. vel 3. ejuſdem verbi.

Ἐβήσετο, imperf. verbi βήσομαι, quod Poët. more ex fut. in præſens trálatum elt. Th. βαίνω, eo.

Ἐβίασατο & ἐβιάσσατο, per vim ademit. 3. ſing. a. 1. m. à βιάω, f. ήσω. Th. βία, vis.

Ἐβίη, 3. ſing. imperf. act. à βιόω, vivo. f. ώσω, p. βεβίωκα, a. 2. ἐβίων. Th. βίος, vita.

Ἐβίσκος, ου, ὁ, ſeu ἐβίσκη herba quæ & ἀλθαία vocatur, HIBISCUS, ALTHAEA, malva ſylveſtris.

Ἐβίων, vixi, a. 2. ind. à βιόω, vide ἐβίη.

Ἔβλαϵν, nocui, a. 2. ind. act. ἐβλάβλω, a. 2. paſſ. à βλάπτω, noceo, f. ψω. p. φα.

Ἐβλάβδομι, diſſolutus, ſum, Att. pro βεβλάβδομαι, perf. paſſ. verbi βλακόω, ſocordiæ me cedo. Th. βλαξ, ακὸς, ὁ, piſcis quidam omnino inutilis.

Ἔβλομμι, Att. pro βέβλαμμαι, perf. paſſ. verbi βλάπτω, noceo. f. ψω. p. φα.

Ἐβλαστηκότες, Att. pro βεβλαστηκότες, perf part. act. pl. num. verbi βλαστάνω, germino, f. ήσω.

Ἐβλάστησα, ας, ε, a. 1. &

Ἔβλαστον, germinavi, a. 2. ind. act. ejuſd. verbi: q. à βλαστάω· ut ἵμαρτον, ab ἀμαρτάω, ſeu ἁμαρτάνω.

Ἐβλασφήμησε, ας, ε, a. 1. ind. act. à βλασφημέω, impiè loquor: ex βλάπτω, lædo, & φήμη, fama.

Ἔβλαψα, ας, ε, & in 3. pl. ἔβλαψαν, a. 1. ind. act. verbi βλάπτω, noceo. f. ψω.

Ἔβλεπον, ες, ε, imperf. act. verbi Βλέπω, video. f. ψω.

Ἔβλητο, per Sync. pro ἐβέβλητο, pluſq. q. paſſ. verbi βάλλω, jacio quaſi à βλέω. Niſi quis eſſe velit imperf. a βλῆμαι.

Ἐβόα, clamabat, 3. ſing. imperf. verbi βοάω, clamo, f. ήσω. p. βεβόηκα. a. 1. ἐβόησα, ας, ε.

Ἐβοηθησάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi βοηθέω, ſuccurro, auxilior. f. ήσω.

Ἔβοσκον, ες, ε, imperf. verbi βόσκω, paſco. f. ήσω.

Ἐβούλατο & ἐβούλευτο, Ion. pro ἐβούλοντο, 3. pl. imperf. verbi βούλομαι, volo.

Ἐβουλδύκα, Att. pro βεβούλδυκα, perf. act. verbi βουλδύω, conſulto. f. σω. Th. βουλὴ, conſilium.

Ἐβούλησα, ας, ε, a. 1. ind. act. ἐβουλθυσάμην, ω, ατο, a. 1. m. ejuſd. verbi.

Ἐβουλήθην, volui, a. 1. ind. paſſ. à βούλομαι, volo. f. βουλήσομαι, q. à βουλέω. Th. βούλομαι, volo.

Ἔβουλε, 2. ſing. ἔβούλετο, 3. ſing. imperf. verbi βούλομαι, volo.

Ἑβραΐζω, f. ίσω, Hebræorum more loquor, ſeu vivo: &

Ἑβραικὸς, ὴ, HEBRAICUS, &

Ἑβραῖος, α, ον, HEBRAEUS, a, um; ab Ἑβὲρ, ὁ, Parens Hebræorum, ut Gen. 10. 21. Num. 24. 24. alii aliter ἐτυμολογίζουσι, ut videre eſt apud Voſſ. in Etymol. ad verbum, Supra.

Ἑβραὶς, ίδος, ἡ, Hebræa: & Ἑβραὶς διάλεκτος, lingua Hebræa: &

Ἑβραϊστὶ, adv. Hebraicè: ab eod. Th.

Ἑβράσθω, ebullitus ſum a. 1. paſſ. verbi βράζω vel βράσσω, ferveo, bullio.

Ἔβρεχ' pro ἔβρεχε, &

Ἔβρεχεν, ες, ε, madefeci, a. 2. ind. act. à βρέχω, madefacio, unde a. 2. paſſ. ἐβράχην, part. βραχείς. Alii volunt eſſe imperf. a βράχω, crepitum do, ſono.

Ἔβρεξα, ας, ε, a. 1. ind. act. à βρέχω, pluo.

Ἐβρόντησε, a. 1. ind. act. à βροντάω, tono. f. ήσω. Th. βροντὴ, tonitru.

Ἑβρος, propr. nomen fluvii in Thracia.

Ἐβρυχᾶτο, 3. ſing. imperf. paſſ. à βρυχάομαι, rugio. Them. βρύχω, f. ξω, frendo.

Ἔβρω, a. 2. verbi βιβρώσκω, ut ἔδω, ex δίδαμι. Exponitur apud Heſych. pro ἔδακεν, ἔφαγεν.

Ἐβώστρευ, Dor. pro ἐβόησε, vocavit, a. 1. m. &

Ἔβωσεν, pro ἐβόησεν, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi βοάω, clamo. V. Heſych.

Ἐβώθησ', Ion. pro ἐβοήθησε, celebres facti ſunt, 3. pl. a. 1. ind. paſſ. Sic ἐβώθησε, per Craſin pro ἐβοήθεσε. 2. pl. a. 1. paſſ. verbi βοάω, clamo.

Ἐγαυάθη, gavisus ſum, a. 1. ind. paſſ. à γαυόω· voluptate afficio, f. ώσω. Th. γάη, lætitia.

Ἐγγαστρὶς πέτρη, eadem gemma quæ γαγάτης· ab ἐν & γάγης, quia in Gange naſcitur.

Ἔγγαιος, ος, ὁ ἡ, qui in terra, ſeu in ipſo ſolo eſt; Plut. (ex ἐν, in: & γαῖα, terra:) idem quod ἔγχθων.

Ἐγδάρη, ρέσατον, ovis quæ lac habet, pro ἐγάλακτον; Heſych. ex ἐν, in, & γάλα, κτος, τὸ, lac.

Ἐγδηγακτόμην, ὄμην; idem quod, & pro γαλακτῶμαι, lacteſco, in lac vertor, &c. Th. γάλα.

Ἐγδηλωΐζω idem quod γαληνίζω: q. d. ſereneſco, ſerenus fio, tranquillor, &c. Th. γαλήνη, ſerenitas.

Ἐγδμίζω, idem quod γαμίζω, nuptui colloco, jungo matrimonio; à γάμος, nuptiæ.

Ἐγδασόμαντις, vaticinatrix; Pythoniſſa: ex ἐν, γαστὴρ, & μάντις.

Ἐγδασομάχησεν, appellavit Hipponax, Hippomedontem quendam vorantem κρέα κύσμων; ex ἐν, γαστὴρ, & μάχομαι: quæ vide.

Ἐγδασόμαντις, uti τερνύομαντις, quæ à μάντις, vates: &

Ἐγδασόμυθος, ος, ὁ, ventriloquus, qui habet dæmonem, q. ἐν γαστὶ μυθόμενον; item magus, ariolus apud LXXII.

Ἐγήγαα, p. m. verbi ἐγείνομαι, tanq. ex ἐγήγαω, & in 2. dual. p. m. ἐγηγάατον, & metri causâ per Syncop. ἐγήγατον· ſic ἐγήγαμεν pro ἐγηγάαμεν, & part. ἐγηγαώς, ῶσα, &c. Th. γίνομαι, naſcor.

Ἐγγεγύημαι, pollicitus ſum, pro ἐγγύημαι, perf. (augmento ſyllabico intrinſecus aſſumpto)

sumpto) verbi ἐγδύω, spondeo. f. ὑσω. Th. ἐγδύν, sponsio.

Ἐγγεγυμνασμένος, perfect. part. pass. ab ἐγγυμνάζομαι, exerceor. Th. γυμνός, nudus.

Ἐγγείβατον, ου, τὸ, hydraulicum instrumentum, humano more perambulans: quasi ab ἔγγειον βαίνειν. Vitruv. engibata dicit.

Ἔγγειος, ος, ὁ, ἡ, qui in terra, seu in ipso solo est.

Ἐγγειτνιος, ος, vicinus: à γείτων, ονος, ὁ, ἡ, idem.

Ἔγγειτος, qui in ipsa terra nascitur: ex ἐν, γῆ, & τόκος; quæ vide.

Ἐγγείχυλος, humi habens serpentia folia; Theophr. hist. pl. l. 6. c. 6. ex ἐν, χθὼν, & φύλλον.

Ἐγγελάω, f. άσω, irrideo: ἐγγελᾶν τινι, alicui illudere: ex ἐν & γελάω, rideo.

Ἐγγενέτης, vel ἐγγενήτης, indigena, &c. idem quod sequens ἔγγενὴς, & Them. idem.

Ἔγγενὴς, ές, ὁ, ἡ, indigena, ingenitus, consanguineus: ex ἐν & γίνομαι, nascor.

Ἐγγηθὼν, 3. sing. a. 2. sub. m. ἐγγηθόμην, ος, a. 2. part. m. ab ἐγγίνομαι, insum, innascor. Th. γίνομαι, nascor, f. 2. γηθήσομαι, a. 2. m. ἐγθόμην, a. 2. sub. m. γθόμαι, ῆται.

Ἐγγηράσκω, seu ἐγγηράω, ῶ; q. d. insenesco; Hippocr. Aphor. l. 2. Undè ἐγγήρασμα; id est insenescimus; Plut. in Catone: ex ἐν, & γηράσκω, senesco. Th. γῆρας, ως, τὸ, senectus.

Ἐγγίνομαι, insum, vel innascor; Plato de Repub. item intersum, interjicior; de tempore dictum; & ἐγγίνεται, cum infinit. licet, facultas est: ex ἐν, & γίνομαι.

Ἐγγίζω, appropinquo, immineo, accedo, insto, cum dat. item acc. sequente εἰς, ἐπὶ ποῖς· imperf. ἤγγιζον, ες, ε, f. 1. ἐγγίσω, Att. ἐγγιῶ, p. ἤγγικα· ἐγγίσας, a. 1. part. act. Th. ἐγγὺς, prope.

Ἐγγίνεσθαι, Ion. pro ἐξεῖναι, licere: ut & pro συμβαίνειν, accidere, contingere: ab

Ἐγγίνομαι, seu γίγνομαι, insum vel innascor: intersum, interjicior, (de tempore;) & cum infinit. licet. Th. γίνομαι.

Ἔγγιον, adv. propius compar. ab ἐγγὺς, propè.

Ἐγγιστάτω, 3. pl. a. 1. imperat. act. verbi ἐγγίζω, quod vide.

Ἔγγιστα, adv. proximè: superl. ab ἐγγὺς, propè. Comp. ἔγγιον & ἐγγύτερον, ἐγγυτάτω & ἐγγύτατα.

Ἐγγίσωμα, ατος, τὸ, cranii: fissura in quam os fractum ad subjectam membranam ἐγγίζῃ, id est, appropinquat.

Ἐγγλάφω, insculpo, ex ἐν, & γλάφω, cavo, sculpo.

Ἐγλιχὴς, ος, ὁ ἡ ὄ; letus, tenax, viscosus, glutinosus; idem quod Them. γλιχὲς, sive cui inest τὸ γλίχρον.

Ἔγλυκος, cui aliqua dulcedo inest; ut ὀπὸς, ἔγλυκος; Dioscor. ex ἐν, & γλυκὺς, dulcis; undè,

Ἐγλυκάζω, Hesych. & ἐγλυκαίνω, Gloss. &

Ἐγλύσσω, dulcedinem affero, q. indulco: γλύσσαν, est dulcior, pro γλυκίαν, à γλυκὺς, dulcis.

Ἐγλύφω, insculpere: à γλύφω, vel γλάφω, sculpo.

Ἐγλωσσοτυπέω, seu ἐγλωττοτυπέω; q. d. linguâ crepo: in ore semper habeo, & jacto, seu prædico: ex ἐν, γλῶσσα, & τυπέω, idem quod Th. τύπτω.

Ἐγλωσσοχάζω, seu ἐγλωττοχάζω, idem quod γλωσσοχάστωρ, seu γλωττοχάστωρ, qui lingua victum quærit; qui linguæ ministerio ventrem alit, &c. Aristoph. in à Vib. ex ἐν, γλῶσσα, & χάσκω.

Ἐγόμφωσις, εως, ἡ, compages dentium: quæ & γομφίασις, Gal. & Dioscor. l. 2. ex ἐν & γόμφωσις, à γομφόω, & Them. γόμφος; quæ vide.

Ἐγνώνατον, ου, τὸ, species horologii, apud Vitruv. lib. 9. 9. q. in genu plicatum: aut angulatum, sic ἐγωνίατον.

Ἐγγόνη, ης, ἡ, neptis: &

Ἔγγονος, ος, ὁ, nepos: & ἔγγονον, fœtus: q. ab ἐν & γόνος, proles, à γίνομαι, nascor.

Ἐγγεγραμμένος, & ἐγγεγραπτὸς, scriptus, inscriptus, utrumque a seq. ἐγγεγράφω.

Ἐγγεχελυς, piscis ex apuarum genere.

Ἐγγεγραφὴ, ῆς, ἡ, inscriptio, &

Ἐγγεγραφὸς, ος, ὁ, ἡ, scriptus: cui opponi. ἀγγεγραφος· ab

Ἐγγεγράφω inscribo, insculpo, f. ψω. p. ἐγγέγραφα. a. 1. ἐνέγεγραφα. part. pass. ἐγγέγραμμαι. part. ἐγγεγραμμένος. Them. γεγράφω, scribo. Inde Angl. to ingrave, & ingraff.

Ἐγδυαλίζω, f. ίσω, & ξω· in manus porrigo, intero; præbeo: ab ἐγδύω sponsio. vel à γύαλον, manus cavitas.

Ἐγδυαλίξαι, tradere ejusd. a. 1. inf. act. & ἐγδυάλ ξα, ας, ε, a. 1. ind. act.

Ἐγδυάσομαι, Dor. pro ἐγδύσομαι, f. 1. m. ab

Ἐγδύω, f. ύσω. spondeo, permitto, despondeo: ab ἔγδυος, præs, quod ab

ΕΓΓΥΗ, ης, ἡ, sponsio, fidejussio: q. ἐν γυίοις in manibus deponit.

Ἐγδυσθήκη, & ἐγδυθήκη, idem quod ἐγδυσθήκη, quod vide.

Ἐγδύσασ, ας, ε, spolpondi, pro ἠγδύσασε, a. 1. Ion. verbi ἐγδύω; quod vide.

Ἐγδύσις, εως, ἡ, fidejussio, vadimonium: &

Ἐγδυτὴς, οῦ, ὁ, sponsor, fidejussor. Them. ἐγδύη, sponsio.

Ἐγδυτικὸς, ad fidejussionem pertinens, fidejussorius, &c. ab eod. Th.

Ἔγδυτὸς ὤ, promissus: ἐγδυτὴ, sponsa, desponsata: ab eod. Th.

Ἐγδύθεν, cominus, propè: &

Ἐγδύτ, Poët. pro ἐγδύς, propè, cum genit.

Ἐγδυμνάζομαι, exerceor: hinc præs. part. pass. ἐγδυμναζόμενος, a. 1. part. m. ἐγδυμνασάμενος, verbi γυμνάζω, exerceo. f. άσω. Th. γυμνὸς, nudus.

Ἐγδυσθήκη, proprie dicitur esse scrinium, in quo velut in fidejussione nummi deponuntur, & pretiosa supellex. Luc. in Lexiph. ex ἐγδύω, & θήκη; quæ vide.

Ἐγδύω, ῶ, in γῦα; i. e. manus do; Hesych. ex ἐν, in, & χεῖρ, ος, τὸ, membrum, pes, manus, &c.

Ἐγδυμνάζω, exerceo; idem quod γυμνάζω; quod vide.

Ἔγδυος, ος, ὁ, ἡ, præs: idem quod.

Ἔγδυος, ος, ὁ, sponsor: ex ἐν & χεῖρ, manus. Th. ἐγδύη, sponsio.

ΕΓΓΥΣ, adv. propè; cum genit: sæpè absolute, & pro ἐγγύθεν.

Ἐγδύτατος, & ἐγγύτατος, proximus: &

Ἐγδυτάτω, ἐγδύτατα, & ἐγγύτατα, adv. proxime; superl. &

Ἐγδύτερος, & ἐγγύτερος, propior, propinquior: similior: &

Ἐγδυτέρως, & ἐγγύτερον, adv. propiùs: comparat. ab ἐγγὺς, propè.

Ἔγδυτες, ητος, ἡ, propinquitas, vicinitas; ab eod. Th.

Ἐγωνιος, angulos habens; ex ἐν, & γωνία, angulus.

Ἐγεγραφήκειν, scripseram, plusq. p. act. verbi γεγράφω, Att. pro γεγραφω, scribo, f. ψω.

Ἐγείναω, genuisti, Ion. pro ἐγείνω, 2. sing. a. 1. m. ἐγηνάμην, ω, ατο, verbi γίνομαι, nascor. a. 2. m. ἐγενόμην, ης, ετο, p. m. γέγονα. a. 1. m. ἐγεννησάμην & ἐγηνάμην.

Ἐγείρε, a. 1. inf. act. ἔγειρε, surge: a. 1. imperat. m. ab ἐγείρω, fuscito: ἐγείρειν ἀγλαΐαν πατὰ πῖς γεγραφὸς, id est, viatores aliquo splendido carminis ornamento decorare.

Ἔγειρε, fuscitavit, a. 1. Ion. ἐγείρε, fuscitet, 3. sing. præs. vel a. 1. sub. ab eod. Them.

Ἐγείρειν, τινὶ λιγὺ ἐπέων δόμεν, Pindar: Excitare alicui canoram carminum viam; id est, Præclarum carmen in alicujus laudem scribere seu canere.

ΕΓΕΙΡΩ, excito, expergefacio, f. ἐγερῶ. p. ἤγερκα, Att. ἐγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. præs. pass. ἐγείρομαι, resurgo, excitor: perf. pass. ἤγερμαι, Att. ἐγήγερμαι, σαι, ται, a. 1. pass. ἠγέρθην, ης, η, a. 1. imperat. pass. ἐγέρθητι. a. 1. inf. p. ass. ἐγερθῆναι. a. 1. part. pass. ἐγερθεὶς f. 1. pass. ἐγερθήσομαι, surgam. a. 1. m. ἐγρήγορα, ἐγρήγορε, vigilo.

Ἐγέρσιμος, gen. Dor. pro ος, præs. part. pass. verbi ἐγείρω, excito.

Ἐγέλασσα, ας, ε, Dor. pro ἐγέλασα, a. 1. verbi γελάω, rideo.

Ἐγέλασσε, risit, a. 1. Poët. gem. σσ. à γελάω, rideo, f. άσω.

Ἔγεμεν, imperf. verbi γέμω, onustus sum.

Ἐγθύσθην, a. 1. ind. pass. ἐγθύσθησα, ας, ε, a. 1. ind. act. à γθύω, gigno, f. ύσω. Th. γίνομαι, nascor.

Ἐγθύσατο, ας, ε, a. 1. verbi γθύω, gigno; quod vide.

Ἐγθύμην, ου, ετο, & in 3. pl. ἐγθύοντο, a. 2. m. verbi γίνομαι, fum, fio.

Ἔγθυτο, factus est, Dor. vel per Sync. pro ἐγθύετο, 3. sing. a. 2. med. ab eodem verbo.

Ἐγέρθω, sum experrectus, a. 1. ind. pass. hinc Ion. ἔγερδεν, Dor. seu Bœot. pro ἐγέρθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ind. ἐγερθεὶς, a. 1. part. ἐγερθῶσαν, a. 1. inf. ἐγέρθητε, 2. pl. a. 1. imperat. pass. ab ἐγείρω, fuscito.

Ἐγερσιζέπολις, ita dictus est ἀλέκτωρ, gallus gallinaceus; q. d. voce excitans:

ex ἐγείρω, & βοάω.

Ἐγερσίγελως, ita dicitur Bacchus; q. d. risum excitans; in Epigr. ex ἐγείρω, & γελάω.

Ἐγέρσιμος, η, excitabilis: ab ἐγείρω, excito.

Ἐγερσίνους, mentem excitans; Nonn. ex ἐγείρω, & νόος, νοῦς.

Ἔγερσις, εως, ἡ, resurrectio, excitatio, extractio: à 2. pers. perf. pass. ἤγερσαι, ab ἐγείρω, resurgo.

Ἐγερσιφανὴς πίτυος, lapis igniarius; q. d. lucis excitatorius; Epigr. ex ἐγείρω, & φαίνω.

Ἐγερτήριος, idem quod ἐγερτικός; excitativus: excitandi vim habens, seu provocandi: item, ἐγερτὶ, vigilanter; Euripides, omnia ab ἐγείρω.

Ἐγήγερται, Ion. & Att. pro ἐγηγερμένοι εἶσαν, 3. pl. pluſq. p. paſſ. ab ἐγείρω, excito, quod vide.

Ἐγήγερμαι, σαι, ται, excitatus ſum, Att. pro ἤγερμαι, perf. ind. paſſ. & part. ἐγηγερμένος, ejuſd. verbi.

Ἐγήθω, lætatus ſum, a. 1. ind. paſſ. à γεθέω, gaudeo, f. ήσω.

Ἔγημα, ας, ε, matrimonium contraxi: a. 1. ind. act. verbi γαμέω, tanquam à γάμω. Alii tamen per Syncop. ex ἐγάμεσα, factum aiunt. α, in η, converſo: unde part. γήμας; V. γῆμα.

Ἐγήρα pro ἐγήρη: ut ἔβα pro ἔβη, à γήρημι, inuſitat. Poteſt tamen & à γηράω, deduci, ſeneſco. Th. γῆρας, ſenectus.

Ἐγκαίειν, Ion. & Att. pro ἐγκαίειν, incendere. Th. καίω, uro.

Ἐγκαγχάζω, illudo, cachinnor; id eſt, effuſe rideo, riſum effundo, &c. præpoſitione ἐν, augente ſignificationem ſimplicis καχάζω; ut etiam fit in variis ſimilibus.

Ἐγκάθετος, ε, ὁ, ἡ; inſidiator, q. immiſſus: ab ἐγκαθίημι immitto: ab ἐν, κατὰ & ἵημι, mitto.

Ἐγκαθέλω, unde ἐγκαθέλμενος; à quo, ἐγκαθελμένος, incoctus, qui incoquitur: ex ἐν, & καθέλω, ſeu καθεύω, decoquo; Dioſc. l. 2. c. 129. ex κατὰ, & ἕψω, coquo.

Ἐγκαθηβάω, idem quod καθηβάω, puberſco; (ex κατὰ, & ἡβάω, idem adoleſco, &c. à Th. ἥβη, ης, ἡ, pubes, pubertas, &c.) Vel pubeſco in, juveneſco in; pubertatem conſumo in, pubertatem tranſigo, &c.

Ἐγκαθίζειν θρόνῳ, in ſolio ſedere, pro ὀπισθοκαθίζειν. V. καθίζω.

Ἐγκαθίστημι, interſum, conſtituo, interpono: ἐγκαθεστὼς, interpoſitus: ab ἵστημι.

Ἐγκαίνια, ων, τὰ, ENCAENIA, feſtus dies novi operis memoriæ dicatus, ab ἐν & καινὸς, novus.

Ἐγκαινίζω, dedico: fœm. ίσω. p. ἐγκεκαίνικα. a. 1. ἐνεκαίνισα. perfectiv. paſſiv. ἐγκαινίσασθαι, ab ἐγκαίνια quod vide.

Ἐγκαινισμὸς, ε, ὁ, dedicatio: à præc. perf. paſſ.

Ἐγκαινόω, ῶ, innovo; item initio, dedico; ab ἐγκαίνια.

Ἐγκαιρία, opportunitas; Plato enim in Politico, ἐγκαιρίαν τῇ ἀκαιρίᾳ opponit:) à ſeq.

Ἔγκαιρος, opportunus, tempeſtivus: &

Ἐγκαίρως, adverb. opportunè: à καιρὸς, occaſio.

Ἐγκαίω, inuro; item exuro; unde apud Gal. οἱ ἐγκαυθέντες, à ſole exuſti, qui æſtuarunt, &c. Item encauſtica pingo; ſic ἐγκεκαυμένος, inuſtus, inuſtione & encauſi pictus: ex ἐν & καίω, uro.

Ἐγκάκεω, faſtidio, malè in aliquid affectus ſum: Heſych. ἐγκακεῖμεν, ὑφοῦμεν.

Ἐγκαλέω, in jus voco, accuſo: cum dativ. imperfect. ἐνεκάλεον, ουν. fœm. έσω. a. 1. ἐνεκάλεσα. perf. act. ἐγκέκληκα. perf. paſſ. ἐγκέκλημαι, σαι, ται, part. ἐγκεκλημένος, reus: ex ἐν & καλέω, voco.

Ἐγκαλινδέω, involvo, obvolvo, operio: ex ἐν, & καλινδέω, volvo.

Ἐγκαλοσκελὴς, qui habet crura in ligno: τὰ σκέλη ἐν κάλῳ, vincus numellis.

Ἐγκάλυμμα, ατος, τὸ, velamentum: à perf. paſſ. ſeq.

Ἐγκαλύπτω, f. ύψω, intego, obvelo: Th. καλύπτω, tego.

Ἐγκάλυψις, εως, ἡ, velatio: à præc. perf. paſſ.

Ἐγκαναχάομαι, f. ήσομαι, cachinnum emitto: à καναχέω reſono.

Ἐγκαναχὼ, cum ſonitu infundo: ἐγκαναχὼν, a. 1. activ. ἐγκαναχήσασθαι, a. 1. inf. m. Th. ἠχέω, ſonus.

Ἐγκανθίδες, & ἐγκανθίδες, canthorum radices; Pollux. lib. 2. Gall. 4. Eſt etiam ἐγκανθὶς, morbi nomen naſcentis in illa parte; nam annotatur ex Ægineta, ἐγκανθίδα eſſe, quum majoris ſeu canthi (in utrolibet oculo) caruncula excreſcit juſto amplius, & ad nares protuberat. Unde etiam ἐγκάνθους, qui eſt in oculi angulo, Galen. ex ἐν, & κανθὸς, oculi angulus.

Ἔγκαρ, αρος, ὁ, cerebrum: ab ἐν & κάρ, pro κάρη, per apoc. ἔγκαρος, ε, idem. Th. κάρηνον, caput.

Ἔγκαρπος, ε, ὁ, ἡ; fructum in ſe habens, fœcundus, item gravida. Th. καρπὸς, fructus.

Ἐγκαρσία, ας, ἡ; obliquitas, ab

Ἐγκάρσιος, ε, ὁ, ἡ; obliquus. Th. κάρσιος, idem.

Ἐγκάσκολος, ε, ὁ, ἡ; iracundus, amarus, injucundus: ab ἐν, κάρη, pro κάρηνον, caput, & χολὴ, bilis.

Ἔγκας, in profundo: &

Ἔγκαρ, dat. pl. per Apoc. pro ἐγκάτοισι, ab

Ἔγκατα, ων. τὰ, inteſtina, viſcera: Sic & ἐγκαὶ pro ἐγκατα.

Ἐγκαταβιόω, vitam conſumo; Plut. ex ἐν, & καταβιόω, ῶ; vitam tranſigo, vel etiam ad exitum perduco; quod vide.

Ἐγκαταδαρθάνω, indormio; Plut. ex ἐν, κατὰ, & δαρθάνω, dormio.

Ἐγκαταζεύγνυμι, adjungo, adapto, accommodo. Soph. ex ἐν, & καταζεύγνυμι, conjungo; quod ex κατὰ & ζεύγνυμι.

Ἐγκαταθῆς, repoſueris, 2. perſonæ. a. ſub. act. ex ἐν, κατὰ & τίθημι, pono.

Ἐγκαταικεῖσθαι, inſidere, accumbere: præſ. act. ex ἐν κατὰ & κεῖμαι, jaceo.

Ἐγκαταμιγνύμι, immiſceo: ex ἐν, & καταμιγνύμι, commiſceo, permiſceo; quod ex κατὰ & μιγνύμι, miſceo.

Ἐγκατάλειμμα, reliquiæ, monumentum; à ſeq.

Ἐγκαταλείπω, derelinquo, deſero in diſcrimine: f. ψω. p. ἐγκαταλέλοιφα. a. 2. ἐγκατέλιπον, ες, ε, ſuperſtitem reliqui: a. 2. ſub.

Ἐγκαταλίπω, ης, η, ab ἐν κατὰ & λείπω, linquo,

Ἐγκαταμιγνύω, εις, ε, inſero, immiſceo: ab ἐν, κατὰ & μιγνύω, vel μίγνυμι, miſceo, f. μίξω. p. χα.

Ἐγκαταπαίζω, illudo; Job 40. ex ἐν, κατὰ, & παίζω, ludo pueriliter.

Ἐγκαταῤῥάπτω, inſuo, vel deſuo in; ex ἐν & καταῤῥάπτω, conſuo, quod ex κατὰ, & ῥάπτω; ſuo, ſarcino.

Ἐγκατασκευάζω, intus conficio, condo, & perficio, &c. Undè, ἐγκατάσκευος, ὁ ἡ ὴ; conciunus, locuples, inſtructus; ut ἐγκατάσκευος φιλοσοφία; abſoluta quædam, & completa philoſophia, &c. ex ἐν, & κατασκευάζω, ; quod vide.

Ἐγκαταπήγνυμι, defigo, ſeu depango in; Od. λ. ex ἐν, & καταπήγνυμι, defigo, depango: ex κατὰ, & πήγνυμι; V.

Ἐγκατασβέννυσθαι, extingui in; Them. σβέννυμι.

Ἐγκατασκιῤῥόω, in Scirrhum: (i. e. tumorem induratum, induro; invetero, &c. ex ἐν, κατὰ, & σκιῤῥόω, tumefactum induro; à Th. σκίῤῥος, ſeu σκίῤῥος; vide.

Ἐγκατοιχέω, una cum primis elementis & rudimentis indo; imprimo & infigo quaſi prima elementa & rudimenta; Plut. in Lycurg. ex ἐν, κατὰ, & στοιχέω, elementa doceo; erudio principiis, & rudimentis artis alicuius, &c. à στοιχεῖον, q.v.

Ἐγκατασκάζω, idem quod κατασκάζω; atque id idem quod σκάζω, & Them. χάω; quod vide.

Ἐγκατατάττω, q. d. colloco inter alios; & velut interjicio iis quos collocavi, adſcribo, adjudico, &c. ex ἐν, & καταττάττω, colloco, &c. V.

Ἐγκατατίθημι, & Poët. ἐγκατατίθεμι, depono in, repono ſeu condo in, &c. ex ἐν, & κατατίθημι; q. v.

Ἐγκατέβα, Poët. & Dor. pro ἐγκατέβη, intravit, a. 2. ind act. ab ἐγκαταβαίνω. Th. βαίνω, eo.

Ἐγκατειλέω, idem quod κατειλέω, involvo, implico, &c. ex κατὰ & εἰλέω; vide.

Ἐγκατέλιπον, ες, ε, a. 2. ind. act. ab ἐγκαταλείπω. q. v.

Ἐγκατέχω, inſiſto; ex ἐν, & κατέχω; vide.

Ἐγκάτθετο, concidit, per Syn. pro ἐγκατέθετο, 3. ſing. a. 2. m. ab ἐγκατίθημι, condo: ex ἐν, κατὰ & τίθημι, pono.

Ἐγκατίζεσθαι,

Ἐγκαθίζεσθαι, Ion. pro ἐγκαθέσθαι, sedere in aliquo loco. Th. ἵζω, sedeo.

Ἐγκαπυλάπτω, irrideo; idem quod καπυλάπτω, atque id idem quod ἐλλάπτω; strabis oculis seu contortis intueor; ab ἔλλω, oculis conniveo; item, volvo, convolvo; &c. à Th. ἴλλω, oculus, &c. Vide.

Ἐγκατοικέω, habito, incola sum; f. ήσω. p. ἐγκατῴκηκα· ex ἐν & κάτοικος, incola: ex κατὰ & οἶκος, domus.

Ἐγκατοικίζω, introduco, colloco in, vel intus; Plut. ex ἐν & κατοικίζω, in domo colloco, &c. Vide.

Ἔγκατος, interior: ab ἐν & κεῖμαι, jaceo: hinc ἔγκατα, ων, τὰ, intestina.

Ἐγκαυλίω, caulesco; caulem emitto seu gigno; erumpo in caulem; Theophr. Aristot. idem quod καυλίω, ῶ; caulesco, &c. à Th. καυλὸς, caulis, &c. Vide.

Ἔγκαυμα, nota inusta; Plat. in Tim. item, inustio; pustula ex ustione contracta; item, materia quæ ciro ignem concipit, &c. Poll. Sic, ἔγκαυσις, exustio, æstus, ardor; ἐγκαυστὴς, οῦ, ὁ, inustor, pictor, qui ἐγκαύσει aliquid pingit; ἐγκαυστὸς, inustus, item, ἐγκαύστη, pictus; ἐγκαυστὸν, genus picturæ quod inurendo fit; & materia etiam inusta ad pingendum apta; Plin. l. 35. c. 11. ἐγκαυστικὸς, ad encaustin pertinens; vel encausti pictus; & ἐγκαυστικὴ, scil. τέχνη, ars inurendi sive encaustica pingendi; Plin. ibid. Omnia ab ἐγκαίω, inuro, exuro; item encaustica pingo, &c. ex ἐν & καίω, uro, &c.

Ἔγκαρος, buccella, bolus: ab ἐγκάπτω, devoro. Th. κάπτω, comedo.

Ἐγκει, 3. sing. præs. ab

Ἔγκειμαι, q. d. jaceo in, insum, inhæreo, invado, incumbo, insto: ἔγκειμος, insitus. Th. κεῖμαι, jaceo.

Ἐγκεκαίνισται, 3. sing. perf. pass. ἐγκαίνισμαι, σαι, σται· verbi ἐγκαινίζω, dedico: quod adeas.

Ἐγκεκαλυμμένος, occultus, velatus, perf. part. pass. ab ἐγκαλύπτω, f. ψω. Th. καλύπτω, tego.

Ἐγκέλαδος, ου, ὁ, ἡ, cui ineſt κέλαδος, ſtrepitus: τὰ ἐγκέλαδα, animalcula de genere inſectorum: &

Ἔγκέλαδος, ου, ὁ, Enceladus, nom. propr. Gigantis.

Ἐγκελεύω, f. εύσω, hortor, incito: à κελεύω, idem. Th. κέλω, jubeo.

Ἐγκέλλω, inſiſto, incumbo; ex ἐν & κέλλω, vide.

Ἐγκεντρίζω, inſero: f. ίσω. p. ἐγκεκέντρικα. a. ἐνεκέντρισα. a. 1. inf. ἐνκεντρίσαι. a. 1. ind. paſſ. ἐνεκεντρίσθην, inſitus fui: f. 1. paſſ. ἐγκεντρισθήσομαι· ex ἐν & κεντρίζω, pungo, hoc à κέντρον, ſtimulus. Th. κεντέω, purgo.

Ἔγκεντρις, ίδος, ἡ, aculeus, calcar, ſtylus: a κέντρον, quod à κεντέω, ſtimulo.

Ἔγκεντος, aculeatus; unde ἐγκεντρόω, aculeum infigo, &c. Utrumq; ab eodem Themate.

Ἐγκεράω, immiſceo, perturbare, præſ. inf. activ. à κιρνάω, ſeu κεράννυμι, miſceo.

Ἐγκερτομέω, convitia ingero; probris inceſſo; item, illudo; Eurip. ex ἐν & κερτομέω, qu. Vi.

Ἐγκέφαλος, ου, ὁ, cerebrum: ex ἐν & κεφαλὴ, caput.

Ἐγκέχοδα, p. m. verbi ἐγχέζω, incaco: ex ἐν & χέζω, f. έσω, caco, ventris onus depono.

Ἐγκηδεύω, funero, inhumo; ex ἐν & κηδεύω, qu. Vi.

Ἐγκηέω, ῶ; incero; ex ἐν & κηέω, qu. Vi.

Ἐγκεχειμένος, η, ον, qui eſt in uſu, quo quis utitur: perf. part. paſſ. verbi κέχυμαι, utor, f. χεήσομαι. Th. χέω, cum modo.

Ἐγκεχυσμένος, perf. part. paſſ. verbi ἐγχεύζομαι, idem quod ἐνεχυράζομαι, oppigneror: hinc ἐνεχυρασμένος· ab ἐνέχυρον, pignus. Th. ἐχυρὸς, munitus, tutus.

Ἐγκιρνῶ, immiſceo; idem quod ἐγκεράννυμι, ut κιρνῶ; idem quod Th. κιρνάω vel κεράννυμι.

Ἐγκιλίζω, ſive, ἐγκιλικεύομαι, & ἐγκιλικίζομαι; exponitur κακοηθεύομαι, morioſus ſum; moribus ficulum utor, &c. ex ἐν & κιλικίζω, ſeu κιλικεύω; vel κιλικίζομαι, & κιλικεύομαι; i. e. κακοηθεύομαι; malis moribus utor; mores ficulorum imitor, &c. à κίλιξ, cilicia oriundus, &c.

Ἐγκινάμβων, turbans, impediens; Etym. ex Ariſtoph. eſt ab inuſit. verbo ἐγκινάμομαι, quod ex ἐν & κινέομαι; moveor; à Th. κινέω, moveo, &c.

Ἔγκιρρος, fulveſcens; Dioſc. Th. κιρρὸς, vide.

ΕΓΚΙΣΣΑ'Ω, coitum appeto, concipio: ἐγκισσῶσα, a. 1. inf. q. ab ἐν & κίσσα, pica.

Ἐγκισσάω, hederæ modo convolvor atq; pl cor: à κισσὸς, hedera.

Ἐγκισσήσιον, 3. pl. a. 1. ſub. verbi ἐγκισσάω, quod vide.

Ἐγκλάω, infringo; ex ἐν & κλάω, frango, &c.

Ἐγκλείω, f. είσω, p. εικα, includo: perf. paſſ ἐγκέκλεισμαι, perf. inf. ἐγκεκλεῖσθαι, part. ἐγκεκλεισμένος, incluſus. Th. κλείω, claudo.

Ἔγκλητος, ἔη, ον, accuſatus: a. 1. part. paſſ. &

Ἔγκλημα, ατος, τὸ, crimen, id de quo quis accuſatur: ab ἐγκαλέω, accuſo. Th. καλέω, voco.

Ἐγκληματικὸς, litigioſus: ab eod.

Ἐγκλήματεύεσθαι, ſarmentis ſylveſcere; Theophr. ex ἐν & κληματόομαι, quod vide, in κλῆμα.

Ἔγκληρος, conſors, particeps; hæreditarius, dives, &c. Unde, ἐγκληρονόμη, apud Eurip. exp. thalamus dotis & hæreditatis non expers, ſive, locus habentis dotem præcipuam, &c. Unde ἐγκληρέομαι, idem quod κληρόω; ſorte vel caſu evento, contingo, &c. Th. κλῆρος, vide.

Ἔγκλησις, criminatio, accuſatio, expoſtulatio, &c. Item, ἔγκλητος δίκη, cauſa de qua provocatio eſt; vel de qua eſt provocatum, &c. Sic, ἔγκλητον δικαστήριον; quod appellatur in provocatione; apud Suid. & ἐγκλητός; reprehenſione dignus, &c. Omnia ab ἐγκαλέω, vide.

Ἐγκλίνω, f. νῶ, INCLINO. Th. κλίνω, reclino.

Ἔγκλισις, εως, ἡ, inclinatio; apud Gram. modus: &

Ἐγκλιτικὸς, ἡ, Grammaticum, de vocabulis dictum quæ ἐγκλίνονται, à perf. paſſ. verbi ἐγκλίνω.

Ἐγκλοιόω, circumdo, Prov. 6. 21. alligo, à κλοιὸς, vinculum, quod collo circumdatur: Item κλοιοὶ, manicæ, pedicæ, Th. κλείω, claudo, obſero.

Ἐγκλυδάζομαι, intus fluctuo; unde, ἐγκλυδασικὸς, ſolitus fluctuare, vel æſtuare intus, &c. ex ἐν & κλυδάζομαι, pro κλυδωνίζομαι, qu. Vi.

Ἐγκλύζω, per clyſterem indo; infundo; Dioſc. Unde ἐγκλυσμὸς, quod clyſterem inditur, ſeu infundatur; infuſus, vel infuſio, &c. ex ἐν & κλύζω, vide.

Ἐγκνήθω, vel ἐγκνήθω, intero; (radendo nimirum) ungue vel radu à carptum intero, &c. apud Nic. in Ther. ex ἐν & κνήθω, Vi.

Ἐγκοίλιος, qui in ventre eſt; & τὰ ἐγκοίλια, inteſtina; interanea; Poll. l. 2. Item, ἐγκοιλία, dicuntur etiam navium coſtæ, ligna tranſverſaria in ipſa navis κοίλης, &c. ex ἐν & κοιλία, ἡ, venter, alvus, &c.

Ἔγκοιλος, introrſum cavus; apud Hippocr. ὀφθαλμοὶ ἔγκοιλοι ἐγγεῶς ῥωμβοι, oculi qui vehementer lubſederunt; unde, ἐγκοιλαίνω, incavo, cavo, excavo: & ἐγκοίλασις, excavatio, &c. ex ἐν & κοῖλος, Vi.

Ἐγκοισυρᾶσθαι, Cæſyræ moribus imbui; Cæſyram imitari; luxurioſa nimirum & voluptuoſa vita; exquiſitiori cultu ornari, &c. Ariſtoph. in Nub. ex ἐν & κοισυρᾶσθαι, idem; τὰ τῆς κοισύρας φρονεῖν, luxu diffluere; nimium ornari; πρυφεῖος κοσμεῖσθαι; &c. à Κοισύρα, ἡ, qu. Vi.

Ἐγκολάπτειν, inſculpere. Them. κολάπτω, tundo.

Ἐγκολλαβίζω, inſtar κολλάβου, diglutio, ſeu in os ingero; Euſt. ex ἐν & κόλλαβος, panis genus; quod vide in Th. κόλλυβος.

Ἔγκολπίας, ου, ὁ, dicitur ventus qui è ſinu maris profilit; Ariſtot. de mundo. Item, ἐγκολπόω, in ſinus colligo, vel conſtringo; in ſinuoſis receptibus coarcto; & ἐγκολπίζω, in ſinum recipio; vel in ſinu teneo, vel condo, &c. ex ἐν & κόλπος, Vi.

Ἔγκομβωμα, ατος, τὸ, intus me veſtio: f. ώσομαι. a. 1. m. ἐνεκομβωσάμην, ώ, ατο, a. 1. imperat. m. ἐγκόμβωσαι, άσθω. 2. plur. ἐγκομβάσασθε. a. 1. part. paſſ. ἐγκομβαθεὶς. Ex ἐν & κομβόω, orno. Th. κόμβος, nodus, (ad ornatum:) hinc κόμβωμα, veſtitus elegans.

Ἔγκομμα, τὸ, impedimentum, offendiculum, obſtaculum, &c. Heſych. Item, ἐγκοπὴ, ἡ, inciſio, inciſura, inciſus; apud Suid & apud medicos, idem quod διακοπή. Item, præpeditio, interciſio itineris ſeu curſus, &c. Heſych.

Hesych. & ἐγκαπὰς, ὁ, cœlum; instrumentum quo ma morarii marmor incidunt; Luc. in Somn. Omnia verbalia ab ἐγκόπτω, qu. Vi.

ΕΓΚΟΝΕΌΜΑΙ, festinans in, præs. part. f. g. ab

ΕΓΚΟΝΕΌΩ, accelero: f. ήσω. Ex ἐν & κονία, festino.

ΕΓΚΟΝΩΤΙ, adv. Poët. laboriosè, cum labore: ab ἐν & κόνις, pulvis.

ΕΓΚΟΝΙΩ, qui in pulvere est seu versatur; pulvereus, &c. ut ἐγκόνιοι γραμμαί, descriptæ in pulvere lineæ, &c. Item, ἐγκονίομαι; pulvere perfundor, ut luctatores & athletæ, &c. Xenoph. in Symp. ex ἐν & κόνις, unde κονία, &c. quæ vide.

ΕΓΚΟΝΙΣ, ίδος, ἡ, famula, ministra; item, ἐγκόνως, properanter, Hesych. ex ἐν & κονία, qu. Vi.

ΕΓΚΟΠΗ, ῆς, ἡ, obstaculum, offendiculum, incisio: ex ἐν & κοπὴ, sectio. Th. κόπτω, seco.

ΕΓΚΟΠΗΣ, εως, ἡ, offensio; Hyeron. in Oseam adnotat, eam nos iracundiam vel memoriam doloris Latinè posse dicere; à præced. ἐγκοπή.

ΕΓΚΟΠΙΟΣ, α, ὁ, ἡ, in quo est labor, laboriosus: ex ἐν & κόπος, labor, quod à κόπτω, vel κόπτομαι, laboribus & molestiis premor. p. m. κέκοπα.

ΕΓΚΟΠΤΩ, incido, interpello, impedio: f. ψω. a. 1. ἐνέκοψα. p. ἐγκέκοφα. imperf. pass. ἐνεκοπτόμην· præt. m. ἐγκέκοπα. Them. κόπτω, icindo.

ΕΓΚΟΣΜΕΩ, ordine colloco. Th. κόσμος.

ΕΓΚΟΤΕΩ, ῶ, idem ac simplex κοτέω, irascor. Th. κότος, ira.

ΕΓΚΟΤΗΜΑ, ατος, τὸ, & ΕΓΚΟΤΗΣΙΣ, εως, ἡ, idem ac them. κότος, ira vetus: à perf. pass. verbi ἐγκοτέω.

ΕΓΚΟΤΟΣ, ος, ὁ, ἡ, iratus, in quo est κότος, ira vetus: & substantive pro ira.

ΕΓΚΡΑΓΓΑΝΩ, idem quod ἐγκεκράζω; & Th. idem.

ΕΓΚΕΚΡΑΞΟΜΑΙ, f. άξομαι, p. αχα, inclamo: à κεκράζω, clamo.

ΕΓΚΡΑΣΙΚΟΛΟΣ, piscis ex apris: sed rejici solet, quia κρὰς χολὴν ἔχει.

ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ, ας, ἡ, continentia, temperantia, moderatio: ab ἐγκρατὴς, compos, qui potitur, superior: quod ab ἐν & κράτος, robur.

ΕΓΚΡΕΙΕΙΣ, nom. pl. ab ἐγκρατὴς, quod vide.

ΕΓΚΡΑΤΕΥΟΜΑΙ, contineo me, sum continens: f. εύσομαι. p. ἐγκεκράτευμαι, ab

ΕΓΚΡΑΤΗΣ, ής, ὁ, ἡ, continens, sum superior. nom. pl. ἐγκρατεῖς. Hinc adv. ἐγκρατέως, firmiter. Th. κράτος, robur.

ΕΓΚΡΙΝΩ, admitto, adopto, adjungo: f. ἐγκρινῶ, p. ἐγκέκρικα. a. 1. ἐνέκρινα. a. 1. inf. ἐγκρῖναι. Th. κρίνω, judico, decerno.

ΕΓΚΡΙΣ, ίδος, ἡ, opus dulciarium ex simila & oleo.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ, εως, ἡ, admissio; eo sensu quo aliquid dicitur admitti & approbari; item, approbatio; & decuriatio, &c. Sic, ἐγκριτὸς, admissus, approbatus; vel qui est ex approbatorum numero; item, probus, &c. ἔκκριτος, vero; electus; præcipuus, eximius, primarius, &c. Utrumq; verbale ab ἐγκρίνω, vide.

ΕΓΚΡΟΤΕΟΥΣΑΙ, Dor. pro ἐγκροτέουσαι, οῦσαι, pultantes, nom. pl. part. præs. f. g. à κροτέω, pulso. Th. κρότος, ὁ, pulsus.

ΕΓΚΡΥΠΤΩ, pulsando introrsum adigo, infigo, appingo; item, ad numeros incedo; Aristoph. ex ἐν & κρύπτω, Vi.

ΕΓΚΡΥΜΜΑ, τὸ, idem quod λόχος, seu στίφος; i. e. milites, qui aliquo in loco occoluntur, ad circumveniendos hostes incautos, &c. Verbale ab ἐγκρύπτω, seq.

ΕΓΚΡΥΠΤΩ, condo, intego: f. ψω. p. ἐγκέκρυφα. a. 1. ἐνέκρυψα. Th. κρύπτω, occulto.

ΕΓΚΡΥΦΙΑΣ, ου, ὁ, genus panis, qui coquitur ἐγκρυφεῖς, occultatus in cinere; panis subcineritius.

ΕΓΚΤΑΟΜΑΙ, q. d. intus acquiro, vel intus possideo, &c. Unde ἐγκτιμος, & ἐγκτησις, possessio, acquisitio; ex ἐν & κτάομαι, Vi.

ΕΓΚΤΗΤΟΣ, ος, acquisitus, comparatus, possessus. Th κτάομαι, acquiro.

ΕΓΚΛΙΖΕΙΝ, in aliquo loco condere. Th. κλίζω, condo.

ΕΓΚΥΔΕΝ, τὸ, magna gloria præditum; clarum, &c. ex ἐν & κῦδος, gloria.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ, α, ὁ, ἡ, circularis, rotundus: τὰ ἐγκύκλια, vulgaria, obvia, vulgò fieri solita: ab ἐν & κύκλος, orbis, circus.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ, ας, ἡ, ENCYCLOPÆDIA, orbicularis disciplinarum series: à παιδεία, disciplina.

ΕΓΚΥΚΛΟΣ, ὁ, ἡ, idem quod ἐγκύκλιος.

ΕΓΚΥΚΛΟΩ, f. ώσω, circumago. Th. κύκλος, circulus.

ΕΓΚΥΜΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, gravida, prægnans; plenus, refertus: ab ἐν & κύω, f. σω, uterum fero, sum gravida.

ΕΓΚΥΟΣ, ος, ἡ, gravida, prægnans: ab eod. them.

ΕΓΚΥΣΣΗΘΕΙΣ, præs. part. ab ἐγκυέομαι, in utero gestor: ex ἐν & κυέω, idem quod κύω, uterum fero.

ΕΓΚΥΠΤΩ, pronus incumbo; propendens incumbo; intueor capite inclinato; unde apud Thucyd. ἐγκεκυφότες; proni, incurvi, &c. ex ἐν & κύπτω, vide.

ΕΓΚΥΡΣΑΣ, ἐγκῦρσαι, illapsus, a. 1. part. act. ἐγκύρσαι, a. 1. inf. ἐγκύρσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. ab

ΕΓΚΥΡΣΩ, incido, obvio: f. ρσω. a. 1. act. ἐνέκυρσα. Th. κύρσω, f. Æol. κύρσω, incido.

ΕΓΚΥΣΤΟΣ, εας, ἡ, partus; ab ἐγκύω.

ΕΓΚΥΤΑ, ad cutem usque; significat, τὸ ἐν χρῷ; παρὰ τὸ κύτος, quod pro σκύτος dicitur; Etym.

ΕΓΚΥΤΟΝ, τὸ, interaneum, intestinum; τὸ ἐν τῷ κύτει τοῦ σώματος; Hesych. ex ἐν & κύτος, vide.

ΕΓΚΥΩ, idem quod κύω; sum prægnans, seu gravida, in utero gesto, &c. Unde & ἐγκύεσα apud Aristot. quæ & ἔγκυος, gravida, &c.

ΕΓΚΩΠΟΝ, ου, τὸ, ea pars navis in qua remi sunt collocati; apud Athen. ex ἐν & κοπὴ, vide.

ΕΓΚΩΜΙΑΖΩ, εις, ει, laudo: f. άσω. p. ἐγκεκωμίακα. part. præs. pass. ἐγκωμιαζόμενος. a. 1. ἐγκωμιασθεὶς. Th. ἐγκώμιον, laus.

ΕΓΚΩΜΙΑΣΤΕΟΝ, verbale, quod laudandum est: ab eodem: &

ΕΓΚΩΜΙΑΣΤΗΣ, οῦ, ὁ, laudator: &

ΕΓΚΩΜΙΑΣΤΙΚΟΣ, ὴ, όν, & Poët. ἐγκωμιος, ία, ιον, laudatorius, a, um: ab eod. verbo, quod ab

ΕΓΚΩ'ΜΙΟΝ, ου, τὸ, præconium, laus: hinc ἐγκωμιάζω, laudo, &c.

ΕΓΚΥΛΙΝΔΕΩ, ις, ει, a. 1. ind. pass. verbi γλυκαίνω, dulcoro, as. Th. γλυκὺς, dulcis.

ΕΓΜΕΜΦΩ, per Syncop. ex ἐγκέμφω, Dor. ind. præs. verbi ἔχω, habeo: f. ἕξω, & χήσω.

ΕΓΝΩ, 3. sing. ab ἔγνων, novi, sanui, sensi, a. 2. ind. act. tar q. a γνῶμι, verbi γιγνώσκω. f. 1. γνώσομαι. cognosco.

ΕΓΝΑΚΑ, ας, ε, erf. act. ind. ἐγνακέναι, perf. inf. ἔγνασα, ας, ε, a. 1. ejusdem verbi.

ΕΓΝΑΝ, a. 2. ind. act. & in 3. pl. ἔγνασαν & ἔγναν, Poët. vide ἔγνω.

ΕΓΝΑΡΙΖΕΤΟ, 3. sing. imperf. pass. &

ΕΓΝΑΡΙΣΕ, a. 1. ind. act. à γναρίζω, notum facio: f. 1. γναρίσω. p. ἐγνάρικα. à γνάριμος, notus, pro γνώριμος. Th. γιγνώσκω, cognosco: f. γνώσομαι.

ΕΓΝΑΣΑΝ, vide ἔγναν.

ΕΓΝΑΣΜΑΙ, σαι, σται, perf. pass. ἐγνάσθαι, ται, a. 1. ind. pass. verbi γιγνώσκω, cognosco, quod adeas.

ΕΓΞΕΩ, intus rado; item, inscalpo, seu inscalpo, &c. ex ἐν & ξέω, vide.

ΕΓΕΓΡΑΦΗ, scripti sunt, 3. pl. a. 2. pass. ἐγεγράφην, verbi γράφω, scribo; f. ψω. p. φα. a. 2. ἐγεγράφην.

ΕΓΕΓΡΑΦΑ, ας, ε, a. 1. ind. act. ejusd. verbi

ΕΓΡΕΚΥΔΟΜΕΩ, ις, ὁ ἡ, tumultum excitans bellicum; sic dicitur Minerva, apud Hom. & Hes. ex ἐγείρω, excito, expergefacio; & κυδοιμὸς, turba, &c.

ΕΓΕΙΜΑΧΕΩ, incitans ad pugnam; i. e. ἐγειρομαχέω; ex ἐγείρω, & μαχὴ, quæ vide.

ΕΓΕΙΡΕΟ, surge, Att. Syncope, ut volunt nonnulli, pro ἐγείρεο, præs. imperat. pass. Ion. pro ἐγείρε, verbi ἐγείρομαι, excitor, pro ἐγείρομαι, unde imperf. ἐγείρετο pro ἠγείρετο. Th. ἐγείρω, excito.

ΕΓΕΙΣΙΚΩΜΟΣ, Bacchus; q. excitans commessationem; in Epigr. ex ἐγείρω, & κῶμος, quæ vide.

ΕΓΗΓΟΡΕΑ, ας, ε, vigilavi, & sæpe in præs. vigilo, ut part. ἐγηγερὼς, vigilans; præt. med. verbi ἐγηγείρω, vel, ut alii malunt, ab ἐγείρω, excito, quod vide.

ΕΓΗΓΟΡΕ'Ω, vigi'o: f. ήσω. à verbi ἐγείρω, præt. m. ἤγορα, Att. ἐγήγορα, & per Epenth. ρ, ἐγρήγορα, unde ἐγρηγορέω, & per Aphær. γρηγορέω. f. ήσω a. 1. ἠγρηγόρησα. perf. ἐγρηγόρηκα.

ΕΓΗΕ-

Ἐγηγορθαι, suscitatum esse, Poët. pro ἐγηγερέναι, Pleonasm. πῦ δ, & Syncop. literar. ε & ν, est perf. ind. med. verbi ἐγηγορέω, vigilo. Vide ἐγήγερκα.

Ἐγηγόρθουν, vigilaverunt, Dor. pro ἐγηγορεσιν, 3. pl. pers. m. Vide ἐγήγερκα.

Ἐγηγορεικὸς, dicitur ποιμνὼ, à Basil. vigil, seu pervigil; apud Aristot. ἐγηγορεικαὶ ἀφῆξεις; dicuntur quæ fiunt à dormientibus, tanquam vigilantibus, &c. Ἐγηγορῶτως, vigilanter; ἐγηγορητὸν, somnum arcens, vigilias citans; ἐγηγορσις, εως, ἡ, vigilantia, vigilia, excubitus; ἐγηγορτὶ, vigilanter; ἐγηγορὸς, ὁτῶ, ὁ, vigilans; ἐγηγόρως, vigilanter; ἔγρησις, vigilia, &c. Omnia ab ἐγηγορέω.

Ἐγηγορτὶ, & γρεῖτως, adv. vigilanter: ab ἐγηγορέω, vigilo.

Ἐγήκω, Poët. pro ἐγηγορέω, vigilo.

Ἔγεσμι, Attr. Syncop. pro ἐγείρομαι, excitor: sic ἐγέσμῦτῶ, pro ἐγείρῦτῶ.

Ἐγύμναζον, ες, ε, imperf. act. verbi γυμνάζω, exerceo: f. σω. p. κα. Th. γυμὸς, nudus.

Ἐγύμνασμαι, Attr. pro γεγύμασμαι, perf. pass. ejusd. verbi.

Ἐγυμνάθω, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi γυμνόω. Th. γυμὸς, nudus.

Ἐγχαίνω, & ἐγχάσκομαι, inhio; item, hiante ore illudo; unde, ἐγχανὸς, hians; inhians; Nicand. ex ἐν & χάινω, vide.

Ἐγχάσκω, idem quod ἐγχαίνω.

Ἐγχὲ pro ἔγχεα, nom. pl. ab ἔγχος, εος, τὸ, hasta.

Ἔγχεία, ας, ἡ, seu ἐγχείη, hasta, seu peritia hastâ certandi: gen. pl. Æol. ἐγχέων, Th. ἔγχος, hasta.

Ἐγχεσέμτης, ες, ὁ, ἡ, bellicosus, qui hasta fremit ac strepitum edit: ab ἔγχος, hasta, & βρέμω, fremo. Hinc & Παλλὰς dicta à πάλλειν.

Ἐγχεσικέραυνος, ε, ὁ, Jovis Epither. qui fulmine tanquam gladio solet uti: ab ἔγχος, hasta, & κεραυνὸς, fulmen.

Ἐγχέμαχος, & ἐγχεσίμαχος; hastâ furens; i. e. bellicosus; ex ἔγχος, & μάρνος, quæ vide.

Ἐγχειρίω, aggredior, tracto: f. ἰσω. p. κα. ἐγχειρῆτες, præs. part. pl. num. ab ἐν & χείρ, manus.

Ἐγχείρημα, ἀτος, τὸ, id quod aliquis aggreditur, conatus: ab ἐγχειρέω, quod vide.

Ἐγχείρησις, εως, ἡ, tractatio: ab eod. ἐγχειρέω.

Ἐγχειρίδιον, ε, τὸ, ENCHIRIDIUM, libellulus, gladiolus, pugio, manubrium: ab ἐν & χείρ, manus.

Ἐγχειρίζω, in manus trado, porrigo: f. ἰσω. p. ικα. Ἐγχειρίζομαι, in manus sumo, commissum habeo. Th. χείρ, manus.

Ἐγχείθετος, ὁ, ἡ, in alicujus manu positus: ab eodem them.

Ἐγχεσπορέω, inter alios creo; Poll. ex ἐν & χεσπονέω, vide.

Ἐγχέλειος, ε, ὁ ἡ, ἡ, q. d. anguillaris; seu anguillarius; ut ἐγχέλειον κρέας, anguillæ caro, in Aristoph. Item, ἐγχελεὼν, ὦνος, ὁ, vivarium anguillarium, apud Aristot. de hist. an. l. 8. ἐγχέλιον, diminut. parva anguilla; Plat. Omnia seq. Th. ἔγχελυς.

Ἐγχελιοτρόφος, & ἐγχελυοτρόφος, anguillarum nutritor; qui habet vivarium ubi aluntur anguillæ; Athen. l. 5. Aristot. ex ἔγχελυς, & τροφὶς, à τίθημι, quæ vide.

ΈΓΧΕΛΥΣ, υος, ἡ, ANGUILLA: q. ἐν ἰλὺϊ χέεσθαι, quod in limo fundatur.

Ἔγχελις, εως, ἡ, idem.

Ἔγχεν, Poët. & Ion. pro ἐνέχεαν, ejusd. imperf. ab ἐν & χέω, f. χεύσω, fundo.

Ἐγχεσίμορος, ε, ὁ, ἡ, & ἐγχεσίμορος, bellicosus, qui fato quondam hastæ studio est addictus; ab ἔγχος, hasta, & μόρος, fatum, verso ο in ω. Th. μείρω, divido.

Ἐγχόσπαλος, ε, ὁ, qui hastam vibrat, bellicosus: ab ἔγχος, hasta, & πάλλω, vibro.

Ἐγχεεῶσα, infundentem, crasi Dor. pro ἐγχέοντα, acc. sing. præs. part. act. ab

Ἐγχέω, f. εύσω, infundo: &

Ἔγχος, εος, τὸ, hasta, ENSIS, dat. sing. ἐγχεῖ, dat. pl. ἔγχεσι.

Ἐγχραύω, infligere, quod à χραύω, leviter laudo. Th. χράω, coloro.

Ἐγχείμπτεσθαί τινι, Ion. in aliquem incidere: ab

Ἐγχείμπτω, idem quod χείμπτω, admoveo: f. ψω.

Ἐγχεμοφεῖσα, ης, propinqua, ejusd. a. 1. part. pass. f. g.

Ἔγχεσον, ὄπω, inunge, a. 1. imperat. act. ab

Ἐγχείω, f. ἰσω, p. ἐγχέχεικα. a. 1. ἐέχεισα. Th. χείω, ungo.

Ἐγχείμας, forte ἐγχείμλας, scribendum. a. 1. part. verbi ἐγχείμπτω, idem quod χείμπτω, admoveo.

Ἐγχρονίζω, immoror, tardo: f. ίσω. p. κα ab ἐν & χρονίζω, idem. Th. χρόνος, tempus.

Ἔγχρονος, ε, temporarius: ab eod. them.

Ἐγχρώσας, a. 1. part. act. ab ἐγχρώννυμι, q. ab ἐγχρόω, colore imbuo: ab ἐν & χρόα, color.

Ἐγχύω, f. ύσω; idem ac ἐγχέω, infundo.

Ἐγχωρέω, concedo, admitto: unde ἐγχωρεῖ, imperf. licet, locus vel facultas est, Th. χωρέω, eo.

Ἐγχώριος, ε, ὁ, ἡ, domesticus, patrius; & τὸ ἐγχώριον, subst. in eo loco ubi habitas; pignus: ab ἐν & χῶρος, locus.

ΕΓΩ, ἐμοῦ, &c. EGO, Att. ἔγωγε, Dor. ἐγών, & ἐγώνγα. Æol. ἐγὼν & ἰαγὰ. Hinc ἐμὸς, ἔ, meus: ναῖτερος, α, noster duorum. ἡμέτερος, α, noster.

Ἔδαεν, docuit, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi δαίω, disco: hinc

Ἐδάλω, novi, seu divisus sum, a. 2. ind. pass. à δαίω, disco, scio. perf. δεδάηκα, q. à δάεω, part. perf. pass. δεδαημένος. perf. m. δέδια, pro δέδηα, novi. a. 2. inf. pass. δαῆναι, Dor. δαήμεναι.

Ἐδαΐζετο, dividebatur, imperf. pass. verbi δαΐζω, divido. Th. δαίω, idem.

Ἐδαίσατο, epulatus est, 3. sing. a. 1. m. verbi δαίσομαι, epulo. Th. δαίω, epulum præbeo.

Ἔδακ' pro ἔδακε, momordit, pupugit, 3. sing. a. 2. act. ἔδακον, ες, ε, &

Ἐδάκλω, morsus vel punctus fui, a. 2. pass. verbi δάκνω, mordeo, pungo.

Ἐδάμασσα, ας, ε, domui, a. 1. act. gem. σσ, Poët. verbi δαμάω, domo: f. τω. p. κα.

Ἐδάμλω, ης, η, domitus sum, a. 2. ind. pass. à δαμάω, seu δάμνω, vel δάμνημι. f. 2. δαμῶ. a. 2. ἐδάμην. Vel ut alii volunt à δίμω. perf. δέδμημαι. perf. pass. δέδμημαι. a. 2. ἐδάμλω.

Ἐδάμνα, domabat, 3. sing. imperf. à δαμνάω pro δαμάω, domo.

Ἠδανὸς, ὴ, suavis: ab ἥδυς, idem per Systolem literæ ν.

Ἔδαρ & ἔδαρ, ατος, τὸ, esca: ab ἔδω, edo.

Ἔδαρθεν, dormivi, a. 2. verbi δαρθάνω, seu δαρθέω, f. 1. δαρθήσομαι. a. 2. ind. pass. ἐδάρθλω, ης, η.

Ἔδαρκον, per Metath. pro ἔδρακον, vidi: a. 2. act. verbi δέρκω. Sic p. m. δέδορκα. pro δέδρακα.

Ἐδασάμλω, ω, ατο, & Poët. δασάσκετο, a. 1. m. Hinc δάσασθαι, a. 1. inf. m. à δάζω, idem quod δαίω, divido.

Ἐδασσάμεθ', divisimus, 1. plur. a. 1. m. pro ἐδασάμεθα, & in 2. sing. ἐδάσσατο, ejusd. verbi.

Ἐδαφεῖ, 3. sing. & in 3. pl. ἐδαφίσῃ, f. 1. Att. ab

Ἐδαφίζω, solo æquo, solo allido, pavio: f. ἐδαφίσω, & Att. ἐδαφιῶ. p. ἐδάφικα, quod ab ἔδαφος, solum. Th. ἕζομαι, sedeo: f. ἐδέσμαι.

Ἔδαφος, ους, τὸ, solum, pavimentum: ab ἕζομαι, sedeo.

Ἔδαψεν, dilaceravit, 3. sing. a. 1. act. à δάπτω, dilanio: f. ψω. p. φα.

Ἔδδεισεν, timuit, Poët. pro ἔδεισε, a. 1. verbi δείδω, timeo: f. δείσω. p. δέδεικα. p. m. δέδοικα, δείδια, & δέδια.

Ἔδδη pro εἰδέ.

Ἔδδυε, Ion. pro ἔδυ, 2. sing. verbi ἔδομαι. Th. ἔδω, edo.

Ἐδέατρος, ε, ὁ, prægustator: ab ἔδω, quia edit ante alium, præfectus epularum.

Ἐδέγμλω, per Sync. Poët. pro ἐδεδέγμλω, plusq. p. pass. verbi δέχομαι, capio: f. δέξομαι. p. δέδεγμαι. a. 1. ἐδέγθλω.

Ἐδεδίατο, Ion. pro ἐδέδεντο, ligati fuerunt, 3. pl. plusq. p. pass. verbi δέω, ligo.

Ἐδεδήει, 3. sing. plusq. p. m. à p. m. δέδηα, verbi δαίω, divido.

Ἐδεδίειν, timueram, plusq. p. m. verbi δείδω, timeo: f. δείσω. p. m. δέδια.

Ἐδεδμήατο, Ion. pro ἐδέδμλντο, plusq. p. pass. verbi δέμω, struo: f. δμήσω. p. δεδέμηκα, & per Sync. δέδμηκα. perf. pass. δέδμημαι.

Ἐδεδοίκει, 3. sing. plusq. p. m. verbi δείδω,

δῶ, timeo: f. δείσω. p. m. ἔδεισα, pro ἐδεισάμην, & δείδια.

*Ἔδει, Ion. pro ἔδει, oportebat, imperf. δεῖ, oportet, quod à δέω, ligo.

*Ἐδείλιον, & *Ἐδέλιον, ου, τὸ, idem quod ἔρεισμα; firmamentum, fundamentum; item, ἔδαφος, solum, pavimentum, &c. à Th. ἕζομαι, sedeo.

*Ἐδείσθω, indigui, seu oravi, a. 1. ind. pass. verbi δέομαι, tanq. à δείομαι, f. δείσομαι, oro, & indigeo. Th. δέω, ligo.

*Ἔδεισε, opus fuit, a. 1. ind. verbi δεῖ, opus est. imperf.

*Ἐδέθλω, ligatus sum, a. 1. ind. pass. verbi δέω, ligo, perf. pass. δέδεμαι.

*Ἔδῃ, oportebat, imperf. verbi imperf. δεῖ, oportet, & interdum pro δεῖ usurpatur ut ἐχρῆν pro χρὴ, & περσῶκεν pro περσῇ, item

*Ἔδῃ, comeder, Att. pro ἔδῃ, 2. sing. f. 1. m. ἔδομαι, verbi ἔδω. Item

*Ἔδῃ, ligabat, imperf. verbi δέω, ligo.

*Ἐδειδίμεν pro ἐδείδιμεν, timueramus, 1. pl. &

*Ἐδειδίσαν, timuerant, per Sync. pro ἐδειδίεσαν, 3. pl. pluſq. p. m. verbi δείδω; timeo. p. m. δείδια, pluſq. p. ἐδειδίειν. vide δείδω.

*Ἐδέκμας, ας, ε, exſtruxi, a. 1. ind. act. ἐδεί-μαντο, 3. pl. a. 1. m. ἐδειμάμην, ω, απο. verbi δέμω, ſtruo.

*Ἔδεξα, ας, ε, oſtendi, a. 1. ind. act. verbi δεικνύω, ſeu δείκνυμι, oſtendo. f. δείξω, p. δέδειχα, a. 1. part. δείξας, a. 1. paſſ. ἐδείχθην.

*Ἔδεψα, ας, ε, excoriavi, a. 1. ind. act. & in 3. pl. ἐδέψεν, verbi δέφω, excorio. f. δέψω. p. δέδεφα. a. 2. paſſ. ἐδάφην. f. 2. paſſ. δαφήσομαι.

*Ἔδεκτο, ſuſceperat, Dor. Sync. pro ἐδέδεκτο, 3. ſing. pluſq. p. verbi δέχομαι, capio. f. δέξομαι. perf. paſſ. δέδεγμαι

*Ἐδεμ', regio Babyloniæ.

*Ἐδέμεν, & per Sync. ἔδμεναι, comedere, Dor. pro ἔδειν, præſ. inf. ab ἔδω· quod vide.

*Ἐδέξατο, 3. ſing. a. 1. m. verbi δέχομαι, capio.

*Ἐδέρᾱσθω, obtuſus ſum, a. 1. paſſ. verbi δέρκω, video. a. 2. ἔδρακον. p. m. δέδορκα.

*Ἔδεσμα, ατος, τὸ, cibus. Th. ἔδω.

*Ἐδέσματα, cibis, ejuſd. dat. pl.

*Ἐδεσματοθήκη, penaria cella; locus ubi edulia reponuntur, &c. ex ἔδεσμα & θήκη, quæ vide.

*Ἐδεστὴς, οῦ, ὁ, eſor, qui edit. Th. ἔδω, edo.

*Ἐδεστὸς, ή, όν, edulus, eſculentus; Budæus ex Aristot. & ἐδεστά, pl. n. edulia, eſculenta, &c. ab eod. Th.

*Ἐδέετο, indigebat, imperf. verbi δέομαι, Poët. pro ἐδέετο, egeo, oro.

*Ἐδέσθην, Poët. pro ἐδέσθη, ſeu ἔδην, 3. ſing. a. 1. act. verbi δέομαι, pro δέσμαι, oro, opus habeo.

*Ἐδέων, ſedibus, gen. pl. ab ἕδος, εος, τὸ, ſedes.

*Ἐδῇ, ſedebis, 2. ſing. fut. 2. ἐδήσομαι, verbi ἧμαι, ſedeo.

*Ἐδηδα, præt. m. Att. reduplicatione ex ἤδα. præt. part. ἐδηδὼς, verbi ἔδω, edo: &

*Ἐδηδεσμένος & ἐδηδεσμένος ὦν, & ἐδηδεσμένος ὢν, perf. & pluſq. p. paſſ. verbi ἔδω, edo. f. 1. act. ἐδέσω. p. ἤδεκα Att. ἐδήδεκα. unde perf. paſſ. ἐδήδεσμαι, cujus tertia perf. ἐδήδεσται, abjecto σ, ἐδήδεται, & Ion. ἐδήδαται.

*Ἐδήδοκα, edi, perf. pro ἔηκα ſeu ἔδηκα, ab ἔδω, vel q. ab ἐδέω, facit fut. 1. ἐδήσω, unde perf. ἤδηκα, & Att. reduplicatis initialibus literis, & ε in ο, converſo, ἐδήδοκα, & in pluſq. p. ἐδηδόκην, part. ἐδηδοκὼς, præt. paſſ. ἐδήδομαι, σαι, ται.

*Ἐδηδών, ονος, ὁ, ſerpigo, phagedæna; ſic dicta ab exedenda carne. à Th. ἔδω, comedo.

*Ἐδηδώς, vide in ἤδηδα.

*Ἔδηκα, edi, perf. Att. pro ἔηκα, ab ἔδω, quod & interjecta ſyllaba, δη, ἐδήδηκα dicitur; unde perf. paſſ. ἐδήδεμαι.

*Ἐδηλήσαντο pro ἐδηλήσαντο, læſerunt, 3. pl. a. 1. m. verbi δηλέω, lædo. f. ήσω. à δηλὸς, titio, quod à δαίω, uro.

*Ἐδήλην, 3. pl. imperf. act. ἐδήλεσε, 3. ſing. imperf. paſſ. à δηλόω, manifeſto, declaro. Th. δῆλος, manifeſtus.

*Ἔδηξα, momordi, a. 1. à δάκνω, (q. à δήκω) mordeo.

*Ἔδησαν, ligaverunt, 3. pl. a. 1. act. verbi δέω, ligo, f. δήσω, præt. δέδεκα. paſſ. δέδεμαι.

*Ἐδητὺς, ύος, ἡ, cibus, ab ἔδω, edo.

*Ἐδήχθη, ης, η, morſus vel punctus ſum, a. 1. paſſ. verbi δάκνω.

*Ἐδιδάξα, ας, ε, a. 1. ind. act. à διδάσκω, doceo, ἐδιδάχθη, ης, η, doctus eſt. perf. paſſ. δεδίδαγμαι, ξαι, ται.

*Ἐδίδεν, ες, ε, pro ἐδίδουν, ας, α, imperf. act. verbi δίδωμι, do. q. à δίδεω. Sic & ἐδίδε, dabaris, pro ἐδίδοσο, 2. ſing. imperf. paſſ.

*Ἐδίζετο, quærebat, imperf. paſſ. verbi δίζω, idem quod ζητέω, quæro.

*Ἔδῐνα, ας, ε, a. 1. ind. act. à δαίνω, irrigo. f. αὐσω.

*Ἐδίσασα, ας, ε, a. 1. ind. act. à δισάζω, dubito. f. άσω, vel άξω. p. δεδίσακα vel χα. Th. δὶς, bis.

*Ἐδίπα, τὰ, convivia publica; Plut. in Lycurgo; à Th. ἔδω, edo.

*Ἐδίψησα, a. 1. ind. act. verbi διψάω ſi io, vehementer expeto. f. ήσω. p. δεδίψηκα. Th. δίψα, ſitis.

*Ἐδίωκον, ες, ε, imperf. ἐδίωξα, ας, ε, a. 1. verb. διώκω, perſequor. f. ξω.

*Ἐδμῆναι, Att. & per Sync. pro ἐδέμῆναι. Dor. & Poët. pro ἔδειν, verbi ἔδω, comedo.

*ΕΔΝΑ, ſeu potius ἔδνα, & ἔεδνα, & ἐέδνα, (Pleonaſ. τῶν ε,) τὰ dos, munera, quæ ſponſæ ſponſus dat, q. ἁδεανὰ, jucunda; hinc ἐνάεδνος, dote carens, indotata.

*Ἔδνας, epulum, quod acceptis muneribus ſponſalibus paratur; Heſych. à præced. Th.

*Ἔδνιος, ſponſalis: ab eod.

*Ἐδνόω, ῶ, f. ώσω, deſpondeo. Them. ἔδνα, τὰ, dos.

*Ἐδνωτὴς, & ἐεδνωτὴς, οῦ, ὁ, ſocer, qui filiam dat, addita dote: ab ἔδνα, dos.

*Ἐδνωτὴ, Heſych. quæ ſponſo jam nupta eſt, vel deſponſata; nimirum, donata ab illo τοῖς ἕδνοις, & donis jugalibus, &c. ab eod. Th.

*Ἔδοις, 2. ſing. præſ. opt. ab ἔδω, edo.

*Ἐδόκᾱ, videbatur, 3. ſing. ab ἐδόκουν, ων, εις, εις. verbi δοκέω, videor. f. ήσω, & ξω.

*Ἐδοκεῦμες, arbitrabamur, Dor. pro ἐδοκεῖμεν, 1. p. impeſf. act. verbi δοκέω, videor.

*Ἐδολίσσατο, Ecot. pro ἐδολίσθη, 3. pl. imperf. act. verbi δολίσω, dolo utor, f. ώσω. p. δεδολίωκα. Th. δόλος, dolus.

*Ἔδομαι, comedam, Att. pro ἔδομαι, ut φάγομαι pro φαγέομαι. fut. 2. m. verbi ἔδω, edo.

*Ἔδομαι, edor, comedor; Od. χ. Item, in voce media, edo, comedo; veſcor: ab activa voce ἔδω, edo.

*Ἔδον, dederunt, Dor. & Ecot. pro ἔδοσαν, ab ἔδων, a. 2. verbi δίδωμι.

*Ἐδονέετο, agitabatur, 3. ſing. imperf. paſſ. verbi δονέω, ag. to. f. ήσω. p. ηκα.

*Ἔδονται, comedunt, Dor. ſeu Æol. pro ἔδουσι, 3. pl. præſ. verbi ἔδω.

*Ἔδοξα, putavi, a. 1. ind. act. à δοκέω, puto, videor. f. σω, & δόξω. præt. paſſ. δέδογμαι.

*Ἕδος, εος, τὸ, Sedes, item delubrum, cunctatio, q. d. deſidia. Th. ἕζομαι, f. ἐδέσομαι, ſedeo.

*Ἔδοσαν, 3. pl. a. 2. act. ἔδων, verbi δίδωμι, do.

*Ἔδω, pro ἔδοσο, 2. ſing. a. 2. m. verbi δίδωμι, do.

*Ἐδωλώθησαν, 3. pl. a. 1. act. verbi δωλόω, ſervio. f. ώσω. p. δεδώλωκα. Th. δῶλος, ſervus.

*Ἕδωμαι, f. 2. m. verbi ἕζω, ſedeo.

*Ἔδωμαι, verò f. 2. m. ab ἔδω, edo.

*Ἔδωπον, a. 2. ind. act. verbi δαπάω, ſonitum edo. f. 2. δαπῶ. Th. δάπτω, ω, ὁ, ſonitus.

*Ἔδωσ', pro ἔδωσι edunt, 3. pl. præſ. ind. ab ἔδω, edo. p. ἐδήδοκα, cætera tempora non ita uſitata.

*Ἔδρᾱκ, cucurri, per Sync. pro ἔδρακον, a. 1. ind. act. verbi διδράσκω, q. a δράκω. f. δράκω. & Ion. δράσω, indè f. 1. m. διαδράσομαι. a. 1. m. διεδρησάμην. Sunt qui velint eſſe a. 2. ἔδραν, ας, α, verbi δέρημι, ſeu δίδρημι. Alioqui poſſet eſſe & imperf. verbi δράω, contractum ex ἐδράκε.

*Ἕδρᾱκ, ας, ή, ſella, ſedes, baſis: ab ἕζομαι, f. 2. ἔδρᾱμαι. unde ἕδρᾱ, ſedes, &

*Ἑδράζω, f. άσω, colloco, ſtabilio.

*Ἔδρᾱθον, do. mivi, pro ἔδραθον, a. 2. per Metath. literar. verbi δαρθάνω, dormio. Sunt qui tamen à δρήθω, formari malint.

*Ἑδρᾱῖος, αία, αῖον, ſtabilis, firmus, ſedentarius: ab ἕδρᾱ, ſella, baſis. Th. ἕζω, colloco.

*Ἑδραιόω, ſtabilio. f. ώσω. p. ἡδραίωκα. perf. paſſ. ἡδραίωμαι. ab iiſd. th.

*Ἑδραίωμα, ατος, τὸ, ſtabilimentum, fundamentum. à 1. perf. perf. paſſ. præc. verbi.

*Ἑδραῖως, q. d. ſeſſim; apud Hippocr. Item ſtabiliter, firmiter; Herodian. l. 3.

*Ἐδρέκ-

"Εδεκκιν, per Metath. pro ἴδαρκον, vidi, a. 2. act. verbi δέρκω, video. f. ξω. p. χα.

"Εδεκμι, pro ἔδραμε. vide ἔδραμον.

"Εδεκμψ, fugimus, 1. pl. a. 2. ἔδραν, ας, α, verbi δίδρακω, vide ἔδρα.

"Εδεκυον, ες, ε, cucurri, a. 2. verbi δρέχω, curro, f. δράξω, p. δεδράμηκα. p. m. δέδρεμα. vide τρέχω.

"Εδρᾶν, fugerunt, per Syncop. pro ἔδρασαν, 3. pl. a. 1. verbi δίδρακω. f. δράσω. Alii volunt esse a. 2. pl. numeri pro ἔδρησαν, ut ἔβαν, pro ἔβησαν, verbi δρῆμι, seu δίδρημι.

"Εδρανον, ου, τὸ, sedes; Soph. interdum, ἔδρασμα, basis, ex Epigr. Item, ἐδρανὸς, ὲ, ὁ, stabilis; & ἐδρανῶς; stabiliter; apud Eust. Omnia ab ἑδράζω, stabilio.

"Εδρασα, aufugi, a. 1. act. verbi δίδρακω q. à δρᾶω.

"Εδρασμα, firmamentum, fundamentum, &c. ab ἑδράζω, quod vide.

"Εδρη, Ion. pro ἕδρα, ἡ, sella. Them. ἕζομαι, sedeo.

'Εδρήιος, εἴη, ὁ, sessilis, stabilis; item, ἑδρικὸς, ὴ, ὸ, ad sedem pertinens. ab eod. Th.

"Εδρησ'. pro ἔδρασα, feci, a. 1. Ion. pro ἔδρασα, à δράω, facio, f. δράσω.

'Εδριάζω, f. σω, colloco, firmo, quod ab ἕδρα, sella, quod vide.

'Εδριάω, sedeo. ab eod. th.

"Εδριον, ου, τὸ, consessus; Hesych. ab eod. Th.

'Εδρίωνται, sedem habent, 3. pl. ind. passi. pro ἑδρίανται, ab ἑδριάω, ῶ, Poët. ἑδριόω. Sic in imperf. ἑδριόωντο, pro ἑδρίωντο, ejusd. verbi. Them. ἕζομαι. f. ἑδήσομαι, sedeo.

'Εδροδιαστλὸς, instrumentum medicorum, quo anum compressum, sede ita inflammata & angustata, ut per ipsam non transmittantur alvi recrementa, diducunt, &c. ab ἕδρα, sella, sedes; & διαστλὸς, ὴ, ὸν, ὁ, hujusmodi etiam instrumenti chirurgici nomen quod à διαστολὴ, quod vide.

'Εδροστρόφος, ου, luctatoris Epithet. qui inter luctandum, sedem partesq; quibus sedemus agitat ac versat. ab ἕδρα, sella, (quod vide) & στρέφω, verto, p. m. ἐστροφα.

'Εδύετο, occidebat, imperf. verbi δύομαι. Th. δύω.

"Εδω, υς, υ, subii, a. 2. verbi δῦμι · interdum ἔδυ est 3. pl. more Bœotico pro ἔδυσαν. Th. δύω, subeo.

'Εδωδήδω, Dor. pro ἐδωδήθω, potui, quod vide.

'Εδωιάατο, Ion. pro ἐδώδατο, nisi legend. ἐδωιέατο, 3. pl. imperf. verbi δώαμαι, possum.

'Εδώδατο, poterant, & in 3. sing. ἐδωιάατο, imperf. verbi δώαμαι, possum.

'Εδωδήθω, & Att. ἠδωδήθω, potui, a. 1. pass. verbi δωδάζω, valeo. Th. δώαμαι, possum.

'Εδώιατο, apud Herodot. sumi videtur pro δώιατ' ἂν, possibile erat.

"Εδωκε, induit, imperf. act. verbi δώω, induo.

'Εδωιήατο, Ion. pro ἐδωιάατο, vide ἐδωιάατο.

'Εδωιήθω, & Att. ἠδωιήθω, potui, a. 1. verbi δώαμαι, possum. f. δωιήσομαι. p. δεδωίημαι.

"Ἕδυσαι, subii, a. 1. verbi δύω vel δῦμι.

'Εδύσαντο, pro ἐδύσαντο, 3. sing. a. 1. m. Poët. ejusd. verbi.

'Εδυσκόπισε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi δυσκόπεω, difficulter pario. f. ήσω ex δύς & πάκτω, pario. p. m. τέτοκα.

'Εδυστόρει, 3. sing. imperf. verbi δυστορέω, ægrè fero: ex δύς & φέρω, fero.

"ΕΔΩ, EDO. præt. ἐδήδοκα. (pro ἔδηκα ab ἦκα inus.) part. ἐδηδοκὼς. perf. pass. ἐδήδομαι & ἠδήδεσμαι, part. ἐδηδεσμένος, a. 1. pass. ἠδέσθην, part. ἐδεσθείς. præs. m. ἔδομαι quod frequens pro f. 2. ἐδήσομαι, perf. ἤδηδα, part. ἐδηδώς. Hinc ἔδεσμα, edulium, cibus: ἔδαρ, ατος, idem &.

'Εδωδὰς, άς, ὴ, Dor. pro

'Εδωδὴ, ῆς, ἡ, cibus, esus. Th. ἔδω.

'Εδώδιμος, ος, ὸν, ὁ, ἡ, esculentus: ab eod. them.

'Εδωδὸς, edax; Hippocr. de Vuln. in cap. ab eod. Th. ἔδω, edo.

"Εδωκα, ας, ε, dedi: a. 1. verbi δίδωμι, do: f. δώσω. p. δέδωκα. a. 2. ἔδων, ας, ω.

'Εδώλιον, ου, τὸ, sedes: καθέδρα, ἕδρασμα, &c. Ejus neutrum plurale ἐδώλια, sequitur; à quo etiam est ἐδωλιάζω, sedeo; Suid. Poll. l. 4.

'Εδώλια, ων, τὰ, navium transtra, fori, sedes: ab ἕδος, sedes. Th. ἕζομαι, sedeo.

"Εδωνται, vescantur, 3. pl. sub. m. ab ἔδω, edo.

'Εδώρησαν, 3. pl. a. 1. ind. verbi δωρέω, dono: f. ήσω. Th. δῶρον, ου, τὸ, donum.

"Εδωσαν, scribendum credo, ἔδοσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. ab ἔδων, vel est 3. pl. ab inus. a. 1. ἔδωσα, pro ἔδακα, verbi δίδωμι, do.

"Εδυα, vel ἔδυα, per Pleonasm. Poët. pro ἔδυν, dos, sponsalia: quod videas.

'Εδυάδωσαν, pro ἐδυώδωσαν; dote data collocare; ut Od. β. Item, ἐδυώσαται, pro ἔδυσαν; ut Il. V. ab eod. Th. ἔδυα.

'Εείδω, poetico Pleonasmo dicitur, pro εἶδω, quod vide.

'Εεικοσάδοι, idem cum εἰκοσάδοι; quod vide.

'Εείκοσι, viginti, per Prosth. pro εἴκοσι.

'Εεικόσορος, idem cum εἰκόσορος, quod vide.

'Εεικοστὸς, ὴ, similiter pro εἰκοστὸς, vigesimus.

"Εεικε, similis est, Poët. Pleonasm. pro ἔικε, 3. sing. perf. pass. ab ἔικω, similis sum.

'Εείκω, idem cum εἴκω, quod vide.

"Εειπα, ας, ε, dixi, Att. pro εἶπα. a. 1. ab ἔπω, dico.

'Εείπον, ες, ε, dixi, vel Attic. vel Poët. Pleonasm. pro εἶπον, a. 2. ejusd. verbi.

'Εείρω; idem cum εἴρω, necto; quod vide.

"Εεις pro εἷς, unus, per Prosth. Poët. f. μία. n. ἕν.

"Ἑείς, Ion. pro ἧς, eras, imperf. ab εἰμὶ.

'Εεισάμψ pro εἰσάμψ, assimilatus, a. 1. pass. m. ab

'Εεσάμην, assimilatus sum, pro εἰσάμην, a. 1. m. ab εἴδω, video. Sed

'Εεισάμην, indui, pro εἰσάμην, a. 1. m. verbi ἔω, induo.

'Εείσατο, pro εἵσω, 2. sing. a. 1. m. ἐεισάμην, εἴσω, pro ἔσω, verbi εἶδω.

'Εεισάτην, duo illi iverunt, 3. dual. a. 1. ἔεισα, Att. pro εἶσα, verbi εἶμι, eo.

'Εέλδομαι, idem cum ἔλδομαι, quod vide.

'Εέλδ', apperit, 3. sing. præs. ind. Poët. verbi ἐέλδομαι, cupio: sic

'Εέλδωρ, ορος, τὸ, Pleonasm. Poët. pro ἔλδωρ, τος, desiderium. Th. ἔλδομαι, desidero.

'Εέλσαι, abegisse, per Pleonasm. pro ἔλσαι, quod per Sync. dicitur pro ἐλάσαι, a. 1. inf. verbi ἐλαύνω, abigo: f. ἐλάσω. a. 1. ἤλασα.

"Εελμαι, obvolutus sum; perf. pass. pro εἵλμαι, verbi εἴλω, seu εἰλέω, volvo: &

'Εελμμένος, dissolutâ diphthongo ει, in ε, alii ab ἐλαύνω, compello, deducunt: nam ex ἐλάσαι fit ἔλσαι, per Syncop. & Prothesin τε ε, ἔελσαι · hinc ἔελμαι, alii ab εἰλέω, congrego: perf. part. εἰλιμμένος, & per Syncop. ἐλμμένος. Poët. ἐελμμένος.

'Εέλπετο, similiter pro ἔλπετο, seu ἤλπετο, imperf. pass. & ἐέλποιμι, pro ἐλποίμην, opt. Poët. verbi ἔλπω, iperare facio: præt. m. ἔολπα. Att. seu Ion. pro ἤλπα. Th. ἐλπὶς, spes.

'Εέλπομαι, idem quod ἔλπομαι; quod vide.

'Εένδυεν, eodem modo pro ἔνδυεν, sive ἐένδυεν, 3. sing. imperf. verbi ἐνδύω, induo. Th. δύω, subeo.

'Εεργ' pro ἔεργε, cohibe; præs. imperat. ab

'Ἐέργω, pro ἔργω, seu εἴργω, f. ξω, arceo, prohibeo, includo.

'Εέργαδε, disjunxit, 3. sing. imperf. Poët. verbi ἐργάδω, distraho: imperf. εἴργαδον, & per dissol. Poët. vel per Pleonasm. ἐέργαδον. Th. εἴργω, arceo.

"Ἐεργε, quoq; pro ἔργε seu εἶργε, averte: Sic & ἐέργε, continet, 3. sing. præs. ab ἐέργω, quod suprà videas.

'Εερμμένοι, muniti, pro εἰρμμένοι, perf. part. ut ἔρμμαι, pro εἶρμμαι, verbi εἴργω, arceo.

'Εέρρυνται, eâdem ratione pro εἴρρυνται, ab ἐέρρυμαι, idem quod εἴρρυμαι, seu εἴργω, arceo.

'Εέρση, ης, ἡ, per Pleonasm. Poët. pro ἕρση, ros: &

'Ἐερσήεις, εσσα, similiter pro ἐρσήεις, roscidus.

"Εερτο, arcuit, pro ἔερκτο, seu εἶρκτο, 3. sing. pluq. p. pass. verbi εἴργω, arceo: perf. pass. ἔρμμαι.

'Εέρχατο, pro ἔρχατο, seu εἶρχατο, pluiq. p. Ion. pro εἰργμένοι ἦσαν,

verbi ἴργω, seu εἴργω, arceo.

*Ἦες, pro ἦς, eras, imperf. Poët. ab εἰμὶ, sum.

*Ἑέσθω, pro ἕσθω, 3. pers. a. 2. pass. imperat. verbi ἵννυμι, seu ἕω, induo.

*Ἑέσσατο, pro ἕσσατο, a. 1. m. Poët. gem. σ ab ἕω, seu ἵννυμι, induo.

*Ἑεσμένος, indutus est, pro ἕσσο, plusq. p. pass. ejusd. verbi.

Ἑθὺς, idem cum Ἐὺς, bonus; quod vide.

*Ἔζεε, fervebat, 3. sing. imperf. act. à ζέω, ferveo: f. ζέσω.

Ἐζεκίας, ου, ὁ, nomen regis. Heb. fortitudo mea, dominus.

*Ἔζετ' & ἕζετο, Poët. pro εἵζετο, sedebat, imperf. Ion. ab ἕζομαι, f. 2. m. ἐδέμην, ve. ab ἕζω.

*Ἔζη, Dor. pro ἔζαε, 3. sing. imperf. verbi ζάω, vivo.

Ἐζήλωσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ζηλόω, quod vide.

Ἐζημίωμαι, mulctatus sum, perf. pass. verbi ζημιόω, damnum affero. Th. ζημία, damnum.

Ἐζημιωμένοι, in ærarium relati; qui ignominiæ interim notati erant, quoad judicatum facerent; hoc est, omnia ex sententia persolverent, &c. à præced. ἐζημίωμαι.

*Ἑζόμενος, η, ον, sedens, præs. part. verbi ἕζομαι.

*Ἔζων, ης, η, Dor. pro ἔζαον, ἔζας, ἔζα, vivebam, verbi ζάω, f. ήσω, a. 1. ἔζησα, ας, ε.

Ἑζῆτο, 3. sing. imperf. act. verbi ζητέω, ῶ, quæro, studeo: imperf. ἐζήτουν, ες, εες, εις, εε, ει, f. ήσω, p. ἐζήτηκα· imperf. pass. ἐζητεόμην, ώμην, εο, ῶ, εστο, ῆτο.

*ΕΖΟΜΑΙ, f. ἔσομαι, f. 2. ἐδέμην, SEDEO: Hinc ἵδρα, ἕδρη, ἕδρης, ἑδραῖος, stabilis, ἑδραῖος, ille, ἵδρυσις, locum, καθίζομαι, sedeo, καθέδρα, sedes, οἰκέδρα, insidiæ: ἐπέδρεύω, insidior: συνέδριον, consessus, consilium.

Ἐζύγλω, junctus sum, a. 2. ind. pass. verbi ζεύγνυμι, f. 2. ζυγῶ. a. 2. ἐζύγην.

*Ἑζῶ, colloco, sedere facio: imperf. ἕζον, (nam pro augmento post ε adscitur ι,) f. ἕσω, a. 1. ἕσα, a. 2. ἕδον, f. 2 ἑδῶ. perf. pass. ἕσμαι, a. 1. pass. ἑέδην, ab ἕω, pono, unde ἐνι, ἔζομαι, sedeo.

Ἐζωγρημένος, captivus factus, perf. part. pass. verbi ζωγρέω, vivum capio: f. ήσω, p. ἐζώγρηκα. perf. pass. ἐζώγρημαι· quasi ζωὸν ἀγρεύω, seu ἀγρεύω, venor. Th. ἄγρα, captura.

*Ἔζων, vivebant, 3. pl. imperf. act. pro ἔζων, verbi ζάω, vivo: f. ζήσω. p. ἐζήκα.

*Ἔζωσα, ας, ε, a. 1. ind. act. &

*Ἔζωσμαι, cinctus sum, perf. ind. pass. ἐζωσμένος, perf. part. pass. à ζώννυμι vel ζωννύω, cingo: f. ζώσω. p. ἔζωκα, a. 1. m. ἐζωσάμην, ω, ετο.

*Ἐη, ῆς, Poët. pro ἦ, 3. sing. sub. ab ὦ, ἦς, verbi εἰμὶ, sum: Sed

Ἑᾶ, ἑᾶ, dat. sing. Poët. f. g. ab ἑός, ἑή, ἑόν, suus, a, um: ab ἕ, sui.

*Ἑακα, ας, ε, misi: pro ἧκα, Att. a. 1. verbi ἵημι, mitto.

*Ἑάω, eram, erat: Ion. & Poët. pro ἦν, 1. & 3. sing. imperf. verbi εἰμὶ, sum.

Ἑδιδάσκον, pro ἐδίδασκον, placebam, imperf. Poët. verbi ἀνδάνω.

Ἑᾶῖος, boni, gen. sing. pro ἐοῦ, sed per Poëtic. Ectasin ἑῆος, & Metathes. ἑῶος, ab ἐὺς, bonus, gen. ἑοῦ. Sed

Ἑᾶῖος, ἑαῖ, gen. sing. ab ἑός, suus.

*Ἑακτε, eras, Poët. pro ἦστα, & hoc pro ἦς, 2. sing. imperf. verbi εἰμὶ. Æol. enim personis in σ, addunt στα. Alii volunt esse a. 2. sub. pro ἦς, & Poët. ἦις, & per paragog. Æol. ἦσθα.

*Ἑκατ, sit, Ion. pro ᾖ, 3. sing. præs. sub. verbi εἰμὶ, sum.

*Ἑκατν, idem quod ἔστω, a. 1. imperat. Ion. verbi ἐάω, sino: f. άσω.

*Ἑκτε, Poët. ἧτε, miseritis, 2. pl. a. 2. sub. verbi ἵημι, mitto: a. 2. ind. ἧκα.

*Ἐθ', pro ἔτι, adhuc; adv.

*Ἑδακας, Dor. pro ἐδηκας, reddidisti. Vide ἐδηκα.

*Ἑδαλον, vigui, a. 2. act. verbi θάλλω, vireo: f. θήσω. p. τέθαλκα.

*Ἑδανον, mortuus sum: a. 2. verbi θνήσκω, morior, f. 2. m. θανοῦμαι. præt. act. τέθνηκα. p. m. τέθναμαι.

Ἐθὰς, ἀδος, ὁ, ἡ, ἡ, assuetus, amicus; συνήθης, φίλος, ἡδυσμένος, &c. ab ἔθος, vide.

Ἐθαύμαζε, 3. sing. imperf. verbi θαυμάζω, admiror: f. άσω. perf. pass. πεθαύμασμαι. a. 1. pass. ἐθαυμάσθην.

*Ἔθαφα, sepelii, & in 3. pl. ἔθαψαν. a. 1. ind. act. verbi θάπω, sepelio: f. θάψω. p. τέθαφα. a. 2. act. ἔταφον. a. 2. pass. ἐτάφην. p. m. τέθαπται.

Ἐθεασάμην, ω, ατο. a. 1. ind. m. verbi θεάομαι, specto: f. 1. m. θεάσομαι. perf. pass. τεθέαμαι.

*Ἐθεεν, currebat, imperf. act. verbi θέω, curro: f. θεύσομαι, seu θευσέομαι.

*Ἐθειρ, ρος, ὁ, ἡ, idem quod sequens, Th. ἐθεῖρα, capillus comptus, &c. παρὰ τὸ ἐξ ὕδατος ἐπιμελείας ἀξιωμένη, &c. Vide Etymolog.

*ΕΘΕΙΡΑ, ας, ἡ, coma, cæsaries; hinc

Ἐθειράζω, comam alo: f. άσω. p. ακα.

*Ἐθείρας, άδος, ὁ, ἡ, idem ac ἐθείρα.

*Ἐθειρομαι, idem quod ἐθειράζω, comam comptam habeo; &c. Item, ἐθείρω, ex consuetudine curo capillos, & comam; παρὰ τὸ ἔθος; Etymolog. ἐθείρη. Hesych. expon. ἐπιμελείας ἀξιώσης, afferens & ἐθειρόμενον, pro κοσμούμενον, ἀγαλλόμενον, &c.

Ἐθεὶς, missus, a. 1. part. pass. ab ἔθω, quod & ἐΐω, a. 1. verbi ἵημι, mitto.

Ἐθέλῃ, 3. sing. ind. præs. ἐθέλω, 3. sing. sub. ἐθελήσαι, a. 1. inf. ab ἐθέλω, volo, soleo.

Ἐθέλεσκε, volebat, pro ἤθελε, 3. sing. perf. (per Epenth. τε ἐσκ.) ejusd. verbi.

Ἐθέλεχθρος, ε, ὁ, avidus exercendæ simultatis & inimicitiæ; appetens inimicitias, &c. ut, μὴ ἴχε ἅτω ποτὲ ἡμᾶς ἐθελέχθεος; ne ita cupide nostras inimicitias appetas, Demosthen. ἐν τῇ πρὸς Βοιωτὸν, ex ἐθέλω & ἔχθος idem quod ἐχθρός, vide.

Ἐθελημὸς, ὁ, voluntarius: ab ἐθέλω, volo.

Ἐθελήμως, promptè, voluntariè, προθύμως, &c. ab ἐθέλω.

Ἐθέλησθα, velis, Poët. Parag. pro ἐθέλῃς, 2. sing. præs. sub. verbi ἐθέλω, seu θέλω, volo: f. ήσω.

Ἐθέλησιν, voluerit, pro ἐθέλῃ, 3. sing. sub. ἐθέλητον, dual. subjunct. verbi ἐθέλω.

Ἐθελήσω, f. 1. ind. vel a. 1. sub. ejusd. verbi.

Ἐθελόδουλος, voluntarius servus; ex ἐθέλω & δοῦλος, quæ vide. Unde etiam ἐθελοδουλία, voluntaria servitus, &c.

Ἐθελοθρησκεία, ας, ἡ, cultus sponte electus, superstitio: ab ἐθέλω, volo, & θρησκεία, superstitiosus Deorum cultus. Th. θρησκεύω, superstitiosis cæremoniis Deum colo.

Ἐθέλω, 3. sing. & ἐθέλομεν, 1. pl. præs. opt. verbi ἐθέλω, volo.

Ἐθελοκακέιν, rem ultrò ignaviter gerere: ab ἐθέλω, & κακὸς.

Ἐθελοκακία, seu ἐθελοκάκησις, dicitur, quum milites imperatori insensi, vincere nolunt, ob indignationem, vel proditionem; malevolentia, &c. Item, ἐθελοκακῶ, malevolus; & ἐθελοκάκως; de industria perperam & ignaviter, &c. Omnia ejusd. Th. & consp.

Ἐθελοκίνδυνος, qui sua sponte se periculis objicit; temerarius, audax, &c. ex ἐθέλω & κίνδυνος, quæ vide.

Ἐθελοκωφέιν, sum ἐθέλοντας κωφὸς, sponte surdus, audire nolo.

Ἐθελόκωφος, qui sponte surdus est; qui consulto non audit; ut qui simulat se non audire, &c. ex ἐθέλω & κωφὸς, vide.

Ἐθέλων pro ἐθέλοντα, acc sing. part. act. & ἐθέλοντι, Dor. pro ἐθέλεσι, volunt: 3. pl. præs. ab ἐθέλω volo.

Ἐθελοντὶ, & Ἐθελοντηδὸν, ultrò, suâ sponte, adv. ab ἐθέλω, volo.

Ἐθελοντὴρ, ῆρος, idem quod sequens.

Ἐθελοντὴς, οῦ, ἐθελοντὲς, οῦ, & ἐθελόστος, ου voluntarius; ejusd. th.

Ἐθελοντὶ, adv. voluntariè, ultrò: ab ἐθέλω.

Ἐθελοξένος, qui voluntariè peregrinatur; ut qui legatione libera olim apud Romanos regiones exteras invisebant apud Thucyd. ex ἐθέλω & ξένος, vide.

Ἐθελόπονος, laboris cupidus; de officioso milite & impigro; Xenoph. ex ἐθέλω & πόνος, vide.

Ἐθελόπορος, ου, ὁ, qui sponte sua corpus suum prostituit; & quæstui habet, &c. Ex ἐθέλω & πόρνη, vide.

Ἐθελοπρόξενος, ου, ὁ, voluntarius hospes; qui ultrò non jussus hospites excipit, &c. προξένοι enim sunt, qui è republica ad hoc munus destinati sunt administrandum, &c. ex ἐθέλω & προξένος, vide.

Ἐθμὸς τερπὸς, cujus voluntas mutabilis est; Damasceno. ex ἐθέλω & τρεπὸς, mutabilis;

bilis; qui verti potest, & mutari à Th. πέπω.

'Εθελοντής, ής, ὁ, voluntarius; ut ἐθελόπονος ἵππος; ultrò & volens sequor, &c. Unde, ἐθελοντήσιος, ultrò, libenter, sponte. &c. Utrumq; à seq. Th.

'ΕΘΕΛΩ, vel θέλω, volo: imperf. ἤθελον, es, e, f. θελήσω. p. πεθέληκα. perf. pass. πεθέλημαι, unde θέλημα, voluntas.

'Εθεν, per Sync. Ion. pro ἔοθεν, & hoc pro ἕ, sui: Iones enim pro οὗ dicunt ἑο, Attici addunt θεν: ita etiam ἐμέ & σέ se habent. Est & ἕθεν, pro ἑ, se.

'Εθεντο, 3. pl. a. 2. m. ἐθέμην, σο, τὸ, posui, verbi τίθημι, pono: f. θήσω. p. τέθηκα, a. 2. ἔθλω.

'Εθεράπδυε, 3. sing. imperf. act. verbi θεραπδύω, medeor, famulor. Th. θεράπων, minister.

'Εθεσαν, 3. plur. a. 2. ind. act. verbi τίθημι.

'Εθεν, Dor. pro ἔθε, 2. sing. a. 2. m. pro ἔθεσο, ἔθεο & ἔθε, verbi τίθημι, pono.

'Εθηδ' μεθε, & ἐθήνθην, Ion. pro ἐθήμεθεν, & ἐθήνεντο, ἐθήντο, à θήομαι, quo Iones utuntur, pro θεάομαι, specto.

'Εθηεῦ, 3. sing. imperf. à θήγω, acuo: f. ξω.

'Εθήησατο, inspexerunt, 3. pl. a. 1. m. Ion. pro ἐθεάσαντο, verbi θεάομαι, specto.

'Εθῆτο, inspiciebat, Ion. pro ἐθεᾶτο, 3. sing. imperf. verbi θεάομαι.

'Εθηκας, ε, posui: & in 3. pl. ἔθηκαν, a. 1. act. verbi τίθημι, pono; f. θήσω. a. 1. ἔθλω.

'Εθήκατο, Ion. pro ἐθήκαν, 2. sing. a. 1. m. sic ἐθήκατο, 2. sing. ejusd. temp. verbi τίθημι, pono: a. 2. ἔθλω.

'Εθηλα, ας, ε, florui, a. 1. ind. act. verbi θάλλω, vireo: f. θήσω.

'Εθήμενος, genit. sing. ab

'Εθήμων, ονος, ὁ, ἡ, consuetus. Th. ἔθος, mos.

'Εθησαιώη, consuetudo, assuetudo; συνήθεια, ἐθισμὸς, &c. ab eod. Th. ἔθος.

'Εθλω, pro ἔεθλω, missus sum, a. 1. ind. pass. ab ἵημι, mitto.

'Εθίζε, assuesce, præs. imperat. act. ἐθίζεο, Ion. pro ἐθίζου, præs. imperat. pass. ab ἐθίζω, quod vide.

'Εθίζω, assuefacio, instituo: (quod pro augmento ι post ε adscisc.) f. ίσω. præt. εἴθικα. a. 1. εἴθισα. præs. pass. ἐθίζομαι, assuefio: præt. pass. εἴθισμαι. perf. part. εἰθισμένος. a. 1. inf. pass. ἐθισθῆναι. Th. ἔθος, consuetudo.

'Εθισμὸς, ε, ὁ, consuetus, assuetus, &c. Item, 'Εθισμοσύνη, ης, ἡ, ἔθισμα, ατος, τὸ, & ἐθισμὸς, ε, ὁ, consuetudo; institutum, recepti mores, &c. Itemque, ἐθίσσειν, assuescere oportet; & ἐθιστὸς, assuetus, qui assuetudini acquiri potest, seu cui assuevimus, &c. Omnia à præced. ἐθίζω.

'Εθλασε, comminuit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi θλάω, frango: f. άσω.

'Εθνάρχης, ου, ὁ, gentis præfectus: ex ἔθνος, gens, & ἄρχος, vel ἄρχω, princeps. Th. ἄρχω, impero.

'Εθναρχία, præfectura gentis; in lib. Maccab. (idem quod πεπαρχία, &c.) ejusd. Th. & comp.

'Εθνικὸς, ὴ, ὁ, gentilis, ETHNICUS: hinc

'Εθνικῶς, adv. ETHNICE, gentiliter. ab

'ΕΘΝΟΣ, ους, τὸ, gens, natio, populus, sexus.

'Εθνοτικὸς, ὴ, ὁ, & ἐθνίτης; Suid. gentilis, ejusdem gentis, &c. a præced. Th.

'Εθοινέετο, 3. sing. imperf. pass. q. à θοινέομαι, devoro: a. 1. m. ἐθοινασάμην, ω, ατο. à θοινάω, epulor. Th. θοίνη, epulum.

'Εθοίνων, depascebant, 3. pl. imperf. à θοινάω, epulor: f. ήσω. p. πεθοίνηκα. Th. θοίνη, epulum.

'ΕΘΟΣ, ους, τὸ, ritus, mos, consuetudo. Hinc ἔθω, p. m. εἴωθα, consuevi: ἐθίζω, assuefacio.

'Εθς, 2. sing. a. 2. m. pro ἔθεσο, & Ion. ἔθεο, & per Crasin Att. ἧς, verbi τίθημι, pono: a. 2. ἔθλω. a. 2. m. ἐθέμην, σο.

'Εθύσσατε, excitavi, a. 1. ind. act. ab inus. them. θύσσω acuo: vel pro ἰθύσσω, à θοάζω, celeriter moveor. Th. θοὸς, celer.

'Εθρεξε, conturbavit, per Syncop. pro ἐτάραξε, a. 1. ind. act. à ταράσσω, turbo: f. ξω.

'Εθρεξα, cucurri, a. 1. ind. act. à τρέχω, curro: f. δραμοῦμαι. p. δεδράμηκα. a. 2. ἐδράμον. p. m. δεδράμε. vide τρέχω.

'Εθρέφθην, ης, ἡ, innutrita sum, a. 1. pass. pro ἐτράφθην, verbi τρέφω, alo: f. θρέψω. p. τέτροφα. a. 1. ἔθρεψα. præt. pass. τέθραμμαι. a. 1. ἐτράφην, p. m. τάγηφα.

'Εθρεψαν, alsi. a. 1. ind. act. verbi τρέφω. Vide ἐθρέφθην.

'Εθρώδυν, Æol. & Dor. pro ἐθρήνουν, lugebant, 3. pl. imperf. act. verbi θρώσω, lamentor. Th. θρηνος, luctus.

'Εθύθην, ης, ἡ, sacrificatus fui, a. 1. ind. pass. à θύω, macto: f. θύσω. p. τέθυκα.

'Εθυμώθην, ης, ἡ, excandui, a. 1. ind. pass. à θυμόω, irrito: f. ώσω. p. τεθύμωκα. Th. θυμὸς, animus, ira.

'Εθυῶεον, furebant, 3. pl. imperf. verbi θυῶω, idem quod θυῶω, seu θύω, cum impetu ruo: f. θύσω.

'Εθυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. à θύω, sacrifico, macto: f. θύσω. p. τέθυκα. perf. pass. τέθυμαι. a. 1. pass. ἐθύθην.

'Εθω, ex consuetudine facio, consuesco: p. m. εἴωθα. Th. ἔθος, mos.

'Εθῶσι, mittantur, 3. pl. a. 1. sub. pass. ab ἔθλω, seu ἐθθω, a. 1. ind. pass. verbi ἵημι, mitto.

'ΕΙ, SI, conjunct. connexiva, cum indicat. construitur: significat etiam, an, utrum, num: hinc εἴτε, utinam, pro quo Poët. εἰ, εἴτε; sive.

Εἶ, es, 1. sing. præs. εἰμὶ, sum.

Εἶ, vel εἷς, vadis, 2. sing. ab εἶμι, eo: & imperf. εἶν, εἶς, εἶ, ibat: &

Εἶ, i, pro ἴθι, ejusd. præs. imperat. & in compos. δίει, ἴξει.

Εἰ ὃ μὴ, alioquin: εἰ ἄρα, si forte: εἰ γὰρ pro εἴθε γὰρ, utinam enim: εἴγε, εἴαρ, εἰ δὴ, si quidem, si modo: εἰγάρτοι, si sanctem: εἰ δ' ἴθ' ἄγε, agedum: εἰ ἦ, etsi: εἰ μὴ, εἰ ὦ, si, sin: εἰ μὴ, nisi: εἴ τις, si quis: εἴτις, si cujus: εἴ τῳ, si cui.

Εἶα, EJA, adv. hortantis. Scribitur etiam εἴα.

Εἶας, εἴας, εἶε, ivi, iviſti, præt. m. verbi εἶμι, eo, pro quo etiam Attici dicunt ᾔειν, &c.

Εἴα, sinebat: 3. sing. imperf. act. verbi ἐάω, sino. imperf. εἴων. Est &

Εἶα, ας, ἡ, herba, gramen. Angl. Hay.

ΕΙΑΜΕΝΗ, ης, ἡ, locus humectus, irriguus, herbosus; pratum.

Εἰαὶς, ῆ, subtilis, λεπτὸς pro ἑανὸς, Poëticè.

Εἴαστο, Poët. metri causâ pro ἔαστο, quod Ion. dicitur pro ἧστο, imperf. verbi ἧμαι, sedeo.

Εἴαον, imperf. act. verbi ἐάω, sino, (quod pro augmento recipit ι post ε.) a. 1. εἴασα, p. εἰακα.

Εἶαρ, εἴαρος, τὸ, pro ἦαρ, æstas, ver; ab ἠε; i. e. ἐκπέμπω, πότε γὰρ ἐκπέμπουσι οἱ κύνες, &c. Est etiam sanguis, παρὰ τὸ εἶω τὸ πορεύομαι; Etymolog. At interpr. Nicandri; εἶαρ; ait, τὸ αἷμα; παρὰ τὸ εἶ ἴεμαι πλημμυρεῖν, ἢ πλεονάζειν, &c. Item, εἶαρ, pro pinguedine, interdum; & pro ipsa anima, &c.

Εἴαρι, dat. sing. Poët. pro ἦαρι, ab ἦαρ, ρος, τὸ, ver.

Εἰαρινὸς, ὴ, ὸν, vernus, a, um, dat. pl. εἰαρινοῖσι, ab ἦαρ, ver.

Εἰαρίτης λίθος, idem quod αἱματίτης; ut Nicand. Schol. docet,

Εἰαρόμασ, ος ὁ, ἡ, vernantibus mammis præditus; in Epigram. ab εἶαρ, & μαστὸς, vide.

Εἰαροπότης, ὁ, sanguipota; sanguinem bibens, &c. (αἱματοπότης, vel ψυχροπότης, &c.) ex εἶαρ & ποτὴς; potor, &c. Vide.

Εἴας, sinebas, 2. sing. imperf. verbi ἐάω, sino, (quod aliud non vendicat augmentum quam ι post ε.) imperf. εἴαον, ων, αες, ας, αε, α. perf. εἴακα.

Εἴασε, & Poët. εἴασκε, reliquit, 3. sing. a. 1. act. ab ἐάω, sino: f. ἐάσω, a. 1. εἴασα.

Εἴασκε, Ion. Paragog. pro εἴα, 3. sing. imperf. verbi ἐάω.

Εἰαχὲ, ob sequentem aspirat. pro εἴασκε, quod vide.

Εἴαζ', & εἴασι, Poët. pro ἧζ', & ἧατο, quæ Ion. dicuntur pro ἵᾶσι, & ἵᾶτο, quorum illud est 3. pl. ind. præs. verbi ἧμαι, sedeo: hoc 3. imperf. ἧμην, ἧσο.

Εἰάω, pro ἐάω; i. e. συγχωρῶ; sino.

Εἴβεῖ, distillat, 3. sing. ind. Ion. & Poët. pro λείβει· sic εἴβειν pro λείβειν, εἰβόμενος pro λιβόμενος. Th. λείβω, f. ψω. libo, fundo.

Εἰβίμος, ε, ὁ ἡ, ἡ, stillatitius; stillans; à seq.

Εἴβω, pro λείβω; libo, perfundo; unde εἴβομαι, diffluo, distillo: lacrymor, &c. ut, Hesiod. Ἐκ δὲ βλεφάρων ἔεσσε εἴβετο; amor ex oculis fluebat, & Hom. ἐβάφυνον εἴβε; flebat, in Odyss.

Εἴγε, si quidem, si modo: conjunct. cum indic.

Εἴγμα, ατος, τὸ, IMAGO: ab ἔικω, similis sum.

Εἶδ', eja, adv. hortantis.

Εἰδαίνομαι & εἰδαλλομαι, assimilor, similis fio: &

Εἰδάλιμος, ος, ον, speciosus, formosus: ab εἶδος, species, quod ab εἴδω, video.

Εἶδαρ, ατος, τὸ, pro ἔδαρ, esca, dapes: ab ἔδω, edo.

Εἶδε, scito, a. 2. imperat. & in aliâ significat. pro εἰδήκει, per Syncop. dici posset, ab εἰδέω, scio.

Εἰδέα, seu ἰδέα, ας, ἡ, IDEA, forma, species: ab εἴδω, video.

Εἰδέειν, viderem, præs. opt. verbi εἴδημι, f. εἰδήσω. Hinc præsens inf. εἰδέναι· ut πιθέειν & πιθέναι, ex πίθημι. Alii malunt Syncopen esse pro εἰδήκεναι, verbi εἰδέω, Sunt qui pro ὀιδέναι, ponant, à præt. m. ὤιδα, verbi εἴδω.

Εἶδεν, 3. sing. a. 2. act. εἶδον, ες, ε, vidi: ab εἴδω, video. a. 2. εἶδον, & ἴδον. f. εἴσομαι.

Εἰδέναι, vel est præsens inf. ab εἴδημι, vel perf. inf. act. per Sync. pro εἰδηκέναι, ab εἰδέω, scio.

Εἴδεος ἐπαμφοῖν παῖδες, pueri egregiâ formâ præditi.

Εἴδεσθαι, Ion. & Poët. pro ἐοικέναι, similem esse: & pro δοκεῖν, videri.

Εἴδεται, videtur, 3. sing. præs. ab εἴδομαι

Εἰδεχθέστατος, η, ον, maximè deformis, à seq.

Εἰδεχθὴς, ές, ὁ, ἡ, aspectu deformis, qui odioso aspectu: ab εἶδος, aspectus, quod ab ἔδομαι, video: & ἔχθος, odium.

Εἰδέω, scio: f. εἰδήσω, p. ἔδηκα· plusq. p. εἰδήκειν, & per Sync. εἶδα & εἴδειν, Att. verò ᾔδη, ης, ει, & ᾔδην· & in 3. pl. ᾔδεσαν· pro quo Poët. ἤεισαν, & Ion. ᾔδεα, ας, ες, contractè ᾔδη, ης, ει. perf. inf. εἰδηκέναι, & per Sync. εἰδέναι. perf. part. εἰδηκώς, & per Sync. εἰδώς, ότος, &c. & in f. g. εἰδυῖα, ας, & in n. g. εἰδός. præt. m. ὤιδα· ab εἴδημι inus. idem quod εἰδέω, est εἰδείλω. Th. εἴδω, idem.

Εἰδῆ, sinul, adv. Alii volunt esse ἐπιδῆ. Alii εἰ δὴ, scribunt. Homer. Iliad. α.

Εἰδήμων, ονος, sciens, peritus. Ἐιδημόνως, perite: Poëtica, ab εἰδέω, scio.

Εἰδῆς, noveris, 2. sing. præs. sub. ab εἰδέω, scio: f. ἠσω.

Εἴδησις, εως, ἡ, scientia, peritia: ab εἰδέω, scio.

Εἰδήσω, f. 1. ind. εἰδήσω, f. 1. inf. ejusd. verbi.

Εἰδῆτε, 2. pl. præs. sub. act. verbi εἰδέω, quod vide.

Εἰδικὸς, ὴ, ὸν, specialis, formalis, &c. Ut εἰδικὴν αἰτιον, causa formalis, &c. Unde εἰδικῶς; specialiter, speciatim, &c. Ab εἶδος; dicitur etiam, εἰδικὸς & εἰδικῶς; specialis, specialiter, &c. Cui opponitur γενικὸς; i. e. generalis, &c.

Ἐιδότ', pro εἰδότα, peritum, acc. sing. perf. part. per Syn. pro εἰδηκότα, verbi εἰδέω, scio: f. ἠσω.

Εἶδος, αἰ, idus: vox Latina, ab iduo, quod Thusci est, divido.

Εἴδομαι, & ἴδομαι, Poët. assimulor: perf. εἴδημαι· ab εἴδω, video, quod vide.

Εἴδομαι, idem quod εἴδω, scio, &c.

Εἰδόμβροτος, & ἐιδόμβροτος, Poët. similis, ejusd. part. præs.

Εἴδομες, vidimus, Dor. pro εἴδομεν, 1. pl. verbi εἴδω, video.

Εἶδον, & ἴδον, a. 2. ind. act. verbi εἴδω, video.

Εἰδοποιὸς, speciei efficiens; formam constituens; specificus, &c. Unde εἰδοποιέω, formo; speciem constituo, &c. Unde ὑπόστασις εἰδοποιομένη, vocatur, quæ in formam & speciem aliquam ἀξιόνυμον producta est; ea autem quæ σχηματικὰ sunt, non sunt εἰδοποιὰ, &c. ex εἶδος & ποιέω.

Εἶδος, ους, τὸ, species. præstans forma, facies: dat. sing. εἴδεῖ, εἴδῃ, dat. pl. εἴδεσι. Th. εἴδω, video.

Εἴδοσαν, noverunt, Bœot. pro εἶδον, 3. pl. a. 2. act. verbi εἴδω.

Εἰδότε, dual. & εἰδότες, perf. part. act. pl. num. ab εἰδὼς, ότος, pro εἰδηκὼς, per Crasin, verbi εἰδέω, vel εἴδημι, sc. o: f. εἰδήσω. perf. εἴδηκα.

Ἐιδότως, scienter; ab εἰδέω, scio.

Εἰδωρέω, speciem gero; repræsento, refero, &c. Ab εἶδος & φορέω, vide.

Εἰδῦῖα, ας, & dat. Ion. εἰδῦῖῃ, pro εἰδηκυῖα, perf. part. act. f. g. εἰδύῖος, pro εἰδυῖως, dat. pl. Ion. verbi εἰδέω, quod vide.

Εἰδύλλιον, ου, τὸ, IDYLLIUM, parvum poëma. εἰδύλλια, qualia Theocriti, varia sunt poematum genera: ab εἶδος, quod ab

ΕΙ'ΔΩ, video: f. εἴσομαι, & ἴσομαι Poët. a. 2. εἶδον, & ἴδον, ες, ε· (in indic. apud Poëtas ἴδον, in reliquis modis apud Oratores.) a. 2. imperat. ἴδε, vel Att. ἰδέ. a. 2. sub. ἴδω, ῃς, ῃ, a. 2. inf. ἰδεῖν. a. 2. part. ἰδὼν, ὄντος, όν. a. 1. m. εἰσάμην, & ἐεισάμην, simulavi. opt. εἰσαίμην. inf. εἴσασθαι. parr. εἰσάμενος. a. 2. m. εἰδόμην, vidi. imperat. ἰδοῦ, &c. Hinc compos. ἀείδης, ές, obscurus. ἀΐδης, ές, idem. ἀείελος, & ἀΐελος, ὁ, ἡ, idem. εἰδέω, scio. Unde σωϊδία, mihi conscius sum. σωϊδησις, εως, ἡ, conscientia.

Εἰδῶ, præs. sub. verbi εἴδημι, vel εἰδέω, contractè, ut πιθῶ, à πίθημι· sic præs. opt. εἰδείην. præs. inf. εἰδέναι. Alii Syncopen aiunt esse τῶ εἰδήκω, perf. sub. ab εἰδέω.

Εἰδωλεῖον, ου, τὸ, IDOLEIUM, delubrum: ab εἴδωλον, idolum: ab εἶδος, species. Th. εἴδω.

Εἴδωλον, ου, τὸ, effigies idoli; ab εἴδωλον.

Ἐιδωλόθυτον, ου, τὸ, quod idolo immolatur: ab εἴδωλον & θύω, macto, immolo.

Εἰδωλολατρεία, ας, ἡ, IDOLOLATRIA, idoli cultus: &

Ἐιδωλολάτρης, ου, ὁ, IDOLOLATRA: ex εἴδωλον & λάτρις, ιδος, ὁ, ἡ, famulus, a.

Εἰδωλομάνεια, sive εἰδωλομανία, ἡ, insanus idolorum cultus; apud Areop. & Basil. &c. ex εἴδωλον, & μανία; vide.

Εἴδωλον, ου, τὸ, IDOLUM, simulachrum: ab εἶδος, species. Th. εἴδω.

Εἰδωλοποιία, ας, ἡ; fictio idoli: ex εἴδωλον & ποιέω, facio.

Εἰδωλοφανὴς, simulachri speciem habens; vide in plur. εἰδωλοφανεῖς; item, εἰδωλοφανεῶντες, idoli speciem habentes, &c. ex εἴδωλον, & φαίνω.

Εἰδὼς, qui novit, perf. part. act. per Syn. pro εἰδηκὼς, ότος· verbi εἰδέω, vel εἴδημι, scio, f. ἠσω.

Εἶεν, essent, 3. pl. præs. opt. per Sync. Att. pro εἴησαν, ab εἰμὶ, verbi εἰμὶ, sum.

Εἶεν, etiam, age verò, esto, adv. concedentis: ab eod. verbo.

Εἴλω, ῃς, ῃ, a. 2. opt. act. verbi ἵημι, mitto, f. ἥσω.

Εἶλω, ῃς, ῃ, esse, & in pl. εἶμεν, εἶτε, εἶεν, & per Sync. εἶμεν, εἶτε, εἶεν, præs. opt. verbi ἰημὶ, mitto.

Εἶθ' pro εἶτα, deinde: propter aspirat.

Εἰθάρ, adv. Poët. statim, confestim.

Εἴθε, utinam. Th. εἰ, si.

Εἶθεν, seu ἔθεν, missus sum, a. 1. ind. pass. verbi εἰμὶ, sum.

Εἰθισμένος, assuetus, perf. part. act. &

Εἴθισται, assuevi, a. 1. ind. act. ab ἐθίζω, quod loco augmenti, post ε adscisciit: sic perf. εἴθικα· &

Εἴθισμαι, assuetus sum, perf. pass. unde εἰθισμένος, perf. part. ejusd. verbi. Th. ἔθος, mos.

Εἶκα, similis sum, perf. m. pro quo Attici ἔοικα dicunt, repetitâ initiali præsentis literâ, & ε in ο verso verbi ἔικω. Quidam tamen volunt esse a. 1. Bœot. pro ἔξα.

Εἴκα, ας, ε, misi, perf. ind. act. verbi ἵημι, mitto: f. ἥσω. a. 1. ἧκα.

Εἰκαδάρχης, viginti virorum ordinis præfectus, &c. ex εἰκὰς, άδος, ἡ, vicenarius numerus; ab εἴκοσι, viginti; & ἀρχὴ, principatus, &c.

Εἰκάδι, dat. singul. ab εἰκὰς, άδος, ἡ, numerus vicenarius: ab εἴκοσι, viginti.

Εἰκαδίζειν, οῖ, Epicurei dicti sunt, quoniam εἰκάδας; h. e. Vigesimum diem cujusque mensis colebant, quo natus Epicurus credebatur; Athen. Cæl. 11. c. 32.

Εἰκάζω, f. άσω, assimilo. Th. ἔικω, similis sum.

Εἰκάθω, pro ἔικω, cedo, pareo; ut ὁ μὲν χρυσῶ εἰκαθε τιμῆς; ipse quidem honore cessit Saturno, &c. Apol. lib. 1. Argon.

Εἰκαὶ, etiam si, conjunct. discret. cum ind. & εἰ, si, & κὲ, etiam.

Εἰκαιβουλία, ας, ἡ, Vana consultatio, stoliditas; (i. e. μεταμέλεσθαι) ex εἰκαῖος, vanus, & βουλή, Sic, εἰκαιομυθία, loquendi temeritas, vaniloquentia; orationis vanitas, &c. à Th. μῦθος, verbum, oratio, &c. Unde etiam, εἰκαιομυθέω, vana loquor;

Εἰκαιορρημονέω, vana loquor; εἰκαιορρημῶν, vana loquens; & εἰκαιορρημοσύνη, vaniloquentia, &c. ex εἰκαῖος vanus; & ῥῆμα, verbum: V.

Εἰκαῖος,

Εἰκαῖος, α, ὁ; temerarius, qui temerè aliquid facit; undè τὸ εἰκαῖον, temeritas; item, id quod εἰκῇ, & temerè factum est, vel fit: item, qui temerè, & fortuitò se effert; εἰκαῖος ἀναγώγης, exp. lector vulgaris, & trivialis doctrinæ; exponitur etiam, vanus, futilis, &c. à Th. εἰκῆ; V. Undè etiam εἰκαιοσύνη, ης, ἡ, temeritas; vel futilitas, vanitas; item εἰκαίστης, ου, ὁ, ἡ; idem.

Εἰκάς, άδος, ἡ, numerus vicenus; viginti: item, vigesima mensis dies, &c. ab εἴκοσι, viginti.

Εἶκαση, miserunt, 3. pl. perf. verbi ἵημι, mitto, perf. pur. εἰκάω. Sed

Εἴκασι, videntur: p. m. ab εἴκω.

Εἰκασία, ας, ἡ; similitudo, representatio imaginis, assimilatio: item, comparatio, conjectura, imaginatio, & simulachri effictio, &c. ab εἰκάζω; V.

Εἴκασμα, ατος, simulachrum: ab εἴκω, similis sum.

Εἰκασμός, similis; εἰκασμὸς, ου, ὁ, conjectura, eventus, conjectatio; Plin. εἰκαστὴς, ου, ὁ, conjector, & εἰκαστικὸς, ὴ, όν, conjecturabilis, dubitativus; unde dicitur εἰκαστικὴ τεχνὴ, (quæ pars τῆς μιμητικῆς) Plin. statuaria; nam εἰκαστικὸς, sonat, q. d. assimilatorius: item, conjecturalis; undè εἰκαστικὰ, dicuntur: adverbia quæ dubitativa seu dubitandi vocantur; ut ἴσως: omnia ab εἰκάζω; vide.

Εἰκάσσαις, conjectare poteris, 2. sing. a. 1. opt. act. Poët. pro εἰκάσαις, verbi εἰκάζω, conjicio: f. άσω, a. 1. inf. εἰκάσαι. Th. εἴκω, similis sum.

Εἴκαστι, Dor. pro εἴκοσι, viginti: quod vide.

Εἰκ' pro εἰκε, vel εἴκεν, siquidem. Th. εἰ, si, & κε vel κεν, particula Poëtica.

Εἶκε, cede, & in plur. εἴκετε, cedite, præs. imperat. ab εἴκω cedo: f. ξω.

Εἴκην, & Att. ᾔκην, iveram, plusq. p. à pert. εἶκα, verbi εἶμι, eo.

Εἰκελόπειρ, ας, ὁ; somno similis. Vanus, somnio similis, inanis, &c. ex εἰκελος, & ὄνειρος; quod vide.

Εἴκελος, ε, similis. Th. εἴκω.

ΕΙΚΗ, adv. frustrà, temerè, sine consilio, casu: indè εἰκαῖος, α, ὁ, temerarius: q. ab εἴκω, cedo.

Εἰκάζειν, Etymol. Athenienſibus esse dicit conjectari, παρὰ τὸ εἰκαίως, ἢ ὡς ἔτυχε, βάλλειν, Metaph. ab iis qui temerè & prout casus fert tela conjiciunt. Item assimilare, representare, &c.

Εἴκαμαι, idem quod εἴκω, similis sum, &c.

Εἰκονίζω, assimilo, exprimo: ab εἰκὼν, imago. Th. εἴκω, similis sum.

Εἰκονικὸς, ὴ, όν, iconicus; omnibus lineamentis ad exemplar expressus, similis, imaginarius; graphicè pictus & effictus, &c. Item εἰκόνιον, exigua statua, parvum signum; imaguncula, icuncula, &c. & εἰκονισμὸς, οῦ, ὁ, effictio; iconica representatio, effigies, imago, &c. est & figura orationis, quæ authori Rhetor. ad Heren. officio dicitur; Cum scil. effingitur & exprimitur verbis, corporis alicujus forma, quoad intelligendum, satis sit, &c. omnia ab εἰκονίζω; vide.

Εἰκονογραφέω, ῶ, rerum personarúmve imaginem oratione describo; verbum est Rhet. ex εἰκὼν & γράφω.

Εἰκονομαχία, imaginum oppugnatio, quas qui è templis deturbant, aut deturbandas censent, εἰκονομάχοι, dicuntur; ex εἰκὼν, & μάχη.

Εἰκὼς, ὼ, ἡ, imago, εἰκὼν; Aristoph. Item, εἰκὸς, ὁτος, τὸ, par, decens, consentaneum, verisimile, probabile, vero proximum, &c. ὡς, vel ὥσαρ εἰκὼς; ut verisimile, creditilie, æquum, vel par est, ut decet, &c. pro quo dicitur etiam, κατὰ τὸ εἰκὸς, & ἐκ τῶν εἰκότος. cui opponitur παρὰ τὸ εἰκὸς, &c. Them. εἴκω.

Εἰκοστάλοιον, τὸ, quod boum viginti pretium valet; ex εἴκοσι, & βοῦς, βοὸς, &c. vide.

Εἰκοστάρχης, qui vicenorum sessuum est; unde in neut. εἰκοστάρχεον, vicenis constans basibus, sive sedibus superficiebusque: ex qua forma Pythagoras factum aquam censebat; Plut. de placitis, &c. ex εἴκοσι, & ἔδρα; V. Sic, εἰκοσαετὴς, viginti annorum, natus viginti annos; ἐκοσαετὴς ἑταιρία, viginti annorum amicitia, ἐκοσαετὴς χρόνος, tempus viginti annorum; εἰκοσαετία, vicennium; ut δεκαετία, decennium, &c. ex ἴκοσι, & ἔτος; V.

Εἰκοστὸς, adv. vicies: ab εἴκοσι.

Εἰκοστόκωπος, viginti remos habens; ut εἰκοστόκωπον ναῦν, navis quæ viginti remis impellitur; ex εἴκοσι, & κωπὴ; vide.

Εἰκοστύμνιος, in Epigr. viginti mensium, Th. μὼν; V.

Εἰκοστοπλάσιος, vigecuplus, vicies auctus; Plac. in Tim. ab εἴκοσι, viginti.

Εἰκοστοπρωτεῖα, viginti primi; item, εἰκοστοπρωτεῖα τὰ, viginti primatus, &c. ex εἴκοσι & πρῶτος; V.

Εἰκοστόφυλλος, viginti habens folia; ut εἰκοσάφυλλα ῥόδα, rosæ quibus insunt vicena folia. Thoph. lib. 6. ex εἴκοσι & φύλλον, τὸ; V.

Εἰκοστὸς, ὁ, qui, & εἰκοστὸς, ἡ, ὸν, quæ est viginti annorum. Th. εἴκος; Vide.

Εἰκοσήρεμος ναῦς; navis habens viginti remos; à Th. ἐρέσσω; V.

Εἰκοσήρης, subaudi ναῦς; viginti ordinum navis; (sic, τεσσαρακοντήρης, τεσσαρακοντήρεις, &c. navis triginta, & quadraginta ordinum, &c.) ab εἴκοσι, & ἐρέσσω, remigo.

ΕΙΚΟΣΙ, & Poët. εἴκοσι, οἱ, αἱ, τὰ, viginti: pl. tantum & ἄκλιτον. Dor. εἴκατι. Hinc εἰκὰς vicenarius numerus: εἰκοστὸς, vigesimus.

Εἰκοσθοῦς, viginti boum (seu ejus nominis nummûm) pretio estimabilis, &c. à Th. βοῦς, bos.

Εἰκοσίμετρος, viginti mensuras capiens: ab εἴκοσι, viginti, & μέτρον.

Εἰκόσμνος, viginti minarum; à Them. μνᾶ;

Εἰκοσπήχεος, de quo viginti contendunt: ab εἴκοσι, viginti, & ἐρίζω, contendo.

Εἰκοσπκτὼ, viginti octo. εἰκοσιπέντε, viginti quinque; εἰκοσιξ, viginti sex; εἰκοσιτέσσαρες, viginti quatuor; ex εἴκοσι, cum ὀκτὼ, πέντε, ἕξ, & τέσσαρες, &c. Sic, εἰκοσιβεῖς, viginti tria; ex εἴκοσι, & τρεῖς, &c.

Εἰκοσύργυος, qui est viginti ulnarum. Th. ὄργυια; V.

Εἰκόσορος ναῦς, navis quæ viginti remis agitur: sic πεντηκόντορος, quæ triginta, & πεντηκοντόρορος, quæ quinquaginta, &c. à Th. ἐρέσσω, cum εἴκοσι, &c.

Εἰκοστὴ, ης, ὁ, vigesimo die proveniens; ab εἰκόστος.

Εἰκοστολόγος, qui vigesimam partem colligit; ex εἰκοστὸς, & λέγω, colligo.

Εἰκοστὸς, vigesimus, & in f. g. εἰκοστὴ, n. g. ὸν: ab εἴκοσι.

Εἰκοτολογέω, ῶ, similitudinem veri consequor, in iis quæ dico; undè, εἰκοτολογήσας; ex conjecturis dicere, ἐκτραγῳδίας εἰπεῖν; ex seq. εἰκότως, & λέγω, dico.

Εἰκτικὸς, ad cedendum facile aptus, facile cedens; à seq. εἴκω, cedo.

Εἰκότως, adv. similiter: ab εἰκὼς, ότος, similis. Th. εἴκω.

Εἶκτσαν, cedunt, 3. pl. ab εἴκω, cedo.

Εἶκτῶν, similes erant, pro εἰκέτην, 3. dual. imperf. per Sync. & solutâ diphthongo εἴκτην, verbi εἴκω. Vel ut alii volunt, est plusq. p. med. εἴκτην, & in dual. εἰκέτην, & Syncope εἴκτην, & per Dialysin ἐίκτην.

Εἴκτο pro εἴκετο, assimilatus erat, 3. sing. imperf. pass. ab εἴκω, similis sum. Vel plusq. p. ab εἴλμαι, ῶ, κτο.

Εἰκῶαν, decoram, aptam, acc. sing. perf. part. m. f. g. ab εἶκα, p. m. pro ἴοικα, verbi εἴκω, similis sum.

ΕΙΚΩ, similis sum; item cedo, non repugno: f. ξω. præt. m. ἴοικα. Hinc εἰκὼς, ότος, τὸ, verisimile: εἰκότως, ut par est: ὁπεικὼς, έος, ὁ, ἡ, decens, consentaneus; idem æqui boni amans: ὁπεικεία, ας, ἡ; æquitas: ῥᾳστώνεια, assimilis sum: videor, ᾐκέλος & δέικελος, ος, ὁ, ἡ; Deo similis.

Εἰκὼ, όος, ους, ἡ, Poët. pro εἰκὼν, όνος, imago, effigies.

Εἴκων, cedens, præs. part. ab εἴκω.

Εἰκὼν, όνος, ἡ, imago: ab εἴκω.

Εἰκὼς, decens, præt. part. med. ab εἴκω.

Εἰλαδὸν, in gyrum, simul, universim, turmatim, &c. pro ἰλαδὸν; quod vide.

Εἰλαμὶς, ίδος, ἡ, membrana cerebrum ambiens: ab εἰλέω, involvo.

Εἰλαπινάζω, f. άσω, Poët. epulor: &

Εἰλαπιναστὴς, οῦ, ὁ, conviva: ab

ΕΙΛΑΠΙΝΗ, ης, ἡ, Epulum: dit. pl. εἰλαπίνησι, q. ab εἴλη, congregatio, agmen, & πίνω, bibo.

Εἴλαρ, ατος, τὸ (quod & εἴλαφ) propugnaculum: ab εἰλέω, coarcto.

Εἰλάρχης, præfectus agminis equitum 64. idem quod & pro ἰλάρχης, &c. unde in plur. εἰλάρχαι, ordinum præfecti, &c. ab ἴλη, & εἴλη, agmen; à Th. εἰλέω, congrego, & ἀρχὴ principatus, &c.

Εἰλάπη, pro ἐλάτη, Poët. abiegnus: ab ἐλάτη, abies.

Εἶλε, cepit: a. 2. act. ab αἱρέω, capio.

Εἴλεγμαι, dictus sum, Att. pro λέλεγμαι, perf. pass. verbi λέγω, dico.

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ, ας, ἡ, Lucina, partus: quod parturientibus opituletur: ab ἐλεύθω, unde & Ἐλεύθω, dicta.

Εἰλεῖ,

Εἰλέπαν, 3. sing. præf. paſſ. ab εἰλέω.
Εἰλέομαι, ἕσμαι, concludor, coarctor; paſſ. ab εἰλέω, coarcto: at εἰλέομαι, ἕσμαι, circumplicatus ſum, & involutus; ut terra circum axin mundi; Plac. in Tim. ab εἰλέω, verſo.
Εἱλεὸς, ὕ, ὁ, ILEUS, volvulus, morbus inteſtinorum; item vitis: ab εἰλέω.
Εἰλέσιον, civitas Bœotiæ.
Εἵλε̃', & εἵλετο, elegit, 3. ſing. a. 2. m. vide εἵλε, ab αἱρέω, eligo.
Εἷλε, cepiſti, eripuiſti, Dor. pro εἷλες, 2. ſing. a. 2. m. verbi αἱρέω.
Εἱλεῦντο, pro εἱλέοντο, ſeu εἱλοῦντο, Dor. 3. pl. imperf. paſſ. verbi εἱλέω, verſo.
ΕΙΛΕΩ, cego, coarcto, concludo, congrego: εἱλέω verò, verſo, circumago, involvo: f. ἥσω. p. ηκα· undè
Εἱλεώδης, ές, ὁ ἡ ἡ, ileo gracilioris inteſtini morbo laborans; ileoſus dicitur, à Plin. lib. 20. c. 4. Undè in neut. plur. τὰ εἱλώδη, torſiones inteſtini gracilioris, ilei cruciatus, ileoſa, &c. ab εἱλεὸς; quod vide. Item, ab εἱλέω, eſt ſeq.
Εἵλη, ης, ἡ; agmen: &
Εἴλη & ἔλη, ης, ἡ, ſplendor.
Εἱλήδν, idem quod εἱλαδὸν & ἰλαδὸν; quæ vide; σωιεςεμμβίας. Suid.
Εἱληθδής, ές, ὁ, ἡ, a ſole calefactus: ab εἴλη, ſplendor, & θέρω, calefacio.
Εἱληθρέω, ῶ, ad ſolem caleſco, inſolor, apricor, pro quo etiam dicitur, ἑληθρέω, idem; ab ἑληθρὸς; q. v.
Εἱλήϊν, τὸ, in ſole calefactum; item εἵλησις, εως, ἡ; æſtus, &c. utrumque ab εἱλέω, inſolo; (item verſo, de qua ſignificatione vide ſuprà:) à Th. ἔλη, & ἔλη, ης, ἡ, calor ex ſole prodiens, calor ſolaris; item ſolis ſplendor, &c.
Εἰλήλεθε, ας, ε; veni, Poët. pro ἐλήλυθα, præt. m. Att. verbi ἔρχομαι, venio: p. m. ἦλυθε, & Att. ἐλήλυθε.
Εἰλήλεθεν, ejuſd. 3. ſing. pluſq. p. m.
Εἰλήλεθμεν, per Syn. pro εἰληλύθαμεν, venimus, 1. pl. ab εἰλήλεθα, p. m.
Εἵλημα, τὸ, involucrum, integumentum. Athen. verbale, ab εἱλέω, & εἱλέομαι, verſo.
Εἴλημμαι, perf. Att. pro λέλημμαι· &
Εἴλημμαι, pro λελημμαι, perf. part. paſſ. verbi λαμβάνω.
Εἵλητο, aſſumptus eſt, 3. ſing. perf. εἴλημμαι, verbi λαμβάνω, accipio.
Εἵλησις, εως, ἡ, idem quod ἕλιξις, convolutio, circumvolutio; (item æſtus: vide ſuprà, in εἰλήϊν·) Sic, εἰλησικὸς, qui ſeſe εἱλεῖ; ut, εἰλησικὰ ζῶα· animantia quæ tractim ambulant; i. e. quæ ſeſe volvunt & trahunt inter incedendum, &c. Item, εἱλητὸς, ᾱ, ὁ, convolutus, vel convolubilis, &c. omnia, ab εἱλέω, verſo, &c.
Εἵληφα, ſumpſi, perf. Att. pro λέληφα· hinc εἱληφὰς, ὁτ, perf. part. act. ejuſdem verbi.
Εἵληχα, ſortitus ſum, perf. Att. verbi, λαγχάνω, ſortior.
Εἱλιγγίάω, quod & ἰλιγγίω; tentor vertigine; a ſeq. εἱλιγξ; v.
Εἵλιγξ, ιγγος, ὁ; vortex, gyrus, tormen inteſtinorum, ab εἱλέω, verſo: Εἱλιγγ, vertigo capitis, σκότωσις.
Εἱλίγμα, ατ, τὸ, involutio: ab εἱλίπω, q. v.
Εἵλιγμαι, circumvolutus ſum, perf. paſſ. & pæt. εἱλίγμῳ· ab εἱλίπω. Th. εἱλέω, verſo.
Εἱλιγμαπόδης, ές, ὁ ἡ ὃ, tortuoſus; flexuoſus, intortus: (dicitur & ἑλιγμαπόδης) ab εἵλιγμα; quod V.
Εἱλιγμῷ, ᾳ, qui flexuoſis orbibus, eſt convolutus: part. perf. paſſ. præced. εἵλιγμαι; quod vide.
Εἱλιγμὸς, ᾶ, ὁ, vortex, gyrus: ab εἱλίσσω.
Εἱλιδδν, quaſi plexim, & implicatim, flexuosè; in Epigram. à Th. εἱλέω, verſo, volvo, &c.
Εἵλικες βόες, dicuntur apud Poëtas, vel nigri, vel flexiles: vel à retortis cornibus: ab εἵλιξ, quod vide.
Εἱλικόφις, & ἑλικοεὶς, εντ, ὁ; tortuoſus, voluminibus tortus, & ſinuoſus, &c. (ab εἱλίσσω, circumvolvo;) pro quo dicitur etiam, εἱλικοειδὴς; idem, flexuoſus, anfractus.
Εἱλικρίνεια, ας, ἡ; ſinceritas: ab
Εἱλικρινὴς, ές, ὁ, ἡ, diſtinctus, ſyncerus, clarus: in nom. pl. εἱλικρινεῖς· ab εἵλη, ſplendor Solis, vel potius ἕλη & κρίνομαι, ſecerno.
Εἱλικρινέω, ſyncerum reddo. Ariſtot. de mundo: ab εἱλικρινὴς.
Εἱλινδέομαι, ἕσμαι, idem quod Th. εἱλέω, verſo, involvo, involvor, &c.
Εἵλιξ vel ἕλιξ, ικτ, ἡ, involucrum, gyrus; item ſpecies hederæ: ſumitur etiam adject. pro implicito: ab εἱλίσσω, idem, ac Them. εἱλέω, verſo.
Εἱλίποδας, curvipedes, vel curvè gradientes: dat. pl. Ion. εἱλιπόδεσσι, ab
Εἱλίπους, οδτ, ὁ, ἡ, flexipes: ex ἕλω pro quo uſitatum, αἱρέω, flecto, & πούς, pes.
Εἱλισκόπωπις, vertigo. Heſych. propriè, vertigo conjuncta cum oculorum offuſcatione; ab εἱλίσσω, & σκοτόω; quod vide.
Εἱλιστύμῳ, η, ον, convolutus, a, um; præf. part. paſſ. ab
Εἱλίσσω, vel πω, circumvolvo: pro quo etiam dicitur ἑλίπω· f. ἕξω. p. εἵλιχα. præt. paſſ. εἵλιγμαι. Them. εἱλέω, verſo.
Εἱλιτενὴς, ές, ὁ ἡ ὃ; convolutus, qui volutatim in altum extenditur. Theocr. Idyll. 13. ex εἱλέω, & τείνω; quod vide.
Εἱλίχατο, pro εἱλίγμῳσι ἦσαν, 3. pl. pluſq. p. paſſ. verbi εἱλίσσω, volvo. Th. εἱλέω, verſo.
Εἷλκον, imperf. act. ab ἕλκω, traho: &
Εἵκυσε, traxit, a. 1. imperf. εἵλκυσν· ab ἑλκύω, quod perinde ac Th. ἕλκω, ſ poſt ε pro augmento adſciſcit.
Εἵλλω, vel εἴλω; idem quod Th. εἱλέω, in angustum cogo; i. e. coarcto: item ῥέφω verſo, & ἔργω, vel κωλύω, arceo, prohibeo, &c.
Εἱλόμῳ, ᾳ, ὁ; præſ. part. paſſ. ab εἵλομαι, verbi εἱλέω, arcto, includo.
Εἱλόμην, elegi, a. 2. m. verbi αἱρέω.
Εἵλον, ες, ε, accepi, a. 2. ind. εἵλοντο, 3. pl. a. 2. m. ab αἱρέω, eligo.
Εἵλος, 2. ſing. a. 2. m. ejuſd. verbi.
Εἵλεχα, Att. pro λέλεχα, perf. à λέχω.
Εἱλόπεδον, ᾳ, τὸ, campus apricus, locus calori ſolis expoſitus; & ad inſolandum aptus; i. e. πέδον ἕλῃ παραδεδομένον; Euſt. pro eodem etiam dicitur ἡλιόπεδον, articulo τὸ, cum εἱλόπεδον, per craſin coaleſcente. Odyſſ. κ; & Dioſc. l 1. c. 38. ex ἕλη, ſeu ἔλη, & πέδον, quod vide.
Εἱλύᾳ, Ion. pro εἱλυμῦσι εἰσὶ perf. paſſ. verbi εἱλύω, ſeu εἵλυμι, verſo, volvo. Th. εἱλέω, idem.
Εἱλυθμὸς, ᾶ, ὁ, latibulum, εἵλυμα, τὸ, involucrum, integumentum: item, veſtis, indumentum, &c. εἱλυὸς, ᾶ, ὁ, idem, latibulum, luſtrum; ἡ καπάδισις τῶν θηρῶν, &c. Item, εἵλισις, εως, ἡ; idem quod πορεία; ut Soph. Schol. Annot. & εἱλύσσω, intego, involvo, implico, &c. omnia à præced. verbo εἱλύω.
Εἱλὺς, υος, ἡ, limus, cœnum; idem quod, & pro Th. ἰλὺς; ab εἱλύω, pro quo & ἰλύω, involvo; quod pedes involvat, &c.
Εἱλυποδέομαι, volvendo trahor; compoſitum enim eſt, ex εἱλύω, & ποδέομαι, propriè, dicuntur vermes & ſerpentes εἱλυποδοῦντες, qui ſe in arctum colligentes, & poſteriora attrahentes, progrediuntur, &c. ſcribitur & ἰλυποδέομαι; quod exp. ἐν τῇ ἰλύϊ ποδέομαι, τοῦτ' ὄζιν ἐν τῇ γῇ κυλίομαι; in limo trahor: h. e. humi volvor; ſeu per humum repo, ſerpentium more, &c. Sed transfertur & ad animum; apud Gregor. ἀεὶ τὰ κάτω, καὶ πλὴν ἀδύνατον, ἰλυποδέμῳ; terrena tantum & humilia ſapiens, &c. Indè, nomen verbale, εἱλύποδεμα, τὸ; ejuſmodi tractim repentium motus, &c. Euſt.
Εἱλύφαζε, reſplendebat, imperfect. verbi
Εἱλυφάζω, vel άω· f. άσω, torqueo. Th. εἱλέω, verſo.
Εἱλυφάντες, Poët. pro εἱλυφῶντες, ab εἱλυφάω, verſo. Th εἱλέω, idem.
Εἱλύω, ſeu εἵλυμι, f. ύσω, verſo, volvo: ab eod. Th.
Εἵλω, ſeu ἕλω, idem quod εἱλέω, & εἱλέω.
ΕΙΛΟΣ, ου, ὁ, vel εἱλώτης, ου, ὁ; HELOS, vel HELOTA, ſervus apud Lacedæmonas, ex Helotis captis.
Εἱλωϊεία, ας, ἡ; ſervitus: &
Εἱλωΐδύω, f. ύσω, ſervio: &
Εἵλωτις, ιδτ, ἡ, ſerva: ab εἵλως.
Εἱλώτης, ητ, ἡ, famulitium Spartanorum: item, εἱλωτικὸς, ᾶ, ὁ, Heloticus; qui vel qualis Helotum eſt: ad Helotas pertinens, ſervilis; ut, εἱλωτικὸν πλῆθ, multitudo Helotarum: i. e. ſervorum, εἱλωτικὸς πόλεμ, ſervile bellum. Plut. ab eod. Th.
Εἶμ' pro εἶμι, eo, vado.
Εἵμα, ατ, τὸ, veſtis. Æol. ἕμμα, ab ἕω, induo, vel ἕννύω.
Εἵμαι, εἶσαι, ſedi, ſediſti, ſeu indutus ſum, perf. paſſ. verbi ἕω, induo. a. 1. ἔσσα· pluſq. p. paſſ. ἕμην· part. perf. εἱμένος. Eſt &
Εἷμαι, miſſus ſum, perf. paſſ. verbi ἵημι, mitto.
Εἵμαρμαι, σαι, ται, Att. pro μέμαρμαι, perf. paſſ. & part. εἱμαρμένος, fato decretus, fatalis: & inde
Εἱμαρμένη, ης, ἡ, fatum, divinitùs decretum, à μείρομαι, divido: quia ſuum cuique diviſum eſt.

Εἱμαρ-

Εἵμαρτο, fato decretum erat, 3. perf. plusq. p. pass. ejusd. verbi.

Εἰμβῴ, Poët. Dor. & Æol. pro ἰσμὲν, 1. pl. verbi εἰμὶ, sum.

Εἶμβν, sumus, per Syncop. pro εἴημεν, præs. opt. 1. pl. ejusd. verbi.

Εἴμεναι, Poët. & Dor. pro εἶναι, esse, Att. ἔμμεναι, Æol. ἔμμεν, ἔμμεναι, præs. inf. verbi εἰμὶ, sum.

Εἰμένος, η, indutus, part. ab ἕννυμι, perf. pass. ab ἵω, induo.

Εἰμὶς, Dor. εἰμὲς, Poët. pro ἰσμὲν, 1. pl. præs. ind. verbi εἰμὶ, sum.

Εἰ μὴ, nisi, conjunct. idem pro ἤ, sed

Εἰμὶ, εἶ vel εἴς, ἐστὶ, Sum, Es, Est, imperf. ἦν, ἦς & Æol. ἦσθα, ἦ & Att. in N. Telt. ὦν, fui, ὦ, fuero, a. 2. sub. ἦμεν, ἦστε, ἦσαν, fueram, plusp. p. f. ἔσομαι, ῃ, ται, & per Syncop. ἔσμαι, præf. imperat. ἴσθι vel ἔστω vel ἔστε, ἔστων, Att. ἦτε· præf. opt. εἴην, ης, η, præt. sub. ὦ, ᾖς, ᾖ, fi n. fut. sub. ἔσομαι, ῃ, ηται, præt. inf. ἦ f. 1. inf. ἔσεσθαι· part. præf. ἄν, ἔσσα, ὄν, Th. ἴω, inus. idem.

Εἶμι, eo, & in dual. ἴτον, 3. pl. ἴσι· imperf. ἦϊν, dual. ἴτην, 2. pl. ἴσαν· a. 2. ἰον, ἴομεν, ἴες, præf. impera. ἴθι, ἴτω· a. 2. impe at. ἰὼν· præt. m. ἔϊα, (ab ἔω) Att. ᾖα, & solutione facta ᾔειν, ᾔεις, ᾔει, plusq. p. ᾔειν, 3. pl. ᾔεισαν, Att. ᾔεσαν, Th. ἴω inus. pro Eo.

Εἶν, in pro ἐν, Poët. cum dat. Eft &

Εἶν, iram: imperf. verbi εἶμι, eo: &

Εἶν Poët. pro ὦ, imperf. verbi εἰμὶ, sum.

Εἰναέτες, & ἐναετὴς, adv. per novem annos, ab ἐναετὴς novennis: ab ἐνέα, novem, & ἔτος, annus.

Εἶναι, esse, præf. infin. ab εἰμὶ, sum. Eft &

Ἴέναι, per Metathesin pro ἰέναι, inf. ab εἶμι, eo: inde ἀπέναι, abire: at

Ἔναι, misisse: a. 2. inf. ab ἵημι, mitto.

Εἰνάκις, pro ἐνάκις, vel ἐννάκις, novies; ut, εἰνάκις ἀνδρῶν ἤρξε in Odyss. ab ἐννεὰ, novem.

Εἰναλίη, ης, ἡ, & εἰναλίος, ος, marinus, pro ἁλιεὺς· ab ἐν & ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare.

Εἰναλίφοιτος, per mare vagans; ut εἰναλίφοιτα λίνα, retia marivaga; in Epigramm. ab εἰναλίομαι, & φοιτάω; vide.

Εἰνάνυχες, per novem noctes, adverb. pro ἐννάνυχες· ab ἐννέα, novem, & νὺξ, nox.

Εἰνὰς, ἀδος, ἡ, pro ἐννὰς, nonarius numerus: Heſiodo eſt, nona dies menſis. Th. ἐννέα novem.

Ἐϊνατέιρ, vel εἰνάτηρ, ρος, ἡ, fratria, id eſt, uxor fratris: dicitur παρὰ ἐυνάζειν, cubare: ut ſit q. ἐυνάτηρ, cohabitatione juncta.

Εἴνατος, η, nonus, pro ἔννατος, ab ἐννέα, novem.

Εἰναετίζομαι, novennis ſum, Callim. à præced. εἰναέτης.

Εἰνείκατο, Ion. & Poët. pro ἠνείκατο, & ἐνείκατο, detulerunt, 3. pl. a. 1. m. vide in ἤνεικα, verbi φέρω.

Εἵνεκα, per Ectaſin Poët. pro ἕνεκα, propter, causâ: regit. gen. Et εἵνεκεν Ionic.

Εἰνέτης, novennis, Callim. hymn. in Dianam; ab ἐννέα, novem, & ἔτος, annus.

Ἐϊνὶ, Poët. pro ἐν in.

Εἰνόδιος, α, in viâ ſitus, in viâ habitans: ab ἐν, in & ὁδὸς, via.

Εἰνοσίγαιος, α, ὁ, Enoſigæus, movens terram; Neptuni Epitheton; idem cum ἐνοσίχθων; quod vide.

Εἴνοσις, motus (κίνησις) idem cum ἴνωσις; quod vide.

Εἰνοσίφυλλος, α, ὁ, ἡ, quatiens frondes, frondoſus: à φύλλον, folium: & εἴνοσις pro ἴνωσις, motus, ab ἐνόω, impello, agito.

Εἶνται, ſederunt, 3. pl. perf. paſſ. ἕμαι & in pluſq. p. 3. plur. εἶντο, ſederant, ab inuſ. ἕω.

Εἴνυμι, & εἰνύω, idem quod, & ab ἕω, induo: i ex, κρύπτω, tego, &c. V.

Εἶξα, ſimilis ſum, & in 1. pl. εἴξαμεν, a. 1. ind. act. verbi εἴκω· εἴξας, cedens, a. 1. part. εἶξαν, ceſſerunt: 3. pl. a. 1. act. ejuſd. verbi.

Εἷο pro ἕ, Poët. genit. ſing. μῦ εἷο, ſecum.

Εἶπα, ας, ε, dixi, & in 3. pl. εἶπαν, a. 1. ind. act εἶπα, a. 1. inf. a. 2. εἶπον, ες, ε. Et εἰπάτε, 2. pl. a. 1. imperat. ab ἔπω, dico: quod eſt ε, pro augmento adſciſcit ι, idemque omnibus in modis ſervat.

Εἰπαὶ pro εἰπατε, 2. pl. a. 1. imperat. &

Εἰπὲ, dic, Att. pro εἶπε, a 2. imperat. & εἰπέτω, dixiſſe, a. 2. inf. ejuſdem verbi.

Εἰπίμψω, inf. Ion. pro εἰπεῖν, ejuſd. a. 2. inf.

Εἴπερ, ſiquidem, ſi, εἴπερ ἄρα, ſi quidem. Th ei, ſi.

Εἶπησκε, dixit. Ion. pro εἶπε, 3. ſing. a. 2. ἔπον, verbi ἔπω, dico.

Εἶπε, ſicubi, ſiqua, ſiquo: ab ει, ſi.

Εἴπῃς, dicas, a. 2. ſub. hinc Æol. εἴπηθα, 2. ſing. ejuſd. temporis, verbi ἔπω.

Εἴποθεν, ſiquo ex loco: &.

Εἰποὶ, ſi aliquo. Th. ει, ſi.

Εἰπόμην, ſequebar, & in 3. pl. εἵποντο, imperf. vel a. 2. verbi ἕπομαι, ſequor: f. ἑψομαι. P. εἱμέμην.

Εἶπον, ες, ε, a. 2. ind. & Dor. εἶπα, pro εἶπε, a. 1. imperat. verbi ἔπω, dico.

Εἴποτε, ſi quando, adv. ex ει, ſi, & ποτὲ, quando: quod ab ὅτε, idem. Sic

Εἴπου, adv. ſicubi: ex ει, ſi, & που; ubi? ab ὅς, qui.

Εἶπω, dixero, a. 2. ſub. εἰπὼν, ὄσα, ὄν, a. 2. part. verbi ἔπω, dico.

Εἴπως, adv. ſi quo modo, ſi quâ ratione, ſi forte, ex ει ſi, & πῶς, quo modo?

Εἰρανὰ, ας, ἁ, Dor. pro εἰρήνη, ης, pax.

Εἰρεσιώνης, ου, Bacchi epitheton. Dici volunt παρὰ τὸ ἐρέσθαι, quia infuſus fuit, femori ſcil. Jovis: unde & μηροῤῥαφὴς.

Εἱρηάω, prohibeo, diſtraho, imperf. εἱρηάουν, & diſſolut. Poëticâ ἱέρηαδον, ab ἔργω, vel εἴργω, idem.

Εἱρησάμην, ω, ατο, exercui: a. 1. m. ἱρηζόμην, ῃ, ετο, imperf. verbi ἱρηάζομαι, operor, laboro. Th. ἔρηρν, opus.

Εἰρηάδω, confeci, a. 1. ind. paſſ. &

Εἰρησμαι, σαι, ται, confectus ſum, perf. ind. paſſ. & part. εἰρησμένος, ab ἱρηάζομαι, ab cod. Th.

Εἱρηᾷ cohibet, 3. ſing. præſ. act. εἴρηᾶσθαι, cimoveri, præſ. inf. paſſ. ab εἴργω, arceo.

Εἱρμαι, vinctus ſum, perf. inf. paſſ. & part. εἱρμένος, ab eod. verbo.

Εἱρμὸς, ὄ, ὁ, incluſio: ab eod.

Εἱρμοφύλαξ, carceris cuſtos. Xen. Hellen. 5. ex εἱρμὸς, prohibitio: item carcer, ergaſtulum, &c. & φύλαξ, cuſtos, &c.

Εἴργνυμι, μι. εἴρξω, π. εἶρξα; idem quod εἴργω, coerceo, carcere detineo, &c. à quo etiam eſt, in paſſ. εἱργμαι, includor, in carcerem conjicior, &c.

Εἴργον, coërcens præſ. part. n. g. εἴργω, abſtine, præſ. imperat. paſſ. εἴργρισι, 3. pl. ind. act. ab εἴργω, arceo, f. ξω.

Εἴργω, includo, in carcerem conjicio: f. ξω· p. χα εἴργω, arceo, prohibeo, veto: inde πολιορκέω, urbem obſideo.

Εἰρέα, ας, vel Ion. εἰρέη, ης, ἡ, concio, cœtus: ab εἴρω, dico.

Ἔρεαι, Ion. pro εἴρῃ, interrogas, 2. ſing. verbi εἴρομαι pro ἔρομαι. Them. εἴρω, dico.

Εἰρέαζ, Ion. pro εἴρωσι, 3. pl. perf. paſſ. a εἰρέω, dico: vide εἰρηκὼς.

Εἰρέεσθαι, εἴεσθαι, Ion. & Poët. pro ἔρεσθαι, interrogare, inquirere.

Εἰρέω, Ion. pro εἴρω, interroga, præſ. imperat. verbi εἴρομαι· poteſt eſſe & imperf. ab ἔρομαι. Th. εἴρω.

Εἴρεων, ων, τὸ, & εἴρεσσον; idem quod ſequens.

Εἴρεσσον, ων, ἡ; remigatio, remigium; idem ſignificare & εἴρεων, quidam putant.

Εἴρερ, ος, ὁ, captivitas, ſervitus: ab εἴρω, necto.

Εἰρεσθαι, Ion. pro ἔρεσθαι, quærere, interrogare.

Εἰρεσία, ας, ἡ; remigatio, remigium, καταπλασία, ab εἰρέσσω.

Εἰρεσιώνη, ης, ἡ, ramus oleaginus, lanâ obvolutus, quam circumpendentibus arborum fructibus ante januas ædium ſuſpendere ſolebant, ad famem arcendam: ab ἔριον, lana.

Εἰρεσσαι, enumerantes, Dor. pro ἐρεσσαι, præſ. part. pl. num. f. g. ab ἐρέω, dico, Poët. εἰρέω. Th. ἔρω.

Εἰρέω, dico, interrogo; idem quod εἴρω; quod vide.

Ἔρρηκα, perf. Attic. à ῥέω, dico: f. ῥήσω, perf. ἐῤῥήκειν· perf. part. Attic. εἰρηκὼς· &

Εἰρημένος, η, ον, dictus, part. ab εἴρημαι· Att. pro ἐῤῥημαι, perf. paſſ. à ῥέω. Alii ab ἰρέω derivari malunt.

Εἰρίων, ίονος, ὁ, puer, qui jam fari poteſt: ab εἴρω, loquor.

Εἰρηναῖος, α, pacificus: ab εἰρήνη, pax.

Εἰρηναρχὸς, ὁ, IRENARCHA, magiſtratus quidam apud juriſconſ. ab eod. Th. & ἀρχὴ, principatus.

Εἰρηνεύω, pacem colo, in pace vivo: f. εύσω. perf. εἰρηνεύκα· ab

Εἰρήνη, ης, ἡ, pax: παρὰ τὸ εἰς ἴρηνα (à connectendo.) Hinc

Εἰρηνικὸς, ὄ, pacificus: &

Εἰρηνικῶς, pacificè, citra pugnam; adv. item.

Εἰρηνοποιέω, ῶ, reconcilio: f. ήσω, præt. εἰρηνοποίηκα, & inde

Εἰρηνοποιὸς, ὄ, pacis ſtudioſus, pacificus: ex εἰρήνη, pax, & ποιέω, facio.

Εἰρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, pacificator, pacis cuſtos, &c. ex εἰρήνη, & φύλαξ. V.

Εἱρκτὴ,

Εἱρκτὴ, ἡ, carcer; ab εἴργω, carcere includo.

Εἱρμὸς, ᾶ, ὁ, nexus, series; ab εἴρω, necto.

Εἱρεινὸς, ᾶ, laneus: & pro eod. ἠρίνεος. Th. εἴριος, lana.

Εἴρειον, idem ac ἔριον, vide εἴριος.

Εἱρικίμος, ᾱ, ὁ, ἡ; lanas carpens, vel tractans, ab εἴριον, quod ab εἴριος, lana, & κομέω, curo.

Εἴρομαι, vide in εἴρω.

Εἱρεσπόκος, ᾱ, ὁ, ἡ; laniger: à πείκω, vel πέκω, pecto: f. ξω. p. m. πέπεκα hinc πόκος, vellus, & εἴριος, lana.

Εἱρεσπόνος, qui lanis excolendis, aut lanificio laborem impendit, &c. ex εἴριος, & πόνος; quod vide.

ΕΙΡΟΣ, εος, τὸ, lana: ἔριον, ᾱ, τὸ, idem. q. ab εἴρω, necto, quia nexilis.

Εἴρπομες, Dor. pro εἴρπομεν, ibamus: 1. pl. imperf. ab ἕρπω, repo: quod vide.

Εἰρύαδ, Ion. pro εἴρυσθ, 3. perf. pl. num. perf. pass. Iones enim & perfecti & pluſq. p. tertiam pl. à tertiâ ſing. formant, ante ται, vel το, α breve inſerentes. Sic εἰρύατο, Ion. pro εἰρυμμένοι ἦσαν, 3. pl. pluſq. p. verbi εἰρύω, quod Poët. pro ἐρύω, cuſtodio: q. v.

Εἴρυκα, ſuſtuli: perf. activ. ejuſdem verbi.

Εἰρύμμεν, præſ. inf. Dor. pro εἰρύειν: ab εἰρύω, pro ἐρύω, traho.

Εἴρυομαι, Poët. pro ἐρύομαι, cuſtodio, ſervo, &c.

Εἴρυντο, pro εἰρύσαντο, 3. pl. imperf. verbi ἔρυμαι, per Syncop. pro ἐρύομαι, cuſtodio, ſervo: ſic ἔρυσθαι, pro ἐρύεσθαι, præſ. inf.

Εἰρύσσεσθαι, cuſtodire, a. 1. inf. m. Poët. pro ἐρύσασθαι, verbi ἐρύω.

Εἴρυτο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. ab eodem Them.

Εἰρύω, Poët. pro ἐρύω. f. σω, traho.

Εἴρχαδ, & εἴρχατο, Ion. pro εἰργμένοι εἰσὶ, & εἰργμένοι ἦσαν, perf. & pluſq. p. verbi εἴργνυμι, ſeu εἴργω, includo.

Εἴρυλα, erupi, a. 1. verbi ἕρπω, ſerpo: f. λύω. p. φα.

ΕΙΡΩ, necto: item dico, interrogo, nuntio, in quâ ſignif. præſ. eſt inuſ. (ἐρέω, & εἰρέω, Poët.) f. ἐρῶ, & in 2. pl. ἐρεῖτε, dicetis, præt. εἴρηκα: tanq. ab ἐρέω, (quod ε poſt ε pro augmento adſciſcit:) perf. paſſ. εἴρημαι, paulo-poſt, f. εἰρήσομαι, præſ. m. ἔρομαι (ἐρέομαι & εἴρομαι, Poët.) interrogo: f. ἐρήσομαι, a. 1. εἰρησάμην & ἠρόμην, a. 2. ἠρόμαν & Poët. εἰρόμαν.

ΕΙΡΩΝ, ωνος, ὁ, diſſimulatè loquens.

Εἰρωνεία, IRONIA, diſſimulatio in oratione: &

Εἰρωνικὸς, ᾱ, qui diſſimulatione in loquendo gaudet: & indè

Εἰρωνικῶς, IRONICE, fictè, adv. ab εἴρων, ωνος, ὁ.

Εἰρωνεύομαι, utor diſſimulatione in loquendo; Plat. in Apol. undè εἰρώνευμα, diſſimulatio, & εἰρωνευτὴς; idem qui ἔρων, diſſimulator, in oratione diſſimulatè loquens; qui aliter loquitur ac ſentit, &c.

Εἰρῶσι, 3. ſing. ind. εἰρῶντα, & εἰρῶντων, 3. ſing. & pl. imperf. ab

Εἰρωτάω, Ion. & Poët. pro ἐρωτάω, f. ήσω, rego, imperf. ἠρώτεον, ων, αες, ας, &c.

Εἰρωτᾶν, Ion. pro ἐρωτᾶν, ejuſd. præſ. inf.

ΕΙΣ, vel ἐς, ad, in; item erga, contra, ſuper, poſt, propter, apud, per, inter, de, præ, accuſ. ſoli jungitur: in compoſ. in, ad, intra, ex, εἰς π; quorſum? Hinc εἴσω, in, intra.

Εἶς, ἑς, Poët. pro ἕης, 2. ſing. imperfect. verbi εἰμὶ, ſum, pro quo etiam ἦσθα dicitur.

Εἶς, vel ἔῑ, vadis, 2. ſing. præſ. vel imperf. ſed ἔῑσ' pro εἶπε, vadit, 3. ſing. præſ. verbi εἶμι, eo.

Εἷς, ἕῑ, qui miſit, a. 2. part. ab ἵημι, a. 2. verbi ἵημι, mitto.

ΕΙΣ, μία, ἕν, unus, a, um; item quidam: gen. ἑνὸς, μᾶς, ἑνὸς. Hinc ἑνόω, unio, aduno: μηδεὶς & οὐδεὶς, ενὸς, nullus: ἐξουθενίζω, pro nihilo duco.

Εἶσε, a. 1. act. vel verbi ἕζω, ſcio: vel εἶμι, eo: pro quo ἧστο etiam dicitur, a. 1. med. εἰσάμην.

Εἶσσο, ſedi, a. 1. ind. ab ἵζανμι, ſeu ἕω, ſedeo: f. ἵσσω.

Εἰσαγάγη, 3. ſing. a. 2. ſub. act. Attic. verbi εἰσάγω, introduco: f. ξω. Th. ἄγω.

Εἰσαγγελία, ας, ἡ; delatio, accuſatio: &

Εἰσαγγέλλω, f. ελῶ, p. ελκα, renuntio, refero; item defero, accuſo. Th. ἀγγέλλω, nuntio.

Εἰσαγγελεύς, έως, ὁ, qui nunciat adventum alicujus; peculiariter dicitur de eo qui apud regem aut principem hoc munere fungitur, nuntiandi ei alicujus adventum; & illum ad eum admittendi; Bud. admiſſionalem vocat: Item, εἰσαγγελεὺς, eſt delator, accuſator in ſenatu, &c. Undè, εἰσαγγελεύτικὸς, ad εἰσαγγελίαν pertinens, &c. Poll. à verbo præced. εἰσαγγέλλω.

Εἴσαγε, ingreditor, præſ. vel, a. 2. imper. ab εἰσάγω, quod vide.

Εἰσαγείρω, vel ἐσαγείρω; idem quod ἀγείρω, colligo, congrego, &c.

Εἰσάγω, εις, ει, introduco: f. ξω. p. εἰσῆχα: a. 2. εἰσῆγον, & Att. εἰσήγαγον. a. 2. imperat. εἰσάγαγε, έτω. a. 2. ſub. εἰσαγάγω, γς, γ. a. 2. inf. εἰσαγαγεῖν. præſ. part. paſſ. εἰσαγόμενος, η, ον, initiatus: ex εἰς, in & ἄγω, duco.

Εἰσαγωγὴ, ῆς, ἡ, introductio: &

Εἰσαγωγικὸς, ὴ, introductorius: &

Εἰσαγώγιμος, ος, importatus: ab εἰσάγω.

Εἰσαεὶ, adv. ſemper: ὁ εἰσαεὶ, ſempiternus: ab ἀεὶ, ſemper.

Εἵσατ' pro εἵσατο, ſtatuâ honoravit, 3. ſing. a. 1. med. verbi ἕω, ſtatuo: f. ἕσω, a. 1. εἶσα.

Εἰσαθρέω, idem quod ἐσαθρέω, ῶ, conſpicio, conſpicior, inſpicio, &c. ex εἰς, & ἀθρέω. V.

Εἰσαίρεσο, infero; ut, εἰσαίρεῖ ἡ τεκμήρια, apponitur menſa, &c. Cam. ex εἰς, & αἴρω.

Εἰσαΐσσω, μ. ξω; irruo aliquò, irrumpo, pro quo etiam ἐσαΐσσω affertur ex Ariſtoph. in Nub. ex εἰς, & ἀΐσσω ruo, &c. V.

Εἰσάϊω, idem quod Poët. ἀΐω, audio; quod vide.

Εἰσακοντίζω, jaculor in aliquem locum; jaculis inceſſo, miſſilia ingero, &c. ex εἰς, & ἀκοντίζω; quod vide.

Εἰσακούω, exaudio, f. ούσω. p. εἰσήκοκα. a. 1. paſſ. εἰσακούσθην, exauditus fui: a. 1. part. paſſ. εἰσακουσθεὶς, ἐνος, f. 1. paſſ. εἰσακουσθήσομαι: cum genit. ex εἰς & ἀκούω audio.

Εἰσάλλομαι, vel ἐσάλλομαι, f. ᾶμαι, inſilio; depon. Th. ἅλλομαι, ſalio.

Εἰσάμβατ, Ion. pro εἰσάμβατο, & hoc pro ἐσάμβατο, a. 1. part. med. verbi ἔω, colloco, fundo: a. 1. ἔσατο.

Εἰσάμεν, ω, ατο, ſimilis ſum, ſcivi: a. 2. ind. m. ab εἰδέω, ſeu εἴδω, ſcio: &

Εἰσάμην, a. 1. ind. m. ab εἶμι, vado.

Εἴσαν, collocarunt: 3. pl. a. 2. act. ἔσα, & Poët. ἔσαν: ab ἔω ſeu ἵημι, idem quod ἕζω, colloco.

Εἰσαναβαίνω, conſcendo: f. βήσομαι. p. βέβηκα. a. 2 ἔβλω. a. 2. part. εἰσαναβάς, & in f. g. εἰσαναβάσα. a. 2. opt. εἰσαναβαίην: ex εἰς, ἀνὰ, & βαίνω, eo.

Εἰσαναγκάζω, idem quod ἀναγκάζω, cogo, compello, adigo, &c.

Εἰσανέχω, inſurgo, exurgo; ex εἰς, & ἀνέχω, ſuſtollo, ſurſum tollo, &c. Vide.

Εἰσαναϊὰν, ὖντος, ſcandens, a. 2. part. act. ab εἰς & ἔμι, eo.

Εἰσάπαν, omnino, prorſus; Phil. ex εἰς, & ἅπας. V.

Εἰσάπαξ, adv. ſemel: ex εἰς & ἅπαξ, ſemel.

Εἴσας, acc. pl. f. g. ἴσης, gen. ab ἴσος, η, ον, æqualis, e, idem quod ἴσος.

Εἴσατο, videbatur, a. 1. m. ab εἴδω, video. f. ἴσομαι, a. 2. εἶδον: &

Εἴσατο, penetravit, a. 1. m. verbi εἶω, eo.

Εἰσάπλω, inſilio; ex εἰς, & ἅπλω. V.

Εἰσαῦθις, & εἰσαῦτις, in poſtremum, poſthac: ab αὖθις & αὖτις rurſus. Th. αὖ, idem.

Εἰσαύριον, ſive ἐσαύριον; quod & diſjunctim, εἰς αὔριον, cras, vel in poſterum diem, poſtridie, &c. Th. αὔριον; vide.

Εἰσαφίημι, jacio intrò, ſeu projicio; aut etiam jaculor intrò; item exponitur, introduco; V. ἀφίημι.

Εἰσαφίκετο, reverſus eſt, 3. ſing. imperf. act. ab

Εἰσαφικάνω, accedo, redeo, ex εἰς, ἀπὸ & ἱκάνω, venio. Th. ἱκνέομαι, idem fut. ἵξομαι. p. ἷγμαι. a. 2. m. ἱκόμην.

Εἰσαφίκνει, venias, 2. ſing. a. 2. ſub. med. Ion. pro εἰσαφίκη: ab

Εἰσαφικνέομαι, f. ἵξομαι, p. ιγμαι, accedo, advenio: ab eod. Th.

Εἰσβαίνω, vel ἐσβαίνω, ingredior; item activè, (ex εἰς & βαίνω) impono, &c.

Εἰσβάλλω, f. βαλῶ, p. κα, injicio, ingredior, invado. Th. βάλλω, jacio.

Εἴσβασις, εως, ἡ, aſcenſus, ingreſſus; item εἴσβατον, τὸ; quod adiri poteſt, &c. Verbalia, ab εἰσβαίνω.

Εἰσβιάζομαι, vim infero, vi ingredior: à βιάζομαι, idem. Th. βία, vis.

Εἰσβιβάζω, f. άσω, aſcendere facio: à βιβάζω, ineo, quod à βαίνω, incedo.

Εἰσβολὴ, ῆς, ἡ, ingreſſus, incurſus, expeditio militaris: ab εἰσβάλλω; quod vide.

Εἰσδέχομαι, introò admitto: f. ι. med. εἰσδέξομαι ' ex εἰς & δέχομαι, accipio, p. δέδεγμαι. a. ι. pass. ἐδέχθην.

Εἰσδεχμῶσα, introcurrens: a. 2. part. act. f. g. à πρέχω, curro: vide εἰσδραμεῖν.

Εἴσδρομὴ, incursus, impressio; dicitur etiam, ἐσδρομὴ, idem: invasio, irruptio, &c. ab εἰσδρέχω. V.

Εἰσδύω, vel εἰσδύνω, subeo, ingredior, penetro; item εἰσδύομαι, idem; undè εἴσδυσις, introitus, ingressus, os spelunca, &c. ex εἰς, & δύω, δύω. V.

Εἶσε, a. ι. ind. act. verbi ἕω, colloco, induo: f. ἔσομαι. a. ι. m. εἰσάμην, p. εἷμαι.

Εἰσαι, scies, pro εἴσῃ, Ion. 2. sing. f. ι. m. verbi εἰδω, scio: f. εἴσομαι.

Εἰσαγέρω, vel εἰσαγείρω; q. d. incito, seu incitando compello intrò. Th. ἀγείρω; vide.

Εἰσάδραμον, introcucurri, a. 2. ind. act. ab εἰσδραμῶ ' f. δράμω. p. εἰσδεδράμηκα. a. 2. part. εἰσδραμὼν, ῶσα, όν ' ex εἰς & δραμῶ, curro: f. ξω. p. δεδράμηκα, & τέδρακα.

Εἰσέδυ, ingressus est, 3. sing. a. 2. εἰσδυμι ' ex εἰς & δύμι, vel δύω, subeo: f. δύσω.

Εἰσελέω, concludo, cogo in angustum, redigo in, &c. Th. εἰλέω. V.

Εἴσειμι, vel εἰσίημι, intro ingredior: in 3. pl. ind. præs. εἰσίασιν, Ion. pro εἰσέασι ' ex εἰς, in, & εἶμι, vel ἴημι, eo.

Εἰσέασι, pro εἰσέᾶσι, Ion. pro εἰσιᾶσι, immittunt, 3. pl. præs. ab εἰσίημι ' vide ἴημι.

Εἰσελαύνω, f. άσω. p. κα, invehor, ingredior, irrumpo: ab ἐλαύνω, agito.

Εἰσέλευσις, ingressus, introitus; ab εἰσέρχομαι; q. v.

Εἰσελήλουθα, ἦ, επται, f. ι. m. ab εἰσέρχομαι, ingredior: a. 2. εἰσῆλθον. p. m. εἰσελήλυθα. Th. ἔρχομαι, venio.

Εἰσελθέ, έτω, a. 2. imperat. εἰσελθεῖν, a. 2. inf. εἰσέλθης, 2. sing. a. 2. sub. εἰσελθὼν, ὦσα, όν, a. 2 part. verbi εἰσέρχομαι, ingredior: ex εἰς & ἔρχομαι.

Εἰσεμπορεύομαι, importandarum mercium causâ, me confero aliquò; Hesych. exp. mercaturæ causâ, in militiam proficiscor, &c. ex εἰς, & ἐμπορεύομαι; vide.

Εἶσεν, sedere fecit, 3. sing. a. ι. act. verbi ἕω, statuo, f. ἥσω. a. ι. ἔσα.

Εἰσενίσκω, 2. sing. a. 2. sub. act. & in 3. pl. εἰσενίσκωσιν, verbi εἰσφέρω, ingero, f. εἰσοίσω. a. ι. εἰσήνεγκα. a. 2. εἰσήνεγκον ' ex εἰς & φέρω, fero.

Εἰσένδομαι, Dor. pro εἰσέλδομαι, ingrediamur. ι. pl. a. 2. sub. verbi εἰσέρχομαι; q. v.

Εἰσέπειτα, seu ἐσέπειτα, sunt qui in una voce scribunt, pro εἰς ἔπειτα, & ἐσέπειτα.

Εἰσεπέρασα, transivi, a. ι. ind. act. ab εἰσπερῶ, compositi. ex εἰς & περάω, transeo: f. άσω, & άσω.

Εἰσεπίθησα, insilii, a. ι. ind. act. verbi εἰσπηδάω, insilio: f. ήσω. p. εἰσεπήδηκα ' compos. ex εἰς & πηδάω, salio.

Εἰσεπιθημέω, peregrè veniens, aliquò diverto; Plat. de leg. 12. ex εἰς, & ἐπιθημέω. V.

Εἰσέρπω, irrepo; Æl. Var. hist. Th. ἕρπω, repo. Vide.

Εἰσέρχομαι, ingredior, in 3. pl. præs. imperat. εἰσερχέωσαν ' f. εἰσελθόσθωσαν. a. 2. εἰσῆλθον, ες, ε, a. 2. imperat. εἰσελθε. perf. m. Att. εἰσελήλυθα. Th. ἔρχομαι, venio.

Εἰσεσαώσαντο, 3. pl. a. ι. m. verbi εἰσσάω, Th. σαόω, traho.

Εἶσετας, sciet, 3. sing. f. ι. m. verbi εἴδω, scio: f. εἴσομαι. a. 2. εἶδον & ἴδον.

Εἰσετὶ, (pro quo & εἰς, ἔτι, scribitur, ut suprà, εἰς ἔπειτα, in posterum; undè, τὰ εἰσέπειτα; i. e. sequentia, & futura; ut τὰ πάρ ' i. e. præterita, &c.) adhuc in posterum; vel in posterum quoque; ab εἰς & ἔτι, &c.

Εἰσεφίημι, intrò dimitto, intromitto; undè εἰσεφῆκε, admisit intrò, &c. Vide ἐφίημι.

Εἰσέχω, Ἐσέχω, pertineo, pertingo, pervado; Herodot. Item evado, exeo, erumpo, &c. Th. ἔχω. V.

Εἰσηγεῖται, 3. sing. ind. ab

Εἰσηγέομαι, adduco, suadeo, ex εἰς & ἡγέομαι, duco: f. ήσομαι. p. ἧγημαι.

Εἰσήγησις, εως, ἡ, suasio, arbitrium, dat. pl. εἰσηγήσεσι ' &

Εἰσηγητέον, suadendum, verbale: &

Εἰσηγητὴς, ἑ, ὁ, suasor, monitor, author: ab εἰσηγέομαι ' quod videas.

Εἰσηγορία, ας, ἡ; accusatio, querimonia; (κατηγορία) &c. ex εἰς, & ἀγορεύω, vel ἀγορέω, &c. q. v.

Εἰσήιει, introivit, 3. sing. pluſq. p. m. verbi εἴσειμι, ingredior: ex εἰς & εἶμι, eo. p. m. εἶα. pluſq. p. m. ᾔειν.

Εἰσηθέω, & εἰσηθίζω, vel ἐσηθέω, & ἐσηθίζω; colo, seu decolo in: colando infundo, per colum instillo, &c. ex εἰς, & ἠθέω, colo; i. e. per colum mitto, &c.

Εἰσηκόδιστι, exauditus fui a. 2. ind. pass. ab εἰσακούω, exaudio: f. σω. p. εἰσήκουκα. f. ι. pass. εἰσακουσθήσομαι. Th. ἀκούω, audio.

Εἰσήλατο, 3. sing. a. ι. m. εἰσηλάμην, ω, ατο, ab εἰσάλλομαι, insilio. Th. ἅλλομαι, salio.

Εἰσῆλθον, a. 2. ind. act. verbi εἰσέρχομαι, ingredior: ex εἰς & ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον,

Εἰσήνεικα, intuli: a. ι. &

Εἰσηνεγκάμην, ω, ατο, a. ι. m. verbi εἰσφέρω, adfero. f. οἴσω, a, ι. ἤνεγκα. Th. φέρω.

Ἔισης, gen. sing. f. g. ab ἔϊσος, ος, idem quod ἴσος, ος, æqualis.

Εἶσθα, ις, Æolic. Paragoge pro εἶς, 2. sing. præs. ind. verbi εἶμι, eo.

Εἶσθαι, missum esse.: perf. inf. verbi ἵημι, mitto: perf. pass. εἷμαι ' Vel ab ἕννυμι, seu ἕω, induo.

Εἰσθορέω, sive ἐσθορέω, insilio; undè εἴσθορεν, insiluit, &c. ex εἰς, & θορεῖν, seu θορέω.

Εἶσι, vadit, 3. sing. præs. εἶμι, vado. Sed εἰσὶ, sunt, 3. pl. verbi εἰμὶ, sum.

Εἰσιάλλω, & Doricè, ἐσιάλλω, immitto. Th. ἰάλλω.

Εἰσιέναι, intrare, præs. inf. verbi εἶσμι, vel εἰσίημι, intro. Th. εἶμι, eo.

Εἰσίασι, ingrediuntur. Ion. pro εἴσῃσι, 3. pl. ab εἴσομαι, quod vide: εἰσιὼν, όντος, a. 2. part.

Εἰσίπτημι, sive εἰσίπταμαι, involo; Aristoph. Th. ἵπταμαι. Vide.

Εἰσιτήρια, Calendæ Januarii, vel primus anni dies, quo totus magistratus apparebat; item sacra quæ initio anni fiebant, ut fælix totius anni auspicium foret; Dem. de fals. legat. Item, sacra quæ Jovi Βελαίῳ, fierent, quam senatores judicium ingressuri essent, &c. Sic, εἰσιτήριος λόγος; oratio quæ habetur in alicujus ingressu, & qua ille velut accipitur & salutatur, &c. Item εἰσιτητὸς, ad quem ingressus pateat, accessibilis, &c. omnia ab εἶσμι, intro, ingredior, &c.

Εἰσκαλέω & εἰσκαλέομαι, introò voco, advoco, a. ι. m. εἰσκαλεσάμην, ω, ατο, part. εἰσκαλεσάμενος ' ex εἰς, in, & καλέω, voco: f. έσω, p. κέκλικα.

Εἰσκεκλημένος, invitatus, part. perf. pass. ejusd. verbi.

Εἴσκλημα, sum impositus, ἐμβάλλομαι; vide κλῆμα.

Εἰσκηρύττω, voce præconis evoco; ut ἐσκήρυττε εἰσκηρύξαντα, in concionem vocatur, &c. à κηρύσσω. V.

Εἰσκλύζω, eluo, alluo, intrà eluo, &c. Th. κλύζω.

Εἰσκομιδὴ, ῆς, ἡ, invectio: &

Εἰσκομιδεὶς, εῖσα, έν, allatus, illatus, part. a. ι. pass. ab

Εἰσκομίζω, f. ίσω, importo, introduco: à κομίζω, porto, quod à κομέω, curo.

Εἰσκρίνω, intromitto, ingredi facio; undè εἰσκρίνομαι; ingredior, insinuo me: & εἴσκρισις, insinuatio. Them. κρίνω.

Εἰσκυκλέω, ῶ, advolvo, volvendo, & rotando introduco, introveho, infero, &c. à verbo κυκλέω. V.

Εἰσκυλίω, involvo, advolvo, à κυλίω; vide.

Εἰσκύπτω, intueor; exerto capite introspicio. Th. κύπτω. V.

Ἔισκω, affimilo, Poët. pro ἴσκω, quod ab εἴκω, similis sum, præs. inf. ἔϊσκην.

Εἰσκωμάζω, & ἐπεισκωμάζω; commessabundè, & temulenter me infero, cum impudentia & temulentia, &c. à κωμάζω. V.

Εἰσλάμπω, illuceo, de sole irradiante. Theophr. Th. λάμπω.

Εἰσμάσσω, vel εἰσμάττω, imprimo, à Th. μάσσω. V.

Εἰσμίγνυμι, immisceo; Th. μίγνυμι.

Εἰσνέω, innato, adnato, commeo, &c. Th. νέω.

Εἰσνέω, animadverto; undè εἰσενήνοσα, animadverti, vide; apud Poëtas; ex εἰς, & νοέω. V.

Εἰσόδια, reditus, sumptus, &c. i. e. πρόσοδοι, ἀναλώματα, &c. à neutr. sing εἰσόδιον, τὸ, honorarius reditus, pensio honoraria; Hesych. à masc. εἴσοδιος, ὁ; ut εἰσόδιος λόγος, quæ in introitu alicujus habetur oratio; & εἰσόδιον ἄνθος, flos qui spargitur ingredienti, &c. Item,

Εἰσοδιάζομαι, redeo, inferor: &

Εἴσοδος, ος, ὁ; introitus, adventus: ut & ars, studium, disciplina: ex εἰς & ὁδὸς, via.

Εἰσοικειόω, concilio, amicè jungo, familiarem & amicum reddo; ex εἰς, & οἰκείόω, idem; concilio, familiarem reddo, &c. ab οἰκεῖος.

Εἰσοικίω, sive ἐσοικίω; habitatum aliquò migro; ab οἰκίω. V.
Εἰσοικίζω, domum introduco. Th. εἶκ&Ω.
Εἰσοίσω, 2. sing. f. 1. act. verbi εἰσφέρω, quod vide.
Εἰσόκε, Dor. & εἰσόκεν, donec, adv. ex εἰς, vel ες, ad, & ὅκεν.
Εἴσομαι, sciam, f. 1. m. verbi εἶδω, scio: item.
Εἶσομαι, ibo, f. 1. m. verbi ἔω, eo.
Εἴσομαι, statuam, f. 1. m. verbi ἔω bel εἶω, inusit.
Εἰσοπόμαι, sive ἐσοπόμαι, inspicio; undè εἴσοπ&Ω, qui inspectus est, vel inspici potest: sic ἴσοπ&Ω, idem; & εἰσοπτέον, sive ἰσοπτέον, speculum, &c. ex εἰς, & ὀπτόμαι. V.
Εἰστπίσω, postea; Homer. ex εἰς & ὀπίσω. V.
Εἰσρέω, intueor, aspicio, ex εἰς & ὁράω, video: f. ὄψομαι, perf. ἑόρακα.
Εἰσρέων, videns, Poët. pro εἰσορῶν, ejusd. præs. part. sic εἰσορόωσαι, pro εἰσορῶσαι, f. g. pl. num. part. præs.
Εἰσ&Ω, ῶ, ον, idem quod ἴσ&Ω, æqualis.
Εἰσαΐσσω, feriens insilio, irrumpo, impetum facio, &c. Item ingredior, ceu obstantes propulsans; ex εἰς, & παίω, ferio, percutio, pulso.
Εἰσαπόστω, f. ψω immitto, importo. Th. πέμπω, mitto.
Εἰσπεράω, transeo, seu trajicio, adeo, &c. ex εἰς, & περάω.
Εἰσπερισπορθόομαι, (idem quod παρεισπορθόομαι) juxta, vel clàm ingredior, &c. ex εἰς, & περισπορθόομαι, circumeo, in orbem eo, & lustro; ex περὶ, & πορθόομαι. V.
Εἰσπετάομαι, εἰσπετάμαι, & εἰσπέτομαι, involo, volando introeo, revolo, redeo, &c. ex εἰς, & πετάομαι, πέταμαι, vel πέτομαι, volo, involo, &c.
Εἰσπηδάω, insilio, irrumpo: f. ήσω. a. 1. εἰσεπήδησα, a. 1. part. εἰσπηδήσας, ασα, αν· gen. εἰσπηδήσαν&Ω· prær. εἰσπεπήδηκα· ex εἰς, in, & πηδάω, salio.
Εἰσπίνω, imbibo, haurio; (ut ἐκπίνω, ebibo, epoto) Th. πίνω.
Εἰσπίπτω, incido in, irruo, à πίπτω, quod adeas.
Εἰσπλέω, f. εὔσω, adnavigo. Th. πλέω, navigo.
Εἰσπλο&Ω, εἰσπλεω, adnavigatio, ab eod. Them.
Εἰσπνέω, seu εἰσπτέω, inspiro, afflo, spiritum duco, attraho spiritum, εἰσπνέομαι, inspiror, aspiror, afflor; ut, ὁ εἰσπνεόμε&Ω· ἀὴρ, aer qui attrahitur, &c. unde εἰσπνεῖν, est, amare, apud Lacones, quòd inspiretur amor; Etym. à Th. πνέω. V.
Εἰσπνήλης, ες, & εἰσπνηλ&Ω, ες, ὁ; seu
Εἴσπνηλ&Ω, ες, ὁ, lingua Laconicâ amator.
Εἰσπνοὴ, inspiratio; verbale ab εἰσπνέω. Vide.
Εἰσποιέω, adsciscо, adopto: &
Εἰσποίησις, εως, ἡ; adoptatio, adoptio: &
Εἰσποιητὸς, ὄ, adoptatus: omnia à ποιέω.
Εἰσποπὴ, ἡ, intromissio; verbale ab εἰσπέμπω; q. v.
Εἰσπορεύομαι, ingredior, imperf. εἰσπορεύομην, ε, ετο· f. εὔσομαι. perf. εἰσπεπόρευμαι· ex εἰς, in, & πορεύω, trajicio. Them. πέρω, transeo: præt. m. πέπορα.
Εἰσπρακτωρ, ορ&Ω, ὁ, exactor, ἐπαίτης; item,
Εἴσπραξις, εως, ἡ; exactio: ab
Εἰσπράσσω, seu -πτω, f. άσω, p. αχά, exigo: ex εἰς, & πράσσω seu πτω, facio.
Εἰσπτάμαι, volo in, involo, &c. Th. πέτομαι. V.
Εἰσπτύω, inspuo (ut ἐκπτύω, expuo;) πτύω.
Εἰσρέω, influo, illabor, interlabor, &c. Undè etiam, εἰσρο&Ω, & εἰσρῶς; item, εἰσρυσις, σας, ὴ, influxus, influxio, &c. (à Th. ῥέω, fluo:) ut & ἔσεργων εἰς τὸν ἔσω θάλασσαν ποιεῖται, influit in mediterraneum mare, &c.
Εἵζομαι, Poët. pro ἕπομαι, sedi, 3. sing. perf. pass. εἵμαι, εἶσαι, sedi, seu indutus sum: verbi ἵνυμι, seu ἕω, induo, sedeo, vel ab ἵημι, mitto, & in 3. sing. plusq. p. εἷτο.
Εἰστήκην, steteram, & in 3 plur. εἰστήκεσαν· plusq. p. verbi ἵστημι, sto: f. στήσω. p. ἕστηκα. a. 1. ἔστην.
Εἰστία, 3. sing. imperf. ab
Ἑστιάω, convivio excipio (pro augmento: postε accipiens:) f. άσω, p. εἰστίακα. Th. ἑστία, ας, ἡ, focus, lar.
Εἰσύδημι, seu ἐσύδημι, impono, pono in, seu intra, indo, intrò condo, &c. à Th. τίθημι.
Εἰστρέπομαι, vertor in, seu intra, recipio me intrà seu intùs, ἐντὸς τρέπομαι, &c.
Εἰστρέχω, intrò curro: f. εἰσδράμουμαι vel δραμέομαι, inus. formar. perf. εἰσδεδράμηκα. a. 2. εἰσέδραμον. a. 2. part. εἰσδραμὼν, ὖσα, ὸν· ex εἰς & τρέχω, curro.
Εἰστρυπάω, terrebro intro, terrebrando perforo; item insinuo me, clam me ingero, &c. à τρυπάω, & Th. τρύπα; quæ vide.
Εἰσφέρω, ingero: f. εἰσοίσω. a. 1. εἰσήνεγκα, intuli: a. 2. εἰσήνεγκον, ες, ε, a. 2. sub. εἰσενέγκω, ῃς, ῃ, a. 2. inf. εἰσενεγκεῖν. præs. pass. εἰσφέρομαι, inferor. Them. φέρω.
Εἰσφθείρομαι, cum certa pernicie irrepo, & introducor, insinuo & introduco me pernicioσè; Greg. ad Athen. à φθείρω, & φθείρομαι; quæ vide.
Εἰσφοιτάω, sive, absque, ι, ἰσφοιτάω; ingredior intro: aut sæpe ingredior; ito, sæpe adeo, &c. Th φοιτάω. V.
Εἰσφορὰ, ας, ἡ, oblatio, collatio, tributum: ab εἰσφέρω; quod vide.
Εἰσφράσσω, obstruo intra; Th. φράσσω; vide.
Εἰσφέω, f. ήσω, per Metath. pro εἰσφέρω.
Εἰχειρίζω, (idem quod ἐγχειρίζω) in manum, seu manus do; trado, committo, &c. ex εἰς, vel ἐν, & χειρίζω, manu trado, &c. à Th. χείρ.
Εἴχεω, μ, εὔσω, π, ὄυκα, infundo, &c. Th. χέω. V.
Εἶσω, sciam, f. 1. verbi εἴδω, a. 2. εἶδον & ἴδον.
Εἴσω, & ἴσω, intrà, pro εἰς cum accusat. apud Poëtas; sed in prosa cum genit. Item sine casu intrò, intus: cum artic. ὁ ἔσω, interior, Th. εἰς vel ες, ad.
Εἰσωθέω, μ. ώσω, π. ωκα; intrudo, intropello: ex εἰς, & ὠθέω. V.
Ἔισωπος, ε, ὁ, ante conspectum aliquid habens: ex εἰς & ὤψ, oculus, quod ab ὄπομαι, video.
Εἶτ', pro
Ἔ͂ΙΤΑ, adv. postea, deindè, tum, annè? itáne vero? ἔπειτα, idem.
Εἴτε, seu εἴθ', (per Apostroph. seq. aspiratâ:) sive, Conjunct. ex εἰ, fi, & τε, que.
Εἶτε, fis: is, præs. opt. per Syne. pro εἴητε, 2. pl. verbi εἰμι, sum.
Εἶτεν, & ἔπειτεν, Ionica esse, & ab Herodot. usurpari, pro εἶτα, & εἶπειτα, &c. Vide.
Εἶτι, fiquid, num?
Εἶσω, eat, 3. sing. imperat. præs. ab εἶω, eo, imperat. ἐέτω, ἐίτω.
Εἰχένη, perf. act. inf. verbi εἴκω, cedo, f. εἴξω. p. εἶκα.
Εἴχω, tenebas, Ion. pro εἶχε, 2. sing. imperf. pass. ab ἔχω, habeo.
Εἶχεν, ες, ε, imperf. verbi ἔχω, habeo, (ε postε ε, pro augmento recipiens:) f. ξω & σχήσω. p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον.
Εἶω & ἔἰω, vado, Poëtica. f εἴσω. p. εἶκα. imperf. ἴων, ἔων, & ἴσκον, imperat. ἐέτω, ἐίτω. 3. 1. ἔεισα ἴησα & ἴεισα. plusq. p. ἤκειν & εἴκειν. fut. 1. m. εἰσόμην. a. 1. m. εἰσάμην. perfect. εἶα, ἧα, & ἵεικα. plusq. p. ἐέειν & ἤειν. ἰτέον, (ἰητέον & ἴτον Poët. in comp.) eundem est, ab εἶται, inus.
Εἶω, ῃς, ῃ, pro ῶ, ῇς, ῇ; præs. sub. ab εἰμι, sum.
Εἶω, είης, ῃ, mississem, a. 2. sub. pro οἶ, οἷς, οἷ, ab ἵημι, mitto.
Εἶω, Ion. pro ᾧ, fui.
Εἴωθα, consuevi, perf. m. (pro ἔἰθα per Plona m. ω) infin. εἰωθέναι, in 1. pl. εἰώθαμεν, & in 3. pl. εἰώθασι, εἰωθάτες, soliti, præt. m. part. ab εἰωθῶς, ότ&Ω, ab ἔθω, soleo.
Εἶων, finebam, 1. sing. imperf. contract. ex ἔἰαον, ων, verbi ἐάω, sino: quod non aliud quam ι postε ε vendicat augmentum: sic perf. ἐάκα.
Εἴας, Poët. & ἔας, ut, dum, interim, idem ac ἄς· ex quo fiunt per Prosthes. Att.
Ἐιάσι, Poët. pro ἐῶσι, 3. pl. præs. ind. vel sub. ab ἐάσω, sino, f. άσω. a. 1. ἐίασα, ι recipiens pro augmento.
Ἐκ vel ἐξ, E, EX, à vel ab, à vel ad, de, pro, propter, per, in: regit. gen. ἐκ ante consonantes, ἐξ ante vocales ponitur: pro παρὰ vel ὑπὸ, cum accusativo: ad præstantiam indicandam: & pro μὴ. In compositione, plerúnque significat, ex, extrà; item ab, in, re, abs, seorsim, augmentum, ornatum, contrarium. Hinc ἐκτὸς, extrà: ἔξω, extrà, foras, vel foris: ἐξωπὸς, ὄ, externus.
Ἑκάβη, ης, ἡ, HECUBA, Priami uxor.
Ἐκάδδυεν, Dor. pro ἐκάδυεν, imperf. act. verbi κάδδύω, curam alicujus rei gero. Th. κάδ&Ω, cura.
Ἑκαδ&Ω, ος, ὁ, ὴ; longè jacens: ex ἑκὰς, procul, & ἔργω, arceo.
Ἑκαδ&Ω, procul arcens; seu expellens, aut abigens; Apollinis epitheton,

qui

qui sic dictus putatur. παρὰ τὸ ἑκὰς, seu ἔκωθεν ἐργάζεσθαι, Il. a. ex ἑκὰς, & ἔργον, unde ἐργάζομαι, &c. Vide. Vel, ut dictum; ex ἑκὰς, & εἴργω; quasi ἑκὰς, seu ἐκβεβεργὼς; quod suis telis seu sagittis procul arceat, &c.

'Εκάλυ, a. 2. ind. pass. à κρύω uro, f. καύσω, a. 2. act. ἔκαυν.

'Εκαθίζομην, ε, ετο. imperf. à καθέζομαι, sedeo. Them. ἐζόμην, idem: fut. 2. ἑδέσομαι.

'Εκαΐτερ, adv. procul, eminens: idem quod ἑκάς.

'Εκάθευδον, dormiebam, imperf. act. à καθεύδω, dormio: ex κατὰ & εὕδω, f. εὑδήσω. p. κα. idem.

'Εκαθήμην, σο, το, sedebam, imperf. à κάθημαι. Th. ἧμην, sedeo.

'Εκάθησεν, a. 1. ind. act. verbi καθαίρω, purgo, f. ἀρῶ. P. ἔκρα. Et Dor. pro ἐμάτισεν.

'Εκάθιζεν, imperf. act. verbi καθίζω, sedeo. a. 1. ἐκάθισα, ας, ε. perf. κεκάθικα ex κατὰ & ἵζω, seu ἵζομαι, idem quod ἕζομαι, sedere facio.

'Εκάθιξα, Dor. pro ἐκάθισα, a. 1. ind. act. vide ἐκάθιζεν.

'Εκαίνυτο, vincebat, imperf. 3. sing. ab ἐκαινύμην, verbi καίνυμαι, supero. Th. καίνω. perimo.

'Εκάκωσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi κακόω; quod vide.

'Εκάλει, 3. sing. imperf. ab ἐκάλεον, verbi καλέω, ῶ, voco.

'Εκάλεσσε, Poët. pro ἐκάλεσε, 3. sing. a. 1. act. à καλέω, voco. f. έσω. p. κέκληκα.

'Εκαλήμην, Æol. pro ἐκαλούμην, imperf. pass. ejus verbi.

'Εκαλλωπίσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi καλλωπίζω, propriè, pulchros oculos facio; quod vide.

"Εκαλος, ος, ον, Dor. pro ἥκυλος, η, quietus, tranquillus.

'Εκάλυψαν, ας, ε, & in 3. pl. ἐκάλυψαν, cooperuerunt, a. 1. ind. act. à καλύπτω, tego. f. ψω. p. φα. a. 2. ἐκάλυβον.

'Εκάμμενον, Poët. pro κατέμενον, imperf. act. a. 1. ἐκάμμησα, ας, ε, verbi καμμόω, per Syncop. pro κατεμόω, idem quod μόω. f. σω. claudo.

'Έκαμεν, & ἐκαμέμην, laboravi, a. 2. ind. act. & med. verbi κάμνω, laboro: f. καμοῦμαι, p. κέκμηκα, a. 2. sub. κάμω, ης, η.

'Έκαιρεν, ες, ε, occidit. a. 2. verbi κείρω, f. 2. κερῶ.

'Έκαυν, a. 2. ind. act. verbi καίω, uro, f. καύσω, a. 2. pass. ἐκάην.

'Εκάρη, tonsus est, 3. sing. a. 2. pass. verbi κείρω, tondeo: f. κερῶ, a. 1. ἐκειρα. a. 1. m. ἐκειράμην.

'Εκαρτύνοντο, confirmabant, 3. pl. a. 1. m. verbi καρτύνω, f. ὑνῶ. Th. κρατῶ, & per Metath. κάρη, robur.

'ΕΚΑΣ, adv. procul, eminus, ἔκαθεν, idem.

'Εκασάτω, superl. longissimè, & compar. ἑκασέρω, magis procul, ulterius. Th. ἑκὰς, procul.

'Εκασταχῆ, ubique, ubilibet: &

'Εκασταχόθεν, undique: &

'Εκασταχόθι, passim, ubique gentium: &

'Εκασταχόσε, quocunque, quoquo versum: &

'Εκασταχοῦ, ubilibet, ubique: omnia adv. loci, ab

"ΕΚΑΣΤΟΣ, η, ον, quisque, singuli: ὁ, vel οἱ καθ' ἕκαστον singuli: τὸ vel τὰ καθ' ἕκαστα, singula: καθ' ἕκαστον, sigillatim, καθ' ἑκάστω (sub ἡμέρᾳ) quotidiè. εἷς, vel πᾶς, vel ἅπας ἑκαστος etiam unusquisque, singuli.

'Εκάστοτε, & ἑκάστοτε, semper & ubique. adv. ab ἕκαστος.

'Εκαστότερα, Poët. adv. pro com. πορρωτέρω, longius. Th. ἑκὰς, procul.

'Εκάτω Herodot. pro ἑκὰς, procul.

'Εκατηβόλος, ε, ὁ, Poët. & Dor. pro ἑκατηβόλος, longè jaculans. Apollinis epither. ab ἑκὰς, procul, & βάλλω, jacio.

'Εκατέατο, sedebant, Ion. pro ἐκάθηντο, 3. pl. imperf. verbi κάθημαι, quod vide.

'Εκατερόχμις, alterutra, seu utraque vice, bis. Item ἑκατερὸς, ἰδος, ἡ, genus saltationis, in qua, manus alternatim movere assuescebant; Poll. l. 4. c. 14. utrumque à Th. ἑκάτερος; q. v.

'Εκατέρωθεν, utrinque, adv. Poët. pro ἑκατέρωθεν, per Sync. regit gen. ab

'ΕΚΑΤΕΡΟΣ, α, ον, alteruter, alter ex duobus, utervis, uterque: hinc

'Εκατέρωθεν, & ἑκατέρωθι, & ἑκατέρωσε, utrobique, ab alterutrâ parte: ab

'Εκατέρως, alterutro seu utroque modo.

'Εκατερομάχθυος; (idem quod ἀφιμάχθυος; Poll. & Etym.) utrinque manuleatus; ut ἑκατερομάχθυλος (vel ἀμφιμάχθυος) χιτὼν, tunica, utrinque manuleata: manicis nimirum ab utraque axilla dependentibus, vestis fuit ingenuorum; Aristoph. in Equit. Sicut ἑτερομάχθυος χιτὼν, altera tantum parte manuleata tunica, vestis fuit servorum; Poll. Suid. Etym. ex ἑκάτερος, & μαχθύς, idem quod Th. μασχάλη quæ vide.

'Εκάτη, ης, ἡς HECATA, Luna, tanq. soror 'Εκάτου, longè jaculantis Apollinis.

'Εκατηβέταο, gen. Ion. vel Æol. pro ου, ab

'Εκατηβέτης, ου, ὁ, longè jaculans, ab ἑκὰς, procul, & βολὴ, jactus, quod à βάλλω, jacio. Alii à βέλος, εος, τὸ, telum, derivari malunt.

'Εκατηβολίτης, ου, &

'Εκατηβόλος, ου, ὁ, longè jaculans. Apollinis epith. ab ἑκὰς, procul, & βάλλω, jacio. p. m. βέβολα.

'Εκατηγόρησα, ας, ε, accusavi, a. 1. ind. act. à κατηγορέω, accuso. f. ήσω. Th. ἀγορὰ, forum.

"Εκατι, Dor. pro ἕκητι, causâ, gratiâ, propter, voluntate. Th. ἑκὼν, όντος, voluntarius.

'Εκατογκεφάλας, α, ὁ, Dor. pro ἑκατογκέφαλος, ου, ὁ, qui centum capita habet, centiceps: ab ἑκατὸν, centum, & κεφάλη, caput.

'Εκατόχειρ, ειρος, &

'Εκατόχειρος, ου, ὁ, centum manus habens, centimanus: ex ἑκατὸν, centum, & χεὶρ, ὀνος, manus.

'Εκάτοιο, gen. Ion. ab "Εκατος, longè jaciens. Th. ἑκὰς, longè.

'Εκατόμβη, ης, ἡ, centum boum, i. e. solenne sacrificium: & indè

'Εκατόμβοιος, valens centum boves; vel constans centum nummis, bovis notâ apud Athenienses percussis: ex ἑκατὸν, centum, & βοῦς, bos.

'Εκατόμπεδα κάλλιστα, viæ centum pedum, id est latæ: ab ἑκατὸν, & πούς, podis.

'Εκατομπλάσιον, ου, ὁ, ἡ, centuplus, centuplicatus, &c. à Th. ἑκατὸν, centum; vide.

'Εκατόμπους, qui habet centum pedes, vel centum pedes patens, pro quo & dicitur ἑκατόμποδος; Il. ψ. Item ἑκατόμπεδον, ου, τὸ, Templum Athenis, ab omni latere centum pedes patens, &c. ab ἑκατὸν, & πούς, &c. V.

'Εκατόμπολις, εως, ἡ, habens centum (i. e. multas & præclaras) civitates, Cretæ Epith. ex ἑκατὸν & πόλις.

'Εκατόμπυλος, ου, ὁ, ἡ, centum, i. e. multas portas habens. Θῆβαι ἑκατόμπυλοι, Thebæ centiportæ: ex ἑκατὸν & πύλη, porta.

'ΕΚΑΤΟΝ, όν, αἱ, τὰ, CENTUM, sumitur etiam indefinitè pro multis & magnis: hinc ἑκατοστὸς, ἡ, centesimus: ἑκατοστὸν, ου, idem.

'Εκατόνζυγος ναῦς, navis centiremis, &c.

'Εκατονταέτης, ου, & ἑκατονταετὴς, ές, ὁ, ἡ, centenarius, qui vixit centum annos: ex ἑκατὸν, centum, & ἔτος, εος, τὸ annus.

'Εκατονταπήχεος, ω, ὁ, ἡ, Poët. & Dor. pro

'Εκατονταπήχυος, υ, ὁ, ἡ; qui centum capita habet: ab ἑκατὸν, centum, & κάρηνον, caput.

'Εκατονταπήχυς, centum lectis instructus. Athen. ex ἑκατὸν, & κλίνη. V.

'Εκατονταπηχυς, υ, ὁ ἡ, centum cubitorum, vel qui centum ulnarum est, &c. ex ἑκατὸν, & ὄργυια, ας, ἡ; V.

'Εκατοντάκις, centies: &

'Εκατονταπλάσιος, ου, &

'Εκατονταπλασίων, ον, ὁ, ἡ, centuplus. Th. ἑκατὸν, centum.

'Εκατοντάρχης, ου, ὁ, & ἑκατόνταρχος, ου, ὁ, centurio, ex ἑκατὸν & ἄρχος, vel ἄρχων, princeps, præfectus, q. d. ἄρχων τῶν ἑκατὸν.

'Εκατοντὰς, άδος, ἡ, centuria. Th. ἑκατὸν, centum.

'Εκατοντεταχῆς, propriè significat, cum centesimo fundens; i. e. centies auctum se in horreum refundens; Theophr. & Plin. ex ἑκατὸν, & χέω.

"Εκατος, Apollinis cognomentum, quod longè jaculetur. 'Εκάτη, fœm. pro Dianâ: ab ἑκὰς, procul.

'Εκατοστόβοτος κριθὴ, centuplicatum hordeum, Gen. 26. 12. Them. ἑκατὸν, centum.

'Εκατόστομος, centum ora vel ostia habens; ut ἑκατόστομοι ῥοαὶ; Eurip. in Bacch. ex ἑκατὸν & στόμα. V.

'Εκατοστόβοτος κριθὴ, centuplicatum hordeum; ἑκατοστύα, ας, ἡ, centuria: Plut. in Romulo. Utrumque à sequente ἑκατοστὸς; quod vide.

'Εκατοστὸς, ἡ, ὸν, centesimus: ab ἑκατὸν.

'Εκατοστὺς, ύος, ἡ, centuria: ab eodem.

'Εκαύθην, succensus sum, a. 1. ind pass. ἔκαυσα & ἔκηα, inflammavi, a. 1. ind. act. verbi καίω, uro: f. καύσω.

'Εκβαίνω, egredior: f. 1. m. ἐκβήσομαι. Th. βαίνω, eo: ἐκβαίνειν, evenire, accidere.

'Εκβάλε, pro ἐξέβαλε ejecit, 3. ſing. a. 2. ind. act. ἐκβαλεῖτε, 2. pl. a. 2. imperat. ἐκβάλοι, 3. ſing. a. 2. opt. act. ἐκβάλη, 3. ſing. a. 2. ſub. act. ab

'Εκβάλλω, ejicio: f. ἐκβαλῶ. p. ἐκβέβληκα, pluſq. p. ἐκβεβλήκειν, pro ἐξεβεβλήκειν. a. 2. ἔξέβαλον. a. 2. imperat. ἔκβαλε, dimitte: a. 2. part. act. f. g. ἐκβαλοῦσα. perf. paſſ. ἐκβέβλημαι. a. 1. paſſ. ἐξεβλήθην. f. 1. paſſ. ἐκβληθήσομαι, ejiciar, perf. m. ἐκβέβλημαι. Th. βάλλω, jacio.

'Εκβάλω, γος, ή, a. 2. ſub. act. ejuſd. verbi.

'Εκβαρβαρόω, ῶ. f. ώσω, barbarum reddo: Th. βάρβαρος.

'Εκβασις, εως, ἡ, exitus, evaſio: ab ἐκβαίνω, evado: ab ἐξ & βαίνω, eo.

'Εκβέβληκα, ας, ε, perf. act. ind. verbi ἐκβάλλω; quod vide.

'Εκβήσῃ, exis, 2. ſing. f. 1. m. ab ἐκβαίνω, exeo: f. ἐκβήσομαι. a. 3. ἐξέβην, ab ἐκ & βαίνω, eo.

'Εκβήτω, extuſſio; Gal. à βήττω, & Th. ῥήξ. V.

'Εκβιβάζω, educo, & emitto, è navi educo ve emitto, exire facio, &c. Undè ἐκβιβασμὸς, exactio, in Nov. Conſt. & ἐκβιβαστὴς, ὁ, exactor rei judicatæ, exequutor ſententiæ, apparitor, viator qui in jus vocat, &c. à βιβάζω; vide.

'Εκβλησθήσομαι, & in 3. pl. ἐκβλησθήσονται, f. 1. paſſ. verbi ἐκβάλλω, ejicio: quod vide.

'Εκβλητέος, ejiciendus, rejiciendus, rejectandus, dignus qui rejiciatur; item ejectitius; ut βρέφος ἐκβλητον, infans expoſitus, vel expoſititius: ut expoſititiam puellam dixit Plautus; & ἔκβλητον, apud Eurip. eſt maris ejectamentum, &c. verbale ab ἐκβάλλω.

'Εκβοηδεῖν, ἔς πινα τόπον, cum cõpiis in aliquem locum ad opem ei ferendam alicunde proficiſci. Th. βοηθέω, ῶ, auxilior.

'Εκβολὴ, ῆς, ἡ, ejectio, jactura: alicujus loci, ut & fluminis exitus: ab ἐκβάλλω, ejicio. Th. βάλλω, jacio. p. m. βέβολα.

'Εκβολὰς, άδος, ἡ, abortus; item purgamentum argenti, &c. ἐκβόλιμος, ος, ὁ ἡ ὄν, ejectitius; ut ἐκβόλιμον, & ἐκβολιμαῖον βρέφος; expoſitus infans, &c. Item ἐκβόλιον, ου, τὸ; q. d. ejectorium, medicamentum ejiciens ſeu abigens ex utero fœtus enectos; Dioſc. lib. 2. 'Εκβόλιος δῖνος, vinum quo partus ejicitur, &c. omnia ab ἐκβολὴ, & ἐκβάλλω. V.

'Εκβόσκω, depaſco, abſumo. Them. βόσκω.

"Εκβραγμα, τὸ, quod erumpit, quaſi bullendo; (undè ἐκβράσματα, papulæ ardentes; ex Gal.) item naufragium: reliquiæ navis in littus ejectæ. Sic Σκαλώσεως ἐκβράσματα, maris ejectamenta, &c. Item, idem quod ἐκβρασμὸς, ου, ὁ, ebullitio, ejectio, &c. à ſeq. ἐκβράσσω.

'Εκβράσσειν, ejicere, expellere: de mari dicitur: quod à βράσσω, idem quod βράζω, f. σω, ferveo.

'Εκβριθὴς, ponderoſus, gravis; Plut. in quæſt. Plat. ab ἐκ, & βρίθω, gravis ſum.

'Εκβροντάω, ῶ, & ἐκβροντόμαι, tonitru emitto; à βροντάω. V.

'Εκβρυχάομαι, ῶμαι, vehementer rugio; vel idem quod βρυχάομαι, rugio, propriè, de leonibus; ſed dicitur & de aliis feris; a Th. βρύχω. V.

"Εκβρωμα, edulium, quod editur; à Soph. in Trach. Scobs, ſeu Scobes, metaphoricè dicitur πρίονος ἔκβρωμα, q. d. edulium, vel eſca ferræ, ſeu quod ſerra comedit, &c. ab ἐκ & βιβρώσκω. V.

'Εκγαμίζω, nuptui colloco, imperf. ἐξεγάμιζον. f. ἐκγαμίζω, a. 1. ἐξεγάμισα. perf. ἐκγεγάμικα.

'Εκγαμίζομαι, &

'Εκγαμίσομαι, nuptui collocor: ab ἐκ & γαμίζω, nuptui colloco. Th. γαμέω, uxorem duco.

'Εκγαυρόομαι, idem quod γαυρόομαι, ſuperbio; V. γαυρόω.

'Εκγεγάμηκα, natum eſſe, perf. inf. m. Poët. Sync. pro ἐκγεγαμῆσθαι, Dor. pro ἐκγεγαμέναι, verbi, γίνομαι, naſcor: m. p. γέγαα, ind. Inf. γεγαέναι, Dor. pro γεγαέμεν, & per Sync. γεγάμεν.

'Εκγεγαὼς, ῶτος, & in f. g. γεγαῦα, ας, prognata, p. m. part. ab ἐκγέγαα, p. m. verbi ἐκγάω, pro ἐκγίνομαι, enaſcor: f. 2. γνήσομαι. a. 1. m. ἐγνάμην. a. 2. m. ἐγενόμην. Th. γίνομαι, naſcor.

'Εκγελάω, riſum effundo, ſeu emitto, effuſe rideo; undè ἔκγελας, riſus effuſus; à Th. γελάω.

'Εκγενέτης, ου, ortus, oriundus: ab eodem Them.

'Εκγεγένθαι, nati ſumus, Ion. & Poët. pro ἐξεγεγένεθα, 1. pl. a. 2. m. ab eodem Them.

'Εκγελκτίζω, nucleum eximo, vinacea eximo, &c. ut, ἐκγελκτίζω τὴν σαφίδα; uvæ paſſæ eximo vinacea vel nucleos: ſic ἐκγελκτισμένα σαφίδες; uvæ paſſæ quibus exempta ſunt vinacea, ſeu aciris ſuis purgatæ, &c. ab ἐκ, & γίλκτην; qu. vide.

'Εκγένεσθαι, ἐκγένεσθαι, Ion. pro comm. ἐξεῖναι, licere: ἐκγένεσθαί μοι, liceat mihi: ab

'Εκγίνομαι, vel -ίγνομαι, enaſcor, oriundus ſum: ἐκγίνομαι, cum inf. licet. Th. γίνομαι, naſcor.

"Εκγονα, ων, τὰ, poſteri, nepotes: pl. ab

"Εκγονον, ου, τὸ, ſoboles, progenies: quod &

"Εκγονος, ου, ὁ, filius nepos: item adject. ortus, oriundus; ab ἐκ & γονὴ, proles: Th. γίνομαι, naſcor.

'Εκγυμνάω, ſcrutor; Heſych. ἐξερεύνα, à γυμνὸς. V.

'Εκδαίομαι, inuſſir. ediſco; undè aor. 1. ἐξεδάϊσα; Apoll. 4. Argonaut. ab ἐκ, & δαίομαι. V.

'Εκδάκρυσις, ου, τὸ, lacryma ſtillans; gutta inter lachrymandum cadens, &c. Undè ἐκδακρύω, illachrymor, à δακρύω. V.

'Εκδανείζω, f. είσω, idem ac δανείζω, fœnero. Th. δάνος, mutuum.

'Εκδαπανάω, expendo: f. ήσω. p. ἐκδεδαπάνηκα. f. 1. paſſ. ἐκδαπανηθήσομαι, expendar. Th. δαπάνη, ſumptus.

'Εκδεδαρμένος, perf. part. paſſ. ab ἐκδέρω, excorio: ab ἐκ & δέρω, f. ῥῶ. a. 2. ἔδαρον. Th. δέρος, corium.

'Εκδεδίκηται, ultio dabitur, 3. ſing. perf. paſſ. verbi ἐκδικέω, ulciſcor, quod ab ἐκ & δίκη, jus, pœna.

'Εκδεὴς, ἐές, ὁ ἡ ὄν, cui aliquid deeſt, imperfectus; undè ἔκδεια, inopia, penuria, &c. ab ἐκ & δέω, ſeu δέομαι, egeo.

'Εκδέκεσθαι, Ion. pro ἐκδέχεσθαι, excipere.

'Εκδεδασμένοι, Dorienſes effecti ſunt, 3. pl. perf. paſſ. verbi ἐκδασμόω, f. όσω. Dorienſem facio. Th. Δωριεὺς, Dorienſis.

"Εκδεξις, exceptio, ſuſceptio, ſucceſſio, &c. Ut, ἔκδεξις βασιλείας; apud Herodot. ſucceſſio regni; item, pro ἀποδοχὴ, acceptio, &c. Sic ἐκδεκτικὸς, ex Ulpiano, exponitur exceptorius, &c. ab ἐκδέχομαι, vide.

'Εκδεσμόω, idem quod ἐκδέω, religo; Vi. δεσμόω.

'Εκδέχομαι, exſpecto, excipio, ſuccedo: imperf. ἐξεδεχόμην, ου, ετο. f. ἐκδέξομαι. p. ἐκδέδεγμαι ab ἐκ & δέχομαι, accipio.

"Εκδηλος, ος, ὁ, ἡ, evidens: ab ἐκ & δῆλος, manifeſtus.

'Εκδηλόω, ῶ, idem quod δηλόω, explico, manifeſto: ab eod. Th.

'Εκδημέω, peregrè abſum, peregrinor: f. ήσω. p. ἐκδεδήμηκα ab ἐκ & δῆμος, populus.

'Εκδημία, ας, ἡ, peregrinatio, diſceſſus: &

"Εκδημος, ος, ὁ, ἡ, peregrè agens, peregrinus, longinquus: ab iiſd.

'Εκδιαδοχὴ, ſucceſſio; ab ἐκ & διαδέχομαι, vide.

'Εκδιαιτάομαι & ἐκδιαιτάω, luxuriosè vivo, & licentiosè; ordinario victu non utor, malè adminiſtro, &c. Undè, ἐκδιαίτησις, propriè eſt diſceſſio à dieta, mutatio inſtituti vitæ in pejus; apud Phil. ἐκδιαίτησις πρὸς πατρίαν; defectio à diſciplina patria; item, vita, in luctum effuſa; victus licentioſus, &c. Ab ἐκ & διαιτάομαι, qu. Vi.

'Εκδιδόμαι, ῶσόμαι a. 2. ἐξεδόμην, στο, eloco; in media formâ; ab ἐκδίδωμι, quod adeas.

'Εκδιδύναι, exonerare ſe, dedere: præſ. inf. ab ἐκδίδωμι.

'Εκδιδῦν, Ion. & Poët. pro ἐκδιδύναι, præſ. inf. act.

'Εκδιδράσκειν, Ion. pro ἐκδιδρασκειν, effugere. Th. δρᾶω, fugio.

'Εκδίδωμι, edo, i. e. extra do, dedo; item eloco: f. ώσω. p. ωκα. ἐκδίδομαι, eloco, f. ἐκδώσομαι. a. 2. m. ἐξεδόμην, σο, το, elocavi. Th. δίδωμι, do.

'Εκδιηγέομαι, ἐσομαι, enarro: ἐκδιηγῶ, 3. ſing. præſ. ſub. ab ἐκ & διηγέομαι, recenſeo: quod eſt, ex διὰ & ἡγέομαι, duco.

'Εκδικάζω, judicia exerceo, ulciſco: &

'Εκδικέω, ῶ, vindico, ulciſcor: f. ήσω. p. ἐκδεδίκηκα. a. 1. ἐξεδίκησα. a. 1. imperat. ἐκδίκησον, άτω. a. 1. inf. ἐκδικῆσαι, ab ἐκ & δίκη, jus, ultio.

'Εκδίκησις, εως, ἡ, ultio, vindicta, vindicatio: ab eod. them.

'Εκδικητὴς, ου, ὁ, &

"Εκδικος,

ᵛΕκδικος, ος, ὁ, ultor, vindex; & adject. injustus: à δίκη, ultio, pœna.

'Εκδινεῦσι, Dor. & Æol. pro ἐκδινοῦσι, moventur. Th. κινέω, moveo.

'Εκδιόθεν, ex Jove, divinitus; ab ἐκ & Διόθεν; idem; à ζεύς, Διός, &c. Vide.

'Εκδιώκω, expello: f. ἐκδιώξω. a. 1. ἐξεδίωξα. a. 1. part. ἐκδιώξας, ας, αν, ab ἐκ & διώκω, persequor.

'Εκδιφρεῦαι, e curru aut sella decutio, deturbo, vel excutio, &c. ab ἐκ & διφρεύω, curru aut bigis vehor; à Th. δίφρος, ου, ὁ. Vi.

'Εκδιωκτέον, propulsare oportet; item, ἐκδίωξις, εως, ἡ, infectatio, expulsio, &c. ab ἐκδιώκω.

'Εκδονέω, emoveo; in Epigramm. πάντων δ' ἐκδεδόνωτο φρένες, conturbatæ vel perculsæ sunt omnium mentes, &c. ab ἐκ & δονέω, agito, &c.

'Εκδορά, excoriatio, evulsio; apud Dioſc. ad evellendas seu exterendas lepras; item, ἐκδόρια, τὰ, q.d. excoriatoria medicamenta, quæ urendi vi prædita, cutem abradunt & exulcerant; Dioſc. utraq; ab ἐκδέρω, excorio; idem quod δέρω, Vi.

'Εκδόσιμος, qui edi potest vel debet; qui ad edendem aptus est; ederdus; q. extrà dandus, &c. Item, ἐκδοτέον, evulgandum, &c. ab eod. Th.

ᵛΕκδοσις, ἡ, deditio, editio, locatio: &

ᵛΕκδοτος, ος, ὁ, ἡ, deditus, traditus: ab ἐκ & δίδωμι, do. perf. pass. δέδομαι, σαι, ται.

ᵛΕκδους, ὀντος, qui tradidit, a. 2. part. act. ab ἐκδίδωμι: ab eod. Them.

'Εκδοχεῖον, receptaculum, promptuarium; cisterna; nam peculiariter, de receptaculo aquæ, sive alio hujusmodi dicitur; ut, apud Josephum; τῶν ἐκδοχείων πανταχόθεν τῷ ὕδατι: cisternis aqua oppletis; (Suid. ταμιεῖον) &c. est à seq. ἐκδοχή, qu. Vi.

'Εκδοχή, ῆς, ἡ, exspectatio, exceptio, susceptio: à δέχομαι, expecto; f. ξομαι. p. m. ἐκδέδοχα. Th. δέχομαι, accipio.

'Εκδρομῶν, excurrens, erumpens; ut, ἐκδρομῶν δολιχόν; qui spatium decurrit, spatio decurso, &c. Item, ἐκδρὰς; effugiens, elapsus, &c. Ab aor. 2. ἐξέδραμον, & a. 1. ἐξέδρα, verbi ἐκδιδράσκω, effugio; ab ἐκ & διδράσκω, f. gio, &c. Vi.

'Εκδρακοντίαι, efferor more draconis; ab ἐκ & δράκων, Vi.

'Εκδρᾶν, ἐκδραῖσαι, ἐκδρᾶναι, effugere. Th. δρᾶω, fugio.

'Εκδραχμὶς, qui sex drachmarum est; & neut. gen. ἐκδραχμόν; sex drachmæ, seu sex drachmarum; (ἐξάδραχμον;) ab ἑξ pro ἕξ, sex; & δραχμὴ, ῆς, ἡ, drachma, &c.

'Εκδρίπτω, & ἐκδρέπομαι; idem quod δρέπω, decerpo, &c. Vi.

'Εκδρομὴ, excursio, seu excursus; item, ἔκδρομος, idem; Poll. l. 1. exponitur & excursor; item pervius; utrumq; ab ἐκτρέχω, excurro, &c. Vi.

ᵛΕκδυμα, exuvium, seu exuvia; quod quis exuit; item, ἔκδυσις, exutio, vel emersio, &c. ab ἐκδύω.

'Εκδυῆναι, emergere, a. 2. inf. act. ab ἐκ & δύμι, vel δύω, subeo: f. δύσω. a. 2. ἔδυν.

'Εκδυομένῳ, dat. sing. præs. part. pass. ab ἐκδύω.

ᵛΕκδυσις, εως, ἡ, exitus: ab ἐκδύω, quod vide.

'Εκδύω, exuo: f. ἐκδύσω. p. ἐκδέδυκα. a. 1. ἐξέδυσα. a. 1. m. ἐξεδυσάμην, ω, ατο, exutus fui, a. 1. m. inf. ἐκδύσασθαι: ab ἐκδύω vel δύω, subeo.

'Εκδώσομαι, ῃ, εῖ, f. 1. m. verbi ἐκδίδωμι, eloco. Th. δίδωμι, do.

'Εκέδασαν, dissipavit, a. 1. act. gem. αν, Poët. verbi κεδάω, idem quod σκεδάω, dispergo.

'Εκεῖ, illic, illuc, eò, adv. loci: &

'Εκεῖθεν, illinc, adv. è loco: ab ἐκεῖνος.

'Εκεῖσε, illic, illi, &c. idem quod ἐκεῖ, vide.

'Εκεῖτ, cedere, Poët. pro εἶκε.

'Εκείνα, Doric. pro ἐκεῖνη, illa. Vide ἐκεῖνος.

'Εκείνεων, Ion. pro ἐκείνων, illorum: gen. pl. ab

'ΕΚΕΙΝΟΣ, η, ο, ille, a, ud. Dicitur & κεῖνος, Poët. & πῶς, Dor. pro ἐκεῖνος.

'Εκεινοσὶ, & ἐκεινοσὶ, pro ἐκεῖνος, & ἐκεῖνον, Atticè, Aristoph. Item, ἐκείνας, illo modo, &c.

'Εκεῖσε, illic, illuc, eò, adv. Th. ἐκεῖνος, ille.

ᵛΕκειτο, jacebat, 3. sing. imperf. ἐκείμην, σο, verbi κεῖμαι, jaceo: f. κείσομαι.

'Εκεκάσμην, & in 3. sing. ἐκέκασο, instructus erat, pluſq. p. verbi κάζω, f. σω, orno: præt. pass. κέκασμαι.

'Εκέκλετο, acclamabat, jubebat, imperf. verbi κέκλομαι, Poët. pro κέλομαι, per Epenthes. τὸ κ. Th. κέλω seu κέλομαι, jubeo, hortor.

'Εκέκλιτο, declinatus erat, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi κλίνω, inclino: f. νῶ. p. κέκλιμαι. a. 1. ἔκλινα. perf. pass. κέκλιμαι, σαι, ται, unde κλίμα, ατος, τὸ, regio.

'Εκεκλόφη, pluſq. p. act. Att. verbi κλέπτω, furor: f. ψω. p. κέκλεφα. p. m. κέκλεμμαι.

'Εκεκοσμέατο, Ion. pro ἐκεκόσμητο, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi κοσμέω, orno.

'Εκέκτηντο, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi κτάομαι, possideo: f. κτήσομαι. p. κέκτημαι.

'Εκέκτησο, 2. sing. pl. pluſq. p. pass. verbi κτάομαι, possideo: f. κτήσομαι. perf. pass. κέκτημαι.

'Τκέλευ, Dor. pro ἐκέλευε, jubebas: 2. sing. imperf. à κέλομαι.

'Εκελεύσσομεν, 1. pl. a. 1. ind. pass. ἐκελεύσθην, ης, η, verbi κελεύω, jubeo. Th. κέλω, idem.

'Εκέλευσα, ας, ε, a. 1. ind. & in 3. pl. ἐκέλευσαν, verbi κελεύω, jubeo: ab eod. them.

'Εκέρδανεν, a. 2. act. à κερδαίνω, lucror: f. ανῶ. Th. κέρδος, lucrum.

'Εκέρδησα, ας, ε, a. 1. act. verbi κερδαίνω, lucror: f. κερδανῶ & κερδήσω. p. κεκέρδηκα. a. 2. ἐκέρδανον. Th. κέρδος, ους, lucrum.

ᵛΕκερσα, totondi, a. 1. Æol. pro ἔκειρα, verbi κείρω, tondeo: f. κερῶ. p. κέκαρκα.

'Εκεχειρία, ας, ἡ, induciæ: ab ἔχω χεῖρας, id est, cohibere manus.

'Εκεχήνη, hiaveram, Atticè pro ἐκεχήνειν, pluſq. p. m. sic & in tertia. perf. pro ἐκεχήνει, Att. ἐκεχήνη, verbi χάνω, hisco: f. χανῶ. p. m. κέχηνα.

ᵛΕκζεμα, ἔκζεσμα, τὸ, & ἔκζεσις; fervida eruptio; item, ἔκζεμα, quod cum fervore erumpit; unde, ἐκζέματα, apud Dioſc. pustulæ ardentes & fervidæ; dolorem cientes citra saniem; ingens enim fervor omnem materiam absumit, &c. ἔκζησις ἕλκων; ulcerum eruptio, &c. Omnia ab ἐκζέω, effervео, efferveſco; ferveo; item, scateo; (sicut Th. ζέω;) ut, ἐκζέσι σὴλικας vermibus computruit, &c.

'Εκζητιόω, ῶ, requiro, exquiro: f. ήσω. a. 1. ἐξεζήτησα. a. 1. sub. ἐκζητήσω, ης, η. perf. ἐξεζήτηκα. perf. pass. ἐξεζήτημαι. a. 1. ind. pass. ἐξεζητήθην, ης, η. ab ἐκ & ζητέω, quæro.

'Εκζητηθῇ, reposcatur, 3. sing. a. 1. sub. pass. ejusd. verbi.

'Εκζώσομαι, ῶμαι, animal fio; idem quod ζωοῦμαι, οῦμαι; unde ἐκζωώδης, & ζωώδεσι, dicuntur, quæ animalia, h.e. vermiculos procreant; Theophr. à Th. ζάω, Vi.

'Εκζωπυρῶν, excito, exsuſcito; propriè de igne sopito; Meraph. de aliis rebus; ut, ἐκζωπυρεῖν πόλεμον; apud Plut. suscitare bellum; & ἐκζωπυρῆσαι συγχύσεων, renovare necessitudinem; idem, in Romulo. Vide ζωπυρέω.

ᵛΕκηα, combuſsi, a. 1. act. à ſ. κήσω, (sublatâ futuri consonante,) verbi καίω, uro: f. καύσω, κήσω, & καύσω, a. 2. ἔκαον.

'Εκηβολία, ας, ἡ, peritia jaculandi eminus: ab

'Εκηβόλος, ου, ὁ, longè jaculator: quod ab ἑκὰς, procul, & βάλλω, jacio. p. m. βέβολα.

ᵛΕκηδε, affligebat, imperf. à κήδω, mœrore afficio. Th. κῆδος, cura, mœror.

'Εκήκιεν, es, ε, exibam, imperf. act. à κηκίω, quod per reduplicationem dictum est, à κίω, eo.

ᵛΕκηλα, quietè; ἐκηλία, quies, benigna tractatio, &c. Utrumq; à sequente Th. ἕκηλος, unde etiam, adv. ἐκήλως, quietè, &c.

ᵛΕΚΗΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, quietus, mitis, pacificus: o. ab ἔκω, cedo.

'Εκηρύχθω, κς, κ, prædicatus fui: a. 1. ind. pass. à κηρύσσω, prædico: f. ύξω. p. χα. Th. κήρυξ, υκος, ὁ, præco.

ᵛΕκητι, dat. Poët. causâ: ponitur adverbialiter, pro ἑκοντι, ab ἑκὼν, ὁντος, voluntarius.

'Εκθαμβέω, f. ήσω, p. ηκα, &

'Εκθαμβέομαι, ῶμαι, expavesco, attonitus sum

fum. a. 1. pass. ἐξεκθαμβέω· ab ἐκ & θάμβος, ους, τό, pavor.

ἔκθαμβος, ος, ὁ, ἡ, expavefactus, attonitus: ab eod. verbo & them.

ἐκθαμνίζω, extirpo; apud Æschyl. à Th. θάμνος, vi.

ἐκθαῤῥέω, vel ἐκθαῤῥέω, valde confido, idem quod θαῤῥέω, vel θαῤῥέω; quæ vide.

ἐκθεάζω, Deo dedico; consecro; item, in numerum deorum refero; colo ut Deum; divinum existimo; item, in religionem verto seu traho, &c. ab ἐκ & θεάζω; divinum quendam instinctum immitto, &c. à θεῖον, τό, numen divinum, &c. vi.

ἔκθεμα, ατος, τό, aliquid expositum, publicum programma: ab ἐκτίθημι, expono. Th. τίθημι, pono.

ἐκθέμεν, Dor. pro ἐκθεῖν, excurrere, præs. inf. ab ἐκ & θέω, curro: f. θέυσομαι. Vel etiam dici posset pro ἐκθεῖναι, a. 2. inf. act. verbi ἐκτίθημι, expono. Th. τίθημι.

ἐκθεόω, ῶ, deifico, Deum efficio; idem quod θεόω, Deum facio; unde in pass. θεόομαι, qui Deus fit; qui ex humana natura in divinam abiit. Naz. Th. Θεός.

ἐκθεραπεύω, cultu vel observantia concilio, vel demereor; Plut. Item, sano, perfano, &c. vi. θεραπεύω.

ἐκθερμαίνω, excalefacio: ἐκθερμαίνομαι, decalesco: ab ἐκ & θερμαίνω, f. ανῶ, idem quod θέρω, ῶ, calefacio.

ἐκθερμάναται, ejusd. a. 1. part. f g.

ἔκθεσις, εως, ἡ, expositio, acc. sing. ἔκθεσιν· ab ἐκτίθημι, expono.

ἐκθέσθαι, a. 2. inf. m. ἐκθέμην, a. 2. part. m. ab eod. verbo.

ἔκθεσμος, exlex; vel lege vetitus; illicitus, iniquus, nefandus, nefarius, &c. Unde adv. ἐκθέσμως, legitimè, &c. à Th. θεσμός, lex, &c. vi.

ἐκθέσφατα, oracula, nom. pl. ab

ἐκθέσφατον, ος, τό, scientia divina: ab ἐκ & θέσφατος, ος, ον, fatalis, divino ore pronuntiatus: quod à θεὸς & φατὸς, quod à φημὶ, dico.

ἐκθετικὸς, ὴ, όν, expositivus, a, um: ab ἐκτίθημι, expono. Th. τίθημι, pono.

ἔκθετος, ος, ὁ, ἡ, expositus. ποιεῖν ἔκθετα τὰ βρέφη, exponere infantes: ab eod. verbo & them.

ἐκθέω, excurro, propero; à Th. θέω, vide.

ἐκθεωτικὸς, deificus; ut ἐκθεωτικὴ δύναμις, deifica vis, &c. ab ἐκθεόω, deifico; unde ἐκθεοῦσθαι, Deum fieri, &c. Areop.

ἐκθηλάζω, exugo; à θηλάζω, vide.

ἐκθηλύω, idem quod θηλύω; effæmino, emollio; mollem facio, enervo, &c. à Th. θῆλυς, vi.

ἐκθηρεύω, effero, as; mitem naturam in belluinam muto; idem quod θηρεύω, ῶ; in ferinam naturam verto; à θηρεύω, τό, fera, &c vi.

ἐκθλίβω, f. ψω, p. φα, exprimo, elido: unde ἐκπεθλιμμένος, qui elisis est testiculis, apud LXII. Th. θλίβω, premo.

ἔκθλιψις, εως, ἡ, elisio: item figura quâ littera aliqua eliditur; à præc. verbo.

ἐκθορεῖν, exilio; ut, ἐκθορεῖν ἀπὸ τῆς ὕπνου; Luc. è somno exilire, &c. ab ἐκ & θορεῖν, vide.

ἐκθρομβόω, ῶ; in grumos cogo; congelo, & concrescere facio, &c. Unde, ἐκθρόμβωσις, εως, ἡ, concretio; ut ἐκθρόμβωσις αἵματος; sanguis in grumas concretus; Diosc. lib. 1. vi. θρομβόομαι.

ἐκθύειν, ἐκθύσασθαι, sacrificiis expiare. Th. θύω, sacrifico, macto.

ἐκθύζω, effervesco, evomo, ebullio, &c. Item, ἔκθυμα, quod per cutem quasi erumpit, aut effervescit; pustula, papula; apud Hippocr. Utrumque ab ἐκθύω, erumpo, viz. cum impetu, &c. Ab ἐκ & θύω, i. e. ὀρμῶ.

ἔκθυμος, qui animo prompto est; alacer; vel, ex animi affectu proficiscens, &c. Indè, ἐκθύμως; ex animo, prompte, alacriter: Phil. de vita Mos. l. 1. Herodian. lib. 4. & alibi passim; item, irato & infenso animo, apud eundem, lib. 3. Indè etiam, ἐκθυμία, animi promptitudo; ἀκθυμία, &c. ab ἐκ & θυμὸς, animus, &c. Vide.

ἐκθυμιάω, ῶ, suffitu egero, suffio, accendo, uro; Aristot. in pass. ἐκθυμιῶμαι, adoleor, accendor; vel, ad bonos odores ciendos accendor, aut uror; Diosc. l. 1. c. 130. ab ἐκ & θυμιάω, vi.

ἐκθύω, perdo, & quasi macto; Eurip. in Oreft. efferveo, sacrifico, &c. Item, ἐκθύομαι, placo, expio, &c. ἐκθύσασθαι, vaticinari, quasi inspectis extis; ἐκθύσιμος, expiandus. Th. θύω, vi.

ἐκθύω, erumpo, &c. Unde ἔκθυμα, vi. in ἐκθύζω.

ἐκκαγχάζω, effusim rideo; Th. καγχάζω, vi.

ἐκίνησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi κινέω, moveo, quod vide.

ἔκιον, imperf. à κίω, eo, accurro: ex ἵκω, per Metath.

ἐκίρνη, Dor. pro ἐκίρνα, 3. sing. imperf. verbi κιρνάω, misceo. Them. κεράννυμι, idem.

ἐκίχατε, imperf. ἔκιχε, a. 2. verbi κιχάνω, vel κιχάω, invenio, assequor.

ἐκκαθαίρω, expurgo: f. ἐκκαθαιρῶ. a. 1. ἐξεκάθηρα. a. 1. imperat. ἐκκάθηρον, άτω, & in 2. pl. ἐκκαθάρατε, expurgate. a. 1. sub. ἐκκαθάρω, ῃς, ῃ, ab ἐκ & καθαίρω, purgo.

ἐκκαθάρατε, expurgate, ejusd. 2. pl. a. 1. imperat. act.

ἐκκαίδεκα, sedecim; ab ἓξ pro ἑξ, καὶ, ac δέκα, &c. vi.

ἐκκαιδεκάδωρος, sedecim palmos longus; Il. δ. ab ἐκκαίδεκα, & δῶρον, vide.

ἐκκαιδεκαετήρεις, ἐος, ἡ, sedecim annorum circulus; (ut, ἐνιαυσιαῖος δεκαετήρεις; decem & novem annorum, &c.) ab ἐκκαίδεκα, vi.

ἐκκαιδεκαέτης, ους, ὁ, sedecim annorum; dicitur etiam ἐκκαιδεκέτης; ab ἐκκαίδεκα, & ἔτος, vide.

ἐκκαιδεκήρης, sub. νεὼς, navis sexdecim ordinum, &c. ab ἐκκαίδεκα, & ἐρέσσω; unde varia composita fiunt, in ήρης, desinentia.

ἔκκαιρος, intempestivus; (ab ἐκ & καιρὸς, vi.) Unde, neut. ἔκκαιρον, τό, exoletum; in Epigramm.

ἐκκαίω, exuro, accendo: f. ἐκκαύσω. a. 1. ἐξέκαυσα. p. ἐκκέκαυκα. p. pass. ἐκκέκαυμαι. a. 1. pass. ἐξεκαύθην, ης, η, exarsi: ab ἐκ & καίω, uro: f. καίσω, κήσω, & καύσω. a. 2. ἔκαον.

ἐκκαλέω, segnesco, malis succumbo, deficio: f. έσω. p. ἐκκεκάληκα. a. 1. ἐξεκάλεσα. 2. plur. a. 1. sub. act. ἐκκαλέσητε, ne segnes sitis: ab ἐκ & κακὸς, malus, ignavus.

ἐκκαλαμάομαι, ῶμαι; specilegium facio; & Metaph. avello, &c. quidam exp. tanquam arundine expiscor; extraho; spolio fortunis, &c. ab ἐκ & καλαμάομαι, quod vide.

ἐκκαλέσασθαι a. 1. inf. m. ab

ἐκκαλέω, evoco: ab ἐκ & καλέω, voco: f. έσω. p. κέκληκα.

ἐκκαλύπτω, & ἐκκαλύπτομαι, detego, revelo; (φανεροποιῶ; huic contrarium est ἐγκαλύπτω, intego, obvelo) unde ἐκκάλυμμα, detectio, revelatio; Plut. ab ἐκ & καλύπτω.

ἐκκαπὼν, a. 2. part. act. ab ἐξ & καθέδω, conspicor: quod ex ϰ' & εἴδω, video. a. 2. ἐίδον & ἴδον.

ἐκκαυλέω, idem quod ἐγκαυλέω, caulesco; caulem emitto seu gigno; erumpo in caulem; Theophr. & è contrà; dicuntur etiam ἐκκαυλεῖν, quorum caules marcescunt, &c. Unde, ἐκκαύλημα, id quod caulis instar erumpit; caulis, scapus; ut, ἐκκαύλημα τῆς σφάτης; caulis porri; Aristoph. Item, ἐκκαύλησις, cau'is emissio; & ἐκκαυλίζω, caulem evello; item, caulem emitto; Aristoph. ab ἐκ & καυλέω, caulesco, à Th. καυλὸς, vi.

ἔκκαυμα, ατος, τό, & ἔκκαυσις, ardor, exustio, æstus; ut ἔκκαυσις ἡλίου; fervor solis, &c. Item, ἐκκαυστικὸς, accendendi, & inflammandi vim habens; & excitandi, &c. Omnia à verbo ἐκκαίω & ἐκκάω, exuro, extorreo; item, accendo, inflammo, excito; Metaph. ut ἐκκαίειν πόλεμον; excitare bellum; Polyb. Th. καίω, uro, &c.

ἔκκειμαι, expositus sum. Th. κεῖμαι, jaceo.

ἐκκελεύθης, devius; Lycoph. ab ἐκ & κέλευθος, vi.

ἐκκενοῦν θυμὸν, animo vacuum reddere, sc. corpus: hoc est animam efflare. præs. inf. verbi.

ἐκκενόω, ῶ, f. ώσω, evacuo, exinanio, exhaurio. Th. κενὸς, vacuus.

ἐκκεντέω, seu -έω, (vel ίζω) transfigo, transverbero: f. ήσω. p. ἐκκεκέντηκα. a. 1. ἐξεκέντησα. ab ἐξ & κεντέω, pungo.

ἐκκεντίζω, idem quod ἐκκεντάω, pungo, stimulo, &c.

ἐκκένωσις, εως, ἡ, egestio; exinanitio; eva-

evacuatio, &c. Verbale, à verbo ἐκκενόω, Vi.

Ἐκκειρίζω, deripio, populor; ex Epigramm. ab ἐκ & κειρίζω, quod vide.

Ἐκκεκόνυμμαι, & ἐκκεκονῦσθαι, effundendo misceo; Athen. lib. 2. ab ἐκ & κεκόνυμαι, Vi.

Ἐκκέχυται, 3. sing. perf. pass. ab ἐκχύω vel ἐκχυμόω, effundo: f. χύσω. prær. ἐκκέχυκα. Th. χέω. f. χεῦσω, fundo.

Ἐκκήρυκ@, ος, ὁ ἡ ἡ, propriè, voce præconis exterminatus, publicè expulsus & exactus, &c. Item, simpliciter, expulsus, ejectus; ἐκπεφυλ@, verbale à 3. perf. præt. pass. verbi ἐκκηρύττω.

Ἐκκηρύττω, edicere: à κηρύσσω, edico. Th. κήρυξ, ὁ, præco.

Ἐκκινέω, exigito; Plat. Th. κινέω, vide.

Ἐκκλάω, defringo: f. άσω. p. ἐκκέκλακα. perf. pass. ἐκκέκλασμαι. a. 1. pass. ἐξεκλάσθω. ab ἐκ & κλάω, frango.

Ἐκκλείω, excludo: f. κλείσω. p. ἐκκέκλεικα. a. 1. ἐξέκλεισα. a. 1. inf. ἐκκλεῖσαι. perf. pass. ἐκκέκλεισμαι. a. 1. pass. ἐξεκλείσθην, exclusus sum: ab ἐκ & κλείω, claudo.

Ἐκκλήϊεσθ, Ion. pro ἐκκλείεσθ, excludi: ejusd. inf. pass.

Ἐκκλησία, ας, ἡ, concio, cœtus convocatus, ECCLESIA; conventus populi ordinatus, perque suos ordines distinctus; ἀγορὰ verò, confusa promiscuáq; congregatio: ab ἐκκαλέω, evoco. perf. pass. ἐκκέκλημαι, σαι. Th. καλέω, voco.

Ἐκκλησιάζω, concionor, conventum celebro, ad concionem voco: in 3. pl. ἐκκλησιάζουσιν, fut. σω. p. κα. ab ἐκκλησία, quod vide.

Ἐκκλησιαστὴς, οῦ, ὁ, concionator: &

Ἐκκλησιαστικὸς, ἡ, ECCLESIASTICUS, ad ecclesiam pertinens; item concionalis. à 3. perf. perf. pass. verbi ἐκκλησιάζω.

Ἐκκλητὸς, evocativus, sive evocatorius; evocandi vim habens; ut, ἐκκλητὸς ὀρέξεως; aptus ad provocandam appetentiam; Dioſc. l. 2. Unde adv. ἐκκλητικῶς; evocatoriè, tanquam evocando; vel, cum efficacia provocandi; Suid. Item, ἐκκλητόω, denuntio testimonium, adjecta multa ni pareatur; & ἐκκλητύομαι, pro κλητύομαι, testimonium mihi denuntiatur; item, ob testimonium non dictum multor, &c. Omnia ab ἔκκλητ@, q. d. evocatus, ad quem provocetur, is qui appellatur; Plut. & de quo provocatio est; sic dicuntur ipsæ lites ἔκκλητοι; apud Poll. Item, ἔκκλητοι dicebantur etiam, quidam ad certas consultationes destinati, &c. à præt. pass. 3. perf. Verbi ἐκκαλέω, vide.

Ἐκκλίνω, deflecto: f. νῶ. p. ἐκκέκλικα. a. 1. ἐξέκλινα. a. 1. imperat. ἔκκλινον, άτω, 2. plur. ἐκκλίνατε. ab ἐκ & κλίνω, inclino.

Ἔκκλισις, εως, ἡ, declinatio: a. 2. perf. perf. pass. anteced. verbi.

Ἐκκλίζω, eluo, abluo: ab ἐκ & κλύζω, idem.

Ἐκκλάζω, exibilare, explodere; est enim κλαγμὸς, strepitus, & sibilus oris; à Th. κλάζω, Vi.

Ἐκκναιστεῶσι, Æol. & Dor. pro ἐκκναισῶσι, odiose stridunt: 3. pl. præs. ind. ἐκκναιστέω, quod à κναίω. Th. κναίω, rado, &c.

Ἐκκναῦν, eradere, præs. inf. Them. κναίω, rado.

Ἐκκνίζω, excido, expungo, excerpo, evello; Herodor. in Polymn. à κνίζω, Vi.

Ἐκκοβαλικεύομαι, fraudulentis adulationibus circumvenio; Aristoph. ab ἐκ & κοβαλικεύω, pro κοβαλεύω, fum κόβαλ@, decipio; à Th. κόβαλ@, vide.

Ἐκκοιμάομαι, ᾶμαι; somno exciror; edormio; ut, ἐκκεκοιμημένος, apud Plat. exp. somno excitatus; qui edormivit, &c. à κοιμάομαι, Vi. Th. κοιμάω.

Ἐκκοκκίζω, cortice ablato, granum eximo; (idem quod κοκκίζω; grana seu acinos eximo;) Item, Metaphoricè, spolio, viduo; Aristoph. in pace; τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας; Schol. exp. ἐρημώσας; Th. κόκκ@, vide.

Ἐκκολάπτω, exsculpo; tundendo eximo: ut avis rostro; excido; i. e. quod insculptum seu incisum est eximo; Plut. erado, &c. Sic, & apud Thuc. & Dem. Item, dicitur etiam gallina ἐκκολάπτειν, quum, maturo fœtu, rostro ova pertundit & frangit; aut quum pullos pertusis rostro ovis eximit; Latinis, excudere seu excludere; Aristot. Hist. an l. 9. c. 29. Unde, ἐκκόλαψις, excisio quæ tundendo fit; item, de exclusione ovorum & pullorum; ἐκκόλαψις τῶν ὠῶν; exclusio ovorum; ἐκκόλαψις τῶν νοσσῶν; pulli exclusio; idem 6. anim. à Th. κολάπτω, vide.

Ἐκκολυμβάω, enato: f. ήσω. p. ἐκκεκολύμβηκα. a. 1. ἐξεκολύμβησα. a. 1. part. ἐκκολυμβήσας, αἴσ@, ab ἐκ & κολυμβάω, f. ήσω, nato.

Ἐκκομιδὴ, ῆς, ἡ, exportatio, elatio: ἐκκομιδὴ νεκροῦ, funus, exequiæ: ab

Ἐκκομίζω, effero, exporto: f. ίσω. p. ἐκκεκόμικα. a. 1. ἐξεκόμισα. imperf. pass. ἐξεκομιζόμην, ου, ετο, ab ἐκ & κομίζω, porto. Th. κομέω, curo.

Ἐκκόμισαι, exporta, ejusd. a. 1. imperat. m.

Ἐκκομπάζω, efferor, insolesco; Soph. à κομπάζω, Vi.

Ἔκκοπὴ, ῆς, ἡ, excisio: ab

Ἐκκόπτω, εις, ει, excido, exscindo: f. ψω. p. ἐκκέκοφα. a. 1. ἐξέκοψα. a. 1. imperat. ἔκκοψον, άτω, a. 1. sub. ἐκκόψω, γς, γ, a. 2. ἐξέκοπον. perf. pass. ἐκκέκομμαι. a. 2. pass. ἐξεκόπην. f. 2. pass. ἐκκοπήσομαι, ῃ, εται, prær. m. ἐκκέκοπα. ab ἐκ & κόπτω, scindo.

Ἔκκοπ@, fessus, lassatus; vel lassitudine enervatus, &c. apud Suid. à κόπ@, Vi.

Ἐκκρεμίζω, aliis est abigere; aliis, ejicere, & jubere facessere εἰς κέρκινας; ab ἐκ & Th. κέρξ, ακ@, ὁ, corvus, &c.

Ἐκκρίνω, everro; verrendo expurgo; item, excutio, &c. à Th. κορέω, vide.

Ἔκκυψον, ejusd. a. 1. imperat act.

Ἐκκυρυφόω, summatim dico: f. άσω. Th. κορυφὴ, vertex.

Ἐκκρεμάννυμι, &

Ἐκκρέμαμαι, σαι, ται, pendeo ab aliquo, dependeo, cum genit. ἐξεκρέματο, 3. sing. imperf. Th. κρεμάω, suspendo.

Ἐκκρίνω, f. νῶ. EXCERNO, expello, eximo, rejicio: à κρίνω, secerno.

Ἔκκρισις, εως, ἡ, excretio: a. 2. perf. perf. pass. præced. verbi.

Ἔκκριτ@, selectus, eximius: a. 3. perf. ejusd. ten p.

Ἐκκριτικὸς, excernens, excretorius, &c. ab ἔκκριτ@.

Ἐκκρούω, f. σω, expello, excutio, dimoveo: à κρούω, pulso.

Ἐκκυλίω, evolvo, devolvo: ab ἐκ & κυλίω, volvo: f. ίσω. p. κεκύλικα. a. 1. ἐκύλισα. perf. pass. κεκύλισμαι.

Ἐκκύπτω, prospicio; item, promineo; foris appareo; à Th. κύπτω, vide.

Ἔκλαγξαν, 3. pl. a. 1. act. verbi κλάζω, clango, strido, sono: f. 1. κλάγξω. a. 1. ἔκλαγξα, ας, ε. perf. act. κέκλαγγα. p. m. κέκληγα.

Ἔκλαγον, clamavi, vel clamarunt: a. 2. act. ejusd. verbi.

Ἐκλαθόμ@, a. 2. part. m. ab ἐκλανθάνω, obliviscor, quod vide.

Ἐκκωμάζω, procax excedo; Eurip. à κωμάζω, vide.

Ἐκλακτίζω, calces in sublime jacto; calcibus auram verbero; (q. d. excalcitro) ut in saltationibus tragicis, quæ ἐκλακτίσματα dicuntur; item, rejicere, calcibus impetendo, &c. Unde, ἐκλακτισμὸς, ῦ, ὁ, & ἐκλάκτισμα, τ@, τὸ, saltationis genus, quod fiebat, calcibus, in altum, etiam ultra humerum jactatis; Poll. lib. 5. 14. à λακτίζω, Vi.

Ἐκλαλέω, effutio: f. ήσω. p. ἐκλελάληκα. a. 1. ἐξελάλησα. a. 1. inf. ἐκλαλῆσαι. Th. λαλέω, loquor.

Ἐκλαμβάνω, excipio, percipio. Th. λαμβάνω, f. m. λήψομαι, capio.

Ἐκλάμπω, εις, ει, effulgeo: f. ἐκλάμψω. a. 1. ἐξέλαμψα, ab ἐκ & λάμπω, splendeo.

Ἐκλανθάνω, oblivionem induco: f. ἐκλήσω. a. 2. ἐξέλαθον. præs. m. ἐκλανθάνομαι, obliviscor: f. m. ἐκλήσομαι, perf. m. ἐκλέλησμαι, perf. pass. ἐκλέλησμαι. ab ἐκ & λανθάνω, lateo.

Ἐκλαξεύω, μ. εύσω: expolio, exsculpo, scalpendo, viz. & radendo, more lapicidarum; ut, ἐξελάξευσα πλάκας λιθίνας; dolavi tabulas lapideas; Deut. cap. 10.

Ἐκλάπτω, πς, π, furto sum subtractus, a. 2. ind. pass. ἔκλαπον, furatus sum: a. 2. act. ab ἐκ & κλέπτω, furor: f. ψω. p. κέκλεφα. prær. m. κέκλοπα.

Ἐκλάπτω, lambendo cibo, seu exor-

beo:

beo; lambendo exhaurio, ut canes & animalia ferratos dentes habentia; Aristoph. in pace. à Th. λάπω, vide.

*Ἔκλασα, fregi, a. 1. ind. act. verbi κλάω, frango: f. κλάσω. a. 1. pass. ἐκλάσθην, ης, η.

Ἐκλατομέω, f. ήσω, lapides excido, lapidibus construo: ab ἐκ & λατομέω, quod à λᾶς, lapis, & τέμνω, seco: p. m. τέτμημα.

*Ἔκλαυσα, flevi, a. 1. ind. verbi κλαίω, fleo: f. κλαύσω.

Ἐκλαχαίνω, effodio; à λαχαίνω, fodio.

Ἐκλαχανίζω, olus decerpo; unde ἐκλαχανίσασθαι, olus decerpere; Theophr. ab ἐκ & λαχανίζομαι, olera lego; à λάχανον, τό, vide.

Ἐκλέγω, f. ξω, p. χα, ELIGO: &

Ἐκλέγομαι, (in media forma,) eligo: imperf. ἐξελεγόμην, ου, ετο. f. ἐκλέξομαι. a. 1. m. ἐξελεξάμην, ω, ατο. p. m. ἐκλέλεγμαι. pass. eligor: præt. pass. ἐκλέλεγμαι. Th. λέγω, idem.

*Ἔκλειγμα, & ἔκλεικτον, ecligma; medicamentum quod delingitur; vel, medicamentum, quod ori inditum, sensim liquescit, & deglutitur; vulgò, talia medicamenta, electuaria vocant, ab ἐκλείχω, delingo, delambo, vel lambendo, & lingendo evacuo; item, ecligma ligurio; in ecligmate sumo, &c. Diosc. à Th. λείχω, lingo.

Ἐκλειοτερεύω, tero minutissime; contero & contundo; ità, ut, leviſſimum evadat; unde, ἐκλειοτριξηθείς, minutissime tritus, &c. ab ἐκ & λειοτριβέω, contero, seu contundo & comminuo, ità ut levigetur, &c. à λειοτριβής, qui ità tritus & tusus est, ut sit λεῖος, tritu levigatus; minutim tusus seu contritus, &c. à λεῖος, & τρίβω, Vi.

Ἐκλειπτικός, ή, defectivus: τὰ ἐκλειπτικὰ ECLIPTICA: ab

Ἐκλείπω, deficio, derelinquo: ἐκλείπῃ, 3. sing. præs. sub. f. ἐκλείψω. p. ἐκλέλειφα. a. 2. ἔξέλιπον. 2. pl. a. 2. sub. act. ἐκλίπητε. Th. λείπω, linquo.

Ἐκλείσθην, incluſus sum, & in 3. pl. ἐκλείσθησαν, a. 1. ind. pass. verbi κλείω, claudo.

Ἐκλείχω, delingo, &c. Vide in ἐκλείγμα.

*Ἔκλειψις, εως, ή, defectio, defectus, ECLIPSIS; multis etiam perperam figura in oratione, quæ ellipsis dicitur: à perf. pass. v. ἐκλείπω.

Ἐκλεκτός, ὴ, όν, electus: à 3. pers. perf. pass. verbi ἐκλέγω, eligo: Th. λέγω, lego. f. ξω.

Ἐκλέλαθον, Poët. pro ἐξέλαθον, a. 2. ind. act. ab ἐκλανθάνω· quod vide.

Ἐκλελάθων, ονίως, præs. part. verbi λελάθω, quod à præt. m. λέλαθα, Dor. pro λέληθα, formatum est, verbi λανθάνω, lateo.

Ἐκλελεγμένος, selectus; ἔκκριτος, egregius, &c. part. præt. pass. verbi ἐκλέγω, vide.

Ἐκλέληθα, 2. pl. perf. pass. ἐκλέλησμαι· verbi ἐκλανθάνω, oblivionem induco: f. ἐκλήσομαι. a. 2. ἐξέλαθον. Th. λήθω, lateo.

Ἐκλελοιπὼς, qui defecit, qui evanuit; intermissus, &c. part. præt. med. verbi ἐκλείπω, Vi.

Ἐκλελοχαγμένος, selectus, part. perf. pass. ab ἐκλοχάζω, seligo. Th. λόχος, cohors.

Ἐκλελυμένως, adv. soluté: ab ἐκλύω, dissolvo, quod vide.

Ἐκλέξασθαι, a. 1. inf. med. ab ἐκλέγομαι, eligo, quod vide.

Ἐκλέπω, & ἐκλεπίζω, ex cortice & putamine eximo; excludo, excudo; ut ἐκλέπῃ τὰ ὠά, ova excludit; sic, in pass. ἐκλέπομαι, decorticor; excudor, &c. Aristot. de animal. lib. 5. ἐκλίπεται τὰ ὠά; ova excluduntur, &c. Sed ἐκλέπειν, propriè, est, dempto cortice expolire, &c. Sic, ab ἐκλεπίζω, est, ἐκλέπισις, corticis, seu putaminis detractio; item, pullorum exclusio, pullatio, &c. à Th. λέπω, Vi.

*Ἔκλευκος, valde vel intensè albus; candidissimus; Aristot. de mundo; ἐργάζεται ἡ κοπὴ τὸ ἀφρῶδες καὶ ἔλευκον; efficit contusio spumæ speciem, exactúmq; candorem, &c. ab ἐκ, quod interdum est intensivum, in compositione; & λεύκος, albus, &c. Vi.

*Ἔκλεψ', pro ἔκλεψε, surripuit, a. 1. ind. act. verbi κλέπτω, furor: f. ψω. p. κέκλεφα, p. m. κέκλοπα.

Ἐκλήθω, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi καλέω, voco, quod vide.

Ἐκλήθω, idem quod ἐκλανθάνω· quod vide.

Ἐκλήθομαι, & ἐκλανθάνομαι, obliviscor; item, ἐκλανθάνω, obliviscendi facio; facio ut memoriâ excidat; Od. ν. Unde ἔκλυπις, oblivio, &c. à λανθάνω, Vi.

Ἐκλήισαν, incluſerunt, Ion. pro ἔκλεισαν, 3. pl. a. 1. act. verbi κλείω, claudo: f. σω.

Ἐκλήπτωρ, exceptor, susceptor; in Anth. item, ἔκληπτις, εως, ή, exceptio; susceptio, collectio, &c. Verbalia à 2. & 3. pers. præt. pass. verbi ἐκλαμβάνω, percipio, item, excipio, &c. Th. λαμβάνω.

Ἐκλιθολογέω, ῶ, lapides eligo; i. e. legendo eximo; elapido; ab ἐκ & λιθολογέω, ῶ; lapides lego, seu seligo operi idoneos; à λιθόλογος, qui lapides legit, seu colligit, aut seligit operi idoneos; ex λίθος, & λέγω, colligo, &c. Vi.

Ἐκλιμία, ας, ή, vehemens fames. Th. λιμός, esuries.

*Ἐκλιμος, fame confectus; item, macilentus; jejunus; præjejunus, &c. ab eod. Th.

Ἐκλιμπάνω, derelinquo; pro ἐκλείπω; ut λιμπάνω, pro λείπω.

*Ἔκλιναν, in fugam verterunt, 3. pl. a. 1. act. verbi κλίνω, inclino: f. νῶ.

Ἐκλινέω, idem quod διαλινέω, ῶς; de retibus evado seu effugio; Th. λίνον, linum; item rete, ex lino scil. factum.

Ἐκλίνθημες, recubuimus, Dor. pro ἐκλίνθημεν, 1. pl. a. 1. ind. pass. &

Ἐκλίνθω, ης, η, inclinatus sum, Poët. pro ἐκλίθω, a. 1. ind. pass. verbi κλίνω, inclino: f. νῶ, p. κέκλικα, a. 1. act. ἔκλινα. p. m. κέκλινα.

Ἐκλιπεῖν, a. 2. inf. act. ἐκλιπών, a. 2. part. act. ἐκλίπητε, defeceritis: 2. pl. a. 2. sub. verbi ἐκλείπω, deficio: a. 1. ἐξέλιπον. Th. λείπω, linquo.

*Ἐκλιπὴς, ές, ὁ, ἡ, deficiens, prætermissus: ab eod. verbo, & Th.

Ἐκλιχάζω, ejicio; à λιχάζω; per prærupta dejicio; à Th. λιχανὸς, vide.

Ἐκλογεῖν, seligere; (ab ἐκ & λέγω, deligo, lego, &c.) Unde etiam, ἐκλογεύς, έως, ὁ, exactor vectigalium, vel coactor; & ἐκλόγισις, idem quod sequens ἐκλογή, electio.

Ἐκλογή, ῆς, ἡ, electio, ἐκλογαὶ, in pl. ECLOGÆ, quales Maronis, &c. ab ἐκλέγομαι, eligo, f. ξομαι. p. m. λέλεγα. Th. λέγω.

Ἐκλογέομαι, excuso. Th. λόγω, dico.

Ἐκλογίζομαι, numero, reputo, perpendo, æstimo. Vide in λογίζομαι.

Ἐκλογισμὸς, ὦ, ὁ, computatio, æstimatio: ab eodem.

Ἐκλογιστία, ας, ἡ, enumeratio; computatio; numeratio facta posito calculo; ab eodem.

Ἐκλονέοντο, imperf. pass. à κλονέω, commoveo. f. ήσω. Th. κλίνω, motus.

*Ἔκλοπες, pisces ἄλοποι; q. ἄλοπες vel desquamati; quive desquamari possunt; quales sunt λεπιδωτοί; Athen. lib. 7. a verbo ἐκλέπω, qu. Vi.

Ἐκλοποφόρησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi κλοποφορέω, furto abduco. f. ήσω, quod ex κλοπὴ, furtum, (hoc a κλέπτω, furor,) & φέρω, fero.

Ἔκλυσα, eluo, abluo; à Th. λύω.

Ἐκλοχεύω, partu edo; enitor; Poll. à λοχεύω; parturio, pario; quod à λοχὸς, ὦ, ἡ, gravida; (unde, ἡ λοχεύσασα, parturiens; apud Diosc.) & hoc, à λέχομαι, significante cubo; seu à λέχος, lectus.

Ἐκλοχίζω, è cohorte seligo, in Cant. c. 5. ἐκλοχισμένος ἀπὸ μυριάδων, electus ex millibus, &c. Item, in cohortes distribuo; idem quo λοχίζω, Vi.

Ἐκλοχμόομαι, idem quod ἀπολοχμόομαι, sylvesco densis fruticibus; fruticor, fruticesco, &c. à λόχμη, ἡ, insidiæ; sed frequentius, locus insidiis aptus, arboribus scil. & fruticibus seu virgultis densus; à Th. λόχος, insidiæ.

Ἔκλύετο, mergeretur, imperf. pass. à κλύζω, f. σω, abluo. p. κέκλυκα.

Ἐκλυθῶσιν, 3. pl. a. 1. pass. verbi ἐκλύω, effligo, quod vide.

*Ἔκλυον, ες, ε, audiebam, imperf. verbi κλύω, f. σω, audio.

Ἐκλύσασθαι, abigere, a. 1. inf. m. ab ἐκλύω, exsolvo. Th. λύω, solvo.

*Ἔκλυσις, εως, ἡ, liberatio, imbecillitas, acc. sing. ἔκλυσιν, ab eod. verbo, & Th.

*Ἔκλυτος, ος, ὁ, ἡ, dissolutus, languidus: ab ησι.

Ἐκλύτρωσις, εως, ἡ, idem ac λύτρωσις, redemptio. Th. λύω, solvo.

Ἐκλύω,

'Εκλύω, EXSOLVO, dirimo, dissipo, solvo, discedo. f. ἐκλύσω. prær. ἐκλέλυκα. perf. p. ll. ἐκλέλυμαι. a. 1. pass. ἐξελύθην, ης, ἡ, f. 1. pass. ἐκλυθήσομαι, deficiam, ab ἐκ & λύω, solvo.

'Εκλωπίζω, idem quod ἁπλωπίζω, & λωπίζω; veste exuo; item excorio, vel excortico, &c. à λάπη, vel λωπὴ, Vi.

'Εκμαγεῖον, ε, τὸ, expressum rei alicujus simulachrum; item, ἐκμαγλύω, ῶ; exprimo, effingo; (licut, ἐκμάττω; à quo derivatur) & ἔκμαγμα, τὸ, massa subacta; item, expressum rei alicujus simulachrum, &c. ab ἐκμάσσω, &c. Vi.

'Εκμαίνειν, ad insaniam adigere. Vide ἐκμαινῶ.

'Εκμαλθακίω, emollio, effæmino; à μαλθακίω, mollio; quod à μαλθακὸς, & μαλακὸς, quæ vide.

'Εκμανὴς, ές, ὁ, ἡ, furiosus, vesanus; ab ἐκμαίνω, Vi.

'Εκμανθάνω, εις, ει, percipisco, cognosco, ab ἐκ & μανθάνω, disco. f. μαθήσομαι, p. μεμάθηκα. 2. 2. ἐμαθον.

'Εκμαινῶ, 3. 2. sub. pass. ab ἐκμαίνομαι, insanio. a. 2. inf. pass ἐκμανῆναι. Th. μαίνομαι, idem. f. μανῶ μαι.

'Εκμαξις, exterfio; Ariftor. ab ἐκμάσσω.

'Εκμαργάω, idem quod μαργάω, five, μαργαίνω, Vi.

'Εκμαρτυρία, ἡ, & ἐκμαρτύριον, teftimonium ab entis à judicio; Dem. ἐκμαρτυρία, τὰ, teftificationes; ἐκμαρτυρία, teftimonio meo prodo & effero, palam teftificor, &c. Item, abfens teftor; apud Æfchyn. ab ἐκ & μαρτυρία, &c. Vi.

'Εκμάξας, a. 1. part. ab

'Εκμάσσω, vel -πτω, extergo, abftergo, exprimo, imperf. ἐξέμασσον. f. ἐκμάξω, a. 1. ἐξέμαξα. a. 1. part. ἐκμάξας, αντος, &c. Th. μάσσω, pinfo, abftergo.

'Εκμηχέτω, conare, præf. imperat. act. ab

'Εκμηχετάω, meditor, exerceo, ab ἐκ & μηχανάομαι, curo. f. ήσω. p. μεμηχέτηκα. Th. μήχομαι, curæ eft.

'Εκμῆλις, ίδος, ὁ, ἡ, focors, iners; ab ἐκ & μέλω, V. Item, ἐκμηλὴς, qui eft extra modulationem, modulationi repugnans; abfonus, inconcinnus, difcrepans; ab ἐκ & μέλος, carmen, &c. Vi. Item ἐκμηλὴς, & ἔκμηλος; viribus carens, invalidus; luxatus, &c. ab ἐκ & μέλος, membrum, &c. Vi. Unde etiam adv. ἐκμηλὰς; cum refolutione membrorum, feu luxuriose, & ἐκμηλίζω, membratim concido, trunco, &c.

'Εκμιμήθη, 3. fing. perf. pass. verbi ἐκμιμέομαι, edico. f. ήσομαι. ab ἐκ & μῦθος, ου, ὁ, verbum, oratio.

'Εκμετρος, ου, ὁ, ἡ, menfuram & modum excedens; ἐκμέτρως, modum excedendo; adv. ἐκμετρέω; & ἐκμετρέομαι, emetior, dimenfione exquiro, dimetior, &c. Poll. apud Eurip. ἐκμετρῆσαι στέλαι, exp. claffem trajicere, &c. ab ἐκ & μέτρον, μητρέω, &c. Vi.

'Εκμίω, qui fex menfium eft; idem cum ἑξάμηνος, & ἑξάμηνος, ἡ, (fub. ὥρα τῦ ἐνιαυτῦ) femeftre fpatium; femeftre tempus, &c. ab ἑξ, pro ἕξ, & μὴν, μηνὸς, ὁ, menfis.

'Εκμυρύομαι, evolvo, vel explico; & Metaph. extraho, feu edico, &c. à Th. μυρύω, Vi.

'Εκμωθος, cui merces non datur; Hefych. Th μισθὸς.

'Εκμολὲ, Ion. pro ἐξέμολε, exivit, 3. fing. a. 2. act. verbi ἐκμολέω, exeo. Th. μολέω, feu μόλω, venio, advenio.

'Εκμύργνυμι, vel -μυω; & ἐξμύργνυμι, &-μυω; imprimo, exprimo, item abftergo; ab ἐκ & μυργνύω, pro ὀμυργνύω, Vi.

'Εκμυρρόω, formam exprimo, feu effingo; à μορφὸω, Vi.

'Εκμυσῶ, idem cum μυσόω, ῶ; numeris, modulifq muficis exorno; unde phrafis elegans, dicitur, μεμυσωμένη, &c. Th. μῦσα.

'Εκμοχθέω, exantlo; à μοχθέω, laboro, vi. e.

'Εκμοχλόω, vectibus emoveo, vel excutio; a μοχλὸω, Vi.

'Εκμοζέω, vel -άω, exfugo, fugo. Th. μύζω, muffo, item fugo.

'Εκμύζησις, εως, ἡ, exuctio, fuctio; à præcedente.

'Εκμυκτηρίζω, irrideo, fannis excipio, imperf. ἐξεμυκτήριζον, ες, ε, f. ίσω, & Att. ῶ, εῖς, εῖ, (ut ψαλμ. 2. 4) perf. ἐκμεμυκτήρικα. ab ἐκ & μυκτηρίζω, fubfanno, nafo fufpendo. Th. μυκτὴρ. naris.

'Εκμυζίζω, uno hauftu & fpiritu ebibere; idem quod ἀμυζὶ ἐκπίνω, &c. Quidam exp. libris aliquantum compreffis ebibo, &c. ab ἐκ & μύω, Vi.

'Εκναυλόω, cum navi portum exeo; item, ἐκναυδλόω, naulo accepto exporto; impropriè aliquis dicitur ἐκναυδλῶσθαι, a fluctibus; apud Lycophr. ab ἐκ & ναυλόω, feu ναυδλόω, naulo navim loco; vel, vehendum naulo, fufcipio, &c. à ναῦδλον, idem quod ναῦλον, Vi.

'Εκνεάζω, q. d. juveniliter excrefco; Luc. à νεάζω, Vi.

'Εκνέμομαι, unde ἐκνέμεσθαι; depafci; ab ex & νέμομαι, paftor; a Th. νέμω, pafco.

'Εκνεοσσεύω, idem quod νεοσσεύω; nidulor, nidifico, cunabula facio; enutrio in nido, &c. à νεοσσὸς, vel νεοσσὸς, Vi.

'Εκνευρίζω, enervo; nervos incido; à Th. νεῦρον, Vi.

'Εκνευρόκωλος, cui nervofus cauliculus eft; nervicaulis; idem quod νευρόκωλος, ex νεῦρον & κωλὸς, Vi.

'Εκνεῦσαι, a. 1. inf. act. ab ἐκνέω, enato, natando effugio. f. ἐκνεύσω. Th. νέω, no.

'Εκνευσις, εως, ἡ, declinatio, viz. ut, quum inclinato carite, aliquis ictum devitat; Plat. ἐκνεύσεις τῆς ἐδρᾶς, deflexus, vel, diverticula viarum, &c. Verbale à feq. ἐκνεύω, evado, &c.

'Εκνεύω, nutu emiffo jubeo. Th νεύω, innuo. Eft &

'Εκνεύω, pro ἐκνέω, enato, clam evado, fubduco, diverto, f. ἐκνεύσω. p. ἐκνένευκα. a. 1. ἐξένευσα. q. à νεύω, nato. Gl. Cyr. ἐκνεύω, diverto: ἔκνευσις, diverticulum.

'Εκνεφὴς, ές, nube prorumpens; Theophr. ut, ἐκνεφὴς ἥλιος διαπέλυσε; fol é nube interimit, &c. Hift. Plant. l. 3. c. 10. à νεφέλη, Vi.

'Εκνεφίας, ου, ὁ, idem; é nube erumpens; ut ἐκνεφίας ἄνεμος; nube erupta exoriens ventus, &c. ab ἐκ & νέφος, nubes, &c. Vi.

'Εκνέω, (enato; (ab ἐκ & νέω, Vi.) & Metaph. expedio me à re aliqua difficili. Eutip. in Hippolito; πῶς ἂν ἐκνεύσαι δόκεῖς, &c.

'Εκνηπίομαι, ώμην, infans reddor; ad infantiam redigor, &c. ab ἐκ & νήπιος, infans, &c. Vi.

'Εκνήφω, q. d. fobrius fio, ex, evigilo, f. ψω. a. 1. ἐξένηψα. a. 1. imperat. ἔκνηψον, άτω. perf. ἐκνένηφα. à νήφω, fobrius fum.

'Εκνηψις, εως, ἡ, vigilia, requies: ab eod.

'Εκνικάω, f. ήσω, p. κηκα, fupero, evinco. Th. νικάω, vinco.

'Εκνίξε, Dor. pro ἔκνισε, pupugit, punxit, a. 1. ind. act. à κνίζω, f. ίσω. Dor. ξω. Th. κνάω, rado.

'Εκνίπω, f. ψω, eluo, expio, abftergo, à νίπτω, lavo.

'Εκνίσθω, σθην, a. 1. ind. pass. à κνίζω, fico. Th. κνάω, rado.

'Εκνιτρόω, ῶ, lavo, nitro; nitro perfrico; nitro perfrictum expurgo, &c. ab ἐκ & νίτρον, Vi.

'Εκνιψις, εως, ἡ, elutio, ablutio; abfterfio, &c. Verbale ab ἐκνίπτω, vide.

'Εκνόμιος, ου, ὁ, ἡ, Poët. idem ac ἔκνομος, inufitatus, infolens: ab ἐκ & νόμος, lex. Th. νέμω. Hinc

'Εκνομίως, adv. inufitatè. ab iifd.

'Εκνος, & ἔκνης; excors; demens, amens; ftultus; ut ἔκνος ὑπὸ φρενῶν; animo feductus ab affectione, &c. ab ἐκ & νῆς, Vi.

'Εκνοσήσαντε, redeuntes, dual. num. a. 1. part. act. à νοστέω, redeo. f. ήσω.

'Εκνοσφίζω, feparo ex, alieno, rejicio, &c. ab ἐκ & νοσφίζω, vide in Th. νόσφι.

'Εκξυλίω, ex alia materia in lignum verto; ex tenero & molli lignofum reddo; in pass. ἐκξυλῶμαι; lignum fio; in lignum mutor, &c. Theophr. Hift. Plant. ab ἐκ & ξυλέω; in lignum verto, feu muto; & ξυλᾶσθαι, in lignum mutari; item, materiatura mihi imponitur; Hierem. c. 2. à ξύλον.

'Εκοίλανεν, 3. pl. a. 1. act. à κοιλαίνω, cavo, concavum reddo. f. ανῶ. a. 1. ἐκοίλανα. Th. κοῖλος, cavus.

'Εκοιμήσαντο, cubuerunt, 3. pl a. 1. m. verbi κοιμάω. f. ήσω, cubare facio: ἐκοιμήθην, ης, η, a. 1. pass.

'Εκοίμισας, ας, ε, a. 1. act. verbi κοιμίζω, a. 1. pass. ἐκοιμίσθην, idem quod κοιμάω, facio dormire.

'Εκόλαζεν, ες, ε, imperf. verbi κολάζω, punio. f. σω. a. 1. ἐκόλασα, σας, ε, perf. κεκόλακα.

'Εκολάφισα, ας, ε, & in 3. pl. ἐκολα-

φισιν, a. 1. ind. act. verbi κολαφίζω, alapum infringo. f. ίσω. p. κεκολάφικα, à κόλαφος, colaphus. Th. κολάπτω, tundo.

'Εκολοβώθη, ης, η, & in 3. pl. ἐκολοβώθησαν, a. 1. ind. pass. verbi κολοβόω, contraho, decurto, amputo. f. ώσω. p. κεκολόβωκα. a. 1. ἐκολόβωσα. f. 1. pass. κολοβωθήσομαι, ή, εῖ, quod à κολοβός, mancus, mutilus. Th. κολάω, f. σω, amputo, decurto.

'Εκόμιζον, ες, ε, duxi, imperf. act. ἐκομιζόμην, ης, ετο, ferebatur, imperf. pass. verbi κομίζω, fero: &

'Εκόμισαν, Dor. pro ἐκόμισαν, reportarunt, ejusd. 3. pl. a. 1. ind. act. Th. κομέω, curo.

Εκομίσαντο, obtinuerunt, 3. pl. a. 1. m. ἐκομισάμην, ω, ατο, verbi κομίζω, fero. f. ίσω. p. κεκόμικα. Th. κομέω, curo.

Εκομίσθην, ης, η, allatus sum, a. 1. ind. pass. ejusd. verbi.

'Εκόμισεν, pro ἐκόμισεν, 3. sing. a. 1. ind. act. vide ἐκομίσαντο.

'Εκόμπασε, a. 1. ind. act. verbi κομπάζω, idem quod κομπέω, crepo, sonitum edo. Th. κόμπος, crepitus, propriè apri dentes cuentis.

'Εκόνισεν, gem. ασ, a. 1. Poët. verbi κονίζω, pulvere fœdo. f. ίσω. Them. κόνις, pulvis.

'Εκοντὶ, & ἑκοντὶῶ, sponte, ultrò, adv. ab ἑκών, όντος, voluntarius.

'Εκόπασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi κοπάζω, quiesco, sedor. f. άσω. p. κεκόπακα. Th. κόπω, feco.

'Εκόπη, ης, η, scissus sum, a. 2. ind. pass. verbi κόπτω, scindo. f. ψω. p. φα. p. m. κέκοπα.

'Εκόπην, ες, ε, incidebar, imperf. ejusdem verbi.

'Εκοπώθη, ης, η, defatigatus fui, a. 1. ind. pass. verbi κοπόομαι, fatigor. Th. κόπω, feco. f. ψω.

'Εκορέσθη, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi κορέννυμι. f. κορήσω. Th. κορέω, satio.

'Εκορέσατο, pro ἐκορέσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi κορέω, satio, verro.

'Εκόρυσεν, imperf. act. 3. sing. verbi κορύσσω, armo. Th. κόρυς, υος, ή, galea.

'Εκόσμηθεν, ornati sunt, Bœot. pro ἐκοσμήθησαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi κοσμέω, orno. a. 1. ἐκόσμησα, ας, ε. Th. κόσμος, ordo.

'Εκὼσα, ης, volens, f. g. ab ἑκών, όντος, voluntarius, quod vide.

'Εκών, ώσα, ός, όν, spontaneus, voluntarius. τὸ ἑκὸν subst. voluntas, liberum arbitrium. Th. ἑκών, όντος, idem.

'Εκτοπίζομαι, sponte offero. &

'Εκτοπασμὸς, ὁ, spontanea oblatio. &

'Εκτόπως, adv. ultrò, sponte: ab ἐκτόπος, quod vide.

'Ἔκπαγλ' pro ἔκπαγλα, & ἔκπαγλον, adverbialiter pro ἐκπάγλως, vehementissimè: quod ab

'Εκπαγλέομαι, ῆσομαι, Ion. & Poët. pro ἐκπλήττομαι, terreor, stupeo: ab

'Ἔκπαγλος, ος, ὁ, ὴ, horribilis, stupendus, vehemens, per Poët. Metathes. pro ἔπλαγος, idem: ab ἐκπλήσσω, percello, perterrefacio: ab ἐκ & πλήσσω, f. ξω, percutio. a. 2. ἔπλαγον.

'Ἐκπαγλότατ' pro ἐκπαγλότατος, terribilissime. voc. sing. superl. grad. ab ἔκπαγλος, quod vide.

'Ἐκπάγλως adv. Poëticum. ab ἔκπαγλος, quod vide.

'Ἐκπαθὴς, ές, ὴ, illæsus, sanus; item immodice affectus: ab ἐκ & πάσχω, quod à πάσκω, patior.

'Ἐκπαθῶς, cum immodico affectu, &c. ab ἐκπαθὴς; (quasi, ὁ ἐκτὸς πάθους,) qui nihil est passus, &c. Vide.

'Ἐκπαιδεύω, f. εύσω, instituo, erudio. Th. παῖς.

'Ἐκπαιφάσω, insanio, seu fanatico more irruo: ab ἐκ & παιφάσω, oculos undiq; verto. & per reduplicat. ex φάω dictum volunt: alii q. πάντη τὰ φάη αἴσσω. Th. φάω, luceo.

'Ἐκπαίω, cum impetu egredior; vel simpliciter, pro ferio; Hermes Trismeg. apud Lactant. lib. ult. instit. cap. 18. ὡς λοιμοῖς ἐκπαίσας; morbis pestilentibus feriens; ut legendum apud Apuleium ejus interpret. ab ἐκ & παίω, ferio, Vi.

'Ἔκπαλαι, adv. jam olim. Th. πάλαι, olim.

'Ἐκπαλὴς, ὁ, imbellis; propriè, qui se in luctu expugnari sinit; Hesych. Item, gravis, superbus; unde τὰ ἐκπάλαιστα, eidem, sunt gravia & superba, &c. Item, ἐκπαλαίω, eluctor; item, præter gymnasticas leges ago, &c. ab ἐκ & παλαίω, &c. Vi.

'Ἐκπαλὴς, unde, τὸ ἐκπαλές; exp. ex articulis suis, seu è compage sua, emotum, seu excussum, (i. e. ἐξαρθρον.) παρὰ τὸ ἐκπάλλεσθαι, quod est, ἐκκινεῖσθαι; Hesych. Sic, ἐκπάλιος, fortis vel hæreditatis expers, &c. Idem, ab ἐκ & πάλλω, vibro, agito; quatio, commoveo, &c. Unde, ως, ὁ, vibratio, concussio, &c. Item, fors, fortitio, &c. Apoll. Argon. 1. & Herodot. πάλος, est κλῆρος; unde ἐκπάλιον, exp. ἀκλήρωτον.

'Ἐκπαλιν ποτεῖν; apud Hesych. exp. contradicere, ex adversum irasci, &c. ab ἐκ & πάλιν, Vi.

'Ἐκπαλλακίδιοι, nothi, spurii; nati, viz. ἐκ παλλακίδος, ab ἐκ & παλλακὶς, ίδος, ἡ, idem quod παλλακὴ, concubina, &c. Vi.

'Ἐκπαντὸς, omnino, prorsus; ὅλως, Suid. in totum; & divisim, ἐκ παντὸς; (sub. χρόνου vel χωρᾶ) ab ἐκ, & πᾶς, τὸς, τὸ, omne, &c.

'Ἐκπάπωσθη, in pappos abire; unde ὁ ἐκπαπωμὸς, papporum lanuginem emittens; in pappos evanescens; Diosc. l. 3. c. 13. ab ἐκ & πάππος, Vi.

'Ἐκπαρείσημι, & ἐκπαρείσαμαι; prope adsto, assisto; ut, ἐκπαρεισιῶσαι αὐτῷ ἐν τῇ γνώμῃ; exp. ad animum ejus subire; Demost. ab ἐκ & παρίσημι, Vi.

'Ἐκπατίω, q. d. extra viam tritam gradior; evagor, spatior; inambulo; Laërt. in Epimenide; χρόνον τινὰ ἐκπατῆσαι, &c. à Th. πατέω, vide.

'Ἐκπάτριος, non patrius; unde, in neut. ἐκπάτριον, dissimile, non paternum, &c. ab ἐκ & πάτριος, Vi.

'Ἐκπεζέω, vel ἐκπεδάω, tento, experior. ἐκπεζέσαμεν, 1. pl. præs. sub. f. άσω. p. ἐκπεπείρακα. a. 1. ἐξεπείρασα. Th. πεῖρα, conatus.

'Ἐκπεκτέω, idem quod πεκτίω, pecto, carpo, vello, &c. à Th. πέκω vel πέκω, vide.

'Ἐκπέλω, exto; Hom. ἐκπέλει, pro ἔξεστι, licet, Hesych. ab ἐκ & πέλω, vel πέλομαι, sum.

'Ἐκπέμπω, emitto, f. ψω. a. 1. ἐξέπεμψα. p. ἐκπέπεμφα. perf. pass. ἐκπέπεμμαι, ψαι, πται, a. 1. pass. ἐξεπέμφθην. a. 1. part. pass. ἐκπεμφθεὶς, & in pl. ἐκπεμφθέντες ab ἐκ & πέμπω, mitto. f. ψω.

'Ἔκπεμψις, εως, ἡ, emissio, dimissio; legatio; missio, &c. ἀποστολὴ; verbale à 2. perf. prat. pass. præced. verbi ἐκπέμπω.

'Ἐκπεπαίνω, idem quod ἐκπέπω, maturo, percoquo; ad maturitatem perduco; excoquo, &c. ab ἐκ & πεπαίνω, idem quod πέπω, Vi.

'Ἐκπεπόρευκα, ας, ε, perf. act. verbi ἐκπορεύω, quod aui.

'Ἐκπεπότασαι; evolasti, Dor. pro ἐκπέπτασαι, 2. sing. perf. pass. verbi ἐκποτάομαι, ῶ, evolo. f. ήσομαι. p. πεπότημαι; quod ab ἐκ & πέτομαι, volo, as.

'Ἐκπέρασμα, exitus, transitus, &c. à verbo, ἐκπεράω, transeo, trajicio; & transitive; traduco, trajicio, transporto; Num. 11. ab ἐκ & περάω, vide.

'Ἐκπερδικῆσαι, elabi astutè, & periculum declinare; ductum à perdicibus, quas miræ calliditatis esse, ut manus aucupum effugiant, scribit Plut. Cæl. &c. ab ἐκ & πέρδιξ; Vi. Unde etiam sequens περδικίζω.

'Ἐκπερδικίζω, decipio, effugio, callidè, seu πέρδιξ, aucupem.

'Ἐκπέρσω, everto, devasto, f. ἐκπέρσω, ἐκπέρσω, in 3. pl. Sic ἐκπέρσωσ', 3. pl. a. 1. sub. ab ἐκ & πέρθω, vasto, f. 2. πραθῶ, & per Metathes. περάθω. a. 2. ἔπραθον. p. m. πέπρᾶμαι.

'Ἐκπερῶμαι, circumego, peragro, lustro; idem quod περάομαι; in Plut. & Thuc. hinc, partic. p. περὼν, circumiens, oberrans; apud Plat. de rep. l. 1. sequente εἰς, signif. pervenio, seu devenio; Herodot. ex περὶ & εἶμι, i. e. eo.

'Ἐκπερῶσιτέω, peragro, lustro; à περῶσιτέω, ῶ; circumeo, & oberro; propriè dicitur de iis, qui ut domum redeant; omnia loca pererrant, & qua sibi via domum redeundum sit, explorant. Th. νοστέω, Vi.

'Ἐκπέρσαι, a. 1. inf. act. ἐκπέρσαντ', pro ἐκπέρσαντι, dat. sing. a. 1. part. ab ἐκπέρθω.

'Ἔκπιστ, pro ἐξέπιστ, 3. sing. a. 2. ind. act. Ion. ἐκπιστέω, a. 2. inf. ἐκπισεῖν, ἄσα, ὄν, a. 2. part. act. ab ἐκπίπτω, excido, quod vide.

'Ἐκπίσασι, vide in ἐκπίπτω.

'Ἐκπίσθιος, amplus, passúsque in modum solii; ut, ἐκπίσθια ποτήρια; latiora

tiora pocula; Athen. l. 11. & ἐκπέτηλα κέρατα; cornua lata in modum foliii, vel bracteæ; idem, lib. 9. à πέτηλον, Vi.

'Εκπεταμεῖν, ἐκπέταμμι, & ἐκπέτομαι; evolo; à πέτομαι, Vi.

'Εκπετάνυμι, expando. f. ἐκπετάσω. a. 1. ἐξεπέτασα. cum acc. ab ἐκ & πετάω, f. άσω, expando, aperio.

'Εκπέτω, ἐκπέτομαι, idem, ἐκπέπτω, excoquo, &c. à Th. πέπτω, pro quo πέσσω, vel πέττω, &c. Vi.

'Εκπέφασται, 3. sing. perf. pass. ab ἐκφάζω, eloquor, enarro, edisseo; ab ἐκ & φάζω, f. σω, dico, memoro. a. 2. ἔφασθον. p. m. πέφασμαι.

'Εκπέφυκα, perf. m. & ἐκπέφυκα, perf. act. editus sum. &

'Εκπεφυκώς, ότος, enatus, editus, part. perf. act. &

'Εκπεφυῶτα, f. g. pl. num. part. præt. m. ἐκπεφυώς· ab ἐκφύομαι, enascor. Th. φύω, gigno, quod adeas

'Εκπεδάω, exilio. Th. πεδάω, salio. f. ήσω.

'Εκπεδήσας, ήσι, elapsus, ejusd. a. 1. part.

'Εκπεκτικός, congelandi & conglaciandi vim habens; & ἐκπηξις, ή, congelatio, concretio quæ frigore fit, &c. Verbalia à 2. & 3. perf. præt. pass. verbi ἐκπήγνυμι, congelo, conglacio; Theophr. à πήγνυω, &c. Vi.

'Εκπελωτεῖ, Att. pro ἐκπλωΐστ, 3. sing. f. 1. m. verbi.

'Εκπελωΐζω, f. ίσω. & Att. ιῶ, ιεῖς, ιεῖ. stamen seu filum educo; ab ἐκ & πηλῶ, textum, seu tela.

"Εκπηχυς, qui sex cubitorum est; (sic dicendum, non ἑξάπηχυς; docet Phrynicus;) ab ἕξ & πῆχυς, vide.

'Εκπιάζω, & ἐκπίέζω; exprimo, premendo expello; impressionem facio, &c. Unde, ἐκπιασμός, ἐκπίεσις, & ἐκπιεσμός; expressio; item, comprehensio & compressio; Aristot. Item, ἐμπίεσμα; id quod expressum est; succus, seu liquor expressus; item, retrimentum, & reliquiæ succi expressi; Dioscor. l. 4. c. 160. ἐκπιεσὲς, expressus, vel qui exprimi potest; & ἐκπιεστέον, τὸ, id quo aliquid exprimere possumus; prelum, torcular, &c. Poll. lib. 10. ex Aristoph. Th. πίζω, Vi.

"Εκπικρος, amaritudine modum excedens; vehementer amarus; ἐκπικρόω, peramarum reddo; extreme amarum efficio; in pass. ἐκπικροῦμαι; amarus reddor, amaresco, &c. Item, ἐκπικραίνω, exacerbo, exasperо, &c. Th. πικρός, Vi.

'Εκπιμπλημι, vel ἐκπιμπλάω; expleo, compleo; in pass. ἐκπίμπλαμαι, repleor, &c. à πίμπλημι; qu. Vi.

'Εκπίνω, ebibo, epoto; à πίνω, f. πίσω, bibo.

'Εκπίπτω, excido, expellor, erumpo. fut. ἐκπεσῶ. præt. ἐκπέπτωκα. a. 2. ἐξέπεσον, ες, ε, a. 2. sub. ἐκπέσω, ης, η, & in pl. ἐκπεσωσι· ab ἐκ & πίπτω, cado.

'Εκπινέω, idem quod ἐκπίπτω, excido, decido, &c. ab ἐκ & πτερόω, idem quod Th. πίπτω, Vi.

'Εκπλαγείς, είσι, animo perculsus, a. 2. part. pass. verbi ἐκπλήσσω, quod vide.

'Εκπλαγὴς, ές, ὁ ἢ ἡ, perterritus, attonitus, obstupefactus; Polyb. item active, terribilis, horrendus, stupendus, &c. Unde, adv. ἐκπλαγῶς, mirabiliter, egregie; ἐκπλαγότης, ή, stupor, &c. Omnia ab eod. verbo.

'Εκπλανόομαι, idem quod πλανόομαι, ῶμαι, erro, vagor, vagabundus obeo; Th. πλανὴ, qu. Vi.

"Εκπλεθρον, ε, τὸ, plethri seu jugeri mensuram excedens: & inde

'Εκπλεθρίζειν, plethrum seu jugerum curtu metiri; exercitii genus. Ab ἐκ & πλέθρον, Poët. πέλεθρον, jugerum.

'Εκπλεῖς, gen. sing. ab ἔκπλεις, pro ἔκπλεος, ε, expletus. Th. πλέος, plenus.

"Εκπλευρος, sex latera habens; ab ἕξ & πλευρά.

'Εκπλεῦσαι, a. 1. inf. act. ab

'Εκπλέω, enavigo. imperf. ἐξέπλεον, ες, εις, εις. f. ἐκπλεύσω. a. 1. ἐξέπλευσα. a. 1. inf. ἐκπλεῦσαι. Them. πλέω, navigo. f. πλεύσω.

'Εκπλήθω, expleo, suppleo, compleo; item, ἐκπληθωίω; idem; à πλήθω, Vi.

'Εκπληκτικὸς, ἡ, ὸν, terrorem adferens, horribilis. &

"Εκπληκτος, ος, ὁ, ἡ, attonitus: ab ἐκπλήττομαι, attonitus reddor. f. ξομαι. perf. pass. ἐκπέπληγμαι, ξαι, κται. Th. πλήσσω, percutio.

"Εκπληξις, εως, ἡ, stupor, perterrefactio, consternatio; & mentis abalienatio, ex repentina perturbatione proveniens, &c. Dicitur etiam de sideratione, & arborum tabe, &c. Item, ἐκπληκτικῶς; & ἐκπληγδὸν; cum stupore vel terrore, terribiliter, &c. Th. idem.

'Εκπλημμυρέω, idem quod πλημμύρω; vel, πλημμυρέω; æstu inundo, restagno; à πλημμυρὶς; inundans, plenus, &c. à πλημμύρα, Vi.

'Εκπλησθῆναι, impleo, f. ήσω. p. ἐκπεπλήσθαι. a. 1. ἐξεπλήσθην. perf. pass. ἐκπεπλήσθημαι; ab ἐκ & πλησθῶ, repleo. Th. πλέος, plenus.

'Εκπλήσθητος, εως, ἡ, expletio; ab ἐκπλησθῶ, quod vide.

'Εκπλήσσω, perturbare, præs. imperat. Ion. pro ἐκπλήσσε, verbi ἐκπλήσσομαι, perturbor. Th. πλήσσω, f. ξω, percutio.

'Εκπλήττω, vel Att. πω, percello, perterrefacio, ft. πεφακιο, f. ξω. p. ἐκπέπληχα. a. 2. ἐξέπληγον. imperf. pass. ἐξεπλησσόμην, ου, ετο, & in 3. pl. ἐξεπλήσσοντο. a. 2. pass. ἐξεπλάγην, ης, η, perculsus fui, ab eod. them.

"Εκπλους, vel ἔκπλους; enavigatio eruptio navium ex portu, &c. Plut. & Thuc. ab ἐκπλέω, qu. Vi.

"Εκπλυσις, ablutio; ipsa eluendi actio, &c. ἔκπλυτος, vel ἐκπλυτὸς, elutus, elotus, &c. à seq. ἐκπλύνω.

'Εκπλύνω, eluo, abluo: ab ἐκ & πλύνω, f. υνῶ, lavo.

'Εκπλεῖν τῆς φρενῶν, q. d. extra mentem navigare, h.e. de sano mentis statu deturbare, quod à πλέω, seu πλῶ, Poët. pro πλέω, navigo.

'Εκπνεύματόω, in spiritum verto; item, flatibus effero, seu extollo; unde, ἐκπνεύμάτωσις, exspiratio; efflatio, &c. à πνευματόω, flatu, seu spiritu impleo; flatus excito; à πνεῦμα.

"Εκπνευσις, εως, ἡ, exspiratio. ab

'Εκπνέω, exspiro, effio, f. ἐκπνεύσω. p. ἐκπέπνευκα. a. 1. ἐξέπνευσα· ab ἐκ & πνέω, spiro.

'Εκπνοὴ, exspiratio, cum efflatur spiritus, &c. Item, exhalatio; Aristot. de mundo; verbale ab ἐκπνέω.

'Εκποδὼν, eminus, procul. adv. q. ἐκ ποδῶν, ex pedibus.

'Εκποιέω, subduco, do adoptandum, alieno, efficio: à ποιέω.

'Εκποίησις, ή, feminis emissio; alienatio, &

'Εκποίητος, ος, adoptatus: à perf. pass. ἐκποιέω.

'Εκποικίλλω, evario, variè distinguo, &c. à ποικίλλω, Vi.

'Εκποκίζω, & ἐκποκίω, vellocrines; vellus adimo, evello, &c. à ποκίζω, qu. Vi.

'Εκπολεμέω, debello, expugno. &

'Εκπολεμόω, idem ac πολεμέω, ad bellum excito. Th. πόλεμος, bellum.

'Εκπολίζω, urbem extruo, vel urbem efficio; idem quod πολίζω; urbem condo, seu statuo; à πόλις, Vi.

'Εκπολιορκέω, ῶ; obsidione capio & expugno; Thuc. lib. 1. à πολιορκέω, qu. Vi.

'Εκπομπεύω, pompatice me effero, pompatice, & cum fastu incedo; item, effero, evulgo, pando secreta; à πομπεύω, transmitto, &c. Item, cum pompa incedo; & transitive, ostento in pompa & triumpho, &c. Vi.

'Εκπομπὴ, ῆς, ἡ, emissio; (cui opponitur εἰσπομπὴ, intromissio) ut, ἐκπομπὴ δοτικῶν, emissio, vel deductio colonіarum; & apud Thuc. ἐκπομπαὶ λῃστῶν; excursiones latronum, &c. exponitur etiam, religatio, repudium, &c. à πομπὴ, Vi.

'Εκπονέω, elaboro, excolo, exerceo, conficio; labores perfero: à πόνος, labor, quod à πένομαι, facio.

'Εκπονηρεύω, pravum & vitiosum reddo; vitio; à πονηρεύω, Vi.

'Εκπονίζω, emetior, seu trajicio mare; à πονίζω, in pontum mergo; Th. πόντος, Vi.

'Εκπορεύομαι, egredior. imperf. ἐξεπορευόμην, ου, ετο. f. ἐκπορεύσομαι, præt. ἐκπεπορεύμαι. 3. sing. præt. imperat. ἐκπορευέσθω· ab ἐκ & πορεύομαι, eo, quod à πόρος, transitus. Th. πείρω, f. σω, transfodigo. præt. πέπορα.

'Εκπόρευσις, εως, ἡ, profectio; progressus, processus; egressus; &c. ἐκπορευτὸς, procedens, egrediens, &c. Unde, ἐκπορευτὸς; more eorum qui egrediuntur, seu progrediuntur alicunde; ut ἐκπορευτὸς περίειμι; proficisci de, procedere, &c. Nazanz. de sancto spiritu; ἐκπορευτὸς περίειν ἐκ

παίδες, procedens ex patre, &c. Omnia à præced. ἐκπορθέω.

'Εκπορθέω, depopulor; devasto; (à πορθέω, Vi.) Unde ἐκπορθήτωρ, ορ⊕, ὁ, depopulator, everſor, &c.

'Εκπορθμεύομαι, per fretum exporto, abduco; à πορθμεύω, quod vide.

'Εκπορεία, ας, ἡ, quæſtus negotiatio, &c. à ſequente verbo ἐκπορεύζω, vide.

'Εκπορεύζω, f. ίσω, p. κα, excogito, quæro, comparo, ſuppedito: à πόρ⊕. Th. πορεύω, tranſadigo.

'Εκπορθέω, effusè ſcortor. f. εύσω. p. ἐκπεπόρνευκα. a. 1. ἐξεπορνευσα. a. 1. part. ἐκπορεύσας, ασα, αν· ab ἐκ & πορνεύω, ſcortor. quod à πόρνη, meretrix. Them. πορεύω, vendo.

'Εκποτέομαι, idem quod ἐκποτάομαι, & hoc pro ἐκπέτομαι, evolo. Th. πέτομαι, volo.

'Εκπραΐπω, ſeu αω, f. ξω, perficio, exigo; à πραΐπω, facio.

'Εκπραΰνω, demulceo, permulceo; idem cum πραΰνω, lenio, manſuefacio, &c. Vide.

'Εκπρεμνίζω, extirpo; radicitùs everto; idem quod πριμνίζω, vide.

'Εκτιεπὴς, έ⊕, ὁ, ἡ, eximius, elegans: ab ἐκ & πρέπω, decorus ſum.

'Εκπρέπω, decorus ſum, &c. Item, ἐκπρεπῶς; decorè, &c. ab eod. Th.

'Εκπρήθω, incendo, inflammo, uro, efflo, exuffio, &c. Unde, ἔκπρησις, ἡ, exuſtio, incenſio, &c. Th. πρήθω.

'Εκπρήξας, operatus, a. 1. part. Ion. ab ἐκ & πρήσσω, Ion. πρήσσω, facio. f. ξω.

'Εκπρίαμαι, eximo, pecunia corrumpo. Th. πρίαμαι, emo.

'Εκπρίασθαι, ejuſd. præſ. inf.

'Εκπρίω, ῶ, redimo: ab eod. th.

'Εκπρία, ſerrâ execo; ſeu, excido, &c. Th. πρίω.

"Εκπροθεν, antiquitus; ἐκ πολαιᾶς; ab ἐκ & πρόθεν, &c.

'Εκπροθεσμέω, diem præſtitutum excedo; in mora ſum; item, ἐκπροθέσμ⊕, qui præſtitutum diem exceſſit; (cui opponitur ἐμπρόθεσμ⊕, qui intra præſtitutum tempus præſtat quod promiſit;) & adv. ἐκπροθέσμως; poſt diem præſtitutum; condicto die jam elapſo, &c. (ab ἐκ & προθέσμ⊕, Vi.) Sic, ἐκπροθεσμοῦσ ἡμέρ, venit ultra diem præfixum, condictumve, &c.

'Εκπροικίζω, doto, ſeu dote data eloco; ab ἐκ & προῖξ, donum, dos, vide.

'Εκπροκαλέομαι, ῶμαι, evoco, accerſo; à προκαλέομαι, vide.

'Εκπροκλέπτω, re incuno: & indè

'Εκπροκλίποτ', dirittas, 2. ſing. a. 2. opt. act. ἐκπροκλιπόντες, nom. pl. a. 2. part. act. ab ἐκ προ & λείπω, linquo, f. λίπω. a. 2. ἔλιπον.

'Εκπρομολέω, egredior, extra progredior; à προμολέω, Vi.

'Εκπροφεύγω, unde, παρεκπροφεύγω, effugio; à προφεύγω, profugio, item, effugio, &c. Th. φεύγω.

'Εκπτάρωμαι, alas pando, & quatio; alas ex paſſas concutio; Luc. in Enc. muſcæ; à πτερύσσομαι, alis latera ferio; item, gestio; paſſis ſcil. alis, &c. Vide.

'Εκπτήσω, expavefacio; ſeu exterrefacio; Eurip. in Hecuba; ab ἐκ & πτήσσω, Vi.

'Εκπτύω, reſpuo, abhorreo, ύσω. p. ἐκπέπτυκα. a. 1. ἐξέπτυσα· ab ἐκ & πτύω, ſpuo.

"Εκπτωμα, τὸ, prolapſio; item, luxatio; i. e. oſſium è propria ſede exceſſus, ſive fractiones, Gal. Item,

"Εκπτωσις, εως, ἡ, delapſio, calamitas: &

"Εκπτωτ⊕, ὸ, ὁ, ἡ, delapſus: à perf. paſſ. verbi ἐκπίπτω.

"Εκπτωτ⊕, ſine caſu; aliquando enim ἐκ, privationis ſignum, &c. ab eod.

'Εκπυέω, & ἐκπυόω; ſuppuro; ad ſuppurationem perduco, &c. Dioſc. l. 2. ἐκπύημα, univerſi puris collectio, tumore aliquo qui præter naturam eſt, concepto; Hippocr. ἐκπύησις, ἡ, ſuppuratio; ἐκπυητικὸς, vim habens ſuppurandi, ſeu pus movendi; Gal. & Hippocr. Item, ἐκπυίσκω, idem quod ἐκπύω; & omnia ab ἐκ, & πύον, ὸ, τὸ, pus, ſeu ſanguis & putrefactus, &c. Vi.

'Εκπωθάνομαι, audio, ſciſcitor. Th. πωθάνομαι, idem, quod adi.

"Εκπυ⊕, ος⊕, exauditus, cognitus: à 3. perſ. perf. paſſ. præc. verbi.

'Εκπυρηνίζω, enucleo, ſeu educo veluti nucleum; extraho, &c. ab ἐκ & πυρὴν, Vi.

"Εκπυρ⊕, ος, ὁ, fervidus, æſtuoſus, ardens; qui igni ſupra modum efferbuit, &c. Inde, ἐκπυρόω, incendo, accendo, inflammo; excandefacio, &c. ἐκπυρόομαι, inflammor, exardeſco; à quo ἐκπύρωσις, ἡ, incenſio, inflammatio; item, ardor quo aliqua inflammantur, & exardeſcunt, &c. à πῦρ, & πυρόω, &c. Vi.

'Εκπώγων, cui barba excrevit, barbatus, &c. Ab ἐκ & πώγων, vide.

"Εκπωμα, αἴ⊕, τὸ, poculum: ab ἐκπίνω, ebibo. Th. πίνω, bibo.

'Εκπωτάομαι & ἐκποτέομαι, & ἐκποτάομαι; idem quod ἐκπέτομαι, evolo; ab ἐκ & πέτομαι, volo, &c. Vi.

'Εκρεκάνθην, Bœot. pro ἐκρεκάνθης, 3. pl. a. 1. paſſ. vide in ἐκρεκίαιον.

'Εκρεκτα, clamavi, p. m. ἐκρεκλώκα. p. m. inf. pro κεκρεκλώκα· verbi κρέκω, clamo: f. 2. κρεκτῶ. a. 2. ἔκρεκτον. a. 1. ἔκρεξα.

'Εκρεκτὴ, idem quod ἔκρηξις, ἡ, diruptio, effractura, &c. Item, vociferatio, &c. ab ἐκρήγνυμι, Vi.

'Εκραγλύω, erumpere: ἐκρεκτεῖς, εῖσα, ἐν, qui erupit; verbi ἐκρήγνυμι, quod vide.

'Εκρᾴδια, Dor. pro ἐκρήδια, a. 1. verbi κραδαίνω, pro κραίνω, vide in ἐκρεκίαιον.

'Εκρεκόθλω, mixtus ſum, per Sync. pro ἐκρεκόθλομαι, a. 1. paſſ. verbi κιρνάνυμι, f. άσω, miſceo.

'Εκρεμάμην, implebam, exſequebar. imperf. act. verbi κραμαίνω, pro κραίνω, perficio. f. κρανῶ. a. 1. paſſ. ἐκρεμάθω, & per Epenth. ἐκρεκάνθω.

'Εκρᾴνω, q. d. ſpargo ex; aiſpergendo effundo, &c. ab ἐκ & ῥαίνω, perfundo, inſpergo, &c.

'Εκραξα, clamavi; & in 3. pl. ἔκραξαν, a. 1. ind. act. verbi κεκράγω, clamo. f. ξω.

'Εκραύγασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi κραυγάζω, vociferor, f. άσω. p. κεκραύγακα· à κραυγὴ, clamor. Th. κεκράζω, f. ξω, clamo.

'Εκρέμετο, pendebat, 3. ſing. imperf. ἐκρεμάμην, verbi κρέμαμαι, ſeu κρεμάω, ſuſpendo.

'Εκρέμω, pendebar, 2. ſing. imperf. ab ἐκρεμάμην, ἐκρέμετο, & Ion. ἐκρέμεο, deinde Attica contractione ἐκρέμω, imperf. verbi κρέμαμαι, a. 1. paſſ. ἐκρεμάσθην.

"Εκρηγμα, αἴ⊕, τὸ, abruptum, ſalebra, eruptio aquarum, à ſeq.

'Εκρήγνυμι, vel --ύω, effringo, erumpo. Th. ῥήσσω, frango.

'Εκρέω, effluo, excido: Th. ῥέω, fluo.

'Εκρῆνα, pro ἔκρηνα, implevi, a. 1. ind. act. à κρημαίνω, pro κραίνω, perficio; item in pro: f. κρανῶ. a. 1. ἔκρανα, Attic. ἔκρηνα, & Peonaſm. Poët. ἐκρήνα, hinc κρήνιον, άτω, a. 1. imperat.

"Εκρηξις, εως, ἡ, vide ſuprà, in ἐκρεκτὴ, &c. Vi.

'Εκριζόω, eradico, extirpo: f. ώσω. perf. ἐξερρίζωκα. a. 1. ἐξερρίζωσα. a. 1. ſub. ἐκριζώσω, ῃς, ῃ. a. 1. paſſ. ἐξερριζώθην. a. 1. imperat. paſſ. ἐκριζώθητι, nti, a. 1. part. paſſ. ἐκριζωθεὶς, έντ⊕, f. 1. paſſ. ἐκριζωθήσομαι, ab ἐκ & ῥίζα, radix.

'Εκριζωτὴς, qui eradicat, & extirpat; quaſi extirpator; ut ἐκρίζωσις, extirpatio, &c. à præced.

'Εκρίθω ἄπο, Poët. pro ἀπεκρίθω, reſpondi, a. 1. paſſ. quod vide.

'Εκρίμμα, αἴ⊕, τὸ, purgamentum; id quod ejicitur, vel ejectum eſt, &c. Verbale, ab ἐκρίπτω, Vi.

'Εκρίνατ', pro ἐκρίναντ', 3. ſing. a. 1. m. interpretatus eſt: ἐκρῖνεν, elegit, imperf. act. ἐκρίνοντο, litigabant, imperf. paſſ. verbi κρίνω, ſecerno, judico.

'Εκρινίζω, naſo ſuſpendo, ſubſanno; μυκτηρίζω, irrideo, &c. Lucian. ab ἐκ & ῥίνη, τὸ, idem quod Th. ῥὶν, νὸς. ὁ, naſus.

'Εκρίπτω, projicio: & indè

"Εκριψις, εως, ἡ, projectio: à ῥίπτω, projicio.

'Εκρὼὴ, ῆς, ἡ, & ἔκρυσις, εως, ἡ, &

"Εκρο⊕, ος, ὁ, effluxus: ab ἐκ & ῥέω, fluo.

'Εκράδθω, expulſus ſum, a. 1. ind paſſ. verbi κρόω, pulſo.

'Εκράσω, 2. ſing. a. 1. m. ἐκρασσάμην, ω, ασο, ab eod. verbo.

'Εκρύβθω, abſconditus ſum, a. 2. ind. paſſ. ἐκρύβην, a. 2. act. &

'Εκρυπτον, ες, ε, imperf. act. verbi κρύπτω, abſconco: f. 2. κρυβῶ.

"Εκρυσις, εως, ἡ, effluxio, effluxus, profluvium, profuſio, &c. Ariſtot. lib. 7. de Hiſt. Animal. tradit, vocari τὰς ἐκρύσεις, con-

conceptus corruptiones, quæ intra ſeptimum diem fiunt; (abortiones vero, ἐκβρασμὸς, uſque ad quadrageſimum vocitari, &c.) verbale à verbo ἐκβίω. V.

ᵛἜκρυφα, perf. act. Att. pro κέκρυφα, occultavi, &

ᵛἜκρυψα, ας, ε, abſcondi, a. 1. ind. act. ejuſd. verbi.

'Εκσαγλωδία, è ſagena ſeu reti explico; Plut. à σαγλωδία. V.

'Εκσαρκίζω, excarnifico, carnem ſeparo; Ezech. c. 29. ἐκσαρκισμὸν ἀπὸ τῆς ἰσχύος, ſeparatus carnes ab oſſibus; item ἐκσαρκόω, carnem excreſcere facio, carnem ingenero, &c. Unde ἐκσάρκωμα, ἀτος, τὸ, carnis excreſcentia, &c. ab ἐκ, σαρκίζω, & σαρκόω; à Th. σὰρξ, &c. Vide,

'Εκσεία, excutio, ſeu quaſſando emoveo aut expello; à Th. σείω. V.

'Εκσημήνω, declaro, aperio, à σημήνω; vide.

'Εκσιφονίζω, per ſiphonem evacuo. Th. σίφων, tubus, & canalis.

'Εκσκυάζομαι, vaſa ſummora alicunde exporto, vel ſimpliciter exporto, &c. à σκάζω. V.

'Εκσκορπισμὸς, diſſipatio, expulſio; à σκορπίζω. V.

'Εκσπερματίζω, f. ίσω, ſemen emitto: à σπέρμα, ſemen, quod à σπείρω, ſero.

'Εκσπένδω, libo, libamina effundo; à Th. σπένδω. V.

'Εκσπερματέομαι, ad ſemen pervenio, vel ſemen reddo, &c. à σπερματόω, ῶ, ſemino, conſero; quod à σπέρμα, τὸ; Vide.

'Εκσπογγίζω, ſpongiâ abſtergo, ſeu detergo, à σπογγίζω, idem: à Th. σπόγγος. V.

ᵛἘκσπονδος, ε, ὁ, ἡ; exclnſus vel immunis à fœdere; fœdifragus. Th. σπένδω, paciſcor.

'Εκσπονδυλίζω, ſpondylos ſeu vertebras loco moveo; à Th. σπόνδυλος. V.

'Εκστάδιος, ε, ὁ, ἡ, ſex ſtadiorum: à στάδιον, vel --ον ſtadium, quod ab ἵστημι, ſtatuo.

ᵛἜκστασις, εως, ἡ, Ecstasis, ſtupor, admiratio: item exceſſus mentis, ab ἐξίστημι, de ſtatu mentis dejicio, mente alieno, ab ἐκ & ἵστημι, ſto: f. στήσω. p. paſſ. ἔσταμαι, σεμαι.

'Εκστατικὸς, ὴ, attonitus, mente alienatus, furioſus; item dementans: ab iiſd.

'Εκστέλλω, emitto, extra mitto; (à Th. στέλλω. V.) item exorno, &c.

'Εκστέφω, idem quod ἀποστέφω, coronam aufero, coronam depono; item inanio, evacuo: item corona exorno, ſeu generaliter, exorno, & ἐκστέφομαι, exornor, &c. Th. στέφω.

'Εκστηλίζω, Euſt. exp. ἀπὸ στήλης λέγω; ex pectore loquor: non ex membrana aut libro recito; ab ἐκ, & στήλη; vide.

'Εκστραγγίζω, excolo, ſtillatim exhaurio; extrudo, idem quod στραγγίζω. V.

'Εκστρατία, & ἐκστρατεύομαι, exercitum in expeditionem educo, infeſto agmine exeo, &c. Unde verbalia, ἐκστράτευμα, ἐκστράτευσις, & ἐκστρατεία, expeditio, eductio exercitus in expeditionem, &c. à στρατεύω, Vide.

'Εκστρατόπεδον, & --εύομαι, caſtra loco extra; à στρατόπεδον, vide in στρατόπεδον.

'Εκστρέφω, inverto, immuto: f. ψω. p. ἐξέστροφα. p. paſſ. ἐξεστραμμαι, φα, πται. ab ἐκ & στρέφω, verto, p. m. ἔστροφα,

'Εκσύομαι, erumpo; undè apud Hom. Il. β. ἐκ δ' ἔσυτο λαὸς; extra ruebat populus; item, Od. μ. ἐξέσυτο νήδυμος ὕπνος, exiliens abiit à me ſuavis ſomnus, &c. (ab ἐκ & σύομαι, inuſit. à Th. σείω. V.) Sic etiam ἐξισύση; Hom. 1. c. ἐξορμησε, διῆλθε, &c. cujus activum eſſet ἐκσύω, emoveo, &c.

'Εκσυρίζω, aperio, & pervium reddo, velut fiſtulam; Hippocr. à συρίζω, in fiſtulam excavo; undè συριγίσθαι, in fiſtulam excavari, &c. (Undè ἐκσυρίζεσθαι, eſt, quum cſtula vaſorum & canalium referantur & dehiſcant; i. e. ἀνατομᾶσθαι, propriè, ſign. aperio, ut dictum eſt; vel pervium reddo: ut fiſtulam, cujus extrema referata ſunt, &c. à σύριξ, ιγγος, fiſtula, &c. V. in Th. συρίσσω, vel --ττω.

'Εκσυρίσσω, vel --ρίττω, exibilo, explodo Dem. ab eod. Th.

'Εκσφενδονάω, & ἐκσφενδονέω, fundâ ejaculor; item funditoris more ejaculor, ſeu veluti fundâ tortum emitto, &c. à σφενδονάω V.

'Εκσφραγίζω, exſigno alicunde, exemplari ſumpto ſigno, ad exemplar ſigno, exprimere, effingere, ἐκσυμφρεσθαι, &c. à σφραγίζω, &c. V.

'Εκχίζω, ſcindo ex, exſcindo, &c. Ariſtot. de mundo; à Th. χίζω. V.

'Εκσώζω, è periculo ereptum incolumem ſervo, libero, ſeu tueor è periculis; ut Soph. in Ajace Θεὸς γὰρ ἐκσώζει μέ; Deus me è periculis liberat & tuetur, &c. à σώζω. V.

'Εκσωρεύω, accumulo, acervatim aggero, &c. apud Eurip. in Phæn. à σωρεύω, vide.

ᵛἜκτα, 3. ſing. Dor. pro ἔκτη· ab ἕκτος, ης, η, Dor. ἕκτα, ας, α, 2. verbi κίνημι, f. κλήσω. p. ἕκτικα. p. paſſ. ἔκταμαι. Th. κλείω, occido: f. κλεῶ. p. ἕκταμαι. a. 2. ἔκταμον, & per Apocopen ἔκτα, & in 3. ſing. ἔκτατο, &. per Apoc. ἔκτα,

'Εκταγὴ, vide infrà, poſt ἐκτακεῖς.

ᵛἜκταθεν, Dor. pro ἐκτάθησαν, occiſi ſunt, 3. pl. a. 1. paſſ. ἐκτάθην, verbi κλείνω, interficio.

'Εκλαῖος, idem quod ἕκλος, ſextus; (quod vide) ſextanus: ut ἐκλαῖος βλαστὸς, die ſexto germinat.

ᵛἜκταμα, perf. ind. act. verbi κλείνω, occido.

'Εκταικεῖς, ἐίς, liquefactus; (à verbo ἐκτήκω, idem quod Th. τήκω. V.) ut ἐκταικεῖς τῆς δάκρυσιν; lachrymis colliquefactus, qui intabuit lachrymando, &c.

'Εκταγὴ, pro delegatione, in Pand. item ἐκτακτος, extraordinarius; undè plur. ἔκτακτοι, extraordinarii, Æliani us; Utrumque verbale ab ἐκτάσσω, ſeu --τάττω; compono ordines, & agmen, &c. Vide.

'Εκτεικὼς, ότος, qui occidit; à κλείνω. Vide.

ᵛἜκταμα, ατος, τὸ, extenſio, productio; vel id quod eſt extentum & productum, &c. Item ἐκτεταμένως, extensè; more eorum quæ extenta & porrecta ſunt, &c. Utrumque à verbo ἐκτείνω; quod vide.

'Εκταμνος, & Poët. κλάμνος, retractio accentu, Æol. perf. part. paſſ. verbi κλείνω, perf. paſſ. ἔκταμμαι.

'Εκτάμνη, Ion. paragoge pro ἐκτάμη, 3. ſing. a. 2. ſub. ab ἐκτάμνω, excido: quod ab ἐκ & τέμνω, ſeco, ſcindo: f. 2. ταμῶ. à 2. ἔταμον. p. τέτμηκα. p. m. τέτομα.

ᵛἘκτάμμαι, perf. ind. paſſ. ἐκταμμαι, perf. part. paſſ. verbi κλείνω, occido: f. 2. κλανῶ. p. ἔκτακα.

'Εκτάμνη, Ion. pro ἐκτάμη, 3. ſing. ſub. act. verbi τάμνω, ſcindo, Ion. & Dor. pro τέμνω, idem. Vel pro ἐκτάμη, Poët. inferto ν, & Ion. addito σι, 3. ſing. a. 2. ſub. verbi ἐκτέμνω, excido: ab ἐκ & τέμνω, ſeco: a. 2. ἔταμον.

'Εκτάνυω, exſeco, excido; idem cum ἐκτέμνω; quod vide.

ᵛἜκτανε, 3. pl. a. 2. Bœot. pro ἔκταν, ab ἕκτω, verbi κίνημι, interficio. Vel pro ἔκλειναν, & per Sync. ἔκτανε, 3. pl. a. 1. act. à κλείνω. Sic à κίνημι, τὸ κλάομαι, poſſideo: a. 2. ἔκτλω, 3. pl. ἔκτασ, per Sync. ἔκτασ.

ᵛἜκτανε, 3. ſing. a. 2. act ἔκτανον, verbi κλείνω, occido: f. 2. κλανῶ. p. ἔκτακα.

'Εκτανύω, perf. inf. paſſ. ἐκτάνθω, interfectus ſum. a. 1. ind. paſſ. a κλείνω. perf. paſſ ἔκταμαι.

ᵛἜκτανον, ες, ε, a. 2. ind. act. ejuſd. verbi.

'Εκτανύω, f. ύσω, idem quod ἐκλείνω, extendo. Th. τείνω, tendo.

'Εκτανύω, produco; i. e. longe extendo; idem cum ἐκλείνω; ut ταυύω, idem cum τείνω; quod vide.

ᵛἘκπλαξις, εως, ἡ, ordinatio, inſtructio aciei, ab ἐκτάσσω; quod vide.

'Εκπλατύνω, ῶ, deprimo, humilem facio, ſervituti attringo, &c. idem quod ταπεινόω; (qu. vi.) niſi quod plus aliquid ſignificet.

'Εκπάραξις, εως, ἡ, perturbatio: ab

'Εκπαράσσω, vel άττω, perturbo: f. ξῶ. p. ἐκτεπάραχα. a. 1. ἐξεπάραξα· ab ἐκ & ταράσσω, commoveo.

'Εκπαφεία, extimeſco, expaveſco, vel exterreo, expaveſacio; undè ἐκπεπάφημαι; Heſych. exp. ἐκπεπληγμένη, attonitum; à ταφεία, &c. V.

ᵛἜκτας, per Sync. pro ἔκλειπας, occidiſti: ἔκτας, pro ἐκλείπτην, a. 1. verbi κλείνω, vide in ἔκλα.

ᵛἘκτασις, εως, ἡ, extenſio: item figuræ nomen quâ ſyllaba brevis producitur: ab ἐκτείνω, extendo: quod videas.

'Εκτάσσω, vel --τω, inſtruo aciem: item, propoſito, delego, Th. τάσσω vel τω, ordino.

Ἐκτάσθω, Dor. pro ἐκλίσθω, 2 sing. a. 1. m. verbi κλάομαι, possideo: f. κλήσομαι, p. κέκτημαι, a. 1. m. ἐκτησάμην, ω, ατο.

Ἔκτατο, interfectus fuerat, 3. sing. pluſq. p. ab ἐκτάμνω, σο· verbi κλείνω. p. ἔκτακα. perf. paſſ. ἐκλάσθην.

Ἔκτατος, vel ἐκλω-, exporrectus, extenſus; Plur. verbale, ab ἐκτείνομαι, extendor; ab activ. ἐκτείνω; q. v.

Ἐκταφεῖν, effodio; à ταφεῖν. V.

Ἔκτειαν, Ion. pro ἔκτιντο, ſeu ἐκέκτιντο, 3. pl. pluſq. p. paſſ. Sic ἐκτίαται, Ion. pro ἔκτηνται, 3. pl. perf. Nota verò & ἔκτισμαι, pro κέκτημαι, Ion. vel Att. dici, ut & ἐκτῆσθαι, pro κεκτῆσθαι, perf. inf. verbi κλάομαι, poſſideo.

Ἐκτεθέλα, a. 1. part. paſſ. acc. ſing. verbi ἐκτίθημι, expono.

Ἐκταφεμμένας, acc. pl. perf. part. paſſ. verbi ἐκτρέφω, enutrio: ab ἐκ & τρέφω, alo: f. θρέψω, p. θραφα. a. 2. ἔτραφον.

Ἐκτείνας, ὁμῶ-, a. 2. part. act. ἔκτεινον, άτω, extende, a. 1. imperat. act. verbi ἐκτείνω, extendo.

Ἔκτειτε, occidit, 3. ſing. a. 1. act. ἔκτεινον, ες, ε, imperf. à κτείνω, occido: f. κτενῶ. p. ἔκτακα, a. 2. ἔκτανον.

Ἐκτείνω, EXTENDO, educo: f. ἐκτενῶ. p. ἐκτέτακα. a. 1. ἐξέτεινα. a. 1. imperat. ἔκτεινον, άτω, a. 1. part. act. ἐκτείνας, ασῶ-, ab ἐκ & τείνω, tendo.

Ἐκτειχίζω, muris cingo, & communio; vel muris, quod ducere inceperam, ad finem perductis, munio; à τειχίζω; vide.

Ἔκτεκεν, ὁσῶ-, qui fœtum edit in lucem, qui deponit partum, &c. ab ἐκτίκτω; vide.

Ἐκτελειόω, perficio, conſummo, perfectum reddo, &c. à τελειόω, idem; vide.

Ἐκτελέοτ' pro ἐκτελέοιτε, 2. pl. præſ. opt. act. ab ἐκτελέω; quod vide.

Ἐκτελέσαις, Æol. pro ἐκτελέσας, quum compleviſſet, a. 1. part. act. m. g. ab ἐκτελέω; quod vide.

Ἐκτελευτάζῃ, Dor. pro ἐκτελεύτᾷ, efficiet, f. 1. act à τελευτάω, ad finem perduco. Th. τέλω-, ε-, το, finis.

Ἐκτελέω, perficio: ἐκτελέειν, præſ. inf. f. ήσω. p. ἐκτελέκα. a. 1. ἐξετέλεσα. a. 1. ſub. ἐκτελέσω, ῆς, ῃ, a. 1. inf. ἐκτελέσαι, ab ἐκ & τέλω-, finis.

Ἐκτελὴς, ές, ὁ, ἡ, perfectus: ab iiſd.

Ἐκτέμνω, f. ἐκτεμῶ. p. ἐκτέτμηκα. a. 2. ἐξέταμον, a. 2. inf. ἐκταμεῖν, excido, amputo, caſtro. Th. τέμνω, ſcindo.

Ἐκτένεια, ας, ἡ; perpetuitas: ἐν ἐκτενείᾳ, perpetuò pro ἐκτενῶς· ab ἐκ & τείνω, tendo.

Ἐκτενέστερον, adverbialiter, intentiùs, enixius: compar. ab

Ἐκτεινὴς, ές, ὁ, ἡ, intentus, aſſiduus: & hinc ἐκτενέας, Ion. pro

Ἐκτεινῶς, vehementer, impenſe, prolixè: ab ἐκτείνω; quod videas.

Ἐκτινῶ, fut. ind. act. verbi ἐκτείνω, extendo.

Ἐκτέον, habendum; adv. poſitionis ab ἔχω, habeo.

Ἐκτεταμμένος, explicatè, ἐκλαδὸν, &c. Vide ſuprà in ἐκτάμνω.

Ἐκτετμημένοι, οἱ, caſtrati, ſpadones; ab ἐκτέμνω. V.

Ἐκτεθραμμένος, educatus; Polyb. lib. 1. ſed Herodian. dixit, ἐκτεθραμμένον; ut Budeus notat; à verbo ἐκτρέφω; qu. vide.

Ἐκτεύς, έως, ὁ, vel ἑ-, ὁ; trien-, ſextarius, eſt autem ὀκτὼ chanicum, ab eo dictus, quod ſit ſextarius medimni; i. e. modii: ſeu trien ſemimedimni, &c. ab ἕκ-. V.

Ἐκτεφρόω, idem quod περόω; quod vide.

Ἐκτεχνάομαι, contechnor, comminiſcor, machinor, &c. à τεχνάομαι. V.

Ἐκλήκω, eliquo, exprimo liquefactum: item emacero, extabefacio, &c. à Th. τήκω. V.

Ἕκτη, SEXTA, ab ἕκ-, SEXTUS, Th. ὀξ, SEX.

Ἔκτημαι, pro κέκτημαι obtinui, Ion. vel Att. perf. &

Ἐκτημένος, η, ον, qui poſſidet aliquid, perf. part. verbi κλάομαι, poſſideo.

Ἐκτημόρεον, ſextans, ſexta pars, ſextarius, unde Athenis, ἐκτημορεῦσι dicebantur οἱ πάμπαν; Poll. quoniam plebeii ſextam fructuum partem divitibus ſolverent, ex agris ſcil. quos colebant. Plut. ſcribitur & ἑκτήμορες, per Sync. ab ἕκτος, & μέρος; quæ vide.

Ἔκτηνται, pro κέκτηνται, poſſident, 3. pl. perf. ejuſd. verbi.

Ἐκτηνίων, ſcil. χρόνῳ, Dor. pro ὀξ ἐκείνῳ χρόνῳ, ex illo tempore.

Ἐκτησάμην, ω, ατο, in 3. pl. ἐκλήσαντο, a. 1. m. verbi κλάομαι, poſſideo: f. κλήσομαι, p. κέκτημαι.

Ἐκτῆσθαι, per Aphær. Ion. vel Att. pro κεκτῆσθαι, perfect. infin. paſſ. ab ἐκτήμην, pro κέκτημαι, perf. verbi κτάομαι, acquiro.

Ἐκτίθεμαι, expono: & 1. pl. ἐκτιθέμεθα. imperf. ἐξετιθέμην, σο, το, a. 2. m. ἐξεθέμην, σο, το, & in 3. pl. ἐξέθεντο· ab ἐκ & τίθημι, poro.

Ἐκτιθεύω, enutrio, educo; à τιθεύω; vide.

Ἐκτίθημι, expono velut puerum; Lucian, ζῶς, εἰς τὸν κρήτην ἐκτιθεὶς, &c. Jupiter, in Cretam expoſitus, &c. Item, pro exponere in terram; i. e. navi educere in littus: item, depono, colloco, deſigno, & ἐκτίθημαι αἰτίαν, expono cauſam; cauſam dico, ἀπολογέομαι, Ariſtot. Th. τίθημι.

Ἐκτιθεύω, & ἐκτιθηνέω, ῶ, idem cum ἐκτιθεύω. V.

Ἐκτικὴ, HECTICA febris: fœm. ab

Ἐκτικὸς, ὴ, in habitu poſitus: item qui hectica febri laborat. Them. ἔχω, habeo.

Ἐκτίκτω, partu edo & enitor, partu emitto; vel partum depono, unà cum partu edo, edo in lucem, fœtum edo, ova excludo, &c. à Th. τίκτω.

Ἐκτικῶς, q. d. habitualiter; Plut. pro habitudine, in modum affectus, &c. ut ἐκτικῶς ἔχειν ἀρετῆς διάκειμαι, ad habitum uſque in virtute profect; Baſil. in epiſt. &c. eſt adv. ab ἐκτικὸς; vide.

Ἐκτίλλω, evello, expilo, &c. à Th. τίλλω. V.

Ἐκτιμάω, f. ήσω, valdè honoro, colo, æſtimo: &

Ἐκτιμῶ-, ῶ, ὁ, ἡ; expers honoris: ab ἐκ & τιμὴ, quod à τίω, honoro.

Ἐκτιναγμὸς, ὁ, excuſſio: &

Ἐκτινάξατε, a. 1. imperat. ab

Ἐκτινάσσω, excutio: f. ξω. a. 1. ἐξετίναξα. a. 1. imperat. ἐκτίναξον, άτω, & in 2. pl. ἐκτινάξατε. a. 1. m. ἐκτιναξάμην. a. 1. part. m. ἐκτιναξαμένῳ· ab ἐκ & τινάσσω, quatio.

Ἐκτίνω, f. ίσω, exolvo, luo: &

Ἐκτινύω, idem. Th. τίω, punio, ſolvo.

Ἔκτισε, creavit, a. 1. ind. act. verbi κτίζω. f. σω, condo: p. ἔκτικα. a. 1. part. κτίσας.

Ἔκτισις, εως, ἡ; perſolutio: &

Ἔκτισμα, ῶ-, τὸ, mulcta, judicatum: à τίω, ſolvo, punio.

Ἔκτισεν, 3. ſing. perf. paſſ. ἔκτισμαι, σεν. verbi κτίζω, creo: a. 1. paſſ. ἐκτίσθην.

Ἐκτιστὴς, ῆ, ὁ, qui ſolvit; item exactor, vindex; Th. idem.

Ἐκτιτρώσκω, abortum facio; abortum infero, partio abortum, abortio, &c. ut τὸν ἐν γαστρὶ ἐκτιτρώσκειν; id etiam abortum facit, vel fœtus immaturos emittit, &c. Dioſc. lib. 5.

Ἐκτίω, f. ίσω; punio, luo, ſolvo, rependo. Th. τίω, idem.

Ἔκτμημα, fruſtum exectione extractum, &c. Ut apud Ariſtot. in Meteor. ἐκτμήματα τῆς γῆς, ſegmenta terræ, zonæ. Item ἡ ἔκτμησις, exciſio, caſtratio; verbalia, à 1. & 2. perſ. præt. paſſ. verbi ἐκτέμνω. V.

Ἔκτοθεν & ἔκτοθι, pro ἔκτοσθεν & ἔκτοσθι, extrà, regit genit: ab ἔκτος, extra. Th. ἐκ ex.

Ἐκτοῖο, ex quo tempore.

Ἐκτοκίζω, f. ίσω & Att. ιῶ, ιεῖς, ιεῖ, fœnori do: à τόκος, uſura, quod à τίκτω pario: p. m. τέτοκα.

Ἐκτολμήσας, a. 1. part. act. ab ἐκ & τολμάω, audeo. Th. τόλμα, audacia.

Ἐκτολυπεύσας, a. 1. part. act. verbi

Ἐκτολυπεύω, perficio: f. εύσω· ab ἐκ & τολυπεύω, glomero. Th. τολύπη, lana carpta & operi parata.

Ἐκτομεύς, έως, ὁ, ſculptor, exciſor, ſcalper exciſorius, ſector; item, ἐκτομὶς, ίδος, ἡ, ſectrix, &c. Sic etiam ſequentia,

Ἐκτομὴ, ῆς, ἡ, exciſio: &

Ἐκτομίας, ας, ὁ, & ἐκτομος, exſectus, caſtratus: ab ἐκ & τέμνω, ſeco: Dicitur & Ion. ἐκτομίης, ου.

Ἐκτοξεύω, f. εύσω· exhaurio, propriè pharetram. Th. τόξον, arcus.

Ἔκτονα, præt. m. verbi κλείνω, occido: f. κλεῶ. perf. ἔκτακα. a. 1. ἔκλεινα.

Ἐκτοπίζω, è loco moveo, peregrè abeo: ab ἐκ & τόπος, locus.

Ἐκτόπιος, peregrinus: &

Ἔκτοπος, loco ſuo emotus; inuſitatus: ab iiſd.

Ἐκτοπισμὸς, ῆ, ὁ, diſceſſus, ſedis vel loci mutatio, & ἐκτοπιστικὸς, ῆ, ὁ, qui loca mutare ſolet, &c. Utrumque ab iiſdem; item ἐκτοπῶς, mirum in modum, modo inſolito, & inuſitato, indecenter, inepte; ſupra vel extra modum, &c. adverb. ab ἔκτοπος; q. d. qui eſt extra locum; item, idem quod ἄτοπος, inſolens, inuſitatus, &c.

Ἔκτορ' pro Ἔκτορα, accuſ. ſing. ab Ἕκτωρ;

πωρ; quod vide.

'Εκτορέω, tornando ejicio; à τορέω, idem quod Th. τρέω; quod vide.

'Εκτορμέω, excurro præscriptum terminum, vel extra metas; constitutum cursum egredior, &c. à Them. τόρμη; q. v.

"Εκτοσθεν, extrà cum genit: ab ἐκτὸς, idem. Th. ἐκ.

"Εκτοσε, seu ἔκτοτε, extrà, ab ἐκτὸς, idem: quod ab ἐκ.

'Εκτραγαδέω, idem quod τραγαδέω, tragœdia decanto; vel tragice decanto & exaggero, vel narro aliquid; cum ingenti commiseratione narro; vel ita narro, ut in admirationem rem evadere velim, tragicè augeo & amplifico, &c. à τραγῳδὸς. V.

'Εκλεκτὸς, ὴ, ὸν, extra mensam constitutus, qui mensa non infertur; Lucian. à Th. τράπεζα. V.

'Εκλεκτίλοισι, dat. pl. Ion. ab

'Εκλέκτελον, averlandus: ab ἐκ & τρέπω, verto.

'Εκλεχχιλίζω, excutio, excido, præcipito, cervicem, seu collum frango; Plut. Item metaphoricè, ἐκλεχχιλίζην τὴν ἡλικίαν, perdere juventutem; item in superbiam ago, effero, extollo, &c. à τραχηλίζω; quod vide.

'Εκλεχχόω, exacerbo, &c. idem quod, τραχύνω; quod vide in Them. τραχύς.

'Εκλέκτη, deflectat, 3. sing. a. 2. sub. pass. ἐκτράπω, f. 2. pass. ab

'Εκτρέπομαι, diverto, deflecto, averfor, cum acc. a. 2. pass. ἐξετράπην, ης, η, defluxi: f. 2. pass. ἐκτραπήσομαι ab ἐκ & τρέπω, verto.

'Εκτρέπω, deflecto. Th. τρέπω, f. ψω. verto.

'Εκτρέφω, enutrio. Th. τρέφω. f. θρέψω, nutrio.

'Εκτρέχω, excurro. Th. τρέχω, curro, quod videris.

'Εκτετραιτόκα, tridente emoveo; à τετραίνω, ὼ, tridens; V.

'Εκτετρίσομαι, fut. 2. pass. ab ἐκτείρω, perdo. Th. τείρω, tero.

'Εκτετρίφω, f. ψω. p. φα, extero. Th. τρίβω, tero.

"Εκτεμμα, ατος, τὸ; id quo aliquid extergimus; item mantile, quo manus ablutæ exteruntur, &c. ab eodem Them.

'Εκτετίψω, absumere: ejusdem à 1. infin. act.

'Εκτροπὴ, ῆς, ἡ, deflexio, digressio, diverticulum: &

"Εκτροπος, deflexus, malè moratus, distentaneus: ab ἐκτρέπω. Th. τρέπω, verto: p. m. τέτροπα.

'Εκτροφὴ, ῆς, ἡ, enutritio, educatio. Them. τρέφω, nutrio: præt. m. τέτροφα.

'Εκτρωχάζω, excurro, vel procurro, percurro, &c. à τρωχάω, vel τρωχάζω, idem quod Th. τρέχω. V.

'Εκτρυγάω, vindemio: à τρυγάω, idem: quod à τρύγη, triticum, vindemia.

'Εκτρυπάω, terebrando egero; item, veluti terebrando erumpo, &c. Undè ἐκτρύπημα, terebramentum, ramenta quæ terebra educit; sive id quod terebrando egeritur, &c. à τρυπάω. V.

'Εκτρυχόω, seu ἐκτρύχω; idem quod ἀποτρύχω, seu ἀποτρύω, detero, attero, consumo, exhaurio; à τρυχόω, vel τρύχω, idem quod τρύω. V.

'Εκτρωμα, ατος, τὸ, abortus: ab ἐκτιτρώσκω, i. ἐκτρέσω. perf. pass. ἐκτέτρωμαι ab ἐκ & τίτρωσκω, vulnero.

'Εκτρωματίας, ου, ὁ, abortivus; ἔκτρωσις, abortus; ἐκτρωσμὸς, abortio, &c. omnia ab eod. Th.

'Εκτυγχάνω, assequor; undè partic. ἐκτυχὼν, assequutus; Greg. Naz. à Th. τυγχάνω. V.

'Εκτυπε, intonuit. 3. sing. a. 2. act. verbi κτυπέω, resono. Them. τύπω, verbero: f. ψω.

"Εκτυπος, ος, ὁ, ὴ, expressus ex archetypo: &

'Εκτυπόω, ῶ, exprimo, effingo, informo: ab ἐκ & τυπόω, idem; quod à τύπος. Th. τύπω.

'Εκτύπωμα, ατος, τὸ, effigies, expressio: &

'Εκτύπωσις, εως, ἡ, idem; à perf. pass. anteced. verbi.

'Εκτυφλόω, ῶ, excæco: & indè

'Εκτύφλωσις, εως, ἡ; excæcatio: à Them. τυφλὸς, cæcus.

'Εκτυφόω, & ἐκτύφω, in fumum redigo: Item, in pass. ἐκτυφόομαι, & ἐκτύφομαι, in fumum evanesco. Dioscor. lib. 1. à τυφόω; q. v.

"Εκτωρ, ορος, ὁ, Hector, Trojanorum dux. Priami filius.

'Εκυδάστατο, 2. sing. a. 1. med. Ion. & Poët. pro ἐκυδάσω, verbi κυδάζω, convitior. Th. κύδος, ους, ὁ, convitium.

'Εκύκλωσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi κυκλόω, cingo; quod vide.

'ΕΚΤΡΟΣ, ους, ὁ, Socer, vel Socerus, mariti pater. Et ἑκυρὰ, Ion. ἑκυρὴ, socrus, mariti mater: ut πενθερὸς, & --ρὰ, socer, & socrus, uxoris pater, & mater.

"Εκυρσα, incidi: & in 3. pl. ἔκυρσε, a. 1. ind. act. verbi κίρσω, incido: f. σω, & Æol. κύρσω.

'Εκυρσθὲν, ης, ἡ, a. 1. ind. pass. verbi κυρόω, sancio. Th. κῦρος, ους, τὸ, authoritas.

"Εκυψε, 3. sing. a. 1. ind act. verbi κύπτω, incurvo me: f. ψω.

'Εκφάζω, ederdo consumo; undè ἐξέφαγε, apud Poll. l. 6. c. 7. à Th. φάγω. Vide.

'Εκφαιδρύω, idem cum φαιδρύω, nitidum ac tersum reddo, &c. V.

'Εκφαλὼ, apertè, manifestè, φανερῶς, à sequente,

'Εκφαίνω, profero, evulgo: ab ἐκ & φαίνω, in lucem edo: f. φανῶ. p. πέφαγκα. a. 1. ἔφηνα.

"Εκφανεν, pro ἐξέφαννε, Poët. & Bœot. 3. pl. a. 2. pass. ejusd. verbi.

'Εκφανὴς, ές, ὁ, ἡ, manifestus, illustris: ab eod. verbo.

'Εκφανίζω, indico, manifestum reddo, aperio, &c. ἐκφαίνω, attono, percello; undè ἐκπεφάνωται ab Hesych. exponitur, ἐκπεπληκται γέγονεν, & ἐκπεφαμμένος, ἐκπεπληκται, &c. ἔκφανσις, patefactio, evulgatio; expressio, enarratio, significatio, &c. ἐκφαντικὸς, enuntiativus, enarrativus, &c. ἐκφαντικῶς, enuntiativè, expressè, significanter, &c. ἐκφαντερικὸς, idem quod ἐκφαντικὸς, ἐκφαντερία, doctrina, rerum scil. reconditarum & mysticarum interpres & narratrix, ἐκφαντὴς, patefactus, evulgatus: Item, ἐκφάντωρ ορος, ὁ, enunciator, enarrator, interpres; qui arcanum aliquid patefacit; ut, ἀληθείας ἐκφάντωρ, &c. Sic ἐκφάνας, palàm, apertè, & ἔκφασις, εως, ἡ, edictum, φανέρωσις, &c. omnia à precedente verbo ἐκφαίνω; q. v.

'Εκφαλνίζω, è præsepi ejicio: Item Metaph. excutio, expello; ut ἐκφαινίζει ὀδόντας, excudit dentes; seu è præsepibus suis in quibus sunt collocati ejicit, &c. in pass. ἐκφαλνίζομαι, è præsepi ejicior, evertor, &c. Undè ἐκφαλνίσματα, τὰ, præsepium purgamenta; sordes quæ è præsepibus ejiciuntur, quum purgantur; Hesych. Sic dicuntur etiam reliquiæ mensarum, quæ excutiuntur pro canibus. Athen. l. 6. à Th. φάτνη, præsepe, &c. V.

'Εκφερέμεν, Ion. pro ἐκφέρειν, efferre, præs. inf. ab

'Εκφέρω, εις, ει, EFFERO, promo, profero: f. ἐξοίσω. a. 1. ἐξήνεγκα. a. 1. imperat. ἐξένεγκον ἄτω. a. 1. part. ἐξενέγκας, ἀνήνεγκα. a. 2. ind. act. ἐξήνεγκον. a. 2. infin. ἐξενεγκεῖν ab ἐκ & φέρω, fero.

'Εκφερέμεν, effero in vulgus, vulgo, divulgo, prodo, pervulgo, &c. à præced. ἐκφέρω, & μῶ. V.

'Εκφεύγω, EFFUGIO. f. ἐκφεύξομαι, η, ει, & ἐκφευξοῦμαι. a. 2. ἐξέφυγον. a. 2. sub. ἐκφύγω, ης, η, p. m. ἐκπέφυγα. Th. φεύγω, fugio.

'Εκφεύξη, 2. sing. & ἐκφυξόμεθα, 1. pl. f. 1. ἐκφεύξομαι, η, εται, verbi ἐκφεύγω, quod vide.

"Εκφημι, eloquor; undè ἔκφασις, edictum: ab ἐκ & φήμι. V.

'Εκφθείρω, fut. ἐκφθερῶ, destruo, &c. Undè in pass. ἐκφθείρομαι, inauspicato, & in perniciem, ac in malam rem exeo, &c. Suid. (à φθείρομαι, corrumpor; undè φθείρε, apud Aristoph. exp. in malam rem, scil. abi, &c.) Sic ἐκφθαρεὶς, partic. ejectus; ὁ ὅτι ἡκιῶ ἐξῆλθον. à φθείρω. V.

'Εκφλῶσαι, apparuisse, ab ἐκφαίνω. V.

'Εκφλαυρίζω, idem quod ἐκφαυλίζω, & hoc idem quod φλαυρίζω, & φαυλίζω. V. flocci facio, vili pendo, pro vili habeo, &c.

'Εκφλέγω, exuro; (à Th. φλέγω. V.) Item, ἐκφλεγμαίνεσθαι, in phlegmata converti, &c. à φλέγμα, τὸ; V.

'Εκφλογόω, inflammor, flammam ejaculor, &c. Undè ἐκφλογώμενον, inflammatus, flagrans, &c. à φλόγω; idem, incendo, inflammo, quod à φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma, &c. V.

'Εκφλύζω, ebullio, à φλύζω, vel φλύω, &c. V.

'Εκφλυσμαίνω, erumpo, quod etiam à φλύω. V.

'Εκφλύσω, idem quod ἐκφλύζω. V.

'Εκφοβέομαι, -ῆμαι, pertimesco: &

'Εκφοβέω, terrefacio: f. ήσω. perf. ἐκπε-

φόβημα, a. 1. ὐξεφόβησα· ab ἐκ & φοβέω, terrefacio, quod a φόβος, timor. Th. φεβομαι, fugio, timeo: p. m. πέφοβα.

Ἐκφόβητρον, τὸ, terriculamentum, spectrum; ab ἐκφοβέω.

Ἔκφοβος, ος, ὁ, ἡ, exterritus, consternatus: ab eod. Th.

Ἐκφαιδίσω, vel --πω, rubefacio, cruento; à φοινίσσω, &c. V.

Ἐκφοιτάω, exeo, egredior, prodeo, excedo: undè ἐκφοίτησις, egressio, &c. à φοιτάω. V.

Ἐκφορὰ, ας, ἡ; exportatio, elatio funeris, divulgatio: ab ἐκφέρω.

Ἐκφορέω, effero, exporto. Th. φέρω.

Ἐκφόρημα, quod exportatum est, seu egestum: item ἐκφόρησις, exportatio, egestio, &c. utrumque à præcedente ἐκφορέω.

Ἐκφορία, ας, ἡ, idem quod ἐκφόριον, fructus quem terra edit: item census; quod pro solo pensitatur, &c. ab ἐκφορέω. V.

Ἐκφορικὸς, (idem quod ἔκφορος) vulgatus, &c.

Ἐκφόριον, ου, τὸ, terræ proventus: &

Ἔκφορος, ος, ὁ, ἡ, exportatitius, divulgatus, perc.tus: ab ἐκφέρω, effero. Th. φέρω, fero.

Ἐκφορτίζομαι, idem quod ἀποφορτίζομαι: onus abjicio, vel excutio, exonero: item, excutio velut onus; ab ἐκ & φορτίζω. V.

Ἐκφραζω, eloquor, enarro, edisserere: part. præs. ἐκφράζων, ουσα, part. præs. pass. ἐκφραζόμενος, η, ον· ab ἐκ & φράζω, dico: f. σω. p. κα. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα.

Ἐκφρακτὰς, undè ἐκφρακτὰ φάρμακα, medicamenta quibus vis inest expediendi meatus obstructos; apud Gal. ab ἐκφράσσω, vel --πω. V.

Ἔκφρασις, εως, ἡ, delcriptio: acc. ἔκφρασιν gen. plur. ἐκφρασέων· ab ἐκφράζω, quod vide.

Ἐκφράσσω, vel ἐκφράττω, obstructione libero, obstructiones amoveo; Dioscor. l. 3. à φράσσω, vel φράττω. V.

Ἐκφραστέον, adjectiv. verbale, ab ἐκφράζω.

Ἐκφραστικὸς, eloquendi facultate præditus, & describendi; undè τὸ ἐκφραστικὸν, vis exprimendi conceptus mentis; ab eodem verbo.

Ἐκφρονίζω, excogito, non curo. Th. φρονὶς, cogitatio.

Ἐκφρονῶς, citra mentem, stultè, ἀνοήτως, amenter, &c. adv. ab ἔκφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui est extra mentem, ὐξεφρόνησα, amens, insanus, &c. ab ἐκ, & φρὴν. V.

Ἔκφυσις, ἀος, ἡ, res quæ alii adnata est, ut fit velut appendix; ab ἐκφύω. Vide.

Ἔκφυγε, pro ὐξέφυγε, a. 2. ind. act. verbi ἐκφεύγω, effugio: ab ἐκ & φεύγω, fugio: f. φεύξομαι. a. 2. ἔφυγον. Hinc ἐκφυγοῦσι, p. pl. a. 2. sub. πέφυγα, præt. m.

Ἐκφυγὴ, ἧς, ἡ, effugium, fuga, evitatio, &c. verbale ab ἐκφεύγω. V.

Ἔκφυης, ές, ὁ, ἡ, ἡ, præstans ingenio; q. d. qui extra naturam est: i. e. qui tanto ingenio est, ut id consuetum natura modum velut egrediatur, &c. ab ἐκ, & φύω. V.

Ἐκφυλλοφορέω, senatu vel ordine aliquem amoveo & ejicio; ducta significatione ex eo, quoniam frondibus, suffragiorum loco utebantur: undè ἐκφυλλοφορέα, illa ejectio è tribu, senatu, seu populo; Etym. & in plur. ἐκφυλλοφορέαι, αἱ, remotiones, ejectiones è tribu, senatu, seu populo, &c. quæ frondium suffragiis fiebant, &c. ab ἐκ, φυλλὸν, & φέρω; vide φυλλόφορος.

Ἔκφυλος, externus, peregrinus: item, à moribus gentis abhorrens, inusitatus, diversi generis, alienus, barbarus, &c. ut ἔκφυλοι σῶμα; Plut. & ἔκφυλος πόλεμος, &c. ab ἐκ, & φυλὴ. V.

Ἐκφύρω, idem quod Th. φύρω, inquino, fœdo, &c. V. Undè ἔκφυρμα, recrementum, σκύβαλον, κάθαρμα, &c.

Ἐκφυσᾶν, efflare. Th. φυσάω, inflo.

Ἐκφύσημα, & ἐκφύσησις; efflatio, exuflatio: item, inflatio morbus. Poll. exponi etiam potest ἐκφύσημα; id quod efflatur, &c. verbalia ab ἐκφυσάω.

Ἔκφυσις, ϕ d. enascentia; exortus, ortus germinatio: item, eruptio germinantium post sementem; item, generatio, procreatio, &c. verbale ab ἐκφύω; vide.

Ἐκφυτεία, translatum seu exemptum alicundè semino seu planto; Aristot. in Probl. insero; ut ἐκφυτεύω εἰς συκῆν; in ficum insero, &c. ab ἐκ, & φυτεύω; vide.

Ἐκφύω, enascor, germino: f. ὑσω. p. ἐκπέφυκα. a. 2. ὐξέφυν, υς, υ. Th. φύω, nascor.

Ἐκφωνέω, f. ήσω, exclamo evoco, pronuntio: Th. φανὴ, vox.

Ἐκφώνησις, εως, ἡ; exclamatio, pronuntiatio, evocatio: à perf. pass. præc. verbi.

Ἐκφωτίζω, idem quod φωτίζω, illumino, illustro, &c. Plut. Vide φωτίζω.

Ἐκχεάω, seu ἐκχεάζω; demitto, seu laxando emitto; exponitur etiam, dejicio, à χεάω. V.

Ἐκχαράδρωσα, idem quod χαραδρόω; in torrentis alterum excavo, cavernosum & salebrosum reddo; Polyb. l. 4. torrentibus impetuosis excavo, &c. à χαράδρα; quod vide.

Ἐκχαυνόω, laxiorem reddo, emollio, à χαυνόω, laxum fungosumque reddo, laxo, aperio, &c. à Th. χαύνος. V.

Ἐκχέρρεῖν, fabricare; nam χέρρια, apud Plat. in Politico, est opificium, seu artificium manus; vide χέρριον.

Ἐκχέω, effundo, exhaurio: f. ἐκχεύσω. f. 2. ἐκχεῶ, a. 1. act. ὐξέχεύσα, ὐξέχεύα, & ὐξέχεα, ας, ε. a. 1. imperat. act. ἔκχεον, άτω. 2. pl. ἐκχέατε, effundite. a. 1. inf. act. ἐκχέαι. imperf. pass. ὐξεχεόμην, έμην, ου, ε, έετο, εῖτο. Th. χέω, fundo.

Ἐκχλίω, undè passivum ἐκχλιθῆναι, ex quo partic. præt. ἐκκεχλιμένος, locus aliquis dicitur, qui vel neglectu cultorum, vel frigoris vi gramine nudatur, ac sylvestrem naturam induit; vel, in quo nihil nascitur nisi χλόη; h. e. pabulum jumentorum, &c à χλόη, pabulum prebeo, &c. V.

Ἐκχοΐζω, fodio, σκάπτω; humum egero, &c. à χόα; undè χωνὺα, & χώνυμι; q. v.

Ἐκχολόω, in bilem verto; undè pass. ἐκχολωθῆναι, bile impleri, & in bilem converti, &c. à χολὴ, bile inflammo, ad iram concito, &c. à Th. χολή; vide.

Ἐκχορεύομαι, è choro excludo, è choro ejicio; à χορεύω. V.

Ἐκχρὰ, sufficit; ut apud Herodot. ἐκ ὐξέχρησε σφι ἡ ἡμέρη; non sufficit eis dies, &c. Vide sequens ἐκχρᾶν.

Ἐκχρᾶν, sufficere, satis esse, præs. inf. à χράω, do mutuo.

Ἐκχρεωπαιτέομαι, i. e. ἀναπόμπῳ ἀργύριον, exigo pecuniam. Thucid. l. 8. a Th. χρῆμα; vide.

Ἐκχρήσει, utile erit: q. d. ὐκ χρήσει ἔσται.

Ἐκχριάω, coloro, inficio; idem quod χριάζω; vide.

Ἐκχυθεὶς, εῖσα, ὸν, effusus, a. 1. part. pass. &

Ἐκχυθήσομαι, f. 1. ind. pass. &

Ἐκχυντο, effundebantur, pro ὐξεχέχυντο, 3. pl. pluſq. p. pass. ab

Ἐκχύω, vel ἐκχυέω, effundo: f. ἐκχύσω. p. ἐκκέχυκα. a. 1. ὐξέχυσα. præt. pass. ἐκχυσθῆμαι. perf. pass. ἐκκέχυμαι. a. 1. pass. ὐξεχύθην, ης, η. f. 1 pass. ἐκχυθήσομαι, ῆ, ῆ· ab ἐκ & κύω, seu κυέω, idem ac them. χέω, fundo.

Ἐκχυλίζω, exugo, eliquo; idem quod ἐκχυλίζω, in succum redigo, succum elicio, &c. à χυλίζω. V.

Ἐκχυμίζω, evaporo, exugo, saporibus privo; item ἐκχυμόω, undè ἐκχυμῶσθαι aliquid dicitur, quod succos & humores extra vasa sua effundit, &c. Undè ἐκχύμωμα, & ἐκχύμωσις; sanguinis sub cutem per grumos effusio; sive humorum effusio sub contusum locum: fit autem contusione & ruptione; aliquando etiam juxta oculorum apertionem, &c. à χυμὸς; vide.

Ἔκχυσις, εως, ἡ, effusio, fluxus, profusio, &c. ab ἐκχύω.

Ἐκχύτης, ου, ὁ, effusor, profusor, & ἔκχυτος, ὁ ἡ, ὸν, effusus, profusus, &c. Utrumque etiam ab eodem verbo ἐκχύω; vide.

Ἐκχυτρίζω, propriè, ex olla effundo, vel eximo, vel simpliciter effundo, &c. à χυτρίζω, in olla pono seu expono, &c. à Th. χύτρα; vide.

Ἐκχωρέω, excedo, discedo: ἐκχωρεῖτωσαν, 3. pl. præs. imperat. act. ex edant: f. ήσω. p. ἐκκεχώρηκα. a. 1. ὐξεχώρησα. Th. χωρέω, proficiscor.

Ἐκψύχω, animam effio, exspiro: f. ξω. p. ὐξέψυχα. a. 1. ὐξέψυξα· ab ἐκ & ψύχω, spiro.

Ἐκωλύσε, prohibuit, a. 1. ind. act. à κωλύω, impedio, vero: f. σω. p. κα.

ΕΚΩΝ, ουσα, ον, voluntarius: & in f. g. ἑκοῦσα, ης, volens. Hinc ἑκούσιος, α, ὁ, ἡ, spontaneus: ἑκουσίως, adverb. ultrò, sponte: ἀέκων, & ἀεκούσιος, ἄκων & ἀκούσιος, non voluntarius, invitus.

Ἐλαία, ας, ἡ; OLIVA, fructus oleæ. Th. ἐλαία, olea arbor.

Ἐλάαν, incitare, Poët. pro ἐλάῤῥειν, ἐλᾶσαι, præs. inf. ab ἐλάω, sic in 3. sing. præs. ind. ἐλάει, ἐλᾷ, & Poët. ἐλάᾳ, cursum init:

init: verbi ἐλάω, pro ἐλαύνω, agito: f. ἐλάσω.

Ἤλαυνεν, ες, ε, ducebam, imperf. Ion. pro ἤλαυν vel ἤλαυνον, ες, ε, ab ἐλάω vel ἐλαύνω. a. 1. ἤλασα.

Ἔλαβον, ες, ε, & Dor. ἐλάβον, sumpsi, a.2. verbi λαμβάνω, capio: f. λήψομαι.

Ἐλάδιον, parum vel pruxillum olei; apud Athen. l. 7. diminut. ab ἔλαιον, vel ἐλαία.

Ἐλαθές, transfixus, a. 1. part. pass. ab ἐλάθω, verbi ἐλαύνω, agito: f. ἐλάσω. perf. pass. ἤλαμμαι.

Ἔλαθον, ες, ε, latui: a. 2. act. ἐλαθόμην, a. 2. ind. m. verbi λήθω, lateo: f. λήσω, p. m. λελαθώς.

ΕΛΑΙΑ, ας, ἡ; OLEA, OLIVA, arbor: hinc ἀγριέλαια, ας, agrestis oliva.

Ἐλαίαινα, ας, ἡ, oleagnus; agni seu viticis speciebus similis Planta, in Orchomenio lacu nascens; cujus descriptio habetur, apud Theophrast. de hist. pl. l. 4. c. 11. ab ἐλαία, & ἄγνος, ου, ἡ, vide: & oleæ amerinæque speciem refert, &c.

Ἐλαιάεις, εσσα, όεν, oleosus, oleaceus; idem quod ἐλαιήρης, ab ἐλαία.

Ἐλαιαλογεῖν, olivarum fructus colligere; idem quod ἐλαιολογεῖν· ab ἐλαία, & λέγω, colligo, &c. vide.

Ἐλαιέμπορος, qui olearium mercaturam exercet; ab ἐλαία, & ἔμπορος; vide.

Ἐλαίζω, oleas colere. Etym. circa oleas laborare, &c. Item ἐλαΐζω, sum colore oleæ, ἐλαΐζειν, &c.

Ἐλαΐνος, (& ἐλαΐνεος, Poët. Epenth. ποὶ ε,) ος, ον, ἡ; oleaginus: ab ἐλαία.

Ἐλαιόβρεχος, ος, ὁ ἡ, oleo tinctus; seu imbutus, oleo irrigatus. Athen. ab ἐλαία, & βρέχω, vide.

Ἐλαιόβλιτος, oleo imbutus, seu rigatus; à Th. βλύω; V. Ἐλαιοβλύτος, vel ἐλαιοδόχος, oleum continens, &c. à Th. δέχομαι; vide ἐλαιοκόμος, olearum cultor, & ἐλαιοκομία, oleas curo; à Th. κομέω; V. ἐλαιολογέω; V. ἐλαιολογεῖν, &c. ἐλαιόμυλι, oleomeli; q.d. oleum melleum, quod in Syriæ Maritimis, seu in Palmyris Syriæ, ex caudice, seu arboris trunco quodam, melle crassius, sponte manat, sapore dulci. Diosc. l. 1. à Th. μέλι; vide. Omnia composita cum ἐλαία.

Ἔλαιον, ος, τὸ, OLEUM. Th. ἐλαία.

Ἐλαίω, Dor. pro ἐλαίς, ab ἔλαιον.

Ἐλαιοπώλης, olei venditor. Poll. l. 7. c. 39. Unde etiam ἐλαιοπολεῖον; locus ubi oleum venditur: dicitur etiam ἐλαιοπώλιον, ab ἔλαιον, & πωλέω.

Ἔλαιος, masculus & agrestis oliva; apud Ionas; ut Annotat. Eustathius, ab ἐλαία.

Ἐλαιοτριβεῖον, locus ubi olivæ teruntur, & oleum exprimitur, &c. ab ἔλαιον, & Th. τρίβω; vide.

Ἐλαιόβυγον, ος, τὸ, olei fæx, amurca; ab ἔλαιον, oleum, & τρυξ, υγος, ἡ, vinum recens; item fæx vini, &c. V.

Ἐλαιουργία, olei confectio; & indè, ἐλαιουργεῖον, locus ubi oleum conficitur, &c. ab ἔλαιον, & ἔργον. V.

Ἐλαιοφόρον, ος, τὸ, omne vas olearium; & ἐλαιοφόρος, ος, ὁ ἡ ὄν; ferens oleas, olivifer; ut ἐλαιοφόρον χώρον, regio fertilis oleis. Theophr. à Th. φέρω.

Ἐλαιοφυὴς, oleis consitus, in quo oleæ natæ sunt; ut ἐλαιοφυὴς πάγος. Eurip. à φυὴ, & Th. φύω. V.

Ἐλαιόφυτος, oleis consitus; undè neut. τὸ ἐλαιόφυτον, locus olivis consitus, olivetum, oletum, &c. ab ἔλαιον, & 3. pers. sing. pass. verbi φύω. V.

Ἐλαιοχρισία, unctio olei, Laert. à Them. χρίω. V.

Ἐλαΐς, ίδος, ἡ, oliva, olea arbor; à Th. ἐλαία; item, ἐλαΐσης, ου, ὁ, qui oleas colligit, &c. ab ἐλαΐσσω; quod vide.

Ἐλαιόω, olivo; i. e. olivas colligo. Poll. Item, oleo perungo, &c. Unde ἐλαιωτὴρ, ῆρος, ὁ; qui olivas colligit, qui olivat, &c. & ἐλαιωτὸς, oleo perunctus, seu imbutus, &c. Item, ἐλαιώδης, έος, ὁ ἡ ὄν, oleosus, oleaceus, pinguis, &c. omnia à Th. ἐλαία· à quo etiam est, ἐλαιήρης, ους, ος, ον, ὁ, oleosus, oleaceus, & ἐλαιηρὸς, ος, ὁ, olearis, olearius, &c.

Ἐλαιών, ῶνος, ὁ, olivetum, ἐλαιὼν, idem Th. ἐλαία, olea.

Ἔλακον, ες, ε, a. 2. verbi λακέω, sonitum do: præt. m. λέλακα.

Ἐλαμίτης, ου, ὁ, nomen gentile. Hebr. latitans.

Ἔλαμψα, ας, ε, splenduit, a. 1. act. verbi λάμπω, luceo.

Ἐλάνη, ἡ, fax. Athen. lib. 15. à Th. ἔλη; vide.

Ἔλασ' pro ἔλασε, 3. sing. a. 1. act. Ion. verbi ἐλαύνω, vide ἐλάσσω.

Ἐλάσσω, compulisse: a. 1. inf. act. verbi ἐλαύνω, agito: f. ἐλάσω.

Ἔλασ, Ion. pro ἤλασ, 3. pl. a. 1. ind. act. ab ἐλαύνω, a. 1. part. ἐλάσας, ασα, ἄν, & Poët. ἐλάσσας.

Ἐλάσασκε, Poët. & Ion. pro ἤλασε, a. 1. act. verbi ἐλαύνω, impello.

Ἐλάσθα, ας, ε, a. 1. opt. Æol. pro ἐλάσαιμι, αις, verbi ἐλαύνω.

Ἐλασείω, expeditionem affecto, & apparo, cupio equitare seu incurrere, &c. à Th. ἐλαύνω. V. pro quo ἐλάω, apud Poëtas dicitur, fut. ἐλάσω, &c.

Ἐλασιβρεμέτης, ου, ὁ; à tonitru agitatus: impetu quodam agitatus, qualis est tonitrus: ut, ἐλασιβρεμέτα ἔπη, magnifica verba. Aristoph. ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα, &c. ex ἐλαύνω, & βροντὴ; vide.

Ἐλάσιππος, ου, ὁ; equorum agitator, ἐλαύνων ἵππους.

Ἔλασις, εως, ἡ, & Ἐλασία, ας, ἡ, agitatio, militaris expeditio: ab ἐλαύνω, agito.

Ἔλασκε, Ion. & Poët. pro ἤλα, seu ἤλαυνε, imperf. verbi ἐλάω seu ἐλαύνω, f. ἐλάσω.

Ἔλασμα, ατος, τὸ lamina ductilis: ab ἐλαύνω, agito.

Ἐλασμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἔλασμα.

Ἐλασπάμων, Poët. a. 1. part. m. ἤλασσε, ας, ε, a. 1. ind. Poët. ab eodem verbo.

Ἔλασσε, trajecit, 3. sing. a. 1. Poët. ut & ἐλάσση, abigat, 3. sing. a. 1. sub. ejusd. verbi.

Ἐλαστία, seu ἐλαπτόω, diminuo, immiruo; undè verbale, ἐλάσσωμα, ατος, τὸ, diminutio, imminutio, deterior, seu inferior conditio, &c. ab ἐλάσσων; V.

Ἐλάσω, accus. contr. pro ἐλάσσονα, ονα, ον ab

Ἐλάσσων, vel Att. ἐλάττων, (& ἐλαχίων,) ων, ον, ὁ, ἡ, minor: ἐλάττονες, pauciores: compar. à positivo ἐλαχύς, parvus: in superl. ἐλάχιστος.

Ἐλαστὴς, ου, ὁ, impulsor, agitator. Etym. ἔλασσον, id quod impellit; seu quo impellitur aliquid, &c. ab ἐλαύνω seu ἐλάω; vide.

Ἐλαστέω, agito, impello: ab ἐλαστὴς, οῦ, ὁ, impulsor. Th. ἐλαύνω, f. άσω, agi.o.

Ἐλάσω, aligam, f. 1. verbi ἐλαύνω, f. άσω.

Ἐλάτη, ας, ε, Elatia, nomen propr.

Ἐλατήριος, expultrix; item, placentæ, latæ genus, &c. ab ἐλαύνω; undè ἐλατὴρ, &c. V.

ΕΛΑΤΗ, ης, ἡ, abies: at ἐλάτης & ἐλάτησι, pro ἐλάτας, dat. pl. Ion. inde ἐλάπινος, abiegnus.

Ἐλάτης, ῆρος, ὁ, agitator, auriga. Them. ἐλαύνω, agito: f. ἐλάσω, perf. pass. ἤλαμμαι, σαι, ται.

Ἐλατήριον, τὸ, quicquid deorsum ventrem purgat; apud Hippocr. teste Gal. Item, succus ex fructu cucumeris agrestis expressus, & in orbiculis coactus. Theophr. & ipsum cucumerem ita dictum tradit Diosc. à Th. ἐλαύνω; vide.

Ἐλατίνη, herbæ nomen: &

Ἐλάτινος, ος, η, ον, & Poët. εἰλάτινος, abiegnus: ab ἐλάτη, abies.

Ἐλατόμησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi λατομέω, excindo: f. ήσω. à λατόμος, ου, ὁ, lapicida: quod ex λᾶς, λαὸς, ὁ, lapis, & τόμος, fructum: exp. m. τέτυμα, verbi τέμνω, scindo.

Ἐλατὸς, ductilis; ut νῶι ἐλατὰ νήματα, sensus mente tractandi & capessendi, obscuri, in Epigram. à Th ἐλαύνω, seu ἐλάω. V.

Ἔλαττον, adverbialiter, pro ἐλαττόνως, minùs parum: &

Ἐλαττονάκις, minùs rariùs: &

Ἐλαττονέω, minus habeo: f. ήσω. a. 1. ἠλαττόνησα· à Them. ἐλαχὺς, parvus.

Ἐλαττονοῦσθαι, an ἐλαττονιοῦσθαι, legend. 3. pl. a. 1. sub. pass. ejusd. verbi.

Ἐλαττόω, vel -ατέω, minuo, diminuo: f. ώσω, a. 1. ἠλάττωσα, perfect. ἠλάττωκα, præs. inf. pass. ἐλαττοῦσθαι. Th. ἐλαχὺς, parvus: ἐλάσσων vel -ττων, minor.

Ἐλάττωμα vel -ωσμα, ατος, τὸ, vitium, defectus: à præc. verbo.

Ἔλαττων, vide ἐλάσσων.

Ἐλάττωσις, εως, ἡ, diminutio: ab ἐλαττόω· vide.

Ἐλαυκέμεν, præs. inf. Ion. pro ἐλαύνειν· ἐλαυνὴν σκέπον, scopum attingere: ἔλαυνε, præs. imperat. verbi ἐλαύνω, agito: f. ἐλάσω.

Ἐλαύνει, 3. sing. præs. opt. act. &

Ἐλαύνοντ' pro ἐλαύνοντε, impellentes nom. dual. part. præs. ab

ΕΛΑΥ'ΝΩ, Dor. ἐλαύω, agito proveho, duco: f. άσω, q. ab ἐλάω, p. ἤλακα, & Attic. ἐλήλακα. Hinc perf. part. act. ἐλήλακὼς, υῖα, ὸς. imperf. pass. ἐλαυνόμην, ου, ετο. perf. pass. ἤλαμμαι, σαι, ται.

Ἐλάφειος, ος, ον, ὁ, ἡ, cervinus: &

Ἐλάφειον, gen. Ion. ab

ΕΛΑΦΟ'Σ, ου, ὁ, ἡ, cervus, cerva: quasi ἐλεῖν,

si ἐλεῖν ὄφις, quod serpentes e cavernis trahat.

'Ελαφέω, fugito, & pavito more cervi, ab ἔλαφος; vide.

'Ελάφιον, ου, τὸ, cornu vel caro cervi, ab ἐλάφιος; vide à quo etiam, ἐλαφηβόλος ἀνὴρ, dicitur, metaphorâ à cervis sumpta, de ἀνδρὶ, meticulosus; quasi cervinus, &c.

'Ελαφηβόλος, qui cervos jaculis figit; (ut ἐλαφηβόλος Ἄρτεμις, apud Plut.) Venator cervorum, & generaliter, pro quovis ferarum agrestium venatore; ut Eust. annot. Il. ό. (al. ἔλαφος, & βάλλω, V.) unde ἐλαφηβολία, cervorum jaculatio, seu venatio: item ἐλαφηβόλια, τὰ, f. festum in honorem Dianæ venatricis. Plut. Sicut etiam ἐλαφηβολιὼν, ὥνος, ὁ; Februarius mensis, quem à figendis cervis dictum volunt, qui illo mense Dianæ ἐλαφηβόλῳ, immolarentur; alii sic dictum volunt mensem Decembrem: dicitur autem Poëticè, ἐλαφὴβ, pro ἐλαφόβ. Verso ε, in η; metri causâ; ut Eust. annot.

'Ελαφίτης, ου, ὁ; hinnulus cervinus, κεβρὸς, diminut. ab ἔλαφος.

'Ελαφοβόσκιον, ου, τὸ, elaphobo'con; herba, quam cervæ monstravere, valens, contra serpentum, omniúmque aculeatorum ictus; quippe fama est, hoc pabulo cervos resistere serpentibus; ut Plin. tradit: vide & Diosc. l. 3. c. 8. ab ἔλαφος, & βόσκω, vide.

'Ελαφοκτόνος, cervos occidens; Dianæ epith. apud Eurip. in Iphig. Taur. ab ἔλαφος, & ἔκτονα, prær. med. verbi κτείνω, vide.

'Ελαφρία, ας, ἡ, leviras: ab

'ΕΛΑΦΡΟΣ, ος, ὁ, ἡ, levis & celer, instar cervi, (dictum enim volunt q. ἐλαφηρὸς, ab ἔλαφος) item levis: hinc

'Ελαφρότερος, α, ον, levior: compar. &

'Ελαφρῶς, leviter, celeriter: ab ἐλαφρὸς, levis.

'Ελαφρίζω, elevo, allevo, &c. ab ἐλαφρὸς. Item ἐλαφρύνω, idem allevo, & ab eod.

'Ελαχεν, fortitus est 3. sing. a. 2. verbi λαγχάνω, fortior: f. λήξομαι, λάξομαι, & κληρώσομαι. perf. Att. εἴληχα. a. 2. ἔλαχον, ες, ε, p. m. λέλαχα.

'Ελάχηε, a. 1. act. verbi λαχαίνω, fodio.

'Ελάχιστα, adverbialiter, minimè, ὡς ἐλάχιστα, imprimis: ab

'Ελάχιστος, η, minimus, parcissimus, brevissimus: superl. & compar. ἐλάσσων, minor, à μικρὸς, vel Them. ἐλαχὺς, parvus: exinde novus comparat.

'Ελαχίστατος minimo minor: Ephes. 3. 8.

'Ελαχίων, ὁ ἡ ὄν, minor, pauperior, vilior, &c. Etym. ab ἐλαχὺς.

'Ελαχον, ες, ε, a. 2. vide ἔλαχεν.

'Ελαχυπτέρυξ, γος, qui alas vel pinnas parvas habet: μικροπτέρυξ, ab ἐλαχὺς, parvus, & πτέρυξ, γος, ἡ, ala.

'ΕΛΑΧΥΣ, εῖα, ὺ, parvus, ut μικρὸς, comp. ἐλάσσων, superl. ἐλάχιστος, minimus.

'Ελάω, agito, arceo: Poët. pro Th. ἐλαύνω.

'Ελαών, ῶνος, ὁ, olivetum, pro ἐλαιὼν; vide.

'Ελδεται, Ion. pro ἔλδῃ, 2. sing. præs. ab

'ΕΛΔΟΜΑΙ, ῃ, εται, & per prosth. Poët. ἐέλδομαι, desidero, cupio, appeto: hinc

'Ελδωρ, & ἐέλδωρ, ορος, τὸ, desiderium.

'Ελε, & ἔλ' interfecit, rapuit, 3. sing. a. 2. (Ion. dempto augmento) εἷλον, ες, ε, verbi αἱρέω, capio: f. ἥσω. p. ἥρηκα. a. 2. inf. ἑλεῖν.

'Ελεάζαρ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. Dei auxilium.

'Ελεαίρω, f. ἀρῶ, misereor, idem quod ἐλεέω, Poët. Th. ἔλεος, misericordia.

'Ελεακείμ, ὁ, nomen viri: ἄκλιτον. Hebr. Deus restituet.

'ΕΛΕΑΣ, avis nomen; vel ἐλέα, quia paludes inspectat; quæ ἕλη.

'Ελεαρχὶ, οἱ, qui ad cœnam invitant convivas principum; Hesych. qui ad cœnam invitant convivas principum: apud Athen. lib. 4. scribitur cum ρ, sic ἐλέαρχοι; idemque tradit suo tempore, ἐλεάρχην, vocari, totius epuli administrandi, seu apparandi præfectum, &c. Etym. ἐλέαρχην, dici ait coquum, παρὰ τοῦ ἐλέης; nam Th. est ἐλεὸς, ὁ, mensa coquinaria, &c. V.

'Ελεατῆρες, olivantes; Plin. ἐλαιολέγοι, qui strigunt oleas: Poll. lib. 7. ab ἐλαία. V.

'Ελέαρχος, œconomiæ totius præfectus, vulgò (seu gallicè) *maistre d' hostel*, ὅλης διακονίας ἐπιστάτης; Athen. lib. 5. apud quem etiam, ἐλέαρχοι vocantur, οἱ ὅτε τῷ βασιλικῷ κλίνοντες τράπεζαν, παρὰ τ' ἐλεὸν. Artemidorus, σιτοποκλίπτρας; i. e. vocatores appellat. vide ἐλεάρχης; apud Hesych. mendosè legitur ἐλεάρχος. à Them. ἐλεὸς. Vide.

'Ελεγεῖον ου, τὸ, ELEGIA CUM carmen: ab ἔλεγος, idem.

'Ελεγεῖος, ου, ὁ, versus ad mœstitiam, ab ἔλεγος; vide quod ab ἐλέα, vel ab ἕ, quod in luctu dici solet, & λέγω, vel ab δῦ, & λέγω, quod mortuis benè precari soleant.

'ΕΛΕΓΙΝΟΙ, οἱ, elegini, pisces gregales, apud Aristot. hist. Animal. lib. 9.

'Ελεγκτικὸς, ὴ, ὸν, redargutorius, reprehensorius: &

'Ελεγκτὸς, ὴ, ὸν, reprehensibilis: &

'Ελεγμὸς, ὁ, redargutio, reprehensio: omnia ab ἐλέγχω.

'Ελεγξάτω, 3. pl. a. 1. imperat. act. &

'Ελέγξης, ἴ preveris, 2. sing. a. 1. sub. act. ἔλεγξον, ἄτω, argue, a. 1. imperat. act. ab ἐλέγχω, arguo, reprehendo.

'Ελεγξις, εως, ἡ, redargutio: ab eodem Them.

'Ελέγον, Dor. pro ἔλεγον, imperf. verbi λέγω.

'ΕΛΕΓΟΣ, ου, ὁ, lamentatio, luctus, ELEGIA, carmen lugubre: q. ab ἐλέω, vel ἐλέγω, flentium vox.

'Ελεεινάω, ας, ἡ; increpatio: idem cum sequente,

'Ελεεχείη, ης, ἡ, probrum: &

'Ελεεχὴς, ἐής, ὁ, ἡ, vituperabilis: &

'Ελέεχιστος, ejusd. superl. probris dignissimus, vel notatus: &

'Ελεεχθῇ, 3. sing. a. 1. subj. pass. ab ἐλέγχω, quod vide.

'Ελεεχὲς, ἐος, τὸ, probrum, dedecus: & in pl. ἐλέεχεα: &

'Ελεεχὴς, ὴος, ὁ, ELENCHUS, argumentum, probatio: ab

'ΕΛΕΓΧΩ, f. ξω, arguo, argumentis (vel exemplis) demonstro, convinco, refuto. a. 1. ἔλεγξα, a. 1. imperat. ἔλεγξον, άτω. perf. ἤλεγχα, ἐλέγχομαι, redarguor, reprehendor. perf. pass. ἤλεγμαι, ξαι, κται, a. 1. pass. ἠλέχθην. a. 1. sub. pass. ἐλεχθῶ, ῆς, ῇ.

'Ελεδανὲς, vinculum, &c. vide in ἐλλεδανός.

'ΕΛΕΔΩΝΗ, ης, ἡ, ELEDONA, species quædam polypi.

'Ελεῖν, capere, Dialyt. Ion. pro ἑλεῖν, a. 2. inf. act. verbi αἱρέω, capio: f. ἥσω. p. ἥρηκα. a. 2. εἷλον, ες, ε.

'Ελεινὰ, miserabiliter; idem quod ἐλεεινῶς. V.

'Ελεινολογέω, ῶ, miserabiliter loquor; miserabilem sermonem habeo, ad misericordiam, &c. unde ἐλεεινολογία, oratio lugubris & miserabilis, ad commiserationem excitandam; Plat. in Phædro, &c. ab ἐλεεινὸν, & λόγος, &c. vide.

'Ελεεινὸς, ὴ, miserabilis: ab ἔλεος, ους, ὁ, misericordia.

'Ελεεινῶς, miserabiliter, οἰκτρῶς, &c. ab ἐλεεινὸς vide.

'Ελεεῖσθαι, præs. inf. ab

'Ελεέομαι, consequor misericordiam: vide seq.

'Ελέω, ῶ, misereor: cum accus. f. ήσω, a. 1. ἠλέησα, a. 1. imperat. ἐλέησον, άτω. a. 1. sub. ἐλεήσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. ἐλεῆσαι, perf. act. ἠλέηκα, præs. pass. ἐλεέομαι, misericordiam consequor, perf. ἠλέημαι, part. ἠλεημένος, a. 1. ἠλεήθην, a. 1. sub. ἐλεηθῶ, ῇς, part. ἐλεηθεὶς, έντος. f. 1. ἐλεηθήσομαι. Th. ἔλεος, ους, ὁ, misericordia.

'Ελεηθῶσιν, misericordiam consequantur, 3. pl. a. 1. sub. pass. ejusd. verbi.

'Ελεήμων, ονος, ὁ, ἡ, misericors: ab ἐλεέω.

'Ελεημοσύνη, ης, ἡ, misericordia, ELEEMOSYNA: donum quod in pauperes erogatur. Angl. contractiùs, Alms, & indè an Almoner: ut Lat. Elemosynarius: ab ἐλεήμων, quod vide.

'Ελέησε, misertus fuit: 3. sing. a. 1. ἐλεῆσαι, a. 1. inf. verbi ἐλεέω.

'Ελέησον, άτω, a. 1. imperat. act. ejusdem verbi.

'Ελεητικὸς; Bud. in Epist. ad misericordiam propensus, misericors, &c. ab ἐλεέω; vide.

'Ελεητὸς, ὸν, ὴ, commiseratio: Poët. Th. ἔλεος, idem.

'Ελείας, nomen avis, quæ à Callim. ita dicitur, pro ἐλεᾶς; q. v.

'Ελείθυια, ας, ἡ, idem quod Εἰλείθυια, Lucina, quod vide.

'Ελεῖν, interficere, a. 2. inf. act. verbi αἱρέω, interficio, capio: f. ήσω, p. ἥρηκα, a. 2. εἷλον.

'Ελειοβάτης, vel ἐλειβάτης; quæ per paludes graditur; Suid. Æschyl. ab ἕλος, εος, τὸ, palus, & βαίνω, gradior, &c. vide.

'Ελεαγχὴς, in palustribus locis natus; unde

undè in neut. τὸ ἑλειοχῶδε, oryza; Hesych. ab ἕλ-ος, ε-ος, τὸ, palus, udis, & χείμαμαι; V. Sic ἑλειονόμ-ος, ε, ὁ ἢ ἡ, in paludibus degens, paluſtris; ut νύμφη ἑλειονόμαι, Od. ζ. Item ἑλειόνομ-ος, qui in paludibus, ſeu in locis paluſtribus paſcitur. Suid. Utrumque ab ἕλ-ος, ε-ος, τὸ, palus, & νέμω, colo, habito: Item, paſco.

Ἑλειό-ς, ά, ὸν, ὴ ἡ, paluſtris; i. e. in paludibus naſcens, vel degens; ut ἑλειὸς βάτραχος, paluſtris rana, & ἑλειὸς ἀσπάραγος, aſparagus naſcens in uliginoſis locis, ut diſtinguatur ab hortenſi, & altili; Dioſc. lib. 2. Sic ἑλειὸς ὁ βίος, vita paluſtris; Ariſtot. &c. ab ἕλ-ος, ε-ος, τὸ, palus, &c. V.

Ἑλειός, ά, ὸν, γεὶς: ab ἕλ-ος, ε-ος; τὸ, palus.

Ἑλειόσ-φ-ος, (idem quod ἑλεόθρεπτος) altus, enutritus, ſeu creſcens, in paludibus, &c. ἑλειόσφ-ος ἄλση, eſt area quæ glires nutrit, &c. ab ἕλ-ος, ε-ος, τὸ, vel ἑλειὸς, & τρέφω; quæ vide.

Ἑλειόχρυσ-ος, ὁ, aurelia, flos agreſtis; vel nomen plantæ agreſtis, florem aurei coloris habentis; apud Theophr. pl. l. 9. c. 29. ab ἕλειος, & χρυσὸς; vide.

Ἐλείλασκον, reliqui, Ion. pro ἐλεῖλα, a. 1. ind. act. verbi λείπω, linquo: f. λῶ. p. φα. a. 2. ἔλιπον.

Ἕλεκτο, concubuerat, Poët. pro ἐλέλεκτο, 3. ſing. pluſq. p. verbi λέχομαι, cubo: f. ξομαι, p. λέλεγμαι.

ΕΛΕΛΕΥ, acclamatio bellica: an ab ἐλελεῦ ἰὴ, ab hallelujah, id eſt, laudate Dominum.

Ἐλῆθεε, pro ἐλήθη, Ion. oblitus erat, 3. ſing. pluſq. p. m. & in 3. pl. ἐλήθεσ, correptâ. Att. penultimâ: verbi λανθάνω, lateo: f. λήσω, a. 2. ἔλαθον, p. rat. m. λέληθα.

Ἐλίλιζε, torquebat, imperf. Ion. ab

Ἑλίζω, quaſſo, convolvo. Th. εἰλέω, verſo.

Ἑλίζω etiam, clamo: ab ἐλελίζω.

Ἐλέλικτο, convolutus erat pro ἐλήλικτο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. ab ἑλίσσω, volvo: f. ξω. p. ἧλιγμαι. perf. paſſ. ἤλιγμαι, & per reduplic. Attic. ἐλήλιγμαι, unde pluſq. p. ἐληλίγμην, ξο, κτο, ſublato utroque augmento, remanente tamen reduplicatione. Th. εἰλέω, verſo.

Ἑλίξαις, Æol. pro ἐλελίξας, a. 1. part. ab ἑλίζω, pulſo, quatio. Them. εἰλέω, verſo.

Ἑλίσφακ-ος, ὁ, ſeu ἑλίσφακον, τὸ, ſalvia obverſa, & implicata mari; i. e. fœmina, quam alii ſylveſtrem faciunt; Dioſc. Theophr. Plin. Unde etiam, ἑλισφακίτης οἶν-ος, vinum ſalviæ conditum; apud Dioſc. l. 5. c. 71. &c. ab εἱλίσσω, & εἰλέω, verſo, &c. & σφάκ-ος, ὁ, ſalvia, &c. V.

Ἐλίλιξεν, commovit, a. 1. ind. act. ab

Ἑλίλιπον, f. ξω. p. κα, circumago, quod ab εἱλίσσω, volvo. Th. εἰλέω, verſo.

Ἐλέλιχθεν, Bœot. pro ἐλελίχθης, ejuſd. 3. pl. a. 1. paſſ.

Ἑλίλιχθμα, ἁλ-ος, τὸ, rapidus motus & concuſſio, ſeu conquaſſatio, &c. ab ἑλελίζω, torqueo, quaſſo, &c. V.

Ἑλελίχθων, qui terram rapido motu concutit & commovet; Soph. in Antig. ab ἑλελίζω, vel ἑλίλιπον, (à quo etiam præcedens ἑλελίχθημα, derivari poteſt) q. v.

Ἐλήλιχ', 3. ſing. pluſq. p. m. verbi λαγχάνω, tortior: f. κληρώσομαι, a. 2. ἔλαχον. p. m. λέλοχα.

Ἐλελοίπεσ, omiſerant. Att. pro ἐλελοίπεισαν, 3. pl. pluſq. p. m. verbi λείπω, linquo. f. ψω. p. λέλειφα, a. 2. ἔλιπον. p. m. λέλοιπα.

Ἔλεν pro εἶλεν, invaſit, 3. ſing. a. 2. ind. act. Ion. (dempto augmento,) verbi αἱρέω, capio. f. ἥσω. p. ἥρηκα, a. 2. εἷλον, ες, ε:

ΕΛΕ'ΝΗ, ης, ἡ, & Dor. Ἑλένα, HELENA, item vas. Sed ἐλένη, ſeu ἑλάνη, lampas, fax.

Ἑλένιον, ε, τὸ, feſtum in honorem Helenæ, Elt & ἑλένιον, herba quædam è lacrymis Helenæ nata.

Ἐλέξατο, dormivit, a. 1. m. verbi λέχομαι, f. λέξομαι.

Ἐλεοδύτης, ε, ὁ, menſæ miniſter; ſic dictus, διὰ τὸ τῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι, διακονῶν ἐν τῇ δοίνῃς; inquit Athen. lib. 4. ab ἔλεος, & δύω, ſeu δύνω. V.

Ἐλεόθρεπτ-ος, ε, ὁ, ἡ; genitus, ſeu nutritus in paludibus: ab ἕλ-ος, ε-ος, τὸ, palus, & τρέφω, alo.

Ἐλεοῖσιν, menſis, dat. pl. Ion. ab ἐλεὸς, quod vide.

Ἐλεὸν, miſerè, per Syne. pro ἐλεεινῶς· ab ἐλεεινὸς, miſer: quod ab ἐλεέω, miſereor. Th ἔλεος, ε, ὁ, miſericordia.

ΕΛΕΟΣ, ε, ὁ, miſericordia, commiſeratio: vel ἔλεος, εσ, τὸ. Hinc ἐλεεινὸς, miſerabilis: ἐλεέω, miſereor: ἐλεήμων, miſericors: ἐλεημοσύνη, eleemoſyna, miſericordia.

ΕΛΕΟ'Σ, ῦ, ὁ, ſive ἐλεὸν, οῦ, τὸ, menſa coquinaria, undè coquus ἕλε, id eſt, accipit coquenda.

Ἐλεοσέλινον, ſeu ἐλεοσέλινον, apium paluſtre, Helioſelinum; Dioſc. l. 375. Plin. lib. 19. c. 8. ubi dicitur in paludibus ſponte naſci, uno folio nec hirſutum, &c. Hom. Iliad. β. ἐλεοσέλινον, dixit, ἐλεόθρεπτον τε σέλινον; ſelinum, ſeu apium, in paluſtri loco proveniens, &c. ab ἕλ-ος, & σέλινον; vide.

Ἐλέπτου, ας, ε, a. 1. verbi λεπίζω, decortico; q. v.

Ἑλέπολις, ſcil. μηχανὴ, machina obſidionalis, capiendis urbibus apta; Vitruv. lib. 10. c. 22. & quævis urbium expugnatrix machina, &c. item ἑλέπολις, idem; apud Poëtas: ut apud Eurip. in Iphig. Aul. Iphigenia ſe vocat Ilii & Phrygum ἑλέπολιν; i. e. victimam diruendis Ilii mœnibus, & excindendæ Phrygum genti deſtinatum, &c. ab αἱρέω; vide & πόλις, &c.

ΕΛΕΣΠΙ'ΔΕΣ, quidam exp. loci conſiti, alii loci paluſtres, alii præcipiti, petroſi, παρὰ τὸ λελεπίσθαι, ὑπὸ τῆς ἀνέμων, ἢ, ὑπὸ τῆς κυμάτων; apud Etym. &c.

Ἑλέσθαι, inſtituiſſe, capere, a. 2. inf. m. verbi αἱρέω, capio: f. ἥσω. p. ἥρηκα, a. 2. m. εἱλόμην.

Ἕλεσθε, ſumite, 2. pl. ἑλέσθω, 3. ſing. a. 2. imperat. m. ejuſd. verbi.

Ἐλεύθεριάζω, liberè ago; libertatem ſumo, ſeu uſurpo, ſtudeo libertati, &c. dicitur etiam de fugitivis, quum libere vagantur, &c. ἐλευθεριαστικὲς, qui amat liberè agere, &c. ἐλευθεριακὲς, liber; Plat. de leg. & Plut. omnia à ſeq. ἐλευθερία, vide.

Ἐλευτὴ, ῆς, ἡ, quæ capi poteſt, ab ἑλετὸς, ἡ, ὸν, quod ab αἱρέω, capio.

Ἐλέτην, interfecerunt, a. 2. act. dual. ἕλετο, pro εἵλετο, abſtulit, 3. ſing. a. 2. m. verbi αἱρέω.

Ἑλθὲ, elige, Dor. pro ἑλοῦ, ἑλέσθω, a. 2. m. imperat. m. verbi αἱρέομαι.

Ἐλεύθερ-ος, proprie, cui filii ſunt liberi, & per conſequens qui ipſe & liber: ut ἐλεύθερος δῆμος, liber populus, in Epigram. &c. ab ἐλεύθερ-ος, & παῖς; vide.

Ἐλευθερο-πρεπ-ὴς, ὸν, ὁ ἡ ἡ, munificus, liberalis, proprie eſt, liberum hominem decens, &c. Undè adv. ἐλευθεροπρεπῶς, ut liberum hominem decet, liberaliter, &c. ab ἐλεύθερ-ος, & πρέπω, vide.

Ἐλευθερία, ας, ἡ, libertas: &

Ἐλευθερίσ-τ-ης, ου, ἡ, ingenuitas, liberalitas: &

Ἐλευθέρι-ος, ος, ὁ, ὰ, liberalis, ingenuus: ab

ΕΛΕΥ'ΘΕΡΟΣ, ε, ὁ, LIBER; cui δοῦλος opponitur: ἐλεύθερος, ας, ἡ, libera. Adjectivè ἐλεύθερος, α, ον, liber, a, um, immunis

Ἐλευθεροστομ-ὲω, qui eſt ore libero; qui libere loquitur quæ in buccam veniunt: undè ἐλευθεροστομία, ἡ; libertas loquendi, quæ & παῤῥησία, dicitur; & ἐλευθεροστομία, libere loquor, παῤῥησιάζομαι, &c. ab ἐλεύθερος, & στόμα; vide.

Ἐλευθεροῦπτες, accuſ. pl. part. præſ. ab

Ἐλευθερόω, libero. f. ώσω. perf. ἠλευθέρωκα. a. 1. ἠλευθέρωσα. a. 1. ſub. ἐλευθερώσω, ης, ῃ, part. paſſ. ἠλευθέρωμαι. a. 1. paſſ. ἠλευθερώθην, a. 1. part. paſſ. ἐλευθερωθεὶς, ἐνθ-ος, f. 1. paſſ. ἐλευθερωθήσομαι. Th. ἐλεύθερος, liber.

Ἐλευθέρως, & -είως, adv. liberaliter, ingenuè; ab eod. Th.

Ἐλευθέρωσις, εως, ἡ, liberatio: &

Ἐλευθερωτὴς, ῆ, ὁ, liberator: à perf. paſſ. verbi ἐλευθερόω, cujus Them. ἐλεύθερος, liber.

Ἐλευθὼρ-ος, & Ἐλευθὼρ, ῥος, ὁ, nomen propr. urbis in Bœot.

Ἐλεύθω, venio, inuſ. ab ἐλάω. Th. ἔρχομαι, f. ἐλεύσομαι, venio, at

Ἐλεύθω, εἰλειθῶ, Lucina, quod invocetur, ut partus veniat in lucem: ab ἐλεύθω, venio.

Ἔλευσις, εως, ἡ, adventus: ab inuſit. ἐλεύθω, pro quo ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι.

Ἐλεύσομαι, ῃ, εται, veniam, & in 3. pl. ἐλεύσονται, f. 1. m. ἐλευσάμην, f. 1. part. m. verbi ἔρχομαι, venio, a. 2. m. ἦλυθον, & per Syncop. ἤλυθεν, ες, ε.

Ἐλυστέον, eundum; ab ἔρχομαι. V.

ΕΛΕΦΑΙ'ΡΩ, & ἐλεφαίρομαι, decipio, noceo, lædo, 3 ſing. imperf. ἐλεφαίρετο.

Ἐλεφαντηγὸς, ὸ, ὁ, qui elephantem agit,

vel ducit. Poll. l. 1. ab ἐλέφας, & ἄγω; undè ἀγωγός, &c. V.

'Ελεφαντάρχης, dux eorum qui pugnant ex elephante, elephantorum præfectus, qui scil. sexdecim præerat elephantis. Poll. l. 1. Undè ἐλεφαντάρχεια, ας, ἡ, præfectura elephanti, imperium in belluas, &c. ab ἐλέφας, & ἀρχή; vide.

'Ελεφάντη, 'Ελεφαντικὸς & 'Ελεφάντινος, ος, ΕΛΕΡΗΑΝΤΙΝUS, eburneus: ab 'ΕΛΕΦΑΣ, αντος, ὁ, ΕΛΕΡΗΑS; item ebur, dens elephantis, hinc, ἐλεφαντίασις, εως, ἡ, lepra.

'Ελεφαντίασις, morbus, qui & ἐλέφας dicitur, existimatur hoc nomine vocata lepra, cum ob alia quæ cum elephante, communia habet, tum quod cui cum reddat elephanti corio similem; vide Aretæum, appellatur & ἐλεφαντιασμὸς, &c. est ab ἐλεφαντιάω, ῶ, elephante; i. e. morbo ita dicto, laboro; item, ἐλεφαντῶντα ἕλκη, apud Dioſc. ulcera, quæ ad elephantem accedunt, &c. Item ἐλεφαντιῆς, elephantorum magiſter, & domitor, rector elephanti, &c. omnia à præcedente Th. ἐλέφας.

'Ελεφαντόδετος, ος, ὁ ἡ ὄν; ebore revinctus. Th. δέω; vide. Item ἐλεφαντόκωπος, ος, ὁ ἡ ὄν; eburneum capulum habens: ut ἐλεφαντόκωπον ξίφος, &c. à Th. κώπη, &c. V. ἐλεφαντόποδας τραπέζας, menſas pedibus eburneis, à ſing. ἐλεφαντόπους; à Th. πούς, &c. V.

'Ελέξω, ξης, ἡ, dictus ſum, a. 1. ind. paſſ. à λέγω, dico: f. ξω. p. λέλεγμαι. a. 1. ἐλέχθην.

'Ελεπε, decorticavit, 3. ſing. a. 1. act. à λέπω, f. ψω. a. 2. ἔλαπον.

'ΕΛΗ, & εἴλη, ης, ἡ, calor Solaris: hinc εἰλήσιος, εος, ὁ, æſtus. Sed

'Ελη, a. 2. ſub. act. q. ab ἕλω inuſ. pro quo αἱρέω, capio. a. 2. εἷλον, & dempto ι, (quod pro augmento accipit ἕλω,) in ſub. ἕλω, ῃς, ῃ.

'Ελησε, pro ἕλησε, Poët. à λάω, λῶ, volo, pro θέλω, per Aphæreſin ſyllabæ initialis.

'Ελησαν, ceperis, a. 2. ſub. m. Ion. pro ἕλῃ, ab αἱρέω, capio. f. ἑσω. p. ἥρημαι. a. 2. ἕλην· & ſub. ἑλωμαι, tanquam ab ἕλα, inuſ. expunctio ι, quod pro augmento ἕλω, recipit, ut in ἕλη dictum.

'Ελήθετο, obitus eſt, Ion. pro ἐλάθετο, 3. ſing. a. 2. m. verbi λανθάνω, f. λήσομαι, a. 2. ἔλαθον.

'Ελήλακα, abegi, perf. Att. pro ἤλακα, verbi ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

'Εληλάκεσ, ejecerant, Att. pro ἠλάκεσαν, 3. pl. pluſq. p. ejuſd. verbi.

'Εληλακότες, provecti ſunt, perf. part. act. Att. pro ἠλακότες, ejuſd. verbi.

'Ελήλαμαι, & ἐλήλαμμαι, perf. & pluſq. p. paſſ. abactus ſum: &

'Ελήλαμμαι, ſummotus, pro ἠλαμμαι, perf. part. Att. ab ἐλαύνω, abigo.

'Ελήλατας, Att. pro ἤλασ, ejuſd. perf. 3. perſ. & ἐλήλατο, immiſſus erat, Att. pro ἤλατο, pluſ. p.

'Ελήλεγμαι, redargutus eſt, perf. Att. paſſ. pro ἤλεγμαι, verbi ἐλέγχω, redarguo.

'Ελήλεγμαι, convictus ſum, pro ἔλεγμαι, perf. ind. paſſ. Att. ab eod. Th.

'Ελήλεύσεται, Ion. pro ἐλήλαυται, ſeu ἐλήλασμαι εἰσὶ, 3. pl. perf. paſſ. verbi ἐλαύνω.

'Ελήλυθως, perf. part. m. Att. & Æol. pro ἐλήλυθως, veri i ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι. præt. m. ἦλυθα· &

'Ελήλυθα, Att. & Æol. ἐλήλεθα, pro ἦλυθα veni, perf. m. ejuſd. verbi.

'Ελήλυθη, veneram, & in 3. pl. ἐληλύθεσαν. Att. pro ἐληλύθεσ, pluſq. p. m. ejuſd. verbi.

'Ελήλυθώς, adveniens, præt. part. m. f. g. à maſcul. ἐληλυθώς, quod à præt. m. ἐλήλυθα, verbi ἔρχομαι.

'Ελῆξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi λήγω, ceſſo. f. ξω.

'Ελήφθης, ſumptus es, 2. ſing. a. 1. ind. paſſ. verbi λαμβάνω, ſumo. f. λήψομαι, a. 2. ἔλαβον.

'Ελθὲ, Att. pro ἔλθε, veni, a. 2. imperat. &

'Ελθεῖν, a. 2. inf. ἔλθοι, a. 2. opt. ἔλθῃς, a. 2. ſub. verbi ἔρχομαι, venio.

'Ελθέμεν, Ion. & ἐλθέμεναι, Dor. pro ἐλθεῖν, a. 2. inf. e uſd. verbi.

'Ελθὲν, etiam &

'Ελθὼν, Dores dicunt pro ἐλθεῖν, venire vel veniſſe, a. 2. inf. act. ab a. 2. ἦλθον, verbi ἔρχομαι.

'Ελθῃς, ἔλθῃ, 2. & 3. ſing. a. 2. ſub. act. ſic & ἔλθῃσ' pro ἔλθῃσι, quod ejuſdem verbi Ion. pro ἔλθῃ, a. 2. ſub. σι, Paragog.

'Ελθοι, venerit, 3. ſing. a. 2. opt. act. ἐλθοίμεν, οιο, a. 2. opt. m. ejuſd. verbi.

'Ελθόντ, a. 2. part. n. g. ἐλθόντ' pro ἐλθόντε, nom. dual. ἐλθόντα, acc. ſing. m. g. ab ἐλθών, a. 2. part. act. verbi ἔρχομαι, venio.

'Ελθόντεσσιν, advenientibus, dat. pl. ejuſd. particip. Ion. & Poët. pro ἐλθοῦσιν.

'Ελθοῦσ, Bœot. pro ἦλθον, 3. pl. a. 2. ind. Sic ἔλθοισ, in Bibliis pro ἔλθοιεν, 3. pl. a. 2. opt. act. verbi ἔρχομαι.

'Ελθὲτ' pro ἐλθέτω, a. 2. part. f. g. ab eod. verbo.

'Ελθω, ῃς, ῃ, a. 2. ſub. act. &

'Ελθων, ὄντ, ὀν, a. 2. part. verbi ἔρχομαι, venio, a. 2 ἦλθον.

'Ελίσσω, volutim, convolutim, volubiliter, adv. à verbo ἑλίσσω, vel --πω; qu. vide.

'Ελιχθήσομαι, complicabor, f. 2. ind. paſſ. verbi ἑλίσσω vel --πω, a. 2. ἠλίχθην, a. 2. paſſ. ἁλίσκω. Th. εἰλέω, verſo.

'Ελιγμα, vel ἕλιγμα, τὸ, volutatio, involutio: Item, ἑλιγματώδης, ές, ὁ ἡ ὄν, tortuoſus, flexuoſus, intortus, dicitur & εἱλιγματώδης, & ἑλιγμὸς, ὁ, vertex, ſeu vortex, gyrus. Xen. pæd. 1. &c. omnia, à verbo ἑλίσσω, ſeu εἱλίσσω. V.

'Ελιέζερ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. Deus reſtitues.

'Ελιθοβόλεον, ον, imperf. ἐλιθοβόλουν, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi λιθοβολέω, lapidibus ferio: à λίθος, lapis, & βάλλω, jacio. p. m. βέβολα.

'Ελικας, ac. pl. curvas: ἑλίκεσιν, dat. pl. ab ἕλιξ, ικος, ἡ, volumen, & adject. ſumitur pro intortus. Th. εἰλέω, verſo.

'Ελίκη, ης, ἡ, nomen urbis in Achaiâ, terræ motu ſublatæ: item urſa major, inter aſtra: item ab Arcad. Salix, quòd tortilis ſit.

'Ελικηδὸν, adverb. volutatim, in orbem. Nonn. ut ἑλικηδὸν κυλιεῖται, volutatim circumvolvitur, &c. idem quod ἑλιγδὸν, & ab eod. Th.

'Ελικοβλέφαρος, ος, ὁ, ἡ, cui palpebræ ſunt volubiles, tortiles, aut nigræ: Veneris Epith. ab

'Ελικὸς, ὴ, volubilis, niger: ab ἑλίσσω, volvo. Th. εἰλέω, idem.

'Ελικτὴρ, ῆρος, ὁ, armilla; Polluci, ἑλικτῆρες ſunt inaures, &c. ab eodem. Them.

'Ελικτὸς, ὴ, ὸν, involutus, intortus, curvus: quod ab ἑλίσσω, circumvolvo. Th. εἰλέω, volvo.

'Ελικὼν, ῶνος, ὁ, nomen montis, nomen habens ab anfractuoſis viis. Hinc

'Ελικωνιάδες, Muſæ, dat. pl. 'Ελικωνιάδεσσ' &

'Ελικωνίαι παρθένοι, pro Muſis.

'Ελίκωπες, nom. pl. ab. ἑλίκωψ, cui oculi verſatiles, nigri, vel rotundi: ab ἑλικὸς, volubilis, niger quod ab εἱλίσσω, volvo. (Th. εἰλέω, verſo.) & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπομαι, video.

'Ελίκωπες, etiam Græci dicebantur, ὅτι τὰς ἑλίσσειν τὰς κώπας, à remis circumvertendis.

'Ελικώπιδα, acc. ſing. limis oculis contuentem: ab

'Ελικῶπις, ιδος, ἡ. Dicitur de puellâ, quæ amantium oculos ad ſe trahit: vel, quæ nigris oculis eſt decora: vel, cui oculi ſunt volubiles, & rotundi: ab iiſd. ac ἑλίκωψ, ſuprà.

'ΕΛΙΝΥΤΩ, & ἐλινύω, quieſco, otior, ſedo, q. ab εἰλέω, concludo: ut ſit concluſum velut vivere.

'ΕΛΙΝΟΣ, ου, ὁ, ramus: q. ab εἰλεῖσθαι, circumagi: agitatur in arbore.

'Ελιξ & εἱλιξ, ικος, ἡ, volumen, involucrum, gyrus, clavicula, armilla, annulus, item ſpecies hederæ. Adjectivè etiam, pro intorto & implicito, volubili. Ab ἑλίσσω. Th. εἰλέω, volvo.

'Ελιξικέρως, ωτος, ὁ ἡ ὤν, tortuoſa ſeu retorta cornua habens, &c. ab ἕλιξ, & κέρας. V.

'Ελισσαῖ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. laus Dei.

'Ελίπανα, ας, ε, a. 1. act. à λιπαίνω, pinguefacio, ſi. ανῶ.

'Ελιπον, ες, ε, reliqui: & in 3. pl. ἔλιπον, a. 2. act. verbi λείπω, linquo: f. ψω. p. φα. p. m. λέλοιπα.

'Ελισάβεθ, nomen mulieris, ἄκλιτον. Hebr. Deus juravit.

'Ελισαῖος, αίε, nomen Prophetæ. Hebr. à Deo ſalus.

'Ελισσέμεν & ἑλισσέμεναι, Dor. pro ἑλίσσειν, præſ. inf. verbi ἑλίσσω, circumvolvo. Th. εἰλέω, volvo.

'Ελίσσετο, 3. ſing. & ἑλίσσοντ' pro ἑλίσσοντο, 3. pl. impeif. paſſ. verbi λίσσομαι, ſupplico.

'Ελισσομένη, præſ. part. paſſ. fœm. gen. ab

'Ελίσσω, vel -πω, & εἱλίσσω, ſeu -πω, volvo, circumvolvo, complico. f. ξω, p. εἵλιχα· (pro augmento enim ἑλίσσω, poſt ε adſcicit ι,) perf. paſſ. εἵλιγμαι, ξαι, ϑ. Th. εἰλέω, verſo.

'Ελιφθεν, relicti ſunt, Bœot. ſeu Æol. Syncop. pro ἐλείφθησαν, 3. pl. a. 1. paſſ. verbi λείπω, linquo: f. ψω. a. 2. ἔλιπον.

'Ελίχευσ,

Ἑλίχρυσος, vel ἑλειχρυσος, ε, ὁ, planta agrestis, florem aurei coloris habens. εἶδος φυτῆς, ἧς τὸ ἄνθος ὅμοιον κρόκῳ, ὃ ὁμωνύμως καὶ ἐλίχρυσον καλοῦσι. Interp. Theocr. in Idyl. 1.

Ἕλκε, trahebat, imperf. Ion. pro εἵλκυε, ες, ε. ἕλκεο. Ion. pro ἕλκυ, præf. imperat. pass. verbi ἕλκω, traho, f. ἕλξω. quod vide.

Ἕλκει, ulceri, dat. sing. ab ἕλκος, ulcus.

Ἑλκέμεν, præs. inf. Ion. pro ἕλκειν, ab ἕλκω, traho.

Ἕλκεο, vide in ἕλκε.

Ἑλκεσίπεπλος, ος, ὁ, ἡ, longâ veste induta, ab ἕλκω, traho, & πέπλος, ος, ὁ, vestimentum muliebre.

Ἕλκετο, traxit, imperf. pass. Ion. pro εἵλκετο ab ἕλκω, traho, quod vide.

Ἑλκεχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, cui longa est tunica; ab ἕλκω, traho, & χιτών, tunica.

Ἑλκέω, ῶ, f. ήσω, idem quod Th. ἕλκω, traho; item dilacero, violo.

Ἑλκηδών, adv. tractim, luctando, attrahendo ut supplantetur. Th. ἕλκω.

Ἑλκηθμός, οῦ, ὁ, violenta tractio: ab ἑλκέω, traho.

Ἕλκηθρον, ου, τὸ, traha; buris aratri; Theoph. Plant. l. 5. c. 8. ab eod. Th.

Ἑλκίζω, f. ίσω, idem acc. Them. ἕλκω, traho.

Ἑλκοποιός, ός, ὁ, ἡ, vulnificus; vulnus inferens; unde, ἑλκοποιόν, Hesych. est cantharis, quia cauſtica vi prædita est, & exulcerat; teste Plin. ab ἕλκος, ους, τὸ, ulcus, &c. & ποιέω, vide.

Ἑλκοποιέω, ῶ, exulcero; (idem quod ἑλκόω) &c. ejusd. Th. & com.

ΕΛΚΟΣ, ους, τὸ, ULCUS: dat. sing. ἕλκει, ἕλκῃ. q. ab ἕλκω, traho; ob distractionem cutis, & continui divulsionem: vel quòd vitiosos attrahat humores.

Ἑλκόω, exulcero, f. ώσω. p. ἤλκωκα. perf. pass. ἤλκωμαι, unde part. ἡλκωμένος. Th. ἕλκος, ulcus.

Ἑλκτικός, ή, όν, tractatorius, attractivus: &

Ἑλκτός, ή, όν, tractus, ductilis: à Th. ἕλκω, traho.

Ἑλκύδριον, ου, τὸ, ulcusculum; parvum ulcus; pro quo dicitur etiam ἑλκύδιον; sine ρ. diminut. ab ἕλκος.

Ἑλκυθμός, οῦ, ὁ, tractio, laceratio, &c. ab ἑλκύω; item, ἕλκυσμα, τὸ, scoria, seu recrementum argenti ab eod. Th.

Ἕλκυσμός, οῦ, ὁ, &

Ἕλκυσις, εως, ἡ, tractio: &

Ἑλκυστίζω, trahendo rapto: item

Ἑλκυστικός, ή, όν, vim habens trahendi; tractorius; Dioſc. Item, ἑλκυστήρ, ῆρος, ὁ, tractor, hauſtorius, capiſtrum; est & instrumentum quo fœtus ex utero trahitur, &c. Omnia à seq. Them.

Ἑλκύω, traho, f. ύσω. a. 1. εἵλκυσα. (per ε enim ἑλκύω facit incrementum.) a. 1. inf. act. ἑλκύσαι. a. 1. part. ἑλκύσας, άντος. ab

Ἕλκω, traho. & Metaph. vivo cum aliquo. imperf. εἷλκον. (augetur etenim ἕλκω, ι post ε recipiendo.) f. ξω. p. κα. hinc ἕλξις, εως, ἡ, tractio: ὁλκή, ῆς, ἡ, idem. ὁλκός, οῦ, ὁ, tractus. ἑλκίω, & ἑλκύω, traho. ἑλκυστικός, attractivus.

Ἑλκώδης, έος, ὁ, ἡ, ulcerosus: &

Ἕλκωμα, ατος, τὸ, ulceratum: &

Ἑλκωματικός, ή, ulcerativus: &

Ἕλκωσις, εως, ἡ, ulceratio: omnia à Th. ἕλκος, ulcus.

Ἕλλαβε, sumpsit, Poët. pro ἔλαβε, a. 2. ind. act. verbi λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. p. λέληφα, & Att. εἴληφα. a. 2. ἔλαβον.

Ἑλλάς, gen. sing. ab Ἕλλας, quod vide.

Ἑλλαμβανόμενος, η, ον, captus, apprehensus, pro ἐλλαμβανόμενος. Th. λαμβάνω.

Ἑλλαμπρύνομαι, splendesco, clarescо; item, magnificentiam ostento, largitionis splendore me illustro: item splendida & magnifica oratione utor, &c. ab ἐν & λαμπρύνω, &c. vide.

Ἑλλαμπικῶς, illuminose; item, ἴλλαμψις, εως, ἡ, splendor, fulgor, claritas: item, illuminatio, seu doctrina divina & inspirata, qua, discussis humanæ ignorantiæ tenebris, mens divinitus splendore quodam illuminatur & illustratur, &c. à seq. verbo.

Ἑλλάμπω, illustro: &

Ἑλλάμψεσθαι, Ion. & Poët. f. 1. m. pro λαμψεῖν γνώσεσθαι, clarum ac illustrem fore: ex ἐν & λάμπω, splendeo.

Ἕλλαν, ανος, ὁ, Dor. pro Ἕλλην, Atticè etiam pro Ἑλληνικὸς ponitur. hinc

Ἑλλάνιος πατὴρ, pro Ἑλλήνιος.

Ἑλλανοδίκας, α, ὁ, Dor. pro Ἑλλανοδίκης, ου, ὁ, idem valet, ac si dicas, Ἑλλήνων δικαστής, Græcorum judex.

Ἑλλανοδικῶ, fut. ήσω; judex sum sacrorum certaminum inter Græcos; à præced.

Ἑλλαδικός, Græcanicus; à seq. Ἑλλάς.

Ἑλλάς, άδος, ἡ, Græcia, dat. Ἑλλάδι, acc. Ἑλλάδα. Interdum adjectivè pro ἑλληνική. Th. Ἕλλην, quod videas.

Ἑλλάσαι, Poët. pro ἐλάσαι, abegisse, a. 1. inf. verbi ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

Ἑλλάσποντος, ου, ὁ, Dor. pro Ἑλλήσποντος, ου, ὁ, HELLESPONTUS.

Ἕλλαχεν, Poët. pro ἔλαχεν, sortitus sum. a. 2. ind. act. verbi λαγχάνω, sortior. a. 2. sub. λάχω, ης, ῃ, præt. m. λέλογχα.

Ἑλλέβορος, seu ἑλλέβορος, ου, ὁ, HELLEBORUS, veratrum: παρὰ τὸ ἐλεῖν βορᾶ, quod capiat seu suffocet esu.

Ἑλλεδανεῖσιν, dat. pl. Ion. ab

Ἑλλεδανὸς, ου, ὁ, vinculum restis: ab ἕλλω, stringo. Th. εἱλέω, coarcto.

Ἔλλειμμα, ατος, τὸ, defectio, delictum, erratum; item, ἐλλείματα, reliqua; h. e. quod reliquum est pensionis non persolutæ, &c. Item, ἐλλεῖπον, ντος, τὸ, participium neutrum præsentis temporis, ab ἐλλείπω; (a cujus itidem 1. perf. pæt. pass. derivatur præcedens ἔλλειμμα) deficiens, pro ἀδιάπτωτα accipitur; ut τὸ ἐλλεῖπον τῆς ὁπῆμης, peritiæ seu scientiæ defectus, &c.

Ἑλλειπὴς, έος, ὁ, ἡ, idem ac ἐλλιπὴς, quod adeas: ab

Ἐλλείπω, εις, ει, relinquo, prætermitto, deficio: à λείπω, linquo. f. ψω. p. φα, a. 2. ἔλιπον.

Ἐλλείχω, linctu ingero, lingendo assumo, &c. ab ἐν & λείχω, Vi.

Ἔλλεχα, τὰ, inimica, injusta, &c. Idem cum ἴλλεχα; qu. Vi.

Ἔλλειψις, εως, ἡ, derelictio, prætermissio, defectus; item figura, ab ἐλλείπω. Th. λείπω.

Ἔλλεχα, mala: quasi ab ἐλλόω, perdo.

Ἔλλεχος, ὁ, ἡ, vulgatus, qui est in omnium ore & sermone: ab ἐν & λέχη, ης, ἡ, sermocinatio.

ΕΛΛΗΝ, ηνος, ὁ, HELLEN, filius Deucalionis: a quo autore Ἕλλην, dicitur Græcus.

Ἑλληνίζω, cum Græcis facio, Græcos imitor, Græcè loquor. f. ίσω. p. ἑλλήνικα. perf. pass. ἑλλήνισμαι, unde est ἑλληνισμὸς, οῦ, ὁ, Græcismus. Them. Ἕλλην, Græcus.

Ἑλληνικὸς, ἡ, όν, Græcus, a, um, item Græcanicus: &

Ἑλληνικῶς, adv. Græcè. &

Ἑλληνίς, ίδος, ἡ, idem ac Ἑλληνικὸς, quod vide supra. &

Ἑλληνὶς, ίδος, ἡ, Græca. Th. Ἕλλην.

Ἑλληνισμὸς, οῦ, ὁ, Græcismus, proprietas Græcæ linguæ: &

Ἑλληνιστὴς, οῦ, ὁ, Græcanicus: &

Ἑλληνιστὶ, adv. Græcè. à perf. pass. verbi ἑλληνίζω. Th. Ἕλλην.

Ἑλλησποντίαι, quæstores Græciæ; rarii Græcanici præfecti: Thuc. l. 1. Poll. l. 8. ab ἑλλὴς, & ταμίας, vide.

Ἕλλιξα, Poët. pro ἔλιξα, a. 1. ind. act. à λίσσω, cesso. f. ξω.

Ἑλλήσποντος, ου, ὁ, HELLESPONTUS.

Ἑλλιμενίζω, in portu sum, seu in portu versor; item, in portum venio, vel portum capio; seu navem applico & appello in portum; item, portorium exigo; Poll. ex Aristoph. Unde, ἑλλιμενισὴς, ου, ὁ, portorii exactor; portitor; publicanus, vel decumanus, &c. Demosth. ad Phorm. & ἑλλιμένιον, portorium; Aristot. œconom. 2. ab ἐν, & λιμενίζω, in portu sum; & λιμὴν, Vi.

Ἑλλιμναίζω, idem quod λιμναίζω, stagno, restagno, &c. à Th. λίμνη, Vi.

Ἐλλιπὴς, έος, ὁ, ἡ, & ἐλλιπὲς, τὸ, cui deest aliquid, imperfectus: ab ἐλλείπω, deficio. Th. λείπω, linquo.

Ἑλλόβιον, ου, τὸ, inauris; i. e. ornamentum, quod inseritur, τοῖς λοβοῖς τῆς ἀκοῆς; Luc. in Lexiph. Item, ἑλλοβός; in folliculis clausus; ut, ἑλλοβὸς

ς καρπός; fructus qui in folliculis, seu in siliqua continetur, & clauditur; fructus siliquatus, &c. Utrumq; ab ἐν & λοβὸς, una pars auris & carnosa, &c. Item, siliqua, seu folliculus, quo semen velut vagina clauditur, &c.

'Ελλοβοαδὴς, florem in siliqua edens; in folliculo florens, &c. ab ἔλλοβος, & ἄνθος, Vi.

'Ελλοβοαπέρματος, cui semina sunt in folliculo, vel siliqua inclusa, &c. Unde neut. plur. ἐλλοβοαπέρματα, τὰ, semina ejusce modi; ab ἔλλοβος, & σπέρμα. Vi.

'Ελλοβάδη, τὰ, quæ sunt ex genere τῶν ἐλλοβῶν; i.e. quæ siliquantur; siliquara, vel siliquas ferentia, &c. ab ἔλλοβος, vide.

"Ελλογα ζῶα ἢ λογικὰ, opponit Aristot. τοῖς ἀλόγοις; vide ἔλλογος, in sequente ἐλλογέω.

'Ελλογέω, imputo, cum dat. ἐλλόγῳ, præs. imperat. f. ἐλλογήσω. a. 1. ἐλελόγησα: ab ἔλλογος, rationis particeps: ex ἐν & λόγος, ratio: quod à λογίζομαι, reputo. Th. λέγω, dico.

'Ελλόγιμος, ος, ὁ, idem quod λόγιμος, celebris, nobilis. Th. λέγω, dico.

"Ελλοπας, mutus, acc. pl. ab ἔλλοψ, quod vide.

'Ελλοπδάω, & ἐλλοπδέω, piscor, ab ἔλλοψ, epithet n piscium: quod vide.

'ΕΛΛΟΣ, ὁ, hinnulus, vertitur etiam, mutus. q. ab ἔλλω, contineo.

'Ελλοφόνος, hinnulorum, seu catulorum cervinorum peremptor; epitheton Dianæ, ab occidendis cervis, &c. Ab ἔλλος, cervus; & φόνος, cædes, &c. Vi.

'Ελλοχάω, & ἐλλοχίζω, in insidiis lateo; insidior, delitesco; item in insidiis collocho. vel, insidiis latens peto, &c. Vide λοχάω & λοχίζω.

"Ελλοψ, οπος, ὁ, mutus piscis; acipenser: ab ὄψ, ὁπὸς, ἡ, vox, & λείπω, linquo.

"Ελλυτος; (contrarium τῷ ἀλύτῳ) qui molestiis & curis expers non est; Plut. ab ἐν & λύπη, Vi.

'Ελλύχνιον, ε, τὸ, ellychnium; lucernæ funiculus, papyraceus, aut stuppeus, qui, flans in oleo, sive fistulæ in Lychno erectæ immissus, peruritur; ab ἐν & λύχνος; seu Th. λύχνος, quæ vide.

"Ελλω, contineo. q. ab εἴλέω, coacto.

'Ελλῶπα, ων, τὰ, dies festus, de quo consule Pindari Scholiasten, Olymp. Od. 13.

"ΕΛΜΙΝΣ, ινθος, ἡ, lumbricus, tinea: ab εἰλέω, qui se volvit repens.

'Ελμωσάμ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον, Hebr. Deus mensurabit eos.

'Ελξίνη, ἡ, Helxine, herba ità dicta, quod prætereuntium vestes attrahat, nam vestibus semina adhærescunt; vide Dioscor. l. 4. cap. 84. & 29. ab ἕλκω.

"Ελξις, εως, ἡ, tractio, attractus: ab ἕλκω, traho.

'Ελοζίσθω, ης, ᾳ, a. 1. ind. pass. verbi λοζίζομαι, quod vide.

'Ελόεσσα, lavabitur, Dor. pro ἐλόουσα, verbi λόω, lavo, vel à verbo Poët. λοέω, imperf. ἐλόεον, ἐλόεν, & Dor. ἐλόεσσα.

'Ελοιδόρᾳ, 3. sing. imperf. act. verbi λοιδορέω, convitior, maledico. Th. λοίδορος, ου, ὁ, convitiator.

'Ελοίμιλιον, ου, ὄπτ. a. 2. opt. m. verbi αἱρέω, capio. f. ἥσω. p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον.

"Ελοιμι, οις, ἕλοι, a. 2. opt. act. &

'Ελοῖσα, ας, ᾱ, Dor. pro ἑλοῦσα, a. 2. part. f. g. &

'Ελόμιλιον, Ion. pro εἰλόμιλιον, a. 2. m. ab eod. ver.

"Ελον, Ion. pro εἷλον, cepi, a. 2. ind. act. ἔλοντ, pro ἔλοντε, dual. a. 2. part. ἔλοντα, acc. sing. ejusd. temporis. ἔλοντο, sumpserunt, 3. pl. a. 2. m. Ion. ab ἕλω, inus. pro quo αἱρέω, capio.

"ΕΛΟΣ, εος, τὸ, palus, indè ἑλώδης, ές, ὁ, ἡ, palustris: an ἕλος, à πελὸς, niger, quia lutulenta paludis aqua?

'Ελοῦ, elige, a. 2. imperat. m. ab αἱρέω.

'Ελοῦμεν, lavabamus, per Syncop. pro ἐλούομεν, ab ἔλουν, imperf. verbi λόω, lavo. f. σω.

'Ελοῦντες, nom. pl. f. 2. part. verbi αἱρέω, f. 2. ἑλῶ, εῖς, εῖ.

'Ελοῦσ' pro ἑλοῦσα, a. 2. part. f. g. ἑλῶ, a. 2. imperat. m. ejusd. verbi.

'Ελοχεύθλω, ης, ᾳ, a. 1. ind. pass. verbi λοχεύω, patio. f. εύσω. a. 1. ἐλόχευσα, ας, ε, peperi. Th. λοχος, ου, ὁ, ἡ, gravida. in λόχος, cohors.

'Ελόωσι, Poët. pro ἑλῶσι, vel ἑλάωσι, 3. pl. præs. pro fut. ab ἑλάω, quo Poëtæ pro ἐλαύνω, utuntur.

"Ελπεαι, speras, pro ἔλπῃ, 2. sing. præs. ἐλπεσθαι, præs. inf. ab ἔλπομαι, ῃ, εται, Poët. pro ἐλπίζω, spero. Th. ἐλπὶς, spes.

'Ελπέο, spera, Ion. pro ἔλπε, præs. imperat. vel 2. sing. imperf. Ion. pro ἤλπες, verbi ἔλπομαι, Poët. pro ἐλπίζω, spero. Th. ἐλπὶς, spes.

'Ελπίζω, spero, imperf. ἤλπιζον. f. 1. ίσω. Att. ελπῶ. p. ἤλπικα. perf. part. ἠλπικὼς, ότος, a. 1. act. ἤλπισα. a. 1. part. pass. ἐλπισθεὶς· ab

'ΕΛΠΙΣ, ίδος, ἡ, spes. dat. pl. ἐλπίσι.

'Ελπισθεὶς, a. 1. part. pass. ἐλπίσασα, a. 1. part. act. f. g. ab ἐλπίζω, spero, quod vide. Th. ἐλπὶς, spes.

'Ελπιστέον, spe randum, nomen verbale ab ἐλπίζω, spero.

'Ελπτὸν, ε, τὸ, quod spe præsumi potest; sperabile, quod sperare licet; item, ἔλπισμα, τὸ, id quod speratur; spes, &c. Item, ἐλπιστικὸς; adjectur, ἐλπιστικοὶ φιλόσοφοι, qui vitam maxime ex spe consistere arbitrabant; omniaque ad spem illam referebant, &c. Plut. Symp. 4. Omnia ab eod. verbo.

'Ελπῶ, sperabo, pro ἐλπίσω, f. 1. Att. verbi ἐλπίζω, quod vide.

"Ελπομαι, Poët. pro ἐλπίζω. Th. ἐλπὶς.

'Ελπόμενος, sperans, ejusd. præs. part.

"Ελπω, sperare facio, præt. m. ἔολπα, Att. seu Ion. pro ἤλπα. sæpe pro præs. usurpatur.

"Ελσαι, immittere, per Sync. pro ἐλάσαι, a. 1. inf. act. sic & ἔλσω, pro ἐλάσω, 3. pl. Ion. a. 1. ind. ἔλσας, pro ἐλάσας, a. 1. part. verbi ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

"Ελσαι, verò est, a. 1. inf. act. per Sync. pro ἑλκύσαι, ab ἑλκύω, traho, quod vide.

"Ελυμα & ἔλυμα, ατος, τὸ, pars aratri in medio, temo, buris, ab ἕλω, traho. Th. εἰλέω, verso.

'Ελύμας, α, ὁ, nomen magi, Arab.

'Ελυμήναπο, 3. sing. a. 1. m. ab ἐλυμηνάμην, ω, απο. verbi λυμαίνω, vasto. f. 2. m. λυμανέσμαι. Th. λύμη, exitium.

"Ελυμος, theca citharæ, tibiæ genus è buxo; arcus: ab ἑλύω, intego. Est & ἔλυμος, panicum. Etymol. ab ἕλος.

'Ελύπει, 3. sing. imperf. act. ἐλύπησα, ας, ε, a. 1. ind. act. ἐλυπήθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi λυπέω, f. ήσω, doleo. p. λελύπηκα. Th. λύπη, dolor.

"Ελυσα, ας, ε, solvi, a. 1. ind. act. ἐλυσάμην, ω, απο. a. 1. m. verbi λύω, solvo. f. σω. p. λέλυκα.

"Ελυσεσν, idem quod sequens ἔλυτεσν, vide.

"Ελυτεσν, ε, τὸ, involucrum alicujus rei, theca, alveus aquarum. ab εἰλέω, involvo: ἐλυτεόω, tegmine involvo.

'Ελυτεώσω, liberasti, 2. sing. a. 1. m. verbi λυτεῶ libero. à λύτεσν, pretium redemptionis. Th. λύω, solvo, f. σω. p. λέλυκα.

'Ελύω, sive, ἐλύω; involvo, implico; unde, ἐλυθεὶς; Iliad. ω. item, intego, καλύπτω; apud Gramm. ab εἰλέω, Vi.

"Ελφος, butyrum, Cypriis.

"Ελω, capiam, a. 2. sub. act. at ἑλῶ, f. 2. verbi αἱρέω, capio. f. ήσω. p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον. ab ἕλω. inus.

'Ελώδης, ες, ὁ, ἡ, palustris: ab ἕλος, palus.

'Ελωὶ, Syriacè, Hebr. אלי, hoc est, θεέ μου, Deus mi.

"Ελωμαι, auferam, a. 2. sub. m. verbi αἱρέω, capio. a. 2. εἷλον.

'Ελὼν, capiens, a. 2. part. act. ejusdem verbi.

"ΕΛΩΡ, ορος, τὸ, captura: pl. ἕλωρα, &

'Ελώρεων, ε, τὸ, idem: q. ab ἕλω, capio, inus. pro αἱρέω.

"Ελωρ, ος, ὁ, fluvii Siculi nomen.

'Εμὶ, pro εἰμὶ, acc. sing. ab ἐγὼ, ego.

'Εμάθετε, 2. pl. a. 2. ind. &

"Εμαθον, ες, ε, didici, a. 2. verbi μανθάνω. f. μαθήσομαι. p. μεμάθηκα. a. 2. part. μαθὼν.

'Εμάθοσαν, dedicerunt, 3. pl. a. 2. Boeot. pro ἔμαθον, quod vide.

'Εμαίμαστε, desideraveris, 3. sing. a. 1. act. Poët. gem. ασ. verbi μαμάω. Th. μάω, vehementer cupio.

'Εμακάρισεν, 3. sing. a. 1. act. verbi μακαρίζω, beatum prædico: f. ίσω. p. μεμακάρικα. Th. μάκαρ, beatus.

'Εμαλάχθω, emollitus sum, a. 1. pass. verbi μαλάσσω, seu πω, mollio: f. ξω, p μεμάλαχα.

'Εμαλο-

Ἐμαλοφόρει, Dor. pro ἐμηλοφόρει, 3. sing. imperf. act. verbi μηλοφορέω, poma fero: ex μῆλον, pomum, & φέρω, fero.

Ἐμάνιω, insanivi, a. 2. ind. pass. verbi μαίνομαι, insanio: f. μανῶμαι.

Ἐμάξατο, exterfit, 3. sing. a. 1. m. verbi μάσσω, vel -ττω, abstergo: f. ξω. a. 1. ἔμαξα. perf. pass. μέμαγμαι.

Ἐμάρανε, tabefecit, 3. sing. a. 1. act. à μαραίνω. Vide ἐμαράνθη.

Ἐμαράνθη, ης, η, extinctus sum: & in 3. plur. ἐμαράνθησαν. a. 1. pass. à μαραίνω, marcescere facio: f. μαρανῶ. p. μεμάρανκα. perf. pass. μεμάρανμαι.

Ἐμαργάνατο, 3. pl. a. 1. m. verbi μαργαίνω, insanio. Th. μαργῶ, insanus.

Ἐμαρνάσθω, 3. dual. imperf. verbi μάρναμαι, pugno.

Ἐμέ, acc. pl. f. g. ab ἐμὸς, ἡ, ὸν, meus, a, um. Th. ἐγὼ, ego.

Ἐμαυτῆς, mei ipsius: dat. ἐμαυτῇ. caret nom. sing. dual. nec non plur. Quoties verò pluraliter effertur, id fit devisé; ἡμεῖς αὐτοὶ, nos ipsi: ὑμεῖς αὐτοὶ, vos ipsi. Sic ἐγὼ αὐτὸς, ego ipse: σὺ αὐτὸς, tu ipse: ἀπ' ἐμαυτῆς, sponte meâ.

Ἐμεχεμίλιω, ω, ατὸ, a. 1. m. à μάχομαι, pugno: 3. pl. imperf. ἐμαχοντο. f. μαχήσομαι, & -ίσομαι, perf. pass. μεμάχημαι. a. 1. ἐμαχήθην.

Ἐμβα pro ἔμβηθι, a. 2. imperat. verbi ἐμβαίνω, progredior. a. 2. ἐνέβην. Ex ἐν & βαίνω, eo: f. βήσομαι.

Ἐμβαδὴν, adv. terrestri itinere: ab ἐμβαίνω, eo, progredior, quod vide.

Ἐμβαδιώδης, sapiens, prudens; à cogitationum & consiliorum profunditate; sapientes enim profundas habere solent cogitationes, & res quasi altè introspicere: ab ἐν & βάθος, unde βαθὺς & βαθύνω, &c. Vi.

Ἔμβαθμος, ut ἔμβαθμος δικαστὴς, in Pand. ordinarius judex: Eud. ab ἐμβαίνω, quod ex ἐν & βαίνω, unde βαθμὸς, &c. quæ vide.

Ἔμβαινεν, imperf. Ion. pro ἐνέβαινον: ab

Ἐμβαίνω, ingredior: f. ἐμβήσομαι. p. ἐμβέβηκα. a. 2. ἐνέβην. a. 2. part. ἐμβὰς, ἄντος. Th. βαίνω, eo.

Ἐμβαλεῖν, a. 2. inf. act. vide ἐμβάλλω.

Ἐμβαλεῖν κώπαισι, Poëtic. incumbere remis.

Ἔμβαλλε, conjicit, 3. sing. imperf. pro ἐνέβαλλε, irruebat: &

Ἐμβάλλεο, præs. imperat. pass. Ion. ab

Ἐμβάλλω, injicio, impello, infero ingredior, irrumpo: f. ἐμβαλῶ. p. ἐμβέβληκα. a. 2. ἐνέβαλον. inf. ἐμβαλεῖν. ab ἐν & βάλλω, jacio.

Ἐμβάλοι, conjiceret, 3. sing. a. 2. opt. act. ἐμβαλέτω, a. 2. part. f. g. &

Ἐμβάλον, pro ἐνέβαλον, a. 2. per Syncop. ab ἐμβάλλω, quod vide.

Ἔμβαμμα, ατὸς, τὸ, embamma; liquamen; intinctus; quando intinginus vel panem vel opsonium in vascula re liquida impleta; jurulentum, quod ad intinctus paratur, &c. Verbale ab ἐμβάπτω, Vi.

Ἐμβαπτίζω, f. ίσω. &

Ἐμβάπτω, intingo, immergo: f. ἐμβάψω. p. ἐμβέβαφα. a. 1. ἐνέβαψα. a. 1. part. act. ἐμβάψας, αντος. Ex ἐν & βάπτω, tingo.

Ἐμβαρύνω, ingravo; gravo; Nic. in Ther. ab ἐν & βαρύνω, idem quod βαρυώσομαι, gravor; qu. Vi.

Ἐμβὰς, άντος, a. 2. part. act. ab ἐμβαίνω, ingredior, quod vide.

Ἐμβασίλευον, ες, ε, imperf. Ion. pro ἐνεβασίλευον: ab

Ἐμβασιλεύω, regno in: f. εύσω. p. ἐμβεβασίλευκα. a. 1. ἐνεβασίλευσα. Th. βασιλεὺς, rex.

Ἐμβάσιος, ut ἐμβάσιος Ἀπόλλων, Apollo cognomento Embasius; in litore consecratus, qui coleretur ab iis qui navem conscenderent; Apoll. Rhod. &c. Verbale ab ἐμβαίνω.

Ἔμβασις, εως, ἡ, ingressus: solium, in quo lavamus: ab ἐμβαίνω, quod videas.

Ἐμβασίχυτος, ε, ὁ, nomen propr. muris: ab ἐμβαίνω, ingredior, (Th. βαίνω, eo) & χυτὸς, olla.

Ἐμβαυλίω, saltuosè incedo, invado, ingero me: f. εύσω. p. ἐμβεβάτευκα. a. 1. ἐνεβάτευσα, ab ἐν & βατεύω, ineo. Th. βαίνω, eo.

Ἐμβατὴν, idem quod ἔμβασις, solium; πύελος; labrum; vel vas quo in balneo ad lavandum utuntur, &c. ἐμβατὴρ, pro balistæ foramine, ciratur ex Virtuv. ἐμβατήριον, ε, τὸ, genus cantus ad tibiam; item ingressus; ut apud Philostrat. ἐμβατήρια τῶν λόγων; ingressus orationis, &c. ἐμβατήριος, ε, ὁ, quasi ingressivus; non saltans, ut ἐμβατήριοι ῥυθμοὶ; sensim procedentes numeri, &c. ἐμβάτης, ε, ὁ, sessor, equitator, miles classarius, &c. Item, ἐμβαδὰ, calcei quidam vel cothurni; ut ἐμβαδὰ χρυσᾶ, aurei calcei, cothurni, &c. ἐμβατὸς, qui ascendi potest; pervius, &c. Item, ἐμβατευτικὸς, possessorius, ut jus ἐμβατευτικὸν, i. e. jus propria authoritate retinendæ alicujus rei, (ab ἐμβατεύω) & ἐμβατὴν, idem quod ἐμβατεύω, Vi. Omnia ab ἐμβαίνω.

Ἐμβασχίζω, imporro, inveho; ab ἐν. & βασχίζω, Vi.

Ἐμβάφιον, τὸ, acetabulum, vas quod lucernæ usum præstat: &

Ἐμβάφιος, αὶ, ὸν, a. 1. part. act. ab ἐμβάπτω, intingo, quod vide.

Ἐμβεβαιόω, & ἐμβεβαίομαι, ῶμαι; constabilio; confirmo; ut ἐμβεβαιόσασθαι τὸ νίκημα; confirmare victoriam; Plut. in Lycurgo; vide βεβαιόω.

Ἐμβεβακεῖν, Dor. & Poët. pro ἐμβεβήκειν, insistere fecit, perf. act. &

Ἐμβεβασαι, per Sync. Poët. pro ἐνεβεβήκεισαν, 3. pl. pluſq. p. act. ἐνεβεβήκειν, ab ἐμβαίνω, ingredior. Th. βαίνω, gradior, eo: f. βήσομαι. p. βέβηκα, Ion. βέβαα. & in 3. pl. pluſq. act. Ion. ἐβεβάεισαν, per Syncop. βέβασαν, ingressi erant.

Ἐμβεβαὼς, -ῶσα, ingressus, insistens: & ἐμβεβηκὼς, perf. part. ejusd. verbi.

Ἐμβεβηλέω, profano, contamino, Levit. 21. idem quod βεβηλόω, quod vide.

Ἐμβελὲς διάστημα, intercapedo, & interstitium quod est intra teli jactum; i. e. quod teli jactum non excedit; Polyb. ab ἐν & βέλος, τὸ, telum, &c. Vide.

Ἐμβέω, Ion. pro ἐμβῶ, 3. sing. a. 2. sub. ab ἐμβαίνω, ingredior: ex ἐν & βαίνω, eo: f. βήσομαι. a. 2. ἐβλω. a. 2. sub. βᾶ, βᾷς, βᾷ, & Ion. βέω, βέῃς, βέῃ, & Poët. βείω, βείῃς, &c.

Ἐμβῆ, Ion. & Poët. pro ἐνέβη, 3. sing. a. 2. ind. act. &

Ἐμβῆναι, Poët. pro ἐμβαίνειν, 3. sing. a. 2. opt. act. (ut σταίη, pro σταίνη,) ejusd. verbi.

Ἔμβηθι, inscende, a. 2. imperat. &

Ἐμβιβάναι, a. 2. inf. verbi ἐμβαίνω.

Ἐμβιβάζω, facio ut inscendat, impono, impello: f. άσω. a. 1. ἐνεβίβασα. Ex ἐν & βιβάζω, ineo. Th. βαίνω, eo.

Ἐμβιβάω, ascendere facio, &c. ab eod. Th.

Ἔμβιος, ε, ὁ, vitalis, vivus, animatus; propriè, cui vita, seu vitalis aliqua vis inest; qui vitam insitam habet; vividus; vivax, &c. Unde, ἐμβιόω; q. d. invivisco; Theophr. vivo, convalesco, adolesco; &c. ut, ἐμβιώσομαι τῇ γῇ, in terra vivam; diuturnitatem temporis significat ex vi præpositionis, ἐν, compos. cum βίος, &c. Indè etiam ἐμβίωσις, q. d. invivicentia, vita, victus, &c.

Ἐμβλάπτω, impedio; Hom. ex ἐν & βλάπτω, Vi.

Ἔμβλεμμα, ατος, τὸ, intuitus, rectus aspectus; Xen. est verbale à sequente.

Ἐμβλέπω, intueor, cum dat. imperf. ἐνέβλεπον. f. ἐμβλέψω. a. 1. ἐνέβλεψα, ας, ε. ab ἐν & βλέπω, video.

Ἔμβλημα, ατος, τὸ, EMBLEMA, operi alteri insertum: &

Ἔμβολὴ, ῆς, ἡ, injectio, irruptio, fluminis ostium: ab ἐμβάλλω, immitto. Th. βάλλω, jacio.

Ἐμβοάω, ῶ; inclamo, clamorem tollo; Thuc. lib. 4. ex ἐν & βοάω, vide.

Ἐμβοηθέω, auxilium fero; opem affero, &c. Th. βοηθέω, Vi.

Ἐμβοθρος, foveam in se habens; vel qui in fovea est; unde ἐμβοθρεῦσαι, fieri ἐμβοθεγὴ; incavari in scrobem, seu foveam; Hippocr. ex ἐν & βόθρος, unde βοθρεύω, &c. Vi.

Ἐμβολὰς, άδος, ἡ, arbor insita, quæ poma fert insitiva; fructus insitus, &c. ut, ἐμβολάδες ἄπιοι; Aristoph. pira insititia, vel insitiva, &c. Ἔμβολὸς, ίας, ὁ, aggressor, & invasor; in Epigramm. q. d. injector, &c. ab eod. Th.

Ἐμβολιμαῖος, α, ον, insertus: sic

Ἐμβόλιμος, ε, intercalaris: ab eod. verbo & them.

Ἔμβολα, τὰ, in mediâ fabulâ à mimis interpositæ: &

Ἐμβολὸν, ε, τὸ, q. d. interjectorium, paxillus, vectis, promontorium: &

Ἔμβολος, ὁ, navis rostrum, acies cuneata:

cuneata & Loci nomen. Pind. ab iisd.

'Εμβολίσματα, diversi panni, hinc indè consuti, q. d. injectamenta pannorum, &c. Item, ἐμβολισμὸς, embolismus, intercalatio, &c. Itidem, ab iisdem.

'Εμβομβέω, ῶ; bombos edo in; resono in, &c. ab ἐν & βομβέω, vide.

'Εμβραδύω, fut. ὕσω; immoror, moror in; ut ἐμβραδύειν τῇ παιδιᾷ; ab ἐν & βραδύω, qu. Vi.

"Εμβραμμαι, fato destinatus sum, pro εἱμαρμαι Laconicè, adjecto β, Euphoniæ gratiâ, & sublato ι, perf. ind. pass. & indè

'Εμβραμβρη, pro εἱμαρβρη, fatum: à μείρω, divido, sortior: p. m. ἔμμορα, pro μέμορα.

"Εμβραχυ, parvum, minimum; Suid. Item, prorsus; ut uno verbo dicam; breviter; συντόμως; ἐν βραχεῖ ἁπλῶς; ἐν κεφαλαίῳ, &c. ab ἐν & βραχὺς, qu. Vi.

"Εμβρεγμα, ατος, τὸ, liquor, succus; in quo aliquid tingitur, & madefit; vel etiam, quod in liquore aliquo madefactum, parti affectæ applicatur, &c. ab ἐμβρέχω; q. d. immadefactio; immergo; profundo, &c. apud Diosc. ἐμβρεγματα μύρα, exp. inspersa unguenta, &c. Unde etiam, est ἐμβρεχὴ, irrigatio, quæ viz. fit intingendo linum vel Xylum in aliquem liquorem. Item, simpliciter, pro irrigatione seu perfusione, &c. Th. βρέχω, Vi.

'Εμβρίμω, & ἐμβρέμομαι, infremo, fremo; ab ἐν & βρέμω, Vi.

'Εμβρίχω, vide in "ἐμβρεγμα.

'Εμβριθεία, ας, ἡ, gravitas; & ἐμβριθὲς, τὸ, libramentum; item, adjectivè, robustum, grave, &c. Utrumq; ab ἐμβριθὴς; quod vide; à quo etiam est, ἐμβριθῶς, duriter, ferociter, asperè, &c.

'Εμβριθὴς, ἐος, ὁ, ἡ, gravis, constans: ab ἐν & βριθω, ingravesco.

'Εμβριμῶμαι, ῶμαι; fremo, graviter interminor, cum dat. imperf. ἐνεβριμώμην, ώμην. f. ὑσομαι, a. 1. m. ἐνεβριμησάμην, ω, ατο. ab ἐν & βρέμω, fremo.

'Εμβρύειον, μικρὸν ἠ ὑπέρυθρον ἱμάτιον 'Ιβηρικὸν. q. ab ἐν & βρύκω, ut in eo cibus capi possit.

'Εμβρυτάω, ῶ, f. ήσω, attonitum reddo; & indè

'Εμβρυντησία, ας, ἡ, stupor, vesania: &

'Εμβρύντητος, ος, attonitus, vesanus: ab ἐν & βρυντάω, tono. Th. βρυντὴ, tonitrū.

'Εμβρυχὴ, vide suprà, in "ἐμβρεγμα.

"Εμβρυχοι, illaqueati, laqueis implicati, &c. ab ἐν & βρύχω, Vi.

'Εμβρυοδόκος, receptor ὦν ἐμβρύων; Luc. in Lexiph. ab ἔμβρυον, & δέχομαι.

'Εμβρυοθλάστης, uncus, seu spiculum ad educendos fœtus; sic dictum à contundendo; est enim ab ἔμβρυον, τὸ, & θλάω, ῶ; unde θλάσμα, & θλαστὸς, &c. quæ vide.

"Εμβρυον, ου τὸ, (q. d. ἐντὸς τῆς μητρὸς βρύον,) EMBRYON, infans utero conclusus; fœtus. Th. βρύω, fœteo, pullulo.

'Εμβρυος, ος, prægnans, genitalis: ab eod. them.

'Εμβρυοτομία, ἡ, umbilici sectio, in fœtu recens in lucem edito; Poll. ex ἔμβρυον τέμνω; unde præt. med. τέτομα, &c. Vi.

'Εμβρύχω, stridco dentibus, &c. Idem quod βρίχω, Vi.

"Εμβρωμα, ατος, τὸ, erosio, seu id ipsum quod erosum est; ut ἐμβρώματα ὀδόντων; apud Diosc. cavernæ dentium; dentes cavi & erosi; item, ἔμβρωμα, auth. Eust. Il. 2. est jentaculum; τὸ περιόντον ἄριστον, &c. Unde ἐμβρωματίζω, cibum edo, idem quod ἐμβρωματίζω; à βρῶμα, Vi.

'Εμβύθιος, idem quod βύθιος; qui est in profundo; profundus, immersus, &c. à Th. βυθὸς, Vi.

'Εμβύω, idem quod Th. βύω, obturo, obstruo; item, impleo; item tego, &c. Vide.

'Εμεγάλωσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi μεγαλώω, prædico, quod vide.

'Εμέγηρα, invidi, a. 1. ind. act. verbi μεγαίρω, invideo: f. ᾰρῶ.

"Ημεθα, 1. pl. a. 2. m. ἐμὲω, ἔσο, verbi ἵημι, mitto: f. ἥσω. p. εἷκα. a. 1. ἧκα. a. 2. ὦν.

'Εμέθεν, Att. pro ἐμέοθεν, Ion. pro ἐμεῦθεν, gen. sing. ab ἐγὼ, ego.

'Εμεθύθω, ης, η, a. 1. pass. &

'Εμεθύθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi μεθύω, inebrio. Th. μέθυ, vinum.

"Εμεινα, ας, ε, mansi, a. 1. act. verbi μένω, maneo: f. μενῶ. p. μεμένηκα. a. 1. inf. μεῖναι.

'Εμείο, gen. Ion. & Poët. pro ἐμοῦ, ab ἐγὼ, ego.

"Εμελλε, curæ erat. imperf. imperf. verbi μέλλω, f. μελήσω. p. μεμέλληκε.

'Εμέλησε, curæ fuit, a. 1. ind. verbi μέλλω, curæ est, imperf.

"Εμελλε, imperf. verbi μέλλω, futurus fum.

'Εμεμεκὼς, perf. part. act. ab ἐμέω, vomo; quod infra videas.

'Εμεμίγμην, ξη, κτο, plusq. p. verbi μίγνυμι, misceo: f. μίξω. p. μέμιχα.

'Εμέμφετο, 3 sing. imperf. verbi μέμφομαι, inculo: f. ψομαι.

'Εμμὶ, fumus, Poët. pro ἐσμὶ, 1. pl. præs. ab εἰμὶ, sum.

"Εμμι, esse, Ion. pro εἶναι. ab eod.

"Εμμι, & ἔμμεναι, Dor. pro εἶναι, a. 2. inf. verbi ἵημι, mitto. Potest & ἔμμι, esse 1. pl. a. 2. act. ὦν, ῆς. in plur. ἦμμι & ἔμμι.

'Εμμοίνα, 3. sing. imperf. verbi μοιρανάω, curo. Th. μοῖρα, ας, τὸ, animus.

"Εμμορον, imperf. act. verbi μείρω, maneo: f. μενῶ. a. 1. ἔμεινα.

"Εμμορε, ος, a. 2. part. m. verbi ἵημι, mitto: f. ἥσω. a. 2. ὦν. a. 2. m. ἔμμορον.

'Εμέσας, a. 1. part. act. verbi ἐμέω, vomo.

'Εμεσία, ἡ, vomitus; Hippocrat. de morb. l. 2. Item, ἐμετήρια, τὰ, quæ ad vomitum ciendum induntur, Pharmaca vomitoria; Plin. ab ἐμέω, vide.

'Εμεσιάω, vomiturio: &

'Εμεσιώδης, ες, vomitorius: &

'Εμετὸς, ὸς, ὁ, vomitus: item adject. vomitu ejectus: ab ἐμέω, vomo.

'Εμετήθη, dimissus fuit, Ion. pro μεθείθη, a. 1. pass. à μεθίημι.

'Εμετοποιὸς, ὸς, ὁ, vomitiones movens; vomitorius, &c. ab ἐμετὸς, & ποιέω, &c. Vi.

'Εμεῦ, mei, gen. Dor. & Æol. pro ἐμοῦ, ab ἐγὼ, ego.

'ΕΜΕΏ, ῶ, VOMO: f. ἐσω, p. ἤμεκα. & Att. reduplic. ἐμήμεκα. a. 1. ἤμεσα, a. 1. imperat. act. ἔμεσον, άτω. a. 1. inf. ἐμέσαι.

'Εμεαυτῆς, Ion. pro ἐμαυτῆς, mei ipsius. Sic in acc. ἐμεαυτὸν.

'Εμὸς, acc. sing. f. g. ab ἐμὸς, ἡ, ὸν, meus, a, um. Th. ἐγὼ, ego.

"Εμυ, n ifi, a. 2. m. verbi ἵημι, mitto, a. 2. act. ὦν.

"Εμμηνα, a. 1. ind. act. ἐμηνάμην, a. 1. m. verbi μαίνομαι, insanio: f. 2. m. μανέμαι: p. m. μέμηνα.

'Εμαώσε, 3. sing. imperf. act. verbi μιαίνω, f. ἰσω, quod vide.

'Εμιάνθην, Bœotic. pro ἐμιάνθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi μιαίνω, indico: f. ὑσω, p. μεμίανσμαι. a. 1. ind. pass. ἐμιάνθην, ης, η. a. 1. part. pass. μιανθεὶς, εῖσα, έν.

'Εμίανσεν, 3. sing. a. 1. act. ejusd. verbi.

'Εμήσατο, excogitavit, paravit, 3. sing. a. 1. m. verbi μήδομαι, delibero, cogito; cum solertiâ quid facio; f. ήσομαι. Th. μῆδος, ος, τὸ, cura.

'Εμηχανέατο, Ion. pro ἐμηχανῶντο, molichantur, 3. pl. imperf. verbi μηχανάομαι, ῶμαι. Th. μηχανὴ, machina.

'Εμίαται, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi μιαίνω, polluo, quod vide.

"Εμιξεν, miscui. a. 2. ind. act. ἐμίγην, a. 2. pass. verbi μίγνυμι, misceo: f. μίξω. p. μέμιχα.

'Εμίμνα, maculavi a. 1. ind. act. verbi μιαίνω, f. ανῶ, inquino, fœdo.

"Εμικτο, Ion. pro ἐμέμικτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi μίγνυμι, misceo: f. ξω. p. χα.

'Εμμίμησω, 2. sing. a. 1. m. verbi μιμέομαι, imitor: f. ήσομαι.

"Εμμενε, exspectabat, 3. sing. imperf. verbi μίμνω, maneo. Th. μήω, f. νῶ, maneo: a. 1. ἔμεινα.

'Εμὶν, & ἐμίνι, mihi, Dor. pro ἐμοὶ, dat. sing. ab ἐγὼ, ego.

"Εμιξα, a. 1. ind. act. verbi μίγνυμι, misceo: f. μίξω. a. 2. ἔμιγον.

'Εμίσητο, imperf. pass. verbi μίσομαι, idem quod μίγνυμαι, misceor: f. 1. pass. μιχθήσομαι. p. μέμιγμαι. a. 1. pass. ἐμίχθην. a. 2. ἐμίγην.

'Εμίσησαν, oderunt, 3. pl. a. 1. act. verbi μισέω, odi: f. ήσω. Th. μῖσος, εος, τὸ, odium.

'Εμισθώσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi μισθόω, mercede loco. Th. μισθὸς, merces.

"Εμιχθεν,

Ἔμιχθεν, Dœor. seu Æol. Sync. pro ἐμίχθησαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi μίγνυμι, misceo: f. ξω.

Ἐμίχθην, a. 1. ind. pass. ejusd. verbi.

Ἔμμα, Æol. pro εἷμα, ατος, τὸ, vestis: ab ἕω, induo.

Ἔμμαθε, Poët. pro ἔμαθε, a. 2. ind. act. verbi μανθάνω, disco: f. μαθήσομαι. a. 2. ἔμαθον.

Ἔμμανής, ές, ὁ, ἡ, furens: ab

Ἐμμαίνομαι, adversus aliquem insanio: f. ἐμμανοῦμαι. Th. μαίνομαι, insanio.

Ἐμμαλῶς, furibundè, furenter; ab ἐμμανὴς.

Ἔμμαλος, lanatus; lanam promissam habens; Lucian. ab ἐν & μαλλὸς, villus, lana, lana promissa, &c. Vide.

Ἐμμανουήλ, ὁ, nomen Servatoris, ἄκλιτον, σπάνιον. Hebr. nobiscum Deus.

Ἔμμαος, ὁ, nomen vici, ἄκλιτον. Hebr. pomum, pagnaculum.

Ἐμμαπέειν, dicto citius aliquid facere, item;

Ἐμμαπέως, adv. dicto citius: q. ἅμα τῷ ἔπει· ab ἔπος, verbum. Th. ἔπω, dico.

Ἐμμαπέω, rectè, palpo, expon. ἐμμάπειν, ergo ab ἐμμάσσω, q. intus tango. Th. μάσσω, attingo.

Ἐμμέθοδος, idem quod μεθοδικός; in quo methodus est; commendiosus, artificiosus. Philo de mundo; λογικῇ φύσει τὸ ἐμμέθοδον οἰκεῖον; quod artificio constat, rationali naturæ accommodatum est, &c. Item, ἐμμεθόδως, artificialiter, methodicè, &c. ab ἐν & μέθοδος, vide.

Ἐμμεθύσκομαι, ebrius sum; seu inebrior in vel inter; ab ἐν & μεθύσκομαι, vide.

Ἐμμεδιάω, ῶ; subrideo in, vel propter, &c. ex ἐν & μειδιάω, & poëticè μεδιάω, idem quod Th. μειδιάω, vide.

Ἐμμεῖναι, a. 1. inf. act. verbi ἐμμένω, permaneo, quod vide.

Ἐμμελετάω, f. ήσω, meditor: quod à μέλεται, curam gero. Th. μέλει, curæ est.

Ἐμμελητέον, ejusd. adject. verbale.

Ἐμμέλεια, modulatio, seu apta modulatio, &c. Sic dicta fuit etiam quædam saltatio, à concinnitate, seu à concinno & decenti corporis motu; de qua Plato & Poll. exponitur & generaliter, concinnitas, elegantia, &c. à sequente ἐμμελής.

Ἐμμελής, ές, ὁ, ἡ, aptus, concinnus: ab ἐν & μέλος, carmen: indè,

Ἐμμελῶς, & ἐμμελέως, concinnè, aptè, adv.

Ἐμμελῳδέω, ῶ; modulando pronuntio; modis musicis mando, &c. ab ἐν & μῳδέω, ῶ; modulor, cano cum modulatione, qualis est carminum quæ μέλη, vocantur; Athen. à μῳδία, vide.

Ἐμμεμαῖα, præt. act. part. Ion. f. g. verbi μάω, cupio: f. μήσω, p. μέμηκα. perf. part. μεμηκὼς, υῖα, ὸς, ὰ per crasin μεμακὼς, αῖα, ὸς.

Ἐμμεμαὼς, incitatus, gen. ότος, & per Ecta sin Poët. μεμαῶτος, accus. ῶτα, præt. part. act. m. g. vide ἐμμεμαῖα.

Ἐμμέμηκα, præt. m. verbi ἐμμαίνομαι, insanio: ab ἐν & μαίομαι, idem f. μανῆναι.

Ἔμμην, ἐμμῆναι, & ἔμμεναι, Poët. Æol. & Dor. pro εἶναι, esse: ab εἰμὶ, sum.

Ἐμμένες, τὸ, constantia: & adverbialiter, constanter: neut. g. ab ἐμμενὴς· &

Ἐμμενέως, Poët. & ἐμμένως, adv. constanter: ab

Ἐμμενὴς, ές, ὁ, ἡ, permanens: ab

Ἐμμένω, permaneo, persevero: præs. inf. ἐμμενεῖν. f. ἐμμενῶ. p. ἐμμεμένηκα. a. 1. ἐνέμεινα. ex ἐν & μένω, maneo.

Ἔμμεσος, ος, ὁ, ἡ, intermedius, qui medium habet. Th. μέσος, medius.

Ἔμπλεος, plenus, impletus, refertus, &c. ab ἐν & πλεος, Vi.

Ἔμμετρος, ος, ὁ, ἡ, servans modum: ab ἐν & μέτρον, mensura.

Ἐμμέτρως λέγειν, carminibus loqui; nam ἐμμέτρως, adv. est carmine, verbis numero adstrictis, &c. ab ἔμμετρος.

Ἐμμηνιώδης, ες, ὁ, ἡ, &

Ἔμμηνος, ος, ὁ, ἡ, menstruus, a, um. τὰ ἔμμηνα, vel -ια, menstrua mulierum. Ex ἐν & μὴν, μῆνος, ὁ, mensis.

Ἔμμητος, ος, ὁ ἡ, ἡ, medullam in se habens; cui medulla inest; ut ἔμμητες ξύλα; ligna quæ viduata non sunt medulla; vel quæ non sunt emedullata; ut Plin. loquitur; ab ἐν & μήτηρ, matrix, uterus; item, in arboribus, medulla, seu, vitalis anima, &c. Vi.

Ἐμμὶ, sum, Dor. & Æol. pro εἰμὶ, existo.

Ἐμμίγνυμι, fut. ίξω, immisceo; unde ἐμμιγμός, commixtus, concretus, &c. Th. μίγνυμι.

Ἔμμικτος, ος, ὁ ἡ, ἡ, imbutus seu infectus rubrica; rubrico colore rubens; Diosc. lib. 5.

Ἐμμισθος, mercenarius; mercede aliquid faciens; Thuc. lib. 6. Item, qui emolumentum, & veluti suorum laborum & industriæ mercedem accipit; Plut. in Pericle; ab ἐν & μισθὸς, vide.

Ἔμμονίαι, αἱ, sunt fœdera, pacta; i.e. συνθῆκαι; παρὰ τὸ ἐμμένειν; quibus utraque pars ἐμμένει, permanet, & perseverare debet, &c. Est ab ἔμμενος, stabilis, permanens, constanter perseverans, &c. Verbale ab ἐμμένω, vide.

Ἔμμωρ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. lutulentus.

Ἔμμορε, ας, ε, fortitus sum, per Metath. pro μέμορε, præt. m. verbi μείρομαι, divido, fortior.

Ἔμμορον, ος, τὸ, fatum, item, ἔμμορος, ος, ὁ ἡ, ἡ, oppositum τῷ ἄμμορος; non particeps, &c. Od. 9. Hesych. exp. ἔμμορον, εἱμαρμένον; quod in fatis est, &c. ab ἐν & μόρος, portio; plerumq; portio fatalis, seu fatum, &c. Vi.

Ἔμμορφος, formâ indutus, informatus; formæ speciem habens; ut, ἔμμορφον, ἄγαλμα; simulacrum corporeum, &c. ab ἐν & μορφὴ, vide.

Ἔμπαστον, sub. φάρμακον; medicamentum liquidum, quod linteolis conceptis, (men losè, in Constantino, conceptis) exceptum, (item, malè in Scapula, excerptum) intra ulcera ejusque sinus reconditur; ab hoc genere medicamentorum, ἔμπαστοι, dicuntur, apud Hippocr. lib. περὶ ἀδένων, qui ulcere cavo laborant; quod curationem διὰ τῆς πυρῆς deliderent; ut annotat Galen. comm. 3. sicut ab aliis ἔμπλαστοι dicuntur, quibus πυρὸς, & penecilli induti sunt, &c. ab ἐν & πατὸς, linamentum seu linteum carptum, quod vul ceribus inditur, &c.

Ἔμμουσος, musicus; & τὸ ἔμμουσον, ex musica compositum, seu musicos modulos in se habens, &c. Unde, ἐμμούσως; musicè, vel musarum instinctu, &c. Eustath. ab ἐν & μοῦσα, Vi.

Ἐμμοχθος, laborum & ærumnarum plenus, vel qui in laboribus & ærumnis versatur; Eurip. ab ἐν & μόχθος, vide.

Ἐμμύλιον, ου, ὁ, mola: Num. 11. 8. ἐν τῷ ἐμμύλιῳ· sed rectius: ἐν τῷ μύλῳ. Th. μύλη, mola.

Ἐμνάσατο, Dor. pro ἐμνήσατο, 3. sing. a. 1. m. vide in ἔμνησε. Sic ἔμνασεν pro ἔμνησεν, memoriam renovavit.

Ἐμνήμυκα, pro ἔμυκα, perf. Att. per redupl. c. & Pleonasm. τὸν. ab ἠμύω, inclino, cado.

Ἔμνησε, memini, a. 1. ind. act. verbi μιμνήσκω, in memoriam revoco: f. μνήσω. p. μέμνηκα. præt. pass. μέμνημαι· &

Ἐμνήσθη, ης, η, memini, a. 1. ind. pass. ejusd. verbi. Th. μνάομαι, recordor.

Ἔμνωοντο, pro ἐμνῶντο memores erant, Poët. 3. pl. imperf. verbi μνάομαι.

Ἐμόγησα, ας, ε, laboravi, defessus fui, a. 1. ind. act. verbi μογέω, f. ήσω, tolero, laboro: Th. μόγος, labor.

Ἔμοιγε, mihi, dat. sing. ab ἐγὼ, ego: γε, adjectio Att.

Ἐμοῖο, Att. pro ἐμοῦ, gen. ab ἐγὼ· & Ion. pro ἐμοῦ, gen. ab ἐμὸς.

Ἔμολε, venit, a. 2. act. verbi μολέω, sive μόλω, advenio.

Ἐμόλυνα, ας, ε, a. 1. ind. verbi μολύνω, inquino.

ΕΜΟΣ, ὴ, ὸν, MEUS, A, UM: ab ἐμοῦ, mei: gen. ἐγὼ, ego.

Ἐμόχθησ, 3. sing. imperf. act. ἐμοχθέμην, 1. pl. a μοχθέω, laboro: f. ήσω. p. μεμόχθηκα. Th. μόχθος, labor.

Ἔμπα, tamen, idem quod ἔμπας.

Ἐμπαλίφθεν, gen. pl. ab

Ἐμπαγεὶς, infixus, a. 2. part. pass. verbi ἐμπήγνυμι, infigo: ex ἐν & πηγύω, seu πήγνυμι, compingo: f. πήξω. p. πέπηγα. a. 1. ἔπηξα. a. 2. ἔπαγον. a. 2. pass. ἐπάγην. p. m. πάπηγα.

Ἐμπάζεαι, Ion. pro ἐμπάζῃ, 2. sing. præs. indic.

ΕΜΠΑΖΟΜΑΙ, curo, rationem habeo: f. άσομαι, hinc ἔμπαξ, ακος, ὁ, curator.

Ἐμπαθὴς, ές, ὁ, ἡ, affectibus deditus: ex ἐν & πάθος, εος, τὸ, morbus,

bus, affectus. Th. πάσχω, patior: a. 2. ἔπαθον.

Ἐμπαθὴς, ejusd. gen. sing.

Ἐμπαθῶς, cum affectu, seu cum affectibus; cum perturbationibus; Plut. in Coriol. ἐμπαθῶς ἔχω; affectibus moveor seu afficior; Hermog. & ἐμπαθέστατα; maximo cum affectu; Plut. Symp. lib. 4. &c. ab ἐμπαθὴς.

Ἔμπαιγμα, ατ, τὸ, & ἐμπαιγμὴ, ῆς, ἡ, illusio; idem quod sequens ἐμπαιγμὸς, ῦ, ὁ, Vi.

Ἐμπαιγμὸς, ῦ, ὁ, ludibrium: ab

Ἐμπαίζω, illudo: cum dativ. imperf. ἐνεπαιζον. f. ἐμπαίξω, p. ἐμπέπαιχα. a. 1. part. ἐμπαίξας, ατ, perf. pass. ἐμπέπαιγμαι, a. 1. pass. ἐνεπαίχθην, f. 1. pass. ἐμπαιχθήσομαι. Th. παίζω, ludo: f. σω. & ξω.

Ἐμπαίκτης, ου, ὁ, irrisor: ab ἐμπαίζω.

Ἐμπαίξομαι, 1. pl. f. 1. act. verbi ἐμπαίζω, illudo, quod vide.

Ἔμπειρος, Suid. Ἔμπειρος; peritus, expertus; ut κακῶν δ' ἔμπειρος ἀλήτης; Etym. deducit παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι; τὸ φροντίζειν.

Ἔμπαις, ιδος, ἡ, quæ infantem utero gestat, gravida, prægnans, &c. ἐγκύμων; Hesych. ab ἐν & παῖς.

Ἐμπαίω, imprimo, seu incudo, i. e. percussu imprimo; Eust. Indè, ἐμπώσματα, τὰ, ei lem sunt imagines picturæve incusæ seu impressæ; item, ἐμπαιστὸς, ῆ, ὁ, cui ejusmodi ἐμβλήματα, incusa sunt & impressa; & ἐμπαιστικὴ, scil. τεχνὴ; ars excudendi seu imprimendi; Athen. &c. Ab ἐν & παίω, quod vide.

Ἔμπαλιν, retro, contrà, è contrario: adv. ἔμπαλιν γνώμας, præter sententiam: sic ἔμπαλιν τρέπεσθαι, in contrarium delectationis. Th. πάλιν, rursus.

Ἐμπαλλάσσειν, Ion. pro ἐμπλέκειν, involvere, illaqueare. Alii per simplex λ, scribunt: vide in παλάσσω, inquino.

Ἐμπάλλω, vibro in, vibro ad, &c. ab ἐν & πάλλω, Vi.

Ἐμπαλνῶ, inspergo; unde, in Gal. apud Hippocr. ἐμπαλνῶν; i. e. ἐμπάσσων, inspergens, &c. ab ἐν & παλνῶ, conspergo, &c. Vi.

Ἔμπαν, tamen, omnino; ab ἐν & πᾶν, vide.

Ἐμπανηγυρίζω, publicos, festosq; conventus celebro; exp. &, concelebro; ab ἐν & πανηγυρίζω, idem quod πανήγυριν ἄγω; sive σωτέλεω; festum panegyrin agito; festum, udósve panegyricos celebro; ferior; item, panegyricas orationes habeo; Poll. transitivè quoque usurpavit Greg. pro panegyrica oratione laudo, in celebri cœtu prædico, &c. à πανήγυρις, ιως, ἡ, conventus universalis, &c. Vide.

Ἔμπαξ, κτος, ὁ, curator, tutor; educator; παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι; Soph. in Ajace.

Ἐμπαρεμβάλλομαι, injicio, indo; Phalar. in epist. ab ἐν & παρεμβάλλω, vide.

Ἐμπαρασκευάζομαι, præparatus, instructus, apparatus, &c. à παρασκευὴ, vide.

Ἐμπαρέχω, præbeo, permitto, concedo, quasi imponendo manibus; accommodo, &c. Item, expono, &c. ab ἐν & παρέχω, Vi.

Ἐμπαρίημι, remitto, laxo; & ἐμπαρέημαι; remissus ac languidus reddor; franguntur vires meæ, &c. ab ἐν & παρίημι, Vi.

Ἐμπαροινέω, temulentus injurium seu contumeliam alicui infero; insulto, ludibrio habeo; per vinum, aliquem probris afficio, &c. ab ἐν & παροινέω, Vi.

Ἔμπας, & Ion. ἔμπης, & Att. vel Dor. ἔμπα & ἔμπαν, tamen, omnino, prorsus; q. ab ἐν & πᾶς, omnis.

Ἐμπάσσω, f. άσω, inspergo, intexo. Th. πάσσω vel πῶ, conspergo, variego.

Ἔμπεδα, nom. pl. n. g. ab ἔμπεδον, firmum, tutum, & constans: ab ἐν & πέδον, solum.

Ἐμπεδάω, ῶ, vel ἐμπεδάω, Ion. compedibus constringo: ex ἐν & πεδάω. Th. πέδη, pedica.

Ἐμπεδέως, Poët. adv. ab ἐμπέδως, firmiter, constanter, assidué: quod vide.

Ἐμπεδόκυκλος χρόνος, tempus quod firmis jugibúsq; orbibus volvitur, &c. ab ἔμπεδος & κύκλος, quæ Vi.

Ἐμπεδόμητις ἀνάγκη, necessitas solidi consilii, & stabilis; ab ἔμπεδος & μῆτις, quæ Vi.

Ἐμπεδόμοχθος, ου, Poët. laboriosus,ærumnosus: ab ἔμπεδος, firmus, (quod à πέδον, solum,) & μόχθος, labor.

Ἐμπεδόμυθος, qui firmi & constantis est sermonis; Nonn. ab ἔμπεδος & μῦθος, quæ vide.

Ἐμπεδον, Poët. adv. quod & ἐμπέδως, firmiter, tutò, perpetuó: ab ἔμπεδος.

Ἐμπεδορκεῖειν, εῖν, fœdus servare: ab ἔμπεδος, firmus, & ὅρκος, jusjurandum.

Ἔμπεδος, ου, ὁ, ἡ, stabilis, firmus; ab ἐν & πέδον, solum.

Ἐμπεδοφυὴς, ές, ὁ, ἡ, qui firmum robur habet: ὁ ἔμπεδον φυὴν ἔχων.

Ἐμπεφρόνηκεν, qui mente firma præditus est; qui merte captus non est; Phaleris in Epist. ab ἔμπεδος & φρὴν, vide.

Ἐμπεδόφυλλος, cui folia firmiter manent; folia non amittens; epitheton palmæ, perpetuo virentis frondibus; ab ἔμπεδος, & φύλλον, vide.

Ἐμπεδόω, f. ώσω, stabilio; firmiter & constanter servo, seu observo: &

Ἐμπέδως, adv. firmiter, certò: ab ἔμπεδος, stabilis. Th. πέδον.

Ἐμπεδῶς, idem, per crasin, pro ἐμπεδόως, quod vide: ab ἔμπεδος.

Ἔμπειρος, pro ἔμπειρος; expertus, &c. Vide, item, ἐμπειρέω, expertus sum, &c. ab eod.

Ἐμπειρία, ας, ἡ, peritia, experientia: & inde

Ἐμπειρικὸς, ῆ, EMPERICUS: medicus qui ex experimentis solum medicinam novit & tractat. Angl. an Empirick: utrumq; ab

Ἔμπειρος, peritus: unde ἐμπείρως, peritè, adv. Th. πεῖρα, conatus.

Ἐμπείρω, infigo, trajicio; Il. 2. & Dion. &c. Item, ἐμπείρομαι, infigor, &c. ab ἐν & πείρω, Vi.

Ἐμπέλα, præs. imperat. ab

Ἐμπελάω, idem quod πελάζω, appropinquo, Th. πέλας, adv. prope.

Ἐμπέλασον, & σσὶ prope, juxta, adv. ab eodem.

Ἐμπέλανα, placentæ latæ, tenues, & orbiculares; πόπανα; Hesych. à Th. πέλανος, Vi.

Ἐμπελάσσωτις, inter se committentes, a. 1. part. pl. num. ab

Ἐμπελάζω, & -άω, idem quod πελάζω, & άω, appropinquo, admoveo. Th. πέλας, prope.

Ἐμπελάτειρα, ης, ἡ, meretrix; sic dicta, quòd corpus corpori admoveat; seu, quòd omnibus appropinquet; Etym. ex Callim. à præced. ἐμπελάζω.

Ἐμπελιὸς, ᾶ, ὁ, intùs lividus; seu in quo liver est; Nicand. ab ἐν & πέλιος, vide.

Ἐμπεπαρμένος, perf. part. pass. verbi ἐμπείρω, infigo: f. ερῶ. p. ἐμπέπαρκα. ab ἐν & πείρω, transfigo.

Ἐμπεπιστευμένος πῶν φυλακὴν, custodia ejus fidei commissa: perf. part. pass. ex ἐν & πιστεύω, credo. Th. πείθω, persuadeo.

Ἐμπεπραγμένος, perf. part. pass. ab ἐμπίπρημι, vendo. Th. πιπράσκω, vendo. f. πρᾶσω. p. pass. πέπρασμαι. Th. πρᾶω, idem.

Ἐμπείραμος, pro ἐμπείρατος, peritus, &c. Vi. Item, qui transit seu trajicit in; vector; ἔμπορος, &c. ab ἐν & περάω, Vi.

Ἐμπειράμως, idem quod ἐμπείρως; scitè, perite; ab ἐμπείραμος, in prima significatione, Vi.

Ἐμπεράω, trajicio, vel transveho in, &c. ab ἐν & περάω, Vi.

Ἔμπερος, idem cum ἔμπειρος, quod vide.

Ἐμπερεύω, circundo; ex ἐν & περεύω, Vi.

Ἐμπερίεργος λόγος, ut ἐγκατάσκοπος, ἐνδιάσκευος, oratio elegans; ornata, & artificiosa, &c. ab ἐν & περιβάλλω, Vi.

Ἐμπεριγράφω, scripto comprehendo; ex ἐν & περιγράφω, circumscribo, definio, delineo, &c. ex περὶ & γράφω, vide.

Ἐμπεριεκτικὸς, continens, capax, qui ambitu & complexu suo multa in se continere & comprehendere potest, &c. Est ab ἐμπεριέχω, contineo in; complector & comprehendo in; ex ἐν & περιέχω, contineo, &c. Vi.

Ἐμπεριλαμβάνω, q. d. intus comprehendo; (item, pro περιλαμβάνω; quod vide.) Unde ἐμπεριλήψις, complexus quo aliquid intra nos continemus, &c. ab ἐν & περιλαμβάνω, quod vide.

Ἐμπερισπαθέω, ῶ; q. d. instomachor, indoleo, stomachor in, &c. Ex ἐν & περισπαθέω, ῶ; vehementi affectu commoveor; à περισπαθὴς, vehementer affectus;

fectus; item, affectibus obnoxius; ex ἐν & πάθος, Vi.

Ἐμβεβιπατέω, inambulo, incedo; & Metaph. apud Aristoph. ἐμβεβιπατῆσαι τοῖς πᾶσι, difceptare de re aliqua; Philosophorum more, qui deambulantes disputabant; ex ἐν & βεβιπατέω, Vi.

Ἐμπερόνημα, ὰτος, τὸ, vestis fibulis adfixa. Dor. pro ἐμφερόνημα, quod à perf. pass. verbi περονάω. Th. περόνη, fibula.

Ἐμβοενάω, infibulo, fibulâ infigo; ab ἐν & βοενάω, Vi.

Ἐμφόρνημα, vestis fibulis infixas habens; seu perforando, & fibulas trajiciendo confecta, &c. Verbale ab ἐμβοενάω.

Ἔμπεσι, inciderat, pro ἐνέπεσε, 3. sing. a. 2. ind. act. ἐμπίπτω, 3. sing. a. 2. sub. & in 3. pl. ἔμπεσοσι, ἐμπεσεῖν, a. 2. inf. verbi ἐμπίπτω, incido, quod vide.

Ἐμπίσοση, 3. pl. a. 2. sub. ejusd. verbi.

Ἐμπεταλὶς, ίδος, ἡ, edulium ex caseo paratum; ἔδεσμα διὰ τῦ τυρῦ σπιδυαζόμενον, sic dictum putatur quoniam foliis obductum coqui solebat, &c. ab ἐν & πέταλον, folium, &c. Vi.

Ἐμπεταινύω, explico, extendo; ab ἐν & πετάω, seu πετάννυμι, &c. Vide.

Ἔμπετες, Dor. per Sync. & conversione σ, in τ, pro ἐνέπεσες, 2. sing. a. 2. act. ab ἐμπίπτω, incido. Vel est imperf. ab ἐμπέτω, pro ἐμπίπτω, neglecto augmento. Th. πίπτω, cado. a. 2. ἔπεσον, & Dor. ἔπετον.

Ἐμπετάμενος, expansus, explicatus; à πέτομαι, vel πετάννυμι. Vi.

Ἔμπετος, ὁ, ἡ, qui in petris & locis saxosis provenit, &c. Item, ἔμπεξον, τὸ, nomen est herbæ, quæ Romanis saxifraga dicitur, de qua in appendice Dioscoridis & alia etiam ejusdem nominis, quam Latini calcifragam appellant; de qua Dioscor. l. 4. c. 181. ab ἐν & πέτρος, lapis, &c. Vi.

Ἐμπεδυκὴς, έος, ὁ, ἡ, amarus; ex ἐν & πευκὴ, Vi. amaritudinis quandam significationem habet.

Ἐμπεφῦᾶς, implexa, perf. part. f. g. à φύω, perf. πέφυκα, & in m. voce πέφυα. perf. part. πεφυὼς, πεφυῦῖα, & per Sync. πεφῦα.

Ἐμπεφύη, innata est, 3. sing. a. 2. ind. pass. cum præt. augmento, pro ἐνεφύη, ab ἐμφύω, innascor. Alii dicunt esse 3. sing. perf. sub. act. πεφύω, ῦῖς, ῦ, pro πεφύκω, per Sync. ut πεφυᾶς, pro πεφυκὰς, sed tunc ι, subscribi deberet. Th. φύω, nascor. f. φύσω. p. πέφυκα. a. 2. ἔφυν

Ἐμπεφυκὼς, & ἐμπεφυκὼς, ῦῖα, ὸς, implexus, affixus, part. ab ἐμπέφυκα, & in m. voce. ἔμπεφυα, perf. act. verbi ἐμφύω. Th. φύω.

Ἐμπηγνυμι, compactum & coagmentatum infero, infigo; depango, &c. Item, concrescere facio, unde, ἐμπάγνυμαι, congelor, &c. ab ἐν & πήγνυμι, Vi.

Ἐμπηδάω, insilio; apud Luc. de Hist. scrib. dicitur de eo, qui velut insiliens, manum patinæ infert, &c. ab ἐν & πηδάω, Vi.

Ἐμπήκτης, ὁ, minister, qui, forenses legales tabulas, à legislatore accipiens, in libellos compingit, &c. Item, ἐμπήξις, εως, ἡ, infictio, &c. Utrumq; ab ἐμπήγνυμι, Vi.

Ἔμπηρος, ος, ὁ, ἡ, mutilatus, mutilus, &c. Idem quod Th. πηρὸς, Vi.

Ἔμπης, Ion. pro ἔμπας, quod vide.

Ἐμπίμπλημι, in quo pinguedo est, pinguis; perpinguis, &c. ab ἐν & πιμελὴ, Vi.

Ἐμπιμπλάω, vel -πλάω, seu ἐμπίμπλημι, vel -ίπλημι, impleo, facio: f. ήσω, p. ἐμπέπληκα, ex ἐν & πίμπλημι, quod cum πλήθω, ejusd. est originis & significationis. Th. πλέος, plenus.

Ἐμπίπλαν, 3. pl. præs. ind. pass. & ἐμπίπλασθαι, præs. inf. verbi ἐμπιπλάω. &

Ἐμπίπλη, impleto. Att. pro ἐμπίπλησι, seu ἐμπίπλασθι, præs. imperat. verbi ἐμπίπλημι, ab eod. Th.

Ἐμπωρεμπολῶμαι, ῶ, præs. part. ab ἐν & πωρέω, vendo. perf. pass. πέπρημαι, a. 1. ἐπρήθην. Th. πράω, vendo.

Ἐμπίπτω, incido; invado; obvius fio; f. ἐμπέσω. p. ἐμπέπτωκα. a. 1. ἐνέπεσα. a. 2. ἐνέπεσον. f. m. ἐμπεσοῦμαι ab ἐν & πίπτω, cado. p. πέπτωκα.

Ἔμπις, ίδος, ἡ, culicis genus: q. ab ἐμπίνω, quia sorbet sanguinem ex cute.

Ἐμπιστεύω, f. εύσω, fido, concredo, fidei committo: à πιστεύω, idem quod à πίστις, fides. Th. πείθω, persuadeo.

Ἔμπιστος, cui fides ineft, &c. ab ἐν & πιστὸς, Vi.

Ἐμπιτνέω, irruo, aggredior, adorior; (idem quod, & pro ἐμπίπτω) aliquando separatur præpositio; ut, ἐν ποίμναισι πιτνᾶν, pro ἐμπιτνᾶν, &c. ab ἐν & πιτνέω, idem quod, & pro πίπτω.

Ἐμπλάζω, idem quod ἐμπελάζω, appropinquo, &c. Vide. Item, ἐμπλάζω, & ἐμπλάζομαι, vagor in, vagor per, &c. ab ἐν & πλάζω, vide.

Ἐμπλακὲὶς, έντος, implicatus, a. 2. part. pass. ab ἐμπλέκω, implico, quod vide.

Ἐμπλάσω vel πω, f. άσω, illino, inspergo, obtruo, in massam formo. Th. πλάσω, fingo.

Ἐμπλαστὸς, & -αστικὸς, ὴ, ad illinendum aptus: &

Ἐμπλαστρον, (sub. φαρμακεία.) vel ἐμπλαστρον, (sc. φάρμακον,) EMPLASTRUM, compositio ex emplasticis: ἔμπλαστρον, compositionem, ἐμπλαστὸς materiam respiciens. Angl. a plaister: ab ἐμπλάσσω.

Ἐμπλαστρώδης, ους, ὁ, ἡ, emplastrum referens, similis emplastro, ut, ἐμπλαστρῶδες χρῶ πλάσμα γίνεται, illinitur ea plastri modo, &c. Dioscor. l. 1. c. 189. ab ἔμπλαστρον, & εἶδος, species, &c. Vi.

Ἔμπλειν, ως, ὁ, plena: Ion. ab ἔμπλεος, quod ab ἔμπλεως, idem quod simplex Th. πλέος, plenus.

Ἐμπλείμλω, a. 2. opt. m. verbi ἐμπίμπλημι, seu ἐμπίμπλημι, impleo: ut θείμλω ex θῶμι. Th. πλέος, plenus.

Ἐμπλέκω, IMPLICO, irretio, intexo: f. ἐμπλέξω. p. ἐμπέπλεχα. a. 1. ἐνέπλεξα a. 2. ἐπέπλακον. præt. pass. ἐμπέπλεγμαι, cum dativ. perf. pass. ἐμπέπλεγμαι, a. 2. pass. ἐνεπλάκην, a. 2. parc. pass. ἐμπλακεὶς, έντος, p. m. ἐμπέπλεκα unde ἔμπλοκη, nodus: ab ἐν & πλέκω, necto.

Ἔμπλεος, idem quod πλέος, plenus.

Ἐμπλεόω, ῶ; impleo, facio, refercio; à præced. ἔμπλεος: pro quo etiam dicitur ἐμπλεὴς, idem.

Ἔμπλευρος, latera plena habens; unde ἐμπλευρόω, in latus alicujus insilio; indè, in pass. ἐμπλευρόομαι, unde, ἐμπλεύρισι; insili in latus, &c. ab ἐν & πλευρὸν seu πλευρὰ, Vi.

Ἔμπλεω, innavigo, innato. Th. πλέω, f. εύσω, navigo.

Ἐμπληδὸν, stupidè, attonitè, temerè; sine judicio, &c. idem quod ἐμπλήκτως, & utrumque ab ἐμπλήσσω, Vi.

Ἐμπλήδω, confertim, adv. ab

Ἐμπλήθω, impleo, expleo: f. ἐμπλήσω. p. ἐμπέπλησμαι. a. 1. ἐνέπλησα. perf. pass. ἐμπέπλησμαι, impletus fui: a. 1. pass. ἐνεπλήσθην. a. 1. sub. pass. ἐμπλησθῶ ab ἐν & πλήθω, Th. πλέος, plenus.

Ἔμπληκτος, ος, ὁ, ἡ, attonitus, stupidus, vecors: ab ἐμπλήσσω, quod vide.

Ἐμπλήμμυρος, per Sync. pro ἐμπλησταμμυρος, a. 1. part. m. verbi ἐμπίμπλημι, impleo. Sunt qui velint esse præt. part. verbi πλήμι, à πλήθω. Sed apud Suid. scribitur ἐμπλημμυρῶν, qui præterituri esse innuit, augmento carens. Th. πλέος, plenus.

Ἔμπλην, propè, adv. ab ἐμπλάω, vel ἐμπλάζω, per Sync. pro ἐμπελάζω, appropinquo. Th. πέλας, prope.

Ἐμπληξία, ἡ, stupor, stupiditas; vecordia; item, pavor, &c. Sic, ἐμπληκτικὸς, stupefaciens, &c. Utrumq; ab eodem verbo; ἐμπλήσσω, Vi.

Ἐμπλήσατο, Ion. pro ἐνεπλήσατο, 3. sing. a. 1. m. verb ἐμπλήθω, impleo: f. ἐμπλήσω. Th. πλέος, plenus.

Ἐμπλησθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. ἐμπλησθῆναι. a. 1. inf. ejusd. verbi.

Ἐμπλήσσω, vel -πλω, feriendo irruo, ingruo; obstupefacio. Th. πλήσσω, percutio.

Ἔμπλοκὴ, ῆς, ἡ, nodus, implicatio: ab ἐμπλέκω, implico. Th. πλέκω, necto.

Ἐμπλυνω, fut. υνῶ, eluo, lavo in, &c. Th. πλυνω, Vi.

Ἐμπλέω, pro ἐμπλέω, innavigo; ut πλάω, poeticè, pro Th. πλέω, navigo.

Ἐμπνευματόω, spiritus flatusque ingenero, inflo, item, flatu, seu vi ventorum incito, &c. Unde, ἐμπνευμάτωσις, inflatio, flatuum ingeneratio; ἐμπνευματώδης, ες, ὁ, ἡ, flatus movens; & ἐμπνευματωτικὸς, inflandi vi præditus, inflans, &c. ab ἐν &

πνευματόω, ῶ; flatu seu spiritu impleo; flatus excito, &c. à πνεῦμα, vide.

'Εμπνεύσας, Æol. pro

'Εμπνεύσας, αντος, a. 1. part. act. &

'Εμπνευσις, εως, ἡ, inspiratio: &

'Εμπνευστὸς, ὴ, inspiratus: ab

'Εμπνέω, & -είω, Poët. inspiro, spiro, eum gen. f. ἐμπνεύσω. p. ἐμπέπνευκα. a. 1. ἐνέπνευσα. Th. πνέω, spiro.

'Εμπνοος & ἔμπνους, ὁ, ἡ, spirans, vivus: acc. ἔμπνευν' ab ἐμπνέω, inspiro. Th. πνέω.

'Εμπνύθη, respiravit, pro ἐνεπνύθη, 3. sing. a. 1. pass. à πνύμαι, spiro, sapio: perf. πέπνυμαι, perf. part. πεπνυμένος, sapiens. Th. πνέω, spiro. f. πνεύσω.

'Εμπνυμαι, respiro, ad me redeo; revivisco, &c. ab ἐμπνέω, Vi.

'Εμποδίζω, f. ίσω, pedes implico, impedimento sum: &

'Εμπόδιος, α, ον, ὁ ἡ, ἡ, obvius; qui est impedimento, &c. item,

'Εμπόδιον, ὁ, τὸ, impedimentum, ex ἐν & πὲς, pes.

'Εμπόδισμα, ατος, τὸ, & -μὶς, ἔος, ὁ, idem, & abusd.

'Εμποδιστικὸς, ὴ, ὸν, idem quod ἐμπόδιος, qui est impedimento & obstaculo; (ab ἐμποδίζω, quod Vi) Item, ἐμποδιστὴς; idem; à quo sequens,

'Εμποδιστεύω, impedio; f. ήσω. p. ἐμπεποδιστεύκα. à seq. ἐμποδὼν, & ἵστημι, sto.

'Εμποδὼν, adv. ante pedes, impedimento: ὰ ἐμποδὼν, obvius: τὰ ἐμποδὼν, præsentia: ab ἐν & πὲς, pes.

'Εμπροσθεν, coram. Dor. ex ἐμπροσθὴν, in compectu: ab ἐν & προ, ante. Alii pro ποσθὴν.

'Εμποιέω, f. ήσω, efficio in, aut extrà, insero, induco. Th. ποιέω, facio.

'Εμποίησαν, fecerunt, pro ἐνεποίησαν, Ion. 3. pl. a. 1. ejusd. verbi.

'Εμποικίλλω, fut. ιλῶ, intertexto; Vi. ποικίλλω.

'Εμποιμενεῖμαι; ἔνδυμα, ὅπερ τῶν ἐν ποιμνῆς; Suid. significat tamen potius, vestis quæ in grege gestatur; ἔκποιμον, autem fuerat quod ex pecoribus greges conficitur; ab ἐν & ποιμνὴ, vide.

'Εμποινώδης, ποινὴ, ποινὸς, ποινὴ, ποινὸν, ποινὴ, ποινὸν, ποινὴ, ποινὸν

induntur ad purgandam saniem, &c. ἐμαγκὶς, idem; item, peculiariter, qui pus & purulenta spuit; Gal. ἔμπυη, morbus, cum pus ex thorace aut latere proveniens, per pulmonem excreatur; Aret. inde ἐμπυέω, purulentus sum, seu pus excreo, &c. Unde ἐμπύημα, collectio puris, suppuratio; aut effusio puris: sic ἐμπύησις, idem; & ἐμπυίσκω, idem quod ἐμπυέω: item, ἐμπυόω, pus ingenero, purulentum reddo, &c. omnia ab ἐν, & πῦον, undè πυέω, & πύεα, &c. V.

'Εμπύρθμμα, ατ©, τὸ, incensio, susceitabulum, Nonnio, seu illa, fomentum igniarium; i. e. carbones cineribus obtecti, ad accendendum ignem, quum opus est, relicti, &c. à sequente ἐμπυρθόω; vide.

'Εμπυρεύκτης, ου, ὁ, igni ingrediens: ut ἐμπυρεύκτας τείποδες, aut λέβητες, qui igni admoventur, seu quibus igni impositis aliquid calefit, &c. ab ἐν, πῦρ, & βαίνω; quæ vide.

'Εμπυρίζω, seu -ρόω, vel -ρθόω, incendo, f. σω &

'Εμπυρισμὸς, οῦ, ὁ; incensio: ab

'Εμπυρ©, ος, ὁ, ἡ, igne urens, ignitus, igni admotus: ἔμπυρον, (sc. ξύλον,) holocaustum: ab ἐν & πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis.

'Εμπυρευσὶς, έ©, ὁ ἡ, ἡ, ignitus, vel ignis seu igniti speciem referens, &c. ab ἔμπυρ©, & εἶδ©, τὸ; vide.

'Εμπυρ©, fulvescens, subescens, rufus, ruber, &c. ab ἐν, & πυρρὸς; vide.

'Εμπυρῶπ©, candens, maximè ignitus, &c. ab ἐμπυρόω, vide.

'Εμπυπάζω, coagulo injecto, contraho, condenso, seu coagulo, &c. Unde ἐμπυπαχὲν γάλα, lac coagulatum, apud Dioscor. l. 6. c. 26. ubi recensetur id inter venena; coagulum enim venenum est in prima lactis coagulatione, ut dixit Plin. l. 28. c. 8. Sic autem tantum refert an concretum assumatur, vel coaguletur in ventre, quod quidem venenum, cum alio modo sit alimentum; quæ in taurino sanguine etiam constat ratio: est autem, ex ἐν, & πυτία, vel πυετία: idem quod πυτύα, ας, ἡ; (à πύσω, seu πύθω, deductum, teste Gaza. Them. πύγνυμι, quod vide.) coagulum; Suidas exponit, succum, qui lac in caseum comrahit, &c.

'Εμπωλέω, idem cum ἐμπολέω, & ἐμπολάω, vendo in aliquo loco, mercaturam alicubi exerceo: Item comparo mihi, alicunde emo, scil. ad revendendum; item comparo, acquiro, lucror, &c. ab ἐν, & πωλέω.

'Εμπώλημα, idem quod πώλημα, τὸ, id quod venditur, se venum exponitur, res venalis, &c. Item ἐμπώλησις, & ἐμπωλὴ, ἡ, venditio, &c. verbalia ab ἐμπωλέω.

'Εμυθολόγευσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi μυθολογέω, fabulas narro: f. ἐσω, ex μῦθ©, fabula, & λέγω, dico.

'Εμυκον, mugivi, a. 2. act. verbi μυκάω, mugio: f. ἐσω.

'Εμφάγω, ori inditum diglutio, comedo; ab ἐν, & φάγω; vide.

'Εμφανέμβρα, quæ in speculo apparent, quasi repræsentata, simulata; Bud. ab ἐμφαίνομαι.

'Εμφάνεσι, 3. pl. præs. ind. ab

'Εμφαίνω, repræsento, illustro: ex ἐν & φαίνω, ostendo. f. φανῶ, a. 1. ἔφηνα, a. 2. ἔφανον. p. πέφαγκα. p. æt. m. πέφασμαι.

'Εμφανὴς, έ©, ὁ, ἡ; conspicuus, manifestus: & hinc ἐμφανέως, Ion. pro

'Εμφανῶς, aperte, ab ἐμφαίνω, quod vide.

'Εμφανίζω, indico, as, patefacio, ante oculos pono. f. ίσω. a. 1. ἐνεφάνισα, a. 1. imperat. ἐμφάνισον, ἄτω· ἐμφανίσατε, 2. pl. præt. pass. ἐμφανίζομαι, appareo, ἐνεφανίσθην, a. 1. ind. pass. ἐμφανισθῆναι, a. 1. inf. ab ἐμφανὴς, quod ab ἐν & φαίνω, ostendo.

'Εμφανισμὸς, patefactio, declaratio, indicium, insinuatio forensis; in Anthol. ἐμφανίσιμ©, insinuativus, ibid. ἐμφανιστέον, declarandum, ἐperiendum, &c. ἐμφανιστικὸς, quod facit ad patefactionem, seu ad declarationem; item insinuativus; ibid. omnia verbalia à præc. ἐμφανίζω.

'Εμφαρυγξάμβων, qui in guttur immisit, seu deglutivit, & devoravit; ex ἐν & φάρυγξ. Vide.

'Εμφασις, εως, ἡ; repræsentatio, species expressa; simulatio: Lat. & Angli quoque emphasis: &

'Εμφατικὸς, seu -αντικὸς, ὴ, significativus cum emphasi. Angl. Emphatical; undè

'Εμφατικῶς, & -αντικῶς, adv. significanter: &

'Εμφατικώτερον, & -αντικώτερον, compar. significantius: ab ἐμφαίνω. Th. φαίνω, ostendo.

'Εμφαλίσματα, τὰ, dicuntur tabulæ, quæ tolluntur è præsepi, ad expurgandas pabuli reliquias; sed videtur legendum ἐκφαλίσματα,) ex ἐν, & φαλὸς, vide.

'Εμφατὸν, τὸ, per emphasin dictum; i. e. αἰνιγματωδῶς εἰρημένον; Hesych. ex ἐν & φάω, seu φήμι, dico; undè φάσις, dictio, φάτις, dictum, & φατὸς dicendum, &c.

'Εμφερὴς, έ©, ὁ, ἡ, similis, quod refert aliquid: ab ἐμφέρομαι· quod ex ἐν & φέρω, fero.

'Εμφέρομαι, feror in, & simpliciter, feror, vel deferor; ut ἐμφερόμ©ν ἐν πελάγῃ; per mare delatus, Philostratus in Heroicis, &c. ex ἐν, & φέρομαι; feror, à Th. φέρω, fero. Item ἐμφέρεια, ἡ, similitudo; ab ἐμφερὴς, vide.

'Εμφθέγξομαι, vocem edo; Lucian. ab ἐν & φθέγξομαι, vide.

'Εμφθορὴς, έ©, ὁ, ἡ, qui periit. Nic. in Ther. ex ἐν, & φθορὰ, undè φθορεὺς, &c. V.

'Εμφιλοκαλῶ, in studio rei honestæ immoror, & versor; studio honesto sum deditus, &c. Plut. ex ἐν & φιλοκαλέω, ῶ, pulchritudinem amo, res pulchras & honestas amo, honestatis & rerum honestarum sum studiosus, &c. à φιλόκαλ©, vide.

'Εμφιλοπονέω, ῶ, laborem studiumque in re aliqua pono; ut ἐμφιλοπονῶ τοῖς καλλίστοις; Bud. in epist. ex ἐν & φιλοπονέω; vide.

'Εμφιλόσοφ©, philosophiæ conveniens, ad philosophum pertinens, Laert. Undè ἐμφιλοσοφέω, philosophor in, philosophicè commentor, disputo in, &c. Item, studium & operam meam colloco in, &c. à quo verbale, ἐμφιλοσόφημα, τὸ, in quo philosophamur, philosophica disputatio, philosophicum studium, &c. ex ἐν & φιλοσοφέω, &c. V.

'Εμφιλοχωρία, libenter habito in, I benter commorer in, &c. Metaph. apud Synes. de Insomn. ἐμφιλοχωρήσαι, τῷ περὶ ὧν τῷδε σκέμματι, commorari in illa commentatione, tanquam in loco quo delectamur, nam verbum significat, τῷδε χώρᾳ ἀγαπῶ, ἢ οἰκέω; undè ὁ ἐμφιλοχωρῶν, amans loci seu regionis, &c. ab ἐν & φιλοχωρέω, libenter in loco versor, aut habito; vel simpliciter, libenter versor aut habito, &c. ut apud Phil. de mundo, πατρίδι φιλοχωρεῖν, &c. à φιλόχωρ©, qui locum amat, &c. ex φίλ© & χῶρ©, &c. V.

'Εμφλέγω, inflammo, comburo, &c. ab ἐν & φλέγω.

'Εμφλοιὸν, corticem habens, cui cortex inest, &c. ab ἐν & φλοιὸς, vide.

'Εμφλοιοσπέρμι©, cujus semina cortice obducta sunt, & ἐμφλοιόσπερμα, τὰ, semina quæ in cortice sunt, ab ἔμφλοιος, & σπέρμα. V.

'Εμφλὸξ, inflammatus, ignitus, in Epigr. ab ἐμφλέγω, vide.

'Εμφοβέομαι, ῆμαι, timeo, metuo; ut ἐμφοβέσπετο πᾶσι Δαναοῖς, de his timebant; Plut. in Othone, à sequente ἔμφοβ©. V.

'Εμφοβ©, ος, ὁ, ἡ, perterritus, metu percussus: ab ἐν & φόβ©, metus: à φέβομαι, timeo. p. m. πέφοβα.

'Εμφόρβιον, quod depascitur, quod absumit; ut ἐμφόρβια κακῆς νόσ©, malignum morbum depascentia, & absumentia, &c. Nicand. in Theriac. &c. Item, ἐμφορβιόω, & ἐμφορβειόω, capistro, capistrum injicio; undè particip. ἐμπεφορβιομέν©, vel ἐμπεφορβειωμέν©, de tibicine, qui corio, quod φορβειὰ, seu φόρβιον nominant, instructus est, labiis circumpositio, apud Aristoph. in Avib. ex ἐν & φέρβω, pasco, alo, nutrio; undè φορβειὰ, lubit. cibus, esca; item capistrum, &c. & metaphoricè, seu translatè, φορβειὰ & φόρβιον, dicitur de corio, velutque capistro, quo tibicines ora sua muniebant; ut ne nimio flatu labia scinderentur: aut ut expirati aëris moderatione, inflatus lenior esset, sonusque gratior auribus accederet; Aristoph. in vesp.

'Εμφορήομαι, ῆμαι, f. ήσομαι, p. ημαι, repleor, satior, fruor: ab

'Εμφορέω, ῶ, importo, infligo. Th. φέρω, fero.

'Εμφορ©, oneratus, onustus; Oppian. ab ἐν & φόρ©, vide.

'Εμφραγμὸς, & ἐμφράγμὸς, obturamentum, septum, obex, &c. ἐμφρᾶξις, obturatio, obstructio, peculiariter, obstructio aurium, seu morbus aurium, obstructarum, &c. ἔμφρακτ©, obstructus, obturatus, septus, munitus; & ἐμφρακτικὸς, obstruendi facultate præditus, &c. ut ἐμφρακτικὰ φάρμακα, medicamenta quæ tale quid in cutem habent obturandi cutis meatus (quæ & ἐμπλαστὰ, ἢ ἐμπλαστικὰ dicuntur), quibus opponuntur

nuntur ἐκφερτικὰ, ἢ ἐκκαθαρτικὰ τῆς πόσεως, passum apud Galen.) omnia, verbalia à sequente verbo, ἐμφράσσω, vide.

'Εμφράσσω, vel -άττω, f. ξω, p. χα, obturo, obstruo, infercio: ἐμφράξαι, a. 1. sub. m. à φράττω, septo; quod videas.

'Εμφρόνως, adv. prudenter; ab ἔμφρων; quod vide.

'Εμφρων, ονος, ὁ, ἡ, mentis compos, prudens, sapiens: ab ἐν & φρὴν, mens.

'Εμφυὴς, ής, ὁ, ἡ, Poët. naturâ insitus & ingenitus, naturalis: idem quod ἔμφυτος, hoc vide.

'Εμφύλιος, ος, & ἐμφύλιος, ε, ὁ, ἡ, tribulis, intestinus: ex ἐν & φυλὴ, tribus.

'Εμφύομαι, ingeneror, innascor; item, amplexus adhæreo, vel inhæreo, ità ut avelli nequeam, & veluti ingenerer ei cui adhæreo; Od. ω, ἐν χείρεσσι φύοντο, pro ἐνεφύοντο, per Tmesin: hinc part. præt. med. ἐμπεφυὼς, amplexus, adhærens; undè fœm. ἐμπεφυῖα, Iliad. ί. Item, ἔμφυμι, unde aor. 2. ἐνέφυν, idem quod ἐμφύομαι, in secunda significatione, inhæreo, &c. Undè etiam formari potest præcedens ἐμπεφυῖα, i. e. ἐμπλέξασα, &c. Item, particip. ἐμφυς, quod sequitur; omnia à verbo ἐμφύω.

'Εμφυρῶ, immisceo, commisceo, misceo, &c. ab ἐν & φυρῶ, idem quod Th. φύρω, quæ vide.

'Εμφυὴς, ῆσα, ῶν, ωτος, inhærens. a. 2. part. ab ἐνέφυν, νς, ν, ab ἔμφυμι, innascor: vide in φύς.

'Εμφυσάω, affio, inspiro, f. ήσω, a. 1. ἐνεφύσησα, ας, ε. Th. φυσάω, sufflo.

'Εμφύσημα, ατος, τὸ, inflatio: item inflatum: à perf. pass. anteced. verbi.

'Εμφυσις, εως, ἡ; exortus, propriè, ingeneratio, ipsa actio generandi, &c. Verbale ab ἐμφύω, ; quod vide. Undè etiam est ἔμφυμα, id quod generatur, &c.

'Εμφυτεύω, insero, planto in, sæpe apud Theoph. unde ἐμφυτευθεὶς, insititius; non suæ, sed alienæ originis, &c. Undè ἐμφυτεία, & ἐμφύτευσις; plantatio, insitio, &c. Undè prædia quædam dari in ἐμφύτευσιν, dicuntur; ut scribit Bud. in annot. in Pand. Item ἐμφύτευμα, res quæ in emphyteusin ducta est; in Anth. & ἐμφυτευτικὸς, ad emphyteusin pertinens, &c. ex ἐν & φυτεύω, V.

'Εμφυτος, ος, ὁ, ἡ, insitus, innatus: ab

'Εμφύω, f. σω, p. ἐμπέφυκα, ingenero: ab ἐν & φύω, gigno.

'Εμφωλεύω, lateo in, seu tenebras quæro in, lat to, &c. ab ἐν & φωλεύω. V.

'Ε φωνῶ, vocem in se habens, canorus, vocalis, &c. ex ἐν & φωνὴ. V.

'Εμφώτειος, splendidus; ut ἐμφώτειος ἐσθὴς, splendida vestis; Græg. Naz. de veste quæ sumebatur ab eo qui baptizabatur; (nam baptisma etiam dicebatur φώτισμα;) ex ἐν & φῶς, φωτὸς, τὸ, lux; unde φαληρὸς, ὄς, ὁ; lucidus, &c.

'Εμψοφος, cui sonitus inest, sonitus non expers, &c. Undè in neut. ἔμψοφον, ος, τὸ; cum sonitu factum, &c. ab ἐν & ψόφος, ος, ὁ, strepitus, fragor, sonus, &c.

'Εμψυξις, εως, ἡ, refrigeratio; verbale ab ἐμψύχω, refrigero, frigus ingenero, &c. ab ἐν & ψύχος. V.

'Εμψυχος, ος, ὁ, ἡ, animatus, spirans, vivus: ab ἐν & ψυχὴ, anima, vita.

'Εμψύχως, vivè, vivaciter, animatè; item, ἐμψυχία, animatio, vivificatio, &c. Plut. & ἐμψυχόω, ῶ, animam indo, seu inspiro, animo, vivifico, in Epigram. &c. omnia à præced. ἔμψυχος, in quo anima est, anima vitali præditus, &c. V.

'EN, (pro quo ἐνὶ & ἔν Poët. IN, regit dat. & significat quietem. Vertitur etiam per, cum, ut ἐν φόβῳ· & inter, ut ἐν ὑμῖν· & propter, ad, apud, de, pro ergà, pro διὰ: intra, etiam, & contra, penes, propè, coram: imò verò in sacris literis per Hebraismum vim omnium præpositionum obtinet. Et ἐν, cum accus. pro εἰς. In compositione plerumque significat in; interdum ad, contra, inter; augmentum quoque, & defectum.

'Εν pro ἔνδα, ibi: & ἔν· pro ἔνεστι, licet.

'Εν, unum, nom. sing. n. g. ab εἷς μία, ἕν, unus, a, um.

'Εν ἀμείψοντι, scil. χρόνῳ, id est, alternatim, alternis vicibus.

'Ενα, ας, ὰ, Dor. pro ἕνη, ης, ἡ, vesperi, sero. Th. ἔνος, ος, ὁ, annus.

'Εναβρύνω, idem quod ἐβρύω, splendidum reddo: sic etiam ἐναβρύνομαι, idem quod ἐβρύομαι, ornor, niteo: item insolesco, glorior, &c. V.

'Εναγγειοσπέρμιον, idem quod ἀγγειοσπέρμιον, vel etiam ἀγγειοσπέρμιόν, ὁ ἢ ἡ, vasculo, sive vasculis semen inclusum habens Theoph. Undè ἐναγγειοσπέρματα, τὰ, quæ semen habent in vasculo contentum; quæ in vasculis fructificant, qualia in arborum genere non esse dicuntur. Theoph. hist. lib. 1. c. 18. ex ἐν, ἀγγεῖον, & σπέρμα; quæ vide.

'Εναγὴς, τὸ, purum, honorandum, ἄγνον, σεβάσμιον, nam ἅγος, τὸ ἱερὸν, σέβας; licet καὶ δυφημισμὸν etiam piacula, ἢ τὰ μιάσματα, ἅγη dicantur; undè οἱ μιαφοὶ dicuntur ἐναγεῖς; Suid. est neut. ab ἐναγὴς, impurus, detestandus, pollutus, &c. Item, pro pio, sancto & puro: ut δυναγὴς, &c. ex ἐν & ἁγὴς, ἁγὸς, ὁ ἢ ἡ, idem quod & inusitatum ἐναγὴς; à Them. ἅγος, εος, τὸ, veneratio, res sacra, & quam veneramur; item scelus; (per antiphrasin, vel potiùs per euphemismum) piaculum, vel piaculare crimen, &c. in qua signif. reperitur etiam scriptum ἄγος, cum tenui, &c. deducitur autem ab ἄζω, veneror, &c.

'Εναγὴς, ὁ, ἡ, execrabilis, piaculo obstrictus: ὁ ἐν πῦ ἄγει ἐνέχεσθαι.

'Εναγίζω, justa persolvere, parentare. Th. ἄγος, εος, τὸ, veneratio.

'Εναγισμὸς, piacularis, de re dicitur; ut ἐναγὴς, de persona; Plut. in Poll. præc. Item, ἐναγισμὸς, ὅ, ὁ, parentatio; Plut. ποιεῖσθαι ἐναγισμοὺς τοῖς τεθνηκόσι, parentare mortuis, &c. pro eodem dicitur & ἐνάγισμα, vel pro libamine, quod parentationis gratia offertur: undè ἐναγίσματα, exponuntur, inferiæ, exequiæ, justa; vel libamina quæ manibus offeruntur ὁλοκαυτώματα; Hesych. &c. omnia ab ἐναγὴς, & ἐναγίζω. V.

'Εναϊκιδίζομαι, in ulnas recipio, amplector: f. ίσομαι, a. 1. m. ἐνηϊκιδισάμην, ωμαι, ατο, a. 1. part. m. ἐναϊκιδισάμενος, ου· ex αἴκελον, ulna. Th. αἴσσω, ulnæ.

'Εναγκυλέομαι, idem quod ἀγκυλέομαι, (& quidem frequentius) ἀγκυλῶ vibro, jaculor, &c. V. Th. ἀγκυλὴ.

'Εναγκωνιεῖς, Att. pro ἐναγκωνίσεις, f. 1. ab

'Εναγκωνίζω, cubito incumbo, inclino: ex ἐν & ἀγκὼν, ῶνος, ὁ, cubitus.

'Εναγχος, nuper: ab ἐν & ἄγχι, propè.

'Ενάγω, f. ξω, p. χα, induco, incito. Th. ἄγω, duco.

'Εναγωγὴ, ῆς, ἡ, accusatio, delatio, ἔγκλησις, &c. Suid. à præced. ἐνάγω.

'Εναγωνίζεσθαί τινι, adversari, seu resistere alicui: quod ab ἀγωνίζομαι, certo. Th. ἀγὼν, certamen.

'Εναγώνιος, ος, qui in certaminibus versatur, certaminum studiosus. Th. ἀγὼν, certamen.

'Εναγὼς, piè, sanctè, Philo de vita Mos. lib. 3. est adv. ab ἐναγὴς; vide quod non tantum significat scelestum, impurum, profanum, &c. Sed etiam, pium, purum, sanctum, &c. Vide ἐναγὴς.

'Εναδιαφορέω, ῶ; i. e. ἀδιαφορῶ ἐν; vide ἀδιαφορῶ.

'Ενάετος, anniculus, qui unius est anni; ut ἐνάετα πόρματα; apud Theophr. Hist. pl. l. 8. ab εἷς, μία, ἕν; unus, una, unum; & ἔνος, vel ἐνιαυτὸς, annus.

'Ενεαι, habitabat, 3. sing. imperf. verbi ναίω, habito, f. σω. p. νένακα.

'Εναέρια, τὰ quæ sunt aëre, aëria; undè etiam, ἐναερίζω, in aërem subvehere; Hesychio, est μετεωρίζω, &c. ab ἐν & ἀὴρ. V.

'Εναΐζω, & ἐναΐω, Etymologo, & Hesychio est, λιταυδῶ πρὸς τοὺς ναοὺς; i. e. in templis vota facio, supplico, precor, dona offero, &c. ab ἐν & ναὸς; vide.

'Εναθρέω, est ἀτενίζω; i. e. fixis oculis intueor, &c. ab ἐν & ἀθρέω. V.

'Εναίθριος, qui est sub dio, apricus; ut ἐναίθριοι τόποι, loca nuda, & subdialia &c. ab ἐν & αἴθριος; quod vide in Th. αἴθρα.

'Εναιμος, sanguine præditus, vivus; item, sanguinolentus, cruentus, sanguine adhuc stillans, &c. Item in neut. ἔναιμον φάρμακον; medicamentum, quod adhuc cruento vulneri injicitur, & sistendo sanguini aptum, &c. & ἔναιμα τὰ, emplastra, quæ cruentis vulneribus imponuntur, &c. ab ἐν & αἷμα. V.

'Εναίμω, præs. inf. act. ab

'ΕΝΑΙΡΩ, occido, interficio, spolio: f. ἀφῶ. a. 1. ἦνρα. a. 1. m. ἐνηράμην.

'Εναισμία, ostentum, prodigium; Hesych. Item ἐναίσιμον, adverbialiter positum pro ἐναισίμως, decenter, commodè, &c. à seq. ἐναίσιμος. V.

'Εναίσιμος, ος, ὁ, ἡ; fatalis, aliquid portendens,

tendens, idoneus, decens, &c. ab ἐν & αἶσα, ης, ἡ; fatum, parca, pars.

'Εναιωρέομαι, ῶμαι, suspensus agitor; ut apud Hippocr. ἐναιωρεῦμενοι ὀφθαλμοί, exp. oculi instabiles, & qui perpetuo moventur, &c. Indè, ἐναώρημα, αἷ⊙, τὸ, apud Alex. Aphrod. l. 2. problem. 20. exp. quod in urina sublime supernatat, specie aranearum; in vina inquit. Bud. nubecula, quæ non subsidet: nam ubi subsedit, vocatur ὑπόστασις, &c. est ex ἀ & αἰωρέομαι, sursum, vel in sublime attollor, evehor, subvehor, &c. ab αἴωρέω. V.

'Ἔναιμος, ἐ⊙, ὁ ᾗ ὄ, & ἔναιμ⊙, ε, ὁ, robustus, vigens, vegetus, &c. Unde ἐναιμόζω, vigorem accipio, vegetus reddor, invalesco, ἐνισχύω, Suid. &c. ex ἐν & αἷμα, unde ἀναίμων, &c. V.

'Ενακολασαίνειν τινί, petulantia uti in, petulantiam aut libidinem suam exercere in. &c. Athen. lib. 12. ab ἐν & ἀκολασαίνω; vide in ἀκολάστως, &c.

'Ενακούω, q. d. inaudio, audio; ab ἀκούω.

'Ενδηδέω, q. d. intrinsecus augeo; ab ἀλδέω. V.

'Ενάλειμμα, τὸ, id quod illinitur, seu, id quo illinimur, &c. est verbale à verbo ἐναλείφω, inungo, illino; Ammonius vult dici de oculis, &c. ab ἀλείφω. V.

'Εναλίγκι⊙, ε, ὁ, ἡ; similis: ab ἐν & ἁλίγκιος, ὁ, ἡ, idem.

'Ενάλιος, ε, ὁ, ἡ; marinus, maritimus: q. d. ἐν ἁλὶ, scil. ὤν: ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare.

'Εναλινδέω, involvo; ab ἐν & ἀλινδέω, volvo, voluto; idem quod Th. ἁλίω, & ab eo formatum; ut κυλινδέω, ex κυλίω, &c.

'Ενδμαδὸν vicissim, implicitè, &c. idem quod ἐνδμαξ, & ab eod. Th. verbo; vide: à quo etiam est, ἐνδμαγὴ, & ἐνάλιξ, immutatio, commutatio, permutatio ordinis, &c.

'Ενάλλαγμα, αἷ⊙, τὸ, permutatio, pretium: &

'Εναλλὰξ, alternatim, vice versâ, adverb. ab

'Ἐνδμάω, permuto, alterno, in 1. pl. ἐνδμάομεν, f. ξω, p. χα· ab ἐν & ἔδμασσω, vel πω, muto.

'Εναλλομαι, insilio; ab ἐν & ἅλλομαι. V.

"Ενδηλ⊙, ε, ὁ, ἡ; varius, diversus: ἔνδηλα, propriè dicuntur ea, quæ vicissim altera in alterorum naturam migrant. Th. ἄλλος, alius.

'Εναλέντες, nom. pl. a. 2. part. act. ab ἐναλίσκω· ab ἐν & ἁλίσκω, capio: f. ἁλώσω, p. ἥλωκα & ἐάλωκα. a. 2. ἧλον. a. 2. inf. ἁλᾶναι. a. 2. part. ἁλὼς, ἁλόντ⊙, q. ab ἅλωμι.

'Ενδησὶς, pulchros habens saltus, Strabo, lib. 3. ab ἐν & ἄλσ⊙, σ⊙, τὸ, lucus, &c. Vide.

'Εναμελκώω, hebeto & abtundo in, hebetem & languidum reddo in, &c. vide ἀμελκώω, in Th. ἀμελής.

'Ενάμιλλ⊙, ος, ὁ ᾗ ὄ, certans & contendens cum, non cedens, par, respondens ex æquo, seu contendendus, comparandus, æmulus, &c. ab ἐν & ἅμιλλα, certamen, contentio, &c.

"Εναμμα, αἷ⊙, τὸ, vinculum; ut ἔναμμα τῆς ἀγκύλης; Plut. in Philop. amentum jaculi, vel nodus amenti jaculi, &c. est verbale ab ἐνάπτω, vide.

'Εναμοιβαδὶς, permutatis vicibus, vicissim; vide ἀμοιβαδὶς.

'Εναναπαύομαι, in re aliqua conquiesco, sum contentus, acquiesco, &c. ut τοῖς δεδομένοις ἐναναπαύεσθαι, acquiescere rebus judicatis, &c. ab ἐν & ἀναπαύω; quod vide.

'Ἐναν⊙πάω, ῶ; fut. ήσω, & ἐναν⊙πάζω, fut. άσω, inter homines versor, & ago, &c. peculiariter hoc verbo utebantur Veteres Theologi, de Christi inter homines conversatione loquentes; unèè ἐνανθρώπησις, apud Dionys. & Greg. dicta est, conversatio, vitaque Domini nostri inter homines, Dei incolatus inter homines, sub integumento & persona justæ humanitatis, &c. Porro, Greg. etiam ἐνανθρωπῆσαι, pro humanam naturam assumere, posuit, in epistola priori Cledonii: ab ἐν & ἄνθρωπ⊙, unde ἀνθρωπίζω, &c. Vide in ἀνθρωπίη, &c.

"Εναντα, contrà, vel pro ἐναντίον· ab ἐν & ἄντα, coram, apertè, Th. ἀντὶ, pro, &c.

"Εναντι, coram, ante, cum genit. ex ἐν & ἀντὶ, pro contra, &c.

'Εναντία, ας, contrariè: ἐξ ἐναντίας, adverbialiter, è regione: f. g. ab ἐναντι⊙, quod vide.

'Ενάντιον, adverb. adversus, contrà: ab

'Εναντίος, ε, ὁ, ἡ; adversarius: q. vim contrariam habens: q. ἐνδυτίαν, βίαν ἔχων, ex ἀντὶ, contrà, & βία, vis.

'Εναντισιώμων, seu ἐνδυτισιώμων; idem quod ἀντισιώμων; quod vide.

'Εναντιολόγ⊙, contraria loquens; unde ἐναντιολογέα, contradictio, & ἐναντιολογέω, contraria loquor, &c. ab ἐναντι⊙, & λόγ⊙. V.

'Εναντιοπεσὴς, in contrariam partem lapsus; qui in adversum cecidit: ex ἐναντί⊙, & inusitato πίπω, pro πίπτω, cado.

'Εναντιόομαι, ῶμαι, f. ώσομαι, adversor: ab ἐναντι⊙, q. v.

'Εναντίον, adverbialiter idem cum ἔναντι· ab

'Εναντι⊙, ία, ον, contrarius, a, um: ab ἐν & ἀντι⊙, adversus. Th. ἀντὶ, pro.

'Εναντιοτροπὴ, ῆ, conversio contraria, ab ἐναντι⊙, & τρόπη; quæ vide.

'Εναντιόφων⊙, contrariam vocem habens, ab ἐναντι⊙, & φωνὴ; V.

'Εναντιπάλλω, Aristoteles de iis dixisse traditur, qui mutuis inter se beneficiis certant; alter alterum afficientes, donisque remunerantes, &c. ab ἐν & ἀντιπάλλω. V.

'Εναντιότης, ητ⊙, ἡ, contrarietas: &

'Εναντίωμα, αἷ⊙, τὸ, adversatio: ab ἐναντιόομαι, quod vide.

'Εναντίως, adv. contrariè; ab ἐναντι⊙, quod videas.

'Εναντίωσις, εως, ἡ, repugnantia: ab ἐναντιόω, quod videas.

"Ενᾰξε, a. 1. ind. act. verbi νάσσω, æquo ac complano: f. ξω.

'Εναπεδείκνυτο, Ion. pro ἐναπεδείκνυντο se ostentabant, 3. pl. imperf. pass. ex ἐν, ἀπὸ, & δείκνυμι, ostendo.

'Εναπόγραφ⊙, adscriptitius, adscriptitiæ conditionis, &c. ab ἐν & ἀπόγραφ⊙: vide.

'Εναποθνήσκω, morior: ex ἐν, ἀπὸ & θνήσκω, morior: f. θανέομαι.

'Εναποθωπεύω, blanditus delinio in, &c. ex ἐν, ἀπὸ, & θωπεύω, adulor, blanditiis capto, &c. V.

'Εναποκάμνω, deficio, & frangor animo in, &c. ex ἐν & ἀποκάμνω, defatigor, deficio, &c. idem quod Th. κάμνω; V.

'Εναποκείμαι, repositus sum in, insum; ut ἐναποκείμενον πνεῦμα ἐν τοῖς ἐντέροις; spiritus inclusus intestinis; Alex. Aphr. Probl. l. 1. Vide ἀποκείμαι.

'Εναποκλάω, seu ἐναποκλάζω, intùs, seu ab interiori parte defringo, effringo, &c. ab ἐν & ἀποκλάω, defringo; ex ἀπὸ & κλάω. V.

'Εναπομένω, persisto, immineo, insideo, inhabito; vide ἀπομένω.

'Εναποσφραγίζω, intus obsigno, &c. ab ἐν, ἀπὸ, & σφραγίζω.

'Εναποτίθημι, depono in, ibi depono, relinquo, & ab ἐν, & ἀποτίθημι. V.

'Εναποψύχω, exspiro & efflo animam in, immorior, &c. Item, flatum & crepitum ventris emitto in; vel excrementa ventris ejicio in, &c. ab ἐν & ἀποψύχω. Vide.

'Ἐνάπτω, alligo, adalligo; item, illigo, innecto, committo, adjungo, &c. ab ἐν & ἅπτω, necto, &c. Item ἐνάπτω, incendo, accendo; (idem quod ἀνάπτω) ex ἐν & ἅπτω, accendo, &c. V.

'Ενάπτομαι, adligor, alligor, annector; (ab ἅπτω, necto,) Item, idem quod ἅπτομαι, tango, attingo, &c. V.

"Εναρα, τὰ, spolia, arma, quia interfectis detrahuntur: ab ἐναίρω, occido, spolio.

'Εναφάσω, seu ἐναφάπτω, illido, Pausan. ex & ἐν, & ἀφάσω, vide.

'Ενάρχῃ, Dor. pro ἐνάρχῃ, 3. sing. imperf. act. ab ἐνάρχω, operor: quod vide.

'Ενάργεια, ας, ἡ, evidentia, illustratio, &c. Item ἐνάργημα, res evidens, res manifesta, &c. utrumque à sequente ἐναργὴς; vide à quo etiam est adv. ἐναργῶς, evidenter, perspicuè, &c.

'Εναργέως, apertè, adv. ab

'ΕΝΑΡΓΗΣ, ἐ⊙, ὁ, ἡ, clarus, evidens: q. ab ἐν & ἀργὸς, albus.

'Ενάρεί⊙, ε, ὁ ᾗ ὄν, virtutis particeps, vel virtute, præditus, &c. Herodian. l. 2. ἐνάρετον ἀρχὴν dixit, imperium commendabile virtutis ergò, ex ἐν & ἀρετὴ, vide.

'Ενᾱρὴς, ἐ⊙, ὁ, ἡ, execrandus. Ex ἐν & ἀρὰ, ας, ἡ; diræ, preces. Sic ἐνάρμενος, dici videntur, qui ἐναρέες vocantur.

'Εναρμοφόρ⊙, spolia gerens, σκυλοφόρ⊙, &c. ab ἔναρα; vide & φορεῖς, ferens, à φέρω. V.

"Εναρθρ⊙, articulatus, perfectus, ἔναρμος⊙; Athen. lib. 8. Item ἐνάρθρως, adv. articulatè, seu articulatim, &c. ab ἐν & ἄρθρον, ε, τὸ; artus, articulus, &c.

'Εναρίζω, f. ίξω, p. χα, interficio, spolio: ab ἐναρα, idem: quod vide.

'Εναρίθμ⊙, & --ίθμι⊙, annumeratus. Th. ἀριθμὸς, numerus.

'Εναρίμβολ⊙, ε, ὁ, qui cædit mortales, homicida:

homicida: ab ἐναίρω, interficio, & βροτὸς, mortalis.

'Εναίριξε, a. 1. ind. act. Poët. & Dor. pro ἐνάιρισε, ἐναιρίξοι, 3. sing. f. 1. opt. act. veroi ἐναιρίζω, interficio; quod vide.

'Εναρκεῖ, sufficiens, vel idoneum est, fieri potest, &c. i. e. ἐνδέχεται, ab ἐν & ἀρκεῖ; vide.

'Ενάρκεσε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ναρκάω, torpeo. Th. νάρκη, ης, ἡ, torpedo. Alii leg. ἐνάρκησε, ας, ε.

'Εναρμόξαι, Dor. pro ἐναρμόσαι, aptare, a. 1. inf. act. ab ἐναρμόζω, f. σω. Them. ἄρσω, apto.

'Εναρξάμενος, a. 1. part. m. ab ἐνάρχομαι, incipio; quod vide.

'Ενάρσην, interfecerunt, 3. pl. a. 2. act. pro ἔνηρσαν vel ἤναρσαν, ες, ε, verbi ἐναίρω, occido.

'Εναρσόρος, spoliator, pro ἐναρπόρος: ab ἔναρα, τὰ, spolia, & φέρω, fero.

'Ενάρχομαι, incipio, auspicor, f. ἐνάρξομαι, a. 1. m. ἐνηρξάμην, ω, ατο, cepi, a. 1. m. part. ἐνηρξάμενος: ab ἐν & ἄρχομαι, incipio. Th. ἀρχὴ, initium.

'Εναρμόνιος, ος, ὁ ἡ ἡ, harmoniæ musicæ modulis inclusus, ἐμμελὴς, transfertur etiam ad alia, & significat, concinnus, aptè compositus, &c. Unde adverb. ἐναρμονίως, compositè, ad musicæ melodiæ modulos; ut ἐναρμονίως ἄδων, melodicè, seu musicè canens, &c. Inde etiam, ἐναρμονικὸς, ὸς, ὁ, ad harmoniæ musicæ modulos compositus, &c. omnia à verbo ἐναρμόζω, vel ἐναρμόττω, concinno, coapto, adapto, accommodo, &c. à quo etiam, est ἐνάρμιος, concinnus, aptus, &c.

'Ενὰς, ἀδ(ος), ἡ, unitas, μονὰς, ab εἷς, μία, ἕν: vide.

'Ενὰς, & εἰνὰς, pro ἐννὰς, & ἐννεὰς, nonarius numerus, &c. ab ἐννέα, novem. V.

'Εναυδενέω, debilis & infirmus sum in; vide ἀσθενέω.

'Ενάσθω, habitavi, a. 1. pass. verbi νάω, inus. pro ναίω, habito.

'Ενασμψίζω, delector aliqua re, acquiesco; ab ἀσμψίζω, vide.

'Εναστάδω, clypeo armo; apud Phavor. est ab ἐν, & ἀσπὶς, ἰδ(ος), ἡ, clypeus, &c. Vide.

'Έναστε, habitandi causâ collocavi, a. 1. ind. act. Poët. ἐναστάμην, ω, ατο, a. 1. m. Poët. à νάω, pro ναίω, habito.

'Εναστίζομαι, inhabito; Hesych. ab ἐν & ἄστυ, ἄστε(ος), τὸ, urbs; vide.

'Εναστράπτω, q. d. infulguro, exp. interno splendore radio, &c. ab ἐν, & ἀστράπτω, vide.

'Εναφμονέω, indecorè, & contumeliosè aliquid ago; Luc. ab ἐν, & ἀφμονέω; vide.

'Έναστρος, ὁ ἡ ἡ, astris apertus; ut γῆ ἔναστρος. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 18. ab ἐν & ἄστρον, vide.

'Εναστολέομαι, ἔμαι, occupatus sum in; ab ἐν, & ἀστολέω, vide.

'Εναστενίζω, oculos defigo in, intentis oculis inspicio, &c. ab ἐν & ἀστενίζω, vide.

'Ενάτη, nona, Poët. pro ἐννάτη: ab ἐννέα, novem.

'Εναλος, & ἔναλος, nonus; undè τὰ ἔνατα, vel τὰ ἔννατα, novendiale sacrum: Inde ἐναλίω, seu ἐναλίω, q. d. nonanus, cui translati sunt novem dies; nonum diem agens; intra nonum diem: vel nono die adveniens, &c. Ut ἐναλίῳ πυρετὸς, febris cujus jam est nonus dies; Gal. ab ἐννέα, novem.

'Εναυδὴς, & ἔναυδος, voce præditus, vocalis, φωνὴς: item vivus, spirans, ἔμπνους, &c. ab ἀυδὴ, vox, &c. Vide.

'Εναυθεντέω, ὤ, authoritatem obtineo inter, authoritate valeo in, &c. vide ἀυθεντέω.

'Έναυλα, τὰ, quæ sunt in vestibulo, & ante oculos; τὰ ἐντὸς τ' ἀυλῆς, &c. Item ἐναύλημα, domicilium, οἴκημα, &c. Utrumque ab ἐν & ἀυλὴ; vide.

'Εναυλίζομαι, f. ίσομαι, diversor. Them. ἀυλὴ, stabulum, aula.

'Εναυλιστήμβος, moratus, ejusdem a. 1. part. m.

'Εναύλιον, τὸ, & ἐναύλισμα, τὸ, domicilium, ἐνοίκισμα, &c. Item ἐναυλισθέων ἄνδρῶν; stabulare antrum, i. e. lustrum, &c. à seq. ἔναυλος, stabulum. &c.

'Έναυλος, ος, ὁ, ἡ, tibiis personans: ab ἐν & αὐλὸς, tibia: &

'Έναυλος, ος, ὁ, stabulum. Them. ἀυλὴ, aula, atrium, stabulum.

'Έναυσμα, τὸ, id quo ignis accenditur, igniarium; item fulcitabulum, & Metaph. fomes, fax, incitamentum; Herodian. est verbale ab ἐναύω, vide.

'Εναυχένιος, ad cervicem pertinens, qui in collo est, collo inclusus vel insertus, &c. ut ἐναυχένιος βρόχος, in Epigram. ab ἐν & αὐχὴν cervix, &c. Vide.

'Εναύω, accendo. Th. αὔω, idem.

'Εναφέψω, & ἐναφεψέω, incoquo; ut ἐναφεψήσας, qui incoxit, ἐναφεψηθεὶς, cum aliquo coctus, &c. ab ἐν, & ἀφέψω; V.

'Εναφίημι, infero, immitto, injicio; ut ἐναφιάσι γόνον, instillat fœturam, &c. ab ἐν & ἀφίημι; vide.

'Ενγόνατι, (aut disjunctim ἐν γόνατι) q. d. in genibus; ita dici annotatur stella quam Jul. firm. ingeniculum vocat; vide Arat. in Phœnom.

'Ενδαδὼς, ὼς, ὁ ἡ ἡ, tædam habens, vel in se gerens, tædam referens, &c. (ex ἐν & δὰς, δαδὸς; vide.) Undè verbum ἐνδαδόω, idem quod δαδέω, in tædam converto, vel convertor, ἐνδαδόν, reddo, vel ἐνδαδοῦμαι, reddor, &c.

'Ενδαὶς, ἰδ(ος), ἡ, Dor. pro 'Ερδνὶς, nomen. prop.

'Ενδαιτέομαι, ἔμαι, fut. ήσομαι; depono, epulor, convivor, &c. ab ἐν & δαὶς, δαιτὸς, &c.

'Ενδαίω, idem quod δαίω, incendo, uro, &c. V.

'Ενδάκνω, morsus infero; ab ἐν & δάκνω. V.

'Ένδακρυς, ὁ ἡ ὺ; q. d. qui in lachrymis est, vel cui lachrymæ oberiuntur, lachrymosus, &c. ab ἐν & δάκρυ. V.

'Ενδαπτὼς, (tanquam, ἐνδαπτὸς ὤν) indigena, Poll. l. 3. Poëticum esse dicit, cui Synonymum, ἐγχώριος, ἔνχωρος, ἔντοπος, &c. ab ἐν & δαπεδὸς; V.

'Ένδασυς, pilosus, hirsutus; Dioscor. Th. δασύς. V.

'Ενδιατέομαι, idem quod διαδιατέομαι, dispertior; vide διατέομαι. V.

'Ενδεδρυμένος, remissè, parcè, laxatis habenis, &c. est adv. ab ἐνδίδωμι. V.

'Εν ᾗ, Poët. pro ἐνῷ ᾗ, vel ἐνῷσαν ᾗ, inerat, verò, vel inerant. Tum ἐν ᾗ, Ion. pro ὅθι δέ.

'Ενδεδυμένος, induti, perf. part. pass. ab ἐνδύω, induo. f. ύσω. p. ἐνδέδυκα. a. 1. ἐνέδυσα: ab ἐν & δύω, induo.

'Ενδεές, ἐνδεῖ, impers. deest, opus est: &

'Ένδεης, έος, ὁ, ἡ, indigus, egenus: ab ἐν & δέω, opus habeo.

'Ένδειαι, ας, ἡ, INEDIA, inopia: ab ἐνδεὴς; quod vide.

'Ένδειγμα, ατ(ος), τὸ, manifestum indicium: ab

'Ενδείκνυμι, indico, præs. pass. ἐνδείκνυμαι, σαι, ται, ostendo. & in 3. pl. ἐνδείκνυνται. præt. inf. ἐνδείκνυσθαι. f. m. ἐνδείξομαι. prat. pass. ἐνδέδειγμαι. a. 1. m. ἐνεδειξάμην, ω, ατο. a. 1. imperat. m. ἔνδειξαι, ἀσθω, a. 1. sub. m. ἐνδείξωμαι, ῃ, ηται: ab ἐν & δείκνυμι, ostendo.

'Ένδεικτο, pro ἐνδέδεικτο, ostensus erat, 3. sing. plusq. p. pass. ejusd. verbi.

'Ενδείξις, εως, ἡ, demonstratio, indicium: à perf. pass. ejusd. verbi.

'Ενδείκτης, delator, quadruplator, sycophanta, &c. Item ἐνδεικτικὸς, q. d. ostentatorius, ostentator; unde adv. ἐνδεικτικῶς, ostentatorie, ostentabundè, cum ostentatione, &c. apud Gal. exp. per ostentationem, omnia ab eod. verbo.

'Ένδεκα, idem quod Th. δεκὰς. V.

'Ένδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, undecim, ἄκλιτον: ex ἕν, unum, & δέκα, decem.

'Ενδεκαετὴς, qui undecim annorum est; al. ἐνδεκα, & ἔτος, τὸ; V.

'Ένδεκακις, adv. undecies: &

'Ένδεκάκλῑτος, ἄτη, ατον, undecimus: ab ἐνδεκα; quod vide.

'Ενδεκὰς, numerus undenarius, &c. ἐνδεκατεῖος, qui undecima die aliquid facit, & qui undecimum agit diem, &c. ab ἐνδεκα, & ἐνδέκατος, &c.

'Ενδεκάκλιτος, undecim lectis instructus; item ἐνδεκάκλινος κεφαλὴ: caput undecies inclinatum; Plut. ab ἔνδεκα, & κλιτὴ; V.

'Ενδεκάπηχυς, εως, undecim cubitorum; ut ἐνδεκάπηχυ ἔγχος; Hom. Il. Ξ. ab ἔνδεκα, & πῆχυς. V.

'Ενδεκατημόριον, undecima pars; ab ἔνδεκα, undecim, & μόριον, τὸ, pars. V.

'Ενδέκεσθαι, Ion. pro ἐνδέχεσθαι, admittere, probare. Th. δέχομαι.

'Ενδεκήρης, undecim ordinum navis; vel undecimis, &c. ab ἔνδεκα, & ἐρέσσω, remigo, &c. V.

'Ένδεκλέγα, Att. pro ἐνδέκεχα, ας, ἡ; perfectio, assiduitas. ab

'Ενδελεχὴς, pro ἐνδεκεχὴς, perfectus, ab ἐντεῦθεν, perfectus, integer: (ab ἐν & τέλος, finis:) & ἔχω, habeo.

'Ενδελεχίζω, f. ίσω, jum assiduus, continuo: &

'Ενδελεχισμὸς, ε, ὁ, assiduitas, continuatio: &

'Ενδελιχῶς, adv. assidùe, ab ἐνδελεχὴς, q. v.

'Ένδεμμα, το, id quod illigatur, gestamen collo appensum; Dioscordi idem quod περίαπτον, &c. verbale ab ἐνδέω. V.

'Ενδέμω, obturo, edificiis munio, aut muris; Herod. ab ἐν & δέμω. V.

'Ένδεξια, adverb. aptè, dextrè: ab

'Ενδέξιος, α, ον, qui est ad dextram, prosper, faustus. Th. δεξιὰ, dextra.

'Ενδεξιόομαι,

Ἐνδεξίόομαι, ῶμαι, dextera manu teneo, vel amplector, &c. à præced. ἀδέξιος, Vi. à quo etiam est, ἐνδεξίως, à dextera parte, &c.

Ἔνδεσμα, ατος, τὸ, vinculum. &

Ἐνδεσμέω, ῶ, illigo, implico: &

Ἐνδεσμος, ου, ὁ, illigatio, -amen, -atum, vinculum, fasciculus; ab ἐν & δεσμὸς, vinculum, quod à δέω, ligo.

Ἐνδέω, irrigo; à Th. δόω, rigo, &c. Vide.

Ἐνδέχεται, licet, fieri potest. impers. ab

Ἐνδέχομαι, ῃ, εται, admitto, recipio. f. ἐνδέξομαι. p. ἐνδέδεγμαι. Them. δίχομαι, capio.

Ἐνδεχόμενον, possibilis, licitum: ab ἐνδέχεται.

Ἐνδέω, f. ήσω, illigo, implico, astringo: item, desum, opus habeo; ab ἐν & δέω, ligo, egeo.

Ἐνδεὴς, indigenter, non sufficienter; ut ἐνδεῶς ἔχειν τινὸς, indigum esse re aliqua, &c. μὴ ἐνδεῶς, planè; ἐνδέως ἀφάπτων; tenuiter agens; pauper; sic, ἐνδεῶς ἔχω, indigeo; ἐλλείπομαι, &c. ab ἐνδεὴς, Vi.

Ἔνδηλος, manifestus, evidens, insignis, &c. à δῆλος, Vi.

Ἐνδημέω, incolo. f. ήσω. p. ἐνδεδήμηκα. ab ἔνδημος, manens cum populo suo. ex ἐν & δῆμος, populus.

Ἐνδημία, præsentia; παρουσία; quum quis intra populi seu domi sui fines est, nec peregrè abest, &c. ab iisdem.

Ἐνδήμιον νόσον, morbus cuidam populo peculiaris ab eod. Th.

Ἐνδήμιοισι, dat. pl. Ion. ἐνδήμων, gen. pl. ab

Ἔνδημος, ε, qui in civitate vel domi est, domesticus. Th. δῆμος, populus.

Ἐνδιάσκιον, Ion. pro ἐνδίαον, 3. pl. imperf. act. verbi ἐνδιάω, meridior, in loca umbrosa deduco. Th. ἔνδιος, meridianus.

Ἐνδιαβάλλω, criminor, calumnior, &c. Sed plus est quam διαβάλλω; quod vide.

Ἐνδιαίτω, agito, seu dego in; vescor in, &c. ab ἐν & διαίτω, Vi.

Ἐνδιαίτιος, α, ος, ον, internus: ab ἐν & διαίτημι, quod adeas.

Ἐνδιαθέτως λέγειν; è sententia animi loqui; ità animo affecto esse, ut verba pronuntiata significant, &c. Item, ἐνδιάθετος λόγος, oratio scripto constans; Hesych. ab ἐν & διατίθημι, &c. Vide.

Ἐνδιαθρύπτεσθαι, ludificari: ab

Ἐνδιαθρύπτω, per delicias illudo: ex ἐν, διὰ & θρύπτω, frango, quod vide.

Ἐνδιαιτάομαι, insum, inhabito, versor, hospitor; διατρίβω, &c. Unde, ἐνδιαίτημα, ατος, τὸ, locus qui habitatur; habitatio, mansio, hospitium, &c. ab ἐν & διαιτάω, Vi.

Ἐνδιαλλάττω, immuto; ex ἐν & διαλλάττω, idem quod Th. ἀλλάσσω, vel ἀλλάττω, permuto.

Ἐνδιάσκελος, i. e. τερπνὸς διηγήσασθαι, motus narrationis; quo διασκελὴς, adhibita facit ut oratio invalescat, &c. ex ἐν & διασκελὴς, quod vide.

Ἐνδιατρίβω, differo & dissemino in; vel, interfero, interpono; ergo, &c. ex ἐν & διατρίβω, Vi.

Ἐνδιατάττω, ordino, & digero in, seu intus, &c. ab ἐν & διατάττω, vide.

Ἐνδιατρίβω, immoror: ex ἐν, διὰ & τρίβω, tero. f. ψω.

Ἐνδιατριπτέον, immorandum: ejusdem verbale.

Ἐνδιαχρίω, illino, oblino, &c. ab ἐν & διαχρίω; perungo, perlino; ex διὰ & χρίω.

Ἐνδιάω, seu ἐνδιάομαι, meridior; dicitur etiam ἐνδιάζω, tranquillus sum; dormio in meridie, &c. ab ἔνδιος, vide.

Ἐνδιδάσκω, doctrina imbuo. Th. διδάσκω.

Ἐνδιδόναι, cedere, remittere, præs. inf. ex ἐν & δίδαμι, do.

Ἐνδιδυσκομαι, induor, cum accus. imperf. ἐνεδιδυσκόμην, ωμεθα, est verbum frequentativ. verbi ἐνδύομαι, induor: ab ἐν & δύω.

Ἐνδίδυμα, f. έσω, in manus trado, præbeo; cedo, remitto. Th. δίδωμι, do.

Ἐνδιεὶς, incitabant: pro ἐνδιῆσαν, 3. pl. imperf. ab ἐνδίημι, verbi ἐνδίημι, immitto. Alii volunt esse a. 2. act. 3. pl. ex ἐν, διὰ & ἵημι, mitto. Alii imperf. pro ἐνεδίεσαν, ab ἐνδίημι, (ut ἐπίθεσαν, à πίθημι,) pro διήκω, ut sit intecuti sunt. Th. δίω.

Ἐνδικάζομαι, judicio contendo; seu disceptio; Poll. est pass. ab activo, ἐνδικάζω, judicia exerceo; ulciscor; ab ἐν & δικάζω, Vi.

Ἔνδικος, η, ον, ὁ, ἡ, Poët. pro δίκαιος, justus, ab ἐν & δίκη, jus.

Ἔνδινα, τὰ, intestina: ab ἔνδον, intus.

Ἐνδινέω, ῶ; instar verticis, aut turbinis circumago, &c. ab ἐν & δινέω, vide.

Ἔνδιος, α, meridianus. Et ἔνδιον substantivè ponitur pro διατριβῇ, hinc ἐνδιάω, meridior.

Ἐνδιφρεύων, qui in curru est; sessor; ab ἐν & δίφρος, Vi.

Ἐνδογενὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, intus genitus; domi natus, &c. ab ἔνδον & γίνομαι, unde γενὴς, &c. Vi.

Ἔνδοθεν, adv. ex interiori loco: &

Ἔνδοθι, Poët. intus, in. ab ἔνδον, idem.

Ἔνδοθῖ, INDU. Dor. pro ἔνδον, intus.

Ἐνδοιάζω, f. άσω, dubito: & indè

Ἐνδοιασμὸς, ὁ, dubitatio; ab ἐν & δοιάζω, dubito, à δοιὴ, dubium. Th. δύο.

Ἐνδοιαστὰς, ambigendo, dubiè, non constanter, &c. ab eod. Th.

Ἔνδομα, ατος, τὸ, remissio, laxatio; q. d. laxamentum; indulgentia, &c. Verbale ab ἐνδίδωμι, Vi.

Ἐνδομάχας, ου, ὁ, Poët. & Dor. pro

Ἐνδομάχης, ου, ὁ, intus vel domi pugnans; ab ἔνδον, intus, & μάχομαι, pugno.

Ἐνδομυρία, suppellex: quæ sunt σκεύη ἔνδον μένοντα.

Ἐνδόμυχος, ου, ὁ, ἡ, intestinus; ex ἔνδον, intus, & μυχὸς, penetrale.

Ἔνδον, intus, adv. & pro ἐν. hinc ἐνδόθεν, ex interiori loco: ἔνδοθι, intus.

Ἐνδοξάζω, glorifico. f. άσω. p. ἐνδεδόξακα. perf. pass. ἐνδεδόξασμαι. a. 1. pass. ἐνεδοξάσθην, ης, η, a. 1. sub pass. ἐνδοξασθῶ. a. 1. inf. ἐνδοξασθῆναι. ab ἐν & δόξα, gloria. Th. δοκέω, videor.

Ἐνδοξασθῇς, 3. sing. a. 1. sub. pass. ejusd. verbi.

Ἐνδοξολεχέω, ῶ, gloriam in sermone aucupor; Laertius in Diogene, vocat ῥήτορας ἐνδοξολογοῦντας; gloriam in sermone aucupantes, &c. ab ἔνδοξος & λέγω.

Ἐνδοξόπωλος, equorum pullis inclytus; celebris equorum pullitie, &c. ab ἔνδοξος & πῶλος, Vi.

Ἔνδοξος, ε, ὁ, ἡ, nobilis, gloriosus, or inobilis: ἔνδοξα, τὰ, res gloriosæ, in comparat. ἐνδοξότερος. in superl. ἐνδοξότατος. ab intus.

Ἐνδόξως, honorificè; & ἐνδοξότατα, gloriosissimè, ab ἔνδοξος.

Ἐνδόσιμον, ε, τὸ, carminis, orationis, vel cantionis exordium; incitatio, occasio: &

Ἐνδοσιμέω, ῶ, ὁ, ἡ, gratuitus: &

Ἔνδοσις, εως, ἡ, remissio: ab ἐνδίδωμι. Th. δίδωμι, do.

Ἐνδοτάτω, ε, intimus: &

Ἐνδοτάτω, adv. intimè. Superl. ut

Ἐνδοτέρω, ε, interior: &

Ἐνδοτέρω, adv. interius: compar. ab ἔνδον, intus.

Ἐνδοτέω, ῶ; insono, sonum edo; ab ἐν & δοπέω, Vi.

Ἐνδοχὴς, efficax; i. e. habilis ad faciendum, &c. ab ἐν & δράω, idem quod δοκέω, facio.

Ἐνδρομὴ, ῆς, ἡ, incursus, insultus; certaminis quoddam genus; apud Plut. de musica. Item, ἐνδρομὶς, ίδος, ἡ, calceamenti genus, quo utebantur cursores in certamine; item, vinculum; unde, in plur. ἐνδρομίδες, ῶν; vincula, &c. ab ἐντρέχω, Vi.

Ἔνδροσος, rorem habens, roscidus; rorulentus, &c. Ab ἐν & δρόσος, vide.

Ἔνδρυον, ε, τὸ, cor & medulla arboris: &

Ἔνδρυος, seu -ος, temo, aratrum: ex ἐν & δρῦς, υός, ἡ, quercus.

Ἐνδρυόδης, ες, ὁ, ἡ, nemorosus: ab ἐν & δρυόδης, quernus. Th. δρῦς, quercus.

Ἐνδυάζω, dubito, ambigo; hæsito, &c. Unde, ἐνδυασμὸς; dubitatio, hæsitatio, &c. Item quod ἐνδιαάζω, & ἐνδοιασμὸς; & ejusd Th. & comp. Vi.

Ἐνδυκέως, prompto animo, diligenter, Poët. adv. φιλοτίμως, ἐξίως.

Ἔνδυμα, ατος, τὸ, INDUMENTUM, vestimentum: ab ἐνδύω, induo; quo vide.

Ἐνδυμάπα, q. d. indumentalia; leges musicæ apud Argos; seu genus quod-

dam modi lorum muſicorum, vel etiam ſaltationis, Argis introductum; (ut author eſt Plutarch. in lib. de muſica) Argolica celebritas & ſaltatio, &c. Item, ἐνδυμενία, ας, ἡ, veſtitus, amictus; ex Polyb. Ultimumque ab ἐνδύω, Vi.

'Ενδυναμόω, corroboro. f. ώσω. p. ἐνδεδυνάμωκα. a. 1. ἐνεδυνάμωσα· p. paſſ. ἐνδυναμῶμαι. invalefco, imperf. paſſ. ἐνεδυναμούμην, ἀμην, ἐς, ἕο, ὀ-στο, ἔστο. a. 1. paſſ. ἐνεδυναμώθην. ex ἐν & δυναμόω, roboro. Th. δυνάμω, poſſum.

'Ενδυναστεύω, authoritate valeo; primas partes obtineo, &c. ab ἐν & δυναστεύω, Vi.

'Ενδυνίεσαν, induunt; Herodot. pro ἐνδυσίεσαν, ab ἐνδυνόω, idem quod ἐνδύω, vide.

'Ενδυνόω, irrepo. f. ἐνδύσω. a. 2. ἐνέδυν, υς, υ, ab ἐν & δύω, δυνόω & δῦμι, ſubeo.

'ΕΝΔΥΟ, celeriter, ocyùs. q. duobus momentis.

'Ενδῦσα, induta, a. 2. part. f. g. ab ἐνδύς, υῖτος, verbi ἔνδυμι. Th. δῦμι, vel δύω, ſubeo.

'Ενδυσάμβρων, ωνος, ὁ, a. 1. part. m. &

'Ενδυσαῦτε, 2. pl. a. 1. imperat. m ἐνδύσατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. ab ἐνδύω, induo, quod vide.

'Ενδυσηΐς, ingreſſus, introitus; ab ἐνδύω, ingredior, ſubeo, &c.

'Ενδυσις, εως, ἡ, amictus: ab

'Ενδύω, (ut & ἐνδυνόω, & ἐνδύομαι.) INDUO, cum dupl. acc. f. ύσω. a. 1. ἐνέδυσα. a. 1. imperat. ἔνδυτι, άτω. perf. ἐνδέδυκα. perf. paſſ. ἐνδέδυμαι· part. ἐνδεδυμμένος, induitus. a. 1. m. ἐνεδυσάμην, ω, ατο. imperat. m. a. 1. ἔνδυσαι, άσθω. a. 1. ſub. m. ἐνδύσασθε, ἀσθων, σθῶ. & in 2. pl. ἐνδύσησθε, a. 1. m. ni. ἐνδύσασθαι, & part. ἐνδυσάμενος. ab ἐν & δύω, ſeu δυνόω, ſubeo, induo.

'Ενδυσυχέω, infelix & miſer ſum in; Plut. in ſub. vide δυσυχέω.

'Ενδυτά, pro ἐνδύματα, indumenta; ex Epigr. a ſing. ἔνδυμα, Vi.

'Ενεαέζω, vernum tempus dego in; verbi c tranſigo, &c. ab ἐν & ἐαρίζω, vernum tempus dego; ab ἔαρ, ρος τό, ver.

'Ενέβδεν, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἐμβάλλω.

'Ενεβίβασεν, a. 1. ind. act. verbi ἐμβιβάζω, impono. f. άσω· ab ἐν & βιβάζω. Th. βαίνω, incedo.

'Ενεβρεμετάμην, ώματο, graviter interminatus ſum. a. 1. m. verb. ἐμβριμάομαι, frèmo. Th. βρέμω, idem.

'Ενεγγυάω, -ῶ, ſpondeo. ab ἐν & ἐγγύη, ſponſio.

'Ενεγγύσατο, ſpoſpondi, ejuſd. a. 1. Ion. pro ἐνηγγύσατο.

'Ενεγγύς, idem quod Th. ἐγγύς, prope.

'Ενέγκαι, tuliſſe, a. 1. inf. act. ἐνέγκας. a. 1. part. ab ἤνεγκα. a. 1. act. ἐνέγκασθαι, 3. pl. a. 1. m. I. n. ἐνέγκασθε. a. 1. inf. m. ἐνεγκάτω, 3. ſing. a. 1. imperat. act. verbi φέρω, fero. f. ὄισω.

'Ενεγκεῖν, a. 2. inf. act. ab

'Ενέγκει, a. 2. ind. ἐνεγκών, ῶσα, όν, a. 2 part. ab inuſit. ἐνέγκω, pro φέρω, fero. f. ὄισω.

'Ενεκωμάζω, laudibus effero; idem quod ἐγκωμιάζω, qu. Vi.

'Ενεδίδε, 3. ſing. imperf. act. quaſi à δίδω, vide ἐδίδην.

'Ενέδρα, ας, ἡ, inſidiæ: & inde

'Ενεδρεύω, inſidior, cum acc. f. εύσω. p. ἐνήδρευκα. a. 1. ἐνήδρευσα. imperat. ἐνέδρευσον, άτω. ab ἐνέδρα, quod ex ἐν & ἕδρα, ſedes. Th. ἕζομαι. f. ἑδέσομαι, ſedebo.

'Ενεδρεύων, οντος, ejuſd. præſ. part.

'Ενεδρον, ου, τό, idem ac ἐνέδρα, quod vide.

'Ενεδρος, ου, ὁ ἡ, ἡ, incola; irq ilinus, &c. Item, in plur. ἔνεδροι Scythæ dicuntur, ut, ἵππαροι, apud Homer. qui firmiter equis inſident. (quidam tamen legunt ἔνεδρει) ab ἐν & ἕδρα, vide.

'Ενεδρευτικὸς, qui inſidiatur, inſidioſus, &c. ab ἐνεδρεύω, Vi.

'Ενέδυσα, ας, ε, & in 3. pl. ἐνέδυσαν, a. 1. verbi ἐνδύω, induo, quod vide.

'Ενέζομαι, inſideo; Æſch. in Perſis; ab ἐν & ἵζομαι, ſedeo.

'Ενεθίζω, aſſuefacio, conſuefco; ab ἐν & ἐθίζω, Vi.

'Ενείδω, inuſit. unde aor. 2. ἐνεῖδον, intuitus ſum; & infinit. ἐνιδεῖν; intueri, inſpicere; videre in, &c. Plat. ἀλλοτριότατα ἐνεῖδες ἐν ἐμοὶ ὠδός σε; in me vidiſti, &c. Th. εἶδω, video.

'Ενείκας, ας, ε, pro ἤνεγκε, ſive ὦῆκα. a. 1. ind. act. verbi ἐνείκω, pro ἐνέγκω, inuſit. Th. φέρω, fero.

'Ενείκειν, Poët. & Ion. pro εἰνεῖκαι, a. 1. vel perf. act. verbi ἐνείκω, immitto: ab ἐν & ἵημι, mitto. Th. ἕω, mitto, ſtatuo, induo.

'Ενειμένος, ἔντος, dilutus, infuſus: a. 1. part. paſſ. ἐνεθύω, a. 1. inf. paſſ. ab ἐνίημι. Vide ἐνέκειν.

'Ενείκω, ας, ε, a. 1. act. verbi ἐνίημι, impono: f. ἴσω. p. τέθεικα. a. 2. ἔθον.

'Ενειμένη, pœnituit, 3. ſing. a. 1. ind. paſſ. ab ἐνείμομαι, quod vide.

'Ενείμην, præſ. opt. ab εἶμι, inſum: quod ab ἐν & εἰμὶ, ſum: vel a. 2. opt. act. ab ἐνίημι, immitto: facis enim ἴημι, in a. 2. opt. act. εἶον, ut πίθημι, θείμην.

'Ενεικε, Poët. pro ἤνεγκε, propter, quod vide.

'Ενεικα, ας, ε, attuli, a. 1. Poët. pro ὦῆκα. ἐνεῖκαι, a. 1. inf. act. ſed ἐνείκαι, 3. ſing. a. 1. opt. act. ἐνείκας, a. 1. part. act. ἐνείκαντο, 3. ſing. a. 1. m. verb ἐνείκω, inuſ. pro φέρω, f. ὄισω. a. 1. ὦῆκα.

'Ενείκλε, intuliſſet, 3. ſing. a. 1. opt. Æol. ἐνείκη, ferat, 3. ſing. a. 1. ſub. ab eod. them.

'Ενεικονίζω, ſpecto, vel comparo imagine; Plut. vide εἰκονίζω.

'Ενείλεω, ῶ, INVOLVO: f. ήσω. a. 1. ἐνείλησα. præt. ἐνείληκα. Ex ἐν & εἰλέω, VOLVO.

'Ενείμασας, ε, & in 3. pl. ἐνειμαν, diſtribuerunt, a. 1. ind. act. verbi νέμω, tribuo: f. νεμῶ. p. νενέμηκα. p. m. νένεμα.

'Ενείμην, 1. p. præſ. Poët. pro ἔνεσμεν. ab

'Ενίημι, inſum, ἔνεσι, & per Apocop. Ion. ἔνι, pro ἔξι, est. ἔνεντι, ἐνεόντων, ἐνεόντα, part. n. g. pl. num. quæ penes vos ſunt: ab ἐν & εἰμὶ, ſum.

'Ενειργω, ſive ἐνειργύω, & ἐνείργυμι; includo; item, prohibeo; ab εἴργω, vide.

'Ενείρω, ianecto, inſero, infibulo; implico; item, conſero, apto, &c. ab ἐν & εἴρω, necto.

'Ενείς, ἴντος, qui miſit, & inf. g. ἐνεῖσα, & in n. g. ἐνέν, a. 2. part. verbi εἶπαι, quod ab ἐν & ἦμι, mitto: f. ἥσω. p. εἶκα. a. 2. ἦν.

'Ενείσθης, perf. inf. paſſ. ab ἐνίημι, immitto: interdum ab ἐνέω, ſeu ἐνύω. Th. ἕω. perf. paſſ. εἶμαι.

'Ενέσσι, inſunt, 3. pl. præſ. ind. ab ἔνεσμι, inſum. Th. εἰμὶ, ſum.

'Ενείχε, Ion. pro ἐνεῖχε, 3. ſing. imperf. ab ἐνέχω, in animo habeo.

'Ενείωλα, latus ſum, Ion. pro ἰωλεύμην a. 1. paſſ. unde part. a. 1. ἐνειλθείς, verbi ἐνείκω, Ion. pro φέρω, f. ὄισω, fero

'ΕΝΕΚΑ, & ἕνεκεν, & Poët. ἕνεκα, & εἵνεκεν, propter, causâ, adv. regit genit. ἕνεκά σε, tuâ causâ, interdum ſubauditur: ut τῆς ἀρετῆς, pro ἕνεκα τῆς ἀρετῆς, & ἕνεκα finem ſignificat, ex quibus ἕνεκα, quia: ut τίνεκα, ex τῆς ἕνεκα, hujus rei causâ, quapropter.

'Ενέκειτο, inerat, 3. ſing. imperf. ab ἔνειμι, quod ab ἐν & κεῖμαι, jaceo: f. κείσομαι.

'Ενεκολάπτω, 3. ſing pluſc. p. paſſ. verbi ἐγκολάπτω inſculpo. Th. κολάπτω, tundo: f. ψω. perf. paſſ. κεκόλαμμαι, ψαι, πται.

'Ενεκεντρίσθης, ης, ἡ, inſitus fui, a. 1. ind. paſſ. ab ἐγκεντρίζω, inſero: f. ίσω. p. ἐγκεκέντρικα. ab ἐν & κέντρον, ſtimulus. Th. κεντέω, pungo.

'Ενεκλοσαν, 3. pl. imperf. act. verbi ἐγκλώσσω, concipio.

'Ενεκοπόμουν, impediebar, imperf. paſſ. ab ἐγκόπτω, impedio: f. ψω. a. 1. ἐνεκόπην. p. ἐγκέκοφα. ab ἐν & κόπτω, ſcindo.

'Ενεκότει, 3. ſing. imperf. act. verbi ἐγκοτέω, odio habeo. Th. κότος, ira vetus.

'Ενέκοφα, ἐν, ες, a. 1. ind. act. vide ἐνεκοπόμην.

'Ενέκρυφα, ας, ε, a. 1. ind. act. ab ἐγκρύπτω, condo, in ego: p. ἐγκέκρυφα. Th. κρύπτω, occulto: f. ψω. p. κέκρυφα.

'Ενεκτέον, referendum, adject. verbale à φέρω, fero: perf. paſſ. ὦῆγμαι, ξαι, κται.

'Ενέκυρσα, incidi, & in 3. pl. ἐνέκυρσαν, a. 1. ind. act. verbi ἐγκύρω. Vide ἐγκύρσας. Alii per Sync. duci volunt pro ἐνεκύρσασα.

'Ενελίπανεν, a. 1. act. verbi ἐλλιπαίνω, quod ab ἐν & λιπαίνω, pinguefacio. Th. λίπος, ους τό, pinguedo.

'Ενεμα, τὸ, id quod innuitur; ſeu, infuſum, quod per inferna in alvum infunditur; clyſter, &c. Eſt verbale ab ἐνίημι, injicio, immitto, &c. Vide

Unde

Unde etiam est ἔνεσις, immissio, instinctus, viz. Immissus alicui ab aliquo.

'Ενέμετ, vide in ἐνέμοντο.

'Ενεμέω, evomo in; ab ἐν & ἐμέω, vide.

'Ενεμήθω, a. 1. pass. ab ἐν & νέμω, tribuo, pasco: f. νεμῶ. p. νενέμημαι, a. 1. ἐνεμήθην.

'Ενέμοντο, depascebantur, 3. plur. imperf. pass. ejusd. verbi.

'Ενεμφύεσθαι, innasci. Th. φύω, nascor.

'Ενενήκοντα, pro ἐννενήκοντα, nonaginta. Th. ἐννέα, novem.

'Ενένητο, Ion. pro ἐνένητο, per contract. 3. sing. pluſq. p. verbi νήω. Th. νέω, νῶς, mens.

'Ενένιπεν. Non. &

'Ενένιπε, Attic. reduplic. pro λώιπε, verbi ἐνίπω, idem quod ἐνίπτω, dico. Th. ἔπω, idem.

'Ενενόησα, per contract. Ion. pro ἐνενόηκα, 3. pl. perf. act. ab ἐν & νοέω, cogito. Th. νόος, mens.

'Ενενόησαν, cogitaverant, pro ἐνενοήκεσαν, 3. pl. pluſq. p. pass. ejusd. verbi.

'Ενεορτάζω, festum celebro in; Vi. ἑορτάζω.

'Ενεός, ᾶ, ὁ, mutus, surdus, stultus, &c. Aristot. in probl. ἐνεοὶ γὰρ κωφοὶ γίνονται, surdi fiunt, &c. Item, ἐνεότης, ητος, ἡ, q. d. mutitas, &c. Sed scribuntur hæc etiam cum gemino ν, apud Aristot. & Plat. ab ἐν, quod interdum defectum significat in compositione) & αὐω, clamo, &c. Vi.

'Ενεοσποιήσατο, 3. sing. a. 1. m. à νεοσποιέομαι, pullos excludo: à νεοσσός, ὅ, ὁ, pullus, & ποιέω, facio.

'Ενέοχμῶ, innovavit, 3. sing. a. 2. verbi νεοχμόω, ῶ, innovo: à νεοχμὸς, novus. Th. νέος, idem.

'Ενεπάγησαν, 3. pl. a. 2. pass. ab ἐμπήγνυμι, infigo: ab ἐν & πήγνυμι, seu πηγνύω, compingo: f. ξω.

'Ενέπαιζον, illudebam, imperf. act. &

'Ενέπαιξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐμπαίζω, illudo: f. ξω. p. ἐμπέπαιχα, ab ἐν & παίζω, ludo.

'Ενεπαίχθην, a. 1. pass. ejusd. verbi.

'Ενέπαιξεν, infixit, Dor. pro ἐνέπηξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. ab ἐμπήγνυμι, fut. ξω.

'Ενεπεπορπέατο, Ion. pro ἐνεπεπόρτωτο, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi πορπάω, vel πορπόω, fibulis astringo. Th. πόρπη, fibula.

'Ενέπεσον, ceciderunt, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἐμπίπτω. Vide πίπτω, cado.

'Ενεπήγετο, 3. sing. imperf. verbi ἐμπήγνυμι, infigo: ab ἐν & πήγνυμι, f. ξω, compingo. Desinentium in γνύω, vel γνύμι, tempora formantur à finitis in γω.

'Ενεπημένος, ῶ, peregrinor in; seu, ut peregrinus commoror in, &c. Vide ἐπημένος.

'Ενεπικύπτω, incumbo, propriè, inclinato capite incumbo, vel intueor, &c.

'Ενεπικύπτω τοῖς λόγοις; do operam literis; Bud. in Epist. ab ἐν & ὀπικύπτω, pronus, vel propendens incumbo, &c. ab ὀπὶ & κύπτω, Vi.

'Ενεπορνέω, pejero; idem quod ὀπορνέω, vide.

'Ενεπισκήπτομαι, incumbo; peculiariter, dicebantur creditores ἐνεπισκήπτεσθαι, qui, publicatis bonis alicujus, experiebantur contra populum, actione pignoratitia in pignora incumbentes; Dem. in Timoth. Unde etiam verbale ἐνεπίσκημμα, τὸ, talis actio creditorum, &c. Ex ἐν & ὀπισκήπτειν, vide.

'Ενεπλήσθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ἐνεπλήσθη, verbi ἐμπλήθω, impleo: f. σω. p. ἐμπέπλησμαι. a. 1. ἐνεπλήσθην. ab ἐν & πλήθω, repleo. Th. πλέος, plenus.

'Ενέπνευσαν, 3. plur. a. 1. act. ab ἐμπνέω, inspiro: ab ἐν & πνέω, spiro: f. πνεύσω.

'Ενεπνεώθη, ης, η, a. 1. ind. pass. ab ἔμπνυμι, respiro, revivisco: ab ἐν & πνέω, f. πνεύσω, flo, spiro.

'Ενεποίησαντο, duxerunt, 3. plur. a. 1. m. verbi ἐμποιέω, facio in. Them. ποιέω, facio.

'Ενέποισιν, Dor. pro ἐνίπτουσιν, dicunt, vocant, 3. plur. præs. ind. ab ἐνίπτω, pro καλῶ.

'Ενέπρηθεν, incendebant, 3. pl. imperf. &

'Ενέπρησα, ας, ε, incendi, a. 1. ind. act. verbi ἐμπρήθω, incendo: f. ήσω. p. ἐμπέπρηκα. Th. πρήθω, uro.

'Ενεπύησα, ας, ε, inspui, a. 1. ind. act. ἐνεπύθόθην, a. 1. ind. pass. ab ἐμπύω, in spuo; f. ύσω. p. ἐμπέπυκα. Ex ἐν & πύω, spuo.

'Ενέπω, insequor, ab ἕπω, sequor: &

'Ενίπτω, (& Pcet. ἐνένεπω) dico, caco; item calumnior: &

'Ενέπων, alloquens, ejusd. præs. part. ab ἐν & ἔπω, dico: a. 1. εἶπα.

'Ενεργάζομαι, facio in, ingenero: ab ἐργάζομαι, operor. Th. ἔργον.

'Ενέργεια, ας, ἡ, actio, efficacia: &

'Ενεργέω, ῶ, operor, intus efficio, ago: f. ήσω. p. ἐνήργηκα. præt. pass. ἐνήργημαι. a. 1. ἐνήργησα. imperf. pass. ἐνηργεόμην, ἐμην, ἔο, ᾶ, ἔετο, εῖτο. ab ἐνεργὴς, efficax. Th. ἔργον, opus.

'Ενεργὴ, acc. sing. ab ἐνεργὴς, quod vide.

'Ενέργημα, ατος, τὸ, effectus, operatio, facultas: à 1. pers. perf. pass. verbi ἐνεργέω, operor, quod vide.

'Ενεργὴς, ἐής, ὁ, ἡ, efficax. Th. ἔργον, opus.

'Ενεργητικὸς, ἡ, ὸν, activus, a, um: ab ἐνεργὴς, quod ab ἔργον.

'Ενερμὸς, & ἔνερξις, pulsus citharæ: Etym. aut clavus in medio citharæ, unde chorda alligatur, &c. Verbale ab ἐνείρω, includo, Vi.

'Ενερυλαβέω, ῶ, idem quod ἐρυλαβοῦ τι πίτυς; &, quæstum in aliqua re facio, &c. Vi. ἐρυλαβέω.

'Ενερχὴς, ᾶς, ὁ, ἡ, operator, efficax: q. ἐν ἔργῳ ὤν.

'Ενεργῶς, efficaciter, adv. ab ἐνεργὴς, quod vide.

'Ενεργούμενοι, οἱ, obsessi à dæmonibus; ab ἐνεργέομαι, seu ἐνεργέω, quod vide.

'Ενερείδω, impingo, illido; inhæreo, &c. Ut, ἐνερείσατο γαίῃ, terræ illisus est; Apoll. apud Dioſc. lib. 3. c. 26. ἐνερείσατα στόμαχῳ; quæ stomacho inhærent, &c. ab ἐν & ἐρείδω, figo, firmo, Vi.

'Ενερύγω, eructo in, irructo, &c. Th. ἐρεύγω, Vi.

'Ενερυθρὸς, ά, ὸν, ruber, rubicundus; idem quod ἐρυθρὸς; ab ἐν & ἐρυθρὸς, τὸ, rubor, &c. Vi. Item, ἐνερυθῶ; rubeo; ab eod.

'Ενερσὲ, & ἐνέρθεν, infrà, adv. ab ἐν & ἔρα, ας, ἡ, terra.

'Ενερτοὶ, mortui, manes: dat. pl. Ion. ἐνέρτοισι ab iisd. &

'Ενέρτερος, inferior, per Sync. pro ἐνεώτερος, compar. ab ἔνερος, inferus.

'Ενερώχροτες, mortuorum colorem habentes; luridi, &c. ab ἔνερος, inferus, mortuus; quasi ἐν ἐρᾷ; i. e. in terra positus; & χρόα, ᾶ, color; unde χρώζω, & χρόζω, coloro, &c. Vi.

'Ενερῷς, videatur suprà, in ἐνεργμός.

'Ενερπὲς, innexio; Thuc. religatio, &c. ab ἐνείρω, innecto, confero, apto, &c. Vide.

'Ενέρχεσθαι, Poët. pro ἐσέρχεσθαι, intrare, ingredi. Th. ἔρχομαι, venio.

'Ενεσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἐνίημι. ab ἐν & ἵημι, mitto, a. 2. ὦ. Alii volunt esse imperf. ab ἐνειμι, & per Systolen dici pro ἐνῆσαν.

'Ενεσία, ας, ἡ, consilium: ab

'Ενεσις, εως, ἡ, immissio: ab ἐνίημι, immitto: quod ex ἐν & ἵκμι, mitto.

'Ενέσομαι, per Sync. pro ἐνέσεσθαι, f. 1. ab εἰμὶ, sum.

'Ενέσταλτο, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi ἐνστάζω, instillo: f. ξω. Th. στάζω, stillo.

'Ενεστεῶτος, Ion. pro ἐνεστῶτος, gen. sing. ab ἐνεστὼς, quod vide.

'Ενεστηκέμεν, a. 1. m. verbi ἐνίστημι. ab ἐν & ἵστημι, sto: f. στήσω. a. 2. ἔστην.

'Ενεστὶ, & ἔξεστι, licet, inest. Th. εἰμὶ.

'Ενεστιάω, convivio excipio in; convivii celebro in, &c. Lucian in Amor. Item, ἐνέστιος, qui intra lares est, domesticus, &c. ab ἐν & ὀστέον, & Th. ὀστία, ἡ, Vi

'Ενεστὼς, ῶτος, ὁ ἡ τὸ, præsens: dat. sing. ἐνεστῶτι, perf. part. per Crasin pro ἐνεστηκὼς. ab ἐν & ἵστημι, sto; f. στήσω. p. ἕστηκα. a 2. ἔστην.

'Ενετηλάμην, ω, ατο, a. 1. ind. m. verbi ἐντέλλομαι, mando, jubeo: cum dat. f. ἐντελοῦμαι. p. m. ἐντέτλαμαι. ab ἐν & τέλλω, pro πρστάσσω.

'Ενέτη, ης, ἡ, fibula: ab ἐνίημι, injicio: ab ἐν & ἵημι, mitto.

'Ενετὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum medicinale, quo ἔνεμα, i. e. infusus perficitur, quod & κλυστὴρ, dicitur; clyster; atque his vocibus non solum τὸ ὄργανον significatur, sed etiam τὸ ἐγκλυσμα; ἡ ἔνεμα; est verbale ab ἐνίημι, Vi.

'Ενετία, ας, ἡ propr. nom. urbis, VENETIA: &

'Ενετὸς, ᾶ, ὁ, VENETUS.

'Ενετύγχανον, ες, ε, imperf. ver- [illegible] adipiscor: ab [illegible]

χάω, f. τεύξομαι, fum: a. 2. ἔτυχ.

'Εντυλίξε, 3. fing. a. 1. act. verbi ἐντυλίσσω, involvo: f. ξω p. ἐντύλιχα. b ἐν & τυλίσσω, in modum culcitræ convolvo, quod à τύλη, culcitra. Th. τύλος, callus.

'Εντύχον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἐντυγχάνω, occurro alicui, interpello: f. ἐντεύξομαι. Th. τυγχάνω, fum.

'Ενευδαιμονέω, & ἐνευδαιμονεύω, feliciter vivo; felicem vitam dego; felix vivo, felixque mo ior; Thuc. l. 2. Item inclarefco in aliqua re, laudem mihi vendico, &c. Alicubi etiam apud Lucian. pro laudibus profequor, &c. Ab ἐν & εὐδαιμονέω, vide.

'Ενεύδεν, Dor. pro ἐνεύδῃ, in aliquo loco dormire, præf. inf. ab ἐν & εὕδω, f. εὐδήσω, dormio.

'Ενευδιάων, tranquillus, quietus, &c. ab ἐν & εὐδία, vide. Unde εὐδιάω, ῶ, tranquillus fum; tranquillitate fruor, &c.

'Ενευθωίομαι, abundo; ut ἐνευθυνεῖσθ' εὐπτῆς; affluere feu abundare plantis, &c. V. εὐθωιέω.

'Ενευκημέρει, unde ἐνευκημέρηκε πῆς ὕδνοις, ex eli it in reddenda tuberum causa; Plur. Symp. 4. ab ἐν & εὐκημέρω, ῶ, q. d. diem feu dies feliciter tranfigo; i. e. vitam felicem dego, &c. à romine εὐκημερία, ἡ, q. d. diei felicitas, &c. ex εὖ & ἡμέρα, ας, ἡ, dies, lux dicti, &c. Unde ἡμερεύω, di m traduco, feu tranfigo, &c.

'Ενευλογέω, ῶ, bene i o: f. ήσω. p ἐνευλόγηκα. f 1. pafl. ἐνευλογηθήσομαι. Ex ἐν & εὐλογέω. Th. λέγω, d co.

'Ενεύνεος, & ἔνευος; in lecto pofitus; qui eft in lecto, &c. Ut ἐνεύναιον δέρμα; i. e. ἐγκοίτιον; pellis quæ fternitur in cubili; Hom. Od. ξ. Apud eandem ve o, Od. π. χάτ' ἐνευήναν; pro incubantium, &c. ab ἐν & εὐνή, cubile; Vi.

'Ενεσσαν, natarunt, 3. pl. a. 1. act. verbi νέω, f. νεύσω.

'Ενευσμονίας, ῶ, decenter me gero in, &c. ab ἐν & εὐχημοσύνη, ῶ, honeftè me con ineo; decenti corporis habitu affectuque fum, &c. εὐχήμων, Vi.

'Ενεύσμωίω, concinna fuavique melodia cantillo, feu perftrepo; ab ἐν & εὔσμιος; fuavem & concinnum ore cantum modulor; i em, ore rotundo loquor; vel ore faveo; bona verba dico, &c. ab εὔσμος, Vi.

'Ενευσχολέω, otium & operam po o in; ab ἐν & εὐσχολέω; otio abundo, feu affluo; vacuus fum negotio & opere, &c. Ab εὔσχολος qui abundat otio, &c. ex εὖ & σχολή, ἡ, otium, &c. Vi.

'Ενευτυχέω, felix fum in, feliciter ago & vivo in re quapiam, &c. ab ἐν & εὐτυχέω, Vi.

'Ενευφαίνω, & ἐνευφαίνομαι; idem quod εὐφαίνω, & εὐφαίνομαι, quæ vide.

'Ενεύχομαι, precor in vel inter, &c. Vide ἔυχομαι.

'Ενευωχεῖσθαι; convivari, convivii indulgere, &c. Vi. εὐωχέω.

'Ενεφάνισα, ας, ε, a. 1. ind. act. &

'Ενεφανίσθω, & in 3. pl. ἐνεφανίσθησαν; a. 1. ind. paff. verbi ἐμφανίζω, confpicuum me exhibeo, indico, oftendo: f. ίσω, a. 1. ἐνεφάνισα. a. 1. imperat. ἐμφάνισον, ἀτω. a. 2. inf. paff. ἐμφανισθῆναι.

'Ενεφορέετο, latiebatur, 3. fing. imperf. verbi ἐμφορέομαι, repleor: quod ab ἐμφορέω, importo. Th. φέρω, fero.

'Ενέφραξεν, obftruxerunt, 3. p. a. 1. ind. act. a φράσσω, obturo: f. ξω.

'Ενέφυ, ες, υ, a. 2. & parr. ἐμφὺς, inhærens: ab ἔμφυμι, adhæreo. Th. φύω.

'Ενεφύσησα, ας, ε, a. 1. verbi ἐμφυσάω; afflo: f. ήσω. p. ἐμπεφύσηκα. ab ἐν & φυσάω, flo.

'Ενεχ', pro ἕνεκα, ob fequentem afpirat. propter, gratia.

'Ενεχάραξεν, ες, ε, infculpebam, imp. ind. act. verbi ἐγχαράσσω. Th. χαράσσω, vel χαράττω, fculpo.

'Ενέχεα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐγχέω, infundo: ex ἐν & χέω, fundo: f. χέσω, & χεύσω, a. 1. ἔχευσα, & ἔχα.

'Ενέχειν, 3. fing. a. 1. vel imperf. ejufd. verbi.

'Ενεχείρει, 3. fing. imperf. act. verbi ἐγχείρέω, molior: f. ήσω. a. 1. ἐνεχείρησα, ας, ε. ab ἐν & χείρ, manus.

'Ενέχεσθαι, detineri, implicari: ab ἐν & ἔχω, teneo.

'Ενεχθέῖσα, a. 1. part. paff. f. g. verbi φέρω, fero: f. ὄῖσω. a. 1. ἤνεγκα. a. 1. paff. ἐνεχθῆν. a. 1. imperat. ἐνέγκῃτι, in optat. ἐνεγκθείλω. & in fub. ἐνέγκω, & a. 1. inf. paff. ἐνεχθῆναι.

'Ενεχθέῖσαι, ejufd. a. 1. inf. paff.

'Ενέχεες, 3. fing. a. 2. verbi ἐγχεάω, vel ἐγχέω, infligo: ab ἐν & χέω, commodo.

'Ενεχρεζώ, f. άσω, pignoror, pignora capio, loco pignoris accipio, vel aufero; oppignoro: ab ἐνέχυρον, pignus, quod vide.

'Ενεχύρασμα, ατος, τὸ, pignus, oppignoratum: &

'Ενεχύρασις, εως, ὁ, ignoratio, pignus: à perf. paff. anteced. verbi.

'Ενέχυρον, ου, τὸ, pignus, arrhabo: q. d. quo aliquid tutum redditur: ab ἐγγύς, tutus.

'Ενήκω, immineo, inito, cum dat. f. ἐνέξω, imperf. ἐνεῖκον, ες, ε, præf. paff. ἐνέκομαι, tenetor, implicor, obftringor, obnoxius fum: ab ἐν & ἔχω, habeo.

'Ενεψέω, incoquo, coquo in; ab ἐν & ἕψω, Vi.

'Ενηάς, ἡ, novilunium. Th. ἔνος, ου, ὁ, feu ἐνιαυτός, vel ἔννος, ου, ὁ, annus.

'Ενηδεντήρια, τὰ, loca amæna, in quibus juvenes voluptatibus indulgent. Ex ἐν & ἡδεντήριον, locus amœnus. Th. ἥβη, pubes.

'Ενηέτης, ὁ, qui in pubertate eft, puber; qui decimum quintum annum egreffus eft; ab ἐν & ἥβη, Vi.

'Ενήδομαι, delector in; Vi. ἥδομαι; Item, ἐνηδυπτής, ες, ὁ ἡ, qui in voluptate eft; voluptuarius, &c. ab ἐν & ἡδυπνέω, Vi. Sic, etiam ἐνηδύω, exhilaro in, illætifico; &c. ex ἐν & ἡδύω, Vi.

'Ενήδρεον, infidiis collocabam, imperf. verbi ἐνεδρεύω, infidior, quod videas.

'Ενηδυπαθέω, fuavitate & voluptate f. uor in re aliqua; oblector; item, acquiefco; ab ἐν & ἡδυπαθέω, vo ptate fruor; cuticulam curo; delicatè & molliter vivo, &c. ab ἡδυπαθής, voluptati dedi us; voluptuarius, &c. Ex ἡδύς & πάσχω, quæ vide.

'Ενήειαν, ας, ἡ, benignitas, manfuetudo: ab ἐνήης, quod adi.

'Ενήεν, Poët. pro ἐνῆν, inerat, imperf. ab ἔνειμι, infum. Th. εἰμί, fum.

'Ενηέσσῃ, placidæ, gen. fing. ab

'Ενήης, ἤος, ὁ, ἡ, benignus, placidus, mitis: a Th. ἔυς, ἐέος, bonus.

'Ενήθλωαι, immiffum effe, a. 1. inf. paff. ab ἐνήθλω, a. 1. paff. verbi ἐνίημι, immitto: ab ἐν & ἵημι, mitto.

'Ενῆκα, ας, ε, immifi, a. 1. ind. act. ejufd. verbi.

'Ενήκοος, qui audiendi facultate præditus eft; Poll. ab ἐνακούω; q. d. inaudio; audio, vel, aufculto, &c. ex ἐν & ἀκούω, Vi.

'Ενήλατα, ligna recta, in quæ defiguntur & adiguntur gradus fcalæ: ab ἐν & ἐλαύνω, agito.

'Ενήλικος, ὁ, ἡ, puber; qui ad pubertatis annos pervenit; adolefcens, adultus, &c. Ab ἐν & ἡλικία, vide.

'Ενηλλαγμένως; ordine permutato, feu commutato; ordine inverfo; vicifim, &c. Eft adv. ab ἀναλλάσσω, immutor, permutor; unde, particip. ἐνηλλαγμένος; permutatus, inverfus; cujus ordo permutatus eft, &c. ab ἐναλλάσσω, Vi.

'Ενῆμαι, infideo; ab ἐν & ἧμαι, fedeo.

'Ενήμαρ, vel ἐνῆμαρ, novem dies; Hom. Il. α. ab ἐννέα, novem, & ἡμέρα, dies, Vi.

'Ενήμενος, ε, infidens. Poët. pro ἐγκαθεζόμενος; quod ex ἐν & ἧμαι, fedeo

'Ενημμένος, η, ον, alligatus, annexus, item indutus; part. perf. paff. ab ἐνάπτομαι. Th. ἅπτω, necto.

'Ενῆν, imperf. verbi ἔνειμι, infum: ab ἐν & εἰμί, fum.

'Ενηνοθε, florui, pe f. m. verbi ἐνθυθέω ex ἐν & ἀνθέω, floreo. f. ήσω. p. m. ἠνθα, & inferto o, ἠνοθα. Them. ἀνθος, ους, τὸ, flos.

'Ελιόωσα, tuli, præt. m. Att. verbi φέρω, fero. f. ὄῖσω. a. 1. ἤνεγκα. p. m. ἠνοχα, & Att. ἐνήνοχα.

'Ενήρατο, interfecit, 3. fing. a. 1. m. verbi ἐναίρω, occido. f. αρῶ. a. 1. ἔνηρα. ab ἐν & αἴρω, tollo.

'Ενηρεμίας, ῶ, quiefco in; ab ἐν & ἠρεμέω, vide.

'Ενήρης, navis remigio inftructa; Plut. in Bruto; ab ἐν & ἐρέσσω, remigo; unde, ἐρεσία, remigatio, &c Vel, ἐνήρης, navicula quafi uniremis, μίαν ἐρεσίαν ἔχουσα; ab ἕν, unus,

neut. ab εἷς, unus, & ἱρέω, &c.

Ἐνηξάμην, ω, ατο, incepi, inchoavi. a. 1. m. ab ἐνάρχομαι, incipio. Them. ἀρχὴ, initium.

Ἐνηχέω, ῶ, insono, inculco: & pass. ἐνηχοῦμαι, doceor: ab

Ἔνηχος, ος, ὁ, ἡ, sonans, sonorus: ab ἐν & ἦχος, sonus.

Ἔνηνοα, nevi, a. 1. ind. act. à νέω, neo. f. νήσω. p. νένηκα.

Ἐνῆσται, inerant, 3. pl. imperfect. verbi ἔνειμι, insum, imperfect. ἐνῆν. Th. εἰμὶ sum.

Ἐνήσω, jaculatum ess-, f. 1. inf. ab ἐνίημι, f. ἐνήσω, ab ἐν & ἵημι, mitto.

Ἐνθ' pro ἔνθα, hic, illic. & Dor. ἐνθὲ pro ἐλθὲ, veni.

ΕΝΘΑ, adverb. hic, ibi, illic, ubi, tum: ἐνταῦθα, idem: ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ, hic, illic.

Ἐνθαῦτα, & Att. ἐνθαδὶ, hic, huc, illic.

Ἔνθακεν, tunc, ibi: &

Ἐνθάκηθι, ubi: ab ἔνθα.

Ἐνθακίαω, insideo; undè ἐνθάκησις, q. d. insessio: Soph. in Philoct. ab ἐν & θάκος; vide.

Ἐνθαλάσσιος, idem quod θαλασσαῖος; vel θαλασσαῖος, in mari versor, vel in mari ut plurimum versor, mare frequento, in mari navigo, &c. à θάλασσα; vide.

Ἐνθαῦτα, Ion. pro ἐνταῦθα, hic, tunc: quod vide.

Ἐνθεάζειν, divino spiritu afflatum esse: ab ἔνθεος, in quo Deus est. Them. Θεὸς, Deus.

Ἐνθεαστικὸς, qui fanatico furore agitur, fanaticus; numine afflatus, vel qui fanatico furore agi, aut numine afflari solet: Plat. de leg. 3. est verbale à præcedente verbo, ἐνθεάζω.

Ἔνθεμα, τὸ, dicitur id, quod inditum & insertum est, insitum peculiariter, furculus, qui inseritur & inditur arbori, vel cortici, &c. Item ἐνθέμιον, ου, τὸ, interior pars puppis; Poll. l. 1. utraque sunt verbalia à verbo ἐντίθημι; quod vide.

Ἐνθέμεν, ἐνθέμεναι, Ion. & Dor. pro ἐνθεῖναι, inserere, a. 2. inf. act. ἐνθέμεν, a. 2. part. m. ab ἐν & τίθημι, pono. f. θήσω. a. 2. ἔθηκα.

Ἔνθεν, ἐνθένδε, & ἐντεῦθεν, hinc, illinc, adverb. de loco. Th. ἔνθα, hic, illic.

Ἔνθεο, pro ἐνθέσο, seu ἐνέθου, imposuisti. 2. sing. a. 2. ind. m. Vel est a. 2. imperat. m. Ion. pro ἔνθετο, verbi ἐντίθημι, concipio, impono: ab ἐν & τίθημι, pono.

Ἔνθεος, ος, ὁ, ἡ, numine afflatus, divinus: ab ἐν & θεός.

Ἐνθερίζω, æstatem in aliquo loco dego, per æstatem moror, &c. ab ἐν & θερίζω; vide.

Ἔνθες, impone, a. 2. imperat. act. verbi ἐντίθημι, impono, a. 2. ἐνέθηκα.

Ἔνθεσμος, (cui opponitur ἄθεσμος, & ἔκθεσμος.) q. d. qui est intra legem, seu leges; i. e. qui manet intra præscriptum legis, & ex eo non egreditur, legitimus, licitus, legi consentaneus, &c. Unde adv. ἐνθέσμως, legitimè, jure, ut fas est, &c. ab ἐν & θεσμὸς: vide.

Ἔνθεσις, εως, ἡ, impositio manuum: &

Ἔνθετος, ος, ὁ, insitus, ab ἐντίθημι, quod vide.

Ἐνθεῦτεν, Ion. pro ἐνθένδε, hinc, illinc; q. v.

Ἐνθηλυπαθέω, q. d. muliebria patior in; muliebri libidine tabesco, &c. ab ἐν θῆλυς, & πάθος; quæ vide.

Ἔνθηρος, feras habens, ferinus; ut ἔνθηρος δρυμὸς; sylva feris abundans: sic ἐνθήρεια νῆσος, insula, in qua versantur feræ, &c. ex ἐν & θήρ; vide

Ἔνθης, Dor. pro ἔλθης, veneris, 2. sing. a. 2. sub. act. ab ἔρχομαι, venio. Sic ἔνθοι, Dor. pro ἔλθοι, 3. sing. a. 2. opt. act.

Ἐνθορέω, insilio: ab ἐν & θορεῖν, seu θορέω, salio.

Ἔνθορον, insilui, pro ἐνέθορον, ejusd. a. 2. act.

Ἔνθος, vel pro ἐνθὲς, 2. sing. a. 2. ind. med. Att. ab ἐνεθέμην: vel est a. 2. imperat. m. ab ἐν & τίθημι, pono.

Ἔνθες, per contractionem, pro ἔνθεο, quod vide.

Ἐνθουσιάζω, seu -άω, f. άσω, p. ακα, fanatico, seu divino furore agor, numine afflor: ab ἔνθους.

Ἐνθουσιασμὸς, ου, ὁ, & ἐνθουσίασις, εως, ἡ, fanaticus, seu divinus afflatus, Angl. enthusiasm: &

Ἐνθουσιαστὴς, ου, ὁ, numine afflatus, fanaticus, Angl. enthusiast: &

Ἐνθουσιαστικὸς, ὴ, numine afflatus, fanaticus; item activè furore corripiens, à perf. pass. anteced. verbi.

Ἐνθουσιώδης, έστερος, ὁ, ἡ, idem: ab ἔνθεος. Th. θεός.

Ἐνθρέψασθαι, inserere, a. 1. inf. m. ἐνθρέψατο, 3. sing. a. 1. m. ind. ab ἐνθρέφω, idem quod τρέφω, alo. f. θρέψω, a. 2. ἔτραφον, præt. m. τέθραφα.

Ἐνθρονίζω, in throno loco: & -ίσομαι, in throno sedeo, ἐνθρονίσθαι, a. 1. pass. ab ἐν & θρόνος, quod a θρόα, sedeo.

Ἐνθρύπτω, f. ψω, imminuo, intero. a. 1. ἐνέθρυψα. Th. θρύπτω, frango.

Ἐνθυμέομαι, ῆσομαι, cogito, mente agito & verso. f. ήσομαι, p. ἐντεθύμημαι, a. 1. pass. ἐνεθυμήθην, ης, ἡ, ab ἔνθυμος, qui est animo præsenti. Th. θυμὸς, animus.

Ἐνθυμηθῶμεν, a. 1. irf. pass. ἐνθυμηθῶσι, 3. pl. a. 2. sub. pass. ab ἐνθυμέομαι, quod vide.

Ἐνθύμημα, ατος, τὸ, cogitatio, conceptus animi, sensum: ENTHYMEMA, syllogismus: &

Ἐνθύμησις, εως, ἡ, cogitatio, commentatio: à perf. pass. ejusd. verbi.

Ἐνθυμία, ας, ἡ, cogitatio: &

Ἐνθύμιον, ου, τὸ, idem: & id quod in animo versatur: &

Ἐνθύμιος, ος, ὁ, ἡ, qui in animo est, & de quo cogitamus: &

Ἔνθυμος, ος, ὁ, ἡ, qui est animo præsenti: (cui opponunt ἄθυμος, oppon.) ab ἐν & θυμὸς, animus.

Ἐνθυμόω, suffio intùs; Th. θυμόω; vide.

Ἐνθυσιάζω, & ἐνθύω, sacrificio in; Them. θύω.

Ἔνθω, veniam, Dor. pro ἔλθω, a. 2. sub. Sic ἐνθὼν, veniens, Dor. pro ἐλθὼν, profectus, a. 2. part. verbi ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι.

Ἔνι, per Apocop. Ion. pro ἔνεστι, licet, vel pro ἔνεισι, insunt, ab ἔνειμι, insum. Th. εἰμὶ, sum.

Ἐνὶ, in, Poët. pro ἐν.

Ἑνὶ, uni, dat. sing. ab εἷς, μία, ἕν, unus, a, um.

Ἐνιαύσια, adverbialiter, pro quotannis: n. g. pl. num. ab

Ἐνιαύσιος, ος, ὁ, ἡ, annuus, anniversarius: ab

ΕΝΙΑΥΤΟΣ, ου, ὁ, annus: q. d. ἀπὸ τῶ ἐν ἑαυτῷ ἴέναι· undè ἐνιαυτίζω, annum alicubi ago.

Ἐνιαυτοφόρος, unius anni fructum ferens; undè Ἐνιαυτοφορέω, unius anni fructum fero; vel fructum annuum fero: aut anno fructum redo, &c. Theophr. Hist. 3. c. 16. ἐνιαυτοφορεῖν ait juniperum; ab ἐνιαυτὸς, & φέρω.

Ἐνιαύω, immoror, vel indormio: Them. ἰαύω.

Ἐνιαχῆ, nonnullis in locis, aut partibus: idem quod.

Ἐνιαχοῦ, alicubi. Th. ἔνιοι aliqui.

Ἐνίγυος, uno membro seu pede mancus aut mutilus, claudus, &c. ab εἷς, μία, ἕν, unus, a, um, & γυῖον, undè γυιόω, & γυῖος, &c. quæ vide.

Ἐνιδρόω, insudo; ab ἐν, & ἱδρόω, V.

Ἐνιδρυάω, & ἐνιδρύω, colloco in, &c Plut. Item, fundo, firmo, &c. Item ἐνίδρυμαι, insideo, infixus sum, intùs maneo, & collocatus sum, &c. Item, transitivè, infero, indo, infigo, &c. ab ἱδρύω, ἵδρυμαι, undè ἱδρυάω, &c. vide.

Ἔνιδρυς, υος, ἡ, lutra, credo le rend. ἔνυδρος, διὰ τὸ ἐν πῇ ὕδατι ζῆν, quod in aqua vivat.

Ἐνιδεῖν, a. 2. infinit. &

Ἐνιδὼν, a. 2. part. verbi ἐνείδω. Th. εἶδω, video.

Ἔνιει, 3. sing. imperf. verbi ἐνίημι, tanq. ab ἐνιέω. Th. ἵημι mitto, vel ἔω.

Ἔνιεν, i. iit, 3. sing. ab ἴνιον, ες, ε, a. 2 verbi ἔνειμι· ab ἐν & εἶμι, eo.

Ἐνιένai, præs. infin. & ἐνιεῖς, præs. part. &

Ἐνίετε, immittite, 2. pl. imperat. præs. ab ἔω, ἔπω· ab

Ἐνίημι, immitto, injicio. Th. ἵημι, vel ἔω, mitto imperf. ἴουν. a. 2. ἧκα.

Ἐνιζάνω, & ἐνίζω, insideo; ab ἐν & ἵζω, vide. Undè ἵζομαι, idem quod ἕζομαι, sedeo.

Ἐνίζω, unum, seu unitatem pono aduno, &c. est derivatum ab εἷς, μία, ἕν, unus, a, um, &c.

Ἔνικα, vincebat 3 sing. imperf. us & in 3. pl. ἐνίκων, verbi νικάω, vinco. f. ήσω. p. νενίκηκα.

Ἐνικατατίθημι, Poët. pro ἐγκατατίθημι, depono in, repono, seu condo in, &c. ab ἐν, vel ἐνὶ, & κατατίθημι. V.

Ἐνικάτθεο, repone pro ἐγκατάθεσο, vel ἐγκατάθου, Poët. & Ion. a. 2 m. imperat. verbi ἐγκατατίθημι, quod ex ἐγκατὰ & τίθημι, pono.

Ἐνικλάω, infring: ab ἐνὶ, Poët. pro ἐν, & κλάω, frango.

Ἔνικμος, ος, humidus. Th. ἰκμὰς, humor.

Ἐνικνέομαι, -έσομαι, intro, penetro: ab ἱκνέομαι, venio.

Ἔνικος, ος, singularis: &

Ἐνικῶς, adv. singulariter. Th. εἷς, unus.

Ἐνίκων, gesticulor, irrideo, &c. Item ἐνικάομαι, idem quod ἐλλάμπω, fum Strab.

ſtrabo, ſtrabis, ſeu contortis oculis intueor, &c. exponitur etiam ab Heſychio, derideo: Sic etiam ἐνιλλωπάω, ῶ, oculos contorqueo ſeu diſtorqueo, &c. omnia ab ἐν & ἴλλω, V. in Them. Ἴλλω.

'Ενισβολέω, ῶ, idem quod ἐκβολέω, ῶ; ſagittas jicio, ſeu emitto: ab ἰσβόλος, qui ſagittas ejaculatur; item venenum ejiculans, venenatus; ut ἰσβόλα ἀηδία, apud Herodian. ab ἰός, οῦ, ὁ, & βάλλω; undè βολὴ, &c. V.

'Ενιος, ᾱ, ον, aliquis: ἔνιος, α, ον, aliqua, &c. Theophr. lib. de ſenſu; Item,

'Ένιοι, αν, οι, aliqui, nonnulli: quaſi ἔνι, οἱ, ſunt qui. Hinc

'Ένιοτε, interdum, & ἐνιαχοῦ, alicubi, ab eod.

'Ενιπὰ, ᾶς, ἁ, Dor pro

'Ενιπὴ, ῆς, ἡ, increpatio: ab ἐνίπω, objurgo: quod ab ἐν & ἔπω, dico.

'Ενιππάζομαι, & ἐνιππάω, equo invehor, equito, ſeu equito in, &c. ab ἐν, & ἵππος; unde ἱππάζω, & ἱππόω, eques ſum, equito, &c. V.

'Ενιπρήθω, Poët. pro ἐμπρήθω. Th. πρήθω, uro.

'Ενιπτάζω, idem quod ἐνίπτω; i. e. κακολογῶ, ἢ μέμφομαι, increpo, &c. Vide ἐνίπτω.

'Ενιπτύω, Poët. pro ἐμπτύω, inſpuo, &c. Vide.

'Ενίπτω, f. ψω, dico, objurgo: ab ἐν & ἔπω, dico: & pro ἐνέπω, indico, declaro.

'Ενισκήπτω, innitor, incumbo, pro ἐνισκήπτω, Poët. Th. σκήπτω, nitor, incumbo.

'Ενισπε, dixit, a. 1. verbi ἐνίσσω. Vel ἐνίσσειν, præſ. inf. pro ἐνέπειν. Them ἔπω, dico.

'Ενισσέμεν, terrere, inf. Dor. pro ἐνίσσειν, verbi ἐνίσσω, quod ab ἔπω, dico.

'Ενίσσω, idem cum ἐνίπτω; id vide.

'Ενίσχανε, ſuſtinean, 3. pl. ind. paſſ. ab

'Ενίσχω, inſto, impendeo, immineo. f. ἐνσχήσω. p. ἐνέσχηκα, perf. part. ἐνεσχηκὼς, ότος, & per Crasin ἐνεσχὼς, ῶτος. & in f. g. ἐνεσχόσα. & in pl. n. g. τὰ ἐνεσχότα, præſentia. a. 2. act. ἐνέσχον, f. 1. m. ἐνσχήσομαι. ab ἐν & ἴσχω, ſto.

'Ενίσχω, Ion. pro κατέχω, impedire: ex ἴσχω, pro ἔχω, teneo.

'Ενισχύω, corroboro f. ύσω. p. ἐνίσχυκα. a. 1. ἐνίσχυσα. ab ἐν & ἰσχύω, poſſum. Th. ἰσχὺς, ύος, ἡ, robur.

'Ενναέτης & ἐνναέτης, adv. per novem annos: ab ἐννατὸς, quod vide.

'Ενναέτηρος, ος, (ἐννατήρω, dual. num.) novennis: &

'Εννατὸς, ἡ, όν, novennis: ab ἐννέα, novem, & ἔτος, εος, τὸ, annus.

'Ενναέτης, ου, ὁ, inhabitator, incola, &c. pro eodem dicitur & ἐνναετὴρ, habitator, & in fœminino, ἐνναέτης, & ἐνναέτειρα, habitatrix, &c. omnia ab ἐνναίω, inuſit. inhabito, pro ἐνναίω, ab ἐν & ναίω; vide.

'Εννάω, ita dictum fuit olim ὁ ναὸς, templum διὰ τὸ ἐννάϊν ἐν αὐτῷ Δῖα θεὸς; at ait Clinias, apud Schol. Apoll. Rhod. ab ἐννάω, vel ἐν & ναὸς, &c. V.

'Εννεάϊξεν, præſ. inf. Poët. pro ἐναίρειν, verbi ἐναίρω, occido.

'Εννεάω, inhabito. Th. ναίω.

'Εννεάσποι, αι, α, nongenti: &

'Εννακοσιοστὸς, ὴ, όν, nongenteſimus: ab ἐννέα, & κόσιοι, numerorum terminatio: vide infrà ἐννενήκοντα.

'Εννεαλῆς, ἡ, ſeu ἐνεαλῆς, q. d. Nonanus, cui tranſacti ſunt novem dies; ut ἐννεαλῆς πορεὺς, nonana febris, cujus jam eſt nonus dies; Gal. ab ἔννεα; vide.

'Εννάτη, nonæ, dat. ſing. f. g. ab

'Ένναῖος, ος, ον, nonus, a, um; ab

'ΕΝΝΕΑ, οἱ, αἱ, τὰ, NOVEM, ἄκλιτον.

'Εννεναγέω, navem frango, naufragium facio, vel patior; idem quod ναυαγέω, id vide.

'Εννεναμαχέω, pugno navali dimico in, &c. ab ἐν, ναῦς, & μάχομαι, undè μαχὴ, &c. quæ vide.

'Εννέω, inuſit. pro ἐνναίω, V.

'Εννεόβοιος, ος, ὁ, ἡ, novem boum, ſeu ejus nominis nummûm pretium valens: à βοῦς, βοὸς, & ἐννέα, novem.

'Εννεάγηρος, novem ſenectutes; i. e. ætates vivens: Cornicis epith. apud Arat. ab ἐννέα, & γῆρας; V.

'Εννεάδεσμος, qui novem vinculis ſeu juncturis continetur, &c. exponitur etiam πολύδεσμος, multis ligatus vinculis, &c. ab ἐννέα, (vel πολὺς) & δεσμὸς; quæ vide.

'Εννεαδικὸς, novenarius; (ob ἐννεὰς, άδος, ἡ, nonarius numerus) ſeu nonarius; Th. ἐννέα, novem. V.

'Εννεάζω, juventutem ſeu adoleſcentiam tero in, adoleſco, ſeu juveniliter excreſco in aliquo ſtudio, &c. ab ἐν, & νεάζω, quod vide.

'Εννεακαιδεκάλιθος, decimo nono die proveniens; item, ἐννεακαιδέκαλθος, nonus decimus; ab ἐννέα, καὶ, & δέκαλθος, &c. vide.

'Εννεάκεντρος, novem habens ſtimulos, ſeu aculeos, apud Nic. ab ἐννέα, & κέντρον; vide.

'Εννεάκλαγγος, novem; Heſych. i. e. πολλὰς κλαγγὰς ἔχων, &c. ab ἐννέα, & κλαγγὰς; V.

'Εννεάκρηνος, proprium fontis Athenis, indito nomine à novem ſiſtulis fundentibus aquam; V. κρηνὸς;

'Εννεάκλινος, novemplici lino plexus, &c. V. κλίνω.

'Εννεάμηνος, qui novem menſium eſt, veluti partus; V. μὴν.

'Εννάμυκλος, ab Heſych. exp. qui eſt novem annorum, robuſtus, & validus, &c. ab ἐννέα & μύκλαι, ſeu μύκλοι nigræ lineæ quæ in aſinorum collibus aut pedibus ſunt; Etym. μύκλον, eſſe dicit rugas, & plicas in aſinorum collis, quibus nimirum pellis rugatur, & veluti duplicatur; quibus & ætatis anni ſolent numerari, &c.

'Εννεάνυχες & ἐννάνυχες, adv. per novem noctes: ab ἐννέα, novem, & νὺξ, nox.

'Εννεάδος, à novem viis dicta ſic olim Amphibolis; ab ἐννέα, & ὁδὸς. V.

'Εννεάπηχυς, longitudinem novem cubitorum æquans; ab ἐννέα, & πῆχυς; vide.

'Εννεαπλάσιος, novenario numero auctus, novies auctus, &c. ab ἐννέα, novem. V.

'Εννεάπους, novem pedes habens, qui eſt novem pedum; ab ἐννέα, & πούς. V.

'Εννεὰς, άδος, ἡ, nonarius numerus; al ἐννέα.

'Εννεάφθογγος, novem ſonos reddens; vide φθόγγος.

'Εννεάφωνος, ὁ, ἡ, novem voces habens. Epithet. ſiſtulæ: ex ἐννέα, novem, & φωνὴ, vox.

'Εννεάχιλοί, novem millia: ab ἐννέα, & χίλιοι, mille.

'Εννεάχορδος, ος, ὁ, ἡ, novem chordas habens; novem intentus fidibus, &c. V. χορδή.

'Εννεκαίω, eneco; ab ἐν, & νεκρόω. V.

'Εννέμομαι, paſcor in, &c. ab ἐν & νέμω, vide.

'Εννενήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, nonaginta, ἄκλιτον. Ex ἐννέα, novem, & -ήκοντα, vel -δεκοντα, terminatio numerorum creſcentium per decem ut in linguâ Latinâ ginta. Sic κόσιοι eſt terminatio eorum, quæ creſcunt per centum, &c.

'Εννενηκοντάετης, & ἐννενηκοντέτης, qui nonaginta annorum eſt, nonagenarius; ab ἐννενήκοντα, & ἔτος, τὸ; V.

'Εννεόργυιος, novem ulnas longus; vel novem ulnas habens, &c. ab ἐννέα & ὀργυιὰ; V.

'Εννενηκοστὸς, nonageſimus; ab ἐννέα.

'Εννεὸς, ῆος, attonitus, mutus q. ἐννωσὸς, ex ἐν & αὐδὴ, clamo: in quo vox præ metu & ſtupore ſuppreſſa.

'Εννεοσσεύω, nidifico in; item, in nido nutrio; Plut. l. 12. leg. ab ἐν & νεοσσεύω, vide.

'Ένεπε, dixit, a. 2. Poët. & Ion. pro ἔνεπε. Sic ἐννέπετε, dicite, Poet. pro ἐνέπετε, præl. imperat. ab ἐνέπω ab ἐν & ἔπω, dico: a. 1. ἔειπα, a. 2. εἶπον.

'Εννέποισα, ας, ἁ, Dor. & Poët. pro ἐννέπουσα, ης, ἡ, locuta, ejuſd. part.

'Εννησία, ας, ἡ; conſilium: ab ἔνεσις, immiſſio, quod ab ἐνίημι, immitto. Them. ἵημι, mitto.

'Εννεσίηση, ejuſ. dat. pl. Ion. & Poët. pro ἐνεσίαις.

'Εννεύω, IN NUO, nutu ſignifico, imperf. ἐνέννευον, f. ἐννεύσω, p. ἐννένευκα. a. 1. ἐνένευσα. Th. νεύω, innuo.

'Εννέωρος, ος, ὁ, ἡ, novennis: ab ἐννέα, novem, & ὥρα, ας, ἡ, annus, hora.

'Εννῆμαρ, adv. per novem dies: ab ἐννέα, novem & ἦμαρ, τὸ, dies, Poët. pro ἡμέρα.

'Έννη, ſeu ἔννη, pro ἔνη, vetus, ſcil. ἡμέρα, dies. Th ἔνος, ſeu ἐνιαυτὸς, annus.

'Εννηφιν, perendinum: ab ἔννη, φι eſt Paragoge Poët.

'Εννοέω, -ῶ, f. ήσω, mente concipio, cogito, recordor: ab ἔννοος, q. v.

'Εννόησε, ας, ε, Poët. pro ἐνόησε, ſenſi, a. 1. ind. act. verbi νοέω, cogito. Th. νόος, mens.

'Έννοια, ας, ἡ, cogitatio, ab ἔννοος, cordatus, quod ab ἐν & νόος, mens.

'Ἐννεμα, legitime, adverb. vide ἔννομος.

'Ἐννομολέσχης, qui de legibus confabulatur; Laert. ab ἐν, νόμος, (vel ἔννομος) & λέσχη. V.

'Ἔννομος, ος, ὁ, ἡ, legitimus, ſubjectus legi: ab ἐν & νόμος, lex. Th. νέμω, tribuo, p. m. νένομα.

'Ἔννους, & ἔννους, ος, ὁ, ἡ, mentis compos, ſapiens, prudens: ab ἐν & νόος, νοῦς, mens.

'Ενος,

Ἔνι, sive ἔνη, cum duplici ν. pro ἐνὶ, vel ἔτος, annus; (unde δίενος, πέρενος, &c.) & interdum adjective, pro annuus, anniculus, annotinus, &c. Item, apud Atticos, vetus, παλαιὸς, &c.

Ἐννοσίμβ, Dor. pro ἐνόσιμι, a. 1. inf. verbi ἐνόσσω, habente ν. gemin. metri gratia: vide ἐνόσω.

Ἐννοσίγαιος, ε, ὁ, Neptuni Epith. ter æ quassator: ab ἐνέω, moveo, (quod ab εἰς, ἐνὸς, unus,) & γαῖα, terra.

Ἔννοσις, cum duplici ν pro ἔνοσις, εως, ἡ, quod exponitur κίνησις, motio, agitatio; verbale scil. ab ἐνόω; quod asserur ex Cyrillo pro quatio, concutio, moveo, &c. Vide ἐνοσίγαιος.

Ἐννοσιφυλλὸς, quatiens, seu agitans frondes; viz. Vento flante: Item, in quo frondes agitantur; ut ὄρος εἰνοσίφυλλον, (nam scribitur etiam cum ει, pro geminor;) Il. β. mons frondosas arbores habens; vel vento expositus, utpote celsus, &c. à præced. ἔννοσις, & ἐνόω, comp. cum φύλλον; vide.

Ἐννυκτερεύω, pernocto in, noctem transigo; Dioscor. l. 2. c. 91. ἐννυκτερεύσαι ἀφεὶς, pernoctare sinens, per noctem quiescere sinens, &c. ab ἐν, & νυκτερεύω; noctu aliquid facio: item noctem transigo, seu pernocto; & Attici usurpant pro ἀγρυπνεῖν, insomnem ducere noctem, seu vigilare; teste Hesych. est à νύκτερος, ε, ὁ ἢ ἡ, nocturnus, noctivagus; quod à Th. νυξ, νυκτὸς, ἡ nox, &c.

Ἐννυὸς, ᾶ, ἡ, (idem quod νυὸς, ε, ἡ,) nurus, νυμφὴ, filii uxor; item sponsa, &c. Vide.

Ἔννυτο, 3. sing. imperf. ab ἔννυμι· vide in ἐννύω, induo.

Ἐννυχὲν, vel -ὑχιον, adverb. noctu, multâ nocte: ab

Ἔννυχος, ν, ον, seu ἐννύχιος, ε, nocturnus, a, um; ab ἐν & νυξ, νυκτὸς, ἡ, nox.

Ἐννυχώτερον, maturius, comparat. ab ἔννυχον, noctu; quod vide.

Ἐννύω, & ἔνυμι, induo. Them. ἕω, idem.

Ἐνοδρὸς, in quo torpor est; torpidus, torpens, &c. ab ἐν, & νάω; q. v.

Ἐνέδια, τὰ, casses, δίκτυα ἐνόδιος, i. e. τὰ ἐν πῇσὶ ὁδοῖς, &c. Item ἐνέδιος, ε, ὁ ἢ ἡ, in via positus, & neut. τὸ ἐνέδιον, quod incidit, seu offertur in via; ut, οἰώνισμα ἐνέδιον, divinatio, de eo quod in itinere observatur, & Sæpè ἐνέδιοι, lemures viales; Plauto, ab ἐν & ὁδὸς, ὅ, ἡ, via, &c.

Ἐνεδμὸν, in quo odor est, odorus; ab ἐν, & ὀδμὴ; V.

Ἐνοιδὴς, idem quod διοιδὲς; intumescens, turgidus, tumidus, &c. ab ἐν, & οἰδ-ος, ε-ος, τὸ, tumor; à Them. οἰδέω; vide.

Ἐννάσσας, Ion. pro ἐννοήσας, a. 1. part. verbi ἐννοέω, mente concipio: ab ἐν & νόος, νέος, ὁ, mens.

Ἐνόησα, ας, ε, cognovi, a. 1. ind. act. verbi νοέω, cogito, fœm. ἥσω, ab eodem. Them.

Ἐνόσω, Grammaticis dicitur thema nominis ἔνοσις, id est, motio, agitatio. Hesych. ἐνοσσάμβ, ὀπτηλάτῃν.

Ἐνοικειῶσαι, a. 1. inf. act. ab ἐνοικειόω, familiarem reddo: ad ἐν & οἶκος, domus.

Ἐνοικέω, inhabito: f. ήσω, p. ἐνῴκηκα, a. 1. ἐνῴκησα, præs. part. ἐνοικέων, ῶν, ἔουσα, ῶσα, ἐον, ῶν, ab ἐν & οἰκέω, habito. Th. οἶκος, domus.

Ἐνοίκησις, εως, ἡ, inhabitatio: à perf. pass. superioris verbi.

Ἐνοίκιζω, f. ίσω, a. 1. ἐνῴκισα, a. 1. imperat. ἐνοίκισον, in ædibus colloco, in domum introduco, domo excipio: ab ἐν & οἰκίζω. Th. οἶκος.

Ἐνοίκιον, ε, τὸ, pretium conductæ domus; item, merces quæ hospiti datur ad quem divertimus; Demosth. Poll. &c. est ab ἔροικος; vide. Item, ἐνοικισμὸς, proprie ipsa actio collocandi aliquem in ædibus; vel introductio in ædes; i. e. εἰσοικισμὸς; item, inquilinatus, &c. ab ἐνοικίζω. V.

Ἐνοικοδομέω, ῶ, inædifico; vide: οἰκοδομέω. Sic, ἐνοικοφέω, domum custodio, domi maneo; vide: οἰκοφέω.

Ἔνοικος, ε, ὁ, ἡ, incola; inquilinus; domesticus: ab ἐν & οἶκος.

Ἐνοκλάζω, genibus inflexis, & incurvatis subsido, de cane, dicitur ad epulantes intento; apud Philostr. Vide ὀκλάζω.

Ἔνολβος, dives, fœlix; Lucian. ab ὄλβος.

Ἐνολισθαίνω, labor, seu lapso in, nuto &c. ab ἐν, & ὀλισθαίνω; idem quod ὀλισθάω, ῶ; V.

Ἔνθεος, ε, ὁ, Divinus vates; apud Apollon. Sophocles Apollinem ita cognominavit, quod in ὅλμοις, scisscitantibus responsa daret; ab ἐν & ὅλμος, mortarium, &c. V.

Ἐνομίζετο, 3. pl. imperf. pass. verbi νομίζω, existimo: f. ίσω. p. νενόμικα, a. 2. ἐνόμισθν· quod à νόμος, lex.

Ἐνομιλέω, ῶ, f. ήσω, in consuetudine sum alicujus, converior: ab ἐν & ὅμιλος, cœtus, turba.

Ἐνομίλησε, usus consuetudine, ejusd. a. 1. ind. act.

Ἐνουέργνυμι, abstergo seu detergo in; V. ὀμέργνυμι.

Ἐὸν, quum liceat, quod inest, &

Ἐόντα, τὰ, quæ penes vos sunt, ubi Ellipsis Præpos. κ.τ.λ. præs. part. ab εἰμι, insum; q. v.

Ἔνοπα, ος, ἡ; Enope, nomen propr.

Ἐνοπὴ, ῆς, ἡ, clamor: ab ἐνέπω, dico. Th. ἔπω, idem.

Ἐνόπλιοι, αν, οἱ, armati ab ἐν & ὅπλον, arma.

Ἐνοπλιζόμην, 1. pl. a. 1. sub. pass. ab ἐνοπλίζομαι, armis ornor: ab ἐν & ὅπλον, arma.

Ἔνοπλος, seu ἐνόπλιος, qui in armis est, armatus, &c. ab ἐν & ὅπλον, τὸ; vide.

Ἐνόπτομαι, inspicio, seu video in, &c. ab ὄπτομαι.

Ἐνοπτρεύομαι, intuor in speculum: Item, ἐνοπτρίζω, speculi in modum illumino, & ἐνοπτρίζομαι, intueor vel ut in speculo; Cyrill. οἱ ῥεμπτρῶσι τὸ τῶν, ἐνοπτρίζονται τὸ διάλογον, &c. utrumque ab

Ἐνοπτρον, ε, τὸ, speculum; item, quicquid visum reflectit, ut nubes iridem faciens; Aristot. in Meteorol. ab ἐνόπτομαι, inspicio, &c. V.

Ἐνορᾶν, inspicere, animadvertere. Ex ἐν & ὁράω, video.

Ἐνόριος, qui intra terminos nostros est, ut ἐνόριος χῶρος; Pollux. lib. 9 cap. 3. ab ἐν, & ὅριος, terminalis; vide.

Ἐνόρκιος, verbum jurejurando firmatum, ἐνόρκιος, Poët. pro

Ἔνορκος, ε, ὁ, ἡ, juratus, jurejurando obstructus, vel comprobatus: ab ἐν & ὅρκος, jusjurandum.

Ἐνορμίζω, navem in stationem appello, applico, portum teneo vel capio, &c. Unde ἐνορμίτης, ε, ὁ, qui in portu stationem habet, &c. Vide ὁρμίζω.

Ἐνορνύω, irruo, insilio; ab ὀρνύω; idem vide.

Ἐνόρχας, α, ὁ, Dor. pro ἔνορχις, idem quod ἔνορχος, quod v.

Ἐνορχέαν, gen. pl. Ion. pro ἐνορχῶν· ab

Ἐνόρχις, idem quod.

Ἔνορχος, & ἔνορχις, testiculos habens, mas: ab ἐν & ὄρχις, εως, ὁ, testiculus.

Ἐνόρνυμι, excito in; à Them. ὄρνυμι· vide.

Ἔνος, & ἔννος, vel ἔνη, seu ἔνη, ε, ὁ, ANNUS, hinc

Ἔνος, η, ον, annuus: ἔνη τὴ νέα, ultima dies lunaris mensis, quasi vetus & nova.

Ἐνόσησε, 3. sing. imperf. act. à νοσέω, ægroto: f. ήσω, p. νενόσηκα. Them. νόσος, morbus.

Ἔνοσις, εως, ἡ, motus: ab ἐνόω, moveo. Th. εἷς, ἑνὸς, unus.

Ἐνοσίγαιος, ε, ὁ, Neptuni epitheton, ab ἔνοσις; i. e. κίνησις, & γαῖα, quod terram quatiat, &c. V. seq.

Ἐνοσίχθων, terræ quassator, Neptuni Epith. quod ab ἐνέω, quatio: (ab εἷς unus, ὁ) & χθὼν, terra.

Ἐνόσσω, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. verbi νοσέω, ægroto. Them. νόσος, morbus.

Ἐνοσφίσθης, separati sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. ἐνοσφίσατο, 3. sing. a. 1. m. à νοσφίζω, f. ίσω, p. νενόσφικα. Th. νόσφι, seorsim.

Ἑνότης, ητος, ἡ; unitas: ab εἷς, ἑνὸς, unus.

Ἔνελα, gingivæ interiores, carnes dentium interiores; Poll. l. 2 ab ἐν, & ἕλον, τὸ, ε, gingiva; caro dentes continens, præsertim exterior, &c. Vide.

Ἐνεράνιος, qui in cœlis est, cœlestis; V. ἐράνιος.

Ἐνουρέω, immeio, meio in; urinam non cum ineo, &c. Unde, ἐνουρήθρα, ας, ἡ, matula, matella, id in quod immingitur; vas urinarium, &c. Item, ἐνουρος ὄχλος, molestia in urina, &c. ab οὐρέω, meio, &c. V.

Ἐνυπόστατος, q. d. substantialis, cum omnibus substantiæ propriis consistens, substantiæ inhærens, vel conjunctus, &c. Item immatus; item opulentus, &c. proprie exponitur à Bud. ἐνυπόστατος, essentiâ subsistens (cui opponitur ἀνυ-

σῶ, essentia carens, &c. ab ἐν & ὄπα. Vide.

Ἐνσείλομαι, debeor in; undè, ἐνσειλόμενον ἀργύριον; apud Dem. dicitur pecunia, quæ alicui, in pignoratione seu oppignoratione, tacta in agro vel aliis bonis, si nul debetur; vel quam is, qui contraxit, pignus, ab aliquo sibi obnoxium habet, ab ὀφείλομαι; V. ὀφείλω; V.

Ἐνοφθαλμίζω, oculos alicui rei adjicio, vel in aliquam rem conjicio, frui ea desiderans; undè pass. ἐνοφθαλμίζομαι, oculi in me conjiciuntur, appetor, &c. Item, ἐνοφθαλμίζω, inoculo, gemmam cum exigno cortice in delibratam arboris partem infero; vel, aperto in arborem oculo, semen includo, &c. Undè, ἐνοφθαλμισμὸς, inoculatio, &c. Item ἐνόφθαλμος, ὁ, oculus, qui in cortice devangitur, &c. omnia ab ἐν, & ὀφθαλμὸς, oculus, &c. V.

Ἐνοχὴ, ἡ, obligatio, nexus, noxa, &c. Item, ἐνόχιον, ου, τὸ; pretium pensionis, &c. ἔνοχος, ος, ὁ ἡ, qui tenetur quasi vinctus, & obstrictus: item, obnoxius reus, &c. ut, ἔνοχος τοῖς νόμοις, obnoxius legibus, &c. Omnia ab ἐνέχω, & ἐνέχομαι; quæ vide.

Ἐνοχλέω, -ῶ, turbo, molestus sum. f. ήσω. p. ἐνώχληκα. ab ἐν & ὀχλέω, idem. Th. ὄχλος, turba.

Ἐνοχλοῦσι, ejusd. 3. pl. præs. ind. act.

Ἔνοχος, ος, ὁ, ἡ, obstrictus, obnoxius, reus: ab ἐνέχομαι, obstringor: ab ἐν & ἔχω, habeo.

Ἐνόω, ῶ, fut. ώσω, unio, aduno, seu eoaduno; unde, ἀνάρρυσις, continuus, &c. ab εἷς, ἑνὸς, ὁ, unus, &c. Item, ἐνόω, cum tenui, affertur ex Cyrillo, pro quatio, concutio; undè ἔνοσις, & ἔνωσις, quæ vide sis supra.

Ἐνοπάω, insuo, includo; vide ἐράπω.

Ἐνοράσω, irruo, impressionem facio, &c. V. ἐράσω.

Ἐνρυθμικὰ, τὰ; quæ ratione certa ordinem servant: Item, ἔνρυθμος, particeps rythmi, & numerorum; Plat. de leg. (videtur tamen legendum ἔυρυθμος) ab ἐν, & ῥύθμος; vide.

Ἐνσβέννυμι, extinguo in; undè ἐνσβεσθεὶς, extinctus in, &c. V. σβέννυμι.

Ἐνσείω, incutio, infligo; ab ἐν, & Them. σείω.

Ἐνσημήνω, f. ανῶ, significo, exprimo, imprimo: ab ἐν & σημήνω. Them. σῆμα, signum.

Ἐνσιαλόω, insuo; ab ἐν & σίαλον, saliva; vide.

Ἔνσιμος, sinus, qui pressis est naribus. Th. σιμὸς; idem.

Ἐνσκευάζω, instruo, induo, orno, &c. V. σκευάζω.

Ἐνσκιωσατέω, ῶ, & pass. ἐνσκιωσατέομαι, ῶμαι; in proscenium produco; à σκιωσατέω, ῶ, in theatrum produco, Bud. expeni, pervulgo, traduco, omoniam oculis, expono; dicens tractum esse ab antiqua comediæ licentia: quæ flagitia privata sic traducebat, &c. à σκιὰ, & βαίνω, undè βατέω, calco, &c. V. βαίνω.

Ἐνσκήπτω, ingruo, irruo, de fulmine proprie. Th. σκήπτω, cado, ruo.

Ἐνσπειράζω, in loculo condo, sepelio, sepulturæ trado, &c. à Th. σπεῖς; vide. Undè σορὸν, cadavera in loculo condo, &c.

Ἐνσπαργανόω, fasciis involvo; idem, quod σπαργανόω, & σπαργανίζω; q. v. vide.

Ἐνσπείρω, infero, insemino; undè pass. ἐνσπείρομαι, disseminor, spargor in, vel per, &c. Item, ἔνσπερμος, in quo semen est, seu semen producens; qui copiosa est semine, &c. ab ἐν, σπείρω, & σπέρμα, &c. V.

Ἔνσποδος, cinereicus, pulverulentus, &c. Th. σποδὸς.

Ἔνσπονδος, fœdere junctus, fœderi inclusus, confœderatus, &c. proprie, ἔνσπονδοι dicuntur, qui à bello fiunt amici; teste Schol. Thucid. & Suid. Undè etiam adverb. ἐνσπόνδως, more confœderatorum, seu more eorum qui fœderis participes sunt, &c. ab ἐν, & σπένδω; undè σπονδὴ, &c. V.

Ἐνστάζω, instillo; undè præt. pass. ἐνέσταγμαι, instillatum est, Od. β. Item, ἐνσταλάζω, idem; ab ἐν, & Them. στάζω, stillo, unde σταλάζω, idem, &c. V.

Ἔνστασις, εως, ἡ, exordium, & auspicatio rei instituta, instantia litis & causæ, institutum; item figura Oratoria: &

Ἐνστάτης, ου, ὁ, qui in viâ obsistit, adversarius: &

Ἐνστατικὸς, ὴ, instans & urgens: ab ἐνίστημι, insto: ab ἵστημι.

Ἐνστατικῶς, instanter & pugnaciter, pervicaciter inficiando, &c. adv. ab ἐνστατικὸς, pervicax, &c. V.

Ἐνστέλλω, Ion. pro ἐνδύω, induere, vestire. Th. στέλλω, amicio, orno.

Ἐνστερνίζομαι, in pectoris sinum recipio, amplector, complector, &c. ab ἐν, & στέρνον, τὸ, pectus, &c. V.

Ἐνστερνομαντὰς, ὁ, vel ἐνστερνομάντης; ex cujus pectore dæmon sua responsa dat; idem quod στερνόμαντις; i. e. ἐγγαστρίμυθος, qui vel quæ dæmonem in præcordiis habens, futura prædicit, &c. ex ἐν, στέρνον, & μάντις, &c. V.

Ἐνησται, sub. ἐνῆν, vel νῷ διάνοιαν, adhibere mentem, advertere animum, insistere mente & animo; Aristot. Ethic. 7. cap. ult. est aor. 1. infin. verbi ἐνίστημι; V.

Ἔνστομος, seu ἐνστόμιος, qui in ore est: ut ἔνστομα ἕλκη, ulcera oris; Dioscor. l. 1. c. 126. Undè deriv. ἐνστομίζω, fœnum injicio; ut ἐνστομωθέντων, apud Suid. quibus fœnum injectum erat, &c. à quo etiam est, ἐνστόμισμα, τὸ, fœnum; quod nim. injicitur ad coercendum & regendum jumentum, &c. ab ἐν, & στόμα; vide.

Ἐνστρατοπεδεύω, castra metor, seu pono in, &c. ab ἐν, & στρατοπεδεύω, quod vide in στρατοπεδεύω.

Ἐνστρέφομαι, ῃ, εται, invertor, f. ψομαι ab ἐν & στρέφω, verto. f. ψω. a. 2. ἐστραφην.

Ἐνστροβελέω, exp. contero, nam Suid. ἐνστροβιλήσας, affert pro ἐντείψας, &c. ab ἐν & στροβιλέω, idem quod στροβέω, turbineo vertice circumago, &c. V.

Ἐνστρωόω, cuneum inculco, vel intrudo: item, impingo veluti cuneum, obstruo, insisso, velut adacto cuneo, &c. ab ἐν, & στρωόω, ῶ, cuneo findo: Th. στρώω; vide.

Ἐνσχερῶ, vide χέρσ, Poët. adv. pro ἐφοξῶς, deinceps, ordine, prorsè.

Ἐντακείς, ῆ. 2. part. pass. ab ἐντήκω, liquefactum instillo: ab ἐν & τήκω, Dor. τάκω, liquefacio. f. ξω.

Ἐνῆλγδεὶς, a 1. part. pass. ab ἐντέλλω, faciendum injungo: perf. pass. ἐντέτραμμαι. præt. m. ἐντέτολα, ab ἐν & τέλλω, mando.

Ἔνταγμα, ατος, τὸ, mandatum: ab ἐντέλλω, vide ἐνῆλγδεὶς.

Ἐνταμιεύω, intro latum recondo; in thesaurum refero; vide ταμιεύω.

Ἐντάμνω, idem cum ἐντέμνω, incido; ab ἐν & τέμνω; vide.

Ἐνταυδεῖν, intendere. Ex ἐν & ταυδάω, idem quod Th. τείνω, tendo.

Ἐντάσσω, seu ἐντάττω, inter ordinandum interjicio, & general. interjicio, interpono, &c. Undè ἐντεταγμένοι, in ordinem numerumque redacti, &c. Item verbale, ἔνταξις, interpositio, insertio, &c. ab ἐν & τάσσω; vide.

Ἔντασις, εως, ἡ, intentio, contentio, productio: &

Ἔντατὸς, ὴ, intentus: &

Ἐντατικὸς, ὴ, intendendi vim habens: omnia ab ἐνιτείνω, intendo. Th. τείνω, tendo.

Ἐνταῦθα, & ἐνταυθοῖ, hîc, illic, huc, eo. Th. ἔνθα, hîc, ibi.

Ἐνταφεὶς, ἐνῆλγδ, sepultus: a. 2. pass. ab ἐνθάπτω, idem quod.

Ἐνταφιάζω, funero, ad sepulturam corpus compono. f. άσω. p. ἐντεταφίακα. perf. pass. ἐντεταφίασμαι. ab ἐν & ταφὴ, sepultura. Th. θάπτω, sepelio.

Ἐνταφιάσαι, ejusd. a. 1. inf. act.

Ἐνταφιασμὸς, ῶ, ὁ, funeratio: &

Ἐνταφιαστὴς, ῆ, ὁ; funerator. à perf. pass. verbi ἐντεταφιάζω.

Ἐντάφιον, ε, τὸ, sepulchrum linteum, exequiæ: ab

Ἐνταφὴ, ῆ, ὁ, ἡ, sepulchralis, funebris: ab ἐν & ταφὴ, sepultura, quod à θάπτω, sepelio.

Ἐνταφιοπώλης, qui vendit quæ ad sepulturam seu sepulturæ ornatum pertinent, libitinarius, &c. ab ἐνταφὴ, vide.

Ἔντε pro ἔντεα, arma, quod vide.

Ἔντεα τὰ, & per contract. ἐντὰ, arma, vasa convivalia: deducitur, ἀπὸ τῆς ἐντὸς ἀφειμένης κοιλότητος τοῦ σώματος.

Ἐντέλλομαι, a. 1. p. rt. masculi. verbi ἐντέλλομαι, mando, jubeo; quod vide.

Ἐντείνω, fœm. εῶ, p. ἐντέτακα. INTENDO; cardo, terio. Them. τείνω, tendo.

Ἐντειχίδιον, qui muris se continet; qui muris inclusus est, &c. Item, ἐντειχὲς τόπον, locus cinctus mœnibus; Poll. l. 9. Undè ἐντειχίζω, munimentum & murum ædificio in aliquo loco; vel muro includo & circumvallo; Thucid. lib. 6. à quo, ἐντείχισις, muri seu munimenti in aliquo loquo erectio, seu muri extructio, &c. omnia ab ἐν & τεῖχος; vide.

Ἐντεκνέω, & ἐντεκνόομαι, liberos procreo in, Plut. ab ἐν & τέκνον, τὸ, vide.

Ἐντελεῖται, 3. sing. f. 2. m ἐντελέσμαι vide ἐντέλλομαι.

Ἐντελοτάω,

'Εντελευτάω, finio vitam in; morior, immorior, &c. V. τελευτάω.
'Εντελέχια, ας, ἡ, perfectio, actus: ab ἐντελεχὴς.
'Εντελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, absolutus, perfectus, à τέλος, εος, τὸ, perfectio.
'Εντελεχὴς, ἐος, ὁ, ἡ, perfectus, assiduus, vide in ἐνδελεχὴς.
'Εντέλλομαι, mando, jubeo, cum dat. f. 1. m. ἐντελῶμαι. perf. pass. ἐντέταλμαι, σαι, ται, ᾶ, a. 1. m. ἐνετειλάμην, ω, ατο, p. m. ἐντέταλα. ab ἐν & τέλλω, sum, flo.
'Εντελλόμενος, qui plenam & perfectam mercedem accipit; ἐντελεῖς (i.e. perfectè, absolutè, τελείως, ab ἐντελὴς; vide) μεμισθωμένος; completè remuneratus, &c. ab ἐντελὴς & μισθὸς vide.
'Εντέμνω, incido; excido; item cæsas seu mactatas hostias immolo & sacrifico; hinc est & dedicare; ut apud Lucian. ἐντέμνειν τέμενος; dedicare fanum, &c. à Th. τέμνω.
'Εντερὴς, ἐος, ὁ, ἡ, intentus, contentus, & indè
'Εντερίζω, f. ίσω, oculos defigo: ab ἐν & τείνω, tendo.
'Εντερεύω, exentero; ut ἐντερεύειν λάβρακα; exenterare lupum piscem; apud Athen. l. 7. Item, ἐντερικὸς intestinalis; & ἐντερικὴ, ἡ, interna pars cujusliber rei, ut medulla, nucleus, & similia; item navium intima pars; quæ & ἐντερωνὶς, & ἐντερόγυια; dicitur; omnia à seq. ἔντερον, Vi.
'Έντερον, ου, τὸ, intestinum, ab ἐντὸς, intus, intra.
'Έντεσι, dat. pl. ab ἔντεα, ἔντη, τὰ, arma.
'Εντεσίεργος, epithet. est mulorum, subjuga is; tortè ab εἴργω, arceo, & ἔντεα, τὰ, vasa.
'Εντοσίεργος, ου, ὁ, armorum opifex, ab ἔντεα, arma, & ἔργον, opus.
'Εντέταλμαι, 3. sing. perf. pass. ab ἐντέλλομαι, mando, jubeo, f. ἐντελῶμαι. p. ἐντέταλμαι, σαι, ται ab ἐν & τέλλω, mando.
'Εντεταμένος, η, ον, intentus, a, um, perf. pass. verbi ἐντείνω, intendo. Vide ἐντέτακα.
'Εντεταμένως, adv. vehementer, deriv. ab ἐντεταμένος, quod vide.
'Εντέτακα, 3. sing. perf. pass. verbi ἐντείνω, quod vide.
'Εντετύπηκα, perf. act. verbi ἐντυγχάνω, adi, iscor, invenio. ab ἐν & τυγχάνω, sum, f. τεύξομαι. a. 2. ἔτυχον.
'Εντεῦθεν, hinc, illinc, adv. loci. Th. ἐ δε, hic, illic.
'Έντευξις, εως, ἡ, interpellatio, preces, in nom. pl. ἔντευξις, ab ἐντυγχάνω, intercedo. Th. τυγχάνω, sum.
'Εντευκτικὸς, ὁ, qui converiri, & compellari facile potest; affabilis, comis, humanus, &c. Plut. de educ. lib. ab eod. Th.
'Εντερον, in quo cinis est; item, cinereus; q. cinerulentus; referens id in quo cinis est, &c. à τεφρὸς, Vi.
'Εντεχνίτης, ου, ὁ, ἡ, perituς, artificialis. Th. τέχνη, ars.
'Έντη, arma; vide in ἔντεα.
'Εντήκω, f. ξω, illiquefacio, instillo; imprimo. Th. τήκω, liquefacio.
'Εντὶ, sunt, Dor. pro εἰσὶ, & ἔᾶσι, ab εἰμὶ, sum.
'Εντίθημι, & ἐντιθέμεν, impono, insero, reconsco. Th. τίθημι.
'Εντίκτω, intùs pario, ingenero, pario in; &c. Th. τίκτω.
'Ενπλάω, (idem quod ὀμπλάω) incaco, caco in, ad; stercore seu merdâ inquino, &c. ab ἐν & πλάω, caco, stercus edo, &c. Th. πλῶ, Vi.
'Εντιμος, pretiosus, honoratus, compar. ἐντιμότερος, dignior, ab ἐν & τιμὴ, honor, pretium. Th. τίω, honoro.
'Εντιμῶς, honorificè, à præced. ἔντιμος, Vi.
'Εντρέασω, incutio; unde ἐντραυλμὸς; incussio; Th. πνέασω, Vi.
'Έντμημα, incisura; verbale, ab ἐντέμνω, Vi.
'Έντο, mi erunt, 3. pl. ab ἔμμι, a. 2. m. verbi ἴημι, mitto, f. ἥσω. a. 2. ᾕν.
'Εντολὴ, ῆς, ἡ, mandatum; ab ἐντέλλομαι, mandatum impono. p. m. ἐντέταλμα. ab ἐν & τέλλω, mando.
'Έντομα, ων, τὰ, insecta: tum incisiones, victimæ. Ex ἐν & τέμνω, seco. præt. m. τέτμημα.
'Έντομὴ, incisio; ejusd. Th. & comp.
'Εντομίας, ου, ὁ, Eunuchus, exectus, castratus, &c. & ἐντομὶς, ίδος, ἡ, incisio; sectio; laceratio corporis, quæ ab Ethnicis in luctu fiebat, &c. Utrumque ab eod. Th.
'Έντομος, ὁ, ἡ, exsectus, castratus: ab eod. Them.
'Εντονος, ὁ, ἡ, intentus, acer, vehemens. Ex ἐν & τείνω, tendo. p. m. τέτνα.
'Εντόνως, acriter, enixè, intentè, &c. ab ἔντονος.
'Εντοπίζω, in loco & sede mea me contineo; sedem non muto, &c. Est à seq. ἐντόπιος, Vi.
'Εντόπιος, ου, ὁ, ἡ, inquilinus, ejus loci incola, q. d. ὁ ἐν τόπῳ ὤν.
'Εντορέω, idem cum τορέω, τρέω, & Th. τρέω; perforo, ferro trajicio; penetro; item, torno insculpo, vel torno imprimo, &c. Apud Athen. & Plut.
'Έντορνος, ου, ὁ, ἡ, tornatus; torno confectus; Vi. τορνος.
'ΕΝΤΟΣ, INTUS, intra, adv. hinc
'Έντοθε & ἔντοθι, pro eod.
'Έντοσθια τὰ, & ἐντοσθίδια; interstitia, interiora, sive exta, viscera, &c. ab ἐντὸς, vel ἔντοθι, Vi.
'Έντοσθίδιος, qui intra pectus est, & τὰ ἐντοσθίδια penetralia pectoris; interanea; ab ἐντὸς & σῆθος, Vi.
'Εντραπέζιτης, parasitus, mensæ assecla; & fæm. -τις, a τράπεζα, Vi.
'Εντραπελὴς, ες, illiberalis, turpis, quod quilibet avertari debet. Vide τραπελὸς. Th. τρέπω, verto.
'Εντραπείλιον, a. 2. opt. pass. ab ἐντρέπομαι, quod adi.
'Εντραπῶ, erubescat, 3. sing. a. 2. sub. pass. ἐντράπηθι. a. 2. imperat. ἐντραπήσομαι, ῇ, εῖ, f. 2. pass. ejusd. verbi.
'Εντραχὺς, in quo asperitas est; id est asper; scaber, &c. Idem quod Th. τραχὺς, Vi.
'Έντρεπε, revertere, præs. imperat. act. vide ἐντρέπω.
'Ενδρέπομαι, revereor, erubesco; curo, verb. med. f. ἐνδραπόμην. p ἐντέτραπα. imperf. ἐντρεπόμην, ῃ, εν. a. 2. pass ἐντράπω, erubui, a. 2. sub. ἐντραπῶ, ᾷς, ᾖ, f. 2. pass. ἐντραπήσομαι passivè mutor, flector: ab
'Εντρέπω, pudore afficio; quasi facio: ut quis faciem avertat f. ἐντρέψω p. ἐντέτραφα. a. 2. ἐνέτραπον ab ἐν & τρέπω, verto.
'Εντραπτικὸς, pudore afficiens; ut ἐντραπτικὸς λόγος, pudore reprehensum afficiens oratio; (i. e. ὀνειδιστικὸς, ὀνομαστικὸς, &c.) a præcedente verbo.
'Εντρέφω, innutrio: f. ἐνθρέψω. p. ἐντέθραφα. præs. pass. ἐντρέφομαι. ab ἐν & τρέφω, alo: f. ψω, a. 2. ἐτραφον. p. m. τέθραφα.
'Εντρεχία, ας, ἡ, discursus, diligentia, industria, &c. ab ἐνδρεχὴς, velox; item, diligens & acer, &c. (a quo, κατεντρεχὴς, versutus, volubilis, ingenio dexter, &c. Plat. Polit. ζ) Unde compar. ἐντρεχέστερος, α, τὸ, solertius; & superl. ἐνδρεχέστατος; solertissimum, &c. Omnia à sequente verbo ἐντρέχω.
'Εντρεχὴς, ἐος, ὁ, ἡ, solers, diligens: ab
'Εντρέχω, incurro, convenio, quadro, inhæreo: ab ἐν & τρέχω, curro, f. δρέξω. p. δεδράμηκα. a. 2. ἐδραμον. p. m. δέδρομα.
'Εντριαίνας, cum tridente incedens; Neptuni epithet. Pind. ab ἐν & τρίαινα, ἡ, Vi.
'Εντρίβω, f. ψω, p. ῖφα, intero, infrico: & Metaph. infligo, incutio, impingo. Th. τρίβω, tero.
'Έντριμμα, τὸ, id quod infricatur faciei; ut fucus, cerussa; Poll. l. 5. Item, ἐντριβὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, qui in diu in aliqua re versatus est; alicui rei insuetus, seu assuetus, &c. Plat. de leg. l. 6. &c. Item, ἔντριψις, ἡ, infricatio; Xen. Pæd. 1. &c. Verbalia à præced. ἐντρίβω.
'Εντριτος & ον, triplex: ab ἐν & τρίτος, tertius: &
'Εντρίτης, subst. mediator inter duos: Gl. Phil. sequester, μεσίτης.
'Έντριχον, ου, τὸ, coma oppositia; galericulum, &c. Item, ἔντριχος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui ob capillorum penuriam, ad supplendam comam, galericulum, i. e. πῶ πιλίκιον seu περικόμιον assumit; Poll. Item, ἐντρίχωμα, pars sub oculis seu extima palpebra, qua velut fimbriola enascuntur pili longiusculi; Poll. & ἐντρίχωσις, palpebræ; Hesych. &c. Omnia ab ἐν & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, Vi.
'Έντριψις, vide paulò antè, in ἔντριμμα.
'Ένζμος, ου, ὁ, ἡ, tremefactus: ex ἐν & τρόμος, tremor: à τρέμω. p. m. τέτρεμα. Th. τρέω, tremo.
'Εντροπαλίω, alterna manuum commutatione; adv. à verbo ἐντρέπομαι; quod inter alia, signif. mutor; Od. ό. &c.

'Εντερπαλίζω, respecto reflectens inter eundum: à τερπαλίζω, idem quod βέπω, verto.

'Εντερπὴ, ης, ἡ, verecundia, pudor: à p. m. ἐντέτερπα, verbi ἐντέρπομαι, quod vide.

"Ἔνθρῳ, ος, ὁ, ἡ, insutritus: ab ἐντρέφω, ibi vide.

'Εντρυλλίζω, inclamo, vociferor; τρυλλίζω, ἡ ἐμβοάω; Jul. Poll. l. 9.

'Εντρυφάω, ῶ, oblecto me, luxuriosè utor; Judificor. f. ήσω. p. ἐντετρύφηκα· ab ἐν & τρυφὴ, mollities: Th. θρύπτω, frango.

'Εντρύφημα, oblectamentum; deliciæ; verbale ab ἐντρυφάω.

'Εντρώγω, comedens ingero in ventriculum; vel simpliciter, comedo; Athen. Item, secundariam cœnam peragó; apud eundem, lib. 14. Th. τρώγω.

'Εντυγχάνω, occurro alicui, adeo aliquem precandi causâ, interpello, nanciscor: f. ἐνθεύξομαι. a. 2. ἐνέτυχον· ab ἐν & τυγχάνω, sum.

"Εντυε, parabat, Ion. pro ἤντυε, verbi ἐντύω, armo, instruo: ab ἔντεα, τὰ, arma.

'Εντυλίσσω, involvo: f. ίξω. p. ἐντέτυλιχα, a. 1. ἐνετύλιξα. perf. pass. ἐντετύλιγμαι, quod ab ἐν & τυλίσσω, in modum culcitræ involvo: quod à τύλη, culcitra, strágulum.

'Εντυλόω, callum obduco; idem quod τυλόω, Vi.

"Εντυμπάνασις, cum venter, aut aliquid aliud, seu tympanum, intumescit; seu in modum tympani; Strabo. ab ἐν & τυμπανίζω, Vi.

'Εντωϊάσθαι, a. 1, inf. m. &

"Ἔντωσον, part. a. 1. imperat. act. ab

'Εντωόω, f. ώσω, apparo, instruo. Th. ἔντεα, τὰ, arma.

'Ἔντυπᾶς, adv. impresso corporis vestigio, obvolutim: ab

"Εντυπες, impressus: quod &

'Εντυπόω, imprimo, informo, insculpo: f. ώσω. p. ἐντετύπωκα. p. pass. ἐντετύπωμαι· ab ἐν & τύπτω, vestigium, nota. ab ἐν & Th. τύπω, verbero.

'Εντύπωσις, εως, ἡ, dicitur humeri acetabulum; ubi humerus cum brachio coalescit & committitur; Poll. lib. 2. Item, ἐντυπωτὴς, impressor, &c. Utrumque verbale, ab ἐντυπόω; vide quod ab ἔντυπτω; Vi. Unde, in neut. gen. impressum, legitimum, de nummismate.

'Εντυραννεῖσθαι, tyranno subjectum esse; ab ἐν & τυραννέω, idem quod τυραννεύω, Vi. Unde τυραννήσομαι, & τυραννεύσομαι; tyranno subjectus sum, &c. Vi.

'Εντύφω, idem quod τύφω; incendo; foveo; intus foveo, &c. ab ἐν & τύφω, Vi.

'Εντυχία, ἡ, congressus, colloquium, compellatio; Plut. de Deo Socr. est verbale ab ἐντυγχάνω, Vi.

'Ἔντυω & ἐντύω, instruo, apparo. Th. ἔντεα, τὰ, arma.

'Ἐνυαλίοιο, gen. Ion. ab

'Ἐνυάλιος, ος, Mars, Martius. Th. Ἐνυὼ, ἡ, Bellona.

'Ἐνυβρίζω, contumeliâ afficio. f. ίσω. p. ἐνύβρικα. a. 1. ἐνύβρισα. a. 1. part. act. ἐνυβρίσας, αντος, ab ἐν & ὕβρις, εως, ἡ, contumelia.

'Ἐνύβρισμα, ludibrium, contumelia; à præced.

'Ἐνυγρευτὴς, ità dicitur piscator; apud Plat. de leg. quoniam, θηρεύῃ τὰ ἔνυγρα: (vide sequens ἔνυγρος, item, pro eodem dicitur ἐνυδρευτὴς, ab ἔνυδρος; quod etiam vide; & θηρευτὴς, Vi.

"Ἔνυγρος, (idem quod ὑγρὸς, Vi.) humidus, madens; ut, ἔνυγρα τόποι; apud Diosc. Item, in humido degens; aquatilis, &c. ab ἐν & ὑγρὸς, vide.

'Ἐνυδρία, ας, ἡ, aquæ copia, aquatio; Plin. Item, ἔνυδρις, seu ἔνυδρος, lutra, animal simile fibro; nunc in terra, nunc in aquis agitans; Aristot. Hist. an. lib. 8. cap. 5. Item, ἔνυδρος, aquas in se habens; aquis abundans, aquis irriguus, &c. Item, in aquis degens, aquaticus; ut ἔνυδρα ζῶα; apud Aristot. dicitur & gemma quædam ἔνυδρος e apud Plin. lib. 37. c. 11. &c. Unde ἐνυδρόω, reddo, ἐνυδρεύω; Hesych. ab ἐν & ὕδωρ, τὸ, unde etiam ὕδρος, τὸ, aqua, &c. Vi.

'Ἐνυδρεύω, in aqua vivens, aquatilis, &c. ab ἔνυδρος, & βίος, vide.

'Ἐνυέιον, τὸ, templum Bellonæ, vel etiam Martis, qui Enyalius cognominatur; vide ἐνυάλιος.

'Ἐνυὼς, οῦς, ὁ, ENYEUS, nomen propr. viri.

'Ἐνύδριος, ος, ὁ, ἡ, aquatilis, irriguus aquis. Th. ὕδωρ, aqua.

'Ἔνυλος, cui inest materia; materiæ constans; materialis; Themist. Phys. l. 2. ab ἐν & ὕλη, ἡ, Vi.

'Ἐνυμόσπερμος, semen habens membranis intectum seu inclusum, &c. ab ἐν, ὑμὼν, ένος, ὁ, & σπέρμα, Vi.

'Ἐνυμφοκόμησε, sponsum ornavit, a. 1. act. 3. singul. verbi νυμφοκομέω· ex νύμφη, sponsa, & κομέω, orno.

"Ἐνυξε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi νύττω, vel ύσσω, fodio, punctim cædo. f. ξω. p. νένυχα.

'Ἐνυπάρχω, insum, contineor, adsum, sum insitus, &c. Item, antecedo, &c. Vide ὑπάρχω.

'Ἐνυπνιάζω, somnio, f. άσω p. ἐνυπνίακα. f. 1. pass. ἐνυπνιασθήσομαι· ἐνυπνιάσθην. a. 1. & inde à perf. pass.

'Ἐνυπνιαστὴς, οῦ, ὁ, insomniator: &

'Ἐνύπνιον, ου, τὸ, insomnium. Accipitur etiam adverb. per somnum: ab ἐν & ὕπνος, somnus.

'Ἐνυπόστατος, qui subsistit, reveráque in rerum natura existit; ut subsistantia; cui contrarium; ἀνυπόστατος, &c. ab ἐν & ὑφίστημι, unde ὑπόστασις, &c. Vi.

'Ἐνυσταξε, ας, ε, a. 1. ind. act. à νυστάζω, nicto, præsomno capite nuto: f. ξω. præt. νένυσταχα. Dicitur νυστάζω, pro νευστάζω, à νεύω, nuo.

"Ἐνυσφον, ος, τὸ, magnum intestinum, quia ἐν ὑστέρῳ, in posteriore corporis. Th. ἀνύω, perficio.

'Ἐνυφαίνω, intexo: &

'Ἐνυφαντὸς, ὴ, intextus: ex ἐν, in, & ὑφαίνω, texo. Th. ὑφάω, idem.

'ΕΝΥΩ, οῦς, ἔς, ἡ, Bellona, Dea bellica. Hinc Ἐνυάλιος, ος, ὁ, Mars.

'Ἐνύω, perimo, quod & ἴνω· Etym. pro φένω, & ex eo fit per Aphæresin.

'Ἐνχερῶ, Poët. perpetuâ serie. Simpliciter dicitur χερῶ, quod vide.

'Ἐνώμα, quatiebat, 3. sing. imperf. verbi ναμάω. Th. νέμω, distribuo.

"Ἐνωμος, ὁ ἡ ὸν, cui cruditatis aliquid adhuc inest; crudiusculus, acerbus; ut ἔνωμος καρπὸς; acerbus fructus; Diosc. l. 1. ab ἐν & ἄμος, Vi.

'Ἐνώμοτος, ος, ὁ, qui juravit, jurejurando obstrictus; jurans; obnoxius juramento; ut ἐνώμοτος θεῶν; qui deos juravit; item, jurejurando confirmatus, ut ἐνώματος ὁμολογία; in Pand. Indè, adv. ἐνωμότως, cum jurejurando; Plut. ab ἐν & ὄμνυμι, fut. ὀμόσω, Vi.

'Ἐνών, ἐνόντος, contentus, insitus; inditus, inclusus, qui ineft, in fæm. ἡ ἐνέσα, & in neut. τὸ ἐνόν, &c. ut πὰρ ἐνόντα τρόπον; quam fieri potest maximè, &c. Est part. præs. ab ἐνίημι, Vi.

'Ἐναπαδὶς, coram; & ἐναπαδίως; clarè; ab ἔναπι, Vi. à quo etiam est ἐναπαδὴς, pronus in faciem, &c.

'Ἐναπῆ, manifestè, coram. Dativus adverbialiter usurpatus: ab

'Ἴναπι, ῖδος, ἡ, aspectus: ab ἐν & ὄψ, ὀπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπωμαι, video.

'Ἐναύλιον, ος, τὸ, paries juxta viam, locus primus occurrens in domo, &c. unde sequens,

'Ἐναύλια, τὰ, parietes domûs qui sunt è regione januæ: &

'Ἴναυλον adv. in conspectu, coram: ab

'Ἐναύλιος, ος, qui in alicujus præsentiâ quid dicit aut facit, adversus: q. d. ἐν αὐλῇ. (Hinc ἐναυλίας, perspicué.) ab ἔναπι, aspectus. id vide.

'Ἐναπὶς, famula; quasi, in vel sub oculo heræ suæ; ab ἐν & ὄψ, ὀπὸς, oculus, vide.

'Ἐναφῶς, manifestè; ἐμφανῶς; Hesych. ab ἔναπι, Vi.

'Ἐναφεζόμην, idem quod ἐγκαλλωπίζομαι; placeo mihi, & ostento me in; Luc. ab ἐν & ἀφεζόμαι, excolo, seu exorno me; vel exornor; decore conspicuus fio; ab ἀφεζω, idem quod ἀφαιόω, ῶ, decoro, venusto, venustatem concilio, &c. ab ἀφεζω, Vi.

'Ἴνωρσε, a. 1. ind. Æol. &

'Ἐνῶρτο, irruerat, 3. sing. pluscp. p. ἐνάρμαι, σο, το, verbi ἐνόρνυ· ab ἐν & ὄρω, excito: f. ὀρῶ, & Æol. ὄρσω. p. ἄρμαι. perf. pass. ἄρμαι.

'Ἔνως, ὁ, nomen viri. ἅπλιτον. Hebr. homo.

'Ἐνωσάμην, ω, απο, cogitavi, per Crasin pro ἐνοησάμην. a. 1. m. verbi νόεω, cogito. Th. νόος, νοῦς, ὁ, mens.

'Ἔνδοσι, infint, 3. pl. præs. sub. verbi ἔνειμι, insum. Th. εἰμὶ, sum.

"Ἑνωσις, εως, ἡ, unitas, unitio: ab ἑνόω, unio. Th. εἷς, unus.

'Ἐνώτη, ης, ἡ, idem ac ἐνάτιον, & ab iisd.

'Ἐνωτίζομαι, auribus percipio: f. ἐνωτίσομαι, & Att. -ῶμαι. a. 1. m.

ἐνωτι-

ἐναποπάλλω, f. 1. pass. ἐναποπήσομαι, ab ἐν & ἀπό, ὦτος, τό, auris. Th. ἔας, ατος, τό, idem.

'Ενάτιον ι, τό, inauris: ab iisd.

'Ενωτίδες, ligna quæ ex utraq; parte prorę velut aures prominent; Thuc. lib. 7. ab ἐνωτὴ, inauris, Vi.

'Ενωτικὸς, q. d. unitivus; adunativus; vim uniendi seu adunandi habens, &c. ab ἑνόω, unio, aduno, Vi.

'Ενωτίσαι, ἐνωτισάσθω, 2. & 3. sing. & 'Ενωτίσασθε, auribus percipite, 2. pl. a. 1. imperat. m. verbi ἐνωτίζομαι, quod vide.

'Ενωτοκοῖται, populi, quibus aures in tantum magnitudinis crescunt, ut totum corpus iis contegatur; ab ἐνωτὴ, vel ἐνώπιον; & κωτὴ, vel κοῖτος, &c. Vi.

'Ενώχ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. consecratus.

'Ενωχλήθω, molest â sum affectus, a. 1. ind. pass. verbi ἐνοχλέω, molestiam exhibeo: ab ἐν & ὄχλος, ου, ὁ, turba, molestia.

'Ενωχρός, ὁ ἡ ὄν, in quo pallor est; pallidum colorem in se habens, &c. ab ἐν & ὠχρὸς, pallidus, &c. Vi.

'Ἐξ, EX, præpositi. regit gen. scribitur, ἐκ, sequente consonâ, quod vide: sed

'ΕΞ, SEX, adjectivum numerale ; ἄκλιτον Hinc ἑξάκις, sexies: ἕκτος, sextus.

'Ἔξαγ' pro 'Ἔξαδε, eduxit, quod pro ἐξῆγε, 3. sing. imperf. vel a. 2. Tum ἔξαγε, educ, præs. imperat. &

'Ἐξάγαγε, έτω, & in 3. pl. ἐξαγαγέτωσαν, a. 2. imperat. act. Att. verbi ἐξάγω, educo: quod vide.

'Ἐξαγαγεῖν, a. 2. inf. act. ἐξαγαγὼν, a. 2. part. ejusd. verbi.

'Ἐξάγαστος, admiratione dignus, admirabilis; idem quod ἄγαστος, Vi.

'Ἔξαγε, a. 2. imperat. vel Dor. & Ion. 3. sing. imperf. vel a. 2. vide 'Ἔξαγ'.

'Ἐξαγγελία, ἡ, nuntiatio, vel nuntio; item, evulgatio; enunciatio; annuntiatio, &c. ἐξάγγελος, ου, ὁ ἡ ὄν, proprie, qui vel quæ nuntiat, iis, qui foris sunt, ea quæ intus sunt, &c. Item, index, qui in fabulis est, nuntius, aliquid de scena afferens, &c. ἐξαγγελικὸς, ὴ, όν, ut ἐξαγγελικὸς τῇ διανοίᾳ, qui ad intelligentiam referri potest; Aristot. in probl. ἐξάγγελτος, ου, ὁ ἡ ὄν, de quo nuncius allatus est; ἄγγελτος, palam factus, de quo nuncius allatus est; κατάγγελτος, detectus, patefactus per nuncium, &c. Thucyd. Omnia à seq. verbo ἐξαγγέλλω, vide.

'Ἐξαγγέλλω, prædico, annuntio: f. ἐξαγγελῶ, p. ἐξήγγελκα, a. 1. ἐξήγγειλα, a. 1. sub. ἐξαγγείλω, ῃς, ῃ. Th. ἀγγέλλω, nuntio.

'Ἐξαγγέω, evacuo è vase; ab ἐξ & ἄγγος, ους, τό, vas, &c. Vi.

'Ἐξαγινέειν, εῖν, Ion. pro ἐξάγειν, educere: vide ἐξάγω.

'Ἐξάγιον, ου, τό, sextula, pondus, pendens quatuor scrupula. Th. ἓξ, sex, & ἄγω, pendo.

'Ἐξάγιος, ου, ὁ, ἡ, sceleratissimus: ab ἐξ & ἄγος, vel ἄγω; ος, τό, scelus.

'Ἐξαγκωνίζω, manus lateribus infero, ut cubiti emineant; Aristoph. à Th. ἀγκὼν, ῶνος, ὁ, cubitus; unde ἀγκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor, per sinus quosdam quasi flexus me verto, &c. de fluvio dictum.

'Ἐξάγνυμι, frango, rumpo: ab ἐξ & ἄγω, idem. f. ἐξω.

'Ἐξαγορεύω, redimo: f. εύσω, p. ἐξηγόρευκα. a. 1. ἐξηγόρευσα. a. 1. sub. ἐξαγορεύσω, ῃς, ῃ, ab ἐξ & ἀγορεύω, emo: Th. ἀγορὰ, forum.

'Ἐξαγόρευσις, εως, ἡ, indicatio rei arcanæ, confessio: ab

'Ἐξαγορεύω, f. εύσω, effurio, enarro, confiteor: ab ἀγορεύω. Th. ἀγορὰ, forum.

'Ἐξαγρεύω, idem quod ἀγρεύω; Vi. Unde, ἐξαγρέωσις, idem quod ἀπαγρέωσις, mutatio in sylvestrem naturam, item efferatio, exasperatio, &c.

'Ἐξάγω, educo: f. ἐξάξω, p. ἐξῆχα a. 2. act. ἐξῆγον. & Att. ἐξήαγον. Sic a. 2. inf. ἐξαγεῖν & ἐξαγαγεῖν, a. 2. part. ἐξαγὼν & ἐξαγαγὼν, όντος. Th. ἄγω, duco.

'Ἐξαγωγὴ, ῆς, ἡ, eductio; exportatio: &

'Ἐξαγώγιμος, ος, ὁ, ἡ, & τὰ ἐξαγώγιμα, merces, quæ exportantur: ab ἐξάγω, educo. Th. ἄγω.

'Ἐξαγώνιος, ος, ὁ, ἡ, & τὰ ἐξαγώνια, merces, quæ exportantur: ab ἐξάγω, educo. Th. ἄγω.

'Ἐξαγώνιος, ος, ad certamen non pertinens; qui est extra certamen; i. e. ἔξω τῶν ἀγώνων, unde, metaphorice, ἐξαγώνια, τὰ, vocantur, quæ ad causam non pertinent; nec ad rem de qua agitur; i. e. πάρεργα; ab ἐξ & ἀγών, ad certamen pertinens; ab ἀγωνία, ἡ, Vi.

'Ἐξαγώνιος, & ἑξάγωνος, sexangulus, seu sex angulos habens, &c. ab ἕξ, sex, & γωνία, ἡ, Vi.

'Ἐξαδάκτυλος, qui sex digitos habet; Th. δάκτυλος.

'Ἐξάδαρχος, ος, ὁ, sex virûm præfectus; ab ἐξ & ἀρχή.

'Ἐξάδειν, excantare, carmine obligatum alio carmine liberare & solvere; vel ægrum carmine sanare, &c. (contrarium est τῷ ἐπάδειν) ab ἐξ & ᾄδω, cano.

'Ἐξάδελφος, ος, ὁ, qui natus est ex ἀδελφῷ vel ἀδελφῇ.

'Ἐξάδης, ους, ὁ, nomen proprium viri.

'Ἐξάδραχμος, idem quod ἑξδραχμος, qui sex drachmarum est; vel qui sex drachmis venditur; Th. δραχμή.

'Ἐξαδυνατέω, ῶ, idem quod ἀδυνατέω, elangueo, deficio, debilitor; non possum, &c. Vi.

'Ἐξάδω, excanto; i. e. incantatione libero, &c. Vi. in ἐξάδω; item, percanto, decanto, &c.

'Ἐξαείρω, extollo, elevo; ab ἐξ & ἀείρω.

'Ἐξαερόω, in aërem converto; extenuo; unde ἐξαερῶσθαι, in aërem converti in aërem abire, evanescere, &c. ab ἐξ & ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, aër, &c. Vide.

'Ἐξαετὴς, ές, & ἐξαέτης, pro quo & ἐξέτης, ους, sexennis: &

'Ἐξαέτης, ές, & ἐξαέτης, ους, ὁ, Poët. sexennis. Ex ἕξ, sex, & ἔτος, ους, τό, annus.

'Ἐξαήμερος, ος, ὁ ἡ ὄν, sex dies habens, vel durans, unde τὸ ἐξαήμερον; spatium illud sex dierum quo conditus fuit mundus; Basil. ab ἕξ, sex, & ἡμέρα.

'Ἐξαθυμέω, ῶ, penitus deficior animo; exanimor; unde, ὁ ἐξαθυμῶν; exanimatus; ab ἀθυμέω, Vi.

'Ἐξαιθριόω, in aërem converto; ab αἰθὴρ, ερος, ὁ, unde, αἰθέριος, &c. Vide.

'Ἐξαιθρίζω, sereno cœlo expono; item, in sereno habeo; sub dio teneo, &c. Item, ad solem expono, insolo, &c. Vide αἰθριάζω.

'Ἐξαιματόω, in sanguinem verto; unde ἐξαιμάτωσις, ipsa actio vertendi in sanguinem; sanguinis effectio, vel generatio, &c. Vi. αἱματόω.

'Ἔξαιμος, sanguine destitutus; qui multum sanguinis effudit; exanguis, &c. Plut. ab ἐξ & αἷμα, Vi.

'Ἐξαίνυτο, abstulerat, 3. sing. imperf. verbi ἐξαίνυμι, eximo: ab ἐξ & αἴνυμι, capio.

'Ἐξαιρέθησαν, expugnati sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. Ion. verbi ἐξαιρέω, quod vide.

'Ἐξαιρεῖσθαι, præs. pass. inf. ἐξαιρεῖται, 3. sing. præs. ind. pass. ab ἐξαιρέω, tollo, quod vide.

'Ἐξαίρετον, Poët. eximiè, suprà modum, vehementer: ab

'Ἐξαίρετος, ος, ὁ, ἡ, eximius, selectus: ab ἐξαιρέω eximo.

'Ἐξαιρόμην, Dor. & Ion. pro ἐξηρόμην, 1. sing. imperf. pass. ab

'Ἐξαιρέω, eruo, tollo, evello, seligo, everto. f. ἐξαιρήσω. p. ἐξῄρηκα. a. 2. act. ἐξεῖλον. a. 2. imperat. ἔξελε, a. 2. m. ἐξελόμην, ου, ετο, eripui, a. 2. sub. m. ἐξελώμην. a. 2. inf. m. ἐξελέσθαι. Th. αἱρέω, capio.

'Ἐξαίρω, tollo, effero: f. ἐξαερῶ, & in 2. pl. ἐξαρεῖτε. p. ἐξῆρκα. prær. pass. ἐξῆρμαι. a. 1. pass. ἐξάρθην. a. 1. sub. pass. ἐξαρθῶ, ῇς, ῇ, tollatur: ab ἐξ & ἄειρω, tollo.

'Ἐξαιρόομαι, ῶμαι, in lolium vertor, seu tranleo; Theophr. ab ἐξ & αἶρα, ἡ, lolium, &c. Vi.

'Ἐξαίσιος, ος, ὁ, ἡ, iniquus, indecens: ab ἐξ & αἶσα, fors.

'Ἐξαισιόω, idem quod ἀϊσόω, memoriam alicujus aboleo; facio ut de aliquo nec sciri quippiam nec cognosci potest; deleo, extinguo, &c. ab ἄϊστος, Vi.

'Ἐξαίτασα, vel 'Ἐξαίτεσα, profilio alicunde, cum impetu prodeo, &c. Vi Th. αἴτασα.

'Ἐξαιτίομαι, ῶμαι, expeto, postulo: & passivè exposcor ad pœnam; f. ίσομαι. a. 1. m. ἐξητησάμην, ω, ατο ab

'Ἐξαιτέω, deposco, expoco ad quæstionem: ab ἐξ & αἰτέω, peto.

'Ἐξαίτησις, εως, ἡ, postulatio ad quæstionem, vel pœnam; deprecatio pro reo: a perf. pass. superioris verbi.

'Ἐξαίφνας, Dor. pro

'Ἐξαίφνης, repentè, adv. & Poët. ἐξαπίνης, ab ἐξ & αἶψα, subitò: quod ab ἀφαὼ, per Sync. pro ἀφαῶς, subitò:

bi ó: abjecto σ, quod ex α, priv. & φαίνω, offendo.

'Εξαρτίδιος, α, ον, repentinus: ab ἐξάπινης, quod vide.

'Εξαίσιος, a, 1. part. act. ab

'Ἐξαίνω, (quod & ἐξαίνομαι,) medeor: f. ἤσω. p. ηκα· ab ἐξ & ἀκέομαι, sano.

'Εξάκις, sexies. Th. ἐξ, sex.

'Εξακαθίζω, q. d. exspino; spinis privo; spinas evello, &c. ab ἐξ & ἀκανθίζω, Vi. Item, ἐξακανθόω, ῶ; idem ἀκανθόω, vide in Th. ἀκανθα.

'Εξακισμύριοι, sexagies mille, sexagenta millia; sic, ἐξακισχίλιοι, sexies mille; ut ἐξακισχίλιαι τάλαντον, sexies millium talentorum; Thucid. ἐξακισχιλίαν ἀνδρῶν ταγμα; Legio; Gloss. Unde etiam, ἐξακισχιλίοστος, sexies millesimus, &c. ab ἐξάκις μυριοι, & χιλιοι, quæ vide.

'Ἐξάκλινος, sex lectis instructus; seu sex lectulos habens; ἐξάκλινον, subst. Hexaclinon; Stibadium, torus, cœnaculum, sex lectulos epulatorios capiens; ab ἐξ, sex, & κλινη, ἡ, lectus, &c. Vi.

'Εξακμάζω, vigere desino; idem quod παρακμάζω, vigorem amitto; flaccesco, &c. Vi. ἀκμάζω.

'Εξακολθέω, ῶ, sequor, cum dat. f. ήσω. p. ἐξηκολούθηκα· ab ἐξ & ἀκόλουθος, ὁ, ἡ, pedissequus, comes.

'Εξακόσιοι, αι, α, sexcenti. Th. ἐξ, sex.

'Εξακοστός, ή, sexcentesimus: ab eod. Th.

'Εξαοστός, sexagesimus; ab eod. Th.

'Εξακούω, exaudio; unde, ἐξάκουστος, q. d. audibilis; celebris; ut ἐξάκουστος φωνη, vox quæ possit audiri; Plut. in Numa. Th. ἀκούω, Vi.

'Εξακριβάζω, & ἐξακριβόω, idem quod ἀκριβάζω, & ἀκριβόω; diligenter, & ad amussim aliquid facio, &c. ab ἀκριβης, Vi.

'Εξακρίζω, ad verticem pertingo; in cacumen evado, &c. Idem quod ἀκρίζω, id vide.

'Εξαλάω, excæco; idem quod ἀλαόω; Vi. in Themate ἀλαής.

'Εξαλαπάζω, diripio, populor: f. ἐξαλαπάξω, εις, ει, ab ἐκ & λαπάζω, seu λαπάσσω, f. ξω, evacuo.

'Εξαλαπάξαι, vastare, ejusd. a. 1. inf. act.

'Εξάλατο, Dor. pro ἐξήλατο, exiluit: a. 1. m. 3. sing. verbi ἐξάλλομαι, quod vide.

'Ἐξαλδαίνω, germino; vide ἀλδαίνω.

'Εξαλέασθαι, evitare, a. 1. inf. m. pro ἐξαλύσασθαι, per Sync. ab ἐξ & ἀλύω, idem ac Th. ἀλέω, vito: f. ήσω, p. ἤλεκα.

'Εξάλειπτρον, ου, τὸ, unguentarium vas: ab ἐξαλείφω, ungo, deleo: quod vide.

'Εξαλειφθῆναι, a. 1. inf. pass. ab

'Εξαλείφω, unguentum abstergo, deleo, obliteroj interdum, ungo: f. ψω. p. ἐξήλιφα. a. 1. pass. ἐξηλείφθην· ab ἐξ & ἀλείφω, ungo.

'Εξαλείφεια, ας, ε, ejusd. a. 1. opt. Æol.

'Εξαλείψομαι, & ἐξαλδίψομαι; idem quod ἀλέομαι, (à Th. ἀλέω; quod vide) effugio, evito.

'Εξάλειψις, εως, ἡ, obliteratio, deletio, &c. verbale ab ἐξαλείφω, Vi.

'Εξαλειπτὴς, vel ἐξαλιπτὴς, i. e. κονιάτης, χρισής; qui calce, vel alio tectorio illinit, &c. Itidem verbale ab eod. verbo.

'Εξάλιτρα, idem quod ἁλίτρα, ἡ, volutabrum, locus ubi se volutant animalia; Poll. ab ἁλίω, Vi.

'Εξάλιτος, qui sex est librarum; Aristot. ab ἐξ, sex, & λίτρα, Vi.

'Ἐξαλλαγή, i. e. μεταβολὴ, immutatio; varietas, discrimen, &c. Item, ἐξάλλαξις, εως, ἡ, deflexio, alternatio, diversitas, &c. Utrumq; à seq. verbo, ἐξαλλάττω.

'Ἐξάλλαξεν, Poët. 3. sing. a. 1. act. Ion. vel Dor. pro ἐξήλλαξεν, ab

'Εξαλλάττω, f. ξω, p. χα, immuto, differo. Th. ἀλλάσσω, muto.

'Ἐξάλλομαι, ῃ, εται, exsilio: f. ἐξαλοῦμαι. a. 1. m. ἐξηλάμην, ω, ατο. Th. ἅλλομαι, salio.

'Εξαλῶς, ab aliis diversus; insitatus, egregius; item, ἐξάλλως, peregrinum ex lib. 2. Reg. c. 6. &c. Unde adv. ἐξάλλως, alio modo & plane insitatus; insitate, item mirum in modum, vel supra modum. Suid. ex Polyb. &c. ab ἐξ & ἄλλος, Vi.

'Ἔξαλμα, ατος, τὸ, & ἐξαλσις; q. d. exultio, sive desultio; eruptio; impetus; exultus, saltus, &c. Utrumq; à præcedente verbo ἐξάλλομαι, Vi.

'Ἐξαλὸς, ὴ, ὁν, mari exemptus; extra mare positus; extans mari; (cui opponitur ὑφάλος, qui est sub mari, &c. Item è mari exiliens, &c. ab ἐξ & ἅλς, ἁλὸς, Vi.

'Ἐξάλφω, idem quod ἄλφω; invenio; (δύσκω) ab ἄλφω.

'Ἐξαμύσσω, convitior, maledico; quasi de plaustro convitia fundo, &c. ab ἐξ & ἁμάξα, Vi.

'Ἐξαμώσομαι, & ἐξαμάσω, demeto, abscindo; ab ἐξ, & ἀμάω, Vi.

'Ἐξαμαρτάνω, pecco, aberro; peccare facio: a. 2. inf ἐξαμαρτεῖν· ab ἐξ & ἁμαρτάνω, f. ήσω. p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον.

'Ἐξαμαυρόω, obscuro, obliteroj ab ἐξ & ἀμαυρόω, Vi.

'Ἐξαμβλύνω, abortio, abortum facio; &c. Item, ἐξαμβλόω, abortivum pario; abortio; conceptum abigo, &c. à Th. ἀμβλὺς, unde ἀμβλύνω, & ἀμβλόω, &c. Vi.

'Ἐξαμείβετο, imperf. Ion. ab

'Ἐξαμείβομαι, immuto: ab ἐξ & ἀμείβω, commuto: f. ψω. p. ἠμειφα.

'Ἐξαμέλγω, emulgeo, & mammam fugo &c. ab ἀμέλγω, Vi.

'Ἐξαμβλόω, idem quod ἀμβλόω, negligo: quod vide.

'Ἑξάμετρος, HEXAMETER, versus sex pedum: ab ἐξ, sex & μέτρον, mensura.

'Ἐξαμηνιαῖος, ος, ὁ, qui sex menses vivit; qui semestrem vitam agit, &c. ut Plin. de lacertis; à seq. ἑξάμηνος & βίος.

'Ἑξάμηνος, semestris; τὸ ἑξάμηνον, semestre; ἐντὸς ἑξαμήνου; intra sex menses, &c. Ab ἐξ, sex, & μὴν, vide.

'Ἐξαμιλλάομαι, ῶμαι, per contentionem exigo, vel exagito; seu ejicio; vel in certamine expello; insequor, vexo, &c. Vi. ἀμιλλάομαι.

'Ἐξαμνάος, & ἐξαμνᾶς, qui sex minarum est; ab ἐξ, sex, & μνᾶ, ᾶς, ἡ, mina; unde μναῦς, ος, ὁ, minæ pondus, vel pretium æquans, &c.

'Ἐξάμοιρον, seu ἑξάμοιρον; sexta pars; ab ἐξ & μέρος, Vi.

'Ἐξαμφοτερίζω, utraque re excido; item, in dubium pono, dubium facio, &c. ab ἀμφοτερίζω, Vi. in ἀμφότερος.

'Ἐξαναγνάσκω, perlego, legendo evolvo; Plut. in Catone Uticensi; ἐξαναγνὺς τὸ βιβλίον; ab ἐξ & ἀναγιγνώσκω, agnosco, dignosco, & simpliciter γινώσκω, item lego librum, &c. Vi.

'Ἐξαναδὺς, regressus, a. 2. part. act. ab

'Ἐξαναδύω, f. ύσω, emergo, detrecto: quod ab ἐξ, ἀνὰ & δύω, vel δῦμι, subeo.

'Ἐξαναζέω, ebullio; Æschyl. in Prometh. ab ἐξ & ἀναζέω, referveo, vel effervesco, &c. à Th. ζέω, Vi.

'Ἐξανακολυμβάω, emergo; ab ἀνακολυμβάω, emergo, vel supernato; item, transitivè, emergens affero, &c. Th. κολυμβάω, Vi.

'Ἐξαναπήρω, retraho; Vi. ἀναπήρω.

'Ἐξαναπήρω, resipisco, ad me redeo; Vi. ἀναπήρω.

'Ἐξαναλίσκω, consumo: ab ἐξ & ἀναλίσκω, absumo, quod ab ἀνὰ & ἁλίσκω, capio: f. ἀλώσω. p. ἥλωκα, & Att. ἑάλωκα. a. 2. ἥλων.

'Ἐξαναλθεὶς, ejusd. a. 1. part. pass.

'Ἐξαναπάζω, abripio; Vi. ἀναπάζω.

'Ἐξανάπτω, appendo, aut suspendo ad vel ex; ab ἀνάπτω, adalligo, religo; item, appendo, suspendo ad, ex ἀνὰ & ἅπτω, Vi.

'Ἐξαναπάω, evello, demolior, amolior, ab ἀναπάω; sursum traho, seu retraho; item, erigo, in altum tollo, sustollo; item, revello, evello, &c. Th. πάω, Vi.

'Ἐξανάστασις, εως, ἡ, resurrectio: ab ἐξανίστημι, excito: quod vide.

'Ἐξανατίθω, denuo redimio; ab ἀνατίθω, idem quod τίθω.

'Ἐξανατλῶναι, a. 2. inf. act. ἐξανατλὰς, a. 2. part. act. ab eod. verbo.

'Ἐξανατλήσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act ἐξανατλῆσαι, a. 1. inf. verbi ἐξανίστημι, quod vide.

'Ἐξανατέλλω, exorior, f. ἐξανατελῶ· ab ἐξ, ἀνὰ & τέλλω, orior, fum.

'Ἐξαναφέρω, reficio, & reparo me; convalesco; item, suffero, sustineo, &c. ab ἀναφέρω, Vi. quod inter alia signif. recreor, me reficio, &c. Vi.

'Ἐξαναχωρέω, recedo e; vide ἀναχωρέω.

'Ἐξανδραποδίσμυοι, Ion. & Att. pro ἐξανδραποδισμένοι, in servitutem abstracturi, f. ι. part. m. ab

'Ἐξανδραποδίζομαι, f. ίσομαι, mancipo, expugno: quod &

'Ἐξανδραποδισμὸς, οῦ, ὁ, direptio in servitutem

tutem: ab ἐξ & ἀνδρόποδον, mancipium: ex ἀνὴρ, vir, & πούς, pes.

'Εξενίδυσαν, egressæ sunt, 3. pl. a. 2. act. ab ἔδυν, vel a. 1. ab ἔδυσα, in ἐξαράδυα, vide.

'Εξέρχομαι, exeo, egredior; unde, ἐξαγωγή, egressus, &c. ab ἐξ, ἔρχομαι, vide.

'Εξερχόμενα, ῶν, vel, potius, ἐξερχόμεμμαι; pass. de legetibus dictum, quum jam matures centes perflatu nimio exinaniuntur, & quasi eventilantur, &c. Vi. ἐκνεμίζω.

'Εξανθέω, f. ήσω, efflorescо, pullulo, erumpo; interdum deflorescо: ab ἐξ & ἀνθέω, floreo, quod ab ἄνθος, flos.

'Εξανθίζω, f. ίσω, floridis coloribus tingo: ab eod. Th.

'Εξανίσωμα, a. 2. ind. act. ab ἐξανίστημι.

'Εξανέτειλα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐξανατέλλω, quod vide.

'Εξανέχω, eminco, assurgo: ab ἐξ ἀνὰ & ἔχω, habeo.

'Εξανῆκεν, 3. sing. a. 1. act. ab ἐξανίημι, emitto: ab ἐξ, ἀνὰ & ἵημι, mitto.

'Εξανθρωπίσαι, ad humanum cultum traducere; item, ἐξανθρωπιδιῶσαι; ex humana forma mutari: ex homine in aliam quasi naturam verti, & ex hominum numero eximi, &c. Utrumq; ab ἐξάνθρωπος, inhumanus; ferus, &c. Th. ἀνθρωπος, Vi.

'Εξανίστημι, exurgo: vide ἐξανίστημι.

'Εξανιστέναι, funditus evertere, præs. inf. ab ἐξανίστημι, quod vide.

'Εξανίστασο, -άσθω, præs. imperat. pass. ἐξανιστάς, άντος, a. 2. part. act. ab

'Εξανίστημι, excito, surgo: f. ἐξαναστήσω, a. 1. ἐξανέστησα, a. 2. ἐξανέστην, ης, η, ab ἐξ, ἀνὰ & ἵστημι, sto.

'Εξαντλέω, ῶ, exhaurio, EXANTLO: ab ἄντλος, haurio. Th. ἄντλος, sertina.

'Εξανύω, idem quod ἀνύω, perficio: f. σω. p. ἤνυχα. Dicimus & ἀνύτω, & ἀνύτω.

'Εξάπαξ, f. 1. ind. verbi ἐξάγω, educo.

'Εξαπαλαιος, qui sex palmorum est; Herodot. ab ἕξ, sex, & παλαιστή, vide.

'Εξαπαλάπτομαι, subduco me, discedo, Vi. ἀπαλλάπτω.

'Εξαπατᾷν, præs. inf. act. verbi ἐξαπατάω, quod vide.

'Εξαπάτης, blanditias, acc. pl. ab ἐξαπάτη, dolus: quod ab

'Εξαπατάω, ῶ, seduco, decipio: præs. imperat. ἐξαπάτας, ᾳ, ατέτω, άτω, f. ήσω, p. ἐξηπάτηκα. a. 1. ἐξηπάτησα. a. 1. pass. ἐξαπατήσω, ῄς, ῄ, ab ἐξ & ἀπατάω, fallo.

'Εξαπάτη, ης, ἡ, fallacia, deceptio: ab eod. them.

'Εξαπατῆσαι, a. 1. inf. act. ἐξαπάτησε, 3. sing. a. 1. act. Ion. ἐξαπάλησεν, f. 1. inf. act. &

'Εξαπατῆσι, decipiunt, Dor. pro ἐξαπατῶσι, 3. pl. præs. ab ἐξαπατάω, quod vide.

'Εξαπάφατο, 3. sing. præs. opt. imponet: ab

'Εξαπάφω, decipio: ab ἐξ & ἀπάφω, seu ἀπαφῶ, decipio: Poët. pro ἀπατάω.

'Εξαπατίσκω, Poëtic. idem quod ἐξαπατάω.

'Εξαπαπίων, fallens, ejusd. præs. part.

'Εξαπέστειλα, ας, ε, a. 1. ind. verbi ἐξαποστέλλω. vide ἀπεστειλα.

'Εξαπέλεκυς, cui sex secures & fasces præferuntur; Polyb. quales apud Romanos fuere summi post consules magistratus, &c. Alii tribunum, alii quæstorem, interpretantur; ab ἐξ, sex, & πέλεκυς, Vi.

'Εξάπινα, repentè, adv. Dicitur etiam ἐξαπίνης, Poet. pro ἐξαίφνης, quod vide.

'Εξαπιναῖος, α, ὁ, ἡ, idem cum ἐξαιφνίδιος, idem quod αἰφνίδιος, subitus, improvisus, quod ex a priv. & φαίνω, ostendo.

'Εξαπιναίως, repentè, adv. à super. voce.

'Εξαπίνας, Dor. pro

'Εξαπίνης, ex improviso, Poët. pro ἐξαίφνης. ex a priv. & φαίνω, in lucem profero.

'Εξαπλήσιος, α, ον, Ion. pro ἐξαπλάσιος, sesculpo major: Th. ἐξ, sex.

'Εξαπλόος, & per contractionem ἐξαπλοῦς; sextuplex. Unde & ἐξαπλῆ; adv. sextupliciter, &c.

'Εξαπλόω, expando, explico, explano, &c. Vi. ἁπλόω.

'Εξαποθαίνω, descendo; ex Od. μ. Vi. ἀποθαίνω.

'Εξαπόδης, ες, ὁ, & ἐξάπους, ὁ ἡ ἡ, qui ingreditur sex pedibus; vel senos pedes longus; idem quod ἑξαπέδης, & utrumq; ab ἕξ, & πούς, ποδός, pes, &c.

'Εξαποδίσομαι, expellam, præs. sub. ab ἐξαποδίομαι, quod ab ἐκ, ἀπὸ, & δίω, expello, ab go.

'Εξαποδύω, exuo; Od. ε. ἕματα σῆ' ἐξαπέδυσε, ab ἐξ & ἀποδύω, idem quod ἀποδύω, Vi.

'Εξαπόλλυμι, funditus perdo: & ἐξαπόλλυμαι, emorior, pereo: ab ἐξ, ἀπὸ, & ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω. p. ὄλεκα. prær. m. ὤλα.

'Εξαπολοίατ', Ion. pro ἐξαπόλοιντο, 3. pl. a. 2. opt. m. ab a. 2. m. ἐξαπωλόμην, ejusd. verbi.

'Εξαπονίζω, eluo, abluo ex; Od. τ. τοῦ πόδας ἐξαπένιζεν, &c. Vel idem est quod ἀπονίζω; & hoc idem cum ἀπονίπτω, qu. Vi.

'Εξαποξύω, exacuo, &c. Idem quod ἀποξύω, Vi.

'Εξαπορέομαι, ἔμαι, prorsus hæreo, & quo me vertam nescio: f. ήσομαι. a. 1. pass. ἐξηπορήθην. a. 1. inf. ἐξαπορηθῆναι, ab ἐξ, α, & πόρος, transeo.

'Εξαποστέλλω, ablego: f. λῶ. p. ἐξαπέσταλκα. a. 1. ἐξαπέστειλα; ab ἐξ, ἀπὸ, & στέλλω, mitto.

'Εξάπους, οδος, ὁ ἡ ἡ, sex pedes habens; ab ἕξ & πούς, Vi.

'Εξαποφθείρω, idem cum ἀποφθείρω; & hoc cum simplice φθείρω, & Themate φθέω, corrumpo, &c. Vi.

'Εξαπτέρυγος, sex alas habens; senis alis volans, &c. ab ἕξ, sex, & πτέρυξ, υγος, ἡ, ala, &c. Vi.

'Εξάπτω, adnecto, appendo: ab ἐξ & ἅπτω, necto: f. ψω. p. ἧφα.

'Εξάπτω, accendo, succendo; unde ἐξαψις, εως, ἡ, accensio, inflammatio, &c. ab ἐξ & ἅπτω, accendo.

'Εξάπωλος, sex pullos, seu æquileos habens; ut, ἐξάπωλον ἅρμα, currus quem sex æquilei conjugati trahunt; Herod. l. 4. ab ἕξ, sex, & πῶλος, Vi.

'Εξάρθρημα, ατος, τὸ, fractura, συάρτεμμα; ut Gal. apud Hippocr. exponit; est verbale, ab ἐξαρθρόω, exturbo, effringo, &c. Metaphoricè etiam; ἐξαρθρόω λόγοις πινά; dicitur, pro, verbis probrosis lacessere; Th. ἀράσσω, vel -πτω.

'Εξαρτυρμένος, Ion. & Att. pro ἐξηρτυμένος. exemptus, eximiè selectus, perf. part. pass. ab ἐξαρτύω, quod vide.

'Εξαρχίρτας, Ion. pro ἐξήρτο, 3. sing. perf. pass. ejusd. verbi.

'Εξαρχόμεν, vo. a persolvo; ab ἐξ & ἀρχέμεν, Vi

'Εξαρχτο, 3. sing. a. 1. m. Dor. vel Ion. pro ἐξήρκτο, verbi ἐξαίρεω, tollo, suscipio: f. ἀρῶ. a. 1. ἦρα. Th. αἴρω

'Εξάρχματα, τα, primitiæ; item, sic dicuntur exteriora membra quæ prima amputantur in truncatione corporis alicujus, &c. Item, ἐξάρχων, inceptor; princeps alicujus rei conficiendæ, &c. Utrumque ab ἐξάρχω, incipio, ausplcor; idem quod ἄρχω, Vi.

'Εξαργυρίζομαι, pecuniâ vendo, vel permuto: ab ἐξ & ἄργυρος, argentum.

'Εξαργυρισάμενος, ejusd. a. 1. part. m.

'Εξαργυρόω, redigere in pecuniam signatam, præs. inf. ab

'Εξάργυρος, ære æstimo. Th. ἄργυρος, argentum.

'Εξαρθρος, ex articulis suis emotus; Suid. Item, cui articuli naturaliter extant, & prominent; unde, ἐξαρθρέω, ῶ; articulis seu artubus emotus sum; item, ἐξάρθρημα, τὸ, luxatio, in qua totus articulus è loco suo recessit; & ἐξάρθρησις, idem; item, ἐξαρθρόω; artus suis locis emoveo; Aristot. Unde ἐξάρθρωμα, & ἐξάρθρωσις; dicitur quum os, citra fracturam, è loco suo movetur; &c. Omnia, ab ἐξ & Th. ἄρθρον, ου, τὸ, artus, articulus; unde ἀρθρόω, articulo, &c. Vi.

'Εξαριθμέω, enumero, supputo: f. ήσω. a. 1. part. m. ἐξαριθμησάμενος; ab ἐξ & ἀριθμὸς, numerus.

'Εξαρκέῖν κλεάπεσιν, sufficienter abundare fortunis: id est, tantum possessionum habere, quantum ad vitam sustentandam nobis sufficit. Ἐξαρκεῖν τῖς ἑτέρους; amicis subvenire. Th. ἀρκέω, sufficio.

'Εξαρκέσπες, sufficienter, satis: ab ἐξ & ἀρκέω, sufficio.

'Εξαρκὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, sufficiens; ejusd. Th. & comp

'Εξαρμα, τὸ, sublatio; & peculiariter pon sublatio sive elatio, cui opponitur ἔγκλισις, inclinatio, &c. Item,

tem, Ἐξαρπε, sublatio; i. e. ipse extollendi actus; item, ablatio, exemptio, &c. Utrumq; à verbo Ἐξαίρω, quod vide.

Ἐξαρμόζω, vel Ἐξαρμώττω; harmonico concentui non ium consonus; item, avello, disjungo, &c. ab ἁρμόζω, Vi.

Ἐξαρνέομαι, idem quod ἀρνέομαι, nego.

Ἐξαρνησάμενος, ejusd. a. 1. part. m.

Ἐξάρνησις, εως, ἡ, inficiatio; item, Ἐξαρνητικὸς, inficiator; ἀρνέσθαι δυνάμενος, &c. ab eod. verbo.

Ἔξαρνος, ος, ὁ, ἡ, qui aliquid negat. Th. ἀρνέομαι, nego.

Ἔξαρσις, εως, ἡ, ademptio, evulsio, elatio, &c. Vide in Ἐξαίρω.

Ἐξαρτάομαι, dependeo: ab

Ἐξαρτάνω, ῶ, f. ήσω, suspendo; annecto, devincio, attollo. Th. ἀρτάω, appendo.

Ἐξάρτημα, ατος, τὸ, appendix; item, Ἐξάρτησις, εως, ἡ, suspensio; ut Ἐξάρτην ἔχει; dependet, &c. à præced. verbo.

Ἐξαρτίζω, ablolvo, præparo: f. ίσω. p. Ἐξήρτικα. a. 1. Ἐξήρτισα. a. 1. inf. Ἐξαρτίσαι. perf. pass. Ἐξήρτισμαι, & parr. Ἐξαρτισμένος, perfecte instructus: ab Ἐξ & ἀρτίζω, perficio. Th. ἄρτος, perfectus, integer.

Ἐξαρτυμένοι, instructi, Ion. pro Ἐξαρτυμένοι, perf. part. pass. ab

Ἐξαρτύω, idem quod Th. ἀρτύω, instruo, adorno: f. ύσω. p. κα.

Ἐξάρτυσις, εώς, ἡ, apparatus, instructio; ἡ παρασκευή) à præced. verbo.

Ἐξαρχῆς, pro Ἐξ ἀρχῆς, ab initio.

Ἔξαρχος, ος, ὁ, inceptor, princeps, præcentor: &

Ἐξάρχω, idem ac simplex ἄρχω, incipio, auspicor: ab Ἐξ & ἀρχὴ, initium, principatus.

Ἕξας, ἁδος, ἡ, numerus senarius. Th. Ἕξ, sex.

Ἐξασθενέω, ῶ, ad languorem usq; debilitor; viribus deficior, &c. Item, Ἐξασθενίζω, debilito, &c. Utrumq; ab ἀσθενὴς, & ἀσθενέω, &c. Vi.

Ἐξασκέω, ῶ, f. ήσω, exerceo, exorno, perpolio. Th. ἀσκέω, exerceo.

Ἐξάστερος, Pleiades; à sex stellis, licet septem videantur; Eust. ex Arato; ab Ἕξ, sex, & ἀστὴρ, ἐρος, ὁ, stella, Vi.

Ἐξασίαις, villos vocant pannorum textilium: fortè ab Ἐξάδων, à ξέω, rado, carmino.

Ἐξάστιχος, senis constans ordinibus seu versibus; unde hexastichum hordeum dicitur, apud Colummellam, lib. 2. c. 9. ab Ἕξ, sex, & στίχος, Vi.

Ἐξαστράπτω, emico, refulgeo: f. ψω. p. Ἐξήστραφα; ab Ἐξ & ἀστράπτω, f. figuro.

Ἐξαστυλος, ος, ὁ ἡ, ἡ, sex columnas habens; Vitruv. lib. 3. c. 1. ab Ἕξ, sex, & στύλος, ου, ὁ, columna, Vi.

Ἔξατος, indemnis; quasi Ἔξω ἄτης, qui incolumis evasit; qui defunctus est malo, item sanus, &c.

Ἐξαυθρεία, exauthoratio; Suid. ἐλευθερία ἀπὸ στρατείας; vox ex Latino facta

Ἐξαυαίνω, idem quod ἀυαίνω, arefacio. Th. αὔω, idem.

Ἐξαυγὴς, splendens, candens; Eurip. ab Ἐξ & αυγὴ, Vi.

Ἐξαύδα, dic, præs. imperat. ab

Ἐξαυδάω, eloquor: f. ήσω; ab Ἐξ & αὐδάω, loquor. Th. αὐδὴ, vox.

Ἐξαῦδις, idem cum sequente Ἐξαῦτις, vide.

Ἐξαυλέω, ῶ, propriè, extibio; unde, Ἐξαυλημένος, q. d. extibiatus; Metaphoricè de inveteratis rebus dicitur; ut docet Etym. Item, Ἔξαυλος, cui tibia exempta aut effracta est; qui tibiæ sonum amplius non edit, &c. ab Ἐξ, priv. & αὐλὸς, tibia, Vi.

Ἐξαύξω, sive Ἐξαυξάνω, exaugeo; auctius reddo; seu supra modum augeo, &c. ab αὔξω, & αὐξάνω, quæ vide.

Ἔξαυτῆς, eodem momento, continuò: q. ab Ἐξ & αὐτῆς, (sc. ὥρας.) Th. αὐτὸς, ipse.

Ἐξαῦτις, pro quo αὖτις, rursus, denuò, adv. Th. est ἄυ, rursus.

Ἐξαυχενίζομαι, unde, Ἐξαυχενισμὸς, excervicatio, & contumacia pervicax; ex Hieron. in cap. 3. Nah. Proph. ab Ἐξ & αὐχενίζω, cervicem incido, vel frango, &c. ab αὐχὴν, ένος, ὁ, cervix, &c.

Ἐξαυχμέω, ῶ, idem quod αὐχμέω, & αὐχμάω, areo pro æstu; item, squaleo, &c. Sic, Ἐξαυχμῶσαι; squallescere, exarescere; & Ἐξαυχμῶσις, exsiccatur, &c. quasi ab Ἐξαυχμόω, à Th. αὐχμὸς, Vi.

Ἐξαύω, accendo, torreo, ab ἄυω, idem.

Ἐξαφόροι, qui sexi aliquod onus gestant; Vitruv. l. 10. 8. Item, Ἐξάφορον; dicitur lectica quæ à sex servis gestatur, &c. ab Ἕξ, sex; & φέρω, fero; unde φορὸς, ferens; & φορὰ, latio, &c. Vi.

Ἐξαφύω, exhaurio. Th. ἀφύω, haurio.

Ἐξάχειρ, qui sex manus habet; ut Ἐξάχειρ ἄνθρωπος; Lucian. ab Ἕξ, sex, & χεὶρ.

Ἐξαχῆ, sexies; sex modis, seu in sex partes; ab Ἕξ, sex. Unde etiam, Ἐξαχὼς, sexies divisus, &c.

Ἐξάχοες, ὁ ἡ ἡ, sex congiorum capax; ut Ἐξάχοες ὑδρία, &c. ab Ἕξ, sex; & χοὺς, χόες, congius; mensura liquidorum, continens sextarios sex, seu libras novem, &c.

Ἔξαψις, inflammatio, &c. Vide in Ἐξάπτω, incendo.

Ἐξέβλαγον, ες, ε, profligavi, a. 2. ind. verbi ἐκβάλλω, ejicio, quod vide.

Ἐξέβη, per Sync. pro Ἐξέβησαν, exierunt, 3. pl. a. 2. act. Ἐξέβλω, verbi ἐκβαίνω, ab ἐκ & βαίνω, eo: f. βήσομαι. a. 2 ἔβλω.

Ἐξεβλάζοντο, 3. pl. imperf. ab ἐκβλάζομαι, vi adigo. Th. βία, vis.

Ἐξεγγύα, ῶ, sponsione & fidejussione aliquem inter custodias existentem, vel futurum libero; unde in voce media, Ἐξεγγῶμαι, expromitto; & Ἐξεγγυάμενος, expromissor, fidejussor; item, Ἐξεγγύησις, vadimonium, fidejussio, sponsio, &c. ab ἐγγυάω, Vi.

Ἐξεγείρομαι, exurgo: &

Ἐξεγείρω, excito, suscito: f. Ἐξεγερῶ. p. Ἐξήγερκα. a. 1. Ἐξήγειρα. ab Ἐξ & ἐγείρω, excito.

Ἐξεγένοντο, procreati sunt, 3. pl. ab Ἐξεγίνομαι, a. 2. m. verbi ἐκγίνομαι; ab ἐκ & γίνομαι, nascor, quod vide.

Ἐξέγεντο, Ion. & Poët. pro Ἐξέγενοντο, 3. pl. imperf. per Sync. pro Ἐξεγενείοντο, ab Ἐξεγείομαι, per Sync. pro Ἐξεγειόμην, excito. Th. ἐγείρω, excito.

Ἐξεδεχόμην, ε, ετο, exspectabam, imperf. m. verbi ἐκδέχομαι. f. ἐκδέξομαι. p. ἐκδέδεγμαι; ab ἐκ & δέχομαι, capio, accipio.

Ἐξεδίκησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκδικέω, vindico: f. ήσω. p. ἐκδεδίκηκα. a. 1. Ἐξεδίκησα. a. 1. imperat. ἐκδίκησον, άτω. a. 1. inf. ἐκδικῆσαι; ab ἐκ & δίκη, jus.

Ἐξέδοτο, 3. sing. a. 2. m. Ἐξεδύμην, σο, το, elocavi: verbi ἐκδίδωμι, f. ἐκδώσω. Th. δίδωμι, do: a. 2. ἔδων.

Ἐξέδρα, ας, ε, EXEDRA: ab Ἐξ & ἕδρα, sella. Th. ἕζομαι, sedeo.

Ἔξεδρος, ος, ὁ, ἡ, loco suo emotus, expulsus: ab iisd.

Ἐξέδυσαν, exuerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἐκδύω, exuo: f. ἐκδύσω. a. 1. m. Ἐξεδυσάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. ἐκδύσασθαι, ab ἐκ & δύω, vel δῦμι, subeo: a. 2. ἔδυν.

Ἐξέδω, EXEDO. Th. ἔδω,

Ἔξεεν, radebat, 3. sing. imperf. verbi ξέω, rado: f. ξέσω.

Ἐξεθαμβήθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ἐκθαμβέομαι, -ῆμαι, expavesco, attonitus sum: ab ἐκ & θάμβος, stupor, pavor.

Ἐξέθεντο, exposuerunt, 3. pl. a. 2. ind. m. ab Ἐξεθέμην, σο, το, verbi ἐκτίθημι. Th. τίθημι, pono.

Ἐξέθλιψε, expressi, a. 1. ind. act. verbi ἐκθλίβω. Th. θλίβω, tero.

Ἐξέθορε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐκθορέω, prosilio: & ab ἐκ & θορὼ, seu θορέω, salio.

Ἐξεθρέψατο, eduxit, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐκτρέφω; ab ἐκ & τρέφω, f. θρέψω, alo, nutrio.

Ἔξει, pro Ἔξιθι, Att EXI, præs. imperat. ab Ἔξειμι, q. ab Ἐξέω, EXEO, ab Ἐξ & εἶμι, eo.

Ἕξει, habebit, 3. sing. f. 1. verbi ἔχω, habeo. f. Ἕξω, & σχήσω. p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. a. 2. sub. σχῶ.

Ἐξειδέναι, pernoscere; probe cognitum habere & perspectum, &c. ab Ἐξ & εἰδέναι, Vi.

Ἐξείδιον, sive Ἐξίδιον, ου, τὸ, q. d. habitulus; Etym. est diminutivum; ab Ἕξις, habitus, &c. Vi.

Ἐξείης, Poët. pro Ἐξῆς, deinceps, ordine; adv. q. ab ἔχω.

Ἐξεικάζω, effingo, effigiem alicujus exprimo; item, assimilo; ad similitudinem alicujus facio, &c. Sed Ἐξεικάζομαι, accipitur interdum pro similis fiam; Xen. Pæd. 1. ab Ἐξ & εἰκάζω, Vi.

Ἐξεικονίζω, ex exemplari Iconice exprimo seu effingo; omnibus lineamentis ad exemplar effingo; Vi. εἰκονίζω.

Ἐξείλε, 3. sing. a. 2. act. Ἐξείλετο, 3. sing. a. 2. m. ab Ἐξαιρέω: vide Ἐξαιρέομαι.

Ἐξειλέω,

Ἐξειλία, explico, evolvo; ut ἐξειλεῖν τὴν βίβλον, revolvere librum, &c. Item apud Alexandrinos dicitur ἐξειλεῖσθαι, pro ἐκφυγεῖν, effugere, &c. Etym. ab ἐξ & εἰλέω, vide. Unde etiam est ἐξειλύω, idem quod εἰλύω; V.

Ἐξείλκυστα, ας, ε, a. 1. ind. act. ab ἐξέλκυσα, extraho. Th. ἕλκω, traho.

Ἐξείλλω, exponitur, possessione ejicio, ex Dem. ab ἐξ & εἴλλω, sive εἴλω, idem cum Th. εἰλέω; i. e. in angustum cogo, coarcto, &c. V.

Ἐξειλόμην, ὑ, ετο, exemi, a. 2. ind. m. verbi ἐξαιρέω, eximo. f. ἑσω. ab ἐκ & αἱρέω, capio. f. ἑσω. p. ἥρηκα, a. 2. εἷλον.

Ἔξειμι, vel ἐξίκμι, exeo, egredior, præs. inf. ἐξιέναι. a. 2. act. ἐξ-ον, ες, ε, a. 2. part. ἐξιών, όντ-ος, a. 1. Att. ἐξήεσα, egressus sum: ab ἐξ & εἶμι, vel ἴκμι, eo.

Ἔξεινα, licere, fas esse, præs. inf. ab ἔξ-εστι, licet, impersonal. ab ἐξ & εἰμι, sum.

Ἐξείνισα, hospitio excepi, a. 1. ind. verbi ξενίζω, pro ξενίζω, f. σω, p. ἐξένικα. Them. ξεν-ος, & Poët. ξείν-ος, hospes.

Ἔξειπε, dixi, a. 1. act. &

Ἐξέιπον, ἔξειπε, ἐξείπω, ἐξειπεῖν, ἐξειπών, a. 2. act. &

Ἐξείπω, dicam, a, 1. sub. act. ab ἐξέπω· ab ἐξ & ἔπω, dico. a. 1. εἶπα.

Ἐξειπεῖν, est, loqui, proloqui: item, renunciare, efferre, evulgare, prodere, &c. ab ἐξ & εἰπεῖν; V.

Ἐξειργασμένος, η, ον, perf. part. pass. ab ἐξεργάζομαι, elaboro. f. άσομαι. p. εἴργασμαι. Th. ἔργον, opus.

Ἐξειργεσθαι, vel ἐξέργεσθαι, cohiberi: ab

Ἐξείργω, f. ξω. p. χα, cohibeo, excludo. Th. εἴργω, arceo.

Ἐξείερμαι, Ionice, pro ἐξέρομαι, interrogo; idem quod ἔρομαι; vide.

Ἐξεισύσαι, Ion & Poet. pro ἐξερύσαι, a. 1. i. f. ab ἐρύω, traho. f. σω.

Ἐξερύω, cum ι, inserto, pro ἐξρύω, (scut, εἰσρύω, etiam dicitur pro ἐρύω, vide:) extraho.

Ἐξέρεσθαι, f. ἐξερῶ. Ex ΣΕΡΩ. Th. ἔρομαι, necto.

Ἐξεὶς, qui emisit, a. 2. part. act. ab ἐξίημι, emitto, a. 2. ἔξ-ην· ab ἐξ & ἵημι, mitto. f. 1. ἥσω.

Ἔξεσ, habebis, Dor. ἔξεις, 2. sing. f. 1. verbi ἔχω, habeo. f. ἕξω, imperfect. εἶχον.

Ἔξεται, prodit, 3. sing. præs. ab ἔξειμι. Th. εἶμι, eo. a. 2. ἶον.

Ἐξεκαύθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ἐξεκαύθην, exarsi verbi ἐκκαίω, exuro. f. ἐκκαύσω. a. 1. ἐξέκαυσα. ab ἐκ & καίω, uro. a. 2. ἔκαον.

Ἐξεκέντησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκκεντέω, transfigo. f. ήσω, p. ἐκκεκέντηκα· ab ἐκ & κεντέω, pungo.

Ἐξεκένωσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκκενόω, exinanio. Th. κενὸς, vacuus.

Ἐξεκκλησίαζα, f. άσω, concionem convoco, congrego. ab ἐξ & ἐκκλησιάζω. Them. καλέω voco.

Ἐξεκλάσθησαν, ης, & in 3. pl. ἐξεκλάσθην, a. 1. ind. pass. verbi ἐκκλάω, defringo. f. άσω. p. ἐκκέκλακα, perf. pass. ἐκκέκλασμαι· ab ἐκ & κλάω, frango.

Ἐξεκλείσθην, ης, ἡ, exclusus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἐκκλείω, excludo. f. είσω, p. ἐκκέκλεικα, a. 1. ἐξέκλεισα, perf. pass. ἐκκέκλεισμαι, σαι, σται, ab ἐκ & κλείω, claudo.

Ἐξέκλεψεν, furatus est, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐκκλέπτω. ab ἐκ & κλέπτω, furor. f. ψω. p. φα. p. m. κέκλοπα.

Ἐξεκλίνατε, 2. pl. a. 1. ind. act. verbi ἐκκλίνω, deflecto, quod vide. & ἐξέκλιναν. 3. pl. a. 1.

Ἐξεκόλαψα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκκολάπτω, exculpo, tundendo eximo. ab ἐκ & κολάπτω, tundo, excavo. f. ψω. p. κεκόλαφα.

Ἐξελάθου, Poët. τῆ α Epenthesi, pro ἐξελάν, præs. inf. verbi ἐξελάω, expello: quod vide. hinc 3. pl. præt. ἐξελάσκε· ab ἐξ & ἐλάω, Poët. pro ἐλαύνω, agito.

Ἐξέλαθον, & Poët. ἐκλέλαθον, a. 2. verbi ἐκλήθω vel ἐκλανθάνω, obliviscor. Th. λήθω, lateo, f. λέσω.

Ἐξεμύσω, ῶ, oleo perungo, & imbuo: Item, in oleum, verto; Theophr. de caus. Plant. l. 6. ab ἐξ & ἐλαία, olea, oliva; unde ἐλαιόω, olivo, olivas colligo.

Ἐξεμάμβανε, 3. sing. imperf. verbi ἐκλαμβάνω. Th. λαμβάνω, capio.

Ἐξεμάσιση, expellunt, 3. pl. ind. præs. verbi ἐξελάω· quod vide.

Ἐξελάσας, a. 1. inf. ἐξελάσαι, qui abegit, a. 1. part. ἐξέλασε, 3. sing. a. 1. ind. verbi ἐξελαύνω, quod adeas.

Ἐξέλασις, εως, ἡ, expeditio, profectio: &

Ἐξέλασις, ιῶ, ἡ, expulsio, discessus. Th. ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

Ἐξέλασσεν, Poët. & Ion. pro ἐξέλασεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐξελαύνω, expello. ejusd. verbi.

Ἐξελαύνουσι, 3. pl. ind. præs. ab

Ἐξελαύνω, expello, conflo, facio. Th. ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

Ἐξέλαω, f. άσω, & Att. ἐξῶ, p. ἐξέλακα, & Att. ἐξήλακα, Poët. pro ἐξελαύνω, expello, abigo. Them. ἐλαύνω, agito.

Ἔξελε, erue, a. 2. imperat. act. ab ἐξεῖλον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἐξαιρέω. Dicimus & ἔξελε pro ἔξελε, Ion. & ἔξελον, pro ἐξεῖλον, a. 2. ind. hinc ἐξελεῖν, a. 2. i. f. ἐξελὼν, a. 2. part. ab ἐξ & αἱρέω, capio.

Ἐξελέγχομεν, 1. pl. præs. ind. act. & ἐξελεγχόωσι, 3. sing. imperat. pass. ab

Ἐξελέγχω, redarguo, convinco, f. γξω. p. ἐξήλεγχα, a. 1. ἐξήλεγξα, a. 1. inf. ἐξελέγξαι· ab ἐξ & ἐλέγχω, arguo. f. ξω.

Ἐξέλεθ', delegit, 3. sing. a. 2. m. Ion. pro ἐξέλετο, verbi ἐξαιρέω· vide ἐξελόμην.

Ἐξελέξω, elegeris, 2. sing. a. 1. m. verbi ἐκλέγω. Them. λέγω, dico, eligo. f. λέξω. p. λέλεχα.

Ἐξελέσθαι, eripere, a. 2. inf. m. ab ἐξαιρέω, eximo, tollo, a. 2. ἐξέλετ· ab ἐξ & αἱρέω, capio. f. αἱρήσω. p. ἥρηκα. a. 2. εἷλον.

Ἐξελεύθερος, libertus; quidam exponunt, liberinus; (ut ἐξελευθερικὸς, est libertinus, liberti filius; Plut.) Unde ἐξελευθερία, ας, libertum facio; libertate dono, manumitto, &c ab ἐξ, & ἐλεύθερος; vide.

Ἐξέλθωσις, εως, ἡ, exitus; (& ἐξέλευσις, idem) ab ἐξέρχομαι; quod vide.

Ἐξελθύσομαι, f. 1. m. verbi ἐξέρχομαι, egredior: ab ἐξ & ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλυθον, & per Syncop. ἦλθον, a. 2. inf. ἐλθεῖν, p. m. ἦλυθα, & Att. ἐλήλυθα.

Ἐξελήλακαν, expulerunt, Ion. & Att. pro ἐξελήκασι, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi ἐξελάω, quod videas. Them. ἐλαύνω, agito.

Ἐξελήλυθα, exii, præt. m. Att. inf. ἐξεληλυθέναι. & part. ἐξεληλυθώς· ab ἐξέρχομαι· vide ἐξελύσομαι.

Ἐξελθεῖν, exire, a, 2. inf. act. verbi ἐξέρχομαι· ab ἐξ & ἔρχομαι, venio.

Ἐξελθὼν, a. 2. part. act. n. g. ἐξελθοῦσα, f. g. ab eod. verbo & Th.

Ἐξέλθω, a. 2. sub. & 1. pl. ἐξέλθωμεν, ἐξέλθωσι, 3. pl. ἐξελθῶν, a. 2. part. ejusd. verbi.

Ἐξέλιπον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἐκλείπω, derelinquo: ab ἐξ & λείπω, linquo. f. ψω. a. 2. ἔλιπον.

Ἐξελίσσω, vel ἐξελίττω, evolvo, explico: unde etiam verbale, ἐξελιγμὸς; item, ἐξελισμὸς, & ἐξελίξις, evolutio, explicatio; vocabula sunt militaria de acie explicata in orbem, &c. Vide ἐλίσσω.

Ἐξελκόω, exulcero, & ἐξέλκωσις, exulceratio, &c. à Th. ἕλκω, unde ἑλκόω, &c. V.

Ἐξελκυσμὸς, idem quod ἐξολκὴ, extractio, &c. Verbalia ab ἐξελκύω, & ἐξέλκω, quæ sequuntur.

Ἐξελκύω, f. ύσω, &

Ἐξέλκω, abstraho, exstraho: imperf. ἐξέλκον, f. ἐξέλξω, præs. part. pass. ἐξελκόμενος, abstractus: ab ἐξ & ἕλκω, traho.

Ἐξελλωίζω, Græcum facio; vel etiam à Græcis derivo, à Græco duco, &c. Plut. in Numa; Bud. interpr. ad Græcorum ritum formamque instituo; ad Græcam facundiam exacte enuntio, &c. ab ἐξ, & ἑλλωίζω; vide.

Ἐξελόμην, deripui, pro ἐξειλόμην, ὑ, ετο, a. 2. m. Ion. verbi ἐξαιρέω, ab ἐξ & αἱρέω, capio. f. ήσω, a. 2 εἷλον.

Ἔξελον, pro ἔξειλον, eripui, a. 2. ind. Ion. ejusdem verbi ἐξελεῖν, a. 2. imperat. m.

Ἐξελῶ, eximam. f. 2. act. verbi ἐξαιρέω. ἐξέλωμαι, a. 2. sub. m. Th. αἱρέω, capio. a. 2. εἷλον.

Ἐξελῶσαι, expellent, est f. 1. Att. pro ἐξελάσουσι, verbi ἐξελάω vel ἐξελαύνω, abigo. Th. ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

Ἐξέμαξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκμάσσω, abstergo, imperf. ἐξέμασσον, f. ἐκμάξω, a. 1. part. act. ἐκμάξας, ασα, αν. Th. μάσσω, idem.

Ἐξέμην, & ἐξέμμαι, emisisse, Ion. & Dor. pro ἐξεῖναι, a. 2. inf. verbi ἐξίημι vel ἔξεμι. a. 2. ἔξ-ην· ab ἐξ & ἵημι, mitto.

Ἐξέμμεν, servare. f. 1. inf. Ion. pro ἔξειν, verbi ἔχω, teneo. f. ἕξω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον.

Ἐξεμέω, evomo, reddo vomitione, &c. ab ἐξ, & ἐμέω; vide.

Ἐξεμπόδων,

'Εξεμπεδάω, constanter observo & saucio; Xen. ab ἐμπεδάω, V.

'Εξεμπολάω, divendo, negotior in alia loca, transfigo mercem aliò, &c. ab ἐμπολάω, negotior, &c. V.

'Εξεμπολημένος, η, ον, venditus, Ion. pro ἐξεμπεπολεμένος, perf. part. pass. verbi ἐξεμπολέομαι. Th. πωλέω, vendo.

'Εξεναίερ, f. αερῶ, idem ac Th. ἐναίερ, interficio.

'Εξεναντίας, adverb. & divisim ἐξ ἐναντίας, ex adverso, adversùm: ab ἐναντίος, idem ac ἀντίος, adversus, quod ab ἀντί, pro.

'Εξεναρίζω, f. ίξω, idem ac simplex ἐναρίζω, & Th. ἐνάω, interficio.

'Εξενάεικε, interfecit, ejusdem a. 1. ind.

'Εξενέγκατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. ἐξενεγκεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἐκφέρω, effero, promo. f. 1. ἐξοίσω, a. 1. ἐξήνεγκα. a. 1. imperat. ἐξένεγκον, ἄτω. a. 1. part. ἐξενέγκας, ασα, αν, gen. αντος, a. 2. ind. act. ἐξήνεγκον, ες, ε ab ἐκ & φέρω, f ro.

'Εξενείκαι, Poët. pro ἐξενέγκαι, a. 1. inf. Sic ἐξενείκας, pro ἐξενέγκας, a. 1. part. ejusd verbi.

'Εξενέπω, edico, eloquor; ut ἐξενέπομαι, eloquar; Dyonysius de situ orbis: ab ἐνέπω; vide.

'Εξένδυσε, subduxit, a. 1. act. ab ἐκνδύω, f. δύσω enato, elabor. Them. ῥύω, innuo.

'Εξενεχθείς, είσα, έν, & Ion. ἐξενειχθείς, εῖσα, a. 1. part. pass. ἐξενεχθήσομαι, η, ε-ται, f. 1. ind. pass. ab ἐκφέρω: vide ἐξενέγκατε.

'Εξενεχυριάζω, pigneror; pignora capio, &c. idem quod ἐνεχυριάζω; V.

'Εξενιωσιγμένος, η, ον, Ion. pro ἐξενιωσμένος, exportatus, perf. part. pass. verbi ἐκφέρω, effero. Th. φέρω.

'Εξενίωσαν, ας, ε, & in 1. pl. ἐξενιώσαμεν, perf. m. ejusd. verbi.

'Εξένυσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκνύσω, evigilo; quod vide.

'Εξένδυτες, Dor. pro ἐξίλθυσις, exeas, 2. sing. a. 2. opt. ἐξερθοίστε, Dor. pro ἐξελθοῖστε, a. 2. part. f g. verbi ἐξήρχομαι. Th. ἐρχομαι, verio. Sic ἐξενδών, pro ἐξελθών.

'Εξένισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ξενίζω, hospitio recipio. f. ίσω. p. ἐξένικα. Th. ξένος, hospes.

'Εξέννυμι, & ἐξεύννυμι, exuo, depono, &c. ab ἐξ, & ἔννυμι. V.

'Εξεντβίζω, exentero, eximo intestina, &c. Item, medullam eximo; ut ἐξεντβίζεται, ὁ ἐλλέβορος; ex helleboro medulla eximitur, veratrum emedullatur, &c. Dioscor. l. 4. cap. 142. & ἐξ, & ἔντερον, intestinum; undè ἐντερόω, exentero, &c. V.

'Εξέντο, exemerunt, 3. pl. a. 2. m. verbi ἐξέλω, a. 2. m. ἐξέμαν. Them. ἵημι, mitto.

'Εξεπάδω, verbum ἐξεπάδην, seu ἐξεπάδεσα, significat, excantare vel excantari; seu incantationibus permulcere & delinire, seu permulceri, & deliniri, &c. ab ἐξ & ἐπάδω: vide.

'Εξεπαίρω, idem fere quod ἐπαίρω, extollo, effero, subveho in altum: item, effero animo, &c. Item impello, induco, incito, accendo, stimulo, &c. Vide ἐπαίρω.

'Εξέπαρδον, & per Metath. ἐξέφαρδον, a. 2. ind. act. verbi ἐκπέρθω, devasto, f. ἐκπέρσω: ab ἐκ & πέρθω, vasto.

'Εξέπεσον, a. 2. ind. act. verbi ἐκπίπτω, excido. f. ἐκπέσσω. p. ἐκπέπτωκα. a. 1. ἐξέπεσα, a. 2. sub. ἐκπέσω, ης, η, & in 3. pl. ἐκπέσωσι, a. 2. inf. ἐκπετεῖν. Them. πίπτω, cado.

'Εξεπέτασε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκπετάννυμι, expando. f. ἐκπετάσω: ab ἐκ & πετάω, seu πετάννυμι, f. άσω, pando, explico.

'Εξέπιπε, 3. sing. imperf. verbi ἐκπίπτω, excido. Th. πίπτω, cado. f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

'Εξεπίσταμαι, σαι, ται, probè novi, calleo, praf. ind. ab ἐξ & ἐπίσταμαι, scio. f. ἐπιστήσομαι, quod ab ἐπὶ & ἵσταμι, scio.

'Εξεπίστευ, Ion. pro ἐξεπίστασαι, vel ἐξεπίστη, scis, 2. sing. præs. ejusdem verbi.

'Εξεπιτηδές, consultò, datâ operâ, adv. ab ἐξ & ἐπιτηδές, έος, ὁ, ἡ, idoneus, aptus.

'Εξεπορέχω, excurro in alios; Arat. ab ἐξ, & ἐπορέχω, percurro, incurro, incido, incursio, &c. ex ἐπὶ, & ὀρέχω; vide.

'Εξεπλάγησαν, a. 2. ind. pass. ab ἐκπλήσσω, percello. f. ξω. ab ἐκ & πλήσσω, vel -πτω, percutio. f. ξω.

'Εξέπλη, 3. sing. imperf. verbi ἐκπλέω, enavigo. f. ἐκπλεύσω: ab ἐκ & πλέω, navigo. a. 1. m. ἐκπλευσάμην.

'Εξεπλήσσοντο, percellebantur, 3. pl. imperf. pass. verbi ἐκπλήσσω, percello; quod vide.

'Εξεπόνασα, Dor. pro ἐξεπόνησα, elaboravi, a. 1. ind. act. verbi πονέω, laboro. Th. πένομαι.

'Εξεπραθόμην, deprædati sumus, 1. pl. a. 2. act. ἐξεπραθόμεν, per Metathes. pro ἐξέπαρδον, a. 2. ind. verbi ἐκπέρθω. Th. πέρθω vasto. f. 2. πραθῶ.

'Εξέπτη, evolavit, a. 2. ind. act. verbi ἐξίπτημι, f ἐκπτήσω, a. 2. ἐξέπτην, ab ἐξ & ἵπταμαι, volo, as.

'Εξεπόθη δέ, exponitur, impotem animi esse; à Th. πόος, vide. Undè ἐκποέω, exterreo, obstupefacio, &c.

'Εξέραμε, ατος, τὸ, vomitus: ab

'Εξεράω, evacuo, expromo. f. άσω, p. ἐξήρακα. Them. ἦρα, ας, ἡ; terra.

'Εξέραμα, ατος, τὸ; (idem quod ἐξέραμα) id quod evacuatum seu ejectum est: item, vomitus, i. e. cibus, qui vomitu rejectus & evacuatus est; 2 Per. c. 2. est verbale ab ἐξεράω, quod ab ἐκῶ; undè ἐκέσαι, inanire, deplere, &c. ab eod. Th.

'Εξεράζομαι, absolvo, perficio; item everto, occido f. άσομαι. p. ἐξήρασμαι: ab ἐξ & ἐράσμαι, operor. Th. ἔργον, opus.

'Εξέραδεν, ejusd. a. 1. part. pass. n. g.

'Εξέρασμος, Ion. pro ἐξέρασμος, f ctus, ejusd. perf. part.

'Εξέρασις, ας, ἡ, elaboratio, absolutio: &

'Εξεργαστικός, ἡ, ad perficiendum idoneus: ab ἐργάσομαι, quod vide.

'Εξερέεινεν, interrogabat, 3. sing. imperf. ab

'Εξερεείνω, idem quod ἐξερέω, eloquor, perquiro: item interrogo. Them. εἴρω, dico.

'Εξερείπω, prosterno, everto. Them. ἐρείπω, everto.

'Εξερείψας, 3. sing. a. 1. ejusd. verbi.

'Εξερέομαι, & ἐξέρομαι, pro quo ἐξείρομαι, etiam Ion. interrogo, scisciter: ab ἐξ & ἐρέω, dico. Th. εἴρω, idem.

'Εξερέοντο, interrogabant, ejusd. 3. pl. imperf.

'Εξέρευγμα, τὸ, id quod ructu ejectum est, quod eructatum est, &c. ab ἐξερεύγω, & ἐξερεύγομαι, eructo, prorumpo, effundo; à Th. ἐρεύγω. V.

'Εξερεύνα, penitus scruror. f. ήσω. p. ἐξηρεύνηκα. a. 1. ἐξηρεύησα: ab ἐξ & ἐρεύνα, f. ήσω, indago, vestigo.

'Εξερεύνησις, εως, investigatio, indagatio; item, ἐξερευνητής, οῦ, ὁ, indagator, investigator, scrutator, &c. Utrumque verbale à præced. verbo.

'Εξερέω, dico, vel eloquar per fut. item perquiro: ab ἐξ & ἐρέω, idem quod Th. εἴρω, dico.

'Εξερυθιόωμαι, Suid. exponit, redimo, autoro; item, mercede allicio, &c. ab ἐρυθιόω. V.

'Εξερυπόντες, a. 2. part. act. ab ἐξερείπω, idem quod Th. ἐρείπω, cado, everto. f. ψω. a. 2. ἤερυπον.

'Εξέρυσμαι, idem quod ἐξερύομαι, interrogo. V.

'Εξέρπω, erepo, prorepo; à Th. ἕρπω, vide. Undè etiam ἐξερπύζω, idem; vide ἐρπύζω.

'Εξερράγη, erupit, 3. sing. a. 2. ind. pass. ab ἐκ & ῥήσσω, seu ῥήγνυμι, frango, f. ξω. a. 2. ἔρραγον.

'Εξέρρεα, exeo in malam rem; ut ἐξέρρεγαίας exi de terra, abi in malam rem; Eurip. à Th. ἔρρω. V.

'Εξερυθρός, valde ruber, erubescens, ruber admodum, &c. ab ἐξ, intens. & ἐρυθρός; vide.

'Εξέρυσ', pro ἐξέρυσε, extraxit, a. 1. ind. act. ἐξερύσαι, a. 1. inf. ἐξερύσας, a. 1. part. ab

'Εξερύω, extraho. Them. ἐρύω, fœm. ἐρύσω, traho.

'Εξέρχομαι, exeo, egredior: imperf. ἐξηρχόμην, ης, ετο, f. ἐξελεύσομαι, a. 2. act. ἐξῆλθον, ες, ε, a. 2. imperat. ἔξελθε, έτω. a. 2. sub. ἐξέλθω, ῃς, ῃ, a. 2. inf. ἐξελθεῖν, a. 2. part. ἐξελθών, ὄσα, όν: prat. m. ἐξήλυθα, & Att. ἐξελήλυθα, pluso. p. ἐξεληλύθειν, εις, ει. Th. ἔρχομαι, venio.

'Εξερρέφω, deflecto; Theocr. Idyll. 26. Th. ἐρρέφω. V.

'Εξεσίω, exedo, erodo, &c. ab ἐδίω; vide.

'Εξεστε, 3. sing. a. 1. verbi ξέω, rado. f. έσω. p. ἔξεσκα.

'Εξεσία, ας, ἡ, &

'Εξεσίη, ης, ἡ, Ion. pro ἐξεσία, legatio, ab ἐξ & ἵημι, mitto.

'Εξεσις, ιος, ἡ, Ion. & Poët. pro ἔξοδος, expulsio: παρὸν τὸ ἐξέναι, τὸ ἐκβάλλειν, ejicere.

'Εξέσκληκα, perf. act. verbi ἐκσκλέω, exarefacio: quod ab ἐκ & σκλέω pro σκελέω,

σκελέω, per Sync. idem quod σκέλλω, exicco, arefacio.

Ἐξέσμην, 1. sing. vel 3. pl. imperf. Ἐξέσμαν, ἀν· verbi ἐκσμάω, extergo: ab ἐκ & σμάω, seu σμέω, abstergo.

Ἐξέσπασε, retraxit, 3. sing. a. 1. ind. ab ἐκσπάω, quod ab ἐκ & σπάω, traho, f. σάσω, a. 1. ἔσπασα.

Ἐξεστηκώς, ῶα, ὸς, mente commotus, pavens, mutatus; part. perf. act. ab Ἐξίστημι, quod videas.

Ἐξέστην, ης, η, perculsus fui, a. 2. ind. act. verbi Ἐξίστημι & Ἐξιστάω, obstupefacio: f. ἐκστήσω· quod ab ἐξ & ἵστημι, sto.

Ἐξέστι, pro Ἐξῆν, licet, quod vide.

Ἔξεστι licet, imperf. ab Ἔξειμι, inus. quod est ab ἐξ & εἰμὶ, sum: f. Ἐξέσται, pro Ἐξέσεται, Ἐξῆν, part. n. g.

Ἐξέστραμμαι, ψαι, πται, eversus fui perf. pass. ab ἐκστρέφω, everto. f. ψω. p. Ἐξέστροφα. Th. στρέφω, verto.

Ἐξεστραμμένως, ex transverso; more eorum quæ inversa sunt, &c. adv. à præced. Ἐξεστραμμένη.

Ἐξετάζω, exquiro, examino, exploro, æstimo, comparo. f. άσω, & Dor. ξῶ. p. Ἐξήτακα, a. 1. Ἐξήτασα. a. 1. imperat. Ἐξέτασον. Th. ἑτάζω, inquiro.

Ἐξέταμον, secuerant, 3. pl. a. 2. verbi ἐκτέμνω, f. μῶ, p. ἐκτέτμηκα, ab ἐκ & τέμνω, seco. p. m. τέτομα.

Ἐξετανύθη, extensus est, 3. sing. a. 1. pass. ab ἐκ & τανύω, idem quod πλαίνω, tendo. Th. τένω, idem.

Ἐξέτασαι, a. 1. inf. act. Ἐξέτασον, άτω, a. 1. imperat. ab Ἐξετάζω, exquiro. Th. ἑτάζω, idem.

Ἐξέτασις, εως, ἡ, exquisitio: ab Ἐξετάζω, exquiro; quod vide.

Ἐξετασμός, inquisitio, disquisitio, &c. idem cum præced. & ab eod. à quo etiam est Ἐξετασής, οῦ, ὁ, examinator, inquisitor; Aristot. sicut etiam, Ἐξεταστικὸς, ὴ, όν, qui multus est in indagatione veritatis, vel cujuscunque rei quam perquirere vult: Item, inquirendi peritus, &c. Unde etiam est adverb. Ἐξεταστικῶς, accuratè, sedulò, exquisitè, &c.

Ἐξέτεινα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκτείνω, extendo: quod vide.

Ἐξετέλεικα, perfecerunt, 3. pl. imperf. pro Ἐξετέλεσαν, Poët. Ἐξετελέσθη, 3. sing. imperf. pass. &

Ἐξετελέσθη, ης, η, a. 1. ind. pass. ab ἐκτελέω, perficio. Th. τέλ, finis.

Ἐξετέλεσσε pro Ἐξετέλεσε, Poët. pro Ἐξετέλεσε, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusdem verbi.

Ἐξέτεος, i. e. ἔτεος, alii, Nic. in Ther. Vide sing. ἔτης.

Ἐξέτης, εος, ὁ, ἡ; sexennis, pro Ἐξαέτης· ab ἕξ, sex, & ἔτος, annus.

Ἐξέτηρος, hornus, anniculus, annum durans; idem quod ἐπέτειος, i. e. ἐκ τότε τὸ ἔτος; Hesych. ab ἕξ, & ἔτος, i. e. ἐτήσιος, annuus; ab ἔτος, τὸ; vide.

Ἐξ ἑπ τῶ, ab illo tempore.

Ἐξεπὶ, ἰδος, ἡ, sex annos nata; Plato: ab Ἐξέτης.

Ἐξελμίνθωμαι, ης, η, a. 1. ind. pass. ab ἐκτέμνω, excido: ab ἐκ & τέμνω, seco. f. τεμῶ, p. τέτμηκα, a. 2. ἔταμον.

Ἐξελεχθησαι, 3. pl. a. 2. pass. ab ἐκλέπομαι, everfor, f. 2. pass. ἐκλεχθήσομαι, defectam, a. 2. pass. Ἐξελέχθη, ης, η, a. 2. sub. pass. ἐκλεχθῶ, ῇς, ῇ· ab ἐκ & τρέπω, verto.

Ἐξέτερεν, vulnerabatur, 3. sing. imperf. ab ἐκ & τερμὶ, imperf. ἔτερεν, ἔτερες, ἔτερε. Th. πλερόσκω, f. τερῶσω, vulnero.

Ἐξέτερσαι, 3. sing. a. 1. verbi ἐκπλερόσκω, abortum facio. Th. πράσκω, vulnero.

Ἐξετύφλα, excæcavit, 3. sing. imperf. ab ἐκτυφλόω, f. ώσω. Them. τυφλὸς, cæcus.

Ἐξοδμαρίζω, paro, παρασκευάζω; rem facilem reddo: item, felicem reddo: ab ὄμμης, facilis, quod vide. Undè ὀμμαρίζω, allevo, &c.

Ἐξοδμυρίζω, propitium reddo, placo; & sic, in pass. Ἐξοδμυρίζεσθαι, benevolum fieri, placari, &c. ab ὄμμυρίζω, benevolum reddo, quod ab ὄμμης, benevolus, &c. vide.

Ἐξοδυναχίζω, Eunuchum facio; ab ὀυναχίζω, vide. Undè, Ἐξοδυναχίζεσθαι, eleganti meta, hora, dicitur vinum, quando percolatur, saccoque frangitur, sive, ut Plinius ait, castratur; tunc enim, genuinus restinguitur calor: atque sic etiam dicitur, ἐκθηλύνεσθαι, i. e. effœminatum reddi, &c.

Ἐξοδυπορέω, ῶ; (idem quod ὀυπορέω, vide:) habeo, suppetit mihi, & interdum activè, suggero, suppedito, &c. item, consequor, comparo mihi, &c.

Ἐξοδρεῖν, invenire, a. 2. inf. act. Ἐξοδρον, ες, ε. 2. 2. ind. act. verbi Ἐξοδρίσκω, adinvenio: quod adeas.

Ἐξοδρεσις, εως, ἡ, inventio: ab eodem verbo.

Ἐξοδρηκότων, gen. pl. ab

Ἐξοδρηκὼς, ότος, qui invenit. part. perf. ejusd. verbi.

Ἐξοδρημα, ατος, τὸ, inventum: à perf. pass. subaud. verbi.

Ἐξοδρίσκω, excogito, comperio: ab ἐξ & ὑρίσκω, idem, f. ήσω. p. ἔυρηκα, a. 2. ἔυρον.

Ἐξοδρόντες, ejusd. a. 2. part. act. pl. num. vide Ἐξοδρεῖν.

Ἐξοδυτελίζω, idem quod ὀυτελίζω, contemno aliquid tanquam ὀυτελὲς; i. e. vile, vilipendo, floccifacio, &c. ab ὀυτελὲς, vilis, &c. V.

Ἐξοδυτερίζω, idem quod ὀυτερίζω, paro, apparo, instruo, &c. vide.

Ἐξοδυχάω, exopto; maximoperè precor; ab ἐξ, & ὀυχομαι precor, &c. vide.

Ἐξεφάνσθαν, ης, η, emersi, a. 1. ind. pass. pro Ἐξεφάνθην, per Epenth. σα, verbi ἐκφαίνω, emergo. Th. φαίνω, ostendo, f. νῶ, p. πέφασμαι. a. 1. ἔφηνα.

Ἐξέφαρθν, exortæ sunt, Att. act. a. 1. pro pass. a. 2. Ἐξεφάνθ. Them. φαίνω, appareo.

Ἐξέφερον exportabant, 3. pl. imperf. verbi ἐκφέρω. Th. φέρω, fero. f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα.

Ἐξέφηβος, qui pubertatem excessit; V. ἔφηβος.

Ἐξεφίημι, idem quod ἐφίημι. V. Item, Ἐξεφίεμαι; idem quod ἐφίεμαι; mando precatio, &c. vide.

Ἐξεφοίτεμεν, Ion. pro Ἐξεφοίτημεν, 1. pl. præf. ind. act. ab ἐκφοίτω pro ἐκφέρω.

Ἐξέφυμ, υς, υ, natus sum, cum gen. a. 2. ab ἐκ & inus. φύμι, (idem ac Th. φύω, nascor,) unde a. 2 ἔφυν.

Ἐξέχεα, 3. sing. imperfect. vel a. 1. act. verbi ἐκχέω, effundo, fut. 1. ἐκχεῦσω. fut 2. ἐκχεῶ, a. 1. Ἐξέχευσα, Ἐξέχυσα & Ἐξέχεα, ας, ε, a. 1. imperat. ἔκχεον, άτω, 2. pl. ἐκχέατε, imperf pass. Ἐξεχέμην, ἐμὴν ab ἐκ & χέω, fundo, f. χεῦσω.

Ἐξέχεσε, suffecit, a. 1. Vide in ἐκχέω, pro Ἐξαρκεῖν, sufficere.

Ἐξεχύθην, ης, η, exii, penetravi, a. 1. pass verbi ἐκχύω, seu ἐκχυόω, effundo, f. ύσω, p. ἐκκέχυκα· ab ἐκ & χύω, fundo. Th. χέω, χεῦσω, idem.

Ἐξέχω, f. ἐξῶ, p. Ἐξέσχηκα, emineo, exto, exorior: ab ἐξ & ἔχω.

Ἐξέψυξε, animam effiavit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐκψύχω, animam efflo, f. ξω, ab ἐκ & ψύχω, f. ξω, frigefacio.

Ἐξέψω, excoquo; à Th. ἕψω, coquo; vide.

Ἐξέωθ, Att. pro Ἐξῶθ, 3. pl. a. 1. act. verbi Ἐξωθέω, expello: ab ἐκ & ὠθέω, f. ώσω, pello.

Ἔξηβος, qui pubertatem excessit, jam grandis & adultus; Ἔξω τ' ἤβης, τεσσάκοντα πέντε ἐτῶν; ab ἐξ, & ἥβη; Vide.

Ἐξήγαγε, eduxit, 3. sing. a. 2. ind. Att. verbi Ἐξάγω, educo; quod vide.

Ἐξήγειλα, ας, ε, indicassem, a. 1. ind. act. verbi Ἐξαγγέλλω. Th. ἀγγέλλω, nuntio, f. λῶ, p. ἤγγελκα, a. 1. ἤγγειλα.

Ἐξήγειρε, ας, ε, a. 1. ind. act. ab Ἐξεγείρω, excito, suscito, f. Ἐξεγερῶ, p. Ἐξήγερκα. Th. ἐγείρω, idem.

Ἐξηγέομαι, έωμαι, expono, enarro; præsum, rego; censeo, differo: imperfect. Ἐξηγεόμην, έμὴν, έο, ἕο, έετο, είτο. f. Ἐξηγήσομαι, a. 1. m. Ἐξηγησάμην, ω, ατο, a. 1. part. Ἐξηγησάμενος· ab ἐξ & ἡγέομαι, duco.

Ἐξηγέρθην, ης, η, a. 1. ind. pass. ab Ἐξεγείρω; quod vide.

Ἐξηγέμενος, η, ον, præs. part. Ἐξηγεῖτον, 3. pl. præs. verbi Ἐξηγέομαι; quod vide.

Ἐξήγημα, ατος, τὸ, enarratio, quod narrarur: &

Ἐξήγησις, εως, ἡ, enarratio, expositio, proprie divinorum & excellentium, ut ἑρμηνεία, vulgarium: &

Ἐξηγητὴς, οῦ, ὁ, interpres, magus, conjector: Ἐξηγηταὶ, Athenis, Sacrorum interpretes: &

Ἐξηγητικὸς, enarrativus: τὰ Ἐξηγητικὰ, libri Pontificales. Omnia à perf. pass. verbi Ἐξηγέομαι, expono: quod vide.

Ἐξηγόρασαι, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi Ἐξαγοράζω, redimo, f. άσω, p. Ἐξηγόρακα, a. 1. ind. act. Ἐξηγορέσω, ης, η, ab ἐξ & ἀγορέζω, emo. Th. ἀγορὰ, forum.

Ἐξηγερόμην, per Sync. pro Ἐξηγειρόμην, exsurrexi, expergefactus sum, Imperf pass. ab ἐξ & ἐγείρω, pro ἐγειρόμην. Th. ἐγείρω, expergefacio.

Ἐξήεσθ, egressi sunt, 3. pl. a. 1. Att. Ἐξῆεσα, verbi Ἐξέρχομαι, exeo: vel Ἐξίημι ab ἐξ & εἶμι, eo: a. 2. ἐξ ον, ες, ε, præs. inf. Ἐξιέναι.

'Εξήκω, exire, exitum habere: ab ἐξ & ἥκω, venio.

'Εξήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, sexaginta. Th. ἕξ, sex.

'Εξηκονταετὴς, sexagenarius; qui sexaginta annorum est; ab ἑξήκοντα, & ἔτος; vide. Item, ἑξηκονταπέντε, sexaginta quinque, cum πεντε, quinque; & ἑξηκοντατέσσαρες, sexaginta quatuor; cum τέσσαρες; quatuor, vide. Comp. cum ἑξήκοντα.

'Εξηκοστὸς, sexagesimus: Thucyd. ab ἕξ, sex; vide.

'Εξηκοστεύομαι, idem quod ἑξηκοστὸν ἔχω; vide: diligentissimè, ad amussim, accuratè, &c.

'Εξήκω, discedo, præterco, vel prætereo, egressus sum, &c. ut apud Herod. ἐξῆκε τὸ χεῖμα τοῦ ζημίης, tempus clades istius exactum est: sic, apud Xen. ἐξῆκεν ὅδε δὴ πέρσας, egressus est in Persas, &c. ab ἐξ, & ἥκω, venio, accedo, &c. Vide.

'Εξῆν, ᾐ, 3. pl. ᾖεν. 1. ind. act. verbi ἐξελαύνω, exagito, expello. Th. ἐλαύνω, agito: f. ἐλάσω, a. 1. ἤλασα, p. ἐλήλακα.

'Εξήλατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐξάλλομαι, exilio. Th. ἅλλομαι, salio: a. 1. m. ἠλάμην, ω, το, & per Sync. ἅλτο.

'Εξηλάω, ᾰ, extenuo, extrinsecus obtundo: ab ἐλαύνω, ductile opus facio.

'Εξήλειψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐξαλείφω, deleo; quod vide.

'Εξηλείφθησ, 3. pl. a. 1. ind. pass. vide ἐξήλειψε.

'Εξήλθετε, 2. pl. a. 2. ἐξῆλθον, ες, ε, verbi ἐξέρχομαι, exeo: quod vide.

'Εξῆλθον, per Syncop. pro ἐξῆλυθον, a. 2. ejusd. verbi.

'Εξηλίασα, crucifixi, a. 1. ind. verbi ἐξηλιάζω, crucifigo, sole aduro: ab ἐξ & ἡλιάζω, soli expono. Th. ἥλιος, Sol

'Εξηλλαγμένος, perf. part. pass. ab ἐξαλλάττω, immuto. Th. ἀλλάττω, vel αω, f. ξω, p. ἤλλαχα, muto.

'Εξήλυσις, Ion. & Poët. pro ἔξοδος, exitus: ab ἐξέρχομαι. Th ἔρχομαι, venio.

'Εξῆμαρ, per tex dies: Od. ξ.

'Εξημαρτημένως, falsò, mendosè, perperam: Plat. de legib. adv. à particip prær. pass. ἐξημαρτημένος, mendosus, seu in quo erratum seu peccatum sit; Aristot. Pol. 4. à verbo ἐξαμαρτάνω; idem quod ἁμαρτάνω, erro, pecco: aberro, &c. vide.

'Εξημερόω, ῶ, cicuro, manuefacio; unde ἐξημέρωσις, εως, ἡ, manuefactio, cicuratio, &c. ab ἐξ, & ἡμερόω; vide.

'Εξήμησε, evomuit, a. 1. ind. ab ἐξεμέω· quod ab ἐμέω, f. ἐσω, vomo.

'Εξημοιβὲς, ές, ὁ, & ἐξαμοιβὸς, permutatorius; ut ἐξαμοιβὰ ἐξημοιβά· quæ permutatis vicibus induuntur, modò hæc, modo illa, &c. est à verbo ἐξαμείβω, idem quod ἀμείβω, vide.

'Εξημυκήσατο, a. 1. ind. act. ab ἐξμυκτηρίζω, idem ac simplex μυκτηρίζω, subtanno, irrideo. Th. μυκτήρ, naris.

'Εξήνεγκε, 3. sing. a. 1. act. verbi ἐνφέρω, effero: f. ἐξοίσω. Th. φέρω, fero, a. 1. ἤνεγκα, a. 2. ἤνεγκον.

'Εξηνίω, effræno; ἀνυπόπτωτον, ἐξωζυγῶ, &c. ab ἐξ, & ἡνία, ἡ, habena; unde ἡνίον, τὸ; vide.

'Εξηπάτησε, ας, ε, decepi, frustratus sum, seduxi, a. 1. ind. verbi ἐξαπατάω. idem quod Th. ἀπατάω, decipio.

'Εξηπλοπόλω, idem quod ἀφροπόλω; (id vide) decipio, circumvenio; & quidem vanis verbis, ac fallacibus persuasionibus; Hom. Il. 5.

'Εξήπλωτο, 3. sing. pluſq. p. verbi ἐξαπλόω, expando, explico: ab ἐξ & ἁπλόω, idem. Th. ἁπλόω, & contractè ἁπλῶ, simplex.

'Εξῆρε, sustuli, a. 1. act. verbi ἐξαίρω, effero. Th. αἴρω· fœm. ἀερῶ, tollo: p. ἦρκα.

'Εξήρεχμαι seu ἐξήρεγμαι, perf. pass. verbi ἐξηράνω, sicco: f. ανῶ. p. ἐξήρεγκα. Th. ἠερὸς, aridus.

'Εξήρεσα, arefeci, a. 1. act. ejusd.

'Εξηράνθη, exaruit, a. 1. ind. passi. ejusd. verbi.

'Εξῆρες, 2. sing. imperf. vel a. 2. verbi ἐξαίρω, aufero. Th. αἴρω, tollo.

'Εξήρετο, 3. sing. imperf. verbi ἐξείρομαι, interrogo. Th. εἴρω, dico: hinc ἔρομαι & ἔρομαι, idem.

'Εξηρυθήσατε, ας, ε, & in 3. pl. ἐξηρύθησαν, a. 1. ind. act. verbi ἐξερεωτάω, penitus scrutor, f. ήσω, quod vide.

'Εξηρύξατο, 3. sing. ab ἐξηρύξάμην, a. 1. m. à ἐξερύκω, f. ύξω, eructo, ructu effundo. Th. ἐρύγω, ructo.

'Εξήρης, εως, ἡ, navis sex ordinum; vel navis sex remorum, hexeres à Livio etiam dicitur; ab ἕξ, sex, & ἐρέσσω, unde ἐρετὴς, &c. quæ vide.

'Εξηρτισμένος, perfectè instructus, perf. part. pass. verbi ἐξαρτίζω, plane perficio; quod vide.

'Εξηρτυμένος, instructi, muniti, perfect. particip. pass. ab ἐξ & ἀρτύω, instruo.

'Εξῆρχον, incipiebant. duces erant. 3. pl. imperf. act. ab ἐξάρχω· ab ἐξ & ἄρχω, incipio. Th. ἀρχὴ, initium, imperium.

'Εξηρώησε, Poët. est 3. sing. a. 1. act. verbi ἐξερωέω, cum impetu feror, celeri er recedo. Th. ἐρωέω, eo, fluo.

ΕΞΗΣ, adv. deinceps, consequenter: ἑξῆς, idem: ὁ ἑξῆς, ordine sequens: ἡ ἑξῆς, scil. ἡμέρα, sequens dies. Poët. ἑξείης, q. ab ἐχω.

'Εξήτασε, Dor. pro ἐξήτασα, a. 1. act. verbi ἐξετάζω, examino, exploro: f. άσω, & Dor. ξω.

'Εξηπῶμαι, idem quod ἠπάομαι, ῶμαι, Vincor, &c. V.

'Εξηχέομαι, ῆσομαι, persono: fœm. ἠσομαι, perf. pass. ἐξήχημαι, σαι, ται· ab ἐξ & ἠχέω, sono. Th. ἦχος, sonus.

'Εξιδιάζομαι, proprium mihi facio, & peculiare mihi usurpo, vendico, & occupo, &c. (ab ἐξ, & ἰδιάζω, quod vide.) Unde ἐξιδιασμὸς, actio illa τῶ ἐξιδιάζεσθαι, Strabo, lib. ult. &c.

'Εξίδιος, ᾱ, ον, habitulus, &c. Vide ἐξείδιον.

'Εξιδιόομαι, ῶμαι, idem quod ἰδιόομαι, ῶμαι; mihi vendico, occupo, &c. ab ἴδιος; vide.

'Εξιδιοποιέομαι, idem quod ἰδιοποιέομαι, ῶμαι, proprium facio, mihi vendico; Regum lib. 2. c. 15. Item, concilio mihi, adjungo mihi, &c. ex ἴδιος, & ποιέομαι.

'Εξιδρόω, exudo; ab ἐξ, & ἱδρόω, vide. Item, ἐξιδρέω, idem, ab ἱδρέω; vide.

'Εξίειν, Ion. pro ἐξιέναι, exire: & projicere fumitur: vel ab ἐξ & ἵημι, mitto: vel ἴημι, pro ἴω, εἶμι, vado.

'Εξιερόω, consecro, dedico; ab ἱερὸς, V. in ἱερὸς.

'Εξίεσαν, seu ἐξίεμαι, expando. Pind.

'Εξιθύνω, dirigo, rego; idem quod ἰθύνω; V.

'Εξικέτευσα, precor; idem quod ἱκετεύω; vide.

'Εξικμάζω, exsicco, arescere facio, exugo; excoquo, exhalo, &c. Dioſc. & Aristot. ab ἐξ priv. & ἰκμάζω; V.

'Εξικνέοντο, Dor. pro ἐξικνοῦντο, 3. dual. a. 2. m. pro pl. ἐξίκοντο· &

'Εξικνεῖ pervenit, 3. sing. a. 2. m. ἐξικόμην, ῃ, ετο· ab

'Εξικνέομαι, pervenio: ab ἐξ & ἱκνέομαι, venio: f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, a. 2. m. ἱκόμην.

'Εξικνεῖσθαι, ejusd. præs. inf.

'Εξικόμην, ῃ, ετο, perveni, ejusdem a. 2. med.

'Εξίκω, evenio; ut apud Sophoclen, in Oedip. Tyr. τὰ παῖ' ἀμ' ἐξίκει σαφῆ, &c. Th. ἵκω.

'Εξιλάομαι, & -άσομαι, placo. Th. ἱλάω, propitius sum.

'Εξίλασις, εως, ἡ, placatio: &

'Εξίλασμα, ατος, τὸ, placamen: &

'Εξιλασμὸς, ᾰ, ὁ, placatio: à perf. pass. verbi ἐξιλάσμαι, quod vide.

'Εξιλάσομαι, placabo, ejusdem verbi f. 1. m.

'Εξιλογία, vel ἐξολογία, habituum historia methodica; disciplina internarum artium præcognita generalia tradens, &c. ab ἕξις, & λόγος; V.

'Εξίμμεν, exire, Dor. pro ἐξέναι, vel ἐξιέναι, prætent. infin. ab ἐξ & εἶμι, eo.

'Εξινόω, ῶ, evacuo, vacuo, seu purgationibus, evacuo; Poll. lib. 4. (ab ἐξ, & Them. ἰνέω; V.) Unde ἐξινωμένος, expurgatus, purgationibus evacuatus, &c.

'Εξιόντων, genit. pl. part. a. 2. verbi ἐξειμι, exeo. Th. εἶμι, eo: a. 2. ἰὼν, part. a. 2. ἰών, όν.

'Εξιπτω, ῶ, exprimo; Dioſc. lib. 5. ἐξίπτουσιν τὸ ὕδωρ; aquam exprimito, &c. medicamenta autem aliqua dicuntur ἐξιπτεῖν; quæ malos humores extrahunt & expurgant, &c. Unde in pass.

'Εξιπτόομαι, ῶμαι, exprimor, expurgor, &c. ab ἐξιπτω; V.

'Εξιππάζομαι, equo evehor, seu equo exeo, &c. Plut. ab ἱππάζω, equito; unde ἐξιππάζομαι, equo feror seu vehor, &c. V. de ἐξιππάζεσθαι.

'Εξιππον, scil. ἅρμα, currus in quo sunt sex equi; ab ἕξ, sex, & ἵππος; Vide.

'Εξιπωπικὸς, ᾱ, όν, cui exprimendi, vis in est: Item, extrahendi, & expurgandi vi præditus; ut ἐξιπωπικὰ φάρμακα; Gal. est verbale à verbo ἐξιπτω; V.

'Εξις, εως, ἡ, habitus in acc. ἕξιν. Th. ἔχω, habeo.

'Εξίσης,

Ἐξίσης, & ἐξίσου, æqualiter, æque ac, vel perinde, &c. sæpe & disjunctim scriptum invenitur: ab ἔξ, & ἴσος; vide.

Ἐξισᾶσθαι, præf. inf. paſſ. ab

Ἐξισόω, adæquo: ab ἔξ & ἰσόω, æquo: fœm. ὦσω. Them. ἴσος vel ἰσος, par, æqualis.

Ἐξιστορία, æqualitas, ſeu exæquatio bonorum: ab ἔξ, & ἱστόρημα, vide. Undè τὸ ἱστόρμαι, quod prætio par eſt, tantidem æſtimandum, &c. Item, ἱστορία, par honor & dignitas, &c.

Ἐξίσωντο, percellebantur, 3. pl. imperf. m. ab

Ἐξίσταμαι, obſtupeſco, cedo; ab

Ἐξίστημι & ἐξιστάω, obſtupefacio, immuto: f. ἐκστήσω, a. 1. ἐξέστησα, a. 2. ἐξέστην, κε, ν, perculius fui: imperfect. maſc. ἐξιστάμην, σο, το; ab ἔξ & ἵστημι, ſto.

Ἐξισορεῖν π, exquirere quid, Ion. & Poët. pro ἐκζητεῖν· quod ex ἱστορέω, cognoſco. Th. ἴστωρ, ſciens.

Ἐξισχύω, valeo, poſſum: f. ὑσω, p. ἐξίσχυκα, a. 1. ἐξίσχυσα, a. 1. ſub. ἐξισχύσω, ης, η: ab ἔξ & ἰσχὺς, robur, vires.

Ἐξίσχω, idem quod, & pro ἐξέχω, emineo, promineo, &c. vide.

Ἐξίτηλος, ος, ὁ ἡ ἤ, evanidus, ſeu evaneſcens, exoleſcens, fugiens; vel etiam qui evanuit & exolevit; ut ἐξίτηλον ποιεῖν, abolere, delere; evanidum & exoletum reddere, &c. eſt à verbo ἔξειμι; quod vide.

Ἐξιτητέον, exeundum, prodeundum, &c. ut ex Xenoph. ἐξιτητέον εἰς ἀνθρώπους; prodeundum eſt in hominum cœtum, &c. Item, ἐξιτήριος, ut apud Baſil. ἐξιτήριος λόγος; Baſil. oratio, quæ habetur in digreſſu alicujus, &c. Item, ἐξιτῶν, egrediens, diſcedens, fugiens, evanidus, &c. omnia ab eod. verbo, viz. ἐξίναι, exire, evaneſcere, &c, ab ἔξειμι. Vide.

Ἐξιτὸν, verbale, εἰς ἐκ ἐξιτὸν ὅτι, quibus non exire licet: ab ἔξειμι, exeo. Th. εἶμι, eo.

Ἐξιχνεύω, & ἐξιχνεύζω; idem quod ἰχνεύω, inveſtigo, veſtigiis conſequor, &c. vide. Undè, ἐξιχνεσμὸς, ὅ, ὁ, inveſtigatio, indagatio, &c.

Ἐξιχνοσκοπία, ῶ, & ἔξ χνοσκοπῆσαι; idem quod ἰχνοσκοπῶ· alicujus veſtigia luſtro, inveſtigo, ſeu, quæro per veſtigia, &c. ab ἴχνος, & σκοπέω; vide.

Ἐξιχωλεύζω, humorem ſeroſum, aut ſaniem exprimo; apud Suid. ab ἔξ, & ἰχώρ; vide.

Ἐξιᾶμαι, idem quod ἰάομαι, vel ἰᾶμαι, lano; vel potius perſano, &c. Item, ſarcio; apud Plat.

Ἔξκλιν, Atticè, pro ἑξάκλινον, ſex lectis inſtructus; ab ἕξ, ſex, & κλίνη; vide.

Ἐξοιδάω, idem quod ὀγκόω; tumidum reddo, tumefacio, &c. Undè paſſ. ἐξογκόομαι, ὦμαι; idem quod ὀγκόομαι, tumidus reddor, tumeo, turgeſco, &c. à Them. ὄγκος, ος, ὁ, tumor, &c. Vide.

Ἐξοδεύω, iter facio ex aliquo loco; ex eo, procedo, produco me, &c. Item, excedo ex hac vita; recedo ex corpore & vita; Concil. Niceni Canon. 13. Item, ἐξοδεύω, & ἐξοδεύω, dicuntur pro ἐξοδόω, & præterea, ſignificant, vendere; Eurip. in Cyclop. &c. Indè, nomen ἐξοδεία, ἡ, exitus, &c. ab ἔξ, & ὁδεύω; vide.

Ἐξοδία, ας, ἡ; egreſſio, expeditio: & inde

Ἐξοδιάζω, exire facio, expendo: ab ἔξοδος, exitus: quod ab ἔξ & ὁδὸς, via.

Ἐξοδιαστεῖς, ἐν, ab cunte illiatus: ejuſd. a. 1. part. paſſ.

Ἐξοδιασις, εως, ἡ, ipſa actio expendendi ſeu impendendi, &c. Hiſtor. Eccleſ. 22. à præced. verbo.

Ἐξοδικὸς, ad exitum pertinens, ut ἐξοδικὰ μέλη; Schol. Ariſtoph. Indè ἐξοδικῶς, obiter; Laert. ut ſit in enumeratione perorationis oratoriæ, &c. Item ἐξόδιον, τὸ; carmen quod in exitu fabulæ canitur; item, exitus, finis, &c. atque ſic appellatur feſtum quoddam celebratum in memoriam exitus ex Ægypto, &c. Sic etiam ἐξόδιος, ut ἐξόδιοι νόμοι; modi qui in exitum alicujus canuntur, & ἐξόδια ῥήματα; ultima morientis verba; apud Greg. omnia à ſequente ἔξοδος.

Ἔξοδον, ε, τὸ, EXODIUM, exitus: &

Ἔξοδος, ε, ὁ, exitus; item, mors: ab ἔξ & ὁδὸς, via.

Ἐξοδοιπορέω, proficiſcor ex aliquo loco, exeo foras, egredior, &c. Vide ὁδοιπορέω.

Ἐξοιδίσκω, tumefacio, idem quod ὀιδίσκω, & hoc idem quod ὀιδάνω, & ab eod. Th. V.

Ἐξοικέω, idem quod εἰσοικέω; concilio, amicè conjungo, familiarem & amicum reddo: ab ὀικέω, idem; id vide.

Ἐξοίκησις, emigratio ex ædibus aut urbe; & ἐξοικησιμος, inhabitabilis, qui habitari deſinit, &c. utrumque à ſequente verbo ἐξοικέω, vide.

Ἐξοικέω, f. ήσω, emigro: &

Ἐξοικίζω, fœm. ίσω, domo ejicio, expello: ab

Ἔξοικος, ος, ὁ, ἡ, exul: ab ἔξ & οἶκος, domus.

Ἐξοίκισις, ἡ, & ἐξοικισμὸς, ς, ὁ, expulſio, ſeu ejectio è domo, incolarum expulſio, &c. ab ἐξοικίζω.

Ἐξοικοδομέω, exædifico, inceptum ædificium perficio; exponitur & deſtruo, domum dejicio, &c. ab ἔξ & οἰκοδομέω; V.

Ἔξοινος, qui vineum ſaporem perdidit: item, vino expletus, ebrius, &c. ab ἔξ, vel priv. vel intenſ. & οἶνος.

Ἐξοίσομεν, efferemus, 1. pl. & ἐξοίσουσι, 3. pl. f. 1. act. verbi ἐκφέρω, effero: f. ἐξοίσω. Th. φέρω, fero: a. 1. ἤνεγκα, a. 2. ἤνεγκον.

Ἐξοιστρέω, vel ἐξοιστρίω; æſtro exagitor, vel furore agitor, furo: item, tranſitive, furore exagito, &c. Undè in paſſ. ἐξοιστρέμαι, æſtro immiſſo exerceor, in furorem agor, &c. ab οἰστρέω; vide.

Ἐξοιχνεῦσιν, egrediuntur, pro ἐξοιχνεῦσιν, Dor. & Ion. 3. pl. præſ. ind. verbi ὀιχνέω, idem quod οἴχομαι, abeo: f. οἰχήσομαι, p. ὦχημαι.

Ἐξοίχομαι, & ἐξοιχνέω; idem, cum ὀίχομαι, & ὀιχνέω, excedo, exeo, abeo, diſcedo, proficiſcor, &c. vide.

Ἐξοκέλλω, f. ελῶ, a. 1. ἐξώκειλα, delabor, impingo; item averto: ab ὀκέλλω. Th. κέλλω, appello.

Ἐξολέσθαι, perdar, 3. ſing. a. 1. opt. act Æol. ab ἔξ & ὄλνυμι, perdo: f. ὀλέσω, p. ὄλεσκα, p. m. ὄλα.

Ἐξολέσσωμεν, deperdamus, a. 1. ſub. act. ejuſd. verbi.

Ἐξολισθαίνω, & ἐξολισθάω; elabor, effugio, evado: item, delabor, prolabor, incido, &c. ab ἔξ, & ὀλισθάνω, ſeu ὀλισθέω; quæ vide.

Ἔξολσις, ης, ἡ, extractio; verbale ab ἐξέλκω; qu. vide.

Ἐξολλύω, prorſus everto, penitus extinguo, &c. ab ἔξ, intenſ. & ὄλλυω, ſive ὄλνυμι. V.

Ἐξολοθρόω, funditùs perdo: f. θόσω, p. ἐξολόθρωκα, præſ. paſſ. ἐξολοθρόωμαι, ειῆσαι: perf. paſſ. ἐξολόθρωμαι, a. 1. paſſ. ἐξολοθρώθω, f. 1. paſſ. ἐξολοθρωθήσομαι ab ἔξ & ὄλεθρος, exitium, ab ὄλνυμι, perdo.

Ἐξολογία, idem cum ἐξιλογία; quod vide.

Ἐξολόλυξα, ας, ε, a. 1. ind. act. ab ἐξολολύζω, ululatus edo. Th. ὀλολύζω, ululo, f. ξω. p. χα.

Ἐξόμαι, f. 1. m. verbi ἔχω, habeo.

Ἐξόμνυμι, & frequentius -μαι, abjuro, ejuro: ab ἔξ & ὄμνυμι, fœmin. ὀμόσω, juro.

Ἐξομηρεύω, obſides poſco, & exigo, acceptiſque corporibus fidem obſtringo; Plut. inſertor. Item, obſidibus datis emereor, & aſſequor, &c. Undè eſt, ἐξομήρευσις, illa actio poſcendi obſides; vel obſtringendi aliquem, tanquam obſidibus datis, &c. ab ἔξ, & ὁμηρεύω, ſum obſes, &c. ab ὅμηρος, obſes, &c. vide.

Ἐξομιλέω, ῶ, conſuetudinem habeo; ab ἔξ, & ὁμιλέω, in cœtu aliquorum verſor, converſor, &c. V.

Ἐξόμιλος, alienus; ſeu abhorrens à conſuetudine; Soph. in Trach. ab ἔξ, priv. ὅμιλος; V.

Ἐξομματόω, oculatum reddo; viſum reſtituo, oculos illumino, &c. Item, exoculo, i. e. oculos effodio; anceps enim eſt verbum: nam præpoſitio ἔξ aliquando intendit, aliquando privat ſignificationem. Undè ἐξομμάτωσις, εως, ἡ; q. d. exoculatio: item, abſterſio ſordium in oculis; item, ἐξομματῶδης dicitur, qui ex cæco oculatus evadit, &c. ab ἔξ, & ὄμματον, oculatum reddo, &c. ab ὄμμα, τὸ; V.

Ἐξόμνυμι, pro quo uſitatius eſt, paſſ. ἐξόμνυμαι; abjuro, cum jurejurando inficior; item, ejuro, cum jurejurando aliquid excuſo, detrecto, aut recuſo; ut abjuro debitum, & ſimilia: ſic, ἐξόμνυμαι τῶν πρέσβεων; ejuro legationis munus, &c. ab ἔξ & ὄμνυμι. Vide.

Ἐξομολογέομαι, ἔσομαι, confiteor, gratias ago, celebro, glorifico: cum dat. f. ὁ-

σεμνη, ἡ, ι. m. Ἐξομολογησάμενος, ου, ατος· ab Ἐξ, ὁμὸς, similis & λόγος, quod a λέγω, dico: p. m. λέλογα.

Ἐξομολόγησις, εως, ἡ, confessio, prædicatio, gratiarum actio: à perf. pass. super. verbi.

Ἐξόμφαλος, cui prominet seu procidit umbilicus: item, vitium illud, quum prominet umbilicus & amplius more solito extat; ab Ἐξ intens. & ὀμφαλός; vide.

Ἐξὸν, præs. part. n. g. ab Ἔξεστι, licet, quod vide.

Ἐξονειρόμοις, feminis, in somnis, emissio, & Ἐξονειροκοῖτις, cui semen, in somnis, profluere solet: Aristot. in Probl. utrumque ab Ἐξονειρόω; in somnis semen emitto, &c. ab Ἐξ & ὀνειρόω, somnio: peculiariter, de iis inusitatis, dixerunt medici ἐνυπνιάζειν, quæ conjunctas sibi veneris & libidinis imagines habent: & aliquando, pro ge ieraim per somnium emittere, &c. Unde ὀνειρομὸς, ῆ, ὁ, insomnium; ut plurimum, de libidinis imaginatione in somnis; Diosc. lib. 3. c. 148 &c. ab ὄνειρος; V.

Ἐξονομάζω, nomine voco, i. voco, loquor: &

Ἐξονομόνω, f. ὠσῶ, nuncupo. Th. ὄνομα, nomen.

Ἐξονομακλήδην, nominatim: Iliad. 1. ab Ἐξ, ὄνομα, & κλήδην; quæ vide.

Ἐξονυχίζω, idem quod ὀνυχίζω; ungues excindo, seu refeco, metaphoricè exarmo: item, exquisite extendo, & ad unguem exigo, &c. ab ὄνυξ, υχος, ὁ, unguis, &c.

Ἔξοπιθεν, Poet. pro

Ἐξόπισθεν, adverb. à tergo; in posterum: &

Ἐξοπίσω, retro, in posterum, posthac; adverb. Them. ὀπίσω, retrorsum.

Ἐξοπλος, armatus; Polyb. lib 3. Unde Ἐξοπλίζω, penitus armis instruo; & simpl. armo: item exarmo; App. in 2. Civ. bell. atque indè, Ἐξοπλισμὸς, ὁ, instructio, qua armis aliquem instruimus; item, supellex, &c. Item, Ἐξόπλισις, εως, ἡ, & Ἐξοπλισία, ας, ἡ, quum aliquis se instruit armis, aut instruitur: item, exercitatio militaris, &c. ab ὅπλον, & ὁπλίσω, &c. Vide.

Ἐξοπλάν, excoquere. Them. ὀπλάω, asso: f. ήσω.

Ἐξοργιάζω, ad sacra suscipienda præparo; ad sacrarum cultum expio, & idoneum reddo; Aristot. polit. 8. ab ὀργιάζω; V.

Ἐξορεία, ας, ἡ, exterminatio, exilium: ab Ἐξ & ὅρος, terminus.

Ἐξορείζιν, exterminare: ab iisd.

Ἐξορίζω, & Ἐξορος, qui extra seu ultra nostros terminos est: item, qui exterminatus est è regione aut urbe aliqua, &c. ab iisdem: item, Ἐξορισμὸς, exterminatio, expulsio extra terminos; seu, interdictio finium, & Ἐξόρισις, qui exterminatus est, exul, &c. à præced. verbo, Ἐξορίζω.

Ἐξορκίζω, adjuro: f. ίσω, & Att. ῶ p. Ἐξώρκικα, a. 1. Ἐξώρκισα, perfect. pass. Ἐξώρκισμαι. Th. ὅρκος, jusjurandum.

Ἐξορκισμὸς, ὁ, adjuratio: à 1. perf. &

Ἐξορκιστὴς, ὁ, EXORCISTA: à 3 perf. perf. pass. superioris verbi.

Ἐξορκιῶ, f. Att. verb. Ἐξορκίζω.

Ἔξορκος, ὁ, eximium jusjurandum. Vel jusjurandum contrarium aliorum verbis. Th. ὅρκος, jusjurandum.

Ἐξορκῶν, præs. inf. ab

Ἐξορκόω, ῶ, f. ώσω, idem ac Ἐξορκίζω, jurejurando obstringo. Th. ὅρκος, jusjurandum.

Ἐξόρκωσις, ῐος, ἡ, jusjurandum: à 2. perf. pert. pass. superioris verbi

Ἐξορμάω, f. ήσω, erumpo; proficiscor: impello: ab Ἐξ & ὁρμάω, impetu feror. Th. ὁρμὴ, impetus.

Ἐξόρμησις, εως, ἡ, eruptio: à 2. perf. præt. pass. superioris verbi.

Ἔξορμος, qui è statione solvit: undè Ἐξορμέω, (idem quod ἀφορμέω) & Ἐξορμίζω: è statione navium discedo navigo; è statione deduco navem, solvo, &c. ab Ἐξ ὁρμὸς, & ὁρμίζω, &c. V.

Ἐξόρπαξ, ακος, ὁ, Dor. pro Ἐξόρπηξ, ramus. Th. ὄρπηξ idem.

Ἐξορρίζω, serum lactis excolo; vel, serum à caseo exprimo, &c. ab Ἐξ & ὀρὸς, serum lactis.

Ἐξορυξις, εως, ἡ, effossio: ab

Ἐξορύσσω, effodio, perfodio: f. ὑξω, a. 1. Ἐξώρυξα, a. 1. part. Ἐξορύξας, ας, ος. Th. ὀρύσσω, vel πω, fodio, p. ὄρυχα, & Att. ὀρώρυχα.

Ἐξόσιος, Dor. pro Ἐξόσης, oles. Th. ὄζω, oleo: f. ὀζήσω.

Ἐξοστείζω, exsuffo; ossa eximo, luxo, offibus exuo: ab Ἐξ & ὀστεον; vide.

Ἐξοστεισμὸς, exossatus; & Ἐξόστωσις, ossis eminentia & extuberatio; à præced.

Ἐξοστρακίζω, f. ίσω, in exilium mitto, testarum suffragiis: ab Ἐξ & ὀστρακίζω, idem. Th. ὀστρακον, testa.

Ἐξοστρακισμὸς, ὁ, EXOSTRACISMUS, relegatio per testarum suffragia, exilium; à 1. perf. perf. pass. superioris verbi.

Ἔξοτε, & Ἐξότου, pro Ἐξοῦ, ex quo, scil. tempore.

Ἐξουδενέω, ῶ, idem cum Ἐξουδενόω· ab Ἐξ & οὐδείς.

Ἐξουδένησις, εως, ἡ, contemptus: &

Ἐξουδενητὴς, ὁ, contemptor: à perf. pass. verbi Ἐξουδενέω.

Ἐξουδενόω, ῶ, nihili facio, pro nihilo habeo: fœm. ώσω, p. Ἐξουδένωκα, perf. pass. Ἐξουδένωμαι, a. 1. pass. Ἐξουδενώθην, a. 1. part. pass. Ἐξουδενωθεὶς, ῆντος· ab Ἐξ & οὐδενὸς, quod ab οὐδεὶς, ενὸς, quod ex οὐδὲ, & Th. εἷς, unus.

Ἐξουδένωσις, εως, ἡ, contemptus: à perf. pass. verbi Ἐξουδενόω.

Ἐξουθενέω, ῶ, nihili facio, aspernor: f. ήσω, p. Ἐξουθένηκα, a. 1. Ἐξουθένησα, sprevi: a. 1. sub. act. Ἐξουθενήσω, ης, ῃ, perf. pass. Ἐξουθένημαι, perf. part. Ἐξουθενημένος, η, ον, pro nihilo habitus: ab Ἐξ & οὐδεὶς, ενὸς, nullus, idem quod οὐδεὶς, quod ex οὐδὲ, & εἷς, οὐδεὶς, vero ex οὔτε, neque, (ubi τ, propter sequentem aspiratam mutatur in θ.) & εἷς, unus.

Ἐξουθω, sperno: Dor. est pro Ἐξουδενῶ· ab Ἐξουθενέω, quod vide.

Ἐξουθενισμὸς, τὸ, quod nihili ducitur; seu neglectus, contemptus, &c. Item, Ἐξουθενητὴς, qui nihili facit; Laert. in Zenone. Verbalia, à præcedente Ἐξουθενέω.

Ἐξουθενίζω, pro nihilo duco; in nihilum redigo; undè Ἐξουθενισμὸς, ὁ, extenuatio, figura est, qua rem aliquam contemptam facimus, &c. ejusdem Themate & comp. cum Ἐξουδενέω, quod vide.

Ἐξουρέω, cum urina ejicio, in urina excerno, &c. ab Ἐξ & οὐρέω; Vide.

Ἐξουσιωτικὰ ὠά, ova ventosa, spiritu ventoso repleta: ut sunt quæ jam putruerunt, &c. ab Ἐξ, & ὄρος, ventus secundus; undè οὐρίζω; vento secundo proveho, &c.

Ἐξουσία, ας, ἡ, licentia, potestas, autoritas, dignitas: est jus sive facultas moralis; at δύναμις, vis activa, seu facultas naturalis Ἐξουσίαι, ῶν, αἱ, potestates magistratus: ab Ἔξεστι, licet.

Ἐξουσιάζω, potestatem habeo, dominor, in potestate habeo: cum genit. sed cum dat. potestatem do: f. άσω, p. Ἐξουσίακα, f. 1. pass. Ἐξουσιάσθησομαι· ab Ἐξουσία; quod vide.

Ἐξουσιαστὴς, ὁ, dominus: à perf. pass. super. verbi.

Ἐξουσιαστικὸς, ex autoritate procedens, seu ex potestate, autoritatem præ se ferens; ut Ἐξουσιαστικὸς λόγος· sic, liber qui autoritate valet, principalis, &c. Undè Ἐξουσιαστικῶς, cum potestate, imperiosè: item, licenter, &c. Undè Ἐξουσιαστικώτερον, licentius: vel majore cum licentia; ex Polybio. à præced. verbo & nomine.

Ἐξόφθαλμος, qui oculis est prominentibus, seu cui oculi quasi extant; (ejus contrarium, κοιλόφθαλμος, concavos habens oculos:) exponitur & inconsideratus; apud Polyb. lib. 1. ab Ἐξ, & ὀφθαλμὸς; vide.

Ἐξοφρυόομαι, ώμην; supercilium tollo seu alleve, &c. ab ὀφρυόομαι, idem quod ὀφρυάζω, grande supercilium ostento; ab ὀφρὺς, & ὀφρὺν, ὑος; idem quod ὀφρὺς; vide.

Ἔοχ' pro Ἔοχα, & Poët. Ἐόχως, pro Ἔοχον, eximie, præter alia, excellenter, adverb. ab Ἐξέχω, excello. Th. ἔχω, habeo.

Ἐξοχαὶ, αἱ, in corpore dicuntur extuberationes, excrescentiæ; (à sing. Ἐξοχὴ, prominentia) sicut etiam, Ἐξοχάδες, sunt peculiariter, sedis tumores quasique excrescentiæ, ani extuberationes; Plin. à singular. Ἐξοχὶς, ίδος, ἡ, in ano genitum tuberculum, quod callum non dum contraxit, &c. ab eodem Them. Ἐξέχω, emineo, promineo, &c.

Ἐξοχὴ, ης, ἡ, eminentia, κατ' Ἐξοχὴν, per excellentiam, egregiè: &

Ἔξοχον, & Ἐξοχα, adverbialiter, eximiè: neut. g. ab

Ἐξοχος,

Ἐξοχῆ, ᾶ, ὁ, ἡ, eminens, excellens: ab ἐξέχω, excello. Th. ἔχω.

Ἐξοχετεύω, derivo e.; unde Ἐξοχετεύμενα, effluentia; Hesych. ab ἐξ & ὀχετεύω, Vi.

Ἐξοχώτατος, excellentissimus, superl. ab ἔξοχος, quod vide.

Ἐξυγιάνω, fut. ανῶ; sano, sanitati restituo; V. ὑγιάνω.

Ἐξυδρέω, & ἐξυδατόω, in aquam, vel aquam naturam converto; in aquam resolvo, &c. Unde pass. ἐξυδαρδῆναι; in aquam verti; ut, apud Arist. Aphr. Ἐξυδαρμῶδες ὀπὸς; vinum in aquam conversum, &c. Sed, Gazæ, ἐξυδατοδιδύει, est rabescere, &c. Sic etiam, pass. ἐξυδατῶδαι; aquescere, liquescere, &c. Apud Diosc. & Æginar. Unde ἐξυδάτωσις τῦ αἵματος, est corruptio sanguinis in substantiam aqueam; quando, læsâ qualitate sanguificâ, (quæ est ἐξαιμάτωσις) loco sanguinis generatur aqua, &c. ὑδρέω, & ὑδατόω, reddo aquosum, seu aquam & dilutum; à Th. ὕδωρ, Vi.

Ἐξυδρίας ἄνεμος, ventus cum aquis pluviis erumpens; Aristot. de mundo; ab ἐξ & ὕδωρ, τό, Vi.

Ἐξυδροπιῶ, hydrope corripior; aquâ intercute laboro; &c. ab ὑδροπικός; hydrope laboro, hydropicus fum, &c. ab ὕδροψ, quod vide.

Ἐξυλακτέω, ῶ, latratum emitto; vel in latratum erumpo; Plut. de aud. Vi. ὑλακτέω.

Ἐξυλαμβος, η, ον, ligno stratus: apud 72. Th. ὕλη, sylva.

Ἐξυμβρίζω, eximo membranulam membranas demo, &c. Unde, Ἐξυμβρίσμη, ἡ, ὁ, cui cilus, quo in dissectione membranæ diparantur, &c. ab ἐξ & ὑμὴν, ένος, ὁ, membrana, pellicula, &c. Vi.

Ἐξυπνίσας, vel ξυπνήσας, ας, ε, a. 1. ind. Att. cum duplici augmento: a συνίημι, intelligo: Th. ἵημι, mitto, a. 1. ἧκα, Att. ἔηκα & ξυῆκα prosumi.

Ἐξυπνίζω, è somno excito: f. ίσω. p. Ἐξυπνικα, a. 1. Ἐξύπνισα. a. 1. sub. Ἐξυπνίστο, ης, η, ab ἐξ & ὕπνος, somnus.

Ἔξυπνος, ος, ὁ, ἡ, expergefactus, qui evigilavit: ab eod. Them.

Ἐξύρατο, 3. sing. a. 1. med. Ἐξυράμην, ω, ατο, verbi ξυράω, abrado, quod à ξυρὸς, acutus. Th. ξύω, rado.

Ἐξύρημαι, rasus sum, perf. pass. verbi ξυράω, abrado: ab eod. Them.

Ἐξύρησαν, 3. pl. a. 1. act. verbi ξυράω, rado: f. ήσω. Th. ξύω, idem.

Ἐξυφάνω, f. ανῶ, texo, telam absolvo: ab ἐξ & ὑφαίνω, idem ac Th. ὑφάω, texo.

Ἐξύφηκα, ας, ε, texui, ejusd. a. 1. ind.

Ἔξω, adv. foras, foris: ἔξω τῆ πόλεως, extra civitatem; ὁ ἔξω scil. ἀήρ, exterior. Th. ἐκ, vel ἐξ, ex.

Ἔξω, habebo, f. 1. act. verbi ἔχω, habeo.

Ἐξάδηκα, perf. act. verbi Ἐξοιδέω, extumesco. Th. οἰδέω, vel οἰδάω, f. ήσω, tumeo, inflatus sum.

Ἔξωθεν, adv. extrinsecus, foris: cum genit. ab ἔξω. Th. ἐκ vel ἐξ, ex.

Ἐξωθέω, ῶ, expello, extrudo: f. Ἐξώσω. p. Ἐξώκα. a. 1. Ἔξεσα. a. 1. inf. Ἐξῶσαι. Th. ὠθέω, pello.

Ἐξώθησις, εως, ἡ, ejectio, expulsio, &c. Verbale à præced. verbo.

Ἐξωκεανιδῶσαι, in Oceanum egressum fuisse, &c. Unde, Ἐξωκεανισμὸς, ῦ, ὁ, egressio in Oceanum, &c. ab ἐξ & ὠκεανὸς, Vi.

Ἐξωκέλης, equus ephippio non instratus; item, celox, seu navis pyratica; Suid. ab ἔξω & κέλης, Vi.

Ἐξώκισα, domo ejeci, a. 1. ind. act. verbi Ἐξοικίζω, f. ίσω. p. Ἐξώκικα. ab ἐξ & οἶκος, domus.

Ἐξώκοιτος, qui foris cubat; Hesych. cit & plicis, qui etiam adoris diitur; exocœtus apud Plin. quasi Ἔξω κοιταζόμενος; quod scil. in siccum somni causâ exeat, &c. ab ἔξω & κοίτη, vide.

Ἐξωλέκην, εις, ε, pl. sq. p. act. verbi Ἐξόλλυμι, tandiù perdo. Th. ὄλλυμι, perco: f. ὀλέσω. p. ὄλεκα. p. κ. ὤλα, Att. ὄλωλα.

Ἐξωλείᾳ, ας, ἡ, internecio; pernicies, exitium, &c à seq. Ἐξόλης, Vi.

Ἐξώλης, ες, ὁ, ἡ, perditus, deploratus; perniciosus: ab inus.

Ἐξωλέστερον, pestilentius, perniciosius, &c. a præced. Ἐξώλης, Vi.

Ἐξώλισθον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi Ἐξολισθάνω, seu Ἐξολισθαίνω, illabor, incido: ab ἐξ & ὀλισθος, lapsus: hinc ὀλισθάω, labo.

Ἐξωλόθρευσα, ας, ε, a. 1. act ab Ἐξολεθρεύω, funditus perdo; quod adi.

Ἐξωμοιωμένος, η, ον, assimulatus, part. ab Ἐξωμοίωμαι, præt. ind. verbi Ἐξομοιόω, assimulo.

Ἔξωμος, scil. χιτὼν, Hesychio est tunica servilis: alias, Ἔξωμος, est, species tunicæ; humeros nullo indutu adstictus, &c. Unde etiam, est Ἐξωμὶς, ίδος, ἡ, brevis & absque manicis subtricta tunica, circa humerum desinens; Xen. & Aristoph. in Vesp. Item, Ἐξωμίας, ᾶ, ὁ, qui est humeris altis; Luc. in vitarum venditione seu auctione, &c. Exponitur & exertus; Bud. comm. Unde, Ἐξωμίδιος, ᾶ, ὁ, superhume alis, vel, ex humeris dependens, &c. (nam Ἐξωμὶς, ίδος, ἡ, de quo suprà, fuit tale amiculum, quasi penula, & servilis tunica) item, Ἐξωμίζω, humero tenus nudo, &c. Omnia ab ἐξ & ὦμος, humerus; unde, ὠμίας, ᾶ, ὁ, qui repandus & amplis est humeris, ideoque robustis; Hesych. Item, ἄωμον, humerulus, &c.

Ἐξωμιδοποιὸς, exomidis, vel exomidum, i. e. talium tunicarum confector, &c. Unde, Ἐξωμιδοποΐα, opificium conficiendi exomidas; Poll. lib. 7. c. 30. (est autem exomis tunica non manuleata) ab Ἐξωμὶς, talis tunica, Vi. & ποιῶ, facio, &c.

Ἐξωμοσία, abjuratio; inficiatio, cum ju ejurando, &c. Verbale a verbo Ἐξόμνυμι, Vi.

Ἐξωνέομαι, redimo; & passivè, redimor; unde verbale, Ἐξώνησις, redemptio, Vi. ὠνέομαι.

Ἐξώπιος, ος, ὁ, ἡ, extra conspectum positus; ab ὤψ, oculus, vel aspectus Th. ὄπωμαι.

Ἐξόπλισε, instruxit, a. 1. ind. act. ab Ἐξοπλίζω, armo: ab ἔξ & ὁπλίζω, idem Th. ὅπλον, arma.

Ἐξόπισθια, τὰ, paraphernæ dona; quæ sponsa ultra sortem constitutam fert secum; in Pand. ab ἔξω & περὶς, vel, per Synæresin, περῖς, ίος, ἡ, donum, & peculiariter, dos; id scil. quod pater dat, quum filiam elocat, Demosth. in Near.

Ἐξωραΐζομαι, exorno me, & venustorem reddo; Hesych. ab ἔξ & ὡραΐζομαι, excolo, seu adorno me; vel, exornor, decore conspicuus fio, &c. ab activ. ὡραΐζω, idem quod ὡραίω, ῶ, decoro, venusto; venustatem concilio; ab ὥρα, Vi.

Ἐξόργισμαι, perf. pass. iratus vel iratum: ab ἔξ & ὀργίζω, irascor. Th. ὀργὴ ira.

Ἐξόρκιζον, imperf. act. ab Ἐξορκίζω, idem quod ὁρκίζω, jurejurando obstringo. Th. ὅρκος, ju jurandum.

Ἐξορμῶσαι, a. 1. ind. pass. ab Ἐξορμάομαι, cum impetu feror, erumpo: ab ἔξ & ὁρμὴ, impetus.

Ἔξορος, ος, ὁ, ἡ, intempestivus, exoletus. Th. ὥρα, tempus vigoratus.

Ἐξώστο, exiluit, 3. sing. plusq. p. pass. Ἐξόρμαμαι, σ' verbi Ἐξόρνυμι, excito. Th. ὄρνυμι, excito, f. ὄρσω, p. ὦρκα.

Ἐξῶσαι, expellere, a. 1. inf. Ἔξωσεν, άτω. a. 1. imperat Ἐξώσας, ήθι. a. 1. part. verbi Ἐξωθέω. Th. ὠθέω, ello: f. ώσω. a. 1. ῶσα.

Ἐξώσεις, projectiones, mœniana; ἀπὸ τῶν Ἐξωθεῖσθαι; expellere & projicere, &c. Item, verbale Ἐξώστηρ, ῆρος, ὁ, expultor, &c. Idem quod sequens Ἐξωστὴς; & ab eod. Th. id vide.

Ἐξώστης, ου, ὁ, expultor, violentus: quod ab Ἐξωθῶ, quod vide.

Ἔξωσμα, ατος, τὸ, expulsio; idem quod Ἐξώστης, & ab eod. id vide.

Ἐξώστρα, ας, ἡ, machina quædam lignea, quâ circumactâ, & foràs impulsa conversa, ostendebatur spectaculis, quid in scenæ penetralibus, secretò pararetur; Poll. & Hesych. ab eod. verbo.

Ἐξοστρακισμένος, ον, per Ostracismum ex antiquo loco pulsus, perf. part. pass. verbi Ἐξοστρακίζω, vide in ὄστρακον, testa.

Ἐξώτατος, ου, extimus: unde

Ἐξωτάτω, adv. extimè: utrumq; cum

Ἐξωτερικὸς, ῆ, externus, trivialis: &

Ἐξώτερος, α, exterior, extimus: ab ἔξω, foras, quod vide.

Ἐξωτέρω, adv. exteriùs: &

Ἐξωτικὸς, ῆ, EXOTICUS, peregrinus: ab eod. Them.

Ἐξόχειτο, 3. pl. imperf. verbi Ἐξοίχομαι, exeo. Th. οἴχομαι, εο: f. οἰχήσομαι. p. ὤχωμαι.

Ἐξωχρός, valde pallidus. Th. ὠχρὸς, pallidus.

Ἑο pro ου, sui, aliq. ἑαυτὸ, Proxomen: à quo

Ἑοῖ, Poët. pro ἑῷ, seu ἑαυτῷ, i si.

Ἑοι, sis, 3. sing. præf. opt. ab εἰμι, ἴοις,

ἴοι, Poët. pro εἶμι, ης, η, tanq. ab ἔω, verbi εἰμί, fum.

οἰμῦμι, videbamur per Syne. pro ἐοίκειμεν 1. pl. p. m. Att. viz.

Ἔοικα, ας, ε, affimulatus fum, vifus fum, præ. m. Att. pro ἔοικα, ab εἴκω, fimilis fum: unde

Ἐοικώς, decet, p. m. Att. pro ἔοικε. &

Ἐοίκεσαν, fimiles faciebant, Att. pro ἐοίκεσαν, 3. pl. plufq. p. m. verbi εἴκω, fimilis fum.

Ἐοικότα, fimilem, acc. fing. &

Ἐοικότες, fimiles, nom. pl. ab ἐοικώς, quod vide.

Ἐοικότως, eodem modo, adv. ab

Ἐοικώς, ότος, fimilis, perf. part. m. ab ἔοικα. Th. εἴκω, fimilis fum.

Ἔοιμι, immitterem, Poët. pro εἴην, præf. opt. verbi ἵημι, mitto, quafi ab ἔω.

Ἑοῖο, genit. Ion. pro οὗ, ab ἑός, fuus, Poët. pro ὅς.

Ἑοῖς, & ἑοῖσι, fuis, dat. pl. ab εἷς, ἑή, ἑόν, Poet. pro ος, ἥ, ὅ, SUUS, A, UM. Sed ἴοις, vide in ἴοι.

Ἑοῖσα, Dor. pro ἑοῦσα, præf. part. f. g. ab εἰμί, fum.

Ἐολπα, fperavi, præt. m. pro ἤλπα, Att. feu Ion. verbi ἔλπω. Th. ἐλπίς, fpes.

Ἔον, eram, imperf. Poët. pro ὦν. Alii volunt effe a. 2. Poët. pro ἦν, verbi εἰμί, fum.

Ἐὸν, ἐόν, præf. part. Ion. n. g. pro ὄν. Sic ἐὼν pro ὤν, ἐόν pro ὄν, ἐόντι, & in pl. ἐόντες, ab εἰμί, fum.

Ἐόντ' pro ἐόντα, acc. fing. part. præf. pro ὄντα, Poët. ab ὤν, verbi εἰμί, fum.

Ἐόντε, dual. num. ἐόντες, pl. præf. part. Ion. pro ὄντε & ὄντες, ab εἰμί.

Ἔοργα, feci, præt. m. Att ἐώργω, plufq. p. m. verbi ῥέζω, f. ῥέξω, & per Metath. ἔρξω, tanq. ab ἔργω, p. m. ἐρροχα & ἔεργα, & per Metath. ἔοργα. Hinc ἐοργὼς, part. præt. m.

Ἔοργαν, fecerunt, 3. pl. præt. m. pro ἐόργασι. Atticè enim 3. pl. in σι, tam in perf. act. quam med. mutatur Chalcidicè & Bœoticè in ν, ut τέτυφαν pro τετύφασι. vide in ἔοργα.

Ἔοργε, Ion. & Poët. pro ἐώργει, 3. fing. plufq. p. m. vide ἔοργα.

Ἔόργυι, ις, ἡ, tudicula, cochlear: ab ὀργάω, appeto impatienter.

Ἐοργέω, & ἐοργίζομαι, cochleari agito; tudiculâ commoveo & fubigo, &c. à præced. ἔόργυι.

Ἑορτάζω, f. άσω, feftum celebro; &

Ἑορτάσιμος, ε, ὁ, ἡ, folennis, feftus: unà cum

Ἑορτασικὸς, feftus: ab

ΕΟΡΤΗ, ῆς, ἡ, feftum.

Ἑορτασέον, feriandum eft, agenda eft folennitas, &c. Verbale ab ἑορτάζω, quod vide; item, ἑόρτιος, α, ὁ, feftivus, folenris; ut ἑόρτιον δῶρον, donum folenne, & feftivum, &c. Eft adject. à fubft. Th. præced. ἑορτὴ, Vi.

Ἑορτολόγιον, cod cillus feftorum; fafti, i.e. liber, in quo feita folennia fignata funt, &c. ab ἑορτὴ & λόγος, à λέγω, &c. quæ Vi.

Ἑός, ἑά, ἑόν, Poët pro πεός, πεά, πεόν: communiter σός, σή, σόν, tuus, a, um.

Ἑός, ἑή, ἑόν, Poët. pro ὅς, ἥ, ὅ, SUUS, A, UM.

Ἔσσα, pro ἕσα, & ἐὼν pro ὤν, præf. part. Ion. verbi εἰμὶ, fum; ἔσσι pro ἔσι.

Ἐπ' pro ἐπὶ, ia, &c. quod vide.

Ἐπάβολος, ὁ, compos, Dor. pro ἐπίβολος, quod vide: ab ἐπιβάλλω, a pro ι, licentiâ Poëticâ.

Ἐπαγαγεῖν, a. 2. inf. &

Ἐπάγαγες, Dor. pro ἐπήγαγες, adduxifti, a. 2. ind. act. verbi ἐπάγω, induco, per Attic. reduplicat. Th. ἄγω.

Ἐπαγάλλεο, exfulta, præf. imperat. paff. Ion. pro ἐπαγάλλω. Ex ἐπὶ & ἀγάλλομαι, ornor, glorior. Th. ἀγάλλω, orno.

Ἐπαγάλλομαι, exulto, efferor: ab eod.

Ἐπάγαμαι, admiror, affecto: ex ἐπὶ & ἄγαμαι, admiror: ab inufitat. ἀγάω, idem.

Ἐπαγανακλίω, indignor: ab ἀγανακτέω, id. m.

Ἐπαγγελάμβων, a. 1. part. m. quod cum

Ἐπαγγελία, ας, ἡ, promiffio: &

Ἐπαγγέλλω, 3. fing. præf. paff. &

Ἐπαγγελόμβων, ων, ον, præf. part. paff. ab ἐπαγγέλομαι, denuntior: fimul cum

Ἐπαγγέλονται, promittuntur, Dor. pro ἐπαγγέλλεται ab

Ἐπαγγέλλω, indico, denuntio: f. ἐπαγγελῶ. p. ἐπήγγελκα. a. 1. ἐπήγγειλα. præf. m ἐπαγγέλομαι, polliceor, profiteor, fpondeo: præt. paff. ἐπήγγελμαι, promiffi: a. 1. m. ἐπηγγειλάμην, ω, ατο, ab ἐπὶ & ἀγγέλλω, nuntio: f. λῶ. p. ἤγγελκα.

Ἐπάγγελμα, ατος, τὸ, promiffum: ab ἐπήγγελμαι, perf. paff. verbi ἐπαγγέλλω.

Ἐπαγγελτικὸς, ad promiffionem pertinens, &c. Unde adv. ἐπαγγελτικῶς, per promiffionem, &c. ab eod. verbo.

Ἐπάγειν, inducere, inf. act. verbi ἐπάγω, induco.

Ἐπαγείρω, congrego: quod ex ἐπὶ & ἀγείρω, idem. f. ἀγερῶ. p. ἤγερκα. Att. ἀγήγερκα. a. 1. ἤγειρα.

Ἐπάγερσις, εως, ἡ, collectio: à fuperl.

Ἐπάγεσθαι, induci, inf. paff. verbi ἐπάγω.

Ἐπάγλω, concretus fum, a. 2. paff. ab a. 2. act. ἔπαγον, fixi: verbi πήγνυμι, feu πηγνύω, compingo: f. πήξω. f. 2. παγῶ.

Ἐπαγωγέειν, adducere, Ion. & Poët. pro ἐπάγειν, &

Ἐπαγωγὸν, alliciens, Ion. pro ἐπαγωγὸν, vel pro ἐπαγόμβων, ab ἐπάγω.

Ἐπαγλαϊεῖ, Att. dictum pro ἐπαγλαΐσει, 3. fing. f. 1. verbi ἀγλαΐζω, illuftro. Th. ἀγλαὸς, fplendidus.

Ἐπαγλαΐζειν, Ion. illuftrare, celebrare: ab eod. verbo & Th.

Ἐπαγλαίζομαι, exulto ob aliquid: ab eod. cum fuper.

Ἐπάγομαι, adduco, allicio; item cito ad horem: ab ἐπάγω, adduco. Th. ἄγω.

Ἔπαγον, vide in ἐπάγω.

Ἐπαγορεύειν, dictis adjicere: ab ἀγορεύω, orationem habeo. Th. ἀγορὰ, forum.

Ἐπάγριος, agreftis, ferox: ex ἐπὶ & ἄγριος, agreftis. Th. ἀγρὸς, ager.

Ἐπαγρεύω, agreftis reddo, effero: ab eod.

Ἐπαγρυπνέω, ῶ, f. ήσω, præt. ηκα, inviglio: ab ἐπὶ & ὑπνέω, dormio, per Pleonafm. literar. γρ. Th. ὕπνος, fomnus.

Ἐπάγω, adduco: f. ἐπάξω. p. ἐπῆχα. a. 1. ἐπῆξα, a. 1. part. ἐπάξας, ας, a. 2. ἐπήγην, Attic ἐπάγην. Hinc a. 2. inf. ἐπαγαγεῖν. Ex ἐπὶ & ἄγω, duco, quod vide.

Ἐπαγωγὴ, ῆς, ἡ, ingreffus, inductio, fubvectio: &

Ἐπαγωγὸς, ὁ, blandus, ad perfuadendum aptus: & inde fuperlat.

Ἐπαγωγότατα, quæ maximam vim habent perfuadendi: ab ἐπάγω, induco. Th. ἄγω.

Ἐπαγωνίζομαι, decerto: f. ἰσομαι. p. ἐπηγώνισμαι. Ex ἐπὶ & ἀγὼν, certamen.

Ἐπάδω, f. άσω, accino, incanto: ex ἐπὶ & ἄδω, contract. ex ἀείδω, cano.

Ἐπαείδω, Poët. pro ἐπάδω, accinere: ex eod.

Ἐπαείρας, elevans, a. 1. part. act. verbi ἐπαείρω, attollo, incito. Th. ἀείρω, tollo: f. ἀερῶ.

Ἐπαείρεσκε, extollunt, Dor. pro ἐπαείρασι, ab ἐπαείρω. Th. ἀείρω, tollo.

Ἐπαείρω, folicito, erigo: ex ἐπὶ & ἀείρω, tollo.

Ἔπαθλον, ου, τὸ, idem quod ἆθλον; præmium certaminis; & generaliter pro quovis præmio & mercede; Herod. lib. 1. ex ἐπὶ & ἆθλον, Vi.

Ἐπαθον, paffus fum, a. 2. ind. act. verbi πάσχω, patior: f. πείσομαι. a. 2. inf. παθεῖν. p. m. πέπονθα.

Ἐπαθροίζω, congrego: f. ίσω. p. ἐπήθροικα. præf. paff. ἐπαθροίζομαι. Ex ἐπὶ & ἀθροίζω, cogo. Th. ἀθρόος, confertus.

Ἐπαιμάζω, illacrymor: ab αἰμάζω, lamentor.

Ἐπαΐξασθαι, adv. cum impetu, impetuosè; item in fuperficie, leviter. Th. αἴσσω.

Ἐπαιμάζω, irruo, impetuosè fpiro: ab ἐπὶ & αἰμὰς, ἡ, procella, quod ab αἴσσω, irruo, impetu feror.

Ἐπαιδέομαι, erubefco: unde

Ἐπαιδεδεὼς, reveritus, part. a. 1. præcedentis verbi. Th. αἰδὼς, ὁ, ὦς, ἡ, pudor.

Ἐπαιδεύθην, ης, η, a. 1. ind. paff. à παιδεύομαι, erudior, caftigor. Th. παῖς, παιδὸς, ὁ, puer.

Ἐπαΐειν, audire, percipere. Th. ἀΐω, audio.

Ἐπαικλία, & ἐπακλία, quæ poft cœnâ apponuntur, bellaria: ab ἐπὶ, πὸτ, & ἄκλον vel ἄκλινον, cibus, cœna. Th. ἄκλος, vefpertinus.

Ἐπαινεῖ, 3. fing. præf. ind. ab ἐπαινέω, laudo, quod vide.

Ἐπαινέσιτι, laudant, Dor. pro ἐπαινέσι, 2. pl. præf. ind. ab eodem: ut &

Ἐπαινέσαι, a. 1. inf. act. &

Ἐπαινέσῃς, 3. fing. a. 1. opt. Æol. &

Ἐπαινέσειεν, probaverit, a. 1. optat. act. Æol. &

Ἐπαινέσσω, ις, η, a. 1. fub. act. Poët. gem. σσ. ab ἐπαινέω, laudo: f. έσω, quod vide.

Ἐπαιτε-

'Επαινετός, laudandus, adject. verb. &
'Επαινέτης, ου, ὁ, laudator: &
'Επαινετὸς, ὴ, laudabilis: &
'Επαινέτ@, ου, ὁ, nomen viri. Gr. laudatio: ab
'Εταινέω, ῶ, laudo: f. ήσω. & Poët. ήσω. p. ἐπήνηκα. & -ηκα. a. 1. ἐπήνεσα. a. 1. imper. act. ἔπαινεσον, άτω, & in 2. pl. ἐπαινέσατε. Ex ἐπὶ & αἰνέω, idem. Th. αἶν@, laus.
'Επαινὴ, dura: ab ἐπὶ & αἰνὲς, ῆ, gravis, horrendus.
'Επαινήσας, Æol. pro ἐπαινήσας, a. 1. part. act. &
'Επαινήσῃ, laudaverit, 3. sing. a. 1. sub. act. &
'Επαινῆ, laudetur, 3. sing. præs. sub. pass. ab ἐπαινέω, quod vide.
'Επαιν@, ου, ὁ, laus: ex ἐπὶ & αἶν@, laus.
'Επαινέμεν, laudamus, 1. pl. ἐπαινέομεν, 3. pl. præs. 1. d. act. &
'Επαινέμεν@, laudates, præs. part. pass. ab ἐπαινέω, laudo, quod vide.
'Επαΐξαι, irruere, a. 1. inf. act. &
'Επαΐξας, irruens, a. 1. part. act. ab ἐπὶ & ἀΐσσω, ruo: f. ξω.
'Επαιρόμαι, ῶμαι, persundo, irrigo; ex ἐπὶ, & αἰσνάω, Vi. Item, ἐπαιρόσθαι, in litore lavari; ὅθ' ἠϊόν@ λέεσθαι; inquit Schol. Nic. ut sit comp. ex ἐπὶ & ἠϊών; Vi. Item, simpliciter, pro, lavari, abluι, &c.
'Επαίρομαι, attollo; &
'Επαίρω, attollo, erigo: ex ἐπὶ & ἄειρω, tollo: f. ἀερῶ. p. ἦρκα. a. 1. ἦρα. a. 1. part. ἄρας, αἴρ@.
'Επαισε, percussit, 3. sing. a. 1. act. à παίω, percutio: f. σω.
'Επαισθάνομαι, sentio: &
'Επαίσθημα, sensus: ab αἰσθάνομαι, sentio.
'Επαίσθησις, sensus, sensatio; ab eod. Th.
'Επαίσσομαι, irruo: item,
'Επαίσσοντα, irruentem, accus. sing. part. præs. ab
'Επαίσσω, irruo, cum dat. aliquando accurro, & cum gen. item insequor; impero, percutio, invado: cum acc. aliquando insurgo: ex ἐπὶ & ἄΐσσω, ruo.
'Επαίς@, ος, ὁ ἡ, ὴ, is de quo auditum est; qui innotuit; manifestus, &c. Herod. in Euterpe; ὡς ἐπαίς@ ἐγένετο τῶν εἰρημένων@; quod ubi rescitum est eum fecisse, &c. Item, apud eundem, ἐπαίσιοι ἐγένοντο, exp. fuerunt deprehensi, &c. Verbale est, ab ἐπαίω, idem quod αἴω, audio; item, exaudio; intelligo, sentio, &c. Vi.
'Επαισχὰς, ἐ@, ὁ ἡ, ὴ, cum turpitudine conjunctus; turpis; pudendus, infamis, &c. Ab ἐπὶ & αἶσχ@, τὸ, vide,
'Επαισχυνόπμαι, erubescam, f. 1. pass. ab
'Επαισχύνομαι, pudet me, erubesco: cum acc. a. 1. pass. ἐπῃσχύνθην. Th. αἶσχ@, ἐ@, τὸ, turpitudo.
'Επαιτέω, mendico: f. ήσω. p. ἐπήτηκα. Th. αἰτέω, peto.
'Επαίτης, ου, ὁ, mendicus: à præced.
'Επαίτησις, mendicitas, vel potiùs, mendicatio; ab eod.
'Επαιτιάομαι, ῶμαι, causor, seu causas assigno; Plat. in Phædro; ex ἐπὶ & αἰτιάομαι, idem; vide ab αἰτία, ἡ, causa; Vi. Item, culpa crimen; à qua significatione, sequitur,
'Επαιτιάομαι, conqueror, &c. vide αἰτιάομαι.
'Επαίτιος, ος, ὁ, ἡ, cujus facinora innotuerunt: vide αἴτι@.
'Επαίτι@, ος, ὁ, ἡ, qui vel quæ est in culpâ. Th. αἰτία, culpa.
'Επαίχθη, lusus est, 3. sing. a. 1. pass. verbi παίζω, ludo: f. ξω, & σω.
'Επαίω, exaudio: ab ἄΐω, audio.
'Επαμαρίω, elevo, suspendo: &
'Επαμαρῶμαι, efferor: &
'Επαμαρόμ@, ος, erectus: ab αἰωρέω, elevo.
'Επακανθίζω, q. d. exspino; spinis privo; spinas evello, &c. Item, intransitivè, sum aculeatus, spinis horreo; unde, ἐπακανθίζων, leviter aculeatus, spinis tubhorrens; unde, neut. ἐπακάνθιζον, leniter aculeatum; apud Theophr. Hist. l. 4. c. 10. Item, lib. 6. c. 3. ἐκ τῆϊ καυλᾶϊ ἀκανθας ἔχοντα, ἢ φύλλον ἐπακανθίζον, i. e. spinas caulibus enascentes habentia, folium super (hoc enim ἐπὶ significat) aculeatum, &c. Ut Caspiris Ægyptia; ex ἐπὶ & ἀκανθίζω, quod vide.
'Επακήκοα, ας, ε, vide in ἐπακούω.
'Επακμάζω, vigeo: ex ἐπὶ & ἀκμάζω, vigeo. Th. ἀκμὴ, flos ætatis.
'Επακμαστικὸς, sensim invalescens, paulatim efferveſcens, &c. Gal. Celsus morbum increscentem vocat τὸν ἐπακμάζοντα; cui contrar. παρακμαστικὸς, qui sensim decrescit, levíorque fit & languidior, &c. a præced. verbo; & ab eod. Th. Unde etiam est, ἐπακμ@, ος, ὁ ἡ, ὴ, idem quod ἔνακμ@, vel εναμής, vegetus, robustus; Dioſc. Sed, ἔπακμον, Bud. esse circ, quod est acie exacutum; vel quod aciem seu cuspidem habet, &c. Item, ἐπακμ@ exponitur; non integer, fractus; ut ἔπακμον ἀκανθαν, Marcell. vertit, non penitus integram spinam; i. e. aculeum, &c.
'Επακολεθέω, subsequor: f. ήσω. p. ἐπηκολέθηκα. a. 1. act. ἐπηκολέθησα. a. 1. sub. ἐπακολεθήσω. Ex ἐπὶ & ἀκόλεθος, ου, ὁ, ἡ, pedissequus.
'Επακολέθημα, τὸ, appendix; quod consequitur ex alio, &c. Item,
'Επακολέθησις, εως, ἡ, consequentia: à pérf. pass. præced. verbi.
'Επακολεθητικὸς, q. d. consequutivus; qui consequitur; qui respondet & refertur. Unde neutr. τὸ ἐπακολεθητικὸν, consectarium, &c. ab eod.
'Επάκ@, ου, ὁ, ἡ, Dor. pro ἐπήκ@, auditor. Th. ἀκέω, audio.
'Επάκει, animum adjice, præs. imperat. &
'Επακέσαι, a. 1. inf. act. ab
'Επακέω, exaudio, obtempero: f. ἐσω. p. ἐπήκεκα. a. 1. ἐπήκεσα. Hinc a. 1. sub. ἐπακέσω, ῃς, ῃ, perf. pass. ἐπήκεσμαι. p. m. ἐπήκοα, & Att. ἐπακήκοα. Th. ἀκέω, audio.
'Επακτὸς, idem quod ἐπήκ@, auditor: item, ἐπακτὸς, vel ἐπάκτης, qui auditur, vel audiri potest; q. d. auscultabilis, &c. à præced. verbo, & Th.
'Επακτίζω, ad summum perduco, finem impono; item, ἔπακτ@, in summitate angustus, in acutum, seu angustum desinens; & ἐπάκτ@, q. d. cacuminatus, epitheton Jovis; quòd in montium cacuminibus dicatæ ei fuissent aræ. Hes. & Eust. Omnia ab ἐπὶ & ἄκρ@, unde ἀκρίζω, &c. Vi.
'Επακροάομαι, -ῶμαι, exaudior: imperf. ἐπακροώμην, ώμην, &c. Ex ἐπὶ & ἀκροάομαι, audio: f. άσομαι.
'Επακρόασις, εως, ἡ, auscultatio: à superiori.
'Επακτὴρ, ῆρ@, ὁ, venator: &
'Επακτὸς, ὴ, ὸν, adventa: ab ἐπάγω, induco, impello.
'Επάκτ@, ος, ὁ, ἡ, littoralis: ab ἀκτὴ, littus.
'Επακτικῶς, per inductionem, ut de inductione; singula assumendo, percurrendóque; Aristot. adv. ab ἐπακτικὸς, illecebrosus; item, aliunde alcitus, advectitius, translatitius; ab ἐπάγω; pro in parte, inveho; unde ὅρκ@ ἐπακτὸς; i. jurandum delatum; i. e. non sponte susceptum, sed ab alio impactum, &c. Item, ἐπακτικοὶ λόγοι; habentes ἐπαγωγὴν, i. e. inductionem, &c.
'Επακτὸς ὄ, adscititius, peregrinus; ἐπακτὸς ὅρκος; impetuosus imber: ab ἐπάγω. Th. ἄγω, impello.
'Επακτρόδης, venator, quia canis in feras ἐπάγῃ, impellit: &
'Επακτρὶς, ἰδ@, ἡ, navigiolum: &
'Επακτρον, ου, τὸ, navigium piscatorium: ab ἐπάγω, impello.
'Επακτρόκηλος, ντ@, ὁ, navigium prædatorium; πλοῖον λῃστρικὸν; sic dictum, quod sit inter ἐπακτρίδα & κέλητα medium; teste Eustathio; ab ἐπακτρὶς, navigium piscatorium; & κέλης, celox, &c. Vi.
'Επάλαιεν, luctabatur, 3. sing. imperf. act. verbi πάλαίω, luctor; quod vide.
'Επαλαλάζω, f. ἄξω, p. ακα, acclamo lætus: ex ἐπὶ & ἀλαλάζω, acclamo. Th. ἀλαλὴ, clamor militum.
'Επαλάομαι, pervagor: ab ἀλάομαι, vagor.
'Επαλγέω, graviter affligor ob mala: ex ἐπὶ & ἀλγέω, idem: quod ab ἄλγος. Dor. pro ἄλγος, cujus oblivisci non possumus. Th. λήθω, lateo.
'Επάλγησεσα, miserata, ejusdem a. 1. part. f. ξ.
'Επάλειμμα, ἄλ@, τὸ, inunctio, illitio; à sequente verbo.
'Επαλείφω, superillino: ab ἀλείφω, ungo.
'Επαλεξήκεσα, auxiliatura, f. 1. part. act. f. g. ex ἐπὶ & ἀλέξω vel ἀλεξέω, arceo: f. ήσω.
'Επαλετρεύω, idem quod ἀλετρεύω; & & hoc idem quod Th. ἀλέω, molo, &c. Vi.
'Επαληθεύω, verum reddo; βεβαίω, πιστῶ; verum esse declaro, confirmo, &c. ab ἐπὶ & ἀληθεύω, Vi.
'Επαλλαγὴ, ῆς, ἡ, permutatio: &
'Επαλλάσσω, f. ξω, permuto: ab ἀλλάσσω, vel

vel -ῆω, muto: f. ξω.

Ἐπάμᾱξ, permuta o seu inverso ordine, variatis vicibus; vice versa, &c. (idem quod, & pro ἀραλλάξ, qu. Vi) Item, ἐπάλλαξις; permutatio, alternatio, vicissitudo; mutatæ vices, &c. ab eod.

Ἐπάλλετο, 3. sing. imperf. pass. à πάλλω, vibro, agito. Alii forsi volunt pro ἐφάλλετο. imperf. ab ἐφάλλομαι, insilio.

Ἐπάλληλία, q. d. alternitas; item, series continua & sine intercessione, vicissitudo perpetua, &c. Item, ἐπάλληλα, τὰ, illa aliis superposita, sine intercessione, aut interstitio & intercapedine, &c. (atque sic opponuntur τοῖς ὑπολήλοις) utrumque à sequente ἐπάλληλος; alius vel alter, super, vel post alium vel alterum; creber, continuus, &c. Unde etiam, adv. ἐπαλλήλως, serie continua & sine intercessione, &c.

Ἐπάλληλος, ὁ, ἡ, alternus: ex ἐπὶ & ἀλλήλων, mutuò, quod ab ἄλλος, alius.

Ἐπαλληλόκαρπα, apud Theophr. esse dicunt, quæ aliarum plantarum fulta sustentaculo quasi fructificant, &c. ab ἐπὶ, ἄλλος, & καρπὸς, &c. Vi. Sic etiam, ἐπαλληκαυλος, cujus caulis alii innititur; a Th. καυλὸς.

Ἐπάλμενος, insiliens, per Sync. pro ἐφαλόμενος, Æol. mutato etiam spiritu aspero in tenuem; ab ἐφάλλομαι, quod ab ἐπὶ & ἅλλομαι, salio. f. ἀλέομαι. a. 1. m. ἠλάμην.

Ἐπάλξις, εως, ἡ, propugnaculum muri: ex ἐπὶ & ἀλκὴ, robur.

Ἔπαλτο, ος, apud Pindarum hoc vocabulum tantum reperitur; & dicitur de vento fecundo nautisque grato per Sync. pro ἐπίδαλτος, ex ἐπὶ & θαλπνὸς, splendidus, & per Metaph. lucis instar gratus: à θάλπω, calefacio, foveo.

Ἔπαλτο, insiliebat, imperf. Æol. pro ἐφάλλετο, vel pluſq. p. pass. pro ἐφῆλτο; ab ἐφάλλομαι vide ἐπάλμενος.

Ἐπάλφιτόω, farinâ conspergo, &c. (idem quod ὀλφιτόω) ab ἐπὶ & ἄλφιτον, τὸ, vide.

Ἐπάλφησις, qui bobus terentibus seu triturantibus moderatur; ab ἐπὶ & ἀλοάω, vide.

Ἐπαμᾶν, & ἐπαμᾶσθαι, accumulare: ab ἀμάω, meto.

Ἐπαμαυρόω, obscuro; oblitero; & tantum non extinguo, &c. Ab ἐπὶ & ἀμαυρόω, idem; à Th. ἀμαυρὸς, vide.

Ἐπαμελιδὶ, cum tergiversatione; procraſtinando; differendo; tergiversando, &c. adv. ab ἐπαμελέομαι, differo, procraſtino, &c. Vi.

Ἐπαμελίσκω ἐσθιόμενος, excutio immaturos fructus; reddo præcoces fructus, &c. ab ἐπὶ & ἀμελίσκω, idem quod ἀμελόω, & ἀμελάκω, Vi.

Ἐπαμείβω vel ἐπαμείβομαι, permuto, alterno: f. ψομαι· ab ἐπὶ & ἀμείβω, muto. f. ψω. p. ἤμειφα.

Ἐπαμεινώνδας, ου, ὁ, EPAMINONDAS, Thebanorum dux.

Ἐπάμειπτο, respondebat, Ion. pro ἐπήμειπτο, 3. sing. pluſq. p. passi. verbi ἐπαμείβω, quod vide.

Ἐπαμμένω, idem quod, & pro, ἐπαναμένω; expecto, maneo, &c. Vi.

Ἐπάμερος, ος, ὁ, ἡ, Poët. Æol. ac Ion. pro ἐφήμερος, unius diei: qui durat unum diem: ab ἐπὶ & ἡμέρα, dies.

Ἐπαμησάμενος, brutus, a. 1. part. m. verbi ἐπαμάω, coace vo, quod ex ἐπὶ & ἀμάω, meto.

Ἐπαμοιβαδὶς vel ἐπαμοιβαδὶν, adv. vicissim: ab ἐπαμείβω, alterno, quod vide.

Ἐπαμοιβὸς, alternus: ab eod.

Ἐπαμπέχω, superinduo; ab ἐπὶ & ἀμπέχω; (quod est pro ἀμφὶ ἔχω) circumdo, circumplector, &c. Item, induo, amicio, &c.

Ἐπαμυντὴρ, ορος, ὁ, adjutor; à sequente verbo;

Ἐπαμύνω, f. ὐνῶ, auxilior. vide ἐπαμύω.

Ἐπαμύνω, propugnare, a. 1. inf. act. ἐπάμυναν, ἀτυ. a. 1. imperat. verbi ἐπαμύνω, defendo. Th. ἀμύω, auxilior.

Ἐπαμφέρω, poëticâ Syncope pro ἐπαναφέρω, acceptum fero, refero, seu transfero, &c. ab ἐπὶ & ἀναφέρω, sursum fero, &c. Vi.

Ἐπαμφιάζω, ἐπαμφιέννυμι, & ἐπαμφίσκω, idem quod, ἀμφιάζω, ἀμφιέννυμι, & ἀμφίσκω, induo, vestio, &c. Vi.

Ἐπαμφοτερόω, in utramq; partem vergo, in ancipiti sum, ex ἀμφότερος, uterque. Th. ἄμφω, ambo.

Ἐπάν, pro quam. Conjunct. ex ἐπὶ & ἄν. vide ἐάν.

Ἐπαναβαίνω, ascendo super. ab ἐπὶ, ἀνὰ & βαίνω, eo.

Ἐπαναβάλλεσθαι, differre. vide ἀναβάλλω.

Ἐπαναβλησδὸν, adv. quasi injectim. Th. βάλλω, jacio.

Ἐπαναβοάω, f. ήσω, acclamo: ex ἐπὶ, ἀνὰ & βοάω, clamo.

Ἐπαναγαγεῖν, a. 2. inf. act. ab ἐπανάγω, quod vide.

Ἐπαναγιγνώσκω, relego, is: ex ἐπὶ & ἀναγιγνώσκω, lego. Th. γιγνώσκω, cognosco.

Ἐπαναγκάζω, urgeo, ex ἀναγκάζω, cogo. Th. ἀνάγκη, necessitas.

Ἐπάναγκες, adv. necessariò. τὰ ἐπάναγκες, sc. ὄντα, necessaria. Th. ἀνάγκη, necessitas.

Ἐπανάγω, redeo, commoveo. f. ἄξω. a. 2. ἐπανήγαγον. a. 2. imperat. act. ἐπανάγαγε, provehe. ex ἐπὶ & ἄγω, duco.

Ἐπαναδιπλάζω, & ἐπαναδιπλόω, reduplico, replico, &c. Unde ἐπαναδίπλωμα, ατος, τὸ, id quod reduplicatum seu replicatum est; q. d. replicamentum, &c. Item,

Ἐπαναδίπλωσις, εως, ἡ, repetitio verbi: ex ἐπὶ & ἀναδίπλωσις, reduplicatio. Them. διπλόος, ῆ, duplex.

Ἐπαναδρομὴ, idem quod ἀναδρομὴ, recursio, recursus; reditus, &c. Verbale ab ἐπαναδρέχω, recurro; ab ἐπὶ & ἀναδρέχω, qu. Vi.

Ἐπαναθεάομαι, specto; ab ἐπὶ, ἀνὰ, & θεάομαι, idem, Vi.

Ἐπαναιρέομαι, suscipio: ex ἐπὶ, ἀνὰ, & αἱρέω, capio.

Ἐπαναίρεσις, εως, ἡ, occisio: ab ἀναιρέω, occido, vide præced.

Ἐπαναίρω, f. ἀρῶ, elevo: ex ἐπὶ, ἀνὰ, & ἄρω, tollo.

Ἐπαναχαινίζω, rursus renovo; Job. 10. ab ἐπὶ & ἀναχαινίζω, Vi.

Ἐπανάκειμαι, repositus sum, ex ἐπὶ, ἀνὰ & κεῖμαι, jacto.

Ἐπανακλήσις, εως, ἡ, revocatio; ex ἐπὶ, ἀνὰ, & καλέω, voco.

Ἐπανάκλισις, retrocessio. aciei inclinatio in finitima, &c. ex ἐπὶ & ἀνάκλισις, Vi.

Ἐπαναλαμβάνω, repeto. Th. λαμβάνω, capio.

Ἐπανάληψις, εως, ἡ, repetitio; à superiori verbo.

Ἐπαναλογεῖν, altiùs repetendo aperire: ex ἐπὶ, ἀνὰ & λέγω, dico.

Ἐπαναμένω, expecto: ex ἐπὶ, ἀνὰ & μένω, maneo.

Ἐπαναμιμνήσκω, commonefacio: cum acc. f. ήσω. p. ἐπαναμέμνημα. ex ἐπὶ, ἀνὰ & μιμνήσκω, in memoriam revoco. Th. μνάομαι, recordor. f. μνήσομαι. p. μέμνημαι.

Ἐπαναγέω, renovo. f. ώσω. p. κα. ex ἐπὶ, ἀνὰ & νέος, idem. Th. νέος, novus.

Ἐπαναπαύομαι, acquiesco; cum dat. f. αύσομαι p. ἐπαναπέπαυμαι. a. 1. m. ἐπαναπαυσάμην, ωσατο, ab ἐπὶ, ἀνὰ & παύω, cesso. a. 2. ἔπαυν.

Ἐπαναπηδάω, insilio, insurgo, &c. ab ἐπὶ & ἀναπηδάω, subsilio, sursum salio, &c. ab ἀνὰ & πηδάω, Vi.

Ἐπαναπλεῖν, crebrò navigare. Th. πλέω, navigo.

Ἐπαναπνέω, insuper respiro; apud Herodot. ἐπαναπνέειν τὰ ἔπεα; effundere verba, &c. ab ἐπὶ & ἀναπνέω, Vi.

Ἐπαναπολέω, iterum revolvo; iterum in memoriam revoco; ab ἐπὶ & ἀναπολέω, revolvo; iterum volvo, vel verso, &c. & Metaphoricè revoco in cogitationem, animo revolvo, &c. ab ἀνὰ & πολέω, verso, &c. Vi.

Ἐπανασαλεύω, concutio, moveo, sursum versus; ab ἐπὶ & ἀνασαλεύω, concutio, quasso, exagito; ab ἀνὰ & σαλεύω, Vi.

Ἐπανασείω, concutio, vibrando adversus aliquem; in pass. ἐπανασείομαι, adversus aliquem concutior; unde, ἐπανασεισθεὶς, contra aliquem vibratus, &c. Item, nomen ἐπανάσεισις, concussio; ut ἐπανάσεισις ὅπλων, concussio armorum; ab ἀνασείω, Vi.

Ἐπαναστείρω, & ἐπαναστορέω; (ab ἐπὶ, ἀνὰ & αστείρω) idem quod ὑπαστείρω, & ὑπαστορέω, quæ vide.

Ἐπανάστασις, εως, ἡ, rebellio: ex ἐπὶ, ἀνὰ & στάσις. Th. ἵστημι, sto.

Ἐπαναστέλλω, cohibeo. Th. στέλλω, inhibeo.

Ἐπανάστημα, τος, τὸ, prominentia: &

Ἐπανιστήσομαι, f. 1. m. ab ἐπανίσταμαι, insurgo; ex ἐπὶ, ἀνὰ & ἵστημι, sto.

Ἐπαναστρέφω, revertor: ex ἐπὶ ἀνὰ & στρέφω, verto.

Ἐπαναστροφὴ, ῆς, ἡ, reversio, reflexio, à præceden. præt. m.

Ἐπανάτασις, εως, ἡ, extensio, intensio, seu intentatio; item, sublatio, erectio, &c. Est verbale ab ἐπανατείνω, intendo; sublatum intento alicui; vibro in aliquem, &c. ab ἐπὶ & ἀνατείνω, Vi.

Ἐπανα-

Ἐπαναπάεσθαι, præs. inf. pass. ab ἐπαναπάω, insuper impono, acceptum fero: ex ὀπὶ, ἀνὰ & πάω, pono.

Ἐπαναβρυάδιμαι, post vendemiam quæ superfunt colligo: ex ὀπὶ, ἀνὰ & πρυάω, vindemio. Them. πρύη vindemia.

Ἐπανειμένος, crimen in alium rejicio: &

Ἐπαναφορὰ, ᾶς, ἡ, repetitio: à φέρω, fero.

Ἐπανδρ-ος, ου, ὁ, ἡ; virilis, virilitatem præ se ferens, &c. ab ὀπὶ, & ἀνὴρ ἀνδρὸς, vir, &c. V.

Ἐπανειγέομαι, idem quod ἀνειγέομαι, & Th. ἐγείρω, excito, suscito, &c.

Ἐπανιθύσομαι, fœm. 1. ind. pass. verbi ἐπανίημι, redeo, remitto. Them. ἵημι, mitto.

Ἐπάνειμι, redeo: ex ὀπὶ, ἀνὰ & εἶμι, ab ἔω, eo.

Ἐπανειπεῖν, polliceri publico præconio, seu præconis voce declarare denuntiare, &c. Ut, ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ κηπολείναντι; mercedem propoluerunt præconis voce ei qui occideret, &c. Thucyd. ab ὀπὶ, & ἀνειπεῖν; quod vide.

Ἐπανείρεσθαι, denuo interrogare ab εἴρομαι, interrogo. Them. εἴρω, necto, interrogo.

Ἐπανεὶς, qui dimisit, a. 2. part. act. ab ἐπαίνω, a. 2. ind. verbi ἐπανίημι, quod ex ὀπὶ, ἀνὰ & ἵημι.

Ἐπανελθεῖν, a. 2. inf. act. &

Ἐπανελθὼν, in f. g. ἐπανελθέσα, a. 2. part. act. ab

Ἐπανέρχομαι, redeo, accedo: f. ἐπανελεύσομαι a. 2. ἐπανῆλθον quod ex ὀπὶ, ἀνὰ & ἔρχομαι, venio.

Ἐπανελκύω, attraho; ab ὀπὶ, & ἀνελκύω, qu. Vi.

Ἐπανείρομαι, & (Ionica, seu Poëticâ epenthesi, ται, ι,) ἐπανείρομαι, rursus interrogo, vel simpliciter interrogo; Aristoph. μισῇ ἐπανείρη με; neque interrogas me, &c. ex ὀπὶ & ἀνείρομαι, interrogo, rogo; ex ἀνὰ, & ἔρομαι, pro εἴρομαι, interrogo, scisciror; à Them. εἴρω; vide.

Ἐπανερωτάω, interrogo: f. ήσω. ex ὀπὶ, ἀνὰ & ἐρωτάω, rogo.

Ἐπανερωτήσῃ, ejusdem 3. sing. fœm. 1. act.

Ἐπανίχω, antecello, innitor: ex ὀπὶ, ἀνὰ & ἴχω, habeo: f. ὄξω & σχήσω, a. 2. ἔσχον.

Ἐπανῆκω, redeo: ex ὀπὶ, ἀνὰ & ἥκω, f. ξω. venio.

Ἐπανήρετο, percunctabatur, 3. sing. imperfect. verbi ἐπανείρομαι, quod ex ὀπὶ, ἀνὰ & ἔρομαι, interrogo. Them. εἴρω, dico.

Ἐπανθέω, superfloreo: f. ήσω. p. ἐπανθήκα, p. m. ἐπανθωθα, & per Epenth. ᾰ ο, ἐπανθώθα, & redupl. Att. ἐπανθανθα: ex ὀπὶ & ἀνθέω, floreo. Th. ἄνθ-ος, ε-ος, τὸ, flos.

Ἐπάνθησις, q. d. superflorescentia; à præced. verbo.

Ἐπανθίσω, refloreo; item, floridis coloribus illustro, exorno, &c. Item, floribus spargo, floridum reddo; i. e. colorem hilariorem illino, &c. Unde, verbale ἐπανθισμὸς, exornatio, seu illustratio quæ fit adhibendo floridos colores, &c. citatur etiam ex Diosc. pro flore; q. d. efflorescentia: ut ἐπάνθισμὸς πορφύρας, flos purpuræ, &c. ab ὀπὶ & ἀνθίζω. V.

Ἐπανιᾶσι, remittunt, 3. pl. præs. ind. Attic. ab

Ἐπανίημι, remitto, ab ὀπὶ, ἀνὰ & ἵημι, mitto, in 3. pl. ἰεῖσι, Ion. ἱέασι, & per Crasin Att. ἰᾶσι.

Ἐπανίσχατο, Ion. pro ἐπανίσχαντο, insurrexerunt. 3. pl. præs. opt. pass. ex ὀπὶ, ἀνὰ & ἴσχαμαι vel scribendum ἐπανίστατο, 3. pl. imperf. ind. pro ἐπανίστατο. Th. ἵστημι, sto.

Ἐπανίστα μαι, insurgo, ab eod.

Ἐπανιστάτην, Ion. pro ἐπανίσταντο, 3. pl. præs. pass. ab

Ἐπανίστημι, insurgo: f. ἐπαναστήσω, p. ἐπανέστηκα, f. 1. m. ἐπαναστήσομαι. Them. ἵστημι, sto.

Ἐπανιτέον, redeundum, adverb. theticum, ab ἐπάνειμι, redeo: ex ὀπὶ, ἀνὰ & εἶμι, eo.

Ἐπανιτητέον, idem, & ab eodem.

Ἐπανιὼν, regressus, a. 2. part. ab eodem verbo.

Ἐπάνοδ-ος, ου, ἡ, reditus: ex ὀπὶ & ἄνοδ-ος, ου, ἡ, ascensus. Th. ὁδὸς, via.

Ἐπανοιδέω, ineumesco; ab ὀπὶ, & ἀνοιδέω. V.

Ἐπανοίσω, sursum feram; efferam, referam, &c. est fut. ab ἐπαναφέρω, sursum fero; ex ὀπὶ, ἀνὰ, & φέρω, &c.

Ἐπανορθώμεθ-ος, ου, præs. part. pass. &

Ἐπανορθώσθαι, præs. inf. pass. ab

Ἐπανορθόω, ῶ, corrigo: ex ὀπὶ, ἀνὰ & ὀρθὸς, rectus.

Ἐπανόρθωμα, ατ-ος, τὸ, &

Ἐπανόρθωσις, εως, ἡ, correctio: &

Ἐπανορθωτέ-ος, α, ον, corrigendus, &

Ἐπανορθωτὴς, οῦ, ὁ, corrector: à perf. pass. verbi ἐπανορθόω, corrigo.

Ἐπαντόω, occurro: f. ήσω. p. ἐπαντώτηκα a. 1. ἐπαντώτησα ex ὀπὶ & ἀντάω, occurro. Th. ἀντὶ, contra.

Ἐπαντέλλουσα, oriens: præs. part. fœm. gen. ab

Ἐπανατέλλω, per Sync. pro ἐπανατέλλω, exorior: ex ὀπὶ, ἀνὰ & τέλλω, orior.

Ἐπαντλέω, ῶ, infundo, scil. hausta aquam aut alium liquorem infundo; (contrarium, ὑφαντλῶ hausta aquam aut aliud effundo, &c.) & sic, metaphoricè, pro impleo, &c. (ex ὀπὶ, & ἀντλέω, vide.) Item, apud medicos, ἐπαντλεῖν, ut καταντλεῖν, est, infundere ad fovendum; vel infusione fovere, &c. Undè verbalia, ἐπάντλημα, & ἐπάντλησις; infusio aquæ vel alicujus liquoris, fovendi potissimùm gratiâ; vel ipsa actio perfundendi quempiam aqua, vel alio liquore, fovendi gratiâ; undè etiam, fotus seu fomentum redditur, &c.

Ἐπάνω, suprà, adv. cum gen. ex ὀπὶ & ἄνω, suprà.

Ἐπανωθεν, desuper, & ἐπανωδὶ, suprà; ab iisdem.

Ἐπάξας, αν-ος, a. 1. part. act. &

Ἐπάξῃ, f. 1. inf. ab ἐπάγω, induco: f. ἄξω, p. ἐπῆχα. Th. ἄγω, duco.

Ἔπαξε, Dor. pro ἔπηξε, fixisset, 3. sing. a. 1. act. à πήγνυμι, figo: f. ξω.

Ἐπάξι-ος, ος, ον, dignus: Poët. pro ἀντάξιος, æquiparandus: ex ὀπὶ & ἄξι-ος, idem.

Ἐπαξιόω, ῶ, postulo, rogo, precor, &c. Item, ἐπαξίως, digne, pro dignitate & merito, &c. ab ἐπάξιος.

Ἐπαξόνι-ος, ου, ὁ, qui circum axem volvitur: epith. currûs. Th. ἄξων, ον-ος, ὁ, axis.

Ἐπάξω, Dor. pro ἐπήξω, compegisti, a 2. m. 2. sing. verbi πήγνυμι, compingo: f. πήξω.

Ἐπαοιδὴ, ῆς, ἡ, Ion. pro ἐπωδὴ, incantatio: &

Ἐπαοιδὸς, οῦ, ὁ, Ion. pro Ἐπῳδὸς, incantator. Th. ἀείδω, cano.

Ἔπαον, sedavi, a. 2. ind. act. Hinc in a. 2. pass. ἐπάην, verbi παύω, cesso: f. παύσω. p. πέπαυκα.

Ἐπαπειλέω, minor, aris: f. ήσω. p. ηκα. Ex ὀπὶ & ἀπειλέω, idem.

Ἐπαπέρχομαι, discedo post, subsequor, &c. ex ὀπὶ, & ἀπέρχομαι vide.

Ἐπαποδύομαι, suscipio: ex ὀπὶ & ἀποδύομαι, idem. Them. δύω vel δύω, subeo.

Ἐπαποθνήσκω, super morior; vel morior post aliquem, & quasi ejus mortem morte mea subsequor, aut etiam morior post rem aliquam peractam; Plat. in Symp. Apud Philostrat. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ, &c. ex ὀπὶ & ἀποθνήσκω; Vide.

Ἐπαπόλλυμι, adhuc perdo, perfundo porrò; Lucian. ab ὀπὶ & ἀπόλλυμι, perdo, &c. V.

Ἐπαπόρημα, ατ-ος, τὸ, quæstio: &

Ἐπαποροῦμεν, 1. pl. præs. sub. ab ἐπαπορέω, addubito: quod ex ὀπὶ & ἀπορέω, dubito: hoc ex α priv. & πείρω, transeo: p. m. πέπορα.

Ἐπαπόρησις, ἡ, dubitatio; item, ἐπαπορία, idem, (& utrumque ab iisdem:) addubitatio, & quæstio super aliqua re, &c. Item, ἐπαπορημαπικὸς λόγ-ος, & ἐπαπορητικὸς, oratio qua addubitantes quærimus, &c. omnia à præced. verbo, & eod. Th.

Ἐπαποστέλλω, insuper mitto: ex ὀπὶ, ἀπὸ & στέλλω, mitto.

Ἐπαπήνα, a. 1. ind. act. verbi παπαίνω, circumspicio: f. ανῶ, a. 1. part. παπήνας.

Ἐπαρὰ, ᾶς, ἡ, imprecatio: ex ὀπὶ & ἀρὰ, preces.

Ἐπαράομαι, f. άσομαι & ήσομαι, imprecor: ab ἀράομαι, precor. Them. ἀρὰ, preces.

Ἐπάρχε, attollens: &

Ἐπάρχεσα, in f. gen. a. 1. part. act. verbi ἐπαίρω, attollo: f. ἐπαρῶ, p. ἐπῆρκα, a. 1. ἐπῆρα, 2. 1. imperat. ἐπάρεγε, άτω, a. 1. pass. ἐπήρθω ab ὀπὶ & αἴρω, tollo.

Ἐπαρώμι-ος, ος, ὁ, ἡ, execrabilis: ex ὀπὶ & ἀρὰ, preces.

Ἐπαρρώσω, irruo: ex ὀπὶ & ἀρράω, amputo, pulso: f. σω.

Ἐπάρτε, 2. pl. a. 1. imperat. act. ἐπᾶρον, άτω. Vide ἐπάρεσα.

Ἐπάρω-ος, ος, ὁ, ἡ, execrabilis: ab ἐπαράομαι, quod vide eas.

Ἐπάργυρ-ος, ου, ὁ, ἡ, inargentatus, argento tectus. Th ἄργυρ-ος, argentum.

Ἐπάρδυσις, irrigatio, adaquatio, idem quod ἄρδυσις; verbale ab ἀρδύω, idem quod Th. ἀρδω.

Ἐπάφη, transfixus est, 3. sing. a. 2. pass. verbi πείρω, transeo. Att. ἐπάρη, fustulerit, est a. 1. sub. act. ab ἐπαίρω, attollo: vide ἐπήρκοσι.

Ἐπαρήγω, adjuvo: f. ήξω, p. ηχα. Th. ἀρήγω, idem.

Ἐπαρήρη, plusq. p. m. verbi ἐπάρω, apto: quod ex ὄπι & ἄρω, apto: p. m. ήρει, & Att. ἄρηρε.

Ἐπαρησάμην, Ion. pro ἐπηρασάμην, a. 1. part. m. ab ἐπαράομαι, imprecor. Th. ἀρά, dirae.

Ἐπαρθείς, a. 1. part. pass. verbi ἐπαίρεσθαι, efferri: &

Ἐπάρθην, -ήτω, in 2. pl. ἐπάρθητε, a. 1. imperat. ab ἐπαίρω, attollo: quod adi sis.

Ἔπαρδον, & per Metath. ἔραδον, diripui, a. 2. ind. act. verbi πέρθω, vasto: f. 2. ραδῶ.

Ἐπαριστερός, sinister, ineptus; undè ἐπαριστερότης, q. d. sinisteritas, ineptia, insulsitas, &c. Item, adv. ἐπαριστερῶς, sinistrè, ineptè, Plut. ab ὄπι, & ἀριστερός; vide.

Ἐπάρκια, ας, ἡ, auxilium: &

Ἐπάρκιστε, praestitit, 3. sing. a. 1. act. Ion. vel Dor. pro ἐπήρκιστε: &

Ἐπαρκίσῃ, 3. sing. f. 1. ab

Ἐπαρκέω, subvenio, cum dat. item propulso: f. ἐπαρκέσω, p. ἐπήρκηκα, a. 1. ἐπήρκεσα. Ex ὄπι & ἀρκέω, propulso.

Ἐπαρκτήρ, ῆρος, ὁ, auxiliator; item, adject. Ἔπαρκτος & ἐπάρκιος, sufficiens, idoneus; ab eod. Th.

Ἔπαρμα, elatio, sublatio in altum, &c. idem quod ἔπαρσις, id vide, &c. ab eod. Them.

Ἐπάρμυνον, sufficientem, aptum, praes. part. pro ἐπαρέμυνον. Th. ἄρω, apto: vide ἀρέμυνον.

Ἐπαρξάμην, a. 1. part. m. ab ἐπάρχομαι, auspicor: ex ὄπι & ἀρχή, initium.

Ἐπάρτηρ, qui circa arvum opus facit, agricola: Hom. exponitur etiam, hortulanus, mercenarius, &c. ex Hesychio: ab ὄπι & ἄρουρα; Vide.

Ἔπαρσις, εως ἡ, elevatio: ab ἐπαίρω, elevo. Th. ἀείρω, tollo.

Ἐπάρσω, f. 1. act. Æol. pro ἐπαρῶ: ab ἐπάω, idem quod ἄρω, apto: a. 1. ἐπήρσα.

Ἐπαρτάω, impendeo, Th. ἀρτάω, suspendo.

Ἔπαρτις, έος, ὁ ἡ, paratus, qui est in promptu; Od. δ. Undè ἐπαρτία, ἡ, apparatus, παρασκευὴ, &c. ex ὄπι, & ἀρτύω, paro, &c. vide.

Ἐπαρτύω, apto, adapto: ex ὄπι & ἀρτύω; vide; item, ἐπαρτύω, idem quod ἀρτιόω, struo, paro, &c. vide in Them. ἀρτύω.

Ἐπαρχία, ας, ἡ; provincia: ab

Ἔπαρχος, praefectus: & ὄπι & ἀρχή, principatus.

Ἐπάρχομαι, auspicor, coepi; Il. ά. ex ὄπι, & ἄρχομαι, incipio, &c. Item, ἐπάρχω; impero, imperito, dominor, praesum, praefectus sum, &c. ab ὄπι & ἄρχω, incipio; item, impero; vide. Undè etiam, ἐπαρχότης, idem quod ἐπαρχία, praefectura, provincia, &c. Item, ἐπαρχαῖος, provincialis, & ἐπαρχάτης, idem qui est in provincia, &c. Sic, ἐπαρχάπις, ἡ, provincialis mulier, &c. omnia ejusd. Th. & comp.

Ἐπαρωγεύς, έως, ὁ, auxiliator, & ἡ, auxiliatrix: ab ἐπαρήγω. Them. ἀρήγω, f. ξω, auxilior.

Ἐπᾶσαι, a. 1. inf. act. ab ἐπᾴδω, inculco. Th. ᾄδω, pro ἀείδω, cano.

Ἐπάσαντο, & gem. αν, ἐπάσαντο, gustarunt, 3. pl. a. 1. m. à πάω, vel πάομαι, possideo, vescor, perfect. pass. πέπαμαι.

Ἐπασκέω, Poët. pro κοσμέω, exorno. Th. ἀσκέω, orno, exerceo.

Ἔπασμα, ατος, τὸ, incantamentum; (ab ἐπᾴδω, pro ἐπαείδω; quae vide.) vocantur item ἐπάσματα, cantilenae, quales pueris nutrices canun; ut vulgò annotatur.

Ἐπασύτερος, frequentes: ab ὄπι & ἄσσον, prope, seu ἀσσότερον, propius: ἐπασύτεροι, dicuntur tacere, qui aliquid faciunt continuâ serie sequentes.

Ἔπαθον, passus fui, imperf. à πάσχω, patior: f. πείσομαι, a. 2. ἔπαθον, p. m. πέποιθα.

Ἐπάταξε, percussit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi πατάσσω, f. ξω, ferio: p. πεπάταχα, a. 1. part. πατάξας.

Ἐπατήθη, ης, ἡ, calcatus sum, a. 1. pass. verbi πατέω, f. ήσω, calco: a. 1. ἐπάτησα.

Ἐπάτησε, 3. sing. a. 1. act. ejusdem verbi.

Ἐπαυθαδίζομαι, idem quod ἀυθαδίζομαι; pertinaciter resisto, & quod ἀυθαδιάζομαι; id vide.

Ἐπαυλέω, f. ήσω, p. ηκα, praecino, accino: ex ὄπι & ἀυλέω, cano tibiâ, ab ἀυλός, tibia.

Ἐπαυλίζομαι, stabulor, in loco immoror: ab ἀυλίζομαι, stabulor. Them. ἀυλή, aula, atrium.

Ἔπαυλις, εως, ἡ, commoratio, villa: ab eod. Them.

Ἐπαυξάνω vel ἐπαύξω, f. ἐπαυξήσω, a. 1. ἐπηύξησα, p. ηκα, adaugeo, amplifico: ex ὄπι & ἀυξάνω vel αὔξω, augeo. Th. ἀέξω, idem.

Ἐπαυξησις, & ἐπαυξη, accretio, incrementum; à praeced. verbo.

Ἐπαυρεῖ, fruitur, 3. sing. &

Ἐπαυρέῃ, seu ἐπαυρέαι, Dor. pro ἐπαυρεῖν, praes. inf. &

Ἐπαύρεο, 2. sing. a. 2. m. Ion. vel Dor. pro ἐπηύρω, adeptus es: ab ἐπαυρέω, ῶ, f. ήσω, a. 2. m. ἐπηυρόμην, ῃς, ετο. Dor. ἐπαυρόμην. Alii volunt esse imperf. verbi ἐπαυρέω, quod vide.

Ἐπαυρέω, ἐπαυρέσκω, & ἐπαύρεσμαι, fruor, consequor; item poenas luo; Th. αὖρα, aura.

Ἐπαύρεαι, fruaris; Ion. pro ἐπαύρῃ, 2. sing. sub. praes. verbi ἐπαύρεσμαι, idem quod ἐπαυρέω: quod vide.

Ἐπαύρησις, & ἐπαύρεσις, εως, ἡ, fruitio, voluptas, gaudium; verbale à praeced. verbo.

Ἐπαύριον, cras, adv. ἡ ἐπαύριον, sc. ἡμέρα, crastinus dies. Th. αὖριον, cras.

Ἐπαυρίσκομαι, 3. pl. ind. act. verbi ἐπαυρέσκω, idem quod ἐπαυρέω; quod vide.

Ἐπαύρετο, 3. sing. a. 2. opt. m. &

Ἐπαῦρον, Dor. pro ἐπήδρον, a. 2. ind. act. verbi ἐπαυρέω; quod vide.

Ἐπαύρωνται, fruantur, 3. pl. praes. sub. verbi ἐπαύρεσμαι, fruor: vide ἐπαυρέω.

Ἐπαυσάμην, ἐπαύσατο, a. 1. m. verbi παύω, cessi: fem. σω, a. 2. ἔπαυν.

Ἔπαυσαν, 3. pl. a. 1. ind. ab eodem verbo.

Ἐπαύσυρ, acclama, a. 1. imperat. act. ex ὄπι & αὔω, clamo.

Ἐπαύσω, 2. sing. a. 1. m. vide ἐπαυσάμην.

Ἐπαΰτεῖν, acclamare, ἐπαΰτων, acclamabant, Ion. pro ἐπηύτων, 3. pl. imperf. act. ex ὄπι & ἀϋτάω, Poët. pro αὔω, clamo.

Ἐπαυτοφώρῳ, in flagranti delicto, inipso facto: ex ὄπι in, & ἀυτόφωρος, quod ex ἀυτὸς, ipse, & φαεὰ, furtum. Th. φώρ, φορός, ὁ, fur.

Ἐπαυχένιος, ος, Poët. qui supra cervicem fertur, ὁ ὄπι πρὸ ἀυχένι φερόμενος. Th. ἀυχήν.

Ἐπαυχέω, ῶ, f. ήσω, glorior ob. Th. ἀυχέω, glorior.

Ἐπαφαιρέω, ῶ, insuper demo, seu detrahо; ab ὄπι, & ἀφαιρέω; vide.

Ἐπαφάομαι, ῶμαι, contrecto, demulceo: vide in ἀφάω, palpo. Them. ἅπτομαι, tango.

Ἐπαφαυαίνω, a. 1. ind. pass. ab ἐπαφυαίνω, exsicco: quod ex ὄπι, ὄπο, & αὐαίνω, arefacio. Them. αὖω, sicco, accendo.

Ἐπαφή, ἡ, attactus, contactus, contrectatio; Plat. in Tim. Undè ἐπαφάομαι, & ἐπαφάω, contrecto, tango; item, demulceo, &c. ab ὄπι, & ἀφάω; idem, tracto, tango, &c. V.

Ἐπάφησιν, a. 1. ind. act. ab

Ἐπαφίημι, immitto: p. ἐπαφεῖκα, a. 2. sub. ἐπαφῶ. Ex ὄπι, ὄπο, & ἵημι, mitto.

Ἔπαφος, ὁ, nomen viri. Gr. spumosus.

Ἐπαφρίζω, despumo: f. ίσω, p. ἐπέφρικα. Ex ὄπι & ἀφρός, spuma.

Ἐπαφροδισία, ἡ, venultas, lepus, elegantia; item ἐπαφροδίτη, & ἐπαφροδίτη; venultus, jucundus, &c. ex ὄπι, & ἀφροδίτη, Venus, item, Venustas, &c. V.

Ἐπαφρόδιτος, ος, ὁ, nomen viri. Gr. venultus.

Ἔπαφρος, super quo spuma est; ab ὄπι, & ἀφρός.

Ἐπαφῶ, immisero: a. 2. sub. ab ἐπάφω, a. 2. ind. verbi ἐπαφίημι; quod vide.

Ἐπαχθής, έος, ὁ, ἡ; gravis, molestus. Th. ἄχθος, pondus.

Ἐπάχθεια, ἡ, molestia, offensa; ἐπαχθίζω, onero; & ἐπαχθώς, molestè, &c. à praeced. ἐπαχθής.

Ἐπαχλύω, idem quod ἀχλύω, caligo, obtenebror, obfuscor, & activè etiam, obtenebro, obfusco caligine nebulosa; sic etiam, ἐπαχλυόω, obtenebro; apud Arat. Sic ex ὄπι & ἀχλύς, undè ἀχλύω, &c. V.

Ἐπέβησσεν, vexavit, constrinxit, a. 1. ind. verbi πάσσω, f. άσω. Them. πάχνη, pruina.

Ἐπαχυύνθη, ης, ἡ; a. 1. ind. pass. verbi παχαίνω, crassum reddo, pinguefacio. Th. παχύς, ός, crassus.

Ἔπε pro ἔπεα, nom. vel acc. pl. ab ἔπος, ους, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico.

Ἔπεαν,

'Επεὰν, Ion. pro ἐπὰν, posteaquam: vel pro ἐπεὶ vel ὅταν, quando.

'Επέβα, Dor. pro ἐπέβη, 3. sing. a. 2. ind. & ἐπέβαν pro ἐπέβησαν, 3. pl. a. 2. ἐπέβω, q. v.

'Επεβαινον, ες, ε, imperf. act. verbi ὀπιβαίνω, accedo. Th. βαίνω, eo: f. βήσομαι, a. 2. ἔβλω.

'Επέβαλον, imperf. act. ab ὀπιβάλλω, injicio: ex ὀπὶ & βάλλω, jacio: f. βαλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβλην.

'Επέβλην, a. 2. vide in ἐπέβαλον.

'Επέβασε, Dor. pro ἐπέβησε, 3. singul. a. 1. act. Poët. pro ἐπεβίβασε, ascendere fecit, imposuit, restituit in. Th. βαίνω, eo.

'Επέβλω, ης, ᾗ, peragravi, a. 2 ind. ab ὀπιβαίνω, ex ὀπὶ & βαίνω, eo: f. βήσομαι. a. 2. ἔβλω.

'Επέβησα, ας, ε, a. 1. ind. ἐπέβην. 3. pl. a. 1. vel 2. act. &.

'Επεβήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi βαίνω.

'Επεβίβασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὀπιβιβάζω, impono, ascendere facio: f. άσω, Ex ὀπὶ & βαίνω, eo.

'Επεβίω, 3. sing. a. 2. act. verbi ὀπιβιόω, supervivo: a βίω, vivo: f. βιώσομαι. a. 2. ἐβίων, a. 2. imperat. βίωθι, a. 2. opt. βιοίην, inf. a. 2. βιῶναι, a. 2. part. βιώς. Th. βίος, vita.

'Επέβλεψα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὀπιβλέπω, respicio: f. ψω. p. ὀπιβέβλεφα. Ex ὀπὶ & βλέπω, video.

'Επεβλώθησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὀπιβλώω, insidior: ex ὀπὶ & βλώω, consulto quod à βλὴ, consilium.

'Επεγέλασε, ridens insulto: ex ὀπὶ, ἐν & γελάω, rideo: f. άσω. p. ακα.

'Επέγγυος; qui est post nepotem, in Const. Jult. Imp. ab ὀπὶ, & ἔγγονος, nepos, &c. V.

'Επέγγυος; sponsionis intercessione factus; cui contrarium est ἀνέγγυος) promissus cum fidejussione; ut ἐπέγγυος χάμοι; Poll. ex Lycurgo, &c. ab ὀπὶ & ἐγγύη, ἡ; undè ἔγγυος, &c. quæ vide.

'Επέγγες, præs. imperat. act. &

'Επεγείσγοντες, præs. part. plur. num. ab

'Επεγείρω, excito: f. ἐπεγερῶ, p. ἐπήγερκα. a. 1. ἐπήγερα ab ὀπὶ & ἐγείρω, excito.

'Επέγλυσο, per Sync. pro ἐπεγλύφετο, 3. sing. a. 2. m. ἐπεγλύμμαι, 3, ετο. Ex ὀπὶ & γλύμμαι, fum.

'Επεγκιεχέννυμι, insuper immisceo; Plat. in Polit. ab ὀπὶ, & ἐγκιεχέννυμι, ἐγκιεχεννύω, vel ἐγκιεχέω, immisceo, seu seu misceo in, vel infundo, &c. ab ἐν, & Th. κιεχέννυμι; vide.

'Επεγκλάπω, f. ψω, p. αφα. Insculpo. Th. κλάπω, tundo.

'Επεγνωκόσι, dat. pl. perf. part. act. ἐπεγνωκὼς, verbi ὀπιγνώσκω, agnosco: f. ὀπιγνώσομαι, p. ἐπέγνωκα. Ex ὀπὶ & γινώσκω, cognosco.

'Επεγνώσθη, 3. 1. ind. pass. &

'Επέγνωτε, 2. pl. a. 2. ind. act. ἐπέγνων, ως, ω, ejusd. verbi.

'Εσέχετο, expergefiebat, imperf. per Sync. Poët. pro ἐπεγείρετο ab ἐπεγείσομαι. V. ἐπεγείρω.

'Επεγχανεῖν, infriare, a. 2. infin. ex ὀπὶ, ἐν & χαίνω, hisco, a. 2. ἔχανον, inf. χανεῖν.

'Επεγχύω, insuper infundo; iterum infundo, &c. ab ὀπὶ, & ἐγχύω, (idem quod ἐχέω) infundo; quod ab ἐν, & χύω, idem quod χέω, fundo; vide: ab ἐπέγχω, etiam est verbale, ἐπέγχυμα, idem cum ἔγχυμα, quod infunditur, seu infusum est, &c. Item, placenta infundibulo fusa ad frigendum, &c. Undè ἐπεγχυματίζω, idem quod ἐγχυματίζω, instillo, infundo: Item, ἐπεγχύτης, pincerna, qui vinum infundit, &c.

'Επεδείξατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ὀπιδείκνυμι, commonstro: a. 1. act. ἐπέδειξα, f. δείξω. p. δέδειχα. Ex ὀπὶ & δείκνυμι, ostendo.

'Επέδησας, ας, ε, ligavi, a. 2. ind. act. verbi πεδάω, ligo: f. ήσω. Them. πέδη, pedica.

'Επεδίδε pro ἐπεδίδου, 3. sing. imperf. act. tanq. ab ὀπιδίδωμι, verbi ὀπιδίδωμι, insuper do: f. δώσω. Th. δίδωμι, do.

'Επέδραμε, accurrit. 3. sing. a. verbi ὀπιτρέχω. Ex ὀπὶ & τρέχω, curro: f. δραμοῦμαι, p. δεδράμηκα. a. 2. ἐδράμον. p. m. δέδρομα.

'Επέδρη, ης, ἡ; Ion. pro ἐφέδρα, mora, obsidio: vide ἔδρη, sella.

'Επέδυν, ας, ε, a. 1. ind. act. ex ὀπὶ & δύω, do: f. δώσω. p. δέδωκα. a. 2. ἔδων.

'Επέεσσι, dat. pl. Ion. & Poët. pro ἔπεσι ab ἔπος, εος, τὸ, verbum. Them. ἔπω, dico.

'Επεζάρησαν, pro ἐπεδάρησαν, dici Eustath. existimat: β mutatur in ζ, Ion.

'Επέζησα, superstes fui, a. 1. ind. act. verbi ὀπιζάω. Th. ζάω, vivo: f. ζήσω. p. ἔζηκα.

'Επεζήτεῖ, 3. sing. imperf. verbi ὀπιζητέω, requiro. Th. ζητέω, quæro: f. ήσω, p. ἐζήτηκα.

'Επέθετο, 3. sing. ἐπέθεντο, 3. pl. a. 2. m. verbi ὀπιτίθημι, impono. Th. τίθημι, a. 2. ἔθην.

'Επέθηκα, ας, ε, a. 1. ind. act. ejusdem verbi.

'Επεθύμησε, & in 3. pl. ἐπεθύμησαν, a. 1. ind. act. verbi ὀπιθυμέω, concupisco: ex ὀπὶ & θυμέω. Th. θυμὸς, animus.

'ΕΠΕΙ', & ἐπειδὴ, postquam, quoniam: conjunct. cum indicat.

'Επείγεται, Ion. & Dor. pro ἐπείγη, urgeris, properas, 2. sing. sub. pass. &

'Επείγετο, festinabar, 3. sing. imperf. pass. Ion. pro ἠπείγετο ab

'Επείγομαι, impellor, urgeor: quod ab ἐπείγω; quod vide.

'Επειγομένοιο, festinantis, genit. sing. Ion. præs. part. pass. pro ἐπειγομένου, ab ἐπείγομαι &

'ΕΠΕΙΓΩ, urgeo, impello, festino: f. ξω. p. ἤπειχα.

'Επειδὰν, postquam, pro ἐπειδὴ ἄν. Them. ἐπεὶ, quoniam.

'Επειδὴ, idem quod, ἐπεὶ, postquam.

'Επειδήπερ, quandoquidem, cum indic. Th. ἐπεὶ.

'Επείδοι, 3. sing. opt. præs. ab

'Επείδω, intueor, respicio: f. ἐπείσω, vel ἐπείσομαι, a. 1. ἐπείδον, a. 2. imperat. ἐπείδε. Ex ὀπὶ & εἴδω, video.

'Επειὴ, pro ἐπειδὴ, cum, quoniam. Th. ἐπεὶ, postquam.

'Επεῖθ', pro ἔπειτα, adv. deinde, postea. Th. εἶτα, postea, tum.

'Επείθετε, obedivit, 3. sing. imperf. verbi πείθομαι, pareo: f. πείσομαι, a. 2. m. ὀπιθόμην, ης, ετο. Th. πείθω, persuadeo: a. 2. ἔπειθον.

'Επείκω, Dor. Poët. ἐπείκε, & hoc pro ἐπεὶ ἄν, quum.

'Επεικάζω, conjicio, conjecto; item, conjecturâ assequor, &c. ab ὀπὶ, & εἰκάζω, assimilo; item, comparo; item, conjicio, &c. V.

'Επείκεν, quoniam, siquidem, quum, quando, &c. ab ἐπεί.

'Επεικελος, idem quod ὀπείκελος, assimilis, &c. ab ὀπὶ, & εἰκελος, similis, &c. V.

'Επείκτης, ου, ὁ, instigator. Them. ἐπείγω, urgeo.

'Επείκω, concedo; ab ὀπὶ, & εἴκω, cedo.

'Επειλημμένη, tenens, perf. part. pass. f. g. verbi ὀπιλαμβάνω, f. λήψομαι. Vide ut εἴλημμαι.

'Επειμι, succedo, invado: a. 2. ἔπιον, ες, ε, a. 2. part. act. ἔπιών, ῶσα, όν, sequens: hinc ὀπίσπιος, ου, ὁ, ἡ; jugis: ex ὀπὶ & εἶμι, eo.

'Επειμι, superstо, immineo: ab εἰμὶ, sum,

'Επείναι, Ion. pro ἐφεῖναι, permittere, immittere, a. 2. inf. ab ἐφίημι, quod ab ἵημι, seu ἕω, mitto.

'Επείνυσαι, indui, præs. inf. verbi ἐπείνυμι, quod ex ὀπὶ & ἕω, induo: hinc Ion. εἰνύω.

'Επειξις, εως, ἡ, festinatio. Th. ἐπείγω, impello, festino.

'Επείπερ, quandoquidem, conjunct. cum indic. ab ἐπεί.

'Επειπὼν, aor. 2. part. ἐπειπεῖν, insuper dicere, a. 2. inf. ab ὀπὶ & ἔπω, dico: a. 1. ἔσπα, a. 2. ἔσπον.

'Επειρεα, ας, ε, & in 3. pl. ἔπειρεν, a. 1. ind. act. verbi πείρω, transfigo: f. περῶ, part. πέπαρκα, a. 2. ἔπαρον. perfect. passiv. πέπαρμαι, 2. 1. pass. ἐπάρθην.

'Επειρεάθω, ης, η, & in 1. pl. ἐπειρεάθημεν, a. 1. ind. pass. &

'Επειρεάσω, tentasti, 2. sing. a. 1. m. ἐπειρεάτευμεν, α, ατο; à πειράω, f. άσω, & ήσω, conor, tento. Th. πεῖρα, conatus, experientia.

'Επειρέπτο, 3. sing. imperf. verbi πειρέπομαι, tento: ab eod. Th.

'Επειρέσθαι, interrogare, præs. inf. m. ab εἴρω, dico.

'Επείρη, Ion. pro ἐπείρα, 3. sing. imperf. verbi πειράω, conor: Vide ἐπειρέσω.

'Επειρύσθαι, attrahere: quod ab εἴρυω, Poët. pro ἕρυω, traho.

'Επειρῶντο, Ion. pro

'Επειρῶντο, periculum faciebant, 3. pl. imperf. pass. verbi πειρέπομαι. Them. πείρω.

'Επειρωνεύω, & -νεύομαι, Ironicè loquor super aliqua re, derideo; Ironia & simulatione, vel ironica oratione

utor, &c. ab ὄπι, & εἰρυθμόομαι, utor dissimulatione in loquendo; a Th. εἴρων, ωνος, ὁ, dissimulator.

Ἐπειρρεῖν, præs. inf. Ion. pro ἐπιρρεῖν, verbi εἰρωτάω, Ion. & Poët. pro ἐρωτάω, f. ήσω, rogo.

Ἐπειρώτευν, Ion. pro ἐπηρώτων, imperf. act. &

Ἐπειρώτησις, ιος, ἡ. Ion. pro ἐπιρώτησις, interrogatio: ab eod. Th.

Ἔπεισα, ας, ε, a. 1. verbi ἔπειμι, adeo: ex εἶμι, eo: a. 1. inusit. εἶσα. Potest etiam formari à πείθω, persuadeo: f. πείσω· undè a. 1. ἔπεισα.

Ἐπεισάγω, superinduco, &

Ἐπεισαγωγὴ, ῆς, ἡ, superinductio: ex ὄπι, εἰς & ἄγω, duco.

Ἐπεισβαίνω, etiam ipse ingredior; sæpe etiam pro εἰσβαίνω, vel ἐσβαίνω, ingredior, &c. ab εἰς, & βαίνω; vide.

Ἐπεισδέχομαι, insuper admittere & recipere intro, &c. ab ὄπι, & εἰσδέχομαι; vide.

Ἐπείσειμι, q. d. superingredior, invado; (pro seq. ἐπεισέρχομαι) ab ὄπι, & εἴσειμι; q. v.

Ἐπεισέρχω, subit, 3. sing. præs. ab ἐπεισέρχομαι, ingredior: quod ex ὄπι, εἰς, & ἔρχομαι, venio: f. ἐλεύσομαι, a. 1. ἦλθον.

Ἐπεισηγέομαι, έσμαι, insuper introduco; item, orno, celebro, &c. ab ὄπι, & εἰσηγέομαι; Vide.

Ἐπείθω, ης, η, a. 1. ind. pass. à πείθομαι, obedio: vid. πείθω, persuadeo.

Ἔπεισιν, adeat, 3. sing. præs. ab ἔπειμι, addito ν finali: ex ὄπι & εἶμι, eo: a. 2. ἦιον.

ΕΠΕΙΣΙΟΝ, ου, τὸ; aqualiculus, ima ventris pars: τὸ αἰδοῖον· an ab ὄπι & σεία, moveo? an ab ἐπεισίνα;

Ἐπεισκέκνομαι, idem quod εἰσκέκνομαι, ingredior, insinuo me; (undè εἴσκεκνσις, insinuatio) ab activo, εἰσκέκνω, intromitto, irgredi facio, &c. ab εἰς, & κέκνομαι; vide.

Ἐπεισκυκλῶ advolvo; item, attexo, annexo; undè ἐπεισκύκλησις; (idem quod ἀνακύκλησις) revolutio, circumvolutio, iteratio, &c. ab εἰσκυκλέω, ῶ, advolvo, volvendo & rotando introduco, &c. ab εἰς, & κυκλέω; vid. pro ἐπεισκυκλῆν, dicitur etiam, ἐπεισκυλεῖν, idem; quasi à κυλίω, pro κυλίω; vide.

Ἐπεισκωμάζω, impudenter & velut temulenter me infero in alicujus societatem: ex ὄπι, εἰς & κωμάζω comessor. Th. κῶμος, comessatio.

Ἐπεισόδιον, ου, τὸ, pars fabulæ quasi adventitia. Th. ἐδός, via.

Ἐπεισόδιος, superinductus, adventitius: &

Ἐπεισοδιώδης, idem: ab eod. Th.

Ἐπείσοδος, ου, ἡ, ingressio, & aggressio, invasio, &c. ab ὄπι, & εἴσοδος, &c. vide.

Ἐπεισπαίω, idem quod εἰσπαίω, irrumpo, &c. V.

Ἐπεισπηδάω, superinsilio: f. ήσω, p. ηκα· ex ὄπι, εἰς & πηδάω salio.

Ἐπεισπνέω, insuper spiro; ut ἐπεισπνέω, geminationem spiritus significat, spiritum & trahentis, & retrahentis, &c. ab ὄπι, & εἰσπνέω, inspiro, ab εἰς, & πνέω; vide.

Ἐπεισρέω, q. d. superinfluo; ab ὄπι, & εἰσρέω, influo, il'abor; ab εἰς, & ῥέω; vide.

Ἐπεισφέρομαι, 1. pl. præs. ind. ab

Ἐπεισφέρω, adfero: ex ὄπι, εἰς & φέρω, f. οἴσω, a. 2. ἤνεγκα.

Ἐπεισφρέω, insuper intrò fero, & neut. superintro, &c. elt, per metathesin, pro præced. ἐπεισφέρω; vide εἰσφρέω, vel ab εἰς, & φρέω; V.

Ἔπειτα, deindè, adverb. Them. εἶτα, postea.

Ἐπείχθην, properavi, a. 1. ind. pass. ἐπείχθητι, a. 1. imperat, ab ἐπείχομαι, quod ab ἐπείχω.

Ἐπέχω, εις, ε, imperf. verbi ἐπέχω, inhibeo, attendo; quod vide.

Ἐπεκάθισα, ας, ε, & in 3. pl. ἐπεκάθισαν, a. 1. ind. verbi, ἐπικαθίζω; qu. vide.

Ἐπεκαλεῖτο, 3. sing. imperf. pass. ab

Ἐπικαλέω, advoco. Th. καλέω, voco: f. έσω, p. κέκληκα.

Ἐπεκαλύφθη, clausi sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi καλύπτω; q. v.

Ἐπεκδιδάσκω, amplius doceo, & demonstro, &c. ab ὄπι, & ἐκδιδάσκω, edoceo; Th. διδάσκω. V.

Ἐπεκδιηγέομαι, έσμαι, insuper commemoro, vel enarro, insuper explico, ampliusque edisserо, &c. (ex ὄπι, & ἐκδιηγέομαι, qu. vide.) Undè etiam, Ἐπεκδιήγησις, geminata narratio, &c.

Ἐπεκδίδωμι, insuper elargior; undè ἐπεκδόναι, insuper elargiri, &c. ab ὄπι, & ἐκδίδωμι, q. d. extrado, edo; ut Diosc. l. 5. ἐκδίδωσι τὸ καρπὸν; edit fructum, seu profert, &c. Item, dedo, loco docendum; item, pro ἀποδίδωμι, reddo, &c. Th. δίδωμι; V.

Ἐπεκδρεμέω, idem quod ἐπεκδρέχω, excurro adversum, vel excursionibus & latrociniis infesto, &c. vide.

Ἐπεκδρομὴ, excursio ejusmodi; verbale ab ἐπεκδρέχω; Vide Them. τρέχω.

Ἐπεκείατο, Ion. pro ἐπέκειντο, instabant, irruerunt, 3. pl. imperf. verbi ὄπικειμαι, urgeo: quod vide.

Ἐπέκεινα, trans, adv. cum gen. pro ὄπι ἐκείνα, ad illa usque.

Ἐπέκειντο, ἐπέκειντο, 3. sing. & pl. imperf. verbi ὄπικειμαι, jaceo super, impositus sum. Th. κεῖμαι, jaceo.

Ἐπεκέκλεῖ', pro ἐπεκέκλετο, invocabat, 3. sing. plusq. p. pass. ab ὄπι & καλέω, voco: f. έσω, p. κέκλημαι, perf. pass. κέκλημαι.

Ἐπεκθέω, adversus aliquem excurro; ab ὄπι, & ἐκθέω, excurro; ab ἐκ, & θέω, curro.

Ἐπεκλέγομαι, percenseo, perlego; ab ὄπι, & ἐκλέγομαι; vide.

Ἐπεκλάσαντο, destinarunt, 3. pl. a. 1. m. verbi ὄπικλώθω, fatalia stamina duco: quod ex ὄπι & κλώθω, neo.

Ἐπεκπίνω, insuper ebibo; ab ὄπι, & ἐκπίνω; V.

Ἐπέκπλου, & ἐπέκπλεε, ὁ, enavigatio adversus aliquem, &c. ab ὄπι, & ἔκπλου, seu ἔκπλεσις, enavigatio, eruptio, &c. ab ἐκπλέω, enavigo, &c. vide.

Ἐπεκρέπῃ, 3. singular. imperfect. ab ὄπικρατέω, prævaleo. Them. κράτος, robur.

Ἐπεκρέμασα, ας, ε; appendi, aor. 1. ind. act. ab ὄπικρεμάζω, quod ab ὄπι & κρεμάω, suspendo: f. άσω, a. 2. ἐκρέμασθον, q. à κρεμάζω.

Ἐπέκτασις, εως, ἡ, extensio: &

Ἐπεκτείνομαι, ῆ, επαι, contendo, nitor, extendor: f. ἐπεκτενοῦμαι, a. 1. m. ἐπεξετενάμην, ω, ατο· ab

Ἐπεκτείνω, extendo: quod ab ὄπι, ἐκ & τείνω, tendo: fœm. τινῶ, p. τέτακα.

Ἐπεκτήσω, 2. sing. a. 1. m. verbi ὄπικτάομαι, insuper acquiro. Th. κτάομαι, acquiro: q. v.

Ἐπεκθέχω, excurro adversum; vel excursionibus & latrociniis infesto; cursu invado, &c. ex ὄπι, & ἐκθέχω; id vide.

Ἐπεκφορὰ, elatio; i. e. pronuntiatio; ab ὄπι, & ἐκφορὰ, quod vide.

Ἐπελάθετο, 3. singul. a. 2. m. verbi ὄπιλαμβάνω, apprehendo: fœm. λήψομαι, a. 2. ἐπέλαβον, ex ὄπι & λαμβάνω, capio.

Ἐπελάθετο, 3. sing. a. 2. m. verbi ὄπιλανθάνομαι, obliviscor: f. λήσομαι, a. 2. ἐπέλαθον· ex ὄπι & λανθάνω, seu λήθω, lateo: f. λήσω.

Ἐπέλασις, invasio, in petus, expeditio adversus aliquem, &c. ex ὄπι, & ἔλασις; quod vide.

Ἐπελαυνω, invido: ex ὄπι & ἐλάω, ago, f. άσω, p. ἤλακα.

Ἐπελαφείζω, superfumtollo, elevo, sublevo, &c. ex ὄπι, & ἐλαφείζω, elevo; ab ἐλαφρὸς, levis; q. v.

Ἐπέλεγχος, sequens elenchus; seu, ἔλεγχος ἐλέγχω, additus, vel superadditus; ut ὄπισθωπις, ambo rhetorum verba sunt; Plat. in Phæd. ab ὄπι & ἔλεγχος. V.

Ἐπελθυσία, idem quod ἐλθυσία, adventus, &c. item,

Ἐπέλθυσις, εως, ἡ, invasio: impetus. Them. ἔρχομαι· fœm. ἐλθύσομαι, venio.

Ἐπελθυσικὸς, ὴ, ὸν, superveniens, adventitius; subitò superveniens, &c. ab eod. Th.

Ἐπελθεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἐπέρχομαι, supervenio: quod ex ὄπι & ἔρχομαι, venio: f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλυθον, & per Sync. ἦλθον.

Ἐπελθὼν, ὄσα, ὸν, a. 2. part. act. gen. ἐπελθόντος; vide ἐπελθεῖν.

Ἐπέλκω, retraho; ex ὄπι, & ἕλκω; V.

Ἐπελπίζω, in spem erigo: ex ὄπι & ἐλπίζω, spero. Th. ἐλπὶς, spes.

Ἐπέλυον, ες, ε, a. 2. vel imperf. act. verbi ἔπλυνω, explico: f. λύσω, p. ὄπιλέλυκα. a. 1. pass. ἐπελύθην. Th. λύω, solvo.

Ἐπεμάσθη pro ἐπεμήσατο, instigabat, 3. sing. imperf. m. verbi ὄπιμάομαι, incito: quod ex ὄπι & μάω, vehementer cupio.

Ἐπεμάξατο, 3. sing. a. 1. m. verbi μάσσω· abstergo: f. ξω.

Ἐπεμβαδὸν, ascendendo, in Epigr. adv. à seq. verbo.

Ἐπεμβαίνω, ingredior: ex ὄπι, ἐν & βαίνω eo f. βήσομαι, a. 2. ἔβην.

Ἐπεμβάλης, injecit, 3. sing. a. 2. act. pro ἐπενέβαλε,

ἐπενίδυε, : verbi ἐπιμβάλλω, superinjicio. Th. βάλλω, jacio: f. βαλῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἐβάλην. p. m. βέβολα.

Ἐπεμβάλλεσθαι, præs. inf. pass. verbi ἐπεμβάλλομαι, inferor: ab eod. Th.

Ἐπέμβασις, ἡ, incursus; item,

Ἐπεμβάτης, ου, ὁ, sessor, qui equo insidet: &

Ἐπεμβεβαὼς, conscendens, perf. part. act. Ion. pro ἐπεμβεβηκὼς, ότος, ab ἐπεμβαίνω, ingredior: ex ἐπὶ, ἐν & βαίνω, eo: f. βήσομαι. p. βέβηκα. a. 2. ἔβαν.

Ἐπεμβοᾶσ, idem quod ἐμβοάω, inclamo, clamorem tollo, &c. ex ἐπὶ, ἐν, & βοάω, &c. Vi.

Ἐπεμβολὴ, figura est oratoria, non admodùm absimilis παρενθέσει, de qua Hermog. & Bud. in Comm. ab ἐπὶ & ἐμβολὴ, id Vi.

Ἐπέμεινα, ας, ε, & in 1. pl. ἐπεμείναμεν, a. 1. ind. act. verbi ἐπιμένω, permaneo: f. ἐπιμενῶ. p. ἐπιμεμένηκα· quod ex ἐπὶ & μένω, maneo.

Ἐπεμελήθην, ης, η, curavi, a. 1. ind. pass. verbi ἐπιμελέομαι, curam gero: f. ἐπιμεμ. Th. μέλει, curæ est.

Ἐπεμέμφετο, 3. sing. imperf. pass. ex ἐπὶ & μέμφομαι, accuso: f. ψομαι. p. μέμεμμαι.

Ἐπέμφυε, 3. sing. imperf. act. verbi ἐπιμένω, permaneo: vide ἐπέμεινα.

Ἐπεμηνάμην, ας, ατο, insanivi, a. 1. m. verbi ἐπιμαίνομαι. Th. μαίνομαι, insanio. f. 2. m. μανοῦμαι. f. m. μέμηνα.

Ἔπεμπε, imperf. act. verbi πέμπω, mitto: f. ψω.

Ἐπεμπηδᾶν, ῶ, insuper insulto calcibus; insilio; super aliquem ingredior; ut fluvius in alium fluvium influens: dicitur εἰς ξὺν λαῖ ἐπαλυμφύες, &c. ab ἐπὶ, & ἐμπηδάω, insilio; ab ἐν & πηδάω.

Ἐπεμπίπτω, irruo, invado; ab ἐπὶ & ἐμπίπτω, Vi.

Ἐπέμυξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐπιμύσσω, subsanno: ex ἐπὶ & μύσσω, vel αω, mungo, emungo. Th. μύζω, clausis labris quendam ex naribus sonum emitto.

Ἔπεμψα, ας, ε, misi, a. 1. ind. act. verbi πέμπω, mitto: f. ψω, p. πέπεμφα. a. 1. imperat. πέμψον.

Ἐπενάντιωσις, contrarietas, contrarium; idem quod ἐναντίωσις, id vide.

Ἐπενήχετο, Dor. pro ἐπενήχετο, supernatabat, 3. sing. imperf. verbi νήχομαι. Th. νέω, nato.

Ἐπένυμφα, superior tunica; superindumentum, &c. Vi.

Ἐπενδύομαι, superinduo vel superinduor, p. ἐπενδέδυμαι, indutus sum, unde part. ἐπενδεδυμένος, indutus: &

Ἐπενδύτης, ου, ὁ, amiculum, indusium: ab

Ἐπενδύω, superinduo: f. ύσω. p. ἐπενδέδυκα. a. 1. m. ἐπενεδυσάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. ἐπενδύσασθαι· ex ἐπὶ, ἐν & δύω, induo.

Ἐπενεῖκεῖν, a. 2. inf. act. &

Ἐπενέγκη, 3. sing. a. 1. vel 2. sub. &

Ἐπενεῖκων, a. 2. part. ab ἐπιφέρω, infero, objicio: f. ἐποίσω. a. 2. ἐπήνεικον· ex ἐπὶ & φέρω, fero.

Ἔπένεγξις, illatio, à præced. verbo, ἐπιφέρω, Vi.

Ἐπενείκαντες, num. plur. part. a. 1. act. ab ἐπὶ & ἐνεικα, quod vide, Poët. pro ἐνείκας, a. 1. ind. act. ab eod. verbo.

Ἐπένειμα, ας, ε, distribui, a. 1. ind. act. verbi ἐπινέμω, quod à νέμω, tribuo: f. μῶ. a. 1. ἐνεμα.

Ἐπενέμετο, 3. sing. imperf. ab ἐπινέμομαι, depascor: ab eod. Th.

Ἐπενήνειον, accumulabam, imperf. act. verbi ἐπηνέω, vel ἐπηνεώω, accumulo: ex ἐπὶ, ἐν & νέω, glomero: imperf. ἔνεον & ἤνεον, unde ἐπήνεον & ἐπενήνεον.

Ἐπενήνοθε, florui super: præt. m. pro ἐπήνθει, Epenth. θε, οις & redupl. Att. ab ἐπανθέω, superfloro: ex ἐπὶ & ἀνθέω, floreo. Th. ἄνθος, flos.

Ἐπενήχετο, innatabat, 3. imperf. m. ab ἐπινήχω. f. ξω. Th. νέω, nato.

Ἐπένθη, 3. sing. imperf. verbi πενθέω, lugeo.

Ἐπενθορίαι, idem quod ἐνθορίαι, (id vide) insilio, &c.

Ἐπενθορόσκω, insilio, irruo; ab ἐπὶ, ἐν & θορόσκω.

Ἐπενθυμεῖσθαι, vocat Hermogenes. cum enthymema enthymemati superaddit; unde ἐπενθύμημα, & ἐπανθύμησις, est ἐνθύμημα ἐνθυμήματι προστεθέν; enthymema enthymemati additum, &c. ab ἐπὶ & ἐνθυμέομαι, unde ἐνθύμημα, &c. quæ vide.

Ἐπενιθὼν, Dor. pro ἐπιβὰς, a. 2. part. verbi ἐπέρχομαι, supervenio. Th. ἔρχομαι.

Ἐπεντανύω, insuper intendo; vel idem quod ἐντανύω, intendo, extendo; vel quod τανύω, & Th. τείνω, tendo, &c.

Ἐπεντρυφάω, idem quod ἐντρυφάω, luxuriosè, insolenter, & abundanter re aliqua utor, &c. Vi.

Ἐπεντυνόω, & ἐπεντύω, apparo, instruo, &c. ab ἐπὶ & ἐντυνόω, vel εὐνόω, &c Vi.

Ἐπεξάγω, Thucyd. educo exercitum; dicitur scilicet, peditatus ἐπεξάγειν; quum progreditur; (ut ἐπβαίνειν, equitatus) inquit Bud. idem dicit, de exercitu dici viam faciente composito agmine, &c. Unde ἐπεξαγωγὴ, progressio exercitus composito agmine, vel eductio exercitus; Bud. ab ἐπὶ & ἐξάγω, &c. Vide.

Ἐπεξειμι, erumpo, egredior adversus: ex ἐπὶ, ἐξ & εἶμι, eo.

Ἐπεξελαύνω, progredior, seu provehor equo; item, immitto, erumpere jubeo, &c. ab ἐπὶ & ἐξελαύνω, Vi.

Ἐπεξέλθυσις, vindicta, ultio; ἐκδίκησις; pœna, executio, &c. Verbale ab ἐπεξέρχομαι, incurso, invado; item, ulciscor; item, in jus rapio, &c. Vide.

Ἐπεξέλθυσόμεθα, 1. plur. f. 1. m. ab ἐπεξέρχομαι, procedo: quod ex ἐπὶ, ἐξ & ἔρχομαι, venio: f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον.

Ἐπεξέλθεῖν, a. 2. inf. act. ex iisdem.

Ἐπεξεργάζομαι, elaboro: ex ἐπὶ, ἐξ & ἐργάζομαι, laboro: f. σομαι. p. εἴργασμαι. Th. ἔργον, opus.

Ἐπεξέρχομαι, vid. ἐπεξέλθυσόμεθα.

Ἐπεξεύρομεν, 1. plur. a. 2. act. verbi ἐπεξευρίσκω, invenio: ex ἐπὶ, ἐξ & εὑρίσκω, idem: f. ήσω. a. 2. εὗρον.

Ἐπεξήγησις, narrationi juncta narratio; vel, enarratio; item, figura etiam est, quæ idem variis verbis explicat, aut ornandi aut dilucidius explicandi gratiâ; ab ἐπὶ & ἐξήγησις, quod vide.

Ἐπεξῆς, Ion. pro ἐφεξῆς, deinceps; idem quod ἐξῆς.

Ἐπεξίειναι, cum dat. reum peragere & convincere: item trumpere, vel edissérere: &

Ἐπέξιθι, persequere, percense, præs. imperat. ab ἐπὶ, ἐξ & εἶμι, eo.

Ἐπέξοδος, ου, ἡ, eruptio, exitus adversus aliquem, &c. ab ἐπὶ & ἔξοδος, vide.

Ἐπέοικα, videor, visus sum, &c. ex ἐπὶ & ἔοικα, quod vide.

Ἐπέοικε, convenit, p. m. ex ἐπὶ & εἰκω, similis sum: vide ἔοικα.

Ἐπεπείθεθ', pro ἐπεπείθετο, obedivit, 3. sing. imperf. pass. &

Ἐπεπείθεσαν, per Syst. pro ἐπεπείθησαν, 3. pl. a. 1. pass. fortè legend. ἐπεποίθεσαν, quod pro ἐπεποίθεισαν, Att. & Ion. 3. pl. plusq. p. m. ab ἐπὶ & πείθω, persuadeo: f. πείσω. a. 2. ἐπιθον. p. m. πέποιθα.

Ἐπέπειν, Ion. pro ἐφέπω, insequi: ex ἐπὶ & ἕπω, sequor.

Ἐπεπειράατο, Ion. pro ἐπεπείρωτο, 3. pl. plusq. p. pass. verbi πειράω, conor: f. άσω, & Ion. ήσω. p. pass. πεπείρημαι. Th. πεῖρα, conatus.

Ἐπέπεσεν, ες, ε, incidi, a. 2. ind. act. verbi ἐπιπίπτω, irruo. cum dat. f. ἐπιπέσω. p. ἐπιπέπτωκα· ex ἐπὶ & πίπτω, cado.

Ἐπεπήγει, 3. sing. plusq. p. m. quod ex ἐπὶ & πήγνυμι, seu πάσσω, figo: f. ξω. p. πέπηγα. p. m. πέπηγα.

Ἐπέπιθμεν, persuasimus, per Sync. Æol. pro ἐπεπείθομεν, 1. pl. a. 2. ind. act. ἐπέπιθον, Ionicè reduplicatis primis duabus literis, à πείθω, a. 2. ἔπιθον. Alii volunt esse 1. pl. plusq. p. m. pro ἐπεποίθεμεν, à p. m. πέποιθα.

Ἐπέπλεον, adnavigabant, 3. pl. imperf. verbi ἐπιπλέω. Them. πλέω, navigo: f. πλεύσω.

Ἐπέπληγον, percussi, per redupl. pro ἔπληγον, a. 2. ind. act. verbi πλήσσω, percutio: f. ξω. a. 2. ἔπληγον & ἔπλαγον· vel est, a. 2. verbi compos. ἐπιπλήσσω, idem.

Ἐπέπλησσ, ας, ε, 3. sing. a. 1. act. verbi ἐπιπλήσσω, vel -πτω, f. ξω, increpo: ex ἐπὶ & πλήσσω, percutio.

Ἐπέπλων, ας, ω, adnavigabam, imperf. vel a. 2. act. ab ἐπιπλαμι, pro ἐπιπλέω ut ἐδίδων, vel ἔδων, ας, ω. Th. πλέω, f. πλεύσω, navigo.

Ἐπεπόιθειν, confisus fueram, plusq. p. m. ex ἐπὶ & πείθω, persuadeo: f. πείσομαι. p. m. πεποιθα.

Ἐπεπόνθη, Att. vel Ion. pro ἐπεπόνθην, ut ἔβλη, pro ἔβλην, plusq. p. m. verbi πάσχω patior:

patior: f. πείσομαι. a. 2. ἔπαθον. p. m. πέπονθα.

'Επεωρέγεσαν, egerant, pro ἐπεωρέγλσαν, Att. & Ion. 3. pl. pluſq. p. m. ab ἐπεωρέγλν, verbi ωρέγω, vel πω. f. ξω. p. m. πεωρεγα.

'Επέπαρον, ες, ε, a. 2. act. verbi ὀπτάλλεσθαι, inſuper ſternuto: ex ὀπτὶ & πάλλεσθαι, f. ἀρῶ, ſternuto.

'Επέπατο, advolavit, vide ἐπάμλω.

'Επεπλάκην, excideram, pluſq. p. verbi πίπτω, cado: f. πέσω. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

'Επέπυστο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. verbi πυνθάνομαι, audio, interrogo: f. πύσομαι. p. paſſ. πέπυσμαι. a. 2. m. ἐπυθόμλν.

'Επερωδεύω, tranſgreſſus ſum, a. 1. ind. paſſ. verbi ὑπερώω, tranſveho. Th. πέρα, ultra.

'Επάρχομαι, colo, aro, ſubigo: ex ὀπτὶ & ἐργάζομαι, f. άσομαι. p. ασμαι, operor. Th. ἔργον, opus.

'Επαρσία, jus arandi inter ſe; (ut, ὁπωμία, paſcendi) communio culturæ inter duos populos; item, aratio quæ fit ultra terminos; & ſimpliciter, pro aratione & cultura; ut apud Thucyd. lib. 1. ὀπτακαλέντες ἐπαρσίαν Μεγαρέων τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς; objicientes Megarenſibus culturam agri ſacri, &c. Eſt verbale à præced. verbo.

'Επαρείδω, fulcio, firmo, &

'Επερεισε, adegit, 3. ſing. a. 1. ind. act. ex ὀπτὶ & ἐρείδω, f. σω, figo, firmo.

'Επέρεισις, affirmatio, innixus; alliſus, illiſus, &c. Ut ὀδόντων ἐπέρεισις; dentium illiſus; Dioſcor. Item, pro applicatione intellectus, & incubitu in rem intelligibilem, & quaſi impreſſione, &c. Item, ἐπερεισμὸς, infixio, &c. Utrumque verbale ab ἐπερείδω.

'Επαρεθίζω, irrito, prorito, idem quod ἐρεθίζω, & Th. ἐράδω, Vi.

'Επέρεσθαι, ſciſcitari: f. ἐπαρήσομαι vide ἐπείρεσθαι.

'Επαρεπὴς, & ἐπηρεπὴς, tectus, coopertus, opacus, &c. ab ἐπαρέφω, tego, tectum impono; Th. ἐρέφω, idem.

'Επαρήρεισμαι, perf. paſſ. verbi ἐπαρείδω, per redupl. Att. vide in ἐπέρεισε.

'Επέρησε, ας, ε. tranſivi, trajeci, a. 1. ind. act. verbi πάρειμι. f. ήσω & άσω, tranſeo. p. πεπέρακα.

'Επερωμαι, interrogo; pro quo, magis in uſu ſunt ἐπαρέομαι, & ἐπείρομαι, quæ vide.

'Επερράγλω, ης, η, a. 1. ind. paſſ. verbi ὀπτερρήγνυμι. Th. ῥήσω, frango: f. ξω.

'Επερρίφλν, ης, η, a. 2. ind. paſſ. tanquam ab ὀπτερίφω pro ὀπτριπτω, injicio: ex ὀπτὶ & ῥίπτω, projicio: f. ψω, p. ἔρριφα.

'Επερρώσαν, 3. pl. a. 1. act. &

'Επερρώσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi ὀπτερρώνυμι, confirmo, impello, fortiter moveo: ex ἐκ & ῥώννυμι, f. ῥώσω. p. ἔρρωκα, a. 1. paſſ. ἐρρώσθλν.

'Εαρύω, attraho; (& ἐπειρύω, pro eodem, interjecto, ι; ut εἰρύω, etiam pro ἐρύω) ab ὀπτὶ & ἐρύω, Vi.

'Επαρχομαι, ſupervenio, f. ἐπελθήσομαι. a. 2. ἐπῆλθον ex ὀπτὶ & ἔρχομαι, venio: p. m. ἦλυθα, Att. ἐλήλυθα,

'Επέρτνι, pro ἐπέρχονται, 3. plur. præſ. ejuſd.

'Εαρωτάω, ῶ, interrogo: imperf. ἐπηρώτλν, ων, ας, ᾳ, ων, α. f. ήσω. p. ἐπηρώτηκα. a. 1. ἐπηρώτησα. a 1 imperat. ἐπερώτησον, άτω; ex ὀπτὶ & ἐρωτάω, rogo, ſciſcitor.

'Επερώτημα, ατ(ος, τὸ, interrogatio: &

'Επερώτησις, εως, ἡ, a. 1. part. act. ab ἐπερωτάω, quod vide.

'Εαρώτησις, εως, ἡ, interrogatio: ab eod.

'Επέσαξεν, 3. ſing. a. 1. verbi ὀπτασάσσω, ſterno; f. ξω. Th. σάπω, onero.

'Επεσβαίνω, ingredior, conſcendo; pro ἐπεισβαίνω, ab ὀπτὶ, εἰς & βαίνω, vide.

'Επεσβολία, ας, ἡ, convitium, &

'Επεσβόλος, ὁ, ἡ, verba probroſa in aliquem jaciens: ex ὀπτὶ, εἰς Att. ἐς & βάλλω, jacio: p. m. βέβολα vel qu. ἔπεπν ὰς βέλεσι βάλλων, verbis tanquam telis impetens.

'Επεσεν, cecidit, 3. ſing. a. 2. act. verbi πίπτω, cado: f. πεσέομαι. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

'Επεδάω, inſuper edo, poſt aliud edo: ex ὀπτὶ & ἐδάω, edo. Th. ἔδω, idem.

'Επέδω, ſequatur, 3. ſing. præſ. imperat. &

'Επέδων, 3. dual. præſ. imperat. verbi ἕπομαι, ſequor: præſ. inf. ἔπεσθαι.

'Εσπεν, dat. pl. ab ἔπος, εος, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico: a. 2. εἶπον.

'Επέσκλζον, ες, ε, imperf. verbi σκάζω, claudico: f. σω.

'Επέσκεπεν, tegebat, 3. imperf. verbi ὀπτασκέπω, f. ψω. Th. σκέπω, tego.

'Επεσκέψαδε, 2. pl. a. 1. m. ἐπεσκέψαμεν, inviſo, viſito: f. ψομαι. p. paſſ. ἐπέσκεμμαι ex ὀπτὶ & σκέπτομαι, circumſpicio.

'Επεσκίασε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὀπτασκιάζω, inumbro: cum dat. f. άσω. p. ἐπεσκίακα. a. 1. ſub. ὀπτασκιάσω, ης, η, ex ὀπτὶ & σκιὰ, umbra.

'Επεσκίρτησε, inſiluit, 3. ſing. a. 1. ind. act. ex ὀπτὶ & σκιρτάω, ſalto. Th. σκαίρω, ſalio.

'Επεσκότησε, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi ὀπτασκοτέω, obtenebro: f. ήσω. p. ἐπεσκότηκα. ex ὀπτὶ & σκότος, tenebræ.

'Επεσὸν, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi πίπτω, cado: f. 2. m. πεσέομαι. p. πέπτωκα.

'Επέσσεσθαι, Ion. & Poët. pro ἐφέπεσθαι, ſequi: &

'Επέσσυτο, a. 2. ind. act. hinc a. 2. inf. ὀπτασσεῖν, a. 2. part. ὀπτασσων, ab inuſitato ὀπτασσάω, aſſequor: ex ὀπτὶ & σεύω, fact. ex ἔπω per tranſpoſit. & Pleonaſmum τὸ σ, Th. ἔπω, ſequor.

'Επέσσεται, gem. εν. pro ἐπίσεται, Poët. 3. ſing. f. ήσομαι, verbi εἰμὶ, ſum.

'Επέσσομαι, pro ἐπίσομαι, ſuperero; ſic, ἐπεσσόμενος, pro ἐπεσόμενος, futurus, conſequens, &c. ab ἔπειμι.

'Επεσκεμμένως, conſideratè; (i. e. σωφρόνως) eſt adv. à perf. paſſ. 1. perſ. verbi ὀπτασκέπτομαι, id Vi.

'Επέσυται, impetum fecit, per Metath. pro ὀπτίσυται, 3. ſing. perf. paſſ. &

'Επέσυτο, pro ἐπεσίσυτο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. ex ὀπτὶ & σύομαι, concito, verb. inuſit. pro σεύομαι, idem. Th. σείω, quatio.

'Επέσταλμαι, miſſus ſum, perf. paſſ. verbi ὀπτιστέλλω, mitto: quod vide.

'Επέστειλα, ας, ε, miſi, a. 1. ind. act. ejuſd. verbi.

'Επεστενάχιζε, 3. ſing. imperf. act. verbi ὀπτιστεναχίζω, ingemiſco: ex ὀπτὶ & στεναχίζω, f. σω, gemo. Th. στενὸς, anguſtus.

'Επέστενε, ingemiſcebat, 3. ſing. imperf. ex ὀπτὶ & στένω, gemo: ab eod. Th.

'Επεστέφανται, coronaverunt, 3. pl. a. 1. m. ab ὀπτιστέφω. Th. στέφω, corono: f. ψω. p. ἔστεφα.

'Επεστεὼς, ῶτος, per Craſin. Ion. pro ἐφεστακὼς, & ἐφεστὼς, perf. part. act. &

'Επέστλν, ης, ἡ, perveni, a. 2. ind. act. ab ἐφίστημι, inito: f. ὀπτιστήσω. p. ἐφέστηκα. ex ὀπτὶ & ἵστημι, ſto.

'Επεστήρικτο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. vide ἐστήριγμαι; à στηρίζω, firmiter ſtatuo: f. ξω.

'Επεστηρίχθη, ἐν, ε, a. 1. ind. act. verbi ὀπτιστηρίζω, confirmo: ab eod. Th.

'Επέστησαν, 3. pl. a. 2. ind. act. ἐπέστλν, quod vide.

'Επεστι, imminet, aliquando licet. 3. ſing. præſ. verbi ἔπειμι, ſuperſto, immineo. Th. εἰμὶ, ſum.

'Επέστιος, Ionice: domeſticus, familiaris, &c. pro ἐφέστιος, id vide.

'Επεσυναχίζε, idem quod ἐπεστεναχίζε, quod vide: ex ὀπτὶ & συναχίζω, gemo. Th. στενὸς, anguſtus.

'Επεσφαλμένα, perverſa & aſperiora verba, perf. part. paſſ. n. g. Item,

'Επεσφαμμένως, & ἐπεσφαλῶς; (adv. ab eod.) contorte, obtorte, perverſe, &c. Vide ſeq.

'Επεσφάλω, ης, η, a. 2. ind. paſſ. verbi ὀπτισφέφω, converto: f. ψω. Th. στρέφω, verto. a. 2. ἔστραφον.

'Επέσφεψα, ας, ε, a. 1. act. ejuſd. verbi.

'Επεσυφέλιζον, verberabant 3. pl. imperf. ex ὀπτὶ & συφελίζω, duriter tracto. Th. σύφω, adſtringo: fut. ψω.

'Επεχε, 3. ſing. a. 2. act. ἐπέσχεν, verbi ἐπέχω, quod vide.

'Επέχετο, 3. ſing. a. 2. m. ejuſd. verbi.

'Επὶ, ſequitur, 3. ſing. ind. præſ. ab ἕπομαι, ſequor: a. 1. m. εἱπάμλν. Th. ἔσπω, ſequor.

'Επέτας, ας, ὁ, Poët. & Dor. pro ἑπτὴς, ὰ, ὁ, aſſecla, comes, famulus; ab eod. Th.

'Επετάδλν, a. 1. ind. paſſ. à πετάνυμι, ſeu πετάζω, f. άσω, pando, velo. Th. πετάω, idem.

'Επέτειλα, ας, ε, juſſi, a. 1. ind. act. ab ὀπτιστέλλω ex ὀπτὶ & τέλλω, inuſit.

'Επέτ(ος, ους, ὁ, ἡ, anniverſarius. Th. ἔτος, annus.

'Επετειόκαρπος, ὁ, ἡ, uno anno fructificans;

ficans; Thcophr. lib. 1. à præced. ἐπέτης, & καρπὸς, Vi. Sic, ἐπετέκαυλος; singulis annis caulem mutans, &c. à Th. καυλός.

'Επετηφορεῖν, annuatim ferre, i. e. fructificare; & ἐπετηφόρος, ὁ ἡ ἡ, annuatim ferens; singulis annis fructum ferens, &c. Unde τὰ ἐπετηφόρα, quæ singulis annis fructum ferunt; (ut contrà, παρεμπωπόρα, quæ alternis fructum ferunt, &c.) ab ἐπέτης & φέρω, fero.

'Επετόφυλλος, singulis annis folia mutans; Theophr. l. 7. ab ἐπέτης & φύλλον, τὸ, Vi.

'Επέτελλε, imperabat, 3. sing. imperf. act. &

'Επετέλλετ', pro ἐπετέλλετο, 3. sing. imperf. pass. vide ἐπίτελα.

'Επετίρπετο, 3. sing. imperf. m. verbi ὀπτέρπομαι, delector. Th. τέρπω, delecto: f. ψω.

'Επετηδθσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὀπτηδεύω, sector studiosè, operam do: f. εύσω. Th. ὀπτηδὴς, idoneus.

'Επέτης, ε, ὁ, pedissequus, famulus; item, ἐπέτις, ἡ, pedissequa, famula; & ἐπέτικὸς, qui sequitur, qui paret, seu obsequitur, &c. Omnia ab ἕπομαι, id vide.

'Επέτηος, ε, annuus, totum annum durans. Th. ἔτος, annus.

'Επετίθεν, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. quasi ab ὀπιτίθεω verbi ὀπιτίθημι, impono: quod vide.

'Επετίμα, 3. sing. imperf. act. ab

'Επετιμάω, objurgo: f. ήσω. p. ὀπιτετίμηκα ex ὀπὶ & τίω, punio.

'Επετίμησα, ας, ε, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

'Επετίμων, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. ἐπετίμων, ων, verbi ὀπιτιμάω, objurgo, quod vide.

'Επίπτωτι, ας, ε, incidit in, offendi, nactus sum: a. 1. Poët. pro ἐπέπτωκα, verbi πίπτω, ῶ, f. πέσω. q. à prisco verbo πέτω. Th. πίπτα, cado.

'Επέρεκάλω, ης, η, a. 2. ind. pass. verbi ὀπιτέρπω, permitto: f. ψω. p. ὀπιτέτερφα. a. 1. ἐπετέρφθα. p. m. ὀπιτέτερφαι ex ὀπὶ & τέρπω, verto.

'Επέτρεφα, ας, ε, a. 1. act. ab eod. verbo.

'Επέτυχον, ες, ε, a. 2. verbi ὀπιτυγχάνω, assequor: ex ὀπὶ & τυγχάνω, sum: f. τεύξομαι.

'Επόλαθεν, imperf. vel a. 2. Æol. Pleonasf. τὸ υ pro ἐπάλαθον, ab ἔλαθον, resolutione Ion. pro ἤθον, mutato φ in π, ab ἀνθάνω, vel ἄθω, placeo: f. ἀθήσω.

'Επόλόμεθα, intelleximus, 1. pl. imperf. ex ὀπὶ & πεύθομαι, f. πεύσομαι, p. pass. πέπυσμαι. a. 2. m. ἐπυθόμην.

'Επόλυμία, ῶ, bono, seu æquo sum animo, in, vel, ob, &c. ab ὀπὶ & θυμία, Vi.

'Επιυθιώω, dirigo, constituo, rego, &c. Ex ὀπὶ & θυθιώω, id vide.

'Επόυκτὸς, ή, optabilis: &

'Επευξάμβρος, a. 1. part. m. ab ἐπεύχομαι, apprecor. Th. ἔυχομαι, precor: f. εὔξομαι. p. εὔγμαι.

'Επόυφήμησε, ας, ε, laudavi, & in 3. pl. ἐπόυφημησαν. a. 1. ind. act. verbi ἐπευφημέω, ῶ, ἤσω ex ὀπὶ & εὔφημος, laudatus, quod ab εὖ, bene, & φημὶ, dico. Th. φάω, dico.

'Επεύχεο, Ion. pro ἐπεύχε, præs. imperat. ab

'Επεύχομαι, η, εῖ, glorior, vide ἐπευξάμβρος.

'Επενανίζω, f. ίσω. p. ικα, vilis pretii facio. Th. ἀνέομαι, emo.

'Επέφαντο, apparebant, 3. pl. pluſq. p. Poet. pro πεφασμένοι ἦσαν, à verbo φαίνομαι, appareo: f. 2. φανέσομαι. p. pass. πέφασμαι, & Att. πέφασμαι. a. 2. pass. ἐφάνην. Th. φαίνω, ostendo.

'Επέφερεν, ες, ε, imperf. act. verbi ὀπιφέρω, infero: f. ἐποίσω. a. 2. ἐπήνεγκον. Th. φέρω, fero.

'Επέφνεν, occidit, 3. sing. imperf. verbi πέφνω, idem quod φένω, occido: p. m. πέφονα. Alii esse volunt ab ὀπιφονέω, quod in a. 2. ἐπέφονον, & per Sync. ἔπεφνον, occidi. Alii à φένω, deducunt, & per redupl. πεφένω, per Sync. πέφνω· unde a. 2. ἔπεφνον. Aut à φένω, a. 2. ἔφενον, per redupl. Syracus. ἐπέφενον, per Sync. ἔπεφνον.

'Επίφεκδον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ὀπιφέζω, induco, indico: f. σω. a. 2. δον. p. ὀπιπέφεκα, p. m. πέφεκδα. Alii volunt ἐπέφεκδον, Syracusa à reduplicatione dici pro ἔφεκδον, ut in voce superiori: vel potest esse imperf. facto præsenti πεφεκδω, ex p. m. πέφεκδα. Th. φέζω, dico.

'Επεφέκασθ', pro ἐπεφέκατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ὀπιφέζομαι, excogito: ab eod. Them.

'Επεφέκατο, Poët. pro ἐπεφέκατο, vid. præced.

'Επεφύτευτο, vid. ἐπευτύμβω.

'Επέφυκεν, ες, ε, enatus vel enata erat, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. verbi πεφύκω, idem quod φύω, nascor: f. σω. p. πέφυκα a. 2. ἔφυν.

'Επεφύμην, ης, ετο, adnascebatur: imperf. ind. pass. verbi ὀπιφύομαι. Th. φύω, gigno.

'Επεφάνει, 3. sing. imperf. ἐπεφάνεεν, εν, εες, εις· verbi ὀπιφαίνω, accelamo: f. ήσω. p. ὀπιπεφάνηκα. p. pass. ὀπιπεφάνημαι. Th. φαὴν, vox.

'Επέχεεν, 3. sing. imperf. vel a. 2. verbi ὀπιχέω, infundo: vide ἐκχέω.

'Επέχθ', abstinere, occupare, præs. inf. ἐπέχθ σκιπῶ τέξιν, arcum intendere in scopum: ab ἐπέχω, quod vide.

'Επεχείρησαν, 3. plur. a. 1. act. verbi ὀπιχειρέω, aggredior: imperf. ἐπεχείρεον, εν. f. ήσω. p. ὀπιπεχείρηκα. a. 1. ἐπεχείρησα. ex ὀπὶ & χείρ, manus.

'Επεχεῖτο, infundebat, 3. sing. imperf. ex ὀπὶ & χέομαι. Th. χέω, fundo: f. χεύσω.

'Επέχθω, ης, η, a. 1. pass. verbi πέκω, idem quod πείκω, pecto, tondeo: f. πέξω.

'Επέχεκεν, imperf. vel a. 2. verbi ὀπιχέω, seu ὀπιχεύω, invado. Th. χέω, invado furiose.

'Επέχεισε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi χείω, illino: f. ίσω, p. ὀπικέχεικα. Th. χεία, ungo.

'Επέχω, inhibeo; item, attendo: imperf. ἐπέχον, ες, ε, cum dat. f. ἐφέξω, vel ὀπισχήσω. p. ἐπέσχηκα. a. 2. ἐπέσχον ex ὀπὶ & ἔχω, habeo.

'Επέψα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi πέπτω, coquo.

'Επέων, gen. pl. & 'Επη, carmina, nom. pl. ab ἔπος, εος, τὸ, carmen. Th. ἔπω, dico. a. 2. ἔσπον.

'Επῆ, ineſt, 3. sing. præs. sub. ab ἔπειμι, insum: ex ὀπὶ & εἰμὶ, sum.

'Επήβολος, Poët. pro ὀπήβολος, compos, qui aliquid adeptus est: ab ὀπιβάλλω, injicio: quod vide.

'Επήγαγε, adduxit, Att. pro ἐπῆξε, 3. sing. a. 2. act. vel p. m. verbi ἐπάγω. Th. ἄγω, duco: f. ἄξω, p. ἦχα, a. 1. ἦξα.

'Επηγάγοντο, 3. pl. imperf. pass. Att. ab ἐπάγομαι, adducor. ab eod. Th.

'Επηγγειλάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi ἐπαγγέλλομαι, promitto: ex ὀπὶ & ἀγγέλλω, nuntio: f. λῶ. p. ἦγγελκα.

'Επήγειρε, a. 1. ind. act. verbi ἐπεγείρω, excito: f. ἐγῶ. p. ἐπήγερκα· ex ὀπὶ & ἐγείρω, excito.

'Επηγκενίδες, αἱ, tabulæ navium à prorâ ad puppim extensæ, dictæ quasi ἐπενεγκίδες. Th. φέρω, fero: f. ὄισω. a. 2. ἤνεγκον.

'Επηγορεύειν, Ion. pro κατηγορεῖν, incusare, quod vide.

'Επηγορέω, accuso, incuso; item, queror, seu conqueror, &c. Item, ἐπηγορία, accusatio, querimonia, &c. Ex ὀπὶ, & ἀγορέω; unde inusit. ἀγορία, & usitatum ἀγορεύω, loquor, &c. Vi

'Επῆεν, pro ἐπῆν, inerat, 3. sing. imperf. ex ὀπὶ & εἰμὶ, sum.

'Επήειν, ήεις, ήει, pluſq. p. m. verbi ἔπειμι, accedo, adeo. Th. εἶμι, eo.

'Επηετανές, ἕ, annuus: ex ὀπὶ & ἔτος, annus.

'Επηθρκηΐα, perf. part. f. g. ab ἐπαθρέω· quod ex ὀπὶ & ἀθρέω, video: f. ήσω.

'Επῆκαν, Ion. pro ἐφῆκαν, immiserunt: ab ἐφίημι, quod ab ἵημι, mitto. Sic

'Επῆκε, Ion. pro ἐφῆκε, ab eod.

'Επηκολέθησε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐπακολεθέω, sublequor: f. ήσω. p. ἐπηκολέθηκα. a. 1. sub. act. ἐπακολεθήσω, ῃς, ῃ, ex ὀπὶ & ἀκόλεθος, pedissequus.

'Επήκοος, ε, όη, propitius, qui rem aliquam audivit. Th. ἀκέω, audio.

'Επήκοσε, a. 1. act. verbi ἐπακέω, exaudio. f. έσω. p. ἐπήκεκα. p. m. ἐπήκυα; ex ὀπὶ & ἀκέω, audio.

'Επηκεσώτο, 3. pl. imperf. m. ἐπηκεσάμην, άμην, άς, ᾶ, άετο, άτο, ab ἐπακεσάομαι, άομαι, exaudio: ex ὀπὶ & ἀκεσάομαι, audio.

'Επηλαν, 3. pl. a. 1. act. verbi πάλλω, vibro: f. αλῶ. a. 1. ἔπηλα.

'Επῆλθον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἐπέρχομαι, accedo: f. ἐπελεύσομαι. Th. ἔρχομαι, venio.

'Επηλις, operculum arcæ, vel ciſtæ; item, pro macula à sole; (idem quod ἔφηλις, id vide) ex ὀπὶ & ἥλιος, vide.

'Επηλ-

'Επιλυγάζω, vel -ίζω, obumbro, veluti umbraculo tego: ex ὀπὶ & ἠλυγάζω, vel ίζω, idem. Th. λύγη, tenebræ.

'Επίλυδες, οἱ, αἱ, advenæ, nom. pl. ab ἔπιλυς, υδος, ab ἐπέρχομαι, vid. ἐπίλυδον.

'Επίλυθε, 3. sing. p. m. vel a. 2. & per Sync. ἐπίλθε, ab eod. verbo.

'Επιλυς, ύος, ὁ, ἡ, advena, vid. ἐπίλυδες.

'Επιλυσία, & 'επιλυσίη, ἡ, Ion. adventus, item, incantatio, quæ fit veneficiis. Th. ἔρχομαι, venio: f. ἐλεύσομαι.

'Επίλυτης, ου, & 'Επιλυτος, ου, ὁ, ἡ, advena: ab eod. Th.

'Επίμηνεν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi πιμαίνω, noceo, damnum do: f. ανῶ. Th. πῖμα, damnum.

'Επιμοιβὸς, ὁ, alternans, ab ἀμείβω, alterno.

'Επιὼν, adeunt, 3. sing. imperf. verbi ἔπειμι. Th. εἰμὶ, sum. at

'Επιὼν, quandoquidem. Ion. pro ἐπεὶν, ab ἐπεὶ, postquam, & ἂν, si.

'Επιωλέμιος, ventosus, vanus, evanidus; talis qui in ventos abiturus sit, &c. Ex ὀπὶ & ἀνέμιος, id vide in Th. ἄνεμος.

'Επήνεον, laudabam, & contractè ἐπήνυν, imperf. act. verbi ἐπαινέω, laudo: f. ήσω, & ἐσω. a. 1. ἐπήνεσα. a. 1. pass. ἐπηνέθην, ex ὀπὶ & αἶνος, laus.

'Επήνεσαν, approbarunt, 3. pl. a. 1. Poët. gem. σν. pro ἐπήνεσαν, vide ἐπήνεον.

'Επίωδα, p. m. verbi ἐπαοιδάω, superfloreo: ex ὀπὶ & ἀοιδή. ος: vide ἐπιωλύοδα.

'Επήνυσαν, laudarunt, 3. pl. a. 1. act. Poët. pro ἐπήνεσαν, ab ἐπαινέω, vel etiam regulariter, à f. ήσω.

'Επιώτησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐπαιτάω, occurro: f. ήσω. p. ἐπιώτηκα ex ὀπὶ & ἀντάω. Th. ἀντὴ, contra.

'Επιωύθη, completa erat. a. 1. ind. pass. verbi ἐπαυύω, expedio. Th. ἀνύω, perficio.

'Επίξατο, 3. sing. a. 1. m. verbi πίγνυμι, f. ξω, compingo, figo. p. m. πέπηγα.

'Επιξεν, 3. sing. a. 1. act. ejusd. verbi.

'Επίορ, sublimis; in alto situs; μετέωρος, &c. Ex ὀπὶ & ἀείρω, tollo, &c. Vi.

'Επιπτείλησε, minatus fuerat, 3. sing. a. 1. act. verbi ἐπαπειλέω. Th. ἐπιφλέω, f. ήσω, minitor.

'Επῆρε, sustuli, a. 1. act. verbi ἐπαίρω, a. 1. m. ἐπηράμην. Vide ἐπῆρεν.

'Επήρατος, ος, ὁ, ἡ, amabilis: ex ὀπὶ & ἐράω, f. άσω, amo.

'ΕΠΗΡΈΑ'ΖΩ, damno afficio, infesto, vexo, calumnior: f. άσω. p. ἐπηρέακα, quasi ex ὀπὶ & Ἄρης, Mars.

'Επηρεασμὸς, ὁ, vexatio, malevolentia, contumelia: &

'Επηρεαστικὸς, ὁ, injuriosus, infestus: &

'Επηρεια, ας, ἡ, damnum, injuria: ab ἐπηρεάζω, quod vide.

'Επῆρεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐπαίρω, attollo: f. ἐπαρῶ, præt. ἐπῆρκα. a. 1. part. ἐπάρας, αντος, a. 1. pass. ἐπῆρθεν. Ex ὀπὶ & ἀείρω, tollo.

'Επήρετμος, ος, ὁ, ἡ, ad remigationem accinctus, remis instructus: ab ἐρετμὸς, remus. Th. ἐρέσσω, -πω, remigo.

'Επήρετο, 3. sing. imperf. verbi ἐπήρομαι, interrogo; ex ὀπὶ & ἤρα, dico. At ἐπῆρετο, cum ι subscr. est imperf. pass. verbi ἐπαίρομαι, attollor. Them. αἴρω, tollo.

'Επηρεφὲας, acc. pl. ab ἐπηρεφὴς, tectus, coopertus: quod ex ὀπὶ & ἐρέφω, tego: f. ψω.

'Επήρης, ους, ὁ, ἡ, paratus & instructus propriè ad remigationem; unde, navigium dicitur ἐπῆρες; apud Suidam; est ab ὀπὶ & ἐρέσσω; remigo; & ἐρεσία, remigatio; à quo quædam composita fiunt in ήρης desinentia.

'Επηρθίω, a. 1. ind. pass. ab ἐπαείρω, attollo: vide in ἐπῆρεν.

'Επήρσι, pro ἐπήρεις, exp. de quo contenditur, seu, ob quem contenditur; item, æmulatione dignus, &c. ab ἐπὶ & ἐρίζω, contendo, concerto; unde, ἐρισθὸς, de quo contenditur, &c. à Th. ἔρις, Vi.

'Επήρκει, 3. sing. imperf. ab ἐπαρκέω, sufficio, subvenio: f. έσω. p. ἐπήρκεκα. Th. ἀρκέω, propulso.

'Επήρκεσεν, 3. sing. a. 1. verbi ejusd.

'Επήρμενος, elatus, part. præt. pass. ab ἐπαείρομαι. Vide ἐπήρετο.

'Επῆρσα, ας, ε, a. 1. Æol. ab ἐπάειρω quod ab ὀπὶ & ἄειρω, apto: f. Æol. ἄρσω, unde inf. ἄρσαι, &c.

'Επηρτεμένος, perf. part. pass. ab ἐπαρτάομαι, immineo: quod ab ὀπὶ & ἀρτάω, suspendo: f. ήσω.

'Επησεύτα, 3. sing. imperf. ab ἐπησεύτασον, ων, ασες, ας, verbi ἐπησευτάω, interrogo: f. ήσω. p. ἐπησεύτηκα, a. 1. ἐπησεύτησα, ας, ε. Th. ἐρωτάω.

'Επησεύτησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

'Επῆσαν, insuper erant, 3. pl. imperf. verbi ἔπειμι, quod ab εἰμὶ, sum.

'Επισθείεν, Ion. pro ἐφισθείεν, per Sync. pro ἐφισθείησαν, 3. pl. a. 1. opt. pass. verbi ἐφίδομαι, delector super aliquâ re: quod ex ὀπὶ & ἥδω, delecto: f. ήσω. Th. ἡδὺς, suavis.

'Επῄσθετο, 3. sing. a. 2. m. verbi ἐπαισθάνομαι, sentio: ex ὀπὶ & αἰσθάνομαι, idem: f. αἰσθήσομαι. p. ᾔσθημαι. a. 2. m. ἠσθόμην, ω, ετον.

'Επισκήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐπασκέω, exerceo. Th. ἀσκέω, f. ήσω, idem.

'Επισ', præs. sub. 3. sing. ab ἕπομαι, sequor: a. 1. m. εἱσάμην.

'Επίτης, ους, vel 'επίτις, ους, ὁ, ἡ, facundus. Th. ἔπω, dico.

'Επίτεμεν, ους, ὁ, ἡ, densus: ab ὀπὶ & ἧτειον, flamen.

'Επίτνυσ, υος, ἡ, facundia; aut etiam ἐπαύτησις, apud Hom. Od. φ. ab ἐπιτὴς.

'Επιχέω, ῶ, obstrepo, insono: ex ὀπὶ & ἠχέω, sono. Th. ἦχος, sonus.

'Επιχθεσμένος, perf. pass. part. ab ἐπιχθομαι, irgemo sub pondere: quod ex ὀπὶ & ἄχθομαι, idem: f. ἐσομαι, & έσομαι, a. 1. pass. ἠχθέσθην. Th. ἀχθὸς, pondus.

'Επίωρος, impendens, sublimis; pro ἐπίορος, id Vi.

'ΕΠΙ', præpositio, cum gen. in, ad, supra, super, coram: cum dat. in, propter, coram: cum accus. super, adversus, per, ὀπὶ μᾶλλον, multo magis: in compositione significat, in, super, contra, ad, post, præ, prope, sub, augmentum, diminutionem.

'Επι, pro ἔπεστι, inest, adest: ponitur etiam pro ἔπεισιν, insunt: ab ἔπειμι. Th. εἰμὶ, sum.

'Επιαγαπητὸς, charissimus; perquàm charus; ab ὀπὶ intensivo, seu augmentativo; & ἀγαπητὸς, Vi.

'Επιάλλω, immitto: ab ἰάλλω, mitto: f. αλῶ.

'Επιάλμυρος, per Sync. pro ὀπιδιάμυρος, Poët. pro ἐφιδιάμυρος, præs. part. ex ὀπὶ & ἅλμομαι, salio: a. 2. med. ἠλόμην, ω, ετο.

'Επιάλτης, idem quod ἐφιάλτης. q. d. insultor, seu insultator; incubum nonnulli vocant, & incubonem; malum est, quo correpti, invadi se ab aliquo, & magno pondere opprimi, atque adeo suffocari imaginantur, &c. Vide Macrob. l. 2. in somn. Scip. ab ὀπὶ & ἅλλομαι, salio, salto, &c. Vi.

'Επιανδάνω, complaceo, gratus sum; Il. ι. & Od. π. ab ἀνδάνω, Vi.

'Επίασα, ας, ε, & in 2. pl. ὀπιάσατε, a. 1. ind. act. verbi πιάζω, capio, prehendo: f. άσω. p. πεπίακα, a. 1. pass. ὀπιάσθην. f. 1. pass. παθήσομαι. Th. πίεζω, premo, crucio: Dor. πιάζω.

'Επιάσθω, a. 1. ind. pass. Vide in ὀπίασα.

'Επιαύω, dormio inter vel apud: ab ἰαύω, f. σω, commoror, dormio.

'Επίαχον, clamabam, vel clamabant, 1. sing. vel 3. plur. imperf. act. verbi ἰάχω, clamo.

'Επίβα, insulta, per Apoc. Poët. pro ὀπίβηθι, a. 2. imperat. act verbi ὀπιβαίνω, quod vide.

'Επίβαθρον, ου, τὸ, naulum: ab ὀπιβαίνω, conscenco. Th. βαίνω, eo.

'Επιβαίλω, ης, η, conscendam, a. 2. opt. act. ab eod. verbo.

'Επιβαινήμεν, ascendere, Ion. pro ὀπιβαίνειν, præs. inf. act. ab

'Επιβαίνω, conscendo: f. ὀπιβήσομαι. p. ὀπιβέβηκα. a. 2. ἐπέβην, a. 2. part. ὀπιβὰς, άσα, άν. Ex ὀπὶ & βαίνω, eo.

'Επιβάλλης, 2. sing. a. 2. sub. act. verbi ὀπιβάλλω, injicio, quod v. de.

'Επιβάλλοι, Dor. pro ὀπιβάλλῃ, præs. imperat. pass. ab

'Επιβάλλω, injicio, immitto: imperf. ἐπέβαλλον, erumpebam, f. ὀπιβαλῶ. p. ὀπιβέβληκα. a. 2. ἐπέβαλον. a. 2. part. act ὀπιβαλὼν, όντος, perf. pass. ὀπιβέβλημαι. Th. βάλλω, jacio.

'Επιβαλὼν, a. 2. part. act. f. g. verbi ὀπιβάλλω, quod vide.

'Επιβάν, 3. pl. f. 2. act. &

'Επιβάντων, a. 2. part. Vide ὀπιβαίνω, injici.

'Επιβαπτίζω, & ὀπιβάπτω; idem quod βαπτίζω, & Th. βάπτω, immergo, intingo, &c. Vi.

'Επιβαρέω, aggravo: f. έσω. p. ὀπιβεβάρηκα. a. 1. ἐπεβάρησα. a. 1. inf. ὀπιβαρῆσαι. Ex ὀπὶ & βαρέω, idem. Th. βάρος, pondus.

'Επιβὰς,

'Επιβάς, άντος, conſcendens, a. 2. part. act. & in fœm. g. ῶσα, ab ἐπιβαίνω; quod vide.

'Επίβασις, εως, ἡ, invaſio, baſis: ab eodem.

'Επιβουλεύω, occupare, uſurpare: ab ἐπιβαίνω. Th. βαίνω, eo.

'Επιβουλεία, ίων, τὰ, machinæ ad invadendos muros: &

'Επιβαθρον, ου, τὸ, ἡ, ſcanſorius: &

'Επιβάτης, ου, ὁ, EPIBATA, vector: ab eod. verbo & Th.

'Επιβατὸς, ἡ, όν, de loco dicitur, ad quem patet acceſſus: ab ἐπιβαίνω, conſcendo. Th. βαίνω, eo.

'Επίδοσις, festum Apaturiorum Athenis, dierum quatuor. In nuptiarum feſto, primus dies vocabatur γάμοι, ſecundus ἐπίδοσις, tempus, ſcil. ſequens vel futurum. Scap. dicit, quartam & ultimam diem feſti cujuſdam apud Athenienſes, quod ἀπαύξεσις, vocabant, ſic dici, cujus prima dicta eſt πρόπλασις, ſecunda ἀναῤῥῆσις, tertia κυρεῶσις.

'Επιβεβαιόω, ῶ; item ἐπιβεβαίωμα, confirmationem addo: q. d. poſt confirmo, à βεβαιόω; V.

'Επιβεβηκὼς, ότος, perf. part. act. verbi ἐπιβαίνω, conſcendo; quod vide.

'Επιβήμεναι, Æol. Dor. pro ἐπιβῆναι, a. 2. inf. act. &

'Επιβησέμεν, Ion. pro ἐπιβήσειν, f. 1. inf. act. ejuſd. verbi.

'Επίβηθι, aſcende, præſ. imperat. Ion. pro ἐπίβησο, ab ἐπιβήσομαι, quod à fut. formatum contra regulam. Them. βαίνω, eo.

'Επιβησόμενος, f. 1. m. part. verbi ἐπιβαίνω, conſcendo; quod vide.

'Επιβήτωρ, ορος, ὁ, Ion. pro ἐπιβάτης, ου, ὁ, inſcenſor: & Epithet. maris fœminam aſcendentis.

'Επιβιβάζω, impono, facio aſcendere: f. άσω, p. ἐπιβεβίβακα, a. 1. ἐπεβίβασα. Ex ἐπὶ & βαίνω, eo.

'Επιβιόω, ῶ, ſupervivo, ultra vivo: ſuperſtes ſum, &c. ab ἐπὶ, & βιόω; vide.

'Επιβλαβὴς, ές, ὁ, ἡ; noxius, damnoſus, detrimentoſus, &c. Thuc. lib. 4. eſt verbale ab ἐπιβλάπτω, inſuper noceo, & damnum infero, &c. ab ἐπὶ, & βλάπτω.

'Επιβλαστάνω, & ἐπιβλαστέω, ſupergermino, inſuper germino, retrutico, ſobolefco, &c. Unde ἐπιβλάστησις, ſupergerminatio, germinis ſuperventus, ſecunda germinatio, adgerminatio, &c. Item, ἐπιβλαστικὸς, qui ſupergerminat; vel ſupergerminandi vim habens, &c. ab ἐπὶ, & βλαστάνω; V.

'Επιβλέπω, reſpicio: f. ψω, p. ἐπιβέβλεφα. &

'Επιβλέψας, ας, ε, a. 1. opt. Æol. verbi ἐπιβλέπω, intueor. Th. βλέπω, video: f. ψω, p. φα.

'Επιβλὴ, ῆς, ἡ, fibula: ab ἐπιβάλλομαι, quia emittitur: ex ἐπὶ, & βάλλω, jacio.

'Επιβλήδην, q. d. injectim; vel, ſuperinjectim, injiciendo, &c. ab eodem verbo.

'Επίβλημα, ατος, τὸ, q. d. additamentum, panniculus: ab eod. Th.

'Επιβλὴς, ῆτος, ὁ, obex, peſſulus; eo quod foribus injiciatur: ab ἐπιβάλλω.

'Επίβλητος, adjectitius, adventitius, &c. Item, ἐπιβλητικῶς; adverb. dicitur de mente in aliquam cogitationem incumbente: ab eodem verbo.

'Επιβλύζω, abundè, affluenter; apud Athen. l. 6. ab ἐπὶ, & βλύζω, mano, ſcaturio, &c.

'Επιβοάω, vociferor: f. ήσω, p. ἐπιβεβόηκα. Ex ἐπὶ & βοάω, clamo.

'Επιβοήθεια, auxilium, ſubſidium; ab ἐπιβοηθέω: ad auxilium ferendum ſupervenio; inſuper auxilior, præter alios ſubvenio, &c. ab ἐπὶ & βοηθέω; V.

'Επιβόας, valde ſtrepens, clamoſus; Pind. Item, ἐπιβόημα, τὸ, acclamatio; (ἐπιφώνημα) quod vocabulum durum eſſe dicit Pollux, lib. 6. eo tamen utitur ita; Thucyd. lib. 5. ab ἐπιβοάω; vide.

'Επιβοηθεῖν, ſuppetias ferre. Th. βοηθέω, auxilior.

'Επιβόητος, ε, pro infami, apud Anacreont. à βοάω, clamo, celebro.

'Επίβοιος, ος, ὁ, ἡ, ὁν; ut ἐπίβοιον θῦμα, ſacrificium poſt, ſeu præter bovis immolationem; apud Lycurgum, &c. ex ἐπὶ, & βοῦς, οὸς, ὁ, ἡ, bos, &c. Vide.

'Επιβόλαιον, ου, τὸ; idem quod ἐπίβλημα, quod vide.

'Επιβολὴ, ῆς, ἡ; injectio, impoſitio: applicatio intellectûs, impetus, inceptatio: ab ἐπιβάλλω, impono. Th. βάλλω, jacio.

'Επίβολος, & ἐπήβολος, compos factus rei alicujus, ſeu, qui aliquid adeptus eſt, &c. Item, ἐπιβόλως, adv. ingeniose, aptè, ſapienter, &c. ab eodem verbo.

'Επιβομβέω, bombo ſeu bombis aſſono: item bombos edo; & ſtrepitum facio, &c. ab ἐπὶ, & βομβέω; vide.

'Επιβός, ἡ ἐκ τῆς βοὸς θυσία, &c.

'Επιβόσκησις, depaſtio, & ἐπιβοσκὶς, promuſcis; à ſeq.

'Επιβόσκω, paſco: f. βοσκήσω. Th. βόω, ῶ. f. όσω & ώσω, idem.

'Επιβοσκόλιον, ου, τὸ, idem quod ſimplex βοσκόλιον, ου, τὸ, boum armentum. Sic ἐπιβοσκόλος, idem quod βοσκόλος, bubuleus, quod vide.

'Επιβόσκομαι, idem quod ἐπιβόσκω, quod vide.

'Επιβουλεύω, inſidias ſtruo, animo agito: f. εύσω, &

'Επιβουλὴ, ῆς, ἡ, inſidiæ: Poët. ἐπιβολία. &

'Επιβουλὸς, ου, ὁ, inſidiator: ex ἐπὶ, adverſus, & βουλὴ, conſilium.

'Επιβραδύνω, cunctor, immoror: ex ἐπὶ & βραδύνω, tardo. Them. βραδὺς, tardus.

'Επιβραχὺ, ad breve tempus. Th. βραχὺς, brevis.

'Επιβρέμω, adfremo: ex ἐπὶ & βρέμω, f. μῶ, fremo.

'Επιβρέχω, perfundo, irroro. Th. βρέχω, madefacio: f. ξω.

'Επιβρίσῃ, &

'Επιβρίσει, ingruerit, 3. ſing. a. 1. ſub. act. ab ἐπιβρίθω, impreſſionem facio. Them. βρίθω, ſum gravis.

'Επιβρομάω, idem quod ἐπιβρέμω; utrumque activè ſumitur de flamma quam ventus cum fremitu ſufflat, vel quam ſufflando fremere ſeu ſtridere facit, &c. ex ἐπὶ & βρομάω, idem quod βρέμω; vide.

'Επιβρονταν, ε, attonitus, veſanus, cui tonitrua mentem perculêre. Th. βρέντης, tonitru.

'Επιβροχὴ, ῆς, ἡ, perfuſio; ab ἐπιβρέχω.

'Επιβρύχω, infremo, fremo; ut ἐπιβρύχω ὀδοντι, fremo dente; in Epigram. Th. βρύχω; vide.

'Επιβρύω, ſcateo, plenus ſum; à Them. βρύω; vide.

'Επιβρῶσται, inſuper comedo; undè ἐπιβρῶσις, poſtea in cibo ſumptus, &c. à Th. βρῶσκω; vide.

'Επιβύσσα, obturamentum, vel obturatrix, obſtructrix; Luc. in Lexiph. eſt à ſeq. ἐπιβύω; vide.

'Επιβύω, obturo: à βύω, fœm in. σω, idem.

'Επιβώμια, ων, ſacrificia. Them. βωμὸς, ara.

'Επιβωμίζω, ad aras ſacrifico: item, ἐπιβώμιος, ος, ὁ, ἡ, altari impoſitus; ut, ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτων, ignem ſuper ara accendens; & ἐπιβώμιον μέλος, carmen ad aras, &c. ab ἐπὶ & βωμὸς; vide.

'Επιβώσασθαι, Ion. & Poët. pro ἐπιβοήσασθαι, invocaſſe, a. 1. inf. m. verbi βοάω, clamo. Sic ἐπιβώσωνται, pro ἐπιβοήσωνται, vocaverint, 3. pl. a. 1. ſub. maſc.

'Επιβωσόμεθα, invocabimus, contract. pro ἐπιβοησόμεθα, 1. pl. f. 1. m. à βοάω, clamo: ſic βώσωσι, pro βοήσωσι.

'Επιβωτῆν, Dor. pro ἐπιβοᾶν, invocare: ab eod. Th.

'Επιβώτωρ, ορος, ὁ, paſtor: ab ἐπιβόσκω, paſco, quod à Them. inuſ. βόω, idem.

'Επίγαιος, ος, ὁ, ἡ, qui ſuper terram eſt humi repens, &c. ab ἐπὶ, & γαῖα; vide.

'Επιγαμβρεύω, affinitatis jure duco: fœm. εύσω, præt. ἐπιγεγάμβρευκα, a. 1. ἐπεγάμβρευσα. ex ἐπὶ & γαμβρὸς, gener.

'Επιγαμβρία, affinitas quæ eſt ex juncto matrimonio; item, ἐπιγάμβρια, τὰ, idem, connubiorum junctio, &c. à præced. ἐπιγαμβρεύω.

'Επιγαμίσω, ῶ, q. d. ſuper induco uxorem; vel, inſuper duco uxorem; vel ſuperduco virum: ut, ἐκ τ' ἐπιγαμηθέντος γλυκύμυθος; ex ſecunda uxore natus, &c. Item, ἐπείγομαι τῷ δυνατεῖ τέκνῳ μητέρα, &c. à Th. γαμέω, vide.

'Επιγαμία, ας, ἡ, affinitas, jus connubiale: &

'Επίγαμος, ος, ὁ, ἡ; nubilis: à γάμος, nuptiæ. Th. γαμέω.

'Επιγάννυμαι, vel ἐπιγάνυμαι, inſulto, alienis malis inſulto: item, ſimpliciter, χαίρω, gaudeo, lætor, &c. à γάννυμαι, vel γάνυμαι. V.

'Επιγάστριον, ου, τὸ, EPIGASTRIUM, venter exterior. Th. γαστὴρ, venter.

'Επιγαυρόομαι, ῶμαι, exulto, lætor, efferor animo, & ferocior reddor ob, &c. (vide γαυρόω) inſolefco, ſuperbio, &c. Item, activè, effero, jacto, &c. Undè ἐπιγαυρωθεὶς, exp. lætior factus, &c. Item, ἐπίγαυρος, jactabundus, fortis; nam Heſych. affert. ἐπίγαυρον, pro ἰσχυρὸν.

'Επηγρώς, ότ, perf. part. m. verbi ὀπήνημι, supervenio; quod vide.

'Επιχόκαυλ, humicaulis; i. e. cujus caulis humilis est, & in terra veluti serpit; herba quæ caulem rectum non habet, sed humi stratum, quæ ob id ἐπιδηκάκαυλ dicitur; i. e. μὴ ὀρθόκαυλ, quasi sessilis; ut ὀπιχόκαυλ θάμνος, frutex terrenus, Theophr. lib. 9. de caus. plant. ab ὀπί, χθών, & καυλός, &c. quæ vide.

'Επίχθον, ε, τό, apud Mathemat. apsis ima planetarum, vulgò auge; ὑπογείω opponitur, quod &

'Επίχθα, τά, funes quibus navis littori affigatur: &c.

'Επίχθ, ε, ὁ, ἡ, & ὀπίχθιος, terrestris: τὰ ὀπίχθια, terrena: ex ὀπί & χθών, ὄνος, ἡ, & contract. χθῦς, idem ac χθών, terra.

'Επιχθόφυλλ, ab radice tantum foliatus, sparsa humi folia habens; herba sessilis & humilis, &c. ab ὀπί, χθών, & φύλλον, τό: Vide.

'Επιγελάω, ῶ; f. άσω, arrideo, illudo, insulto. Th. γελάω, rideo.

'Επιγλώμη, τό, id quod ad aliquam rem quasi superaccedit; sic, in morbo, dicitur affectus ille, qui ex primario affectu consequitur, ὀπιγλώμη νόσε, agnatus consectariusque affectus morbi, &c. Item, ὀπιγλώς, ε, ὁ, indigena: item, natus post; adnatus, seu insuper natus, &c. Unde ὀπιγλωάω, & ὀπιγλυνάω, adgenero, insuper genero, à quo ὀπιγλωμιατικός, vel ὀπιγλωνιμαικός, ὴ, ὁ, adnatus, seu agnatus; i. e. ὀπιγενὴς, posteà natus, &c. ex ὀπί & γλυνάω, &c. V.

'Επιγλύμβ, ε, a. 2. part. m. verbi ὀπιγίνομαι, supervenio; quod vide.

'Επιγεκαίω, insuper muneror, vel honore & præmio afficio, &c. ab ὀπί, & χραίεω; V.

'Επιγεύομαι, gusto, degusto; idem quod γεύομαι, à Th. γεύω; V.

'Επιγηθέω, gaudeo, lætor; (χαίεω) ut ὀπιγηθήσας τοῖσδε; lætatus super his, vel de his; Th. γηθέω.

'Επιγῆπς, ιδ, epigetis herbæ quæ & κληματὶς, Dioscor. lib. 4. sic dicta, quod humilis sit, & per terram spargatur, &c. ab ὀπί χθών; V.

'Επίγια, funes, quibus puppis à terrâ religatur: ab ὀπί & γέα, vel γύα: melius igitur ὀπίγια.

'Επιγίνομαι, præs. ind. hinc ὀπιγινόμ, præs. part. idem quod.

'Επιγίνομαι, ῆ, επ, supervenio, supernascor, succedo: f. ὀπιγλύσομαι, a. 2. m. ἐπιγλυόμην, p. m. ὀπιγέγνα: ex ὀπί & γίνομαι, nascor.

'Επιγινόμοι, οἱ, posteri ejusdem part. præs.

'Επιγινώσκω, idem quod sequens ὀπιγινόσκω.

'Επιγνώσκω, agnosco: f. ὀπιγνώσομαι, p. ἐπέγνωκα, a. 1. ἐπέγνωσα, a. 2. ἐπέγνων, ως, ω, a. 2. imperat. ὀπίγνωθι, a. 2. opt. ὀπιγοίην, a. 2. sub. ὀπιγνῶ, ῷς, ῷ, a. 2. infin. ὀπιγνῶναι, a. 2. part. ὀπιγνὺς, ὀντ, perf. pass ἐπίγνωσμαι, a. 1. pass. ἐπεγνώθην: quod ex ὀπί & γινώσκω, cognosco.

'Επιγλυκάνω, dulce reddo, condulco, seu indulco: item, dulcesco, &c. est ab ὀπίγλυκυς, dulcis, vel subdulcis, &c. ab ὀπί, γλυκὺς, & γλυκάνω; vide.

'Επιγλωσσάομαι, ῶμαι, linguâ effero, deblatero, &c. Item, ὀπιγλωτίζομαι, convitium facio; λοιδορῶ καὶ βλασφημῶ, &c. Utrumque à seq. ὀπίγλωσσις q. d. minor lingua, &c. V.

'Επιγλωσσὶς, seu ωτὶς, ίδ, ἡ, lingula; apud Medic. caruncula palato annexa. Th. γλῶσσα, lingua.

'Επιγνάμπω, inflecto, ἐπέγναμψα, a. 1. Th. κάμπω, flecto.

'Επιγνάμψας, ασα, ejusdem a. 1. part. act.

'Επίγναφ, interpolitus, innovatus &c. ab ὀπί, & γνάπω, seu γναφω; vide.

'Επίνοιν, 3. sing. a. 2. opt. verbi ὀπιγνώσκω, agnosco, quod vide.

'Επίνσντες, nom. p. ab

'Επίνσς, ύσα, a. 2. part. act. ab ὀπιγνώσκω, agnosco; quod v de.

'Επίγνωθι, a. 2. imperat. act. ejusdem verbi.

'Επιγνώμη, ab Hesychio exponitur, διάγνωσις; item, συγνώμη, cognitio, venia, &c. item:

'Επιγνωμοσύνη, ης, ἡ, arbitrium, cognitio: &

'Επιγνώμων, ον, ὁ, ἡ, arbiter, judex, intercessor. Th. γιγνώσκω, cognosco.

'Επιγνῶναι, cognoscere; a. 2. inf. &

'Επιγνῶς, 2. sing. a. 2. sub. ὀπιγνῶ, ῷς, ῷ: ὀπιγνωθήσομαι, ῆ, εται, fœm. 1. passiv. &

'Επιγνώσεδε, 2. pl. f. ὀπιγνώσομαι: ab ὀπιγνώσκω; quod vide.

'Επίγνωσις, εως, ἡ, agnitio: &

'Επίγνωσ, cognitus: ab eod. verbo.

'Επιγονὴ, ῆς, ἡ, instauratio vel subsidium generis; fœtus, fœtura; Lucian de diluvio & arca, &c. Item, ὀπίγονο, ε, ὁ, post natus, fœtus succidanens: Item, secundis nuptiis natus, &c. Usurè plur. seq.

'Επίγονοι, ων, οἱ, posteri filii. Th. γίνομαι, fio, p. m. γέγονα.

'Επιγονίδ, genibus impositus: ab

'Επιγονὶς, ίδ, ἡ, femur, genu musculus, os quo tegitur genu: ex ὀπί, super, & γόνυ, τό, genu.

'Επιγονατὶς, & ὀπιγουνατὶς, ιδ, ἡ, os toti genu superjectum; Latinè, mola & patella dicitur, &c. idem, quod præcedens ὀπιγονὶς, & ab iisd.

'Επιγρέφδην, strictim, adv. ab ὀπιγράφω, quod vide.

'Επίγραμμα, ατ, τό, EPIGRAMMA, inscriptio: &

'Επιγραφεύς, quæstor: &

'Επιγραφὴ, ῆς, ἡ, inscriptio, titulus; indicio; descriptio censûs: omnia ab

'Επιγράφω, inscribo: f. ψω, p. ὀπιγέγραφα, a. 1. ἐπεγράφθην, perf. pass. ὀπιγέγραμμαι, pluſq. p. ἐπιγεγράμμην, φο, τό; quod ex ὀπί & γράφω, scribo.

'Επίγρυπ, ε, ὁ, aduncus, vel nasum habens aliquantulum aduncum, rictu leniter adunco, &c. ab ὀπί, & γρυπὸς; qu. vide in Th. γρυπὸς.

'Επίγυα, ὐ ὀπίγια, rudentes, funes; idem quod ὀπίγια; id vide.

'Επιδαίομαι, cognosco; Hom' (à δαίω, discos;) Item, convivor, &c. (à δαίω, epulum præbeo.)

'Επιδαίπ, ε, ὁ, ἡ, communis: ab ὀπί & δαίω, partior.

'Επιδαυτέομαι, ῆμαι, epulor, convivor; ab ὀπί & δαίω, epulum præbeo, &c.

'Επίδαυθον, ε, τό, opsonium; ab ὀπί & δαυθὸς; vide.

'Επιδαψιλεύεσθαι, & δ, liberaliter exhibere. Th. δαψιλὴς, ές, ὁ, ἡ, largus, copiosus; quod vide.

'Επιδε, respice, a. 2. imperat. verbi ἐπείδω, respicio, intueor: f. ἰδέσω, a. 2. εἶδον, & ἴδον. Th. εἶδω, video.

'Επιδεδακότα, acc. sing. perf. part. act. ὀπιδεδακώς: ab ὀπιδίδωμι, insuper do, cresco: ex ὀπί & δίδωμι: f. δώσω, p. δέδακα: a. 2. ἔδαν.

'Επιδὴς, ές, ὁ, ἡ; idem quod ὀπιδήλης, ές, ὁ, ἡ, indigens; quod vide.

'Επιδείελα, adverbialiter, post meridiem, malim ὀπὶ δείελα, circa pomeridianum tempus: ab

'Επιδείελ, ε, ὁ, ἡ; pomeridianus. Th. δείλη, tempus pomeridianum: q. à δέω & ἔλη, quum Solis splendor deficere incipit.

'Επείδγμα, ατ, τό, indicium, specimen: ab

'Επιδείκνυμι, vel ὀπιδεικνύω, ostendo, demonstro: præs. part. ὀπιδεικνὺς, ώντ, f. ὀπιδείξω, p. ὀπιδέδειχα, a. 1. ἐπέδηξα, a. 1. imperat. ὀπίδειξον, άτω, & 2. pl. ὀπιδείξατε, a. 1. inf. ὀπιδεῖξαι, præs. part. m. ὀπιδεικνύμ, ex ὀπί & δείκνυμι, monstro.

'Επιδηκπάω, ῶ, ostendere, vel ostentare me cupio; ostento, καυδοξῶ, &c. à præced. verbo.

'Επιδεικπικὸς, ὴ, demonstrativus, ostentans: à super. verbo.

'Επιδεικπικῶς cum ostentatione, ostentatoriè, apertè, in propatulo, &c. adv. à præced.

'Επιδείξω, a. 1. inf. act. ὀπιδείξαδαι, a. 1. inf. m. ὀπιδείξατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. ὀπιδείξατω, 3. sing. a. 1. m. ab ὀπιδείκνυμι, ostendo: q. v.

'Επίδηξις, εως, ἡ, demonstratio, ostentatio, specimen: acc. sing. ὀπίδηξιν, à verbo ὀπιδείκνυμι.

'Επιδειπνὶς, ίδ, ἡ, & ὀπίδηπνον, ε, τό, q. d. posteœnium; seu secundaria cœna, &c. Item, ὀπιδείπνε ἦλθε; cœna jam peracta venit, &c. Unde verbum ὀπιδηπνέω, ῶ, secundariam cœnam perago, &c. ab ὀπί & δειπνον, unde δηπνέω, vide.

'Επιδέκαλ, ε, decimus; τὸ ὀπιδέκατον, decima pars. Th. δέκα, decem.

'Επιδέξιος, ε, sincerus, elegans, dexter, ὀπιδέξια χθεῖς, Poët. pro ὡσεὶ τὰ δεξιὰ μέρη ἔχεις, ad dextras partes manûs; dextrâ manu: ab ὀπί & δεξιὰ, dexterâ.

'Επιδέμνι, ε, ὁ ἡ, in strato positus; Eurip. qui in strato aut super strato est, &c. Th. δέμνιον, τό, vide.

'Επιδεξελεύθερος, q. d. dextrè & ingenuè, &c. ab ὀπὶ δεξίᾳ, & ἐλεύθερος, quæ vide.

'Επιδέομαι, insuper egeo; indigeo. Th. δέω, idem.

'Επιδέξια,

'Επιδέξια, ὀπιδεξίας, dextrè, ingeniosè, ad manum dextram, &c. Scitè, convenienter, &c. (cui opponitur, ἐπαρίστερα.) Item, ὀπιδεξιότης, dexteritas, &c. Plut. omnia ab ὀπιδέξιος, vide.

'Επίδεσις, caruncula illa, quæ in media muliebris pudendi fissura subsultat; Poll. lib. 2. ab ὀπί, & δέρας, ἀ, τό, pellis, corium, &c.

'Επιδέρκεται, inspicit, 3. singul. præs. m. ab

'Επιδέρκω, inspicio: ex ὀπί & δέρκω, video, f. 2. δέρξω, a. 2 ἔδερκον,

'Επιδέρμις, & ὀπιδερμὰς, ἰδος, ἡ; sic dicitur pellis quæ est inter digitos anserum, cygnorum, & hujusmodi avium; item cuticula, sensu destituta, & tori veræ cuti supertensa, &c. ab ὀπί, & δέρας, pellis.

'Επίδεσις, obligatio, verbale, ab ὀπιδέω, obligo; ut ὀπιδεδεμένος, (male ὀπιδεδέμενα, in Scap.) τὰ τραύματα, obligatus vulnera; i. e. vulnera habens obligata, &c. Item, ὀπίδεσμος, ligamen, fascia: id quo vulnus obligatur, &c. Unde ὀπιδεσμέω, & ὀπιδεσμῶ, obligo; omnia ab ὀπί, & δέω, ligo.

'Επιδέω, Ion. pro ὀπιδέω, abs. 2. sing. præs. sub. m. verbi ὀπιδέομαι, egeo: ex ὀπί & δέω, pro δέω, egeo.

'Επιδέω, egeas, 2. sing. præs. sub. act. ejusd. verbi.

'Επιδεὴς, έος, ὁ, ἡ, & ὀπιδεὴς, indigens: nom. pl. ὀπιδεῖς, ab ὀπιδέω, indigeo: quod ab

'Επιδέομαι, idem quod ὀπιδέομαι, indigeo: ab ὀπί & δέω, pro δέω, egeo.

'Επιδούμενος, ejusdem. præsent. part. masc.

'Επιδέχομαι, excipio, imperf. ὀπιδεχόμην, ῃ, ετο, f. ξομαι, p. ὀπιδέδεγμαι. Th. δέχομαι, capio.

'Επιδέω, ῶ, obligo; à Th. δέω.

'Επιδέησις, supplicatio; ex ὀπί, & δέησις, vide.

'Επιδεῶς, q. d. indigenter; non satis, nec sufficienter, &c. adverb. ab ὀπιδεὴς; id vide.

'Επίδηλος, ος, ὁ, ἡ, manifestus: ex ὀπί & δῆλος, perspicuus.

'Επιδηλότερος, manifestè, & ὀπιδηλοτέρως, magis manifestè, &c. à præced.

'Επιδημέω, apud Poët. pro

'Επιδημίω, advena sum, advenio peregrè domum, domi sum, in urbe versor: f. ήσω, p. ὀπιδεδήμηκα, a. 1. ἐπεδήμησα, a. 1. part. ὀπιδημήσας, ἀσα, & in acc. ὀπιδεδημήσαντα: ab

'Επίδημος, & ὀπιδήμιος, ος, ὁ, ἡ; versans in populo, civilis, domesticus: ex ὀπί & δῆμος, populus.

'Επιδήμησις, adventus, peregrè profectio, &c. Item, ὀπιδημητικὸς, domi, & quasi intra populi sui fines manere solitus, &c. Item, ὀπιδήμια, adventus; à præced. ὀπιδήμια; vide.

'Επιδιαβαίνω, post alium qui transit, etiam ipse transeo, pertranseo, &c. à διαβαίνω; V.

'Επιδιαγινώσκω, iterum decerno, recognosco; à διαγινώσκω.

'Επιδιαθήκη, ης, ἡ, posterius testamentum; ab ὀπιδιατίθημι, insuper paciscor; à διατίθημι, & διαθήκη, &c. quæ vide.

'Επιδιάτωσις, εως, ἡ, dispensatio, victus ratio, seu ordinatio, &c. ab ὀπί & διατόομαι, pro διοικέομαι; id vide.

'Επιδιασκευάζω, recognosco, retracto: unde, ὀπιδιασκευάζεσθαι dicitur liber aliquis, in quo, quæ prius scripta erant, emendantur, &c. Unde ὀπιδιασκεύασις, ἡ, recognitio, retractatio, &c. ab ὀπί, & διασκευάζω; id vide.

'Επιδιατάσσομαι, insuper mando vel constituo; item insuper addo: f. ξομαι, a. 1. m. ὀπιδιεθεξάμην, ω, ατο· ex ὀπί, διὰ & τάσσω, vel τίθω, ordino.

'Επιδιατίθημι, insuper paciscor; (à διατίθημι, id vide) depono; ut qui contendentes pecuniam apud aliquem deponunt, quam posteà victor accipiat, &c.

'Επιδίδυμις, ἡ, est propria & intima testium tunica, & illis omni ex parte contigua, dura, crassa, & admodum valida; sic dicta, quod testiculo, quem didymen, vocant, superinducta sit; Gal.

'Επιδίδωμι, insuper do; cresco: ἐπιδίδω, 3. sing. imperf. pro ἐπεδίδουν, f. ὀπιδώσω, p. ὀπιδέδωκα, a. 2. ἐπέδων, a. 1 ἐπέδωκα, a. 1. pass. ἐπεδόθην, ης, η, Th. δίδωμι, do.

'Επιδιετὴς, qui biennium excessit, qui supra biennium est; dicitur ὀπιδιετὲς ἢβᾶν, apud Dem. pro Coron. qui jam supra duos annos puber est; i. e. qui decimum sextum ætatis annum, vel agit vel exegit, &c. ab ὀπί, & δι' ἔτος, vide.

'Επιδιήγησις, ἡ, repetita narratio; ab ὀπί, & διήγησις; vide.

'Επιδιζάσθαι, inquirere. Them. δίζω, quæro.

'Επιδικάζομαι, hæreditatem peto, vel jure obtineo; adjudico: ab ὀπί & δικάζω. Th. δίκη, jus.

'Επιδικασία, legis actio de hæreditate controversia; item, ὀπιδικάσημος, ος, ὁ, auxiliaris in judiciis, &c. Utrumque à præced. verbo.

'Επιδικος, ος, ὁ, ἡ, litigiosus, controversus: ab eod. Th.

'Επιδινέω, in orbem ago, verso: ex ὀπί & δινέω, idem. Th. δῖνη, vortex.

'Επιδήσας, ejusd. a. 1. part. act.

'Επιδιορθόω, ῶ, corrigo: f. ώσω, p. ὀπιδιώρθωκα, a. 1. act. ὀπιδιορθώσω, ᾳς, ᾳ, a. 1. sub. m. ὀπιδιορθώσωμι, ῃ, ωσι· ex ὀπί, διὰ & ὀρθὸς, rectus.

'Επιδιφριὰς, άδος, ἡ, locus quidam in curru, pars currus: &

'Επιδίφριος, ος, ὁ, ἡ, qui sedet aut ponitur in curru: aliquando, otiosus: ex ὀπί & δίφρος, currus.

'Επίδιχα, seorsim, separatim; Poët. adverb. pro χωρὶς. Th. δὶς, bis: hinc δίχα, seorsim.

'Επιδίω, unde ἀνεπιδίω, resudo, sudorem refundo.

'Επιδιώξον, a. 1. imperat act. verbi διώκω, insequor.

'Επίδομα, αἱ, τὸ, adjectio quæ supra justam mensuram datur emptori; (i. e. ὀπίμετρον) ab ὀπιδίδωμι.

'Επιδόντες, nom. pl. a. 2. part. act. ab ὀπιδίδωμι· vide ὀπιδίδωμι

'Επιδοξος, ος, ὁ, ἡ, de quo est opinio, futurum: ut ὀπιδοξος ὢν βασιλεὺς, de eo erat opinio, fore ut regnaret: & ὀπιδοξος, pro ἔνδοξος, celebris, gloriosus: a δόξα, opinio, gloria. Th. δοκέω, videor.

'Επιδορατὶς, ίδος, ἡ, ferrum lanceæ, cuspis hastæ; ab ὀπί, & δόρυ, δορὸς, τό; vide.

'Επιδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnam. Ex ὀπί & δόρπον, cœna.

'Επιδόρπιος, ος, ὁ, ἡ, ad cœnam utilis; item, q. d. poscœntus; ut ὀπιδόρπιος ἄρτος; apud Nonn. & ὀπιδόρπιος πρόπεζα, apud Athen. Item, 'Επιδορπὶς, ίδος, ἡ; q. d. postcœnium, cœna secundaria: unde, ὀπιδορπίζομαι, secundariam cœnam sumo, à quo ὀπιδόρπισμα, τὸ; quod in secundis mensis apponitur, & ὀπιδορπισμὸς, cœnæ secundariæ sumptio; item, ὀπιδορτέω, ῶ; q. d. supercœno, secundariam cœnam sumo, &c. omnia ab iisd.

'Επιδὸς, a. 2. imperat. act. verbi ὀπιδίδωμι.

'Επίδοσις, εως, ἡ, accessio, incrementum: ab eod. verbo.

'Επιδόσιμος, ex adjectione seu accessione accrescens, &c. Item, ὀπιδότης, munificus, & ὀπιδοτικὸς, ad superaddendum seu supererogandum popensus, &c. omnia ab eod. verbo.

'Επιδραι, a. 2. inf. act. ὀπιδρὰς, a. 2. part. ejusd. verbi.

'Επιδοχὴ, receptio, susceptio, successio; ab ὀπιδέχομαι.

'Επιδεχαμενῶν, genit. sing. a. 2. part. ὀπιδεχαμένου, a. 2. part. f. g. ab ὀπιδέχω, percurro. Th. πρέχω, f. θρέξω, a. 2. act. ἔδεκμεν.

'Επιδρομὴ, ῆς, ἡ, incursus, irruptio: &

'Επίδρομος, ος, ὁ, accessu facilis, planus: ab ὀπιδρέχω, percurro. Th. πρέχω, curro: f. ξω, p. δεδράμηκα, p. m. δέδρομα.

'Επιδύω, occido: fœmin. ύσω, ὀπιδύτω, 3. sing. præs. imperat. Th. δύω, subeo.

'Επιδῦμεν, 1. plur. a. 1. sub. verbi ὀπιδύομαι.

'Επιδύσομεν, 1. pl. a. 2. sub. act. ὀπιδύσεται, a. 2. sub. m. 1. pl. ab ἐπέδυσα, pro ἐφόρεσα, inspicio.

'Επιδὼν, ejusd. a. 2. part. act.

'Επιδῶσω, εις, ει, f. 1. ind. act. verbi ὀπιδίδωμι, quod vide.

'Επιείκεια, ας, ἡ; æquitas, moderatio, clementia, lenitas: ab ὀπιεικὴς, æquus; quod vide.

'Επιεικελῶ, ῷς, similis: ab ἐικελῶ, idem. Th. ἔικω, similis sum.

'Επιεικὴς, ής, ὁ, ἡ, æquus; qui æquitatem stricto juri præfert, clemens, mansuetus: ὀπιεικὴς, sc. ὄζι, consentaneum est, decet: &

'Επιεικῶς, adverb. æquè, moderatè, clementer: ex ὀπί & ἔικω, cedo, similis sum.

'Επιείκησις, εως, ἡ; pietas; Hieron. in cap. 5. Amos. prophetæ: item, ὀπιεικέω, ex æquo & bono ago, mitis sum; & ὀπιεικίζω, ex side bona, seu ex æquo & bono statuo, arbitror, &c. omnia ab iisd.

Ἐπεικὴς, tolerabilis, facilè cedens: ab ἐπὶ & ἔικω, cedo.

Ἐπειμμένος, indutus: pro ἐφειμμένος, perf. part. pass. Poët. & in voc. ἐπειμμένε ex ἐπὶ & ἕω, vel ἵννυμι, induo: f. ἕσω, a. 1. εἷσα.

Ἐπεῖναι, Ion. pro ἐφεῖναι, & ἐπιέναι, vide ἐπιέναι.

Ἔπελπε, spera, præs. imperat. Ion. ab

Ἐπέλπομαι, quod & simplex ἔλπομαι, Poët. pro ἐλπίζω, spero: f. σω, p. ἤλπικα. Th. ἐλπὶς, spes.

Ἔπειναι, prætent. infin. ab ἔπιμι, accedo, vel ἐπίημι, admitto: vel Ion. προεῖσιναι: ab ἐπὶ & εἶμι, eo, vel ἵημι, mitto.

Ἐπέπω, & ἐπέπομαι, Poëticè, pro ἐφέπω, & ἐφέπομαι, persequor, &c. ex ἐπὶ, & ἕπω, vel ἕπομαι, sequor.

Ἐπέασθαι, gem. ον, pro ἐπέσασθαι, Poët. pro ἐφέσασθαι, a. 1. infinitiv. med. ἐπεσάμην, a. 1. part. masc. ab ἐπένυμι, fœm. ἐπέσα, quod ab ἐπὶ & ἔννυμι, seu ἕω, induo: f. ἔσω, a. 1. m. εἱσάμην.

Ἐπέεσσι, 3. perf. pass. ab ἐπέω, induo: f. ἐπέσω, a. 1. εἷσα. perf. pass. ἔῖσμαι. & assumpto σ, fit ἐῖσμαι, σαι, ται· hinc ἐπίεσται.

Ἐπιζάφελος, ος, vehemens: & indè

Ἐπιζαφελῶς, adv. graviter: ex ἐπὶ & ζαφελὴς, vehemens, agrestis.

Ἐπιζάω, ῶ, supervivo; i. e. ultrà vivo, superstes sum; Plut. ex ἐπὶ & ζάω; vide.

Ἐπίζευμα, q. d. infervefactio, verbale à verbo ἐπιζέω, q. d. infervesco: item, attollor, augeor; Etym. ex ἐπὶ, & ζέω, ferveo.

Ἐπιζεύγνυμι, vel -υμι, conjungo. Th. ζεύγνυμι, vel -υμι, jungo: f. ξω.

Ἐπίζευξις, ιος, ἡ, conjunctio; Epizeuxis, figura, cùm dictio in versu, aliis non interjectis, geminatur: à perf. pass. superioris verbi.

Ἐπίζηλος, æmulandus, invidendus. Th. ζῆλος, vide.

Ἐπιζηλοτυπέω, zelotypiâ laboro; vide ζηλοτυπέω.

Ἐπίζημος, ος, ὁ, ἡ; damnosus, noxius: ex ἐπὶ & ζημία, damnum.

Ἐπιζῆν, ἐπιζῆσαι, supervivere: vide ζῆν.

Ἐπιζητέω, requiro, efflagito: f. ήσω, p. ἐπιζήτηκα, a. 1. ἐπεζήτησα· ex ἐπὶ & ζητέω, quæro.

Ἐπιζήτημος, ος, ὁ, qui requiri potest aut solet, &c. Item, ἐπιζήτησις, inquisitio, requisitio, desiderium, &c. utrumque ab ἐπιζητέω.

Ἐπιζυγόω, ῶ, idem quod ζυγόω, claudo; ut ἐπιζυγώσαι θύρας, munire fores, &c. est ab ἐπιζεύγνυμι; vide.

Ἐπιζώστρα, balteus; ex Soph. vide Poll. ab ἐπὶ, & ζωστὴρ, cingulum; vide.

Ἔπιθι, 3. singular. a. 2. sub. ab ἐφίημι, emitto: fœmin. ἐφέσω, Ion. ἐπίσω a. 2. ἐφῆν, & Ion. ἔπιον· hinc a. 2. sub. ὄφελον.

Ἐπίλλεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐπιάλλω, immitto: quod ex ἐπὶ & ἰάλλω, f. ἰδῶ· mitto: a. 1. ἴηλα.

Ἐπαίνεμα, amabilia, vide ἐπήρεμος.

Ἐπήρεμος, quasi ἐπήρεσμος, σ in ν mutato, & per Syncop. ἐπήρεμος, & ἐπήνεμος, amabilis: ab ἐράω, amo, verso ε in η.

Ἐπιθέοντες, Ion. vel Poët. pro ἐπιθέοντες, nom. pl. a. 1. part. verbi ἐφίεμαι, gaudeo super aliquâre: ex ἐπὶ & ἥδομαι, delector. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἐπιθαλάμιος, ος, ὁ, ἡ, nuptialis: τὸ ἐπιθαλάμιον, Epithalamium, carmen nuptiale. Them. θαλάμιος, thalamus.

Ἐπιθαλπὴς, calidus, jucundus, delectabilis, &c. ab ἐπὶ, & θάλπω, foveo, calefacio, &c. Vide.

Ἐπιθανάτιος, ος, ὁ, ἡ, morti destinatus: ex ἐπὶ & θάνατος, mors. Them. θνήσκω, morior: f. θανοῦμαι, a. 2. ἔθανον.

Ἐπιθανάτιος, mortem accersens, seu afferens, lethifer, &c. Item, morti vicinus, qui in ipso mortis limine jam est, &c. Unde, ἐπιθανάτως, ἔχειν; apud Poll. in limine mortis esse, in mortis periculo versari, morti vicinum esse, &c. Sic etiam, ἐπιθανὴς, ής, ὁ ἡ ἡ, idem, morti propinquus; (ἐπιζῆν τῷ θανάτῳ, &c.) q. d. qui ad mortem est; i. e. prope mortem, &c. ab iisdem.

Ἐπιθαυμάζω, donis honoro; Suid. ex Aristoph. ex ἐπὶ, & θαυμάζω; vide.

Ἐπιθεάζω, Deorum opem contra aliquem imploro; deorum iram alicui imprecor, &c. Plato in Phædro: item, ἐπιθεάζω, numine divino afflor, instinctu divino corripior, &c. Item, vaticinor; item, Deos precor & obtestor, &c. Unde ἐπιθείασις, & ἐπιθεασμὸς, obtestatio quæ fit per Deum, seu Deos; Thucyd. lib. 7. Item, precatio qua Dei opem imploramus, &c. i. e. θεῶν ἐπίκλησις; unde, οἱ ἐπιθεασμοὶ, supplicationes; ὡσεὶ θεῶν ἱκέσια; vel θεῶν ἐπικλήσεις, obtestationes, &c. à θεάζω, divinus sum; proximè ad Deum accedo, &c. & θιάζω, divinum quendam instinctum immitto, incito ad aliquid tanquam divino numine afflatum, &c. à θεὸς, & θεῖος, divinus, &c. quæ vide.

Ἐπιθεῖναι, inducere, a. 2. inf. act. ἐπιθεὶς, ἐντος, a. 2. part. ἐπιθεῖτε, per Syncop. pro ἐπιθείητε, 2. pl. a. 2. opt. act. ex ἐπὶ & τίθημι, pono: f. θήσω, a. 2. ἔθηκα.

Ἐπίθημα, ατος, τὸ, additamentum; τὸ ἐπιτιθέμενον, appositio; quod supponitur, ut in columna, tegmen, coronis, &c. item.

Ἐπιθεσπίζω, oraculum reddo; ut θεσπίζω, sed exponitur etiam, author rei sum, approbo, &c. Unde etiam, ἐπιθεσπισμὸς, oraculum, vel potiùs, oraculi redditio, &c. Them. θέσπις; vide.

Ἐπίθεσις, εως, ἡ, impositio, invasio: ab ἐπιτίθημι, impono; quod vide.

Ἐπιθέτος, adjectitiè, seu adjectivè: item, fictè, simulatè, &c. Item, ἐπιθέτης, ου, ὁ, pro simulato & importuno, accipi videtur, præcipuè mendico, a-

pud Chrysostom. sæpe, præsertim in epist. ad Hebr. ubi ἐπιθέτης ἀπάτεων, & ἔργων, pro Synonymis poni videntur: Item, ἐπιθετικὸς, ὴ, ὸν, aptus ad invadendum; seu, cui non deest animus ad invadendum seu aggrediendum; ut κωὐκ ἐπιθετικὰ, apud Xen. Item, audax ad res novandas, ad aggrediendam rerum summam, & tentandam tyrannidem, &c. Aristot. 5. Ethic. omnia ab eod. verbo, & ab ἐπιτίθεμαι.

Ἐπίθετον, ου, ὁ, ἡ; adjectitius, accessorius, impositivus: ἐπίθετον, sc. ὄνομα, apud Gram. Epithetum, adjectivum: ab eod. verbo.

Ἐπιθέω, accurro, incurro, irruo, invado, &c. ab ἐπὶ & θέω; vide.

Ἐπιθῆ, ῆς, 3. & 2. sing. a. 2. sub. act. ἐπιθῶ, ab ἐπιτίθημι.

Ἐπιθήκη, ης, ἡ, accessio, additio: &

Ἐπίθημα, ατος, τὸ, operculum, tegmen: ab ἐπιτίθημι, impono. Th. τίθημι, pono.

Ἐπιθίστημι, 3. singular. fœmin. 1. m. ἐπιθίσταμαι· ab ἐπιτίθημι, impono, quod vide.

Ἐπιθὺ, invade, præs. imperat. ab ἔπειμι, quod ab εἶμι, eo, præs. imperat. ἴθι, ἴτω, a. 2. ἴον.

Ἐπιθυμεραρχος, qui aliis θυμάρχοις, præest; à Gaza exponitur duplaris ferarius; vel, ut alii: qui quatuor elephantis dominatur, &c. Unde, ἐπιθυμεραρχία, duplaris feraria, &c. ab ἐπὶ, & θυμαρχος, qui præfectus est feris seu belluis, rector ferarum seu belluarum, & peculiariter, rector elephantorum, seu qui præest elephantis, &c. Unde θυμαρχία, imperium ejus qui præest belluis, imperium in belluas, &c. à θὴρ, ηρος, ὁ, fera, bellua, & ἀρχὴ; vide.

Ἐπιθιγγάνω, idem quod ἐπιθίγω, attingo, à θίγω; vide.

Ἔπιθμεν, per Sync. pro ἐπιθόμην, 1. pl. a. 2. ind. act. verbi πείθω, persuadeo: f. πείσομαι· &

Ἔπιθον, 2. 2 ind. act. ἐπίθοντο, 3. pl. a. 2. m. verbi πείθω, persuadeo, p. m. πέποιθα, perf. pass. πέπεισμαι, f. 1. pass. πεισθήσομαι.

Ἐπιθράζω, insideo, vel sedeo apud, assideo, καθήμαι, incumbo, &c. à θράζω, sedeo, propriè celeriter in sedile insilio, &c. V.

Ἐπιθρύνυμαι, ineo, ea significatione quam mas inire fœminam dicitur: Luc. in Erot. ab ἐπιθρέω, assilio, insilio, vel superfilio; à Them. θρέω, seu θρέω; vide.

Ἐπιθρασύνω, audacem reddo: ex ἐπὶ & θρασὺς, εῖα, ὺ, audacia: per Metath. pro θάρσος, εος, τὸ, idem.

Ἐπιθρέξας, 2. singular. a. 1. ind. act. Ion. ab ἐπιθρέχω, percurro, incurro. Th. τρέχω, f. θρέξω, p. δεδράμηκα· a. 2. ἔδραμον.

Ἐπιθρομβόω, in grumos cogo; seu coagulo in vel intra, aut super, &c. ab ἐπὶ & θρομβόω; idem, in grumos cogo, congelo, seu concrescere facio, &c. vide.

Ἐπιθρῴσκουσα, insiliens, præs. part. f. g. ab ἐπιθρῴσκω, insilio, subsulto. Them. θρῴσκω, f. ομαι.

'Επθυμέω, concupiſco, deſidero: imperf. ἐπεθύμεον, ες, εις, εις, f. ήσω. p. ὀπιτεθύμηκα. a. 1. ἐπεθύμησα, a. 1. int. act. ὀπιθυμῆσαι, hinc ὀπιθυμητὴς, ἕ, cupidus: ex ὀπὶ & θυμὸς, animus.

'Επθύμημα, ατ☉, τὸ, & ὀπιθύμηπς, ι☉, ὁ, nec non

'Επθυμία, ας, ἡ, concupiſcentia, cupiditas, deſiderium, libido: ab inuſit.

'Επθυμητὴς, ἕ, ὁ, affectator, qui deſiderat, promptus, alacri animo, &c. Idem, ὀπιθυμητικὸς, q. d. deſiderativus; ad deſiderandum ſeu concupiſcendum propenſus; avidus, cupidus; inſitam concupiſcendi facultatem habens, ſeu propenſionem ad concupiſcendum; item, impellens ad concupiſcendum, &c. Unde ἐπιθυμητικῶς, cupidè, avido animo; ut ἐπιθυμητικὸς ἔχω (pro ἐπιθυμῶ, cupio) τῆς ἀκέσσαι; Bud. in epiſt. &c. Item, ἐπιθυμητὸς, ἕ, ὁ, deſiderabilis, qui ejuſmodi eſt ut deſideretur; unde ἐπιθυμητὰ, τὰ, quæ deſiderari ſolent, &c. Omnia ab uſu.

'Επιθυμίδες, ſunt corollæ, quæ quoniam ſub collo ſupra pectus ſeu cor, quam animi ſedem eſſe volunt, appendebantur; à θυμὸς, derivari putantur, &c, Dicuntur &, ἐπιθυμιάδες; i. e. παντοδαπᾶ στεφανώματα; Heſych. variæ corollæ, &c.

'Επιθυμόδειπνο☉, cœnarum ſeu conviviorum appetens ſeu cupidus; quo nomine vocabatur, quilibet occupatus negotiis eſſet, cœnitandi tamen amore, vocationes non recuſabat, erſi tardiùs adveniret; ab ἐπιθυμῶ, & δεῖπνον.

'Επιθύω, corrigo; ἐπανορθῶμαι, Suid. ab ὀπὶ & ἰθύω. Vi.

'Επιθύω, impetu feror in aliquem, immolo: ex ὀπὶ & θύω, idem.

'Επίθων, 3. pl. a. 2. ſub. m. ex ἐπιτίθημι, impono: a. 2. m. ἐπεθέμην. Th. τίθημι, pono.

'Επιθωρακίζω, lorico; vel inſuper lorico; deſuper armo; item, ſuper thoracem aliquid induo, &c. Unde, ἐπιθωρακίδιον, τὸ, veſtis quæ ſuper thoracem induitur, &c. à θωρακίζω, vide.

'Επικαθίζω, colloco, f. ίσω, p. ἐπικεκάθικα. a. 1. ἐπεκάθισα, a. 1. part. ἐπικαθίσας, αντ☉, ex ὀπὶ & καθίζω, ſedere facio. Th. ἵζω, f. ίσω, idem, & ſedeo.

'Επικαθίσαντος, gen. ſing. a. 1. part. act. ejuſd. verbi.

'Επικαινίζω, renovo; à καινίζω, idem, vide.

'Επικαίρι☉, & ὀπίκαιρ☉, tempeſtivus, opportunus; commodus; item, præcipuus, primarius, &c. Unde, ἐπικαίρως, opportunè, commodè, &c. ab ὀπὶ & καιρὸς, Vi.

'Επικαλαμάομαι, ῶμαι, poſt alios ſpicilegium facio; item, Metaphoricè; poſt alium vel alios ſpolio locis quæ ab aliis relicta ſunt, &c. Vide καλαμάομαι.

'Επικαλέομαι, ῦμαι, invoco; appello: item, cognominor. f. έσομαι. p. ἐπικέκλημαι. pluſq. p. ἐπικεκλήμην, ο, το. 2. 1. m. ἐπεκαλεσάμην, ω, ατο, a. 1. ſub. m. ἐπικαλέσωμαι, ῃ, εται, a. 1. paſſ. ἐπεκλήθην. a. 1. part. paſſ. ἐπικληθεὶς, εῖσα, έν☉ ex ὀπὶ & καλέω, voco.

'Επικαλύμματα χρήματα, pecuniæ, quas quis alicui eripuit, & propter quas earum dominus conqueritur: ex ἐπικαλέομαι, quod vide.

'Επικάλυμμα, ατ☉, τὸ, velamen: ab

'Επικαλύπτω, contego; obſcuro: ab ὀπὶ & καλύπτω, tego, f. ψω. p. α. perf. paſſ. κεκάλυμμαι. a. 1. paſſ. ἐκαλύφθην.

'Επικάμπτω, ſeu ἐπιγνάμπτω, inflecto, perſuadeo. f. ψω. Th. κάμπτω, flecto.

'Επικανθίδες, idem quod ἐγκανθίδες; canthorum radices; Poll. lib. 2. ab ὀπὶ & κανθὸς. Vi.

'Επίκαρ, adv. adverticem, in caput; quaſi ὀπὶ καρὶ, qu. Vi.

'Επικαρδιόω, ῶ, idem quod καρδιόω, cordis dolorem ſentio, ſeu potius dolorem oris ventriculi ſeu ſtomachi, &c. à Th. καρδία, ἡ, cor, Vi.

'Επίκαρπ☉, frugifer, fructifer; ut ἐπίκαρποι ὧραι; frugiferæ tempeſtates; item, qui eſt frugum præſes; ut, ἐπίκαρπ☉ Ζεὺς, Jupiter frugipotens; ὅτι πρὸ καρπῶν; à fructibus cujus meminit Ariſtot. de mundo. Inde, ἐπικάρπιον, quicquid ſemen aliquod continet; item, ἐπικαρπὰ, τὰ, dicuntur etiam ramuſculi plantarum, de quibus fructus dependet, & qui ſunt ſuper fructum; ſed, ἐπικαρπία, ἡ, eſt fructus, ſeu fructuum proventus & reditus; item, Metaphoricè, fructus & reditus qui ex ipſa ſumma capitali manat, uſus rei fructuoſus; quæſtus, fœnus; vectigal quod ex fructibus percipitur, &c. Unde ἐπικαρπίζομαι, idem quod καρπίζω, & καρπίζομαι, qu. Vi. ut πᾶν γλῶ ἐπικαρπίζεσθαι, terram exinanire, exhaurire, & defrugare; Plin. Theophr. &c.

'Επικάρσι☉, α, ον, idem quod Th. κάρσι☉, obliquus.

'Επικαρυκεύω, inſuper condio; condimentum aliud addo; ex ὀπὶ & καρυκεύω, condio, &c. Vi. Th. καρύκη.

'Επικατακλύσαι, a. 1. inf. vide in κατακλύζω, inundo.

'Επικατάεργο☉, ος, ὁ, ἡ, exſecrabili; ex ὀπὶ & κατάεργο☉, diris devotus. Th. ἀρὰ, ᾶς, ἡ, preces, diræ.

'Επικατασείω, q. d. ſuper decutio; vel ſuperdeturbo; aut ſuperproſterno, &c. Joſeph. ἐπικατέσεισεν ἑαυτῷ τὸν ἐλέφαντα; ſuper ſe proſtravit elephantum, &c. a κατασείω, Vi.

'Επικατασκάπτω, ſuperfodio, vel, ſuperinfodio, &c. à κατασκάπτω, Vi.

'Επικαταφερὲς, Aſtrologis dicitur præceps locus cœli; in octavo ab horoſcopo ſigno; ſeu pars zodiaci, quæ totidem partibus in demerſu occiduum punctum ſigniferi præceſſeri, quot partibus in emerſu ἀνατολικὸς ab horoſcopo relinquitur; eſt autem ἀναφερὲς, & interdum ἐπαναφερὲς, ea pars cœli, quæ triginta partibus ab horoſcopo diſtat, in ſecundo ſigno exiſtens ab eo, in quo horoſcopus inchoatur; quaſi pars jam emerſura, &c. Item ἐπικατάφορ☉, proclivis, pronus, &c. à καταφέρω, Vi.

'Επικαταχωννύω, adobruo; à καταχωννύω, vel καταχώννυμι, idem quod καταχόω, terra aggeſtâ obruo; vel defodio, &c. Vide καταχῶσαι, & χῶσαι, &c.

'Επικατερὲς, defuſum, transfuſum, ſeu decapulatum & elutriatum ſuperponere & indere compoſitioni; Gal. ex ὀπὶ & κατερέω, defundo, &c. Vi.

'Επικαπύειν, & ἐπικαπύεσθαι, eſt veteramentarii ſutoris artem exercere, ſeu coria, quæ inveteravêrunt & detrita ſunt, concinnare & conſuere; Vi. Th. καπύω.

'Επικαυλόφυλλ☉, à caule tantum foliatus; Theoph. Hiſt. Plant. lib. 8. c. 9. ab ὀπὶ, καυλὸς, & φύλλον, quæ vide.

'Επίκαυμα, adultio; vel, id ipſum quod adultum eſt; item, ſpecialiter, oculorum adultio, apud Plin. & medicos, &c. Ut etiam, ὀπίκαυσις, eodem modo ſumitur; utrumque verbale eſt ab ἐπικαίω, aduro. Th. καίω.

'Επίκαυλ☉, ὁ, ἡ, præuſtus. Th. καίω, uro. f. καύσω.

'Επικαυχάομαι, ῶμαι, q. d. glorior adverſus aliquem; inſulto alicui, &c. Unde ἐπικαύχησις, εως, ἡ, inſultatio, &c. ab ὀπὶ & καυχάομαι, Vi.

'Επικαχλάζω, ſuperne ſtrepito; ut ſtrepitat unda ſpumam ſimul emittens, &c. Vi. καχλάζω.

'Επικάω, idem quod ἐπικαίω, aduro; à Th. καίω, uro; unde etiam κάω; idem.

'Επίκειμαι, incumbo, inſto, urgeo, & in 3. pl. ὀπίκεινται, imperf. ἐπεκείμην, ου, το, præſ. inf. ἐπικεῖσθαι, præſ. part. ἐπικείμεν☉, f. ἐπικείσομαι. Th. κεῖμαι, jaceo.

'Επικεῖσθαι, præſ. inf. ἐπικείσθω, 3. ſing. præſ. imperat. ὀπίκεισο, verbi ὀπίκειμαι, quod vide.

'Επικεκλημένο☉, perf. part. paſſ. verbi ἐπικαλέομαι, invoco, quod vide.

'Επικιερνάω, ſive, ἐπικιερὰω, admiſceo, attempero; unde, ἐπικιερασικὸς, & ὀπικιερασικὸς, contemperandi vim habens; cui attemperandi vis ineſt; unde, τὸ ἐπικιερασικὸν, propriè dicitur medicamentum obtundens & temperans malignitatem vel morſum in aliqua parte contentorum humorum; apud Gal. lib. 2. de alim. &c. Th. κιεράνυμι. Vi.

'Επίκιερος, vel ἐπίκερος, fenogræcum, ſeu fœnum græcum; ſic dictum quoniam corniculis ſemen eſt ſimile; Plin. ab ὀπὶ & κέρας, cornu, &c. Vi.

'Επικιερασικὸς, & ἐπικιερὰω, vide in ἐπικιερὰνυμι.

'Επικερδὴς, ἑ☉, ὁ, ἡ, quæſtuoſus. Th. κέρδ☉, ε☉, τὸ, lucrum.

'Επικιερτικὸν, verba profero mordacia, ac quaſi cor proſcindentia: vide in κέρτομος.

'Επικιερτμόεσσα, Dor. pro ἐπικερτομέσσα, ἔσσα, præſ. part. f. g. ab eod. verbo.

'Επικλῄσω, celato, f. 1. verbi ἐπικλῄθω, quod ex ὀπὶ & κλῄθω, occulo, f. κλήσω, p. κέκλυκα.

'Επικεφάλαιον, ε, τὸ, capitatio; i. e. tributum

butum seu pensio quæ colligitur capitatim seu viritim; sive id quod in capita penditur, &c. ab ὄπι & κεφαλὴ, vide.

'Επικήδειον, ε, τὸ, EPICEDIUM: ab

'Επικήδ(ος, ε, ὁ, ἡ, funebris: ab ὄπι & κῆδ(ος, cura, funus.

'Επικάκ(ος, ridiculus, infamis, &c. ab ὄπι & κακάζω, convitiis & maledictis infector; à κακὸς, ἐδ(ος, ὁ ἡ, maledicus, convitiator, &c. à Th. καλὸς, Vi.

'Επκήπ(ος, hortensis; ut ἐπκήπ(ος, hortensis; ut, ἐπκήπ(ος ἄρπη, hortensis aura, &c. à Th. κῆπ(ος, vide.

'Επίκηρ(ος, & ἐπικήρ(ος, ε, ὁ, ἡ, fato lethifero obnoxius, & fatalibus morbis; item, caducus, fluxus; debilis, fragilis, &c. Unde etiam adv. ἐπικήρ(ως, more eorum qui fato lethifero & fatalibus morbis obnoxii sunt, &c. ab ὄπι & κὴρ, κηρὸς, fors, fatum, &c. Vi.

'Επικηρύσειν ἀργύριον τινὶ, caput alicujus pecunia licitari: ab

'Επικηρύσσω, vel -πτω, per præconem denuntio, edicto pronuntio; ex ὄπι & κηρύσσω, vel πτω, promulgo. Th. κήρυξ, υκ(ος, ὁ, præco.

'Επικηρυκεύ(ομ)αι, per præconem aliquid agere. Th. κήρυξ, præco.

'Επικηρυκεῖα, ipse actus mittendi caduceatores, seu legatos de pace & fœdere; item, ἐπικηρύκευμ(α, legatio, præconium, &c. à præced.

'Επικίδνημι, diffundo super: quod à κίδνημι, seu κιδνάω, hoc autem à σκιδνάω, dispergo.

'Επικίνδυν(ος, ε, ὁ, ἡ, periculosus. Th. κίνδυν(ος, periculum.

'Επίκλαυσ(τος, triftis, lamentabilis, flebilis; Aristoph. in Ranis; est verbale ab ἐπικλαίω, defleo; à Th. κλαίω, lugeo.

'Επικίρνα(σθαι, misceri: à κιρνάω, vel κίρνημι, idem quod κεφάννυμι, misceo.

'Επικλεὴς, glorioſus, celeber, ab ὄπι & κλέος, τὸ, gloria, &c. Vi.

'Επικλείω, occludo; item, celebro; ut & Th. κλείω, id Vi.

'Επικλέπτω, furor. f. ψω. hinc ὀπικλοπ(ος, furax; item subdolus. Th. κλέπτω, furor. f. ψω. p. m. κέκλοπα.

'Επικλη(θεὶς, εἶσα, ἐν, a. 1. part. pass. ab ἐπικαλέομ(αι, invoco, quod vide.

'Επίκλημα, criminis objectio; accusatio; criminatio, vel crimen quod objicitur; item, ὀπίκλησις, cognominatio; item, invocatio; & interdum, pro ignominia, &c. Sic, ὀπίκλην, adverbialiter, cognomento; item prænomine, &c. Item, ὀπίκλη(ος, advocatus, evocatus, accitus; adscititius, &c. Omnia à præcedente verbo.

'Επίκλη(ρ)ος, ε, ὁ, ἡ, ad quam universa hæreditas pertinet; ex ὄπι & κλῆρος, fors.

'Επικλήρ(ο, ejusd. dat. sing.

'Επικληρ(όω, sorte distribuo; ab ὄπι & κλῆρ(ος, Vi.

'Επίκλησ(ις, ἐ(ος, ὁ ἡ ἤ, cognominatus; vide ὀπίκλην.

'Επικλῆσαι, a. 1. inf. act. ἐπικλήσας, a. 1. part. per Sync. ab ἐπικαλέω, appello, f. έσω. p. ἐπικέκλημα ex ὄπι & κάλέω, voco.

'Επίκλησις, εως, ἡ, cognominatio, invocatio, ab eod. verbo. Them. κάλέω, voco. perf. pass. κέκλημαι, σαι.

'Επίκλη(τος, ε, ὁ, ἡ, accersitus: ex ὄπι & κάλέω, voco.

'Επίκλινον, a. 1. imperat. act. vide κλίνω.

'Επικλίνω, acclino, inclino; & neutraliter, declino ad, &c. In pass. ἐπικλίνομαι, inclinor, Thuc. lib. 7. Item, jacio super, &c. Unde ὄπίκλισις, inclinatio, seu acclinatio; ἐπικλινὴς, declinans, deorsum vergens; item, declivis, devexus; item, ἐπικλίντης, ε, ὁ, inclinans; i. e. faciens ut inclinet; item, ἐπικλίνται, dicuntur terræ motus quidam; Aristot. de mundo; item, ὀπίκλινθρον, sella, vel lectus in quo acclinare nos, aut decumbere possumus; Poll. Item, ἐπικλινὲς, τὸ, inclinatio, propensio animi in malum, &c. Omnia à Th. κλίνω, & ἐπικλίνω.

'Επίκλοπ(ος, ε, ὁ, ἡ, furax; item subdolus: ab ὄπι & κλέπτω, f. ψω, furor. p. m. κέκλοπα.

'Επικλύζω, proluo, inundo: quod ex ὄπι & κλύζω, f. σω, abluo, a. 1. ἔκλυσα. p. κέκλυκα.

'Επικλύσασα, a. 1. part. f. g. ejusdem verbi.

'Επίκλυσις, influxus, inundatio, alluvio; (ἐπιῤῥοὴ) &c. Verbale à præced. verbo.

'Επίκλυ(τος, celebris, inclytus, &c. à verbo ἐπικλύω, idem quod Th. κλύω, audio; unde κλυτὸς, ὴ, ὸ, cujus vox audiri seu exaudiri potest; item, clarus, celeber; cujus passim fama auditur; inclytus, &c. Vi.

'Επικλώθω, neo, fatalia stamina duco: ex ὄπι & κλώθω, neo. f. κλώσω.

'Επικνάμπτω, & ἐπιγνάμπτω, inflecto; item, intorqueo, &c. Ex ὄπι & γνάμπτω, seu κνάμπτω, idem quod Th. κάμπτω, flecto, curvo, &c. Vi.

'Επικνάω, insuper scindo; insuper rado, &c. Th. κνάω.

'Επικνίζω, in superficie scalpo, vel, per summa incido; unde, ὀπίκνισις, scarificatio, scalptura; incisio, quæ per summas partes fit, &c. à verbo κνίζω, quod vide.

'Επικοιλὶς, ίδ(ος, ἡ, superior palpebra, cilium; à κοιλὶς, ίδ(ος, ἡ, item; à Th. κοιλὸς, Vi.

'Επικοιμήσομαι, ῶμαι; indormio, incubo; à κοιμήσομαι, Vi.

'Επίκοινον, (scil. γῦδ(ον) EPICOENUM apud Grammat. item adverbialiter, in commune, n. g. ab

'Επίκοιν(ος, ε, ὁ, ἡ, communis, promiscuus. Th. κοινὸς, communis.

'Επικοιτάζομαι, cubile habeo, vel constituo mihi in, &c. à κοιτάζομαι, sum in cubili, decumbo; ab activo, κοιτάζω, cubare facio, in cubili colloco, &c. Th. κοίτη, Vi.

'Επικολπίδ(ιος, qui in sinu gestatur; ut ἐπικολπίδιον βρέφ(ος, infans, qui in sinu gestatur, vel in gremio tenetur, &c. (à κολπίζω, sinuo; Th. κόλπ(ος, Vi.) Sic, ἐπικολπίδιον παιδίον, infans qui adhuc à nutrice gestatur, &c.

'Επικόπανον, mensa coquinaria, supra quam carnes secari solent; item, ἐπικοπὴ, ἡ, incisio, accisio, præcisio, quâ, scilicet, arborum extremæ partes deputantur; item incisio in corpore; i. e. vulnus, &c. ὀπίκοπ(ος, incisus, accisus, præcisus; decacuminatus, seu brevis, &c. Item, substantive, lignum quod supponitur rei quæ secatur, &c. Sic etiam dicitur character, qui initio malè impressus; denuo imprimitur, &c. Item, ἐπικόπτης, reprehensor, castigator; &c. Omnia à verbo ἐπικόπτω, incido, præcido; i. e. in superficie & cacumine cædo, aut decido; item, cædo, ferio, cudo; reprehendo, &c. Th. κόπτω, Vi.

'Επικορέζω, sperno, & rejicio; subigo, constupro, contumelioſe tracto, &c. à κορέζομαι, quod vide.

'Επίκορσ(ος, qui supra tempora seu maxillas est; nam, ὀπίκορσα, τὰ, partes supra maxillas Attici vocant: ab ὄπι κορσὴ, Vi. à quo κόρσαι plerumq; dicuntur tempora, seu ossa duo cranii, utrinque singula ad aures sita, &c. Th. κείρω, unde, ἐπικείρω, attondeo, præcido, &c.

'Επικοπαδίζειν, idem quod ὀπικοπαδίζω, id vide.

'Επίκοτ(ος, iratus; item, culpandus; unde, ὀπίκοτα, τὰ, culpanda, & ob quæ meritò quis iratscatur, &c. Item, ἐπικότως, iratè, iracundè, &c. Th. κότ(ος, Vi.

'Επικούρ(ος, ε, EPICUREUS, nomen Sectæ: ab Epicuro, philosopho infami, ab ὀπίκουρ(ος, auxiliator.

'Επικουρέω, auxilior, auxilio venio: f. ήσω. Th. ὀπίκουρ(ος, auxiliator.

'Επικουρῆσαι, auxilium præbere, ejusd. a. 1. inf. act. & ἐπικουρήσαντα, auxiliantem, acc. sing. a. 1. part. act.

'Επικουρία, ας, ἡ, auxilium, remedium: ab

'ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ε, ὁ, ἡ, auxiliator, auxiliatrix: ab ὄπι & κέρ(ος, quòd juvenum sit belligerare.

'Επικυφίζω, εις, ει, allevo, præs. ind. ex ὄπι & κυφίζω, levo. Them. κέφ(ος, ε, levis.

'Επικεχύζω, inclamo; à Th. κεχύζω, vide.

'Επικραιαίνω, idem quod ἐπικραίνω, id vide.

'Επικεχόλω, Poët. pro ἐπικεχόλωμαι, quod vide.

'Επικραίνω, perficio: f. ανῶ. a. 1. ἐπέκρηνα: quod ex ὄπι & κραίνω, f. νῶ, effectum reddo.

'Επικεφάναι, capite annuisse, ejusd. a. 1. inf. & ἐπικράνῃς, 2. sing. f. 1. act.

'Επικεχόλωμαι, amarus factus sum, a. 1. ind. pass. à πικραίνω, amarum reddo: f. ανῶ. p. πεπίκεχόλκα. Th. πικρὸς, amarus.

'Επίκρανον, ε, τὸ, quod super caput est; seu vitta, capitis ligamentum; item, muni-

mentum quod capiti imponitur, i. e. galea, &c. Unde, ὀπίκρανα, τὰ, dicuntur etiam capitula seu capitella, columnarum, apud architectos; item, ἐπικρανὶς, ἰδ Ⓖ, ἡ, cerebellum, &c. Omnia a κράνον, id vide.

'Επίκρασις, attemperatio: specialiter dicta à medicis, velut temperatio quædam pravorum humorum in corpore; quæ fit κατ' ἀφαίρεσιν: vitioforum succorum ἢ πρείττονων bonorum sensim, & paulatim; Dioscor. est verbale ab ἐπικεράννυμι, id vide.

'Επικρατώω, insuper confirmo; unde ἐπικρατωόω, prævalui, invalui, &c. à κρατύω, id Vi.

'Επικρέοντα, acc. sing. m. g. vel nom. pl. n. g. partr. præs. ab

'Επικρέω, prævaleo, potior, dominium obtineo, supero, co hibeo: f. ήσω. p. ἐπικεκράτηκα. Ex ὀπὶ & κράτ Ⓖ, έ Ⓖ, τό, robur.

'Επικρὴς, in potestate sua habens; potens, alicujus rei compos; fortis, &c. à quo comparat. ἐπικρατέστερ Ⓖ, potentior, superior, &c. Item, ἐπικράτεια, ας, ἡ, potestas, imperium, ditio, continentia, &c. ab iisdem; à quibus etiam est ἐπικράτησις, prævalentia, præpollentia; item, ἐπικρατητικὸς, cohibendi seu coercendi vim habens, aut sistendi, &c. Est & vocabulum gramm. viz. ὀπόρρημα ἐπικρατὲν, q. d. obtentivum; obtinendi significationem habens, &c. Omnia ab iisdem.

'Επικρατέως, Poët. pro ἐπικρατῶς, validè, adv. ab iisd.

'Επικρήηνα, ας, ε, a. 1. opt. Æol. ex ἐπικρατέω, vinco. Th. κράτ Ⓖ, vis.

'Επικρηπῖδες, fudaria, lintea fudatoria: quæ ὀπὶ κρατὸς ponuntur; à κρὰς, ατος, ὁ, vel τὸ, caput. Th. κάρηνον, idem.

'Επικρητικὸς, idem quod ἐπικρατητικὸς, & ab eod. id Vi.

'Επικρατώω, idem quod κρατώω, id vi e.

'Επικρατῶς; vide ἐπικρατέως.

'Επικρέμαμαι, suspensus sum super; impendeo, seu immineo; ut ἐπικρεμάμ Ⓖ κίνδυν Ⓖ, impendens periculum; apud Thucyd. lib. 7. Unde ἐπικρεμὴς, έ Ⓖ, ὁ ἢ ὀ, suspensus super, impendens, in Epigr. Item, ἐπικρεμὰς, ἐπικρεμασθὰς, sive ἐπικρεμάννυμι, suspendo super; eminere facio, &c. Omnia ex ὀπὶ & κρεμάω, vide.

'Επικρήνον, pro ὀπίκρηνον, perfice, a. 1. imperat. act. per Epenth. ῶ ὀ, verbi ἐπικράω, quod ex ὀπὶ & κράω, efficio: f. ανῶ. a. 1. ἔκρηνα.

'Επίκρημν Ⓖ, præceps, in præcipitium vergens: ut, ὀπίκρημν Ⓖ ὁδός; via præruptа, &c. Ab ὀπὶ & κρημὸς, vide.

'Επικρήναμεν, 1. pl. a. 1. sub. act. ab eod. verbo.

'Επικρῆσαι, a. 1. inf. Ion. pro ἐπικρεάσαι, verbi ἐπικρεάννυμι, admisceo: ex ὀπὶ & κερά ννυμι, misceo: f. 1. κερέω, quod vide as.

'Επικρητιδίον, exponitur operculum τῦ κρητιδίυ, &c. Ex ὀπὶ & κρητιδίον; idem quod κρητίδιον, τὸ, parva cratera, seu parvus crater, &c. a κρὴτηρ, Ionicè pro κρατὴρ, Vi.

'Επικρίνω, f. νῶ, decerno, approbo. Th. κρίνω, judico.

'Επίκριον, ε, τὸ, antenna navis; & ὀπίκρια, τὰ, dicuntur navis tabulata, &c. ab ὀπὶ & ἱκρίον, Vi.

'Επίκρισις, ἡ, adjudicatio; judicium, discretio, censura, dignotio, &c. Item, ἐπικριτὴς, ἔ, arbiter; consultor; & ὀπίκρετ Ⓖ, lectus, delectus; approbatus, &c. Omnia ab ἐπικρίνω, vide.

'Επίκροτ Ⓖ, pulsatus, pavitus, propulsatus, proculcatus, &c. Unde, ἐπικροτέω, applaudo; plaudo super aqua re; item, crepito, &c. Ab ὀπὶ, & κρότ Ⓖ, unde κροτέω, &c. quæ vide.

'Επίκρυμμα, ictus, pulsus, &c. Item, ὀπίκρυσις, certa quædam erat percussio cum levibus ferulis, &c. Utrumque verbale ab ἐπικρύω, impello, incito, &c. à Th. κρούω, vide.

'Επικρύπτω, f. ψω, idem ac Them. κρύπτω, abscondo, celo, dissimulo.

'Επίκρυφ Ⓖ, ος, Poët. pro quo & κρύφ Ⓖ, ία, ον, & κρυπτὸς, occultus. Th. κρίπτω, occulto.

'Επικτένιον, locus supra pubem; Gal. ab ὀπὶ & κτένιον, pecturcu'us, parvus pecten; à Th. κτεὶς, ενὸς, ὁ, pecten; item, pubes, quæ pecten, Juvenali.

'Επίκτητ Ⓖ, ος, ὁ, ἡ, acquisititius; ex ὀπὶ & κτάομαι, acquiro: f. κλῆσομαι. p. κέκτημαι.

'Επικτίζω, superædifico, superstruo; vel insuper ædifico, &c. ab ὀπὶ & κτίζω, vide.

'Επικυδὴς, έ Ⓖ, ὁ ἢ ὀ, gloriosus; potens; victor honoratus; unde compar. ἐπικυδέστερ Ⓖ, honoratior; item, uberior, majore fiduciâ præditus, & adv. ἐπικυδεστέρως; gloriosiùs, honoratius; meliore fortuna & successu, &c. Polyb. ab ὀπὶ & κῦδ Ⓖ, τὸ, vide.

'Επικύεω, ᾶς, f. ήσω, &

'Επικυίσκω, & -ομαι, superfœto: ex ὀπὶ & κύω, in utero gesto.

'Επικυλίδες, idem quod κυλίδες; superiores palpebræ; à κυλίω, Vi.

'Επικυλίω, involvo, impello; ab eod.

'Επικυλινδέω, ῶ, cylindris in superficie super involutis æquo & complano, &c. à κυλινδέω, ῶ; idem, cylindro superinvoluto, æquo vel calco, &c. à κύλινδος, Vi.

'Επικυλίκ Ⓖ, idem quod κυλίκει Ⓖ, ος, ὁ ἢ ὀ, inter pocula dictus vel factus; à κύλιξ, ικ Ⓖ, ἡ, calix, &c. Vi.

'Επικύπτω, pronus vel, propendens incumbo; unde, ἐπικεκυφὼς, incumbens, inclinatus; item, ὀπίκυφ Ⓖ, incurvus, &c. Ab ὀπὶ & Th. κύπτω, vide.

'Επικύρσαι, a. 1. inf. act. ἐπικύρσας, a. 1. part. ἐπικύρσασεν, 3. pl. a. 1. opt. act. ab ἐπικύρω, incido: vide κύρσαι.

'Επικυρτώοντε, attollentes, dual. num. part. præs. Poet. ab ἐπικυρτόω, incurvo. Th. κυρτὸς, curvus.

'Επίκυφ Ⓖ, vi. e ter in ἐπικύπτω.

'Επικώμιον, ε, τὸ, Poët. pro ἐγκώμιον, ε, τὸ, encomium, laus: & h nc

'Επικώμ Ⓖ, ία, ον, pro ἐγκώμ Ⓖ, vel ἐγκωμιαστικὸς, ὴ, ὸν, laudatorius, a, um; laudator. Th. ἐγκώμιον, laus.

'Επικωμῳδία, ᾶ, idem quod κωμῳδία, ᾶ; mordacibus dictis incessio; morsleo, noto, taxo; subsanno, irrideo; ut viz. in veteri comœdia fiebat, &c. à κωμῳδὸς, id vide.

'Επικωπ Ⓖ, remo admotam habens manum; remigationi accinctus; qui est in procinctu navigationis; idem quod ἐπήρετμ Ⓖ; vel ὁ κωπηλάτης, remex; remigio instructus, &c. Ex ὀπὶ & κωπὴ, remus, &c. Vi.

'Επιλαβέσθ, a. 2. inf. m. ἐπιλαβόμ Ⓖ, a. 2. part. m. ἐπιλαβὼν, 3. pl. a. 2 sub. m. ab ἐπιλαμβάνομαι, prehendo, quod vide.

'Επιλαγχάνω, super alio, seu post alium sorte obtineo; post alium mi i sorte obtingit, &c. Hinc, ἐπιλαγχάνοντες, appellantur, qui sortitò insufficiun.ur & sublegantur, &c. à Th. λαγχάνω.

'Επιλαδὸν, catervatim, &c. ex ὀπὶ & ἴλαδὸν, idem; id vide.

'Επιλάζομαι, vel ἐπιλάζυμαι; prehendo, comprehendo; retineo, inhibeo, &c. Ut, ἐπιλάζυμαι σόμα; os contineo; ex Eurip. a λάζυμαι, idem quod Th. λάζομαι, id vide.

'Επιλαθέσθ, a. 2. inf. m. ab ἐπιλανθάνομαι, obliviscor, quod vide.

'Επιλάθου, 3. sing. a. 2. sub. m. ejusd. verbi.

'Επιλαμβάνομαι, apprehendo, carpo, assumo, cum gen. nanciscor: f. 1. m. ἐπιλήψομαι, a. 2. m. ἐπιλαβόμην, ε, ετο, a. 2. imperat. m. ἐπιλαβέ. a. 2. sub. m. ἐπιλάβωμαι, ῃ, ῶ, a. 2. inf. ἐπιλαβέσθ, a. 2. part. m. ἐπιλαβόμεν Ⓖ: &

'Επιλαμβάνω, insuper accipio, corripio, occupo, retineo: ex ὀπὶ & λαμβάνω, capio: perf. λέλημα, Att. εἴληφα, a. 2. ἔλαβον.

'Επίλαμπ Ⓖ, ος, ὁ, ἡ, manifestus: ex ὀπὶ & λάμπω, luceo: hinc ἐπιλάμπαρ Ⓖ ἔαρ Ⓖ, affulgente vere, a. 1. part. act. gen. sing.

'Επιλανθανίσθω, 3. sing. imperat. pass. ab

'Επιλανθάνομαι, obliviscor: f. ἐπιλήσομαι. perf. pass. ἐπιλέλησμαι. a. 2. m. ἐπιλαθόμην, ε, ἐτο, a. 2. inf. m. ἐπιλαθέσθαι, cum genit. ex ὀπὶ & λανθάνω, idem quod Them. λήθω, lateo: f. λήσω. a. 2. ἔλαθον. p. m. λέλαθα.

'Επιλαρχία, ας, ἡ, turba duplaris; duæ turmæ; seu, agmen militum 128. ut in ord. mil. annotatur, &c. Ex ὀπὶ, ἴλαρχος; præfectus agmini equitum 64. Unde, ἰλαρχία, functio illa, &c. Ab ἴλη, turma, agmen; & ἀρχὴ, Vi.

'Επίλασις, ιος, ά, Dor. pro ὀπίλησις, oblivio: ab ἐπιλανθάνομαι, quod vide.

'Επιλεαίνω, lævigare, polire: à λεαίνω, idem. Th. λεῖ Ⓖ, lævis.

'Επιλέγομαι, nominor, dicor, sufficior, eligo, ratiocinor: præs. pass. ab

'Επιλέγω,

'Επλέγω, dictis addo, concludo; item eligo: f. 1. m. ἐπλέξομαι, a. 1. m. ἐπελεξάμην, ω, ατο, allegi: ex ὅπ & λέγω, dico, deligo: f. ξω, p. λέλεχα.

'Επλείπω, deficio: & in 3. pl. λείπασι. f. ψω. p. ἐπλέλειφα. a. 2. ἐπέλιπον. p.m. ἐπλέλοιπα. Th. λείπω, linquo.

'Επλειψις, defectio; verbale ab ἐπλείπω.

'Επίλεκτος, electus, selectus, delectus; ἐξαίρετος, eximius, &c. Item, ἐπίλεξις, delectus, &c. Utrumq; ab ἐπιλέγομαι, id Vi.

'Επιλέλαθα, Dor. pro ἐπιλέλησθε, oblitus sum, præt. m. &

'Επιλελῆσθαι, perf. inf. pass. & ἐπιλελησμένος, η, ον, perf. part. pass. ab ἐπιλανθάνομαι, obliviscor, quod vide.

'Επιλοίωτο, prospicio, præs. ind. ex ὅπ & λοίωτο, video. Poëticum est.

'Επιλήθεο, obliviscere, Ion. pro ἐπιλήθε, præs. imperat. ab

'Επιλήθομαι, idem quod ἐπιλανθάνομαι, obliviscor. Th. λήθω, f. σω, lateo: a. 2. ἔλαθον, p. m. λέληθα.

'Επιλήιοι ὕμνοι, Hymni, qui ad vindemiæ torcularia canuntur. Th. λῆνος, quod vide.

'Επιληπτικὸς, & ὁ ἐπίληπτος, ε, comitialis, comitiali morbo laborans: ab ἐπιλαμβάνω, quod vide.

'Επιληπτίζω, & πτίομαι, morbo comitiali laboro: à super. ὁ ἐπίληπτος.

'Επιλησμὴ, & ἐπιλησμοσύνη, idem quod sequens ἐπιλησμονὴ, oblivio; & ab eodem; item, ἐπιλήσμων, obliviosus; itidem ab eodem.

'Επιλησμονὴ, ῆς, ἡ, oblivio: quod ab ἐπιλανθάνομαι, obliviscor: perf. pass. ἐπιλέλησμαι.

'Επιλήσομαι, f. 1. m. ab ἐπιλανθάνομαι, vel ἐπιλήθομαι, obliviscor: utrumlibet videas.

'Επιληψία, ας, ἡ, invasio, EPILEPSIA, morbus comitialis: ab ἐπιλαμβάνω, corripio, quod adeas.

'Επλίγδην, idem quod Th. λίγδην, strictim, leviter, adv.

'Επλιμνάζω, superstagno, restagno, redundo; ex ὅπ & λιμνάζω, idem; à Th. λιμνὴ, Vi.

'Επλιπαίνω, pinguedine illino; à λιπαίνω, vide.

'Επλλίζω, f. ίσω, oculis innuo. Th. ἴλλω, oculus.

'Επλλ, ε, ὁ, exponitur παρέγκλης, strabus, distortos habens oculos, &c. ab ὅπ & ἴλλω, oculus; à quo ἰλλὸς, est strabo.

'Επλλὶς, ίδ, ἡ, jecinoris fibræ; apud Hesych. (corruptè autem legitur ἐπιδολὶς;) ab ὅπ & λοβὸς, una pars auris, &c. Vi. item, extrema pars hepatis, &c.

'Επλογὴ, delectus, electio, &c. Verbale ab ἐπιλέγω, eligo, seligo, deligo, &c. Vi.

'Επλογίζομαι, computo, supputo, &c. Item, excogito, recogito, reputo, &c. Unde, ἐπλογισμὸς, ὁ, computatio, enumeratio; item, cogitatio, reputatio, &c. à λογίζομαι, id vide.

'Επίλογος, ε, ὁ, EPILOGUS, conclusio: ab ἐπιλέγω, concludo. Th. λέγω, dico.

'Επλοίμιος, ut ἐπλοίμια ἔπη; carmina quæ canebantur post pestem, i. e. de peste sedata, seu post liberationem à peste, &c. à Th. λοιμὸς, pestis, Vi.

'Επίλοιπος, ε, ὁ, reliquus: ab ἐπιλείπω, deficio. Th. λείπω, linquo.

'Επίλεξις, merces pro lotura; vel merces quam balneantes solvunt; merces balneatoris, &c. à λετρὸν, ὁ, τὸ, balneum, &c. Vi.

'Επίλυπος, valde mœstus, admodùm tristis, &c. Unde, ἐπλυπέω, insuper molestiam affero; vel simpliciter, contristo, &c. à Th. λυπὴ; unde λυπέω, &c. Vi.

'Επίλυσις, εως, ἡ, explicatio; item impetus, egressio, ἔφοδος, quo sensu usurpatur 2 Pet. 1. 20. ab

'Επλύω, explico, solvo: f. ύσω. p. ἐπιλέλυκα. a. 1. ἐπέλυσα. a. 2. ἐπέλυν. perf. pass. ἐπιλέλυμαι. a. 1. pass. ἐπελύθην, f. 1. pass. ἐπλυθήσομαι. Ex ὅπ & λύω, solvo.

'Επλυτικὸς, explicandi & solvendi nodosas quæstiones peritus, &c. à præced. verbo.

'Επλωβὴς, idem quod λωβὴς, ἐος, ὁ ἡ, noxius, damnosus, &c. à Th. λώβη, ἡ, Vi.

'Επμάζιος, mammillaris; à Th. μαζὸς, Vi.

'Επμαίνομαι, insanio: Metaph. furiosè amo: ab ὅπ & μαίνομαι, f. 1. m. μανοῦμαι. a. 1. m. ἐμηνάμην, Att. ἐμηνάμὴν.

'Επμαίομαι, attrecto, instigo, cupio, inquiro: ab ὅπ & μάομαι, idem cum μάω, cupio, & quæro.

'Επμᾶλλον, promptiùs, propensiùs, vehementiùs, &c. à μᾶλλον, magis, id vide.

'Επμανὴς, ές, ὁ ἡ, insanus, furiosus, &c. ab ἐπμαίνομαι, Vi.

'Επμανθάνω, disco seu doceor pòst, seu postea, &c. à Th. ιμανθάνω, Vi.

'Επμάρτυρ, ορος, ὁ, ἡ, testis. Th. μάρτυρ, ορος, ὁ, ἡ, idem.

'Επμάρτυρα, testem, ejusd. acc. sing.

'Επμαρτυρέω, testificor: f. ήσω. p. ἐπιμεμαρτύρηκα. Th. μάρτυρ, testis.

'Επμαρτύρομαι, testes appello, attestor: ab eod. Th.

'Επμάρτυρ, ος, ὁ, ἡ, testis: ab eod. Them.

'Επμάσσαδε, gemin. σσι, pro ἐπμάσαδε, a. 1. inf. m. Poët. ab

'Επμάσσομαι, tactu exploro, prehendo, abstergo: à μάσσω seu -ττω, tango.

'Επμασίδιος, & ἐπμάστιος, ε, ὁ ἡ, mammæ admotus, lacteus; subrumus, &c. ab ὅπ & μαστὸς, idem quod Th. μαζὸς, mamma, &c. Vi.

'Επμαστὸς, qui cibum quærit; qui quærit unde vivat, mendicus; Od. υ. ab ἐπὶ & μαστάω quæro, &c. Vi.

'Επμάχημος, oppugnabilis; expugnatu facilis; idem quod ἐπίμαχος; Vi. quod etiam interdum activè sumitur pro eo qui auxiliatur in pugna, &c. à quo, (in hac significatione) est etiam ἐπμαχία, societas belli in propulsanda injuria, non item, inferenda; Thucyd. societas subsidiaria, & suppetiarum causâ instituta, &c. Unde, ἐπμαχέω, fero auxilium, &c.

'Επίμαχος, ὁ, ἡ, expugnabilis. Th. μάχομαι, pugno: hinc superl. ἐπμαχώτατος.

'Επμηθὴς, ές, ὁ, an 'Επιμηθὴς scribendum, EPIMETHEUS, nomen viri.

'Επμιδήσας, ᾶντος, ἁ, 1. part. m. g. verbi ἐπμιδάω, subrideo. Th. μειδάω, f. άσω, rideo molliter.

'Επμιδάω, subrideo, idem quod sequens ἐπμειδάω, Vi.

'Επμείλια, τὰ, munera quibus aliquem demulcemus: aut illa dos quæ sponso datur: quod à μείλιος, mellitum reddo, vel à μέλει, curæ est.

'Επμέλας, nigricans; à μέλας, niger, vide.

'Επμέλεια, ας, ἡ, cura, diligentia, studium: ab ἐπιμελὴς, ές, ὁ, ἡ, diligens. Th. μέλω, curæ est.

'Επμελέομαι, ῆσμαι, curam gero, curo: cum genit. f. ήσομαι. p. ἐπιμεμέλημαι. a. 1. pass. ἐπεμελήθην, ης, η, a. 1. imperat. pass. ἐπιμελήσθω, ab ἐπιμελὴς. Th. μέλει, curæ est.

'Επιμελέστατα, nom. pl. n. g. superlat. grad. adverbialiter, diligentissimè: ab ἐπιμελὴς, diligens: comparat ἐπιμελέστερος, ab eod. Them.

'Επιμελήσθω, a. 1. imperat. pass. ab ἐπιμελέομαι, quod vide.

'Επιμελὴς, ές, ὁ, ἡ, sedulus, diligens, solicitus; item quod curæ est; τὸ ἐπιμελὲς, interdum substantivè pro diligentiâ: ab ἐπὶ & μέλει, curæ est.

'Επιμεμπτέον, adject. verbale ab ἐπιμέμφομαι, quod vide.

'Επιμεμπτὴς, ῆ, ὁ, curator. acc. pl. ἐπιμεμπτὰς, ab eod. verbo.

'Επιμενὴς, ές, ὁ, ἡ, insanus, furiosus, &c. ab ἐπιμαίνομαι, Vi.

'Επιμενίδης, ου, ὁ, Ion. pro ἐπιμέλεια, diligentia.

'Επιμένομαι, idem cum ἐπιμαίομαι, curo, quod vide.

'Επιμενῶ, præs. imperat. pass. ab ἐπιμενέομαι.

'Επιμένπω, accino; à Th. μέλπω, canto.

'Επιμενῶς, adv. accuratè, sollicitè: ab ἐπιμενὴς, diligens. Th. μέλει, curæ est.

'Επίμεμπτος, nom. pl. n. g. ab

'Επίμεμπτος, ε, ὁ, ἡ, culpandus, accusabilis: ab ἐπιμέμφομαι, quod vide.

'Επιμέμφεται, Ion. pro ἐπιμέμφη, 2. sing. sub. m. ab

'Επιμέμφομαι, incuso, reprehendo: ex ἐπὶ & μέμφομαι, conqueror, accuso, f. ψομαι, p. μέμεμμαι, ψαι, πται.

'Επιμένω, permaneo, persevero, præs. imperat. ἐπίμενε, imperf. ἐπέμενον, f. ἐπιμενῶ. a. 1. ἐπέμεινα. a. 2. imperat. ἐπίμεινον, perge, a. 1. sub. act. ἐπιμείνω, ης, η, a. 1. inf. act. ἐπιμεῖναι. perf. act. ἐπιμεμένηκα. Th. μένω, maneo.

'Επιμερὴς, q. d. superparticularis; ut, ἐπιμερὴς ἀριθμὸς; numerus superparticularis; i. e. cùm major minorem aliqua ex parte excedit, &c. Hesych.

(vide

(vide infrà, ὁπωρέω, idem) ex ἐπὶ & μέρος, τὸ, pars, Vi.

'Επιμερίζω, impertio, vel impertior; distribuo, &c. à μερίζω, partior, &c. Vide.

'Επίμετρος, unde, ἐπίμετρα, ῥήματα, verba deponentia vocantur à Grammaticis; à Th. μέτρον, Vi.

'Επίμετρος, q. d. superplenus; i.e. redundans; ex ἐπὶ, intensivo, seu augmentativo; & μετρὸς, plenus, Vi.

'Επιμεταπέμπομαι, iterum accerso; à μεταπέμπομαι, Vi.

'Επιμετρέω, f. ήσω, in mensurâ addo, certâ mensurâ mutuum do: &

'Επιμέτρης, ου, ὁ, ἡ, τὸ, auctarium, additamentum; ab ἐπὶ & μέτρον, mensura.

'Επιμήθεια, ας, ἡ, consilium quod initur re peractâ; cui προμήθεια, oppon. &

'Επιμηθὴς, εος, ὁ, ἡ, serò sapiens: &

'Επιμήθης, έος, ὁ, ὴ, prudens: ab ἐπὶ & μῆδος, εος, τὸ, cura.

'Επιμηθόω, consilium capere re peractâ; ab ἐπιμηθὴς, Vi.

'Επιμήνια, menstrua sacra: ab

'Επιμήνιος, ος, ὁ, ἡ, menstruus: à μὴν, μηνὸς, ὁ, mensis.

'Επίμικτος, ος, permixtus: ex ἐπὶ & μίγνυμι, misceo f. ξω. p. μέμιχα. perf. pass. μέμιγμαι, ξαι, κται.

'Επιμίμνω, persto, permaneo, &c. Idem quod, & pro ὑπομένω; id Vi. ut μίμνω, Vi. pro μένω, maneo.

'Επιμίξ, pro miscuè, mixtè. &

'Επιμιξία, commercium. ab iisd.

'Επιμίξις, Æol. pro ὑπομίξας, a. 1. part. act. m. g. ab ἐπιμίγνυμι. Th. μίγνυμι, misceo. f. ξω.

'Επίμιξις, εως, ἡ, congressus; ab eod. Th.

'Επιμίσγεται, commiscetur, 3. sing. præs. ind. ab

'Επιμίσγομαι, in consortium venio, aut sum; accedo. præs. part. ἐπιμισγόμενος. Th. μίγνυμι, misceo. f. ξω.

'Επιμνάομαι, recordor, mentionem facio. f. ἐπιμνήσομαι. p. ἐπιμέμνημαι, a. 1. ἐπεμνήσθην. Th. μνάομαι, idem.

'Επιμνησθεὶς, σθὲν, recordatus: a. 1. part. pass. ejusd. verbi.

'Επιμοιρέομαι, impertior: ex ἐπὶ & μοιρέω, partior, quod à μοῖρα, pars. Th. μέρος, divido. præt. m. ἐμμορα.

'Επιμοιρεσθῆναι, ejusd. præs. inf. pass.

'Επιμοίρομαι, idem quod præced. ἐπιμοιρέομαι; & ab eod.

'Επιμόλος, adveniens; (ἐπελθὼν) à Th. μολέω, venio, advenio; vide.

'Επιμομφὰ, ᾶς, ἁ, Poët. & Dor. pro

'Επιμομφὴ, ῆς, ἡ, objurgatio, reprehensio: ab ἐπιμέμφομαι, quod vide.

'Επιμονὴ, ῆς, ἡ, permansio, perdurantia, perduratrix firmitas, perseverantia; item, in malam partem, interdum, pro mora, & cunctatione, &c. Sic, ἐπίμονος, constanter permanens, perdurans; ut ἐπίμονος σκοπὸς, cui post annum successor non mittitur; Polyb. & ἐπιμόνως, constanter permanendo, perseveranter, &c. Omnia ab ἐπιμένω, Vi.

'Επιμονὼ, ῶ, desolo; i. e. solum reddo; solitudinem affero; item, desero, destituo, &c. Unde, ἐπιμονωθεὶς, destitutus, desertus, &c. à verbo μονόω, Vi.

'Επιμόριος, q. d. superparticularis; sic dicitur numerus, qui ad alium relatus, ipsum semel continet, & aliquam præterea ejus partem, tertiam, puta vel quartam, aut deinceps; ut ternarius est ἐπιμόριος binarii, &c. à nomine μόριον, τὸ, id vide.

'Επιμπλάετο, Ion. pro ἐπιμπλάετο, ᾶτο, & hoc pro ἐπίμπλατο, 3. sing. imperf. &

'Επίμπλα, impletus eras, pro ἐπίμπλασο, Ion. ἐπίμπλαο, & contractè ἐπίμπλω, 2. sing. imperf. à πίμπλαμαι, impleor, quod à πίμπλημι, f. πλήσω. Them. πλέος, plenus.

'Επίμπρη, urebat, 3. sing. imperf. pro ἐπίμπρα, à πίμπρημι, quasi a πιμπρέω, comburo. imperf. ἐπίμπρων, ας, ες, ας, ε, α. Th. πρήθω, incendo.

'Επιμύζω, summisse suspiro: à μύζω, gemo.

'Επιμυθέω, & ἐπιμυθέομαι, affabulor; ex ἐπὶ & μυθέομαι, pro eodem; id vide; ut & sequens, ἐπιμύθιον.

'Επιμύθιον, ου, τὸ, affabulatio, quod fabulæ annectitur: ex ἐπὶ & μῦθος, fabula, verbum, &c.

'Επιμύλιος, ος, τὸ, superior mola: &

'Επιμύλιος ᾠδὴ, molaris cantilena: ex ἐπὶ & μύλη, mola.

'Επίμυξις, ιος, ἡ, suspirium summissum, seu gemitus talis qui fit compressis labris, ità ut vix audiri possit, &c. Verbale ab ἐπιμύζω, sic fusi i. o & gemo, &c. Vi.

'Επιμύσσω, vel -πω, subsanno. Th. μύσσω, vel -πω, mungo.

'Επιμωμητὸς, ὴ, ὸν, vituperabilis: ex ἐπὶ & μῶμος, dedecus.

'Επινάστης, qui sedibus suis relictis alio habitatum se contulit; item, pulsus patriâ, exul, &c. ab ἐπὶ & νάω, pro ναίω, habito, &c. Vi.

'Επινάσσω, impleo, oppleo, premo, onero, &c. Unde, particip. perf. pass. ἐπινενασμένος, oppletus; onustus, & refertus, &c. à Th. νάσσω, premo, &c. Vi. Unde in pass. νάσσομαι, æquor, complanor; premor, implemor, &c.

'Επίνειον, ου, τὸ, navale emporium: ex ἐπὶ & νέος, navalis. Th. ναῦς, navis.

'Επινέμεσθαι, depasci, præs. inf. Th. νέμω, pasco, f. μῶ. a. 1. ἐνειμα.

'Επινέμησις, distributio, divisio; ab ἐπινέμω, distribuo, divido, &c. Item, pasco in alieno; depasco, &c. Vide Th. νέμω.

'Επινενοσφίσθαι, perf. part. pass. ab ἐπινοσφίζω, fatalitus filis attribuo, a. 1. part. pass. f. g. ἐπινοσθεῖσα, ης, ἡ ex ἐπὶ & νέω, neo.

'Επινενόηκα, perf. act. ind. verbi ἐπινοέω, considero: ex ἐπὶ & νοέω, cogito. Th. νόος, νοῦς, ὁ, mens.

'Επινεύω, annuo, f. νεύσω. p. ἐπινένευκα. a. 1. ἐπένευσα. ex ἐπὶ & νεύω, annuo.

'Επινεφὴς, nubibus tectus seu obductus; seu nubilus, obnubilus, &c. Unde, ἐπινεφόω, ῶ, nubibus tego, seu obduco; obnubilo, &c. Item, ἐπινέφελος, idem quod ἐπινεφὴς; item, nubilosus; seu in quo nubes aliquæ sparsæ sunt, &c. à Th. νέφος, τὸ, nubes; unde, νεφελὴ, ἡ, idem, nebula, &c. Sic eadem ἐπίνεψις, ὴ, quasi diceres obnubilatio; ipsa scil. actio tegendi seu obducendi nubibus, &c. ab ἐπινεφόω, id vide.

'Επινέω, supernato, in summo seu superficie aquæ nato; item, pro adnato, &c. Item, idem quod ἐπινήθω, fatalibus filis attribuo; vel, fatalia fila nens, tribuo, seu destino, &c. à Th. νέω, nato; item, idem quod νήθω, neo, &c. Vi.

'Επινήϊος, ὁ, ἡ, ὸν, qui super navi est aut fit; ab ἐπινήιον, Ionicè, pro ἐπινέειον, quod vide.

'Επίνηστις, τὸ, id supra quod fila è colu deducta glomerantur; fusus, seu fusum, &c. ab ἐπινήθω, Vi.

'Επινήχομαι, innato, seu, in superficie nato; Hoar. in Bitrachom. &c. à νήχομαι, idem quod νήχω, id vide.

'Επινίσω, vel ἐπινέω, & ἐπινιπλόω, in acervos aggero, ex ἐπὶ & νίσω, vel νέω, idem quod νέω, gl mero.

'Επινίκιον, ου, τὸ, victoriale. Est & hymnus in alicujus victoriam: ab

'Επινίκιος, ος, ὁ, ἡ, ad victoriam pertinens; ab ἐπὶ & νικάω, vinco, f. ήσω.

'Επινιπτῆρες, idem quod μεταπτῆρες; ut, ἐπινιπτῆρες κύλικες; poculum, quod post lotas manus extremo convivis apponitur; ὴ ἐπὶ πᾶσι; Poll. lib. 6. ab ἐπὶ & νίπτω, lavo; &c. Unde, νίπτρον, ου, τὸ, aqua lavandis manibus aut pedibus, &c.

'Επινίσσομαι, advenio; à verbo νίσσομαι, id vide.

'Επινίφει, ningo super; nive obruo; item, in superficie irrigo, &c. à Th. νίφω, vide.

'Επινοέω, f. ήσω, comminiscor, cogito, animadverto, destino.

'Επίνοημα, ατος, τὸ, cogitatio, considerario, commentum, &c. ἐπινοηματικὸς, qui promptò est ad excogitandum ingenio; & ἐπινοητικὸς, consultus, solers, prudens, &c. Omnia à præced. verbo; quod à seq. nomine; id vide.

'Επίνοια, ας, ἡ, cogitatio: ab ἐπὶ & νοέω, cogito. Th. νόος, νοῦς, ὁ, mens.

'Επίνομες, Dor. pro ἐπίνομεν, bibebamus, 1. pl. imperf. verbi πίνω, bibo.

'Επινομία, ἡ, jus pascendi in alieno; vel, jus pascendi interse; item, pascuarium commercium, &c. ab ἐπὶ & νομὸς, pascuum; Vi. vel, ab ἐπινέμω, depasco; id vide. Item, ἐπίνομος; hæres; Hesych. ab ἐπινέμω, distribuo, partior; Vi.

'Επίνομις, ίδος, ἡ, dialogus quidam Platonis existimatur; quasi appendix legum, &c. ab ἐπὶ & νόμος, lex; Vi.

'Επίνομος, ος, ὁ, Poët. ὁ συνόμνυμος, qui in

eodem regionis tractu & pascuis versatur: vide νόμος.

Ἐπινομοθετέω, insuper sancio; ad leges latas aliam vel alias addo; Plat. de legib. vide νομοθετέω.

Ἔπινον, imperf. act. verbi πίνω, bibo. f. πώσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον.

Ἐπίνοσος, morbis obnoxius; ægrotus; (ab ἐπὶ & νόσος, Vi.) Unde adv. ἐπινόσως; more eorum qui morbis tentantur, &c.

Ἐπινυκτὶς, ίδος, ἡ, q. d. nocturna; pustula est pessima in partibus eminentibus corporis, noctu fere erumpens; & noctu etiam maximè crucians; de qua vide Dioscor. l. 2. de porro: sic etiam dicitur nocturna hominis custodia; ab Hesych. est & commentarium nocturnum, apud Synes. Ab ἐπὶ & νύξ, νυκτὸς, ἡ, nox.

Ἐπινυκτερεύω, pernocto; à νυκτερεύω; noctu aliquid facio; item pernocto, &c. Vi.

Ἐπινύσσω, admoveo, impello, idem quod νύσσω, seu -πτω, f. ξω.

Ἐπινώτιος, qui super dorsum situs est; Poll. lib. 2. Item, ἐπινωτίδιον, ου, τὸ, in Epigr. mantica quæ tergo imponitur; vel, saccus, aut pera hyberna; χλαῖναν, &c. ab ἐπὶ & νῶτος, tergum, dorsum, &c.

Ἐπιξαίνω, exulcero; à Th. ξαίνω, cædo, percutio, &c. Vi.

Ἐπίξανθος, ος, ὁ, aliquantum flavus, subflavus; Poll. l. 2. Th. ξανθὸς, flavus, &c. Vi.

Ἐπιξενόομαι, -ξεμαι, hospitio excipior, hospitor; peregrinor, peregrè advenio: à ξενίζομαι, hospitio conjungor. Th. ξένος, hospes.

Ἐπιξιφίζω, protensis ensibus salto; à ξιφίζω; quod vide.

Ἐπιξωσίω, Ion. & Att. pro ἐπισωσίω, arctius alligo, &c. ab ἐπὶ & ξωσίω, pro σωσίω, id vide.

Ἐπίξωτος, ος, ὁ, ἡ, communis, promiscuus: à ξωός, ὁ, communis, idem quod κοινός.

Ἐπιξύω, idem quod ἐπιξέω; in superficie rado, &c. ab ἐπὶ & ξύω, idem quod ξέω, rado, &c. Vi.

Ἐπιόγδοος, seu ἐπόγδοος; sesquioctavus; Plat. in Tim. ab ὄγδοος, Vi.

Ἐπιοινίζω, an legend. ἐποινίζω, vinosus: ex ἐπὶ & οἶνος, ου, ὁ, vinum.

Ἔπιον, bibi vel biberunt, 1. sing. vel 3. pl. a. 2. act. verbi πίνω, bibo. f. πώσω. p. πέπωκα.

Ἔπιον, Ion. pro ἔφιον, a. 2. ab ἐφίημι, immitto. Vide ἐπίν.

Ἐπιὸν, τὸ, accedens: irruens: τὰ ἐπιόντα, futura: &

Ἐπιόντα, accedentem, contra venientem, acc. sing. a. 2. part. ab ἔπειμι, accedo. Th. εἶμι, eo. a. 2. ἴον.

Ἐπιόπτομαι, sive ἐποπτεύομαι, inspicio: ex ἐπὶ & ὄπτομαι, video. f. ὄψομαι. p ὦμμαι.

Ἐπιορκέω, pejero. f. ήσω. p. ἐπιώρκηκα. præt. inf. ἐπιορκεῖν. præs. part. act. pl. num. ἐπιορκοῦντες. præs. part. pass. ἐπιορκούμενος ex ἐπὶ, contra, & ὅρκος, jusjurandum.

Ἐπιορκήσης, 2. sing. a. 1. sub. act. ejusd. verbi.

Ἐπιορκητικὸς, idem quod ἐπιορκός; perjurus; ab cod. Item, ἐπιορκία, ας, ἡ, & ἐπιόρκιον, τὸ, perjuria, &c. Item, ἐπίορκον, adverbialiter, idem quod ἐπιόρκως; perjurè, perfide, &c. Item, sequens,

Ἐπίορκον, ου, τὸ, perjurium: &

Ἐπίορκος, ος, perjurus: ab ἐπὶ & ὅρκος, juramentum.

Ἐπιόρμιον, idem quod ὀρόμιον; inspicio, custodio; Od. ξ.

Ἐπίοχα, τὰ, intervalla, Ion. pro ἐπίσχα: ab ὀρος, ου, ὁ, terminus.

Ἐπιόρια, τὰ, termini, fines, limites; Ionice pro ἐπιόρους; ut præced.

Ἐπίορος, custos: ab ἐπὶ & ὅρος, ου, ὁ, idem.

Ἐπιῶσα, sequens, & in dat. sing. ἐπιούσῃ, a. 2. part. f. g. ab ἔπειμι. Th. εἶμι, eo.

Ἐπιούσιος, de die, in diem sufficiens, quotidianus, nobis sustentandis idoneus: ab a. 2. part. ἐπιών, ἰοῦσα, verbi ἔπειμι, succedo, sequor. Th. εἶμι, eo.

Ἐπιόψομαι, videbo, f. 1. m. verbi ἐπιόπτομαι, quod vide.

Ἐπίπαγος, ὁ, glacies superficiaria; humor in summa parte concretus, &c. Apud Dioscor. lib. 1. c. 182. Sic dicitur succus, qui inciso arboris cortice emanans, concrescit & congelat, &c. Est à verbo ἐπιπήγνυμι, & ἐπιπάσσω, in summa parte seu superficie congelo; in pass. ἐπιπήγνυμαι, & ἐπιπάσσομαι, in summa parte concresco, & coeo, &c. à Th. πήγνυμι, Vi.

Ἐπιπάλλω, prorsus, adv. ex ἐπὶ & πάλλω, pro πάνυ, valdè.

Ἐπιπαίζω, deludo; à Th. παίζω, ludo; item, illudo, &c.

Ἐπιπαίω, impingo, offendo; unde, ἐπίπαυμα, τὸ, offendiculum, offensio; Hesych. ab ἐπὶ & Th. παίω, vide.

Ἐπιπακτόω, (unde, ἐπιπακτῶν θύρας; obserare seu claudere fores, Poll. l. 10. c. 4.) idem quod πακτόω, compingo, coagmento; item, obsero, claudo, &c. Vi. in πακτός.

Ἐπιπαλαμάομαι, admachinor, contechnor; astute applaudo; dolosè ago, &c. à παλαμάομαι, Vi. in Th. παλαμή.

Ἐπιπαμφλάω, pro μὴ ἀθυπασμῶ ἐπιβλέπω; attonitus inspicio, &c. Idem quod παμφλάω; attonitus, & veluti numine afflatus aspicio, vel circumspicio, &c. Factum videri potest hoc verbum, ex παμφλάω, ν, in λ, mutato; ac proprie esse, omnia collustro oculis, omnia adspicio, &c.

Ἐπίπαν, in totum, omnino, adv. ab ἐπὶ & πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e.

Ἐπίπαπος, proavus, vel, attavus; Poll. à πάππος, avus; id vide.

Ἐπιπαρέω, sive, ἐπιπαρίημι, insuper accumulo; insuper extruo, & exaggero, &c. Thuc. l. 2. ab ἐπὶ & παρέω, vel παρίημι, seu παραιωέω, juxta aggero & acervo; ad latus accumulo, &c. ex παρὰ & ῥέω, sive ῥάω, glomero, acervo, cumulo, &c. Unde ῥέω, sive ῥωέω, idem.

Ἐπιπαρέξειμι, sensim exeo; unde, particip. ἐπιπαρελθὼν, paulatim evadens, excedens, &c. Gaza à παρέξειμι, prætereo, præcurro; ex παρὰ & ἔξειμι, exeo, &c. Vi.

Ἐπιπάροδος, repetita & secunda paradus; Poll. l. 4. Vide πάροδος.

Ἐπιπαρορμάω, exhortor; à παρορμάω; incito, concito, stimulo; item, hortor, ex παρὰ & ὁρμάω, Vi.

Ἐπίπας, qui inspergitur, qui inspargendo adhibetur; est à verbo ἐπιπάσσω, vel -πτω; insuper spargo, inspergo; à Th. πάσσω, id vide.

Ἐπιπαταγέω, q. d. superstrepo; à παταγέω, ῶ, strepo, strepito; à πάταγος, id vide.

Ἐπιπάτωρ, vitricus; Poll. l. 3. ab ἐπὶ & πατὴρ, Vi.

Ἐπίπεδος, qui est in superficie solis, & ex eo non eminet; planus; latus, campestris, &c. Ut, ἐπίπεδος οἶκος, domus ima, & in solo posita; ἐπίπεδον χῆμα, plana figura; & ἐπίπεδος ἀριθμὸς; ut bis bina, &c. Item, τὸ ἐπίπεδον; exponitur superficies, &c. & ἐπιπεδεία, αἱ, planæ figuræ, quæ longitudinem modo & latitudinem, nullam vero profunditatem habent, &c. ab ἐπὶ & πέδον, τὸ, solum, terra, &c.

Ἐπιπείθεο, pro ἐπιπείθου, obtempera, præf. imperat. pass. Ion. ἐπιπείθηται, 3. sing. sub. præs. ἐπιπειθέωμαι, nom. pl. præs. part. pass. f. g. ab

Ἐπιπείθομαι, pareo; puto, credo. f. πείσομαι. Them. πείθω, persuadeo. f. σω. a. 2. ἔπιθον.

Ἐπιπειθὴς, ἐος, ὁ ἡ, ἤ, obediens, morem gerens, obsequens; ut, ἐπιπιθὴς τῷ λόγῳ; obsequens rationi; Aristot. Eth. l. c. 7. est à præced. verbo.

Ἐπιπειράω, ῶ, & ἐπιπειράομαι, ῶμαι; tento, periculum facio, &c. à πειράω, tento, &c. Vi.

Ἐπιπέλομαι, accido, ingruo; ut Od. ν. ὅτ' ἀνθρώποισι πέλονται; ingruunt hominibus, &c. à πέλομαι, vide.

Ἐπίπεμπτος, sesquiquintus; Lev. 27. à πέμπτος, Vi.

Ἐπιπεντάμοιρος, quintarius alter; à πενταμοιρος; quintarius; quinq; habens partes, &c. ex πέντε & μοῖρα, vide.

Ἐπιπέμπω, insuper mitto; immitto; relaxo, remitto, &c. (ab ἐπὶ & πέμπω, Vi.) Unde, ἐπίπεμψις, missio in aliquem locum; Thuc. lib. 2.

Ἐπιπεπωκὼς, perf. part. act. n. g. ab ἐπιπίπτω, incido. Th. πίπτω, cado. f. 2. m. πεσοῦμαι. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Ἐπιπάρδος, nigricans, subniger; vel nigris maculis aliquantulùm distinctus, &c. à Th. πέρδος, Vi.

Ἐπιπεσὼν, οῦσα, ὸν, a. 2. part. act. verbi ἐπιπίπτω, irruo; quod vide.

Ἐπιπετάομαι, ἐπιπέτομαι, & ἐπιπεταόομαι, advolo, involo, evolo, &c. à Th. πέτομαι, Vi.

Ἐπιπή-

'Επιπέρυσμαι, ας, ε, insuper produxi, seu edidi, prætr. ind. act. verbi ἐπιρύω. Them. φύω, nascor.

'Επιπήγνυμι, & ὀπιπήγνυμαι, &c. Vi. in ὀπίπτω. Item, ὀπιπάσω, videatur, ibidem.

'Επίπηχυς, qui supra cubitum est; unde, τὸ ὀπίπηχυ, scil. μέρος; pars cubiti superior; (ἀγκὼς, vero inferior, &c. Vi.) ab ὀπί & πῆχυς, εως, ὁ, cubitus.

'Επίπικρος, ad amaritudinem accedens; aliquid amarori habens; amaricans, &c. à Th. πικρὸς, Vi.

'Επίπινε, superbito; potum potui addo; vel unum potus genus alii potus generi adjicio; à Th. πίνω, Vi.

'Επιπίπλω, irruo, cum dat. f. ὀπιπλύσω. p. ὀπιπέπληκα. a. 2. ἐπέπεσον, ες, ε, incidi, a. 2. part. ὀπιπεσὼν, ὄντος. Th. πίπτω, cado. f. 2. m. πεσοῦμαι.

'Επιπάσσειν, pro ὀπιπάσσειν; inspergere, Hesych. Vide ὀπιπάσσω, suprà, in ὀπίπτω.

'Επιπίστωσις, εως, ἡ, confirmatio insuper accedens; quasi geminatum causæ firmamentum; vel, altera confirmatio, &c. Pars est orationis apud Rhetores; ut ἐπιλεγχος; Plato in Phædro; ex ὀπὶ, & πίστωσις, ἡ, confirmatio, & probatio qua rei fides fit; à πιστόω, Vi.

'Επίπλα, τὰ, exponitur supellex; supellectitia, aulæa, res mobiles; mobilia bona, &c. Sunt κτήματα τὰ μὴ ἐγγαια, ἀλλὰ πῶν κατ' εἶκον κτῆσιν πλὴ σωμάτων πλεύσιμα, ἢ ἔσαν ὀπιπόλαιον, &c. Pausan. apud Eust. est ab ὀπίπλεω, innato, fluito, navigo in, &c. ab ὀπὶ & πλέω, navigo.

'Επίπλασμα, τὸ, quod illinitur, seu imponitur; medicamentum illinitendum, &c. Item, ὀπίπλασος, fucatus, fictus; simulatus, commentitius, &c. Ut ὀπίπλασον δίκαιον, jus commentitium, quod figmento, non reipsa subsistit, &c. Utrumq; ab ὀπιπλάσσομαι, illinor, ab activo, ὀπιπλάσσω, seu -πλόω, illino; inspergo; obstruo, &c. à Th. πλάσσω.

'Επιπλαταγέω, plaudo super aliqua re, alicui applaudo, &c. à πλαταγέω, manu plausum edo, &c. Vi.

'Επιπλάπλω, vide ὀπιπλάσσω, suprà, in ὀπίπλασμα.

'Επιπλείων, ut plurimùm, &c. Idem quod sequens vox ὀπιπλείστος, id vide) cui opponitur ὑπελάττων, Vi.

'Επιπλείστος, frequentissimè, maximè, adv. à πολὺς, multus, compar. πλείων, superlat. πλεῖστος.

'Επιπλείων, amplior; idem quod πλείων; id vide.

'Επιπλεής, refertus; ὀπιπλεὸν ὄζει, latius patet; Aristot. in Politic. unde etiam, præcedens ὀπιπλέων, sign. idem quod ὀπιπλέον, id vide infrà; ulterius; item amplius, copiosius, fusius, &c. Interdum etiam, pro diutius, &c. Vide πλείων, πλεῖστος; πλέον, πλεῖστος, &c.

'Επιπλέκω, promiscuo, implico: ex ὀπὶ & πλέκω, necto. f. ξω. p. πέπλεχα. a. 1. ἐπλεξα.

'Επιπλεύντα, acc. sing. part. præs. ab ὀπιπλέω, innato. Them. πλέω, navigo. f. πλεύσω.

'Επίπλεων, adverbialiter, copiosius, amplius: ab

'Επίπλεως, ἑα, ων, plenus. Them. πλέως, plenus.

'Επίπλευρος, qui supra latus est seu latera; costis superjacens, &c. Unde, τὰ ὀπίπλευρα, scil. μέρη, laterum pars superior, locus ad mammillas, sub alis; Hesych. Item, ὀπίπλευρος, latera magna habens; Pind. ab ὀπὶ & πλευρὰ, vel πλευρὸν, quæ vide.

'Επίπλευσις, εως, ἡ, ingressus navis, vel, classis; ut, ὀπίπλευσιν ἔχειν; ingressum tenent; Thucyd. est verbale ab ὀπιπλέω, supernavigo; navigo in, id est adversus; classe invado; navigando oppugno, &c. Item, applico, appello; navi advenio, &c. Item, innato, fluito; unde ὀπιπλέον ἕλαιον; innatans, oleum, &c. Apud Diosc. lib. 1. c. 38. ab ὀπὶ & πλέω, navigo.

'Επίπλεως, idem quod ὀπίπλεως, plenus, refertus, &c.

'Επιπλῆξαι, a. 1. inf. act. ὀπιπλήξασης, gen. sing. a. 1. part. f. g. ὀπιπλήξης, 2. sing. a. 1. sub. ab ὀπιπλήσσω, vel -πτω, increpo, quod vide.

'Επίπληξις, εως, ἡ, increpatio, objurgatio, reprehensio, &c. ab eod.

'Επιπλήσσω, increpare, præs. imperat. pass. Ion. ab

'Επιπλήσσω, vel -πτω, increpo, cum dat. f. ξω, p. ὀπιπέπληχα. a. 1. ἐπέπληξα. a. 1. sub. act. ὀπιπλήξω, ῃς, ῃ· ex ὀπὶ & πλήσσω, vel -πτω, percutio.

'Επιπλήσω, vide in ὀπιπλήσσω.

'Επίπλοα, Ion. pro ἐπίπλατα supellex. q. ab ὀπιπολάω, superficiarius; τὰ ἐπιπόλαια, hinc per gem. Sync. ὀπίπτολα, & ἔπιπλα. Th. ἐπιπολὴς, quod vide.

'Επιπλοκὰς, ἀδος, ἡ, amplexus, connexio; item, ἐπιπλοκή; implicatio, implexus; item, nexus amicitiæ, seu familiaritas & affinitas; Polyb. βραχεῖά τις ὧν ἐπιπλοκὴ φωρὰς ἀλλήλοις; parva familiaritas & necessitudo intercesserat, &c. Est verbale ab ἐπιπλέκω, id Vi.

'Επιπλομβύοις, volvente, gen. Ion. ab

'Επιπλόμβυος, præs. part. pro ἐπιπελόμβυος. Th. πέλομαι, sum.

"Επιπλον, implebam, vel implebant. 1. sing. vel 3. pl. a. 2. act. qu. à πίπλάω, pro πίμπλάω, seu πίμπλημι, impleo: ut à πίμπω, ἔπιμπον. Th. πλέω, plenus.

'Επίπλοον, vel ὀπίπλοον, dicitur etiam in sing. i. e. τὸ ἔπιπλα, quæ ὀπίπλοα, Herodot. supellex, quæ μὴ ἔγγειοι κτῆσις; sed quæ ut ruta cæsa auferri potest, &c. Vide suprà, ἔπιπλα. τὰ, vide etiam ὀπίπλοα. Item, ἐπίπλοον, vel ὀπίπλων, in neutro gen. sicut etiam masc. ὀπίπλος, & ἐπίπλως; (id vide, paulò ante) apud medicos dicitur omentum; quòd duodeno intestino adhæreat, reliquis autem intestinis prætendatur & quodam modo innatet; Poll. lib. 2.

'Επίπλους, & ἐπίπλους, ους, ὁ, navigatio adversus aliquem, conflictus: ab ἐπιπλέω, classe invado. Th. πλέω, navigo.

'Επιπλώσι, Dor. pro Poët. ἐπιπλώσῃ, & hoc pro ἐπιπλώσει, innavigant, 3. pl. præs. ind. act. ab ἐπιπλέω. Th. πλέω, navigo. f. πλεύσω· vid. ἐπιπλώς.

'Επιπλὼς, navigans, per Sync. pro ἐπιπλώσας, a. 1. part. ab ἐπιπλόω, à πλόω, Poët. pro πλέω, navigo: f. πλεύσω. Alii deducunt a prær. πέπλευκα p m. πέπλεα, unde πεπλεὼς, & per Aphæres. & Sync. πλὼς, in compos. ἐπιπλὼς, ab ἐπιπλέω, classe invado. Th. πλέω, navigo.

'Επιπλώσας, αῦσα, ὀν, navigans, a. 1. part. ab ἐπιπλώω, vide ἐπιπλὼς.

'Επιπλόω, q. d. supernavigo; ut, ἐπιπλόειν πόντον; navigare super mare, navigare mare; Iliad. β. Interdum etiam, navigo adversus, &c. Idem quod ἐπιπλέω, à quo derivatur, ut simplex πλόω, id vide, à Th. πλέω.

'Επιπνείσας, ης, ἡ, respirans, præs. part. f. g. ab

'Επιπνείω, inspiro: ex ἐπὶ & πνείω, Poët. pro πνέω, spiro: f. πνεύσω.

'Επίπνευσις, afflatus, inspiratio, &c. Verbale ab ἐπιπνέω, aspiro, afflo, item, flo super, &c. Th. πνέω, Vi.

'Επιπνίγω, suffoco: f. ἴξω. p. ἐπιπέπνιγκα. a. 1. ἐπέπνιξα· ex ἐπὶ & πνίγω, strangulo.

'Επίπνοια, ας, ἡ, afflatus instinctúsque divinus: ab ἐπιπνέω, afflo. Th. πνέω, flo.

'Επίσαντες, & ἐπίπτες, οι, ὁ, afflatus, &c. à præced.

'Επιποθέω, expeto, desidero, intimè amo: f. ήσω. p. ἐπιπεπόθηκα. a. 1. ἐπεπόθησα· ex ἐπὶ & ποθέω. Th. πόθος, desiderium.

'Επιπόθησις, εως, ἡ, desiderium: &

'Επιπόθητος, ος, ὁ, ἡ, exoptatus: &

'Επιποθία, ας, ἡ, desiderium: ab ἐπιποθέω, quod vide.

'Επιπτύω, attingo, unde, ἐπιπτύσῃ, fictus, commentitius, &c. Philostr. in Epist. & Synes. Th. πτύω.

'Επίπτοκος, lanatus, vellere intectus; ut ἐπίπτοκοι κριοὶ, arietes cum velleribus; Reg. 1. 4. c. 3. à πόκος, Vi.

'Επιπολάζω, f. άσω. p. ακα, innato, in superficie sum: &

'Επιπολαῖος, ος, ὁ, ἡ, superficiarius: &

'Επιπολαίως, superficialiter: ab

'ΕΠΙΠΟΛΗ Σ, in superficie, in summitate; τὸ ἐπιπολῆς, ipsa superficies: q. ab ἐπὶ, suprà, & πέλω, sum.

'Επιπολαὶ, Syracusis dicebatur pars civitatis eminentior, & editior; Thucyd. Item, ἐπιπολασμὸς, innatatio cibi in ventriculo; ἐπιπολαστικὸς, fluitans, innatans, redundans; seu qui fluitare, innatare & redundare suapte natura solet; unde adv. ἐπιπολαστικῶς, redunanter, supra modum, nimiùm, &c. omnia à præced. Th. & ab ἐπιπολάζω.

'Επιπολαιόῤῥιζος, cujus radices per superficiem tantum terræ sparsæ sunt, & non imam terram penetrant; (ei opponitur βαθύῤῥιζος) radices habens summæ terræ adhærentes, &c. ab ἐπιπόλαιος, & ῥίζα, qu. Vi.

'Επιπολαῖος, α, ον, supernus, levis; quasi superficialis, non habens profundum; qui non intus latet, sed per summa apparet, &c. Idem quod, & ab, ἐπιπόλαιος; (id vide) qui in

superficie tantum corporis extat, non autem in ipsius corporis profundum penetrat; levis, non profundus; ut ἐπιπόλαιος ὕπνος; (cui opponitur βαθὺς, altus) &c. Item, extans, non intus latens; & Metaph. evidens, perspicuus, non obscurus, &c.

'Επιπολιόομαι, superne canesco; vel simpliciter, ut, πολιόομαι, ῶμαι, canesco, canus fio; ab activo, πολιόω, canum facio; à Th. πολιὸς, canus, &c. Vi.

'Επιπολλοῦ, magni vel magno: &

'Επιπολύ, adv. magrâ ex parte, multum; ὡς ἐπιπολὺ, plerumque. Th. πολὺς, multus.

'Επιπομπεύω, triumpho, pompam duco: ex ἐπὶ & πομπεύω, idem. Th. πέμπω, f. ψω. mitto.

'Επιπονέω, laboro, labores tolero; ab ἐπίπονος, seq.

'Επίπονος, ος, ὁ, ἡ, laboriosus: & hinc

'Επιπόνως, laboriosè: à πόνος, labor. Th. πένομαι, laboro: p. m. πέπονα.

'Επιποντία, q. d. ἐπιπερμαρία; Veneris cognomentum; ἀφροδίτη; Venus; Hesych. à Th. πόντος, pontus.

'Επιπορεύομαι, proficiscor, perago: f. εὔσομαι. p. ἐπιπεπόρευμαι ex ἐπὶ & πορεύομαι, quod à πείρω, transeo. p. m. πεπορ.

'Επιπόρπημα, ἐπιπόρπωμα, & ἐπιπορπὶς, id quod supra fibulam est; & pro fibula ipsa, vel ornamento quod fibulæ imponitur in veste, &c. à πορπὴ, fibula; unde πόρπημα, indumentum fibulatum, &c.

'Επιπορφυρίζω, ad purpuram inclino; in purpuram candico; accedo ad purpuram, &c. ab ἐπιπόρφυρος; accedens, vel inclinans ad purpuram, &c. Th. πορφύρα, Vi.

'Επί ποσὸν, aliquantulum; à ποσὸν, τὸ, vide.

'Επιποτάομαι, involo, &c. Vide in ἐπιπεταμαι.

'Επιπρεσκεν, imperf. act. verbi πιπράσκω, quod vide.

'Επιπροστίθημι, addo, insuper facio; ab ἐπὶ & προστίθημι, ago; ab activo, προστίθω; idem; facio, ago.

'Επιπρέπεια, ας, ἡ, decus: &

'Επιπρεπὴς, ἐὼν, ἔς, ὁ, ἡ, decorus. Th. πρέπω, decorus sum.

'Επιπρέπω, decorus sum in, vel super; ab eod. Th.

'Επιπρεσβεύω, legatus mittor, seu eo ad; Poll. l. 8. & ἐπιπρεσβεύομαι, legatum seu legationem mitto ad; idem, ibidem; à πρεσβεύω, Vi.

'Επιπρίω, in superficie serro; item, dentibus super aliquam re frendo, &c. à Th. πρίω, Vi.

'Επιπρὸ, apud Apoll. Argonaut. cujus Schol. ait esse, εἰς τὸ ἔμπροσθεν, sive εἰς σῆμα πρόσθεν, &c. sed expositur &, logo tractu, &c. ab ἐπὶ & πρό.

'Επιπροβάλλω, superinjicio; Plut. in Rom. à προβάλλω, Vi.

'Επιπροέπεμψεν, insuper misit, 3. sing. a 1. act. Att. ab ἐπιπροΐημι, quod ex ἐπὶ, πρὸ & ἵημι, mitto: f. ἴσω. p. εἶκα. a. 1. ἧκα, & Att. ἶκα. a. 2. ὗν. a. 2. inf. εἶναι.

'Επιπροέρρων, Ion. pro ἐπιπροέπεμψεν, a. 2. inf. act. ab eod. verbo.

'Επιπροϊάλλω, protendo, foras emitto: ex ἐπὶ, πρὸ & ἰάλλω, mitto: a. 1. ἴηλα.

'Επιπροσίημι, insuper mitto: vide ὑπιπροσέπεμψεν.

'Επίπροικος, quod doti additur, accedit, vel adjicitur, &c. Item, ὑπιπροικος; dotata; quæ cum dote locata fuit seu locatur, &c. à Th. προῖξ, κος, ἡ, donum, dos, &c.

'Επιπροϊόομαι, contrà progredior; à προϊόομαι, prodeo, progredior; ex πρὸ & νέομαι; idem quod νέω, eo, redeo, &c. Vi.

'Επιπροπίπτω, procido super; Vi. προπίπτω.

'Επίπροσθεν, adv. ante: ex πρόσθεν, idem. Th. πρὸ, ante.

'Επιπροσθήτης, ες, ὁ, ἡ, & ὑπιπροσθέτησις; idem quod προσθέτησις, & προσθήτης; appositio, adjectio, &c. Vi.

'Επιπροσθέω, ῶ, objicio, obtendo; obscuro, officio luminibus, obtenebro; obumbro, &c. Ut ὑπιπροσθεῖν ὄρος; mons urbem occultans, &c. Item, interjectus sum, &c. Unde, ὑπιπροσθησις, ἡ, obumbratio, obtentus, &c. ab ὑπιπροσθὴν idem quod ἔμπροσθεν; quæ vide.

'Επιπροσπλέω, idem quod προσπλέω, adnavigo. Th. πλέω, Vi.

'Επιπροτέρωσε, ulteriùs; idem quod προτέρωσε; à προτέρω; quod vide.

'Επιπροφαίνομαι, supra aliquam rem appareo; à προφαίνω, Vi.

'Επιπτώσσω, sterno super; sternuto aliquam ob rem, vel, sternuto adversus, &c. à πτάω, Vi.

'Επιπτάνυμαι, idem quod ὑπιπτάσσω; (id vide) iterum revoco, detineo, &c.

'Επιπτάω, supervolo, advolo; à πτάω, vel, πτήμι, volo; id vide in πτάμενος.

'Επιπτὴς, a. 2. inf. m. ex ἐπίπτημι, advolo: ex ὀπὶ & ἵπταμαι, volo, as. f. πτήσομαι. a. 2. m. ἐπτόμην.

'Επίπτον, ες, ε, imperf. act. verbi πίπτω, cado: f. 2. πεσοῦμαι. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

'Επιπτυγμὸς, τὸ, operculum, applicamen; Item, ὑπιπτυξις, applicatio operculi; ab ὑπιπτύσσω, complico, complicando claudo, &c. à Th. πτύσσω, Vi.

'Επιπτυχὴ, ῆς, ἡ, plicatura. Th. πτύσσω, plico: f. ξω.

'Επιπτύω, insputo, insputo, &c. Unde ὑπιπτυος, dignus qui insputetur, &c. à πτύω, spuo, &c. Vi.

'Επιπυῤῥος, subrufus; ad rufum colorem inclinans, &c. à πυῤῥὸς, id vide.

'Επίπασις, invasio; verbale ab ὑπιπίπτω, id vide.

'Επιπωλέομαι, obambulo, lustro: ex ὀπὶ & πωλέω, idem cum πολέω, verto.

'Επιπωματίζω, idem quod πωμάζω, operculo claudo, & obturo; à Th. πῶμα, operculum, &c. Vi. Unde πωμάζω, & πωματίζω, obturo vas aliquod, &c.

'Επιπωρόω, insuper obduro; præterea induro; unde, ἐπιπώρησις, obstinatio, induratio; item, cæcitas, &c. à πωρόω, id vide.

'Επιραδδιτρεῖν τὸν ἵππον; est equum virga incitare ad cursum; à ῥαδδοτρέω, virgas gesto seu baculum; à ῥαδδοφόρος, virgas gestans, &c. Vi.

'Επιῤῥαίνω, insperso, Th. ῥαίνω, f. ανῶ, idem.

'Επιῤῥακὴς, ὁ, ut ὑπιῤῥακὴς θύρα; apud Plut. porta pendula & recidens, quæ dejiciendo vel suspendendo claudi potest; porta cataracta; verbale ab ὑπιῤῥάκω, incumbo, &c. Vi.

'Επιῤῥάμμα, assumentum, quod assutum est; à seq. ὑπιῤῥάπτω.

'Επιῤῥαπίζω, taxo, resello, reprehendo, &c. (item, ὑπιῤῥαπισμὸς, ὁ, pro murmure; apud Polyb.) dicitur etiam ὑπιῤῥίζειν τὸ πῦρ; pro obruere ignem, &c. à ῥαπίζω; id vide.

'Επιῤῥάπτω, insuo: f. ψω. p. ὑπιῤῥαφα ex ὀπὶ & ῥάπτω, suo.

'Επιῤῥάσσω, irruo, illidor: ex ὀπὶ & ῥάσσω, allido, dejicio: f. ξω.

'Επιῤῥεῖν, influere. Th. ῥέω, fluo: f. ῥεύσω.

'Επιῤῥεπὴς, ἐὼν, ἔς, ὁ, ἡ, propensus: ab

'Επιῤῥέπω, vergo, propendeo: ex ὀπὶ & ῥέπω, f. ψω, idem.

'Επιῤῥέω, vide ὑπιῤῥεῖν.

'Επιῤῥήδην, palàm, apertè, manifestè; Apoll. Arg. 2. Eust. ex Arat. exponit, ῥητῶς καὶ ὀνομαστικῶς; nominatim, &c. ab ὀπὶ & ῥέω, dico, loquor, &c.

'Επίῤῥημα, τὸ, adverbium, pars orationis apud gram. Th. ῥέω, dico.

'Επιῤῥηματικὸς, ὴ, ὸν, adverbialis; adverbii formam habens; unde, adv. ἐπιῤῥηματικῶς; adverbialiter, &c. ab ὑπιῤῥημα.

'Επίῤῥησις, ιος, ἡ, vituperatio, accusatio; & ὑπιῤῥητὸς, ὴ, ὸν, ἡ, viti parabilis; infamis, abjectus; reprehensione dignus, &c. ab ὀπὶ & ῥέω, dico, loquor, &c.

'Επιῤῥήσσεσκε, claudebat, irruebat, 3. sing. imperf. Ion. pro ἐπιῤῥάσσε, verbi ὑπιῤῥάσσω, illidor, irruo: vel ab ἐπαρέσσω, idem ex ὀπὶ & ἀρέσσω, vel τλῶ, f. ξω, amputo, tundo. Sunt qui malint esse imperf. Ion. verbi ὑπιῤῥήσσω, infringo: ab ὀπὶ & ῥήσσω, vel τλῶ, seu ῥήγνυμι, frango: f. ξω.

'Επιῤῥητορεύω, sive, ὑπιρητορεύω, verbigerans alloquor; i. e. oratorie & eloquenter dico. à ῥητορεύω, id Vi.

'Επιῤῥήσσω, cum impetu & fragore claudo fores, ostium, &c. Hom. ab ὀπὶ & ῥήσσω, Vi.

'Επιῤῥίζιον, ὁ, τὸ, q. d. adradicium; adradicamentum ad radicem; exponitur &, radicamentum; item, capillamentum radicum; radix parva quæ adnascitur, &c. ab ὀπὶ & ῥίζα, radix.

'Επιῤῥίπτω, injicio, conjicio, cum acc. f. ψω. p. ἐπιῤῥιφα. a. 1. ἐπιῤῥιψα. a. 1. part. ἐπιῤῥίψας, αντος. Ex ὀπὶ & ῥίπτω, f. ψω, projicio, præcipito.

'Επιῤῥοὴ, ῆς, ἡ, influxus: influxio, &c. Item, ὑπιῤῥοια, idem; & pro affluentia, abundantia, &c. Apud Areopag. Utrumq; ab ὑπιῤῥέω, Vi.

'Επιῤῥοθέω, strepitum seu fremitum edo; interdum & tumultuor; de strepitu admurmurantium apud Eurip. in Aeol. est à sequente ὑπιῤῥοθος; id vide.

'Επίῤῥοθος, ος, ὁ, ἡ, qui magrâ animi contentione aliquem juvat, auxiliator, vel auxiliatrix: item utilis: ex ὀπὶ & ῥόθος, undarum strepitus.

'Επίῤ-

'Εσπῤῥοια, influxio, &c. Vide in ἐσπῤῥοή.

'Εσπῤῥοίζω, rapido cum impetu & ſtridore, &c. eſt ab ἐσπῤῥοιζῶ, obſtrepo: item, urgeo, horror, &c. ab ἐπὶ, & ῥοιζέω, ſtrido, ſtridorem edo, &c. (à Th. ῥοῖζω) Unde ῥοῖζος, idem quod ῥοῖζος, ſtridor, & ῥοιζέω, idem quod ῥοιζέω, ſtrido, &c.

'Εσπῤῥυχὶς, ίδος, ἡ, cavitas roſtri in avibus rapacibus. Suid. ab ἐπὶ, & ῥύγχος, εος, τὸ roſtrum, &c. Vide.

'Εσπῤῥύζειν, immittere & incitare canes; Ariſtoph. in veſpis; ſed ſcribitur etiam ἐσπῤῥοίζειν.

'Εσπῤῥυσις, ἐν, distillans, confluens, affluens: ab ἐσπῤῥέω, inſtillo; id vide.

'Εσπῤῥυσμίζω, formo, diſpono, apto, concinno, &c. idem quod ῥυθμίζω, à ῥυθμὸς; id vide.

'Εσπῤῥυπαίνω, fœdo, maculo; idem quod ῥυπαίνω, ſordido, ſordidum reddo, contamino, &c. à ῥύπος, ſordes, &c. vide.

'Εσπῤῥυσις, ἡ, influxio: Item, acceſſio qua aliquid ſenſim augetur, &c. Item ἐσπῤῥυτὸς, ὁ, ἡ, qui inflat; i. e. adventitius: ut σίωλος ἐσπῤῥυτὸς; Plat. de rep. lib. 7. Item, is in quem influit humor, & infunditur; ut ὀδὰξ ῥύπτειν σῶμα; idem in Tim. exponitur etiam affluens irrigatus, irriguus, &c. Verbalia ſunt ab ἐσπῤῥέω, idem cum ἐπῤῥέω, influo, inſtillo, &c.

'Εσπῤῥωννύω, & ἐσπῤῥώννυμι, corroboro. Th. ῥωννύω, idem.

'Εσπῤῥωσθεὶς, έντος, confirmatus, corroboratus: a. 1. part. paſſ. ex ἐσπῤῥώννυμι, confirmor: ab eod. Th.

'Εσπῤῥωσις, confirmatio virium, corroborandi actio, &c. Item, ἐσπῤῥωστικὸς, ad roborandas corporis vires aptus, &c. ab eod. verbo.

'Εσσαγμα, ατος, τὸ, centones qui ſupponuntur clitellis, & ipſæ clitellæ: item, farcina quæ præter legitimum onus imponitur, &c. Item, ἐσσαγὴς, accumulatio, aggeſtio, &c. Ut ἐσσαγὴς τῆς γῆς; accumulatio terræ, &c. Theoph. Utrumque verbale ab ἐσσάττω, impono clitellas ſeu ſtragula, aut quicquid equo imponi ſolet; & ſimpliciter, impono, inſterno: item, accumulo, &c. Vide.

'Εσσαίζω, complano, æquo, adæquo; ex Ariſtot. ab ἐπὶ, & verbo, ἰσάζω, æquo, adæquo, ab ἴσος, æqualis, &c. V.

'Εσσείδης, ὁ ἐν σάλῳ, qui eſt in jactatione, mobilis, inſtabilis, qui agitatur, &c. Unde ἐσσείδεια, concutior, agitor, aberro, &c. Vide σείδω, & Th. σάλος, &c.

'Εσσείσεις, vide ſuprà, in ἐσσαγμα.

'Εσσάττω, inſterno. Th. σάτω, f. ξω. onero.

'Εσσεία, incutio. Th. σείω, f. σω; p. εικα, quatio.

'Εσσίχον, vel ἐσσιον, ου, τὸ, pubes, imus venter, &c. Utrumque ſic dicitur, pro Them. ἐσσιον, aqualiculus, &c. id vide.

'Εσσίσθη, ita dicebatur perſona ſcenica; vide Pollucem: κόμη ἐσσίσθη, coma ventilans; quæ facile movetur & concutitur, & minimo motu, flatu, vel incurſu agitatur & ventilatur, &c. ab ἐπὶ, & σείω, qui concuti ſeu quaſſari poteſt, &c. à σείω; V.

'Εσσκέλωα, τὰ, placentæ lunatæ; i. e. in lunæ formam factæ, &c. ab ἐπὶ, & σελήνη, luna, &c. V.

'Εσσκιμαιρόμβα, 1. plur. præſ. ind. paſſ. ab

'Εσσκιμφίνω, indico: f. ἀνῶ, p. γκα. Th. σκῆμα, nota.

'Εσσκιμφὴς, ὲς, ὁ, ἡ, inſignis, illuſtris, ſignatus: ἐσσκημον τ' νηὸς, navis inſigne: ab eod. Th.

'Εσσίσης, adv. æquè ac, perinde: ex ἐπὶ & ἴσος, æqualis, par.

'Εσσιζῶ, canes inſtigo, ſeu incito, ſibilo quodam, &c Unde ἐσίσιγμα, canum inſtigatio; & ἐσίσιγξιν, canum in venatione incitamentum, &c. à verbo σίζω, id vide.

'Εσσινὴς, cui noceri poteſt, detrimento obnoxius; ſed in neut. τὸ ἐσσινὲς, noxium, damnoſum, &c. Unde etiam, ἐσσίνιος, inſidiator, clam lædere altos ſtudens; ab ἐπὶ, & σίνω, noceo: unde σῖνος, εος, τὸ, noxa, damnum, &c. Vide.

'Εσσιπτύμβος, f. part. ab Atr. fut. ἐσσιπτύμω, communiter, ἐσσιπτίσομαι, hinc f. part. ἐσσιπτισόμβος, Att. ἐσσιπτέμβος, Ion. versâ dipthongo ει in ου, fit, ἐσσιπτούμβος, abs

'Εσσιπτίζομαι, cibaria ſumo: ab

'Εσσιπτίζω, cibaria præbeo: f. ίσω, p. ἐσσιπτίκα, perf paſſ. ἐσσιπτίσμαι: ex ἐπὶ & σῖτος, frumentum.

'Εσσιπτισμὸς, οῦ, ὁ, cibaria, cibus, victus: à perf. paſſ. ſuper. verbi.

'Εσσίτεῖ, qui victus causâ alicui operam ſuam locavit; item ἐσσίτιος, idem; unde τὰ ἐσσίτια, cibaria, commeatus: item, viatica, viaticum ſumo, ſeu viaticor, &c. ab ἐπὶ, & σῖτος; V.

'Εσσιτεῖν, apud Heſych. exponitur incitare venatorum more, &c. ex ἐπὶ, & σίτω; id vide.

'Εσσίφλιον, irriſione dignum, deformem, turpe, &c. à Them. σιφλὸς, deformis: unde σιφλὸς, idem; id vide.

'Εσσκάζω, claudico. Them. σκάζω, idem.

'Εσσκέλκησις, ἡ, dicitur in re equeſtri, prima equi inceptio ad greſſus glomerandos; quum ſcil. pedes movere incipit, &c. à Th. σκέλος, εος, τὸ, crus, &c. V.

'Εσσκεπὴς, ſupernè tectus, locus opacus vel contectus, & à vento remotus, &c. ab ἐπὶ, & σκέπω, tego; unde σκέπη, ἡ, tegumentum, &c. V.

'Εσσκέπομαι, inviſo, viſito: f. ψομαι, p. paſſ ἐσσκεμμαι, recenſitus ſum: a. 2. ἐσσκεπόμην, ου, ἡ, luſtratus fui: a. 1. m. ἐσσκεψάμην, ω, ατο, a. 1. imperat. m. ἐσσκέψαι, άσθω, 2. pl. ἐσσκέψασθε, deligite, deſpicite, a. 1. m. ſub. ἐσσκέψωμαι, ῃ, ηται, ἐσσκέψωμαι: ex ἐπὶ & σκέπτομαι, circumſpicio, viſo.

'Εσσκέπω, ſupernè intego, & operio, intego, &c. à Th. σκέπω; id vide.

'Εσσκιδνάζω, f. άσω, p. ακα, farcio, inſtauro, inſterno: ex ἐπὶ & σκιδνάζω inſtruo. Th. σκιδνος, vas.

'Εσσκιδνὴ, ῆς, ἡ, inſtauratio, refectio: ab eod. Th.

'Εσσκιδνητὴς, οῦ, ὁ, inſtaurator; & ἐσσκευαστὴς, ὁ, inſtauratitius; redivivus, &c. ab ἐσσκευάζω; vide.

'Εσσκιεπτὸς, ὲς, ἡ, viſitatio, &c. ἐσσκιεπτὴν, ab ἐσσκιέπτομαι, quod vide.

'Εσσκιλώω, in tabernaculo habito: f. ώσω, p. ἐσσκιλώκα, a. 1. ἐσσκιλώσα, a. 1. ſub. ἐσσκιλώσω, ῃς, ῃ; ex ἐπὶ & σκιλὴ, tabernaculum.

'Εσσίσιλος, qui ſuper ſcena eſt aut ſit; item, ſub pellibus & in tentoriis habitans, &c. Item, ſubſtantivè, idem quod ἐσσκιλώνιον, τὸ, domicilium ſuper ſcena: item, ſuperior ſcenæ pars, &c. ab iiſdem.

'Εσσκιπτὴρ, cum impetu deferri, accurare, obtetari. Th. σκήπτω, cum impetu cado.

'Εσσκίπτω, & ἐσσκιρρίπτω; idem quod ἐνσκήπτω, innitor, incumbo, fulcio me, &c. à σκίπτω, nitor, innitor, &c. Unde σκιρρίπτω, idem; formatur enim ab eo, epenthesi ſyllabæ, ερ; quamvis, Euſt. σκήπτω, ex σκιρρίπτω, per Syncopen dicitradat.

'Εσσίσκηψις, ἡ, ipſa ingruendi & incumbendi actio; item, actio judiciaria, qua injuriarum aliquem accuſamus, &c. Sic dicitur etiam eloquium morientis; h. e. oratio qua aliquid à circumſtantibus petit aut mandat poſt mortem ſuam fieri, &c. Verbale à præced.

'Εσσκιάζω, obumbrare. Th. σκιὰ, umbra.

'Εσσίσκιασμὸς, obumbratio; regumentum, velamentum, &c. à præced. verbo. Item, ἐσσίσκιος, quem umbra protegit, umbrâ obtectus, umbroſus: unde dicuntur loca ἐσσίσκια, umbroſa, & in quibus, æſtate latent feræ, umbram captantes, &c. Item, ἐσσίσκιος βίος, vita umbratilis, ſeu, quæ ſub umbraculis agitatur, &c. ab ἐσσὶ, & σκιὰ, umbra.

'Εσσίσκοπα, ut ſcopum aſſequaris: adv. quod à σκοπὸς, ſcopus. Th. σκέπτομαι, circumſpicio.

'Εσσκόπει, conſidera, præſ. imperat. act. ab

'Εσσκοπέω, viſitationi vaco, proſpicio: f. ήσω, p. ἐσσκόπηκα: ex ἐσσὶ & σκοπέω, contemplor, video. Them. σκέπτομαι, f. ψομαι, circumſpicio, video: p. ἔσκεμμαι.

'Εσσκοπὴ, ῆς, ἡ, viſitatio: ab eodem Them.

'Εσσίσκοπος, ου, ὁ, EPISCOPUS, inſpector, præſes: ab ἐσσίσκοπος, præs, m. verbi ἐσσκιέπτομαι, circumſpicio; quod vide.

'Εσσκοπόω, gero epiſcoparum, epiſcopus ſum; epiſcopi munere fungor, &c. Item, ἐσσκοπωσεῖον, τὸ; habitatio epiſcopi, &c. à præced. ἐσσκοπὴ, & ἐσσκοπος.

'Εσσκοτέω, obtenebro. Th. σκότος, tenebræ.

'Εσσκότησις, εως, ἡ, obſcuratio, offuſio tenebrarum; item, caligo, &c. à præced. verbo.

'Εσσκυζώσαι, indignentur, 3. pl. ſub. m. verbi ἐσσκυζόμην: ex ἐσσὶ & σκύζομαι,

ξομαι, irritor: quod à κύων, κυνὸς, canis.

'Επισκυδίζειν, Scytharum more largiùs potare: a. 1. imperat. act. ἐπισκύδισον. a. 1. inf. act. ἐπισκυδίσαι. Th. Σκύθης, ου, ὁ, Scytha.

'Επισκυθρωπάζω, frontem contraho; à συνθρωπάζω; id vide.

'Επισυλιον, ου, τὸ, supercilium: ex ὀπὶ & σκυλίον, summa palpebra, cilium.

'Επισκώπω, irrideo dicteriis, Th. σκώπω, dicteriis utor: f. -ψω.

'Επισμῆ, Ion. pro ὀπισμᾷ, ab ἐπισμάω, idem quod σμάω, abtergo, detergo.

'Επισμυχερὴ, ῆς, ἡ, ærumnosa: ab ἐπὶ & μύχω, f. ξω, vasto, corrumpo.

'Επισος, æqualis; ab ἐπὶ, & ἴσος, idem.

'Επίσιος, adverb. æquè ac, vel perinde; ab ἐπισος.

'Επισυρίσσων, ουσα, ον, subsulto, velut ab animi deliquio palpitabundus, &c. nam Them. σαυίσσων, propriè, est palpitare, & tremere, more eorum qui morti obluctando animam efflant, &c. vide.

'Επισπόμενος, ὄμην, attraho: ἐπισπάω, 3. sing. præs. imperat. m. f. ἀσθω, a. 1. m. ἐπισπασάμην, ω, ατο; ex ἐπὶ & σπάω, traho.

'Επισυρῆρες, ων, οἱ· cardines ostii: à præced.

'Επίσπαστρον, ου, τὸ, laqueus, funis: tentorium velum quo aliquid ἐπισπᾶται, id est, attrahitur: ab ἐπισπάομαι, quod vide.

'Επίσπασις, ἡ, attractio, adductio, &c. Item, ἐπισπαστήριον, ὁ, attractor, seu instrumentum quo aliquid attrahimus, & adducimus, &c. ἐπισπαστὸς, ὁ; quem quis ipse sibi accersivit, & attraxit; ut, ἐπισπαστὸν ηακὸν; Odyss. ω, &c. Sic, ἐπισπαστικὸς, attrahendi vim habens, &c. omnia ab ἐπισπάω, attraho, & pass. ἐπισπάομαι, attrahor, &c. Vide præcedens, ἐπισπάομαι, in media voce.

'Επισπείρω, insuper sero, seu denuo semino: item, insero, insemino, seu, in in aliquo sero, &c. Unde ἐπισπορὰ, ἡ, & ἐπισπορία, ἡ, satio iterata; seu qua satis prioribus novum semen superinducitur, seu superseritur, &c. Item, insitio, satio alicujus in alio, &c. Sic, ἐπίσπορος, qui inseritur vel referitur, &c. à Th. σπείρω; id vide.

'Επίσπεισις, εως, ἡ, libatio. Them. σπένδω, libo: f. σπείσω.

'Επισπένδειν, infundere, libare: ab eodem Them.

'Επισπερχὴς, festinus. Them. σπέρχω, urgeo

'Επισπέρχω, urgeo: ab eod. Th.

'Επισπεύδω, propero, urgeo. Th. σπεύδω, festino: f. σω.

'Επίσπη, 3. singul. a. 2. sub. ab ἐπισπῶ, abeo: ab ἐπὶ & σπῶ, verbo Poët. pro ἕπω, sequor.

'Εσπίσσετο, comitetur, 3. sing. a. 2. opt. m. à verbo Poët. σπόμην, pro ἕπομαι· vide σπεῖο, sequere: hinc ἐπισπόμενος, part.

'Επισπονδὴ, fœdus, inducia; Thucyd. l. 5. à σπονδὴ; id vide.

'Επίσπορος, ἐπισπορία, & ἐπίσπορος; vide in ἐπισπείρω.

'Επισπορὴν, ης, ἡ, iterata satio: ab ἐπὶ & σπείρω, sero: fœm. -ειρῶ, p. m. ἔσπορα.

'Επισπουδάζω, festino, incito, instigo, &c. Unde ἐπισπουδαστὴς, ἔ, ὁ, accelerator, &c. à σπουδάζω; id vide.

'Επισπώμενος, η, ον, attractus, præs. part. m. ab ἐπισπάομαι, attraho. Th. σπάω, traho.

'Επίσπουδος, impetuosus, ingruens, incumbens, &c. est verbale ab ἐπισπεύω, insit. pro quo usit. ἐπισπέω, & ἐπισπίω, & ἐπισπεύω; idem quod σπεύω, & σπύω, insit. quæ vide.

'Επισταγμὸς, ἔ, ὁ, instillatio; ab ἐπισταλάζω, instillo, seu super instillo; undè particip. ἐπισταγεὶς, infusus; ut, in Diosc. lib. 1. ἐπισταγεὶς γάλακτι, lacti instillatus, &c. à Th. σταλάζω, stillo; undè σάγμα, τὸ, gutta, stilla; item, liquor qui stillatur, &c. vide.

'Εσταθῶν, nom. plur. ab ἐπίσταθμον, ου, τὸ, canthus, ferramentum illud curvum, quod ligno orbiculari rotæ affigitur, ne continua agitatione conteratur: ex ἐπὶ & σθμὸν, lignum orbiculare rotæ, quod à σείω, agito.

'Επίστω, Poët. & Dor. pro ἐπίστασαι, scis, nôlti, 2. sing. præs. ab ἐπίσταμαι, quod vide.

'Επισταδὸν, constanter, instanter, vel stando; (adv. ab ἐφίσταμαι, insto, &c. vide.) Item, scite, scienter, peritè; ab ἐπίσταμαι, scio, &c. V.

'Εσταθμα, τὰ, mansiones, stativa, &c. item,

'Επίσταθμος, ου, ὁ, mansionum curator: ex σταθμὸς, stabulum, statio. Th. ἵστημι, sto.

'Επισταθμεύω, stativa habeo, diversor: à præced.

'Επισταθμεία, ας, ἡ, diversatio: à priori.

'Επισταλάω, & ἐπισταλάζω, instillo; idem quod & pro ἐπιστάζω, id vide.

'Επίσταλμα, ατος, τὸ, mandatum, quod fit per epistolam; vulgo, commissio dicitur; item, ἐπισταλτικὸς, qui scribendis epistolis operam dat, &c. Utrumque ab ἐπιστέλλω, id V.

'Επίσταμαι, σαι, ται, peritus sum, scio, & in 1. plur. ἐπιστάμεθα, præs. part. ἐπιστάμενος, η, ον, sciens: imperf. ἠπιστάμην, σο, ατο, f. ἐπιστήσομαι· ex ἐπὶ & ἵσταμαι, vel ἴστημι, scio, factâ Epenthesi. lit. τ.

'Επιστάμενος, sciens, part. superioris, item superstans: vide ὀπίσθιος.

'Επισταμένως, scienter, adv. ab ὀπίσταμαι, quod vide.

'Επιστάντες, instantes, nom. pl. a. 2. part. act. ab ὀπισθε, ἀνῶ, verbi ἐφίστημι, insto, f. ὀπισήσω, p. ἐφέστηκα, a. 2. ἐπέστην, a. 2. sub. ὀπίστω· ex ὀπὶ & ἵστημι, sto.

'Επιστὰς, ἀσα, ὰν, a. 2. part. vide ὀπιστάντες.

'Εσταίσασι, 2. sing. præs. verbi ὀπίσταμαι, quod vide.

'Επίστασθαι, Ion. pro ἐφίστασθαι, suprà stare. Sic ὀπιστάμενος, Ion. pro ἐφιστάμενος, præs. part. pass. verbi ἐφίστημι, insto, quod vide, vel part. a. 2. m.

'Επισταία, ας, ἡ, inspectio, animadversio, curatio: &

'Επίστασις, εως, ἡ, idem. Th. ἵστημι, sto.

'Επισπὴν Ζεὺς, Jupiter stator; quod eum sublatis ad cœlum manibus Romulus orabat ut sisteret exercitum fugientem; Plut. in Rom. ab eod. Th.

'Επισταίω, fœmin. ήσω, p. ηκα, præsum: ab

'Επιστάτης, ου, ὁ, magister, præfectus: ab ἐφίστημι, præficio. Th. ἵστημι, sto.

'Επιστάτις, ιδος, ἡ, quæ curandis & administrandis negotiis præest, &c. Item, ὀπιστατικὸς, ἡ, ὁ; ad curatorem & præfectum pertinens, &c. Synes. de insomn. & ὀπιστατέω, idem quod ὀπιστατέω, ῶ, præfectus sum, epistatam ago: Undè, ὀπιστασία, ἡ, functio ὀπιστάτης, curatio, præfectura, &c. omnia ejusdem. Th. & comp. ab ἐφίστημι, id vide; quod ex ὀπὶ, & ἵστημι.

'Επίστατο, noverat, 3. sing. imperf. verbi ὀπίσταμαι, quod vide.

'Επιστατοῦντες, nom. pl. part. præs. verbi ὀπιστατέω, præsum, præfectus sum: ab ὀπὶ & ἵστημι, sto.

'Επισταχόω, augeo vel augeor, in modum plantatarum spicarum, &c. ab ὀπὶ, & & στάχυς, υος, ὁ, spica: undè σταχυόομαι, ώμην, spicor; i. e. spicam protrudo; vel in spicam evado, &c.

'Επιστέατα, Ion. pro ὀπίσθια, 3. pl. ab ὀπίσθιος· quod vide.

'Επιστέλλω, scribere, a. 1. inf. act. ab

'Επιστέλλω, mitto: f. ὀπιστελῶ, p. ἐπέσταλκα. a. 1. ἐπέστειλα, p. m. ἐπέσταλα· ex ὀπὶ & στέλλω, mitto.

'Επιστέυετο, 3. sing. imperf. pass. verbi πιστεύω, credo: f. εὐσω· quod à πίστις, fides. Th. πείθω, persuadeo.

'Επιστεύθη, commissum erat, 3. sing. a. 1. pass. ab eod. verbo.

'Επιστεφὴς, ές, ὁ, ἡ, coronatus: ab

'Επιστέφω, corono. Them. στέφω, corono: f. -ψω.

'Επιστέωνται, sciant, Ion. pro ὀπίστανται· vide ὀπίσταμαι.

'Επίστη, scis, Att. pro ὀπίστασαι, 2. sing. præs. ind. ab ὀπίσταμαι, quod vide.

'Επίστηθι, ήτω, insta, a. 2. imperat. ab ἐφίστημι, insto, quod vide, vel ὀπιστάντες.

'Εστήμια, τὰ, columna quæ erigi defunctis solet, stola sepulchralis, &c. Item ὀπίστημος, cunctatrix, cogitabunda, hæsitans, &c. Utrumque ab ἐφίστημι; V.

'Επιστήμας, dat. pl. ab

'Επιστήμη, ης, ἡ, scientia, peritia, ars: ab ὀπίσταμαι, scio. Th. ἴστημι, idem.

'Επιστήμων, ονος, ὁ, ἡ, scientiâ præditus: ab eod. verbo, & Th.

'Επιστημόνως, scienter, peritè, scitè, & in superlativo gradu, ὀπιστημονέστατα, doctissimè, &c. Item, ὀπιστημοσύνη, scientia, peritia; ὀπιστημονικὸς, cui scientia inest, scientia præditus, &c. Item, apud Arist. in Poster. Anal. dicitur scientiæ cujusq; proprius, & scientiæ efficiens, &c. Undè adv. ὀπιστημονικῶς, peritè; (cui oppon. ἀμαθῶς,) scienter, &c. omnia ab eod. etiam verbo & Th.

'Επιστημοσύνη, ἡ, peritia, scientia, &c. ejusdem itidem Th. & comp.

'Επιστῶναι, instare, a. 2. inf. ab ἐφίστημι, superstо, incumbo. Th. ἵστημι, sto.

'Επιστηρίζω, confirmo: f. ίξω, & ιῶ, Att. p. ἐπιστήρικα, a. 1. ἐπεστήριξα· ex ὀπὶ & στηρίζω, firmiter statuo.

'Επιστήσει, scies, 2. sing. f. 1. m. ab ὀπίσαμαι,

σαμαι, quod vide.
'Επιστος, ε, ὁ, cadens sub ὀπτάμαι, i. e. scientiam, &c. Unde in neut. τὸ ὀπιστὸν, est, id quod scitur, &c. ab ὀπίσαμαι, scio, & Th. ἴσημι, idem.
'Επιστόν, sciendum est; ab eodem verbo & Themate.
'Επίστιος, Ion. pro ἐφέστιος, domicilium: &
'Επίστιος, Ion. pro ἐφέστιος, domesticus, incola: ab ἐπὶ & ἑστία, focus, lar.
'Επιχάομαι, accedo, eo; idem quod ὀπιζάνω, adeo, accedo; à Th. σείχω, eo, vado, &c. V.
'Επιχθίσσειν, Ion. pro ἐπισθόω, seu ἐπισθέειν, imperf. act. verbi ὀπιθέω, pro ὀπιθομέω, irrideo, contumeliâ afficio: ex ὀπὶ & σόμα os.
'Επιχλάδδω, adv. ornatè, succinctè: ex ὀπὶ & στέλλω, mitto: item orno: f. στελῶ, p. ἐσταλκα, a. 1. ἔστειλα, p. m. ἔσταλμαι.
'Επιστολὴ, ῆς, ἡ, EPISTOLA: ab ejusd. verbi præt. m.
'Επιστολικὸς, ὴ, epistolaris, à præced.
'Επιστόλιον, τὸ, parva seu brevis epistola, epistolium; Plur. Item, ὀπιστολεῖς, ἑῶν, ὁς epistolarum scriptor, vel magister: item, tabellarius, seu tabellio, &c. Sic dicitur etiam vicarius navarchi, qui vicem gerit ejus qui toti classi præfectus est, &c. Item, ὀπιστολιμαῖος, ὁ, ἡ; idem quod ὀπιστολικὸς, epistolaris; ut καταγγελίαι, ὀπιστολιμαῖοι, quæ fiunt per epistolas, &c. omnia ab eod.
'Επιστολιαφόρος, vel ὀπιστολιφόρος, qui epistolas fert, tabellarius, tabellio, &c. ab ὀπιστολὴ, vel ἐπιστέλλειν, & φορὸς, ferens, à φέρω, fero.
'Επιστολοειδὴς, ἐς, ὁ, ἡ; epistolæ similis, &c. ab ἐπιστολὴ, & εἶδος, τὸ; V.
'Επιστομίζω, os obtburo: f. ίσω, p. ἐπεστόμικα· ex ἐπὶ & στόμα, os, oris.
'Επιστόμιον, ὁ, τὸ EPISTOMIUM: ab eod. Them.
'Επιστόμισμα, τὸ; (idem quod ἐπιστόμιον) obturamentum, obstaculum, obex; præpedimentum, & velut frænum, &c. à præced. verbo ἐπιστομίζω.
'Επιστρατεύω, expeditionem suscipio adversus: ex ἐπὶ & στρατεύω, exercitum educo. Th. στρατὸς, exercitus.
'Επιστρατίη, ης, ἡ, Ion. pro ἐπιστρατεία, militaris expeditio adversus aliquem: à præced. verbo.
'Επιστρατοπεδεύω, castra moveo adversus, exercitu infesto, invado, &c. à στρατοπεδεύω, quod vide in στρατόπεδον.
'Επιστρεπτὸς, ἐῖσα, ὸν, in gen. ἐπιστρεφτέον, a. 2. part. pass. ab ἐπιστρέφω, converto. Them. στρέφω, verto: f. ψω. p. ἔστροφα, a. 2. ἔστραφον, p. m. ἔστροφα.
'Επίστρεφε, præt. imperat. act. &
'Επιστρέφεται, 3. sing. præs. pass. ab ἐπιστρέφω; quod vide.
'Επιστρεφίως, Ion. & Poët. accuratè, fraudulenter: ab
'Επιστρέφω, converto: f. ψω, p. ἐπέστροφα. a. 1. ἐπέστρεψα, a. 1. imperat. ἐπίστρεψον, άτω. a. 1. sub. ἐπιστρέψω, ης, η, a. 1. inf. ἐπιστρέψαι, a. 1. part. act. ἐπιστρέψας, αντος. a. 2. pass. ἐπεστρέφθω, ης, η, converti me: a. 2. imperat. pass. ἐπιστράφητι, ήτω. a. 2. sub. ἐπιστραφῶ, a. 2. part pass. ἐπιστραφεὶς, ἐῖσα, ὲν. p. m. ἐπέστροφα. Th. στρέφω, verto.
'Επιστρέψαι, a. 1. inf. act. ab ἐπιστρέφω, converto; quod vide.
'Επιστρέψαντα, advertentem, acc. sing. a. 1. part. act. ejusd. verbi.
'Επιστρόγγυλος, in rotundum inclinatus; subrotundus seu turbinatus, &c. Item, ἐπιστρογγύλλω, in globum vel turbinem rotundo, &c. à Them. στρογγύλος, rotundus.
'Επιστροφάδδω, adv. huc illuc se convertendo, fortiter: &
'Επιστροφὴ, ῆς, ἡ, conversio: à præt. m. ἐπέστροφα, verbi ἐπιστρέφω, quod vide.
'Εσίστροφος, ος, ὁ, ἡ, qui versatur inter; item flexuosus: à præced.
'Επιστρωννύω, insterno: ex ἐπὶ & στρωννύω, sterno: f. στρώσω, a. 1. ἔστρωσα. Th. στρῶ, sterno.
'Επιστροφάω, versor in, oberro, obeo; Od. p. ab ἐπὶ, & στροφάω; V.
'Επισύλιον, τὸ, trabs aut lapis qui supra columnas ponitur; Plut. in Pericle; ab ἐπὶ & σύλον, columna, &c. V.
'Εσίσω, sciebas: per contract. pro ἐπίσαο, Ion. ex ἐπίσασο, 2. sing. imperf. ἐπισάμην, σο· ab ἐπίσαμαι, scio. Th. ἴσημι, scio.
'Επισώστρο, pacti sunt, 3. pl. a. 1. m. verbi πίσ-ω, fidem exigo, quod à πίστις, fides. Th. πείθω, persuadeo.
'Επισύλλυψις, superfœtatio; ab ἐπὶ, & σύλλυψις, ἡ, comprehensio, complexio, &c. vi. est verbale, à συλλαμβάνω; quod vide.
'Επισυμβαίνω, q. d. super accido, insuper accido, insuper accedo, postea accido, &c. Ut qualitas substantiæ, &c. (ab ἐπὶ, & συμβαίνω; id vide.) Unde ἐπισυμβεβαίνον, τὸ, quod contigit, &c.
'Επισυμμαχία, jus contrahendi societatem mutuo, &c. ab ἐπὶ, & συμμαχία; id vide.
'Επισυναγαγεῖν, a. 2. inf. act. ab
'Επισυνάγω, congrego, cogo: f. ἐπισυνάξω. p. ἐπισυνῆχα. a. 1. ἐπισυνῆξα. a. 1. inf. ἐπισυνάξαι, a. 2. act. Att. ἐπισυνήγαγον, a. 2. inf. ἐπισυναγαγεῖν, perf. pass. ἐπισυνῆγμαι, perf. part. pass. ἐπισυνηγμένος, η, ον, a. 1. pass. ἐπισυνήχθω. a. 1. part. pass. ἐπισυναχθεὶς, εῖσα, έν. Ex ἐπὶ, συὶ & ἄγω, ago.
'Επισυναγωγὴ, ῆς, ἡ, congregatio: à præc.
'Επισυνάπτω, coagmento, conjungo: ex ἐπὶ & συνάπτω, idem. Them. ἅπτω, necto.
'Επισυναχθεισῶν, gen. pl. f. g. ab ἐπισυναχθεῖσα, ης, ἡ, a. 1. part. pass. f. g. ab ἐπισυνάγω, cogo; quod vide.
'Επισυνδίδωμι, invalesco, accresco, &c. à συνδίδωμι, q. d. simul do; do unum in locum: item, congrego, &c. à δίδωμι, &c.
'Επισυνίειμι, insuper convenio in unum: unde ἐπισυνίοντες, supervenientes, &c. à συνειμι, conversor, unà sum, &c. id vide; item, coëo, congredior, concurro, &c. à συὶ, & εἶμι, eo, &c. V.
'Επισυνηλυθὼν, perf. part. pass. f. g. ab eod. Th.
'Επισυρίσαμαι, conspiro, insurgo in aliquem: Vide ἐπισύσσαμαι.
'Επισυμβαίνω, simul occurro: ex ἐπὶ, συὶ & τρέχω, curro: f. δραμοῦμαι, a. 2. ἔδραμον. p. m. δέδρομα.
'Επισύρομαι, (idem quod ἐπισεύομαι) incitor, impellor: Hom. Il. ά; item: cum impetu supervenio, irruo, &c. Il. φ. à σύρομαι, inusit. pro σεύομαι, à σεύω, & σύω, &c. quæ vide.
'Επίσυρμα, τὸ, id ipsum quod aliquis post se trahit; seu vestigium corporis tractim se agentis, h. e. reptantis: Item, ἐπισυρμάδες τι ποιεῖν; quasi, tractim, & languidè, item, dissolutè, incondite, incompositè, remissè, sensim aliquid facere, &c. Utrumque à sequente.
'Επισύρω, traho post me; item ambage verborum, rem de quâ agitur, implicare, neque cardinem causæ attingere. Them σύρω, traho.
'Επισύσσαπις, εως, ἡ, coitio, agmen: ex ἐπὶ & σωίζημι, conflo, ad defectionem sollicito. Th. ἴσημι, sto.
'Επισφαγιάζομαι, immolo seu macto super, immolo post, &c. Item, ἐπισφάζω, vel ἐπισφάττω; idem, jugulo seu macto super, vel simpliciter, jugulo, macto, trucido, &c. Plut. in fab. Unde ἐπισφαγεὺς, jugulator, mactator, &c. à σφάζω, seu σφάττω; V.
'Επισφαλὴς, ές, ὁ, ἡ, periculosus, lubricus: ex ὀπὶ & σφάλλω, supplanto.
'Επισφατῶν, perniciosus, exitialis, &c. Item, exponitur, culpandus, abjectus, &c. est, per pleonasmum τῶν, σ, ab ὀπὶ & φάω, occido: undè φατὸς, occisus, mortuus, &c. Vel, à φάω, dico; undè φατὸς; vide.
'Επισφάττω, vide in ὀπισφαγιάζομαι.
'Επισφῆτης, ου, ὁ; remex, &c. ab ὀπὶ, & σφέλας, τὸ, scabellum: item, sedes remigum in navi, &c. vide.
'Επισφραγίστης, obsignatio: item, ὀπισφραγιστὴς, qui sigillum imprimit, obsignator, &c. Utrumque verbale, ab ὀπισφραγίζω, idem quod σφραγίζω; id vide.
'Επισφύριον, ου, τὸ, fibula ocreæ: ex ὀπὶ, suprà, & σφυρὸν, malleolus pedis. Th. σφύρα, malleus.
'Επισφύρωτος, ocreatus; ejusd. Th. & comp.
'Επιτάζω, in superiore parte sacrificio; seu cultro aperio; à Th. τάζω; id vide.
'Επίτεχε, cohibe, præs. imperat. act. ab ἐπίτεχω, quod ab ἴτεχω, pro ἴτεχω. habeo.
'Επιτεχέδην, propè, &c. idem quod τεδὸν, continuò, &c. id vide.
'Επιτεχέειν, Ion. ab ὀπιτεχεῖν, a. 2. inf. vide in ὀπιτέω.
'Επιτεχέδω, idem quod τέδω, habeo: à Th. ἴτεχω, idem; quod vide.
'Επίτεχε, Ion. pro ὀπίτεχε, a. 2. imperat. me ὀπίτεχες, a. 2. imperat. act. ὀπιτεχέμεν, a. 2. part. m. ὀπιτεχὼν, a. 2. part. act. ὀπιτεχεῖν, a. 2. inf. act. ab eod. verbo & Them.
'Επιτεχέως, adv. deinceps, ordine: q. ab ὀπίτεχω, idem quod ἐπέχω, inhibeo. Th. ἴτεχω, habeo.
'Επίτεχεσις, retentio, inhibitio, repressio, remora, &c. Idem quod ἐποχὴ; ut, πνεύματος ὀπίτεχεσις, spiritus retentio, &c. Item, pro mora; Item, ὀπιτεχεσία, ἡ, prætextus; Od. φ. Item, occasio, mora, &c. Item, ὀπιτεχέσιες; (idem quod ἐφεσπικὲς) inhibendi & reprimendi vim habens, &c. omnia ab ὀπιτέχω,

id vi. & hoc ab ὀπίζω; cohibeo, reprimo, inhibeo, &c. ab ὀπὴ, χέα; vel ἴσχω, &c. quæ vide.

'Επιχἀζω, in superficie scindo, vel infindo, incido, &c. Item, ὀπιχίδες dicuntur cunei quibus immissis aliquid finditur aut distinetur, ne fissura coeat, &c. Sic, ὀπιχίδιον, idem, cuneus, &c. à Th. χίζω; id vide.

'Επιχαίνω, arefacio, extenuo, &c. Undè, ὀπιχανταῖν, arefacere oportet, seu extenuare, &c. ab ἰσχαίνω, idem, Th. ἰσχύς.

'Επιχολὴς, otiosè, ἀνεφλυάνως, Suidas; sed legendum potius videtur separatim, ὀπὶ χολὴς; vide χολή.

'Επιχράμπτω, tenens, a. 2. part. m. vide ὀπέχω.

'Επιχρἀω, invalesco, magis ac magis urgeo: imperf. ὀπίχρων, ες, ε, f. ύσω, p. ὀπίχρυκα, a. 1. ὀπίχρυσα. Ex ὀπὶ & ἰσχύω, valeo. Th. ἰσχὺς, robur.

'Επιχώω, adnibens, a. 2. part. act. ab ἐπέχω. Th. ἔχω, habeo: f. ἔξω, p. ἐσχηκα, a. 2. ἔσχον, imperf. εἶχον.

'Επίσωμος, corpulentus, torosus, &c. Undè, ὀπισωματόω, idem quod σωματόω, ῶ, corpus esse facio; corporeâ naturâ induo, &c. Undè, ὀπισωματῶσθαι, in corpus coalescere, incorporari, &c. (Th. σῶμα, vide.) Item, ὀπισωμότερον, corpulentius, crassius, &c. compar. ab ὀπίσωμος.

'Επίσχω, cohibeo, reprimo, inhibeo; (idem quod, & prior, ἐπέχω) ab ὀπὶ, & ἴσχω; quod vide.

'Επισωρεύω, coacervo: f. εύσω, p. ὀπισωσώρευκα. Ex ὀπὶ & σωρεύω, cumulo. Them. σωρὸς, acervus.

'Επίσωλες, τὰ dicuntur ferramenta curva, quæ extrinsecùs ligno illi quod σῶλον dicitur; imponuntur ne ipsum lignum deteratur continua agitatione; i. e. κατὰ τὸ ὡθεῖ τὸ ἀνέμου σιδηρεῶν; Poll. lib. 2. c. 14. proeo, Poëticè, dicitur ἐπίσωλες; ut Il. ε', & ψ'. Vide. σῶλον.

'Επιταγὴ, ῆς, ἡ, imperium, præceptum: ab ὀπιτάσσω, impero; quod vide.

'Επίταγμα, ἀτος, τὸ, subsidiaria cohors; item mandatum: ab eod.

'Επίτηδες, Ion. pro ὀπίτηδες, adv. ab ὀπίτηδες, idoneus.

'Επιτακτὴρ, ῆρος, ὁ, præfes, præfectus, &c. Item, ὀπτακτικὸς, ὴ, ὸν, imperatorius, imperiosus, ad imperium pertinens, &c. Undè, ὀπτακτικὴ, scil. ἐπιστήμη, scientia imperandi, &c. & ὀπτακτικῶς, imperiosè, seu pro imperio, &c. omnia à seq. nomine, & verbo: undè etiam, ὀπτακτοι, dicuntur triarii & subsidiarii milites, qui collocati sunt, ut laboranti parti in acie succurrant, &c. à sequit. ὀπτακτὸς, &c. V.

'Επίτακτος, imperatus: ab ὀπτάσσω, quod vide.

'Επιτάμνω, Ion. pro ὀπτέμνω, incidere. Th. τέμνω, feco.

'Επιτἀδ, adv exponitur, breviter, compendiarii; ab ὀπτάσσω: id vide.

'Επίταξις, εως, ἡ, imperatum, jussum: ab ὀπτάσσω; quod vide.

'Επιταράττω, interturbo, interpello. Th. ταράττω, -ασσω, turbo: f. ξω.

'Επιτάρροθος, ὁ, ἡ; adjutor, pro ἐπίρροθος, idem: ex ἐπὶ & ῥόθος, undarum strepitus.

'Επιτάσσω, vel -τἀω, colloco, impero: fœmin. ξω. præfert. part. ἐπιτάσων, ουτος: ex ἐπὶ & τάσσω, ordino: fœmin. ξω. p. τέταχα: a. 1. ἔταξα. p. m. τέταγα, undè ἐπιταγὴ, supra.

'Επίτασις, intensio, seu intentio, &c. (hinc opponitur ἄνεσις; ut, ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν, in fidium extensionem & remissionem: item, ἐπίτασις ὠρθυμίας, libidinis intemperantia, &c. Item, Metaphoricè, exaggeratio, amplificatio, vehementia, &c. est etiam pars quædam fabularum, &c. Sic etiam, ἐπιτατικὸς, intendendi, & augendi, vim habens; quasi intensivus, &c. Utrumque, ab ἐπιτείνω: id V.

'Επιτάφιος, ς, ὁ, ἡ, funebris: ex ἐπὶ & θάπτω, sepelio: a. 2. ἔταφον.

'Επιτάφιος λόγος; q. d. superfepulchralis: i. e. funebris oratio, &c. Sic, ἐπιτάφιος ἀγὼν, certamen munusque editum in alicujus funere; ludus sepulchralis, &c. ἐπιτάφιον δεῖπνον, funebre epulum, &c. ἐπιτάφιον ἔπος, carmen funerale, &c. Vide sequens ἐπιτάφιος.

'Επιταχύνω, accelero: à ταχύνω, idem: fœmi in. ωῶ. Them. ταχὺς, celer.

'Επιτέρσω, restinguo; ut, ἀυχμὸν ἐπιτέρσων, aridum squalorem restinguens, &c. à Th. τέρσω; V.

'Επιτεθυασμένως, afflatu, seu cum afflatu numinis, &c. est adverb. à participio præt. perf. pass. verbi ἐπιθυάζω; quod vide.

'Επιτεῖλαι, a. 1. inf. act. &

'Επιτείλας, qui jussit, a. 1. part. act. &

'Επίτειλον, a. 1. imperativ. act. ab ἐπιτέλλω, mando, jubeo. Them. τέλλω, inus.

'Επιτείνω, intendo: ex ἐπὶ & τείνω, tendo: f. τἀω. p. τέτακα.

'Επιτειχίζω, muro cingo, excitato muro oppugno: ex ἐπὶ & τειχίζω, murum struo: f. ίσω. Th. τεῖχος, murus.

'Επίτειχισμα, ἀτος, τὸ, propugnaculum adversus aliquem: à præced.

'Επιτειχισμὸς, idem quod ἐπιτείχισις, εως, ἡ, muri extructio: item, idem quod ἐπιτείχισμα, præced. Vallum murale, &c. V.

'Επίτεκνος, fœcundus, &c. ἐπίτεκνοι γυναῖκες, mulieres quæ tandem pariunt, &c. a τέκνον; id vide.

'Επιτελεσθέντα, acc. sing. a. 1. part. pass. à perf. pass. ἐπιτετέλεσμαι, a. 1. pass. ἐπετελέσθην: ab

'Επιτελέω, ῶ, ἐίς, εῖς, perago, exfequor: f. έσω, a. 1. ἐπετέλεσα, absolvi: ex ἐπὶ & τέλος, finis.

'Επιτελὴς, έος, ές, ὁ, ἡ; absolutus, perfectus: Vide ἐπιτελέω.

'Επιτέλλω, Ion. pro ἐπιτέλλω, præs. imperat. pass. ab

'Επιτέλλομαι, ν, εται, exorior: & Poët. pro ἐπιτέλλομαι, impero: hinc ἐπιτελλομήναων, exortientium, gen pl. Æol. part. præs. f. g. pro ἐπιτελλομένων. Th. τέλλω, inus.

'Επιτέμνω, incido, concido, peculiariter id quod in nimiam excreturum erat longitudinem, brevius reddo, abbrevio, &c. à Th. τέμνω; V.

'Επίτηξ, κος, ἡ, pro ἐπίτηκος, parvi vicina: ex ἐπὶ & τήκω pario: f. τήξομαι. p. τέτηκα.

'Επιτερατεύομαι; prodigiosè affingo, & effabulor; Paus. in Arcad. à τερατεύομαι; V. in Th. τέρας.

'Επιτέρμων, qui terminis seu limitibus præest; ut, ἐπιτέρμων ἐρωῆς; Hesych. dicitur ἀπὸ τῶ τέρματος, i. e. à limite, undè etiam, limitaneus: vide Th. τέρμα, à quo, τέρμων, extremus, ultimus, & τερμιεὺς, terminalis, &c.

'Επιτερπέστερον, jucundius, comparativ. ab

'Επίτερπὴς, έος, ὁ, ἡ, jucundus. Th. τέρπω, delecto: f. ψω.

'Επιτέρπομαι, oblector: ex ἐπὶ & τέρπω, delecto: f. ψω.

'Επιτερπόμενος, præsent. præcedentis part.

'Επιτερπῶς, jucundè, suavi er, ita ut delectationi sit, alac i er, &c. ut ἐπιτερπῶς ψάλας, qui suaviter cecinit, &c. ab ἐπιτερπὴς; V. & ἐπιτέρπω oblecto, &c.

'Επιτεταμμένως, intensè, vehementer; valide, est adv. à particip. perf. pass. verbi ὀπτείνω; id vide.

'Επίτευγμα, & ὀπίτευξις, idem cum ὀπτυχία, adeptio, successus, acquisitio, lucrum quod accedit, reditus, proventus, &c. Item, ὀπιτευκτικὸς; Voti compos, qui assequitur, vel assequi solet, id ad quod contendebat, successu non carens, &c. (idem quod ὀπτυχὴς) utrumque à verbo ὀπτυχάνω; id vide; à quo etiam, est, ὀπιτεύξμενως, felici successu, feliciter, &c. adv. a participio, perf. pass. ejusdem verbi.

'Επιτέταται 3. sing. perf. pass. ab ὀπτείνω, intendo, contendo: f. νῶ, p. ὀπιτέτακα. Th. τείνω, tendo.

'Επιτέτραπται, commissum est, 3. sing. perf. pass. &

'Επιτετραφάται, Ion. pro ὀπιτετράμμενοί εἰσι, 3. pl. perf. pass. ὀπιτέτραμμαι, verbi ὀπιτρέπω, committo curæ alicujus. Th. τρέπω, verto: f. ψω. p. φα. p. m. τέτραμμαι.

'Επιτεχνόομαι, machinor, excogito, comminiscor, molior, &c. Undè ὀπιτέχνησις, ἡ, machinatio, adinventio, commentum, inventum, solertia, &c. Item, ὀπιτεχνητὸς, artefactus, artificialis, &c. à τεχνόομαι; id vide.

'Επιτεχνολογέω, ῶ, arte & methodo traditis aliquid adjungo, artificiosè disserendo; à verbo τεχνολογέω, de arte disfero; quod à τεχνολόγος, qui de arte, vel artificiosè loquitur, à τέχνη, & λόγος, &c. hæc vide.

'Επιτήδεια, & Ion. ὀπιτήδεα, apta, nom. pl. n. g. Item,

'Επιτηδειότης, ήτος, ἡ, opportunitas, & habilitas; item, promptitudo, convenientia, accommodatio, &c. à sequente.

'Επιτήδειος

'Επιτήδειος, ος, ον, idoneus, commodus, opportunus. Th. ὀπιτηδής, idem.
'Επιτήδεος, idoneus, &c. pro præced.
'Επιτηδές, Ion. adv. de industriâ: ab ὀπιτηδής, aptus.
'Επιτήδευμα, ατος, τὸ, studium, institutum: item,
'Επιτήδευσις, industria, artificium, &c. Idem quod præcedens ὀπιτήδευμα; item, ὀπιτηδευτός, excultus, artificialis, &c. Omnia tria, à seq. & ejusd. Th.
'Επιτηδεύω, εις, ει, datâ operâ aliquid facio: operam do: f. εύσω. a. 1. ὀπιτήδευσα quod &
'Επιτηδίως, accuratè, Ion. pro ὀπιτηδείως ex ὀπιτήδειος: aptus: ab
'ΕΠΙΤΗΔΗΣ, έος, ὁ, ἡ, idoneus, aptus.
'Επιτήθη, ης, ἡ, abavia; patris aut matris avia, seu matertera; à τήθη, ἡ, id vide.
'Επιτήκειν, liquefactum infundere. Th. τήκω, liquefacio.
'Επιτηρέω, conservo. Th. τηρέω, servo. f. ήσω.
'Επιτηρήσας, a. 1. part. act. superioris verbi.
'Επιτήρησις, εως, ἡ, animadversio; observatio, &c. Item, ὀπιτηρητικὸς, qui observat; item, insidiosus, vel, insidiator, &c. Utrumq; à verbo præced.
'Επιτιθέασι, Ion. pro ὀπιτιθεῖσι, 3. pl. præs. ind. act. &.
'Επιτίθει, pro ὀπιτίθεσι, præs. imperat. à seq.
'Επιτίθημι, impono; ὀπιτίθει, præs. imperat. act. pro ὀπιτίθεσι, quasi ab ὀπιτιθέω. f. ὀπιθήσω. p. ὀπιτέθηκα. a. 1. ἐπέθηκα. a. 2. ἐπέθον. a. 2. imperat ὀπιθές, έτω. a. 1. pass. ἐπιτεθῆναι. a. 1. sub. pass. ὀπιτιθῶ, ῇς, ῇ, f. m. ὀπιθήσομαι, ῃ, εῖ, a. 2. m. ἐπιθέμην, σο, το. Th. πίθημι, pono.
'Επιτίθης, ῇς, 2 & 3. sing. præs. sub. act. vide ὀπιτίθημι.
'Επιτίκτω, insuper pario; item, simpliciter, partum edo. Th. τίκτω, Vi.
'Επιτίτθη, ης, ὁ, infans, adhuc lactens, idem quod τιτθάζων, sed legendum potius ὀπιττίτθη, nam πίτθη, mamma, sic etiam scribitur.
'Επιτμᾶ, 3. sing. præs. ind. &
'Επιτμᾷς, 2. sing. sub. præs. ab
'Επιτμάω, ῶ, pretium augeo, item objurgo, cum dat. imperf. ἐπέτμων, ων. f. ήσω. p. ὀπιτέτμηκα. a. 1. ἐπέτμησα. a. 1. imperat. act. ὀπιτμησον, άτω. a. 1. opt. ὀπιτμήσαιμι, ως, αι ex ὀπὶ & τίω, honoro.
'Επιτμήσαιμεν, 1. pl. a. 1. opt. act. præced. quod vide.
'Επιτμήσιν, dat. pl. ab
'Επίτμησις, εως, ἡ, increpatio: &
'Επιτμία, ας, ἡ, increpatio: &
'Επίτιμον, mulcta, pœna; ab ὀπιτιμάω, increpo; quod vide.
'Επίτιμημα, id quod alicui vertitur vitio, quod in aliquo reprehenditur & taxatur, &c. Item, ὀπιτιμητὴρ, ὀπιτιμητὴς, & ὀπιτιμήτωρ: reprehensor, increpator, censor; castigator, vindex, adjutor, &c. Sic etiam, ὀπιτιμητέος, increpandus, incessendus; & ὀπιτιμητικὸς, ad reprehensionem pertinens; reprehensorius, increpatorius; objurgatorius; mordax, &c. (Unde in neut. ὀπιτιμητικὸν σᾶ, tua increpatio &c.) & aliquando, passivè, reprehendendus, utpotè, criminosus, &c. Omnia ab eod. præced. verbo.
'Επιτιμῶ, qui in honorem alicujus fit; ad honorandum aliquem institutus, &c. In qua etiam significatione ὀπιτίμιος, occurrit; pro statu scil. certis justo, atq; integro; cujus fama atq; existimatio illæsa est nec ullâ infamiâ notata, &c. Item, ὀπίτιμος, cui ad honores accedere licet, seu, cui honos suus salvus est & integer, &c. ab ὀπὶ & τιμὴ, id vide.
'Επιτιμῶνται, reprehenduntur, 3. pl. præs. pass. &
'Επιτιμῶντας, acc. pl. part. præs. ab eod. Them.
'Επιττὶτθη, ης, ἡ, idem ac ὑπαττὶτθη, lactens. Th. πιτθὸς, mamma.
'Επιτρέχω, & ὀπίτημι, perpetior, perfero; idem quod τλάω, & Th. ταλάω, quæ vide.
'Επιτρήγω, & ὀπιτρήσω, incido, concido; amputo, abbrevio, &c. Idem cum, & ab, ὀπιτέμνω, id vide.
'Επιτρωτὸ, vel divisim ὀπὶ τὸ ἀυτὸ, adv. eodem loco, simul, adhæc. Them. ἀυτὸς, ἡ, ὁ, ipse.
'Επίτροκος, ὁ, ἡ, partui propinqua. Th. πίκτω, pario. p. m. τέτροκα.
'Επιτολὴ, ῆς, ἡ, Ion. pro ἐντολὴ, mandatum. Th. τέλλω, mando.
'Επτολμᾶν, sustinere, præs. inf. act. ab
'Επιτολμάω, audeo. f. ήσω. Th. τλήμων, audacia.
'Επιτομὴ, ῆς, ἡ, amputatio, EPITOME, compendium. Th. τίμνω, seco. p. m. τέτομα.
'Επίτομος, incisione, seu, præcisione brevior factus; præcisus; abbreviatus, &c. Ut, ὀπίτομα ξύλα, ligna sunt curta & brevia lectura; secamenta, vocat Plin. Item, brevior factus, i. e. in compendium redactus; brevis, compendiarius; ut, ὀπίτομος ὁδός; apud Phil. de vita M. l. 1. à verbo ὀπιτέμνω, & Th. τίμνω, Vi.
'Επίτονος, scil. ἱμὰς, lorum quo aliquid intenditur; & specialiter, funis, seu, rudens, qui à summa mali parte in puppim tentus, malum firmat; Od. μ. Item, ὀπιτόνιον, τὸ, instrumentum, quo chordæ funesq: intenduntur; verticillum, seu vertibulum, quo intenduntur nervi fidesq; ὀτατῆρ ὀργάνων; & Metaphoricè, amplificatio; Plur. sunt ab ὀπιτείνω, id vide.
'Επιτοξάζομαι, in aliquem arcum intendo, ex ὀπὶ & τοξάζομαι, idem. Them. τόξον, arcus.
'Επιτοξὶς, crena, & concavum illud cui imponitur sagitta; ab eod. Th.
'Εωιτοπίζω, idem quod ἐντοπίζω, in loco & sede mea me contineo; sedem non muto, &c. (Vide etiam sequentem vocem) ab ὀπὶ & τόπος, locus, &c. Vi.
'Εωιτοπλεῖσον, ut plurimùm; ὀπὶ τὸ πλεῖσον; sic. ἐωιτοπολὺ, plerumque, magna ex parte; h. e. ὀπὶ τὸ πολύ; item, ἐωιτοσσότον; tantisper: pro ὀπὶ τοσοῦτον. Vide πλεῖος, πολὺς, & τοσοῦτος.
'Εωιτυχὰς, si codex sanus, part. a. 1. act. ab ἐπιτυχέω. f. ήσω, a. 1. ἐπέτυχον. a. 1. part. ἐωιτυχήσας, Æol. & gem. ας. & per Sync. ἐωιτύχσας. vide πεσὼν. Vel est a. 1. part. act. Æol. formatum ab ἐωιτοπίζω. f. ίσω. a. 1. part. ἐωιτοπίσας, & Æol. & Poët. ἐωιτοπίσσας, & per Sync. ἐωιτόσσας, ἐπιτοπίζειν, alicub. in aliquem incidere, eumq; nancisci.
'Εωιτεχνοφέα, idem quod ἐντεχνοφέα; & simplex τεχνοφέα, ᾶ, tragice decanto, vel, exaggero; item, cum ingenti commiseratione aliquid narro, & sic admirationem cieo, &c. à τεχνοφόος, id Vi.
'Εωιτεχπίζω, & ἐπιτεχπιζίδιον, ὁ, ὁ ἡ, qui super mensam est, aut super mensa sit; (ut ἐωιτεχπίζιον ὕδωρ, &c.) Item, mensarum assecla; parasitus; παράσιτος; Hesych. dicuntur etiam, διαγήματα ἐπιτεχπίζια; quæ fiunt in mensa narrationes, &c. Item, ἐωιτεχπιζώματα, τὰ, quæ in mensa seu super mensa apponuntur; cibi in mensa appositi, &c. à Th. τέχπιζα, id vide.
'Εωιτέχπω, permitto; Ionicè pro ἐπιτρέπω; id vide.
'Εωιτεχχήλιος, qui supra collum est; ut ἐωιτεχχήλιος κόσμος; monile; unde etiam, in neut. gen. τὸ ἐπιτεχχήλιον; stola sacra dicitur, in libello de re divina; Chrysost. à Th. τεχχήλεος; id vide.
'Εωιτεχχώω, exaspero; idem quod τεχχώω; id vide in Th. τεχχός.
'Επιτρεωτέον, permittendum; verbale ab
'Εωιτρέπω, permitto, committo. f. ψω. p. ἐωιτέτροφα. a. 1. ἐπέτρεψα. perf. pass. ἐωιτέτραμμαι, ψαι, πται, a. 2. pass. ἐπετράπην. p. m. ἐωιτέτροπα. Th. τρέπω, verto.
'Εωίτρεψον, άτω, a. 1. imperat. act. præced.
'Εωιτρέψωσι, permittent, Dor. pro ἐωιτρέψασι, 3. pl. f. act. ἐπιτρέπω, quod vide.
'Εωιτρέφω, alo super; seu alendo, & nutriendo superinduco; adnasci facio; ut σάρξ, apud Medicos, ἐπιτρέφωμα; dicitur; i. e. σάρκα πειέχειν ἐπιτρέφεσθαι τῇ ωερίσσῃ δέσει; carnem priorem redivivam fieri, &c. Th. τρέφω, vide.
'Επιτρέχω, percurro; accurro; incurro, incido; incurso, vel incursionem facio, &c. Th. τρέχω, Vi.
'Επιτυχχώω, idem quod ἐπιτεχχώω; id vide.
'Επιτρίβω, attero, affligo. Th. τρίβω, tero. f. ψω. p. φα.
'Επιτριηραρχῶ, munus trierarchi compleo; vel ultra justum tempus id obeo; (à τριηραρχῶ, fungor trierarchi munere; quod à τριήραρχος, sive, τριηράρχης, triremis seu triremium præfectus, &c. à τριήρης, & ἀρχὴ; quæ vide) Unde, ἐπιτριηράρχημα, ἀτος, τὸ, tempus quo quis triremem regit; Demosth. Poll. l. 1. &c. Τριηράρχημα δέ ὅτι χρό-

ν Ω, ὃν τις ἐπιτεμεῖ ἄρχιστ, &c.

'Επίτεμμα, ατ Ω, τό, id quod ἐπιτρίβω, atteritur seu affricatur, &c. Item, ἐπίτειπτ Ω, ὁ & ἡ, contritus; seu, dignus qui conteratur; perditus, sceleratus, &c. (Utrumq; verbale ab ἐπιτρίβω) Item, indè superl. ἐπιτειπτότατ Ω, η, ὁ, perditissimus; i. e. ἀξιῶ ἐπιτριβῆς; nam ἐπιτριβὴ, idem significat quod sequens ἐπίτριψις; ipsa scil. actio τῶ ἐπιτρίβειν; conterendi; i.e. contritio; active sumpta, &c. Vi.

'Επίτρις, idem quod τρὶς; ter; Diosc. Item, ἐπίτριτ Ω; sesquitertius; ut ὀπίτριτ Ω πυθμὴν, sesquitertium fundum; Aristot. 5. Politic. est autem sesquitertius, quum de duobus numeris major habet totum minorem, & insuper ejus tertiam partem; ut sunt quatuor ad tria; nam in quatuor sunt tria, & tertia pars trium; i. e. unum; & is numerus vocatur epitritus, deq; eo nascitur Symphonia, quæ appellatur διὰ πασῶν. Item, ὀπίτριτ Ω πὲς, pes est metricus, tres habens longas syllabas, cum una brevi, omnimodis; ut adeo quatuor sint epitriti; nam ejus quantitas quatuor modis variatur; 1. υ- Iambo, --Spond. deinde, 2. --υ Troch. -Spond. 3. -- Spond. υ -- Iamb. 4. -- Spond. υ -- Troch. Vide Fr. Port. &c. ab ὀπὶ τρὶς & τρίτ Ω; quæ vide.

'Επίτριψις, εως, ἡ, expon. fluctus. Psa. 92. ab ἐπιτρίβω.

'Επιξπάδω, ex commisso, non sponte, &c. Hesych. ab ἐπιτρέπω, Vi.

'Επίξπαὶ Ω, commissus, concessus; alicujus curæ traditus, &c. Unde, fæm. fuit. ἐπιξπαΐα, ας, ἡ, tutela; procuratio; item sequens fæm. adject.

'Επιξπαίη βασιλῆϊν, regrum alicui commissum, ut ab eo administretur, quamdiu quis in ejus tutelâ manet; ab ἐπιτρέπω, quod vide.

'Επιξπάω, idem quod ab ἐπιτρέπω, id vide.

'Επιτροπέλα, ἡ, ditio; vicaria ὄpera; tutela; procuratio; præfectura, &c. Idem quod & à sequente ἐπιτροπὴ, id Vi.

'Επιτροπεύω, sum administrator, & præfectus; procuro, administro; præsideo, præsum; in tutela habeo mea; tutor sum, &c. & in pass. ἐπιξπεύομαι, sum sub tutoribus, &c. Unde, ἐπιτροπευικὸς, peritus τῶ ἐπιτροπεύειν; i. e. qui peritiam habet negotia pro alio obeundi, &c. Cui aliquid ἐπιτρέπειν possumus, tanquam honi i perito, &c. Ab ἐπίξπ Ω, cui cura alicujus rei commissa est; vicarius, &c. Vi. à quo etiam est ἐπιξπικὸς, ad tutelam pertinens; tutelaris, &c.

'Επιτροπὴ, ῆς, ἡ procuratio, tutela: à p. m. verbi ἐπιτρέπω.

'Επίτροπ Ω, ε, ὁ, procurator, tutor, ab eod.

'Επιτροχάδην, adv. succinctè, maturè: à τροχάζω, curro, festino. Th. τρέχω, curro.

'Επιτρόχαλ Ω, idem cum, & ab ὀπίτροχ Ω, velox, volubilis, &c. & sic, ἐπιτρόχαλον, idem cum ἐπιτρόχως; cito, velociter; modo eorum qui currunt, &c. Atq; omnia ab ἐπιτρέχω, percurro, &c. Vi. à quo etiam est ἐπιδρομάζω, percurro; & ἐπιτροχασμὸς, percursio; item, figura verborum, super se invicem effusio; quæ fit, adversarii turbandi causâ. Vide etiam, τροχαλὸς, & τροχάζω, &c.

'Επιτυγχάνις, 2. sing. præs. opt. act. ab

'Επιτυγχάνω, assequor, a. 2. ἐπέτυχον, ες, ε, ex ὀπὶ & τυγχάνω, adipiscor. f. τεύξομαι. p. τέτυχα.

'Επιτυμβίδι Ω, ε, ὁ, ἡ, cristatus. Epithet. quod alaudis cristatis tribuitur; ex ὀπὶ & τύμβ Ω, tumulus: vel quod ut plurimùm circa busta versantur, vel quod veluti τύμβον, in capite ferant.

'Επιτύμβι Ω, seu ἐπιτυμβίδι Ω; super sepulchro positus; sepulchralis, ad sepulchrum, seu, ad sepulchri honorem pertinens, &c. Ut, ἐπιτύμβιος, vel ἐπιτυμβίδι Ω λόγ Ω; oratio quæ ad ornandum sepulchrum habetur; sic, ἐπιτύμβι Ω ἄρη; apud Nonn. hora funesta; sepulturæ tempus; & ἐπιτύμβια θεσμὰ; leges ad sepulturam pertinentes, &c. Ab ὀπὶ & τύμβ Ω, sepulchrum, &c. Vi.

'Επιτύφω, accendo in, inflammo adversus, &c. à Th. τύφω, Vi.

'Επιτυχεῖν τινι, incidere in aliquid. & invenire, a. 2. inf. verbi ἐπιτυγχάνω, quod vide.

'Επιτυχὴς, έ Ω, ὁ ἡ, qui voti sui compos fit; optatum assequens; ut ἐπιτυχὲς βέλ Ω; telum non inane, sed destinatum scopum feriens, &c. Item, ἐπιτυχία, adeptio, prosper successus, &c. Ab eodem verbo.

'Επιτυχῶν, όν Ω, quilibet, vilis, a. 2. part. act. ab eod.

'Επιφάγω, post aliquid edo; superedo; item, una cum pane vescor; seu panem edendo opsonium sumo, &c. à Th. φάγω, Vi.

'Επιφαίνω, & -ομαι, appareo, præs. imperat. ὀπίφαυε. f. ἐπιφανῶ. p. ἐπιπέφαγκα. a. 1. ἐπέφηνα. perf. pass. ἐπιπέφαμμαι, & Att. ἐπιπέφασμαι. a. 2. pass. ἐπεφάνιν, ης, η, ex ἐπὶ & φαίνω, ostendo.

'Επιφᾶναι, a. 1. inf. præced. verbi.

'Επιφάνεια, ας, ἡ, apparentia, superficies: ab ἐπιφανὴς, έ Ω, ὁ, ἡ, illustris, quod &

'Επιφανεὶς, a. 2. part. pass. ab ἐπιφαίνω, appareo, quod vide.

'Επιφανὴς, illustris, vide ἐπιφάνεια.

'Επιφάνια, τὰ, seu ἐπιφάνεια, τὰ, ità dictus fuit dies, in quo celebrabatur memoria baptismi Christi, & quo catechumeni quoq; baptizabantur; vel, dies, quo Christus manifestari cepit gentibus, quum ad eum adorandum Magi ab Oriente venerunt; Epiphanius, lib. adversus hæreses, vult esse diem quo natus est Christus in carne; sicut etiam in sing. ἐπιφάνεια, ἡ, dicebatur apparitio Christi servatoris nostri in carne, &c. Item, ἐπιφανῶς; adv. insigniter, insignem in modum; splendidè, magnificè, &c. & ὀπίφανος, idem quod ἐπιφάνεια, ἡ, q. d. superapparentia; apparentia quæ est supernè, & in summo; summum; superficies; &c. à verbo ἐπιφαίνω, q. d. superostendo; & neutraliter illucesco; & in pass. ἐπιφαίνομαι, q. d. superapparco, apparco super aliqua re, i.e. dum res aliqua geritur; intervenio, supervenio, &c. Th. φαίνω.

'Επιφατνίδι Ω, præsepialis; à Th. φατνὴ, vide.

'Επίφαλ Ω, ὁ, qui malè audit; ἐπὶ enim aliquando contrarietatem notat quandam; à φατὸς, id vide.

'Επιφαύσκω, orior, luceo; ut, σελήνη ἐπιφαύσκει; luna splendet; cap. 23. Job. Item, ἐπιφαυσκόμαι; in lucem profero, ostendo, commonstro, &c. Sic, ἐπιφάσκω, idem; illuceo, illucesco, &c. Idem significant, quæ φαύω, φαύσκω, & φάσκω; quæ vide.

'Επιφαύω, illucesco. f. ἐπιφαύσω, & -ομαι à φαύω, Æol. pro φάω, luceo.

'Επιφέρβω, idem quod φέρβω, pasco, &c. Vi.

'Επιφέρσιτα, afferens, Dor. pro ἐπιφέρουσα, præs. part. f. g. ab

'Επιφέρω, εις, ει, infero, objicio impert. ἐπίφερον, ες, ε, f. ἐποίσω. a. 2. ἐπήνεικον. a. 2. inf. ἐπενεγκεῖν. Th. φέρω, fero.

'Επίφευκτ Ω, fugiendus; ut, ἐπίφευκτον μοὶ πᾶσι, id mihi fugiendum est, &c. à Th. φεύγω, Vi.

'Επιφημίζεδ, malè ominari; quod à φημίζω, divulgo. Th. φάω, dico.

'Επιφήμισμα, τὸ, omen; Thuc. lib. 7. Item, favor, cautio, sonus, &c. Item, ἐπιφημισμὸς, prolocutio, verbi prolatio, &c. Utrumq; ab ἐπιφημίζω; famæ, seu nomini alicujus adscribo; vel simpliciter, adscribo, attribuo, affigno; laudo, illustro, celebro; consecro, &c. Item, pervulgo, rumorem dissemino, &c. Vide in præced.

'Επιφθὰς præveniens, a. 2. part. act. ex ἐπὶ & φθάνω, f. φθάσω, prævenio. p. ἔφθακα. a. 2. ἔφθην.

'Επιφθέγξομαι, adsono, acclamo; respondeo, eloquor, &c. Unde, ἐπιφθεγμα, ατ Ω, τὸ, acclamatio, vox, &c. à Th. φθέγξομαι, Vi.

'Επιφθονέω, ῶ, q. d. invideo ob, vel super; invideo propter aliquid, &c. à seq. ἐπίφθον Ω, Vi. Unde etiam, ἐπιφθόνως; invidiosè; ut ἐπιφθόνως ἔχω; invideo; & ἐπιφθόνως διάκειμαι, sum invidiosus, &c. Ab ἐπὶ & φθόν Ω, id vide.

'Επίφθον Ω, ε, ὁ, ἡ, invidiosus.

'Επίφθορ Ω, exitialis, lethalis, &c. Ut ἐπιφθορὸν φάρμακον; exitiale medicamentum, seu lethale; Poll. ab ἐπὶ & φθείρω, unde, ἔφθορα, & φθορὰ, &c. quæ vide.

'Επιφθύσδισα, Dor. pro ἐπιφθίζουσα, præs. part. f. g. ab ἐπιφθύζω, idem quod ἐπιπτύω, insputo veneficarum more. Th. πτύω, spuo.

'Επίφλεβ Ω, venæ applicatus; Gaza; ab ἐπὶ & φλὲψ, βός, ἡ, Vi.

'Επιφλέγω, splendeo, refulgeo: idem quod φλέγω,

φλέγω, incendo; sed Metaphoricè, illustro.

'Επιλογὴς, flammeus, incendens; item, ὁπιλόγισμα, inflammatio, incendium, &c. Utrumq; ab ὁπιλέγω.

'Επίφοβ@, metu perculsus, perterritus, &c. a φόβ@, timor, id Vi.

'Επιφοινικίζω, q. d. superpurasco: in superficie ad colorem purpureum seu puniceum vergo, &c. à verbo φοινικίζω, purpurasco; a φοινικ@, id vide.

'Επιφορὰ, ᾶς, ἡ, impetus, impressio. Th. φέρω, fero.

'Επιφορβέω, ῶ, pasco in, vel, super; à φορβὴ, id vide.

'Επιφορέω, ῶ, Ion. idem quod ὁπιφέρω, infero.

'Επιφορήματα, ων, τὰ, bellaria, à præced.

'Επίφορ@, ε, ὁ, ἡ, commodus, pronus; item, uterum ferens. Th. φέρω, fero.

'Επιφράζομαι, intelligo, considero; ab ὁπιφράζω, indico, moneo, differo, declaro. Th. φράζω, dico. a. 2. ἔφραδον.

'Επιφράσσω, vel, ὁπιφράττω; obstruo, obturo; indè, ὁπίφραγμα, obturamentum; quidam frænum reddunt; (Hesych. ὁπιφράγματα reddit, τὰ ὑπὸ τὸ ζύγον, &c.) Item, ὁπιφραξις, obturatio; Plut. à Th. φράσω, Vi.

'Επιφραδέως, prudenter, consultò; item, in compar. ὁπιφραδέστερον; brevius, distertius, &c. Utrumq; ab ἐπιφράζω, intelligo, differo; item, dico, indico; ut ὁπιφραδὲ μυᾶς; indixit honores; apud Hesiod. Item, admoneo, suggero; vide ὁπιφράζομαι.

'Επίφρενα, τὰ, præcordia; à φρὴν, vide.

'Επιφρὶξ, ικὸς, ἡ, motus superficialis maris tempestate futura; & spuma quando incipit flare ventus, &c. Idem quod Th. φρὶξ, vacante præpositione; indè, ὁπιφρίσσω, inhorreo, &c. à φρίσσω, id vide.

'Επίφρων, acc. sing. ab ὁπίφρον, ον@, ὁ, ἡ, prudens: ab ὁπὶ & φρὴν, mens.

'Επιφροσύνη, ης, ἡ, prudentia: ab eod. Th.

'Επιφροσύνη, ejusd. dat. pl. Ion.

'Επιφυὰς, ἀδ@, ἡ, propago: in pl. ὁπιφυάδες, &

'Επιφυέσθω, accrescat, adhærear, 3. sing. imperat. præs. ab

'Επιφύομαι, adnascor, accresco. Them. φύω, gigno.

'Επιφὺς, ῦσα, ὸν, part. præs. act. ab ὁπίφυμι, adnascor. ab eod. Th.

'Επιφυλάσσω, vel -ττω; observo; à Th. φυλάσσω, Vi.

'Επιφυλλὶς, ἰδ@, ἡ, racemulus; qui magno racemo superjacet; vel racemus per se parvus; ità dictus quod tegatur foliis, &c. Exponitur &, pampinus racemarius, qui exiles ramos profert, & in cacumine, supra folia; unde & nomen, &c. Metaphoricè etiam, apud Aristoph. in Ran. ὁπιφυλλίδες, dicuntur mali poëtæ; quoniam parvi pretii sunt ejusmodi racemi, & à vindemiatoribus solent præteriri, &c. Item, ὁπιφυλλὶς, racematio; apud Obad. Proph. Item, racemus post vindemiam relictus; Damasc. &c. Indè etiam verbum, ὁπιφυλλίζω, racematione m facio, racemor; & Metaphoricè, accuratè exquiro; à Th. φύλλον, τὸ, Vi.

'Επιφυλλόκαρπ@, q. d. super folia fructum habens; qui in folii dorso fructum gerit, &c. Ab ὁπὶ, φύλλον, & κάρπ@; quæ vide.

'Επίφυσις, accretio, accrementum, Theoph. Hist. Plant. lib. 1. c. 1. Apud Anatomicos, est, unitio ossis cum altero osse; quasi os unum alteri innatum; non est autem pars ossis, sed quiddam ossi adnatum; Gal. lib. de ossibus, &c. Est ab ὁπιφύω, insuper produco, seu edo; item, aquatus sum, vel innatus. Th. φύω.

'Επιφυτεύω, superservo; Plat. à φυτεύω, vide.

'Επεύω, vide in ἐπίφυσις.

'Επφαν έω, acclamo. imperf. ἐπεφάνουν, ες, εις, εις, ει, f. ήσω. p. ὁπιπεφάνηκα. p. pass. ὁπιπεφάνημαι. Th. φανὴ, vox.

'Επφάνημα, αἀ@, τὸ, exclamatio; à præced. verbo.

'Επφανηματικῶς, q. d. acclamatoriè, theatrice; exclamatoriè, &c. à præced. ἐπιφάνημα.

'Επφάνησις, εως, ἡ, acclamatio. dat. ὁπιφανήσι. ab eod. verbo.

'Επιφάσκω, illucesco, imperf. ἐπέφασκον, ες, ε. Th. φάω, luceo, unde φά@ & contractè φῶς, lux.

'Επιχαίνω, inhio, in qua significatione usurpatur præt. ὁπικέχηνα; Luc. διὰ τοῦτο πάντες οἱ θεοὶ, ὁπικεχηνότες τῇ κανπῇ, &c. exponitur & irrideo; ut sit idem quod ἐγχαίνω; à Th. χαίνω, vide.

'Επιχαιρέκακ@, qui honestis delectatur studiis, & virtutem amplectitur, &c. Ab ὁπιχαίρω & κάκ@, quæ vide.

'Επιχαιρέκακ@, idem quod χαιρέκακος, qui gaudet malis alienis; item, qui malis artibus oblectatur, &c. Ab ὁπιχαίρω & κάκ@, quæ vide.

'Επιχαίρω, gaudeo item insulto. Th. χαίρω, gaudeo. f. χαρήσομαι. a. 2. pass. ἐχάρην.

'Επιχαλάζω, seu ὁπιχαλαζάω; grandine impeto, seu verbero, &c. à χαλάζω; grandine laboro, &c. Th. χαλάζω, Vi.

'Επιχαλάω, laxo. Th. χαλάω, idem: f. άσω.

'Επιχάλιν@, qui super frænum est; vel ad frænum pertinens, &c Th. χαλινὸς, Vi.

'Επιχαλκεύω, fabricor, seu cudo super; insuper fabrico, seu cudo; ferramentum ferramento agglutino; item, expolio, &c. Item, ὁπιχαλκεύσι, armati, &c. Utrumq; à seq. ὁπιχάλκ@, Vi.

'Επίχαλκ@, ὁ, ἡ, æreus, æratus. Th. χάλκ@, æs.

'Επιχαράσσω, insculpo. Th. χαράσσω vel ττω, idem. f. ξω.

'Επιχαρὴς, ές@, ὁ, ἡ, lætitiam & voluptatem aliqua ex re capiens; apud Job. ὁπιχαρὴς ἐγενόμην πάσαις τῇ ἐξόδῳ μου, &c. Item, ὁπίχαρις, ιτ@, ὁ, ἡ, &, in accus. ὁπίχαριν; gratus, gratiosus; amabilis, jucundus, venustus; cui gratia inest, &c. Unde ὁπιχαρίτως; gratiosè, cum gratia, quasi plausibiliter; venustè, lepidè, ad gratiam, &c. Omnia ab ὁπιχαίρω, id vide.

'Επίχαρμα, ατ@, τὸ, ludibrium, irrisio, a χάρμα, gaudium. Th. χαίρω, gaudeo.

'Επίχαρπις, ι@, ἡ, gaudium, & lætitia ob aliquam rem; insultatio; ipsa actio τῶ ὁπιχαίρειν, &c. Item, ἐπίχαρτ@, ε, ὁ, ἡ, ὑ, ob quem, vel apud quem, lætamur; lætitiam nobis & gaudium afferens, &c. Item, cujus infortuniis & malis lætamur, & gaudemus, &c. Plat. Epist. 8. βραδείως ὁπιχαρτ@ πλούτῳ@; insultans, &c. Utrumq; ab ὁπιχαίρω, id vide.

'Επιχατὴς, & ὁπιχαὴς, ες, ὁ, qui indiget, egenus, inops; à Th. χαλέω, vide.

'Επιχέζω, caco super; unde participium, ὁπιχεζάδης, præteriti, ὁπιέζομαι; Aristoph. in Avib. à Th. χέζω, id vide.

'Επιχλὶς, ίδ@, ὁ, ἡ, labra attingens, labris vicinus, &c. Ut ὁπιχλὶς μέθυ@; dicitur de mensura non plena, quasi infra labra consistente, & deficiente, &c. Item, qui super labro seu crepidine est, vel apparet, &c. Th. χεῖλ@, τὸ, Vi.

'Επίχρ@, qui est ad manum, qui præstò est; Poll. à Th. χεὶρ, Vi.

'Επιχείρει, aggredere, præs. imperat. ab

'Επιχειρέω, -ῶ, aggredior. imperf. ἐπεχείρουν, ες; conabar. f. ήσω. p. ὁπικεχείρηκα. a. 1. ἐπεχείρησα: ex ὁπὶ & χεὶρ, manus.

'Επιχείρημα, ατ@, τὸ, argumentum: item,

'Επιχειρηματικὸς, exercitus in argumentationibus; solers argumentator, &c. Item, qui novit petitiones athleticas, & gladiatorias; solers in rebus & hominibus aggrediendis, &c. Item,

'Επιχείρησις, εως, ἡ, idem: & aggressio, conatus, conspiratio: ab eod. verbo, & Th.

'Επιχειρητέον, & in plurali; ὁπιχειρητέα; aggrediendum; ut; ὁπιχειρητέα ἐδόκει; incumbendum videbatur; Thucyd. Sic, ὁπιχειρητέον μοι, mihi tentandum est, &c. Xenoph. pro quo etiam dicitur ὁπιχειρητὸν, apud Thucyd. Item, ὁπιχειρητὴς, ὄ, ὁ, tentator; aggressor, molitor; promptus ad res aggrediendas; manu promptus, &c. ab eod. verbo & Th.

'Επιχειρίζω, enitor, conor; à χειρίζω; manu tracto, &c. Vi.

'Επιχειροτονέω, scisco, decerno, suffragia fero: ex ὁπὶ & χειροτονέω, idem. f. ήσω quod à χεὶρ, manus, & Th. τείνω, tendo: f. τενῶ. p. ακα.

'Επιχέω, idem quod sequens, ὁπιχέω, id vide.

'Επιχέω, infundo: vide suprà ἐπιχέω.

'Επιχθόνιοι, terrestres, in terris versantes: gen. pl. ὀπιχθονίων· dat. pl. Ion. ὀπιχθονίοισι, & in f. g. ὀπιχθονίηισι, pro ὀπιχθονίαις· ex ὀπὶ & χθὰν, terra.

'Επιχιλάδιον, τὸ, i. e. χιλιοστόν; millesimum, &c. à χιλιὰς, ἀδος, ἡ, vide.

'Επιχρίω, ῶ, fum ὀπιχρῶ; (id vide) i. e. lanugine obtectus, &c. à Th. χριω; Vi. Unde χριόω: lanugine obtitus fum; à χριὸς, χρῦς, lanugo, &c. Vide.

'Επίχρυσ⊙, & ὀπιχρῦς; lanugine tectus; super quo lanugo eit, seu conspicitur, &c. à χριὸς, & χρῦς; id vide.

'Επιχολ⊙, iracundus; ab ὀπὶ & χολὴ, vel χόλ⊙; quæ vide.

'Επιχολόταλ⊙, η, ον, amariffimus, a, um: à χολὴ, bilis.

'Επιχορδὶς, corpus membranofum, in medio inteftinorum fitum; (idem quod μεσεντέριον) ab ὀπὶ & χορδὴ, nteftinum, vide.

'Επιχορηγέω, fuppedito, fubmiriftro: f. ήσω. p. ὀπιχεχορήγηκα. a. 1. ἐπιχορήησα. ex ὀπὶ & χορηγὸς, dux chori: quod à χορὸς, cætus faltantium, & ἄγω, duco.

'Επιχορήγημα, τὸ, quod infuper fuppeditatur; additamentum ad priorem vel legitimam fuppeditationem; fuppeditationis corollarium; ut, corollarium legitimi & conftituti cibi; unde, ἐπιχορηγήματα vocantur ea quæ poftremo loco apponuntur fodalibus; ut τὰ ὀπισθόμβια, quæ ultimo loco eduntur; ejufd. Th. & comp.

'Επιχρηΐα, ας, ἡ, fuppeditatio: ab iifdem.

'Επιχρέομαι, fæpe utor; abutor; familiaris fum alicui: ut ὀπιχρέομαι χθονὶ, utor terrâ, i. e. converfor in ea, &c. à χρέομαι, id vide.

'Επιχρέω, vehementi cum impetu adorior; ex ὀπὶ & χρέω, f. ήσω. p. κα. commodo, invado fur.osé.

'Επιχρισμ⊙, Ion. pro ὀπιχρῖσμ⊙, familiaris, neceffarius: ex ὀπὶ & χρέομαι, utor. Th. χρέω, idem.

'Επίχρισμα, id quod illinitur; id quo inunguimur; unguentum, &c. Item, ὀπίχρις⊙, ὁ, ἡ, illitus; qui illinitur; vel qui inungi folet, aut poteft; unde, τὰ ὀπίχριστα; medicamenta quæ illinuntur, unguenta; ut ἡδὺ ὀπιχρίστου ὀπόθεσις, impofitio unguentorum, &c. Omnia à feq. ὀπιχρίω.

'Επιχρίω, illino: f. ίσω. p. ὀπιχέχρικα. a. 1. ἐπίχρισα· ex ὀπὶ & χρίω, ungo.

'Επίχρυσ⊙, ος, ὁ, ἡ, inauratus. Th. χρυσὸς, aurum.

'Επιχωρέω, concedo, permitto; Plur. in paff. ὀπιχωρέϊσθαι; concedi, permitti; Maccab. lib 2. c. 4. Unde, ὀπιχώρησις, conceffio, permiffio; item, ceffio, &c. à Th. χωρίω; id vide.

'Επιχώρια, familiaria, nom. pl. n. g. ab

'Επιχώρι⊙, ος, ὁ, ἡ, indigena, patrius: ab ab ὀπὶ & χῶρ⊙, locus.

'Επιχωρίως, more regioris, more patrio, &c. à præced. ὀπιχώρι⊙; unde etiam, ὀπιχωριάζω; fum indigena, fum vernaculus; item, ad locum aliquem ventito; frequenter verfor apud, &c. ὀπιχωριάζεσθαι, confuetum effe & patrium, &c.

'Επιψαύω, ita ut fummis tantum digitis attingas, & leviter; ftrictim, tactim, &c. à frequente ὀπιπτάω, attingo, attrecto; in fuperficie & leviter tango, &c. Vi.

'Επιψαύω, præf. part. ab ὀπιπτάω, contingo: quod à ψαύω, idem quod πτάω, tango.

'Επιψεκάζω, irroro, inftillo: ex ὀπὶ & ψεκάζω, ro.o, ftillo, quod à ψεκὰς, idem quod Th. πτακὰς, ἡ, ros.

'Επιψηφίζειν τινί, alicui fuffragari, à ψηφίζω, Th. ψῆφ⊙, ος, ὁ, calculus.

'Επίψογ⊙, qui reprehenfionem meretur; in vituperium incurrens; à ψόγος, id vide.

'Επιψύχω, idem quod ἐμψύχω; & Th. ψύχω; Vi. Item, perflo, perfpiro, &c.

'Επιψωμίζω, infuper cibo, infuper ingero bolos in buccam, &c. à ψωμίζω, Vi.

'Επιωγαὶ, loca in quibus ftantes naves, à ventorum injuria tutæ effe poffunt; ubi ἰαὴ, i. e. πνεῦμα ἄγυπαρ; quod ventus non poffit illuc pervenire; inquit Euftath. Od. ε. ab ὀπὶ, ἰαὴ, & ἄγω, frango, &c. Vi. Vel, ab ὀπὶ & ἰαγὴ, ῆς, ἡ, tegmen, &c. Vi.

'Επιὼν, ὀντ⊙, inftans, infequens, a. 2. part. ab ἐπειμι, aggredior. Th. εἶμι, eo.

'Επλάγλυ, ftupui, de animi conftternatione: fed de ictu corporis dicitur, ἐπλήγλω, a. 2. ind. paff. verbi πλήσσω, vel πτω, ferio: f. ξω. a. 2. ἔπλαγον.

'Επλαζήθω, aberravi, pro ἐπλάγθω, ut quidam volunt, a 1. ind. paff. verbi πλάζω, errare facio: f. πλάγξω. a. 1. ἔπλαγξα.

'Επλανήτο, 3. fing. imperf. verbi πλανάομαι, erro. Th. πλάνη, error.

'Επλαξε, finxit, Dor. pro ἔπλασε, 3. fing. a. 1. verbi πλάσσω, fingo: f. πλάσω.

'Επλασ', pro ἔπλασε, 3. fing. a. 1. ind. act. &

'Επλάσθω, a. 1. ind. paff. à πλάσσω, vel πτω, fingo, formo. f. πλάσω. p. πέπλασμαι.

'Επλεε, navigaret, 3. fing. imperf. verbi πλέω, navigo, f. πλεύσω.

'Επλεν, per Sync. pro ἔπλεεν, 3. fing. imperf. verbi πλέω, fum.

'Επλεο, eras, 2. fing. imperf. ab ἐπλεόμην, ἐπλέω, Ion. ἐπλεο, & per Sync. ἔπλευ, & ἔπλω, Dor. ἔπλοῦ. à πλόμαι, fum. Th. πλέω, fum.

'Επλεον, imperf. act. à πλέω, navigo: f. πλεύσω.

'Επλεόνασε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi πλεονάζω, plus habeo, abundo: f. άσω. Th. πλυς, multus: comp. πλείων & πλέων, amplior.

'Επλεῖ', pro ἔπλεπτο, & hoc per Sync. pro ἐπέλεπτο, 3. fing. imperf. à πέλομαι, fum. vide ἔπλεο.

'Επλεῦ, Dor. Sync. pro ἔπλεο, vide ἔπλεο.

'Επλεύσαμεν, 1. pl. a. 1. act. navigavimus, à πλέω, navigo: f. πλεύσω.

'Επλήγλη, cæfus fum, a. 2. paff. ind. verbi πλήσσω, vel πτω, ferio: f. ξω. a. 2. ἔπλαγον, vide ἐπλάγλυ.

'Επλήθλη, a. 1. ind. paff. à πίμπλημι, impleo: f. πλήσω, perf. paff. πέπλημαι. Th. πλέ⊙, plenus.

'Επληθύνθην, crevi, a. 1. ind. paff. à πληθύνω, multiplico, crefco: f. υνῶ. p. πεπλήθυμμαι. a. 1. ἐπλήθυνα. perf. paff. πεπλήθυμμαι, a. 1. opt. paff. πληθυνθείην; à πλήθω, impleo: ab eod. Th.

'Επλωντο, impleverant, pro ἐπέπλωντο, 3 pl. plufq. p. paff. verbi πίμπλημι, impleo: f. πλήσω. Alii malunt effe imperf. paff. verbi πλῆμι, impleo, imperf. ἐπλήμην, σο, το, implebat. Th. πλέ⊙, plenus.

'Επλῆξε, ftupefecit, a. 1 ind. act. à πλήττω, vel σσω. f. ξω. a. 2. ἔπλαγον. a. 1. ἔπληξα.

'Επληχθήσαν, 3. pl. a. 1. paff. verbi πληγήω, impleo: &

'Επλησαν, 3. pl. a. 1. act. verbi πλήθω, impleo: f. ήσω. p. πέπληκα. a. 1. ἔπλησα, ας, ε. Th. πλέ⊙, plenus.

'Επλήσθη, ης, η, a. 1. ind. paff. ab eod. verbo & Th.

'Επλητο, implebatur, 3. fing. imperf. paff. verbi πλήμι· vel plufq. p. per Sync. pro ἐπέπλητο, à πλήθω, impleo. Th. πλέ⊙, plenus.

'Επλήτησας, ας, ε, dives evafi, a. 1. ind. act. à πλείω, f. ήσω. p. πεπλήτηκα. Th. πλέ⊙, divit æ.

'Επνεύσας, fpiravi, a. 1. ind. act. à πνέω, fpiro: f. πνεύσω.

'Επνιγε, 3. fing. imperf. act. &

'Επνίγη, fuffocatus eft, 3. fing. a. 2. paff. à πνίγω, fuffoco: f. ξω. p. πέπνιχα. a. 1. ἔπνιξα. a. 2. ἔπνιγον.

'Επνεύθλιον, ης, η, a. 1. ind. paff. tanquam, à πνεύω, idem cum πτέω, flo, fpiro: f. πνεύσω.

'Επόδιαμον, τὰ, Ion. pro ἐφόδια, viaticum, commeatus: &

'Εποδιάζειν, Ion. pro ἐφοδιάζειν, viaticum alicui præbere: ex ὀπὶ & ὁδὸς, via.

'Επόθω⊙, plenus moleftiæ & laboris; ab ὀπὶ & ὀδύη, Vi.

'Επόδυρομαι, defleo: ab ὀδύρομαι. f. ῦρομαι. ploro.

'Επόθεσα, ας, ε, defideravi, dicitur & ἐπόθησα, ας, &

'Ποθόθησεν, 3. fing. a. 1. act. à ποθέω, defidero, amo: f. ήσω. Th. πόθ⊙, defiderium.

'Ποιδέω, & ἐποιδαίνω, intumefco, vel in fuperficie tumeo; item ἐποιδήσκω, tumefacio, vel in fuperficie tumefacio; & in paff. ἐποιδήσκομαι, tumefio, tumefco, &c. Ab οἰδέω, tumeo; unde, οἰδαίνω vel οἰδήσκω, tumefacio, &c.

'Ποίει, 3. fing. imperf. &

'Ποίεσκε, ας, ε, a. 1. ind. act. à ποιέω, facio: f. ήσω.

'Ποικοι, οἱ, advenæ; coloni, &c. Item, ἐποίκιον, fupellex: item, villa, cafa; Joíuæ c. 19. & apud Suid. Ἐποικιδία, Ceres, quæ rem domefticam curat, &c. Item, ἐποικία; alis ejec-

ti:

ἕις habito, &c. omnia ab ἐποικῶ; id vide.

'Εποικοδομέω, ædifico, superstruo: & inde

'Εποικοδομηθέντες, ædificati, nom. pl. a. 1. part. pass. ab ὅτι & οἰκοδομέω, ædifico: f. ήσω, p. ᾠκοδόμηκα, a. 1. pass. ᾠκοδομήθην, ab οἶκος, domus, & δέμω, struo, præt. m. δέδομα.

'Εποικος, ος, ὁ, ἡ, advena. Th. οἶκος, domus.

'Εποίμαινε, a. 1. ind. act. verbi ποιμαίνω, pasco; quod vide.

'Επόινος, vinosus; q. d. ἐπ' οἴνῳ ὤν, viro deditus, &c. At 'Επόινιον ἄθλον; Theog. præmium quod datur in vino; vel nomine vini, &c. ab ὅτι, & οἶνος; id vide.

'Εποΐσαι, intulisse: a. 1. infinitiv. act. &

'Εποίσω, inferer, a. 1. act. &

'Εποιωθήσαι, 3. sing. fœmin. 1. passiv. &

'Εποιστέον, verbale, inferendum: ab ἐποίσω, infero: f. ἐποίσω, ab inusit. ἐποίω. Th. φέρω, fero.

'Εποίχεο, accede, Ion. pro ἐποίχου, præs. imperat. m. ab

'Εποίχομαι, eo adversum, adeo, irruo: imperf. ἐπῳχόμην, ος, ετο, fœmin. ἠπόμην, p. ἐπῴχωμαι ex ὅτι & οἴχομαι, abeo.

'Εποιχόμενος, præs. particip. præced. verbi.

'Επόκελλε, impingo, il ido: f. ἐποκελῶ, a. 1. ἐπῶκειλα, p. ἐπώκειλκα ex ὅτι & ὀκέλλω, idem quod κέλλω, appello, applico.

'Επόκισατο, vide in ποκίζατο.

'Επολίσσετο, 3. pl. imperf. pass. à πολιτεύομαι, administro, f. σύσομαι. Th. πόλις, urbs.

'Επομβρία, ας, ἡ, imbrium copia. Th. ὄμβρος, imber.

'Επομβρος, imbrem habens seu pluviam, aut imbre abundans; Theophrast. lib. 8. pro eodem etiam legitur ἐπόμβριος, apud eundem: Indè etiam verbum ἐπομβρίω, imbre, seu imbribus rigo, irrigo, &c. in pass. ἐπομβρέμαι, imbribus rigor; Epigram. lib. 2. Undè ἐπόμβρησις, irrigatio quæ fit imbre, &c. ab ὅτι, & eod. Th.

'Επομαι, sequor: fœmin. ἑψομαι, imperf. vel a. 2. m. ἐπόμην. Th. ἕπω, sequor.

'Επόμενος, sequor: fœmin. ἑψομένη, præs. part. præced. verbi.

'Επομβως, consequenter, consentaneè; exindè, deindè, tum; pedario more sequendo, &c. adv. à præced.

'Επόμνυθι, jura, præsent. imperativ. act. ab

'Επόμνυμι, juro: f. ἐπομόσω, p. ἐπώμοκα, a. 1. ἐπώμοσα: ex ὅτι & ὄμνυμι, seu ὄυνω, juro: f. ὀμόσω.

'Επομόσαι, a. 1. inf. act. &

'Επομόσαι, Poët. pro ἐπομόσῃ, juraverit, 3. sing. a. 1. sub. act. ab ἐπόμνυμι, quod vide.

'Επομφάλιον, ος, τὸ, umbo clypei: ex ὅτι & ὀμφαλός, umbilicus.

'Επομφάλιος, umbilicatus; ut, ἐπομφάλιον σῦκον, in Epigr. ficus umbelico prædita; nam velut, umbelicum habet, &c. à præcedente ἐπομφάλιον; quod supra umbilicum est, pars supra umbilicum, τὸ ὕπερ ὀμφαλῶ, &c. Vide.

'Επόνασε, Dor. pro ἐπόνησε, elaborarunt, 3. pl. a. 1. act. &

'Επονέ, 3. sing. imperf. act. à πονέω, laboro: f. ήσω, p. πεπόνηκα, quod à πόνος, labor. Th. πένομαι, laboro, p. m. πέπονα.

'Επονειδίζω, probro afficio: f. ίσω. p. ἐπονείδικα, ex ὅτι & ὄνειδος, probrum.

'Επονείδιστος, ος, ὁ, ἡ, probrosus: à præced. quod vide.

'Επονείδιστος, probro è, contumeliosè, cum probro, &c. Isocr. in Paneg. ἐπονειδίστως, ἅ βίον ἐτελεύτησε, &c.

'Επονήθην, ης, ἡ, laboravi, a. 1. ind. pass. à πονέω, laboro: f. ήσω. Th. πένομαι, facio.

'Επονηρεύοντο, malitiosè faciebant: 3. pl. imperf. pass. verbi πονηρεύομαι, quod vide.

'Επονομάζω, cognomino, nuncupo; nominatim confero: fut. σω. p. ἐπωνόμακα, præs. pass. ἐπονομάζομαι, ῃ, εται, cognominor: ex ὅτι, & ὄνομα, nomen.

'Επονομασία, cognominatio, appellatio quæ datur pro cognomine, ἐπωνύμιον, cognominatus: undè adv. ἐπονομάστως; cum cognomine, cognominatim, &c. omnia à præcedente verbo & Th.

'Επόνουν, laborabant, 3. pl. imperf. act. verbi πονέω, -ῶ, laboro. f. ήσω.

'Επονται, sequuntur, 3. pl. præs. ἕπονται, sequebantur, pro ἐπόνητο, Ion. 3. pl. imperf. ab ἐπομαι, sequor. Th. ἕπω.

'Εποξίζω, coacesco, & ἐποξυόω, exacuo; item, accelero, i. e. facio ut quis properet, &c. ab ὅτι, & ὀξίζω, aceo, acidus sum, &c. ab ὀξὺς, acutus; undè, ὀξυόω, acuo, &c. v.

'Επόπίζω, revereor, caveo, observo, &c. ab ὅτι & ὀπίζομαι, curo, revereor, à Th. ὄπις; quod vide.

'Επόπισθεν, à tergo, ponè; ab ὅπι, & ὄπισθεν, idem; à Them. ὀπίζω id vide.

'Εποποιία, versificatio, scriptio versuum heroicorum; item, ὀπποιϊκὸς, ad ὀπποιΐαν, seu versificationem, pertinens, & ὀπποιὸς, heroicorum carminum scriptor, &c. ab ὅπι, & ποιέω, ῶ, facio, &c. Item, versus seu carmina facio, Poëticè scribo, &c.

'Επόπτεια, ας, ἡ; inspectio, præcipuè, secretiorum sacrorum inspectio, ad quam scilicet, initiati admitebantur anno uno ab initiatione; Plut. de def. Orat. Item, ἐποπτεύω, inspicio, inspecto: undè, ἐποπτεύων, dicitur qui alicujus rei transigendæ supremam habet inspectionem & potestatem, &c. Item, ἐποπτεύειν dicebantur, quibus, anno postquam initiati fuerant, inspicere secretiores sacrorum ritus & ceremonias concedebatur; Plut. in Demetr. sed exponitur etiam ἑορτάζειν; apud Aristoph. in Ran. Item, ἐποπτὴς, & ἐποπτῆς; inspector, speculator, spectator, &c. Plerumque ὀπόπται, & ἔφοροι dicuntur, qui aliquid inspiciunt & censura sua notant; unde ἐπόπτις, fœmin. à quo ἐποπτίδιος, αῖος; plur. fœmin. spectacula; quo nomine & titulo suos libros insignivit Valer. Soranus, teste Plin. in fine præfat. Item, ἐποπτικὸς, ad ἐπόπτας pertinens; & ἐποπτικὰ sacra dicebantur, ad quæ admittebantur οἱ ἐπόπται; nam ultimæ initiatorum ceremoniæ ita vocabantur: neque ea tiam, simul ut initiati erant, spectatum admittebantur. Omnia ab ἐποπτεύω, (idem quod ἐποπτόμαι, ab ὅτι & ὄπτομαι; vide) aspicio, inspicio, viso, &c. à quo etiam est ἔποπτος, conspicuus, aspectabilis, &c.

'Επόπτευσα, inspecto. f. εύσω. p. ἐπόπτευκα. a. 1. ἐπόπτευσα quod ex ὅτι & ὄπτομαι, video: fœmin. ὄψομαι, p. ὦμαι.

'Επόπτης, ου, ὁ, testis oculatus, inspector, præses: ab eod. Th.

'Επόπτομαι, inspicio, viso. f. ψομαι. Them. ὄπτομαι, video.

'Επορᾶν, Ion. pro ἐφορᾶν, inspicere, præs. inf. ab ἔφορος, video.

'Επορνάω, impeto feror & concitor; libidinis est, propriè: ab ὅτι & ὀργάω; vide.

'Επορνάζω, orgia, seu sacra paragō: item sacris initio, &c. V.

'Επορέγομαι, portenta manu capto: ex ὅτι & ὀρέγομαι, seu ὀρέγνυμι, porrigo, extendo f. ξω.

'Επορεξάμην, porrectus, ejusdem, a. 1. part. m.

'Επορεύετο, 3. sing. & ἐπορευόμεθα, 1. plur. imperf. verbi πορεύομαι, proficiscor: ἐπορεύθησαν, 3. pl. a. 1. pass. Them πείρω, transeo. p. m. πέπορα, indè πόρος, transitus, &c.

'Επορεύθησαν, vide ἐπορεύετο.

'Επορθάζω, unà erigo; ab ὅτι & ὀρθάζω, erigo, arrigo, ab ὄρθιος; id vide.

'Επόρθευν, imperf. act. verbi πορθέω, vasto, imperf. ἐπόρθεον, εῶν, f. ήσω. p. πεπόρθηκα, quod à πέρθω, diruo. fœm. πέρσω. a. 2. ἔπραθον, præt. m. πέπορθα.

'Επορθρεύω, sive ἐπορθρίομαι, & ἐπορθρίζω, diluculo surgo; undè ἐπορθρισμὸς, ὁ; id quod fit matutino tempore: ab ὀρθρεύω & ὀρθρίζω, quæ vide.

'Επορίνω, concito; idem quod ὀρίνω; vide.

'Επορίσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi πορίζω, præbeo, viam aperio, paro. f. ίσω. Th. πείρω, transeo.

'Επορκίζω, adjuro; ex Canon. 27. Concil. Laod. Item, ἐπόρκιον, idem quod ἐπορκία, perjurium, & ἐπορκιστὴς, οῦ, ὁ, exorcista, adjurator; ex Can. 10. Concil. Antioch. ab ὅτι & ὀρκίζω; V.

'Επορμίην, ίης, Ion. pro ἐφορμίην, in statione stare. Them. ὄρμος; statio navium.

'Επορνύμενος, irruens, præs. part. ab ἐπορνυμι ex ὅτι & ὄρνυμι, idem cum ὄρνυμι, excito. f. ρῶ. p. ὄρωκα.

'Επόρσεσε, irruit, 3. sing. a. 1. ind. act. ab

'Επορσέω, irruo, f. σω. Th. ὄρνυμι, concito. f. ὀρσῶ,

f. ὀρσῶ, & Æol. ὄρσω.

Ἔπορσον, iacita, a. 1. imperativ. activ. ab

Ἐπόρσω, concito adversus. Th. ὄρσω, concito. f. ὀρσῶ. Æol. ὄρσω.

Ἐπορχέομαι, ὄρμαι, insulto; ab ὀπὶ & ὀρχέομαι; id vide.

Ἐπορωρέχατο, vide ἐπωρωρέχατο.

Ἔπος, εος, τὸ, verbum, carmen, oraculum; ab ἔσσω, dico.

Ἐποσσεχύζω concham mitto per superficiem aquæ; Suid. Unde, ἐποσσεχυσμὸς, ludus quo conchæ per superficiem aquæ mittuntur; Poll. l. 9. ab ὀπὶ, & ὀστρακον, testa, &c. V.

Ἐποτᾶτο, volabat, 3. sing. imperf. m. verbi ποτάομαι, à ποΐη, ῆς, ἡ, volatus. Th. πέτομαι, volo, as.

Ἐπόσσατε, 2. pl. a. 1. act. verbi ποτίζω, potum do, rigo. f. ἴσω. p. πεπότικα. a. 1. pass. ἐποτίσθην. Th. πίνα, bibo, a. 2. ἔπιον. p. πέπωκα.

Ἐποτοτύζω, defleo, deploro, super aliquem lugeo; idem quod ὀποτύζω, seu ὀποτούζω, dico ὀποτῖ, sive fleo, propter aliquem; Vide Them. ὀποτῖ, seu ὀποπτῖ.

Ἐποτρύω, instigo: ab ὀπὶ & ὀτρύω, incito. f. ὑνῶ. p. ὄτρυγκα.

Ἔπουλις, vitium gingivarum, quo tuberculum in iis, & carnis excrescentia provenit, ad intimos molares dentes pertinens, &c. ab ὀπὶ, & ἕλκη, τὸ, gingiva; caro dentes continens, præsertim exterior, ob teneritatem ac mollitiem sic dicta; ab οὖλος, tener, &c. vide.

Ἐπουλόω, ἐπούλωσις, & ἐπουλωτικὸς; idem quod αἱμαλόω, αἱμάλωσις, & αἱμαλωτικὸς; quæ vide.

Ἐπουρεῖος, qui in cauda est; sive, cui cauda est, caudatus, &c. ab ὀπὶ & οὐρεῖος, idem, &c. V.

Ἐπουράνιος, ος, ὁ, ἡ, cœlestis: ἐπουράνια, ων, τὰ, scil. δώματα, cœlum: ex ὀπὶ & οὐρανὸς, cœlum.

Ἐπρέω, meio super; vel simpl. meio, mingo, urinam reddo, &c. ab ὀπὶ & ἐρέω, idem, &c. V.

Ἔπρηρ, vento secundo impellens, &c. Unde ἐπουρίζω, & ἐπουριάζω, vento secundo impello, & Metaphoricè, secundo & perficio, veluti prosperâ aurâ promovens, &c. ab ὀπὶ, & ἔρι, ος, ὁ; qui à vento secundo proficiscitur, vel qui vento secundo fit; unde ἐρίζω, vento secundo proveho, secundo, &c. à Th. ἔρος, &c. vide.

Ἐπουδαῖος, ad subst. tantiam accedens, substantiæ adjunctus, &c. ab ὀπὶ & ἐστία; vide.

Ἐποφείλω, insuper debeo. 1. pl. ἐποφείλομεν ex ὀπὶ & ὀφείλω, debeo. f. ὀφείλησω.

Ἐποφείλω, adaugeo, amplifico, accumulo, &c. ab ὀπὶ, &, ὀφείλω, augeo, &c. vide.

Ἐποφθάλμιος, oculo impositus, supra oculum situs, &c. Item, ἐποφθαλμάω, oculos injicio, i. e. concupisco, adnitor, & ἐποφθαλμία, idem; ab ὀπὶ & ὀφθαλμὸς; V.

Ἐποφλω, debitor sum, debeo; ab ὀπὶ & ὀφλω, idem quod Th. ὀφείλω; V.

Ἐποχέω, ῶ, veho in, ἐποχέομαι, ὔμαι, vehor in; item, Metaph. insisto; ἐποχος, ὁ, qui vehitur curru seu equo; vel qui firmiter insidet ad vehendum, nec se excutì finit: item, ἔποχον, id cui vector seu eques insidet; Ephippium, &c. ab ὀπὶ, & ὀχέω, &c. V.

Ἐποχλεύω, per canalem deduco ad, derivo ad; Suid. ἐποχλεύειν, exp. irrigare, influere, &c. ἐποχλεύομαι, derivor, &c. Unde ἐποχλεία, ἡ, derivatio, vel, irrigatio, &c. ab ὀχλεύω; id vide.

Ἐποχεύω, iterum ineo, secundò insceudo; item, simpl. ineo, coeo, &c. ab ὀπὶ & ὀχεύω; id V.

Ἔποχη, ῆς, ἡ, retensio, remora; Epiochia, status cœli positusque sidcum, apud Math. item, retensio assensus, apud Philos. ab ἐπέχω, inhibeo. Th. ἔχω, habeo.

Ἔποχον, & ἔποχος; vide suprà, in ἐποχέω.

Ἐποχώτερος, stabilior, propriè, firmiùs insidens, &c. ab ἔποχος, vide in ἐποχέομαι, inequito, insideo, invehor, &c. Vide ἐποχέω.

Ἔποψ, οπος, τὸ, upupa, ἀλεκτρυὼν ἄγριος; Hieron. in cap. 5. Zachar. prophetæ; Upupam, inquit, nos de Græci nominis similitudine traximus: nam & ipsi Græci ἔποπα appellant, ab eo quod stercora humana consideret; nam avem dicunt esse spurcissimam semper in humano stercore commorantem; denique, & nidum: ex eo facere dicitur, & pullos de vermiculis stercoris alere putrescentis, &c. est ab ὀπὶ, & ὄψις; id vide.

Ἐποψόμαι, ὤμαι, facio opsonium, jus sumo, vescor jure, &c. (idem quod ὀψάομαι) Vescor cum pane, opsonium comedo, &c. Unde etiam verbalia ἐπόψημα, & ἐπόψησις; idem cum ὄψημα, τὸ, opsonium; id quo cum pane vescimur; ab ὀψόομαι, & Th. ὄψον, opsonium, &c. V.

Ἐπόψιος, ος, ὁ, ἡ, spectabilis: &

Ἔποψις, εως, ἡ, aspectus: ab ὄπτομαι, video, f. ὄψομαι.

Ἐπόψιμος, idem quod ἐπόψιος, aspectabilis, vel qui cernitur; visibilis, visendus, Ζεὺς ἐπόψιος, est inspector Jupiter, &c.

Ἐπραθον, Ion. pro ἐπεπόρθην, plusq. p. m. verbi πέρθω, pedo. f. 2. παρδῶ, a. 2. ἔπαρδον, f. 2. pass. παρδήσομαι, p. m. πέπορδα, pepedi.

Ἐπραθον, venditus sum, a. 1. ind. pass. à πιπράσκω, vendo, factum, à πρασσω, per Syncop. pro πράω, f. πρασσω, p. πέπρακα, perf. pass. πέπρασμαι, 3. pl. ἐπράθησαν. Them. πράω, venno.

Ἐπραθον, ες, ε, per Poët. Metaph. pro ἔπαρδον, populatus sum, a. 2. ind. act. verbi πέρθω, vasto. f. 2. πραδῶ, p. m. πέπορδα, a. 2. m. ἐπραθόμην, pro ἐπορθόμην.

Ἔπραξα, ας, ε, a. 1 ind. act. ἐπραξάμην, a. 1. m. verbi πράσσω, vel -πω, facio. f. ξω. p. χα.

Ἔπρασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi πιπράσκω, vendo: vide ἐπράθην.

Ἐπράσθη, ης, η, a. 1. ind. pass. à πράσσω, facio, fœminin. ξω.

Ἔπρησε, pro ἔπρησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi πρήθω, incendo, f. σω.

Ἔπρηξα, feci, a. 1. Ion. pro ἔπραξα, quod vide.

Ἔπρησε, incendit, a. 1. ind. act. verbi πρήθω, f. σω, incendo.

Ἐπρήσθην, concrematus sum, a. 1. pass. à πρήθω, incendo, f. πρήσω, p. πέπρηκα, perf. pass. πέπρησμαι.

Ἐπρηκτόμην, conficiebar, Ion. pro ἐπραττόμην, imperf. pass. verbi πράσσω, facio, f. ξω.

Ἐπρήχθη, Ion. pro ἐπράχθη, factus sum, a. 1. pass. ejusd. verbi.

Ἐπρίαμην, emi, imperf. verbi πρίαμαι, emo: vel est a. 1. m. ἐπριάμην, & per Sync. ἐπριάμην.

Ἐπρίσσης, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi πρίω vel πρίζω, diffico: f. πρίσω, p. πέπρικα, a. 1. ἔπρισα, perf. pass. πέπρισμαι, a. 1. pass. ἐπρίσθην.

Ἐπρίω, emitti, 2. sing. imperf. pro ἐπρίασο, Ion. ἐπρίεο, & Crasi ἐπρίω, ab ἐπριάμην, quod vide.

Ἔπρωσεν, pro ἐπεπράτωσεν, 3 sing. a. 1. act. per Sync. ut πεπρωμένον, per Sync. pro πεπερατωμένον, tanq. ex πρώω, pro περατόω, finio, termino. Th. πέρας, ατος, τὸ, terminus.

Ἑπτὰ, οἱ, αἱ, τὰ, Septem: indè ἑπτάκις, septies, ἑβδομος, η, septimus: ἑβδομας, άδος, ἡ, numerus septenarius, Hebdomada.

Ἑπταβόειος, ος, ὁ, ἡ, ex septem bubulis pellibus factus: ex ἑπτὰ, septem, & βοῦς, bos.

Ἑπτάγλωσσος, ος, ὁ, ἡ, septilinguis. Sic Pind. Apollinis citharam vocat, ob septem chordarum sonos: nam singulæ proprium edunt sonum: ab ἑπτὰ, & γλῶσσα, lingua.

Ἑπταγράμματος, qui septem literarum est; ab ἑπτὰ, & γράμμα.

Ἑπτάγωνα, heptagona, musica quædam instrumenta, q. d. septangula; ab ἑπτὰ, & γωνία; vide.

Ἑπταίτης, & -ετὴς, ἐος, ὁ, ἡ, septennis: ἑπτάετες, adv. septennium: ab ἑπτὰ, septem, & ἔτος, annus.

Ἑπταετία, ας, ἡ, septennium.

Ἑπταήμερος, ος, ὁ, ἡ, septendierum. Th. ἡμέρα.

Ἑπταικαιδέκα, septendecim; ἑπταικαιδέκατος septimus decimus; ut, ἑπταικαιδεκάτη ἡμέρα, decimus septimus dies; ab ἑπτὰ & δεκὰς; item, ἑπταικαιδεκαέτης, septendecim annorum, &c. ab ἑπτὰ, δεκὰς, & ἔτος; quæ vide.

Ἑπτακαιεικοσιπλάσιος, septem & viginti partibus major; ab ἑπτὰ, & εἰκοσιπλάσιος, vigecuplus, vicies auctus; quod ab εἴκοσι, viginti.

Ἑπτάκαυλος, septem caules habens; ut ἑπτάκαυλος λυχνία, candelabrum septem hastilium; à Th. καυλὸς; vide.

Ἑπτάκις, septies, adverb. ab ἑπτὰ, septem.

Ἑπτάκλινος, septem lectis instructus; ab ἑπτὰ, & κλινὴ.

Ἑπτακισμύριοι, αι, septuaginta millia, septuagies mille, ut ἑπτακισμύριαι ὀργυιαὶ, septuaginta millia passuum, à μυρίας, vide. Sic ἑπτακιχίλιοι, αι, septies mille; ut, ἑπτακιχίλιαι δεκαχιλ-

septies

septies mille nummi, &c. ab ἑπτάκις, & χιλιάς.

Ἑπτακόσιοι, septingenti; ab ἑπτάκις, & ἑκατὸν; vide.

Ἑπτάκτυπος, ος, ὁ, ἡ, septisonus: Epith. citharæ septem sonos edentis: ab ἑπτὰ & κλύπτω, sonitus. Them. τύπος, pulso.

Ἑπτάλοφος, ita dicta est Roma; q. d. septicollis; à Th. λόφος: undè λόφοι, colles, tumuli, &c. Vide.

Ἑπτάλυχνος λυχνία, septem lucernas habens candelabrum; à λύχνος, & λυχνία; quæ vide.

Ἑπτάμυν, & in 3 sing. ἔπτατο, a. 2. m. verbi ἵπταμαι, volo, as: f. πτήσομαι, a. 2. ἔπτην, a. 2. part. m. πτάμενος, a. 2. inf. πτάσθαι. Alii per Sync. dici volunt pro ἑπτησάμην, a. 1. m. Suntqui volunt esse imperf. pass. ἑπτάμην, verbi πτάμαι, quod à πτῆναι, a. 2. ἔπτην, undè a. 2. inf. πτῆναι, part. πτάς.

Ἑπταμηνιαῖος, septimum mensem agens; vel qui in septimo mense in lucem est editus: Item,

Ἑπτάμηνος, ου, ὁ, ἡ; septimestris; τὸ ἑπταμηνιον, (sc. ἡμέρων) partus septimestris. Th. μὴν, -μηνὸς, mensis.

Ἑπταμήτωρ, septem filiorum mater; Joseph. sed rectiùs scribendum videtur, ἑπταμήτηρ; à Th. μήτηρ. V.

Ἑπτάμιτος, septem habens chordas; à Th. μίτος, licium, &c. vide. Undè μίτοι, circuntur etiam citharæ fides, &c.

Ἑπταμοῖρον, septima pars; à μόρος, τὸ; vide.

Ἑπτάμυχος, septem habens recessus; i. e multos; à Th. μυχὸς; vide.

Ἑπτάξαν, Dor. pro ἔπηξαν, 3. pl. a. 1. act. à πήσσω, f. ξω, præ metu trepido. Th. πτοέω, terrefacio.

Ἑπτάπεκτος, qui septies, vel multoties tonderi potest; à Th. πέκω, vel πίκω, pecto; undè πεκτὸς, pexus, tonsus, &c.

Ἑπτάπηχυς, septem cubitorum; à Th. πῆχυς.

Ἑπταπλασιάζω, reddo septuplo majorem, vel majus, aut septies tantum; à seq.

Ἑπταπλάσιος, ος, ον, ὁ, ἡ, septuplus: & Ἑπταπλασίως, adv. septuplò: ab ἑπτὰ, septem, & πλάσις, terminatio numeralis.

Ἑπταπλοῦς, qui septem latera habet; item, cui septem costæ sunt, &c. Item, ἑπτάπλοον, à quibusdam dicta fuit plantago major; Dioscor. à πλόος, vel πλοῦς; vide.

Ἑπταπλόος, & ἑπτάπλεος, septuplex; ab ἑπτὰ.

Ἑπταπόδιον, septempedalem, accus. sing. ab

Ἑπταπόδης, ους, ὁ, ἡ; septempedalis: ex ἑπτὰ, septem, & πούς, ποδὸς, pes.

Ἑπτάπορος, propr. nom. fluvii: q. habens septem vias: à πόρος, transitus, quod à πείρω, transeo.

Ἑπτάπους, qui est septem pedum; à Th. πούς; V.

Ἑπτάπυλος, ος, & Ion. -υλος, ὁ, ἡ, septem portas habens, Thebarum epith. ex ἑπτὰ, septem, & πύλη, porta.

Ἑπτάπυργος, septem turribus ornatus à πύργος; vide.

Ἑπτόμην, a. 2. ind. act. verbi πτώσσω, f. ξω, iterato.

Ἑπταῤῥοος, septemfluus; item, septem ostia habens; ab ἑπτὰ, & ῥοὴ; V.

Ἑπτάς, άδος, ἡ, numerus septenarius; ab ἑπτὰ.

Ἑπτάσκηλος, septem modis instructus, seu exornatus; ab ἑπτὰ, & σκηλὸς; id vide.

Ἑπτάστομος, septem ora seu ostia habens; septenis ostiis, sua fluenta in mare fundens, à στόμα; V.

Ἑπτάτονος, septem τόνους habens; seu septem nervis aut fidibus intentus, à τόνος; Vide.

Ἑπτάφθογγος, septem voces seu sonos edens; ab ἑπτὰ, & φθόγγος. V.

Ἑπτάφθογγος, septem voces seu sonos habens, ut ἑπτάφθογγος χορδὴ, peculiariter erat nomen cujusdam porticus, in Olympia, quòd echo septies, ibi vocem eandem redderet; Plin. à φωνὴ; V.

Ἑπτάχα, & -χᾶ, adv. septempliciter. Th. ἑπτὰ, septem.

Ἑπτάχορδος, septem habens chordas; ut ἑπτάχορδος ἁρμονία, concentus septem fidibus seu nervis constantes; à Th. χορδὴ; V.

Ἑπτέρνικα, ας, ε, perf. act. supplantavi: verbi πτέρνιζω vel legend. ἐπτέρνικα, perf. à πτερνίζω, supplanto. Them. πτέρνα, calx. Gen. 27. 36.

Ἑπτίβυζος, ος, ον, ἡ, a. 2. ind. pass. verbi πτερύσσομαι, f. ξομαι, alis latera ferio. Th. πτερὸν, ὁ, τὸ, ala.

Ἑπτέτης, ὁ, septem annorum, pro ἑπταετὴς, id vide; item, ἑπτέτις, ἡ, septem annos nata; utrumque ab ἑπτὰ & ἔτος; V.

Ἔπτικα, ας, ε, volavi, in 3. pl. ἔπτηκε, a. 2. verbi πτῆμι, seu ἵπταμαι. Vide ἑπτάμην.

Ἑπτήρης, ους, ὁ, subaudi ναῦς, navis septem remigum, ex ἑπτὰ, & ἐρέσσω, vide. Undè ἐρεσία, remigatio, &c.

Ἑπτοίησ, 3. singul. perfect. pass. verbi πτοιέω, Poët. pro πτοέω, terrefacio, attonitum reddo: item animo specto attento.

Ἑπτόμην, quidam dici tradunt pro ἐπτάμην, a. 2. m. quod vide. Alii per Sync. dici volunt pro ἐπετόμην, imperf. verbi πέτομαι, volo, as.

Ἑπτοκῶς, Ion. pro πεπτωκὼς, perf. part. act. verbi πίπτω, cado, f. πεσέομαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον.

Ἔπυδρος, ος, ὁ, ἡ, Ion. pro ὕδρος, udus. Th. ὕδωρ, aqua.

Ἐπυθόμην, ος, ετο, & in 3. pl. ἐπύθοντο, a. 2. m. verbi πυνθάνομαι, interrogo, f. πεύσομαι, perf. pass. πέπυσμαι.

Ἐπύλλιον, ου, τὸ, versiculus; item verbulum, est enim diminutivum ab ἔπος, τὸ, verbum; V.

Ἐπωδύσατο, 3. sing. imperf. verbi πωδύσσομαι, interrogo.

Ἐπύργωσας, 2. sing. a. 1. ind. act. verbi πυργόω, turri munio: f. ώσω. Th. πύργος, turris.

Ἔπω, dico: inus. in præs. (pro augmento post ε adscisci it ι, idemque per omnes modos servat:) a. 1. εἶπα, ας, ε, a. 2. εἶπον, ες, ε, Poët. ἔειπα, & ἔειπον, a. 1. imperat. εἶπον, άτω, & in 3. pl. εἰπάτωσ, a. 2. imperativ. εἰπὲ, a. 2. optat. εἴποιμι, οις, οι, a. 2. sub. εἴπω, ῃς, ῃ, a. 2. infin. εἰπεῖν, a. 2. particip. εἰπὼν, εἴπ, & in fœm. gen. εἰπάσα, ης. Hinc ἔπος, εος, τὸ verbum, carmen: ὀλιγοπὴς, έος, ὁ, ἡ, facundus, disertus: ὀλιγοπεία, & ὀλιγοπία, ας, ἡ; facundia.

Ἕπομαι, & ἑπόμην, operor, sequor: indè ἑπέτης, ου, ὁ, pedissequus.

Ἐπωάζω, ovis incubo; indè ἐπώασις, & ἐπωασμὸς, incubatio, incubitus, &c. Item, ἐπωαστικὸς qui incubare solet ovis, &c. est ab ὠὴ & ᾠὸν, ὦ, τὸ ovum, &c. vide.

Ἐπωδὴ, ῆς, ἡ, & Poët. ἐπαοιδὴ, & -ία, EPODA, incantamentum: &

Ἐπῴδιον, ου, τὸ, quod odæ accinitur, versiculum: &

Ἐπῳδὸς, ου, ὁ, Ion. ἐπαοιδὸς, incantator. Ab ὄδη, & ᾠδὴ, carmen: quod à præt. m. verbi ἀείδω, cano.

Ἐπῳδὸν, librum Veteres Grammatici ab Horatio appellatum putant, quòd singulis longioribus versibus singuli breviores adnantur, qui ἐποιδοὶ, vocantur; docent enim carminis unum genus esse, in quo versus ità inter se connexi sunt, ut alter sine altero audiri non possit, quorum prior ᾠδικὸς; i. e. præcinens, posterior ἐπῳδικὸς, quasi succinens vocatur; ut in elegiis, hexameter est ᾠδικὸς, pentameter, ἐπῳδικὸς, &c. ejusd. Th. & comp.

Ἐπώδυνος, dolorem inferens, vel afferens, &c. Item, ἐπωδυνάω, parturio; Homer. ab ὄδη, & ὀδυνὴ, dolor: undè ὀδυνάω, ῶ, dolore afficio, &c. vide.

Ἐπώδυς, olidus, male olens, fœtidus, &c. est ab ἐπόζω, oleo, subolco,; ab ὄζη, & ὄζω, idem.

Ἐπώθεω, & ἐπωθίζω, impello: item, ἔπωσις, impulsio: ab ὄθη & ὠθέω, pello.

Ἐπώκειλαν, illiserunt 3. pl. a. 1. act. ab ἐποκέλλω. Th. κέλλω, appello, moveo, ὀκέλλω, idem.

Ἐπωλένιος, qui in ulnis, vel, inter ulnas fertur; quem ulnis impositum gestamus, &c. ab ὠλὴ, & ὠλένη; cubitus, brachium, ulna.

Ἐπώλεσαν, vendiderunt, 3. plural. imperfectiv. verbi πωλέω, vendo: fœm. έσω.

Ἐπωμὶς, ίδος, ἡ, superhumerale; i. e. summa humeri pars, quæ & ἀκρωμία dicitur; i. e. summitas humeri, sive pars humeri prominens, & brachio hærens, &c. Item, simpliciter, humerus, &c. Undè, ἐπωμίδιον, parva eponis: item, ἐπωμαδὸν, super humeros, & ἐπωμιδιαῖος, superhumeralis, humeris superimpositus, &c. ab ὄθη, & ὦμος, humerus.

Ἐπωμοσία, jusjurandum, quod additur ad confirmationem alicujus rei, &c. Item, ἐπώμοσε qui juravit, adstrictus jurejurando; item, generaliter obstrictus, &c. apud Soph. Ζεὺς dicitur ἐπώμοτος, i. e. πᾶς ὅρκῳ ἐχόμενος; ut exponit Suid. &c. ab ἐπόμνυμι; q. Superjuro, de re aliqua juro, &c. ab

ὄπη, & ὄμνυμι; Vide.

'Επών, όν, qui inest, qui est super, &c. particip. præs. ab ἔπειμι, insum; Vide.

'Επώνιον, τὸ, tributum, quod pro aliqua re empta penditur; Poll. lib. 7. ab ὄπη, & ὠνέομαι, ἤμην, emo, mercor, &c. V.

'Επωνόμασα, ας, ε; 3. 1. ind. act. vide ὠνόμασα.

'Επωνυμία, ας, ἡ, cognomentum: genitiv. pl. ἐπωνυμιῶν· ab ὄπη & ὄνομα, nomen.

'Επάνυμος, α, ον, Poët. pro ἐπώνυμος, cognominis: quod vide.

'Επώνυμος, ε, ὁ, & ἐπάνυμον, ε, τὸ, nomen è re impositum: ex ὄπη & ὄνομα, nomen.

'Επωνύμως, de nomine, à præced.

'Επώπης, ὁ, inspector; item, ἐπώπιδες, αἱ, inspectrices, & ἐπωπάω, vel ἐπωπάζω, inspicio, &c. ab ὄπη, & ὤψ, ὄπος, oculus; vide.

'Επώρα, inspiciebat, Ion. pro ἐφώρα, 3. sing. imperf. verbi ἐφοράω. Them. ὁράω, video.

'Επωρφέρατο, Ionicè pro ἐπορφυρεμένοι ἦσαν. 3. plur. plusquam perfecti passiv. facta ex tertiâ singular. ἐπωρόρατο, inserto α, ante τὸ, verbi ὀρέγω, porrigo, extendo: f. ξω, p. ὄρεχα, & Att. ὀρώρεχα.

'Επώρτε, concitavit, 3. singular. a. 1. act. sic ἐπῶρσαν, 3. pl. ab ἐπόρω. Them. ὄρω, excito: f. Æol. ὄρσω, a. 1. ἄρσα, p. ὦρκα.

'Επωρύω & ἐπωρύομαι; ululo, infremo; ab ὄπη & ὠρύω, ululo, &c. vide.

'Επωσις, vide suprà, in ἐπωθέω.

'Επωτίδες, αἱ, inaures; item, ligna ex utraque parte proræ promiuentia, velut aures ab ὄπη & ἔας, ἑαλῶ, τὸ, auris.

'Επωφελέω, insuper juvo, seu prosum; undè ἐπωφέλεια, & ἐπωφέλημα, utilitas: item, ἐφωφῆς, utilis; idem quod sequens nomen ἐπωφελιμῶ, & ejusd. Th. & comp.

'Επωφελίμως, ε, utilis, dat. plur. ἐπωφελίμοισι· ab ὄπη & ὠφήϊα, juvo, prosum.

'Επώχατο, inclusi erant 3. plural. plusquam perfect. passiv. Ionicè pro ἐπωχμώαται ἦσαν, facta ex tertiâ sing. ἐπῶκτο, inserto α, ante τὸ, & tenui versâ in aspiratam ab οἴγω, aperio: f. ξω. p. ὦχα, perf. pass. ὦγμαι, plusq. p. ὠγμέλιν, ξω, κλο.

'Επώχετο, 3. sing. imperf. vel ut alii volunt, a. 2. m. verbi ἐποίχομαι, irruo, adeo. Th. οἴχομαι, abeo: f. οἰχήσομαι. p. ὤχημαι.

'ΕΡΑ, ας, ἡ, TERRA, & Angl. Earth; undè ἔνερθε, mortui: ἔνερθε, infrà, infernus.

'Ερᾶζ', pro ἔραζε, adv. ad locum, in terram, humi: in prosâ χαμᾶζε. Th. ἔρα, terra.

'Ερείμην, Dorice pro ἐρείμιλν, optarim, 1. singul. opt. ab ἔρεμαι, amo; quod vide.

'Ερείσθη, tertii singular. aoristi primi pass. à ἐρείω, prosligo, corrumpo, fœm. σω. part. ἐρρωσμένη.

'Ερεμμα, σαι, ται, amo, cupio, gestio, Poët. pro ἐράω, f. άσω.

'Ερᾶν, amare, præs. inf. ab ἐράω, ῶ, άεις, ᾶς, amo: f. ἐράσω.

'Εραναρχὴς, ὁ, ὁ, qui stipibus erogandis præest; vel, qui est caput collectæ, &c. ab ἔρανος, & ἀρχή.

'Ερανέμπολος, ὁ, ὁ, i. e. ὁ ἐξ ἐρανῶν ἐμπολῶν; qui circum ἐράνους mercaturam exercet, &c. ab ἔρανος, & ἐμπολέω; id vide.

'Ερανίζω, fœmin. ίσω, collationem obtineo seu impetro, emendico, colligo; confero symbolum, contribuo. Th. ἔρανος, collecta.

'Ερανικὸς, ἡ, ὁ, pertinens ad ἐρανῆς; sed dicitur etiam aliquod ἐρανικὸν, cujus nomine conferuntur & contribuuntur ἔρανοι, sive quod fit ad corrogandam stipem; Athen. lib. 5. Item, ἐρανικὸν, ὁ, τὸ; q.d. parva symbola, aut exigua stipis; fructus, collatio publica, collecta: symbolum, beneficium, gratia, &c. Undè ἐρανικὸν τὸ αὖτο ἀποδοῦναι, est, parem gratiam referre, &c. à Th. ἔρανος; vide.

'Ερανιστὴς, ἡ, ὁ, qui est ex eorum numero qui ἔρανον in cœnam aut convivium dederunt; unus ex iis quibus structa est cœna collatitia, sodalis, socius convivii, &c. Verbale ab ἐρανίζω; vide.

'Ερανὸς, amœnæ, genitiv. sing. fœm. gen. ab

'Ερανὸς, ὁ, amabilis, jucundus: ab ἐράω, amo.

'ΕΡΑΝΟΣ, ε, ὁ, collecta, collatitia cœna: collatio, beneficium, gratia. Est verò etiam, ἔρανος, pecunia, quâ erogatâ, pauper amicus sublevatur.

'Ερόμμαι, amor, diligor: item, amore captus sum; undè ἐρασθεὶς cum Gænit. amore captus, &c. est pass. ab act. ἐράω; id vide.

'Ερασδὲ, Dor. pro ἔρασε, adverb. quod vide.

'Ερασθὼν, amatus sum, pro ἠράσθην, Ionicè, aoristus primus passivus, ἐρασθῶ, Ion. pro ἐρᾶν· ab ἐράω, amo: f. άσω.

'Ερασμολοπὸς, ε, ὁ, ἡ, amans, carminis, cantus: ab ἐράω, amo, & μολπὴ, cantilena. Th. μέλπω, cano.

'Ερασπὸς, ε, amabilis: ab ἐράω, amo.

'Ερασπλόκαμος, ε, ὁ, ἡ; studiosus capillitii: ab ἐράω, amo, & πλόκαμος, cincinni. Th. πλέκω, necto.

'Ερασπὸς, ός, ἡ, amatio, μῖξις; undè, ἔρωτες, ut scribit Homer. interpres; ab ἐράω, & ἐράομαι; V.

'Ερασπὸς, ὁ, (idem quod ἐρασπὸς) amabilis, allicions in sui amorem, &c. ab ἐράω.

'Ερασπηχήμων, ε, ὁ, pecuniæ desiderio flagrans, pecuniæ amans & avidus; ab ἔρασπος & χρήματα; vide.

'Ερασσαι, σθαι, Poët. pro ἔρασαι, 2. sing. ab ἔραμαι, σαι; quod vide.

'Ερασσατο, amavit, 3. singular aoristi primi m. genitur, ut & ἐρασσάμην, aoristus primus part. m. ab ἐράω, amo.

'Ερασὴς, ῆ, ὁ, amator: ab eodem Them.

'Ερασὸς, ὸ, ὁ, nomen viri. Gr. amabilis.

'Ερασὸς, ὸ, amabilis: &

'Ερασεινὸς, ὸ, amabilis: ab ἐράω, amo.

'Ερασὴ, ῆς, amata: ab

'Ερασὸς, ὸ, amabilis: ab eodem Themat.

'Ερασπίζω, amo, cupio: f. ίσω. Th. ἐράω, idem.

'Ερασποχρὼς, ὁ, ἡ, ὂν, amabili colore præditus; in Epigr. ab ἔρασπος, & χρὼς; quæ vide

'Ερασπῶπις, ἡ, amabiles oculos habens; Epith. Junonis; apud Hom. hymno ult. ab ἔρασπος, & ὤψ; V.

'Ερασπὼ, ὁ, ὸς, ἡ, ERATO, nomen mul. vel Musæ, ab ἐράω.

'Ερασπῶν, genitiv. plur. ab ἔρασπος, amabilis.

'ΕΡΑ'Ω, amo, appeto: f. άσω. p. κα. ἔραμμαι, Poët. idem. Hinc ἐρασμὸς, ἔρως, & ἔρασπος, amabilis: ἔρως, amor: ἐρωπικὸς, amatorius. Est & ἐράω, depleo, ev cuo.

'Ερέω, inanio; undè ἐρέσσω, inanire, deplere, & composita, ἐξερέσσω, μετερέσσω, &c. Vis in hac significatione videtur, & solet ab ἔρα, terra, deduci.

'Ερῆ, pro ἔργα, opera, nom. pl. ab ἔργον, ε, τὸ, opus.

'Ερηᾶ, Poët. pro ἐργάσῃ, 2. singular. fœm. masc. nam sublato σ, ἐργάη, unde per Crasin ἐργᾶ, verbi ἐργάζομαι; quod vide.

'Ερήᾶδε, pro ἐργάζε, Dor. præs. imperat. ab

'Ερηάζομαι, operor, laboro, lucror: ἐρηάζοιτο, tertii singularis, præsent. optativ. passiv. imperfecti, εἰρηαζόμλν, ε, στο· fœm. ἐρηάζομαι, aoristus primus medius ἐρηασάμλν, ω, ατο, (augetur enim recipiendo ι post ε,) perfectum passiv. εἴρηασμαι. Them. ἔργον, opus.

'Ερηάθεν, Poët. pro ἔρηαθεν, imperfect. Ionicè ab ἐρηάω, idem quod εἴργω, arceo.

'Ερηαλήϊον, Ionicè pro ἐρηαλεῖον, ε, τὸ, instrumentum: ab ἔργον, opus.

'Ερήανη, ης, ἡ, Minervæ cognomentum; ut in Atticis scribit Pausanias; à Them. ἔργον.

'Ερήανον, idem quod ἐρηαλεῖον, instrumentum, quo Viz. ad opus faciendum utimur; ut ἔρηανα vel ἐρηαλεῖα γεωρηικὰ, instrumenta rustica, Poll. ab eod. Them.

'Ερηάξῃ, operaberis, Dor. pro ἐρηάσῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi ἐρηάζομαι; quod vide.

'Ερηάσαιμι, 2. sing. a. 1. m. opt. verbi ἐρηάζομαι; quod vide.

'Ερηάθῃ, 3. sing. a. 1. sub. pass. ejusdem: ve bi.

'Ερηασία, ας, & Ion. η, ης, ἡ, opera, operatio, cultura, lucrum, quæstus: ab ἔργον, ε, τὸ, opus.

'Ερηάπμος, ε, confectus, elaboratus, cultus: ab ἐρηάζομαι, operor.

'Ερηασείω,

Ἐργασείω, q. d. facturio, i. e. facere cupio; item, ἐργασίαν, ανος, ὁ, γεωργὸς, agricola; ab ἐργάζομαι, & ἐργασία, Vi.

Ἔργασμα, Ion. pro ἔεργασμαι, perf. pass. Hinc ἐργασμός, Ion. pro εἰργασμός, verbi ἐργάζομαι, quod vide.

Ἐργαστέον, opera danda est, agendum, opus obeundum, &c. Item, ἐργαστὴρ, ῆρος, ὁ, operarius, &c. Ab eod. verbo.

Ἐργαστήριον, ε, τὸ, officina; fornix. Th. ἔργον, opus.

Ἐργάσιμος, η, ον, ὁ, operarius; operosus; i. e. efficax; in opere sollicitus; operæ & labore præstans, &c. Unde, superlat. ἐργασιμώτατος, admodum operosus; officiosissimus, &c. Ab ἐργάζομαι.

Ἐργάτης, ε, ὁ, operarius, acc. pl. ἐργάτας, ab eod. Them.

Ἐργατίτης, idem quod ἐργάσιμος, qui coli & elaborari potest; Plut. in Catone; ab ἐργάτης.

Ἐργατίνης, ε, ὁ, Poët. pro ἐργάτης, quod vide.

Ἐργάτις, ιδος, ἡ, operatrix, mercenaria: ab ἔργον, opus.

Ἐργασηλάρχης, manceps officinæ; Bud. ab ἐργαστήριον, & ἀρχὴ, Vi.

Ἐργατικὸς, η, ὁ, operarius, operosus; in activa signif. ut ζῶον ἐργατικὸν ὁ ταῦρος; animal operosum est taurus, &c. Unde, ἐργατικῶς, adv. operosè; artificiosè, &c. Plut. in Cam. ab ἐργάτης, Vi.

Ἐργάτιναι, & ἐργάναι; loci seu tuguria in agris ubi servi cubant & quiescunt; item, apud Cretenses, ἐργατῶναι sunt ii quibus sepulturæ mortuorum cura demandata est, &c. Item, ἐργεῖται; sunt servi quorum opera in agris utimur, οἱ ὅσπ ἀρτῶν οἰκεῖ, inquit Hesych. ab ἔργον, & ἐργάω, &c. Vi.

Ἐργάω, -ῶ, & -άομαι, -ῶμαι, idem quod ἐργάζομαι, operor. Th. ἔργον opus.

Ἔργλ, arceat, 3. sing. præs. ab ἔργω, Ion. idem quod εἴργω, arceo, repello.

Ἐργατέκτης, η, ὁ, q. d. ἔργα ἐπείκτης; i. e. ἔργον ἐπείγων, qui urget opus, &c. ab ἔργον & ἐπείκτης, Vi.

Ἐργεπιστάτης, vel ἐργοεπιστάτης, qui operi seu operibus præest; operum reficiendorum curator, &c. Ab ἔργον & ἐπιστάτης, Vi.

Ἔργλη, septum, sepimentum, &c. Idem quod ἔρυμα, τὸ, claustrum, &c. Ab ἔργω, idem quod εἴργω, Vi.

Ἔρυμαι, operi, facinori, dat. sing. per Metath. pro ῥέζυμαι: sic in dat. plur. ἔρυμιν: à ῥέζω, f. ξω, facio; & per Metath. ἔρξω.

Ἐργνύω, & ἔργνυμι; arceo, includo, abscondo; ab ἔργω, idem quod εἴργω, Vi.

Ἐργοδιάκτης, ε, ὁ, qui urget opus; exactor operis, monitor, &c. Unde, ἐργοδιακτία, ῶ, urgeo opus; exigo opera, &c. Ab ἔργον & διάκτης, vide.

Ἐργοδότης, ε, ὁ, qui opera distribuit, qui pensum dat, operis locator; qui opus, pensumq; præscribit, &c. Unde, ἐργοδοτῶν, opus locare faciendum; (ei opponitur sequens ἐργολαβῶν) ab ἔργον & δότης, Vi.

Ἐργοεπιστάτης, vide suprà ἐργεπιστάτης.

Ἐργολαβεῖν, præs. inf. ab

Ἐργολαβέω, ἥσω, opus faciendum suscipio, quæstum facio: ab ἔργον, opus, & λαμβάνω, cap.o.

Ἐργολάβος, qui opus faciendum suscipit seu conducit; redemptor, manceps; operarum conductor, &c. Unde, ἐργολαβία, ἡ, operis faciundi susceptio, redemptura, vel conductio, &c. Ab iisdem; unde etiam ipsum verbum ἐργολαμβάνω, opus assumo; negotium mihi assumo, sollicitus sum, &c. Atq; indè etiam, ἐργολάπτης, idem quod ἐργολάβος, apud Pol. l. 7. &c. Vi.

Ἐργόμβος, prohibitus: vide ἔργλ.

Ἐργόμωκος, ε, ὁ, illusor, qui ἔργα μωκᾶται. Elt & adulator: indè & ἐργομωκία, adulatio.

Ἐργομωκῶν, illudens, irridens; Hesych. ab ἔργον & μωκάω, quæ vide.

Ἔργον, ε, τὸ, opus: hinc ἐργάζομαι, operor: ἐργασία, operatio: ἐργάσιμος, operarius, ἀργαλέος, difficilis: ἀεργὸς, ὁ, & ἀργὸς, ός, ὁ, ἡ, & ἄργος, ος, ὁ, ἡ, iners, piger: γεωργὸς, ὁ, ὁ, agricola: δημιουργὸς, ὁ, ὁ, ἡ, publicus opifex: ἐνεργὸς, ός, ὁ, ἡ, efficax: ἐνέργεια, ας, ἡ, efficacia: εὐεργετία, benefacio: εὐεργέτης, beneficus: εὐεργεσία, beneficentia: λειτουργὸς, minister publicus: λειτουργέω, munus publicum obeo: λειτουργία, ministerium publicum: παυεργὸς, vafer: πρᾶγμα, quod operæ pretium est.

Ἐργοπόνος, laboriosus; ab ἔργον & πόνος, seu πονέω; quæ vide; item, ἐργόπους; inspector operum, qui urget operas, &c. Th. ὀρτωία, incito, urgeo, &c. Sic, ἐργόχειρον, opus manus seu manuum, &c. a Th. χεῖρ.

Ἔργω, cum tenui, idem quod εἴργω, cum tenui; arceo, prohibeo, veto, &c. ab ἔργω, cum aspero, idem quod εἴργω, cum aspero; includo carcere, conjicio in carcerem, &c. Vi.

Ἐργώδης, ες, ὁ ἡ, operosus, difficilis; laboriosus, molestus, &c. Unde, adv. ἐργωδῶς, difficulter; operosè, &c. Item, ἐργωδία, difficultas, molestia, negotium, &c. Omnia ab ἔργον, τὸ, opus, &c. Vi.

Ἐργῶμαι, idem quod ἐργάζομαι; vide ἐργάω.

Ἔρδειν, facere, præs. inf. ab ἔρδω, idem quod ῥέζω, facio.

Ἔρδεσκε, perpetrabat, pro ἔρδε, Ion. addito σκε, 3. sing. imperf. ab ἔρδω, pro ῥέζω, facio.

Ἔρδον, imperf. Ion. ἔρδοντες, facientes, acc. pl. part. præs. ἔρδοντι, dat. sing. ab ἔρδων, ουσα, ον, præs. part. ab

Ἔρδω, pro ῥέζω, facio.

Ἔρεα, ας, ἡ, lana; dicitur pro ἔριον, & hoc pro εἶρος, τὸ, idem quod Th. εἶρος, τὸ, Vi.

Ἐρεβεννὴν νύξ, obscura nox: ab

Ἐρεβεννὸς, ὴ, obscurus. Th. ἔρεβος, εος, τὸ, EREBUS.

Ἐρέβεννος, pro ἐρεβώδης, gen. sing. per Paragog. Poët. ab ἔρεβος, Erebus.

Ἐρεβινθος, & ἐρεβινθεὼν, cicernus; ut ἐρεβινθεῶν μέγεθος; ciceris magnitudo, &c. Item,

Ἐρεβίνθινος, η, cicerinus: ab

Ἐρεβίνθοος, η, ὁ, cicer.

Ἐρεβινθώδης, ες, cicernus vel cicerinus; ut ἐρεβινθώδες φύλλον, folium ciceris; a Th. præced.

Ἐρεβοδιφὰς, orci tenebris abscondita scrutor; item, subterranea scrutor, &c. Ab ἔρεβος & διφάω, Vi.

Ἔρεβος, ε, τὸ, EREBUS, orcus, inferi: q. ab ἔρεβ, ut a subterraneus, vel ab ἐρέφω, tego: ἐρεβόθεν, ex Erebo: ἐρεβεννὸς, obscurus.

Ἔρεγμα, & ἐρεγμὸς, pro quibus etiam dicuntur ἔρεισμα, τὸ, & ἐρεισμὸς, ὁ, faba fresa fractaque, molam tamen nondum experta, nec in farinam redacta, sed cruda adhuc & incocta; sed & de aliis etiam leguminibus, item; radicibus eodem modo fractis, dicitur, eorum nomine appolito; ut κεχυῶς ἐρεγμός; & ἔρευς, & πίσσινος, aut ὀφθὸς, &c. Apud Erotianum dicitur ἐρεγμὸς, propriè significare in duas partes divisam fabam, &c. Item, ἐρέγμη, seu ἐρίγμη, pro pulmento quodam ex leguminibus confractis, &c. Ut & ἐρεγμίνος, fabaceus; ut, ἐρεγμίνων ἀλθυσις; farina ex fabis fresis; vel fabæ lomentum; Dioscor. Omnia à Th. ἐρείκω, f. ξω, frango, contundo, &c. Vi.

Ἐρείνω, interrogo, imperf. ἐρείνον, ες, ε, quod ab ἐρέω, seu εἴρω, dico.

Ἐρέθησιν, irritat, 3. sing. præs. sub. per Paragog. Ion. pro ἐρέθῃ: ab ἐρέθω, lacesso, irrito.

Ἐρέθιζε, irrites, præs. imperat. ἐρέθιζεν, Dor. pro ἐρεθίζειν, præs. inf. ἐρέθιζον, imperf. Ion. ab

Ἐρεθίζω, idem quod ἐρέθω, irrito.

Ἐρεθίσδην, irritare, Dor. pro ἐρεθίζειν, vide in ἐρέθιζε.

Ἐρέθισμα, ατος, τὸ, & ἐρεθισμὸς, ὁ, irritatio, pruritus, libido, &c. Item, ἐρεθιστέον, irritandum est; & ἐρεθιστικὸς, ὴ, ὁ, irritans, irritabilis, &c. Omnia ab ἐρεθίζω, Vi.

Ἐρεθιστὴς, ὁ, protervus, irritator: ab

Ἐρέθω, irrito, lacesso: hinc ἐρεθίζω idem; ἐρέθισμα, τὸ, irritamentum: q. ab ἔρις, lis.

Ἐρεῖ, dicit, 3. sing. præs. ind. ab ἐρέω, dico. Th. εἶρω, idem. &

Ἐρεῖ, dicet, 3. f. ab εἴρω, f. ἐρῶ, dico.

Ἐρείδω, figo, firmiter fulcio, innitor: & pro ἀντερείδω, resisto. f. ἐρείσω. p. ἤρεικα. a. 1. ἤρεισα. a. 1. part. ἐρείσας, ασα, αν. perf. pass. ἤρεισμαι. hinc ἔρεισμα, ατος, τὸ, fulcimentum.

Ἐρείκη, erice; arbor fruticosa; de qua Dioscor. l. 4. c. 18. scribitur & ἠρίκη; cujus & meminit Plut. in libro de Iside & Osiride; Eust. ab ἐρείκω, deducit; indè etiam, ἐρεικῶδες μέλι, mel sylvestre, ex arboris illius floribus collectum, &c. Item, ἐρεικώδης, ἐς, ὁ ἡ, ἤ, erica arbore abundans; & ἐρεικώδες; Hippocrati sunt ordea crassius divisa; ut Gal. exponit; scribitur etiam ἠρίκωδες. Item, ἐρείκινον, Gal. ait esse dictum τὸ ἐπείγον, quod sit εὐθραυστον; i. e. facile frangibile seu

friabile, &c. Omnia ab ἐρείκω, & Th. ἐρείκω.

'Ερηκτός, ἐερεκτὸς, & ἐρικτὸς, ὄ, contractus, frictus, vel fissus: ab

'ΕΡΕΙ'ΚΩ, (& ἐείκω,) frango, contundo. f. ξω.

"Ερεισις, εως, vel ιος, ἡ, fractio, vel fissio; fissura, sectio, &c. à præced. Th.

"Ερειο, interroga, præs. imperat. Ion. & Poët. pro ἔρε, & adscito ι, metri gratiâ verbi ἔερμαι, imperf. εἐερμην. Th. εἴερω, dico.

'Ερείομεν, rogamus, Poët. ectasi pro ἐρέομεν, verbi ἐρέω. Th. εἴερω, dico.

'Ερεισ, ιδος, Dor. pro ἐριδικὸς, contentiosus, Th. ἔρις, lis.

'Ερείπων, ωος, τὸ, rudus, in pl. rudera, παρεμπίπτοντα τῇ οἰκοδομῇ, ab ἐρείπω, everto.

'Ερειπομένης, gen. sing. part. præs. f. g. ab

'ΕΡΕΙ'ΠΩ, everto, dirvo. f. ψω. p. φα. a. 2. ἤρειπον; hinc ἐείπνη, ης, ἡ, rupes.

'Ερεῖς, ἐρεῖ, 2. & 3. sing. f. 1. verbi εἴερω necto, & dico. f. ἐερῶ.

'Ερείσατο, hæsit, 3. sing. a. 1. m. ἔρεισε, 3. sing. a. 1. act. Ion. verbi ἐρείδω, quod vide.

"Ερισμα, ατος, τὸ, firmamentum, fulcimentum, columen. à perf. pass. verbi ἐρείδω, figo.

'Ερείτω, dicat, 3. sing. imperat. præs. verbi ἐρέω, dico. perf. εἴρηκα.

'Ερείψιμος, ος, ὁ ϗ ἡ, cadivus, ruinosus; q. d. labilis; ex Eurip. ἐρείψιμον σέλας, &c. Est verbale à Th. ἐρείπω, id vide.

'Ερείω, est τὸ ἔερμαι, interrogo; ab εἴερω, dico, &c. Vi.

'Ερεμνῆς, gen. sing. ab

'Ερεμνὸς, ἡ, ὸν, tenebricosus, obscurus, niger: p. o ἐρεβεννός. Th. ἔρεβος, Erebus, inferi.

'Ερέομαι, idem quod ἐρέω, & ἐρείω, interrogo, dico, &c. a Th. εἴερω, dico.

"Ερεξα, ας, ε, feci, & in 3. pl. ἔρεξαν, a. 1. ind. act. verbi ῥέζω, facio. f. ξω, & per Metath. ἔρξω. perf. ἔρρεχα.

'Ερέοντο, interrogabant, 3. pl. imperf. Ion. vel per Epenth. τῶ ε, pro ἤροντο, Poët. verbi ἔερμαι. Th. εἴερω, dico.

'Ερεᾶς, adject. laneus; ut ἐρεᾶν ὕφος; laneum textum, lanea vestis; Dioscor. l. 1. c. 18. pro eodem etiam est ἐρεϊὸς, Levit. 13. à Th. εἴρος, τὸ, lana.

'Ερέεται, dictura, f. 1. part. f. g. ab ἐρέω, dicam, per Dialysin pro ἐερῶ. Th. εἴερω, dico. Alii dicunt volunt in præs. part. f. g. ab ἐρέω, dico.

'ΕΡΕ'ΠΤΩ, edo, Poët. tego, orno, corono. f. ψω. p. φα, hinc ἐρεπτόμενος, præs. part. med.

'Ερέριπτο, projectus erat, 3. sing. pluscq. p. pass. pro ἐρέριπτο, per reduplic. Att. verbi ῥίπτω, projicio. f. ψω. p. ἔρριφα, Poët. ῥέριφα. fic perf. pass. ἐρρίμμαι, Poët. ῥέριμμαι. pluscq. p. ἐεριμμην, ψο. Sunt qui ἐρέριπτο, dici velint pro ἐρέριπτο, per reduplic. etiam Atticam, verbi ἐρείπω, everto.

'Ρεσία, ας, ἡ, remigatio; κωπηλασία; dicitur tamen potius, εἰρεσία; apud Hom. & Polyb. & Metaph. apud Luc. εἰρεσία πλεόων; remigium alarum, &c. à Th. ἐρέσσω, Vi.

'Ρεσιμετρία, ἡ, geometria; τῆς ἔερις μέτρησις; Hesych. i. e. γεωμετρία; mensuratio terræ; ab ἔερα & μέτρον, &c. Vi.

'Ρεσσέμμεν, remigare, Dor. pro ἐρέσσειν, præs. inf. ab

'ΕΡΕ'ΣΣΩ, vel -τω, remigo; & Metaph. impello, f. ξω. p. χα. hinc ἐρέτης, remex: ὑπηρέτης, minister, famulus: ὑπηρετέω, ministro, inservio: ὑπηρέτημα, & ὑπηρέτησις, ministerium: ὑπηρετικὸς, servilis, ministerialis: τριήρης, triremis.

'Ερέτης, ας, ὁ, remex, acc. pl. ἐρέτας· ab ἐρέσσω, remigo.

'ΕΡΕΣΧΕΛΕ'Ω, cavillor, rixor. f. ἴσω, p. κα.

'Ερεχελία, ας, ἡ, nugamentum, nugæ; irritatio; irritamen, contentiosa disputatio, &c. Item, ἐρεχελίζω, contendo, &c. Utrumque à Th. ἐρεχελέω, vel ἐρεκελέω, nugor, decipio, provoco, &c. Vi.

'Ερετικὸς, ad remos pertinens; ἡ ἐρετικὴ, ars remigandi; & in neut. τὸ ἐρετμὸν, 1. κωπὴ, & membrum virile, τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον; Hesych. &c. Item, ἐρετμὴ, ἡ, idem quod seq. ἐρετμὸς, id vide.

'Ερετμοῖς, remis, dat. pl. ab

'Ερετμὸς, ῦ, ὁ, & ἐρετμὸν, ὐ, τὸ, REMUS: ab

'Ερέτω, remigo, idem cum ἐρέσσω, inibi videas.

'Ερετμόω, ῶ, remis instruo; item, remigo; ab ἐρετμὸς, Vi.

'Ερεύγματώδης, ἐς, ὁ ϗ ἡ, ructus movens; ut ἐρεύγματώδης βοτάνη, ructatrix herba; & πνεῦμα ἐρευγματῶδες; spiritus ructuosus, &c. ab ἐρεύγμὸς, eructatio, vi. Th. sequens.

'Ερεύγομαι, eructo, dico. f. ἐρεύξομαι. p. ἤρευγμαι. Th. ἐρεύγω, ructo.

'ΕΡΕΥ'ΤΩ, ERUCTO. f. ἐρεύξω. p. ἤρευχα. a. 2. ἤρυγον· hinc ἐρευγμὸς, & ἐρυγμὲς, ῆ, ὁ, ructatio.

'Ερευθὴς, ής, ὁ ϗ ἡ, & ἐρευθήεις, εντος, ὁ, ἡ, εσσα; ruber, rubicundus, &c. Item, ἐρευθιάω, ῶ; idem quod ἐρεύθομαι, rubesio, rubesco, rubeo, ruber fum, &c. à Th. seq. ἐρευθος, Vi.

"ΕΡΕΥΘΟΣ, εος, τὸ, rubor. Hinc ἐρυθρὸς, ruber, ἐρυθραίνω, idem.

'Ερεύθω, rubefacio. Th. ἔρευθος.

'Ερευκτικὸς, ructus movens; unde in neut. ἐρευκτικὸν, quod ructum movet; Dioscor. Verbale ab ἐρεύγω, Vi.

'Ερεύμβον, per Sync. pro ἐρευγόμβον, vel potius pro ἐρευέμβον, ab ἐρεύω, investigo: alii vero ἐρεύμβον, dici volunt pro ἐρέμβον, Dor. ab εἴερω, seu ἐρέω, dico.

"Ερευνα, ης, ἡ, indagatio, scrutinium: &

'Ερεύνα, quære, præs. imperat. ab

'ΕΡΕΥΝΑ'Ω, ῶ, indago, investigo. f. ήσω. p. ἠρεύνηκα. a. 1. ἠρεύνησα. a. 1. imperat. ἐρεύνησον, ά, τω.

'Ερευνῆ, Dor. pro ἐρευνᾷ, 3. sing. præs. ἐρευνάω.

'Ερευνητὴρ, ῆρος, ὁ, & ἐρευνητὴς, ὐ, ὁ, scrutator; ab eod. Th.

'Ερευνῶν, præs. part. act. ab ἐρευνάω, investigo, quod vide.

'ΕΡΕ'ΦΩ, tego. f. ψω, p. φα. hinc ὀρόφη, contignatio, tectum: ὄροφος, tectum.

'Ερεχθῆος, gen. Ion. ab ἐρεχθεὺς, ERECHTHEUS.

'Ερεχθόμενος, jactatus, molestiâ affectus: præs. part. ab ἐρέχομαι, quod ab ἐρέχθω, vel ἐρίχω, scindo.

"Ερεψα, coronavi, a. 1. ind. act. ab ἐρέφω, corono. f. ψω.

'Ερέψιμος, ος, ὁ ϗ ἡ, tectis idoneus; ut, ἐρέψιμος ὕλη; materies tectis conficiendis idonea; item,

"Ερεψις, εως, ἡ, tectura, tectum: à perf. pass. verbi ἐρέφω, tego.

'Ερέω, dico, interrogo, nuntio; præs. ind. vel per Dialysin pro ἐερῶ, dicam, &c. f. verbi εἴερω, imperf. ἔρεον, (ι post ε pro augmento recipiens.) præs. m. ἐρέομαι, interrogo. f. 1. ἐρήσομαι; ab εἴερω, necto, dico, (quod vide sub serie,) vel ῥέω, dico.

'Ερέω, dicam; pro ἐερῶ; fut. indic. ab εἴερω, dico, &c.

'Ερῆν, Dor. pro ἐρᾶν, amat, 3. sing. præs. ἔραμαι, amo.

'Ερημάζεσκον, imperf. Ion. pro ἠρήμαζον, ab

'Ερημάζω, in solitudine vagor. Th. ἔρημος, desertus.

'Ερημᾶν, Poët. idem cum ἐρημόω.

'Ερήματα, τὰ, pecora; Suid. τὰ θρέμματα; forsan, quia in solis & desertis locis pascuntur, &c. Ab ἔρημος, &c. Vi.

'Ερημία, ας, ἡ, desertum, solitudo, penuria: ab ἔρημος, quod vide.

'Ερημιὰς, άδος, ἡ, idem ac ἐρημία, άδος, ἡ, deserta, solitaria. Th. ἔρημος.

'Ερημικὸς, ὴ, solitarius: &

'Ερημίτης, ου, solitarius, EREMITA; Angl. hermite, unde etiam hermitage: unde

"ΕΡΗΜΟΣ, Ion. & Att. ἐρῆμος, ου, desertus, solitarius, destitutus: ἔρημος, ου, ἡ, sc. χώρα, EREMUS, desertum, solitudo.

'Ερημοδῶκος, qui solus causam suam agit; ab ἔρημος; solus, solitarius; & δῶκος, sedile, solium, &c. Vi.

'Ερημόνομος, in deserto pastus; ab ἔρημος, desertum, & νέμω, pasco; unde νομὸς, pascuum, &c. Vi.

'Ερημοποιὸς, qui desertum reddit, qui vastat; ab ἔρημος, & ποιέω.

'Ερημοῦται, vastatur, 3. sing. præs. pass. ab

'Ερημόω, vasto, desertum reddo, derelinquo, f. ώσω. p. ἠρήμωκα. a. 1. ἠρήμωσα, præf. pass. ἐρημώομαι, & in pl. ἐρημεῦμαι. perf. pass. ἠρήμωμαι. perf. part. pass. ἐρημωμένος, η, ον, vastatus, a, um. a 1. pass. ἠρημώθην, ης, η, præs. inf. ἐρημωθῆναι. Th. ἔρημος.

'Ερήμωσις, εως, ἡ, vastatio, desolatio, destitutio: &

'Ερημωτὴς, οῦ, ὁ, vastator, desertor: à perf. pass. super. verbi.

'Ερηρέδαται, nixi sunt, Ion. pro ἐρηρεισμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. verbi ἐρείδω, figo. f. σω. p. κα. perf. pass. ἤρεισμαι, & Att. redu-

reduplic. ἐρήρεσμαι, p.m. ἤρεισα, & Att. ἐρήρεικα.

Ἐρήρεικα, firmavi, perf. act. Att. ἐρήρεσμαι, fixus ſum, & obfirmatus, perf. paſſ. ἐρήρεισα, perf. Att. m. ab ἐρείδω, firmo.

Ἐρηρεσμένος, firmatus, part. perf. paſſ. ejuſd. verbi vide ἐρήρεικα.

Ἐρήρεισο, 3. ſing. pluiq. p. Att. vide ἐρηρέδατο.

Ἐρήρικα, contendi, perf. Att. per redupl. pro ἤρικα, verbi ἐρίζω, contendo f. ἴσω, perf. paſſ. ἐρήρισμαι. Them. ἔρις, contentio.

Ἐρήρισμαι, dirutus ſum, perf. paſſ. Att. reduplic. pro ἤρεισμαι, pl. perf ἐρηρείμμην. ab ἐρείπω, everto.

Ἐρήρομα, dirui, perf. Att. pro ἤρεφα, ab eod. Them.

Ἐρηρώτηκα, interrogavi, Att. redupl. pro ἐρωτηκα. perf. act. verbi ἐρωτάω, interrogo.

Ἐρήσομαι, interrogabo, f. 1. m. verbi ἐρέομαι, vel ἐρέωμαι. Th. εἶρω, dico.

Ἐρητύετ', pro ἐρητυετο, imperf. paſſ. 3. ſing. verbi ἐρητύομαι, ῃ, εται, prohibeor. Th. ἐρητύω, inhibeo.

Ἐρήτυθεν, renuerunt, Bœot Syncop. pro ἐρητύθησαν, 3. pl. a. 1. paſſ. ἐρητύθω· &

Ἐρητύσασκε, Ion. pro ἐρήτυσε, inhibuit, 3. ſing. a. 1. ind. verbi ἐρητύω.

Ἐρητύσειε, compeſceret, 3. ſing. a. 1. opt. Æol. pro ἐρητύσαι. ab

Ἐρητύω, inhibeo, f. ύσω. a. 1. ῎ορ. Æol. ἐρητύσα, ας, ε.

῾ΕΡΙ, nihil per ſe ſignificat, ſed eſt particula augens ſignificationem in compoſitione.

῾Ερια, τὰ, lana: ab ἔριον, ε, τὸ, idem quod εἶρος, ε(ον, τὸ, lana.

Ἐριαύχην, cervicem elatam habens: ab ἔρι, & αὐχὴν, ένος, ὁ, cervix.

Ἐριβόας, ε, ὁ, clamoſus: ex ἔρι, valde, & βοάω, clamo.

Ἐριβρεμετᾶν, Dor. pro ἐριβρεμετῶν, gen. pl. ab

Ἐριβρεμέτης, ε, ὁ, ἡ, graviter fremens, grandifremus: ex ἔρι, & βρέμω, fremo.

Ἐριβρεμέτης, ε, ὁ, ἡ, idem, & ab iiſd. Th.

Ἐριβρύχω, gen. Ion. pro ἐριβρύχου, ab

Ἐριβρύχης, ε, ὁ, ἡ, valde mugiens: ex ἔρι, valde, & βρύχω, ſtrideo. f. ξω.

Ἐριβώλακα, acc. ſing. ab

Ἐριβώλαξ, ακος, ὁ, ἡ, valde glebioſus, fertilis: ab ἔρι, valde, & βῶλος, ε, ἡ, gleba.

Ἐριβῶλος, ε, ὁ, ἡ, idem, & ab iiſd.

Ἐριγάστωρ, ορος, ὁ, ventroſus: ab ἔρι, & γαστὴρ, venter.

Ἐριγδούπου, gen. ſing. Ion. ab

Ἐριγδοῦπος, ε, ὁ, ἡ, Poët. pro ἐρίδουπος, (γ interpoſito,) valde ſonans: ex ἔρι, valde, & δοῦπος, ſonitus.

Ἐριγηθέα, vide ἀριγηθέα.

Ἐριγηρύτης, argutus, ſonorus, &c. ἐριγήρυσις, Heſych. exponit, μεγαλοφώνως, &c. Ab ἐρί, valde, & γῆρυς, εος, ὁ, vox.

Ἐριγλαυκῶς, magnas pupillas habens; i. e. pulchras; bubuli enim oculi pulchri cenſentur; Nonn. ab ἐρὶ & γλαυκὸς, Vi.

Ἐρίγμα, genus pulmenti ex leguminibus confractis confectum; à Th. ἐρείκω, unde ἐρεσμὸς, &c. Vi.

Ἐριδαίνετε, contenditis, dual. num. præſ. ind. ab

Ἐριδαίνω, certo, contendo. f. ανῶ a. 1. ἐρίδηνα. Th. ἔρις, ιδος, ἡ, contentio.

Ἐριδδήσασθαι, a. 1. inf. m. ab

Ἐριδήω, contendo, Poët. pro ἐριδέω, quod ex fut. 2. ἐριδῶ. verb. ἐρίζω. Th. ἔρις, lis.

Ἐρίδηνα, contendi, a. 1. act. verbi ἐριδαίνω. Th ἔρις, lis.

Ἐριδήω, f. ήσω, idem quod ἐρίζω, contendo. Th. ἔρις, lis.

Ἐρίδηλος, valde manifeſtus; Nonn. Joh. c. 8. ab ἐρὶ & δῆλος, Vi.

Ἐριδήσασθαι, Poët. more pro ἐρίσασθαι, ejuſd. a. 1. inf. m.

῾Ερίδι, dat. ſing. ab ἔρις, ιδος, ἡ, lis, contentio.

Ἐριδίνης, ες, ὁ κὴ ἡ, valde vorticoſus; ab ἐρὶ & δίνη, unde δινὸς, &c. Vide.

Ἐρίδιον, eſt diminutivum ab ἔριον, τὸ, id vide.

Ἐριδμαίνω, Poët. Pleonaſmo τῆς μ, pro ἐριδαίνω, contendo, quod videas ſuâ ſerie. Th. ἔρις, contentio.

Ἐριδμαίνεπε, Dor. pro ἐριδμαίνετε, vide ἐριδμαίνω.

Ἐρίδουπος, valde ſonans, &c. Vide ἐρίγδουπος.

Ἐριδῶ, fut. ήσω; factum eſt ex fut. 2. verbi ἐρίζω, contendo; vide ἐριδέω.

Ἐρίδωρος, munificus; ex ἐρὶ & δῶρον, vide.

῾Εριζε, certabat, 3. ſing. imperf. act. pro ἤριζε· poteſt etiam eſſe præſ. imperat. ab ἐρίζω, certo. f. ίσω. p. ἤρικα, Th. ἔρις, lis.

Ἐριζέμεν & ἐριζέμεναι, contendere, præſ. inf. Dor. pro ἐρίζειν, verbi ἐρίζω· ab eod. Them. ἐρίζωσαι, nom. pl. præſ. part. f. gen.

Ἐρίζηλος, idem quod ἀερίζηλος; id vide.

Ἐρίζουπι, contendunt, certant, Dor. pro ἐρίζουσι, 3. pl. præſ. ind. ab

Ἐρίζω, f. ίσω, p. ικα, contendo, certo: item exaipero. Th. ἔρις, ιδος, ἡ, contentio.

Ἐρίζωος, vivax; ab ἐρὶ & ζαὴ, vel ζωὸς, quæ vide.

Ἐρίηρες, Ion. pro ἐρίηρες, ab ἐρίηρος, amabilis: hinc ἐρίηρ, peramabilis: ab ἔρι & ἐράω amo; alii deducunt ab ἄερω, adapto.

Ἐρικτὴς, ές, ὁ κὴ ἡ, magniſonus; valde ſonans; ab ἠχὴ, vel ἦχος, vide.

ἘρίθᾰΚΗ, ης, ἡ, ERITHACE, cibus apum, vel gluten ad conficiendos favos.

Ἐρίθακος, ε, ὁ, erithacus; avis quædam ſolitaria, quæ à quibuſdam ſylvia; ab aliis, rubecula hyberno tempore, & ruticilla dicitur æſtivo, &c. Deduci ſolet à præced. Th. ἐριθάκη.

Ἐριθαλλὴς, & ἐριθαλλὸς; item, ἐριθαλὸς; valde virelcens, & pullulans, vel frondens, &c. Ab ἔρι & θάλλω, unde θαλλὸς, &c. Vi.

Ἐρίθηλα, vel ἐριθείλα, ας, ἡ, contentio, ab

Ἐριθήλια, vel potius ἐριθήλυμα, l. tigo, pro ἐριθήλια, quod ab ἔρις, ιδος, ἡ, lis; item, lanam tracto, laboro, ſervio; ab εἶρος, lana.

Ἐριθηλέων, gen. pl. ab

Ἐριθηλὴς, έος, ὁ, ἡ, valde virens. Ion. pro ἐριθαλὴς; ab ἔρι, valde, & θάλλω, germino, vireo.

Ἐριθος, ε, ὁ, ἡ, lanificus, textrix, ancilla: ab εἶρος, ε, τὸ, lana. Eſt etiam ἔριθος, ε, ὁ, agricola, meſſor. q. ab ἔρα, terra, quam colit.

Ἐρίκην, & ἐρίκυδες; vide ſupra, in ἐρέκυδες, & ἐρεικύδης.

Ἐρικλάγκτας, α, ὁ, Dor. & Poët. pro

Ἐρικλαγκτὴς, ές, ὁ, ἡ, valde ſtrepens: ex ἔρι, & κλάζω, clamo, f. ξω.

Ἐρίκλαυτος, lacrymoſus; in Epigr. ab ἔρι & κλαίω, lacrymor; fleo; fut. κλαύσω; unde κλαυτὸς, lacrymabilis, &c.

Ἐρικτέανος, valde dives; ab ἔρι & κλέανον, Vi.

Ἐρίκτυπος, ε, ὁ, ἡ, valde ſonans: ex ἔρι, valde, & κλύπος, pro τύπος, ſonus pulſu factus. Th. τύπτω, pulſo.

Ἐρικυδὴς, έος, ὁ, ἡ, valde illuſtris, admodum glorioſus: ab ἔρι, valde, & κῦδος, εος, τὸ, gloria.

Ἐρίκω, trango, ſcindo, &c. Idem cum, & pro Th. ἐρείκω, Vi.

Ἐρικώδης, vel ἐρικυώδης; diſruptus locus; Suid. eſt ab ἐρείκω, vel ἐρίκω, vide.

Ἐρικυδὴς, valde longus; Dionyſ. de ſitu orbis; ab ἔρι & μῆκος, Vi.

Ἐρίμυκος, ε, ὁ, ἡ, valde mugiens: ab ἔρι, valde, & μυκάομαι mugio.

Ἐρινεὸν, vel ἐρινὸν, ε, τὸ, caprificus fructus, ficus ſylveſtris; ab ἐρινεὸς, ficus ſylveſtris, arbor.

Ἐρινεὸς, ᾶ, ὁ, caprificus; vel ὄλωθος; unde ἐρινάζω, ſive, ἐρινεάζω, caprifico, caprificos admoveo; a quo verbale ἐρινασμὸς, caprificatio; Theophraſt. Item, ἐρινὸς, vel ἐρινέος, ᾶ, idem quod ἐρινάζω; & omnia à ſeq. Th. ἐρινεὸς, ficus ſylveſtris.

῾ΕΡΙΝΕΟ῎Σ, ſeu ἐρινὸς, ᾶ, ὁ, caprificus arbor.

῾ΕΡΙΝΝΥ῎Σ, ύος, ἡ, ERINNYS, furia, peccatorum ultrix. in accuſ. pl. ἐρινύας, ἐρινῦς. Κ῎ aliquando ἐρινὺς, dicitur, qui injuriam alicui illatam perſequitur: & qui facit; hinc ἐρινύειν, indignari; quaſi ab ἔρις, ut litium auctor.

Ἐρινυώδης, furioſus; Plutarch. in Opuſc. περὶ ἀδηψίας; τὸ ὀ κολαστικὸν, ἐρινυώδες, κὴ δαιμονικὸν, θεῖον, &c. Ubi tamen mendoſe ſcriptum, ἐρινεώδες; à præcedente thema ἐρινύς, Vi. à quo etiam eſt verbum ἐρινύειν, idem quod, & rectius quam, ἐρινύεσθαι; indignari; apud Soph. in Ajace.

Ἐρισόδων, magnos habens dentes, ab ἐρὶ & ὀδὼς, ὀδόντος, dens.

῾Ερίου, ε, τὸ, lana: ab εἶρος, εος, τὸ, idem, q. ab εἴρω, neto.

Ἔριξύλον, ε, τὸ, lana seu lanugo τῶν ξύλων, xyli; i. e. gossipii fructicis; lignea lana, vulgò, (Italicè, scil.) *bombaz*, *cotton*, &c. Ab ἔριον, lana; & ξύλον, lignum; item fructicis nomen, de quo vide Poll. l. 7. c. 12. & Plin. l. 19. c. 1.

Ἐριοπλύτης, qui lanam, seu lanas lavat; follo; Dioſc. l. 2. 193. ab ἔριον, & πλύτης, ε, ὁ, idem quod πλυντής, Vi. in Th. πλύω.

Ἐριοπώλης, lanæ seu lanarum venditor; Poll. l. 7. c. 9. Unde, ἐριοπώλιον, locus in quo lana venditur; emporium lanæ; item, ἐριοπωλέω, lanam vendo, sum lanæ venditor, &c. Unde etiam, ἐριοπωλικῶς; adv. more eorum qui lanam vendunt; i. e. dolosè; quoniam falsarii nonnulli eam humectant, & arenâ respargunt, ut pondus augeant, &c. Omnia ab ἔριον & πωλέω, Vi.

Ἐρίσθενης, seu ἐριόθενις, ε, valde utilis. Epither. Mercurii, sic dict, quasi ἔρι σθένων ab ὄνυμι, prosum.

Ἐριουργὸς, qui vel quæ lanificium exercet, &c. Unde sequens verbum,

Ἐριουργέω, lanificium exerceo: ab ἔριον, lana, quod vide, & ἔργον, opus.

Ἐριοφόρος, laniger, seu lanifer; ut ἐριοφόρα δένδρα; apud Theoph. ab ἔριον, & φορέω, id vide.

Ἐριόω, laboro circa lanificium; ab ἔριον, vide.

Ἔριπ', pro ἔριπε, cecidit, interfectus est, 3. sing. a. 2. Ion. pro ἤριπε, ἐριπεῖν, a. 2. inf. ἐριπὼν, ὄντος, a. 2. part. act. ab ἐρείπω, everto. f. ψω.

Ἐρίπνη, ης, ἡ, cacumen: ab ἐριπνέσθαι, quia valde perflatur.

Ἐρίπτω, everto, disturbo; idem quod Th. ἐρείπω, Vi.

Ἔρις, ιδος, ἡ, lis; contentio; acc. sing. τὴν ἔριδα & ἔριν· hinc ἐρίζω, contendo: ἐριστὴς, litigator: ἐριστικὸς, contentiosus.

Ἐρίσαντε, contendentes, nom. dual. ab ἐρίσας, αντος, a. 1. part. act. ab ἐρίζω, f. ίσω, contendo. Th. ἔρις, lis.

Ἐρίσδ'ην, pro ἐρίζειν.

Ἐρίσδων, Dor. pro ἐρίζων, præs. part. vide ἐρίσαντε.

Ἐρισθενὴς, έος, ὁ, ἡ, valde potens: ab ἔρι, valde, & σθένος, ε ος, τὸ, robur. Th. σθένω, valeo, possum.

Ἔρισμα, ατος, τὸ, contentio, certamen: à perf. pass. verbi ἐρίζω, quod vide.

Ἐρισμαράγιος, gen. Ion. ab

Ἐρισμάραγος, ε, valde tonans: ab ἔρι, & μαραγέω, magnos strepitus edo.

Ἐρίσπορος, ad semen em recipiendam apta terra; Oppian. ab ἐρὶ & σπορὰ, seu σπόρος, Vi.

Ἐρισπαράξιος, gen. Ion. ab

Ἐρισπάραξος, ε, grandifremus. Th. ἄραβος, strepitus, seu cordis pulsus vehemens post exercitium.

Ἐρισταφύλος, magnas ferens uvas, vel egregias & generosas; in Epigram. ab ἔρι & σταφυλὴ, Vi.

Ἐριστὴς, οῦ, ὁ, litigator. &

Ἐριστικὸς, ὴ, όν, contentiosus: à 3. perf. perf. pass. verbi ἐρίζω. Th. ἔρις, lis.

Ἐριτὸς, ε, ὁ, litigiosus, contentiosus, &c. ab eod.

Ἐριστόμαχος, gravistrepus; item, qui magno & elato est collo; Hesych. ab ἔρι & στόμαχος, Vi.

Ἐριωλεῖν, ad contentionem incitare; à sequente,

Ἐρίωλος, ε, promptus ad convitia: ab ἔρις, lis, & χείλος, εος, τὸ, labrum.

Ἐριταρβὴς, admodùm pavidus & meticulosus; ab ἔρι & τάρβος, Vi.

Ἐρίτιμος, ε, ὁ, ἡ, pretiosus, valde honoratus: ἐριτίμοιο, gen. Ion. ex ἔρι, valde, & τιμὴ, pretium. Th. τίω, honoro.

Ἐρίτμητος, valde sectus, in multas partes sectus seu sectilis; ab ἔρι & τμήω, seu τμήσσω.

Ἐρίφιον, ε, τὸ, parvus hædus: dim. ab

ΕΡΙΦΟΣ, ε, ὁ, hædus: ἐρίφους, acc. pl. Dor. pro ἐρίφους, q. ἔρι φανόμενος, quod vere nasci soleat.

Ἐριφυλλόεις, όεσσα, όεν, valde foliatus; multa aut magna folia habens; Hesych. Item, sic dicitur arbor, quæ & φυλλὰς, suber, &c. ab ἔρι & φύλλον, Vi.

Ἐριχθόνιος, ε, ὁ, ERICTHONIUS, filius Vulcani & Minervæ.

Ἐριώδης, έος, ὁ, ἡ, ών, cui lana inest, lanatus; laniger, lanugine pubescens; unde, τὰ ἐριώδη, flocci, &c. ab ἔριον, τὸ, lana, &c. Vi.

Ἐριώδυνος, dolorem gravem afferens; μεγαλώδυνος, Hesych. ab ἔρι & ὀδυνὴ, ἡς, Vi.

Ἐριώλη, ab Aristophane in Vesp. vocatur ἐρίων ἀπώλεια; lanarum jactura; ab ἔριον & ὄλλυμι, perdo, &c. Unde, ὀλοὸς, ὀλοὴ, ὀλοὸν, pernitiosus; item, ὀλόεις; idem, &c. Vi. Sed exponitur etiam ἐριώλη, impetuosus ventus & præceps, seu turbo: apud eundem, in equitibus; in qua significatione Etymol. deducit ab ἔρι, intensiva particula, & verbo ἀω, spiro.

Ἐριώπης, ε, ὁ, & ἐριῶπις, ἡ, magnos, adeoq; venustos habens oculos; ab ἔρι & ὤψ, Vi.

Ἔρκανη, ης, ἡ, sepes, sepimentum, septum, &c. Eust. item, ἑρκεῖος, dicitur Jupiter, præses eorum qui ejusdem aulæ & septi participes essent; hercæus; penetralis; ἑρκεῖον, &c. ap. Bud. exponitur, septitius, & cortalis, &c. Item, ἑρκίτης, ε, ὁ, custos, &c. Item sequens,

Ἕρκιον, ε, τὸ, & Ἕρκος, εος, τὸ, septum. pl. τὰ ἕρκεα· ab εἴργω, arceo.

Ἑρκίπεζα, scil. ξύλα; ligna spinosa, quæ in modum septi circumponuntur templis ex rinsecùs, quo minus transcendi queant, &c. ab ἕρκος & πέζα, seu πεδὸς, quæ vide.

Ἑρκτὴ, ῆς, Ion. pro εἱρκτὴ, ῆς, ἡ, carcer: ab ἔργω, Poët. pro εἴργω, arceo.

Ἑρκτὸς, qui dici potest; q. d. dicibilis; ab εἴρω, dico.

Ἕρμα, ατος, τὸ, fulcrum, stabilimentum; saburra; scopulus; inauris, q. ab εἴρω, necto. vel per Sync. pro ἔρισμα, ab ἐρείδω, figo.

Ἑρμαγόρας, ε, ὁ, HERMAGORAS, nomen propr.

Ἑρμάδιον, Mercuriale; Suid. ab ἑρμῆς, Vi.

Ἑρμάζω, f. άσω, fulcio, saburro. Th. ἕρμα, fulcrum.

Ἑρμαΐζομαι, Mercurio utor; item, ἑρμαϊκὸς, idem quod ἕρμαιος, Vi.

Ἕρμαιον, ε, τὸ, lucrum insperatum: ab

Ἑρμαῖος & ἑρμαῖος, Mercurialis. Th. Ἑρμῆς, ῆ, ὁ, Mercurius.

Ἑρμᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Dor. pro Ἑρμῆς· sed

Ἑρμὸς, scopulus in mari occultus: ab ἕρμα, idem.

Ἕρμασις, εως, ἡ, & ἑρμάζω, ατος, τὸ, idem quod Th. ἕρμα, saburra; vel quod, saburræ loco, carinæ ad stabiliendam navem, ejusq; pondus æquandum imponitur, &c. ab ἑρμάζω, id vide.

Ἑρμαπίζω, saburro, idem quod ἑρμάζω, id Vi.

Ἑρμαφρόδιτος, hermaphroditus; ità dicitur, qui utriusq; sexus membrum habet, & virile & muliebre; quasi dicas mixtum genus è Mercurio & Venere, &c. Ab ἕρμης, & ἀφροδίτη, vide.

Ἑρμάων, ωνος, Poët. pro Ἑρμῆς, ῆ, ὁ, Mercurius.

Ἑρμείας, & Ἑρμέας, ε, ὁ, Poët. pro Ἑρμῆς, ῆ, ὁ, Mercurius. Hinc Ἑρμείῳ, acc. sing. Ion. pro Ἑρμέαν.

Ἑρμῆς, Mercurius; unde accus. ἑρμέα; Hom. ab ἑρμῆς, Vi.

Ἑρμῇ, dat. sing. ab Ἑρμῆς, ῆ, ὁ, Mercurius.

Ἑρμήδιον, q. d. Mercuriolus; Luc. diminut. ab ἑρμῆς, Vi.

Ἑρμηνεία, ας, ἡ, interpretatio, eloquutio: ab

ΕΡΜΗΝΕΥΤΗΣ, έος, & Att. έας, ὁ, interpres. q. ab Ἕρμῆς, Mercurius.

Ἑρμηνεῦσαι, a. 1. inf. act. ab

Ἑρμηνεύω, interpretor, explico. f. εύσω. P. ἡρμήνευκα. Th. ἑρμηνεύς, interpres.

Ἑρμήνευμα, interpretamentum, interpretatio, &c. Item, ἑρμηνευτὴς, interpres; &, ἑρμηνευτικὸς, q. d. interpretatorius; ad interpretationem pertinens; ut Lucianus, δύναμιν ἑρμηνευτικὴν, vocavit facultatem eloquendi, vel q. d. eloquutoriam, &c. Omnia, à præced. verbo & Th.

ΕΡΜΗΣ, ῆος, ὁ, Mercurius, & Poët. Ἑρμέας & -είας, idem. Hinc ἕρμαιος, ἑρμαῖος, Mercurialis. q. ab ἕρμος, vel ἑρέω, dico; vel ab ארם sermo, dixit.

Ἕρμις, vel ἑρμὶς, ῖνος, ὁ, fulcrum tori: ab ἕρμα, quod vide.

Ἑρμογένης, εος, ὁ, nomen viri. Gr. ex Mercurio genitus.

Ἑρμογλυφὶς, ίδος, ὁ, & ἑρμογλύφος; Mercurii sculptor: i. e. qui Mercurii statuas sculpit; statuarius; qui lapideas statuas conficit, &c. Unde, ἑρμογλυφία, sculptura; ἑρμογλυφεῖον, statuarii officina; & ἑρμογλυφικὴ τέχνη, ars statuaria, seu statuariorum, &c.

&c. Omnia ab ἐρμῆς, & γλυφὴ, à γλύφω, & γλάφω, &c. Vi.

Ἑρμοκυπίδης, sic dictus Alcibiades, & ejus consortes, Athenis falso crimine accusati, quod mutilassent statuas Mercurii; Plur. in Alcibiade; ab ἑρμῆς, & κεπὶ, ἴδος, ἡ, seu κεπὶς, ἴδος, ἡ, à Th. κέπλω, &c. hæc vide.

Ἑρμόπαν, Pan; quòd ex Mercurio natus sit, &c.

Ἑρκοκόμος, qui plantas educat, & curat, hortulanus; Hesych. ab ἕρκος, & κομέω, &c. vide.

Ἕρνος, εος, τὸ, planta, germen: ramus.

Ἔρξαι, facere, a. 1. inf. act. &

Ἑρπάδης, ἐς, ὁ, ἡ, similis ἕρπει; item, ramosus; à Th. Ἕρπος; vide.

Ἔρξαν, fecerunt, Ion. pro εἷρξαν, 3. pl. a. 1. act. ab ἔρδω, pro ῥέζω, facio, per Metath. f. ῥέξω, εις, ει, & per Metath. ἔρξω, ἔρξον, fac. a. 1. imperat. ἔρξας, αντος, a. 1. part. ἔρξης, a. 1. sub. 2. sing. ἔρξαι, pro ῥέξαι, a. 1. inf.

Ἔρξει, 3. sing. fut. act. ab ἔργω, pro ῥέξω, facio: vide ἔρξαν.

Ἐρξεύς, ῆος, ὁ, coercitor; ex Herodot. ab εἴργω, &c. V.

Ἔρξω, εις, ει, f. 1. ejusd. verbi.

Ἔρρα, per Metath. pro ἔορτα, p. m. verbi ῥέζω, facio: f. ῥέξω, & per Metath. ἐρξω.

Ἐρσεις, έεσσα, εν, εἰς, amabilis: ab ἔερσις, amor. Th. ἐράω, amo.

Ἐρσίλω, Att. pro ἐρσίμι, ut ποιείλω, pro ποιῶμι· ab ἐρέω, dico, interrogo. Th. εἴρω, loquor.

Ἔρσμαι, interrogo, a. 2. m. ἐρόμην. Th. εἴρω, loquor: vide etiam ἐρέω.

Ἔρσην, acc. sing. ab

Ἔρσην, ενος, ὁ, amor. Æol. pro ἔερσις, εως, ὁ, idem. Th. ἐράω, amo.

Ἐρσόμην, 1. pl. f. 2. act. verbi εἴρω, dico, f. ἐρῶ.

Ἐρσουσιν, dicent, 3. pl. f. ἐρῶ, ab εἴρω, vel ἐρέω, dico.

Ἑρπάκη δια, ἡ, herpacantha; genus herbæ, quæ & ἀκακία dicitur; Dioscor. l. 3. c. 19. & putatur sic dicta, quòd foliis suis longius serpat, hæreat, & nitatur, &c. ab ἕρπω, & ἄκανθα.

Ἑρπετόδηκτος, morsus, seu ictus à reptilibus, seu serpentibus; Dioscor. ab ἑρπετὸς, serpens, reptilis; & tertia pers. præt. pass. verbi δάκνω, &c. V.

Ἑρπετὸς, ὄν, reptilis: ἑρπετὰ, τὰ, reptilia, serpentes, &c. ab ἕρπω, repo: f. ἕρψω, a. 1. εἷρψα, ας, ε.

Ἑρπετώδης, & ἑρπετόεις, qui est naturæ reptilis, ab ἑρπετὸς; V.

Ἑρπιδοδάκτος, ὁ, idem quod ἕρπις, ιτος; Vide.

Ἕρπιν, serpere, Doricè pro ἕρπειν· ab ἕρπω.

Ἕρπις, ιδος, ὁ, morbus, à serpendo sic dictus, quod per corpus serpat. Them. ἕρπω, serpo.

Ἑρπυστὴς, ῆος, ὁ, reptator: &

Ἑρπυστικὸς, ὴ, reptilis, à 3. pers. perf. pass. verbi ἕρπω, serpo.

Ἑρπυστὸς, ἡ, ὸν, repens, serpens; i. e. serpendi vim habens, ad serpendum aptus: ut ἑρπυστὸς νόσημα, serpens & gliscens morbus, Philo de mundo; ab ἕρπω; vide.

Ἕρπυσις, ἡ, reptatio; ἑρπυστὴρ, ῆρος, & ἑρπυστὴς, ῆ, ὁ, reptator, repitilis; item, ἑρπυστικὸς; idem, seu serpendi vim habens, ad rependum aptus; ut ζῶα ἑρπυστικὰ, reptilia animalia, & ἑρπυστικὰ ἕλκη, serpentia ulcera vel manantia, &c. Omnia ab ἑρπύζω, & Them. ἕρπω.

Ἕρπτὸν, pro ἑρπετὸν; ab ἑρπετὸς; V.

Ἑρπωμαι, eamus, Dor. pro ἑρπωμεν, 1. pl. sub. act. ab ἕρπω.

Ἐρραδδίσθω, νς, ν, a. 1. ind. pass. à ῥαδδίζω, virgis cædo: f. ίσω. Th. ῥάβδος, virga.

Ἐρράζω, rupi, & in 3. pl. ἐρράγησι, a. 2. ind. pass. ab

Ἔρραγον, rupi, a. 2. ind. act. à ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango, rumpo: f. ξω, p. ἔρρηχα, a. 1. ἔρρηξα, a. 1. part. act. ῥήξας.

Ἐρράδαται, asperси sunt, 3. pl. Ion. perf. pass. pro ἐρράσμενοί εἰσι. Sic ἐρράδατο, pro ἐρράσμενοι ἦσαν, 3. plur. pluſq. p. pass. factum ex 3. singul. ἔρραται, corrèptâ penultimâ, deindè ante ται & το, inserto δα. Sunt qui ex p. m. ἐρράσθαι, formant, abjecto, ται & το, verbi ῥάζω, idem quod ῥαίνω, perfundo, aspergo: f. σω.

Ἐρραμμένος, consutus, perf. part. pass. à ῥάπτω, consuo: f. ψω, p. φα, perf. pass. ἔρραμμαι.

Ἐρραντισμένος, conspersus, perf. part. pass. à ῥαντίζω, aspergo: f. ίσω. Th. ῥαίνω, perfundo.

Ἔρρα, ἐρράς, & ἄρις, Aries.

Ἐράπτω, 3. pl. a. 1. act. verbi ῥαπίζω, bacillo cædo, percutio: f. ίσω, p. ἐρράπικα. Th. ῥαπὶς, virga.

Ἐρράσθαι, aspersus sum, a. 1. ind. pass. verbi ῥάζω, perfundo.

Ἐρραστωθυμῶς, adv. per inertiam, segniter; à ῥαστώθυμος, langueo otio, inertiæ indulgeo; quod à ῥαστώνη; id V.

Ἐρράφθω, κς, ν, a. 2. ind. pass. verbi ῥάπτω.

Ἔρραφαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ῥάπτω, suo: f. ψω, p. ἔρραφα.

Ἔρρε, ἐρρέτω, peri, præt. imperat. act. verbi ἔρρω, dolens eo: f. σω.

Ἔρρεε, fluebat, 3. sing. imperf. à ῥέω, fluo: f. ῥύσω.

Ἐρρέθη, sive ἐρρήθη, dictus sum, a. 1. ind. pass. verbi ῥέω, dico: perf. pass. ἔρρημαι, quod & εἴρημαι, a. 1. part. pass. ῥηθείς.

Ἐρρέξε, fecit, sacrificavit, 3. sing. a. 1. act. verbi ῥέζω, facio: f. ῥέξω.

Ἔρρετο, abeat in malam crucem, præs. imperat. ab ἔρρω. Vide ἔρρε.

Ἔρρεον, Ion. & Dor. pro ἔρρεων, ex ἔρρεον, fluebant, 3. pl. imperf. verbi ῥέω, fluo: f. ῥύσω.

Ἔρρυσε, 3. sing. a. 1. act. à ῥέω, fluo: f. ῥύσω.

Ἐρρήθη, declaratus est, 3. sing. a. 1. pass. vide ἐρρέθη: à ῥέω, dico.

Ἔρρηξαν, fregerunt, 3. plur. a. 1. ind. act. verbi ῥήσσω, seu ῥήγνυμι, frango: f. ξω, a. 1. ἐρρηξα, ας, ε, a. 2. ἔρραγον, p. m. ἐρρηγα.

Ἐρρίγα, præt. m. verbi ῥιγέω, horreo: f. ήσω, p. ἐρρίγηκα, a. 2. ἔρριγον. Th. ῥῖγος, εος, τὸ, rigor, frigus.

Ἐρρίγην, Ion. Paragoge, pro ἐρρίγη, 3. sing. præs. sub. act. &

Ἐρρίγονσι, formidanti, dat. sing. præs. part. act. ab

Ἐρρίγω, horreo factum ex præt. m. ἐρρίγα, verbi ῥιγέω, exhorreo. Th. ῥῖγος, εος, τὸ, horror.

Ἐρριζόω, pro ἐκριζόω, inalgeo; undè ἐκρριζώσατε, apud Aristoph. in Pluto: ab ἐκ, & ῥιζόω; vide.

Ἐρριζόμην, radicatus sum, perf. pass. ἐρριζόμην, ένη, ον, stabilitus, perf. part. verbi ῥιζόω, radico: a. 1. pass. ἐρριζώθην. Th. ῥίζα, radix.

Ἐρρίμμαι, projectus sum, perf. ind. pass. ἐρρίμμην, perf. part. verbi ῥίπτω, projicio: f. ψω, p. ἔρριφα, a. 2. ἔρριφον.

Ἔρρινον, ου, τὸ, medicamentum purgando capiti naribus infusum: à ῥὶν, nasus.

Ἐρρίπτον, projiciebam, imperf. act. verbi ῥίπτω.

Ἐρρίφθων, projiciantur illi duo: 2. dual. perf. imperat. pass. ἐρρίφθω, ἐσθω, verbi ῥίπτω, f. ψω, projicio.

Ἔρριψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ῥίπτω, abjicio: f. ψω, a. 1. ἔρριψα, ας, ε, a. 1. part. ῥίψας, ασα, a. 2. pass. ἐρρίφθω.

Ἔρριψις, εως, ἡ, exponitur, prostratio & ejectio corporis, &c. ab ἐκ & ῥίψις, εως, ἡ, projectio; à verbo, ῥίπτω; V.

Ἐρρύηκα, fluxi, perf. act. q. à ῥυέω, pro ῥύω, fluo; a. 2. pass. ἐρρύην, unde inf. ῥυῆναι, part. ῥυείς, à Th. ῥέω, fluo: f. ῥύσω.

Ἐρρυθμισμένος, emodulatus; Herodian. l. 4. est à ῥυθμίζω, ad numeros aptos redigo, modulationem tribuo, &c. à Th. ῥυθμὸς; V.

Ἐρρύπηκα, aor. 1. ind. act. verbi ῥυπάω, sordidum reddo, maculo: infamem reddo Th. ῥύπος, sordes.

Ἐρρυσάμην, ω, ατο, eripui, a. 1. m. verbi ῥύω, traho: f. ῥύσω, p. ἐρρύκα, a. 1. p. ss. ἐρρύσθην.

Ἐρρύσθην, vide in ἐρρυσάμην.

Ἐρρυπεδώμενος, rugatus; à ῥυπεδάω; vide.

Ἐ'Ρ'Ρ'Ω, f. σω, ægrè eo, dolens & afflictus eo; pereo: dicuntque Æolicè dici pro ἔεργω, idem quod φθείρω, pro quo & φθέρρω, Æol. Vel ut alii ab ἔεργ & ῥέω, ut fi, ad terram fluo.

Ἔρρωγα, ας, ε, Att. pro ἔρρηγα, ruptus sum, p. m. a. ῥήγνυμι, vel ῥήσσω, frango: f. ξω, a. 2. ἔρραγον.

Ἔρρωμαι, confirmatus sum, perfect. pass. verbi ῥώννυμι, seu ῥωνύω, f. ῥώσω, p. ἔρρωκα.

Ἐρρωμέστερος, fortius, robustiùs, adverb. ab ἐρρωμένως, vehementior, comp. ab

Ἐρρωμένως, robustè, adv. à præt. perf. part. pass. ἐρρωμένος, qui animo est forti; item validus: comp. ἐρρωμένεστερος.

ρῶ· superl. ἐῤῥαμμένος. Th. ῥαίνω, seu ῥάινυμι, corroboro: f. ῥάσω, p. ἔῤῥωκα.

ᵛἜῤῥων, præs. part. verbi ἔῤῥω, ægrè eo: quo vide.

Ἐῤῥώαντο, ruebant, 3. pl. imperf. pass. à ῥάω, vel ῥώομαι. Th. ῥωννύω, roboro: vel est 3. pluſq. p. passiv. Poët. pro ἔῤῥωντο, ejuſd. verbi ῥώννυμι, f. ῥώσω.

ἘῤῥΩΟ῾Σ, ου, ὁ, aper, vel aries: q. ab ἔρω, valdè, & ῥάω, roboro.

Ἐῤῥώσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi ῥώννυμι, corroboro: f. ῥάσω, a. 1. ἔῤῥασα, tanquam à ῥάω.

Ἐῤῥᾶσθαι, perf. inf. pass. ἐῤῥάσθω, convaluí, a. 1. ind. pass. ἐῤῥάσθε, 2. pl. perf. imperat. pass. ejuſd. verbi.

ᵛἜῤῥωσο, ώσθω, vale: & in pl. ἔῤῥωσθε, valete, perfect. imperat. pass. ejuſdem verbi.

ᵛἜρσα, a. 1. Ion. ab ἔῤῥω, f. σω, ægrè dolens eo: quod vide.

ᵛἜρσαι, ων, agni recens nati, & teneri hædi; ut Od. 1. v. 220. παρὰ τὸ ἄρδω, ἄρσω, quaſi ἄρσην, in ſing. inquit Etym. Heſychio etiam eſt plur. fœm. à ſeq. ſing. ἔρση.

ᵛἜΡΣΗ, ſive, ἔρση, ης, ἡ, ros: q. à ῥέω, fluo: hinc ἐρσήεις, εσσα, & ἐρσαῖος, α, ον, roſcidus.

ᵛἜρσιλα, Ion. pro ἄρσιλα, mas.

Ἕρσις, εως, ἡ, vel ἔρσις, nexus-plexus, religatio, &c. verbale ab ἔρσω, necto.

ᵛἜρσω, f. ῥσω, Æol. verbi ἔῤῥω, afflictus eo: quod vide.

ᵛἐρσώδης, ες, ὁ, ἡ, rorulentus, rore imbutus; idem quod ἐρσαῖος; vide in Th. ἔρση.

Ἐρυζάνω, eructo; idem quod Th. ἐρεύγω, vel ἐρύγμαι, ructo, &c. Vi. Uſitatius tamen, ἐρυζάνω de jejunis dicitur, ἐρεύγεσθαι vero, de ſaturis; item, prius, eſt oratorum, poſterius vero poëtarum, ait Phrynicius; ſed ſumitur & pro laudare, ᾗ ἐκκωμάζειν; Suid.

Ἐρυγεῖν, a. 2. vel fut. 2. inf. act. verbi ἐρεύγω, ructo, f. ξω, a. 2. ἤρυγον.

Ἔρυγη, ης, ἡ, ructus, eructatio, &c. idem quod ἐρεύγμιος; id vide. Item ἐρυγηλὴ, Epitheton eſt raphani, teſte Heſychio, quod ructus cieat, &c. ἐρυγματώδης, ές, ὁ, ἡ, ructus movens; ἐρυγματώδης νόσος, morbus ructuum effectivus, & flatuoſus, & ἐρυγμὸς, ructatio, &c. omnia à Th. ἐρεύγω. Vide.

Ἐρύγμηλος, pro ἐρύγηλος, graviter boans: vel eructans cibos: ab ἐρεύγω, ructo.

Ἐρύεσθαι, liberare, præſ. inf. ab ῥύομαι. Th. ἐρύω, cuſtodio.

Ἐρυθαίνετο, rubebat, 3. ſing. imperf. paſſ. ab

Ἐρυθαίνω, rubefacio, f. ανῶ, a. 1. ἠρύθηνα. Th. ἐρυθ, εσ, τὸ, rubor: hinc ἐρεύθω, rubefacio.

Ἐρυθείᾳ, ας, & dat. Ion. ῃ, ἡ, ERYTHEA, inſula: nomen propr. loci.

Ἐρύθημα, ατος, τὸ, Thuc. l. 2. αἱ ἐφεστηκυῖαι ἐρυθήματα; item, verecundia, &c. Item radix, quæ ἐρυθρόδανον, & ἐρυθρόδανον etiam dicitur; qua radice mulieres faciem pingunt, &c. dicitur aurem nomen ἐρύθημα, amiſſo, ε, pro ἐρεύθημα; ab ἐρεύθω; id V.

Ἐρυθήνας, a. 1. part. act. verbi ἐρυθαίνω; quod vide.

Ἐρυθιάω, rubeſco. Th. ἐρυθ, εσ, τὸ, rubor.

Ἐρυθιώσαν, rubefactum, ejuſd. præſ. part. f. g. Poët. pro ἐρυθιῶσαν.

Ἐρυθραίνω, rubefacio, ab eod. Th.

Ἐρυθραῖαν, gen. pl. ab ἐρυθραῖοι, incolæ urbis, cui nomen ἐρυθρὰ, ᾶς, ἡ. Forrè ſcribendum Ἐρυθρέων, genit. Ion. pro Ἐρυθρᾶν, ab Ἐρυθραί.

Ἐρυθρᾶῖν, ε, ERYTHRÆUS, ruber: ab

Ἐρυθρὸς, ὸν, RUBER, & in f. g. ex. ab ἐρυθ, rubor.

Ἐρυθρίας, rubicundus, ruber, &c. Item, ἐρυθριάω, neutr. erubeſco, rubore ſuffundor, &c. à præced. ἐρυθρὸς. V.

Ἐρυθρόγεμμος, rubeis imeis interſtinctus, &c. ab ἐρυθρὸς, & γεμμὴ, &c. V.

Ἐρυθροδάκτυλος, rubros habens digitos; ut, ἐρυθροδάκτυλος ἠὼς, aurora rubea; apud Ariſtot. Rhet. lib. 3. ab ἐρυθρὸς, & δάκτυλος, &c. V.

Ἐρυθρόδανον, herba quæ & ἐρυθρόδανον; q. d. rubia: hac tinguntur lanæ, pelleſque perficiuntur, &c. Unde q. nomen participiale, ἐρυθροδανωμένος, vel potius ipſum participium, ἠρυθροδανωμένος, rubefactus, & quaſi rubia, ſeu rubiæ radice tinctus, &c. eſt ab ἐρυθρὸς; vide.

Ἐρυθροειδὴς, & ἐρυθροῖς, tunica teſtium & vaſorum ſpermaticorum, ubi extra ventrem proceſſere, quia ruber, ſeu rubens, &c. ab ἐρυθρὸς, & εἶδος; vide.

Ἐρυθροκάρδιον, rubro corde; h. e. medulla; item, ἐρυθροκάρδιος, ος, ὁ, ἡ, rubro corde præditus; ab ἐρυθρὸς, & καρδία, vide.

Ἐρυθρόκομος, qui rubeis eſt comis, &c. ab ἐρυθρὸς, & κόμη; vide.

Ἐρυθρόπους, cui pedes rubent; eſt & nomen avis, rubeos pedes habentis; apud Ariſtoph. in Avib. ab ἐρυθρὸς & πούς, &c. vide.

Ἐρυθροστικὴς, rubeis diſtinctus maculis, &c. ab ἐρυθρὸς, & στικτὸς, &c. vide.

Ἐρυκακέειν, coërcere, præſ. inf. ab

Ἐρυκακέω & ἐρυκάκω, idem quod Th. ἐρύκω, inhibeo: f. ξω.

Ἐρυκάνω, detineo, arceo, prohibeo; itidem, idem quod Th. ἐρύκω, vide.

Ἐρυκέμεν & ἐρυκέμμεναι, Dor. pro ἐρύκειν, præſ. inf. &

Ἐρύκοι, 3. ſing. præſ. opt. ab

ἜΡΥΚΩ, inhibeo, contineo, impedio, f. ξω, p. κα.

ᵛἜρυμ᾽ pro ἔρυμα, ατος, τὸ, tutamen, præſidium, munitio: ab ἐρύω, ſervo, traho.

Ἐρυμνὸς, ὸν, ὁ, munitus, tutus; ut πόλις ἐρυμνὴ, tutiſſima urbs; Plut. in Camillo: Indè, ἐρυμνότης, ητος, ἡ, munitio; qua viz. aliquid eſt munitum, &c. Item, ἐρυμνόω, ῶ, munio, &c. omnia à præced. nomine & verbo.

Ἐρυμνόπαλος, dorſum habens munitum, ſeu loricatum; in Epigr. ab ἐρυμνὸς & νῶτος; vide.

ᵛἜρυμμι, per Syncop. pro

Ἐρύομαι, cuſtodio, ſervo: f. ύσομαι, p. υσμαι.

Ἐρύσαι, a. 1. infin. act. ab ἐρύω, cuſtodio.

Ἐρυσάατο, eriperet, pro ἐρύσαιτο, Ion. inſerto α 3. ſing. a. 1. opt. m. verbi ἐρύω, traho.

Ἐρύσαιο, 2. ſing. a. 1. m. opt. ab eod. verbo.

Ἐρύσαις, Æol. pro ἐρύσαι, a. 1. part. m. g. ab ἐρύω, traho.

ᵛἜρυσαν, Ion. pro ἤρυσαν, 3. pl. a. 1. act. ſic & ἐρύσαντο, traxerunt, 3. pl. a. 1. m. verbi ἐρύω.

Ἐρυσαρμᾶδον, per Metaplaſm. pro ἐρυσαρμάξας, currum trahentes: ab

Ἐρυσάρμᾶς, currum trahens: ab ἐρύω, traho, & ἅρμα, ατος, τὸ, currus.

Ἐρύσατ᾽, pro ἐρύσασα, a. 1. part. f. g. ab ἐρύω, traho.

Ἐρύσσης, 2. ſing. a. 1. ſub. act. ejuſdem verbi.

ᵛἘρυσθαι, pro ἐρύεσθαι, vide ῥύομαι.

Ἐρυσιάζω, idem quod ῥυσιάζω; (ut, ἐρύω, idem quod ῥύω; Euſtath.) viz. ἐνέχυρα λαμβάνω, pignoris loco capio, &c. à ῥύσιον, τὸ; id vide.

Ἐρυσίβη, ης, ἡ, rubigo; item vitium ſegetis, quo ſpicæ fiunt marcidæ, & in fœtidum pulverem friabiles. Them. ἐρυσθ, εσ, τὸ, rubor.

Ἐρυσιβώδης, ες, ὁ, ἡ; rubiginoſus, eruginoſus, rubigini ſimilis vel obnoxius, rubigine infeſtatus, &c. Item, ἐρυσιβόω, ῶ, rubigini obnoxius ſum, vel rubigine laboro, &c. Utrumque à præced.

Ἐρυσίθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, cui rufi ſunt capilli; & ſic eſt ab ἐρυθρὸς, & θρὶξ; item, qui capillos diſtrahit; ut, ἐρυσίπεπλα ὑφήλω, ſtrigilem ad trahendos; i. e. radendos pilos, &c. in Epigr. atque ſic eſt ab ἐρύω, traho, & θρὶξ, &c. vide.

Ἐρύσιμον, ου, τὸ, herbæ & ſeminis genus: ab ἐρύω, traho.

Ἐρυσίπελας, ατος, τὸ, Hippocrati, πῦρ ἄγριον, tumor eſt ex ferventi tenuique ſanguine ortus & conflatus; vel, eſt ex ſanguine & flava bile, calidioribus juſta temperatione mixta fluxio, Latinè, ignis ſacer, & vulgo ignis S. Antonii, vide Celſum, lib. 5. cap. 26. Etymol. Sic nominari ſcribit, παρὰ τὸ ἑρύεσθαι τὸ αἷμα, ὅτι τὸ πέλας, &c. Indè ἐρυσιπελατώδης, ες, ὁ, ἡ, in erysipelas, ſeu ad ignem ſacrum vergens; vel, erysipelatis ſpeciem gerens, &c. ut ἐρυσιπελατώδεις φλεγμοναὶ, ignis ſacri inflamationes, ſeu vergentes ad ignem ſacrum inflammationes, &c.

Ἐρυσίπολις, ιος, ὁ, ἡ, cuſtos urbis: ab ἐρύω, cuſtodio, & πόλις, Poët. pro πόλις, urbs. Poteſt etiam exponi, quæ urbes vaſtat, nam ἐρύω tam ſignificat ἑλκύειν, quam φυλάττειν.

Ἐρυσίχαλον, idem quod χαῖον, τὸ; (comp. ſcil. cum ἐρύω, traho, ſeu cuſtodio, &c.) pedum, baculum paſtorale, &c.

Ἐρυσσάμην, extrahens: a. 1. part. m. gem. ασ. ſic ἔρυσσαν, pro ἤρυσαν, traxerunt, 3. pl. a. 1. act. Ion. ab ἐρύω, traho.

Ἐρύσσομεν, trahemus, 1. pl. f. 1. act. vel per Syſtolen pro ἐρύσσομεν, 1. pl. a. 1. ſub. ab eod. verbo.

Ἐρυσὸς, ὴ, ὸν, tractilis, tractus, ſtrictus, &c. ut ἐρυσὸν ξίφος, diſtricti gladii, &c.

est verbale ab ἐρύομαι, idem quod ἐρύω, traho, &c.

"Ερυ', pro ἔρυτο, eripuit, quod pro εἴρυτο, 3. sing. imperfect. verbi ῥύομαι, Poët. Sync. pro ἐρύομαι, custodio. Th. ἐρύω, traho. Sunt qui velint esse a. 1. m. per Sync. pro ἐρύσατο, ejusd. verbi.

'Ερυῖλης, qui salvum & incolumem reddit, &c. ab ἐρύω, custodio, conservo, &c.

'ΕΡΥ'Ω, traho, custodio, servo: imperf. εἴρυον, (pro augmento ι post ε recipiens.) f. ὑσω, a. 1. εἴρυσα, p. εἴρυκα, perf. pass. εἴρυμαι, a. 1. pass. εἰρύσθην, a. 1. m. εἰρυσάμην, inf. εἰρύσασθαι, Poët. pro ἐρύσασθαι.

"Ερῳ', pro ἔρπε, veni, præs. imperat. ab ἕρπω, fergo.

"Ερῳξ, ῳκος, ὁ, pellis ab ἐρίφω, tego. Est etiam στέρφος.

"Ερχαται, compressi sunt, Ion. pro εἰρμένοι εἰσι, 3. pl. perf. pass. Sic ἔρχατο, pro εἰρῦμοι ἦσαν, 3. pl. pluſq. p. pass. Ion. verbi εἴργω, arceo: f. ξω, p. εἶργα, perf. pass. εἶργμαι.

"Ερχαλ@ος, ου, ὁ, sepes, septum, murus; Hesych. (apud quem est & ἔρκαλος, & ἑρκε@ος, idem) unde etiam, ἐρκατόω, ῶ, obsepio, concludo, concluium tenco; Od. ξ. &c. à Th. εἴργω, includo, &c. V.

'Ερκατόφντο, prohibebantur, 3. pl. imperf. passiv. Ion. & Poët. pro ἠρκατέοντο, verbi ἐρκατόω, obsepio, concludo: quod ab ἔρκαλος, sepes, septum. Th. εἴργω, includo.

"Ερχεο, Ion. pro ἔρχε, accede, & in pl. ἔρχεσθε, & in dual. ἐρχέσθην, præl. imperat. verbi ἔρχομαι, venio, quod vide.

"Ερχθυ, Dor. pro ἔρχε, præs. imperat. V. ἔρχεο.

"Ερχομ', pro ἔρχομαι quod vide.

"ΕΡΧΟΜΑΙ, venio, eo: sub. ἐρχωμαι, imperf. ἠρχόμην, ου, ετο, f. ελεύσομαι, a. 2. ἦλυθον, & per Sync. ἦλθον, ες, ε, a. 2. imperativ. ἐλθὲ, Att. pro ἔλθε, έτω, & όντω, &c. α pro ε accipiens apud LXXII. a. 2. sub. ἔλθω, ῃς, ῃ, a. 2. inf. ἐλθεῖν, a. 2. part. ἐλθὼν, ὁσα, ὁν, præt. m. ἦλυθα, Att. ἐλήλυθα, & εἰλήλυθα, ab inus. ἐλεύθω, inf. ἐλιλυθέναι, part. ἐληλυθὼς, & εἰληλυθὼς, pluſq. p. ἐληλύθην, εις, ει. Hinc ἐπέρχομαι, advenio: ἔπελυς, υδ@ος, ὁ, ἡ, advena, extraneus: ἐφεσηλι@ος, idem

"Ερψις, εως, ἡ, reptatio, seu reptatus, &c. verbale ab ἕρπω; V.

"Ερψεμες, Dor. pro ἕρψομεν, ibimus, 1. pl. f. 1. ab ἕρπω, repo.

'Ερψῶ, Dor. pro ἕρψω, fam. 1. ejusdem verbi.

'Ερῳ, dicam, f. 1. vel 2. verbi εἴρω, dico: hinc & ἐρέω, contracte ἐρῶ.

'ΕΡΩΔΑΣ, ἀδ@ος, ἡ, & ἐρῳδι@ος, ου, ὁ, ARDEA, avis species: q. ab ἔρως, amor: quia venerea avis.

'Ερῳέτ, quiesce, præs. imperat. ab

'ΕΡΩΕ'Ω, f. ήσω, p. ηκα, eo, fluo, impetu feror, cesso, retrocedo, inhibeo, repello.

'Ερῳὴ, ῆς, ἡ, impetus, remissio, cessatio. Th. ἐρῳέω.

'Ερῳόσι, fluet, 3. sing. fam. 1. act. ab ἐρῳέω.

'Ερωμανέεσσι, dat. pl. ἐρωμανέων, genit. pl. ab

'Ερωμανὴς, έ@ος, ὁ, ἡ, amatorius: ab ἔρως, amor: quod ab ἐράω, amo, & μανία, ας, ἡ, furor. Th. μαίνομαι, insanio: p.m. μέμηνα.

'Ερωμανία, ας, ἡ, amoris insania, perditus, insanans, seu lascivus amor, &c. Item, ἐρωμανῆς, insano amore, & furioso, &c. Utrumque à præced. ἐρωμανὴς, id vide.

'Ερώμ@ος, ου, ὁ, qui amatur, amicus, amasius, & in bonam & in malam partem, &c, Item, in fœm. ἐρωμένη, quæ amatur, amica, amasia, & interdum, meretrix; ut & ἐρώμενον, τὸ, scortum, &c. est ab ἐράομαι, seu ἐράω; V.

'Ερῶν, ῶντος, & in pl. ἐρῶντες, præs. part. ab ἐράω, amo.

"Ερως, ῶτος, ὁ, amor. Th. ἐράω, amo.

'Ερωτάομαι, parvus amor, parvus cupido, &c. est diminutivum ab ἔρως, ῶτος, ὁ, amor, cupido, &c. V.

'ΕΡΩΤΑ'Ω, interrogo, oro: f. ήσω, p. ηρώτηκα, a. 1. ηρώτησα, perf. pass. ηρώτημαι. Hinc ἐρώτημα, ατος, τὸ, interrogatio, quæstio, ἐρώτησις, εως, ἡ, idem.

'Ερωτᾶν, interrogare, Ion. pro ἐρωτᾶν, ab ἐρωτάω.

'Ερωτηθείς, έντ@ος, interrogatus, a. 1. part. pass. & in f. g. ἐρωτηθέσα. Sic ἐρωτήσας, άντ@ος, a. 1. part. act. verbi ἐρωτάω, quod vide.

'Ερώτημα, ατ@ος, τὸ, interrogatio, quæstio: unde

'Ερωτηματίζω, idem quod Th. ἐρωτάω, interrogo, &c. Item,

'Ερωτηματικὸς, ή, interrogativus: & inde

'Ερωτηματικῶς, interrogativè, adverb. &

'Ερώτησις, εως, ἡ, idem quod ἐρώτημα, ipsa interrogandi actio: omnia à perf. pass. verbi ἐρωτάω, interrogo.

'Ερωτιδεῖς, Anacreon vocat parvos Amoris pullos: ab ἔρως, ατ@ος, ὁ, amor. Th. ἐράω, amo.

'Ερωτίδια, τὰ, festa Amoris; Athen. lib. 17. ab eodem nomine & Themate.

'Ερωτικὸς, ή, amatorius: &

'Ερωτικῶς, adv. amatorié: Item,

'Ερώτιον, parvus Cupido, imaguncula Cupidinis, &c. Item, nomen proprium meretricis, in Epigr. &,

Ἔρωτις, ίδ@ος, ἡ, amicula, scortillum: ab ἔρως, ατ@ος, ὁ, amor. Them. ἐράω, amo

'Ερωτοδιδάσκαλ@ος, amoris præcepta, seu artem amandi tradens, amandi præceptor, &c. ab ἔρως, ατ@ος, ὁ, & διδάσκαλ@ος; V.

'Ερωτόληπτ@ος, qui amore captus est; cujus auctus est amor, perdito amore captus, &c. Unde ἐρωτοληψία, libido, perditus amor quo quis captus est, &c. ab ἔρως, ατ@ος, ὁ, amor, & λαμβάνω, capio; unde λήπτης, ου, ὁ, captus, & λῆψις, acceptio, captio, &c.

'Ερωτομανὴς, έ@ος, ὁ, ἡ, perdite & furiose amans, &c. Unde ἐρωτομανία, ας, ἡ, furiosus amor, & ἐρωτομανέω, impatienter, & furiose amare, &c. omnia ab ἔρως, ωτος, ὁ, & μαίνομαι, unde μανία, insania, furor, &c. V.

'Ερωτοπαίγνιον, poëma quoddam erat, amoris lusus, &c. ab ἔρως, & παίγνιον; V.

'Ερωτοπλεῖν, in amore navigare; Epigr. ab ἔρως, ωτ@ος, ὁ, amor, & πλέω, navigo, unde πλοῦ@ος, & per contractionem πλῶς, navigatio, &c.

'Ερωτοτόκοισι, dat. pl. Ion. ab

'Ερωτοτόκ@ος, ου, amorem pariens: ab ἔρως, ωτ@ος, ὁ, amor, (quod ab ἐράω, amo,) & τίκτω, pario: p. m. τέτοκα.

'Ερωτοτρόφ@ος, amoris nutrix; i. e. mater amoris, veneris epithetum; ab ἔρως, ωτ@ος, & τρέφω, &c. vide.

'Ερωτύλ@ος, ου, amatorculus, parvus amator; amatorius. Th. ἐράω.

'Ερωτῦλ, ῦλι@ος, & in pl. ἐρωτύλοι, ἐρωτύλλονται, præs. part. act. verbi ἐρωτάω, quod vide.

'Ερωτῶ, interrogeris, 2. sing. præs. opt. pass. ἐρωταίμιλι, ἀμιλι, ἐρωτάοιο, ῶο, verbi ἐρωτάω.

"Ες, mitto, a. 2. imperat. verbi ἵημι, mitto: f. ἥσω, p. εἶκα, a. 1. ἧκα, a. 2. ἷω.

"Ες, Poët. & Att. pro εἰς, in, quod vide. ἐς φάος, in lucem: ἐς πλόον ἄρχεσθαι, navigationem auspicari.

'Εσαγγελεύς, έως, ὁ, internuntius: ab ἐς & ἀγγέλλω, nuntio.

'Εσαγγέλλω, renuntio, refero; item, defero, postulo, accuso, &c. idem quod, & pro εἰσαγγέλλω: ab εἰς, vel ἐς, & ἀγγέλλω, &c. V.

'Εσάγω, introduco, pro εἰσάγω, vel deduco in, &c. (Item, interdum, neutraliter, pro introeo, ingredior; ut alia ab ἄγω, composita:) ab ἐς, vel εἰς, & ἄγω; V.

'Εσαεὶ, semper, in perpetuum; ab ἐς, vel εἰς, & ἀεί.

'Εσαειράμφ@ος, tollens, a. 1. part. m. ab ἐσαείρω, quod ab ἐς pro εἰς, & ἀείρω, αἴρω, a. 1. ἦειρα, inde ἀειράμφ@ος. Them. αἴρω, tollo.

'Εσαθρέω, -ῶ, f. ήσω, conspicio: ex ἐς & Them. ἀθρέω, f. ήσω, video.

'Εσαθρήσειεν, videret, ejusd. 3. sing. a. 1. opt. Æol.

'Εσακοντίζω, jacula in aliquem jaculor: quod ab ἀκοντίζω, jaculor. Them. ἄκων, ου@ος, ὁ, jaculum.

'Εσακούειν, morem gerere, obtemperare. Th. ἀκούω, audio.

'Εσάλλομαι, insilio. Th. ἄλλομαι, salio: f. ἀλοῦμαι, a. 1. m. ἠλάμην.

'Εσάλπιζον, clangebant, 3. pl. imperf. verbi σαλπίζω, tubâ cano: f. σω. Them. σάλπιγξ, ιγγ@ος, ἡ, tuba.

'Εσάλτο, insiliebat, Dor. pro ἐσῆλτο, 3. sing. pluſq. p. pass. vel ut alii per Sync. pro ἐσήλατο, imperfect. aut ἐσήλατο, a. 1. m. verbi ἐσάλλομαι carentis augmento.

"Εσαν, per Systolen pro ἦσαν, erant, 3. pl. imperf. ὦ, verbi εἰμὶ, sum.

"Εσαν, miserunt, 3. pl. a. 2. ὦ, verbi ἵημι, mitto: vide ἐς.

'Εσανδρόω, ῶ, viris impleo, virili prole habitum reddo; ab ἐς, vel εἰς, & ἀνδρόω, ῶ, virilem reddo, virile robur ministro, in pass. ἀνδρόομαι, ώμαι, ad ad virilem ætatem, vel virile robur pervenio, &c. ab ἀνὴρ, ἀνδρός.

"Εσανε, 3. sing. a. 1. act. à σαίνω, f. ανῶ, idem quod σείω, moveo.

"Εσαντο, Ion. pro εἵσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi ἕννυμι, seu ἵω, induo: a. 1. ἔσσα.

"Εσαντο,

"Εσαντο, impleverunt; Hesiod. αἱ δ' ὀφρέναξ ἔνι' ἄρ' ἔσαντο ἄμεργοι, &c. Ille autem postquam præcordia sanguine impleverant, & satiarant, à verbo ἔω; i. e. πίμπλημι, in fut. ἔσω, in aor. 2. ἧσα, & κατασυσχολῶ, ἔσαι; undè ἐσάμην, in aoristo verbi medii; sic interpres, legendum tamen videtur ἄσαντο; vide ἀσάμην, suo loco.

'Εσάπτω, putrefactus sum, a. 2. pass. à σήπω, putrefacio: f. σήψω, a. 2. ἔσαπον, & ἔσηπον, p. m. σέσηπα.

'Εσαφάσατεν, impressionem in aliquem facere. Th. ἀσφάλω, pulso.

'Εσαωτάζω, inspicio; in Epigr. ab εἰς pro εἰς, & ἀυτάζω, illustro: item video, aspicio, &c. vide.

'Εσαῦριον, ad diem crastinum, pro εἰς αὔριον; vide.

'Εσαῦτις, & ἐσαῦτις, in posterum, pro εἰς αὖθις; vide.

'Εσαφικνέομαι, pro εἰσαφικνέομαι, ἵκομαι, advenio, accedo, &c. ab εἰς, vel εἰς, & ἀφικνέομαι; vide.

'Εσαώθεν, Bœot. Sync. pro ἐσαώσθησ, 3. pl. a. 1. pass. ἐσαώσθω, verbi σαώζω, idem quod σαόω, quod à σώζω, servo. Them. σῴζω, salvus.

'Εσάωσα, servavi, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

'Εσβαίνω, pro εἰσβαίνω, ingredior; ab εἰς, vel εἰς, & βαίνω; vide.

'Εσβαλλήν, immittere, irrumpere. Them. βάλλω.

'Εσβάντες, pro εἰσβάντες, a. 2. part. act. pl. num. ab εἰσβαίνω, ingredior. Them. βαίνω, eo: f. βήσομαι, a. 2. ἔβλω, a. 2. part. βάς.

"Εσβεσεν, extinxit, 3. sing. a. 1. act. & ἐσβέσθω, extinctus sum, a. 1. pass. verbi σβέννυμι, extinguo: f. σβέσω, p. ἔσβεκα· &

"Εσβιν, incendi, a. 2. act. à σβῆμι, quod ad σβέννυμι refertur. Alii dicunt a. 2. act. esse ἔσβον, verbi σβέω. Th. σβέννυμι, extinguo: f. σβέσω, p. ἔσβεκα, a. 1. ἔσβεσα, a. 1. pass. ἐσβέσθω, f. 1. pass. σβεσθήσομαι.

'Εσβιβάζω, interponere in, introducere, quod à βιβάζω, admitto. Th. βαίνω, eo.

'Εσβολή, ῆς, ἡ, ingressus. Th. βάλλω, jacio, p. βέβολα.

'Εσδιδῆν, Ion. & Poët. pro ἐσδιδόναι, influere. Th. δίδωμι, do.

'Εσδέχομαι, excipio, &c. Ionicè, pro εἰσδέχομαι, recipio intrò, &c. ab εἰς vel εἰς, & δέχομαι; vide.

'Εσδόμενοι, sedentes, Dor. pro ἑζόμενοι, præs. part. ab ἕζομαι.

'Εσδόμεθα, sedeamus, Dor. pro ἑζώμεθα, 1. pl. præs. sub. m. ab ἕζομαι, sedeo: Dor. ἔσδομαι, f. 2. m. ἐδέσμαι.

'Εσδύω, vel ἐσδύνω, & ἐσδύομαι, &c. penetro, ineo, ingredior, immigro, &c. pro εἰσδύω, vel εἰσδύνω, idem; ab εἰς vel εἰς, & δύω, vel δύνω, subeo, &c. vide.

'Εσέδυν, pro εἰσέδυν, ingressus sum, &c. ab εἰς, vel εἰς, & ἔδυν; id vide.

"Εσεαι, eris, Ion. pro ἔσῃ, 3. sing. f. 1. verbi εἰμὶ, sum: fœmin. ἔσσομαι, ῃ, επαι.

'Εσεβάσθησ, 3. pl. aor. 1. pass. ἐσεβάσθω, colui: verbi σεβάζομαι, colo: fœm. ἀσσομαι, p. σεσέβασμαι. Th. σέβω, colo.

"Εσῃ, eris, Att. pro ἔσῃ, 2. sing. f. 1. verbi εἰμὶ, sum.

"Εσῃμι, ingredior, præs. ind. ab εἶς, pro εἰς, & εἶμι, eo.

'Εσείσατο, excussit, 3. sing. a. 1. m. à σείω, quatio: f. σείσω, p. σέσηκα, a. 1. ἐσσάτε.

'Εσείδω, ις, ε, ι, aoristus primus ind. passiv. à perf. passiv. σέσῐσμαι, ab eodem Th.

'Εσείτας, Doricè pro ἔσεται, tertius singularis fœmin. 1. verbi εἰμὶ, sum. Dores enim circumflectunt futur. activ. & m. ut ἐσεῦμαι, vel ἐσεύμαι, ἐσῆ, ἐσεῖται.

'Εσελθεῖν, subire in mentem venire, aoristus secundus infinitiv. ex εἶς Atticè εἰς, & Them. ἔρχομαι, venio: a. 2. ἦλθον.

'Εσελκύω, Atticè, & Ionicè, pro εἰσελκύω, pertraho in, &c. ab εἰς, vel εἰς, & ἑλκύω; Vide.

'Εσενειχθείς, εἰσα, ἐν, illatus, a, um, aoristus primus participii passivi, &

'Εσενιωεῖχθαι, perfectiv. infin. passiv. ab εἰς & ἐνέγκω, Ionicè pro ἐνέγκω, verbo inus. fero: fœm. ξω, p. ἐνενεγκα, præt. pass. ἐνενεγμαι, Atticè ἐνηνειγμαι, in infin. ἐνηνεῖχθαι. Vide ἐνεῖχθεν, a. 1. passiv. à φέρω, f. οἴσω, fero: a. 1. act. ἤνεγκα.

'Εσέπατο, advolavit, tertii singularii, aoristi secundi med. Vide ἐπάμην, ω, ατο.

'Εσερχνώσαι, includere: ab εἰς & ἔρχνυμι, idem quod ἔρχω, seu εἴργω, arceo.

'Εσερπύζω, pro εἰσερπύζω, irrepo; ab εἰς, vel εἰς, & ἕρπύζω. V.

'Εσέρχομαι, pro εἰσέρχομαι, ingredior: item eo ad, accedo, &c. ab εἰς, vel εἰς, & ἔρχομαι; vide.

'Εσεσάχατο, tertius plural. pluſq. part. passiv. verbi σάττω, onero: fœmin. ξω. p. χα. fit enim Ionicè, ex tertio sing. ἐσέσακτο, inserto α ante τ, & tenui, quæ præcedit, conversâ in aspiratam.

'Εσεσήρῃ, tertius singularis pluſquam p. m. à σέσηκα, præt. m. sum apertus, hio, rideo. Them. σαίρω, scopis purgo: f. ἀσῶ.

"Εσεσθαι, f. 1. inf. &

"Εσεσθε, secund. plural. f. 1. verbi εἰμὶ, sum.

'Εσέτιος φανέντος ἔμος, redeunte donec anno. Fortè legend. ἐς' ἔτιος, q. ἵστε ἔμος ἔτιος· donec alio anno. Vel leg. ἐς ἔτος, q. d. ἐς νέωτα, ἀντὶ τοῦ, ἐς νέον ἔτος, in sequentem ac novum annum.

"Εσθυα, concitavi, a. 1. ind. pro ἔσθυσα, à σθύω, moveo, agito. Th. σείω, quatio: f. σείσω.

'Εσεύμην, ero, Dor. pro ἔσομαι, f. 1. verbi εἰμὶ, sum.

'Εσέφθω, a. 1. ind. pass. à σέβομαι, seu σέβω, colo.

'Εσέχθην, effluere, exire, ingredi. Th. ἔχω, habeo; item tendo.

'Εσέχωτο, Ionicè pro ἐσεχέχωτο, tertius pl. pluſq. p. pass. ex εἰς, vel ἐς, & χέω, fœm. χθύσω, fundo, tanquam à χώω.

'Εσέχω, pro εἰσέχω, pertineo, pertingo, pervado; apud Herodot. item, evado, exeo, erumpo; apud eundem: ab εἰς, vel εἰς, & ἔχω, &c. vide.

"Εσῃ, eris, 2. sing. f. 1. ἔσομαι, verbi εἰμὶ, sum.

'Εσηγέομαι, refero, induco, suadeo, sum author; item, ἐσήγησις, εως, ἡ, inductio, ἐσηγητὴς, οῦ, ὁ, dux, &c. pro εἰσηγέομαι, εἰσήγησις, & εἰσηγητὴς, quæ vide.

'Εσηθέω, pro εἰσηθέω, colo, seu decolo in; item, infero, infarcio, &c. ab εἰς, vel εἰς, & ἠθέω, idem quod Them. ἤθω; vide.

'Εσήκαθεν, Bœot. Sync. pro ἐσηκάθησ, 3. pl. a. 1. pass. à σηκάζω, stabulo includo. Th. σηκὸς, stabulum.

'Εσῆκε, immisit, 3. sing. a. 1. ab ἐσήημι, pro εἰσήημι, immitto, ab ἵημι, mitto: f. ἥσω, a. 1. ἧκα.

'Εσήλατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐσάλλομαι, insilio: ab εἰς & ἅλλομαι, salio: f. ἀλεῦμαι, a. 1. m ἠλάμην.

'Εσηλυσίη, in Epigr. idem quod εἰσέλθυσις, introitus, ingressus; verbale ab εἰσέρχομαι; id vide.

'Εσήμηνα, ας, ε, indicavi, a. 1. ind. act. à σημήνω, significo: f. ανῶ, p. γκα, a. 1. ἐσήμηνα, & σήμηνα. Them. σῆμα, signum.

'Εσθ', pro ὀξὶ, ob sequent. aspirat. ab εἰμὶ, sum.

"Εσθαι, misisse, a. 2. inf. m. ab ἵημι, mitto: a. 2. ἧν, a. 2. m. ἕμην, ἕσο.

'Εσθὰς, ἄτος, ἁ, Dor. pro ἑσθὴς, ῆτος, ἡ, vestis. Th. ἕω, induo.

"Εσθειν, præs. inf. ab ἔδω, comedo.

'Εσθεὶς, imponens, qui imposuit, prebens, ponens, &c. ab ὀξίθημι; undè aor. 2. ἐσέθην, & in particip. ἑσθεὶς; ut, ἑσθεὶς ἐς τὰς χεῖρας τῷ παιδὶ κερίσιον, in filii manus prebens Cæsium; Herodot.

"Εσθημα, ατος, τὸ, vestimentum; idem quod seq. & ab eod.

'Εσθημένος, indutus, perf. part. tanquam ab ἑσθέομαι, quod ab ἑσθὴς, vestis. Them. ἕω, induo.

'Εσθῆς, ῆτος, ἡ, vestis: in acc. ἑσθῆτα· &

"Εσθητος, εας, ἡ, vestitus: ab eod. Th.

"Εσθιε, ετε, præs. imperat. act. &

'Εσθίειν, edere: præs. inf. ab

'Εσθίω, edo: præs. sub. ἐσθίω, ῃς, ῃ, 3. pl. ἐσθίωσι, imperf. ἤσθιον, ες, ε, f. ἐδέσω, p. ἤδηκα. Th. ἔδω, idem.

'ΕΣΘΛΟΣ, ὴ, ὸν, bonus, a, um: dat. pl. Ion. ἐσθλοῖσι.

'Εσθλότης, ητος, ἡ, bonitas: à præced.

"Εσθλωμα, ατος, τὸ, factum strenuum, & opus præclarum; Eurip. in Andromache, κμρυσσόμβια ἐσθλώματα, præclara, & ab omnibus decantata facinora, &c. est itidem ab eod. præced.

'Εσθορε, Poëticè & Ionicè pro εἰσέθορε, insiluit, tertii singul. a. 2. act. verbi ἐσθορίω, insilio. Them. θέρω, seu ἴω, salio.

'Εσθος, εος, τὸ, vel ες, ὁ, apud poetas, idem quod ἑσθὴς, vestimentum, vestis, &c. id vide.

'Εσθοτε, pro ὀξὶ ὅτε, est quando.

"ΕΣΘΩ,

ΕΣΘΩ, vel ἐσθίω, comedo: f. ἐσω. p. ἐκα.

Ἕσω, a. 2. imperat. m. ab ἵημι, mitto. a. 2. ἧν, a. 2. m. ἵμαν.

Ἔσηλθε, Dor. pro ἐσῆλθε, 3. sing. a. 1. ind. pass. à σήω, fileo, taceo: f. ἥσω.

Ἐσείδω, inspicio: ab ἐς & εἶδω, video: f. εἴσω. a. 2. ἔσιδον & ἴδον.

Ἐσία, legatio; πρεσβεία; Suid. pro quo ἐξισία; apud Hom. sed scribendum potius videtur, ἐσία; ab ἵημι, mitto.

Ἐσιάλλω, Doricè, pro εἰσπάλλω, immitto; ab ἐς, vel εἰς, & ἰάλλω, vide.

Ἐσιδεῖν, pro εἰσιδεῖν, a. 2. inf. &

Ἐσίδῃ, inspexerit, Poët. pro εἰσίδῃ, 3. sing. a. 2. sub. act. &

Ἐσιδών, a. 2. part. ab ἐσείδω, quod vide.

Ἐσιδρύομαι, fundor in, &c. Collocor in, extruor in, &c. Ab ἐς pro εἰς, & ἱδρύομαι, vel ἵδρυμαι; sedere jubeor, collocor, statuor, firmor, situs sum, &c. Vide ἱδρύω.

Ἐσίεναι, immittere, intrare, præs. inf. ab ἐσίημι, ab ἵημι, mitto, vel ἴημι pro εἶμι, eo.

Ἐσίνυτο, 3. sing. a. 1. m. à σίνομαι, seu σίνω, noceo, lædo.

Ἔσιος, εως, ἡ, desiderium, cupiditas: ab ἵεμαι, cupio.

Ἐσιτήρια, sive εἰσιτήρια, Calendæ Januarii, seu dies ille in quo totus magistratus apparebat Athenis; item Sacra quæ initio anni fiebant ut fælix anni auspicium foret: ab εἴσημι, ingredior. Th. ἴω, vel εἶμι, eo.

Ἐσίωπα, 3. sing. imperf. act. σιωπάω, fileo: f. ήσω, p. σεσιώπηκα.

Ἐσκαμμαι, fossus sum, perf. pass. verbi σκάπτω, fodio, f. ψω, p. ἔσκαφα. a. 2. act. ἔσκαφον. a. 1. pass. ἐσκάφθην.

Ἐσκαμμένα, τὰ, i. e. τὸ σκάμμα; ὅρος τῆς παλαίστρας; scamma limesque & saltus terminus; qui scil. in pentathlo, sive quinquertio præfertim τῷ πηδήματι καὶ ἀλτικῇ χρῆσις; fiebat ducto sulco; vel, longurio lineáq; apposita terminabatur saltus; hinc ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν; transilire limitem; καὶ παροιμιακῶς; cujusvis rei positos fines excedere, &c. Est à præced. ἔσκαμμαι; vide σκάμμα.

Ἐσκατέθετο, condidit, pro εἰσκατέθετο, 3. sing. a. 2. m. verbi εἰσκατατίθημι ex εἰς, κατ & τίθημι, pono: f. θήσω. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το.

Ἔσκαφα, fodi: perf. act. &

Ἐσκάφθαι, a. 2. pass. à σκάπτω, fodio: vide ἐσκάμμαι.

Ἔσκε, erat, 3. sing. imperf. Ion. pro ἦν, ab εἰμί, sum.

Ἐσκέδασ᾽ pro ἐσκέδασε, dispersit, 3. sing. a. 1. ind. act. à σκεδάω, dissipo, f. άσω.

Ἐσκεμμαι, consideravi, perf. pass. verbi σκέπτομαι.

Ἐσκεμμένως, adv. considerate, circumspectè, a præced.

Ἐσκευάδατ᾽, instructi sunt, Ion. pro ἐσκευασμένοι εἰσί, 3. pl. perf. &

Ἐσκευάδατο, Ion. pro ἐσκευασμένοι ἦσαν, 3. pluſq. p. pass. verbi σκευάζω, paro, instruo. Th. σκεῦος, vas.

Ἐσκευασμένος, paratus, perf. part. pass. ab eod. verbo & Them.

Ἐσκευάρημαι, perf. pass. à σκευαρέομαι, vaia custodio; item struo, munior: à σκεῦος, vas, & ἔρος, custos, inspector.

Ἐσκιώσατο, 3. sing. a. 1. ind. act. à σκιώω, commoror, habito. Th. σκιὴ, tabernaculum.

Ἐσκίδναντο, dispergebantur, 3. pl. imperf. pass. à σκίδνημι, in pass. σκίδναμαι, imperf. ἐσκιδνάμην. Th. σκεδάω, dissipo.

Ἐσκίρτα, 3. sing. imperf. act. &

Ἐσκίρτων, 3. pl. imperf. act. à σκιρτάω, salio. Th. σκαίρω, idem.

Ἐσκλείω, pro εἰσκλείω, includo, induco, &c. Ab ἐς vel εἰς, & κλείω, claudo, &c. Vide.

Ἔσκληκα, ας, ε, exarui, mortuus sum, a. 2. ind. verbi σκλῆμι, quod à σκλέω, per Sync. pro σκελέω, p. ἐσκλήκα. part. ἐσκληκώς, & ἐσκληώς, aridus. Th. σκέλλω, exsicco, exarefacio.

Ἐσκομίσαι, importare, a. 1. inf. act. ab ἐς in pro εἰς & κομίζω, porto: f. ίσω. Th. κομέω, curo.

Ἔσκον, ες, imperf. Ion. pro ἦν, eram: verbi εἰμὶ, sum.

Ἐσκορδίσατό με, me irritâsti, veluti cometo allio; vel ad lacrymas coegisti, tanquam intrito, à σκορδίζω, allio pasco. Th. σκόρδον, allium.

Ἐσκοπέλιζε, ις, ι, a. 1. ind. pass. à σκοπίζω, f. ίσω. p. ἐσκόπικα. perf. pass. ἐσκόπισμαι. Th. σκότος, tenebræ.

Ἐσκύπτω, intueor, in rem aliquam propendo. Th. κύπτω, inclino caput, f. ψω.

Ἔσκω, Poët. pro εἰμὶ, sum.

Ἐσκωπτεν, 3. sing. imperf. verbi σκώπτω, cavillor: f. ψω. p. ἔσκωφα. a. 1. ἐσκωψα.

Ἐσλεβώσω, intueor, inspicio, Sophocl. ἐσλεβώσειν οἰκεῖα πάθη; ab ἐς pro εἰς, & λεβώσω, Vi.

Ἐσλί, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. princeps.

Ἐσλὸν, Dor. pro ἐσθλὸν, bonum.

Ἐσλὸς pro ἐσθλὸς, bonus. Dor. vid. præced.

Ἐσμεμέχηκεν, 3. sing. a. 1. act. à σμεμεχάω, fragorem edo: hinc σμεμεχίζω, idem.

Ἐσμήσατο, imprimo. Th. μήσατο, abstergo, tango.

Ἐσμάπτω, pro εἰσμάπτω, imprimo; idem cum præced.

Ἐσμὲν, sumus, 1. pl. præs. ind. ab εἰμὶ, sum.

Ἐσμηγμαι, extersus sum, perf. pass. à σμήχω. f. ξω, idem quod σμάω, abstergo.

Ἐσμὶς, ίδος, ὁ, examen apum: ab ἴω, mitto. Est enim agmen quod emittitur natali sede.

Ἔσνιον, pro εἰσνίω; innato, adnato; natando ingredior, &c. Item, commeo, &c. Ab ἐς, vel εἰς, & νέω, vide.

Ἔσο, vel ἴσθι, esto tu, præs. imperat. ab εἰμὶ, sum.

Ἔσοδος, seu εἴσοδος, ἡ, ingressus, vectigal, ab ἐς pro εἰς in, & ὁδὸς, via.

Ἐσοικίω, pro εἰσοικίω, habitatum aliquo migro: ab ἐς, vel εἰς, & οἰκίω, Vi.

Ἐσοικίζω, domum recipio. Th. οἶκος, domus.

Ἔσοιτο, 3. pl. f. 1. opt. ab εἰμὶ, sum.

Ἔσοιτ᾽, 2. pl. f. 1. opt. ἐσίμλω, ejusd. verbi.

Ἔσομαι, ero, &

Ἔσομ᾽ pro ἔσομαι, 1. pl. f. erimus: &

Ἔσονθ᾽ pro ἔσονται, erunt, 3. pl. f. 1. ab εἰμὶ, sum.

Ἐσόπομαι, inspicio. Th. ὄπομαι, video: f. ὄψομαι. p. ὦμμαι.

Ἐσοπτρίζομαι, inspicio speculum; in speculo faciem intueor; item, ἐσοπτρικὸς, ad speculum pertinens; specularis; & ἐσοπτρισμὸς, specularis imago, specularis imaginis repræsentatio, &c. Plutarch. Omnia à sequente nomine & præced. Th. & verbo.

Ἔσοπτρον, ου, τὸ, speculum: à præced.

Ἐσορᾶν, præs. inf. ab

Ἐσορᾷς, aspicio. Th. ὁράω, video.

Ἔσορᾷς, & ἐσορᾷ, Dor. pro ἐσορᾷς, & ἐσορᾷ, 2. & 3. sing. &

Ἐσορᾶτε, pro ἐσορᾶτε, 2. pl. verbi ἐσοράω, intueor. Th. ὁράω, video.

Ἐσορῶμες, Dor. pro ἐσορῶμεν, aspicimus, 1. pl. ejusd. verbi.

Ἐσορῶν, præs. part. act. in pl. ἐσορῶντες, &

Ἐσορῶσιν, 3. pl. ind. act. ab ἐσοράω, intueor.

Ἔσομαι, ῇ, εῖ), Dor. pro ἔσομαι, η, ει, f. 1. verbi εἰμὶ, sum.

Ἐσοφίσατο, 3. sing. a. 1. m. à σοφίζομαι, comminiscor, doccor, cognosco: f. ίσομαι. p. σεσόφισμαι. Th. σοφὸς, sapiens.

Ἐσόψομαι, videbo, f. 1. m. ex εἰς & ὄπομαι, video.

Ἐσπαδμαι, perf. pass. à σπαδάω, texo, dilapido. Th. σπάδη, textorium instrumentum; item spathula, &c.

Ἐσπαρμένος, cumulatus, præced. part.

Ἐσπάρην, accumulabam, 1. sing. imperf. act. ab eod. Th.

Ἔσπασμαι, attraxi, perf. act. verbi σπάω, traho: f. άσω.

Ἐσπάρεξεν, 3. sing. a. 1. act. verbi σπαρέχω, lacero: f. ξω. p. ἐσπάρεχα.

Ἐσπάρθαι, satum esse, perf. inf. pass. à σπείρω, sero: f. σπερῶ. p. ἔσπαρμαι. a. 1. ἐσπάρην. perf. pass. ἔσπαρμαι.

Ἐσπαρμένος, η, ον, perf. part. pass. ejusd.

Ἐσπάσαι pro ἐσπάσατο, evulsit, 3. sing. a. 1. m. &

Ἔσπε, evulsit, 3. sing. a. 2. act. ἔσπον, ες, à σπάω, traho.

Ἔσπειρε, a. 1. act. verbi σπείρω, sero: f. σπερῶ.

Ἔσπεισα, libavi, a. 1. act. &

Ἐσπείσθω, ας, η, sacrificio placatus sum: a. 1. pass. ab ἔσπεισα, 3. sing. perf. pass. ἔσπεισμαι. à σπείδω, libo.

'Εσπεισμένα, τὰ, à σπένδομαι, dicuntur τὰ σπενδόμενα; ὁμολογημένα, pacta, & conventa, &c. Vide Th. σπένδω.

'Εσπέμπω, mitto; & ἐκπέμπομαι, accerso, & accerior, &c. Ab ἐς pro εἰς, & πέμπω, Vi.

'Εσπεμπόμβδ-ος, ὁ, ascitus; vel ascititius; particip. præt. pass. ab ἐσποιέω, pro εἰσποιέω, Vi.

'Εσπέρα, ας, ἡ, VESPERA. Th. ἑσπέρ-ος, vesper.

'Εσπέρας, adverbialiter, vesperi, à præced.

'Εσπέρ-ος, ὁ, vespertinus, occidentalis: item,

'Εσπερικὸς, idem quod ἑσπέρι-ος, vesperi adveniens, &c. Sicut etiam ἑσπερὶς, ἰδ-ος, ἡ, occidua, occidentalis; ut ἑσπερὶς νῆσ-ος, occidentalis insula, &c. Item, herba generis violarum, quæ noctu fragrantiùs, quam interdiu spirare dicitur; unde illi nomen esse Hesperidum putatur; nam, in plur. ἑσπερίδες, Hesperides, noctis dicebantur filiæ, quibus cura custodiendi mala aurea tradita fuit; Hesiod. Item, ἑσπερίζουμι, unde verbale ἑσπέρισμα, τὸ, vespertinus esus; cibus qui vesperè sumitur, &c. Omnia à sequente Th. ἑσπέρ-ος, id vide.

'ΕΣΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, VESPER: quasi ἓω πέφεκε, diei finis.

'Εσπέσθαι, sequi, Poët. pro ἕπεσθαι, præf. inf. verbi ἕπω, sequor.

'Εσπετε, dicite, 2. pl. imperat. præf. ab ἔσπω, dico, Poët. pro ἕπω, a, 1. εἶπα.

'Εσπετο, sequebatur, Poët. pro εἵπετο, 3. sing. imperf. verbi ἕσπομαι, pro ἕπομαι, sequor.

'Εσπευδον, festinabant, 3. pl. impers. act. à σπεύδω, festino: f. σω. a, 1. ind. act. ἔσπευσα, ας, ε.

'Εσπιλωμένη, ης, ἡ, ον, perf. part. pass. à σπιλόω, maculo: f. ώσω. p. ἐσπίλωκα. Th. σπίλ-ος, macula.

'Εσπίπτω, incido, irrumpo, prorumpo, &c. Idem quod, & pro εἰσπίπτω, id vide.

'Εσπλαγχνίσθη, ης, ἡ, misericordiâ tactus fui, a. 1. ind. pass. verbi σπλαγχνίζομαι, misericordiâ moveor: f. ίσομαι. p. ἐσπλάγχνισμαι. Th. σπλάγχνον, viscus, commiseratio.

'Εσπλέω, adnavigo; & ἔσπλους, ους, ὁ, adnavigatio; ἔσπλους τῶν λιμέν-ων, fauces portus; introitus, aditus, ingressus, &c. Thucyd. idem cum εἰσπλέω, & εἴσπλους, quæ vide.

'Εσποιέω, idem quod εἰσποιέω, ascisco, adopto, Th. ποιέω, facio: f. ήσω. p. ηκα.

'Εσόμεθ', pro ἐσόμεθα, consequimur, 1. pl. præf. ind. Poet. ab

'Εσπομαι, sequor, pro ἕπομαι, in opt. ἑσποίμαν, part. ἑσπόμεν-ος. Th. ἕπω, sequor.

'Εσπον, ες, ε, evulsi, a, 2. verbi σπάω, traho, hinc a, 2. inf. σπεῖν, part. σπών, & in a, 1. m. ἑσπάμην, a, 2. inf. σπέσθαι, part. σπάμεν-ος.

'Εσπουδα, præt. m, à σπεύδω, festino: quod vide.

'Εσπόδασα, a, 1. act. verbi σπουδάζω, studeo: f. άσω, ab eod. Th.

'Εσπουδασμένως, bona fide; Bud. usurpat hæc Plauti; bonan' fide tu mihi istæc verba dixisti; sic Græcè reddens, ἆρα γέ σου ἐσπουδασμένως τὸν ὃ τὴν λέξιν ἔλεξας, &c. Est adv. à præt. pass. verbi σπουδάζω, id vide.

'Εσωφέξις, εως, ἡ, exactio; ab ἐσωφέω, exigo; idem cum, & pro εἰσωφέξις, & εἰσωφέω, quæ vide.

'Εσσαν, loquor, Poët. oro ἔπω.

'Εσσεμὶ, ὁ, nomen viri indeclinabile. Hebr. fagitta exultationis.

'Εστα, ας, ε, indui, federe feci, a. 1. Poet. pro εἵσα, ab ἕω, vel ἵννυμι, induo. Vel ab ἑῶ, seu ἕζω, federe facio.

'Εσσα, pro ἔσσω, a. 1. inf. act. Poët. ab ἕω, vel ἕζω, federe facio: vel 2. sing. perf. pro εἵσσα, ab εἶμαι, perf. pass. verbi ἕω, induo, vel fedeo. Sunt qui velint ἔσσαι, pro ἧσαι, indutus es, poni q. ab ἧσμαι, perf. pass. ejusdem verbi.

'Εσσαμένη, involuta, a, 1. part. f. g. pro ἐσσαμένη, Poët. verbi ἕω, seu ἵννυμι, induo.

'Εσσαν, Poët. Systole, pro ἦσαν, erant, 3. pl. imperf. verbi εἰμὶ, sum.

'Εσσας, a, 1. part. act. Poët. pro ἕσας: &

'Εσσασθαι, pro ἔσασθαι, a, 1. inf. m. ab ἕω, induo, vel fedeo.

'Εσσε, 3. sing. a, 1. ind. act. vide ἐσσα.

'Εσσεαι, eris, Ion. & Poët. pro ἔσῃ, 2. sing f. verbi εἰμὶ, sum.

'Εσσαι, sedisti, seu indutus es, Poët. pro εἶσαι, 2. sing. perf. pass. εἶμαι ab ἕω, fedeo, induo.

'Εσσεῖ, Poët. & Dor. pro ἔσται, 3. sing. f. ἔσομαι, verbi εἰμὶ, sum.

'Εσσεῖ, erit, 3. sing. f. pro ἔσται, ejusd. verbi.

'Εσσύα, Poët. pro ἔσσυα, a, 1. ind. act. in 3. pl. ἔσσυαν: &

'Εσσύαντο, pro ἐσσύσαντο, 3. pl. a. 1. m. a σεύω, idem quod ζείω, agito, cieo.

'Εσσυμαι, perf. pass. pro ἔσυμαι, Ion. pro σέσυμαι: &

'Εσσύοντο, exciverunt, pro ἐσσύσαντο, 3. pl. imperf. à ζεύνυμι. Th. ζείω, agito.

'Εσταὼς, -ῶτ-ος, ὁ, rex, præcipuè apum. παρὰ τὸ ἕστ., id est, stabilire, scil. subditos.

'Εστὶ, es, Poët. pro εἶ, seu εἶς, 2. sing. &

'Εστι, esto tu, Poët. pro ἔσο, præs. imperat. ab εἰμὶ, sum.

'Εστο, gem. ον, pro ἔσο, quod Ion. pro εἶσο. 2. sing. pluiq. p. pass. verbi ἕω, seu ἵννυμι, induo: f. ἕσω. p. ἕσμαι, perf. pass. εἶμαι. pluiq. p. εἰμὶ.

'Εστόμβα, futura: f. 1. m. part. pl. ab

'Εστόμβ-ος, η, ον, futurus, a, um, pro ἐσόμ-ος, in dat. pl. Ion. ἐστομβοισι, ab εἰμὶ, sum.

'Εστον, pro ἔσον, indue, a. 1. imperat. act. verbi ἕω, induo.

'Εστον, τὸ, vestis, indumentum; ἱμάτιον, Hesych. ab eod. Th.

'Εστόμεν, vincor, Ion. pro ἡσσῶμαι, ab ἡσσάομαι, -ῶμαι. Th. ἧσσων, minor, inferior.

'Εσσὲν, Ion. pro ἡσσὲν, sed usitatius ἧσσον, præf. inf. ab eod. Th.

'Εστυβεν, eruperunt, Bœot. & gem. σσ, pro ἐσύθησ, 3. pl. a. 1. ind. pass. ab ἐσύθω, verbi σύω pro σεύω, agito. Th. ζείω, idem.

'Εσυμαι, σαι, ται, Poët. & per Metathes. pro σέσυμαι, perf. pass. &

'Εσυμβ-ος, pro σεσυμβ-ος, perf. part. pass. à ζύω, pro ζεύω. Th. ζείω, agito.

'Εσυμβως, adv. incita é: à præced.

'Εσυτ', pro ἔσυτο, & hoc pro σέσυτο, irruit, 3. sing. perf. pass. &

'Εσυτο, pro σέσυτο, 3 sing. pluiq. p. pass. à σύω, quod pro ζεύω, agito, Th. ζείω, idem.

'Εσω, Poët. pro ἔσω, f. 1. act. verbi ἕω, federe facio: a, 1. εἶσα.

'Εσωμαι, Ion. pro ἧσωμαι, victus sum, perf. verbi ἐσόμην, Ion. pro ἡσάμην, vincor. Th. ἧσσων, minor.

'Εσων, ονος, ὁ, ἡ, Ion. pro ἧσσων, inferior.

'Ες', pro ἔζει, est, 3. sing, ab εἰμὶ, sum.

'Εστακα, ἕστηκα, Ion. Sync. pro ἕστακα, perf. verbi ἵστημι, sto.

'Εστασθεν, steterunt, Bœot. Sync. pro ἐστάθησ, 3. pl. sequentis.

'Εστάθεν, statutus sum, a, 1. ind. pass. Ion. & Æol. pro ἐστάθω, ab ἵστημι, sto.

'Εστάζε, stillabat, 3. sing. imperf. verbi στάζω, f. ξω, stillo.

'Εσται, erit, per Sync. pro ἔσεται, 3. sing. f. 1. verbi εἰμὶ, sum.

'Εσταίλω, præf. opt. act. verbi ἵστημι, pro ἵστημι, sto: unde imperat. ἔσταθι. inf. ἑστάναι, part. ἑστάς.

'Εστακα, ἕστηκα, perf. act. verbi ἵστημι, sto: a, 2. ἔστηκα.

'Εστακτο, stillabatur, Ion. pro ἔσταπτο, 3. sing. pluiq. p. pass. ἧσταγμαι à στάζω, stillo: f. ξω. ἔσταχα.

'Εσταλάδατο, Ion. Pleonasmo syllabæ δα, pro ἐστάλατο, quod pro ἐστάλαγμαι ἦσαν, 3. pl. pluiq. p. pass. verbi στέλλω, orno, instruo: f. λῶ. a, 1. ἔστειλα, p. m. ἔσταλμαι.

'Εστάλαται, succinctas habebant pro ἐστάλατο, quod Ion. pro ἐστάλαγμαι εἰσὶ, 3. pl. perf. &

'Εστάλατο, Ion. pro ἐστάλαγμαι ἦσαν, 3. pl. pluiq. p. pass. verbi στέλλω, orno.

'Εστάλω, missus sum, a, 2. pass. ab ἔσταλον, a. 2. act. &

'Εστακκα, perf. act. à στέλλω, mitto, orno: f. 2. στελῶ. perf. pass. ἔσταλμαι. a. 1. pass. ἐστάλθην.

'Εστάμεν, stamus, pro ἵσταμεν, 1. pl. præf. verbi ἵστημι, Poët. pro ἵστημι, sto: unde & ἕστατε, ἑστᾶσι, ἑστάναι, inf. ἐστάλην, opt. Sunt qui velint ἔσταμεν, per Sync. dici pro ἑστήκαμεν, perf. act. verbi ἵστημι.

'Εστάμεν, Ion. pro ἑστάναι, quod pro ἑστάναι, præf. inf. act. verbi ἵστημι, sto.

'Εσταν, steterunt, Bœot. Sync. pro ἔστησαν, 3. pl. a. 2. act. ἔστην, ab eod. verbo.

'Εστάμαι,

'Εσάνα, ſtetiſſe, per Sync. pro ἐστακέναι, perf. inf. ab ἵστημι. Alii volunt eſſe præſ. inf. ab ἵσημι, ut ἰσάναι, ex ἵσημι.

'Εσάντ', pro ἑστώτα, acc. ſing. vel ἑσταότε, ſtantes, nom. dual. à nom. ἑστώς, per Sync. pro ἑστακώς, ότ☉, perf. part. act. verbi ἵστημι, ſto.

"Εσασαν, ſteterunt, & Dor. ἔστασαν, 3. pl. a. 2. Poët. pro ἔστησαν, ab ἔστλω, a. 2. ejuſd. verbi.

'Εσάσαντο, Dor. pro ἐστήσαντο, 3. pl. a. 1. m. Vel ſi aſpiretur ἕσασαν, per Sync. ponitur pro ἐστήκεσαν, vel ἑστάκεσαν, 3. plur. pluſq. p. ab ἵστημι. Vel eſt 3. plur. imperf. act. pro ἵσασαν, ab ἵστημι, pro ἵστημι, ſto.

'Εσάσατο, Dor. pro ἐστήσαντο, 3. ſing. a. 1. m. verbi ἵστημι, ſto.

'Εσᾶσι, ſtant, 3. pl. præſ. ind. ab ἵστημι, Poët. pro ἐστήκασι, ſto. Vel ἑστᾶσι, per Sync. dicitur pro ἑστήκασι, 3. pl. perf. act. verbi ἵστημι.

'Εσάτω, 3. ſing. imperat. act. ἑστάτω, άτω, verbi ἵστημι, Poët. pro ἵστημι.

'Εσαχαμμέ☉, ε, ὁ, ſpicatus, partic. p. præt. paſſ. verbi σαχάομαι, ᾶμαι, ſpicor, i. e. ſpicam protrudo; vel in ſpicam evado, &c. à Th. σάχος, Vi.

'Εσαὼς, contracte pro ἑσακὼς, perf. part. act. verbi ἵστημι, ſto.

'Εσὲ, eſtis, 2. pl. præſ. ind. ab εἰμὶ, ſum. Sed

"Εστε, eſtote, 2 pl. imperat. præſ. ἔστω, ἔστω, ejuſd. verbi. Eſt &

"Εστε, donec: ab ἐς pro εἰς & τέ.

'Εσταλα, miſi, a. 1. ind. act. verbi στέλλω, mitto, orno. f. λῶ. p. ἔσταλκα.

'Εσταλάμην, ω, ατο, a. 1. m. ejuſd.

"Εστειχον, ibant, 3. pl. imperf. act. verbi στείχω, ordine eo. f. ξω. a. 2. ἔστιχον.

"Εστενεν, 3. ſing. imperf. verbi στένω, gemo. f. νῶ. Th. στενὸς, anguſtus.

'Εστενομένως, anguſtè, adv. à στενόομαι, coanguſtor; in arctum cogor, &c. Ab activo, στενόω, Vi.

'Εστερεάθησαν, confirmati ſunt, 3. pl. a. 1. ind. paſſ. verbi στερεόω, firmo, f. άσω. a. 1. ἐστερέωσα, ας, ε. Th. στερεὸς, ſolidus.

'Εστερημμένοι, σαι, ῀, perf. ind. paſſ. verbi στερέω, privo. f. ήσω. a. 1. paſſ. ἐστερήθην, a. 1. inf. στερηθῆναι.

'Εστεφάνιξα, Dor. pro ἐστεφάνισα, a. 1. ind. act. verbi στεφανίζω, f. ίσω, vel ίξω. Th. στέφω, corono.

'Εστεφάνητο, 3. ſing. imperf. paſſ. &

'Εστεφάνωτο, 3. ſing. a. 1. m. &

'Εστεφάνωμαι, cinctum eſt, 3. ſing. perf. paſſ. ἐστεφάνωμαι, σαι, ῀, à στεφανόω, corono. Th. στέφω, idem.

"Εστεφε, 3. ſing. imperf. act. ejuſd. Th.

'Εστεὼς, ῶτος, per Epenth. Poët. τῶ ε, pro ἑστὼς, ſtans, per Craſin pro ἑσταὼς, perf. part act. verbi ἵστημι, ſto. f. στήσω. p. ἕστακα. a. 2. ἔστλω.

"Εστη, ſtetit, 3. ſing. a. 2. ind. act. ejuſd. verbi.

"Εστηκ', pro ἔστηκα, ας, ε, perf. act. &

'Εστήκαρτι, Dor. pro ἐστήκασι, 3. pl. perf. act. ab ἵστημι, ſto.

'Εστήκω, ſto, præſens, ortum à perf. ἕστηκα, verbi ἵστημι. præt. m. ἕστηκα. pluſq. p. εἱστήκειν, & m 3. pl. ἑστήκεσαν, Att.

'Εστηκώς, ότ☉, part. perf. ab ἵστημι, ſto. f. στήσω. p. ἕστηκα.

'Εστήμ☉, interim, ut ſit, in tunc; Homerus eo utitur annexa etiam particula ὄ, ſic ἑστημόσδε; uſque in illud tempus; Od. ν. ab ἐς, in; pro εἰς, & τῆμ☉, vel τημόσδε; tum, &c. Vi.

"Εστλω, a. 2. ind. act. vide ἵστημι.

'Εστῆξει, & ἑστήξεται, 3. ſing. f. 1. act. & m. verbi ἑστήκω, ſto, facti more Syracuſano ex perf. ἕστηκα, verbi ἵστημι.

'Εστηριγμέ☉, perf. part. &

'Εστήρικται, 3. ſing. perf. paſſ. à στηρίζω, ſtatuo. f. ξω. p. κα. perf. paſſ. ἐστήριγμαι, ξαι, pluſq. p. ἐστηρίγμην, ξο, κτο.

'Εστυσα, ας, ε, a. 1. ind. act. &

'Εστυσάμην, ω, ατο, a. 1. m. &

'Εστυσαν, 3. pl. a. 2. ἔστλω, ab ἵστημι, ſto.

'Εστὼς, qui ſtetit, per Sync. pro ἑστηκὼς, ότ☉, perf. part. ejuſd. verbi.

'Εστὶ, eſt, 3. ſing. præſ. ab εἰμὶ, ſum.

'ΕΣΤΙ'Α, ας, ἡ, focus, lar, domus; item VESTA.

'Εστιάθλω, Ion. pro εἰστιάθλω, ης, ῃ. a. 1. ind. paſſ. ab ἑστιάω, domo excipio, quod vide. à præced.

'Εστίαμα, τὸ, epu'um, epulatio; item, ὄστιάμων, patres familias, & domus dominus; Poll. lib. 10. libro vero primo, tradit dominum familiæ, ὀστιπάμονα, appellari, &c. ὀστιάομαι, excipior convivio, epulor, &c. Omnia à præced. verbo, & Themate.

'Εστιάρχ☉, cuſtos domus; Jupiter; unde, ὀστιάρχει, editui; Polluci lib. 8. à Th. ὀστία, & ἀρχὴ, &c. Vi.

'Εστιὰς, άδ☉, ἡ, veſtalis, &

'Εστιάσις, ι☉, ἡ, epulatio, epulum, convivium, &c. Item,

'Εστιάσων, f. 1. part. act. verbi ἑστιάω, convivio excipio; ab ἑστία, domus, lar.

'Εστιάτωρ, ορ☉, ὁ, convivator; qui convivium & epulum præbet; Plat. in Tim. item,

'Εστιατρία, ας, ἡ, epulatio: &

'Εστιατρεῖον, ε, τὸ, cœnaculum: &

'Εστιάω, convivio excipio f. άσω. p. εἰστίακα. Sumit enim, poſt ε loco augmenti: ab ἑστία, lar.

"Εστιεν, 3. ſing. a. 2. verbi στείβω, calco. f. ψω.

'Εστίθημι, pro εἰστίθημι, impono; pono in, ſeu intra; indo; condo intrà, &c. Unde, εἰς χεῖρας ἐστίθεναι; eſt, tradere in manus, vel præbere, &c. In hoc loco Herodot. ἐστῆς εἰς τὰς χεῖρας παιδὶ Κεῖπτον; tradens, vel præbens in manus filii Craſum, &c. Ab ἐς vel εἰς & τίθημι, Vi.

'Εστιπάμων, ον☉, ὁ, domus dominus; pater familias, &c. Ab ὀστία, domus; & πάω, πάσομαι, πῶμαι; poſſideo, &c. Cujus verbi in uſu eſt præcipuè; præt. paſſ. πέπαμαι; unde, duplicato, μ. πάμμα, τὸ, poſſeſſio, &c.

'Εστιχέτω, 3. dual. a. 2. act. à στείχω, ordine eo. f. ξω. a. 2. ἔστιχον.

'Εστιχάατο, ordine ibant, 3. pl. imperf. paſſ. Poët. pro ὀστιχῶντο, verbi στιχάω, ab eod. Them.

"Εστο, ſederat, ſeu indutus erat, Poët. ſeu Ion. pro ἕστο, vel εἵπτο, 3. ſing. pluſq. p. ἕαμαι, verbi ἕω, ſeu ἕννυμι, ſedeo, induo, f. ἕσω. perf. paſſ. εἵαμαι.

'Εστόδεον, imperf. act. verbi στυδέω, maledico, Æol. pro στομέω. Th. στόμα, os.

'Εστομίσθω, apertus ſum, a. 1. paſſ. verbi στομόω, f. άσω, adaperio. Th. στόμα, os.

'Εστὼ, ſunt illi duo, dual. num. præſ. εἰμὶ, ſed

"Εστω, eſt 2. dual. imperat. ἔτον, ἔστο. Ponitur & pro ἦτον, dual. num. imperf. ejuſd. verbi.

'Εσυνάχιζεν, ſuſpirabat, 3. ſing. imperf. verbi συναχίζω, f. ίσω. p. ισυνάχικα. Th. τὸς, anguſtus.

"Εσυρα, amavi, perf. m. verbi σείρω, f. ξω, amo, acquieſco.

'Εσυργὼς, ότος, part. præt. m. ſuperioris verbi.

'Εσύρισται, ſtravi. a. 1. ind. act. verbi συρίω, ſterno. f. ίσω. a. 1. paſſ. ἐσυρίσθην.

'Εσύρεται, an ἐσύρεται, ſtratus eſt, Dor. pro ἐσύρεται, 3. ſing. perf. paſſ. à συρίω, ſterno. Alii volunt ἐσύρ☉, Dor. olici pro ἔσυρ☉, 3. perf. à σεσυρώω. f. σεσύρω. idem quod συρίω.

"Εσφαμμαι, φαι, πται, verſus ſum, perf. paſſ. verbi σφάω, verto. f. ψω.

'Εσφεκτοπέδευσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi σφεκτοπεδεύω, caſtra meror, quod à σφέκτος, exercitus & πέδον, ſolum.

'Εσφεκτόωντο, Poët. pro ἐσφεκτεῖτο, 3. pl. imperf. verbi σφεκτόομαι, caſtra pono. Th. σφέκτος, exercitus.

'Εσφέκρατο, averſi erant, 3. pl. pluſq. p. paſſ. Ion. pro ἐσφεκμένοι ἦσαν, verbi σφέφω, verto. f. ψω. p. φα. perf. paſſ. ἔσφεκμαι.

'Εσφέφθω, a. 2. ind. paſſ. ejuſd. verbi.

'Εσφέφθω, verſus ſum, a. 1. paſſ. &

"Εσφεφον, ες, ε, imperf. act. à σφέφω, verto. f. ψω.

'Εσφωίασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi σφωιάζω, diſſolutè vivo. f. άσω. p. ἐσφωίακα. Th. σφῶ☉, luxus.

"Εσφφα, verti, præt. m. verbi σφέφω.

"Εσφωμαι, conſtratus ſum, perf. paſſ. &

'Εσφωρμέ☉, perf. part. paſſ. verbi σφώννυμι, f. σφώσω, idem quod σφέω, ſterno.

'Εσφωσα, a. 1. act. &

"Εσφωτο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. à σφώννυμι, ſterno, f. σω, quod vide.

"Εσχον, a. 2. ind. act. verbi σχέω, vel inuſit. σύχω, odio profequor. f. σχξω.

'Εσχ' ἐλίξεν, diſſulit, 3. ſing. a. 1. ind. act. à συελίζω, f. ξω, curiter tracto. Th. σύω, adſtringo. f. ψω.

"Εσω, ESTO, 3. ſing. imperat. verbi εἰμὶ, ſum.

'Εσωμολέμιλω, ω, ατο, a. 1. m. verbi σωμολέμιλω,

μίλλω, idem quod σωμυλέω, loquax sum. Th. σῶμα, os.

Ἔσω, 3. dual. imperat. verbi εἰμὶ, sum.

Ἔσωρ, ερος, ὁ, clavus temonis: ab ἔω, mitto: melius ἔκτωρ, ab ἔχω, quia continet.

Ἐσὼς, ῶτος, stans, in f. g. ἑσῶσα, perf. part. act. pro ἑστακώς, per Syncop. ἑστὼς & per Crasin ἑστὼς ὦτος, in gen. pl. ἑστώτων. ab ἵστημι, sto.

Ἔστωσαν, sint, 3. pl. imperat. præs. ab εἰμὶ, sum.

Ἑστῶτες, nom. pl. ab ἑστὼς, quod vide.

Ἐσύθλου, commotus sum, a. 1. pass. à σύω, pro σείω, moveo. Th. ζέω, agito.

Ἐσύλα, spoliavit, 3. sing. imperf. verbi συλάω, f. ήσω. Th. σύλη, præda.

Ἐσύλευον, prædati sunt, imperf. act. verbi συλάω, spolio. ab eod. Th.

Ἐσωπήκει, ας, ε, intellexi, a. 1. ind. act. Att. pro σωπῆκα; verbi σωπάω, intelligo, f. σωπήσω ex σωὸ, & ἔω, mitto, &c.

Ἔσωτερον, postea: ex ἐς & ὕστερος, posterior.

Ἐσφάγη, ης, η, jugulatus sum, a. 2. ind. pass. ab ἔσφαγον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi σφάζω, seu σφάττω, f. ξω, jugulo, perf. pass. ἔσφαγμαι.

Ἐσφαγμένος, ejusd. perf. part. pass.

Ἔσφαζεν, mactabant, 3. pl. imperf. act. verbi σφάζω, macto, f. ξω.

Ἐσφάζοντο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi σφάζω, in globi modum rotundum facio, f. ώσω. Th. σφαῖρα, globus.

Ἐσφάλην, ης, η, deceptus sum, a. 2. ind. pass. ab ἔσφαλον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi σφάλλω, decipio, f. αλῶ. p. ἔσφαλκα.

Ἔσφαλμαι perf. pass. ab ἔσφαλκα, perf. act. ejusd. verbi.

Ἔσφαξαν, trucidarunt, 3. pl. a. 1. act. verbi σφάζω, jugulo, f. άξω. p. m. ἔσφαγα.

Ἐσφεκάγιζον, sonum excitabant, imperf. verbi σφεκαγίζω. Them. σφέκος, sonus.

Ἐσφέρω, infero, ut, ἐσφέρω γνώμην; sententiam dico; item, ἐσφέρειν εἰς φυλάς; ad consilia retulerunt; Thucyd. &c. Est idem quod & pro ἐσφέρω, ab ἐς vel εἰς & φέρω, &c. Hæc vide.

Ἐσφιγμένος, constrictus; unde in neutr. plur. ἐσφιγμένα, constricta; in arctum seu angustum contracta, &c. Est part. perf. pass. verbi σφίγγω, Vi.

Ἔσφηλα, decepi, a. 1. ind. act. verbi σφάλλω, f. σφῆλω.

Ἐσφιγξάμ, stringebat, 3. sing. imperf. act. &

Ἔσφιγξε, adstrinxit, 3. sing. a. 1. act. verbi σφίγγω, stringo, f. γξω.

Ἐσφοιτάω, ῶ, sæpius adeo; sæpiùs intro, vel ingredior, &c. Est pro εἰσφοιτάω, idem; ab ἐς vel εἰς & φοιτάω, vide.

Ἐσφορέας, ἡ, collatio, &c. Idem cum εἰσφορά. id vide.

Ἐσφρήγισεν, obsignavit, 3. sing. a. 1. act. verbi σφραγίζω, obsigno. f. ίσω. p. ἐσφράγικα. a. 1. pass. ἐσφραγίσθην. Th. σφραγὶς, sigillum.

Ἐσφραγίσθητε, 2. pl. a. 1. ind. pass. &

Ἐσφραγισμένος, perf. part. pass. ab eod. verbo & Th.

Ἑσχάρα, ας, ἡ, focus, ara, crusta ex adustione vulneri adhærens, unde Angl. a scar.

Ἑσχαρίς, εως, vel ε, ὁ, qui foco præest, (præcipuè in navi) Poll. l. 1. à præced. Th.

Ἑσχαρεών, ῶνος, ὁ, Poët. idem.

Ἑσχάριον, τὸ, foculus; item, acerra, thuribulum; θυμιατήριον; item, machina, qua naves in mare trahuntur; ut annotat Eust. à Bud. autem exponitur basis; & fulcimentum navis, quum eam fabricantur, vel stat in navali, &c. Item, compactio; vel transtrorum etiam planities, &c. Itidem, à præced. Th.

Ἑσχαρὶς, ίδος, ἡ, focus, craticula. Th. ἑσχάρα, focus.

Ἑσχάριος, α, ον, ὁ, ἡ, ad focum pertinens, & q. d. focalis; ut ἑσχάριον πῦρ, foci ignis; in Epigramm. Sic, ἑσχάριτος, q. d. focalis; ut ἑσχάριτος ἄρτος, coctus in foco, &c. Item, ἐσχαρώσω, ῶ, crustas obduco; in crustas erumpere facio, q. d. incrusto; unde, ἐσχαρώθη ἕλκη, Dioscor. 4. ulcera quæ crustas contraxerunt, &c. Indè, ἐσχαρώδης, crustosus, crustaceus; Gal. & ἐσχάρωσις, q. d. incrustatio; item, ἐσχαρωτικὸν, medicamentum, q. d. incrustativum; i. e. crustas inducens; unde, in neut. pl. ἐσχαρωτικὰ, τὰ, medicamenta dicuntur apud Galen. lib. 6. περὶ τόπων, quæ crustas ulceribus tanquam igne adustis inducunt, &c. Omnia à præced. Th. ἑσχάρα, Vi.

Ἔσχατόω, extremus sum; vel, in extremis oris & finibus situs sum; ut ἐσχατόωντα πρὸς ἑσπέρην, Theophr. Item, ἐσχατόωσα τῆς Ἀχαΐας; Polyb. in extremis Achaiæ finibus sita, &c. Est à seq. Th. ἔσχατος, id vide.

Ἐσχατιὰ, ᾶς, ἡ, extremitas: &

Ἐσχατίη, ης, ἡ, Ion. pro eod. Item,

Ἐσχατάω, fum in extrema parte; & ἐσχατίζω, extremus seu postremus fum, tardo; Machab. l. 1. c. 5. ἔσχατος, ultimus; unde; ἔσχατος μοῖρης, in Epigr. sic, ἐσχάτοις, ενσι, ὁ, poëticè; ultimus; extremus; in ultimis finibus situs, &c. Omnia, itidem à seq. Th. ἔσχατος, Vi. Unde etiam, ἐσχάτη, finis; ultimus terminus, &c. In Eccles. cap. 7.

Ἐσχατόγηρως, extremam senectutem agens; decrepitus; Plutarch. in Pompeio; (idem quod βαθύγηρως, id vide) legitur etiam cap. 41. Ecclesiastici. Ἐσχατογηρῶ; defecto ætate, &c. Ab ἔσχατος, & γῆρας, τὸ, quæ vide.

Ἔσχατον, ου, τὸ, extremitas, item adv. ultimè, item,

Ἐσχατόων, ωνος, ultimus; à seq. Th.

Ἔσχατος, η, ον, extremus, ultimus: &

Ἐσχάτως, pro ἐσχατίσας, f. g. ab ἐσχατίζω, extremus: &

Ἔσχατος, adv. extremè, ad extremum. Th. ἔσχατος, extremus.

Ἔσχε, 3. sing. a. 2. act. verbi ἔχω, habeo. f. ἕξω. p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. v. 2. sub. χῶ. perf. pass. ἔσχεμαι.

Ἐσχέθω, ης, η, a. 1. ind. pass. &

Ἔσχηκα, perf. act. ab ἔχω, vide ἔσχε.

Ἐσχημάτιζετο, 3. sing. imperf. pass. verbi σχηματίζω, effingo, à σχῆμα habitus. Th. ἔχω, habeo.

Ἔσχικα, perf. act. verbi σχίζω, findo. f. ίσω, perf. pass. ἔσχισμαι.

Ἐσχίσθην, ης, η, & in 3. pl. ἐσχίσθησαν, a. 1. ind. pass. ejusd. verbi.

Ἐσχόμην, a. 2. m. &

Ἔσχον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἔχω, habeo. imperf. εἶχον, vide ἔσχε.

Ἔσω, f. 1. verbi ἕζω, f. dere facio, vel ἕω, induo.

Ἔσω, intrà, adv. cum gen. &

Ἔσωθεν, intrinsecus: ab εἰς, in.

Ἐσώθην, servatus sum, a. 1. ind. pass. verbi σώζω, servo, f. σω, perf. pass. σέσωσμαι.

Ἔσωσα, a. 1. act. ejusd. verbi.

Ἐσωτάτω, intimus, penitissimus; superl. ab ἔσω.

Ἐσωφρόνισθην, ης, η, a. 1. pass. verbi σωφρονίζω, sapere doceo, f. ίσω. p. σεσωφρόνικα, à σώφρων, temperans: ex σῶς, seu σάος, contracte σᾶς, sanus, & φρὴν, mens.

Ἔτ' pro ἔτι, adhuc, etiam.

Ἐτὰ, vera, bona; ἀλαθῆ; Hesych. est neut. plur. ab ἐτὸς, verus, Vi.

Ἐτάγην, constitutus sum, a. 1. ind. pass. à τάσσω, vel -πω, ordino, f. ξω, p. χα. a. 2. ἐταγον.

ΕΤΑΖΩ, examino, inquiro, scrutor. f. άσω, & Dor. ξω.

Ἐτάθην, extentus sum, a. 1. ind. pass. verbi τείνω, tendo. f. τενῶ. p. τέτακα. perf. pass. τέταμαι.

Ἑταῖ, familiares, nom. pl. ab ἑτὰς, ὁ, socius.

Ἑταίρα, ας, ἡ, amica, meretrix: &

Ἑταιρεία, ας, ἡ, societas: item, ἑταιρεύω, societatem ago; in societate versor, &c. Sicut etiam, sequens,

Ἑταιρέω, prostituo me: f. ήσω, ab ἑταῖρος, sodalis.

Ἑταίρη, ης, ἡ, est Ion. pro ἑταίρα; sodalis, amica; item, meretrix; speciosо nomine rem oblitam denotante; ut & Latinè, amica, meretricem, apud poëtas significat; ab eod. Th.

Ἑταιρήη, ης, ἡ, Ion. pro ἑταιρεία, sodalitium: &

Ἑταιρήϊος, Ion. pro ἑταιρεῖος, Jovis epith. qui sodalitiis præest: ab eod. Th.

Ἑταιρηίς, εως, ἡ, impudicitia: ab ἑταιρέω, quod vide.

Ἑταιρία, ας, ἡ, sodalitium: unde,

Ἑταιρίδια, τὰ, festum in honorem Jovis sodalitii celebrari solitum, &c. Item, ἑταιρίδιον, meretricula; Plut. in Polit. præc. Item,

Ἑταιρίζω, f. ίσω, sodalis fio, opitulor: &

Ἑταιρικὸς, ὴ, sodalitius, meretricius: ab

ΕΤΑΙΡΟΣ, ου, ὁ, sodalis.

Ἑταιρίων, ωνος, ὁ, idem quod ἑταιρικὸς, sodalem decens, amatorius, &c. Sic ἑταιρὶς,

ἑταιρὶς, ιδ©, ἡ, scortum; ἑταιρισμὸς, ὅ, ὁ, scortatio, vita meretricia & meretricia; ἑταιρισὴς, ὅ, ὁ, scortator, qui meretricari solet; & ἑταιρισεία, ἡ, meretrix, &c. Omnia à præced. Th. ἑταῖρ©, id vide.

'Ετάκου, Dor. pro ἐτήκου, tabescebas, 2. sing. imperf. à τήκομαι, liquesco: &

'Ετάκω, liquefactus sum, a. 2. ind. pass. verbi τήκω, & Dor. τάκω, liquefacio: f. ξω, a. 2. ἔτακον.

'Ετἀλἀνἰζεν, 3. sing. imperf. act. verbi τἀλἀνἰζω, miserum & ærumnosum voco: f. σω; à τἀλας, ανς, miser. Th. ταλάω, f. άσω, sufferro.

'Ετἀμεν, scidi, a. 2. act. verbi τέμνω, scindo: f. 2. ταμῶ.

'Ετἀνύθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi τἀνύω, tendo. Th. τείνω, idem.

'Εταξα, ας, ε, a. 1. ind. act. &

'Ετἀξάμἠν, ας, ατο, a. 1. m. à τάσσω, vel τἠω, ordino: f. ξω, p. χα.

'Ετἀραξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ταράσσω, conturbo: f. ξω, p. τετάραχα. præt. pass. pass. τετάραγμαι. a. 1. pass. ἐταράχθην.

'Ετἀραχθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. præced. verbi.

'Εταιρία, amicitia, &c. Idem quod ἑταιρεία; ut ἑταῖρ©, ε, ὁ, pro socio, amico, &c. Poëtæ dicunt, metri causa, pro Th. ἑταῖρ©, &c. Hæc vide.

'Εταιρίζω, Poët. pro ἑταιρίζω, quod vide.

'Ετἀρἰσσατο, 3. sing. a. 1. m. gem. ττ Poët. à præced.

'Εταῖρ©, ε, ὁ, Poët. pro ἑταῖρ©, sodalis, gen. pl. ἑτάρων.

'Ετασις, examen, inquisitio, &c. Idem quod sequens,

'Ετασμὸς, ὅ, ὁ, inquisitio, tormentum: ab ἑτάζω, inquiro: f. άσω.

'Ετἀπεν, άπω, a. 1. imperat. act. præced. verbi ἑτάζω.

'Ετάφελω, sepultus sum, a. 2. ind. pass. verbi θάπω, sepelio: f. ψω.

'Ετἀφεν, stupui, admiratus sum, a. 2. & τέθηπα, p. m. idem, vel stupeo, admiror: ab eod. verbo. Vide ἐτέθηπτ.

'Ετάχυνεν, ες, ε, imperf. verbi ταχύνω, accelero. Th. ταχὺς, celer.

'Ετεα, nom. vel acc. pl. ab ἔτος, ε©, τὸ, annus.

'Ετεθἠλἠ, 3. sing. pluſq. p. m. verbi θάλλω, vireo: f. θήσ. p. m. τέθηλα.

'Ετέθἠν, positus sum, a. 1. ind. pass. verbi τίθημι, pono: f. θήσω. a. 2. ἐθέμην.

'Ετέθνπτ, Ion. pro ἐτεθήπτ, 3. sing. pluſq. p. m. verbi θάπτω, sepelio. Alii à θήπω, stupeo, vel θάπτω, f. ψω, p. τέθηφα. p. m. τέθηπτα.

'Ετεθνἠκἠν, obieram, 1. sing. pluſq. p. ind. act. verbi θνήσκω, morior: f. 2. m. θανοῦμαι, p. τέθνηκα. a. 2. ἔθανον, p. m. τέθνακα, hinc inf. τεθνάναι.

'Ετἐκἐαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi τέλλω, perficio, facio, a. 1. ἔτἐλα.

'Ετἐνα, extendi, a. 1. act. verbi τείνω, tendo: f. τενῶ, p. τέτακα.

'Ετεὸ©, εία, εῖον, annuus, a, um. Th. ἔτος, τὸ, annus.

Ετέρεν, affligebat, vide ἐτείρετο.

'Ετείρετο, confectus erat, 3. sing. imperf. pass. à τείρω, affligo, vexo, f. τερῶ. p. τέτρυχα, a. 1. ἔτειρα.

'Ετεκ', pro ἔτεκε, peperit, 3. sing. a. 2. ἔτεκον, ες, ε, verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, p. m. τέτοκα.

'Ετεκνοποίησατο, 3. sing. a. 1. m. verbi τεκνοποιέω, liberos procreo: ἐτεκνοποίει, 3. imperf. act. à τέκνον, factus, (quod à τίκτω, pario,) & ποιέω, facio.

'Ετέκνωθεν, Bœot. pro ἐτεκνώθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. à τεκνόω, liberos procreo, gigno.

'Ετελείετο, perficiebatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. & Poët. pro ἐτελεῖτο, per Pleonasm. ση, ι, verbi τελέω, perficio. Them τέλ©, finis.

'Ετέλεον, perf. ceterunt, pro ἐτέλεσαν, imperf. act. ab eod. verbo & Th.

'Ετελείωσε, ας, ε, consummavi, a. 1. ind. act. verbi τελειόω, perficio, f. ώσω, ejusd. Them.

'Ετέλεσα, ας, ε, perfeci, a. 1. ind. act. verbi τελέω. Th. τέλ©, finis.

'Ετελέσθἠν, ης, ἡ, a. 1. ind. pass. ab eod. verbo & Th.

'Ετέλεσσα, ας, ε, Poët. pro ἐτέλεσα, quod vide.

'Ετελοῦντα, 3. sing. imperf. act. à τελοῦτάω, ad finem perduco, desino, f. ήσω, a. 1. ἐτελεύτησα; ας, ε, Th. τέλ©, finis.

'Ετελε, imperf. act. à τέλλω, mando, a. 1. ἔτειλα.

'Ετεμεν, incidi, a. 2. verbi τέμνω, vel τάμνω, fecco, f. τεμῶ & ταμῶ, p. τέτμηκα, a. 2. ἔταμον & ἔτεμον, p. m. τέτμημαι.

'Ετεσμὸῖσι, οἱ, fideliter servientes; genuini & veri servi; qui ità, ut veri servi, servire se dedunt, &c. Ab ἐτὸς, verus; & δμὸς, servus, &c. Vi.

'Ετέσκεσε χάριτας, sic appellatæ ab Eteocle Cephili filio, qui primus Gratiis sacrificium fecisse fertur.

'Ετέσκρητες, οἱ, à prima origine in Creta nati, veri Cretenses; Etymologus; ab ἐτὸς, & κρῆτες, quæ vide.

'Ετεὸν, adverbialiter, verùm, verè: n. g. ab

'Ετὸς, ὅ, Poët. idem quod ἐτὸς, ὅ, verus, unde etiam formatur per interpositi, τεῦς, Th. εἰμὶ, sum.

'Ετέοκρῖθον, q. d. genuinum hordeum; hordei genus, quod nunquam vitiatur, quoniam incurvum nascitur; Theophr. lib. 3. de caus. Plant. ab ἐτὸς, idem quod ἐτὸς, verus: & κρῖθὴ, hordeum.

'Ετερἠκἰς, altera vice; ab ἕτερ©, Vi.

'Ετερακλέες, ancipite Marte; ut apud Hesiod ἑτερακλέες ἀρωιζόμενοι, ancipite Marte pugnantes; à sequente,

'Ετερακλὴς, ἑ©, ὁ, ἡ, dubius, quasi anceps robur. Et sic dicitur victoria, quia alteri semper tribuit ἀλκὴ, ab ἕτερ©, alter, & ἀλκὴ, robur.

'Ετέρη, aliâ viâ, aliâ ratione; alio modo; & pro eodem est sequens ἑτέρηϊ, Paragoge poëtica; seu ἑτέρως; Eustath. ex Hesiod.

'Ετερημερ©, alternis diebus durans; ut, ζώειν ἑτερημερεῖ, dicuntur Tindaridæ, apud Hom. Od. λ. vivere alternis diebus, &c. Item, ἑτερήμερος, vicissim & mutuas sortes habentes, per dies, variatas, &c. Ab ἕτερ© & ἡμέρα, Vi.

'Ετέρηϊ, aliter, Poët. adv. pro nomine ἑτέρᾳ. Th ἕτερ©, alter.

'Ετερογλὠσσ, alienigena; alterius & diversi generis; (ci contr. ὁμογλὠσσ, apud Aristot.) ex ἕτερ© & γλῶττ©, Vi.

'Ετερόγλωκ©, altero oculo cæsius; ab ἕτερ© & γλαυκὸς, Vi.

'Ετερογλωσσ, ς, qui diversæ linguæ est: ab ἕτερ©, alter, & γλῶσσα, ης, ἡ, lingua.

'Ετερογναθ©, ε, ὁ ἡ, edax; utrisq; mandibulis avidè comedens; duro ore; Etymolog. ἀπειθὴς, contumax; σκληρόστομ©. De equo dictum, qui non similes habet γνάθους, sive, dissimiles habente malas seu maxillas; sic enim appellantur equi, qui, ob oris contumaciam, in alterum tantum latus flectuntur. Xenophonti (inquit Camer.) ἑτερόγναθ©, est equus oris contumacis, is plerumq; qui habet μὴ ὁμοίας τὰς γνάθους, &c. Ab ἕτερ© & γνάθ©, Vi.

'Ετερογνἀμων, qui alterius seu diversæ est sententiæ; diversa sentiens, &c. Unde, ἑτερογνωμοσυνὴ, diversa sententia, &c. Ab ἕτερ© & γνώμων, vide.

'Ετερόγον©, ex vario genere natus; ut, in neut. gen. ἑτερόγονον ζῶον, dicitur mulus, quod sit e diverso semine prognatum animal, equino videlicet & asinino; item, de lupo cervario dici potest, qui Græcis θὠς, est, &c. Ab ἕτερ© & γονὴ, seu γόν©, quæ, à γίγνομαι, &c. Hæc vide.

'Ετεροδιδασκαλέω, ῶ, diversam doctrinam docco f. ήσω: ab ἕτερ©, alius, & διδάσκω, doceo.

'Ετεροδοξέω, ῶ, alterius sum opinionis, orthodoxis non assentior: &

'Ετεροδοξία, ας, ἡ, opinio diversa, vel prava: &

'Ετερόδοξ©, ς, ὁ, ἡ, qui alterius est opinionis, vel secte: Angl. heterodox. Om i ab ἕτερ©, alter, & δόξα, opinio: quod à δοκέω, censeo.

'Ετερογενὴς, ἑ©, ὁ ἡ, qui, vel quæ est alius seu alterius, i. e. diversæ speciei; ab ἕτερ© & εἶδ©, τὸ, vide.

'Ετερογενὴς, ἑ©, ὁ ἡ, qui vel quæ est diversæ gentis, &c. Ab ἕτερ© & ἔθνος, τὸ, vide.

'Ετεροζήλως, adv. iniqué: ab ἑτεροζήλ©, qui alio zelo ducitur: ab ἕτερ©, alius: & ζῆλ©, æmulatio.

'Ετεροζυγία, ᾶ, alteram jugi partem trahio: à seq.

'Ετεροζυγ©, q. d. alterjugis; ut, σαθμὸς ἑτεροζυγ©, rutin in alteram partem propendens, &c. Sic, apud Phocyl. σαθμὸν μὴ κρεῖν ἑτεροζυγον; lancem nè ferias alterjugem; i. e. in alteram partem; nam ἑτεροζυγ©, sive, ἑτεροζύγιον, est, ὁ μὴ συζυγῶν; Hesych. ab ἕτερ© & ζυγὸς, quæ vide.

'Ετεροθαλὴς, ἑ©, ὁ ἡ, qui alterantum ex parte, vel virer, vel alterno ramo, &c. Metaphoricè, ita dici potest, cujus pater tantùm, vel mater tantùm vivit, &c. Eustath. vult, ἑτεροθαλεῖς

ἐθελοκλεὶς παῖδας dici, qui alterius tantum parentis θαλὸς, (seu germen & propago) sunt. Ab ἕτερος & θάλλω, unde θαλλὸς & θαλὸς, &c. Quæ vide

Ἑτεροβόης, q. d. alterisonus; qui est alterius seu diversæ linguæ, ac proinde, alienigena; aliter sonans, alterius, seu diversæ vocis, &c. Ab ἕτερος, alter, & βοή, clamor, vox, sonus. &c. Vi.

Ἑτεροβούλης, aliud volens; ab ἕτερος & βούλομαι. Vi.

Ἑτερόθεν, diversè; idem quod ἑτερόσε, alio & diverso modo, &c. adv. a sequente,

Ἑτερόθι, diversus à reliquis, & inde

Ἑτεροιόω, ῶ, f. ώσω, altero, immuto, ἑτεροιωθῆναι, a. 1. inf. p. ss. ab ἕτερος, alter.

Ἑτερόιασις, alteratio; i. e. ut Bud. exponit, quum rerum qualitates alteræ acq; alteræ fiunt, seu transmutantur, &c. ex Aristot. est verbale à præcedente verbo.

Ἑτερόκλινὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, versatilis, declivis, in alteram partem inclinans, vergens, &c. ex ἕτερος & κλίνω, unde κλινὴ, ἡ, &c. Vi.

Ἑτερόκλιτος, aliter declinatus; -κλιτον, sc. ὄνομα, HETEROCLITON. Th. κλίνω, inflecto.

Ἑτεροκλονέω, in diversa, seu in diversum moveo, vel quatio, &c. Oppian. 4. de Venat. ab ἕτερος & κλονέω, vi.

Ἑτεροκεφαλία κεφαλαία; seu, ἑτεροκεφαλία, absolutè; Cephalæa, seu dolor alterâm cranii seu capitis partem tentans, dextram scil. vel sinistram; qui, proinde, & ἡμικρανία dicitur à Galeno; ab ἕτερος & κεφάλη, τὸ, v. de.

Ἑτεροκωφῶ, alii surdus sum. Syrach. 19. 23. Sed rectiùs opinor; ἐθελοκωφῶν.

Ἑτερόμαλλος, altera parte villosus; (cui opponitur ἀμφίμαλλος) ab ἕτερος & μαλλὸς, Vi.

Ἑτερομάσχαλος, alterâ tantum parte manucatus; ut ἑτερομάσχαλος χιτών; alterâ tantùm parte manucata tunica; vestis fuit servorum, & servitiis dicata; cui opponitur ἀμφιμάσχαλος; ab axillis sic dicta, quas μασχάλας vocant, &c. Nam compositio est ex ἕτερος, vel ἀμφὶ & μασχάλη, vide.

Ἑτερομεγεθεῖν, inæqualiter crescere, &c. Ab ἕτερος & μέγεθος, τὸ, Vi.

Ἑτερομερὴς, qui est alterius partis; vel, in alteram partem inclinans, &c. Perpetuum, ferè, pugnæ & victoriæ epithetum; ab ἕτερος & μέρος, Vi.

Ἑτερομήκης, altera parte longior; ab ἕτερος & μῆκος, Vi.

Ἑτερομήτωρ, frater ex diversa matre; ab ἕτερος & μήτηρ, Vi.

Ἑτερομόλις, ες, ὁ ἡ ἡ, quò, vel ad quem alter, vel, altera tantummodo pars, venit, seu accedit; ut, ἑτερομόλις δίκη, causa dicitur, quæ ab altera duntaxat parte agitur; scil. εἰς ἓν ἀνήκει & ἐκ ἦλθεν; Suid. ab ἕτερος & μολέω, Vi. Sic, varia componuntur alia, cum ἕτερος; ut, ἑτερόμορφος, ὁ ἡ ἡ, qui formâ diversâ & variâ est, sive, qui alterius est formæ, &c. à μορφὴ, Vi. ἑτεροπάθεια; alterius partis vexatio; Diosc. lib. 2. & medicis sic dicitur illud curandi genus, cùm dolor in alteram partem evocatur, &c. à πάθος, Vi. ἑτερόπλους & ἑτεροπλόος; ab altera tantum parte navigationem præbens; ut, contrà, ἀμφοτερόπλους γῆ, terra utrinque navigationem præbens; seu ad quam ab utraque parte navigari potest, &c. Item, ἑτερόπλευρον δάνειον, vel ἀργύριον; quod in unum duntaxat commeatum est trajectitium; nam fœnus nauticum duplex est, viz. ἑτερόπλευρον, quum commeatus, tantùm, periculum, fœnerator suscipit; & ἀμφοτερόπλευρον, quum remeatus quoque; Vi. πλεῖς, vel πλόος, &c. Item, ἑτερόπνοος, aliud, vel diversum spirans; à nomine πνοὴ, id Vi. ἑτεροφρόνως & ἑτεροφρονῶν; &, ἑτεροφροσυνικὸς, qui alius, seu diversæ personæ est; unde est adv. ἑτεροπροσωπικῶς; in alia persona; & verbum etiam, ἑτεροπροσωπέω, personâ differo, &c. Omnia à πρόσωπον, τὸ, Vi. Sic, ἑτερορρέπης, & ἑτερόρροπος; in alteram partem vergens seu inclinans; unde, ἑτερορρέπειν, & ἑτερορροπεῖν; in alteram partem vergere seu propensum esse, &c. à ῥέπω, unde ῥοπὴ, &c. Quæ vide. ἑτερόρρυθμος, ε, ὁ ἡ ἡ, alterius rythmi, &c. à Th. seq. ἕτερος & ῥυθμὸς, Vi.

ΕΤΕΡΟΣ, α, ον, alter, alius, μηδέτερος, & οὐδέτερος, neuter: ἐν ἑτέρῳ, sc. τόπῳ, alibi.

Ἑτερόσκιον, quorum alterum latus umbram facit; quorum scil. umbra, aut ad septentrionem, aut ad meridiem spectat; Strab. l. 2. à præced. ἕτερος & σκιὰ, Vi. Ità, varia, præterea, alia, cum ἕτερος, sequuntur composita; ut, ἑτεροστιχὸν, qui alterius est ordinis, & diversæ seriei; à στῖχος, Vi. ἑτερόστομος; alterâ tantum parte aciem habens; seu, ex altera tantum parte acutus; à στόμα, Vi. ἑτεροτροφὸν ὠδήν; Ode, quæ composita est ex diversis generibus carminum, (cui contrarium est μονότροφος, &c.) à τροφὴ, Vi. Item, ἑτερόχειμων; qui alterius seu diversæ figuræ est; figura diversus, &c. à χεῖμα; id vide.

Ἑτερότης, ητος, ἡ, diversitas: &

Ἑτερόω, altero: ab ἕτερος.

Ἑτεροῦπος, aliusmodi, diversus; alius; dissimilis, &c. Ab ἕτερος & τρόπος, Vi. Sic, ἑτερόσπορος, alterius seu diversæ essentiæ; alius, diversus; (cui opponitur ὁμόσπορος) ab οὐσία, Vi. ἑτερόφθαλμος; qui alterum tantum ex duobus oculis habet, i. e orbus altero, &c. Sic etiam dicuntur equi, qui varios oculos habent; quod vitium dicitur ἑτεροφθαλμία; ab ὀφθαλμὸς; id vide: ἑτερόφρων; aliter sentiens; à nomine φρὴν; V. ἑτεροφυὴς; diversæ naturæ; item, alibi enatus; à φύω, aut φυή; Vi. ἑτερόφυλος, qui est ex alia tribu; item qui diversæ gentis est, alienigena; & Metaph. qui diversi generis est, aut diversæ naturæ; à φῦλον, vel φυλή; quæ Vi. Item, ἑτερόφωνος, aliam & diversam edens vocem; unde, ἑτεροφωνία, diversitas, & differentia vocis, &c. à φωνὴ, Vi. & ἑτερόχρους, ἑτεροχρόος; sic, ἑτεροχροΐζω, & ἑτερόχροος, diverso præditus colore; alterius coloris, &c. (Ut &, ἑτεροχρωμος; idem, versicolor, &c.) Unde, ἑτεροχροιότης, & ἑτερόχροια, diversitas coloris, coloris mutatio, &c. Item, verbum ἑτεροχροέω; a io & diverso sum colore, &c. ex ἕτερος & χρόα vel χροιά.

Ἑτέρωθεν, altera ex parte, vel aliâ; contrà, ex adverso; in alteram partem, &c. Item, ἑτέρωθι, alibi, alio in loco; interdum cum gen. ut ἑτέρωθι γῆς; alibi terrarum, &c. à Th. ἕτερος, vide.

Ἑτερώνυμος, diversum nomen habens; item, diversitatem nominis habens, quæ est contra analogiam; item, ἑτερωνυμία dicuntur, quæ in uno eodémque subjecto diversum nomen habent; ut in scala, ascensus & descensus, &c. Ammonius, &c. Indè, adv. ἑτερωνύμως; diverso nomine; item, non ἀναλόγως; & ἑτερωνυμία, ἡ, diversitas nominis, &c. Ab ἕτερος & ὄνυμα, Vi.

Ἕτερως, alio modo; aliter, secus, &c. Item, ἑτέρως; alteram in partem; aliò: Hom. Thucyd. & alii; utrumque, ab ἕτερος, id vide.

Ἑτέρωσις, εως, ἡ, alteratio: à præced. verbo.

Ἑτερωτεύω, delectabar, 3. sing. imperf. à τέρπω, delecto. f. ψω.

Ἑτέρωτος, a. 1. act. Æol. à τείρω, affligo, vexo. Vel ut alii volunt à τέρσω, exsicco unde τερσαίνω, idem.

Ἑτέρωθι, & θεν, adv. ex alterâ parte. Th. ἕτερος, alter.

Ἑτέρως, adv. aliter, ab eod. Th.

Ἑτετάλμεν, σο, τὸ, justus eram, plusq. p. pass. verbi τέλλω, mando. perf. τέταλκα. a. 1. ἔτειλα.

Ἑτετάπεινατο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi ταπεινόω, humilio. f. ώσω, perf. τεταπείνωκα. Th. ταπεινὸς, humilis.

Ἑτετάχατο, Ion. pro ἐτετάγμεθοι ἦσαν, 3. pl. plusq. p. pass. fit ex 3. sing. ἐτέτακτο, inserto α, ante τὸ, & κ, verso in aspirat. χ. verbi τάσσω, ordino. f. ξω, p. τέταχα, perf. pass. τέταγμαι.

Ἑτετεύχατο, Ion. pro ἐτετευγμένοι ἦσαν, 3. pl. plusq. p. pass. verbi τεύχω, fabr. cor. f. ξω, p. τέτευχα, perf. pass. τέτευγμαι & τέτυγμαι.

Ἑτετμὸν, 3. sing. imperf. act. verbi τέτμω, invenio, quod derivatur à τέμνω, feco, scindo. f. τεμῶ, p. τέτμηκα. a. 2. ἔτεμον, ες, ε, & hinc per Pleonasm. litteræ τ, ἐτέτμον, ες, ε, ut quidam volunt.

Ἑτετρήχει, ες, ει, plusq. p. verbi τρήχω, asper & salebrosus sum. f. ξω. p. τέτρηχα. Th. τραχὺς, ἐῶν, asper, scaber.

Ἑτετύχηντο, 3. pl. a. 2. m. verbi τυγχάνω, assequor. f. τεύξομαι, a. 2. ἔτυχον, a. 2. m. ἐτυχόμην, & per reduplic. Ion. & conversionem

sionem aspiratæ in tenuem, ἐτετυγμένω, ς, ετο.

Ἐτέτυκτο, factus erat, 3. sing. pluſq. p. pass. ἐτετύγμην, ξω, κτο, verbi τεύχω, fabricor. quod vide.

Ἐτετύφειν, Ion. pro ἐτετύφη, & ἐτετύφεις, pro ἐτετύφεις, pluſq. p. act. à τύπτω, verbero, f. ψω.

Ἔτεχ', pro ἔτεκε, ob ſequent. aſpirat. 3. ſing. a 2. [illegible] verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον.

Ἐτέχθη, natus ſum, a. 1. ind. paſſ. à τίκτω, pario.

Ἐτεωτεῖν, vera loqui; & ἐτεώτιον, verum; Heſych. Utrumque ab ἐτεὸς, verus, &c. Vi.

Ἔτη, nom. & accuſ. pl. contractè ab ἔτος, ε͡ους, τὸ, annus.

Ἐτήκετο, liqueſcebat, imperf. m. verbi τήκω, & Dor. τάκω, liquefacio, f. ξω; p. m. τέτηκα.

Ἐτήρεν, ſervabam, impeif. act. à τηρέω, ſervo, impeif. ἐτήρουν, εν. f. ήσω, p. τετήρηκα.

Ἔτης, ου, ὁ, ſocius, amicus; ὦ τᾶν, pro ὦ ἑταῖρε, ὁ amice, vel amici. q. ab ἕπομαι, cum quo nobis vitæ conſuetudo; vel ἔτος, ut ſit coæraneus, vel ἐτεὸς, ut ſit verus amicus.

Ἐτησίαι, Etesiæ venti, qui certo anni tempore flant; venti anniverſarii; (ab ἔτος, τὸ, annus; unde ſequens ἐτήσιος, Vi.) flare ſolent poſt ſolſtitium æſtivum; circa decimum ſcil. vel duodecimum diem à caniculæ ortu flare incipiunt, uſque ad Arcturi exortum, &c. Tamen, ut ab ἔθος, Etheſiæ, ſcribitur apud Columnellam ſæpius, ut lib. 2. c. 22, &c.

Ἐτήσιος, ε͡ος, ὁ, ἡ, annuus, anniverſarius: ab ἔτος, annus.

Ἐτιμόρακα, & ἐτετίμηκα, perf. Att. pro ἡτοίμακα, præparavi; verbi ἑτοιμάζω, paro. Th. ἔτιμος, promptus & paratus.

Ἐτήτυμος, per Anadipl. ſeu Epenth. Poët. pro ἔτυμος, ου, ὁ, ἡ, verus: ἔτυμος, & ἐτήτυμον, adv. vere.

Ἐτητυμία, ἡ, veritas; in Epigr. Item, ἐτητύμως, verè; Eurip. Utrumq; à præced. ἐτήτυμος, id vide.

ΕΤΙ, adhuc, inſuper, amplius, poſthæc.

Ἐτίθη, ponebar, 3. ſing. imperf. act. q. à πίθω, imperf. ἐπίθουν, ες, εις. Th. τίθημι, pono, f. θήσω. p. τέθεικα. a. 2. ἔθην, a. 2. opt. θείην, a. 2. ind. m. ἐθέμην, σο, το, a. 2. inf. m. θέσθαι.

Ἐτίθη, Dor. pro

Ἐτίθης, ponebaris, 2. ſing. imperf. paſſ. Ion. pro ἐτίθεσο ab ἐπιθέμην, σο, imperf. ejuſd. verbi.

Ἔτικτε, ες, ε, imperf. act. verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, a. 2. ſub. τέκω, a. 1. paſſ. ἐτέχθην, prat. m. τέτοκα.

Ἐτίμησα, ας, ε, a. 1. ind. act. ἐπιμησάμην, ω, ατο, & in 3. pl. ἐπιμήσαντο, a. 1. m. vide πιμάω, honoro. Th. πίω, idem.

Ἐπιμάσατο, concutiebatur, imperf. paſſ. à πιμάσσω, quatio, f. ξω, p. τετίναχα.

Ἐτίομεν, honorabamus, 1. pl. imperf. act. à πίω.

Ἔπσα, ας, ε, ſolui, a. 1. ind. act. verbi τία, honoro, f. άσω, p. τέτικα.

Ἐπτάνετο, extendebatur, 3. ſing. imperf. paſſ. à πτανύω, quod à τείνω, tendo, f. τενῶ. p. τέτακα.

Ἔτλλω, ις, ι, ſuſtinui, a. 2. ind. act. à τλῆμι, tolero, f. τλήσω, p. τέτληκα. Them. ταλάω, idem; hinc per Syncop. τλάω, & τλῆμι.

Ἔτμαγλον, diſſecti ſunt, Bœot. Sync. pro ἐτμάγησαν, 3. pl. a. 2. ind. paſſ. ἐτμάγλω, verbi τμήγω, vel τμήσσω, f. 2. τμαγῶ. a. 2. ἔτμαγον. Th. τέμνω, ſeco.

Ἔτμαγον, a. 2. ut & ἔτμαγον, ejuſdem verbi.

Ἐτμήθλω, exciſus ſum, a. 1. ind. paſſ. verbi τέμνω, ſeco, f. μῶ. p. τέτμηκα.

Ἔτμηξα, ſcidi, a. 1. ind. act. verbi τμήσσω, ſeco, f. ξω. Th. τέμνω, idem.

Ἐτυγεῖς, ῆ, ὁ, idem quod, pro, & ab præced. Th. ἔτυξ; fulmentarium ſcil. ex leguminibus freſis elixiſque confectum, &c. Item, ἐτυγεῖ ἄλμα; dicitur pro ἔτυξ; ſeu ſimile τῷ ἔτυκτι, aut quod eſt ex ἔτυκες, Athen.

Ἐτύμπυσις, dicitur tudicula ſeu cochlear, quo τὸ ἔτυκες ἀφύσσω, ſive ἀφύτομαι, i. e. quo pultem ex olla hauriunt, &c. Ab ἔτυξ & ἀφύω, ſeu ἀφύτω, quæ vide.

Ἐτυσδύξ, τομῶν, tudicula ſeu cochlear quo, τὸ ἔτυκες δεχόμενα; ſive, quo ex olla depromimus pultem; in Epigramm. ab ἔτυξ, & δέχομαι, vide.

ΕΤΝΟΣ, ε͡ους, τὸ, puls ex leguminibus, q. ab ἔδω, edo.

Ἑτοῖμα, parata, nom. pl. n. g. vide ἕτοιμος.

Ἑτοιμάζω, paro, f. άσω, p. ἡτοίμακα, a. 1. inf. act. ἑτοιμάσαι, a. 1. imperat. act. ἑτοίμασον, άτω, & in pl. ἑτοιμάσατε, perf. paſſ. ἡτοίμασμαι, σαι, & inde

Ἑτοιμασία, ας, ἡ, præparatio: ab

Ἑτοιμος, ε͡ος, ὁ, ἡ, ſive ἑτοῖμος. Att. promptus, paratus: hinc

Ἑτοιμότης, ητος, ἡ, promptitudo; alacritas; propenſio, &c. ἑτοιμότης πρὸς τὸ χεῖρον; celeritas, ſeu alacritas & promptitudo ad malum deterius, &c. Item,

Ἑτοίμως, promptè, adv.

Ἐτόλμα, 3. ſing. imperf. verbi τολμάω, audeo, imperf. ἐτόλμων, ων, ας, ας, f. ήσω, p. τετόλμηκα, a. 1. ἐτόλμησα, Dor. ἐτόλμασα, Th. τόλμα, ης, ἡ, audacia.

Ἔτον, ἔτην, dual. a. 2. act. verbi ἵημι, mitto, a. 2. ἧν.

Ἔτος, ε͡ους, τὸ, annus: hinc ἐτήσιος, annuus: δεκαέτης, decennis; διέτης, bimus.

Ἐτὸς, ὄς, ὸν ἐτεὸς, ὄς, verus, bonus; &

Ἔτως, adv. fruſtrà, temerè: ab εἰμὶ, ſum.

Ἔτραγον, a. 2. ind. act. verbi τρώγω, rodo, f. τρώξομαι.

Ἔτρεπτ', pro ἔτρεπε, evertit, 3. ſing. ab ἔτραπον, a. 2. act. verbi τρέπω, verto. f. ψω, p. φα, a. 2. paſſ. ἐτράφθην, p. m. τέτραμμαι.

Ἔτρεπτο, a. 2. m ἐτραπόμην, & in 3. pl. ἐτράποντο.

Ἐτρέπτην, uvas calcabant, 3. pl. imperf. act. verbi τρέπτω, factum ex fut. 2. τραπῶ; verbi τρέπω, verto.

Ἐτρέπτ', pro ἐτρέπετο, 3. ſing. a. 2. m. vide ἔτραπτ'.

Ἐτράπην, ης, η, a. 2. paſſ. à τρέπω, verto. vide ἔτραπτ'.

Ἐτραπόμην, ω, ετο, a. 2. m. ab ἔτραπον, a. 2. act. verbi τρέπω, vide ἔτραπτ'.

Ἐτραφόμην, educatus ſum, & in 3. pl. ἐτράφησαν, a. 2. ind. paſſ. verbi τρέφω, alo. f. ψω. a. 2. ἔτραφον.

Ἔτρεχεν, ες, ε, ejuſd. a. 2. act. vide ἐτράφην.

Ἔτρεμε, tremit. 3. ſing. imperf. act. à τρέμω, idem quod τρέω, tremo.

Ἔτρεσα, ας, ε, tremui, a. 1. ind. act. verbi τρέω, tremo, trepido. f. τρέσω.

Ἐτρέφετ', pro ἐτρέφετο, 3. ſing. imperf. paſſ. &

Ἔτρεφεν, ες, ε, imperf. act. verbi τρέφω, alo. f. θρέψω. p. τέτροφα. a. 2. ἔτραφον. p. m. τέτραμμαι.

Ἔτρησε, perforavit, 3. ſing. a. 1. act. verbi πτρέω, ſeu πάρνημι, terebro. f. τρήσω, tanq. à τρέω.

Ἔτριγεν, a. 2. ind. act. verbi τρίζω, ſtrido. p. m. τέτριγα.

Ἐτρύγων, vindemiebant, 3. pl. imperf. act. ἐτρύγων, ων, verbi τρυγάω, Them. τρύγη, vindemia.

Ἐτρύπη, Dor. pro ἐτρύπα, & hoc Ion. pro ἐτρύπαε, 3. ſing. impeif. verbi τρυπάω, perforo. Th. τρύπη, foramen.

Ἐτρύφην, ης, η, a. 1. ind. paſſ. verbi θρύπτω, frango, frango luxu. f. ψω. p. φα. perf. paſſ. τέθρυμμαι.

Ἐτρυφήσατε, 2. pl. a. 1. act. verbi τρυφάω, in delitiis vivo. f. ήσω. p. τετρύφηκα. Th. θρύπτω, frango luxu.

Ἔτρωσα, vulneravi, a. 1. ind. act. verbi πτρώσκω, vulnero, lædo. f. τρώσω. tanq. à τρώω.

Ἐτύθλη, immolatus ſum, euphoniæ gratiâ, pro ἐθύθλη, a. 1. ind. paſſ. à θύω, f. θύσω macto, ſacrifico.

Ἐτυλίχθη, ης, η, a. 1. ind. paſſ. verbi τυλίσσω, perlertor. f. ξω. Them. τύλη, callus.

Ἔτυμα, vera, nom. pl. n. g. ab ἔτυμος, verus.

Ἐτυμηγόρος, veridicus; ὁ ἔτυμα ἀγορεύων; nam eſt, ab ἔτυμος; & ἀγορέω ſeu ἀγορεύω, Vi.

Ἔτυμος, ου, ὁ, ἡ, q. d. veriquercus; quercus proprie dicta, primáque ſpecies, quæ dulcem fert glandem; (ut eſculus, ſive quercus latifolia, i. e. πλατύφυλλος, amaram; fagus, teretem, &c.) ab ἔτυμος & δρῦς, Vi.

Ἐτυμόθεος, q. d. veriſonus; verum ſonans, veriloquus, &c. Ab ἔτυμος & θεός, Vi.

Ἐτυμολογία, ας, ἡ, ETYMOLOGIA, originis verborum indicatio: ab ἔτυμος, & λέγω, fermo, quod à λέγω, dico.

Ἐτυμολογικὸς, etymologicus, peritus etymologiarum explicandarum; item, ἐτυμολογέω, ῶ, origines verborum indico, &c. Omnia ab ἐτυμολόγος, qui origi-

rigines verborum indicat, seu explicat, &c. ejusd. Th. & comp.

Ἔτυμον, ε, τὸ, ETYMUM, vera origo alicujus vocabuli, ejusque originis ratio; item,

Ἔτυμον nec non ἐτήτυμον, adverbialiter, verè; n. g. ab

Ἔ·ΤΥΜΟΣ, ος, ὁ, ἡ, verus, dat. pl. Ion. ἐτύμοισιν, ἐτήτυμος, ος, ὁ, ἡ, per Epenth. item ἔτυμος, verè, adv.

Ἔτυμότης τοῦ ἐνυμάπον, q. d. veritas nominum; i. e. vera nominum explicatio, &c. (ab ἔτυμ·ον) idem quod ἐτυμολογία, id vide.

Ἔτυμόν·ιον, vel ἐτυμών·ιον, verus; idem quod ἔτυμος.

Ἐτυμπάνισαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. à τυμπανίζω, distendo, f. ίσω, p. τετυμπάνικα· a τύμπανον, seu τύμπανος, instrumentum, quo pulsato sonus cietur.

Ἔτύπαν, Dor. pro ἐτύπτω, sauciatus sum, a. 2. ind. pass. à τύπω; ἔτυπεν, pro ἐτύπτοτεν, Bœot.

Ἐτύφθεν, Bœot. pro ἐτύφθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. à τύπτω, verbero.

Ἔτυχε, 3. sing. a. 2. ἔτυχον, ες, ε, verbi τυγχάνω, nancisco, f. τεύξομαι, perf. pass. τέτυγμαι.

Ἐτύχθω, ης, ῃ, a. 1. ind. pass. pro ἐτύφθω; à perf. pass. τέτυγμαι, pro τέτευγμαι, verbi τεύχω, fabricor.

Ἔτυχον, ες, ε, vide ἔτυχε.

Ἐτῶν, gen. pl. ab ἔτ·ος, ε·ος, τὸ, annus.

Ἐτώσια, inania, acc. pl. item adverbialiter, frustrà; ab

Ἐτώσ·ιος, α, iners, varius: ab ἐτὸς, adv. frustrà. Th. εἰμὶ, sum.

Ἐτωσιεργὸς, qui incassum laborat: ab ἐτώσιον, inane, & ἔργον, opus

Εὖ, bene, belle, feliciter, adv. in compos. plerumque facilè; item bene, feliciter, valde. Th. ἐὺς, bonus.

Εὖ, Æol. & ὦ, Dor. pro ἑ, sui.

Εὔα, ας, ἡ, EVA, nomen primæ matris. Hebr. vivificans.

Εὐαγγελία, ας, ἡ, nuntiatio: vide Εὐαγγέλιον.

Εὐαγγελίζω, EVANGELIZO, Lætà annuntio, f. ίσω, & Att. εὐαγγελιῶ, p. εὐήγγελκα, a. 1. εὐηγγέλισα, a. 1. inf. εὐαγγελίσαι, perf. pass. εὐηγγέλισμαι, a. 1. pass. εὐηγγελίσθην, ης, ῃ, a. 1. part. pass. εὐαγγελισθείς. imperf. pass. εὐηγγελιζόμην, ου, ετο, f. ι. m. εὐαγγελίσομαι, a. 1. m. εὐηγγελισάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. εὐαγγελίσασθαι; ex εὖ & ἀγγέλλω, nuntio.

Εὐαγγελικὸς, ἡ, EVANGELICUS: &

Εὐαγγέλιον, ε, τὸ, EVANGELIUM, faustus ac lætus nuntius: ab ἓυ & ἀγγελία, nuntius. Th. ἀγγέλλω, nuntio.

Εὐαγγελιστὴς, οῦ, ὁ, EVANGELISTA, Evangelii præco; à perf. pass. verbi εὐαγγελίζω, quod vide.

Εὐάγγελ·ος, ος, ὁ, ἡ, qui fausta nuntiat; ab εὖ & ἄγγελ·ος, nuntius.

Εὐαγὴς, sanctè, purè, & ritè; ut, Apollonius secundo, ἐυαγὲς καίειν, ritè adolere, &c. Item,

Εὐαγὲω, ῶ, sanctè ago, purus sum: ab

Εὐαγὴς, ἐος, ὁ, ἡ, sanctus, purus: ab ἄζ·ομαι, veneratio: item agilis, prout

Εὐάγητ·ος, ε, ὁ, ἡ, mobilis: ab ἄγω, duco.

Εὐάγλ·ωσ, ος, ὁ, ἡ, purus, splendidus, &c. Ab ἐυαγὴς, sanctus, &c. Vi.

Εὐάγκαλ·ος, ε, ὁ, ἡ, quem facile complecti possumus; facilis complexu; aut facilis portatu; i. e. ἐυφορ·ος; Poll. lib. 2. ab εὖ & ἀγκάλη, vel ἀγκαλὶς; vide in Th. ἀγκαί.

Εὐαγλὶς, ι. e. καλὰς ἀγλιδας ἔχων; bonas, seu pulchras habens spicas, seu nucleos; de capite allii; nam, ἀγλιδες, sunt spicæ & nuclei quibus constant alliorum capita, &c. Ex εὖ & ἄγλιδες, vi'e.

Εὐαγρέω, ῶ, in captura felix sum; prædæ copiam habeo; Athen. & Plut. ἐυαγρεία, ας, ἡ, felicitas, & bonus successus in captura; prospera captura; optima præda, &c. Vide ἀγρεύω, & Th. ἄγρα, &c.

Εὐαγρὴν, ης, ἡ, nomen mulieris.

Εὐαγωγὸς, ὃς, ὁ, ductilis; qui facilè duci potest; unde, Metaph. tractabilis, docilis, &c. Vide ἀγωγὴ, & ἀγωγὸς, &c.

Εὐάγων τιμὰ, honor qui sequitur aliquem ob certamina prælare certata. Ex εὖ & ἄγων, ὁνίζ·ομαι, quod ab ἄγω, ξω. Alii rectius putant hoc ἐυάγων, esse gen. pl. qui cum μαστεφόρων, jungendus, & duct. ab ἐυαγ·ὲω, ης, ὁ, ἡ, pro rectè instituto in re aliquâ; hinc ἐυαγωγία, recta educatio & institutio: παρὰ τὸ εὖ ἄγειν, τὸ καλῶς παιδεύειν.

Εὕαδε, placuit, 3. sing. a. 2. pro ἔαδε, Pleonasm Æol. πν, υ, & mutato simul spiritu. ἔαδε verò per resolutionem Ion. pro ἥδε, a. 2. verbi ἀνδάνω, vel ἀδέω, placeo. Alii volunt esse præt. m. verbi ἄδω, placeo. p. m. ἧδα, & solutione ἔαδα. part. med. ἑαδώς.

Εὐαδὴς, placidus, tranquillus; ab εὖ & ἀδέω, vel ἄδω, placeo.

Εὐαδίκητ·ος, qui facile injuriâ affici potest; injuriæ opportunus, vel obnoxius; imbellis, &c. Ab εὖ & ἀδικέω, unde ἀδίκημ·α, &c. Vi.

Εὐάεσι, dat. sing. ab

Εὐαὴς, έος, ὁ, ἡ, salubriter spirans, qui bene à ventis perflatur; ex εὖ, bene & ἄω, vel ἄημι, spiro.

Εὐαερία, ας, ἡ, tranquillitas cœli; Bud. ab ἀὴρ, ἀέρ·ος, ἡ, aer.

Εὐάζω, euan clamo, euo; ut, in Epigramm. ἐυάζειν Βακχῷ; Orgya Bacchi celebrare; item, generaliùs, celebro, oro; unde, ἐυάζειν πάσχα; Nonn. celebrare pascha, &c. Sic Virgil. Euantes Orgya circum, &c. Ab ἐυοῖ, εὐΐης, vel ἐυὰν, &c. Hæc vide.

Εὐάθλ·ος, strenuè certans; Pind. ab ἆθλ·ος, id vide.

Εὐαισθὴς, sensu valens, sensum acrem habens; facile sentiens; & in neut. τὸ ἐυαίσθητον, sentiendi facultas; sensus acumen & vigor; sic dicitur ἄνθρωπ·ος ἐυαισθητότατον τῶν ἄλλων ζώων, &c. Ejusdem Th. & comp.

Εὐαιμονίδης, EUÆMONIDES, nomen proprium.

Εὐαίνητ·ος, ε, Poët. bene vel valde laudatus: ex εὖ bene & αἰνέω, laudo.

Εὐαίρετ·ος, ε, ὁ, ἡ, qui facile capi potest: ex εὖ & αἱρέω, capio.

Εὐαισθησία, ας, ἡ, sensuum vigor; ex εὖ, bene, & αἰσθάνομαι, sentio. p. ἤσθημαι.

Εὐαίων, ων, ὁ, beatus, felicis ævi, EUÆON, accus. sing. Εὐαίωνα; ab αἰὼν, Vi.

Εὐάκης·ος, medicatu, curatúq; facilis; ab εὖ & ἄκης·ος, Vi.

Εὐακνίη·ος, i.e. ἐυάκης; valde vel bene acutus, &c. Ab ἀκονάω, exacuo; à Th. ἀκόνη, &c. Vi.

Εὐάκτιν, pulchros habens radios; Th. ἀκτὶν.

Εὐδαιμονευτ·ος, facilis ad ostentationem; ab ἀλαζονεύομαι, me ostento; à Th. ἀλαζων, Vi.

Εὐαλάκαλ·ος, Dor. pro ἐυηλάκατ·ος, ος, ὁ, ἡ, qui bonam vel pulchram colum habet: ex εὖ & ἠλακάτη, colus.

Εὐδηδὴς, bene & feliciter crescens; bonum incrementum accipiens, &c. Ab εὖ, bene, feliciter; & Th. ἀλδέω, vide.

Εὐδηδὴς, fanatu facilis; Th. ἄλθω, vide.

Εὐάλι·ος, Doricè, pro ἐυήλι·ος; apricus, &c. Vi.

Εὐαλλοίωτ·ος, qui facile mutari potest; ab εὖ & ἀλλοιωτὸς, mutabilis, mutationis capax vel mutari aptus, &c. Ab ἀλλοίω, immuto, quod ab ἄλλοῖ·ος; id vide.

Εὐαλωσία, Hesychio teste, Ceres sic dicitur, quoniam, μεγάλας τὰς ἅλως ποιεῖ. ἢ πλήρεις; areas frugum copiâ implet, &c. Ab εὖ & ἅλας, ω, ἡ, area, &c. Vi.

Εὐάλωτ·ος, ος, ὁ, ἡ, captu facilis: ab εὖ & ἁλίσκομαι, capio.

Εὐαμερίας, ας, ἁ, Dor. pro ἐυημερία, ας, ἡ, dies bonitas & serenitas. At pro secundarum rerum statu & tranquillitate; ex εὖ, & ἡμέρα, dies.

Εὐάμπελ·ος, pulchrè vitibus consitus; bonas habens vites, &c. Ab εὖ & ἄμπελ·ος, vitis, &c. Vi.

Εὐάν, Euan; vox erat mulierum bacchantium, quam Baccho acclamabant; unde, apud Latinos poëtas, Euan est Bacchi cognomen, &c. Ab ἐυοῖ, quod vide.

Εὐανάγνωστ·ος, lectu facilis; ut ἐυαναγνωστος βιβλος; liber lectu facilis, &c. Ab εὖ & ἀναγινώσκω, Vi.

Εὐανάζωγ·ος, qui facilè rejicitur, seu excreatur; Dioscor. ab εὖ & ἀναζωγὴ, subductio, subjectio, &c. Item, rejectio, emissio, &c. Ab ἀνάζω, subduco; item, rejicio, emitto, &c.

Εὐαναδότ·ος, ος, ὁ, ἡ, qui facile digeritur, & in membra distribuitur; Dioscor. & Athen. &c. Nam quia cibus & potio in omnes membrorum partes digeruntur; ut Celsus loquitur; ea quæ digestionem habent facilem, ἐυαναδοτα dicuntur, ut quæ difficilem δυσαναδοτα, &c. Sic, apud Dioscor. ἐυφυάδοτ·ος ἄρτος, & ἐυαναδότ·ος ὄπτος, &c. Ab ἀναδίδω, & ἀναδίδομαι, &c. Vi.

Εὐανάκλητ·ος, revocatu facilis, facilè revocabilis; item, qui facile flecti potest, & ab ira revocari; unde, adv. ἐυφυακλήτως, expon. συμπαθῶς; Suid. ab εὖ & ἀνακλητ·ος, revocatus; ab ἀνακαλέω, &c. vide.

Εὐανακόμ·ος, qui facile recuperari potest, aut revocari; Plut. ab ἀνακομίζομαι, Vi.

Εὐανά-

Εὐαναλωτος, qui facilè resocillari potest; ab ἀναλίσκω; vide.

Εὐαναπνευστος, facilè respirans, facilem habens respirationem; ab εὖ, & ἀναπνέω; vide.

Εὐαναφλεκτος, facilè revalescens; ab ἀναφλέγω, vide.

Εὐανατρεπτος, subversu, seu eversu facilis; ab εὖ, facilè, & ἀνατρέπω, prostratus; ab ἀνατίθεμαι, id vide.

Εὐανδρος, strenuos seu fortes & bonos viros habens; ut ἐυανδρος πόλις, civitas quæ à strenuis viris incolitur, &c. Undè εὐανδρία, abundantia & copia virorum fortium & præstantium; item, virilitas, &c. Sic etiam εὐανδρέω, ῶ, bonis viris, & acribus abundo: item, vigeo, & virilis sum, viribus valeo, &c. ab εὖ, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. Vide.

Εὐάνεμος, Poët. & Dor. pro εὔπνοος, ος, ὁ, ἡ, secundus ventus: ex εὖ & ἄνεμος, ventus.

Εὐανετος, remissu facilis: item, dissolutu & dilutu facilis, facilè liquescens, &c. ab ἀνίημι, vide.

Εὐανθεῖς, florentes, nom. pl. ab εὔανθης, ές, ὁ, ἡ, pro εὐανθὴς, florens, & τὸ εὔανθες: ab εὖ, & ἄνθος, ές, τὸ, flos.

Εὐανθεμος, ος, floridus: vide εὔανθεῖς

Εὐανθέω, bene & feliciter seu pulchrè floreo; ab εὔανθης; V.

Εὐάνιος, qui moderatè dolores fert, mitis, lenis, &c. ab εὖ, & ἀνία, tristitia, &c. V.

Εὐάνοικτος, apertu facilis, qui facilè reseratur; ex εὖ, & ἀνοικτὸς; id V.

Εὐανορία, ας, ἡ, Dor. pro Ion. εὐωρία, ἡ, strenuitas, fortitudo: &

Εὐάνωρ, ορος, ὁ, Poët. & Dor. pro Ion. εὐώρ: ex εὖ bene, & ἀνὴρ, ὁ, vir.

Εὐάντητος, ος, ὁ, ἡ, obvius, expositus; cui facilè est occurrere: item, propitius; cui occurrere bonum est & faustum; vel cujus bonus est occursus, &c. Nam opponitur τῷ δυσαντήτῳ; i. e. infausto & infelici augurio, &c. ab εὖ, & ἀντάω; V.

Εὐαντιλεκτος, cui facile contradici potest; qui facile refelli potest, &c. ab ἀντιλέγω, id V.

Εὐάντυξ, υγος, ὁ, ἡ, pulchram circumferentiam aut orbem habens; seu, pulchros axes habens; ab ἄντυξ, V.

Εὐαπαλλακτος, ὁ, ἡ, quo facile liberari possumus; Aristot. in Probl. εὐαπαλλάκτους ὄπνους, vocat, ex quibus facilè expergescimus; ab ἀπαλλάσσω, V.

Εὐαπαντησία, ας, ἡ, comitas; & εὐαπάντητος, ὁ, ἡ, ὁν, obvius; comis eo, scil. comitatis genere, quæ obviis exhibetur; ab ἀπαντάω; V.

Εὐαπάτητοι, qui facilè decipiuntur: ex εὖ, & ἀπατάω, f. ήσω, decipio.

Εὐαπήγητος, ὁ, ἡ, Ion. pro εὐαφήγητος, facilis narratu: ex εὖ, ἀπὸ & ἡγέομαι, duco, narro.

Εὐαπόκλητος, facilem habens descensum; ab ἀπὸ & κλίνω; V.

Εὐαποδειξία, ας, ὁ, demonstratu facilis; vide εὐαποδείκτος.

Εὐαπόδεκτος, maximè acceptabilis, gratissimus, & dignissima è accipiendus, &c. ab εὖ, & ἀποδέκομαι; V.

Εὐαπόδοτος, redditu facilis; item, qui facilè egeritur seu excernitur; (sicut, εὐανόδοτος, dicitur, qui facilè digeritur in stomacho) ab εὖ, & ἀποδίδωμι.

Εὐαποκρίτως ἔχοντα; quæ sunt ad respondendum facilia; seu, ad quæ respondere facilè est; adv. ab ἀποκρίνομαι; V.

Εὐαπολόγητον, quod facile excusari potest; ab εὖ & ἀπολογέομαι; V.

Εὐαπόλυτος, qui facile absolvi potest, facile dissolubilis, &c. ab εὖ, & ἀπολύτος; V.

Εὐαπόρρυτος, facilè defluens; ab εὖ & ἀπόρρυτος; effluens, defluens; ut, ἀπόρρυτον σῶμα, corpus effluens; i. e. quod decrescit; Plat. in Tim. ab ἀπορρύω, vel ἀπορρέω; quæ V.

Εὐαπόσπαστος, qui facilè avelli vel abstrahi potest; ut, εὐαπόσπαστα ἐμῆλα, quorum alterum ab altero detrahi potest, &c. ab εὖ, & ἀποσπαστὸς, qui abstrahi potest, &c. ab ἀποσπάω; id vide,

Εὐαποτείχιστος, qui circumvallari, & munitri facilè potest, &c. ab ἀποτειχίζω; id vide.

Εὐαρδὴς, benè irrigatus, irrigationi aptus & conveniens, &c. ab εὖ, & ἄρδω; vide.

Εὐάρεστος, blandus, placere cuilibet volens, placidus, obtemperans, &c. Undè, adv. εὐαρέστως ἔχειν, &c. ab εὖ, & ἀρέσκω; vide.

Εὐαρεστέω, -ῶ, placeo, f. ήσω, p. εὐηρέστηκα, a. 1. εὐηρέστησα, a. 1. int. act. εὐαρεστῆσαι, præs. pass. εὐαρεστέομαι, delector. Item,

Εὐαρεστήριος, placatorius, & εὐαρέστησις, placabilitas, placiditas, placide composita mens, gratiæ conciliatio, &c. à præced. verbo, & seq. nomine.

Εὐάρεστος, ος, ὁ, ἡ, acceptus: ex εὖ, benè, & ἀρεστὸς, placitus. Th. ἀρέσκω, placeo.

Εὐαρέστως, adverbium, ad placitum, ab eodem.

Εὐαρίθμητος, ος, ὁ, ἡ, numeratu facilis, non multus, paucus, &c. ab ἀρίθμημι; V.

Εὐαρκὴς, ad propulsandum, vel auxiliandum valde sufficiens; ut, εὐαρκὴς πόλις, urbs munita, & ad propulsandos hostes sufficiens; Strabo, à Th. ἀρκέω; qu. V.

Εὐάρματος, ος, ὁ, ἡ, Poët. qui bonum habet currum, & feliciter eo utitur. Ex εὖ & ἅρμα currus; quod vide.

Εὐαρμόζω, bene convenio, aptè congruo, &c. Indè εὐάρμοστος, aptus, habilis, dexter, quadratus, quadrans, commodus; qui harmonicè compositus est, &c. Ut παῖδιον ὡς πάντα εὐάρμοστον, &c. Undè εὐαρμόστως, aptè, concinnè, congruentissimè, &c. Item, εὐαρμοστία, ας, ἡ, aptitudo, dexteritas, concinnitas, apta compositio, &c. (ejus oppositum, ἀναρμοστία·) ut & verbum, εὐαρμοστέω, ῶ, sum εὐάρμοστος, & concinnus, &c. ab εὖ & ἁρμόζω; V.

Εὐάροτος, aratu facilis; vel, bene aratus, &c. ut, εὐάροτον πεδίον, campus aratu facilis; Apoll. Arg. lib. 2. ab εὖ, & ἀρόω, arabilis; V.

Εὐαρχος, bonus ductor, & imperator, &c. Item, moriger, imperio parens regi facilis, &c. Undè, εὐαρχία, ductus, principatusque probus, &c. ab εὖ, & ἀρχὴ, undè ἄρχος, &c. vide.

Εὔασμα, τὸ, & εὐασμὸς, ὁ, ovatio, vociferatio bacchantium; interdum tamen & ad alias vociferationes transfertur; Plut. in Ant. βοὴ ὄχλου, μὴ εὐασμῷ καὶ παιδιᾷ ταυτομίκῃ, &c. Item, εὐασμὸς & εὐαστὴς; ovator, celebratio Bacchanalium, &c. In Epigram. εὐασταὶ, pro sacerdotibus Bacchi, & ipse Bacchus, εὐαστὴρ, in iisdem appellatur, &c. omnia ab εὐάζω; id vide.

Εὐάστερος, splendide lucidus, lucidissimè fulgens, &c. ab εὖ, & ἀστὴρ, ἐρος, ὁ, stella, &c. vide.

Εὐαυξὴς, ές, ὁ, ἡ, auctu perfacilis, auctu insignis, &c. ab αὔξω; vide.

Εὐαφὴς, ές, ὁ, ἡ, qui facilè tangi potest; ab ἁφὴ, V.

Εὐάφορμος, opportunus: Item excusatu facilis, excusatione dignus, &c. ab ἀφορμὴ, vide.

Εὐαφὴς, decenti tactu, appositissimè, &c. ab εὐαφὴς; vide.

Εὐαχὴς, ές, ὁ, ἡ, Poëticè, & Dor. pro εὐηχὴς, qui bonum habet onum, canorus.

Εὐβάστακτος, ὁ, ἡ, facilis gestatu, facilis ad ferendum, &c. à Them. βαστάζω; vide.

Εὔβατος, qui facilè adiri, aut transiri potest, pervius, à βατὸς, pervius, &c. vide.

Εὔβιος, & εὐβίοτος, benè & commodè vivens, compos vitæ facilioris, cui victus facilis, &c. legitur & cum ω; ut, εὐβίωτον τῷ δεξιᾷ, cui ingenium sagax est, in vitæ officiis, probè vivens, &c. Undè superl. εὐβιώτατος, qui abunde vivit, &c. ab εὖ, & βίος; vide.

Εὐβλαβὴς, ὲς, offensioni expositus, qui facilè lædi potest; ab εὖ, & βλάπτω; vide.

Εὐβλαστὴς, & εὔβλαστος, benè germinans; undè, εὐβλάστημα, & εὐβλαστία, copiosa germinatio: item, εὐβλαστέω, ῶ, bene germino, &c. à βλαστὴ, & βλαστὸς, quod vide.

Εὐβοτικὸς, cui facilè est epitulari, facilè medicabilis, qui facile juvatur, &c. à βοηθέω, vide.

Εὐβοτία, ας, ἡ, EUBOEA, est nomen loci: ex εὖ & βόσκω, pasco.

Εὔβολος, felix jactus; undè εὐβολέω, felicem aleæ jactum fortior; feliciter aleam jacio, &c. à βολὴ, βόλος, & βολέω, &c. V.

Εὐβοσία, ἡ, pabuli bonitas, seu ubertas, bonum nutrimentum, fertilitas, pabuli copia, &c. Item, εὐβοτος, pascuus; i. e. pascuis abundans, pascendis pecoribus aptus, &c. V.

Εὐβότρυχος, ος, ὁ, ἡ, pulchros habens cincinnos seu cirros, &c. à Th. βότρυχος, &c. V.

Εὐβοτος, ος, ὁ, ἡ, benè pastus: ex εὖ & βόσκω.

Εὐβότρυος, & εὐβοτρυς, pulchros racemos habens, pulchrè racematus, &c. ab εὖ, & βότρυς, vide.

Εὐβουλία, ας, ἡ, bonum consilium: ex εὖ, benè & βουλὴ, consilium.

Εὔβουλος, ὁ, ἡ, consultus, prudens; qui benè consulit alteri, item propr. nomen. Eubulus, ex iisd. Th.

Εὐβούλως, prudenter; à præced. εὐβουλος; V.

Εὐβρεχής, benè madefactus, dilutus; à βρέχω, vide.

Εὐβρόχος, multos habens laqueos; ut ἐυβρόχοιν ἄμμα; nexus multos habens laqueos, in Epigram. pro laqueo; (V. ἄμμα.) ab εὖ & βρόχος; V.

Εὐβρωτός, qui comedi facile potest, vescus, edulis, à βρωτός, vide.

Εὐγάλακτες, benè lactati; ab εὖ, & γάλα, κτος, τό, vide.

Εὐγάθητος, Doricè pro εὐγήθητος, delectabilis, jucundus; ab εὖ, & γηθέω; vide.

Εὔγαμος, felix in nuptiis, cui prosperum evenit connubium, &c. ab εὖ, & γάμος; V.

Εὖγε, Lat. Euge: laudantis & exultantis adv.

Εὐγενής, cujus solum bonum est, fertilis, &c. idem cum ἐυγαιος, ω, ὁ ἡ ὴ, &c. Vide.

Εὐγένεια, & Ion. εὐγενίη, ας, ἡ, nobilitas: &

Εὐγενὴς, έος, ὁ, ἡ, nobili genere ortus, generosus: ab εὖ, benè, & γένος, εος, τὸ, genus. Th. γείνομαι, nascor.

Εὐγένειος, pulchram barbam habens, & simpliciter barbatus: item, villosus; (nam villos, nonnunquam, γένειον vocant:) ab εὖ, & γένειον, τὸ, barba, &c. vide. Item nobilis, generosus; ab εὖ, & γένος, τὸ; V.

Εὐγενέστης, præstanti genere ortus, generosus, &c. in Epigr. ab εὖ, & γενέτης, vide.

Εὔγαιος, ω, ὁ, ἡ, Atticè: &

Εὔγειον, ω, τὸ, pro εὐγαίος, fertilis. Them. γῆ, terra.

Εὔγηρυς, vocalis; ut εὐγηρὺς ἀοιδὰ, vocalis cantus; apud Aristoph. ab εὖ, & γῆρυς, vox; V.

Εὐγήρως, senio felix; seu, cui commoda & beata senectus obtingit; Aristot. & Plut. (dici putatur & ἐυγηρὸς, unde superl. εὐγηράτατος, venerabilis senex, &c.) Item εὐγηρία, ἡ, felix senium, commoda & beata senectus; longæva & quieta ætas, &c. ab εὖ, & γῆρας; V.

Εὐγλαγὴς, lacte abundans & plenus; Athen. l. 11. ab εὖ, & γλάγος; V.

Εὐγλήνος, pulchras in oculis pupillas habens, & bonas, acutum cernens, &c. ab εὖ, & γλήνη; V.

Εὐγλυπτος, & εὐγλυφὴς, έος, ὁ, ἡ, benè insculptus, benè cavatus, &c. in Epigr. ab εὖ, & γλύφω; V.

Εὐγλώχις, pulchras aut bonas cuspides habens; à Them. γλωχὶς, vel γλωχὶν; vide.

Εὔγλωσσος, seu ἐυγλωττος, difertus, facundus; unde εὐγλωττία, recte loquendi facilitas, facundia, suavitas sermonis, &c. Item, εὐγλωττέω, ῶ, facundus, seu diserius fuisse, &c. ab εὖ, & γλῶσσα, seu γλῶττα.

Εὖγμα, ατος, τὸ, votum, precatio; item gloriatio, &c. Verbale à seq. ἔυγμαι; vide.

Εὔγμαι, perfect. passiv. ab ἔυγμαι, precor: f. ἐυξομαι.

Εὐγναμπτος, flexibilis, qui facilè flecti potest, &c. à γναμπτὸς; V.

Εὐγνάμων, ονος, ὁ, ἡ, æquus, candidus: ex εὖ, & γνάμων, ονος, ὁ, ἡ, cognitor: quod à γνάμη, sententia. Th. γινώσκω, cognosco.

Εὐγναμωνικὸς, æquus, ac bonus; unde τὸ εὐγναμωνικὸν, æquitas, seu candor, &c. Item, εὐγναμοσυνὴ, æquitas animi, & probitas, bona mens: item, virtus ea quæ beneficium & fidem bonam agnoscit: item, æquanimitas & candor, &c. Sic εὐγναμονέω, fidem bonam agnosco, & æquo animo sum, &c. Ut etiam adv. εὐγναμόνως; ita ut ex æquo & bono agatur, bona fide, &c. εὐγναμόνως φέρειν, æquo animo ferre, &c. omnia à præced. εὐγνάμων; V.

Εὐγνάριστος, agnitu facilis, qui facile agnosci potest, &c. ab εὖ & γναρίζω; vide. Item ἐυγνωστος, cognitu facilis; item, benè notus; ab εὖ & γνωστὸς; vide.

Εὐγόνατος, pulchra genicula seu internodia habens, pulchrè, seu benè geniculatus, &c. ab εὖ & γόνυ, γόνυος, & γόνατος, tanquam à γόνας, genu.

Εὔγονος, ος, ὁ ἡ ὸν, fœcundus, ad generandum & procreandum habilis, &c. Undè εὐγονία, fœcunditas; εὐγονέω, fœtifico, &c. ex εὖ & γονὴ, aut γόνος, à γένομαι, &c. V.

Εὐγραμμος, ος, ὁ ἡ ὸν, bene delineatus, lineamentis benè distinctus, &c. Undè εὐγραμμία, ας, ἡ, exquisita, seu accurata delineatio, seu descriptio, &c. ab εὖ & γραμμὴ; V.

Εὐγραφὴς, έος, ὁ ἡ ὸν, benè seu pulchris literis scriptus: item, benè scribens, seu pingens, &c. ab εὖ & γραφὴ, seu γράφω, &c. V.

Εὐγώνιος, rectè angulatus, in quo recti anguli constant, angulos bonos, & rectos habens, &c. à Th. γωνία; V.

Εὐδαιμενέστατα, adverbialiter, felicissimè. n. g. ab

Εὐδαιμονέστατος, felicissimus, superlativ. &

Εὐδαιμονέστερος, α, felicior, compar. ab εὐδαίμων, felix; quod vide.

Εὐδαιμονία, beatus sum, beatè vivo: f. ήσω: &

Εὐδαιμονίζω, f. ίσω, beatum judico: ab εὐδαίμων, quod ex εὖ & δαίμων deus, fortuna.

Εὐδαιμονικὸς, ὴ, ad felicitatem idoneus, vel pertinens; beatus: &

Εὐδαιμονικῶς, adv. beatè: ab iisd.

Εὐδαιμόνισμα, ατος, τὸ, felicitas: &

Εὐδαιμονισμὸς, ὴ, ὁ; beatitudinis existimatio, vel prædicatio: à perf. pass. ver. εὐδαιμονίζω, quod vide.

Εὐδαιμονιστὴς, α, ὁ, fortunatus seu felix existimandus, &c. ab eodem verbo.

Εὐδαιμόνως, adverb. fortunatè, feliciter: ab

Εὐδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, beatus: ab εὖ & δαίμων, deus, fortuna: hinc

Εὐδαιμονία, felicitas: ex iisd. Them.

Εὐδακρύτος, pulchrè lachrymans; ab εὖ & δάκρυ, undè δακρύω, &c. V.

Εὐδάπανος, qui ampliter sumptus facit, sumptuosus, largus & liberalis in faciendis sumptibus, &c. Plut. Symp. à δαπάνη; V.

Εὐδαρκὴς, benè videns, acutè oculatus, &c. ab εὖ, & δέρκω; V.

Εὖδε, 3. sing. imperf. Ion. pro ἤυδον, ες, ε· ἔυδες, 3. sing. præs. ind. εὐδήν, præl. inf. ab εὕδω, f. εὑδήσω, dormio.

Εὐδειὴς, ές, ὁ ἡ ὴν, benè ad meridiem, vel ad solis occasum situs; i. e. εὖ πρὸς δείλην κείμενος, ad δείλινον clima situs; indè clarus, tranquillus, &c. vide δείλη.

Εὐδειπνος, bonis epulis instructus; ut, εὐδείπνοι δαῖτες, lautis epulis instructa convivia; Eurip. Th. δεῖπνον; V.

Εὐδενδρος, arboribus benè consitus; ut εὐδενδρος παράδεισος; Nonn. & ὕλαι εὐδενδρεαι; Herodian. Them. δένδρον; vide.

Εὐδέμητος, subactu facilis & emollita, &c. ab εὖ & δέφω, f. ψω, excorio; item, emollio: undè δεμὲα, &c. V.

Εὔδηοι, cessat, Ion. pro εὕδει, 3. sing. præs. sub. act. ab εὕδω, dormio.

ΕΥ'ΔΙ'Α, ας, ἡ, serenitas: ex εὖ & δία, quod aërem significat: à Ζεὺς, Jupiter, aër: genit. διός.

Εὐδιάβατος, qui facile transiri potest, vadosus, &c. Plut. ab εὖ & διαβατὸς, vide.

Εὐδιάβολος, & εὐδιάβολος, quem facilè calumniari possumus, qui calumniæ pater, calumniæ & invidiæ obnoxius: item, dignus calumnia, &c. à verbo διαβάλλω, undè διαβολὴ, & διάβολος, &c. V.

Εὐδιάγωγος, lætus, hilaris; qui est læti, seu jucundi conv ctus, &c. Undè εὐδιάγωγον, τὸ, quod oblectat vitam, & tædium adimit, &c. ab εὖ & διαγωγὴ, ἡ, quod inter alia est institutum vitæ; item, oblectamentum quo tædium vitatur, &c. vide.

Εὐδιάζομαι, & εὐδιάω, tranquillus sum, tranquillè vivo, tranq illitate seu serenitate fruor, &c. Polyb. Item, εὐδιαζόμενος, tranquillus, serenus, clemens, & tepidus, &c. ab εὐδία, quod vide.

Εὐδιάθετος, bene seu pulchre dispositus; undè etiam adv. εὐδιαθέτως, exponitur, interpositis spatiis, &c. ab εὖ & διατίθημι; V.

Εὐδιαὶς, paxillus, seu clavus ligneus, sub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta; idem quod χείμερος, ut Hesiod. Scholiastæ annotant; Suidæ est fenestra in navi è qua egeritur sentina; Plut. Symp. 7. Probl. &c. Th. εὐδία; vide.

Εὐδιαίρετος, qui facilè dividi potest, facilè scissilis, &c. ab εὖ & διαιρετὸς, divisibilis, &c. à διαιρέω; V.

Εὐδιαίτητος, arbitratu facilis, de quo arbitrari facile est, &c. ex εὖ & δίαιτα, undè διαιτάω, &c. vide.

Εὐδιαίτητος, qui victu parabili est contentus, homo frugi; ab εὖ & δίαιτα; V.

Εὐδιακείμενος; q. d. benè dispositus, seu benè constitutus: i. e. benevolus, &c. vide διακείμενος, in διάκειμαι.

Εὐδιανὸς, ὰ, όν, Dor. pro

Εὐδιεινὸς, ὴ, idem quod

Εὐδιὴς, ὴ, ὸς, ὸν, serenus, tranquillus, tepidus: ab εὐδία, serenitas.

Εὐδιάπνοος, & εὐδιάπνους, perflabilis, perflatum, faciè capiens; item, qui

per

per ſpiritales meatus facilè tranſmittitur, &c. à verbo διαπτέω, id vide.

Εὐδιαφόρητος, cui facilè ſucci perſpirabili cute digeruntur; & in genere, qui facilè digeritur, &c. (cui opponitur δυσδιαφόρητος, qui ægrè digeritur, & in ſpecie, cui difficulter ſucci perſpirabili cute digeruntur, &c.) à διαφορέω, id vide.

Εὐδιαχώρητον, quod facilè egeritur; ab εὖ, & verbo διαχωρέω, pervado; item, excerno, onus ventris pono, &c. V.

Εὐδιάω, vide in δυδιάζομαι.

Εὐδιεινός, cum ſerenitate, tranquillè, &c. ab εὐδιεινός.

Εὐδιήγητος, narratu facilis; Iſocr. à διηγέομαι; V.

Εὐδικία, bonum jus, ſeu, judicium ſincerum, &c. (ei opponitur κακοδικία; Hom. Plut.) ab εὖ & δίκη; V.

Εὐδίη, tranquillo, ſereno; ab εὐδίης; vide.

Εὔδμητος, ος, ὁ, Dor. pro εὐδμήτης, quod vide.

Εὐδμήτης, ος, ὁ, ἡ, benè ædificatus: ex εὖ, benè, & δέμω, ſtruo: f. μῶ, p. δέδμημαι.

Εὐδοκέω, ῶ, acquieſco, oblector, volo, bonâ exiſtimatione ſum: f. ήσω, p. εὐδόκηκα, a. 1. εὐδόκησα, & Att. ηὐδόκησα. Th. δοκέω, videor, f. ήσω, & δόξω. Hinc εὐδοκία.

Εὐδοκία, ας, ἡ, benevolentia, favor, beneplacitum, decretum: ab εὐδοκέω.

Εὐδοκιμάζω, benè exploro, f. άσω, a. 1. part. εὐδοκιμάσας: ex εὖ & δοκιμάζω, exploro. Th. δοκέω, video.

Εὐδοκιμέω, benè audio; clarus ſum: f. ήσω: ex εὖ & δοκιμος, probatus: quod à δοκέω, videor.

Εὐδοκιμήσαντες, pl. num. perf. part. act. εὐδοκιμῆσαι, a. 1. inf. act. ab εὐδοκιμέω, quod vide.

Εὐδοκίμησις, εως, ἡ, gloriæ adeptio, honor, nominis ſplendor: Item, approbatio, &c. ab εὐδοκιμέω, &c. V.

Εὐδόκιμος, ος, probatus & laudatus: ab eod. Th.

Εὖδοντ', pro εὖδοντα, dormientem, acc. ſing part. præſ. ab εὕδω, dormio, f. εὐδήσω.

Εὐδοξία, ας, ἡ, celebritas: ab εὖ & δόξα, gloria. Th. δοκέω, videor.

Εὔδοξος, (idem quod ἔνδοξος) celeber, illuſtris, gloriоſus, honorificus, &c. Unde εὐδοξέω, ῶ, celebror ſermone hominum; ſum clarus & illuſtris, &c. ab iiſdem.

Εὔδουλος, bonus ſeu frugi ſervus, &c. Item, χρῆσθε ἐς τὰς δόλους, ſervis benignus, aut benevolus, &c. ab εὖ, & δοῦλος.

Εὐδρᾶν, eſt τὸ ἀποτεῖν, benefacere, beneficiis afficere, &c. ab εὖ & δράω, vide.

Εὐδραστος, efficax; unde εὐδραστεία, & εὐδραστία, potentia & efficacia, vires, robur, ſeu habilitas ad res agendas, &c. ab εὖ & δράσσω; V.

Εὐδρομος, qui benè currit, celer, Metaphori. apud Gregor. εὐδρομος λόγος, oratio benè procedens & inoffenſa, &c. (Item, εὐδρομίας, ος, ὁ, idem, Plut.) Unde εὐδρομέω, benè curro, agilis & pernix ſum curſu; item, inoffenſo curſu progredior, &c. omnia ab εὖ & δρόμος, curſus, &c. V.

Εὐδρόσος, pulchrè roſcidus, &c. ab εὖ, & δρόσος; V.

Εὐδυσωπητος, qui facilè pudore afficitur; item, facilè exorabilis; unde, adv. εὐδυσωπήτως, facilè erubeſcendo, flexibiliter, &c. à δυσωπέω; V.

Εὔδωρος, bona largiens, munificus, &c. à δῶρον.

ΕΥΔΩ, dormio, f. εὐδήσω, p. κα, hinc καθεύδω, idem.

Εὐδώρη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Εὐέδμητος, ος, ὁ, ἡ, decenter velatus: ex εὖ & ἕννυς, quod vide.

Εὐερδής, tutus, firmus, propriè, cui facilè inſidetur; ut εὐερδὲς ἵππος, cui facilè, ἐσκάθηται ὁ ἵππότης, inſidet eques; unde Scythæ, εὐερδεῖς dicuntur; quod in equis firmiter ſedeant, &c. ab εὖ & ἕδρα: V.

Εὔετ, torret, 3. ſing. præſ. ind. verbi ἕνω, vel ὕω, uro, f. σω.

Εὐειδής, ές, ὁ, ἡ, ſpecioſus: ex εὖ & εἶδος, ους, τὸ, forma. Them. εἴδω, video.

Εὐειδία, pulchritudo; (ei opponitur δυσειδία) à præced.

Εὐείκαστος, conjectu, ſeu ad conjecturam, facilis, &c. ab εὖ, & εἰκάζω, aſſimilo; item, conjicio, conjecto, &c. V.

Εὔεικτος, ος, ὁ ἡ ὄν, facilè cedens, obſequens, morigerus, &c. unde adv. εὐείκτως, cum prompto obſequio, prompte, facilè, &c. ab εὖ & εἴκω, cedo, &c. Vide.

Εὔειλος, apricus, ad apricandum aptus; ut εὔειλον χώριον; (idem quod εὐήλιον) &c. Th. ἕλη, vel εἴλη; V.

Εὐείματος, benè, & eleganter veſtitus; item, εὐειμάτης, ος, ὁ ἡ ὄν, idem; unde εὐειματέω, benè & eleganter ſum indutus, &c. ab εὖ & εἷμα; V.

Εὔειρος, ος, ὁ ἡ ὄν, bonam habens lanam; à Th. εἶρος, τὸ; V.

Εὐείσβολος, ingreſſu facilis, aggreſſum faciem habens; ab εἰσβολὴ; V.

Εὐεκβατος, facilis egreſſu; ab εὖ & ἐκβαίνω; V.

Εὐεκκριτος, excretu facilis, qui facilè excernitur, facilis ejici, &c. ab ἐκκρίνω; V.

Εὐεκπλυτος, qui facilè eluitur; ab ἐκπλύτος; V.

Εὐεκτης, ος, ὁ, & εὐεκτὸς, ος, ὁ; qui eſt bona corporis habitudine, benè habitus, &c. Item, εὐεκτικὸς, idem, qui bona eſt habitudine, &c. Item, bonæ habitudinis in corpore, vel bonæ valetudinis efficiens; unde adv. εὐεκτικῶς, corpore benè habito, firmo corporis habitu, &c. Ut & verbum, εὐεκτέω, ῶ, ſum corpore benè habito, ſeu bona corporis habitudine ſum, &c. omnia ab ἕξις, & ἑκτικὸς, &c. vide.

Εὐέκφορος, ος, ὁ ἡ ὄν, fertilis; item, εὐέκφορος dicitur mulier, ῥᾳδίως κυοφορέσα, καὶ τελεσφορέσα, fœcunda, & facilè uterum proferens, ſeu quæ uterum ad exactos menſes perfert, & naturalem prolem parit, &c. V. ἔκφορος.

Εὐέλαιος, olei ferax; ab εὖ & ἐλαία; vide.

Εὐέλεγκτος, qui facilè reprehendi poteſt; item, qui facilè refelli poteſt; ab ἔλεγκτος; V.

Εὔελκος, facilè ſanatu ulcus habens; ab ἕλκος; V.

Εὐειδότος, benè ſcientis, genit. ſing. perf. part. ab

Εὐειδὼς, ότος, per Craſin, pro εὐειδώς: ab εὖ & εἰδέω, ſcio, f. ήσω.

Εὐέλπις, ιδος, ὁ, ἡ, & εὐέλπιος, benè ſperans: &

Εὐέλπιστος, adverbium, cum bona ſpe; item,

Εὐέλπιστος, ας, ἡ, bona ſpes: ab εὖ, & ἐλπὶς, ſpes.

Εὐέμβατος, ingreſſu facilis; ab εὖ & ἐμβαίνω; V.

Εὐέμβολος, invaſu facilis; ut εὐέμβολος χώρα; i. e. εὐεφόδευτος terra in quam hoſtes facilè irrumpere poſſunt; (ei opponitur, δυσέμβολος, καὶ δυσεφόδευτος) ab εὖ, & ἐμβάλλω, unde ἐμβολὴ, &c. V.

Εὐεμὴς, & εὐημὴς, facilè vomens, propenſus ad vomendum; (ei opponitur δυσεμὴς) unde εὐεμέω, facilè vomeo, & εὐεμία, facilè vomitum præbens ſeu ciens, &c. ab εὖ & ἐμέω, unde ἐμετὸς, &c. V.

Εὐεμπτωσία, facile lapſus, proclivitas; item, εὐέμπτωτος, qui facile incidit, ſeu labitur, &c. Unde adverb. εὐεμπτώτως, procliviter, facilè incidendo, & labendo, labili gradu, &c. ab εὖ & ἐμπίπτω, vide. Unde ἐμπτωσις, ἡ, ipſa actio incidendi, prolapſio, caſus, lapſus, &c.

Εὐένδοτος, qui facile cedit, &c. ἐνδίδωμι, dedo, præbeo; item, cedo, &c. V.

Εὐεξάλειπτος, delebilis, qui facilè deletur, (ei opponitur δυσεξάλειπτος, difficulter delebilis, &c.) ab ἐξαλείφω; id vide.

Εὐέξαπτος, accenſu facilis; ab ἐξάπτω, accendo, ſuccendo; unde ἔξαψις, εως, ἡ, accenſio, inflammatio, ab ἐξ & ἅπτω, accendo.

Εὐεξέλεγκτος, qui facilè argumentis probari poteſt, certus, exploratus, bene diſcuſſus; item qui facilè refelli poteſt, ab ἐξέλεγκω; vide.

Εὐεξία, ας, ἡ, bona corporis habitudo: ab εὖ & ἔχω, habeo.

Εὐέξοδος, ὁ ἡ ὄν, facilem exitum habens, facilis ad egreſſum; unde facile eſt exire. &c. ab ἔξοδος; vide.

Εὔεργος, induſtrius, ingenioſus, qui eſt corpore bene habito, ſeu qui bona corporis eſt valitudine; ab εὐεξία, vide.

Εὐεπανόρθωτος, correctu, & emendatu facilis; ab εὖ & ἐπανορθόομαι, ῶμαι; idem quod ἐπανορθόω, emendo, corrigo; ab ὀρθὸς & ἀνορθόω; id vide.

Εὐεπίβολος, idem quod ἐπίβολος, & id idem cum ὀπίβολος; id vide: ὁ καλῶς ὀπιβάλλων, &c.

Εὐεπιρέαστος, cui facile nocori poteſt, damnis ſeu injuriis obnoxius; ut εὐεπιρέαστος ὑπὸ πάσι ἕξαιρεν αἰπὺν, cauſarum externarum injuriis obnoxius; Gal. Sic Chryſoſtomus σῶμα εὐεπιρέαστον appellavit corpus humanum: utpote tot injuriis, morbiſque obnoxium, &c. ab ἐπηρεάζω; quod vide, cum derivatis ejus.

Εὐεπὶς, ές, ὁ, ἡ, facundus: &

Εὐέπια, & εὐέπεια, ας, ἡ; facundia: ab εὖ & ἔπος, verbum, quod ab ἔπω, dico.

Εὐέπλω, facundiam: ejusd. acc. sing. Ion.

Εὐεπίβολος, qui facile conscendi potest; vide ὀπιθεπτός.

Εὐεπιβούλευτος, cui facilè strui possunt insidiæ, facilis ad insidias patiendum, &c. ab ὀπιθεβολὴ, unde ὀπιθεβολεύω, &c. V.

Εὐεπίγνωστος, facilis cognitu; ab ὀπίγνωστος, vide.

Εὐεπίθετος, aggressu, vel invasu facilis vide ὀπιθέτος.

Εὐεπίλησμος, obliviosus, facilè obliviscens, &c. ab ὀπιλανθάνομαι; qu. vi. cum der. ab eo.

Εὐεπιμίκτος, facilis ad conversandum, ad congressum, ad consortium sociabilis; vide ὀπιμίκτος, unde etiam adv. ὀπιμίκτως, facilè admittendo congressum & consortium, &c.

Εὐεπιφορος, idem quod ὀπίφορος, pronus, seu proclivis ad aliquid, &c. vide. Unde εὐεπιφόρως ἔχειν πρὸς τὶ; pronum esse ad aliquid, facile ad aliquid ferri, &c.

Εὐεπιχείρητος, quem facilè adoriri licet; facilis aggressu, seu invasu; unde εὐεπιχείρητα πρόβλήματα, problemata quæ facile adstruuntur, &c. ab ὀπιχείρια; V. cum der. ab eo.

Εὐβγάτης, ὁ, Dor. pro ὐβγάτης, ου, quod vide.

Εὐβγὲς, fabrefactum, n. g. ab ὐβγὴς, q. v.

Εὐβγεσία, ας, ἡ, beneficentia: ab εὖ & ἔργον, opus.

Εὐβγεσιάων, ejusd. gen. pl. Æol. pro ὐεργεσιῶν.

Εὐεργετέω, f. ήσω, benefacio. Th. ἔργον.

Εὐεργετηθεὶς, ejusd. a. 1. part. pass. & ὐεργετηθῆναι, 3. sing. præs. sub. pass.

Εὐεργέτημα, ατος, τὸ, beneficium: à perf. pass. verb. ὐεργετέω.

Εὐεργέτης, ου, ὁ, beneficus, gen. pl. ὐεργετῶν, acc. pl. ὐεργέτας, ab εὖ, & ἔργον, opus.

Εὐεργετητέον, beneficiendum est; item εὐεργετικὸς, ὴ, ὸν, beneficus; (dicitur autem pro εὐεργετητικὸς, ut φιλικὸς pro φιλητικὸς, &c.) ad benefaciendum proclivis: unde neut. τὸ εὐεργετικὸν, beneficientia, ad benefaciendum proclivitas, &c. Item εὐεργέτις, ιδος, benefica; Plato de legib. &c. à præcedente.

Εὐεργὴς, ές, ὁ, ἡ, benè fabricatus: &

Εὐεργὸς, ὴ, ὸν, ἡ, Poët. pro εὖ εἰργασμένος, benè factus: ab iisd.

Εὐεργία, felix rerum successus, ὀπτυχία, (cui opponitur δυστυχία; i. e. κακὴ ὀπτυχία) ab εὐεργὴς, vide.

Εὐερέθιστος, facile irritabilis, iracundus; ab ἐρεθίζω; id vide.

Εὐερέσπετο, credo scribend. εὐηρέσπετο, quod vide.

Εὐέρεται, & εὔερται, bene lanatus, bona seu pulchra vestitus lana, &c. Idem quod εὐερία, bonam habens lanam; ab εὖ & εἶρος, τὸ, lana.

Εὐερκὴς, ές, ὁ, ἡ, benè septus, benè munitus: ab εὖ, benè & ἕρκος, εος, τὸ, septum. Th. εἴργω, includo.

Εὐερκῶς, munitè, bono septo; adv. ab iisd.

Εὐερμὴς, ές, ὁ, ἡ, fortunatus; ab εὖ & ἑρμῆς, qui est Mercurius, mercimoniorum præses, &c. Unde etiam εὐερμία, ας, ἡ, fortunæ successus, prosperitas, εὐτυχία, felicitas, bona fortuna, prosper successus, &c. ei opponitur δυσερμία, i. e. ἀτυχία.

Εὐερὴς, ές, ὁ, ἡ, ἤ, exponitur εὐθηλὴς, virens, lætus germinibus; item, pulchros habens stipites seu truncos, densus arboribus, dumosus, &c. Item εὐερυάδης, ές, ὁ, ἡ, ἤ, fruticosus, ramosus, &c. ab εὖ & ἔρυ, τὸ; unde εὐρυάδης, &c. V.

Εὔερ, vide suprà, in εὐέρεται.

Εὐέστιος, bonam domum habens, vel bonum focum, &c. ab εὖ & ἑστία; V.

Εὐεστὼ, ές, ἡ, felicitas, animi tranquillitas, bonus, & tranquillus status; ab εὖ & ἵστημι, unde ἑστὼς, &c. V.

Εὐετηρία, ας, ἡ, annorum proventuum felicitas copiosa anniversariorum reditum exuberantia, fertilitas, &c. ab εὖ & ἔτος, εος, τὸ, annus, &c.

Εὐεύρετος, (vel εὑρέτος) promptus, expeditus, &c. ab εὖ & ἑυρετὸς, inventus, vel qui inveniri potest, ut ἑυρετὴς, inventor, &c. id V.

Εὐεφόδως, ad quem facilè patet aditus, accessu facilis, ut εὐέφοδος πόλις, urbs ad aggrediendum facilis, &c. ab ἔφοδος; id vide.

Εὐέψητος, bene coctus, vel coctu, seu concoctu facilis: ab ἑψητὸς; V.

Εὔζηλος, qui bono zelo ducitur, æmulator in bonam partem; item, bonus & felix æmulator seu imitator, &c. unde adv. εὐζήλως, bono zelo: item, feliciter, & εὐζηλία, bona æmulatio, æmulatio in bonam partem; Th. ζῆλος; V.

Εὔζυγος, bene copulatus, vel junctus; ut εὔζυγος ναὸς, vel ἐὔζυγος νηὸς; navis bona transtra habens; item, intelligendo ex parte totum, navis bene jugata seu compacta, à ζυγὸς; V.

Εὐζωὰ, ας, ἡ, Dor. pro εὐζωὴ, ἡ, bona & beata vita: ex εὖ & ζωὴ, vita. Th. ζάω, vivo.

Εὐζωΐα, ας, ἡ, beatus vitæ status, &c. idem cum præcedente, εὐζωὰ, & ab eod.

Εὔζωμος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, in jure, seu condiendis opsoniis gratiam habens, &c. Item, εὔζωμον, vocatur etiam eruca herba; quæ in condiendis opsoniis maximam habet suavitatem; Dioscor. lib. 2. 7. & Plin. lib. 20. c. 13. ab εὖ & ζωμὸς, jus, esculentum, &c. V.

Εὐζώνοιο, gen. Ion. ab

Εὔζωνος, ου, ὁ, ἡ, benè cinctus, formosa expeditus: ex εὖ & ζωννύω, cingo: f. ζώσω: hinc ζώνη, zona.

Εὐζωὸς, cujus beata est vita; item vivax: vide ζωός.

Εὔζωος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, bene merus, benè meracus, item, idem quod Th. ζωὸς, ὸς, ὁ, merus, meracus, &c. V.

Εὐηγγέλιον, nuntiatus sum, a. 2. ind. pass. verbi εὐαγγέλλω ex εὖ, benè, & ἀγγέλλω, nuntio, f. λῶ, a. 1. ἤγγειλα.

Εὐηγγελίζετο, 3. sing. imperf. pass. verbi εὐαγγελίζω, lætà annuntio, quod V.

Εὐηγγελισάμην, ω, ατο, a. 1. m. ejusdem verbi.

Εὐηγενὴς, ές, ὁ, ἡ, per Pleonasm. νης, ου, pro εὐγενὴς, generosus: ex εὖ & γίνομαι, nascor.

Εὐηγεσία, ας, ἡ, bonus ductus, bonum imperium, bonus principatus, bona administratio, &c. ab εὖ & ἡγεσία, præitio principatus, &c. ab ἡγέομαι; V.

Εὐηγόρης, bene peritus fori, Jurisconsultus, facundus, &c. ad verbum; q. d. benedicus; unde εὐηγόρος, q. d. benedicè, & εὐηγορία, benedicentia, fermonis elegantia, facultas ornatè loquendi, &c. Item, εὐηγορέω, laudo, benedico, &c. ab εὖ & ἀγορὰ, forum, concio, &c. V.

Εὐήθεια, ας, ἡ, innocentia, Rusticitas: &

Εὐήθης, ές, ὁ, ἡ, bonis moribus præditus, simplex; item, stultus: ex εὖ & ἦθος, εος, τὸ, indoles.

Εὐηθία, ας, ἡ, bonus mos; i. e. morum probitas: item, incauta probitas; i. e. simplicitas, imperitia, &c. idem quod, & pro εὐηθεία, id vide. Item, εὐηθίζομαι, &c. εὐηθίζω, simpliciter ago: item, insulsè ago vel loquor, ineptus sum, insanio, &c. Unde εὐηθικὸς, simplex, ineptus, stolidus, & εὐηθικῶς, simpliciter, fatuè, &c. ab iisdem, ut etiam sequens.

Εὐήθως, simpliciter, adv. ab iisd.

Εὐήκης, ές, ὁ, ἡ, valdè acutus: ex εὖ & ἀκὴ, mucro.

Εὐήκοος, facilè audiens, auditu valens; ut apud Hipp. Aphorism. lib. 3. aquilones faciunt σώματα εὐηκοώτερα, &c. Item, qui facilè auditur, exaudibilis: sic εὐήκοος νὺξ dicitur, quia ἄτρειτος vocesque facilè percipiuntur noctu, &c. Sed accipitur etiam pro morigero, obsequente, pro attento, & orationem accipiente; item, Metaphoricè, εὐηκοώτερος πρὸς μεταβολὴν, facillime mutationem accipiens; Theophr. de causis Plant. lib. 1. c. 19. &c. Indè εὐηκοεῖν, facilè audire, morigerum esse, & εὐηκοΐα, facilitas audiendi; (quibus contraria sunt δυσηκοεῖν, difficulter audire, immorigerum esse, & nomen, δυσηκοΐα, difficultas auditus, aurium tarditas; item, inobsequentia, &c.) ab ἀκοὴ, auditus, auditio, facultas audiendi, &c. ab ἀκούω, audio; undè, aor. 2. ἤκουον, &c.

Εὐήλατον, imperf. act. verbi ἐλαύνω, fum corpore benè habito: ab εὐέκτης ex εὖ & ἔχω, habeo.

Εὐηλάκατος, pulchram colum habens; vel, colus tractandæ perita: item pulchras habens sagittas, seu sagittariæ artis perita, &c. ab εὖ & ἠλακάτη, colus, &c. V.

Εὐήλατος, ου, ὁ, ἡ, spatiosus, equitabilis, patens, facilis equitatu, &c. ut εὐήλατον χωρίον, equitabilis locus; item τὸ τ' πεδίων εὐήλατον, equitabilis camporum planities, &c. ab εὖ & ἐλατὸς, ductilis, &c. à Th. ἐλαύνω vide.

Εὐήλιος, ου, apricus: ex εὖ, benè, & ἥλιος, ου, ὁ, Sol.

Εὐήμερος, ου, ὁ, prosper, felix, mansuetus; ut εὐήμερον, (vel Doricè, apud Soph. εὐάμερον) φάος, prosperum lumen; lux felicem diem advehens, dies felix, &c. Undè, εὐημερία, ἡ, q. d. diei felicitas, serenitas diei, serenus dies: item, cœli temperies, ubi commodè, & salubriter vivitur: item, successus, secunda fama seu gloria, &c. Item, εὐημερέω; q. d. diem, seu dies feliciter transigo; i. e. vitam felicem dego: commodè, & ex animi sententia vivo; item, bona sum habitudine, vigeo, gratia & authoritate valeo, &c. Undè εὐημέρημα, res quæ prosperè successit, felix inceptum, successus, qualis, est eorum qui victoria potiuntur, &c. Polyb. ab εὖ & ἡμέρα; vide.

Εὐμαιρία, peritia jaculandi; ab ἐυ & ἥμων, ab ἧμαι, &c. Vi.

Εὐπνεμος, prosperos ventos habens; & Metaphoricè, serenus, pulcher, &c. Apud Eurip. εὐλιμενος λιμὼν, à ventorum injuria tutus portus, &c. Ab ἐυ & ἄνεμος, Vi.

Εὐνοίνη, ης, ἡ, Eueni filia; nomen proprium.

Εὐιππος, ὁ, ἡ, qui habenas facilè admittit, qui habenis regi facile potest; fræno, seu habenis ductilis, tractabilis equus; unde, Metaph. obediens, modestus; ἁβρὸς & εὐπειθὴς, &c. ab ἐυ & ἱππία, Vi.

Εὔϊππος, nomen fluvii.

Εὐϊπτος, effectu, seu confectu facilis, &c. Ab ἐυ & ἀνυτὸς, Vi.

Εὐϊφαρ, q. d. bene virilis; seu bene viriles & strenuos faciens; habens & generans bonos viros; potens, &c. Epithetum vini, ferrique seu æris, quòd vino & armis (quæ antiquitùs ex ære fiebant) muniti, viriliores & animosiores homines sint; ab ἐὺ & ἀνὴρ, vide.

Εὐκηλία, ἐος, ὁ ἡ ἥ, mansuetus, obediens; mongetus, &c. Unde, εὐκηλία, prosperitas, bona habitudo, &c. Ab ἐὺ & κέλω, seu κέλομαι, sum, vel fio, &c.

Εὐκρεμὴς, ὁ ἡ ἐς, Poët. valde amabilis: ab ἐὺ, bene, & ἔκρεμαι, amo.

Εὐκρηία, facilitas, propriè in remigando; item, εὐκρέτμος, bonos habens remos; bonis remis instructus; & εὐκρὴς, remegationi seu ad remigandum aptus & accommodus, &c. Ut ἐυκρὲς ἔρετμον; Luc. & Hom. ἐυκρὴν σκάφην; Plut. naves expeditæ, & quasi versatiles, &c. Ab ἐυ & ἐρέσσω, unde ἐρεσία, ἐρετμὸς, &c. Vi.

Εὐκρῖναι, a. 1. ind. act. verbi ἐυκρίνεω, libens acquiesco, placeo: ex ἐυ & ἀρεστὸς, gratus. Th. ἀρίσκω, f. ἀρέσω, placeo.

Εὐκρις ἀροσοβύτης, apud Pausan. in Att. l. 1. exponitur, affabre elaborata arnus, &c. Ab ἐυ & ἄρω, apto, adapto, &c. Vi.

Εὐκρητος, aratu facilis; vel bene aratus; pro quo etiam dicitur ἐυάρητος, idem; ab ἐυ & ἄρω, Vi.

Εὐκτέριον, ε, τὸ, animum oblectans; ab εὖ & κῆρ, τὸ, cor.

Εὐκτειος, bene textus; ut, ἐυκτέα κτων, bene elegantèrque texta vestis, &c. Ab εὖ & κτεῖν, τὸ, flamen, &c. Vi.

Εὐκτὴς, ἐυκτὴς, & ἐυκτητος, bene sonans, sonorus, canorus; bonam vocem edens, seu habens, &c. Ab εὖ & κτὴς, sonus, Vi.

Εὐκτάω, ῶ, bene vireo, seu pullulo; prosperè & commodè germino & cresco; item, ἐυκτάεια, vigor, &c. à seq.

Εὐκτὰλις, ἐος, ὁ, ἡ, Poët. pro εὖ θάλλων, bene florens, floridus. Th. θάλλω, vireo.

Εὐθανασία, ας, ἡ, bona & facilis mors: ex εὖ, bene, & θάνατος, mors. Th. θνήσκω, morior.

Εὐθανὴς, bene & honestè moriens; vel bonam honestámque mortem afferens; ut ἐυθανὴς θάνατος, bona beatáque mors; unde, adv. ἐυθανάτως; bona & felici morte; vel, facili morte; & verbum, ἐυθανατέω, ῶ, felici vel honesta morte morior, &c. Omnia ab iisd.

Εὐθαρσὴς, fiducia præditus; qui fidenti est animo; vel præsenti animo, &c. Unde, ἐυθαρσία, ἡ, fiducia, animi præsentia, &c. Item, adv. εὐθαρσῶς, cum fiducia, audacter, &c. Ab εὖ & θάρσος, ἐος, τὸ, fiducia.

Εὐθείη, dat. sing. Ion. f. g. ab ἐυθεία, ας, recta: ab ἐυθὺς, rectus.

Εὐθενέω, vide ἐυθλωέω.

Εὐθενία, vide ἐυθλωία, id vide.

Εὐθέρμαιλος, bene calefactus, vel bene calescens; à θερμαντὸς, ὁ, calefactus; verbale à θερμαίνω, Vi.

Εὐθεσία, bene constituta corporis habitudo; firma corporis constitutio, &c. Ab εὖ & θέσις, Vi.

Εὐθετέω, ῶ, aptus sum: & idem quod

Εὐθετίζω, f. ίσω, concinnè disposo: ex εὖ & τίθημι, pono.

Εὐθετίσας, ήντος, ejusd. a. 1. part. act.

Εὔθετος, ε, ὁ, ἡ, appositus, aptus: ex εὖ, bene, & θετὸς, positus. Th. τίθημι, pono.

Εὐθεώρητος, spectatu facilis; à θεωρητὸς, spectabilis; à θεωρέω, id Vi.

Εὐθὺας, adv. statim. Th. ἐυθὺς, rectus.

Εὐθηνὴς, & εὐθηλὴς, bene acutus; ut εὐθήκτων ξίφος, &c. Ab εὖ & θήγω, acuo; unde, θηκτὸς, acutus, &c.

Εὐθηλὴς, mammosus, vel bene distentas mammas habens; ab εὖ & θηλὴ, papilla, &c. Vi.

Εὐθημοσύνη, ης, ἡ, concinna rerum dispositio: ab

Εὐθήμων, ων, ὁ, ἡ, concinnus, quod à τίθημι, pono.

Εὐθηνέω, & εὐθηνίομαι, aptè, & concinnè digero & dispono; ab ἐυθήμων, qui est corpore bene constitutus, & habito; item, aptè, seu pulchrè compositus, &c. Vi.

Εὐθλόω, ῶ, prospero successu utor: ab εὖ & θλὼ, idem quod θὶν, θινὸς, cumulus, acervus.

Εὐθλωία, ας, ἡ, prosper successus: ab iisd.

Εὐθλωῦντα, affluentem, acc. sing. part. præs. ab ἐυθλωίω, quod vide.

Εὐθηρεύτης, ου, ὁ ἡ ἥ, facilis venatu; qui facilè capi potest venando, &c. Ab ἐυθηρος, felix in venando; ut ἐυθηρος ἀγρὴ, præda ex felici venatu proveniens, &c. Ab εὖ & θήρα, vide.

Εὐθησαυρος, felix propter thesauros; habens egregios thesauros, &c. In Epigramm. dici videtur ἐυθήσαυρον ἔλαιον; quod bene recondi & custodiri solet, &c. Ab εὖ & θησαυρὸς, vide.

Εὐθικτος, ε, ὁ, ἡ, tactu facilis; item facetus, dicax, à θίγω, tango.

Εὐθίκτως, aptè, congruè; ab ἐυθικτος, vide.

Εὐθυμος, ε, ὁ ἡ ἥ, splendidâ cœnâ; seu splendido epulo instructus; lautus; ut ἐυθειπνος; ab εὖ & θοίνη, id Vi.

Εὐθορύβητος, qui facile perturbatur, & tumultuans de gradu dejicitur; à θορυβέω, Vi.

Εὔθρεκτος, fracta vel contusu facilis, &c. Apud Plut. εὔθρεκτος ἧλος; exponitur, aptus ad vulnera imprimenda clavus, &c. à θρεκτὸς, Vi. in θραύω.

Εὔθριξ, ιχος, ὁ ἡ ἥ, bonos pilos habens; bene capillatus, bene comatus, &c. (ἐυτριχος; idem) ab εὖ & θρὶξ, Vi.

Εὔθρονος, ε, ὁ, ἡ, pulchrum thronum habens: ex εὖ & θρόνος, thronus. Th. θρόω, sedeo: f. θρόνω.

Εὔθρεπτος, q. d. pulchrisonus; pulchrè sonans; sonorus, canorus; in Epigr. à θρέπτος, clamor, vox, sonus, &c. vide.

Εὔθρυπτος, fragilis, qui facilè frangi potest; item, fractus deliciis, seu solutus; mollis, &c. Item, ἐυθρυπτὴς, fragilis; item, friabilis, &c. à Th. θρύπτω, Vi.

Εὐθὺ, adv. rectè; vel pro ἐυθὺς, statim, ab ἐυθὺς, quod vide.

Εὐθύβολος, appositus; (q. d.) rectè jactus) Metaphora sumpta ab arte jaculandi. recta ad scopum, ad quem ictus dirigitur tendens, &c. Unde,

Εὐθυβόλως; recto & destinato jactu, rectè, &c. Item, ἐυθυβολία, rectus jactus, recta conjectura; & ἐυθυβολέω, directè conjicio, &c. Ab ἐυθὺς & βάλλω, unde βολὴ, & βέλος, &c. Vi.

Εὐθυγλώσσος, qui rectum mentum habet, vel ipsam barbam rectam; ab ἐυθὺς & γλῶσσα, Vi.

Εὐθύγλωσσος, ε, Poët. qui veridicam linguam habet, veridicus, sincerus, probus: ab ἐυθὺς, & γλῶσσα, lingua.

Εὐθύγραμμος, rectis lineis distinctus; directis constans lineis; quasi, rectilineus, &c. Ut, ἐυθύγραμμον σχῆμα; Aristot. Plut. ipsa.

Εὐδυδικία, recta intensionis depulsio; justa recusatio; item judicium rectum & incorruptum; unde, ἐυδυδικέω, ῶ, quasi pede collato, & recto certamine confligo; recta caput causæ peto; vulgò, ad principem causam aggredi dicimus, &c. Item, ἐυδύδικος, de judice dicitur, qui in neutram partem muneribus illectus, inclinat, &c. Ab ἐυθὺς & δικὴ, Vi.

Εὐθυδρομέω, ῶ, rectum cursum teneo: f. hom. p. ἐυθυδρόμηκα. ab ἐυθύδρομος, qui recto cursu pergit, quod ex εὖ & δρόμος, cursus. Th. τρέχω, curro. a. 2. ἔδραμον. prær. m. δέδρομα.

Εὐθύδρομος, qui recto cursu pergit; ab iisd.

Εὐθύεντερος, cui recta sunt intestina; τὰ ἐυθύεντερα, quæ intestina directa habent; quibus intestina sunt recta, &c. Ab ἐυθὺς & ἔντερον, τὸ, vide.

Εὐθυεπὴς, qui rectè; & non obliquè loquitur; unde etiam, ἐυθυεπία, rectum minimèque obliquum dicendi genus; ab ἐυθὺς & ἔπος, τὸ, vide.

Εὐθυ-

Εὐθυβάκτου, subitam mortem inferens; seu statim mortem ferens; statim interficiens, &c. Plut. in Art. ab εὐθὺ vel εὐθὺς, statim; & θάνατος, &c. Vi.

Εὐθύβεξ, qui crinibus est rectis; pro quo & ἰθύβεξ, apud Herodot. in Polymn. ab εὐθὺς & θρὶξ, Vi.

Εὐθύκαυλος, qui recto seu rigido caule est; ab εὐθὺς & καυλὸς, vide.

Εὐθυλογέω, ῶ, directè loquor; rectè & & propriè loquor, &c. Ab εὐθὺς & λόγος, &c. Vi.

Εὐθυμακρὸς, recta in longitudinem tendens, &c. Ab εὐθὺς & μακρὸς, vide.

Εὐθυμάχας, α, ὁ, Poët. & Dor. pro εὐθυμάχης, ου, ὁ, qui rectà ad prælium tendit: vir fortis: ab εὐθὺς & μάχομαι, pugno.

Εὐθυμαχία, tumultuarium bellum & repentinum; ab iisdem.

Εὐθυμέω, ῶ, bono animo sum, f. ήσω, p εὐθύμηκα, a. 1. ἐυθύμησα· ex εὖ & θυμὸς, animus.

Εὐθυμία, ας, ἡ, lætitia, alacritas: εὐθυμοσύνη, idem: &

Εὔθυμος, ου, ὁ, ἡ, qui est bono & hilari animo: &

Εὐθύμως, adv. alacriter: εὐθυμότερον, alacrius: compar. ab iisd.

Εὐθυνάτε, 2. pl. a. 1. imperat. verbi εὐθυνάω, quod vide.

Εὐθυνη, ης, ἡ, disquisitio, accusatio, pœna, crimen: ab εὐθυνάω, quod vide.

Εὐθυνόμος ὁδὸς, directa via: ab εὐθυνάω.

Εὔθυνσις, εως, ἡ, directio, correctio; (cui opponitur ab Aristotele, κάμψις, curvatio, &c.) Item, εὐθυντὸς, directus; (contrar. καμπὸς, curvatus, &c.) ab eod. Th.

Εὐθυντὴρ, ῆρος, ὁ, & εὐθυντὴς, & εὐθυωτὴρ, director, corrector: ab

Εὐθυνάω, complano, dirigo: item, rectus sum: εὐθυνάων λαῖφι δίκας, rectè administrare jura populis: f. εὐθυνῶ. p. εὐθυγκα. a. 1. ἐυθυνα. a. 1. imperat. εὐθυνον, άτω. a. 1. ind. pass. ἠυθυνθην, Att. pro εὐθυνθην. Th. εὐθὺς, rectus.

Εὐθυόνειρος, ου, ὁ, ἡ, qui, quod eventurum est, apertè videt in somnis; item, apud Aristot. in probioribus utitur somniis, &c. Unde, εὐθυονειρία, ας, ἡ, insomnium apertè ostendens quod futurum est, &c. Ab εὐθὺς & ὄνειρος, Vi.

Εὐθυόνυξ, & εὐθυόνυχος, rectos ungues habens; ab εὐθὺς & ὄνυξ, vide.

Εὐθύπλοια, recta navigatio; rectus navis cursus; ab εὐθὺς & πλοῖον, vel πλόος, &c. Vi.

Εὐθυπλεκία, ας, ἡ, recta textura, seu connexio; ab εὐθὺς & πλοκὴ, &c. Vide.

Εὐθύπνοις Ζεφύροιο πνοιαὶς, recta spiramis, seu secundi Zephyri flatus: ab εὐθὺς & πνέω, spiro.

Εὐθυπομπὸς αἰὼν, recta deducens ævum: ab εὐθὺς, & πέμπω, mitto.

Εὐθυποτεῖν, Poët. pro εὐθυοῦσθαι, dirigere: hinc ἐυθυπορεῖν ὁδὸν, rectà viam ire, ἐυθὺ πορεύεσθαι, rectà ire: ab εὐθὺς & πόρος, transitus. Th. πείρω, transeo.

Εὐθύπορος, cujus meatus in rectum porriguntur; recto tramite progrediens; item, Metaphoricè apud Plat. ἐυθύπορον ἦθος; recti mores, &c. Unde, εὐθυπορία, meatuum rectitudo; progressio in rectum, &c. Ab iisdem.

Εὐθυρρήμων, uterus recta oratione, & non aberrante à vero, &c. Unde, ἐυθυρρημονέω, recte loquor; & ἐυθυρρημοσύνη, oratio recta, &c. Ab εὐθὺς & ῥῆμα, τὸ, Vi.

Εὐθυρρίζος, cujus recta est radix; seu cujus rectæ sunt radices, aut in rectum tendentes, &c. Ab εὐθὺς & ῥίζα, Vi.

Εὐθύρριν, seu ἐυθύρρις, ινος, ὁ ἡ, ἡ, qui recto est nasu; habens nasum justæ proportionis, &c. Ab εὐθὺς & ῥὶν, vel ῥὶς, ῥινὸς, ἡ, Vi.

Εὐ ΘΥ Σ, εῖα, ὺ, έος, rectus, a, um: ὀδὸς ἐυθεῖα: ad rectam viam: hinc ἐυθύω, dirigo, corrigo; ἐυθυωλὸς & ἐυθυωτὴρ, director, corrector. ἐυθυωτὴρ, idem; ἐυθυὼν, inquisitio.

Εὐθὺς, etiam, adv. statim.

Εὐθυσκοπεῖν, rectè aspicere; ab εὐθὺς & σκοπέω, Vi.

Εὐθυτενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, directus, in rectum tendens; ab εὐθὺς & τείνω, vide.

Εὐθύτερος, rectior, comparat. ab εὐθὺς, quod vide.

Εὐθύτης, ητος, ἡ, rectitudo, & Metaph. æquitas: ab eod. Th.

Εὐθύτομος, in rectum secans; ab εὐθὺς & τομὸς, Vi.

Εὐθύτονος, ου, Poët. in recti udinem extensus: ab εὐθὺς & τείνω, tendo: p. m. τέτονα.

Εὐθύτρητος, in rectum perforatus; recta habens foramina, &c. Ab εὐθὺς & τρητὸς, Vi.

Εὐθυφερὴς, in rectum tendens; rectus; ab εὐθὺς & φέρω.

Εὐθύφλοιος, recticortex; species roboris; Theophraft. Hist. Plant. lib. 3.

Εὐθυφορεῖσθαι, in rectum seu recta ferri: unde, ἐυθυφορέμενον σῶμα, &c. Ab εὐθὺς & φορέω, Vi.

Εὐθυωρία, ἡ, idem quod ἐυθύτης, rectitudo; item, procerius, ut est arboris; item, directio; & rectus trames; rectus processus, rectæ lineæ porrectio, &c. Unde verbum ἐυθυωρεῖν, recta linea progredi; i. e. κατ' ἐυθεῖαν ἰέναι, &c. Item, adv. ἐυθύωρον, recto tramite; item, pro αὐτῇ τῇ ὥρᾳ; & ἐυθύωρος, ου, ὁ, rectus, &c. Omnia derivata sunt ab εὐθὺς, vide.

Εὐθώρηκος, ου, ὁ ἡ ἡ, bene thorocatus, seu loricatus; i. e. bene armatus; in Epigr. ab εὖ & θώρηξ, ακος, ὁ, vide.

Εὐΐατος, sanatu facilis; ab εὖ & ἰάομαι, vide.

Εὐϊδματόβα, propitius sum: ab

Εὐΐλατος, ου, ὁ, ἡ, propitius: ex εὖ, bene, & ἵλαος, propitius sum: f. ήσω.

Εὔϊν, bene fibratus, nervosus; ut ξύλον εὔϊνον, vocat Theophr. materiam cui nervi elegantes, &c. Ab εὖ, & ἶς, ἰνὸς, ἡ, fibra, nervus, &c. Vide.

Εὔϊος, Euius; Bacchi cognomen; ab acclamatione εὐοῖ, deductum; id vide.

Εὔϊππος, bonos, seu præstantes equos habens; item, equitandi peritus, vel equitatu præstans; (cui opponitur δύσιππος; equis difficilis, equitatui minùs idoneus, &c.) Ab εὖ & ἵππος, vide.

Εὐκαὴς, facilè flagrans; qui facile uritur seu crematur; qui facile accenditur, & ardet, &c. Ab εὖ & καίω, uro, &c. Vi.

Εὐκαμέω, opportunitatem nanciscor, vacat mihi: imperf. Att. ἠυκαίρεον, ευ. f. ήσω. a. 1. Att. ἠυκαίρησα. Th. καιρὸς, occasio.

Εὐκαμία, ας, ἡ, opportunitas: &

Εὔκαμος, ου, ὁ, ἡ, opportunus: &

Εὐκαίρως, opportunè, adv. ex εὖ & καιρὸς, temporis opportunitas.

Εὐκαμεῖν, non laboriosus; facilem laborem habens, &c. Plut. vide κάμνω.

Εὐκάρδιος, & Poët. ἐυκράδιος, ου, ὁ, ἡ, magnanimus; stomacho conveniens. Th. καρδία, cor.

Εὔκαρπος, bene fructificans; uberibus fructibus fœcundus, &c. Item, activè, bene fructificare faciens; fructuum ubertatem adjuvans; ut δύκαρπος αἶπος, &c. Item, Metaphoricè, fœcundus, &c. Unde, εὐκαρπία, ἡ, fructuum uber proventus; fructuum ubertas, &c. Item, εὐκαρπόω, ῶ, fructibus uberibus fœcundus fio; uberes fructus fero; q. d. bene seu feliciter fructifico, &c. Ab εὖ & καρπὸς, Vi.

Εὐκαταγώνιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, expugnatu facilis; facili certamine exuperabilis; facilis vinci; parùm validus, &c. (ei opponitur δυσκαταγώνιστος, expugnatu difficilis, &c.) à καταγωνίζομαι, Vi.

Εὐκατάπτωλος, proclivis ad lapsum, caducus; debilis, &c. Ab εὖ & κατάπτωλος, id Vi.

Εὐκατάστατος, bene constitutus; bene compositus; sedatus vel stabilis, &c. Ab εὖ & καθίστημι, Vi.

Εὐκατάφορος, propensus, pronus, proclivis; unde εὐκαταφορία, proclivitates, &c. à καταφέρω, id Vi.

Εὐκαταφρόνητος, qui talis est, ut facile in contemptum veniat, seu venire possit; aspernabilis; despiciendus, &c. Unde, in compar. εὐκαταφρονητότερος, contemptior, &c. à verbo καταφρονέω, id Vi.

Εὐκατέργαστος, qui facilè confici; seu effici potest; effectu facilis; interdum, superatu facilis, &c. At γῆ, dicitur ἐυκατέργαστος, terra quæ facilè subigitur, & aratur, &c. à κατεργάζομαι, Vi.

Εὐκατηγόρητος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui vel quæ facile accusari potest; adversus quem facile reperiri accusationes possunt; facile reprehensibilis, &c. Vi. κατηγορέω.

Εὐκέλαδος, bene sonans; sonorus; ab

εὖ

εὖ & κέλαδος, ſtrepitus, clamor, ſonus, &c.

Εὐκεντος, bene aculeatus; bonum habens ſtimulum, & acumen, &c. Ut ἐυκεντεσι βέλεσι; in Epigr. telum acutum, &c. Ab εὖ & κέντρον, vide.

Εὐκίαλος, ος, ὁ, ἡ, Poët. pro ἐυκίασος, qui facile ſcindi ſecarique poteſt: ex εὖ & κιάζω, findo. Th. κίω, idem.

Εὐκίερος, idem cum ἐυκέρως; bene cornutus, vel pulchra habens cornua, &c. Ut, ἐυκίερως βόας; cornutos boves; Nonn. ex εὖ & κέρας, ατος, τὸ, cornu, Vi.

Εὐκίρασος, bene miſtus; bene dilutus, & temperatus; ut ἐυκίρασος οἶνος; apud Poll. ex εὖ & κεράννυμι, id vide.

Εὔκλεως, vide ſuprà, in εὐκέλεως.

Εὐκόλαπτος, bono ſeu egregio capite præditus, vel capiti conveniens, & conducens, &c. Ab εὖ & κεφαλὴ, vide.

Εὐκολάτειρα, ας, ἡ, placatrix; ex εὖ & κολάω, mulceo.

Εὐκολία, (idem quod ἐκολία) quies, à ſeq.

Εὐκίονος, ον, ὁ ἡ ἡ, pulchras habens columnas; ab εὖ & κίων, ονος, ὁ, ἡ, columna, &c. Vi.

Εὔκολος, ος, ὁ, ἡ, Æolico Pleonaſmo dicitur pro ἔκολος, quietus, mitis.

Εὐκλέα, inclytam, acc. ſing. per Sync. pro εὐκλείαν, dat. ἐυκλέϊ, Poët. pro ἐυκλεεῖ, ab

Εὐκλεὴς, ἐος, ὁ, ἡ, glorioſus. Th. κλείω, celebro.

Εὐκλεὴς, celeber; idem cum præced. ἐυκλεὴς, & ab iiſdem; unde, etiam adv. ἐυκλεῶς, glorioſe. Itémq; verbum, ἐυκλείζω, celebro, &c.

Εὐκλεία, ſplendor nominis, gloria; ex εὖ & κλέος, ſeu κλεὲος, τὸ, gloria. Th. κλείω, celebro.

Εὐκλείξαι, a. 1. inf. Dor. pro κλεῖσαι, vide κλείξαι.

Εὐκληὶς, bene clauſus; ut ἐυκληὶς θύρη, Iliad. ω. Janua bene clauſa, ſeu obſerata, &c. Ab εὖ & κλείω, claudo, &c. Vide.

Εὐκληρος, cui bona ſors obtigit; fortunatus; unde, nomen, ἐυκληρεία, bona ſors; proſpera fortuna; & verbum, ἐυκληρέω, bonam ſortem ſum nactus; proſpera fortuna utor; à quo, ἐυκλήρημα, τὸ, idem quod ἐυκληρεία, proſpera fortuna, &c. Ab εὖ & κλῆρος, ου, ὁ, ſors.

Εὔκλωστος, bene nendo ductus, vel, nendo bene contortus, &c. Ab εὖ & κλωστὸς, ὁ, ὁ, digitis inter nendum tortus, vel connexus, &c. Verbale à κλώθω, neo, &c.

Εὐκνημος, ὁς, ὁ, ἡ, bene ocreatus, vel armatus: ex εὖ, bene, & κνήμη, tibia: hinc κνημὶς, ἰδος, ἡ, ocrea.

Εὐκνημος, ος, ὁ ἡ ἡ, qui bonis ſeu pulchris tibiis eſt, &c. Ab iiſdem.

Εὐκοίλιος, bonam alvum faciens; item, ἐυκοίλια, τὰ, medici vocant, quæ modice alvum ſolvunt, plus tamen quam natura ſua ſponte faceret, &c. Ab εὖ & κοιλία, vide.

Εὐκοινώνητος, ὁ, ἡ, facile communicans; in communicatione facilis; affabilis, &c. Ut, ἐυκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα, in rebus pecuniarius ſe facilem præſtans, & tractabilem; Ariſtot. 4. Ethic. ab εὖ & κοινανέω, Vi.

Εὐκολία, ας, ἡ, facilitas: &

Εὔκολος, ος, ὁ, ὁν, facilis, qui non eſt ſtomacho faſtidioſo: ex εὖ & κόλον, cibus.

Εὐκόλως, adv. expedité: ab ἐυκολος, quod vide.

Εὐκόλυμβος, urinandi peritus; ab εὖ & κολυμβάω, urinator; à κολυμβάω, nato, urinor, &c.

Εὐκόμης, bene comatus, &c. Idem quod ἐυκομος, id vide.

Εὐκομιδὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, bene curatus, vel, tractatus; idem quod ἐυκόμιος, qui bene curatur, &c. Utrumq; ab εὖ & κομίζω, curo.

Εὐκομίσσατο, bene recondere; a. 1. inf. m. ex εὖ & κομίζω, curo. Th. κομέω, idem.

Εὔκομος, Poët. ὑκομος, ος, ὁ, ἡ, bene vel pulchrè comatus; ex εὖ, bene, & κόμη, coma.

Εὔκομπος, compoſitus; à κόμπος, id vide.

Εὐκοπία, ας, ἡ, facilitas: &

Εὔκοπος, ος, ὁ, ἡ, facilis; ex εὖ & κόπος, labor. Th. κόπτω, ſcindo, f. ψω. p. m. κέκοπα.

Εὐκόπως, facili labore, & negotio, &c. Eſt adv. à præced.

Εὐκόρυθος, pulchrè galeatus, &c. εὖ & κόρυς, υθος, ἡ, galea, caſſis, &c.

Εὐκοσμέω, modeſtè me gero, officio fungor: &

Εὐκοσμία, ας, ἡ, decentia, modeſtia, mores compoſiti: &

Εὔκοσμος, ος, ὁ, ἡ, bene ordinatus, concinnus: &

Εὐκόσμως, adv. concinnè, rectè: ex εὖ & κόσμος, ordo.

Εὐκραδίως, poëticè, pro ἐυκαρδίως, id vide

Εὐκρατέω, gen. ſing. ab

Εὐκρατὴς, ές, ὁ, ἡ, temperatus. Th. κεράννυμι, f. άσω, miſceo: vel ἐυκρὰς, per Syn. p. o ἐυκρατὴς.

Εὐκρὰς, pro ἐυκρατὴς, bene temperatus; ſyncerus; qui media conſtat temperatione; qui confundi commiſcerique poteſt, &c. Unde etiam, ἐυκράτως, adv. admodum temperanter, &c. Ab εὖ & κεράω, vel κεράννυμι, Vi. Unde etiam, ἐυκρασία, ας, ἡ, bona temperies, &c.

Εὐκράτη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Εὐκρεπὴς, bene ſen pulchrè ſtrepens, ſeu ſonans, canorus, ſonorus, &c. Ut ἐυκρεπὲς κιθάρα, &c. Ab εὖ & κρέπω, Vi.

Εὐκρὶνος, ſcaturigine bona præditus; ut ἐυκρὶνος πίτερα; in Epigr. ab εὖ & κρὶνω, Vi.

Εὐκρινὲες, nom. pl. ſunt venti Eteſci, q. d. puri, non confuſi, ubi nullæ ſunt nebulæ: ab

Εὐκρινὴς, ές, ὁ, ἡ, purus, liquidus, ordine collocatus. Th. κρίνω, diſcerno.

Εὐκρινῶς, diſtinctè, diſcretè, &c. Ab ἐυκρινὴς, Vi.

Εὔκριθος, bonum habens hordeum; ut ἐυκρὶθος χώρα, hordeo abundans regio, &c. Ab εὖ & κρὶθη, Vi.

Εὐκρόκαλος, ος, ὁ ἡ ἡ, pulchram in littore arenam habens; in cujus littore pulchri calculi ſunt; ut ἐυκρόκαλος θάλασσα; apud Nonn. ab εὖ & κρόκαλον, ου, calculus vel arena littoralis, &c. à Th. κρόκη, littus, &c. Vi.

Εὐκρυφὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, facile ſe occultans; qui bene latet, &c. Ab εὖ & κρύπτω.

Εὐκτὸς, optandus, optabilis; unde, ἐυκτέως, optabiliter, idem quod, & ab ἐυκτὸς, id vide.

Εὐκτέανος, dives; ut ἐυκτέανος κόμη, i. e. ἐυκτήμων; puella opulenta, locuples; in Epigr. ab εὖ & κτέανον, vide.

Εὐκτήμων, bene inſtructus poſſeſſionibus; dives &c. Ab εὖ & κτάομαι, unde κτῆμα, &c. Vi.

Εὐκτήριος, q. d. precatorius; ad preces pertinens; ut ἐυκτήριος οἶκος; & ἐυκτήριος νεὼς, &c. Unde, ἐυκτήριον, neut. gen. inter loca ſacra & veneranda numeratur in Pand. item, oratorium, ſacrarium, lararium, &c. Ab ἐυκτὸς vel ἐυκτὴς, &c. Vi.

Εὔκτις, eleganter conditus, &c. Ab εὖ & κτὶς, ἴδος, ὁ, conditus, creatus, &c. à κτίζω vel κτίζομαι.

Εὐκτὴς, ὸς, optativus; ab εὔχομαι, precor. f. ἐυξόμαι, p. εὔγμαι.

Εὐκτικῶς, optativè, adv. ab ἐυκτικὸς.

Εὐκτιμένη, vel Poët. ἐυκτιμένη, bene ædificata, perf. part. paſſ. f. g. pro ἐυκεκτισμένη, detracto augmento Ion. & abjecto σ, verbi ἐυκτίζομαι. Alii ſcribunt ἐϋκτιμένη, dici Æol. pro ἐκτισμένη, vel per Sync. pro κτίζιμένη, verbi κτίζω, fabricor: f. σω, p. κα.

Εὔκτιτος, bene ſtructus; ab εὖ & κτίζω, condo.

Εὐκτὸς, ὸν, optabilis, vovendus; ab εὔχομαι, precor.

Εὐκτῶς, optabiliter; à præced. εὔκτος, id vide.

Εὐλυκεῖν, feliciter & proſpero ſucceſſu ludere teſſeris: Polyb. lib. 9. (ſi contrarium, δυσκυβεῖν, infelicem eſſe in ludo teſſerario, &c.) Ab εὖ & κύβος, unde κυβεία, &c. vide.

Εὔκυκλος, ος, ὁ, ἡ, rotundus; ex εὖ, bene, & κύκλος, circulus.

Εὐλάβεια, ας, ἡ, metus, reverentia, circumſpectio; ab ἐυλαβὴς, ἐος, ὁ, ἡ, qui bene res capeſſit circumſpectus; ab εὖ, bene, & λαμβάνω, capio: f. λάψομαι. a. 2. ἔλαβον.

Εὐλαβέομαι, ἔσομαι, vereor, caveo, vio: ἐυλαβέϊτο, metuebat, 3. ſing. imperf. Att. f. ήσομαι. p. ἐυλάβημαι. a. 1. paſſ. ἐυλαβήθην, Att. ἠυλαβήθην, ης, ῆ, a. 1. part. ἐυλαβηθεὶς, έντος, veritus. Them. λαμβάνω.

Εὐλαβὴς, ές, ὁ, ἡ, circumſpectus, timidus, religioſus, verecundus: vide ἐυλάβεια.

Εὐλαβητέον, cavendum eſt, verbale ab ἐυλαβέομαι, vereor.

Εὐλαβίης, cautionis, gen. Ion. ab ἐυλαβία,

λαβία, ας, ἡ. Vide ἐυλάβεια.

Εὐλαβοῦ, præs. imperat. m. ab ἐυλαβέομαι, quod vide.

Εὐλαβῶς, adv. timidè, cautè, religiosè: ab ἐυλαβὴς, quod ab εὖ & λαμβάνω, capio.

Εὐλάζω, putresco, vermes produco; vermiculor, &c. à Th. seq. ἐυλαὶ, vide.

ΕΥ'ΛΑΙ, ῶν, αἱ, vermes, propriè qui in corpore nascuntur.

Εὐλαίγξ, ιγγος, ex bonis pulchrisque structus lapidibus, &c. Ab εὖ & λάϊγξ, ιγγος, ἡ, lapillus, calculus; à λαὰς, λάα, ὁ, vel contractè, λᾶς, λᾶος, ὁ, lapis, &c. Vi.

ΕΥ'ΛΑΚΑ, ας, ἡ, vomer, bidens; ligo: q. ab εὖ & λαχαίνω, fodio: vel potius ab αὐλαξ, ακος, ὁ, sulcus.

Εὐλαλὴς, bene loquens, facundus; disertus, vel etiam loquaculus; Epigr. l. 2. ab εὖ & λάλος, &c. Vi.

Εὐλαμπὴς, bene seu pulchrè splendens; ab εὖ & λάμπω, Vi.

Εὐλειανὴς, qui facile levigatur, aut complanatur; item, qui facile conteritur, &c. Scribitur & ἐυλεπὴς, sine, ι; ab εὖ & λειαίνω, vel λεαίνω, levigo; item, contero; à Th. λείος, vide.

Εὐλειμος, & εὐλείμων; bona prata habens; pratis ornatus, &c. Ab εὖ & λείμων, Vi.

Εὐλεκὴς, pulchrum & bene instructum lectum habens; ab εὖ & λέκτρον, vide.

Εὔλεξις, bonas habens dictiones; ut ἐυλεξις λόγος; i. e. ἐυάνυμος; oratio habens bona vocabula, &c. Ab εὖ & λέξις, Vi.

Εὐλεπὴς, desquamatu facilis; item qui facile delibratur, & cortice spoliatur, &c. à λεπίζω, id Vi.

Εὐλευκαίνω, valde, seu pulchrè dealbo, Vi. λευκαίνω.

Εὐληθάργικος, qui facile labitur in Lethargum; ab εὖ & λήθαργος, Vi.

Εὔληκτος, bene desinens, facile cessans; non diuturnus, &c. Ut ὁδὸς εὔληκτος, Lucian. Th. λήγω, Vi.

Εὐλημοσύνη, animosum esse; forti esse animo, seu, animoso pectore, &c. Ab εὖ & λῆμα, præsens animus, &c. Vi.

Εὔληπτος, qui facile capi potest; captu facilis; locus prædæ expositus; i. e. non munitus, &c. Ab εὖ & λαπτὸς, ἡ, ὁ, captus, vel perceptus; aut qui capi percipive potest, &c. Verbale à λαμβάνω, id Vi.

Εὐλήπτως, ità, ut facile capi queat, adv. à præced. ἐυλαπτος, id Vi.

ΕΥ'ΛΗΡΑ, τὰ, lora, habenæ.

Εὔληθος, pulchros habens lapides; Th. λίθος, Vi.

Εὐλιμένη, ης, ἡ, nomen mulier. q. bonus portus.

Εὐλίμενος, bene instructus portu; bonum portum habens; vel, opportunus portu, &c. à λιμὴν, ένος, ὁ, portus, &c. Vi. Item, εὐλίμενος, ἐνος, ὁ, idem; & ab eodem.

Εὐλιπὴς, ές, ὁ, ἡ, valde pinguis, præpinguis, &c. à Th. λίπος, Vi.

Εὐλογέω, benedico: cum acc. felicia precor, præsto; item celebro, laudo, gratias ago: f. ήσω. p. εὐλόγηκα. a. 1. Attic. ἠυλόγησα. perf. pass. εὐλόγημαι. part. perf. pass. εὐλογημένος, η, ον, benedictus: ex εὖ & λόγος, sermo. Th. λέγω, dico: f. ξω. p. m. λέλοχα.

Εὐλογήθησαν, 3. pl. f. 1. pass. &

Εὐλόγημαι, perf. pass. εὐλογημένος, perf. part. ab εὐλογέω.

Εὐλογητὸς, ἡ, ὸν, benedictus, a, um; à 3. pers. perf. pass. verbi εὐλογέω.

Εὐλογία, ας, ἡ, benedictio, gratiarum actio, laus: ἐπ' εὐλογίας, benignè: &

Εὔλογος, ος, ὁ, blandus sermo; item rationabilis: ab εὖ & λόγος, sermo, ratio; à λέγω, præt. m. λέλογα.

Εὐλογίζομαι, quem facile ratiocinari, reputare, & perpendere licet; item, activè; qui rectè ratiocinatur, prudens, moderatus, &c. Unde nomen, εὐλογισία, ratio bene subducta; vel consilium & ratio bene inita, &c. Ut & verbum, εὐλογίζεσθαι, rectè ratiocinor; & apud Plut. εὐλογίζεῖν ὡς τὰ τυχόντα, exponitur, æquo animo ferre eventa, &c. Ab εὖ & λογίζομαι, vide.

Εὐλυσία, mundities qua quis bene lotus est; item, εὐλυσία κοιλίας, purgatio ventris, &c. & λύω, lavo; in pass. λύομαι, lavor, &c. Unde à 2. perf. præt. pass. λέλυσμαι, est λύπης, & λυσία; licet non sint in usu.

Εὔλοφος, fortem cervicem habens; bona cervice præditus; strenuus; sumpta metaphora à jumentis, quæ λόφῳ impositum jugum fortiter patiuntur, &c. Item, morigerus; item, bene cristatus seu pulchram cristam habens, &c. Unde εὐλόφως, adv. forti & firma cervice; strenuè; item, facili & prompta cervice, &c. à Th. λόφος, Vi.

Εὔλοχος, dicitur ἄρτεμις, Diana, apud Eurip. quoniam parturientibus opem ferre credebatur; ideoq; in partu invocabatur, &c. Ab εὖ & λοχὸς, gravida, &c. Vi.

Εὐλύγιστος, flexilis, qui facile flecti & torqueri potest; ut εὐλύγιστος τράχηλος, Eustath. à λυγίζω, Vi.

Εὐλύρας, & ἐυλυρὸς, ος, ὁ, bonam lyram habens; bene lyra canens; canorus; lyræ peritus, &c. Th. λύρα, Vi.

Εὔλυτος, qui facilè solvi potest; à λυτὸς, ὴ, ὸν, solubilis; verbale à λύω, vide.

Εὐμάθεια, docilitas, & celeritas ad discendum; & εὐμαθία, idem; acumen ingenii, &c. Item εὐμαθῶς; ità, ut quis facilè discat seu intelligat; aut facile discendo, seu intelligendo cum docilitate, &c. Omnia à sequente εὐμαθὴς, id vide.

Εὐμαθὴς, ές, ὁ, ἡ, docilis, ingeniosus; item intellectu facilis; ab εὖ & μανθάνω, disco.

Εὐμάκης, ες, ὁ, ἡ, Dor. pro εὐμήκης, longus, &c. quod vide.

Εὐμαλακτος, qui facile mollitur, seu emollitur; facilè emollescens, &c. à μαλακὸς, ὴ, ὸν, qui molliri potest; à μαλάσσω, Vi.

Εὐμηλος, Dor. pro ἐυμηλος, ος, ὁ, ἡ, pecorosus, bonas habens oves; ex εὖ, bene, & μῆλα, oves. Th. μηλέα, ας, ἡ, malus arbor.

Εὐμήρεια, seu -είη, ας, ἡ, facilitas: &

Εὐμηρίως, & -έως, adv. facilè: ab

Εὐμαρὴς, ές, ὁ, ἡ, facilis; ab εὖ & μάρη, manus: q. tractabilis.

Εὐμαχεῖν, pro fessum, quo itur, ut alvus exoneretur; q. d. Commoditates: vide in εὐμαρὴς.

Εὐμαχείζω, allevo; ab εὐμαρὴς & εὐμαχεία, &c.

Εὐμεγεθὴς, ές, ὁ, ἡ, ingens, procerus, &c. Ut φύλλον εὐμεγεθὲς; i.e. folium prægrande, vel notabilis magnitudinis, &c. Ab εὖ & μέγεθος, Vi.

Εὐμέθοδος, idem quod μεθοδικὸς, i.e. in quo methodus est; compendiosus, artificiosus, &c. Item,

Εὐμεθόδως, & εὐμεθοδικῶς; compendiosè: ex εὖ & μέθοδος, ος, ἡ, via, compendium: quod ex μὴ & ὁδὸς, ος, ἡ, via.

Εὐμειδὴς, hilaris, lætus; ab εὖ & μειδάω, Vi.

Εὐμείλικτος, qui facile mulceri potest, seu leniri aut placari; ab εὖ & μείλικτος; qui lenitus est, aut qui leniri seu mulceri potest, &c. Verbale à μειλίσσω, vide.

Εὐμείλιχοι, Hesychio sunt, εὐμείλικτοι, vide præced.

Εὐμελὴς, cui bona modulatio inest, canorus, &c. Unde, εὐμέλεια, apta modulatio, &c. Plut. ab εὖ & μέλος, τὸ, carmen, &c. Vi.

Εὐμελίης, ης, ὁ, Ion. pro εὐμελίας, ος, ὁ, fraxini peritus; i.e. fraxineæ hastæ. Them. μελία, fraxinus.

Εὐμελιτέω, ῶ, apes meæ bene mellificant, &c. Sive, εὐμελίτειν, est feliciter mellificare, &c. Ab εὖ & μέλισσα, & c. Vi.

Εὐμένεια, ας, ἡ, benevolentia: vide εὐμενὴς.

Εὐμενέστερος, benignius, adv. compar. ab εὐμενὴς, quod adi.

Εὐμενέω, benevolus sum; εὐμενέομαι, gen. sing. part. præs. ab εὖ & μένος, ες, τὸ, animus.

Εὐμενὴς, ές, ὁ, ἡ, benevolus, benignus: compar. εὐμενέστερος; ab εὖ & μένος, ες, τὸ, animus.

Εὐμενέτης, ες, ὁ, qui est animo bene erga aliquem affecto; benevolus; amicus; Od. ζ. Item, εὐμενίζω, benevolum reddo, placo; εὐμενίζομαι, idem; unde etiam εὐμενίδες, dicuntur, fatæ, κατ' εὐφημισμὸν, ἢ ἀπὸ τέχνης; quum sint immites teste Servio, & Eust. Item, εὐμενῶς, benignè; omnia ab iisdem.

Εὐμετάβλητος, ος, ὁ, ἡ, & Εὐμεταβόλητος, ος, ὁ, ἡ, facilè mutabilis; ex εὖ, bene, μετ' & βάλλω, jacio: f. λῶ. p. m. βέβλημαι.

Εὐμεταδὴς, ὴς, ὁ, ἡ, ponitur pro μεταδοτικὸς, & vertitur, facilis: d impertiendum: ex εὖ & μεταδίδωμι, impertior. Th. δίδωμι, do.

Εὐμετάθετος, qui facile transponitur & mutatur: transpositu facilis, &c. (ut δυσμετάθετος, est è contra; transpositu & mutatu difficilis, &c.) à μετατίθεμαι, & μετατίθημι, unde μετάθεσις, &c. Vi.

Εὐμετα-

Εὐμετακίνητος, qui facilè transmoveri potest, & mutari: (cui contrarium, δυσμετακίνητος, qui non facilè transmoveri potest, seu mutari) à μετακινέω, transmutabilis; seu qui transmoveri potest, &c. à μετακινέω; vide.

Εὐμετακόμιστος, transportatu, traductuque facilis; Schol. Thucyd. à μετακομίζω, transveho, seu transporto, & μετακομίζομαι, transvehor, &c. ex μετά, & κομίζω; vide.

Εὐμετάπειστος, cui facile aliud persuadetur; seu qui facilè dissuaderi potest; (ei opponitur δυσμετάπειστος; qui de sententia dimoveri ægre potest, &c.) à μετάπειστος, qui potest à sententia dimoveri, &c. à μεταπείθομαι; id vide.

Εὐμετάπτωτος, qui facile mutatur, mutationi obnoxius, &c. à μεταπίπτω, recido, dilabor, mutor, &c. Vide; unde μετάπτωσις, dilapsio, mutatio, & μεταπτωτικός, mutabilis, &c.

Εὐμετάστατος, facilè mutabilis, seu instabilis, inconstans, &c. Plut. ab εὖ & μεθίστημι, statuor pro alio, mutor, &c. Item, transferor, traducor, amoveor, &c. à μεθίστημι, unde μετάστασις, &c. vide.

Εὐμεταχείριστος, ος, ον ὁ ἡ, commodè tractabilis, nullo negotio subactus; qui facilè capi potest: undè adv. εὐμεταχείριστως; ità ut facile tractari queat, &c. (iis opponuntur, δυσμεταχείριστος, difficulter tractabilis, & qui capi aut teneri facile nequit, & δυσμεταχείριστως; ità ut vix tractari queat, &c.) μεταχειρίζω, tracto; unde μεταχείρισμα; id vide.

Εὐμέτρητος, moderatus, modum servans, &c. ab εὖ & μέτρον, vide.

Εὐμήκης, nom. plur. ab

Εὐμάκης, ους, ὁ, ἡ, bene longus: ex εὖ & μῆκος, ους, τό, longitudo.

Εὔμηλος, ος, ὁ, ἡ, ovibus abundans, pecorosus: à μῆλον, ovis.

Εὐμηρής, qui bona seu firma femora habet; aut etiam crassa, vel pulchra, &c. ab εὖ, & μηρός, οῦ, ὁ, femur, &c. Vide.

Εὐμήρυτος, ad nendum facilis; ut εὐμήρυτα ἔρια, lanæ ad nendum faciles, &c. Luc. ab εὖ & μηρύομαι, revolvor, glomeror: Item filum diduco & agglomero, &c. à μηρύω; id vide.

Εὐμήτης, ος, ὁ, & εὔμητις, ιδος, ἡ; prudens, bono consilio instructus; vel instructa, &c. ab εὖ & μῆτις, ιος, ἡ, &c. vide.

Εὐμήχανος, ad machinandum promptus, industrius, ingeniosus, &c. Undè adv. εὐμηχάνως, ingeniosè, artificiosè, affabrè, &c. & εὐμηχανία, industria solertia, &c. ab εὖ & μηχανή, ῆς, ἡ, artificium; aut adminiculum quodvis ad aliquid efficiendum: item ars, solertia, &c.

Εὐμίσητος, cui facilè conciliatur odium, odiosus, odio expositus, &c. ab εὖ & μισητός; id V.

Εὔμιτρος, benè cinctus, ab εὖ & μίτρα; vide.

Εὐμνημόνευτος, memoratu facilis, adject. verbale ab εὖ, benè, & μνημονεύτος, qui memoriâ tenetur: quod à μνημονεύω, memoriâ teneo, Th. μνάομαι, recordor, f. μνήσομαι, p. μέμνημαι.

Εὔμνηστος, seu εὐμναστος, Dor. cujus facile recordamur; cujus memoria semper nobis obversatur, &c. ex εὖ & μνάομαι, unde μνῆστις, &c. V.

Εὐμοιρία, bona portio, vel bonam portionem fortitum esse, felicitas, integritas, &c. Unde Lucian. εὐμοιρίαν τοῦ σώματος vocat, cum omnes corporis partes integræ constant, &c. Unde adv. εὐμοίρως, bona & felici portione; seu fato bonam tribuente portionem; i. e. feliciter, &c. Item εὐμοιρεῖν, unde εὐμοίρησεν, prospera fortuna usus est, &c. Hesych. ab εὖ & μοῖρα; V.

Εὐμολπία, ἡς, ἡ, elegans cantus, elegantia cantus, &c. Item εὐμολπίως, ὦς, eleganter cano, egregiè canto, &c. ab εὖ & μέλπω, unde μολπή, &c. V.

Εὐμνήμων, qui bona memoria præditus est, & memoratu facilis; seu qui facilè memoria concipi potest, &c. ab εὖ & μνήμων; V.

Εὔμολπος, ου, ὁ, EUMOLPUS, nomen proprium.

Εὔμορφος, ος, ον, ὁ, ἡ, formosus: ab εὖ & μορφή, forma.

Εὐμουσία, musica elegantia, musicus lepor, &c. Item doctrinæ lepos, & gratia, &c. Undè εὐμούσως, eleganter, eruditè, &c. Plut. ab εὖ & μοῦσα; V.

Εὔμοχθοι, honesti labores; seu qui in res honestas conferuntur, &c. ab εὖ & μόχθος; V.

Εὔναζε, præs. imperat. act. εὐνάζω, cubitum ieris, 2. sing. præs. sub. pass. ab

Εὐνάζω, sopio, dormio, f. άσω. Th. εὐνή, cubile.

Εὐναί, nom. pl. ab εὐνή, ῆς, ἡ, cubile.

Εὐναιόμβιος, ος, ον, bene habitatus, a, um; præs. part. pass. ab εὖ, benè, & ναίω, habito.

Εὐναῖον, τό, stratum lecti, stragulum; ab εὐνή; V. Item,

Εὐναῖος, ος, ον, qui procumbere amat, ut cubitor bos, &c. Columel. 1. εὐναῖος βοῦς, ex cubili proveniens. & εὐναῖος λαγώς, lepus qui in cubili suo est, &c. ab eod. Th.

Εὐνάσιμος, ος, ον ὁ ἡ, ad cubandum, seu cubile statuendum opportunus, &c. ab εὐνάζω; id vide.

Εὐνασήριον, ου, τό cubiculum, cubile, seu dormitorium, cubicularis lectus, &c. Idem quod εὐνατήριον; &c. Vi. Item, εὐνασῆρ, & εὐνάστωρ, ορος, ὁ, maritus, concubitor, &c. Sicut etiam, εὐνασής, ους, ὁ, cubicularius, &c. omnia ab εὐνάζω; V.

Εὐνάτειρα, ας, ἁ, Dor. pro εὐνήτειρα, ας, ης, conjux: ab εὐνή, ῆς, ἡ, cubile.

Εὐνατήρ, concubitor, maritus, & εὐνατήριον, cubile, seu dormitorium, &c. à seq. εὐνάω; V.

Εὐνάω, -ῶ, f. ήσω, sopio. Them. εὐνή, cubile.

Εὐνείκη, ης, ἡ, nomen mulieris, bene litigans.

Εὐνήτης, ου, ὁ, maritus, concubitor, (scribitur etiam εὐνέτης, pro εὐνήτης) & εὐνέτης, ιδος, ἡ, uxor in Epigr. &c. ab εὐνάω, V.

ΕΥΝΗ, ῆς, ἡ, cubile.

Εὐνηθεῖσα, concumbens, a, r. part. pass. fœm. gen. ab εὐνάω, sopio, f. ήσω. Th. εὐνή.

Εὐνήθην, ex lecto; ab εὐνή, vi. Item εὐνάζω, cubare, sopiri, concumbere, &c. Ut Il. β. Θεὰ βεσπ. εὐνηθεῖσα, dea cum mortali concumbens, &c. (est pass. ab εὐνάω.) Undè εὐνήτης, concubitor, maritus; & εὐνητρίς, ῖδος, ἡ; q. d. cubitrix, &c. omnia ab εὐνή, & εὐνάω, &c. Vide.

Εὔνητος, seu εὔνητος, bene textus; ut εὔνητος χιτών; bene filata, seu bene texta tunica, &c. ab εὖ, & νητός, ὄν, ὁ, è colu ductus, textus, &c. Verbale à νέω, neo, &c. V.

Εὐνήφιν, cum ξ. signif. idem quod εὐνῆσαι; V.

Εὔνεια, τά, exp. στρώματα, strata, apud Suid. ab εὐνή; V.

Εὐνίστερος, Ion. pro εὐνέστερος, benevolentior, comparat. Vide in εὐνέστατος.

Εὐνίκη, ης, ἡ, & Dor. Εὐνίκα, nomen mul. Gr. bona victoria.

Εὔνις, masc. & fœm. Maritus vel uxor, &c. ab εὐνή, &c. At,

Εὔνις, ιος, ὁ, ἡ, orbus, privatus: accus. ἔννιν, ab εἷς, unus.

Εὐνόητος, facilis intellectu, & εὐνόητος, ita ut facile intelligi queat, &c. ab εὐνόεω; V.

Εὐνοέω, benevolus, vel bene affectus sum, f. ήσω, p. εὐνόηκα & &

Εὐνοια, ας, ἡ, benevolentia: ab εὔνους, ους, ὁ, ἡ, benevolus: ex εὖ & νόος, νοῦς, ὁ, mens, animus.

Εὐνοϊκός, ος, benevolus: &c.

Εὐνοϊκῶς, adv. benevolè: comparativ. εὐνοϊκώτερος, superl. εὐνοϊκώτατος ab iisd.

Εὐνομεῖν, bonis legibus instituere: hinc εὐνομεῖσθαι, bonis legibus uti: εὐνομήθη, 3. pl. a. 1. pass. &

Εὔνομος, qui bonis legibus utitur: ex εὖ & νόμος, lex.

Εὐνομία, ας, ἡ, bonarum legum constitutio; bonæ leges, bona legum constitutio; aut status sub bonis legibus, &c. Item, æquitas, æquum, &c. pro εὐσέβεια, apud Sophoclen. à præced. εὔνομος.

Εὐνομίαν, accus. sing. ab Εὐνομία, ας, ἡ, nomen mulieris, legitima: ex εὖ & νόμος, lex.

Εὔνομος, ος, ὁ, pascuus, pabulosus, &c. apud Sophoc. ab εὖ, & νέμω, vel νομός, &c. V.

Εὔνους, & ἔννους, benevolus, εὐνούστερος, compar. & εὐνούστατος, superl. &

Εὔννεν, amicum, acc. sing. ab ξυνος, ος, benevolus: ex εὖ & νόος, mens.

Εὔνοος, νόος; q. d. reditus facilis & faustus; deus, scil. deave, vel dei simulachrum, quod molendinis appositum, farinæ mensuram inspicere, ac velut ei præesse credebatur, &c. apud Eust. ex Rhetorum lex. & Athen. lib. 14. ab εὖ & νόος. Vide.

Εὐνούστατος, benevolentissimus, superl. ab εὔνους, benevolus, εὐνούστερος, benevolentior: ab eod. Th.

Εὐπαχές, ος, τό, herba ex lactucarum genere, ut quæ maxime refrageret veneri: Plin. lib. 19. c. 8. Item,

Εὐνεχάις, ᾱος, ὁ, spado: &
Εὐνεχάζω, castro: fut. ἴσω, p. εὐνέχακα, pert. pass. εὐνέχασμαι, a. 1. pass. εὐνεχάθην: ab
Εὐνέχω, ὦ, ὁ, EUNUCHUS; item dynasta: à gynæceis custodiendis sic dictus, ab εὐνή, cubile, lectus, & ἔχω, habeo, servo.
Εὐνόας, & ἕυνας, benevolè; ab ἕυνος; vide.
Εὐὦτα, Dor. & per Crasin pro ἐόντα sive ὄντα, acc. sing. part. præs. ab ὤν, verbi εἰμί, sum.
Εὔνωΐος, bonum habens dorsum & validum; bonos & latos habens humeros, &c Aristot. de leone; ab εὖ & νῶτος, Vide.
Εὔξιμος, 2. sing. a. 1. opt. m. verbi εὔχομαι, oro, f. εὐξόμην, a. 1. m. εὐξάμην, ω, απο.
Εὐξάμην, ος, a. 1. part. m. ab εὔχομαι, precor.
Εὔξενος, vel εἶνος, ος, hospitalis: &
Εὐξείνως, adv. hospitaliter, amicè: ab εὖ & ξένος, hospes.
Εὐξεστός, ος, ὁ, ἡ, bene rasus, politus. Th. ξέω, rado.
Εὐξύη, oraveris, 2. sing. a. 1. m. sub εὔχομαι, ῃ, κτμ: ab εὔχομαι, precor.
Εὐξήρασις, ος, qui facile deficcatur, exsiccatu facilis, facilè siccescens; (ei opponitur δυσξήρασις, qui difficulter inarescit, difficilis siccatu, &c.) à ξηραίνω; unde ξήρανσις; V.
Εὔξυον, bene rasum, politum, acc. sing. ab
Εὔξυος, idem quod εὐξεστός. Th. ξίω, f. ξίσω, polio.
Εὐξύλινος, ίνη, ὁ, ἡ, ἡ, qui est probæ materiæ, & εὔξυλος, cujus laudata probaque materies, &c. ab εὖ, & ξύλον, τὸ; vide.
Εὐξύμβολος, ος, ὁ, cum quo facile paciscimur, facilis ad paciscendum, seu in commercio, stans conventis, &c. Item, εὐξύμβολον σημεῖον, signum fausti ominis, signum faustum, &c. ab εὖ, & σύμβολος, vel σύμβολον; id vide. Sed Atticè, ξυῶ, est pro σῶ, positum;
Εὐξυσίτης, Atticè, pro εὐσωσίτης, Eurip. qui facile intelligitur, &c. (nam Atticè, sepè ξυῶ, est pro σῶ) ab εὖ, & σωίζω, vide.
Εὔογκος, ος, ὁ, amplæ molis & compactæ; vel justæ molis: item, εὔογκα dicuntur, qui admittunt & requirunt ornatum, &c. Item, portatu facilis, & minimè gravis, Suidæ dicitur εὐογκος, &c. ab εὖ, & ὄγκος, vide.
Εὐοδέω, ῶ, ήσω, prosperè progredior; & prosperum iter præbeo: &
Εὐοδία, ας, ἡ, prosperum iter: item propr. nomen mulier. Gr. prosperè agens: ab εὖ & ὁδὸς, via.
Εὐοδιάζω, odoratum reddo, sum boni odoris, ab εὐωδία; vide.
Εὐοδμία, ας, ἡ, idem quod εὐοσμία; bonus odor, fragrantia, ab εὐοδμος, vel εὐοσμος, bene olens, &c. vide.
Εὔοδμος, ος, ὁ, Poët. Ion. & Dor. pro εὐοσμος, odoratus: ex εὖ & ὄζω, oleo.
Εὐόδμος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, bene olens: ex εὖ & ὀδμὴ, odor. Th. ὄζω, oleo. f. ὀζήσω, & ἴσω.
Εὐοδος, ος, ὁ, ἡ, per quem facilè iter patet, pervius; item, iter expeditum habens, & generaliter ac Metaphoricè, qui prospero successu utitur, &c. Unde adv. εὐόδως, facili via, expeditè; item, itinere prospero, & generaliter prospero successu, prosperè; item, rectè, &c. ab εὖ & ὁδὸς, via.
Εὐοδόω, ῶ, prosperum iter præbeo, f. ώσω, p. εὐοδωκα, præs. pass. εὐοδοῦμαι, ῶμαι, prosperum iter habeo, prosperor: perf. pass. εὐοδωμαι, a. 1. pass. εὐοδώθην, ης, η, f. 1. pass. εὐοδωθήσομαι, ab εὔοδος, ος, ὁ, ἡ, iter expeditum habens: ex εὖ & ὁδὸς, ὁ, ἡ, via.
Εὐοδοῦμαι, cui omnia prospere succedunt; qui tenorem institutum asservat, &c. part. præs. ab εὐοδόω, vide.
Εὐόδωσα, ας, ε, ejusd. perf. act. Ion. pro εὐόδωκα.
Εὐόδωσον, a. 1. imperat. act. verbi εὐοδόω, quod vide.
ΕΥΟΙ, Euoe, vox, quâ Baccho acclamabatur: inde Εὐοῖ, ε, Bacchi cognomen.
Εὐοικονόμητος, dispensatu & distributu facilis: item, apud medicos, digestu facilis; ab εὖ & οἰκονομέω, vide.
Εὔοικος, bonam domum habens; seu bonus, & commodus ad habitandum, &c. ab εὖ, & οἶκος, vide.
Εὔοινος, bonum vinum ferens; vel, vino abundans, vini ferax, &c. Inde nomen, εὐοινία, ας, ἡ, gratus odor, odoris præstantia, & verbum, εὐοινέω, ῶ, bene oleo, odoratus sum; ab εὖ & ὀσμὴ, V.
Εὐόσφρης, ος, ὁ, ἡ, ἡ, fagax; q. d. bene olfaciens, seu olfactu pollens, &c. ab εὖ & ὀσφραίνομαι, idem quod Th. ὀσφραίνομαι; id vide: εὐόσφρης κύων, canis fagax, &c.
Εὐόφθαλμος, ος, ὁ, ἡ, ἡ, pulchros oculos habens, oculis & aspectu gratus, &c. Epitheton auri & argenti; unde adv. εὐοφθάλμως, decenter, decore, εὐωπέπως; cum venustate oculorum & gratia, &c. ab ὀφθαλμός.
Εὐόφρυς, υος, ὁ, ἡ, ἡ, pulchra habens supercilia, ab ὀφρὺς; V.
Εὐοχθος, lætus, ut δαῖτες εὐοχθοι, opiparа seu læta convivia; Athen. lib. 4. Unde εὐοχθέω lætor, feliciter ago ex labore; ab εὖ & ὀχθος; id vide in Th. ὄχθη.
Εὐοψία, facies pulchra, pulcher aspectus, venustas, &c. ab εὖ & ὄψις, vultus, facies, &c. V.
Εὐοψία, bonitas & abundantia opsoniorum; vel, bona opsonia, &c. ab εὖ, & ὄψον, τὸ, opsonium, &c. Vi. Unde etiam, εὐόψιος, ος, ὁ, ἡ, ἡ, opsoniis probè instructus; vel opsoniis abundans, &c. Plut. Symp. 4. Probl. 4.
Εὐπαγὴς, ές, ὁ, ἡ, bene compactus: ex εὖ, & πήγνυμι, seu πηγνύω, compingo.
Εὐπάθεια, & Ἀθία, ας, ἡ, pro quo Ion. Ἀθείη & Ἀθίη, natura quæ facilè affici potest, voluptas, beneficium: &
Εὐπαθέω, -ῶ, indulgeo voluptatibus, facilè afficior, seu beneficio afficior. Th. πάσχω, patior, f. πείσομαι, a. 2. ἔπαθον.
Εὐπαθὴς, ές, ὁ, ἡ, qui facilè afficitur, injuriæ obnoxius: ab eod. Th.
Εὐπαιδευσία, recta institutio liberorum; item, talis disciplinarum notitia, quæ illi ineſt, qui est eruditus, seu benè institutus;

Εὐόρεκτος, qui bene appetit cibos, res autem, aut medicamentum aliquod εὐόρεκτον, dicitur, quod stomacho appetitum cibi conciliat, &c. ab εὖ & ὀρεκτὸς, ή, ὁ, qui appetitur, seu qui appeti solet, &c. Verbale ab ὀρέγομαι, cupio, appeto, pass. ab ὀρίζω; V.
Εὐόρεος, qui suis finibus facilè continetur; seu quem definire, & suis terminis describere facilè est: Aristot. Meteor. lib. 4. ab εὖ & ὁρίζω, seu ὁρίζομαι, V.
Εὐορκίω, religiosè juro, f. ήσω, præs. inf. εὐορκεῖν. Vide ἔυορκος.
Εὐορκησία, ας, ἡ, sanctum jusjurandum; à præced.
Εὐορκία, ας, ἡ, jurisjurandi fides:
Εὔορκος, ος, ὁ, ἡ, qui jusjurandum religiosè colit: ab εὖ & ὅρκος, jusjurandum.
Εὔορμος, ος, ὁ, ἡ, tutus: ab εὖ, benè & ὅρμος, ος, statio navium: q. ab ἔρσω, figo.
Εὔορνις, qui bonis & lætis auspiciis fit: ut εὐόρνιθες ἀναχορήσεις, liquida auspicia, i. e. læta, & proculdubio secunda; Bud. in Epist. ab εὖ & ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ, avis, ales, &c.
Εὐοσμος, ος, ὁ, ἡ, ἡ, suavè olens, fragrans, bene odoratus, &c. Inde nomen, εὐοσμία, ας, ἡ, gratus odor, odoris præstantia, & verbum, εὐοσμέω, ῶ, bene oleo, odoratus sum; ab εὖ & ὀσμὴ, V.
Εὐόσφρησις, fagax; q. d. bene olfaciens, seu olfactu pollens, &c. ab εὖ & ὀσφραίνομαι, idem quod Th. ὀσφραίνομαι; id vide: εὐόσφρησις κύων, canis fagax, &c.
Εὐόφθαλμος, ος, ὁ, ἡ, ἡ, pulchros oculos habens, oculis & aspectu gratus, &c. Epitheton auri & argenti; unde adv. εὐοφθάλμως, decenter, decore, εὐωπέπως; cum venustate oculorum & gratia, &c. ab ὀφθαλμός.
Εὐόφρυς, υος, ὁ, ἡ, ἡ, pulchra habens supercilia, ab ὀφρὺς; V.
Εὐοχθος, lætus, ut δαῖτες εὐοχθοι, opiparа seu læta convivia; Athen. lib. 4. Unde εὐοχθέω lætor, feliciter ago ex labore; ab εὖ & ὀχθος; id vide in Th. ὄχθη.
Εὐοψία, facies pulchra, pulcher aspectus, venustas, &c. ab εὖ & ὄψις, vultus, facies, &c. V.
Εὐοψία, bonitas & abundantia opsoniorum; vel, bona opsonia, &c. ab εὖ, & ὄψον, τὸ, opsonium, &c. Vi. Unde etiam, εὐόψιος, ος, ὁ, ἡ, ἡ, opsoniis probè instructus; vel opsoniis abundans, &c. Plut. Symp. 4. Probl. 4.
Εὐπαγὴς, ές, ὁ, ἡ, bene compactus: ex εὖ, & πήγνυμι, seu πηγνύω, compingo.
Εὐπάθεια, & Ἀθία, ας, ἡ, pro quo Ion. Ἀθείη & Ἀθίη, natura quæ facilè affici potest, voluptas, beneficium: &
Εὐπαθέω, -ῶ, indulgeo voluptatibus, facilè afficior, seu beneficio afficior. Th. πάσχω, patior, f. πείσομαι, a. 2. ἔπαθον.
Εὐπαθὴς, ές, ὁ, ἡ, qui facilè afficitur, injuriæ obnoxius: ab eod. Th.
Εὐπαιδευσία, recta institutio liberorum; item, talis disciplinarum notitia, quæ illi ineſt, qui est eruditus, seu benè institutus;

ſtitutus; Eurip. Item, εὐπαίδευτος, benè inſtitutus. valdè eruditus, &c. Unde adv. εὐπαιδεύτως; eruditè, doctè, & peritè, &c. ab εὖ, & παιδεύω, unde παίδευσις, quæ vide: item παιδευτὸς, doctus, eruditus, &c.

Εὐπαιδία, ας, ἡ, felicitas quam boni liberi adferunt: &

Εὔπαις, αιδος, ὁ, ἡ, felix multâ prole, vel bonos habens liberos. Th. παῖς, puer.

Εὐπαλὴς, ές, ὁ, Dor. pro ἐυπαλὴς, quod vide.

Εὐπάλαμος, manu peritâ ſeu induſtriâ ſtructus, artificioſus; bene conſtructus, dexter, agilis, validus, &c. ab Epigr. ab εὖ, & παλάμη, palma, manus, &c. vide.

Εὐπαλὴς, ές, ὁ ἡ, luctam facilem habens, facile eluctabilis; Apol. 2. Arg. ἀέθλοις εὐπαλέας τελέσαι; obiri expedita certamina & abſque magna lucta, &c. ab εὖ, & πάλη, lucta, &c. V.

Εὐπαράγωγος, qui vel quæ facilè decipitur; cui verba dare facile eſt, & pro ἐυπειθὴς, cui facilis perſuadetur, &c. ab εὖ, & παραγωγὴ, productio, deductio, derivatio, &c. Item deceptio, &c. Verbale à παράγω; id vide.

Εὐπαράδεκτος, acceptu, (ſeu, q. d. acceptatu) facilis; ab εὖ, & παραδέχομαι, vide. Sic, εὐπαραίτητος, facile exorabilis, placabilis, non durus deprecantibus, &c. à παραιτέομαι, deprecor, &c. Vi. εὐπαράκλητος, qui facilè advocatur, vel allicitur ſeu invitatur, propenſus ad recipiendum, &c. à παρακαλέομαι, vi. Εὐπαρακολούθητον, ὁ, τὸ, quod facile intellectu aſſequimur; ut, Halicar. in Iſocr. τὸ δ' εὐπαρακολούθητα γενέσθαι μοι μᾶλλον τὰ περὶ αὐτῶν εἰρημένα; ut quæ dixi facilius intelligantur, &c. Sic Ariſtot. 2. Ethic. σαφηνείας ἕνεκα καὶ τῆς εὐπαρακολουθήτου, &c. eſt neut. à ſeq. εὐπαρακολούθητος; id vide.

Εὐπαρακολούθητος, ὁ, ἡ, intellectu facilis; item perſpicax: ab εὖ, & παρακολουθέω, aſſequor. Them. ἀκλεὴς, pediſſequus.

Εὐπαρακόμιστος, advectu ſeu comportatu facilis ab εὖ, & παρακομίζω, præterveho, deduco, deporto, importo, conveho, &c. à παρὰ & κομίζω; id vide. Sic, παραμύθητος; qui facilè verbis flecti & placari poteſt, facile exorabilis, &c. à παραμυθέομαι; V.

Εὐπάρεκτος, ὁ, ἡ, ά, Poët. & Dor. pro εὐπάρειος, habens pulchras genas: ex εὖ & παρειὰ, gena.

Εὐπαράπλους, ſeu εὐπαράπλους, qui commodè præternavigari poteſt, &c. ab εὖ, & παράπλους, & παράπλεος, præternavigatio, trajectus, &c. à παραπλέω, vide. Sic, εὐπαράπειστος, qui facilè perſuadetur. ab εὖ, & παραπείθω, perſuadeo, à παρὰ & πείθω; vide.

Εὐπαράφορος, qui facilè in malam partem detorquetur: item qui facilè in mentis errorem, ſeu inſaniam incidere poteſt; mente facilè alienatus, &c. ab εὖ, & παράφορος, inſanus, cujus mens à ratione aberrat; à παραφορὰ, error mentis, &c. quod eſt verbale à παραφέρω, profero; item, depravo, detorqueo, tranſverſum fero, rapio, abripio, &c. V.

Εὐπάρῃρος, qui conſtanter aſſidet: item, qui aſſiduus eſt in aliquo negotio, καλῶς παραμένων, καὶ ἀδιαπτώτως; Heſych. & Suid. ab εὖ, & πάρεδρος; vide.

Εὐπάρῃος, pulchras genas habens; ab εὖ, & παρειὰ; vide.

Εὐπάρθενος, felix virgo; Eurip. in Bacch. ab εὖ, & παρθένος; vide.

Εὐπαρήγορος, q. d. facilem ſe præbens conſolantibus; ſeu, facile conſolationem admittens; id eſt, æquus animo, &c. Unde adv. εὐπαρηγόρως, æquo animo; q. d. facilem ſe præbendo conſolantibus, &c. ab εὖ, & παρήγορος; id vide.

Εὐπαρόρμητος, qui facile commovetur; Ariſtot. Rhet. lib. 2. ab εὖ & παρορμάω, incito, concito, &c.

Εὐπάροχος, facilem ſe præbens, in Hippiatr. ab εὖ, & πάροχος, q. d. præbitor, à παρέχω, præbitio; quod à παρέχω; id vide.

Εὐπάρυφος, cujus veſtis inſignem pulchrumque limbum habet attextum; item, veſtis dicitur εὐπάρυφος, elegantis limbo prætexta; apud Herodian. lib. 1. nam ὑφαίνειν, texere eſt, & παρυφαὶ dicuntur veſtium contextus; ſeu veſtium oræ, & limbi attexti; unde εὐπάρυφων nomine apud Græcos, honoribus præditos intelligi, eo modo quo apud Latinos prætextatorum appellatione; quaſi purpuratis & ingenioſe textis non pullatis aut humilibus veſtibus induti, &c. Bud. ab εὖ, & παρυφὴ; id V.

Εὐπάσσω, beneficio afficior, pro quo ſæpius disjunctim ſcribitur, εὖ πάσχω, qu. vide.

Εὐπάτωρ, & εὐπάτωρ, qui bono eſt patre natus, paterno genere clarus, nobilis, &c. ab εὖ, & πατὴρ; vide.

Εὐπατρεὶης, εια, ον, claro patre natus, generoſus: ab εὐπάτωρ, vel εὐπάτωρ, nobilis. Th. πατὴρ, ῆρος, ὁ, pater.

Εὐπατρίδας, & εὐπατρίδης, ου, ὁ, ἡ; item, εὐπατρεὶς, ίδος, ὁ, ἡ; idem quod & ab εὐπάτωρ, & εὐπάτωρ, ingenuus, generoſus, &c.

Εὐπάτης, qui facilè calcari poteſt, &c. ab εὖ, & πατέω; vide.

ΕΥΠΑΤΟΡΙΟΝ, ου, τὸ, EUPATORIUM, herba quædam: ab Εὐπάτωρ. Vel potius ab ἥπαρ, dicitur enim & ἡπατώδειον.

Εὐπέδιλος, pulchris indutus calceis ſeu talaribus: ut εὐπέδιλος, ἶρις; iris induta, &c. ab εὖ, & πέδιλον, vide.

Εὐπείθεια, ας, ἡ, obedientia, perſuaſio, obſervantia, &c. Item,

Εὐπειθεῖν, obtemperare: &

Εὐπειθὴς, ές, ὁ, ἡ, obſequens: ex εὖ & πείθω, perſuadeo.

Εὐπειθῶς, adv. obſequioſè: &

Εὔπειστος, ος, ὁ, ἡ, facilè credens, morigeri: ab eod. Th.

Εὐπεκὴς, bene pexus; ab εὖ, & πεκτὸς, pexus, comptus, &c. verbale à πείκω, ſeu πέκω, &c. Vide.

Εὐπελέκητος, ſecari facilis, dolatu facilis: à πελεκάω, vide.

Εὐπενθερὸς, qui nobilem ſocerum habet, Th. πενθερὸς, ὁ, ſocer.

Εὔπεπλος, ſeu εὐπέπλος, ος, ὁ, ἡ, pulchrum habens peplum: ab εὖ & πέπλος, peplum.

Εὔπεπτος, conco-ctu facilis; item, εὔπεψία, ἡ, facilis concoctio; facile vel bene concoquere cibum, &c. ab εὖ, & πεπτὸς, coctus, cocti lis, vel πέψις, εως, ἡ, coctio, concoctio, coctura, &c. à πέπτω; Vide.

Εὐπερικύκλωτος, ος, ὁ ἡ, circum-ctu facilis, verſatilis, &c. ab εὖ, & περικυκλόω, id vide.

Εὐπερισπάστος, ος, ὁ ἡ, qui facile detrahitur; ut εὐπερισπάστος φλοιὸς, extricatu facilis cortex, extricabilis, &c. ab εὖ, & περισπάω, id vide.

Εὐπερίγραφος, ος, ὁ ἡ, congruenti modo circumſcriptus, &c. ab εὖ, & περιγράφω, circumſcribo, à περὶ & γράφω; vide.

Εὐπερικάλυπτος, qui facile celari & occultari poteſt; à περικαλύπτω; V.

Εὐπερίοπτος, valde aſpectabilis; item, qui facile deſpici poteſt, contemptibilis; à περίοπτος, circumcirca conſpicuus, &c. quod à περιόπτομαι, id vide.

Εὐπερίπατος, bene ambulare ſeu incedere faciens; qui non impedit iter facere ſeu ambulare; à περίπατος, id V.

Εὐπερίορος, qui facile terminari ſeu circumſcribi poteſt; à περιορισὸς, limitibus & terminis ſuis circumſcriptus, &c. à περιορίζω; id V.

Εὐπερίστατος, ος, ὁ, ἡ, ad circumcingendum proclivis: ex εὖ & περίστημι, circumſto, tango: quod ex περὶ & ἵστημι, ſto. Inde,

Εὐπερίστατος ἁμαρτία, cap. 12. ad Hebr. peccatum quod facile circumſiſtit, hæret, & amplectatur; quaſi nolens abjici, proinde verti poteſt, tenaciter inhærens peccatum; Hæc Eraſm. Sed tranſlatio videtur à plagis & retibus deduci, quæ ſcil. levi attactu circumdant atque implicant; atque ſic erit, peccatum ex facili homines circumdans atque circumſiſtens, &c.

Εὐπερίτρεπτος, circumactu facilis, verſatilis; item, ſubverti facilis; ut εὐπερίτρεπτον λόγον, Lucianus vocat argumentum, quod ita ſubverti poteſt, ut ineum qui protulit, retorqueatur: quaſi εἰς ἐναντίον περιτρέπεται, &c. à περιτρέπω; vide.

Εὐπερίφορος, qui facile fieri poteſt, manifeſtus, deprehenſu facilis, & generaliter pro eo in quo aliquid facile animadvertitur, &c. Plur. in inſtit. Lacon. à περίφορος, manifeſtus: item, deprehenſus, &c. à περὶ & φανερὸς; quod vide in Th. φάος.

Εὐπερίχυτος, qui facile circumfunditur; Plut. de primo frig. à περιχέω, idem quod περιχέω, circumfundo, à χύω, vel χέω; V.

Εὐπέτηλος, bene foliatus, foliis decorus, pulchra habens folia; à πέταλον; vide.

Εὐπέτης, panſu, expanſu, ſeu, explicatu facilis, à πετάζω; quod vide.

Εὐπέτεια, ας, ἡ, &

Εὐπέτειη, ης, ἡ, Ion. facilitas: &

Εὐπετὸς, έος, ὁ, ἡ, facilis: comp. εὐπετέστερος, faciliùs, adv. ab εὐπετέστερος: ex εὖ & πίπτω, cado.

Εὐπετῶς, & -έως, adv. facilè: ab eod.

Εὐπέψια, vide ſupra ἐυπεπτος.

Εὔπηκτος, ε, ὁ, ἡ, bene ædificatus: ex ἐῦ bene, & πήγνυμι, compingo, ædifico.

Εὐπλεκής, pulchra ornatus galea; à πλέκω, vide.

Εὔπλοιος, pretiosè textus; ut ἐυπλοιος ὑφὴ, telum è pulchro stamine, &c. ab ἐῦ, & πλοῦος, seu πλόη, textum, tela, &c. vide.

Εὔπηχυς, εος, ὁ ἡ, pulchros cubitos habens; ut Εὐπήχεις χεῖρες, manus pulchris annexæ cubitis; Eurip. à πῆχυς; vide.

Εὐπίδακος, fontibus scatebrisque ornatus, pulchros fontes habens, &c. à Th. πίδαξ; V.

Εὐπινὴς, squalidus, cujus oratio vetustatem quandam redolet; Cicer. ad Attic. à Th. πίνος, vide.

Εὔπιστος, qui facile credit, credulus; item, fidelis, credibilis, qui facile creditur, &c. à πίστις, seu πίστος; V.

Εὐπλανὴς, qui feliciter errat & vagatur; Oppian. lib. 4. de venat. ab ἐῦ, & πλανὴς; V.

Εὔπλαστος, qui facile fingi potest, qui facile formam induit; ab ἐῦ, & πλαστὸς; id vide.

Εὐπλατὴς, valde latus, peramplus; ab ἐῦ & πλατὺς; V.

Εὐπλεκέαν, genit. pl. ab

Εὐπλεκὴς, ἐος, ὁ, ἡ, benè junctus, flexibilis, nexilis; ex ἐῦ & πλέκω, plecto, necto: f. ξω.

Εὔπλεκτος, ὁ ἡ, ἡ, bene plexus, bene plicatus, eleganter nexus seu contextus, &c. Ut ἐυπλεκτον λίνον, linum seu rete artificiosè textum, &c. ab ἐῦ, & πλεκτὸς; id vide.

Εὔπλυθος, bene costatus; qui bonis firmisque lateribus est, lateribus valens seu decorus, &c. ab ἐῦ, & πλυθὸς, seu πλυθὸν; V.

Εὔπληκτος, qui facile pulsatur, seu feritur; Plut. ab ἐῦ, & πλακτὸς, percussus, ictus; à Th. πλήσσω; V.

Εὐπλήρωτος, bene repletus, vel qui facile impletur; ab ἐῦ, & πληρόω; vide.

Εὐπλοεῖν, Ion. pro εὐπλεῖν, uti prosperâ navigatione. Th. πλέω, navigo.

Εὐπλοΐα, ας, ἡ, &

Εὐπλοίη, ης, ἡ, bona navigatio: ex εὖ & πλέω, navigo. f. πλοῦσω.

Εὔπλοκαμὶς, ίδ, ἡ, &

Εὐπλόκαμος, ε, ὁ, ἡ, pulchros cincinnos, vel cirros habens: ex εὖ, benè, & πλόκαμος, cincinni: quod à πλοκὴ, implicatio. Th. πλέκω, plecto. f. ξω. p. m. πέπλοχα.

Εὔπλοκος, ε, ὁ ἡ, ἡ; bene textus; ab εὖ & πλοκὴ; vide.

Εὔπλοος, & εὔπλοις, navigatu facilis, navigationem prosperam præbens, &c. ab εὖ & πλέω, vide.

Εὐπλόω, f. ώσω, præt. ωκα, vel potius εὐπλοέω, ῶ, prosperè navigo, navigatione prospera, vel secunda utor, &c. à præced. εὔπλοος, vide.

Εὔπλουτος, ε, ὁ ἡ, ἡ, grandibus divitiis auctus, valde dives, &c. ab εὖ & πλοῦτος, vide.

Εὐπλυνὴς, ές, ὁ, ἡ, ber & lotus, mundus: ab εὖ & πλυνω, lavo.

Εὔπνοος, bene spirans, cujus spiracula bene aperta sunt; item, perflabilis, & bonum odorem spirans, &c. Unde εὐπνοΐα, commoda spiratio, spiritus facilitas, facilis flatus, &c. ab εὖ & πνέω, vide.

Εὔπνοος, & εὔπνους, benè spirans, perflabilis. Th. πνέω, spiro.

Εὐποδία, ἡ, pedum integritas, & virtus, boni pedes, &c. ab εὔπους, id vide.

Εὐποιέω, ῶ, f. ήσω, benefacio: &

Εὐποιεῖ, 3. sing. præs. ind. verbi εὐποιέω, benè facio. Th. ποιέω, facio.

Εὐποιητὸς, beneficio afficiendus; Xenoph. Item, εὐποιητικὸς, propensus ad benefaciendum, beneficus, & τὸ εὐποιητικὸν, scil. ἔργον, beneficientia; Aristot. in Rhet. &c. Item,

Εὐπόιητος, ε, ὁ, ἡ, benè factus, elegans: ab εὖ & ποιέω, facio.

Εὐποιΐα, ας, ἡ, beneficentia,; ab ἐῦ & ποιέω, facio.

Εὔποιος, beneficus, idem quod εὐποιητικὸς, & ab iisdem.

Εὔποκος, vellere abundans, bonum vellus habens, &c. ab ἐῦ & πόκος; Vide.

Εὐπολέμειος, & εὐπόλεμος, habilis ad bellum, bellicosus, strenuus & fortis in bello, &c. At εὐπολέμητος, est qui facilè debellari potest, facilis expugnatu, &c. Omnia ab εὖ & πόλεμος; vide.

Εὐπολιόρκητος, obsessu facilis, qui obsidione facilè capi potest, &c. à πολιορκέω; vide.

Εὔπολις, ὁ, Eupolis: nomen propr.

Εὐπόμπη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Εὔπομπος, bonus dux, à πομπὸς, ὁ; id vide.

Εὐπόρβυτος, ε, ὁ ἡ, ἡ, facilè pervius, permeabilis, &c. ab εὖ & πορεύω, vel πορεύομαι, quæ vide.

Εὐπορέω, ῶ, abundè possum, est mihi facultas; item, simpl. possum. f. ήσω, p. εὐπόρηκα, & in 3. sing. imperfect. pass. Att. ηὐπορεῖτο: ex ἐῦ, benè, & πορος, transitus. Th. πείρω, transeo, p. m. πέπερα.

Εὐπόρητος, cujus copia facilè nobis fit, abunde suppetens, &c. Verbale à præced. verbo εὐπορέω.

Εὐπορία, ας, ἡ, facultas, copia: ab eodem.

Εὐπόριστος, acquisitu & paratu facilis, facilè parabilis, qui facilè suppeditatur, &c. à πορίζω, id V.

Εὔπορος, ε, ὁ, ἡ, expeditus: Item,

Εὐπόρως, facilè, unde compar. εὐπορώτερον, facilius, expeditius, &c. Plat. in Symp. à præced. εὔπορος; cujus meatus benè aperti sunt, pervius: item expeditus, facilis; item abundans, &c. vide.

Εὔπομος, felix, fortunatus, unde, adv. εὐπότμως, fortunatè, feliciter, & εὐπομία, bona fortuna, felicitas, &c. Lucian. ab εὖ & πότμος, fors, fatum, casus seu fortuna, fatali forte obveniens, &c. vide.

Εὔποτος, potatu seu bibitu facilis, potui aptus: Item, è quo bibere aut potare facile est & jucundum; Athen. lib. 11. ab εὖ, & ποτὸν, τὸ, seu πόσις, ὁ, &c. Vide.

Εὔπους, bonis pedibus præditus, seu validis & solidis, ab εὖ & πῦς; vide.

Εὐπραγὴς, felix, & in compar. εὐπραγέστερος, felicior, &c. Item, εὐπραγία, idem quod εὐπραξία, felicitas in rebus gerendis, fors prospera, res secundæ, &c. Undè etiam verbum, εὐπραγέω, feliciter res gero; felix sum in rebus gerendis, &c. apud Thuc. Plat. Herodian. &c. omnia ab ἐῦ & πράσσω, vide. Unde πρᾶγος, εος, τὸ, negotium; quod est à præced. med. πέπραγμαι, prædicti verbi.

Εὔπρακτος, factu facilis; unde neut. εὔπρακτον, ε, τὸ, facilè factu, &c. ab εὖ, & πρακτὸς, ὁ, qui agi potest, sub actionem cadens, in actione versans, &c. Verbale à 3. pers. præt. pass. verbi πράσσω, quod vide.

Εὐπραξία, ας, ἡ, res secundæ, prosperitas, pulchrum facinus. Th. πράσσω, facio. f. ξω, p. χα.

Εὐπραξέω, vel εὐπραγέω; (est εὐτυχέω) felix sum, secundis rebus utor, &c. ut εὐπραξέω ἐν τῇ μάχῃ, prælio superior discedo; Thucyd. & εὐπραξίτων εἰς χρημάτων λόγον, pro divite & pecuniosò, &c. ab εὖ, & πράσσω.

Εὐπρεμὴς, pulchrum habens stipitem, seu pulchros habens ramos, &c. Sed dicitur & Poëticè, resoluta diphthongo, εὐπρεμὴς, ab εὖ, & πρέμνον; vide.

Εὐπρέπεια, ας, ἡ, decor eximius, ornatus: ab

Εὐπρεπὴς, ές, ὁ, ἡ, decore eximius, excellens: ex εὖ & πρέπω, decorus sum.

Εὐπρεπῶς, adverb. decorè, eleganter: ab eod.

Εὐπρηξίη, ης, ἡ, Ion. pro εὐπραξία, quod vide.

Εὐπρήσσω, fecundis rebus sum præditus, feliciter mecum agitur; Herodot. est Ionicè, pro εὐπράσσω, vide.

Εὐπρηγὴς, facilis accensu ustuque; item, (εὐφυσὴς, qui facile potest inflari, inflatu facilis, &c. ab ἐῦ, & πρήθω, vide.

Εὔπριστος, ε, ὁ ἡ, ἡ, serra eleganter sectus aut dissectus; vel qui serra facilè secari seu dissecari potest, &c. ab ἐῦ & πριστὸς, vide.

Εὐπροπαθὴς, qui prior beneficio est affectus, &c. ab ἐῦ, & προπάσχω; vide.

Εὐπροσδεκὴς, ε, ὁ, ἡ, acceptus: à προσδέχομαι, suscipio, probo: ex πρὸς, & δέχομαι, capio. f. δέξομαι.

Εὐπροσεδρὴς, ε, ὁ, ἡ, aptè adhærescens, & assiduus in aliquo negotio: ex ἐῦ & προσέδρης, assiduè occupatus; item, assessor, quod ex πρὸς & ἕδρα, ας, ἡ, sella. Th. ἕζομαι. f. ἑδήσομαι, sedeo.

Εὐπροσηγορία, ας, ἡ, affabilitas: ex ἐῦ, & προσηγορέω, compello: quod ex πρὸς & ἀγορέω. Them. ἀγορὰ, forum.

Εὐπροσήγορος, ε, affabilis: ab iisdem.

Εὐπρόσπτα, accessu facilia, ab

Εὐπρόσπτος, ε, ὁ, ἡ, accessibilis: ex ἐῦ, πρὸς & ἔπω, eo.

Εὐπρόσοδος, ε, ὁ, ἡ, idem, Them. ὁδὸς, via.

Εὐπρόσοικτος, allatu facilis: item, accessibilis, pervius, expositus, &c. ab εὖ, & προσφέρω, fut. προσοίσω; vide προσοίσιμι.

Εὐπορέστερος, ut, εὐπορέστερον ἐν λόγοις; facundus, disertus; Herod. lib. 8. nam περιφέρειν λόγον; est inferre sermonem; Herodot. in Thalia; Thuc. l. 3. ὀπτέρνιν, &c. Ab εὖ & περιφέρω, unde περιφερὴς & εὐπερίφορος, &c. Quæ vide.

Εὐπερίφυτος, facile coiens & coalescens; Theophr. de causis Plant. lib. 1. à περιφύω, Vi.

Εὐπεριώπιος, ος, ον, f. ὁδὸς, specioſus apparens: &

Εὐπερωπία, bonus aſpectus, &c. Item,

Εὐπρόσωπος, ον, ὁ, ἡ, ſpecioſus, pulchra: ex εὖ & πρόσωπον, ου, τὸ, facies. Th. ὄπωπα, video. p. m. ὄπτα.

Εὐπερώπων, ejuſd. genit. plur.

Εὐπερράπτος, prætextu facilis; vel ſpecioſum habens prætextum; excuſatione dignus, &c. Ut apud Thuc. lib. 6. εὐπερράπτῳ αἰτίᾳ; idonea excuſatio, vel occaſio, vel prætextus, &c. Ab εὖ & περιράπτω, vide.

Εὔπρυμνος, ος, ον, ὁ, ἡ, pulchram puppim habens; ex εὖ & πρύμνα, ης, ἡ, puppis. Th. πρυμνὸς, extremus.

Εὔπτερος, bene alatus, ſeu pennatus; pennis plurimùm potens, &c. Ab εὖ & πτερὸν, ου, τὸ, Vi.

Εὔπυος, cui bonæ ſeu pulchræ nates ſunt; Poll. Unde, εὐπυγία, ας, ἡ, pulchræ clunes, ſeu pingues; ab εὖ & πυγὴ, Vi.

Εὐπυργος, ος, ὁ, ἡ, pulchras turres habens. Th. πύργος, turris.

Εὐπυρος, qui facile igneſcit, & excandeſactu facilis; ab εὖ & πυρὸς, ignitus; à πυρέω, Vi.

Εὔπωλος, ος, ὁ, ἡ, producens bonos equos: ex εὖ & πῶλος, pullus.

Εὔπωλος, ου, terra quæ aratro facilè vertitur; ab εὖ & πωλέω, ſignificante idem quod πωλέω, verto; verſo, Vi.

Εὐραδάμιγξ, pulchris irrorans guttis; Nom. ab εὖ & ῥαδάμιγξ, γγος, ἡ, Poët. gutta, &c. Vi.

Εὐραί, ferramenta axi infixa, ideo ut à rotâ non atteratur. Th. ἐρυὸς, latus.

Εὑράμην, inveni, per Syne. pro ἐυρισκάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi ἐυρίσκω, invenio, f. εὑρήσω.

Εὐρακὲς, ex obliquo: poſitâ re in εὖρος, εος, id eſt, latitudinem. Alii volunt Ion. dici pro πλευρακὲς, per Aphæreſin, à πλευρὰ, latus, coſta.

Εὐραπὴς, vel εὐῤῥαφὴς, ές, ὁ, ἡ, ἤ, pulchrè ſeu bene conſutus; vel pulchram ſeu elegantem ſuturam habens; ab εὖ & ῥαπὴ, Vi.

Εὑρὲ, a. 2. imperat. act. Att. mutatum habens accentum pro εὖρε, ut εἰπὲ, pro εἶπε, λαβὲ pro λάβε ab ἐυρίσκω, invenio, quod vide.

Εὖρε, invenito tu, a. 2. imperat. act. vide præced. vel invenit, 3. ſing. a. 2. ind. ab eod.

Εὔρεα, Ion. pro εὐρεῖα, lata, quod vide.

Εὐρέθω, inventus ſum, a. 1. ind. paſſ. &

Εὑρεῖεν, 3. pl. a. 1. ſub. paſſ. & Εὑρεῖν, a. 2. inf. act. ab ἐυρίσκω, quod vide.

Εὐρεῖα, lata, f. g. ab εὐρὺς, ἐῖα, ἐῖον, latus, quod vide.

Εὕρεμα, τὸ, inventum, idem quod εὕρημα, Vi.

Εὑρετὴς, verborum inventor; ſeu excogitator; ab ἐυρίσκω; (unde, εὕρεσις, & εὑρετὶς, quæ vide) & ἔπος, τὸ, Vi.

Εὑρετλόγος, ſolers in inveniendis verbis; facundus, diſertus; item, nugator, & verborum fundator; ab ἐυρίσκω, unde, εὕρεσις, &c. Vi. & ἔπος, τὸ, Vi.

Εὕρεσις, εως, ἡ, inventio: &

Εὑρετὴς, οῦ, ὁ, inventor: ab εὑρίσκω, invenio, quod vide.

Εὑρετὸς, inveniendus; q. d. inveſtigabilis; ab εὑρίσκω, Vi.

Εὑρετὴς, οῦ, ὁ, inventor; εὑρετικὸς, ὸν, ὁ, qui vim inveniendi ſibi acquiſivit; inventor; εὑρετὶς, ἰδος, ἡ, inventrix; & εὑρετὸς, ὸς, ὁ, inventus; item, qui inveniri poteſt, &c. Omnia ab εὑρίσκω, Vi. à quo etiam, εὕρεσις, ως, τὸ, præmium quod inventori pro re amiſſa (malè in Conſtant. amicæ) reſtitutione datur, &c.

Εὕρετο, 3. ſing. a. 2. m. &

Εὑρηκα, perf. act. ἐυρηκέναι, perf. inf. act. ab ἐυρίσκω, invenio, quod vide.

Εὕρημα, ατος, τὸ, inventum: ab eod.

Εὑρήμων, (contrarium ἀῤῥήμων, taciturn, vel etiam mutus, &c.) facundus; ab εὖ & ῥῆμα, Vi. Unde etiam, ſubſtant. εὐρημοσύνη, facundia, &c.

Εὑρῆν, Dor. pro ἐυρεῖν, quod vide.

Εὑρὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ἤ, bene fluens; ab εὖ & ῥέω, Vi.

Εὑρήσω, 2. ſing. ἐυρίσκετε, 2. pl. f. 1. act. εὑρήσω; ab ἐυρίσκω, invenio, quod vide.

Εὑρησιεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ, Poët. pro εὑρεσιεπὴς, verborum inventor: ab ἐυρίσκω, invenio, & ἔπος, τὸ, verbum: ab ἔπω, dico.

Εὕρητε, 2. pl. a. 2. ſub. act. ab ἐυρίσκω, invenio, quod vide.

Εὑρητὴς, inveniendus; idem quod εὑρετὸς; id vide; item, εὑρήτωρ, ορος, ὁ, inventor; idem quod εὑρέτης, vide.

Εὑριζος, bene radicatus; firmis nitens radicibus; item radice exuberans, &c. Unde etiam verbum εὑριζόω; bene radicatus ſum; vel, radicibus exubero, &c. Ab εὖ & ῥίζα, vide.

Εὕρις, ῖνος, ὁ, ἡ, ſagax; ex εὖ, bene, & ῥὶς, naſus.

Εὑρὶς, (idem quod ἔυρις; q. d. cui bonus eſt naſus) ſagacitate præſtans, &c. Unde etiam ſuperl. εὑρινώπατος; & εὑρινοπάτη, apud Heſych. Item, dicitur, cum duplici ρ εὔῤῥιν, apud Apoll. Arg. lib. 2. ab iiſd.

Εὑριπιδικῶς, more Euripidis; Ariſtoph. i. e. δεινῶς, πανούργως, &c. Item, εὐριπίζειν & διευριπίζειν; Euripi modo huc & illuc reciprocari, & agitari, &c. Unde etiam εὐριπὶς, ὶδος, ὁ, qui facilè ῥιπίζεται; vel, inſtabilis ut Euripus, incerta fide; qui velut flabello quodam ventilatus facile movetur atque incitatur, &c. Unde εὐρίπισμα, omnia dixit Cicero ad Attic. Epiſt. lib. 14. De his quæ ad tumultuandum quaſi minima venti incitatione impelli queunt, &c. Omnia à ſequente Εὔριπος, Vi.

ΕΥ'ΡΙΠΟΣ, ου, ὁ, EURIPUS, fretum reciprocum; i. e. ſæpe undas abſorbens & removens: quaſi ab εὖ & ῥίπτω, quia facile projici ur. Hinc ἐυριπος, ος, ὁ, ἡ, proverbialiter ponitur, ut ἐυριπος ἀνθρωπος, ἐυριπος τυχὴς ob inconſtantiam.

Εὐριπώδης, ες, ὁ, ἡ, Euripo ſimilis; reciprocos æſtus habens, in modum Euripi; Euripicus, reciproco mari ſimilis, &c. à præced. Εὔριπος, vide.

ΕΥ'ΡΙΣΚΩ, invenio, deprehendo: f. εὑρήσω. p. ἐυρηκα, a. 1. ἐυρησα, a. 2. ἐυρον. a. 2. opt. ἐυροιμι, οις, οι, a. 2. ſub. ἐυρω, ης, η. a. 2. inf. ἐυρεῖν. a. 2. part. ἐυρὼν, ὁντος. perf. paſſ. ἐυρημαι. a. 1. paſſ. ἐυρέθην, ης, η, inventus ſum: f. 1. paſſ. εὑρεθήσομαι. a. 1. m. ἐυρέμην, ω, ατο, per Syne. pro ἐυρησάμην, acquiſivi.

Εὐρροια, ας, ἡ, facilis fluxus. Metaph. affluentia, proſperitas. Th. ῥέω, fluo.

Εὔρους & ἔυρους, & dialyſi; εὐῤῥοος, bene fluens, facilem curſum habens; meatum facilè præbens, &c. Ut ἐυῤῥοος ποταμὸς; Il. φ. & apud Theophraſt. ἔυρους φορὰς, exponitur facilis meatus, &c. Unde verbum Εὐρόω, bene fluo; facilem curſum habeo; & Metaph. feliciter ago, proſpera utor fortuna, &c. Ab εὖ & ῥοὴ, vide.

Εὐρίζηλος, bene ſtridens; ut ἐυριζηλος ἰὸς; bene ſtridens ſagitta; i. e. celeriter volans cum ſtridore; in Epigr. Ab εὖ & ῥοῖζος, unde ῥοιζέω, Vi.

Εὑρίσκω, invenero, a. 2. opt. m. &

Εὑρῆσις, 2. ſing. a. 2. opt. act. &

Εὑρήσιμι, ας, αι, Dor. pro εὑρεσις, ης, ἡ, 2. 2. part. act. f. g. ab ἐυρίσκω, invenio, quod vide.

Εὐρυκλύδων, ωνος, ὁ, Euroaquilo: ex εὖρος, Eurus, & κλύδων, fluctus. Th. κλύζω, lavo.

Εὐρυμες, Dor. pro ἔυρεμεν, 1. pl. a. 1. ind. act. ab ἐυρίσκω, invenio, quod vide.

Εὕρων, ες, ε, a. 2. ind. act. ἐυρὼν, ὁντος, a. 2. part. ab eod.

Εὐρόνοτος, Euronotus; ventus ab oriente hyberno ſpirans, Euro ſcil. & noto intermedius; ſeu, inter Vulturnum & Auſtrum; ὁ φοινικίας, flans à Phœnicia; Thraciæ vento oppoſitus, &c. Ariſtot. de mundo, &c. Ab Εὖρος & Νότος, Vi.

Εὔρος, vide ſuprà.

Εὖρος, ου, ὁ, EURUS. Th. ῥέω, fluo.

Εὑρόντα, a. 2. part. act. f. g. ab ἐυρίσκω, invenio, quod vide.

Εὐῤῥοὴς, vide ſuprà, εὔροος.

Εὐῤῥοίτης, ες, ὁ, ἡ, pulchrè fluens; ἐυῤῥοιτὸν, gen. Æol. pro ἐυῤῥεῖτος. Ex εὖ & ῥέω, fluo: f. ῥεύσω.

Εὐῤῥώνη, ης,

Εὐῤῥῶν, pulchras habens agnas seu oves; dicitur etiam ἐὐῤῥων, ὦν; idem; ab εὖ & ἄρς, ἀρνὸς, ὁ ἢ ἡ, agnus vel agna; pro quo Eust. tradit ἄρνες, in plur. non habere nominativum sing. Monasyllabum, sed ἀρὼν, ένος, & per Syn. ἀρνὸς, unde ἐυρῶν, &c.

Εὐῤῥὴς, q.d. pulchrifluus; unde, εὐῤῥεῖν ποταμοῖο, Iliad. ζ. idem quod, & pro, ἐὐῤῥείτης, id vide.

Εὔῤῥιν, sagacis naris; epithetum canum; vide ἐυρεν.

Εὐῤῥοῦν, nimis affluens, &c. Vide ἐυρεῖν.

Εὐρύ, adv. (idem quod & pro εὐρέως, id vide) latè, ut, in Il. β. εὐρὺ ῥέων; latè fluens, &c. Ab εὐρὺς, Vi.

Εὐρυάγυια, ας, ἡ, latas vias habens; ab εὐρὺς, latus, & ἀγυιὰ, via.

Εὐρυαίχμης, vel εὐρυαίχμας; Doricè; latam & amplam cuspidem habens; bene armatus, hastatus; &c. Ab ἐυρὺς & αἰχμὴ, id vide.

Εὐρυάλη, ης, ἡ, EURYALE, nomen mulieris.

Εὐρύαλος, ος, ὁ ἢ ἦ, latam seu amplam aream habens; latus, amplus, &c. Idem quod sequens εὐρύαλος, id vide.

Εὐρύαλος, ου, ὁ, ἡ, latus, amplus; ex εὖρος, latus, & ἅλως, area.

Εὐρυβάτης, ου, ὁ, EURYBATES, nomen propr.

Εὐρυβίης, Ion. pro εὐρυβίας, ου, ὁ, cujus vis se latè extendit, latè potens; ex εὐρὺς, latus, & βία, vis.

Εὐρυγλώσσους, latas generationes habens; ut εὐρυγλώσσους αἰῶν, seculum seu ætas latæ generationis; Nonn. ab εὐρὺς & γλῶσσα, Vi.

Εὐρυδίνης, ου, ὁ, & εὐρυδῖνης, latos vortices habens; ab εὐρὺς & δῖνη, Vi.

Εὐρυδάμας, αντος, ὁ, EURYDAMAS, nomen propr.

Εὐρυθμία, concinnitas quam afferunt numeri; & generaliter, concinnitas; à seq.

Εὔρυθμος, ου, ὁ, ἡ, numerosus, concinnus; ex εὖ & ῥυθμὸς, rythmus, concinnitas.

Εὐρύθμως, numerosè; item, concinnè; à præced.

Εὐρυκρείων, latè dominans; ab εὐρὺς, latus, & κρείων, οντος, ὁ, regnator. Th. κραίνω, impero.

Εὐρυλείμων, ονος, ὁ, ἡ, qui lata prata habet, spatiosus, amplus; ab εὐρὺς, latus, & λειμὼν, pratum.

Εὐρυμέδων, latè regnans; latè rex; Hom. ab εὐρὺς & μέδω, Vi.

Εὐρύμετωπος, ου, ὁ, ἡ, latam frontem habens; ab εὐρὺς, latus, & μέτωπον, frons. Th. ὄπωμαι, video.

Εὐρυνόμη, ης, ἡ, EURYNOME, nomen mulieris.

Εὔρωμαι, 3. pl. a. 1. act. ἐύρωμα, ας, ε, &

Εὐρώοντο, dilatant, Dor. pro εὐρώωσι, 3. pl. præs. ind. ab

Εὐρώω, dilato: f. εὐρῶ. Th. εὐρὺς, latus.

Εὐρυσθείης, gen. Ion. ab εὐρυσθείη, ας, ἡ, spatiosa: &

Εὐρυσθεὺς, ῆος, ὁ, ἡ, habens latas vias: ab εὐρὺς, latus, & ὁδὸς, ἡ, via.

Εὐρύοπα, vocat. sing. ab εὐρυόπης, ου, ὁ, latè sonans, vel latè perspicuus; ab εὐρὺς, latus, & Th. ὀπ, vox. Vel ut alii volunt ab ὠπ, vultus, quod ab ὄπωμαι, video. Tum etiam εὐρύοπα, potest esse acc. casus ab εὐρύωψ, οπος, & ωπος, latum habens oculum: ab eod. ὤψ, oculus.

Εὐρύοχλος, latus seu amplus turba & multitudine; numerosus; populosus, &c. Ab ἐυρὺς & ὄχλος, vide.

Εὐρύπεδος, latum habens solum. Th. πέδον, Vi.

Εὐρυπέδιλος, latum habens calceum, latè calceatus; ab εὐρὺς & πέδιλον, vide.

Εὐρύπορος, latos seu amplos habens meatus; item, habens lata vada, &c. Ab εὐρὺς & πόρος, Vi.

Εὐρυπύλη, lata porta & spatiosa; item, εὐρυπυλὴς, ές, ὁ ἢ ἡ, & εὐρύπυλος, latas & amplas seu patulas habens portas; Il. ψ. Ab ἐυρὺς & πυλὴ, vide.

Εὐρύπυλος, ος, ὁ, EURYPYLUS, nomen propr.

Εὐρυρρείτης, lata habens fluenta; latè fluens; ab εὐρὺς & ῥέεθρον, id vide.

Εὐρυρέα, compositè dicitur pro εὐρὺ ῥέα, latè fluo; divisim, Vi.

ΕΥΡΥΣ, έος, ὁ, & in f. g. εὐρεῖα, latus, a.

Εὐρυσάκης, έος, ὁ ἢ ἦ, latum seu amplum habens scutum, seu clypeum; ab εὐρὺς, & σάκος, τὸ, Vi.

Εὐρυσθενὴς, ές, ὁ, ἡ, potens; ab εὐρὺς, latus, & σθένος, robur.

Εὐρυσθεὺς, έος, ὁ, EURYSTHEUS, Rex Mycænorum.

Εὐρυσθέως, gen. præcedentis, Att. pro -έος.

Εὐρυσθῆα, Poët. pro εὐρυσθέα, accus. sing. ejusd.

Εὐρύσορος, latum habens loculum seu capulum; in Epigramm. εὐρύσορον σῆμα, amplum & capax sepulchrum, &c. Ab εὐρὺς & σορὸς, Vi.

Εὐρύστερνος, ος, ὁ, ἡ, qui habet latum pectus: ab εὐρὺς, latus, & στέρνον, pectus.

Εὐρυσσάκης, qui lato seu amplo pectore est; pectorosus, &c. Ab εὐρὺς & σάθος, Vi.

Εὐρύστομος, qui lato ore est seu ostio; ab εὐρὺς & στόμα, Vi.

Εὐρυτενὴς, qui latè distenditur; latus, amplus, &c. Nonn. ab εὐρὺς & τείνω, tendo, &c. Vi.

Εὐρύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo, &c. Ab εὐρὺς, Vi.

Εὐρύτρητος, lata & ampla habens foramina. Ab εὐρὺς & τρητὸς, Vi.

Εὐρυφαρέτρης, ος, ὁ, altam seu amplam habens pharetram; Epith. Apollinis; ab εὐρὺς & φαρέτρα, Vi.

Εὐρυτίων, ονος, ὁ, EURYTION, nomen propr.

Εὐρυφυὴς, latè crescens; Q.d. δ. Ab εὐρὺς & φύω, seu φυὴ, Vi.

Εὐρυχαδὴς, έος, ὁ ἢ ἦ, latus, capax, &c. Ut εὐρυχαδὴ ποτήρια; Lucian. Ab εὐρὺς & χάδος, Vi.

Εὐρυχαίτας, ου, ὁ, Dor. pro εὐρυχαίτης, ου, latam comam habens, laticomus; ab εὐρὺς & χαίτη, juba, coma.

Εὐρυχόρους, spatiosæ, gen. Ion. ab εὐρύχορος, ος, ὁ, ἡ, in quâ ampli chori duci possunt: ex εὐρὺς, latus, & χορὸς, chorus, chorea. Vel Poët. ponitur pro εὐρυχώρους: ab

Εὐρύχωρος, ος, ὁ, ἡ, latus, amplus: ex εὐρὺς, latus, & χῶρος, locus.

Εὐρύχωρος, dicitur pro præced. εὐρύχωρος, latum locum habens, &c. Unde etiam εὐρυχωρία, locus amplus, latum spatium, &c. Thuc. lib. 2.

Εὐρυώπης, idem quod sequens εὐρύωψ, latum vel magnum habens oculum, &c. Vi.

Εὐρύωψ, -ωπος, & -οπος, latè videns: ab εὐρὺ, latè, & ὤψ, ὠπὸς, oculus. Th. ὄπωμαι, video.

Εὔρῳ, vide in εὔρωμαι.

Εὐρώδης, έος, ὁ ἢ ἦ, q.d. bene acinatus, &c. Ab εὖ & ῥώξ, acinus, &c. Vide.

Εὐρώδης, έος, ὁ, ἡ, putris, situ obsitus: &

Εὐρώεις, όεντος, ὁ, putris, obscurus; item amplus: acc. sing. εὐρώεντα; ab εὐρὼς, situs, mucor.

Εὔρωμεν, invenerimus, 1. pl. a. 2. sub. act. εὕρω, ῃς, ab εὑρίσκω, invenio, quod vide.

Εὔρων, ῶσα, part. a. 2. ab eod.

Εὐρωπαῖος, έος, ὁ, & Εὐρωπαῖος, ος, ὁ, EUROPÆUS, ex Europa.

Εὐρώπη, ης, ἡ, EUROPA, nomen mul.

Εὐρωπὸς, aspectu latus; q.d. qui in oculis intuentium latus apparet seu amplus, &c. Sed exponitur etiam tenebricosus; ut, σπήλαιον εὐρωπόν; apud Eurip. est ejusd. comp. cum εὐρύωψ, id vide.

ΕΥΡΩΣ, ῶτος, ὁ, situs, mucor, caries.

Εὔρως, robustus, validus; unde adv. εὐρώτως, robustè, validè; fortiter, & Metaph. de animi fortitudine; ut εὐρώτως ἰώσεται; fortiter tulit; Plut. Item nomen fubst. εὐρωσία: robur, firmitas, fortitudo, &c. Item, idem quod εὐρωία; sanitas, bona valetudo, &c. Ab εὖ & ῥώννυμι, fut. ῥώσω, roboro, &c. Vi.

Εὐρώτας, ου, ὁ, ἡ, EUROTAS, nomen propr. fluv. Laconiæ.

Εὐρωτιάω, ῶ, situ obsitus sum; mucidus sum; putreo, marceo, &c. Ab εὐρὼς, ῶτος, ὁ, Vi.

ΕΥΣ, έος, ὁ, bonus. Dicitur & νύς.

Εὔσα, ας, ς, & in 3. pl. εὔσαν, a. 1. ind. act. verbi εὔω, seu ἕω, uro, ustulo: f. εὔσω: at.

Εὕστε, ας, ἡ, Dor. & Æol. pro ἑῶσα, vel ἕστε, ῆς, ἡ, existens, præs. part. f. g. verbi εἰμὶ, sum.

Εὔστεα, τὰ, (dicuntur τὰ ἐφεψόμενα) instiones; ab εὔω, five ἕω, fut. σω, uro, ustulo, admota videlicet flamma, &c. Vi.

Εὐστιβάτων, bene tabulatus; bonum habens tabulatum, &c. Ab εὖ & στανίβω, ῶ, tego tabulis; tabulo, contabulo, &c. à Th. στὰς, ἰβάω, ἡ,

ἡ, tabula, &c. Vide.

Εὔσαρκος, bonam habens carnem; item, carnosus, corpulentus; bene habitus, &c. Unde nomen, εὐσαρκία, ἡ, corpulentia, plenitudo corporis; & verbum, εὐσαρκέω, reddo corpulentum & carnosum, &c. Ab εὖ, & σάρξ, κός, ἡ, Vi.

Εὐσέβει, 2. sing. præs. imperat. vel 3. sing. imperf. ind. verbi εὐσεβέω, ῶ, colo: f. ήσω. p. ηκα. Ex εὖ & σέβω, colo.

Εὐσέβεια, ας, ἡ, pietas: &

Εὐσεβέομαι, οῦν, αι, pietatis officia: &

Εὐσεβὲς, ἐος, τὸ, pietas: ab

Εὐσεβέω, colo, cum accus. item in pietate instituo, informo: f. ήσω. p. εὐσέβηκα. a. 1. εὐσέβησα. Ex εὖ, bene, & σέβω, colo.

Εὐσεβέως, p. è, adv. &

Εὐσεβὴς, ἐος, ὁ, ἡ, pius: &

Εὐσεβῶς, p. è, adv. contractè pro εὐσεβέως, ab cod. Th.

Εὐσείστος, qui facilè potest concuti; item, peculiariter, terræ motibus obnoxius, &c. Ab εὖ & σείω, σῶ, ὁ, qui concuti seu quassari potest: & qui est concussus; à σείω, Vi.

Εὐσέληνος, ος, ὁ ἡ ἡ, lucidus, lunæ fulgore illustris; non illunis, &c. Ab εὖ & σελήνη, Vi.

Εὔστελμος, vide in εὐστέλμος.

Εὐσπής, venerabilis; ab εὐσεβέω, religio è & piè fieri; quod ab εὐσεβὴς, & εὐσεβέω, quæ vide.

Εὔσημος, ος, ὁ, ἡ, bene significans: ex εὖ & σῆμα, signum.

Εὐσηπής, ος, ὁ ἡ ἡ, qui facilè putrescit, putredini obnoxius, &c. Unde εὐσηπία, putrescendi facilitas, &c. à σήπω, Vi.

Εὐσθένεια, ας, virium integritas, robur, &

Εὐσθενέω, viribus polleo: f. ήσω. &

Εὐσθενὴς, ἐος, ἐς, ὁ, ἡ, validus; ex εὖ & σθένω va. eo.

Εὔστηθος, qui est bono stomacho; unde εὐστηθέω, bene habitus sum è cibo; item, cibum appeto, alacriter cibum sumo, &c. ab εὖ & στῆθος, ος, ὁ, Vi.

Εὔσκαρθμος, bene saltans, agilis: ex εὖ bene, & σκαρθμὸς, saltus. Them. σκαίρω, salto.

Εὐσκελὴς, qui bonis est cruribus; ab εὖ & σκέλος, Vi.

Εὔσκεπτος, bene tectus, seu protectus; bonum tegumentum habens, &c. Ab εὖ & σκέπω, tego, &c. Item, edirus, apertus, perspicuus; ab εὖ & σκέπτειν, seu σκέπτεσθαι, contemplari, &c. Vi.

Εὔσκευος, vasis utensilibus bene instructus, &c. Unde verbum, εὐσκευόω, vasis utensilibus bene instructus sum; &, de viatore dictum, sarcinis ad iter necessariis bene sum paratus, &c. Ab εὖ & σκεῦος, Vi.

Εὔσκιος, qui facile adumbratur; opacus; vel gratas umbras habens, &c. Ab εὖ & σκιὰ, Vi.

Εὔσκοπος, ος, ὁ, ἡ, per Dialysin pro εὔσκοπος, qui scopum peritè assequitur: providus, opportunus: ex εὖ & σκοπὸς, finis. Th. σκέπτομαι, circumspicio.

Εὐσκώμμων, ων, ὁ ἡ ἡ, facilis in dicteriis & scommatis dicendis; unde adv. εὐσκωμμόνως, more eorum qui faciles sunt in scommatis jaciendis; & Subst. εὐσκωμμοσύνη, ἡ, facilitas in scommatis & dicteriis, &c. Ab εὖ & σκώμμα, Vi.

Εὐσμίλατα, scalpro bene polita seu parata; ab εὖ & σμίλη, scalper, &c. Vide.

Εὔσσος, ος, ὁ, ἡ, bene salvus, incolumis; ex εὖ & ζόος, salvus.

Εὔσπειρος, ος, ὁ ἡ ἡ, pulchras spiras faciens; pulchrè se in spiras colligens; Epigr. ab εὖ & σπεῖρα, ας, ἡ, spira; linea flexuosa; orbes faciens in sese non redeuntes; ut serpentium volumina sinuosa, & funium convolutorum, &c.

Εὔσπλαγχνος, ος, ὁ, ἡ, misericors: ex εὖ & σπλάγχνον, viscus, cor.

Εὔσπορος, seu ἐύσπορος, fœcundus seminis, &c. Ab εὖ & σπορὰ, seu σπόρος, Vi.

Εὔστελμος, seu ἐύστελμος, Poët. pro ἄστελμος, bene tabulatus: ex εὖ, bene, & στέλμα, transtrum. Th. στελὶς, spatium inter lineas, vel inter tabulata navis.

Εὐστὰθὴς, ἐος, ὁ, ἡ, stabilis; ab εὖ & ἵστημι, sto.

Εὐστάθεια, & εὐστάθια, stabilitas, firmitas, constantia; item, bona constitutio, & habitudo, &c. Sic, εὐσταθῶς, adv. constanter, firmiter, tuto; & εὐσταθέω, ῶ, stabilis ac firmus sum, &c. Dicitur etiam de mari quod placidum ac tranquillum stat, nec ullo ventorum impetu agitatur, &c. Omnia à præcedente εὐσταθὴς, id vide.

Εὔσταθμος, qui est boni & justi ponderis; à στάθμος, Vi.

Εὐσταλὴς, qui bene instructus est; decenter ornatus; item, succinctus, & paratus; item leviter armatus, ideoque expeditus, &c. Thuc. lib. 3. idem est quod εὔστολος; ab εὖ & στέλλω, apparo, orno.

Εὐσταλῶς, decenti cultu seu ornatu; compositè, &c. à præced.

Εὔσταχυς, bonas spicas ferens, seu spicis abundans, &c. a στάχυς, Vi.

Εὐστείλας, apud Hom. conjunctim dicitur metri causa, pro εὖ στείλας, bene præparans seu instruens; est autem στείλας, part. ab ἔστειλα, a. 1. verbi στέλλω, Vi.

Εὐστέφανος, ος, ὁ, ἡ, formosus, bene coronatus: ex εὖ & στέφανος, corona. Th. στέφω, corono: f. ψω.

Εὐστεφὴς, seu ἐύστεφὴς; item, εὐστέφανος, pulchrâ coronâ cinctus; idem quod præced. εὐστέφανος, & ab iisdem εὖ & στέφω, &c.

Εὐστεὶς, bene tritus & calcatus viatorum pedibus; item, εὔστιπτος, bene calcatus, &c. Ab εὖ & στιπτὸς, idem quod στειπὸς, calcatus; à στείβω, calco; unde etiam στίβος, ος, ὁ, via, seu callis, semita, &c.

Εὔστικτος, pulchrè maculis distinctus; à στικτὸς, Vi.

Εὔστολος, seu ἐύστολος; bene indutus; pulchrè ornatus; item, bene instructus, &c. Ab εὖ & στέλλω, orno.

Εὐστόμαχος, ος, ὁ ἡ ἡ, bonum habens stomachum; cujus stomachus bene habet; item, de cibariis dictum, stomacho conveniens; utilis, gratus, stomachum corroborans, &c. Unde εὐστομαχία, ἡ, bonus ventriculus; ventriculi bona affectio; item, sapor gratus stomacho, &c. à στόμαχος, Vi.

Εὐστομέω, suavem & concinnum ore cantum modulor; item, ore rotundo loquor; item, ore faveo, bona verba dico, &c. Sic, εὐστομία, ἡ, bona pronuntiatio; item, oris festivitas, &c. Sic etiam dicitur sapor ori gratus, &c. Utrumque à sequente εὔστομος, id vide.

Εὔστομος, ος, ὁ, ἡ, qui pulchro ore est, disertus: ex εὖ & στόμα, τὸ, os.

Εὐστόρθυγξ κιρωΐνη, in Epigr. clava è valido pulchrove stipite; ab εὖ & στόρθυγξ, cuspis hastæ, &c. Vi.

Εὐστοχάζομαι, conjecturâ assequor; item,

Εὐστοχέω, f. ήσω, jaculandi peritus sum, solerter conjector: &

Εὐστοχία, ας, ἡ, dexteritas in jaculando, solertia in conjiciendo: &

Εὔστοχος, ος, ὁ, ἡ, felix in jaculando, solers: à Th. στοχάζομαι, collimo.

Εὐστόχημα, id quod conjicitur, quod acute & solerter perspicitur; vel, dicitur pro sententia & apophegmate, &c. Verbale à præced. εὐστοχέω, item, εὐστόχως; dextrè, aptè; modo eorum qui à scopo non aberrant, &c. à præced. εὔστοχος, Vi.

Εὖστρα, vel ἔὖστρα, ἡ, fossa in qua mactabantur sues, & exurebantur; Poll. Item, spica hordei tosta, &c. Est ab εὕω vel δεύω, uro, ustulo, &c.

Εὐστρεφὴς, qui facilè torqueatur seu flectitur; ejus contrarium est ἀστρεφὴς, qui tortus non est, &c. Vi.

Εὐστρατηγέω, bene impero exercitui, Vi. στρατηγέω.

Εὐστρεφὴς, & εὔστροπος, seu ἐύστροπος; versatilis, versabilis, qui dextrè & agiliter circumagitur; qui facilè versari, flecti, aut torqueri potest, &c. Idem quod sequens ἐυστρεφὴς, & ab iisdem.

Εὐστρεφὴς, ἐος, ὁ, ἡ, & Poët. ἐὐστρεφὴς, pulchrè tortus, flexilis; ex εὖ & στρέφω, flecto, verto.

Εὔστροφος, agilis, tortilis, &c. Idem cum præcedentibus; unde, εὐστροφία, q. d. versatilitas; ab εὖ & στροφὴ, Vi.

Εὐστρογγυλίζω, in rotunditatem conglobo; ab εὖ & στρογγυλίζω, rotundo, rotundum efficio, &c. à στρογγύλος, rotundus, &c. Vi.

Εὔστυλος, cujus columnæ justis intervallis distributæ sunt, ideoque columnarum specie decorus; Th. στύλος, Vi.

Εὐσύλλητος, qui facile concipit; item, qui est facilis captu; comprehensibilis, &c. Ab εὖ & συλλαμβάνω, quod à σὺν & λαμβάνω, &c. Vi.

Εὐσυλλόγιστος, qui colligi facile potest; à συλλογίζομαι, Vi.

Εὐσύμβλητος, ος, ὁ, ἡ, quod per conjecturas facilè cognosci potest; ex εὖ & συμβάλλω, conjicio. Th. βάλλω, jacio.

Εὐσύμ-

Εὐσύμβολος, facilis in pactis, vel in commercio; vel, cum quo facile pacifcimur, &c. Item, ἐυσύμβολον σημεῖον; signum boni Symboli, seu fausti ominis; signum fausstum, &c. Ab εὖ & σύμβολον, Vi.

Εὐσυμπεφόρητος, facilis circumduci quo quisque volet; obsequiosus, morigerus; seque alicui dans; qui facilem se præbet alicui in re qualibet assensorem, &c. Ab εὖ & συμπεφορέω, comitatus, & frequens huc, illucque assectatio, &c. à συμπεφέρω, unà circumfero, & circumrapio, &c. à σῶ & περιφέρω, Vi.

Εὐσυμφυτος, ὁ ἡ ἡ, qui coagmentari & coalescere facile potest; facilè concrescens, &c. à συμφύω, coalescere facio, conglutino; coagmento; unde συμφύσημα, Vi.

Εὐσωλογωγητος, qui, vel quæ facile congregari potest; item, ἐυσωλόγωγητος πόλις πεπομφώς; Aristot. Pol. 7. locus in quem facilis est importatio; commodus hominum concilio & conventui, &c. Ab εὖ & σωλόγωγητος, collectivus, aptus ad colligendum vel conjungendum, &c. à σωλογωγή, Vi.

Εὐσωλλακτος, cum quo facilè commercium haberi potest; sociabilis; placidus, benignus, benevolus, &c. à σωλλάττω, Vi.

Εὐσωάρμιος, qui facilè aptari & coagmentari potest; ab εὖ & σωαρμόζω, vel σωαρμόττω; q. d. coapto, coagmento, &c. à σῶ & ἁρμόζω, Vi.

Εὐσωειδήτης, qui bene sibi conscius est; ab εὖ & σωειδέα, Vi.

Εὐσωεσία, ας, ἡ, bona sagacitas; perspicax intelligentia; bona perspicacia & prudentia in judicando, &c. Item, ἐυσωέτης, ὁ ἡ ἡ, intellectu facilis; item, admodum prudens, perspicax, & sagax, &c. (ab εὖ σωέτης & σωετὸς, &c. Vi.) Unde, τὸ ἐυσωέτερον, quod facile intelligi potest; ἐυσωετώτερος, solertior, prudentior, &c.

Εὐσωθεσία, bona & elegans compositio; unde ἐυσώθετος, bene compositus, vel aptus ad compositionem: qui componi facilè potest, &c. Unde ἐυσωθετέω, bene compositus sum; item, fœderitus & pactis ineundis facilem me præbeo; vel, fœdus & pacta servo; &c. Ab εὖ, σύνθεσις & σύνθετος, &c. Vide.

Εὐσύνοπτος, qui facile conspici & cerni potest; item intellectu facilis, &c. Ab εὖ & σύνοπτος, conspicuus, &c. à σωόπτομαι, conspicio, &c. Ex σῶ & ὄπτομαι, Vi.

Εὐσφυρος, ος, ὁ, ἡ, cui est elegans pedum forma: ex εὖ & σφυρὸν, malleolus pedis, pes. Th. Σφύρα, malleus.

Εὐσφύρου, pro ἐυσφύρου, gen. Dor. præced.

Εὐφημολογέω, ῶ, honestè loquor & scitè, &c. Plut. Ab ἐυφήμος, modestus; (ex εὖ & φῆμις, τὸ, Vi.) & λόγος, &c. Vide.

Εὐφημόνως, decenter, adv. &c.

Εὐφημοσύνη, ης, ἡ, decor: ab

Εὐφήμων, ων, ὁ, ἡ, decens, spectabilis, honoratus: ex εὖ & φῆμις, τὸ, gestus, habitus. Th. ἔχω, habeo.

Εὐφημονέω, ῶ, honestè me contineo; decenti corporis habitu affectúque sum, &c. à præced. ἐυφήμων.

Εὐφημολογήμενον, honestum dictum, ut, ἐυφημολογούμενον τῷ Σόλωνι; illud honestum Solonis; Gaza de Sen. &c. Ab ἐυφήμων & λόγος, vide.

Εὐφήμως, honestè, compositè, &c. Pro ἐυφήμους; vel ab ἐυφημος, &c. Vide.

Εὐχάδης, bene fissus, seu scissus, &c. Vel idem quod ἐυχὴς; qui facilè scindi potest, vel scinditur, &c. Ab εὖ & χάσκω, Vi.

Εὐχολάζω & ἐυχολέω, otio abundo & affluo; vacuus sum negotio & opere, &c. Ab ἐυχολος; qui abundat otio, &c. Ab εὖ & χολὴ, unde, χολάζω, &c. Vide.

Εὐχρωμος, qui bene habito corpore est; corpulentus; vel qui robustum habet corpus; item, ἐυχρώματος; idem, unde, ἐυχρωματία, sum corpore pulchro, & bene habito; seu robusto; & ἐυχρωμασία, ἡ, bona corporis habitudo; ab εὖ & χρῶμα, Vi.

Εὔχωστος, ος, ὁ, ἡ, vel ἐυχώστως, bonas habens rotæ curvaturas ligneas: ex εὖ & χῶξις, lignea circumferentia rotæ. Them. Ζεῦξις, quatio.

Εὖτ', pro ἐὖτε, quando, adv.

Εὐτακτος, ordinatus, ordinem servans; certo quodam ordine procedens, &c. τὸ ἐὐτακτον, modestia, disciplina, &c. Unde, ἐυτάκτως; ordinatè, ordinibus ratis & constitutis; item, æqualiter, compositè, modestè, &c. Sic etiam verbum, ἐυτακτέω, ordinem servo, & tenorem; ordinatè me gero; ut miles ἐυτακτῶν, dicitur qui ordinem non deserit, sed disciplinam militarem servat, &c. Ab εὖ & τακτὸς, Vi.

Εὐταμίευτος, bene reconditus; item, qui parce promitur, parcus, &c. Ab εὖ & ταμιεύω, Vi. in Th. ταμίας.

Εὐταξία, ας, ἡ, bonus ordo; ex εὖ & τάσσω, ordino: f. ξω. p. χα.

Εὐτάραχος, qui facilè perturbatur; ab εὖ & ταράσσω, seu ταράττω, vide.

Εὔταρσος, exponitur κυλὸς πίερωτός; in Epigr. quoniam videlicet, ταρσοὶ dicuntur τὰ πίερα, &c. Vide ταρσός.

Ἔτε, quando, quum, sicut, adv. ἥτε, Ion. & Poët. Dialysi, sicut.

Εὐτείχα, bene munitam, acc. fing. ab ἐυτείχης, quod vide.

Εὐτείχος, ος, ὁ, ἡ, bene munitus: ab

Εὐτείχης, ες, ὁ, ἡ, idem; ex εὖ & τεῖχος, τὸ, murus.

Εὐτείχητος, idem quod ἐυτείχης, & ab iisdem.

Εὐτέκμαρτος, conjectu facilis; à τεκμαίρομαι, Vi. Unde, τέκμαρσις, εως, ἡ, conjectura, &c. Vi.

Εὐτεκνία, ας, ἡ, feliciras sobolis; ex εὖ & τέκνον, filius. Th. τίκτω, pario.

Εὔτεκνος, ος, ὁ, ἡ, prole felix, fœcundus: ab iisd.

Εὐτελέστατος, ἀν, τὸ, superl. grad. ab

Εὐτελὴς, ές, ὁ, ἡ, frugalis: ab εὖ & τέλος, sumptus, finis.

Εὐτελεία, ἡ, parva impensa, parvus sumptus; frugalitas, aut parsimonia; interdum & vilitas, &c. Unde, ἐυτελίζω, & ἐξευτελίζω, vilipendo, flocci facio; contemno aliquid tanquam ἐυτελὲς; nam est ab ἐυτελὴς, facilem impensam requirens; tenuis, &c. Item, qui parvos sumptus facit, parcus; & sæpe, vilis, &c. Vi. Item, ἐυτελὴς, felix in functione sua; (quæ felicitas in frugalitate fundatur,) Item, ἐυτελεσικὸς, qui probe absolvit & perficit; & ἐυτελεία, ἡ, felicitas, prospera fortuna in exequendis rebus, ad finem perducendis, &c. Itidem ab iisdem, εὖ & τίλος, finis, affectus, &c. Vi.

Εὐτέρπη, ης, ἡ, EUTERPE, nom. musæ: &

Εὐτερπὴς, ές, ὁ, ἡ, valde jucundus: ab εὖ & τέρπω, delecto.

Εὐτεχνος, artificiosus, peritus, artibus bene instructus, &c. Unde, εὐτεχνία, ἡ, peritia, doctrina, eruditio, &c. Ab εὖ & τεχνὴ, Vi.

Εὐτμητος, ὸς, ὁ, ἡ, bene sectus & paratus: ex εὖ & τέμνω, seco.

Εὐτοκέω, ῶ, facilè pario; facili partu utor; item,

Εὐτοκία, ας, ἡ, fœcunditas: ab

Εὔτοκος, ος, ὁ, ἡ, fœcundus; ab εὖ & τίκτω, pario: p. m. τέτοκα.

Εὐτολμος, audax, confidens, animosus; intrepidus; unde, εὐτολμία, audacia, confidentia, animositas; animi præsentia, &c. Item, adv. εὐτόλμως, audacter, animosè, intrepidè, &c. Omnia ab εὖ & τολμάω, Vi.

Εὔτμητος, sectu facilis; item, bene seu pulchrè sectus; item, εὔτμητος οἰκία, domus, quæ multis meatibus secta est, seu pervia, &c. Item, εὔτμητον ξύλον, materies quæ faci è cæditur; (cui opponitur, δύστμητον) à τομὴ, Vi.

Εὐτονέω, validus sum; valeo viribus; vires recipio; ut εὐτονῆν εἰς τὰ ὀφθαλμικά; ad ocularia medicamenta efficax, &c. Item,

Εὐτονία, ας, ἡ, firmitas tenoris: &

Εὔτονος, ος, ὁ, ἡ, validus, firmus, infus: &

Εὐτόνως, adv. acriter, magnâ contentione: ex εὖ & τείνω, tendo.

Εὐτυξος, & ἐύτυκτος, bonum arcum habens, & bonas sagittas; ut εὔτυκτος φαρέτρη; in Epigr. unde, εὐτυξία, dexteritas & peritia jaculandi, &c. Ab εὖ & τύξον, Vi.

Εὔτυκτος, tornatu facilis; item, pulchrè tornatus, &c. à τύρνος, Vi.

Εὐτρεπίζω, qui multos, & eos lautè in mensa excipit; item, ἐυτρεπίζω βίος, vita quæ degitur ad mensam bene instructam, &c. Homines vero εὐτρεπίζοι, qui bene instructa mensa utuntur; Athen. lib. 4. & 14. Ab εὖ & τρέπεζα, vide.

Εὐτρεπελία, ας, ἡ, urbanitas; item scurrilitas: ab

Εὐτρέπελος, ος, ὁ, ἡ, lepidus, urbanus: qui sua verba potest εὖ τρέπειν, scitè vertere. Th. τρέπω, a. 2. ἔτραπον.

Εὐτρα-

Εὐτραπελόομαι, & εὐτραπέλια, sum εὐτράπελος; seu comis, facetus, dicax, &c. vide.

Εὐτρεπής, ές, ὁ, ἡ, paratus, æquus: qui facile ad aliquid τρέπεται, vertitur: &

Εὐτρεπίζω, paro: ab eod. Th.

Εὐτρεπισμός, ῦ, ὁ, appiratio; item, bonus ordo; ab εὐτρεπίζω; vide.

Εὐτρεπτής, ές, ὁ, ἡ, paratus; q. d. bene versatus ad opus aliquod; item, æquus, &c. Sic etiam, εὐτρεπτός, verti facili, mutabilis: Aristot. ab εὖ, & τρέπω, vide. Unde τρεπτός, qui verti potest, seu mutari, mutabilis, &c. vide.

Εὐτρεφὴς, bene nutritus, bene saginatus, à τρέφω; vide.

Εὔτρητος, ῦ, ὁ, ἡ, bene perforatus: Poët. εὐτρήτη, accipitur & pro εὐρύτρητος, lato ore hians. Them. πλεῖν, perforo. f. τρήσω.

Εὐτρίαιναν, acc. sing. Dor. 1. decl. ab εὐτριαίνης, ου, ὁ, inclytus tridente, ex εὖ & τρίαινα, trideus. Them. τρεῖς, tres.

Εὐτρεκὴς, bene tritus, &c. Item, εὐτρεπτός, trita facilis, qui facile teri potest, seu contundi & comminui, friabilis, &c. ab εὖ & τρίβω, id vide. Unde τριβὴ, tritus, i. e. tritura, & τριπτὸς, tritus &c. vide.

Εὐτρεχὼς, ους, ὁ, & εὐτρεχτὸς, ιχὼς, ὁ, bene comatus, qui probo est pilo; ut, εὐτρεχὲς ἀγκίστρου, in Epigram. hamo habenti lineam bonis pilis contectam, &c. ab εὖ, & θρὶξ, vide.

Εὔτροπος, qui probatis est moribus, bene moratus: unde εὐτροπία, morum probitas, morum elegantia, &c. ab εὖ, & τρόπος; V.

Εὔτροφος, qui bene altus seu nutritus est, ideoque pinguis, plenus; Item, active, copiose nutriens; unde verbum, εὐτροφέω, bene nutrior, copiosum alimentum accipio; & nomen, εὐτροφία, bona nutritio, seu alitura, alimenti copia, seu habitus vegetior, &c. ab εὖ, & τρέφω; unde τροφὴ, & τροφὸς; (à præt. scil. med. τέτροφα) &c. V.

Εὐτροχαλὼς, ὼ, ὁ, ἡ, rotundus, planus: &

Εὔτροχος, ὁ, ἡ, Poët. εὐτροχὼς, bene currens, velubilis, agilis: ex εὖ & τρέχω, curro. f. θρέξω, p. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον.

Εὐτρύγητος, ὁ, ἡ, qui facile demetitur; seu decerptu, carptu, & vindemiatu facilis, &c. ab εὖ, & τρυγητὸς: vide.

Εὔτυκτος, ὁ, ἡ, metri gratiâ: pro

Εὐτυκτὸς, ὁ, ἡ, bene fabricatus: ab εὖ & τεύχω, fabricor. a. 2. ἔτυχον, p. pass. τέτυγμαι, ξαι, κται.

Εὐτυχεῖν, fecunda fortunâ uti, inf. ab

Εὐτυχέω, felix sum. f. ήσω. Ex εὖ, bene, & τύχη, fortuna. Them. τυχάνω, assequor.

Εὐτυχέως, Ion. & Poët. pro εὐτυχῶς, adv. prospere: ab iisd.

Εὐτύχηκε, bene cessit mihi, perf. act. ab εὐτυχέω, quod vide.

Εὐτύχημα, ατος, τὸ, felicitas: ab eodem quod vide.

Εὐτυχὴς ές, ὁ, ἡ, fortunatus: ab εὖ, bene, & τύχη, fortuna. Them. τυχάνω, assequor.

Εὐτυχήσας, Æol. pro εὐτυχήσας, a. 1. part. act. verbi εὐτυχέω, felix fum: quod &

Εὐτυχία, ας, ἡ, fecunda fortuna: ab εὐτυχὴς, quod vide.

Εὔτυχος, ου, ὁ, Eutychus, nom propr. qu. a præced.

Εὔυδρος, ος, ὁ, ἡ, aquâ abundans: ex εὖ & ὕδωρ, aqua.

Εὔυμνος, seu ἐύυμνος, laude dignus, celebrandus; item, substantivè, bonus hymnus; ut Janus Lascar. usurpavit; ab εὖ, & ὕμνος; V.

Εὐυπέρβλητος, superatu facilis, facilè superabilis, &c. ab εὖ, & ὑπερβάλλω, excellens; ab ὑπερβάλλω; V.

Εὐυπόληπτος, qui facile cogi potest, & congregari, &c. ab εὖ, & ὑπολήπτος, ab ὑπολαμβάνω, &c. V.

Εὐφαμία, ας, ἡ, Dor. pro εὐφημία, ἡ, fausta vel læta acclamatio: &

Εὐφάμως, Dor. pro εὐφήμως, bona verba dicendo: vide εὐφημέω.

Εὐφανὴς, pellucidus, bene clarus; Nonn. ab εὖ & φαίνω, unde φανὲς, &c. V.

Εὐυφαντὸς, ος, ὁ, & εὐυφὴς, ές, ὁ, ἡ, bene & eleganter seu scitè textus, &c ab εὖ, & ὑφαίνω; V.

Εὐφαντασιάστος, qui bene vel facile concipit visiones; qui sibi res, voces, actus, secundum verum optimè fingit, &c. ab εὖ, & φαντασιόομαι, visiones concipio, & rerum imaginationes, &c. quod à φαντασία, id vide.

Εὐφαρέτρας, ος, & Dor. α, ὁ, Apollinis epith. pulchram pharetram habens: ex εὖ & φαρέτρα, pharetra.

Εὐφάρμακος, medicamenti conveniens seu utilis, medicaminibus laudatus, &c. Th. φάρμακον; V.

Εὐφεγγὴς, pulchrum splendorem habens; vel, valde splendidus & lucidus; Th. φέγγος, εος, τὸ; V.

Εὐφημέω, ῶ, εις, εἶς, celebro, laudo, gratulor. f. ήσω. Ex εὖ & φήμη, fama, quod à φημὶ, dico. Th. φάω, ideni.

Εὐφημίζω, fausta precor, ominor, &c. idem quod præcedens εὐφημέω: item, εὐφημισμὸς, boni ominis captatio, & idem quod sequens εὐφημία, & ab iisdem.

Εὐφημῆσαι, fausta precari, a. 1. inf. act. præced.

Εὐφημία, ας, ἡ, bona fama, laus, bonum omen: &

Εὔφημος, ος, ὁ, ἡ, boni nominis, boni ominis: &

Εὐφημοσύνη, ας, ἡ, Poët. & Dor. pro

Εὐφημοσύνη, ης, ἡ, admonitio, mandatum: vide εὐφημέω.

Εὔφθογγος, ος, ὁ, ἡ, bene sonans: ex εὖ & φθόγγος, sonus. Th. φθέγγομαι, sono. f. ξομαι. part. ἔφθεγμαι. part. m. ἔφθογα.

Εὐφιλὴς, gratus, charus; ab εὖ, & φίλος; V.

Εὐφιλόπαις, valdè φιλόπαις, puerorum amator; vel, idem quod φιλόπαις, qui pueros amat, &c. à φίλος, & παῖς; vide.

Εὔφιμος, astringens, vim astrictoriam habens; seu, obturandi, obstruendique vi pollens, &c. ab εὖ, & φιμὸς, camus, fiscella, &c. vide.

Εὔφλεκτος, inflammatu seu ustu facilis; ab εὖ & φλέγω; vide.

Εὐφορία, ἡ, pastus, alimenti, seu sibi copia; ab εὖ & φορὴ; vide.

Εὐφορία, exubero, fertilis sum: f. ήσω, p. εὐφόρηκα, a. 1. εὐφόρησα: ab

Εὔφορος, ος, ὁ, ἡ, ferax, qui facile ferri toleratique potest. Th. φέρω, fero. f. οἴσω

Εὐφόρως, ita ut facile portetur, seu toleretur; item, leviter, facile, à præced. εὔφορος: unde etiam εὐφορεία, q. d. portandi facilitas: item, feracitas, fertilitas, &c. Item, εὐφορὴ, portatu, seu toleratu facilis, tolerabilis, &c. Verbale ab εὐφορέω.

Εὐφόρμιγξ, seu εὐφόρμιγξ, pulchram citharam habens, &c. Item, substantivè, pulchra cithara; Th. φόρμιγξ; V.

Εὐφορος, & εὐφόρως, tolerabilis, & tolerabiliter; &c. Videantur paulò suprà.

Εὐφραδὴς, clarus, manifestus: item, bene differens, disertus, &c. Unde adv. εὐφραδέως, eleganter, prudenter; item, decenter, ornatè, &c. Sic etiam εὐφραδία, venustas sermonis, vis dicendi, &c. ab εὖ & φραδὴ, φραδὴς, &c. quæ vide.

Εὐφραίνω, exhilaro, oblecto. f. εὐφρανῶ. p. εὐφρανκα, a. 1. εὔφρανα, Att. ηνα, pass. εὐφραίνομαι, lætor, genio indulgeo: a. 1. p. ss. εὐφράνθην, ης, η, a. 1. imperat. εὐφράνθητι, f. 1. pass. εὐφρανθήσομαι, lætabor: ex εὖ & φρὴν, mens.

Εὐφρανέω, Ion. pro εὐφρανῶ, 2. sing. f. 1. m. εὐφρανέομαι, à præced.

Εὐφρανέειν, Ion. pro εὐφρανεῖν, f. 1. inf. act. ab eod.

Εὐφρανθῶ, ης, η, Att. ηὐφράνθη, Psal. 16, 9. a. 1. pass. εὐφράνθητι, -ήτω, a. 1. imperat. εὐφρανθείω, a. 1. opt. in 3. pl. Sept. εὐφρανθῶσι, a. 1. inf. pass. ab εὐφραίνω, exhilaro, quod vide.

Εὐφροσύνη, ης, ἡ, lætitia, gaudium, idque honestum; idem quod εὐφροσυνὴ) est verbale ab εὐφραίνομαι, lætitiâ afficior, gaudium percipio, &c. Vide εὐφραίνω.

Εὔφρων, explicatu, seu pronunciatu facilis: Item, pro εὔφρανος, bene notus, certus, &c. est ab εὖ, & φρένες, seu φρὴν, dico; id vide.

Εὔφρονα, acc. sing. ab εὔφρων, ονος, ὁ, ἡ, hilaris. Th. φρὴν, mens.

Εὐφρόνη, noctes, nominativ. plur. ab εὐφρόνη, nox: παρὰ τὸ εὐφρονεῖν, quia nox ad considerationem & consilia multum conferre putatur: ab eodem, Them.

Εὐφρονέω, sapio. f. ήσω. Ex εὖ & φρὴν, mens.

Εὐφροσυνὴ, ης, ἡ, & Dor. εὐφροσυνία, ας, ἡ lætitia: ab

Εὔφρων, ονος, ὁ, ἡ, hilaris. Ex εὖ & φρὴν, mens.

Εὐφρόσυνος, lætitiam afferens, & adv. εὐφροσύνως, hilariter, &c. Utrumque ab εὐφροσυνὴ, vide.

Εὐφυΐα, fugæ facilitas, seu commoditas, &c. ab εὖ, & φυγὴ; vide.

Εὐφυὴς, ές, ὁ, ἡ, habilis ingeniosus: acc. sing.

sing. εὐφυία, dual. εὐφυίε, Ex εὖ, benè, & φύω, nascor.

Εὐφυΐα, ας, ἡ, bona indoles, ingenii dexteritas: &

Εὔφυλλος, pulchra folia habens; ab εὖ, & φύλλον, τὸ; V.

Εὐφυὴς, adv. ingeniosè, scitè: ab εὐφυὴς, quod vide.

Εὐφύλακτος, custoditu seu servatu facilis: Item, bene observatus; item, à quo facilè caveri potest, &c. ab εὖ, & φυλάσσω; V.

Εὐφωνία, ας, ἡ, bona vox, vox canora; vel, bonus sonus, suavis pronunciatio, &c. à seq. εὔφωνος; V.

Εὔφωνος, bene sonans: canorus: ex εὖ & φωνὴ, vox.

Εὐφώνως, bona voce, suavi pronunciatione; item, canorè, &c. à preced. εὔφωνος; V.

Εὐφώρατος, deprehensu facilis; seu qui facilè deprehenditur, &c. ab εὖ, & φωράω; vide in Th. φώρ.

Εὐχαίτης, ου, benè seu pulchrè jubatus; item, bene comatus; multam aut pulchram comam habens, &c. ab εὖ, & χαίτη; V.

Εὔχαλκος, bonum æs habens, ex pulchro ære factus, seu fabricatus &c. Th. χαλκὸς; V.

Εὔχαρις, ιτος, ὁ ἡ ἡ, facetus, gratiosus, gratus, jucundus, &c. τὸ εὐχαρι, neutr. gratiosum, elegans, gratum, gratia, &c. σχῆμα εὐχαρι, figura elegans; Xenoph. in Sympos. &c. ab εὖ, & χάρις; vide.

Εὐχαριστέω, ῶ, gratias ago, cum dat. f. ήσω, p. εὐχαρίστηκα, a. 1. εὐχαρίστησα, præsent. passiv. εὐχαριστέομαι, οῦμαι, gratiarum actione celebror: a. 1. passiv. εὐχαριστήθω, ης, ῆ, Them. χάρις, gratia.

Εὐχαριστίαν, gratiarum actio; idem quod sequens nomen, εὐχαριστία, grata beneficiorum recordatio; grata animi significatio, &c. Sic autem peculiariter Theologi appellant mysterium cœnæ dominicæ, quoniam, pars ejus præcipua est εὐχαριστία, seu gratiarum actio, conjuncta cum commemoratione beneficiorum Dei, & celebratione, &c. Item, εὐχαριστήριος dicitur adjectivè; ut εὐχαριστήριος ὕμνος, vel λόγος, hymnus vel oratio qua gratiæ aguntur, &c. ab εὐχαριστέω, gratum me præbeo, &c. V.

Εὐχαριστία, ας, ἡ, gratiarum actio: &

Εὐχάριστος, ος, ὁ, ἡ, gratus: &

Εὐχαρίστως, adv. placidè: à Them. χάρις, gratia.

Εὐχαὶς, acc. pl. ab εὐχὴ, ῆς, ἡ, precatio. Th. εὔχομαι, precor.

Εὔχεαι, Ion. pro ἔυχῃ, 2. sing. præs. sub. verbi εὔχομαι, precor. fut. εὔξομαι, p. εὔγμαι.

Εὐχείλης, bene labrosus, pulchra seu magna habens labia, &c. Them. χείλος; vide.

Εὐχείμερος, ad hyberna accommodatus, vel salubri frigori expositus; item, frigoris bene patiens, &c. ab εὖ, & χεῖμα, unde χειμέριος, & χειμερίζω, &c. vide.

Εὔχειρ, ρος, ὁ, ἡ, manu præstans, fortis: ab εὖ & χεὶρ, manus.

Εὐχειρία, ας, ἡ, artificium, dexteritas: à præced.

Εὔχειρις, ι, ὁ, idem quod, & ab εὔχειρ; cui manus sunt habiles, qui manuum dexteritate valet, manu agilis, &c. Ut εὐχειρία, & εὐχείρια, est manuum dexteritas & agilitas, &c. V.

Εὐχείρωτος, qui facile in potestatem redigi potest, facile superabilis, captu, & manuefactu facilis, &c. ab εὖ, & χείρωμαι, quæ vide.

Εὔχεο, Ion. pro ἔυχου, 2. sing. imperf. vel præsentis imperativ. verbi εὔχομαι, precor.

Εὐχέρεια, ας, ἡ, facilitas: &

Εὐχερὴς, ές, ὁ, ἡ, faci is: &

Εὐχερὲς, facile: ex εὖ & χεὶρ, manus.

Εὐχέτω, precetur, 3. sing. præs. imperat. verbi εὔχομαι, quod vide.

Εὐχετάασθαι, Poët. pro εὐχετᾶσθαι, præs. inf. ab

Εὐχετάομαι, preces fundo. Th. εὔχομαι, idem.

Εὐχετόωμαι, Poët. pro εὐχετώμαι· præs. opt. pass. εὐχετοίμην, ώμην· à præced.

Εὐχὴ, ῆς, ἡ, votum: ab εὔχομαι, precor.

Εὔχλοος, abundans pabulo & alimonia; pro quo scribitur & ἰυχλόεις; Th. χλόη; V.

Εὔχλοος, ος, ὁ, eleganter fectus, pro ἐυχλοῆς; ab εὖ, & χλόη; V.

Εὔχλοος, bene virens, pulcrè virescens, &c. Ut εὔχλοος κῆπος, virescens hortus, &c. Nonn. ab εὖ, & χλόα; V.

Εὔχλωρος, pulchrè viridans, vel simpliciter viridis; ab εὖ & χλωρὸς; V.

Εὔχομαι, dedicet, 3. sing. perf. imperat. pass. ἐυξω, εὐχέω· ab

ΕΥΧΟΜΑΙ, glorior, dico, precor, opto. imperfect. Att. ηὐχόμην, ου, ετο, pro ηὐχόμην. f. ἐυξομαι: p. εὔγμαι, a. 1. m. ηὐξάμην, ω, ατο, a. 1. opt. m. εὐξαίμην, οιο, αιτο.

Εὔχος, εος, τὸ, gloria, honor, decus: à præced.

Εὔχορδος, pulchras chordas habens, &c. ab εὖ, & χορδὴ; V.

Εὔχορτος, fœno seu gramine abundans; ut, ἔυχορτα πεδία; Poll. l. 7. ab εὖ, & χόρτος; V.

Εὐχρήματος, pecuniosus, locuples, opulentus; unde nomen εὐχρηματία, opulentia, &c. ab εὖ, & χρῆμα, τὸ; vide. Unde etiam est εὐχρηματέω, ῶ, & εὐχρημονέω, pecuniâ abundo, &c. ab iisdem.

Εὐχρηστέομαι, commode tractor: &

Εὔχρηστος, ος, ὁ, ἡ, utilis, valde utilis: ex εὖ & χράω, commodo, utendum do. f. χρήσω.

Εὐχρήστως, commodum; ab εὐχρηστία, facilem seu commodum usum præbeo, vel utilis sum, &c. Item, εὐχρηστία, utendi facilitas, usus commodus, &c. ab ἐυχρηστος, cujus facilis est usus, usui accommodatus, &c. Unde etiam adv. εὐχρήστως, commodè, utiliter, &c. omnia ab iisdem.

Εὔχροια, pulcher color, εὐχρόω, bono sum colore, vel hilari aut jucundo, &c. Item, εὐχρὼς, όος, ὁ ἡ ἡ, & ἐυχρὰς, ὁ ἡ ἡ, omnia idem quod ἐυχρὼς, contracte ἔυχρως, bono præditus colore, probe coloratus, & ab iisdem.

Εὐχρώς, bono succo præditus, vel succo abundans: item, sapore gratus, unde εὐχρωΐα, bonitas succi, vel gratus sapor, &c. Th. χρὼς; vide.

Εὔχρως, bene coloratus: ex εὖ & χρόα, color.

Εὐχωλὴ, ῆς, ἡ, votum, Poët. pro εὐχὴ. Th. ἔυχομαι, precor.

Εὐχωλιμαῖος, ος, ὁ, qui vota facit, vel facta exsequi conatur: à præced.

Εὐχωλιμαῖα, τὰ, optabilia; plur. neut. à præced.

Εὐχώρεστος, ὁ ἡ ἡ, qui facile separatur, separatu, & secretu facilis, &c. ab εὖ, & χωρεστὸς, separabilis, quod à χωρίζω; vide.

Εὔχωτος, qui facile muniri & exaggerari potest; (unde decomp. δυσεύχωτος, qui difficulter muniri & aggerari potest, &c.) ab εὖ & χόω, seu χώννυμι, vide.

Εὔψυκτος, refrigeratu facilis; item, qui facile frigus sentit, &c. ab εὖ, & ψυκτὸς, refrigeratus, vel qui frigefieri potest; à ψύχω; vide.

Εὐψυχέω, bono sum animo, fœm. ήσω, p. εὐψύχηκα· ex εὖ & ψυχὴ, anima, vita.

Εὔψυχος, qui generoso & alacri est animo, animosus, magnanimus; item lætus, animo miti præditus; unde εὐψυχία, ἡ, animi præstantia & fortitudo, magnanimitas, & εὐψύχως, adv. animose, forti & magno animo, &c. omnia ab iisdem.

ΕΥΩ, seu εὔω, f. σω, uro, ustulo.

Εὐώδη, acc. sing.

Εὐώδης, ες, ὁ, ἡ; bene olens: ab εὖ & ὄζω, oleo. f. ὀζήσω, & ὀσω, p. m. ὤδα, Att. ὄδωδα.

Εὐωδία, ας, ἡ; fragrantia: à præced.

Εὐωδιάζω, odoratum reddo, sum bonì odoris; unde εὐωδιάζεσθαι, bene odorari à præced. εὐωδία; vide: (sed scribitur etiam εὐοδιάζω, cumió.)

Εὐώδιν, ινος, ἡ, partu fœlix; Nonn. εὐώδινος θαλάσσης, fœcundi maris, &c. ab εὖ, & ὠδὶν; vide.

Εὐώλενος, pulchros habens lacertos; ab εὖ & ὠλένη, vide.

Εὐωνία, vile pretium, vilitas mercium; unde verbum εὐωνίζω, vilis pretii rem facio, &c. à sequente ἐυωνος, qui boni pretii est, qui vili pretio emi potest: unde etiam, adv. εὐώνως, bono seu vili pretio, &c.

Εὔωνος, ος, ὁ, ἡ, vilis pretio. Th. ὠνέομαι, emo.

Εὐώνυμος, ος, ὁ, ἡ, fausti nominis ac ominis, clarus, sinister: quod sinistra certis in rebus felicia habebantur: ex εὖ & ὄνομα, nomen.

Εὐῶπις, ιδος, ἡ, quæ pulchrum vultum, aut oculos habet: ab εὖ & ὤψ, vultus, oculus. Th. ὄπωμαι, video.

Εὐώπιος, & εὐωπὸς, idem quod εὐῶψ, ὁ, ἡ, pulchros habens oculos; qui aut quæ est pulcro aspectu, seu pulchra facie, &c. ab iisdem cum præced.

Εὔωρος, ος, ὁ, bene custoditus; item neglectus; i. e. non, vel malè custoditus, per antiphrasin; Suid. ab εὖ, & ὦρος, custos; unde ὠρέω, & cum ω, pro ε, per ἔκτασιν, ὠρέω, custodio, &c. Sic etiam εὐωρεύζειν,

ὀλιγωρεῖν, apud Soph est ὀλιγωρεῖν, negligere; licet sit ab εὖ & ἀρεῖν, quod servare & curare significat, &c. Sic ἐυαμ(Ω, exponitur etiam, male curatus, neglectus; Suid. ex Euphr. Item activè, qui non curat, negligens; Hesych. Unde ὀυαρεία, ἡ, negligentia, incuria, & ὀυαρεύζω, idem quod ἐαρέω, negligo, non curo, &c. ab εὖ & ὔαρ, unde ἀρέω, &c. vide.

Εὐαχέω, fut. ήσω, præt. ήκα; idem quod ἀυαχέω, convivio aliquem excipio, convivio adhibeo, & ab iisdem; vide.

Εὐαχέω, f. ήσω, convivio accipio: &

Εὐαχέων, convivans, lætus, præs. part. act. præcedentis: ab

ΕΥΩΧΙ'Α, ας, ἡ, convivium, epulum, q. ab εὖ & ὀχή, cibus.

Εὔωψ, ὁ, qui boni est aspectus, &c. Vide suprà, in ὀυαπός.

Εφ', pro ὀπί, in, super, cum gen. & acc. Att.

Ἔφ, dixit, pro ἔφη, a. 2. verbi φημί, dico.

Ἔφα, dixit, Dor. pro ἔφη, a. 2. ejusd.

Ἐφαάνθω, apparui, Poët. pro ἐφάνθω, a. 1. ind. pass. verbi φαίνω, f. ανῶ, præt. pass. πέφαμμαι.

Ἐφεβικὸς, Dor. pro ἐφηβικὸς, puerilis. Th. ήβη, pubes.

Ἔφηβ(Ω, Dor. pro ἔφηβ(Ω, ος, ὁ, adolescens: ab eod. Th.

Ἔφαγον, ες, ε, & Dor. ἐφᾶγον, a. 2. verbi φάγω, comedo. f. 2. m. φάγομαι, a. 2. inf. act. φαγεῖν.

Ἔφαθ, pro ἔφατο, 3. sing. a. 2. m. verbi φημί, dico.

Ἐφανέω, videreris, 2. sing. imperf. act Ion. pro ἐφαίνε· ab ἐφανόμην, verbi φαίνω, apparco. f. ανῶ, a. 1. ἔφηνα, p. πέφαγκα, f. 2. pass. φανήσομαι.

Ἔφανον, ostendebant, 3. pl. imperf. act. ejusd. verbi.

Ἐφαιρέομαι, ἔμην, post eligo, post alium eligo; i. e. substituo in l. cum alius qui fuerat electus; vel passive, post eligor, &c. Thuc. ab ὀπί, & αἱρέομαι; vide; in act. αἱρέω.

Ἐφάλι(Ω, & ἔφυ(Ω, ος, ὁ, ἡ, ad mare situs, maritimus: item, qui est super mare; (quo sensu dicitur opponi τῷ ὑφάλω, qui scil. est sub mari latens, vel intra mare, &c. vide:) ab ὀπί & ἅλ(Ω, vide.

Ἐφάλλομαι, insilio, imperf. ἐφαλλόμην, ος, ετο, f. ἐφαλοῦμαι, a. 1. m. ἐφαλάμην, ω, ατο. Th. ἅλλομαι, salio.

Ἔφδμα(Ω, muria condîtus: ut ἔφδμα βρώματα; apud Plur. ab ὀπί, & ἅλμη, ἡ, sallugo; vel aqua salsa; item, muria. &c. V.

Ἐφάλι(Ω, ος, ὁ, ἡ, maritimus: ab ὀπί & ἅλς, mare.

Ἔφαψις, ε(Ω, ἡ, insultus, & q. d. resultatio, est verbale ab ἐφάλλομαι, superfilio, &c. vide.

Ἐφδγᾶν, Dor. pro ἐφηλᾶν, præs. part. act, verb. ἐφυλέω, clavo affigo: ex ὀπί & ἦλ(Ω, clavus.

Ἐφάμαν, Dor. pro ἐφάμην, quod vide.

Ἔφαμεν, 1. pl. imperfect. verbi φημί, dico.

Ἐφαμέρι(Ω, ία, ον, Poët. & Dor. pro ἐφημέρι(Ω, diurnus, temporarius. Them. ἡμέρα, dies.

Ἐφάμιλλο(Ω, α, ὁ, ἡ, par, æqualis, æmulus. Th. ἅμιλλα, certamen.

Ἔφαμμα, τὸ, amictus, indumentum; Polyb. vestimentum, &c. ab ὀπί, & ἄμμα, τὸ, nexus, vinculum, &c. (Vide in ἀμμαπέζω;) vel ab ἐφάπτω, alligo.

Ἔφαμμο(Ω, ut ὔφαμμο(Ω, παρὰ τὸ ἄμμον dicitur, terra est tenuis & exilis; cui ἠπείρου opponitur, jejuna glarea, virgilio, terra arenosa, &c. Theophr. ab ὀπί, & ἄμμο(Ω, ος, ἡ, arena.

Ἔφαν, dicebant, Bœot. Sync. pro ἔφασαν, 3. pl. imperf. vel Dor. pro ἔφλω, dixi, a. 2. vel imperf. à φημί, dico.

Ἐφαιδάνω, idem quod ἐπαιδάνω, complaceo, gratus sum; Il. ν. ab ὀπί, & ἀιδάνω, vide.

Ἔφανε, a. 2. ind. act. apparuit: &

Ἐφάνθω, ας, ν, emersi, a. 2. ind. pass. à φαίνω, appareo. f. ανῶ, a. 2. ἔφανον, perf. pass. πέφαμμαι, p. m. πέφανα.

Ἐφάνθω, apparui, a. 1. ind. pass. verbi ejusd.

Ἐφανίθησαν, apparuerunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi φανίζω, f. ίσω, perf. pass. πεφάνισμαι, a. 1. pass. ἐφανίσθην. Th. φαίνω, appareo.

Ἐφάπαξ, semel, adv. ex ὀπί & ἅπαξ, idem.

Ἐφάπτειν τινὶ πότμον, Poët. q. d. alligare alicui mortem, pro θάνατόν τινι ὀπιφέρειν, mortem alicui inferre. Th. ἅπτω, tango.

Ἐφαπτὶς, ίδ(Ω, ἡ, vestis seu vestimenti militaris genus; Athen. lib. 5. à nonnullis exponitur, sagus, paludamentum, multeribus etiam tribuitur, apud Strab. lib. 7. est verbale ab ἐφάπτω, vide

Ἐφάπτομαι, attingo, capesso: ex ὀπί & ἅπτω, tango. f. ἅψω, p. ῆφα.

Ἐφάπτω illigo, alligo; ex ὀπί, & ἅπτω, necto. Item, idem quod ὑφάπτω, succendo; unde ἐφημμένος, accensus, ardens, & metaphoricè, Il. φ. ὃξ ἧς ἀδυάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται, contentio exarsit &c. ab ὀπί, & ἅπτω, accendo, &c. V.

Ἐφάπτωρ, captator, & qui captis pignoribus, aliquem coercet; Æschyl. est vel ab ὀπί, ἅπτομαι, tango; unde ἐφάπτομαι, attingo: item, capesso, contrecto, amplector, &c. vel ab ἐφάπτω, alligo, &c V.

Ἐφαρμοσύνη, ης, ἡ, convenientia, cohærentia: ab

Ἐφαρμόζω, accommodo, vel ἐφαρμόττω; quod vide.

Ἐφαρμόσδην, Dor. pro ἐφαρμόζην, adaptare: ab

Ἐφαρμόττω, accommodo, quadro: ex ὀπί & ἁρμόζω seu ἅρμοττω, f. σω, congruo. Th. ἀρω, apto.

Ἐφάρξαντο, obstruebantur, 3. pl. a. 1. m. verbi φράσσω, vel ττω, sepio, obstruo. f. ξω, p. χα. a. 1. m. ἐφραξάμην, ω, ατο, & in 3. pl. ἐφράξαντο, & per Metath. ἐφάρξαντο.

Ἔφασ, & ἐφάς, dixerunt, Dor. pro ἔφησ, 3. pl. a. 2. ind. verbi φημί, dico, vel ἔφασ, est 3. pl. imperfect. Dor. ἐφάς.

Ἐφαύλισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi φαυλίζω, flocci facio. Them. φαῦλ(Ω, vilis.

Ἐφαλαμένος, ης, amplexata, a. 1. part. m. f. g. ab ἐφάπτομαι· ex ὀπί & ἅπτω, tango. f. ἅψω.

Ἐφάψατο, Dor. pro Ἐφήψατο, 3. sing. a. 1. m. ab. eod. verbo & Th.

Ἔφαψις, εως, ἡ, vinctura; ab ἐφάπτω, alligo, &c. V.

Ἔφεβεντο, 3. pl. imperf. verbi φέβομαι, timeo, effugio, præt. m. πέφρικα.

Ἐφεδὲς, τὸ, humile; Hesych. ab ὀπί, & ἕδ(Ω, τὸ, sedes, &c. Vide. Vel ab ἐφέζομαι, insideo, incubo, &c. V.

Ἐφέδρα, ἡ, q. d. insessio; Plat. Poll. 1. Item, herba quædam, quam & caucon appellant: Sic dicta, quòd arboribus insideat, &c. Indè ἐφέδρανα, τὰ, natium prominentiæ super quibus sedetur; Cæl. Rhod. l. 2. c. 46. Item, ἐφεδράζω, assideo, &c. omnia ab ὀπί, & ἕδρα, ἡ, sedes, &c. V.

Ἐφεδρεία, ας, ἡ, sessio, ipse sedendi seu insidendi actus; ut, ἡ ὀπὶ τοῖς δένδρεσιν ἐφεδρεία; Aristot. est etiam subsidium, præsidium; Polyb. lib. 2. ἐφεδρείας ἔχοντες τάξιν; i. e. subsidii loco, est à sequente ἐφεδρεύω.

Ἐφεδρεύω, insideo, insisto, f. ένσω, p. ηκα· ab

Ἔφεδρ(Ω, ος, ὁ, ἡ, qui in sellâ sedet, assessor, advertarius: ex ὀπί & ἕδρα, sedes. Th. ἕζομαι, sedeo.

Ἐφεδρίζω, insideo, peculiariter vero insideo tergo alicujus, quod fiebat in ludo, qui & ἐφιδρισμὸς, hinc dictus est, & ἐφιδρισμὸς; vide Poll. & Hesych. Item, ἐφιδρισῆτες, qui in illo ludo devicti, manibus à tergo junctis insistentes portabantur, &c. Item, ἐφιδρεύω, ῶ, insideo, &c. Omnia ab ἐφέδρ(Ω; V.

Ἐφέζετο, insidebat, 3. sing. imperfect. & &

Ἐφεζόμ(Ω, insidens, præs. part. ab ἐφέζομαι, ab ἕζομαι, sedeo. f. 2. m ἐδόμην.

Ἐφέηκε, ας, ε, Poët. seu Ion. pro ἐφῆκε, ας, ε, immisi: ab ἐφίημι. Th. ἵημι, vel ἕω, mitto.

Ἐφεῖθεις, a. 1. part. pass. ab ἐφίημι, immitto: ab eod. Th.

Ἐφείδετο, parceret, 3. sing. imperf. pass. à φείδομαι, parco. f. φείσομαι.

Ἐφειμέν(Ω, indutus, perf. part. pass. Poët. ὀπιεμέν(Ω, ab ὀπιέννυμι· ex ὀπί & ἕω, induo: sed

Ἐφεμέν(Ω, immissus, est a. 2. part. m. ab ἐφίημι, immitto, assumpto ι. Th. ἵημι, vel ἕω, mitto.

Ἐφεῖναι, a. 2. inf. act. ab ἐφίημι, immitto: ex ὀπί & ἵημι. f. ήσω, a. 2. ἧκα.

Ἐφέντο, irruerant, 3. pl. plusq. p. pass. ἐφέμαι, σο, το, ab iisd.

Ἐφείσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi φείδομαι, parco, f. φείσομαι, p. πέφεισμαι.

Ἐφείσω, 3. pers. imperat. pass. ab ἐφίημι, immitto: quod vide.

Ἐφεισήκει, per Pleonasm. literæ ι, pro ἐφεσήκει, plusq. p. verbi ἐφίσημι, insto: quod vide.

Ἐφεῖσον, pepercisti, 2. sing. a. 1. m. vide in ἐφείσατο.

Ἐφεῖω, Poët. pro ἐφῶ, a. 2. sub. act. ab ἐφίημι, immitto: vide ἐφεῖναι.

Ἐφεκτὰς, inhibendi, & reprimendi vim habens, seu cohibendi, compescens, &c. Pyrrhonii philosophi dicti sunt

Græcis, σκεπτικοὶ, & ἀπορητικοὶ; i. e. quasi quæsitores, consideratores, ambigentes, &c. Unde & ἐφεκτικοὶ (male σκεπτικοὶ in Const. hoc in loco) quoque vocati sunt; Budæus, cunctatores & hæsitatores dici posse existimat, ἀπὸ τῆς ἐπέχειν, quod assensionem retinere significat, &c. ἐφεκτικὸς ἰδρῶτα, cohibens sudores; &, τὰ ἐφεκτικά, dicuntur, apud medicos, alvum astringentia, & excrementa, in eo, reprimentia, & sistentia, &c. Inde etiam adv. ἐφεκτικῶς, dubitanter, hæsitanter, affirmationem inhibendo, reprimendo, & suspendendo. cum assensionis retentione, &c. derivata sunt ab ἐπέχω, inhibeo, reprimo, &c. V.

"Ἑφηλῶ, usque ad sextam partem; ut, ἑφεκτὸς τόκῳ, usura ad sextam usque sortis partem, Suid. ὁ δὴ τὸ ἕκτον τῆς κεφαλαίου; quum ad suppurationem, supra sex, crescit numerus, adjecto sextante, dicitur ἑφηκῶ à Vitruvio, lib. 3. in præfat. ab ἕξ, & ἕλῶ; V.

Ἑφῆλις, ἰδ῟ῶ, ἡ, rimentum, crusta ulceris; ab ἐπὶ, & ἕλκω, ε῟ω, τὸ, ulcus, &c. V.

Ἐφέλκομαι, extrahor: ex ἐπὶ & ἕλκω, traho: f. ξω.

Ἑφελκομένῳ, dativ. sing. part. præs. præcedentis.

Ἐφέλκω, & ἑφελκύω, attraho, elicio, &c. Item pro eodem, ἐφέλκεσθαι, active: Item, pro ægrè se trahere; ex Plat. ab ἐπὶ, & ἕλκω, vide.

Ἐφέμβω, Ion. pro ἐφείπω, a. 2. inf. act. ab ἐφίημι, immitto. Th. ἵημι, vel ἕω, mitto, a. 2 ἧν.

Ἐφεξῆς, adverb. deinceps: ab ἑξῆς, idem.

Ἐφέννυμι, idem quod ἐπιέννυμι, induo; ut, ἀχλὺν ἐφεσάμενοι, nebula circundati & obtenebrati, &c. ex Greg. ab ἐπὶ, & ἕννυμι, ab ἕω, induo, &c. V.

"Ἐφεξις, εως, ἡ, retentio, inhibitio; idem quod ἐποχὴ, & ab iisd. vide.

Ἐφέξω, prohibebo, continebo: futur. 1. act. ab ἐπέχω, cohibeo. Th. ἔχω, habeo. f. ἕξω.

Ἐφέπὴν κεφάλαιον ἔχω, tractare validam hastam. Et pro regere, gubernare. Sed illud eum acc. hoc cum dat. Th ἕπω, sequor.

Ἐφέπεσκον, ες, ε, Ion. pro ἐφεῖπον, ες, ε, imperf. ab

Ἐφέπω, persequor. Th. ἕπω, sequor: a. 2. ἕσπον.

"Ἐφερνες, ε, ferebam, imperf. verbi φέρω, fero. f. ἐ῟σω, a. 1. ἤνεγκα.

Ἐφέρπω, & ἐφερπύζω, adrepo, in aliquem locum reptando eo, &c. ab ἐπὶ, ἕρπω, & ἑρπύζω, quæ vide.

"Ἐφερσεν, 3. sing. a. 1. Æ l. verbi φέρω, fero. f. 1. Æol. φέρσω.

"Ἔφες, immitte, a. 2. imperat. act. verbi ἐφίημι. Th. ἵημι, vel ἕω, mitto.

Ἐφέσιμος, ος, ὁ ἢ ἡ, qui transferri potest à judice ad judicium; q. d. transflativus, &c. Ut ἐφέσιμος δίκη, causa quæ post appellationem agitur, & ἐφέσιμος γνώσις, cognitio de qua fit appellatio & provocatio, &c. est à sequente ἔφεσις, id vide.

"Ἔφεσις, εως, ἡ, desiderium, appetitus; item provocatio de judicio ad judicium, appellatio: ab iisd.

"Ἔφεσος, ος, ἡ, Ephesus, nomen urbis.

Ἑφέσπερος, Vespertinus; unde ἑφεσπερία, apud Suid. ἡ τῶ ἑσπέρας, &c. ab ἐπὶ, & ἕσπερος, vesper, hesperus, stella veneris, &c. Item, vespera, & apud Poëtas, adjective, pro ἑσπέριος, vespertinus, &c. Unde etiam verbum, ἐφεσπερῶσαι, & ἐφεσπερώσασθαι; Poll. lib. 1. vesperi advigilare, &c.

Ἐφέσπετο, sequebatur, 3. sing. imperfect. Ion. ab ἐφέσσομαι, Poët. pro ἐφέπομαι. Th. ἕπω, sequor.

"Ἐφεστᾶσι, colloca, Poët. pro ἔφεσον, a. 1. imperat. m. verbi ἐφίζω, vel ἐφέω. f. 1. ἐφέσω, a. 1. m. ἐφεσάμην, & Poët. ἐφεστάμην; inde ἐφεστάμενος, a. 1. part. m. Th. ἕω, colloco.

Ἐφέστασθαι, imponere, gem. ας. pro ἐφίστασθαι. fut. 1. inf. m. vide in ἐφέστος.

Ἐφέστασθε, instabant, 3. pl. imperf. act. ab ἐφίστημι, pro ἐφίστημι, insto: alii volunt dici pro ἐφεστήκεισαν, per Sync. 3. pl. plusq. p. ab ἵστημι, sto.

Ἐφέστηκα, ας, ε, perf. act. verbi ἐφίστημι, insto, quod vide.

Ἐφέστιος, ὁ, ἡ, domesticus, civis, indigena. Tum qui domi est, vel qui domum rediit: ab ἐπὶ, & ἑστία, focus, domus.

Ἐφεστρὶς, ἰδ῟ος, ἡ, sagum, chlamys, vestimentum. Th. ἕω, vel ἔννυμι, induo.

Ἐφεστῶτα, per Crasin, pro ἐφεστηκότα, acc. sing. perf. part. act. verbi ἐφίστημι, insto; quod vide.

Ἔφετης, ου, ὁ, epheta; Plutarchus in Solone, μυθεύω δεφήκεται λέγειν, μήσθ' ὁνομάζειν ἀρειοπαγίτας, ἅμα τοὺς ἐφέτας ἀεὶ διηγέεσθαι πρὸς τὰ φονικά; de Areopagitis à Dracone nulla unquam mentio; quin apparet, etiam de rebus capitalibus, cum Ephetis semper communicasse, &c. Dicuntur enim οἱ ἐφέται, magistratus apud Athenienses, qui de capitalibus causis judicabant, iisque causæ cognitio, ab utraque parte permittebatur, &c. erant supra quinquagesimum natu annum, & optime vivendi existimationem habebant, &c. Etym. est verbale ab ἐφίημι, immitto, injicio, &c. Vi. Item, appello; i. e. provoco ad judicem majorem, &c.

Ἐφετικὸς, ἡ, ὁ, desiderativus; unde τὰ ἐφετικὰ ῥήματα, verba desiderativa; ut, μαθητιᾶν, βασιλεῖν, &c. de quibus Gaza, lib. 2. Gram. est iidem verbale ab ἐφίημι, peto; quod ab ἐφίημι) Item, appeto, cupio, &c. vide.

Ἐφετμέων, mandatorum, gen. pl. Ionicè pro ἐφελμῶν, ab

Ἐφετμὴ, ῆς, ἡ, mandatum: ab ἐφίημι, immitto. Th. ἕω, mitto.

Ἐφευρητὴς, οῦ, ὁ, inventor: ab

Ἐφεύρίσκω, invenio, vide in ἐφεῦρε.

Ἐφεύρε, inveniret, 3. sing. aoriſt. secund. opt. act. verbi ἐφεύρίσκω. ex ἐπὶ & εὑρίσκω, invenio: f. εὑρήσω, p. εὕρηκα. a. 2. ἕυρον.

Ἐφεψάοντο, Poët. pro ἐφεψῶντο, 3. plur. imperf. verbi ἐφεψάομαι, ludo: ex ἐπὶ & ἑψάομαι, seu ἑψιάομαι, colloquor, ludo: ab ἑψία, colloquium, illusus. Th ἕπω, dico.

Ἐφέψω, recoquo, insuper coquo; Athen. lib. 14. ab ἐπὶ, & ἕψω, coquo, &c.

Ἐφεῶρᾳ, 3. sing. in perfect. activ. verbi ἐφοράω, intueor: ex ἐπὶ & ἑράω, video, imperfect. ἐώρων, ων. fœm. ασα, part. ἑώρακα.

"Ἔφη, dixit, 3. sing. a. 2. act. verbi φημὶ, dico.

Ἐφήβαιον, ου, τὸ, pubes, pecten; id totum quod est ab hypogastrio ad pudenda; Dioſc. lib. 1. c. 3. exponitur etiam, alio nomine, ventrale, velamentum pudendorum, &c. Item, ἐφηβάω, pubesco, adolesco; vel q. d. superpubesco ad puberem adolescentiæ ætatem, &c. Item, ἐφηβεῖα, ας, ἡ, & ἐφηβότης, ητος, τὸ; q. d. pubescentia, ipse actus pubescendi, seu pubertas, adolescentia, &c. Sic, ἐφηβεύω, pubertatem ago, pubesco, seu puber sum, &c. Item, ἐφηβικὸς, ad ephebos, seu puberes pertinens; ut ἐφηβικὴ παιδεία, apud Poll. Item, ἐφηβικὸς, in theatro locus qui ephebis attributus erat ad spectandum, & exercendum; (ut senatoribus in theatro concessus locus, ab Aristophane, dicitur βουλευτικὸς, &c.) Ut & sequens ἐφηβικὸν, ipsi puberes, ipsa pubes, &c. Omnia à sequente ἔφηβος, qui ad pubertatem pervenit, & puerilium excessit, puber, adolescens usque ad virilem ætatem, &c. V.

Ἐφηβικὸν, οῦ, τὸ, pubes, puberum multitudo: &

"Ἔφηβος, ου, ὁ, Ephebus, pubes, adolescens. Th. ἥβη, pubes, pubertas.

Ἐφηγέομαι, præsum; ex Thucyd. contracte, -οῦμαι, idem: unde, ἐφήγησις, actio adversus eos à quibus receptus est is cui lex regione aliqua interdixit, sive exuli, sive homicidæ, sive alii, aut actio adversus eum qui publicum aliquid clanculum possidere existimatur, &c. Vide Suid. ab ἐπὶ, & ἡγέομαι, vide.

Ἐφήδομαι, delector seu gaudeo super aliqua re; idque vel in bonam partem; vel in malam; insulto, malis alienis lætor, &c. ab ἐπὶ, & ἥδω; vide.

Ἐφηδύνω, exhilaro, super aliqua re jucundum & hilarem reddo, &c. ab ἐπὶ, & ἡδύνω; vide.

Ἐφῆκα, ας, ε, perfect. activ. verbi ἐφίημι, immitto: futur. ἐφήσω. Them. ἵημι, mitto.

Ἐφῆκω, pervenio; item, advenio: aut simpliciter venio; ut Soph. in Ajace, καιρὸν ἐφῆκες, opportune advenis, &c. ab ἐπὶ, & ἥκω; vide.

Ἐφήλατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐφάλλομαι, insilio. Them. ἅλομαι, salio, quod vide.

Ἐφήλιξ, ικ῟ος, coætaneus, coævus, coæqualis, &c. Item, qui adolescentiam seu florentem attigit ætatem, &c. ab ἐπὶ, & ἥλιξ, vide.

Ἐφηλὶς, ἰδ῟ος, ἡ, fibula: ab ἐπὶ & ἥλος, clavus.

Ἐφηλις, ιδ῟ος, & εος, ἡ, vitium facici aperæ: ex inflammatione vel ustione Solis: ab ἐπὶ & ἥλιος, Sol.

Ἐφηλος, ου, ὁ, clavis affixus: ab ἥλος, clavus: item maculis solaribus aff. ctus, vel Soli expositus, ex ἐπὶ & ἥλιος, Sol.

Ἐφήμενος, insidens præs. part. ab ἔφημαι, insideo: ex ἐπὶ & ἧμαι, sedeo.

Ἐφημερὶα, ας, ἡ, series, classis: &

Ἐφημερίαι,

'Εφημερία, αἱ, vices: ab ἐφήμερ@, unicum diem durans; ex ὀπὶ & ἡμέρα, dies.

'Εφημερινὸς, ἡ, ὁ, quotidianus, &c. Idem quod ἐφήμερ@, id vide.

'Εφημέριοι βεβοτὶ, unius diei homines, qui scil. brevissimum vitæ tempus vivunt: ab

'Εφημέρι@, ὲ, ὁ, ἡ, idem quod ἐφήμερ@, quod vide.

'Εφημερὶς, ἰδ@, ἡ, EPHEMERIS, libellus in quo acta quotidiana continentur: &

'Εφήμερ@, ᾱ, ὁ, ἡ, quotidianus, diurnus. Th. ἡμέρα, dies.

'Εφήμερ@ν, herba quædam, de qua vide D.osc. Gal. & Plin. Sic autem dicta etiam fuit, cicur; ab interitus celeritate; ut tradidit Phocion. Th. Idem.

'Εφημοσυνώ, ης, ἡ, idem quod ἐφετμὴ, mandatum: ex ὀπὶ & ἵε@, mitto.

"Εφη, ης, ε, dixi, a. 2. vel imperf. verbi φημὶ, dico.

'Εφηνάμην, ω, απο, a. 1. m. verbi φαίνω, ostendo. f. φανῶ. p πέφαγκα.

"Εφηπε, 3. sing. a. 1. act. ejusd.

'Εφῆπται, 3. sing. perf. pass. ἐφῆμμαι, ψαι, πται; ab ἐφάπτομαι, attingo, assequor. Th. ἅπτομαι, tango.

'Εφηρμόζ@, in alterius locum electus; ut, ἐφηρμόζ@ ἄρχειν; suffectus ad imperandum; Thucyd. est part. præt. pass. verbi ἐφαρέομαι; id vide.

'Εφήρμοσε, adaptavit 3. sing. a. 1. act. verbi ἐφαρμόζω, quod ex ὀπὶ & ἁρμόζω, adapto. Th. ἄρω, apto.

"Εφησα, a. 1. act. verbi φημὶ, dico.

'Εφήσθ, impelles, 2. sing. f. 1. verbi ἐφίημι. Th ἵημι, mitto.

"Εφηθε, dicebas, Æol. Paragoge pro ἔφης, 2. sing. imperf. verbi φημὶ, dico.

'Εφηδύνθεν, per Syncop. pro ἐφηδύνησαν, 3. pl. a. 1. opt. pass. ab ἐφήδομαι, delector super aliquâre; ex ὀπὶ & ἥδομαι, delector. Th. ἡδὺς, suavis.

'Εφήπομαι, f. 1. m. verbi ἐφίημι, immitto, ab ἵημι, mitto. Th. ἵε@, idem. Vel etiam ab ἐφήδομαι, delector super aliquâre, quod ab ἥδομαι, delector. f. ἥσομαι. Them. ἡδὺς, suavis.

'Εφησυχάζω, quietem ago, acquiesco; ut, ἐφησυχάζω τόπ@; acquiesco huic rei, &c. Ab ὀπὶ & ἡσυχάζω, vide.

"Εφθακε, præveni, perf. act. verbi φθάνω, prævenio. f. φθάσω. a. 2. ἔφθην.

'Εφθαλὲ@, ᾱ, ὁ, coctus, elixus, &c. Idem quod & ab ἑφθὸς, id vide.

"Εφθαξα, Dor. pro ἔφθασα, quod vide.

'Εφθάρ@, perii, a. 2. pass. verbi φθείρω, corrumpo. f. ερῶ. p. ἔφθαρκα. a. 1. ἔφθειρα.

"Εφθαρκα, corrupi, vide præced.

'Εφθαρμέν@, interemptus, part. præt. ἔφθαρμαι, ab cod. verbo.

"Εφθασα, ας, ε, præveni, perveni, a. 1. à φθάνω. f. φθάσω, tanq. à φθάω.

'Εφθέγγοντο, 3. pl. imperf. verbi φθέγγομαι, loquor. f. φθέγξομαι. p. ἔφθεγμαι. p. m. ἐφθέγμην.

'Εφθέγξαο, Ion. pro ἐφθέγξω, 2. sing. a. 1. m. &

'Εφθέγξατο, 3. sing. a. 1. m. ejusd. verbi.

'Εφθέμερ@, idem quod, ab & pro, ἑπταήμερ@, qui est septem dierum; durans spatio septem dierum; vel factus intrà septem dies, &c. Ab ἑπτὰ, & ἡμέρα, Vi.

'Εφθημιμερὴς, semiseptenarius; ut ἐφθημιμερὴ μέτρα: vel, κῶλα, cuæ ex tribus constant pedibus, syllaba; i. e. ex septem semipedibus; & ἐφθημιμερὴς, cæsura, in Heroico versu dicitur, quum quarti pedis prima syllaba finit vocem plurium quàm unius syllabarum; seu, cum post tertium pedem, relinquitur syllaba, &c. Ab ὀπὶ & ἡμιμερὴς, semi, vel, semis; i.e. dimidius, &c. Quod ab ἡμὶ, pro ἥμισυς; & μέρ@, &c. Vi.

"Εφθιν, præveni, a. 2. ind. verbi φθάνω, f. φθάσω. q. à φθῆμι.

'Εφθίατ', pro ἐφθίατο, corrupti erant, 3. pl. pluſq. p. pass. ἐφθίμην, σο, το, factum ex 3. sing. inserto α ante το à φθίομαι, corrumpor. f. φθίσομαι. p. ἔφθιμαι. Th φθέω, corrumpo.

'Εφθίετ@, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi φθίνω, pereo. perf. pass. ἔφθιμαι. Th. φθέω.

"Εφθιτο, interierat, 3. sing. pluſq. p. pass. ἐφθίμην, σο, το' à φθίομαι, ab cod. Th.

'Εφθοπώλης, qui cocta seu elixa vendit; unde, ἐφθοπωλεῖον, seu ἐφθοπώλιον; locus ubi cocta sive elixa venerunt; Athen. lib. 3. Ab ἑφθὸς, coctus; Vi. & πωλέω, vendo; unde πωλὴ, venditio; & πώλης, ου, ὁ, venditor, &c.

"Εφθυκε, corrupi, p. m. verbi φθείρω, corrumpo. Th. φθέω, idem.

'Εφθὸς, elixus: ab ἕψω, coquo. f. ἑψήσω.

'Εφθύω, ῶ, elixo, coquo; unde, in infin. ἐφθύειν, coquere, assare, &c. à præced. ἑφθὸς, Vi.

'Εφιάλλω, seu ὀπιάλλω, emitto: ab ὀπὶ & ἰάλλω, mitto.

'Εφιάλτης, ου, ὁ, EPHIALTES, nom. propr. Item significat, malum ut aliquis noctu se grandi mole opprimi, invadiq; ab alio credit, incubus: & ὀπὶ & ἅλλομαι, salio.

'Εφιδρύα, vel, ἐφιάλπιον, dicta herba pœonia, quod adversus ἐφιάλτ@, valeat, & curet, &c. à præced.

'Εφιᾶσι, 3. pl. præs. ind. verbi ἐφίημι, immitto. Th. ἵημι, seu ἵε@, mitto.

'Εφιγμέν@, perf. part. pass. verbi ἐφικνέομαι, attingo, assequor; ex ὀπὶ & ἱκνέομαι, venio. f. ἵξομαι. p. ἷγμαι. a. 2. m. ἱκόμην.

'Εφιδρόω, ῶ, insudo; item, sudore langueo; sudo; unde, ἐφίδρωσις, ις, ἡ, sudor; ab ὀπὶ & ἱδρόω, &c. Vide.

'Εφίει, 3. sing. imperf. quasi ab ἐφιέω, pro ἐφίημι, immitto. Th. ἵε@, mitto.

'ΕΦΙΓΑΙ'Σ, ἰδ@, ἡ, caliculus, vel simile quid in corona.

Ἐφίεμαι, desidero, imperf. ἐφιέμην, præs. p rt. ἐφιέμεν@ ex ὀπὶ & ἵεμαι, pass. ab ἵημι, mitto. Th. ἵε@, idem.

'Εφιέμεν, & ἐφιέμεναι, Dor. pro

'Εφιέναι, præs. i f. verbi ἐφίημι, immitto; ab ἵημι, mitto. Th. ἵε@, idem.

'Εφιέρεια, τὰ, donaria; Hesych. ab ὀπὶ & ἱερὸς, sacer, sanctus, &c. Vi. Unde, ἱερεῖον, τὸ, &c. Vi.

'Εφίεσαν, immittebant, 3. pl. imperf. ejusd. verbi.

'Εφιζάνω, insideo, instituo; ex ὀπὶ & ἱζάνω, sedeo. Th. ἵζω, idem.

'Εφίζεισα, ας, ά, Dor. pro ἐφίζουσα, ης, ἡ, insidens; ab cod. Th.

'Εφίημι, immitto, remitto, permitto. f. ἥσω, p. κα, ab ὀπὶ & ἵημι, mitto. Th. ἵε@, idem.

'Εφίκηι, 3. sing. præs. ind. act. &

'Εφίκῃ, 3. sing. sub. præs. pro ἐφίκῃς à præced. ἐφίκνεμαι.

'Εφίκηι, Dor. pro ἐφίκῃσι, permittit, 3. sing. præs. ind. act. ab ἐφίκνεμαι, quod vide.

'Εφικέσθαι, a. 2. inf. m. verbi ἐφικνέομαι, pervenio. f. ἐφίξομαι. a. 2. m. ἐφικόμην, η, ετο' ex ὀπὶ & ἱκνέομαι, venio.

'Εφίκετο, 3. sing. a. 2. m. ab

'Εφικνέομαι, ἔμαι, pervenio, vide ἐφικέσθαι.

'Εφίκοντο, 3. pl. a. m. præced.

'Εφικτὸς, ἔ, quem assequi possumus; ὅστις ἐφικτὸς, vel ὡς ἐφικτὸν, pro viribus: ab ἐφικνέομαι, vide in ἐφικέσθαι.

'Εφίλαθεν, Dor. pro ἐφίλησεν, quod vide.

'Εφίλασα, ας, ε, & in 3. pl. ἐφίλασαν, a. 1. Dor pro ἐφίλησα, ας, ε, & ἐφίλησαν; à φιλέω, amo. Th. φίλ@, amicus.

'Εφίλατο, 3. sing. a. 1. m. qu. à φίλω, diligo, inde a. 1. imperat. m. φίλαι, a. 1. part. φιλήμεν@, etiam posset esse imperf. pass. à φίλημι; vel per Sync. potest dici à regulari a. 1. m. ἐφιλησάμην, ω, ατο. Sic φίλαι, a. 1. imperat. m. pro φίλησαι, à φιλέω, amo. Th. φίλ@, amicus.

'Εφίλατο, amabatur, imperf. à φίλημι, pro φιλέω.

'Εφίλδυν, Dor. pro ἐφίλουν, 3. pl. im. perf. verbi φιλέω, diligo. Th. φίλ@, amicus.

'Εφίλησεν, Ecor. Sync. pro ἐφιλήσησαν, 3. pl. a. 1. pass. ejusd. verbi & Th.

'Εφίλησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi φιλέω. Th. φίλ@.

'Εφιλονείκων, 3. pl. imperf. verbi φιλονεικέω, rixor, contendo. f. ήσω. ex φίλ@, amicus, & νεῖκ@, ε@, τὸ, rixa, jurgium.

'Εφιλοσόφησα, ας, ε, a. 1 ind. act. verbi φιλοσοφέω, philosophor: ex φίλ@, & σοφὸς, sapiens.

'Εφιμείρω, idem quod simplex ἱμείρω, desidero, f. ῶ. p. κα, a. 1. pass. ἱμέρθω, ης, η.

'Εφίμερ@, ε, ὁ, ὐ, amabilis; ab ἵμερος, desiderium. Th. ἱμείρω, desidero.

'Εφιππάζομαι, equo invehor; aut equito super, vel adversus, &c. Ab ὀπὶ & ἵππος.

ἐππάζομαι, vel ἱππάζω; equo vehor, equito, &c. Quod ab ἵππος, equus, &c. Vi.

ᵛΕφιππος, qui equo insidet, seu vehitur; & peculiariter sic dicitur eques miles; & opponitur τῷ πεζῷ; dicitur & ἀνδρὸς ἔφιππος; à Plut. statua equestris; & βίος ἔφιππος; vita equestris, &c. Indè etiam, ἐφίππιος, & ἐφίππειος, equestris; ut ἐφίππιος δρόμος; ex Plut. equestris cursus, &c. Item, ἐφίππιον, substant. certamen equestre; item, stratum equi, sella equi; Ephippium; scribitur & ἐφίππειον, &c. Ab ὅπι & ἵππος, Vi.

ᵛΕφιππασία, turma equitum mille & viginti quatuor; ut traditur in lib. de ordinibus milit. ab ὅπι & ἱππασία, Vi.

ᵛΕφίπτομαι, seu ἐφίπταμαι; involo, advolo; ut, λειμῶνας μέλισσα ἐφίπταται; in prata advolat, seu prata pervolat apis, &c. Ab ὅπι & ἵπταμαι, vide.

ᵛΕφίσδει, insidet, incubat, Dor. pro ἐφίζει, 3. sing. præs. ab ἵζω, sedeo.

ᵛΕφίζη, 3. sing. imperf. Sunt qui velint dici pro ἐφίζανεν, præfice, præf. imperat. seq. verbi.

ᵛΕφίστημι, insto, supervenio, sisto, præficio, f. ὄπισω. p. ἐφέστηκα. perf. part. ἐφεστηκώς, ότος. & per Crasin ἐφηκώς. a. 2. ind. act. ἐπέστην, ης, η, superveni, cum dat. a. 2 imperat. ὄπίσηθι, άτω. a. 2. sub. ὀπίσω, ῆς, ῆ, a. 2. part. ὀπίστες, άντος, & inf. g. ὀπίστάναι, ης, ex ὅπι & ἵστημι, sto.

ᵛΕφιστορέω, scisscitor, percontor; seu insuper sciscitor, &c. Ab ὅπι & ἱστορέω, Vi.

ᵛΕφλασθον, obstrepui, a. 2. ind. act. verbi φλάζω, inarticulatè loquor.

ᵛΕφλοξα ας, ε, excussi, a. 1. ind. verbi φλέγω, uro, f. ξω. p. χα. perf. pass. πέφλεγμαι. a. 1. pass. ἐφλέχθην.

ᵛΕφλέχθη, flagravit, 3. sing. a. 1. pass. ejusd. verbi.

ᵛΕφόβηθεν, territi fuerunt, Bœot. Sync. pro ἐφοβήθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ἐφοβήθην, ης, η, verbi φοβέω, metum incutio. f. ήσω, p. πεφόβηκα. Them. φέβομαι, timeo, p. m. πέφοβα.

ᵛΕφόβησε, ας, ε, a. 1. ind. ejusd. verbi.

ᵛΕφοδεία, ἡ, lustratio quæ obeundo fit; munus obeundi vigilias, & excubias inspiciendi, &c. à sequente verbo, ἐφοδεύω, obeo, percurro, lustro, &c. Vide.

ᵛΕφοδεύσαμεν, 1. pl. f. 1. act. ab

ᵛΕφοδεύω, iter facio. f. εύσω· ex ὅπι & ὁδὸς, via.

ᵛΕφοδιάζω, f. άσω, viaticum do, instruo: ab

ᵛΕφόδιον, ε, τὸ, viaticum, quod ab

ᵛΕφοδος, ε, ἡ, via, seu ratio apparatus, aditus, accessus, impetus: ex ὅπι & ὁδὸς, via.

ᵛΕφοδος, ε, ὁ ἡ ἡ, ad quem via patet, qui adiri potest; Thucyd. lib. 6. est adjectivum, ab iisd. cum præced. substant. Item, ἔφοδοι dicuntur etiam circuitores, seu vigiliarum recognitores, seu, qui recensent vigilias, &c.

ᵛΕφοίτα, ibat, 3. sing. imperf. verbi φοιτάω, eo. f. ήσω.

ᵛΕφοίτα, Dor. pro ἐφοίτα, quod vide: vel 3. sing. imperf. à φοίτημι.

ᵛΕφόλκιον, τὸ, & ἑφολκὶς, ίδος, ἡ, navis parva, quæ à magna trahitur; sive, navicula, ex qua in majorem navem vectores admittuntur; & quæ sequitur majorem navem, &c. Item simpliciter, pro navicula, seu scapha, aut lembo, &c. Quinetiam πηδάλιον, gubernaculum, ità vocari tradit Hesych. quod & ἐφόλκιον dicitur; Od. ξ. Item, generalius quicquid ex alio dependet ejusque est tanquam accessio, aut appendix; ut quum Plut. domum Pompeii velut appendicem theatri ab eo extructam esse asseruit, &c. Affertur & pro sarcina, &c. Item, ἑφολκὸς, & ἑφολκεῖον; attractorius; attractandi vim habens seu alliciendi; illex, &c. Omnia ab ἑφέλκω, vide.

ᵛΕφομαρτέω, ῶ, insequor; Il. ρ. insequor; ab ὅπι & ὁμαρτέω, eo unà cum, &c. Vi.

ᵛΕφόνθυσε, interfecit, 3. sing. a. 1. act. verbi φονεύω. Them. φένω, occido. p. m. πέφονα.

ᵛΕφοπλίζω, armo, apparo, f. σω, p. κα. a. 1. ind. act. ἐφόπλισα, ας, ε, a. 1. inf. act. ἐφοπλίσαι, &c

ᵛΕφοπλισόμενος, præparal imus. ejusd. 1. pl. f. 1. m. Poet. Ex ὅπι & ὅπλον, arma.

ᵛΕφορικὸς, ἕ, ὁ, peritus inspiciendi res, & illis providendi; inspector, &c. Xen. à seq. ἐφορέω, Vi.

ᵛΕφορῶ, f. ἐπόψομαι, p. ἐφεώρακα, intueor, observo, visito: ab ὅπι & ὁράω, video.

ᵛΕφορεία, ας, ἡ, inspectio ephororum magistratus: ab eod. Th.

ᵛΕφορεῖον, ε, τὸ, ephororum curia; locus scil. in quo ephori judicia exercebant; Plut. itidem, ab iisdem.

ᵛΕφόρης, ferebas, imperf. act. verbi φορέω, gesto. Th. φέρω, fero.

ᵛΕφόρουν, ferebant, Dor. pro ἐφόρων, verbi φορέω, quod à φέρω. f. ήσω.

ᵛΕφορεύω, ago ephorum; inspector sum, inspectionem habeo, &c. Ab ἐφορέω, id vide.

ᵛΕφόρι@, & ἔφορος, qui in finibus est, finitimus, &c. Unde, τὰ ἐφόρια, quæ sunt extra urbem, finitima, & contermina urbi; Poll. l. 6. c. 21. & σήλη ἐφορία, columna terminalis quæ in finibus regionis, aut agri alicujus ponitur; item, ἐφορία, ας, ἡ, confinium, seu, fines; Demosth. &c. Ab ὅπι & ὄρος; terminalis, &c. Vi.

ᵛΕφορμαδεὶς, ένος, Dor. pro ἐφορμισθεὶς, a. 1. part. pass. ab

ᵛΕφορμάω, f. ήσω, p. κα. a. 1. inf. pass. ἐφορμηθῆναι, ruo in, impetum facio; ex ὅπι & ὁρμάω, i ruo. Th. ὁρμὴ, impetus.

ᵛΕφορμήσασθαι, aggredi, ejusd. a. 1. inf. m.

ᵛΕφορμίεο, applico, appello; in statione sum; item, in statione me continens imminco alteri, insideo, & obsideo portum, &c. Ab ὅπι & ὁρμίω, ῶ, stationem habeo, appello, &c. Ab ὅρμος, statio navium, &c. Vi.

ᵛΕφορμὴ, incitatio, invasio, &c. Ab ὅπι & ὁρμὴ, ης, ἡ, impetus, impetuosus motus, &c. Vi. Item, ἐφόρμησις, invasio cum impetu; ipsa irruendi actio; invasio, aggressio, &c. Ut & ἐφορμητικὸς, vim habens incitandi, impetumque faciendi, &c. Utraque verbalia ab ἐφορμάω, irruo, incito, &c. Vi. pro quo poeticè dicitur etiam ἐφορμαίνω, idem, & ab iisdem.

ᵛΕφορμίζω, navem ad stationem appello, applico, &c. Ab ὅπι & ὁρμίζω, id vide.

ᵛΕφορμος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui in statione est; habens stationem, &c. Item, ἔφορμος, ε, ὁ, substant. locus stationi navium accommodus; item, ingressus navium, statio classis, &c. Ab ὅπι & ὅρμος, statio naviam, &c. Vi.

ᵛΕφορος, ε, ὁ, inspector, patronus; ἔφοροι, EPHORI, magistratus Lacedæm. ab ἐφοράω, intueor, observo: quod ex ὅπι & ὁράω, video.

ᵛΕφόσον, pro ἐφ' ὅσον, in quantum, quoad.

ᵛΕφραδον, dixi, a. 1. ind. act. verbi φράζω, dico. f. σω. 3. sing. a. 1. m. ἐφράσατο pro ἐφράσατο.

ᵛΕφρασθη, ης, ἡ, nomen urbis. Hebr. fructifera.

ᵛΕφραὶμ, ὁ, nomen filii secundi Josephi; item nomen urbis ἄκλιτον. Hebr. sese propagans.

ᵛΕφραξαν, ας, ε, & in 3. pl. ἔφραξαν, a. 1. ind act. verbi φράσσω, vel -ττω, sepio, occludo. f. ξω.

ᵛΕφράσατ', pro ἐφράσατο, cogitavit, 3. sing. a. 1. m. verbi φράζω, cogito. f. σω. a. 2. ἔφραδον.

ᵛΕφρασε, 3. sing. a. 1. ind. act. &

ᵛΕφράσαντο, consultaverunt, 3. pl. a. 1. m. Poet. gem. αν. ejusd. verbi φράζω.

ᵛΕφρυάσσετο, 3. sing. imperf. verbi φρυάσσομαι, f emo.

ᵛΕφρυξαν, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi verbi φρύγω, vel φρύσσω, torreo, f. ξω.

ᵛΕφυ, 3. sing. a. 2. verbi φύω. Th. φύω, nascor, sum.

ᵛΕφυβρίζω, contumeliâ afficio. f. ίσω. p. ἐφύβρικα· ex ὅπι & ὕβρίζω, idem. Th. ὕβρις, εως, ἡ, contumelia.

ᵛΕφυβριστὴρ, & ἐφυβριστὴς, qui in aliquem injurius, seu contumeliosus est; insolens, petulans, &c. Item, ἐφυβριστικὸς, contumeliosus, probrosus, injuriosus, &c. Ut & adv. ἐφυβρίστως, contumeliosè, ignominiosè, &c. Omnia à præced. ἐφυβρίζω, id vide.

ᵛΕφυγον, ες, ε, fugi, a. 2. ind. act. verbi φεύγω, fugio. f. ξω. p. m. πέφυγα, pro πέφυγα.

ᵛΕφύγοσαν, 3 pl. a. 2. Dor. Epenth. pro ἔφυγον, verbi φεύγω, fugio.

ᵛΕφυγρὸς, ε, ὁ, ἡ, irriguus, uliginosus; humectans, humidus, &c. Ab ὅπι & ὑγρὸς, Vi.

ᵛΕφυδατὶς, aquaticus, udus; unde, ἐφυδατὶς, nomen Nymphæ; Apoll. ab ὅπι & ὕδωρ, τὸ, pro quo inseritur, ὕδατος, τὸ, aqua; unde, ὑδατὶς, &c. Vi.

ᵛΕφυδρόω, irrigo; ἐφεδρόωμαι, adaquor; ab ὅπι & ὑδρόω, Vi.

ᵛΕφυδρὶς, ας, ἡ, urna, tam vini quam aquæ; ab ἐφυδρὸς, ε, ὁ, aquaticus; udus; ab ὅπι & ὕδωρ, unde ὑδρία

δεία, & ὕδρΘ-, &c. Vide.

'Εφύδωρ, erat apparitor ille apud Athenienses, qui Clepsydris moderandis præfectus erat; ab ὅπι & ὕδωρ, Vi. Videatur etiam κλεψύδρα.

'Εφύη, natus est, 3. sing. a. 1. ind. pass. à φύω, vel φῦμι, nascor.

'Ι φύλαξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi φυλάσσω, vel -πω, custodio. f. ξω. p. πεφύλαχα.

'Εφύμνιον, ε, τὸ, post hymnum carmen; i.e. canticum quod hymno succinitur; sive, quod post hymnum decantatur; unde, ἐφυμνέω, ῶ, decanto, celebro, &c. Sed apud Soph. in Oedipode tyr. in malam partem accipitur pro diras imprecari, &c. Ab ὅπι & ὕμνΘ-, unde ὑμνέω, &c. Vi.

*Ἔφυν, υς, υ, a. 1. & ἔφυσ, per Syncop. pro ἐφύσαν, 3. pl. a. 2. verbi φῦμι, à φύω, nascor.

'Εφύπερθε, & -θεν, desuper: quod ex ὅπι & ὕπερθε, Th. ὑπὲρ, super.

'Εφυπερθύριον, ε, τὸ, superliminare; τὸ ὅπι τῷ ὑπερθύρῳ; ex ὅπι & ὑπερθύριον, vide.

'ΕφυπνίδΘ-, qui ad somnum afferendum facit; ut, ἐφυπνίδιον λαλάγαν, in Epigramm. sonorum somnum inducentium, &c. Ab ὅπι & ὕπνΘ-, vide.

*Ἔφυσαν, rigabant, 3. pl. imperf. verbi φύσω, rigo. f. σῶ, & Æol. φύρσω.

'Εφύσα, 3. sing. imperf. act. verbi φυσάω, sufflo, inflo.

'Εφυσήσαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi φυσάω, inflo. f. ἀσω. p. πεφυσήκα, Th. φυσάω, sufflo.

'Εφύσσι, Dor. pro ἐφύσα, 3. sing. imperf. à φυσάω, pro quo & φυσδω vide in ἐφύσα.

'Εφυστερίζω, posterior sum, vel fio; unde, ἐφυστερίζοντα, τὰ, subsequentia, posteriora; τὰ ὕστερον γιγνόμενα; ab ὅπι & ὑστερίζω, Vi.

'Εφύτευσ' pro ἐφύτευσε, plantavit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi φυτεύω, planto. Th. φύω, gigno.

*Ἐφφαθά, Syriacum verbum, vertitur, aperitor. Marc. 7. 37.

'Εφυφαίνω, intexo; seu inter texendum ingero; item, ἐφυφή, id quod stamini intexitur; trama, subtegmen, &c. Ab ὅπι & ὑφαίνω, Vi.

'Εφυφάω, idem quod simplex ὑφάω, texo, &c, Vi.

'Εφύω, superpluo; pluvia per fundo; unde, ἐφύει, impluit, pluvia stratim sequitur; pluvia incessit; pluvia consequitur, stratim post pluit, &c. Ut, apud Theophr. sexto de caus. ubi de arca cœlesti; ἐφύει δ' ὅπου ἂν ἐρίσῃς; ubicunque enim insiderit, pluvia stratim sequitur, &c. Ab ὅπι & ὕω, vide.

'ΕφύριΘ-, tempestivus; item, maturus; Etym. ex ὅπι & ἄρωΘ-, Vi.

'Εφωτίδω, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi φωτίζω, illumino. f. ίσω. p. πεφώτικα; quod à φῶς, φωτὸς, τὸ, lumen. Th. φάω, luceo.

'Εφάτευ, 3. sing. imperf. act. verbi φορέω, loquor. Th. φατὴ, vox.

*Ἔχ' pro ἔχε, continue, præs. imperat. ab ἔχω, habeo.

*Ἐχαδυ, ες, ε, hiavi, a. 2. ind. act. verbi χάζω, f. χάσω, hio.

*Ἔχαεν, ες, ε, imperf. verbi χαίρω, gaudeo. f. χαρῶ. p. κέχαρκα, a. 1. m. ἐχαρέμην.

'Εχαλάδω, ις, ι, a. 1. ind. pass. verbi χαλάω, demitto. f. άσω. p. κεχάλακα.

'Εχαλέπηνα, difficilem me præbui, a. 1. ind. act. verbi χαλεπαίνω, irascor; quod à χαλεπὸς, difficilis, gravis. Them. χαλέπω, lædo.

*Ἔχαρον, hiavi, a. 2. ind. act. verbi χαίνω, hio. f. ανῶ. p. ἔχηνα. p. m. κέχηνα.

'Εχασκάκε, 3. sing. imperf. act. verbi χασκάκω, vallum circumduco: quod ex χάσξ, ακΘ-, ὁ, vallum, seu ager quo castra muniri solent. Th. χασκάσω, f. ξω, sculpo.

'Εχάσκαζον, infrendebant, 3. pl. imperf. verbi χασκάζω, f. ξω, sculpo.

'Εχάρμαν, ης, η, & in 1. pl. ἐχάρησαν, gavisi sunt, a. 2. ind. pass. verbi χαίρω, gaudeo; quod vide.

'Εχαρίδω, ις, η, a. 1. ind. pass. verbi χαρίζομαι, gratificor. f. ίσομαι. Th. χάρις, gratia.

*Ἔχε, præbe, præs. impert. act. ἔχον, imperf. Ion. pro εἶχον, 3. sing. imperf. verbi ἔχω, habeo.

*Ἔχεα, effudi, pro ἔχεύσα, a. 1. ind. act. verbi χέω, fundo. f. χεύσω. a. 1. ἔχευσα, ἔχευα, & ἔχεα.

'Εχέθοιον, ε, τὸ, lorum quo bos aratro alligatur; ab ἔχω, & βῶς, Vi.

'ΕχέφυΘ-, ε, ὁ, fide dignus; qui promissa servat; ad fidem faciendam aptus; propriè, cujus tanta est autoritas, ut fidem ejus sequi debeamus, quasi idonei sponsoris alicujus verbi; vel, quo, aut cujus fide ut idoneo & locuplete fidejussore niti possis, &c. Ab ἔχω, teneo; & ἐγγύη, promissio, &c. Vi. Unde, ἐχέγγυον ἀσφάλισμα, rignus; i.e. signum certum & veluti fides data, &c. Vide ἀσφάλισμα.

'ΕχέθυμΘ-, mente præditus; vel qui animi cupiditates coercet; Od. 9. prudens, modestus, pudicus, tacitus, &c. Ab ἔχω & θυμός, Vi.

'Εχείδιον, idem quod ἐχίδνιον; vipercula, parva vipera, seu catulus viperæ, &c. Diminutivum ab ἔχις; i. e. τὸ ὀφείδιον, &c.

*Ἐχὴν ἐπ' ἔργοισιν, ἀμφί τε βουλαῖς, habere in se operibus & circa consilia. Id est, in factis & consiliis occupatum esse. Et ἔχὴν pro εἶναι, esse, versari. Et pro διακεῖν, administrare.

'Εχεφρονίσθη, 3. sing. a. 1. pass. verbi χεφρονέω, per suffragia creor: ex χείρ, & τείνω, tendo.

'ΕχήκολΘ-, ε, ὁ ἡ ἡ, pulchritudinem habens; item, spectabilis, &c. Ab ἔχω & κάλΘ-, Vi.

'ΕχήκολΘ-, tenax instar glutinis; seu continens in modum glutinis; Plur. Unde, ἐχηκόλως, adv. more eorum quæ glutinosa tenacitate prædita sunt; Diosc. l. 5. ab ἔχω, & κόλλα, vide.

'ΕχκτέανΘ-, habens divitias; dives; ab ἔχω, & κτέανον, Vi.

'Εχέμβυ, Ion. & Dor. ἐχέμβαι, pro ἔχθυ, præs. inf. act. ab ἔχω, habeo. f. ξω, & χίσω. a. 2. ἔχον.

'Εχέμενα, acc. sing. ab 'Εχέμων, ονΘ-, ὁ, nomen propr.

'ΕχίμωΘ-, qui cohibere se novit, quo minus loquatur; taciturnus, &c. Indè nomen, ἐχιμωδία, taciturnitas, silentium: & verbum, ἐχιμωδέω, ῶ, linguam contineo; linguæ continentis sum; supprimo verba; i. e. fileo, taceo, &c. Ab ἔχω & μῶΘ-; verbum, oratio; sermo. &c. Vi. Unde, ἐχίμωδοι, taciturni homines dicebantur, & qui censendi immunitatem habent; qui & ἀκλησιακοί, Gall. l. 1. c. 9.

*Ἔχεν, habebat, Ion. pro εἶχεν, 3. sing. imperf. vel Dor. pro ἔχθν, inf. verbi ἔχω.

'Εχενηΐς, ίδΘ-, ἡ, ECHENEIS, pisciculus qui & remora appellatur; ab ἔχω, detineo, & ναῦς, navis.

*Ἔχεο, præs. imperat. pass. Ion. pro ἔχε, ab eod. verbo.

'Εχεπευκής, έΘ-, ὁ, ἡ, & τὸ ἐχεπευκὲς, amarus, mortifer: ab ἔχω, & πεύκη, ης, ἡ, amaritudo, picea, quasi lacryma piceæ.

'ΕχέπωλΘ-, equuleos, seu pullos equinos habens; ab ἔχω, habeo; & πῶλΘ-, pullus; plerumq; equinus.

'ΕχέσαρκΘ-, carni seu cuti adhærens; unde, χιτῶνιον ἐχέσαρκον, apud Athen. ab ἔχω & σάρξ, κός, Vi.

*Ἔχεσκε, Ion. vel Poët. pro εἶχε, 3. sing. imperf. verbi ἔχω.

'ΕχέσθυμΘ-, ος, ὁ, ὁν, qui gemitus ac suspiria affert: pernicios us: quod ab ἔχω, habeo, & σθύΘ-, gemitus: quod à στένω, gemo. Th. στενὸς, angustus.

*Ἔχετ', pro εἴχετε, Ion. 3. sing. imperf. pass. verbi ἔχω, teneo, habeo. Vel ἔχετ' pro εἶχε, & τι, enclit.

'Εχέτλιε, tenebant, pro εἰχέτλιον, dual. imperf. act. εἶχον, verbi ἔχω.

'Εχέτης, ου, ὁ, dives: ab ἔχω, habeo.

'Εχετλιάω, ατο, ἐχετλιεῶ, &c. à sequente,

'Εχέτλη, ης, ἡ, stiva: παρὰ τὸ ἔχεσθαι, quia manu tenetur. Th. ἔχω, teneo.

'Εχέτλιον, ε, τὸ, locus in navi ubi res reconduntur, ab eod. Th.

*ἘχέλΘ-, ε, ὁ, nomen propr.

*Ἔχευα, effudi, & in 3. pl. ἔχευαν, a. 1. ind. act. verbi χέω, fundo. f. χεύσω. a. 1. ἔχευσα, ἔχευα, & ἔχεα.

'Εχεύατο, effudit, 3. sing. a. 1. m. ab ἔχευα, a. 1. act. quod vide.

'Εχέφρονες, nom. pl. ab

'Εχέφρων, ονΘ-, ὁ, ὁν, cordatus: ex ἔχω, habeo: & φρὴν, mens.

'Εχεφρονέω, ῶ, prudens sum, sapio; in Epigr. Item, ἐχεφροσύνη, ης, ἡ, prudentia; mens cordata; ab ἐχέφρων, habens mentem, &c.

*Ἔχεχε, a. 1. ind. act. verbi χαίρω, gaudeo, f. χῶ.

*Ἔχῃς, habeas, 2. sing. præs. act. verbi ἔχω.

*Ἔχῃς, dicitur ὁ πλούσιΘ-, dives; ἐχέτης, & ab eod. Th. ἔχω. Sic, οἱ πένητες è contrario vocant ἀχλῶας; κατὰ στέρησιν τῷ ἔχειν; inquit Etym.

*Ἔχθαιρ' pro ἔχθαιρε, odio prosequere, præs. impe-

imperat. act. ab ἐχθαίρω. Them. ἔχθος, odium.

Ἐχθαίρῃ, oderit, 3. sing. præs. sub. ejusd. verbi.

Ἐχθαίρωσιν, Dor. pro ἐχθαίρουσι, odio prosequuntur, 3. pl. præs. ab

Ἐχθαίρω, f. ήσω. a. 1. ἤχθηκα, odio prosequor, odi. Th. ἔχθος, ους, τὸ, odium.

Ἔχθει, oderit, 3. sing. præs. ab ἔχθω, odio prosequor. Th. ἔχθος, odium.

Ἐχθὲς, idem quod χθὲς, heri, adv. q. ab ἔχομαι, adhæreo. Hesternus enim dicitur ἐχόμενος, hodierno, id est, proximus, contiguus.

Ἔχθημα, (tanquam ab ἐχθέω) odium; à Th. ἔχθος, τό, Vi.

Ἐχθήρῃς, inimicus fit, 3. sing. a. 1. opt. act. Æol. pro ἐχθήραι, verbi ἐχθαίρω, quod vide.

Ἐχθήρω, odio habeam, a. 1. sub. act. ejusd. verbi.

Ἐχθήσομαι, inimicus ero, f. 1. m. verbi ἐχθανοῦμαι, tanq. ab ἐχθέομαι. Th. ἔχθος, odium.

Ἔχθημα, τὰ, Hesych. affert ex Sophoclis Tyran. pro μισήματα; vide μίσημα; à Th. ἔχθος, Vi.

Ἐχθιστος, ίστη, ιστον, inimicissimus, superl. grad. ab ἐχθεὸς, invisus. comp. ἐχθίων, superl. ἐχθιστος. Th. ἔχθος, odium.

Ἐχθίων, ονος, ὁ, magis inimicus; magis invisus, &c. Xen. est compar. ab ἐχθεὸς, invisus, Vi.

Ἐχθοδοπέω, ῶ, f. ήσω, altercor, invisus fio, sum odio: ab

Ἐχθοδοπὸς, ὁ, odiosus, invisus: quasi ἐχθροποιὸς, Pleonasm. τῆς ὁλ. ab ἔχθος, odium, & ὀψ, ὀπὸς, ἡ, visus, seu vox, quem aspicere aut colloqui est nobis odiosum. Th. ὄπωμαι, video. Quid si ab ἔχθος, & δυπέω, ut sit, odium resonans, abiens in convitia.

Ἐχθομαι, sum odio; sum invisus; unde, ἐχθόμενος, inimicus, qui odio habetur, &c. Est à sequente ἔχθος.

Ἔχθος, εος, τὸ, odium, inimicitiæ, q. ab ἔχομαι, absisto, desino: ut amor ὁμιλίας mater, ita odium πεῦ σχέδαν.

Ἐχθος, ας, ὁ, inimicitia: &

Ἐχθρὸς, ὰ, όν, inimicus, a, um; ab ἔχθος, εος, τὸ, odium.

Ἐχθραίνω, odio prosequor; odio habeo; pro inimico habeo; Plut. in Numa. ἐχθραίνει βίαν καὶ πόλεμον; odit vim & bellum, &c. Item, invisum reddo; Eustath. Inde, ἐχθραντέος, odio prosequendus; odio habendus; pro inimico habendus; ut, ὅτ' ἐχθρὸς ἦμεν, ἐς τοσόν σ' ἐχθραντέος, ὡς καὶ φιλίσων αὖθις quum inimicus essem, eò usque gerendæ inimicitiæ, ut rursum amaturus essem, &c. Omnia à præced. ἔχθος.

Ἐχθρεύω, inimicus sum; inimicitias gero; simultatem exerceo, &c. Ex Maccab. 2. c. 10. Itidem, à præced. ἔχθος.

Ἐχθροδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, invisus diis; item, infelix; Soph. ab ἐχθρὸς & δαίμων, Vi.

Ἐχθρόξενος, ὁ καὶ ἡ, osor hospitum; Eurip. ab ἐχθρὸς & ξένος.

Ἐχθροποιέω, inimicum reddo; inimicitias concito, &c. Ab ἐχθρὸς & ποιέω.

Ἐχθροτατος, η, ὁ, inimicissimus, Poët. pro ἔχθιστος, superl. ab ἐχθρὸς, quod vide.

Ἐχθροφόρος, odiosè, hostiliter; malè, inimicè: infensè, infestè; infenso animo, vel infesto, &c. Est adv. ab ἐχθρὸς.

Ἔχθω, odio prosequor; odi; ut apud Soph. ἐχθεῖ ὃ Ῥοῖα πᾶσα; odit Troja universa, &c. Ab ἔχθος, Vi.

Ἐχιδνάω, & ἐχιδνήσις, ἐντος, ὁ, viperinus; in Epigr. ab ἔχις, unde, ἐχίδνα, &c. Vi.

Ἐχιδνιον, ου, τὸ, viperula; seu catulas viperæ: dimin. ab ἔχις.

Ἐχιδνα, ης, ἡ, vipera fœmina: ab ἔχις. Est & nomen mulieris.

Ἐχιναλώπηξ, echino vulpes; ab ἐχῖνος & ἀλώπηξ, Vi.

Ἐχῖνες, echines; murium quoddam genus in Aphrica; Herodot. lib. 4. Item, ἐχίνισκος, η, ὁ, echinulus, parvus echinus; item, concavitas auriculæ; vel potiùs, ut ait Pollux; lib. 2. de auribus loquens; ἡ πρὸς τῷ κυφέλῳ κοιλότης, &c. (Vi. κυφελὴ) utrumq; ab ἐχῖνος, Vi.

Ἐχιόδηκτος, η, ὁ, morsus à vipera; ictus à vipera, &c. Ab ἐχῖνος, & δάκνω, fut. δήξω, &c. Vi.

Ἐχινοκέφαλος, sic dictus fuit Pericles à Cratino comico; quòd caput haberet simile echini capiti; ab ἐχῖνος & κεφαλή.

Ἐχινομήτραι, echinometræ; seu echinorum matres aut matrices; sic dicitur echinorum quoddam genus; alios magnitudine excedens; apud Aristot. Hist. an. l. 8. c. 12.

Ἐχινόστες, unde, ἐχινόποδες; putantur esse spinæ vel tribuli genus, echini aculeis horrens; ex eo nominatum, quod echini marini pedibus simile sit; Etymol. ab ἐχῖνος & πεῦς, vide.

ΕΧΙΝΟΣ, ου, ὁ, ECHINUS, qui terrestris est, & erinaceus etiam appellatur, & marinus; à spinis quibus, ἐχεῖ. Est & venter medius in animalibus ruminantibus, ob asperitatem echino similem: item ollæ genus.

Ἐχιόδηκτος, η, ὁ, ἡ, morsus (vel ictus) à vipera: ab ἔχις & δηκτὸς, quod à 3. sing. perf. ind. pass. verbi δάκνω.

Ἐχινάδης, εος, ὁ καὶ ἡ, echinatus, spinosus, & asper ut echinus, &c. Ab ἐχῖνος, Vi.

Ἔχιον, τὸ, echion; herba, alio nomine dicta, Alcibiadium; teste Dioscor. lib. 4. c. 27. Ità vero nominatam, παρὰ τὸ ἔχις; arbitrantur; quòd eorum morsibus medeatur, aut femina habeat viperinis capitibus similia, &c. Nicand. ἐχίειον, nominat, in Ther. à Th. ἔχις, Vi.

Ἔχις, ιος, vel εως, ὁ, ANGUIS, vipera mas, hinc ἐχίδνα, ης, ἡ, vipera fœmina; ἐχιδνιον, ου, τὸ, viperula.

Ἐχίτης, lapis quidam seu gemma; Plin. lib. 37. c. 11. à Th. ἔχις, Vi.

Ἔχμα, ατος, τὸ, retinaculum, juntura: idem quod ὄχμα. Th. ἔχω, teneo.

Ἐχμάζω, inhibeo, prohibeo; impedio, detineo; item, firmo; & neutraliter etiam, idem quod ἡσυχάζω, quiesco, &c. à præced. ἔχμα, Vi.

Ἔχουσι, 3. pl. præs. opt. act. verbi ἔχω, habeo, quod vide.

Ἔχουσι, Dor. pro ἔχωσι, habens, præs. part. f. g. ab ἔχω.

Ἐχόλωσε, ad iram commovit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi χολόω. Th. χολὴ, bilis.

Ἔχομψι, 1. pl. præs. ind. verbi ἔχω, habeo.

Ἐχομψὶν, ῆς, ἡ, dies perendinus. q. d. cohærens crastino. Th. ἔχομαι, seu ἔχω.

Ἐχόμψος, pendens ab aliquo; subjectus; ἔχσης, continens; ut, τόποι ἐχόμψοι; loci continentes & contigui, &c. Unde adv. ἐχομψὰς; proximè; contiguè; item, deinceps; idem quod ἑξῆς, statim, &c. Item, apud Aristot. ἐχομψότατον, consentaneo his modo, &c. Ab ἔχω & ἔχομαι, vide.

Ἔχον, προεῖχον, 1. sing. vel 3. pl. imperf. ἔχω, habeo.

Ἔχοντ' pro ἔχοντα, acc. sing. part. præs. ejusd. verbi ἔχω, Dor. pro ἔχεσι, habent.

Ἐχόντων, Att. pro ἐχέτωσαν, gen. pl. part. præs. act. pro 3. pl. præs. imperat. verbi ἔχω.

Ἐχορτάσθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi χορτάζω, herbis pasco, saturo. f. άσω. p. κεχόρτακα. Th. χόρτος, gramen.

Ἔχυτ', pro ἔχετ', habent, 3. pl. præs. ἔχω.

Ἔχυτα, ης, ἡ, mater, quæ fert uterum, &c. Ab ἔχω, unde part. ἔχων, ἔχυτα, &c.

Ἔχεαν, a. 2. act. verbi χέω, leviter fundo; ut παύω, ἔπαυν. Alii volunt esse imperf. à χέω, polluo, commodo, vaticinor. Vel per Tmesin pro ὑπέχεαν.

Ἐχέλει, imperf. à χρὴ, oportet, impersonale, int. χελῶαι.

Ἐχησάμεθα, 1. pl. a. 1. m. ἐχησάμην, ω, ατο, verbi χέομαι, utor. f. χήσομαι. p. κέχημαι. Th. χέω, commodo.

Ἐχήσθω, ης, η, & in 3. pl. ἐχήσθωσαν, a. 1. ind. pass. verbi χέω, oracula edo.

Ἐχῆτο, Ionicè pro ἐχέατο, 3. sing. imperf. χέομαι, vide ἐχησάμεθα.

Ἔχευεν, unxit, 3. sing. imperf. à χείω, ungo. f. ίσω. p. κέχευκα.

Ἔχευσι, 3. sing. a. 1. ejusd. verbi.

Ἐχεφύησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi χεφύζω, moror; quod vide.

Ἐχέωντο, Poët. pro ἐχέοντο, 3. pl. imperf. pass. verbi χέομαι, -ῶμαι, utor. Them. χέω.

Ἔχθη, 3. sing. a. 2. pass. verbi χώω, vel χέω, fundo.

Ἐχύθλω, ας, ε, effusus sum, a. 1. ind. pass. ejusd. verbi.

Ἐχύμβω, & in 3. pl. ἔχυμπε, 1. sing. & 3. pl.

pl. pluſq. p. paſſ. Ion. pro ἐκεχύμην, & ἐκέχυντο, ablato augmento, verbi χύω, f. χύσω, perf. paſſ. κέχυμαι.

'ΕΧΥΡΟΣ, ᾱ, munitus, firmus, tutus: ὀχυρός, ᾱ, idem: q. ab ἔχω, firmiter teneo.

'Ἐχυρόω, -ῶ, munio, firmo: &

'Ἐχυρῶς, adv. tuto, firmè; ab ἐχυρός.

'Ἐχυρωμα, τό, munitio, ſecuritas, ἀσφάλεια, &c. Verbale ab ἐχυρόω, vide.

'Ἐχυρότεχνον, firma & ſtabili prudentia præditus, ſeria & ſolida cogitans, &c. ab ἰχυρός, & φρλῶ; vide.

'ΕΧΩ, habeo, poſſum, ago, impetro, adminiſto, guberno; affectus ſum. præſ. opt. ἔχοιμι, & in 2. pl. ἔχοιεν. imperf. εἶχον, ες, ε. (ι recipiens loco augmenti.) f. ὄξω, & σχήσω, ab inuſ. σχέω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον, ες, ε, a. 2. imperat. σχές. a. 2. ſub. σχῶ, ᾖς, ᾖ. Hinc ὄξις, habitus: ἐχέτλη, ſtiva: σχῆμα, habitus, ſpecies, forma: σχηματίζω, effingo: σχέσις, habitudo, affectio: ἀνέχω, ſuſtollo, ſuſtineo, retineo: ἀνοχή, tolerantia: ἀπέχω, abſtineo: ὑπέχομαι & ὑπισχνέομαι, polliceor: ὑπόχεσις, pollicitatio: ὄυξία, bona corporis habitudo: κακοξία, mala corporis habitudo: πλεονεξία, avaritia: πλεονεκτέω, plus habeo: ſuperior ſum: πλεονέκτης, avarus: δαίσχω, facem habens: ἐυνῦχος, eunuchus: ἡνίοχος, auriga: ἐντελεχὴς, perfectus, aſſiduus: ἐντελέχεια, perfectio, actus continuus, motio perennis, εὔσχημων, decorus: εὐσχημοσύνη, decor, &c. de quibus ſuis in locis.

'Ἔχωντι, Dor. pro ἔχωσι, habeant, 3. pl. præſ. ſub. ab ἔχω.

'Ἐχώρει, 3. ſing. imperf. act. verbi χωρέω, capio, accedo, eo.

'Ἐχώσατο, iratus eſt, 3. ſing. a. 1. m. verbi χώομαι, f. χώσομαι, a. 1. part. m. χωσάμενος. Th. χολὴ, bilis.

'Ἐχώσθη, ης, η, aggeſtus fui, a. 1. ind. paſſ. verbi χόω, unde χωννύω, vel χώννυμι, f. χώσω. Them. χέω, terra aggeſta exſtruo.

'Ἐψαυέλατο, 3. ſing. a. 1. m. verbi ψαυέλλω, tracto, contrecto turpiter: q. à ψάω, tango.

'Ἐψάλαπεν, Ion. pro ἐψαλμῴδησεν, 3. pl. perf. paſſ. verbi ψάλλω, pſallo, tango leniter, f. ψήω, p. ἔψαλκα.

'Ἐψαλές, ή, ὸ & ἐψανὸς, ῆ, ὸ, coctus, elixus, vel coctilis, coctivus: qui facilè coquitur, jurulentus, &c. Utrumque à verbo ἕψω, Vide.

'Ἔψατο, tetigit, 3. ſing. a. 1. m. verbi ἅπτω, tracto.

'Ἐψάω, & ἐψέω, idem quod, & ab ἕψω, coquo, &c. V.

'Ἐψάνη, idem quod ἐψανὲς, id vide.

'Ἔψεαι, pro ἕψῃ, 2. ſing. f. 1. m. verbi ἕπομαι, ſequor. Them. ἅπω, ſequor, ago.

'Ἕψειν, & Ion. & Poët. ἑψέειν, præſ. inf. ab ἕψω, coquo; quod vide.

'Ἑψεῖ, 3. ſing. f. 1. & ἕψεσθαι, f. inf. m. verbi ἕπομαι, ſequor.

'Ἐψέλιετο, 3. ſing. imperf. paſſ. à ψελίζομαι. Th. ψέλιον, fallo.

'Ἐψελίσθη, ης, η, a. 1. ind. paſſ. verbi ψελίζω, fallo. f. σω, a. 1. ἔψελισα: hinc ἐψέλισας, 2. ſing. a. 1. m.

'Ἐψηλάφησας, ας, ε, a. 1. verbi ψηλαφάω, contrecto: quod vide.

'Ἔψημα, ατος, τό, pulmentum: &

'Ἔψησις, εως, ἡ, coctio, elixatio: &

'Ἐψητὴς, οῦ, ὁ, coctor: &

'Ἑψητὸς, ή, coctus: item ſubſt. piſciculus quidam: omnia à perf. paſſ. verbi ἕψω, coquo.

'Ἑψητῆρων, ε, τὸ, & ἑψάνη, olla; id in quo coquitur, aut elixatur aliquid, &c à Th. ἕψω; vide.

'Ἑψία, ας, ἡ, colloquium. Them. ἔπω, dico.

'Ἐψιαάασθαι, Poët. Pleonaſm. pro ἐψιάᾶσθαι, diviſſe: verbi ἐψιάω, quod formant ab ἕψω, fut. verbi ἔπω, dico.

'Ἐψιθυρίσθμεν, Dor. pro ἐψιθυρίζομεν, 1. pl. imperf. act. verbi ψιθυρίζω, futurro. Th. ψίθυρος, ſuſurrus.

'Ἐψιόωντο, Poët. & Ion. pro ἐψιῶντο, 3. pl. imperf verbi ψιάομαι, colloquor. Th. ἔπω, dico.

'Ἔψιω, vel ἐψίω, dico; idem quod & ab ἔσπω; vide.

'Ἐψυχαγώγει, 3. ſing. imperf. act. verbi ψυχαγωγέω, animum flecto, ſeu allicio: ex ψυχὴ, anima: & ἄγω, duco.

'Ἔψυχεν, imperf. act. à ψύχω, refrigero: f. ξω.

'ΕΨΩ, coquo. f. ἑψήσω, p. κα, inde ἕψησις, coctio: ἑψητὴς, coctor, &c.

'ΕΩ, f. ἔσω, induo; item, mitto, colloco: unde εἷμα, indumentum: ἱμάτιον, veſtis: ἔνδυς, idem: ἔννυμι, induo: ἀμφιέννυμι, circum induo: ἵέω & ἵημι, mitto ἀφίημι dimitto: ἄφεσις, dimiſſio: σωίημι, committo; item, intelligo: συνέσις, ſeu ξυνέσις, coitio; item intelligentia.

'ΕΩ, f. ἔσομαι, ſum, eo: εἰμὶ, ſum, ουσία, eſſentia: ὄξεσι, licet: μετουσία, communicatio, conſortium: πάρειμι, adſum: παρουσία, præſentia: συνειμι, unà ſum, converſor: συνουσία, converſatio: εἶμι, eo.

'Εω, ῆς, miſerim, a. 2. ſub. Poët. pro ὦ, ᾖς, ab ἵημι, mitto. f. ἥσω, a. 2. ἧκα.

'ΕΩ, accuſ. ſing. ab ἠώς, aurora.

'ΕΩ, ῳς, ῃ, ῳ, ſim, ſis, ſit, Poët. pro ὦ, ᾖς, ᾖ, præſ. ſub. verbi εἰμὶ, ſum.

'Εῶ, ſuo, dat. ſing. ab ἑός, ἡ, ὸν, ſuus, a, um. Th. ὅς, qui.

'Ἑῶ, contractè pro ἑάω, ſino. f. ἐάσω, p. ἐάκα.

'Ἑῳα, oriens, matutina, diluculum: Item, ἑῳθεν, q. d. ab aurora, diluculò, manè; ut, ἑῳθεν ὄθυς, à diluculo, vel ab aurora ſtatim, ſummo manè, &c. Unde ἑῳθινὸς, ἑῴῐος, vel ἑῷος, vel ἕως, orientalis, matutinus, &c. Omnia ab ἠὼς, pro quo etiam dicitur ἕως, aurora.

'Ἑωγα, aperui, p. m. Att. pro ᾠγα, verbi οἴγω, aperio. f. ξω.

'Ἑωγμος, patefactus ſum, perf. paſſ. Att. inde ἐωγμῴδος, perf. part. paſſ. ejuſdem verbi.

'Ἑωγυῖα, aperta, perf. part. m. f. g. ab ἔωγα, Att. pro ᾠγα, præt. m. verbi οἴγω, p. m. part. Att. ἐωγώς.

'Ἔωθα, p. m. Æol. & Ion. pro εἴωθα, ſolitus ſum: ab ἔθω, ſoleo. p. m. part. εἰωθὼς, ῦῖα, ὸς & Ion. ἐωθὼς, ὁτος. Th. ἔθος, mos.

'Ἑωθεν, adv. manè, diluculo: ab ἕως, aurora.

'Ἐώθων, pellebant, imperf. act. Att. pro ἐώθεον, ων verbi ὠθέω. futur. ὠθήσω, & ὤσω.

'Ἐοικὼς, ὼ, ὸς, ὸν, ſimilis eram, pluſq. p. Poët. ex Att. præt. m. ἔοικα verbi εἴκω, p. m. εἴκα & ἔοικα.

'Ἑωλοκρασία, ας, ἡ, miſtura prilis ima & exoleta; item, vana & inefficax potio, helternæ repletionis gravedo, & incommoditas, temulentia pri ianæ, &c. ab ἑωλὸς, & κρᾶσις; vide.

'Ἑωλόνεκρος, qui dudum eſt mortuus, ab ἑωλὸς, & νεκρὸς; vide.

'ΕΩΛΟΣ, ᾱ, ὸς, ὴ, heſternus, pridianus, q. ex ἔως & ὀλύω, quod eſt, perditæ, ſeu præteritæ diei: propriè dicitur de cibis relictis. per Metaph. promarcido, & obſoleto.

'Ἑώλυφν, ſperaveram, pluſq. p. Poët. & Att. pro ἤλπιφν, verbi ἔλπω, ſperare facio: præt. m. ἔολπα.

'Ἐᾶμεν, Poët. pro ὦμεν, 1. pl. a. 2. ſub. ab εἰμὶ, pro ἔω, ſignificante πληρόω, impleo.

'Ἐᾷμι, ſinerem, contractè pro ἐάοιμι, verbi ἐάω, ſino. p. ἐάκα.

'Ἐών, qui eſt, Poët. vel Ion. pro ὤν, præſ. part. verbi εἰμὶ, ſum.

'Ἐαν, contractè pro ἔαον, vel pro εἴαν, Ion. ſinebam, imperf. verbi ἐάω, ſino. a. 1. εἴασα.

'Ἐώνημαι, emi, perf. Att. pro ὤνημαι hinc ἐωνήσω, a. 1. ind. paſſ. verbi ὠνέομαι, emo.

'Ἐωνέμων, emebam, Att. pro ὠνέμων, & ἐωνοῦντο, 1. ſing. & 3. pl. imperf. paſſ. verbi ὠνέομαι, emo. f. ὠνήσομαι.

'Ἐωνοχόουν, vinum fundebam, Att. pro ὠνοχόουν, imperf. verbi οἰνοχοέω. f. ήσω ex οἶνος, vinum, & χέω, fundo. f. χεύσω.

'Ἑῷος, ᾱ, Eous, matutinus, orientalis: ἑῶα, oriens: ab ἕως, aurora.

'Ἐοξα, operui, Att. pro ὤξα, a. 1. act. verbi οἴγω, aperio.

'Ἐώρων, intuebatur, 3. ſing. imperfect. Att. pro ὤρων, verbi ὁράω video: ſic ἑώρακα, pro ὄρακα, perfect. Att. ἑωράκειν, perfect. part. ἑωράκαμεν, 1. pl. perfect. act.

'Ἐώρα, ας, ἡ, pro αἰώρα, ſuſpendium; vas penſile. Th. αἴωρα, ſuſpendo.

'Ἐώργειν, feceram, pluſq. p. m. Poët. & Att. à præt. m. ἔοργα, verbi ἔργω ſeu potius, ῥέζω, facio. f. ῥέξω, & per Metath. ἔρξω, præt. m. ἔοργα, & per Metath. ἐοργα.

'Ἐώρημαι, & ἐώρησαι, elatio, ſuſpendium, &c. idem cum αἰώρημα, & αἰώρησις, &c. quæ vide.

'Ἑώρταζον, celebrabam feſtum, imperf. verbi ἑορτάζω. Th. ἑορτὴ, feſtum.

'Ἐώρων, pro ὤρων, videbam, imperf. Att. act. verbi ὁράω.

'Ἑως, & Poët. εἵως, idem quod ὡς ex quo factum eſt per Att. Pleonaſm. ως, α, ον, dum, uſque, interim, cum genit. item ſine caſu.

'Ἕως, ω, ἡ, aurora, in accuſ. ἕω apud oratores pro ἠὼς, έω, & contractè ῶς, idem.

'Ἔωσα, repuli. Atticè pro ὦσα, a. 1. act. &

'Ἐωσάμην, & in 3. pl. ἐώσαντο, a. 1. m. Att. verbi ὠθέω, pello. f. ὤσω.

Ἐάσθω, rejectus fum, a. 1. Att. pro ἄσθω· ἔασμαι, perf. Att. pro ὦσμαι verbi ἀάω, f. ἄσω.

Ἔασι & ἔασιν, Ionicè pro ἄσι, fint, 3. pl. præf. fub. ab εἰμί, fum.

Ἔασαι, Att. pro ᾶσαι, 3. fing. perf. paff. vide ἐάσθω.

Ἔασε, pro ἄσε, ut, ita ut: ab ἔως, & τε.

Ἑασφόρος, ὁ, lucifer: ab ἕως, pro ἠώς, aurora: & φέρω, fero. f. οἴσω.

Ἑαυτῇ, Ion. pro ἑαυτῷ, fui ipfius: vel pro σεαυτῷ, tui ipfius: &

Ἑαυτῷ, pro ἑαυτοῦ· fic ἑαυτῇ, Ion. pro ἑαυτοῦ, fibi.

Z.

Z Notâ fextæ apud Græcos literæ. In numeris eft feptenarius, quia in arithmetico alphabeto, inter ε, & ζ, interponitur ϛ; pro fenario. Septenarium millenarium denotat hoc modo, ͵Ζ, ζ.

Ζ, Doricè, in plerifque nominibus ac verbis, in σδ', refolvitur: ut μιζίσδομαι, pro μιγίζομαι.

Ζα, in compofit. σφόδρα fignificat, ut ζῆλος, & ἄγαν, valde, admodum: Æolicè etiam ponitur pro διά, ut ζαέλλη, ζαέσλω, pro διαέλλη, & διαέλω. Eft etiam ζα, à ζέω, ferveo.

Ζαβεῖον, repofitorium: vide Zabaria, in Lat. Etymol.

Ζάβη, ης, ἡ, lorica: ex ζαβοῖς, annulis, vide Zaba, in Lat. Etymol.

Ζαβὸς, curvus, ἀγκύλος, στρεβλός.

Ζαβόω, admodùm abundans paſcuis; item, abundans pecoribus, &c. ex ζα, intenſ. valde, admodùm, & βοτὸν, ſeu βοτὸς: quæ vide.

Ζαβυλὼν, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. cohabitatio.

ΖΑΊΓΚΑΗ, ης, ἡ, vel ζάγκλον, apud Siculos eſt falx: per Syncop. dici volunt quaſi ζάγκυλον. à ζα & ἀγκύλη· inde Angl. Sickle.

Ζαγρεύς, à Poëtis dicitur Bacchus: quaſi, ὁ πάνυ ἀγρεύων, &c. Quidam dicunt ipſum eſſe Plutonem, τὸν χθόνιον Διόνυσον, qui defunctorum animas venatur & captat; Etym. à ζα, & ἀγρεύω, vide.

Ζαή, ſpirat, Cypriorum linguâ: Indè, ζαίνοντες, πνέοντες, Heſych. ſpirantes; vide ſequens ζαείς.

Ζαείς, præf. part. à ζάημι, Poët. idem ferè quod ἄημι, flo, ſpiro. Them. ἄω, idem.

Ζαὴς, ές, ὁ, ἡ, vehementer flans: ab ἄω, flo, ſpiro, & ζα, in compoſit. valde.

Ζαθέου, gen Ion. vel Poët. à

Ζαθεὸς, ός, valdè divinus: in accuſ. fœm. gen. ζαθέαν, pl. ζαθέας· ex ζα, particula intenſ. & θεὸς, Deus.

Ζαθερὸς, admodùm calidus, fervidus, ardens; Suid. ex Epigr. ζαθερῷ καύματι, æſtivo æſtu, &c. ex ζα, & θέρος: vide.

Ζαΐκες, vixiſſent, per Syncop. pro ζαίκασιν, 3. pl. præf. opt. ζαίω, ης, η, à ζῆμι, pro ζάω, vivo: inf. ζῆν, pro ζῶν.

Ζακόσμος, ὁ, ἡ, admodùm formoſus, perpulcher; Heſych. à ζα, intenſ. & κόσμος· τό: vide.

Ζάκυνθος, adſcriptio dati in literis, Suid. vide Sacanum, in Latin. Etymolog.

ΖΑΚΕΑΤΙ'ΔΕΣ, vel ζακελιάδες, rapæ, vel cucurbitæ: etiam ζακωσιάδες, ab inſula Zacyntho.

Ζάκορος, ὁ, ἡ, ædituus, a; qui vel quæ templa mundat vel verrit, &c. (παρὰ τὸ ζᾶ, quod ponitur pro διά, & κορέω, τὸ καθαίρω; vide Th. κορέω.) Item, generaliter, famulus, miniſter; ſeu miniſtra, famula; quorum & miniſterio utimur, in verrendis expurgandiſque ædibus, &c.

Ζάκοτος, ὁ, ἡ, furioſus, valde iracundus: ex ζα, & κότος, ira vetus.

Ζακωσιάδες, αι, cucurbitæ; Heſych. à

Ζάκυνθος, ὁ, ἡ, Zacynthus, in mari Ionio.

Ζαλαχίας, ου, ὁ, nomen viri: Syriac. juſtus.

Ζαχαρείας, ου, ὁ, nomen viri, Hebr. memoria Domini.

Ζάκχος, ου, ὁ, gazophylacium: an γαζάκχος, legend. vox ab Hebræis retenta.

Ζαλάω, fluctuo, procellis agitor; à ζάλη, vide.

ΖΑ'ΛΕΙΑ, ας, ἡ, ZALIA, laurus Alexandrina, an à θάλλω.

Ζαλεῦ, Doricè pro ζηλῆ, præf. imperat. paſſ. verbi ζηλέω, æmulor. Th. ζῆλος, æmulatio.

ΖΑ'ΛΗ, ης, ἡ, turbo, procella: à ζα & ἅλμη, vel à ζέω.

Ζαλόεις, εσσα, όν, procelloſus; Nicand. in Ther. eſt à præced. Th. Ζάλη, agitatio maris, &c. V.

Ζάλος, ου, ὁ, agitata aqua & fluctuans: à ζάλη.

Ζαλόω, Dor. pro ζηλόω, æmulor, beatum prædico. Th. ζῆλος.

Ζαλωτὸς, Dor. pro ζηλωτὸς, æmulandus: quod vide.

Ζαμβακίδιον, ου, τὸ, oleum è baccis olivarum: an à ſamſa: qui nucleus olivarum?

Ζαμβύκη, ης, ἡ, inſtrumentum muſicum; Latinè triangulum, ſambuca; vide σαμβύκη.

Ζαμένης, ους; Heſychio eſt, μέγα μένος ἔχων, à ζα, & μένος, τὸ; vide. Item, μεγάλως πεποιθὼς, ἐμψυχος, ſeu θυμοειδὴς, &c. in qua tamen poſteriore ſignificatione dicitur potius ζαμενὴς, ſeu ζαμενὴς, à μένος, &c. Videantur ſequentia.

Ζαμενία, f. ησω, magna vi ago, vires intendo: à

Ζαμενὴς, ές, ὁ, ἡ, vehemens, validus: ὁ μέγα μένος ἔχων, magnanimus, valdè iracundus: ex ζα & μένος, τὸ, mens, robur.

Ζαμενῶσαι, vires intendi, 3. ſing. a. 1. ind. act. Ion. veròi ζαμένωσε; quod vide.

Ζὰν, Ζανὸς, Dor. pro ζεὺς, quod pro Ζδεὺς, Jupiter, g. n. Διός· quaſi à ζάω, vivo, qui dat omnibus vitam.

Ζανὸς, ός, ὄς, ὸν, JANUS: à Ζάν.

Ζάπεδον, i. tuum pavimentum, magnum ſolum, &c. Heſychio; alii tamen expon. magnum pavimentum ſeu latum ſolum habens, &c. à ζα, & πέδον, &c.

Ζαπίμπλη, præpinguis, admodum pinguis. Heſych. à ζα, & πιμπλῆ, ης, ἡ, pinguedo, &c. vide.

Ζαπλησὶς, ός, ὁ, ἡ, admodùm plenus, copioſus, multus, &c. Suid. expon. neut. ζαπλησὲς, ἀμέτρον, ἄπειρον; in Epigr. à ζα, & πλήθω; V.

Ζαπλουτέω, valde dives ſum, abundo in divitiis, &c. à ſequente ζάπλουτος; vide.

Ζάπλουτος, ου, ὁ, ἡ, prædives: à ζα & πλοῦτος, divitiæ.

Ζαπότης, valde bibax, magnus, ſeu ſtrenuus potor, &c. à ζα, & πότης; vide.

Ζάπυρος, valde igneus; Æſch. in prom. à ζα, & πῦρ, υρος, τὸ; vide.

Ζαρὲ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. ortus.

Ζαραβατάνη, ης, ἡ, machina quædam bellica.

Ζαργάνη, vide σαργάνη.

Ζατεῦσαι, Dor. pro ζητῆσαι, præf. part. fœm. gen. verbi ζητέω, quæro. f. ήσω. p. ἐζήτηκα.

Ζατέω, quæro, Dor. pro ζητέω.

Ζαβεῖον, ου, τὸ, locus in quo ſervi puniuntur; ſervorum carcer, in quo ſervi vinciebantur, pro ζηβεῖον, &c. vide. Poll. lib. 3. Heſych. Suid. &c. Unde ſequens ζαβεύω; vide.

Ζαβεύω, in piſtrino torqueo; ex ζα & τρέω, timeo, vel τείρω, tero.

Ζαβοφὰς, ός, ὁ, ἡ, faginatus, pinguis: ex ζα Epitat. & τρέφω, nutrio. f. ψω, a. 2. ἔβραφον.

Ζατζίκιον, ου, τὸ, genus luſus: ζατζικίζειν, ludere zatricium. An ludus ſcacchorum, qui tremendam militiam pingit, q. à ζα & τρέω.

Ζαφεγὴς, admodum lucidus, & ſplendidus; ex ζα, & φέγγος, τὸ; vide.

ΖΑΦΕΛΗ'Σ, ὁ, ἡ, ſimplex, durus, agreſtis, vehemens: q. ex ζα, & ἀφὴς, ſimplex.

Ζαφῶς, adv. valdè ſimpliciter, iracundè, à præced.

Ζαφλεγὴς, ός, ὁ, ἡ, valdè urens, florens: ex ζα & φλέγω, uro.

Ζάχολος, valde iracundus; à ζα, & χόλη, vide.

Ζαχρεὶς, & Ζαχρὴς, ός, ὁ, ἡ, valdè utilis, vehemens, acris, genitiv. pl. ζαχρεῶν· ex ζα, valdè, & χρέος, invado furiosè. Vel ut alii volunt à χρεία, neceſſitas, utilitas.

Ζαχρὴς, ους, qui eſt valde egens: ex ζα & χρεία, neceſſitas.

Ζάχρυσος, ου, ὁ, ἡ, dives auri: à ζα & χρυσὸς, aurum.

Ζάψ, mare: forte à fervore aquæ, à ζέειν.

ΖΑ'Ω, vivo, vigeo, reviviſco, lætus fum, imperf. ἔζαον, præſ. part. ζάων, ζᾶν, ζάουσα, ζῶσα, ζάον, ζῶν. f. ζήσομαι, ῃ, εῖ). a. 1. ἔζησα, ας, ε. a. 1. ſub. ζήσω, ῃς, ῃ, a. 1. part. ζήσας, ασα, αν· hinc ζωὸς, vivus: ζωὴ, vita: ζῷον, ου, τὸ, animal. ἀθάνατος, ου, ὁ, ἡ, immortalis.

ΖΕ'Α, vel ζειὰ, ᾶς, ἡ, ZEA, far, frumenti ſpecies, ſpelta: fortè à ζάω, quod inde ſit victus.

Ζεδεσδαῖος, ου, ὁ, nomen viri. Hebr. dos, δῶς.

Ζεμμεῖς, nomen Lybic. quod Græcè ſonat ἑκατοντάδες, id eſt, colles. Sic autem a-

pud Lybias quoddam murium genus appellatur.

Ζεάδωρος, ος, ὁ, ἡ, fertilis, pro ζηάδωρος, epitheton terræ, quia dat necessaria ad vitam, à ζῆν & δῶρον, munus.

Ζείσσα pro ζέουσα, Ion. vel Poët. præs. part. f. g. verbi ζέω, ferveo. f. ἴσω, a. 1. part. pass. ζεσθείς.

ΖΕΙΡΑ, ᾶς, & Ion. ζειρὴ, ἡ, vestis genus, catena.

Ζειρέω, aromata facio: puto à ζειρός.

Ζειρὸς, ποικίλος, varius, an à ζα & εἶρον, necto, ut sit valdè nexus?

Ζείω, pro ζέω, ferveo; quod vide.

Ζέλμια, olera, Phrygib. q. à ζάω, quod inde sit victus.

Ζέλμε, jacio. Hesych.

Ζέμα, ατος, τὸ, decoctio, potus coctus, &c. à ζέω; vide.

Ζεννύω, & ζέννυμι, fervefacio: à ζέω, ferveo.

Ζέσε, Ion. pro ἔζεσε, 3. sing. aor. 1. act. & Ζεσθείς, ἐντος, fervefactus, a. 1. part. pass. à ζέω, a. 1. pass. ἐζέσθην.

Ζεσπυρον, teste Dioscor. vocatur, in Bithynia, zeæ tritic que mixta species; vel genus frumenti mediæ inter zeam & triticum naturæ, scribitur & ζειόπυρον, à ζέα, & πυρὸς: vide.

Ζέσις, ιος, ἡ, fervor: &

Ζεστὸς, ἡ, όν, fervidus, a, um, à ζέω, ferveo.

Ζεστολουσία, lotio quæ fit in aqua fervente, à præced. ζεστὸς, & 2. pers. præt. pass. verbi λούω, vide.

Ζευγάριον, ου, τὸ, q. d. parvum jugum, &c. (sed apud Philostr. τὰ ζευγάρια, exp. jugales, &c.) dimin. à ζεύγος; vide.

Ζευγηλάτης, seu ζευγηλάτης, qui agit jugum boum aut jumentorum, qui boves agit, jugarius; unde ζευγηλατέω, ῶ, jugum boum ago, &c. à nomine ζεύγος, vide: & 3. pers. præt. pass. verbi ἐλαύνω; V.

Ζευγήσιος, ος, ὁ, jugalis, jugo astrictus: &

Ζεύγλη, ης, ἡ, jugum: à ζεύγος. Them. ζευγνύω, jungo.

Ζευγλόδεσμον, lorum jugi, à ζεύγλη, & δεσμὸς, vide.

Ζεύγμα, ατος, τὸ, junctura, conjunctio; item ΖΕΥΓΜΑ figura apud Gram. connexionem plurium ad unum vocabulum significans: a. 1. pers. perf. pass. verbi ζεύγνυω, jungo.

Ζεύγνυσι, Ion. pro ζεύγνυσι, 3. pl. præs. ind. &

Ζεύγνυτι, Dor. pro ζεύγνυσι, 3. sing. præs. à ζεύγνυμι.

ΖΕΥΓΝΥΩ, vel ζεύγνυμι, jungo, copulo. f. ζεύξω, p. ἔζευχα, perf. pass. ἔζευγμαι: hinc compos. ὑποζεύγνυω, subjungo, ὑποζεύξις, subjunctio, ὑποζεύγιος, subjugis: δίζυξ, γος, ὁ, ἡ, bijugis: δίζυγος, ος, ὁ, ἡ, idem.

Ζεύγος, ους, τὸ, jugum, par, bigæ, vehiculum. Th. ζεύγνυω, jungo.

Ζευγοποΐα, ας, ἡ, conjugatio, seu copulatio parium, & in specie bigarum constructio, &c. à ζεύγος, & ποιέω; vide.

Ζευγοφόρος, qui jugum seu par jumentorum alit, peculiariter qui alit par equorum ad certamen; Plut. in Per. Unde ζευγοφόρα, par ejusmodi equorum alo, &c. à ζεύγος, & φορὸς; V.

Ζέλεσθαι, Doricè pro γεύεσθαι, gustare: Hesych.

Ζεύκτειρα, ας, ἡ, vinculum: &

Ζευκτὸς, ὴ, όν, ἡ, conjugatus, junctus: à perf. pass. verbi ζεύγνυω, jungo.

Ζεύξαι, a. 1. inf. act. ζεύξάμενος, jungens, a. 1. part. m. à ζεύγνυμι.

Ζεύξις, εως, ἡ, connexio: a 2. pers. perf. pass. ejusd. verbi.

Ζευξίλεως, cui subditi sunt populi; ὦ ὑπεζευγμένοι λεὼς; Eust. Il. γ. Sed ab Hesych. etiam exponitur, ζευκτὸς λαὸς; Suid. vero, ut Eust. ὦ ὑποζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί, &c. à ζεύξις, vel ζευκτὸς, & λαὸς; V.

Ζεύξω, jungam. f. 1. act. à ζεύγνυω, tanq. à ζεύγω.

Ζευξωΐδης, ου, ὁ, nomen mul. q. d. conjugina: à ζεύγνυμι, jungo.

Ζεύομαι, Dor. pro γεύομαι, gusto: apud Hesych. Them. γεύω· sic ζεύσασθαι, pro γεύσασθαι.

ΖΕΥΣ, Jupiter; deus, gen. Διὸς, dat. Διΐ, acc. Δία, voc. Ζεῦ· poni ut etiam pro aëre, hinc δῖος, ος, divinus.

ΖΕΦΥΡΟΣ, ου, & Ion. ὁ, ZEPHYRUS, Favonius, q. ζωοφόρος, vitam ferens, aut ea quæ ad vitam attinet: hinc ζεφυρίη πνοὴ, Zephyrius flatus.

Ζεφυρικὸς, & Ζεφύριος, zephyrius, ut ζεφύρια, vel ζεφυρικὰ πνεύματα, (pro quo & ζεφύρεα, subaudito fuit.) Zephyrii flatus; seu venti favonii, &c. Item dicuntur etiam κύμματα quædam ac ὠὰ ζεφύρεα, ova, quæ alio nomine ὑπωόμια, vocantur, i. e. subventanea, seu mania, à zephyro vento; quòd viz. talia ova fœminæ concipiunt è favonii afflatu, absque maris congressu; Aristot. & Plin. &c. à ζέφυρος; vide.

ΖΕ'Ω, ferveo, bullio, scateo. f. ζέσω, p. ἔζεκα, verbum fictitium à sono: hinc Angl. to seethe.

Ζῆ, vive, Dor. pro ζᾷ, præs. imperat. à ζάω, vivo: vel ζῇ, vivit, Dor. pro ζᾷ, 3. sing. præsent. ind. act. Alii volunt esse imperf. vel 3. sing. a. 2. pro ἔζη, à ζῆμι.

Ζῆθι, vive, præs. imperat. vel a. 2. imperat. act. à ζῆμι, ut ζῆθι, ab ἵστημι. Alii ex ζάω, ζᾷ, formant præs. imperat. ζῆ, indeque ζῆθι, adjecta syllaba θι, à ζάω, vivo.

Ζῆθος, idem ac ζῦθος, quod videas.

Ζηλεῖος, invidus; Bacchi epith. in Epigr. Item, verbum ζηλεύω, æmulor; (idem quod ζηλόω, V.) & nomen ζηλοτὴς, οῦ, ὁ, æmulator, invidus, &c. à ζῆλος. V.

Ζηλήμων, ονος, ὁ, ἡ, invidus, zelotypus, q. à ζηλέω, æmulor. Th. ζῆλος, æmulatio.

Ζηλεῖ, 3. sing. præs. ind. à ζηλέω, æmulor Th. ζῆλος.

ΖΗ'ΛΟΣ, ου, ὁ, æmulatio, invidia, ZELUS, amor cultus divini: q. à ζέω, ferveo. Est enim fervidus affectus: hinc ζηλόω, æmulor, ζηλητὴς, æmulus: κακόζηλος, malus & infelix æmulator: κακοζηλία, mala & infelix æmulatio: & Angl. Zeal, zealous, jealous, jealousie.

Ζηλοτυπέω, f. ήσω, zelotypus sum, zelo ducor, æmulor, invideo: &

Ζηλοτυπία, ας, ἡ, ZELOTYPIA, æmulatio: à

Ζηλότυπος, ος, ZELOTYPUS, invidia percussus: q. ζηλοτυπεῖς, ex ζῆλος & τύπτω, percutio.

Ζηλοσύνη, idem quod ζῆλος, invidia, æmulatio, &c. V.

Ζηλόω, amulor; ambio, probo, invideo; item, depereo: cum acc. f. ώσω, p. ἐζήλωκα. Th. ζῆλος.

Ζήλωμα, τὸ, æmulationis facinus, æmulatio, &c. verbale, à præced. ζηλόω.

Ζήλωσις, εως, ἡ, æmulatio, zelotypia: à perf. pass. superioris verbi.

Ζηλώσειν, 3. pl. f. 1. ind. verbi ζηλόω, æmulor. Th. ζῆλος.

Ζηλωτέον, nomen verbale, à ζηλόω, æmulor. Th. ζῆλος.

Ζηλωτὴς, οῦ, ὁ, æmulator, accensus zelo; Angl. a Zealot. Item,

Ζηλωτικὸς, ὴ, όν, q. d. æmulativus; idem quod sequens.

Ζηλωτὸς, ὴ, όν, æmulandus, in compar. ζηλωτότερος, (& in pl. f. g. ζηλωτοτέρη) à perf. pass. verbi ζηλόω, æmulor.

ΖΗΜΙ'Α, ας, ἡ, damnum, pœna, mulcta: hinc,

Ζημιώδης, ες, ὁ, ἡ, damnosus, pernicios us, fraudi qui est, & pœnalis, &c. Item,

Ζημιόω, damnum affero, mulcto. f. ώσω, p. ἐζημίωκα, a. 1. pass. ἐζημιώθην, à ζημία.

Ζημιωθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. ejusdem verbi.

Ζημίωμα, ατος, τὸ, mulcta, damnum: &

Ζημίωσις, εως, ἡ, mulctatio: à perf. pass. verbi ζημιόω.

Ζῆν, pro ζᾶν, Dor. præs. inf. verbi ζάω, vivo.

Ζῆν, Ζηνὸς, pro Ζεὺς, Jupiter, accus. ζῆν pro Δία. Item Ζὰν Ζανὸς, & Dor. Δὰν, Δάνος.

Ζηνᾶς, ᾶ, ὁ, nomen Jurisperiti. Gr. Jovius.

Ζηνόφρων, Jovem sapiens, Epitheton Apollinis quòd sit vatidicus, & oracula sint à Jove, &c. à ζῆν, pro ζεὺς, vi. & φρὴν, &c. V.

Ζῆς, pro ζᾷς, Dor. vivis: 2. sing. præs. à ζάω, a. 1. inf. act. ζῆμαι.

Ζήσθι, vide in ζήσομαι.

Ζήσομαι, ῃ, εται, vivam, f. 1. m. ejusdem verbi ζάω.

Ζήτας, ὁ, Dor. pro Ζήτης, ὁ, nomen proprium filii Boreæ.

Ζήτει, quære, præs. imperat. act. à ζητέω, quæro.

Ζητεῖς, quæras, præs. sub. à

Ζητέω, quæro, Poët. pro ζητέω, quod vide.

ΖΗΤΕ'Ω, -ῶ, quæro, studeo, requiro: imperf. ἐζήτουν, fœmin. ήσω, p. ἐζήτηκα, præsent. passiv. ζητέομαι, quæror, imperf. ἐζητεόμην, ήμην, ήεις, ῆς, ήετο, εῖτο· hinc

Ζήτημα, ατος, τὸ, quæstio, quæsitum: &

Ζητημάτιον, ου, ὁ, quæstiuncula: Item,

Ζήτησις, εως, ἡ, inquisitio, quæstio: &

Ζητητέος, ος, ὁ, quærendus, ζητητέον,

τὰ; quæstiones: Item, torquendi instrumenta; vel potiùs loca ubi, adhibitis tormentis, rei veritas quæritur; (i. e. βασανιστήρια, &c. Suid.) Item, ζητητής, ᾶ, ὁ, quæstor, quæsitor, quæstor criminum, magistratus Athenienſis, qui τὰ ἀνδροφόνια ἀνεζήτει, ut Pollux tradit, &c. Sic etiam, ζητήτωρ, quæsitor, idem quod ζητητής, ut &,

Ζητητικός, ή, inquisitivus: omnia à perf. paſſ. verbi ζητέω, quæro.

Ζητήσωμεν, inquiramus: 1. pl. a. 1. ſub. act. &

Ζητοῦσιν, quærunt, 3. pl. præſ. ind. à ζητέω; quod vide.

Ζῶλεῖον, ᾱ, τὸ, locus in quo ſervi puniuntur: à ζέω & πτέω, timeo.

Ζήτω, Dor. pro ζάτω, vivat, præſ. imperat. act. à ζάω; quod vide.

Ζητοῦμεν, 1. pl. præſent. ſub. à ζητέω, quæro.

Ζιβεώνη, ης, ἡ, idem quod σιβεώνη: vide in Lat. Etym. Sibyna. Vide etiam, συβεώνη.

ΖΙΓΓΙΒΕΡΙΣ, εως, ἡ, ZINGIBERIS, planta: vide in Lat. Etymol. Ang. Ginger.

Ζίφος, ους, ὄ, ſonus apum: à ſono.

ΖΙΖΑΝΙΟΝ, ου, τὸ, ZIZANIUM, lolium: corruptela, σίτου.

Ζίω, quæro.

Ζμερδνὸς, ſive σμερδνὸς, ᾱ, ὁ, aſpectu, ſeu intuitu terribilis, & generaliter, terribilis; Il. ὁ. eſt à verbo ζμερδῶ, intueor; idem quod Th. μέρδω, vi. Vox Achaica, teſte Euſt. qui & addit, videri hoc ζ, eſſe ex ζα ὀπταπικῷ, ut in ζμικρὸς, pro μικρὸς; vide.

Ζμικρὸς, ᾱ, ὁ, perpuſillus; undè ζμικρὸν, τὸ, perpuſillum, exiguiſſimum, eſt enim ab intenſiva particula ζα, & μικρὸς, pro quo dicitur & σμικρὸς, parvus.

Ζόη, ης, Ion. pro ζωὴ, ῆς, ἡ, vita.

Ζορκάδες, αι, Ion. pro δορκάδες, capreæ.

Ζορόβαβέλ, ὁ, nomen principis. Hebr. exulans in Babel.

Ζώδω, præſ. imperat. paſſ. à ζόω, pro quo ζώννυμι, cingo.

Ζόφος, ου, ὁ, idem quod ζοφερὸς, tenebroſus, obſcurus, & ab eod. Th. vide.

Ζοφερῖο, gen. Ion. à

Ζοφερὸς, ᾱ, caliginoſus. Th. ζόω, caligo.

Ζοφόεις, εσσα, εν, tenebroſus: Poëticum eſt à

ΖΟΦΟΣ, ου, ὁ, caligo, tenebræ, occaſus; ζάνοφος ex ζα, & νέφος.

Ζοφοδορπία, q. d. tenebrecoſa cœna: Item, ζοφοδορπίαις, unde ζοφοδορπίαι σποτιδεῖσποι, qui in tenebris cœnant; vel, ut quidam exponunt, qui veſperiná, i. e. ſerotinâ hora cœnant, &c. Item ζοφοδορπίδες, & ζοφοδορπίδαι, pro eodem; apud Plut. lib. 8. Symp. Sect. 5. à ζόφος, & δόρπον, vide.

Ζοφομήνια, ἡ, obſcuritas lunæ; vel defectus lunæ; Suid. ab Heſychio autem, tunc eſſe dicitur, cum abſconſa eſt luna, &c. à ζόφος, & μήν; V.

Ζοφόω, -ῶ, f. ώσω, obtenebro: à ζόφος.

Ζοφώδης, ες, ὁ, ἡ, & ζόφερος, ος, idem quod ζοφεὸς, & ab eod. Th.

Ζόφωσις, εως, ἡ, obſcuratio, tenebræ, obſcuritas: à perf. paſſ. verbi ζοφόω.

Ζυγάδὸν, q. d. jugatim, ſeu conjugatim, junctim, conjunctim, &c. (συνεζόυγμένως; Suid.) Item, ζύγαινα, zygæna piſcis, libella piſcis; Ariſtot. de an. lib. 2. Item, ζύγαστρον, ζύγαστρον, & ζύγαστρος, arca, capſa, &c. Omnia à ζυγὸς; vide.

Ζυγήρυτες, nom. pl. a. 2. part. paſſ. verbi ζευγνυμι, jungo, f. ζεύξω.

Ζυγηφόρος, jugum ferens; ut ζυγηφόρος πῶλος, apud Euripid. in Herc. fur. à ζυγὸς, & φορὸς; vide.

Ζυγίειν, q. d. jugare, in jugum porrigi; ut aſtites in acie; vide Ælian. eſt à ζυγὸς, jugum; item jugum in acie: i. e. ſeries porrecta τῶν παρεσταότων, & metaphoricè, τὸ ζυγὰ βαδίζειν, jugatim incedere; apud Ælianum etiam, ζυγὰ ſunt ab uno cornu in alterum inſtructi ordines; hinc illi dicuntur ζυγεῖν, qui hæc juga efficiunt.

Ζυγιανὸς, natus ſub libra ſigno cœleſti; à ζυγὸς, jugum: item, ſtatera, trutina, & libra; i. e. ſignum cœleſte, &c.

Ζύγιμος, idem quod ζύγιος, jugatorius; ut ζύγιμος βῶς, bos jugalis, ſeu jugatorius, &c. à ζυγὸς; vi. à quo etiam, ζυγὶς, zygis: Sic dicitur ſerpillum ſylveſtre, teſte Dioſc.

Ζυγὶν, ης, ἡ, conjugium: ab eod. Th.

Ζύγιος, ᾱ, jugalis: Item,

Ζυγίτης, ᾱ, ὁ, i. e. ὁ καθήμενος ἐν τῇ νηὶ μέσῃ, qui eſt remex in medio navis ſupra arborem; ut ſint ζυγῖται, remiges medii ordinis; interp. Ariſtoph. &c. à ζυγὸς, jugum: undè ζυγὰ, juga; item, tranſtra, ſeu ſedes remigum.

Ζυγὸς, ᾱ, ὁ, & ζυγὸν, τὸ, Jugum: in pl. ζυγοὶ, & ζυγὰ, ſtatera: αἱ ὑπὸ ζυγὸν, nuptæ. Th. ζυγνύω, jungo.

Ζυγόδεσμα, ων, ὁ, & ζυγόδεσμα, τὰ; Item, ζυγοδέτης, lorum quo temo alligatur jugo; ſive collaria, lora ſubjugia, &c. à ζυγὸς, jugum, & δεσμὸς, vinculum, &c. V.

Ζυγομαχέω, ῶ, reluctor, calicitro, contendo, diſſentio, rixor; propriè, jurgor cum domeſticis & familiaribus; metaph. ſumpta à bobus in jugo, &c. Item, ſignificat, pro tranſtris inter remulcos contendere, &c. in quibus hujuſmodi tranſlatio itidem eſt, ὅτι τῶν βοῶν, μεῖ' ἀλλήλων μαχομένων, &c. eſt enim à ζυγὸς, & μάχη, unde μαχόμην, &c. vide.

Ζυγοποιεῖν, juga curruum conſtruere, à ζυγὸς, & ποιέω; vide.

Ζυγὸν, ᾱ, τὸ, tranſtrum, ſedes; undè in plur. ζυγὰ, τὰ, in re militari, quænam dicantur, vide ſuprà, in ζυγεῖν.

Ζυγοστάτης, libripens; undè in plur. ζυγοστάται, libripendes per urbes conſtituti, qui regiis ponderibus præfecti appellantur; unde zygoſtatica fides; i. e. plena & examinata æquitas: nam zygoſtatica libra eſt, publicè temperata & conſtituta, &c. Vide Bud. in Comment. Item, indè verbum ab eo nomine, viz. ζυγοστατέω, ῶ, in trutina appendo, libra exæquo, &c. Metaphoricè etiam apud Polyb. ut, ἐζυγοστάτουν αὐτῆς πόλεμον; bellum utrinque æquato Marte librabatur, neutro ſcil. inclinante victoria, &c. à ζυγὸς, jugum, trutina, & ἵστημι, appendo, &c. V.

Ζυγοφόρος, ᾱ, ὁ, jugifer; Eurip. à ζυγὸς & φέρω, unde φορὸς, &c. vide.

Ζυγόω, -ῶ, futur. ώσω, jugo ſubmitto, JUNGO: à ζυγὸς.

Ζύγωμα, ατος, τὸ, jugamentum: à perf. paſſ. præced. verbi.

Ζύγωθρον, vectis, qui valvas, ſeu ambas fores jungit, &c. Undè, ζυγωθρίζω, claudo, quaſi obdendo vectem: item, examino, libor, perpendo, &c. à Th. ζυγὸς, jugum, trutina, &c. Vel à ζυγόω, jungo, & θύρα, janua, &c. vide.

Ζυγωτὸς, ὁ, ἡ, ὁ, junctus apud Soph. eſt verbale à verbo, ζυγόω, vide.

ΖΥΘΟΣ, ου, ὁ, vel ος, τὸ, ZYTHUS, potus ex hordeo, cereviſia: quia fit ζέσει αὔθως, fervore ignis. Eſt enim ζύθος, ζέμα quoddam, id eſt, potus cocta.

ΖΥΜΗ, ης, ἡ, fermentum: q. à ζέω, quia maſſam fervere facit. Hinc ἄζυμος, ου, ὁ, ἡ, fermenti expers, non fermentatus.

Ζυμίτης, ου, ὁ, fermentatus; ut, ζυμίτης ἄρτος, panis fermentatus, &c. Item, ζυμίζω, fermentum refero; Dioſc. lib. 2. c. 101. ζυμίζουσι τὸν ὁσμὸν; fermenteſcens odore; ſeu fermenti referens acorem, &c. ζύμη, V.

Ζυμόω, -ῶ, f. ώσω, p. ἐζύμωκα, fermento, à ζύμη, V.

Ζύμωμα, ατος, τὸ, fermentum: &

Ζύμωσις, εως, ἡ, fermentatio: à perf. paſſ. vide ζυμόω.

Ζυμώδης, ες, ὁ, ἡ, fermentaceus; item, non mucidus, &c. Sic, ζυμωλὲς ᾶ, ὁ, fermentatus, &c. à ζυμόω.

Ζωαγρέφω, & ζωαγρεύω, depingo: ζώα γράφω.

Ζωαγρεφάμενος, a. 1. part. m. ejuſdem verbi.

Ζωάγρεον, ου, τὸ, præmium pro vita ſervata; item, præmium ob redditum vitalem vigorem ſpiritum vix trahenti; Hom. Od. Θ. Undè, ζωάγρια τὰ, præmia, quæ pendentur pro vitæ redemptione; (ὡς ζωὴν ἀγρεύει) ut, apud Herodot. δῶρα λαμβάνοντα ζωάγρια κτοίσι, muneribus donabantur ob ſervatam Cræſo vitam; ſeu, donis afficientur quòd Cræſum ſervarunt, &c. à ζωὴ, & ἀγρεύω, venor, capto, ſeu à ζωγέω, vivum capio, è cæde conſervo, &c. à ζωὴ, vita, quod à ζάω, vivo, & ἄγρα, captura.

Ζωαρκὴς, ές, ὁ, ἡ, qui ad vitam ſuſtentandam ſufficit, vitam adjuvans; ad vitam ſufficiens, &c. à ζωὴ, & ἄρκεω. Vi. Undè, ζωαρκὲς πνεῦμα, apud Nonnum, vitalis ſpiritus & ζωαρκὴς μῦθος, vivifica oratio, & alma, &c.

Ζωάρχος, ου, ὁ, qui animanti præeſt; qui uni præeſt elephanti, &c. à ζῶον, & ἄρχω; V.

Ζωγράφημα, τὸ, pictura; id ipſum quod pictum eſt: Item, ζωγράφιον, ου, τὸ, officina dictoris, &c. Utrumque à ſequente ζωγραφέω, vide.

Ζωγραφέω, f. ήσω, pingo: &

Ζωγραφία, ας, ἡ, pictura: Item,

Ζωγραφικὸς, pictorius, p ngendi peritus, ſeu qui valet arte pingendi, &c. Unde in fœmin. ζωγραφικὴ, ſcil. τέχνη, pictoria ars; & τὰ ζωγραφικὰ, quæ pingi ſolent, &c. Omnia à ſeq. ζωγράφος; V.

Ζωγράφος, ου, ὁ, pictor: propriè qui ζῶα γράφει.

Ζώγρει, vivum cape, præs. imperat. à
Ζωγρέω, ῶ, q. ζωὸν ἀγρεύω, vivum capio, vitæ parco; item vivifico. f. ήσω. p. ἐζώγρηκα. perf. pass. ἐζώγρημαι· quod ex ζωὸς, vivus, (quod à ζάω, vivo) & ἄγρα, captura.
Ζωγρέω, ῶ, vegeto, vivifico; quasi ζωὴν ἀγείρω; inquit Eust. Il. ε. vegetum reddo, &c. Vel, in vitam revoco, exsuscito, instauro, &c. Epigr. lib. 3. quasi à ζωὴ, & ἐγείρω, excito, &c. Vide.
Ζωγρεία, ας, ἡ, idem quod ζωγρία.
Ζωγρεῖον, ε, τὸ, vivarium; Eustathius scribit peculiariter dici de piscibus; dicitur tamen de aliis animalibus; bestiarum cavea, aviarium, &c. Itidem, ab eodem verbo ζωγρέω, Vi.
Ζωγρειας, ᾶ, ὁ, vivus; in accus. ζωγρειαν· & hinc
Ζωγρία, ας, ἡ, q. d. viva captio: ab iisd. vide in ζωγρέω.
Ζωδάριον, ε, τὸ, animalculum; Aristot. lib. 3. de partibus anim. ità vocat insecta, & bestiolas, quibus aves victitant, &c. Est diminut. à ζῶον.
Ζωδία, τὰ, parva animalia; item, dicuntur ità peculiariter duodecim signa cœlestia quæ in Zodiaco circulo visuntur; à sing. ζώδιον, Vi.
Ζωδιακὸς, ῆ, ZODIACUS; in quo ζώδια· à
Ζώδιον, ε, τὸ, animalculum, signum cœleste, in Zodiaco. Th. ζάω, vivo.
Ζωδιατὶς, idem quod ζωατὸς, ῆ, ὁ, animalibus pictis distinctus, &c. à ζώδιον, Vi.
Ζῶε, vivebat, 3. sing. imperf. ζώειν, præs. inf. verbi ζώω, Poët. pro ζάω, vivo.
Ζώειν, Ion. & Poët. pro ζῆν.
Ζώεσκον, imperf. Ion. & Poët. pro ἔζων, verbi ζώω, Poët. pro ζάω, vivo
Ζωὴ, ῆς, ἡ, vita; item sumptus ad vitam sustentandam. Th. ζάω, vivo.
Ζώῃ, vivat, 3. sing. præs. sub. act. à ζώω, Poët. pro ζάω, vivo.
Ζωθὲν, animantium ritu seu more; Polyb. in fragm. est à ζωὴ, vel ζῶον, vel ζώω, &c. Quæ vide.
Ζῶιν, viverem, præs. opt. Att. pro ζῷμι, contracte ex ζώοιμι, verbi ζάω, vivo.
Ζωὸς, ῆ, ὁ, vivax; à ζωὴ, vita.
Ζωὸν, dat. pl. Ion. pro ζωοῖς, à ζωὴ, vita. Th. ζάω, vivo.
Ζωοφόρος, vitam afferens, salutaris, &c. à ζωὴ & φορέω, vide.
Ζωοτίλμι, ος, vividus, almus, quia ζωὸν θάλπῃ, vitam fovet.
Ζωΐα, ας, ἡ, pro ζωὴ, ῆς, ἡ, vita.
Ζωϊδιακὸς, idem quod ζωδιακὸς, Vi. ut ζωϊδιακὸς κύκλος, signifer orbis; apud Aratum; a ζῶον, Vi.
Ζωϊκὸς, ῆ, animalis: à ζῶον, animal. Th. ζάω, vivo.
Ζῶμα, ατος, τὸ, lorica, vestimentum quo cingimur, idem quod ζωστὴρ. Th. ζαννύω, cingo.
Ζῶμεν, vivimus, 1. plur. præs. ind. verbi ζάω.
Ζώμευμα, τὸ, condimentum, salgamum, &c. Est verbale, à ζωμεύω, condio; item, elixo, decoquo; apud Dioscor. ζωμευθέντες ἐν ἅλατι καὶ ἐλαίῳ; elixæ in oleo, addito sale, &c. à ζωμὸς, vide.
Ζωμήρυσις, εως, ἡ, trulla ad hauriendum jusculum: à ζωμὸς, jus, & ἀρύω, hausto.
ΖΩΜΟΣ, ῦ, ὁ, jus, jus esculentum. Indè ζωμώδης,
Ζωμοποιὸς, opifex juris in culina; condiendi juris peritus; cupediarius, &c. Item, in cibos idoneus, vel gratiam in juribus habens; unde in neutro gen. τὸ ζωμοποιὸν, quicquid gratiam juribus conciliat, seu quod gratiam in juribus habet, &c. à ζωμὸς, & ποιέω, Vi.
Ζωμοπάειχος, cognominatus est ità quidam ab Alexide apud Athen. lib. 3. quòd muria piscium sale conditorum nimiùm delectaretur, &c. à ζωμὸς, jus, seu liquor eorum quæ coquuntur in aqua; & πάειχος; piscium caro sale condita & exsiccata, &c.
Ζῶν, præs. part. n. g. à ζάω, vivo; quod vide.
Ζώνη, ης, ἡ, ZONA, cingulum, pera, dat. pl. ζώνῃσι, pro ζώναις, Ion. Them. ζαννύω, cingo.
Ζώνιον, ε, τὸ, cingulum, cingulus; ut ζώνιον γαμετήιον, apud Poll. lib. 7. cinctus muliebris, &c. Diminut. est à ζώνη.
Ζωνοπλόκος, qui zonas plicat, qui zonas conficit; zonarius; zonarius artifex; solebant enim mulierum zonæ apud veteres texendo contorqueri, &c. à ζώνη, vel ζώνιον; & πλέκω, seu ejus præt. med. πέπλεγμαι, vide.
Ζωνίτης, ου, ὁ, zonarius; adject. & in fœm. ζωνῖτις Καδμεία; Cadmæa zonitis; Dioscor. lib. 5. c. 84. Ità dicta, quod sit quibusdam lineis velut zonis cincta; Dioscor. à ζώνη, vide.
Ζωνοζώω, medio ventre cinctus; à ζώνη, & ζωστὴρ, Vi.
Ζώννυμι, idem quod ζαννύω; ibi vide.
Ζωννύσκετο, cingebatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. pro ἐζώννυτο, verbi ζώννυμι, cingo. Alii volunt esse imperf. à ζωννύσκομαι.
ΖΩΝΝΥΩ, ζώννυμι, & ζωννύσκω, cingo, imperf. ἐζώννυον, ες, ε, f. ζώσω, p. ἔζωκα. perf. pass. ἔζωσμαι. a. 1. m. ἐζωσάμην, ω, ατο, hinc ζωστὴρ, & ζώνη, zona, cingulum: πεζόζωμα, ventrale.
Ζῶντα, viventem, acc. sing. ζῶντος, gen. sing. part. præs. part. verbi ζάω, vivo.
Ζώντειον, vel ζώντιον, ε, τὸ, mola; quia ibi esca ad ζωὴν, id est, vitam, paratur; vel q. ζειώντειον, à ζέα, spelta.
Ζωογενέω, vivifico. f. ήσω. p. ἐζωογόνηκα· à
Ζωογόνος, ε, ὁ, ἡ, vitalis; à ζωὴ, vita, & γόνος, generatio, quod à γίνομαι, nascor.
Ζωογονία, generatio animalis; animalium partus; animantis procreatio; item, vermiculatio, &c. Indè, ζωογονικὸς, animantis procreandi vim habens, &c. Utrumque à præced. ζωογόνος, Vi.
Ζωογονούμενον, animatum; est à ζωογονέω, quod activa etiam signif. capitur; pro ζωογονέω, ῶ, animal procreo, seu produco, &c. Peculiariter vero dicuntur arbores ζωογονεῖν; plantæque & fruges, quum vermes procreant, seu vermiculantur, &c.
Ζωογόνος, ε, ὁ, idem quod ζωογόνος, quod adi.
Ζωοδότης, vitæ largitor; Dei Epitheton; item ζωοδότειρα, vitæ largitrix; Hom. à ζωὴ, & δότης, vel δότειρα, &c. Vi.
Ζωοδώρος, vitam donans; epithetum Dei; item, τὸ ζωόδωρον, facultas donandæ vitæ; à ζωὴ & δῶρον, Vi.
Ζωοθυτέω, ῶ, animal sacrificio; à ζῶον, & θύω, Vi.
Ζώοιμι, vivam, præs. opt. act. à ζώω, Poët. pro ζάω.
Ζώοισι, animalibus, dat. pl. Ion. à ζῶον.
Ζωόμορφος, ὁ ἡ ἡ, animalis formam habens; à ζωὴ, & μορφὴ, Vi.
Ζῶον, ε, τὸ, animal. q. à ζωὴ, vita. Th. ζάω, vivo.
Ζώοντε, vivos, dual. num. Poët. pro ζῶντε. Sic ζώοντες, in pl. pro ζῶντες. præs. part. ζώοντ-. Dor. pro ζώοντ-; verbi ζάω, vivo.
Ζωοποιὸς, vivificus; item vivum & animale generans, &c. Unde, ζωοποιία, animantis procreatio; item sequens ζωοποίησις, id vide.
Ζωοποιέω, vivifico. f. ήσω. p. ἐζωοποίηκα. a. 1. pass. ἐζωοποιήθην. a. 1. part. ζωοποιηθεὶς, vivificatus: ex ζωὸς, vivus, quod à ζάω, & ποιέω, facio.
Ζωοποιητικὸς, q. d. vivificativus; viva generandi naturam habens; & in neutr. gen. ζωοποιητικὸν, ῆ, τὸ, potentia generandi, & vegetandi; vis animalis, &c. à præced. ζωοποιέω, vivum facio; animal procreo; item vermes genero, &c. Vi.
Ζωοπώλης, qui animalia vendit; item, locus ubi id fit, ζωόπωλις, vocatur; à ζῶον & πωλέω, Vi.
Ζωὸς, ὴ, ὸν, vivus, a, um. Th. ζάω, vivo.
Ζωότης, ητος, ἡ, q. d. animalitas; animalis natura; animabilis seu spirabilis facultas, &c. Plutarch. de mundo; à ζῶον, Vi.
Ζωοτοκέω, ῶ, animal genero, seu pario: &
Ζωοτοκία, ας, ἡ, animalis generatio: à
Ζωοτόκος, ε, ὁ, ἡ, vivipara: ex ζωὸς, vivus, & τίκτω, pario.
Ζώπος, ῦ, ὁ, animalibus pictis distinctus; apud Athen. lib. 5. Verbale à ζώω, Vi.
Ζωοτρόφος, animalia nutriens; indè, ζωοτροφέω, animalia nutrio; ζωοτροφία, ἡ, animalium nutritio; & ζωοτροφικὸς, ad nutritionem animalium pertinens, &c. à ζῶον & τρέφω, Vi.
Ζωοφάγος, qui animantes devorat; qui animalium carne vescitur, &c. Unde, ζωοφαγέω, animalibus victitio; car e

carne vescor, &c. à ζῶν & φάγω, vide.

Ζωηφόρος, ος, ὁ, vitam afferens, salutaris; ut ζωηφόροι ἄνεμοι; in Epigr. Item, sic non inatur Zodiacus circulus; Latinis signifer; à duodecim animalium figuris & effigiebus, quas gestare fingitur, viz. Arietis, Tauri, &c. De quibus Aristot. de mundo, & Procl. de sphæra; à ζωὴ, vel ζῶν & φορέω; vide.

Ζώφυτα, τὰ, quæ media sunt naturæ inter plantam & animal. Th. φύω, nascor.

Ζωόω, vivum reddo, à ζωὸς, vivus, quod à ζάω, vivo.

Ζώπαστι, ἡ, pix à picearis derasa navibus; Dioscor. Plin. &c. Sic dicta, quasi ξώπαστα, quòd sit abrasa; à ξέω, ξω, & πάσσω, Vi.

Ζωπύρα, ας, ἡ, idem quod ζώπυρον, Vi. Item, Metaphori è, apud Plat. de leg. lib. 3. ζωπύρα, τὰ, humani generis appellantur ii, qui ex diluvio servati sunt; & quasi igniculi ad suscitandum genus humanum reliqui, &c. à sing. ζώπυρος; Vi. quod dicitur etiam ζωπύρειον, Vi.

Ζωπυρέω, f. ήσω, ignem sopitum accendo, suscito, ad vigorem pristinum revoco, refocillo, inaugeo; à

Ζώπυρον, ου, τὸ, reliquiæ ignis cineribus sopiti, σπέρμα πυρός, unde ex mortuo, quasi vivus fieri potest; à ζῶν πῦρ, ignis vivens. 2. suscitabulum. 3. suscitandi vim habens, ut follis, flabellum.

Ζωπυρόω, idem quod ζωπυρέω, Vi.

Ζωροπότης, meri bibulus; qui meracius potat; per consequens, ebriosus; unde etiam, ζωροποτέω, ῶ, meracius bibo, seu poto, &c. à ζωρός, ὸς, ὁ, merum i. e. vinum; & πότος, vel ποτὸς, vel ποτὸν, &c. Vi.

Ζωρός, ὰ, ὸν, merus, efficax: ut ζωρὸς ὄινος, frequentius in compar. ζωρότερος, meracior. q. à ξέω.

Ζωρότερος, vide in ζωρός.

Ζως, vivus, pro ζωὸς à ζάω, vivo.

Ζῶσαι, a. 1. inf. act. ζώσασθαι, a. 1. inf. m. à ζώννυμι, cingo. f. ζώσω. Potest & ζῆσαι, esse præs. part. act. f. g. pl. num. à ζάω, vivo.

Ζωσάμην, ω, ατο, a. 1. m. Ion. pro ἐζωσάμην, à ζαννύω, cingo.

Ζώσῃ, 3. sing. f. 1. act. ejusd. verbi.

Ζώσασθαι, f. 1. inf. m. verbi ζαννύω, cingo.

Ζωσθεῖσα, cincta, a. 1. part. pass. f. g. à ζώννυμι, cingo. f. ζώσω. perf. pass. ἔζωσμαι. a. 1. pass. ἐζώσθην. part. ζωσθεὶς.

Ζωσθῆναι, cinctum esse, a. 1. inf. pass. ejusd. verbi.

Ζῶσι, vixerint, 3. pl. præs. ind. verbi ζάω, vivo.

Ζωσπάσιον, ου, ὁ, ἡ, ἡ, vitalis; qui vel quæ vivere potest, &c. Ut, apud Alex. Aphrod. τίσχια ἐ ζωσπάσια; i.e. monstra vivere nequeunt, &c. Est à verbo ζάω, Vi.

Ζῶσις, εως, ἡ, cinctus, substant. i. e. ipsa cingendi actio, &c. Est verbale à ζαννύω, &c. Vi. Unde etiam est ζῶσμα, idem quod ζῶμα, τὸ, Vi.

Item, ζωστὸς, cinctus; i.e. qui cinctus est, &c.

Ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, cingulum, balteus: accus. sing. ζωστῆρα, à ζώννυμι, cingo.

Ζῶστρον, ου, τὸ, cinctus, vestis ad præcingendum idonea, ab eod. Th.

Ζώσω, cingam f. act. à ζώννυμι.

Ζώτειν, idem quod ζώντειν; id vile; hoc vero, quasi ζειώντειν, ὅπερ τὰς ζειὰς ἔκπιον, inquit Hesych. locus uti fervi molunt, &c. Vi.

Ζωτικὸς, ὴ, ὸν, vivax, vitalis, vivificus; animalis, genitalis: vitam producens; vegetabilis, &c. Ut ζωτικὸς ἄρτος, vivificus panis, &c. Item, ζωτικὴ ψυχὴ, anima vitalis; sedem habens in corde, &c. Unde adv. ζωτικῶς ἔχων; vivere volens; i. e. nolens sibi mortem conscisscere, &c. à ζώω, vide.

Ζωφίον, ου, τὸ, idem quod, ab, & pro, ζάδιον, Vi. bestiola, insectum, animalculum, &c.

Ζώφυτος, fertilis plantarum; Plut. in Rom. à φυτὸν, Vi.

Ζώω, Poët. pro ζάω, vivo. Sed ζωῶ, dat. sing. à ζωὸς, ὸς, vivus: ab eod. Th.

Ζωώδης, ους, ὁ, ἡ, ὸ, animilis; belluinus, &c. Item, ζῳώσης, vivificatio animantium, animatio, &c. Prius, à ζῷον, posterius; à ζώω; quæ vide. Item, ζωωτὰ, τὰ, vocantur vestes vel tapetia animalium figuris intexta; à sing. ζωωτὸς, id vide.

H.

H, Est septima littera: in numeris octonarius. Declarat octo millia hoc modo, H, seu ͵η.

Ἡ, hæc, articul. præpos. ἤ, quæ, articul. postpos. ᾗ, vel, an, & Poët. ἦε. Tum ᾗ, ἦ, ha, ha, vox desistere jubentis; item ᾗ, miserit, 3. sing. a. 2. sub. ab ἵημι, mitto; & ἦ, dat. sing. ab ἥ, artic. postpos. ᾖ, sit, 3. sing. sub. ab εἰμί, sum, ᾖ, dixit. a. 2. per Aphær. pro εἶπε, & hoc pro ἔφη, a. 2. à φημί, dico. Tum etiam, ἦ, est adv. sanè, profectò. Et ἦ, erat, 3. sing. imperf. ab εἰμί.

Ἦα, eram, imperf. Ion. pro ἦν, verbi εἰμί, sum. imperf. ἦν, Ion. ἔα, & tasi Poët. ἦα.

Ἦα, ἦας, ε, ivi, perf. m. Att. pro ἔβα, ας, ε, & solutione ἤια, verbi εἶμι, eo.

Ἦα, leguminum stipula: ab αὔω, aridus. Th. αὔω, sicco.

Ἦατο, Ion. pro ἧστο, 3. pl. imperf. verbi ἧμαι, sedeo; quod in 3. pl. ἧσται, & Ion. ἕαται. Th. ἕω, sedeo.

Ἥβα, ας, ἁ, Dor. pro ἥβη, quod vide.

Ἠβαιὸς, parvus: à βαιὸς, idem: & Ἠβαιὸν, paululum: ἀπ' ἠβαιοῦ, nè tantillum quidem: Pleonasmo τοῦ ν.

Ἡβάω, vel ἡβάσκω, adolesco: f. ἡβήσω; ab ἥβη, pubes, pubertas, juventa.

Ἥβη, ης, ἡ, PUBES: pubertatis Dea, juventus. Est etiam vigor ætatis, in scenè licet. Hinc ἡβάω, pubesco: ἔφηβος, ος, ὁ, qui ad pubertatem pervenit, puer, ephebus.

Ἡβηδὸν, adv. à pubertate: ab ἥβη.

Ἡβηκὼς, adultus, perf. part. act. verbi ἡβάω, pubesco. Th. ἥβη.

Ἡβησάμπτε, pubescentes, nom. dual. a. 1. part. act. ab eod verbo & Th.

Ἡβήσῃς, annos pubertatis attigisset, 3. sing. a. 1. opt. Æol. ejusd. verbi & Th.

Ἡβητὴρ, ῆρος, ὁ, qui pubescit; puber; in Epigr. ab eod. verbo, & Th.

Ἡβητήριον, ου, τὸ, locus exercitii literarii adolescentum. Sumitur & pro loco amœno & conviviorum. Th. ἥβη, pubes.

Ἡβήτης, ου, ὁ, adolescens; puber; Item, ἡβητικὸς, ὴ, ὸν, juvenilis; ut ἡβητικὴ ἡλικία; juvenis ætas, sive juventus; adolescentia, &c. Ab iisdem.

Ἡβήτειον, per Syncopen, pro ἡβητήριον, Hesych. f. d à Suida exponitur diversorium; domicilium, &c. At ἥβητρον, eidem Suidæ est, delubrum; fistulachrum à ligno lapideve, &c. Ab iisdem.

Ἡβὸς, ὴ, ὸν, curvus, gibbosus; κυρτὸς, Suidas, ex Hippocr.

Ἡβολλίσθω, volvi, Att. pro ἑλλίσθω, a. 1. ind. verbi βέλομαι, volo. f. βουλήσομαι. Sic in imperf. ἠβολλόμην, Att. pro ἐβουλόμην.

Ἡβόω, vel ἡβάω, poeticè, pro ἡβάω, pubesco.

Ἡβυλλιάω, ῶ, pubesco, adolesco; idem quod, ab, & pro præced. ἡβάω, vel ἡβόω, seu ἡβάω; quæ vide. Sed comicorum ferè est.

Ἡβάωμι, ης, η, pubescerem, Att. pro ἡβαίην, -ῶμι, præs. opt. act. verbi ἡβάω, pubesco. Th. ἥβη.

Ἡβώοιμι, ἡβῴης, pubescerem, es, præs. opt. act. ab ἡβόω. Poët. pro ἡβάω, quod vide.

Ἡβῶντες, ος, ὁ, adolescens; idem quod ἡβήτης; ab ἡβάω, ἡβόω, vel ἡβάω; vide.

Ἡβῶσα, Poët. pro ἡβῶσα, præs. part. f. g. ab ἡβάω.

Ἡβῶσα, vide suprà, ἡβόω.

Ἦγ' pro ἦγε, duxit, 3. sing. a. 2. vel imperf. act. verbi ἄγω, duco. f. ἄξω. p. ἦχα. a. 1. ἦξα.

Ἠγάγετ' pro ἠγάγετο, duxit, 3. sing. a. 2. m. Att. pro ἤγετο, verbi ἄγω.

Ἤγαγον, ες, ε, Att. redupl. pro ἦγον, a. 2. ind. act. ejusd. verbi.

Ἠγαθέῃ, dat. sing. f. g. ab

Ἠγάθεος, ος, valde divinus. Ion. pro ἀγάθεος, q. d. ἄγαν θεῖος. Them. Θεὸς, Deus.

Ἠγαλλιάσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἀγαλλιάω, exulto. Th. ἀγάλλω, orno.

Ἠγάμην, admirabar, imperf. verbi ἄγαμαι, idem quod ἀγάω, vel ἀγάομαι, admiror.

Ἠγανάκτησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀγανακτέω, indignor, doleo. f. ήσω. p. ηκα.

Ἠγαγον,

Ἤγαγον, ε, τὸ, fartago; pro τήγανον; id vide; Ionice, abjecto, τ.

Ἠγάπα, 3. sing. imperf. act. verbi ἀγαπάω.

Ἠγάπων, Dor. & Æol. pro ἠγάπεν, amabant, 3. pl. imperf. act. a ἀγαπάω, pro ἀγαπάω, diligo.

Ἠγάπησε, dilexit, 3. sing. a. 1. act. verbi ἀγαπάω, diligo. f. ήσω. p. ἠγάπηκα.

Ἠγασάμην, ω, ατο, admiratus sum, a. 1. m. verbi ἀγάζομαι, f. άσομαι. p. ἤγασμαι. Th. ἀγάω, admiror.

Ἠγάσθη, a. 1. ind. pass. ejusd. verbi & Them.

Ἠγάσσατο, 3. sing. a. 1. m. Poët. gem. αν, verbi ἀγάζομαι; vide ἠγασάμην.

Ἠγάρδοσαν, 3. pl. a. 1. act. verbi ἀγγαρεύω, cogo. f. εύσω. p. ἠγγάρευκα. Th. ἄγγαρος, tabellarius regius.

Ἠγείλαμεν, nuntiavi, a. 1. m. verbi ἀγγέλλω, nuntio. f. ελῶ. p. ἤγγελκα. a. 1. ἤγγειλα.

Ἤγγειλε, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusdem verbi.

Ἠγγέλθη, a. 1. ind. pass. ἠγγείλα, a. 2. ind. pass. ἤγγελμαι. perf. pass. verbi ἀγγέλλω, nuntio. f. ελῶ. a. 2. ἤγγελον.

Ἠγγέλλετο, 3. sing. imperf. pass. ejusd. verbi.

Ἤγγικε, ας, ε, perf. act. ἤγγισα. a. 1. ind. act. verbi ἐγγίζω, appropinquo. f. ίσω. Th. ἐγγύς, prope.

Ἠγγυάτο, sponsores accipiebat, 3. sing imperf. pass. verbi ἐγγυάομαι. Th. ἐγγύη, responsio.

Ἤγε, abduxit, 3. sing. a. 2. ind. act. Att. ἤγαγε, verbi ἄγω. f. ἄξω, duco.

Ἦγε, ἠγ ἔφερε; divexabat; ab ἄχθη, ἠχ φέρων; quæ Vi.

Ἤγειρα, excitavi, a. 1. ind. act. verbi ἐγείρω, f. ερῶ. p. ἤγερκα. a. 1. pass. ἠγέρθην.

Ἠγείσθ', cogitare, præs. inf. ab ἡγέομαι, duco, ait Ister.

Ἠγεῖτ', 3. sing. præs. ἠγεῖτο, ducebat, 3. sing. imperf. verbi ἡγέομαι, duco. f. ἠγήσομαι.

Ἠγεμονεία, ας, ἡ, i.e. ἀρχὴ, præfectio, principatus; ducatus, &c. à sequente, ἠγεμονεύω, id vide.

Ἠγεμονεύω, præeo, sum dux, imperf. ἠγεμόνευον, ες, ε. Th. ἡγέομαι, duco.

Ἠγεμονίαν, principatum teneo; ut, ἠγεμονεύω, Vi.

Ἠγεμονὴ, ης, ἡ, principatus, imperium; Plat. in Tim. ab ἡγεμὼν, Vi.

Ἠγεμονῆα, ducem, acc. sing. ab ἠγεμονεύς, dux, ejusd. Th.

Ἠγεμονίδης, princeps, rector, & dominator sensuum; Bud. in Epistol. poster. & in Pand. ab ἠγεμονία, Vi.

Ἠγεμονία, ας, ἡ, imperium: &

Ἠγεμονίη, Ion. pro ἠγεμονία: &

Ἠγεμονικὸς, ὴ, imperatorius: & substant. τὸ ἡγεμονικὸν, principatus animi: ab ἡγέομαι, duco.

Ἠγεμονικῶς, imperatorie; ut imperatorem decet; vel ut decet virum principem; ut, ἠγεμονικῶς παθεῖσας; admonens ut decet virum principem; Plut. in Pericle. adv. ab ἠγεμονικὸς.

Ἠγεμόνιος, ὁ, Mercurius; sic, cognomento dictus, quod dux viæ sit; Aristoph. in Pluto.

Ἠγεμονὶς, ίδος, ἡ, imperatrix, regina; quæ principatum obtinet; ut ἠγεμονὶς πόλις; Roma; sic, ἠγεμονὶς αἰθὶς; sensus qui principatum inter cæteros obtinet, &c. Item, ἠγεμονὶς, ἔος, ὁ, dux; & ἠγεμόσυνον, ου, τὸ, præmium ducendi, &c. Utrumq; à sequente ἠγεμὼν.

Ἠγεμὼν, όνος, ὁ, ἡ, dux, præses, rector, gen. pl. ἠγεμόνων. dat. pl. ἠγεμόσι ab

ΗΓΕ'ΟΜΑΙ, -έσμαι, duco, dux sum, existimo: imperf. ἠγεόμην, f. ήσομαι. p. ημαι. q. ab ἄγω, duco: hinc ἠγεμονεύω, dux sum: διηγέομαι, narro: διήγησις, narratio.

Ἠγερέατο, coibant, 3. pl. imperf. pass. ab ἀγερέσθαι, Poët. pro ἀγείρομαι, congregor: hinc imperf. ἠγερέατο. Th. ἀγείρω, congrego: f. ερῶ. p. ἠγερκα.

Ἤγερθεν, convenerunt, Dor. Sync. pro ἠγέρθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ab ἀγείρω, congrego: vel ut alii, ab ἐγείρω, excito.

Ἠγέρθη, sum excitatus: & in 3. pl. ἠγέρθησαν, a. 1. ind. pass. verbi ἐγείρω; sin vero collectus sum, ab ἀγείρω.

Ἠγερία, Egeria; Nympha, cum qua consuetudinem habuisse Numa Pompilius fertur; Plut. in Numa.

Ἤγερκα, collegi, perf. act. ab ἀγείρω. sin excitavi, ab ἐγείρω.

Ἤγεσθε, 2. pl. imperf. vel a. 2. m. ἠγόμην, verbi ἄγω, duco; ἦστο, 3. sing. a. 2. m.

Ἠγεσία, ας, ἡ, præitio, principatus; ab ἡγέομαι, Vi.

Ἠγέτης, ἔ, ὁ, idem ac ἠγεμὼν, quod videas.

Ἠγηέρκειν, excitaveram, pluſq. p. act. Att. verbi ἐγείρω, excito. f. ρῶ. p. ἠγήκα.

Ἠγηλάζω, f. άσω, duco, præeo; ab ἄχθη & ἐλᾶν, ἀγελᾶν, ex quo ἠγηλάζειν, formari vult Eust.

Ἤγημα, ατος, τὸ, ductus, consilium; βουλὴ, &c. Item, verbum ἤγημαι, duco; 1. c. existimo; Act. Apost. c. 26. & ad Philip. cap. 3. &c. Utrumq; ab ἡγέομαι, id vide.

Ἤγην, & Att. ἦγον, a. 2. ind. pass. verbi ἄγνυμι, vel ἄγω, frango, f. ἄξω. a. 1. ἦξα & ἔαξα.

Ἠγησαμένω, a. 1. imperat. m. ab ἡγέομαι, duco.

Ἠγησάμην, ω, ατο, præivi, a. 1. m. verbi ἡγέομαι, duco. f. ἡγήσομαι.

Ἠγησάσθω, dux sit, 3. sing. a. 1. imperf. m. ejusd. verbi.

Ἠγήσατ' pro ἠγήσατο, 3. sing. a. 1. m. ἠγησάμην, quod vide.

Ἡγήσιας, ου, ὁ, HEGESIAS, nomen Philosophi.

Ἡγητὴς, εως, ἡ, ductus, principatus; ab ἡγέομαι.

Ἤγῆτ' pro ἠγῆτ', redeat, 3. sing. præs. sub. m. verbi ἡγέομαι, duco.

Ἡγήτειρα, ας, ἡ, & ἡγητεία, dux, fem. 1. c. ductrix; in Epigr. Item, ἡγητέον; putandum est; existimandum; & ἡγητεία, ἡ, ductio, principatus, &c. Item, ἡ σὺκεον ἡ παλαθὴ; pro quo apud Hesych. & Athen. scribitur ἡγητεία; nam ἡγητεία, (a hâs, ductrix, ut dictum) est etiam παλάθη, τις ἡ τροφὴ πεπτυγμένη ἐν ταῖς πομπαῖς, &c. Ut scribit Eustathius, &c. Omnia ab eod. verbo ἡγέομαι, id Vi.

Ἡγήτηρ, ορος, ὁ, ductor. in pl. ἡγήτορες.

Ἡγήτωρ, ορος, ὁ, idem. Them. ἡγέομαι, duco.

Ἡγιασμένος, sanctificatus, perf. part. pass. ab ἁγιάζω, sanctifico. f. άσω. Th. ἅγιος, sanctus.

Ἤγμην, actus sum, perf. pass. verbi ἄγω, ago. f. ἄξω, p. ἦχα; perf. part. pass. ἠγμένος.

Ἠγμύας, eruditè; πεπαιδευμένως; (ab eod. Th. ἄγω) nam ἀγωγὴ, est ἡ παίδευσις; Suid.

Ἠγνίκτες, nom. pl. ab

Ἠγνικὼς, ότος, perf. part. act. &

Ἠγνισμένος, perf. part. pass. ab ἁγνίζω, purifico, expio. f. ίσω. p. ἥγνικα. Th. ἁγνὸς, castus.

Ἠγνόηκα, ignoravi, perf. ind. act. ἠγνόησα. a. 1. ind. act. verbi ἀγνοέω ex α priv. & νόος, mens.

Ἠγνόησε, ignoravit, Poët. & Dor. pro ἠγνόησε, 3. sing. a. 1. act. ejusd. verbi.

Ἠγνόουν, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. verbi ἀγνοέω, ignoro. f. ήσω. p. ἠγνόηκα. ex α, & νόος, mens.

Ἤγξας, ας, ε, a. 1. ind. act. ἠγξάμην, ω, ατο, a. 1. m. & ἤγξα, perf. act. ab ἄγχω, strangulo, suffoco.

Ἤγομεν, 1. pl. imperf. vel a. 2. act. ἦγον. Sed ἠγόμεν, est 1. sing. a. 2. m. verbi ἄγω, duco.

Ἦγον, ducebam, imperf. vel a. 2. act. ejusd. verbi.

Ἤγοντ' pro ἤγοντο, ducebant, 3. pl. imperf. vel a. 2. m. ejusd. verbi.

Ἠγόρασας, emisti, 2. sing. & ἠγόρασαν 3. pl. a. 1. act. verbi ἀγοράζω, emo. f. άσω. p. ἠγόρακα. Th. ἀγορὰ, forum.

Ἠγορᾶσθητε, 2. pl. a. 1. ind. pass. ejusdem verbi.

Ἠγορασμένος, perf. part. pass. ejusd. verbi & Th.

Ἠγορεύθησαν, renuntiati sunt, 3. pl. a. 1. pass. verbi ἀγορεύω, verba facio. Them. ἀγορὰ, forum.

Ἠγορόωντο, concionabantur, Poët. pro ἠγορῶντο, 3. pl. imperf. pass. verbi ἀγοράομαι. Th. ἀγορὰ.

Ἡγεμὼν, ὁ, dux, imperator. Substantivè à præs. part. verbi ἡγέομαι, -έμην, duco, in 3. pl. ἡγοῦσι. f. ἡγήσομαι.

Ἤδαν, adv. idem quod ἤτοι, sive; item videlicet: ab ἤ, sive.

Ἤδεδο, Poët. Sync. pro ἠδείδειν, 3. sing. imperf. pass. verbi ἐδείδω, excito.

Ἠδεύδιλλον, a. 1. ind. pass. &

Ἤδευκα, perf. act. & ἠδευσα, ας, ε, a. 1. act. ab ἡδεύω, f. εύσω, capto, venor. Th. ἄγρα, captura.

Ἤδευσεν, a. 1. vide in ἤδευκα.

Ἠδείασας, 2. sing. pe. f. p. ss. verbi ἀδεέω, effero, efferatum reddo: f. ώσω. p. ἠδέα-

ρ. ἠγείκα. perf. pass. ἠγείαμαι. perf. inf. pass. ἠγεῖσθαι. Th. ἀγρός, rus, ager.

'Ηγεῖσθαι, perf. inf. pass. vide ἠγείασμαι.

'Ηγερικαπάμβω, ω, απος, a. 1. m. verbi ἀγερικάω, ab ἀγερικῶν, ruſticus, qui in agro vivit. Th. ἀγρός, rus, & δίκων, domus.

"Ηγχα, ας, ε, ſtrangulavi, ſuffocavi, præt. ind. act. verbi ἄγχω.

'Ηγωνίζετο, 3. ſing. imperf. paſſ. verbi ἀγωνίζομαι, certo: f. ἰσόμαι, p. ἠγώνισμαι. perf. part. ἠγωνισμένων. Th. ἀγών, certamen.

'Ηγώνισμαι, certavi, ejuſd. perf. vide ἠγωνίζετο.

'Ηδ' pro ἠδέ, &.

"Ηδαω, & ἔαδα, Att. ſeu Ion. præt. m. verbi εὐδάνω, ſeu ἄδω, placeo.

'Ηδανὸς, ὴ, ὸν, jucundus, ſuavis; idem quod ἡδυπνόος; id vide; nam eſt ab eod. ἡδὺς, unde ἡδονὴ, &c. Vi. & ἑδανὸς, idem eſt quod ἡδύς; factum ex ἥδω, delecto, ſeu oblecto; ſuavitate & jucunditate afficio, &c. Per Syſtolen literæ, ν; quaſi ἡδανός; ut tradunt Grammatici, Od. Il. ξ. ἀλείψατο ὃ λιτ' ἐλαίῳ 'Αμβροσίῳ ἑδανῷ; & ἑδανὸν γλυκύθυμον, apud Nicandrum.

'Ηδάφω, 3. ſing. perf. paſſ. verbi ἑδαφίζω, proſterno, ſolo æquo; quod ab ἔδαφος, ſolum. Th. ἕζομαι, ſedeo: f. ἑδέσμαι.

'ΗΔΕ, Poët. & : ac ἥδε, hæc.

"Ηδεα, & ἤδη, cognoveram, Ion. & Att. pro ᾔδειν, ſeu εἴδειν, pluſq. p. verbi εἴδω, ſcio: perf. εἴδηκα, & per Sync. εἶδα, in pluſq. perf. εἴδειν, & Att. ᾔδειν. & Ion. ᾔδεα, εας, εε.

'Ηδέα, ſuaviter, adv. ab ἡδὺς, quod vide: & in acc. pl. n. g. ἡδέα, ab ἡδύ.

'Ηδεῖα, ας, f. g. ab ἡδὺς, ſuavis: compar. ἡδίων, ſuperl. ἥδιστος.

'Ηδείμην, pro εἰδείμην, 1. pl. pluſq. p. vide ᾔδειν.

'Ηδειν, εις, ει, noveram, Att. εἴδειν, per Sync. pro εἰδήκειν, perf. act. verbi εἰδέω, ſcio: f. ἴσω. p. m. οἶδα.

"Ηδεισαν, ejuſd. 3. plur. pluſq. p. vide ᾔδειν.

"Ηδεισθα, noveras, Æol. Paragoge pro εἴδεις, 2. ſing. pluſq. p. act. vide ᾔδειν.

"Ηδεκα, comedi, perf. act. Att. pro ἦκα, verbi ἔδω. Alii ab ἐδέω, formari volunt, & in perf. Attice dici ἐδήδοκα.

'Ηδέσθω, jucundi, gerit. ſing. ab ἡδὺς, vel ἥδω, ſuavis, e.

"Ηδεσαν, noverant, 3. pl. pluſq. p. pro ᾔδεισαν. Att. correpta penultima. Vide ᾔδειν.

'Ηδέσθω, veritus ſum, a. 1. paſſ. verbi αἰδέομαι, veneror: f. ἐσόμαι, & ἠσόμαι. perf. ἤδεσμαι. Them. ὠΐδως, όος, ους, ἡ, pudor.

"ΗδΕΤ, 3. ſing præſ. ind. ἤδετο, 3. ſing. imperf. verbi ἤδομαι, delector. Th. ἥδυς, ſuavis.

'Ηδέως, libenter, adverb. ab ἡδὺς, ſuavis: com. ἥδιον. ſuperl. ἥδιστα, libentiſſime.

"ΗΔΗ, adv. jam, mox, protinus; ἤδη ἐκ πολλοῦ, jamdudum.

"Ηδη, noram, vel noverat, Att. pro ᾔδειν, quod vide.

"Ηδη νυῦ, jam nunc; ἤδη οὖν ποτέ; jam aliquando; aliquando igitur; jam tandem, tandem aliquando, &c. Item, ἤδη πώποτε οὖν, pro eodem dicitur; ſic etiam, ἠδήποτε, quò tandem aliquando; & ἠδήπου; nempe, &c. Omnia ab ἤδη; jam, olim, quondam; aliquando; pau'o antè, &c. Reliquas particulas cum ἤδη compoſitas, vide ſuis in locis.

'Ηδικησεν, 3. ſing. a. 1. act. verbi ἀδικέω, lædo, injuria afficio: perf. part. paſſ. ἠδικημένος. Ex α priv. & δίκη, jus.

"Ηδιον, libentius, jucundius, compar. n. g. ab ἡδὺς.

"Ηδιστα, adverbialiter, ſuaviſſimè, libentiſſime: ab

"Ηδιστος, η, ον, ſuaviſſimus, ſuperl. ab ἡδὺς, έος, ſuavis.

'Ηδίων, ονος, ſuavior, libentior: compar. ab ἡδὺς, ſuavis.

"Ηδομαι, ἥσομαι, p. ἧσμαι, delector, lætor. Th. ἥδυς, ſuavis.

'Ηδομένη, ης, part. præſ. f. g. Hinc ἡδομένοισι, dat. pl. præſ. part. Them. ἡδύς, ſuavis.

'Ηδομένως, adv. (idem quod ἡδέως) ſuaviter, jucundè, lubenter, &c. à præced. ἡδομένη, Vi.

"Ηδον, & Dor. ᾖδον, imperf. vel a. 2. verbi ᾄδω, contractè pro ἀείδω, cano: ἧδον, a. 2. verbi ἀνδάνω, placeo: f. ἀδήσω.

'Ηδονὴ, ῆς, ἡ, voluptas, jucunditas: ab ἥδω, delecto. Th. ἥδυς, ſuavis.

'Ηδονικὸς, ὴ, όν, voluptuarius; Athen. lib. 13. à præced.

"Ηδος, εος, τὸ, ſuavitas: ſed ἦδος, acetum. Th. ἥδυς, ſuavis.

"Ηδραται, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἑδράζω, ſtabilio: f. άσω. perf. paſſ. ἥδρασμαι; ab ἕδρα, ſedes. Th. ἕζομαι, ſedeo.

'Ηδρακὼς, ότος, adultus, perf. part. act. ab ἀδρέω. Th. ἄδρυς, multus, magnus, abundans.

'Ηδρωθῆν, ης, η, a. 1. ind. paſſ. ab ἀδρωθῶ, craſſum reddo. Th. ἄδρυς, craſſus.

'Ηδὺ, ſuaviter, adv. eſt & n. g. ab ἡδὺς, εῖα, ὺ, ſuavis, e: comp. ἡδύτερον & ἥδιον, ſuavius.

'Ηδύβια, τὰ, placentarum quædam genera; apud Athen. lib. 4. ex Chryſippo; forſan, à ſuavitate & voluptate quam vi æ efferunt, &c. Ab ἡδὺς & βίος.

'Ηδυβόας, ᾶ, ὁ, jucundum clamitans; vel ſuavem vocem edens; canorus; voce jucundus, &c. Ut in Epigramm. lib. 1. κίσσαφος ἡδυβόας; merula canora; ſic, πτερύγων ἡδυβόαν; opiliones canori; apud Lacar. &c. Ab ἡδὺς & βοάω, unde, βοὴ, βόης, &c. Vide.

'Ηδύγαιον, Suid. τὸ καλὸν ἔχον γῆν; ſuavem & bonam habens terram; Heraclides autem Tarentin. apud Athen. lib. 3. in Sympoſio ſuo, τὴν σκυλὴν, vocat ἡδύγαιον, forſan, quòd ἐν ἡδείᾳ γαίᾳ proveniat, &c. (vide σκυλὸς) ab ἡδὺς & γαῖα, Vi.

'Ηδύγελως, q. d. dulce ridens; ſuaviter ridens, &c. Ab ἡδὺς & γελάω, unde γέλως, ὥτος, ὁ, vel γέλως, ω, unde accuſ. γέλων, & dat. γέλῳ; quem tamen aliqui volunt per Apocopen eſſe à γέλοιος, riſus.

'Ηδύγλωσσος, ſuavem & jucundam linguam habens; pro quo Doricè, ἁδύγλωσσος; apud Pind. ab ἡδὺς & γλῶσσα, Vi.

'Ηδυγνάμων, qui conſilio & opinione homines delectat; i. e. prudens; cujus conſiliis & reſponſis homines oblectantur, &c. Apud Polyb. ab ἡδὺς & γνώμων, Vi.

'Ηδυέπεια, ſuaviloquæ, nom. pl. f. g. ab ἡδυεπὴς, ſuaviloquus: quod ab ἡδὺς & ἔπω, dico.

'Ηδυεπὴς, vide ἡδυέπεια.

'Ηδύθροος, ὁ, ἡ, ſuaviter ſonans; in Epigr. q. d. dulciſonus, &c. Ab ἡδὺς & θρόος, clamor, vox, ſonus, &c. Vide.

'Ηδύκαρπος, ὁ, ἡ, ſuaves fructus habens; ut ἡδύκαρπον δένδρον; Theophraſtus; ab ἡδὺς, & καρπὸς, vide.

'Ηδύκρεως, ω, ὁ, cujus caro eſt grati ſaporis, & jucundi; cujus carnes ſuaves ſunt, &c. (Ariſtot. lib. 5. de generatione animalium; ab ἡδὺς & κρέας, τὸ, Vi.) Unde compar. ἡδυκρεάτερος, α, ον, carne ſuavior, &c.

'Ηδύκωμος, q. d. jucunda commeſſatio; item, genus ſaltationis, & canticum quoddam; Poll. Ab ἡδὺς & κῶμος, vide.

'Ηδυλίζω, adulor; grata & jucunda loquor; (idem quod ἡδυλογέω;) unde, ἡδυλισμὸς, οῦ, ὁ, aſſentatio, adulatio; vel adulationis ſpecies quædam; εἴδους τῆς κολακείας; ut Euſtath. tradit; à Th. ἡδὺς, Vi.

'Ηδυλόγος, ſuaviloquus; ſuaviloquens; (i. e. ἡδυεπὴς, ſive, ἡδύφωνος; quæ vide) Unde, ἡδυλογέω, loquor quæ jucunda ſunt & grata; ad placitum loquor; adulor, &c. Item, ἡδυλογία; ſuavitas ſermonis, ſuaviloquentia, &c. Ab ἡδὺς & λόγος, &c. Vi.

'Ηδυλύρης, ου, ὁ, ſuaviſonans; propriè, ſuaviter lyrâ canens; ut, ἡδυλύρης πίνδαρος; in Epigr. ab ἡδὺς & λύρα, vide.

'Ηδυμελὴς, ſuavem & canoram vocem habens; in Epigr. ab ἡδὺς & μέλος, τὸ, carmen, &c. Vi.

"Ηδυμος, ſuavis, dulcis, jucundus; idem quod ἡδύς; ut, Apoll. Arg. 2. ἥδυμος ὕπνος, &c. (pro eodem dicitur & νήδυμος, per Pleonaſmum literæ, ν; Il. ρ. aliàs, eſt profundus, quem ſubire nequeas, aut unde vix emergere poſſis, &c. a δύω, &c. Vi.) Eſt derivatum ab ἡδὺς, Vi.

'Ηδυόατο, Ion. pro δυάγητο, 3. pl. opt. Alii legendum cenſent ἡδυέατο, pro ἐδύναντο, poterant, 3. pl. imperf. à δυάμαμαι, poſſum.

'Ηδυπάμην, ω, ας, Att. pro ἐδυπάμην, poteram, imperf. m. verbi δυάμαμαι, poſſum: f. δυήσομαι, a. 1. ἐδυπήθην. Att. ἠδυνήθην, & ἠδυπάσθην, quaſi a δυπάζω.

'Ηδυπ-

Ἡδωπόθω, potui, & in 3. pl. ἡδωπόθησ, a. 1. vide ἡδωπέμω.

Ἡδωόμαι, jucundus sum; edulor, condior, suavis, jucundus, seu dulcis reddor, &c. est pass. ab ἡδύω, vide. Unde, verbalia, ἡδωτῶρ, edulcans, condiens, salis Epitheton, ideoque, ἡδωτῆρες dicti ἅλες, quòd sal condiendi vim habeat, &c. sic, ἡδωτικὸς, condiendi vim habens, ad condiendum aptus; item, ad condiendum, seu ad condiendi scientiam pertinens; unde ἡδωτικά, τὰ, condimenta, & ἡδωτὸς, conditus, aromatibus conditus, &c. Ut ἡδωτὴ πίσσα, pix odoribus condita; i. e. cocta cum aqua & aromatibus, & ἡδωτὸν ὕδωρ, adeps in aqua & aromatibus coctus, &c. Omnia ut dictum ab ἡδύω, & ἡδωόμαι, vide.

Ἡδωῦ, edulcatus est, 3. sing. perf. pass. ab

Ἡδύω, suave reddo: f. ὑνῶ, perf. pass. ἡδυμμαι. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἡδύων, suave, jucundum, & dulce vinum ferens, seu preferens, &c. Ut ἡδύοινοι ἄμπελοι, dulcis vini vites; & ἡδυοινότερον καρπὸς, fructus vini dulcioris; Theophrast. l. 3. c. 20. de caus. pl. ab ἡδὺς, & οἶνος. V.

Ἡδύοσμον, ε, τὸ; menta, herba, quia ejus ἡδύοσμος, suavis odor.

Ἡδυόσμως, jucunde & suaviter olens; item, calamus aromaticus, à suavi odore ejus & jucundo; unde, ἡδυοσμία, odoris suavitas, odor jucundus; ab ἡδὺς, & ὀσμὴ; V.

Ἡδυπαθὴς, voluptati deditus, voluptuarius; Athen. lib. 12. Unde ἡδυπάθεια, voluptas, vita voluptuaria, mollities, & ἡδυπαθέω, voluptate fruor, cuticulam curo, delicate & molliter vivo, &c. ab ἡδὺς & πάθος, vide.

Ἡδύπνοος, sive ἡδύπνους, jucundum odorem spirans, suave spirans, &c. pro quibus dicitur etiam ἡδύπνοι; Epigr. ab ἡδὺς, & πνόος, seu πνοὴ, &c. V.

Ἡδυπολὴς, gratus, jucundusque civitati; Soph. al. ἡδὺς, & πόλις; vide.

Ἡδυπορφύρα, ex ostreorum genere est, ut ipla πορφύρα, quod V.

Ἡδυπότης, Bacchi Epitheton; 1. Epigr. i. e. dulcis, (vini scilicet) seu suavis potor, &c. Item, ἡδυπότης, cujus potus suavis est; Od. β ut ἡδυποτὸν οἶνον, vinum suave & jucundum, &c. ab ἡδὺς, & πότης, ποτὸν, vel πότος, &c. vide.

ΗΔΥΣ, έος, ὁ, & in f. g. ἡδεῖα, & Ion. ἡδείη, & in n. g. ἡδύ, SUAVIS; jucundus, lætus: q. ab ἥδω, delecto: compar. ἡδίων, superl. ἥδιστος, & ἡδύτερος, ἡδύτατος: hinc ἡδέως, suaviter: ἡδονὴ, voluptas.

Ἡδισμα, ατος, τὸ, suavitas, condimentum. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἡδισμὸς, οῦ, ὁ, idem quod præcedens, ἥδισμα, τὸ, quod suavitatem & gratiam aliquam conciliat; quod rem aliquam jucundiorem gratioremque reddit; item dulcedo, &c. Item, ἡδύσματα, τὰ, dicuntur etiam unguenta ipla, quibus ad suavitatem odoris aromata adjuncta sunt; vel aromata quibus odor unguentis conciliatur, &c. ab ἡδὺς, unde, ἡδύω, &c. V.

Ἡδισματόλιπος, ὀλώνια; opsonia condimentorum, neicio quæ ungumenta habentia; apud Athen. lib. 7. ab ἡδύσματα, & λίπος, nugæ, ineptiæ, tricæ: item, res nullius pretii, res vana, &c. V.

Ἡδισμὸς γαλβάνη, galbanum boni odoris; Exod. cap. 30. Unde ἡδισμὸς, & γαλβάνη.

Ἡδύτερος, jucundior, suavior, &c. vide in ἡδὺς.

Ἡδυφανὴς, suave splendens; ut, ἡδυφανὲς ἤλεκτρον, electrum seu succinum suave splendens; ab ἡδὺς & φάος; V.

Ἡδυφάρυγες, θρυμματίδες; apud Athen. gutturi gratæ, seu suaves, & jucundæ placentæ, &c. ab ἡδὺς, & φάρυγξ, υγγος, ὁ vel ἡ, guttur, fauces, &c. V.

Ἡδυφωνία, ας, ἡ; vocis suavitas: ab ἡδὺς, suavis, & φωνὴ, vox.

Ἡδύφωνος, suavem vocem habens seu jucundam, suaviloquus, &c. Unde, Ἡδυφώνως, suavem vocem emittendo, suaviter sonando, &c. ab iisdem.

Ἡδύχροος, sive ἡδύχρως, jucundo colore præditus; ut ἡδύχροον μύρον; hedychron, vel hedychroon unguentum Dioſc. lib. 1. dictum est autem à caloris hilaritate, &c. ab ἡδὺς, & χρόα; V.

Ἥδω, f. ἥσω, a. 1. ἧσα, delecto. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἡδὼ. Hesych. ἡδὼ ἦεις ἦμεν πάρος. Legitur ea vox Jobi 36. 30. an ἡδὼ legend. lux enim res suavis homini. Quid si scriptum esset ἠὼ, quæ est aurora: aut εἰδὼ, quod est oculus, qui lumen.

Ἥε, Poët. pro ἤ, quam aut.

Ἦε, erat, 3. sing. imperf. verbi εἰμὶ, fum: imperf. ἴω. Ion. ἔα, ectasi Poët. ἦα, ας, ε.

Ἦε, ivit. 3. sing. præt. m. ἦα, pro εἶα, verbi εἶμι, eo.

Ἦεα, iveram, Ion. pro ᾔειν, pluſq. p. m. verbi εἶμι, eo.

Ἦει, 3. sing. pluſq. p. m. verbi εἶμι, eo.

Ἠείδην, εις, ει, Pleonasmo ν ἡ, pro εἴδην, pluſq. p. ab εἰδέω vel Attica Epenth. pro ἤδην, quod pro εἰδήκην, pluſq. p. & per Crasin εἰδην, verbi εἰδέω.

Ἠείδης, pro εἴδης, pluſq. p. ſub. m. Pleonasm. ν ἡ, vel Att. Epenth. pro ἤδης, ab ἤδην, pluſq. part. m. verbi εἰδέω, scio.

Ἤειν, ᾔεις, ᾔει, pluſq. p. m. verbi εἶμι, eo.

Ἠειρε, Pleonasmo ν ἡ, pro εἶρε, a. 1. act. verbi εἴρω, necto: vel est a. 1. act. verbi ἀείρω, effero, attollo.

Ἠέλιος, ου, ὁ, Sol: Poët. pro ἥλιος, gen. Ion. ἠελείοιο, dat. ἠελίῳ.

Ἦεν, erat, pro ἦν, vel ἦ, 3. sing. imperf. verbi εἰμὶ, fum: vide ἦα.

Ἦεν, est 3. sing. perf. m. verbi εἶμι, eo: vide ἦα.

Ἠέρ, & per Metath. ἔηρ, gen. sing. ab ἐΰς, bonus, fortis: & per Poët. Ectasin ἐῦς.

Ἠέρ, quam idem quod ἤπαρ. Them. ἦ, Poët. ἠέ.

Ἠέρα, nebulam, acc. sing. ab ἀὴρ, Poët. pro ἀέρα, aër, caligo. Vide ἠέρι.

Ἠρέδανον, 3. pl. ind. præs. & ἠρέδανται, 3. pl. imperf. pass. verbi ἀρέδομαι, attollor, suspensus sum. Reperitur & ἀρέδομαι. Th. ἀείρω, attollo.

Ἠέρθω, & in 3. pl. ἠέρθεν, a. 1. ind. pass. verbi ἀείρω, attollo.

Ἠέρι, dat. sing. Poët. pro ἀέρι, ab ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, aër: & in f. g. caligo: hinc ἠερίη, ἡ, matutina.

Ἠεροφοῖτις, ος, ἡ; nomen mulieris.

Ἠβιόνος, pro ἐαρινὸς, vernus in Epigram. vide.

Ἠέριος, ε, ὁ, aërius, per aërem gradiens, seu potiùs, volans, qui est in aëre; Il. 3. ἠέρια γέρανοι, aëriæ grues, &c. Item, ἠέριος, matutinus, per pleonasmum πος, ε, ab ἠὴρ, ἠέρος, ver; item, tempus matutinum: quod factum est ex ἔαρ, contractione πος, & α; in ι. In priore autem significatione, nomen ἠέριος, aërius, est ab ἀὴρ, ἠέρος, apud Poëtas, pro ἀὴρ, aër; id V.

Ἦρα, ας, ε, sustuli, præt. ind. act. &

Ἤρμην, σαι, ατο, sublatus sum, præt. passiv. ἤρθην, ης, η. sublatus eram, pluſq; perfect. ind. passiv. ab ἀείρω, attollo.

Ἠέρμενος, sublatus, elatus sursum, &c. particip. à præced. ἤρμαι, vide.

Ἠερόθης, έος, ὁ ἡ, ἠέρι ἄγων, aërem agitans; vel passive, qui in aere agitatur, pro ἠερόθηνος; ut in Anth. Epigr. ἠεροθὴς αἰετὸς, aquila per aerem agitata; aut quæ agitatur per aerem; sive aquila aerem movens, seu versans, in aere pendens, &c. ab ἀὴρ, ἠέρος, Poëticè pro ἀὴρ, & θύω, unde θύελλα, &c. vide.

Ἠεροειδὴς, obscuro dat. sing. ab

Ἠεροειδὴς, έος, ὁ, ἡ; obscurus: ab ἠὴρ, ἠέρος, Poët. pro ἀὴρ, aër, caligo: & εἶδος, ους, τὸ, forma. Them. εἰδῶ, video.

Ἠερόεις, εντος, ὁ, ἡ, tenebrosus caliginosus; ut τάρταρος ἠερόεις; Il. Θ. pro quo etiam eodem, dicitur & ἠεροειδὴς, έος, ὁ, ἡ, ater, obscurus, &c. Vi. ab ἀὴρ, ἠέρος, ὁ vel ἡ, Poëticè, idem quod ἀὴρ, aër, caligo, &c.

Ἠερόθεν, adv. ex aëre; (pro ἀπὸ ἀέρος, in Anth. Epigr.) ab aere, &c. ex ἀὴρ, ἠέρος, vide.

Ἦερτο, 3. sing. pluſq. perf. pass. verbi ἀείρω, attollo.

Ἠερτοΐτις, per aërem means, vaga, vel quæ in tenebris vagatur: ab

Ἠερόφοιτος, ος, ὁ, ἡ, aërius, vel aërea: quod ab ἀὴρ, Poët. pro ἀὴρ, aër: & φοιτάω, eo, ventito.

Ἠερόφωνος, elatam seu altam vocem habens, voce aerem replens, valdè clamans, &c. Il. ὁ. ab ἀὴρ, ἠέρος, & φωνὴ unde φωνέω, &c. vide.

Ἦεσαν, iverant, Att. pro ᾔεισαν, 3. plur. pluſq. q. ἤειν, verbi εἶμι, eo.

Ἠετίων, ωνος, ὁ, ETION, nom. propr.

Ἠζάνθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ἀζαίνω, idem quod ἄζω, ficco.

Ἠὲ, pro ἢ; aut, &c. vide.

Ἤερτημαι, in Anth. Epigr. suspensus sum, tanquam ab ἀερτάομαι.

Ἠερτάζαν, Hesychio est ἄειραν, tollent, sublevans; quod & ἀερτάζαν.

Ἦιον, eram, seu erat, Poët. ἤϊον, & Att ἤμην, imperf. verbi εἰμὶ, sum.

Ἠὴρ, έρος, ὁ, ἡ, Poët. pro ἀὴρ, aër, caligo.

ΗΘα, consuevi, Att. pro εἴωθα, seu εἶθα, p. m. verbi ἔθω, soleo.

ΗΘάδες, consuetam, accusativ. singular. ab ἠθάς, άδ-ος, ὁ, ἡ, consuetus. Th. ἦθος, mos.

ΗΘεῖ-ος, ᾱ, ὁ, Poët. pro σωήθης, ες-ος, ὁ, familiaris. Th. ἦθος, ες-ος, τὸ, mos.

ΗΘείον, ᾱ, τὸ, peculi quoddam genus.

ΗΘεὸς, άδ-ος, ὁ, ἡ, familiaris, assuetus. Th. ἦθος, mos.

ΗΘέ' pro ἤθεα, mores, sedes, domicilia: nom. vel acc. pl. ἤθη, dat. pl. ab ἦθ-ος, ες-ος, τὸ, domicilium, indoles.

ΗΘεῖ pro ἐθεῖε, venerande, vox junioris ad seniorem: vocat. usit. ab

ΗΘέ-ος, per Prosthes. pro Θέ-ος, venerandus, colendus, patruus. Th. Θεὸς, deus.

ΗΘεῖν, vide ἤθω.

ΗΘελε, 3. sing. imperf. verbi Θέλω, vel ἐθέλω, volo.

ΗΘέλησε, ας, ε, volui, & in 3. pl. ἠθέλησαν, a. 1. Act. verbi Θέλω, vel ἐθέλω, f. Θελήσω.

ΗΘελον, ες, imperf. ejusd. verbi.

ΗΘε-ος, est trisyllabum, & Attice, subscripto ι, pro ΗΘΕ-ος, juvenis, &c. vide.

ΗΘέω, f. ήσω, vide in ἤθω.

ΗΘη, pl. ab ἦθ-ος, inibi videas.

ΗΘησα, colavi perf. act. verbi ἠθέω, seu ἤθω, colo: f. ἠθήσω, perf. part. pass. ἠθημένος.

ΗΘητής, ᾶ, ὁ, colator, seu faccelator, &c. est verbale ab ἠθέω; V.

ΗΘίζω, idem quod & ab ἠθέω, colo, &c. vide.

ΗΘικὸς, ἡ, ὸν, ETHICUS, moralis: ab ἦθ-ος, q. v.

ΗΘικὸς οἶνος, vinum colatum: ab ἤθω, colo, as.

ΗΘικῶς, adv. moraliter, modestè: ab ἠθικὸς, quod ab ἦθ-ος.

ΗΘισις, ν, colatio, per colum transmissio, &c. Item, ἤθισμὸς, idem; verbalia ab ἠθίζω, colo, as, &c. vide.

ΗΘμάριον, ᾰ, τὸ, parvum colum, saccellus, est diminut. à seq. ἤθμὸς, qualis, instrumentum ad percolandum aliquid aptum, &c. V.

ΗΘμὸς, ᾶ, ὁ, colum, cribrum: ab ἤθω, colo, as.

ΗΘογράφ-ος, vel ἠθογράφὸς, morum pictor, qui ipses etiam mores & ingenium hominis pingendo exprimit: Aristot. de Poët. undè, ἠθογραφέω, ῶ, mores pingendo exprimo, in vita Thuc. ab ἦθ-ος, & γράφω, undè γραφὴ, &c. Vide.

ΗΘολόγοι, morum effictores, affectuum cujusque personæ διαπλαστὰί, &c. Undè, ἠθολογία, figura oratoria, quum verbis sonoque vocis exprimuntur ac describuntur hominis alicujus mores & affectus, &c. ab ἦθ-ος, & λόγ-ος.

ΗΘοποιία, ῶ, mores formo, vel fingo: &

ΗΘοποΐα, ας, ἡ, morum fictio, affectuum expressio: gen. pl. ἠθοποιῶν· ab ἦθ-ος, mos: & ποιέω, facio.

ΗΘοποιὸς, ὸς, ὁ, ἡ, mores instituens, vel exprimens: ab ut sup.

ΗΘΟΣ, ες-ος, τὸ, domicilium, consuetæ sedes; indoles, ingenium, morum proprietas, mores. Hinc ἦθη, ων, τὰ, mores: ἠθικὸς, moralis: ὀυήθης, homo simplex: ὀυήθεια, probitas morum: κακοήθης, qui est malis moribus κακοήθες, mala consuetudo: κακοήθεια, morum pravitas: συνήθεια, consuetudo, &c.

ΗΘύμων, Att. pro ἐθύμων, imperf. act. verbi θυμόω, ad iram provoco. Th. θυμὸς, ira.

ΗΘΩ, f. ήσω, p. ἤκα, seu ἠθέα, f. ἠθήσω, colo, per colum mitto: hinc ἤθμὸς, colum.

ΗΙ', pro ἤϊε, ivit, 3. sing. ab ἤϊα, perf. m. Ion. &

ΗΙ᾽ν, per solutionem, pro ἦεν, plusq p m. ab εἶμι, eo.

ΗΙ'ΘΕΟΣ, ᾱ, ὁ; adolescens, juvenis, cœlebs: q ab αἴθω, quia calidioris sanguinis: vel ab αἴσσω, impetuosè ruo.

ΗΙκτο, similis erat, 3. sing. plusq. p. pass. verbi ἴκω, similis fum: f. εἴξω, p. ἶκα, perf. pass. εἶγμαι, εἶξαι, & per solutionem, versoq; ε, in ν, ἶνμαι, ἶξο, ἵκτο. Alii volunt esse 3. sing. plusq. p. verbi αἴσσω, ruo: f. αἴξω.

ΗΙμψ, per solutionem diphthongi pro ῖμψ, quod per Sync. pro ἴειμψ, 1. pl. plusq. p. m. ἦειν, verbi εἶμι, eo.

ΗΙξα, irrui, & in 3. pl. ἶξαν, a. 1. ind. à verbo αἴσσω, irruo: futur. ξω, p. ἶκα.

ΗΙξαι, similis factus es, 2. sing. perf. pass. vide ἶκτο.

ΗΙόδις, εσσ-ος, per Syncop. pro ἠϊόνδις, habens magnas ripas: in dat. ἠϊόεσσι, Th. ἠϊών, όν-ος, ἡ, ripa, littus.

ΗΙον, ν, τὸ, viaticum, esca: ab ἴω, seu εἶμι, eo, quia eundi fine datur.

ΗΙον, imperf. vel a. 2. ab εἶα, vel ἴα, ω, inus. vado.

ΗΙόν' pro ἠϊόνα, acc. sing. ab ἠϊὼν, όν-ος, ἡ, littus, ripa.

ΗΙόνεσσι, dat. pl. Ion. ejusd. Them.

ΗΙόνη, ης, ἡ, nomen mulieris.

ΗΙονήσσι, per solutionem diphthongi Ion vel Poët. pro αἰονήσσι, a. 1. inf. act. verbi αἰνάω, aspergo, profundo.

ΗΙ-ος, ν, ὁ; jaculandi peritus: ab ἶημι, jacio. Epitheton Apollinis & Bacchi.

ΗΙς pro ἧς, & hoc pro αἷς, dat. pl. ab ἥ, quæ.

ΗΙσαν, iverunt, per Pleonasm. τῶ ν, pro ἴσαν, 3. pl. imperf. ἦν, verbi εἶμι, eo. Alii formant ab a. 1. εἶσα, & in 3. pl. εἶσαν, per solutionem diphthongi, & ε verso in ν, plusq. p. m. dempto ε pro ἦεισαν, sed tunc ι, deberet subscribi. Sunt qui velint, esse 1. sing. imperf. ἴσθω, Ion. ἴσαν, & Att. εἶσαν, & ε in ν, mutato, ἴσαν, sciebam: ab ἴσημι, cognosco.

ΗΙσκεν, assimilabat, 3. sing. imperfect. verbi εἴσκω, assimilo. Th. ἔικω, similis fum.

ΗΙσωσι, ας, ε, everti, a. 1. ind. act. verbi αἴσσω, memoriam alicujus aboleo, deleo: ab αἴς-ος, ες, ὁ ἡ, de quo nihil sciri potest: ex α priv. & εἴδω, scio.

ΗΙχθω, ης, ν, excurri, a. 1. ind. pass. verbi αἴσσω, irruo, f. ξω, p. ἶξα.

ΗΙχι, pro ἦχι, quod vide.

ΗΙ Ω'Ν, όν-ος, ἡ, littus, ripa: q. ab αἰονάω, aspergo. Alii ab αἴα, audio, quod resonet mitto fluctibus.

ΗΚ' pro ἦκε, misit, 3. sing. a. 1. verbi ἵημι, mitto. Th. ἔω, idem.

ΗΚΑ, & ut alii e iam legunt, ἧκα, adv. leniter, quiete, sensim, q. ab ἀκλῶ, quiete: hinc ἥκιστ-ος, minimus: ἥκιστα, minime, nullatenus.

ΗΚε, perf. act. verbi ἔω, comedo: pro quo etiam ἔδηκα, dicitur: & verbi ἔθω, soleo: necnon verbi ἤδω, colo: ἦκα, perf. act. ab ἄεδω, cano.

ΗΚα, a. 1. ind. act. verbi ἵημι, mitto: & perf. ab ἤδω, f. ήσω, delecto: necnon perf. m. ab ἥκω, venio.

ΗΚαζεν, assimilabam, imperf. Att. ν, pro ει, verbi εἰκάζω, assimilo. Th. ἔικω, similis fum.

ΗΚαλός, lenis, quietus, &c. Unde ἠκαλέως γελάσασα; apud Hesych. i. e. σφόδρα γελάσασα, leniter, & blandè ridens, &c. à seq. ἥκαλ-ος, & ejus Th. ἧκα; quæ vide.

ΗΚαλὸς, quietus. Th. ἧκα, sensim, leniter.

ΗΚαμμόν-ος, & sine augmento, ἀκαμέν-ος; deindè, mutato σ, in χ, ἀκαχμόν-ος, acutus; à verbo ἀκάχωμαι; Vide.

ΗΚαχον, a. 2. ind. act. Att. pro ἤχθον, verbi ἄχω, vel ἀκαχέω, doleo. Th. ἄχ-ος, dolor.

ΗΚε, immisit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἵημι, mitto, f. ήσω, perf. εἶκα, a. 2. ἧκα. Potest etiam esse 3. imperf. vel a. 2. verbi ἥκω, venio.

ΗΚεν, εις, ει, plusq. p. Att. pro εἴκειν· ab εἴκω, similis fum. Vel ut alii ab εἶμι, eo: perf. inusitat. ἔικα.

ΗΚεν, vel ἦκεν, adv. pro ἤ, aut, an: & ·

ΗΚεν, vel ἦκεν, adv. certe.

ΗΚεσάμωμ, ᾱ, ατο, medicinam adhibui, ἐξεφάσθησε, Hesych. a. 1. m. ab ἀκέσμαι, sano, f. ἀκέσομαι.

ΗΚες-ος, ν, ὁ; (idem quod ἀκέντητ-ος) stimulo nondum domitus, necdum subactus, stimulum non expertus, &c. Il. ζ. est compositum ex a priv. in ν, mutato, & κεντέω, ῶ; pungo, stimulo; undè κέντρ-ος, &c. vide.

ΗΚηκόειν, audieram, pro ἀκηκόειν, & in 3. pl. ἠκηκόεσ-ν, Att. pro ἠκηκόεισ, plusq. p. m. ab ἀκήκοα, perf. m. Att. verbi ἀκόω, audio, f. όσω, p. ἤκουκα, p. m. ἤκοα, & Att. ἀκήκοα.

ΗΚισάμωμ, ω, ατο, a. 1. m. verbi αἰκίζω, contumeliosè tracto, pulso, f. ίσω, p. ἤκικα, perf. part. pass. ἠκισμένος. Th. αἰκία, verbera, pulsatio, perf. pass.

ΗΚιστα, adv. minimè: ab

ΗΚιστ-ος, ν, minimus. Th. ἧκα, sensim.

ΗΚολούθησε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἀκολουθέω, sequor, f. ήσω, p. ἠκολούθηκα. Th. ἀκόλουθ-ος, pedissequus.

ΗΚομεν, 1. pl. præs. vel a. 2. vel imperf. act. verbi ἥκω, venio, f. ξω.

ΗΚόνημμαι, sum acutus, perfect. passiv. verbi ακονάω, f. ήσω, acuo. Th. ἀκόνη, cos.

ΗΚοπομμέν-ος, ν, ον, part. superioris perfecti.

ΗΚυ, Ion. pro ἥπου, certe.

ΗΚωκα, perfect. activ. verbi ἀκόω, audio, f. όσω, p. m. ἤκοα, Attice ἀκήκοα.

ΗΚωσ',

Ἤκουσ' pro ἤκουσα, ας, ε, audivi, a. 1. act. ἀκούω, ης, η, a. 1. ind. pass. ejusdem verbi.

Ἠκριβωμένος, η, accuratus, perf. part. passiv. verbi ἀκριβόω, plane cognosco. Them. ἀκριβὴς, diligens, accuratus.

Ἠκριβωμένως, adverbialiter, idem cum ἀκριβῶς, accurate: à præced. part. & Them.

Ἠκρίβωσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἀκριβόω, f. ώσω, exquiro, p. ἠκρίβωκα. Them. ἀκριβὴς, exquisitus.

Ἠκροάσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἀκροάομαι, f. άσομαι· idem quod ἀκούω, audio.

Ἠκροατηριασμένος, perfect. part. passiv. verbi ἀκροατηριάομαι, audior: ab eod. Them.

Ἦπτο, 3. sing. plusq. p. pass. ἧκτο, 3. sing. perf. verbi ἄγω, ago, f. ἄξω, p. ἦχα. perf. pass. ἦγμαι.

Ἠνεῴξατε, 2. pl. a. 1. act. verbi ἀνοίγω, aperio, irritum reddo: ex α, priv. & κύρω, εω, τὸ, auctoritas.

ΗΚΩ, venio, pertineo: imperf. ἧκον, ες, ε, f. ἥξω, p. m. ἧκα, ας, ε, a. 1. ἧξα, a. 1. tub. ἦξα, ης, η, & 1 : 3 pl. ἦξαν. Hinc κατήκω, pertineo: κατῆκε, convenit, decet: κατήκον, οντος, τὸ, decorum, officium: προσήκω, pertineo: προσῆκε, decet, &c.

Ἠλάσθη, ejectus fuit, a. 1. ind. pass. verbi ἐλαύνω, agito, f. ελάσω.

Ἠλεκτρέης, & ἠλαίστερον, τὸ; sole calefactum; Etymol. sed prio eo rectiùs εἰληθρέὶς, id V.

Ἠλαίνω, exponitur μωραίνω, stulteſco; apud Callimachum, hymno in Dianam; unde pass. seq. ἠλαίνομαι, id V. à quo ἠλαίνων, quod exponunt, βέμβων, καὶ πλανώμενα στρέφων, &c. i. e. Vagantur, vagabundè ſe gyrant, &c. apud Theocritum.

Ἠλαίνομαι, ſtulteſco, insanio: ab ἠλεὸς, ſtultus.

Ἤλασα, expuli, perf. act. verbi ἐλαύνω, agito.

Ἠλάκατα, τὰ, lanæ circumvolutæ colui; &c. v. in ſeq. Th.

ΗΛΑΚΑΤΗ, ης, η, colus: in pl. τὰ ἠλάκατα, fuſus, fila, ſtamina: q. ab ἤλακα, perf. verbi ἐλαύνω, moveo: vel ἠλάσκω, vagor, circumeo.

Ἠλακατέω, ῶσω, ὁ, piſcis quidam, à ſimilitudine coli.

Ἠλακατίδες, ſunt piſces cetacei, ad ſalgama idonei; Athen. l. 7. & Euſt. ex Pauſ. plur. à ſing. præced.

Ἠλάλαξα, ας, ε, & in 3. pl. ἠλάλαξαν, clamarunt, a. 1. ind. act. verbi ἀλαλάζω, clamo alala, Th. ἀλαλή, vox militum ante pugnam.

Ἠλάμην, ω, ατο, exilii, & in tertia plural. ἤλατο, a. 1. m. verbi ἅλλομαι, ſalio.

Ἤλασ', pro ἤλασε, percuſſit, aoriſt. 1. act. verbi ἐλαύνω, fut. άσω, a. 1. ἤλασα.

ΗΛΑΣΚΩ, & ἠλασκάζω, vagor, erro, devito: qu. ab ἄλη, error, vel ἐλάω, agito.

Ἠλάστον, στων, imperfect. activ. verbi ἀλαστέω, indignor, mœrore afficior: ab ἄλαστος, Dor. pro ἄλαστος, cujus memoria erit perpetua: ex α priv. & λήθω, lateo.

Ἠλάσφης, agebas, 2. ſing. imperf. act. verbi ἐλαύνω, idem quod ἐλαύνω, agito, f. ελάσω.

Ἤλατο, ſaltavit, ter. ſing. aoriſt. 1. m. verbi ἅλλομαι, ſalio: fut. m. ἀλέομαι.

Ἠλαττώθη, 3. ſing. imperf. paſſ. ab ἐλαττόω, diminuo. Them. ἐλαχὺς, parvus: compar. ἐλάττων, vel -ονων, ſuperl. ἐλάχιστος.

Ἤκαπασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐλαπάω, minuo, f. ώσω, p. ἐλάπακα; ab eod. Them.

Ἤλγηκα, perf. act. verbi ἀλγέω, doleo, f. ήσω, perf. part. ἀλγηκώς. Th. ἄλγος, dolor.

Ἤλγων, 1. ſing. vel 3. pl. imperf. præced. verbi.

Ἤλεγξα, ας, ε, argui, argumentis (vel exemplis) demonſtravi: a. 1. ind. act. verbi ἐλέγχω, arguo, f. ξω.

Ἤλειμμαι, unctus ſum, perf. paſſ. verbi ἀλείφω, ungo, f. ψω. p. φα, a. 2. ἤλιφον, a. m. ἠλειφάμην, ω, ατο.

Ἤλειφα, unxi, perf. act. &

Ἤλειψα, ας, ε, aoriſt. 1. act. vide ἤλειμμαι.

Ἠλεκάτη, ης, ἡ, idem quod ἠλακάτη, quod vide.

Ἠλέκτρη, ης, ἡ, ELECTRA, nomen mul.

Ἤλεκτρον, ου, ἡ, & τὸ ἤλεκτρον, ELECTRUM, ſuccinum: & μίγμα τι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου; à λέκτρον, lectus: vel ab ἠλέκτωρ, Sol: quod referat fulgorem ſolis. Th. λέχομαι, cubo.

Ἠλεκτροφανὴς, inſtar electri fulgens, electri ſplendorem habens; Eur. in Hippol. à præcedente ἤλεκτρον, & φάος; vide.

Ἠλεκτρύων, ονος, ὁ, ELECTRYON, nomen viri.

Ἠλεκτρυώνη, ης, ἡ, ELECTRYONE, nomen mul.

Ἠλέκτωρ, ορος, ὁ, Sol, quia homines ἀλέκτρους, facit, i. e. non ſinit in lectis jacere, ſed excitat ad opera. Aut quia ipſe eſt ἄλεκτρος, i. e. non cubat, ſed in perpetuo motu eſt: à λέκτρον, lectus. Th. λέχω cubare facio.

Ἠλέμβος, ου, ὁ, vanus: ex ἠλεὸς, ſtultus, & μάταιος, vanus.

Ἠλεός, ὁ, ſtultus, ſtolidus: q. ab ἄλη, error.

Ἤλθυα, Poët. & Æol. pro ἤλθυσα, effugi, a. 1. ind. act. verbi ἀλθύω, per Epenth. σ, pro ἀλέω, vito: ἠλθυάμην, ω, ατο, a. 1. m. à præced.

Ἠλθυθέρωσα, ας, ε, liberavi, a. 1. ind. verbi ἐλθυθερόω, libero, f. ώσω. Th. ἐλεύθερος, liber.

Ἤλιαται, transfixus eſt, &c. pro ἐλήλατο, 3. ſing. pluſq. p. Att. in 3. pl. ἠλήλαντο; ab ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω, p. ἤλακα, perf. paſſ. ἤλαμαι, & Att. ἐλήλαμαι, Poët. ἠλήλαμαι, addito novo augmento. Alii volunt eſſe imperf. paſſ. pro ἤλατο, ſimili redupl. ab ἄλημι, erro, vagor. Th. ἀλάομαι, ῶμαι, idem.

Ἠλήλιμμαι, pro ἀλήλιμμαι, pluſq. p. paſſ. Att. redupl. & Syll. diphthongi: ab ἀλείφω, ungo, f. ψω, p. ἤλειφα, p. Att. ἀλήλιφα.

Ἤλθ', pro ἦλθε, venit, 3. ſing. ab

Ἦλθον, ες, ε, veni, per Sync. pro ἦλυθον, a. 2. ind. act. verbi ἔρχομαι, v nio, f. ἐλεύσομαι, p. m. ἦλυθα, Atticè ἐλήλυθα.

Ἤλθοσ', venerunt, 3. pl. a. 2. Æol. pro ἦλθον, V. præced.

Ἠλί, vox Hebraïca. Lat. Deus mihi: item ELI, nomen viri indeclinab. Hebr. aſcenſus.

Ἠλιάζω, fut. άσω, ad ſolem expando; ſoli ſubſterno ſeu expono; Dioſcor. Undè ſeq. paſſ. V.

Ἠλιάζομαι, apricor, item in Heliæa judico: ab

Ἡλιαία, ας, ἡ; HELIÆA, forum Athenis in quo judicia in aprico exercebantur. Th. ἥλιος, Sol.

Ἠλιακὸν, τὸ, ſolarium, locus apricus, ſolique expoſitus, &c. eſt neut. ſubſtant. à maſc. ἠλιακὸς, ὁ, ſolaris; undè ἠλιακὰ ἐκλείψεις, ſolis defectus, &c. Utrumque à Th. ἥλιος; V.

Ἠλίας, ου, ὁ, ELIAS, nomen Prophetæ. Hebr. Deus meus.

Ἠλίασις, inſolatio, apricatio, &c. (verbale ab ἠλιάζω, inſolo, &c. V.) Item judicandi munus, &c. ab eodem verbo ἠλιάζομαι, in ſecunda ſignif. judicandi: Vi. Undè etiam, ἠλιαστὴς, ου, ὁ; Judex in heliæa, qui in heliæa judicat, & in plur. ἡλιασταὶ, ſenatores vel judices τῆς ἡλιαίας, quibus θεσμοθέται præfecti erant; Ariſtoph. erat autem heliæa, ἡλιαία, nomen judicii Athenis ſic dictum, quod in eo judices ſub dio ad ſolem ſederent, & ἡλιαία dicebatur, ὁ τόπος, ἐν τῷ ἄθροισμα τῶν δικαστῶν.

Ἠλιαστήριον, ου, τὸ locus ubi apricabatur; item farum ſolis, ſub dio; ab eod. verbo ἠλιάζομαι, apricor, &c.

Ἠλιαστικὸς, heliaſticus, judicialis; ab ἠλιάζομαι, judico, &c. V.

Ἠλιάω, ῶ, ſolem refero, ſolis inſtar candeo, vel candico, &c. à Them. ἥλιος; vide.

Ἠλίβατος, η, & Ion. ἠλίβατος, ὁ, ἡ, tam altus ut ſoli uni ſit pervius: ab ἥλιος, Sol, Æol. ἄλιος, & βαίνω, eo. Alii formant ab ἀλίβην, aberrare, & βαίνω.

Ἠλίδυον, ες, ε, imperf. act. verbi ἀλιδύω, piſcor: ab ἁλιεὺς, piſcator. Them. ἅλς, mare.

Ἠλιδὰ, adv. fruſtrà, copioſè: &

Ἠλιδάω, ῶσω, ἀ, ſtulte ago: ab

ΗΛΙΘΙΟΣ, ου, ὁ, ſtultus, vecors.

Ἠλιθότης, ητος, ἡ, ſtoliditas: à præced.

Ἠλίθιος, ſtultè, ſtolidè, pro quo Doricè dicitur, cum α ἀλίθιος: apud Theocr. Idyll 10. eſt adv. à præced. ἠλίθιος; Vi. Undè etiam verbum, ἠλιθιόω, ſtultum reddo; Æſchyl. in Prometh.

Ἠλιθιοεργὸς, ſtultè agens; ſtolida facta admittens, ὁ ἠλίθια ἐργαζόμενος, ſtolidus, fatuus, &c. ab ἠλίθιος, & ἔργον, τὸ; V.

ΗΛΙΚΙΑ, ας, ἡ, ſtatura, ætas, adoleſcentia, vigor: q. ab ἥλιξ, quantus.

Ἠλικώτης, ου, ὁ, & Dor. ἠλικωτὰς, α, ὁ, coætaneus: à præced.

ΗΛΙΚΟΣ, η, ὁ, quantus: ſed ἥλικος, gen. ſing. ab ἥλιξ, infrà.

Ἠλιόω, ῶσω, perf. ind. paſſ. verbi ἀλιόω, idem quod ἁλίω, volvo.

ʼΗλιξ, ικος, ὁ, ἡ, coætaneus, æqualis : ab ἥλικία, statura.

ʼΗλιόβολος, qui solis radiis quasi feritur, soli expositus ; ut, ἡλιοβόλοις τόποις ; locis soli expositis ; Theophr. lib. 4. caus. pl. est ab ἥλιος, & βολὴ, aut βόλος seu βολέα, &c. V.

ʼΗλιοειδὴς, ές, ὁ ἡ ὁ, solis formam habens, soli similis, &c. Philo de vita Mosi, lib. 1. ab ἥλιος, & εἶδος, Vi. Unde etiam, adv. ἡλιοειδῶς, instar solis ; Theophr.

ʼΗλιοκαὴς, exustus in sole, sole perustus, &c. Unde ἡλιοκαΐα, ἡ, ardor, seu æstus solis, insolatio, &c. ab ἥλιος & καίω ; V.

ʼΗλιοκάμινος, fornax solaris, caminus solaris ; solare vaporarium, in aprico loco positum, ad calorem solis excipiendum, &c. ab ἥλιος, & κάμινος.

ʼΗλιοκάνθαρος, solaris scarabeus ; qui κοπρεῶν, ab Hippocrate vocatus est ; q. d. fimarius, quod è fimo ingentes pilas averfis pedibus voluter, &c. ab ἥλιος & κάνθαρος ; V.

ʼΗλιόκαυσος, idem quod ἡλιοκαὴς, & ab iisdem : V.

ʼΗλιομανὴς, insano solis amore captus, cicadæ epitheton ; quod sole gaudeat, & ἐπιμαίνεσθαι τῷ ἡλίῳ, ab ἥλιος & μαίνομαι.

ʼΗλιόπος, dictum fuit à quibusdam heliotropium magnum, ut est in append. Dioscor. ab ἥλιος, & ὤψ ; V.

ʼΗΛΙΟΣ, ου, ὁ, Sol, q. ab ἕλη, splendor.

ʼΗλιοσκόπος, solem spectans, helioscopus ; i. e. solisequus : sic nominatam esse Tithymali speciem quandam, quoniam comas cum sole circumagat ; autor est Dioscor. lib. 4. c. 165. est genus herbæ lactariæ, ad solis cursum comas convertens, &c. ab ἥλιος, & σκοπὸς ; V.

ʼΗλιοστερὴς, sole privatus, sole privans, inumbrans ; ut ἡλιοστερὴς σκιὴν, scena in Opaco. i. e. σκιαστικὴ ; ab ἥλιος & στερέω ; V.

ʼΗλιοτριβὴς, à sole tritus ; per quem sol incedit seu meat ; ab ἥλιος & τρίβω. V.

ʼΗλιοτρόπιον, ου, ὁ, herba solaris, herba verrucaria, heliotropium ; nomen accipit διὸ τὸ συμπαθεῖ πέπεσθαι τὰ φύλλα τῇ τῶν ἡλίου κλίσει ; quod folia unà cum sole circumagat, teste Dioscor. lib. 4. c. 193. est & gemmæ nomen, quæ dejecta in vas aquæ, fulgorem solis acceedentem percussu sanguineo mutat. Item solarium, vas horoscopon ; seu locus in quo horæ ad solem denotantur. Veruto umbram faciente ; vel pinnula, quæ umbra ad solis cursum circumagi ur ; Athen. lib. 5. dicitur etiam ἡλιόσκιον ; ἥλιος, & σκιὰ, seu σκότος ; V.

ʼΗλιοῦσθαι, Soli aduri, vel illustrari : à præced.

ʼΗλιοφανὴς, solarem splendorem habens ; vel à sole illustratus ; undè ἡλιοφάνεια, solaris, claritas, &c. ab ἥλιος, & φαίνω ; V.

ʼΗλιόω, ῶ, in sole, ad solem expono, &c. ab ἥλιος.

ʼΗλίσκοντο, 3. pl. imperf. pass. ab ἁλίσκω, capio, f. ἁλώσω, p. ἥλωκα, & Att. ἐάλωκα, a. 2. ἥλων, Att. ἑάλων.

ʼΗλίσκος, ου, ὁ, parvus clavus, clavi culus, &c. diminutivum est, ab ἦλος, clavus. V.

ʼΗλιτεν, peccavit, 3. sing. a. 2. act. verbi ἁλιτέω, vel ἁλείτω, pecco : a. 2. ἥλιτον.

ʼΗλίτης, ου, ὁ, q. d. clavaris, & ἡλῖτις λιτὶς, in f. squama æris quæ è clavis decutitur ; Dioscor. lib. 5. c. 89. est ab ἦλος, clavus, V.

ʼΗλυσίμελος, & ἀλυσίμελος, ου, ὁ, ἡ, natus ante completos menses : ab ἁλιτέω, aberro, & μὴν, mensis.

ʼΗΛΥΞ, υκος, ἡ, calceus : q. ab ἀλείφω, ungo, quia ex corio est, quod ungi solet.

ʼΗλυσιὰς, ιάδος vel εος, ὁ ἡ, solem referens, soli similis, subcandidus, &c. est ab ἥλιος, V.

ʼΗλιωθεὶς, έντος, Sole æstuans, a. 1. part. pass. ab

ʼΗλιώθω, a 1. pass. verbi ἡλιόω, insolo, Th. ἥλιος, Sol.

ʼΗλιῶσα κόμη, aureæ & flavæ comæ, nom. pl. part. præs. f. g. ab ἡλιάω, f. άσω, colore radios Solis refero : ab eod. Th.

ʼΗλίωσις, insolatio, i. e. corporis in sole apricatio, &c. verbale ab ἡλιόω, id V.

ʼΗλκον, Dor. pro εἶλκον, imperf. act. verbi ἕλκω, traho.

ʼΗλκωμένος, perf. part pass. ab ἑλκόω, exulcero, f. ώσω. Th. ἕλκος, ulcus.

ʼΗλλάγησ, mutati sunt, 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi ἀμάσσω, vel -πω, f. ξω, a. 2. ἤλλαγον, perf. pass. ʼΗλλαγμαι, a. 1. pass. ἠλλάχθην, a. 2. ἠλλάγην.

ʼΗλλαγμένος, perf. part. pass. &

ʼΗλλαξαι, ας, ε, a. 1. act. &

ʼΗλλάχθαι, perf. inf. pass. ab ἀλλάσσω, vel πω, muto : V. ἠλλαγμένος.

ʼΗλλοίωμαι, mutatus sum, perf. pass. verbi ἀμοιβω immuto, f. ώσω, p. ἠλλοίωκα. Th. ἄμοιβος, alius.

ʼΗλλοτρίωνται, alienati sunt, 3. pl. perf. pass. ab ἀλλοτρίω, abalieno, f. ώσω, p. ἠλλοτρίωκα ; ab ἀμέτερος, alienus. Them. ἄμοιβος, alius.

ʼΗλοῦσθαι, contusus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἁλοάω, tritura, comminuo, f. άσω, & ήσω.

ʼΗλοίησεν, amputavit, 3. sing. a. 1. act verbi ἀλοιάω, Poët. pro ἁλοάω, tritura, f. ήσω.

ʼΗλὸς, ἕ, ὁ, per Sync. pro ἠλεὸς, stolidus, q. v.

ʼΗΛΟΣ, ου, ὁ, clavus, q. ab ἕω, mitto : quia immittitur : inde fort. Angl. an Awl.

ʼΗλότυπος, clavo percussus, aut fixus ; Nonn. clavo trajectus, &c. ex ἦλος, & τυπέω ; idem quod, τύπτω, undè τυπὴ, & τύπος, &c. V.

ʼΗλόω, ῶ, clavo figo, configo, &c. à Th. ἦλος ; V.

ʼΗλπισα, a. 1. verbi ἐλπίζω, spero, f. ίσω, Th. ἐλπὶς, spes.

ʼΗλτο, saltavit, per Sync. pro ἤλατο, 3. sing. a. 1. m. mutato etiam spiritu, ab ἅλλομαι, salio.

ʼΗλυάζω, obumbro, obtenebro, umbra tenebrisq ; circumfundo, & occulto, &c. Item ἠλυαζῶ, umbrosus, opacus ; apud Suid. Utrumque à seq. ἠλυὴ, &c. V.

ʼΗλύη, ης, vel ἠλυὴ, ῆς, ἡ, tenebræ, umbra. Th. λύω, idem.

ʼΗλυισμὸς, obumbratio, obtenebratio, obscuratio, & obscuritas, &c. est verbale ab ἠλυάζω, obumbro, obtenebro, &c. idem quod ἠλυάζω, & ab eodem ; V.

ʼΗλυθ' pro ἦλυθε, 3. sing. a. 2. ἦλυθον, q. v.

ʼΗλυθα, ας, ε, in 1. plur. ἠλύθαμεν, p. m. verbi ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον,

ʼΗλυθεν, ες, ε, & per Sync. ἦλθεν, ες, ε, a. 2. ind. ejusd. verbi.

ʼΗλυξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἀλύσκω, evito, effugio, f. ξω, tanq. ab ἀλύζω. Them. ἀλέω, vito.

ʼΗλύσιος, ε, ὁ, Elysius, διὸ τὸ λύειν μὴ ἔχειν, &c. Undè ἠλύσιον, elysium, elysii campi, & insulæ fortunatorum nemorum ; Virgil. μακάρεσσιν νῆσος ; Hesych. quasi ἃ λύσιον, ὅτι ὁ διαλύοντας ὑπὸ τῶν σωμάτων αἱ ψυχαί, &c.

ʼΗλυσις, ιος, ἡ, adventus ingressus, itio, &c. idem quod ἔλυσις, verbale ab ἔρχομαι ; V.

ʼΗλφον, ες, ε, inveni, a. 2. ind. act. verbi ἁλφάνω, vel ἄλφω. Th. ἄλφα.

ʼΗλωκας, captus fum, Att. ἐάλωκας, perf. act. verbi ἁλίσκω, capio, f. ἁλώσω, ranq. ab ἁλόω, vel ἅλωμι, a. 2. ἧλον, & Att. ἑάλων.

ʼΗλώμλω, imp. verbi ἁλόομαι, vagor, erro.

ʼΗλων, Att. ἑάλων, a. 2. &

ʼΗλωσαν, 3. plur. a. 2. ἧλων : vide in ἥλωκα.

ʼΗμα, ατος, τὸ, telum, missile : ab ἵημι, mitto. Th. ἕω, idem.

ʼΗμάθησεν, 3. sing. a. 1. act. verbi ἀμαθαίνω, in ignorantia versor : ab ἀμαθὴς, indoctus : ex α priv. & μανθάνω, disco, f. μαθήσω, a, 2. ἔμαθον.

ʼΗμαθίων, ωνος, ὁ, EMATHION, nomen regis.

ʼΗμαθὸς, οῦ, ὁ, arenosus : Ion. pro ἀμαθὸεις, ab ἄμαθος, pro ψάμαθος, idem quod Th. ψάμμος, arena.

ʼΗΜΑΙ, σαι, ται, sedeo, q. ab ἕω, colloco.

ʼΗμαρ, ατος, τὸ, dies : in pl. ἥματα. Th. ἡμέρα, dies.

ʼΗμαρτες, 2. sing. a. 2. ἥμαρτον ; &

ʼΗμάρτηκα, perf. ind. act. &

ʼΗμαρτικότα, acc. sing. part. perf. ab ἁμαρτάνω, pecco, f. ἁμαρτήσω.

ʼΗμαρτον, ες, ε, a. 2. præced. verbi.

ʼΗμάσιος, ος, ὁ, diurnus : ab ἥμερος, dies. Th. ἡμέρα, idem.

ʼΗμάσσαμεν, cruentatus sum, perf. pass. verbi ἁμάσσω, f. ώσω. Th. ἅμα, sanguis.

ʼΗμβλακεν, ες, ε, a. 2. verbi Poët. ἀμβλακέω, for è ἀμπλακέω, pecco : quod à πλακμα, error. Th. πλάζω, errare facio, f. πλάγξω.

ʼΗμβλύθησ, 3. plur. a. 1. ind. passiv. verbi ἀμβλύω, f. ύσω. Th. ἀμβλυς, obtusus.

ʼΗμεσσον, ες, ε, aberravi, a. 2. ind. act. pro ἥμαρτον, Poët. tanq. ab ἀμέστεω, pro ἁμαρτάνω, pecco.

ʼΗμε παρῆμεν, Dor. pro ὥστε με παρεῖναι, ut ego præsens adessem.

ʼΗμέων, acc. pl. Ion. pro ἡμᾶς, ab ἐγὼ, nom. pl. ἡμεῖς, pro ἡμεῖς.

ʼΗμεδαπὸς, qui est è nostro (i. e. nostrate) solo, nostras ; ὅπερ ἡμέτερος, δαπέδου ; q. d. ἡμεδαπέδου, sæpe etiam exponitur noster ; apud Aristoph. ab ἡμέτερος, & δάπεδον, τὸ, pavimentum, &c. vi. Vel, ab ἡμέτερος, & ἔδαφος solum, &c. V.

ʼΗμεῖσε, fuimus, 1. pl. a. 2. m. ἧμαι, ab εἰμὶ, fum.

ʼΗμείβετο, respondit, 3. sing imperf. pass. verbi ἀμείβω, permuto, futur. ψω, p. ἤμειφα.

ʼΗμειδησα, ας, ε, perf. act. &

ʼΗμειδηκὼς, perf. part. ab ἀμειδέω, quod ex α priv. & μειδάω, rideo, f. ήσω.

ʼΗμεῖς,

Ἡμεῖς, nos, nom. pl. ab ἐγὼ, ego.
Ἡμείων, nostrûm, Ion. pro ἡμῶν, gen. pl. ejusd.
ΗΜΕΚΤΕΩ, ægre fero, indignor: fortè ab ἐμέω & ἔχω, quasi vomitum & fastidium habeo.
Ἤμέλημα, neglexi, contempsi, perf. act. &
Ἠμελημμένος, neglectus, perf. part. pass. ab ἀμελέω, negligo: vide ἠμέλων.
Ἠμελημένως, incuriosè; non habitâ ullâ curâ; negligenter, &c. Adv. à præced.
Ἤμελλ', pro ἤμελλε, 3. sing. imperf. act. verbi μέλλω, futurus sum; f. μελλήσω.
Ἠμέλουν, 3. pl. imperf. verbi ἀμελέω, negligo: f. ήσω. p. ἠμέληκα; quod ex α priv. & μέλει, curæ est, impersonè.
ΗΜΕΊΝ, Poët. & ἦν, coniunct. copul. cui respondet ἠδέ. At ἤ μήν, sane, profectò.
Ἧμην, eramus, 1. pl. imperf. ἦν, verbi εἰμὶ, sum. Est & ἧμαι, præs. inf. Dor. pro εἶναι, ejusd. verbi. Est & ἧμαι, per Sync. pro ἤειμεν, iveramus, 1. pl. pluſq. p. m. verbi εἶμι, eo.
Ἥμενος, η, ον, sedens, præs. part. ab ἧμαι, sedeo.
ΗΜΕΡΑ, ας, ἡ, & Ion. ἠμέρη, dies, lux: veteres ἡμέαν ἡμέαν, vocabant, ab ἱμείρω, appeto, quod appetibilis ob lucem; ἡμέρα κυριακή, dies dominicus.
Ἡμερήσιος, α, ον, merces diurna; diarium, &c. à seq.
Ἡμερήσιος, α, ὁ, unius diei: &
Ἡμερία, & Doricè, ἀμερία; pro ἡμέρα, dies; item, ἡμερίδιον, ου τὸ, diecula; diminut. ab ἡμέρα; sic,
Ἡμερινὸς, ἡ, ὁ, diurnus: &
Ἡμέριος, α, ὁ, ἡ, idem: ab ἡμέρα, dies.
Ἡμερὶς, ίδος, ἡ, mansuetа, cicur. Them.
Ἥμερος, mansuetus. Est & species roburi; item vitis.
Ἡμερίδης, α, ὁ, mitis; Plut. Symp. 4. ab Ἥμερος, Vi.
Ἡμερόβιος, ον, ὁ, ἡ, qui in diem vivit, ut mendici omnes: peculiariter sic dictus est Diogenes qui quotidie victum mendicabat: item insecti genus, unicum diem vivens, ἐφήμερον etiam dict.
Ἡμεροδρομία, sum cursor, seu stator; sum à pedibus; Luc. Item, ἡμεροδρομεῖν, toto die currere; officio fungi cursoris, &c. Est à sequente ἡμεροδρόμος, Vi.
Ἡμεροδρόμος, ον, ὁ, ἡ, qui in diem vivit, ut mendici omnes: peculiariter sic dictus est Diogenes qui quotidie victum mendicabat: item insecti genus, unicum diem vivens, ἐφήμερον etiam dict.
Ἡμεροδρομία, sum cursor, seu stator; sum à pedibus; Luc. Item, ἡμεροδρομεῖν, toto die currere; officio fungi cursoris, &c. Est à sequente ἡμεροδρόμος, Vi.
Ἡμεροδρόμος, q. d. diurnus cursor, tabellarius: ab ἡμέρα, dies, & τρέχω, curro: p. m. δέδρομα.
Ἡμερόδρυς, arbor quædam glandifera; seu species quædam quercus; quæ & ἡμερὶς dicitur: id vide; ab Ἥμερος, δρῦς, Vi.
Ἡμερόθαλλος, placidè & benignè virens seu pullulans; vel placidè virescere & pullulare faciens; ut, in neut. gen. ἠμερόθαλλες ἔαρ; in Epigr. ver benignè florens, &c. Ab ἥμερος, & θάλλω; unde, θάλος, & θαλέω, &c. Vi.
Ἡμεροκαλὲς, & ἡμεροκαλλὶς, flos, unico die vigens; lilium agreste; vide Theophr. Dioſc. Plin. &c. Ab ἡμέρα & θάλλω; unde, θάλος & θαλέω, &c. Vi.
Ἡμερόκοιτος, ον, ὁ, qui tota die dormit: ab ἡμέρα, dies, & κοίτη, lectus.
Ἡμερολεκτεῖν, quotidie numerare; vel potiùs, idem quod ἡμερολογεῖν; dies supputare, vel recensere quid diebus singulis acciderit, &c. Vi.
Ἡμερολόγειον, & ἡμερολόγιον, τὸ, diarium, calendarium; fasti, &c. Item, ἡμερολόγος; diurna ratio; diurnus sermo; h. e. quem vix in die perlegas, &c. Omnia à seq. ἡμερολογέω.
Ἡμερολογέω, ῶ, dies numero: ab ἡμέρα, & λέγω, lego, numero.
Ἡμερονύκτιον, diei & noctis spatium; intercapedo temporis diei & noctis; Basil. in Epist. in Hexaem. ἐγένετο ἓν ἑκάστῃ, ἐγένετο πρωὶ ἡμέρα μία; τὸ ἡμερονύκτιον inquit; ab ἡμέρα, & νύξ, νυκτὸς, Vi.
Ἡμεροποιῶ, manſuetum reddo; ab ἥμερος & ποιέω, &c. Vi.
ΗΜΕΡΟΣ, α, ὁ, ἡ, manſuetus, cicur: q. ab ἡμέρα, quia dies jucunda.
Ἡμεροσκοπεῖον, q. d. diurnæ speculationis locus; item, ἡμεροσκόπιον, vel ἡμεροσκόπιον, oppidum, seu municipium in Hiſpania, Straboni; à sequente ἡμεροσκόπος, Vi.
Ἡμεροσκόπος, α, ὁ, speculator diurnus: ab ἡμέρα & σκοπὸς, speculator. Th. σκέπτομαι, circumſpicio.
Ἡμερότης, ητος, ἡ, manſuetudo, moderatio, suavitas, placiditas, &c. Item, ἡμέρωμα, τὸ, mitigatio, cicuratio, manufactio; & ἡμέρωσις; idem; omnia à sequente ἡμερόω, vide.
Ἡμεροτρεφῶ, interdiu oberrans; ab ἡμέρα & τρέφω, Vi.
Ἡμερόφαντος, diem inclamans, seu vocans; i. e. lucem; de gallo gallinaceo dictum, à Simonide apud Athen. l. 9. Sic ab Ovid. lucis prænuntius ales; dicitur, &c. Ab ἡμέρα & φαίνω, vide.
Ἡμερόω, f. ώσω, p. ωκα, manſuefacio: ab ἥμερος, cicur, quod vide.
Ἡμέρωμα, & ἡμέρωσις: vide suprà, in ἡμερότης.
Ἡμεροφυλακεῖν, interdiu custodire; (ἡμεροφυλακεῖν) ab ἡμέρα & ὁράω; idem quod ὁράω, custodio, &c. Vi.
Ἧμες, præs. inf. Dor. pro εἶναι, esse: ab εἰμὶ, sum; vel eramus: Dor. pro ἦμεν, 1. pl. a. 2. ejusd. verbi.
Ἡμέτερος, gen. sing. Ion. f. g. ab
Ἡμέτερος, α, ον, noſter: ab ἡμεῖς, nos. Th. ἐγώ.
Ἡμιμνῶ, perf. part. pass. verbi ἀμάω, meto, colligo: f. ήσω.
Ἥμην, ἧσο, ἧτο, fueram, vel eram; pluſq. p. vel potius a. 2. m. verbi εἶμι, sum.
Ἥμην, sedebam, imperf. verbi ἧμαι, sedeo.
Ἤμησε, 3. sing. a. 1. ind act. verbi ἀμάω, meto: f. ήσω. p. ἤμηκα.
Ἠμὶ, loquor. Att. Aphæresi, pro φημὶ.
Ἤμι, ἠ ἤμῳ, quando, aliquando, &c.
Ἡμιαμφορεὺς, έως, τὸ, amphoræ dimidium; amphora dimidiata, &c. Ab ἥμισυς & ἀμφορεὺς, quæ vide.
Ἡμιανδρος, ος, ὁ, semivir: ex ἥμισυς, dimidius, & ἀνὴρ, vir.
Ἡμιανθρωπος, ος, ὁ, & ἡμιάνηρ, ορος, ὁ, idem, & ab iisdem.
Ἡμιάρρην, ενος, ὁ, ἡ, semivir: ab ἥμισυς, dimidius, & ἄρρην, mas.
Ἡμιάρτον, ἡμίαρτον, & ἡμιάρτος; genus quoddam panis, hemicycli figurâ; i. e. lunatâ; q. d. panis dimidiatus, &c. Panis ἡμικυκλάδης; Hesych. ab ἥμισυς & ἄρτος, Vi.
Ἡμιασκάλων, semitalus; ab ἥμισυς & ἀσκάλων, &c. Vi.
Ἡμιβάρβαρος, semibarbarus; Th. βάρβαρος, Vi.
Ἡμιβρυχὴς, έος, ὁ ἡ, dimidia ex parte rigatus; semimadidus; Theophr. de caus. Plant. lib. 3. c. 18. Item, ἡμίβρυχος; idem; ab ἥμισυς & βρέχω; unde βρυχὴ, &c. Vi.
Ἡμίβρωτος, semihomo, semivir; ab ἥμισυς & βρωτὸς, Vi.
Ἡμίβρωτος, ος, ὁ, ἡ, semesus: ex ἥμισυ, dimidium, & βρωτὸς, edulis. Th. βιβρώσκω, comedo.
Ἡμίβρωτος, semiesus, semiadesus, &c. Idem quod, & ab eo derivatur præcedens ἡμίβρωτος, id vide.
Ἡμιβώτιος, semibarbatus: ex ἥμισυς, dimidius, & βώτιον, barba.
Ἡμιγαμὴς, semigenitus; id est, imperfectum genus habens; quasi semiereatus; inchoatus, &c. Theophr. l. c. 23. de abortivis fructibus; ἀλλ' ἡμιγενῆ φθείρει, &c. Ab ἥμισυς & γένομαι, unde γάμος, &c. Vi.
Ἡμίγυμνος, seminudus; ab ἥμισυς & γυμνὸς, Vi.
Ἡμίγυνος, semimulier; semivir, &c. Ab ἥμισυς & γυνὴ, Vi.
Ἡμιδαὴς, έος, ὁ ἡ, semesus; semiesus; ut in Epigr. ἡμιδαὲς σπύδιον; ab ἥμισυς & δαίω, epulum præbeo; unde δαὶς, δαιτὸς, ἡ, epulum, &c. Vel, ut alii ab ἥμισυς & ἔδω, edo, &c. Item, semidivitus; ab ἥμισυς & δαίω, divido, &c. Item, semiustus; ab ἥμισυς & δαίω, uro.
Ἡμιδαΐκτος, semioccisus; ab ἥμισυς & δαΐζω, divido; item occido, &c.
Ἡμιδαμὴς, έος, ὁ ἡ, semidomitus; ab ἥμισυς & δαμάω, &c. Vi.
Ἡμιδὴς, έος, ὁ ἡ, cui dimidium deest, seu deficit; semivacuus; semiplenus, &c. Ab ἥμισυς & δέω, seu δέομαι, egeo.
Ἡμιδιπλοΐδιον, α, τὸ, dimidiata diplois; semicinctium, muliebre quoddam pallium, &c. Ab ἥμισυς & διπλοῦς, ίδος, ἡ, Vi.
Ἡμίδουλος, semiſervus; Eurip. à Th. δοῦλος, Vi.
Ἡμιεκτέον, seu ἡμίεκτον; dimidiatus sextarius; dimidium sextarii; semisextarium;

rium; i. e. τετράμεδιμνον; nam μεδιμνὸς, continet χοίνικες μύ; i.e. 48. harum pars sexta; octo sunt; dimidium sextæ partis, i. e. ἥδ' ὄκτω, quatuor sunt; ὃ καλεῖται τετράμετρον; Aristoph. Ab ἥμισυς & ἕκτος, εως, ὁ, sextarius medimni, seu, trientis semimedimni, &c. Quod ab ἕκτος, sextus, &c. Vi.

'Ημίβρως, & ἡμιβρός; q. d. semifactus; ad dimidium factus; imperfectus; inchoatus, &c. Ab ἔργον, Vi.

'Ημίελες, dimidium anni; annus dimidiatus, &c. Ab ἔτος, τὸ, Vi.

'Ημίεφθος, semielixus; semicoctus, &c. Ab ἕφθος, Vi.

'Ημίλυμος, partim. seu dimidia tantum ex parte, soli expositus; ad dimidium siccatus, seu siccaneus, &c. Ab ἥμισυς & ἥλιος, Vi.

'Ημιθνὴς, ές, ὁ, ἡ, semineχ, semimortuus; ab ἥμισυς, dimidius, & ἔθανον, a. 2. verbi θνήσκω, mor.or.

'Ημιθέαινα, ἡ, semidea; ab ἡμίθεος, semideus; item, heros; Herculis & heroum epitheton, &c. Unde plur. seq. Vi.

'Ημίθεοι, SEMIDEI, & in gen. pl. ἡμιθέων· ab ἥμισυς, dimidius, & θεὸς, Deus.

'Ημιθνὴς, ῆτος, vel, ἡμίθνης, ῆτος, ὁ, semimortuus; semianimis; sem.vivus; ut Aristoph. νεφ. ἡμιθνὴς γοῦν εἰμί; sem.vivus ero; &c. (ab ἥμισυς & θνήσκω, Vi.) differt ab eo, ἡμίθνητος, quod ex una parte mortalem, ex alia immortalem significat, quales dioscuri finguntur, &c. V.

'Ημίθνητος, q. d. semimortalis; & ex consequente semideus; vel qui alternis vivit & moritur, &c. Quo sensu Διόσκουροι (Vi.) vocantur ἡμίθνητοι; à θνητὸς, Vi.

'Ημίθραυστος, dimidia ex parte fractus seu contusus; Poll. l. 6. à θραύω, vide in Th. θραύω.

'Ημιθωράκιον, ου, dimidiatus thorax; Poll. l. 1. ab ἥμισυς & θωράκιον, τὸ, lorica: à Th. θώραξ, Vi.

'Ημικάδιον, vel ἡμικάδιον, ου, τὸ, dimidius cadus; dimidium cadi, &c. Ab ἥμισυς & κάδιον, parvus cadus; diminut. à Th. κάδος vel κάδδος, vide.

'Ημίκακον, à Phrynicho quidem usurpari prohibetur; & loco ejus ἡμιπληγίαν, adhiberi statuitur; Euclidem tamen & Sophoclem dixisse ἡμίκακον, & Aristophanem, ἡμικάκως; testis est Poll. l. 6. c. 26. ab ἥμισυς & κακὸς, Vi.

'Ημίκαυστος, ου, ὁ, semiustus: dimidia ex parte crematus, &c. à καυστὸς, Vi.

'Ημίκλαστος, semifractus; Plut. Th. κλάω, Vi.

'Ημίκλεις, ίθος, ὁ ἡ ἡ, semiclausus; ut ἡμίκλεις πύλαι, semiclausæ fores; apud Suid. ab ἥμισυς & κλείω, claudo, vide.

'Ημικόριον, media pars cori, (corus mensura est Hebraica) quæ facit quindecim modios, inquit Hieron. in c. 3. Hos. apud Hesych. legitur ἡμικόλιον, dicitúrque esse μέτρον ὄνου; ab alus exponitur ἡμιχοίνικον, &c.

'Ημικοτύλιον, ου, τὸ, cotyla, seu hemina dimidiata; dimidia cotylæ seu heminæ pars; Dioscor. lib. 5. Unde ἡμικοτυλιαῖος, qui est cotylæ; seu heminæ dimidiatæ, &c. Ut, ἡμικοτυλιαῖος ὄινος; vini tres cyathi; vini heminæ; semissem etiam interpretatur Dioscor. lib. 8. Ab ἥμισυς & κοτύλη, vide.

'Ημίκρανον, ου, ἡ, dimidia capitis pars; seu, τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς, medium capitis, &c. Ab ἥμισυς & κρᾶνον, vide.

'Ημίκρανον, ου, τὸ, dimidium capitis, dimidia capitis pars; ἡμίκρανον, non autem ἡμικεφάλαιον, dicunt Attici, ait Phrynich. Inde, ἡμικρανία, ἡ, & ἡμικρανικὸν πάθος; dicitur, ἡ περὶ τὸ ἡμίκρανον ὀδύνη; & ἡμικρανικὸς, hemicranici, qui hemicraniæ obnoxii sunt; sive, qui hemicrania laborant, &c. Ab ἥμισυς & κρᾶνον, τὸ, caput, vide.

'Ημίκυκλος, ου, ὁ, semicirculus, hemicyclus; item, ἡμικύκλιον, τὸ, idem; & ἡμικύκλιος, semicircularis; à Th. κύκλος, Vi.

'Ημικυλίνδριον, ου, τὸ, semicylindrus; quo pro cervicali usos fuisse tradunt Ægyptios; à κύλινδρος, Vi.

'Ημικύων, semicanis. Th. κύων, vide.

'Ημιλέπιος, & ἡμίλεπος, semidecorticatus; (de pullo in ovo adhuc contento, etiam dicitur) ab ἥμισυς & λεπίζω, ac Th. λέπω; quæ vide.

'Ημίλευκος, semialbus; à Th. λεύκος, vide.

'Ημίλιβον, ου, τὸ, semilibra, selibra; dimidiata libra, &c. Apud Siculos, semiobolus, seu sex æreï; nam λίτραν, olim, obolum vocabant; Poll. ex Aristot. Th. λίτρα, Vi.

'Ημίλοτος, semilotus; à Th. λέω, vide.

'Ημιλοχία, ἡ, dimidiatus λόχος; dimidia pars cohortis; unde, ἡμιλοχίτης, qui dimidiato λόχῳ præest, &c. à Th. λόχος, cohors, &c. Vi.

'Ημιμαθὴς, semidoctus; à Th. μανθάνω, vide.

'Ημιμανὴς, semiinsanus; à Th. μαίνομαι, vide.

'Ημιμάραγνος, semimarcidus; Luc. à Th. μαραίνω, Vi.

'Ημιμασητὸς, semimansus, à Th. μασάομαι, Vi.

'Ημιμέδιμνον, semimedimnus: dimidia medimni pars; mensura vigintiquatuor chœnicum; μέζον χοινίκων εἰσοπτεσέρων, Poll. l. 4. Th. μέδιμνος, vide.

'Ημιμέδυσος, semiebrius; à μέθυσος, vide.

'Ημιμερὴς, semi; qui est dimidiæ partis, &c. Ab ἥμισυς & μέρος, Vi.

'Ημιμεσὸς, semiplenus, semiinanis, &c. Ab ἥμισυς & μεστὸς, &c. Vi.

'Ημίμναιον, ου, τὸ, dimidium minæ; dimidiata mina; drachmæ, 50. &c. Ut ἡμίμναια πέντε σύκων; Plut. in Lycurgo; ubi interpres, ficuum quinq: semis minas, interpretatur; ab ἥμισυς & μνᾶ, Vi.

'Ημιμόριον, & ἡμιμοίριον; dimidiata pars, vel portio; altera pars, pars dimidia, &c. Ab ἥμισυς & μόρος, seu μοῖρα, &c. Vide.

'Ημιμόχθηρος, semimalus; Plat. Rep. 1. à μοχθηρὸς, Vi.

'Ημῖν, nobis; posteriori longa & brevi interdum; ab ἡμεῖς, nos, Vi.

'Ημίνα, ας, ἡ, HEMINA, dimidium sextarii. Th. ἥμισυς, dimidius.

'Ημιξύραντος, ου, ὁ ἡ ἡ, semiraſus; à verbo ξυράω, Vi.

'Ημιόδιος, qui dimidia parte præest itineribus; Aristot. Oecon. 2. ab ἥμισυς & ὁδὸς, &c. Vi.

'Ημιόλιος, ου, ὁ, totus cum dimidia sui parte; sesquplus; sesquialter; sesquiplex; item, ἡμίολος; idem. Vide etiam, ἡμιολισμὸς, quum quis sesquplum pendit, &c. Ab ἥμισυς & ὅλος, totus, &c. Vi.

'Ημιόνειος, & ἡμιονίτης, ου, ὁ, mularis; item, in fœm. gen. ἡμιονῖτις; ut ἡμιονῖτις ἵππος; equa mulos pariens, &c. Item, ἡμιονῖτις, sub. πόα; vel βοτάνη, herba, quæ & ἡμίονον, & ἡμίονον, cicitur; vel quod mulæ ea delectentur; vel quòd mulieres sterliles instar mularum reddat: Theoph. Dioscor. Omnia à seq.

'Ημίονος, ου, ὁ, ἡ, mulus, a: quasi semiasinus, dat. pl. Ion. ἡμιόνοισι· ab ἥμισυς, dimidius, & ὄνος, asinus.

'Ημιόπους αὐλὸς, tibia imperfecta; & ἡμίοπες αὐλοὶ dicuntur tibiæ, perfectis minores, conviviis adhiberi solitæ; Athen. lib. 4. ab ἥμισυς & ὀπή; foramen, Vi.

'Ημιόπτος, semiassus, semiassatus, semicoctus, &c. Ab ὀπτὸς, Vi.

'Ημιοφθὴς, qui ex dimidio apparet; ab ἥμισυς & φαίνω, Vi.

'Ημιπαγὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, semiconcretus; ab ἥμισυς & πηγνύω, in a. 2. ἐπάγην, &c. Vide.

'Ημιπαίδευτος, semidoctus; à παίδευτος, Vi.

'Ημιπαχὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, semicrassus. Th. παχὺς, Vi.

'Ημιπέλεκκον, ου, τὸ, semicircula, dimidiata securis: ab ἥμισυς, dimidius, & πέλεκυς, securis.

'Ημιπέλεκκος, & ἡμιπέλεκυς, εος, ὁ, securis uno tantum latere scindens; sive, ab una tantum parte acutus; quæ bipennis & anceps non est, &c. Ab iisdem.

'Ημίπεπτος, semicoctus; à πεπτὸς, vide.

'Ημιπηχαῖος, semicubitalis; dimidium cubitum altitudine vel longitudine æquans; Dioscor. l. 3. à πῆχυς, vide.

'Ημίπλεθρον, ου, τὸ, dimidium jugeri: ex ἥμισυς dimidius, & πλέθρον, Poët. πλεθρον, jugerum.

'Ημιπλὴξ, semipercussus, semiconcussus ictibus; unde, ἡμιπληξία, ἡ, quæ & παραπληξία, idem quod παράλυσις; dimidii corporis resolutio; dicitur autem, hemiplexia, seu paraplexia, in parte corporis, sicut apoplexia in toto corpore; Gal. in def. med. Item, ἡμιπλεκτικὸς, qui hemiplexiâ laborat, &c. Ab ἥμισυς & πλήσσω, vel πλήττομαι,

τομαι, unde πλὴξ, πλῆξις, εως, ἡ, &c. Vide.

Ἡμιπλήρης Θ, semiplenus, semiinanis, vel seminanis; Plin. Poll. l. 6. à verbo πλησίω, Vi.

Ἡμιπλίνθιον, ε, τὸ, dimidiatus later: ab ἥμισυς, dimidius, & πλίνθος, later.

Ἡμίπνευ, acc. sing. ab ἡμίπνους, ους, semivivus: ab ἥμισυς, dimidius, & πνέω, spiro.

Ἡμιπόδιον, τὸ, semipes; pes dimidius; ut, ἡμισεδίαν τριῶν; trium semipedum; i. e. sesquipedis; Theophr. à πόδιον, τὸ, Vi.

Ἡμίπολον, dimidium poli; i. e. cœli media pars; seu dimidia pars cœli, &c. à πόλος, ου Vi.

Ἡμιπόνηρος, semimalus; semimalignus, &c. (Ab ἥμισυς & πόνηρος, Vi.) Aristot. in Eth. & 5. Polit.

Ἡμίπωτος, semirutus; qui dimidia ex parte corruit, &c. à verbo πίπτω; unde πῶμα, πῶσις, πωτὸς, &c. Quæ vide; tanquam ab inusitato πῶω.

Ἡμίπυρος, semiustus; semiardens; Aristot. de mundo; à Th. πῦρ, πυρὸς, Vi.

Ἡμιπυρρὸς, semirufus; Vi. πυρρὸς.

Ἡμιῤῥαγὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, semifractus; semilacerus; ab ἥμισυς & ῥήσω, vel ῥηγνύω, fut. ξω, &c. Vi.

Ἡμισάλευτος, dimidia ex parte concussus, & agitatus, &c. Ab ἥμισυς & σαλεύω, Vi.

Ἡμισαπὴς, semiputris; qui dimidia ex parte computrui; semiputris, &c. Ab ἥμισυς & σήπω, Vi.

Ἡμίσεα, είας, ἡ, dimidia, Ion. ἡμίσεια & ἡμίσεη.

Ἡμίσεα, τὰ, contractè pro ἡμίσεια, nom. pl. n. g. &

Ἡμίσεες, gen. contract. pro ἡμίσεος, ab ἥμισυς, quod vide.

Ἡμισελπὴς, ος, ὁ, semisperans; ab ἥμισυς & ἐλπὶς, Vi.

Ἡμισθύελπις, semibene sperans; qui inter metum spémq; fluctuat; Lucian. ab iisdem.

Ἡμισθύω, dimidius sum; dimidia ex parte æquo; item, ad dimidiam partem redigo; seu, ad dimidias decoquo partes; in Hippiat. ἕως ἡμισθύῃ, &c. Unde verbale, ἡμισθύμα, τὸ, dimidium; dimidia pars, &c. Ab ἥμισυς, Vi.

Ἡμίσοφος, semisapiens. Th. σοφὸς, vide.

Ἡμίσπας Θ, in Epigr. semivulsus; semiavulsus, &c. à Th. σπάω, vide.

Ἡμιστίχιον, ε, τὸ, HEMISTICHIUM, dimidium versus: ex ἥμισυς, dimidius, & στίχος, versus. Th. στείχω, eo.

Ἡμισεκτάπτης, semimiles; miles semivir; Lucian. ab ἥμισυς & σεκταπτης, vide.

Ἡμισυ, εος, τὸ, dimidium, altera vel dimidia pars; subduplum, dimidiatum, &c. Est neut. à Th. seq.

ΗΜΙΣΥΣ, ἡμίσεια, ἥμισυ, dimidius, a, um; SEMI vel SEMIS.

Ἡμισφαίριον, ε, τὸ, dimidia sphæra; i. e. cœli dimidium; ab ἥμισυς & σφαῖρα, vide.

Ἡμιτάλαντον, ε, τὸ, SEMITALENTUM: ex ἥμισυς & τάλαντον, talentum.

Ἡμιτάλαντον τέταρτον; tria talenta cum dimidio; vide præced.

Ἡμιτάριχος, qui ex media parte est salsamentum; salsamentum imperfectum; Th. τάριχος, Vi.

Ἡμιτελὲα, dimidium perè; aliquando pro dimidio solùm, pro semisse ponitur; semissis; Luc. Item, ἡμιτέλεστος, dimidia ex parte absolutus; semiartus; imperfectus, &c. Unde, neut. ἡμιτέλεστον, imperfectum, &c. Omnia à sequente,

Ἡμιτελὴς, ές, ὁ, ἡ, imperfectus, semiperfectus: ab ἥμισυς, dimidius, & τέλος, finis.

Ἡμιτέμνης, & ἡμιτεμὴς, ε, ὁ, semicastratus; cui alter ex testiculis exectus est; semimas, &c. Item, ἡμιτόμιον, idem quod sequens, id Vi.

Ἡμίτεμον, ε, τὸ, dimidiata pars: &

Ἡμίτομος, ε, ὁ, ἡ, dimidiatus: ex ἥμισυς & τέμνω, seco: præt. m. τέτομα.

Ἡμιτόνιον, ε, τὸ, dimidia pars toni; item, pro tono, seu nervo, &c. Ab ἥμισυς & τόνος, Vi.

Ἡμιτραυλὸς, ε, ὁ ἢ ἡ, semibalbus; dimidia ex parte balbutiens, &c. Ab ἥμισυς & τραυλὸς, Vi.

Ἡμιτριταῖος, semitertianus; ut ἡμιτριταῖος πύρετος; febris semitertiana; i. e. tertiana imperfecta, & accedens ad quotidianam; quòd citiùs recurrat quàm vera tertiana, &c. Ab ἥμισυς & τριταῖος, Vi.

Ἡμιτύμβιον, dimidiatum, vel parvum bustum; Suid. parvum sepulchrum, &c. Aliquando ponitur pro, vel, significat idem quod, ἡμιτύβιον; quod dicitur esse indumentum lineum, utrinq; fimbriatum; peplum, sudarium, &c. Quomodo & Galen. apud Hipprocr. ἡμιτύβιον esse testatur ὀθονίον παχὺ μέρος; partem crassi lintei, &c. Ab ἥμισυς & τύμβος, id vide.

Ἡμιφάλακρος, semicalvus; in Epigr. Th. φαλακρὸς, Vi.

Ἡμιφάριον, dimidiata vestis pars; Suid. ab ἥμισυς & φᾶρος, εος, τὸ, vestis exterior, &c. Vi.

Ἡμιφλεγὴς, & ἡμίφλεκτος; semiustus, semustus; fumiustulatus, &c. à φλέγω, &c. Vi.

Ἡμίφωνος, q. d. dimidiatè, seu dimidiatam vocem edens; semivocalis; ut ἡμίφωνα φαίνονται; apud Grammaticos; item, σύμφωνα ἡμιφανέντα; consonæ semivocales, &c. Ab ἥμισυς & φωνὴ, vide.

Ἡμιχοῒς, ἡμίχους & ἡμιχοᾶς; dimidium continens congium; semisextarius, &c. Item, ἡμίχουν, τὸ, scil. ἀγγεῖον; dimidiatus congius; semisextarium; dimidium, seu semissis congii, &c. Sed dicitur & ἡμίχους; semicongium, &c. Omnia à χοῦς, χοῦς ὁ, congius, &c. Vi.

Ἡμιχόνιχος, dimidiatam chœnicem capiens; Dioscor. lib. 5. Ubi ἡμιχόνικον, modii semissem, vertit Marcel. ab ἥμισυς & χοῖνιξ, ικος, ὁ, ἡ Vi.

Ἡμιχολώδης, semibilliosus; à χολώδης; vide.

Ἡμιχόριον, altera pars chori bipartiti; Poll. l. 4. c. 5. Ab ἥμισυς & χορὸς, vide.

Ἡμίχους; vide suprà, ἡμιχοῒς Θ, &c.

Ἡμίχρηστος Θ, semibonus; semiprobus; Aristot. Polit. 5. μὴ πόνηρος, ἀλλ' ἡμιπόνηρος; inter bonum & malum medius; semimalus, &c. Ab ἥμισυς & χρηστὸς, Vi.

Ἡμίχρυσος Θ, ex dimidia parte aureus; vel, nummus aureus dimidium staterem valens. Th. χρυσὸς, vide.

Ἡμίψυκτος Θ, ε, ὁ, & ἡμίψυχος, ὁ ἢ ἡ, semifrigefactus; semigelatus, &c. Th. ψύχω, unde, ψυκτὸς, &c. Vide.

Ἡμιωβέλιον, & ἡμιώβολον, ε, τὸ, semiobolus; dimidiata oboli pars; dimidium oboli, &c. Unde, ἡμιβόλια, τὰ; sunt vascula minimi pretii; item, ἡμιωβολᾶος Θ, ε, ὁ, semiobolum æquans pretio & pondere; ideoq; vilis & exiguus, &c. Ab ἥμισυς & ὀβολὸς, &c. Vi.

Ἡμιώριον, ε, τὸ, SEMIHORA: ab ἥμισυς, dimidius, & ὥρα, hora.

Ἥμμαι, accensus sum, perf. pass. ind. &

Ἡμμένος Θ, incensus, perf. part. pass. verbi ἅπτομαι. Th. ἅπτω, tango, accendo.

Ἡμοίβασε, ε, commutavi, permutavi, vices redd di, præt. ind. m. verbi ἀμείβω, commuto.

Ἡμοιρωκὼς, perf. part. act. verbi ἀμοιρέω, exors & expers fum: ab ἄμοιρος Θ, expers, quod ex α priv. & μοῖρα, portio. Th. μείρομαι, partior.

ΗΜΟΣ, adv. quando, quum, sine interrogatione, cui respondet τῆμος Θ, tum.

Ἡμὸς, pro ἡμέτερος Θ; noster; apud poetas; pro quo scribitur ἀμὸς seu ἀμός; Doricè.

Ἡμοσσήμης, ου, ἡ, jaculatio, seu jaculandi peritia; (βλῆσις, ἐκόντισις, &c.) ab ἥμων, ονος; id vide.

Ἡμπειχόμην, induebar, cum duplici augmento, sc. præter commune ει pro ε, habens etiam η pro α, pro ἀμπειχόμην, imperf. pass. verbi ἀμπέχομαι, vel ἀμπέχω, pro ἀμφέχω, f. ἀμφέξω, circumdo, induo, ex ἀμφὶ, circum, & ἔχω, habeo: imperf. εἶχον. a. 2. ἔσχον.

Ἡμπεχόμην, itidem pro ἀμπεχόμην, a. 2. m. verbi ἀμπέχω. Vide præced.

Ἠμπέχετο, i. e. ἐνεδύσατο, induitur, circumamictus erat; ἀμφιεβάλετο, &c. Est 3. pers. a. 1. seq.

Ἡμπεχόμην, induebar, imperf. pass. verbi ἀμπέχω, idem quod ἀμπείχομαι, vide ἠμπεχόμην.

Ἥμπλακες; i. e. ἠδίκησας; ἥμαρτες; aberrâsti, peccâsti, &c. Est 2. pers. a. 2. act. cujus part. ἀμπλακὼν, vide.

Ἡμπόλατο, vendidit, 3. sing. a. 1. act. verbi ἠμπο-

ἐμπολέω, vendo in aliqno loco. Th. πωλέω, vendo.

ᵛἩμιω', pro ἤμιμι, ultus eſt, 3. ſing. imperf. vel a. 1. vel 2. verbi ἀμύνω, auxilior, item ulciſcor. f. νῶ. a. 1. ἤμυσα.

'Ημυάτο, 3. ſing. a. 1. m. ejuſd. verbi.

'Ημυδεις, αντ-ος, ὁ, qui ſolet ἡμύειν: inclinare, vel cadere; vel etiam, μύειν; nam derivari poteſt, vel ab ἡμύω, vel à μύω; quæ vide.

ᵛἩμυσε, 3. ſing. a. 1. a&. ab

'ΗΜΥ'Ω, inclino, cado. f. ύσω. p. ἤμυκα, Att. ἐμήμυκα.

'Ημφαγνόει, imperf. act. verbi ἀμφαγνόω, ex parte ignoro: ex ἀμφὶ & ἀγνέω, ignoro: ex α priv. & νό-ος, νόος, mens.

'Ημφειμμέν-ος, indutus, perf. part. paſſ. verbi ἀμφιέννυμι, f. ἀμφιέσω, vel ἀμφέσω. perf. paſſ. ἠμφέσμαι, utrinque aſſumpto augmento, η pro α, & ει pro ε, ex ἀμφὶ, circum, & ἕω, induo.

'Ημφίβαλλον, dubitabam, imperf. a&. extrinſecus aſſumpto augmento, verbi ἀμφιβάλλω. Th. βάλλω, jacio: f. βάλῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον.

'Ημφίγνει, pro ἠμφιγνόει, dubitabam, imperf. act. foris etiam ſumpto augmento, ab ἀμφιγνόω, ex parte cognoſco, dubito, unde etiam a. 1 ind. ἠμφιγνόησα ex ἀμφὶ, circum, & γνόω, cogito. Th. νό-ος, νόος, mens.

'Ημφιεννύμλω, indutus eram, imperf. paſſ. foris aſſumpto augmento, verbi ἀμφιέννυμι ex ἀμφὶ & ἔννυμι, ſeu ἕω, induo: f. ἔσω, Poët. ἕσσω. a. 1. ἔέσα.

'Ημφίεσαι, veſtivi, pro ἀμφίεσαι, a. 1. ind. ejuſdem verbi, ſumpto augmento ab initio.

'Ημφίεσμαι, indutus ſum, perf. paſſ. ind. ab ἀμφιέννυμι, f. ἀμφιέσω. Th. ἔννυμι, ſeu ἕω, induo.

'Ημφιεσμέν-ος, indutus, part. præced. præt. paſſ. Pro eo ſupra habuimus ἠμφιμέν-ος, quod vide.

'Ημφισβέτεν, contendebam, imperf. act. verbi ἀμφισβητέω, f. ήσω, contendo de re aliqua.

ᵛἩμωδίαι, Heſych. affert, poſitum pro αἰμωδίαι; vide αἰμωδία.

ᵛἩμων, ον-ος, ὁ, ἡ, jaculator: ab ἵημι, ſeu ἕω, mitto. Sed

'Ημῶν, noſtrûm, gen. pl. ab ἐγὼ, ego.

ᵛἨΝ, ſi, cum ſubjunct. ὢν μὴ, niſi.

ᵛἭν, quam, acc. f. g. ab ὅς, ἥ, ὅ.

ᵛἮν, eram, vel erat, 1. vel 3. ſing. imperf. Ponitur etiam per Sync. pro ἦσαν, erant, 3. pl. imperf. ab εἰμὶ, ſum; item pro ἤμην, licebat: at

ᵛἮν, ἦς, ἦ, Poët. pro φῶν, φῆς, φῆ, quod pro ἔφην, ης, η, dixi, a. 2. verbi φημὶ, dico: Sed.

ᵛἮν, ἦς, ἦ, miſi, eſt a. 2. ind. verbi ἵημι, mitto.

'Ηνάγκασα, ας, ε, a. 1. ind. a&. &

'Ηναγκάσθω, a. 1 ind. paſſ. ab ἀναγκάζω, cogo: imperf. ἠνάγκαζον, f. άσω. perf. paſſ. ἠνάγκασμαι. perf. part. ἠναγκασμέν-ος. Th. ἀνάγκη, neceſſitas.

'Ηναιδικάτες, nom. pl. perf. part. a&. verbi ἀναιδέω, impudens ſum: ab ἀναιδὴς, impudens: ex α priv. & αἰδὼς, pudor.

'Ηνάλωσα, pro ἀνήλωσα, perf. a&. verbi ἀναλίσκω, abſumo, quod ab ἁλίσκω, capio: f. ἁλώσω. p. ἥλωκα, & Att. ἐάλωκα.

'Ηναλωκὼς, qui conſumpſit; eſt part. præced. Vi.

'Ηνάλωσα, conſumpſi; a. 1. ind. a&. pro ἀνήλωσα, à præced. verbo, quod vide.

'Ηναντιώθλω, adverſatus ſum, a. 1. ind. paſſ. &

'Ηναντίωμαι, perf. paſſ. unde

'Ηναντιωμέν-ος, perf. part. ab ἐναντίομαι, adverſor, quod ab ἐναντί-ος, adverſus, appoſitus. Th. ἀντὶ, contrà.

'Ηναξα, ας, ε, imperavi, a. 1. ind. a&. verbi ἀνάσσω, regno: f. ξω. p. χα. Th. ἄναξ, rex.

'Ηνεκα, interfeci, a. 1. ind. a&. verbi ἀναίρω, occido: f. αρῶ.

'Ηνεγεν, interfecit; eſt 3. perſ. a. 1. præced. vide.

'Ηνάσσεν, 3. ſing. imperf. verbi ἀνάσσω, impero: vide ἤναξα.

'Ηνδανεν, ες, ε, placebam, imperf. a&. verbi ἀνδάνω, placeo.

'Ηνδεκαθηκέναι, perf. inf. a&. verbi ἀνδεκαθέω, viriliter ago: ab ἀνὴρ, ἀνδὸς vir, & ἀγαθ-ος, bonus.

'Ηνδρώθλω, ad virilem perveni ætatem, a. 1. ind. paſſ. verbi ἀνδρόω, virilem reddo. Th. ἀνὴρ, vir.

'Ηνεῖκα, ας, ε, tuli, & in 3. pl. ἤνεγκαν, a. 1. ind. a&. &

'Ηνεῖκάμλν, ω, ατο, tuli, a. 1. m. verbi φέρω, fero: f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα. q. ab ἀνέγκω; unde etiam.

'Ηνεγκεν, a. 2. a&. ἀνεγκόμλν, a. 2. m. &

'Ηνεγμεν, perf. paſſ. &

'Ηνεγμέν-ος, perf. part. à φέρω. Vide ἠνεῖκάμλν.

'Ηνίθλω, laudatus ſum, a. 1. ind. paſſ. ab αἰνέω, laudo: f. έσω, & ήσω, p. ᾔνεκα. p. paſſ. ᾔνημαι. Th. αἶν-ος, laus.

ᵛἨνεικα, ας, ε, tuli, & in 3. plur. ἤνεικαν, a. 1. ind. a&. Ion. pro ἤνεγκα, a. 1. verbi φέρω, f. οἴσω. &

'Ηνείκαντο, 3. pl. a. 1. m. pro ἠνέγκαντο, vide præced.

'Ηνεικάμλν, in medio Ariſto; i. e. retuli; ἀπὸ τῆ ἀνείκω, inuſit. pro φέρω: vide præcedentia; & vide ἤνεικα.

'Ηνείπε, edixit, vetuit, 3. ſing. a. 1. vel 2. pro ἀνεῖπε, pro quo etiam ἀνείπατε dicitur Poëtis, per Anadiplaſiaſmum. Them. ἔπω, dico: a. 1. εἶπα, ας, ε. a. 2. εἶπον.

'Ηνείχθλν, ης, η, a. 1. ind. paſſ. Ion. pro ἠνέχθλν, quod vide.

'Ηνεχόμλν, ſuſtinebam, pro ἀνειχόμλν, 1. ſing. imperf. duplici augmento: &

'Ηνεῖχοντο, 3. pl. ejuſd. ab ἀνέχομαι, tolero. Th. ἔχω, habeo: imperf. εἶχον.

'ΗΝΕΚΗ'Σ, ές-ος, ὁ, ἡ, porrectus, continuus, perennis.

'Ηνεκέως, diu multúmque, longo tempore; continua ſerie; apud Ariſtot. Rhet. lib. 1. eſt adv. à præced. ἠνεκής; Vi. Item, ἠνεκὲς, interdum pro ἤνεκέως.

'Ηνεμόεις, εντ-ος, ὁ, ventoſus, ventis expoſitus: ab ἄνεμ-ος, Poët. pro ἄνεμ-ος, ventus.

'Ηνεμόφοιτος, per aëra vadens; aërius; vadens cum vento, &c. Ab ἄνεμ-ος, pro ἄνεμ-ος; & φοιτάω, Vi.

'Ηνεμώδης, ventoſus; idem quod, & pro ἀνεμώδης, Vi.

ᵛἨνεπον, dixi, allocutus ſum, a. 2. vel imperf. ab ἐνέπω, præpoſitione ſumente augmentum, quia nihil addit ad ſignificatum: ex ἐν & ἔπω, dico.

ᵛἨνεσα, laudavi, a. 1. verbi αἰνέω, f. έσω, vel ήσω, p. ᾔνεκα.

'Ηνεχέθην, ſuſtinui, a. 1. ind. paſſ. verbi ἀνέχω, attollo: f. ἀνέξω, & ἀνοχήσω, tano. à ἔχω. a. 2. ἀνέσχον. p. ἀνέχηκα. perf. paſſ. ἀνέχημαι. a. 1. ind. paſſ. ἀνοχέθην, & auctâ præpoſitione, ἀνεχέθην. Th. ἔχω, habeo.

'Ηνεχόμλν, ſuſtinui; itidem pro ἀνεχόμλν, a. 2. m. verbi ejuſd.

'Ηνέχθλν, ης, η, delatus ſum, a. 1. ind. paſſ. verbi φέρω, fero: f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα, qu. ab ἐνέγκω; perf. paſſ. ἤνεγμαι.

'Ηνεῳγὼς, ότ-ος, ὁ, patulus, apertus; part. à ſeq.

'Ηνέῳγα, aperui, pro ἀνέῳγα, quod Att. pro ἀνέῳγα, p. m. &

'Ηνέῳγμαι, perf. paſſ. Att. &

'Ηνεῴχθλν, a. 1. paſſ Att. ab ἀνοίγω, aperio: f. ξω. Th οἴγω, idem.

'Ηνεῴχθησαν, 3. pl. præced.

'Ηνίλωμαι, conſumptus ſum, cum duplici augmento, pro ἀνήλωμαι, perf. indic. paſſ. &

'Ηνιλωμέν-ος, perf. part. paſſ. pro ἀνηλωμέν-ος, in a. 1. paſſ. ἠνηλώθλν, pro ἀνηλώθην, itidem in a. 1. a&. ἠνήλωσα, pro ἀνήλωσα, ab ἀναλίσκω, conſumo. Them. ἁλίσκω, capio: f. ἁλώσω. p. ἥλωκα, Att. ἐάλωκα.

'Ηνιάμλν, ω, ατο, renui, a. 1. m. &

'Ηνίαντο, 3. pl. a. 1. m. ab ἀνίαμαι, recuſo.

ᵛἨνθε, ſeu ὤνθεν, Dor. pro ἦλθε· vide ὤνθον.

'Ηνθισμέν-ος, tinctus. perf. part. paſſ. à perf. ἤνθισμαι verbi ἀνθίζω, floridum reddo. Th. ἄνθ-ος, flos.

ᵛἨνθον, ες, ε, Dor. pro ἦλθον, ες, ε, & in 1. pl. ὤνθομες, pro ἤλθομεν, a. 2. ind. a&. verbi ἔρχομαι, venio: f. ἐλεύσομαι.

'ΗΝΙ', ecce, pro quo & ἰδέ.

'ΗΝΙ'Α, ας, ἡ, habena: q. ab ἐνόω, colligo.

'Ηνίαζω, f. σω, fræno: à præced.

ᵛἨνιγμαι, obſcure dixi, perf. paſſ. unde ἠνιγμέν-ος, præſ. part. ἠνίξαμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi αἰνίσσομαι, obſcure innuo: f. ξομαι. Th. αἶν-ος, apologus, dictum fabuloſum.

'Ηνίδε, ecce, pro ἰνὶ, idem.

'Ηνίοχαι, mœrore confecta es, 2. ſing. perf. paſſ. verbi ἀνιάω. f. ήσω. p. paſſ. ἠνίημαι, σαι, ται. Th. ἀνία, mœror.

'Ηνί'κ

Ἠνίκ', per Apostrophen pro
Ἠ ΝΙ'ΚΑ, quum, quando, adv. extra interrogationem: in interrogatione vero est πηνίκα, quando.
Ἡνίον, ου, τὸ, habena: ab ἡνία, idem.
Ἡνιοστάσιος, qui habenas conficit; unde, ἡνιοστάσιον, τὸ, officina in quo habenæ conficiuntur; & ἡνιοστάσιος; habenas conficio; item, habenas rego & duco; vel, simpliciter, rego, & moderor, &c. Ab ἡνία & ποιέω, Vi.
Ἡνιοστρόφος, ου, ὁ, qui habenas vertit; i. e. qui habenis huc illuc flectit equos; auriga; unde, ἡνιοστροφέω; habenas verto, sum auriga; & general. rego; guberno, &c. Ab ἡνία & στρέφω; unde στροφή, &c. Vi.
Ἡνιοχεύω, aurigari, aurigam esse: ex ἡνία, habena, & ἔχω, hab o.
Ἡνιοχεύς, auriga: vide ἡνιοχῆες.
Ἡνιοχή, ῆς, ἡ, HENIOCHE, nomen mul. q. agitatrix.
Ἡνιοχῆες, nom. pl. Ion. ab ἡνιοχεύς, auriga: gen. έως, Att. & ῶς, Ion. ex ἡνία, habena, & ἔχω, teneo.
Ἡνιοχεία, ας, ἡ, aurigatio; item, agitatio, gubernatio, moderatio, &c. Item, ἡνιοχεύω; idem quod ἡνιοχέω, ῶ, habenas teneo, aurigor; item, moderor, rego; unde, ἡνιόχησις; aurigatio, &c. Omnia ab iisdem, seu à sequente,
Ἡνίοχος, ου, ὁ, auriga: ab iisd.
Ἠνίπαπε, dixit. Pleonasmo Poët. pro
Ἤνιπεν, 3. sing. præt. m. vel a. 2. act. verbi ἐνίπτω, f. ψω, idem quod ἐνέπω, dico minitabundus. Th. ἔπω, cico.
Ἡνίς, λῶτος, & Ionicè, λῶις, ἡ, annicula; ut βοῦς ἡνίς; Il. ζ. v. 94. & Il. κ. juvenca, bos annicula, &c. Est p r Ectasin, inquit Etym. pro ἔνις; ab ἔνος, annus; (dicitur etiam λῶνις; per duplex ν; idem; ἐνιαύσιος, &c.) in accus. plur. est λῶτας, & Crasi, λῶς; apud Hom. frequens.
Ἡνιστάμην, malè dixi, sine ι subscripto, est a. 1. m. verbi ἐνίστημι, idem quod ἐνέπω, objurgo. Th. ἔπω, dico.
Ἡνίστετο, obscurè dicebat, 3. sing. ab
Ἡνιστάμην, imperf. verbi αἰνίσσομαι, occulte innuo. Th. αἶνος, apologus.
Ἡνίχθω, ænigmatice dicta sint, 3. sing. perf. imperat. pass. ἠνίχα, χῶ ab eod. verbo & Them.
Ἠνθα, florui, p. m. interpositio ο, pro ἄνθα, ab ἀνθέω, floreo. Th. ἄνθος, flos.
Ἠνοίγην, ης, ἡ, apertus sum, a. 2. ind. pass. cum augmento in initio more simplicium verb. pro ἀνέῳγα, ab ἀνοίγω, aperio: f. ξω. Th. οἴγω, idem.
Ἠνοιξα, ας, ε, aperui, a. 1. act. ejusd. quod vide.
Ἠνοιχα, 3. sing. perf. pass. verbi ἀναφέρω, vel ἐμφέρω, ab inusit. Th. οἶκος, auctoextrinsecus.
Ἤνον, perficiebam, imperf. verbi ἄνω, Poët. pro ἀνύω, vel per Sync.
pro λῶνον. imperf. verbi ἀνύω, f. ύσω, perficio.
Ἡνορέα, ας, vel Ion. ἠνορίη, ης, ἡ, virilitas, fortitudo. Th. ἀνὴρ, vir.
Ἤνοχα, & Att. ἐνήνοχα, p. m. verbi φέρω, fero: f. ὄισω, a. 1. ἦνεγκα.
Ἠνοψ, οπος, ὁ, sonorus, vocalis; item perspicuus. Th. ὀψ, vox.
Ἦνσ, 3. pl. præs. ind. verbi εἰμί, sedeo.
Ἤντιον, imperf. act. verbi ἀντέω, Ion. pro ἀντάω, occurro, obvius fio. Them. ἀντὶ, contrà.
Ἤντετο, occurrebat, 3. sing. imperf. verbi ἄντομαι, pro ἀντάω, occurro. Them. ἀντὶ, contrà.
Ἤντησε, 3. sing. a. 1. act. verbi ἀντάω, occurro: f. ήσω. p. ἤντηκα. Th. ἀντὶ, contrà.
Ἠντιόλεν, occurrebam, imperf. verbi ἀντιόλεω, occurro, supplico: ab ἀντιβάλλω, contrà jacio. Them βάλλω, jacio: p. m. βέβολα.
Ἠντιόλεον, contradicebam, imperf. verbi ἀντιδικέω, quod ab ἀντίδικος, adversarius: ex ἀντὶ, contrà, & δίκη, jus.
Ἤντιν', pro ἤντινα, quam? acc. sing. ab ἥτις, ἥτινος, quæ? Th. ὅς, qui, & τίς, quis?
Ἠντιόωμην, ης, ἡ, adversatus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἀντιόομαι. Th. ἀντὶ, contrà.
Ἦντο, sedebant, 3. pl. imperf. verbi ἧμαι.
Ἠνύσθην, ης, ἡ, perfectus fui: a. 1. ind. pass. &
Ἤνυσα, ας, ε, perficiebam, imperf. vel a. 2. act. &
Ἤνυσα, a. 1. act. ab ἀνύω, perficio: f. ύσω. p. υκα.
Ἠνυστρον, ου, τὸ, unus ex ventribus animalium cornigerorum, & ruminantium; (ventriculus, scil. secundus) ex eo dictus, ut putatur, quoniam in eo, διανύεται, καὶ πέπτεται ἡ τροφή; conficitur, elaboratur, & mitificatur seu coquitur cibus, &c. (Pro eodem dicitur & ἔνυστρον) derivatur ab ἀνύω, sive ἀνύτω, aut ἀνύστω; perficio, conficio, perago, &c. Vide.
Ἤνυτα, mandavi, p. m. &
Ἠνύκειν, εις, ει, mandaveram, plusq. p. m. verbi ἀνώγω, jubeo: f. ξω. p. ἤνυκα.
Ἤνυγον, jubebam, imperf. ejusd. verbi.
Ἤνυμαι; unitus sum. perf. pass. verbi ἑνόω, unio. Th. εἷς, unus, gen. ἑνός.
Ἡνυμένος, unitus, continuus, continens, &c. Ut, ὡς ἡνυμένος ἐστὶν; constipatus in scipso; sui pertinax; part. à præced. unde etiam ἠνύσθαι; uniri; ab eod. Th. ἑνόω, vide.
Ἤνυξα, ας, ε, jussi, a. 1. ind. act. verbi ἀνώγω, f. ξω.
Ἠνώρθωσα, corrigebam, cum duplici augmento: imperf. verbi ἀνορθόω, corrigo: ex ἀνὰ & ὀρθόω, erigo. Th. ὀρθὸς, rectus.
Ἠνόρθωσα, emendavi, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.
Ἠνάχλεν, imperf. act. cum duplici augmento: ab ἐνοχλέω, turbo: f. ήσω. a. 1. ἠνώχλησα, p. ἠνώχληκα, ab ἐν & ὄχλος, turba.
Ἥξα, ας, ε, veni, a. 1. ind. act. verbi ἥκω, venio: f. ἥξω.
Ἤξα, ας, ε, duxi, a. 1. ind. act. verbi ἄγω, f. ξω, duco: &
Ἤξα, fregi, Att. ἔαξα, a. 1. act. verbi ἄγω, seu ἄγνυμι, frango: f. ξω. at
Ἤξα, impetum feci, a. 1. act. verbi αἴσσω, pro αἴασω, irruo.
Ἠξίς, 3. sing. imperf. act. contract. ab ἀξιόω, dignum censeo. Th. ἄξιος, dignus.
Ἠξιώθην, a. 1. ind. pass. ab ἀξιόομαι, ἔομαι, dignus habeor, quod ab iisd.
Ἠξίωσα, a. 1. act. verbi ἀξιόω, dignum censeo. Th. ἄξιος, dignus.
Ἠξίωται, dignus habitus est, 3. sing. perf. pass. a præced. verbo.
Ἥξεν, venient, 3. pl. f. 1. ab ἥκω, venio. f. ἥξω.
Ἥξω, veniam, Dor. pro ἥξω, à præcedente.
Ἠοῖ, auroræ, dat. sing. ab ἠώς, gen. contr. ἠοῦς.
Ἠοίδα, cecini, p. m. verbi ἀείδω, f. σω, cano.
Ἠοῖος, ου, ὁ, orientalis, matutinus: ab ἠώς, aurora.
Ἤομεν, 1. pl. a. 2. ἦον, ες, ε, Att. pro εἶον, ες, ε vulgariter, ἶον, ες, ε, ab εἶμι, eo.
Ἤον, ες, ε, vide præced.
Ἠόνα, acc. sing. ab ἠών, όνος, ἡ, ripa, pro ἠιόνα, ονος, ἡ, littus.
Ἠονμένος, vide sequent.
Ἠόνησας, 2. sing. a. 1. act. verbi αἰονάω, aspergo, perfundo: f. ήσω, p. part. pass. ἠονμένος.
Ἠόνιος, pro ἠιόνιος; littoralis; ut, in Epigramm. ἠόνιον, sepulchrum littorale, seu in littore positum; est ab ἠών, pro ἠιών, ονος, ἡ, littus; vide.
Ἠός, gen. sing. ab ἠώς, οῦς, & contractè ἠοῦς, ἡ, aurora.
Ἠώς, cras mane; ἔωθεν, ὄρθρου; τῇ ὑπαὶ ἡμέρᾳ, &c. Ab eod.
Ἠπαλοῦσθην, a. 1. pass. ab ἀπαλόω, emollio. Th. ἀπαλὸς, mollis.
Ἠπανία, ας, ἡ, inopia, & ἀπανὴς, eget. Hesych. forte ab ἀπὸ & ἀνίημι, remitto, desino.
ΗΠΑΡ, ατος, τὸ, HEPAR, jecur. in pl. τὰ ἥπατα, qu. ab ἕπω, operor, & ἓψ, sanguis, ver.
Ἡπατήθην, ης, ἡ, deceptus eram, a. 1. ind. pass. verbi ἀπατάω, fallo: f. ήσω.
Ἡπατηρὸς, ου, ὁ, hepaticus; hepatarius, &c. Unde, τὰ ἡπατήρια, dicuntur medicamenta hepatis affectibus accommodata, &c. Item, ἡπατίας, ου, ὁ, idem, hepatarius; sive ad hepar, seu jecur pertinens; ut λοβὸς ἡπατίης, Poll. lib. 2. fibræ hepatis seu jecinoris, &c. Item, ἡπατικὸς, idem, hepaticus; hepatarius; ut, ἡπατικὸν πάθος; morbus hepaticus; & ἡπατικὴ δυσπεψία, &c. Dicuntur etiam, ἡπατικοὶ, qui hepatico morbo laborant; hepatici,

jec noroſi, ſeu jecoritici, &c. Gal. & Dioſc. Item, ἡπατίζω, fut. ίσω, hepar refero; hepati ſimilis ſum, &c. Nam ἡπατίζειν; eſt ad hepatis colorem vergere; & jecinoris modo cogi, &c. Sic etiam, ἡπατίτης, ου, ὁ, hepaticus, hepatarius; ut, ἡπατίτης λίθος; hepatites lapis; Plin. & in gen. fœm. ἡπατῖτις, hepatica; jecoraria, &c. Ut ἡπατῖτις δυσεντερία; & ἡπατῖτις φλέψ, &c. Item, ἡπατῖτις, eſt ἡπατικὸν πάθος, ἡ ἡπατικὴ διάθεσις; i. e. morbus hepaticus, ſeu hepatarius; jecinoris ſcil. diſſolutio; ob quam viſceris debilitatem ægroti cruenta & ſaniosa egerunt; apparentque recrementa carnium recens cæſi animalis loturæ quàm ſim illima, &c Dyſenteria dicitur morbus etiam hepaticus; quum ſcil. in jecinore eſt ſuppuratio, &c. Vide Gal. & Celſ. Item, ἡπατῖτις, ιδος, ἡ, jecoraria vena; Ariſt. 3. anim. & ἡπάτιον, ου, τὸ; jecuſculum; Ariſtoph. & Athen. lib. 3. omnia à Th. ἧπαρ; Vi. Ut etiam, ἡπατῖτος, piſcis nomen, à colore, hepati ſimili, &c

'Ηπατοσκοπῆσαι, exta conſulere, a. 1. m. inf. ex ἧπαρ, hepar, & σκοπέω, exploro. Th. σκέπτομαι, video.

'Ηπατοσκόπος, ὁ καὶ ἡ, q. d. qui inſpecto victimæ jecinore, futura prædicit; haruſpex, extiſpex; qui exta inſpicit, & ex iis prædicit, &c. Indè, ἡπατοσκοπία, jecinoris inſpectio; haruſpicina, ſeu haruſpicium; extiſpicina, ſive extiſpicium, &c. Et ἡπατοσκοπέω, ῶ; jecur inſpicio; exta conſulo, &c. Apud Ezech. c. 21. ab iiſdem.

'Ηπαφε, 3. ſing. a. 2. ἤπαφον, verbi ἀπαρίσκω, vel ἀπάω, decipio, verb. Poët. deduct. ab ἀπατῶ, idem.

'Ηπάω, perforo, farcio, hinc ἠπήσασθαι, a. 1. inf. m. videtur dici ab ἔπι, foramen.

'Ηπεδανὸς, qu. ἀπεδανὸς, claudus, infirmus, ſtolidus: ab α & priv. πεδανὸς, h. milis, firmus; quod à πέδον, ſolum.

'Ηπεδάνου, ῶ, debilito; infirmum, & viribus def. ctum reddo, &c. à præcedente ἠπεδανὸς, id vid.

'Ηπείγετο, 3. ſing. imperf. paſſ. verbi ἐπείγω, urgeo, feſtino: f. ξω.

'Ηπειγμένη, acceleratus ſum, perf. ind. paſſ. &

'Ηπειγμένος, perf. part. paſſ. ejuſdem verbi.

'Ηπείθησα, ες, & in 3. pl. ἠπείθησαν, a. 1. ind. act. verbi ἀπιθέω, non parco, incredulus ſum. f. ήσω, ex α priv. & πείθω, perſuadeo.

'Ηπείθουν, imperf. act. verbi ἀπειθέω, vide præced.

'Ηπείλησεν, minatus eſt, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi ἀπειλέω, minor: f. ήσω.

'Ηπείρου, gen. Ion. pro ἠπείρου, ab

'ΗΠΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, terra continens ac mediterranea: q. ἀπείρος, ex α priv. & πέρας, finis: item EPIRUS, regio ſic dicta, pars Græciæ.

'Ηπειρώτης, ου, ὁ, EPIROTA, in continente natus: à præced. quod vide.

'Ηπειροφθόρ, gen. pl. Superioris.

'Ηπειρόω, ῶ, continentem facio; continenti adjicio, &c. Unde, ἠπειρῶσθαι, in paſſ. eſt continenti adjungi, ſeu accedere; continentem fieri; ἠπειρώθη, continens facta eſt, &c. Thuc. l. 2. ἢ εἴη ἠπειρῶσθαι νήσων αἱ ἠπειρωμέναι; cum continente conjunguntur, &c. Ab ἤπειρος.

'Ηπειρωτικὸς, ἡ, ὁ, ad continentem ſpectans; item, Epiroticus; ut ἠπειρωτικὰ μῆλα, apud Dioſc. lib. 1. c. 163. Epirotica mala, à Romanis dicta orbiculata, ſeu rotunda; quæ ſine cura toto anno ſe ſervare poſſunt, &c. à præced. ἤπειρος. Unde, etiam ἠπειρῶτις, ιδος, ἡ, mediterranea; ut, πόλεις ἠπειρῶτιδες; urbes Epiroticæ, urbes continentis, quæ non ſunt in inſulis urbes mediterraneæ, &c.

'Ηπτα, Poët. pro ἑπτά, deinde: ex ὀπτὴ & ἕπτα, poſtea.

'Ηπορ, aut, conjunct. disjunct. Them. ἤ, aut.

'Ηπεροπεύσας, qui decepit, a. 1. part. act. verbi ἠπεροπεύω, decipio: f. εύσω. Th. ἠφ, vox.

'Ηπερόπευμα, τὸ, dicitur res illa, qua aliquem decipimus; aut qua aliquis decipitur, &c. Item, ἠπεροπεύσις, εως, vel ια, ἡ, deceptio, circumventio; impoſtura, &c. Ut & ἠπεροπεύσις, idem quod ſequens, & ab eodem.

'Ηπεροπευτὴς, οῦ, ὁ, deceptor, ab eodem verbo.

'Ηπεχθάνοντο, offenſi fuerunt, 3. pl. imperf. paſſ. pro ἀπηχθάνοντο, ab ἀπεχθάνομαι, inviſus ſum: ex ἀπὸ & ἔχθος, odium.

'Ηπίσαντας, a. 1. inf. m. ab ἠπάω, farcio, quod vide.

'Ηπιστὴς, οῦ, ὁ, ſartor: ab eod.

'Ηπίστρια, ſartrix, ſarcinatrix; ſutrix, &c. Eſt fœm. à maſc. ἠπιστὴς, præced. id vide; & ab eod. Th. ἠπάω; à quo etiam, eſt, ἠπιστήριον, ſive, per Sync. ἠπιστήριον; ſubula; i. e. inſtrumentum quo ſutor in conſuendis coriis utitur; & ſartor in conſuendis pannis; acus, &c.

'Ηπιαλέω, ῶ, epiala febri laboro; unde, ἠπιαλέοντες, quos epiala exercet, &c. a Th. ſeq.

'ΗΠΙ'ΑΛΟΣ, ου, ὁ, EPIALUS, febris quotidianæ ſpecies: q. ἧπ, per Antiphraſin.

'Ηπιαλώδης πυρετὸς; ὁ μὴ ψύχους, ἡ ῥίγεσι γινομένη; apud Hippocr. à præced. Th.

'Ηπίαμα, τὸ, id quo aliquid mitigamus; lenimentum, &c. Eſt verbale à ſequente verbo; Vi.

'Ηπιάω, mitigo, placo: f. άσω & ήσω. Th. ἧπ, lenis.

'Ηπιῶθλιμ, ης, ἡ, a. 1. ind. paſſ. præced.

'Ηπιόδωρ, ου, ὁ, lenis, qui mitia dat: ex ἧπ, mitis, & δῶρον, donum.

'Ηπιόνυμ, benigno, & mitri animo præditus; in Epigr. ab ἧπ & ὄνυμι, &c. Vi.

'Ηπίλης, ου, ὁ, & ἠπάλης, ητ, ἡ, item ἠπιόλη, ης, ο, febris continua, ſeu quotidiana, &c. Idem quod Th. ἠπιαλος, vide.

'Ηπιόλιον, ου, τὸ, levis epiolæ febris acceſſus, &c. Diminutivum à Th. ἠπίαλος, ſeu ἠπιόλη, Vi.

'ΗΠΙΟΣ, ου, ὁ, ἡ, clemens, placidus, mitis ſermone, quaſi ab ἔπος, verbum.

'Ηπιότης, ητος, ἡ, lenitas: à præced.

'Ηπιόχρ, epitheton Apollinis; in Epigr. ex eo quòd medicus eſſet, & benigna manu opem ferret laborantibus, &c. Ab ἧπ & χείρ.

'Ηπίστατο, Ion. & Att. pro ὀπίστατο, 3. ſing. imperf. verbi ὀπίσταμαι, idem quod ſimplex ἴσταμι, ſcio.

'Ηπίστατο, Ion. pro ὀπίστωντο, 3. pl. ejuſd. imperf.

'Ηπιστήθω, a. 1. ind. paſſ. verbi ἀπιστέω, diffido, non credo: f. ήσω. p. ἠπίστημαι. a. 1. ἠπίστησα, & in 3. pl. ἠπίστησαν· ex α priv. & πίστις, fides. Th. πείθω, perſuadeo: f. σω, a. 2. ἔπιθον. Sunt qui velint ἠπιστήθω, Att. dici pro ὀπιστήθω, ab ὀπίσταμαι, ſcio.

'Ηπίστησαν, 3. pl. a. 1. act. verbi ἀπιστέω, vide ἠπιστήθω.

'Ηπίστων, imperf. act. ejuſd. verbi.

'Ηπίως, leniter, benigne, clementer; æquo animo; manſuetè, humanè, comiter, &c. Ab ἧπ, Vi.

'Ηπόμων, & εἰπόμων, imperf. verbi ἕπομαι, ſequor. Th. ἔπω, idem.

'Ηπορέετο, 3. ſing. imperf. paſſ. &

'Ηπόρεν, 1. ſing. & 3. pl. imperf. act. verbi ἀπορέω, dubito: ab α priv. & πόρος, tranſitus. Th. πείρω, tranſeo: p. m. πέπορα.

'Ηπος, aut, profectò: ab ἤ, aut, & πε, alicubi, quod ab ὅς, qui, ſed.

'Ηπου, utrum? an? certè: ab ἤ idem. Th. ἤ, vel, vid. præced.

'Ηπτατ, tactus eſt, 3. ſing. perf. paſſ. ἧμμαι, verbi ἅπτω, tango: f. ψω. p. ἧφα.

'Ηπυον, clamabant, 3. pl. imperf. verbi ἀπύω, vel ἠπύω, ſono: f. ύσω. qu. ab ἔπος, loquor.

'Ηπύτα, vocat. ſing. ab

'Ηπύτης, ου, ὁ, vociferator: ab

'Ηπύω, pro ἀπύω, clamo, vide ἤπυον.

'Ηρ' pro ἦρα, num quid? ex ἤ, certè item, an? & ῥα, enclit. particula, vel explet.

'Ηρ, ἦρ, τὸ, VER, contract. & Th. ἔαρ, idem.

'ΗΡΑ, ας, & Ion ἥρη, ης, ἡ, Juno. Quidam per Metathefin ità dici volunt pro ἀήρ. Vel q. ab ἐράω, amo.

'Ηρα, tuli a. 1. ind. act. verbi αἴρω, tollo: f. ἀρῶ. p. ἦρκα; at

'Ηρα, ſine ι ſubſcripto, eſt p. m. verbi ἀράω, apto; ſed p. m. Att. ἄρηρα, eſt uſitatius.

'Ηρα, amabat, 3. ſing. imperf. act. verbi ἐράω, amo: f. άσω.

'Ηρα, τὰ, (pro ἤρεννα) grata; i. e. κεχαρισμένα, derivatur ex ἐράω, & ἑκτικὸν habens τὸ ε; und. comp. ὀπήρης, idem.

'Ηρᾶθ', pro ἠρᾶτο, 3. ſing. imperf. verbi

bi ἀράομαι, imprecor: imperf. ἠρώμην, ἠράμην. Th. ἀρή, preces, imprecatio.

Ἥρεια, τὰ, pro τὰ Ἡρῖα ἱερά; Junonia sacra; seu festa Junonis, &c. Est neut. plur. à sing. masc. Ἥριος; Juno ius, ut Ἡριῶν ναός, &c. Unde in neut. Ἡραῖον τεῖχος; locus in Thracia; item, Ἥραιον, ε, τὸ, pro Ἡρῖον ἱερόν; Junonis templum, &c. Ab Ἥρα, ἡ, Juno.

Ἡρακλείης, & contractè Ἡρακλῆς, HERCULES, gen. Ἡρῶ, dat. Ἡρῖ, acc. Ἥρα; ab Ἥρως, & κλέος, q. heroum gloria, vel Ἥρας κλέος; quod à Junonis odio gloriam reportaret. Th. κλείω, celebro.

Ἡρακλείδης, ε, ὁ, HERACLIDES, nom. propr. filius, vel nepos Herculis.

Ἡρακλεῖα, τὰ, Herculis festa, vel sacrificia: &

Ἡρακληΐη, ης, Herculea: ab Ἡρακλέης, quod vide.

Ἡράκλειον, fanum Herculi dicatum; Plut. Item, Ἡρακλεῶν, ε, ὁ, sive Ἡρακλεῶν, Herculeus; ut Ἡρακλείων πάθος, Elephantiasis morbus, &c. Ab eod.

Ἡρακλέης, HERCLE, papæ: adv. jurantis per Herculem.

Ἡρακλειτίζω, sum sectæ Heracliteæ; sum disciplinæ Philosophi Heracliti; Heraclitus autem fuit improbus Philosophus, qui axiomata artium negabat; & dicebat, τὸ αὐτὸ εἶναι ἀληθὲς, καὶ μὴ εἶναι. Aristot. in Metaphys. Inde etiam Ἡρακλειτικὸς, sectator vel imitator Heracli i; Laërt.

Ἡρακλίδης, è genere Herculis; à sequente.

Ἡρακλῆς, HERCULES. Vide Ἡρακλέης.

Ἥρασμαι, amatus sum, perf. pass. verbi ἐράω, amo.

Ἡράμην, ω, ατο, extuli, a. 1. m. verbi αἴρω, tollo. Vide ἦρα.

Ἥρατο, 3. pl. a. 1. ἦρα, verbi ejusd.

Ἡράνθεμον, Erantemon herba; dicta quod vere floreat; (ab ἦρ & ἄνθεμον; flos, &c. Vi.) dicitur & ἀνθεμὶς, Vi.

Ἥρεως, ω, ὁ, rex. Th. ἐράω, amo.

Ἥρηκα, accommodavi, pro ἄρηκα, p. m. Act. pro ἦρα, verbi ἄρω, apto. vid. ἠρήρειν.

Ἠρηχακὲς, à vere incipiens; ab ἦρ & ἀρχὴ, Vi.

Ἥρας, amabas, 2. sing. imperf. act. verbi ἐράω, amo.

Ἡρατάμην, devovi, a. 1. m. verbi ἀράομαι. Th. ἀρή, preces. Alii volunt esse ab ἐράομαι, amor: vel ἐράζομαι, idem. Th. ἐράω, amo.

Ἡράδιν, adamatus sum, a. 1. pass. verbi ἐράω, amo. f. ἀσω.

Ἡρατιο, Ion. & Dor. pro ἠράσω, amâsti, 2. sing. a. 1. m. verbi ἐράω, amo. f. ἀσω.

Ἡρτέλεια, conjugium; olim ità dictum, Poll. l. 3. c. 3. quòd in nuptiis, Junoni tanquam connubii præsidi, sacra faciebant, &c. Ab Ἥρα, Juno; & τέλη, τὰ, mysteria, sacra; à sing. τέλος, Vi.

Ἠρᾶτο, execrabatur, 3. sing. imperf. verbi ἀράομαι, -ῶμην. Them. ἀρή, ἡ, imprecatio.

Ἥρατο, imperf. ab ἐράω, vel ῥάμην, amo. vel per Syncop. pro ἠράσατο, 3. sing. a. 1. m.

Ἥρατο, 3. sing. a. 1. m. ab αἴρω, tollo.

Ἡργάθλιον, ης, ου, a. 1. ind. pass. ab ἀργαίνω, alticio. f. ανῶ. Th. ἀργὸς, albus.

Ἡργάζομεν, Dor. pro εἰργάζομεν, imperf. pass. ab ἐργάζομαι, operor, quod vide.

Ἥργμαι, orsus sum, perf. pass. & part. ἠρχμένος, ab ἄρχω, incipio. f. ξω. p. ἦρκα. a. 1. part. pass. ἀρχθείς.

Ἥρεαι, interrogas, 2. sing. Ion. pro ἤρῃ, verbi ἔερμαι, dicitur & εἴερμαι, interrogo. Th. εἴρω, dico.

Ἡρέθλιον, delegi, a. 1. ind. pass. verbi αἱρέω, eligo. f. ήσω. p. ἤρημαι. a. 2. ἑλόν.

Ἥρεδον, 3. pl. imperf. verbi ἐρέσσω, lacesso.

Ἥρει, 3. sing. imperf. act. verbi αἱρέω, eligo, capio.

Ἡρείκει, 3. sing. plusq. p. verbi ἐρείδω, firmo, fulcio. f. σω. p. ἤρεικα. & in part. ἠρεικώς, a. 1. part. m. ἐρεισάμενος.

Ἥρεικον, ες, ε, proscindebam, imperf. act. verbi ἐρείκω, frango. f. ξω.

Ἡρείσατο, sustinuit se, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐρείδω, fulcio. f. σω.

Ἡρέτο, 3. sing. imperf. pass. verbi αἱρέομαι. Them. αἱρέω, capio, eligo. a. 1. pass. ἠρέθλιον.

Ἡρείφαντο, corripuerunt, 3. pl. a. 1. m. verbi ἐρείπω, everto. f. ψω. a. 1. ἤρειψα. a. 2. ἤερπον.

Ἡρέμα, tacitè, sensim, paululum, adv. &

Ἡσεμίας, idem; ab ἥρεμος.

Ἡρεμέζων ἐκαθήμην, sedebam mœrens; ex Esdræ lib. 2. ab ἠρέμα; vide.

Ἡρεμαῖος, ε, ὁ, quietus; submissus; ab ἥρεμος; unde etiam compar. ἠρεμαίτερος; placatior, &c.

Ἡρεμέστερος, ε, ὁ, quietior, placidior, compar. etiam, quasi à positivo ἠρεμὶς, quietus, &c. à Th. ἥρεμος, &c. Vi. Unde etiam adv. ἠρεμεστέρως, quietiùs, tranquilliùs, &c.

Ἡρέμησις, ipsa quiescendi actio; quies, qua res aliqua à motu, in quo erat, quiescit, & quasi sedatur; perturbationum sedatio, &c. Verbale ab ἠρεμέω, vide.

Ἡρεμέω, ῶ, f. ήσω, quiesco: &

Ἡρεμία, ας, ἡ, quies: ab

Ἥρεμος, ε, quietus, mitis, placidus: ab ἤρεμος, vel ἤμερος, per Metath. vel q. ab ἦρος, amabilis, quod ab ἐράω.

Ἡρεμίζω, sedo, quiescere facio; & ἠρεμίζομαι, idem; à præced. Th. ἥρεμος, Vi.

Ἥρεμον, ε, τὸ, quietum, mansuetum, placidum; ab eod. Th. ἥρεμος.

Ἥρερ, 3. sing. a. 1. vel 2. act. verb. αἴρω, tollo. Vide ἦρα.

Ἥρεσν, capiebam, imperf. act. verbi αἱρέω, capio, a. 2. ἕλον.

Ἥρεπται, 3. sing. perf. pass. verbi ἐρέπτω tego. f. ψω.

Ἥρεσα, ας, ε, placui, a. 1. ind. act. verbi ἀρέσκω, f. ἀρέσω. placo, & placeo.

Ἡρέπσατ, ας, ε, a. 1. ind. act. ἡρεπσάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi αἱρετίζω, eligo. f. ίσω. p. ἠρέπκα. Th. αἱρέω, capio.

Ἥρετο, 3. sing. imperf. Att. verbi ἔερμαι, interrogo, imperf. Ion. εἰερόμην, ης, ετο. Sunt qui velint esse a. 2. m. ἠερόμην. Tum ἠερόμην, ι subscripto, imperf. pass. est verbi αἴρω, tollo.

Ἥρθλιν, venabantur, Dor. imperf. pro Ἠρῶλιν, verbi Ἠρῶω, venor. Them. Ἠρη, fera.

Ἥρθλιν, imperf. Dor. pro ἦρεν, verbi αἱρέω, capio. f. ήσω. p. ἤρηκα. a. 2. ἑλόν.

Ἡρθύμησα, sertatus sum, a. 1. ind. act. verbi ἐρευνάω, f. ήσω, indago, serutor.

Ἥρη, Ion. pro Ἥρα, ας, ἡ, Juno.

Ἠρημαι, elegi, perf. ind. pass. ἠρημένος, qui delegit, ejusd. part. ab αἱρέω, eligo, capio, f. ήσω. p. ἤρηκα. & in 3. pl. ἤρηκατ.

Ἠρημὶν, Varin. per Syncop. dici tradit pro ἤρηκαμεν, 1. pl. perf. ἤρηκα, verbi αἱρέω, capio.

Ἠρημώθλιν, ης, ἡ, a. 1. ind. pass. verbi ἐρημόω, vasto. f. ώσω. p. ἠρήμωκα Th. ἔρημος, solitudo.

Ἠρημώμενος, η, ον, perf. part. pass. ejusd. verbi.

Ἠρήρειν, accommodaveram, plusq. p. m. Att. verbi ἄρω, apto. f. ἀρῶ. p. ἤρκα, p. m. ἦρα, Att. ἄρηρα & cum novo adhuc augmento ἤρηρα· hinc plusq. p. ἠρήρειν.

Ἠρήρεισο, inhæserat, 3. sing. plusq. p. pass. ἐρερείσμην, σο, ςο, verbi ἐρείδω, figo. f. σω. perf. pass. ἤρεισμαι, & Att. ἐρήρεισμαι, & cum novo augmento ἠρήρεισμαι.

Ἡρήσαντο, optarunt, 3. pl. a. 1. m. verbi αἱρέω, feligo. f. ήσω. a. 1. ἤρησα; indè a. 1. m. ἠρησάμην.

Ἠρήσαντο, 3. pl. a. 1. m. Ion. pro ἠρέσαντο, verbi ἀρέσκομαι, precor. Th. ἀρή, ἡ, preces.

Ἥρθσεν, sublatus sum, a. 1. ind. pass. verbi αἴρω, tollo, perf. ἤρκα.

Ἡρθσσας, 2. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀρθύσσω, formo, fingo. f. ύσσω. Th. ἄρθρον, artus.

Ἦρι, manè, adv. vel vere: ab ἦρ, ἦρος, τὸ, ver, factum ex ἔαρ, ἔαρι.

Ἠριγένεια, ας, ἡ, Aurora, quia ἦρι γίνεται, id est, manè existit, oriente Sole. &

Ἠριγένης, έος, ὁ, ἡ, vernus, matutinus: ab ἔαρ, & contractè ἦρ, ver, vel ἠὴρ, pro ἀὴρ, aër, & γίγνομαι, fum.

Ἠριγέρων, οντος, ὁ, senecio, genus item plantæ seu herbæ; sic dictæ, quòd ejus flores vere canescant capilliorum modo; & quasi consenescant; Dioscor. & Theoph. ab ἦρι & γέρων, Vi.

Ἠριδανὸς, ε, & Ion. ου, ὁ, ERIDANUS, nomen fluvii.

Ἠερτρής, ὁ, sepulchrorum confector; ὁ τὰ ἠέρια ἐργαζομένων, qui sepulchra conficit, &c. Ab ἠείρω & ἔργον, vide.

Ἠερύζω, imperf. act. verbi ἐρίζω, contendo. f. ίσω. p. ἤερικα. Th. ἔρις, lis.

Ἠερυθμένην, nom. pl. perf. part. pass. f. g. verbi ἀερθμέω, numero. f. ήσω. p. ἠείθμηκα. a. 1. ind. act. ἠείθμησα, ας, ε, perf. part. pass. ἠειθμημένος, η, ον. Th. ἀερθμός, numerus.

Ἠείκει, 3. sing. pluſq. p. act. verbi ἐρίζω, contendo, litigo. f. ίσω. p. ἤερικα. Th. ἔρις, lis.

Ἠεικεν, ες, ε, fecui, a. 2. ind. act. verbi ἐρείκω, frango. f. ξω.

Ἠεινός, ὴ, όν, vel potius ἠερινός, laneus, pro εἰρεινός. Th. εἶρος, ου, τὸ, lana.

Ἠερινὸς ὴ, όν, per Craſin pro ἐαρινὸς, vernus. Them. ἔαρ, ρος, πς, ver, & contracte ἦρ.

ἩΡΙ'ΟΝ, ου, τὸ, monumentum, ſepulchrum. q. ab ἔρα, in terra enim humantur mortui.

Ἠριγένεια, ας, ἡ, aurora, dies, &c. in Epigr. Ab ἦρι & πολέω, Vi.

Ἠριπετες, ες, ε, cecidi, lapſus ſum, a. 2. act. ἠερίπομην, diruptus ſum, a. 2. m. verbi ἐρείπω, everto. f. ψω.

Ἠριπέτην, ης, η, a. 1. ind. paſſ. verbi ἐρίπτω, idem quod ἐρείπω, everto.

Ἠριστε, ας, ε, contendi, a. 1. ind. act. verbi ἐρίζω, contendo. Th. ἔρις, contentio.

Ἠρκα, tuli, perf act. verbi ἄρω, tollo. f. ἀέρω. a. 1. ἦρα,

Ἠρκει, ſufficiebat, 3. ſing. imperf. act ἠρκεῖτο, 3. ſing. imperf. paſſ. verbi ἀρκέω, auxilior, ſufficio.

Ἠρκεσα, ας, ε, ſuffeci, a. 1. ind. act. ejuſd. verbi.

Ἠρκτο, incepit, 3. ſing. perf. paſſ. ἦργμαι, ξαι, verbi ἄρχομαι, incipio, ſeu ἄρχω, idem. Th. ἀρχή, initium.

Ἠρκως, perf. part. act. verbi ἄρω, tollo. p. ἦρκα.

Ἠρμαι, ſublatus ſum, perf. ind. paſſ. verbi ἄρω, tollo. a. 1. ind. paſſ. ἤρθην, a. 1. part. paſſ. ἀρθείς.

Ἠρμοσε, 3. ſing. imperf. act. ἤρμοσα, ας, ε, a. 1. act. verbi ἁρμόζω, apto. f. όσω. Th. ἄρω, apto.

Ἠρνεῖτο, 3. ſing. imperf. paſſ. ἠρνεόμην, -έμην, verbi ἀρνέομαι, recuſo. f. ήσομαι. a. 1. m. ἠρνησάμην, ω, ατο.

Ἠρνυτο, 3. pl. imperf. verbi ἄρνυμαι, capio, conſequor.

Ἠρξάμην, ω, ατο, a. 1. m, & in 3. pl. ἦρξαντο; verbi ἄρχομαι, incipio. f. ἀρξομαι. Them. ἀρχή, initium, imperium.

Ἠρξαντο, & ἦρξατο; vide in ἠρξάμην.

Ἦρξεν, 3. ſing. a. 1. act. verbi ἄρχω, incipio, impero. f. ξω. Them. ἀρχή, imperium.

Ἠρόδοτος, ου, ῳ, ὁ, HERODOTUS, nomen propr.

Ἠρσμαι; aratro conſciſſus ſum, perf paſſ. verbi ἀρόω, aro. f. όσω. perf. ἤρκα.

Ἠρόμην, interrogavi, imperf. vel a. 2. m. verbi Poet. ἔρομαι, interrogo.

Ἠρόμην, imperf. paſſ. verbi αἴρω, tollo.

Ἠρος, amabilis, jucundus, ἦρα, τὰ, grata: ab ἐράω, amo: ἐραστὴν habens τῦ ε.

Ἠρσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἀρόω, aro. f. όσω. p. ἤρκα.

Ἦρα, interrogatti, 2. ſing. imperf. vel a. 2. m. verbi ἔρομαι, interrogo.

Ἦρο, 2. ſing. imperf. paſſ. ἠρόμην, verbi αἴρω, tollo.

Ἦρο, 2. ſing. imperf. paſſ. &

Ἦρντο, 3. pl. imperf. paſſ. ἠρόμην, ab αἴρω, capio.

Ἠρος, gen. ſing. ab Ἦρως, gen. ος, ως, ω, Ero, nomen proprium, r. virginis.

Ἠρος, gen. ſing. ab Ἦρα, nomen proprium.

Ἠρτο, 3. ſing. imperf. paſſ. verbi ἀείρω, aro.

Ἥρπασεν, rapuit, 3. ſing. a. 1. act. verbi ἁρπάζω, rapio. f. σω. & Dor. ξω. p. ἥρπακα. a. 2. paſſ. ἡρπάγην. p. m. ἡρπαγα.

Ἥρσα, a. 1. act. Æol. verbi ἄρω, apto, congruo. f. ἀρῶ, & Æol. ἄρσω.

Ἥρσαν, 3. plur. etiam a. 1. ab ἄρδω, humecto.

Ἦρται, 3. ſing. perf. ἦρμαι; verbi αἴρω, tollo.

Ἥρτηται, appenſus ſum, perf. paſſ. verbi ἀρτάω, appendo. f. ήσω; hinc 3. ſing. perf. imperat. paſſ. ἠρτήσθω.

Ἦρτο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. ex ἤρμην, verbi αἴρω, tollo.

ἩΡΥΓΓΙΟΝ, ου, τὸ, ERYNGIUM, herba quædam aculeata.

Ἠρυγίη, villus dependens ex mento hircorum aut caprorum, tanquam εἰρίον, ſeu lanugo.

Ἤρυγε, eructavit, 3. ſing. a. 2. act. ἤρυγον, verbi ἐρεύγω, ructo. f. ξω.

Ἠρύγω, mugio; unde, ἠρύγων; Heſych. μυκώμενον.

Ἠρύκακε, inhibuit, 3. ſing. imperf. act. verbi ἐρυκάκω, idem quod ἐρύκω, inhibeo.

Ἤρυκεν, 3. ſing. imperf. vel a. 2. verbi ἐρύκω, inhibeo, impedio. f. ξω.

Ἡρυλλος, ου, ὁ, diminutivum ab ἥρακλῆς, Hercules.

Ἤρυσεν, imperf. vel a. 2. verbi ἀρύω, haurio. f. ύσω.

Ἤρυτο, pluſq. p. paſſ 3. ſing. verbi ἐρύω, traho, cuſtodio. An pro ἠρύσατο, 3. ſing. a. 1. m.

Ἦρχ' pro ἦρχε, incepit, 3. ſing. imperf. act. verbi ἄρχω, incipio.

Ἦρχατο, Ion. pro ἠρχμένοι ἦσαν, 3. pl. pluſq. p. paſſ. verbi ἔρχω, idem quod εἴρχω, arceo. Vel ab ἄρχω, incipio, impero. Th. ἀρχή, imperium, initium.

Ἦρχε, præibat, 3. ſing. imperf. act. verbi ἄρχω, incipio.

Ἤρχθεν, ας, η, a. 1. ind. paſſ. verbi ἄρχομαι; ab ἄρχω, incipio, impero. Them. ἀρχή.

Ἠρχόμεν, ες, ετο, imperf. ab ἔρχομαι, venio.

Ἤρχε, 2. ſing. a. 1. m. ἠράμην, ω, ατο, verbi αἴρω, tollo.

Ἥρω, per Apocop. pro ἥρωα, acc. ſing. & ἥρῳ, dat. pro ἥρωϊ, ab ἥρως, heros.

Ἠρῳὸς, ὁ, ἡ, ῦν, ῆ, ERO, nomen propr. virginis.

Ἥρως, & ἥρωες, acc. & nom. pl. ab ἥρως, ως, ὁ, heros.

Ἡρώδης, ου, ὁ, HERODES, nomen regis. q. ab heroe oriundus.

Ἡρωδιανοὶ, οῖ, Herodis miniſtri: ab Ἡρῴδης.

Ἡρωδιὰς, άδος, ἡ, HERODIAS, Herodis concubina.

Ἡρωδίων, ωνος, ὁ, nomen viri. q. ab ἥρως & δίων, heroas profligans.

Ἡρωελεγεῖον, ου, τὸ, heroicum, cum elegiaco metro mixtum; ſeu metrum, ex heroicis & elegiacis verſibus conſtans, &c. Ut apud Theocr. Idyll. 8. Ab ἡρῷον, & ἐλεγεῖον, vide.

Ἠφύσατε, ας, ε, a. 1. verbi ἐρυσέω, fluo.

Ἡρωϊκὸς, ὴ, όν, HEROICUS. Them. ἥρως.

Ἡρωϊκῶς, ἡ, ον, HEROICUS. Them. ἥρως.

Ἡρῷος, & χθ' σωκάρεσον, ἡρῷος, idem.

Ἡρῴνη, Heroine, i. e. femina heroina; pro quo & ἡρώνη; fœmin. à maſc. ἥρως; Vi. Unde etiam, ἡρῳὶς, ίδος, ἡ, herois, heroica; ut, ἡρῳὶς τιμῆς; Apol. Rhod. Item, ἡρῴσσα, heroina; pro quo etiam dicitur ἡρῶσσα; idem.

Ἡρῷον, pro ἡρῴνα; apud Ariſtot. ref. μῆδ' ἡρῷον πνὶς εἶσι.

Ἡρῷον, ου, τὸ, heroum; i. e. monumentum ſive fanum heroi conſtructum; monumentum heroicum, &c. (ab hoc nomine etiam dicitur ἡρῷον, pro τὸ ἡρῷον, Atticè; ut δημόσιον, pro τὸ δημόσιον; Ariſtoph. &c.) Item, carmen heroicum; & τὰ ἡρῷα, dicuntur etiam epalæ ſolennes in heroum honorem; Plur. à præced. ἡρῷος; Vi. Unde etiam ἡρῳεῖον, ου, τὸ, Herois monumentum; idem quod ἡρῷον, Vi.

Ἤρων, amabam, imperf. act. verbi ἐράω, amo, f. άσω.

ἩΡΩΣ, ωος, ὁ, HEROS. nom. pl. ἥρωες, inde ἡρωΐνη, ης, ἡ, heroina.

Ἡρῷς, potenter, fortiter, graviter; generoſe, &c. Adv. à præced.

Ἡρῶσσα, heroina; vide ἡρῴνη.

Ἠρώτα, 3. ſing. imperf. act. verbi ἐρωτάω, interrogo. f. ήσω.

Ἠρώτευν, 1. ſing. & 3. pl. imperf. act. ejuſd. verbi.

Ἧς, ſuæ, gen. ab ἥ, ſua, quod ab ὅς.

Ἧς, & ἧσιν, pro αἷς, dat. pl. Ion. ab ἥ. Th. ὅς, ſuus.

Ἧς, eras, 2. ſing. imperf. & Dor. pro ἦν, 3. ſing. ſed ἦς, fis, 2. ſing. ſub. ab εἰμί.

Ἧς, dixiſti, 2. imperf. ab ἠμὶ pro φημί vel per Aphær. pro φῆς, quod pro ἔφης, imperf. vel a. 2. verbi φημί, dico.

Ἧσαι & ἧσαν, 1. ſing. & 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἅδω, contracte pro ἀείδω, cano.

Ἧσαι, 2. ſing. præſ. ind. ἧμαι, ſedeo.

Ἡσαίας,

Ἡσαΐας, ου, ὁ, nomen Prophetæ, Hebr. Salus à Domino.

Ἦσαν, erant, 3. pl. imperf. verbi εἰμὶ, sum.

Ἦσαν, Att. pro εἶᾳ, iverunt, 3. pl. a. 1. act. verbi εἶμι, vel εἶα, eo. Vel per Synær. pro ἴασι, 3. pl. pluſq. p. m. ᾖσαν Poteſt etiam ᾖσι, eſſe 3. pl. a. 1. verbi ἄδω, cano. Sunt qui velint ᾖσι, etiam dici p. ᾔδεισι, 3. pl. pluſq. p. per Craſin pro εἰδήκεσι, verbi εἴδω, ſcio, f. ἴσω. p. εἴδηκα.

Ἦσας, 2. ſing. a. 1. ind. act. ἧσα, verbi ἥδω, delecto. f. ἥσω. Them. ἡδύς, ſuavis.

Ἥσατο, 3. ſing. a. 1. m. verbi ἅδομαι, delector, vide ἧσαι.

Ἥσατο, 3. ſingular. a. 1. m. verbi ἄδω, cano.

Ἡσαΐ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. factus.

Ἡσθήκατο, ας, ε, perf. ind. act. verbi αἰσθάνομαι, impie ago, f. ήσω, a. 1. ἠσθησα; ex α priv. & σέθω, colo.

Ἧσι, mittet, 3. ſing. fut. ind. verbi ἵημι, mitto. f. ἥσω, p. εἶκα, Poteſt etiam eſſe fut. 1. verbi ἥδω, delecto.

Ἡσθλημαι, petulans fui, perf. ind. paſſ. verbi ἀσθλεύω, petulanter ago, fut. ήσω; Them. ἀσθλὴς, petulans, inſolens.

Ἡσθλημμάτα, τὰ, dicuntur injuriæ & contumeliæ per petulantiam illatæ, &c. eſt neut. plur. part. præcedenti.

Ἡσθλησα, a. 1. ind. act. verbi ἀσθλεύω, idem quod ἀσθλεύω, petulanter ago: V. ἠσθλημαι.

Ἧσιν, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi ἕω, ſeu ἕζω, ſedeo.

Ἧσιν, 3. ſing. a. 1. ab ἄδω, cano.

Ἥδαι, eras, Paragoge Æol. τῆι δαι, pro ἧς, 2. ſing. imperf. Sed ἦδαι, ſis, Æol. etiam pro ἦς, 2. ſing. ſub. verbi εἰμὶ, ſum. Sunt etiam, qui ἦδαι per Syncop. poni credant pro ἤδεισθα, noveras & hoc pro ἤδησθ, ſic Æol. paragoge, quod eſt 2. ſingular. pluſq. p. ἤδην, pro εἰδήκην, verbi εἴδω, vel εἰδέω, ſcio, f. ἴσω, p. m. εἶδα.

Ἧδαι, ſedere, præſ. infin. ab ἧμαι, ſedeo.

Ἡδεῖλω, a. 1. opt. paſſ. verbi ἅδομαι, delector. Th. ἡδύς, ſuavis.

Ἡδένηκα, elangui, perf. act. verbi ἀδενέω, ſum infirmis viribus, f. ήσω, ab ἀδενὴς, invalidus, quod ex α priv. & δένω, valeo, poſſum.

Ἡδεμηκὼς, languens, part. à præced.

Ἡδένεν, languebam, imperfect. ejuſdem verbi

Ἡδέπτες, gaviſi, nom. pl. a. 1. part paſſ. verbi ἅδομαι, delector. Them. ἡδύς, ſuavis.

Ἥδετο, 3. ſing. a. 2. m. ἡδέομαι, ου, επο, verbi αἰσθάνομαι, ſentio, f. αἰσθήσομαι, p. ἤσθημαι.

Ἥδη, 3. ſing. a. 1. ind. paſſ. verbi ἅδομαι, delector. Th. ἡδύς, ſuavis.

Ἥδη, 3. ſing. a. 1. ind. paſſiv. ab ἄδω, cano.

Ἤδημαι, ſenſi, perf. paſſ. ind. hinc in 3. ſing. pluſq. p. ἤδητο, & in perf. inf. ἠδῆσθαι, verbi αἰσθάνομαι, ſentio, a. 2. m. ἡδόμην.

Ἡδημὼν, qui ſenſit; ut ϖροδιδόναι ἠδημὼν, qui percepit proditionem, in Camillo, eſt part. à præced.

Ἡδῆλω, ης, ν, lætatus ſum, & in 3. pl. ἠδήσι, a. 1. ind. paſſ. hinc ἠδῆλωαι, a. 1. inf. verbi ἥδω, delecto. Them. ἡδύς, ſuavis.

Ἡδησάμην, ω, ατο, ſenſi, a. 1. ind. m. verbi αἰσθάνομαι; V. ἤσθητο.

Ἡδῆσθαι, ſenſiſſe, perf. inf. paſſ. ejuſdem verbi: V. ἤσθημαι.

Ἡδήσομαι, lætabor, f. 1. ind. paſſ. verbi ἅδομαι, delector, a. 1. ind. paſſ. ἥδῆν. Th. ἡδύς, ſuavis.

Ἥδητο, 3. ſing. pluſq. p. verbi inuſit. ἐδέομαι, pro ἐνυμαι, induor: perf. part. ἡδημένος; ab ἑδὼς, ἥτος, veſtis. Th. ἕω, ſeu ἔννυμι, induo.

Ἥδητο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. verbi αἰσθάνομαι, ſentio: V. ἤσθημαι.

Ἥδιον, ες, ε, devorabam, imperf. act. verbi ἐδίω, edo, f. ἴσω, ἤδηκα. Them. ἔδω, idem.

Ἡδμήνατα, ας, ε, anhelavi, a. 1. ind. act. verbi ἀδμήνω, anhelo, f. ἀνῶ, p. ἤδμηκα. Th. ἄδμης, flatus.

Ἡδμήλω, & in 3. pl. ἠδμῆντο, aoriſt. 2. m. verbi αἰσθάνομαι, ſentio, f. αἰσθήσομαι.

Ἧσι, ſit, Ion. pro ᾖ, 3. ſing. ſub. ab εἰμὶ, ſum.

Ἧσι, per Apocop. pro φησὶ, 3. ſing. à φημὶ, dico.

Ἧσιν, per Peragog. Poët. pro ᾖ, 3. ſing. ſub. εἰμὶ, ſum. Sed

Ἧσιν, ſuis, dat. plur. Ion. pro οἷς, ſuis, vel quibus: ab ὅς, ἥ, ὅν, ſuus, a, um.

Ἡσίοδος, ου, ὁ, HESIODUS, nom. propr. Poëtæ: qu. ex ἧσις, delectatio, & ὁδὸς, via.

Ἧσις, εως, ἡ, voluptas, delectatio: ab ἥδω, delecto.

Ἡσσάω, inedia premebar, imperf. verbi ἀσσία; quod ex α priv. & σῖτος, frumentum, panis.

Ἡσκεν, Ion. vel ob ſequentem vocalem, pro ἤσκει, exercebat, 3. ſing. imperf. verbi ἀσκέω, exerceo, elaboro, orno, f. ήσω, p. ἤσκηκα, perf. paſſ. ἤσκημαι, σαι, ται.

Ἡσκήσθω, exercitatus ſum, a. 1. ind. paſſ. &

Ἤσκηκα, exercui, perfect. act. ejuſdem ve. bi.

Ἤσκηϲ, aptarunt, ter. plural. aoriſt. 1. act. &

Ἤσκων, exercebam, imperf. act. ejuſdem verbi ἀσκέω.

Ἥσμαι, decantatus ſum, perf. paſſ. verbi ἄδω, cano.

Ἥσμαι, lætatus ſum, perf. paſſ. verbi ἥδομαι, delector. Th. ἡδύς, ſuavis. Sunt qui ἧσμαι, ſedi, velint eſſe perf. paſſ. verbi ἕζω, ſedeo, perf. ἧκα.

Ἡσμῆν, ſciveramus, per Syncop. pro ἤδειμεν, 1. pl. pluſq. p. ἤδειν, Att. pro εἰδήκειν, quod per Craſin pro εἰδήκειν, verbi εἴδω, vel εἰδέω, ſcio.

Ἧσο, eras vel fueras, 2. ſing. imperf. vel pluſq. p. ἦμαι: verbi εἰμὶ, ſum.

Ἧσο, 2. ſing. imperf. vel imperat. verbi ἧμαι, ſedeo.

Ἡσάζονϑ, 3 pl. imperf. paſſ. verbi ἀσαύζομαι, amplector, f. ἀσομαι, p. ἤσαυσμαι.

Ἡσσάκης, tutatus ſum, perf. ind. act. hinc part. ἡσσάκητες: verbi ἀσσάζω, defendo. Th. ἀσσις, clypeus.

Ἧσσα, ſeu ἥσσα, ας, ἡ, adverſum prælium; i. e. ἥσσης, inferiores partes; ἐλάττωμα, calamitas, clades, &c. Ut plur. de frat. char. ποεῖ τὴν ἥτταν ἡδίω τ' νίκης, facit ut vinci jucundius ſit quam vincere, &c. à Them. ἥσσων, &c. vide.

Ἡσσάομαι, vel ἧττάομαι, -ῶμαι, f. ἡσσωμαι, inferior evado, vincor, ſuperor, ſuccumbo, frangor: Th. ἥσσων, minor.

Ἧσται, pro ἧσται, ceciuit, 3. ſing. a. 1. ind. act. ἧσται, verbi ἄδω, cano.

Ἡσσάομαι, a. 1 ind. paſſ. verbi ἡσσάομαι, ſuperor: Th. ἥσσων, minor.

Ἧστεν, minus, n. g. ab

Ἦσσων, & ἧττων, ονος, ὁ, ἡ, minor, inferior, & in n. g. ἧσσον, vel ἧττον, minus: indè ἡσσάομαι, ſuperor.

Ἧστο, 3. ſing perf. ab ἧμαι, ſedi, quod vide.

Ἧστο, vide in ἧστε.

Ἡστέατον, imperf. act. verbi ἀστατέω, inſtabilis ſum, vacillo: ex α priv. & ἵστημι, ſto.

Ἧστε, ſciebatis, per Sync. pro ἤδειτε, 2 pl. pluſq. p. ἤδειν, per Craſin pro εἰδήκειν, verbi εἰδέω, ſcio. Sic ἦστον, pro ἤδειμεν, 3. pl. pluſq. p. &

Ἥστην, ſciverant, 3. dual. pluſq. p per Syncop. pro ἤδειστην, ejuſd. verbi εἰδέω, ſcio.

Ἧστον, erant, dual. imperf. Poët. pro ἦτον, & in 2. pl. ἦστε, pro ἦτε, verbi εἰμὶ, ſum.

Ἧστο, ſedebant, 3. dual. imperf. ἧμαι, verbi ἧμαι, ſedeo.

Ἧστο, ſedebar, Poët. pro ἧτο, 3. ſing. imperf. verbi ἧμαι, ſedeo: vel eſt pluſq. p. ab ἕζω, ſedeo.

Ἧστον, ἧστον, eratis, erant, Poët. pro ἦτον, ἦτον, dualis imperfect. verbi εἰμὶ, ſum.

Ἡστεῖος, ου, ὁ, jucunditate affectus, exhilaratus, delectatus; vel qui jucunditate affici, & delectari poteſt, &c. Item, ἡστεῖον, ου, τὸ, jucundum, ſuave, &c. ab ἥδω, ἥμαι, σαι, ται, &c.

Ἡστράπτε, illuminabat, 3. ſing. imperf. act. verbi ἀστράπτω, fulguro, f. ψω, p. φα.

Ἡσυχθέτηκα, perf. act. verbi ἀσυχθετέω, non ſto pactis: quod ex α priv. & συνθέτης, ου, ὁ, compono. Them. τίθημι, pono.

Ἡσυχα, & ἥσυχῆ, quiete, tacite, paululum, ſenſim, &c. adverb. ab ἥσυχος; vide.

Ἡσυχάζω, quieſco, taceo, f. άσω, p ἡσύχακα. præſ. part. f. g. ἡσυχάζουσα. Th. ἥσυχος, quietus.

Ἡσυχάζων, ας, ὁ, ἡ, ut Th. ἥσυχος.

Ἡσυχάτερος, ᾱ, ον, quietior, compar. à præced.

Ἡσυχία, ας, & Ion. η, ης, ἡ, tranquillitas, otium, ſilentium: ab eod. Th.

Ἡσύχιος, ᾱ, ον, ἡ, idem quod

ΗΣΥΧΟΣ, ᾱ, ον, quietus, ὃ ἧσται ἥκων, Gall. qui eſt à ſon aiſe: ab ἥδω, delecto, inde ἧσις, voluptas.

Ἡσύχως,

ᵛΗσύχως, adverbialiter, quietè: ab ἥσυχος.

ᵛΗσφαλίσαντο, muniverunt, 3. pl. a. 1. m. verbi ἀσφαλίζω, firmo, f. ίσω, p. κα, quod ab ἀσφαλής, tutus: hoc ex α priv. & σφάλλω, everto.

ᵛΗχθον, 3. pl. a. 2. act. verbi ἀχθάλλω, molestè fero.

ᵛΗσχολήθησ, operam dederunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ἀσχολέω, occupatus sum: quod ab ἄσχολος, cui otium non est: quod ex α priv. & σχολὴ, otium.

ᵛΗχωέτο, erubescebat, & in 3. pl. ἠχωόντο, imperfect. pass. verbi αἰχωόομαι, perf. ἠχώομμαι. Th. αἴσχος, turpitudo.

ᵛΗσω, mittam, f. 1. verbi ἵημι, mitto, a. 2. ω.

ᵛΗσω, ibo, f. 1. verbi εἶμι, ab ἔω, inus. eo.

ᵛΗτασεν, 3. sing. a. 1. act. verbi ἐτάζω, examino, f. άσω.

ᵛΗτ' pro ἤτε, hæcque, articulus præpos. habetque accentum ob sequent. dict. enclitic. τε.

ᵛΗτε, eratis, 2. p'. imperf. ὦ, verbi εἰμὶ, f m.

ᵛΗτε est 2. pl. sub. ejusd. verbi.

ᵛΗτεε, & ἦτεεν, sequente vocali, & contracte ἦτε, 3. sing. imperf. verbi αἰτέω, peto, f. ήσω, p. ᾔτηκα.

ᵛΗτέκε, certe, nimirum.

ᵛΗτεκνώθησ, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ἀτεκνόω, a. 1. ἠτέκνωσα, ας, ε, sterilem efficio: ex α priv. & τέκνον, filius. Th. τίκτω, pario.

ᵛΗτηκα, ας, ε, petii, perf. ind. act. &

ᵛΗτήκειν, accusaveram, pluſq. p. verbi αἰτέω, peto.

ᵛΗσαν, & ἦσπν, erant, eratis, imperf. dual. verbi εἰμὶ, sum.

ᵛΗτήσαντο, 2. pl. ἠτήσατο, 3. sing. a. 1. m. ab αἰτέω, f. ήσω, a. 1. ᾔτησα.

ᵛΗπ, vere, certe, adv. Th. ἤ.

ᵛΗπᾶτο, objurgabat, 3. sing. imperfect. ab αἰπάομαι, accuso. Them. αἰτία, culpa.

ᵛΗμάξλω, ας, κ, a. 1. ind. pass. verbi ἀτιμάω: quod vide.

ᵛΗτίμησ', pro ἠτίμησε, inhonoravit, 3. sing. a. 1. act. verbi ἀτιμάω, quod ex α priv. & τιμὴ, honor. Them. τάω, honoro.

ᵛΗτοι, sive, seu, vel, certè. Them. ἤ, aut.

ᵛΗτοίμαζε, 3. sing. imperf. act. &

ᵛΗτοίμασε, ας, ε, & in 3. pl. ἠτοίμαζ, a. 1. ind. act. verbi ἑτοιμάζω, paro, f. άσω, p. ἠτοίμακα, perf. part. passiv. ἠτοιμασμένος, η, ον; Th. ἕτοιμος, paratus.

ᵛΗτοίμασαι, 3. sing. perf. pass. ἠτοίμασμαι; vide ἠτοίμασται.

ᵛ ἦτον, eratis, dual. imperf. εἰμὶ, sum.

ᵛΗΤΟΡ, ορος, τὸ, c r, animus Sunt tamen qui indeclinabile esse dicant, q. ab ἄω, fulgeo, undè αὔω, accendo: cor enim calet. Hinc μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, magnanimus.

ᵛΗτωῦτο, 3. pl. imperf. pass. verbi αἰτέω, peto, f. ήσω. p ᾔτηκα.

ᵛΗτῷα, & ἠτείᾶα, τὰ, dicuntur quæ ab τὸ ἦτος pertinent, seu de eo sunt, Luc. V. Th. ἦτος.

ᵛΗτείδιον, apud Poll. lib. 2. tomaculum, sive tomacium, τέμαχος, &c. quidam volunt esse sumen seu abdomen, &c. à Th. ἦτος; V.

ᵛΗΤΡΙΟΝ, ε, τὸ, stamen, textum. Schol. Nicandri etiam ἦτειον affert pro epate, an à textura venarum?

ᵛΗΤΡΟΝ, ε, τὸ, imus venter, pars umbilico subjecta: ubi scil. ἦτειον, intestinorum: aut ab ἔδω, quia ibi vasa cibaria.

ᵛΗπα, vel ἦπατ, ος, ὁ, clades: quod ab ἠπάομαι; Th. ἤπαρ, minor.

ᵛΗπάωμ, præs. inf. ab ἠπάομαι; quod vide.

ᵛΗπάομαι, -ῶμαι, vel ἠπατόομαι, superor, inferior evado, perf. pass. ἠπήμαμ, a. 1. pass. ἠπήθην, ης, η, a. 1. part. ἠπηθεὶς, έντος; Th. ἤπαρ, minor.

ᵛΗπημα, ατος, τὸ, diminutio, defectus, clades, a. 1. præt. perf. pass. superioris verbi: Th. ἦσσων, minor.

ᵛΗπημύσ', victus, perf. part. pass. verbi ἠπάομαι; quod vide.

ᵛΗπιον, ου, τὸ, minus; item damnum: εἰς τὸ ἧπιον, cum detrimento: ab ἦσσων, vel ἤπαρ, minor.

ᵛΗτύχ, 3. sing. imperf. verbi ἀτυχέω, adversa fortuna utor: quod ex α priv. & τυχὴ, fortuna.

ᵛΗτω, sit, vel esto, pro ἔστω, 3. sing. imperat. ab εἰμὶ, sum: ab inus. ἔω, quod in imperat. ἔς, ἐέτω, & Crasi ἦτω.

ᵛΗὺ, bonum, validum, robustum, &c. est neut. genus ab ἠΰς; id vide: item, ἠΰ, seu velut, & ἠΰτε, ὁμοιάσεως ὁπῤῥήματα; vi. ἠύτ.

Ηὔχ, 3. sing. imperf. act. verbi αὐχέω; credo ἤυχ; ab ἀυχὴ, glorior.

Ηὐχθέες, ες, ὁ, pro ἠυχθέες, multùm barbatus, & pulchre. &c. χαλὸν γένειον ἔχων, &c. V. ἠυχθέες.

Ηὔδα, & ἠΰδα, 3. sing. imperf. ἤυδαον, dicebam, verbi ἀυδάω, f. ήσω; Them. ἀυδὴ, vox.

Ηὐδάζαντο, Dor. pro ἠυδάσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi ἀυδάζομαι, loquor: idem quod ἀυδάω; Th. ἀυδὴ, vox.

Ηὐδήκως, qui dixit, perf. part. act. ab ἀυδάω, f. ήσω, vocem edo. Th. ἀυδὴ, vox.

Ηὐδήκασι, Att. pro ἠυδήκασι, a. 1. verbi ἠυδάνω, volo; quod vide.

Ηὗδον, dormivi, imperf. vel a. 2. act. verbi ἕυδω, dormio, f ἑυδήσω.

Ηὔηνα, arefeci, a. 1. ind. act. verbi αὐαίνω, arefacio; Th. αὖος, siccus.

Ηὐθυύθω, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ἰθύνω, dirigo, f. υνῶ, p. γκα; Th. ἰθὺς, rectus.

Ηὐκάρεν, imperf. Att. pro ἐυκάρεαν, ων, verbi εὐκαρέω, vacat mihi, fut. ήσω; quod ex ἕυ, bene, & καιρὸς, occasio, tempus.

ᵛΗὐκομ, ος, ὁ, ἡ, habens pulchros crines, pulchricoma: Poët. Diæresi, pro ἐυκόμης, gen. Ion. ἠυκόμοιο; ex ἕυ & κόμη, coma.

Ηὔλη, 3. sing. imperf. act. ἤυλεον, εων, verbi αὐλέω, tibiâ cano. Them. αὐλὸς, tibia.

Ηὐλήσαμεν, 1. pl. a. 1. ind. act. ἠυλησα, verbi αὐλέω, tibiâ cano, f. ήσω, p. ἠυλη-κα; Th. αὐλὸς, tibia.

Ηὐλίζω, ης, η, & in 3. pl. ἠυλίωνς, a. 1. ind. pass. verbi αὐλίζομαι, stabulor, pernocto, excubo, perf. ἠυλισμαι; Th. αὐλὴ, aula, stabulum.

Ηὐλόγ, 3. sing. imperf. Att. verbi εὐλογέω, benedico, f. ήσω, p. εὐλόγηκα. Ex ἕυ & λόγος, verbum: quod à λέγω, dico, p. m. λέλογα.

ᵛΗὺν, bonum, acc. sing. ab ἠΰς, bonus. Th. ἐΰς, έος, ή, idem.

Ηὔξαμε, 3. sing. a. 2. vel imperf. verbi αὐξάνω, augeo, invalesco, f. αὐξήσω, p. ηὔξηκα, a. 1. pass. ηὐξήθω; Th. ἀέξω, idem.

Ηὔξατο, 3. sing. a. 1. m. Att. verbi ἐυχομαι, oro.

ᵛΗὔσεν, ingemuit, a. 1. ind. act. verbi αὔω, & per διάλυσιν, ἀΰω, fut. ἀΰσω. Hinc præsens geminato σ, ἀύσσω, f. ξω, a. 1. ἤυξα. Vel à comm. fut. ἀΰσω, Dor. ἀύξω.

Ηὔξετο, 3. sing. imperf. pass. ab αὔξομαι, pro ἀυξάνομαι, augeo, f. 1. m. αὐξήσομαι; Th. ἀέξω, idem.

Ηὐξήθω, auctus sum, a. 1. ind. pass. verbi αὐξάνω, f. αὐξήσω. a. 1. ind. act. ηὐξησα, perf. pass. ηὔξημαι; &

Ηὔξησα, a. 1. ind. act. ejusd. Vide ηὐξήθω. Th. ἀέξω.

Ηὐπορέϊτο, 3 sing. imperf. pass. Att. verbi εὐπορέω, abunde possum, est mihi facultas, f. ήσω, p. εὐπόρηκα; quod ab ἐυπορος, pervius. Th. πείρω, transeo, p. m. πέπορα.

Ηὑρέμμν, ω, ατο, inveni per Sync. pro ηὑρησάμην, Att. & Æol. pro ἐυρησάμην, a. 1. m. verbi ἐυρίσκω, invenio, f. ἑυρήσω, p ἐυρηκα, a. 2. ἔυρον.

Ηὑρήσαμ, perfect. infin. pass. Att. ejusd. verbi.

Ηὗρεσο, 2. sing. a. 1. m. ηὑρέμμν, quod vide.

ᵛΗὲς, Poëticâ Ectasi pro ἐὺς, bonus, fortis: gen. ἄος.

ᵛΗὔσα, ας, ε, clamavi dissolut. diphthong. pro ἤυσα, a. 1. indic. act. verbi αὔω, clamo.

ᵛΗὺτ' pro ἠΰτε, sicut, tanquam: per Ectasin & Dialysin Ion. pro ἔυτε, adverb.

Ηὐφεανα, ας, ε, & in 3. p'. ἤυφεαν, a. 1. ind. act. Att. p. o ἐυφεανα; &

Ηὐφεάνθω, ης, η, Att. pro ἀυφεάνθω, a. 1. pass. ab ἀυφαίνω, exhilaro: quod ab ἕυ & φρὴν, mens.

ᵛΗφα, perf. act. ab ἅπτω, necto, f. ψω, a. 2. ἧφον, perf. pass. ἧμμαι, a. 1. passiv. ἥφθω.

ᵛΗφαίστος, ε, Vulcanius: τὸ ἡφαίστον, sc. ἱερὸν, Vulcani templum: & τὰ Ἡφαίστια, Vulcanalia: Item,

ᵛΗφαίστια, τὰ, Vulcanalia; idem quod præcedens, ἡφαίστα τὰ, sub. ἱερὰ, Vulcania sacra, &c. Et utrumque à sequente.

ᵛΗΦΑΙΣΤΟΣ, ε, ὁ, Vulcanus, ignis: q. ab ἅπτω, accendo, & αἴσσω, desilio.

ᵛΗφαιστόπονος, à Vulcano elaboratus; ut, apud Eurip. ἡφαιστόπονον ὅπλον, armorum Vulcaniorum, &c. ab ἥφαιστος, & πόνος; V.

ᵛΗφανίσθω, ης, η, disapparui, a. 1. passiv. &

Ἠφάνισμαι,

'Ηφάνισμαι, σαι, σται, perf. pass. ab ἀφανίζω, f. ίσω, exinguo, obscuro: ab ἀφανὴς, obscurus: quod ab α priv. & φαίνω, apparco.

'Ηφασα, contrectavi, a. 1. ind. act. verbi ἅπτω, tracto: quod ab ἀφὴ, tactus. Th. ἅπτομαι, tango.

'Ηφειδήκειεν, 3. pl. pluſq. p. activ. ab ἀφείδέω, non parco, contemno: imperf. ἠφείδει, perf. part. ἠφειδηκὼς, ab ἀφειδὴς, qui non parcit: ab α priv. & φείδομαι, parco.

'Ηφίεσαν, concessi, pro ἀφίεσαν, a. 1. ind. pass. verbi ἀφίημι, demitto, permitto: quod ex ἀπὸ & ἵημι, mitto. Them. ἔω, idem.

'Ηφηγέομαι, i. e. ὁδηγέομαι, viam doceo, est pro ἀφηγέομαι; id vide.

'Ηφιωτακὼς, aucta præpoſit. pro ἀφιωτακὼς, perf. part. act. verbi ἀφιωτάζω, habenas detracto: ex ἀπὸ & ἡνία, ας, ἡ, habena.

"Ηφθαι, Dor. pro ἧφθη, 3. sing. a. 1. pass. & "Ηφθαι, attigisse, perf. infinit. passiv. ab ἅπτω, tango, f. ψω, p. ἧφα, perf. pass. ἧμμαι.

"Ηφιε, permisit, a. 2. verbi ἀφείω, seu ἀφίημι, permitto: cujus a. 2. ἄφεον, & cum augmento præpoſitionis ἤφεον, ες, ε. Vel potius dicendum esse a. 2. ver verbi ἀφίεα, dimitto. f. 2. ἀφιῶ, a. 2. ἧκεον.

'Ηφίει, emittebat, 3. sing. imperf. pro ἧκεν, ut ἐπῆδε, pro ἐπῆδει, verbi ἀφίημι, vel ut alii volunt ἐφίημι: Them. ἔω, mitto.

'Ηφυσάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi ἀφύσσω, vel ἀφύω, haurio, fut. ύσω, p. ἧφυκα.

'Ηχαρίσθαι, perf. inf. passiv. Atticè ab ἀφορίζω, termino, definio, f. ίσω, p. ἀφώρικα; quod ex ἀπὸ & ὅρος, terminus, limes.

'Ηχάνω, inopem vitam ago; i. e. πωχεύω; quasi ab ἀχλὺς; id V.

"Ηχε, 3. sing. perf. act. verbi ἄγω, duco, f. ἄξω, p. ἦχα, perf. inf. pass. ἦχθαι, a. 1. pass. part. ἀχθείς.

'Ηχεῖ, 3. sing. ind. præs. verbi ἠχέω, sono, f. ήσω: Th. ἦχος, sonus.

'Ηχεῖα, ας, ἡ, sonituum discrimen: Item, ἠχεῖον, ε, τὸ, sonale, vel sonaculum, si dici posset; i. e. vas seu machina qua sonus editur; Plut. in Crasso: item, (ut ἠχεῖα, ἡ) pro ipso sono, seu sonituum discrimine, &c. ab eod. Th. Unde etiam, ἠχέτης, ε, ὁ, idem quod ἠχητὴς, ὁ; q. d. sonator, qui sonat, sonans, &c. Ut & ἠχετικὸς, sonorus, canorus, &c.

'Ηχέτα, pro ἠχήτα, voc. sing. ab ἠχήτης, ε, ὁ, canorus. Th. ἦχος, sonus.

'Ηχέω, ῶ, fut. ήσω, sono: Them. ἦχος, sonus.

'Ηχὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἦχος; quod vide.

'Ηχήεις, & in fœm. gen. ἠχήεσσα, resonans, adject. ab ἠχὴ, idem ac Th. ἦχος, sonus.

'Ηχοῖσες, inopes, κενοὶ, πωχοὶ; Hesych. forsan, pro ἀχλοῖσες; (vide ἀχλὺς) qui sunt οἱ μηδὲν ἔχοντες; qui nihil habent, &c.

'Ηχθέσθαι, ægrè tuli, a. 1. ind. passiv. verbi ἄχθομαι, ægre fero. f. έσομαι; quasi ab ἀχθέομαι; Th. ἄχθος, εος, τὸ, pondus.

"Ηχθημαι, inimicus sui, perf. ind. passiv. verbi ἐχθάνομαι, quasi ab ἐχθέομαι, f. ήσομαι, a. 2. m. ἠχθόμην; Th. ἔχθος, odium. Sunt qui velint ab ἄχθομαι derivari. Tum. Th. est ἄχθος, onus.

"Ηχθιον, ος, ν, ductus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἄγω, duco, f. ἄξω.

"Ηχθομαι, odio fui, & in 3. pl. ἤχθοντο, a. 2. ind. m. verbi ἐχθάνομαι, odio fui: q. ab ἐχθέομαι; vide ἤχθημαι. Vel est imperf. verbi ἄχθομαι, succenseo: fut. έσομαι, vel ήσομαι; Th. ἄχθος, εος, τὸ, pondus.

"Ηχι, pro ἧ, ubi, adverb. Them. ὅς, ἥ, quis.

"Ηχλυσε, 3. sing. a. 1. verbi ἀχλύω, caligo, obtenebror, f. ύσω; Them. ἀχλὺς, ύος, ἡ, caligo.

'Ηχμαλώτευσ', 3. sing. perf. pass. verbi αἰχμαλωτεύω, captivum duco, a. 1. act. ἠχμαλώτευσα, ας, ε; vide in αἰχμάλωτος.

"Ηχον, Dor. pro εἶχον, imperfectiv. a. 2. ἔχω, habeo, fut. ἕξω; quod vide.

'Ηχόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, sonipes; pedibus sonitum edens; Eustath. ab ἦχος, & πὰς; V.

"ΗΧΟΣ, ε, ὁ, sonus, sonitus: An ab ἄγω, frango? an potius ab ἄω, flo? unde αὔω, clamo. Hinc ἠχέω, sono: κατηχέω, sono, intono: κατήχησις, εως, ἡ, institutio, qua prima rudimenta alicujus scientiæ traduntur κατηχητὴς, οῦ, ὁ, qui prima elementa tradit: κατηχούμενος, ου, qui prima elementa discit.

'Ηχρειώθησ, & in 3. pl. ἠχρειώθησ, a. 1. ind. pass. verbi ἀχρειόω, inutilem reddo, f. ώσω, p. ἠχρείωκα. Ex α priv. & χρεία, ας, ἡ, usus.

'Ηχὼ, οῦς, ἡ, ECHO, sonus reciprocus, vox repercussa: Them. ἦχος, sonus.

'Ηχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sonorus, resonabilis, sonans, &c. est ab eod. Th.

'Ηψάμην, ω, ατο, attigi, a. 1. m. verbi ἅπτομαι, seu ἅπτω, tango, f. ψω, p. ἧφα.

'Ηψησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἕψω, coquo, f. ἑψήσω; inde ἕψημα, pulmentum.

'Ηώ' pro ἠώτε; vide ἠώς.

'Ηῶθεν, mane. Est & ἔωθεν, diluculo. Th. ἠὼς, aurora.

'Ηῶθι, adverb. in aurora: ab ἠὼς, aurora.

'Ηώκοιτος, matutinus somnus, &c. ab ἠὼς, & κοῖτη; V.

'Ηών, pro ἠϊών, ῶνος, ἡ, locus maritimus, litus, ripa, &c. in Epigram. Vide ἠϊών.

'Ηωνίκ, 3. sing. pluſq. p. act. verbi αἰωνίζω, æterno, f. ίσω, p. ἠώνικα; Them. αἰὼν, ῶνος, ὁ, ævum.

'Ηῷος, ος, EOUS. matutinus: ab ἠὼς, aurora.

'Ηωρεῖτο, 3. sing. imperf. verbi αἰωρέομαι, attollo, evehor. Them. αἰωρία, surſum tollo.

'Ηώρουν, imperfectiv. activ. verbi αἰωρέω, in sublime attollo, f. ήσω, p. ἠώρηκα.

'ΗΩΣ, ὁῦς, ἥος, ἡ, aurora, diluculum, dies: acc. ἠῶ, ἠῶα, & ἠόα, pro ἠώ τε, vel ἠῶ τε. Hinc ἐῷος, ος, matutinus: q. ab αὔω, splendeo.

Θ.

Θ Octavæ literæ figura, novem denotat. Θ, θ, novies mille: sonum habet τῶ τ, addita aspiratione. Θ Ion. pro τ, σθ in θ in φ, Æol. ut φῆρ; interdum πλευνάζω, ut θαμὲ pro ἀμέ.

Θ', pro τ, & sequente aspiratione,

Θάασεν, sedebat, 3. sing. imperf. verbi θαάσσω, idem quod θαάζω, sedeo, celeriter moveor: Them. θοὸς, celer, velox.

Θαγὼν, 2. sing. f. 2. m. θαγέω, verbi θάσσω, propero, pro θαάσσω: vide θάασεν.

Θαδδαῖ, ε, ὁ, THADDÆUS, nomen Apostoli. Syr. uber.

Θαῦτο, Dor. pro θεῖτο, & hoc Ionicè pro ἐθεῖτο, 3. singular. imperfectiv. verbi θέομαι, & Ionicè θείομαι, θήσομαι, spectо.

Θάεο, Ion. pro θάς, vide præs. imperat. pass. verbi θάομαι pro θεάομαι, spectо, f. θάσομαι.

Θάημα, ατος, τὸ, Dor. pro θέαμα, τὸ, spectaculum, à θεάομαι, spectо.

Θαητὸς, ὴ, ὸν, mirus, admirandus, conspicuus: Doricè pro θεατὸς, ab eodem verbo.

Θαίω, agito, impello. Hesych. pro ἐλαύνω.

Θαιμὸς, ὁ τὸ κλα, σωρὸς, Hesych. an corruptum à θάμνος;

ΘΑΙΡΟΣ, ε, ὁ, cardo, axis: à θύρα, janua: Hesych.

Θακέω, f. ήσω, sedeo: &

Θακίζω, f. ίσω, idem: Item,

Θάκημα, τὸ, sessio; ipsa sedendi actio, &c. Verbale à θακέω, & omnia à seq. θάκος.

Θάκος, ε, ὁ, sedes: Them. θοὸς, celer.

Θαλάμη, ἡ, foramina, seu cavitates narium, nares; i. e. foramina, & quasi canales nasi; (quæ & μύξαι) Poll. est plur. fœm. à singul. θαλάμη; id vide.

Θαλαμηδόμος, & θαλαμόβυλος, intra thalami parietes me contineo, domi maneo; in thalamo versor, &c. Inde nomen, θαλάμβυλος, τὸ, contubernium; Eurip. in Bacchis, & θαλαμεύτρια, ας, ἡ, mulier quæ curat ea quæ ad thalamum & nuptias pertinent, pronuba; i. e. νυμφεύτρια; Poll. à θαλαμος, unde θαλάμη, &c. V.

Th.

Θαλάμη, ης, ἡ, cubile, piscium latibulum: Th. Θάλαμος, cubile.

Θαλαμηπάγεσι, ligna thalamo struendo apta: ab eod. Th.

Θαλαμηπόλος, ου, ὁ, ἡ, cubicularis, circa cubiculum versans: ex Θάλαμος, cubiculum, & πολέω, verso.

Θαλαμία, ας, ἡ, vel potius, Θαλάμια, vel Θαλαμία ὀπή, foramen triremis, vel navigii, per quod remus inseritur, &c. idem quod sequens Θαλαμίη; V.

Θαλαμίη, ης, ἡ, navis foramen per quod remus in aquas exsertus exstat. Th. Θάλαμος; quod vide.

Θαλάμιος, ου, ὁ, & Θαλαμίτης, ου, ὁ, item Θαλάμιαξ, ακος, ὁ, remex infimi ordinis; Thuc. lib. 4. remulcus, qui in infimi parte triremis remigat; remex qui est in imo, &c. (Sunt enim tres in triremi ordines remigum; viz. Θαλαμῖται, sive Θαλάμιοι, infimi, ζυγῖται, medii, & Θρανῖται, supremi; Varin. Θαλαττῖται μὲν κάτω τάξις τῆς ἑρετῶν, ἡδὲ μέση, ζυγῖται, ἡδὲ ἄνω θρανῖται, &c.) à Th. Θάλαμος; vi. Unde etiam, κώπαι Θαλαμίδιοι, apud Suidam; remi lentè navigantes, &c.

Θαλάμιον, dat. pl. Ion. à Θ Α Λ Α Μ Ο Σ, ου, ὁ, THALAMUS, cubiculum, cella, domus, nidus, pars navis inferior, nucariarum locus & dies, q. à Θάλλω, pullulare, sc. γῆν; vel à Θάλπω, foveo, quoniam ibi Θαλπόμεθα.

Θ Α Λ Α Σ Σ Α, seu Θαλαττα, ης, ἡ, mare: quasi à Θάλλω, vireo, quod vitrei sit coloris.

Θαλασσεύς, έως, ὁ, piscator; unde Θαλασσεύω, seu Θαλαττεύω, in mari versor; vel in mari ut pl. rimùm versor, mare frequento, in mari navigo, &c. à Th. Θάλασσα.

Θαλασσιδιος, marinus, vel maritimus; ut Θαλασσιδίων χώρων, maritimarum terrarum, &c. à Θαλάσσιος; id vide: Unde Θαλασσίτης, & Θαλασσίας, ut Θαλάσσιος οἶνος, & Θαλασσίας, vel Θαλασσίτης οἶνος; item πεθαλασσωμένος & ὁ διὰ Θαλάσσης οἶνος; Vinum cui aqua marina admixta est; (cui opponitur ἀπόθαλασσος οἶνος) &c. Th. Θάλασσα; V.

Θαλάσσιος, α, ὁ, ἡ, marinus; à præcedente.

Θαλασσοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, maris speciem referens; qui est coloris marini, &c. à Θάλασσα, & εἶδος, τὸ; V.

Θαλασσοκοπέω, vel Θαλαττοκοπέω, tumultuor, (ut mare scil. turbidum) vana loquor, &c. Suid. à Θάλασσα, & κοπὴ; V.

Θαλασσοκρατέω, maris imperium obtinere: &

Θαλασσοκράτωρ, ορος, ὁ, qui maris imperio potitur: ex Θάλασσα, mare, & κράτος, fortiter impero. Th. κράτος, robur.

Θαλασσόμελι, Thalassomeli confectio est ex melle, marina & pluvia aqua; Dioscor. Plin. est potionis genus ex duabus aquæ marinæ partibus ad singulas mellis additis, & vase cordibus, &c. à Θάλασσα, & μέλι; V.

Θαλασσονόμος, qui in mari pascitur; Plut. Symp. 1. Probl. 2. à Θάλασσα, mare, & νέμω, pasco; undè νομὸς, pascuum, &c. V.

Θαλασσοπλαγκτος, per mare errans, mare vagus, fluct. vagus; Eurip. in Hec. à Θάλασσα, & πλαγκτὸς, ὴ, ὸν, erro, vagus, erroneus, & à Th. πλάζω, fut. πλάγξω, &c. V.

Θαλασσοπορεῖν, per mare iter facere, &c. à sequente,

Θαλασσοπόρος, ου, ὁ, ἡ, per mare inter faciens: à Θάλασσα, mare & πόρος, transitus: Th. πείρω, transeo.

Θαλασσουργὸς, vel Θαλαττουργὸς; q. d. in mari opus faciens, rei nauticæ dans operam, &c. Undè Θαλασσουργέω, ῶ; q. d. in mari opus facio; Bud. exp. maritimis actionibus, & negotiationibus ut plurimum utor; Polyb. à Θάλασσα, & ἔργον; V.

Θαλασσόω, ῶ, vel Θαλαττόω, mari submergo, vel obruo, ut apud Aristot. de mundo, ἠπείρας ἐθαλάσσωσε, &c. à Θάλασσα; V.

Θαλαττόω, vide Θαλασσόω.

Θαλαττος, η, ος, ὁ, ἡ, marinus, à Θάλαττα, ης, ἡ, mare.

Θαλαττοκοπίω, vide Θαλασσοκοπέω, &c.

Θαλαττοκρατεῖν, & Θαλασσοκράτωρ; vide supra Θάλασσα.

Θαλαττοπορέω, Θαλαττουργέω, & Θαλαττόω; vide Θάλασσα, &c.

Θαλάττωσις, submersio quæ fit à mari, seu inundatio, vel proluvies maris; à Θαλασσόω; V.

Θάλεα, τὰ, omnia bona quæ quasi virere & florere hominem faciunt; Eust. Il. χ. à Θάλλω, εθω, τὸ; V.

Θάλεῖ, 3. sing. præt. ind. verbi Θαλέω, Poët. pro Θάλλω, floreo.

Θαλέθοντες, florentes, præs. part. verbi Θαλέθω, idem quod Θάλλω, floreo.

Θάλεια, ας, ἡ, THALIA, nomen Musæ, Est &

Θάλεια, seu Θαλία, ας, ἡ, epulum solenne, dies festus, omnium rerum affluentia: Th. Θάλλω, floreo.

Θάλειος, εία, ον, virens, floridus, &

Θαλερὸς ἡ, ὸν, in flore existens, floridus: ab eod. Th.

Θαλερώτερος, ε, τὸ, profusius, compar. præced.

Θάλιε, ῶ, f. ήσω, Poët. floreo, vireo: Metaph. decoror, orner. Them. Θάλλω, vireo.

Θαλῆς, ε, ὁ, & Θάλης, ητος, THALES, nom. propr. Philosophi civis Milesii.

Θάλησε, 3. sing. a. 1. Ion. verbi Θαλέω; quod vide.

Θαλία, ας, Ion. Θαλίη, ης, ἡ, convivium, vide Θαλίη; item frons oleagina: vide Θαλία, est etiam.

Θαλία, Ion. Θαλίη, ης, ἡ, nomen mul.

Θαλιάζω, convivia florida agito; sertis virentibus redimitus, festiviter epulor, &c. Plut. Symp. 9. à Θαλία, convivium, &c. V.

Θαλίαι, ῶν, αἱ, convivia, solennitates: &

Θαλίη, convivio, dat. sing. &

Θαλίηισι, dat. pl. à Θαλία, Ion. Θαλίη, convivium: Th. Θάλλω, vireo.

Θάλικτρον, thalictrum, herba, de qua Dioscor. lib. 4. c. 28. à Θαλέω; V.

Θαλιοποιοὶ, Hesychio sunt, qui arculas, corio obductas, conficiunt, & coriaceos riscos; qui scrinia ex corio fabricant; hæc riscos, vocat Terentius; At quid, & undenam, τὸ Θάλιο, in hac compositione cum ποιέω, omnes dissimulant hactenus ignorantve; [forsan, à Θαλία, idem quod Θαλία, Θάλλω, & Θηλὸς, ramus virens, &c. quòd forte an, ex virentibus arborum ramis arculæ hæ vel scrinia, sub corio, & coriaceis riscis, fieri seu componi solebant.]

Θηλέω, apud Plut. in Consol. ad Apoll. dicitur pro Th. Θάλλω.

Θηλία, seu Θαλία, ας, ἡ, ramus virens, germen: ab eodem Th.

Θάλλουσα, ας, ἁ, Doricè pro Θάλλουσα, ης, ἡ, florens, præs. part. f. g. à Θάλλω.

Θηλὸς, ε, ὁ, oleæ termes, omnis frons virens, ab eod. Th.

Θάλλουσιν, florent, tert. plur. ind. præsent. à

Θ Α Λ Λ Ω, f. λῶ, vireo, pullulo, floreo: p. τέθηλα.

Θηλὸς, ε, ὁ, ramus virens, &c. idem quod Θάλος, τὸ, & Θηλὸς, &c. Vi.

Θάλος, εος, τὸ, germen, proles, fi'ius. Et pro τιμὴ, δόξα, honor, gloria, decus: à præced.

Θηλοφόροι, οι; sic dicebantur ii, qui Athenis, in Panathenæis, oleæ ramos gestabant; erant autem tales, ut plurimùm, senes, undè per jocum, Θαλλοφόροι, vocantur illi, veluti inutiles ad alia munera obeunda; vide comment. Aristoph. in vespis, ad verba, Θηλοφόροι χηλοίμεθα, &c. à Θαλλὸς, & φορέος, &c. V.

Θάλπεαι, Ion. & Dor. pro Θάλπη, cremaris, 2. sing. præs. sub. pass. à Θάλπω, foveo.

Θηπείω, calefacio, &c. pro Θάλπω, per παραγωγὴν.

Θηπάω, calefacio, &c. Vide Θηπέων.

Θάλπιος, α, ὁ, THALPIUS, nomen propr. q. ab eod.

Θηπέων, pro Θηπῶν, præs. part. Poët. à Θηπάω, calefco. Them. Θάλπω, foveo, f. ψω.

Θηπὶς, ις, ἡ, iris, sic dicta à Θάλπω, quod fovere & calefacere significat; id enim præcipuum iris habet.

Θηπὼδ, Cantic. 4. 4. εἰς Θηπὼδ, ubi Aquila εἰς ἐπάλξεις; Hieron. in propugnaculis: Junius, ad armaria. Alii turres præaltas vertunt.

Θηπὼς, α, ὁ, ἡ, calidus, fervidus; item splendidus: &

Θάλπος, εος, τὸ, calor, æstus: &

Θ Α Λ Π Ω, f. ψω, foveo, calefacio.

Θηπτήριος, α, ὁ, ἡ, fovendi vim habens, ad fotum aptus, &c. Undè Θηπτήριον, τὸ, tegumentum, fomentum, &c. à præcedente: Them. Θάλπω, &c. Vide.

Θηπτρὴ, ῆς, ἡ, fomentum; item solamen, spes, quia calefacit: ut contra metus frigefacit: à præced.

Θηυκεὼς, calidus, fervidus in Epigram. à Θηυμίω, vel Θηύω, idem quod, & à Th. Θάλπω; V.

Θηυμίω,

Θαλιάω, exponitur, θάλπειν ποιῶ; à Th. θάλπω.

Θαλύμομαι, uror; incendor; calefio, &c. Est pass. ab activ. θαλύω, calefacio, uro, incendo, &c. a Th. θάλπω, vide.

Θαλύπια, ίων, τὰ, festum post comportatas fruges: primitiæ frugum. Them. Θαλλω, vireo.

Θαλύσιος, ία, ον, ex novis frugibus factus: ut panis θαλύσιος: vide præced.

Θαλφθείς, calefactus, a. 1. part. pass. &

Θαλφθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi θάλπω, f. ψω, foveo.

Θάλψις, εως, ἡ, calefactio, calor, tepor, fomentum, ab eod. verbo.

Θάλαμψι, 1. pl. a. 2. sub. act. verbi θάλλω, foveo.

ΘΑΜΑ, adv. crebro, frequenter. qu. ab ἅμα.

Θάμαρ, ῆ, THAMAR, nomen mu'. indeclinab. Hebr. palma.

Θαμαξυχεῖν, inquietum esse; ἐχ' ἡσυχάζειν, Hesych. Unde θαμαξυχεῖ, non quiescit, propriè, frequenter currit, &c. Ex θαμά; & præt. med. τέτεγχα, à τρέχω; unde τεγχών, &c. Quæ vide.

Θαμβαλέος, α, ον, stupendus, formidabilis; ut θαμβαλέη φαιδὶ; apud Nonn. Vox ad quam admirationè obstupefacas; Nonn. Item, activè stupens; admirabundus, &c. Unde, in neut. gen. θαμβαλέον; formidabile, formidoloſum, &c. à sequente themate θάμβος, &c. Vi.

Θάμβεε, obstupuit, 3. sing. imperf. Ion. à

Θαμβέω, ῶ, obstupefacio, expavesco. f. ήσω. p. τεθάμβηκα, præt. pass. θαμβέομαι, expavesco, obstupefio, imperf. pass. ἐθαμβεόμην, -έμην; & 3. pl. ἐθαμβέοντο, -εῦντο, a. 1. pass. ἐθαμβήθην, ης, η. Th. θάμβος, stupor.

Θάμβησεν, expavit, 3. sing. a. 1. Ion. pro ἐθάμβησεν, præced. verb.

ΘΑΜΕΟΣ, εος, τὸ, stupor, attonita admiratio.

Θαμβὸς, ὸν, ὁ, attonitus; stupenda admiratione perculsus, &c. à præced. Th. θάμβος, τὸ, Vi.

Θαμέες, & θαμέας, nom. & acc. pl. à θαμὺς, quod vide.

Θαμειὰ, ᾶς, ἡ, adject. f. g. à

Θαμειὸς, ὸν, ὁ, frequens; quod &

Θαμὺς, έος, ὁ, ἡ, frequens, creber, in nom. pl. θαμέες; à θαμὰ, crebrò.

Θαμίζω, frequento, frequens fum: ab eod. Them.

Θαμιμαπάδης, Scythicè, Neptunus appellatur.

Θαμινὰ, frequenter, crebrò. Poët. adv. &

Θαμινὸς, ὴ, ὸν, creber, frequens: à θαμὰ, crebrò.

Θαμινῶς, adv. à præced. θαμινὸς; & idem quod θαμινά; crebro, subinde.

Θάμις, vulpes; ἀλώπηξ; Hesych.

Θαμνίον, θαμνίσκιον, & θαμνισκος, fruticetum parvum frutex parvus, &c. Diminut. a seq. θαμνὸς, Vi. Unde etiam, θαμνειδὴς; fruticosus; idem quod θαμνώδης, Vi.

ΘΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, DUMUS, frutex, fruticetum; quasi creber ramis: à θαμινὸς, suprà.

Θαμνώδης, ες, ὁ, ἡ, fruticosus, à præced.

Θάμωρις, solennis cœtus, qui θαμὰ; id est, cum frequentia congregatur.

Θαμωρίζω, congrego, cogo in unum, &c. à præced. θάμωρις, Vi.

Θανάσιμος, ος, ὁ, ἡ, lethalis, mortifer: à θνήσκω, mor or; quod vide.

Θανατάω, & θανατάω, ῶ, mori cupio, mortem mihi opto; animum despondeo; θανάτῳ ὀπιδυμέω, &c. Ut in Axiocho; ἢ ἐξ ἐκείνης θανατᾷ με ἡ ψυχὴ, ex illo tempore animus meus mortem optat; à θανάω; Vi.

Θανατηφόρος, ος, ὁ, ἡ, lethifer, a; à θάνατος, mors, quod a θνήσκω, morior, & φέρω, fero.

Θανατικὸς, ὴ, ὸν, lethalis, mortiferus; captalis; mortem inferens, &c. Ut Plut. in Alexand. τὰς δίκας διακρίνων τὰς θανατικὰς; causas capitales, seu in quibus de vita agitur, dijudicans, &c. Item, pro eodem, dicitur θανατικὸς, ἐντος, ὁ, ut θανατικὸς μόρος, lethale fatum; i. e. mors; apud Eurip. à seq. θάνατος, vide.

Θάνατος, ου, ὁ, mors, gen. Ion. θανάτοιο, à θνήσκω, morior; θανάτῳ πόρειν, dare letho.

Θανατῶν, præs. inf. à

Θανατόω, ῶ, occido, f. ώσω. p. τεθανάτωκα, a. 1. ἐθανάτωσα, a. 1. sub. θανατώσω, ης, η, a. 1. inf. act. θανατῶσαι, a. 1. ind. pass. ἐθανατώθην, ης, η, a. 1. part. pass. θανατωθεὶς, έντος, à θάνατος, mors; quod vide.

Θανατήσιμα, τὰ, festum atq; agon apud inferos; cujus meminit Luc. in lib. de veris narrationibus; à præced. θανατόω.

Θανατώδης, ες, ὁ, ἡ, lethalis; ab eod.

Θανάτωσις, εως, ἡ, occisio, internecio; cædes; mortificatio; mors, &c. Verbale à θανατόω.

Θανατώσω, 3. pl. a. 1. sub. act. verbi θανατόω, occido; quod vide.

Θανεῖν, a. 2. inf. Ion. &

Θανέμεν, a. 2. inf. Ion. & Dor. pro

Θανεῖν, mori, a. 2. inf. act. verbi θνήσκω, morior. f. 2. θανοῦμαι. p. τέθνηκα, a. 2. ἔθανον.

Θάνοιμι, a. 2. opt. act. ejusd. verbi.

Θανούσας, mortuæ, gen. Dor. pro θανούσης, a. 2. part. f. g. à θνήσκω, morior, a. 2. ἔθανον.

Θανὸν, a. 2. part. act. n. g. &

Θανόντ', pro θανόντα, acc. sing. m. g. &

Θανόντων, gen. pl. a. 2. part. à θνήσκω, ὁ, ἡ, ὸν, verbi θνήσκω, morior, quod vide.

Θανοῦμαι, f. 2. m. θανοῦσα, a. 2. part. act. f. g. verbi ejusd.

Θανὼν, ὁ, ἡ, ὸν, a. 2. part. act. à θνήσκω, morior; quod vide.

Θάοντα, Dor. pro θέοντα, acc. sing. part. præs. act. verbi θέω, pro θέοντα. specto.

Θάπτω, fut. por, attonita admiratio; pro quo facta mutatione literarum Ionica, dici τάφος, docet Eust. Od. ω. τάφος δ' ἦεν ἀνδρὸς ἑκάστου, &c. At τάφος, alias sepulchrum; & utrumq; à θάπτω, sepelio, admiror.

Θαπτέον, sepeliendum; Sophocl. in Ajace; τὸν δ' οὔτιν' οὐκ θαπτέον; hic non est sepeliendus, &c. Verbale gerundivum à θάπτω.

Θάπτεν, 3. sing. imperf. Ion. à

ΘΑΠΤΩ, sepelio, admiror. f. ψω. p. τέταφα. a. 1. ind. ἔθαψα, a. 1. inf. θάψαι, a. 2. ind. ἔταφον, a. 2. ind. pass. ἐτάφθω, ης, η, sepultus sui, a. 2. inf. pass. ταφῆναι, f. 2. pass. ταφήσομαι, p. m. τέθαμμαι; hinc τάφος, ου, ὁ, sepulchrum; ταφὴ, ῆς, ἡ, sepultura; ὀπαφεῖον, ου, ὁ, ἡ, sepulchralis, funebris, q. a θῶ, id est, pono.

Θάρα, ὁ, THARA, nomen indeclinab. Hebr. spirans.

ΘΑΡΓΗΛΙΑ, ας, ἡ, sc. ἑορτὴ, Vel θαργήλια, τὰ, sc. ἱερὰ, sacra in honorem Apollinis, & Dianæ; cum pro primitiis sacra facerent, q. à θέρος, calefacio, & γῆ, terra; nam inde frugum maturitas.

Θαργηλιών, ῶνος, ὁ, undecimus mensis Atheniensium; quia θέρει πὼ γῆ, i. e. terram calefacit: A rili enim respondet.

Θαρραλέος, idem quod θαρσαλέος, fidens. Th. θάρσος, fiducia.

Θαρραλέως, audacter, confidenter, adv. à præced.

Θαρραλεώτερος, animosior, &c. compar. à præcedente θαρραλέος; unde etiam, θαρραλεότης, ητος, ἡ, fiducia, fidentia; firma animi consilio; (cui opponitur δειλία, apud Plut.) &c. Apud Plat. in Apol. Occurrit præcedens θαρραλέως; l'isce verbis; θαρραλέως ἔχω πρὸς τὸν θάνατον; mortem non reformido; paratissimus scil. ad eam subeundam, &c.

Θαρρεῖν, præs. inf. à

Θαρρέω, ῶ, confido, bono animo sum. f. ήσω. p. τεθάρρηκα, a. 1. ἐθάρρησα; à θάρρος, idem quod θάρσος, fiducia. Hinc Angl. to dare.

Θάρρη, in neut. plur. dixit Aristot. Ethic. Nicom. lib. 3. Opponens illi φόβος; uli scribit, ἀνδρεῖαν, esse μεσότητα περὶ φόβους ἢ θάρρη, &c. à sing. seq. θάρρος, Vi.

Θαρρηκὸς, ὴ, ὸν, fiduciâ fretus; animosus; ad fiduciam seu fidentiam propensus, &c. à præced. θαρρέω.

Θάρρος, εος, τὸ, audacia, idem quod θάρσος, quod vide.

Θαρρύνω, audaciorem facio, addo fiduciam; ut apud Plut. θαρρύνει τοὺς ἀτρώτους; animum addens invulneratis, &c. Item irrito, attollo animum, addo animos, &c. à præced. θάρρος.

Θαρσαλέος, α, ὁ, fidens, audax. compar. θαρσαλεώτερος, audacior, animosior. Th. θάρσος, fiducia.

Θαρσαλέως, audacter, adv. à præced.

Θάρσει, confide, præs. imperat. act. à θαρσέω, fiduciam habeo. præs. part. θαρσῶν, οῦσα, θαρσῶσα, a. 1.

part. τεθάρσηκα, perf. act. Th. θάρσος, fiducia.

Θαρσεύς, έως, ὁ, Tharſenſis; vide θάρσος, ε, ἡ.

Θαρσεῦσα, ας, ἁ, part præſ. f. g. Dor. pro θαρσοῦσα, ης, ἡ, confidens; vide in θάρσει.

Θαρσέω, f. ήσω, p. ηκα, confido, animum ſumo; vide θάρσος.

Θαρσήεις, εντος, ὁ, qui eſt animo fidenti; fidens; Nonn. Item audax, ferox, &c. à θαρσέω.

Θαρσήσας, a. 1. part. act. Vide θάρσει.

ΘΑ'ΡΣΟΣ, εος, τὸ, & per Metatheſ. θράσος, εος, τὸ, fiducia, audacia. qu. a θέρω, calefacio: calidi enim audaces: Hinc θαρσύς, έος, ὁ, audax; θαρσαλέος, ε, ὁ, idem; θαρσέω, fiducia præditus ſum: θαρρέω, idem; θρασύς, έος, ὁ, audax; θρασέως, audacter. Sed

Θάρσος, ε, ἡ, THARSUS, nomen urbis, Apoſtoli Pauli patria. Actor. 9. 11. & 21. 39. Ponitur & pro Oceano. 1 Reg. 22. 48. Pro gemma. Exod. 28. 29. hinc θαρσεύς, Tharſenſis.

Θαρσωίσκω, imperf. θαρσωίσκον, Poët. pro

Θαρσύω, fiduciam affero. f. ύσω, præſ. part. f. g. θαρσύουσα. Them. θάρσος, fiducia.

Θάρσω, confidens, vel, in ſpem ereäus, confirmatus; à θαρσύω.

Θαρσύς, έος, ὁ, fiducia præditus; fidens, confidens animo; item, audax, &c. à Th. θάρσος, Vi.

Θᾶσαι, Dor. pro θέασαι, Poët. vel Ion. a. 1. imperat. m. verbi θεάομαι, ſpecto, pro quo Poëtæ θάομαι.

Θασεύς, ίως, ὁ, Dor. pro Θησεύς, Theſeus.

Θάσιος, Thaſius; i. e. ad inſulam Thaſum pertinens; ut θασία σταφυλή, Thaſia uva: Dioſc. θάσιος οἶνος; pro optimo vino; apud Ariſtoph. θασία ἅλμη; Thaſia muria, &c. à Th. θάσος, Vi.

Θάστμαμαι, ponam, Dor. pro θήτμαμαι, f. 1. m. verbi τίθημι, pono.

Θαστμήσιος, Dor. & per Craſin pro θεασταμήσιος, f. 1. m. part. à θεάομαι, ſpecto; vid. præced.

ΘΑ'ΣΟΣ, ε, ἡ, THASUS, inſula quædam maris Ægæi.

Θάσσων, celerius, citius, compar. pro τάχιον, ex ταχύς, celer.

Θάσσω, ſedeo, contracte pro θαάσσω, idem quod θοάζω, celeriter movcor; item, ſedeo, propriè, celeriter in ſedile inſilio. Th. θοὸς, celer.

Θάσσων, celerior, ὁ θοάσσων, à θοὸς, celer, comparativus ex ταχύς, celer, τάχιων, θάσσων, vel θάττων.

Θάτερος, pro τὸ ἕτερος; alterum; neut. à ſeq. θάτερον, Vi.

Θάτερος, alteruter, à τὸς pro ὅ, & ἕτερος, alter. Sic θατέρου, pro τοῦ ἑτέρου, & ſic porrò: θατέρῳ, Dor. pro τῷ ἑτέρῳ· ὅθι θατέρᾳ, in diverſum, in alteram partem.

Θάττων, celerior, vide θάσσων.

Θαυλακίζειν, cum clamore aliquid poſcere; Heſych.

Θαῦμα, ατος, τὸ, res mira; in pl. θαύματ', pro θαύματα. Th. θαυμάζω, miror.

Θαυμάζομεν, 1. pl. præſ. ind. θαυμαζόμεθα, 1. pl. f. 1. m. à

ΘΑΥΜΑ'ΖΩ, miror, admiror, colo, obſervo, imperf. ἐθαύμαζον, ες, ε, f. άσω, a. 1. ἐθαύμασα, ας, ε, a. 1. ſub. act. θαυμάσω, ῃς, ῃ, perf. paſſ. τεθαύμασμαι, a. 1. paſſ. ἐθαυμάσθην, ης, η, a. 1. inf. paſſ. θαυμασθῆναι, admirationi eſſe, f. 1. m. θαυμάσομαι, ῃ, εῖ. Hinc θαυμαστός, ὁ, ἡ, ὁ, idem; θαῦμα, ατος, τὸ, admiratio, miraculum.

Θαυμάσαι; admiror, pro θαυμάζω, indè θαυμασιωῦτες, f. 1. part. pl. num.

Θαυμαλέος, ε, ὁ, admirandus; Heſych. Unde, θαυμαλέον, τὸ, ſtupendum; (θαυμαστὸν, φοβερὸν, &c.) Eſt à θαῦμα, τὸ, Vi.

Θαύμαπος, gen. ſing. à

Θαῦμαψ, απος, ὁ, THAUMAS, nomen propr.

Θαυμάσιος, α, ον, admiratione dignus. Th. θαυμάζω, quod vide.

Θαυμασίως, admirabiliter, mirè; mirum in modum; mirificè; divinè, &c. à præced. θαυμάσιος; unde etiam ſubſtant. θαυμασιότης, admirabilitas, &c.

Θαυμασμός, ῦ, ὁ, admiratione dignum; admiratio, &c. Verbale à θαυμάζω, vide.

Θαυμαστὴς, ῦ, ὁ, admirator; admirans, laudator, &c. θαυμαστικὸς, ad admirandam propenſus, vel immodicè admirator; unde adv. θαυμαστικῶς; admirabundè, cum admiratione, &c. Ut, θαυμαστικῶς ἔχειν; apud Phil. admiratione teneri, &c. Omnia ab eod. Th. θαυμάζω.

Θαυμαστός, ὴ, όν, admirabilis: ὃ θαυμαστὸν, non eſt mirum; ab eod. Th.

Θαυμαστῶς, admirabiliter; (idem quod θαυμασίως) adv. à præced. θαυμαστός; unde etiam verbum, θαυμαστόω, admirabile ſeu admirabilem reddo; Plut. mirifico, &c.

Θαυμαστωθείς, έντος, ὁ, ſumma admiratione habitus, &c. part. a. 1. paſſ. à θαυμαστόω.

Θαυμαστέον, admirandum eſt; verbale gerundivum à θαυμάζω.

Θαυματίζομαι, in ſtuporem, præ admiratione redigor; ἐκπλήττομαι, rei admirabilitate obſtupefio, &c. à θαυμάζω, unde, θαῦμα, &c. Vi.

Θαυματοποιὸς, ῦ, ὁ, præſtigiator, circulator; Dem. Olynth. 2. Item, miracula edens; apud Luc. Item, θαυματοποιεῖ dicuntur ὄνειροι, quòd mirabiles res nobis repræſentent, &c. Unde nomen, θαυματοποιία; q. d. præſtigiatio; vel præſtigiatoria ars; item, præſtigiæ, inſtar miraculi; Iſocr. vel miraculum, &c. Ut, & verbum, θαυματοποιῶ; præſtigiatoris in modum facio, præſtigiis utor; apud Luc. à θαῦμα, ατος, τὸ, & ποιέω, Vi.

Θαυματὸς, dicitur à Pind. pro θαυμαστὸς, id Vi.

Θαυματεργὸς, qui miracula edit; Athen. Unde, θαυματεργία, ᾶ, miracula edo; Damaſc. de Chriſto; ſic, θαυματεργεῖ γάμους; in nuptiis miracula peragit; Nazianzen. Item, præſtigiis utor; præſtigiatricem artem exerceo, &c. Ut & θαυματεργεῖσθαι, dicitur res aliqua quæ cum miraculo fit, &c. Unde etiam θαυματεργία, præſtigiatio; præſtigiatoria ars, &c. Omnia à θαῦμα, ατος, τὸ, miraculum, res mira; & ἔργον, τὸ, vide.

Θαφθείς, εῖσα, ὲν, ſepultus, a, um; in dat. p. θαφθέντι. a. 1. part. paſſ. à θάπτω, ſepelio. a. 1. inf. paſſ. θαφθῆναι.

Θάψαι, a. 1. inf. act. verbi θάπτω, ſepelio. f. ψω. a. 2. ἔταφον.

Θαψία, ας, ἡ, herba quædam ferulacea; à Thapſo inſula ſic dicta.

Θάψινος, ε, ὁ, Thapſinus; Thapſo ſimilis, pallido ſcil. ſeu aureo colore; Ariſtoph. Plut. à ſequente θάψος, Vi. Lignum Scythicum, buxei ſeu aurei coloris; quod nonnulli Guajacum Indicum eſſe putant; Paul. Æg. lib. 3. c. 2. tradit à Romanis vocari herbam rubicam, &c.

ΘΑ'ΨΟΣ, ε, ἡ, lignum Scythicum. Vel herba ad tingendum apta: quia lanam rubefacit; à Thapſo flumine ubi naſcitur.

Θάω, video, ſc. cum ſtupore, contr. pro θεάω, idem quod θεάομαι, ſpecto. Eſt & θάω, nutrio.

Θεὰ, ᾶς, ἡ, DEA, θεᾶν, gen. pl. Dor. & θεάων, Æol. pro θεῶν. Th. θεὸς, Deus.

Θέα, ας, ἡ, ſpectaculum, accuſ. ſing. θέαν. Th. θεάομαι, ſpecto. Poteſt θέα, etiam dici in præſ. imperat. act. à θεάω, ſpecto.

Θεαγγέλλους, qui promulgat vel denuntiat ſolennitates, quæ πανηγύρεις dicuntur; unde, in plur. θεαγγέλεις; qui deorum ſolennitates promulgant, præcones, &c. à θεὸς & ἀγγέλλω, vide.

Θεαγωγία, exponitur, deorum ſeu ſuperorum evocatio; apud Nazianz. 6. quidam ſumunt pro quadam divinatione; Rufin. vertit auſpicia; Moſell. ſuperorum evocationem; ex θεὸς & ἀγωγὴ, Vi.

Θεάζω, fut. άσω; Divinus ſum, proxime ad Deum accedo; Dion. In vita Hom. ex Democr. eſt à θεὸς, Deus, ſeu θεὰ, Dea, &c. Vi.

Θεαθῆναι, a. 1. inf. paſſ. verbi θεάομαι, ſpecto; quod vide.

Θέαινα, idem quod θέα, Dea.

Θέαμα, ατος, τὸ; ſpectaculum. Th. θεάομαι, ſpecto.

Θεάμων, ονος, ὁ, ἡ, ſpectator, contemplator, ſpeculator, &c. à θεάομαι, unde θέα, &c. Vi.

Θεανδρικὸς, dicitur de Chriſto; & θεανδρικὴ ἐνέργεια; apud Areop. & Damaſc.

Θεανὼ, όος, ἡ, THEANO. 4. Declin. contract.

ΘΕΑ'ΟΜΑΙ, ſpecto, contemplor, f. 1. m. άσομαι, perf. paſſ. τεθέαμαι, a. 1. paſſ. ἐθεάθην, a. 1. inf. paſſ. θεαθῆναι, a. 1. m. ἐθεασάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. θεάσασθαι, a. 1.

part

part. m. Θεατάμων· hinc Θέαμα, ατος, τὸ, spectaculum: Θεατὴς, οῦ, ὁ, spectator: Θέατρον, ου, τὸ, locus, in quo ludi spectantur.

Θεάρεος, deo placens: Cyr. Unde Θεαρέως; Deo placendo; ex præscripto divino, &c. Ut Θεαρέως βιῶσαι, &c. à Θεὸς & ἀρεσὸς, Vi.

Θέαρον, ου, τὸ, pro loco sacro, vel templo: vide in Θεμένη.

Θεαρχία, ἡ, suprema divinitas; Deus supremus, ad quem omnia réferuntur; apud Areop. Divinum & æternum principium rerum omnium à numine, &c. Unde, Θεαρχικὸς, qui supremæ divinitatis est; qui summi dei est; Divinus; ut Θεαρχικὸν πνεῦμα; Areop. Item, Θεαρχικώτατος, supremum numen, & principium, &c. à Θεὸς & ἀρχὴ; unde ἀρχικὸς, &c. Vi.

Θεαθὲν, quod visum est; neut. à Θεατὸς; visus, &c. Part. a. 1. pass. item, Θεᾶσαι, conspice; a. 1. imper. med. & Θεατέον; aspiciendum, inspicere oportet, &c, Plat. de Leg. Verbale gerundivum, & omnia, à Th. Θεάομαι, id vide.

Θεασάμενος, a. 1. part. m. & Θεάσασθαι, a. 1. inf. m. à Θεάομαι, quod vide.

Θεαστικὸς, ὴ, ὸν, divinus; vel qui divino spiritu agitur; Areth. & Apocal. est verbale à Θεάζω, id Vi.

Θεατὴς, οῦ, ὁ, spectator, acc. pl. Θεατὰς, ab eod. verbo.

Θεατὸς, ὴ, spectabilis, dignus spectatu. Th. Θεάομαι, specto.

Θεατρὶς, ίδος, ἡ, spectatrix; Poll. lib. 4. est fœm. à Θεατὴς, Vi. Item, Θεατρεῖον; theatrum: idem quod & à Θέατρον; unde etiam Θεατρίδιον, τὸ, parvum theatrum diminut. Ab eod.

Θεατρίζω, in theatro ago fabulam, in theatrum omnibus spectandum produco. f. ίσω, p. πεθεάτρικα; perf. pass. τεθεάτρισμαι, &

Θέατρον, ου, τὸ, THEATRUM, spectaculum. Th. Θεάομαι, specto.

Θεατρικὸς, ὴ, ὸν, theat icus, theatralis; ut Θεατρικὴ μουσική; theatralis musica; Aristot. Polit. 8. Item, qui theatralibus spectaculis oblectatur, &c. Item, ostentatorius, ad ostentationem compositus; ut Θεατρικὸς, ἡ παρελεγόμενος λέξις, apud Plut. dictio, quæ theatricam pompam magis decet, & tragicum aliquid redolet, &c. Unde adv. Θεατρικῶς, fastuosè, theatricè; propalàm; ostentatoriè; ut in theatris fieri solet; ut, apud Nazianzenum; ταῦτα μυστικῶς, ἐκεῖνα Θεατρικῶς, &c. a præcedente Θέατρον, τὸ, Vi.

Θεατροειδὴς, ές, ὁ, ἡ, ὸν, theatralis formæ; Diod. Sic, à Θέατρον & εἶδος, τὸ, vide.

Θεατροκρατία, theatralis potestas; Plat. de Leg. à Θέατρον & κράτος, τὸ, vide.

Θεατρομανέω, ῶ, insano theatri amore teneor; Philo de Vit. M. lib. 3. à Θέατρον & μανία, Vi.

Θεατρομανὴς, qui à spectatoribus mercedem theatralem exigit; ἡ ὁ Θέατρομανῶν; Poll. in 8. qui ex theatris locandis quæstum facit, &c. Ex Θέατρον, & πολὴς, &c. Vi.

Θεατροσκοπία, theatralis spectatio; ex Θέατρον & σκοπὸς, Vi.

Θεατρώνης, ου, ὁ, theatri magister; qui theatrum conduxit; Theophr. à Θέατρον & ὠνέομαι, emo, mercor.

Θέε, discurrebat, pro ἔθεε, 3. sing. imperf. Ion. verbi Θέω, curro, f. θεύσομαι.

Θεῖ, legitur 1. Reg. 14. 29. Ezech. 4. pro thalamo. Symmachus vertit ὠδὸς. Aquila πρόθυρον.

Θεῖον, Poët. & Ion. pro Θεῖον, ου, τὸ, sulphur, q. θεῖόν τι, divinum quid. Th. Θεὸς, Deus. Indè Θειόω, sulphure fumigo.

Θεῖος, Poët. pro Θεῖος, α, ον, divinus.

Θειόω, & Θιόω; Ionicè, pro Θέω, sulphure perfumo, vel expio, &c. à Θεῖον, Poët. & Ionicè, pro Θεῖον, sulphur, &c. Vi. Aliàs, Θειόω, ῶ, est deo, seu diis consecro; à Θεῖος, divinus, &c. Vi.

Θείω, & Θέως; cum admiratione spectо; admiror; item, Θεόομαι; idem; Ionica sunt; à Θέα, spectatio, &c. Vi.

Θεβύμβος, Ion. pro Θεάμβος, præs. part. à Θεάομαι, -ᾶμαι, specto.

Θεηγενὴς, deo genitus; deo natus, &c. Nonn. à Θεὸς & γείνομαι, unde, γενὸς, &c. Vide.

Θεηγόρος, ε, diviniloquus; i. e. divina loquens; digna Deo loquens; vates, propheta; theologus, &c. Poëticum est; Suid. à Θεὸς & ἀγορὰ, oratio, &c. Vi.

Θεηδόκος, vel Θεηδόχος; dei, seu, rerum divinarum susceptor; Nonn. à Θεὸς & δέχομαι, Ionicè, δήκομαι, &c. Vide.

Θεήιος, ὴ, ὸν, Poët. pro Θεῖος, quod pro Θεῖος, divinus. Th. Θεὸς, Deus.

Θεήλατος, à Deo invectus; à Deo impulsus, à Deo immissus, &c. Ut, Θεήλατος ἀστελή; prodigium minax, &c. à Θεὸς, & 3. pers. præt. pass. verbi ἐλαύνω, agito, &c. Vi.

Θέημα, ατος, τὸ, Ionicè, pro Θέαμα, miraculum, quod cum admiratione spectamus; sic, Θεήμων, Ionicum est, pro Θεάμων, spectator, &c. Vi.

Θεῆς, deabus, Ion. pro Θεαῖς, à Θεὰ, dea. Th. Θεὸς.

Θεήσασθαι, contemplari, Ion. pro θεάσασθαι, a. 1. inf. m. &

Θεήσεται, Ion. pro Θεήσει, 2. sing. f. 1. m. verbi Θεάομαι, specto. f. Θεάσομαι, & Ion. Θεήσομαι, ῆ.

Θεημαχὸς, ὁ ἡ ὴ, deo repugnans; cum deo pugnans; in Epigr. Unde, Θεημαχία; quod differt à Θεομαχία; nam Θεημαχία; est pugna adversus deum, seu deos; sed Θεομαχία; est deorum inter se pugna; inquit Ammon. sed pro eodem utrumque sumitur; pro pugna contra deum, &c. à Θεὸς & μάχομαι, unde μαχὴ, &c. Vi.

Θεησιμωὴ, speculatio; contemplatio; spectatio, &c. à Θήσομαι, Vi.

Θεήμων, spectator; vide Θεάμων.

Θεητὴς, οῦ, ὁ, spectator; pro Θεατὴς, Vi.

Θεητὸς, ὴ, ὸν, pro Θεατὸς, quæ deum genuit; id vide.

Θεητὸς, ὴ, ὸν, cum admiratione spectandus, à Θείω, verb. Ion. cum admiratione spectо. Th. Θείομαι, spectо. f. θεύσομαι, & Ion. ήσομαι.

Θεῖα, ἡ, nomen mul. Sed θεῖλα, divinam, Ion. pro θεῖαν, à θεῖος, divinus. Th. Θεὸς, Deus.

Θεῖα, ας, ἡ, amita, matertera; nam Θεῖα πρὸς πατρὸς, est amita; Θεῖα πρὸς μητρὸς, matertera, &c. Est fœm. à masc. Θεῖος; id vide. Item, Θεῖα dea fingitur ab Hesiod. Theogon. Filia terræ & cœli, &c. Item Θεῖα, lunæ & Apollinis mater; idem, & ibidem.

Θειάζω, divinum quendam instinctum immitto; incito ad aliquid tanquam divino numine afflatum; Thuc. Unde apud Arrianum, ἐθειάσθη, exponitur, divino instinctu dictum est, &c. Indè Θειασμὸς, ὁ, afflatio numinis; vel, potiùs, curiosum & propemodum superstitiosum divinum numen colendi studium; Thuc. lib. 7. Ab Hesychio etiam exp. ἐνθουσιασμὸς, item, μαντεία, &c. Sic etiam, Θειαστικὸς, adv. afflatu vel instinctu numinis, &c. Omnia à Θεῖος, Vi.

Θείῃ, Ion. vel Poët. pro Θεῖ, currit, 3. sing. præs. à θέω, curro, f. θεύσομαι. Sic θεῖεν, pro θεῖν.

Θείω, ης, η, a. 2. opt. act. Sed θείη cum ι subscripto, ponat, est 3. sing. præs. sub. à θέω, pono, pro quo Poëtæ θείω, vel est a. 2. sub. Poët. pro θῇς à τίθημι, pono, a. 2. ἔθην. Vide etiam in θεῖε.

Θεμὸς, admirandus, &c. Est poëticâ Epenthesi; τῆς ι, pro Θεητὸς, id vide.

Θεῖος, ὴ, ὸν, divinus: unde, Θεῖκὸς, divinè; vel, deum respiciendo, vel spectando; ad Deum referendo, &c. à Θεῖος, divinus, &c. Vi.

Θηλοπεδόω, in loco Solis calori expósito exsicco, insolo, à

Θηλόπεδον, ου, τὸ, fact. ex artic. τὸ & εἰλόπεδον, locus Solis calori expositus, & ad insolandum aptus, ex ἕλη, idem quod ἕλη, calor Solaris, & πέδον, solum.

Θῆναι, a. 2. inf. act. à τίθημι, pono, a. 2. ἔθην.

ΘΗΊΝΩ, ferio, percutio, Poët. f. Θενῶ, præs. pass. Θένομαι, percutior, vatulo, præs. part. pass. f. g. in acc. Θηνεμένην, verberatam.

Θήιος, gen. Ion. pro Θείου, à Θεῖος, divinus, quod vide.

Θήμμεν, ponamus, 1. pl. a. 2. sub. act. Poët. pro τῶμεν, verbi τίθημι, f. θήσω, a. 2. ἔθην, a. 2. sub. τῶ, Poët. Θέω, & θείω, in pl. θέωμεν, & metri gratia θείωμεν, & Systole Θήμεν.

Θεῖον, ου, τὸ, sulphur, quod à Deo sit, tanquam πῦρ κεραύνιον, ignis fulmineus: &

Θεῖον, ου, τὸ, divinitas, numen; à Θεὸς, Deus.

Θεῖος, εία, εῖον, divinus, a, um: Poët. Θήϊος. Th. Θεὸς, Deus.

Θεῖος, ου, ὁ, dicitur etiam patris vel matris frater; teste Eustath. & Poll. in qua significatione interdum absolutè ponitur; ut apud Xen. Pæd. 1. ὁ Θεῖος αὐτοῦ ἐλοιδορεῖτο; avunculus eum

eum increpabat; interdum cum adjectione ad tollendam ambiguitatem; ut, ὁ πρὸς πατρὸς Θεῖος; patruus; ὁ πρὸς μητρὸς Θεῖος; avunculus; apud Phil. in vita Mosis lib. 3. ab eodem deduci solet Themate.

Θειότερος, & Θέστερον, divinius, adv. compar. a præced.

Θειότης, ητος, ἡ, divinitas, divina majestas. Th. Θεὸς, Deus.

Θεῖος, & Θόϊος; sulphuris colorem habens, luridus, &c. à Θεῖον, ὄ, τὸ, sulphur, &c. Vi.

Θείω, ῶ, deo, seu diis consecro; Plat. de Leg. à Θεῖος, τὸ, numen divinum; Vi. Item, sulphure perfumo, seu expio, &c. à Θεῖον, τὸ, sulphur, &c. Vi.

Θεῖτε, per Sync. pro Θεῖητε, 2. pl. a. 2. opt. act. verbi τίθημι, pono: f. θήσω, a. 2. ἔθηκα.

Θείω, Pl. ĕr. pro Θέω, curro: f. θεύσομαι: item Poët. pro Τεύω a. 2. sub. verbi τίθημι, pono. Vide Θείομεν.

Θειώδης, ες, ὁ, ἡ, sulphureus; à Θεῖον, sulphur.

Θειωδῶς, & Θείως; divinè, divinitùs; divinâ sorte vel virgulâ, &c. Adverbium; à Θεῖος, divinus, Vi.

Θείωσε, consecravi, Ion. pro ἔθειωσα, a. 1. ind. act. verbi Θείω, Deo consecro. Them. Θεὸς, Deus.

Θέλ', pro Θέλε, præs. imperat. act. à θέλω, volo: f. θελήσω, a. 1. part. Θελήσας.

Θέλγητρον, & Θέλκτρον; delinimentum, illecebra; oblectamentum, incitamentum, &c. à Th. Θέλγω, vide.

Θελγίν, ῖνος, ὁ, venefieus: à Θέλγω, decipio.

Θελγῖνες, Hesychio sunt, præstigiatores, venefici, versipelles, nimirùm παρὰ τὸ Θέλγειν; quod idem exponit ἀπατᾶν; (scribitur etiam τηλχῖνες, pro eodem.)

Θέλγμα, τὸ, delinimentum; verbale à Θέλγω, Vi.

Θέλγομαι, mulceor, delinior, pellicior, &c. Unde,

Θελγομένη, gestiens, præs. part. pass. f. g. à

ΘΕΛΓΩ, mulceo, delinio, decipio: f. ξω. q. εἰς τὸ Θέλγειν ἄγω, impello quocunq; velim. Hinc Θέλκτηρ, delinitor; Θελκτήριον, illecebra.

Θέλῃς, vis, 2. sing. præs. ind. à Θέλω, volo.

Θέλεμνον, & Θέλυμνον, ε, τὸ, fundamentum: à Θέω, pono. Th. Θέμελον, idem.

Θέλημα, ατος, τὸ, voluntas; in plur. τὰ Θελήματα: &

Θέλημος, ὄ, ὁ, idem quod ἑθέλημος; voluntarius, lubens; item, Θελήμων: idem quod ἑθελήμων, volens, spontaneus, &c. sicut etiam,

Θέλησις, εως, ἡ, volitio, voluntas; à Θέλω, volo; quod ab ἐθέλω, idem.

Θελήσω, volam, f. 1. ind. act. ejusdem verbi.

Θελητὴς, ἔ, ὁ, qui vult, qui libenter facit: à Θέλω, idem quod ἑθέλω, volo.

Θελητὸς, ὄ, ὁ, cupitus, expeditus: ab eod.

Θελκτήρ, ῆρος, ὁ, delinitor: &

Θελκτήριον, ου, τὸ, illecebra: à Θέλγω, mulceo.

Θελκτήριος, & Θέλκτρος; ὄ, ὁ, ἡ, delinitivus; delinendi seu demulcendi vim habens; blandus; demulcens; pellax, &c. à Th. Θέλγω, Vi. Sic etiam, Θελκτὸς, voluptuarius; & Θέλκτρον; delinimentum, &c. (idem quod Θέλγητρον) ab eod. Th.

Θελξινόων, permulcentium, gen. pl. à Θελξίνοος, mentem demulcens: à Θέλγω, f. ξω, mulceo, & νόος, mens.

Θελξίφρων, ονος, ὁ, ἡ, idem; Epith. Apollinis; animum deliniens, &c. à Θέλγω & φρήν.

Θέλοιστε, Dor. pro Θέλητε, volens, præs. part. f. g. à Θέλω, volo.

Θέλομι, Dor. pro Θέλω, volunt, 3. pl. præs. ind. act. &

Θέλοντα, volens, præs. part. f. g. à Θέλω volo: f. Θελήσω.

Θέλυμνον, ου, τὸ, fundimentum: q. à Θέω, pono. Th. Θέμελον, fundamentum.

Θέλω, seu ἐθέλω, volo, delector, opto; item possum. Att. imperf. ἤθελον, ες, ε, f. Θελήσω. p. τεθέληκα. a. 1. ἐθέλησα, ας, ε, & Att. ἠθέλησα, a. 1. sub. Θελήσω, ης, ῃ. Vide ἐθέλω.

Θέμα, ατος, τὸ, id quod ponitur, quæstio quæ pro fundamento dissertationis ponitur. Est & Θέμα, fidus natalitium; & horoscopum; à τίθημι, pono.

Θεματικὸς, ὄν, ὁ, positivus; ut, Θεματικοὶ ἀγῶνες; certamina in quibus depositio præmio certatur; Poll. lib. 3. & apud Gramm. Θεματικὸν ῥῆμα; verbum primitivum, (quo sensu etiam Θέμα, τὸ, usurpatur, pro themate, seu voce primitiva, &c.) quod veluti fundamentum est cæterorum indè derivatorum; alias πρωτότυπον. Item, Θεματίζω, depono, pono catum; item, themata facio; & horoscopum erigo, &c. Unde, Θεματισμὸς, ὄ, ὁ, positio casus; item, positus, status; & thematis Astronomici erectio, &c. Omnia à præced. Θέμα.

Θεμίθλοις, dat. pl. à

Θέμεθλον, ε, τὸ, idem quod Θέμελον, fundamentum.

Θεμείλιον, Poët. pro Θεμέλιον, ε, τὸ, fundamentum. Th. Θέμελον, idem.

Θεμέλη, fundamentum; idem quod Th. Θέμελον, Vi.

Θεμέλιος, ε, ὁ, fundamentum. Vide præcedent.

Θεμέλιος, adjective etiam sumitur, pro eo qui in fundamento, seu fundamenti loco ponitur; Poll. lib. 7. Poëticè vero dicitur, pro Θεμέλιον. Θεμείλιος; metri causa; Il. ϕ. & in Epigramm.

Θεμελὴν, fundamentum; idem quod Th. Θέμελον, Vi.

Θεμηλίω, Fundamentum jacio: f. ώσω. p. τεθεμηλίωκα, perf. pass. τεθεμηλίωμαι: plusq. p. ἐτεθεμηλιώμην, ωσο, ωτο, Ion. τεθεμήλιατο, in 3. sing. A præced.

Θεμηλίωσις, fundatio, fundamenti substructio, &c. Item, Θεμηλιωτὴς, οῦ, ὁ, fundator, &c. à Θεμέλιον.

Θέμην, Ion. & Θέμμαι, Dor. pro Θεῖναι, ponere, a. 2. inf. act. Θέμην σπεδὰν ἅπασαν ἀμφὶ τινος ποιεῖσθαι, ponere omne studium circa rem aliquam. Them. τίθημι, pono.

Θέμις, ος, ὁ, a. 2. part. m. ab eodem verbo.

Θέμερος, ε, ὁ, gravis, venerandus. Them. Θέμις, jus.

Θέμεθλον, Poët. idem quod Θέμελον, ε, τὸ, fundamentum: quod à

ΘΕ'ΜΕΛΟΝ, ε, τὸ, fundamentum: q. à Θέω, pono; Θεμέλιον, ε, τὸ, idem; Θεμηλίω, fundo, fundamentum pono.

Θεμιπλεκτὸς, ὄ, ὁ, Poët. à Themide contextus: ὁ ὑπὸ Θέμιδος πλεκτὸς, à πλέκω, plico, necto, & Θέμις, quod vide.

ΘΕ'ΜΙΣ, ιος, vel ιδος, ἡ, jus, lex, institutum, vestigal: hinc Θεμιστὸς, ὄ, ὁ, legibus consentaneus; & Θέμιστος, ὄ, ὁ, ἡ, nefarius. Est & Θέμις, nomen Deæ.

Θεμισκόπος, ου, ὁ, juris studiosus, qui jura colit, & justitiam exercet: ex Θέμις, jus, & κέπτομαι, pro κοπέω, vel κοπτύνω, misceo.

Θεμίσκοπος, ὄ, ὁ, ἡ, Poët. juris inspector & præses. Ex Θέμις, jus, & σκέπτομαι, video.

Θεμίσσω, f. ίσσομαι, a. 1. m. ἐθεμισσάμην. Poët. justè judico, guberno. Th. Θέμις.

Θέμιστα, justitiam, acc. sing. Θέμιστες, nom. pl. venialia, oracula: à Θέμις, ιστος, ἡ, quod vide.

Θεμιστεύω, f. εύσω, vaticinor, do jura & leges. Th. Θέμις, ιστος, ἡ, jus.

Θεμιστεύων, gen. pl. Ion. à Θεμιστεύς, ὁ, quod à Θεμιστὸς, ὄ, ὁ, legibus consentaneus. Th. Θέμις.

Θεμιστοκλέης, ους, ὁ, gen. έος, έως, THEMISTOCLES.

Θεμιστοκλέος, gen. sing. præced.

Θεμιστονόμος, ὁ, nomen mul. q. quæ sapit ex legibus.

Θεμιστοπόλος, qui circa leges, & reddenda jura versatur; legis peritus; judex, jurisconsultus, &c. à Θέμις, ιστος, ἡ, & πολέω, &c. Vi.

Θεμιστὼ, ὠος, ἡ, dea justitiæ; à Θέμις, ιστος, ἡ, Vi.

Θεμιτὸς, ὄν, ὁ, ἡ, nomen mul.

Θεμίσσω, ὄς, ὄν, ὁ, ἡ, nomen mul.

Θεμίσσω, justus; prudens; æquus, &c. Idem quod Θεμιστὸς; & ab eod. Th.

Θεμιτὸν, ὄ, τὸ, consentaneum Θέμιδι licitum. Th. Θέμις, quod vide.

Θεμιτὸς, ὄν, ὁ, idem quod & pro Θεμιστὸς; (& ab eod. Th. Θέμις, Vi.) licitus, justus; legibus consentaneus, &c. Unde, etiam, adv. Θεμιτῶς; justè, licè, legitimè, &c.

Θεμὸς, dispositio, monitio. Them. τίθημι, pono.

Θεμόω, appropinquare facio, accedere cogo: q. à Θέω, pono: ut sit ponere in conspectu. Alii à Θέμις, quatenus est δικαιοσύνη.

Θεν,

Θὲν, particula aliquando redundans, aliquando motum à loco significans.

ΘΕ'ΝΑΡ, ἄρ., τὸ, vola, cavitas manus & pedis: q. à θίνω, quia in volam ponuntur, quæ dantur.

Θίνω, cedo, pulso tundo, : ut Θείνω, f. ενῶ, a. 2. ἔθανον. Hinc Θάνατ.

Θεοβλάβεια, ας, ἡ, læsio deorum, impietas, dira Roliditas: &

Θεοβλαβὴς, ές., ὁ, ἡ, cui Deus mentem eripuit: ex Θεὸς, & βλάπτω noceo, f. ψω, a. 2. ἐβλαβον.

Θεραπεύω, percutio, &c. Poëticum est, & idem quod sequens θείνω; id V.

Θεσβλαβέω, i. e. ἐκ τῆς Θεῶν βλαβῆ πάσχω; Æsch. in Persis, à præced. Θεοβλαβὴς, ές., ὁ, ἡ, temerarius, in Deum contume iosus; q. d. cui à Deo damna & pœna infliguntur; Bud. exp. adverso numine agens; à Deo reprobatus: Herodot. in Clione.

Θεογάμια, τὰ, festa Proserpinæ, à Θεὸς, & γάμος; V.

Θεογλυκασία, ἡ; idem quod παλιγγενεσία,) regeneratio, baptismus: apud Dionys. Areop. vocabulum Theologicum; quasi Divinæ & Pristinæ nostræ originis instauratio; à Θεὸς, & γλυκὺς; V.

Θεογλύφ., à Deo ortum habens; à Deo ortus aut genitus; peculiariter, baptizatus; apud Theologos: à Θεὸς, & γλυπτὸς; V.

Θεόγλωφ. pupillas oculi divinas, seu Deo similes habens; aspectu divino præditus, os Deo similis; ut Θεόγλωφον πρόσωπον, apud Nonn. divina facies, &c. à Θεὸς, & γλῶφ; V.

Θεόγλωσσ., cui divina lingua est, qui Dei lingua loquitur; ut Θεόγλωσσ. βίβλ., dicitur sacra scriptura, &c. à Θεὸς, & γλῶσσα: V.

Θεόγνια, τὰ, Dei natalis, ut exp. apud Demosth. à Θεογονία; id V.

Θέογνις, ιδ., ὁ, THEOGNIS, nomen propr. Poëta.

Θεογνωσία, cognitio Dei; Damascen. Cyril. Item religio orthodoxa; Bud. ex Areop. Item Θεόγνωσ.; Deo cognitus, (in Epigram. verbalia à 2. & 3. pers. præt. pass. verbi γινώσκω, comp. cum Θεὸς, &c. vi. Videantur etiam γνῶσις, & γνωτός.

Θεογονία, Deorum generatio; Deorum ortus, & origo; de qua liber Hesiodi extat, &c. à Θεὸς, & γένος, præt. med. Unde γοὴ, & γόν., &c. V.

Θεοδέγμων, ον., ὁ, ἡ, & Θεοδέκτωρ, ορ., ὁ, ἡ; Dei, seu rerum divinarum susceptor, divinus; Nonn. Hesych. &c. à Θεὸς, & 1. & 3. pers. prat. pass. verbi δέχομαι; V.

Θεοδήλητ., à Deo læsus; cui à Deo noxa seu damnum illatum est, &c. à Θεὸς & δηλέω, 3. pers. præt. pass. verbi δηλέω: vi. Verum, dici ur etiam res aliqua Θεοδήλητ.; i. e. Dei, seu deorum noxa illata, ut Θεοδήλητ. μαιφονία, in Epigram. cædes Deorum noxa illata. &c.

Θεοδίδακτ., ος, ὁ, ἡ, à Deo doctus: ex Θεὸς, Deus, & διδάσκω, docco.

Θεοδρὸς, ός., ὁ, ἡ, qui à Deo circumagitur; à Deo agitatus, vel impulsus; ut Θεοδρὸς ὁρμὴ; vox Dei instinctu e dita, &c. à Θεὸς, & δίνη, unde δινέω, &c. V.

Θεόδμητ., Dor. pro Θεόδμητ., ος, ὁ, ἡ, divinitus ædificata, tributa. sic Θεοδμήτα, ας, ἁ, Dor. pro Θεοδμήτη, divinitus condita. Ex Θεὸς, Deus, & δέμω, struo: perfect. passiv. δέδμημαι, σαι, ται.

Θεόδωρ., ος, ὁ, THEODORUS, nomen prop.

Θεοδότη, divinitus data; unde neutr. pl. Θεοδότια, τὰ, Hesych. ex ὑπὸ Θεῦ δεδομένα, &c. à Θεὸς, & δότης; V.

Θεοδότιον, genus cretæ; Vitruv. lib. 7. c. 7. Architecturæ; creta viridis inquit, pluribus locis nascitur, sed optima Smyrnæ; hanc autem, Θεοδότιον vocant, quod Theodotus nomine fuerat, cujus in fundo, id genus cretæ primum est inventum, &c. Vide etiam Plin. l. 35. c. 6. ea creta pictorum verd de terre; viridémque terram vocant Veneti, &c. à Θεὸς, & δοτὸς, &c.

Θεόδοτ., ος, ὁ, ἡ, divinitus & à Deo datus idem ac Θεοσδότ.

Θεοειδὴς, ές., ὁ, ἡ, forma Deum referens: ex Θεὸς, & εἶδ., forma. Them. εἴδω, video.

Θεοείκη, pro Θεοείκης, vocat. sing. à

Θεοείκ., ος, ὁ, ἡ, Deo similis: ex Θεὸς, Deus, & εἰκ., similis. Th. εἴκω, assimilo,

Θεοεπὴς, i. e. ex Θεῶν ἐπόμενοι, ἢ λεγόμενοι, &c. à Θεὸς, & ἔπω; V.

Θεόθεν, divinitùs, à Deo, adverb. à Θεὸς, Deus.

Θεόθυτ., Deo immolatus, Diis sacrificatus; unde τὰ Θεόθυτα, carnes victimarum; τὰ περὶ ἱερείαν κρέατα, &c. à Θεὸς, & πύθω, 3. pers. præt. pass. verbi θύω; vide.

Θέοινος, Deus Vini, Bacchus: Suid. Unde Θεοίνια, τὰ, Bacchanalia; festa & sacrificia quæ Athenis Baccho fiebant: item, Θέοινον, ε, τὸ, Templum Bacchi, &c. à Θεὸς & οἶνος; V.

Θεοῖ, gen. Ion. pro Θεῦ à Θεὸς, Deus.

Θέοισα, Dor. pro Θέουσα, ας, ἡ, currens, præs. part. f. g. à Θέω, curro.

Θέοιτο, θοῖτο, 3. sing. a. 2. m. opt. Ion. à Θεω, ῶ, pro communi Θείμην, θεῖο, θεῖτο, à τίθημι, pono.

Θεοκάπηλ., ος, ὁ, ἡ, qui Deum, seu res divinas cauponatur, & quæstui habet; sacrilegus nundinator, seu institor, &c. Sic appellat Gregor. eos quos Dominus ejecit è templo, &c. Sic etiam Heretici dicuntur, Θεοκάπηλοι; qui scil. sua, sive aliena veræ religioni admiscent dogmata; ut cauponæ vinum aquâ solent admiscere. Unde Nazanzen. Θεοκαπήλας ἀπέλασεν, interp. divina vendentes expelle, &c. à Θεὸς & κάπηλ.; vide.

Θεοκήρυξ, Dei præco, &c. à Θεὸς & κήρυξ; V.

Θεόκλητ., à Deo vocatus; Nonn. Item, in quo Deus invocatur, &c. à Θεὸς, & κλητ.; V.

Θεοκλυέω, f. ήσω, Deum invoco: à Θεὸς, Deus, & κλύω, audio.

Θεοκλυτία, Deorum imploratio, seu invocatio, &c. Est verbale à præced. Θεοκλυτέω, ῶ, Deum seu à Deo audio; Poll. l. 1. c. 1. Unde Θεοκλυτέμφυς dicuntur vates, seu divini, quibus numen aliquod familiare est, qui Dei vocem audiunt; Plut. de dem. Soer. Item, Deum invoco, propriè, ut preces meas exaudiat, &c. Utrumque à Θεόκλυτ.; quod à Suida exponitur, Θεόπεμπτ., &c. V.

Θεόκμητ., à Deo laboratus; i. e. divinus, &c. à Θεὸς & κάμνω; unde κάμητ., &c. V.

Θεοκρασία, ἡ, Dei imperium; Sic Josephus appellat rempublicam Judæorum sub Mose; in lib. contra Appion. à Θεὸς, & κρατ., τὸ; unde κρατέω, &c. Vide.

Θεόκριτ., ος, ὁ, ἡ, divino judicio electus; item Dearum judex, Periphras. Paridis; à Θεὸς, & κρίνω, judico.

Θεόκτιτ., ος, ὁ, ἡ, à Deo conditus: à Θεὸς & κτίζω, condo, creo.

Θεόληπτ., ος, ὁ, ἡ, numine afflatus; Plut. in Color. ὥσπερ Σωκράτες, ἀνθρώπους εἰς ἀρετὴν θεολήπτους; viro, qui divino quodam instinctu ad virtutis studium rapiebatur, &c. Item in malam partem, apud eundem, de Horodoro; sic etiam Θεολήψια, ας, ἡ, numinis afflatus, seu, instinctus; seu, quum quis numine afflatus est, &c. à Θεὸς, & λαμβάνω; unde λῆψις, & λητὸς, &c. V.

Θεολογία, ας, ἡ, THEOLOGIA; dissertatio de Deo: à Θεὸς & λέγω, dico.

Θεολόγ., ος, ὁ, ἡ, THEOLOGUS, qui de Deo differit. Tribuitur Johanni Evangelistæ κατ' ἐξοχὴν, à Θεὸς, Deus, & λέγω, dico: p. m. λέλογα.

Θεολογικὸς, pertinens ad eos qui de Deo, rebusque divinis agunt, theologicus; Aristot. Metaphys. l. 10. c. 6. Item, theologiæ peritus, theologiæ deditus, &c. Sic, Θεολογέω, ῶ, de Deo loquor; de rebus divinis disseror, Theologicè explico, seu commentor, &c. Item, Θεολογεῖον, ε, τὸ, diebatur locus supra scenam, in quo dii conspiciebantur, &c. Θεολογικὴ, itidem, dicitur prima Philosophia, quæ speculatur πῶν χωρὶς ὑλῶν ὄντων, καὶ ἀκίνητον; Aristot. 10. Metaphys. & Θεολογικὴ ὀπτικὴ μὲ, Sacra Scriptura; ab Areop. &c. omnia ab iisdem.

Θεομανὴς, ές., ὁ, ἡ, deorum instinctu furens, cui à diis furor immissus est, &c. à Θεὸς, & μαίνομαι; V.

Θεόμαντις, εως, ὁ, ἡ, qui vel quæ Dei instinctu vaticinatur, vates, &c. Plato in Apol. ex Θεὸς, & μάντις; V.

Θεομαχέω, Deo repugno, f. ήσω, p. πεθεομάχηκα; &

Θεομαχία, ας, ἡ, Deorum pugna; &

Θεομάχ., ος, ὁ, ἡ, Deo repugnans: ex Θεὸς & μάχομαι, pugno.

Θέομβρ, Poët. pro τέθμβρ, 1. pl. a. 2. sub. act. à τίθημι, pono: f. θήσω, a. 2. ἔθεμον.

Θεόμβρ., pro Θεόμβρ., seu Θεόμβρ., apud Herodot. qui spectaculo adest; part. præsens à Θεόμαι.

Θεομιλία, ας, ἡ, ira divina, ira Dei seu Deorum; &c. à Θεὸς, & μῖλος; V.

Θεόμιστος, divina sapiens, divina consulens; Nonn. Unde Θεομιστέω, divina sapio, divino spiritu agor; Nonn. à Θεὸς, & μῆτις; V.

Θεομνησία,

Θεομιμησία, imitatio Dei, apud Areop. Item, Θεομίμητος, ad imitationem Dei factus, aut institutus; undè Θεομιμήτως; adv. imitando Deum, cum imitatione Dei; idem Areop. à Θεὸς, & μίμησις, &c. V.

Θεομισὴς, ές, ὁ, ἡ, Deo invisus: à Θεὸς & μῖσος, τὸ, odium: ac

Θεομίσης, ες, ους, ὁ, ἡ, qui Deum odit: ab iisd.

Θεόμοιρος, ὁ, ἡ, Poët. ὁ Θεόθεν μοῖραν ἔχων, qui sortem divinitùs est adeptus, & hinc præstantissimus. Ex Θεὸς, Deus, & μοῖρα, fatum. Th. μείρω, divido, sortior.

Θεομυσὴς, quem Deus abominatur, sceleratus, abominandus; Æsch. à Θεὸς, & μῦσος, seu μυσὸς; V.

Θεόντων, gen. pl. part. præs. à Θέω, curro: f. Θέομαι.

Θεοξένια, τὰ, festum in omnium Deorum honorem institutum; Plut. Athen. l. 9. à Θεὸς, & ξένος; unde ξένιον, τὸ, &c. Vide.

Θεόπαις, divina soboles, Deo natus; in Epigr. & Athen. lib. 7. Sic dicitur etiam Maria virgo, diva mater, apud Nonn. ex Θεὸς & παῖς; V.

Θεοπαράδοτος, divinitùs præditus; undè Θεοπαράδοτα, divinitus instituta; ut Θεοπαράδοτα λογία, vocat Evangelia Dionys. à Θεὸς, & παραδίδωμι; V.

Θεοπειθὴς, Deo parens, seu obediens; Nonn. i. e. pius, fidelis, à Θεὸς, & πείθω, πείθομαι, &c. V.

Θεοπεμπὲν, numine afflatus sum, ἐνθουσιῶ; Hesych. Item Θεόπεμπτος, à Deo missus; Aristot. in Ethic. à Θεὸς, & πέμπω; undè πεμπὸς, &c. V.

Θεοπλάσης, ου, ὁ, deorum; (i. e. idolorum, seu imaginum deorum) fictor; Aristoph. Sed dicitur sic, etiam ipse deus, rerum omnium effictor & creator; apud Phil. de mundo, &c. à Θεὸς, & πλάσις; vi. Undè etiam verbum, Θεοπλαστέω, ῶ, deos fingo; idem de vita m. l. 3.

Θεόπνευστος, ος, ὁ, ἡ, divinitùs inspiratus: ex Θεὸς & πνέω, spiro: f. πνεύστω.

Θεοποιὸς, qui deos, seu deorum imagines fabricatur; Poll. l. 1. Undè Θεοποιία, deorum fabricatio; seu simulachrorum in honorem deorum effictio; idem, ibid. Item Θεοποιέω, ῶ, deum, seu deos facio Luc. in Scyth. Item, inter deos refero, dei loco habeo, &c. Sic Θεοποιικὸς, qui deos sive deorum simulachra facere potest, & Θεοποιικὴ, scil. τέχνη, ars deorum fabricatrix, ars conficiendi deorum simulachra, &c. à Θεὸς, & ποιέω; V.

Θεοπολέω, versor circa deorum simulachra, deos fingo; Plat. de leg. lib. 10. à Θεὸς, & πολέω; V.

Θεοπόνητος, à Deo elaboratus, seu structus; Eurip. in Troad. à Θεὸς, & πονέω; V.

Θεόπομπος, ου, ὁ, THEOPOMPUS, nom. propr.

Θεοπρεπὴς, divinum quid præ se ferens; Plut. & Nazianz. in oratione, Θεοπρεπεστέρας φανὰς, dicit voces Deo magis quam homini convenientes, &c. Item, τὸ Θεοπρεπὲς, divinum decus, divina majestas; Phil. de vita Mosis lib. 2. Undè adv. Θεοπρεπῶς; ita ut deo dignum est, divinè; Luc. Naz. &c. ejusd. comp. cum seq. Θεοπρόπτος, vates divinus; i. e. ὁ παῦ Θεῶ προέποντα λέγων, inquit Eustath. Item qui vadit ad oraculum petendum, qui oraculum consulit, &c. Vide.

Θεοπροπέω, vaticinor: fut. ήσω, p. ηκα; &

Θεοπροπία, ας, ἡ, vaticinatio: &

Θεοπρόπιον, ου, τὸ, vaticinum: &

Θεοπρόπος, ος, ὁ, ἡ, vates: à Θεὸς, Deus, & πρέπω, excello, decorus sum.

Θεοπρόπων, gen. pl. à Θεοπρόπος, Theoprotæ.

Θεόπτης, ου, ὁ, qui deum videt aut cernit: Undè Θεοπτία, visio dei, dei conspectus, & Θεοπτικὸς, vocatur ordo sacerdotalis, apud Dionys. quòd sacerdotes putentur deum conspicari, &c. à Θεὸς, & ὄπτομαι; V.

Θεόπυρος, à Deo ardens, cælitùs accensus, ut φλογὶ Θεοπύρῳ, apud Eurip. in Electra: à Θεὸς, πῦρ, πυρὸς, τὸ; vide.

Θεορρὸν, ου, τὸ, quod fit à Deo, &c. à Θεὸς, & ἔργον, τὸ; V.

Θεορρήμων, qui divina loquitur; seu divina loquutus; unde Θεορρημοσύνη, institutio divina & Θεόρρητος; à deo dictus, divinus; Nonn. à Θεὸς, ῥῆμα, & ῥητὸς, &c. V.

Θεόρρυτος, à deo profluens; vel à Jove fusus, aut profluens, &c. à Θεὸς, & ῥυτὸς, fluens; ab inusit. ῥύω, pro ῥέω; vide.

Θεόσδοτος, ος, ὁ, ἡ, Poët. à Deo excitatus: ex Θεὸς & ὄρνυμι, excito.

ΘΕΟΣ, ου, ὁ, DEUS, & aliquando etiam f. g. pro Dea: q. à Θέω, pono, facio: hinc Θεότης, ητος, ἡ, Deitas: Θεῖος, α, ον, divinus: ἀΘεος, ος, ὁ, ἡ, impius: ἀΘεότης, ητος, ἡ, impietas: ἔνθεος, ος, ὁ, ἡ, divinus, in quo Deus est: ἐνθουσιάζω, numine afflor: ἐνθουσιασμὸς, ου, ὁ, afflatus divinus.

Θεόσδοτος, divinitus data, neut. gen. plural. à

Θεόσδοτος, ος, ὁ, ἡ, à Deo datus: ex Θεὸς & δίδωμι, do.

Θεοσέβεια, ας, ἡ, Cultus Dei: &

Θεοσεβὴς, ές, ὁ, ἡ, Dei cultor, religiosus: ex

Θεὸς, Deus, & σέβω, colo.

Θεοσεβέω, Θεοσεβῶ; Deum colo, Chrysost ab iisd.

Θεοσεβῶς, adv. piè, à præced.

Θεόσπιδος, ος, ὁ ἡ ἡ, Dei instar colendus, venerabilis, venerandus; divinitùs immissus, &c. Aristoph. περ. de voce tonitrui. Θεοσέπτε ἠδὲ φωνὴς; venerandam audisti vocem, &c. Item, Θεοσέπτωρ, ορος, Dei cultor; Eurip. in Hippol. (Θεοσεβὴς) à Θεὸς, & σεπτὸς, &c. vide.

Θεοστυγέω, ἡ, i. e. εἰς Θεὸν ἔχθρα; odium & inimicitia in deum; Dei odium impietas; Aristoph. in Vespis. à Θεὸς, & ἔχθρα; V.

Θεοσυμία, divinatio; Dei vaticinium: ἡ τῦ Θεῦ μαντεία; Suid. Item Θεοσημεῖον, τὸ, signum divinitus datum: item oraculum divinum, &c. à Θεὸς, & σημεῖον.

Θεοσωσία, ῶ, Deos honoro, seu colo; Æschyl. à Θεὸς, & σωσία; V.

Θεόσοφος, rerum divinarum consultus, in divinis peritus, Theologus Areopagit. Undè Θεοσοφία, rerum divinarum scientia, Theologia, religio christiana, &c. apud eundem; à Θεὸς, & σοφὸς, undè σοφία, &c. V.

Θεόσπιδος, à Deo impulsus, divinus. à Deo profectus, &c. Ut Θεόσπιδος φωνὴ; i. e ἔνθεος, divina; Nonn. à Θεὸς, & inusit. σπόμαι, pro σπόμαι; idem quod ἅθ. σπόω; id vide.

Θεοστιβὴς, à deò calcatus, vel calcandus; ut Θεοστιβὴς γῆ, terra à Deo calcata; i. e. sancta, ob Dei semitam, scil. in eo tritam, &c. Nazanz. in Orat. à Θεὸς, & στείβω, calco; undè στίβος, ου, ὁ, via, semita, &c. V.

Θεόστοργος, Dei amans; i. e. pius, sanctus, à Θεὸς, & στοργὴ, &c. V.

Θεοστυγὴς, ές, ὁ, ἡ, Deo exosus, seu odiosus; ex Θεὸς & στυγέω, odi.

Θεοστυγὴς, vel potiùs, Θεοστύγης; (ut Θεομίσης) Dei osor, deum exosus, qui deum odit, &c. (nam Θεοστυγὴς, ut Θεομισὴς, est Deo exosus) ab iisdem. Undè etiam substant. Θεοστυγία, ἡ; odium Dei, impietas, impuritas, &c.

Θεοσυλὴς, sacrilegus; qui res Deo dicatas furatur; Suid. à Θεὸς, & σύλη; vide.

Θεόταυρος, ος, ὁ, Deus taurus. Epith. Jovis ex Θεὸς, & ταῦρος, taurus.

Θεοτέρμων, à Deo prodigiosè proficiscens; Demetr. Phal. à Θεὸς, & τέρας, ατος, τὸ; signum, peculiariter tale, quo Deus aliquid nobis portendere seu prædicere vult, &c.

Θεοτερπὴς, Deum delectans, deo gratus, &c. à Θεὸς, & τέρπω, &c. V.

Θεότευκτος, à Deo factus, seu fabricatus, &c. à Θεὸς, & τεύκτος; V.

Θεότης, ητος, ἡ, DEITAS. Them. Θεὸς, Deus.

Θεότιμος, ος, ὁ, THEOTIMUS, nom. propr. Vel divinitùs honoratus: à Θεὸς, & τιμὴ, honor. Them. τίω, honoro.

Θεοτίμητος, à Deo honoratus; vel divino honore afficiendus, venerandus, &c. ab iisd. & ab eod. Th. Undè τιμάω, & τιμητὸς, &c. V.

Θεοτόκος, ος, ὁ, ἡ, dei genetrix; Deum pariens, S. Mariæ virginis epitheton: Item Θεότοκος, à Deo natus, &c. à Θεὸς, & τίκτω, prat. med. Undè τόκος, &c. V.

Θεοφιλὴς, ές, ὁ ἡ, religiosus, pius, Deo acceptus; propriè Deo similis, divinâ formâ præditus, &c. Est enim idem quod, & per contractionem, pro Θεοειδὴς, (id vide.) Undè etiam Θεοφίλεια, pietas, religio, quippe, quâ Dei similes esse studemus; ex Nonno, sunt tamen qui ab ἀθέω; i. e. placeo, deduc ant.

Θεοφόρητος, ος, ὁ ἡ ἡ, Dei, seu rerum divinarum susceptor; Deum, seu res divinas capiens, &c. Nonn. idem quod Θεοδόκητος, seu Θεοδόκητος, &c. ab iisd. Vide.

Θεουργὸς, qui in sacris operatur; undè Θεουργία, opus divinum; Dionys. Item, pro

pro magiæ ſpecie ab Auguſtino accipitur, ex Porphyrio Platonico, libr. 10. de civitate Dei. Item Θεurgικὸς, cui Deos faciendi vis inest; ut Θεurgικὴ ὁπτασία, Dionyſ. & Θεurgικὸν μύθευμα, apud eundem, exp. ſanctificum, divinum, &c. à Θεὸς, & ἔργον; V.

Θεοφανία, ας, ἡ, Ion. Dei apparitio: ex Θεὸς, & φαίνω, appareo.

Θεοφάνεια, ας, ἡ, Θεοφάνειον, τὸ; & Θεοφωνία, ας, ἡ, conſpectus Dei apparentis, apparitio Dei, qua Deus hominibus ſe conſpiciendum præbet, &c. Item pars doctrinæ divinæ quatenus in verbi ſcripti auditu, auditoribus diſcipulis æterna Dei ſapientia apparet, ac ſeſe conſpiciendam affert & communicandam; Dionyſ. Item Θεοφάνεια, ſive Θεοφάνια, τὰ, & Θεοφανίαι, αἱ, feſtum ſolemne, quod eo die celebratur, quo Deus hominibus apparuit; prius apud Poll. lib. 1. poſterius apud Herodot. lib. 1. & apud Chriſtianos, ſic dicitur feſtum, quod die natali Jeſu Chriſti celebratur, quòd eo die, natus hominibus ſe conſpiciendum, in corpore humano, dedit Deus, &c. ejuſdem compoſitionis, & Thematis cum præced.

Θεόφημος, à Deo declaratus aut manifeſtatus; ut Θεόφημα ὄργια, apud Plut. in lib. adverſ. Colot. Item Θεοφάντωρ, ορος, ὁ; ſacerdos & theologus; Heſych. cui Deus apparet, ſcripti divini fœderis diſcipulus & auditor, &c. Itidem, ab iiſdem.

Θεόφατος, à Deo pronuntiatus, Dei oraculo editus; Heſych. Item Θεοφατίζω, ex Deo loquor, vaticinor, &c. à Θεὸς, & φατὸς; V.

Θεοφιλὴς, ἐος, ὁ, ἡ, pius, amans deorum, Deo gratus: à Θεὸς, & φίλος, amicus.

Θεόφιλος, Dei amans, amicus Dei, gratus Deo, &c. Unde Θεοφιλία, ἡ, amor Dei, amicitia & familiaritas cum Deo; Areop. Item τὸ Θεοφιλὲς, dicitur etiam quod favore divini numinis alicui contigit; Zenoph. & Plut. &c. eſt neut. à præced. Θεοφιλὴς, & omnia ab iiſdem.

Θεόθεν, divinitùs adv. interdum & dat. pl. pro Θεοῖς; à Θεὸς.

Θεοφοβὴς, ὕς, ὁ, Dei timens; i. e. pius, religioſus; (Θεοσεβὴς) à Θεὸς & φόβος; V.

Θεοφόρος, Deum ferens; ut Θεοφόρα ὀνόματα; nomina quæ à diis deſumpta alicui indita ſunt; apud Athen. lib. 11. Item Θεόφορος, qui divino motu fertur, numine afflatus; Damaſc. Unde Θεοφορία, ἡ, numinis afflatus; ſeu numine afflatum eſſe; item Θεοφορέομαι, divino numine correptus agor; divino ſpiritu feror; Phil. de Vita M. l. 1. & 3. Ut & in malam partem, malo ſeu phanatico ſpiritu agor, &c. Sic in part. Θεοφορεμένος, divino ſpiritu plenus, & in malam partem, fanaticus, &c. Inde etiam, Θεοφορητὸς, qui numine agitur; divinitate, ſeu numine raptus, & afflatus, &c. à quo adv. Θεοφορήτως, numine divino agente, divino inſtinctu, &c. omnia à Θεὸς, & φέρω; unde φορὸς, & φορὰς, &c. vide.

Θεοφραδὴς, diviniloquus; item paſſive, à Deo pronunciatus; ut Θεοφραδὴς μῦθος, apud Nonn. ſermo divinus, à Deo dictatus, ſeu dictus, &c. Unde Θεοφραδία, conſilium divinum, oraculum divinum, &c. Item Θεοφράδμων; qui ex Deo loquitur, ſeu in quo Deus loquitur, &c. Philo de Vita Moſ. lib. 3. à Θεὸς, & φράζω; unde φραδὴς, & φράδμων, &c. V.

Θεόφραστος, ὁ, THEOPHRASTUS, nom. propr.

Θεόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Divina mente præditus, vates, propheta: ex φρὴν, mens, & Θεὸς.

Θεοφροσύνη, pietas, religio, qua ſcil. divina ſapimus, &c. eſt à præced. Θεόφρων, id vide, & ab iiſd.

Θεοφύλακτος, ὁ, ἡ, à Deo ſervatus, qui eſt in Dei tutela: à Θεὸς, & φυλάσσω, cuſtodio, f. ξω.

Θεόω, ῶ, f. ώσω, præt. ωκα, q. d. deifico, deum efficio; deum facio, &c. Θεότητος μεταδίδωμι, &c. Ut, ἐμὲ Θεοῦ διὰ τοῦ βαπτίσματος, me deum facit aſpergine lavacri, &c. Naz. in Orat. & in paſſ. Θεόομαι; qui deus fit, qui ex humana natura in divinam abiit, &c. apud eundem, eſt verbum à Th. Θεὸς, vide.

Θεράπαινα, ης, ἡ, ancilla: &

Θεραπαινὶς, ίδος, ἡ, idem. Unde Θεραπαινίδιον, ου, τὸ, ancillula, &c. Them. Θεράπων, οντος, ὁ, ſervus: quod vide.

Θεραπεία, ας, ἡ, ſanatio, famulatus: à Θεραπεύω; quod vide.

Θεράπης, miniſtri, famuli; (i. e. Θεράποντες) in Epigram. ubi etiam, in accuſ. ſing. Θεράπα, miniſtrum, legere eſt; à nominat. ſingul. Θέραψ, idem quod, & poſitum pro Θεράπων; Heſych. id vide.

Θεραπευθείση, dat. ſing. a. 1. part. paſſ. f. g. &

Θεραπεύσειε, 3. ſing. a. 1. opt. act. Æol. à Θεραπεύω, ſervio; quod vide.

Θεράπευμα, ατος, τὸ, cultus; vel cultus, quo demeremur, & conciliamus, vel conciliamur, &c. Item, id quod ſanandum proponitur, &c. Xen. Plut. Item, Θεραπεύσια, ας, ἡ, curatio, ſanatio, cura, &c. Item ſup. licatio: Sic & Θεραπεύσιμος, medicabilis, ſanabilis; omnia à ſeq. Θεραπεύω; id vide: unde etiam, Θεραπευτέον, (verbale gerundivum, ab cod.) Venerari oportet; ut apud Xen. Θεραπευτέον τοὺς Θεούς; Item γῆ γῆ Θεραπευτέον, terra colenda eſt, &c. Item Θεραπευτὴρ, cultor, curator, &c. idem quod ſeq. Θεραπευτὴς, &c. vide.

Θεραπεύτης, ου, ὁ, miniſter, medicus: &

Θεραπευτικὸς, ὁ, obſequioſus: &

Θεραπευτικῶς, q. d. obſequioſe, officiole, &c. Plut. eſt adv. à præced. Item,

Θεραπευτικὸς, ὴ, ὸν, ſanabilis: à

Θεραπεύω, famulor, ſervio, curo, ſano: cum accuſ. in impꝛf. ἐθεράπευον, ες, ε, f. εύσω, p τεθεράπευκα, a. 1. imperat. act. Θεράπευσον, άτω, imperf. paſſ. ἐθεραπεύόμην, ου, ετο, perf. paſſ. τεθεράπευμαι, perf. part. τεθεραπευμένος, η, ον, a. 1. ind. paſſ. ἐθεραπεύθην, ης, η. 1h. Θεράπων, miniſter, ſervus.

Θεραπευτρὶς, ίδος, ἡ, cultrix, vel curatrix, &c. ab eod. Th.

Θεραπτήν, Ion. pro Θεραπεία, miniſterium, famulatus, ſanatio: à præced.

Θεραπὶς, ίδος, ἡ, cultrix, &c. legitur & Θέραπις; idem curatrix miniſtra, famula, &c. ab eod. Th.

Θεράπνα, ας, ἡ, Dor. pro Θεράπνη, ης, ἡ, nomen urbis, de qua conſule Stephanum, in Θεράπνη.

Θεράπνη, ancilla, pro Θεράπαινα; V. Item, Θεραπνίδιον, ancillula, pro Θεραπαινίδιον, &c. V.

Θεράποντα, acc. ſing. Θεράποντε, nom. dual. Θεράποιτ, dat. pl. a

ΘΕΡΑΠΩΝ, οντος, ὁ, miniſter, famulus, ſervus: à Θέρος, curo: hinc Θεράπαινα, ης, ἡ, minuſtra Θεραπεύω, famulor, ſervio, curo: Θεραπεία, ας, ἡ, miniſterium, ſanatio: Θεραπευτὴς, οῦ, ὁ, miniſter: item, curator, medicus: Θεραπευτικὸς, ὴ, ὸν, obſequioſus: ἀθεράπευτος, ὁ, ἡ, inſanabilis.

Θεραφείμ, Heb. imagines, idola.

Θέραψ, απος, ὁ, ſervus, &c. idem quod, & pro Th. Θεράπων; V.

Θερεία, ης, ἡ, Ion. pro Θέρα, vel Θερεία, idem quod Θερὸς, æſtas.

Θερειλεχὴς, έος, ὁ, ἡ, umbroſus, propriè, æſtate lectum præbens; ſub cujus umbra, æſtate cubari poteſt; vel ex cujus foliis, lectus ſterni poteſt, &c. eſt Platani Epitheton; à Θέρεια, & λέχος, &c. V.

Θέρειος, ος, ὁ, æſtivus; Orph. hymn. in Cererem: καρποῖς βεβύσσα θερείοις; æſtivis onuſta fructibus, &c. eſt à Θέρεια, ας, ἡ, æſtivum, ſeu æſtatis tempus, &c. V.

Θερειστάτη, per Syncop. pro Θερειοτάτη, ſervidiſſima, ſuperl. f. g. à Θέρειος, æſtivus: Th. Θέρος, æſtas.

Θερειόπολος, ος, ὁ, æſtuoſiſſimus, &c. pro Θερειόπολος, &c. vide præced.

Θέρεθρον, ος, τὸ, locus habitationi æſtivæ accommodus, &c. à Th. Θέρος, τὸ, &c. Vide.

Θέρδε, Dor. pro Θέρος, gen. ſing. à Θέρος, εος, τὸ, æſtas.

Θερέω, idem quod Θέρω, calefacio.

Θερήλατον, τὸ, currus quo meſſis importatur; ἅμαξα, ἡ ἄγουσα τὰ θέρη; Heſych. à Θέρος, & ἄγω; vide pro quo etiam legitur θέρηγον, apud eundem.

Θερία, (i. e. αἰθρία) æſtiva ſerenitas; Dioſc. l. 5. à Them. θέρος; V.

Θερίζω, æſtatem traduco, meto, cum accuſ. ſæpè abſolutè ponitur, f. ίσω, p. τεθέρικα; a. 1. part. θερίσας, άσα, ὁ, perf. paſſ. τεθέρισμαι; a. 1. paſſ. ἐθερίσθην. Th θέρος, meſſis.

Θερικὸς, ὴ, ὸν, æſtivus, meſſorius; idem, cum ſeq. & ab eod. V.

Θερικτὸς, ὴ, ὸν, æſtivus, ab eodem: Them.

Θερίσδην, Dor. pro Θερίζην, præſ. inf. à Θερίζω, meto; quod vide.

Θερισμὸς, οῦ, ὁ, meſſis: &

Θερισήιον, ου, τὸ, falx meſſoria: &

Θερίστης, ου, ὁ, meſſor: &

Θέριστρον, ſeu Θερίσειον, ου, τὸ, veſtis æſtiva. Th. θέρος, æſtas.

Θερισὸν, theriſtum; ſic dicitur genus quoddam balſami, quaſi demeſſile; Dioſc. l.b. 1. c. 18. à θερίζω, ἴσω, ὁ, meſſus, aut qui meti poteſt, vel ſolet; q. d. meſſilis, vel demeſſilis, &c. à θερίζω, & Th. θέρω; V.

Θέρμα, nom. pl. n. g. à θρμὸς, calidus. Th. θέρω, calefacio.

Θέρμα, idem quod θρμὴ, ἡ, calor, & ab eod. Th.

Θερμαίνω, calefacio, f. ανῶ, a. 1. ἐθέρμανα, p. τεθέρμακα, præſ. paſſ. θερμαίνομαι, calefio, & calefacio me, imperf. ἐθερμαινόμην, ῃ, ετο, perf. paſſ. τεθέρμασμαι, a. 1. paſſ. ἐθερμάνθην; Th. θέρω, calefacio.

Θέρμανσις, εως, ἡ, calefactio, θερμαντὸς ὦ, ὁ, calefactus, qui calefieri poteſt; θερμαντικὸς, qui calefacere poteſt; excalfactorius; ut θερμαντικὴ δυνάμις, medicamenta excalfactoria; Dioſc. l. 3. Item, θερμαντὴρ, ῆρος, ὁ, & θερμαντήριον, ου, τὸ, caldarium, ahenum, lebes; ut & θερμασία, ἰδος, ἡ, & θερμασρὶς, ίδος, ἡ, idem. Item, genus ſaltationis, ſic dictæ à vehementia & concitatione; pro quo dicitur & θερμαυσρὶς, & θερμαύσρις; Athen. l. 14. & Poll. Unde θερμαυσρίζω, in altum exilio, & antequam in terram deferar, pedes ſæpiùs alternans geſticulor, &c. Luc. de Salt. om ita à θερμαίνω, vi. Unde etiam, θερμασία & θέρμασις, idem quod θέρμανσις, calefactio, excalfactio, calor, &c. Item θέρμαστρα, ἡ, caminus; pro quo legitur etiam, θέρμαυστρα, & θερμαύστρα, idem.) Item θερμαυσθῆν, è caminis; Heſych. De ique θερμάω, five θερμάζω, dicitur etiam pro θερμαίνω, id vide.

Θέρμετο, 3. ſing. imperf. Ion. verbi Poët. θέρομαι pro θερμαίνω, calefacio: ejuſd. Them.

Θέρμη, ης, ἡ, calor, æſtus. Them. θέρω, calefacio.

Θερμηλεία, dies calidi, æſtivi dies, æſtus, ſeu æſtatis tempus, &c. à θερμὸς, ſeu θερμὴ, & ἡμέρα, &c. V.

Θερμοδότης, ου, ὁ, qui calidam aquam dat, qui calidum præbat, &c. Item, θερμοδύτης, quæ caldam ſeu calidam in balneis portigit, &c. Epigram. à θερμὸς, & δίδωμι, &c. V.

Θερμολουσία, ἡ, lavatio calidæ aquæ; ſeu lavacrum calidum, &c. ejuſd. comp. cum ſeq. V.

Θερμολουτέω, f. ήσω, lavor calidâ, calidâ perfundo: à θερμὸς, calidus, & λέω, lavo.

Θερμολουτρῶν, idem quod præced. & ab iiid. quæ V.

Θερμοπότης, ου, ὁ, qui calidam bibit; Athen. & θερμοπότις, ίδος, ἡ, poculi genus; ita dictum, ut videtur, quod ex ea calidum biberetur; apud eundem, à θερμὸς, & πότης, &c. V.

Θερμοπύλαι, ῶν, αἱ, q. dicas, calidæ portæ, THERMOPYLÆ, locus quidam Græciæ, ſic dictus quòd prope eas Græciæ fauces calidæ ſint aquæ.

Θερμοπώλης, qui calida cibaria vendit; unde θερμοπώλιον, thermopolium, apud Plaut. i. e. locus ubi calida cibaria veneunt; à θερμὸς, & πώλης; V.

Θερμὸς, ὴ, ὸν, calidus, a, in ſuperl. θερμόταος, à Th. θέρω, calefacio.

Θερμὸς, ὰ, ὸν, lupinus, leguminis genus; apud Theoph. Dioſc. Plin. &c. ab eodem Them.

Θερμοστοδία, calidus, aut calefactus cinis; vel cinis fervens, in quo ardentium adhuc carbonum reliquiæ ſunt; Di ſc. à θερμὸς, & στοδία; V.

Θερμότης, ητος, ἡ, caliditas, calor, fomentum, tepor, æſtus, &c. Item, metaphoricè, fervor vehemens & animi nimius ac impatens calor ebulliens, qui nullis frænis retinetur, & præcipites homines rapit, &c. eſt ſubſtant. à θερμὸς, calidus: item, Metaph. ardens, fervens, de animi affectu; ut δάκρυα θερμὰ, apud Hom. Sic Soph. in Antig. θερμὼ δὴ ψυχρῶν, ἔχὲς καρδίᾳ, calido animo ad res frigidas accedis; item θερμὸν ἔργον, audax facinus; Ariſtoph. Item acer & vehemens, ut θερμὸν φάρμακον, validum & acre medicamentum, &c. V.

Θερμοβαγέω, calida comedo; Luc. à θερμὸς, & inuſit. τραγέω, pro Th. τρώγω; V.

Θερμοργὸς, ὸς, ὁ, fervidus ingenio; feror, præceps, temerarius, acer, confidens, &c. Unde θερμοργία, audax & temerarium facinus, &c. à θερμὸς, & ἔργον; V.

Θέρμω, idem quod Th. τὸ θέρω, calefacio, &c. Unde etiam θερμωλὴ, ῆς, ἡ, (idem quod, & pro θερμότης; V.) calor, febris, &c. Item θερμῶς, calidè, fervidè, &c. adv. à θερμὸς; V.

Θέρομαι, caleo, calefio, uior; vel etiam me calefacio, &c. eſt paſſ. ab act. θέρω; V.

ΘΕ'ΡΟΣ, ἐος, τὸ, meſſis, æſtas, q. à θέρω, quia calida ejus temperies: hinc θερινὸς, ὴ, ὸν, æſtivus: θερίζω, æſtatem tranſigo: θερισμὸς, ῦ, ὁ, meſſis: θερισὴς, ῆ, ὁ, meſſor.

Θερσίτης, ου, ὁ, THERSITES, nom. prop.

Θερσχὼν, Heſychio, eſt; ὁ θερμαίνων τὴν κοιλίαν τῶν γλῶ, qui calefacit & urit terram; à θέρω, & χθὼν; V.

Θέρσω, Æol. pro θάρσω, ους, τὸ, fiducia.

Θέρσω, f. 1. act. Æol. pro θερῶ, & θερσύμενος, f. 1. part. m. à

ΘΕ'ΡΩ, calefacio, medeor, curo, f. θέρῶ, & Æol. θέρσω: hinc θερμὸς, ὴ, ὸν, calidus θερμότης, ητος, ἡ, caliditas calor: θέρμη, calor, æſtus.

Θές, pro θέη, pone, a. 2. imperat. activ. verbi τίθημι, pono. a. 2. ἔθον.

Θέσαν, poſuerunt, Ion. pro ἔθεσ, 3. pl. a. 2. ind. ἔθω, ejuſd. verbi.

Θέσθω, a. 2. inf. m. θέσθω, 3. ſing. a. 2. imperat. m. à τίθημι, pono.

Θέσις, εως, ἡ, THESIS, poſitio, depoſitio, θέσις ἐπῶν, carminum compoſitio: Th. τίθημι, pono.

Θέσκὴ, ῆς, ὁ, ἡ; per Syncop. pro θεσέκὴ, ſic in pl. n. gen. θέσκὲα, divina, Deo ſimilia: ex Θεὸς, Deus, & ἔικὴ, ſimilis, quod ab ἔικω, ſimilis ſum.

Θέσμιον, ου, τὸ, debitum, legitimum, conſuetudo; unde θέσμιον ἔξι, apud Apoll. 2. Arg. i. e. νομικὸν, lex & mos eſt, &c. neut. à maſc. ſeq. V.

Θέσμιος, ου, ὁ, legitimus: à θεσμὸς, lex.

Θεσμοδοκέω, ῶ, legem accepto & admitto, legi me ſubmitto, &c. à θεσμὸς, & δέκομαι; V.

Θεσμοθεσία, lex inſtitutum, ritus, &c. (idem cum θεσμὸς) apud Dion Areop. θεῖα θεσμοθεσία, libri rituales, & inſtituta pontificia, &c. à θεσμὸς, & θέσις, &c. vide. Unde etiam, θεσμοθέσιον, locus ubi leges feruntur ſeu fiunt, conſilium civitatis Plut. &c. Item, θεσμοθετέω, ῶ, ſum θεσμοθέτης; id eſt, legum ſeu inſtitutorum lator, & autor, &c. V.

Θεσμοθέτης, ου, ὁ, legiſlator: à θεσμὸς, lex & τίθημι, pono.

Θεσμοποιέω, ῶ, leges condo; Eurip. in Phœn. τί θεσμοποιεῖς ὅτι ταλαιπώρα νεκρῶ; id eſt, νομοθετεῖς, leges condis, &c. à θεσμὸς, & ποιέω; V.

ΘΕΣΜΟ'Σ, ὲ, ὁ, lex, ſtrues lignorum.

Θεσμοτόκος, legiſlator; Nonn. à θεσμὸς, & τίκτω, vel τόκος, &c. V.

Θεσμοφορεῖον, ου, τὸ, ſacrum Cereris: &

Θεσμοφόρια, feſta in Cereris honorem: ex θεσμὸς, lex, & φέρω, fero.

Θεσμοφόρος, legiſlator, legifer, ὁ ἐὺ νόμος ὑποφερόμενος; Nonn. & Epigram. Interdum Cereris eſt Epitheton, utpote, quæ invento frumento, prima quoque leges inveniſſe, & dediſſe mortalibus fingatur, &c. Unde præced. Θεσμοφορία; vi. à quò, verbum: Θεσμοφορίζω, ſacra legiferæ Cereris celebro, &c.

Θεσμοφύλαξ, legum & inſtitutorum cuſtos apud Thuc. & in Pand. in plur. Θεσμοφύλακες, οἱ, rotularum cuſtodes, &c. à θεσμὸς, & φύλαξ; V.

Θεσμῳδῶ, leges & inſtituta ſacra cano, ſeu do; à θεσμὸς, & ᾠδὴ, ſeu ᾠδὸς; vide.

Θεσπεσία, ας, ἡ, & Ion. Θεσπεσίη, fœm. gen. à

Θεσπέσιος, ου, ὁ, ἡ, divinus: gen. Ion. θεσπεσίοιο. Th. θέσπις, ιος, ὁ, ἡ, vaticinus, divinus.

Θεσπῳδὸς, & Poët. θεσπιῳδὸς, vates fatidicus; idem quod θέσπις ἀοιδὸς; apud Hom. Poëtarum & vatum Epitheton, &c. Unde θεσπῳδέω, ῶ, vaticinor, oracula cano ſeu fundo, &c. à θέσπις, & ᾠδὴ, ᾠδὸς, ſeu ἀοιδὸς, &c. vide.

Θεσπέσιος πῦρ, ignis divinitùs ardens: à θέσπις, divinus, & δαίω, uro.

Θεσπέσιος, ὲ, ὁ ἡ, divinitùs ardens; vel divinitùs lapſus aut immiſſus, immenſe comburens, &c. vide neut. præced.

Θεσπέσπα, ἡ, fatidica, vaticina, divino ore loquens, à θέσπις, & ἔπω; vide.

Θεσπίσιος, divinè, divinitùs; Il. ὁ. adv. à θεσπέσιος; V.

Θεσπίδιος, ὁ, Plut. in ἔρωτ; divinus, vates, fatidicus, à θέσπις, ίος; V.

Θεσπίζουσα,

Θεσπίζασα, Dor. pro θεσπίσασα, a. 1. part. f. g. à

Θεσπίζω, vaticinor : f. ίσω. à

ΘΕΣΠΙΣ, ιος, ὁ, ἡ, vates, divinus : q. ex θεὸς & ἔπω, loquor.

Θέσπισμα, ατος, τὸ, oraculum : à præced.

Θεσπωδὸς, & Θεσπῳδέω, &c. Videantur paulò supra.

Θεσσαλονίκη, ης, ἡ, THESSALONICA nomen urbis : sic dict. Gr. à victoria Thessalis reportata per Philippum.

Θεσσαλονικεὺς, έως, ὁ, Thessalonicensis : à præced.

Θέσσαν, Ion. & Poët. pro ἔθεσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. à τίθημι, pono.

Θεσσίες, ων, οἱ, THESTIES, nom. propr.

Θέσ-αρ, ορος, ὁ. THESTOR, Æneæ filius : hinc Θεστορίδης.

Θέσφατα, τὰ, responsa divina : à

Θίσφαλος, ος, ὁ, ἡ, Deo dictus, ex θεὸς & φημὶ, dico.

Θετέον, ponendum, nomen verbale, à τίθημι, pono.

Θέτης, ου, ὁ, qui aliquid deposuit apud quempiam, aut oppignoravit ; itidem, verbale ab eodem.

Θετικὸς, ὴ, όν, positivus, a, um, in pl. n. g. Θετικά ; ab eod. Th.

Θετικῶς, adv. affirmativè, cui opponitur ἀποφατικῶς, negativè : à præced.

Θέτις, ιδος, ἡ, THETIS, nom. propr. Deæ.

Θέτο, reposuit, Ion. pro ἔθετο, 3. sing. a. 2. m. verbi τίθημι, pono : a. 2. ἔθλω, a. 2. m. ἐθέμην.

Θετὸς, ὴ, όν, positus, adoptivus : ab eod. Them.

Θετταλία, ας, ἡ, THESSALIA, nomen regionis : hinc Θετταλὸς, ὁς, Thessali.

Θέτω, 3. sing. a. 2. imperat. act. θές. à τίθημι, pono : a. 2. ἔθλω.

Θεῦ, Dor. pro θοῦ vel θέσο, a. 2. imperat. m. verbi ejusd.

Θεογνὶς, ίδος, ἡ, per Crasin, pro θεογενὶς, à deo nata.

Θεόγνητος, Cretensium dialecto, pro θέλγεσθαι, Hesych.

Θευδᾶς, ᾶ, ὁ, Dor. declin. THEUDAS : nomen pseudoprophetæ. Gr. torrens.

Θεύμερᾶ, Dor. pro θεομερῆ, quod Att. θεομερῆ, dat. sing. à θεομερὴς, ές, ὁ, ἡ, Att. pro θεομερὴς, divinus : qu. ὑπὸ θεᾶ μεμερισμένη, τυτέρι δεδομένη τῇ θείᾳ. à θεὸς, Deus, & μερίζω, partior. Th. μείρω, divido.

Θευμορία, Dei pars, h. e. primitiæ ; vel caro quæ sacerdotibus datur, quum sacrificatur ; Hesych. θεᾶς μοῖραι, &c. Unde verbum θευμοριάζω, Deo munus offero, &c. à θεὸς, & μόριον, τὸ, vide.

Θεύμορος, ος, ὁ, ἡ, per Crasin & Dor. pro θείμορος, à Deo datus, seu per distributionem alicui à Deo datus : ex θεὸς & μείρω, partior, prær. m. μίμορα, Poët. ἔμμορα.

Θεύσεαι, Ion. pro θεύσῃ, 2. sing. f. 1. m. &

Θεύσεσθαι, f. 1. inf. m. verbi θέω, curro : f. θεύσομαι.

Θευσάμενος, Dor. pro θευσάμενος, f. 1. part. m. ejusd. verbi.

Θευφορία, numinis afflatus, &c. Idem cum, & pro θεωρεία, i. e. ἐνθυσιασμὸς, &c. Vide.

Θευχαρίλα, Dor. pro θεοχαρίλα, fœminæ nomen.

ΘΕΎΩ, f. θεύσομαι, curro, cursu contendo. Est & θέω, pono, facio, unde τίθημι.

Θέωμεν, pro θῶμεν, Ion. 1. pl. a. 2. sub. act. a τίθημι, pono.

Θεώμενος, gen. pl. part. præs. à θεάω, exhibeo me videndum. Th. θεάομαι, specto.

Θεωνυμίαι, αι, divinæ appellationes ; Areop. à θεὸς, & ὄνομα ; in comp. prius, ὸ, in ω, posterius, in ὐ ; mutato.

Θεωπρέπτος, idem cum θεοπρέπτος, & θεοπρεπὴς, quæ vide.

Θεώρησιν, vel θεώρησιν, τὸ, ità dicebatur munus quod sponsæ sponsus dare solebat, ante nuptias, quum se visendam præberet, depositio flammeo ; (ὁ πέπλος, ᾧ ἀνακαλυπτόμενον, aliàs dictum, &c.) est à seq. θεωρέω ; id vide.

Θεωρεῖ, 3. sing. præs. pass. à

Θεωρέω, specto : f. ήσω, p. τεθεώρηκα, a. 1. sub. θεωρήσω, ης, ῃ. Th. θεωρός.

Θεωρημαπικὸς, theorematicus ; dogmaticus ; i. e. theorematis dogmatis, seu præceptis (artium, scil. & scientiarum, sive earum maximis) utens ; ut θεωρημαπικοὶ, Philosophi, præceptis seu theorematis utentes, &c. à seq. θεώρημα, id vide.

Θεώρημα, ατος, τὸ, & Θεωρηπικὸς, ὴ, όν, vide in θεωρέω.

Θεώρησις, εως, ἡ, contemplatio, speculatio, observatio, commentatio, &c. Verbale à præced. θεωρέω, Vi.

Θεωρητήριον, ου, τὸ, locus spectandis ludis ; Plut. cavea, i. e. locus in theatro, unde spectatur, &c. à præced. θεωρητικὸς ; contemplativus, speculativus ; i. e. contemplationi deditus, seu addictus ; ut, θεωρητικὸς βίος, θεωρητικὴ ἐπιστήμη ; apud Aristot. Item, θεωρητικὸς λόγος, Plut. theoretica disputatio, continens theoremata, quæ sunt veritatis investigationes, &c. Item, in neut. plur. χρήματα θεωρητικὰ, sunt nummi quibus foros nobis & sedilia in spectaculis comparamus, &c.

Θεωρητὸς, ὴ, όν, spectabilis, aspectabilis ; item, Metaphoricè, qui sub animi contemplationem cadit ; in contemplatione versans, seu positus, &c. Item, perceptibilis, & comprehensibilis, &c. Unde adv. θεωρητῶς, q. d. spectabiliter, visibiliter, contemplabiliter, &c. Utrumque à præced. verbo, θεωρέω, ῶ, specto, contemplor, inspicio ; sæpius de animi contemplatione ; & peculiariter etiam, ludos specto, aut spectatum venio, &c. Vi.

Θεωρία, ας, ἡ, speculatio, contemplatio. Th. Θεωρὸς, spectator.

Θεωρικὸς, ad spectationem ludorum seu spectaculorum pertinens ; ut, Θεωρικὰ χρήματα, pecunia quæ pauperibus è publico ad emendam in theatro sedem dabatur, &c. Sic dicta est etiam quævis pecunia quæ ex ærario deprompta ad spectaculorum usum convertebatur ; & neut. sing. τὸ Θεωρικὸν, idem quod Θεωρικὰ χρήματα, Plut. Dem. Luc. &c. à præced. Θεωρία, vide.

Θεωρὶς, ίδος, ἡ, nomen navis publicæ, quâ Athenienses suos Θεωρὸς, & sacrorum publicos ministros, ad oraculum consulendum mittebant.

ΘΕΩΡΟΣ, ὸ, ὁ, spectator, contemplator : q. à Θεάομαι, specto : signif. etiam, qui rerum divinarum curam gerit, à θεὸς & ὄρα, cura : hinc Θεωρέω, specto, contemplor, Θεώρημα, ατος, τὸ, quod contemplamur ; item, præceptum : Θεωρητικὸς, ὸ, ὁ, contemplativus ; Θεωρία, ας, ἡ, contemplatio, meditatio : hinc & Θεάριον, pro loco sacro.

Θέωσις, q. d. deificatio ; i. e. Apotheosi, & unio cum Deo ; in Deum assumptio, &c. Verbale à θεόω, vi.

Θῆβα, Dor. p. o Θήβη, seu ἐν ταῖς Θήβαις, Thebis.

Θηβαγενὴς, ές, ex urbe Thebarum oriundus : ex Θῆβη, & γένομαι, nascor.

Θήβαζε, Thebas, adv. à Θῆβη, quod vide.

Θηβαῖος, ος, ὁ, & in pl. Θηβαῖοι, οἱ, Thebani.

Θῆβη, ης, ἡ, THEBÆ, nomen urbis : hinc Θήβηθεν, Thebis, adv.

Θηγάνη, ης, ἡ, cos : à θήγω, acuo.

Θηγὴ, acuit, 3. sing. præs. ind. à

ΘΗΓΩ, acuo, incito, instigo : f. ξω, p. τέθηχα, a. 1. ἔθηξα.

Θηγανὲς, & Θηγανέος, ac tus ; item, Θηγανον, τὸ, cos, ab acuendo ita dicta ; & Θηγάνω, acuo, exacuo, &c. Omnia à præced. Th. θήγω, Vi.

Θηεῖσθαι, Ion. pro θεᾶσθαι, præs. inf. &

Θηεῖτο, contemplabatur, Ion. pro ἐθηεῖτο, & hoc pro ἐθεᾶτο, 3. sing. imperf. à

Θηέομαι, Ion. pro θεάομαι, specto, quòd vide.

Θηεύμενος, ος, ὁ, ἡ, Ion. & Dor. pro θεώμενος, præs. part. a Θεάομαι.

Θηεῦντο, Dor. pro ἐθηεῦντο, quod Ion. pro ἐθεᾶντο, intuebantur, 3. pl. imperf. &

Θηήσαντο, contemplati sunt, Ion. pro ἐθεάσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi θηέομαι, pro Θεάομαι.

Θηήσασθαι, Ion. pro θεάσασθαι, a. 1. inf. m. ejusd.

Θηητὴρ, ῆρος, ὁ, qui cum admiratione spectat ; Od. φ. Verbale à θηέομαι, vide.

Θηητὸν, mirandum verbale à θηέομαι, Ion. pro Θεάομαι, specto.

Θηητὸς, ὴ, όν, cum admiratione spectandus, aut contemplandus ; spectabilis, admirabilis, &c. Apud Hesiod. & Theocr. Idyll. 19. Item, Θηητὴρ, ορος, ὁ, admirator, admirans spectator, &c. Itidem, verbalia ab eodem.

Θῆϊον, Ion. pro θεῖον, τὸ, sulphur : quod vide.

Θηκᾶος, α, ον, q. thecæ destinatus, ad aliquid condendum vel recipiendum : à θήκη, theca : quod vide.

Θηκάμενος, poneris, a. 1. part. m. à τίθημι,

μι, pono: f. θήσω, p. τέθηκα, a. 1. ἔθηκα, 2. 2. ἔθον.

Θήκαν, Ion. pro ἔθηκαν, 3. pl. a. 1. ind. act. &

Θήκατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. &

Θῆκε, posuit, Ion. pro ἔθηκε, 3. sing. a. 1. ind. act. à τίθημι, pono: f. θήσω. a. 1. ἔθηκα, p. τέθηκα.

Θήκη, ης, ἡ, THECA, ubi aliquid reponitur, sepulchrum: à τίθημι, pono.

Θήκιον, τὸ, repositoriolum; loculus; conditorium, cenotaphium, sepulchrum, &c. à præced. θήκη, Vi.

Θηκτός, ὸς, ὁ, acutus; ut θηκτὸν ξίφος; in Epigr. acutus ensis, &c. Verbale, à θήγομαι, acuor; pass. à θήγω, Vi.

Θηλάζω, lacto & lac præbeo: item fugo, f. άσω. p. τεθήλακα, θηλάζαν, ων, ουσα, ον, præs. part. Th. θηλη, papilla.

Θηλαίνω, fut. ανῶ, præt. γκα, papillam fugendam præbeo; lacto; idem quod θηλάζω, Vi. Item, θηλαμγός; Ideoq; recens à partu, &c. Est à sequente θηλαμών, Vi.

Θηλαμών, όνος, ὁ, ἡ, nutritor, nutrix: à θηλάζω, lacto: quod vide.

Θηλάσῃ, ας, ε, fuxerit, aor. Æol. opt. act. à θηλάζω, quod vide.

Θηλασμός, οῦ, ὁ, lactatio; nutritio; vel, lactis haustus, &c. Plut. in Rom. Item, θηλάστρια, ἡ, nutrix, lactatrix; quæ papillam fugendam præbet, &c. Poll. l. 3. c. 3. Utrumq; à verbo θηλάζω, Vi.

Θήλεαι, & θηλέη, Ion. pro θήλεια, fœmellæ, acc. sing. θήλεαν, acc. pl. θηλέας, nom. pl. θήλειαι. Th. θῆλυς, εος, ὁ, ἡ, fœmineus; & pro ἡ θῆλυς, dicitur θήλεια.

Θήλεια, ἡ, fœmina; de cujusvis generis dicitur animantibus; fœminea; pro quo sæpe θήλεα, vel θηλέη; quæ fœminei sexus est; ut θηλέη μορφή; fœminea forma; θήλεα ἵππος; equa; vide præcedens θήλεαι; item, θήλεα; est neutr. plur. (a neut. sing. τὸ θῆλυ; fœmineum, &c. Vi) fœminea quæ sunt, &c. Ut θήλεα τέκνα; fœminei sexus liberi; i. e. filiæ; & θήλεα ᾠά; fœminei sexus ova; i. e. ova quæ fœminam procreant; & θήλεα ὀνόματα; nomina fœminina, &c. à θῆλυς & θῆλυ, Vi.

Θηλέω, Ion. pro θαλέω, idem quod θάλλω, germino, pubesco.

Θηλέω, dicitur etiam pro θηλαίνω, vide.

Θήλεως, gen. Att. à θῆλυς, quod vide.

Θηλή, ῆς, ἡ, papilla, mamma, uberis apex, ruma: q. à θάλλω, pullulo; inc θηλάζω, lacto, fugo

Θηλητὴρ, κυνηγὸς, apud Hesych. forte l. gend. θηρητὴρ, venator: à θήρ, fera.

Θηλοειδὴς, ές, ὁ, ἡ, ἡ, concameratus; Theoph. 3. Hist. Pl. quasi effet a θηλή; & εἶδος; ad formam mammæ, &c. Sed fortasse corruptum est, pro θηλοεσσὴς; a θόλος, & εἶδος, τὸ, quæ vide.

Θηλόπεδον, vel potius, θηλόπεδον, τὸ, dictio composita ex tribus, τὸ ἕλκος πέδιον, quasique, τὸ ἑλκόπεδον; locus subdio ad exsiccandas uvas, & insolandas; Od. ἡ. & Dioscor. lib. 1. cap. de cicino oleo, &c. Unde etiam, θηλοπεδεύειν, vel potius, θηλοπεδεύειν; i. e. insolare; ut exponit Procl. in Hesiod.

Θῆλυ, τὸ, fœmina; fœmineum; quod fœminei sexus seu generis est; τὸ θῆλυ, sub. γένος; fœmineum genus; item, τὸ θῆλυ, ingenium muliebre, &c. ἐν τῷ θήλει; in sexu fœmineo; Gaza. est neutr. à θῆλυς, Vi. Plato in Cratylo, τὸ θῆλυ denominatum videri ait, ἀπὸ τῆς θηλῆς; à mamma fœminea.

Θηλυγενὴς, ὲ fœmina ortus; muliebris; Plato de Leg. à θῆλυς & γένος, vide.

Θηλυγόνος, ος, ὁ ἡ ἡ, fœminam gignens, seu procreans; qui fœminam parit; &c. Ut θηλυγόνα ζῶα; apud Aristot. Unde, θηλυγονεῖν, fœminam procreare; item, θηλυγονία, ας, ἡ, fœminarum procreatio; item, cognatio, i. e. propinquitas à matre; Herodian. 2. l. 2. &c. Inde etiam, θηλυγόνιον, τὸ, herba quædam; à Dioscor. sic dicitur Phylli species quædam; θηλυγόνιον φύλλον, Phyllon thelygonum, sic dictum quòd θηλυτοκεῖν faciat, i. e. fœminei sexus partum facere credatur; Dioscor. lib. 3. Omnia à θῆλυς & γονὴ, seu γόνος; à præt. med. γέγονα, &c. Vi.

Θηλυδρίας, ας, ὁ, ἡ, τεθηλυμμένος, mollis, effœminatus: qu. à θῆλυς & δρᾶω, ut sit fœminam ago.

Θηλυδριώδης, ες, ος ὁ ἡ, mollis, & effœminatus; seu qualis est mollium & effœminatorum; Greg. Naz. à præced. θηλυδρίας, id vide.

Θηλυκὸς, ὴ, ὸν, fœminînus; fœminam referens; effœminatus; item, fœminei sexus proprius, & peculiaris; vox grammatica; unde adv. θηλυκῶς fœminino genere; Athen. lib. 11. Utrumq; à θῆλυς, Vi.

Θηλυκρανία, & θηλυκρανία, ἡ, cornus fœmina; arboris genus; Theophr. l. 1. Hist. Pl. c. 13. & lib. 3. Gaza vertit, fœminini cornus, &c. à θῆλυς & κρανία, Vi.

Θηλύκτονος, à muliere interfectus; apud Æschyl. ex θῆλυς & κτείνω; præt. m. &c. Vi.

Θηλυμανὴς, insano fœminarum amore captus; fœminas deperiens; mulierosus, &c. à θῆλυς & μανία, Vi.

Θηλυμελὴς, molliter & mulierose canens; unde in plur. θηλυμελεῖς ἀοιδαί; fœmineum & molle modulantes melos luscinię; in Epigr. à θῆλυς & μέλος, carmen, &c. Vi.

Θηλύμιτος, ος, ὁ, effœminatus; muliebri cultu indutus; & θηλύμιτρις; Suidæ. ὁ πόρνος; sed potest generaliter dici de homine effœminato, qui mulierum more mitra redimitus est, &c. à θῆλυς & μίτρα, Vi.

Θηλύμορφος, cui fœminea forma est; fœmina formâ præditus, &c. à θῆλυς & μορφὴ, Vi.

Θηλυνόος, effœminatus; qui est fœmineo animo, &c. à θῆλυς & νόος, contracte νῆς, &c. Vi.

Θηλυνόσθαι, fœminarum more lascivire: à

Θηλυόομαι, emollior, emollitus sum, &c. (est pass. ab act. θηλυόω; μ. ωῶ; π. υγκα. effœmino; emollio, &c.) Unde infin. præced. à Th. θῆλυς, vide.

Θηλύπες βάσις, pes fœmineus; Eurip. à θῆλυς & πούς, Vi.

Θηλυπέρις, ἡ, filix fœmina; genus herbæ; Theophr. l. 9. Hist. Plant. & Dioscor. l. 4. c. 288. à θῆλυς, & πέρις, ιδος, seu πτερὶς, ίδος, ἡ, filix mas, &c. Vi.

Θηλύσπορος, fœminâ satus; fœmininæ naturæ; Æschyl. in Prometh. à θῆλυς & σπορὸς, Vi.

ΘΗΛΥΣ, εος, ὁ, ἡ, & θήλεια, Ion. θήλεα, ας, ἡ, & τὸ θῆλυ, fœmineus, a, um; vel fœmina.

Θηλυτεράων, mulierum, gen. pl. Æol. à θηλύτεραι, compar. f. g. à θηλύτερος, effœminatior, mollior; à præced.

Θηλύτης, ητος, ἡ, fœminea natura; fœmineum ingenium; seu fœminea mollities, &c. Plut. in Alcib. à θῆλυς, Vi.

Θηλυτοκία, fœminei sexus partum edo; item, θηλυτοκία; partus fœmineus, &c. Utrumque à seq. θηλυτόκος; fœminei sexus partum edens; item, habilis fœminæ procreandæ, &c. Vi.

Θηλυτόκος, ος, ὁ, ἡ, fœmellipara: ex θῆλυς fœmina, & τίκτω, pario: præt. m. τέτοκα.

Θηλυφανὴς, qui videtur esse fœmina; fœminæ similis, &c. à θῆλυς & φαίνω, vide.

Θηλυφόνος, fœminas occidens; fœminei sexus animalia interficiens, &c. à θῆλυς & φόνος, Vi. Unde etiam θηλυφόνον, dictum fuit acoritum; quod, imposita ejus radice genitalibus fœminei sexus animantium, eodem die mortem afferat; teste Dioscor. l. 4. c. 7. & Plin. lib. 27. c. 2. & 3. &c.

Θηλύφρων, muliebri quadam mente præditus; mollis & effœminatus; mulieris, vel sapiens muliebria, &c. à θῆλυς & φρὴν, Vi.

Θηλὼ, Hesych. ἕρφος τάδη, altrix, nutrix: à θηλὴ, mamma.

Θηλυχίτων, veste indutus muliebri; in Epigramm. muliebris; ut Plautus dixit, fane genus hoc mulierosum est, tunicis demissitiis, &c. à θῆλυς & χιτὼν, Vi.

Θηλωτὴς, nutrix; Plut. in Probl. Rom. à Th. θηλὴ, Vi.

Θῆμα, τὸ, est θῆκα, τέθηκα; ex Soph. &c. Theca, sepulchrum, &c. Unde sequens θημὼν, id vide.

Θημὼν, ῶνος, ὁ, acervus rerum simul positarum, cumulus: à τίθημι, pono.

Θημωνία, ἡ, vel θημωνιά; idem quod, & à præced. θημὼν, Vi.

Θὼς, νὸς, ὁ, acervus, idem quod θίς. Est &

Θὼ, expletiva particula, & pro quidem sumitur, & certe.

Θωΐων; lac, γάλα, Hesych. à θάω, nutrio, lacto.

Θώξας, αντος, ὁ, a. 1. part. act. à Θήγω, acuo, f. ξω.

Θῶξις, momentum, punctum, celeritas; item, apud medicos, dicitur esse quædam κατὰ θῶξιν θεραπεία; curatio in vulneribus, per futuræ commissionem: Gal. est verbale à Θήγομαι; à Th. Θήγω, Vi.

Θωΐο, 2. sing. opt. præs. pass. à Θάομαι, Ion. pro Θάομαι, specto, video.

Θῶπτω, stupeo, cum stupore admiror, q. a Θάω, miror.

ΘΗΡ, ῥός, ὁ, Æol φὴρ, FERA; item leo: gen. pl. Θηρῶν, dat. pl. Θηρσὶ. q. à Θέω, curro. Hinc Θηρίον, ε, τὸ, bellua, Θηριώδης, ες, ὁ, ἡ, ferinus; Θήρα, ας, ἡ, venatio, tendicula; Θηρεύω & Θηρεύομαι, venor, sector; Θηρατὴς, & Θηρευτὴς, ῆ, ὁ, venator.

Θήρα, ας, ἡ, venatio: item tendicula; hinc Θηράω, venor. Them. Θήρ, fera. Est & Θήρα, ἡ, THERA, Insula.

Θηράγρα, ἡ, ferarum captura; venatus; venatio; item, captura; i. e. res capta; quæ scil. in venatu capitur; Poll. in 5. Inde etiam Θηραγρέτης, ε, ὁ, venator; in Epigr. à Θήρ, & ἄγρα, vide.

Θήραιον ὄρος, vaticinium in insula Thera redditum. Th Θήρα.

Θήραμα, τὸ, captura, quod venatu capitur, præda; item, venatio; Plut. Plin. &c. Est verbale à Θηράω, ῶ, venor; & Metaph. sector, consector, capto, &c. Unde Θηράσομαι, fut. ἀσομαι, præt. ᾕμαι, &c. Interdum idem quod Θηράω; venor, capto; interdum passive; ut Θηρώμενος, captans, venans, &c. Vel captatus, illectus, &c.

Θηρᾶν, præs. inf. à Θηράω, venor. Th. Θήρ, fera.

Θηραρχὸς, qui præfectus est feris seu belluis; rector ferarum seu belluarum; sed peculiari signif. rector Elephantorum, seu qui præest Elephantis, &c. Unde, Θηραρχία, ας, ἡ, imperium in belluas; imperium ejus qui præest belluis, &c. à Θήρ, & ἀρχὸς, vide.

Θηρεύμενος, qui venatu capi potest; venatu captus, &c. Est verbale à Θηρεύομαι, vide in Θήραμα. Unde etiam Θηρθεὶς; part. a. 1. pass. captus: i. e. persuasus; ut Laërtius in Polemone, ἀκοῦσαι ὃ μειράκιον κατ' ὀλίγον ἐθηρεύθη; i. e. disputatione Philosophi captus est, &c.

Θηρατέον, venandum est; & Θηρατέος, Xenophonti, venandus, &c. Verbalia gerundiva, à Θηρεύομαι, quod videatur in Θήραμα.

Θηρατὴς, ῆ, ὁ, venator, sectator. &

Θηρατικὸς, ἡ, ὁ, venaticus: à Θήρ, fera.

Θηρεῖον, q. d. venandi instrumentum; id quo capimus quæ venamur; Lat. laqueus, pedica, plaga, rete, &c. Est verbale à Θηρεύομαι, Vi. in Θήραμα.

Θηρεύω, vide suprà, in Θήραμα.

Θηρὴς, ῆ, ὁ, ἡ, ferinus, belluinus; à Th. Θήρ.

Θήρειον, πέπλον ποικίλον Atticis, inquit Hesych. q. à Θήρ, bellua: alii à Θήρα, Thera Insula.

Θήρδε, præs. imperat. act. &

Θηρδεῦσι, præs. inf. Θηρεῦσαι, a. 1. inf. act. a Θηρδάω, feras venor. Th. Θήρ, fera.

Θηρδεύμεθα, venari, consectari, præs. inf. Ion. pro Θηρδεύειν, quod vide.

Θήρδυμα, τὸ, quod venando capitur; captura; item, venatio, indagatio; i. e. venatorum inquisitio; venatus, &c. Ex Plat. de Leg. Est verbale à Θηρδόομαι, & Θηρδάω; feras venor, capto, aucupor; & interdum Θηρδόομαι, passivè, à venatore indagor, aut captor, &c. Item, in activo, Θηρδάω, Metaph. sector, consector, capto, &c. Ut Θηρδᾶν ἡδονὰς, ἀρετὰν, κέρδος; sectari seu venari voluptates, virtutem, lucrum, &c. Unde etiam verbale, Θήρδυσις, εως, ἡ, venatio, ipsa venandi actio, &c. Item, Θηρδύμιος, ε, ὁ, qui venatu capi potest, q. d. venabilis; item, ad venandum aptus; venandi vim habens, &c.

Θηρδυτὴς, ῆ, ὁ, ac Θηρευτὴρ, ῆρος, ὁ, venator: &

Θηρευτικὸς, ἡ, venaticus, unde Θηρευτικὴ, venandi scientia, venatio; item,

Θηρευτὸς, ὁ, ὁ, q. d. venabilis, &c. Idem quod Θηρδύμιος; & utrumq; à seq. Θηρδάω, id vide.

Θηρδάω, feras venor, insidiose observo, capto, f. δύσω, p. τεθήρευκα: à Θήρ, fera.

Θήρευμα, ατος, τὸ, venatio, captura; idem quod Θήραμα, & ab eod. Vi.

Θήρης, gen. ling. Ion. à Θήρ, ας, & Ion. ης, ὁ, fera. Th. Θήρ, idem.

Θηρητὴρ, ῆρος, ὁ, venator, Poët. pro Θηρευτὴρ: à Θηρδάω, venor. Th. Θήρ, fera.

Θηρήτηρ, ερος, ὁ, venator, ejusd. verbi & Th. m.

Θηρία, ας, ἡ, tibia ex hinnulorum ossibus, forinsecus ære obducta, qua utebantur Thebani; à Th. Θήρ, fera.

Θηριακὰ, τὰ, sc. φάρμακα, medicamenta, quæ venenatorum animalium morsus depellunt, &

Θηριακὴ, sc. ἀντίδοτος, THERIACA, antidotus adversus venena, à Θήρ, fera.

Θηρικὸς, ἡ, ὁ, ferinus; (idem quod Θήρειος; ut, Θήρειος βία; ferina seu belluina vis; & Θήρεια κρέα; ferinæ carnes, &c. Sic) Θηρικὸς λόγος, apud Diosc. sermo seu tractatus de feris; peculiariter vero de iis, quæ venenum ictu aut morsu relinquunt; est à Θηρίον, τὸ, Vi.

Θηριάλωτος, ε, ὁ, ἡ, à feris captus: à Θηρίον, & fera, & ἁλίσκω, capio.

Θηρίβορος, & Θηρόβορος, à feris adesus, seu comesus, &c. (à Θήρ, & βορὰ, vel βορὸς, &c. Vi.) Ut apud Phocylid. μὴ ὃ τι Θηρίβορον δαῖσῃ κρέας; neq; ullam carnem à feris laniatam aut semesam comedas, &c.

Θηρίδιον, ε, τὸ, bestiola; est diminutivum, à Θήρ, vel Θήριον; quæ vide.

Θηριόβρωτος, ε, ὁ, ἡ, à feris comestus: à Θηρίον & βρώσκω, comedo.

Θηριόδηγμα, τὸ, morsus à fera illatus; peculiariter verò à serpentis; apud Diosc. l. 2. Item, Θηριόδηκτος, à fera seu bellua morsus, peculiariter verò à serpentis morsu ictus, &c. Diosc. à Θηρίον & δάκνω, fut. δήξω, vel δήξομαι, tanquam à δήκω; unde δῆγμα, &c. Vi.

Θηριομαχέω, cum belluis pugno, f. ήσω, p. τεθηριομάχηκα. a. 1. ἐθηριομάχησα, ας, ε, à Θηριομάχος, ε, ὁ, ἡ, qui cum feris pugnat, compos. ex θεὸς, idem quod Θήρ, fera, & μάχομαι, pugno.

Θηρίον, ε, τὸ, fera, bestia: apud medicos, bestia venenata. Th. Θήρ, idem.

Θηριονάρκη, ης, ἡ, dicitur frutex quidam, foliis subherbaceis, flore roseo; ita dict. quod serpentibus admotus torporem inferat; Plin. à Θηρίον & νάρκη, Vi.

Θηριόω, ῶ, effero, in ferinam naturam verto; & in pass. Θηριόομαι, ώθην; efferor; in belluinam naturam abeo, &c. Unde apud medicos, τεθηριωμένα ἕλκη, ulcera quæ ad feritatem transierunt, seu ab habitu mitiore ad asperiorem; Diosc. l. 3. c. 11. Item, Θηρεύεσθαι, apud rei rusticæ scriptores, signif. bestiolis insectari; vermiculari; quod & ζωεῖσθαι dicitur; Theophr. de causis Pl. lib. 5. &c. Est à Θηρίον, vide.

Θήριος, ε, ὁ, ferinus; Θήρια, ferina; ubi κρέα subauditur; apud Xen. à Θηρίον.

Θηριότης, ητος, ἡ, ἡ Θηριώδεια, ἡ κακία Θηριώδης; feritas; (opponitur τῇ ἡμερικῇ ἀρετῇ; apud Aristot. lib. 7. Ethic. in Princ. à Θηρίον, vel θήριος, &c. Vi.

Θηριότροφος, & Θηρόβορος; qui feris vescitur; qui belluis alit; & peculiariter qui serpentibus vescitur; Gal. at Θηριοτρόφος, & Θηροτρόφος, feras nutriens; qui belluas alit, &c. Unde Θηριοτροφεῖον, locus ubi belluæ aluntur; leporarium; i. e. (ut Varro apud Gell. exponit) omne septum ædificium villæ, habentis inclusa animalia, quæ pascuntur; roborarium; vivarium, &c. à Θηρίον & τρέφω, seu τροφὸς, &c. Vi.

Θηριοφόνος, belluas occidens; qui feras interficit, &c. à Θηρίον & φόνος, &c. Vi.

Θηρίοω, vide suprà cum Θηριόομαι; & ante Θήριος.

Θηριωδέστατα, feris refertissimi; superl. à

Θηριώδης, ες, ὁ, ἡ, ferus, a. Them. Θήρ, fera.

Θηριωδῶς, adv. ferino more, à præced.

Θηριώδεια, ἡ, feritas; (idem quod Θηριότης) ab eodem.

Θηρίωμα, τὸ, ulceris genus teterrimi; Cels. Gal. est verbale à Θηριόω, Vi. Unde itidem verbale Θηρίωσις, εως, ἡ, eff-

efferatio; in feram seu belluam mutatio; apud Luc.

Θηρεύειν, feras ferire; ut faciunt venatores; in Epigr. à Θήρ, Θηρὸς, ὁ, & βολέω, Vi.

Θηρεύομαι, à feris adesus, seu, arrosus; vide Θηρίεφορος.

Θηρέφολος, à fe is depastus; in Epigr. item, feris pascendis aptus; Ibid. à Θήρ, ὁος, ὁ, & βόω; unde βοτὸς, &c. Vi.

Θηρέφορτος, à feris devoratus, &c. a Θήρ, ὁος, &c. βορόω; unde βορτὸς, Vi.

Θηρήθηραι, οἱ, venatores; à Θὴρ & Θήρα, &c. Vi.

Θηρολέτης, in dicendo affectator; ὁ τὰς λέξεις Θηρώμενος, &c. à Θήρα & λεξὶς, Vi.

Θηρολέτης, ου, ὁ, perditor ferarum; belluarum occisor; i. e. venator, &c. Θὴρ, ὁος, ὁ, & ὀλέτης, Vi.

Θηρονόμος, ου, ὁ, feras pascens; ut δρυμὸς, seu ὕλη Θηρονόμος, &c. à Θὴρ & νομὸς, vel νομὴ, Vi.

Θηροσκόπος, feras observans; feris insidians; Epith. Dianæ, in Hom. Hymn. in eam: à Θὴρ, ὁος, & σκοπὸς, Vi.

Θηροτιθὴν, ῆνος, ἡ, venatio; à Θὴρ, ὁος, vel Θήρα, Vi.

Θηρότροφος, & Θηροτρόφος; idem cum Θηριότροφος, & Θηριοτρόφος, quæ vide.

Θηρτόκη, ης, ἡ, fericila: ex Θὴρ, fera, & φέρω, occido: p. m. πέφονα.

Θηροφόνος, feras occidens; Epitheton Dianæ; apud Eurip. in Herc. fur. Unde, in neut. Θηρόφονον, sic dicitur ab aliquibus aconitum; Dioscor. l. 4. & Plut. a θὴρ, ὁος, & φόνος, Vi.

Θηρώμενος, præs. part. pass. à θηρόω, venor. Them. Θὴρ, fera.

Θηρῶν, captans, præs. part. act. ab eod. verbo & Th.

Θηρῶον, (pro τὸ ἡρῶον; Atticè, ut θοιμήτριον, pro τὸ ἱμήτριον) monumentum seu fanum Heroi constructum, &c. τὸ ἱερὸν τῶ ἡρῶος λύκου; Aristoph. Vide ἡρῶον.

ΘΗΣ, τὸς, ὁ, operarius servus, mercenarius: hinc θῆσσα, ancilla: qu. à θέω, facio.

Θῆσαι, lactasse, a. 1. inf. act. verbi θάω, nutrio, lacto: vel per Sync. pro θηλάσαι. Sic Θήσατο, fuxit, à θάω, vel pro θηλάσατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. à θηλάζω, lacto. Th. θηλὴ, papilla.

Θησαίατο, contemplati sunt, Ion. pro θεάσαντο, ea in η, coalescentibus; & ν, in α verso; à θεάομαι, specto, f. ἀσομαι, a. 1. m. ἐθεασάμὴν, a. 1. opt. m. θεασαίμὴν.

Θησαυρίζομαι, (idem quod sequens act. θησαυρίζω) in thesauris recondo; vel simpl. recondo & asservo veluti thesaurum; i em, passivè; recondor, & reponor in thesauro, &c. Vi. In activo etiam θησαυρίζω, interdum, signif. simpl. retineo, asservo, velut thesaurum, &c.

Θησαυρίζω, thesauros extruo, congero, f. ίσω, p. τεθησαύρικα, perf. pass. τεθησαύρισμαι. à Th. θησαυρὸς, vide.

Θησαύρισμα, τὸ, quod in thesauro conditum & repositum est; thesaurus; item, repositorium, asservatio, &c. Sic, θησαυρισμὸς, ὁ, ὁ, ipsa actio recondendi & reponendi in thesauro, &c. Item, θησαυριστὴς, ὁ, ὁ, qui thesauros congerit; qui in thesauris condit & asservat opes in futurum necessarias, & θησαυριστικὸς, ὁ, ὁ, idem; ut, θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ζῶα; animalia quæ ingeniose & solerter cibos recondunt in suis thesauris & cellis, &c. Omnia verbalia à præcedente θησαυρίζω; & à seq. Th. θησαυρὸς, vide.

Θησαυροσποιὸς, ὁ, ὁ, collector thesauri; avarus, &c. à θησαυρὸς, & ποιέω, vide.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ, ὁ, ὁ, THESAURUS: à τίθημι εἰς αὖριον, in crastinum repono. Vel ab ἀνὴρ, dives: ut sit divitiarum repositio.

Θησαυροφύλαξ, custos thesauri; qui thesauri custodiæ præest; unde, θησαυροφυλάκιον, τὸ, locus in quo repositi thesauri custodiuntur, &c. à θησαυρὸς, & φύλαξ, Vi.

Θησέα, acc. sing. à θησεὺς, έος, ὁ, Theseus, nomen propr.

Θήσῃ, 3. sing. f. 1. act. &

Θήσῃν, f. 1. inf. act. à τίθημι, pono: f. θήσω, a. 2. ἔθὴν.

Θησέμεν, Dor. pro θέσθαι, f. 1. inf. act. ejusd.

Θησόμεθα, Dor. & Æol. pro θησόμεθα, ponemus, 1. plur. f. 1. m. verbi τίθημι, pono.

Θησεὺς, έος, ὁ, THESEUS, nomen propr.

Θῆσθαι, lactare, Ion. pro θᾶσθαι, quod contracte pro θάεσθαι, præs. inf. pass. verbi θάω. Sed alii per Sync. dici volunt pro θηλάζεσθαι, præs. inf. pass. à θηλάζω, lacto. Th. θηλὴ, papilla.

Θήσομαι, f. 1. m. θήσω, f. 1. act. in pl. θήσομεν, verbi τίθημι, pono.

Θήσουσι, Dor. pro θήσωσι, 3. pl. f. 1. act. à τίθημι, pono.

Θῆσυ, ης, ἡ, & θῆσα, ας, ἡ, ancilla mercenaria. Th. θὰς, servus mercenarius.

Θήσω, Dor. pro Θησῶ, f. 1. act. à τίθημι, pono.

Θῆτα, accus. sing. à θὴς, θητὸς, ὁ, servus; Θῆσσα, vel θῆτα, ἡ, ancilla.

Θητεία, ας, ἡ, servitus, seu famulatus mercedis causâ; Isocr. à Th. Θὴς, θητὸς, ὁ, Vi. Unde etiam θητὸς, έως, ὁ, qui operam suam mercede locat; qui mercede servit seu famulatur; servus mercenarius, &c. Idem qui Θὴς, Vi. à quo Θῆτες dicuntur mercenarii servi, οἱ τροφῆς ἕνεκα δουλεύοντες, &c. Ut, Θῆτες ὑπηρέται τῶν νεῶν; famuli ad ministerium navium, &c. Valla.

Θητεύω, mercede servio: f. εύσω, à θὴς, mercenarius.

Θητικὸς, ὴ, ὸν, pertinens ad τοὺς Θῆτας, mercenariorum proprius & peculiaris; vel etiam, mercenarius adject. Item qui constat ex ejusmodi mercenariis, famulisque operariis; ut Plut. in Pericle dicit, τὸν θητικὸν ὄχλον καὶ ἰδιώτην, &c. Dicitur etiam τὸ θητικὸν absolute & substantivè, pro τὸ θητικὸν πλῆθος; apud Suid. ab eod. Th.

Θῆτα, ης, ἡ, ancilla. Vide Θῆσσα.

Θητώνιον, pretium, quo mercenarius conducitur; sive quod detur mercenariis; salarium; τὸ τοῖς μεδωτοῖς δι δόμενον; Suid. à Θὴς, Θητὸς, ὁ, & ὠνέομαι, Vi.

Θιασὼν, --ῶνος, panis, qui Diis proponebatur.

Θιάζω, choros duco, tripudio: à

ΘΙΆΣΟΣ, ου, ὁ, cœtus & multitudo tripudiantium, παρὰ τὸ θεῖα ἄσαι, quod divina canant. Sunt qui legant Θίασος, & si ad Bacchum respicias, Θιάζω, est Bacchica orgia celebro.

Θιάσαι, Hesychio est χορεῦσαι; chores ducere, tripudiare, afferenti i idem, Θίασον, pro χόρευσον, tripudiato choros ducito, &c. a Th. Θίασον; unde Θιάζω, &c. Vi.

Θιασάρχης, ου, ὁ, sacri chori princeps, & antistes sacrificantium, vel solenni cœtu deum colentium; Luc. à Θίασος & ἀρχὴ, Vi.

Θιασεύω, pompatice & thiasi more progredior, aut egredior, &c. à Th. Θίασος, Vi.

Θιασώδης, unde in plur. Θιασώδες ὧραι, apud Nonnum; tempora thiasis celebria; seu tempora festa & ovantia, &c. Item Θιασὼν, ῶνος, ὁ, domus seu locus in quo thiasi & festa convivia agitantur, aut choreæ exercentur, &c. Unde Θιασῶνες, in plur. loci convivales; item cœnationes, &c. à Th. Θίασος, Vi.

Θιασῶται, τῶν, οἱ, Sodales qui simul choros exercent: frequentius dicitur de iis, qui sacrificiorum & cultus divini prætextu veluti sodales coibant festis diebus, epulisque indulgebant: à præced.

Θιασώτης, ου, ὁ, socius, seu sodalis in chorea, &c. Est sing. Unde plur. præced. Vi. Unde etiam, Θιασωτικὸς, ὴ, ὸν, ad ejusmodi sodalitium pertinens, &c. Aristot. Oecon. lib. 2.

ΘΙΒΗ, ης, ἡ, fiscella è vimine plexa in modum arculæ.

ΘΙΒΡΟΣ, ὰ, ὸν, tostus sub carbonibus; item tener, venerabilis: fortè à τίφρα, cinis, vel θύω, incendo: pro tenero, est q. à τεφερὸς.

Θίελ, etiam ut Θίες, à Cypriis dicitur κιστὶς; area, cista; teste Hesychio; à Th. θίες, Vi.

Θιγγάνω, contrecto, attingo, pertingo, tango, &c. Unde pass. Θιγγάνομαι, tangor; unde part. præs. Θιγγανόμενος, tactus, qui tangitur, &c. à Th. Θίγω, Vi. Unde etiam verbale θίγμα, τὸ, quod tangitur; & θίξις, tactus, &c. Plut. à 1. & 2. perf. præt. pass. verbi θίγω, Vi.

Θιδέκης, & Θιδεκκίτα, pro θεοδέκης, & θεοδεκκίτης, dicuntur, transposito ρ; (teste Hesychio) hæc Vi.

Θιεῖν, a. 2. inf. act. &

Θιγέμεν,

Θιγέμεν, Ion. pro θιγεῖν, præs. inf. à θίγω, tango.
Θίγοισα, Dor. pro θίγουσα, tangens, præs. part. f. g. &
Θίγον, tange, Dor. pro θίγε, a. 2. imperat. act. à
ΘΙΓΩ, TANGO. attingo: f. ξω, p. τέθιγκα, a. 1. ἔθιξα, a. 2. ἴθιγον. Hinc θίξις, εως, ἡ, tactus.
ΘΙΝ, aut θίς, θινὸς, ὁ, ἡ, acervus, cumulus; item littus. Elt &
Θῖν', accus. sing. pro θῖνα, à θὶς, littus.
Θινῶσθαι, aggere obstrui; apud Polyb. l. 3. Bud. interprete; item, θινώδης, ες, ὁ, ἡ, ὃ, littoreus, seu θῖνας, referens; leviter elatus in modum cumulorum arenarum, & acervorum frugum; nam θῖναι, Hesychio sunt cumuli arenæ & fructuum comportatorum, &c. à θὶς; V.
Θίξις, ιος, ἡ, tactus, &c. Vide suprà in θιγέμεναι.
Θῖος, Deus, Cretens. à θεὸς.
Θιποδέρμος, malus, pro θριποδέρμος, comestus à verminibus vel tineis, quæ θρῖπες, & βεβρώκω, comedo.
Θὶς, ινος, ὁ, idem cum θῖν, agger; item cumulus arenæ, & acervus frumenti, &c. V.
Θιστεύω, conjicio, Hesych. puto à θέσπις, ut sit vatis instar divinare.
Θλαδίας, eunuchus, propriè cui testes contusi: à θλάω, frango.
Θλασίας, ου, ὁ, pro eodem.
Θλάομαι, contundor, collidor, &c. dicitur etiam, peculiari signif. θλαδιῶμαι, is cui testiculi sunt contusi seu elisi, &c. est pass. à θλάω, vi. Undè etiam verbalia, θλάσμα, τὸ & θλάσις, ἡ, contusio, collisio, &c. Ut θλάσματα δακτυλίων, apud Dioscor. sunt sedis contusiones; & θλάσις τῶν ὤτων, fractura aurium, &c.
Θλάσπι, εως, τὸ, THLASPI, herba: à θλάω, quia semen habet quasi contusum.
Θλάστε, 3 sing. a. 1. act. Poët. pro ἔθλασε, a.
ΘΛΑ'Ω, elido, frango: f. σω, p. κα. Hinc θλάσμα, ἀτος, τὸ, fractura.
Θλαστὸς, contulus; ut θλαστὴ ἐλαῖαι, contusæ olivæ; quæ condituram quamlibet facile recipiunt; Athen. l. 2. Item, θλαστικὸς, contundendi, seu collidendi vim habens, &c. Utrumque verbale à θλάω, & θλάομαι; V.
Θλεῖας, θλασίας, spado: cui testes θλιμμένοι, seu elisi: à
ΘΛΊΒΩ, premo: f. ψω, p. φα, perf. pass. τέθλιμμαι, perf. part. τεθλιμμένος, pressus, pro θλίβω, Æol. φλίγω, unde AFFLIGO.
Θλῖμμα, ἄτος, τὸ, & ἀπόθλιμμα, succus expressus; à θλίβομαι, premor; item exprimor; ut uvæ dicuntur θλίβεσθαι, exprimi, &c. à θλίβω; V.
Θλῖψις, εως, ἡ, afflictio, anxietas: à θλίβω, premo.
Θνάσκω, Dor. pro θνήσκω, morior: θνάσκομμι, Dor. pro θνήσκομμι, & θνατὸς, Doricè pro θνητὸς, mortalis: Them. θνήσκω.
Θνατὰ μέλη, mortalia membra, nom. vel acc. pl. à θνατὸς; vide præced.
Θνήξομαι, f. 1. m. à θνήσκω, morior.
Θνησείδιον, τὸ, materia morticina; apud Philostr. Item,
Θνησιμαῖον, ου, τὸ, morticinum, cadaver: &
Θνῆσις, εως, ἡ, mors: ab eod. Them.
Θνῆσκον, moriebantur, pro ἐθνῆσκον, 3. pl. imperf. &
Θνήσκοντες, nom. pl. præs. part. à
ΘΝΗ'ΣΚΩ, morior: f. θνήξομαι, η, επαι, f. 2. m. θανοῦμαι, p. τέθνηκα, q. à θνάω; pluscq. p. ἐτεθνήκειν, εις, ει, a. 2. ἔθανον, ες, ε, quod à θείνω, percutio: p. m. τέθναα, inf. p. m. τεθνάναι, contract. pro τεθνηκέναι. Hinc θνητὸς, ὴ, ὸν, mortalis: θάνατος, ου, ὁ, mors; item pro capite, seu re capitali: θανατόω, morte afficio: ἀθάνατος, ος, ὁ, ἡ; immortalis: ἀθανασία, ας, ἡ, immortalitas: ὄλεθανάτια, ας, ἡ, bona & facilis mors.
Θνητογαμία, nuptiæ mortalium, nuptiæ à ea, cum mortali, contractæ; ita enim dictæ sunt nuptiæ Thetidos deæ, & Pelei mortalis, &c. à θνητὸς, & γάμος, quæ vide.
Θνητοῖο, gen. Ion. à θνητὸς, ὴ, ὸν, mortalis: dat. pl. θνητοῖσι, à præced.
Θνητῶν, gen. pl. à θνατὸς, V. θνητοῖο.
Θοάζω, celeriter moveor: à θοὸς, celer.
Θοῆσι, velocibus, dat. plur. f. g. Ion. pro θοαῖς, à θοὸς.
Θοιμάτιον, parva vestis; q. d. vesticula, palliolum; Atticè; pro τὸ ἱμάτιον; diminut. ab ἱμάτιον; V.
Θοιμάτιον, ου, τὸ, Att. pro τὸ ἱμάτιον, vestis: Th. ἔω, induo.
Θοίμιλυ, οῖο, οἵτου, a. 2. m. opt. Poët. pro θείμιλυ, εἶο, εἵτου, à τίθημι, pono.
Θοίνα, ης, dapes, in Epigr. θοίναμα, τὸ, epulum, convivium, & θοινατήριον, pro θοινητήριον, τὸ, epulæ, dapes, id ipsum quod epulamur, &c. omnia à seq. θοινάω; V.
Θοινάω, f. ήσω, p. ηκα, convivor, epulor: à
ΘΟΙ'ΝΗ, ης, ἡ, epulum, convivium: item cibus: tanquam à θύω, epulor; vel potius ab οἶνος, vinum, aut ab utroque.
Θοινητήριον, τὸ, vide in θοίνα.
Θοινητικὸς, ὴ, ὸν, ad epulationem idoneus: &
Θοινητὸς, ὴ, ὸν, idem; ad comedendum aptus, quem epulari possumus, & neut. θοινητὸν, ad comedendum aptum, &c. Item θοινήτωρ, ορος, ὁ, comestor, convivia, epulo, vorax, devorator, &c. omnia, ut & sequens,
Θοινίζω, Ionicè, convivio excipio: à θοίνη.
Θοινόομαι, & θοινάομαι, idem quod θοινάω, & ab eodem.
Θοῖτο, vide in θέοιτο, & in θοίμιλυ.
Θολερέω, ῶ, turbo; vel turbidus aut turbatus sum, &c. à sequente θολερὸς; vide.
Θολερὸς, ὴ, turbidus: à θόλος, fordes.
Θολερῶς, turbidè, adverb. θολερῶς προβαίνειν, titubanter incedere: à præced.
Θολέω, turbo, perturbo, &c. à seq. Th. θολὸς; V.
Θολία, ας, ἡ, pileus fastigiatus, umbella: à
ΘΟΛΟ'Σ, ὃ, ὁ, fordes, fax, atramentum sepiæ, & adjectivè, turbidus. Hinc θολόω, turbo: θολερὸς, ὴ, ὸν, turbidus, sordidus: at
Θόλος, ου, ὁ, camera fastigiata: hinc θολία, pileus acutus.
Θολοειδὴς, cameratus, fornicatus; Theophr. à præced. θόλος, camera ædificii, & εἶδος, τὸ, &c. V.
Θολώντα, acc. sing. part. præs. à
Θολόω, f. ώσω, p. ωκα, turbo. Th. θολὸς, fax.
Θολώδης, ες, ὁ, ἡ, turbido cœno similis, vel plenus, fæculatus, obturbatus, &c. Item θόλωσις, εως, ἡ, turbatio, inf. scatio, inquinatio quæ fit fordibus turbatis: item turbamentum, inquinamentum, &c. verbale à θολόω, ῶ, turbo, obturbo, cœno, scil. fæculento excitato, &c. V.
ΘΟΟ'Σ, ὰ, όν, celer, velox, ος. à θέω, celeriter eo.
Θόος, acuo; undè θόωσα, Od. ι. v. 323. cit à præced. Th. θοὸς, velox; item, acutus, &c.
Θορικὸς, ἡ, ὸν, seminalis, &c. idem quod σπερμικὸς, & ab eod. V.
Θορε, desiit, 3. sing. a. 2. act. Ion. à
Θορέω, vel θόρω, salio, f. ήσω, a. 2. ἔθορον.
Θορὴ, ἡς, genitura, semen, genitale, scil. semen, quod mas fœminam iniens, effundit; (idem quod γονὴ) Herodot. in Thalia; à Them. θόρω insilio, &c. vide.
Θορικὸς, ὴ, ὸν, seminalis, genitali semini accommodus, &c. ut θορικὲς πόροι; meatus qui genitalis seminis receptaculum sufficit; Aristot. 4. animal. Sic, θορικαὶ πόροι; maris genitales meatus, & τὰ θορικὰ, partes seminales, seminis genitalis conceptacula, &c. à præced. θορὴ; V.
Θορνύω, sive θόρνυμι; item θόρνυμαι, & θορνύομαι, insilio, ineo, libidine agitor, coëo, &c. obscœna vocabula; à Th. θόρω, insilio, &c. V.
Θόρον, Ion. pro ἔθορον, imperf. vel a. 2. præced.
Θορὸς, & θορὴ, semen genitale. Th. θόρω, salio.
Θόρ, ab Hesychio exp. initor, admissarius; ab eod. Th. θορὸς autem, Aristot. de piscium semine dixit, & Theophr. exp. virus genitale, quo pisces ova spargunt, &c. V.
Θορυβδοῦσιν, Dor. pro θορυβοῦσιν, tumultuantur: à
Θορυβέω, tumultuor, perturbo: f. ήσω, p. τεθορύβηκα, imperf. ἐθορύβεον, &c. Th. θόρυβος, tumultus.
Θορυβητὴν, obstrepat, 3. sing. a. 1. sub. act. à præced.
Θορυβητικὸς, ὴ, ὸν, q. d. tumultuatorius; i. e. qui tumultuari solet; aut qui lubenter tumultuatur, & turbas excitat; item, obstreperus, &c. ab eod.
Θορυβοποιὸς, tumultum excitans, tumultus seu turbarum excitator, seditiosus, &c. Undè θορυβοποιέω, tumultum seu turbas excito, &c. à θόρυβος, & ποιέω; vide.
ΘΟ'ΡΥΒΟΣ, ου, ὁ, tumultus, turba: q. à θρόος & βέω. Hinc θορυβέω, tumultuor.

Θορυβῶντες, tumultuantes, præsent. part. plur. num. masc. gen. à θορυβέω, quod vide.

Θορυβώδης, & Θορυβοειδής, ες Θ, ὁ ἡ ἡ, tumultuosus, turbulentus; tumultu plenus, &c. strepens, obstrepens, &c. Undè adv. θορυβωδῶς, tumultuosè, turbulenter, raptim, &c. à Th. θόρυβ Θ, vide. Unde etiam Θορυβῶμαι, contracte, pro θορυβέομαι; idem quod θορυβέω, seu θορυβῶ, tumultuor, &c. vide. Interdum autem passivè, conturbor; seu adversus me turbæ seu tumultus excitantur, &c. Item festivo strepitu, seu applaudente acclamatione excipior, & approbor, &c. Th. θόρυβ Θ.

Θορνύω, & Θόρνυμι, libidine agitor, coïtum appeto: ὡσεὶ τὼ Θορὼ ὀρνύεσθαι, ad genitale semen excernendum impetu quodam ferri: à

ΘΟ'ΡΩ, sive θορέω, salio: q. à θέω ῥᾶον. præs. part. θόρων.

Θῆ ἢ θέσ, θέσω, a. 2. imperat. m. verbi τίθημι, pono: a. 2. m. ἐθέμην.

Θουκυδίδης, ε, ὁ, THUCYDIDES: in dat. Θουκυδίδῃ.

Θῦπ Θ, Hesych. λόγ Θ, μύθ Θ, fortassis, pro τὸ ἔπ Θ.

Θυερῖ Θ, θυερικὸς, & θύερι Θ, idem quod θύρ Θ; qui cum impetu assultat, &c. vide. Item θύρις, idem quod θόρ Θ, qui init, initor, & θυρῆθρα, initus, &c. omnia ab eodem Th. θόρω; vide.

Θύελλ Θ, impetuosæ, gen. sing. à θοῦρις, ιδ Θ, ἡ. Th. θόρω, salio.

Θῦρ Θ, ε, ὁ, impetuosus: in f. g. θῦρις; ab eod. Th.

Θῦρ Θ Συβαρίτης, THURUS Sybarita, nomen viri.

Θῶκ Θ, Poët. pro θῶκος, sedile, solium: à θοάζω, sedeo. Th. θοὸς, celer.

Θώνα, accus. sing. à θόων, Thoon, nomen propr.

Θῶς, adv. celeriter. Th. θοὸς, celer.

Θῶσαι, acuere, nitidum reddere, ignire, &c. à θοόω; V.

Θρᾴκη, ης, ἡ, THRACIA.

Θρᾷκίας λίθος, lapis Thracius; nascitur in fluvio Scythiæ, nomine Ponto, teste Dioscor. lib. 5. lapis hic aqua accenditur, & oleo extinguitur; ut tradunt Alexand. Aphrod. & Plin. lib. 33. c. 5. à Th. θρᾷξ; V.

Θρᾳκιστὶ, Thracum more: à Θρᾷξ, Thrax.

Θρᾶμὶς, aries, Hesych. hinc verisimile per Aphær. Angl. Ram.

Θρᾶν Θ, ε, ὁ, sella. Them. θρᾶνω, sedeo.

Θρανδίω, supra scabellum, ubi pelles extendi solent, extendo, & θρανδίεσθαι, extendi; nam θράνον, ligni genus est in quo pelles extenduntur, à θράν Θ, sedes, scabellum, & peculiariter scabellum, ubi coria & pelles extenduntur, & in nave, θράν Θ dicitur ubi sedent θρανῖται, &c. à quo etiam θράν Θ, derivantur sequentia; viz. θράνιον, τὸ, idem quod θράν Θ, sella, & peculiariter, sella familiaris comparata ad alvum exonerandam; undè θρανίδιον, τὸ, sellula, vel parvum scabellum, diminut. Item θρανίτης, ε, ὁ, scil. ἐρέτης, remex, sessor, qui in puppi triremis sedet, & remigat; Thucyd. lib. 6. in fœm. gen. θρανῖτις; ut κωπὴ θρανῖτιδες, remi thranitarum, apud Eust. Item θρανιτικὸς, qui thranitæ est; Athen. lib. 5. omnia ut dictum, à θράν Θ, & Th. θράω; V.

Θρανύσσω, confringo, comminuo; à Th. θραύω; V.

ΘΡΑ'Ξ, ᾳκὸς, & Poët. θρῆξ, ηκ Θ, ὁ, THRAX. Hinc θρᾴκ Θ, & θρᾳκίκ Θ, Ion. θρηίκ Θ, ε, ὁ, Thracius.

Θρασεία, ας, ἡ, f. g. à θρασὺς, έ Θ, ὁ, audax. Th. θάρσ Θ, fiducia.

Θρασέω, audax sum; & θρασεῖν, audacem esse, &c. (Undè Thraso, apud Terent.) Item θρασέως, cum audacia, temerariè, & interdum in bonam partem, audacter; i. e. fidenter; Hocr. in Euagr. Utrumque à θράσ Θ, vel θρασὺς; V.

Θρασιάς, ὁ, thrascias ventus; Cæcias etiam dictus; inter septemptrionem & occasum solstitialem spirans; dictus ità, q. θρακίας; ut vult Etymol. à Th. θρᾷξ; V.

Θράσ Θ, ε Θ, τὸ, audacia: per Metath. pro θάρσ Θ, idem.

Θρᾶσα, Atticè θρᾶττα, seu θρῆττα, sive θρῆσσα, & Ion. θρήισσα, ἡ ex θρᾴκης, fœmina ex Thracia; à Them. θρᾷξ; vide.

Θράσσω, perturbo, vellico: Poët. pro ταράσσω, turbo, per Sync.

Θρασύγλωσσ Θ, q. d. audacilinguis, audax verbis; undè θρασυγλωσσία, linguæ audacia, audacia verborum, &c. à θρασὺς, & γλῶσσα, seu γλῶττα; V.

Θρασύγυμνος, ος, ὁ, ἡ, Poët. qui audacia habet membra: ὁ θρασέα ἔχων γύα.

Θρασύδειλος, qui simul est audax & timidus; in quo audacia cum timiditate juncta est, audaciæ ostentator, qui idem & timidus, &c. Aristot. Eth. 3. à θρασὺς, & δεῖλ Θ; V.

Θρασυκάρδι Θ, ος, ὁ, ἡ, audaci præditus corde: à θρασὺς, audax, & καρδία, cor.

Θρασυμαχᾶν, gen. pl. Dor. pro θρασυμάχων, à θρασύμαχ Θ, ος, ὁ, ἡ, audax in pugna: quod vide.

Θρασυμάχα Θ, ω, ὁ, ἁ, Poët. & Dor. pro θρασυμήχαν Θ, ος, ὁ, ἡ; audax machinator, qui consilium init audax: ex θρασὺς, audax, & μαχανὴ, machina.

Θρασύμαχ Θ, ος, ὁ, THRASYMACHUS, nomen prop. q. audax in bello: ex θρασὺς, & μάχη, pugna.

Θρασυμίμονα, acc. sing. à

Θρασυμίμων, ονος Θ, ὁ, ἡ, audax, qui audacter irruentem hostem sustinet: ex θρασὺς, audax, & μίμνω, maneo, exspecto.

Θρασυμήδεα, acc. sing. à

Θρασυμήδης, ε Θ, ὁ, THRASYMEDES, nomen prop.

Θρασύμητις, & Θρασυμήτης, audax in consilio capiendo; cui est audax consilium, &c. à θρασὺς, & μῆτις; V.

Θρασυμήχαν Θ, vide Θρασυμάχαν Θ.

Θρασύμυθος, audacia funditans verba; in verbis & loquendo audax & temerarius, &c. à θρασὺς, & μῦθ Θ; V.

Θρασωνόμαι, audax fio; item audacter loquor: à θρασὺς, audax: quod vide.

Θρασωνῶ, audacem seu confidentem reddo, audaciam affero; Thuc lib. 1. &c. est act. præced. ab eod. Th.

Θρασυξενία, hospitis insolentia, audacia & insolentia hominis peregrini; Plat. à θρασὺς, & ξέν Θ, undè ξενία, &c. vide.

Θρασύπον Θ, ε, ὁ, ἡ, Poët. ὁ ἐν τοῖς πόνοις θρασὺς, qui labores audacter adit, & tolerat.

Θρασὺς, εῖα, ὺ, audax. Them. θάρσ Θ, fiducia.

Θρασύστλαγχν Θ, qui est audacibus visceribus, seu pectore intrepido; undè adv. θρασυσπλάγχνως, audacter, intrepidè, &c. Æschyl. in Prom. & Eur. in Hippol. à θρασὺς, & σπλάγχνον.

Θρασύστομ Θ, qui audaci est ore; qui nihil non audet proloqui; undè θρασυστομία, audacter & insolenter loquor; à θρασὺς, & στόμα; V.

Θρασύτης, ητ Θ, ἡ, audacia, temeritas; Thuc. Plut. à θρασὺς, &c. V.

Θρασύφων Θ, audaci & procaci voce utens; undè θρασυφωνία, vocis audacitas & procacitas; Poll. lib. 2. à θρασὺς, & φωνὴ; V.

Θρασύχερ, audax manu; in Epigram. Undè θρασυχερία, audacia manus, seu manuum; à θρασὺς, & χεὶρ; V.

Θρᾷττα, pro Θρᾶσα, Threicia, &c. vide. Sic, θράττω, pro θράσσω, turbo, &c. vide.

Θραυλὸς, ruptu facilis; à θραύομαι, frangor: Th. θραύω; V.

Θραυσάντυξ, υγ Θ, ὁ ἡ ἡ; frangens cantham seu orbem currus; Aristoph. ver. à θραύω, & ἀντυξ; V.

Θραῦσις, ιν Θ, ἡ, fractio, ruptura; item θραῦσμα, ατ Θ, τὸ; fragmentum, frustum, & θραυστὸς, fragilis, qui frangi potest; item friabilis, &c. omnia verbalia à θραύω, V;

ΘΡΑΥ'Ω, frango, ferior: hinc θραυστὸς, ῆ, fragilis: quasi à θλάω, mutato λ in ρ.

ΘΡΑ'Ω, fedeo: f. ήσω, a. 1. m. ἐθρησάμην, a. 1. in f. m. θρήσασθαι.

Θρέϊσσα, ας, ἡ, Dor. pro θρῆϊσσα, legitur & θράσσα vel -πα, Threissa.

Θρεπτικὸς, ῆ, ὁ, velox, celer; vel, cursu velox; Hesych. Item θρεπτὸς, decursus; i. e. cursus peractus; ut θρεπτὸς δρόμ Θ, &c. Utrumque verbale à τρέχω; quod vide.

Θρέμμα, ατ Θ, τὸ, pecus, omne quod alitur, pro θρέμμα; à τρέφω, alo: f. θρέψω, perf. pass. τέθραμμαι.

Θρέξασκεν, cucurri, vel cucurrerunt, 1. sing. vel 3. plur. a. 1. ind. act. Poët. pro ἔδρεξα, vel ἔθρεξαν, verbi τρέχω, curro: f. θρέξω, p. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα. Alii volunt esse imperf. act. verbi θρῴσκω, idem quod τρέχω.

Θρίξω, f. 1. act. verbi τρέχω. Vide θρέξασκεν.

Θρεοκαρδί Θ, ος, ὁ, ἡ, Poët. cui præ metu cor in pectore trepidat & salit: à θρέω, & per Sync. θρέω, salio, & καρδία, cor.

Θρέπτα, τὰ, per Sync. pro

Θρεπτήρια, τὰ, educationis præmia. Them. τρέφω, alo: f. θρέψω.

Θρεπτ Θ, ῆρ Θ, ὁ, nutritor, seu altor, θρέπτρα, & θρέπτειρα, ας, ἡ, nutrix, altrix; θρεπτήρι Θ, ος, ὁ, qui ali & nutriri solet, ad alendum idoneus, &c. Item θρεπτὸς, alius, nutritus; seu qui alitur & nutritur

nutritur, & θρεπτικὸς ; aptus ad nutriendum & alendum ; alendi & nutriendi, vi. præditus ; ut θρεπτικὴ δύναμις, &c. verbalia à τρέφω, V.

Θρέχθη, 3. sing. a. 1. pass. Ion. à τρέφω, a:o : a. 2. ἔτραφεν, p. m. τέτροφα.

Θρέψαι, a. 1. inf. act. θρέψαιτο, 2. sing. a. 1. opt. m. ejusd. verbi.

Θρεψάμενος, a. 1. part. m. verbi τρέφω, alo : f θρέψω.

Θρέψαστε, a. 1. part. act. fœm. gen. ejusdem.

Θρέψε, pro ἔθρεψε, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. &

Θρέψον, nutri, a. 1. imperat. act. &

Θρέψω, alam : f. 1. ind. activ. à τρέφω, alo.

Θρέψις, εως, ἡ, nutritio, alitura, verbale ab eodem verbo τρέφω, V.

ΘΡΕ'Ω, vel potius θρέομαι, tumultuando clamo, seu loquor : hinc θοός, clamor.

Θρήικος, ος, Thracius, à θρῆξ, κος, Ion. pro θρᾴξ.

Θρῆιξ, Ion. pro θρῆξ, quod pro θρᾴξ, Thrax.

Θρήικη, ης, ἡ, THRACIA, nomen regionis.

Θρήικηθεν, ex Thracia, à præced. θρήικη ; vide.

Θρηικῶν, gen. pl. Ion. pro θρᾳκῶν ; à θρᾴξ, Thrax.

Θρηνεῖ, præs. imperat. act. à

Θρηνέω, lamentor, odas lugubres cano : imperf. ἐθρήνεον, εον, f. ήσω, p. τεθρήνηκα, a. 1 imperat. act. θρήνησον, άτω, plange : à θρῆνος, V.

Θρηνητός, lugendus, θρηνητικὸς, ὴ, ὸν, ad luctum propensus, querulus, luctui deditus, &c. Unde θρηνητικῶς, adverb. more eorum qui ad lugendum seu lamentandum propensi sunt, lugubriter, lamentabiliter, &c. Poll. à θρηνέω, & θρῆνος.

ΘΡΗ'ΝΟΣ, ου, ὁ, luctus, planctus : q. à θρέω, tumultuando clamo, vel loquor : alii παρὰ τὸ θραύειν τὴν ἡσυχίαν ; quod luctus animum frangat.

Θρηνῶσι, 3. pl. præs. ind. act. à θρηνέω ; quod vide.

Θρῆνυς, υος, ὁ, scabellum pedum, Them. Θρῆνυ, ὑδος : f. ήσω.

Θρηνώδης, ες, vel εως, ὁ, ἡ, ad lamentandum propensus, luctui assuetus, flebilis, gemibundus, querulus, lamentabilis, &c. (idem quod θρηνητικὸς, & ab eodem ; V.) ut μέλος θρηνῶδες, exp. carmen lugubre & lamentabile, &c. Sic, γυναικεῖον γένος ὂν θρηνῶδες, καὶ θρηνητικὸν, Poll. in 6.

Θρηνῳδὸς, qui carmen lugubre, seu carmina lugubria canit ; & peculiariter, qui conductus plorat in funere : unde θρηνῳδία, lugubris cantus, lugubre carmen, lamentum : item verbum, θρηνῳδέω, ῶ, lugubre carmen cano, lugeo, deploro, &c. ex θρῆνος, & ᾠδὴ, seu ᾠδός ; V.

Θρῆξ, ηκὸς, ὁ, Poët. pro θρᾴξ, Thrax, &c. V.

Θρησκεία, ας, & Ion. η, ης, ἡ, religio cultus Dei, veneratio, observantia : à

ΘΡΗΣΚΕΥ'Ω, superstitiosè Deum colo, veneror : q. θεῷ σέβισμὰν. Vulgò à θρᾴξ, Ion. θρῆξ, θρῆκος, Thrax : quod apud Thraces Orpheus cultum Deorum invenerit. Hinc θρησκεία, superstitiosus Deorum cultus : ἐθελοθρησκεία, ας, ἡ, cultus divinus, quem quis sua sponte elegit.

Θρῆσκος, ος, ὁ, religiosus : à præced.

Θρῆσσα, Threicia, pro θρᾴσσα, seu θρᾷσσα, V.

Θρήσσειον, ου, τὸ, ea pars currus, cui onera imponuntur : an à θρῆσσα, sedere ?

Θρία, τὰ, f. lia ficulnea, quæ interdum pinguntur in vestibus, varietatis & voluptatis gratiâ ; (undè θρίον, & θρίος.) Item θριάζω, folia fici arboris colligo ; à præced. θρία ; item, furore percitus fum, numine afflor, furtilegum & vatum more, & sic est à seq. θριαὶ ; vide.

Θριαὶ, αἱ, calculi, quos sortilegi in urnam mittunt : an à θρύω, frango, quia fragmenta lapidum ? aut quod eis frangant dubitationem ?

Θριαὶ, αἱ calculi sortilegum, sic dicuntur, quasi τρεῖς, τριες ἅσαι, quòd tres sint calculi, & à tritus Nymphis inventi, & sic à Th. τρεῖς, deriv.

Θριαμβεύομαι, ducor in triumpho ; seu de me triumphatur, est pass. à seq. act. θριαμβεύω, vide. Undè nomen verbale, θριαμβεύτης, ου, ὁ, triumphator, &c.

Θριαμβεύω, TRIUMPHO de aliquo, triumphare facio : cum accus. f. εύσω, a. 1. part. θριαμβεύσας, σὰς &

Θριαμβικὸς, ὴ, triumphalis : Item,

Θριαμβὶς, idem, ut θριαμβὶς στολὴ, vestis triumphalis, &c. apud Suid. (ut à præced. θριαμβικὸς ἀνὴρ, vir insignis triumpho, sive triumpho potitus, &c. apud Plut. in Camillo.) Omnia à seq.

ΘΡΙ'ΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, TRIUMPHUS : θριαμβεύω, triumpho. Qui enim triumphabant, solebant cum θρίοις ἐμβαίνειν, cum foliis, seu festa fronde incedere. Suidas ducit à θρίαμβος, id est, Poëtarum furor.

Θριᾶζειν, vaticinari, propriè, per sortilegia ; apud Suid. à θριαὶ, calculi sortilegum, &c. vi. Unde etiam nomen θριάσιον, quomodo dictum fuit πεδίον quoddam, ὅπου ἧβῳ Ἑλληνῶν εἰς αὐτὸ θριῶν τὸν Ἀσίωνα, inquit Etymol.

Θριαστὴ, οἱ, ficuum Cultores ; item vinitores, &c. verbale à θριάζω, id vide, quod à θρίον, τὸ ; V.

Θριγὸς, οῦ, ὁ, vallum, loci alicujus munimentum, &c. idem quod Th. θρῖγκος ; vi. Undè etiam θρίγκιον, diminut. septum parvum, &c. Item θριγκόω, vallo, sepio, lorico ; coronam seu fastigium ædificio impono, &c. Item θρῖγκωμα, sepimentum, & θρίγκωσις, loricatio, circumseptio

ΘΡΙΓΚΟ'Σ, seu θρισκὸς, ου, ὁ, pinna seu corona murorum, & qu. capillus, vallum, f pium, templum : à θριξ, quia ut capillus muri.

Θριδακίνη, lactura ; & speciatim, lactura sylvestris ; Gal. Item, θριδακινὶς, lactucula ; Athen. lib. 2. diminut. à θριδαξ, vel θριδακίνη, & θριδακίσκη, idem ; Athen. lib. 2. Item θριδακώδης, ες, ὁ, ἡ, lacturæ similis, qui è lacturarum genere est ; vel, lacturæ naturam referens, &c. omnia à Them. θριδαξ, ακος, ὁ ; vide.

ΘΡΙ'ΔΑΞ, ακος, ὁ, lactuca, herba nota.

Θρίζω, meto, incido, rado, per Syncopen pro θερίζω, id vide.

Θρίμμος, χορτισμὸς, Hesych. an à τρίζω, stridor ?

Θρινάκη, ης, ἡ, idem quod θρίναξ, seu τρίναξ, ακος, ὁ, instrumentum rusticum, tridenti simile ; ventilabrum tridens, cribrum, &c. Item θρινακία, & θρίνακις, Sicilia, quod sit θρίνακι similis.

Θρίναξ, ακος, ὁ, vannus, vannulus. Alii leg. τρίναξ.

ΘΡΙ'Ξ, τριχὸς, ἡ, capillus, seta, villus : dat. pl. Θριξὶ, hinc τριχώδης, ες, ὁ, ἡ, pilosus : τριχωτὸς, ὴ, ὸν, idem capillus ergò est, ut ἀθέριξ, arista : à θερίζω, meto.

Θριοβόλος, ου, ὁ, qui θρίας in urnam divinam jacit, sortilegus, &c. à θριαὶ, αἱ, & βάλλω, undè βόλος.

Θρίον, folium ficus, frons ficulnea : q. à θρίω, sono. Th. tamen est θριαὶ, quod vide.

Θρίος, οἱ, extremi rudentes, funes nautici, qui sedata tempestate, de prora primi laxantur ; Aristoph. est usitatiùs sic, in plur. à sing. θρίον ; V.

Θρίον, ου, τὸ, folium dicitur ficulneum, quod τετμημένες, ἢ scribit Etym. Sed dicitur etiam sic, generaliter, quodvis folium ; seu simpliciter folium ; undè θρία ἐγκεφάλου, sunt membranæ cerebri, &c. ob similitudinem cum foliis, præsertim ficulneis, &c.

Θρίος, ὁ, extremus rudens, qui laxatur primùm in prora, vento favente : ab eod. Them.

Θριπήδεστος, & θριπήδης, ες, ὁ, ἡ, corrosus & exesus à tineis ; Theophr. Luc. à θρίψ, πὸς, ὁ, & ἔδεσις, εως, ὁ ; vide.

Θριπόβρωτος, ὁ, ἡ, idem, corrosus, & exesus à vermibus, qui θρίπες dicuntur, &c. à θρίψ, πὸς, ὁ, & βρῶσις, unde βρωτὸς, &c. V.

Θριποφάγος, cui victus est ex cossis ; i. e. Vermibus lignorum, qui vescitur vermibus lignorum, &c. Aristot. Hist. An. lib. 9. à θρίψ, θριπὸς, ὁ, & φάγος ;

Θριπώδης, ες, vel εως, ὁ, ἡ, putrescens, vermibus obnoxius ; Theophr. Hist. Plant. l. 3. c. 2. à θρίψ, πὸς, ὁ ; vide.

Θρίψ, πὸς, ὁ, vermis qui lignis innascitur. Th. τείρω, tero.

Θρόεῖ, turbo, tumultando clamo, item loquor, f. ήσω, p. τεθόρυβα, à θρόος, clamor tumultantium, quod à p. m. τέθορα, verbi θρέω, vel potius θρέομαι, tumultuando clamo.

Θροηθῶσαι, turbatum esse, a. 1. inf. pass. θροηθεὶς, aorist. 1. part. passiv. à θροέω, turbo.

Θρομβεῖον, & θρομβέον, ου, τὸ, (& Ionica resolutione θρομβήϊον ;) grumulus, parvus grumus ; Dioscor. l. 6. diminut. à θρόμβος, vi. Undè etiam θρομβέω, ῶ, in grumos cogo, &c.

ΘΡΟ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, grumos, sanguis coagulatus.

Θρομβόομαι, in grumos concresco, infin. præs. θρομβοῦσθαι, aorist. 1. part. passiv. θρομβωθεὶς, εῖσα, εν, concretus : à præced.

Θρομβώδης,

Θερμοειδής, ές, ὁ ἡ ἡ, grumo similis, grumi speciem gerens, grumosus, &c. à θέρμος, V.

Θερμώσις, concretio, qua nimirum aliquid glaciatur, congelatur, & in grumos coit, &c. ut θέρμωσις ἄμυλου, & θερμώσεις γάλακτος, &c. est verbale à θερμόομαι, V.

Θερμωθείς, concretus, coagulatus, &c. (part. aor. 1. pass. verbi θερμόω) ut θερμωθὲν γάλα, concretum lac; & πεθερμοκμένον γάλα, idem; lac coagulatum, &c. part. neut. præt. pass. ejusdem verbi.

Θερνίζω, fut. ίσω, in throno colloco, unde θερνισμός, ὁ, ὁ, collocatio in throno; & θερνιστής, ὁ, ὁ, qui in throno collocat, &c. omnia à θρόνος; id vide.

ΘΡΟ'ΝΟΝ, ου, τὸ, flos, pigmentum, rosa: παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς.

Θρονοποιός, qui thronos conficit & fabricatur; Poll. lib. 7. c. 30. à θρόνος, & ποιέω; V.

Θρόνος, ου, ὁ, THRONUS, solium, regnum, q. θρανος, à θρόω, sedeo, vel à p. m. πέθρονα unde θρόνος, clamor: & per Epenth. ῥ γ, θρόνος.

Θρόος, ου, ὁ, tumultuantium clamor: à θρέω, clamo; quod vide.

Θρόμβω, tumultuor, perturbor, tremefacio, Matth. 24 est contract. pro θροέομαι, pass. ab act. θροέω; V.

Θρός, per contract. in prosa, idem cum, & pro θροῦς, tumultus, murmur, susurrus; fama, seu rumor susurrans, &c. à Th. θρέω; V.

ΘΡΤΑΛΙΣ, ίδος, ἡ, ellychnium, herba cujus folia sunt apta ad ellychnia, q. à θέρω, & ἄλμομαι, quod caleat ac surgat.

ΘΡΤΑΝΑ'Ω, frico, scalbo, scalpo: q. à θρέγν τῷ κνᾶν, sonare radendo.

Θρύον, juncus; apud Suid. à Th. θρύω, τὸ; V.

Θρυλέω, idem quod θρυλλέω, vide in θρύλλος, susurrus.

Θρύλλημα, τὸ, quod vulgi rumoribus jactatur, fabula vulgi, proverbium vulgi, rumor, murmur, &c. est verbale à θρυλλέω, V.

Θρυλλίζω, idem quod θρυλλίζω, V.

Θρυλλίζω & θρυλλίσσω, susurro, murmuro: à

ΘΡΥ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ, susurrus, murmur, tumultus: q. à θρέω, sono: hinc θρυλλέω, & θρυλλίζω, susurro, murmuro: πολυθρύλλητος, ου, ὁ, ἡ, multum celebratus.

Θρυλλούμενον, τὸ, celebratum, vulgoque jactatum; quod circumfertur & in ore omnium est; est quasi neut. part. præs. pass. verbi θρυλλέω, susurro: item, famigero, dissemino, jacto, &c. Unde θρυλλεῖσθαι, dicitur res; i. e. vulgo jactari, rumore vulgi celebrari, divulgari, &c. Th. θρύλλος, &c. V.

Θρύλιγμα, τὸ, apud Lycoph. quidam interp. quod confringitur, alii quod discerpitur, &c. est verbale à θρυλλίσσομαι, contritus, comminutus, contusus vel confractus sum, &c. ab act. θρυλλίσσω, idem quod θρυλλίζω, susurro, murmuro, &c. V. Item, frango, confringo, &c. in qua signif. Etym. deducit à θραύω: undè fit θραυλίζω, ex quo θρυλίζω, & θρυλλίζω, &c. At Eust. habet θρυλλίσσω, dicens derivari fortasse à θρύλλος, & Th. θρύλος, V.

Θρύμμα, ατος, τὸ, fragmentum, θρύπτω; frango.

Θρυμματίδες, genera erant placentarum apud Poll. lib. 6. à sing θρυμματὶς, placentæ genus, quidam vertunt intritum; apud Athen. & Luc. à præced. θρύμμα, fragmentum; item, peculiariter, fragmentum seu frustum panis, crustum, &c. vide.

ΘΡΥ'ΟΝ, ου, τὸ, juncus, herba palustris, ulva: q. à θρύπτω, quia fragilis.

Θρύορος, ὁ, vesicariæ herbæ species esse dicitur, apud Theophr. Hist. Plant. lib. 9. à θρύον, τὸ; V.

Θρυπτικῶς, ὁ, ὁ, q. d. propensus ad delicatam vitam, delicatus, mollis: Item frangendi, seu comminuendi vim habens, &c. Unde adv. θρυπτικῶς, delicatè, molliter, &c. à seq. Th. θρύπτω, V.

Θρυπτόμενος, contritus, præsent. part. pass. à

ΘΡΥ'ΠΤΩ, frango, comminuo, frio, frango luxu, f. 1. ψω, f. 2. πρυφῶ pro θρυφῶ, θ in π mutato Euphoniæ ergò p. πέθρυφα; perfect. pass. πέθρυμμαι; hinc Θρύμμα, ατος, τὸ, fragmentum: πρύφος, ους, τὸ, idem: πρυφὴ, ῆς, ἡ, deliciæ: πρυφάω, delicatè vivo.

Θρυπτικὸς, mollis, delicatus; idem quod θρυπτικὸς, & ab eod. Th. θρύπτω; undè etiam verbale, θρύψις, ipsa actio frangendi deliciis, effœminatio, enervatio: item, deliciæ, mollities effœminata, &c. Item, fractio, comminutio, friatio, &c. Item, idem quod θρύμμα, &c.

Θρυψίχαρις, qui molli est cute, seu delicata; à θρύψις, seu θρυπτικὸς, & χρόα, cutis, &c. V.

ΘΡΩ'ΣΚΩ, salio, insilio: hinc θρῶσμὸς, ὁ, ὁ, tumulus, locus eminulus, q. à στρέω, salio.

Θρῶσμος, ου, ὁ, in præced.

Θύα, arbor quædam odora, THUA dicta: θύω, suffio.

Θυὰ, τὰ, odoramenta, aromata; ἀρτύματα, Eupolis pro bellariis posuit, seu pemmatis; Hesych. etiam exp. θύα, esse πέμματα; i. e. liba seu placentulæ, quæ diis offerebantur, &c. est à sing. θύον, τὸ; id V.

Θυάζω, idem quod θύω, sacrifico, consecro, &c. vi. Item, θυάζω, exp. Bacchica orgia celebro entheo furore inflinctus, & sic, est à θύω; i. e. ὁρμῶ, i. e. impetu feror, &c. V.

Θύαμα, τὸ, thymiama, incensum; Hesych. Undè in plur. θυάματα, suffimenta, &c. à præced. θυάζω, in priore signif.

Θυάδια, ἡ, bacchatio, pugnæ, rixæ, &c. à θυάζω, in posteriore signif.

Θύανον, τὸ, placentula, quæ bovis loco diis offerebatur; Hesych. itidem, à θύω, vel θυάζω, in prima signif. aut à θύον, τὸ; id V.

Θυάπτης, sacrilegus, Hesych. Legendum credo: Θυάρπαξ.

Θυάρπαξ, αγος, ὁ ἡ ἡ, qui sacra rapit, sacrilegus, sacrorum depeculator, &c. à θύω, sacra facio, & ἅρπαξ, αγος, ὁ, rapax, &c. V.

Θύαρος, solium, Dioscor. an quod cum impetu nascitur, & velut currit inter fruges, à θύω, vel θέω; an quia eas θύῃ occidit.

Θυάς, άδος, ἡ, quæ furore percita fertur. Scribitur etiam θυὰς & θυΐάς· q. à θύω, ὁρμῶ, item

Θυάς, solennis: q. à θύω, sacrifico: at

Θύας. Quod est Dan. 2. 27. τὸ μυστήριον ὃν ὁ σοφὸς χαλδαῖος. Symmachus vertit θυάν.

Θυὰς ἑορτὴ; apud Nonn. exponitur, solemne festum & celebre; sive festum, quo solemnia fiunt sacrificia, &c. Undè θυαδὰς, apud Dan. Symmachus interpretatus est, quos Græci solent ἡπατοσκόπους, appellare; i. e. qui exta inspiciunt, & ex iis ventura prædicunt; inquit Hieron. in cap. 2. Dan. Itidem à θύω, sacrifico.

Θυάσσω. Sic alibi scriptum pro θύω.

Θυάτειρα, ων, τὰ, THYATIRA, nomen urbis: Gr. victimas absumens.

Θυάω, idem est quod καπρεύω, sive καπρίζω, subo; quod de suibus dicitur, venerea libidinis quasi furore percitis; Aristot hist. an. 6. c. 18. Portus tamen annotat, θυᾶν propriè esse porcarum; & à Latinis dici subare, καφᾶν vero porcorum; & dici Latinè subire, &c. Thema autem est θύω, ὁρμῶ, &c. V.

ΘΥΓΑ'ΤΗΡ, filia, nata, gen. έρος, έος, acc. θυγατέρα, έρα, voc. ὦ θύγατερ, dat. pl. θυγατέρεσι; q. à θύω & γάω, quod celeriter succrescat.

Θυγατεριδέος, vel, θυγατεριδᾶς, ὁ, & θυγατεριδοῦς, ους, ὁ, nepos ex filia; Poll. in 3. Itidem, θυγατεριδῆ, ῆς, ἡ, neptis ex filia; idem, & ibid. utrumque à præced. θυγατὴρ.

Θυγάτριον ου, τὸ, filiola: à θυγατηρ.

Θύε, æstuabat, 3. sing. imperfect. Ion. à θύω, macto, impetu feror, f. θύσω, p. τέθυκα.

Θυέεσσι, suffimentis, dat. pl. Poët. à θύος, ους, τὸ, quod à θύω, macto, sacrifico, &c.

Θύϊ, insanit, 3. sing. præs. ind. à θύω, impetu feror: præs. inf. θύειν.

Θυείη, ας, ἡ, mortarium, pila: ἴδιον. Puto à θύω, vehementer moveo: aut ab odore aromatum, nam θύος, τὸ, est odoramentum.

Θυείδιον, ου, τὸ, mortariolum, parvula pila; Aristoph. est diminut. à θυεία; vi. dicitur etiam θυίδιον, pro eodem; & ab eod.

ΘΥ'ΕΛΛΑ, ης, ἡ, procella: q. à θύειν & ἐλεῖν· vel à θύω & ἄελλα, procella: an à θύω, impetuose ruo? Undè seq. ex

Θύεσσι, dat. pl. Poët. pro θύεσι; à θύος, ους, τὸ, victima, suffimentum: à θύω, sacrifico.

Θύεστ', pro θύεστα, vocat. sing. à θυέστης, ου, ὁ, Thyestes.

Θυελλήεις, εσσα, εν, procellosus, &c.

Θυέστεια δεῖπνα, i. e. cœnæ Thyesteæ; apud Athenagoram in Apolog. tales objiciebantur criminosè Christianis, ut ἀνθρωποφαγίαις, &c. à præcedent. θυέστης.

Θύϊος, aromaticus; ut θύϊος πότος, potus ex aromatis confectus; seu, potio

ex

ex aromatum conditura, &c. à θυὸς, τὸ, victima; suffimentum, &c. Vi.

Θυέτω, sacrificet, præs. imperat. act. à θύω.

Θύη, apud Hippocr. θυμιάματα; Galen. τὰ ἀρώματα; θύματα etiam pro eodem, apud Hippocr. & θυέεσι; Suid. θυμιάμασι, &c. Th. θύω, vide.

Θυήεις, εσσα, όν, redolens suffimentis; à θύος, ους, τὸ, victima, suffimentum; quod à θύω, sacrifico.

Θυηπόλος, ὁ, qui thura adolet, sacrificus: à θύος, ους, τὸ, suffimentum, & κέω, id est, χέω, ero.

Θυηλαὶ, an potius θυηλὴ, ῆς, ἡ, libamenta, primitiæ sacrorum: à θύω, sacrifico.

Θυηλάσασθαι, sacrificare; ab inusit. θυηλάζω; quod à θυηλὴ, sacrificium, Vi.

Θυηλαῖς, dat. pl. à

Θυηλὴ, ῆς, ἡ, aruspicium, libamenta, sacrificium: à θύος, ους, τὸ, victima. Th. θύω, sacrifico.

Θυηπίνον, ου, τὸ, vasis genus; inter vasa mensaria ponitur à Poll. in 10. à θυηλή.

Θυηπλήματα, τὰ, farra ad sacrificium pertinentia; sive, farra melle imbuta; vel suffimenta quæ in aris adolebantur; vel, farina vino & oleo aspersa in sacrificium; alii scribunt θυήματα; à θύω, unde θυηλὴ, & θύος, τὸ, &c. Vi.

Θύημα, τὸ, suffimentum; odoramentum, &c. Apud Hippocr. idem quod, & à θύος, τὸ, Vi.

Θυηπολέω, f. ήσω, sacrifico, macto: &

Θυηπολῶ, ῶ, ὁ, ἡ, sacrificus: à θύος, ους, τὸ, victima; quod à θύω & πολέω, verso.

Θυηπολία, ας, ἡ, operatio in sacris; ipsa functio τῆς θυηπόλου, seu sacerdotis; dicitur & θυηπολίη; Ionicè; item, θυηπόλιον, ου, τὸ, sacrificium; (θυσία) utrumque à θυηπόλος, sacerdos; qui circa sacrificium, seu, sacra, aut suffumigia facienda versatur; poëticum est; & ab iisdem.

Θυηδόκος, odores, & suffimenta absumens; à θύος & φάγω, Vi.

Θυία, Thya, arbor perpetuò virens; quæ dicitur etiam θύα, Vi. Item, θυία, mortarium, pila; pro θυεία, id vide.

Θυίας, vel θυΐας, άδος, ἡ, idem quod, & pro θυιάς; furore percita, &c. Vide.

Θυείδιον, τὸ, mortarium parvum, &c. Idem cum, & pro θυείδιον, Vi.

Θύϊνος, η, ον, THYINUS: à θύα, thya, arbor quædam odora. Them. θύω, suffio.

Θύϊνον ξύλον, Thyinum lignum; cap. 18. Apocal. Johannis; pro quodam ligno pretioso; & Dioscor. lib. 1. Theophrasto est θυώδες ξύλον; à θύα, Vi. Unde etiam θύϊνος, thyæ arboris materiam similitudine referens. Theophr.

Θυΐσσω, impetu ferri; vel furoris instinctu percitum agi; unde θυασθεὶς; i. e. μαινεὶς, ὁρμήσας, &c. Ab inusit. θυσίομαι, impetu furioso feror. &c. à θύω, i.e. ὁρμῶ; unde θυὰς, vel θύϊας, & θυάζω, &c. Vi.

Θυΐσκη, ης, ἡ, thuribulum, mortariolum: ab eod. Th. θύω, sacrifico, &c. Vi.

Θυίσκος, acerra; thuribulum; à θυΐσκη; quod à θύω, sacrifico; unde θύος, &c. vide.

Θυίτης λίθος, thyites lapis; in Æthiopia gignitur, subviridi colore, jaspidem referens; Dioscor. lib. 1. & 5. c. 154. vulgo turquoise; à Plinio lapis mortariorum vocatur; à θυεία, Vi.

Θυΐω, Hesych. exp. ὄρμω; à θύω, idem; vide.

Θύος, ους, ὁ, vas, in quod conjiciuntur θύη, id est, suffimenta.

Θυλάκιον, ου, τὸ, & Θυλακίσκος, ου, ὁ, idem quod

ΘΥ'ΛΑΚΟΣ, ου, ὁ, vel θύλαξ, ακος, ὁ, saccus, si iqua, folliculus, vagina feminis. qu. φύλακος.

Θυλακίσκη, & Θυλακίσκιον, idem quod Θυλάκιον, & θυλακίσκος; sacculus; culeolus; interdum & folliculus; Aristoph. Athen. &c. Omnia diminut. à Th. θύλακος, Vi.

Θυλακὶς, ίδος, ἡ, à Nicand. dicitur id genus papaveris, quod fert parva θυλάκια; à θύλακος, unde θυλάκιον, &c. Vi.

Θυλακίτης, ου, ὁ, & θυλακίεις; idem quod θυλακώδης, εσσα, ὁ ἡ ἡ, sacci formam gerens; sacco seu folliculo assimilis, &c. Ut θυλακώδης καρπός; apud Dioscor. lib. 1. fructus folliculari specie, &c. (pro eodem, & eadem signif. dicitur etiam θυλακοειδὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, à θύλακος, & εἶδος, τὸ, Vi.) Item, in fœm. θυλακίτης μήκων, à quibusdam dicitur papaver satyvum; Dio c. l. 4. c. 65. Item θυλακίζειν, Hesychius, Tarentinos usurpare ait pro ἀπαγγεῖν τὰ ἐπόμβιον μὴ θυλάκῳ, &c. Omnia à Th. θύλακος, Vi.

Θυλακοτρώξ, mus, vel locusta, quia saccos elcatios τρώγει, id est, rodit; vide præced.

Θύλαξ, ακος, ὁ, vide θύλακος.

Θύλημα, ατος, τὸ, farina, quæ diis θύεται, irrorato vino & oleo.

Θυλήματα, τὰ, idem cum θυηλήματα; & ab iisdem; Vi.

Θῦμα, ατος, odoramentum, sacrificium, victima; hinc deducitur θυμιάω, suffio, θυμίαμα, suffimentum; θυμιατήριον, thuribulum. Th. θύω, sacrifico.

Θυμαίνω, succenseo; vide in θυμήνας.

Θυμαλγέα, acc. sing. à θυμαλγὴς, ές, ὁ, ἡ, afferens dolorem animo: ex θυμὸς, animus, & ἄλγος, τὸ, dolor.

Θυμάλωψ, titio ambustus, à τύφω, ustulo, f. θύλωψ, unde θύμλης, ustio.

Θυμαρέα, gratam, acc. sing. à

Θυμαρὴς, ές, ὁ, ἡ, gratus, placidus; hinc θυμαρέω, alicujus animo placeo: ex θυμὸς animus, & ἄρω, apto.

Θυμάριον, ου, τὸ, parvum & vile sacrificium; hostiola; victima exigua, &c. (pro quo θυμήριον, apud Suid. metri causa, ᾱ, in ᾰ, mutato) est diminut. à θύμα, Vi.

ΘΥ'ΜΒΡΑ, ας, ἡ, THYMBRA, herba odorata, forte ἀπὸ τῆς θύης, ob fragrantiam; hinc θυμβρόφαγος, ος, ον, ἡ, thymbrâ victitans, parcus, frugalis.

Θύμβρις, ιδος, Hesych. est nomen fluvii, nempe Tiberis; hinc θυμβρικὸς ἀυλὸς, Romana vox.

Θυμβρίτης οἶνος, thymbrites vinum; i.e. è thymbra factum; seu thymbrâ conditum; à præced. Th. θύμβρα.

Θύμβρον, idem quod θύμβρα; pro quo etiam dicitur θυμβρία; teste Hippocr.

Θυμβρετίδειπνον, qui thymbra super cœna utitur, eâque contentus est; non nisi thymbrâ cœnitans; ideoque frugalis, restrictus & parcus, &c. à θύμβρα, & ἐπίδειπνον, τὸ, q.d. postcœnium; seu, secundaria cœna, &c. Ab ὀπὶ & δεῖπνον, τὸ, Vi. Sic etiam θυμβροφάγος, thymbram comedens, &c. à θύμβρα, Vi. & φάγω, unde φάγος, &c. Vi.

Θυμελαία, ας, ἡ, thymelæa; planta de qua Dioscor. lib. 4. herba quam nonnulli χαμελαίαν appellant, folia habens oleæ foliis assimilia; unde, θυμελαίτης οἶνος; vinum è thymelæa factum, seu eâ conditum, &c. Dioscor. à θύω, unde θῦμα, &c. Vi.

Θυμέλη, ης, ἡ, altare, ubi θύεται; specialiter ara Bacchi post orchestram: item farina quæ in ara offertur: scena, theatrum.

Θυμελικὸς, ὴ, όν, ad thymelen pertinens, in thymele versans, ludens, theatricus. Isid. 18. orig. cap. 44.

Θυμεομαι, f. ήσομαι, irascor. Th. θυμὸς, ira.

Θυμεχερέω, animum recolligo. qu. θυμὸν ἀγείρω.

Θυμηδεῖν, Poët. præs. inf. animo lætari. Ex θυμὸς, animus, & ἥδομαι, delector. Th. ἡδὺς, suavis.

Θυμηδὴς, ές, ὁ, ἡ, animo gratus: ex iisd.

Θυμηδία, ας, ἡ, animi voluptas, animi delectatio, & voluptas, &c. Ab iisdem.

Θυμήνας, & in f. g. θυμήνασα, a. 1. part. act. verbi θυμαίνω, irascor. f. θυμανῶ. a. 1. act. ἐθύμηνα· à θυμὸς, animus, ira.

Θυμήρης, & θυμαρὴς, ής, ὁ, ἡ, animo conveniens, gratus, q. θυμῷ ἄρσιν: ab ἄρω, apto.

Θυμήπιον, pro θυμάπιον, id vide; & ab eodem.

Θυμία, pro θυμὸς, legitur apud Adamant. in Physiognom. Si recta est lectio; alii reponunt θυμικὸν. Item, θύμια, τὰ, tubercula, ut θύμια αἴρει, tubercula quæ thymia dicuntur, tollunt, Dioscor. lib. 2. est à θυμὸς, animus, &c. Item tuberculum carnosum, &c. Vi.

Θυμιάζω, suffitum facio, odores incendo, f. άσω, p. act. τεθυμίακα, perf. pass. τεθυμίαμαι, σαι, ται. Them. θυμιάω, idem.

Θυμιαθεὶς, positus in carbone, suffitus; alicubi legitur apud Dioscor. (sed lib. 1. θυμιαθεὶς, habetur; & male) est part. a. 1. pass. à θυμιάομαι, ῶμαι; suffior, adoleor; suffitu afflor, vel afficior; & interdum uror, accendor; unde, apud Dioscor. lib. 2. c. 63. (de cornu cervino) ὠμὸν δὲ θυμιαθὲν ἕρπετα φεύγει, &c.

Θυμίαμα, ατος, τὸ, suffitus: ab eod. Th.

Θυμίασις, εως, ἡ, suffitus, seu suffitio; Dioscor.

lib. 1. c. 130! Itidem verbale ab eodem Th.

Θυμιατήριον, ε, τὸ, thuribulum, acerra; item aliquid suffitus: item,

Θυμιατικὸς, ἥ, ὁ, ad suffiendum aptus; vaporificus; vapores emittens, &c. à seq. Th.

ΘΥΜΙΑ'Ω, suffio, odores incendo: qu. à θῦμα. inde θυμίαμα, suffitus: θυμιατήριον, acerra.

Θυμίδιον, ε, τὸ, q. d. animulus; Aristoph. in Vesp. parvus animus, &c. Diminut. à θυμὸς, Vi.

Θυμιῶ, Ion. & Dor. pro θυμιῶ, 3. sing. præs. ind. pass. à præced.

Θυμικὸς, animosus; fortis; item, iracundus; &c. à θυμὸς, Vi.

Θύμι-ος, ε, ὁ, thyminus, qui ex thymo factus est; à Thymo herba; vide θύμος.

Θύμιν, ε, τὸ, à quibusdam dicitur σμίλαξ, taxus, à Gaza exp. cunila; item, quod super corpus quasi vermicula eminet; ut & θυμὸς; quod vide.

Θυμίτης, ε, ὁ, Thymites, ut θυμιτὴ ἅλες, sales cum Thymo tritæ; Aristoph. Item, θυμίτης οἶνος; vinum thymo conditum, &c. à θυμὸς, vide.

Θυμοβαρὴς, animum gravatum habens, animo dolens; in Epigr. à θυμὸς & βάρος τὸ, Vi.

Θυμοβορέω, animum exedo tristitia: ex θυμὸς, animus, ις, & βορὰ, pabulum.

Θυμοβόρος, ε, ὁ, ἡ, animum vorans: ex iisd.

Θυμοδακὴς, ές, ὁ, ἡ, molestus, animum mordens: ex θυμὸς, animus, & δάκνω, mordeo: a. 2. ἔδακον.

Θυμολέοντα, acc. sing. à

Θυμολέων, οντος, ὁ, leonino animo præditus: ex θυμὸς, animus, & λέων, leo.

Θυμολέαινα, leonina mente, seu, magno animo prædita; in Epigr. est fœm. à præced. masc.

Θυμόμαντις, qui vel quæ animo futura prospicit; vates; futura prosp iciens animo, &c. à θυμὸς & μάντις, Vi.

Θυμομαχέω, infenso animo bellum gero: cum dat. f. ἤσω. p. i. ἐθυμομάχηκα. Ex θυμὸς, ira, & μάχομαι, pugno.

Θύμον, ε, τὸ, thymum, herba grata apibus; item, cepa agrestis; sive bulbus; à θύμος, idem Vi.

Θυμοξάλμη, Thymoxalme; i. e. oxalme, cum thymo trito; sive, confectio: ex thymo trito & oxalme, i. e. acida muria sive salso aceto; de qua confectione, Dioscor. lib. 5. ex θύμος & ὄξος, Vi.

Θυμόομαι, ad iram concitor, & neutraliter, irascor, succenseo; vide θυμὸς.

Θυμορριξὴς, & Poët. Dialysi θυμορρῑξὴς, ές, ὁ, animum destruens: scribitur etiam θυμαρρᾶϊσης. Ex θυμὸς & ῥέζω, destruo.

ΘΥΜΟΣ, ε, ὁ, animus, mens, ira: q. à θύω, cum impetu feror. Hinc θυμαίνω, & θυμόομαι, irascor: ἀθυμέω, animum despondeo: ἀθυμία, ας, ἡ, animi dejectio: ἀπαθυμέω, cupio: ἀπαθυμία, ας, ἡ, cupiditas: μακροθυμία, ας, ἡ, tolerantia: μεγαλόθυμος, ος, ον, magnanimus: ὠκόθυμος, ος, ον, promptus: ῥᾳθυμος, ος, ὁ, ἡ, negligens: ῥᾳθυμία, ας, ἡ, negligentia, desidia: θυμόω, ad iram concito.

Θύμος, ε, ὁ, sive θύμον, ε, τὸ, THYMUS, sive THYMUM, herba: q. à θύω, suffio, quia odorata. Sub. Th. θυμὸς.

Θυμοσοφικὸς, & θυμόσοφος; qui ipse sibi animi sui acumine peritiam alicujus rei comparavit, ingenio præstans; ingeniosus; solers, &c. à θυμὸς & σοφὸς, &c. Vi.

Θυμομύωσις, dat. pl. præs. part. pass. à θυμόω, quod vide.

Θυμοφθόρος, ε, ὁ, ἡ, animum labefactans: ex θυμὸς, animus, & φθείρω, quod à φθίω, corrumpo.

Θυμόω, ῶ, ad iram provoco, concito, incito: f. ώσω. p. τεθύμωκα, præt. pass. θυμόομαι, ώμην, excandesco, præs. part. pass. θυμούμενος, præt. ind. pass. τεθύμωμαι, a. 1. pass. ἐθυμώθην. Th. θυμὸς, ira, animus.

Θυμώδης, ες, ὁ ἡ, animosus; iracundus, &c. à θυμὸς, animus; ira, &c. Item, thymosus; i. e. thymum referens; à θύμος, thymus, &c. Vi.

Θυμωθεὶς, a. 1. part. pass. &

Θυμώθη, 3 sing. a. 1. ind. pass. à θυμόω, quod vide.

Θυμωθῆναι, a. 1. inf. pass. ejusd. verbi.

Θύμωσις, excandescentia; i. e. ira nascens, & modò existens; ut Cicero interpr. Tusc. q. l. 4. est verbale à θυμόομαι, Vi.

Θυὼς, imperf. Ion. pro ἔθυεν, currebat. Potest etiam esse præs. imperat. à θυὼ, idem quod θύω, cum impetu feror.

Θυωΐω, ῶ, idem quod θυώω, Vi.

Θυωκίζω, pungo, ut piscator thynnum triden e; Aristoph. in Vesp. Item, θυώκαξ, ακος, ὁ, parvus thynnus; à θυώ, ος, ὁ, thynnus, &c. Vi. Unde etiam nomen θυωκεῖον, ε, τὸ, sacrum seu festum thunni; quo scil. piscatores Neptuno thynnum immolabant, in spem feliciores capturæ, &c. Item, θυωκᾶς, ᾶ, ὁ, q. i ex thynno est; & in neut. gen. θυωκεῖον, sacrificium ex thynnis; Athen. l. 7. θυωκίδες, & θυωκίδες, salsamenta muriæ; Hesych. tradit esse frusta thynnorum in partes conciforum, &c. (scribitur etiam cum simplice, ν, θυωάδες; idem) sic etiam, θυωΐζω, stimulo, pungoque; metaphorâ (ut etiam in θυωκίζω, Vi.) à thynnis sumptâ; ut Erasm. tradit in proverbio Thumissare, &c. θύννιον, ε, τὸ, idem quod θυώκαξ, parvus thynnus; diminut. à θυώ; à quo etiam omnia præced. deducen ur.

Θυνὶς, ίδος, ἡ, thynna piscis; idem cum seq. Th. θυώ.

Θυωκθηρᾶς, ᾶ, ὁ, thynnorum venatori idoneus; & θυωκθήρας, ου, ὁ, thynnorum venator, qui thynnos captat; Athen. à θυώ & θήρ, Vi.

ΘΥ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, THYNNUS piscis: q. à θύω, pro ὁρμῶ, quoniam circa ortum canis æstro agitatur: in fœm. gen. est θυννὶς, & θυνὶς.

Θυωσκοπέω, qui thynnos observat & captat; Plut. de Solert. Unde, θυωσκοπία, ἡ, thynnorum speculatio, & captio; & Metaphoricè; accurata, conveniens, & inconnivens observatio; quoniam piscatores thynnos intenta oculorum acie speculantur, quo pacto tridente figant; item, θυωσκοπεῖον, τὸ, locus thynnorum speculationi aptus; & θυωσκοπίον, thynnos speculor & capto; & Metaph. Speculor intentis oculis: accuratè observo; more scil. eorum qui thynnos captant; Aristoph. in equit. &c. Omnia à θυὼν & σκοπὸς, Vi.

Θυωτὸς, ης, ὁ, ἡ, crassus & ineptus: à præced. q. d. thynnaceus, thynnum referens.

Θυὼτ', pro θυώοντα, accus. sing. præs. part. à

Θυώω, cum impetu feror, propero, festino. Th. θύω, idem.

Θυὼ, ους, ὁ, bellum, impetus, cursus; à præced. θυὼω, Vi.

Θυοδόκος, suffimentorum receptor; ut θυοδόκοι ῥαμνοὶ, &c. Item, θυοδόκος, sub. ἀγγεῖον; vas ad recondendum odoramenta; suffimentorum receptaculum, &c. à θύον, τὸ, vel θύος, ε, τὸ, & δέχομαι, Ionice δόκομαι, &c. Vi.

Θυόεντος, gen. sing. à θυόεις, ὁ, odorus. Th. θύω, suffio.

Θύοισα, Dor. pro θύουσα, ruens, furens, præs. part. à θύω, cum impetu feror.

Θύομαι, sacrifico, vel sacrificor, mactor: à θύω, quod vide.

Θύον, furens, præs. part. n. g. à θύω, cum impetu feror.

Θύον, ε, τὸ, quod deabus sacrificabatur; sacrificium; item, aroma, seu, suffimentum, &c. Item, thya, arbor quædam odora, sive odorifera, &c. Reperitur etiam θύϊον, pro θύον, pro thya arbore, seu materia odorata, &c. Unde etiam θύϊνος; qui ex thya est; &, θύϊνος, thyam similitudine referens, &c. à θύω, sacrifico, &c. Vide.

Θύοντο, Dor. pro θύοντ', sacrificant: à θύω, sacrifico.

Θύος, εος, τὸ, sacrificium, suffimentum: indè Th. THUS: à θύω, sacrifico.

Θυοσκόος, ε, ὁ, aruspex, qui intelligit ea, quæ per ignita sacrificia significantur: à θύος, τὸ, sacrificium, & κοέω, Ion. pro κέω, intelligo: vel ut alii à καίω, uro.

Θυοσκόπος, haruspex; qui hostiæ viscera inspectans, futura prædicit, &c. à θύος & σκοπὸς, Vi.

Θύω, ῶ, fut. ύσω; rebus odoratis suffio; vel, odore jucundum reddo; Il. ξ. à θύος, vel θύος, Vi.

ΘΥ'ΡΑ, ας, ἡ, janua, ostium: q. à θύω, irruo. Hinc θύραζε, foras, extra· πρόθυρον, ου, τὸ, vestibulum: προθύρωον, ου, τὸ, vestibulum.

Θύραζε, adv. foras: & θύρηφι, foris: à præced.

Θύρασε-

Θύρεθεν, aliud adv. foris, quasi diceres, è foris; vnde, ὁ θύρεθεν, externus; item, τὰ θύρεθεν, Synesio, externa bona; item, torinfecus, extrinsecus, &c. Ab eodem.

Θυραῖα, ας, ἡ, externa, & janua inter duas ædes, &c. Est fœm. à θυρεῖος, q. d. foris veniens; vel foris allatus; i.e. externus, extraneus, absens; forensis. ἀλλότριος, οὐ μὴ σώοικος; ut, θυραῖος ἔδι; foris est, i.e. extra domum, domo abest; & generaliter externus; ut θυραῖοι ἄνδρες; viri externi; θυραῖα ῥεύματα; externi cogitatus, & sensus, &c. à Th. θύρα.

Θυρᾶν, Dor. pro θυρῶν, gen. pl. à θύρα, janua.

Θυρέξαι, foris agere; a. 1. inf. à θυρέσσω, Vi.

Θυρέσσω, extra fores ago: ab eod. Th.

Θυραυλέω, f. ήσω, excubo, ad fores pernocto: &

Θυραυλία, ας, ἡ, ante fores pernoctatio; à θύρα, janua, & ἀυλὴ, atrium; stabulum.

Θύραυλος, ος, ὁ οὐ ἡ, ante foras jacens, seu excubans item, foris pernoctans; unde etiam, θυραυλικὸς, adject. ὁ ὑπαίθριος; ut θυραυλικὸν ἔργον; quod sub dio fit, &c. Ab iisdem.

Θυρᾶων, gen. pl. Æol. pro θυρῶν, à θύρα, janua.

Θυργανάω, Hesych. κρίνω, judico.

Θυρεάσπιδες, scuta; in Epigr. à θυρεὸς & ἀσπὶς, Vi,

Θυρεοειδὴς, q. d. scutiformis; à medicis cartilago, quæ & ἀσπιδοειδὴς dicitur; legitur & θυρεοὶδὴς; à θυρεὸς, & εἶδος, vide.

Θυρεὸς, ὗ, ὁ, scutum, à similitudine januæ. Est & saxum claudens spelunceæ ingressum: apud LXX. Psal. 46. 9. Videtur poni pro curru. Th. θύρα, janua.

Θυροφόρος, scutifer; qui gestat id clypei genus quod θυρεὸς appellatur; à θυρεὸς & φορὸς, Vi.

Θυρεπανοίκτης, ου, ὁ, januarum apertor; qui quasvis ædes impunè ingreditur, &c. Ex θύρα, ὄθι, & ἀνοίγω, Vi.

Θύρεθρον, ου τὸ, janua, Poet. & Θύρηθι, adv. aut dativus adverbialiter positus, addità particula θι, Poët. foris, extra: à Th. θύρα, janua.

Θυρίδιον, ostiolum; parva janua, &c. ut etiam,

Θύριον, ου, τὸ, ostiolum: &

Θυρὶς, ίδος, ἡ, ostiolum; item fenestra: ab eod. Them.

Θυρωρὸς, janitor; januæ apertor; à θύρα & ὄρνυμι, Vi.

Θυροκοπίς, januam pulso; unde θυροκόπος & θυροκοπίστης, januæ pulsator, &c. à θύρα & κοπὴ, Vi.

Θυροκρυστῶν, fores pulsitans; à θύρα & κρύω, Vi.

Θυροπηγία, ἡ, januarum fabricatio; à θύρα & πήγνυμι, compingo, fabricor, &c. Unde præt. med. πέπηγα, vide.

Θυρόω, ῶ, janua claudo, seu obstruo; foribus munio, &c. Est verbum, à θύρα, Vi.

Θυροποιὸς, ὗ, ὁ, januarum opifex; à θύρα & ποιέω, Vi.

Θυροειδὴς, thyrsi referens speciem; à θύρσος, & εἶδος, τὸ, Vi. Sic etiam, θυρσολόχος, ου, ὁ, hasta; signum est cœleste; Procl. in sphæra; θυρσολόχος, ὃν κρατεῖ ὁ κένταυρος; à θύρσος & λόχος, Vi.

Θύρσος, ου, ὁ, THYRSUS, hastula frondibus vestita; baculus Bacchicus: à θύω, quia agitur à vento, vel manibus: in pl. θύρσα, Poët. pro θύρσοι: at

Θυρτὸς, ὗ, ὁ, nuptialis corona.

Θυρσοπλῆγες, insani in Bacchi orgiis; & θύρσος & πλαγὴ, ἡ, Vi.

Θυρσοφόρος, thursifer; thyrsum gestans; unde θυρσοφορία, thyrsi gestatio; & θυρσοφορέω, thyrsum gesto; &c. à θύρσος & φορὸς, Vi.

Θυρσὼν, ῶνος, ὁ, vestibulum; à θύρα.

Θύρωμα, ατος, τὸ, janua; item tabulamentum ad januas faciendas: à θύρα.

Θυρωρεῖον, τὸ, locus in quo janitor commoratur; locus inter duas januas, &c. Item, θυρωρέω; januam custodio; janitor sum, &c. Utrumq; à seq. θυρωρὸς, Vi.

Θυρωρὸς, ὁ, ἡ, januæ custos, janitor, pro θυρωρὸς· ex θύρα & ὄρος, custos: Dor. ω mutat. in ω. vel ab ἄρα, ας, ἡ, cura, & θύρα, janua.

Θύσαι, sacrificare, a. 1. inf. act. à θύω.

Θυσανόεις, sive θυσανώεις, in fœm. όεσσα, fimbriatus: à

ΘΥΣΑΝΟΙ, οἱ, fimbriæ, villi seu nodi à crumenis dependentes: q. à θύσαι, movere: quod à θύω.

Θύσανος, ου, τὸ, vel θύσανον, ὁ, fimbria, ala, nodus; quales dependent à crumenis; in plur. neut. θύσανα, & masc. θύσανοι, præced. vide.

Θυσάνωρος, hirtam & villosam, fimbriatam, vel alatam habens caudam, &c. Ex θύσανος & οὐρὰ, Vi.

Θυσανωτὸς, ἡ, ὁ οὐ ἡ, & θυσανωτὸς, ὴ, ὁ, fimbriatus, &c. Idem quod θυσανόεις, & ab eod. Vi.

Θύσαι, f. 1. inf. act. à θύω, macto.

Θύσλα, τὰ, sacra, liba, thyrsi, vel rami: à θύω, sacrifico.

Θυσία, ἡ, sacrificatio; ipsa actio sacrificandi, seu, solennitas quæ est in re divina facienda; & feriæ quibus sacra fiunt, &c. Item, pro θῦμα, victima, &c. Vide θυσιάαν.

Θυσιάζω, sacrifico, immolo, unde θυσίασμα, τὸ, hostia, victima, id quod sacrificatur, &c. à θυσία, Vi.

Θυσιὰς, άδος, ἡ, (idem quod θυάς; Vi.) Bacchа; vox bacchantium, &c. Ut, θυσιὰς φωνή; vox furoris instinctu edita, qualis est Baccharum seu bacchantium, &c. à θύω; i. e. ὄρμω, vide.

Θυσιαστήριον, ου, τὸ, altare: ab eod. Th.

Θυσιάων, gen. pl. Æol. pro θυσιῶν, à θυσία, ας, ἡ, sacrificium. Them. θύω, sacrifico.

Θύσιμος, ου, ὁ, ἡ, qui sacrificari potest aut solet: ab eod.

Θυσκάριον, τὸ, diminut. ab, & idem quod præced. θυσκὴ, Vi.

Θύσκη, ης, ἡ, scapha, recipiens τὰ θύματα; quæ diis offeruntur: sed θύσκη, acerra, mortariolum.

Θυσσανόεις, & in f. g. θυσσανόεσσα, fimbriatus, a. Th. θύσσανος, fimbriæ.

Θύσσω, quatio, moveo: à θύω.

Θυστὶς, άδος, ἡ, sacrifica, sacrificialis: &

Θύτης, ου, ὁ, sacerdos, sacrificus: à

ΘΥΩ, macto, sacrifico, qu. à θέω, facio; item impetu feror, furo: qu. à θέω, curro; item odores accendo, ferveo, suffio, epulor. f. θύσω, p. τέθυκα, a. 1. imperat. act. θύσον, ἄτω, perf. pass. τέθυμμαι, a. 1. pass. ἐθύθην, ης, η. Hinc θυσία, ας, ἡ, sacrificium: θυμέλη, ης, ἡ, altare: εἰδωλόθυτον, ου, τὸ, idolis immolatum.

Θυτὴρ, ῆρος, ὁ, sacrificus; (idem quod θύτης, Vi.) Unde: θυτήριος, ου ὁ, aptus ad sacrificandum; (idem quod θύσιμος, &c.) & θυτήριον, τὸ, ara, &c. Item, θυτικὸς, ὴ, ὁ, sacrificus, ad sacrificia pertinens; vel ad aruspices; aruspicinus; & in fœm. θυτικὴ, sub. τεχνὴ; aruspicina, sub. acus; aruspicum disciplina; item, scientia faciendi rem divinam, &c. Omnia à præced. Th. θύω.

Θύφλη, succendisse, inflammasse, &c. Suid. Est a. 1. infin. verbi τύφω, f. θύψω, &c. Unde etiam verbale θύψις, εως, ἡ, ustio, crematio, &c. Suid. & Schol. Aristoph.

Θυώδης, ους, ὁ οὐ ἡ, odorus; odore jucundus, &c. Idem quod θυόεις, vel θυώεις, εσσα, ὁ, odoratus, bene olens; ἀπὸ τοῦ θύω, τὸ θύμω; vel potius ἀπὸ θύας δένδρου, fragrantissimi odoris.

Θύωμα, τὸ, suffimentum odoratum; odoramentum, &c. Est verbale à verbo θυμιάω, Vi.

Θύων, præs. part. act. à θύω, quod vide.

Θυώνα, ας, ἁ, Dor. pro Θυώνη, ης, ἡ, eadem quæ Semele. Vide Suidam.

Θυωρὶς, ίδος, ἡ, idem quod θυωρὸς, Vi. Unde etiam θυωρίτης, ου, ὁ, qui sacræ mensæ ministrat; mensarius facer; item, θυωρεῖδος, in sacra mensa epulari, &c. Omnia a θυωρὸς, id Vi.

Θυωρὸς, mensa, quæ sacris usibus dicatur: quia θύη ἀρεῖ, id est φυλάττει.

ΘΩΣ, contractum est θόω, est pono, colloco: unde τίθημι· item curro. Contractum ex θάω, significat, nutrio, lacto; item cœno, epulor.

Θῶ, θῇς, θῇ, a. 2. sub. act. à τίθημι, pono, a 2. θῆν.

ΘΩΗ, ῆς, ἡ, mulcta, damnum alicui impositum, q. à θῶ, pono: hinc ἀθῷος, ου, ὁ, ἡ, impunis.

Θωκέω, sedeo, conversor, &c. à θῶκος, seq. Vi.

Θῶκος, idem quod θᾶκος, υ, ὁ, sedile. Th. θᾶος, celer.

Θῶμαι, cœno, epulor; idem cum θῶ, contract. pro θάω, cœno, &c. Vi.

Θωμᾶς, ᾶ, ὁ, THOMAS, nomen propr. Apostoli. Hebr. geminus. Est & Θωμᾶς, ᾶος.

Θῶμαι, 1. pl. a. 2. sub. act. θῶ, à τίθημι, pono. f. θήσω, a. 2. θῆν.

Θώμιγξ, γος, ὁ, funiculus tenuis: à

ΘΩΜΙ'ΖΩ, vel Θωμίσω, funiculis ligo, flagris cædo.

Θώμιγξ, Hesych. μισθός· puto à Θωμὸς, acervus; ut sit congregatio numerorum.

Θώμιον, Att. pro τὸ ἥμισυ, dimidium: ut Θάτερον pro τὸ ἕτερον.

Θώμι, Attice, pro præced. τὸ ἥμισυ, dimidium; id Vi.

Θᾶς, ὁ, ὁ, fons; à θαὴ, Vi.

Θωπεία, ας, ἡ, assentatio: à Θώπω, assentor.

Θωπεύω, assentor, adulor; blanditiis capto; ut, apud Phil. de vita Mosis, lib. 1. Θωπεύει τινάς; ἕτερος ἀπτελεῖ dicitur & χαρὸν Θωπεύειν; inservire tempori, &c. Unde Θώπευμα, τὸ, blandimentum; item, θωπεύμάτιον, assentiuncula; & θωπευτικὸς, assentatorius; item, substantivè assentator; Plato de Leg. Unde adv. Θωπευτικῶς, assentatoriè, &c.

Θωπεύοντες, nom. pl. præs. part. à Θωπεύω, adulor, quod à

ΘΩ'ΠΤΩ, assentor, colo; item cavillor, irrideo, q. à Θάω, video. Assentatoris enim est, alios respicere, suspicere, & admirari mendaciter. Vel potius à Θῶ, nutrio, epulor, victûs enim causa blandiuntur κόλακες· hinc Θωπεύω, assentor, adulor: Θωπεία, ας, ἡ, assentatio: Θώψ, assentator.

Θωπικὸς, ἡ, ὁ, assentatorius; unde, Θωπικῶς, assentatorium modum, adulatoriè, &c. à Θώψ, Θωπὸς, ὁ, Vi.

Θωράκιον, idem cum seq. Th. Θώρηξ, ibi vide; item, Θωρακισμὸς, loricatio; verbale à Θωρακίζω, quod vide in Th. Θώρηξ. Item, Θωρακίτης, ὁ, ὁ, miles thoracatus; miles, qui loricâ armatus est; levis armaturæ miles, ferentarius, &c. Ab eod. Th.

ΘΩ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, THORAX, pectus, vestis qua tegitur pectus, lorica, q. à Θωρέω salio: vel à θέρω, calefacio, quia ibi Cor salit, vel calefacit, hinc Θωρακίζω, thorace munio, armo: Θωρήσσω, idem: Θωράκιον, ὁ, τὸ, lorica.

Θωρακομάχος, qui thorace indutus pugnat; item, Θωρακόμαχος, exponitur, penula militaris, qua quis indutus pugnat, &c. à Θώρηξ, κος; & μάχη, vide.

Θωρακοποιὸς, qui thoraces conficit, thoracum fabricator; armorum faber; unde, Θωρακοποιία; thoracum & armorum fabricatio, &c. à θώρηξ, ακος, ὁ, & ποιέω, Vi.

Θωρηκοφόρος, ὁ, ὁ, ἡ, Ion. pro Θωρακοφόρος, thoracem ferens: ex Θώρηξ, quod vide & φέρω, fero.

Θώρηξ, Ion. pro Θώρηξ, pectus. acc. sing. Θώρηκα.

Θωρήξας, ἁμὶ, ὁ, a. 1. part. act. à Θωρήσσω, f. ξω, pectus loricâ munio. Th. Θώρηξ.

Θωρηκτὴς, ὁ, ὁ, thoracatus, loricatus, vel armatus; item, Θώρηξις, ὁ, ἡ, loricatio; item, potatio vini; quod eo pectus incalescere, & quasi armari putetur; à Θωρήσσω.

Θωρήσσετο, armabatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. à

Θωρήσσω, armo, f. ξω. p. τεθώρηκα, a. 1. pass. ἐθωρήχθην. Them. Θώρηξ, thorax.

Θωρηχθεὶς, εντος, ὁ, & in acc. Θωρηχθέντ', pro Θωρηχθέντα, a. 1. part. pass. &

Θωρηχθῆναι, a. 1. inf. pass. à Θωρήσσω, quod vide.

Θῶς, Θωὸς, ὁ, ἡ, animal lupo simile, lynx: à θέω, curro: vel à Θοὸς, celer.

Θώτερον, Dor. pro τὸ ἕτερον, alterum.

Θῶυμα, ατος, τὸ, miraculum, Ion. pro Θαῦμα. hinc Θωὐμίζω, miror. Θωὔμάσιος, admirandus: Θωὔμαστὸς, admirator. Θωὔμαστὸς, admirandus: Θωὔτὸς, mirabilis; quod vide.

Θωὔκτὴρ, ῆρος, ὁ, latrator, de cane; at ἡμωὸς Θωὔκτὴρ, in Epigr. exp. aper impetuosus, &c. à seq. Th. Θωὔσσω, Vi.

ΘΩΥ'ΣΣΩ, f. ξω, clamo, vociferor, latro, impetu belluino feror. q. à θύω, q. à θέω, impetu feror.

Θωὔτὸς, ἡ, ὸν, mirabilis, e. in pl. n. g. Θωὔτὰ, pro Θαυμαστὰ, Ion. q. à Θῶυμα. Th. Θωυμάζω, miror.

Θώψ, Θωπὸς, ὁ, assentator, adulator. Th. Θώπω, assentor, colo.

I.

I, Nonæ apud Græcos litteræ nota, in numeris est denarius.

Ἰα, vox, quasi ab αὔω, clamo. Ἴα, vis, ex ἰς, robur. Ἴα, sola, ex ἴος, vide ἴος & ἴος. Tum & Ἴα ex μία esse possit abjecto μ. Est & Ἴα, nomen Dei apud Hebræos, ut Hesych. ait.

Ἴαειρος, ὁ, ὁ, JAI'RUS, nomen viri, Hebr. illuminabit.

Ἰάζω, idem quod ἰανίζω, Iones imitor; vel Ionica lingua utor; à Th. ἴων, vide.

Ἰάθην, ης, ἡ, sanatus fui, a. 1. ind. pass. &

Ἰαθήσομαι, ἡ, εται, f. 1. pass. ab ἰάομαι, sano, medeor.

Ἰαιεῖ, dolentis interjectio, ut αἰεῖ.

Ἰαίνεται, gaudet, 3. sing. præs. pass. ab

Ἰαΐ'νω, calefacio, liquefacio, perfundo, perfundo lætitiâ, exhilaro, floreo: item, ad iram concito. Hesych.

Ἰακὸς, Ionicus; & ἰὰς, ἀδος, ἡ, Ionica; unde, ἰασὶ, Ionicè; ut ἡ ἰασὶ ἁρμονία; Ionica harmonia, &c. Ab ἰάζω, Vi.

Ἴακχος, ου, ὁ, IACCHUS, BACCHUS: ab ἰάχω, clamo: hinc ἰακχάζειν, Bacchari.

Ἰακὼβ, ὁ, JACOB: nomen viri ἄκλιτον. Hebr. plantum tenens.

Ἰαλεμῆσαι, & ἰαλεμίζειν; exponitur θρηνεῖν, lamentari, lugere; Ialemum canere, h. e. cantionem frigidissimam; à Th. Ἰάλεμος; unde etiam, τὰ ἰαλεμώδη, frigida; & nullius pretii, &c.

Ἰα'ΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, IALEMUS, vir in carmine ineptus ac frigidus: carmen lugubre, miser, q. ab ἴαλλω, projicio.

Ἴαλλον, ες, ε, imperf. act. ab

Ἰα'ΛΛΩ, f. λῶ, mitto, emitto, volo, as. appeto. q. ab ἰῶ, mitto.

Ἴαλλος, ου, ὁ, ὁ, scommia, dicterium, &c. Th. ἰάλλω, Vi.

Ἰάλμενος, ου, ὁ, IALMENUS, nomen propr. viri.

Ἴαμα, ατος, τὸ, sanatio, remedium: ab ἰάομαι, sano.

Ἰαμβαυλεῖν, Iambis adhibere tibiam; Iambis canere, &c. Ab ἴαμβος; & αὐλέω, Vi.

Ἰαμβεῖον, ου, τὸ, i.e. ἰαμβικὸν ἔπος seu μέτρον; Iambicum carmen, sive metrum Iambis constans, &c. à Th. ἴαμβος, Vi. Unde etiam ἰαμβιλλος, convitiator, maledicus; Hesych. Item, ἰαμβιάζω idem quod & prosequente ἰαμβίζω, id vide.

Ἰαμβίζω, proscindo, maledictis & convitiis infector: item,

Ἰαμβίσαι, dicuntur qui Iambico metro taxant, & insectantur; apud Athen. lib. 4. à præced. ἰαμβίζω, quod à Th. seq. Vi.

Ἴαμβος, ου, ὁ, IAMBUS; pes metricus, vel carmen: q. ab ἰὸν βάζειν, jacula loqui: hinc præced.

Ἰαμβύκη, organa sunt musica triangula, quibus Iambica canebant: alii σαμβύκας vocant; Suid. Hesych. vide σαμβύκη.

Ἰαμβρῆς, ῆ, ὁ, aliàs Μαμβρῆς, IAMBRES, nomen magi Ægyptii, q. rebellans.

Ἰαμινὴ, & ἰαμὼ, idem quod εἰαμβὴ, locus irriguus & herbosus.

Ἰαμιδίων, Ion. pro Ἰαμιδῶν, gen. pl. ab Ἰαμίδαι, ῶν, ὁι, Iamidæ.

Ἴανα, τὰ, Hesych. o sunt τὰ βαλλόμενα, missilia; ἀπὸ τοῦ ἵεσθαι, vide.

Ἰᾶν, indignantis adverbium, &c.

Ἰάνθη, ης, ὁ, nomen mul. ab ἰάνω, exhilaro.

Ἰάνθη, floruit; lætatus est, &c. 3. perf. à prima præced. Vi.

Ἰάνθην, ης, ἡ, floruì, a. 1. ind. pass. verbi ἰάνω, floreo, exhilaro.

Ἰάνθινος, η, ὁ, violaceus; unde, violantillam suam Papinius vocat ἰανθίδα; nam ἴα Græcis sunt violæ; unde & Ianthina vestis; Plin. lib. 21. cap. 6. Ubi etiam legitur ἰάνθινον χρῶμα; color purpureus seu violaceus; idem, ibid. ab ἰανθος, η, ὁ, idem cum ἰάνθινος; seq. id vide.

Ἴανθινον, ου, τὸ, flos quidam, color purpureus: q. ab ἴον.

Ἰάνναι, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον, Luc. 3. 24.

Ἰαννῆς, ῆ, ὁ, JANNES, nomen magi Ægyptii: q. resplendens, 2 Tim. 3. 8.

Ἰαολκὸς, ὁ, ἡ, & per Crasin Ἰαλκὸς, IOLCUS, nomen urbis Thessalicæ.

Ἰα'ΟΜΑΙ, ὦμαι, f. ἀσομαι, medeor, sano, curo: q. ab ἴαος, is: cum accus. imperf. ἰάμην, ἀμην, ἄο, ῶ; ἄετο, ατο. p. ἴαμαι, σαι, ῦ. a. 1. ind. pass. ἰάθην, ης, η, f. 1. pass. ἰαθήσομαι, a. 1. m. ἰασάμην, ω, ατο, a. 1. sub. m. ἰάσομαι, ῃ, ῆται. Hinc ἴαμα, ατος, τὸ, medicamentum, remedium; ἴασις, εως, ἡ, sanatio; ἰάσιμος, η, ὁ, ἡ, sanabilis: ἰατρὸς, ὁ, ὁ, medicus: ἰατρεύω, medeor.

Ἴαονες, Græci Iones. Th. ἴων.

Ἰαπετοῖο, gen. Ion. ab

Ἰαπετὸς,

Ἰαπετὸς, IAPETUS, nomen viri, Cœli & Terræ filii: ab ἰάπτω, mitto, maledictis lacesso. Hinc Ἰαπετιονίδης, ου, ὁ, Iapeti filius: vocat. Ἰαπετιονίδη.

ἸΑ΄ΠΤΩ, mitto ejusd. orig. cum ἰάλλω, sc. ab ἰήμι, mitto; item noceo: q. ab ἴπτω, lædo.

ἸΑΠΥΞ, υγος, ὁ, IAPYX, ventus ex Apulia flans, cujus pars Iapygia.

Ἰαφαΐνη νύμφη, Omphales periphrasis.

Ἰαφὶθ, nomen viri, ἄκλιτον. Heb. dominabitur.

Ἰάς, άδος, ἡ, Ionica, lingua Ionica, &c. Ut, ἰὰς συγγλῶσα, Ionum cognatio, &c. Sic ἰὰς γῆ, πόλις, γυνὴ ἰάλεκτος, &c. pro ἰωνικὴ; à Th. ἴων, &c. V.

Ἰάσασθαι, a. 1. inf. m. ἰάσῃ, 2. sing. f. 1. m. ἰασάμην, ω, ατο, a. 1. m. ab ἰάομαι, medeor; quod vide.

Ἰᾶσθαι, præs. inf. ejusd. verbi.

Ἴασι, eunt, 3. pl. præs. ind. Ion. pro ἴᾶσι, verbi εἶμι, eo.

Ἰᾶσι, mittunt, Att. contracte pro ἱέασι, & hoc Ion. pro ἰεῖσι, 3. pl. ind. præs. verbi ἵημι, mitto: a. 2, ἷδ.

Ἰάσιμος, ος, ὁ ἡ ἡ, (& Ionice, ἰήσιμος) sanabilis, medicabilis, &c. Plat. de leg. 12. at φάρμακα, activè dicuntur ἰάσιμα, q. d. sanatoria, &c. Item,

Ἴασις, εως, ἡ, sanatio: ab ἰάομαι, sano, medeor.

Ἰασίων, dat. sing. ab Ἰάσιος, ου, ὁ, nomen viri: q. ab ἰάομαι.

Ἰασίων, ονος, ὁ, nomen viri.

ΙΑΣΙΩ΄ΝΗ, ης, ἡ, olus quoddam sylvestre: an ab ἰάσιος, id est, medela?

Ἰάσμη, & ἰάσμινον μύρον, iasme, & iasminum unguentum; ita scil. dictum unguentum quoddam in Perside confieri solitum, ex violæ albæ floribus, in sesaminum oleum conjectis; ut tradit. Diosc. lib. 1. c. 74. à Th. ἴον, τὸ, viola, &c. vide.

Ἰασπίζειν, jaspidem imitari, jaspidis colore esse, &c. Diosc. lib. 1. à Th. ἴασπις, vide.

ΙΑΣΠΙΣ, ιδος, ἡ, Jaspis gemma.

Ἰαστὶ, Ionicè, &c. vide suprà, in ἰακὸς.

Ἰασὼ, οῦς, ἡ, Dea ἰάσεως, id est, sanationis.

Ἰάσων, ονος, ὁ, JASON, nomen viri: Gr. sanaturus.

Ἰατὸν, curandum, adject. verbale: ab ἰάομαι, sano.

Ἰατὴρ, & Ion. Ἰητὴρ, ῆρος, ὁ, medicus: Poët. pro ἰατρὸς ab ἰάομαι, sano.

Ἰατικὸς, ὸν, ὁ, qui sanat, sanandi vim habens, &c. ab ἰατὸς, ὸν, ὁ, sanabilis, medicabilis, &c. quod potius in usu est in compositis, ut ἀνίατος, &c. ac pro eo dicitur potius ἰάσιμος, V.

Ἰατρεῖα, (tanquam ab ἰάτωρ, pro ἰατὴρ, vide) curatio, sanatio; idem quod ἡ ἰατρεία, medicatio, &c. V.

Ἰατὸς, ὸν, ὁ, vide supra, in ἰατικὸς.

Ἰατρεία, ας, ἡ, curatio, medicatio, ipsa actio medendi; item, ἰατρεῖον, ου, τὸ, medici, vel potiùs chirurgi officina: item, præmium quod datur medico; undè ἰατρεῖα, τὰ, merces, seu præmia quæ dantur medicis, quæ etiam ἴατρα, vocantur, teste Hesychio; (pro hoc ἰατρεῖον, Ionicè, dicitur ἰητρεῖον, apud Hippocr.) Item dicitur ἰάτρεια, ἰάτρεια, & ἰατρίνη, ἡ, medica mulier, medendi artis peritæ; seu quæ medicinam profitetur, & ἰατρίνη, est etiam obstetrix; ut ἰάτρεια, ας, ἡ, medicina; omnia ab eod. Them. ἰάομαι.

Ἰατρεύω, medeor, curo, sano; item, medicinam profiteor, &c. in pass. ἰατρεύομαι, curor, sanor, &c. Undè ἰατρεύμα, τὸ, & ἰατρεύσις, medicatio, morborum curatio, & sanatio, &c. à quo etiam sunt præcedentia verbalia, ἰατρεῖα, & ἰατρεῖον, &c. quæ vide, verbum autem ipsum, ἰατρεύω, ab ἰατρὸς; id vide.

Ἰατρικὴ, ῆς, ἡ, sub τέχνη, ars medendi, medicina; ab

Ἰατρικὸς, ὸν, ὁ, ad medicos, seu ad medicinam pertinens, medicinalis, &c. Ut, ἰατρικὴ σκιώδης; (vide σκιώδης) Plut. de exilio: Item, medicinæ seu medendi peritus; undè, superl. ἰατρικώτατος, medicinæ peritissimus; Plut. Symp. lib. 4. Item, ἰατρικῶς, medicorum seu medicarum more, &c. omnia ab ἰατρὸς, medicus; item, chirurgus, &c. Vide sequens.

Ἰατρὸς, ὸς, ὁ, medicus: dat. pl. ἰατροῖς. Th. ἰάομαι, sano.

Ἰατρὸν, τὸ, Hesych. μυδὸς θερμοπείας, i. e. ἰατρεῖον; id vide in ἰατρεῖα.

Ἰατρονίκης, ου, ὁ, medicorum victor, Epitheton quod monumento suo Thessalus inscripsit; teste Plin. lib. 29. cap. 1. &c. ab ἰατρὸς, & νικάω, undè νίκη, &c. vide.

Ἰατροτέχνης, ου, ὁ, medicinæ artifex; i. e. qui medicinæ artem profitetur; Aristoph. περ. ab ἰατρὸς, & τέχνη, &c. vide.

ἸΑΤΑΤΑΙ, heu, adverb. & ἰαπαπαῖ, idem.

ἸΑΤ, Interjectio indignantis.

Ἰαυίσκω, quiesco; ab ἰαύω, V.

Ἰαυθμὸς, ὁ, quietus locus, in quo scil. quis commoratur seu diversatur; item, stabulum, seu lustrum, cum de brutis dicitur: item, cubile, somnus, &c. à Th. ἰαύω, V.

Ἰαυοῖ, exclamatio qua utuntur adventante gaudio, qualis apud vulgus est, ἰὴ, at apud Aristoph. in Ran. Vox est audientis vocantem & audientis; ab ἰαύω, &c. V.

Ἴαυον, traduxi, imperf. act. ab

ἸΑΤΩ, commoror, tempus tero, dormio: f. σω, q. ab ἰάω, sino.

Ἰαφέτης, ου, ὁ, qui sagittas emittit: ab ἰὸς, & ἀφίημι.

Ἰαφθίσω, a. 1. inf. pass. ab ἰάπτω, mitto: f. ψω.

Ἰαχάοις, dat. pl. Ion. ab ἰαχὴ, ἧς, ἡ, clamor. Th. ἰάχω, clamo.

Ἴαχε, resonabat, 3. sing. imperfect. ἴαχον, verbi ἰάχω, clamo: perfect. ἶαχα.

Ἰαχέω, ῶ, ἰαχάζω, & ἰάχω; omnia idem cum, & à Th. ἰάχω, cum clamore & vociferatione loquor, &c. & specialiter, ἰαχάζω, bacchantium more vociferor & strepo, &c. ab ἴαχος; vide.

Ἰαχὴ, ῆς, ἡ, clamor, fremitus: ab eodem.

Ἰαχὴν, ες, ε, imperf. ἰάχησα, præs. part. act. f. g. &

Ἰαχήσας, resonans, perf. part. act. fœm. g. ab

ἸΑ΄ΚΩ, f. ξω, p. χα, vociferor, clamo: q. ab ἴα, vox, & χέω, fundo. Hinc ἰάχημα, ατος, τὸ, vociferatio, clamor. Ἴακχος, ου, ὁ, Bacchus.

Ἰαχὼν, perf. part. act. præced.

Ἰαὼ, nomen Dei.

Ἰαωλκὸς, ὸν, ἡ, nomen urbis.

Ἰάων, ονος, ὁ, Poët. pro Ἴων; quod vide.

Ἰάνω, haurio: ex ἴκω, quatenus multum significat; vel ex ἰμάω, β & μ commutantur. Hinc ἰκμαντὴς, funis hausorius.

ΙΒΑΘΗΣ, ους, ὁ, clavus in fundo navis, quo educto aqua effluit.

Ἴβηρ, ῥος, ὁ, IBERUS, gentile. Iberia una Orientalis circa Persiam: altera Occidua, quæ Hispania.

Ἴβηρες, iidem, καὶ Ἴβηρες; Hispani, apud Appian, ἐν Ἰβηρικῇ; Item Ἰβηρία, ας, ἡ, Iberia, Hispania, & Ἰβηρικὴ πόλις, Hispaniæ civitas, Ἰβηρικῶς, Hispanico more; Appian. in Iber. &c. Omnia ab Ἴβηρ; vide.

Ἴβηρις, IBERIS, herba; quæ & καρδαμαντικὴ.

Ἶβις, ἰβος, seu ιος, ἡ, IBIS, avis serpentes devorans.

Ἰβίσκος, ου, ὁ, HIBISCUS, species malvæ sylvestris, althæa.

Ἶβυ, Ion. adv. significans multum & magnum.

Ἴβυξ, est εἶδος ὀρνέου κεκραγότος; Etymol. i. e. species quædam clamosæ cujusdam avis, &c. Hinc quidam deducunt ἰβυκλυίσαι, pro βυκλυίσαι, i. e. buccina canere, & ἰβυκάνη, buccina, &c. Alii vero ea deducunt ab ibyco quodam inventore, &c. ἴβυξ, verò, est ab ἶβυ, vel ἰβύω.

Ἰβύω, voco: fero, clamo: q. ab ἶβυ.

Ἰγδὴ, ης, ἡ, mortarium, pila: an ab ἄγω, frango? an ab εἴκω, cedo? an potius à μίγνυμι, misceo, abjecto μ? Sub eo enim reperitur; pharmaca sc. &c. ibi miscentur ac tunduntur.

Ἰγδίον, ου, τὸ, mortariolum; i. e. Συείδιον; Item, ἰγδίζω, lumbos huc illuc flecto, ut solent qui tudicula seu pistillo, in mortario aliquid tundunt, &c. Ut ab hoc etiam, verbale ἴγδισμα, τὸ, genus saltationis; apud Etymol. &c à præced. ἰγδὴ; V.

Ἰγμὸς, ος, profectus, perf. parr. pass. ab ἰκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, p. ἶγμαι.

Ἰγνύα, ας, ἡ, INGUEN, poples, quod

ibi

ibi sit ἴα γόνατος, vis genu? à γόνυ, genu: vel potius ab ἰκνέομαι, f. ἕξομαι, p. ἧγμαι, venio, supplico: sub hoc Them. invenitur.

Ἰγνύς, ύος, ὁ, poples, & in plur. ἰγνύες, poplites, &c. idem quod præcedens ἰγνύα, &c. v de.

Ἰδέ, pro ἴδε, idem quod ἄθρει, &, atque.

Ἴδα, ας, ἡ, IDA, mons in Phrygiâ & Cretâ: hinc Ἴδαῖος, IDÆUS.

Ἰδαία, Idæa herba, qui & laurus Alexandrina; Dioſc. lib. 4. Item, ἰδαία ῥίζα, Idæa radix, ibid. c. 45. quæ à Plinio herba Idæa, lib. 27. c. 11. ἰδαία πεύκη, Idæa pinus, ſpecies pini arboris, ἰδαία δάφνη, Idæa laurus, quoniam plurima in Ida provenit; Dioſc. lib. 4. cap. 147. &c. eſt fœm. à præced. ἰδαῖος, Idæus; undè Jupiter Ἰδαῖος, dictus, quòd in Ida monte coleretur, & ibi templum haberet, &c. à Th. ἴδα; V.

Ἰδαλιμός, ὁ, ἠ, ὸν, æſtuoſus, ſudorificus: à Th. ἴδος, εος, τὸ, ſudor: idem quod ἱδρώς, ὥτος, ὁ.

Ἰδανός, ὴ, JUCUNDUS. Heſych.

Ἴδε, & Att. ἴδι, aſpice, item ecce adverbialiter: a. 2. imperat. act. Eſt & ἴδε, 3. ſing. a. 2. ind. verbi ἴδω, video: f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον, ες, ε, a. 2. part. ἰδών, όντος, & in f. g. ἰδοῦσα pro ἰδοῦσα. Sed

Ἰδὲ, &, atque, ex ἀλλὰ. Illud Ion. hoc Att. ab ἠ, vel

Ἰδέα, ας, ἡ, viſus, ſpecies, IDEA: in pl. ἰδέαι, ab εἶδω, video.

Ἰδέειν, Ion. pro ἰδεῖν, vidiſſe: ab a. 2. ἴδον, verb ἴδω, video: vide ἴδε.

Ἰδέῃ, æſtu, dat. ſing. ab ἴδος, εος, τὸ, ſudor.

Ἰδεῖν, a. 2. inf. verbi εἴδω, video: vide ἴδε.

Ἰδέμεν, Ion. Dor. & Æol. pro ἰδεῖν, a. 2. inf. act. &

Ἰδὲν, a. 2. inf. act. Dor. pro ἰδεῖν, quod vide.

Ἰδέσκε, ὁ ἄμα τῷ ἰδεῖν, ἐσθίει, qui ſimul ac vidit, amat. Suid.

Ἰδέσθαι, a. 2. inf. m. ab εἴδω, video: f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον, undè ἰδόμην, a. 2. m.

Ἰδέσκε, Ion. Paragoge pro ἴδε, vidit, 3. ſing. a 2. ἴδον, Poët. pro εἶδον, verbi εἴδω, video.

Ἰδεχθὴς, έος, ὁ, ἡ, deformis, fœdus: ab ἰδέα, & ἔχθος, εος, τὸ, odium.

Ἰδέω, pro εἴδω, video. Sed Ἴδεω, gen. Ion. pro Ἴδος, ab Ἴδης, ὁ, Ida, nomen propr.

Ἴδη, Ion, pro Ἴδα; quod vide.

Ἴδη, viderit, 3. ſing. a. 2. ſub. act. ab εἴδω, video: a. 2. ἴδον

Ἴδηαι, Ion. pro ἴδῃ, 2. ſing. a. 2. ſub. m. verbi εἴδω, video: a. 2. ἴδον.

Ἰδηθεν, ab ida; Herodot. eſt adv. ab ἴδη, ης, ἡ, Ida mons; idem quod, Them. ἴδα, V.

Ἴδημα, τὸ, viſio, viſum; ὄψεμα, Heſych. Item ἰδήμων, peritus; (εἰδήμων, vel ἴδμων, Heſych.) &c. à verbi ἰδέω, vi. pro εἴδω, &c.

Ἰδῆναι, Dor. & Æol. pro ἰδεῖν, a. 2. infin. quod vide.

Ἰδνόκλος, pulcher, ὁ ἐχθιὸς πολὺ ἰδεῖν; ſeu cujus τὸ εἶδος eſt ἐχθιὸν, &c. ab εἶδος & ἐχθὸς, V.

Ἴδῃς, videris, 2. ſing. a. 2. ſub. act. ab eod. verbo: ſed

Ἴδης, gen. ſing. ab Ἴδα, ας, ἡ, mons Cretæ.

Ἰδιαῖος, Dor. pro ἰδίαος, f. 1. ab ἰδέα, video: quod vide.

Ἴδιτε, videritis, 2. pl. a. 2. ſub. verbi εἴδω, video: a. 2. ἴδον.

Ἰδία, adv. privatim, cui opponitur δημοσία. Th. ἴδιος, proprius.

Ἰδιάζοντα, τὰ, peculiaria, ab aliis ſecreta: Idem, ἰδιαζόντως, peculiariter, ſingulariter, peculiari modo, &c. à ſeq. ἰδιάζω, V.

Ἰδιάζω, f. άσω, ſum ſeorſum ab aliis, in ſeceſſu dego: ab eod. Th.

Ἰδιαίτερον, (& compar.) peculiarius; item, ſecretiùs; & q. d. magis ſeorſim; Herodian. Item, ſuperl. ἰδιαίτατος, maximè peculiaris, vel proprius; undè adv. ἰδιαίτατα, maximè, propriè; Porphyr. &c. ab ἴδιος; V.

Ἰδιασὴς, ῆς, ὁ, qui vitam agit privatam; Laert. verbale ab ἰδιάζω.

Ἰδίη, Ion. idem quod ἰδία; quod vide.

Ἰδικὸς, apud Gal. pro εἰδικὸς, ſæpe legitur; Linacer, nunc ſpecialem, nunc privatum vertit; & apud Areop. interpr. pro proprio accipere ſolet; undè ἰδικὴν, ſive εἰδικὴν, & κοινὴν, opponuntur, &c. ab ἴδιος, ος, vel ab ἴδιος, ὁ; quæ vide. Undè etiam, ἰδικῶς, adv. ſeorſim, κατὰμόνας, Suid.

Ἰδιοβουλία, privato & ſuo conſilio uti: ab ἴδιος, proprius, & βουλὴ, conſilium.

Ἰδιοβουλέω, ῶ, proprio conſilio nitor, &c. Itidem ab iiſdem.

Ἰδιογλώσσος, proprium & privatum genus habens, ſui generis, &c. ab ἴδιος, & γλῶσσα, &c. Sic etiam varia alia componuntur cum ἴδιος; ut, ἰδιόγλωσσος, propriam & peculiarem linguam habens, à γλῶσσα; V. Item, ἰδιογνάμων, qui ſibi propriam & peculiarem ſententiam habet, qui ex ſuo arbitratu privatoque ſenſu ſtatuit; (idem ferè, quod eſt αὐτογνάμων, i. e.) qui eſt ſuæ ſententiæ: h. e. pertinax; Ariſtot. 7. Ethic. Undè verbum, ἰδιογνωμονέω, propriam ac peculiarem ſententiam habeo, vivo meo arbitratu & jure, &c. à γνώμη, vi. Sic, ἰδιόγραφον, idem quod αὐτογραφὲν, id vide à γραφὴ, vide ἰδιόκτητον, id dicitur, quod ſingulari & privato jure princeps poſſidet, à κτητὸς; vide. Item, ἰδιόμορφος, qui propriè & peculiaris cujuſdam formæ eſt, diſcrimine peculiari diſcretus, &c. à Them. μορφὴ, vide. ἰδιόξενος, cui peculiariter eſt amicitia hoſpitalis cum aliquo; Luc. Undè ἰδιοξενία, amicitia ſeu neceſſitudo illa hoſpitalis, à ξένος, vel ξενία, &c. ἰδιοπαθὴς, idem quod αὐτοπαθὴς, intrinſecus patiens: undè, ἰδιοπάθεια, propria & privata paſſio ſeu affectio, (communis enim συμπάθεια dicitur) à πάθος, τὸ, vide. Sic etiam, ἰδιοποιέομαι, ἔμαι, proprium facio, mihi vendico; 2 Reg. cap. 15. Item, conciliо mihi, & adjungo, &c. à Th. ποιέω, vide ἰδιοπραγέω, mea negotia curo, non aliena, & ἰδιοπραγία; q. d. ipſa actio curandi propria negotia, non aliena: Item, privata commoditas, &c. à πρᾶγος, τὸ, vide ἰδιοπρᾶγμων, idem cum præced. ſua tantum curans; item, vitam privatam agens, & amans: ſic, ἰδιοπραγία, privata commoditas; Plat. de leg. à πρᾶγμα, & πρᾶξις, V.

Ἴδιος, α, ον, proprius, a, um, privatus, ſuus, ſuæ ſpeciei: qu. ab ἰδέα, ſpecies: κατ' ἰδίαν, privatim. Sæpe ponitur pro ἑαυτοῦ, ῆς, ου, τὸ ἴδιον φορτίον, pro τὸ ἑαυτοῦ: ſic ἐκ τῆς ἰδίας λαβεῖν, id eſt, ἀφ' ἑαυτοῦ, à ſe ipſo: οἱ ἴδιοι, familiares. Hinc ἰδιότης, ητος, ἡ, proprietas: ἰδίωμα, ατος, τὸ, idem: ἰδιώτης, ου, ὁ, privatus.

Ἰδιόζυλον, quem quis ſibi propriis ſumptibus inſtruxit; ut, ἰδιοσύλου τριήρης; triremi ſuis ſumptibus apparata; Plut. in Alcib. & ἰδιόξυλον πλοῖον, navigium quod ſibi ſoli quis conduxit, &c. à præced. ἴδιος, & ξύλον; V.

Ἰδιοσυγκρισία, ας, ἡ, propria & peculiaris concretio, & conſtitutio: ſeu peculiare temperamentum; ut ἰδιοσυγκρισία σωμάτων, propriæ & peculiares corporum conſtitutiones, &c. ab ἴδιος, & σύγκρισις: V.

Ἰδιοσύστατος, ὁ, propriam qui habet hypoſtaſin; Cyrill. per ſe conſiſtens, Damaſc. de Deo; Undè adv. ἰδιοσυστάτως; q. d. ex propria conſiſtentia; κατὰ ὑπόστασιν ἰδίαν, & Damaſc. ab ἴδιος, & συνίστημι, undè σύστασις, συστατικὸς, &c. V.

Ἰδιότητα, acc. ſing. ab ἰδιότης, ητος, ἡ, proprietas: à præced. Th. ἴδιος.

Ἰδιόζηλος, qui proprii cujuſdam, & peculiaris modi eſt; undè adv. ἰδιοζήλως; modo quodam proprio & peculiari; Greg. peculiariter & privatim, &c. ab ἴδιος & ζῆλος; V.

Ἰδιόζωος, qui ſeorſim alitur & paſcitur; vel qui peculiaribus ſibi nutrimentis utitur, &c. ab ἴδιος, & ζωὴ; V.

Ἰδίωμα, idem quod ἰδιώτης, in meum & privatum uſum converto, mihi vendico, occupo, &c. Plat. de leg. ab ἴδιος; vide.

Ἰδιόφυτον, dicitur à quibuſdam leontopodion herba; ut eſt in append. Dioſc. ab ἴδιος, & φυτὸν, V.

Ἰδιόχειρον, propria manu ſcriptum factumve; χειρόγραφον, vel ἐγχείρημα, &c. Undè adv. ἰδιοχείρως, propria manu; ut ἰδιοχείρως γεγράφασι, &c. ab ἴδιος, & χεὶρ, V.

Ἴδισις, εως, ἡ, Sudatio; item Sudor: Ariſtot. in Probl. &c. eſt verbale à ſeq. verbo ἰδίω; N.

Ἰδίω, SUDO. Them. ἴδος, εος, τὸ, ſudor.

Ἰδίωμα, ατος, τὸ, IDIOMA, proprietas linguæ. Th. ἴδιος, proprius.

Ἰδίων, gen. plur. ab ἴδιος, α, ον, proprius.

Ἰδίως, propriè, adv. ab ἴδιος.

Ἰδίωσις ipſe actus vendicandi ſibi aliquid; dicitur enim cùm quid fit privatum cujuſq; eique opponitur κοινωνία; Plat. eſt verbale ab ἰδιόω, vel ἰδιῶμαι, vide.

Ἰδιώτατος, (ſuperl. ab ἴδιος) maximè proprius, & peculiaris, &c. Theoph. hiſt. lib. 1, c. 13.

Ἰδιωτεία,

Ἰδιωτεία, ἡ, vita privata, cui opponitur ἀρχὴ, à Xen. Item, inicitia, & imperitia; Luc. ab ἰδιώτης, vel ἰδιωτεύω; vide.

Ἰδιωτευόντων, gen. pl. part. præs. ab

Ἰδιωτεύω, f. εύσω; privatam vitam ago. Th. ἴδιος, privatus.

Ἰδιώτης, ου, ὁ, IDIOTA, privatus, dat. pl. ἰδιώταις, ejusd. Th.

Ἰδιωτικὸς, ὴ, όν, privatus: unde,

Ἰδιωτικῶς, privatorum hominum more; vulgi more: item, sermone quo vulgus utitur; adv. à præced.

Ἰδιωτία, ἡ, rusticitas, inscitia: item, ἰδιώτης, ιδος, ἡ, privata, plur. ἰδιώτιδες, privatæ, quæ privati sunt juris, &c. est fœm. ab ἰδιώτης.

Ἰδιωτισμὸς, ὁ, loquendi genus è vulgo sumptum: ab ἰδιώτης, privatus. Them. ἴδιος, idem.

Ἴδμεν, scimus, Dor. seu Æol. pro ἴσμεν, per Sync. pro ἴσαμεν, 1. pl. ind. præs. verbi ἴσημι, scio. Hinc ἴδμων, peritus, & ἰδμοσύνη, peritia, dat. pl. Ion. ἰδμοσύνῃσιν. Alii volunt ἴδμεν, per Sync. etiam poni pro ἴδαμεν, 1. pl. a. 2. ἴδον, verbi ἰδέω, video. Tum etiam per Sync dicitur pro ἰσάμεν, Ion. seu Dor. pro ἰδεῖν, a. 2. inf. verbi εἶδω.

Ἴδμεναι, scire, per Sync. pro ἰσάμεναι, Dor. & Att. ut ἰσάμεν, Ion. pro ἰδεῖν, a. 2. inf. act. verbi εἶδω, video: f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον.

Ἰδμοσύνη, ης, ἡ, scientia: &

Ἴδμων, sciens: vide ἴδμεν, ἴσημι.

Ἰδνόω, incurvo, inflecto: q. ab ἶς, nervus. Vel ab ἶς & νόθος, nervorum enim virtute fit ut flectamur, nuamus, &c. vel ab ἰνίον, occiput, quod ab ἶς, nervus.

Ἴδοιατο, visi fuissent, 3. pl. a. 2. opt. m. Ion. pro ἴδοιντο; ab εἶδω, video, a. 2. ἴδον.

Ἰδοίμι, οις, οι, a. 2. opt. act. ejusdem verbi.

Ἴδοισα, Dor. pro ἰδοῦσα, quæ vidit, a. 2. part. f. g. ab εἶδω, video, a. 2. ἴδον.

Ἴδομεν, a. 2. ind. m. ejusd. verbi.

Ἴδον, ες, ε, vidi, a. 2. ind. act. &

Ἰδόντες, nom. pl. a. 2. part. ab εἶδω, video: a. 2. εἶδον, & Poët. ἴδον.

Ἴδοντο, 3. pl. a. 2. m. ejusd. verbi.

Ἴδος, εος, τὸ, sudor: ἰδεῶς, ῶτος, ὁ, idem ἱδρὼς, & ἱδρὼ, sudo.

Ἴδοσ, Bœot. pro ἴδον, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi εἶδω, video.

Ἰδοὺ ecce, adverb. distinguitur accentu ab ἰδοῦ, a. 2. imperat. m. verbi εἶδω, video.

Ἰδουμαία, ας, ἡ, IDUMÆA, nomen regionis, Syr. rufa.

Ἰδοῦσα, intuita, a. 2. part f. g. ab εἶδω, video: f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον, a. 2. part. ἰδών.

Ἰδρεία, ας, & ἰδρεία, ἡ, peritia: ab ἴσημι, scio.

Ἴδριες, periti, nom. pl. ab ἴδρις, εως, ὁ, ἡ, &

Ἰδρείη, ης, ἡ, Ion. pro ἰδρεία vel ἰδρεία, peritia: ab ἴσημι, scio.

Ἴδρις, ιος, ὁ, ἡ, peritus, providus: hinc ἄϊδρις, imperitus, πολύϊδρις, multiscius: ab eod. Th.

Ἱδρόω, Poët. ἱδρόω, f. ώσω, p. ωκα, sudo: ab ἱδρὼς, sudor. Th. ἴδος, εος, τὸ, idem.

Ἵδρυμα, ατος, τὸ; opus ab aliquo constructum; ut, Strab. lib. 6. ἱστοῦ ἵδρυμα; Item, firmamentum, fundamentum, stabilimentum, fulcimen, &c. Sic Eurip. cives vocat, ἱδρύματα πόλεως, &c. Item, delubrum, locus in quo deorum simulachra collocantur seu statuuntur; Plut. de fort. Rom. Sic apud Plat. de leg. ἱδρύματα θεῶν, fana; & simpliciter, sedes, &c. Verbale ab ἱδρύω.

Ἱδρῦμαι, & ἱδρύομαι, sedere jubeor, collocor, statuor, firmor, situs sum, sedeo; (ut interdum activè colloco, sedem do, statuo, &c.) est pass. ab ἵδρυμι, & ἱδρύω.

Ἵδρυμι, seu ἱδρυόω, idem quod ἱδρύω, quod vide.

Ἱδρυθεὶς, είσα, έν, collocatus, moribus receptus, a. 1. part. pass. Ion. pro ἱδρυθεὶς &

Ἱδρυωθῆναι, Ion. pro ἱδρυθῆναι, a. 1. inf. pass. ab

Ἱδρυόομαι, (idem quod ἱδρύομαι, & ἵδρυμαι) sedeo, insideo, &c. est pass. ab act. ἱδρυόω, idem quod sequens Th. ἱδρύω; id vide. Unde etiam verbalia, ἵδρυσις, εως, vel ιος, ἡ, fundatio, sedes, & ἱδρυτὸς, ἡ, ὁ, fundatus, firmatus, stabilitus; ut in Epigr. ἱδρυτὰ γαῖης, fixa & stabilita ex terra, &c. Item, ἱδρυτὸν, manendum, &c. ab eod.

ΙΔΡΥ'Ω, seu ἵδρυμι, f. ύσω, sedere facio, statuo, colloco: q. ab ἵζω: hinc ἵδρυμα, ατος, τὸ, firmamentum: ἵδρυσις εως, ἡ, constitutio, fundatio.

Ἱδρᾶ, per Apoc. pro ἱδρῶσι, vel ἱδρᾶτε, dat. vel acc. ab

Ἱδρὰς, άτος, ὁ SUDOR: ab ἴδος, εος, τὸ, idem quod ὑδρὰς, ab ὑδὼρ, aqua.

Ἱδρῶτα, τὰ, morb. ex sudore: sunt ex genere pustularum summo hærentium corpori, quæ instar ulcerum cutem exasperant; fiunt verò à biliosis acribusque sudoribus: Gal. Hippocrati dicuntur pustulæ quædam genitalium partium ortæ ab earum sudore à præced. ἱδρὰς; vide.

Ἱδρωσις, εως, ἡ, sudatio, sudoris evocatio: Item, Ἱδρωτὶς, ῆς, ὁ, sudator, sudare solitus, crebro sudans: item, sudorem movens, &c. Unde ἱδρωτικὰς, propensè in sudorem; Aristot. Probl. lib. 2. 9. 40. Omnia à sequente verbo ἱδρώω; id vide.

Ἱδρωτοποιὸς, furorem eliciens: unde ἱδρωτοποιία, sudoris evocatio, sudatio, & ἱδρωτοποιέω, ῶ, sudorem elicio, & passivè, sudo, &c. ab ἱδρὼς, & ποιέω; vide.

Ἱδρώω, f. ώσω, sudo. Poët. vel Att. pro ἱδρόω, ab ἱδρὼς, sudor. Them. ἴδος, idem.

Ἰδυῖα, docta, sciens: præt. m. part. f. g. ex præt. m. ἴδα, verbi εἴδω, scio. Alii formari posse credunt ex perf. part. act. εἰδὼς, in f. g. εἰδυῖα, abjecto ε, ἰδὼς, ἰδυῖα, per Crasin pro εἰδυκὼς, υῖα, ὸς, ejusdem verbi: est & Εἰδυῖα, ας, ἡ, nomen mul. q. εἰδυῖα, gnara.

Ἴδωμεν, a. 2. sub. m. ab εἴδω, video: a. 2. ἴδον,

Ἰδὼν, ὄσα, intuens, a. 2. part. act. ejusd. verbi.

Ἴδωσιν, 3. pl. a. 2. sub. act. ab εἴδω, video: a. 2. ἴδον.

Ἴε, vade: a. 2. imperat. act. verbi εἶμι, eo: a. 2. ἴον, ες.

Ἱερὰς, urbs quæ & Ἱεροδάμεια, cap. 1. Paral. gens hostis Israelitarum, cap. 23. Exod.

Ἰεζαβὲλ, ἡ, JEZABEL, nomen reginæ, ἄκλιτον, Syr. in insulâ habitans.

Ἰεῖσι, ιεν, mittæ, mittat, præs. imperat. verbi ἵημι, mitto.

Ἵη, mittebat, 3. sing. impf. f. pro ἵει, tanquam ab ἰέω, verbi ἵημι, mitto.

Ἰείω, ης, η, mittarem, præs. opt. act. verbi ἵημι.

Ἵης, ίης, mittebas, bat, 2. & 3. sing imperf. pro ἵεις, ίει, verbi ἵημι, tanquam ab ἰέω, mitto.

Ἱείς, ἱεῖσα, mittens, præs. part. &

Ἱέασαι, emittentes, nom. pl. præs. part. f. g. ab ἵημι, mitto.

Ἰέῃσι, & Ion. ἰέῃσι, 3. pl. præs. ind. ab eod. verbo.

Ἴηδων, interstinorum turbatio, ὁ περὶ ἐντέρων ταραχμὸς, Hesych. Scd, ortus ileos, seu ileos, vocatur ille morbus; hæc vide.

Ἴημεν & ἴεμεν, eo, ab ἴω, idem: pro quo jam εἶμι.

Ἵεμαι, mittor, cupio: ab ἵημι, mitto.

Ἴημεν, Ion. sed ἰέμεναι, Att. & Dor. pro ἰέναι, mittere, præs. inf. verbi ἵημι, mitto: præs. part. ἰέμενος.

Ἰέμεν & ἰέμεναι, itidem Ion. & Dor. pro ἰέναι, præs. inf. act. ab εἶμι, eo.

Ἵεν, mittebant, Bœot. pro ἵεσαν, 3. pl. imperf. act. verbi ἵημι, mitto: sed.

Ἴεν, 3. sing. a. 2. ἴον, ες, ε, verbi εἶμι, eo, ν additur ob sequentem vocalem.

Ἰέναι, mittere, præs. inf. act. ab ἵημι, mitto: at

Ἰέναι, ire; præs. inf. act. verbi ἴημι, vel εἶμι, eo.

Ἵεντ, 3. pl. præs. ind. pass. &

Ἱέντες, nom. plur. præs. part. act. ἱείς: &

Ἵεντο, 3. plur. imperfect. pass. ab ἵημι, mitto.

Ἰερὰ, τὰ, sacra: ab ἱρὸς, sacer. Est &

Ἱερὰ, ἡ, medicamenti compositio, & serpentis nomen: item major anchora tutiórque, extremum navis subsiliens: ἱερὰ νόσος epilepsia, morbus comitialis.

Ἱεράγγελοι, qui Deorum panegyres nuntiant, &c. ab ἱερὸς, in plur. ἱερὰ, τὰ; vide & ἀγγέλω. V.

Ἱερακιον, τὸ, hieracium, genus herbæ cujusdam; de qua Dioscor. lib. 3. est è genere lactucæ ponte nascentis; & ex hoc genere, rotunda habens folia & brevia, vocatur hieracia; inquit Plin. quoniam accipitres scalpendo eam, succoque oculos tangendo, obscuritatem cum sensere discutiant, &c. Item, ἱερακίτης, dicitur lapis quidam, apud Plin. lib. 37. c. 10. & ἱερακισμὸς, ὁ, parvus accipiter; apud Aristoph. Omnia à Th. ἱέραξ: V.

Ἱεραμβοὶ, sacri vates, vates Deorum; ab ἱερὸς, & ἀμείβομαι, commuto, item, vices sermonis reddo; i. e. respondeo, &c. V.

Ἱεραὶ

Ἱερᾶν, Dor. pro ἱερῶν, gen. pl. ab ἱερὸς, sacer.

ΙΕΡΑΞ, ακος, ὁ, accipiter: qui ἱέται ἐξ ἀέρος βάσεως, id est, tertur in aëre velociter: vel quia ales ἱερὸς.

Ἱερόμομαι, sacerdos sum, vide in ἱερᾶται.

Ἱεράπολις, εως, ἡ, HIERAPOLIS, nomen urbis. Gr. sancta civitas.

Ἱεράρχης, qui sacris præest; vel, qui sacris præest ordinibus, &c. Undè, ἱερᾰρχία, sacrum imperium; seu, in sacris rebus imperium: Item, ἱερᾰρχικὸς, ad eum, qui sacris præest, pertinens; undè ἱερᾰρχικῶς, more eorum qui sacris præsunt, & ἱερᾰρχέω, ὦ, præsum sacris rebus seu ordinibus, sacro imperio & magistratu fungor, & ἱερᾰρχεύομαι, hujusmodi imperio & præfectura regi, &c. Omnia ab ἱερὸς, & ἀρχὴ; V.

Ἱερᾶται, 3. sing. præs. ind. verbi ἱερόομαι, -ῶμαι, sacerdotio fungor. Them. ἱερὸς, sacer.

Ἱερᾱτεία, ας, ἡ, functio sacerdotalis, sacerdotium, Th. ἱερὸς, sacer.

Ἱερᾱτεῖον, ου, τὸ, sacrarium, sacerdotium, &c. in cap. 2. Epist. 1 Petri; Erasmus ait Petrum intelligere functionem & administrationem sacrorum, &c. Item, ἱερᾱτεῖον, ἀλ, τὸ, sacerdotium; i. e. ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ὑπηρέτεια; Authore Aristotele. Utrumque à seq. ἱερᾱτεύω.

Ἱερᾱτεύω, sacerdotio fungor: f. εύσω, p. ἱερᾱτεύκα, perf. pass. ἱερᾱτεύμαι, undè ἱερᾱτεύμα, ἀλ, τὸ, sacerdotium: ejusdem Th.

Ἱερᾱτικὸς, ὴ, ὸν, sacerdotalis: item, sacris usibus destinatus, &c. ab ἱερόομαι, vide.

Ἱερᾶων, Dor. pro ἱερῶν, gen. pl. f. g. ab ἱερὸς, sacer.

Ἱέρεια, ας, ἡ, & Ion. ἱερείη, sacerdos, in pl. ἱέρειαι, ab eod. Th.

Ἱερεῖον, ου, τὸ, victima: ab ἱερὸς, sacer.

Ἱερείτης, ου, ὁ, sacerdos; ab ἱερεύω, & eodem. Th.

Ἱερεμίας, ου, ὁ, HIEREMIAS, nomen Prophetæ. Heb. exaltans Dominum.

Ἱερεύς, έως, ὁ, sacerdos: qui τὰ ἱερὰ, curat: hinc ἀρχιερεύς, pontifex maximus, summus sacerdos: ab ἱερὸς, sacer.

Ἱερεύω, f. εύσω, sacrifico, macto, dico, consecro: ab eod. Th.

Ἱερὴ, Ion. pro ἱερὰ, ᾶς, ἡ, vide ἱερὸς.

Ἱερήϊον, ου, τὸ victima: Ion. Dialysi pro ἱερεῖον. Th. ἱερὸς, sacer.

Ἱερὶς, ίδος, ἡ, sacerdos: ab eod. Th.

Ἱερῐχὼ, HIERICHO, nomen urbis.

Ἱερογλύφος, ου, ὁ, q. d. sacra sculpens, qui sculpit seu peritus est sculpendi ea quæ hieregraphica seu hieroglyphica vocantur: item, ἱερογλύφος, idem; undè sequens ἱερογλυφικὰ; id V.

Ἱερογλυφικὰ, τὰ, sacra quædam monumenta apud Ægyptios, non literis, sed sculpturis rerum, animaliumque figuris significantia: ex ἱερὸς, sacer, & γλύφω, sculpo. Th. γλάφω, idem.

Ἱερόγλωσσος, sacram linguam habens; in Epigr. ab ἱερὸς, & γλῶσσα, vi. Sic etiam varia componuntur alia cum ἱερὸς, ut sequuntur ordine, ἱερογραμματεύς; q. d. scriba & velut commentariensis rerum sacrarum, i. e. mysticarum, sacer scriba, &c. à γραμματεύς, vi. ἱερόγλυφα; sive, ἱερογλαφίμματα, divinarum rerum imagines seu adumbrationes: item, ἱερογραφία, rerum divinarum adumbratio per quædam signa; à γράφω, vi. ἱερογραφικὸς, qui sacra docet, qui ea docet quæ ad sacrorum ritus pertinent: item, qui ad sacra initiat, seu qui sacra profitetur; à διδάσκω, vi. ἱερόδουλος, sacris inserviens, ædituus; ut apud Strab. ἱερόδουλοι γυναῖκες, mulieres Deo sacratæ, &c. in lib. Esdræ ἱερόδουλοι nathinæi dicuntur, c. 2. 7. & 8. Th. δῦλος, vi. ἱεροθέτης, sacrorum institutor, ut rituum, &c. undè ἱεροθετέω, sacros ritus instituo, seu ritus constituo, à τίθημι, unde θέτης, & θετὸς, &c. vi. ἱερόδουλος, sacrorum ritu mactatus, seu immolatus; apud Plut. quidam ἱερόδυτον θάνατον appellat ejus qui se pro patria devovet: item, τὰ ἱερόδυτα, subst. expon. sacræ hostiæ, apud Athen. à δύομαι, undè δύτης, &c. vi. ἱερονίκης, sacer præco, qui scilicet in sacris favere linguis jubet, aut aliud quidpiam inter rem sacram edicit; à Th. κήρυξ, vi. ἱερομόγος, ου, ὁ, ἡ, qui sacrorum curam gerit, & ædituus, &c. Hesych, à Th. κομέω, vi. ἱερολογέω, ὦ, de sacris rebus loquor, seu differo, sacra verba pronuntio; undè ἱερολογία, quasi sacri sermones, qui scil. in ecclesia recitantur; (i. e. θεία, λειτουργία, ἢ ψαλμῳδία sacrum carmen; Areop.) à nomine λόγος, vi. omnia composita cum ἱερὸς, &c.

Ἱερῶν, dat. pl. Ion. ab ἱερὸς, sacer.

Ἱερομηνία, ας, ἡ, dies festus, sacer mensis. Vel totus ille mensis, in quo Nemea celebrabantur: ex ἱερὸς, sacer, & μὴν, μῆνὸς, ὁ, mensis.

Ἱερομνήμων, ονος, ὁ; sacrarum rerum, seu sacrorum rituum memoriæ præfectus, sacrorum præsul; quidam exponunt, sacer scriba; alii, qui est à commentariis sacrarum memoriarum, &c. Undè verbum ἱερομνημονέω, ὦ, fungor munere eorum qui ἱερομνήμονες dicuntur; Aristoph. in Nub. ab ἱερὸς, & μνῆμων, vi. Sic etiam varia alia; ut ἱερομύστης, ου, ὁ, qui sacris mysteriis initiat, sive qui sacra mysteria, & sacros ritus tradit; sacrorum præfectus & antistes, &c. Undè, apud Areop. in plur. ἱερομύσται, theologi, qui primi ceremonias considerunt; ab ἱερὸς, & μύστης, V.

Ἱερὸν, ὸν, τὸ, sacrum, (subst.) sacrificium, hostia, victima: Item sacellum, fanum, templum, delubrum, &c. apud Thuc. & Xen. est neut. subst. à masc. ἱερὸς; V.

Ἱερονίκης, in sacris certaminibus victor, Luc. ab ἱερὸς, & νίκη; V.

Ἱερονόμος, sacræ disciplinæ & institutionis magistri & exactores, Bud. de asse; ab ἱερὸς, & νέμω distribuo: Item administro, rego; undè νομὰς, & νομὸς; quæ vide.

Ἱερόπλαστα, τὰ, divinarum rerum imagines, seu, adumbrationes; Dionys. Areop. unde ἱεροπλαστία, ἡ, rerum divinarum adumbratio per quædam signa, ab ἱερὸς, & πλάσις, aut πλάσσω, &c. vide.

Ἱεροποιέω, f. ήσω, dico, consecro: ex ἱερὸς, sacer, & ποιέω, facio.

Ἱεροποιὸς, q. d. sacrificus, sacrificulus, peculiariter, ἱεροποιοὶ, dicebantur magistratus Athenis, qui sacra faciebant Eumenidibus, præsidibus Areopagi; Bud. undè ἱεροποιΐα, functio illa, sacrificatio, sacrificium, &c. ab iisdem.

Ἱερόπολις, vel potius ἱεράπολις, sacra urbs, sancta civitas; Phil. de vita M. l. 3 ab ἱερὸς, & πόλις; V.

Ἱεροπρεπὴς, ές, ὁ, ἡ, sanctimoniam decens: ex ἱερὸς, sanctus & πρέπω, convenio.

Ἱεροπρεπῶς, ut decet sanctum, seu sanctimoniam, ut convenit rei sacræ; sacro quodam modo, &c. Hesych, adv. à præced.

ΙΕΡΟΣ, ὰ, ὸν, sacer, a, um, præstans, magnus: τὰ ἱερὰ, res sacræ: q. ab ἵεμαι, cupio, qui sacra debent appeti: hinc ἱερὸν, ὄ, τὸ, sacrificium, victima, templum: ἱερόω, sacro, dedico.

Ἱεροσυμπαλὴς, i. e. ἱερὸς συμπαλὴς, tibicen in sacris, vi. συμπαλὴς in Them. συμπάλλω.

Ἱεροσκοπέω, q. d. sacrorum inspector, haruspex; (idem quod θυοσκοπέω, vi.) undè ἱεροσκοπία, haruspicina, & ἱεροσκοπέω, ὦ, haruspicinam facio, seu exerceo, haruspicis sacerdotio fungor, &c. ab ἱερὸς & σκοπὸς; V.

Ἱεροσόλυμα, ης, ἡ, & Ἱεροσόλυμα, ων, τὰ; & Ἱερουσαλὴμ, ἡ, ἄκλιτον, HIEROSOLYMA, Hebr. merito Schalemum.

Ἱεροσολυμίτης, ου, ὁ, Hierosolymitanus.

Ἱεροσυλέω, sacrilegium committo: f. ήσω, p. ἱεροσύληκα; &

Ἱεροσυλία, ας, ἡ, sacrilegium: ab

Ἱεροσυλος, ου, ὁ, ἡ, sacrilegus, a: ex ἱερὸν, sacrum, & συλάω, spolio.

Ἱεροσύλος, sacrilegè, à præced. ἱεροσυλος; undè etiam ἱεροσύλημα, quod sacrilegio raptum est, sacrilegium; verbale à præced. ἱεροσυλέω, V.

Ἱεροτελεστὴς, qui sacris initiat, sacerdos, episcopus; ab ἱερὸς & τελεστὴς, V.

Ἱερότυπος, cui sacra figura impressa est; Dionys. ab ἱερὸς, & τύπος; V.

Ἱερουργέω, sacra celebro, operor sacris, cum acc. f. ήσω, p. ἱερούργηκα; ex ἱερὸν, τὸ, sacrum, & ἔργον, opus.

Ἱερουργέομαι, ήμην, sacrificor; undè τὰ ἱερουργούμενα, apud Herodian. victimæ cæteræ, hostiæ: item activè pro præced. ἱερουργέω, sacrifico, sacra facio; undè ἱερουργία, rei divinæ peractio, seu operatio, sacrificium: undè apud Plat. ἱερουργίας, ἱερουργεῖσθαι, sacra facere, sacris operari.

Ἱεροφαντέω, f. ήσω, sacrorum antistes sum, sacra doceo: &

Ἱεροφάντης, ου, ὁ, qui sacra & ceremonias docet, sacrorum antistes:

Ἱεροφαντικὸς, ὴ, sacerdotalis: ab ἱερὸς, sacer, & φαίνω, ostendo.

Ἱεροφαντικῶς, more sacrorum antistitum, more sacerdotum, &c. adv. à præced. ἱεροφαντικὸς, ad sacrorum antistites pertinens; item, ἱεροφαντία, ἡ, antistitium, antistitis sacrorum dignitas, & ἱεροφαντίαι, sacrorum ceremoniæ; à præced. ἱεροφάντης, &c. V.

Ἱεροφόρος, q. d. sacrifer, qui sacra

fert; ab ἱερὸς, & φερὸς; vide.

Ἱερόφυλαξ, sacrorum custos; undè ἱερο-φυλάκιον; locus ubi sacra custodiuntur, sacrarium, &c. ab ἱερὸς, & φύλαξ; V.

Ἱεροφωντ, sacram vocem habens, vel magnam; ab ἱερὸς & φωνὴ; V.

Ἱεροψάλτης, ου, ὁ, Psaltes in sacris, sacer cantor, qui sacra canit, &c. ab ἱερὸς & ψάλτης.

Ἱεροψυχ, qui est divinæ mentis, divinum habens animum, Joseph; ab ἱερὸς, & ψυχὴ; V.

Ἱερόω, ῶ, sacro, dedico, initio, inauguro, in pass. ἱερόομαι, ῶμαι, sacror, dedicor, &c. Undè ἱερόομα τὸ, quod consecratum est, sacrum; à Them. ἱερὸς; V. Undè etiam ἱερῶμαι, sacrosus sum, &c. pro ἱερόομαι, vi. Item ἱερώσωμα, τὰ, quæ consecrantur, sacra, &c.

Ἱερώνυμ, cui sacrum est nomen, Luc. ab ἱερὸς, & ὄνομα, priori ὁ in ω, posteriori in υ mutato; ut solet fieri in hisce compositis.

Ἱερῶς, sanctè; ut ἱερῶς ἀποθανὼν, qui piè præclareque obiit; Plutarchus in Lycurgo, adv. ab ἱερὸς; V.

Ἱερωσύνη, ης, ἡ, sacerdotium. Them. ἱερὸς, sacer.

Ἱεσὶ, 3. pl. imperf. ἵεω, ex ἵημι, mitto: a 2. ἰῶ.

Ἰέσθων, 3. dual. ἵησθε, 2. pl. imperf. pass. verbi ἵεμαι, cupio.

Ἰεσσαὶ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. senex.

Ἵετο, cupiebat, 3. sing. imperf. verbi ἵεμαι, desidero. Th. ἵημι, mitto.

Ἰέτης, pater, & sylvestris caper: qu. ab ἄττα.

ΙΕΤ, HUI, adv. irridendi.

Ἰεφθὰς, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. apertor.

Ἰεχονίας, ου, ὁ, nomen viri, Hebr. præparatus a Domino.

Ἰέω, mitto: ab ἴεω. Sed ἵέω, & ἵημι, Ion. pro εἶμι, eo.

Ἰζάνη, ἡ, vestis è caprinis pellibus; Poll. l. 2. c. 18. est à sequente ἰζάνω.

Ἰζάνω, f. ήσω, q. ab ἰζέω, idem quod ἵζω, sedere facio.

Ἵζε, sede, præs. imperat. act. ab

Ἵζεω, Ion. pro ἵζει, præs. imperat. pass. ab ἵζω, sedere facio.

Ἵζεο, sede, Dor. pro ἵζου, præs. imperat. pass. ejusd. verbi.

Ἰζέω, ῶ, f. ήσω, verbum non nisi in tempo-ribus quibusdam, ab eo formatis, usitatum; sed idem significat quod ἵζομαι, vi. & confer præced. & seq.

Ἵζημα, ατ, τὸ, sedimentum. Th. ἵζω, sedeo.

Ἰζήσας, a. 1. part. act. verbi ἰζάνω, f. ήσω, sedere facio, instituo. Them. ἵζω, idem.

Ἵζομαι, idem quod ἵζομαι, sedeo: item fido, subsido, pessum eo, &c. est pass. à Th. ἵζω. V.

Ἵζουσα, ας, ἁ, Dor. pro ἵζουσα, ης, ἡ, sedens, præs. part. f. g. &

Ἵζον, εσ, ε, sedebam, imperf. act. ab

Ἵζω, f. ἰσω, sedere facio, sedeo, colloco: qu. ab ἴω, colloco. Hinc καθίζω, idem.

Ἰήϊ, adverb. seu Interjectio, in lætis acclamationibus adhiberi solita, ut ἰὴ παιὰν, &c. Alii aspirari volunt ἱὴ, & ducunt ab ἱεσθαι, desiderare. Hinc Ἰήϊος, ου, ὁ, Apollo: q. ab ἰάομαι, sano. Ett & ἰὴ, vox. Vide ἰα.

Ἰῆ, æquali, dat. sing. ἴος, ἴον, solus, a, um, unus, a, um. Aristarchus scribit, gen. & dat. hujus nominis e reum-flecti. Nisi Ion. pro μιᾷ, positum dicamus, à μία, μιᾶς, una. Vide ἷος.

Ἰήϊος, ita dictus est Apollo, ex eo quòd ei accini soleret in hymnis, Ἰὴ παιὰν; ut indicat Apoll. Arg. l. 2. alii sic dictum volunt, ἀπὸ τῆς ἰάζειν, à sanando, quippe quod Deus ille, sit ἰατὴρ, i. e. medicus; alii autem ἀπὸ τῆς ἵεναι, à jaculando, q. d. jaculator; quod serpentem Apollo sagittis interficeret, &c. Athenæus verò Bacchum Ἰήϊον, nominatum innuit, quòd gaudia compotantibus immittat, eorumque mentes curis & mœroribus solvat, &c. à Them. Ἰὴ; V.

Ἰήκεσθ, doloribus medens: ab ἰάομαι, medeor, & κόπος, labor. Th. κόπτω, seco, tundo: f. ψω, præt. m κέκοπα.

Ἴηλα, injeci, a. 1. ind. act. verbi ἰάλλω, mitto: f. ἀλῶ.

Ἰήλιμ, Ionicè & Poëticè pro Th. ἰάλλω, vi. Sic ἰηλιμένη, à quo verbale ἰηλεμίσεια, ploratrix, mulier præfica, θρηνήτρια, quæ lugubria in defunctos canit, &c.

Ἴημα, ατ, τὸ Ionicè pro ἴαμα, medicamentum, à Th. ἰάομαι; V.

Ἵημι, mitto: imperf. ἵεν, ης, η, vel ἵεσαν, εσσ, εις: f. ἥσω, ῥ. ἕκα, a. 1. ἧκα, a. 2. ὦ, ἧς, ἧ, præl. pass. ἵεμαι, mittor, desidero: imperf. ἰέμεν, εο, ντο: perf. εἷμαι, a. 1. pass. ἕθεν: a. 2. m. ἑμὲν, ἑσο, ἑτο: a. 2. part. m. ἑμένος. Them. ἴω, mitto, sed

Ἰημι, eo, vado: ut εἶμι, ex ἴω, idem.

Ἰη, ου, ὁ, lamentabilis; à Them. ἰὴ; vide.

Ἰηπαήων, ἰηπαίων; Apollo sic dicitur, vel quòd sagittas jaculetur, ab ἵημι, i. e. πέμπω, mitto, vel quod ἰάσιος, i. e. curationis & medicinæ dicebatur author. de hoc Apoll. 2. vi. etiam παίων.

Ἰήσασθαι, curare, Ion. pro ἰάσασθαι, a. 1. inf. m. verbi ἰάομαι, curo, f. άσομαι; sic

Ἰήσατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. ab eodem verbo.

Ἴησι, mittit, 3. sing. præs. ind. verbi ἵημι; sed

Ἴησι, vadit, 3. sing. verbi ἴημι, eo: ab εἶμι; seu ἴω, eo: at

Ἴησι, εας, Ion. Paragoge pro ἴης, 2. sing. a. 2. sub. verbi εἶμι, eo: a. 2. ἴω; vel ut alii, Ion. & Poet. pro ᾖ, eat, 3. sing. a. 2. sub. ejusd. verbi.

Ἰήσιμ, sanabilis, Ionicè pro ἰάσιμ; vide.

Ἰήσονι, dativ. sing. ab Ἰήσων, ὁ, nomen viri.

Ἰησοῦς, ου, ὁ, JESUS, nomen Salvatoris Hebr. Salvator.

Ἰῆται, ων, οἱ, Sunt οἱ τὸν Ἴον νῆσον οἰκοῦντες.

Ἰητὴρ, Ion. pro ἰατὴρ, ὁ, Medicus, ab ἰάομαι, sano.

Ἰητῆς, ὁ, medicus Ionicè pro ἰατὴς; sic ἰήτης, idem quod ἰητὴρ; V. & in ἰκέτης, Ion. pro ἱκέτης; id vide.

Ἰθαγενὴς, originalis, indigena: rectè & legitimè natus: ab ἰθὺ, rectè, & γείνομαι, nascor.

Ἰθάκη, ης, ἡ, ITHACA, nomen regionis, Ulyssis Patriæ.

Ἴθαρ, celeriter: q. ab ἰθὺ, recta.

Ἰθαρὸς, celer, velox, ab ἴθαρ; V.

Ἰθέα, Ion. pro ἰθεῖα, vide ἰθὺς.

Ἰθείᾳ, ας, ἡ, recta: nom. sing. f. g. &

Ἰθεῖαι, nom. pl. f. g. ab ἰθὺς, εῖα, υ, rectus, a, um: dat. pl. Ion. ἰθείῃσι; ab ἰθεῖα, Ion. pro ἰθεῖα.

Ἰθέως, Ion. pro ἀθρόως, celeriter.

Ἴθι, vade præs. imperat. ab εἶμι, eo.

Ἴθμα, τὸ, gressus, motus, passus, &c. à præced. ἴθι, vi. vel ab ἴεμαι, eo.

Ἴθμαθ', pro ἴθμασι, dat. sing. ab ἴθμα, ατ, τὸ, gressus, passus: ab ἴω, vel εἶμι, vado.

Ἴθορ, vox incitantis & adhortantis: q. ab ἴθαρ, celeriter, vel ἴθι, vade, & ὀρόω, ruo, vel ὄρνυμι, excito.

Ἰθεῖς, spado: cui is τεθείσται, vis demessa est, sub. Them. σίρ, æstas.

Ἰθὺ, adv. rectà, obviam, ultrò. Them. ἰθὺς, rectus.

Ἰθύβολος, ου, ὁ, qui rectà jacitur, seu projicitur, directus, &c. ab ἰθὺ, & βάλλω, aut βολέω, &c. V.

Ἰθυγλώσσ, unde neutrum ἰθυγλῶσσες, quod rectum natum est, vel rectum nascitur, &c. ab ἰθὺς, & γλῶσσα, τὸ, V.

Ἰθυδίκαισι, dat. pl. Ion. ab

Ἰθυδίκης, ου, ὁ, cujus judicia sunt recta: ab ἰθὺς, rectus, & δίκη, jus.

Ἰθύδρομος, rectà currens, vel rectè; qui rectam viam in currendo tenet; in Anth. Epigr. ab ἰθὺ, & δρόμος, V.

Ἰθύκλειξ, ικος, ὁ, ἡ, qui rectos capillos habet: ab ἰθὺς, rectus, & θρὶξ, ἡ, capillus.

Ἰθυκέλευθος, ου, ὁ ἡ ἡ, rectâ viâ ambulans, qui rectâ via incedit, &c. ab ἰθὺς, & κέλευθος, V.

Ἰθυμαχία, ας, ἡ, idem quod seq. ἰθυμαχίη, V.

Ἰθυμαχίη, ης, ἡ, legitima pugna, quæ aperto Marte fit: ex ἰθὺς, rectus, & μάχομαι, pugno.

Ἰθύμβοι, ων, genus carminis & saltationis ridiculæ, in honorem Liberi patris: q. ab ἰθὺ εἰν βοῇ, prorumpere clamore.

Ἰθύει, dirigit 3. sing. præs. ab ἰθύω, dirigo. Th. ἰθὺς, rectus.

Ἰθυνομαι, regor, dirigor; item corrigor, mulctor; item pro act. ἰθύω, dirigo, &c. V. Undè etiam ἰθυνὴς, ἡ, idem quod ἴθυνσις, εως, ἡ, directio: Item ἰθυντὴρ, ῆρ, ὁ, & ἰθυντωρ, ορ, ὁ, director, rector, moderator, &c. & in fœm. ἰθυντειρα, ἡ, rectrix, directrix, &c. Item ἰθυντήριον, ου, τὸ, sceptrum è lauro, quod vates manibus gestabant erectum, Hesych. omnia ut dictum ab ἰθύω; vide.

Ἴθυνεν, direxit, 3. sing. imperfect. activ. ab

Ἰθύω, dirigo: f. ὔνῶ, præs. passiv. ἰθύνομαι, dirigo, rego. Them. ἰθὺς, rectus.

'Ιθύομαι, idem quod act. ἰθύω; V.
'Ιθυπλεῖν, rectà volare; Hesych. exp. ἐπ' ὀυθείας ὁρμᾶσθαι, i.e. recto impetu ferri, ab iisdem cum seq. ἰθυπλίαν; quod vide.
'Ιθυπόρος, vel ἰθωπόρος, rectà procedens, in Epigram. ab ἰθύ, & πόρος; vide.
'Ιθυπλίαν, ας, ὁ, ἡ, recta volans, qui recto cursu fertur: ab ἰθύς, rectus, & πέτομαι, volo, as.
'Ιθύρ, ferrum axis, quod à rotâ currente teritur, & circum agitur; ab ἰθύω, ὁμαι; vide.
'Ρθ'Σ, εῖος, ὁ, rectus, & in f. g. ἰθέα; in compar. ἰθύτερος: hinc ἰθύω, dirigo: q. ab ὀυθύς; sed
'Ιθύς, ὑος, ἡ, impetus: ab ἰθύω, recta ferror: quod à præced.
'Ιθύτατος, rectissimus, superl. à comp. ἰθύτερος; V.
'Ιθυτενής, ἐος, ὁ ἡ ἐν, in rectum extensus, rectus, &c. Unde ἰθυτένεια, ἡ; q. d. in rectum extensio, vis in rectum extensa, vis recta, &c. Ptol. ab 'Ιθύς, & τείνω; vide.
'Ιθύτερος, rectiones, nom. pl. fœm. gen. ab
'Ιθύτερος, comparat. ab ἰθὺς, εῖος, ὁ, rectus.
'Ιθυντὴς, ῆος, ὁ, director, ab ἰθύς; V.
'Ιθύτομος, q. d. in rectum sectus, rectus; ut ἰθύτομος ὅμος, recta semita, vel virga; ab ἰθὺς & τομός; vide.
'Ιθύτριχες, qui crinibus sunt rectis, non crispis, &c. q. à sing. ὀυθύτριξ, ab ὀυθὺς, & θρὶξ; V.
'Ιθύφαλος, ὁ, interdum dicitur penis erectus, interdum, carmen quod in arrectum penem cantabatur, teste Hesych. & Suid. sed dicitur etiam, de ipsis hominibus, qui erectos penes ligneos vel coriaceos, &c. gestabant, Athen. l. 4. nam ἰθύφαλοι, ὁι, dicebantur, qui in sacris Bacchi phallum sequebantur in duti muliebri veste, ac phallicum, seu ithyphallicum carmen cum tripudiis canebant; Cæl. l. 4. c. 16. Item ἰθύφαλοι, i. e. erecti Priapi; Suid. ab ἰθὺς, & φαλὸς, V.
'Ιθύω, recta feror, impetu feror: hinc ἰθὺς, ὑος, ἡ, impetus. Th. ἰθὺς, εῖος, ὁ, rectus.
'Ιθυωρία, rectitudo; idem quod ἴθωσις, ab ἰθύς; V.
'Ιζω, æruginosus reddor, ab ἰὸς, æruginosus.
'Ικμε vel ἵκμεν, pervenit, 3. sing. imperf. &
'Ικμεν, dual. imperf. verbi ἱκάνω, imperf. ἵκανον, opt. ἱκάνοιμι, οις, οι, Th. ἵκω, venio.
'Ικανοδοσία, ας, ἡ, q. d. satisdatio, sufficiens largitio Theophil. in Instit. Civil. ab ἱκανὸς, & δόσις, V.
'ΙΚΑΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, idoneus, sufficiens, congruus: inde ἱκανότης, ῆτος, ἡ, sufficientia: ἱκανόω, sufficientem reddo: ἱκανῶς, sufficienter, abundè: ἐξ ἱκανοῦ, sc. χρόνου, à multo tempore: ἐφ' ἱκανὸν, diu.
'Ικανότης, ῆτος, ἡ, idoneitas, sufficientia: à præced.
'Ικανόω, sufficiat, satis sit, 3. sing. imperat. pass. ab
'Ικανόω, idoneum reddo: f. ώσω, p. ικάνωκα. Th. ἱκανὸς, idoneus.
'Ικάνω, convenio, adeo, assequor, supplico. Hesych. Th. ἵκω, venio.
'Ικανῶς, adv. sufficienter, abundè, affatim, admodum, valdè. Th. ἱκανὸς, sufficiens.
'Ικαρι, sive ἴκαρα, teste Hesych. dicitur pro εἴκοσι, viginti.
'Ικελος & ἔικελος, ε, ὁ, similis: ab ἔοικα, similis sum.
'Ικελόω, ῶ, assimilo; in Epigr. à præced. ἴκελος.
'Ικε, ibat, imperf. act. verbi ἵκω, venio: f. ἵξω, a, ι. ἵξα.
'Ικεν, veni, Ion. pro ἵκω, præs. imperat. pass. verbi ἵκομαι, vel 2. sing. a. 2. m. ικόμην, ες, Ion. εο, ετο, verbi ικνέομαι, f. ἵξομαι, venio.
'Ικέσθαι, a. 2. inf. m. verbi ικνέομαι, venio: f. ἵξομαι, a. 2. m. ικόμην.
'Ικέσθην, 3. dual. aorist. 2. m. ejusdem verbi.
'Ικεσία, ας, ἡ, supplicatio, preces: ab ικέτης, supplex.
'Ικέσιος, ε, supplex: ικέσιος Ζεὺς, supplicum præses Jupiter: per Syncop. pro ικεσήσιος, idem: ab eod. Th.
'Ικετ', pro ἵκετο, pervenit, 3. sing. a. 2. m. ab ικνέομαι, venio: quod vide.
'Ικέτας, α, ὁ, Dor. pro ικέτης, ε, ὁ, supplex: quod V.
'Ικεσία, ας, ἡ, supplicatio. Thuc. l. 1. & Plut. unde ἱκεσίας ποιεῖσθαι, supplicare; apud Plat. de leg. & Xen. in sympos. Item ἱκέτευμα, ατος, τὸ; q. d. supplicamentum, supplicatio, supplicandi quoddam genus; ut apud Thucyd. μέγιστον ὠφ ικέτευμα ἦσαν, &c. Utrumque à seq. ἱκετεύω, V.
'Ικέτευε, 3. sing. imperf. act. &
'Ικετεύσατε, 3. sing. a. 1. act. ab
'Ικετεύω, supplico: f. εύσω. Them. ικέτης, supplex.
'Ικετηρία, ας, ἡ, supplicatio: Item,
'Ικετήριος, & per Syncopen, ἱκτήριος, ε, ὁ, ad supplices pertinens, supplicibus conveniens, ad supplicationem idoneus, &c. Item ἱκετικὸς, idem; vel quo utuntur supplices; ut ἱκετικὸς λόγος, Schol. Thucyd. & c. à sequente. Them.
'ΙΚΕ'ΤΗΣ, ε, ὁ, supplex: acc. sing. ἱκέτην, dat. pl. Ion. ἱκέτηισι. Hinc ἱκετεύω, supplico: ἱκέτευμα, ατος, τὸ, supplicatio: ἱκέτης, quæ supplicat: ἱκετήσιος Ζεὺς, supplicum præses Jupiter.
'Ικέτης, ιδος, ἡ, & ιος, ἡ, supplex, fœm. quæ supplicat, famula, serva, à præced. Them.
'Ικεσδόχος, ε, ὁ ἡ ἐν; supplicum receptor seu receptrix; ab ικέτης, & δέχομαι, V.
'Ικετώσιμα, τὰ, supplicationes, vel supplicia, lustrationes, expiationes. &c. Item à Th. ἱκέτης; V.
'Ικνει, venias, Ion. pro ἵκοι, 2. sing. a. 2. sub. m. verbi ικνέομαι, venio: f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, a. 2. m. ικόμην, ε, ετο; a. 2. sub. m. ἵκωμαι, ῃς, ηται.
'Ικνῇ, veniat, 3. sing. a. 2. sub. m. ejusd. verbi.
'Ικμάζομαι, humector, emollior, ab act. ικμάζω, humecto, humefacio, humidum reddo: Item ικμάω, idem quod ικμάζω, humecto: Item mollior; omnia à Th. ικμὰς, V.
'Ικμᾶς, Jupiter, q. d. humidus Jupiter; i. e. humoris dator; Apoll. Arg. l. 2. Item ικμαλέος, humidus, Poë icum est; utrumque à seq. Them. ικμὰς, V.
'ΙΚΜΑ'Σ, ἀδος, ἡ, humor, vapor: indè ικμάς, humidus: ικμάζω, humecto.
'Ικμασία, ἡ, humor, humiditas, verbale ab ικμάζω; V.
'Ικμάς, fluens, fecundus: per Syncop. pro ικμάσιος, Euphoniæ causâ spiritu mutato. Sunt tamen qui ἴκμαδος, scribunt. Est que vel præs. part. verbi ἵκομαι, vel a. 2. part. m. verbi ικνέομαι, venio: f. ἵξομαι, a. 1. m. ικμάσ. Sunt qui ἴκμαδος, expon. humidus, à Th. ἱκμὰς, humor.
'Ικμὰς, ἀδος, ἡ, planta seu herba quædam humida, quam in Orchomenio lacu nasci tradit Theophrast. H. st. Pl. l. 4. c. 11. à Th. ικμάς.
'Ικμάβολον, gleba humecta, Dioscor. l. 2. ab ικμὰς, & βάλλω; vi. Ut ικμοβόλος, est humorem jactans; ab ικμὰς, & βάλλω, unde βολὴ, & βόλος, &c. Vide.
'Ικνεῖσθαι, Ion. pro πρέπειν, decere.
'ΙΚΝΕ'ΟΜΑΙ, -ήσομαι, venio, advenio, supplico: f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, a. 2. m. ικόμην, ε, ετο. Hinc ἵξις, εως, ἡ, adventus: ἐφικνέομαι, assequor, consequor: ἐφικτὸς, ὴ, quem assequi possumus: ὅσον ἐφικτὸν, quantum licet, pro viribus.
'Ικνεύμονον, Ion. pro τὸ ἱκανὸν, id quod sufficit & decorum est: &
'Ικνευμόνως, sive ικνεμόνως, ritè, congruè, adv. ab ικνέομαι, venio.
'Ικνουμένῳ χρόνῳ, temporis progressu, Ion. & Dor. pro ικνεμένῳ; &
'Ικνεώτατο, Ion. & Dor. pro ικνεῶντο, veniunt, 3. pl. ab ικνέομαι.
'Ικνέμων, veniens, congruens, justus: ut ικνέμονα μέγεθος, justa magnitudo, part. præs. ejusd. verbi.
'Ικνυον, lixivium, sapo, κόνιον, σμεγμᾶ, &c. apud Hesych.
'Ικοι, occuparet, 3. sing. a. 2. opt. act. ικοίμην, οιο, οιτο, a. 2. opt. m. ικοίμεθα, ι, pl. a. 2. opt. m. verbi ικνέομαι, venio.
'Ικοίμαν, Dor. pro ικοίμην, a. 2. opt. m. verbi ejusd.
'Ικοίμην, a. 2. opt. m. vide in ἵκοι.
'Ικομαι, venio: ab ἵκω, idem; quod usitatius.
'Ικόμην, ες, ετο, veni, a. 2. ind. m. verbi ικνέομαι, venio, f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, a. 2. part. m. ικόμενος.
'Ικόνιον, ε, τὸ, pro εἰκόνιον, ICONIUM, nomen urbis. Gr. imaguncula.
'Ικοντο, 3. pl. a. 2. ind. m. ικόμην, quod vide.
'Ικς, præs. imperat. verb. inusitati ἵκομαι, Th. ἵκω, venio. Vel 2. sing. a. 2. ind. m. ικόμην, verbi ικνέομαι sed
'Ικοῦ, est a. 2. imperat. m. verbi ικνέομαι, venio. a. 2. m. ικόμην, ες, ετο.
'ΙΚΡΙ'ΟΝ, ε, τὸ, tabula, tabulatum: qu. ἀκρίον, quod εἰς ἄκρα, factum: vel ab ικνέσθαι, ire, super tabulatis enimitur. Eustath. scribit ἴκριον.

'Ικριπηδὲς,

Ἰκριοποιὸς, qui tabulata conficit; unde in plur. ἰκριοποιοὶ, tabularum coagmentatores: qui circa forum tabulata compingunt, &c. (qui etiam dicuntur ἰκριοπηγοὶ, apud Poll. l. 7.) ab ἰκρίον, & præt. m. πέπηγα, unde πηγὸς, &c. Vide.

Ἰκριόφιν, nomen Poëtic. indeclinab. pro præced. ἰκρίον.

Ἴκτα, adv. propè, celerrimè: ἀπὸ τῆς ἵκτιδος.

Ἰκτάζει, ἐθνικῶς ἰχθὺς, Hesych. puto ab ἴκταρ· quia celeriter in aquis movetur.

Ἰκτερίω, & ἰκτεριάω, ictero; seu aurigine laboro: i. e. felle suffusus sum, &c. Item, ἰκτερίας λίθος, ictericus lapis; colore scil. ἴκτερον, avem referens; Plin. l. 37. c. 10. Item ἰκτερόομαι, ἤμην, tentor aurigine, corripior morbo regio, &c. omnia à seq. Them. Ἴκτερος, V.

Ἰκτερικὸς, ἡ, ICTERICUS: ab

Ἴκτερος, ε, ὁ, morbus regius, ICTERUS: & pro ave galbula. Scribitur & ἰκτερίς.

Ἰκτεριώδης, ες, ὁ ἡ ἤ, ictericus, ictero laborans: Item ἰκτερώδης, ες, ὁ ἡ ἤ, ictero similis, icterum, seu, morbum regium denotans, & ictero, seu arquato laborans, &c. Utrumque à præced. Th. ἴκτερος, arquatus: item icterus avis, sic à colore, quippe concolore morbo regio; quæ avis, si spectetur, fanari id malum traditur, & ipsa mori, Oppian. & Plin. l. 30. c. 11.

Ἰκτῆρες, per Syncop. pro ἱκετῆρες; vi. Item Ἴκτης, mendicus, advena; q. supplex; idem quod Them. ἱκέτης; vide.

Ἰκτῆρ, ῆρος, ὁ, ἡ, supplex: ab ἱκέτης, supplex.

Ἰκτὶς, ῖδος, & per Aphær. κτὶς, ῖδος, è mustela confectus: ab ἴκτις, mustela: per Aphær. κτὶς, ῖδος, ἡ.

Ἴκτῖνος, ἴνου, vel ἰκτῖνος, ε, ὁ, milvus: q. ab ἴκταρ, celerrimè.

Ἴκτις, ἴδος, ἡ, mustela sylvestris: est rapax: ut & ab ἰκτὶς esse possit.

Ἵκτο, 3. sing. pluſq. p. verbi ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, a. 2. m ἱκόμην, p. ἶγμαι. Vel per Syncop. dicitur pro ἵκετο, 3. sing. a. 2. m. ejusd. verbi.

Ἵκω, venio, f. ἵξω, a. 1. ἶξα· hinc ἱκάνω, Poët. idem.

Ἱκομαι, a. 2. sub. m. verbi ἱκνέομαι, venio, a. 2. ἱκόμην.

Ἵκοντι, Dor. pro ἵκωσι, 3. pl. a. 2. sub. act. ab ἵκω, venio, f. ξω.

Ἰλαδὸν, turmatim, adv. ab ἴλη, agmen, turma: quod & εἴλη. Them. εἰλέω, congrego.

Ἴλαθι, propitius esto, præſ. imperat. ab ἵλημι, unde & part. ἱλὰς. Alii verò volunt ἴλαθι, per Sync. dici pro ἱλάσθητι, a. 1. imperat. pass. verb. ἱλάσκομαι, propitium reddo, f. ἱλάσομαι, perf. pass. ἵλασμαι, σαι, σται. Them. ἱλάω, vel ἴλημι, f. ἥσω, propitius sum.

Ἴλαι, αἱ, turmæ, plur. fœm. à sing. ἴλη; vide.

Ἱλάομαι, f. ἀσομαι, & Poëticè ἱλάσομαι, active plerunque capitur pro propitium facio, propitio, placo; Il. β. Ver. 550. est ab activo ἱλάω, V.

Ἵλαος, ε, ὁ, & Att. ἵλεως, ω, propitius, hilaris: qu. ab ἴλη, splendor, qui ie serenum exhibet. Th. ἱλάω.

Ἱλαρὸς, ά, όν, HILARIS, lætus: ab

Ἱλαρότης, ητος, ἡ, HILARITAS: ab eod. Th.

Ἱλάρια, τὰ, hilaria; festum quoddam de quo Macrob. l. 2. c. 21. Etc. 2. simulationeque luctus peractâ, inquit, celebratur lætitiæ exordium, ad 8. Kal. Aprilis, quem diem ἱλαρίαν appellant; quo scil. tempore sol diem longiorem noctu protendit, &c. à præced. ἱλαρὸς, vi. Unde etiam ἱλαρόω, & ἱλαρύνω, hilaro, exhilaro, hilarum & lætum reddo.

Ἱλάρχης, ου, ὁ, præfectus turmæ, seu agminis alicujus, i. e. præfectus agmini equitum 64. Undè plur. masc. ἱλάρχαι, οἱ, qui octo elephantis præfecti sunt; hoc est turmæ principes: item ἱλαρχία, functio illa, sive præfectura turmæ militum seu equitum 64; ab ἴλη & ἀρχὴ, V.

Ἴλας, Dor. & per Sync. pro Ἴολας, α, ὁ, IOLAS, viri nomen.

Ἱλάσθητι, propitius esto, & per Syncop. ἵλαθι, & Poët. ectasi ἵληθι, a. 1. imperat. pass. verbi ἱλάσκομαι, placo: f. ἁσομαι· perf. pass. ἵλασμαι, a. 1. ind. pass. ἱλάσθην, ης, η. Th. ἱλάω, propitius sum.

Ἱλάσκεσθαι, præſ. inf. pass. ab ἱλάσκομαι, placo: ἱλάσκοντο, 3. pl. imperf. f. ἱλάσομαι· præſ. part. f. g. ἱλασομένη. Th. ἱλάω, propitius sum.

Ἱλάσκομαι, propitius fio, exhilaro, f. ἱλάσομαι, reperitur & ἱλάξομαι· perf. pass. ἵλασμαι, a. 1. imperat. ἱλάσθητι, cum dat. ab eod. Th.

Ἱλασκόμενος, η, ον, præſ. part. præcedentis.

Ἱλάσκω, exoro, Deos benignos facio, placo, ab ἱλάζομαι; V.

Ἱλασμὸς, ου, ὁ, propitiatio. Th. ἱλάω, propitius sum.

Ἱλάσομαι, placabo, f. 1. m. verbi ἱλάσκομαι, vel ἱλάομαι, a. 1. m. ἱλασάμην, ab eod. Th.

Ἱλασταμένου, ε, ὁ, a. 1. part. m. gem. ar. ejus. verbi.

Ἱλάσται, places, Ion. pro ἱλάσῃ, a. 1. sub. m. in 2. sing. ab ἱλάσκομαι, placo. Th. ἱλάω.

Ἱλαστάμεθα, placemus, gem. ar. 1. pl. a. 1. sub. m. ejusd. verbi & Th.

Ἱλαστήριον, ε, τὸ, propitiatorium. Sic Christus est verè ἱλαστήριον, qui suâ oblatione nobis placavit Deum: quod &

Ἱλαστήριος, α, ον, propitiatorius, a, um; habens vim τῆς ἱλάσκεσθαι· ab

Ἱλαστήριος, ου, ὁ, propitiatorium: f. ἥσω, p. κα, præſ. imperat. ἵλαθι, & per Ectasin ἵληθι. Hinc ἱλάσκομαι, propitium reddo, placo: ἱλασμὸς, ου, ὁ, propitiatio: ἱλαστήριον, ε, τὸ, propitiatorium: ἵλαος, α, ὁ, ἡ, propitius: ἵλεως, ω, ὁ, ἡ, Att. idem: ἱλαρὸς, ά, hilaris, lætus: ἱλαρόω, exhilaro.

Ἱλεός, placo, propitium reddo: ab ἵλεως, ω, ὁ, ἡ, Att. pro ἵλαος, propitius. Th ἱλάω, propitius sum.

Ἵλεως, ω, ὁ, ἡ, Att. pro ἵλαος; ab eod. Them.

Ἱλέως, adv. animo propitio & hilari, hilariter, &c. ab ἵλεως, pro ἵλαος, propitius, &c. V.

Ἵλη, pro εἵλη, ης, ἡ, agmen. Th. εἰλέω, congrego.

Ἰλήδὸν, Ionicè pro ἱλαδὸν, turmatim, catervatim, magno agmine, &c. adverb. ab εἴλη, agmen, turma, ala, peculiariter est verbum militare; i. e. agmen sexaginta quatuor equitum.

Ἴληθι, pro ἵλαθι, quod vide.

Ἱλήκησι, Ion. Paragoge pro ἱλήκῃ, 3. sing. perf. sub. act. verbi ἵλημι, seu ἱλάω, f. ἥσω, propitius sum.

Ἱλήκω, Thema est inusitatum, à quo tamen in usu est Optativus ἱλήκοις, propitius sis, ne irascaris; sic Gregor. in carmine, ἀλλὰ τὰ μὲν ἱλήκοι, & in his quidam propitius sit mihi Deus: à Them. ἱλάω, V.

Ἵλημι, propitius sum; idem cum, & ab ἱλάω; V.

Ἱλιάδαι, α, ὁ, Dor. pro Ἰλιάδης, ε, ὁ, quod per Aphæresin pro Ὀϊλιάδαι, α, ὁ, Ajax, Oilei filius: ὁ τοῦ Ὀϊλέως παῖς.

ΙΛΙΑ'Σ, άδος, ἡ, ILLAS, Poëma Homeri de rebus ILIACIS: item turdi species; & pro congerie; ut ἱλὰς κυνῶν, ilias malorum.

Ἱλιὰς μάχη, Poët. pro Ἰλιακὴ μάχη, Iliacum prælium.

Ἱλιγγιᾷν, vertigine laborare: vide sequent.

Ἱλιγξ, γγος, ἡ, vortex: inde ἱλιγγιάω, vertigine laboro, hæsito: qu. ab εἱλιγξ, ιγγος, ὁ, vortex. Them. εἰλέω, verso.

Ἱλιγξ, ιγγος, ὁ, vertigo oculorum: Item æstus & hæsitatio hominis qui quo se vertere debeat, quasi oculorum vertigine correptus non videt; Plut. à præced. ἱλιγξ, vortex: Item dubitatio, hæsitatio hominis deprehensi sententiis alternantibus, aut mente prorsùs hærente; ut Lat. æstus.

Ἰλιακὸς, ᾶ, ὁ, Trojanus, in Epigram. Item ἰλιὰς χώρη, ager Ilienſis; utrumque à seq. ἴλιον; V.

Ἰλιόθεν, ex Ilio, adv. in Epigr. itidem à seq. ἴλιον.

Ἴλιον, ILIUM, Troja: ab Ἴλος, qui filius Trois Regis.

Ἰλιοπερσίτης, ου, ὁ, Ilii populator: ab Ἴλιον, & πέρθω, destruo.

Ἱλλάω, oculos distorqueo, seu contorqueo, torvè inſpicio, &c. à seq. Them. Ἴλλος, V.

Ἴλλας, άδος, ἡ, vinculum contortum: ab ἴλλω, seu ἰλλω, quod ab εἰλέω, contorqueo.

Ἰλλίζω, oculis innuo; i. e. σημαίνω, à seq. Th. ἴλλος; V.

Ἴλλομαι, volvor, seu moveor: Item, vincior, constringor, contineor, includor, concludor, &c. est pass. ab act. ἴλλω; V.

Ἴλλοπις, mutus, ἄφωνος; unde pisces ἴλλοπες dicuntur; διὰ τὸ φωνῆς ἴλλεσθαι; i. e. ἐίργεσθαι· Athen. in ζ.

Ἴλλος, ᾱ, ὁ, oculus: qu. ab εἰλέω, verso, quia oculi volubiles: inde ἴλλω, oculis conniveo: σιλλεῖ, seu σίλλοι, ων, οἱ, scomma, irrisorium Poëma: q. παρὰ τὸ διεστρέφειν τοὺς ἴλλους, motu oculorum addito.

Ἰλλὸς, ᾱ, ὁ, Strabus, vel Strabo, luscosus, vel cæcus, retortus; ejus fœm. est ἰλλὶς, apud Hesych. ἀπὸ τῆς εἰλέω; i.e. à volvendo, sive à volubilitate; vi. εἰλέω.

Ἰλλυρικὸν, ᾱ, τὸ, ILLYRICUM: nomen regionis: inde Ἰλλυρικὸς, ὼν, οἱ, Illyrii.

Ἴλλω, oculis conniveo: item volvoron volvo; (quasi ab εἰλῶ·) Item vincio, constringo, contineo, compluto, &c. à præcedente Them. ἴλλω; vide.

Ἰλλαπίω, ῶ, & ἰλλαπίζω, nicto, conniveo: Item hallucinor; sic ἰλλάπω, strabis oculis, seu contortis, intueor; Eust. cæcutio, lippio: Item oculos distorqueo, &c. utrumque à præced. ἴλλω, & ἴλλω; V.

Ἴλλος, ᾱ, ὁ, idem quod seq. Them. ἰλὺς, vi. Unde etiam ἰλύα, caverna, latibulum: Item ἰλυόεις, εσσα, ὁ, limosus; item fœculentus, &c.

Ἴλυς, ύος, ἡ, limus, cœnum: qu. ab ἴλλω, palus, vel ἰλύω pro εἰλύω, involvo.

Ἰλύα, oblimo, limo obduco: à præcedente.

Ἰλυαδὴς, ές, ὁ ἡ, ἡ, limosus, fœculentus; ut αἷμα ἰλυαδὲς, sanguis fœculentus, apud Gall. itidem à præced.

Ἱμα, ατος, τὸ, vestimentum, indumentum; est pro εἷμα; vi. nam Hesych. ἵματα affert pro ἱμάσια.

Ἱμάζω, loro verbero, μαστίζω, Hom. Il. β. a Th. ἱμὰς; V.

Ἱμᾶων ἆσμα, ἡ ὁπαύλιος ᾠδὴ, molaris cantilena, sive quæ cani solebat ab iis, qui molas versabant, aut aquam è puteis hauriebant. Eadem cantio & ἐπαυλιάς, dicta sub. Th. ἱμὰς, lorum, loreus funis.

Ἱμᾶς, ᾶ, ὁ, hausor: ab ἱμάω, haurio; vi. Unde ἱμᾶν, carmen quod concinebant aquarum hausores, &c. V. præced.

Ἱμαλιὰ, cumulata farinæ mensura: ex ἱμάω, haurio, quod ex catillo hauriatur. Ideo & ἱμαλὶς, est abundans, copiosus.

Ἱμαλὶς, pro Cerere, & Deo farinæ.

Ἱμαντάριον, ᾱ, τὸ, fistula nautica; Hesych. ἱμαντάρια, nautica dicit esse instrumenta. Item ἱμαντίδιον, ᾱ, τὸ, lorulum, vel corrigiola; ἱμάντιον, ᾱ, ὁ, loreus, è loris factus: Item ἱμάντιον, ᾱ, τὸ, uva morbus, columnæ in ore extensio; Hesych. ἱμαντώδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, lori vicem præbens, seu lori vice flexilis; & ἱμάντωσις, εως, ἡ, corrigiarum in calceamentis constrictio; colligatio, conjunctio, &c. Item lignum quod ad continendos parietes in medio structuræ ponitur, &c. omnia à Them. ἱμὰς, ἀντος, ὁ, lorum, funiculus, loreus funis, &c. V.

Ἱμαντιζμὸς, ᾱ, ὁ, duplicis lori tortuosa implicatio; ut ex veteribus tradit Eust. Ludi speciem esse scribens, de quo vide Poll. Item ἱμαντιλικταῖοι; Democrito dicuntur, qui veluti funes loreos tortuosis nodis implicant; i. e. qui nodos texunt, perplexi: ab ἱμὰς, ἀντος, ὁ, lorum, & εἰλίσσω, vel εἰλίττω, volvo, verso; unde ἑλιγμὸς, ᾱ, ὁ, vortex, gyrus, & ἑλικτὸς, tortilis, &c. V.

Ἵμασ', pro ἵμασε, verberavit 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἱμάω vel ἱμάσσω, loris cædo, verbero, f. ἀσω· ab

Ἱμάς, ἀντος, ὁ, lorum, funiculus ex loris bubulis: dat. pl. ἱμᾶσι; qu. ab ἵημι, mitto: inde ἱμάσσω, loreo fune extraho, haurio.

Ἱμάστλη, ης, ἡ, scutica, flagellum: à præced.

Ἱμᾶσι, dat. pl. ab ἱμὰς, ἀντος, ὁ, lorum: quod vide.

Ἱμάσσας, Poët. pro ἱμάσας, a. 1. part. act. ab

Ἱμάσσω, loris cædo verbero, f. ἀσω. Th. ἱμὰς, lorum.

Ἱματάδιον, ᾱ, τὸ, q. d. vesticula, palliolum; Item ἱματιδάριον idem q. d. vestimentulum, diminut. ab ἱμάτιον; vide.

Ἱματόπους, οδος, ὁ ἡ, ἡ, loripes, qui pedem in modum lori tortum habet; cui opponitur rectus, à Juven. ab ἱμὰς, ἀντος, ὁ, lorum, & πὲς; V.

Ἱματοπρεμὲς, lora scindere, apud Poll. Unde ἱματοτόμος, qui lora scindit: ab ἱμὰς, ἀντος, ὁ, & τέτμω, præt. m. verbi τέμνω, unde τομὸς, &c. V.

Ἱματίζω, vestio, f. ἴσω, p. ἱμάτικα, perf. pass. ἱμάτισμαι, perf. part. ἱματισμένος, η, ον, vestitus: ab εἷμα, ατος, τὸ, vestis. Them. ἕω, seu ἔννυμι, induo, perf. pass. εἵμαι.

Ἱματοκάπηλος, vestiarius, vestimentorum propola; Luc. ab ἱμάτιον, & κάπηλος; V.

Ἱματομισθὸς, & Ἱματομισθώτης, qui vestes mercede locat, ut Choragis olim: Item Ἱματομισθία, vestes mercede colloco, &c. ab Ἱμάτιον, & μισθὸς; vide.

Ἱμάτιον, ου, τὸ, vestimentum, pro εἱμάτιον, ab εἷμα· vide Ἱματίζω.

Ἱματοπώλης, vestium venditor, vestiarius; Poll. l. 7. c. 18. Item Ἱματόπωλις ἀγορὰ, forum in quo vestes venduntur; ab Ἱμάτιον, & πωλέω, ῶ, vendo; unde πώλης, ου, ὁ, venditor, &c. vide.

Ἱματοφύλαξ, vestium custos; unde Ἱματοφυλάκιον, arca vestiaria, vestiarium; ab Ἱμάτιον & φύλαξ; V.

Ἱματοκλέπτης, ου, ὁ, vestium fur, ab Ἱμάτιον, & κλέπτης; V.

Ἱματισμένος, η, ον, vestitus, indutus: vide Ἱματίζω· quod vide.

Ἱματουργὸς, qui vestes conficit, vestiarius, qui vestem texit, textor, &c. unde Ἱματουργικὸς, ad vestes conficiendas pertinens; unde Ἱματουργικὴ, sub. τέχνη, ars vestiaria; ab εἷμα, ατος, τὸ idem quod Ἱμάτιον, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Ἱμάω, loreo fune extraho, haurio, fut. ἱσω, Ἱμᾶσαι μέλος, cantilena quam canit ὁ ἱμῶν, ὁ ὑδατηρὸς· vide ἱμᾶς.

Ἱμείρει, id est, ἔρχεται πόθεν; à sequ.

Ἱμείρω; Vide.

Ἱμείρω, desidero, cupio, cum genitiv. qu. ab ἵμερος, cupio, & ἐράω, amo: Hinc ἵμερος, ᾱ, ὁ, desiderium.

Ἴμμι, ἴτε, imus, itis, 1. & 2. plural. præsent. inde εἶμι, eo. Dicitur & ἴμμι, in 1. plural. imperfect. ejusdem verbi: &

Ἴμμι, ire, Ion. sed Dor. ἴμμαι, pro ἶναι, εἶναι, & εἶναι, præs. infin. ab εἶμι, vel ἴμι, eo.

Ἱμέρα, ας, ἡ, Fluvii nomen, ut & Ἱμέρας, α, ὁ, Siciliæ Fluvius.

Ἱμερόεις, έσσα, όν, & in fœm. gen. ἱμερόεσσα, desiderabilis: in superl. ἱμεροέστατος· ab

Ἵμερος, ου, ὁ, desiderium. Th. ἱμείρω, desidero.

Ἱμερσώδαν, de puellâ dictum, significat rem habere, seu coire cum viro; sic apud Hippocr. ἱμερσοδέσσαι; Gal. expon. ἀνδρὶ μιγέσαι, &c. à præced. ἵμερος; vi. Unde etiam ἵμερα, τὰ, flores & coronamenta, quæ ad expiationes, lustrationesque adhibebantur: Item, ἱμερτὸς, ἡ, ὁ; idem cum præcedente, ἱμερόεις, optabilis, suavis, amabilis, &c. Vide.

Ἱμεροφανὴς, ες, ὁ, ἡ, qui vocem habet optabilem ac dulcem: ἱμείρω, desidero, & φανὴ, vox.

Ἱμερτὸς, genitiv. pluraliter: ab ἱμερτὸς, ἡ, ὁ, desiderabilis: ab ἱμείρω, desidero.

Ἱμαντὸς, ᾱ, ὁ, loreo fune extractus, hauctus, Hesych. Item, ἱμανιὰ, ᾶ, funis loreus, seu ex loris bubulis tortus, quo aqua ex puteo extrahitur; funis quo aqua hauritur: Idem quod ἱμὰς, teste Hesych. Unde ἱμάω, &c. vide.

Ἱμανιστρόφος, qui funem loreum, quo aqua e puteo hauritur, versat ac trahit; à præcedente, ἱμανιὰ, ας, ἡ, funis per quem aqua hauritur, & στρόφη; vide.

Ἴμπω, lædo, pungo, terreo: ex ἴπτω. Tum ἰμπάω, jungo: qu. ab ἴν, pro ἐν, & ἄπτω, alligo.

Ἴν, mensuræ nomen: item fibra, vide ἶς. Tum ἶν, ipsum vel ipsam, pro αὐτὸν, & αὐτὴν. Pro quo Poëtæ μὶν dicunt. Latinis olim etiam im & em, pro eum. Ἴν, IN, Præpositio etiam pro ἐν, & in compositione.

Ἴν pro ἶνα, fortitudinem, acc. sing. ab ἶς, ἰνὸς, ἡ, nervus, fibra.

Ἴν pro ἶνα, ut

Ἶνα, ut, conjunct. causalis: regit sub. ἶνα μὴ, nisi: ἶνα τὶ, vel ἶναπ, ut quid, propter quid, quare? Ion. pro πῶς, quomodo.

Ἶναι, ire; præs. inf. verbi εἶμι, eo. Dicimus & ἴμμι & ἴεναι.

Ἶνα τὶ, quarè; Plato in Apolog. ἶνα τὶ ταῦτα λέγῃς; sic ut etiam dicunt Cic. & Liv. Lat. ut quid? &c. vide.

Ἰνάω, & ἰνέω, inanio, vacuo, expurgo: Hesych.

Ἰνδάλομαι, similis videor, videor, appareo: qu. ἰδάλλομαι, inserto ν, quod pro εἰδάλομαι,

εἰδάλλομαι, idem. ab εἶδος, facies, forma. Th. εἴδω, video.

'Ινδαλμα, ος, τό, simulacrum, species: à præced.

'ΙΝΔΙΚΟ'Ν, ου, τό, INDICUM piper, vel zingiber Indicum.

'Ινδολέτης, ου, ὁ, Indorum perditor, qui Indis cladem intulit; Epith. Bacchi Indiæ domitoris; in Epigr. ab ὄλλυμι, f. ὀλέσω, unde ὀλετὴρ, &c. Vide.

'Ινες, vide in ἶς, ός, fibra.

'Ινδύω, tendo. Hesych. ab ἶς, in accus. ἶν, nervus, qui tendendi organum.

'ΙΝΕ'Ω, vacuo, expurgo.

'Ινθμὸς, οῦ, ὁ, purgatio, evacuatio, exinanitio, &c. Hippocr. à Th. præced. ἰνέω, inanio, evacuo, &c.

'Ινίον, ου, τό, occipitium, posterior colli pars: ab ἶς, ἰνὸς, ἡ, nervus.

'Ινις, exp. νέος ἰὸς, & βρέφος, filius infans, posterior filius; nepos; παρὰ τὸ ἶς; δυσὶν γὰρ εἰσι γῆ παίδων οἱ υἱοί: nam originem traxisse putatur, quoniam filii sunt vis robúrque parentum; Eurip. pro filiâ etiam usurpat.

'Ινυς, filia, ut & ἴνη, ης, ὁ, filius: ab ἶνις. Hesych. vide præced.

'Ινὸς, pullus ex equâ & mulâ, aut asinâ, q. ab ἶνις; quod vide.

'Ινύομαι, fleo: aut ab ἶνις, aut ab ἰνάω.

'Ινόω, Poët. pro ἰνάω, exhaurio, consumo, absorbeo.

'Ινῶ, όῶ, ὡ, INO, nomen mul. q. valida. ab ἶς, ινός, ἡ, fibra, robur.

'Ινώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, fibrosus, nervosus; idem quod ἰνεώδης, ἐς, ὁ ἡ ἡ, fibræ similis, &c. Ab ἶς, ἰνὸς, ἡ, fibra, item, vis, robur, &c. Quoniam virium corporis bona pars consistit in fibris, & partibus nervosis, &c.

'ΙΞ, ἰκὸς, ὁ, vermiculus vites adedens.

'Ιξαλὸς, ου, ὁ, impetuosus, libidinosus. Hesych. ab ἰξὺς, lumbus, & ἅλλομαι, salio, capræ Epithet.

'Ιξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἵκω, venio. f. ἵξω, a. 1. ἶξα, ας, ε.

'Ιξεμεν, pervenerunt, 2. sing. f. 1. m. pro ἶξη. verbi ἰκνέομαι, venio. f. ἴξομαι, perf. pass. ἶγμαι, a. 2. m. ἰκάνω, ῶ, ειν.

'Ιξευτήια, ἡ, q. d. viscatrix; ut ἰξευτήια τύχη, fortuna viscata, Plut. dicitur etiam ἰξεύτεια, idem, Vi. Item, ἰξευτήριον, ου, τὸ, aucupium, & ἰξευτικὸς, ὴ, ὸν, ad aucupes, seu ad aucupum artem, pertinens; q. d. viscatorius; ut, ἰξευτικὸς κάλαμος, arundo viscatoria, vel viscata capitur etiam pro seq. ἰξευτὴς, id V.

'Ιξευτὴς, οῦ, ὁ, qui visco aves captat, auceps. Th. ἰξὸς, viscum.

'Ιξεύτρια, ας, ἡ, viscatrix, ab

'Ιξεύω, visco aves capio, aucupor. Th. ἰξὸς, viscum.

'Ιξία, ας, ἡ, idem quod ἰξὸς, quod vide.

'Ιξίας, inter lethales radices numeratur, a Dioscor. l. 6. c. 21. & dicitur sic ἀπὸ τῆς ἴξης, q. d. viscaria planta; nam visco redundat tenaci & pernicioso; ab ἰξία, ἡ, præced. quæ etiam plantam quandam talem significat, &c. Vide.

'Ιξιδόεις, vel ἰξοδόεις, visco vescens, q. d. viscivorus, viscumvorans; est etiam turdi species; ab ἰξὸς & ἔδω, vide.

'Ιξίνη, ης, ἡ, sive ἄκανθος ἰξίνη, alia planta, quæ etiam fert masticben Theophr. Hist. Pl. l. 6. & 9. c. 4. à Th. ἰξὸς, Vi. Unde etiam ἰξιόεις, εντος, ὁ, viscosus; item lethalis; ut, ἰξιόεν πῶμα; apud Nic. in Alex. ab eodem Th.

'Ιξις, εως, ἡ, adventus. Th. ἰκνέομαι, venio. f. ἴξομαι. p. ἶγμαι.

'Ιξιφάγος, & ἰξοφάγος, q. d. viscivorus; visco victitans; peculiariter etiam de quibusdam turdis dicitur; ab ἰξὸς & φάγω, Vi.

'Ιξίων, ονος, ὁ, IXION, quis iste fuerit & cur apud Inferos rotæ feratur alligatus circumvolvi, docet Pindarus Pythior. Od. 2. p. 204. &c.

'Ιξομαι, f. 1. m. verbi ἰκνέομαι.

'Ιξον, 1. sing. vel 3. pl. imperf. pro ἶκον, Bœot. solent enim κ in ξ, mutare, vel a. 2. ind. act. verbi ἵκω, venio, f. ἵξω. Alii volunt esse imperf. verbi ἴξω, quod à fut. ἴξω, verbi εἴκω, formatum asserunt.

'Ιξὸν, viscum, acc. sing. ab

'ΙΞΟ'Σ, οῦ, ὁ, Æol. ῥισκὸς, VISCUM, arundo aucupatoria, pedica passerum, parcus, tenax: item pro varice: ἰξία, ας, ἡ, idem. ἰξώδης, ες, ὁ, ἡ, viscosus, tenax: ἰξιόεις, εντος, ὁ, viscosus: ἰξεύω, visco aves capio.

'Ιξυόθεν, lumbis tenus; à seq. Th. ἰξὺς, vide.

'ΙΞΥ'Σ, ύος, ἡ, lumbus, dorsum: qu. ab ἰκνέω, quia in lumbis robur est.

'Ιξώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, viscosus, visci modo lentus, tenax, &c. Th. ἰξὸς, vide.

'Ιοβόλος, ος, ὁ, qui sagittas ejaculatur; item, venenum ejaculans, venenatus, venenosus, &c. Ut, ἰοβόλα σπείρας; apud Herodian. l. 3. Inde ἰοβολέω, ῶ, sagittas jaculor, sagittas emitto; Epigr. Item venenum jaculo, seu emitto, veneno inficio, &c. Ab ἰὸς & βάλλω, βολὴ, seu βολέω, &c.

'Ιοβόρος, venenivorus, venenatus; item, iracundus, inimicus, &c. Ab ἰὸς & βόρος, &c. Vi.

'Ιοβόστρυχος, cirros habens fusci coloris, aut nigri; apud Pind. in Olymp. Ab ἴον, vel ἰὸς; & βόστρυχος, vide.

'Ιογλαῶν, nigricantes habens pupillas, in modum violæ; ab ἴον. & γλαῶν, vide.

'Ιοδνεὴς, ής, ὁ, ἡ, purpureus: ab ἴον, viola, & δνόφος, tenebræ.

'Ιοδόκος, ος, ὁ, ἡ, sagittarum receptrix, epithet. pharetræ. Dicitur etiam ἰοδόκη, ἡ, substantive, pharetra sagittarum receptaculum: ab ἰὸς, jaculum, & δέχομαι, capio.

'Ιοειδὴς, ής, ὁ, ἡ, niger, rubiginosus: ab ἰὸς, ὁ, telum, rubigo cujusque metalli, & εἶδος, forma. Th. εἴδω, video; vel ἰοειδὴς, purpureus, violacei coloris: ab ἴον, viola.

'Ιόεις, εντος, ὁ, rubigini obnoxius, ferrugineus, Iliad. ϒ. Item, accommodus ad sagittas conficiendas; item, niger, &c. Ab ἰὸς vel ἴον, quæ vide.

'Ιόζαν, & παρυφόζαν; i. e. violaceo, seu purpureo cingulo circundatus; Hesych. Ab ἴον, τὸ, & ζωὴ, vide.

'Ιοειδὴς, instar violæ florens, seu floridus, ab ἴον, & θάλλω, unde θαλὴς, &c. Vi.

'Ιοιμι, ἰοῖς, ἰοῖ, a. 2. opt. verbi εἶμι, eo. a. 2. ἴον.

'Ιοῖσα, Dor. pro ἰοῦσα, profecta, a. 2. part. f. g. ab εἶμι, eo. a. 2. ἴον.

'Ιόλαος, ου, ὁ, quis fuerit JOLAUS, quando ex mortuis resurrexit, & cur, Pind. Pythior. Od. 9. p. 304, 305.

'Ιομὲν, eamus, 1. pl. a. 2. ind. ἴον. verbi εἶμι, eo. Alii volunt per Syncop. Ion. dici pro ἰωμὲν, 1. pl. a. 2. sub.

'Ιομιγὴς, veneno mistus, venenatus, &c. Ab ἰὸς & μιγνύω, f. μίξω, tanquam à μίγω, &c. Vi.

'Ιόμαρος, ου, ὁ, ἡ, jaculator, & jaculis destinatus, mortem inferens jaculis. Vel ὁ ὥσει ἐὸν ἰὸς μεμορμυρὸς, telis malè exceptus: ab ἰὸς, jaculum, & μόρος, fatum, verso ο in ω. Th. μείρομαι, partior.

'ΙΟΝ, ου, τὸ, viola: item solum. n. g. ab ἴος. Indè ἰάδης, violaceus. Est &

'Ιον, ες, ε, a. 2. ind. verbi εἶμι, eo.

'Ιόντ', pro ἰόντα, acc. sing. a. 1. part. ἰὼν, verbi εἶμι, eo.

'Ιόνθας, ἀδος, ἡ, lanuginosa, villosa, varis labrans: exponitur & velox. ab

'ΙΟΝΘΟΣ, ου, ὁ, lanugo, primi pili, qu. ab ἄνθος, quia flos juventæ; item varius in facie.

'Ιόντα, euntem, acc. sing. a. 2. part. εἶμι, eo. a. 2. ἴον. a. 2. part. ἰὼν, ἐντος, & in f. g. ἰοῦσα.

'Ιόομαι, οῦμαι, rubiginor, rubiginem contraho, vel duco; item, erugine absumor, &c. Est pass. ab act. ἰόω, ῶ, rubigine obduco, vel consumo; à Th. 'Ιός. Vi.

'Ιοπάπλος, violæ colore purpurantem peplum gestans, ab ἴον & πέπλος, &c. Vide.

'Ιοπλόκαμος, ου, ὁ, ἡ, violaceos vel nigros capillos habens: ex ἴον, viola, & πλόκαμος, cincinni. Th. πλέκω, necto.

'Ιοπλόκος, q. d. violarum contextrix, sive quæ ex violis, corollas nectit; ab ἴον & πλέκω, unde, πλοκὴ, vide.

'Ιόπτη, ης, ἡ, nomen urbis, Heb. pulchritudo.

'Ιορδάνης, ου, ὁ, nomen fluvii. Hebr. orientis ex Ior, & Dan, qui sunt duo fontes, ad radices Libani.

'ΙΟΡΚΟΙ, ων, οἱ, caprarum genus. qu. δόρκοι, à visus acumine, à δέρκω, video.

'ΙΟ'Σ, ου, ὁ, missile, jaculum, ingens. q. ab ἵημι, mitto; item venenum, rubigo, erugo.

go: hinc 'ἰόω, rubigine obduco: 'ἰώδης, rubiginosus: sed

'Ἰ-ός, ἰᾶ, ἰόν, solus, a, um; item unus.

'Ιοστέφαν-ος, coronam è violis gestans: ab ἴον, viola, & στέφαν-ος, corona. Th. στέφω, corono.

'Ιότης, ητ-ος, ἡ, consilium, voluntas: ab ἔω, vel ἵημι, mitto. Hinc ἵεμαι, desidero.

'Ιοτόκ-ος, venenum pariens, venenatus, Oppian. de venat. l. 3. ab 'ἰός, & p. m. τόκος; unde τόκ-ος, &c. Vi.

'Ιοτυπής, jaculo, seu sagittâ percussus, in Epigr. ab 'ἰός & τύπτω, unde τυπή, & τύπος, &c. Vi.

'ΙΟΥ, adv. dolentis, Hei, HEU! hinc 'ἰύζω, lamentor. Est & exultantis adv.

'Ιουδαΐζω, JUDAIZO, fio Judeus, Judaicè vivo. f. ίσω. p. 'ιουδάϊκα, ab 'Ιουδαῖ-ος, Judæus. Th. 'Ιούδας, α, ὁ, Judas.

'Ιουδαϊκός, ή, όν, JUDAICUS, a, um: hinc

'Ιουδαϊκῶς, adv. Judaicè.

'Ιουδαῖ-ος, ὁ, JUDÆUS; item Judaicus, a, um, ut γῆ 'Ιουδαία.

'Ιουδαϊσμός, ὁ, JUDAISMUS.

'Ιούδας, α, ὁ, nomen viri. Hebr. celebrationis filius.

'Ιουλίας, α, ὁ, nomen viri. Gr. barbatulus.

'Ιούλι-ος, ου, ὁ, JULIUS, nomen viri Gr. barbatulus.

'Ιουλίζω, primam lanuginem emitto, pubesco, barbam primam emitto; &c. Ab ἴουλ-ος, prima lanugo, &c. Vi. Unde etiam 'Ιουλὶς, ίδ-ος, ἡ, Julis, idis, piscis quidam saxatilis: Dioscor. l. 2.

'Ιουλόπεζ-ος, Epith. navis, à remorum copia; Julus enim vermis est multipes; unde in plur. masc. 'Ιουλόπεζοι νῆες; dictæ fuerunt naves à Lycoph. ob remorum multitudinem, cum pedum copia, quam habent vermes ἴουλοι dicti, comparatam: ab ἴουλ-ος; unde ἴουλοι; bestiolæ quædam multipedes, & πέζα, pes, Vi.

'Ιουλ-ος, ὁ, lanugo, quæ ἰξὶ ἔλλη, exit mollis & crispa. Them. ξουλ-ος, mollis, crispus.

'Ιουλοφυέω, primam lanuginem produco, pubesco; à præced. ἴουλ-ος, barba prima, & φύω, sive φυὴ, &c. Vide.

'Ιουλὼ, ἡ, idem quod ἔλλὼ, ἡ, Ceres, sic vocata, quòd fasciculo segetum rusticis largiretur; ab ξουλ-ος, manipulorum fascis, &c. Vi.

'Ιουλώδης, ες, ὁ, ἡ, Julos Polypodas referens, qui est ex genere Julorum multipedum, Aristot. ab ἴουλ-ος prima lanugo, item vermis quidam multipes.

'Ιᾶν, mittebam, imperf. contract. ex ἴεον, ἴων, qu. ab ἴέω. Them. ἔω, vel ἵημι, mitto.

'Ἴασι, πᾶσι, & in acc. pl. 'ἰάσας accedentes. a. 2. poët. f. g. ab 'ἰᾶν, quod ab εἶμι, eo. a. 2. ἴεν.

'Ἰᾶσθαι, æruginem accipere; rubiginem contrahere, &c. Est infin. ab 'ἰάω, Vi.

'Ἰοῦς-ος, ὁ, nomen viri, Lat. JUSTUS.

'Ιοχέαιρα, ας, ἡ, quæ fundit sagittas: vel quæ sagittis gaudet: ab 'ἰός, sagitta, & χέω, fundo, vel χαίρω, gaudeo. Epithet. Dianæ.

'Ιόω, æragine conficio, &c. Vide supra in 'Ιόομαι.

'Ἴπες, vermes qui in vitibus nascuntur, Theophr. 3. de causis Plant. à sing. ἶψ, ἴπ-ος, Vi.

'Ἰπνίτης, ου, ὁ, furnaceus, testaceus; ut 'ἰπνίτης ἄρτ-ος; Athen. l. 3. panis furnaceus, &c. à seq. ἴπν-ος, furnus; unde etiam, ἴπνι-ος, ου, ὁ, qui ex furno est, vel qui furni est, &c. Unde ἴπνια, τὰ, purgamenta furni, fuligo; ut ἴπνια λύματα, apud Callim. purgamenta & sordes ex furno, &c. Item 'ιπνόω, ῶ, in furno, seu camino uro: aut, in furnum seu caminum conjicio, &c.

'Ἰπνοποιὸς, q. d. furnifex; i. e. qui furnos fabricatur; Luc. ab 'ἰπνὸς & ποιέω, Vi.

'Ἰπνός, vel ἴπν-ος, ου, ὁ, furnus, caminus, culina. Hinc 'Ἰπνοι, loca quædam sic dicta. Th. ἴπτω, lædo.

'Ἰποκτόν-ος, qui vermiculos, vitium oculos infestantes occidit; ab ἴπες, & p. m. ἔκτανα; à Th. κλείνω, &c. Vide.

'Ἰπ-ος, εος, muscipula, quæ 'ἰποῖ, id est, opprimit murem: sed ἴπ-ος, pressura: ab ἴπτω, lædo.

'Ἰπτω, premo, πιέζω: ut 'ιπτεσθαι συμφορῇσι, premi calamitatibus. Th. ἴπτω, noceo.

'Ἰπταμεῖς, q. d. equos congregantes; ità dicebantur, in Lacedæmoniorum rep. ab equitatu congregando, viri tres ætate florentes, qui ab Ephoris eligebantur, ut tradit Xenophon; ab ἵπτω, & ἄγερμαι, per Syncop. pro ἀγείρομαι, congregor, ab act. ἀγείρω, congrego, Vi.

'Ἰπταγροι, οι, equi sylvestres, seu feri, &c. Ab ἵπτω & ἀγρὸς, Vi.

'Ἰπταγωγὸς, ος, ὁ, ἡ, q. d. equorum ductorius, a. Epith. navis qua equi trajiciuntur. Ex ἵπτω & ἄγω, duco.

'Ἰπταέτ-ος, grandis (ut equus) aquila; aut monstrosum animal, ex aquila & equo, ab ἵπτω & ἀετὸς, Vi.

'Ἰπτάζομαι, equo vehor, seu feror, item, idem cum act. ἱπτάζω, equito, à Th. ἵπτω, Vi.

'Ἰπτάκμων, ος, ὁ, ἡ, Poët. qui hasta vel lancea ex equo pugnat. Ex ἵπτω, & ἄκμη, cuspis.

'Ἰπτάκη, ης, ἡ, caseus equinus; item equi coagulum; ut tradit Dioscor. l. 2. c. 80. Reperitur & ἱπτάκης, ου, ὁ, in eâdem signif. apud Eust. est à Th. ἵπτω, Vi.

'Ἰπτακοντισταὶ, equestres jaculatores; qui ex equis pugnant jaculis, &c. Ex ἵπτος & ἀκοντιστὴς, Vi.

'Ἰπτ-αλεκτρυών, Aristoph. magnus gallinaceus; animal quoddam marinum; unde, plur. ἱπταλεκτρύονες, grandes galli; ab ἵπτω; & ἀλεκτρυών, vide.

'Ἰπταλίδας, α, ὁ, Dor. pro ἱππαλίδης, idem quod ἱππεύς, έω-ος, ὁ, eques.

'Ἱππαπαὶ, πῖς ἐμβαλεῖ; inquit Aristoph. in equitib. vox quædam ab eo per jocum & lusum facta; quia τὸ ῥυτπαπᾶ, ὑπερόπτημα ναυτικὸν, &c. à Th. ἵπτω; unde etiam ἱππάλος, genus lusus puerilis apud Poll. l. 9. Nam ἱππάδαν, & κυβιστινδᾶν, vocant nonnulli τὼ ἐν κοτύλῃ παιδιὰν, teste eodem ibid. forsan quoniam in hoc ludo ὁ ἡγεμὼν, videtur veluti ἱππεύειν, & inequitare τῷ φίσηνι. Item ἱππαρδιον, ου, τὸ, hippardium; fera, ab equo nomen sortita; animal ità nominatum, ab equi similitudine; Aristot. de Hist. An. l. 2. c. 1.

'Ἱππάδιον, ου, τὸ, equuleus, sive, equulus, i. e. parvus equus; Xen. Pæd. 1. Item, avis nomen, simi is vulpanseri, ut tradit Hesych. à Th. ἵππος, V.

'Ἱππάρχαι, equitum Magistri, seu præfecti, lib. 2. Reg. c. 1. à sing. ἱππάρχης, idem quod ἵππαρχ-ος, Vi. à quo etiam est ἱππαρχεῖος, regi ab Hipparcho, Aristot. Pol. 3. Est pass. ab act. seq.

'Ἱππαρχέω, f. ήσω, sum magister equitum, præsum equitatui: &

'Ἱππαρχία, ας, ἡ, præfectura equitum: ex ἵππος, & ἀρχὴ, imperium.

'Ἱππαρχικὸς, ὴ, όν, ad magistrum equitum pertinens: ex iisd.

'Ἱππαρχ-ος, ου, ὁ, HIPPARCHUS, nomen viri. Est & Equitum præfectus, Magister equitum. Et sic vocatur Neptunus: ex ἵππος, & ἀρχὴ, principatus.

'Ἱππὰς, άδ-ος, ἡ, Ion. pro ἱππικὴ, equestris: hinc ἱππάσιμος, equitabilis: ab ἵππος, equus.

'Ἱππᾶς, άδ-ος, ἡ, census equestris, equitum census; unde ἱππάδα τελοῦντες, i. e. Hippadem solventes, dicti sunt, qui apud Athenienses in secundo censu essent, quod equum alere possent. Plut. in Sol. ab eodem Th. Unde etiam ἱππάζω, equito; pass. ἱππάζομαι, equo vehor, seu feror; equito; unde part. ἱππαδεὶς, έντ-ος, equitandi artem edoctus; item verbalia sequentia.

'Ἱππασία, ας, ἡ, equitatio, equitatus, ipsa actio equitandi; Xen. de re equ. ἱππάσιμ-ος, ος, ὁ, ἡ, equitabilis, equis idoneus; unde τὰ ἱππάσιμα χωρία, campestria; Xen. item, Metaph. dicitur, ἱππάσιμον ἀνεκῶς ἑαυτὸν παρέχειν, qui quasi patitur aliquem insidere, in modum equi; Plut. in Alex. Item ἱππαστὴς, οῦ, ὁ, equitator, eques, qui equo vehitur, dicitur etiam interdum, de ipso equo; Xen. de re equ. unde adv. ἱππαστὶ, equitantium modo, divaricatis scil. cruribus; unde ἱππαστὶ καθίζειν, est, humeris insedere, ut pueri. Omnia ut dictum ab ἱππάζομαι.

'Ἱππάδρομοι, carceres; locus unde dimittuntur equi, ad currendum stadium, (idem quod ἀφεσιμία, Vi.) Ab ἵππος, & ἄφεσις, Vi.

'Ἱππεία, ας, ἡ, equitatio; item auri gandi munus; poëticum est, & à seq. ἵππευ-ος,

ἱππειος, equinus, equester; ut ἱππειος δίφρος, equestris currus; qui scil. trahitur ab equis, Hesiod. pro quo etiam invenitur ἱππιος; ut ἵππια ἆεθλα; ex Epigr. equestria certamina, &c. Vi.

Ἱππειος, ε, ὁ, equestris. Th. ἵππος, equus.

Ἱππέλαφος, ε, ὁ, equicervus; animal ità dictum, à forma equi & cervi quam habet, ex ἵππος & ἔλαφος, Vi. Arist. l. 2. An.

Ἱππερασ-ὴς, ῆ, ὁ, equorum amator; φίλιππος; Poll. l. 1. equorum studiosus; (sed in malam partem etiam capitur pro ἱπποµανὴς) ab ἵππος & ἔρασ-ὴς; Vi. Item ἵππερος, equorum amor, equorum studium; (quod etiam in malam partem sumitur pro ἱπποµανία, nimius, seu insanus equorum amor) ab ἵππος & ἔρος, vide.

Ἱππεύµα, equitatio; item, iter equestre, seu ire: quod ab equite conficitur; item ἱππευσις, equitatio; utraq; verbalia ab ἱππεύω, Vi.

Ἱππεύς, έως, ὁ, eques: & in pl. ἱππεῖς, ejusd. Th.

Ἱππευτὴς, ῆ, ὁ, Equestris, vel equitandi peritus: ab

Ἱππεύω, equito: f. εὐσω. p. ἵππευκα. Th. ἵππος, equus.

Ἱππάσι, dat. pl. Ion. pro ἱππεῦσι, ab ἱππεύς, eques.

Ἱππηγὸς, idem quod ἱππαγωγός; id Vi. Unde ἱππαγωγεῖ, & ἱππηγοὶ νῆες, hippagines, sive hippagogæ naves, à transportandis equis, sic appellatæ; unde Festus, hippagines naves sunt, quibus equi vehuntur, sive trajiciuntur, &c. Sic ἱππαγωγα πλοῖα, naves hippagogæ; latiores scil. humilioresque aliis triremibus, quo commodius equi eas conscenderent, inquit Portus, ab ἵππος & ἄγω, unde ἀγωγὴ, &c. Vi.

Ἱππηδὸν, equi modo; Aristoph. idem quod ἱππαδὶ, Vi. à Th. ἵππος, Vi.

Ἱππηλασία, ας, ἡ, equorum agitatio; pass. scil. signif. ab iisdem cum sequentibus.

Ἱππηλασίη, scil. ὁδὸς, equestris via, quâ equi aguntur: ab

Ἱππηλάσιος, ε, equestris, equitabilis, per quem equi agitantur: ab ἵππος, equus, & ἐλαύνω, impello, f. ἐλάσω.

Ἱππήλατα, vocat. sing. ab

Ἱππηλάτης, ε, ὁ, equitator, agitator equorum: ex ἵππος & ἐλαύνω, agito.

Ἱππήλατ-ος, scil. πόν, locus equitabilis: ab iisd. Th.

Ἱππηλατέω, ῶ, equos agito, seu impello; equito, ab iisdem itidem, cum præced. ἱππήλατος, per quem equi agitantur, aut etiam agitari possunt, equitabilis; Od. ν.

Ἱππήλατον, τὸ, spatiosum, amplum, planum; agendis scil. equis accommodum, ab iisdem quib. ἱππήλατης, vide.

Ἱππιατρος, mulomedicus, medicus equarius, veterinarius, &c. Unde ἱππιατρία, mulomedicina, ars veterinaria; medicina equaria, &c. Ab ἵππος & ἰατρὸς, Vi.

Ἱππίδιον, idem quod ἱππάριον, equulus; item, piscis quidam; apud Athen. l. 7. diminut. ab ἵππος.

Ἱππικὴ, vel ἱππικὴ τέχνη, ars, seu, facultas equestris, sive equitandi; est fœm. à masc. seq. ἱππικὸς, equestri, &c. Item, equestris artis, sive equitandi peritus, &c. Vi. Unde ἱππικοὶ λόγοι, ad artem equestrem pertinentes sermones, &c.

Ἱππικὸν, ε, τὸ, equinatus; ab

Ἱππικὸς, ε, equestris. Th. ἵππος, equus.

Ἵππιος, equestris; item, cognomentum Neptuni, quod primus ille equos invenerit; Aristoph. περ. item, Minervæ etiam Epitheton, quòd prima illa currum instruxerit; ac præterea Martis & Junonis Epith. in Epigr. ob equestria certamina; à Th. ἵππος.

Ἱπποχαίτης, ε, ὁ, ex juba equina, sive setis equinis factus; ut λόφος ἱπποχαίτης, l. ζ. i.e. ἱππείας ἔχων τρίχας; ab ἵππος & χαίτη, Vi.

Ἱπποχάρµης, vel ἱπποχάρµας, ε, ὁ, equis gaudens; vel, qui equo in pugna utitur, qui ex equo pugnat; ab ἵππος & χάρµη, Vi.

Ἵππις, ιδ-ος, ἡ, vestis equestris; ut senatorium laticlavium; clavus enim latus, sive major, in usu fuit in tunicis laticlaviis, qualibus utebantur equites, inquit Hesych. à Th. ἵππος, Vi.

Ἱππίσκος, idem quod ἱππάριον, Vi. equulus; censetur etiam in mundo, sive ornatu muliebri; Hesychio est, ὀπίθεµα κεφαλῆς; &c.

Ἱπποβάµων, ον-ος, ὁ, qui equum conscendit; eques; apud Euryp. στρατὸν ἱπποβάµονα, equestres copias; & apud Aristoph. ἱπποβάµονα ῥήµατα; equestria verba, i. e. ὑψηλὰ, grandia verba; & quæ, quasi equo invehuntur sublimi & magnifico; ob id, quòd, qui vehuntur equis, altiùs se à terra extollunt; ab ἵππος & βαίνω, Vi.

Ἱπποβάτης, & ἱππόβατης, qui equum conscendit, eques; ut, ἐπὶ ἱππορβατίαν, equitum, Herodot. Ab iisd. cum præced.

Ἱππόβιν-ος, ε, ὁ ἠ, ἡ, in modum equarum coiens, i. e. valde libidinosus; qui meretricio amore debacchatur, &c. Aristoph. Ab ἵππος, ὁ, ἡ, & βινέω, ῶ, Vi.

Ἱπποβότης, ε, ὁ, qui eques pascit, seu alit, viz. Ad equestria certamina; eques; unde ἱππόβοτ-ος, apud Plut. in Chalcidensium rep. vocantur qui opibus & gloriâ præcellerent; item, ἱππόβοτος, ε, ὁ, equos pascens seu alens; equestris; item, equis pascendis aptus; ut, ἱππόβοτος χώρα; Od. δ. Ab ἵππος & βόω, ῶ, vide.

Ἱπποβοκόλος, equiso, equorum pastor, seu educator; Euryp. in Phæniss. Ab ἵππος & βοκόλος, Vi.

Ἱππόβορος, ὁ, ἡ, ἐδος, ἐδ-ος, ἐδ-ος, equis devoratus; ab ἵππος, & βορὸς, ἐδος, Vi.

Ἱππογεφύρα, unde ἱππογέφυροι, οι, qui magnis gruibus, seu equis invehuntur; Luc. in verâ Hist. Ab ἵππος & γέφυρα, V.

Ἱππόγλωσσος, linguam equinam habens, seu referens; unde ἱππόγλωσσον, τὸ, fruticis nomen; Dioscor. l. 4. c. 132. Hippoglossa herba, folia habens lingulis similia, ab ἵππος, & γλῶσσα.

Ἱππογλύµων, qui equas gravidas ab aliis internoscit; item, ὁ µεγαλογλύµων; ab ἵππος epitatico, (ἱππος enim, sicut & βους, in compositione, τὸ µέγα significat) ab ἵππος & γλύφω, vide.

Ἱππόγυποι, οι, qui magnis vulturibus invehuntur; & Luc. in vera Hist. tradit, populos esse quosdam; ab ἵππος & γὺψ, υπὸς, Vi.

Ἱπποδάµειον, gen. Ion. ab

Ἱππόδαµος, ε, ὁ, ἡ, equorum domitor: ex ἵππος & δαµάω, domo, a. 2. ἔδαµον.

Ἱππόδασυς, densus instar equi: hirsutus: ex ἵππος & δασὺς, densus, pilosus.

Ἱππόδεσµα, τὰ, vincula, seu lora equorum, i. e. habenæ; Euryp. Ab ἵππος & δεσµὸς, in plur. δεσµὸς & δέσµη, V.

Ἱπποδέτης, ε, ὁ, ligans equum; ut ἱπποδέτης ῥυτὴρ, lorum quo equus ligatur; Soph. in Ajace; ab ἵππος, & 3. perf. præt. pass. verbi δέω, ligo, V.

Ἱπποδιάκτας, α, ὁ, Dor. pro ἱπποδιάκτης, ε, ὁ, equorum agitator, eques: ab ἵππος, equus, & διάκτειν, persequi.

Ἱπποδροµία, ας, ἡ, cursus equestris: &

Ἱπποδρόµος Ποσειδῶν, Neptunus, equestrium certaminum præses: ab ἵππος, equus, & δροµος, cursus. Th. τρέχω, curro. p. m. δέδροµα.

Ἱππόδροµος, ε, ὁ, HIPPODROMUS, circus: ab iisd.

Ἱππόθεν, ex equo; in Epigr. adv. Ab ἵππος.

Ἱππόθηλαι, αὶ, equi mulgi, i. e. pulli equarum lactentes, pulli equarum uberibus suppositi, apud Aristot. l. 6. Hist. Anim. Ab ἵππος & θηλὴ, vide.

Ἱππόθοος, auriga; propriè, equo velox, seu celer; ab ἵππος & θοὸς, vide.

Ἱππόθορος, ε, ὁ, in equas insiliens, equas inscendens seu iniens, admissarius; ut, ἱππόθορος ὄνος, asinus admissarius; i. e. ὄνος ἵππας βιβάζων, Hesych. Item cantio quæ equabus coëuntibus accinebatur, ad eas magis stimulandas; ab ἵππος, & θορὸς, vide.

Ἱππόθυν, ης, ἡ, nomen mul. Gr. celer instar equi, valde celer: ex ἵππος & θύω, impetu feror.

Ἱππόϊν, pro ἱππῶν, gen. dual. ἵπποιν, dat. pl. Ion. ab ἵππος, equus, quod vide.

Ἱππόκαµπη, ἡ, & ἱππόκαµπος, ε, ὁ, hippocampus, equus marinus; (à flexura, quasi effigie in caudas piscium desi-

desinens) animal est marinum parvum, Dioſc. l. 2. c. 3. Ab ἵππος & καμπή, V.

'Ιπποκέλευθος, ου, ὁ, equo iter faciens, equester; vel qui multum itineris conficit, Il. π. Ab ἵππος & κέλευθος, vide.

'Ιπποκένταυρος, ου, ὁ, ἡ, HIPPOCENTAURUS, ab ἵππος, equus, & κένταυρος, centaurus, quod à κεντέω, pungo & ταῦρος, taurus.

'Ιπποκλείδης, nominis proprium; sed Aristoph. κακοσχόλως; ita vocat pudendum muliebre, παρὰ τὸ κλείειν καὶ ἵππος; i. e. viri genitale; ut etiam equum ità accepit Horat. Satyr. 7.

'Ιπποκόμος, ου, ὁ, equiso, i.e. equorum curator, & magister; ab ἵππος & κομέω, V. Item ex setis equinis constans; ut cassis quæ conum è setis equinis præfert; ab ἵππος & κόμη, V. Ità tamen est proparox: & scribitur ἱπποκόμος.

'Ιπποκορυστής, οῦ, ὁ, galeatus, eques bellicosus: ex ἵππος, equus, & κορύσσω, galeâ armo. Th. κόρυς, υθος, ἡ, galea.

'Ιπποκρατέω, ῶ, equestribus copiis victoriam obtineo, seu vinco equitatu; unde ἱπποκρατία, ἡ, victoria quæ equestribus copiis acquiritur, equestris victoria, &c. Ab ἵππος & κράτος, unde κρατέω, &c. V.

'Ιπποκρημνῶδες, rupium modo grandis; aut valde asper sicut præcipitia; ut ἱπποκρημνα ῥήματα, verba, rupium modo, grandia; verba prærupta, scabra, apud Aristoph. Ab ἵππος & κρημνός, V.

'Ιππόκροτος, ου, ὁ, ἡ, equis perstrepens: ab ἵππος, equus: & κρότος, sonus.

'Ιπποκύων, equi catellus; nomen Satyræ apud Varronium; ab ἵππος & κύων, V.

'Ιππολίπαθον, hippolapathum; i. e. lapathum sativo majus; Dioſc. l. 2. & Plin. l. 20. Ab ἵππος & λάπαθον, V.

'Ιππολυτρεύς, ἡ, piscina lavandis equis; locus, ubi equi lavantur, ab ἵππος, & 3. pers. præt. pass. verbi λύω, V.

'Ιππολύτη, ης, ἡ, Poët. pro 'Ιπολύτα, Hippolyti filia.

'Ιπομανὲς, an herba sit: an virus ex equarum inguinibus defluens: an caruncula: vide notas nostras in Virgilium; ex ἵππος, equus, & μαίνομαι, insanio.

'Ιπομανὴς, insano equorum amore flagrans; vel qui supra modum equis studet; item, qui, equino more, libidinis extimulatur furiis; est etiam valde insanus; nam apud Græcos ἵππος & βᾶς, in compositione habent vim augendi, vel quia furor equarum maximus est, præsertim cum aguntur in venerem; unde ἱπόμανες, præcedens; est etiam, equina cupido coitus, sive furor, quo equæ, coitus desiderio, extimulantur; item, amoris veneficium, quod equis innasci ur; Aristot. Hist. An. l. 6. c. 22. Plin. l. 8. c. 42. Unde verbum ἱπομανέω, ῶ, equorum insano amore ducor, seu magnopere equis delector; est etiam, more equarum, ad rabiem coitus agi, seu libidinis furiis stimulari, Aristot. Ibid. Sic nomen ἱπομανία, vesanus equorum amor, nimium equorum studium; Omnia ab iisd. cum præced.

'Ιπομάχεθρον, fœniculum sylvestre, à magnitudine, quâ sativum excedit, ità appellatum; quæ herba, divisâ etiam voce, ἵππειον μάχεθρον dicitur à Nic. in Ther. i. e. fœniculum equinum; ab ἵππος & μάχεθρον, V.

'Ιπομαχία, ας, ἡ, equestre prælium: ex ἵππος & μάχομαι, pugno.

'Ιππομαχος, ex equo pugnans; unde ἱππομαχέω, ῶ, ex equo pugno; ab iisd. cum præced.

'Ιπόμιμης, ου, ὁ, ἡ, rei equestris peritus: ab ἵππος & μῖμος, ου, ἡ, consilium.

'Ιπομολγὸς, οῦ, ὁ, ἡ, equimulgus, vel equimulga, i. e. mulgens equam; ab ἵππος & ἀμέλγω, V.

'Ιπομυρμηκες, formicæ, quæ equites appellantur; ut Gaza vertit ex Aristot. five, formicæ equites, quæ magnis formicis, seu equis inveluntur; Luc. Ab ἵππος, & μύρμηξ, ηκος, ὁ, V.

'Ιππόνικος, ου, ὁ, HIPPONICUS, nomen viri, qu. ex ἵππος, equus, & νίκη, victoria.

'Ιπονόη, ης, ἡ, nomen mul. Gr. valde intelligens.

'Ιπονόμος, ου, ὁ, equos pascens, equorum pastor; item, ἱπόνομα, merces ex equis & mulis locatis; ab ἵππος & νέμω, pasco, unde νομὴ & νομὸς, &c. Vide.

'Ιπονώμας, equos agitans, solis Epith. apud Aristoph. in νεφ. Ab ἵππος & νομάω, V.

'Ιπορομῶ, equus fio, aut sum; Plut. Ad Colat. à Th. ἵππος, V.

'Ιπποπείρης, ου, ὁ, Poet. ὁ τῆς ἵππου ἢ τῆς ἱππικῆς πεῖραν λαβὼν, ἢ ταύτης ἔμπειρος. Qui equi ac artis equestris periculum fecit.

'Ιπποπήρα, αι, facculi quibus equites necessaria itineri, secum circumferunt; Festus, bulgas appellat; ab ἵππος & πήρα, V.

'Ιππόπολος, qui circa equos versatur, qui equos alit, iisque ad pugnam utitur; item, equester; Il. ξ. unde plur. masc. ἱππόπολοι, οι, bellaces; ab ἵππος & πολέω, V.

'Ιππόπορνος, equæ equientis more scortans; immane scortum; ab ἵππος & πόρνη, V.

'Ιπποποσειδῶν, ῶνος, ὁ, equestris Neptunus, ab ἵππος & ποσειδῶν, V.

'Ιπποπόταμος, Hippopotamus, equus fluvialis; bellua, de qua Aristot. l. 2. c. 7. An. & Plin. l. 8. c. 25. Sic dicitur à dorso equino, jubâ & hinnitu; ab ἵππος & ποταμὸς, V.

'Ιπποπώλης, equorum venditor, qui equos vendit, &c. Ab ἵππος & πωλέω, V.

"ΙΠΠΟΣ, ου, ὁ, equus, in f. g. equa, & equitatus: sed ἵππος, Dor. pro ἵππος, q. ab ἴεδν ποσὶν, est enim celerrimum animal. Vel quia humum ἵστοῖ ποσὶ, premit pedibus admodum, unde sonipes. Hinc ἱππεῖς, ἑῶν, ὁ, eques: ἱππεύω, equito: ἱππικὸν, ου, τὸ, sella equina. Sed ἡ ἵππος, pro substantiâ, Genes. 14. 21.

'Ιππόσιλινον, apium sativo multò majus, quod Romanis, olus atrum, dicitur; sic appellatum, vel, ob magnitudinem, vel, propter equorum strangúriam; Gaza, novè & barbarè, equapium; ab ἵππος & σέλινον, V.

'Ιππόσυα, ας, ἡ, equarum agitatrix: ἡ ἐὸν ἵππας σύουσα, τετέρι ζεύξασα, ἢ κινῆσα. Quod ab ἵππος & σείω, quatio. Hinc &

'Ιπποσύας, ου, ὁ, Poët. & Dor. pro ἱπποσύης, ου, ὁ, qui equos agitat: vide præced.

'Ιπποστασία, & ἱπποστάσιον, ου, τὸ, & ἱππόστασις; equile, i.e. stabulum equorum, stationes equorum in stabulis; ab ἵππος & στάσις, V.

'Ιπποσυνη, ης, ἡ, equitandi peritia: gen. plur. Æol. ἱπποσυνάων, ab ἵππος, equus.

'Ιπποσυνος, ου, ὁ, equester; ab eodem.

'Ιππότα, vocat. sing. ab ἱππότης, ου, ὁ, eques: sæpe vocat. pro nom. ponitur Att. ab ἵππος, equus.

'Ιππόπλος, ου, ὁ, morbus equorum; de quo Tiberius; medicus equarius, in Hippiatr. quo venter in nimiam excretionem laxatur; ab ἵππος & πλέω, V.

'Ιπποτοξότης, ου, ὁ, eques sagittarius: ab ἵππος & τόξον, arcus.

'Ιπποτροφέω, ῶ, ήσω, equos alo: &

'Ιπποτροφία, ας, ἡ, equorum nutritio: sumptus in equos alendos factus: ab ἵππος & τρέφω, alo.

'Ιπποτρόφος, ου, ὁ, ἡ, qui equos alit: ex ἵππος & τρέφω.

'Ιππυπυφία, ἡ, q. d. equina superbia, i. e. immensa; aut fastus qualis est eorum, qui se equis jactitant; inanis gloria, &c. Ab ἵππος & τύφος, Vi.

'Ιππυκρήνη, qu. equi fons. Nomen fontis in Bœotiâ: ex ἵππος & κρήνη, fons.

'Ιππυρις, ἡ, Epith. galeæ cristam ex setis equinis habentis: ex ἵππος & οὐρὰ, cauda.

"Ιππυρος, caudam equinam habens; item, ἵππυρος; sive ἱππυρὸς, hippurus, piscis nomen: Athen. l. 7. Unde etiam ἱππυρὶς, ἰδος, ἡ, setis equinis constans, Epith. galeæ, apicem seu cristam ex setis equinis habentis. Hom. Il. γ. Item, ἵππουρις, ἡ, cauda equina; herbæ nomen, Latinis equisetum; est autem pilus terræ equinæ setæ similis, &c. Dioſc. l. 4. c. 48. Ab ἵππος & οὐρὰ, V.

'Ιπποφαὶς, seu ἱποφαὶς, & ἱπποφάεις, idem quod ἱποφυὲς, τὸ, id vide.

'Ιπποφαυστον, τὸ, hippofæstum, planta quam depingit Dioſc. l. 4. c. 163. Ea est spina fullonia; Plin. l. 16. c. ult. & ejusdem hippope, sine caule, sine flore, &c.

'Ιπποφοβὰς,

Ἱπποφοβὲς, ἀδ. ὁ, ἡ, q. d. equis terrorem, seu metum incutiens; herbæ nomen Democrito; apud Plin. l. 24. c. 7. quam equæ præcipuè cavent, & aversantur; ab ἵππος, & φέβομαι, unde φόβος; V.

Ἱπποφόρβιον, ε, τὸ, locus pascendis equis: ex ἵππος, equus: & φέρβω, pasco: p. m. πέφορβα.

Ἱπποφορβὸς, equorum pastor; Plat. in Polit. ut ἱπποφορβὸς ἀυλὸς, tibia quâ pastores equarii utebantur, & armentarii; Poll. l. 4. unde Ἱπποφορβεῖς, εως, ὁ, idem, apud eundem; unde etiam, Ἱπποφόρβια, τὰ, greges equorum, equariæ; omnia ab iisdem, cum præcedente.

Ἵπποφως, τὸ, frutex, carduus, spina, quâ fullones utuntur in concinnandis vestibus; Dioſc. l. 4. Itidem, Plin. hippophyes nominat, ſcribens, eam herbam, accommodatam eſſe naturæ equorum, atque inde nomen accepiſſe; idem etiam frutex dicitur Ἱπποφόρυον, apud Theophr. ab ἵππος, & φύω, unde φυὴ, &c. vide.

Ἱπποχάρμας, α, ὁ, Dor. pro Ἱπποχάρμης, ε, ὁ, equis gaudens: ab ἵππος, & χαίρω, gaudeo.

Ἱππάδης, ου, ὁ καὶ ἡ, equinus, vel equo ſimilis; item Ἱππὼν, ῶνος, ὁ, equile, ſtabulum equorum; Xen. de re equ. à Th. ἵππος.

Ἱππωνέω, equos emo: &

Ἱππωνία, ας, ἡ; equorum emptio: ex ἵππος, & ὠνέομαι, emo.

Ἱππώνης, ε, ὁ, equorum emptor, qui equariam mercaturam exercet; ab iiſd. cum præced.

ΙΠΤΑΜΑΙ, volo, as: præſ. inf. ἵπτασθαι, f. πήσομαι, q. à πτάω, a. 2. m. ἐπόμλω, vel ἐπτάμλω. Hinc πῆμα, ατος, τὸ, volatus: πῆσις, εως, ἡ, idem: πῆνὸς, ε, volucris.

Ἱπτήσομαι, volabo, f. 1. m. verbi. ἵπταμαι, ut volunt nonnulli: vide præcedens.

Ἵπτω, Att. pro ἵπτασο, volabas, 2. ſing. imperf. ἐπτάμλω, ejuſd. verbi.

ΙΠΤΩ, vel ἴπτω, noceo, lædo: inde ἴπ, ἰπὸς, ὁ, vermis cornua corrodens: ἰπὸς, ſeu ἴπτων, ε, ὁ, furnus: ἴπτος, ε, ὁ, maſcipula.

Ἱερὰ, ſacra, ab ἱερὸν, Ion. pro ἱερὸν, ſacrum, ſacrificium: ab

Ἱερὰ, ας, ἡ, concio: qu. ab εἴρω, loquor.

Ἱεραὶ, conciones, eccleſiæ; Etymol. Hom. Il. 6. Ἱεραὶ; Interpr. ὡσὲ πρὸς ἀγορὰς, ὁ ὅτιν ἐκκλησίαν, ὅπὸ τῦ εἴρειν ἐν αὐταῖς, κλῆσιν, eſt plur. fœm. à ſing. præced. Ἱερὰ, concio, locus ubi fiunt conciones, forum; ab ἱερὸς, unde ἱερὸν, &c. V.

Ἱερόμαι, idem quod, & pro ἱεράομαι, ὦμαι, ſacerdotio fungor, ſacerdos fio, &c. V.

Ἱερᾶται, pro Ἱερᾶσαι, 3. ſing. præſ. Ἱερόομαι, ſacerdos ſum: præſ. inf. Ἱερᾶσθαι. Sic ἱερᾶτο, pro Ἱερᾶτω, 3. ſing. imperat. Th. ἱερὸς, ſacer.

Ἱρεύη, ἡ, & Ἱρεύη, idem quod, & pro Ἱέρεια, ſacerdos fœminina; ſic Ἱρεῖον, τὸ, pro Ἱερεῖον, τὸ, victima, hoſtia, ſacrificium, &c.

Ἱρεὺς, pro Ἱερεὺς, Ion. ſacerdos: ab eodem Th.

Ἱρεύω, idem quod, & pro Ἱερεύω, ſacrificio, conſecro, &c. V.

Ἱρέω, pro εἰρέω, loquor: Heſych.

Ἱρὴ, ης, ἡ, HIRA, nomen regionis.

Ἱρήια, Ion. pro Ἱέρεια, ſacerdotes: &

Ἱρήιον, ε, τὸ, Ion. pro Ἱερεῖον, hoſtia, victima. Th. ἱερὸς, ſacer.

Ἱρηξ, Ion. pro Ἱέραξ, ακος, ὁ, accipiter.

Ἱρήτειρα, ας, ἡ, Sacerdos, an iſtita; ab Ἱερόομαι, & Ἱρεύω, &c. V.

ΙΡΙΓΓΕΣ, arteriæ: an q. ἀέρογγες, quod aer ibi agitur?

Ἱρινόμικτον σμῆγμα, apud Athen. l 9. σμῆγμα, vel deterrorium, irino oleo ſeu unguento mixtum, aut irinâ radice; ab Ἶρις, & μικλὸς, &c. V.

Ἶρινον, ut Ἶρινον μύρον, ſive ἔλαιον, unguentum, ſive oleum irinum; i. e. ex iri herbâ confectum; Dioſc. l. 1. c. 67. à ſeq. Th. Ἶρις, iris: Item herba quædam aromatica, de quâ Dioſc. l. 1. c. 1. hæc autem iris dicta quoniam floret diverſi coloris ſpecie, ſicut arcus cœleſtis; teſte Plin. l. 21. c. 7.

ΙΡΙΣ, ιδος, ιος, εως, ἡ, arcus cœleſtis, IRIS Dea: in acc. Ἶριν qu. ab εἴρω, dico, prædico, nuntio.

Ἰρίσιν, pro Ἴρισι, dat. pl. ab Ἶρις, quod vide.

Ἱρμὸς, idem quod, & pro εἱρμὸς, ſeries, conſequentia; (i. e. ἀκολουθία, Heſych.) à Th. εἴρω, necto.

Ἱρμοφύλαξ, carceris præfectus, pro εἱρμοφύλαξ; ab εἴρω, necto, & φύλαξ, &c. V.

Ἱερὸν, τὸ, pro Ἱερὸν, templum, &c. Item, victima, pro Ἱρεῖον, &c. V.

Ἱερὸς, Ion. pro Ἶρὸς, ᾶ, ὁ, ſacer: ſed

Ἱρὸς, ε, ὁ, IRUS, nom. propr. cujuſdam mendici apud Hom.

Ἱρὸς, ε, ὁ, apellativè etiam ſumitur pauper; ſive, pro quovis mendico; à præced.

Ἱρωσύνη, ης, ἡ, ſacra, ceremoniæ: ex Ἱερὸς, pro Ἱερὸς, ſacer: & ἔργον, opus.

Ἱεροφάντης, ε, ὁ, Ion. pro Ἱεροφάντης, qui & Ἱεροφύλαξ, alias vocatur, ſacerdos, ſacrorum antiſtes: ab ἱερὸς, ſacer, & φαίνω, ap pareo.

Ἱερὸν, idem quod, & pro εἴρω, necto, &c. Vide.

Ἱερῶν, Ion. pro Ἱερῶν, gen. pl. ab Ἱερὸν, ſacrum.

Ἱερωσύνη, ης, ἡ, Ion. pro Ἱερωσύνη, ſacerdotium: quod vide.

Ἶς, ἰνὸς, fibra, robur, VIS. Hinc ἰνίον, ε, τὸ, occiput.

Ἴσ', pro ἴσα, æquè, adv. ab ἴσος, vel ἴσος, ε, ὁ, æqualis.

Ἰσαὰκ, ὁ, nomen viri Hebr. ridebit.

Ἰσάγγελος, ε, ὁ, ἡ, q. d. ἴσος τοῖς ἀγγέλοις, par ſanctis angelis.

Ἰσάζω, adæquo, ut & ἰσόω. Th. ἴσος, æqualis.

Ἰσαΐας, vide ſupra Ἡσαΐας.

Ἰσαῖος, ε, ὁ, ISÆUS, nomen propr.

Ἴσαις, paribus, dat. pl. f. g. ab ἴσος, par, æqualis.

Ἰσαῖος, ε, ὁ, idem ac ἴσος, par, æqualis: Item ſimilis; hinc compar. ἰσαίτερος, pro ἰσαίτερος, æquior, & ſuperl. ἰσαίτατος, pro ἰσαίτατος, æquiſſimus, maximè æqualis, item, ſimilior, & ſimillimus, &c. Inde etiam verb. ἰσαίω, idem quod ἰσάζω, æquo; in paſſ. ἰσαίομαι, (pro ἰσάζομαι) ſimilis fum; unde part. ἰσαιόμενος, ſimil.s, æqualis, &c. V.

Ἰσάκις, & ἰσαχῶς, æqualiter, pariter, totidem modis, ſeu vicibus; ab ἰσάζω; id vide.

ΙΣΑΊΑΗ, ης, ἡ, veſtis è pelle caprinâ, rheno: rectius ἰξάλη, vel ἰξάλη: vide ἴξαλος.

Ἴσαμεν, vel ἴσαμι, ſcio, Doricè pro ἴσμεν; V.

Ἰσάμιλλος, in contentione par, æqualis in certamine, ex æquo decertans, &c. ab ἴσος, & ἅμιλλα, &c.

Ἴσαν, ibant, 3. pl. imperf. εἶν, verbi εἶμι, eo. Tum &

Ἴσαν, ſciebant, per Syncop. dicitur pro ἴσασ, ab ἴσω, imperf. verbi ἴσημι, ſcio.

Ἰσάνεμος, vento par, velocitate; i. e. velociſſimus, apud Euryp. ab ἴσος, & ἄνεμος; V.

Ἴσαντι, pro ἴσασι, ſciunt, quod V.

Ἰσάριθμος, ε, ὁ, ἡ, par numero: ex ἴσος, æqualis, par, & ἀριθμός, numerus.

Ἴσασ' pro ἴσασι ' ſciunt, 3. plur. ind. præſ. at.

Ἴσας, ᾶσα, ὰν, præſ. part. verbi ἴσημι, ſcio.

Ἴσασαι, pro quo & ἴσῃ, 2. ſing. præſ. ἴσαμαι, ſcio.

Ἴασασι, & ἴσασιν, ſciunt, 3. pl. ind. præſ. verbi ἴσαμι, ſcio.

Ἰσαχάρ, Iſaſchar, nomen viri Hebr. eſt merces.

Ἴσαται, ſcit, Dor. pro ἴσασι, 3. ſing. præſ. verb. ἴσημι, ſcio.

ΙΣΑΊΤΙΣ, ιδος, ἡ, herba glaſtum: valdè exſiccat. qu. ab ἴσος, quia vim habet æquandi tumores.

Ἰσατώδης χολὴ, bilis, quæ iſatin, ſeu glaſtum herbam, colore cæſio refert; i. e. fuſca: Gal. à præced. Them. Ἰσατίς; V.

Ἰσωνύμης, ου, ὁ ἡ, cognominis: ex ἴσος, æqualis, & ὄνυμα, vox.

Ἰσαχῶς, tot modis æqualiter; V. ſupra in ἰσότιμος.

Ἰσόω, adæquo; idem quod ἰσάζω; vide.

Ἴσα, ſciebar, 3, ſing. imperf. act. ab ἴσημι, ſcio: ſed

Ἴσθ, ſcis, Att. pro ἴστασθ, 2. ſing. ind. verbi ἴσταμαι, ſcio.

Ἰσηγορία, ας, ἡ, æqua loquendi libertas, æqualitas: ex ἰσηγορέω, æquè liberè loquor: quod ex ἴσος, æqualis; & ἀγορεύω, loquor. Th. ἀγορὰ, forum.

Ἰσῆλιξ, ικος, ὁ ἡ, ætate par, coætaneus, æquævus, &c. ab ἴσος, & ἥλιξ; vide.

Ἰσημερία, ας, ἡ, æquinoctium: ἰσημερία μετοπωρινὴ, Æquinoctium autumnale, ἐαρινὴ, vernum: ex ἴσος, æqualis, & ἡμέρα, dies: q. d. æquidiarium.

Ἰσημερινὸς, ὴ, æquinoctialis: q.d. æquidialis: ex iiſd.

Ἰσήμερος, æquinoctialis; ut Ἰσήμερος πυρὸς; exp. triticum, cujus cura æqui-

noctio delegata est; i. e. quod æquinoctio fertur verno; apud Theoph. l. 4. c. 12. de caus. pl. itidem ex iisdem.

ΙΣΗΜΙ, ἴσης, ἴσῃσι, scio: quasi ab εἴδω, f. εἴσω, idem. Hinc ἴδμων, ὁ, ἡ, peritus ἰδμοσύνη, peritia: ἴδρεις, εως, ὁ, ἡ, sciens, peritus: ἰδρείη, scientia, ὀπίσσαμαι, f. ἠστμαι, scio: ὀπίσημι, scientia: ὀπίσημων, ονος, ὁ, ἡ, sciens, peritus.

Ἰσομοιρος, & ἰσόμοιρος; cui portio par & æqualis cum cæteris datur, vel, qui parem portionem accipit; indè nomen ἰσομοιρία, æqualis portio; Thucyd. l. 7. & ἰσομετρέω, verb. æquam portionem cenſio; Thuc. l. 6. & Iſoc. in Paneg. ἰσομοιρῆσαι πρὸς ἕλληνας, &c. ab ἴσος & μοῖρα; V.

Ἰσόπεδος, totidem, ſeu æquales remos habens, Euryp. ab ἴσος, & ἐρέτμος.

Ἴσορρος, ος, ὁ, ἡ, æqualis, par: ab ἴσος, idem: & ῥέπω, apto.

Ἰσοριθμος, numero æqualis; idem quod ἰσάριθμος; V.

Ἴσθι, ἴστω, per Sync. pro ἴστωθι, præſ. imperat. ab ἴστημι, ſcio: ſed

Ἴσθι, ſis, eſto, præſ. imperat. ab εἰμὶ, ſum.

Ἴσθλη, corruptè pro ἰξάλη, pellis capræ.

Ἴσθμα, anhelatio, &c. idem quod Th. ἆσθμα, ſic ἰσθμαίνω, anhelo, crebra ſuſpiria duco, idem cum ἀσθμαίνω, & ἀσθμάζω, vi. Item, cum gravibus curis & doloribus luctor.

Ἰσθμία, τὰ, ſcil. ἱερὰ, ſacra ISTHMIA in honorem Neptuni, ludi Iſthmii. Th. ἰσθμὸς, iſthmus.

Ἰσθμάζω, iſthmiacum feſtum agito, iſthmiacos ludos celebro: Item, metaph. malè habeo, parum commodè ſalubriterque vivo; quod ludi iſthmiaci morbis eſſent obnoxii, ob frequentem populorum, hinc inde confluentium, coluviem, à præced. ἰσθμία, vi. Unde etiam ἰσθμιακὸς, & ἰσθμικὸς, iſthmiacus, vel, iſthmicus; ut ἰσθμικὴ πίτυς, iſthmica pinus; quâ ſcil. coronari ſolebant, qui iſthmicis ludis viciſſent; ſic ἰσθμιακὸς ἀγὼν, certamen iſthmiacum; unde plur. ſeq.

Ἰσθμιακὰ ἀγῶνες, οἱ, Ludi ISTHMIACI: &

Ἰσθμιὰς, άδος, ὁ, in plurali, Ἰσθμιάδες, ων, αἱ. Iſthmiacus: ut ἰσθμιὰς νίκη, iſthmiaca victoria: ab ἰσθμὸς, quod vide.

Ἴσθμιον, ἄν. pro ἀνὰ τὸν Ἰσθμὸν at

Ἴσθμιον, ου, τὸ, collum, col. i ornamentum: ab ἰσθμὸς, quod vide.

Ἰσθμιος, ου, ὁ, i. Iſthmo habitans, Neptunus. Ἰσθμία, ſacra Iſthmia, in honorem Neptuni: ἰσθμιακὸς, ad Iſthmia pertinens ἰσθμιὰς, idem, & de malâ vitâ dicitur: ab eod. Th.

Ἰσθμιώτης, ου, ὁ, Iſthmi incola, idem quod ἰσθμιος; id vide.

Ἰσθμοῖ, Poët. adv. pro ἐν Ἰσθμῷ, in Iſthmo: apud Iſthmum.

ΙΣΘΜΟΣ, ου, ὁ, ISTHMUS, terra anguſta duplici mari interclusa: item aliquid iſthmo ſimile, ut fauces, pars inter os & gulam: collum clepſydræ, imbrex narium, qu. ἰσθμὸς, ὁπὸ τῆ εἰσίναι τὼ ὑγρῶ δι' αὐτό.

Ἰσθμώδης, iſthmo ſimilis, iſthmi formam, ſeu ſpeciem gerens, iſthmi in modum anguſtus; Thuc. l. 8. ἰσθμώδες, ὂν ὑπὸ τῆ χωρίου, &c. à Th. ἰσθμὸς; V.

Ἴσι, cunt, 3. pl. ind. præſ. pro εἶσι, & Ion. ἴασι, ab εἶμι, eo.

Ἰσιακὸς, ὴ, ὸν, ἡ, ὸς, indutus more eorum, qui Iſidis templum viſebant; unde plur. maſc. ἰσιακοὶ, qui initiati ſunt Iſidis ſacris, &c. ab ἴσις; V.

ΙΣΙΚΟΣ, ὴ, ὸν, ὸς, & ἰσινὸν, ὴ, τὸ, lucanica; edulii genus, è carne munitiſſimè incisâ.

Ἴσις, ιδος, ἡ ISIS: nom. prop. Deæ Ægyptiacæ.

Ἰσκαριώτης, ου, ὁ, cognomen Judæ proditoris Syr. quæſtor ærarii.

Ἴσκον, ες, ε, imperf. ab

Ἴσκω, aſſimilo, comparo, pro εἴσκω, id. Them. εἴδω, ſcio, video: vel εἶκω, ſimilis ſum.

Ἴσμεν, ſcimus, per Sync. pro ἴσαμεν, 1. pl. ind. præſ. ab ἴστημι, ſcio.

Ἰσμήνιος, vocabatur Apollo, eò quòd omnia ſciret; teſte Plut. ab ἴστημι, vi Undè etiam ἴσμη, prætextus prudentia; & ab hoc, dicitur etiam ἰσμήνιος Ἀπόλλων; Apollo Iſmenius, teſte Plut.

Ἰσμήνιον μαντεῖον, ISMENIUM oraculum.

Ἰσοβαθὴς, vel ἰσοβαθὺς, æquè profundus, qui paris & æqualis eſt profunditatis, &c. ab ἴσος, & βάθος; V.

Ἰσοβαρὴς, æqualis ponderis; Luc. ab ἴσος, & βάρος; vide. Sic etiam varia alia componuntur cum nomine ἴσος; ut ἰσοβασιλὴς, par, vel æqualis Regi; à βασιλὺς; vide. ἰσόβοτον, idem quod ἀνταῖον; i. e. bovis pretium æquans; à βοῦς, οὸς, ὁ, ἡ, &c. vide. Ἰσόβολος, vel Ἰσώβολος, æqualis ponderis ab ὀβολὸς, (quod in comp. plerunque mutat prius ὸ in ω,) ος, ὁ, ὁν, &c. vide. Ἰσόγαιος, terræ æqualis, ſeu æquatus; à Th. γαῖα; unde γαῖος, &c. vide. Ἰσογώνιος; q. d. æquiangulus, æquos, ſeu pares angulos habens: Item, rectangulus; undè ἑτερογώνιος, ος, τὸ, rectangulum; à Th. γωνία; vi. Ἰσοδαίμων, æqualis ſortæ, ejuſdem ſortis; Pind. Nem. 3. à Th. δαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Deus, genius: Item fortuna, & ſors, &c. V. Ἰσόδενδρος, ὁ, ἡ, arborem æquans; à Th. δένδρον; vi. Ἰσοδιαιτία, æqualitas victus, idem victus; ſeu ſimilitudo in victu. æqualitas vitæ, &c. Item Ἰσοδίαιτος, æquali, ſeu pari, cum alio, vel aliis, victu, aut ſimili vitæ genere, utens; à Th. δίαιτα; vi. Ἰσόδομος, æqualiter ſtructus; vide Vitruv. l. 2, c. 8. à Th. δέμω; undè δόμος, & δομέω, &c. vide. Ἰσοδρεμὴς, curſu æquans, curſu alterum exæquans, &c. Ariſtot. de Mundo; undè Ἰσοδρομέω, curſu æquo, vel exæquo; unde ἰσοδρομεῖν, eſt etiam ὁμοδρομεῖν, pariter currere, & unà ferri, &c. à nomine δρόμος; V. Ἰσοδυνάμος, æquè potens; undè Ἰσοδυναμέω, ῶ, æquè potens ſum; à quo Ἰσοδυναμαιῶτα, τὸ, æqualia & ἰσοδυναμιῶτες, pares adepti vires, ſimili virtute pollentes; à Th. δύναμαι, undè δύναμις, &c. V. Ἰσόζυγος, ος, ὁ, ἡ, æqui libris; i. e. ἴσον τὸν ἕλκειν ἔχων, &c. ejuſdem ponderis; h. e. ἰσόσταθμος; à Th. ἕλκω; undè ὁλκὴ, &c. V. Ἰσοτὴς, teſte Plin. l. 25, c. 13. ci iur à quibuſdam, ſempervivum (herbi ità dict.) minus; quod per totum annum ſemper ſit ſui ſimile, h. e. virens; ab ἴσος, & ἔτος, τὸ, V. Ἰσόζυξ, υγος, ὁ, ἡ; q. d. æqui jugis, i. e. par, æqualis, ſeu æquabilis; ut ἰσόζυξι θεσμοῖ, Nonn. i. e. pari lege; undè etiam Ἰσοζυγὴς, idem; ut in Epigr. ἰσοζυγέων κυπαρίσσων, cupreſſorum æqualium & comparium; quòd æquabiles ſint inter ſe, vel ramos tales habeant: Item, Ἰσόζυγον, æqualiter, &c. Nonn. ὑέα πιμήσωσιν ἰσόζυγον, ᾧ γλυκερῇ, pro æquè ac parem, &c. ab ἴσος, & ζυγὸς; vide.

Ἰσόθεος, ος, ὁ, ἡ, Deo ſimilis: ab ἴσος, ſimilis, & θεὸς, Deus.

Ἴσοι, totidem; (cui præcedunt ὅσοι, & πόσοι, Bud. in Comment.) ab ἴσος; vide.

Ἰσοκατάληκτος, ſimilem terminationem habens, vel æqualiter deſinens, ab ἴσος, & καταλήγω; vi. Sic etiam alia varia comp. cum ἴσος; ut ἰσοκίνδυνος, ος, ὁ, ἡ, qui eſt in pari diſcrimine; aut qui pari diſcrimini ſe exponit, à Them. κίνδυνος; vi. Ἰσοκυμάμωνον, caſſia quædam, de qua Plin. l. 12. c. 20. à Them. κινυάμωμον; vi. Ἰσοκλὴς, pari gloriâ nobilis, æquè celebris, (i. e. ἰσόδοξος, Suid. & Heſych.) Sic ἰσόκλεον, & ἰσοκλῆ, Heſych. affert pro ἰσόδοξον, pari gloriâ nobilem, &c. à nomine κλέος, ſive κλέος; vi. Ἰσόκλητος, qui pari cum alio, ſorte eſt, cui ſorte par portio obtigit; undè plur. maſc. Ἰσόκλητοι τοῖς βίοις γιγόμενοι, æquali ſortitione, atque ſubſtantiâ degentes; Plut. in Lycurgo; à Th. κλῆρος; vi. Ἰσόκλινὴς, æqualiter vergens, & inclinans; æquè propenſus, ad æquilibrium quoquo verſus tendens, Ariſtot. de Mundo: à Th. κλίνω; vi. Ἰσόκοιλος, æqualis concavitatis; Plut. à Th. κοῖλος, vi. Ἰσοκόρυφος; q. d. æqualem verticem habens, æquè eminens; ut ἰσοκόρυφοι πόλεις, urbes æqualis excellentiæ, Dion. Halic. à Th. κορυφὴ. Ἰσοκρατία, æquale imperium; dicitur de republica, in qua eſt æqualis omnium potentia, apud Herodot. idem quod Ἰσοκρατίη, & ejuſd. comp. cum ſeq.

Ἰσοκρατὴς, ὲς, ὁ, ἡ, pari poteſtate præditus: ex ἴσος, æqualis, & κράτος, robur: hinc ἰσοκρατίη, ης, ἡ, Ion. pro ία, æqualis potentia.

Ἰσοκράτης, ους, ους, ὁ, ISOCRATES: nomen prop.

Ἰσοκρατὴς, ὲς, ὁ, ἡ, pariter, ſeu æqualiter temperatus; i. e. ὁ ἴσως κεκραμένος, Hippocr. de morb. l. 2. ab ἴσος, & κεράννυμι, undè κρᾶσις, &c. V.

Ἰσόκωλος, in quo paria ſunt membra; undè ἰσόκωλον, ου, τὸ, ſimiliter deſinens, æquatum membris, &c. & in plur. neut. ἰσόκωλα dicuntur in pares elocutionum tractus incidentia; Quintil. l. 4. c. 2. Undè etiam ἰσοκωλία, ἡ, membrorum æqualitas cum membra omnia æqualia & paria

& paria sunt Hermog. ab ἴσος, & κῶλον, τὸ, vide.

'Ισολογία, par & æqualis ratio, ab ἴσος, & λόγος; V.

'Ισομάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἰσομήτωρ, æqualis matri: ex ἴσος, & μήτηρ, mater.

'Ισόμαχοι, pares & æquales in pugna, & ἴσος, & μάχομαι, unde μάχη; vi. Sic etiam 'Ισομεγέθης, æquè magnus; qui paris & æqualis est magnitudinis, à nom. μέγεθος, V. 'Ισόμετρος, qui paris est mensuræ, aut æqualis; Athen. l. 10. Sic ἰσομετρεῖσθαι, cujus mensura æquata est; qui est æqualis pondere, numero, vel mensurâ & valore, &c. à Th. μέτρον, unde μετρέω, &c. V. 'Ισομέτωπος, parem frontem habens, de acie dicitur; unde plur. masc. 'Ισομέτωποι acies esse dicuntur; i. e. æqualis frontibus; Xen. Hell. 4. à nom. μέτωπον, τὸ, V. 'Ισομήκης, ες, ὁ ἡ ὀ; q. d. æquilongus, seu procerus, & protentus æquè; unde plur. ἰσομήκεις, corporis proceritate pares, &c. à Th. μῆκος, τὸ, V. comp. scil. ut & reliqua præced. cum ἴσος; V.

'Ισομοιρέω, f. ήσω, æquam portionem capio: ex ἴσος, par; & μοῖρα, portio. Th. μείρομαι, partior.

'Ισόμοιρος, & ἰσομερία, videantur supra in ἰσόμοιρος ejusdem Them. & comp. cum præced.

'Ισομυθέω, ῶ, exquisitè verba facio, unde ἰσομυθέοντες, Hesychio sunt ἀκριβολογοῦντες; i. e. accuratè sermocinantes, ab ἴσος, & μῦθος, unde μυθέομαι; vide.

'Ισον, adv. æqualiter: ab ἴσος, par.

'Ισόνεκρος, & ἰσόνεως, æquali fato defunctus, Eurip. in Oreste, ἴσος, & Th. νεκρὸς, unde νέκυς; V.

'Ισόνειρος, somnio similis, inanis, vanus, ab ἴσος & ὄνειρος; V.

'Ισόνομος, æquabilitate legum, seu juris utens, æqualiter distributus, æquis legibus vivens, &c. unde Platoni in Epist. ἰσονόμου πολιτεία, æquabilis respublica; unde ἰσονομία, æquabilitas legum, seu juris; jus quod tribuunt leges omnibus par; (Item, æquabilis tributio Plut. ut fit comp. ex νέμω, vel νομὴ, tribuo, tributio, &c.) Item 'Ισονομικὸς, æquabilitate juris utens, seu gaudens, & 'Ισονομικῶς, æquabiliter: Item verbum ἰσονομέομαι in legum, seu juris æquabilitate vivo; Thucyd. omnia ab ἴσος, & νόμος, ὁ; V.

'Ισονδ, ibunt, Poët. pro ἴξονται, 3. pl. f. 1. m. verbi ἰκνέομαι, venio, f. ἵξομαι. An potius scribendum ἴσονδ, ab ἴω, vado nam ἴσονδ, verius significat ἱδρύσονται, ab ἵζω, colloco, sedeo.

'Ισοπαλὴς, ές, ὁ, ἡ, Ion. & ἰσόπαλος, in luctâ seu pugnâ æqualis: ex ἴσος, & πάλη, lucta.

'Ισόπαλον, τὸ, par, anceps; est neut. ab ἰσόπαλος, par, æqualis; viribus par, &c. Unde etiam adv. ἰσοπαλῶς, æqualibus viribus in luctâ, seu pugnâ; ut ἰσοπαλῶς ἀγωνίζεσθαι, æquis viribus, ideoque, ancipiti marte pugnare; Paus. ejusd. Th. & comp. cum præced.

'Ισοπαχὴς, æquè crassus, æqualem habens crassitiem; ab ἴσος, & παχὺς, unde πάχος; V.

'Ισόπεδον, ὁ, τὸ, planities: ab

'Ισόπεδος, ὁ, planus, ex ἴσος, æqualis, & πέδον, solum.

'Ισοπλέθρον, propriè quod totidem jugerum est; æquale magnum; (i. e. ἰσόμικες, V.) ab ἴσος, & πλέθρον, pro πλέθρον, jugerum, &c. V.

'Ισόπυγος, ος, ὁ, cubitorum numero par, ab ἴσος, & πῆχυς, ὁ; V.

'Ισοπλατὴς, ὁ ἡ ὀ, æquè latus, ejusdem latitudinis, par, vel æqualis latitudine, in neut. τὸ ἰσοπλατὲς, æqualis, seu par latitudo. Item ἰσοπλάτων, Platoni æqualis, ab ἴσος & πλατὺς, V. Sic 'Ισόπλοθρος, qui æqualibus, ceu æquis est lateribus, æquales costas habens, &c. ut πείζωνον ἰσόπλοθρον, apud Aristot. & Euclid. à Them. πλοθρὰ, unde πλοθρὸν, &c. V. 'Ισοπληθὴς, æqualem plenitudinem habens, æqualiter plenus, Poll. l. 4. c. 20. à nom. πλῆθος, vel verbo πλήθω; V. 'Ισοπολῖται, cives æquales; Item ἰσοπολιτεία, ας, ἡ, par jus civitatis, æqualitas reipublicæ; ut ἰσοπολιτείας μεταλαβεῖν, ex æquo reipublicæ participem esse; Plut. in Cam. à πολιτεύω, unde πολιτεία, V. 'Ισόπυρος, herba est quæ & phaseolus dicitur de qua Dioscor. l. 4. c. 121. ab ἴσος, & πυρὸς; vide.

'Ισορρόπα, ῶν, ἡ, æquilibrium: &

'Ισόρροπος, ος, ὁ, ἡ, par, æquivalens: ex ἴσος, par, & ῥέπω, propensus sum.

'Ισορροπέω, sum æqualis momenti, æquilibrium facio; nec supero, nec superor, in neutram partem vergo; æqualibus sum viribus, & generaliter, æqualis sum, adæquo, &c. ejusd. comp. cum præced. & ab eo.

'Ισον, æqualiter, adv. à Th. seq.

'ΙΣΟΣ, vel ἴσος, ος, ὁ, æqualis, par, q. ab εἴδω, assimilo. Hinc ἴσως, æqualiter: item fortasse: ἰσότης, ητος, ἡ, æqualitas: ἰσόω, æquo, adæquo, ἄνισος, ος, ὁ, ἡ, inæqualis, impar.

'Ισοσθενὴς, paribus pollens viribus, æquali robore præditus, æquipollens, &c. Unde subst. 'Ισοσθένεια, æqualitas virium; æquipollentia, & verb. ἰσοσθενέω, æquipolleo, æquali robore polleo, &c. ab ἴσος, & σθένω, unde ἐσθένος, τὸ, V. Sic 'Ισοσυβὴς, qui paribus seu æqualibus cruribus est, æqualia habens latera: item ἰσοσυβὲς, æquicrurium, & τὸ ἰσοσυβὲς, idem, ut πείζωνον ἰσοσκελὲς, quod ex tribus lineis duas habet æquales, quibus, quasi cruribus, tertia insistit, apud Eucl. & Aristot. à Them. σκέλος, τὸ; vi. 'Ισόσπορος, legumini similis; à Th. ὄσπριον. 'Ισόσταθμος, idem quod ἰσοστάσιος, ος, ὁ ἡ ὀ, par pondere, qui paris & æqualis est ponderis, à στάθμος, seu στάθμη, & στάσις, comp. (ut reliqua præced.) cum Th. ἴσος, &c. V.

'Ισοταχὴς, pari celeritate præditus, æquè velox; unde adv. ἰσοταχῶς, eâdem celeritate; ab ἴσος, & ταχὺς, unde τάχος, τὸ, &c. V.

'Ισοτάλαντος, idem quod ἀνταπαλήθης, qui paris est ponderis, & momenti, æquilibrium faciens: Item, general. æqualis, ab ἴσος, & τάλαντον; V.

'Ισοτελὴς, ές, ὁ ἡ ὀ, qui idem cum alio vectigal seu tributum pendit; qui iisdem legibus cum civibus vivit; non civis, non μέτοικος; sed civili jure inhabitans; unde 'Ισοτέλεια, ας, ἡ, æqualitas in pendendo vectigale seu tributo cum civibus, æqualitas rerum, libertas, &c. ab ἴσος, & τέλος, τὸ, vectigal: Item, ἰσοτέλεστος, eundem exitum habens, similiter definens; ab ἴσος, & τελέομαι, unde τελεστὴς, & τελεστικὸς, &c. V.

'Ισότης, ητος, ἡ, par conditio, æquabilitas. Th. ἴσος, par.

'Ισοτιμία, ας, ἡ, par honor & dignitas; seu par conditio & jus, à sequ. ἰσότιμος; V.

'Ισότιμος, ος, ὁ, ἡ, æquè pretiosus: ex ἴσος, par, & τιμὴ, pretium. Th. τίω, honoro.

'Ισότονος, qui æqualis est toni; unde ἰσότονα, τὰ, eodem accentu prædita; Item, ἰσοτόνως, æquali tono, tenore vel motu, æquè, perinde; ab ἴσος, & τόνος; vi. Sic 'Ισότυπος, uncè ἰσότυπον, τὸ, exemplar, in Arth. à nom. τύπος; vi. Sic, 'Ισοτυράννος, tyrannis par, & æqualis; ut 'Ισοτυράννων ἀρχὴ, apud Aristot. Polit. 2. c. 7. est veluti Romæ dictatura, quæ instar habet regii imperii; ab ἴσος, & τύραννος, unde τυραννίς; V.

'Ισουργα, Hesych. sunt ἴσα ἐν ἔργοις ἴσα ἐργαζόμενα.

'Ισοῦσθαι, pro ἰσόεσθαι, præs. inf. pass. ab ἰσόω, æquo. Th. ἴσος, par.

'Ισοϋψὴς, ές, ὁ ἡ ὀ, & ἰσοϋψὲς, ὁ ἡ ὀ, qui paris est altitudinis, æquè altus: ab ἴσος, & ὕψος, τὸ, V.

'Ισοφορίζω, adæquo, æquiparo: qu. ἰσοφερίζω ab ἴσος, æqualis, & φέρω, fero: hinc ἰσοφόρος, boves æquali terendo oneri apti; Vel ἰσοφορίζω, indutus sum paribus indumentis: à φάρος, ος, τὸ, palium.

'Ισοφορίσδεν, Dor. pro ἰσοφορίζειν, inf. præced. quod vide.

'Ισοφόρος, par ferens, æquale, seu æqualem partem ferens; ab ἴσος, & φέρω, unde φορὸς, &c. Vide. Sic 'Ισοφυὴς, æqualis, seu paris naturæ; qui est ejusdem essentiæ; ὁμόσιος; Nonn. 'Ισοφυὴς γλυπτῆρι, &c. Item, ἰσοφυὲς μίμημα, compar. exemplum, & conforme, seu æquale; apud eundem; à φύω, sive φυὴ, V. Sic ἰσοχάλης, ές, ὁ ἡ ὀ, labra æquans, labris æqualis & par, pertendens, sivè p'enus usque ad labra; ut ζωρὸς ἰσοχάλης, merum, usque ad poculi labra, infusum; ita ut poculum vino coronetur, &c. à χείλος, τὸ, Vi. 'Ισόχορος, æquè laruginosus, in Epigram à χόη, sive, χώρ, Vi. 'Ισόχορδος, ος, ὁ ἡ ὀ, paribus vel æqualibus constans chordis, à Them. χορδὴ, V. 'Ισόχροος, & 'Ισόχρως, æquali, vel simili colore præditus; unde ἰσόχροα, τὰ, colore similia; à Th. χρόα, V. 'Ισόχρονος, tempore, seu ætate æqualis, & par, contemporaneus, coætaneus, vel coævus; (i. e. ἡλικιώτης) unde ἰσοχρόνως, idem & ἰσοχρονέω, tempore æquo, æquali tempore vivo, &c. à Them. χρόνος, unde χρόνιος, &c. V. 'Ισόχρυσος, in quo æqua auri portio, auro par; Item, qui auro rependitur, auro repensus, &c. à Them. χρυσὸς, vi. 'Ισο-

ψις, vide supra, in ἰσόψηφος. Ἰσόψηφος, ος, ὁ ἡ ὄν, qui par est in suffragio ferendo, seu parem auctoritatem habens; Thuc. undè plur. Ἰσόψηφοι, in suffragiis dandis æquales, idem habentes auctoritatis, &c. Sed & cuntur etiam, versus quidam Homeri ἰσόψηφοι, i. e. pares; apud Gell. l. 14. c. 6. Undè Ἰσοψηφία, ἡ, par auctoritas in suffragiis ferendis, par suffragium; item, par suffragiorum numerus, à Them. ψῆφος, undè ψηφὶς, &c. V. Ἰσόψυχος, ος, ὁ ἡ ὄν, unanimus, vel -mis; pari præditus animo, &c. 2. cap. ad Philippens. à Th. ψυχὴ, comp. ut reliqua anteced. cum Th. ἴσος, V.

Ἰσόω, adæquo: f. ώσω· hinc ἰσώσασθαι, à 1. inf. m. Th. ἴσος, par.

Ἰσόψυχος, ος, ὁ, ἡ, unanimis, eodem vel pari animo præditus: ex ἴσος, par, & ψυχὴ, anima.

Ἰσπανία, Hispania, Ἰβηρία, ἡ ἑσπερία, Iberia, & Hesperia: sed dicitur, & Spania in Epist. ad Rom. Item, Ἰσπανὸς, Hispanus, &c.

Ἴσπω, dico, tempora sumit ab ἔπω, idem.

Ἰσραὴλ, ὁ, nomen Jacobi Patriarchæ, ἄκλιτον, Hebr. princeps Dei. Hinc.

Ἰσραηλίτης, ου, ὁ, Israelita & Ἰσραηλῖτης, f. g. Israelitis, à præced.

Ἴσως, acclamatio in eos, qui ζ, pronunciare non possunt.

Ἵστε, statue, Att. contract. pro ἵστατε, præs. imperat. act. verbi ἵστημι, vel pro ἴστατε verbi ἱστάω. Alii volunt esse 3. sing. imperf ἵστεον, ον, αες, ας, αε, ε, verbi ἱστάω, seu ἵστημι, sto: sed

Ἑστᾶ, est 3. sing. præs. sub. ab ἵστημι, sto.

Ἵσταμαι, σαι, ται, stabo pro ἵσταμαι, scio: in compos. ut ὀπίσταμαι, idem, Th. ἵστημι, scio.

Ἱστάμενος, η, ον, stans: gen. Ion. ἱσταμένοιο· ab ἵστημι, sto: in pass. ἵσταμαι.

Ἱστᾶντι, Dor. pro ἱστᾶσι, 3. pl. ind. act. verbi ἵστημι, sto.

Ἵστασο, Ion. pro ἵστασο, statuebas, 2. sing. in pers. ἱστάμην, verbi ἵσταμαι.

Ἵστασ', pro ἵστασο, præsent. imperativ. pass. verbi ἵστημι, sto: a. 2. ἔστην, f. στήσω.

Ἵστατο, 3. sing. imperf. pass. ejusdem verbi.

Ἵστε, scitis, per Sync. pro ἴστατε, 2. plur. præs. ind. act. ab ἴσημι, scio. Et per Sync. dici potest in im. erativo, ἴσθι, ἴστω, & in pl. ἔστε.

Ἑστέον, sclendum, verbale, pro εἰστέον, ab εἶδω, scio: perf. pass. εἴσμαι, ἔστμαι, εἴσμαι.

Ἵστη, sta, siste, pro ἵστασθι, Att. imperat. fit a. 3. sing. imperf. ἵστην, ης, η, est itaque e iam in 3. sing. imperf. ab ἵστημι, sto Invenitur quoque Dor. pro ἵστα, 3. sing imperf. ab ἱστάω, pro ἵστημι, sto. Vel cum ι, subscripto est 2. sing. præs. pass. Att. pro ἵστασαι, sed

Ἱστῇ, dicitur pro ἱστᾷ, 3. sing. præs. sub. ab ἵστημι, sto.

ΙΣΤΗΜΙ, statuo, erigo, colloco, cohibeo, SISTO, appendo: q. à σίω, f. στήσω, p. ἕστακα, perf. part. ἑστακὼς, & per Sync. ἑστὼς, per Crasin ἑστὼς, ῶτος, ὁ, qui stetit. Sic pe f. inf. ἑστέναι, pro ἑστανέναι, (sed ἑστάναι est præs. inf. ab ἵστημι, pro ἵστημι) a. 2. ἔστην, ης, η, perf. pass. ἕσταμαι, a. 1. pass. ἐστάθην, ης, η, a. 1. inf. σταθῆναι, a. 1. part. σταθεὶς· f. 1. pass. σταθήσομαι, η, εται. Hinc στάσις, εως, ἡ, statio: στάσιμος, ος, ὁ, ὴ; stabilis: στασιάζω, factionibus contendo, dissideo: στασιασμὸς, ὅ, ὁ, seditio: στάδιον, ου, τὸ, stadium, mensura sexcentorum pedum: στάθμη, ης, ἡ, amussis: στᾶμος, stabulum, caula: item statera, libra: στήμων, ονος, ὁ, stamen: ἱστὸς, ου, ὁ, malum navis: ἱστίον, ου, τὸ, velum: ἀνίστημι, erigo: ἀνάστασις, εως, ἡ, resurrectio: διάστημα, ατος, τὸ, intervallum: ὕστασις, εως, ἡ, instantia ἐκστασις, εως, ἡ, dimotio alicujus rei è statu in quo erat: καθίστημι, constituo: κατάστασις, εως, ἡ, constitutio: παραστάτης, ου, ὁ, socius auxiliarius, opitulator: προστάτης, ου, ὁ, præfectus: προστασία, ας, ἡ, præfectura: προστατέω, seu προστατῶ, præsum: σύστημα, ατος, τὸ, constitutio: σύστημα, ατος, τὸ, coagmentatio, compages: ὑπόστασις, εως, ἡ, subsistentia: στατὴρ, ῆρος, ὁ, stater.

Ἱστία, Doricè & Ionicè, pro ἑστία, solium, ædes, domus; V.

Ἱστίη, Ion. pro ἑστίαν, acc. sing. ab ἑστία, Vesta, focus, domus.

Ἱστοπόριον, ου, τὸ, Ion. pro ἑστιατόριον, cœnaculum: ab eod. Th.

Ἱστοδρομεῖν, navis dicitur, quæ passis velis currit, & vento secundo fertur, non remis impellitur, &c. à seq. ἵστον, τὸ, vide & δρόμος, ab inusitato δρίμω; vide.

Ἱστοκόπη, ης, ἡ, navigatio, quæ fit velo & remige; ab ἵστιον, & κοπὴ; V.

Ἱστίον, ου, τὸ, navis velum: in pl. τὰ ἱστία, ab ἱστὸς, malum navis, Th. ἵστημι, sto.

Ἱστιοπρόφος, vel ἱστιοφόρος, velorum sutor, qui vela consuit, & Metaph. dolosus, astutus; apud Aristoph. teste Suid. ab ἶσος, & ῥάπτω, undè ῥαφὴ, &c. vide.

Ἱστοβοεύς, & ἱστοβόη, lignum aratri longius, quod inter utrumque bovem est medium, & cui boves quasi affiguntur; temo, quod enim in curru, & ἅπτήν, est ῥυμὸς, id in arato, est ἱστοβοεύς, έως, ὁ, vel ἱστοβόη, ης, ἡ, &c. ut tradit, Eust. vide comp. in seq.

Ἱστοβοΐη, stiva, dat. sing. ab ἱστοβοεύς, έως, ὁ, temo, stiva: ab ἱστὸς, tela, (quod ab ἵστημι, sto,) & βοῦς, bos.

Ἱστοδόκη, ης, ἡ, receptaculum mali; ab ἱστὸς, malum navis, & δέχομαι, capio.

Ἱστοκεραία, antenna, vel antemna; h. e. lignum in superiore mali parte, per transversum collocatum, unde velum pender, &c. ab ἱστὸς, & κεραία, à Them. κέρας, &c. V.

Ἱστοπέδη, pes mali, lignum rectum & altum, in medio navis, è carina assurgens, cui alligatur malus; Od. μ. ab ἱστὸς, & πέδη, &c. V.

Ἱστόπους, pes textorii mali, seu ligni è quo stamina ducta sunt, Poll. l. 7. c. 10. ab ἱστὸς, & πούς.

Ἱστορα, acc. sing. ab ἵστωρ, ορος, ὁ, sciens, gnarus.

Ἱστορέω, f. ήσω, p. ηκα, inquiro, scisciror, lustro, memoriæ trado: à præced.

Ἱστορία, ας, ἡ, cognoscendi studium, lustratio locorum, inquisitio, rerum gestarum expositio, HISTORIA: gen. pl. ἱστοριῶν· &

Ἱστορικὸς, ὴ, ὁ, HISTORICUS: à Th. ἵστωρ, ορος, ὁ, ἡ, sciens.

Ἱστορικῶς, historicè, historicorum more adv. à præced. Item, ἱστόριον, ου, τὸ, argumentum, fides, seu probatio rei alicujus, Hipp. item, ἱστοριωτάτιος, superl. præstantissimus in historiis enarrandis ab eod. Th.

Ἵστορρεῖτ, tertii plural. præsent. indè verbi ἱστρέω, cognosco, memoriæ trado: perfect. ἱστόρηκα, præs. particip. passiv. ἱστορούμενος, η, ον, Them. ἵστωρ, sciens.

Ἱστὸς, ὅ, ὁ; malum navis: ab ἵστασθαι, quia erigitur Th. ἵστημι, sto.

Ἱστουργὸς, qui telas conficit, qui percurrit pectine telas; i. e. textor; undè, Ἱστουργία, textura, vel telæ contextio; item, Ἱστουργικὸς, ad textorem pertinens, telæ texendæ aptus, undè ἱστουργικὴ, scil. τέχνη, ars textoria, telæ texendæ scientia, & ἱστουργικὸν ἐργαλεῖον, textorium instrumentum: Item, ἱστουργέω, ῶ, telam tracto, telas texo, &c. apud Athen. l. 14. &c. ab ἱστὸς, ὅ, ὁ, malum navis; item, instrumentum textorium, è quo stamina ducta sunt; à similitudine mali nautici; item ipsa tela, & ἔργον, ου, τὸ, V.

Ἴστριος ὄινος, Istricum vinum, Dioscor. l. 5. ab Ἴστρος, ου, ὁ, Ister, i. e. Danubius.

Ἴστρον, accusativ. sing. ab Ἴστρος, ου, ὁ, nomen fluv. Germanici, Danubius, Ister.

Ἰσυάζω, irascor, ὀργίζομαι; Hesychius.

Ἴσω, scito i le, per Sync. pro ἴστω, præs. imperat. sic ἴσων, pro ἴστων, b.d. Th. ἴσημι, scio, sed

Ἵστω, contracte pro ἵστασο, quod Ion. pro ἵστασο, 2. sing. imperf. pass. vel præs. imperat. pass. verbi ἵστημι, sto.

Ἵστων, stabam, imperf. act. pro ἵστων, q. ab ἱστάω, pro ἵστημι, sto: sed

Ἴστων, per Sync, pro ἴστατον, 3. dual. imperf. vel pro ἱστάτασαν, 3. pl. imperat. verbi ἴσημι, scio.

ΙΣΤΩΡ, ορος, ὁ, ἡ, sciens, peritus, testis, arbiter: q. ab ἴσημι, scio. Hinc ἱστορία, ας, ἡ, cognoscendi studium, historia: πολυίστωρ, ορος, ὁ, ἡ, multiplici doctrinâ præditus.

Ἰσφαίνω, anxiè & solicitè cogito; undè ἰσφαίνῃ, Hesychio est μεριμνᾷ, ἀγωνιᾷ, &c.

Ἴσχ', pro ἴσχε, vel præsent. imperat. vel 3. sing. imperfect. verbi ἴσχω, pro ἔχω, habeo.

Ἰσχάδιον, ου, τὸ, caricula, Aristoph. in Pluto, est diminut. ab ἰσχὰς, ἀδος, ἡ, carica, ficus arida, V.

Ἰσχαδοπώλης, caricarum venditor, & fœm. ἰσχαδοπώλις, ιδος, ἡ, quæ vendit caricas, caricarum venditrix, &c. ab ἰσχὰς, ἀδος, ἡ, carica, & πωλέω, ῶ, vendo; unde πωλὴ, & πῶλις, &c. vide.

Ἴσχαιμον, (quasi ἴσχων τὸ αἷμα;) sistens sanguinem, sistendi sanguinis

ns vim habens, aut ad sistendum sanguinem aptus, ut ἴσχαιμον φάρμακον, apud Gal. & Ægin. Item, herba, à sistendo sanguine, sic appellata; quæ & ἰσχαίμων, apud Theophr. Hist. Pl. l. 9. c. 15. Ab ἴσχω, & αἷμα, V.

ἸΣΧΑΊΝΩ, ab'ato ν, idem quod ἰσχναίνω, emacio, macilentum, seu gracilem reddo, attenuo, arefacio, &c. à Th. ἰσχνός, &c. V. Sic etiam ἰσχανλέω, fine ν; pro ἰσχνάω, poeticè idem quod Th. ἰσχνός, &c. V.

ἸΣΧΑΝΆΩ, Poët. pro ἰσχανῶ, cupit, 3. sing. præs. ind. ab

ἸΣΧΑΝΔΆΩ, appeto, detineo; ab ἴσχω, idem, Th. ἴσχω, habeo.

ἸΣΧΑΊΝΩ, detineo, 3. sing. præs. verbi ἰσχάνω, idem quod ἴσχω, cohibeo, reprimo; quod ab ἴσχω, habeo.

ἸΣΧΑΝΏΣΑ, pro ἰσχανῶσα, præs. part. f. g. verbi ἰσχανάω, cohibeo, quod ab ἴσχω, idem. Th. ἴσχω, habeo.

ἸΣΧΑΝΏΧΑΝ, Poët. pro ἰσχανῶσαν, reprimunt, 3. pl. sub. præs. ejusd. verbi.

ἸΣΧΆΝΩ, comprimo, cohibeo: vide in ἰσχάνει.

ἸΣΧΆΣ, carica: quia ἰσχνὴ siccando gracilis facta. Th. ἰσχνός.

ἸΣΧΆΣΚΩ, idem quod, & pro ἰσχάνω, comprimo, &c. V.

ἸΣΧΕΊ, cohibet, 3. sing. ind. &

ἸΣΧΕΊΝ, præs. inf. verbi ἴσχω, pro ἴσχω, cohibeo.

ἸΣΧΕΜΈΜΦΗ, & ἰσχεμέμφηαι, Ion. & Dor. pro præced. quod vide.

ἸΣΧΕΟ, Ion. pro ἴσχε, contine. præs. imperat. verbi ἰσχομαι. Th. ἴσχω, habeo.

ἸΣΧΘΟ, Dor. pro ἴσχε, ejusdem temporis & verbi.

ἸΣΧΑΔΙΑΣ, ου, ὁ, coxendicibus laborans, qui coxarum dolorem patitur; item, ad coxendicis dolores faciens: reperitur etiam ἰσχιακὸς, idem, apud Athen. l. 14. Ab ἴσχιος, unde seq. ἰσχίον, τὸ, vide.

ἸΣΧΊΑ, ας, ἡ, ve' ἴσχιον, coxendix, πὰ ἰσχία, clunes; ab

ἸΣΧΙΣ, εως, ἡ, lumbus: q. ab ἰσχὺς, in lumbis enim est robur. Vel lumbis nos ἴσχομεν, sustinemus. Hinc 'ισχίον, ν, τὸ, coxa, coxendix.

ἸΣΧΝΑΊΩ, & 'ισχναίω, (ablato ν) idem quod ἰσχαίνω; id vide. Item, ἰσχνανσία, ἰσχανσις, & ἰσχνασία, emaciatio, extenuatio; aut etiam, macies; item, ἰσχνηδίαω, & sine ν, ἰσχαλίαω, macer, gracilis, idem quod, & pro Th. ἰσχνός; unde etiam ἰσχνόω, ῶ, emaci, &c. Idem quod 'ισχναίνω, id vide.

ἸΣΧΝΟΜΥΔΊΑ, (i. e. λεπτολογία) nimis viz. argute de rebus disputatio; unde ἰσχνομυθέντες, nimis subtiliter & argute verba exquirentes; ab ἰσχνὸς & μῦθος, unde μυθίσμαι, &c. V.

ἸΣΧΝΌΠΟΥΣ, cui graciles meatus habet Plut. Ab ἰσχνὸς, & πόρος, meatus, &c. V.

ἸΣΧΝΟΣ, ὸν, ὁ, macer, gracilis: qu. ab ἴσχω, inhibeo.

ἸΣΧΝΌΤΗΣ, ητος, ἡ, macies, gracilitas: à præced.

ἸΣΧΝΟΦΩΝΟΣ, qui gracili seu exili voce est; i. e. λεπτόφωνος, Hesych. Item cui vox suppressa & sublata inter loquendum, ὁ 'ισχνόμενος τῆ φωνῆι; Aristot. Probl. sect. 11. quæst. 45 Item, unde, 'ισχνοφωνία, vocis exilitas; item, linguæ hæsitatio, sive hæsitantia, item, ibid. sect. 11. quæst. 30. Ab 'ισχνὸς, & φωνὴ, V.

ἸΣΧΝΌΩ, videatur paulo supra in 'ισχναίνω.

ἸΣΧΟΜΑΙ, idem quod ἴσχομαι, habeor, tenor; item hæreo, Gal. Item sisto gradum, impetum meum reprimo, desisto, desino, Il. β. & Odyss. α. est pass. ab act. ἴσχω, V.

ἸΣΧΟΝΤΟ, cohibent, 3. plur. præs. ind. pass. verbi ἴσχω, pro ἴσχω, contineo.

ἸΣΧΟΥΡΕΊΑ, obstructio vesicæ, integra urinæ in vesica suppressio (huic opponitur σχεσουρεία) Gal. in defin. Ab ἴσχω, & οὖρον, τὸ, V.

ἸΣΧΥΡΙΖΩ, roboro, affirmo, assevero, astruo, confirmo, &c. Unde sequens,

ἸΣΧΥΡΙΖΟΜΑΙ, contendo viribus, nitor; item assevero, affirmo: ab

ἸΣΧΥΡΟΣ, ὰ, ὸν, robustus, a, um; in compar. ἰσχυρότερος, & superl. ἰσχυρότατος. Th. ἰσχὺς, robur.

ἸΣΧΥΡΩΣ, adv. valide, vehementer, enixè: à præced.

ἸΣΧΥΡΟΓΝΩΜΩΝ, obfirmatus in sua sententia, sive pertinax; pervicax, tenaxque propositi; Aristot. Eth. 7. c. 9. Unde 'ισχυρογνωμοσύνη, pertinacia, seu pervicacia in sua sententia; propositum tenax & validum; ab 'ισχυρὸς, & γνώμη, & γνώμων, &c. Vide.

ἸΣΧΥΡΟΠΟΙΈΩ, ῶ, robustum seu validam reddo, corroboro, unde pass. ἰσχυροποιέομαι, οῦμαι, corroboror, ab 'ισχυρὸς, & ποιέω, &c. V.

ἸΣΧΙΆΔΗΣ, sive potius 'ισχιάδης, qui crassas & tumidas habet coxas, vel etiam clunes, ab ἴσχις, & οἰδέω, unde ὀιδῶδης, τὸ, &c. V.

ἸΣΧΥΡΟΡΡΙΖΟΣ, ὁ ἡ, radicem validam agens, seu habens; Ilocr. Ab 'ισχυρὸς, & ῥίζα, ης, V.

ἸΣΧΥΡΟΩ, ῶ, robustum, seu validam reddo, corroboro, confirmo, &c. Ab ἰσχυρὸς, V.

ἸΣΧΥΣ, ύος, ἡ, robur, vires: dat. 'ισχύϊ, acc. 'ισχύν, q. ab ἰς, vis, & ἴσχω. Hinc 'ισχύω, robustus sum, potentia valeo. 'ισχυρὸς, potens.

ἸΣΧΥΣΕΙ, poterit, 2 sing. f. 1. act. ab

ἸΣΧΥΩ, possum: f. ὑσω p ἴσχυκα. Th. 'ισχὺς, robur.

ἸΣΧΩ, σεις, σει, retineo, detineo. Th. ἴσχω, habeo, contineo.

ἸΣΩΣΟ', pro ἰσχωσι, 3. plur. præs. sub. à præced.

ἸΣΩΛΟΣ, æqualis ponderis; Hesych. ab ἴσος & ὄλος, quod in comp. mutat plerumque ο in ω.

ἸΣΩΝΙΑ, ας, ἡ, æquale pretium; i. e. 'ισοτιμία; vel ἡ ἴση ἀγορὰ, cum viz. pari seu æquali pretio res emuntur, aut ἴσος & ὠνέομαι, V.

ἸΣΩΝΥΜΟΣ, ὁ, ὁ, ἡ, P. ët. pro ἰσώνυμος, qui idem nomen habet, cognominis: ab ἴσος, par, æqualis, & ὄνομα, nomen.

ἸΣΩΣ, adv. æqualiter, æquè, æquabiliter, &c. (cui opponitur ἀνίσως) frequenter autem ponitur; pro, fortasse apud Plat. Aristot. Xenoph. Demosth. & alios; à Th. ἴσος, V.

ἸΣΩΣΙ, norunt, 3. pl. a. 1. sub. ab εἴδω, scio: f. εἴσω, vel ἴσω. Sed vide an non legend. ἴσασι, 3. p ur. præs. ind. verbi ἴσημι, scio.

ἸΤ', pro ἴτε, quod vide.

ἸΤΑΛΊα, ας, ἡ, ITALIA, nomen peninsulæ nobilissimæ, ab Italo rege sic dictæ. 'Ιτάλος, ὁ, vitulus, Italus. 'Ιταλικὸς, ἡ, ὸν, Italicus, Latinus.

ἸΤΑΛΟΣ, ὅ, ὁ, taurus, bos: q. ab ἴτης, quia animosus. Alii scribunt 'Ιτάλος, ὁ VITULUS, ITALUS.

ἸΤΑΜΟΣ, ὲ, temerarius, audax, animosus, magnanimus. Th. ἴτης, ὁ, idem.

ἸΤΑΜΩΣ, temerario & præcipite animo, item imprudenter, effrænatè, temerè, &c. Adv. à præced. 'ιταμὸς, unde etiam 'Ιταμία, ας, ἡ, & 'Ιταμότης, ητος, ἡ, temeritas, præceps audacia, item imprudentia, &c. V.

ἸΤΕ, accedi e, 2. pl. præs. imperat. ἴθι, ἴτω, ab εἶμι, eo.

ἸΤΕΑ, ας, & 'ιτέη, ης, ἡ, salix, hasta saligna: q. ab 'ίτνημι, quia celeriter in altum excrescit.

ἸΤΕΊΝΟΣ, saligneus, qui è salice est; item 'Ιτεών, ῶνος, ὁ, salicetum, seu salictum, i. e. locus consitus salicibus, &c. Utrumque ab 'Ιτέα, V.

ἸΤΈΟΝ, eundum, verbale, ab εἶμι, vado.

ἸΤΟΝ, iverunt, 3. dual. imperf. verbi εἶμι, eo.

ἸΤΗΣ, ος, ὁ, temerarius, audax, animosus; 'ιταμὸς, idem: q. παρὰ τὸ ἰέσθαι, τὸ ὁρμᾶν.

ἸΤΗΤΈΟΝ, eundum; idem quod, & pro 'ιτέον, Aristot. &c. V.

ἸΤΗΤΙΚΟΣ, ὴ, ὸν, temerarius, præceps vel etiam temerarium & præcipitem reddens; Aristot. Eth. c. 8. a Th. 'ιτης, temerarius; item magnanimus, item mendicus, pauper.

ἸΤΗΝ, dual. præs. ind. & dual. imperf. verbi εἶμι, eo.

ἸΤΗΡΑΊα, ας, ἡ, nomen regionis. Syr. montosa.

ἸΤΡΙΑ, ων, τὰ, ima pars ventris: repetitur sub

ἸΤΡΙΟΝ, ὸ, τὸ, placentæ genus tenue: est etiam

ἸΤΡΙΟΝ, iterum, iteratum, Latin. Gr. barbar.

ἸΤΡΙΟΠΩΛΗΣ, placentarum venditor, quæ ἴτρια dicuntur Poll. l. 7. c. 30. Ab ἴτριον & πωλέω, V.

ἸΤΡΥΣ; virus. Gl. Cyr. Lego ἴτυς.

ἸΤΤΑΛΟΣ, vestes ex pellibus, rhenones; διφθέραι, Poll. 8. dicuntur, & 'ιτθέλα, apud Hesych.

ἸΤΩ, apud Aristophan. pro ἴσχω, sciat, quod vide.

ἸΤΩΝ, acc. sing. ab

ἸΤΥΣ, υος, ἡ, circuli ferentia & curvatura rotæ: q. ab 'ίτνημι, quia currui est causa eundi. Homero 'ίτων vocat, quæ ἀψίς. Tam ἴτυς, est omnis extrema ambitus rotundi rei.

ἸΤΩ, ito ille, 3 sing. præs. imperat. ἰέτω, ἰήτω, ve b εἶμι, eo.

ἸΥΓΉ, ῆς, ἡ, fibrilus, clamor: &

'Ιὺγμὸς,

Ἰύγμός, ῦ, ὁ, clamor: ab ἰύω, adv. exultantis.

Ἴυγξ, γγος, ἡ, torquilla, aviculæ nomen sic dict. quia collum torquet. Alii appellant frutilam. Frutis autem est Venus. Ad philtra & incantationes in usu erat. Propterea etiam Ἴυγξ, illecebra quævis. Th. ἰύω.

Ἰύζω, sibilum edo; item fistulâ cano, clamo: ab eod. Th.

Ἴυκτα, Macedonicè, pro Ἴυκτὴς, ῆος, ὁ, fil ilator: ab ἰύζω, clamo. Th. ἰύω, adv. exultantis.

Ἴφα, læsi, perf. act. verbi ἴπτω, seu ἴπτο, roceo. f. ψω.

Ἰφθιμος, ος, ὁ, robustus, animosus. dat. sing. Ἰφθίμῳ: ab ἴφι, fortiter. Th. ἶς, ἰνός, ἡ, fibra, robur. Alii derivari malunt ab ἴφι, fortiter, & θυμὸς, animus: hinc Ἰφθίμη, ης, ἡ, potens.

Ἴφι, fortiter, adv. ab ἶς, ἰνὸς, ἡ, fibra, robur.

Ἴφια μῆλα, pinguer, & vegetæ oves: ab eod. Th.

Ἰφιάνασσα, ης, ἡ, IPHIANASSA: nomen mulieris.

Ἰφιγήνης, potenter factus, ignis Epith. Apud Orph. Ab ἴφι & γένης, V.

Ἰφικλείδης, nomen viri, in acc. sing.

Ἰφικλῆα, acc. sing. ab Ἰφικλέης, Ἰφικλῆς, nomen viri, q. d. valde honoratus.

Ἰφίκρατες, & Ἰφικρατίδες; genus calceamenti, denominatum ab Iphicrate Athenienfium duce, Suid. Athen.

Ἴφιος, ου, ὁ, & Ἶφις, ιος, ὁ, robustus, fortis, item, pinguis; ut, ἴφια μῆλα, pingues & vegetæ oves; item celer, velox, &c. Hesych. ab ἴφι, vide.

Ἶφις, ιος, ἡ, IPHIS, nomen propr. mul.

Ἰφύη, vel ἴφυον, species oleris aggrestis. Suid. ponitur inter flores æstivos; Theophr. Hist. Pl. l. 6. c. 7.

Ἰχθύα, vel Ἰχθύη, ης, ἡ, squatinæ marinæ pellis arida; cutis squatinæ piscis; potest etiam ferreum unguem significare, quo, in extractione sectioneque fœtus, utuntur; propter squamarum pisc is similitudinem; apud Hippocr. exp. limatura, scobs, ramentum; &c. à Th. ἰχθὺς, V.

Ἰχθυάοντες, pisc bus inhiantes, nomin. pl. part. præs. ab Ἰχθυάω, piscor, Th. ἰχθὺς, piscis.

Ἰχθύδιον, ε, τὸ, pisc culus, dim nut. ab ἰχθὺς, piscis.

Ἰχθυήματα, τὰ, squamæ piscium; scobs, ramenta, &c. Ab ἰχθυάω, vide.

Ἰχθυηρὸς, ᾶ, ὁ, piscolentus, vel piscarius; aptus ad pisces; ab ἰχθὺς, ος, ὁ, V.

Ἰχθυϊκὴ πύλη, piscaria porta. Ex 2. Paralip. 15.

Ἰχθυόκεντρον, vel Ἰχθυόκεντρος, fuscina; ab ἰχθὺς, υος, ὁ, & κέντρον, τὸ, V.

Ἰχθυώμορος, qui piscibus imperat, & quasi jus dicit, Oppian. ab ἰχθὺς & νόμος, vide.

Ἰχθυοβόλος, & ἰχθυοβολὸς, qui tridenti pisces figit, piscator; unde, ἰχθυοβολέω, ῶ, piscor; ab ἰχθὺς & βολὴ, βέβληκα, aut βολέω, &c. V.

Ἰχθυόβρωτος, à piscibus depastus, seu depascendus. Plut. Ab ἰχθὺς, υος, & & βρώσκω, unde βρωτὸς, &c. V.

Ἰχθυόεις, vide sequent.

Ἰχθυόεντα, acc. sing. ab ἰχθυόεις, εντος, ὁ, piscosus. In f. g. ἰχθυόεσσα: ab ἰχθὺς, V.

Ἰχθυοκόλλα, ης, ἡ, ichthyocolla, piscis cui glutinosum est corium, ut tradit Plin. sed Diosc. scribit esse ventrem piscis cetacei; gluten ex pisce, &c. Ab ἰχθὺς, υος, & κόλλα, V. Sic ἰχθυόσπρος, dicitur prima cyclaminus, authore Diosc. ut autem scribit Plin. tertia; sic dicta ab ἰχθὺς, & σπὴρ, ος, ἡ, unde σπέρω, &c. Vide.

Ἰχθυολὰς, ᾶ, ὁ, piscator, ab ἰχθὺς & ἕλκω; unde ὁλκὴ & ὁλκὸς, &c. Vi. Dicitur etiam ἰχθυλκὸς, & significat proprie, qui pisces reti è mari, aut flumine trah.t. Sic ἰχθυόμαντις, εως, ὁ, ἡ, qui vel quæ ex piscibus futura prædicit; Athen. l. 8. à Th. μαντὶς, Vi. Item ἰχθυοπώλης, piscium venditor; Ichthyopola, piscarius, &c. Athen. l. 6. Unde, ἰχθυοπώλαινα, ἡ, piscium venditrix; idem l. 14. & ἰχθυοπωλεῖον, ου, τὸ, piscaria, i. e. forum piscarium, locus ubi veneunt pisces, &c. à Th. πωλέω, Vi. Ἰχθυοτρόφος, qui pisces alit, piscinarius; item (de loco aliquo dictum) piscosus, Hesych. Unde ἰχθυοτροφικὸς, qui piscibus alendis delectatur, & ἰχθυοτροφεῖον, piscium vivarium, locus ubi pisces aluntur, & in neut. plur. ἰχθυοτροφεῖα, aquatilium animaliam receptacula, à nom. τροφὸς, Vi. Ἰχθυόσσαι, ità dicta Icarus insula ob pulchritudinem piscium, quos habebat; à Th. ἰχθὺς, ος, ὁ, Ἰχθυοφάγος, qui pisces comedit, piscibus victitans; unde, verb. ἰχθυοφαγέω, piscibus vivo, seu victito. Aristot. à Th. φάγω, unde φάγος, &c. Vi. Ἰχθυοπαγὴς, pisci hærens, in Epigr. à Th. πηγνύω, seu πήγω, (fut ξω, & in a. 2. ἐπάγην, Vi.) comp. ut reliqua anteced. cum Th. ἰχθὺς, V.

Ἰχθὺς, ύος, ὁ, piscis.

Ἰχθυώδης, ες, ὁ, ἡ, piscosus, piscolentus; & interdum piscis simi itudinem habens, piscem referens, &c. Unde adv. ἰχθυωδῶς, piscium modo; à Th. ἰχθὺς, V.

Ἰχναίη παρθένος νέμεσις, in Epigr. i. e. Nemesis virgo sequax; ab ἴχνος, εος, τὸ, Vi. Und ἰχνάομαι, ώμαι, vestigo, vestigiis consequor, &c.

Ἰχνελάτης, pro Ἰχνηλάτης, id Vi.

Ἴχνεσιν, dat. pl. ab ἴχνος, εος, τὸ, quod vide.

Ἴχνευμα, τὸ, & ἴχνευσις, indagatio, indago, vestigatio, &c. Sic ἰχνεία, ἡ, idem; item, ἰχνευτὴρ, & ἰχνευτὴς, vestigator, indagator, &c. Omnia verbalia à seq. ἰχνεύω, id vide. Unde ἰχνεύεσθαι, vestigiis indagari; Poll.

Ἰχνεύμων, ICHNEUMON, qui & ἰχνευτὴς, tanq. vestigator crocodili; ab Ἰχνεύω, f. εύσω, vestigo, per vestigia sequor: &

Ἰχνέω, ῶ, Poët. pro ἴχνεμαι, εῖμι, eo, accedo: ab ἴχνος, vestigium.

Ἴχνια, nom. pl. ab ἴχνος, εος, τὸ, quod vide.

Ἰχνηλασία, vestigatio, investigatio, & ἰχνηλατία, idem, indages, vel indago; item, ἰχνηλάτης, & ἰχνελάτης, qui vestigia lustrat, seu scrutatur; vestigator; seu qui vestigiis aliquem, aut aliquid consequitur; unde sequens ἰχνηλατέω, id Vi.

Ἰχνηλατέω, f. ήσω, indago, investigo: ex ἴχνος, vestigium, & ἐλαύνω, persequor.

Ἴχνιον, ου, τὸ, vestigium: ab

ἸΧΝΟΣ, εος, τὸ, vestigium, ima pedis pars, gressus. Hinc ἰχνεύω, vestigo; ἰχνευτὴς, ᾶ, ὁ, vestigator.

Ἰχνοβάτης, qui vestigiis insistit; ab ἴχνος & βαίνω, f. βήσομαι, &c. V. Sic etiam ἰχνογραφία, est quæ vulgò plana forma vocatur. Bud. in Pand. hanc Cælius vocat descriptionem operis futuri, dicens, à Cicerone vocari formam; à nomine γραφὴ, Vi. Sic ἰχνοπέδη, ης, ἡ, laqueus pedum, rete, cassis; Lasc. in Epigr. à Th. πέδη, comp. ut reliqua anteced. cum Th. ἴχνος, V.

Ἰχνοσκοπέω, ῶ, alicujus vestigia lustro, Plut. de Orac. Pyth. Ab ἴχνος & σκοπὸς, unde σκοπέω, ῶ, &c. Vide.

ἸΧΩΡ, ῶρος, ὁ, sanguis crudus, sanies, tabum. Sumitur & pro sero: & pro humore qui ex Deorum cute vulneratâ effluit.

Ἰχωρῥωδὴς, ές, ὁ, ἡ, saniei speciem gerens, saniem trahens; ab ἰχὼρ, & εἶδος, τὸ, &c. V.

Ἰχωρῥέοντα ὦτα, saniosæ aures; Diosc. l. 3. aures, quibus manat sanies, vel aquosi aurium humores; item, ἰχωρῥέοντες, οἱ, saniem emanantes, ab ἰχὼρ, & ῥέω, &c. V.

Ἰψ, ἰπὸς, vermis qui ligna, vel cornua corrodit. Th. ἴπτω, noceo.

Ἶψαο, læsisti, Ion. pro ἶψω, 2. sing. a. 1. m. ἰφάμην, verbi ἴπτω, seu ἴπτω, noceo.

ἸΨΟΣ, suber, arbor. Ἶψος, verò heder: arbores quibus adhæret ἴπτει, id est, lædit.

ἸΩ, heu, eheu, adv. dolentis, & exclamantis: sed

Ἰὼ, dat. sing. ab ἰὸς, οῦ, ὁ, sagitta, item adject. urus: ut ἰὼ ἤματι, uno die: vide ἰός. at

Ἰὼ, ἴους, mittam, ας, præs. sub. verbi ἵημι, mitto: &

Ἰὼ, pro ἰοὺ, Scholiast. Aristoph.

Ἰωάθαμ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον, Hebr. à Deo perfectus.

Ἰωάχαμ, no nen viri, Hebr. q. d. Dominus excitabit ipsum.

Ἰωὰν, nomen viri ἄκλιτον. Alii Ἰωνάν.

Ἰωάννα, ης, ἡ, Hebr. gratiosa.

Ἰωαννᾶς, ᾶ, ὁ, idem. Vel Ἰωαννᾶ, est ἄκλιτον.

Ἰωάσινος,

'Ιωάννης, ου, ὁ, nomen viri. Hebr. gratiosus.

'Ιὼβ, nomen viri ἄκλιτον, Hebr. ejulans.

'Ιωβηλαῖος, ε, ὁ, jubilæus; diis festus Hebræis, quinquagesimo quoque anno, Naz.

'Ιώγα, Bœot. pro ἐγώ, ego.

'ΙΩΓΗ, ῆς, ἡ, tegmen, diversorium, littus clamor.

'Ιωγμὸς, per Aphæres. τῆς δ', pro διωγμὸς, persecutio, tumultus bellicus. Th. διώκω, persequor.

'Ιώδης, ες, ὁ ἡ, violaceus, violæ similis, violam referens; Dioscor. l. 5. c. 171. ἴον, ου, τὸ, viola; item, rubiginosus, æruginosus, ferrugineus, ut 'ιώδης χολὴ, æruginosa bilis, seu æruginis colore; exponitur etiam venenosus; à Th. 'ιὸς, ου, ὁ, missile, jaculum; item, rubigo cujuslibet metalli; item, venenum; V.

'ΙΩΗ, ῆς, ἡ, clamor, vox, flatus. qu. ab ἵημι, mitto.

'Ιωὴλ, ὁ, nomen Prophetæ ἄκλιτον. Hebr. acquiescit.

'Ιωκὰς, acc. pl. ab

'Ιωκὴ, per Aphæresin pro διωκὴ, idem quod διωξις, persecutio. Th. διώκω, persequor.

'Ιωλκὸς, ου, ἡ, urbs Thessaliæ.

'Ἰῶμαι, curo, medeor; idem quod 'ἰάομαι, V.

'Ιωμὲν, 1. pl. a. 2. sub. verbi εἶμι, eo.

'ΙΩΝ, ωνος, ὁ, ION, à quo Iones dicti: sed

'Ιὼν, 'ὼν, eho, heus, ex 'ἰώ. Est &

'Ιὼν, 'ὼσα, profectus, a, prodiens, iturus, a. 2. part. verbi εἶμι, eo.

'Ιωνᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Hebr. columbus.

'Ιωνιὰ, violæ genus, ubi ἴα nascuntur. Th. ἴον, viola: sed

'Ιωνίας, ου, ἡ, IONIA, regio. Them. 'Ιάν, Ion.

'Ιωνίζω, & 'Ιωνιμίζω, Ionum more aliquid ago, Iones imitor; Ionicâ linguâ utor, &c. à præced. 'ιωνία, & seq. 'ιωνικὸς, &c. V.

'Ιωνικὸς, ὴ, IONICUS, Ionum proprius: ab eod. Th.

'Ιωνικῶς, adv. Ionicè; item molliter & delicatè: à præced.

'Ιωνὶς, ίδος, ἡ, idem quod 'ιωνικὴ; ut in Epigr. 'ιωνὶς φωνὴ, Ionica vox; item, ἡ 'Ιωνὶς, pro 'Ιωνὶς χώρα; Ionica regio; ab 'Ιων, ωνος, ὁ, ION, &c. V.

'Ιὼξ, 'ιωκὸς, ὁ, apud Homer. idem quod 'ιωκὴ, quod vide.

'Ιωξις, Hesychio & Suidæ est, per Aphæresin τῆς δ', idem quod διωξις, persecutio, infectatio, &c. id V.

'Ιωσαμ, ὁ, nomen regis ἄκλιτον. ex Domino excelsus.

'Ιωσεία, ὁ, nomen viri ἄκλιτον.

'Ιωσὸς, locus montanus, & mons; item vestibulum domus; & vestibuli, seu domus custos; ab ὤσω, prosum, &c. V.

'Ιωσαφὰτ, ὁ, nomen pii regis, ἄκλιτον. Heb. Dominus judicabit.

'Ιωσῆ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. senex.

'Ιωσὴφ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. addat.

'Ιωσίας, ου, ὁ, nomen viri. Heb. qui est à Domino.

'Ἰῶτα, τὸ, nomen minimæ literæ apud Græcos. ἄκλιτον.

'Ιωτακισμὸς, (quasi esset verbale, ab 'ιωτακίζω) ὅς, ὁ, est vitium, inquit Diomedes, cum, ι, Iota litera, supra justum decorum extenditur; Capellæ. l. 5. Est immodica repetitio literæ, ι, Iota; ut si dicas Junoni justus Jupiter jure irascitur. Ab Ἰῶτα, Iota, &c. V.

'Ιωχμιὸς, tumultûs, gen. Ion. ex 'ιωχμὸς, ὅς, ὁ, idem quod 'ιωγμὸς, quod vide. Th. διώκω.

'ΙΩΨ, ἰωπὸς, ὁ, piscis nomen.

K.

K, Decimæ literæ signum, viginti denotat. & κ' pro κὲ ponitur. κὰ, Dor. pro κέ vel κὲν, com. ἄν.

Κάβιας, ὅς, ὁ, vel κάβασος, ut apud Poll. legitur edax, vorax; qui cibo est inexplebilis, à κάβη, ης, ἡ, i.e. τροφὴ, cibus, &c. V.

KABA'ΛΛΗΣ, ης, ὁ, CABALLUS, equus clitellarius.

Κα'βδη, pro κάβδησε, prostravit, Dor. seu Poët. pro κατέβδησε, a. 2. ind. act. sic

Καβδῆναι, pro καταβδῆναι, a. 2. inf. act. &

Καβδάλλετ', 3. sing. a. 2. m. pro κατεβάλετο, à καταβάλλω, dejicio. Them. βάλλω, jacio. f. βαλῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβδην. p. m. βέβολα.

Καβάλλειν, idem quod Th. καβάλλης.

Κάβασος, vide supra in κάβιασος.

Καβδητικὸς, ὴ, ὁ, prosternendo aptus, ad dejiciendum idoneus; pro καταβδητικὸς, ex Plut. à καταβάλλω; unde καταβολὴ, &c. Videantur etiam præcedentia; sic καβδητικώτερος, ad prosternendum aptior, &c. Plut. Sic etiam κάβδημα, pro κατάβλημα; id vide.

Καβδὰς, άντος, ὁ, descendens, Poët. Sync. pro καταβὰς, a. 2. part. act. verbi καταβαίνω, quod vide.

Κάβη, ης, ἡ, cibus. q. à κάπτω, edo: à

KA'BOΣ, ου, ὁ, frumentaceæ mensuræ genus. Hinc κάβη, cibus.

Κάβηξ, ηκος, ὁ, larus avis, propter edacitatem: à Th. κάβος; unde κάβη, V.

Κἀγαθὸς, ὡ, καλὸς κἀγαθὸς, i. e. καλὸς, ἠ ἀγαθὸς, bonus, strenuus, honestus, &c.

Καγγόνι, pro χηνόνι.

KA'ΓΚΑΜΟΝ, ου, τὸ, lacryma Arabici ligni.

Κάγκαινος seu κάγκανος, ου, ὁ, aridus: à καγκαίνω, calefacio.

KAΓΚΑ'ΖΩ, f. άσω, p. ακα, CACHINNOR, convitior. Indè καγχασμὸς, cachinnus.

KAΓΧΑΙ'ΝΩ, calefacio, arefacio, hinc κάγχανος, ου, aridus, siccus.

Καγχαλάω, cachinnor, rideo, vide seq.

Καγχαλόωσι, Poët. pro καγχαλῶσι, 3. pl. præs. sub. verbi καγχαλάω, exulto, rideo. Th. χαλάω, laxo, dimitto.

Καγχάομαι, ῶμαι, rideo incomposite; à Th. καγχάζω, unde, καγχασμὸς, ὅς, ὁ, cachinnatio: i, e. ipsa cachinnandi actio; vel cachinnus; i. e. risus profusus, ὁ ἐκχυτος γέλως, Suid. Item, καγχαστὴς, ὅ, ὁ, & καγχαστικὸς, cachinnator, i. e. qui lubenter cachinnatur, &c. Apud Poll. Utrumque, ut dictum, verbale, à Th. καγχάζω, V. Unde etiam est καγχλάζω, cachinnor, i. e. effuse rideo; idem quod Th.

Κάγχρυς, υος, ἡ, sive κάγχρος, ου, ὁ, & κάγχρυ, τὸ, idem q. od Th. κάγχρυς, vide.

Καγχρυδίας πυρὸς, triticum, simile hordeo decorticato; κάγχρυς enim dicitur λελεπισμένη κριθαὶ; item, καγχρυδίας ἄρτος, panis ex hordeo tosto, à Th. κάγχρυς, V.

Κἀγὼ, pro ἠ ἐγὼ, & ego.

Κάδδ', pro χηδ' ἑ. κάδδ' ἔφερ. Dor. pro χηδ' ἤνεγκε.

Κάδ' δ' ἔδυσε pro κατέδυσε δέ. Sic κάδ' δ' ἔδορε, pro κατέδορε δέ.

Καδδέ, Poët. p. o χηδέ.

Καδδέπεσε, Æol. pro κατέπεσε δέ. a. 2. ind. à καταπίπτω, quod vide.

Κάδδος, idem quod Th. κάδος, sic καδδίσκος, ου, ὁ, idem quod καδίσκος, parvus cadus, & κάδδιον, idem quod κάδιον, idem, parva testa, &c. Item pera, &c. Diminut. à κάδος, V.

Καδδεχθέτω, Dor. vel Æol. pro κατεδεχθέτω, 3. dual. a. 2. act. verbi κατασαρδάπτω, seu καταρρήδω, dormio. Th. σαρδάπτω, idem. a. 2. ἔσαρδον, & per Metath. ἔδρακον. f. δαρθήσομαι.

Καδδύω μιν, pro χηδύω μιν, pro virili, à δύω μις, εως, ἡ, potentia. Them. δύναμαι, possum.

Καδδῦσαι, pro καταδῦσαι, a. 1. inf. act. verbi καταδύω, subeo, penitus ingredior. Th. δύω, & δύω, idem.

Καδμεῖος, ου, ὁ, CADMÆUS, dat. pl. Ion. Καδμείοισι· à Κάδμος, quod vide,

Καδμείωνας, acc. pl. à Καδμείων, ωνος, ὁ, Cadmiensis: &

Καδμηΐδι ἀπὸ Θεβέων, Dor. pro Καδμηΐσιν ἀπὸ Θηβέων, Cadmæis à Thebis: &

Καδμὶς, ίδος, ἡ, Cadmæa: à

Κάδμος, ου, ὁ, CADMUS: nomen viri.

Κᾶδος, εος, τὸ, Poët. pro κῆδος, εος, τὸ, funus, & ipsa cadaveris elatio, funerisq; pompa, affinitas: at

Κάδος, vel κάδδος, ου, ὁ, CADUS, vas vinarium: & situla pro suffragiis colligendis: hinc κάδιον, parvus cadus

KAΔΥ'ΤΑΣ, ου, ὁ, herbula quædam Syriaca.

Καδύω, idem quod καταδύω, demergo; à Th. δύω, V.

Καεὶς, ἐντος, ὁ, deustus, crematus: a. 2. pass. à καίω, uro. f. καύσω, a. 2. pass. ἐκάην.

KA'ΖΩ, orno, f. σω. verb. Poët. perf. pass. κέκασμαι.

κέκαυμαι. hinc ἐκέκαυσο, 3. sing. plusq. p.

Καῇ, 3. si g. a. 2. sub. pass. &

Καίω, a 2 inf. pass. à καίω, uro. f. καύσω, a. 2. ἔκαον. a. 2. pass. ἐκάην, & Ion. κάω.

Καήσομαι, ardebo, f. 2. pass. verbi καίω, uro. vide præced.

Καθά, adv. sicut, velut: ex κατὰ & ἅ, secundum quæ.

Καθ' ἅπαν, & καθ' ἅπαξ; ubique, omnino, funditus; à κατὰ, ἅπαν, & ἅπαξ, &c. V. Sic καθ' ἁρπ, quemadmodum; ut, καθ' αὑτόν; solus, ipse secum; sic dicitur esse qui solus est, & remotis arbitris; Plut. πρὸς ἑαυτὸν, apud se, sive, secum; ὁ καθ' αὑτὸν, suæ ætatis homines, Herodian. μεῖζον καθ' αὑτὸν, suis viribus impar; Demosth. καθ' ἑαυτὸν, suæ ætatis; τὰ καθ' ἑαυτόν; quantum ad se pertinet; Æschin. Item, καθ' αὐτὸ, per se; ponitur pro secundo gradu necessitatis, apud Aristot. in Poster. Anal. &c. Item, καθὰ Atticè pro καθὼς, veluti, sicut, tanquam, quemadmodum, prout, &c.

Καθαγιάζω, consecro, à κατὰ & ἁγιάζω, vide.

Καθαγίζω, consecro; item solvo justa, perago exequias, adoleo, cremo: ex κατὰ & ἁγίζω, consecro. Th. ἅγος, τὸ, veneratio; item purificatio; lustratio.

Καθαγισμὸς, ὅ, ὁ, consecratio; item parentatio, parentalia: à præced. quod vide.

Καθαγνίζω, purifico, vel expio; ex κατὰ & ἁγνίζω, V.

Καθαιμος, sanguinolentus, cruentus; ut καθαιμα τραύματα, sanguinolenta vulnera; Euryp. Ex κατὰ & αἷμα, τὸ, Vi. Indè καθαιματόω, ῶ, & καθαιμάσσω, cruento, vel valde cruento; (nam κατὰ in comp. signif. frequenter adauget) unde καθαιματωτὸς, ὅ, ὁ, cruentus, cruentatus; & καθαιμάξας, (nam καθαιμάσσω, in fut. habet άξω; præt. αχα, &c.) qui cruentavit, &c.

Καθαίρεσις, εως, ἡ, destructio, subversio, excides: item

Καθαιρέτης, dejector, eversor; demolitor, vastator, interfector; sic καθαιρετὴς, evertendus; ut, καθαιρετέα ἡ ἰσχὺς, potentia evertenda; Thuc. & καθαιρετικὸς, evertendi vim habens; ut καθαιρετικὰ φάρμακα, Gal. medicamenta quibus reprimuntur, & minuuntur, quæ supra modum aucta sunt, &c. Omnia, verbalia à seq. verbo καθαιρέω, id V.

Καθαιρέω, detraho, everto, destruo. f. ήσω f. 2. καθελῶ, ῥέω. καθήρηκα. a. 2. καθεῖλον, ες, ε, a. 2. part. act. καθελὼν, όντος. comp. ex κατὰ & αἱρέω, eligo. a. 2. εἷλον, ex ἕλω, insuit.

ΚΑΘΑΙΡΩ, purgo, mundo, lustro, flagris cædo. f. ᾶρῶ. p. κεκάθαρκα. perf. pass. κεκάθαρμαι. perf. part. κεκαθαρμένος, η, ον. Hinc καθαρμα, ατος, τὸ, purgamentum. καθαρσις, ὅ, ὁ ἡ, idem.

Καθάλλομαι, desilio. Th. ἄλλομαι, salio. f. ἅλμαι.

Καθαλμὸς, ὅ, ὁ, ἡ, salsus, vel aliquantum salsus, aliquantâ imbutus salsedine, &c. Item, καθαλς, ἁλὸς, ὁ, ἡ, sale conversus; subsalsus, &c. Ex κατὰ & ἅλς, ἁλὸς, unde ἅλμη, ἡ, &c. V.

Καθαμαξεύω, vel καταμαξεύω, curru tero, currum agito per; unde, ἐξ ὁδὸς καθημαξευμένη, via plausibilis trita, unde Meta. h. καθημαξευμένως, dicitur quicquid est tritum, triviale, &c. à κατὰ & ἅμαξα, unde ἁμαξεύω, &c. Vide.

Καθαμμα, τὸ, vinculum, nodus, ut καθαμμα λύειν, proverb. est verbale à καθάπτω, vel à κατὰ & ἅμμος, τὸ, V.

Καθαμμίζω, arenâ obruo; Aristot. ex κατὰ & ἄμμος, ὁ, ἡ, idem quod Th. ψαμμος, ὁ, ἡ, &c. V.

Καθάπαν, omnino, in universum, &c. Ex κατὰ & ἅπαν, neut. à masc. ἅπας, vide.

Καθάπαξ, omnino, adv. ex κατὰ & ἅπαξ, semel.

Καθάπερ, sicut: ex κατὰ & ἅπερ, quod ab ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ.

Καθαπίδαμαι, demulce, inf. præs. pro imperat. more Att. à

Καθάπτομαι, f. ψομαι, demulceo, perstringo, lacesso, incesso: καθαπτόμενος, præs. part. hinc καθαπτικοὶ λόγοι, mordacia dicta; ex κατὰ & ἅπτομαι, tango. f. ψομαι.

Καθάπτω, contingo, alligo, invado, cum gen. f. ψω. p. κατῆφα. a. 1. καθῆψα· ex κατὰ & ἅπτω, tango.

Καθάρειος seu καθάριος, ος, ὁ, mundus. Th. καθαίρεσις, purgo.

Καθάρειον πῦρ, lustralis ignis, Euryp. vide præced.

Καθαρεύω, purgo, purus sum: ab eod. Th.

Καθάρδαι, purum factum esse, Ion. pro κεκαθάρθαι, perf. inf. pass. &

Καθαρθῶσι, a. 1. inf. pass. verbi καθαίρω, purgo. f. αρῶ. perf. pass. κεκάθαρμαι.

Καθαριδίσμαι, idem quod καθαρεύω, purus sum, à Th. καθαίρω, V.

Καθαρίζω, purgo. f. ίσω. a. 1. ind. ἐκαθάρισα. a. 1. imperat. καθάρισον, άτω, a. 1. sub. καθαρίσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. καθαρίσαι. perf. act. κεκαθάρικα. perf. pass. κεκαθάρισμαι. a. 1. pass. ἐκαθαρίσθην, a. 1. imperat. pass. καθαρίσθητι. Them. καθαίρω, purgo.

Καθαριδίσμαι, idem quod καθαρεύω, purus sum, à Th. καθαίρω, V.

Καθαρίζω, purgo. f. ίσω. a. 1. ind. ἐκαθάρισα. a. 1. imperat. καθάρισον, άτω, a. 1. sub. καθαρίσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. καθαρίσαι. perf. act. κεκαθάρικα. perf. pass. κεκαθάρισμαι. a. 1. pass. ἐκαθαρίσθην, a. 1. imperat. pass. καθαρίσθητι. Them. καθαίρω, purgo.

Καθαρὸς, ὸν, ὁ ἡ, sincerus, purus; idem quod καθάριος, V. Unde καθαρότης, ητος, ἡ, munditia, puritas; à καθαρίζω, purifico, &c. V.

Καθαρισμὸς, ὅ, ὁ, purgatio: ab eod.

Καθαρὸς, purè, nitidè, eleganter, &c. adv. à καθαρὸς, V.

Κάθαρμα, ατος, τὸ, purgamentum: hinc

Καθάρματα, τὰ, dicuntur homines viles & abjecti; item sacri vel piaculares, sc. qui ad avertendam deorum iram mactabantur. Th. καθαίρω, purgo.

Καθαρμὸς, οῦ, ὁ, purgatio: ab eod. Th.

Καθαρμόζω, adapto, compono, &c. Ex κατὰ & ἁρμόζω, V.

Καθαρπολέω, ῶ, purifico, Plin. Item, verto, ex καθαρὸς & πολέω, V.

Καθαρὸς, ὰ, ὸν, purus, a, um. unde καθαρῶς, purè, adv. à καθαίρω, purgo.

Καθαρότης, ητος, ἡ, puritas: ab eod. Th.

Καθαρπάζω, corripio; ex Aristoph. à κατὰ & ἁρπάζω, V.

Καθάρσιον, ου, τὸ, purgatio, expiatio: à

Καθάρσιος, ος, ὁ, ἡ, expiatorius, purgatorius: καθάρσιον ὕδωρ, aqua lustralis. Them. καθαίρω, purgo.

Κάθαρσις, εως, ἡ, purgatio, expiatio. ab eod. Them.

Καθαρτέον, purgandum; item καθαρλὴρ, ρος, ὁ, & καθαρτὴς, ὅ, ὁ, purgator; expiator, lustrator, &c. Item καθαρτήριος, purgativus, vim habens purificam; item expiativus; unde, in neut. τὸ καθαρτήριον, medicamentum purgans; & in plur. neut. τὰ καθαρτήρια, dicuntur purgationes: item, πῦρ καθαρτήριον, purgatorium, ignis purgatorius, in Can. Apost. Item, καθαρτικὸς, ὅ, ὁ, purgativus, sive purgatorius, purgandi vim habens, ut καθαρτικὴν φάρμακον, &c. Plut. Omnia verbalia, à Th. καθαίρω, & καθαίρομαι, V.

Καθαρύλλος, q. d. nitidulus, ut Καθαρύλλος ἄρτος apud Athen. diminut. à καθαρὸς, V.

Καθαρῶ, Dor. pro καθαρῶ, gen. à καθαρὸς, purus.

Καθαρῶς, adv. purè, item manifestè; à καθαρὸς.

Καθαυαίνω, arefacio, exarefacio; ex κατὰ & αὐαίνω, V.

Καθαυτόθι, idem quod αὐτόθι, ibi, illic, istic, ab αὐτὸς; item, καθαυτὸν, pro καθ' αὑτὸν, per se; sua sponte, seorsim; ut καθ' αὑτὸν εἶναι, per se ipsum constare; sic, τὸ καθ' αὑτὸ καλὸν; quod per se nobis placet, quod animos omnium naturâ & specie suâ commovet, &c.

Καθεδοῦμαι, ῇ, εῖται, sedebo, f. 2. m. verbi καθέζομαι, sedeo. Them. ἕζω, seu ἵζω, colloco.

Καθέδρα, ας, ἡ, suggestum, CATHEDRA, sessio: à

Καθέζομαι, sedeo, præs. part. καθεζόμενος. imperf. ἐκαθεζόμην. f. 2. m. καθεδοῦμαι. hinc καθέδρα, sella: ex κατὰ & ἕζω, seu ἵζω, colloco.

Καθεικέναι, perf. inf. act. à καθίημι, demitto. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto, p. εἷκα.

Καθεῖλον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi καθαιρέω, destruo, quod vide.

Καθεῖμαι, demissus, perf. part. pass. verbi καθίημι, demitto. Them. ἵω, mitto.

Καθεῖμαρ, remissè, parcè, dimissè, &c. à præced. καθεῖμαι, V.

Καθεῖναι, a. 2. inf. act. à καθίημι, demitto. quod vide.

Καθεῖπτο, 3. pl. plus. p. pass. à καθίημι, demitto, perf. pass. καθεῖμαι· ex κατὰ & ἵημι, mitto: f. ἥσω, a. 1. ἧκα, perf. εἷκα.

Καθείργνυμι, idem quod καθείργω, vide in sequent.

Καθείρκ) & καθείρκτο, 3. sing. perf. & pluſq. p. paſſ. verbi καθείργω, concludo, coerceo: quod ex κ) & εἴργω, includo: f. ξω.

Κάθειρξις, prohibitio, concluſio, coercitio, &c. verbale à καθείργνυμι, vel καθείργω, &c. V. præced.

Καθείς, ἐντ⊙, ὁ, a. 2. part. act. à καθίημι, demitto, a. 2. κάθιον. Them. ἵημι, mitto: ſed

Καθείς, vel καθ' εἷς, alius poſt alium, ſigillatim: καθ' pro κάθ', ex κ) εἶτα, & deinde.

Καθείσεν, 3. ſing. a. 1. act. verbi καθέζω, ſedere facio: ex κ) & ἕζω, a. 1. εἶσα.

Καθεῖσηκάς, 3. pl. pluſq. p. act. verbi καθίστημι, conſtituo; quod vide.

Καθεῖτο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. à καθίημι, vide καθεῖντο.

Καθεκάστου, quotidiè; pro καθ' ἑκάστου ἡμέραν, &c.

Καθένας⊙, ᾶ, unuſquiſque: ex κ) vel κ), & ἕκας⊙, quiſque.

Καθεκάσιο⊙, ᾱ, ὁ, ἡ, voluntarius: ex κ), & ἑκασι⊙, idem quod ἑκών, ὀντ⊙, ὁ, voluntarius.

Καθεκτέον, retinendum eſt: item καθεκτικὸς, cohibens, continens, ſeu retinens; ut καθεκτικὴ δύναμις; vis & potentia retinens, ſeu continens; à ſeq. καθεκτὸς, V.

Καθεκτὸς, ἡ, qui detineri poteſt, qui poteſt ferri: à κατέχω, detineo. Th. ἔχω, habeo: f. ἕξω.

Καθεκτῶς, adverb. ita ut contineri, retineri poſſit; à præcedent. καθεκτὸς; vide.

Καθέλκειν, 2. ſing. a. 2. ſub. act. à καθαιρέω, quod vide.

Καθέλκειν πλοῖ ὁλκάδα, ſubducere navem. Th. ἕλκω, traho, f. ξω.

Καθήκω, & καθέλκω, traho deorſum, (cui opponitur ἀνέλκω) ut καθέλκειν, ſive καθήκειν τὰς ναῦς, in mare naves deducere, Hoer. & Demoſth. à κ), & ἕλκω, undè ἑλκύω, &c. V.

Καθῆκω, εἰς, εἰ, f. 2. ind. act. verbi καθαιρέω, deſtruo; quod vide.

Κάθημα, ατ⊙, τὸ, monile ex variis gemmis in pectus mulierum deſcendens, ornamentum collare. Iſa. 3. & Ezech. 16. à καθίημι, demitto. Them. ἵημι, ſeu ἕω, mitto.

Καθέμενο⊙, a. 2. part. m. verbi καθίημι, demitto. Th. ἵημι, ſeu ἕω, mitto, a. 2. m. ἕμην, ἕσω, ἕτο.

Καθεξῆς, adv. ordine, deinceps: ex κ), & ἑξῆς, idem.

Κάθεξις, retentio, conſervatio: Item, detentio; Thuc. Ariſtot. ut κάθεξις τ ἀρχῆς, imperii conſervatio, ſive detentio, &c. Eſt verbale, à verbo κατίχω, vel κατέχομαι, id vide.

Καθέξω, f. 1. act. verbi κατέχω, detineo, retineo, Them. ἔχω, habeo: f. ἕξω.

Κάθεο, demittito, Ion. pro κάθεσο, vel κάθες· a. 2. imperat. m. verbi καθίημι. Them. ἵημι, mitto: a. 2. ἧν, a. 2. m ἕμην.

Καθερπύζω, irrepo, ſerpo, ut Joſeph. l. 2. καθερπύσαντες ὑπὸ τὴν τειχῶν, &c. à κ), & ἑρπύζω; V.

Κάθες, demitte, a. 2. imperat. act. ejuſdem verbi & Them.

Κάθεσ, 3. pl. a. 2. ind. act. κάθημι, verbi καθίημι, demitto; quod vide.

Καθεσίω, exedo, corrodo, devoro, &c. à κ) & ἐδία; V.

Κάθεσις, ſedes, & domicilium, diverſorium, habitatio, &c. verbale à καθέζομαι, ſedeo; V. Item κάθεσις, demiſſio, dejectio, immiſſio, infectatio, &c. verbale à καθίημι, vel καθίεμαι; vide.

Καθεσμὸς, ὅ, ὁ, conſeſſus, ſedes, Ariſtoph. in veſpis, verbale, à καθέζομαι, ſedeo; V.

Καθέσσαντο, Ion. & Poët. pro καθέσαντο, collocarunt, 3. pl. a. 1. m. ind. verbi καθέζω, colloco: ex κ) & ἕζω, a. 1. ἔσα.

Καθεστεμμένο⊙, perf. part. paſſ. verbi καθίστημι, conſtituo, ſtatuo, perf. paſſ. καθέσταμαι. Ex κ) & ἵστημι, ſto.

Καθέστηκα, ας, ε, perf. ind. act. in 3. pl. καθεστήκασι & hinc

Καθεστηκὰς perf. part. à καθίστημι, conſtituo; quod vide.

Καθεστηκότως, compoſitè, animo compoſito, & moderato, Ariſtot. 8. Polit. adv. à præced.

Καθεστήκω, conſto, perſto, conſtanter permaneo; ex κατὰ, & ἑστήκω; vide.

Καθεστὼς, ὥτ⊙, per Sync. pro καθεστηκὼς, perf. part. verbi καθίστημι, quod vide.

Καθετὴρ, ῆρ⊙, ὁ, q. d. demiſſor, & immiſſor; ſic dicitur Hippocrati, lineamentum tortum, quod intra ulcera inditur: Item inſtrumentum chirurgicum, cavum, & alterâ parte recurvum, quo urina retenta elicitur, & veſicæ vitia probantur; Gal. & Ægin. (eſt etiam monile, ſicut κάθημα, id vide.) Item, καθετηριασμὸς, ὅ, ὁ, adminiſtrationis chirurgicæ ratio, quâ injicitur, per catheterem, in veſicam, id quod ad ejus curationem convenit, &c. Item, κάθελ⊙, ᾶ, ὁ, dicebatur agnus qui in mare demittebatur; apud Suid. ex Lyſia & Militone. Omnia, verbalia à καθίημι, & καθίεμαι; V.

Κάθετ⊙, ου, ἡ, perpendiculum, linea perpendicularis: à καθίεμαι, quia deorſum mittitur.

Κάθευδε, dormivit, pro ἐκαθεύδε, 3. ſing. imperf. Ion. vel præſ. imperat. act. verbi καθεύδω, καθεύδοντα, acc. ſing. part. præſ. καθεύδωμεν, dormiamus, præſ. ſub. Them. ἑυδῶ, f. ήσω, dormio.

Καθεψάομαι, ῶμαι, ſcommatis inceſſo, & illudo; ex κατὰ & ἐψάομαι, colliquor; item ludo, jocis vel luſu me objecto, & exhilaro, ab ἐψὰ, ἡ, colloquium: Item luſus, jocus, &c. V.

Καθεψέω, ῶ, vel καθέψω, decoquo; à κ), & ἕψω, V.

Καθεώρων, deſpiciebant, 3. pl. imperf. Att. à καθοράω, eſt & 1. ſing. Them. ὁράω, video.

Κάθη, ſedes, Att. pro κάθησαι, & Ion. κάθηαι, 2. ſing. præſ. verbi κάθημαι, idem quod ἧμαι, ſedeo.

Καθηβάω, pubeſco, à κ), & ἡβάω; V.

Καθήγημαι, ημαι, dux ſum viæ, duco, præeo: vide καθηγήλης.

Καθηγεμὼν, όν⊙, ὁ, ἡ, dux viæ, ſuaſor, præceptor: &

Καθηγεμονικὸς, ad præeundum, & præcipiendum aptus; undè, compar. καθηγεμονικώτερον, faciliore ductu, via, & ratione, &c. Budæus in Epiſtol. item,

Καθηγήλης, ου, ὁ, dux viæ; item inſtitutor, præceptor: à καθηγέομαι, ημαι, præeo, præceptor ſum: ex κ) & ἡγέομαι, duco.

Καθηδυπαθέω, per luxum & voluptatem abſumo: ex κ) & ἡδὺς, ſuavis, & πάθω, patior: a. 2. ἔπαθον.

Καθῆκα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi καθίημι, demitto; quod vide.

Καθῆκον, οντ⊙, τὸ, officium, convenientia, decens, &c. Vide in ſeq. Item, καθήκοντος, ità ut officium poſtulat, decenter, ritè, convenienter, &c. adv. à præcedent. καθῆκον, & ſeq. καθήκω; vide.

Καθήκω, convenio, pertineo καθήκει, convenit, cum dat. Hinc καθῆκον, κοτα, ῆκον· undè καθήκον, officium, quod convenit alicui: καθήκων, officioſus: ἀκαθήκων, inofficioſus.

Καθηλόω, clavo defigo, vel configo: ab ἧλ⊙, clavus.

Καθήλωσις, confixio quæ fit clavis; item καθηλωτὴς, ῆ, ὁ, qui clavis defigit, aut configit, &c. Utrumque verbale à præced. καθηλόω.

Κάθημα, τὸ, monile, &c. idem quod κάθεμα, & ab eod. id vide.

Κάθημαι, ſedeo: imperat. κάθητο· imperf. ἐκαθήμην, σο, το. Them. ἧμαι, idem.

Καθήμερ⊙, ᾱ, ον, inſidens, præſ. part. à præced.

Καθημέραν, quotidie: ponitur adverbialiter, & ſæpe præponitur τὸ· &

Καθημερινὸς, ὴ, ὸν, quotidianus: ex κ) & ἡμέρα, dies.

Καθημελ⊙, idem quod præced. καθημερινὸς, V.

Καθημερόει⊙, qui in diem vivit, præſentibus rebus contentus, atque ex parato, minimè ſolicitus de futuris, &c. ex κ), & ἡμερόει⊙, V.

Καθῆρε, abſterſit, Ion. 3. ſing. a. 1. act. verbi καθαίρεω, purgo: f. αρῶ.

Καθηρέθην, per Syſtolen, pro καθηρέθην, a. 1. ind. act. verbi καθαιρέω, deſtruo, quod vide.

Καθήρητο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. ejuſd. verbi.

Καθῆσθ, ſediſſe præſ. inf. à κάθημαι. Th. ἧμαι, idem.

Κάθησο, ſede, præſ. imperat. ejuſdem verbi.

Καθήσομαι, ſedebo, f. 1. m. à κάθημαι, ſedeo. Th. ἧμαι, idem.

Καθῆτο, ſedebat, Poët. pro καθῆντο, penultima circumflexa. Ion. pro ἐκαθῆντο, 3. ſingul. imperfect. verbi κάθημαι. Alii volunt eſſe 3. ſingul. pluſq. p. ab ἕζω· perf. paſſ. ἧσμαι, pluſq. p. ἧσμην, ἧσο, ἧστο.

Καθῆφεν, annexuit, 3. ſing. a. 1. act. verbi καθάπτω. Them. ἅπτω, necto: f. ψω. p. ῆφα.

Καθιδρ⊙, ῶ, ὁ, laſſus, & feſſus ad ſudorem uſque: ex κ) & ἱδρὼς, ſudor. Eſt & ἑδρ⊙ ὥς τὸ ἱδρῶτ.

Καθιδρωθέντες, nom. plur. aor. 1. part. pass. à
Καθιδρώω, pro καθιδρύω, sedeo, colloco. Th. ἱδρύω, sedere facio.
Καθιδρύομαι, sedem & domicilium habeo; est pass. à seq. act. & à præced. Th. Unde verbale, καθίδρυσις, εως, ἡ, dedicatio, &c. Sed dicitur etiam καθίδρυμα, collocor; undè part. præs. καθιδρυμένος, situs, collocatus, & comp. ἐγκαθιδρυμένος, suum habens situm domicilium & collocatum, &c.
Καθιδρύω, f. ύσω, p. υκα, colloco, constituo: ab eod. Th.
Καθίδρυσις, idem quod præced. κάθιδρυμα; V.
Καθίει, demittebat, 3. sing. imperf. q. à καθίω, verbi καθίημι, demitto. Th. ἵημι, seu ἴω, mitto.
Καθιείς, dimittens; Aristoph. est part. ejusdem verbi & Th. Undè etiam, pass. καθίεμαι, demittor, submittor, descendo in certamen, à quo part. καθιέμενος, dimissus, conjectus.
Καθιερεύω, sacrifico, sacris operor; idem quod Ἱερεύω, & ἱερεύω, macto: Item dico, consecro, &c.
Καθιερόω, ῶ, consecro, dedico, devoveo. Th. ἱερός, sacer.
Καθιέρωσις, ἰῶν, ἡ, consecratio, dedicatio, devotio, &c. Item, καθιερώσια, dicanda sunt ea iis. Plat. de leg. verbalia à præced. καθιερόω, V.
Καθιεῖς, 3. pl. imperf. καθίλλω, à καθίημι, quod vide.
Καθιζάνω, sedeo, insideo: ex κατὰ & ἵζάνω, idem quod ἵζω, sedere facio, sedeo.
Καθίζδω, sedeo, Dor. pro καθίζομαι, præs. imperat. pass. à καθίζω, quod vide.
Καθίζεσαν, acc. sing. part. præs. fœm. gen. a
Καθίζω, εις, ει, sedeo, colloco: f. ίσω; a. 1. ἐκάθισα. Hinc a. 1. imperat. κάθισον, άτω, & in pl. καθίσατε, a. 1. part. act. καθίσας, a. 1. sub. καθίζω, ης, η, a. 1. inf. καθίσαι, perf. act. κεκάθικα, præs. med. καθίζομαι, a. 1. m. ἐκαθισάμην, ω, ατο, a. 1. sub. m. καθίσωμαι, ῃ, ηται, & in 2. pl. καθίσησθε. Ex κζι & ἵζω, sedere facio.
Καθίημι, demitto: f. ήσω, a. 1. ind. καθῆκα, a. 2. κάθλω, præs. pass. καθίεμαι, demitor, præs. part. καθιέμενος, η, ον. Ex κζι & ἵημι, mitto.
Καθικνέο, Ion. pro καθίκω, 2. sing. a. 2. m. verbi καθικνέομαι, contingo, percutio, assequor. Ex κζι & ἱκνέομαι, venio: f. ἵξομαι, a. 2. m. ἱκόμην, ς, ετο.
Καθικνέω, 3. sing. imperf. act. à
Καθικνέομαι, f. ούμαι, p. ούκα, idem quod ἱκετεύω, supplico. Them. ἱκέτης, supplex.
Καθικνέομαι, contingo, assequor: ab ἱκνέομαι, venio: f. ἵξομαι, a. 2. m. ἱκόμην.
Καθιμάω, ῶ, funem loreo demitto; item, simpl. demitto, Aristoph in Vesp. & apud Athen. indè verbale καθίμησις, demissio per funem loreum; Plut. à κζι, & ἱμάω, V. Sed, pro καθιμάω, dicitur etiam interdum καθιμάνδω, idem; à κζι, & ἱμανὰ, ἡ, idem quod Th. ἱμὰς, funis loreus, &c.
Καθίξας, άσῶν, ὁ, a. 1. part. act. Dor. pro καθίσας, à καθίζω, sedeo: f. ίσω.
Καθιξῆ, forte scribendum καθίξη, Dor. pro καθίσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. verbi καθίζω, sedeo: vel legend. καθιξεῖ, 3. sing. f. 1. Dor. καθιξῶ, είς, εῖ, pro καθίσω, εις, ει. Vel lege καθίξοι, ut in Crispini codice.
Καθίξω, Dor. pro καθίζω, f. 1. verbi καθίζω, sedeo, quod vide.
Καθιππάζομαι, equo decurro, in equo vel equitatu incurso; ut καθιππάσατο χώρλω, incursavit regionem; item, Metaph. apud Laërt. dicitur, καθιππάζεσθαι τ φιλοσοφίας, circa philosophiam se exercere, à κζι & ἱππάζομαι, V. Sic etiam, καθιππεύω, perequitor, equitando decurro, Herodian. l. 6. & in pass. καθιππεύομαι, perequitor, ibid. unde verbale καθίππευσις, invasio, & incursio quæ fit equo; Item, adequitatio, ex κζι, & ἱππεύω, V.
Καθίππημι, sedebo, Att. pro καθίσομαι, f. 1. m. ejusdem verbi.
Καθιππικράτεω, ῶς equis, sive equestribus copiis vinco, Poll. ex κζι, & ἱππικράτέω, V.
Καθιππόφορέω, ad alendos equos, seu, in alendis equis, insumo, Iæus, Bud. com. ex κζι, & ἱππόφορέω, V.
Καθίπτημι, sive καθίπταμαι, devolo, volando descendo; Luc. ex κζι, & ἵπταμαι; V.
Καθίσας, άσῶν, ὁ, a. 1. part. act. &
Καθίσατε, considite, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi καθίζω, quod vide.
Καθίσῃ, 3. sing. f. 1. act. &
Καθίσεδε, 2. pl. f. 1. m. ejusd. verbi.
Καθίσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. & in 3. pl. καθίσωσι, à καθίζω, f. ίσω, sedeo, quod vide.
Κάθισις, εως, ἡ, sessio, sedes, Plut. Item, κάθισμα, ατος, τὸ; idem, sessio; sed vocabulum est medicum; ut Dioc. l. 3. decoctum, ἐν καθίσμασι, in defessionibus, medetur matricis malis; utrumque verbale, à verbo præced. καθίζω. Sed pro κάθισμα, dicitur etiam ἐγκάθισμα.
Καθίσε, appone, per Apocopen pro καθίσατε, præs. imperat. &
Καθισάναι, præs. inf. verbi καθίζημι, quod vide.
Καθίσταμαι, constituo; item instituo: & pass. constituor, colloco, componor; item venio, sum, fio. Th. ἵστημι, statuo, sisto.
Καθιστάνω, & καθιστάω, ῶ, idem quod καθίστημι, V. constituo; sed cum εἰς, exp. conjicio in, &c.
Καθίστη, 3. sing. imperf. act. à
Καθίστημι, vel καθιστάω, constituo, f. καταστήσω, p. καθέστηκα, plusq. p. καθεστήκη, a. 1. κατέστησα, a. 2. κατέστων, ς, η, præs. pass. καθίσταμαι, σαι, ται, a. 1. ind. pass. κατεστάθην, ης, η. Ex κζι & ἵστημι, statuo.
Καθίστησι, 3. sing. præs. ind. act. à καθίστημι, ης, ησι.
Καθιστῶσα, Atticè pro καθιστάσα, præs. part. fœm. gen. q. à καθιστάω, ab eod. verbo.
Καθὸ, sicut, quod, in quantum, in hoc, adv. ex κζι & ὅ, quod.
Καθοδηγὸς, dux viæ, seu itineris; undè καθοδηγία, ἡ, viæ deductio; & καθοδηγέω, dux viæ sum, deduco; ex κατὰ, & ὁδηγὸς, undè ὁδηγία, & ὁδηγέω, &c. vide.
Καθ' ὁδὸν, rectè, atque ordine; Plat. 4. de rep. ex κατὰ, & ὁδὸς, V. undè etiam καθοδῶ, ῶς, ᾖ, descensus; seu, migratio ex aliquo loco; Plur. item reditus, plerumque, exulum in patriam; Thuc. & Xen. pro eo Ionice dicitur κάτοδος, apud Herodot.
Καθολικὸς, ἡ, όν, generalis, e: ex κζι & ὁλικὸς, universalis. Them. ὅλος, totus.
Καθολικῶς, adv. à præced. καθολικὸς, V. & idem cum seq. καθόλου.
Καθόλου, adv. prorsus, in universum, in summa, in genere: ab eod. Th.
Καθομαλίζω, f. ίσω, complano: & Metaph. a ferocia in mansuetudinem redigo. Th. ὁμαλὸς, planus.
Καθομηρίζω, idem quod ὁμηρίζω, Homericè induco, Homericis versibus describo, vel celebro, ab Ὅμηρος, Homerus.
Καθομιλέω, ῶ, consuetudinem habeo, seu commercium; sed apud Schol. Aristoph, καθομιλῶν τοῖς κωμῳδοῖς, exp. inserviens tempori; item alloquor, colloquor, &c. Aristot. Poll. 5. unde, ab ejus pass. καθομιλέομαι, apud Dioſc. l. 6. σταφὶς καθομιλῆται, exp. in proverbii consuetudinem abit: ex κζι, & ὁμιλέω, V.
Καθομολογέω, confiteor; item pacisco, despondeo: præs. pass. καθομολογέομαι, despondeo; item pass. desponsor, promitto: ex κατὰ, ὁμοῦ, simul. & Th. λέγω, dico.
Καθοπλίζω, f. ίσω, armo: præs. pass. καθοπλίζομαι, armor: præs. inf. καθοπλίζεσθαι, perf. pass. καθώπλισμαι, perf. pass. καθωπλισμένος, η, ον. Ex κζι & ὁπλίζω, armo. Th. ὅπλον, arma.
Καθοπλισμὸς, instructio quæ armis fit, seu armatura, armorum instructio, &c. Item καθόπλισις, actio ipsa armandi, &c. Xen. ex κατὰ & ὁπλίζω; Vide.
Καθοπλίω, despicio, κάθοπτος, ὁ ϰ ἡ conspicuus, oculis subjectus, & κάθοπτρον, speculum, &c. eadem cum κατόπλω, κάτοπτος, & κάτοπτρον; quæ vide.
Καθορᾷ, intuetur, 3. sing. ind. act. à
Καθορόω, fut. ώσω, p. καθώρκα, Atticè καθεώρακα. à Themate, ὁράω, video.
Καθορθικὸς, perspicax; Poll. verbale à præced. καθορόω, despicio, deorsum aspicio; item; erspicio, oculis lustro; & Metaph. perspicio; id est, animadverto, &c.
Καθορθόω, dirigo, consummo; ut καθορθώσαι ἀπαρῆ ἀριστῶ, evadet consummatus in omni virtute; ex κατὰ, & ὀρθόω, vide.
Καθορίζω, definio; ex κατὰ & ὁρίζω, vide.
Κάθορμα, τὸ, collare ornamentum, ambitus, idem quod seq. καθόρμιον, V.
Καθορμίζομαι, idem quod seq. καθορμίζω, V.
Καθορμίζω, f. ίσω, stationem subeo, in portum

portum, appello. Them. ὅρμ⊙, ſtatio navium.

Καθόρμιον, ι, τὸ, monile, Hoſ. 2. 13. ex κ⊐ & ὅρμ⊙, idem.

Καθοσιόω, ſanctum ſceleriſque purum reddo; & apud Theologos, ſanctifico; item expio; item conſecro, dico, as. Et in paſſ. καθοσιόσθαι, exp. etiam, ſacrificari; unde καθοσίωσις, εως, vel ι⊙, ἡ, ſanctificatio, Suid. ſed exp. etiam, juſtificatio, & condemnatio; (i. e. δικαίωσις, ἢ κατάκρισις) ex κ⊐, & ὁσιόω; vide.

Καθόσον, & καθ' ὅσον, quantum: ex κατὰ ὅσ⊙, quantus.

Καθότι, eò quod: ex κ⊐ & ὅ, τι.

Καθῆς, demitte, a. 2. imperat. m. κάθεσο, κάθεω, & κάθει, verbi καθίημι, quod vide. Item

Κάθῃ, ſede, pro κάθησο, unde κάθῃσο, & per Syſtol κάθεσο, ſublato σ, & Craſi facti κάθῃ, à κάθημαι, ſedeo: quod ex κ⊐ & ἧμαι idem.

Καθυβρίζω, f. ίσω, inſolenter afficio injuriis, injuria laceſſo, dedecore afficio: ex κ⊐ & ὑβρίζω, idem. Them. ὕβρις, injuria.

Καθυδατόω, madefacio, madore perfundo, humecto, &c. Hippocr. Aphor. 17. à ſeq κάθυδρ⊙, V.

Κάθυγρ⊙, ε, aquoſus: ex κ⊐ & ὑγρὸς, humidus.

Κάθυδρ⊙, ὁ κὴ ἡ, aquoſus, abundans aquis, præhumidus, &c. unde καθυδρεάδες νύμφαι, nymphæ aquarum, in Epigram. ex κ⊐, & ὕδωρ, unde ὕδ⊙, τὸ, &c. V.

Καθυλακτέω, ῶ, oblatro, latro in, &c. à κ⊐ & ὑλακτέω, V.

Καθυλομανέω, ῶ, frondibus & foliis luxurio; ſeu, ſupervacuis frondibus luxurians ſylveſco, Metaph. de muliebri libidine dicitur, apud Hippocrat. in Epiſt. ad Dionyſ. à κ⊐, & ὑλομανέω; vide.

Καθυμνέω, ῶ, decanto, celebro, ex κ⊐, & ὑμνέω; V.

Καθυπερέχω, ſupero, ſuperior ſum, vinco; ex κ⊐, & ὑπερέχω, V.

Καθύπερθε, idem quod ſeq. καθύπερθεν; vide.

Καθύπερθεν, in ſummo loco, ſupra, adv. ex κατὰ & ὕπερθεν, ſupra. Them. ὑπὲρ, ſuper.

Καθυπέρτερ⊙, ſuperior, præſtantior, editior, elatior, legitur etiam κατυπέρτερ⊙, Ionicè; item, καθυπέρταῖ⊙, editiſſimus, ſupremus, &c. ex κατὰ, & ὑπέρτερ⊙, &c. V. Item, καθυπερτερέω ῶ, præſto, ſuperior ſum, &c. vide ὑπερτερέω.

Καθυπιχνῆμαι, promitto, polliceor: item voveo, ut καθυπίχετο τῷ Θεῷ, Deo vovit; Nazanz. ex κατὰ, & ὑπιχνέομαι, ἐμαι. V.

Καθυπνῶς, & καθυπν⊙, gravi ſeu alto oppreſſus ſomno, graviter conſopitus; vel ſomno lentus, &c. unde καθυπνόω, obdormio; ut apud Xenoph. ἵνα ᾖ καθυπνώσας ἡδέως, ut ſuaviter ſomnum capias, &c. Unde verbale καθύπνωσις, obdormitio; Ariſtot. Probl. 17. Seg. 11. ex κατὰ & ὕπν⊙, unde ὑπνόω, &c. V.

Καθυποδάλλω, ſubjicio, ſubgero, admoneo, Unde καθυποδαλόμην⊙ τῷ δεσμῷ, dicitur pro in vincula conjecto: item καθυποδάλλειν τῷ ἀναθέματι, anathemati ſubjicere, &c. ex κατὰ & ὑποδάλλω; V.

Καθυπόκειμαι, ſubjaceo, ſubſiſto, &c. ex κατὰ & ὑπόκειμαι, V.

Καθυποκίνομαι, hiſtrioniaca actione capio, capto, ſeu demulceo, &c. à κατὰ & ὑποκίνομαι, V.

Καθύποπτ⊙, ſuſpectus, ex κατὰ, & ὕποπτ⊙, V.

Καθυποτάζαι, ſubigere, ſubjicere, ex κατὰ & ὑποτάσσω, vel πω, ſubjicio, ſubigo, &c.

Καθυστερέω, poſterior ſum, tardius & ſerius venio, cedo, inferior ſum, &c. Item καθυστερίζω, tardo, moror, &c. ex κατὰ & ὑστερέω, &c. V.

Καθυφαίνω, intexo; ex κατὰ, & ὑφαίνω, V.

Καθύφαιμι, ſubtraho; idem quod ſeq. καθυφίημαι, V.

Καθυφείς, a. 2. part. act. verbi καθυφίημι, ſubtraho: hinc

Καθυφέσθαι, aor. 2. infin. med. ejuſdem verbi. Them. ἵημι, ſeu ἕω, mitto, a. 2. ἧκα.

Καθυφίημι, vel καθυφίεμαι, ſubmitto, remitto: item cedo; item prodo, condono; prodo & condono cauſam adverſariis, & in hac ſignif. exp. etiam, prævaricor; item ſubtraho, &c. indè verbale καθύφεσις, prævaricatio; ſeu, ejuſmodi prævaricationis affectus, ut ſe velit ſubmittere, & ſubjicere adverſario; Poll. καθυφίεμαι, etiam, eodem modo uſurpari, ſolet.

Καθύω, compluo; unde paſſ. καθύεσθαι, complui, &c. ex κατὰ, & ὕω, pluo, &c. Vide.

Καθωρχίζομαι, glorior; ex κατὰ, & ὠρχίζομαι; V.

Καθὼς, ſicut, quum: ex κατὰ & ὡς, idem.

Καθωσπαμβ⊙, conſecratus, ſepoſitus, inſcriptus; Etym. interdum ſceleris purus, &c. part. præt. paſſ. à verbo καθωσπόομαι, V.

ΚΑΙ, &, etiam, atque, nam, igitur, aut, conjunct. copul. κἀ⊐, quamvis.

Καὶ γὰρ, etenim, & quidem, κἀγὼ, quanquam, ſaltem, atqui; κὴ δὴ, continuò, protinus, ideò, &c. κὴ εἰ, etiamſi, etſi, quamvis, &c. Καὶ ἤ, ſive, &c. Καὶ μάλα, certè, ita, profecto, ſcil. plerumque in reſponſione, aliquando & jam ſine reſponſione, pro & quidem, atque adeò, &c. Καὶ μὴν κὴ, atque etiam, quinetiam, quinetiam inſuper, atqui, &c. Καὶ μὴν, porro autem, attamen, & quidem, & tamen, jam verò, præterea, &c. Καὶ μὴν δὴ, imò, verò, ſedenim, &c. Καὶ μὴν εἰ, quod ſi, &c. Καὶ νὴ δία; atque adeo; Xenoph. Καὶ πάλαι, jam pridem Ariſtoph. ubi κὴ vacat. Καὶ πὲρ, quamvis, quanquam, utique, aliquando dividitur; ut Il. α. Καὶ μάλα πὲρ, &c. κὴ ταῦτα, præſertim, & maximè idque; Καὶ ταῦτα τῷ δὴ ταῦτα, locutio Attica apud Ariſtoph. in Pluto; id eſt, atque hæc quidem ſunt hujuſmodi; vel; ità ſe habent, apud Platonem, κὴ ταῦτα τῷ δὴ ταύτη, ſed de his hactenus; Καὶ τὰ δὴ ideo, &c. κἀπὶ, licet, etſi, quanquam, nam, atqui, &c. particulæ hæ adjectæ τῷ κ⊐, videantur ſuis locis.

ΚΑΙΑΔΑΣ, ε, ὁ, carcer ſubterraneus, in quem fontes conjiciebant Spartani; barathrum ſeu foſſa, in quam cadavera eorum, qui publico ſupplicio fuerant affecti, projiciebant. Laconum vox. Aliter καιάτας, Heſych.

Καιάτα, Heſychio, ſunt foveæ; ſive loca à terræ motibus diruptæ, & hiantia; undè καιετάεσσα, dicta ab Homero, creditur Sparta quòd multis ejuſmodi καιάτοις hiaret; Strab. l. 8. vide præced.

Καϊάφας, α, ὁ, nomen pontificis. Hebr. q. d. circuitor, vel blaſphemans.

Καίγε, & quidem: ex κ⊐ & γε, dictione enclitica.

Καΐε, pro ἔκαιε, adolebat, 3. ſing. imperf. Ion. verbi καίω, ύρο: f. καύσω, a. 2. ἔκαον.

ΚΑΙΚΙΑΣ, ε, ὁ, CÆCIAS, ventus ab ortu æſtivo ſi⊐ irans; à Caico flu. Myſiæ ſic dictus.

Καὶν, nomen primi fratricidæ. Hebr. acquiſitus.

Καινὰν, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Heb. poſſeſſor.

Καινέα, acc. ſing. à

Καινεὺς, έ⊙, ὁ, nomen prop. regis.

Καινίτης, ε, ὁ, cæcias, ventus ex Eurorum genere; idem cum, & à Th. καικίας; vide.

Καιτία, Heſychio, eſt victoria, παρὰ τὸ κάτειν, quod occidere ſignificat; vide Th. Καίνα, unde etiam κατις, ίδ⊙, ἡ, mors, cædes, ſtrages, &c.

Καινίζω, novo, renovo, innovo; undè verbale καινισμὸς, novatio, innovatio, &c. à Th. καινὸς, V.

Καινοδοξία, ſtudium, & amor circa res novas; Luc. ex καινὸς, & δόξα, vide. Sic, καινολογία, ſermonis novitas, nova loquendi ratio, à nomine λόγ⊙, V. Καινοπηγὴς, novo quodam modo compactus, ex καινὸς, & præt. Med. πέπηγα, V. Καινοποιὸς, innovator, nova faciens; undè verb. καινοποιέω, res novas facio, vel innovo aliquid in aliqua re; à quo verbale, καινοποιητὴς, novis artificiis in re quapiam utens; q. d. novitatis artifex; Xen. Pæd. 8. à Th. ποιέω, Sic, καινοτεχνία, rerum novarum deſignatio; Plut. in Pericle; à τεχν⊙, vel præt. med. τέτευχα; à Them. τεύχω, &c. V. Καινοπρεπὴς, novitatem decentem habens; Hermog. à Th. πρέπω, comp. (Ut reliqua antecedentia,) cum Th. καινὸς, V.

Καινὸς, vide in κάινω.

ΚΑΙΝΟΣ, ὴ, ὸν, novus, a, um: q. à κ⊐ νύω, compar. καινότερ⊙, α, ον; ſuperlat. καινότατ⊙.

Καινοτέρεις, novis, dat. pl. compar. grad. f. g. à præced. quod vide.

Καινότης, ητ⊙, ἡ, novitas. Them. καινὸς, novus.

Καινοτομέω, f. ήσω, innovo, res novas molior: ex καινὸς, novus, & τέμνω, ſeco: præt. m. τέτμημα.

Καινοτόμ⊙, in quo novæ viæ ſectæ & apertæ ſunt, innovatus; unde adv. καινοτόμως, novè, nullo exemplo, novo quodam

dam more, &c. Item nom. καινοποιία, ἡ, innovatio, rerum novarum molitio ex iisdem cum præced. καινοτομέω, res novas facio, nova designo: Item metallum, aut lapides excido, teste Poll. à quo pass. καινοτομεῖσθαι, innovari, præter solitum fieri; & τὰ καινοτομήματα sunt res novæ quas aliquis molitur: Herodian. l. 7. unde verbale καινοτόμημα, τὸ, innovatio, rerum novatio: item novum institutum, &c.

Καινουργέω, rebus novis studeo, res novas molior: ex καινὸς, & ἔργον, opus.

Καινουργὸς, innovator; unde neut. τὸ καινούργον, recens factum, sine aliquo archetypo, ex iisdem, cum præced. καινουργέω, V. Unde verbale καινούργημα, innovatio: Item καινουργίζω, res novas edo, designo; & verbale, καινουργισμὸς, innovatio; Item renovatio, & institutio, &c.

Καινόφιλος, recens amicus; qui non iisdem, verum subinde novis utitur amicis; Suid. ex καινὸς, & φίλος; Vide.

Καινοφανία, ας, ἡ, novitas vocum: ex καινὸς, novus, & φωνὴ, vox.

Καινόω, ῶ, novo, innovo, renovo, &c. Thucyd. à Th. καινὸς, V.

Καίνυμαι, vinco: unde καινία, ας, ἡ, victoria Hesych. à καίνω.

ΚΑΙ'ΝΩ, perimo, occido: q. à κέω, findo: vel à κνάω, seco: inde καινὶς, ίδος, ἡ, mors.

Καινῶς, novè, novo modo; item παρεκδόξως, Suid. à Th. καινὸς, V.

Καιομβύησι, incensis, dal. pl. Ion. f. gen. præs. part. pass. à καίω, uro, f. καύσω, a. 2. pass. ἐκάην.

Καίοντο, incendebantur, Ionicè pro ἐκαίοντο, 3. plur. imperf. pass. ejusdem verbi.

Καίουσ' pro καίουσα, præsent. participip. fœmin. gen. à καίω, uro: quod vide.

Καίπερ, etsi, quamvis: ex καὶ & περ, particula expletiva.

Καίριος, ος, ὁ, ἡ, tempestivus, opportunus, lethalis: à

ΚΑΙΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, occasio, opportunitas, tempus; εἰς καιρὸν, ἐν καιρῷ, in tempore, opportune: hinc καιρίος, ος, ὁ, ἡ, tempestivus: ἔυκαιρος, ος, ὁ, ἡ; item ἄκαιρος, ος, ὁ, ἡ, intempestivus: ἀοξύκαιρος, ος, ὁ, ἡ, temporarius: q. à κυρέω, accidere: at

ΚΑΙ'ΡΟΣ, ος, ὁ, helium: q. à κείρω, tondeo: hinc καιρόω, stamen connecto.

Καιρόεις, εσσα, ὁ, ἡ, bene textus, significando, à parte, totum; Od. ν. à κείρω, licium, &c. V.

Καιρίως, tempestivè; item lethaliter, unde compar. καιριώτερος, tempestivus, Xenoph. &c. adverb. à καίριος; vide.

Καιροσέαν, general. plur. fœmin. gen. pro καιρισσῶν, per Metath. à καιρόεις, bene textus: in f. καιροέσσα præced.

Καιρὸς χρόνος, i. e. εὐκαιρία; apud Sophoclem, καιρὸς ἢ χρόνος, Demosthenes; item καιρῷ ἔργα, cum res ipsa postulat; Thuc. ut apud Chrysost. de orando, θεῷ γὰρ ὡς ἀληθῶς λαλοῦμεν τῷ καιρῷ τῆ προσευχῆς; nam verè cum Deo colloquimur, quoties vacamus deprecationi, &c.

Καίρω, τρέχω, Etymol. an proprie verbum καιρόω, -ῶ, ut sit percurrere pectine telas?

Καιροφυλακέω, & καιροφυλακτέω, occasionem observo & tempus; item, in malum; occasioni immineo ad nocendum alicui; Demosth. in Aristocr. à καιρὸς, & φυλάξ. V.

Καιρόω, τὸ, & καίρωσις, ος, ἡ, connexio staminis; Poll. Item καιρωτὴς, & καιρωτρὶς, textrix; i. e. ὑφάντρια, significando, à parte totum) sunt verbalia, à verba καιρόω, stamen connecto; quod à Themate, κάρ, vide.

Καῖσαρ, αρος, ὁ, CÆSAR, nomen primi Imperatoris inter Romanos, Latin. à cædendo.

Καισάρεια, ας, ἡ, nomen urbis. Latin. CÆSAREA.

Καίτοιγε, quanquam, conjunct. cum. Ind. ex καί, τοι, & γε.

ΚΑΙ'Ω, uro, accendo, cremo, fut. καύσω, p. κέκαυκα, perf. pass. κέκαυμαι, a. 1. pass. ἐκαύθην, a. 2. pass. ἐκάην, f. 1. pass. καυθησομαι, a. 1. sub. pass. καυθησωμαι, ῃς, ῃ, &c. 1 Corinth. 13. 3. Hinc καῦσις, εως, ἡ, ustio: καῦσος, ος, ὁ, ardor, æstus: καυστὴς, ὁ, urendi vim habens: καυτὴρ, ῆρος, ὁ, cauter, instrumentum quo stigmata inuruntur: καυτήριον, ου τὸ, cauterium: quod urendi vim habet: ἐγκαυσὸς, ὁ, inustus: ὁλόκαυστον, ου, τὸ, sacrificii genus, quo tota victima crematur.

Κάκ' pro κακὰ, nominativ. vel accus. plur. neut. gen. & κακὸ, ᾶς, ἁ, Doricè pro κακὴ, ῆς, ἡ, improba: à κακὸς, malus.

Κακάγγελος, ος, ὁ, ἡ, malus nuntius, mala nuntians: ex κακὸς & ἄγγελος. Th. ἀγγέλλω, nuntio.

Κακαγγελία, vel, λίη, ἡ, malus nuntius, malum nuntium, item κακάγγελτα, Soph. dicit τὰ κακῶν ἀπαγγελίαν ἔχοντα, &c. ex iisdem cum præced.

Κακαγορία, ας, ἁ, Doricè pro κακηγορία, ἡ, maledicentia. Vide in κακηγορέω. Sic & κακάγορος, Dor. pro κακήγορος.

Κακᾶν, sivè κακᾶϊ, puerorum vox est, quâ utuntur significantes, cacare; undè nom. κάκκη, ἡ, merda; Aristoph. in Nub. & in pace.

Κακανδρία, ας, ἡ, (idem quod ἀνανδρία; vide (ignavia; Soph. in Ajace, δειλίᾳ, & κακανδρίαν, timiditatem & ignaviam conjungit; à κακὸς, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, V.

Κακαυτεῖν, excitare, acuere. Lacon. ab ἀκαυτᾶν, idem.

Κάκεῖ, & illic: ex κἀ & ἐκεῖ. Th. ἐκεῖνος, ille.

Κάκεῖθεν, & illinc: ex κἀ & ἐκεῖθεν, quod ab eod. Th.

Κάκεῖνος, & ille: ex κἀ & ἐκεῖνος.

Κάκεῖσε, ex κἀ & ἐκεῖσε, illuc, eò, à Themate ἐκεῖνος, ille.

Κακέμματον, obscœna dictio, oratio mali ominis, &c. à κακὸς, & ἔμφατον, vide.

Κακεργάτης, industrius & solers, in re mala, versutus, astutus; q. d. maligne diligens, & improbè versutus, ad fallendum, &c. undè subst. (κακεργάτεια, solertia subdola, & malefica; astuta malignitas, q. d. celeritas, seu celer cursus, ad nequitiam, &c. à κακὸς, & ἐργάτης, V.

Κακεργὸς, ος, ὁ, maleficus, malum operans, à κακὸς, & ἔργον, τὸ; vide.

Κακέσχατος, extremè malus, & improbus, à κακὸς, & ἔσχατος; V.

Κακόφατος, ος, ὁ, ἡ, de quo κακῶς φασιν, inglorius, ignobilis: τὸ κακόφατον, apud Hesych. est figura, cum junctura vocum suaviter sonat, quod & κακόφατον.

Κάκη, ης, ἡ, malitia, ignavia, timiditas, timor, seu pavor quo fit ut locus in acie deseratur; ut apud Ælian. κάκη τῶν φύσιν λιπὼν; sic & apud Plut. Item vitium; à Them. κακὸς, vide.

Κακηγορέω, maledico: κακήγορος, maledicus, κακηγορία, maledicentia: ex κακὸς, malus, & ἀγορεύω, dico. Th. ἀγορὰ, forum.

Κακηγόρως, maledicè, cum maledicentia; item κακηγόριον, ου, τὸ, obtrectatio, maledictum, ab isdem cum præced.

Κακηπελέω, male affectus sum, male valeo, κακῶς πέλω.

Κακηπελία, mala habitudo; item κακηπελίαν, An kand. in Ther. & Alex. dicitur qui malè habet, à κακὸς, & πέλω; vide.

Κακῆς, dativ. plur. fœmin. gen. Ionicè pro κακαῖς, à κακὸς, ὴ, ὸν, malus, a, um.

Κακία, ας, ἡ, malitia, vitium, ignavia, molestia, à Themate κακὸς, malus.

Κακιζοτέχνος, ab Athenienfibus ità cognominatus fuit Callimachus pictor: semper calumniator fui, nec finem diligentiæ faciens; quasi ὁ κακίζων τὴν τέχνην, teste Plin. l. 34. c. 8. à κακίζω, & τέχνη, V.

Κακίζομαι, vituperor; Thuc. l. 1. interdum, ignavus fio, seu timidus, aut ignavus sum, ignavum me gero, &c. Il ω. Sic Euryp. in Medea, κἠ μὴ κακισθῆς, ne te ignavam ostendas, &c. est pass. à seq. act. V.

Κακίζω, vide in κακίσω.

Κάκιθος, Suida & Etym. testibus dicitur, ὁ κολαζόμενος, ἢ κακιζόμενος, & apud Hesych. κακιθὰ expon. λιμιερὰ, famelica; ut κακιθὴς, eidem est vitis nutrimento destituta; i. e. ἄβοτος ἄμπελος; à κακίζω, & Th. κακὸς, &c. V.

Κακίμβρος, vel κακόμβιος, infœlix; q. d. adversâ lunâ natus; Hesych. à κακὸς, & μβίος; V.

Κάκιον, pejus, n. g. & κακίων, pejor, ὁ, ἡ, compar. à κακὸς.

Κακίσαι,

Κακίσαι, a. 1. inf. act. verbi κακίζω, vitupero, labefacto, improbo. præt. pass. κακίζομαι, vituperor; item ignavè me gero, ignavus fio, præs. part. pass. κακιζόμενος. Th. κακὸς, quod vide.

Κακισμὸς vituperatio; ipsa actio τῶ κακίζειν, & exprobrandi ignaviam; probrum, detractio, &c. Verbale à κακίζω. V.

Κάκιστε, teterrimè, pessimè, adv. à seq.

Κάκιστος, ε, ὁ, pessimus; superl. à κακὸς.

Κακίων, ον, ὁ, ἡ, deterior. vide κάκιον.

ΚΑΚΚΑ'ΒΑ, ης, ἡ, perdix. κακκαβὶς, ίδος, ἡ, idem. à sono.

ΚΑΚΚΑ'ΒΗ, ης, ἡ, CACCABUS, olla testacea.

Κακκαβίζειν, caccabare; Athen. l. 9. Uti dicit non omnes perdices caccabare; tribuitur etiam ululis, apud Aristoph. à Th. κακκάβα, V.

Κακκάβιον, parvus caccabus; dim. inut. à Th. κακκάβη, V.

Κακκαβὶς, V. in Th. κακκάβα.

Κακκαίω, & κακκείω, poëtice, pro καλακαίω, comburo, & καλακείω, dorm iturio, &c. V.

Κακκᾶν, Vi. suprà in κακᾶν.

Κακκείν; Æol. Syncop. pro καλακείειν, dormiturire: &

Κακκείοντες, pro κατακείοντες, præs. part. à κατακείω, dormiturio: quod ex κατὰ & κείω, cubare cupio. Th. κεῖμαι, jaceo.

Κακκεφάλω, secundum caput; Æolica Syncope, pro κῆ κεφάλω, apud Poëtas.

Κακκεφάλης, compos. ex κατὰ & κεφαλῆς, capitis: κακκαφαλᾶς. Dor. & Æol. pro κῆ ἐκ κεφαλῆς, & ex capite.

Κάκκη, ης, ἡ, fœtor, &c. V. suprà in κακᾶν.

Κακκῆσαι, a. 1. inf. Æol. per Sync. pro κατακῆσαι, seu κατακαῦσαι. nam κείω, uro, facit a. 1. ἔκηυσα, & ἔκησα.

Κακκόρυθα, pro κῆ κόρυθα, in galeam: à κόρυς, υθος, ἡ, galea: in accus. κόρυθα & κόρυν.

Κακκορυφὸν, id est, κῆ κορυφὸν, in vertice.

Κακκρύπτων, pro καλακρύπτων, præs. part. verbi κατακρύπτω, occulto, dissimilo. Them. κρύπτω, abscondo, f. ψω, a. 2. ἔκρυβον.

Κακόβας, infaustè pubescens; ὃς κακῶς ἤβᾳ; Hesych. à κακὸς & ἥβη, seu ἡβάω, quæ vide.

Κακόβιος, malè, i. e. duriter vivens, duram vitam agens; à κακὸς, & βίος, V.

Κακοβλαστὴς, & κακόβλαστος, malè germinans, in germinando deficiens, unde κακοβλαστία, ῶ, malè germino, à κακὸς, & βλαστάνω, f. στήσω, &c. Vide.

Κακόβολος, cujus malum est consilium; apud Aristoph. exp. stultus; indè κακοβολία, malum consilium, consilii perversitas; à κακὸς, & βολὴ, vide.

Κακογάμιον, ε, τὸ, nuptiæ malæ, sive malo consilio contractæ, i. e. in quibus contrahendis, non habita fuit, quarum haberi debuit, rerum ratio; à κακὸς & γαμέω, V.

Κακογείτων, malus vicinus; à κακὸς & γείτων, V.

Κακογένειος, q. d. malè barbatus, i. e. qui est tenui barbâ; à κακὸς & γένειον, V.

Κακόγλωσσος, qui est malæ & ominosæ linguæ; inauspicatus, ut, κακόγλωσσος βοὴ, miserabilis querelarum clamor; Euryp. in Hec. ex κακὸς & γλῶσσα, V.

Κακογνάμων, malignus, improbus, &c. Unde, κακογναμοσύνη, improbitas; iniquitas; à κακὸς & γνάμων, vide.

Κακοδαίμων, infelix, miser; Luc. Item, malus Dæmon, seu genius vel spiritus; unde, κακοδαιμονίζομαι, ex κακὸς & δαίμων; unde verbum κακοδαιμονάω, ῶ, à malo genio agitor; sum fanaticus, intemperiis agor, &c. Aristoph. in Pluto; item κακοδαιμονέω, ῶ, infelix sum, adversâ fortunâ conflictor; & nomen, κακοδαιμονία, infelicitas: item, κακοδαιμονίζω, infelicem judico, sive existimo, omnia à κακὸς & δαίμων, V.

Κακοδεκτεῖν, malè excipio, sive accipio; à κακὸς & δεκτὸς, V.

Κακοδιάκονος, malus administrator rei familiaris; ex κακὸς & διάκονος, vide.

Κακοδιδασκαλία, mala doceo; à κακὸς & διδασκαλία, V.

Κακοδικία, corruptum judicium & perversum, crimen judicis corrupti, Plat. 2. de Leg. à κακὸς & δίκη, vide.

Κακοδοξέω, ῶ, sum pravæ opinionis; item infamia laboro: &

Κακόδοξος, ος, ὁ, ἡ, ignobilis: à κακὸς, malus, & δόξα, opinio, fama. Them. δοκέω, videor.

Κακοδοξία, mala opinio, malum dogma; & apud Eccl. scriptores, pro hæretico dogmate; (unde & τῆ ὀρθοδοξίας; ab iis opponitur) Item, infamia, ignominia; ut τυγχάνειν κακοδοξίας, ignominiâ notari, & πήγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας, aspergi infamiâ, &c. Ex κακὸς & δόξα, V.

Κακόδουλος, malus servus & infelix, à κακὸς & δοῦλος, V.

Κακοείμων, malè indutus, pannosus, detritâ veste amictus, (idem quod ῥυσείμων) sed dicitur & κακεῖμων, pro eodem; item κακοειμοσύνα, malus vestitus, & sordidus; q. d. pannositas, &c. à κακὸς & ἕννυμι, V.

Κακοέπεια, sermo vitiosus; (ei opponitur δύεπεια) obtrectatio, &c. à κακὸς & ἔπος, V.

Κακοεργέω, i. e. κακουργέω, maleficus sum; item, κακοεργία, maleficium, improbitas; ex iisdem cum seq.

Κακοεργὸς, ὸν, maleficus: ex κακὸς, & ἔργον, opus.

Κακόζηλος, malus & infelix æmulator; malus affectator; Cacozelus, i. e. imitator ineptus; unde in neut. gen. τὸ κακόζηλον, apud Rhetores, dicitur mala; & inepta affectatio; unde κακοζήλως, cum malâ & infelice affectatione; vel ità, ut id quod æmulabaris, & affectabas, malè assequutus videare; unde, κακοζηλία, mala & infelix æmulatio, seu affectatio; Luc. à κακὸς & ζῆλος, &c. V.

Κακοζωΐα, ας, ἡ, misera vita, Poët. pro κακὴ ζωή.

Κακοήθεια, ας, ἡ, prava consuetudo, malignitas: à

Κακοήθης, ες, ὁ, ἡ, malignus, a, ex κακὸς, malus, & ἦθος, τὸ, mos, consuetudo. in pl. ἤθεα.

Κακοήθημα, nequitia; quod malignè fit; tanquam à κακοηθεύομαι, item, κακοήθως, malignè, &c. Adv. à præced. V.

Κακοηχὴς, ές, ὁ, ἡ, mali soni; q. d. malesonus; à κακὸς & ἠχος, V.

Κακοθελὴς, malevolus, à κακὸς & θέλω, V.

Κακοθημοσύνη, ης, ἡ, ignavia: ex κακὸς, malus, & θῆμων, ονος, ὁ, acervus rerum simul congestarum. Th. τίθημι, pono.

Κακοθήμων, qui est corpore malè constituto, item malè digestus; (oppositum τῶ εὐθήμων) est ex iisdem cum præced.

Κακοθνεῖα, ῶ, infelix sum, vel malè habitus; (ei opponitur εὐθνεῖα) item κακοθνεῖν τὰ πρόβατα dicuntur, quum malè proveniunt agni, ipsoque partu sunt infelices; h. e. cum parva agnorum est copia; Aristot. Hist. An. l. 6. à κακὸς & θνεῖα, inusit. à θνῶ, V.

Κακόθεος, & per contract. κακόθεως, maledicus, ὁ κακὸς θεῶν; diabolus; sic λόγος κακόθεως, i. e. sermo maledicus, mordax, &c. à κακὸς & θρέω, unde, θεός, &c. V.

Κακόθυμος, qui malo seu malevolo animo est; unde κακοθυμία, malevolentia, animus malè affectus; à κακὸς & θυμὸς, V.

Κακοίλιον, infelix Ilium, ex κακὸς & Ἴλιον, quod vide.

Κακοῖο, gen. Ion. & κακοῖσι, dat. pl. vide κακὸς.

Κακόκαρπος, malè & infeliciter fructificans; aut etiam malos fructus gignens, unde κακοκαρπία, mala & infelix fructuum editio; à κακὸς & καρπὸς, V.

Κακοκερδίῃσιν, dat. pl. Ion. pro κακοκερδίαις, à κακοκέρδεια, ας, ἡ, turpis quæstus: à κακὸς, malus, & κέρδος, τὸ, lucrum.

Κακοκλεὴς, infamis; Pind. à κακὸς & κλέος, V.

Κακόκνημος, Dor. pro κακόκνημις, ι, ὁ, ἡ, qui crura habet exilia: ex κακὸς & κνήμη, tibia.

Κακοκρισία, pravum & iniquum judicium, inusit. à κακὸς, & κρίνω, unde κρίσις, &c. V.

Κακολίμενος, malum portum habens; (ἄνερμος, apud Schol. Soph.) à κακὸς & λιμενίζω, V.

Κακολογέω, ῶ, maledico, cum acc. à κακολόγος, ος, ὁ, ἡ, maledicus. f. ήσω, p. κεκακολόγηκα. a. 1. ἐκακολόγησα. a. 1. inf. act. κακολογῆσαι: ex

κακὸς, malus, & λέγω, dico, præt. m. λέλογα.

Κακολόγος, maledicus; unde κακολογία, maledictio, maledicentia, item maledictum, i.e. probrum à maledico ingestum; item κακολογικὸς, ad malè dicendum factus, vituperatorius, &c. Ex iisdem cum præced. V.

Κακομαθὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, qui malè didicit, malè doctus; à κακὸς & μανθάνω, f. μαθήσομαι, tanquam à μαθέω, &c. V.

Κακόμαντις, malus vates apud Pind. à κακὸς & μάντις, V. Sic & varia alia comp. cum κακὸς, ut κακομήχανος, vel κακομηχανος, malorum machinator, & excogitator; unde, κακομηχανάομαι, vel κακομηχανάομαι, mala struo; Plut. à Th. μηχανή; unde μηχανάω, &c. V. Sic κακομαχέω, ῶ, malitiosè, improbè, ac subdolè, seu insidiosè pugno, dolo malo utor inter pugnandum, &c. à Th. μάχομαι, unde μάχη & μαχάω, V. Κακομίλητος, lugubris, tristis; i. e. κακὸς μέλος, &c. Κακόμητις, malè metiens; unde κακομητέω, malè metior; à Th. μέζων, το, unde μητέω, &c. V. Κακομήδης, cui malum est consilium; i. e. callidum, seu fraudulentum; mala; i. e. vafra, seu fraudulenta cogitans, &c. à Th. μῆδος, τὸ, V. Κακόμιλος, V. Supra, in κακίμιλος. Κακομήτηρ, mala mater; at, κακομήτωρ, malam habens matrem; à Th. μήτηρ, V. Κακομήτης, & κακόμητις, qui malo consilio utitur, cujus mala sunt consilia; à Th. μητὶς, V. comp. scil. ut reliqua præced. cum Th. κακὸς, V.

Κακομήχανος, ε, ὁ, ἡ, malorum machinator: ex κακὸς & μηχανὴ, machina.

Κακομηχανία, ας, ἡ, mala ars, dolus; item, κακομηχανάομαι, mala struo, &c. Utrumque à præced.

Κακομίμητος γράφων, malè imitando; Aristot. περὶ ποιητικῆς, de malo pictore; à κακὸς & μιμέομαι, &c. V.

Κακόμορος, pro quo poëticè κάμμορος, infortunatus, &c. V. Infra.

Κακόμοχθος, malè, i. e. in vanum, laborans, a Th. μόχθος, V.

Κακόνους, & κακόνοος, malevolus, malâ mente præditus; unde κακόνοια, ἡ, malevolentia, & κακονοέω, malevolus sum, vel malè cogito, a Th. νόος, νόου, unde νοέω, &c. V.

Κακόνομος, ε, ὁ, ἡ, qui malis legibus utitur: à νόμος, lex.

Κακόνυμφος, quæ infeliciter nupsit; Euryp. in Medea; à κακὸς & νύμφη, V.

Κακόξεινος, vel κακόξενος, qui malè se gerit erga hospites & peregrinos; malevolus hospitibus, inhospitus, vel inhospitalis feritate, &c. à Th. ξένος, & Poët. ξεῖνος, V.

Κακοξυνέτης, in malis sapiens & prudens; Thuc. l. 6. à κακὸς & ξυνετὸς, pro συνετὸς, V.

Κακοπάθεια, ας, ἡ, vexatio, molestia: à κακοπαθὴς, ές, ὁ, ἡ, ærumnosus: quod ex κακὸς & πάθος, τὸ, passio. Th πάσχω, patior. in a. 2. ἔπαθον.

Κακοπαθέω, patior mala, æger sum animo, tolero adversa, f. ήσω. p. κεκακοπάθηκα. a. 1. ἐκακοπάθησα. a. 1. imperat. κακοπάθητον, άτω, ex iisd. Th.

Κακοπαθὴς, malis pressus, afflictus; unde adv. κακοπαθῶς, ærumnosè; multa mala perpetiendo; in multis vexationibus, & molestiis, ut κακοπαθῶς ζῆν, apud Aristot. Poll. l. 2. Aspèrè tractari; malè, i.e. duriter, vivere, &c.

Κακόπατρις, malo patre ortus, in acc. κακόπατριν ex κακὸς, malus, & πατὴρ, pater.

Κακοπέτης, ές, ὁ ἡ ἡ, malè volans; Aristot. à Th. πέτομαι, V.

Κακόπηρος, malam habens peram; à κακὸς & πήρα, V. Sic κακοπὴς, impurus, sordidus & illuvie fœdus; unde in superl. κακοπήεστος, sordidissimus, corruptissimus, malignissimus, &c. Ut, Soph. in Ajace Ulyssem vocat κακοπήεστον ἄλημα στρατοῦ; i.e. impurissimam impostoram exercitus; h.e. impostorem fœdissimum, &c. à Th. πήνη, V. Item κακοπλώω, ma è navigo; i.e. difficulter, à κακὸς & πλώω, V.

Κακόπλανος, malè errans, erraticus; à κακὸς & Th. πλάζω, V.

Κακοποίεα, ας, ἡ, maleficium: ex κακὸς & ποιέω, facio.

Κακοποιέω, malefacio. f ήσω. p. κεκακοποίηκα. a. 1. ἐκακοποίησα. a. 1. inf. act. κακοποιῆσαι. ex iisd. Them.

Κακοποιὸς, ὸν, ὁ, ἡ, maleficus, a. ex κακὸς & ποιέω, facio.

Κακοπολιτεία, prava reipublicæ administratio, corruptus reipublicæ status, &c. Apud Plut. à κακὸς & πολιτεία, V. Sic κακοπολιτικὸς, pessimè affectus ad labores tolerandum, ad laborem ineptus, debilis, &c. Aristot. à nom. πόνος, vel πονέω, V. Κακόποτμος, (idem quod δύσποτμος, & βαρύποτμος,) cujus fors mala, i. e. difficilis est & misera; infelix, &c. Euryp. In Hippol. à Th. πότμος, V.

Κακόπους, οδος, ὁ, ἡ, qui infirmis est pedibus: ex κακὸς & πῦς, pes.

Κακοπραγέω, ῶ, conflictor malis, infelix sum: ex κακὸς & πράσσω, facio. f. ξω. p. m. πέπραχα.

Κακοπραγία, infelicitas in rebus agendis, seu gerendis; & generaliter infelicitas, fors dura, seu aspera; res adversæ, &c. Item, κακοπραγὴς, malefactus; Hesych. enim κακοπραγὴς; affert pro κακοεργὲς, nisi forte hi, maleficus; ex iisdem cum præced.

Κακοπράγμων, ονος, ὁ, maleficus: ex iisd. Them.

Κακοπραγμονέω, ῶ, improbè ago; improbas, seu res malas molior, malè cogito, &c. Item, κακοπραγμοσύνη, nequitia, improbitas, &c. Utrumque à præced. κακοπράγμων, qui malas res agit, qui se improbè gerit in aliquo negotio; ex κακὸς & πρᾶγμα, V.

Κακοπρόσωπος, malâ facie præditus; Plut. à κακὸς & πρόσωπον, V. Sic Κακόπρων, malè pennatus, malè volans; Aristot. à Th. πτερὸν, τὸ, vide.

Κακορράφια, ας, ἡ, malorum machinatio, insidiæ: ex κακὸς & ῥάπτω, consuo. f. ψω. p. ἔρραφα. a. 2. pass. ἐρράφην.

Κακορράφος, malorum sutor, dolorum machinator, &c. Item, κακορράφης, ές, ὁ, ἡ, malis, seu ex malis consitus; sed Hesychio idem est quod κακορράφος, utrumque ex iisdem cum præced.

Κακορρήμων, maledicus; unde, κακορρημοσύνη, maledicentia; à κακὸς & ῥῆμα, V. Sic κακορρηθέω, q. d. malo utrepitu linguæ, & clamore insector; convitiis & maledictis prosequor, maledico, &c. à κακὸς & ῥοθέω, quod à Th. ῥόθος, &c. V.

ΚΑΚΟΣ, ὲ, & Ion. οῦς, ὁ, malus, improbus, ignobilis, imperitus, ignavus, timidus. q. à χάζω, recedo: utpote qui à certamine pedem refert ignavè, aut quem omnes fugiunt. Hinc κακότης, ητος, ἡ, improbitas, vitium. κακία, ας, ἡ, idem. κακόω, malo, seu damno afficio: ἀλεξίκακος, ε, ὁ, ἡ, depulsor malorum: πάγκακος, ε, ὁ, ἡ, omnino malus, pessimus: χαιρέκακος & ὀπιχαιρέκακος, ε, ὁ, ἡ, qui gaudet malis alienis.

Κακόσυνος, noxius, malum seu damnum inferens, à κακὸς & σύνω, V. Sic adhuc multa alia componuntur cum præced. Th. κακὸς; quæ sequuntur; κακόστομος, qui stomachi vitio, cibum fastidit; unde, κακοστία, cibi fastidium; Poll. l. 6. c. 7. à Th. στόμα, unde στέω, &c. V. Κακοσκελὴς, qui malis est cruribus; à Th. σκέλος, V. Κάκοσμος, malum odorem spirans; unde κακοσμία, malus odor, fœtor; Poll. l. 2. a Th. ὄζω, unde ὀσμὴ, &c. V. Κακόσπερμος, malè sementans; malum semen ferens, seu habens; Theophr. Hist. Pl. l. 7. c. 4. à nomine σπέρμα, V. Κακόσπλαγχνος, timidus, ignavus, excors; q. d. mala habens viscera, &c. à Th. σπλάγχνον, V. Κακοστόμφος, vel divisim, κακὸ στόμφος, torvè intuens, mala præ oculis habens; à verbo ὄστομαι, pro Th. ὄπομαι, V. Κακοστατέω, malè sto, malè constitutus sum; à nom. στατὸς, V. Κακοστόμαχος, cujus stomachus malè affectus est, seu malè habere solet; unde τὰ κακοστόμαχα; quæ ingrata sunt stomacho, cumque lædunt & infirmum reddunt; Diosc. l. 1. c. 181. Athen. l. 3. à Th. στόμαχος, V. Κακόστομος, qui mali est oris, maledicus; item, qui perperam effert verba alienæ linguæ; unde κακοστομία, ας, ἡ, vitium quo quis malè pronuntiat verba alienæ linguæ; item κακοστομέω, maledico, convitior; malè pronuntio, &c. à Th. στόμα, V. Κακοσωφρονέω, prudentiâ abutens ad malum, vafer; Thucyd. l. 6. à nom. σωφρονὸς, V. Κακοσωφροσύνη, exp. malum fœdus; item mala compositio, malorum structio, & machinatio, (idem cum κακορραφία,) item κακοσωφρονέω, incom-

compositus; (ἀσωΐδετος) lege solutus, Luc. à σωΐδετος, V. Κακοσύστατος, malè consistens; à συνίστημι; unde, σύστασις, &c. V. Κακοσφυξία, gravitas pulsus; à Th. σφύζω; unde, σφύξις, &c. V. Κακοφθάρμων; indecens, indecorus; malum observans, seu habens decorem; unde adv. κακοχρωμένως, indecenter, indecorè, turpiter, &c. Plat. de Leg. l. 5. Ubi etiam occurrit κακοχρωμονέστατα; turpissimè; à nom. χῆμις, V. Κακόχαλος, otio malè utens; vel etiam, malis rebus otium impendens; unde, κακοχολία, ἡ, otium inutile, vel quod in malis rebus teritur, Plut. à Th. σχολὴ, V. Κακότακτος, malè ordinatus; (utitur Hesych. in δύστικτον) à τακτὸς, V. Κακότεχνος, malis artibus deditus; vel, in rebus malis artificiosus; malignus; Il. o, Item κακοτέχνης, idem; à Th. τέχνη, V. Unde subst. κακοτεχνία, ἡ, & κακοτέχνιον, τὸ, mala ars, quæ scil. ad hominum perniciem convertitur, maleficium; ut κακοτεχνίης δίκη, maleficii crimen, apud Lysim. teste Poll. Item κακοτεχνία, ars mala; i.e. non exacta artis peritia; Athen. l. 14. Unde etiam verb. κακοτεχνέω, malis artibus utor, & maleficio; item malis artibus adultero & depravo; unde κακοτεχνημένος, adulteratus; maleficium passus; de hæmatite lapide apud Dioscor. l. 5.

Κακότας, ατος, ἀ, Dor. pro κακότης, ητος, ἡ, calamitas, malum, à præced.

Κακότητι, dat. sing. κακότητα, acc. sing. à κακότης, ητος, ἡ, improbitas, malitia, Th. κακὸς, malus.

Κακόζηλος, qui malis est moribus, malè moratus; vel pravus, perversus, malignus; unde κακοζηλία, ἡ, mali mores & perversi; malignitas, nequitia, Item verb. κακοζηλόομαι, malis artibus ago; malitiosè, improbèque ago, Polyb. l. 5. à Th. κακὸς & nom. τέρπος, V. Sic, κακόζωος, malè nutriens; unde κακοζωΐα, mala nutritio, vel alitura; & verb. κακοζωΐεω, malè nutrior, malum alimentum, sive, parum alimenti accipio; à nom. ζωὸς, & ζωὴ, &c. V. Κακοτυχὴς, infelix, infortunatus; unde verb. κακοτυχέω, ῶ, infelix sum, infeliciter ago; Thuc. l. 4. à Th. τυγχάνω, unde nom. τύχη, &c. V.

Κακεργάω, ῶ, maleficus sum & fraudulentus, damno afficio: &

Κακεργία, ας, ἡ, improbitas: à

Κακέργος, ος, ὁ, ἡ, contractè pro κακεργὸς, maleficus, improbus: ex κακὸς, malus, & ἔργον, opus.

Κακέργημα, τὸ, maleficium, facinus maleficum, scelus; item dolus malus, cum quis scil. dolosè in suo munere versatur; est verbale à κακεργάω, V. Item, κακέργως, maleficè, improbè, sceleratè, &c. Adv. à præced. κακέργος, V.

Κακκαίω, malè tracto, malè habeo aliquem, f. ήσω, p. κεκακκήκα: ex κακῶς & ἔχω, habeo: hinc κακκεῖμαι, malè vexor.

Κακκεία, ἡ, mala tractatio; Polyb. & Paus. Item; cultus corporis neglectus, Hesych. ex isdem cum præced.

Κακόφημος, qui est mali ominis, inauspicatus; item bonam famam lædens, & infamium afferens; unde κακοφημία, obtrectatio; à nom. φήμη, V. Item, κακοφθορδὸς, malè perdens, i.e. κακῶς φθείρων, Nicand. Item κακοφθόρος, idem, perditor, malè perdens, &c. à præt. med. ἔφθορα, unde verbale φθορὰ, V. comp. ut reliqua anteced. cum Th. κακὸς; sic κακόφλοιος, malum corticem habens, Nicand. à Th. φλοιὸς, V.

Κακοφρενὴς, ής, ὁ, ἡ, malum cogitans, aut machinans; ex κακὸς & φρένες, dico, meditor, a. 2. ἔφραδον.

Κακόφρων, cui mala mens est, vel malitiosa, item, cui malevolus est animus; item stultâ mente præditus; Euryp. in Iph. Aul. mala cogitans, vel sapiens; i.e. κακὰ ἢ δόλιος φρονῶν, &c. Unde κακοφροσύνη, mala, seu malitiosa, vel malevola mens; item stultitia, &c. à Th. φρὴν; unde φρονέω, &c. V. Κακοφυὴς, qui pravâ est naturâ, pravo ingenio, seu mala indole præditus; item malè nascens, vel proveniens; à verbo φύω, vel nom. φυὴ, V. Unde etiam κακοφυΐα, mala indoles, ingenium pravum; vel ingenii & naturæ corruptio, &c. Κακόφωνος, malam vocem, seu asperam, vel sonum malum & asperum, habens; insuavem & ingratam pronuntiationem habens; unde κακοφωνία, vox seu sonus asper; insuavis pronuntiatio, & adv. κακοφώνως; ingratâ cum pronuntiatione; à Th. φωὴ, V. comp. ut reliqua præced. cum Th. κακὸς.

Κακόχαρτος, ος, ὁ, ἡ, alienis malis gaudens; ex κακὸν, malum, & χαίρω, gaudeo.

Κακοχεάσμων, improbus: ex κακὸς & χεάομαι, utor. Th. χέω, do mutuo.

Κακόχροος, seu κακόχρως, decolor, pallore decoloratus, malo colore præditus, &c. Unde subst. κακόχροια, malus color, & verb. κακοχροέω, malè sum coloris; à κακὸς & χρόα, V.

Κακοχυμία, ας, ἡ, redundantia vitiosorum humorum: ex κακὸς & χυμὸς, succus. Th. χέω, fundo.

Κακόχυμος, malis & vitiosis humoribus plenus; item malos humores gignens; à Th. κακὸς, & nom. χυμὸς, V.

Κακόψογος, ος, ὁ, ἡ, maledicus: ex κακὸς & ψέγω, f. ξω, reprehendo, vitupero. p.m. ἔψεχα.

Κακόψυχος, pusillanimis, qui est animo malo, i.e. demisso; unde κακοψυχία, pusillanimitas, vel demissio animi, &c. à κακὸς, & Th. ψυχὴ, V.

Κακῶ, ῶ, malo, seu damno afficio, infesto, vexo, affligo, malè tracto, &c. Unde pass. κακοῦμαι, malo afficior, infestor, &c.

Κακτάμεναι, occidere, Dor. pro κατακτάμεναι, & hoc pro κατακλεῖναι, a. 1. inf. act. à κατάκτημι, pro κατακλείνω, occido. Th. κλείνω, idem. f. κτενῶ. p. ἔκτακα. a. 2. ἔκτανον.

Κάκτανε, Syncop. Dor. pro κατέκτανε, a. 2 imperat. act. Alii volunt esse pro κατέκτανε, 3. sing. a. 2. ind. act. à κατακτείνω, vide præced.

Κάκτεινε, per Syncop. pro κατέκτεινε, 2. sing. imperf. vel a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

ΚΑΚΤΟΣ, ε, ἡ, spinosa quædam planta, carduus: qu. à καίω, quia urit.

Κάκτυτο, Dor. pro ἠ ἐκτύτο, sc. χεὶρ, ex hoc tempore.

Κακυῶ, malum vel improbum reddo, seu efficio, item depravo, vitio, corrumpo; ut quum κάπηλος dicitur κακύειν τὸν οἶνον, corrumpere vinum; unde pass. κακυώομαι, malus, seu improbus reddor, improbus fio, seu evado, depravo; item, improbè ago; Xen. & Plat. à Th. κακὸς, V.

Κάκχαρῆ, malis gaudens; est per Sync. pro κακόχαρῆ, id. V.

Κακχεῦσαι, effudisse, per Syncop. Æol. pro κατεχεῦσαι, a. 1. inf. verbi κατάχεω. Th. χέω, fundo, f. χεύσω.

Κακωθεὶς, mala perpessus, qui accepit calamitatem; est part. a. 1. pass. à verbo κακόω, V.

Κακώδης, ες, ὁ ἠ ἡ, malè olens; ut κακώδης καπνὸς, Theoph. de caus. Plant. l. 6. c. 18. Unde compar. κακοδέστερος, deterius olens, ut κακοδέστερα ὀσμὴ, odor fœdior; Aristot. & κακοδέστερον ἔλαιον, oleum deterius olens; Theophr. Hist. l. 4. c. 3. à κακὸς & ὄζω; unde ὀδώδη, & ὀδμὴ, &c. V.

Κακῶς, malè, improbè, perperam. adv. à κακὸς, malus.

Κάκωσις, εως, ἡ, vexatio, infestatio, incommodatio; afflictio, mala tractatio, &c. Ut κακώσεως δίκη, malæ tractationis judicium; item κακωτικὸς, ὴ, ὸ, infestandi vim habens, seu vexandi, q.d. infestativus, seu vexativus, noxius, &c. Verbalia sunt à verbo κακόω, & Th. κακὸς, V.

Κακώτερος, Poët. pro κακίων, pejor.

Κακώσκειν, 3. pl. f. 1. ind. act. verbi κακόω, vide in κακὸς.

Κακώτερος, vide in κακῶς.

Κάλα, ligna, à nom. τὸ κᾶλον, ου, lignum: sed

Καλὰ, opportunè, adv. à καλὸς, pulcher.

Καλαβρίζω, Calabros imitor. Hesych.

Καλαβρισμὸς, saltatio quædam Calabrica; verbale, à præced.

Καλάθιον, ου, τὸ, καλαθίσκος, ὁ, & καλαθὶς, ίδος, ἡ, parvus calathus, omnia diminut. à Th. κάλαθος, V. Unde etiam καλαθισμὸς, ὁ, falsationis quoddam genus, seu forma; forsan cum calathis apud Athen. l. 14.

Καλαθοειδὴς, ής, ὁ ἠ ἡ, qui figuram calathi habet; à seq. Th. κάλαθος & nom. εἶδος, τὸ, V.

ΚΑΛΑΘΟΣ, ε, ὁ, CALATHUS, quasi um. q. à κᾶλον & θέειν, quod in ejus structura ligna in orbem currant.

Καλάϊνα ὄστρακα, vasa testacea, è calai lapide, apud Aet. lib. 6. c. 65. Item καλάϊνον χρῶμα, calainus color; Dioscor. l. 5. à seq. Th. κάλαϊς, V.

ΚΑΛΑΪΣ, nomen lapidis cujusdam: item velum, Hesych. q. à κάλας, funis nauticus, eo enim & velum tenditur.

Καλα-

Κάμμιξα, ας, ἡ, alii κάμμιξον, cicada minima, ἀπὸ τῆς κάμπης, quia inter calamos, stipulasque versatur.

Κάμμιος, α, ον, q. d. culmarius, inter culmos, seu stipulas versans; ut, locusta dicitur μάντις κάμμιξα, apud Theocr. Idyll. 10. quæ in agris & inter stipulas habitat; a Th. κάλαμος, V.

Καμμώμην, ῶμην, stipulas lego, item ficas colligo post messores, item racemo: & Metaph spolio post alium. Th. κάλαμος, aruncio.

Κάμμιον, calamarium; i. e. theca in quâ recondunt calami; Hieron. in c. 9. Ezech. ab eodem Th. κάλαμος, V.

Καμμώλης, ου, ὁ, & καμμωλήτης, ου, ὁ, qui calamo, in tibiam formato, canit, à κάλαμος, & Th. ὠλὸς, V.

Κάμμοβοτὰς, ᾶ, ὁ, Dor. pro

Καμμοβότης, ου, ὁ, messor: à κάμμοβίειν, metere. Th. κάλαμος, aruncio.

Κάμμος, ου, & Dor. κάμμα, ας, ἡ, stipula; item Metaph. corpus tenellum & confectum, & quasi arescens, expon. etiam cadaver hominis interempti: à κάλαμος, arundo.

Κάμμοτομία, ας, ἡ, stipularum sectio, seu calamorum; item, messis; à Th. κάλαμος & Nom. τομὶς, seu τομὴ, V.

Καμμοτρὶς, ίδος, ἡ, spicilega, quæ spicilegium facit; item, κάμμοτρια, ἡ, idem, quæ spicas legit; a Th. κάλαμος, V.

Κάμμιζω, calamo cano, aut calamo canentes imitor; Athen l. 16. alii exp. stipulâ vel potius calamo carmen disperdo; sylvestrem musam tenui avenâ meditor; à Th. κάλαμος, V.

Κάμμινθη, ης, ἡ, CALAMINTHA, nepeta, similis menthæ agresti. Th. μίνθα; mentha.

Κάμμινθος, nomen Ranæ: à κάμμινθη, herba, quod vile: vel à

ΚΑ'ΛΑΜΟΣ, ου, & Dor. κάμμος, ὁ, CALAMUS, CULMUS, arundo, virga geometrica. Hinc κάμμις, ίδος, ἡ, arundo piscatoria; item calamaria theca. κάμμη, stipula, culmus.

Κάμμος, ου, ὁ, ἡ, item, κάμμεος, εον, ὁ, ἡ, & κάμμώδης, ες, ὁ, ἡ, arundinaceus, arundineus; arundinis speciem referens, arundinosus, &c. Unde, neut. plur. τὰ κάμμώδη, subaquosa, a undineta, &c. à Th. κάλαμος, unde etiam κάμμιον, τὸ, & κάμμισκος, ου, ὁ, diminut. q. d. calamulus, parvus calamus, seu parva arundo; sed accipitur etiam, pro specillo, vel simili medicorum instrumento, quo instillant pharmaca in ulcera; item, parvum quoddam ornamentum cincinnos redimiens; Eustath. Item, καλαμὶς, vide in Th. κάλαμος; unde etiam καλαμεύω; arundine piscor; à quo, καλαμευτὴς, piscator, qui arundine utitur, Etym. videantur etiam suprà paululum.

Καλαμεὶς, & καλαμώδης, videantur in præced.

Καλαμοβόας, q. d. Calamostrepus; sic quidam dictus per contemptum apud Plut. ὡς ἀδόλεσχ. à κάλαμος, & βόης, V. Sic, καλαμογλύφος, calamorum, sive arundinum sculptor, unde verb. καλαμογλυφεῖν, calamos, sive arundines sculpere; Etym. à κάλαμος & γλύφω, V.

Καλαμοφόρος, calami speciem gerens; à Th. κάλαμος, & Nom. ἐῦς, τὸ, V.

Καλαμοστεφεὰν, gen. plur. à

Καλαμοστεφὴς, ἐς, ὁ, ἡ, calamis circumdatus: ex κάλαμος, & στέφω, corono.

Καλαμοτύπος, apud Lacones dicitur, auceps, quasi τύπτων τὸν κάλαμον; Hesych. q. d. arundinem; i. e. tendiculam, figens, à κάλαμος, & τύπτω, unde τυπεὺς, &c. V. sic variæ aliæ seq. componuntur cum κάλαμος. Καλαμοφθεγγὴς, & καλαμόφθογγος, ου, ὁ, calamo sonans, sive canens arundine; Aristoph. à Th. φθέγγομαι; unde φθογγὴ, & φθόγγος. Καλαμοφόρος, calamum, seu arundinem gestans; i. citur etiam καλαμοφόρος, pro eod. qui calamum fert; unde καλαμοφορεῖν, sive καλαμοφορεύειν; calamum gestare; apud Themist. à Th. φέρω, unde φορὸς, &c. V. Καλαμόφυλλος, arundinacea folia habens, ut palma, & coix; Theophr. Hist. l. 1. c. 16. a Th. φύλλον, τὸ, V. Καλαμόχυτος, & καλαμόχυσις, q. d. arundinum lanugo; sic dicitur ἀδάρκης, adarca; quod in arundinibus, concretæ lanuginis modo, inveniatur; vel, quod nascitur circa arundines tenues, è spumâ aquæ dulcis & marinæ, ubi se miscent; vide Plin. l. 32. c. 10. & Dioscor. l. 5. c. 137. à Th. χυσὶς, unde nom. χύτος, contracte χῦς; comp. ut præced. cum Th. κάλαμος.

Καλαμώδης, vide supra in καλάμιος, item, καλαμῶμαι, spicas lego, idem quod καλαμάομαι, V.

Καλαμωλὴ, septum quoddam ex calamis, aut materia hujusmodi, in navigiorum oris sive extremitatibus, ὑπὸ τῆς ναυπηγῶν, dicebatur; Eustath. à Th. κάλαμος, V.

ΚΑΛΑ'ΣΙΡΙΣ, εως, ἡ, vestis linea, ad talos demissa, Ægyptiis & Persis in usu: qu. à χαλάω, demitto: aut à καλὸν & σύρω, quod elegans syrmate; est enim fimbriata.

ΚΑΛΑΤΡΙ'ΤΙΣ, spuma argenti, à Calabria.

Καλαῦροψ, οπος, ἡ, pedum in summo repandum: q. καλὸν αὖ ῥέπον. à ῥέπω, vergo, p opendeo.

Καλέεσκον, ες, ε, Ion. Epenth. τὸ εσκ, pro ἐκάλεον, εες, ες, imperf. act. verbi καλέω, voco.

Καλείμμαι, vocare inf. Poët. pro καλέμεναι, quod Ion. pro

Καλεῖν, vocare, præs. inf. à καλέω, quod vide.

Καλειόμην, præs. opt. pass. &

Καλέοιτο, Dor. pro καλέσιτο, vocant, 3. pl. præs. ind. act. à καλέω, quod vide.

Κάλεον, Ion. pro ἐκάλεον, imperf. act. ejusd. verbi.

Καλέοντες, όντων, οι, sic dicti, ἀπὸ τῆς κάλων. κᾶλα γὰρ τὰ ξῦλα. Pollux κέλοντας appellat, ὃ οἱ ἱππόδας καλοῦντι, recta ligna quæ telas sustinent, telæ jugum.

Καλέονται, Dor. pro καλέονται, ῶνται, vocant, 3. pl. præs. verbi καλέω, quod vide.

Καλέσαντο, vocarunt, Ion. pro ἐκαλέσαντο, 3. pl. a. 1. m. ejusd. verbi.

Καλέσασ', pro καλέσασα, a. 1. part. act. f. g. à καλέω, voco, quod vide.

Καλέσατο, vocavit, 3. sing. a. 1. m. gen. ασ. & Ion. pro ἐκαλέσατο. Sic καλεσάμην, a. 1. part. m. gem. ασ. à καλέω, voco.

Καλεῶ, dicuntur, Dor. pro καλοῦσι, 3. pl. præs. pass. &

Καλεῶντο, Dor. pro ἐκαλοῦντο; 3. pl. imperf. pass. verbi καλέω. Sic καλεῦμαι, Dor. pro καλοῦμαι, καλεῦσαι, Dor. pro καλῶσαι.

ΚΑΛΕ'Ω, voco, accerso, imploro, nomino. ἔσω. p. κέκληκα. a. 1. ἐκάλεσα. a. 1. imperat. κάλεσον, άτω. a. 1. inf. καλέσαι. a. 1. part. καλέσας, αντος, ὁ, perf. pass. κέκλημαι. a. 1. pass. ἐκλήθην. f. 1. pass. κληθήσομαι, ῆ, εται. Hinc κλῆσις, εως, ἡ, vocatio. κλητὸς, ὁ, vocatus. ἐγκαλέω, accuso. ἐγκλημα, ατος, τὸ, accusatio, actio. ἐκκαλέω, evoco. ἐκκλησία, ας, ἡ, cœtus vocatorum, ecclesia. ἐκκλησιαστὴς, οῦ, ὁ, concionator. παρακαλέω, accerso: item, hortor, oro, rogo. παράκλησις, εως, ἡ, adhortatio; item, precatio: hinc forte Angl. to call

Καλήμυσι, Dor. & Poët. pro καλοῦσι, præs. inf. act. qu. à κάλημι, idem quod καλέω, voco.

Καλήμυσθον, Æol. pro καλέμεθον, quod est præs. part. pass. à καλέω. vel præs. part. pass. à κάλημι, pro καλέω, voco.

Καλήμερος, cui felix est dies, Epigr. 1. qui pulchram habet diem; i.e. felix; à καλὸς & ἡμέρα, V.

Καλήτωρ, ορος, ὁ, vocalis, canorus. Epithet. præconis. Th. καλέω, voco.

Καλιὰ, ας, ἡ, nidus. acc. Ion. καλιὴν. Hinc καλιαὶ, horreo. Th. κάλον, lignum.

Καλιὰς, άδος, ἡ, tugurium, domuncula, facellum: a præced. quod vide.

Καλίδιον, ου, τὸ, domuncula, tugurium; Poll. ex Eupol. est diminut. & idem quod καλιὰς, V.

Καλιῆς, gen. sing. Ion. καλιὴν, acc. sing. à καλιὰ, nidus: quod vide.

Καλίζω, idem quod, & pro καλέω, V. Ab eo, in usu est pro καλίζομαι, id vide.

Κάλινα, τὰ, lignea, plur. neut. à sing. masc. κάλινος; ligneus Hesych. à Th. κᾶλον, τὸ, V. Unde etiam καλιὸς, οῦ, ὁ, cavea; domuncula, casa; item, carcer, &c.

Καλινδέω, volvo, verso: à κυλίω, idem.

Καλίω, volvo, idem quod, & pro κυλίω; ut Hesych. quoque, καλίομαι, exponit κυλίομαι.

Κάλλαιον, τὸ, barba galli gallinacei. Hesych. à Th. καλὸς, κάλλος, &c. Vide.

Κάλλεα, nominativ. plural. à κάλλος, εος, τὸ, pulchritudo. Them. κάλος, pulcher.

Κάλλιπω, Poët. pro καλλείπω, relinquo, f. καλλείψω, pro καλλείψω ex κατὰ & λείπω, linquo, f. ψω.

Κάλλια, τὰ, flores, vestes purpureæ, idem quod κάλλεα; V.

Κάλλια, ας, ἡ, nomen propr.

Κάλλιβλέφαρον, sub. φάρμακον; medicamentum ad ornatum & venustatem palpebrarum faciens. Gal. à κάλλος, & βλέφαρον, τὸ, V.

Καλλίβοας, ου, ὁ, qui pulchram & suavem vocem habet: ὁ κάλλα βοὴν, εἴτε φωνὴν ἔχων ex κάλος, pulcher, & βοάω, clamo.

Καλλίβοτρυς, pulchros racemos habens; à κάλος, τὸ, & βότρυς, &c. V. Sic varia componuntur alia cum Nom. κάλλος, ut καλλίφορος, ὁ ἡ ὸν; pulchro ponte prædituς, vel junctus; ut ποταμὸς καλλιγέφυρος, fluvius pulchrum habens pontem, &c. Καλλιγράφος, qui eleganter scribit, aut pingit; undè καλλιγραφία, elegans sculptura, scribendi pingendique elegantia; & καλλιγραφέω, ῶ, eleganter scribo; κάλλος γράφω; Poll. Item fuco; apud Laert. κεκαλλιγραφημένη λέξις, expon. oratio elegans, & compta; à nom. γραφή; V.

Καλλιγυάικα, acc. sing. à

Καλλιγυναῖξ, αικος, ὁ, ἡ, pulchris mulieribus abundans: ex κάλος, pulcher, & γυνὴ, mulier.

Καλλίδιφρος, pulchrum currum habens; à nominat. κάλλος, & Them. δίφρος; vide.

Καλλίθριξ, pulchricoma, quæ pulchram habet comam; à κάλλος, & θρὶξ, V.

Καλλίελαι, ων, ὁ, frugifera olea: q. κάλη ἐλαία, pulchra olea. Et opponitur ἀγριέλαι, oleaster.

Καλλιεπεια, q. d. pulchriloquentia, elegantia, & ornatus sermonis, seu verborum, ornatus sermo, &c. ex iisdem cum seq. καλλιεπὴς, οῦς, eleganter alloquor: undè etiam καλλιεπῶς, eleganti sermone, diserte cum ornatu verborum, &c.

Καλλιέπω, f. ήσω, ornatè & eleganter dico: ex κάλλος, τὸ, pulchritudo, vel κάλος, pulcher, & ἔπω, dico.

Καλλίζηλος, pulchrè fabricatus, affabrè factus; ut καλλίζηλος κόσμος, apud Plat. undè καλλιζήλεω, ῶ, pulchrè fabricor, affabrè facio, &c. à κάλλος, & ἔργον, V.

Καλλιερέω, lito, q. felici eventu sacrifico, κάλος ἱερῶ, καλλιερεῖσθαι, idem. Th. ἱερὸς, sacer.

Καλλιέρημα, ατος, τὸ, victima, consecratio, sacra litata, &c. Verbale à præced. καλλιερέω, V.

Καλλιθέβηλος, ος, ὁ, ἡ, pulchrè fundata, ex κάλος, pulcher, & θέμελον, idem quod θέμηλον, ου, τὸ, fundamentum.

Καλλίθριξ, καλλιέτριχος, habens pulchros pilos: ex κάλος, & θρὶξ, τριχός.

Καλλίσυλος, auspicatus, bonis auspiciis, aut ritè sacrificatus; ut apud Euryp. καλλίσυλον βωμὸν, altarium victimis splendidorum, &c. à κάλλος, & σύομαι, V. Sic καλλίκαπος, pulchros aut etiam bonos gignens fructus; undè καλλικαρπία, pulchrorum fructuum editio; vel fructuum pulchritudo, & venustas: Item verb. καλλικαρπέω, pulchros, vel bonos fructus edo, vel gigno; undè etiam superl. καλλικαρπότατος, fructu bellissimus, fructuosissimus, &c. à Them. καρπὸς, V. Καλλικέλαδος, pulchrum, & elegantem edens sonum, q. d. pulchrisonus; à Them. κέλαδος, V. Καλλίκερως, pulchra, & elegantia habens cornua, bene cornutus: Item, pro αἰγόκερως, vel αἰγίκερως; i. e. fœnum Græcum; id vide: à Th. κέρας, τὸ, V. Καλλίκοκκος, pulchra habens grana; sive, cui pulcher est acinus; à Th. κόκκος, comp. ut reliqua anteced. cum nomine κάλλος.

Καλλικολώνη, ης, ἡ, locus quidam amœnissimus: propriè, pulcher collis aut tumulus: ex κάλος, pulcher, & κολωνὸς, tumulus.

Καλλικόμοιο, pulchricomæ, gen. sing. Ion. καλλικόμου, ος, ὁ, ἡ, pulchram comam habens; ex κάλος, pulcher, & κόμη, coma.

Καλλικοττάβεια, ας, pro κάλος κοτταβίζω, apud Poll. venustè cottabo ludo, eleganter scitèque cottabizo apud Athen. l. 11. à κάλλος, & κότταβος, V. Sic καλλικρέας, crassa quædam caro, candida & subpinguis, esu jucundissima; à Th. κρέας, τὸ, V. Καλλικρήδεμνος, pulchram habens vittam, vel pulchras vittas; à Th. κρήδεμνον, τὸ, V. Καλλιλογέω, ῶ, eleganter dico, scitè & venustè loquor, &c. Undè καλλιλογία, elegans venustaque dictio, vis bene dicendi, &c. à nom. λόγος, &c. V. Καλλίμηρος, pulchra femora habens, qui est pulchris femoribus; Poll. l. 2. à Th. μηρὸς; V. Καλλιμορφος, pulchrâ formâ decorus, formosus; à Th. μορφὴ, comp. ut reliq. præced. cum nominativ. κάλλος: vide.

Καλλιμος, ε, ὁ, ἡ, apud Poët. pro κάλος, pulcher.

Καλλίνικον, ε, τὸ, Poët. præclara victoria, ἡ κάλη νίκη. Et inter saltationum genera ponit Pollux: item carminis genus, quod ob victoriæ præstantiam cani solebat: ex κάλος, & νικάω, vinco.

Καλλίνικος, victor egregius: ex iisdem.

Καλλοινία, vini præstantia & bonitas, vel vini proventus, &c. à nom. κάλλος, & Th. οἶνος, V.

Κάλλιον, melius, comp. n. g. vel adv. à κάλος, pulcher.

Καλλιόπη, ης, & Dor. Καλλιόπα, ας, ἡ, CALLIOPE, nomen Musæ: ex κάλλος, τὸ, pulchritudo, quod à καλὸς, pulcher, & ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox.

Καλλίων, (à comp. καλλίων) pulchrius, seu venustius reddo; à Them. καλὸς; vide.

Καλλίπαις, αιδος, liberis pulcher; cui pulchri sunt liberi, visendus pater; undè καλλιπαιδία, pulchros habere liberos; à κάλος, & παῖς; V.

Καλλιπάρῃος, Æol. pro καλλιπάρειος, pulchras habens genas, ex κάλος, pulcher, & παρειὰ, Æol. πάρηα, ας, ἡ, mala, gena.

Καλλιπάρθενος, ὁ ἡ ὸν, pulchras virgines habens; à κάλος, & παρθένος, V. Sic καλλιπέπλος, pulchra habens folia: Epigr. à nom. πέπλος, V. Καλλιπέδιλος, habens pulchros calceos, &c. à κάλος, & πέδιλον, τὸ; V.

Καλλιπέπλος, ος, ὁ, ἡ, qui pulchrum pepium, vel vestem habet: ὁ ἔχων κάλον πέπλον. Th. πέπλος.

Καλλίπηχυς, pulchros cubitos habens; ut καλλίπηχυς βραχίων, Euryp. in Troad. à κάλος & πῆχυς; V.

Καλλιπλόκαμος, ος, ὁ, ἡ, pulchricomus pulchras comas vel cincinnos habens: ex κάλος, & πλόκαμος, cincinnus. Them. πλέκω, necto.

Καλλιπλοῦτος, ος, ὁ, ἡ, qui præclaras opes habet: à κάλος, & πλοῦτος, divitiæ.

Καλλίπνοος, & καλλίπνους, pulchrè, vel, suavitèr spirans, a κάλος, & πνοὴ; vide.

Κάλλιπον, Æol. Syncop. pro κατέλιπον, 1. sing. vel 3. plur. a. 2. ind. act. verbi καταλείπω, relinquo. Th. λείπω, linquo, f. ψω, a. 2. ἔλιπον.

Καλλιπόταμος, pulchros habens fluvios; à κάλος, & ποταμὸς, V. Sic καλλιπρῳρος, pulcram habens proram; Item, qui pulchrâ est facie; à Th. πρῶρα, V. Καλλιπρόσωπος, aspectu pulcher, sive, qui facie elegante est & pulchrâ; à nom. πρόσωπον, τὸ, V. Καλλιπόλεμος, egregius & strenuus in bello, bellicosus; à Th. πόλεμος, & Poëticè πτόλεμος, &c. V. Καλλιπυγος, pulchras habens nates, vel clunes; ut καλλιπύγου Ἀφροδίτης. Sic καλλιπυγος ἵππος, equus cui pulchræ clunes, apud Athen. l. 12. à Th. πυγὴ, V. Καλλιπύργος, & Καλλιπύργαλος, pulchrè turritus, seu turribus munitus; ut καλλιπύργων ἄλσος, Euryp. in Bacch. sed expon. etiam sublimis, apud Aristoph. à Th. πύργος, comp. ut reliqua anteced. cum nom. κάλλος, seu Th. κάλος, &c. V.

Καλλίπωλος, ος, ὁ, ἡ, qui pulchros equos habet: ex κάλος, & πῶλος, pullus equinus.

Καλλιῤῥέεθρον, pulchrifluum: à κάλος, pulcher, & ῥέεθρον, Poët. fluentum: quod à ῥέω, fluo, f. ῥεύσω, p. ἐῤῥυκα.

Καλλιῤῥήμων, pulchris & elegantibus verbis ornatus; undè καλλιῤῥημοσύνη, pulchra & venusta dictio, verba elegantia, à nom. ῥῆμα, & Th. κάλος, seu nom. κάλλος, &c. V.

Καλλιῤῥόη, ης, ἡ, CALLIRHOE, nomen mulieris.

Καλλιῤῥοῦς, pulchrifluo, dativ. singular. à καλλιῤῥοος, ος, ὁ, ἡ, ex κάλος, pulcher, & ῥέω, ῥεύσω, fluo: hinc ῥόος, fluentum.

Καλλίῤῥοον, acc. sing. à καλλίῤῥοος, limpidus: ex iisd.

Καλλισθένης, viribus decorus, egregio robore præditus; à κάλος, & σθένος, τὸ; vide.

Κάλλιστε, ας, ἀ, Dor. pro κάλλιστη, pulcherrima. Sed κάλλιστε, adv. superl. pulcherrimè, optimè, καλλίστη νῆσος, sic dicta Thera insula: à κάλος, pulcher, καλλίων, κάλλιστος.

Καλλιστεῖα, τὰ, certamen erat, Lesbi, de formæ mulebris præstantia in templo Junonis; Item καλλιστεῖον, i. e. τὸ ἀγα-

σεῖον, h. e. præmium optimi & pulcherrimi vel honestissimi; res honestissima, & pulcherrima, pulcherrimum præmium, ex Soph. in Ajace: Item pulchritudinis præmium exuperantis cæteras; Luc. sunt verbalia, à seq. verbo κδμις-θίω, V.

Κδμις-θίειν, pulchritudine excellere: fortissimè rem gerere: idem quod ἀεις-θίειν. Th. κδγὸς.

Κδμις-θύομαι, præstantissimus habeor, est pass. à præced. κδμις-θύω; (quod à superl. κάδμις-τος) pulcherrimus sum, &c. Unde etiam verbale, κδμις-θυμα, τὸ, pulchritudo, vel potius, pulchritudinis præstantia, apud Euryp. in Oreste: item egregiæ fortitudinis, sive fœruitatis specimen, &c.

Κδμις-τέφανος, pulchrâ redimitus coronâ; κδμις-τέφανος ἐλαία, oliva in coronario opere præstans, &c. à κδγὸς, & στέφανος, &c.

Κάδμις-τος, η, ον, superl. à κδγὸς, pulcher, comparat. κδμίων.

Κδμις-τρύθια σῦκα, callistruthiæ ficus; i. e. passeriæ ficus; ut, de quodam vorace dicitur, quod quingentas ficus passerias quas Græci callistruthias vocant, junus comedere soleret, est à κάλλος, & στρύθος, &c. V.

Κδμίσ-φυρος, ος, ὁ, ἡ, pulchros talos habens: ex κδγὸς & σφυρὸν, malleolus pedis. Them. σφυρὸς, malleus.

Καλλι-τεχνέω, pulchram artem factitans, vel pulchra artis suæ specimina edens; unde nom. κδμι-τεχνία, artis pulchritudo, artificii elegantia; Plut. in Per. & verb κδμι-τεχνέω, eleganti artificio elaboro, à κδγὸς, vel κάλλος, & Them. τέχνη; V. Sic κδμι-τόκος, pulchros edens partus, pulchram pariens prolem, &c. à nominat. τόκος, V. Κδμι-τόξος, pulchrum arcum habens, & bonum, vel etiam bonas sagittas; à Them. τόξον, V. comp. ut cæt. cum nom. κάλλος.

Κδμί-πεκας, pulchricomas, accus. pl. à κδμί-θριξ, τρίχος, pulchros crines habens: ex κδγὸς, & θρὶξ, τρίχος, ἡ, pilus.

Κδμί-πεχυς, pulchros pilos habens, vel faciens, &c. ex iisdem cum præced.

Κάλλιφ', obsequentem aspiratam pro κάλλιπε, Æol. Sync. pro κατέλιπε, 3. sing. a. 2. act. verbi καταλείπω, relinquo. Th. λείπω, linquo, f. ψω, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα.

Κδμίφαεν φᾶς, lux pulchro amicta vestitu; i. e. lux splendida; Euryp. est neut. à masc. κδμί-φαος, pulchrè vestitus, à κδγὸς & φάος, V. Sic κδμι-φεγγὴς, pulchrum splendorem habens, valde lucidus; à Th. φέγγος, V. Καλλί-φθογγος, pulchrum reddens sonum; ut κδμίφθογγος κιθάρα, Eur. in Herc. fur. à nom. φθόγγος, V. Κδμίφλεξ, pulchrâ flamma, seu splendido igne coruscans; à nom. φλὰξ, V. Κδμίφυλλος, pulchris foliis præditus; Item κδμίφυλλον, q. d. pulchri folium, &c. à Th. φύλλον, τὸ, V. Κδμίφωνος, pulchram vocem habens, sive sonum elegantem; unde κδμιφωνία, pulchra vox, seu sonus elegans, &c. à Th. φωνὴ, V. Κδμι-χέλαι, ὁ, dicebatur à ὀβολὸς, obelus, habeat enim testudinis effigiem sibi insculptam; Hesych. à χελώνη, testudo, &c. V. Κδμίχειρ, pulchras habens manus; Athen. l. 13. à χεὶρ, V. Καλλιχθὺς; q. d. pulcher piscis; piscis quidam ita dictus; Athen. l. 7. a Th. ἰχθὺς, V. Καλλίχοιρος, ἡ, pulchros porculos pariens; unde plur. κδμίχοιροι αἱ ὗες, scrophæ fœcundæ prolis laudabiles, Aristot. 6. de animal. à Th. χοῖρος, comp. ut cæt. anteced. cum Th. κδγὸς, seu nom. κάλλος, &c. V.

Κδμίχορος, ος, ὁ, ἡ, Poët. pro κδμίχωρος, qui pulchram regionem, aut locum habet, ὁ κδγὸν χώρον ἔχων.

Κδμίων, ον, ὁ, ἡ, pulchrior, est compar. à κδγὸς; V.

Κδμιώνυμος, pulchrum nomen habens; item nomen piscis apud Aristot. à κάλλος, & ὄνομα, τὸ, V.

Κδμωλὴ, ῆς, ἡ, ion. Idem quod

Κάδμος, ου, & contractè κάλλως, τὸ, pulchritudo. Th. κδγὸς, pulcher.

Κδμωτὴς, οῦ, ὁ, ornator, comptor, item tonsor: sic κδμωτήριον, τὸ, ornamentum, quod adhibetur ad ornandum; idem quod seq. Κάλλωθρον, id V.

Κάλλωθρον, ου, τὸ, id, quo aliquid ornatur: scopæ: à

Κδμιόω, f. ώσω, pulchrum reddo, corno, orno; item verro, præs. pass. κδμιόομαι, ornor, pulcher reddor; item eleganter me habeo, glorior mihique ipsi placeo: à κάλλος, τὸ, pulchritudo. Th. κδγὸς, pulcher.

Καλλαπίζω, decoro, proprie pulchros oculos facio: præs. pass. καλλαπίζομαι, efferor: à κδγὸς, pulcher, & ὤψ, oculus. Th. ὄπομαι, video.

Καλλόπισμα, τὸ, & καλλαπισμὸς, οῦ, ὁ, ornamentum, cultus; plerumque cultus superfluus; Herodian. l. 5. verbale à præced.

Καλλαπιστὴς, οῦ, ὁ, nimis pulchritudini & elegantiæ addictus: ex iisd. Th.

Κδμαπίστεια, ἡ, cultûs in vestitu nimium studiosa; Item comptrix: sic κδμαπιστικὸς, ad comendum, vel ornandum aptus; cultum five elegantiam addens, &c. ex iisd. etiam, Them. cum præced.

Κδγδιδάσκαλος, ου, ὁ, honestatis magister, honestu accens: ex κδγὸς, pulcher, & διδάσκαλος, magister: quod à διδάσκω, docco.

Κδγοσάνις, ον, qui boni est augurii, seu ominis, a κδγὸς, & ὀιωνὸς, unde οἰωνίζομαι, &c. V.

Κδγοκάγαθία, ας, ἡ, probitas: ex κδγὸς & ἀγαθὸς, bonus.

Κδγαγαθὸς, οῦ, ὁ, honestus ac probus, usurpatur apud Plut. pro seq. κδγοκάγαθος; V.

Κδγοκάγαθος, probus, integer: ab iisdem.

Κδγκαιρία, pulchra occasio, sive opportunitas; ex κδγὸς & καιρὸς, V.

ΚΑΛΟΝ, ου, τὸ, lignum: hinc κδγὰς, άδος, ἡ, nidus, sed κδγὸν, Poet. pulcher: à κδγὸς, quod vide.

Κδγοπέδιλον, ου, τὸ, & in plur. τὰ, ligneæ compedes τὰ ἐκ κάλων πεπηγὸτα ξύλινα πέδιλα. Th. πέδιλον, τὸ, calceus.

Κδγοπόδιον, idem quod κδγόπους, substant. & ad iisd. pes sc. l. ligneus, seu forma pedis lignea, sutorium viz. instrumentum.

Κδγοποιέω, benefacio: ex καλὸς, & ποιέω, facio.

Κδγόπους, pulchros pedes habens, pulcher: à κδγὸς, & πὸς, ποδὸς, pes; item ligneum pedem habens: ipse pes ligneus: à κᾶλον, lignum. Est & nomen animalis Indici.

Κδγὸς, ὴ, ὸν, pulcher, honestus, bonus, decens: κδγὸς, Dor. pro κδγὸς, accus. plur. compar. κδγίων, superl. κάδγί-στος. Sed τὸ καλὸν, substantivè, decus, commodum, honestas: hinc κδγῆς, adv. benè, rectè, compar κάλλιον, melius: hinc κάλλος, ους, τὸ, pulchritudo: φιλόκδγος, ὁ, ἡ, amans pulchritudinis, honestatis studiosus.

Κδγοτρόφος, bene nutritus & bene nutriens; à κδγὸς, & τρόφος, &c. V.

Καλότυπος, ligna tundens, ita dicitur picus Martius, Marti sacer apud veteres gentiles, à tundendis arboribus; quod arbores rostro tundendo excavet; Hesych. à κᾶλον, lignum, & τύπω, unde τύπος, &c. V.

Κδγάμαι, præs. ind. pass. κδγάμαι, ὴ, ται, præt. part. pass. κδγάμαι, 1. pl. præt. act. κδγᾶτε, 3. pl. præt. act. verbi καλέω, voco.

Κδγπαζάν, Vide in κάλπις.

Κδγόφρων, benevolus, pulchrâ mente præditus, &c. Hesych. à κδγὸς, & φρὴν; vide.

ΚΑΛΠΗ, ης, ἡ, & κάλπις, urna, situla, hydria: qu. a κέλαω, quod sit sinuosa: aut à κρύπτω, quod occultet liquorem.

Κάλπις, ιδος & ιος, ἡ, urna, à præced. Item equus toluarius, tolutim currens, cursor, cursus species. Hesych. hinc κδγπάζάν, equum ad ingressum exultantem urgere. Hinc forte Angl. to gallop.

Κάλπον, τὸ, vel κάλπος, ὁ, genus poculi, seu vas quoddam potorium, apud Athen. l. 11. à Th. κάλπη, V.

Κδγύβη, ης, ἡ, tugurium, à κδγύπτω, abscondo.

Κδγύβιον, ου, τὸ, tuguriolum, gurgustiolum, casula; Plur. est diminut. à præced. κδγύβη, gurgustium, &c. V.

Κδγυβοποιέω, tuguria condo, gurgustia, sive casas facio, &c. à κδγύβη, & ποιέω, V.

Κδγύδος, thalamus, ex velorum obductione facta scena à nom. κδγύβη, V.

Κδγυδὼν, ῶνος, ἡ, CALYDON, urbis nom.

Κδγυκίζω, floreo, Item καλύκιον, calyculus; Item καλυκώδης, ες, ὁ, ἡ, q.d. calyculatus, ea yculâ intectus, sive calycis figuram repræsentans, & καλυκῶδες, parva rosa, &c. omnia à seq. nom. κάλυξ, V. unde etiam κάλυκις, ornamentum quoddam, sive ornatus quidam, è rosis.

Καλύκων, gen. plur. à κάλυξις, κος, ἡ, theca.

Κάλυμμα, ατος, τὸ, velamen: à καλύπτω.

Καλυμμάτιον, ου, τὸ, parvum tegmen; diminut. a κάλυμμα, tegmen, sed peculiariter καλύμματα, vocantur palpebræ, quòd sint tegumenta oculorum;

Poll. l. 2. à Them. καλύπω, V.

Κάλωψα, τὰ, Hesych. & Suid. sunt κόσμησα, vide supra, κάλως.

Κάλυξ, υκος, ὁ, rosa clausa, theca, CALIX: id quo aliquid includitur, ut folliculus, cutamen, &c. numeratur etiam in mundo muliebri: à καλύπτω, tego.

Καλυπτήρ, ῆρος, ὁ, tegmen, operculum: ab eod.

Καλυπτήριον, ε, τὸ, operimentum; à καλύπτομαι, tegor, me tego, &c.

Καλύπτρα, acc. Ion. à καλύπτρη, ας, ἡ, tegmen capitis muliebre: à

ΚΑΛΥΠΤΩ, tego, velo, operior, f. ψω, a. 1. ἐκάλυψα, a. 1. imperat. κάλυψον, άτω, & ια plur. καλύψατε, perf. act. κεκάλυφα, a. 2. ἐκαλύβον, perf. pass. κεκάλυμμαι, ψαι, πται, perf. part. κεκαλυμμένος, η, ον. Hinc κάλυμμα, ατος, τὸ, tegmen, velum: καλυπτήριον, ε, τὸ, operimentum: καλύπτρη, ας, ἡ, tegmen capitis muliebre: καλύβρη, ης, ἡ, tugurium: κάλυξ, υκος, ὁ, rosa clausa; calyx rosæ: κάλυξ, ος, τὸ, cortex: ἀποκαλύπτω, revelo: ἀποκάλυψις, εως, ἡ, revelatio.

Καλύσσιοι, nomen Judicum.

Καλύψαι, a. 1. inf. act. καλύψας, tegens, a. 1. part. act. καλυψάμενος, a. 1. part. m. καλύψῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. à καλύπτω, tego.

Καλυψοῖ, dat. sing. à

Καλυψώ, όος, οῦς, ἡ, CALYPSO, Dea, quæ καλύπτει τὰ διατεθέμενα.

Καλχαίνω, purpuro, i. e. purpureo colore perfundo; Item altâ mente cogito; q. d. profunde cogito, vel in profundâ cogitatione versor; Item κάλχαινον, purpura, quæ succo κάλχης tingitur; utrumque, à Th. seq. κάλχη; V.

Κάλχας, αντος, ὁ, nomen vatis propr. à κεκαλχάνω, alta mente cogito, quod à

ΚΑΛΚΗ, ης, ἡ, flos, vel animal, quo tingitur purpura.

Καλῶ, vocabo, f. ι. Att. pro καλέσω, verbi καλέω, voco.

Καλώδιον, ε, τὸ, funiculus nauticus; sed dicitur etiam de aliis funiculis, apud Aristoph. in vesp. & Thuc. l. 4. est diminut. à seq. Th. κάλως, V.

Κάλωες, rudentes, funes, funes nautici; itidem, à seq. Th. κάλως; V.

Καλωποδιάκτης, qui consectatur pulchros; Aristoph. Schol. à κάλωπος, & διάκτης, V.

Καλωπός, idem quod κάλλωψ, ωπὸς, ὁ, pulcher, vel pulchra aspectu; à κάλος, vel κάλλος, & ὤψ, ὠπὸς; vide.

ΚΑΛΩΣ, ω, vel ωος, ὁ, rudens, funis nauticus: hinc καλώδιον, ε, τὸ, funiculus nauticus.

Καλῶς, adverbialiter, pulchrè, rectè, à κάλος.

Καλωστρόφος, qui funes parat, torquendo scil. vel intorquendo; Plut. in Per. à κάλως, & στρέφω, undè στροφὴ, &c. vide.

Καμακίας, ου, ὁ, ut καμακίας σῖτος, frumenti genus apud Theophr. Hist. Plant. l. 8. forsan sic dictum, quòd κάμακος magnitudinem æquet, aut perticæ instar, crassum culmum gerat; quale est quod vulgo Turcicum frumentum dicitur, & Sorgum in Italia: Item καμάκιον, ου, ὁ, ἡ, ut καμάκιον ὄρυζης, apud Xen. & καμακὶς, ornamentum capitis muliebre, capillos ambiens, & crinibus contextis comparatum, &c. omnia à seq. Th. κάμαξ; V.

ΚΑΜΑΞ, ακος, ἡ, vitis pedamentum: palus, pertica, dativ. plur. κάμαξι, qu. à κάμνω, quia velut laborat gestando onere.

ΚΑΜΑΡΑ, ας, ἡ, CAMERA, fornix, testudo: quia pondere quasi κάμνῃ, laborat.

Καμαρόω, labore, labore me fatigo; item acquiro, accumulo, Hesych. Item καμάρας ἀμαξα, p. aultrum concameratum;

Καμάρων, ωνος, τὸ, cerebri pars supra communem meatum, fornicis modo superinducta; Καμαρὶς, ornamentum quoddam muliebre; Καμάρωσις, concameratio, q. d. testudinatio: Item καμάρωθρον, idem quod καμαρωτὸς, à καμάρα, & εἶδος, τὸ) cameræ, i. e. fornicis, habens formam, cameratus, vel concameratus, &c. omnia à præced. Th. καμάρα, V.

ΚΑΜΑΣΙΝΕΣ, οἱ, pisces marini. Alii καμασωῆς.

Καμάσσω, moveo, Hesych.

Καματηρὸς, ὸν, ὁ, laboriosus, defessus. Th. κάμνω, lassesco.

Καματωδὴς, laboriosè, ægrè, adv. à præced. unde etiam καματηρὸν, & καματήριον, τὸ, laboriosum; Hesych. &c.

Κάμβος, ου, ὁ, labor: καμάτου, pro καμάτου, acc. pl. hinc καματηρὸς, ὸν, & καματώδης, ους, ὁ, ἡ, laboriosus, arumnarum plenus. Th. κάμνω, f. μῶ, p. κέκμηκα, lassesco.

Καματῶ, ῶς, laboro, fatigor, fatisco, &c. à præced. κάματος, V.

Καματώδης, ους, ὁ, ἡ, gravis, laboriosus: vide præced.

Καμβαίνω, cesso: an pro καταβαίνω, descendo?

Κάμβδομαι, deposui, per Sync. pro κατέβδην, a. 2. ind. Ion. verbi κατεμβάλλω, ex κατὰ & βάλλω, jacio, f. λῶ, p. βέβληκα, a. 2 ἔβαλον.

Καμβείζω, cessatorium: Æol. Sync. pro καταβείζω, Hesych.

Καμβύσης, ου, ὁ, CAMBYSES, nomen prop.

Κάμε, vel κάμψε, elaboravit, afflictabatur, 3. sing. a. 2. act. Ion. verbi κάμνω, fatigor: f. καμῶ, p. κέκμηκα, ac 2. ἔκαμον.

Καμεῖτε, 3. sing. f. 2. καμεῖσθε, 2. pl. ejusd. temporis: ab eod.

Καμηλαύκιον, vel καμελαύκιον, ου, τὸ, pileus, quia καῦμα ἐλαύνῃ, æstum cohiberi.

Καμήλειος, camelinus, à Th. κάμηλος, vide.

Καμηλέμπορος, negotiator, qui camelis merces vehit; à κάμηλος, & ἔμπορος, &c. V.

Καμηλασία, ἡ, camelorum agitatio, & καμηλάστης, cameli agitator, vel camelorum agitator & dux; à κάμηλος, & ἐλαύνω, fut. άσω, &c. Undè ἐλασία, &c. V.

Καμηλίτης, ου, ὁ, cameli agitator vel curator: à κάμηλος, camelus.

Καμηλοπάρδαλις, εως, ἡ, CAMELOPARDALIS, animal de genere Camelorum: à κάμηλος & πάρδαλις, pardalis. Th παρδος, pardus.

ΚΑΜΗΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, CAMELUS, Angl. Camel, παρὰ τὸ κάμνειν, quod sit animal ferendis laboribus idoneum: at κάμηλος, ου, ὁ, f. nis crassus.

Καμηλοτὴ, lib. δορὰ, pellis cameli à præced. Th.

Κάμιλος, ου, ὁ, est pro κάμηλος, cum scil. pro lane nautico accipitur, Suidas interpr. Aristoph in vespis; κάμηλος ὁ τὸ παχὺ σχοινίον, διὰ τὸ, ῑ, iota.

Κάμητε, 2. pl. a. 2. sub. act. verb. κάμνω, quod vide.

Καμινεία, ἡ, opera quæ navatur circa caminum, seu fornacem; q. d. operatio circa, vel apud caminum; Theophr. l. 5. Item καμινεύω, in camino excoquo, seu candefacio; undè καμινευτὸς in camino aliquid excoquens, vel circa fornacem laborans, seu opus faciens, &c. Et καμινεύτρια, ἡ, quæ circa caminum, inque herâ cubiculo servit & opus facit, famula cubicularia, &c. Item καμινίτης, adj. caminarius; ut, ἄρτος καμινίτης, apud Athen. l. 3. & καμίνιον, τὸ, parvus caminus, parva fornax, &c. omnia à seq. Th. κάμινος, vide.

Καμινιαῖος, ου, caminarius, ad caminum pertinens: à

ΚΑΜΙΝΟΣ, ου, ὁ, ἡ, CAMINUS, fornax, ignis flamma, ardor: q. καύμινος, ab inusit. καύω, pro καίω, uro.

Καμινόθεν, è fornace; item καμινάδιος, ου, ὁ, ἡ, caminalis, seu ad caminum pertinens; ut καμινάδιος ἀναπνὴ, apud Strab. exhalatio velut è fornace; utrumque à præced. Th.

Καμινὼ, οῦς, ἡ, ut γρηὺς καμινὼ, anus caminifuligine oppleta: dat. καμινοῖ. à præced.

Καμμάθαι, per Sync. pro καταμάθαι, Hesych.

Κάμμαται, & καμματίδες, edulia quædam Laconica; apud Athen. & Hesych. verbalia, à Th. κάπτω, comedo, &c. V.

Καμμβῆ, pro κατὰ βῆ, utique.

Καμμβήν, per Sync. pro καταμβήν, præt. inf. à μβάω: maneo.

Κάμμις, Æol. pro ἐν ἡμεῖς, vel ἡμᾶς.

Καμμονίη, Ion. per Sync. pro καταμονία; perseverantia, victoria: à καταμβάω, constanter permaneo. Th. μβάω, maneo.

Κάμμορος, ου, ὁ, ἡ, infelix: Poët. pro κακόμορος, cui κακὸς μόρος, malum fatum. Th. μείρω, divido.

Καμμύω, per Sync. pro καταμύω, conniveo, claudo oculos: f. ύσω, a. 1. ἐκάμμυσα, p. κεκάμμυκα, pro κατακέμυκα. Ex κατὰ & μύω, claudo: f. μύσω, p. μέμυκα.

Κάμνε, elaborabat, 3. sing. imperf. Ionicè: à

ΚΑΜΝΩ, lasseſco, fatigor, deficio, laboro, ægroto: f. καμῶ, vel κάμοῦμαι, p. κέκμηκα, a. 2. ἔκαμον, a. 2. sub. κάμω, ῃς, ῃ, & in 2. pl. κάμητε. Hinc κάματος, labor.

Κάμον, Ionicè pro ἔκαμον, aorist. 2. ind. &

Καμόντες, mortui, nom. pl. a. 2. part. à

κάμνω, ægroto; quod vide.

Καμοῦσι, laborans, a. 2. part. f. g. ejusd. verbi.

Καμπαλέος, inflexus, incurvus: item κάμπος idem; ut κάμπος δρόμος, cursus qui non rectâ fit, sed per quosdam flexus: Item καμπαί, αἱ, i. e. λυγισμοί; h. e. flexus, & elusiones luctæ, & sing. fœm. καμπή, inflexio, flexus, curvatio, curvatura, articulus, nodus; i. e. flexura, ut digitorum: item flexus qui fit in cantu, musici appellant στροφὰς, & ἀντιστρόφους, &c. Aristoph. in Nub. sed κάμπη, retracto accentu in priorem, est, eruca, infectum quoddam villosum, & hirsutum; à flexurâ nomen habet, quia in arcum, rependo, curvatur,; item καμπυλότης, ητος, ἡ, inflexio, curvitas, ut & κάμπτος, lentus, flexilis, flexibilis, &c. ex Euryp. omnia derivata, seu verbalia, à Th. κάμπω, V.

Καμπανὸς, statera. Gl. Cyr.

Καμπεσίγονυ, incurvans genua; sic dicta fuit Erinnys, quod genua peccantium incurvet, &c. à κάμπω, & γόνυ; vide.

Καμπὴ, ῆς, ἡ, flexura; item articulus: à κάμπω, flecto: sed

Κάμπη, ης, ἡ, eruca, Gl. Cyr. Sub eod. Them.

Κάμπηξ, ακος, ἡ, capsa, quæ fiebat ex ligni flexis: à

ΚΑ'ΜΠΤΩ, flexo, inflecto: futur. ψω, perfect. κέκαμφα. Hinc καμπύλος, curvus, inflexus: & forte Anglice' Kammock.

Καμπὴρ, ῆρος, ὁ, ἡ, flexus: Item metam significare videtur, apud Comment. Aristoph. & Euryp. quòd scil. in meta flectatur cursus, &c. Item καμπτὴς, ῆρος, ὁ, sc inflectens, & καμπὶς, ῖδος, ὁ, flexilis, flexibilis; itidem verbalia, à Th. κάμπω, V.

Καμπυλόγεμμος, curvas lineas habens, undè neut. καμπυλόγεμμον, ου, τὸ; quod curvis lineis informatur; sic καμπυλόῤῥην, incurvum, seu aduncum habens nasum; utrumque à καμπύλος; vi. comp. in priore cum nom. γεμμὴ, & in poster. cum Th. ῥὶν, &c. quæ vide.

Καμπύλη, curvus baculus, sive retortus, quo venatores utuntur; item καμπυλάζω, flecto, vel incurvo, inflecto; sic καμπυλόῤῥις, recurvus; unde

Καμπυλέεσσα, fœm. in Epigr. l. 6. & καμπυλότης, ητος, ἡ, inflexio, curvitas, &c. Omnia à seq. nominat. καμπύλος, incurvus: ut καμπύλα τόξα, curvi arcus, & καμπύλα κᾶλα, curva ligna apud Hom. & Hesiod. &c. vide.

Καμπύλος, ου, ὁ, curvus, inflexus. Them. κάμπω.

Κάμφιεγλωμία, Doricè pro ἡ ἀμφιεγλωμία, superinduta. Them. στέλλω, orno.

Κάμψα, ης, ἡ, theca, CAPSA: καμψάκης, ου, ὁ, vas olearium. Them. κάμπω.

Καμψάκης, ου, ὁ, vas olearium; à præced. κάμψα; V.

Καμψίδιαυλος, ου, ὁ ἡ; q. in diaulo reciprocans; ita propriè signif. à nom. κάμψις, & δίαυλος, &c. V. Sed apud Pind. καμπτὶ διαύλου χεὶρ, est, manus volubilis, cito percurrens citharæ chordas.

Καμψίρρους, flectens caudam; (est & dem quod κίρρος; id V.) à κάμψις, & ῥοὰ; V.

Κάμψις, inflexio, curvatio, seu curvatura; item suffragio, poples, verbale à κάμπτομαι, flector, incurvor, pandor: item flector; i. e. exoror, &c. Thuc. l. 3. & Plut. in Per. undè etiam καμψὸς, inflexus, curvus; à Them. κάμπω, V.

Καμψόδυνος, flectendo, vel, inflexu frequenti dolens; ut καμψόδυνος δάκτυλος, digitus qui cum dolore inflectitur; vel qui, dum sæpe inflectitur & incurvatur, dolet; à καμψὸς & ὀδυνάω; V.

Καμών, ῶσα, ὸν, fatigatus, a, um; mortuus: a. 2. part. act. à κάμνω, fatigor: f. μῶ, a. 2. ἔκαμον.

Κἂν, etsi, quamvis, pro ἢ ἄν.

Κᾶν, sine accentu, pro ἢ ἐν; (pro quo etiam reperitur κἤν) ut κᾶν τάτω, pro ἢ ἐν τάτω, &c vide.

Κανᾶ, ἡ, nomen urbis, ἄκλιτον. Heb. possessio: at

Κανὰ, canistra, Gen. 40. vers. 16. pro κάνεα, vide κάνεον.

Κ'ΑΝΑΒΟΣ, ου, ὁ, lignum tenue cui fictores ceram vel linum circumlinunt: q. à κάνη, arundo. Κάναβοι, οἱ, fontes rivo multiplici sparsi.

Κάναδρον, ου, τὸ, currus ex storea: à κάννη, storea.

Κανανίτης, ου, ὁ, nomen gentile. Heb. æmulator.

Κανασκεῖα, τὰ, vasa quædam concava: item κάνασκον, & κάνισκον, τὸ; canistrum, cochlear; idem quod Them. κάνης, V. Undè etiam κανίσκιον, pirum canistrum, ut & κανήπιον, idem; item, κάνεισκον, pro κάνεον, contract. κανοῦν, cista, canistrum, idem etiam quod Th κάνης, V.

Κἀναξαι, & ἐκαναξαι; Pollux pro evacuare, vel ebibere dicta esse scribit; ἀπὸ τῆς κανάσκου; vide κάνασκον.

Κανηφόρος, ω, ἡ, Dor. pro κανηφόρος, canistrifera puella: ex κάνης, ητος, ὁ, canistrum, & φέρω, fero.

Καναχέω, ῶ, resono, strepitum, seu crepitum edo; Odyss. τ. παρὲξ τὸ κιὸν ἀχεῖν, pro ἠχεῖν, Etymol. undè seq. vide.

Καναχὴ, ῆς, ἡ, crepitatio, sonitus: καναχῇσι, dat. pl. Ion. Hinc

Καναχηδὲ, & καναχηδὸν, adv. cum strepitu. Th. ἠχος, sonus.

Καναχίζε, substrepebat, 3. sing. imperf. act. a

Καναχίζω, f. ίσω, idem quod καναχέω, resono: ἀπὸ τῆς κενὰν ἠχεῖν. Them. ἦχος, sonus.

Καναχὸς, resonans, vel strepens, strepens, strepens, ab iisd. cum præced.

Καναχήτης, ου, ὁ, ἡ, pedibus sonans, vel sonum reddens, aper sylvestris, Gazâ interprete; à καναχὴ, vel καναχέω, & πὰς; V.

Κανδάκη, ης, ἡ, nomen commune omnibus Æthiopum reginis.

Κανδαύλης, ου, ὁ, CANDAULES, nomen propr.

Κάνδαυλος, idem quod seq. Th. κάνδυλος, candylus; V.

Κάνδυκη, vel κανδύκης, Persica vestis, idem quod Them κάνδυς, vide: undè etiam, κανδύλη, & κανδυτάνη, dicuntur, vestiaria; id est, pretiosorum vestimentorum repositoria; pro quo etiam reperitur apud Poll. κανδύτιον, & κανδύταλις, arcula Persica, &c.

ΚΑ'ΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, eduli genus, ex amylo, caseo, lacte, melle.

ΚΑ'ΝΔΥΣ, υος, ὁ, indumentum Persicum.

Κανεῖν, aoristus secundus, infinit. act. à κάνω, perimo: aor. secund. part. κανών.

Κανέοιο, genitivi, Ionicè, pro κανέος, à κάνεον, contractè κανοῦ, τὸ, canistrum. Them. κάνης, ητος, ὁ, idem.

Κάνειον, ουῦ, τὸ, canistrum: ejusdem Them.

Κανῆν, Doricè Æol. pro κανεῖν, aoristus secundus infinitivus, act. verci κάνω, perimo: fut. κανῶ, aor. 2, ἔκαμον.

ΚΑ'ΝΗΣ, ητος, ὁ, CANISTRUM, calathus: q. ex κάννη, canna, ex qua plectitur: vide κάνεον.

Κανηφόρος, vide supra κανηφόρος, gerens canistrum, &c. V.

Κανθαρίς, ἀμπελος, vitis quæ cantharios dicitur, apud Theophr. Caus. Pl. lib. 2 cap. 20. Item κανθαρίδες, cantharides, animalia parva, varia, luteis lineis, quas, in pennis, transversas habent, promissoque corpore; crassæ, ac blarum more, præpinques: nascuntur ex vermiculo, & viridis ipsis color odorque virosus, vis lethalis & caustica; à sing. κάνθαρις, ιδος, ἡ, cantharis, pro Them. κάνθαρος, scarabæus, qui frumenta exodit; undè etiam κανθάριον, ου, τὸ, cantharulus, parvus cantharus: Item κανθαρίζειν, apud Atticos, tremere significat, ut scribic Amonius; omnia à Th. κάνθαρος, seq. V.

Κανθαρόλεθρος, ὁ, locus est Thraciæ scarabæorum generi exitiosus; sed melius est per, ω, in antepen. à κάνθαρος, & ὄλεθρος; V.

Κά'Ν-ΑΡΟΣ, ου, ὁ, scarabæus; in accus. plur. κανθάρους, Dor. sic dict. quia nascitur ex stercore κάνθωνος, id est, asini. Est & κάνθαρος, poculum, CANTHARUS; item navigii cujusdam genus.

Κανθήλιος, ου, ὁ, asinus: à κάνθων inde κανθήλια, clitellæ.

Κανθὶς, à sella, diminut. à κάνθος; vide.

ΚΑΝΘΟΣ, ου, ὁ, oculi angulus, hirquus, CANTHUS, ferrum quo rotæ vinciuntur.

ΚΑ'ΝΘΩΝ, ωνος, ὁ, asinus: κανθήλιος, ου, ὁ, idem: κανθήλια, ων, τὰ, clitellæ.

Κανίσκιον,

Καπίσιον, vide supra in καρασκίδα.

Κάρις, Dorice, pro ἡ ἄνθυ, etiam sine; ut ἄνις, poëticè pro ἄνθυ; id vide.

ΚΑ'ΝΝΑ, seu κάννη, ης, ἡ, storea, CANNA. Hinc Angl. a Cane, a Cann.

ΚΑ'ΝΝΑΒΙΣ, εως, ἡ, & κάνναβις, CANNABIS. Hinc καναβέων, ε, ὁ, ex cannabe factus.

Κάνναθεν, vide supra in κάνναθεν.

Κάννι, vel κάννις, ιτος, storea; unde καννιτοποιὸς; qui storeas, seu tegetes, & cannias conficit; ὁ τὰς κάννας πλέκων, Hippon. à Th. κάννα; & ποιέω, V.

Καννιδίσας, pro καταννίσας, annuens, a. 1. part. act. Th. νίω, annuo.

Κάννη, vide κάννα.

Κάννομος, ε, ὁ, ἡ, per Crasin pro ἡ ἔννομος, caq; legitima: ab ἐν & νόμος, quod vide.

Κανών, vide κανέων.

Κανονίας, ε, ὁ, unde in plur. οἱ κανονίαι, apud Hippocr. dicuntur, quibus ventres veluti ad regulam exacti & directi sunt; quibus opponuntur ventriosi seu ventrosi; item, κανονίζω, ad regulam dirigo, ad normam examino; item, artis præscriptis, seu præceptis astringo; exponitur etiam concinno, & modulor; Aristot. Æth. 2. c. 3. in pass. κανονίζομαι, unde κεκανόνισμαι, constitutum est, & à jure positum; in Pand. Item, κανονικὸς, ἡ, ὁ, q. d. regularis, regulæ consentaneus, &c. Item, κανονικὸν, pars quædam Geometriæ, quæ ad aures pertiner, quâ musici, ut fundamento artis suæ utuntur, &c. in neut. plur. κανονικὰ βιβλία, libri sacri in canonem relati; (quibus opponuntur ἀκανόνιστα βιβλία; Laodic. Synodi, can. ult.) Unde adv. κανονικῶς, q. d. regulariter; ritè, secundum regulam & normam, &c. Item κανόνιον, ου, τὸ, lignum cui in navibus cataphractis tabulæ incumbunt; Poll. l. 1. c. 9. Item, libellus; i. e. quodvis genus tractatûs, seu operis aut libri; Suid. denique κανονίς, τίδος, ἡ, instrumentum scriptorium, quo utuntur, qui eleganter scribunt; Suid. Omnia à Th. κανὼν, όνος, ὁ, norma, &c. V.

Κάνσπος, pro ἡ ἄνσπος, Aristoph. in Pluto; vide ἄνσπος.

Κάνταῦθα, pro ἡ ἐνταῦθα, hîc quoque, &c. Vide ἐνταῦθα.

Κανυπόδητος, α, ὁ, ἡ, Dor. pro ἡ ἀνυπόδητος, ε, ὁ, ἡ, discalceatus, & nudis pedibus: ex α priv. & ὑπόδημα, subligo. Th. δέω, ligo.

Κάνυσκα, dicuntur pro κάναθρα, vide supra κάναθρον.

ΚΑΝΩ'Ν, όνος, ὁ, CANON, regula, in libra, mensura & aliis. Hinc κανωνικὸς, ἡ, ὁ, regularis: q. à κάννι.

Καναρὶς, pingendi instrumentum, parva regula, &c. diminut. à κάναν, & idem quod κανονὶς, quod Vi. paulo supra.

Καταπικὸν, τὸ, dicitur à quibusdam, πτισσάνη, ptysana herba; ut est apud Dioscor. l. 4. c. 166. à Th. seq. κάνασπον, V.

ΚΑ'ΝΩΠΟΝ, ου, τὸ, sambuci flos.

Κάομαι, flagro, aduror; pro καίομαι; à Th. καίω, V.

Κάξ, Dor. & per Crasin pro ἡ ὀξ.

Κάξηγάρε, excitavit quoque, Dor. & Att. Per Crasin pro ἡ ὀξήγαρε. Th. ἐγείρω, excito.

Καπάνη, ης, ἡ, pro præsepi, & rheda, accipi indicat Hesych. & Athen. quo. que, l. 10. scribit τὰς ἁπλοΐας, à Thessalis vocari καπάρας, Polluci autem, καπάνη, est pars quadam currus in l. 1. c. 10. Item, galea è pilis, Hesychio est; à Th. κάπτω, vide.

Καπανῆϊόν, Ion. pro Καπανεῖον, & hoc pro Καπανέων, gen. à Καπανεύς, CAPANEUS, gen. Ion. item Καπανῆος. Hinc Καπανιάδης, patronymic. q. à κάπτω, comedo.

Κάπτα, pro ἡ ἔπειτα, & deinde.

Καραναεμὴ, nomen urbis, ἄκλιτον. Hebr. vicus consolationis.

Κάπελον, ε, ὁ, ἡ, fossa, per Aphæresin pro σκάπελον à σκάπτω, fodio.

Κάπη, ης, ἡ, præsepe; item pabulum equis in præsepi appositum: à κάπτω, avidè comedo.

Κάπηθεν, à præsepi, Suid. adv. à præced. κάπη, V.

Καπηλεία, ἡ, ars institoria, seu cauponaria; item, cauponatio, sive ipsa cauponandi actio; sic, καπηλεῖον, ε, τὸ, caupona, popina, taberna; utrumque, à verbo seq. καπηλεύω, & Th. κάπηλον, V. Unde etiam, καπηλικὸν, ἡ, ὁ, πρᾶξις, ad cauponem pertinens, ut καπηλικὰ μέτρα; Epigr. l. 2. in fœm. Καπηλικὴ, sub. τέχνη, est ars cauponaria; unde καπηλικῶς; cauponariè seu cauponatoriè; i. e. fraudulenter, per impostu ram cauponariam, Aristoph. in Pluto; item, καπήλιον, τὸ, taberna; idem quod καπηλεῖον, videatur supra; & καπηλὶς, ίδος, ἡ, quæ cauponariam exercet; idem, ibid. &c.

Καπηλεύω, f. σω, cauponor, cauponariam exerceo: sæpe etiam ponitur Metaph. 2 Cor. 2. καπηλεύοντες, i. e. callidè, avarè, fraudulenter tractantes: à

ΚΑ'ΠΗΛΟΣ, ου, ὁ, CAUPO, institor: q. καπύναν πιλῶν, id est, ὄινον, vinum corrumpens. Hinc καπηλεύω, cauponor: καπηλεῖον, ε, τὸ, caupona.

Καπηλοδύτης, qui cauponam subinde ingreditur, qui tabernam frequentat; Hesych. à κάπηλος, & δύω, vel δυέω, aut δύμι, &c. V.

Κάπηλον, adulteratum, dolo fraudeque vitiatum; unde Æschylus; κάπηλα τεχνήματα; cauponarias aut ludicras artes vocavit; à Th. κάπηλος, V.

Κάπης, ητος, ἡ, idem quod κάπη, vide.

Καπήρια, placentæ species, quæ etiam dicitur καπύρια, id V.

Κάπι, pro ἡ ὀπί.

Καπιδέξιος, pro ἡ ὀπιδέξιος, & qui est ad dextram; sive, & dexter, scitus, elegans, commodus, &c. Vide ὀπιδέξιος.

Καπίση, ης, ἡ, mensuræ nomen & genus, duarum Atticarum cotylarum capax; Hesych. & Poll. &c. Deducitur à Th. πίθος, ε, ὁ, dolium, &c. V.

Καπνέω, poëtica ectasi, & Epenthesi τοῦ Iota, pro καπνίω, i. e. καπνίζω, fumigo, suffio, &c. à Th. καπνὸς, &c. V. Unde etiam κάπνειος, sive κάπνιος ἄμπελος; capnea vitis; vitis genus, ità dictum, quòd sit inter albam & nigram vitem; ejus enim uvæ, ac racemi, nec album, nec nigrum præ se colorem ferunt, sed καπνώδες, quoddam χρῶμα, & fumosum, seu fumidum colorem quendam habent, Th. καπνὸς, V.

Κάπνη, ης, ἡ, caminus, fumarium; item καπνιὰς, fumosus, fumosus; καπνία, ας, ἡ, suligo, & ὑπελυκμὸς ὀινος; i. e. vappa, &c. Καπνίας, ου, ὁ, q. d. fumosus, lapis quidam ex jaspidum genere, ita dictus, quòd tanquam fumo denigratus sit; Dioscor. l. 5. sic & Καπνίας, άδος, ἡ, ut, καπνιὰς ἄμπελος; quæ & κάπνειος, id vide; item, ἡ καπνιὰς λίθος, capnias gemma; à fumeo colore dicta; Plin. l. 37. c. 9. Indè καπνιάω, fumigo, &c. Omnia a Th. καπνὸς, V.

Καπνιζόμενος, fumans, præs. part. pass. à

Καπνίζω, f. ίσω, fumo denigro. Apud Hom. ignem succendo convivii gratia. Th. καπνὸς, fumus.

Καπνίον, ου, τὸ, q. d. fumulus; i. e. parvus fumus; diminut. à καπνὸς; item καπνισις, & κάπνισμα, fumatio, vel infumatio, & in Epigr. incensum, thus; & καπνισὸς, fumigatus, infumatus; ut, καπνισὸν ἱλασεν; & τὰ πρὶν καπνισθὲν, &c. Omnia, verbalia, à præced. verbo καπνίζω, infumo, fumigo; item fumum excito, &c. Vide.

Καπνοδοχεῖον, & καπνοδόχιον; q. d. fumi receptaculum; caminus, &c. Idem quod seq. & ab iisdem.

Καπνοδόχη, ης, ἡ, vel καπνοδόκη, Ion. fumarium, caminum; παρὰ τὸ καπνὸν δέχεσθαι.

ΚΑΠΝΟ'Σ, ου, ὁ, fumus, & pro igne Poët. q. à κάπτω, spiro: hinc κάπνη, ης, ἡ, caminus, fumarium, καπνία, ας, ἡ, suligo, καπνώδης, ες, ὁ, ἡ, fumosus, καπνίζω, fumum excito, καπνόω, f. ώσω, fumo denigro.

Καπνοσφεκτὴς, ου, ὁ, q. d. fumi olfactor; paræmiasè, dicitur de homine sordido, & præparco; Eust. & Cæl. l. 14. c. 21. à καπνὸς & ὀσφραίνομαι, unde ὀσφεκτὴς, &c. V.

Καπνύλος, ου, ὁ, tubulus, per quem fumus exit: à καπνὸν ἔχω.

Καπνώδης, ες, ὁ ἡ, fumosus, fumidus, nebulosus, in fumum conformatus, fœculentus, &c. à Th. καπνὸς, V.

Κάπος, flatus, spiritus, anhelitus; item, cortex palmæ, in quo fructus latet, & primum germen; ponitur & κάφος. pro eodem; à Th. κάπτω, spiro, flo, &c. V.

Κάπος, ου, ὁ, Dor. pro κᾶπος, ου, hortus.

Κάπτα,

Κάππα, nomen est decimæ Græcorum lit.æ; sed usurpatur etiam in plur. num. ut in proverbio, τρία κάππα κάμψαι; de Cappadocia, Creta, & Cilicia; inquit Suid

Καππαδοκίας, ὁ, nomen regionis, ab amne Cappadoce.

Καππάριν, diminutivè, (à Th. seq. κάπαρις, fruct x scil. & fructus) & per contemptum dicitur; ut apud Plut. Symp. l. 4. ὡσὲ καππαρίων ζῆς σωμάτων ὡσε ἀνθίων, &c.

ΚΑ'ΠΠΑΡΙΣ, εως, ἡ, CAPPARIS, frutex spinosus.

Καππαύῃ, per Sync. pro καπαπαύῃ, sedat: vide καταπαύω.

Καππεδίον, pro κῆπ πεδίον, per campum. Th. πέδον, solum, terra.

Κάππεσε, decidit, Æol. Sync. pro κατέπεσε, 3. sing. a. 2. act. in 3. dual. καππετέτην. &

Κάππεσον, pro κατέπεσον, 1. sing. vel 3. plur. a. 2. verbi καταπίπτω. Th. πίπτω, cado: f. πεπέσομαι. p. πέπτακα. a. 2. ἔπεσον.

Καππορέω, ῶ, ὦ, Lucian. equi epith. ferens κάππα literam, quæ erat nota generosi equi. Th. φέρω.

Καππυρίσασα, Dor. & Poët. pro καταπυρίσασα, a. 1. part. act. f. g. à καταπυρίζω, inflammo: f. ίσω. a. 1. καταπύρισα. Ex κῆ & πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis.

Κάπρεινα, ἡ, libidinosa; ut, κάπρεινα γυνή; Æl. Dionys. Item, καπρόω, ῶ, καπρεία, καπρίζω, & καπρόζω; subo; propriè dicitur de porca aprum appetente, sicut ταυρᾶν, de bove taurum; sed dicitur etiam καπρᾶν, de mulieribus, apud Aristoph. in Pluto; omnia à Th. κάπρος, V.

Κάπρος, aper; item qui apri instar rostrum habet; & pro navi rostrata: à

ΚΑ'ΠΡΟΣ, ε, ὁ, APER, verres: q. à

ΚΑ'ΠΤΩ; comedo avidè, spiro, flo: f. ψω. p. φα. Hinc κάψα, ης, ἡ, capsa, cista.

Καπύρια, τὰ, placentæ species; à seq. καπυρὸς, V.

Καπυρὸς, ὰ, ὸν, torridus, adustus: q. à κάω, & πῦρ. Gl. Cyr. κάπυρος, crustum, ἐκ τῶ κατάπυρος. Hinc καμορίζειν, gulæ indulgere, & to refocillare.

Καπύω, flo, expiro: f. ύσω. a. 1. ἐκάπυσα, ας, ε. Th. κάπτω, idem.

Καπφάλῳ, pro κῆ φάλαρα, Æol. & Poët. Sync. quæ sunt ornamenta equorum. Th. φάλος, splendus.

Κάπω, spiro, pro κάπτω, quod vide.

Κάπων, capo, gallus castratus.

Κάρ, CAR, gentile nomen, homo nimili: Nam Cares serviles & barbari: at

Κάρ, pro κάρη, τὸ, per Apocop. idem quod κάρηνον, caput. Sumitur etiam pro κῆρ, mors.

Κάρα, τὸ, & κάρη, caput, vertex: q. à κείρω, tondeo: vel à κρέω, impero, quia est princeps pars corporis. Th. κάρηνον, idem: hinc Angl. Garret.

Καρᾶμις, parvus carabus; diminut. à Th. κάραβος, V. Unde etiam καραβίδης; (sive καραβοειδὴς, ἐς, ὁ ἡ, comp. cum nomine εἶδος; V.) carabi speciem gerens, sive locustæ, qui è caraborum genere est; Aristot. l. 4. de part. animal.

ΚΑ'ΡΑΒΟΣ, ε, ὁ, CARABUS, animal marinum, è cancrorum genere: q. πῆ κέρα βαίνει, capite incedit. Hinc Angl. Crab.

Καρανδικίαι, f. ίσω, ῆκα, exspecto: q. capite exserto ad videndum: à κάρα, quod vide, & δυκέω, video.

Καρανδικία, ας, ἡ, solicita exspectatio; à præced. verbo.

Καρανιάζω, & καρανιαρέω, ῶ; idem cum, & pro καρηβαρέω, &c. Id vide.

Καρακάλλιον, cucalla: q. τὲ κάρα κάλλος.

Κάρανον pro κύριον, seu αὐτοκράτωρ; ut etiam Latinè, caput, pro eo qui cum imperio mero summâque est potestate: à Th. κάρηνον, τὸ, caput, V. Unde etiam καρανικὸς μορος, apud Euryp. exp. mors capitalis.

Καράτομος, cui caput amputatum est; ut χερνὶν καρατόμοις; apud Euryp. in Alcest. Item, è capite abscissus, vel resectus; Soph. in Elect. Sed καρατόμος, caput abscindens; unde, καρατόμοι σφαγαὶ, apud Euryp. in Rhes.; unde καρατομέω, caput amputo; à κάρα, τὸ, pro κάρηνον, caput, & τομὸς, seu τόμος, &c. V.

ΚΑΡΒΑΤΙ'ΝΗ, ης, ἡ, vile & rusticum calceamentum.

Κάρδα, virile & bellicosum est Persis: q. à καρδία, cor.

Καρδαμογλύφος, parcus, teste Hesychio, ut qui, ob parsimoniam, è nasturtio quoque, herbâ vili, desculpat aliquid; aut, qui scalpendo collecto nasturtio vitam toleret; à seq. Th. κάρδαμον, & verbo γλύφω, &c. V.

Καρδαμίνη, & καρδαμὶς, cardamine, & cardamis; herbæ, à nasturtii sim litudine, sic nominatæ; à Th. seq. κάρδαμον, V.

ΚΑ'ΡΔΑΜΟΝ, ε, τὸ, nasturtium, herba: q. καρὶς δαμὸν, à δαμάω, quia calore & acrimoniâ suâ caput tentet.

Καρδαμύλη, ης, ἡ, nomen propr. mulieris.

Καρδαμύσαι, pro σκαρδαμύσαι, Etymolog.

Καρδάμωμον, CARDAMOMUM: à κάρδαμον & ἄμωμον, habens cum cardamo & amomo similitudinem.

ΚΑΡΔΙ'Α, ας, ἡ, cor, animus, os ventriculi: q. à κέαρ· indè καρδιακὸς, cardiacus, καρδιάω, cordis dolorem sentio. Hinc fortè Angl. Heart, Hardp.

Καρδιακὸς, ὴ, ὸν, cardiacus; i. e. cui cor dolet, vel potius, os ventriculi; propriè, sic dicitur, qui, propter oris ventriculi languorem, animo deficit, & sudoribus resolvitur; Gal. & Dios. interdum, adject. q. d. cordialis; ut, καρδιακὴ διάθεσις; indefinit. med. à Th. καρδία, V.

Καρδιαλγὴς, cui cor dolet, aut, dolorem cordi afferens; unde, καρδιαλγία, ἡ, dolor cordis; vel potius, dolor oris ventriculi, & morsus ab humoris acrimonia; item, καρδιαλγέω; dolore cordis afficior; &, καρδιαλγικὸς, cum dolore cordis conjunctus, vel, cordis dolorem invehens; omnia, à καρδία, & ἄλγος, unde ἀλγέω, &c. V.

Καρδίτημα, τὸ, capitis gravedo; Ionica vox, signif. τὴν κεφαλαίαν, παρὰ τὸ κάρα δινεῖσθαι; ut Erot. tradit, &c.

Καρδιογνώστης, ὁ, cordium cognitor: ex καρδία & γνώστης, cognitor. Th. γινώσκω, cognosco.

Καρδιολέκτω, f. ήσω, cor revello: ex καρδία & ἕλκω, traho.

Καρδιοφύλαξ, ακος, ὁ, cordis tutamen; erat æramentum quoddam pectori, à Romanis militibus, opponi solitum, apud Polyb. ferrum pectorale; thorax æreus, &c. à καρδία, & nom. φύλαξ, V.

Καρδιόω, ῶ, vel καρδιάσσω, seu καρδιώττω; cordis dolorem sentio, seu potius, dolorem oris ventriculi, seu, stomachi; Nic. in Alexiph. sed in Cant. Salom. c. 4. ἐκαρδίωσας ἡμᾶς, ἡ ἀδελφὴ μου, exp. vulnerasti; à Th. καρδία, V. Unde etiam, καρδιωγμὸς, cordis dolor, morsus, seu rosio, vel potius, oris ventriculi; exp. etiam, cordis, (h. e. visceris ejus quod palpitat, & cor propriè dicitur) motus quidam palpitationi similis, vide Gal. à præced. καρδιώττω.

Καρδοποιλύφος, qui ligna scalpendo poliendoque, alveos conficit, qui κάρδοποι dicuntur; Poll. à seq. Th. κάρδοπος & γλύφω, V.

ΚΑ'ΡΔΟΠΟΣ, ε, ἡ, mactra, alveus in quo farina subigitur: q. à καίρω, & δέφω, quia ibi aqua & farina miscet r ac subigitur.

Κάρη, τὸ, indeclinab. caput: per Apocop. pro Th. κάρηνον & κάρηαρ, ατος, τὸ, per Sync. κάρη, idem.

Καρῆ, 3. sing. a. 2. sub. pass. à κείρω, f. ερῶ, tondeo: a. 2. act. ἔκαρον. a. 2. pass. ἐκάρην.

Καρήατι, dat. sing. à κάρηαρ, caput: vide κάρη.

Καρηβαρέω, ῶ, gravedine capitis laboro, vel, gravor capite, & tentor; (pro eodem dicitur & καρηβαρέω, καρηβαρέω, & ρέω; item, καρηβαρεῖω; apud Eust.) Unde, καρηβαρία, vel -ρεία; gravedo capitis; & καρηβαρικὸς, q. d. gravedinosus; gravedinem capiti inducens, caput gravans, &c. Item, καρηβαρίτης οἶνος; vinum quod cerebrum pertundit, vel, capitis gravedinem afferens; sic καρηβαρείδης, idem quod καρηβαρῶδης; apud Pol. l. 1. Omnia, à κάρη, τὸ, & βάρος, τὸ, unde, βαρέω, &c. V.

Καρηβαίω, ῶ, vertigine laboro, seu caligo, & caput clamoribus oppletum habeo, à κάρη & βοάω, V.

Καρηκομάω, ῶ, caput comatum habeo; item, capite crinito sum; Vi. sequens,

Καρηκομόωντες, comati, Poët. pro καρηκομήσαντες, præs. part. à καρηκομάω, f. ήσω. Ex κάρη, vel κάρηνον, caput, & κόμη, coma.

Καρήνα, detonsum esse, a. 2. inf. pass. verbi κείρω,

κείρω, tondeo: a. 2. ἐκαρον, f. 2. καρῶ. a 2. pass. ἐκάρλω.

ΚΑ'ΡΗΝΟΝ, ου, τὸ, caput, vertex. κάρη, τὸ, indeclin. idem. κρανιον, ου, τὸ, cranium, ledes cerebri. ἡμικράνιον, ου, τὸ, dimidia capitis pars.

Κάρη, per Syncop. pro καρήατος, gen. sing. à κάρηαρ, ατος, τὸ, caput: item quod Th. κάρλωνον.

Καρίδιον, & καρίδάριον, parva squilla, squillula, Aristot. Hist. An. l. 5. diminut. à καρὶς, V.

Καρικοβρὼς, à Carica gente factus; ut καρικοβρὼς ὀχάνης; apud Anacr. à seq. καρικὸς, & ἔργον, τὸ, opus; sic etiam ci i ur. καρικοβρὼς ὀχανοῖο, amenti à Caribus confecti, apud Hom. &c.

Καρίσω, ῶ, perimo, Hesychius enim, καρίσσαι, affert, pro ἀποκτεῖναι; forsan παρὰ τὸ κῆρα, Doricè, pro κῆρα, i.e. θανατον.

Καρικαὶ, Carici, nom. pl. à

Καρικὸς, ου, ὁ, CARICUS. Th. Κὰρ, Car, gentile nomen.

Καρίναι, αἱ, præficæ: à κὴρ, mors, vel quod e Caria esse solent.

Καρὶς, ίδος, ἡ, squilla, piscis genus: q. à κάρα, quia maxima pars corporis ejus caput est. Th. κάρλωνον, caput.

ΚΑΡΚΑΙ'ΡΩ, resono, tremo.

Καρκινάδες, dicuntur animalcula, minutis cancris similia, colore fulvo; Aet. l. 2. c. 139. Item, καρκίνιον, ου, τὸ, parvus cancer, cancellus; Aristot. Hist. An. l. 5. Utrumque à seq. Th.

ΚΑΡΚΙ'ΝΟΣ, seu καρκῖνος, ου, ὁ, CANCER, piscis, signum cœlestis, & morbus: à κάρα κινεῖν, caput movere.

Καρκινᾶν, cancro morbo tentari, & infestari; apud Hippocr. vide etiam seq.

Καρκινόω, quasi cancro assimilo, obliquè moveo. καρκινοῦσθαι dicuntur plantarum radices, quæ cancri instar divaricatis, & in latera dispersis fibris terram apprehendunt. à præced.

Καρκινώδης, ες, ὁ ἡ ὄν, cancro similis, vel, qui è cancrorum genere est; item, cancro exesus; ut, καρκινώδης ὄγκος, tumor cancrosus, seu, cancrescens, & cancro similis, sed absque exesione; Alex. Aphr. Unde neut. plur. τὰ καρκινώδη, genus cancrarium, seu, quæ è cancrorum genere sunt; & καρκινώδη ἕλκη, ulcera quæ in cancrum vergunt, &c. Apud Diosc.

Καρκίνωμα, ατος, τὸ, CARCINOMA, cancer morbus. Th. καρκίνος, idem.

Καρνεῖοι, appellati fuerunt cœlibes quidam; ministerio Carneorum sacrorum destinati; à κάρνεα, vel, κάρνεια, τὰ, sacra Carnea, seu, ludi Carnei, qui agitabantur in honorem Apollinis καρνείου; apud Athen. l. 4. &c. à Th. seq.

ΚΑΡΝΕΙΟΣ, Apollinis est Epitheton; forsan à Carno, Jovis & Europæ filio; inquit Hesychius.

Καρνεῖται, qui vicerunt, seu, palmam reportarunt, in ludis Carneorum; Athen. l. 15. à præced. κάρνα, & νικάω, unde νίκη, &c. V.

Κάρνος, τὸ, pediculus, ovis, pecus, Hesych.

Κάρνιον, τὸ, carœnum; musti decoctum, cujus fecil. tertia pars consumpta, Pallad. l. 11. c. 18. Sed in certa est vocis Etym. quidam κάρλωον, scribunt; forsè, quod caput gravet, & proinde ἐκ τοῦ κάρα & ὄνος, compositum suspicantur, &c.

ΚΑ'ΡΟΣ, ου, ὁ, sopor cum gravedine, marcor. q. à κάρα, caput, cui accidit. Καρόω, soporem talem affero: fed

Καρὸς, pro κηρὸς, gen. Dor. à κὴρ, parca, mors: vel καρὸς, ὁ, Dor. pro κηρὸς, ου, ὁ, cera.

Καρόομαι, f. t. ώσομαι, prat. ωμαι, gravedine soporis aggravor, ebrior, capite fum attonitus; alto gravi; somno corripior, &c. Est pass. ab act. καρόω, veternum induco, &c. Vide in Th. κάρος. Unde etiam, κάρωσις, q. d. soporatio, i. e. actus ipse soporem gravem inducendi, item, ipse sopor gravis, sic καρωτικὸς, ὴ, ὸν, soporifex, soporem inducens, qui κάρος dicitur; item gravedinem afferens, Gal. & Diosc. Verbalia, à καρόω, præced. V.

Καρύκιον, ου, τὸ, rheda.

ΚΑ'ΡΥΑΙ, ων, αἱ, vel κάμπαι, vermes, qui oleis innascuntur; qu. à κάμπω, flecto.

ΚΑΡΠΑΙ'Α, ας, ἡ, saltationis quoddam genus: ὄρχησις ἐν τοῖς ὅπλοις. an à καρπὸς manus, quâ fe complecterentur.

Καρπάλιμος, ου, ὁ, celer. q. ἁρπάλιμος hinc

Καρπαλίμως, citò, raptim, q. ἁρπαλίμως, adv. Th. ἁρπάζω, rapio.

ΚΑ'ΡΠΑΣΟΣ, ου, ἡ, venenatum quoddam medicamentum.

Καρπεία, ἡ, fructus perceptio, usus fructus, &c. Item, καρπεῖον, ου, τὸ, idem quod καρπὸς, fructus, (ut σπόδεος καρπεῖον, idem quod σπόδι, id vide) Verbalia, à καρπεύω; idem quod καρπίζομαι, id vide, in act. καρπίζω.

ΚΑΡΠΗ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, CARPESIUM, festuca tenuis: q. à κάρφος, festuca.

Καρπίζω, fructum decerpo, defrugo: à καρπὸς, fructus: καρπίζομαι, fructum colligo; item in libertatem asfero: καρπὶς, vindicta, assertio: καρπιστὴς, adlertor, vindex: καρπιστεία, adlertio, quòd manûs brachiale caperetur, qui carpus dicitur. Gell. lib. 20. cap. 9.

Καρπιμος, ου, ὁ, frugifer. Them. καρπὸς, fructus.

Καρπισμὸς, οῦ, ὁ, fructus perceptio, usus rei fructuosæ, &c. Item, defrugatio, exinanitio, & extenuatio, quæ, nimiâ fit defrugatione; Theophr. caus. Pl. l. 4. c. 9. Verbale, à præced. καρπίζω, V.

Καρποβάλσαμον, balsami fructus; Diosc. à καρπὸς & βάλσαμον, V.

Καρποφορία, & ου, id, unde καρπὸν βορὰν ἔχει.

Καρπογόνος, generator, seu, productor fructuum; Apollinis Epith. in Epigr. à καρπὸς & γόνος, V. Sic, καρπογόνος, fructum gignens, frugifer; unde, καρπογονία, fructus editio; item, cum triptes fructum pariunt; ex Polyb. & καρπογονέω, ῶ, fructum gigno, edo, seu fero; à Nom. γόνος, V. Καρποδόσιμος, τὰ, manicæ, h. e. manuum vincula, vel potius, vincula quæ manui injiciuntur, eâ parte quâ cum brachio cohærent; Luc. Nom. δόσιμος, V. Καρποδότης, ου, ὁ, fructuum, seu frugum dator, vel largitor, frugifer; a Nom. δότης, V. Καρπολογέω, ῶ, fructum; seu, fructus lego, à Th. λέγω, i. e. colligo. Καρπουμένης, q. d. insatè fructificans, luxurians fructu; à Th. μένω, μαι; unde μανία, &c. V. comp. ut cæt. præced. cum Th καρπὸς, V.

Καρποῖσιν, dat. pl. à καρπὸς; quod vide.

Καρπόομαι, ῶμαι, fructum percipio, fruor, consequor; item exhaurio, consumo, vide καρπόω.

Καρποποιὸς, q. d. fructificus, Epith. Cereris, apud Euryp. in Rhesso: à καρπὸς & ποιέω, V.

ΚΑΡΠΟΣ, ου, ὁ, fructus, semen, fœtus, utilitas; καρπὸς φρενῶν, fructus mentis, id est, prudentia. Est & pars manûs ubi pulsum exploran, CARPUS. Hinc ἄκαρτος, ος, ὁ, ἡ, infructuosus, ἔγκαρτος, ος, ὁ, ἡ, fructus in se habens: εὔκαρτος, ος, ὁ, ἡ, fructibus abundans. est &

Καρπὸς, οῦ, ὁ, nomen viri.

Καρποτόκος, fructum pariens, fructifer us; unde, καρποτοκία, fructus editio, & καρποτοκέω, fructum pario, vel, fero; à καρπὸς, & τίκτω, V. Sic καρπότροφος, frugibus nutritus, & altus; a Nom. τροφὴ, V. Καρποφάγος, fructibus vivens, fructuum esu viram sustentans; unde καρποφαγέω, fructibus vescor, & eorum esu vivo; à καρπὸς, & Th. φάγω, vide.

Καρποφορέω, fructum fero. f. ήσω. p. κεκαρποφόρηκα, a. 1. ἐκαρποφόρησα. à

Καρποφόρος, ος, ὁ, ἡ, frugifer, a; ex καρπὸς & φέρω, fero.

Καρποφυέω, fructus edo, seu gigno; à καρπὸς, & φύω; unde, φυὴ, &c. V. Sic, καρποφύλαξ, fructuum custos; à καρπὸς & φύλαξ, V.

Καρπόω, fructum colligo, CARPO ad fruendum, sacrifico. a. 1. ἐκάρπωσα. Them. καρπὸς.

Κάρπωμα, ατος, τὸ, fructus, quæstus; item, victima, oblatio, hostia: &

Κάρπωσις, εως, ἡ, fruitio, usus rei fructuosæ: à καρπόω. Th. καρπὸς, fructus.

Καρπωτὸς, ὴ, ὸν, q. fructibus affectus, vel variorum fructuum figuras habens intextas. Vel ut H. Steph. exponit, manuleatus. Eph. vestis. ab eod. Th.

Καρρίζω, Æol. Syncop. pro καταῤῥίζω, præs. inf. &

Καρρίζουσα, demulcens, præs. part. f. gen. το κατα-

καταῤῥέζασα· ex κατ & ῥέζω, f. ξω, facio.

Κάῤῥαν, ᾰ, τὸ, rheda, carrus.

Κάῤῥων, Dor. pro κρείσσων, fortior, melior: qu. κάρτιων, à κάρτος, pro κράτος, robur.

Καῤῥᾶτος, ᾰ, ὁ, quis iste fuerit, docent Græca Scholia Pyth. Od. 5. 271. 5.

Καρσιότης, ητος, ἡ, obliquitas; à seq. Th. καρπός, vide.

Κάρσιος, ᾱ, ον, obliquus, πλάγιος, unde ἐγκάρσιος, ᾱ, ον, ὁ, ἡ, idem.

Κάρσις, εως, ἡ, tonsura, ἀπὸ τῆς κείρειν.

Καρτίως, obliquè; item, dolosè; à Th. κάρτος, V.

Κάρτα, valde, à κάρτος, pro κράτος, robur. ἢ κάρτα maximè, modus affirmandi.

Καρτάνω, valeo, vinco; Hesych. à κάρτος, & præced. κάρτα, V.

Καρταλάμων, par ut κάρταλλος.

ΚΑΡΤΑΛΛΟΣ, ᾰ, ὁ, cophinus seu corbis in angustum desinens. Ducamus à καρτὸς, tonsus, scissus, quia ex scissis virgulis contexi solet.

Κάρτει, dat. sing. à κάρτος, εος, τὸ, pro κράτος, robur.

Καρτεραίχμας, ᾰ, ὁ, Poët. & Dor. pro

Καρτερεόχμης, ου, ὁ, hastipotens, qui bellicis armis est potens. Ex καρτερὸς, robustus, quod vide, & αἰχμὴ, cuspis.

Καρτερέω, ῶ, forti animo sum, f. ήσω. p. κεκαρτέρηκα. a. 1. ἐκαρτέρησα. a. 1. opt. Æol. καρτερήσσαιμι, ας, ε, à καρτερὸς, validus, quod à κάρ, per Metath. pro κράτος, εος, τὸ, robur.

Καρτέρησις, tolerantia, vel, toleratio, moderatio, &c. Ut, καρτερήσεις σπίαν ἢ ποτόν, exp. consuescere, à cibo & potu, abstinere; apud Plat. in Symp. est verbale, à præced. καρτερέω, V.

Καρτερία, ας, ἡ, tolerantia, patientia: &

Καρτερικὸς, ᾱ, ὸν, qui patientiâ præditus est: à καρτερὸς, quod vide.

Καρτερικῶς, toleranter, patienter, adv. à præced

Καρτερόθυμος, dat. sing. à καρτερόθυμος, ου, ὁ, ἡ, pertinax, qui toleranti animo est: ex κάρτος, per Metathes. pro κράτος, εος, τὸ, robur, & θυμὸς, animus.

Καρτερὸν, τὸ, constantia; est neut. subst. à seq. masc καρτερὸς, V.

Καρτερὸν εἶναι τινὸς, pro κεκλεῖνθαι, vincere aliquem: à

Καρτερὸς, ᾱ, ὸν, robustus, potens, vehemens: hinc καρτερόω, fortis fum: & καρτερὸν pro καρτερῶς, fortiter: à κάρτος, quod per Metathes. pro κράτος, εος, τὸ, robur.

Καρτερόφρονα, acc. sing. à

Καρτερόφρων, ονος, ὁ, ἡ, præfractus, magnanimus; à κάρτος, quod vide, & φρὴν, mens.

Καρτεροώνυξ, vel, καρτερόνυχος, qui robustos habet ungues; à καρτὸς, & ὄνυξ, υχος, ὁ, unguis &c. V.

Κάρτιστος, ᾰ, ὁ, præstantissimus, per Metathes. pro κράτιστος, superlat. ab ἀγαθὸς, bonus, comp. κρείσσων. Th. κράτος, robur.

Καρτὸς, tonsus; à Th. κείρω, V.

Κάρτος, εος, τὸ, per Metath. pro κράτος, τὸ, vires, robur.

Καρτώω, per Metath. pro κρατῶω, a. 1. inf. act. à

Καρτώω, pro κρᾰτύνω, firmum reddo, corroboro. Th. κράτος, robur.

ΚΑΡΥ'Α, ας, ἡ, nux juglans, arbor. κάρυον, ᾰ, τὸ, nux juglans, fructus, q. à κάρα, quia est fructus rotundus, instar capitis.

Καρυηδὲν, κάταγμα; fractura ossis in multas tenues partes, tanquam nucis fractæ; item, καρυηρὸς, & καρύϊνος, nuceus, ad nucem pertinens, vel, affinitatem cum nuce habens; ut καρυηρὸς καρπὸς, fructus, qui est nucis modo; & καρυηρὰ, quæcunque generali nucis appellatione comprehenduntur; sic, καρύϊνον ἔλαιον, oleum quod fit è nucibus juglandibus; item, καρύϊσκος, scyphus, in nucis modum factus; Exod. c. 25. Sic, Καρύϊτις, Caryites; tithymali herbæ genus, à nucibus, quibus similem fructum gerit, Dioscor. l. 4. c. 155. Omnia, à præced. Th. καρύα, V.

Καρύϊνη, amygdalyna: à καρύα.

Καρυκεύω, condio, more eorum, qui intritum conficiunt, dictum καρύκη; & general. condio, vel potias, exquisitè condio; Athen. l. 14. Item, Metaph. pro ταράττω, Hesych. Unde, καρυκεία, ἡ, condimenti exquisiti confectio, aut etiam, conditura supervacanea; item, καρύκευμα, condimentum exquisitè factum, &c. Omnia, à Th. καρύκη, vel, καρύκημα, conditura, condimentum, &c. Unde etiam, καρυκεύτης, qui est colori sanguinei, seu, coloris sanguineum referens, &c.

ΚΑΡΥ'ΚΗ, ης, ἡ, intritum quoddam seu condimentum Lydorum.

Καρυκὸν, τὸ, medicamenti nomen, ex nucibus, & aliis quibusdam, confecti; apud Hippocr. à Th. καρύα, vide.

Καρυκοποιὸς, & καρυκοπώλης, qui conficit intritum, dictum καρύκη; vocati autem fuerunt καρυκοποιοὶ, Delphi, quòd, victimas circumcidentes, ex quarum sanguine Caryccæ parabantur, coquorum fungi officio viderentur; unde etiam, καρυκοποιέω, conficio intritum illud, dictum καρύκη; item, general. condimentum concinno, condio suaviter, &c. Aristoph. à καρύκη, & ποιέω, V.

Καρυκοτάπης, ου, ὁ, q. d. nuci-frangibulum; instrumentum, quo franguntur nuces; Athen. l. 2. à κάρυον, & κατάγω; unde κατακὴς, &c. V.

Κάρυλος, corylus arbor, mutato α in ο.

Κάρυξ, υκος, ὁ, Dor. pro κῆρυξ, ὁ, præco.

Καρύξαισα, Æol. pro κηρύξασα, quum præcomo promulgassit, a. 1. part. act. f. g. verbi κηρύσσω, prædico. Them. κῆρυξ, præco.

Κάρυξε, Dor. pro κήρυξε, quod Ion. pro ἐκήρυξε, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Κάρυον, ᾰ, τὸ, nux juglans: vide καρύα.

Καρυοπώλης, q. d. καρύα ὀπὸς, i. e. nucis succus; de quo Plin. in fine lib. 12. in Syria gignitur & synnamum, quod Caryopon appellant; hic est succus nuci expressus, multum à surculo veri synnami differens, vicinâ tamen gratiâ, &c. à κάρυον, præced. τῦ ὀπὸς, V.

Καρυόφυλλον, q. d. καρύα φύλλον, nucis folium, est arboris fructus, ut vult Aët. vel flos, autore Paulo, arboris cujusdam in India nascentis, quidam ipsi etiam frutici, hoc nomen, tribuunt; à κάρυον & φύλλον, V.

Καρύωτα, Dor. pro κηρύσσω, quod vide.

Καρυώδης, εος, ὁ ἡ, ὸν, nuceus, nucis referens speciem, &c. Item, καρυωτὸν, sing. cujus plur. καρυωτὰ, seq. V. Item καρυωτὸς φοῖνιξ, Aet. l. 1. c. 30. caryota palmula; quæ & καρυῶπις; Dioscorid. à Th. καρύα, vel κάρυον, τὸ, V.

Καρυωτὰ, τὰ, Exod. 36. cyphi in nucis modum: à καρύα, quod vide.

Καρφαλέος, ᾱ, ον, siccus, aridus. Them. κάρφω, sicco.

Κάρφη, ης, ἡ, & κάρφις, ἡ, festuca, seu fœnum leve, & aridum; stramen, palea; putamen, cortex, &c. Item, καρφεῖον, τὸ, ramentum; & καρφίον, ου, τὸ, parva festuca, surculus, &c. Sic etiam, καρφίτης, ου, ὁ, qui ex festucis est compositus; ut καρφίτης θάλαμος, in Epigr. pro ni ὁ hirundinis, &c. Omnia, à seq. κάρφος, & Th. κάρφω, V. Unde etiam, καρτώω, sicco, arefacio; (idem quod Th. κάρφω) & καρφύω, nidi, sed proprie nidi ex festucis, Hesych. Item, virgulta, fruticeta, eidem. At, κάρυοφι eidem Hesych. sunt pulli. Item, καρφωλιὰ, strata ex festucis, apud Euryp. in Jone.

Καρφωδὴς, surculaceus, festucæ modo, gracilis, à κάρφος, & εἶδος, V. Sic etiam καρφολογέω, ῶ, paleas, seu festucas lego; item, exquisitè in alium inquiro, quasi, festucam in oculo scrutor; item, floccos lego, & quisquilias in veste hærentes, &c. De freneticis etiam, dici solet; teste Gal. Unde, καρφολογία, ας, ἡ, palearum, seu, festucarum, aut floccorum collectio, quod recenseturinter signa frenesios, apud Gal. à κάρφος & λέγω, i. e. colligo, &c. V.

Κάρφος, εος, τὸ, palea: à

ΚΑ'ΡΦΩ, sicco, arefacio. f. ψω. p. κέκαρφα. hinc κάρφος, τὸ, palea.

Καρχαλέος, ᾱ, ον, apud Homerum pro κυρφαλέος, quod vide.

Καρχαρείας, ου, ὁ, dicitur, canis marinus, piscis species; canicula, bellua marina, &c. Quòd, dentibus sit, καρχάρεος, seu asperis, Athen. l. 1. Item, καρχαρίας, idem quod καρχαρὸς, asper; unde, animal καρχάρεον, dicitur, pro, καρχαρόδων, i. e. acutos habens dentes, & quasi, κεκερασμένους; ut, καρχαρέοι κύνες; i. e. καρχαρεῖς, canes acutos habentes dentes, &c. Vide sequentia,

Καρχαρό-

Καρχαρόδοντα, dentibus aſperum, accuſ. ſing. ἀ
Καρχαρόδες, δοντ-ος, ὁ, ἡ, ex κάρχαρ-ος, aſper, quod à χαράσσω, ſculpo, & ὀδ-ούς, ὀντ-ος, ὁ, dens.
Κάρχαρ-ος, ου, ὁ, aſper. Them. χαράσσω, ſculpo.
Καρχάσιον, Dor. pro καρχήσιον, quod vide.
Καρχηδόνι-ος, ου, Carthaginenſis: à
Καρχηδών, δόν-ος, CARTHAGO.
ΚΑΡΧΗ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, CARCHESIUM; ſumma pars mali nauticij navis; poculum quoddam oblongum.
Κάρω, Dor. pro κηρῷ, dat. ſing. à κηρὸς, ὁ, cera.
Κάρφος, & κάρφη, videantur ſupra, in καρφόμαι.
Κασθαλίζω, convitiis & probris inceſſo, convitior; & quidem, petulanter, impudenterque, meretricum more; apud Ariſtoph. eſt à Th. ſeq. κασθαλὰς, pro quo, etiam dicitur καστυλὰς, meretrix, &c. V.
ΚΑΣΑ'ΛΗ, ης, ἡ, & κασθαλὰς, ἀδ-ος, ἡ, meretrix, ſcortum, qu. ἀπὸ τῆς καθεῖν ἢ σοβεῖν. Sed & κάσαι eſt πόρνη, finem vocis velim à λάθη, injuria.
Καστέλιον, lupanar, (i.e. πορνεῖον; Ariſtoph. à præced. Th. V.
Κάσμων, ωνος, ὁ, Aëtio, eſt, cyclaminum, cujus flos coloſſinus in coronas admittitur inquit Plin. Dioſcoridi etiam, eſt ἡ κυκλάμιν-ος, id vide.
ΚΑ'ΣΑΣ, ας, ὁ, tapes, utraq; parte villoſus.
Κασαύρα & κασαῶς, πόρνη, Heſych. ex κάσαι & ἄρα, cura.
Κασαυρὰς, ἀδ-ος, ἡ, meretrix, ſcortum; idem cum præced. Unde etiam κασαυρεῖον, ου, τὸ, lupanar; Ariſtoph. dicitur etiam κασαύριον, pro eodem.
Κάσθλοῖσιν, & in bonis, dat. pl. Ion. à κάσθλος, pro ἠ ἐσθλὸς, & bonus.
Κασία, ας, ἡ, CASIA, frutex lauro ſimilis, cujus cortex abraditur. Κασία μέλαινα, caſſia fiſtularis: vide κασσία.
Κασίγνητ', pro κασίγνητε, voc. à κασίγνητος, ου, & Ion, οιο, ὁ, frater: &
Κασιγνήτη, ης, ἡ, ſoror: ex κάσις, ιδ-ος, ὁ, ἡ, frater, ſoror, & γείνομαι, naſcor.
ΚΑ'ΣΙΣ, ιδ-ος, ὁ, ἡ, frater, vel ſoror: coætaneus: q. γάσις, à γάω, genero.
ΚΑ'ΣΣΑ, ης, ἡ, meretrix, quæ ſe illecebroſè καλῇ, id eſt, ornat & fucat, aut κάει ἄωτον, propè urit.
Κασσὰς, meretrix, ſcortum, idem quod, & pro κασαλὰς, V. Vel, à Th. præced. κάσαι, V.
ΚΑΣΣΙ'Α, ας, ἡ, CASSIA, frutex aromaticus: vide κασία.
Κασσίζω, caſſiam refero; à præced. Th. κασία, V.
Κασσίτερ-ος, ου, ὁ, ſtanneus; è ſtanno confectus, &c. Dioſc. l. 1. Item, κασσιτέρα, ſtanno induco; unde, part. paſſ. κεκασσιτερωμένος, ſtanno illitus, vel inductus, à ſeq. Th. κασσίτερος, plumbum album, Atticè, eſt κασσίτερ-ος, dict. παρὰ τὸ θᾶσσον τήκεσθαι; quòd, facile teratur; eſt enim fragile, &c. V.
ΚΑΣΣΙ'ΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, & Att. κασίτερ-ος, ſtannum, qu. à κάσαι, meretrix; videtur enim argentum, nec eſt.
Κάσυμα, τὰ, corium; utpote, quo calcei ſolent κασύεσθαι; ſeu, conſui; ſolea; Dioſc. l. 2. & Metaph. pro doloſo machinamento, apud Ariſtoph. in equi. eſt verbale, à ſeq. Th. κασύω, V.
ΚΑΣΣΥ'Ω, & Att. κασσύω, f. ύσω, ſuppingo, conſuo: ut ea quæ ſubtus ſuuntur, uſu conterenda; unde κάσυμα, ſolea.
Καταγὶς, & κατωγὶς, idem quod, & à Th. κάσσαι; meretrix; item, adject. libidinoſa, & ſcortatrix, &c. V. Unde etiam καταγιδοῦν & καταγιδεύειν, meretricor, ſcortor; & καταγιδεῖον, lupanar, &c.
ΚΑΣΤΑ'ΝΑ, ας, ἡ, CASTANA, urbs Theſſaliæ, & Ponti: unde & καστανῆϊκὸν κάρυον nux caſtanea, quæ &
Κάστανον, ου, τὸ, CASTANEA, à præcedente.
Καστόριον μέλ-ος, Καστόρειον ὕμν-ος, vide Pindar. Iſthmior. Od. 1. 437. 5. erat cantilena, quâ utebuntur in prælijs Spartani, ut fortiter agerent, mortemq; contemnerent.
Καστορίζω, imitor caſtorium, caſtorii odorem refero; ex Dioſc. Item, καστόριον, ſeu, καστόρειον, caſtoreum, & in plur. καστόρεια, pro καστόρεια ὀρχεῖδια; teſticuli caſtoris, caſtorea, Gal. Omnia, à ſeq. Th. κάστωρ, V. Καστόριον, etiam; ſeu, caſtorium, eſt medicamentum, ex caſtoris, ſeu, fibri teſtibus; cujus magnum uſum oſtendit in medicina, Dioſc. l. 2. c. 26. &c.
ΚΑ'ΣΤΩΡ, ορ-ος, ὁ, CASTOR, fiber, animal ventroſum, ideo ducunt à γαστὴρ, venter.
Κάχεδε, detinebat, 3. ſing. imperf. Æol. Syncop. pro κατέχεδε, verbi καταχέθω, pro κατέχω, inhibeo. Sic &
Κάχετο, pro κατέχετο, 3. ſing. a. 2. m. verbi καταχέω, vel κατέχω, continuo. Th. ἔχω, habeo. f. ξέω. a. 2. ἔχον.
Κασωρεῖον, ſive, κασσωρεῖον, τὸ, proſtibulum; & κασωρὶς, ιδ-ος, ἡ, ſcortum; videantur ſupra in κασσωρὶς; ubi etiam, κασωρόω, &c.
ΚΑΤΑ', Præpoſit. cum gen. contrà, per, de, è, ſuper, in. cum accuſ. ſecundùm, verſus, cum, propter, apud, in, κατ' οἶκον, domi, καθ' ὥραν, ad tempus. In compoſ. valet contra, de, ad, valde, & deorſum.
Κατάβα, deſcende, per Apocop. pro κατάβηθι, vel καταβαθὶ, a. 2. imperat. act. Att. à
Καταβαίνω, deſcendo, imperf. κατέβαινον. f. καταβήσομαι. p. κατεβέβηκα. a. 2. κατέβην, ης, η, a. 2. imperat. καταβῆθι, & καταβαθὶ, καταβάτω, & per Apocop. κατάβα, a. 2. ſub. act. καταβῶ, ῇς, ῇ, a. 2. inf. καταβῆναι, a. 2. part. καταβὰς, ἀντ-ος ex κατ', in compoſ. deorſum, & βαίνω, eo.
Καταβάλλω, tanquam deſcendendo; item, καταβαθμὸς, ὁ, deſcenſus; utrumque; à præced. καταβαίνω, V.
Καταβάλλω, dejicio, everto, conjicio, proſterno. f. βαλῶ. p. καταβέβληκα. præſ. m. καταβάλλομαι, fundamentum jacio. perf. paſſ. καταβέβλημαι. a. 1 paſſ. καπελήθην. præt. m. καταβέβολα. Them. βάλλω, jacio.
Καταβαπίζομαι, immergor. f. ίσομαι. p. καταβεβάπισμαι. a. 1. paſſ. κατεβαπίσθην. Th. βάπτω, intingo.
Καταβαπτὴς, οῦ, ὁ, ſubmerſor, ut ità dicam; op. ponitur τῷ βαπτιστῇ, apud Greg. ex κατ', & βαπτὴς, qui immergit; qui abluit; item, baptizator, &c. V. Sic, καταβάπτω, idem quod καταβαπτίζω, demergo, obruo; ex κατ' & βαπτίζω, V.
Καταβαρὶω, degravo, onero. f. ήσω. p. καταβεβάρηκα. a. 1. κατεβάρησα. Th. βάρ-ος, τὸ, pondus.
Καταβαρὼω, onero, degravo: ab eod. Th.
Καταβὰς, άντ-ος, & in f. g. καταβᾶσα. a. 2. part. act. verbi καταβαίνω, deſcendo, quod vide.
Καταβασις, εως, ἡ, deſcenſus: ab eodem verbo.
Καταβασκαίνω, idem quod Th. βασκαίνω, faſcino, &c. V.
Καταβασμὸς, deſcenſus, & καταβάτης, q d. deſcentor, &c. Utrumq; à καταβαίνω, V.
Καταβάτω, deſcendat, 3. ſing. a. 2. imperat. act. καταβάθι, à καταβαίνω, quod vide.
Καταβαυκάλησις, ἐως, ἡ, nutricum cantilenæ, ſive cantiones, quibus nutrices ſopiunt pueros ſuos. Athen. l. 14. à præced. καταβαυκαλάω, V. Item, καταβαυκαλίζω, ſopio cantu, nutricis modo; ut apud Comicum κατεβαυκάλισέ με; i. e. ſopivit me cantione, ut nutrix puerum, &c. Ex κατ' & βαυκαλίζω, V.
Καταβεβαίομαι, ῶμαι, affirmo, aſſevero. Th. βέβαι-ος, firmus, ſtabilis.
Καταβεβλημβίας, acc. pl. perf. part. paſſ. f. g. à καταβάλλω, quod vide.
Καταβεβρίθασι, onuſtæ ſunt, 3. p'. perf. m. ex κατ' & βρίθω, oneror, ſum gravis. f. ήσω. p. κα.
Καταβῇ, deſcenderit, 3. ſing. a. 2. ſub. act. à καταβαίνω, quod vide.
Καταβήθι, a. 2. imperat. act. ejuſdem verbi.
Καταβήσετ, deſcende, Ion. pro καταβῆτε, præſ. imperat. verbi καταβήσομαι, formatum à f. 1. m. verbi καταβαίνω, deſcendo. Th. βαίνω, eo.
Καταβήσετ, 3. ſing. f. 1. m. verbi καταβαίνω, deſcendo, quod vide; adi etiam præced.
Καταβιάζω, vi compello, opprimo, urgeo; & καταβιάζομαι, idem; item, paſſivè, opprimor, urgeor; Plut. ex κατ' & βιάζω. V.
Καταβιβάζω, facio deſcendere, deturbo, dejicio, deprimo. f. άσω. a. 1. act. κατεβίβασα. a. 1. paſſ. κατεβιβάσθην. f. 1. paſſ. καταβιβασθήσομαι, ή, ται. ex κατ' & βιβάζω, admiſſario admoveo. Th. βαίνω, eo.
Καταβιβρώσκω, comedo, præſ. inf. paſſ. καταβιβρώσκεσθαι, ex κατ' & βιβρώσκω, idem quod βιβρώσκω, comedo. f. βρώσω.

Καταβίας, vive, præf. imperat. &
Καταβιώσας, vitâ defunctus, a. 1. part. à καταβιόω, f. ώσω. Th. βίος, vita.
Καταβλακεύω, & καταβλακόομαι, torpeo, inutilis fum, &c. Vide βλακεύω.
Καταβλάπτω, detrimentis afficio; vide βλάπτω.
Καταβλέπω, despicio; i.e. deorsum aspicio, & defixis in terram oculis; Poll. ex κατὰ & βλέπω, V.
Καταβληθείς, fundatus, Bud. in Epist. poster. part. a. 1. pass. à καταβάλλω, vel καταβάλλομαι, V.
Καταβλημα, τὸ, quicquid exterius parti superjicitur, sive fimbria, sive, aliud quid simile; unde, καταβλήματα, τὰ, in scena, sive, theatro, dicebantur, aulæa, aut, tabulæ pictæ, quibus fabulæ argumentum depictum præponebatur; Poll. l. 4. c. 19. Item, καταβλητέον, reddendum; q. d. rejiciendum; ut καταβλητέον χρέος, restituendum est debitum; sic, καταβλητικὸς, ἕ, ὁ, dejiciendi, & prosternendi vim habens; apud Zenoph. &c. Omnia, verbalia, à καταβάλλω, V.
Καταβληχᾶσθαι, balare. Them. βληχάομαι, idem.
Καταβλώσκω, percurro, seu decurro in, & subterfugio; ex κατὰ & βλώσκω, V.
Καταβοάω, ῶ, f. ήσω, vociferor, reclamo, clamore persequor. καταβοᾶσθαι, præf. inf. m. magnis clamoribus invehi in aliquem. Th. βοάω, clamo.
Καταβοάομαι, reclamo, &c. Idem quod καταβοάω, id V. Unde, apud Aristoph. in equit. particip. καταβοώμενος, inquit Bud. dicitur, qui omnium clamore, in invidiam vocatur; unde etiam, verbalia, καταβοὴ, idem quod, καταβόησις, convitium, insultatio, ut militum in Imperatorem, Plut. seu, reclamatio, invectio, querela; Thucyd. &c.
Καταβολὰ, ᾶς, ἡ, Dor. pro
Καταβολὴ, ῆς, ἡ, fundamentum: q. à καταβάλλω, quod vide.
Καταβόδιον, τὸ, quodvis emporium, & maritimum oppidum (quod olim dicebatur ὄπιγον, inquit schol. seu, Interpres Thucyd.) est à præced. καταβολὴ, jactus, qui fit ex alto, deorsum; ut ad Eph. c. 1. πρὸ καταβολῆς κόσμου; sic καταβολὴ σπέρματος, jactus seminis, fementis, &c. V.
Καταβορβόροσις, cœni oblitio; dejectio in cœnum; Plut. à κατὰ & βορβορόω, ῶ, cœno obduco; vel, in cœnum converto, &c. V.
Καταβορέω, ῶ, ὁ ἢ ἡ, boreæ expositus, seu, obversus; ut καταβορέοι οἰκίαι Aristot. in Æcon. à κατὰ & βορρᾶς, idem quod Th. βορέας, &c. V.
Καταβόσκειν, depascere. Them. βόσκω, pasco.
Καταβοσκεμβόαν, depascentium, gen. pl. Æol. pro καταβοσκεμβώων, præf. part. pass. à κατὰ & βόσκω, f. ήσω, pasco. Th. βόω, idem.
Καταβόστρυχος, crinium cincinnis obtectus; nutriens capillos; crinitus, cincinnatus, &c. Ex κατὰ & βόστρυχος, V.
Καταβουκολέω, decipio; item, irrideo, deludo; ex κατὰ & βουκολέω, boves pasco; item Metaph. decipio, &c. V.
Καταβοῶμαι, clamore vincor, defatigor clamando; ex κατὰ & βοάω, V.
Καταβραβεύω, debito præmio privo, imperiose ago. f. εύσω. a. 1. κατεβράβευσα· ex κατὰ & βραβεῖον, præmium. Th. βραβεύς, έως, ὁ, qui dat præmium certaminis.
Καταβραχέως, paulatim, item, καταβραχὺ & divisim, κατὰ βραχύ; idem, membratim, minutatim; item, haud ita multo post, &c. Ex κατὰ & βραχὺς, unde βραχέως, &c. V.
Καταβρέχειν, irrigare, Metaph. laudare. καταβρέχειν σιγῇ, rigare silentio, pro silentio premere, tegere. Th. βρέχω, irrigo.
Καταβρίθειν, Att. gravari. Poët. longè superare. Th. βρίθω, gravis sum.
Καταβροντάω, ῶ, adversus aliquem tono; vel, tonitru obstupefacio, seu, attonitum reddo; à κατὰ & βροντάω, vide.
Καταβροτόω, cruento, cruore inquino; vide βροτόω.
Καταβρωξάς, Dor. pro καταβρώσας, a. 1. part. act. à καταβρώσκω, devoro. Th. ἐρώσκω, comedo.
Καταβρωχθίζω, diglutio, devoro, à βρωχθίζω V.
Καταβρύχω, forbeo, vel potius, resorbeo; devoro, in Epigr. ex κατὰ & βρέχω, unde βρυχὴ, &c. V.
Καταβρύκω, commando, comedo; à Th. βρύχω, V. Sic, καταβρύχω, stridco, frendo, de leone dictum, in Epigr. vide βρύχω.
Κατάβρωμα, esca, cibus; item, καταβρῶσις, devoratio, deglutitio, &c. Verbalia, à καταβρώσκω, Vi. in καταβρῶξαι.
Καταβώσομαι, Ion. pro καταβοήσομαι, f. 1. m. καταβοᾶδιὸ πι, magnis clamoribus in aliquem invehi. Them. βοάω.
Καταβυθίζω, in profundum jacio; vide βυθίζω.
Καταβυρσόω, corio contego; vide βυρσόω.
Καταγάω, ῆς, ῆ, a. 2. sub. Att. à κατάγω, deduco, quod vide.
Κατάγαιος, α, ὁ ἢ ἡ, & κατάγεος, α, ον, subterraneus. Th. γαῖα, terra.
Καταγγελεύς, έως, ὁ, annuntiator. à
Καταγγέλλω, annuntio, celebro: f. ελῶ. p. κατήγγελκα. a. 1. κατήγγειλα. a. 2. κατήγγελον. Hinc a. 2. κατηγγέλην, ης, η, præt. m. κατήγγελα. Th. ἀγγέλλω, nuntio.
Καταγγίζω, in vas defundo, vel, condo; ut, καταγγίζειν εἰς ἀγγεῖον, transvasare, seu, in aliud vas transfundere, &c. à κατὰ & ἀγγεῖον, έου, τὸ, V.
Κατάγδην, deducere, præf. inf. à κατάγω, quod vide.
Κατάγειον, vide supra in κατάγαιος.
Καταγελαβόθην, irrideberis, 2. sing. f. 1. pass. à καταγελάω, quod vide.
Καταγέλασμα, τὸ, derisus, derisio, &c. Poll. l. 6. c. 4. Item, καταγελαστικῶς, deridendo, vel, derisorum more, & καταγελάσως, ridiculè, &c. Vide sequentia,
Καταγέλαστος, ε, ridiculus, adject. verbale: à
Καταγελάω, ῶ, derideo cum gen. imperf. κατεγέλων, ων, ας, ας, ας, a. f. άσω. p. καταγελάκα. a. 1. κατεγέλασα. Th. γελάω, rideo.
Καταγελὰς, ωτος, ὁ, irrisio, risus: à præced.
Καταγέμω, plenus sum, onustus sum; de nave oneraria dicitur; à Th. γέμω, vide.
Καταγεῶν, Hesych. pollinctores, qui inhumant mortuos, &c. Est à κατάγαιος, subterraneus; (cui opponitur ἀνώγεως) &c. V. Unde etiam κατάγαιον, cœnaculum in ima domus parte; ut ἀνώγαιον in suprema; Genes. 7. dicunt κατάγαιον, ut, ὑπόγαιον, vocari ædificium; quod non plano pede constituur, sed ut in substructionibus subterraneisque operibus, &c.
Καταγηράσκω, 3. pl. ind. præs. à
Καταγηράσκω, senesco: f. άσω. Th. γῆρας, αος, τὸ, senectus.
Καταγηρὼς, ὼς, ὼ, ὼν, consenescens; senex, senio confectus, &c. Ex Aristoph. à κατὰ & γῆρας; unde γηραιὸς, &c. V.
Καταγιγαρτίζω, acinos eximo, vel contero, exp. etiam, καταθλίβω, in modum γιγάρτων; & ex consequente σωκπάσω, conte; Aristoph. in Acharn. ex κατὰ & γίγαρτον, τὸ, V.
Καταγίζω, consecro, Ion. pro καθαγίζω: ab ἀγίζω, idem. Th. ἅγος; εος, τὸ, veneratio.
Καταγιγέειν, Ion. pro κατάγειν, deducere, reducere.
Καταγίνω, ῶ, deorsum fero, vel, veho, deveho; è loco superiore fero, &c. Od. χ. à κατὰ & ἀγίνω, ῶ, poëticè pro ἄγω, duco; à quo fit ἄγνω, ut ὀιχνῶ, ab ὄιχω; deinde, per Pleonasmum literæ, ι, Iota, ἀγινῶ, affero, adveho, apporto, &c.
Καταγίνομαι, vel, καταγίγνομαι, versor, & sum occupatus; item, moror, i. e. habito; ex κατὰ & γίγνομαι, vel γίνομαι, V.
Καταγινώσκω, decerno adversus aliquem, condemno: f. καταγνώσομαι. p. κατέγνωκα. a. 2. κατέγνων, ας, ω, perf. pass. κατέγνωσμαι, perf. part. pass. κατεγνωσμένος, damnandus, pro καταγνωστέος. Th. γινώσκω, nosco.
Καταγλυκόω, idem quod ἀγλυκόω, ῶ, tortuosum reddo, &c. V. Unde, καταγλαμβός, pro ἀγκυλαμβός, incurvatus, &c. Apud Greg. de hom.
Καταγλυκαίνω, dulce, seu suave, reddo; item, mulceo; idem fere quod γλυκαίνω, edulco, &c. V.
Καταγλωττίζω, collabello osculum, osculà jungo columbatim; i. e. suavior, linguâ ori insertâ; teste Poll. Item, linguam reddo, obturo os; Aristoph. in Acharn. Unde, καταγλόττισμα, τὸ, & καταγλωττισμὸς, ὁ, ejusmodi osculum, apud Aristoph. in Nub. Item, obtundens loquacitas, &c. à κατὰ & γλῶσσα, vel γλῶττα; unde, γλαττισμὸς, &c. V.
Κάταγμα, αος, τὸ, fractura, Dioscor. ἐξῶν καταγμάτων, ossa rupta & fracta, &c. Pro quo, etiam dicitur κάτωμα, idem

idem apud Hippocr. Sic etiam, κατάκτης, fractor; & ἀκατάκτης, ὃ, ὁ, fragilis; Diosc. Omnia, ex κατὰ & ἄγω, frango; unde, ἄγμα, fractio, & καταγω, confringo, &c. V. Item κάταγμα, τὸ, signif. id, quod nectur, glomus; ut, verbale, à κατάγω, deduco, deorsum duco, &c. Item, deducere filum, lanas, &c. i.e. nere, &c.

Καταγοίβω, ης, ῃ, a. 2. opt. act. verbi καταγοιβόω, damno, quod vide. a. 2. sub. καταγῶ, a. 2. imperat. κατάγωθι.

Καταγόω, frango, vide κατάγω.

Καταγῶ, ῶς, ῷ, a. 2. sub. act. καταγῶναι a. 2. inf. ejusd. verbi.

Καταγνωσις, exp. damnatio, seu, condemnatio, Greg. & Thuc. l. 3. Est verbale, à καταγιγνώσκω, cognosco; item, arguo, reprehendo; damno, condemno, &c. V.

Καταγογύζω, adversus aliquem murmuro; obmurmuro, &c. Ex κατὰ & γογύζω, V.

Καταγοητεύω, præstigiis illudo; idem quod γοητεύω, id V.

Καταγομαι, deducor, descendo; item, frangor, confringor, &c. Est pass. ab act. κατάγω, V.

Καταγομφόω, (& συγκαταγομφόω) affligo, infligo, &c. Vide γομφόω.

Καταγορεύω, defero, indico, i. e. καταμηνύω, arcanum enuntio, prodo, id, quod occultum est, detego, &c. Nam ejus verbale, καταγόρευσις, est delatio, arcani enuntiatio, &c. Ex κατὰ & ἀγορεύω, videatur id; vide etiam sequentia.

Καταγορεύειν, accusare, vel exponere. Th. ἀγορεύ, forum.

Καταγόρευσις, εως, ἡ, expositio: à præced.

Καταγεγραμμένος, ὁ, descriptus, perscriptus; item, pictus, depictus; notis & punctis distinctus, &c. Sic, καταγράφω, idem, & καταγεγραμμένη, perscriptio, conscriptio; ut, καταγεγραμμένῳ τῷ στρατοπέδῳ ποιεῖσθαι, apud Polyb. est, milites conscribere; item delineatio; Plut. in Sympos. &c. Omnia, à seq. καταγράφω, V.

Καταγράφω, describo, delineo: ab Herodoro pro dilaniare. Th. γράφω, scribo: f. γω.

Καταγυιόω, ῶ, enervo, imbecillem reddo, deartuo, &c. (Item, idem quod ἐγγυιόω, id vide) ex κατὰ & γυιόω, &c. V.

Καταγυμάζω, exerceo, vide γυμάζω.

Καταγωγυιός, ωκος, ὁ, & καταγωνις, mulierosus, ex κατὰ & γωνὴ, ακος, ἡ, tanquam à γωνιαῖς, &c. V.

Καταγχω, suffoco, affoco, strangulo, &c. Ex κατὰ & ἄγχω, idem, &c. V.

Κατάγω, κατάγνυμι, vel, καταγνύω, confringo: f. καταξω legitur etiam Att. κατεάξω, a. 1. Att. κατέαξα, præs. pass. καταγνυμαι, confringor, a. 2. pass. κατέαγλω, ης, ῃ, a. 2. sub. pass. καταγῶ, ῇς, ῇ, & in 3. pl. κατεαγῶσιν. Ex κατὰ & ἄγω, seu ἄγνυμι, frango.

Κατάγω, deduco: f. καταξω, p. καταγήοχα, Att. a. 2. κατήγαγον, Att. a. 2. sub. act. καταγάγω, ης, ῃ, a. 2. inf. καταγαγεῖν, a. 2. part. act. καταγαγὼν, οῦσα, ὄν. perf. act. κατήχα. perf. pass. κατῆγμαι, ῆξαι, ῆκθ. a. 1. pass. κατήχθην, ης, ῃ. deveratus fui: ex κατὰ, deorsum, & ἄγω, duco.

Καταγωγὴ, & καταγώγιον, diversorium: à κατάγομαι, diverto. Th. ἄγω, duco.

Καταγωγικὸς, cui opponitur ἀναγωγικὸς, i. e. mysticus, apud Ariop. Item, καταγωγὶς, ίδος, ἡ, indumentum muliebre, fimbria; utrumque, à præced. κατάγω, V.

Καταγωνίζομαι, debello: f. ἰσομαι, p. pass. καπηγώνισμαι. a. 1. m. κατηγωνισάμην, ω, ατο. Ex κατὰ & ἀγωνίζομαι, certo. Th. ἀγὼν, certamen.

Καταγωνισμὸς, expugnatio, subactio, & quasi debellatio; est verbale, à præced. καταγωνίζομαι, V.

Καταδαίνυμαι, epulor, comedo, ab δαίνυμαι, idem, V.

Καταδαίομαι, devoro, comedo: à δαίω, epulum præbeo.

Καταδάκνω, mordeo, præs. ind. ex κατὰ & δάκνω, idem: f. δήξομαι. a. 2. ἔδακον.

Καταδακρύω, defleo, ex κατὰ & δακρύω, V. Sic, καταδαμάζω, & καταδάμναμαι, edomo, perdomo, à δαμάζω, V. Καταδάμναμαι, vero, usurpatur etiam passivè, pro, domor, in Epigr. Item, καταδαήτης, obæratus; unde καταδαήτης ἐτέη, bona oppignerata creditoribus; scribitur etiam καταδανεῖς (circumflexè) qui est in ære alieno, &c. à Th. δάνη; unde καταδάνειον, τὸ, &c. V. καταδαπανάω, sumptus facio; unde, καταδαπάνη, consumptio; à δαπανάω, & δαπάνη, V. καταδάπτω, devoro; & καταδαίτομαι, lacero; ut &, καταδαρδάπτω, idem, dilaniando voro; à δάπτω, & δαρδάπτω, quæ vide. Καταδαρθάνω, obdormio; unde, καταδαρθεῖν, infin. a. 2. dormire; item, καταδαρθείς, part. pass. qui obdormivit, consopitus; apud Aristoph. in Pluto, &c. à Th. δαρθάνω, comp. ut antecedentia, cum Præpos. κατὰ.

Καταδέστερος, α, ον, minor, inferior, comparat. à

Καταδὴς, ής, ὁ, ἡ, cui aliquid deest, non expletus omnibus numeris, imperfectus. Th. δέω, vel δέομαι, egeo.

Καταδεῖ, pro δεῖ, indiget: ab eod. Th.

Καταδείδω, pertimesco; unde, καταδεῖσαι, (infin. a. 1. act.) formidare; à κατὰ & δείδω, V. Sic καταδεικνύω, vel, -νῦμι; ostendo, ostento; item, instituo; à Th. δεικνύω, vel δείκνυμι; V. καταδειλιάω, ῶ, timidè, & ignavè succumbo; extimesco, &c. à Th. δήλης, unde δειλιάω, &c. V. καταδειπνέω, cœnando absumo, & devoro; à Th. δεῖπνον, unde δειπνέω, &c. V. scil. comp. ut antecedentia, cum præp. κατὰ.

Καταδέξαι, Ion. pro καταδεῖξαι, ostendere, a. 1. inf. verbi καταδείκνυμι. Th. δείκνυμι, ostendo: f. δείξω.

Κατάδενδρος, plenus, & consitus arboribus; à Th. δένδρον, τὸ, V. Sic, καταδέξιος, dexter; vide δέξιος, idem; καταδέομαι, δήσομαι, devincior, astringor; ex κατὰ & δέω, ligo; unde, δέομαι, δήσομαι, ligor, vincior, &c. Item, καταδέομαι, rogo, precor, obsecro; à δέομαι, precor, &c. V. Sic καταδέρκω, aspicio; à Th. δέρκω, V. Καταδέσις, astrictio; item, incantatio; apud Plat. Verbale, à καταδέω, devincio, &c. V. Καταδεσμέω, astringo, obstringo, devincio, &c. à δεσμὸς, V. καταδεσμός, vinculum quo quis astringitur seu irretitur; item, incantatio; à nom. δεσμὸς, comp. ut ext. anteced. cum κατὰ.

Καταδὴς, sc. ὁ ὑετὸς, apud Hesiod. 3. sing. præs. ind. à

Καταδήω, madefacio. Th. δήω, rigo. f. δήσω.

Καταδέχομαι, recipio, admitto; (cui fic, opponitur ἐκδέχομαι) item, probo; & sustineo, i. e. patiens, & non recusans; à κατὰ & δέχομαι, V.

Καταδέω, obligo: f. ήσω. a. 1. κατέδησα. p. καταδέδηκα, & κκα. Th. δέω, ligo.

Καταδεὴς, ἐος, ἡ, vilis manifestus: ex κατὰ & δῆλος, manifestus.

Καταδημαγωγέω, f. ήσω, blande & populariter loquor, populum demulceo: ex κατὰ & δημαγωγέω, idem: quod ex δῆμος, populus, & ἄγω, duco.

Καταδημοβορέω, populum devoro, quæ sunt Reip. devoro: ex δῆμος, populus, & βορὰ pabulum, esca.

Καταδημοκοπέως, populariter, mihi populum fervire perpello; ex κατὰ & δημοκόπος, qui populum veluti concutit, obrepens ei aliquâ arte; seu qui popularitate, populum sibi fervire impellit; unde δημοκοπία, popularitate illâ utor; Plut. & δημοκοτία, ejusmodi popularitas, quâ multitudini muneribus, & gladiatoris spectaculis, &c. Obrepere quis solet; Plut. in Fab. à δημὸς, & κόπτω, scindo, item, impello, impulso; unde, κοπὴ, sectio; item, contusio, &c. Vide.

Καταδημοσιεύσαι, in populum distribuere; ex κατὰ, δῆμος, & μεδίζω, quæ vide.

Καταδηῶν, vastare, deprædari, &c. Infin. act. à καταδηόω, quod vide, in καταδηϊόω.

Καταδηριάομαι, ῶμαι, concerto, contendo; ex κατὰ & δηριάω, V. Sic, καταδιαιτάω, ῶ; id vide, à κατὰ & διαιτάω, V.

Καταδιαιτάω, condemno. Th. δίαιτα, vivendi mos.

Καταδιδέν, Ion. pro καταδιδύναι, influere, præs. inf. à

Καταδίδυμι, f. καταδώσω, distribuo; item influo. Th. δίδυμι, do.

Καταδιείπω, dirimo, intervallo separo & sejungo; ex κατὰ & διείπω, V.

Καταδικάζω, judico contra aliquem, condemno: f. άσω. a. 1. pass. κατεδικάσθην. f. 1. pass. καταδικασθήσομαι, ῆς, ῆ). Ex κατὰ & δικάζω, judico. Th. δίκη, jus.

Καταδίκη, condemnatio; mulcta; judicatum, seu res judicata; Plut. Item, κατάδικος, obnoxius ē re judicatâ, qui dicitur & ὑπόδικος, damnatus judicio, &c. Utrumque, ex κατὰ & δίκη, V. Sic, καταδιφθέρω, ῶ, pelle obtego, corio intego; à διφθέρα, V. Item, καταδιφάω, ῶ, intensè fitio; à δίψα, V.

Καταδιάκω prosequor: f. ξω. a. 1. κατεδίωξα. Th. διάκω, prosequor.

Καταδοκεῖν, opinari. Th. δοκέω, videor.

Καταδολεχέω, ῶ, nugor, garrio, inania verba profundo, vel, effatio, &c. à κατὰ & ἀδολεχέω, V.

Καταάδομαι, cantu aures meæ feriuntur & personant: ab ἄδω, cano. Th. ἀείδω, idem.

Καταδοξάζω, q. d. contrà opinor, vel, simpl. opinor, existimo; apud Xen. à δοξάζω, V.

Καταδουλόω, in servitutem adigo: f. ώσω. p. καταδεδούλακα. a. 1. m. κατεδουλωσάμην, ω, ατο. a. 1. sub. m. καταδουλώσωμαι, ῃ, ηται, & in 3. pl. καταδουλώσωνται, præf. part. pass. καταδουλούμενος. Ex κατὰ & δοῦλος, servus.

Καταδούλωσις, εως, ἡ, subactio, servitus impositа, &c. Verbale, à præced. V.

Κατάδυπος, ου, ὁ, sonitus, viz. è corpore aliquo, in terram ex alto decidente; item, cataracta; ut Suid. exp. in plur. neut. κατάδυπα, τὰ, cataractæ Nili, &c. Item, καταδυπάω, ῶ, sonitum odo ex alto, viz. decidens; cum sonitu decido, aut collabor, in Epigr. à Th. δοῦπος, unde δουπέω, &c. V.

Καταδοχὴ, receptio, ex Plat. de Leg. est verbale, à καταδέχομαι, V.

Καταδρέπω, idem quod δρέπω, decerpo.

Καταδρομὴ, ῆς, ἡ, incursio vel incursus, decursus: à καταδρέχω, quod à τρέχω, curro: a. 2. ἔδραμον.

Κατάδρομος, q. d. decursorium; locus in quo decurrunt equites; unde καταδρομίω, contrà curro, &c. Ex fild. cum præced.

Καταδρύματα, dilacerationes; ut, καταδρύματα χειρῶν; lacerationes manuum; i. e. quæ factæ sunt à manibus, &c. Ex Eurip. Singul. esset κατάδρυμα, verbale, à καταδρύπτω, idem quod seq. καταδρύπτομαι, vide.

Κατάδρυμος τόπος, locus sylvosus, Strabo; ex κατὰ & δρυμὸς, vide.

Καταδρύπτομαι, dilanio. Th. δρύπτω, lanio: f. ψω.

Καταδρυφάσω, (pro καταδρυφήσω) est δρυπτὸν καταφήσω, quercubus munio, & genera iter munio; ex κατὰ, δρῦς, & φράσσω, &c. Quæ vide etiam κατερέπτω.

Καταδρύφω, Dor. vel Att. pro

Καταδυῶμαι, ingredi, a. 2. inf. act. verbi καταδύω, vel κατάδυμι, demergo: a. 2. act. κατέδυν. Th. δύω & δύω, vel δῦμι, subeo.

Καταδυναστεύω, sub potestatem redigo, tyrannidem exerceo in aliquem: f. εύσω. p. καταδεδυνάστευκα. Ex κατὰ & δυναστεύω, sum princeps. Th. δύναμαι, possum.

Καταδυπτὴν, præf. inf. vide καταδῦναι.

Καταδύτης, occidentem, accus. sing. a. 2. part. act. à καταδύς, ύσα, ύν, a κατάδυμι, a. 2. κατέδυν. Th. δύω, subeo.

Καταδύω, vide καταδῦναι.

Καταδὺς, ῦσα, ὄν, a. 2. part. vide præced. καταδῦναι.

Καταδύσω, Ion. pro καταδύσε, præf. imperat. pass. à καταδύσομαι, submergor, abdo me: quod ex futuro in præsens abit: ex κατὰ & δύσομαι, Poët. δύστομαι, mergor. Th. δύω, subeo.

Κατάδυσις, recessus, latibulum; item, immersio; est verbale, à καταδύω, vide.

Καταδυσπετέω, ῶ, exoro, persuadeo pudore scil. afficiendo, quo minus negetur quod rogatur, &c. à δυσπετέω, V.

Καταδύω, idem quod καταδύω, penitus ingredior; item, demergo, submergo, V.

Καταδωροδοκέω, ῶ, corrumpo sordidis muneribus; item, sordida munera accipio; & passivè καταδωροδοκεῖσθαι, muneribus corrumpi; quod etiam activè usurpatur; ut καταδωροδοκεῖ, munera accipit; Aristoph. Item, in particip. καταδωροδοκήμενοι, dona largientes; Aristot. 2. Polit. ex κατὰ & δωροδοκέω, &c. V.

Καταείδω, idem quod καθάδω, incantare, Th. ἀείδω, cano.

Καταειμένος, tectus, densus, Poët. pro καθειμένος, perf. pass. verbi καθίημι, seu καθέω, quod ex κατὰ & ἔω, induo: a. 1. ἔσα, perf. pass. εἷμαι.

Καταείνυμι, legebant, 3. pl. imperf. act. ex καταεννύω, quod ex καλὰ & εἰνύω, idem quod ἔω, induo.

Καταείσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi κατάειμι, pro κάτειμι, descendo, proficiscor. Th. εἶμι, seu ἴω, eo.

Καταείνυμι, sive καταεννύω, induo, convestio; Il. ψ. à κατὰ & ἐννύω, sive ἕννυμι; idem quod Th. ἔω, induo, &c. V.

Καταείσω, poëticè, pro, & ab, κατάδω, in prosa, cecino, cantu obstrepo; item, incanto, ex καλὰ & ἄδω, pro Th. ἀείδω, V.

Καταζάω, ῶ, longum vitæ tempus traduco, seu transigo, ex κατὰ & ζάω, V. Sic, καταζεύγνυω, vel καταζεύγνυμι, conjungo, copulo, item castrametor; unde καταζευξις, castrametatio, seu, castrorum metatio; Plut. Item, καταζυγάω, ῶ, unde, καταζύγωσις, libramentum, &c. à Th. ζεύγνυμι, V. Item, καταζευγοτροφέω, ῶ; i. e. καθιππροτροφέω, in alendis equis consumo; à ζευγοτροφέω, V. Καταζώννυμι, & καταζωννύω, præcingo, circumcingo; unde, καταζῶσις, ἰος, lora quibus Ephippia, & alia, equis alligantur; à Th. ζαννύω, vel ζάννυμι, &c. Vide. Καταθάλπω, concalefacio; à Th. θάλπω, vide.

Καταθαμβέω, vel καταθαμβέομαι, demiror cum stupore; ex καλὰ & θαμβέω, admiratione attonitâ stupeo. Them. θάμβος, τὸ, stupor.

Καταθάπτω, inhumo, consepelio; item, admiror cum stupore; ex καλὰ & θάπτω, V.

Καταθαῤῥέω, ῶ, fidenti animo sum, seu fiduciam sumo, adversus aliquem; fidenter, seu, audacter me gero, adversus aliquem; item, καταθαρσέω, pro eodem, ex κατὰ, & θαῤῥέω, seu, θαρσέω, vide.

Καταθεάομαι, respicio, suspicio; ex καλὰ & θεάομαι, V.

Καταθεῖναι, deponere, persolvere, a. 2. inf. act. &

Καταθέτω, ponere, 2. sing. a. 2. opt. m. à καταθέτημι. Th. τίθημι, pono: f. θήσω, a. 2. ἔθον, a. 2. m. ἐθέμην, a. 2. opt. m. θείμην, θεῖο.

Καταθέλγω, demulceo; vel vehementer demulceo, & delinio, ex κατὰ & θέλγω, V.

Καταθεῖναι, reponere, a. 2. inf. m. &

Καταθέσθαι, reconde, Poët. κάτθεο, a. 2. imperat. m. ejusd. verbi.

Κατάθεσις, εως, ἡ, depositio; item, positio; i. e. affirmatio; item, propagatio, dilatio; ut, κατάθεσις τῆς ἄμπελου, propagatio vitium cum in terra sarmenta deprimuntur; est verbale, à καταθέτημι, seu pass.: καταθέμαι, V.

Καταθέω, discurro, vel potius, decurro; item, hostiliter, percurro, seu, incurro; ex κατὰ & θέω, V. Sic, καταθήγω, exacuo; à Th. θήγω, vide.

Κατάθηαι, deposueris, Ion. pro καταθῇ, 2. sing. a. 2. sub. m. à καταθέτημι, a. 2. κατέθην. Th. τίθημι, pono.

Καταθήκη, depositio; item, depositum, seu, fidei commissum; à καταθέτημι, id V.

Καταθήσειν, f. 1. inf. act. καταθήσω, repones, 2. sing. f. 1. m. ab eod. verbo.

Καταθλάω, ῶ, f. άσω, confringo. Th. θλάω, frango.

Καταθλέω, f. ήσω, athleticis exercitationibus operam do; item vinco: ex κατὰ & ἆθλέω, certo. Th. ἆθλος, certamen.

Καταθνήσκω, intereo; à Th. θνήσκω, vide.

Καταθνητὸς, ὴ, mortalis: dat. pl. καταθνητοῖς. Ex κατὰ & θνητὸς, quod à θνήσκω, morior.

Καταθοινάω, absumo epulando, absumo in cœna, depascor; vel, simpliciter comedo; ex κατὰ & δοινάω, V. Sic, καταθολέω, ῶ, turbo, turbidum reddo; à θολόω, V. Καταθορέω, desilio; ut, apud Luc. καταθορόντες ἀπὸ τῆς ἵππου; ex equis desilientes; à θορὼ, seu θορέω, V. καταθρασύνομαι, audax sum, audacter, & libere loquor; ex κατὰ & θρασύνομαι, in pass. θρασύνομαι, V.

Καταθρύπτω, ας, ατος, a. 1. part. act. a

Καταθραύω, effringo. Th. θραύω, frango: f. σω.

Καταθρέα, ῶ, inspicio, vel perspicio; ex κατὰ & Th. ἀθρέω; V. Sic καταθρόσω, desilio; ut καταθρᾶσαι τὴν αἰμασίαν, de maceria desilio, apud Herodot. à Th. θράσω: V.

Καταθυμέω, animo concido, & labascо, Xenoph. Item considero; ex iisd. cum seq.

Καταθύμιος, α ον, gratus, a, um: ex κατὰ, & θυμός, animus.

Καταθυμίως, ex animi sententia, libenter, omnino κατὰ θυμὸν, secundum mentem, &c. adverb. est à præced. vide.

Καταθυμοβορέσας, animi affectibus devores, 2. sing. a. 1. sub. ex κατὰ & θυμοβορέω, animum exedo tristitiâ: quod à θυμὸς, animus, & βορὰ, pabulum, esca.

Καταθύομαι, fascino, incanto, excanto, excanto suffimentis; item vaticinor, &c. Hesych. est passiv. à sequ. act. vide.

Καταθύσαι, a. 1. inf. act. à

Καταθύω, occido. Them. θύω, macto: f. θύσω.

Καταθώμεθα, deponamus, 1. pl. a. 2. sub. m. à καταπίθημι. Th. τίθημι, pono: a. 2. ἔθην, a. 2. m. ἐθέμην.

Καΐ, pro κατὰ; ut παρὰ, pro παρὰ, Gaza, l. 4. Gram.

Καταίβασις, dicitur apud Poëtas, pro κατάβασις, descensus; item καταβάτης, pro καταβάτης descensor, & in fœm. gen. καταιβάτις. Hilarion, apud Apoll. exp. declivis via: item καταβάσιον, ου, signa cœlitus ad terram demissa, & καΐβαλαι δυσχερὲς ἀνθρώποισι, expon. hominibus accessus fores; seu, per quas descendere possunt homines; à sing. masc. καταβάτης, pro καταβατὸς, pervius; q. d. accessibilis, quæ omnia, à καταβαίνω, V.

Καΐαίγδην, impetuosè, seu irruendo; Apoll. ex iisd. cum & à sequente; sive, à καΐαίσσω, V.

Καταγίς, ἰδ ος, ἡ, procella: ex κατὰ & αἴγις, idem; quod ab αἴσσω, ruo.

Καταγίζω, impetu cursus tum; ut, καταγίζεται θάλασσα, mare tumultuans in Epigram. dici solet sæpe de vento, seu procella ingruente, aut delabente cum impetu, Il. β. &c. est à præced. καταγὶς, V

Καταγδέω, revereri: ab αἰδέομαι, idem. Th. αἰδὼς, ἡ, pudor.

Καταγδέω, ῶ; (quod & αἰδῶ, sed rarius) erubescere facio, pudore perfundo, & ad venerationem cogo, vel impello, flecto animum, &c. Plut. est act. à præced. pass. καταγδέομαι, έομαι, valde revereor; item, perpudet, &c. V.

Καταγδυλέω, ῶ, comburo: item, nigrifacio, fuliginosum facio, &c. ex κατὰ, & αἰθυλόω, uro; à. Them. αἴθω, &c. vide.

Καταγδύσσω, Poët. cum splendore emittere: ab αἰθύσσω, splendeo. Them. αἴθω, uro, fulgeo.

Καΐαίθω, Poët. comburo. Them. αἴθω, accendo.

Καταγκίζω, defœdo, contumelioſe injurieque fœdo; Καταγίζυμαι, verbero, supplicio afficio, plecto, fœdo, &c. idem quod act. ex κατὰ, & αἰκίζω, crucio, flagris cædo, &c. Th. αἰκία: vide.

Καταγνῆν, Ion. comprobare, collaudare, annuere: ab αἰνέω, laudo. Th. ἄγνος, laus.

Καΐαίνεσις, assensus, vel approbatio: item sponsio, verbale, à præced. καταγνέω, ῶ, acquiesco: item concedo petenti, &c. vide.

Καταγνόω, Poëticè pro κατανύω, annuo, nutu affirmo, &c. V.

Καταΐξ, κος, ὁ, turbo, procella; ut, quæ cum impetu ingruat; à καΐαίσσω; vide.

Καταγνοάω, perfundo, inspergo, foveo, illino, &c. unde καταγήνισις, perfusio, fotus; ut καταγήνισις ἡ κατὰ κεφαλῆς, in balneis, Bud. ex Eust. ex κατὰ, & Th. αἰνάω; V.

Καταγρεθέσα, eversa, aorist. 1. part. pass. &

Καταγρέμφος, Ion. pro καθαγρέμφος, præs. part. pass. à

Καταγρέω, Ion. pro καθαγρέω, everto, feliciter conficio. Th. αἴρω, capio.

Καΐαίρω, (de navigantibus) appello, applico, deferor, descendo, advenio: Them. ἄειρω, tollo: fut. ἀερῶ, p. ἦρκα.

Καταγδάνομαι, intelligo, sentio, &c. ex κατὰ, & αἰσθάνομαι, V.

Καΐάσσω, seu καΐαίσσω, cum impetu delabor, descendo, vel deferor, & simpl. pro irruo; ex κατὰ, & Th. ἄϊσσω, vel ἄσσω, &c. V.

Καΐαιχμόω, a. 1. inf. act. à

Καταιχμόω, pudefacio, dedecoro: f. καταιχμώσω, p. καΐήχμωκα, a. 1. καΐήχμωσα, præs. pass. καταιχμόομαι, pudeho: imperf. καΐηχμούμην, ης, ετο, a. 1. ind. pass. καΐηχμώθην, ης, η, a. 2. imperat. καταιχμώθητι, a. 1. opt. καταιχμωθείην, a. 1. sub. pass. καταιχμωθῶ, ῆς, ῆ, f. 1. pass. καταιχμωθήσομαι, ῃ, ῆται. Ex κατὰ & αἰχμόω, pudefacio. Th. αἰχμὴ, τὸ, turpitudo.

Καταγχώμομαι, futur. ἔσομαι; erubesco, 1 Petr. c. 2. & Rom. 11. est ex iisdem, cum præced. καταγχόω; V. unde etiam, καταγχώτης, qui dedecore afficit, aut probro, &c.

Καταγᾶ, 3 sing. præs. à

Καταγάω, f. άσω, accuso, criminor. Th. αἰτία, crimen, causa.

Καταγάομαι, ώμην, insimulo; idem cum præced. act. Sed aliquando, passivè usurpatur, ut καταγαθεὶς, delatus, accusatus, apud Polyb. l. 3. unde καταγάσις, criminatio, accusatio, &c. Plut. ex κατὰ, & αἰτάομαι; V.

ΚΑΤΑΪΤΥΞ, υγος, ἡ, cassis, galea sine cristâ, & depressa: παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι.

Καταγρέομαι, ῶμαι, dependeo. Th. αἰωρέω, f. ήσω, in sub ime tollo.

Καταιαεὶς, εῖσα, έν, aorist. 2. particip. pass. &

Καταιαίσομαι, ῃ, εῖαι, f. 2. pass. à καταιαίω, exuro; quod vide.

Καταιγνίζω, & καταιγάω, conficio, interimo; à Th. καίνω, unde καινὶς, ἰδ ος, ἡ, &c. V.

Καταικαίριος, ος, ὁ, ὴ, lethalis, lethifer: à καιρὸς, occasio.

Καταικαίω, exuro: imperf. κατέκαιον, f. κατακαύσω, a. 1. κατέκαυσα, a. 1. inf. κατακαῦσαι, a. 2. κατέκαον, perf. κατακέκαυκα, a. 1. ind. pass. κατεκαύθην, exustus fui: f. 1. pass. κατακαυθήσομαι, a. 2. ind. pass. κατεκάην, ης, η, f. 2. pass. κατακαήσομαι. Ex κατὰ, & καίω, uro.

Καταικαλέω, fut. έσω, advoco, accerso, acquiro, invoco, imploro: καταικαλέομαι, ούμην, idem. Them. καλέω, ῶ, voco.

Καταικαμώω, exorno; item verro; à κάλλω, V.

Καταικαλύπτω, obtego, f. ψω, p. καταικάλυφα, a. 2. κατεκάλυβον. Them. καλύπτω, tego.

Καταικαλύπτομαι, obtegor, operior,; undè verbalis, καταικάλυμμα, operimentum, velamen; & καταικάλυψις, velatio, ipse actus tegendi, &c. a præced. act. V.

Καταικάμπω, deflecto, detorqueo, Plut. in Tim. κατέκαμψεν εἰς κύκλον, in orbem torsit, in pass. καταικάμπομαι, idem; ut καλαικαμπῶμεν ὑπὸ τ' ἐγγυαλείης, qui deflexi à continentia; Basil. inde verbale, καταίκαμψις, εως, ἡ, inflexio; ex κατὰ, & κάμπω; V. Sic καλαικαπηλεύω, adultero cauponum more, à καπηλεύω; V.

Καλαικάρα, Atticè dici aiunt, pro δὶς καφαλῆ, in caput, ex κατὰ & κάρα; vide.

Καλαικάρδιος, πληγὴ, ictus in cor directus, q. d. plaga contra cor, &c. Herodian. l. 6. ex κῆρ, & καρδία; V. Sic καταικαρπος, fructuosus, frugifex; ut καλαικαρπος ἔλαια, frugifera olea; Psalm. 51. undè καλαικάρπιον, ου, τὸ, fructus; vel, idem quod ἀκαικάρπιον, fructûs involucrum: Item καταικαρπόω, ῶ, adolco, & καταικάρπωσις, exp. cinis; Levit. 6. omnia à Th. καρπὸς, &c. V. Sic etiam καταικάρφω, desicco, exsicco: item è conspectu, seu è medio tollo; Hesych. corrumpo, demolio, &c. à Th. κάρφω, V.

Καταικάστα, Su dæ est καταφερὴς, libidinosa, prona in libidinem; ex κῆρ, & κάστα, meretrix, &c. V. Item καταικάστα, ab eod. Suid. & Hesych. expon. ignis supplicio digna; ut in plur. fœm. καταικάστα, αι, infelices, quæ ob flagitium, ignis supplicio sunt dignæ, ἄξιαι τῆς καταικαυθῆναι, &c.

Καταίκαυμα, quod exustum, seu combustum est: item ambustum, & in plur. καταικαύματα, ambusta, Gaza; verbale, à καταικαίω; V.

Καταικαύσω, exuret, f. 1. ind. act. verbi καταικαίω; quod vide.

Καταίκαυσις, εως, ἡ, adustio, exustio, combustio, &c. Item καλαικαύστης, combustor: undè καλαικαῦται, erant quidam, apud Cretenses, à cremandis cadaveribus mortuorum, sic dicti; de quibus Plut. in Hellenicis, verbalia, à prima, secunda, & tertia pers. præt. pass. verbi καλαικαίω; V.

Καλαικαχάομαι, ώμαι, glorior adversus aliquem. Th. καυχάομαι, glorior: f. ήσομαι.

Καλαικαχύσας, à Hesych. & Suid expon.

ρεῖξαι; itidemque Euſtathius apud Pauſan. Metaph. pro καταπαρρύξαι, ἢ σωπεῦσαι, poni dicit; ex κάτ, & καχύω, confundo, turbo; à Them. κάχυς; vide.

Κατάκειμαι, σαι, ται, jaceo, decumbo, accumbo: imperf. κατεκείμην, τό, τὸ, præſ. inf. κατακεῖσθαι, præt. part. κατακείμενος, η, ον, f. κατακείσομαι. Th. κεῖμαι, jaceo.

Κατακείρω, detondeo: Metaph. abſumo. Th. κείρω, f. κερῶ, tondeo.

Κατάκειτο, pro κατέκειτο, recumbe, præſ. imperat. verbi κατάκειμαι; quod vide.

Κατακείω, dicitur, pro κατακαίω, comburo, &c. V.

Κατακεκλιμένος, perf. part. paſſ. verbi κατακλίνομαι, inclinor. Th. κλίνω, inclino: f. νῶ, p. κέκλικα.

Κατακέκριται, condemnatus eſt, 3. ſing. perf. paſſ. à κατακρίνω, condemno, judico: f. νῶ, a. 1. κατέκρινα. Them. κρίνω, judico.

Κατακελεύω, hortor; & peculiariter, hortor, ut nauta, ſeu nautico hortamento utor: Item ſilentium indico; apud Ariſtoph. Unde κατακέλευσμός, ὅ, ὁ, ſpecies cantus, quo in Pythicis ludis, uti ſolebant; videtur fuiſſe adhortatio illa, quâ Apollo, ad feriendum ſerpentem, à Delphis incitabatur; vide Poll. lib. 4. cap. 10. ex κάτ, & κελεύω; V. Sic κατακενόω, exinanio, evacuo, à κενόω, &c. V. κατακεντάω, & τέω, (vel, κατακεντάνυμι) pungo, ſtimulo, vulnero, confodio, &c. Unde κατακέντεμα, τὸ, punctum, punctionis, ſive punctûs opus; à Th. κεντέω; V.

Κατακεράννυμι, commiſceo, permiſceo, contempero; unde κατακέρασις, contemperare, infin. aor. 1. item verbalia, κατακέρασις, ι, ἡ, contemperatio, commiſtio, & κατακερατικὸς, contemperandi vim habens ex κάτ, & κεράννυμι; V. Sic κατακερανόω, ῶ, fulmine icio, ſeu interficio, à κεραυνόω; V. Item κατακερδαίνω, quæſtum facio, &c. à κερδαίνω; V. κατακερματίζω, in minutos numulos redigo, ſeu minutis numulis commuto; Ariſtoph. Item general. in minutas partes comminuo, ſeu diſſero; à κερματίζω; V.

Κατακερτομεῖν, verbis mordacibus inſectari: vide in κέρτομα.

Κατακερχνᾶσθαι, exp. τραχύνομαι; i. e. aſper fio, exaſperor; Helych. ex κάτ, & κερχνάω; V.

Κατακεχάᾳ, Ion. pro κατακέχωμαι. Vide in κέχωμαι.

Καλακκήσω, cremare, Ion. pro κατακαῆναι, a. 1. inf. act. verbi κατακαίω, cremo: quod à καίω, idem, f. καύσω, a. 1. ἔκαυσα, & ἔκηα.

Κατακηλέω, ῶ, demulceo, permulceo, ſuavitate auditûs animum delinio: undè κατακηλητικὸς, i. e. κατακυντικὸς, leniendi vim habens, qui permulcere poteſt animum, ſeu demulcere, & delinire ſuavitate auditûs; à Them. κηλέω; vide.

Κατακηρόσυστες, a. 1. part. act. verbi κατακηρόω, cerâ tego: ex κάτ & κηρός, cera.

Κατακίνησις, εως, ἡ; q. d. dimotio: quaſi verbale à κατακινέω; ex κάτ & κινέω; vide.

Κατακιρνάς, contempero, permiſceo: ex κάτ, & κιρνάω, idem quod Th. κεράννυμι, vel κεράω; V.

Κατακισσηρίζω, pumice defrico & deſtringo; pumice lævigo; Athen. l. 12. ex κάτ, & κίσσηρις, εως, ἡ, pumex; à Th. κὶς, cis, &c. V.

Κατακλάζω, idem quod κατακλύζω; id vide.

Κατακλαίω, defleo; item lachrymando afficio, ſive ad miſericordiam, commoveo lacrymis; q. d. lacrymas, & miſericordiam concito, &c. Plat. ex κάτ, & Th. κλαίω; V.

Κατάκλασις, εως, ἡ, fractio, perfractio, &c. verbale, à ſeq.

Κατακλάω, frango, f. άσω, aoriſt. 1. κατέκλασα, ας, ε. Them. κλάω, frango.

Κατακλεὶς, εῖδος, ἡ; quod claudendis foribus adhibetur; Poll. Ariſtoph. &c. Item pars ſcapularum, ſub pectore in collum deſinens; Poll. Item κατακλεῖδες, in veſte muliebri, erant parva quædam foramina, in quæ immittebantur fibulæ, ab Hom. κληῖδες, appellatæ, Od. σ. Item κατάκλεις, incluſus, concluſus; utrumque à ſeq. V.

Κατακλείω, includo, f. είσω, aoriſt. 1. κατέκλεισα, ας, ε. Them. κλείω, claudo.

Κατακλίζω, & κατακλίσω, pro quo Dorice, κατακλάζω, concludo, &c. idem quod, & pro κατακλείω; id V.

Κατακληροδοτέω, ſorte diſtribuo: à κληροδότης, ε, ὁ, teſtator: quod ex κλῆρος, ſors, & δότης, dator. Them. δίδωμι, do.

Κατακληρονομέω, fut. ήσω, hæreditatem adeo, hæres fio: item hæredem facio, & ſorte diſtribuo: à κληρονόμος, hæres, quod à κλῆρος, ſors, & νέμω, diſtribuo.

Κατακληρῶμαι, fortitò accipio, ſortior: ex κάτ & κληρόω, ſorte lego. Th. κλῆρος, ſors.

Κατακληρυχέω, ῶ, in colonias deſcribo & partior: item in ſortem accipio, ſorte aſſignatum poſſideo, ut coloni & veterani; Herodot. ex κάτ, & κληρυχέω; vide.

Κατακλήσω, ſorte lego, ſeu delego, 1 Reg. c. 24. ex κατὰ, & κληρόω; V.

Κατάκλησις, evocatio; item κατακλησία, convocatio multitudinis, &c. Utrumque verbale, à κατακαλέω, ῶ; V.

Κατακλιθεὶς, diſcumbens; item κατακλινεὶς, ἐνὶ, inclinatus; Ariſtoph. veſp. ubi, Interpr. τὸ κατακλινεὶς, κοινὸν, τὸ δὲ κατακλιθεὶς, ἀττικόν; undè etiam, κατακλιτόμυς; apud eundem in equitib. omnia à ſeq. κατακλίνω, V.

Κατακλιθῆναι, a. 1. inf. paſſ. &

Κατακλῖναι, dejicere, aoriſt. 1. infinitiv. act. à

Κατακλίνω, facio diſcumbere, diſcumbo: f. νῶ, p. κατακέκλικα, a. 1. κατέκλινα, a. 1. imperat. κάτακλινον, άτω, a. 1. ind. paſſ. κατεκλίθην, aoriſt. ſub. paſſiv. κατακλιθῶ, ῇς, ῇ, aoriſt. 1. inf. paſſ. κατακλιθῆναι. Ex κάτ & κλίνω, reclino.

Κατακλιτὴς, qui reclinatus decumbit, & qui decumbit in lecto ob adverſam valetudinem Poll. valetudinarius, &c. à præced. κατακλίνω, V.

Κατάκλισις, diſcubitus, decubitus, accubitus, val accubatio, &c. Item loci ceſſio honoris gratiâ, &c. Item κατάκλιτον, lectulus diſcubitorius, vel ſedes in qua reclinare poſſumus, &c. Utrumque itidem à præced. κατακλίνω; vide.

Κατακλύζω, inundo, ſubmergo, f. ύσω, p. κατακέκλυκα, perf. paſſ. κατακέκλυσμαι, a. 1. paſſ. κατεκλύσθην, a. 1. part. paſſ. κατακλυσθεὶς, ſubmerſus: ex κάτ & κλύζω, lavo.

Κατάκλυσις, proluvies, illuvies, ſeu illuvio; idem cum ſeq. Κατακλυσμὸς, inundatio aquarum ea ſcil. quæ in bibliis commemoratur; Matth. 24. Item, Metaph. Κατακλυσμὸς, de moleſtiis, quæ mentem velut obruunt; apud Syneſ. Sic, Κατακλυσμὸς τῶν πραγμάτων, oblivio, memoriam rerum obliuens; apud Demoſth. à præced.

Κατακλυσμὸς, ὅ, ὁ, diluvium: à præced.

Κατακλώθη, κε, ἡ, fatum; (εἱμαρμένη) eſt à ſeq. κατακλώθω; V.

Κατακλώθω, fila deduco, deduco ſtamina, peculiariter fatalia ſtamina duco. Th. κλώθω, neo.

Κατακνάω, concido, diſſeco; item derado, abrado, deſtringo, defrico, in tenues partes attero, &c. Item, Κατακνήθω, derado: Item, pruritum commoveo, prurire facio, titillo, &c. Utrumque, à κάτ, & Them. κνάω; unde κνήθω, &c. vide.

Κατάκνησις, vel κατακνῆσις, i. e. τυρογνῆσις; culter, quo caſeum deradimus, ſeu abradimus, &c. Eſt verbale, à præced. κατακνάω; V.

Κατακνίθω, pungo, ſcarifico; q. d. urticâ uro, vel urticæ in modum uro, ſeu pungo, &c. ex κατὰ, & κνίζω, undè κνίθω, &c. V.

Κατακνίζω, concido; item carpo, obtrecto: item titillo, pruritum excito: ex κατὰ, & κνίζω, rado. Them. κνάω, idem.

Κατακοιμάζω, ſopio, mulceo, &c. Item idem quod ſequ. κατακοιμάω; vide. Unde etiam, κατακοιμαστὴς, cubicularius, &c.

Κατακοιμάω, edormio: vide in ſequent.

Κατακοιμηθήτω, cubet, a. 1. imperat. paſſ. verbi κατακοιμάω, f. ήσω. Th. κοιμάω, cubare facio.

Κατακοιμητικὸς, q. d. ſoporivus, ſive ſoporativus; i. e. aptus, ad inducendum ſomnum, peculiaritèr autem τὸ κατακοιμητικὸν, appellabatur, id epithalamium, quod veſperi canebatur ad mediam uſque noctem, donec ſomnum caperent, ſicut matutinum διεγερτικὸν, vel ὄρθριον, vocabatur ut tradit Schol. Theocriti; eſt verbale, à κατακοιμάω; V.

Κατακοιμίζω, idem quod κατακοιμάω. V. præced.

Κατακοιμιστὴς, apud Plut. (eſt idem quod κατακοιμαστὴς) cubicularius; verbale à præced.

Κατακοινωνέω, communico, impertior; ex κάτ & κοινωνέω; V.

Κατακοι-

Κατασεραγίσειν, administrant, 3. pl. ind. præs. act. ex χτ & κοιρανέω, impero. Th. κοίρανος, princeps.

Κατασκίος, ος, ον, ὁ, ἡ, qui in cubili est, jacet aut dormit: ex χτ & κεῖτο, cubile.

Κατακολλάω, glutino, agglutino, &c. à Th. κολλάω; V.

Κατακολουθέω, ῶ, subsequor: cum dat. f. ήσω, a. 1. κατηκολούθησα, a. 1. part. act. κατακολουθήσας, ήσ, in f. g. ασα, perf. act. κατακολούθηκα. Th. ἀκόλουθος, ος, ον, comes.

Κατακολπίζω, in sinum deflecto, sinus facio, & circum ire; Thuc. l. 8. Unde κατακόλπισις, in sinum receptio; ex χτ & κολπίζω, &c. V. Sic Κατακολυμβάω, aquis ingurgito me, urinor, nato; undè verbale, Κατακολυμβητής, οῦ, ὁ, qui aquas subit, ut spongias, petris adhærentes avellat, & extrahat; Poll. l. 7. c. 30. Urinator, &c. à Th.

Κολυμβάω; V. Κατακομίζω, deporto, devehe, defero: Item reporto, comporto, conveho, &c. Unde verbalia Κατακομιδή, deportatio, comportatio; Thuc. & κατακόμιστος, qui facilè devehitur, seu exportatur, &c. à Them. κομέω, undè κομίζω, &c. V. Item Κατάκομος, qui disjecta comâ est; vel qui densâ comâ est; Poll. à Them. κόμη; V. Sic Κατακομψεύεσθαι, scitè & elegantèr dicere; (i. e. πιθανῶς λέγειν) Basil. à Them. Κομψός, undè κομψεύω, &c. V. Κατακοπή, & Κατακοπή, interemptio, seu peremptio, destructio, &c. verbale à Κατακόπτω; V. Κατακοπάω, ῶ, tracto, exacuo; item corrumpo, & attenuo attèrendo; ut scil. cos acuens ferrum, illud atterit, & attenuat. Euryp. à Th. ἀκόνη, undè ἀκονάω, &c. V. Κατακονδυλίζω, & Κατακονδυλέω, pugno percutio, & obtundo, propriè, digitis, in condylos contractis, verbero, pugnum impingo, &c. à Them. κονδυλὸς, undè κονδυλίζω, &c. V. comp. scil. ut cæt. anteced. cum præpos. κατά.

Κατακοντίζω, telis confodere, Th. ἄκων, ονος, ὁ, jaculum.

Κατακοπή, decisio, deptuatio, vel detruncatio; ex κατὰ, & κόπτω; seu verbale, à seq. κατακόπτω; V.

Κατακοπείς, εῖσα, ἐν, concisus, a, um; à κόπτω, scindo, a. 2. ἔκοπον, p. m. κέκοπα.

Κατάκοπος, ος, ον, ὁ, ἡ, furiosus, insanus; item defessus, labore confectus: ab eod. Them.

Κατακόπτω, concido, f. ψω, p. κατακέκοφα, præs. part. f. g. κατακόπτουσα. Th. κόπτω, scindo.

Κατακορέννυμι, exsatio, exsaturo; undè inf. aor. 1. Κατακορέσαι, exsaturare, &c. & χτ & κορέννυμι; idem quod Th. κορέω, satio, &c. V. Undè etiam, κατακορὴ, τὰ; crebra, neut. plur. à sing. masc. Κατακορὴς, ὁ, multus, redundans, satiatus, satur, fastidium afferens; item fastidiens, item merus, purus, sincerus, &c. Undè κατακορὲς, & κατακορέως, adv. admodùm, plenè, quantum satis est, sincerè, &c. omnia ex χτ, & κορέω; V.

Κατακορμίζω, deputo, amputo, detruncо; ex χτ & κορμίζω; V.

Κατακόρος, ος, ον, ὁ, ἡ, satur: &

Κατακόρως, adv. abundè, crebrius. Them. κορέω, satio.

Κατακορὴς, ut κατακορὴς οἰκία, domus, altera parte, prælior, angustiorque; ut exponitur, apud Aristot. l. 1. Æcon. ex χτ, & Th. κείρω, unde κόρη, &c. V.

Κατακοσμέω, ῶ, ήσω, compono, orno, digero in ordinem, colo: ex χτ & κοσμέω, orno, ordino. Th. κόσμος, ordo, ornatus.

Κατακόσμησις, ordo & digestio rerum, & apta compositio; Plat. verbale, à præced. κατακοσμέω, V.

Κατακοσκαβίζειν, idem quod κοπαβίζειν, id vide.

Κατακούειν, pro ὑπακούειν, obtemperare. Th. ἀκούω, audio.

Κατακράζω, reclamo, obstrepo, occlamo, clamore obtundo, &c. ex κατὰ & κράζω, V.

Κατάκρας, idem quod κατακράς, seu κατὰ τὴν κεφαλήν; ex κατὰ scil. & κρᾶς, ατος, idem quod, & per Sync. factum ex κράας, ατος, ὁ, vel τὸ, & hoc idem quod κάρη, τὸ, indeclinabile, Ionicè, pro Th. κάρηνον, τὸ, caput. Nonnulli tamen volunt esse pro κατὰ κράτος, i. e. V. per vim; alii exp. prorsùs, funditus; i. e. παντελῶς, ὅλως, &c.

Κατάκρασις, ἡ, commistio, permistio, &c. Idem quod, & pro κατακέρασις, à verbo κατακεράννυμι, &c. V.

Κατακρατέω, ῶ, ήσω, vinco, supero. Them. κράτος, τὸ, robur.

Κατακράτησις, subactio, domitio: item κατακρατητικὸς, cohibendi vim habens, seu sistendi, & compescendi, &c. verbalia, à præced.

Κατακράτος pro viribus, omnino, vehementer, per vim, & κατακρατεῖ, εἶλε, V. expugnavit, vel disjunctè, κατὰ κράτος, V. κράτος.

Κατακράτος νικᾶν, per vim vincere, disjunctè κατὰ κράτος.

Κατακραυγάζω, idem quod κατακράζω, reclamo, occlamo, ut κατακραυγάζω σε, occlamo tibi; à Th. κράζω, undè κραυγάζω, &c. V.

Κατακρεουργεῖν, lanionum more concidere. Ex κρέας, ατος, τὸ, caro, & ἔργον, opus.

Κατακρεμάω, & κατακρεμαννύω, sive κατακρεμάννυμι, suspendo de Od. Θ. in p. ff. κατακρεμάννυμαι, suspensus sum de, & dependeo de, &c. Theophr. Hist. pl. l. 3. c. 9. unde κατακρέμαστος, dependens, seu, suspensus de, &c. Item pensilis; ex κατὰ & κρεμάω, undè κρεμαστὸς, &c. vide.

Κατακρήθεν, Hom. Il. ω. exp. κατὰ κρᾶτος, seu κατὰ κάρας, i. e. κατὰ κεφαλῆς, vide κατάκρας.

Κατακρημνάω, & κατακρήμνημι, præcipito, præcipitem dejicio; unde pass. κατακρήμναμαι, præcipitor, præceps dependeo; idem quod κατακρημνίζομαι, præceps deorsùm agor, &c. à Th. κρημνὸς, undè κρημνάω, & κρημνίζω, &c. vide.

Κατακρημνίζω, præcipitem deorsum ago, præcipito, f. ίσω, a. 1. κατεκρήμνισα, a. 1. inf. κατακρημνίσαι, perf. act. κατακέκρημνικα, perf. pass. κατακεκρήμνισμαι. ex κατὰ & κρημνὸς, præcipitium.

Κατάκρημνος, ος, ον, ὁ, ἡ, præceps: à κρημνὸς, præcipitium.

Κατάκρης, idem quod κατάκρας, id vide.

Κατακριβόω, accurate, & exquisite rimor, ex κατὰ, & ἀκριβὴς; undè ἀκριβόω, &c. vide.

Κατακρίδδω, loquacitate obtundo f. σω, p. κα. à κατὰ & ἀκρὶς, loculta: garrula nempe illa est, undè à locutione Latinè dicta, non (ut nonnulli volunt) à locis ustis.

Κατάκριμα, ατος, τὸ, condemnatio: à

Κατακρίνω, judico, fero sententiam contra aliquem, condemno: f. νῶ, a. 1. κατέκρινα, ας, ε, perf. act. κατακέκρικα, perf. pass. κατακέκριμαι, σαι, ται, a. 1. pass. κατεκρίθην, ης, η a. 1. sub. pass. κατακριθῶ, ῆς, ῆ. & in pl. ῶμεν, ῆτε, ῶσι, f. 1. pass. κατακρισθήσομαι, ῃ, εται. Th. κρίνω, judico, seceino.

Κατάκρισις, εως, ἡ, condemnatio: à præcedente.

Κατακρίτος, damnatus, condemnatus; ut κατακριτὸς ὑπὸ δικαστῶν, reì capitalis damnatus, verbale à κατακρίνω; vide.

Κατακροτάζω, magnoperè strepito; item Κατακροτέω, lætis plausibus excipio, seu comprobo, valdè laudo vel celebro, ex κατὰ & Th. κρότος, unde κροτέω, & κροτίζω, &c. V.

Κατακρούνιζω, instar salientis aquæ, deorsùm fluo, &c. ex κατὰ & Th. κρουνὸς, undè κρουνίζω, &c.

Κατακρύω, deorsùm pello, defigo, adigo: item repello, reprimo, & apud Plat. l. 8. de leg. traditur accipi pro fallo; undè verbalia κατάκρυσις, εως, ἡ, repressio, repressus desuper illatus, & κατακρυστικὸς, vim habens reprimendi, ex κατὰ, & Th. κρύω, &c. V.

Κατακρύπτω, occulto, tego. Th. κρύπτω, abscondo: f. ψω, a. 2. ἔκρυφον.

Κατακρύφαις, Æol. pro κατακρύψας, a. 1. part. act. &

Κατακρύψαντες, nom. pl. a. 1. part. act. à κατακρύπτω, occulto. Th. κρύπτω, abscondo, f. ψω, p. φα.

Κατάκρυψις, εως, ἡ, occultatio, dissimulatio, verbale, à κατακρύπτω; V.

Κατὰκῳ, dicuntur, qui deducunt ad diversoria; ci εἰς πανδοχεῖα καταγόμενοι; Pollux: nam κατάκτης, propriè, deductorem sonat; à verbo κατάγω; vide.

Κατακτάμεναι, interficere, a. 1. inf. Dor. pro κατακλεῖναι; quod ex κατὰ & κλείω, occido: f. νῶ, aor. 1. ἔκλεινα, a. 2. ἔκτανον.

Κατακταμένδαι, Ion. pro κατακτανεῖσθαι, f. 2. inf. m. à f. 2. m. κατακταμῶμαι, verbi κλείνω, occido, f. 2. κτανῶ, perf. ἔκτακα, & Poët. ἔκταμα.

Κατακτὰς, ὁ, qui interfecit, aorist. 2. part. act. à κατάκτημι, pro κατακτείνω, aorist. 2. κατέκτᾰν. Them. κτείνω, occido.

Κατακτάομαι, comparo, acquiro, habeo, &c. undè verbale κατάκτησις, acquisitio, Polyb. ex κατὰ & κτάομαι, V.

Κατακτείνω, interficio; ex κατὰ & κτείνω; V.

Κατακτενεόμαι, quæ pexis comis, seu capillis est, Hesych. ἐκτενισμένη; nam κτείς

κλεὶς, pecten dicitur, & κόμη, coma, &c.
Κατάκτης, fractor, & κατακτὸς, fragilis, utraque verbalia, à κατάγω; V.
Κατάκτεια, ας, ἡ, Hefychio eſt ἱερεῖον, ſacrificia; ad verbum ſonat, deductrix, vel fractrix, itidem verbale à κατάγω, vi. vel eſt fœm. à κατακτὴς, V.
Καταλωδύω, in aleâ conſumo & diſſipo, & in paſſ. Καταλωδύεσθαι, in aleâ conſumi & diſſipari: item in ludo aleæ ſuperari & everti, ex κτὶ, & Th. κύβος; undè κυβόω, &c. Vide. Sic κυλλωκλόω, circumcludo, à κυκλόω, V. Item κυλλωλίνδω, ſeu κυλλωλινδέω, devolvo, deorsùm volvo; ex κτὶ & κυλίνδω.
Καταυλίσας, άντος, a. 1. part. act. à Καταυλίω, devolvo, f. ίσω. Th. κυλίω, volvo.
Καταυπέσαι, acc. ſing. part. præſ. act. f. g. à Καταυπάω, incurvo me, decumbo. Th. κύπω, pronus ſum, f. ψω.
Καταυρεύω, dominor, cum gen. f. δύσω, a. 1. κατεκυρεύθυσα, a. 1. part. κεκαυρεύθυσις, ανίος, à κύριος, dominus. Th. κύρος, εος, τὸ, authoritas.
Καταυρόω, ῶ, confirmo; unde in actionibus, Καταυρεῖν τὸν ὠνὸν, eſt in auctionibus, licitatori rem venalem addicere, & adjudicari, & adjudicare; hinc Aor. 1. paſſ. Καλακυρωθεὶς, damnatus; ut ὑφ' ἑαυτὰ κεκαυρωθεὶς, mortis calculo damnatus; Eurip. in Oreſte; ex κτὶ & κυρόω, vi. Sic etiam Κατακωλύω, prohibeo, veto, remoror, detineo, &c. à Th. κωλύω; V.
Κατακωχὴ, ῆς, ἡ, detentio, retentio, poſſeſſio: Item inſtinctus, ſeu afflatus numinis; idem quod κατοχὴ, quod eſt verbale, à verbo Κατέχω, vi. Undè etiam, κατακώκυμος, qui capi & detineri, ſeu contineri poteſt; i. e. ἁλωτὸς, Ariſtot. Eth. 10. & Pol. 2.
Καταλαβέσθαι, a. 2. inf. m. καλαλάβεσθε, 2. pl. a. 2. ſub. act. καλαλαβόμην, a. 2. part. m. verbi καταλαμβάνω, deprehendo, quod vide.
Καταλαβέω, pro καλάλαμβάνω, quod vide
Καλαλαβόμην, a. 2. part. m. καλαλαβέσθαι, ης, a. 2. part. act. f. g. à καλαλαμβάνω, deprehendo: quod vide.
Καλαλαγνόω, effœmino; undè καλαλαγνόθεις, effœminatus; ex κτὶ & λαγνόω, vide.
Καλαλαζονεύομαι, f. δύσομαι, jactabundè aliquid dico vel facio, arroganter & vanè commemoro: ex κτὶ & ἀλαζονεύομαι, me vendito, glorior. Them. ἀλαζών, oſtentator.
Καταλαλέω, obloquor, loquacitate obruo, certo, detraho, cum gen. f. ήσω, p. καταλελάληκα. Th. λαλέω, loquor.
Καλαλαλιὰ, ᾶς, ἡ, obtrectatio, obloquutio:
Καλάλαλος, ε, ὁ, ἡ, obloquutor, maledicus: à λαλέω, loquor.
Καλαλαμβάνω, deprehendo, f. καταλήψομαι, p. καλείληφα, perf. inf. κατειληφέναι, a. 2. act. κατέλαβον, a. 2. part. καταλαβὼν, ὄντος, ὄν, perf paſſ. καλείλημμαι, perf. part. paſſ. καλειλημμένος, η, ον, a. 1. paſſ. κατελήφθην, ης, ης, a. 2. m. καλελαβόμην, ου, επ. affectus ſum, a. 2. inf. m. καταλαβέσθαι, a. 2. part. m. καλαλαβόμενος ex κτὶ & λαμβάνω, capio.
Καλαλαμπάνω, Ion. pro καταλαμπάνω, deprehendendus: à præced.
Καλαλάμπω, illuſtro, illumino: à Them. λάμπω, V.
Καταλαμφθεὶς, εντος, ὁ, comprehenſus, pro καταλεφθεὶς, apud Herodot. part. Aor. 1. paſſ. verbi præced. καταλαμβάνω, vide.
Καταλαγώμαι, doloribus, & moleſtiis afficior; ex κτὶ & Them. ἄλγος, unde ἀλγώμαι, vide.
Καταλεαίνω, lævigo, ita contero, ut lævius fiat: Item explano; ex κτὶ & λεαίνω, V.
Καταλέγω, deligo, allego, f. ξω, perf. καταλέλεχα, præſ. paſſ. καταλέγομαι, allegor, Th. λέγω, lego, colligo.
Καταλεδόμαι, ῆ, εται, deſtillo, f. ψόμαι, perf. λέλειμμαι. Th. λείβω, libo, f. ψω.
Καταλειμμα, ατος, τὸ, reliquæ: Item.
Καλάλειπτος, ε, ὁ ἡ ἡ, derelictus, utrumque verbale, à ſeq. καταλείπω, V.
Καταλείπω, εις, ει, relinquo, f. ψω, p. καταλέλειφα, a. 1. κατέλειψα, a. 2. κατέλιπον, a. 2. part. act. καταλιπὼν, όντος, perf. paſſ. καταλέλειμμαι, perf. part. paſſ. καταλελειμμένος, p. m. καλαλέλοιπα ex κτὶ & λείπω, linquo.
Καταλείφω, oblino, illino; (καλαχρίω) ut καταλειπτὸν μύρα, ex Ariſtoph. illitus unguento, ſeu inunctus, &c. ex κτὶ & λείφω. V.
Καταλειψὶς, relictio, verbale, à καταλείπω; undè etiam καλάλειμμα, quod relictum eſt, reliquiæ; ut τὸ καλάλειμμα τῦ λαῦ, reliquus populus, 1 Reg. c. 13. Item καλάλειπτος, relictus, derelictus, &c.
Καταλελειμμένος, perf. part. paſſ. à præced. quod vide.
Καταλέλοιπα, p. m. verbi καταλείπω, quod vide.
Καταλέξει), cubat, f. 1. m. 3. ſing. à λέχομαι, cubare facio.
Καλαλεξῶ, Dor. pro καλαλέξω, recenſebo, f. 1. verbi καλαλέγω.
Καταλεπολογέω, ῶ, ſubtiliter, & accuratè rimor; Ariſtoph. ex κτὶ, & λεπολογῶ, undè λεπολογέω, &c. V.
Καταλεπαίνω, extenuo, ſeu attenuo, ex κτὶ, & λεπαίνω, V.
Καταλιθίειν, pro καταλιθῶν, lapidibus obruere, a. 1. καπέλιθυσα ex κτὶ & λίθος, lapido. Th. λᾶας, λάος, ὁ, lapis.
Καταλέχομαι, fut. ξομαι, præt. εγμαι, dormio, requieſco, dormitum eo; idem quod, & pro καταλέγομαι; ex κτὶ & λέχω, cubare facio; undè λέχομαι, cubo, jaceo: aut etiam dormio, &c.
Καταλέω, ex κτὶ & ἀλέω, molo, f. έσω, & ήσω.
Καταλήγω, deſino; item terminor, extremus ſum; (& tranſitive etiam, interdum, ut λήγω, deſinere facio;) ut, τὰ καλαλήγοντα, fines, confinia; idem quod λήγοντα, termini, &c. Undè verbalia, καταλῆξις, terminatio, finis, clauſula, & καταληκτὴς, ut καταληκτὸς στίχος, eſt verſus, qui in pedem deſinit imperfectum; ſive καταληκτὸν μέτρον, carmen, cui, ad perfectionem, ſyllaba deeſt, pendulum, dicitur à Trapezuntio, &c. ex κατὰ & λήγω, V.
Καταλήζομαι, prædationibus incurſo, vaſto, deripio, &c. ex κατὰ & λῃζομαι, V.
Καταληπτέον, occupandum eſt; item καταληπτὸς, ὴ, ὸν, comprehenſibilis, qui comprehendi poteſt; ut τὸ καλαληπτὸν, quod obtineri poteſt: Thuc. l. 3. & apud Euryp. καταληπτὸν θεόθεν πένθος, luctus divinitùs acceptus: Sic καταληπτὸς σοφία, ſapientia comprehenſibilis, &c. Undè καλαληπτικὸς, comprehendendi facultate præditus, occupans, & avertens; ut καλαληπτικὴ φαντασία, imaginatio apprehenſiva; à quo adv. καλαληπτικῶς; q. d. comprehenſivè, ita ut comprehendi poſſit, adhibendo ſcil. καλαληπτικὴν φαντασίαν, &c. Item καλαλήψομαι, ad deprehenſionem damnationemque conducens, & incitans, καλάληψις, εως, ἡ, deprehenſio; i. e. inventio (γνῶσις, ἕυρεσις, αἴσθησις;) Item comprehenſio, Thuc. l. 3. Item invaſio; ut καταλῆψις τῦ ἱεροῦ, invaſio templi; item adeptio, ut καλάληψις τῦ βασιλείας, adeptio regni, &c. Eſt itiam morbi cujuſdam nomen, apud Medicos, quibus etiam dicitur, κάτοχος, κατοχὴ, & recentioribus, congelatio, eſt enim affectus inter phrenetidem, & lethargum, in quo ſubita ſit detenſio mentis corporiſque, ſenſu motuque intercepto, &c. fit ſæpius à melancholico humore, & non numquam à ſanguinis copiâ, &c. V. Gal. l. 4. de locis affectis; omnia verbalia, à καταλαμβάνω, f. καλαλήψομαι, à λήβω, &c. V. undè etiam καλάλημμα, aſſumptum, idem quod λῆμμα, &c. V.
Καλαλιθάζω, lapido, cum acc. f. άσω, perf. καλαλελίθακα, a. 1. κατελίθασα. Th. λίθος, ε, ὁ, ἡ, lapis.
Καλαλιθόω, ῶ, lapidibus obruo, ſeu cooperio (idem quod καλαλιθόλεω; ex καλὰ λίθος & βολὴ, &c. V.) ex καλὰ & λιθόω, ab eod. Th. cum præced.
Καλαλιμπάνω, Ion. pro καλαλείπω, delinquere.
Καλαλιπαίνω, pinguem reddo, ſagino; ex καλὰ & λιπαίνω, V.
Καλαλιπαρέω, ῶ, f. ήσω, impensè rogo, obteſtor: ex κτὶ & λιπαρέω, aſſiduus ſum, aſſiduè rogo, efflagito, oro. Them. λιπαρὴς, aſſiduus.
Καλαλιτεῖν, a. 2. inf. act. καλαλίποιμι, οις, οι, a. 2. opt. καλαλιπὼν, σα, ον, a. 2. part. act. à καλαλείπω, relinquo, q. v.
Καλαλῖπών, vide in καλαλιτεῖν.
Καλαλίσκομαι, abſumor; item convincor; ut καλαλίσκομαι ὑπὸ τῦ μαντικῦ, ab oraculo convincor, ex Herodoto; ex καλὰ, & ἁλίσκω, & ἁλίσκομαι, &c. V.
Καλαμάλλω, per commutationem, ſeu permutationem; mutuò, viciſſim, è converſo, adv. à ſeq. καλαλάσσω, vel πω, commuto, permuto; unde καλαμάσσομαι, idem; item reconcilior, redeo in gratiam, &c. V. unde etiam καλαμακτικὲς, reconciliatu facilis; item ſimpl. placitus & facilis. v.
Καλαμαγεὶς, έντος, a. 2. part. paſſ. καλαμάσσω, ήττω, & in pl. καλαμάττω, a. 2. imperat. à καλαμάσσω, q. v.
Καλαμαγὴ, ῆς, ἡ, reconciliatio: à
Καλαμάσσω, reconcilio, f. ξω, a. 1. κατήλαξα, a. 1. part. καλαμάξας, ᾶντος, a. 2. ind. paſſ. καπηλάγλω, ης, η. Th. ἀμάσσω, vel πω, muto.
Καλάλληλος, ordine conſentaneo compoſitus; item congruus, vel congruens, conſentaneus, ſibi reſpondens, &c. Ut apud Dioſcor. καλάλληλα φάρμακα,

φάρμακα, idonea remedia, congrua medicamenta; apud Polyb. καταλλήλα, adverbialiter ponitur, pro καταλλήλως, congruenter, convenienter, congruenti serie, vel ordine; item, καταλληλότης, ητος, ἡ, congruentia, series congruens; item, cohærentia quadrans, &c. Item, καταλληλον, neut. subst. quum unum pro altero ponitur; mutuum, conveniens; item, junctura congrua; compositio recta orationis, &c. Omnia ex κατὰ & ἀλλήλων, V.

Κατζοάω, ῶ, contundo, confringo; ex καλὰ & ἀλοάω, V.

Κατζογάδλως, adv. pro ἀ oratione: à κατζογάω, sigillatim enarro. Th. λέγω, dico.

Κατζογδὶς, ίδος, ὁ, qui delectus facit, qui describit, & recenset nominatim, item, historicus, &c. Est à seq. κατάλογος, V.

Κατζογίζομαι, f. ίσομαι, computo, annumero, alcribo: à

Κατάλογος, ου, ὁ, CATALOGUS, enumeratio: à κατζέγω, conscribo. Th. λέγω.

Κατζογισμὸς, computatio, enumeratio; verbale, à præced. κατζογίζομαι, vide.

Κατζοιάω, idem quod κατζοάω, vide.

Καλάλοιπος, ου, ὁ, ἡ, reliquus: à κατζείπω, relinquo, quod vide.

Κατζονίζω, sulco, (idem quod καταυλακίζω;) ex καλὰ & ἀλονίζω, V.

Κατζύω, in balneas consumo, ut aquam profundo; prodigo, &c. Item, κατζύομαι, pro eodem; ex καλὰ & λύω, λύσομαι, &c. V.

Κατζυφαίδια, adv. supra cervicem, super humeros. Th. κόρος, cervix.

Καλζογίζω, decurio, in decurias vel cohortes distribuo, distribuo in classes. Th. λόχος, cohors.

Κατάλοχος, cohors; Thucyd. Unde κατλοχίζω, turma; Paralyp. c. 13. Item, κατζοχέω, aciem instruo; idem quod præced. κατζογίζω, à quo etiam verbale, κατζογισμὸς, ῦ, ὁ, instructio aciei; distributio in cohortes, decuriatio; Luc. Omnia, ex καλὰ & λόχος; i.e. cohors, &c. V.

Κατζυγίζω, circumago, torquendo; flecto, vincio, &c. Ex κατὰ & λυγίζω, V.

Κατζυκεργίζω, Lycurgi leges cito & usurpo, contra aliquam rem; ex κατὰ & λυκεργίζω, Lycurgi leges cito; à λυκέργος, V.

Κατάλυμα, ατος, τὸ, diversorium: à κατζύω, diverto, hospitium capio. Th. λύω, solvo.

Κατζυμαίτεμαι, noceo, incommodo, destruo, everto, &c. Ex καλὰ & λυμαίνω, λυμαίνομαι, &c. V.

Κατζύομαι, fut. ύσομαι, præt. υμαι, deprimor, remittor; evertor, &c. Item, depono bellum, malis me explico, &c. Unde κατζυόμενον, dicitur, quicquid jam non viget, sed cessat; Plut. Item, κατζύνυμι, qui dissolvi, destrui, vel, aboleri potest; delebilis, &c. à seq. κατζύω, V.

Κατζύουσι, 3. pl. præs. ind. à κατζύω, quod vide.

Κατάλυσις, εως, ἡ, destructio: à

Καλζύω, dissolvo, destruo; item diversor, f. ύσω. a. 1. κατέλυσα. a. 1. sub. καλζύσω, ης, ῃ, a. 1. inf. καταζῦσαι. a. 1. ind. pass. κατελύθην. a. 1. sub. pass. καταλυθῶ. f. 1. pass. καταλυθήσομαι. Th. λύω, solvo.

Κατάμαστάω, seu πάω, ῶ; rabie concitatus sum contra, vel adversùm; ex κατὰ & λυσσάω, vel πάω, V.

Κατάμυκτήριον, ε, τὸ, diversorium; item καταμύκτης, ου, ὁ, dissolutor, destructor, everior; sed καταμύκτης, ε, ὁ, hospes, qui divertit ad aliquem; seu, qui diversatur apud aliquem, Polyb. l. 2. Verbalia à præced. καταλύω, V.

Καταμαγδύω, magicis incantationibus occupo; Luc. ex καλὰ & μαγδύω, vide.

Καταμάθετε, discite, 2. pl. a. 2. imperat. act. καταμάθε· à καταμανθάνω.

Καταμάθησις, disciplina, eruditio; ex κατὰ & μάθησις, V. Vel, à seq. καταμανθάνω.

Καταμαίνω, contrà insanio, furore contendo; & καταμαίνομαι, idem; ex κατὰ & μαίνομαι, V. Sic, καταμυκάζω, emollio. & καταμαλακίζομαι, emollior, emollesco; item, καταμαλάπω, mollio, & Metaph. demulceo; item, καταμαλθακίζω, emollio, & καταμαλθακίζομαι, emollesco, elanguesco; sicut etiam, καταμαλθάσσω, emollio, delinio, permulceo, &c. Omnia, ex καλὰ & μαλάσσω, sive πάω; unde μαλακίζω, μαλθακίζω, & μαλθάσσω, &c. Quæ vide.

Καταμανθάνω, disco, considero, f. καταμαθήσω. p. καταμεμάθηκα. a. 2, καλίμαθον. a. 2. imperat. act. κατάμαθε, & in 2 pl. καταμάθετε, a. 2. inf. καταμαθεῖν, part. καταμαθὼν. ex κατὰ & μανθάνω, disco.

Καταμαντεύομαι, vaticinor, conjicio; ut apud Aristot. Rhet. 1. τὰ μέλλοντα καταμαντεύεσθαι, futura conjicere; ex κατὰ & μαντεύομαι, V. Sic, καταμαξεύω; curru tero, currum agito per; unde, καταμεξευμένη ὁδὸς, dicitur, καθ' ἣν αἱ ἅμαξαι διέρχονται; (scribitur etiam καταμαξεύω,) ex καλὰ & ἁμαξεύω, quod vide in Th. ἅμαξα.

Καταμαραίνω, tabefacio, & καταμαραίνομαι, tabefio; ex κατὰ, μαραίνω, μαραίνομαι, &c. V.

Καταμαρπάζω, pro καταμάρπτω, comprehendere, manu tangere. Them. μάρπτω, capio, f. ψω.

Καταμαρτυρέω, testor contrà aliquem. f. ήσω. p. καταμεμαρτύρηκα. Th. μάρτυρ, υρος, ὁ, ἡ, testis.

Καταμάρψασα, Dor. pro καταμάρψασα, corripiens, a. 1. part. act. f. g. vide καταμάρπτω.

Καταμάρψῃς, opprimat, 3. sing. a. 1. sub. act. à καταμάρπτω, comprehendo. Th. μάρπω, capio. f. ψω.

Καταμασσάομαι, seu καταμαστάομαι, ῶμαι, commanduco, absumo; ex κατὰ & μασσάομαι, V. Sic, καταμαστόω, diligenter inquiro, exquiro; à Th. μαστόω. V. Item, καταμάχομαι, expugno, pugnando superos; egregie pugno, &c. à Th. μάχομαι, V.

Καταμάω, accumulo, sic ut solent facere οἱ ἀμῶντες, qui metunt. Th. ἀμάω, meto.

Καταμβλυόω, & καταμβλύω, hebeto, obtundo; ex κατὰ & ἀμβλυόω, Vi. in Th. ἀμβλύς. Sic, καταμεθύω, inebrio, eorum facio; ex κατὰ & μεθύω, V.

Καταμεθύσκω, vide in μεθύσκω, ebrium reddo.

Καταμειδιῶ, derideo, ludibrio habeo; unde inf. καταμειδιᾶν, deridere, &c. Ex κατὰ & μειδιάω, V. Sic, καταμείλισσω, vel, καταμειλίσσομαι, demulceo, delinio, &c. Ex κατὰ & μειλίσσω, μειλίσσομαι, V.

Καταμένναι, a. 1. inf. act. verbi καταμένω, commoror. Them. μένω, manco. a. 1. ἔμεινα.

Καταμελετάω, meditor; exerceo, unde in fin. καταμελετῶν, & pass. καταμελετᾶσθαι, exercere, meditari, &c. Plat. de Leg. à μελετάω, μελετάομαι, &c. V.

Καταμελέω, f. ήσω, negligo, vide sequent.

Καταμελῶσιν, 3. pl. præs. ind. verbi καταμελέω, negligo: ex κατὰ & μέλει, curæ est. Impersonale.

Καταμίλλα, cunctor, procrastino, &c. Polyb. à Th. μέλλω, V.

Καταμέμφομαι, increpo, conqueror: vide sequent.

Καταμεμφόμεθα, 1. pl. præs. ind. à καταμέμφομαι, conqueror. Th. μέμφομαι, expostulo. f. μέμψομαι. perf. μέμεμμαι. a. 1. m. ἐμεμψάμην.

Κατάμεμψις, querimonia, criminatio, reprehensio, seu incusatio, &c. Thuc. l. 2. Verbale, à præced. καταμέμφομαι, V.

Καταμένω, commoror. f. νῶ. p. καταμεμένηκα. a. 1. καπέμεινα. a. 1. imperat. καταμεῖνον. Th. μένω, maneo.

Καταμερίζω, in fragmenta disseco; distribuo, dispenso, &c. Unde, καταμερισμὸς, distributio; à μερίζω, V.

Καταμερὶς, ίδος, ἡ, fragmentum, item, καταμέρος, (i. e. κατὰ & μέρος) membratim, sigillatim, &c. Ex κατὰ & μέρος, V.

Καταμέστος, perplenus; item, καταμεστόω, adimpleo; ex καλὰ & μεστὸς, unde μεστόω, &c. V.

Καταμετρέω, idem quod μετρέω.

Καταμέτρησις, ίσεως, ἡ, dimensio, mensuræ & spatii descriptio; utitur Polyb. de castrorum metatione loquens; est verbale, à præced. καταμετρέω, dimetior, &c. V.

Καταμήκης, εος, ές, ἡ, longus. Th. μῆκος, τὸ, longitudo.

Καταμηλόω, ῶ, specillo demisso, sive spathulâ & radicula demissâ, agito, vel, exploro; ex κατὰ & μηλόω, vide.

Καταμηνύω, indico, i. e. defero, & ostendo; prodo, enuntio, &c. Ut καταμήνυσις σφέξιν; proditionem indicavit. Plut. Unde, verbalia, καταμήνυσις, patefactio, delatio; in Anth. & κα-

καμωιδής, delator, Callin. &c. Ex κατὰ & μηνύω, V.

Καταμήνιος, ὁ, menstruus; plur. neut. τὰ καταμήνια, menstrua, menses, quod mulieribus per singulos menses solet accidere; item, καταμηνιώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, menstruosus; ut, καταμηνιώδες αἷμα, menstruum excrementum; ex κατὰ & μὴν, μῆνος, ὁ, vel, à μήνη, ης, ἡ, &c. V.

Καταμιαίνεσθαι, luctu fœdari. Th. μιαίνω, inq. ino.

Καταμιάνας, polluens, Æol. pro καταμιάνας, a. 1. part. act. à καταμιαίνω, f. ανῶ. a. 1. κατεμίανα. Th. μιαίνω, polluo.

Καταμίγνυμι, & καταμιγνύω; vel καταμιγνύομαι, commisceo, immisceo, permisceo, &c. Unde verbale, κατάμιξις, commixtio, permistio, ex κατὰ & μίγνυμι, V.

Καταμισθοδοτέω, largitione emo; ex κατὰ & μισθοδοσία, V. Sic, καταμισθοφορέω, in stipendia militum exhaurio; à μισθοφορέω, V.

Καταμνημονεύω, memor sum; idem quod μνημονεύω, V.

Καταμόνας, adv. privatim: ex κατὰ & μόνος, unus, solus.

Καταμονομαχέω, f. ήσω, singulari certamine devinco; ex κατὰ & μόνος, solus, & μάχομαι, pugno.

Καταμισθόω, ῶ, numeris, & modis exorno, & venustius reddo; à μισθός, V.

Κατάμπελος, vitibus consitus, vites producens, &c. Ex κατὰ & ἄμπελος, V.

Καταμπέχω, cooperio; ex κατὰ & ἀμπέχω, (pro ἀμπίσχω) fut. ἀμφέξω, circundo, item, induo, amicio, &c. Vide.

Καταμυθολογέω, fabulas narro; ut καταμυθολογῶ σι, fabulas tibi narro, seu, fabularum narrationibus te occupo, aut obleco; Philostr. ex κατὰ & μυθολογέω, V.

Κατάμυξατο, laceravit, 3. sing. a. 1. m. Ion. verbi καταμύσσω. Th. ἀμύσσω, lacero. f. ξω. p. ήμυχα.

Καταμυρίω, unguentis imbuo, sive, inungo; Plut. Ex κατὰ & μυρόω, vide.

Καταμῶσαι, rictare, a. 1. inf. act. verbi καταμώω. Th. μώω, claudo. f. μώσω.

Καταμώσηι, vide in καταμύξατο.

Καταμωπίω, ῶ, allium contundo; facere intritum, & allia um, propriè signif. Item, general. contero; ut scil. allia in mortario contundi solent; ex κατὰ & μωπατὴρ, ῆρος, τὸ, intritum ex alliis, &c. V.

Καταμωκάομαι, ῶμαι, derideo, deludo; (à μωκάω, μωκάομαι, V.) Unde etiam καταμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio; derisio, &c. Athen.

Καταμώσιος, apud Hippocr. exp. comparatus ad quærendum; quasi esset part. a. 1. act. verbi inusit. καταμόω, vel καταμάω; ex κατὰ & μάω, V.

Καταναγκάζω, ίζεις, cogo, adigo; idem quod ἀναγκάζω, ίσω. Item. ἀνάγκη, necessitas.

Κατανάγκη, violentior amoris illecebra; ut, ἐρωτικὴ κατανάγκη, Synes. Item, catanance herba, cujus duæ sunt species, quæ ambæ, feruntur, ad amoris illecebras, facere; Dioscor. l. 4. c. 134. & Plin. l. 27. c. 8. ex κατὰ & eod. Th.

Κατανάθεμα, ατος, τὸ, anathema adversus quempiam: ex κατὰ & ἀνάθεμα. Th. ἀναθήμι, sepono.

Καταναίω, comporto; ut καταναίξαντες ὕλῃ, comportantes, & injicientes terram; ex κατὰ & ἀναίω, V.

Καταναθεματίζω, devoveo: f. ίσω. à præced. quod vide.

Καταναισιμόω, ῶ, exp. καταναλίσκω, consumo, absumo, extenuo; impendo, &c. ex κατὰ & ἀναισιμόω, V.

Καταναλίσκω, consumo: f. καταναλώσω. a. 1. κατανήλωσα. perf. κατανήλωκα. Ex κατὰ & ἀναλίσκω, absumo: quod ex ἀνὰ & ἁλίσκω, capio: f. ἁλώσω. p. ἤλωκα. a. 2. ἤλων.

Καταναλόω, consumo, extenuo, &c. Idem quod, & pro præced. καταναλίσκω, V.

Κατανάξιπτες, part. plur. a. 1. act. verbi καταναίω, quod vide paulo supra.

Καταναρκάω, ῶ, obtorpeo, torpidum reddo: f. ήσω. a. 1. κατενάρκησα, cum gen. Ex κατὰ & ναρκάω, torpore afficior. Th. νάρκη, torpor, veternus.

Καταναυμαχέω, navali prælio oppugno; vel supero, aut expugno, navali bello debello; ex κατὰ & ναυμαχέω, vide.

Καταναύω, inusitat. unde a. 1. κατέναυσα, habitare feci, habitandum dedi: ex κατὰ & ναίω, quod pro ναίω, habito.

Καταναφείζεσθαι, Hesychio est καταπαλαῖσαι, vincere, superare; sonat autem, viribus, & virilitate prævalere; ex κατὰ & ἀνδρείζομαι, V.

Καταναφελογία, collectio virilium facta; i. e. ἡ κατ' ἀνδρὸς συλλογή; Machab. l. 2. c. 12. ex κατὰ & ἀνδρελογία, quod vide in ἀνδρελογέω.

Καταναιδύομαι, juveniliter glorior; vel, juvenili robore prævaleo; vel, juveniliter vigeo, &c. Ex κατὰ & νεανιδύομαι, V.

Καταναίσομαι, sive, καταναίσσομαι, idem quod, καταναίομαι, venio de, descendo; Nonn. ex κατὰ & ναίω, ναίομαι, & ναίσσομαι, seu, νίσσομαι, eo, redeo, &c. V.

Κατανεμηδῆν, in decurias destingui, centuriari; in album referri, i. e. in numerum aliquorum adscribi, inf. præs. pass. à κατανέμομαι, in album referor; item, possideo, fruor; habito. &c. à seq. act. κατανέμω, V.

Κατανέμω, distribuo, partior; item centurio, decurio, in numeros militares refero. Th. νέμω. f. μῶ. a. 1. ἔνειμα. p. νενέμηκα.

Κατανέομαι, vide supra in καταναίσομαι; à quo etiam derivatur κατανεόμενος, devectus, &c.

Καταναῦσαι, a. 1. inf. act. &

Κατανάυσον, annue, a. 1. imperat. act. à

Καταναύω, annuo: a. 1. κατάνευσα. p. κατανένευκα. Th. νεύω, annuo.

Κατάνευσις, actio ipsa annuendi; Eustath. Verbale, à præced. καταναύω, vide.

Κατανήσαι, aggerare, extruere; & κατανήσας, aggerans; Herodot. Ex κατὰ & νέω, unde νάω, glomero, &c. Vide.

Καταναθρακόω, ῶ, in carbones verto, seu, redigo; ex κατὰ & ἀνθρακόω, idem, & id, ab ἄνθραξ, ακος, ὁ, vide.

Κατανίζω, diffundo, transfundo, &c. Item, καταννίπτω, abluo; unde καταννίπτης, Athenis dicebatur, qui peplum Palladis, infrà fordidatum, abluebat; Etym. ex κατὰ & νίζω, pro Th. νίπτω, V.

Καταννίσσομαι, vide suprà in καταναίσσομαι.

Κατανίστημι, consurgo contra, seu, adversum, i. e. ἀνίστημι κατὰ, vel κατὰ τίνος; repugnatus insurgo: Polyb.

Καταννίφω, ningo deorsum, Aristoph. & in pass. καταννίφεσθαι, nive obrui, seu perire; à Th. νίφω, V.

Κατανοεῖν, præs. inf. κατανοῆσαι, a. 1. part. act. à

Κατανοέω, animadverto, considero: imperf. κατενόουν, ων. f. ήσω. p. κατανενόηκα. a. 1. κατενόησα. a. 1. imperat. act. κατανόησον, άτω. a. 1. inf. κατανοῆσαι. a. 1. part. act. κατανοήσας, ῶν. Ex κατὰ & νοέω, cogito. Th. νόος, νόου, ὁ, mens.

Κατανόημα, τὸ, quod ab aliquo animadversum est, seu, perspectum; commentum, excogitatum; Aristot. in Polit. remedium excogitatum; item κατανόησις, εως, ἡ, animadversio, deprehensio; cognitio; item, documentum; ut κατανόησιν ἑαυτῶν πολλὴν παρέχει; permulta ingenii sui documenta præbet: Plut. in Rom. verbalia, à præced. καταγέω, V.

Κατάνομαι, absumo, vel, absumor; Od. ρ. ex κατὰ & ἄνομαι, V.

Κατανομισθέω, in nummos conflo, vel, insumo in nummos cudendos; apud Suid. ex κατὰ & νομισθέσις, à νομίζω, νομίζομαι, &c. V.

Κατανομοθετέω, legem oppono; legem obrogo; Plut. ex κατὰ & νομοθετέω, vide.

Κάτανος, CATINUS.

Καταννουθετέω, commoneo: item, monitis instituo, & moderor; ex κατὰ & νουθετέω, V.

Κάταντα, τὰ, declivia, Poët. pro κατάντης; à κατάντης, ες, ὁ, ἡ, declivis. Est & κάταντα, adv. sursum, deorsum: ex κατὰ & ἀντὶ, pro, contra.

Καταντάω, pervenio: f. ήσω. p. καταντήκα. Ex κατὰ & ἀνὰ, obviam venio. Th. ἀντὶ, contrà.

Κατάντημα, ατος, τὸ, circuitus: à præced.

Καταντιβολέω, ῶ, precor, ex κατὰ & ἀντιβολέω; obtestor, obsecro, &c. Vide.

Καταντικρὺ, è regione, ex adverso; ut, καταντικρὺ τῆς ὄψεως ἔβη, obviu

vius est aspectui, &c. Ex καλὰ & ἀντικρὺ, V.

Κατάντον, Ion. è regione. Th. ἀντὶ, contra.

Καταντικρύς, contrà, è regione; quidam divisim scribere malunt, κατ' ἀντικρύς, vide ἀντικρύς.

Κάταντλ-ῶ, idem quod ὑπέρχυτλ-ῶ, exundans, circumfluens, &c. Incè καταντλέω, ῶ, hausta aquâ perfundo, & propriè cum magna quadam abundantia; à quo, verbalia, κατάντλημα, & κατάντλησις, infusio aquæ, vel alius liquoris, fovendi potissimum gratiâ; ex κατὰ & ἄντλ-ῶ, unde ἀντλέω, &c. V. Sic, part. pass. præs. καταντλούμεν-ῶ, qui exhauritur, seu exprimitur, &c.

Κατανυγῆς, 2. sing. a. 2. sub. pass. κατανύγῃσαι, 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi κατανύσσω, quod vide.

Κατανύγητε, a. 2. imperat. pass. ejusd. verbi.

Κατάνυξις, εως, ἡ, compunctio, molestia, dolor, quo quis q. lancinatur; item sopor, stupor: à

Κατανύσσω, compungo: f. ξω. a. 1. κατένυξα, a. 2. act. κατένυγον. a. 2. pass. κατενύγην, ης, η, compunctus fui, & in 3. pl. κατενύγησαν, a. 2. inf. pass. κατανυγῆναι, perf. pass. κατανένυγμαι, ξαι, κται. Ex κατὰ & νύσσω, pungo.

Καταυχέζω, dormio, capite scil. declivi; item, obdormisco, vel, aliquantùm dormio; Athen. ex κατὰ & νυστάζω, V.

Καλανυχθὴν-ῶ, gen. sing. a. 1. part. pass. verbi præced.

Καλανύω, conficio, perago. Th. ἀνύω, f. σω. perficio.

Καταωπαῖ-ῶ, qui à tergo est, Poll. ut, ἵππαι καταωπαῖαι, lora, quæ per dorsum equorum jugalium transeunt; item, καταγωπίζομαι, i. e. κύπτω πάντα φέρω, dorso fero, vel, sublatum bajulo, ut Luc. in Alexiph. ἀλλήλους καταγωπισάμενοι, &c. Ex κατὰ & ὠπ-ῶ; unde γωπαῖ-ῶ, & γωπίζω, V.

Καταξαίνω, lacero, excorio; item, attero à Th. ξαίνω, V.

Καταξίμην, Ion. pro κατάξην, f. 1. inf. act. verbi κατάγω, deduco, reduco. Th. ἄγω, duco: f. ἄξω.

Καταξέω, derado, deradendo & scalpendo polio. Th. ξέω. f. ξέσω.

Κατάξηρ-ῶ, ος, ὁ ἡ ἤ, siccus, aridus, peraridus, &c. Unde καταξηραίνω, deficco, exsicco, &c. Ex κύω & ξηρὸς, unde ξηραίνω, &c. V.

Καταξιοπιθῶμαι, fide indignum judico; vel, dico adversus aliquem quæ fide indigna sunt; ex κύω & ἀξιόπιστ-ῶ, V.

Καταξιόω, dignum judico: f. ώσω. p. κατηξίωκα. a. 1. pass. κατηξιώθην, ης, η, dignus habitus fui: a. 1. sub. pass. καταξιωθῶ. a. 1. inf. pass. καταξιωθῆναι. a. 1. part. καταξιωθεὶς, ἐίσ-ῶ. Ex κατὰ & ἀξι-ῶ, dignus.

Καταξίως, dignè, pro dignitate, ut καταξίως ἐμοῦ, Soph. pro mea dignitate, &c. Ex κατὰ & ἄξιος, V.

Καταξυσμὸς, scalptura; verbale, à seq. καταξύω, V.

Καταξύω, derado, abrado; item incido, & scarifico: ex καλὰ & ξύω, f. ύσω, quod pro ξέω, rado.

Καταπαίζω, q. d. ludo adversus aliquem; illudo, ex καλὰ & παίζω, V.

Καταπαίω, percutio deorsum; item simpl. percutio, flagello, ferio; à Th. παίω, V. Sic, καταπαλαίω, eluctor, luctâ vinco; item, simpl. vinco, supero; in pass. καταπαλαίομαι, luctâ vincor; unde καλαπαλαιθεὶς, luctâ victus apud Paulan. ex καλὰ & παλαίω, V.

Καταπανεργάζομαι, malitiosè ago contra, dolis utor adversùm, &c. à πανοῦργ-ῶ, unde πανεργάω, & πανεργάομαι, &c. V. Item, καταπαρδέω, in a. 2. inf. à καλαπέρδω, oppedere, contemnere; ut τῆς πενίας καλαπαρδέω, paupertati oppedere, Aristoph. in Pluto; ex κατὰ & πέρδω, V. Καταπάστα, vel, πω, conspergo; unde verbalia, κατάπασμα, τὸ, id, quo, corpus conspergitur, & κατάπας-ῶ, qui aspergitur; ut, κατάπαστα φάρμακα, medicamenta, quibus utimur inspergendo; item, Metaph. plenus, refertus; Aristoph. & variegatus, Eust. &c. Ex κατὰ & πάσσω, V.

Καταπακτὸς, Ion. pro καλαπικτὸς, compactus: à πηγνύω, compingo.

Καλαπατέω, conculco: f. ήσω. p. καταπεπάτηκα. a. 1. κατεπάτησα. a. 1. pass. καταπατήσης, αι-ῶ, a. 1. ind. pass. κατεπατήθλω, ης, η. Th. παλέω, calco.

Καταπάτημα, τὸ, id quod conculcatur; & καταπάτησις, ἡ, ipsa conculcandi actio; verbalia, à præced. καταπατέω, V.

Καλάπαυμα, αλ-ῶ, τὸ, idem quod

Καλάπαυσις, εως, ἡ, requies: à καλαπαύω, quod vide.

Καταπαύσπμ-ῶ, ος, ὁ ἡ ἤ, requiescere faciens, requiem afferens, &c. Ab eod. V.

Καλαπαύσπμβν, 1. pl. f. 1. act. à

Καταπαύω, compesco, requiesco: f. αύσω. a. 1. κατέπαυσα. a. 2. κατέπαυν. perf. καταπέπαυκα. perf. pass. καταπέπαυμαι, σαι, ται. Th. παύω, cesso.

Καλαπείθω, persuadeo, abduco; adhortor, induco, &c. Cum dat. & καταπείθομαι, obedio, morem gero, pareo, unde καλαπιθὼς, obsequens, morem gerens, &c. à Th. πείθω, V.

Καλαπλέω, interminor, minor contra; ex καλὰ & ἀπειλέω, V.

Καπάπειν-ῶ, ὁ ἡ ἤ, fame confectus; prout Aristot. 8. Polit. καλάπειν ψυχὼ, jejunam animam dixit; ex κατὰ & πεῖνα, ης, V.

Κατάπειρα, ἡ, tentamentum, experimentum; unde, καταπειράζω, & καταπειράω, periculum, & experimentum facio; attento; item, tento, i.e. expugnare cogor, & καλαπειράζομαι, idem; unde verbale καλαπειρασμὸς, ὅ, ὁ, tentatio, quâ scil. fit alicujus rei periculum; item experientia; ex κατὰ & πεῖρα, unde πειράζω, & πειράω, vide.

Καλαπρηπὴρ, idem signif. instrumentum, cum seq. καλαπρηπηρία, V.

Καλαπρηπηρία, ης, ἡ, nauticum instrumentum, quo nautæ maris altitudinem explorant: à καλαπειρῶ, tento. Th. πεῖρα, conatus.

Καταπείρω, tran-figo, trajicio, vel configo, &c. Ex καλὰ & πείρω, V.

Καταπελμίζω, incutio; à Th. πελμίζω, V.

Καταπελματόω, exp. pitraciis consuo; (unde, καταπελματωμένα, pittraciis consuta; Joseph. c. 10.) vel potius, soleis, seu, calceamento, tibialia firmo, reficioque, &c. Ex κατὰ & πέλμα, V.

Καλαπέλτης, ου, ὁ, CATAPULTA, machina bellica: ex καλὰ & πέλτη, scutum. Vel ut alii à πάλλω, vibro.

Καταπελτάζω, catapultis infesto, seu, oppugno; item, infesto, seu incurso, peltatorum more militum; Aristoph. in Acharn. Item καταπελτικὸς, catapultarius; missus ex catapulta: ut, καταπελτικὸν βέλ-ῶ, catapulta, catapultæ jaculum, sive catapultarium pilum, &c. Plut. in Alex. Omnia, a præced. V.

Καταπέμπω, demitto, deorsum mitto; item, simpl. mitto; à Th. πέμπω, V. Sic, καταπέπω, percoquo; decoquo; vel simpl. coquo; à Th. πέπω; item, καταπεπέω, defleo; deploro; ex καλὰ & πεπ-ῶ, τὸ, unde πεπέω, &c. V.

Καταπεπηῦα, exterrita, perf. part. act. fœm. gen. per Sync. pro καταπεπηκυῖα, verbi καταπλάω, idem quod καλαπήσω, perterrefio. Th. πλήσσω, exterreo. Alii volunt per Sync. dici pro καλαπεπληγυῖα, à καλαπλήσω, f. ξω. p. καλαπέπληχα. ejusd. them.

Καταπόρ, Ion. pro καθάπερ, quemadmodum.

Καταπέρδω, oppedo, i. e. crepitum ventris emitto contrà, &c. à Th. πέρδω, V.

Καταπερείσιμι, longè supero, & exceedo, seu superior sum; plus est quam περίειμι; id vide. Sic, καλαπερονάω, infibulo, veluti, fibulâ defigo; Polyb. à περονάω, V. Item, καταπερπερόμμαι, exp. adulor; nam, περπερὸς, dicitur homo levis, & inconstans; unde, περπερόμμαι, &c. V.

Καταπεσὼν, όντ-ῶ, a. 2. part. act. à καλαπίπτω, decido, quod vide.

Καταπετάζω, καταπετάννυω, vel καταπετάννυμι, f. άσω, expando, explico, extendo: item obtego, velo. Th. πέτω, pando.

Καταπετόομαι, & καταπέτομαι, devolo, volando descendo, seu delabor, &c. Ex κατὰ & πέτομαι, seu πετάομαι, V.

Καταπέτασμα, ατ-ῶ, τὸ, aulæum, velum quod rei cuipiam obtenditur: à καταπετάννυμι, expando: quod à πετάω, seu πετάννυμι, pando: f. πετάσω.

Καταπτερόω, lapidibus obruo, lapido, &c. Ex κατὰ & πτερ-ῶ, unde πτερόω, &c. V.

Καταπέπτω, idem quod, & pro καταπέπω, coquo, percoquo; item, emollio; ut, πλὼ ὀργλὼ καταπέπειν, iram emollire; sic, Il. a. χόλον καταπέ-

ψαι, pro eodem; sic Cicero dicit concoquere odium; quoniam, cibus, in ventriculo dum coquitur, consumitur, &c.

Καταπεφύγασι, 3. pl. perf. m. verbi καταφεύγω, fugio. Th. φεύγω, idem: f. ξω. a. 2. ἔφυγον. p. m. πέφυγα, pro πέφευγα.

Καταπέφνω, occido: ex κατὰ & πέφνω, idem: quod est verbum Poet. Th. φένω, occido.

Καταπέψῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. verbi καλαπέπτω, idem quod πέπτω, coquo. f. ψω. Hinc καλαπέψαι μέγαν ὄλδον, concoquere magnam felicitatem, id est, frui magnâ felicitate ità ut in officio contineamur.

Καταπήγνυμι, & καταπηγνύω, gelu constringo; item defigo, depango, in pass. καταπήγνυμαι, gelu coeo, & concresco; item, defigor, depangor, ex κατὰ & πηγνύω, &c. V. Sic, καλαπηδάω, desilio; ut Xen. Pæd. 7. καταπηδήσας ἀπὸ τῆς ἵππου, &c. à Th. πηδάω, V.

Καταπημώειε, 3. sing. a. 1. opt. Æol. καταπημώησα, ας, ε, verbi καταπημαίνω, idem quod πημαίνω, noceo. Th. πῆμα, ατος, τὸ, damnum.

Καταπῆξ, ῆγος, ὁ, palus qui in terram, sive, in aquam defigitur, sublica; in plur. καταπῆγες, pali hujusmodi, seu, sublicæ; à καταπήγνυμι, vide.

Καταπήσω, seu -πιῶ, defigo, depango, &c. Ex κατὰ & πήγνυμι, seu, πήσω, vel -πιῶ, &c. V. Sic, καταπαίνω, impingo, fagino; à παίνω, V. Item, καταπέζω, deprimo, opprimo; item, comprimo; unde, καταπίεσις, εως, ἡ, depressio, oppressio, compressio, &c. à Th. πέζω, V. Item, καταπικρος, peramarus; à Th. πικρός. Sic, Καταπίμελος, præpinguis, obesus admodum; à Th. πιμελὴ, V. Item, καταπιμπλάω, & καταπίμπλημι, vel καταπίπλημι, repleo, oppleo, impleo, in pass. καταπίμπλομαι, oppleor, repleor; Plut. sed καταπιμπλάσομαι, usurpatur activè, pro, opplebo; à verbo πίμπλημι, V. Comp. ut reliqua antecedentia, cum præp. κατὰ, &c. V. Sic, καταπεπωφῶ, idem quod seq. V.

Καταπίμπρημι, f. πρήσω, incendo, inflammo, comburo: ex κατὰ & πίμπρημι, idem quod πρήθω, incendo.

Κατέπιπτε, deglutiebat, 3. sing. imperf. act. à

Καταπίνω, deglutio. f. m. καταπίομαι; pro πῖμαι. a. 2. act. κατέπιον. a. 2. sub. act. καταπίω, ης, η, perf. act. καταπέπωκα. a. 1. pass. κατεπόθην, ης, η, a. 1. sub. pass. καταποθῶ, a. 1. inf. καταποθῆναι ex κατὰ & πίνω, bibo, quod vide.

Καταπίομαι, η, εῖ, f. 1. m. ejusd. verbi.

Καταπλημι, repleo, oppleo, idem quod, & pro καλαπίμπλημι, V. Sic, καλαπωφήσω, vendo, venundo; unde, καλαπωφῆσαι, venditus, venum expositus; Luc. ex καλὰ & πωφάσκω, V.

Καταπωτᾶσθαι, decido: inf. præs. καταπίπτω, a. 2. act. κατέπεσον. a. 2. part. καταπεσών. Th. πίπτω, cado: f. 2. m. πεσοῦμαι. perf. act. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Καταπιστεύω, concredo, fidei alicujus committo; in pass. καταπιστεύομαι, fidei meæ committitur; apud Phalar. in Epist. καταπιστευθῆναι τοῖς μέσοις; exp. Musis eruditus, vel, ut alii, musis concreditus; sic, καταπιστεύομαι ἐξωμοσίαν; jurejurando obstringor, in Pand. Item, καταπιστόω, fidem facio, aut præsto; fidem exigo; in pass. καταπιστόομαι, ῶμαι, fidem rei facio, confirmo; unde verbale, καταπίστωσις, fiduciæ est & securitatis contractus, ut fit, inter eos, quibus incomperta est, utrinque, fides alterius; Plut. ex κατὰ & πίστις, unde πιστόω, & πιστόω, &c. V. Sic, καταπτόω, pice oblino, & καταπτόομαι, ῶμαι, pix mihi illinitur, &c. à πτόω, seu πισσόω, &c. V.

Καταπίω, deglutio; idem quod, & pro καταπίνω, id vide.

Καταπίων, perpinguis, præpinguis; ex καλὰ & Th. πίων, &c. V.

Καλαπλαγὶς, ίδος, a. 2. part. pass. verbi καλαπλήσσω, percello. Th. πλήσσω, percutio, f. πλήξω. a. 2. ἔπληγον & ἔπλαγον. p. m. πέπληγα.

Καταπλάσσω, aut -πτω, illino, oblino; item, cataplasma impono, cataplasmate curo, & medeor; in pass. καλαπλάττομαι, vel σσομαι, oblinor; cataplasmate curor, &c. Unde, verbalia, καλάπλασμα linimentum, absq; pinguedine, quod illinendo adhibetur; cataplasma; quidam exp. superpositum medicamentum, Dios. Sic, καταπλαστὴ scil. φαρμακία, linimentum, quod cataplasma dicitur; & καταπλαστὸς, qui, illinendo, seu, per illitum, adhibetur; cujus illitus, medicamenti loco est; ut φάρμακον καταπλαστόν; Aristoph. in Pluto; ex καλὰ & πλάσσω; unde πλάσμα & πλαστὸς, &c. V.

Καλαπλέκω, complico, connecto; ut in seq.

Καλαπλέκειν τὸν ζωὸν, vitam finire. Th. πλέκω, complico. Sic, καλαπλέκειν ῥῆσιν, concionem habere.

Καταπλεῖν, & Attice, καλάπλεως, cumulatè expletus; plenè satiatus; ex καλὰ & πλεῖν, V.

Καλαπλέω, navigo: f. εύσω. a. 1. καλέπλευσα. Th. πλέω, idem.

Καλαπλήμμυς, exp. objurgatio; Eccleſiast. 21. Ex iisdem cum seq. V.

Καλαπληκτικὸς, ὴ, formidabilis: &

Καταπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ, perculsus, consternatus, pavidus, attonitus, stolidus: item,

Καλάπληξις, q. d. obstupefactio; stupor, consternatio mentis; mens attonita, &c. Thucyd. Omnia à seq. V.

Καλαπλήσσω, percello, obstupefacio. f. ξω. Th. πλήσσω, quod vide.

Καλαπληκτικῶς, cum stupore, cum terrore, stuporem, seu terrorem afferendo, &c. Adv. à καλαπληκτικὸς, V.

Καλαπλοκὴ, ῆς, ἡ, contextus, complexio; est verbale, à καλαπλέκω, V.

Καλαπλήσω, fut. ήξω, præt. ηχα; perterreo, injicio timorem, &c. Idem quod præced. καλαπλήσσω. V.

Κατάπλοος, & κατάπλους, navigatio qua descendimus, seu devehimur aliquò; appulsus; item, locus, ad quem appellimus, seu, applicamus; i. e. portus; à καταπλέω; vel ex κατὰ & πλόος, &c. V.

Καταπλυνάω, abluo, eluo; vel simpl. lavo, perluo; in pass. καλαπλυόμαι, abluor; unde, καλαπέπλυμ τὸ φερόμενον, exp. obsorduit, viluit, &c. Apud Æsch. à Th. πλυνάω, V.

Καταπλουτίω, dives sum, abundo in divitiis, &c. Item, καλαπλουτίζω, dito, locupleto; ex καλὰ & πλοῦτος, unde πλουτέω, & πλουτίζω, &c. V.

Καταπλώειν, Ion. pro καταπλεῖν, navigare.

Καλαπνέω, perflo, afflo; in pass. καλαπνέομαι, perflor; unde, καλάπνευμα, τὸ, perspiratio, perflatus, Euryp. ex κατὰ & Th. πνέω, V. Item, καλαπνόω, idem quod, & pro, καλαπνίω, aspiro, & foveo, spiritum emitto, &c.

Καλαπνίγω, præfoco; & fere strangulo, stringo, &c. Ut, καλαπνίγειν πῦρ, est, ignem opprimere, & suffocare; unde verbale καλάπνιξις, ἡ, strangulatio, suffocatio; à Th. πνίγω, V.

Καταπνοὰ, ᾶς, ἡ, Dor. pro καλαπνοὴ, ῆς, ἡ, flatus, Th. πνέω, spiro.

Καλαπόδως, communis, pervestigia; ut, καλαπόδως αἰρεῖν, per vestigia inf. quendo, capere; vestigiis consequi, &c. Xenoph. scribi potest etiam divisim, καλὰ, πόδως, à πούς, ὁδος, ὁ, V.

Καλαπεθεὶς, absorptus, consumptus, diglutitus, &c. Est part. a. 1. pass. à verbo καλαπίνω, V.

Καλαποθῆ, 3. sing. a. 1. sub. pass. à καλαπίνω, diglutio, quod vide.

Καλαπόδεκ, ας, ἡ, fauces infimæ, quibus cibus devoratur, stomachi orificium, Paul. Ægin. Est verbale, à καταπίνω; unde καταπότης, &c. V.

Καλαποικίλλω, varietate distinguo: à ποικίλλω, V. Sic, καλαπολαύω, perfruor; item, nimium, & pessimè quam par est, fruor; ab ὀπολαύω, V. καλαπολεμέω, bellum gero contra, bello oppugno; vel, debello, & vinco; in pass. καλαπολεμέομαι, bello appetor, &c. Unde verbale, καλαπολέμησις, oppugnatio, vel, debellatio; Thuc. à πολεμέω, V. Καταπολιτεύομαι, politicâ ratione vinco, institutis meis vinco, vel, antiquo; Plut. in Pomp. à πολιτεύω, V. Καταπολὺ, multùm, valde; item, multo, cum comparat. ut, καλαπολὺ ἥττων; apud Dios. I. 1. multò inferior; à πολὺς, V.

Καταπομπεύω, transmitto, seu, transveho, deducendo, &c. Idem quod πομπεύω; nisi quod, κατὰ, præpositio, ut sæpe solet, videtur aliquid adjicere significationi; Luc. in Amor. &c. id vide.

Καταπονέω, labore conficio, fatigo: f. ήσω. p. καταπεπόνηκα. præs. ind. pass. καλαπονέομαι, opprimor: ex κατὰ & πόνος, labor. Th. πένομαι, laboro. p. m. πέπονα.

Κατάπονος, labore defessus, confectus & enervatus, ex iisd. cum præced.

Καλαπον-

Καταποντίζω, demergo: f. ίσω, p. καταπεπόντικα, præf. pass. καταποντίζομαι, demergor: a. 1. pass. κατεποντίσθην, a. 1. sub. pass. καταποντισθῶ, ῆς, ῆ. Th. πόντος, mare, pontus.

Καταποντισμὸς, ᾶ, ὁ, demersio: à præced.

Καταποντιστὴς, ᾶ, ὁ, qui in ponti aquas demergit, pirata, qui post prædam, etiam in mare mergit; item Καταποντόω, idem, quod καταποντίζω, submergo, in pontum, seu mare demergo, &c. V.

Καταπορπάω, idem quod & pro καταπέρδω, e contrà oppedo, &c. id vide.

Καταπορεύομαι, redeo; peculiariter dicitur de exulibus; Polyb. sed propriè signif. proficiscor deorsum, descendo; ex κατὰ, & πορεύομαι, V.

Καταπορνεύω, prostituere: à πορνεύω, scorter: quod vide.

Καταπόρνευσις, ᾰ, ὁ, scortatio; vel constupratio; verbale à καταπορνεύω, constupro, &c. pro quo etiam, dicitur Καταπορνέω, &c. ab eodem; id vide.

Κατάποσις, εως, ἡ, absorptio, devoratio, perculiariter deglutitio; i. e. cibi & potionis, ab ore, in ventriculum descensus: item ipse deglutiendi meatus; Dioſc. l. 3. ubi etiam exp. gula, &c. Item καταπότης, ᾰ, ὁ, gula, guttur, verbalia, à verbo καταπίνω, V.

Καταπορεύω, exhibeo, molior, machinor, &c. à verbo πορεύω, V.

Καταπότιον, ᾰ, τὸ, CATAPOTIUM, medicamentum quod deglutiendo sumitur: à καταπίνω, deglutio: quod vide.

Καταπραγματεύομαι, negotior; ut καταπραγματεύομαι τὴν εὐπορίαν, negotior ad penuriam (malè in Scap. pecuniam) inducendam; dicitur de negotiatoribus, qui annonæ pretium intendentes, ex fame, & penuria vulgi lucrum captant, & indè locupletantur; ex κατὰ, & πραγματεύομαι, V.

Καταπρανὴς, declivis, pronus dependens, propendens, &c. idem quod, & pro κατὰ πρανὲς, id vide.

Καταπρήσω, seu καταπρήθω, & καταπρήθομαι, efficio, perago, transigo: item perfacto; apud Dion. Halic. Καταπρηθόμενος ἀσφάλειαν, expon. comparans securitatem; à Th. πρήσω, vel -θω, V.

Καταπρήνισις, εως, ἡ, mitigatio, sedatio, &c. verbale, à seq.

Καταπρήνω, mitigo, lenio, demulceo, compello: ex κατὰ & πρήνω, mitigo. Th. πρᾶος, lenis.

Καταπρημνος, idem exp. κατάκλαδος; sed utraque vox Lexicographis videtur ignotum, aut saltem præterita, sine explicatione. [Forsan, exponi possunt, ramis, & stirpitus abundans; vel ramos, & stirpes, copiosè producens, illique confitus, &c. à Thematis κλάδος, & πρίμνον, quæ vide; ita enim κατὰ, exprimitur interdum in compositione; ut in κατάμπελος, id V.]

Καταπρήθω, comburo, deuro; item incendo: à Th. πρήθω, V.

Καταπρηνὴς, ής, ὁ, ἡ, idem quod πρηνὴς, pronus.

Καταπρηνίζω, fut. ίξω, præt. ικα, pronum præcipito & dejicio, à præced. καταπρηνὴς, vel ex κατὰ, & πρηνίζω; vide.

Καταπρηθῆν, 3. sing. a. 1. sub. pass. à καταπρήθω, comburo, incendo. Th. πρήθω, f. σω, idem.

Καταπρηνῶ, mitigo, &c. pro καταπραΰνω, V.

Καταπρὶς, ίδος, ἡ, serrâ deseco, vel præcido; serrâ descindo, vel simpl. discindo, dissecco, &c. à Th. πρίω; V.

Καταπροδιδόναι, prodere, præsent. infin. ex κατὰ & προδίδωμι, prodo. Th. δίδωμι, do.

Καταπροήσθαι, f. 1. inf. m. verbi καταπροΐημι, projicio, elabi sino: a. 2. inf. m. καταπροέσθαι ex κατὰ, προ & ἵημι, mitto. Th. ἕω, idem.

Καταπροΐημι, projicio, è manibus dimitto, aut elabi sino; vel etiam, cum neglectu abjicio; Polyb. l. 6. πάντες ἂν καταπροέντο τὸν καιρὸν, i. e. occasionem rei bene gerendi omisissent, aut neglexissent, dicitur etiam, καταπροΐεναι τῶν ὅπλων, sive κατηγορίας; i. e. prodere, destituere; seu prævaricari: Sic, Καταπροΐησθαι τὸ συμφέρον, pro nihilo ducere utilitatem; Bud. in Epist. Post. ex κατὰ & προΐημι, præmitto; undè προΐεμαι, projicio, &c. V.

Καταπροΐκομαι, progredior longiùs, impune evado; in fut. frequentissimum, in comminationibus; ut ἢ δὴ ἐμέγε δεῦρ' λωβητὰ μὴν καταπροΐξεαι; i. e. qui me tam fœdè mutilarit, non impune evader, Herod. in Thalia, ex κατὰ προ & ἵκω, sive ἵκομαι, venio, &c. V.

Καταπροϊξάμιλλος, ω, ατος, a. 1. m. à καταπροΐζομαι, impunè relinquo: f. ίξομαι· ex κατὰ & προΐξ, κτος, ἡ, dos.

Καταπρολείπω, ante desero, vel relinquo; à κατὰ & προλείπω, V.

Καταπροτρέω, primas partes eripio, devinco, in pass. καταπροτρέπομαι, priores partes, devictus, amitto; Polyb. l. 11. à προτρέω, V.

Καταπροχέω, profundo, effundo, Apoll. à προχέω idem quod προχύω, V.

Καταπτάω, devolo, inusitatum Thema, à quo, καθίπτημι, sua mutuatur tempora; (sicut καθίζημι, à καθαζάω) unde καθάπτας, devolans, vide seq.

Καταπτὰς, άντος, a. 2. part. act. καταπτῶμαι, a. 2. inf. act. verbi καθίπτημι, devolo. Th. ἵπταμαι, volo.

Καταπτέρος, ὁ ἡ ὄν, plenè plumatus, aliger; ex κατὰ & πτέρον, V.

Καταπτήσσω, Ion. pro καθάπτω, perstringere, leviter attingere: ex κατὰ & ἅπτομαι, tango.

Καταπτήσσομαι, devolabo, f. verbi καθίπταμαι; vide in sequent.

Καταπτήσσω, fut. ήσω, præt. ηκα, consternor, perterrefio, dejecto sum animo ex pavore: Item admiratione obstupesco, &c. Il. χ. & Od. ϑ. ex κατὰ, & πτήσσω, V.

Καταπτήτην, 3. dual. a. 2. ind. act. Ion. à καίπτην, verbi καθίπτημι, seu καθίπταμαι, devolo: quod ex κατὰ & ἵπτημι, seu ἵπταμαι, volo, as, f. πήσομαι, ῃ, ἐῖ, a. 2. m. ἐπτάμην.

Καταπτήσσω, metu consterno, perterrefacio; à Th. πτήσσω, V.

Καταπτόμαι, tango, exprobro, (Ionicè pro καθάπτομαι) cum Genit. ut καταπτόμαι μαρτύρων, cito testes, vel ad testes refero, &c. Herodot. ex κατὰ & ἅπτομαι, V.

Καταπτυχὴς, έος, ὁ, ἡ, sinuosus, & multas plicas habens: ex κατὰ & πτύσσω, plico.

Καταπτυστὸς, desputendus, detestandus, abominandus, &c. (sed Καταπτύστιον, etiam dixit Anacreon; quasi à Καταπτύστης) verbale, à seq.

Καταπτύω, despuo, respuo, rejicio. Them. πτύω, πτυω, f. σω.

Καταπτὼς, ῶς, ἡ, devolavero; Aor. 2. sub. à καθέπτω, Aor. 2. Indic. verbi καθίπτω, V.

Καπτώμα, ατος, τὸ, & καθάπτωσις, ἡ, lapsus, casus, ruina; ut καθάπτωσιν ποιεῖ τὰ διώδυ, quæ malè olent, faciunt, ut quis collabatur; Alexand. Apher. l. 2. Probl. verbalia, à καταπίπτω, V.

Καταπτώσσειν, timere, præs. inf. act. καταπτώσσω, 3. plur. præs. act. à πτώσω, expavesco, Themate, πτόω, terrefacio.

Καταπτωχεύομαι, inops fum, ad mendicitatem rediger, pauper fio, &c. ex κατὰ & πτωχεύω, V.

Καπυγὸς, ᾶ, ὁ, cinædus; Athen. l. 7. & Aristoph. in Vesp. Item Καταπυγὴς, idem; undè καταπυγοσύνη, ης, ἡ; flagitium illud obscœnum, quod cinædi patrant, item καταπυγῶ, cinædus fum, flagitiosum istud opus patio: Item καταπύγων sequens; V. Undè etiam Attici medium manus digitum καταπύγωνα vocarunt; Poll. l. 2. à quo itidem καταπυγωνίζεσθαι, obscœnæ libidini addictior, &c.

Καταπύγων, obscœnus, ex καὶα & πυγὴ; nates.

Καταπύθω, putredine consumo vel absumo; in pass. καταπύθομαι, putresco, putredine consumor; ex καὶα & πύθω, V. Sic etiam Καταπύγων, condensus; undè καταπυγόω, ῶ, condenso: Item repleo, refercio, Plut. in Lyc. à πυκνὸς, undè πυκνόω, &c. V. Καταπυκτόβω, vinco in pugilatu, à πυκτόβω, V. Καταπυρπολέω, incendiis absumo, vel comburo, concremo, &c. à πυρπολέω, circa ignem verfor, &c. V. Κατάπυρος, ignitus, igni excandefactus, & Metaph. ardentissimus, ferventissimus, &c. à Them. πῦρ, πυρὸς, &c. V. Item καλάπυρρος, valde rufus; Dioſc. l. 2. c. 184. à πυρρὸς, comp. ut cæt. anteced. cum præpos. κατὰ, &c. V.

Κατάρεχ, ας, ἡ, execratio: ex καὶα & ἀρὰ, diræ, preces.

Καταρράκτης, ᾶ, ὁ, CATARACTA, locus abruptus & præceps in flumine, undè aqua ruit potius quam fluit: Item vectis, porta. Est etiam nomen avis cujusdam: à καταῤῥάσσω, impetuosè deturbo. Them. ῥάσσω, f. ξω, allido, dejicio.

Καταρράμαι, ᾶμαι, execror, devoveo: perf. pass. κατήρασμαι, perf. part. κατηρασμένος, a. 1. m. κατηρασάμην, ω, ατο, καταρᾶσθαι, præs. inf. pass. Th. ἀρὰ, preces, diræ.

Καταρράσσω, vel πτω, vel καταῤῥάσσω, tango,

frango, rumpo, impetuoſe deturbo, erumpo, deflo. Them. ῥέσω, f. ξω· allido.

Κατάρατος, diris devotus, execratione dignus; Demoſth. verbale, à præced.

Καταρβέομαι, V.

Κατάρβυλοι χλαῖναι, apud Sophocl. in Troilo, dicuntur αἱ ποδήρεις, ἅσπερ ἐν ταῖς ἀρβύλαις χαλῶσι; i. e. talares ad ipſa uſque calceamina demiſſæ, teſte Heſychio; ex κατὰ & ἀρβύλη, V.

Καταργέω, inanem & inutilem reddo; aboleo, facio ceſſare, f. ήσω, p. κατήργηκα, a. 1. act. κατηργήσα, præſ. ind. paſſ. καταργοῦμαι, deſtruor, aboleor: perf. paſſ. κατήργημαι, a. 1. paſſ. κατηργήθην, evanui, liberatus ſum, f. 1. paſſ. καταργηθήσομαι, ή, εται· ex κατὰ & ἀργέω, ceſſo: hoc ab ἀργὸς, per Craſin pro ἀεργὸς, otioſus, quod ab α, priv. & ἔργον, opus.

Κατάργμα, ατος, τὸ, initiatio, unde pl. neut. Καθάρξιμα, primitiæ, Euryp. eſt ex κατὰ & ἀρχὴ, V. vel eſt verbale, à κατάρχω, V.

Καταργυρος, inargentatus, i. e. argenteus; unde ſeq. καταργυρόω, V.

Καταργυρῶν, inargentare: ab ἄργυρος, argento obduco. Them. ἄργυρος, argentum.

Καταθέζω, demulceo, manibus tractus: f. ξω, pro quo & καθρέζω dicimus. Th. ῥέζω, facio.

Καθάρδω, irrigo, ex κατὰ, & ἄρδω; vide.

Καθάρπις ἄνεμος, ventus contortus, & cum impetu deſuper irruens, typho; ex καθὰ & ἁρπάσω, vel à verbo κατηρέσω, &c. V.

Καθαρδεὶς, Ion. pro καθαρθεὶς, ἑλὼς, purgatus, a. 1. part. paſſ. à καθαίρω, purgo: f. αρῶ.

Καθαρθρόν, articulo, ex καθὰ & ἀρθρόω; vide.

Καταρρηγλὸς, horrendus, horribilis; Od. ξ. ex κατὰ & ῥηγλὸς, V.

Καταριθμέω, annumero: f. ήσω, p. κατηριθμηκα, perf. paſſ. κατηριθμημαι, perf. part. κατηριθμημένος, η, ον, annumeratus, a. 1. m. κατηριθμησάμην, a. 1. opt. m. καταριθμησαίμην, & in 1. pl. καταριθμησαίμεθα. Them. ἀριθμὸς, numerus.

Καταρίπτάζω, dejicio, ex καθὰ & ῥιπτάζω vide.

Καταρισσῶν, prandere; Athen. l. 10. ex καθὰ & ἀρισσάω, V.

Καθαρκεῖ, ſufficit; ut καθαρκέσω μοι, mihi ſatis erit; à ſeq. καθαρκέω, V.

Καθαρκέω, idem quod ἀρκέω, ſufficio.

Καθαρόω, ῶ; aro, ex κατὰ & ἀρόω; V.

Καταρραγείσης μάχης, erumpente prælio; id eſt, conſerto. Hermog. ex κατὰ, & ῥαγεὶς, V.

Καταρραγῶσα, a. 2. inf. paſſ. verbi καθαρρήγνυμι, cum impetu defero. Th. ῥήσω, frango, f. ξω, a. 2. ἔρραγον, p. m. ἔρρωγα.

Καθαρραθυμέω, ῶ, per deſidiam, aut ineptiam ago, vel per negligentiam derelinquo, apud Xen. Hell. 6. ex κατὰ, & ῥαθυμέω, V.

Καθαρράινω perfundo ſtillatim; Item aſpergo, reſpergo, apud Dioſ. l. 2. c. 84. & 4 Reg. c. 7. ex κατὰ & ῥαίνω; V.

Καταῤῥάκτης, ου, ὁ, vide καταῤῥάκτης.

Καταῤῥάπτω, confuo, inſuo, perſuo, &c. ex κατὰ & ῥάπτω. Sic καθαῤῥάσσω, & -πτω, idem quod καθαῤῥάσσω, &c. V. Item, Καταῤῥαφὼν, conſutus, pannoſus; Item ex commiſſuris conſtans, non integer; Luc. ex καθὰ & ῥαφὴ, aut verbale, à præced. καθαῤῥάπτω. Καθαῤῥαφὴ, ἡ, nugor, proprie, conſuendo, aut conſarcinando carmina; à ῥαψῳδέω, comp. ut anteced. cum præp. κατὰ, &c. V.

Καθαῤῥέομαι, perfundor; (eſt paſſ. ab act. ſeq. καταῤῥέω, defluo, &c. V.) Ut καταῤῥέομαι ἱδρῶτι, ſudore perfundor, &c. Luc. Sic λέχθιν καθαῤῥεομένην αἵματι, lanceam cruore perfuſam, &c. Plut. in Galbo.

Καθαῤῥέων, defluens, præſ. part. neut. gen. &

Καταῤῥέπω, deorſum vergo, & inclinor; Polyb. unde Καταῤῥοπὴς, deorſum vergens, declivis; in alteram partem vergens, &c. Item καταῤῥοπὼν, idem; unde καθαῤῥοπία, deorſum vergere, declivitas, &c. omnia, ex κατὰ, & ῥέπω; vide.

Καταῤῥύσαν, defluens, a. 1. part. act. neut. gen. à καταῤῥέω, defluo. Th. ῥέω, fluo, f. ῥύσω.

Καταῤῥέω, defluo, adfluo, diſtillo, delabor, &c. Item collabor, concido, &c. Item advenio; ut ἀθρόοι καταῤῥέοντες, confertim advenientes; ex κατὰ, & ῥέω, V.

Καθαῤῥήγνυμι, decido, delabor, ruo cum impetu: ex κατὰ & ῥήγνυμι, idem quod ῥήσσω, frango, f. ξω.

Κατάῤῥησις, accuſatio; item condemnatio; ex κατὰ & ῥέω, dico; unde ῥῆσις, &c. V. Sic καταῤῥήσσω, & -πτω, confringo, diffringo, &c. (Idem quod καταῤῥήγνυμι.) Item conſtrepo, inſtrepo, inſono, &c. à Th. ῥήσσω, unde ῥήγνυμι, &c. V. Item καταῤῥητορεύω, & -εύομαι, contra alium verbigero: Item eloquentiæ torrente rapior, ejuſque vi demulceo, & afficio; arte dicendi vinco, &c. à ῥητορεύω, V. Sic Καταῤῥίζω, radices, terræ infixas, habens; vel antè infixas; unde Καταῤῥίζω, radico, radicibus fixis ſtabilio, & in paſſ. καθαῤῥίζεμαι, radicor; i. e. figor radicibus; item ago radices, &c. à Th. ῥίζα, unde ῥιζόω, &c. V. Καταῤῥίπτω, vel -πέω, dejicio, proſterno, in paſſ. Καταῤῥίπτομαι, proſternor; unde Καταῤῥιμμένος, part. præt. paſſ. dejectus, proſtratus, &c. à Them. ῥίπτω, V. Sic Καταῤῥιζόω, & -ζόομαι, aſſimate ſibilante laboro; Dioſc. l. 3. c. 93. à Th. ῥοῦς, unde ῥιζόω, -ζόομαι, &c. V. comp. ut præced. cum præp. κατὰ.

Καταῤῥοΐζομαι, catarrho laboro, ſeu diſtillationibus vexor; Dioſc. l. 5. c. 43. Unde Καθαῤῥοϊκὸς, qui diſtillationibus infeſtatur, (pro quo etiam legitur καταῤῥοπικὸς;) item καταῤῥοϊκὰ νοσήματα, morbi ex catarrho; ſive languores, qui fiunt diſtillatione; Plut. in Tim. & καταῤῥοϊκὴ διάθεσις, affectus diſtillationi obnoxius, tranſlatè dicitur, apud Plut. &c. omnia, à ſeq. Καταῤῥοὸς, defluxio; & apud medicos peculiariter ſic dicitur, deſcenſus humoris, à capite in os, &c. ex κατὰ & ῥέω, vel à verbo καταῤῥέω, &c. V.

Καταῤῥόος, ου, ὁ, contracte καταῤῥους, defluxus, diſtillatio, CATARRHUS.

Καταῤῥοφὸς, & Καταῤῥοφία, deorsùm vergens, & q. d. deorsùm vergentia, &c. Videantur ſupra in καταῤῥέπω. Sic Κατάῤῥυς, vide ſuprà in καταῤῥοος.

Καταῤῥοφέω, ſorbillo; ſeu ſorbendo deglutio, ex κατὰ, & ῥοφέω, V. Sic Καταῤῥυθμέω, & καταῤῥυθμίζω, quadrare facio, ad numeros aptos redigo, &c. à ῥυθμίζω, V. Item, Καταῤῥυπαίνω, conſpurco, contamino, à ῥυπαίνω, comp. ut præced. cum præp. κατὰ, &c. vide.

Καταῤῥυτὸς, ὴ, ὸν, irriguus: à καταῤῥέω, defluo. Th. ῥέω, fluo, f ῥύσω.

Καταῤῥωδέω, non metuo: ex καθὰ & ἀῤῥωδέω, idem, cum α priv. vel pro ὀῤῥωδέω, metuo. Th. ὄῤῥος, linea, quæ ſcrotum interſecat.

Κάταρσις, εως, ἡ, appulſus navium, deſcenſus navis, &c. Eſt verbale à καθαίρω, V.

Καθαρτᾶν, aptare: ab ἀρτάω, appendo.

Κατάρτησις, εως, ἡ, coaptatio, verbale à præced. Καταρτάω, præparo, coapto, &c. V.

Καταρτίζω, propriè luxata membra in ſuum locum repono; item perficio, farcio, coagmento, f. ίσω, a. 1. ind. act. κατήρτισα, ας, ε, a. 1. opt. act. καθαρτίσαιμι, αις, αι, a. 1. inf. καθαρτίσαι, perf. paſſ. κατήρτισμαι, perf. inf. paſſ. κατηρτίσθαι, perf. part. κατηρτισμένος, η, ον, coagmentatus, a. 1. m. κατηρτισάμην, ω, ατο, aptavi. Th. ἄρτιος, α, ὁ, ἡ, par, de numero.

Κατάρτισις, εως, ἡ, inſtauratio: &

Καθαρτισμὸς, ὁ, ὁ, coagmentatio: à καταρτίζω, quod vide.

Καθαρτὴρ, ῆρος, ὁ, compoſitor, moderator, ab eod.

Καταρτύω, compono, coagmento, inſtruo, condo, diſpono, adapto, &c. ex κατὰ, & ἀρτύω, V.

Καθαρχὰς, ab initio; Plut. in Sol. ἀυτὴν καθαρχὰς; jam indè ab initio, Herodot. dicitur. & τὸ καθαρχὰς, apud Demoſth. Item, Καθαρχὴ, initium, exordium; Polyb. Item libatio, primitiæ: Sic Καθαρχὴς, ab initio, &c. Omnia ex καθὰ & ἀρχὴ, vide.

Κατάρχομαι, incipito, inchoo, ut καθάρχεσθαι τῆ μάχης; item victimam ferio, hoſtiam, & ſacrificium libo, quod fiebat antequam hoſtiam ferirent; Herodot. eſt à ſeq. κατάρχω, id vide.

Κατάρχουσα, præſ. part f. g. à

Καθάρχω, primus facio, imperito, f. ξω. Th. ἀρχὴ, principatus, initium.

Κατάρχων, præcentor, præſultor; à præced. κατάρχω, V.

Καθαρόμενος, ε, execrans, part. præſ. &

Καθαρῶν, imprecantur, 3. pl. ind. paſſ. à καταράομαι, q. v.

Καθάσαρκος, carnoſus, corpulentus, obeſus; Athen. unde Κατασαρκόω, obeſum reddo, &c. ex καθὰ & Th. σὰρξ, unde σαρκόω, &c. V. Sic καθασαρκῶ, fut. ώσω, præt. ωκα, q. d. incarno; i. e. carnem facio, &c. ab iiſdem.

Κατασσάπτω, conſlipo, aggero, condenſo; Theoph. ex κατὰ & σάπτω, V.

Κατασβεννύω, ſeu καλασβέννυμι, fut. Καταβέσω, extinguo, ſedo, compeſco, &c. cum acceſſat. ut τῶς λύχνες καλασβέσαι, apud Ariſtoph. Item Καλασβλῶω, extinctum eſſe, &c. ex κατὰ & σβέννυμι, vide.

Καλασείνω, propriè, deorſum moveo manu, ſilentium facio, ſignum do manu, f. είσω, p. καλασέσηκα, a. 1. ind. act. κατεσίσαι, ας, ε, a. 1. part. act. καλασείσας, αντ⊙, Th. ζείω, quatio.

Κατασημήνω, annato, obſervo: item obſigno ſigillo: ex κατὰ & σημήνω, f. ανῶ, ſignifico, Th. σῆμα, τὸ, ſignum.

Καταπίπω, marceſſere facio, tabefacio; & in paſſ. Καταπίπομαι, marceſco, tabeſio; ex κατὰ σήπω, σήπομαι, &c. vide.

Κατασιγάζω, ſilentium mihi impero; ut Κατασιγάζω σε, facio, ut obmuteſcas; & in paſſ. Κατασιγάζομαι, ſilentium mihi imperatur, jubeor tacere; Athen. l. 1. Item καταση̃δω, ῶ, conticeſco, &c. Plat. (nam καταση̃γάζω, eſt conticeſcere facio, &c. ut dictum eſt) omnia, ex κατὰ & σηγάω, unde σηγάζω, &c. V.

Κατασικελίζειν τυρόν; eſt ſiculum caſeum comedere; Ariſtoph. in Veſp.

Κατασίνομαι, & καλασινάζω, admodum lædo, vel paſſivè, valdè noceor; ex κατὰ & σίνω, σίνομαι, &c. V. Sic etiam,

Κατασιτέομαι, comedo, veſcor; ex κατὰ & σιτέω, σιτέομαι, &c. V.

Κατασιπᾶτε, 2. pl. præſ. ind. vel imperat. act. à

Κατασπαπίω, conticeſco. Th. σιωπάω, ſileo, f. ήσω.

Κατασπάζω, concido; Item procumbere facio; à Th. σκάζω, V. Sic Κατασκαίρω, deſilio; à Th. σκαίρω, V.

Κατασπάπτω, diruo, f. ψω. a. 1. κατέσκαψα, p. κατέσκαφα. perf. paſſ. κατέσκαμμαι, perf. part. paſſ. κατεσκαμμένος⊙, dirutus: τὰ κατεσκαμμένα, ruina. Th. σκάπτω, fodio.

Καλασκαριφάω, ῶ, vellico, pungo, fodico; à Them. σκαριφάομαι, &c. V.

Καλασκαρὰς, aec. pl. à

Καλασκαφὴ, ῆς, ἡ, everſio: à καλασκάπτω, quod vide.

Καλασκαφὴς, ἐ⊙, ὁ ἡ ἡ; dirutus, ſuffodiendo everſus, &c. à præced. Κατασκαφὴ, everſio quæ fit diruendo, ſeu effodiendo, &c. V.

Κατασκάπελ⊙, qui amicis dedecori eſt, καπηχεῖν τῶς φίλες, Heſychius.

Καλασκεδάζω, f. άσω, diſpergo, diſſipo: à σκεδάζω, idem.

Κατεσκελλίδω, idem quod καλασκέλλω, exſicco, exarefacio, extenuo, propriè, carnes & medullam corporis abſumo, ut nihil præter oſſa, remaneat, &c. à Th. σκέλλω, unde σκελιτὲς, & σκελλίδω, V.

Καλασκεπάζω, protego; à Them. σκέπω, unde σκεπάζω, &c. V.

Καλασκέπτομαι, f. ψομαι, ſpeculor, provideo. Th. σκέπτομαι, video.

Κατασκευάζω, præparo, f. άσω, p. κατεσκεύακα, a. 1. act. κατεσκεύασα, ας, ε, a. 1. inf. act. κατασκευάσαι, a. 1. part. κατασκευάσας, αν⊙, perf. paſſ. κατεσκευάσμαι, perf. part. paſſ. κατεσκευασμένος⊙, a. 1. ind. paſſ. κατεσκευάθην, ης, η. Th. σκεύ⊙, τὸ, vas.

Καλασκεύαις, dat. pl. à καλασκευὴ, ῆς, ἡ, extructio, apparatus: præced. verbi & Them.

Καλασκευάπτω, c. 5. Proverb. Solom. οἱ ὀ φρονιμοὶ, τὸν λίθον ὠσὶν καλασκευάσουν, macerta lapidum deſtruitur; ſed forſan, pro eo legendum καλασκάπτουν, vide κατασκάπτω.

Καλασκεύασμα, ατ⊙, τὸ, præparatio: abeod. &

Κατασκευαστικὲ, τὰ, ad aſſertionem facientia, nom. pl. n. g. à

Κατασκευαστικὸς, ὲ, aſtruendi vim habens: à καλασκευάζω; quod vide.

Καλασκεύασμός, ὲ, ὁ, ſicut Καλασκεύασμα, inſtitutum, inſtrumentum, res laborata, apparatus; Thucyd. item interdum, commentum, molimentum, ſeu machinamentum ſubdolum, fraus, &c. Item καλασκευαστὴς, extructor, molitor, opifex, & καλασκευαστὲς, extructus, conditus, compactus, fabrilis; item ſubornatus, appoſitus, ſummiſſus, &c. Sic etiam, Καλασκευαστικῶς, more aſtruentium, & demonſtrantium, &c. adv. à præced. καλασκευαστικὸς, & omnia ab eodem verbo.

Καλασκευὴ, ῆς, ἡ, exſtructio, apparatus, deſcriptio, gen. pl. κατασκευῶν, à καλασκευάζω, quod vide.

Κατασκέω, ῶ, exerceo, erudio; undè κατεσκημμένος⊙, exercitatus, eruditus, &c. à καλὰ & Th. ἀσκέω. V.

Καλασκηνάω, & Κατασκηνάομαι, tentorium defigo, vel firmo, in tabernaculo maneo, ſeu requieſco; item nidifico, &c. idem quod ſeq.

Καλασκηνόω, nidulor, nidum ſtruo, habito, f. ώσω, a. 1. κατεσκήνωσα: &

Καλασκηνώσις, εως, ἡ, nidus. Th. σκηνὴ, tabernaculum.

Καλασκήπ⊙, ingruere, graſſari. Th. σκήπτω, ruo, f. ψω.

Κατάσκηψις, invaſio, incubitus, conflictatio, &c. verbale, à præced. κατασκήπτω, V.

Καλασκιάω, opaco, &c. Od. μ. adumbro, idem quod ſeq. V.

Καλασκιάζω, obumbro, f. άσω, p. κατεσκίακα. Hinc.

Καλάσκι⊙, ος, ὁ, ἡ, opacus, obſcurus. Th. σκιὰ, umbra.

Καλασκίδνημι, diſpergor; (i. e. καλασκορπίζομαι) ex κατὰ & σκίδνημι, V.

Κατασκλῆμι, exareſco, vel contabeſco; unde præt. Κατέσκλημα, exarui, contabui; Luc. ex κατὰ & Th. σκέλλω, undè σκλέω, & σκλῆμι, &c.

Κατασκοτοῦω, exploro, ſpeculor, Maccab. l. 1. Undè verbale, καλασκόπευσις, exploratio, ſpeculatio; ex καλὰ & σκόπω, V. confer etiam ſeq.

Καλασκοπέω, ῶ, & καλασκοπεύω, exploro: f. ήσω, p. κατεσκόπηκα, a. 1. inf. act. κατασκοπῆσαι. Ex καλὰ & σκέπτομαι, circumſpicio, f. ψομαι, perf. paſſ. ἔσκεμμαι, præt. m. ἐσκεπόμην.

Καλασκόπη, ης, ἡ, ſpeculatio, exploratio; item ſpecula: Sic etiam, Καλασκοπὸς, ſpeculatorius, exploratorius, ut ἱππεῖς καλασκοπικὶ, equites qui exercitum præcedunt: Sic Κατασκόπια, vel καλασκόπικα, τὰ, naves exploratorias, & ſpeculatorias Cæſar & Livius appellarunt, à ſing. κατασκόπιον, &c. ut πλοῖον κατασκοπικὸν, navis, quæ exploranti cauſâ, emittitur, omnia à ſeq. καλάσκοπ⊙, vide.

Καλάσκοπ⊙, ος, ὁ, ἡ, explorator: à κατασκέπτομαι, ſpeculor: V. καλασκοπέω.

Καλασκώπτω, idem quod σκώπτω, cavillor.

Κατασμικρολογέω, ῶ, parvi pendo, vel potius, parcum, & illiberalem judico & exiſtimo; ut κατασμικρολογεῖν τὴν φύσιν, de natura loqui, ut parca & reſtricta, obloqui naturæ, ut parcæ; Hippocr. in Epiſt. ad Demag. ex κατὰ & σμικρολογόμαι, pro μικρολογόμαι, ξμαι; id vide. Sic καλασμικρύνω, parvum reddo, imminuo, extenuo, deprimo, &c. à σμικρύνω, parvum reddo, imminuo, extenuo, deprimo, &c. à σμικρύνω, pro μικρύνω, vide.

Καλάσμυρν⊙, myrrhatus, myrrham redolens; Dioſc. l. 1. c. 26. ex κατὰ, & σμύρνιον; V.

Καλάσμυξαι, 3. ſing. a. 1. opt. act. vel a. 1. inf. à

Κατασμύχω, comburo, f. ξω. Th. σμύχω, attero.

Κατασμύχω, contero, tundendo comminuo; ex καλὰ & σμυχω, vi. Sic Καλασοβέω, depello; Item perſequor, arceo, à Th. σοβέω, V.

Καλασοφίζω, ſophiſmatis & argutis fallaciis utor adverſus aliquem, f. ίσω, perf. κατασεσόφικα, præſ. part. paſſ. κατασοφιζόμεν⊙, a. 1. m. καλασοφισάμην, ω, απ⊙, a. 1. part. m. κατασοφισάμεν⊙. Ex καλὰ & σοφὸς, ſapiens.

Καλασοφισδέω, eludo captioſè, verborum argutiis; ex κατὰ & σοφιζέω, vi. Sic etiam, καλασαπίζω, demitto, deorſum duco, detraho, &c. à Th. σαπέω; Item Καλασαπάω, luxu conſumo, prodigo, à σαπάω, vi. Καλασαπράπω, dilacero, dilanio, diſcerpo; à Th. σαπρέχω, ſeu πω; item Κατάσασμα, τὸ, & κατασασμὸς, detractio, diſtractio, &c. Et idem quod σασμα, vi. ut & Κατασασικὸς, detrahendi vim habens; ut καλασασικὸς γάλακτος, lac evocans; Dioſc. l. 2. verbalia, à καλασάζω, vel καλασάω; quæ vide. Item Καλασαλαλάω, ῶ, delicior, in deliciis vivo; item in delicias & lautas epulas inſumo, à σαλαγάω, vi. Καλασάω, detrabo, extraho, educo, elicio: item avidè deglutio, ſeu haurio faucibus, &c. à Th. σάω, comp. ut reliqua antecedentia, cum præp. καλὰ, &c. V.

Κατασείρω, ſpargo: ex καλὰ & σείρω, ſemino, f. ερῶ.

Κατάσπεισις, perfuſio, ejuſmodi ſcil. quâ, hoſtia ſolet perfundi; à Καταασπένδω, libamine, ſeu libamento perfundo; Plut. de def. Orac. ex κατὰ & σπένδω, vi. Sic Καλασπέρχω, impello, urgeo, citato gradu progredi cogo. Thuc. l. 5. à Th. σπέρχω, V.

Καλασπεύδω, accelero, urgeo. Th. σπεύδω, feſtino.

Καλασπιλάζω, commaculo, labem aſpergo, inquino; Heſych. apud Etymol. Καλασπιλάζοντες, expon. Καλασκώπτοντες; meta-

metaphora ſumpta à Petris quæ in mari teguntur, & πλάδες appellantur. &c. à Th. πλάω, unde πλαὰς, ᾰδ-ος, ἡ, &c. V. Sic etiam, Καταπαύδεω, depello, ſcil. ceu pulvis feriendo depellitur, Heſych. à Th. παυδὲς unde παύω, cum præp. κατά.

Καταπαύδιγξ, rebus ſeriis operam dare: à παυδάζω, ludulo ago: ab eod. Th.

Καταπαυδαμένας, bonâ fide, citra figmentum: Item, Καταπαυδιὼ, (ſed legitur etiam κατὰ παυδιὼ) de induſtria, ſeriò, &c. Utrumque adv. à præced. V.

Καταχυμὸς, diſtillatio, verbale, à ſeq. V.

Καταχύζω, deſtillo, inſtillo. Th. χύζω, f. ξω, ſtillo.

Καταχθεὶς, a. 1. part. paſſ. &

Καταχθήσομαι, f. 1. ind. paſſ. verbi κατάγνυμι, conſtituo, quod vide.

Καταχθμίζω, in ſtabulo, aut ſtatione, ſeu diverſorio colloco; ex κατὰ & χθμὸς, ſtabulum, caula, unde χθμίζω, &c. V. Item, Καταχθμίω, in rectum, ad perpendiculum; ſed potiùs ſeorsùm legendum Κατὰ χθμίω, &c. vide χθμή. Sic Καταχθμίζω, appendo, pondere demetior; unde verbale καταχθμισμὸς, appenſio, ſingulorum per ſua pondera adjectio, &c. à χθμὸς, unde χθμίζω, &c. V. comp. ut præced. cum præp. κατά.

Καταχυλπιὸς, cohibendi aut reprimendi, ſeu ſiſtendi vim habens, reprimens, ſiſtens, &c. eſt verbale, à καταχύλλω, reprimo, &c. V.

Καταχαμνίζω, in vas, ſeu doliolum, defundo & condo; Poll. ut καταχαμνισμένον ὄινον, vinum amphoris contentum, &c. ex κατὰ & χάμνος, unde χάμινον, & χαμινεύω, &c. V.

Καταχάνδην, gen. ſing. à

Καταχὰς, a. 2. part. f. g. καταχᾶσα, n. g. -ὰν, à καθίημι, conſtituo, f. καταχήσω, a. 1. inf. act. καταχῆσαι, a. 2. inf. act. κατακιχῆναι. Th. ἵημι, ſto.

Καταχαπάζω, f. άσω, ſeditione opprimo & affligo, ſeditione circumvenio, præſ. paſſ. καταχαπάζομαι, factione vincor, ſeditionibus premor: à χάπις, factio, quod ab ἵημι, ſto.

Καταχαπιν, acc. ſing. à

Καταχαπις, εως, ἡ, conſtitutio: à καθίημι Vide in καταχάς.

Καταχάπις, ω, ὁ, inſtaurator, diſpoſitor; Item Καταχαπικὸς, certo ſtatu præditus; item ſedandi vim habens; Plut. in Lyc. utrumque verbale, ab eod. καθίημι, vide.

Καταχιτάζω, idem quod Th. χίζω, tego.

Καταχιτασμα, τὸ, operimentum, tegmen; Herodot. verbale à præced. Καταχιτάζω, intego, operio; quod à καλύπτω, tectus, tecto opertus; Athen. l. 10. unde etiam neut. plur. καλύπτα, τὰ, ſubtegulanea, &c. omnia à κατὰ & χίζω, V.

Καταχεῖλαι, a. 1. inf. act. &

Καταχείλας, quum repreſſiſſet, a. 1. part. act. à καταχείλω.

Καταχίζω, deſcendo: item redeo, revertor, ut apud Nonn. πολυπόρῳο καταχίζοντι κελεύθῳ, longâ viâ redeunti, ex κατὰ & χίζω, V.

Καταχίλλω, reprimo, ſedo, compono, orno: cum acc. f. 1. καλαχελῶ, f. 2. καταχύγω, a. 1. κατίχυλα, a. 1. part. καταχείλας, p. κατίχυκα, perf. paſſ. κατίχυμαι, perf. part. paſſ. κατεχυμμένος, ſedatus, p. m. κατίχυλα, demiſi, ornavi. Th. χέλω.

Καταχυνάζω, fut. άξω, ingemiſco, ſeu cum gemitu deploro; ut καταχυνάζω τ' ἐμοιῦ ψυχῆς, Baſil. & in paſſ. etiam apud Alciph. καταχυναγμένοι τῇ ἀνίᾳ τῶν ἐχόντων χάριτες, munuſcula ſtultorum amatorum cum ſuſpiriis data; ex κατὰ & χυνάζω; vi. Sic καταχύρω, ſtellatus ſydereus ſtellarum fulgore coruſcans, Nazianz. in Orat. de cauda pavonis; unde καταχύρισμα, ſtellis diſtinguo, vel inſignio; item in numerum ſtellarum refero; à Th. ἀχὴρ, ἔρος, ὁ, unde ἀχυρίζω, &c. vi. Sic etiam καταχίρω, corona cingo, ſerto redimio; Euryp. in paſſ. καταχέφομαι, coro à cingor; unde καταχέφης, coronâ redimitus, Soph. à Th. χέφω; vi. Item καταχηλίβω, in ſtela noto, in ſtela, ſeu in cippo, proſcribo; Luc. à χηλίβη, comp. ut præced. cum præp. κατὰ, &c. V.

Καθίσημα, ατος, τὸ, habitus, ſtatus, conſtitutio: à καθίσημι, conſtituo: quod vide.

Καταχημαπικὸς, ſedatus, & qui nullo modo agitatur, ſed placido, à placato ſubſiſtit animo. Plut. in Graccho à præced. V.

Καταχῶσαι, evadere, exitum habere, fieri, a. 2. inf. act. καταχῆναι, a. 1. inf. act. καταχὰς, 2. ſing. a. 1. ſub. act. ejuſd. verbi.

Καταχειλίζω, incumbo, à Th. χειλίω: vi. Sic κατασίζω, punctis diſtinguo, unde κατάσιξις, notis, ſeu punctis variatus, notis compunctus, varius, interſtinctus, &c. Unde & pro tunica ponitur animalium figuris aut floribus intexta, &c. à Th. χίζω, fut. ξω, unde χικπὶς, &c. vi. Sic etiam, καταχίλλω, reluceo, à Them. χίλω, comp. ut præced. cum κατὰ, &c. V.

Καταχλὴ, ἡς, ἡ, veſtis promiſſa: propriè verò actus τοῦ καταχλῆναι, id eſt, demittendi, ſedandi, cohibendi. Tum modeſtia in veſtitu: à καταχέλλω, vel καταχέλλομαι, amicio: præt. m. κατίχυλα.

Καταχομίζω, tacere facio; item ad infantiam redigo, apud Plut. in Ariſtid. Item καταχόμις, tibiæ pars quædam, τὸ ἐνόλειον τῆς αὐλῆς, Heſych. ex κατὰ, & χόμις, &c. vi. Sic καταχοναχέω, & καταχοναχάζω, ingemiſco, ſuſpiro graviter; in Epigr. à Th. χονὸς, unde χονάζω, & χοναχάζω, &c. V.

Καταχρεννύω, ſeu -ρέννυμι, & per Sync. καταχόρνυμι, & hoc rurſus ſyncopato, καχόρνυμι; Od. ρ. omnia eadem cum & pro ſeq. καταχορέω, V.

Καταχορέω, ſterno humi; item obfirmo: a. 1. κατεχόρεσα. Them. χορέω, ſterno, f. έσω, & ήσω.

Καταχοχάζομαι collimo, ſeu collineo, ad ſcopum tendo, & Metaph. velut ſcopum propoſitum habeo, ſpecto, &c. (pro quo etiam uſurpatur καταχοχεύω;) ex κατὰ & χοχάζομαι; vi. Sic καταχεχλίζω, facio diſtillare; à Them. χεχγξ, γγος, ἡ, unde χεχλίζω, &c. vi. Sic etiam καλαχεφόπω, fulgore, vel fulgetrâ illuſtro, fulgore, vel ſplendore obruo, &c. ex κάλα & ἀχεφόπω, V.

Καταχεχνάω, f. ήσω, ſtratagemate ſupero: bellicâ aſtutiâ decipio: ex κάλα χεχπὶς, exercitus, & ἄγω, duco.

Καταχεχοπεδεύω, caſtra moveo adverſùs, exercitu infeſto, invado, Maccab. l. 2. c. 4. Item, caſtra metor, in caſtris dego, &c. Plut. in Per. & milites caſtra metari jubeo, & in caſtra contraho; Xen. Pæd. 7. ex κατὰ & χεχοπεδεύω, vi. Sic καταχρεβλόω, tormento, ſeu tormentis diſtraho; ex κατὰ & χρεβλόω, V.

Καταχρέφω, ſubverto, f. ψω, p. καπίχρεφα, a. 1. καπέχρεψα, p. m. καπέχροφα. Th. χρέφω, verto.

Καταχρεψάμενος, a. 1. part. m. &

Καταχρέψασθαι, a. 1. inf. m. à καταχρέφω, fubigo; quod vide.

Καταχρέψοτε, Dor. pro καταχρέψαι, 3. pl. f. 1. ejuſd. verbi.

Καταχρωιάζω, laſcivio, f. άσω, p. καπεχρωίακα, a. 1. ſub. act. καταχρωιάσω, ᾳς, ᾳ. Th. χρῶς, τὸ, luxus, delitiæ; inde χρωιάω, luxurior.

Καταχρωιάω, ῶ, inſolentiùs, & laſciviùs me gero adverſùs; laſcivio, & inſoleſco contrà, &c. 1 Tim. 5. cum Genit. ex κατὰ & χρῶς, unde χρωιάω, &c. V.

Καταχρωὴ, ῆς, ἡ, CATASTROPHE, ſubverſio: à καταχρέφω; quod vide.

Καταχρωικῶς, more cataſtropharum, ſeu ut in cataſtrophis fabularum fieri ſolet; Athen. l. 10. adv. à præced. καταχρωὴ, V.

Κατάχρωμα, ατος, τὸ, ſuperius tabulatum navis, (vel etiam fori, &c.) quod nautas, aut milites, ſuſtinet; Thuc. l. 1. & 7. Polyb. l. 1. &c. Item καπάχρωσις, εως, ἡ, conſtratio, proſtratio, &c. utrumque verbale, à ſeq. καταχρώννυω, vel καταχρώννυμι, &c. V.

Καταχρώννυμι, proſterno, f. χρώσω, p. καπέχρωκα, a. 1. paſſ. καπεχρώθω, ης, η. Th. χρέμω, ſterno.

Καταχυχέω, averſor, odio proſequor, a. 2. καπέχυγον. Th. χυχέω, odi, f. ξω, q. à χύω.

Καλαχύφῶς, valde durus: à χυφὸς, durus, aſper. Th. χύφω, adſtringo, f. ψω.

Καταχωμύλλω, deblatero: unde καταχωμυλμύω, deblateratus; Ariſtoph. in Ran. & pro deblatore, apud eund. ibid. ex κατὰ & χωμύλλω, vi. Sic καταχύομαι, cum impetu, ſeu impetuosè deſcendo, vel redeo; ex κατὰ & Them. Χέω, unde χύομαι, inuſit. pro Χύομαι, &c. V.

Καταχυρίπω, ſibilum edo, ſibilo: Item exibilo; à Th. χυρίσω, vel --πω, &c. vide.

Καταχύρω, pertraho, f. χυρῶ, p. καταχίχυρκα. Th. χύρω, traho.

Καταχφάζω, interficio; idem quod ſeq. καταχφάπω, vi. Unde καταχφακπικὸς, jugulatorius; ſeu avidus jugulationis, & cædis, ſanguinolentus, &c.

Καταχφιγίζω, communio, munitum, vel tutum reddo; item demiſſum munio: aut ſecuritatis causâ, demiſſum obfirmo; Maccab. l. 3. ex κατὰ & ἀχφιγίζω; vi. Sic etiam Καταχφικόω, in anguſtum contraho, à χφικόω, ῶ, &c. vi. Item καταχφικόω, cuneo; i. e. cuneum adigens aliquid firmo, ex κατὰ & χφιόω, &c. V.

Καταχφά-

Κατασφάξατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. a
Κατασφάττω, jugulo: fut. ξω, a. 1. κατέσφαξα, a. 1. imperat. act. κατάσφαξον, άτω. Them. σφάζω, seu σφάττω, jugulo, macto.
Κατασφεκίζω, obsigno: fut. ίσω. p. κατεσφεκίκα. perf. pass. κατεσφεκισμαι, perf. part. pass. κατεσφεκισμένος, obsignatus. Th. σφεκις, ιδος, ἡ, sigillum.
Κατασχίζω, scarifico, scalpro aperio, &c. Unde, κατάσχασμα, & κατασχασμὸς, scarificatio, incisio, aut apertura, scalpe.lo facta; ex κατὰ & σχίζω, V.
Κατασχεῖν, occupare, appellare, a. 2. inf. verbi κατέχω, quod vide. Alii volunt esse præs. inf. verbi κατασχέω. Th. ἴχω, habeo.
Κατασχέθητε, 3. sing. a. 1. imperat. pass. verbi κατέχω, quod vide.
Κατασχέθω, detineo, inhibeo, Hesiod. ex κατὰ & σχέθω, habeo; idem quod, & pro Th. ἴχω, V.
Κατάσχεσις, εως, ἡ, possessio, occupatio: à κατέχω, continco. Th. ἴχω, habeo.
Κατασχετλιάζω, indignor adversùm; ex κατὰ & σχετλιάζω, V.
Κατάσχετος, ος, ον, ἡ, detentus, & quasi denten ivus, qui capcus tenetur; idem quod κάτοχος, & ab iisdem, ex κατὰ, scil. & ἴχω, fut. ἕξω, & σχήσω; ab inusit. σχέω, & præt. ἔσχηκα, &c. V. Vel est verbale, à verbo κατασχέω, detineo, occupo, inhabito, &c. quod ex κατὰ & σχέω, inusit. pro ἴχω, habeo.
Κατάσχη, 3. sing. a. 2. sub. act. κατάσχω, ῃς, ῃ, ab eod. verbo & Them.
Κατασχηματίζω, effingo, conformo, &c. apud Plut. in Rom. κατεσχημάτισεν αὐτὸν, exp. vestitum sibi apparavit, &c. ex κατὰ & σχῆμα; unde σχηματίζω, &c. V. Sic, κατασχημονέω, indecore, & contumeliosè ago, seu, tracto; ex κατὰ & ἀσχήμων, ονος; unde, ἀσχημονέω, &c. V.
Κατασχίζω, diffindo, discindo, diffindendo convello, &c. Item, præcido; unde κατάσχισμα, fruslum, diffindendo avulsum; item, κατάσχισις, diffissio, discissio, &c. Ex κατὰ & σχίζω, V. Sic, καταχολέω, occupatus ium, &c. (idem quod ἀσχολέομαι, V.) Item, o io malè utor, Plut. Ex κατὰ & ἀσχολέω, in opere detineo; occupo, & occupor, &c. Quod ab ἄσχολος, &c. V.
Κατασχόσα, ας, ἁ, Dor. pro κατασχοῦσα, ης, ἡ, quæ cohibuit & retinuit, a. 2. part. act. f. g. verbi κατέχω, quod vide.
Κατασχόμενος, Poët. pro θελγόμενος, delinitus, a. 2. part. m. ejusd. verbi.
Κατάσχομεν, 1. pl. a. 2. sub. act. &
Κατασχων, a. 2. part. act. verbi κατέχω, quod vide.
Κατασωρεύω, accumulo, coacervo, &c. Ex κατὰ & σωρεύω, V. Sic, κατασύρω, attero, contero, ex κατὰ & σύρω, V.
Κατατάμνω, idem quod, & pro κατατέμνω, concido, &c. V. Sic, κατάλαιτμος, & per Sync. καττανύω, extendo; item, expico, expedio, &c. Ex κατὰ & τανύω, V.
Κατατηξεῖς, Dor. pro κατατήξεις, contabefacies, 2. sing. f. 1. act. verbi κατατήκω. Th. τήκω, liquefacio.
Κατατρέσσω, vel -τρέω, perturbo; à Th. τρεσσω, V.
Κατατρέπω, in ordinem refero, colloco, deligo, comparo, instruo. Th. τάπω, ordino: f. ξω. a. 2. ἔτραπον.
Κατατρέχω, ῶ, prævenio, celeritate vinco, & anteverto; ex κατὰ & ταχὺς, unde ταχὺ, & ταχέως, &c. V. Unde etiam καταταχῶς, continuò, brevi, festinanter, celerrimè, &c.
Κατατεθαρρηκότως, confidenter, audacter, licenter, &c. Plut. adv. à καταθαρρέω, ῶ, &c. V.
Κατατέθηπα, admiror, timeo, obstupesco, &c. Unde, κατατέθηπα; exp. κατεθαύμασα, apud Suid. est verbum factum à præt. med. τέθηπα, id V.
Κατατείνω, extendo. Them. τείνω, tendo: f. τενῶ.
Κατατειχίζω, muros demolior & subruo; à τείχιζω, V. Sic κατατειχοξοφῶ, in muro, seu pariete pingo aut scribo; à τειχογεγραφέω, ῶ, V.
Κατατελὴς, perfectus, totus, usque ad reliquias, imo cum reliquiis; unde τὰ κατατελέα, reliquiæ; ut, apud Arrian. in expedit. Alex. ἱερεῖα τῇ στρατιῇ πάσῃ κατατελέα ἐθύετο; exp. sacrificiorum reliquias militibus distribuit; ex κατὰ & τέλος, finis, V.
Κατατέμνω, concido, seco. Th. τέμνω, f. τεμῶ, idem.
Κατατέτηκα, contabui, maceratus sum, Aristoph. in Pluto. est præt. med. à κατατήκω, unde etiam part. κατατετηκὼς, tabefactus, &c. ex κατὰ & τέτηκα, id vide.
Κατατέρπω, delecto; unde κατατέρπε, imper. pass. delectare; à Th. τέρπω, V.
Κατατεχνολογέω, artificiosè distinguo, & differo, seu, in artem redigo; ex κατὰ & τεχνολογέω, V. Vel à κατάτεχνος, & λόγος, &c. V.
Κατάτεχνος, artificiosus, industrius, de homine; vel, artificiosè elaboratus, & perpolitus; de re. Plut. in lib. de Disc. &c. Ex κατὰ & τέχνη, V. Unde etiam καταταχνικῶς, artificio è; adv. ut κατατεχνικῶς ψήλας, qui ex arte cecinit; Plut. in Per.
Κατάτηκω, colliquo, colliquefacio; vel, ità liquefacio, ut diffluat; item, emacero, extabefacio, &c. Ex κατὰ & τήκω, V.
Κατατίθεσθαι κλέος, gloriam adipisci: Herodot. à
Κατατίθημι, depono; f. θήσω. p. κατατέθηκα. a. 1. κατέθηκα. a. 2. m. κατεθέμην, σο, το, a. 2. inf. m. κατατέθεσθαι. Th. τίθημι, pono: a. 2. ἔθην.
Καταπλάω, stercore contamino; vel stercus emitto adversùm, à Th. πλος, unde πλάω, ῶ, &c. V. Sic κατάπλω, depilo, compilo, convello; item evello; à Th. πλω, V. Sic etiam καταπτεράω, seu, καλαπτερόω, perforo, pertundo, perterebro, unde verbale, κατάτρησις, perforatio; exesio, item, foramen; à Th. πτερόω, V. Item, καταπτάσκω, vulneribus conficio, vulnero, socio, prosterno, &c. à Th. πτάσκω, V. Sic &, καταπτοκίζομαι, fœnore obruor, & exhaurior; Aristot. Pol. t. 2. à τοκίζω, V. Item, καταπλήσσω, audeo adversus, aggredior contra, &c. Cum genit. à Th. πλησσω, comp. ut præced. cum præp. κατὰ, &c. V.
Κατατομὴ, ῆς, ἡ, concisio: à p.m κατατέτμημα, verbi κατατίμνω, concido. Them. τέμνω, seco.
Κατάτονος, deorsùm tendens; minùs altus; ex κατὰ & præt. med. τέτονα; unde τόνος, à Th. τείνω, &c. Vide.
Κατατοξεύω, sagittâ trajicio, telo configo: f. εύσω. p. κατατετόξευκα. f. 1. pass. κατατοξευθήσομαι. Th. τόξον, arcus.
Καταταυμαίζω, dilacero, graviter saucio; à ταυμαίζω, V.
Καταβάω, perforo, idem cum, & pro καταπτεράω, V.
Καταπέπω, & καλαπτέομαι, in fugam converto; fundo, fugo, &c. Ex κατὰ & πέπω, V.
Καταπέχω, incurio, insector: a. 2. κατέθεκτην. Th. πέχω, curro: f. θρέξω. p. δεδράμηκα. f. m. δίδρομα.
Κατάτρησις, perforatio, verbale à καταπτέω, vel καταπτερόω, quæ vide.
Κατατρέβω, tero, attero, consumo: vide in sequent.
Καταπρίζω, strido magnopere, Hom. in Batrachom. à Th. βίζω, V.
Καταπρίω, tenuis instar pili; ex κατὰ & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, unde τρίχαον, &c. V.
Καλαπρίψας, 2. sing. f. 1. act. verbi καταπρίω, contero. Them. βίβω, tero: f. ψω. p. φα.
Κατάρρυτος, deorsum versus, seu conversus, deorsum vergens, declivis, &c. Verbale, à καταρρέπω, ex κατὰ & ῥέπω, &c. V. Sic etiam, καταρραχάζω, decurro, incurro, item recto, &c. Ex κατὰ & ῥαχάω, &c. V. Item, καταρυφάω, delector; luxu diffluo atque delicies, delicatè admodum vivo, eluxu.ior in aliquâ re; ut καταρυφᾷ τῷ λόγῳ, eluxuriari in stylo, vel luxuriante stylo uti, &c. Ex κατὰ & ῥυφάω, V.
Καταρύσσω, exhaurio, affligo. Th. ῥύσσω, idem quod ῥύω, tero, attero.
Καταρχύω, emacero, conficio, ex κατὰ & ῥύω, V. Sic, καλαταρχόω, comedendo, seu rodendo consumo, vel simpl. comedo; à Th. τερῶ, V. Sic etiam, καταρυχάνω, evenio, successum habeo; item, assequor, sortior; unde in a. 2. inf. καταρυχεῖν, cum genit. (idem quod ὀπαρυχεῖν, assequi, sortiri, successum habere, &c. Et in part. καταρυχὼν, voti compos, successu usus, &c. Ex κατὰ & τυγχάνω, V. Item, καταρυχανίω, tyranni idem magnopere exerceo; à τυραννίω, V.

Καταωάω, arefacio; ex κατὰ & ἀωάω, idem à Th. ἄνω, &c. V.

Καταυγάζω, illumino, illustro, & neutraliter, luceo, refulgeo; in pass. καταυγάζομαι, illuminor, illustror; item, video, spectо, aspecto, ut in Epigr. l. 1. ζῶα καταυγασάμην, Jovem spectavi, unde verbale, καταυγασμὸς, illustratio, illuminatio, &c. ex καὶα & ἀυγάζω, V. Sic, καταύδησις, exp. vociferatio, ex καὶα & Th. ἀυδὴ, unde ἀυδάω, &c. V. Item, καταυλαπίζω, & καταδηκίζω, sulco; ex καὶα, ἀυλακίζω, seu αὐλοκίζω; idem à Th. ἄυλαξ, ακος, ἡ, &c. V.

Καταυλέω, f. ήσω, tibiâ modulor, ex κατὰ & ἀυλέω, idem. Th. ἀυλὸς, tibia.

Καταυλέομαι, ῆμαι, tibiæ cantum audio, aut, tibiis personо; Luc. Plut. Item, exibilor, & derideor, &c. Est pass. à præced. act. καταυλέω, V. Unde etiam verbale καταύλησις, εως, ἡ, tibiarum inflatus, & incentio, Theophr. l. 4. c. 12. &c. Sic, καταυλίζομαι, stationem habeo, castra metor; confido; Plut. in Publicola; ex κατὰ & ἀυλίζομαι, V. Item, κάταυλος, extensus, apertus; ex κατὰ & ἀυλὴ, unde ἀυλὶς, tentorium, castra, &c. V.

Καταυ-ὴς, (i. e. καταδυ-ὴς, Hesych.) urinator; à verbo καταῦσαι, quod idem exponit καταδῦσαι, & καταυλῆσαι.

Καταυτίκα, pro αὐτίκα, statim.

Καταυτόθι, ibi, illic, vel istic; ex κατὰ & αὐτόθι, idem V.

Καταυχάομαι, glorior contrà, cum genit. ut. καταυχᾶ κρίσιος, gloriatur adversus judicium; c. 1. Epist. divi Jacobi. Sic, ad Rom. c. 11. μὴ κατυχῶ τῶν κλάδων; nè glorieris adversus ramos, ex καὶα & ἀυχέω (pro quo, interdum ἀυχάω) glorior, &c.

Καταύω, torreo, exuro; item, ἀφαυίζω, per Metaph. abroleo; &, καθαίρεσις ex καὶα, & Th. ἄνω, V.

Καταφαγὰς, & καταφαγὴς, ἔ, ὁ, comedo, onis; helluo, vorax, Poll. à seq. καταφαγω.

Καταφάγω, devoro: f. 2. m. καλαφάγομαι, pro καλαφαγοῦμαι, a. 2. act. κατέφαγον, a. 2. part. act. καλαφαγὼν, όντ-ος. Th. φάγω, comedo.

Καταφαίνομαι, ῃ, εῖ, videor esse: καλαφθῆ, 3. sing. a. 2. sub. pass. Th. φαίνω, ostendo: f. ιῶ.

Καταφαμίζω, & καταφαμίσδω, Dor. pro καλαφημίζω, divulgo, celebro: ίσω, & ίξω, vide in φημίζω

Καταφάνεια, ας, ἡ, perspicuitas; à seq. καταφανὴς, V.

Καταφανῆ, acc. sing. à καταφανὴς, conspicuus: vel ι subscripto, est 3. sing. a. 2. sub. pass. à καταφαίνομαι, quod vide.

Καταφανὴς, ές-ος, ὁ, ἡ, conspicuus, apertus, in nom. pl. καταφανεῖς, ex καὶα & φαίνω, appareo.

Καταφαντάζω, apparere facio, & phantasiâ afficio; ex κατὰ & φαντάζω, vide.

Καταφαντὸς, affirmativus, qui affirmari potest, affirmandus; item, qui videri, seu conspici potest; conspiciendus, à καταφαίνομαι, vel à καταφάνω, affirmare, (i. e. κατειπεῖν) ex κατὰ & φάναι, V. Sive, verbale est, à κατάφημι, V.

Καταφανῶς, palam, evidenter, manifestè, adv. à καταφανὴς; qui apparet; unde neut. καταφανὲς ποιεῖν, vel ποιεῖσθαι, manifestum reddere, declarare, apud Isocr. & Xenoph. Item, τὸ καταφανὲς exponitur etiam, compertum, notum, apud eundem.

Καταφαρμακεύω, item, καταφαρμάσσω, seu -πω, veneficio afficio, & fortilegio, venenis inficio; Plut. & Plut. Item, καταφαρμάσσω λόγῳ, delineo orationem, &c. Ex καὶα & φαρμακεύω, φαρμάσσω, seu φαρμάπω, &c. Quæ vide.

Κατάφασις, affirmatio; verbale, à κατάφημι, à quo etiam, est καταφατικὸς, idem quod καταφαντὸς, affirmativus, affirmans, Aristot.

Καταφάσκω, affirmo, (idem quod κατάφημι, (à φάσκω, V.

Καταφατίζω, dico, seu testor contra aliquem; item, sanctè polliceor, vel affirmo; est itidem, à verbo κατάφημι, V.

Καταφερὴς, (idem quod καταφερ-ὴς) proclivis, pronus, deorsum means; Athen. Unde καταφέρεια, proclivitas, utrumq; à seq. V.

Καλαφέρω, f. 1. καπίσω, a. 1. καπῆνεγκα, tuli, præs. pass. καταφέρομαι, deorsum feror, mergor. a. 1. ind. pass. καπηνέχθην. a. 1. part. pass. κατενεχθεὶς. Them. φέρω, fero.

Καλαφεύγω, perfugio, aufugio, perfugium habeo ad aliquem, f. φεύξομαι. a. 2. act. κατέφυγον, ες, ε, a. 2. part. act. καταφυγὼν, όντ-ος. Th. φεύγω, fugio.

Κατάφευξις, εως, ἡ, perfugium: ab eod.

Καταφημι, aio, affirmo, confirmo, ex καὶα & φημι, V. Item, καταφημίζω, divulgo; vide suprà, καταφαμίζω.

Καταφθαρήσονται, 3. pl. f. 2. pass. à seq.

Καταφθείρω, corrumpo, depravo. f. καταφθερῶ. p. κατέφθαρκα. a. 2. κατέφθαρον. perf. pass. κατέφθαρμαι. a. 2. pass. κατεφθάρην, f. 2. pass. καλαφθαρήσομαι, ῃ, εται, corrumpar: καταφθεῖραι, a. 1. inf. act. comp. ex κατὰ & φθείρω, corrumpo, Th. φθέω, idem.

Καλαφθιμένοισιν, mortuis, dat. pl. perf. part. pass. Ion. verbi φθίω, corrumpo. f. ίσω. p. ἔφθικα. perf. pass. ἔφθιμμαι, hinc perf. part. φθίμενος pro ἐφθιμένος. Vel per Sync. dicitur in præs. part. pass. pro φθιόμενος. Sic φθίσθαι, perf. inf. pass. pro ἐφθίσαι, Ion. Vel per Sync. pro φθίεσθαι; a φθίω. Th. φθέω, corrumpo.

Καταφθίνω, pereo, dispereo, marcesco; item, consumo tabe; ex καὶα & φθίνω, V. Item, καταφθινύθω, profligo, perdo, corrumpo, consumo, &c. Item, neut. contabesco, dispereo, &c. Ex καὶα & φθινύθω, V.

Καταφθορὰ, ας, ἡ, corruptio, destructio; maceratio, &c. Item, stupratio; & apud Thuc. internecio, strages, cædes, &c. Verbale à καταφθείρω, V.

Καλαφιλέω, deosculor, imperat. καταφίλεον, ει, εες, εις, præs. part. καλαφιλέων, ῶν, έουσα, έσσα. f. καλαφιλήσω. a. 1. ind. act. καλεφίλησα. perf. act. καταπεφίληκα, quod a φιλέω, idem. Th. φίλος, amicus.

Καλαφιλοσοφέω, philosophicè disputo contrà, vel, philosophicâ disputatione vinco. cum genit. ut φιλοσοφεῖν τινὸς, philosophicè disputando, aliquem vinco, &c. Et in pass. φιλοσοφεῖμαι, patientiâ & moderatione vincor, ex καὶα & φιλοσοφέω, V

Καταλέχω, f. ἕξω. p. ἐχω, comburo: ex καὶα & φλέγω, uro.

Καταφλεξίπολις, incensor, seu exustor urbis; civitatem inflammans, in Epigr. ex καὶα, φλέγω, & πόλις, &c. Quæ vide, vel, à seq. καταφλεξις, & πόλις, V.

Καλαφλέξαι, combussisset, ejusd. 3. sing. a. 1. opt. act.

Καταφλεξις, εως, ἡ, conflagratio, à perf. pass. superiori καλαφλέγω.

Καλαφλογίζω, f. ίσω, a. 1. κατεφλόγισα, comburo: à φλογίζω, uslulo. Them. φλέγω, idem.

Καλαφλυαρέω, ῶ, blatero, nugas effutio, mentior; cum genit. ut καλαφλυαρῶ σε, adversùs te deblatero, & apud Diog. Laërt. μέπ Cκ κατεφλυάρησα, &c. Ex καὶα & φλυαρέω, V.

Καταφόβ-ος, formidulosus; i. e. qui timetur, sed καπάφοβ-ος, formidulosus; i. e. qui timet; unde, καταφοβέω, exterreo, conterreo; & καταφοβέομαι, extimesco; omnia, ex κατὰ & φόβ-ος, V.

Καταφοιτέω, -εῖν, Ion. pro καταοιτᾶν, venire, discedere; ex κατὰ & φοιτάω, venito.

Κατάφονοι, οἱ, iidem dicti fuerunt, qui & φόνοι, i. e. qui perpetrarunt, propter quæ, merito sunt interficiendi, Eust. ex Heraci.

Καταφονόω, crucido, idem cum φονεύω. Th. φένω, occido.

Καταφορὰ, ᾶς, ἡ, lapsus, ictus, gravis somnolentia: invectiva: à κατὰ & φέρω.

Κατάφορ-ος, proclivis, pronus, propensus; ut κατάφορ-ος ὠθὲ δόξαν, proclivis ad gloriam, Plut. in Themist. Unde καταφορικὸς, vehemens, impetu incurrens; ut καταφορικὸς λόγ-ος, i. e. ὑβριστικὸς, invectiva oratio, seu insectatio, verborum contumelia, &c. Item somnolentus; unde, καταφορικὸς ὕπν-ος; somnus vehementiùs incubans, Paul. Ægineta, indè etiam verbum καταφορέω, deorsum fero; defero, deveho, &c. Omnia ex iisd. cum præced. V.

Καταφορτίζω, magnopere onero; item, abduco, depravo; unde καταφορτικὸς, onerosus vehemens; ex κατὰ & φόρτ-ος, unde φορτίζω, &c. V.

Κατάφραγμα, τὸ, munimentum; item καταφρακτ-ος, circumquaque, armis munitus, catafractus; ut, καταφρακτοι ἱππεῖς; apud Herodian. l. 8. qui & absolutè καταφρακτοι dicuntur apud Eund. l. 4. Livio, equites loricati; &c.

&c. Sic &. καταφρακτ☉ ναῦς, navis, quæ tecta est, & constrata, ut magis sit munita, Polyb. & καταφρακτα πλοῖα, apud Thuc. l. 1. Omnia verbalia, a fero; καταφέρατος, V.

Καταφρέατος, vel -πος, munio. Th. φρέατος, idem.

Καταφορεῖν, Ion. pro καταφέρειν, deferre; quod vide.

Καταφρεῖδε, 2. pl. præs. imperat. pass. à

Καταφρεζομαι, considero. Th. φρεζω, dico. f. σω. p. πεφρεκα. a. 2. ἐφραδον. p. m. πέφραδα.

Καταφρενέω, propriè, sentio contra aliquem; item despicio, sperno: cum gen. præs. imperat. καταφρένει, εἰ, & in 3. pl. εἰπάτων, εἰπάτων, f. ήσω. a. 1. act. καταφρόνησα. a. 1. pass. καταφρονήσω, ης, ῃ, a. 1. inf. καταφρονῆσαι, perf. act. καταπεφρόνηκα. Them. φρὴν, mens.

Καταφρόνημα, contemptus, contemptio, despicientia, Thuc. l. 2. verbale à præced.

Καταφρόνησις, εως, ἡ, contemptus: &

Καταφρονητὴς, οῦ, ὁ, contemptor: à perf. pass. verbi καταφρονέω, quod vide.

Καταφρονητέον, despiciendum; item καταφρονητικὸς, ad contemnendum propensus, qui facilè contemnit, Aristot. Eth. 4. c. 3. Unde adv. καταφρονητικῶς, contemptim, per contemptum, &c. Utrumq; à præced. V.

Καταφροντίζω, in curas literarias expendo; i. e. in studia literarum, seu in disciplinas impendo; Aristoph. in Nub. ex φρὴν, & Th. φρονὶς, unde φροντίζω, &c. V.

Καταφρονῶντας, acc. pl. præs. part. act. verbi καταφρονέω, quod vide.

Καταφρύγω, seu καταφρύασω, vel -ττω, valde torrefacio; circumtorreo; deuro, aduro; dicitur de Sole urente, apud Basil. ex κατὰ, & φρύγω, φρύασω, vel -ττω, &c. V.

Καταφυγαίνω, confugio, &c. (idem quod καταφεύγω, V.) ex κατὰ & φυγαίνω, idem quod, & pro Th. φεύγω, vide.

Καταφυγὴ, ῆς, ἡ, refugium. Them. φεύγω. fugio.

Καταφύγιον, subsidium, suffugium, &c. Verbale à καταφεύγω, V.

Καταφυγὼν, acc. sing. f. g. part. a. 2. act. verbi καταφεύγω, perfugio, quod vide.

Καταφυλαδὸν, per tribus; seu, per gentes; tributim, &c. ex κατὰ & φυλὴ, ἡ, seu φῦλον, τὸ, V.

Καταφυλάττω, observo, Aristoph. à Th. φυλάττω, V.

Καταφυλλορρεῖν, vel καταφυλλορρεῖν, proprie de arboribus, quarum folia humi fluunt, id est, cadunt, & delapsa marcescunt. Ex κατὰ & φύλλον, folium, & ῥέω, fluo.

Καταφύξιμ☉, ad quem est perfugium, Plut. Verbale, à καταφεύγω; unde καταφυγὴ, &c. V.

Καταφυσῶ, ῶ, flatu effundo, inflando perfundo; Aristot. Hist. An. l. 9. affio, efflo; item perspuo, &c. Ex κατὰ & φυσάω, V. Sic καταφυσέω, transplanto, item, simpl. planto, ut simplex φυτεύω, V. Sic, καταφυτ☉, consitus, locus arboribus consitus; a Th. φύω, unde φυτὸν, ὄ, τὸ, &c. V. Sic etiam, καταφωνέω, sonorum reddo, resonare facio; unde verbale, καταφώνησις, actio illa reddendi sonorum; à Th. φανὴ; unde φανέω, &c. V. Item, καταφορ☉, deprehensus, manifestus, manifestarius, clarus; Plut. Unde, καταφαείνω, ῶ, deprehendo, & comperio; proprie, in furto, aut alio facinore; item, furto prodo; manifestarium facio; item, scrutor, exquiro; intelligo, &c. Luc. Xen. & Thuc. à Th. φὼρ, -ῆρος, unde φωρᾶν, &c. V. Sic, καταφωτίζω, illumino, illustro, lumine penetro; à φωτὶς, V. Item, καταχαίνω, hisco contrà; dehisco; item, derideo cachinnans, & magno hiatu os diducens; à Th. χαίνω, V. Sic etiam καταχαίρω, gaudeo contrà; i. e. ob infortunium alicujus; item, simpl. insulto; à Th. χαίρω, V. Item, καταχαλαζάω, grandine impeto, seu vebero, vel infesto; Luc. à Th. χάλαζα, unde χαλαζάω, &c. comp. ut reliqua præced. cum præp. κατὰ, &c. V.

Καταχαλάζω, demitto; ut, καταχάλασεν ἀυτὸν διὰ θυρίδ☉, dimisit eos, per fenem, de fenestra, Josh. c. 2. &c. Est idem quod, & ab eodem cum seq. V.

Καταχαλάω, f. άσω, demitto per funem. Th. χαλάω, laxo.

Καταχαλκ☉, æratus: &

Καταχαλκεῦν, ære vel ferro tegere, præs. inf. à χαλκὸς, ὸς.

Καταχαλκώω, ære obduco; ex κατὰ & χαλκὸς, V.

Καταχαρίζομαι, gratificor; i. e. condono gratiosè, & remitto; item, in gratiam facio; largior, &c. Demosth. exponitur &, populariter, & ambitiosè loquor; Isocr. gratiosè, vel potius, gratis prævaricor; eblandior; Bud. in Pandect. Unde verbale, καταχαριστικὸς, largitor; Bud. in Epist. prior; ex κατὰ & χαρίζομαι, V.

Κατάχαρμα, ατ☉, τὸ, ludibrium: à χάρμα, gaudium. Th. χαίρω, gaudeo.

Κατάχασμα, ατ☉, τὸ, hiatus, profunditas; item, sectio profundior, &c. Unde verbum, καταχασμάομαι, dehisco, idem quod, καταχαίνω, V.) unde part. præs. neut. plur. καταχασμώμενα, hiantia, oscitantia, Theophr. l. 4. c. 14. de caus. Plant. Item, indè verbale, καταχάσμησις, derisio, &c. Ex κατὰ, & Th. χαίνω; unde χάσμα, & χασμάομαι, &c. V. Sic καταχίζω, decaco, concaco, &c. Aristoph. in Nub. à Th. χίζω, V. Item, καταχρεπνέω, adversus aliquem suffragium fero; suffragio condemno; dissentio, &c. Dem. olth. Unde nomen. καταχρεπνία, condemnatio per suffragia, & præcipuè scil. à plebe facta, apud eundem, ex κατὰ & χρεπνέω, V.

Καταχβῆτ, pro καταχύσῃ, 3. sing. imperf. Ion. a

Καταχβόμαι, effundo. Th. χέω, f. χθίσω do.

Καταχέω, effundo. f. σω. a. 1. act. κατέχεα, ας, ε. Themat. χέω, fundo

Καταχὴ, & καταχήνη, hiatus, profunditas. item, derisio; verbalia, à καταχαίνω, V.

Καταχήνη, 3. sing. a. 1. sub. act. verbi καταχαίνω, hisco, derideo. Th. χαίνω, hisco. f. ανῶ. a. 1. ἔχηνα.

Καταχὴς, έ☉, ὁ, ἡ, resonans: ex κατὰ & ἦχ☉, sonus.

Καταχθομαι, rei alicujus molestiâ afficior; quod ab ἄχθομαι, ægre fero. Th ἄχθ☉, ε☉, τὸ, pondus.

Καταχθόν☉, ς, ὁ, ἡ, subterraneus, infernus: à χθὼν, ονὸς, ἡ, terra.

Καταχθυν☉, pinguis, nutriendi vim habens, Hesych. ex κατὰ, & eodem Th. cum præced.

Καταχλιδάζω, -lidificor; i. e. ludo irrideo; ex κατὰ & χλευάζω, V. Item, καταχλιδάω, delicias facio. Athen. l. 5. a Th. χλίω, χλιδάω, &c. V.

Καταχορδίζω, rescindo, lanio. Th. χορδὴ, intestinum, chorda.

Καταχόρευσις, εως, ἡ, species cantûs, quo, in Pythiis ludis, repræsentabatur Apollo, jam ovans; Poll. ex κατὰ & χορεύω, unde χόρευσις, &c. V.

Καταχρῦν, præs. inf. καταχῶσαι, a. 1. inf. humo congesta tegere, verbi χέω, seu χώννυμι, f. χώσω; vide in χώσαι.

Καταχρημίζω, absumo, suppeditando, consumo in choragia, seu, in magnificentia, & apparatu ludorum choricorum; item, effundo; i. e. largè contribuo, Plut. ex κατὰ & χρημάω, V. Sic, καταχόω, (quod &, καταχωνύω, vel καταχώννυμι) fut. ώσω, prat. ωκα, terrâ aggestâ obruo, item, defodio, & Metaph. obruo, velut, aggestâ terrâ sepelio, &c. Plut. & Plat. ex κατὰ & χόω, contracte, χῶ; unde χόω, & χωνόω, &c. V.

Καταχρὴ, sufficit, apud Herodot. unde καταχρήσει, sufficiet, satis erit; vide seq. καταχρῆν.

Καταχραίνω, colo, o, imbuo; & interdum, ungo, inungo, I no, illino, item, contamino, &c. ex κατὰ & χραίνω; unde χραίνω, &c. V.

Καταχρᾶν, satis esse alicui: vide δοκεῖν.

Καταχρέομαι, ῶμαι, abutor. f. ήσομαι. a. 1. m. κατεχρησάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. καταχρήσασθαι, abuti, cum dat. Th. χρέομαι seu χρέω, commodo.

Καταχρέμπτομαι, excreo in; despuo, conspuo, &c. Aristoph. in pace; à Th. χρέμπτομαι, V.

Καταχρεῖ☉, seu καταχρεως, ære alieno pressus, obæratus; debito & usuræ implicitus; item Metaph. in lib. Sap. c. 1. ἐν σώματι καταχρέῳ ἁμαρτίας, in corpore subdito, vel obnoxio peccato, &c. Unde καταχρεῶ, sive, καταχρεα, bona dicuntur aggravata, & obærata, sponsione & fidejussione affecta; & debitores ipsi, ære alieno

lieno oppressi; καταχέσω, & καταχέω, ex κατὰ & χέω, V.

Καταχεῖναι, interficere, præs. inf. Sic καταχεῖνασθαι, interfecisse, a. 1. inf. m. à καταχέφομαι, quod vide; καταχεθῆναι, a. 1. inf. pass.

Κατάχεσις, εως, ἡ, abusio, abusus; item CATACHRESIS, figura: &

Καταχεστικὸς, ὴ, abusivus: &

Καταχεστικῶς, adv. abusivè; à καταχέφομαι, quod vide.

Κατάχεισις, εως, ἡ, inunctio: &

Κατάχεισμα, ατος, τὸ, unguentum: &

Κατάχειστος, ος, ὸν, inunctus: à

Καταχείω, inungo, illino. Them. χείω, ungo.

Καταχέω, colo-o, colore imbuo; tingo, &c. (pro eodem d. ct. καταχρόζω, καταχεφννύω, & καταχεφννυμι,) item, Metaph. contamino, fœdo; ex κατὰ, & χέω, unde χέω, χεφννύω, & χεφννυμι, ut, &, χεφόω, &c. V.

Κατάχρυσα ὑπόδημα, aureus calceus; Epict. est neut. à ma c. seq. V.

Κατάχρυσος, ος, ὸν, inauratus: &

Καταχρυσοῦν, inaurare, præs. inf. à χρυσόω, Th. χρυσὸς, aurum.

Καταχρόζω, καταχεφννύω, & καταχεφννυμι, tingo, &c. Videantur paulò supra in καταχέω; ut, καταχρῶσαι τῷ κόμμι, tingere capillum, fucare, &c. Sic, φόβας καταχρῶσαι, capillos tractare, seu pectere; Lascar. in Epigr.

Κατάχυμα, ατος, τὸ, seu κατάχυσμα; id quod defunditur, seu effunditur in aliquem; ut aqua balnei, quâ scil. perfunduntur balneo exeuntes; item juris condimentum; unde etiam καταχυσμάπιον, jusculum, & condimentum, quo perfunditur caro assa, aut tale quid; Poll. l. 6. Item, κατάχυσις, defusio, affusio, vel profusio; item, instrumentum, quo aqua, vel, manibus infuncitur, vel mensæ infertur; item, κατάχυτλον, q. d. perfundibulum, vas, ex quo, eos, qui se lavant, aquâ perfundunt balneatores; Poll. l. 10. c. 17. Omnia derivata, à verbo καταχύω, idem quod καταχέω, id V.

Καταχυτρίζω, in testa condo, in fictili, vel olla pono, vel exporo; item occido; ductâ signif. ab infantibus qui morti exponuntur; Aristoph. in vesp. ex χύ & χυτρίζω, V.

Καταχύω, defundo, effundo; vel profusum, aut effusum dejicio, &c. Ex χύ & χόω, inusit. idem quod, & pro Th. χέω, V.

Καταχωλάω, claudico, à Th. χωλὸς; unde χωλόω, &c. V. Item, καταχῶμαι, obrutus sum; unde in part. pass. καταχωθεὶς τῇς δυσεῖς, clypeis obrutus, Plut. in Rom. est pass. ab act. καταχόω, V. καταχωλόω, confio; à χωτὸς, V. καταχωννύω, & καταχώννυμι, idem quod καταχόω, facio aggerem, occulto terrâ, &c. V. Unde pass. καταχώννυμαι, obruor; i.e. nimium implicor, &c. Sic, καταχωτίζω, in liquo loco colloco; à Th. χώσω; unde χωτίζω, &c. V.

Καταχῶσαι, vide in χώσαι.

Καταψαίφω, moveo, festino; item, moveor, commoveor, &c. Ex κατὰ & ψαίφω, V. Item, καταψάλλω, fidibus cano, fidibus oblecto; vel, personо; & in pass. καταψάλλομαι, tibiis citharisq; oblector; ex κατὰ & ψάλλω, V.

Καταψῆν, attrectare. Them. ψάω, leniter tango.

Καταψαύω, contracto, leviter tango, &c. Ex κατὰ & ψαύω, V. Sic, καταψάω, tergendo, fricandove demulceo; & simpl. defrico, demulceo; ut καταψήσας, (part. a. 1. act.) ἀπὸ τῶν κεφαλῶν, εἶπε; demulcens caput ejus, dixit, &c. à Th. ψάω, V. Item, καταψεκάζω, rore aspergo, irroro; interdum & instillo; vel generaliùs, adspergo; Plut. in Alex. à ψεκάζω, V.

Καταψεύδομαι, ῶμαι, εται, mentior. f. ζομαι. p. κατέψευσμαι. Th. ψεύδω, fallo.

Καταψευδομαρτυρέω, falsum testimonium dico in, vel, oppugno & opprimo, & in pass. καταψευδομαρτυρέομαι, ῶμαι, falso testimonio oppugnor, falsis testibus opprimor; unde, καταψευδομαρτυρησάμενος, ου, ὁ, qui adhibuit falsos testes; ex καταψεύδω, falsò accuso, mentior; à Th. ψεύδω & μαρτυρέω, vide.

Κατάψευσις, & καταψευσμὸς, figmentum, mendacium; verbalia sunt à καταψεύδομαι, V.

Καταψεφέω, ῶ, obtenebro, obscuro; (καταπιπτίζω) ex κατὰ & ψέφος; i.e. σκότος, &c. V.

Καταψηφίζομαι, f. ίσομαι, p. ισμαι. damno; censeo; sententiam fero negativam: ex κατὰ & ψηφίσομαι. Th. ψῆφος, lapillus.

Καταψήχω, derado, destringo, detergo, item, æquo, complano; item, leviter contracto, seu defrico, demulceo, adulor, &c. Item, contero, contundo, &c. Ex κατὰ & ψήχω, V. Sic, καταψιθυρίζω, insusurro; Plut. à Th. ψίθυρος, unde ψιθυρίζω, &c. V. Item, καταψιλόω, connudo, compilo, à Th. ψιλὸς, unde ψιλόω, &c. V.

Καταψῦξη, 3. sing. a. 1. sub. act. καταψύξατε, a. 1. imperat. seq.

Καταψύχω, refrigero. f. ύξω. p. κατέψυκα. a. 1. κατέψυξα. a. 1. sub. καταψύξω, ῃς, ῃ. Th. ψύχω, frigefacio.

Κατάψυξις, refrigeratio, vel, perfrictio, frigiditas, &c. Item, κατάψυκτος, refrigeratus; vel, qui refrigerare potest; & καταψυκτικὸς, refrigerandi vim habens, refrigeratorius; item, κατάψυχρος, perfrigidus, prægelidus, &c. Item, καταψύχομαι, refrigeror, rigeo; omnia, à seq. καταψύχω, V.

Καταψῶ, palpo, demulceo; pro καταψάω, idem quod καταψάω, V.

Κατάγαμαι, fractus sum; est à Th. ἄγω, in prat. med. ᾶγα, & per resolutionem ἔαγα; cum κατὰ præp. præfixâ; sic, in 3. pers. κατέαγε τῆς κεφαλῆς, caput sibi fregi; Aristoph.

Κατεαγεῖς, a. 2. part. pass. &

Κατεαγῶμαι, perf. ind. m. à κατάγνυμι, frango. Th. ἄγνυμι, vel ἄγω, idem. f. ἄξω. p. m. ᾶγα, & per solut. ἔαγα. Sic a. 1. ἧξα & ἔαξα. a. 2. pass. ἠγὴν & ἐάγην, hinc κατεαγεὶς, part.

Κατεαγὼς, ῦῖα, ὸς, ὸτος, fractus, part. præt. m. superioris verbi.

Κατέαξα, ας, ε, a. 1. ind. &

Κατέᾶξα, εις, ει, f. 1. ind. act. per Att. solut. pro κατέξω, à κατάγω, quod vide; vel in καταγλῶσαι.

Κατέαται, sedent, Ion. pro κάθηνται, 3. pl. à κάθημαι, sedeo.

Κατέβα, Dor. pro κατέβη, 3. sing. a. 2. act. verbi καταβαίνω, descendo, quod vide.

Κατεβάλλεν, Dor. pro κατεβάλλε, conjicieharis, 2. sing. imperf. pass. à βάλλω, jacio; quod vide.

Κατέβαν, ης, η, descendi, a. 2. ind. act verbi καταβαίνω, descendo. f. βήσομαι. p. βέβηκα. a. 2. imperat. κατάβηθι, a. 2. part. act. καταβὰς, ἄντος: ex κατὰ pro κάτω, deorsum, & βαίνω, eo.

Κατεβιάσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi βιάζω, quod vide.

Κατεβλακευμένως, supinus, iners, unde adv. κατεβλακευμένως, socorditer, remissè, per socordiam, remisso animo, &c. Aristoph. in Pluto est à verbo, καταβλακεύομαι, quod ex κατὰ & βλακεύω, quæ vide.

Κατεβλήθη, ης, η, a. 1. ind pass. verbi καταβάλλω, dejicio. f. βλήσω, p. βέβλημαι. p. m. βέβολα. Th. βάλλω, jacio.

Κατεγγύα, ᾷς, f. ήσω, vadimonio, vel sponsione, vel satisdatione obstringo. Th. ἐγγύη, fidejussio.

Κατεγέλων, imperf. act. κατεγέλασα, ας, ες, ας; à καταγελάω, derideo. f. άσω, quod vide.

Κατεγκαλέω, in judicium voco, actione convenio, judicium intendo, &c. Item, accuso, & accersо, &c. Unde κατέγκλημα, criminis objectio, criminatio; item, crimen quod objicitur, accusatio, &c. Ex κατὰ & ἐγκαλέω, V. Sic, κατεγκαινίζω, festino; ex κατὰ & ἐγκαινίζω, V. Item, κατεγνωσμένος, dissolutum, & languidum esse, ἀπὸ τῆς εἰς γόνυ πίπτειν; i. e. ex κατὰ, γόνυ, & πίπτω, &c. V.

Κατέγνωσαν, 3. pl. a. 2. act. &

Κατεγνώσθη, ης, η, damnatus fum, a. 1. ind. pass. κατεγνῶσθαι, perf. inf. pass. à καταγινώσκω, condemno. Th. γινώσκω, cognosco. f. γνώσομαι. p. ἔγνωκα. a. 2. ἔγνων. perf. pass. ἔγνωσμαι.

Κατεγνωσμένος, η, ὸν, damnatus, reprehensus, part. præt. pass. ex iisdem cum præced.

Κατεγχάλνω, inhio; item, hiante ore illudo, ex κατὰ & ἐγχάλνω, V. Item, κατεγχλιδάω, deliciis facio; delicatiusculo fastidio rejicio; item, fastidiosè indulgeo, &c. Cum dat. personæ, Athen. l. 3. ex κατὰ & ἐγχλιδάω, V.

Κατεδάμη, ης, η, a. 1. ind. pass. à κατὰ & δαίω, divido, disco.

Κατεδαίσατο, 3. sing. a. 1. m. à καταδαίομαι, quod vide,

Κατέδαρθον, ες, ε, a. 2. act. verbi καταδαρθάνω, obdormio. Th. δαρθάνω, dormio. f. δαρθῶ. a. 2. ἔδαρθον.

Κατέδα-

Καπεδαφίζω, solo æquo; item solo allido: ex κατὰ & ἐδαφίζω, V.

Κατίδειξα, ας, ε, a. 1. ind. act. à δείκνυμι, ostendo, f. δείξω, p. δέδειχα.

Κατίδυσις, irr. gasti, 2. sing. a. 1. act. verbi καταδύω. Them. δδύω, rigo, f. δδύσω.

Κατεδήδοκα, ας, ε, Att. pro καδήκα, perf. act. hinc

Κατεδηδοκὰς, ότ⊙, part. act. &

Κατεδηδομένᾳ⊙, part. pass. ejusd. temporis. Th. ἔδω, edo.

Κατεδιάκετο, 3. singul. imperf. pass. à καδιάκομαι, idem quod διάκω, persequor.

Κατεδίωξα, ας, ε, aor. 1. verbi, καδιάκω, persequor: Them. διάκω, idem f. ξω.

Κατεδόκουν, imperfect. verbi δοκέω, videor.

Κατεδολῶτο, 3. sing. imperf. pass. à καδολόω, idem quod δολόω, in servitutem redigo. Th. δέλ⊙, servus.

Κατίδραθες, 2. sing. a. 2. act. per Metaph. pro κατίδαρθις, V. κατίδαρδον.

Κατίδραμον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi καταδέχω, decurro; quod vide.

Κατίδυ, occidit, 3. sing. a. 2. act. κατίδυσε, 3. sing. imperf verbi καδαδύω, δύμι, vel δύω, subeo, f. δύσω, a. 2. ἔδυν, υς, υ.

Κατεηγὼς, ότ⊙, fractus, Ioniccè, pro καταγὼς, perf. part. m. vide in καταγνύω.

Κατέδω, comedo, consumo, &c. ex καδὰ & ἔδω, V.

Κατεδάρρησεν, 3. sing. aor. 1. activ. verbi, -καταδαρρέω, fidenti animo fum, f. ήσω, Th. θάρσ⊙, ε⊙, τὸ, fiducia.

Κατέθετο, 3. sing. a. 2. m. verbi καδατίθημαι, depono; quod vide.

Κατεδουπήσατο, 3. sing. aor. 1. m. verbi καδαδουπέω, absumo, comedo. Them. δούπη, epulum.

Καδείσα, Æol. & Ion. pro καδαδείσα, effundo. Th. λείω, libo, fundo: f. ψω.

Κατείδε, vidit, 3. singul. aorist. 2. ind. act. ab εἶδα, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον

Καδείδω, conspicio, perspicio; unde aor. 2. Καδείδον, & part. præt. med. καδειδὼς, apud Plat. de leg. ex κατὰ & εἴδω, vide.

Καδείδωλ⊙, ς, ὁ, ἡ, idolis refertus: ab ἔιδωλον, idolum: quod ab εἶδ⊙, ε⊙, -τὸ, species. Th. εἴδω, video.

Καδείεν, descendebat, 3. sing. perf. m. καδείης, ας, ε, à κάτειμι, quod ex χθὶ pro κάτω, deorsum: & εἶμι, eo, aor. 2. ἔων, p. m. εἷα.

Καδεικάζῃ, idem quod, εἰκάζῃ, conjecturis assequi. Th. εἴκω, similis sum.

Καδεικὴς, decens, consentaneus, (idem quod ὅπεικὴς, vi.) qui æquum bonum amat, & æquitatem stricto juri præfert, à χθὶ & εἴκω, similis sum: Item καδεικὴς, ές⊙, ὁ χ̓ ἡ, cedens, obsequens, morigerus, ex χθὶ & εἴκω, cedo.

Καδειλέω, coarcto, in angustum redigo, &c. ex χθὶ & εἰλέω, idem.

Καδειλέω, idem ferè quod εἰλέω, involvo.

Καδειλημμέν⊙, ἡ, ὸν, deprehensus, perf. part. Att. à καδιλαμβάνω, deprehendo, f. λήψομαι, aor. 2. ἔλαβον, p. εἴληφα, inde καδ'ειληφέναι, perf. inf.

Καδείλισσω, Ion. & Æol. pro καδηλίσσω, involvo: ab εἰλίσσω, vel -πω, idem quod εἰλέω.

Καδειλίχατο, Ion, pro καδηλίχατο, vide in εἰλίχατο.

Καδείλοχε, recensuit, Att. pro καπαλέλεχε, 3. sing. perf. act. ex κατὰ & λέγω, dico.

Καδειλυσπῆσαι, instar serpentium, corpus trahere, (εἱλύμβων σωῦσαι,) ex χθὶ, εἰλέω, & σπάομαι; vel ex χθὶ, & εἰλυσπάομαι, V.

Καδείλλω, coarctatum, & quasi conclusum teneo, in angustum cogo, &c. ex χθὶ & εἴλλω, vel εἴλω, idem quod εἰλέω, vide.

Καδειλύω, intego, occulto, ex χθὶ & εἰλύω, vide.

Καδειλατίζω, unde part. præs. pass. κατειλοπισμέν⊙, in servitutem redactus, mancipatus, &c. ex κατὰ & ἕλως, ω⊙, ὁ, vi. sive εἰλάτης, helos, sive helota; i. e. servus, &c. V.

Κάτειμι, descendo, revertor. Them. εἶμι, eo.

Καδείναι, demisisse, Ion. pro καδεῖναι, a. 2. inf. verbi καδίημι, quod vide.

Καδείπαι, accusare, a. 1. inf. καδειπεῖν, denuntiare, a. 2. inf. ex κατὰ & ἔπω, dico.

Καδειργάσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi καπεργάζομαι, operor, f. άσομαι, a. 2. ind. pass. καδειργάσθαι, perf. pass. καδείργασμαι. Th. ἔργον, opus.

Καδειργνῦσαι, coërcere, concludere, præs. inf. ab εἴργνυμι. Th. εἴργω, arceo.

Καδείργω, veto, arceo, item fugo, compello, ex κατὰ & εἴργω; V.

Καδειρεικεν, rescindebant, imperf. verbi καπερείκω. Th. ἐρείκω, frango.

Καδείρυσε, deduxit, a. 1. ind. &

Καδείρυσθαι, deduci: à καπερύω, deduco. Th. ἐρύω, traho.

Καδειρωνέομαι, per dissimulationem deludo; item cavillor; ex κατὰ & εἰρωνέυομαι; V.

Κάτῃσιν, 3. sing. vel pl. ind. præs. à κάτειμι, accedo. Th. εἶμι, eo.

Κατικάλω, ης, η, exustus fui, a. 2. pass. verbi κατακαίω, exuro. Them. καίω, uro, f. καύσω.

Κατίκμεε, 3. sing. a. 2. act. verbi κατακαίνω, idem quod κτείνω, perimo, occido.

Κατέκαυσα, ας, ε, exussi, aor. 1. ind. act. verbi κατακαίω, exuro. Them. καίω, uro.

Κατικείμην, jacebam, imperf. ex κατὰ & κεῖμαι, jaceo.

Κατίκηε, 3. sing. a. 1. activ. à καδαγαίω, exuro. Them. καίω, uro, f. καύσω, a. 1. ἔκηα.

Κατίκηλε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi κατακηλέω, idem quod κηλέω, permulceo, f. ήσω.

Κατεκλάξατο, conclusit, Dor. pro κατεκλείσατο, a. 1. m. &

Κατακλάδης, Dor. pro κατεκλείθης, 2. sing. a. 1. pass. &

Κατεκλαδῆς, Dor. pro κατεκλειθῆς, inclusus eras, 2. sing. a. 1. sub. pass à κατακλείομαι. Th. κλεία, claudo: quod vide.

Κατεκλησία, concio derepentè convocata, quum scil. gravius aliquod negotium incidisset; Poll. l. 8. Item congregatio universorum, seu publica concio; ex κατὰ & ἐκκλησία, V.

Κατεκόπησ, 3. plur. aorist. secund. ind. pass. &

Κατικόψαι, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi κατακόπτω, amputo, concido. Th. κόπτω, f. ψω, scindo.

Καδεκρίθω, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi καπακρίνω, condemno. Them. κρίνω, judico, f. νῶ.

Κατέκρινα, ας, ε, aorist. 1. act. ejusdem verbi.

Κατεκρύβω, ης, η, absconditus est, a. 2. pass. à κατακρύπτω. Th. κρύπτω, absconditus, a. 2. ἔκρυβον.

Κατίκτα, 3. sing. a. 2. 2 ct. Dor. pro κατέκτη, verbi κατακτάω, seu καπακείνω, interficio: quod à κτάω, a. 2. ἔκτην, ης, η, Dor. ἔκταν, ας, α, a. 2. m ἐκτάμην, part. κτάμεν⊙. Th. κλείνω, interficio. Alii volunt per Apoc. dici pro ἀπέκτανε, 3. sing. a. 2. ejusd. verbi.

Κατίκταθεν, interfecti sunt, Ioniccè, seu Bœot. pro κατεκτάδησαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi κατακλείνω. Them. κλείνω, occido, f. νῶ, p. ἔκτακα, & Poët. ἔκταγκα, a. 2. ἔκταγον.

Κατέκταδεν, Bœot. Sync. pro καδεκτάνδησ, 3. pl. a. 1. pass. ex χθὶ & κλείνω, occido, f. νῶ, p. ἔκτακα, & Poët. ἔκταγκα hinc perf. pass. ἔκταμμαι, αται, ται, a. 1. pass. ἐκτάνθην.

Κατέκτανεν, ες, ε, a. 2. ind. act. ejusdem verbi.

Κατέλαβον, ες, ε, aorist. 2. ind. act. verbi καταλαμβάνω, deprehendo. Them. λαμβάνω, capio, f. λήψομαι, p. εἴληφα, a. 2. ἔλαβον.

Καδηάλης, 2. sing. imperf. act. à καπαλδγέω, obloquor; imperf. εν, ες, &c. Th. λδγέω, loquor.

Καδηαίνω, comminuo, depello; sed Erod. c. 31. Καπήλασε, (3. sing. aor. 1.) μέγον λειπὸν, exp. vitulum duxit in minutâ; ubi tamen Latinè, vitulum combussit, & contrivit, usque in pulverem; ex κατὰ, & ἠλαύνω, futur. άσω, &c. vide.

Καπηλεγέπω, redarguar, 3. sing. præs. imperat. act. à

Κατελέγχω, redarguo, convinco. Th. ἐλέγχω, arguo, f. ξω.

Καδηέω, miseror, commiseror, cum accus. apud Luc. in Caucaso, Καδηέησόπε με, miseremini me; inde part. præs. καδηεέων, ὁ, miserans, commiserans, &c.

Καδηείφθω, ης, η, relictus sum, a. 1. ind. pass. verbi καδηδείπω. Th. λείπω, linquo, f. ψω.

Κατέλεκτο, Ion. pro καδηέλεκτο, 3. sing. pluq. p. pass. verbi λέγομαι, cubare facio. Th. λέγω.

Καδηδελείπω, 3. sing. pluq. p. pass. verbi καδηδείπω, relinquo. Th. λείπω, linquo, f. ψω, a. 2. ἔλιπον.

Καδηδέμαμαι, ω, ατο, cubuit, 2. 1. m. à λέγομαι, cubare facio, κατέλεξας, 2. sing a. 1. act. Th. λέγω, dico.

Κατέλεξε, recensuit, 3. sing. a. 1. act. à καδηδέγω. Th. λέγω, dico, f. ξω.

Καδηδήσθαι,

Καθήφθω, ης, η, a. 1. ind. pass. καταλαμβάνω, deprehendo: quod vide.

Κάθηβε, descende, a. 2. imperat. &

Καθηβέμεν, descendere, a. 2. inf. Ion. pro καταβῆναι, verbi κατέρχομαι. Them. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον, ες, ε.

Κατέλθωμεν, 1. pl. a. 2. sub. act. &

Καβελθών, aorist. 2. part. activ. ejusdem verbi.

Κατέλιπε, 3. sing. a. 2. act. verbi καταλείπω, relinquo, f. ψω. Them. λείπω, linquo, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα.

Κατελίασω, idem quod καθελιάσω, quod vide.

Κατελόμην, Ion. pro καθελόμην, qui detraxit, a. 2. part. m. verbi καθαιρέω, Th. αἱρέω, capio, a. 2. εἷλον.

Κατελῆσι, Ion. pro καθελῇσι, dat. pl. a. 2. part. ejusd. verbi

Κατελπίζω, idem quod ἐλπίζω, spero: quod vide.

Κατελπομὲς, spes; ut apud Polyb. κατελπομὲν ἐμβάλλειν, spem injicere, est verbale, à præced. κατελπίζω; vide.

Κατέλυσε, tert. singul. imperfect. κατέλυσε, dissolvit, 3. sing. aor. 1. act. Th. λύω, solvo.

Κατημάδασεν, ες, ε, imperf. act. à μανθάνω, dico.

Κατέμαρπε, cepit, 3. singul. imperfect. κατέμαρψε, 3. sing. aor. 1. ind. ex κατὰ & μάρπω, capio: f. ψω, aorist. 2. ἔμαρπον.

Κατεμέω, vomitu conspergo, ex κατὰ & ἐμέω, V.

Κατεμήσατο, excogitavit, 3. sing. a. 1. m. verbi καταμήδομαι, f. μήσομαι. Them. μῆδος, εος, τὸ, cura. Alii exponunt per accumulabat, & volunt esse a. 1. m. verbi καταμάομαι, accumulo. Them. ἀμάω, f. ήσω, meto.

Κατέμματεν, manum immitto in guttur, vomitus ciendi causâ: tanquam ab ἐμέω, vomo.

Κατεμπάζω, corripio, vel urgeo ex κατὰ & ἐμπάζομαι, V.

Κατεμπρήθω, incendo, inflammo; item efflo, exufflo; ex κατὰ & πρήθω; vide.

Κατεναίεσο, interficio, corrumpo, &c. ex κατὰ & ἀναίομαι; V.

Κατένεντι, κατενάντια & κατενάντιον, vel κατ' ἐναντίον, adv. cum genit. ex adverso, è regione, coram, in conspectu, adversus: ex κατὰ, ὁν & ἀντὶ, nec non à n. g. ἐναντίος, pro ἀντὶος, oppositus. Them. ἀντὶ. pro.

Κατενηρίζω, occido, perdo, &c. ex κατὰ & ἀναρίζω, V.

Κατένασε, 3. sing. a. 1. ind. act. pro κατένασε, ab inusit. verbo κατενάω, habitandum do. Th. ναίω, habito.

Κατενδεὴς, indigus, ex κατὰ & ἐνδεὴς, vide.

Κατένεικε, detulit, 3. sing. a. 1. act. Poët. & Ion. pro κατήνεγκα, ας, ε, verbi καταφέρω. Th. φέρω, fero, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, ας, ε.

Κατένυσσι, annuit, 3. sing. aorist. 1. ind. activ. à κατανεύω. Them. νεύω, innuo: f. νεύσω.

Κατενεχθὲις, ἐντ, a. 1. part. pass. verbi καταφέρω.

Κατενεωμόξε, oppigneror, ex κατὰ & ἐνεωμόζω, V.

Κατενιώκῃ, 3. sing. perf. pass. per Att. reduplic. pro κατήνεγκῃ, ejusd. verbi καταφέρω.

Κατενιώσθεν, constraverat, 3. sing. præt. m. à κατενθέω, quod ab ἐνθέω, per Metath. pro ἐνέθω, præt. m. ἐνώθα, & per reduplic. Attic. ἐνιώθα. Alii dicunt κατενιώσθαι esse præt. m. & carere præsenti. Scotus dicit, quod ἀνέθω per Metath. fiat ex αἰνθέω, floreo, quamvis sit trisyllabum, tamen mutet penultimam ε in ο, ἰώσθαι.

Κατεπάγετο, 3. sing. a. 1. m. verbi καταείρω; idem quod ἐναίρω, f. ἀρῶ, occido.

Κατεπθεῖν, Dor. pro καβῆθεῖν, descendere, a. 2. inf. à καπέρχομαι.

Κατεντυκὴς, qui aliquem conveniens, & compellans accusat, vel alium, vel illum ipsum, quem convenit, ac compellat; Jobi c. 7. est verbale à seq. verbo; V.

Κατεντυχάνω, convenio, & compello aliquem contra alium, ex κατὰ & ἐντυχάνω; V.

Κατενύγη, κε, η, compunctus est; & in plur.

Κατενύγησ, 3. pl. a. 2. pass. verbi κατανύσσω, compungo, f. ξω, Th. νύσσω, pungo: a. 2. ἔνυγον.

Κατενώπα, vel κατένωπα, per Syncop. pro κατενώπια, à κατενόπιον, idem quod ἐνώπιον in conspectu, coram: ex κατὰ, ἐν & ὤψ, vultus. Them. ὄπομαι, video.

Κατεξεφίστεμαι, cum genit. insulto per occasionem, contra aliquem insurgo: Item non cedo, apud Plut. & Basil. ex κατὰ & ἐξεφίστεμαι, V.

Κατεξετάζω, recognosco, ex κατὰ & ἐξετάζω; V.

Κατεξουσάζω, cum genit. potestatem exerceo in aliquem: quod ab ἐξουσία, potestas: hoc ab ἔξεστι, licet. Th. εἰμὶ, sum

Κατεξούσιος, ὁ ἡ, ὁ, qui est suæ potestatis & spontis, qui sui juris est, & arbitrii; ex κατὰ & ἐξουσία, V.

Κατεπαγγέλλομαι, promitto: ex κατὰ, ὅτι & ἀγγέλλω, nuntio: f. λῶ. p. ἤγγελκα.

Κατεπάγω, induco, invito, infero, ex κατὰ & ἐπάγω, vi. Sic Καπαπάδω, incanto, item mulceo, ut incantores solent; sic tamen ut in bonam partem nonnunquam accipiatur; ut apud Greg. Καταπάδειν λογισμοῖς, rationibus mulcere, tanquam carminibus; dicitur & κατεπάδω ζω, pro cantu te oppugno, vel cantu expello, ex κατὰ & ἐπάδω, vi. Item κατεπείγομαι, efferor, seu effero me adversùm, Greg. Naz. ex κατὰ & ἐπείγομαι, V.

Κατεπάλμην, insiliens: ex κατὰ & ἐπάλμην, Poët. pro ἐφαλόμην, quod ab ὅπ & ἅλλομαι, salio.

Κατεπαλήϊσε, ης, η, conculcatus est, a. 1. pass. &

Κατεπάτησ, 3. sing. a. 1. act. verbi καταπατέω, conculco, f. ήσω. Th. πατέω, calco.

Κατέπαυσε, diremit, sedavit, 3. sing. a 1. activ. verbi καταπαύω. Them. παύω, cesso: f. σω, a. 2. ἔπαυν.

Κατεπείγοντα, τὰ, negotia urgentia: &

Κατεπειγόν, gen. sing. part. præs. à

Καβεπείγω, f. ξω, urgeo, incito; festino. Th. ἐπείγω, urgeo.

Κατέπεσον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi καταπίπτω, decido. Th. πίπτω, cado, f. 2. m. πεσέομαι.

Καπεπεσεῖ, 3. pl. a. 2. Ind. act. verbi καπεφίσημι, insurgo: ex κατὰ, ὅπὶ & ἵσημι, sto, f. στήσω, a. 2. ἔστην.

Κατεπέρνεν, occidit, per Sync. pro καπέπερνε, 2. sing. a. 2. ind. act. verbi ὀπτάνω. Alii formant à φῶ, τὸ πέπνω, fit φέρω, per reduplic πεφέρνω, & per Sync. πέρνω, unde a. 2. ἔπερνον. vel à φένω est a. 2. ἔφενον, & per Sync. ἔφνον, per Anadiplasiam. ἔπεφνον. Vel est imperf. à πέφνω, idem quod φένω.

Κατεπήδησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi πηδάω, salio.

Κατέπηξεν, defixit, 3. singul. a. 1. activ. verbi καταπήγνυμι, f. ξω, p. m. πέπηγα. Them. πήγνυμι, seu πηγνύω, compingo, struo.

Κατεπάνθω, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi καταπαίνω, idem quod παίνω, pinguefacio: f. ανθω. Them. παιν, ονος, pinguis.

Κατεπίδυμος, concupiscens, ex κατὰ & ὀπιδυμέω; V.

Κατεπεμβαίνω, incedo, gradior, conscendo, ex κατὰ & ἐπεμβαίνω; V.

Κατεπίσσω, conjurans vergo; i. e. ἐνισσόμαι κάτω, vel interdum simpl. vergo: ex κατὰ & ὀπισσόω, V.

Κατεπορκέω, Dem. sth. contra Conon. ὃ κατεπορκησόμην τὸ ψεῦσμα, perjurio causam justam non subversurus, vel potiùs, judicium obtenturus; ita ut verbum significare videatur, perjurio causam subvertere, vel judicium obtinere; ex κατὰ & ὀπορκέω, V.

Κατέπλυσα, ας, ε, & in 3. pl. κατέπλυσαν, a. 1. ind. act. verbi καταπλέω, navigo: f. πλεύσω. Th. πλέω, idem.

Κατεπόθω, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi καπαπίνω, deglutio: perf. πέπωκα, a. 2. ἔπιον. Th. πίνω, bibo.

Κατεπραΰνω, aorist. 1. ind. activ. verbi καταπραΰνω, demulceo. Th. πρᾶος, mitis.

Κατερέσσω, defundere, decapulare: ab ἔρεσσω, depleo. Th. ἔρεσ, terra.

Καβέργομαι, efficio, operor, confero, interficio, f. άσομαι, a. 1. m. κατεργασάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. καβεργάσασθαι, a. 1. part. m. καβεργασάμενος, qui confecit, superavit, a. 1. ind. pass. καβεργάσθη, ης, η; ex κατὰ & ἐργάσομαι, operor. Th. ἔργον, opus.

Καβέργασία, ας, ἡ, confectio, opificium, cultura, concoctio, à super. verbo & Them.

Καβεργασμένος, η, ον, Ion. pro καβειργασμένος, confectus, paratus: perfectiv. part. pass. verbi καβεργάζομαι; quod vide.

Καβέργαστέον, expugnandum est, enitendum; Item καβεργαστέος, vim habens conficiendi, & κατέργας, excultus, operosus, &c. omnia, verbalia, à præced. κατεργάζομαι, V.

Καβέργγν, Ion. pro καθείργγν, coërcere, concludere. Th. εἴργω, includo.

Κάτιργε,

Καΐτεργον, ε, ὁ, ἡ, excultus: ab ἔργον, opus.

Καλέρχω, repello, arceo; item vasto, ex Herdor. ex κατὰ & ἔρχω.

Καλερεθίζω, irrito, seu incito; ex κατὰ & ἐρεθίζω; sic καλερείδω, exp. superimpono; à Th. ἐρείδω, vi. Καλερείκω, confringo, contundo; à Th. ἐρείκω, vi. Καλερείπω, dejicio, diruo; Plut. & Herodian. à Th. ἐρείπω, καλερδύγω, eructo in, seu ructu effundo, aut effio in; Aristoph in vesp. à Th. ἐρδύγω, comp. &c. præced. cum præpos. κάλα, &c. V.

Καλέρυξιν, demúlcebar, a. 1. ind. act. verbi καταρύζω, f. ξω. Th. ῥύζω, facio, p. ἐρύχεκα.

Καλερύφω, idem quod Th. ἐρίφω, tego: f. ψω.

Καλερεχὴς, ές, ὁ ἡ, ἡ, munitus, textus, (vide Καπερεφὴς) ex κατὰ, & præced. ἐρέφω; V.

Καλέρεω, ῶ, obloquor, accusabo, dicam: ab ἐρέω, quod ab εἴρω, necto, dico.

Καλερήτυον, 3. pl. imperf. à

Καλερητύω, detineo. Th. ἐρητύω, f. ὑσω, inhibeo.

Καλερρύω, vel καλερύω, detraho. Th. ἐρύω, traho: f. ὑσω.

Καλερράγως, ὑτ, ruptus, part. præt. m. à καλερήγνυμι, confringo, p. m. καλέρρηγα. Th. ῥήσω, frango.

Καλερυθραίνω, rubefacio, tingo colore rubro, &c. in pass. καλερυθραίνομαι, rubefio; ex κατὰ & ἐρυθραίνω, V.

Καλερυκάκω, καλερυκακίω, & καλερυκάνω; idem cum, & pro καλερύκω, detineo, inhibeo, remoror, &c. ex καλὰ & ἐρύκω, unde ἐρυκάκω, --κακέω, & --κανω; idem, &c. V.

Καλέρυκες, 3. sing. imperf. act. Ion. vel præf. imperat. act. ex καλὰ & ἐρύκω, inhibeo, contineo: f. ξω.

Καλερύω, detraho; ex καλὰ & ἐρύω; vide.

Καλέρχομαι, descendo: f. καλελθύσομαι, a. 2. κατῆλθον, ες, ε, a. 2. inf. καλελθεῖν. Th. ἔρχομαι, venio.

Καλέσθη, 3. sing. a. 2. verbi καλασβέννυμι, extinguo. Them. σβέννυμι, idem, f. σβέσω, aorist. secund. ἔσβων, tanquam à σβήμι.

Καλέστ ες, 3. sing. imperf. act. verbi καταστέω, decurio. Th. στέω, moveo.

Καλεδίω, devoro: imperf. καλήδιον, ες, ε. hinc καλεδίοντα, accus. sing. præs. part. Th. ἐδίω, edo.

Καλεσκαμμύα, ruinæ, perf. part. pass. n. g. &

Καλέσκαλα, ας, ε, aor. 1. ind. act. verbi κατασκάπτω, f. ψω, diruo. Th. σκάπτω, fodio.

Καλεσκθάσε, ter. singul. aorist. 1. ind. act. &

Καλασκθασμένῶν, ἡ, ον, perf. part. pass. verbi καλασκθάζω, instruo, affero: f. άσω, p. καλεσκθάκα. Th. σκθῦ, ῶν, ἐῶν, τὸ, vas.

Καλεσσθυσμένῶν, acceleratus, depropératus; (unde adv. Καλεσσθυσμένως;) part. præs. pass. à verbo καταπεύδω, festino, &c. à Th. σκθύω, vi. Sic καταπεσσθασμένως, bonâ fide; ex καλὰ & ἐσπεσθασμένως; idem à verbo σπεύδω, σπεύσομαι, &c. V.

Καλέσαθεν, oppositi sunt, pro καλεσάσθη, Æol. 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi καθίσημι, constituo. Th. ἵσημι, sto, f. σήσω, a. 2. ἔσω, a. 1. ind. pass. ἐσάθην.

Καλεσάθη, vide in καλέσθεν.

Καλέσαθ, Ion. pro καλέσηθ, 3. pl. a. 2. vide καλέσω.

Καλεσεως, ὼτ, Ion pro καθεσηκὼς, constitutus, perf. part. act. verbi καθίσημι, quod vide.

Καλεσήκει, Ion. pro καθεσήκει, institutum est, 3. sing. pluſq perf. act. &

Καλεσηκέιαν, Ion. pro καθεσηκέναι, constitui, perf. inf. &

Καλέσω, ις, ι, & in 3. pl. καλέσης, a. 2 ind. act. verbi καθίσημι, constituo. Th. ἵσημι

Καλεσεφάατο, Ion. pro καλεσεφμβροι ἦσαν, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi καταστρέφω, fubigo. Th. στρέφω, verto.

Καλεσρέφετο, 3. singul. imperfect. passiv. verbi καλασρέφω, subverto. Them. στρέφω, verto, f. ψω, a. 2. ἔσεφον, p. m. ἔσεφα.

Κατέσρεψα, ας, ε, a. 1. ind. act. ejusdem verbi.

Καλεσρώκησ, prostrati fuerunt, 3. pl. a. 1. pass. verbi καταστρώνυμι, prosterno, f. ώσω, p. καπεσρώκα, a. 1. pass. καπεσρώθω, ης, η; ex κατὰ & στρώνυμι, sterno. Th. στρέω, idem.

Καλέσυγε, 3. sing. a. 2. act. verbi καταυγάω, idem quod συγέω, horresco, odio prosequor, f. ξω, tanqu. à σύγω.

Καλέσχεθε, tenebat. 3. singular. imperfect. verbi καταχέω, pro καλέχω; quod vide: &

Κάτεσχεν, 3. sing. a. 2. act. verbi καθέχω, retineo. Th. ἴχω, teneo, f. ξω, a. 2. ἔσχον, ες, ε.

Καλετάκετο, contabescebat. Dor. pro κατήκετο, 3. sing. imperf. à καταλήκομι. Th. τήκω, liquefacio.

Καλέτόξδυδ, 3 plur. aorist. 1. ind. act. verbi καταπεξδύω, sagittâ trajicio, f. δύσω, p. καπετόξδυκα. Them. τόξον, arcus.

Καλίτ, (quod & divisim καλ' ἔτ) quotannis, annuatim, &c. ex κατὰ & ἔτ; V.

Καλέπειδον, atterebant, 3. pl. imperf. act. verbi καταπείθω, Th. πείθω, tero, f. ψω. p. πέπεφα.

Καλέπειζε, stridebat, imperf. à καταπείζω. Th. πείζω, strido.

Καλέτρωξαν, comederant, 3. pl. aorist. 1. act. à τρώγω, comedo, f. ξομαι, a. 2. ἔτραγον.

Καλέρρώσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi καταπερρώσκω, vulnero. Th. περρώσκω, idem, f. τρώσω.

Κάτδυμα, ἄτ, τὸ, imprecatio, diræ, & apud Soph. pro re votâ, seu dono votivo; item Καλδυχὴ, precatio, obsecratio, votum, &c. Plut. in Dione, verbalia, à καλδύχομαι; V.

Καλδυμμοιρίζω, fortunatum dico, beatum prædico; ex κατὰ & δυμμοιρίζω, beatum judico, &c. ab δύμμοιρος; vi. Sic Καλδυμερῶ, prosperè ago, gratia & authoritate polleo, interdum cum genit. ut καλδυμερῶ Ϛς, authoritate, & gratiâ supero te; ex κατὰ & δυμερῶ, unde δυμερέω, ῶ, &c. V.

Καλδυδὶ, vel καλ' δύδὶ, adv. rectâ.

Καλδυθώω, dirigo, rego, constituo, mulcto: f. νῶ, a. 1. καδύθωκα, a. 1. opt. act. καλδυθώιμι, a. 1. inf. act. καλδυθῶαι ex κατὰ & δύθωω, dirigo, corrigo. Th. δύδς, rectus.

Καλδυτυπεία, ἡ, amussis, seu regula fabrilis; Schol. Item verbale, à præced. καλδυθώω; vide.

Καλδυλογέω, deprædico, prædico, laudibus extollo, &c. ex κατὰ & δυλογέω, vi. Sic καλδυμαρίζω, verbis aliquid levare, seu simpl. levare significat: Item, Καλδυμαρίζειν ὁδὸν, est complanare viam, à verbo δυμαρίζω, allevo, &c. vi. Sic etiam κλδυμεχθεῖν, signif. superiorem esse, superare, dominari, &c. ex κατὰ & δυμεχθὴς, &c. vi. Item καλευωάζω, lopio, consopio, soporo, quiesco: Item sedo, paco, &c. & Καλευωάζομαι, cubo, dormio, Il. γ. unde verbalia καλευωκμὸς, sopitio, dormitio, consopitio, &c. Plut. καπωκτὴς, ὅ, ὁ, cubicularius, qui sponsam ducit dormitum, καλευωστήριον, cubile, cubiculum; Plut. & Nonn. Item καλευώω, sopio; Od. ϛ. ex κατὰ & ἐυὼὴ; unde ἐωάζω, & ἐυώω, &c. V.

Καλδοδὶ, profi erè succedat: præs. opt. act. &

Καλδυσδδομι, ῦμι, ῦ, ὸσμι, prosperor: ex κατὰ & δυσδδμι quod ab δὺ & ὁδὸς, Th. ὁδὸς, via.

Καλδυορκέω, non pejero, religiosè, & sanctè, juro, &c. ex καλὰ & δυορκέω; idem, &c. vi. Sic καλδυσχέω, bene conjecto contra; seu simpl. bene conjecto; ex κατὰ & δυσχέω; vi. Sic etiam καλδυελίζω, elevo, parvificio; Plut. ab δὺ ελίζω; vi. Item καλδυσπίζω, comparo, apparo, instruo, &c. ab δύπεσπίζω; vi. Sic καλδυτυχέω, feliciter ago ita; ut καλδυτυκᾶ τῶδε τῷ σφηγμάτι, apud Areth. in Apocal. mihi hæc res succesſit, ab δυτυχέω; vi. Item καλδυφημέω, faustâ acclamatione prosequor, laudo, collaudo; Plut. ab δυφημέω, comp. ut præced. cum præp. κατὰ, &c. V.

Καλδυχὴ, vide suprà in κάτδυμα.

Καλδύχομαι, imprecor, precor, opto, insulto. Th. ἴυχομαι, quod vide.

Καλδυωχεῖδ, epulari, præs. inf. ab δυωχέω, Th. δυωχέω, convivium.

Καλέφαγον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi καταφάγω, devoro: quod vide.

Καλεφαίνετο, 3. sing. imperf. pass. verbi καλαφαίνομαι, videor, aor. 2. ind. pass. καταφαίνω, ης, η; ex κατὰ & φαίνω, ostendo.

Καλεφάμιξεν, Dor. pro καλεφήμιξεν, 3. sing. a. 1. act. verbi καταφαμίζω, quod vide.

Καλεφάλω, ης, η, a. 2. ind. pass. vide κατεφάλω.

Καλεφθαμβοι, perf. part. pass. à καταφθείρω, corrumpo: f. αρῶ, p. καλέφθαρκα. a. 2. καλέφθορον, perf. pass. κατέφθορμαι. ex κατὰ & φθείρω. Them. φθέω, corrumpo.

Καλέφθεκ, ας, ε, aorist. 1. ind. activ. à καταφθείρω, corrumpo: vide καλεφθαμβοι.

Καλεφίσημι, insurgo: f. καλεπήσω, p. καλέφέσηκα, a. 2. act. καλεπέσω, ης, η; quod ex κατὰ ἐπὶ & ἵσημι, sto.

Καλεφρόνδυσε, 3. sing. a. 1. act. verbi καταφρύδω,

ταφονεύω, trucido, f. εύσω, p. καλαπεφόνευκα. Th. φένω, occido.

Καλέφυγεν, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi καταφεύγω, perfugio: f. εξομαι, a. 2. part. καταφυγών, όντ@. Them. φεύγω, fugio.

Κάτεχε, 3. sing. imperf. act. Ion. verbi κατέχω, detineo: hinc κατέχη, 3. sing. præs. sub. Th. ἔχω, habeo.

Κατέχει, 3 sing. a. 1. act. κατέχεα, verbi καταχέω, effundo. Th. χέω, fundo: f. χεύσω, a. 1. ἔχευσα, ἔχευα & ἔχεα.

Κατέχευα, ας, ε, a. 1. act. Vide καθέχειν.

Καθέχευσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusdem verbi.

Κατεχθαίνω, odio prosequor, inimicor, &c. ex κατ' & ἐχθαίνω, V.

Κατέχομαι, detineor, retineor: item teneor: i. e. obligor, ut καθέχομαί τινι, teneor; i. e. obligatus sum alicui, &c. Item peculiariter, pro afflatus sum numine. apud Plat. est pass. a seq. act. κατέχω; V.

Κατεχόμην@, ε, præs. part. pass. a seq.

Καθέχω, retineo, obsto, detineo, imperf. καθέιχον, f. καθέξω, p. καθέσχηκα, a. 2. act. καθέχον, ες, ε, a. 2. sub. κατάσχω, & in 1. pl. καταχωμεν, imperf. pass. καθειχόμην, ης, ετο. Th. ἔχω, habeo.

Καθήγαγον, a. 2. ind. act. Att. verbi κατάγω, reduco. Th. ἄγω, duco, f. ξω, a. 2. ἤγαγον, & Att. ἤγαγον.

Κατηβολέως, ῶ, animam ago, linquor animo, ut exponitur apud Nicand. in Ther. à καταβάλλω, dejicio, sive ex κατ' & βολέω, jacio, &c, V.

Κατηγεμών, όν@, ὁ, ἡ, dux viæ, autor, præceptor, Ion. pro καθηγεμών. V

Κατηγόμην, Ion. pro καθηγόμην, viæ dux fui; narro. Th. ἡγέομαι, duco.

Κατηγκυλαμβύν@, curvatus, incurvatus, recurvatus, &c. idem quod, ἠγκυλαμβύν@, part. præt. pass. ab ἀγκυλόω, ἀγκυλόομαι, incurvo, incurvor; à Th. ἀγκύλος@; V.

Καθηγορεῖν, præs. inf. act. κατηγορέϊτο, 3. sing. imperf. pass. à seq.

Κατηγορέω, ῶ, accuso, reprehendo, cum genit. item indico, arguo; dico vel prædico, f. ήσω, p. κατηγόρηκα, imperf. act. κατηγόρεον, ουν, a. 1. inf. κατηγορῆσαι· ex κατ', contra, & ἀγορέω, seu ἀγορεύω, loquor. Th. ἀγορά, forum.

Κατηγορηθὲν, a. 1. part. pass. n. g. ab eod. verbo & Th.

Κατηγόρημα, ατ@, τὸ, accusatio, prædicatum: à 1. pers. perf. pass. ejusd. verbi.

Κατηγορία, ας, ἡ, accusatio, prædicamentum, gen. plur. κατηγορεῶν, ejusdem verbi.

Κατηγορικὸς, ή, accusatorius; Item delator: &

Κατήγορ@, ος, ὁ, ἡ, accusator; à κατηγορέω, quod vide.

Κατηγορήμεν@, η, præs. part. pass. ejusdem verbi.

Κατηγωνίσαιτο, 3. pl. a. 1. m. verbi καταγωνίζομαι, debello, f. ίσομαι, quod ab ἀγωνίζομαι, certo. Them. ἀγών, ῶν@, ὁ, certamen.

Καθήδεσα, ας, ε, a. 1. activ. verbi καθήδω, erubescere facio: ex κατ' & αἰδὼς, pudor.

Κατηδεμμένη, perf. part. pass. f. g. à κατηδέω, idem quod αἰθέω, uro: f. έσω. Th. αἴθω, incendo.

Κατῆϊεν, descendit, 3. singular. præt. m. Att. pro καθεῖε, ab εἶμι, eo, p. m. εἶα, ας, ε.

Καθῆκε, Ion. pro καθῆκε, convenit: à καθήκω, pertineo: &

Καθῆκον, ον@, Ion. pro καθῆκον, id quod ad nos pertinet: ex κατ' & ἥκω, venio, f. ξω.

Καθήκιζον, imperf. act. verbi καταικίζω, contumeliose fœdo. Them. αἰκία, indigna verbera, injuria.

Καθήκο@, ὁ, morigerus, attentus; explorator; subditus: ex κατ' & ἀκούω, audio, præt. m. ἤκοα, & Att. ἀκήκοα.

Καθήκω, pertingo, Ion. pro καθήκω· ab ἥκω, venio.

Καθήλασε, subegi, percussi, a. 1. ind. act. verbi καταλαύνω, f. άσω. Th. ἐλαύνω, agito.

Καθῆλθεν, ες, ε, a. 2. act. verbi καθέρχομαι, descendo. Them. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι.

ΚΑΘΗ'ΛΙΞ, πο@, vel φο@, ἡ, tabulatum, trabs, scalæ.

Καθηλώθη, ης, η, a. 2. ind. pass. verbi

Καθήμασα, reconcilio, f. ξω, a. 1. κατήλλαξα, a. 1. part. act. καθήμάξας, ανθ@· ex κατ' & ἠμάσατο, seu --πω, muto.

Καθηλογέω, contemno, nihili facio, in compositione α in η vertitur, ut καθηρρέω· ex κατ' & ἀλογέω, contemno.

Καθηλοίζω, f. ίσω, idem quod ἀλοκίζω, seu ἀυλακίζω, sulco. Th. αὖλαξ, ακ@, ἡ, sulcus.

Καθηλόκισεν, 3. sing. perf. pass. ejusdem verbi.

Κάθηλυς, declivis, descendens; undè καθήλυσις, & καθηλυσία, ης, ἡ, descensus, profectio, declivis; ut in Epigr. εἰς ἀΐδαο ἰθέα καθήλυσις, est à καθέρχομαι, descendo, vel ex κατ' & ἤλυσις, idem quod ἔλυσις, ἡ, verbale ab ἔρχομαι, V.

Καθηλωκῦα, Ion. pro καθήλωκα, perf. part. act. f. g. à καθέλαμι, quod ex κατ' & ἁλίσκω, capio, f. ἁλώσω, p. ἥλωκα, a. 2. ἧλαν q. ab ἄλαμι.

Καθῆμαρ, indies, quotidie, singulis diebus, &c. κατ' & ἦμαρ, τὸ; V.

Κατημβλημέν@, neglectus, contemptus: Item vilis; undè καταμβλήματα, contemptim, neglectim, cum neglectu, &c. est part. præt. pass. & adv. à verbo καταμβλέω, V.

Κατηυχθη, 3. sing. a. 1. pass. verbi καταμύσσω, lacero. Them. μύω, f. ξω, mungo.

Καθηφανισμένα, perf. part. pass. n. g. à καθαφανίσκω, absumo: ex κατ' & ἀνδαίσκω, idem, f. ανδαφάσω, p. ανήλωκα, & ἰωάλωκα· hinc perf. pass. ἀνάλωμαι, σαι, ται, Th. ἁλίσκω, capio, f. ἁλώσω.

Καθῆωρε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi καταείρω, idem quod ἀείρω, interficio, f. ἀνελῶ, a. 1. ἠειρα.

Καθήωρα, ας, ε, detuli, a. 1. ind. act. verbi καταφέρω. Th. φέρω, fero, f. οίσω, a. 1. ἤνεγκα, præt. m. Att. ἐνήνοχα.

Καθήωρμ@, ventus obnoxius, seu expositus, ventosus, &c. ex κατ' & ἠώρμ@, Poëticè pro ἄνεμ@, &c. V.

Καθήωχα, præt. m. verbi καταφέρω, vide καθήνεγκα.

Καθῆωτησε, ας, ε, a. 1. ind. act. à καταντάω, pervenio, f. ήσω· ex κατ' & ἀντάω, obviam venio. Th. ἀντὶ contrà.

Καθηξιωθὲς, digni sunt habiti, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi καθαξιόω, f. ώσω, p. καθήξίωκα· Th. ἄξι@, dignus.

Καθήονεν, imperf. act. verbi καταονάω, idem quod Them. αὐονάω, aspergo, perfundo.

Καθήορ@, dependens, demissus, ex κατ' & ἀείρω, tollo, erigo, &c. V.

Καθηπίαιτο, ter. plural. imperfect. ejusdem verbi Poëticè pro καθηπιῶντο·

Καθηράτο, imprecatus est, 3 sing. imperf. &

Καθηραοτέμω, ω, ατο; aoristus primus verbi καταθέρομαι, quod ab ἀεράομαι· Them. ἀέρα, ας, ὁ, preces, ciræ.

Καθήρησα, ας, ε, aorist. prim. ind. act. verbi καθαφάω, inanem reddo, aboleo: fut. ήσω, p. καθήρηκα· ab ἀρὸς, idem quod ἀερὸς, otiosus. Them. ἔργον, opus.

Καθῆρε, ter. singular. aoristi primi activ. verbi καθαίρω, appello, advenio: Them. αἴρω, tollo: f. ἐῶ, p. ἧρκα.

Καθῆρεε, Ionicè pro καθῆρες, ter. singular. imperfect. verbi καθαιρέω, dejicio, everto. à Themate, αἱρέω, capio: futur. ήσω, part. ήρηκα; aor. 2. ἕλον.

Καθηρέθετο, ter. singular. imperf. pass. verbi Καθαρέω. Them. ἐρέω, irrito, lacesso.

Καθηρεμέω, ῶ; & καθηρεμίζω, quiescere facio, sedo; ut Xen. Pad. 7. βελόμεν@ αὐτὸν καθηρεμῆσαι, pacare, &c. ex κατ' & ἠρεμέω, & ἠρεμίζω, &c. vide.

Καθηρεφὲ' pro καθηρεφέα, acc. sing. καθηρεφέεσι, dat. pl. Ion. à

Καθηρεφὴς, έ@, ὁ, ἡ, tectus. Th. ἐρέφω, f. ψω, tego.

Καθήρεπε, diruit, 3. sing. a. 2. verbi καθερέπω. Th. ἐρέπω, everto: f. ψω.

Καθήρπαζαν, compulerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi καθαρπάζω, imperuosè dejicio: ex κατ' & ῥάζω, seu ἐῤῥάζω, dejicio, f. ξω.

Καθηρπασίμλυ, ω, ατο, a. 1. m. &

Καθηρπάσθαι, perf. inf. pass. verbi καθαρπάζω, luxata membra in suum locum repono, perficio, f. ίσω, perf. pass. καθήρπισμαι. Th. ἁρπ@, ος, ὁ, ἡ, par, propriè de numero.

Καθηρπισμέν@, η, ον, part. perf. pass. superioris verbi.

Καθηρτίζω, 2. sing. a. 1. m. verbi καθαρτίζω; vide καθηρτίσθαι.

Καθήρυδες, ut καθήρυδες ἄμπλοι, vites uvis gravatæ, & sese demittentes præ pondere; i. e. αἱ βεβρθασαι, ἢ καταρέουσαι ἄμπελοι; i. e. vites præ pondere defluentes; Hesych. quasi à καθαρέω, defluo, &c. V.

Καθήσθιον, ες, ε, imperf. act. verbi καθεδίω, comedo. Th. ἔδω, edo: hinc ἐδίω, idem, f. ίσω

Καθηχαύχλω,

Κατησχυμμένος, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi καταισχύνω, pudefacio. f. ωσω. p. κατήσχυγκα. Th. αἴσχος, εος, τὸ, turpitudo.

Κατήσχυνε, ες, ε, imperf. act. ejusdem verbi.

Κατήφεια, ας, ἡ, & Ion. κατηφείη, vultus demissus, seu pudor cum mœrore: à

Κατηφὴς, ής, ὁ, ἡ, subtristis, qui est vultu demisso ex pudore, ὑπὸ τῆς κάτω τὰ φάη βάλλειν. Th. φάω, I. ceo.

Κατηφήσας, mœstus, a. 1. part. act. à κατηφέω, sum vultu demisso, à κατηφὴς, quod vide.

Κατηφιάω, & Ionicè κατηφιόω, erecto vultu intueri non audeo, præ pudore scil. vultu sum demisso; ab eod. cum præced. V.

Κατηφόνες, infames: à καταφάω, increpo, taxo.

Κατηχέω, instituo. f. ήσω. p. κατήχηκα. perf. pass. κατήχημαι, σαι, ται, cum accus. hinc κατήχησις, institutio: ex κατὰ & ἠχέω, sonus.

Κατηχέων, ῶν, έουσ, ῶσ, qui tradit elementa religionis: κατηχούμενος, ὁ, ἡμῶς, qui ea discit, CATECHUMENUS: part. præs. superioris verbi.

Κατηχὴς, sonorus, streperus, Theocr. Idyl. 1. Unde κατηχέω, ῶ, sono, insono; item activè κατηχεῖν, peculiariter dicitur is, qui rem quampiam, insonat ejus auribus, quem docere vult; q. d. vivâ voce docere, seu erudire; item, κατηχέομαι, οῦμαι, personо; ut, κατηχοῦμαι ταῦτα, aures meæ his vocibus personant; sic, κατηχεῖταί μοι πάντα, dicitur is, cujus auribus, aliquid insonatur, qui aliqua de re docetur; apud Plut. Item, doceor, edoceor; cum accus. act. Apost. c. 18. Ut ὧδε κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, edoctus viam Domini; item, disco prima rudimenta, &c. Ad Galat. c. 6. Unde verbale κατήχημα, sonitus, &c. Ex κατὰ & ἠχέω, unde ἀχέω, &c. V.

Κατήχησις, εως, ἡ, CATECHESIS, institutio, a 2. perf. perf. pass. κατηχέω, quod vide.

Κατηχητὴς, qui primà elementa tradit; qui initiat, &c. Unde plur. κατήχηται, qui initiantur ex Dion. Areopag. verbale, à κατηχέω, V.

Κατήχθην, ης, η, & in 1. pl. κατήχθημεν, a. 1. ind. pass. verbi κατάγω, deduco. f. ξω. p. κατῆχα. a. 2. ind. act. κατήγαγον. a. 2. inf. καταγεῖν. perf. pass. κατήγμαι, ξαι, κται. Th. ἄγω, duco.

Κατηχίζω, idem quod κατηχέω, & ab iisd. f. ίσω. perf. pass. κατήχισμαι, Angl. to catechise.

Κατηχισμὸς, ὁ, CATECHISMUS, idem quod κατήχησις.

Κατηχὴς, ὁ, CATECHISTA, idem quod κατηχέων, à perf. pass. superioris verbi.

Κατηχητικὸς, ad institutionem pertinens illam, quâ, prima traduntur rudimenta; ab eod. cum præced.

Κατηωρεῖτο, suspensi erant, 3. pl. imperf. pass. Dor. pro κατηωρεῖτο, verbi καταιωρέομαι, dependeo: ex κατὰ & αἰωρέω, in sublime tollo. f. έσω.

Κάτθανε, & κάτθανε, mortuus est, per Sync. Æol. pro κατέθανε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi καταθνήσκω. Them. θνήσκω, morior, f. 2. m. θανέομαι. p. τέθνηκα. a. 2. ἔθανον.

Κατθέμεν, Æol. Syncop. pro καταθέμεν, a. 2. inf. act. Ion. pro καταθεῖναι, verb καταπίθημι, depono. Them. τίθημι, pono. f. θήσω. p. τέθηκα. a. 2. ἔθεν. a. 2. m. ἐθέμην.

Κάτθεο, depone, itidem pro κατάθεο. Ion. pro κατάθεσο, vel κατάθες. a. 2. imperat. m. ejusd. verbi.

Κάτι, Attica est Synalæphe, pro κἄτι, & adhuc, amplius, &c. Item, κάτι μᾶλλον, atque adeo, &c.

Κατιάπτω, lædo, corrumpo; Od. β. ex κατὰ & ἰάπτω, V.

Κατίασι, descendunt, 3. pl. ind. præs. verbi κατέρχομαι. Them. εἶμι, eo. At καθιᾶσι, dimittunt, 3. pl. ind. à καθίημι. ab ἵημι, mitto. Th. ἔω.

Κατιδεῖν, a. 2. inf. act. à κατείδω, perspicio, Them. εἴδω, scio. f. ἔσομαι. a. 2. εἶδον & ἴδον.

Κατιδόντες, nom. pl. a. 2. part. κατιδὼν. όντ, ab eod. verbo.

Κατιέναι, redire, præs. inf. ex κατὰ & ἴημι, pro εἶμι, eo.

Κατίζειν, Ion. pro καθίζειν, collocare. Th. ἵζω, sedere facio. hinc κατισεν, collocavit, a. 1. ind. act.

Κατιθὺ, rectà, è regione. Th. ἰθύς, rectus.

Κατιθύω, dirigo, rego, moderor; item, modulor; Epigr. ex κατὰ & ἰθύω, V.

Κατικετεύω, Ion. pro καθικετεύειν, idem quod ἱκετεύω, supplico. Them. ἱκίτης, supplex.

Κατίλλω, in Lex. Paus. exp. καθείργω, ex κατὰ & ἴλλω; V. Item, καπλαίνω, καπλαπίω, & καπλώπτω, dejectis oculis irridere, &c. Est κατὰ, ἴλλαινω, ἰλλαπίω, & ἰλλώπτω, V.

Κατιλύω, limo, obvolvo, oblimo, &c. Unde part. pass. κατιλυθεὶς, limo obductus, apud Xen. in Æcon. ex κατὰ & ἰλὺς, unde ἰλύω, V.

Κατίοντα, acc. sing. vel pl. n. g. part. a. 2. act. ab εἶμι, eo. a. 2. ἴον.

Κατίω, rubigine vitio & consumo. f. άσω. p. κατίακα. perf. pass. κατίωμαι, σαι, ται. Th. ἰὸς, ὁ, rubigo.

Κατιππάζεσθαι, Ion. pro καθιππάζεσθαι, perequitare. Th. ἵππος.

Κατιρὲν, Ion. pro καθιερεῦν, consecrare, ab ἱερὸν, idem. Th. ἱερὸς, sacer.

Κατιστᾶσι, Ion. pro καθίστασι, constituit, esse. Th. ἵστημι, statuo.

Κατιστέατο, Ion. pro καθίσταντο, 3. pl. imperf. pass. verbi καθίστημι, quod vide.

Κατισχὼν, Ion. pro κατασχεῖν, appellere, quod vide.

Κατισχναίνω, & κατισχνόω, macer, gracilis; unde κατισχνότης, & κατισχνόω, emacio, extenuo, &c. Ex κατὰ & ἰσχνὸς, unde ἰσχναίνω, & ἰσχνόω, &c. V.

Κατισχόμενοι, viribus alicujus opprimor, vel, vincor; cedo, apud Diod. est pass. à seq. act. κατισχύω, V.

Κατισχύσαν, 3. pl. I. 1. act. à seq. κατισχύω, invalesco, prævaleo, cum gen. imperf. κατίσχυον, ες, ε. f. ύσω. p. κατίσχυκα. Th. ἰσχὺς, ύος, ἡ, robur.

Κατίσχω, & κατίσχομαι, coerceo, detineo, teneo, sisto, &c. Idem quod, ab & pro, κατέχω; de navi appello; ut, νῆα κατισχέμεναι, appellere navem; Hom. Sic. κατίσχουσι νῆες, subsisterent naves; Thucyd. & κατίσχειν ἐς τὰς νήσους, Insulas tenere, i. e. appellunt; Idem. Ex μὴ, & ἴσχω, pro ἔχω, &c. V.

Κατιὼν, ὼντ, descendens, revertens. part. a. 2. act. ab εἶμι, eo. a. 2. ἰὼν.

Κατιῶσ, 3. sing. perf. pass. verbi κατιάω, quod vide.

Κάτοδος, ὁ, ἡ, Ion. pro κάθοδος, reditus. Th. ὁδὸς, ἡ, via.

Κατοδυνάω, dolore conficio, & in pass. κατοδυνάομαι, dolore conficior, & crucior; ex κατὰ & ὀδυνάω; unde ὀδυνάω, &c. V. Sic, κατοδύνομαι, defleo, deploro, detamentor, &c. Ex κατὰ & ὀδύρομαι, V.

Κάτοιδα, novi, scio; ut, apud Soph. οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις; ex κατὰ & οἶδα, idem V.

Κατοικὰς, άδος, vel κατοικὶς, ίδος, domesticus, ædes habitans; ut, ὄφεις κατοικὶς, apud Nic. in Ther. est à seq. κάτοικος, V.

Κατοικέσια, τὰ, feriæ, quæ celebrari solebant, ob loci alicujus habitationem; seu, festa quæ quotannis agebantur eo die, quo quis habitatum aliquò venerat; est ab iisdem itidem cum seq. V.

Κατοικέω, habito, commoror. f. ήσω. p. κατῴκηκα. a. 1. κατῴκησα. a. 1. inf. act. κατοικῆσαι. cum accus. vel seq. ὅτι, ὅπῃ. κατοικησάτω. 3. sing. a. 1. imperat. act. ab οἶκος. Th. οἶκος, domus.

Κατοικῆν, Dor. pro κατοικεῖν, incolere, ejusd. præs. inf.

Κατοίκησις, εως, ἡ, domicilium: à κατοικέω, quod vide.

Κατοικητήριον, ου, τὸ, domicilium: &

Κατοικία, ας, ἡ, habitatio: ab eod. verbo & Them.

Κατοικίδιος, domesticus: ab eod. Th.

Κατοικίζομαι, habitatum mitto, seu, deducor, habitatio mihi datur; unde οἱ κατοικιζόμενοι στρατιῶται, milites, quibus, habitationes in urbibus, cum agris distributi erant; est pass. à seq. act. V.

Κατοικίζω, f. ίσω, habitare facio. ab οἰκίζω, idem. Th. οἶκος, domus.

Κατοικὶς, vide suprà in κατοικάς.

Κατοίκισις, & κατοικισμὸς, collocatio in ædibus, seu, in domicilio; ut κατοικισμὸς τῆς πόλεως, ipsa actio condendi urbem; situs urbis, seu congregatio domorum hominumque, &c. Plat. sunt verbalia, à præced. κατοικίζω, V.

Κατοικοδομέω, inædifico, vel simpl. ædifico, ex κατὰ & οἰκοδομέω, V.

Κατοικονομέω, dispenso; Plut. κατοικονομεῖν πῶς ἀεὶ ταῦτα χρείαν, tempora rerum agendarum pareri, &c. Ex κατὰ & οἰκονομέω, V.

Κάτοικος, ὁ, ἡ, incola, ab eod. Th.

Κατοικέομαι, habitor, & incolor; Aristot. Pol. 2. κατοίκημαι, sedem alicubi habeo, & veluti collocatus sum Thuc. l. 3. & 5. est pass. ab act. κατοικίω, V.

Κατοικοφθορέω, domum & familiam penitus everto, rem familiarem exhaurio; impropriè, apud Plut. κατοικοφθορῆσε τὴν πόλιν, exhausit vires civitatis; ex κατὰ, & οἰκοφθορέω, vide.

Κατοικτείρω, idem quod οἰκτείρω, misertor. Th. οἶκτος, misericordia.

Κατοικτίζω, idem quod κατοικτείρω, & ab eo: Th.

Κατοικτίζομαι, commiseror, idem quod præced. act. κατοικτίζω; sed præterea κατοικτίζεσθαι, exponitur etiam misericordiam implorare, &c.

Κατοίκτιρσις, εως, ἡ, & κατοίκτισις, commiseratio, misericordia; Xen. Cæd. 6. sunt verbalia, à κατοικτίζω, & κατοικτείρω, &c. Quæ vide.

Κατοιμώζω, in ejulatus erumpo, gemo, ejulo, &c. ex κατὰ & οἰμώζω, vide.

Κάτοινος, arroganter de me sentio. Th. ἴδιος, puto.

Κατοίχομαι, morior. Th. οἴχομαι, abeo. f. οἰχήσομαι. p. ᾤχημαι,

Κατοιχόμενος, ὁ, mortuus, ejusd. præs. part.

Κατοιωνίζομαι, augurium capio; auguro; ex κατὰ & οἰωνὸς, unde οἰωνίζω, V. Sic, κατοκλάζω, incurvo genua, seu flecto; Theogn. ex κατὰ & ὀκλάζω, V.

Κατόκνει, præs. imperat. act. à seq.

Κατοκνία, tergiversor, piget me, timeo. Th. ὄκνος, pigritia.

Κατολιγωρέω, prorsus negligo, & contemno, Polyb. ex κατὰ & ὀλιγωρέω, parvam curam habeo; ex ὀλίγος, parvus, & ἀρέω, ῶ, curam gero, &c. V. Sic, κατολισθαίνω, delabor, illabor; item recido, devenio; unde κατολίσθησις, dilapsus; ex κατὰ & ὀλισθάνω; unde ὀλισθία, & ὀλισθαίνω, &c. V. Sic etiam, κατολιφύρομαι, dep'oro, defleo, ab ὀλοφύρομαι, V. Item, κατομβρέω, imbre madens; item, humidus; unde, κατομβρέω, imbre madefacio, rigo, aut humecto; & simpl. madefacio, in pass. κατομβρέομαι, ῶμαι, imbre madefio, ex κατὰ & ὄμβρος; unde ὀμβρέω, &c. V.

Κατόμνυμι, dejero. Them. ὄμνυμι, f. ὀμόσω, juro.

Κατομφάλιος, qui est juxta umbilicum, seu ad umbilicum pertinens; ex κατὰ & ὀμφαλὸς, V.

Κατονειδίζω, probris increpo, vitupero, exprobro, &c. Ex κατὰ & ὀνειδίζω, V. Sic, κατονθύομαι, ficulam (seu machinam talem tractoriam) verso, & circumago; idem quod ὀνθύω, ab ὄνθος, & Th. ὄνος, V. Item, κατονομάζω, denomino, nomino; ut, κατονομάζομαι τοῖς πάθεσι; qui denominatur ab affectibus; item, destino; ut, κατονομάζομαι τοῖς θεοῖς; Diis destinata; Polyb. l. 5. Unde κατονομασία, denominatio, appellatio, &c. Ex κατὰ & ὀνομάζω, V. Sic etiam, κατονόομαι, & in act. κατονόω, vitupero, carpo; vilipendo, sperno, despicor, &c. Ex κατὰ & ὀνόω, idem cum Th. ὄνημι, vitupero, &c. V.

Κατόξυς, peracutus; ut, κατόξεῖα βοὴ, peracutus clamor; Aristoph. in Vesp. Sic, κατόξυ νόσημα, apud Medicos, est peracutus morbus; ex κατὰ & ὀξὺς, vide.

Καταπάζω, persequor, expello: καταπάζῃ, 3. sing. sub. ab ὀπάζω, persequor, f. σω.

Κατόπιν, adv. in posterum, à tergo, post. Th. ὀπίσω, retrorsum.

Κατόπισθεν, & -ισθε, Poëtis etiam, à tergo, post. ab eod. Th.

Καταπτάω, inasso, pertorreo; item, κάτπτη, pertostus, valde tostus; Dioscor. l. 1. ex κατὰ & ὀπτάω; unde ὀπτὸς, &c. V.

Κατόπτομαι, perspicio, video, cerno; ex κατὰ & ὀπτομαι, unde seq.

Κάπτα, τὰ, conspicua; est neut. plur. à neut. sing κάπτον, manifestum, è conspectu, seu è regione, &c. à seq. masc. κάπτης, conspicuus, &c. V.

Καπτάζω, aspicio, animadverto: &

Κατοπτὴς, οῦ, ὁ, speculator, explorator, ab ὀπτομαι, video.

Κατοπτὴρ, instrumentum, quo anum diducunt, sed ità inflammatam, & angustatam, ut per eam egredi excrementa alvi non possint; apud Gal. & Hippocr. ab eod.

Κατόπτευσις, aspectus; item, κατοπτία, speculatio, contemplatio; Merc. Trism. utrumq; verbale, à κατοπτεύομαι, lustror, à speculatore video; ab act. præced. κατοπτεύω, V.

Κάπτης, conspicuus: ab eod. Th. sed pertostus, ab ὀπτὸς, assus: cujus Them. ὀπτάω, torreo.

Κατοπτρίζω, imagines seu reflectiones facio in modum speculi. f. ίσω. p. κατώπτρικα. præs. m. κατοπτρίζομαι, intueor, tanquam in speculo. cum acc. &

Κατοπτρικὸς, ἡ, specularis, κατοπτρικὴ (sc. τέχνη) CATOPTRICA, pars optices, quæ reflectiones deprehendit, a seq.

Κάτοπτρον, κ, τὸ, speculum. Them. ὄπτομαι, video.

Κατοπτρικῶς, speculari ratione; adv. à præced. κατοπτρικὸς, V.

Κατοργάω, unde κατοργᾶν, Hesych. exp. ὑπερκαμάζειν, defiorere, vigorem amittere; sic, κατοργῶν, i. e. πεπαλαιωμένον, ex κατὰ & ὀργάω, V. Sic, κατοργιάζω, orgiis initio, vel, ad orgia, & sacra, præparo; part. pass. κατοργιασμένος, initiatus, consecratus, devotus; ex κατὰ & ὀργιάζω, V.

Κατορθῶσαν, acc. sing. fig. part. præs. act. κατορθᾶν, præs. inf. act. κατορθῶσιν, 3. pl. præs. ind. act. à

Κατορθόω, erigo, cum virtute aliquid gero, corrigo. f. ώσω. p. κατώρθωκα. Th. ὀρθὸς, rectus.

Κατορθόομαι, ῶμαι, felici successu geror; Thuc. l. 8. Sic Herodian. l. 3. τὰ ὑμῖν ἀνδρείως κατορθόθεντα, quæ fortissimè prosperrimeq; gessistis, est pass. à præced. act. V.

Κατόρθωμα, τὸ, officium, præclarum aliquod factum. in dat. pl. κατορθώμασι quod &

Κατόρθωσις, εως, ἡ, recta effectio; correctio: à perf. pass. superioris κατορθόω.

Κατορθωτὴς, moderator, rector, institutor; item κατορθωτικὸς, qui rectè efficere omnia solet, ad res feliciter gerendas, idoneus; Aristot. l. 2. c. 3. Utrumq; itidem, ab eod. cum præced.

Κατορρωδέω, vehementer timeo: ab ὀρρωδέω metuo. Th. ὀρρὸς, serum lactis.

Κατορυκτὸς, κατώρυξ, & κατόρυχος, defossus; verbalia, à seq. κατορύσσω.

Κατορύσσω, perfodio, defodio, olim ruo. Th. ἐβύσσω, fodio. f. ξω. p. ὄρυχα. & Att. ὀρώρυχα. a. 2. ὄρυγον.

Κατορυχὴ, ἡ, defossio, ipsa actio defodiendi; item, id quod defossum est, &c. Verbale, à præced. κατορύσσω, V.

Κατορχέομαι, saltationibus demulceo; item κατορχέομαι τινος, in contemptum & contumeliam alicujus salto; item, passivè saltationibus afficior, &c. Ex κατὰ & ὀρχέομαι, V.

Κατορχίτης οἶνος, dicitur συκίτης οἶνος; i. e. vinum, quod è ficubus fit, propterea quòd lenitudine suâ demulceat. Dioscor. l. 5. c. 41. à præced. κατορχέομαι, V.

Κατερρύχθαι, ejusd. plusq. p. inf. pass. Att.

Κατελὰς, ἀδος, ἡ, obscurus, opacus; ut κατελὰς νύξ, i. e. σκοτεινὴ, quasi κατήλιος καὶ καθειργνυσα, nox opaca & obscura, &c. Est a verbo κατήλω, quod vide; vel est ex κατὰ & ὀλυὰς, ἔδος, ὁ, pernicios us, exitialis, noxius, &c. a Th. ὄλλυμι, &c. V.

Κατελόω, (idem cum ἀπηλόω) cicatrice obduco, sive, ad cicatricem perduco, &c. Unde κατελωτικὸς, cui vis est cicatricem inducendi; ex κατὰ & ἕλκος, unde ἑλόω, &c. V. Sic, κατερέω, meio contrà; permeio, Aristoph. ex κατὰ & ἔερ, τὸ, unde ἐρέω, &c. V. Sic etiam κατερείζω, & κατερέω, vento secundo expando, explico, ut ventus secundus inspiret; Polyb. l. 1. ex κατὰ & ὄρος, ὁ, unde ἐρείζω, &c. V. Item, κατοφείλω, debeo; ex κατὰ & ὀφείλω, V. Sic etiam, κατερυόομαι, & κατοφρυόομαι, ῶμαι, supercilium tollo, seu allevo; ex κατὰ, & ὀφρὺς, unde ὀφρυάω, ὀφρυόομαι, &c. V.

Κάτοχα, cerebri pars, quæ manu tenetur, &c. ab eod. cum seq.

Κατοχὴ, ῆς, ἡ, detentio: à κατέχω, quod vide.

Κατόχιμος, sive κατόχιμος, ος, ὁ, ἡ, fanaticus, numine afflatus; (qui & κατάχρηστος dicitur) Item, κάτοχος, ος, ὁ, ἡ, qui tenetur, seu captus tenetur; item, tenaciter hærens; sed in plur. masc. κάτοχοι, peculiariter dicuntur afflati, & instincti numine, ut προφῆται ἐνθουσιῶντες, καὶ ἔνθεοι; Plut. de def. Orac. Item, apud Medicos, κάτοχοι vocantur, qui morbo illo, qui κατοχὴ,

κατοχὴ, & κάτοχος, nominatur, (affectus scil. quidam, cerebri posteriora, ut plurimùm occupans) correpti sunt, & quasi detinentur; item, κατοχὴ, accipitur, pro afflatu, instinctuque numinis, quo occupatus quis, dicit, seu, facit aliquid, &c. Omnia itidem, à κατέχω, V.

Κατοψοφαγέω, opsonia comedo; & κατοψοφαγία, opsoniorum devoratio; ex κατὰ & ὀψοφαγία, & -γία, &c. Vide.

Κατόψιος, oculis subjectus, seu, expositus; conspicuus: ut apud Euryp. in Hippol. κατόψιος Παλλάδος, exp. è regione Pallados, &c. Est à verbo κατόπτομαι, perspicio, &c. V.

Καταινόω, extendo; item, explico, expedio; est per sync. pro καταταινόω; ex κατὰ & τανύω, V.

Καπίτερος, ε, ὁ, Att. pro κασίτερος, stannum: à κάσσα, meretrix, argentum enim videtur & non est.

Καταύπεσθαι, plangere, & præ mœrore corpus percutere. Poët. Sync. pro καταπύπεσθαι. Th. τύπτω, verbero, pulso.

Καπύω, consuo, seu, reficio consuendo, & quidem, ut veteramentarii dicuntur attrita calceamenta reficere; item Metaph. pro struere, & machinari, est Atticè pro κασύω, id V.

Κάπυμα, τὸ, (sive κάπυμα,) corium; utpote, quo calcei solent κασύεσθαι, solea; Dioſc. l. 2. ὑπὸ τῆς καπυμάτων παλαιᾶς δέρματα, i. e. coria è veteribus soleis, &c. Est itidem pro κάσυμα, à Th. κασύω, V.

Καπᾶ, Dor. pro κατὰ τὰ contrà, &c.

Καπύθθε, Ion. pro καθύθθε, super, supra, quod vide; hinc καπυπέρτερος, Ion. pro καθυπέρτερος, superior.

Καπυπνώσαι, obdormivisse, a. 1. inf. verbi καπυπνόω, Ion. pro καθυπνόω. Th. ὕπνος, somnus.

ΚΑΤΩ, adv. infrà, deorsum, inferné: cum articulo per nomen exponitur, ut ἡ κάτω, inferior. compar. κατωτέρω, inferius. Hinc adject. κατώτερος, α, ον, infimus, a, um.

Κατωβλέπων, ονος, ὁ, ἡ, catoblepon, bestia tauro simili, terribilis aspectu, non directè, sed terram versus intuens; unde & nomen; à Plinio Catoblepas vocatur; & dicitur esse fera quæ solo oculorum aspectu, & intuitu, homines perimit, vide Plin. de ejus natura l. 8. c. 21. Item Athen. & Ælian. l. 7. c. 1. Sic, κατώβλεψ, deorsum respiciens, qui capite est in terram demisso, Sic dicitur Mercurius apud Athen. l. 9. ex κάτω, & βλέπω, V.

Κατώγειος, & κατώγαιος, idem quod κατάγαιος, subterraneus; (ei opponitur ἀνάγαιος) Item, κατώγαιον, sive, κατώγειον, ε, τὸ, diversorium; ex κάτω, & γαῖα; unde γῶος, &c. Vide.

Κατόδυνος, ε, ὁ, ἡ, dolore affectus, tristis. Th. ὀδύνη, dolor.

Κάτωθεν, ab imo. Th. κάτω.

Κατωθέω, depello, dejicio; ex κατὰ & ὠθέω, V.

Κατωκάρα adv. in caput.

Κατώκει, 3. imperf. κατώκησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. κατοικέω, 3. pl. imperf. act. verbi κατοικίω, habito: quod vide. &

Καλοκιδών, Bœot. Syncop. pro καλοκιδωσαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi κατοικίζω, condo. f. σω. p. φκικα. Th. οἶκος, domus.

Κατοδοδμημένοις, dat. plur. f. g. perf. part. pass. verbi κατοικοδομέω: vide οἰκοδομέω.

Κατωμαδὸν, adv. humeris, q. κατὰ τὸν ὦμον ab ὦμος, humerus.

Κατόμνυθι vel κατόμνυθι, dejerare: ab ὄμνυμι, juro.

Κάτωμος, qui est demissis humeris, vel, armis; in Hippiatr. Unde κατωμάδιος, qui humeris fertur, vel, ex humeris dependet; Epigr. l. 4. Item, κατωμίζω, humeris tollo; unde κατωμισμὸς, sublatio in humeros; & κατωμισὸς ἵππος, equus ex humeris, sessorem excutiens, equus sternax, &c. Ex κατὰ & ὦμος, V.

Κατωμοσία, ἡ, jusjurandum: ab ὄμνυμι, juro.

Κατόμοσις, q. d. dejeratio; item, jusjurandum apud Herodot. sic, κατωμοτικὸς, dejerativus; utrumq; à κατόμνυμι, vel, -μοσία, ex κατὰ & ὄμνυμι, &c. V.

Κατωνάκη, ης, ἡ, vel κατωνάκης, ου, ὁ, vestis servilis, cui assutus erat limbus è pelle ovillâ: à κάτω & νάκος, ovilla pellis.

Κατώνοντο, 3. pl. imperf. verbi ὄνομαι, vitupero, carpo. Th. ὄνημι, juvo, &c. quod vide.

Κατωπὸς, qui oculos dejicit, & in terram defigit, qui vultu, ex mœrore, est dejecto, in Hippiatr. unde, κατωπιάω, ῶ, oculos dejicio, vultum demitto; Aristot. Hist. An. l. 8. ex κατὰ & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, V.

Κατώρα, aspiciebat, 3. sing. imperf. act. Ion. pro καθώρα, verbi ὁράω, video.

Κατώρυξε, 3. sing. a. 1. act. verbi κατορύσσω, terrâ obruo. f. ξω. p. χα. Th. ὀρύσσω, fodio.

Κατώρυχος, ου, ὁ, ἡ, idem quod κατώρυξ & κατωρυκτὸς, defossus, & omnia verbalia, à κατωρύττω, V.

Κατωρχέοντο, saltabant, 3. sing imperf. verbi ὀρχέομαι, salto.

Κατώτατος, η, ον, infimus: superl. &

Κατώτερος, α, ον, inferior: &

Κατωτέρω, adv. inferius, comparat. à κάτω, quod vide.

Κατωφαγὰς, ᾶ, ὁ, nomen avis, quæ ὀρύσσει τὰ σπέρματα; fortassis, ὅτι τὰ καταφαγεῖν inquiunt Schol. Aristoph. & Suid. ab hac, sic etiam nominatus fuit Cleonymus apud Comicos; quòd semper capite in terram dejecto esset, & voraret; ex κάτω & φάγω, &c. V.

Κατωφελὴς, utilis; ex κατὰ & ὠφελέω, ῶ, V. Sic, κατωφερὴς, qui deorsum fertur; item, declivis, qui deorsum propendet, unde adv. κατωφερῶς, deorsum, & in præceps; item, κατωφέρεια, pronitas, quâ aliquid deorsum fertur, & ad ima tendit; omnia, ex κάτω & φέρω, V. Sic, κατωφόρος, idem quod præced. κατωφρὴς, sic etiam, κατωχρέω & κατωχρεάω, perpalleo, perpallesco; admodum pallidus fio; ex κατὰ & ὠχρὸς; unde ὠχρέω, & ὠχριάω, &c. V.

Καύαξ, vel καύης, latus. Est & κάζηξ.

Καυάξαις, confregeris, 2. sing. a. 1. opt. act. pro κατάξαις, si blato τ, & adjecto υ, Æol. (ut in ἄνηρ, pro ἀήρ.) verbi κατάγνυμι; f. ἄξω. Th. ἄγω, vel ἄγνυμι, frango. A it a κραύζω, conteto, formant.

Καυθήσομαι, ης; εῖ, f. 1. pass. verbi καίω, uro. f. καύσω. perf. pass. κέκαυμαι. a. 1. pass. ἐκαύθην. a. 2. pass. ἐκάην. f. 1. pass. καυθήσομαι.

Καυθμὸς, vel καυθμιὸς, ῦ. ὁ, uredo; arborum quarundam morbus; Theophr. Hist. Plant. l. 4. c. 17. est à Th. καίω, fut. καύσω, &c. V.

Καυκάλιον, vas quoddam: q. à κραυκίον.

ΚΑΥΚΑΛΙΣ, ίδος, ἡ, CAUCALIS, herba quædam, daucus sylvestris, A i ergo quasi δαυκαλίς.

Καυκίον, ου, τὸ, calix.

ΚΑΥΚΙΣ, ίδος, ἡ, calceamenti genus, aliter βαυκὸς.

Καυκίζεσθαι, signif. saltare, & quidem lascivè, apud Athen. l. 4. à præced. Th. καυκὶς, ίδος, &c. V.

Καυλέω, ῶ, caulesco; item, καυληδὸν κάταγμα, est fractura ossis, per transversum facta, fracti ossis partes, ità separans; ut, è directo non jaceant, &c. Gal. l. 6. Meth. Item, καυλίας, ου, ὁ, caulias, fuscus ex caule laserpitii; Theophr. l. 6. c. 3. Sic & καυλικὸς, ῆ, ὁ, cauliculaceus; item, καυλινὸς, cauleus; Luc. Sic, καυλίον, & καυλίσκος, ου, ὁ, cauliculus, parvus cauliculus, Dioſc. Omnia, à Th. seq. καυλὸς, V.

Καυλοπόλης, qui caules venditat, Poll. l. 7. c. 30. Ex καυλὸς & πωλέω, unde πώλης, &c. V.

ΚΑΥΛΟΣ, ῆ, ὁ CAULIS, scapus in herbâ: hastæ extremitas, quæ cuspidi immittitur: & ensis pars quæ manubrio inditur, penis.

Καυλώδης, ες, ὁ, ἡ, q. d. caulosus, vel caulaceus; qui caule est magno est; & in compar. Dioſc. l. 2. καυλωδέστερος, qui caule est ampliore; item, καυλωτὸς, ῆ, ὁ, q. d. caulatus; i. e. caulam habens; Athen. l. 9. utrumq; à Th. καυλὸς, V.

Καῦμα, ατος, τὸ, æstus, incendium; à καίω, f. καύσω, uro.

Καυματίζω, torrefacio. f. ίσω. a. 1. ἐκαυμάτισα. a. 1. inf. act. καυματίσαι. a. 1. ind. pass. ἐκαυματίσθην, ης, η, torrefactus sum. Th. καίω.

Καυμασία, ἡ, pileus latus, ad arcendum solis æstum; verbale, à καυματίζω.

Καυματώδης, ες, ὁ, ἡ, æstuosus; à præced. καῦμα, ατος, τὸ, V.

Καυνάκη, ης, ἡ, vestis stragula, vel vestimentum ab altera parte villosum. Alii leg. καυδάκη. Them. νάκος, pellis cum suo villo.

Καυνιάσαι, sive, καυνίσαι, sortiri; (i. e. λαχεῖν) est inf. a. 1. quasi, à καυνιάω, vel καυνίζω, sortior; à Th. seq. καῦνος, V.

ΚΑΥ̃ΝΟΣ, ου, ὁ, sors: κλῆρος. sed

Καυνὸς, malus, q. à κενὸς, vanus.
Καυρὸς, ὸν, ὁ, malus: q. à καυνὸς.
Καυσμὸς, vide supra in καυθμὸς.
Καυσία, ας, ἡ, CAUSIA, pileus latos margines habens ad prohibendum solis æstum: &
Καῦσις, εως, ἡ, exustio. Them. καίω, uro. f. κεκαυσα.
Καυστικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad comburendum, qui uri & cremari potest, seu comburi; ut καύστικα ξύλα, ligna comburenda, sic. καύστικὴ ὕλη; i.e. materies ignis; i. e. lignum; verbale, ab eod. Th. V.
Καῦσος, ου, ὁ, æstus; febris ardens: & inde
Καυσόω, ῶ, inflammo. f. ώσω. p. κεκαύσωκα. præt. pass. καυσώμαι, ῶμαι. Th. καίω, uro.
Καυσώδης, ἡ, ὸν, ardens, fervens, (idem quod præced. καυσήεις, V.) Ut, καυσώδη μάχη, Il. δ'. ab eod. Unde etiam καυσῶδες, ους, τὸ, locus ubi inuruntur stigmata, & ferrum, quo inuruntur, &c. Luc. Item, καυσωδιάζω, idem quod καυτηριάζω, id V.
Καῦστις, seges adulta, & sole adurente, matureſcens; item, fœnum, solis ardore, inareſcens, ac veluti torreſcens; Hesych. ab eod.
Καυστικὸς, ἡ, urendi vim habens, CAUSTICUS Plin. &
Καυστὸς, ἡ, cremabilis, crematus: ab eod. Them.
Καύσω, incendam, f. 1. act. à καίω, uro.
Καυσώδης, ους, ὁ, ἡ, ὄν, æstuosus, ardens, ut καυσώδης χώρα; & καυσώδης πυρετὸς, quæ & καῦσος dicitur, febris ardens; item, καύσωμα, τὸ, ardor, æstus; item, πύρωσις, inflammatio, &c. Utrumque, à καῦσος & καυσόω, V.
Καύσων, ωνος, ὁ, æstus. ab eod. Th.
Καυσώνιος νόμος, lex incendendi, &c. à præced. καῦσων, V.
Καύτας, α, ὁ, Dor. pro καύτης, ου, ὁ, combustor. Th. καίω, uro.
Καυτὴρ, ῆρος, ὁ, CAUTER, cremator, à καίω, uro.
Καυτηριάζω, cauterio, amputo, reseco. f. άσω. p. κεκαυτηρίακα. perf. pass. κεκαυτηρίασμαι. perf. part. pass. κεκαυτηριασμένος, cauterio resectus: à
Καυτήριον, ου, τὸ, CAUTERIUM. Th. καίω, f. καύσω, uro.
Καυτικὸς, ἡ, ὸν, urendi, seu adurendi vim habens; sic, καυτὸς, ἡ, ὸν, utilis: idem quod καυστὸς, &c. omnia, ab eod. Th. καίω, fut. καύσω, &c. V.
Καὐτὸς, pro ὁ αὐτὸς, & ipse.
Καύχα, ας, ἀ, Dor. pro καύχη, ης, ἡ. jactantia, gloriatio. Th. καυχάομαι.
Καυχάσαι, ᾶσαι, gloriaris, pro καυχᾶαι, καυχᾷ, 2. sing. præs. pass. seq.
ΚΑΥΚΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, glorior: καυχᾶσαι, 2. sing. præs. ad formam ἵστημι, σαι, f. καυχήσομαι. a. 1. m. ἐκαυχησάμην, ω, ατο, a. 1. sub. m. καυχήσωμαι, ῆται.
Καυχὰς, ἀδος, ἡ, jactatrix, Pind. à præced. Th. V.
Καυχᾶσαι, gloriaris, 2. sing. præs. ejusd. verbi.
Καυχένα, cervicem, accus. sing. pro ὁ αὐχένα ab αὐχέω, ἐνος, ὁ, cervix.
Καυχήομαι, Dor. pro καυχάομαι.
Καύχη, jactatio; idem quod seq. καύχησις, V. Item, καυχηματίας, ου, ὁ, gloriosus, jactator, à seq. καύχημα, V.
Καύχημα, ατος, τὸ, gloriatio; item id de quo gloriatur quispiam: &
Καύχησις, εως, ἡ, gloriatio, ostentatio: à perf. pass. verbi καυχάομαι.
Καφέω, spiro: f. ήσω, à κάπτω, flo: f. φω. p. κέκαφα, inde καφέω. perf. part. κεκαφηκὼς. & per Crasin κεκαφὼς, ότος; spirans. Inde Angl. to gape.
Καφὴν, ὁ, Dor. pro Κηφὴν, ὁ, CEPHESIUS: à Κηφισὸς τῆς Ὀρχομενοῦ ποταμός.
Καφισὸς, ὁ, Dor. pro Κηφισὸς, ὁ, Bœotiæ fluvius.
Κάφος, flatus; idem quod, & pro, κάπος; verbale, à κάπτω, spiro. V.
Κάφουρα, ας, ἡ, CAPHURA: quæ vulgò camphora: ab Heb. כפר idem.
Καχάζω, f. σω, & Dor. ξω, CACHINNOR: idem quod καγχάζω, extrito γ, per onomatopœam factum.
Καχαξῶ, Dor. pro καχάξω, cachinnos edam: f. 1. ejusd. verbi.
Κάχαρις, sic dicitur imaguncula, seu pupa, ex cera alba, aut auro, puellarum ludicrum; Hesych. fortasse, quasi κάρχαρις, ex κήρος, cera, & Th. χάρις, V.
Καχεκτέω, malo corporis habitu laboro: &
Καχέκτης, ου, ὁ, & κακοχέκτης, ου, ὁ, ἡ, malè habitus, tabidus: &
Καχεξία, ας, ἡ, mala corporis habitudo: à κακὸς, malus, & ἕξις, habitus, cujus Th. ἔχω, habeo.
Καχεταιρεία, ας, ἡ, malum consortium: ex κακὸς, malus, & ἑταιρεία, sodalitas. Th. ἑταῖρος, sodalis.
Καχεταιρείης, ejusd. gen. sing. Ion.
Καχεταιρία, Thcogn. idem quod præced. καχεταιρεία, & ab eod. V.
Καχήμερος, cui malus, seu infelix est dies; in Epigr. l. 1. ex κακὸς & ἡμέρα, V.
Κάχθες, pro ὁ χθὲς, idem quod χθές; & heri, &c. V.
Καχλάζουσα, ας, ἀ, Dor. pro καχλάζουσα, ης, bulliens, præs. part. f. gen. à
Καχλάζω, strepito, resono: unde Angl. to cackle: à seq. Th.
ΚΑ'ΧΛΗΞ, ηκος, ὁ, lapillus, calculus.
Καχλαίνω, turbo; à præced. καχλάζω, V. à quo etiam est verbale, κάχλασμα, ατος, τὸ, strepitus & sonitus, quem οἱ κάχληκες, (i.e. lapilli, seu calculi in maris littoribus) à fluctibus agitati, cient; Il. ψ. &c.
Καχυάεις, & καχεύδης, εος, ὁ, ἡ, ὄν, similis τῇ κάχρυϊ, seu hordeo tosto; sed καχρυόεσσα ῥίζα dicitur à Nicand. in Ther. cachryferi rosmarini radix; item, καχρυδίας, sive καχρυδίας πυρὸς, triticum simile huic hordei generi; & καχρυδίας ἄρτος, panis ex hordeo tosto; Item, καχρύδιον, ου, τὸ, granulum hordei tosti, seu, hordeolum tostum, &c. Aristot. & Theophr. Omnia à seq. Th. κάχρυς, vide.
ΚΑ'ΧΡΥΣ, seu κάχρυς, υος, ἡ, hordeum in furno tostum; item rorismarini semen: quasi à καίω & χρὼς, ob ustum colorem. Est & κάχρυς, quod pilulæ ferè formâ, in quibusdam nascitur arboribus: ut robore, abiete, nuce, &c.
Καχύποπτος, suspiciosus, qui pravè suspicatur de re; item, passivè, de quo mala suspicio est, Plat. & Aristot. ex κακὸς, & ὑπόπτης, seu ὕποπτος, &c. V.
Καχυποτόπος, mala suspicans; unde καχυποπαιδευσία, mala suspicari, Aristoph. in Ran. &c. Ex κακὸς & ὑποτοπέω, V.
Κάψα, ης, ἡ, capsa, quod Græci posteriores à Latinis acceperunt: q. κάμψα, à κάμπτω, quod ex flexis lignis fiat.
Καψάκη, ἡ, idem quod κάψα, cista, theca, παρὰ τὸ κάπτω τὸ ἐδίω. Suid. utpote in quam ponuntur edulia; item, καψάκιον, capsula; diminut. à κάψα, V.
Καψάκη, ης, ἡ, idem.
Καψιδεῶτιον, teste Poll. l. 7. c. 16. à mediæ comœdiæ scriptoribus, dictum fuit, quod postea Σουδάριον, sudarium, παρὰ τὸ κάψαι τὸν ἱδρῶτα; quoniam sudorem imbibit, & veluti devorat; à κάψις, & ἱδρῶς, V.
Κάψις, voratio; item, morsus; verbale, à Th. κάπτω, V.
Καίω, (unde a. 1. ἔκηα, & a. 2. pass. ἐκάην, & f. 2. καήσομαι) idem quod καίω, uro.
ΚΕ, & sequente vocali κὲν, in carmine idem valet, quod in prosâ ἄν potentiale.
Κεάζω, findo: f. άσω. hinc κέασσε, 3. sing. a. 1. Ion. pro ἐκέασε. Th. κέω, findo.
ΚΕΑ'ΝΩΘΟΣ, spina quædam: an quia κέει ἄνωθεν, suprema parte pungit?
ΚΕ'ΑΡ, ατος, τὸ, cor, animus: contracte κῆρ, quasi à καίω; quia cor fons caloris.
Κέασμα, τὸ, fractura; vel, fragmentum; verbale, à κεάζω, V.
Κέασσε, Ion. pro ἐκέασε, 3. sing. a. 1. ind. activ. verbi κεάζω, findo: hinc κεάσσας, a. 1. part. act. gem. ασ. Th. κέω, idem.
Κέαται, seu κείαται, jacent, Ion. pro κεῖνται, 3. pl. præs. κεῖμαι, unde κέατο, pro ἔκειντο, 3. pl. imper. f.
Κέατο, jacebant, erant, Ion. pro ἔκειντο, 3. pl. imperf. à κεῖμαι, jaceo: sic κέεται, Ion. pro κεῖται, jacet, 3. sing. præs.
Κέβη, dicitur Macedonicè (ut seq. κέβλη) pro Th. κεφαλὴ, caput, V.

Κέβλη,

Κέφλη, ης, ἡ, caput. Maced. pro κεφαλή.

Κεφλητύφ, ἡ, ὁ ἐν τῇ καφδίᾳ γόνον ἴχων, in corpore fœtum habens, papaveris Epith. apud Nicand. in Alexiph. à præced. κέφλη, (quod per Sync. factum ex κεφδή, Macedonicè mutato φ in β) & γυῖ, sive γύφ; à prat. med. γένομαι, &c. V.

ΚΕΒΡΙΟ'ΝΗΣ, ου, ὁ, avis nomen. Est & nomen gigantis.

Κεγχεμελίτης, ου, ὁ, milii molitor, qui milii grana molâ frangit; à seq. Th. κίγχρη, & ἀλέω, fut. ἐσω, prat. ἐκα; undè ἀλέτης, molitor, &c. V.

Κεγχεμιώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, qui est ex genere τῶν κεγχεμίδων; unde neut. plur. κεγχεμιώδη, τὰ ficorum grana, est à κεγχεμὶς, ίδος, ἡ, granum, seu semen ficus, quoniam milii granum, & figurâ, & colore, & magnitudine refert; Theophr. l. 5. caus. pl. Suidæ verò, κεγχεμίδες, sunt etiam nuclei, seu ossicula olearum, &c. utrumque à seq. Th. κίγχρη, V.

Κεγχραὶ, ῶν, αἱ, nomen portûs Corinthiaci. Gr. κίγχρη, milium.

Κεγχρεῶν, qui milii magnitudine est; i. e. tantus, quantum milii granum; ut κεγχρεῶν μέγεθος, milii magnitudo, apud Dioscor. l. 2. Item κεγχρίας, ου, ὁ, & κεγχρίδιας, ου, ὁ, panis ex milio: Item κεγχριδίας ὄφις serpens, veluti milii granis variatus; item κεγχρίδιον, ου, τὸ, parvulum milii granum; & κεγχρίνη, (sub ἀθάρᾳ) puls è milio, à κίγχρη, ου, ὁ, è milio confectus, miliaceus; ut κέγχρινον ἄλευρον, milii farina; Dioscor. l. 5. c. 5. Item κεγχρίτης λίθος, cenchrites lapis, milii granis, velut sparsus; Plin. l. 37. c. 11. & plur. fœm. κεγχρίτιδες ἰγκάδες, dicuntur caricæ, granula, milio similia, habentes; omnia, à Th. κίγχρη, V.

ΚΕ'ΓΧΡΟΣ, ου, ὁ, milium: dat. pl. Ion. κίγχρεισι, κεγχρεόδης, ες, ὁ, ἡ, milio similis: q. à κίγχρεον, siccum.

Κέγχρωμα, τὸ; q. d. miliamentum, vocant autem κεγχρώματα, sive κίγχρους, parvos, ex auro, clavos; quibus, ἡ ἵππος τὸ ἀσπίδος exornatur; vel potiùs, parva foramina in scuti circumferentia, per quæ, adversarios speculantur, ut tradit Scol. Euryp. in Phœniss. est à præced. Th. κίγχρη, V.

Κεδάζομαι, dispergor, disjicior, Il. o. est pass. à seq. κεδάζω, vi. Item κεδαίω, dissipo, idem quod seq. κιδάω; vide.

Κεδασθέντες, a. 1. part. pass. à κεδάζω, vel κεδάω, pro σκεδάω, dispergo.

Κεδάω, pro σκεδάω, quod vide.

ΚΕ'ΔΜΑΤΑ, ων, τὰ, diuturni ex defluxione affectus.

Κεδεμονώδεα, τὰ, dicuntur, quæ ad τὴν κεδμάτων naturam, proximè accedunt, similia τοῖς κέδμασιν, affectibus, scil. ex defluxione, cum in omnibus articulis, tum præcipuè circa coxendicem; ut Gal. tradit in Lex. Hippocr. est à præced. Th. κέδματα, V.

Κεδνῇ, castæ, prudenti, dat. sing. à κεδνὸς, ἡ, όν, dignus cujus cura habeatur. Them. κῆδος, εος, τὸ, cura.

Κεδνὸς, ἡ, όν, venerandus, inclytus: superl. κεδνότατος. Th. κῆδος.

Κεδρέλαιον, oleum cedridum, oleum quod è malis cedri fit; à κέδρος & ἔλαιον; vi. Sic κεδρήατα, dicitur cedrus magna abietem magnitudine æquans; Plin. ex κέδρος, & ἐλάτη; V.

Κεδρία, ἡ, pix cedrina, resina; seu lachryma cedri, liquor cedrinus, seu cedrinum oleum; item κεδρίνη, dicunt Poëtæ, (ut κεδρινέη πίστη) pro κέδρινος; i. e. è cedro confectus, &c. à seq. Th. κέδρος; vi. Unde etiam, κέδρινον, oleum quod è cedro nascitur; Gal. Item καδρὶς, ίδος, ἡ, fructus cedri; Dioscor. l. 1. c. 106. Item frutex cedro similis, in Phrygia nascens; Theophr. &c.

Κέδρινος, η, CEDRINUS: à

ΚΕ'ΔΡΟΣ, ου, ἡ, CEDRUS, qu. à κάω, uro: & ἵδρως, sudo: quod inter urendum sudet.

Κεδρόω, cedria, seu cedrio, condio, cedrino liquore, seu oleo, perungo; unde κεδρωτὸς, cedratus, cedrino oleo inunctus; Euryp. in Orest. à præced. Th. κέδρος, &c. V.

Κεδρόμηλα, q. d. cedrina mala; (quæ & Περσικὰ μῆλα, Dioscor. l. 1. c. 167.) à κέδρος, & μῆλον, &c. V.

Κέδρων, ὁ, nomen torrentis ἄκλειπον, Hebr. opacus.

ΚΕ'ΔΡΩΣΤΙΣ, εως, ἡ, vitis alba, quæ bryonia.

Κέεμαι, Ionicè & Poëticè, pro Th. κεῖμαι, V.

Κέεσ, 3. sing. præs. sub. à κέομαι, κέῃ, à κέομαι, inus. pro κεῖμαι, jaceo.

Κείδοντες, a. 1. part. act. pro κοιμῶντες, dici volunt: ut & κειάμβω, pro κοιμάμβω, a. 1. part. m. à κοίω, uro.

Κείαι, Ion. pro κεῖνται, 3. pl. ind. præs. κείαται, Ion. pro ἔκειντο, 3. pl. imperf. verbi κείμαι, jaceo.

Κεῖν, Dor. pro κεῖνο.

Κείθεν, Ion. pro ἐκεῖθεν, illinc.

Κεῖθι, illic, & κεῖσε, illuc, adv. Th. ἐκεῖνος, ille.

ΚΕΙ'ΜΑΙ, σαι, ται, jaceo, positus sum, pendeo, desideo: f. κείσομαι, imperf. ἐκείμην, σο, το, præs. part. κείμενος, η, ον.

Κείμενος, η, ον, præs. part. κείμενα, τὰ, pl. n. g. à κεῖμαι, quod vide.

Κειμηλιάρχης, qui pretiosæ supellectili præest, thesaurarius; à seq. κειμήλιον, & ἀρχὴ, (unde etiam seq. κειμήλιον; vi. Item, κειμήλιος, ου, ὁ, ἡ, qui veluti pretiosa supellex reponitur, vel repositus est; ut ἐν οἰκίᾳ κεῖνος κειμήλιος, domi jacent repositi; Plat. de leg.) dicitur etiam κειμηλιάρχων, thesaurarius, à κειμήλιον & ἄρχω; V.

Κειμηλιάρχιον, locus, in quo res pretiosæ reconduntur: à

Κειμήλιον, ου, τὸ, suppellex deposita, pretiosa suppellex. Th. κεῖμαι.

Κείνη, Poët. adverb. illo modo, pro ἐκεῖ, illic.

Κεῖνος, contract. Ion. pro ἐκεῖνος, ille: in dat. pl. κείνοισι. Sic κείνῳ, pro ἐκείνῳ, dat. sing.

Κεινὸς, ἡ, Poët. pro κενὸς, vacuus.

Κείνῳ, illi, pro ἐκείνῳ, dat. sing. à κεῖνος; quod vide.

Κείνως, Ion. pro ἐκείνως, illo modo.

Κειράμενα, detonsæ, nom. pl. f. g. a. 1. part. m. à κείρω, tondeo, f. ερῶ, p. κέκαρκα, a. 1. ἔκειρα.

Κειρὰς, ἁδ, Jerem. 48. 36. ἄνδρας κειρομένους, viros tonsos. Sed meliores editiones habent, Κειρομένους.

Κεῖρε, tonde, præs. imperat. act. κείρω, Dor. pro κείρῃν, tondere præs. inf. κείρειν, 3. sing. præs. pass. à κείρω, tondeo.

Κειρία, ας, ἡ, fascia, cui mortuus involvitur: fascia sepulchralis. Ea & κηρεία, à κήρ, mors, fatum.

Κειρεκόμης, ου, ὁ, vel κειρυκόμης, qui comam totondit, cui tonsa est coma, seu rasa, tonsus, rasus, &c. à κείρω & κόμη, vide.

Κεῖρις, ιος, ἡ, Ciris avis, quam aliqui accipitrem esse volunt, aliqui halcyonem, inquit Hesych. Sunt qui velint esse avem, quæ Scylla nominatur, dicta ἀπὸ τῆς κείρης; i. e. à tondendo; quia Scylla totondit fabulosum crinium apicem patris. Nisi, qui conversus in avem Haliætum, persequitur Cirin avem; vide Ovid. Metam. l. 8.

ΚΕΙ'ΡΩ, tondeo, abscindo, vasto, præs. part. κείρων, tondens, tonsor, f. κερῶ, a. 1. ἔκειρα: hinc a. 1. inf. act. κέρσαι, a. 1. m. ἐκειράμην, ω, ατο, a. 1. imperat. m. κέρσαι, άσθω, a. 1. inf. m. κείρασθαι, tondere, κεκάρθαι, perf. inf. pass. Hinc κερὲς, ες, ἡ, tonsura: κερδὸς, έος, ὁ, tonsor: κερτὸν, ου, τὸ, tonstrina.

Κεῖς, Dor. pro κῆς, εἰς.

Κεῖσε, illuc, adv. pro ἐκεῖσε. Them. ἐκείνος.

Κεῖσθαι, præs. inf. à κεῖμαι, jaceo.

Κεισάμην & κεισάμην, Dor. pro κείσομαι, f. 1. verbi κεῖμαι.

Κεῖτ' & κεῖτο, pro ἔκειτο, 3. sing. imperf. κεῖται, jacet, 3. singular. præs. ejusdem verbi.

Κείω, jacere cupio: ex κάω, undè κεῖμαι.

Κεκαδήσομαι, & in 1. pl. κεκαδησόμεθα, f. 2. pass. à κεκάδομαι, ης, ηται, a. 2. ind. pass. verbi χάζω, concedo, capio, anxiè sollicitus sum: f. σω, a. 2. ἔχαδον, Poët. κίχαδον, & Ion. κίκαδον, privavi, a. 2. part. κεκαδὼν, a. 2. m. κεκαδήμην. Alii dici volunt: κεκαδήσομαι, pro κεκηδήσομαι, curabo, paulo post fut. verbi κήδομαι, curo. Sunt qui per reduplicat. pro κηδήσομαι, positum dicant, & correptâ primâ syllabâ κεκαδήσομαι, q. à καδέω, verbo facto ex ἔκαδον, a. 2. verbi χάζω.

Κεκαδμένον, exornatum, Dor. pro κεκασμένον, perf. part. pass. à κάζω, orno: f. σω.

Κέκαδον, privavi, aor. 2. Ion. pro ἔχαδον· &

Κεκάδοντο, pro ἐχάδοντο, 3. pl. Ion. a. 2. m. verbi χάζω, recedo.

Κεκαθαρισμένος, η, ον, part. perf. pass. à καθαρίζω, purgo: &

Κεκαθαρμένος, part. perf. pass. à Them. Κεκαθαίρω, purgo.

Κεκάθικα, perf. act. verbi καθίζω, colloco, quod vide. Them. ἵζω, sedere facio.

Κεκάλυμμαι, tectus sum, perf. passiv. inde & κεκαλυμμένος, η, ον, ejusdem perf.

perf. pass. part. verbi κρύπτω, operio, tego: fut. ψω, p. κεκάλυφα, a. 2. ἐκάλυβον.

Κέκαμον, pro ἔκαμον, a. 2. Poët. vide seq. κεκάμω.

Κεκάμω, laboraverim, per redupl. pro κάμω, a. 2. sub. act. verbi κάμνω, f. μῶ, p. κέκμηκα, a. 2. ἔκαμον.

Κεκάρδειν, perf. inf. passiv. à κείρω, tondeo.

Κέκαρκα, totondi perf. act. κεκάρκῃ, Ion. pro ἐκεκάρκῃ, 3. sing. pluſq. p. à κείρω, f. ερῶ, perf. pass. κέκαρμαι.

Κεκαρφαμμένων, gen. pl. perf. part. pass. verbi καρφόω, veternum induco, f. ώσω. Th. κάρη, ὄφος profundus.

Κεκάσθαι, perf. inf. pass. à κάζω, orno: f. σω, perf. pass. κέκασμαι, perf. part. κεκασμένος.

Κεκασμένος, vide in κεκάσθαι.

Κεκαύσθαι, perfect. infinit. passiv. verbi καίω, uro: f. καύσω, p. κέκαυκα, a. 2. ἔκαυν.

Κεκαυμβρῶ, dat. sing. perf. part. pass. ejusd. verbi.

Κεκαφηώς, ότος, qui exspiravit. Ion. pro κεκαφηκώς, perf. & part. activ. q. à κηφέω, Them. κάπτω, spiro, f. ψω, p. κέκαφα.

Κεκίερκα, miscui: &

Κεκιερκμένος, mixtus: part. perf. pass. à κεράννυμι, misceo.

Κέκλυθα, ας, ε, texi, perf. m. Sic κεκλύθη, occultabat 3. singular. pluſq. p. m. Ion. verbi κλύζω, occulto, f. σω, perf. κέκλυκα. Sunt qui κέκλυθε, aoriſt. ſecund. eſſe velint pro ἔκλυθε, Ion. reduplicat.

Κέκμα, accendi, p. m. verbi καίω, uro: f. καύσω, a. 2. ἔκαυν.

Κεκήρυκα, 3. ſing. perf. paſſiv. verbi κηρύσσω, prædico, f. ξω, p. χα. Th. κήρυξ, υκος, ὁ, præco.

Κεκινδωνδυμβόν πρᾶγος, facinus cum periculo, pert part. pass. à κινδυνεύω. Th. κίνδυνος, ὁ, periculum.

Κεκινέαται, moti ſunt, Ion. pro κεκίνηνται, 3. pl. perf. paſſ. verbi κινέω, moveo: f. ήσω, p. κεκίνημαι.

Κεκλάγξω, Poëtica reduplicat. pro κλάγξω, f. 1. verbi κλάζω, clamo, a. 2. ἔκλαγον, p. m. κέκληγα.

Κέκλαμμαι, ſurto ſum ſublatus, pro κέκλεμμαι, verbi κλέπτω, furor, f. ψω, p. φα.

Κεκλαμβόων, Varin. affert pro κεκλασμένων, gen. pl. perf. part. pass. verbi κλάω, frango.

Κεκλασμβός, perfractus, ut in neut. plur. κεκλασμβρα μέλη, perfracta, mollia, languida membra; eſt ab eodem: vide præced. & ſeq.

Κέκλασο, fracti erant, Ion. pro ἐκέκλασο 3. ſingular. pluſq. p. paſſiv. verbi ejuſdem.

Κεκλέαται, vocantur; Ioniceè & Poëticè, pro κέκληνται, ab act. καλέω, ſeu κλέω; vide.

Κεκλεῖ, Heſychius affert pro κλῄζει, κελεύει, vocat, jubet, tanquam à Them. κεκλέω; vide.

Κεκλειμβός, clauſus pro κεκλεισμένος, perfect. part. paſſiv. verbi κλείω, claudo: fut. σω, p. κα, perf. paſſiv. κέκλειμαι & κέκλεισμαι. Malim tamen à κλείω, celebro, formare: undè & κλειτός.

Κεκλεμμβόων, furto ablatum, perf. part. paſſ. a κλέπτω, furor, f. ψω.

Κέκλεο, Ion. pro κέκλει, præſ. imperat. verbi κέκλομαι, idem quod κέλομαι, hortor.

Κεκλήαται, & κεκλήατο, Ion. pro κέκληνται & κέκληντο, quorum illud ter. pl. perf. paſſiv. hoc pluſq. p. verbi καλέω, voco, perf. κέκληκα, perf. paſſiv. κέκλημαι.

Κέκληγα, clanxi, p. m. verbi κλάζω, clango, f. γξω, a. 2. ἔκλαγον· hinc κεκληγώς, perf. part. m. f. g.

Κεκληγότες, clamantes. Sunt qui velint Æol. poni pro κεκληγότες, nom. plur. part. p. m. verbi κλάζω, clamo. Alii verò ſtatuunt eſſe præſ. part. act. ſequentis.

Κεκλήγω, clango, fremo, ex præt. m. κέκληγα, verbi κλάζω, clamo. Sed κεκληγώς, ότος, voc. ferans, part. præt. m. κέκληγα; quod vide.

Κέκληκα, vocavi, perf. activ. κεκλήκως, perf. part. activ. κέκλημαι, perf. paſſ. & hinc

Κεκλημβός, η, ον, vocatus, perfect. part. paſſ. &

Κεκλῆσθαι, vocari, perf. inf. paſſ. à καλέω, voco.

Κεκλήσομαι, paulo poſt fut. ind. paſſ. ejuſd. verbi.

Κεκλίαται, inclinati ſunt, Ion. pro κέκλινται, 3. plur. perf. paſſ. verbi κλίνω, inclino. Sic κεκλίατο, Ion. pro ἐκέκλιντο, 3. plur. pluſq. p. paſſiv. ejuſdem verbi. Sunt qui velint κεκλίαται per Syſtolen dici pro κεκλείαται, incluſi ſunt, idque Ion. pro κέκλειν, 3. pl. perf. paſſ. verbi κλείω, claudo. Sic & κεκλιμβός, pro κεκλειμβός, perf. part.

Κεκλιμβῶν, perf. part. paſſ. f. g. à κλίνω, inclino, f. νῶ, p. κέκλικα.

Κέκλομαι, idem quod κέλομαι, hortor: inde κεκλόμβος, præſ. part.

Κέκλοφα, furatus ſum, unde κεκλοφώς, part. furatus;) Attic. pro κέκλεφα, perfect. activ. verbi κλέπτω, furor: f. ψω, perf. paſſ. κέκλεμμαι, p. m. κέκλοπα.

Κέκλυθι, Dor. vel Poët. pro κλῦθι, audi, præſ. imperat. act. à κλύμι, ſeu κλύω, audio. Sunt qui velint perf. imperat. eſſe pro κέκλυκε.

Κεκλυσμβός, ὴ, collutus, oblitus, perf. pa t. paſſ. à κλύζω, eluo.

Κέκλυτε, audite Poët. reduplic. pro κλυτε, 2. pl. præſ. imperat. κλῦθι, verbi κλύμι, ſeu κλύω, audio.

Κεκλῶ, voco, jubeo, eſt pro καλέω, vel κελεύω.

Κέκλασμαι, fatatus ſum, perf. paſſ. verbi κλάθω, neo, f. σω.

Κεκμακώς, Dor. pro κεκμηκώς, defeſſus, defunctus. perf. part. act. verbi κάμνω, laboro, ægroto, f. καμῶ, p. κέκμηκα, a. 2. ἔκαμον.

Κεκμηκῶτι, laſſo, Poëticè metri gratiâ pro κεκμηότι, dativ. ſingular. Ioniceè, perfect. particip. κεκμηκώς, & ſublato κ, Ioniceè κεκμηώς, ότος, verbi κάμνω, laboro.

Κέκναισμαι, excitatus ſum perf. paſſ. verbi κναίω, idem quod κνάω, ſcindo.

Κεκοίμημαι, 3. ſing. perf. paſſ. verbi κοιμάω, ſopio, f. ήσω, p. κεκοίμηκα.

Κεκολάδαι, perf. inf. paſſ. verbi κολάζω, punio, f. άσω, p. κεκόλακα.

Κεκολασμβώς, moderatè, frænando, & caſtigando cupiditates & luxuriam; Athen. l. 6. eſt adv. à part. præt. paſſ. κεκολασμβός, caſtigatus, à verbo κολάζω, κολάζομαι, &c. V.

Κέκομμαι, perf. paſſ. verbi κόπτω, ſcindo, f. ψω, p. κέκοφα, præt. m. κέκοπα.

Κέκονα, occidi, Poët. pro ἔκτονα, præt. m. ſub. aro primum τ, & præpoſito κ, à κλείνω, occido, f. κλενῶ, p. m. ἔκτονα, ἔκονα & κέκτονα.

Κεκονιαμβός, α, ον, dealbatus, perf. part. paſſ. a κονιάω, dealbo, f. άσω, à κονία, calx. Th. κόνις, εως, ἡ, pulvis.

Κεκονιμβός, pulverulentus, Att. pro κεκονισμβός, perf. part. paſſ. à κονίζω, pulvere impleo. Th. κόνις, pulvis.

Κεκονισμένος, per Syncop. pro κεκονιαμβός, quod vide: vel κεκονιμβός.

Κεκόπακα, ας, ε, perf. act. verbi κοπάω, laboro, f. άσω. Th. κόπτω, ſcindo.

Κεκοπώς, perf. part. m. verbi κόπτω, tundo, ſcindo, f. ψω, p. κέκοφα, præt. m. κέκοπα.

Κεκορεσμβός, perf. part. paſſ. à κορέννυμι, ſatio, f. κορέσω. Th. κορέω, idem.

Κεκορημβός, ſatiatus, perf. part. paſſ. à κορέω, ſatio: fut. έσω & ήσω, p. κεκόρηκα.

Κεκορηώς, Ion. pro κεκορηκώς, perf. part. act. ejuſd. verbi.

Κεκορυθμβός, galeâ armatus, per Syncop. pro κεκορυθαμβός, verbi κορυθέω. Them. κόρυς, υθος, ἡ, galea. Sunt qui dictum velint pro κεκορυσμβός, perf. part. verbi κορύσσω, ab eod. Th.

Κεκοτήτα, iratum, acc. ſing. perf. part. act. Ion. verbi κοτέω, iraſcor, f. ήσω, p. κεκότηκα· hinc perf. part. κεκοτηκώς, ότος, & Ion. κεκοτηώς. Th. κότος, ὁ, ſimultas, ira vetus.

Κεκόφθαι, ſciſſum eſſe, perf. inf. paſſ. à κόπτω, ſcindo, fut. ψω, perf. paſſ. κέκομμαι.

Κέκραγμα, ὀλος, τὸ, & κεκραγμὸς, οῦ, ὁ, clamor, vociferatio; Plut. Symp. 3. Probl. 7. Item κεκράκτης, idem quod κράκτης, ου, ὁ, clamator, clamoſus, &c. à præt. paſſ. verbi κράζω; V.

Κεκράασθο, abſoluti fuerant, Poët. & Ion. pro ἐκεκράατο, 3. pl. pluſq. p. paſſ. verbi κραίνω, efficio, f. ανῶ, p. κέκρανκα, perf. paſſ. κέκραμαι.

Κέκραγα, ας, ε, clamavi, perf. m. verbi κράζω, f. ξω, clamo.

Κεκρέκτω, clamo, f. άξω, a. 1. ἐκέκραξα· quod formant à κέκραγα, p. m. verbi κράζω.

Κέκρακα, miſcui, per Syncop. pro κεκίερκα, perfect. activ. verbi κεράννυμι, miſceo: fut. κερῶ, & per Syncop. κράσω, perf. paſſ. κέκραμαι, perf. part. paſſiv. κεκραμβός, a. 1. part. κραθείς.

Κεκράκτης, vide ſuprà in κέκραγμα.

Κεκραμβός, temperatus, dilutus, part. præt. paſſ. à verbo κεράννυμι, ſive κερῶ, fut. κερῶ, &c. Unde etiam ad verb. κεκραμβώς, continuè, temperatè, &c.

Κεκραξιδάμας; i. e. ὁ τῇ βοῇ δαμάζων, qui

qui vociferatione & clamore aliquem domat, clamosus; Aristoph. in vesp. est à Th. κράζω, clamo, & δαμάω, domo, &c. V.

Κεκράξομαι, mox clamabo, paulo post fut. verbi κράζω, clamo, fut. ξω, p. m. ἐκέκραγα.

Κεκρέχαδ, Ion. pro κεκραγμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. ejusd. verbi.

Κέκραγε, clamato, per Syncop. pro κεκράγετω, imperat. verbi κεκράγομαι, idem quod κράζω, clamo. Alii pro κέκραχε, dici volunt.

Κέκρηγα, pro κέκραγα. præt. m. verbi κράζω, clamo.

Κέκριτο, Ion. pro ἐκέκρατο, 3. sing. plusq. p. verbi κεράω, misceo: f. κεκρήσω, & per Sync. κράσω, p. κέκρακα.

Κεκριότες, incerte loquentes, nomin. pl. perf. pass. m. à κρίζω, strido: f. ξω, p. m. κέκριγα: hinc κεκριγυῖα, p. m. part. f. g. & in a. 2. act. ἔκριγον, pro ἔκριγον.

Κεκριμβάλω, diversum accus. sing. perf. pass. part. à κρίνω, secerno, f. τῶ, p. κέκριμαι.

Κεκριμβῶν, qui causam dixit, qui accusatus fuit, electus, probatus, exploratus; unde neut. τὸ κεκριμβόν, exactum, severum, germanum; apud Plat. de musica; unde adv. κεκριμβῶς, exactè, adhibito judicio, seu censura, est part. præt. pass. à Them. κρίνω, fut. νῶ, præt. κα, vidè præter. passiv. κέκριμαι, &c. vide.

Κέκριδ, judicatum est, 3. sing. perf. pass. ejusd. verbi.

Κεκρεσταμβῶν, Dor. pro κεκρουπεμβῶν, perf. part. pass. verbi κρεβίω, pulso, fut. ήσω. Th. κρέτω; pulsus.

Κέκροψ, οπος, ὁ, impostor: aut simia, per Metathes. à κέρκωψ, quod vide.

Κέκρυβα, præter. m. verbi κρύπτω, occulto: fut. ψω, p. κέκρυφα, aorist. 2. ἔκρυβον.

Κεκρυμμβῶν, ῆ, όν, occultus, perf. part. pass. ejusd. verbi.

Κεκρυμμβίως, occultè, latenter, clam, &c. adv. à præced.

Κεκρυφοπλόκων, qui reticula nectit; Poll. l. 7. c. 39. est à seq. κεκρύφαλος, & πλοκή, seu πλοκὸς; à Them. πλέκω, præt. med. πέπλεκα, &c. V.

Κεκρύφαλος, ου, ὁ, reticulum, quo mulieres crines compescunt, aut simile quid, à κρύπτω, cujus præt. κέκρυφα.

Κεκρύφαδ, latent, Ion. pro κεκρυμμβόι εἰσι, 3. pl. perf. pass. verbi κρύπτω, abscondo.

Κέκτημαι, possedi, perf. pass. κεκτῆσθαι, perf. inf. &

Κεκτημῶν, perf. part. passiv. à κτάομαι, acquiro: f. κτήσομαι, a. 1. m. ἐκτησάμην.

Κεκτῆσθαι, vide in κέκτημαι.

Κεκύθωσι, Ion. & Poët. reduplic. pro κύθωσι, 3. pl. a. 2. sub. verbi κεύθω, occulto: f. εὔσω.

Κελαδεῖν, Poët. pro ὑμνεῖν, celebrare, carminibus cantare: κελαδεῖσθαι, idem Att. Th. κέλαδος, quod vide.

Κελαδήτης, ὁ, ὁν, obstreperus, tumultuosus. Th. κέλαδος, strepitus.

Κελαδεινὸς, ὴ, canorus, clarus: Poët. pro præced. Hinc gen. pl. κελαδινῶν, Dor. pro κελαδεινῶν.

Κελαδήοντι, resonanti, Dor. pro κελαδήεντι, 3. pl præs. act. à

Κελαδέω, strepo, clamo, resono, f. ήσω. Th. κέλαδος, strepitus.

Κελάδημα, τὸ, tumultuatio: Item strepitus, clamor, &c. Aristoph. verbale, à præced. κελαδέω, V.

Κελαδήτης, ήτος, ἡ, decantatrix, celebratrix: à κέλαδος.

Κελάδοιο, gen. Ion. pro κελάδου, à

ΚΕΛΑΔΟΣ, ου, ὁ, strepitus, tumultus, clamor: qu. à κελέω, vel κέλω, ἄδω.

Κελάδων, οῦσα, Poët. idem ac κελαδέων, præs. part. à κελαδέω, strepo: quod à præced.

Κελαινεχὴς, έος, ὁ, ἡ, qui nigram ac funestam hastam habet: Epith. Martis, qui propter cædes quas facit, homines atratos incedere cogit. Ex κελαινὸς, niger idem quod μέλας, & ἰχὼρ, τὸ, hasta.

Κελαινεφέι, dat. sing. à

Κελαινεφὴς, έος, ὁ, ἡ, nubium obfuscator: ex κελαινὸς, niger idem quod μέλας, & νέφος, τὸ, nubes.

Κελαινίάω, ῶ, nigrico, sum niger, à quo part. κελαινιάων, nigricans, pro quo Poëtæ dicunt κελαινίζων, apud Hom. &c. est verbum, à seq. κελαινὸς, &c. vide.

Κελαινῆ, nigræ, dat. sing. f. g. à

Κελαινὸς, ὴ, ὸν, niger: qu. μέλανὸς, ὴ, ὸν. Th. μέλας, niger.

Κελαινόστης, ητος, ἡ, nigredo: à præcedent.

Κελαινόλωτα, τὰ, dicuntur cerasa, quod sint velut nigricans lotus; Hesych. à præced. κελαινὸς, & Them. λωτὸς; vide.

Κελαινοπάθημος, dicitur is, cujus cordis affectus sunt obscuri, & velut nigri; undè talis intelligitur tectus non apertus, subdolus, &c. ex κελαινὸς, & πάθος, undè παθὴς, παθὸς, παθήμων, & παθαίνομαι, &c. quæ vide.

Κελαινοφαὴς, niger, obscurus, ater; Aristoph. in Ran. ex κελαινὸς, & φάος, undè φαὴς, &c. V.

Κελαινώπις, & Doricè, κελαινάπας, aspectu niger, atricolor; unde apud Soph. in Ajace, κελαινάπας δυσὶς, expon. tectum pectus, ideoque subdolum, profunda cogitans, profundis cogitationibus veluti nigricans; ex iisd. cum seq. κελαινόω; V.

Κελαίνωψ, ωπος, ὁ, qui nigrum vultum, vel corpus habet: vel formidabilem aspectum. Ex κελαινὸς, niger, & ὤψ, vultus. Th. ἔπομαι, video.

Κελάρυζα κορώνη, crocitans cornix; (hæc alioqui λαλάρυζα dicitur, transpositis primoribus syllabis; id vide suâ serie) est à seq. Th. κελαρύζω; vi. Unde etiam verbale κελάρυσμα, murmur, strepitus aquæ fluentis, &c.

ΚΕΛΑΡΥ'ΖΩ, cum strepitu fluo, f. σω, p. κα. qu. à κέλαδος, strepitus, & ῥύω, seu ῥέω, fluo: hinc κελάρυξις, εως, ἡ, murmur, strepitatio.

Κβαρύσδεν, Dor. pro κελαρύζῃ, murmurare, præs. inf. præced.

Κέλεαι, jubes, Ion. pro κέλῃ, 2. sing. præs. κέλομαι, hortor, f. κελήσομαι.

Κιλίβη, ης, ἡ, & Doricè κιλίβα: poculum: an à χέειν λείβω, id est, libamen fundere?

ΚΕΛΕΟ'Σ, ῆ, ὁ, avis perniciosissima; gallus: qu. à κέλλω, celeriter curro.

Κέλευδε, jubete, 2. pl. præs. imperat. verbi κέλομαι.

Κέλδ', pro κέλδυς, jube, præs. imperat. act. vel 3. sing. imperf. Ion. verbi κελδύω, quod vide.

Κέλδυθι, in pl. pro κέλδυσι, viæ, Poët. per Metaplasm. à seq. Th.

Κελδυθείαι, sic vocabantur Deæ quæ in viis statuuntur, seu viarum monstratrices; aut viatorum custodes; Hesych. Item Κελδυθείου, viam carpo; i. e. ὁδεύω, Hesych. Item κελδυθεύω, iter facere cupio, & κελδυθήτης, ου, ὁ, viator; in Epigr. omnia, à seq. Th. κέλδυθος; vide.

Κελδυθοπόρος, viator, qui iter conficit, seu viam carpit, &c. à κέλδυθος, & πέρω, unde πόρος, &c. V.

ΚΕ'ΛΕΥΘΟΣ, ου, ἡ, via: qu. ab ἐλθέω, venio.

Κέλδυσε, 3. sing. a. 1. act. à κελδύω, jubeo; quod vide.

Κέλδυσις, εως, ἡ, jussus; i. e. jussio, actio ipsa jubendi, verbale, à κελδύω; vi. unde etiam κελδυσμὸς, idem cum seq. κέλδυσμα, jussum, mandatum, &c. Ut Θεῦ κέλδυσμα; Euryp. &c. V.

Κέλδυσμα, ατος, τὸ, CELEUSMA, clamor hortatorius nautarum: &

Κελδυσμοσύνη, ης, ἡ, mandatum: à κελδύω; quod vide.

Κελδυστὴς, ῆ, ὁ, hortator: peculiariter qui κέλδυσμα, canit: ab eod. verbo.

Κελδυστικὸς, hortatorius, hortamenti vim habens, & τὸ κελδυστικὸν, substantivè, apud Synes. Item κελδυτὸς, jussus, qui aliquid facere jussus est; Luc. Itidem à seq. κελδύω, V.

Κελδυτάω, Poët. pro κελδυτάω, idem quod sequens.

Κελδύω, jubeo, hortor, f. δύσω, p. κεκέλδυκα, a. 1. ἐκέλδυσα, a. 1. imperat. κέλδυσον, άτω, a. 1. part. act. κελδύσας, ασα. Th. κέλω, hortor.

ΚΕ'ΛΗΣ, ητος, ὁ, (scil. ἵππος,) CELES, equus desultorius. Est & navis minoris genus, CELOCEM vocant: utrumque qu. à κέλλω, celeriter moveo.

Κελήσατο, Ion. pro ἐκελήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi inus. κελέομαι, idem quod κέλω, jubeo.

Κελήσιμος, η, ον, f. 1. m. ejusdem verbi.

Κελήτιον, parva celox; Thuc. l. 4. Synes. Epist. 4. à præced. Th. κέλης, ητος, vi. Unde etiam κελητάω, idem quod seq. κελητίζω, V.

Κελητίζω, equito, celete equo vehor, equum desultorium ago. Th. κέλης, ητος, ἡ, equus desultorius.

ΚΕ'ΛΛΩ, f. λῶ, Æol. σω, appello, pervenio ad portum, a. 1. ἔκελσα, Æol. pro ἔκειλα, sic in a. 1. inf. Æol. κέλσαι, pro κέλαι.

Κελοίμεθα, hortarer, præs. opt. &

Κελόμεθα, imperf. Ion. pro ἐκελόμεθα, à κέλομαι, hortor.

Κέλευθ' pro ἐκέλευτο, 3. pl. imperf. ejusd. verbi.

Κέλσαι, appulisse, aor. 1. inf. activ. Æol. verbi

verbi κέλλω; quod vide.

Κελύφαιον, putamen, idem quod seq. κέλυφος, vi. Unde etiam, Κελυφώδης, putaminosus, corticosus; Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 7. &c.

Κέλυφη, τὸ, nom. plur. à

Κέλυφος, ου, τὸ, putamen, cortex. Th. καλύπτω, tego.

ΚΕΊΑΩ, seu κέλομαι, jubeo, hortor, f. κελήσομαι, ab inusit. καλέομαι, qu. à καλῶ, voco. Hinc κελεύω, jubeo, κέλευσμα, ατος, τὸ, clamor adhortatorius nautarum, mandatum.

Κέλαρ, vox, παρὰ τὸ κέλω, vel κελῶ; Etymol. Item filius, nepos; Hesych. apud eundem, exp. etiam, exsectus, spado; unde κελαρύω, vociferor, clamo, &c. Hesych.

Κεμάς, άδος, ἡ, hinnulus cervi: qu. ἀπὸ τῶ κεκμῆσθαι, quod adhuc in spelunca dormiat.

Κὲν, vide suprà in κέ.

Κεναλγία, vide infra in κεναλγία.

Κένανδρος, viris vacuus, à Suida expon. vir vanus, futilis, & vacuus; unde κενανδρία, virorum vacuitas, Æschylus; ex κενὸς, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. V.

ΚΕΊΝΑΤΑΑ, ης, ἡ, incurva securis ad naves fabricandas: qu. à κέειν, secare.

Κεναλγία, & Ionicè, κεναλγείη, ἡ, valorum vacuitas, & inanitas, & peculiariter, vasorum corporis vacuitas; & sic pro inedia, fames, legitur etiam κεναγγία. Unde Κεναλγικὸς, ut κεναλγικὰ πάθη, apud Hippocr, idem quod κεναλγεῖαι; atque inde κεναλγικῶς, adverb. eorum more, quibus vasa sunt vacua, & verbum, κεναλγέειν, habere vasa vacua, & inania; Hippocr. à Gal. exp. etiam ἀπλεῖν, &c. omnia, ex κενεὸς, Poëticè, pro κενὸς, & ἄγγος, τὸ, &c. vide.

Κεναγορία, vanorum verborum funditatio, inanis sermo, vaniloquentia, seu vana, & futilia verba, &c. Plat. Poll. 10. ex κενεὸς, pro κενὸς, & ἀγορὰ, oratio, &c V.

Κεναωχὴς, έος, ὁ, ἡ, vana jactans: à κενὸς, vanus, & ἀυχέω, glorior.

Κενέβεια, Hesychio & Suidæ sunt carnes morticinæ, seu carnes è mortuo cadavere; transpositis literis, pro νεκρεμβία; i. e. θνησιμβία; ut vult Schol. Aristoph. in avib. scribitur & κενέζρεια, apud Erotian. Sic etiam vocatur forum in quo ejusmodi carnes venduntur; teste eodem; derivari solet, à νεκρὸς; vide.

Κενεμβατέω, per inane gradior, per vacua vado, vana conor, &c. ex κενὸς, & ἐμβατέω; V.

Κενελὼ, Poët. pro κενὴν, acc. sing. fœm. gen. à

Κενεὸς, Poët. & Dor. pro κενὸς, ὸν, inanis: κενεὰ πνεῖν, inania spirare; id est, inanem & gloriâ vacuam vitam degere.

Κενεόφρεσι, dat. sing. à

Κενεόφρων, ονος, ὁ, ἡ, stultus: à κενὸς, inanis, & φρὴν, mens.

Κενεῶνα, acc. sing. à κενεὼν, ῶνος, ὁ, venter. Th. κενὸς, vacuus.

Κενεόπτησις, equorum morbus circa ilia, de quo vide Apsyrt. in Hippiatr. ex κενεὼν, & πεῖσις; à Th. πεῖα, V.

Κενεώτερον, vanius, comparat. à κενὸς, vanus.

Κενήριον, vacuum sepulchrum, monumentum inane, Nonn. ex κενὸς, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Κενεδοξία, ας, ἡ, vana gloria: &

Κενόδοξος, ος, ὁ, ἡ, inanis gloriæ cupidus: ex κενὸς, inanis, & δόξα, gloria. Th. δοκέω, videor.

Κενοδοξέω, ῶ, inanis gloriæ sum cupidus, vel inani gloria ducor, est à seq. κενόδοξος; id vide. Sic κενολογέω, inaniter loquor, supervacanea dico; Aristot. ex κενὸς, & λόγος; vi. Item κενοπαθέω, inaniter afficior, vanis ducor affectibus; ex κενὸς & πάθος, ους, τὸ, &c. vide.

ΚΕΝΟ΄Σ, ἡ, ὸν, vacuus, inanis, εἶς κενὸν, frustra: qu. ab ἰνέω. Hinc κενόω, vacuo, exinanio.

Κενόσοφος, in vanis & inanibus sapiens, seu inani sapientiâ præditus; undè κενοσοφία, inanis & vana sapientia; ex κενὸς & σοφὸς, unde σοφία, &c. vi. Sic Κενόσπουδος, rebus inanibus studens, in rebus inanibus studium & operam suam ponens; undè adv. κενοσπούδως, studio inani, frustra; Plut. in Apophth. Item nomen κενοσπουδία, ἡ, inane studium; ex κενὸς & σπουδὴ, &c. vi. Sic etiam κενοταφέω, tumulo inani sepelio, tumulum inanem erigo; Euryp. in Hellen. &c. vide comp. in seq.

Κενοτάφιον, ου, τὸ, CENOTAPHIUM, inane sive honorarium sepulchrum: expon. etiam simulachrum seu imago, 1 Reg. c. 19. Ex κενὸς, inanis, & τάφος, sepulchrum. Th. θάπτω, sepelio, f. ψω, a. 2. ἔταφον.

Κενότης, ητος, ἡ, vanitas: à κενὸς, vacuus.

Κενοτομία, inanium & vanarum rerum studium, cùm via scil. ad res vanas inanesque secatur; ex κενὸς & τέμνω, unde τομὴ, à præterit. medio τέτμημαι; vide.

Κενέμαι, vacuor, evacuor: Theophr. à Thuc. κενοῦσθαι dicuntur, οἰκίαι, quæ post mortem inhabitantium, relinquuntur vacuæ: Item κενεῦται, dicitur etiam corpus, cùm ab humoribus purgatur, Gal. Item interdum signif. vacuari; i. e. exhauriri, est pass. à seq. κενόω; vide.

Κενοφροσυνὴ, vana mens, inanis opinio mente concepta, &c. Plut. in quæst. Plat. est à seq. κενόφρων; V.

Κενόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Poët. vana cogitans, ὁ κενὰ φρονῶν. Them. φρὴν, mens.

Κενοφανία, ας, ἡ, clamor de rebus inanibus: à κενὸς, vanus, & φανὴ, vox.

Κενόφωνος, cui inanis vox est, inanes voces funditans; unde κενοφανέω, inanes emitto voces, vana verba fundito, &c. vide comp. in præced.

Κενόω, ῶ, exinanio, f. ώσω, a. 1. ἐκένωσα, perf. pass. κεκένωμαι, a. 1. pass. ἐκενώθην, ης, ῆ, a. 1. sub. pass. κενωθῶ, ῆς, ῆ. Th. κενὸς, inanis.

Κένσαι, stimula, per Sync. pro κέντησαι, a. 1. imperat. m. verbi κεντέω. Sic & κένσαι, stimulare, eodem modo pro κεντῆσαι, a. 1. inf. act. Sunt qui velint pro κέντησαι, poni, a. 1. imperat. m. à κεντίζω, idem quod κεντέω. Alii à κέντω, formant. f. κέντσω, a. 1. ἔκεντσα, idem quod κεντέω.

Κέντασε, Dor. & Ion. pro ἐκέντησε, punxit. Th. κεντέω, pungo, f. ήσω.

Κενταύριον, ου, ἡ, centaurius: Item κενταύρειον, seu κενταυρεία βοτάνη, herba centaurea, quæ & κενταύριον, & κενταυρὶς, dicta à Dioscor. & Theophr. Item κενταυρείδιος, centauri filius, vel è centauro natus, seu originem ducens, Luc. Sic κενταυρικὸς, centauricus; unde adv. κενταυρικῶς, centaurico ritu, centaurorum more; i. e. ferum & agrestem in modum; Aristoph. in Ran. Item, κενταυρίσκος, ου, ὁ, parvus centaurus, rusticus, agrestis; Luc. omnia à seq. κένταυρος; V.

Κενταυρομαχία, Centaurorum pugna, vel immanis pugna, qualis Centaurorum est, ex κένταυρος & μάχομαι, unde μαχὴ, &c. V.

Κενταυρόπληθης, Centauris plenus; apud Euryp. à κένταυρος, & πλήθω, vel πλῆθος, &c. V.

Κένταυρος, ου, ὁ, ἡ, CENTAURUS; item signum cœleste: ex κεντέω, pungo, & ταῦρος, taurus.

ΚΕΝΤΕ΄Ω, pungo, stimulo, f. ήσω, p. κεκέντηκα. Dicitur & κεντέω; qu. à κέω, findo, & ἐντὸς, intus. Hinc κέντρον, ου, τὸ, stimulus: κέντρων, ωνος, ὁ, cento.

Κεντόω, idem quod præced. Th. κεντέω; vide.

Κεντόομαι, ἔμαι, pungor; Thuc. l. 4. Aristoph. in Nub. est pass. à præced. act. vide.

Κέντημα, τὸ, aculeus, stimulus; id quo pungimus; unde interdum, pro acie, Cuspide, seu mucrone, capitur; Polyb. Item κεντητήριον, ου, τὸ, id quo pungere, seu stimulare possumus; pro subula poni, apud Lucianum, annotatur; Sic κεντητὸς, ὴ, ὸν, punctus, punctis distinctus, & κεντητικὸς, cui pungendi vis inest, pungens, aculeatus, Theophr. Hist. Plant. c. 10. &c. Omnia verbalia, à præced. κεντέω, κεντέομαι, &c. vide.

Κεντίζω, pungo; idem quod Them. κεντέω; V.

Κέντορες, stimulatores: à κέντωρ, ορος, ὁ, à præced.

Κενδλωσείας, acc. pl. à

Κενδλωσεὺς, έος, ὁ, ἡ, stimulis agitatus: ex κένδλον, stimulus, quod à κεντέω, pungo, & εἴκω, cedo.

Κενδλητὴς, οῦ, ὁ, aculeatus; Item κεντείζω, fut. ίσω, stimulo pungo; (idem quod Th. κεντέω, vel κεντόω, vi.) Unde

Κεντεὶς, ίδος, ὁ, aculeus, ut apum, apud Aristoph. Item, locus in equo, qui à calcari stimulatur, punctum; item genus serpentis: Sic etiam κεντεύνης, ου, ὁ quod aculeatus; Athen. l. 7. Unde pl. κεντεῖναι, sunt etiam culicum species quædam, Theoph. hist. pl. l. 2. c. ult. κεντεῖνα, autem dicitur dipsas, Schol. Nicand.

Κενδροδήλητος, seu κενδροδολητὴς, ὁ ἢ ἡ, qui pungendo noxam adfert Æsch. ex κένδλον, & δηλέω; unde δηλητὴρ, &c. vide.

Κένδλον, ου, τὸ, stimulus, calcar; item CENTRUM. Th. κεντέω, pungo.

Κενδλοτύπτω,

Κεντ§τύπτ@, ſtimulo, ſeu jaculo ferio, aculeum infigens, &c. Schol. Ariſtoph. ex κέντ§ & τυπτὴ, ſive τυπτέω, &c. V.

Κεντρόω, ῶ, ſtimulo, ſeu ſpiculo configo; item, aculeo, ſeu ſpiculo armo; Plat. de rep. l. 8. Eſt à præced. κέντρον, V.

Κέντρων, ωνος, ὁ, CENTO, veſtis è variis pannículis, ac diverſis coloribus conſarcinata: ab eod. Th.

Κεντρωτὸς, ὴ, ὸν, ſtimulus confixus; ut κεντρωταὶ σανίδες, aculeis frequentibus ſpiculatæ tabulæ, Plut. in Apophth. Item, aculeo, ſeu ſpiculo, armatus, aculeatus, ut, κεντρωτὴ κηφῆνες, apud Ariſtot. l. 9. Hiſt. An. eſt verbale, à κεντρόω, V.

Κεντυρίων, ωνος, ὁ, centurio, vox origine Lat. à centum dicta.

Κεντῶν, pungens, præſ. part. act. à κεντέω, quod vide.

Κέντωρ, ορος, ὁ, ſtimulator, qui pungit; ut, Il. ε. κέντορες ἵππων, & in fœm. κέντορι λόγχη, acuta lancea; item, Metaph. ἐλέγχειν κέντορι μύθω; verba quæ aculeos relinquunt, &c. Nonn. à κεντέω.

Κένωμα, q. d. evacuamentum, quod evacuatur, aut evacuatio, apud Dioſc. Item, κένωσις, exinanitio, evacuatio; apud Medicos, eſt, humoris, è toto corpore, aut aliqua ejus parte, detractio; & κενωτικὸς, ὴ, ὸν, q. d. evacuatorius, evacuandi vim habens, &c. Gal. Omnia verbalia, à verbo κενόω, V.

Κέονται, jacent, Ion. vel Poët. pro κεῖνται, 3. pl. præſ. Sic κέοντο, Ion. pro ἐκεῖντο, 3. pl. imperf. & κέοιτο, 3. ſing. opt. q. à κέομαι, pro κεῖμαι, jaceo.

Κεπτικὸς, fatuus, ſtolidus, &c. Eſt adject. à ſubſt. Th. κέπτ@, V.

ΚΕ'ΠΦΟΣ, ου, ὁ, avis quædam marina leviſſima; item homo levis, ſtolidus.

Κεράατα, τὰ, Ion. pro κέρατα, cornua. Th. κέρας.

Κερβάτης, & κερβάτης, qui cornuum adminiculo ſcandit; Heſych. Ex κέρας & βαίνω, unde βατὴρ, & βατέω, &c. V.

Κερέεσσιν, cornibus, dat. pl. Ion. pro κέρασι; à κέρας, ατ@, τὸ, cornu.

Κρᾶία, ας, ἡ, cornu; antenna; item virgula inflexa: tum punctulum ſupra literam: κεραίαι, etiam ſunt apices eminentes in aliquâ re. Th. κέρας, cornu.

Κρᾴζετον, ſcindebant, 2. dual. imperf. Ion. à

Κρᾴζω, f. ίσω, cornibus diſſipo; item vaſto, exſcindo, deleo. Them, κέρας, quod vide.

Κρᾴνω, idem quod ſeq. κερόω, & utrumque pro Th. κερόννυμι, &c. Vide.

Κέρασε, miſce, præſ. imperat. à

Κρᾶσέω, idem quod κερόννυμι, miſceo: f. κερέσω.

Κρᾶτὶς, ίδ@, ἡ, perditrix, vaſtatrix; peculiariter verò vermis cornu infeſtans: à κερᾴζω, quod vide.

Κερᾳίτης, ου, ὁ, cornutus, Heſych. Item, vaſtator, populator; Hom. Item, ἁλιὰς; item, ſerpentis ſpecies, qui frequentiùs dicitur κεράστης; à cornibus de quo Plin. l. 8. c. 23. Sic etiam, κερᾳίτις, & κεράτις; cornuta; Æſch. in Prom. Item, κεράτης, ίδ@, ὴ, à nonnullis dicitur, fœnum Græcum, &c. Omnia à præced. κεράζω, V.

Κ'ΡΑ'ΜΒΗΑΟΝ, κέραμβον, & κεράμβυξ, dicitur beſtiola quædam, ſcarabæo ſimilis, quæ ficui arbori circumligata, voce ſuâ calices abigit; Heſych.

Κρᾶμεῖ, dat. ſing. à κεραμβὺς, quod vide.

Κρᾶμεία, ας, ἡ, ſubintell. τέχνη, ars figuli, figlina. Th. κέραμ@, quod vide.

Κρᾶμεῖον, figuli officina, figlina; apud Æſchin. Item, κεραμεικὸς, ὄ, ὁ, locus quidam Athenis, ubi ſepeliebantur, qui in bello occubuerant; item, locus, ubi proſtabant meretrices, &c. Utrumq; ab eod.

Κρᾶμβὺς, ύ@, & Att. έως, ὁ, figulus: hinc κεράμειν@, figulinus. Th. κέραμος, quod vide.

Κρᾶμβίνω, fingo, (eâ ſignif. quâ dicitur de figulo) figlinam exerceo, & in paſſ. κεραμβύομαι, fingor, apud Athen. Unde, κεραμβυπικὸς, ad figulum pertinens; ut, κεραμβυπικὴ τέχνη, figularis ars, ſeu figlina, Poll. Omnia à præced. κεραμβὺς, V.

Κρᾶμίνειν@, Ion. pro κεράμειν@, figulinus: ab eod. Th.

Κεραμιδόω, tegulis tego, ſeu contego; unde paſſ. κεραμιδυμένη οἰκία, apud Ariſtot. eſt à κεραμὶς, ίδ@, &c. V.

Κεραμικὸς, ὴ, ὸν, fictilis, e: &

Κεραμίον, ου, τὸ, amphora; urcens fictilis: à

Κεραμὶς, ίδ@, ὴ, tegula, Athen. l. 5. Item, fictile vas, teſta; & dolium; Athen. κεραμὶς γῆ, figulina terra; exp. & creta, apud Plat. eſt à ſeq. Th. κέραμ@, V.

Κεράμι@, fictilis, figulinus; pro κεραμεῦ@, dicitur &, κεραμῆς, apud Luc. & κεραμῆν pro κεράμειον, apud Plut. & Dioſc. Item, κεράμειν@ dicitur pro eod. fictilis, &c. & ab eod. Th. ſeq. κέραμ@, V.

Κεραμοπώλης, fictilium venditor; unde verbum, κεραμοπωλέω, fictilia vendo, tegulas vendo; & nomen κεραμοπωλεῖον, locus ubi fictilia venduntur, &c. à ſeq. Th. κέραμ@, & πωλέω, unde πώλης, &c. V.

ΚΕ'ΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, terra figularis; teſta, tegula, vas fictile vel aliud; crater lapideus: qu. à κέω, uro, & ἔρα, terra. Hinc κεράμιον, ου, τὸ, vas fictile. κεραμὶς, ίδ@, ἡ, tegula. κεραμβὺς, έ@, ὁ, figulus. κεραμεῖον, ου, τὸ, figuli officina. κεραμβύω, fingo.

Κεράμω, dat. ſing. à præced.

Κεραμωτὸς, figularis, figulinus, &c. à præced. Th. κέραμ@, V.

ΚΕΡΑ'ΝΝΥΜΙ, ſeu κερανύω & κεράω, miſcero: f. άσω. præt. part. κεκρανυς, υωτ@. p. κεκέρασ. a. 1. ἐκέρασα. a. 1. imperat. act. κέρασον, ἄτω. perf. paſſ. κεκέρασμαι, per Sync. κέκραμαι. a. 1. paſſ. ἐκεράσθην, & ἐκράθην. f. 1. paſſ. κερασθήσομαι, & κραθήσομαι. Hinc κράσις, εως, ἡ, mixtio, mixtura. κρατὴρ, ῆρ@, ὁ, crater. κιρνάω, Poët. miſceo. ἀκήρατ@, ος, ὁ, ἡ, ſincerus, purus. σύγκρασις, εως, ἡ, commixtio. ἀκρασία, ας, ἡ, intemperies. ἄκρατ@, ος, ὁ, ἡ, purus, impermixtus. εὐκρασία, ας, ἡ, bona temperies. Euſtath. à κέρας, derivat.

Κέρας, pilus, arcus, pudendum; Heſych. à Th. κέρας, τὸ, &c. V.

Κερασόξ@, cornu expolitus; in Epigr. ex κέρας, ατ@, τὸ, & ξέω, &c. V.

Κερασὶ, cornutæ, nom. pl. à

Κερασὸς, ὴ, ὸν, cornutus: à

Κε'ΡΑΣ, ατ@, τὸ, cornu: qu. à κάρα, caput, cujus eſt ornamentum. Hinc κερασπόδης, ε@, ὁ, ἡ, cornutus: κερατῖν@, ος, corneus, ex cornu factus: κερατίνη, ης, ἡ, buccina: κεράτιον, corniculum; item ſiliqua: βούκερως, ω, ῆ ατ@, ὁ, ἡ, bubulis cornibus præditus: μονόκερως, ατ@, ὁ, ἡ, unum cornu habens.

Κεραὸς, ά@, ἡ, cornuta, à præced. κέρας, τὸ, V.

Κερασβόλ@, ut κερασβόλον σπέρμα, ſemen quod cornu contigerit: ſeu, in cornu inciderit; Theophr. & Metaph. ſignificat durum, perfractum, intractabilem, &c. Apud Plat. & Plut. ex κέρας & βάλλω; unde βολὴ, & βόλ@, &c. V.

Κεράσια, τὰ, fructus ceraſi, ſeu pomula; Dioſc. l. 1. c. 158. Eſt à ſeq. Th. κέρασ@, V.

Κέρασμα, ατ@, τὸ, mixtura. Th. κεράννυμι, miſceo.

ΚΕ'ΡΑΣΟΣ, ου, ὁ, CERASUS arbor, à Ceraſunte urbe: τὰ κεράσια, fructus ceraſi. Hinc Angl. Cherries.

Κεράστης, ου, ὁ, CERASTES, ſerpentis genus: à cornibus dictum; item vermiculus ficus infeſtans. Th. κέρας, cornu.

Κεράστις, cornuta; eſt fœm. à κεράστης, quod vide.

Κερασφόρ@, & κερασφόρ@, idem quod, κερατοφόρ@, corniger, cornutus; à κέρας, ατ@, τὸ, & φέρω, unde φόρ@, &c. V.

Κερασχήλ@, labia, cornuum modo, incurva habens; à κέρας & χεῖλ@, vide.

Κεράσω, miſcebo, & per Sync. κράσω, f. 1. act. verbi κεράννυμι, miſceo.

Κερατέα, ſiliquaſtrum; κερατίας, ου, ὁ, cornutus, vel, cornu ſpeciem habens; ut, κερατίας κομήτης, cornuta cometa; de quo Plin. l. 2. c. 25. (qui & κερασίης dicitur; & Plin. ceratian vocat) Item, κερατίν@, ος, ὁ, corneus, ex cornu factus; unde, κερατίνοις ποτηρίοις, poculis corneis, & κερατίν@ λόγ@, cornutus ſyllogiſmus, ut quidam exp. apud Zenon. invenitur & in fœm. ut, κερατίν@ πύλη; apud Luc. in Somn. Unde, κερατίνη, ἡ, buccina; 2 Reg. 2. ἐν ἀσάλπιγγι ἐν τῇ κερατίνῃ, &c. Sic etiam, κερατίτης, ου, ὁ, cornutus, corniculatus,

tus, &c. Item, κερκίζω, & κερατῶ, cornu ferio, cornu peto; item, conisco; item, arieto, &c. Unde κερατιστὴς, οῦ, ὁ, qui cornu ferit, qui cornu petere solet. Denique κερατώδης, ης, ὁ, ἡ, ῶδες, cornutus, vel corneus, cornu imitans, &c. Callim. & κερατὼν, ῶνος, ὁ, dicebatur ara, in Insula Delo, ex cornibus concinnis, & inter se congruentibus, sinistris omnibus, constructa, &c. Plut. in thes. Omnia à κέρας, ατος, τὸ, cornu, &c. V.

Κερκίον, ου, τὸ, filiqua: à κέρας, quia est corniculata. Sic κερκίπα, ας, τὰ, siliquæ, seu folliculi fabarum, &c.

Κερκιπόμβη, Attr. pro κερκιπόμβῃ, 1. pl. f. 1. act. verbi κερκίζω, cornu peto: f. ἴσως. Th. κέρας, cornu.

Κερκίπτω, κερκιπτὴς, κερκίτης, κερατῶ, & κερατώδης, videantur suprà in κερατεία.

Κερκνηλύφης, qui cornua sculpit, qui cornu scalpendo expolit; ex κέρας, ατος, τὸ, & γλύφω, V. Sic, κερατηρὸς, qui cornu elaborat, seu expolit, ad aliquid conficiendum, qui aliquid ex cornu conficit ex κέρας, ατος, τὸ, & ἔργον, V. Item κερατοφόρος, corniger; (vide suprà in κερασφόρος) unde, κερατοφορέω, corniger sum, cornua gero, &c. Aristot. de part. An. l. 5. Sic etiam κερατίφωνος, è cornu resonans; Athen. l. 14. à Th. φωνὴ, comp. ut præced. cum Th. κέρας, ατος, τὸ, V.

Κερατῶ, ῶ, cornu peto, &c. Vide suprà in κερατεία; ubi etiam κερατώδης, & κερατὼν, &c.

Κεράτων, gen. pl. à κέρας, ατος, τὸ, cornu.

Κεραύλης, qui cornu, in tibiam aptato, canit, cornicen; dicitur & κεραταύλης; ex κέρας, ατος, τὸ, & αὐλὸς, &c. V.

Κεραύνειος, & κεραύνιος, α, ὸν, ὁ, ἡ, fulmineus, fulminalis; ut, τὸ κεραύνιον πῦρ, apud Plut. Symp. 4. Item, κεραύνιος ζεὺς, Latinè, Jupiter fulminator; item, κεραύνιας, ου, ὁ, fulmine ictus, & κεραύνια, τὰ, ceraunia; sive, κεραύνια ὄρη, ceraunii montes in Epiro; item, κεραυνόω, & κεραυνίω, ῶ, fulmino, fulmine percutio, seu ferio; unde part. præt. pass. κεραυνωθεὶς, fulmine ictus, &c. Hesiod. Unde verbale; κεραύνωσις, fulminatio; Plut. Omnia, à Th. κεραυνὸς, vide.

Κεραυνοβόλης, idem quod seq. κεραυνοβόλητος, & ab iisdem; sic, κεραυνοβόλος, fulminis jaculator; ex Luc. Unde verbum, κεραυνοβολέω, fulmen jaculor, fulmine peto, &c. Item, nomen κεραυνοβολία, fulminis jaculatio, &c. Ex κεραυνὸς, & βάλλω, unde βολὴ, βόλος, & βολίς, &c. V.

Κεραυνόπληκτος, α, ὁ, ἡ, fulmine ictus: à κεραυνὸς, fulmen, & πλήττω, quod à βάλλω jacio.

ΚΕΡΑΥΝΟΣ, ου, ὁ, fulmen: qu. à κείρειν ἢ αὐειν, quia scindit & urit. Hinc κεραυνόω, fulmino, περικεραύνιος, α, ὁ, fulmine gaudens.

Κεραυνοσκοπεῖον, alta machina in scena, instar speculæ versatilis; ex qua fulminum jactus exhibebant; Polyb. l. 4. c. 19. Ex κεραυνὸς, & σκοπὸς, &c. V. Sic, κεραυνοφανὴς, in modum fulminis coruscans; apud Euryp. in Troad. κεραυνοφανὲς πῦρ, ignis fulmineus, ex κεραυνὸς, & φάω, &c. V. Item, κεραυνοφόρος, qui fulmen fert, fulmen gerens; Plut. in Alcib. ex κεραυνὸς, & φέρω, unde φόρος, &c. Vide.

Κεραυνόω, f. ώσω, fulmino: à præced.

Κεραυνωθέντος, gen. sing. ejusd. a. 1. part. pass.

Κεραύνωσις, vide suprà, in κεραύνειος.

Κεράω, misceo: vide κεράννυμι.

Κέρβερος, ου, ὁ, CERBERUS, canis infernus: q. κρεοβόρος, à κρέας, caro, & βορὸς, vorax.

Κερβερομίνδω, dicitur tartarus, quod per culosus, & infestus sit, à cane seu monstro illo quod Cerberus dicitur; ex præced. κέρβερος, & πίνδω, &c. V.

Κερδαίνω, lucror, lucrifacio: præf. part. κερδαίνων, οντος. f. κερδανῶ, & κερδήσομαι, perf. κεκέρδηκα. a. 1. ἐκέρδησα. a. 1. inf. act. κερδῆσαι. a. 1. ind. pass. ἐκερδήθην, ης, η, f. 1. pass. κερδηθήσομαι. Th. κέρδος, τὸ, lucrum.

Κερδαλέη, ης, ἡ, vulpina pellis: à κερδὼ, vulpes, quod vide: sed

Κερδαλέος, α, lucrosus, utilis. Th. κέρδος, τὸ, lucrum.

Κερδαλεότης, astutia, versutia, prudentia, Eustath. Item, κερδαλέως, lucrosè, quæstuosè, cum lucro, uti iter, &c. Thuc. 3. Utrumq; à præced. κερδαλέος, V.

Κερδαλέφρων, ονος, ὁ, ἡ, vulpinâ mente præditus: à κερδαλέος, astutus, & φρὴν. Vel à κερδὼ, οῦς, ἡ, vulpes, & λέων, leo, & φρὴν, mens.

Κερδαλεώτερος, quæstuosius, utilius, compar. à κερδαλέος, α, lucrosus, quod vide.

Κερδέλη, Hesychio est ipsa vulpes; ut κερδαλὴ, vulpina pellis; contract. pro κερδαλέη, quod vide.

Κερδανέομεν, Ion. pro κερδανοῦμεν, quæstum faciemus, 1. pl. f. verbi κερδαίνω, lucror: f. κερδανῶ. Th. κέρδος, τὸ, lucrum.

Κερδέων, fut. ήσω, lucror, lucrum facio: Dem. & Herodot. Idem quod, & pro κερδαίνω, V.

Κερδῆσαι, a. 1. inf. act. &

Κερδήσῃς, 2. sing. f. 1. m. verbi κερδαίνω, lucror; quod vide.

Κέρδιον, utilius: à

Κερδίων, ονος, ὁ, ἡ, quæstuosior, utilior; item versutior: &

Κέρδιστος, η, superlat. utilissimus; item versutissimus: à

ΚΕ'ΡΔΟΣ, εος, τὸ, lucrum: q. κέαρ ἅδει, cor oblectat; item astutia, versutia. Hinc κερδαλέος, α, lucrosus, quæstuosus: κερδαίνω, lucror, quæstum facio: αἰσχροκερδὴς, ές, ὁ, ἡ, turpi lucro deditus.

Κερδοχαμέω, ῶ, lucri gratiâ uxorem duco, habeo lucri rationem in ducenda uxore; ex κέρδος, & γαμέω, vide.

Κερδοσύνη, ης, ἡ, astutia, calliditas, dolus: à præced.

Κερδὼ, οῦς, ἡ, vulpes: ab eod. Th.

Κερδῴον, ου, τὸ, lucellum; diminut. à κέρδος, V.

Κερδῶ, ῶ, ὁ, ut κερδῶ ἑρμῆς, qui lucris præest, apud Luc. vel, conciliator lucri, vel, lucrifer; item, vulpinus; à Th. κέρδος, lucrum, vel à κερδὼ, præced. vulpes, V.

Κέρεα, Ion. pro κέρατα, vel κέραα, cornua: &

Κέρη, Ion. pro κέρα, gen. à κέρας, ατος, ατι, ατες, τὰ, cornua.

Κερθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. à κείρω, tondeo: f. κερῶ. a. 1. ἔκειρα.

Κερκνὶς, ἡ, nomen mulieris.

Κερκιδοποιὸς, qui radios textoris conficit, unde κερκιδοποιικὴ, scil. τέχνη, ars, seu, scientia conficiendi radios textorios, Aristot. Polit. li. 1. à seq. Th. κερκὶς, ίδος; & ποιέω, &c. V.

Κερκὶς, ίδος, ἡ, radius textorius, vel tela; quia ad pulsandum idonea, qu. à κέρκω.

Κερκοπίθηκος, ου, ὁ, CERCOPITHECUS, simia caudata: πίθηκος κέρκον ἔχων, cluna, simia: à clunibus tritis sic dicta.

ΚΕ'ΡΚΟΣ, ου, ἡ, cauda; item membrum virile. Hinc κέρκωψ, ωπος, ὁ, caudatus; item astutus.

Κέρκυρος, vel κερκῦρος, genus navigii grandioris; vel, ut alii, brevioris, μακρὰν ἔχοντες, i. e. πρύμναν ἔχοντες; est etiam, species piscis; Hesych. à Th. κέρκος, & ὄρος; quæ vide. Sic, κερκοφόρος, qui caudam gerit, caudatus; à κέρκος & φόρος, &c. V.

Κερκυραῖος, α, CORCYRÆUS.

Κέρκυρος, α, ὁ, genus navigii brevioris; dicti ἀπὸ τῆς Κερκύρας, à Corcyrâ insulâ: vel pro κέρκωψ, ut; otius scribitur: q. d. caudata navis: ex κέρκος, & ὄρος, cauda.

Κέρκω, idem quod κρίκω.

Κέρκωψ, ὁ, caudatus, versutus. Κέρκωπας, enim improbos homines fuisse aiunt. Th. κέρκος, cauda.

Κέρμα, ατος, τὸ, segmentum æris, numulus: à κείρω, tego.

Κερμάτιον, ου, τὸ, numulus minutus; diminut. à præced. κέρμα; unde etiam κερματίζω, in minutos numulos comminuo, ad eudendos numulos aliquid in minutias redigo; Lucill. l. 2. Epigr. Item, general. in minuta scindo, comminuo, Aristot. unde seq.

Κερματιστὴς, οῦ, ὁ, numularius, collybista: à præced.

Κέρνος, vas fictile, multos cotyliscos in se continens, quos festo die fructibus omne genus implebant, & ex religionis avitæ ritibus ad sacra deferebant; quos ob id cernophoros vocabant. Ergo κέρνος dici potuit, à κερατίνω, quod varia in eo miscerentur.

Κερνοφό-

Κερτοφόρος ζάκορος, apud Nicand. in Alexiph. dicitur lacerdos ferens crateres, qui κέρνοι nominantur, & κερνοφόρον ἄρχημα; saltatio in qua κέρνα, seu ἐγκυκλίδας gestabant Poll. l. 4. c. 14 ex κέρνον, & φέρω, V.

Κερσόβατος, idem quod κερκόβατος, id vide.

Κερσεῖς, cornutus; ut, κερσεῖσιν ἔλαφος, apud Anacreontem; à Th. κέρας, V.

Κερσίαξ, ακος, ὁ; antennæ extremitas, antennæ cornu: ex κέρας, cornu, & ὄιαξ, temo, navis.

Κερσοπλάστης, comæ ornandæ artifex; Poll. ὁ περὶ τῷ κόμῳ χρεστέχνης, κομωτής. quà κέρας quoque περὶ τῷ κόμῳ, significat; κομωτὴς, autem, & κομμωτὴς, differunt, ut species & genus, πλαστὴς, à Th. πλάσσω, V.

Κερύστρωλος, cornibus, seu corneis laminis stratus; Plin. l. 11. c. 37. ex κέρας & στρώννυμι, fut. στρώσω; unde στρωτὸς, &c. V.

Κερωλικὸς, cornibus trahens, seu, cornibus trahens aratrum; Hesych. Item, κερωλικὸς κάλως; qui &, κερωλοχος, funis quo antenna trahitur; apud eund. ex κέρας, ατος, τὸ, & ἕλκω, V. Unde etiam; fœm. κερωλικὶς, ίδος, ἡ, quæ cornibus trahitur, Theocr. Schol. &c.

Κερωτίας, ε, ὁ, superbus, elatus, ferox; Metaphora, à tauris, cervicem, vel potiùs, cornua, erigentibus; unde κερατία, cornua erigo; à Th. κέρας, ατος, τὸ, V.

Κερωφὶς, ίδος, ἡ, cornigera: ἡ κέρατα ἔχουσα.

Κερωχὴς, ε, ὁ ἡ ἡ, cornua habens, cornutus; item, antennam, seu antennæ cornua, tenens; ut, κερωχὴς κάλως; Luc. ex iisdem cum præced. scil. à κέρας & ἔχω, &c. V.

Κεσσώντο, miscebant, Ion. & Poët. pro ἐκεκράντο; 3. pl. imperf. verbi κεράω, seu κεράννυμι, misceo: f. κιρήσω.

Κέρσαι, totondisse, a. 1. inf. Æol. à κείρω, tondeo: f. κερῶ, & Æol. κέρσω. a. 1. ἔκειρα, & Æol. ἔκερσα. perf. κέκαρκα.

Κέρσε, 3. sing. a. 1. Ion. pro ἔκερσε. Vide κέρσαι.

Κέρτομα, convitia, nom. pl. n. g. à κέρτομος, ε, ὁ, ἡ, mordax, cavillatorius: &

Κερτομέω, f. ήσω, convitior; ex κείρω, tondeo, vel potius κίαρ, cor, & τέμνω, scindo; p. m. τέτομα.

Κερτομία, ἡ, maledictum, maledicentia, Il. υ. & Od. υ. Item, κερτομίας, ου, ὁ, maledicus, convitiator; vel cavillator, derisor; Hesych. Item, κερτόμησις, irrisio, ludibrium, & κέρτομος, ε, ὁ, cor alicui scindens; ut κέρτομα (scil. ῥήματα) βάζειν; apud Hesiod. in Erg. Item, cavillatorius, jocularis; Suid. ex Epigr. Omnia ex iisdem cum præced.

Κερτομίῃσι, dat. pl. Ion. à

Κερτόμιος, ε, cor scindens, mordax: vide κερτομέω.

Κερχαλέος, qui ità exasperatus est; ut, raucum creperumque sonum edat; item, aridus, siccus, &c. Item, κερχάω, κερχνάω, & κέρχνα, idem quod Th. κέρχω, seu κέρχομαι, exaspero, exasperor, vel, raucum, creperumque sono, vel, sonare quid facio; item, κερχασμοὶ, apud Gal. idem quod τὰ κερχνώδη πάθεα; (vide κερχνώδης,) à κερχνάω, quod pro κερχάω, &c. V. Unde etiam, κίρχνη, puls è milio; Hesych. apud quem etiam sic dicuntur aures piscium; item, avis species quædam; item, quæ est mellio colore; sic etiam, κερχνὶς, avis quam Interpr. Lat. strigulam, candemque esse volunt cum strige, quippe quæ & ipsa denominata sit à strídendo; Aristoph. in avib. Omnia, à Th. κέρχω, V.

Κέρχνη, ε, ὁ, asperitas quædam gutturis quæ instar granorum milii sentitur; item apud Ion. milium: vide κέγχρος. At

Κερχνὸς, ἡ, ὁν, durus, asper: qu. à

ΚΕΡΧΩ, exaspero, κέρχνη, ε, ὁ, asperitas gutturis; item, milium: κέρχνη, puls è milio.

Κερχνόω, ῶ, exaspero, seu, parvulis punctis, veluti granis milii, asperum reddo; unde verbalia, κέρχνωμα, τὸ, asperitas; item, cælatura; & κερχνωτὸς, signis asper, cælatus, tornatus; Hesych. apud Poll. κερχνωτὸν ἀργύριον; argentum pustulatum, item, κερχνώδης, idem quod κερχνόδης, εως, ὁ ἡ ἡ, exasperatus, qui asperum quid, raucum creperumque sonat, vel sonare facit; ut, κερχνώδεα πάθεα, apud Hippocr. Omnia itidem a præced. κέρχω, V.

Κέρῳ, tondebo, f. verbi κείρω: unde inf. Poët. κερέειν, pro κερεῖν. Vide κέρσαι.

Κέσκετο, Ion. & Poët. pro ἔκειτο, 3. sing. imperf. à κέσκομαι, pro κείμαι, jaceo.

Κεστὸς, ὸν, acu pictus: à κεντέω, pungo.

ΚΕΣΤΡΑ, ας, ἡ, est genus teli militaris, fudes: q. à κέω, uro; item fudis piscis. Sunt qui exponunt malleum.

Κεστρᾶν, & κεστρῖν; idem quod, & pro seq. κεστρὸς, & præced. Th. κέστρα, quæ vide.

Κεστρὸς, mugil: quod teli modo intret adulteros: qu. à κέστρα. Juvenal. Satyr. x.

Κεστρίτης οἶνος, apud Dioscor. l. 5. vinum ex cestro; à Th. seq. κέστρον, vide.

ΚΕΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, herba quædam, betonica.

Κεστρωτὸν ξύλον, lignum urendo acuminatum sine ferreâ cuspide: an à κέω, uro? Th. κέστρα, teli genus.

Κεύθανω, idem quod κεύθω, occulto, tego: in imperf. ἐκεύθανον.

Κεῦθε, præs. imperat. κεύθω, 3. sing. præs. à κεύθω, occulto.

Κεύθεα, acc. pl. κεύθεσι, dat. pl. à κεῦθος, εος, τὸ, caverna profunda, penetrale: ab eod. Th.

Κεύθῃς, 2. sing. præs. sub. à κεύθω, occulto.

Κεύθμασι, latebris, dat. pl. à κεύθμα, ατος, τὸ, ejusd. Th.

Κεύθμος, ου, ὁ, locus qui aliquem occultat, & abscondit, seu, in quo quis latet; latebra, latibulum; Il. ν. (pro eodem legitur & κευμὸς, Æolicâ dialecto;) verbale, à seq. Th. κεύθω, V.

Κεύθμων, ωνος, ὁ, locus qui occultat; latibulum, latebra: à κεύθω.

Κεύθομαι, occultor, abscondor; est pass. à seq. act. κεύθω, V. Unde et am, κεύθος, εος, τὸ, locus in quo quis latet, &c. Vide Thema.

ΚΕΥΘΩ, occulto, abscondo. f. σω. p. κέκευθα. q. à κέω, jaceo: hinc κεύθμος, latebra, latibulum: κεῦθος, τὸ, idem.

Κεφαλάα, ας, ἡ, inveteratus & ægrè cedens capitis dolor; Gal. & Aret. à seq. Th. κεφαλή; unde etiam κεφαλαὶ, αἱ, tribus Atticæ; cujus in avib. meminit, Aristoph.

Κεφάλαιον, ε, τὸ, caput; item summa, vertex. Th. κεφαλὴ, caput.

Κεφάλαιον ῥῆμα, verbum durum; i. e. ἀδρὸν, apud Aristoph. in Ran. vide præced.

Κεφαλαιόομαι, ῶμαι, in summam subduco, & colligor; Aristot. l. 4. Metaph. Item, activè, pro, in summam colligere; ut apud Plat. κεφαλαιούμεθα τοινῦν, summam igitur deniamus; &c. à seq. act. V.

Κεφαλαιόω, ῶ, summatim repeto; item caput ferio, vulnero: f. ώσω. p. κεκεφαλαίωκα. a. 1. ἐκεφαλαίωσα: à κεφαλή.

Κεφαλαιώδης, ε, ὁ ἡ ἡ, summarius; q. d. capitalis; unde adv. κεφαλαιωδῶς, summatim; Aristot. Rhet. 3. κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν, summatim disserere, &c. à seq. Th. κεφαλὴ, vel à præced. verbo κεφαλαιόω, V.

Κεφαλαγὴς, & κεφαλαγικός; caput dolens, cui caput dolet, Plut. in Symp. Sept. Sap. Item, activè interdum, pro, dolorem capitis afferens, seu excitans; Dioscor. de vino resinato, πάντες ὁ κεφαλαγεῖς οἱ τοιῆτοι. (pro eo etiam reperitur, κεφαλαγὸς, ὄν, ὁ, idem, apud Plat.) Unde verbum κεφαλαγέω, caput doleo, sive, doleo ex capite, Hippocr. Aphor. l. 5. & nomen, κεφαλαγία, capitis dolor, idem l. 3. Item, κεφαλαλγητικὸς, idem quod κεφαλαγὴς, &c. Ex κεφαλὴ & ἄλγος, τὸ, unde ἀλγέω, &c. V.

Κεφαλαίωμα, ατος, τὸ, summa: à

ΚΕΦΑΛΗ, ῆς, ἡ, caput: gen. pl. Ion. κεφαλέων, dat. pl. κεφαλῇσι. Hinc κεφάλαιον, caput, capitulum: κεφαλαιώδης, ες, ὁ, ἡ, summarius, capitalis: κεφαλαιωδῶς, summatim: κεφαλαιόω, όσω, summatim attingo, in summas redigo: ἀνακεφαλαιόω, summatim repeto: ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ, summaria repetitio: περικεφαλαία, ας, ἡ, galea, cassis: ἀκέφαλος, ε, ὁ, ἡ, sine capite, sine principio, imperfectus: βουκέφαλος, ε, ὁ, equus Alexandri magni.

Κεφαλοειδήτης, dictus est Pericles, quod capite esset oblongiore; ut docet Plut. ex κεφαλὴ & ἐγείρω, expergefacio; item, excito, i. e. extruo; unde ἐγερ-

σις, εως, ἡ, excitatio; item, extructio, & in altum ædificatio, &c. [notatio verò hujus compositionis, videretur, capitis vigilantiam, potiùs denotare]

Κεφαλῆ, ὁι, (sub. λιθοι) lapides angulares; quod capitales; à Th. κεφαλὴ, V.

Κεφαλικὸς, capitalis; ut, κεφαλικὴ ἔχθρα, capitales inimicitiæ; & κεφαλικὸς ἀγὼν, lis capitalis, &c. Unde adv. κεφαλικῶς, capitaliter; ut apud Herodian. l. 2. κεφαλικῶς κολασθήσεσθαι, capitali supplicio affici, &c. Item, κεφαλίνη, ἡ, dicitur, ea linguæ pars, quæ ad fauces est, aliàs γύϊος, ob acriorem gustum, seu, gustûs potentiam, qualis ipsi inesse putatur; Poll. l. 2. Item, κεφαλῖνος, cephalinus piscis, non idem qui cephalus, vide κέφαλος, qui alio nomine βλεψίας vocatur, ab Athen. l. 7. &c. Item, κεφαλίδιον, capitulum, & κεφάλιον; idem; (diminut.) caput, capitulum, Diosc. l. 4. & Plut. Symp. 2. est & verbum rhetoricum apud Hermog. &c. Omnia, à præced. Th. κεφαλὴ, V.

Κεφαλίς, ίδος, idem quod εἵλημα, ατος, τὸ, volumen: à præced.

Κεφαλισμὸς, apud Aristot. in Top. l. 8. dicitur sic, simplicium numerorum usque ad decem multiplicatio, cujus auxilio, cæterorum etiam numerorum multiplicandorum ratio cognoscitur; vulgò mensam Pythagoræ vocant; à Th. κεφαλὴ, V.

Κεφαλίτης, ου, ὁ, ut, κεφαλίτης λίθος, lapis angularis; Hesych. à Th. κεφαλὴ, V.

Κεφαλόβαρὴς, capitatus, q. d. capite gravis, vel gravatus, & ponderosus, &c. Ex κεφαλὴ, & βάρος, εος, τὸ, unde βαρέω, &c. V. (Theophr. hâc voce utitur, ubi de radicibus agit capitalis) Sic etiam, κεφαλόδεσμος, & κεφαλοδέσμιον, capitis ligamentum, frontale, &c. Ex κεφαλὴ & δεσμὸς, V. Item, κεφαλοειδὴς, capitis speciem referens; Hippocr. ex κεφαλὴ, & εἶδος, V. Item, κεφαλόθλαστος, contusum caput habens; unde neut. plur. τὰ κεφαλόθλαστα, contusiones capitis, Theophr. Hist. Pl. l. 9. c. ult. ex κεφαλὴ, & θλάω. V. Κεφαλοκέδασις, ου, ὁ, caput pulsans; à dicitur, phalangium quoddam, seu phalangii genus quoddam, apud Nicand. in Theriacis ità appellatum, quòd, si in aliquem irruit, caput ejus petat; ex κεφαλὴ & κεράω, &c. V. Item, κεφαλόρριζος, radicem habens capitatam, &c. Ex κεφαλὴ, & ῥίζα, &c. V.

Κέφαλος, ου, ὁ, CEPHALUS, piscis, à capitis magnitudine. Th. κεφαλὴ, caput.

Κεφαλοτομεῖν, decollare; ex κεφαλὴ, & τέμνω, in præt. med. τέτομα; unde τομὸς, &c. V. Sed Phrynichus reficiendum ait, & pro eo dicendum, κερατομεῖν, ex κέρας & τέμνω, &c.

Κεφάλω, dat. sing. à Κέφαλος, ου, ὁ, nomen viri.

Κεφαλώδης, εος, ὁ ἡ, caput imitans, seu, repræsentans; item, in caput exuberans; unde neut. κεφαλῶδες τὸ, quiddam modo capitis; item, κεφαλωτὸς, capitatus, caput habens; ut, ὥσπερ κεφάλατον, porrum capitatum, apud Diosc. l. 2. Utrumq; à Th. κεφαλὴ, V.

Κέχαδε, ας, ὁ, perf. m. verbi χάζω, recedo. item hic, capax sum. a. 2. ἔχαδον. f. 2. χαδῶ.

Κεχάδοντο, Ion. Diaplasiasm. pro ἐχάδοντο, 3. pl. a. 2. m. ejusd. verbi.

Κεχάνδοντα, hiantem, capientem, acc. sing. præt. m. Poët. Pleonasm. à κέχανδα, præt. m. pro κέχανδα. p.m. part. κεχανδὼς, pro κεχαδὼς, verbi χάζω, quod vide.

Κέχαρε, gavisus sum, præt. m. verbi χαίρω, gaudeo: f. χαρῶ. p. κέχαρκα. a. 2. ἔχαρον.

Κεχαραγμένος, η, infensus, perf. part. pass. à χαράσσω, sculpo: f. ξω. p. χα.

Κέχαρηκα, gavisus sum, perf. act. nam à χαίρω, f. χαρῶ; fit præsens χαρέω, f. ήσω, perf. pass. κεχαρημένος, ητus.

Κεχαρήσα, gavisum: q. à χαρέω, f. ήσω, p. κεχάρηκα; unde fit part. κεχαρηκὼς, ὁτος, per Crasin Ion. κεχαρὼς, ὁτος, referitur ad χαίρω.

Κεχαρισάμην, Ion. Diaplasiasm. pro χαρισάμην, f. 1. inf. act. à χαρίω, pro χαίρω, gaudeo.

Κεχάρητο, lætatus est, 3. sing. plusq. p. Ion. ab ἐκεχαρήμην, σο, ητο, à χαρέω, pro χαίρω.

Κεχαρηὼς, ότος, gavisus: vide κεχαρήσα.

Κεχαρισμένος, η, perf. part. pass. unde κεχαρισμένως, charissimè, vocat. sing. à χαρίζομαι, gratificor: f. ίσομαι, perf. pass. κεχάρισμαι. Th. χάρις, gratia.

Κεχαρισμένως, adv. gratè, acceptè, jucundè; vel ad gratiam, ad voluptatem, à præced.

Κεχάρισται, 3. sing. perf. pass. vide κεχαρισμένος.

Κεχαριτωμένος, η, ον, gratiâ donatus, gratia ornatus: à χαριτόομαι, gratiâ afficior, gratiam accipio. Th. χάρις, ιτος, ἡ, gratia.

Κεχασείαλο, gavisi fuissent, 3. pl. a. 2. opt. m. Ion. pro χαίρωντο. Tum Poëtæ etiam perfecti augmentum aoristis secundis præcipuè tribuunt: & formant Iones 3. pl. à 3. sing. ante το, vel ται, α inserentes. Efto; à χαίρω, gaudeo: f. χαρῶ. a. 2. ἔχαρον. a. 2. m. ἐχασάμην.

Κεχασάμην, gavisus sum: a. 2. m. Ion. pro ἐχασάμην, vide præced.

Κεχείμανται, fluctuant, 3. pl. perf. pass. verbi χειμάζω, fluctibus agito, jacto: f. άσω. p. κεχείμακα. perf. pass. κεχείμασμαι, σται.

Κεχηνὸς, hiatus; vide sequentia.

Κέχηνα, hiavi, præt. m. ind. & hinc

Κεχηνὼς, ότος, part. præt. m. hians, hiscens, os aperiens, in nom. pl. κεχηνότες, hiantes, sive stulti, qui frequenter hiare solent: à χαίνω, hisco: quod vide.

Κέχλαδε, præt. m. &

Κεχλαδὼν, όντος, a. 2. part. act. à χλάζω, sibilo: f. σω, a. 2. ἔχλαδον, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ, κέχλαδον.

Κεχλίακε, perf. act. ind. verbi χλιαίνω, tepefacio: f. ανῶ.

Κεχλιδὰς, ότος, delitiis abundans, perf. part. m. verbi χλιδάω, luxui deditus sum. Th. χλίω, delitias frango.

Κεχολωμένος, η, ον, iratus, perf. part. vide κεχολώσω.

Κεχολώσται, mox succensebis, Ion. pro κεχολλήσῃ, 2. sing. paulò post f. &

Κεχολώσω, mox succensebo, 1. sing. paulò post f. verbi χολόω, irascor: f. ώσω. p. κεχόλωκα. perf. pass. κεχόλωμαι, σαι. Th. χολὴ, bilis.

Κεχολῶσθαι, iratum esse, perf. inf. pass. ejusd. verbi.

Κέχρημαι, σαι, ται, mutuatus sum, perf. ind. pass. &

Κεχρημένος, η, perf. part. pass. ab oraculo prædictus: egens, à χρήμαι, ᾶσθαι, f. χρήσομαι, utor, oraculum consulo. Th. χρέω, commodo, oracula edo.

Κεχρημένως, apud Basil. usurpatur pro, parcè, ac sobriè; ab eodem Th. in priore signif. vide χρέω.

Κεχρηματισμένος, η, ον, divinitùs promissus, perf. part. pass. à χρηματίζω, Dei nomine loquor, divinitùs admoneo: f. ίσω, a. 1. ἐχρημάτισα, ας, ε, nominatus fui, a. 1. inf. act. χρηματίσαι, perf. pass. κεχρημάτισμαι, σται, σται, a. 1. ind. pass. ἐχρηματίσθην, ης, η, a. 1. part. χρηματισθεὶς, έντος. Th. χρῆμα, τὸ, res, negotium, oraculum.

Κεχρήσεται, 3. sing. paulò post fut. à χρήζω, indigeo: f. σω. perf. pass. κέχρησμαι, σαι. Th. χρεία, indigentia.

Κέχρησθε, 2. pl. perf. pass. verbi ejusd. & Th.

Κέχυσμαι, perf. pass. à χέω, ut go: f. ύσω. p. κέχυκα.

Κέχυμαι, 1. sing. & κέχυμαι, confunduntur, 3. pl. perf. pass. κέχυντο, Ion. pro ἐκέχυντο, 3. pl. pluſq. p. pass. κεχυμένος, η, effusus, perf. part. pass. à χυέω, vel χύω, fundo. Th. χέω, idem.

Κέχυτ', pro ἐκέχυτο, 3. sing. pluſq. p. pass. vel pro

Κέχυτ, 3. sing. perf. vide κέχυμαι.

Κεχωρήκεσαν, cesserant, Att. pro ἐκεχωρήκεισαν, 3. pl. pluſq. p. act. verbi χωρέω, cedo, eo: f. ήσω. p. κεχώρηκα.

Κεχωρίδασι, sejuncti sunt, Ion. pro κεχωρισμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. à κεχώρισμαι, verbi χωρίζω, separo. Th. χωρὶς, seorsum.

Κεχωρισμένος, η, ον, separatus, distans, perf. part. pass. ab eod. verbo & Th.

Κεχωσμένος, η, ον, aggestu, defossus, part. præt. pass. verbi χώννυμι.

ΚΕ'Ω, & per Epenth. κείω, findo, jacere cupio: unde & κεῖμαι, jaceo. Est & κίω, uro: vide καίω.

Κῆ, Ion. pro πῆ. quo.

Κῆαι, accendisse, a. 1. inf. act. ab a. 1. ἔκηα, verbi καίω, uro, quod vide.

Κήατο,

Κήαντο, 3. pl. a. 1. m. κήας, aoriſt. 1. part. activ. κηάμενος, a. 1. part. m. ejuſdem verbi.

ΚΗ῞ΒΟΣ, ου, ὁ, animal è ſimiarum genere.

Κήγω, ut & κιγών, Dor. pro κἠγώ.

Κηδαίνω, curo, ſollicitus ſum; à Them. κήδ(ω), εω, τὸ; V.

Κηδάρ, locus in Arabiâ deſertâ, ubi Cedar Iſmaelis filius habitavit.

Κῆδε, pro ἔκηδε, to quebat, 3. ſing. imperf. Ion. verbi κήδω, quod vide.

Κήδε pro κήδεα, κήδη, nom. pl. à κήδ(ω), cura.

Κήδει, lædit, 3. ſing. præſ. act. à κήδω, ango, præſ. inf. κήδειν. Them. κήδ(ω), τὸ, cura.

Κηδεία, ας, ἡ, affinitas, Euryp. Xenoph. ut συμάχων ἀνδρώπους εἰς κηδείαν, affinitatem inter homines conciliare; Ariſtot. l. 5. Polit. c. 5. eſt verbale, à κηδεύω, affinitatem contraho, &c. V.

Κηδεία, ας, ἡ, funeratio, parentatio, ſepultura. Th. κῆδ(ω), exequiæ, cura.

Κήδει(ω), ου, cujus curam gerimus, charus, amicus: ab eod. Th.

Κηδεμόνες, οἱ, curatores, qui proſpiciunt: Apol. Item affines, propinqui; (idem quod κηδεμόνες, à κηδεμών, vi.) eſt plur. à ſing. κηδεμονεύς, ſollicitus, &c. idem quod κηδεμών; vi.

Κηδεμονία, ἡ, curatio; i. e. cura alicujus rei, ſollicitudo alicujus de alio, diligentia, cura, officium, &c. ut κηδεμονία πατρικὴ, paternum officium, paterna indulgentia, & ſolicitudo, &c. Item affinitas, propinquitas, &c. Sic κηδεμονικὸς, ὴ, ὸν, accuratus; i. e. cui adhibetur cura illa & ſtudium quod κηδεμονία nominatur; & interdum, activè, qui curam gerit, & procurationem alicujus negotii: Sic Deus dicitur hujus orbis κηδεμονικὸς, apud Ariop. Item affinitatis amans, affinium ſuorum ſtudioſus, &c. Unde adv. κηδεμονικῶς, ſollicitè, ſedulò, magnâ curâ adhibitâ, Polyb. Item magno cum ſtudio, & amore affinium, ſeu propinquorum, &c. Omnia à ſeq. κηδεμών; V.

Κηδεμών, όνος, ὁ, qui rei alicujus curam gerit, qui ſolicitus eſt de re quapiam, moderator, director, patronus, tutor, curator, procurator, &c. Ut apud Luc κηδεμόνα τ῀ τυχούσ(ης), procuratorem Imperii, ſeu tutorem, &c. Item funeris, ſeu exequiarum curator; Theocr. in Epigr. Item affinis, affinitate conjunctus, Moſch. Idyll. 2. à Th. κῆδ(ος), cura, mœror, exequiæ, affinitas, &c. undè κηδέω, &c. V.

Κεδεὸς, ὸν, idem quod κήδει(ος). quod vide.

Κήδεσθε, 2. pl. præſ. à κήδομαι, curam gero: κήδετο, pro ἐκήδετο, 3. ſing. imperf. ejuſd.

Κήδεσι, dativ. plur. à κῆδ(ος), ε(ος), τὸ, cura.

Κηδέσκω, damnum infero, profligo, à κήδω, idem ſignificante quod βλάπτω & λυπέω.

Κηδεστὴς & κηδευτὴς, ου, ὁ, qui curam alicujus gerit, item gener, ſocer, frater uxoris. Them. κῆδ(ος), τὸ, cura, affinitas.

Κηδεστία, ἡ, affinitas, Xen. Hellen. 2. & κηδεστικὸς, ad affinitatem pertinens. Euſt. Item κηδεστὸς, idem quod κηδεστὴς, affinis, &c. V.

Κήδευμα, ατ(ος), τὸ, affinitas, Euryp. in Oreſte, eſt verbale, à κηδεύω, curam alicujus rei gero, & peculiariter, curam funeris gero, ſeu exequiarum, aut parentalium; Plut. (Unde in paſſ. κηδεύομαι, funus mihi exhibetur, &c.) Item affinitatem, ſeu matrimonium contraho, affinis, ſocer; ſeu affinitate conjunctus ſum, &c. à Th. κῆδ(ος), quod vide in κηδεμών.

Κηδεύσιμ(ος), curâ ſepulturæ dignus, curandus, &c. apud Didymum: Item κηδευτὴς, qui curam alicujus gerit, curator; Ariſtot. &c. Utrumque verbale, à κηδεύω; V.

Κηδεύω, f. εύσω, curo, funero: & Κήδω, curo, curam gero, f. ήσω, & ήσω. Th. κῆδ(ος), cura, exequiæ.

Κήδι(ος), ου, familiariſſimus, ſuperlat. à κῆδ(ος).

Κήδομαι, f. ήσομαι, curo, ſollicitus ſum de aliquâre, ſatago: item mœreor, moleſtiâ afficior: item exequias alicujus curo. Them. κῆδ(ος), cura, mœror, funus.

Κηδομένη, curans præſ. part. fœm. gen. præced.

Κηδοσύνη, ἡ, mœror, mœſtitia; item κηδόσυν(ος), mœſtus; item ſollicitus, utrumque à præced. κήδομαι, mœreo, &c. vide.

Κῆ῞ΔΟΣ, ε(ος), τὸ, cura, ſollicitudo: hinc κηδέω, curo, curam gero: κήδομαι, idem, κηδεινὸς, ὴ, ὸν, ſollicitus, anxius: ἀκηδὴς, ἐ(ος), ὁ, ἡ, nullam curam gerens.

Κήδω, mœrore afficio, ango, lædo: inde κήδων, affligens, præſent. particip. à præced.

Κέδωκ', & dedit, pro κἠ ἔδωκε.

Κηδωλὸς, ὴ, ὸν, ſollicitus, anxius, curioſus &c. eſt à κήδομαι, curo, &c. V.

Κῆ῞ΘΙΟΝ, & κηθάριον, ου, τὸ, vaſculum in quod ſuffragia ſeu ſortes conjiciebantur: Ion. pro χήτιον à χεῖσθαι· ſic κιθὼν, Herodot. pro χιτὼν, &c. Eſt ergò à χῶ, capio.

Κῆκ, Dor. pro κἠ ἐκ.

Κῆκα μὰ πεδάνα, Dor. pro κἠ εἰ κε μὴ ἀποθάνω, etſi non moriar.

Κηκαδέω, & κηκάζω, convitior, irrideo; convitiis & maledictis infector; unde verbale κηκασμὸς, convitia & maledicta; convitiorum & maledictorum ingeſtio, &c. Omnia à κηκὰς, ά(ος), ὁ κἠ ἡ, maledicus, convitiator, improbus, Nicand. in Alex. Item vulpes, vel vulpinus, &c. à Th. κηκὶς; unde κηκία, & κάκη, &c. V.

Κηκίδιον, ου, τὸ, gallula, parvula galla; apud Suid. eſt diminut. à κηκὶς, nidor; i. e. fuligo fumi, oriens ex iis quæ urantur; item galla, i. e. fructus querçûs; ſive potiùs, pilula inæqualiſuperficiè, ſalebroſa, in glandiferis arboribus præter legitimum fructum proveniens, &c. V.

Κήκιε, Poët. Anadiplaſiaſmo pro κήκιε, & hoc pro ἔκιε, verbi κιέω, vel κίω, a. 2. ἔκιον, ες, ε. Alii volunt eſſe imperf. à κηκίω, ſalio. Th. κίω, eo, vado.

Κηκὶς, ίδ(ος), ἡ, nidor, in altum vellut ſaliens: item galla, quia è quercu ſubito κηκίει, id eſt, proſilit: ab eod. Th.

Κηκίω, ſalio, cum ſaltu ſurſum feror &c. eſt à Th. κίω; vi. per reduplicationem factam, teſte Euſt. &c. V.

Κῆλα, nom. pl. à κῆλον, ου, τὸ, telum, Ion. pro κᾶλον, lignum.

Κηλαίνω, mulceo, demulceo, ſuavitate auditûs animum delineo, permulcendo, tractandoque manſuefacio; Heſych. eſt à Th. κηλέω, &c. V.

Κηλὰς, hiberna dies, nubes, capra, vulpes.

ΚΗ῞ΛΑΣΤΟΣ, arbor, ex iis quæ tardiſſimè ſuos fructus perficiunt: ut Juniperus, ilex, &c. κηλάστρα, arbores quædam agreſtes; item vaſa paſtoralia.

Κηλέομαι, ῶμαι, demulceor, permulceor, delinior, &c. Item delector, oblector, &c. eſt paſſiv. ab activ. κηλέω, &c. vide.

Κηλὲ(ος) & κήλη(ος), urens, ſplendens: q. à καίω, uro.

Κηλεσῆς, ῆ, ὁ, qui aurium illecebris decipit, qui mulcedine aliquem capit, &c. eſt verbale à κηλέομαι; V.

ΚΗΛΕ῞Ω, mulceo, decipio, f. ήσω, ſed

Κηλέω, dat. ſing. à κήλε(ος), ος, calidus. Th. καίω, uro.

ΚΗ῞ΛΗ, ης, ἡ, tumor ſcroti, ramex.

Κηληδὼν, όνος, hoc nomine, σφραγῖδας, vel ᾠδικά τινα θαυμάτια, appellata fuiſſe à Pindaro, docet Euſtath. apud Pind. vide & Athen. l. 7. Item κηληθμὸς, οῦ, ὁ, mulcedo; i. e. aurium dilinimentum, voluptas, quâ aures demulcentur, Od. λ & ν. Sic κήλημα, τὸ, idem exponitur & ἄπαξ τ., apud Suid. & κήλησις, εως, ἡ, actio ipſa mulcendi, ſeu permulcendi aures; voluptas, ſuavitate auditûs, animum deliniens; Plut. de Solert. anim. Sic κηλητήριον, mulcendi vim habens, cui permulcendi facultas ineſt. Et κηλητήριον, ου, τὸ, delinimentum, ad aures permulcendas propriè, vel illicium, quo animum alicujus permulcemus, pro quo, per Sync. dicitur etiam κήλητρον; Heſych. Item κηλήτωρ, ορ(ος), ὁ, delinitor, quæ aures alicui permulcet; unde fœm. κηλήτειρα, ἡ, quæ aures, ſive animum alicui mulcet, qui dictis pectora mulcet, &c. Omnia, à Them. κηλέω; V.

Κηλήτης, ου, ὁ, qui eo vitio laborat quod κήλη dicebatur; expon. herniolus; Syn. in Epiſt. eſt à Th. præced. κήλη, &c. V.

Κήλητρον, vide ſuprà κηλητήριον, in κηληδὼν.

Κηλιδόω, maculo, labe fœdo, unde verbale, κελιδωτὸς, ὴ, ὸν, maculatus, labe fœdatus, à Th. κηλὶς, ίδ(ος), &c. V.

ΚΗΛΙ῞Σ, ίδ(ος), ἡ, macula, nævus, ulcus: q. uſtione facta macula: à καίω, uro.

Κῆλον, ου, τὸ, jaculum è ligno, Ion. pro κᾶλον ſed

Κηλὸν, ſiccum: à κέω, uro.

Κηλόω, precor. Puto Poeticum eſſe pro κηλέω, ut ſit Deum mulcere precibus.

Κηλόω, ῶ, expon. comburo; item decipio, noceo, & ſubagito. eſt à præced. κηλον, ῆ, τὸ, aridum, à κέω, idem quod Th. καίω, uro, &c. V.

Κήλων, & ſequens κηλώνιον, dicitur machina.

china illa lignea, quæ juxta puteos ad aquam hauriendam ſtrui ſolet, tollenonem, vocant, Feſt. Plin. & Veget. aliſ grum, &c. ſed κήλων, expon. etiam admiſſarius: Item libidinoſus & ſalax, eſt à præced. κῆλον, ligneum jaculum, ſagitta, vel ut Euſt. vult, fuſum, ſeu lignum jaculi; à Th. κῆλον; V.

Κηλάνιον, ε, τὸ, inſtrumentum, quo aqua è puteis hauritur.

Κιλωσὰ, apud Lycophr. ſunt lupanaria, à κηλόω; vi. Unde etiam, apud eund. Lycophronem, reperitur ſing. neut. κηλωτὸν, ὄ, τὸ, lupanar, &c.

Κἠμαυτὸν, Dor. pro ἐμαυτὸν, & me ipſum.

Κἠμέ, Dor. pro ἐμέ.

ΚΗΜΟΣ, ὁ, CAMUS, fræni genus, ſiſcella è viminibus plexa. Haud malè à κάμπτω, quia eſt flexilis.

Κημόω, ῶ, camum circumpono, apud Xen. de re equeſtri; unde verbale, κήμωσις, ſiſcellæ, ſeu cami circumpoſitio; Heſych à præced. Them. κημὸς; vide.

Κὴν, Dor. pro ἐὰν; ſed κ' ἰὼ, pro ἐὰν ἰὼ.

Κῆνσος, ε, ὁ, cenſus, hoc eſt, æſtimatio bonorum: vox origine Latin.

ΚΗΝΤΣΣΟΜΑΙ, in ſpectrum, & umbram corporis evaneſco; nam κηυσσόμην, Heſychius affert, pro εἴδωλον ἐγιώμην, &c. à quo verbo, eſt verbale, κἠώσυμα, ſpectrum, & Umbra corporis; Heſych.

ΚΗΞ vel κήξ, avis quædam, larus: quidam κέπφον, exponunt.

Κἠξαπίνης, Ion. & Dor. ex ἐξαπίνης, pro ἐξαίφνης, repente.

Κηπαία, ἡ, ſepæa herba, de qua Dioſc. l. 3. c. 168. Item κηπαῖος, hortenſis; ut σμίλαξ κηπαία, ſmilax hortenſis, apud eund. utrumque à Them. κῆπος; vide.

Κἦπε, Dor. pro ἐκεῖ. ἔπε.

Κἦπι, Dor. pro ἐκεῖ, & poſtquam.

Κηπεία, ἡ, cultura horti; Plat. de leg. & κηπεύω, idem quod κηπαῖος, hortenſis, & ab eod. Th. κῆπος, V.

Κἦπτα, Dor. pro ἐκεῖ πτα, & poſtea.

Κηπεύω, hortum colo, vel in horto colo, aut excolo; item in horto ſero; unde κηπεύσεσθαι, dicuntur plantæ; apud Theoph. & Athen. l. 2. à quo verbo etiam eſt verbale κηπευτὸς, hortenſis, q.d. in horto ſatus, vel cultus, &c. Item κηπίον, ε, τὸ, & κηπίδιον, (diminut.) hortulus Thuc. Luc. &c. omnia à ſeq. Th. κῆπος, hortus; item pecten, & tonſuræ quoddam genus, quod etiam κηπίον appellatur, &c. V.

Κηπὶ, pro ἐκεῖ δὲ ut κηπὶ νέμεον ζιῶα, ad te Jovem Nemæum, in Epigr.

Κηποκόμος, hortorum curator, hortulanus; ex κῆπος & κομέω, curo, &c. vide ſed κηποκόμος, apud Comicos, dicitur, qui tonſuræ quodam genere tondetur; ſive qui cæſariam habet certo modo attonſam; Euſtath. à κῆπος, & κέμη; V.

ΚΗΠΟΣ, ε, ὁ, hortus, pecten, pubes muliebris. Hinc κηπεῖος, hortulanus: κηπεύρεω, hortum colo: ex ἔρος, cuſtos, & κῆπος. Eſt & κῆπος, animal ſimile ſimiæ.

Κηπευρικὸς, ad hortulanum pertinens; à κηπεύρος, quod vide in præced.

Κηπεύρος, vide in præced.

Κηπωρὸς, hortulanus, olitor, horti curam habens vel gerens; ex κῆπος, & ἔρος, cuſtos, (mutatâ ſcil. ε in ω, per ἔκτασιν) vel à κῆπος, & ὤρα, ἡ, cura, &c. V.

ΚΗΡ, ῆρος, ἡ, ſors, fatum, mors fatalis. Hinc ἀκήρατος, & ἀκηρὴς, ε, ὁ, ἡ, immortalis, incorruptus: at

Κῆρ, contract. pro κέαρ, κῆρ, τὸ, COR.

Κῆρα, acc. ſing. &

Κῆρας, acc. pl. à κήρ, ſors.

Κηρεῖνω, interimo, corrumpo, noceo, perimo, &c. Item neutraliter, fatali quodam interitu pereo, miſerè pereo, &c. in quibus ſignificationibus, eſt à κήρ, ſors, fatum, &c. Sed exponitur etiam, animo voluto, animo verſo, ſollicitè, & anxiè cogito, & ſic eſt, à κέαρ, τὸ, cor, animus, &c. V.

Κεχήθειον, τὸ, annotatur, Dioſcoridi idem eſſe, quod Ariſtoteli, l. 9. Hiſt. c. 40. ἢ κήρινθος, Varroni, erithace, Plinio Cerinthus, &c. anthemidis eſt ſpecies, à κήρ, & ἄνθος, τὸ, unde ἀνθέω, & ἀνθεμὶς, &c. V.

Κηρεία, ας, ἡ, faſcia propriè ſepulchralis, quæ & κειρία & κιρεία; à κήρ, mors.

Κηρεῖαι, faſciæ ſepulchrales, dicuntur etiam, faſciæ lecti apud Ariſtoph. in avib. & Proverb. Solom. c. 7. à ſing. præced κηρεία; V.

Κηρέλαιον, medicamentum ex cera & oleo, cui affunditur & ſuccus refrigerans, apud Orib. ex κηρὸς, ὄ, ὁ, & ἔλαια, ἡ, vide.

Κηρίσος, ε, ὁ, ἡ, fatalis, noxius, &c. à Th. κήρ, ρὸς, fatum, &c. V.

Κηρεστοφόρητος, ε, ὁ, ἡ, fatis agitatus, vel advectus: à φορέω, agito, fero, & κήρ, ſors.

Κηρίαι, lumbrici lati; Erot. à præced. Th. κήρ, --ρὸς, V.

Κηρία, τὰ, ulcera concreta in modum favi, quæ Ceria dicuntur; Dioſc. l. 2. eſt plur. neut. à ſingul. κήριον, τὸ; vide.

Κηριάζω, fut. σω, favos confingo, ſeu conſtruo, favifico; item cerifico, &c. Item purpuræ etiam & murices, quæ ſalivarium quendam lentorem emittunt, qui concreſcens favi ſimilitudinem repræſentat, κηριάζειν dicuntur, apud Ariſtot. Hiſt. An. l. 5. c. 15. eſt à κηρίον, ε, τὸ, favus, cerea cellula, ſive domicilium, in quo apes mellificant, &c. V.

Κήρινθος, ε, τὸ; cerinthum, numeratur inter flores æſtivos, à Theoph. & putatur id eſſe, quod Ceriathen vocat Plin. eſt à Th. κηρὸς; V.

Κήρινος, ε, ὁ, cereus; ut κήρινον πλάσμα, apud Plat. & κηρίναι γυναῖκες, cereæ mulierculæ, vel quæ ceris, in fucando corpore, utuntur, apud Philoſt. Epiſt. 39. Item κηρῖτης, ε, ὁ, cerites, gemma ceræ ſimilis; Plin. utrumque, à κηρὸς, vi. Unde etiam, κηριόσμη, percellor, conſternor, propriè pallore cereo perfundor ex metu, &c.

Κηρίον, ε, τὸ, favus: à κηρὸς, cera.

Κηριοποιὸς, qui favos conficit, ſeu confingit, à præced. κηρίον, τὸ, & ποιέω; V.

Κηριβρεφέων, gen. pl. à

Κηριβρεφὴς, ές, ὁ, ἡ, morti obnoxius, q.d. fato nutritus: à κήρ, fatum, & τρέφω, alo.

Κηρίφαλος, qui morbo (propriè fatali) deceſſit, fato decedens; Heſych. à κήρ, --ρὸς, fatum, & φάω, occido; vide.

Κηρογονία, ceræ generatio, ceræ opificium, cerificatio, &c. à κηρὸς, & γονὴ, &c. V.

Κηρογράφος, qui cera, ſeu ceris pingit; unde verbum κηρογράφέω, ῶ, ceris pingo, & κηρογραφία, pictura, quæ ceris fit; Athen. l. 5. à κηρὸς, & γράφη, vel γραφία, &c. V.

Κηροδέτης, ε, ὁ, ἡ, cera ligatus & compactus: ex κηρὸς, cera, & δέω, ligo.

Κηροδομοῦσ, acc. ſing. part. præſ. f. g. à κηροδομία, cellas cereas ſtruo: quod ex κηρὸς, cera, & δομέω, idem quod Th. δέμω, ſtruo.

Κηρόθι, ex corde, adv. contract. κῆρ, cor.

Κηροπήγιον, τὸ, candelabrum, ubi cerei depanguntur: item κηροπαγὴς, ές, ὁ ἡ, cerâ concretus, in Epig. utrumque ex κηρὸς, & πήγνυμι; unde præt. med. πέπηγα, &c. vi. Sic κηροπλάστης, qui imagines ex cera fingit, cerarius; Plut. unde κηροπλαστέω, ex ceris fingo, in ceris fingo; Athen. l. 3. Item ceras fingo, de apibus apud Diod. Item κηρόπλαστος, ex cera formatus, cereus, cerâ compactus, &c. ex κηρὸς, & πλάσσω, unde πλάσις, & πλαστὸς, &c. V.

ΚΗΡΟΣ, ε, ὁ, CERA: quia καταξηραίνει. Aliæ κηρόω, cerâ obduco: κηρωτὸς, ἡ, ceratus: κήρινος, ε, cereus: κηρίον, ε, τὸ, favus.

Κηροτρόφος, q. d. mortem; (i. e. ἡ κηρὸς) nutriens, & velut, in ſinu fovens; Jethifer, mortifer, &c. Item ceram; (i. e. ἡ κηρὸν) alens, in Epigr. eſt ex τρέφω, unde ξυτρόφη, comp. cum κήρ, --ρὸς, ἡ, & κηρὸς, ὄς, ὁ, ἡ, &c. vi. cui etiam compoſitioni ſimilis eſt κηριβρεφὴς, qui unà cum lethifero fato alitur, vel qui educatur inter multas duræ ſortis miſerias, & illis eſt obnoxius; Heſiod. in Erg. &c. videatur ſuprà, ſuo loco.

Κηρολέθρος, ὁ ἡ, ad fatum lethiferum trahens, ad funeſtum fatum rapiens, ὁ εἰς θάνατον ἕλκων, ex κήρ, --ρὸς, ἡ, & ἕλκω, unde ὁλκὴ, & ὀλκὸς &c. V.

Κηρόφι, vel κηρόφιν, cordicitùs, ex animo, idem quod κηρόθι; id vide.

Κηρόω, ῶ, cerâ obduco, ſeu circumlino; à Th. κηρὸς, ὄς, ὁ, &c. V.

ΚΗΡΤΒΙΑ, ων, τὰ, folliculi fabarum: q. à κείρω, quia reſecantur.

Κήρυγμα, ατος, τὸ, prædicatio: à 1. perf. perf. paſſ. verbi κηρύσσω. Them. κήρυξ, præco.

Κήρυκε, nom. dual. κηρύκεσι, dat. pl. Ion. à κήρυξ, υκος, ὁ, præco.

Κηρύκειον, ε, τὸ, legatio, nuntius, & præmium, quod datur præconi, aut quippiam nuntianti, aut vendenti. Item κηρύκειον, vel κηρύκιον, ε, τὸ, caduceus, Scholiaſtes, Thuc. l. 1. Annotat. κηρύκιον, fuiſſe lignum rectum, habens duos angues, ſibi invicem implicitos, & facies habentes ſibi obverſas, &c. eſt ab eodem Th. V.

Κηρύκειος,

Κηρύκειος, ad præconem pertinens. Th. κήρυξ, præco.

Κηρυκεύματα, τὰ, præconia; Item κηρύκειον, munus caduceatoris; Herodot. l. 7. Item merces quæ dabatur præconibus, venditionum, seu auctionum nomine verbalia, à κηρυκεύω, caduceatoris munus obeo, Poll. Item Κηρυκεῖαι, legationes; Herodot. l. 7. omnia, à Th. κήρυξ, ικος; V.

Κηρυκεῖον, ὄν, Ion. pro κηρυκεῖα, ὰ, præconis munus: à præced.

Κήρυλος, ου, ὁ, sive κηρύλος, halcyonum masculus, carulus avis, est, à κηρύλλω, vel κήρυξ, idem.

Κήρωθος, CERUNTHUS, nomen propr.

ΚΗΡΥΞ, υκος, ὁ, præco: q. à κεράζω, clamo: vel a γῆρυς, vox. Hinc

Κηρύσσομαι, vel --πομαι, præconio pronuntior, declaror, seu denuntior, &c. Xen. Pæd. 8. Item Κηρύττεσθαι, dicuntur, ea, quæ præconis voce, edicuntur, vel quæ per præconem venduntur, &c. pass. à seq. act. V.

Κηρύσσω, prædico, publico, celebro: imperfect. ἐκήρυσσον, ες, ε, f. ύξω, p. κεκήρυχα. a. 1. ἐκήρυξα, perf. passiv. κεκήρυγμαι, ξαι, κται, a. 1. pass. ἐκηρύχθην, a. 1. part. passiv. κηρυχθεὶς, ἐντος, f. 1. passiv. κηρυχθήσομαι, ῆς, εται. Th. κήρυξ, præco.

Κηρυχθῆ, 3. sing. a. 1. sub. pass. &

Κηρυχθῆναι, a. 1. inf. pass. à κηρύσσω, quod vide.

Κηρῶ, gen. Dor. pro κηρὸς à κηρὸς, ὁ, cera.

Κηρώδης, ίος, ὁ ἡ, ὴ, cerosus, cerinus, ceram referens, &c. à Them. κηρὸς; vi. Item, Κήρωμα, τὸ, tabula cerata, in qua antiqui scribebant; item ceratura: item unguentum quod fit, subactâ oleo cerâ, quo in palæstris utebantur athletæ; Plut. unde κηρωματικὸς, ἕ, ὁ, ceromaticus, ceromate unctus, &c. & κηρωματιστὴς, ἕ, ὁ, qui ceromate aliquem ungit, ad certamen palæstricum. Item Κήρωσις, εως, ὴ, materia, ex qua cera conficitur; & κηρωτὸς, ὴ, ὸν, ceratus, cerâ obductus, unde κηρωτὴ ῥὶς, ceratum rosaceum apud Diosc. & τὸ κηρωτὸν, cerotum; medicamenti genus, sic dictum, quòd magnâ ex parte cerâ constet, &c. omnia verbalia, à κηρὸς, & Th. κηρὸς; &c. V.

Κήτειος, ὰ, cetaceus, exponitur & magnus: à κῆτος.

Κάτυμα, τὸ, caro thyni, quam salarii condiunt sale: Item κητεῖον, ὴ, navigium, ceti instar, magnum; utrumque à κῆτος, τὸ; vi. Unde etiam κητεία, ας, ὴ, captura cetorum, apud Athen. l. 7.

ΚΗ'ΤΟΣ, εος, τὸ, CETUS, balæna: q. à κεῖμαι, quia jacet ut moles: κητεία, locus, ubi tales pisces capiebant.

Κητὼ, όος, ὴ, nomen mul.

Κητώδης, ίος, ὁ ἡ, ὲς, & κητῶος, & κητώης, sive κήτης, cetaceus, qui è cetorum genere est, ut κητώδη ἰχθύς, pisces cetacei: Sic τὰ κητώδη, dicuntur, quæ cetacei generis sunt, seu quæ cetorum genere continentur, &c.

Κηῦ, Dor. pro κοῦ, & benè.

Κήυκα, acc. sing. à

Κήυξ, υκος, ὁ, nomen regis.

Κήυξ, ceyx, seu cerylus, &c. Vide suprà in κήρυλος.

Κῆφ' ὅπ, Dor. pro κὴ ἔῆφ' ὅπ, & εἰφ', pro εἶπε, dixit.

Κῆφα, Dor. pro κὴ ἔφη; vel κὴ εἶπα.

Κηφᾶς, ᾶ, ὁ, nomen Ap. stoli. Syr. Petrus.

ΚΗΦΗ'Ν, ῆνος, ὁ, fucus: ex apum genere, dativ. plur. κηφῆσι, pro κηφῆνι.

Κηφήϊον, fucus parvulus, seu fœtus fuci, &c. Aristot. Hist. An. l. 8. est deminut. à Them. præceden. κηφὴ; vide.

Κήφθω, Dor. Ion. & Æol. pro ἡ ἥφθω, accensa est, 3. sing. a. 1. pass. verbi ἅπτω, accendo; quod vide.

Κηφισίδι, dat. sing. à Κηφισὶς, ίδος, ὴ, Cephisis, lacus.

Κῆχος, Dor. pro πῆχος, à πῆ, quo?

Κηώδης, fragans, propriè, ex suffitu, ex aromatis, quæ cremata; Il. ζ, ex κηέω, uro, & ὄζω, oleo, &c. Unde ὀδωδὴ, odor, &c. V.

Κηώδης, ους, ὁ, ὴ, & Κηώεις, εντος, benè olens, fragrans: à κηέω, quia odoris causâ accenduntur.

Κιβδηλεία, ὴ, scoriæ admistio, adulteratio quæ fit scoriæ admistione, propriè, de metallis: Item Metaph. quævis adulteratio, coruptela, & depravatio; Plat. de leg. l. 11. Item Κιβδηλεύω, scoriam admisceo, adultero; Aristot. Eth. 9. c. 3. Metaph. corrumpo de pravo; unde verbale, κιβδήλευμα, τὸ, cui scoria admista est, seu quod adulteratum est: Item adulteratio, &c. Sic κιβδηλία, ὴ, vitium, quo metallum aliquod laboratur, quum probè defœcatum non est: Item pro ipsa scoria, & metallorum fæce: Item Metaph. improbitas, pravitas, &c. Aristoph. in avib. Unde κιβδηλίαω, palleo 3. i. e. ὠχριάω, Hesych. Suid. putatur ducta esse Metaphora, vel ab auri minimè probi, vel à luti colore, Aristot. Probl. 2. omnia, à seq. Th. κίβδηλος; V.

Κ'ΙΒΔΗΛΟΣ, ος, ὁ, ὴ, cui scoria immixta est: Metaph. non sincerus, fucatus: q. à κίβδις, quod vide: superlat. κιβδηλότατος· ἀκιβδηλος, ος, ὁ, ὴ, purus, sincerus.

Κίβδις, lutum, nempe metallorum scoria, item improbus.

Κ'ΙΒΙΣΙΣ, ίος, ὴ, pera, sacculus: ubi κεῖται βόπις, ubi victus reconditur. Hinc & κίστος, arca.

ΚΙΒΩ'ΡΙΟΝ, ος, τὸ, fructus fabæ Ægyptiacæ, & genus poculi, quod ex illo fructu fieri cœptum.

Κιβώτιον, ος, τὸ, arcula, capsula, scriniolum; Plut. & Aristoph. est deminut. à κιβωτὸς; V.

Κιβωτοποιὸς, qui areas, seu cistas conficit, arcarum fabricator; Poll. ex κιβωτὸς, & ποιέω; V.

ΚΙΒΩΤΟ'Σ, ὸς, ὴ, arca, cista, capsa: q. à κίστος, vide in κίβισις.

Κικλίζεσθαι, motu succuti, crebro motu agitari; apud Theocr. verò, de pathico Cinædo, tremulum crissare, seu cevêre, Idyll. 5. vide Schol. est pass. à seq. κικλίζω; V.

Κικλίζω, 2. sing. imperf. Dor. pro ἐκικλίζε, movebaris, à

Κικλίζω, agito, Dor. pro κινέω, à κίκλος, quod vide.

Κίγκλις, ίδος, ὴ, cancelli, vel foramen per quod immittitur clavis. Th. κλείω, claudo.

Κίγκλισις, & κιγκλισμὸς, crebra, & levis agitatio, succussio, &c. verbalia, à præced. κιγκλίζω; vide.

ΚΙ'ΓΚΛΟΣ, ος, ὁ, avis quædam, quæ & κίγκλος dicitur ex eo, quia crebro caudam κινεῖ, movet: hinc κιγκλίζω, agito.

ΚΙ'ΔΑΡΙΣ, εως, ὴ, pileus regius: scribitur & κίταρις.

Κιδαρύω, malitiosè & vaf. è ago, more scil. vulpino; à Th. κιδάφη; V.

ΚΙΔΑ'ΦΗ, ης, ὴ, vulpes: aliter κίδαρος; vide κίναδος.

Κίδιφος, & κιδίφιος, adject. dolosus, subdolus, fraudulentus, astutus, &c. à præced. Them. κιδάφη; V.

Κίδνημι, dissipo, dispergo; unde passiv. κίδναμαι, dissipor, dispergor, diffundor, &c. Il. Φ. & Ψ. est idem quod κεδάω, & hoc idem cum, & pro Themat. σκεδάω; V.

Κίε, Ion. pro ἔκιε, imperf. vel a. 2. verbi κίω, eo, accurro, per Metath. pro ἵκω.

ΚΙΘΑ'ΡΑ, ας, ὴ, CITHARA, κίθαρις, εως, ὴ, idem, lyra, κιθαρίζω, citharâ ludo: κιθαριστὴς, ἕ, ὁ, citharista: & Hinc Angl. Gittern, & Cittern.

Κιθαρίζεν, personabat, 3. sing. imperf. Ion. à

Κιθαρίζω, citharâ cano, fut. ίσω, a. 1. imperat. κιθάρισον. Them. κιθάρα, cithara.

Κιθάριον, ος, τὸ, parva cithara, diminut. à κιθάρα, vel κίθαρις; V.

Κίθαρις, vide in κιθάρα, cithara.

Κιθάρισις, εως, ὴ, citharæ pulsatio; citharæ cantus; Item κιθάρισμα, τὸ, citharæ pulsatæ sonus, & κιθαρισμὸς, ἕ, ὁ, idem citharæ sonus, &c. Omnia verbalia à præced. κιθαρίζω; V.

Κιθαριστήριον, ος, ὁ, unde κιθαριστήριος ἀυλὸς, tibiæ quibus citharæ accinebatur; Athen. l. 4. 14. Item κιθαριστικὸς, ἕ, ὁ, ad citharistam pertinens: Item peritus citharam pulsandi; Plat. de leg. unde κιθαριστικὴ, sub. τέχνη, ars citharistarum, scientia, seu ars pulsandi citharam; Item κιθαριστεία, ὴ, citharistria; Athen. &c. Omnia, à κιθαρίζω, præced. & κιθαριστὴς, seq. &c V.

Κιθαριστὴς, ἕ, ὁ, CITHARISTA, in pl. οἱ κιθαρισταί & Κιθαρισταὶ, ύος, ὴ, ars pulsandi citharam: à κιθάρα, cithara.

Κίθαρος, ὁ, piscis citharus; Apollini sacer: q. à κιθάρα.

Κιθαρῳδέω, ῶ, citharâ cano, vel citharam pulso, eique accino; Plut. Item κιθαρῳδία, ὴ, citharadica modulatio, citharæ cantus: Item κιθαρῳδικὸς, ἕ, ὁ, citharœdicus, seu citharæ accommodus; Aristoph. in Ran. omnia, à seq. κιθαρῳδὸς, pro quo etiam dicitur κιθαριστὴς, qui citharâ canit, vel citharæ accinit: Item citharæ pulsandæ, eique accinendi, peritus; Aristoph. in vesp. & Plut. &c. V. comp. in seq.

Κιθαρῳδὸς, ὸῦ, ὁ, CITHAROEDUS: ex κιθά-

ex κιθάρα, & ᾠδὸς, cantor. Them. ἀείδω, cano.

Κιθάω, citharœdum facio. Comicè ficta vox, à κιθάρα.

Κιθών, ῶνος, ὁ, Ion. pro χιτών, quod vide.

ΚΙ'ΚΙ, εως, τὸ, CICI, plantæ nomen. Lat. ricinus.

Κίκινον, ἔλαιον, oleum quod ex fructu cici arboris exprimitur; Galen. & Plinius, à præceden. Themate, κίκι; vide.

ΚΙ'ΚΙΝΝΟΣ, ου, ὁ, CINCINNUS, circus: quasi à κυκάω, confundere.

ΚΙΚΚΑΒΑ῀, vox noctuarum.

Κικκαβὴ, κόραξ, noctua, CICUMA: à præced.

Κικκὸς, οῦ, ὁ, gallus: videtur à sono ita dici & Angl. chick.

Κικλήσκω, pro κικλήσσω, vocans, præs. part. f. g. à

Κικλήσκω, Poëticè pro καλέω, voco.

Κικλισμὸς, οῦ, ὁ, risus, cachinus, &c. pro quo suprà κιγλισμὸς; id vide.

Κικράω, fut. ήσω, misceo, idem quod κεράω, sive κρᾶ, inusit. ex eoque per reduplicationem factum; à Them. κερανύμι; V.

Κικυμὶς, idem quod præced. κικκαβὴ, noctua; (Item κίκυμος, & κίκυς; Hesychio λαμπὴς; Item γλαύκος, glaucus,) undè verbum, κικυμώσσειν, vel κικυμώπην, cæcutire; id est, τυφλώπην, Suid. sed ab. Hesychio expon. δυσβλεπεῖν; i. e. ægre videre, acie oculorum esse debili, & hebete, &c. Omnia à præceden. Themate, κικκαβαῦ; vide.

ΚΙ'ΚΥΣ, υος, ἡ, vires, robur: q. à κίω, moveo.

Κικύω, valeo, viribus polleo: Item accelero, propero, festino, &c. à præced. Them. κίκυς; V.

Κιλικία, ας, ἡ, nomen regionis, à Cilice filio Phœnicis: &

Κιλίκιον, ου, τὸ, CILICIUM, vestis ex hircis Ciliciæ villosioribus: Item,

Κιλίκιος, pertinens ad Cilices; ut κιλίκιοι ἄρτοι, Hesychio teste dicuntur, οἱ ῥυπαροὶ καὶ μεγάλοι; quòd tales in Cilicia panes fieri solerent, è farina, per cribrum, seu saccellum, non transmissa, sed mixta furfuribus. Sic κιλίκιοι τράγοι, hirci & hispidi, seu villosi hirci; quoniam tales in Cilicia provenire dicuntur; hinc κιλίκια vocantur, quæcunque ex pilis confecta constant. Item κιλίκιος, (sive κίλιξ) ὄλεθρος, i. e. πονηρός; Cilicium exitium, i. e. crudele & immane, & κιλίκιοι πυρεῖαι; i. e. πικραὶ, latrones enim crudelissimique homines fuisse perhibentur Cilices; unde κιλικίζεσθαι, est improbum esse, i. e. κακοηθίζεσθαι; à Cilicibus populis, de quibus etiam proverbium extat, Cilix, haud facile verum dicit, undè κιλικισμὸς, οῦ, ὁ, cædes & præcipuè φόνος ἐκ παροιμίας; i. e. cædes, ex temulentia, Suid. ex Theopompo: Item κίλιξ μῦθος, Cilissa fabula, &c. item κίλικες, ἡ, quæ est ex Cilicia, &c. omnia à seq. Th. κίλιξ; V.

ΚΙ'ΛΙΞ, ικος, ὁ, ἡ, Ciliciâ oriundus.

Κίλλα, ης, ἡ, nomen propriè regionis.

ΚΙΛΛΙ'ΒΑΝΤΕΣ, ligna, quibus defessi clypeos sustentabant: à κίλλος, quod vide, & βάσις, asinina basis, quæ aliquid sustinet instar asini.

Κιλλακτὴρ, agaso; παρὰ τὸ ἄγειν τὸ κιλλόν; Hesych. Item κίλλος, asininus, fuscus; ut κίλλιον χρῶμα, color asininus, sive fuscus; Poll. l. 7. à Th. seq. κιλλὸς; vide.

ΚΙΛΛΟ'Σ, ου, ὁ, asinus apud Dores.

ΚΙΜΒΕ'ΡΙΝΟΝ, ου, τὸ, vel ut alii κιμβερικὸν, & κιμβερικὴν, vestimenti pretiosi genus: an à Cimbriâ aut Cimmerio oppido Asiæ?

ΚΙ'ΜΒΕΞ, seu κίμβιξ, κος, ὁ, animalculum è vesparum, vel apum genere; item parcus, sordidus.

Κιμβία, Hesych. i. e. σφηκία, vespulæ, vesparumque fœtus, recens adhuc à partu; Item, sordes nimis tenax, & restricta parsimonia, &c. à præced. Th. κίμβιξ; V.

ΚΙΜΩΛΙ'Α, ας, CIMOLIA, terra, ex insulâ Cimolo.

ΚΙΝΑ'ΒΡΑ, ας, ἡ, canum cibus; item fœtor quem caprarum alæ reddunt, & generaliter, fœtor, qu. à κυῶν βρῶσις.

Κιναβρέω, oleo, fœteo, à præced.

Κιναβρόμυα, purgamentum fœtens, Hesych. est à præced. κιναβρέω, (quod etiam dicitur κιναυρέω,) propriè, hircum oleo, seu ex alis fœtorem emitto, &c. V.

Κιναύδιον, vulpecula, diminut. à præced. Th. κίναδος, &c. V.

ΚΙ'ΝΑΔΟΣ, εος, τὸ, & ου, ὁ, vulpes apud Siculos, altutus: q. à κινεῖσθαι ἄδην. Est & κίνδαφος, & κίδαφος.

Κιναδίζω, idem quod & à Th. κινέω, moveo, &c. V. (Item, idem quod μιμυλίζω, id V.) Unde κιναδισμὸς, ὁ, fragor, seu strepitus multitudinis; seu motus, & strepitus, qui à pluribus, unum in agmen congregatis, cietur; ut κιναδισμα, ὁιωνῶν, motus strepitusque avium, confertim volantium, &c. vide.

Κινάμωμον, ου, τὸ, cinamomum vide κιννάμωμον.

Κίναιδος, cinædus, pathicus, mollis: Item puer meritorius, ita dictus ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ αἰδοῖα, sive πρὸς αἰδῶ, i. e. τὸ αἰδοῖον, vel quasi κενὸς αἰδοῦς, Plut. in Polit. Sic etiam dicitur gemma, quæ Erythræus lapillus appellatur; Arrian. unde nomen fubst. κιναιδία, cinædica obscœnitas, sive impuritas, aut impudicitia; Æschin. & verbum, κιναιδίζομαι, cinædicè me gero; impuritate, & obscœnitate cinædos imitor; unde verbale, κιναιδισμα, τὸ, obscœnitas cinædica; apud Eust. Item κιναίδιον, τὸ, ἰνicula quæ & ἴυγξ dicitur, teste Hesych. παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον, unde & σφεσπυγὶς dicitur, Latinè Motacilla, &c. omnia, ex κινέω, & αἰδὼς, ἡ, undè αἰδοῖος, &c. V.

Κιναυδολόγος, turpiloquus, cinædicâ impudentiâ, in loquendo, utens; Athen. lib. 14. ex κίναυδος, & λόγος, &c. Vide.

Κιναυρέω, vide suprà, in κιναβρόμυα.

Κινδαλισμὸς, lusus qui fit paxillis, à κίνδαλοι, οἱ, clavi, paxilli, à sing. κίνδαλος; V.

ΚΙ'ΝΔΑΛΟΣ, ου, ὁ, clavus, paxillus: q. à κινεῖν, quoniam mobilis.

Κίνδαλος, agilis, mobilis: à κινέω, moveo.

Κινδυδύμια, ων, τὸ, periculum, facinus audax: à perf. pass. seq.

Κινδυνεύω, periclitor: f. εύσω, p. κεκινδύνευκα: à

ΚΙΝΔΥ'ΝΟΣ, ου, ὁ, periculum: q. à κινῶ & δύω, vel δύω, movet enim metum & mergi facit; vel ὑπὸ τῶν κινεῖν τὰς ὀδύνας, dolores sc. excitans. Hinc κινδυνεύω, periclitor κινδυνώδης, ους, ὁ, ἡ, periculosus: ἀκίνδυνος, ου, ὁ, ἡ, vacuus à periculis: ῥᾳδιοκίνδυνος, ου, ὁ, ἡ, qui se in pericula præcipitat.

Κινδυνωτὴς, οῦ, ὁ, periclitator, qui periclitari solet, aut amat. Thucid. lib. 1. Item, κινδυνωτικὸς, qui facilè se offert periculo; Aristot. verbalia, à κινδυνώδομαι, in periculum adducor; idem quod κινδυνεύω, à Them. κίνδυνος, &c. vi. Undè etiam κινδυνώδης, ους, ὁ, ἡ, periculosus, Herodian. l. 4. &c.

Κινείσθω, moveatur, 3 sing. præs. imperat. pass. à κινέω, moveo.

Κινεῦ, Doricè & Æolicè, prò κινοῦ, move, præsentiv. imperat. pass. à

Κινέομαι, οῦμαι, moveor, &c. Item κινεῖσθαι, dicuntur etiam semina, quum, producendi tempore appetente ad germinandum incitantur; Theophr. de caus. Pl. l. 1, c. 7. ab act. seq. κινέω, &c. V.

ΚΙΝΕ'Ω, moveo, fut. ήσω, p. κεκίνηκα, a. 1. ἐκίνησα, a. 1. pass. ἐκινήθην, ης, ης. Hinc κινδωπὸς, εως, ἡ, motus: κινητὸς, ὸς, ὁ, motor: ἀκίνητος, ος, ὁ, ἡ, immobilis.

Κινηθέντος, gen. sing. a. 1. part. passiv. præced.

Κινητμὸς, οῦ, ὁ, motus: Poët. pro κίνησις, Them. κινέω, moveo.

Κινήσας, ασα, ος, a. 1. part. activ. ejusdem verbi.

Κίνημα, τὸ, motus, quo viz. aliquid movetur: Item, motus, perturbatio; Polyb. l. 3. Item, κίνησις, εως ἡ, motus, motio, commotio; tam in passiva quam in activa significatione; apud Luc. Aristot. & Plut. Sed dicitur etiam, de tumultu reipublicæ, aut plebis, sive, exercitûs, ut & κίνημα, apud Thucid. & Herodian. verbalia ab eodem κινέω; unde etiam, κινητὸς, motor, Aristoteles in Politicis, &c.

Κινητὴρ γῆς, quassator terræ: Periphrasis Neptuni.

Κινητήριον, ου, τὸ, quo movere aliquid possumus, incitamentum, per Sync. dicitur etiam quo tinctores, pannum inter tingendum, agitant, & versant, ut meliùs intingatur; Item, κινητὴς, ου, ὁ, motor,

motor, qui mover, &c. Sic, κινητὸς, ὅ, ὁ, qui movetur, mobilis; Aristot. Eth. 5. c. 7. & κινητικὸς, ὅ, ὁ, movendi vi præditus, qui, movendi facultas, inest. Dioſc. Item, turbulentus, ſeditioſus, i. e. qui motibus excitandis ſtudet; Polyb. 2. & 3. & interdum, paſſivè, mobilis; apud Plut. de primo frig. &c. Omnia verbalia, ab eodem.

Κινητικώτατα, pl. num. n. g. ſuperl. grad. a κινητικὸς, ὅ, movendi vi præditus. Th. κινέω.

Κινητίνδα, ἡ, Poll. ludum eſſe dicit, quo ſeſe oſculabantur, &c. Ab eodem verbo.

KI'NNA, ᾶς, ἡ, genus graminis in Ciliciâ.

KINNA'BAPI, εως, τὸ, CINNABARI; item coloris genus, vulgo κόκκινον, rubia.

Κιννάβαρινον χρῶμα, cinnabarinus color, apud Ariſtot. Item, κιννάβαρινον ῥύγχος, apud Athen. l. 9. (de peridicibus) roſtrum cinnabaris, ſeu minii, in modum, rubens, cinnabarino colore tinctum; ſic, κιννάβαριον κολλύριον, cinnabarium, ſeu, cinnabarinum collyrium, Gal. Utrumque à Th. præced. κιννάβαρι, τὸ, vel, κιννάβαρις, εως, ἡ, &c. V. Unde etiam verbum, κιννάβαριζω, colore, cinnabarin imitor; ſeu, cinnabaris colore ſum, apud Dioſc. l. 5. &c.

Κιννάβυμα, τὸ, idem quod ſeq. Th. κίννα-βος; exemplar ſcil. quod ſibi Plaſtes proponit, in effingendo alicujus ſimulacro; unde ἀπὸ κινναβύματων prodire, dicit Ariſtoph. quæ nonnulli prodire aiunt ex ipſis typis, & formis officinarum; h.e. recens eſſe edita, &c.

KI'NNABOΣ, ε, ὁ, exemplar, proplaſma recens editum.

KINNA'MΩMON, ε, τὸ, CINNAMOMUM.

Κιννα μώμινον μύρον; unguentum de cinnamomi radice; Athen. l. 5. eſt à Th. præced. κιννάμωμον, quod etiam ſcribitur ſimplici ν, κινάμωμον, & κινα μωμίς; frutex ſcil. brevis & ſurculoſus, cujus dos omnis in cortice eſt; item, avis quædam, de qua vide Ariſtot. & Plin.

Κινέσις, gen. ſing. f. g. præſ. part. act. à κινέω, moveo. f. ήσω. præſ. part. κινέων, ε-σα, εν.

Κίνυμαι, moveor, Il. δ. & κ. eſt paſſ. à ſeq. κίνυμι; V. Unde etiam, κινύσσω, idem quod κίνυμαι; Euſt. à quo verbale κίνυγμα, τὸ, ſimulachrum aëricum, inquit Euſtath. legitur apud Æſchyl. &c.

Κίνυμι, idem quod κινέω, moveo, agito; in præſ. paſſ. κίνυμαι, moveor; unde κίνυσσο, in 3. pl. imperf. Ion.

Κινύρα, ας, ἡ, cithara: q. ἀπὸ τῆς κινεῖν τὰ τεύχεα; à

KINI'POMAI, lamentor, lugubri voce queror.

Κινυρὸς, ὰ, ὸν, lamentabilis, querulus, funeſt. s: à præced.

Κινύρα, ἡ, muſici inſtrumenti, ſeu, citharæ, genus, querulæ, & lamentabiles, pulſatu, reddens voces; Joſeph. in Antiq. Jud. quidam tamen derivant ἀπὸ τῆς κινεῖν τὰ τεύχεα, à movendo ſeu pulſando nervos, &c. Eſt ab eodem præced. κινύρομαι, V.

Κινήπετα, τὰ, Heſychio ſunt κινδύνεια θηρία; feræ bellæ; ita dict. quaſi κινάπετα, παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ κινεῖσθαι, &c. Quaſi ex κινέω, & πέδον, vide.

Κιόνιον, ε, τὸ, Dioſc. l. 2. c. 6. κιόνια vocari ſcribit, purpuratum buccinarumque medias partes, circa quas, veluti columellam, toſtæ volumen claviculatim, intorquetur, &c. Cionia dicuntur purpurarum, ſeu, buccinorum mediæ illæ partes, &c. Item, κιονὶς, ίδ-ος, ἡ, eſt oris columella, quæ & κίων, & γαργαρεών; Lat. gurgulio, & uva, dicitur; carnoſa ſcil. quædam particula, in ſumma oris parte dependens, quæ apparet, cùm, ore aperto, lingua tudiculâ deprimitur; hæc aliquando inflammatur, aliquando laxatur, &c. Item, κιονίσκος, diminut. columella; i. e. parva columna, apud Athen. l. 12. &c. Quæ omnia derivantur à κίων, ονος; columna, &c. V.

Κιονόκρανον, (idem quod ὀπίκρανον,) caput columnæ; ex κιὼν, & κράνον, vide.

Κιόπλω, irent, 3. dual. opt. à κίω, vado.

Κίον', pro κίονα, acc. ſing. &

Κίοσιν, columnis, dat. pl. à κίων, ονος, ὁ, ἡ, columna.

Κίωσαι, euntes, nom. pl. part. præſ. f. g. à κίω, eo. Sunt qui a. 2. eſſe velint pro ἰὼν, ἴωσα, ab εἶμι, eo.

KIPKAI'A, ας, ἡ, herbæ nomen.

Κιρκέω, ſic ſcribitur apud Gal. l. 7. ſimpl. præced. Th. κιρκαία; circæa; herba, quæ & διρκαία nominatur, inquit Dioſc. l. 3. c. 134.

Κίρκη, ης, ἡ, & Dor. Κίρκα, CIRCE, nomen ſagæ.

Κιρκήσια, τὰ, Circenſia, ſeu, Circenſes ludi; qui dicti putantur, à circo, ſeu, circulo, in quo celebrabantur & ſpectabantur; à ſeq. Th. κίρκος, vide.

KI'PKOΣ, ε, ὁ, CIRCUS, CIRCULUS: locus in orbem rediens. Eſt & ſpecies accipitrum: unde fortaſſe Angl. Quirk.

Κιρκόω, ῶ, annulo, aut vinculo, in orbem ducto, ligo, & aſtringo; apud Æſch. Prom. eſt verbum, à præced. Th. κίρκος, V.

Κίρνα, Ionicè, pro ἐκίρνα, 3. ſingul. imperf. à

Κιρνάω, miſceo: f. ήσω. Th. κεκίρνημι, ſeu κεκάω, idem.

Κίρνη, pro ἐκίρνη, 3. ſing. imperf. à κίρνημι, quanquam nonnulli Doricum eſſe malint pro ἐκίρνα, verbi præced.

Κίρνων, 1. ſing. vel 3. pl. imperf. verbi κιρνάω, quod vide.

Κίρρ'αθεν, ἐκ τῆς Κίρρας, è Cirrhâ.

Κιρρὰς, άδ-ος, ἡ, fulva, lutea, &c. Eſt adject. fœm. à maſc. Th. ſeq κίρρος; i. e. μέλιτ-ος, ſpecies rubi, ſeu, rufi coloris; nam tria dicuntur eſſe vini genera; nigrum, album, melinum, quod vocant κιρρὸν. Galenus ea vocat οἶνον κιρρὸν, λευκὸν, μέλανα; & dicit affinem hunc colorem eſſe, τῷ ξανθῷ, flavo, &c.

Κιρρὶς, ſpecies accipitris & piſcis: à κιρρὸς, colore.

KI'PPOΣ, ε, ὁ, fulvus ſeu gilvus: qu. à κάω, u. o.

KIPΣO'Σ, ὅ, ὁ, varix, cum venâ à multo ſanguine dilatatur: qu. à κιρρὸς colore: dicitur & κραιτός.

Κίρσιον, cirſium, herba, de qua Dioſc. l. 4. c. 119. Item, κιρσόω, dilato, more varicum; ſeu, in varicem dilato; item, κιρσώδης, ες-, ὁ ἡ ὄν, (idem quod κιρσοειδὴς, ab εἶδ-ος, τὸ, V.) varicis ſpeciem gerens, varicum modo tumens; varicoſus, &c. à Th. κιρσὸς, V.

Κιρροειδὴς, fulvo, ſeu, gilvo ſimilis; Dioſc. l. 3. à Th. κιρρὸς & εἶδ-ος, τὸ, &c. V.

KI'Σ, ιδος, ὁ, vermis, qui in ligno, frumentove naſcitur. Hinc ἄκι-ος, non corroſus à vermibus. Eſt &

Κὶς, ὁ, nomen viri, ἅπλ. Hebr. durus.

KI'ΣΣA, & Att. κίττα, ας, ἡ, pica, avis garrula, guloſa, &c. Et ſumitur pro faſtidio ciborum appetitu abſurdorum, & promalacia.

Κισσάραπελ-ος, eſt herba quædam; ſpecies ſcil. convoluli herbæ, de qua Dioſc. l. 4. c. 39. ἀπὸ ἑλξίνης; ex κίσσα & ἄμπελ-ος, V.

Κισσάνθεμον, herba quædam: altera ſcil. tuberis terræ; i. e. κυκλαμίνου ſpecies, Ciſſanthemos, κυκλάμινος ἑτέρα; κισσόφυλλον etiam dici, ſcribit Dioſc. l. 2. c. 195. Cujus ait ἄνθη λευκὰ ἢ διάδηλα, ſed legend. διάδηλα, i. e. ſpecioſa; ut legit & tranſtulit Plin. l. 25. c. 9. ex κίσσα & ἄνθεμον, τὸ, V.

Κίσσαρος, pro κισσὸς, hedera, apud Exot. ex Hippocr.

Κισσάω, f. ήσω, picâ laboro, cupio, concipio: à præced.

Κισσᾶς, videtur dici Διόνυσος, quòd hederâ redimiri amet, ſeu, quòd, hederâ delectetur; à ſeq. Th. κισσὸς, V.

Κισσήεις, εντ-ος, ὁ, hederaceus; Nicand. Item, κισσήρης, ες-, ὁ ἡ ὄν, hederâ inſtructus, vel, denſus; Soph. in Antig. Utrumque à Th. κισσὸς, vide.

Κίσσηρις, εως, ἡ, pumex, lapis tanquam à verme perroſus. Th. κὶς, vermis.

Κισσηρόδης, εως, ὁ ἡ ὄν, pumicoſus, ad pumicem proximè accedens; à præced. κίσσηρις, εως, ἡ, à Th. κὶς, vide.

Κισσινοβαφὴς, ές-, ὁ ἡ ὄν, hederaceo colore tinctus, ex κισσὸς & βαφὴ, ἡ, à βάπτω, &c. V.

Κίσσιν-ος, ε, ὁ, hederaceus; i. e. ex hedera confectus, ut, κίσσινος στέφανος, apud Athen. l. 5. Item, κίσσινον, hederula; utrumque à ſeq. Th. κισσὸς, vide

Κισσόδιον, poculum è ligno hederaceo, hederaceum poculum, apud Athen. l. 11. & Hom. Od. ι. & π. &c. à Th. κισσὸς, V.

Κισσοειδὴς, hederæ ſimilis, vel, hederæ ſpeciem gerens, hederaceus; Dioſc. l. 2. ex κισσὸς & εἶδ-ος, τὸ, V Sic,

κισσοκόμης, ου, ὁ, hederâ comans; i.e. hederaceâ fronde redimitus; Hom. hymno in Bacchum; ex κισσὸς & κομᾶω, V.

ΚΙΣΣΟ'Σ, & Att. -σῦς, ῦος, ὁ, hedera: hinc κισσήρης, hederâ redimitus.

Κισσοστέφανος Βάκχος, Bacchus hederâ coronatus, in Epigr. ex κισσὸς & στέφανος, vel στέφω; à Th. στέφω, vide.

Κισσοφερής, ής, ὁ, ἡ, qui capite gestat hederam: à præced.

Κισσοφόρος, seu κισσηφόρος, hederam gerens, hederaceam frondem gestans, &c. Unde, κισσοφορέω, sive κισσηφορέω hederam gero, vel, hederæ fronde, corymbisve, redimitus sum; ut bacchantes; Plut. de educ. lib. ex κισσὸς, & Atticè κιττὸς; & φέρω, unde φόρος, &c. V.

Κισσοχίτων, hederaceâ indutus tunicâ, hederâ, vel tunicâ, amictus; Orph. de lapid. ex κισσὸς, & χιτών, V.

Κισσύνη, hederâ, ornato, seu, corono; Eurip. à Th. κισσὸς, V.

Κισσύβιον, ου, τὸ, poculum è ligno hederaceo, Th. κισσὸς, hedera.

Κισσώδης, hederaceus; ad hederam proximè accedens, &c. Atque sic, est à Th. κισσὸς, V. Item, κισσώδης, sive κιττώδης dicitur mulier ἡ κισσῶσα, quæ malaciâ, seu, picâ, prægnantibus familiari, laborat, confuetos cibos fastidiens, & res insolitas & absurdas appetens; Dioscor. l. 5. c. 12. & sic, est à κισσάω, ῶ, fastidio ciborum, & multiplici insolentium rerum appetitu, laboro; à Th. κίσσα, & Atticè κίττα, ἡ, pica; item, fastidium consuetorum ciborum, & absurdorum, vel, insipidorum appetitus; malum proprium mulierum prægnantium; Latinè etiam, pica; item, malacia, dicta.

ΚΙ'ΣΤΗ, ης, ἡ, CISTA, capsa, ex vimine propriè: qu. à κεῖσθαι.

Κιστίς, ίδος, ἡ, capsula, idem quod præced. Th. κίστη, vas scil. è vitili sæpe textum, vel, ligneâ quâpiam materiâ confectum, &c.

ΚΙ'ΣΤΟΣ, ου, ὁ, vel κίσθος, fruticis genus

Κιστοφόρος, ciftifer, qui ciftam, seu, capsulam gestat; Suid. Item, nummi species, sic dicti à canephoris virginibus, quæ Palladi ministrabant; seu, ab imagine alicujus, qui ciftam ferebat, in eo expressâ; apud Cic. & Liv. à Th. κίστη, cista, & φέρω, unde φόρος, &c. V.

Κίταρις, citaris, ornatus capitis, tiara; est idem cum, & pro κίδαρις, pileus regius, &c. V. Sed scribitur etiam, cum duplice τ, κίτταρις, &c.

ΚΙΤΡΙ'Α, ας, ἡ, CITRIA arbor, seu malus Medica.

Κίτριον, sc. μῆλον, pomum citrium: à præced.

Κιτταΐζω, picæ vocem edo, seu, imitor; Poll. l. 5. c. 13. tit. de avium vocib. est à Th. κίττα, Atticè, pro κίσσα, &c. V.

Κιττὸς, hedera: vide κισσὸς at

Κιττὸς, ἡ, ὸν, bonus, a, um, Laconicè.

Κιττύλα, acc. sing. Dor. pro κιττίδα, à κιττὸς, quod vide.

Κιχάνω, idem quod κιχέω, invenio, assequor: f. ήσω. a. 2. ἐκιχον, ες, ε. a. 2. inf. κιχεῖν.

Κιχεῖν, deprehendet, 3. sing. præs. opt. à κίχημι, ut πιθεῖν, à πίθημι, unde & κιχείς. Sunt qui velint esse 3. sing. fub. à κιχείω, Poët. pro κιχέω, deprehendo: sed tum ε deberet subscribi.

Κιχείμην, εἶτε, εἶεν, in pl. præs. opt. per Syncop. Att. pro κιχείμεθα, εἶτε, εἶεσαν, verbi κίχημι, assequor.

Κιχείω, (metri gratiâ, inserto ιο·) comprehendo; idem cum, & pro, Th. seq. κιχέω, assequor; quod plerumq; de eo, qui cursu, & pedum pernicitate, aliquem assequitur, &c. Unde etiam passivæ formæ, κιχείομαι, κιχάνομαι, ac κίχημαι; activè itidem usurpantur, pro, assequor, corripio, & occupo, &c. Il. λ. Item, deprehendo, offendo, invenio; Il. χ. Od. ξ. &c.

ΚΙΧΕ'Ω, κιχάνω, & κίχημι, invenio, assequor, comprehendo: qu. à χῶ, capio, & κία, eo: f. ήσω. p. ηκα. a. 2. ἔκιχον. Hinc ἀκίχητος, ου, ὁ, ἡ, quem assequi & comprehendere non possumus.

Κίχῃ, apprehendat, 3. sing. a. 2. sub. à κιχέω, assequor.

Κιχήμπτω, a. 2. inf. Dor. pro κιχεῖν, verbi κιχάνω, vel κιχέω, invenio: f. κιχήσω. a. 2. ind. ἔκιχον. a. 2. inf. κιχεῖν, Dor. κιχήμπτω, & Æolasi Poët. κιχήμπτην.

Κιχήμπτος, η, ον, assecutus, præs. part. pass. verbi κίχημι, idem quod κιχέω.

Κιχήσας, assecutus, a. 1. part. act. &

Κιχήσατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. verbi κιχέω, assequor.

Κίχησις, εως, ἡ, assecutio, deprehensio, comprehensio, &c. Hesych. Verbale, ab eod. verbo, κιχέω, vel, κιχείομαι, &c. V.

Κιχήσομαι, assequar, deprehendam: f. à κιχέομαι, idem quod κιχέω.

Κιχήτην, per Sync. & Ion. pro ἐκιχησάτην, 3. dual. a. 1. act. verbi κιχέω.

ΚΙ'ΧΛΗ, ης, ἡ, turdus, avis: Dor, κιχήλα.

Κιχλίζω, pinguibus κίχλαις seu turdis vescor: hinc delicior, immoderate rideo: affine est καχλάζω.

Κιχλισμὸς, pinguium turdorum commistio; item, risus immoderatus, cachinnus; Aristoph. in Nub. est verbale à præced. κιχλίζω, V.

Κιχρήμπτων, qui utendum rogavit; i.e. ὁ δανειζων; & δανειζόμπτων; ut κιχρᾶς, est qui utendum dedit; & utrumq; à seq. κιχρέω, vel κίχρημι, per reduplicationem, pro χρέω, χρήμι, &c. V.

Κιχρέω, & κίχρημι, commodo, utendum do: χράω, idem.

Κιχών, assecutus, nactus: a. 2. part. act. à κιχέω, assequor, deprehendo: a. 2. ἔκιχον.

ΚΙΧΩ'ΡΗ, ης, ἡ, vel

Κιχώριον, ου, τὸ, intubum, CICHORIUM: qu. à κίχη & χωρέω, quod per agros serpat.

Κιχωριώδης, ες, ὁ, ἡ, similis cichorio, qui è cichoriorum genere est; Theophr. Hist. Pl. l. 7. c. 7. est à præced. κιχώριον, vel, κιχόρη, herba, in censu olerum arvensium posita, &c.

ΚΙ'Ω, vado, eo: qu. ab ἴω, quod ex ξω, seu ῆμι, eo.

ΚΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, columna, columella, dict. quòd in altum κίει· at

Κιὼν, ῶσα, vadens, dicitur præs. part. licet in ultimâ acuatur, à κίω, vel a. 2. pro ἰὼν, ab εἶμι, eo.

Κλαγγάζω, clango, apud Poll. κλαγγάζειν, propriè, de gruibus dicitur; ut, κλαγγάνω, & ἐπαναπλαγγάνω, dicuntur de canibus in venatione; utrumque, à Th. κλάζω, vel, inusit. κλάγγω, clamo, clango, ftrido, &c. Poll. id aquilarum proprium esse scribit; Eustathius verò, avium, quæ levitusculum clangorem, & clangorem edunt; & κλάγγω vult minus esse, quam κλάζω, annoratque, κλάζειν, (licet fit, præcipuè, animalium ἀλόγων, ut gruum, suum, &c.) dici tamen etiam de sagitta, quæ emissa ftridet; unde κλαγγὴ, ἡ, propriè significat clangorem gruum, & cæterarum hujusmodi avium, ut anserum, &c. Dicitur tamen, de clangore tubarum, sive cornuum, apud Athen. l. 14. & tribuitur e iam hominibus in hostes irrumpentes, & clamorem, clangori, ftridorive similem, tollentes, &c. Ab Hom. etiam, tribuitur fuibus: Od. ξ. à Xenoph. canibus, & in Il. β. sagittæ emissæ ftridori &c.

Κλαγγόδυπα, Dor. & Æol. pro κλαγγάδουπα, 3. pl. præs. q. à κλαγγάω, ῶ. Th. κλάζω, clamo: f. κλάγξω.

Κλαγγὴ, ῆς, ἡ, CLANGOR: à κλάζω. f. κλάγξω, sono, clango.

Κλαγγηδὸν, cum clangore, Il. β. adv. à præced. κλαγγὴ, V.

Κλάγξω, fut. ξω, præt. κέκλαγγα. a. 1. ἔκλαγξα, clango, clamo, resono, ftrido, &c. Neutr. absolut. Unde apud Apollonium, l. 2. κλάγξας, vociferans; part. a. 1. & apud Hom. Il. α. ἔκλαγξαν, 3. plur. a. 1. resonabant, &c. Ab eo, præced. propriè formantur; unde etiam, κλαγξάδης, εος, ὁ, ἡ, clangori similis; ut κλαγξάδης φωνὴ, vox ftridula, qualis est gruum, &c. Hipocr.

Κλάζω, f. 1. à κλάω, clango: a. 1. ἔκλαζα.

Κλάθη, --& Æol. κλάθα, CLAVA.

Κλαθαεμματοσκοπος, qui mobilibus oculis est, seu, volubilibus; Hesych. à seq. κλαθαερὸς, V. & ὄμμα, ατος, τὸ, vide.

Κλαθαερόρυγχος, species quædam trochili apud Hesych. à seq. κλαθαερὸς, & ῥύγχος, &c. V.

Κλαθαερὸς, ῆ, ὁ, ramalis: item, vibratilis; à κλαθάω, τὸ ζέω; item, fragilis apud Polyb. a Th. κλάω, V. Unde etiam κλαθάω, ῶ, ramulos deputo, pampino; i.em, quasi, conentio, Hesych. Item, κλάθος, ramus, nam Hesych.

He ych. κλάδαν, affert pro κλάδον, i.e. ῥάβδον, &c.

Κλάδες, Dor. pro κλάδας.

Κλαδάω, ramulos teneriores deputo, ſpecialiter verò, vites puto, unde verbalia, κλάδευσις, putatio; item, κλαδευτὴρ, ῆρος, ὁ, putator, & κλαδευτήριον, ου, τὸ, ſive inſtrumentum, quo putamus, falx putatoria, &c. Omnia, à Th. κλάδος, V.

Κλάδεσι, dat. plur. pro κλάδοις, ramis. Ariſtoph. in avib. à nominat. κλάδης, inflexum ut τίκτω, V.

Κλαδίω, quatio, moveo; item, convitior, loquor, &c. Heſych. à Th. κλάδος, V.

Κλαδὶ, per Metaplaſm. pro κλάδῳ, dat. ſing. à

ΚΛΑΔΟΣ, ου, ὁ, ramus tener, q. à κλάω, frango. Hinc CLADES. Metaph.

Κλαδίσκος, ου, ὁ, idem quod κλαδὰν, όνος, ὁ, ramulus; utrumq; a præced. Th. κλάδος; unde etiam κλαδώδης, ες, ὁ, ἡ, ramoſus, ramis tenellis plenus, &c. V.

Κλάδωνες, αἱ, Bacchæ, ſeu Bacchides, antiquùs dictæ; ſortaſſis à Thyiſorum geſtatione; apud Heſych. κλάδωνες dicuntur, quas exponit μαινάδας ἔλαχας, à Th. κλάδος, V.

Κλάειν, Att. & Dor. pro κλαίειν, à κλαίω, ploro, f. κλαύσω.

Κλάζοντε, dual. num. part. præſ. à

ΚΛΑΖΩ, CLAMO, clango, de anſeribus, gruibus, &c. f. κλάγξω. a. 2. ἔκλαγον. p. κέκληγα. hinc κλαγγὴ, ἡ, clangor. Dicitur &

Κλάζω, pro κλάω, frango. Et

Κλᾴζω, Dor. claudo, pro κλῄζω, à κλαῖς, id eſt κλεὶς, clavis.

Κλᾶθρον, (Doricè, pro κλῆθρον, id vide) τὸ, operimentum, clauſtrum, ſeptum, &c. à Th. κλάω, Doricè poſito pro κλῄω, vel, κλείω, claudo.

Κλαῖ, pro κλαῖε, quod Ion. pro ἔκλαιε, 3. ſing. imperf. &

Κλαῖσκε, 3 ſing. imperf. Ion. pro ἔκλαιε, verbi κλαίω, ploro. f. κλαύσω. p. κέκλαυκα.

Κλαίοιδα, Æol. Paragoge pro κλαίοις, 2. ſing. opt. act. ejuſd. verbi.

Κλαίοντα, fluentum, accuſ. ſing. part. præſ. &

Κλαίουσι, 3. pl. præſ. ind. verbi κλαίω, quod vide.

Κλαῖς, ίδος, ἡ, Dor. pro κλεὶς, CLAVIS. nam hinc Ion. κληῖς, unde Dor. κλαῖς.

Κλαῖστρον, ω, τὸ, Dor. & Æol. pro κλεῖστρον, ου, τὸ, CLAUSTRUM. Th. κλείω, claudo.

ΚΛΑΙ'Ω, lacrymor, ploro, fleo, imperf. ἔκλαιον. f. κλαύσω. p. κέκλαυκα. q. à κλάω, frango: luctu enim & lacrymis frangitur animus. Hinc κλαυθμὸς, ploratus.

ΚΛΑΜΒΟ'Σ, ὄ, mutilatus. q. à κλάω, frango, mutilo.

Κλάμιον, ἐκφορὰν γυναικὸς, armilla.

Κλαῖς, ᾰ, Dor. pro κλεὶς, κλειδὸς, ἡ, clavis.

Κλάξω, vel ut alii κλαξῶ, f. 1. Dor. pro κλείσω. ex κληίζω, claudo. Th. κλείω, claudo. f. κλείσω, & Dor. κλάξω, et verſo in ᾰ. hinc a. 1. ἔκλαξα. Sic κλᾶξον, Dor. pro κλεῖσον, a. 1. imperat.

Κλάοισα, Dor. pro κλαίουσα, præſ. part. f. g. verbi κλαίω, fleo.

Κλαπεὶς, ἐντος, a. 2. part. paſſ. verbi κλέπτω, furor: f. ψω. a. 2. ἔκλαπον.

Κλαρχεύω, ῶ, leviter dormio; Siculis. Heſych.

Κλαρονόμους, acc. pl. Dor. pro κληρονόμους, hæredes.

Κλᾶρος, Dor. pro κλῆρος, ου, ὁ, ſors, hæreditas.

Κλάρωσε, conciliavit, Ion. & Dor. pro ἐκλήρωσε, a. 1. verbi κληρόω, pro κληρόω. Th. κλῆρος, ſors.

Κλαρῶν, (Doricè, pro κληρῶν) mancipia, ſervi, inquilini; quales, μωρυανδωσὶ Heracleæ, εἰλώτες Lacedæmone, πενέσται in Theſſalia, καλικύρριοι, Syracuſiis; Heſych. Suid. refert Athenæus, l. 6. Cretenſes ità vocare mancipia ruſtica, διὰ τὸ κληροῦσθαι; à κληρόω, & Th. κλῆρος, V.

Κλάσαι, ἀμῆν, a. 1. part. act. & κλᾶσαι, a. 1. inf. &

Κλασθείσης, gen. ſing. a. 1. part. paſſ. f. g. à κλάω, frango: f. άσω. a. 1. paſſ. ἐκλάσθην.

Κλασιβώλαξ, ακες, ὁ ἡ, ἡ, glebas frangens, Heſych. in Epigr. à κλάω, unde κλάσις; & βῶλαξ, idem quod βῶλος, &c. V.

Κλάσις, εως, ἡ, fractio: &

Κλάσμα, ατος, τὸ, fragmentum: à perf. paſſ. v. κλάω, frango.

Κλασσάω, ῶ, frango; & peculiariter, ſarmenta deſringo, ſive, amputo; unde Metaphoricè dictum putatur, apud Ariſtoph. in Equ. βελῶ ποτήσῃς ἢ σ' ἐκτὸς κλασήσῃς, &c. Eſt verbum, à κλάσις, εως, ὁ, qui frangit; item, qui vites putat: Heſych. à Th. κλάω, frango, &c. V. In paſſ. κλάσμαι, frangor; item, κλᾶσθαι, dicuntur quorum rami, ſive, ſurculi, & ſarmenta, amputantur; Theophr. de cauſ. Pl. l. 1. c. 17. Unde etiam κλασμὸν, ου, τὸ, & id quo aliquid frangere poſſumus; ſic dicitur falx, quâ vites putantur, &c. & ſic κλάσις, eſt pampinator, vinitor, &c.

Κλασσὶ, claudam, Dor. pro κλείσω, f. 1. à κλείω, claudo.

Κλαυδὴ, ης, ἡ, nomen inſulæ. Gr. vox fracta.

Κλαυδία, ας, ἡ, nomen. mul. Latin. q. clauda.

Κλαυθμὸν, ου, ejulatus, ploratus; idem quod ſeq. & κλαυθμὸς, & ab eodem, V.

Κλαυθμὸς, ου, ὁ, fletus: à κλαίω, fleo. f. κλαύσω.

Κλαυθμυριζόμενοι, οι, plorantes, ejulantes; plur. part. præſ. paſſ. à κλαυθμυρίζομαι, ejulor, puerorum propriè fletu; à ſeq. κλαυθμυρίζω, V.

Κλαυθμυρίζω, ſ. ίσω, fleo, vagio, & in fletum adduco: ab eod. Them.

Κλαυθμυρισμὸς, ου, ὁ, ejulatus: à præced.

Κλαυθμώδης ἀναπνοαὶ, dicuntur ab Hippocr. ita ſimiles, quæ cum fletu fiunt, quaſi ſuſpirioſæ; (ab Erotiano ſic ponitur, σωτηρίδες, à κλαυθμὸς, V.

Κλαυθμὼν, fletus, locus fletûs. Th. κλαίω, fleo, f. κλαύσω.

Κλαῦμα, ατος, τὸ, plo atus, ejulatus; Ariſtoph. Xen. Unde κλαυματίμενον, Tarentini dicunt pro κλαίοντα, flentem, ut eſt apud Heſych. apud quem eſt in κλαυμαρέῃ exp. κλαίει, à Th. κλαίω, fut. κλαύσω, &c. V. Unde etiam, κλαυμονὴ, ης, ἡ, fletus; Plat. in Leg. Polluci, κλαυθμονὴ, id V.

Κλαυσάσκω, fleo, ejulo, &c. Idem eſt quod Th. κλαίω, ſed poëticum.

Κλαυσαυχενδόμεν, ploratum ex gutture edo; i.e. vocem quandam, tanquam ejulantis ex gutture edo; ut κλαυσαυχενδόει ἢ τραυλίζει; apud Plur. in Alcib. ex κλαίω, fut. κλαύσω; & ἀωχέω, ένος, ὁ, &c. V

Κλαυσείται, 3. ſing. f. 1. m. Dor. verbi κλαίω, fleo, f. κλαύσω, Dor. κλαυσῶμαι, f. 1. m. κλαυσοῦμαι, Dor. pro κλαύσομαι.

Κλαύσητε, 2. pl. f. 1. act. verbi κλαίω, fleo.

Κλαυσιάω, ῶ, plorare cupio; καταχλυσιᾶς, de ſtrepitu januæ utitur Ariſtoph. in Plut. eſt itidem, à Th. κλαίω, fut. κλαύσω, &c. V.

Κλαυσίγελως, fletus, cum riſu, ſeu, riſu permixtus; inquit Hom. Pollux l. 2. lacrymæ riſui intermiſtæ; Xen. Hell. 7. ex κλαίω, f. κλαύσω, & γέλως, à Th. γελάω, V.

Κλαυσῶ, f. 1. Dor. pro κλαύσω. vide κλαυσεῖ).

Κλαυτὸς, lacrymabilis, fletu excipiendus, &c. Æſch. Verbale, à κλαίω, fut. κλαύσω, &c. V.

Κλάω, lacrymor, ploro, ejulo, &c. Idem quod, & pro Th. κλαίω, V.

ΚΛΑ'Ω, frango: f. 1. κλάσω. p. κέκλακα. a. 1. ἔκλασα. a. 1. inf. κλᾶσαι, a. 1. part. κλάσας, ᾶσα, ᾶν, perf. paſſ. κέκλασμαι. a. 1. paſſ. ἐκλάσθην præſ. part. paſſ. κλώμενος, η, ον. Hinc κλάσις, εως, ἡ, fractio, & hinc Angl. Claſh, & Craſh, (i in y liqueſcente) & to Claw.

Κλέα, pro κλέεα, κλέη, i.e. ἐνδοξαὶ ἔργα; Heſych. exp. ἀνδρεαγαθίας, glorioſa, & celebria facinora; eſt neut. plur. à ſing. κλέος, έος, τὸ, gloria, fama, &c. V.

Κλεανὸς, inclytus, celeber; Heſych. illuſtris, &c. Item, κλεινὸς, celebris, &c. pro eod. Euſtath. Utrumq; à Th. κλείω, celebro, &c. V.

Κλεάρισε, vocat. ſing. à Κλεάρις, ος, ὁ, proprium nomen.

Κλεενὸς, ῆ, inclytus, glorioſus. Th. κλείω, celebro.

Κλεηδὼν, όνος, ἡ, vide in κληδών.

Κλεθήσεται, f. 1. verbi κλήθω. Geneſ. 32. verſ. 28. male edit. κληθήσεται.

Κλείαι, pro κλέα, & hoc eſt κλέεα, res præclarè geſtæ, à κλέος, έος, τὸ, gloria. Th. κλείω, celebro.

Κλεῖδα, τίω, clavem, in Epig. pro unco, ſeu, inſtrumento incurvo, aut baculo curvato, quo porci irretiuntur ferociores; eſt accuſ. ſing. à nominat. κλεῖς, εἰδὸς, V. Item, κλεῖδες, claves nominat. plur. & diminutivè à voce, κλείδια, ſunt juguli thynni piſcis, qui κλείδες, & κλείδια dicuntur; Plin. l. 9. c. 15. de Thynnis; hi, membratim cæſi, cervice & abdomine commendantur atque clidio, &c. à ſing. neut. κλεῖδιον, ου, τὸ, q. d. clavicula, i.e. parva clavis; ſic dicitur & de thynno, ſicut & κλεὶς, cujus eſt diminutivum.

Κλῃδοῦχος, clavem habens, seu tenens, claviger; à κλεὶς, κλῃδὸς, & ἔχω, cujus varia compositæ terminantur in ΑΧΩ.

Κλῃδόω, CLAUDO, obsero, à κλεὶς, δὸς, ἡ, clavis. Th. κλείω. claudo.

Κλειδώμα, q. d. obseramentum, sera; item, κλειδωσις, obseratio, &c. Utrumq; verbale, à præced. κλειδόω, clavi claudo, &c. V.

Κλειετε, celebrate, 2. pl. præs. imperat. act. verbi κλείω, celebro.

Κλείζω, celebro, & pass. κλείζομαι, celebror; est à κλέΩ id V.

Κλειθρία, ας, ἡ, rima: &

Κλήθρον, ε, τὸ, claustrum, sera: CLATHRUM: à κλείω, claudo.

Κλειμακτὴρ, gradus scalæ; item, κλιμαξ, & κλειμακισμὸς, certamen quoddam, seu, genus quoddam ludæ, est à Th. κλιμάξ; unde κλιμακτὴρ, &c. V.

ΚλείνΩ, inclytus, præclarus, &c. Idem quod seq. κλειτὸς, &c. V.

Κλειτὸς, ἡ, ὸν, Poët. celebris: à κλείω, celebro.

Κλείξαι, Dor. pro κλεῖσαι, a. 1. inf. act. à κλείω, celebro, glorifico. Vel à κλείζω, f. ίσω, Dor. κλείξω. Sic κλείξειν, f. 1. inf. Dor. pro κλείσειν.

ΚΛΕΙΩ, apud Poëtas, (pro quo etiam κλέΩ) ους, τὸ, gloria, celebritas, nominis splendor, &c. In neut. plur. κλέια, & κλέα, exp. inclyta gesta, res præclarè gestæ; ut apud Hesiod. κλέια πρότερον ἀνθρώπων; sed inventur etiam κλέος, apud Prosæ scriptores, ut apud Thuc. l. 1. à Th. κλείω, celebro, V.

Κλειὸς, reperitur, pro κλοιὸς, (id vide) apud Arrian. l. 3. ubi Interpr. vertit catenam.

Κλείσται, celebres, nom. pl. præs. part. f. g. à κλείω, celebro. Sunt, qui velint Ion. & Poët. dici pro κλείσαι; à κλέω, pro κλείω.

Κλείς, idem quod, & pro κλῃδίον, clavicula, (teste Hesychio) id V.

Κλεὶς, ειδὸς, ἡ, CLAVIS, acc. pl. κλεῖδας, & per Sync. κλεῖς. Th. κλείω, claudo.

Κλεῖσαι, a. 1. inf. act. &

Κλειστὸς, ὴ, ὸν, a. 1. sub. pass. à κλείω, claudo, quod vide.

Κλεισία, fores, vel latæ fores, per quas & jumenta ingrediuntur, apud Eustath. Item, κλεισιὰς, ἀδὸς, ἡ, clausura; item, pro valvis, aut foribus, apud Plut. in Publ. Sic etiam, κλείσιον, exp. locus in quo stant boves, stabulum. Suid. & Eustath. σταθμὸς; sed exp. etiam θυρῶν μέρας, &c. Omnia, à Th. κλείω, obsero, in pass. κλείομαι, claudor, obseror, unde etiam verbale, κλεῖσις, εως, ἡ, q. d. clausio; item, claustrum, &c. Sed κλείομαι, est etiam, celebror; ab act. κλείω, celebro, V.

Κλεισμὸς, ὃ, ὁ, sedes, θρόνος, Hesych. Idem quod, & pro κλισμὸς, id vide.

Κλεισῦραι, Suidas sic vocari tradit à Romanis, τὰ ὑγιεινότατα τῶν διαδόσεων. Sed vox est potius Latina, quam Græca, significans clisuras, sive potiùs, clausuras, &c. à Th. κλείω, unde, κλείσιον, &c. V.

Κλειστὸς, ὴ, ὸν, clausus; vel, qui claudi potest; item, κλεῖστρον, ε, τὸ, sera, apud Luc. Utrumq; à Th. κλείω, claudo, V.

Κλειτόρεια, ας, ἡ, claustrum montis, seu montium; à κλεῖτος, & ὄρος, εος, τὸ, Doricè, pro ὄρος, εος, τὸ, mons, &c. V.

Κλειτὰς, acc. pl. κλειτὰς, acc. sing. f. g. à

Κλειτὸς, ἥ, celebris, Th. κλείω, celebro.

Κλειτόπωλος, circa equos insignis; dicitur etiam, κλυτόπωλος; ex κλειτὸς & πῶλος, &c. V.

Κλειτρεύειν, dicitur is, qui contrectat τὸν μύρτον; à seq. κλειτρὶς, vide.

Κλειτρὶς, ίδος, ἡ, myrtus in naturâ muliebri, à κλείω, claudo.

Κλειτὸς, ὴ, ὸν, celebris: à

ΚΛΕΙΤΩ, claudo; item celebro; memoro: f. σω. p. κέκλεικα. a. 1. ἔκλεισα. a. 1. sub. κλείσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. κλεῖσαι. perf. pass. κέκλεισμαι, & κέκλειμμαι, perf. part. pass. κεκλεισμένος, η, ον, a. 1. ind. pass. ἐκλείσθην, ης, η. a. 1. sub. pass. κλεισθῶ, ῆς, ῆ. Hinc κλεὶς, κλειδὸς, ἡ, clavis: κλείζω, vel κλήζω, claudo, celebro: κλειτὸς, ὴ, inclytus: κλῃδῶν & κλεῖδαν, ὁ, ἡ, gloria, ὄπλεὶς, έος, ὁ, ἡ, glorious, celeber. Ἡρακλείης, ῆς, gen. έΩ, ῆς, ὁ, Hercules: at

Κλειὼ, ὁΩ, ἡ, nomen mul. & Musæ.

Κλέμμα, ατΩ, τὸ, furtum: à κλέπτω, furor; perf. pass. κέκλεμμαι.

Κλεμμάδιον, ε, τὸ, parvum furtum; Plat. de Leg. 12. Item, κλεμμαδὸν, adv. furtim; idem ibid. & κλεμματικὸς, ὴ, ὸν, furtivus, furax; item, attutus, Ammian. l. 1. Epigr. Omnia à præced. κλέμμα, τὸ, V.

Κλεμμὺς χελώνη, testudo; quia se suâ testâ veluti κλέπτει, i.e. occulit.

Κλέοβις, nomen propr. accus. sing. Κλέοβιν.

Κλέομαι, Poët. pro κλείομαι, celebror. Th. κλείω, idem.

Κλεόπας, ᾳ, ὁ, CLEOPAS, nomen viri. Gr. omnis gloria.

Κλεοπάτειρ, dat. sing. Ion. a Κλεοπάτρα, ας, ἡ, nomen mul.

ΚλέΩ, & κλεέΩ, εΩ, τὸ, gloria. Th. κλείω, celebro.

ΚλέΩ, interdum accipitur pro fama & rumore, ut exponit Eustath. Od. α. & φ. derivans à κλύω, V.

Κλεόμβροτος, ὁ, ὁ, delectans, & illustrans mortales; à κλέΩ, splendor, gloria; & βροτὸς, &c. V.

ΚλέπΩ, εΩ, τὸ, furtum, idem quod κλέμμα, & ab eod. id V.

Κλέπας, α, ὁ, Dor. pro κλέπης, ε, ὁ, fur.

Κλέπε, falle, præs. imperat. act. &

Κλέπειν, præs. inf. à κλέπτω, quod vide.

Κλεπέλεγχος, ε, ὁ, fures arguens, coarguens, seu, deprehendens; ut κλεπέλεγχος λίθος, lapis cujus indicio deprehenduntur fures, apud Diose. l. 5. à seq. κλέπης, & ἐλέγχω, &c V.

Κλέπης, ε, ὁ, fur, ab eod. Th.

Κλεπτικὴ, ῆς, ἡ, scil. τέχνη, ars furendi. Th. κλέπτω, furor, quod vide.

Κλεπτικὸς, ὴ, ὸν, furax, furtivus, furtis deditus; à κλεπτὸς, ὴ, όν, idem, furax, &c. Unde superl. Att. κλεπτίστατος, & ex hoc, κλεπτιστέλλος, furacissimus, item callidissimus, &c. Item, à κλεπτὸς, est substant. Κλεπτοσύνη, ἡ, furtum, vel, furacitas, Od. Σ. & Plat. l. 1. Polit. Sic etiam, κλέπτεια, ἡ, fur fœmina. &c. Omnia, à seq. Th. κλέπτω, V.

Κλέπτοισα, Dor. pro κλέπτουσα, celans, occultans, præs. part. f. g. ab eod. verbo.

ΚλεπτόμορΩ, præs. part. pass. à

ΚΛΕΠΤΩ, furor, CLEPO, occulo, clam facio: f. ψω. p. κέκλεφα. a. 1. ἔκλεψα. a. 1. sub. κλέψω, ῃς, ῃ, & in 3. pl. κλέψωσι, a. 2. ἔκλαπον, perf. pass. κέκλεμμαι, præt. m. κέκλεπα. Hinc κλοπὴ, ῆς, ἡ, furtum: κλέπης, ε, ὁ, fur: κλέπεια, ας, ἡ, idem. f. g. κλέμμα, ατΩ, τὸ, furtum: qui am a κεκλύπτω, κλέπτω dict. volunt. Hinc Angl. to Clip. i. e. numismati, &c. Quidpiam præcidendo suffurari.

Κλέπτις, τὸ, rupes: q. à κλίνω, quia scil. acclivis.

Κλεύνικος, ε, Dor. pro κλεύνικος, ex κλέΩ, gloria, & νίκη, victoria. Th. νικάω, vinco.

Κλέψας, furatus, a. 1. part. act. &

Κλέψῃς, 2. sing. f. 1. Κλέψωσι, 3. pl. a. 1. sub. verbi κλέπτω, furor, quod vide.

ΚλεψιμύΩ, ε, ὁ, furtivus, furto ablatus, vel, sublatus; à Th. κλέπτω, vide.

Κλεψίνους, dicitur, ὁ κλέπτων νόῳ, qui aliud in pectore clausum habet, aliud in lingua promptum; & ità, velut animo, fallit; seu, occulit animum suum; à κλέπτω; unde κλέψις; & νόος, &c. Vide.

Κλεψιπότης, qui fallaciter potat; unde κλεψιποτῶ; fallaciâ, inter bibendum, utor; parcè bibens, & compotorem ad largè potandum provocans; Suid. Impono compotori, &c. ex κλέψις, & πίνω, unde ποτὴς, & ποτὴρ, &c. V.

Κλεψίρρυτον ὕδωρ, Athenis dicebatur, aqua fontis, cujusdam, quæ terram subeundo, veluti furari se, videbatur, & è conspectu hominum subripere, seu, furtim, & secretò fluere, utpotè subterraneos habens meatus; Hesych. à κλέπτω; unde κλέψις; & ῥέω, cujus varia composita definunt in ῥύτος, &c. Vide.

Κλέψις, furtiva sublatio, sive, ipsa actio furandi; item, furtum, &c. Est verbale, à 2. perf. præt. pass. Th. κλέπτω, V.

Κλεψιτόκος, partum furans; Oppian. de Venat. l. 3. à κλέψις, & τόκος, verbale, à præt. med. τέτοκα, V. Sic, κλεψίχαλος, bilem occultans, seu, bilem occultam habens; Luc. à κλέπτω, unde κλέψις, & χολὴ, sive χόλος, &c. V.

Κλεψίδρα,

Κλεψύδρα, ας, ἡ, CLEPSYDRA, instrumentum horologicum: ex κλέπτω, furor, & ὕδωρ, aqua.

Κλεψύδριον, τό, parva clepsydra, est diminut. à præced. κλεψύδρα, nomen habens, à foramine exili, in fundo; per quod, aqua sensim, & quasi furtim distillat; Aristoph. in avib. hinc ὁ ἀπὸ τῆς κλεψύδρας, qui ad clepsydram exercentur, apud Philostr. in vit. adverb. Soph. &c. V.

Κλεψίφεμον, idem quod κλεψίγονος, impostor, qui animum dissimulat suum, &c. à κλέπτω, & φρήν, &c. V.

Κλέω, interdum reperitur pro Th. κλείω, claudo, celebro, &c.

Κλέων, ωνος, ὁ, CLEON, nomen proprium.

ΚΛΕΩΝΙ'Α, ας, ἡ, helenium herba.

Κλήδην, nominatim, adverb. à καλέω, voco.

Κληδονίζομαι, ominor, vaticinor, ariolor; est ab act. κληδονίζω, divinaculos consulo, in l. 4 Reg. unde verbalia, κληδόνισμα, ipsum omen, seu quod ex ominatione, signum capitur; & κληδονισμὸς, οῦ, ὁ, ominatio; &c. omnia a seq. κληδών, pro quo etiam dicitur, κληδών, gloria, omen, &c. V.

Κλῆδος, εος, τό, sepes: à κλείω, quia horti iis clauduntur.

Κληδοῦχος, claviger; ut κληδοῦχος θαλάμων, Euryp. cubicularius, & cubicularis; est idem quod & pro κλειδοῦχος; id vide.

Κληδών, όνος, ἡ, fama bona, gloria, omen bonum: Poët. κλεηδών, ex κληίζω. Th. κλείω, celebro. Peculiariter κληδονίζεσθαι, de augurio dicitur, hariolari: at

Κληδών, 2 Reg. 1. 10. exponitur armilla. Sed pro τὸν κληδόνα, rectius legitur χλιδῶνα.

Κλήϊν, Ion. pro κλείν, claudere.

Κληΐζω, idem quod, & pro κληίζω; id vide.

Κληθέλθρος, genitiv. singul. a. 1. partic. pass. &

Κληθήσομαι, ῃ, εῖ, f. 1. pass. &

Κληθῆτε, 2. pl. a. 1. sub. pass. à καλέω, voco, cito: quod vide.

Κλήθρα & κλήθρος, ου, ἡ, alnus: q. à κλάω, frango.

Κλήθρη, idem quod, præced. κλήθρα, alnus, arbor, vectis, &c. vi. Deduci possunt etiam, à κλείω.

Κλῆθρον, claustrum, sera; Item κλήϊθρον, & κλείθρον, pro eodem; à κλήζω, vel κληίζω, & Th. κλείω, &c. V.

Κλῆτε, ης, ῆ, a. 1. sub. passiv. verbi καλέω, voco.

Κληΐζω, f. ίσω, claudo, item celebro. Th. κλείω, idem.

Κλῆϊς, ίδος, ἡ, clavis, ut κλεὶς; vel aliquid clavi simile, sedes nautica, transtrum. Th. κλείω, claudo.

Κληΐσαι, Ion. pro κλεῖσαι, a. 1. inf. act. verbi κληΐζω, vel κληίω, pro κλείω, claudo, celebro.

Κληϊστὸς, q. d. clausilis, qui claudi potest; Item clausus, obleratus, &c. idem quod, & pro κλειστὸς, id vide.

Κληΐω, Ion. pro κλείω, vide præced.

ΚΛΗ'ΜΑ, ατος, τό, palmes, virga vitea, quia fragilis, à κλάω, frango. Hinc κλημαΐς, ίδος, ἡ, & κλημάπονον, pro vite & pro sarmentis aridis: κληματόομαι, pampinis & sarmentis opacor & silvesco. Et κλῆμα, est ὑπόθημα, Hesych.

Κλημάπιος, sarmentitius, è sarmentis factus; ut κλημάπινα κονία, lixivum sarmentitium, apud Dioscor. l. 6. Item κλημάπιον, sarmentulum, flagellulum, viticula, diminut. à κλημαπὶς ίδος, ἡ, sarmentum, flagellum: Item, κλημαπῖτις ἀριστολοχία, sarmentaria aristolochia apud Dioscor. l. 3. c. 6. à quo recensentur & aliæ herbæ climatides, sive clematitides; sic dictæ, quoniam emittunt κλήματα; i. e. flagella, seu sarmenta vitigines flagellis & sarmentis milia, quæ, ut illa, scandunt arbores; Sic etiam, κλημαπώδης, idem quod κλημώπιος, id V. & κληματόομαι, ῶμαι, abeo in κλήματα, palmitibus & flagellis luxurio, ut vitis non putata, &c. omnia, à Them. κλῆμα, præced. vide unde etiam, κληματώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, similis palmiti; ad flagellum vitigineum proximè accedens: Item sarmentosus; apud Dioscor. l. 3. &c.

Κλημὴς, εἰδος, ὁ, nomen viri. Lat. Clemens.

Κληρικὸς, qui censetur in clero, seu, qui est in clero, clericus, abusus obtinuit, ut opponatur λαϊκῷ; i. e. plebeio, vel ἰδιώτῃ, est à Them. κλῆρος; V.

Κληροδότης, ου, ὁ, qui per sortem dat, quod est, διδόναι ἐκ κλήρου. Hinc κληροδοσία, ας, ἡ, hæreditatis divisio: κληροδοτέω, sorte divido.

Κληρονομέω, ῶ, hæreditatem adeo, hæreditatis jure obtineo, possideo: f. ήσω, p. κεκληρονόμηκα, a. 1. sub. act. κληρονομήσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. κληρονομῆσαι ex κλῆρος, sors, & νέμω, tribuo.

Κληρονομησάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. verbi κληρονομέω; quod vide.

Κληρονομία, ας, ἡ, hæreditas: actio κληρονόμου ab eod.

Κληρονομικὸς, hæreditarius; à præced. V.

Κληρονόμος, ου, ὁ, hæres, qui κλῆρον νέμει, dividit.

Κληροπαλὴς, qui sorte distribuitur; Hom. ex κλῆρος, & πάλλω, fut. παλῶ; unde πάλος, τό, &c. V.

ΚΛΗ'ΡΟΣ, ου, ὁ, sors, patrimonium, sortitio: q. ἀπὸ τῆς κλάσεως τῆς γῆς, frangit, sive dirimit lites. Hinc κληρόω, & ῶμαι, sortior: ναύκληρος, ου, ὁ, navis dominus, nauclerus; ὁλόκληρος, ου, ὁν, integer, universus. Est & κλήρος, vermiculus, qui in favo nascitur. Plin. lib. 11. 16.

Κληρουχικὸς, ad κληρούχους pertinens, vel qui κληρούχους sorte distribuendus, & possidendus assignatur; Aristoph. in Nub. Item κληρουχέω, ῶ, sorte assignatum possideo, in sortem accipio, ut coloni & veterani; Herodot. in Erat. app. l. 5. &c. Utrumque à seq. κληρούχος; V.

Κληρούχος, ου, ὁ, qui κλῆρον ἔχει, aliquid sorte tibi attributum tenet: κληρουχία, actio illa, hæreditatis aditio.

Κληρόω, sorte lego, sorte deligo. f. ώσω, p. κεκλήρωκα, præt. pass. κληρόομαι, ῶμαι. in sortem adscisco, a. 1. pass. ἐκληρώθην, in sortem adscitus sum. Th. κλῆρος. sors.

Κληρώσομαι, sortiar, f. 1. verbi præcedent.

Κλήρωσις, sortitio; Item κληρωτὸς, ὴ, ὸν, qui sorte legit. Item κληρωτήριον, ου, τό, locus; ubi magistratus sorte creatur; Plut. verbalia, à κληρόω, præcedent. vide.

Κληρωτὶ, sortitò, in sorte, adv. Th. κλῆρος, sors.

Κληρωτικὸς, ὴ, όν, ad sortiendum pertinens, ad sortitiones faciendas aptus; ut κληρωτικὸν, sub. ἀγγεῖον, aut tale quid; Idem quod κληρωτὶς, ίδος, ἡ, urna, sive situla, aut hydria, in quam conjiciuntur sortes, vel vas quodlibet, huic usui accommodatum, &c. Item κληρωτὸς, sorte lectus, sorte designatus, seu renuntiatus; ut κληρωταὶ ἀρχαὶ, apud Plut. Aristot. Isocr. &c. Item κληρωτὸς διαιτητὴς, arbiter sorte electus, vel datus; Demosth. omnia, itidem, verbalia, à κληρόω; V.

Κλῆσις, εως, ἡ, vocatio, officium. Th. καλέω, voco.

Κλῆσον, pro κλῆσιν, per Synær. a. 1. imperat. act. verbi κλείσω, claudo, celebro. Th. κλείω, idem. At

Κλῆσον, sine ι subscripto, per Syncop. pro κάλεσον, a. 1. imperat. act. verbi καλέω, voco: a. 1. ἐκάλεσα.

Κλητὸς, ὴ, adject. verbal. vocandus: à 3. perf. sing. præt. pass. verbi καλέω, voco.

Κλῆϑίω, in jus voco: à κλήθω.

Κλητικῆς, gen. sing. f. g. a

Κλητικὸς, ὴ, όν, appellativus, a, um: à καλέω, voco.

Κλητὸς, ὴ, όν, vocatus, a, um; inclytus: ab eod. Them.

Κλητὴρ, ῆρος, ὁ, & κλήτωρ, ορος, ὁ, vocator, accersitor; qui vocabat ad convivium in domibus potentum: Item peculiariter, apparitor, qui in jus vocat, vel testis est vocationis in jus, &c. itidem ab eod. Th.

Κλῶ, claudo, Ionicè, seu Atticè, pro κλείω, apud Thuc. ἔκλῃον τὰ λιμένα, portum præcludebant, &c.

ΚΛΙΒΑ'ΔΙΟΝ, ου, τό, herbæ genus.

Κλιβανίτης, seu κεραμίτης, ου, ὁ, testaceus, in testa coctus; à seq. 1 h. κλίβανος, vel κρίβανος; ut κριβανίτης ἄρτος, apud Athen. l. 3. &c.

ΚΛΙ'ΒΑΝΟΣ, ου, ὁ, CLIBANUS, qui & κρίβανος, in quo hordeum coquitur: ex κρίθη, hordeum, & βαύνος, fornax.

Κλιθεὶς, discumbens, reclinans est part. a. 1. pass. à Them. κλίνω; V.

Κλίμα, ατος, τό, regio, plaga, tractus, CLIMA: à κλείνω, clino.

Κλιμάζω, & κλιμακίζω, certo illo luctæ genere, quod κλίμαξ dicitur; Poll. Item perverto, detorqueo; ut κλιμάζειν, vel κλιμακίζειν τοὺς νόμους, est παρακλίνειν, seu διαστρέφειν, pervertere, torquere, supplantare leges, &c. à κλίμαξ, ακος, ἡ, scala, gradus; Item gradatio, figura oratoria; Item palæstræ quoddam genus; unde etiam κλιμακὶς, ίδος, ἡ, & κλιμάκιον, ου, τό, & κλιμακίσκος, ου, ὁ, scalula, parva scala, diminutiva, à κλίμαξ, ακος, ἡ, Item κλιμακίδες, gradu-

duli, & κλιμακίδες γωνιαῖαι, dicebantur multerculæ quædam assentatrices, quæ Reginis in currum ascensuris, dorsum, scalæ loco, præbebant; Plut. de adul. κλιμάκιον, etiam expon. lignum in scalis transversum; Gal. apud Hippocr. &c. unde etiam κλιμακηδὸν, sive κλιμακιδὸν, adv. gradatim, in modum scalæ, &c. Sic κλιμακόεις, εσσ, ὁ, ἡ, gradatus, scalæ instar factus, & κλιμακωτὸς, ὴ, ὸν, idem; ut κλιμακωτὴ πρόσβασις, ascensus scalaris, apud Strab. omnia, ut dictum, à Th. κλίμαξ; V.

ΚΛΙ'ΜΑΞ, ακος, ἡ, scala gradus, CLIMAX: q. à κλίνω. Hinc κλιμακτὴρ, ῆρος, ὁ, scalæ gradus; annus scansilis: & hinc Angl. to climb.

Κλιμακτῆρες, climacteres, anni scansiles; unde κλιμακτηρικὸς, ὴ, ὸν, climactericus, i. e. scansilis, ut κλιμακτηρικὸν ἔτος, climactericus annus; qui à plerisq; dicitur sexagesimus tertius vitæ, per septem & novem, ceu gradus præcipuos, in eundem numerum concurrens; Julius enim Maternus ait, sexagesimum tertium ætatis annum maximè periculosum esse, quoniam numerus uterque, septimus & nonus, qui decretorii maleficique sunt, & ad vitam succidendam pollentes, in unum quasi confluunt, novies enim septem, vel novem sepries, sexaginta tres efficiunt, & ob id Climactericus; i. e. gradarius, & scansilis præcipuè annus; is vocatur; quoniam à septimo incipiens, vitam hominis, quasi per gradus quosdam agat; Ita & quinquagesimus quartus, & alii minores dicuntur climacterici, quoties, aut per septem, aut per novem consurgunt; Plin. l. 7. c. 49. &c. Sic numerus climactericus dicitur, ad quem, per gradus, & veluti scalas quasdam, paulatim ascenditur; qualis est numerus qui in novem novenariis resultat, viz. octuagesimus primus; vel ex septem septenariis, scil. quadragesimus nonus, &c. à præced. Them. κλίμαξ ακος, ἡ; V.

Κλινάριον, ὰ, τὸ, lectulus, idem quod κλινὶς, ίδος, ἡ, & κλινίδιον, ὰ, τὸ, (omnia diminut. à seq. κλίνη; V.) Item specialiter, cella sponsalis in curru: Item lectica in qua portari solent divites; Plut. Poll. Aristot. &c.

Κλίνη, ης, ἡ, & Doricè κλίνα, lectus: à κλίνω, reclino. Hinc κλινοποιὸς, lectorum faber.

Κλινήρης, εσ, ὁ, ἡ, qui lecto affixus est; dicitur plerumque, de ægroto, lecto decumbente; Plur. ex κλίνω, & ἄρω; V.

Κλινηδὸν, Ionicè pro ἐκλινηδὸν, 3. dual. a. 1. ind. passiv. verbi κλίνω, quod vide.

Κλινίδιον, ὰ, τὸ, lectulus: ab eodem Them.

Κλινικὸς, ὴ, CLINICUS, in lecto decumbens. Th. κλίνω, reclino.

Κλινὶς, lectulus, &c. Vide suprà in κλινάριον.

Κλίνομαι, 1. pl. præs. ind. act. & Κλινόμενος, inclinans; præs. part. pass. à κλίνω, quod vide.

Κλινοπετὴς, qui in lectum procumbit, lecto decumbens, &c. à κλίνη, & inusit. πέτω, pro πίπτω, &c. V. Sic Κλινοπηγία, lectorum compactio, & κλινοπήγιον, τὸ, locus, ubi lecti compinguntur; Poll. l. 7. c. 30. ex κλίνη, & præt. med. πέπηγα, verbi πηγνύω, seu πήγω, fut. πήξω, &c. vi. Item Κλινοπόδιον, τὸ, clinopodion, lecti pediculus; herba à similitudine pedum lecti; nam est frutex, sic dictus, quòd folia habeat, lecti pedibus similia; Dioscor. l. 3. c. 109. Sic Κλινόπους, lecti pes; Themist. à κλίνη, & πὸς, ποδὸς, pes; undè ποδίον, τὸ, pediculus; i. e. pedisolus, exiguus pes, &c. vi. Item Κλινοποιὸς, qui lectos fabricatur; Poll. l. 7. c. 26. & κλινοποιικὸς, ad lectorum fabricationem pertinens, & κλινοποιικὴ, scil. τέχνη, ars fabricandi lectos; Poll. l. 7. c. 30. &c. à κλίνη, & ποιέω; vi. Item Κλινόξυχος, ὰ, ὸν, expon. lecti rotaria (arboris, quæ acer dicitur, species, Gazæ sic vocata,) apud Theophr. Hist. Pl. l. 3. c. 11. ex κλίνη, & ξυχὸς, rota, &c. V.

Κλινῶμαι, 1. pl. f. 2. ind. act. à κλίνω.

Κλισίηρ, ῆρος, ὁ, cella apta ad declinandum corpus; seu cella in qua reclinari possumus; Od. σ. & Theocr. Idyll. 25. unde κλισίηρον, ὸ, τὸ, lectulus, vel cellula, in qua, reclivi cervice, recumbi potest, à seq. Th. κλίνω; V.

ΚΛΙ'ΝΩ, in CLINO, reclino: f. νῶ, p. κέκλικα, a. 1. ἔκλινα, perf. pass. κέκλιμαι, σαι, ται, unde est κλίμα, τος, τὸ, regio, cœli inclinatio, tractus: p. m. κέκλινα, unde κλίνη, ης, ἡ, lectus. Hinc & κλισία, ας, ἡ, locus in quo discumbitur, discubitus, tentorium: κλινικὸς, ὴ, ὸν, tentorius, lecto affixus: τρικλίνιον, ὰ, τὸ, triclinium, conclave discubitorium tribus lectis instructum.

Κλισία, ας, ἡ, locus ubi κλίνεται, tabernaculum, tentorium, casa: &

Κλισιάδες, αἱ, januæ bifores. Th. κλίνω; quod vide.

Κλισίη, ης, ἡ, Ion. pro κλισία, quod vide: &

Κλισίηθεν, ex tentorio, adverb. de loco: κλισίηνδε, ad tentorium: à præcedend.

Κλίσιον, ὲ, τὸ, idem quod κλισία, vel ovile, caula, stabulum. Th. κλίνω, reclino.

Κλίσις, εως, ἡ, flexio: acc. κλίσιν, ab eodem.

Κλισμὸς, ῦ, ὁ, torus discubitorius, sella recubitoria: dat. pl. Ion. κλισμοῖσι. Th. κλίνω.

Κλισμῶ, folio: dat. sing. à præced.

Κλίτα, τὰ, colles; q. d. declivitates; i. e. ἀνακλίσεις ἢ ὀρῶν ἢ βάσεις, est neut. plur. à sing. neut. seq. κλίτος, εος, τὸ; V. Item Κλιτικὸς, ὴ, ὸν, declinativus, & κλιτὶς, ίδος, ἡ, declivitas montis; Dionysius Poëta, ὑπὲρ κλιτὺν λιβάνοιο, &c. Sic κλίτιον, τὸ; porticus, & κλιτὺς, ὺος, ὁ, declinabilis, declivis; i. e. καταφερὴς, devexus, qui declinatur, seu inclinatur: Item κλιτὺς, ύος, ἡ, declivitas montis, seu devexitas, descensus, &c. Od. β & π, omnia, itidem verbalia, à præced. Th. κλίνω, &c. V.

Κλίτος, εος, τὸ, devexitas, latus in quod res aliqua κλίνεται. Them. κλίνω, quod vide.

Κλιτὺς, ύος, ἡ, vallis, declivitas: ab eodem Them.

Κλοιὸς, collare, vinculum quo collum κλείεται. Th. κλείω, claudo.

Κλοιάσται, collari includere; unde κλοιωτὸς, ὴ, ὸν, collari inclusus; Hesych. utrumque, à præced. κλοιὸς, & ab eod. Th. κλείω; V.

Κλονέομαι, turbabantur, 3. pl. imperf. Ion. à κλονέομαι, turbor, concutior. Th. κλόνος, tumultus.

Κλονέω, ῶ, agito tumultuosè, tumultuosum reddo; Item quatio, turbo, &c. unde κλόνις, dicitur venter; διὰ τὸ ἀνεικλίνητον, inquit Schol. Æsch. qui & κλόνιν, sive κλόνιον appellari scribit πὼ ῥάχιν; i. e. spinam dorsi; Item Κλονόεις, tumultuosus, tumultu plenus, turbulentus; omnia, itidem à seq. Th. κλόνος; V.

Κλονισμὸς, gladiolus ad femora suspensus: à κλόνιον, spina dorsi, coxendix: q. à

ΚΛΟ'ΝΟΣ, ὰ, ὁ, tumultus, strepitus, perturbatio. Hinc κλονέω, commoveo, concutio: q. à κλᾶν, frangere: hinc derivetur Angl. Clown.

Κλονώδης, tumultuosus, turbulentus; à præced. Th. κλόνος; V.

Κλοπάδω, & κλοπεὺω, furor; unde κλοπώδης, ὁ, fur mas; & κλοπεία, ἡ, furtum, ipsa actio furandi; Item Κλοπαῖος, & κλοπιμαῖος, furtivus, furto captus, seu ablatus; Euryp. Plat. omnia à seq. & ab eodem, cum seq. V.

Κλοπὴ, ῆς, ἡ, furtum: à p. m. κέκλοπα, verbi κλέπτω, furor.

Κλόπιμος, η, ον, furtivus, a, um; ab eod. Them.

Κλοπίμως, adv. furtivè: à præced.

Κλόπος, ὰ, ὁ, furax, furtivus; Item subdolus; Od. ν. itidem ab eodem, præt. med. κέκλοπα, (verbi κλέπτω) unde etiam κλοπία, ας, ἡ, furtum, seu furtiva ablatio, &c.

Κλοποφορέω, furto aufero, furtim expilo, furripio, deprædor, &c. à κλοπὴ, & φορέω, &c.

Κλωποπόλιν, verba dare, decipere: q. κλῦπα ὄπεα λέγειν, elegantia verba dicere, id est, tempus inaniter producere. Th. ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox.

Κλῶβιον, sigillum; vide σφηκλεΐζω.

Κλῶβαπις, herba quæ ἐλξίνη, Latinis parietaria.

Κλυδὼν, ωνος, ὁ, fluctus, unda, æstus. Th. κλύζω, abluo.

Κλυδάζομαι, (unde verbale, κλυδασμὸς, fluctuatio, æstus, &c.) idem quod & pro seq. κλυδωνίζομαι; V.

Κλυδωνίζομαι, fluctibus agitor, fluctuo: f. ίσομαι, a. 1. pass. ἐκλυδωνίσθην, ης, ης. Th. κλύζω, abluo.

Κλυδώνιον, ὰ, τὸ parvus fluctus, parva unda, &c. est diminut. à κλύδων, ωνος, ὁ, præced. vide.

Κλύει, audivit 3. sing. imperf. Ion. à κλύω, audio.

Κλύστειρ, abluebat, 3. sing. imperf. Ion. pro ἔκλυζε, verbi κλύζω, abluo.

Κλυζομβέω, inundanti, dativ. sing. part. præs. pass. à

ΚΛΥ'ΖΩ, abluo, eluo, purgo. Hinc κλυσμὸς, ῆρος, ὁ, clyster, medicamenti genus, quo alvus eluitur: κλύδων, ωνος, ὁ, fluctus: καταικλύζω, proluo, inundo:

Κατακλυσις, εως, ἡ, & κατακλυσμὸς, ῦ, ὁ, diluvium, inundatio.

Κλῦθι, audi præs. imperat. à κλύμι; vel ut alii volunt, pro κλύε, à κλίω, audio.

Κλυμδὴν,

Κλυμβίη, ης, ἡ, nomen mulieris: à
Κλύμβος, ος, clarus. Th. κλύω, audio.
Κλύοιμι, audirem præs. opt. à κλύω, quod vide.
Κλύον, Ion. pro ἔκλυον, audiverunt, 3. pl. imperf. ejusd. verbi.
Κλύσις, εως, ἡ, lavatio, i. fusio, clyster, &c. Item κλύσμα, ατος, τὸ, & κλυσμάτιον, ου, τὸ, ablutio, lotio, item, ipta actio abluendi; Dioſc. verbalia, à præced. κλύζω; V.
Κλυστήρ, ῆρος, ὁ, CLYSTER, id quo alvus eluitur; item ipſum inſtrumentum, quo medicamentum injicitur. Th. κλύζω, abluo.
Κλυστήριον, ου, τὸ, q. d. clyſteriolum, parvus clyſter, diminut. à præced. κλυστήρ; vide.
Κλυτὲ, nom. pl. n. g. à κλυτὸς, inclytus. Th. κλύω, audio.
Κλυταιμνήστρη, ης, ἡ, CLYTEMNESTRA, nom. mulieris.
Κλυτοιμωγὴς, exaudiens luctum; unde pl. maſc. κλυτοιμωγέες; i. e. ἀκουστὴ θρῆνος, &c. eſt a 3. perſ. præt. paſſ. verbi κλύω, audio, & ὀιμωγὴ, planctus, ejulatus, &c. V.
Κλυτόκαρπος, ος, ὁ, ἡ, qui fert inclytum fructum: ex κλυτὸς, inclytus, & καρπὸς, fructus.
Κλυτόμαντις, inclytus vates, vaticiniis, ſeu oraculis clarus; Pind. ex κλυτὸς, & μάντις, &c. V. Sic κλυτομήτης, & κλυτόμητις, inclytus conſilio, & prudentiâ; ex κλυτὸς, & μῆτις, κλυτομεχθὴς, inclytus & clarus laboribus; ex κλυτὸς, & μόχθος, vi. Κλυτόπαλος, inclytus filiis, clarus liberis, &c. ex κλυτὸς, & παῖς, &c. V.
Κλυτοπώλω, dat. ſing. à κλυτόπωλος, ος, ὁ, ἡ, inclytus equis: à κλυτὸς, inclytus, & πῶλος, pullus equinus.
Κλυτὸς, ὴ, ὸν, CLYTUS: κλυτὴ alma: à κλύω, audio.
Κλυτοτέχνης, ου, ὁ, inclytus artifex: ex κλυτὸς, inclytus, quod à κλύω, audio, & τέχνη, artificium.
Κλυτοτόξος, arcu, & jaculis inclytus, arte ſagittandi celebris; Epitheton Apollinis, paſſim apud Hom. ex κλυτὸς, & τόξον; V.
ΚΛΤΩ, audio, morem gero. Hinc κλυτὸς, ὴ, qui auditur; item inclytus: ὀπτικλυτὸς, ὴ, celebris.
ΚΛΩΒΟΣ, ου, ἡ, cavea avium: Ur.
Κλωβὲς ἀμφιῤῥῶγας; i. e. caveas avium circumruptas: in Epigr. eſt acc. pl. à præced. κλωβὲς; V.
Κλωγμὸς, ſeu κλασμὸς, ου, ὁ, clogmus, exibilatio, ſonus acutior palati, ac gutturis, ſonus propriè, ſeu vox graculorum; apud Plut. etiam, in lib. de præc. ſan. tribuitur gallinaceo quoque generi, & apud Xen. de re equi. equitibus: Item ſonus, qui fiebat cum quis è theatro explodebatur; Heſych. & Euſt. Item κλώδωνες, antiquitùs, apud Macedones Bacchæ, ſeu Mænades dicebantur; quæ mulieres, ſic forſan vocantur, ὅτο τῦ κατὸχας γλωμῆας κλαίζειν; inquit Etymol. utrumque à ſeq. Them. κλώζω; vide.
ΚΛΩ'ΖΩ, f. ξω, clamo, more graculorum; Item explodo è theatro, Hinc Angl. to cluck, ſive clock, gallinarum vox.
ΚΛΩ'ΘΩ, f. ὠσω, neo, glomero, torqueo; & fataliter deſtino: undè κεκλωσμένα dicuntur fato deſtinata: κλωστὴρ, fuſus. Hinc Angl. to cloath, cloth, &c.
Κλώθω, ὁος, ἡ, CLOTHO, una è Parcis.
Κλωμακόεις, ἐντος, aſper; locus in quo ſunt κλώμακες; à κλίμαξ, q. κλιμακόεις; ſcalâ egens, aſcenſu difficilis: vel à κλάω, frango.
Κλώμβος, qui frangitur; undè neut. pl. κλάμβα, quibus rami deputantur, quæ ramis ſpoliantur, apud Theophr. l. 1. c. 17. de cauſ. pl. eſt part. præſ. paſſiv. verbi κλάομαι, à Them. κλάω; vide.
ΚΛΩ'Ν, ωνος, ὁ, ramus, vel ſurculus, qui deputari ſolet: acc. ſing. κλῶνα, acc. pl. κλῶνας. Hinc κλωνίον, ramulus: q. à κλάω, frango.
Κλωνάξ, κλωνάριον, & κλώνιον, ου, τὸ, ramulus, ſurculus; Item Κλανίζω, ramulos, ſeu ſurculos amputo; omnia à præced. Th. κλὼν; V.
Κλῶπας, ᾶ, ὁ, nomen viri, contract. ex Κλεόπας, gloria patris.
Κλοπάρμη, ᾶμος, furor; Item, furtim & clanculum, atque ſine ſtrepitu, incedo, loquor, aut ago aliquid; Heſych. Item κλοπόδυω, furor; unde κλωπεία, ἡ, furtum; κλωπεύω, Poët. & κλωπὸς, ὁ, furax, furtivus; omnia à ſeq. κλώψ, ωπὸς, fur, &c. V.
Κλῶπες, fures nom. pl. à κλὼψ, κλωπὸς, ὁ, fur, Th. κλέπτω, furor.
Κλωπόδυω, f. δύσω, furor: à præced.
Κλωποπάτωρ, ορος, ὁ, ex fure patre natus: ex κλώψ, fur, & πατὴρ, pater.
Κλώσσω, neo; idem quod κλώθω; unde verbale κλῶσμα, τὸ, filum quod nendo deductum eſt; ut κλῶσμα ὑακίνθινον, vitta hycinthina, &c.
Κλωστὴρ, ῆρος, ὁ, fuſus: à κλώθω, neo.
Κλωστὴς, οῦ, ὁ, qui ſtamina digitis torquet, ſeu qui fila deducit, aut digitis torquet; Item κλωστὸς, οῦ, ὁ, nendo, vel digitis inter nendum, tortus, connexus, vel contortus, &c. Levit. 15. Utrumque, ut præced. à Th. κλώθω; V.
Κλὼψ, ωπὸς, ὁ, fur: vide κλῶπες.
Κμέλεθρα, trabes: ἁ δοκοί.
Κμητὸς, ὴ, ὸν, elaboratus, factus: à κάμνω, laboro, facio.
Κναίω, ſcindo, &c. idem quod & à Them. κνάω, vi. Item radulâ caſeum rado; Schol. Ariſtoph. Item contrîſto, λυπῶ, tundo, κόπτω, διαφθείρω, &c.
Κναῖς, ὴ, ὸν, Dor. pro κνηκὸς, flavus, albus, Them. κνῆκος, ος, ἡ, ſpecies ſeminis.
Κναίκων, caper, à colore κνακῶ.
Κνάμας, ας, ᾶ, Doricè pro κνήμη, ης, ἡ, crus.
Κνάμπω, idem quod γνάμπτω, ſeu κάμπω, flecto.
Κναμὼς, acc. pl. Dor. pro κνημὰς, colles: vide κνημός.
Κνάπομαι, carminor, carpor, &c. eſt paſſ. à ſeq. act. κνάπτω; V.
ΚΝΑ'ΠΤΩ, ſeu γνάπτω, f. ψω, p. φα, carmino, carpo: proprium fullonum: undè κνάφος, ſeu γνάφος, ος, ὁ, carduus fullonius: κναφεὺς, ſeu γναφεὺς, έως, ὁ, fullo: Angl. the nap of Cloth, & to knap, i. e. ariodere.
Κνάσαι, Dor. pro κνῆσαι, a. 1. inf. act. verbi κνάω, ſcindo, rado.
Κνάφαλον, ſeu γναφάλον, ου, τὸ, eſt πύλη; h. e. floccus, fullonico carduo ſcil. detractus è panno, inter pectendum; ſeu tomentum ex ejuſmodi floccis, quo culcitræ inferciri ſolent; Suid. & Poll. l. 10. eſt à Them. præced. κνάπτω; vi. unde etiam κνάφεὺς, έως, vel έος, ὁ, fullo; qui carduis pectit, & diſtringit pannos; qui veſtes polit carpendo, & pectendo, ſimul etiam, eas lavando, & ſubigendo, a ſordibus purgans; à quo, κναφεύω, ſeu γναφεύω, fullonicam exerceo, carduis pannos pecto, & expolio, ſum fullo; Ariſtoph. in Pluto, &c.
Κναφήιον, ου, τὸ, Ion. pro κναφεῖον, officina fullonica. Th. κνάπτω; quod vide.
Κναφικὸς, ſeu γναφικὸς, fullonicus ſeu fullonius, ad fullonem pertinens; ut γναφικὸς κλεὶς, apud Suid. & γναφικὴ ἄκανθα, apud Dioſc. l. 4. Item Κνάφος, ſeu γνάφος, carduus fullonicus, ſeu ſpina fullonica, quâ poliuntur, & raduntur panni: Item inſtrumentum, undique ſtimulos habens, quo ſoates tortos occidunt, ſimile carduo fullonico; Suid. Interpr. Ariſtoph. in Pluto, &c. Item Κνάφις, ſive γνάφις, politio illa, ſeu interpolatio fullonum, quæ fit carpendo, aut vellicando, &c. utrumque itidem, ab eodem Them. κνάπτω; vide.
ΚΝΑ'Ω, κνέω, item κνῆμι, ſcindo, rado, ſcalpo, pruritum excito. Hinc κνήθω, σω, κα, frico, ſcalpo; item titillo, prurire facio, uro: κνίζω, idem: κνίδη, ης, ἡ, urtica: κνύω & κνύζω, ſcalpo, rado: κνὶψ, ῖπος, ἡ, culex: & hinc Angl. Gnaw & gnaſh.
Κνεφαῖος, ος, ὁ, tenebroſus, obſcurus; Item κνεφαῖος, quis dicitur aliquid facere, quum id facit ſub tenebras matutinas, veſpertinas, aut nocturnas; Ariſtoph. in veſp. & in Ran. eſt à ſeq. Th. κνέφας; V.
Κνέφαλον, τὸ, callus: Item, tomentum; i. e. lana illa brevis & conciſa, quæ à fullone pollendo ex veſtibus detrahitur, &c. idem quod κναφάλη, & ab eod. vide.
Κνέφος, ους, τὸ, obſcuritas, umbra, caligo, quaſi κενὸν φάος; i. e. σκότωσις, Etym. à ſeq. Th. κνέφας; vel ut quidam volunt, ſimpliciter, a νέφος, &c.
ΚΝΕ'ΦΑΣ, ατος, τὸ, caligo, tenebræ, crepuſculum: κνεφαῖος, ος, tenebroſus, obſcurus.
Κνέωρον, herba quædam quæ & κνῆωρον; Plin. lib. 13. 21. q. à κνέω, rado: nam linguam mordet.
Κνῆ, ſcalpſit, Ion. pro ἔκνη, 3. ſing. a. 2. vel imperf. verbi κνῆμι, Them. κνάω, ſcindo.
Κνηδᾶν, mordere, urere ut urtica: Item κνήδη, ης, ἡ, urtica; ſed utrumque potius ſcribendum per ι, κνιδάω, & κνίδη, quæ vide.
Κνηθάω, ῶ, prurio, à κνήθω, κνήθομαι, &c. V.
Κνηθμὸς, ὸς, ὁ, pruritus, eſt à ſeq. κνήθω, &c. V. Item Κνήθομαι, prurio, in 2. Epiſt. ad Timoth. c. 4. eſt depon. ut Κνήθομαι τὴν ἀκοὴν, aures mihi pruriunt;

unt, titillor, & prurio auditu, &c. à seq. act. V.

Κνήθω, scalpo, frico; pruritum moveo: f. κνήσω, p. κέκνηκα, præs. pass. κνήδομαι, prurio. Th. κναέω, scindo.

Κνηκεῖος, ος, ὁ, niger, subniger, fulvus; Epithetum aquilæ, apud Lycophr. quomodo, & fulvas dicunt Latini Poëtæ aquilas, à κνῆκος, vel κνηκὸς, &c. vide.

Κνηκέλαιον, apud Dioſc. l. 1. c. 45. vel diviſim κνήκινον ἔλαιον, cnecinum oleum, vel oleum ex cneco ſemine, vel herbâ, cujus flos, croco ſimilis, & ſemen, album & rutilum, oblongum, &c. à Th. κνῆκος, (quod ſcribitur etiam κνῆκος; unde & κνήκινον, pro κνήκιον, cnecinum, &c.) & ἔλαιον, &c. V.

Κνηκίας, lupus: à κνηκὸς, flavus, quia tali colore.

Κνηκὶς, ίδος, ἡ, parva nubecula; quia κνηκὴ, vide κνηκὸς.

ΚΝΗΚΟΣ, ος, ὁ, ἡ, ſpecies quædam ſeminis, vel herba croco ſimilis. Hinc

Κνηκὸς, ὴ, ὸν, flavus, inclinans in candidum: à præced.

Κνηκώδης, ες, ὁ, ἡ, cneco ſimilis, ad cnecum proximè accedens; Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 18. ſcribitur & κνηκώδης, apud eund. à Th. κνῆκος; V.

Κνῆμα, ατος, τὸ, ramentum; item pruritus. Th. κναέω, rado.

Κνημιδοφόρος, ος, ὁ, ἡ, ocreis armatus: ex κνημὶς, ίδος, ἡ, ocrea, quod à κνήμη, & φέρω, fero.

Κνήμησι, dat. pl. Ion. pro κνήμῃσι, à κνήμη, tibia.

Κνημία, ας, ἡ, radius rotæ. Them. κνήμη.

Κνημίδας, acc. pl. à κνημὶς, ίδος, ἡ, ocrea: ejuſd. Th.

Κνημὶς, ίδος, ἡ, tibiale, ocrea: à κνήμη.

Κνημοπαχὴς, (vel κνημοπαχὺς) ſuræ craſſitiem habens; æquè craſſus ac ſura hominis; craſſus inſtar, cruris, ſeu tibiæ; Theophr. Hiſt. Pl. l. 4. παχύτερον, ὃ ἡ κνημοπαχὴς, &c. à κνήμη, & παχὺς; V.

Κνημὸς, ὸς, ὁ, pars montis, quæ à pede ipſius aſcendit. Th. κνήμη, tibia.

Κνημόω, terrâ aggeſtâ circumvallo, circumſepio, circumcludo: Item deſtruo, perdo, φθείρω; unde præced. κνημία, exp. etiam; erditio, i. e. φθορὰ) Item venio; apud Heſych. à præced. κνημὸς, & Th. κνήμη, ſura: Item tibia in rota, ſimilitudine tibiæ in animantibus, &c. vide.

Κνηπτέω, prurio, pro quo etiam dicitur & κνηπταίω, apud Plut. in Georg. à verbo κνήθω, &c. V.

Κνησίχα, ας, ἡ, pannus rarus, per quem aliquid colatur, & q. raditur, à κναέω, rado.

Κνησίχη, idem quod præced. κνησίχα; vide.

Κνηθείλω, a. 1. ind. paſſ. verbi κνήθω, ſcalpo, frico, f. σω, p. κε, Them. κναέω, ſcindo.

Κνῆσμα, τὸ, id quod radendo aufertur, ramentum; Item pruritus, &c. Sic κνησμὸς, ὃ, ὁ, prurigo, fricandi motus, fricatio, &c. & κνησμονὴ, idem unde etiam κνησμώδης, ες, ὁ, ἡ; pruritum excitans, vel pruritum excitanti ſimilis, &c. omnia à κναέω, & κνήθω; vi. Unde etiam κνῆση, idem quod ſeq. κνῆστις, radula, inſtrumentum ferreum quo radimus aliquid peculiariter verò caſeum, &c. V.

Κνηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui radit, occiſor; radula: ab eod. Th.

Κνηστήριον & κνῆστρον, inſtrumentum quo raditur; radula: à præced.

Κνηστάω, prurio, ardeo, &c. idem quod κνησείω, & ab eod. vide.

Κνῆστις, εως, ἡ, culter. Them. κναέω, ſcindo.

Κνῆστρον, (idem quod, & per Sync. pro κνηστήριον, id vide; pro quo ſcribitur etiam κέστρον, apud Dioſc. l. 4. c. 173. quod præterea ſignif. inſtrumentum, quo cavatur ebur; unde etiam κεστρίτης οἶνος, vinum ex ceſtro, Dioſc. l. 5. nam κνῆστρον, dicitur etiam herba (quæ & κνέωρον, id vide;) carduus, quo confricantur panni, &c. à Them. κναέω, κνάομαι, ſcabo, ſcalpo: Item pruritum moveo, titillo, &c. Unde etiam κνησὶς, ἴδος, ἡ, ſectus, conciſus, vel raſus, &c. Athen. l. 12.

Κνήφη, ης, ἡ, urtica, quia κνᾷ. Vide κνίδη.

Κνιδάομαι, mordeor; unde κνιδᾶται, Heſychio eſt δάκνεται, mordetur, ductâ forſan ſignificatione, ab herba κνίδη, urtica, quæ urit, & mordicat, admota cuti, &c.

Κνίδειος κόκκος, granum CNIDIUM: fructus thymeleæ. Theophraſt. l. 9. c. 22. Them. κνίδιον, ου, τὸ, idem.

Κνίδη, ης, ἡ, urtica, quia κνίζει, cum pruritu, q. mordet. Th. κναέω.

ΚΝΙΔΙΟΝ, ου, τὸ, gram ſpecies.

Κνίδος, quædam regio in Doride, & nomen fluvii.

Κνίδωσις, εως, ἡ, apud Hippocr. eſt punctura quædam, & pruritus, qualis ab urtica excitatur, prurigo; aut uredo, qualis urticæ herbæ, piſcive contactum ſequitur; eſt verbale à præced. κνιδάομαι; vide.

Κνιδέλαιον, oleum è cnidio grano; Dioſc. l. 1. c. 49. ex κνίδιον, granum cnidium, & ἔλαιον, &c. vi. ſcribitur autem κνίδιον, pro κνίδιον, & granum illud, à Cnido Inſula dicitur; unde & κνίδιον γυῶμον, apud Gal. quas ediderunt olim οἱ ἀπὸ κνίδου ἰατροί.

Κνιζομμύα, ας, ἡ, præſ. paſſ. fœm. gen. Dor. pro κνιζομμύη, ἡ, puncta, dolore affecta: à

Κνίζω, ſeco. rado: pruritum excito; perdo. Th. κναέω, rado.

Κνίκος, & κνικώδης, idem quod κνῆκος, & κνηκώδης, quæ vi. Unde κνικώδη, τὰ, quæ genere cnici comprehenduntur, ſive quæ generis ſunt cnicii, &c. Theophr. l. 1. Hiſt. Pl. c. 18. κνίκος, autem cartamus etiam vocatur.

Κνίπα, & κνιπεία, ας, ἡ, parcitas, φειδωλία, à ſeq. κνιπὸς; id V.

Κνίπες, οἱ, cnipes, vermiculi qui innaſcuntur folliculis ulmi, vel vitis, &c. Theophr. Hiſt. Pl. l. 2. c. 9. culices, l. 4. c. 17. &c. eſt pl. m. à ſing. κνίψ, ιπὸς, &c. V.

Κνίπηξ, ὴ κνιποπήχη, folliculus ulmi, vel vitis, &c. Sic dicitur, (quod ſit veluti pera,) quo vel cui innaſcuntur, ſeu continentur οἱ κνίπες, cnipes inſectum, quaſique dicas, cnipera, vel cnipopera; apud Theophr. Hiſt. Pl. l. 2. c. ult. ex κνίψ, κνιπὸς, & πήχη, &c. V.

Κνιποφάγος, avis quæ κνίπας λέγει, id eſt, legit & edit vermes qui ligna erodunt. Alii ſcrib. κνιποφόκος, quod κνιφὶν, inſidietur, à λοχᾶσθαι, inſidiari.

Κνιπὸς, parcus qui de neceſſariis quoque aliquid κναίει: &

Κνιπώτης, pruritus: à κναέω.

Κνὶς, κνιδὸς, urtica, pro κνίδη, quod vide.

Κνίσα, idem quod Them. κνίσσα; id vide.

Κνισάνη, Doricè per Craſin ex κνισάσεται, pro κνισήσει, à κνισήεις, εἰς, nidore plenus. Them. κνίσσα, ſeu κνίσα, nidor.

Κνίσδην, Dor pro κνίζην, pungere: vide κνίζω.

Κνίσμα, ατος, τὸ, vellicatio; illecebræ, pruritus; ut κνίσμα ἔρωτικὸν, dolor amatorius, ignes quibus amantium pectora uruntur, &c. Baſil. in Libanio: verbale à κνίζω; vi. Unde in paſſ. κνίζομαι, prurio libidine, amore titillor, angor, vel uror, &c. Athen. l. 13. Theocr. Idyl. 4.

Κνισμὸς, ὃ, ὁ, pruritus, prurigo: à κνίζω, pruritum excito. Them. κναέω, idem.

Κνισμώδης, ες, ὁ, ἡ, pruriens, à præced. κνισμὸς, V.

Κνισολοιχὸς, guloſus, catillo, & κνισολοχία, liguritio, catillatio; idem quod κνισολοιχὸς, & κνισολοιχία, &c. vide.

ΚΝΙΣΣΑ, ſeu κνίσα, ης, ἡ, nidor, pinguedinis incenſæ fumus: quia naves κνίζῃ, id eſt, pruritum excitat. Hinc κνισσὸς, ὃ, ὁ, catillo, qui κνίσσων ſectatur.

Κνίσσαι, pupugiſſe, Poëticè pro κνίσαι, aoriſtus primus infinitiv. activ. verbi κνίζω, ſcalpo: f. ίσω. Th. κναέω, ſcindo.

Κνισσάριον, ſive κνισσείριον, ου, τὸ, exigua pinguedo, Suid. id eſt, τὸ μικρὸν λίπος) diminut. à κνίσσα, ſive κνίσα; vi. Unde etiam κνισσάω, nidore inficio, ſive repleo: Item vaporo, ſuffio, &c.

Κνισσάω, fut. ήσω, nidore inficio ſeu repleo: item vaporo, ſuffio. Th. κνίσσα, nidor.

Κνισσήεις, εσσα, ὁ, & κνισσηὸς, ὃ, ὁ, nidore plenus, vel nidorem referens, nidoroſus; Odyſſ. κ. & Athen. l. 9. à κνίσσα; V.

Κνισσολιάκτης,

Κνισοδιώκτης, ε, ὁ, nomen muris: ex κνίσσα, nidor, & διώκω, persequor.

Κνισοκόλαξ, qui, ut nidore, seu, pinguedine fruatur, adulatur; de eo dicitur, qui in convivia adulationibus quibusdam irrepit, ut & ipse nidoris, ac pinguedinis particeps fit, apud Athen. ex κνίσσα, & κόλαξ, vide.

Κνισόω, ῶ, vel, κνισσόω, idem quod κνισσάω; id vide; sed exp. etiam, fumigo, in fumum redigo; ut apud Alex. Aphr. ὑφαπτόμενον ὀιχθὺς κνισοῖ τὸ ἀφανίζει); i. e. piscis deustus fumigatur, & evanescit, vel, in nidorem abit; unde κνισώδης, ες, ὁ, & κνισωτὸς, nidorosus, &c. Idem quod, κνισσήεις; id V. & omnia à κνισσὸς, ὁ, λίχνος; i. e. catillo; unde κνισσότερος, compar. nidoris appetentior, gulosior: apud Athen l. 12. (at κνίσσος, τὸ, est idem quod κνίσσα; vapor, scil. & odor, ex carnibus quæ torrentur, sive assantur, &c.) & omnia ab eodem Themate κνίσσα, V.

Κνιστὰ, τὰ, sic vocabantur olera concisa, i. e. λάχανα συγκεκομμένα, Poll. sed per η, vi detur scribendum; ut κνηστὸς ἄρλος, apud Athen. & Artem. Vide κνηστὸς, supra in κνᾶσσω.

Κνισταλοιχὸς, sive κνισολοιχὸς, ὁ, ὁ, qui pinguedinem lambit; seu, qui pinguibus rebus lambendis delectatur, gulosus, liguritor; Athen. l. 3. Unde κνισταλοιχία, sive, κνισολοιχία, ἡ, catillatio, liguritio, gulositas, propriè, eâ, quâ aliquis rebus pinguibus lingendis inhiat, Athen. ibid. ex κνίσσα, & λείχω, &c. V.

Κνιστὸς, ὁ, concisus, abrasus; à κνίζω, vide.

Κνὶψ, ιπὸς, ὁ, vermiculus ex iis qui lignum vorant, quia illud κνᾷ.

Κνὸς, idem quod seq. κνᾶς, strepitus axis rotæ, vel, pedum; nonnulli verò κνᾶν, quidem, volunt esse τὸν ἦχον, sonum, seu, sonitum; κνολῶ, autem, μέρος τῦ ἄξονος, τὸν χοιρισίδα, mediolum rotæ; hæc Hesych. Sed infrà, hæc per, χ scripta sunt, ubi ea vide.

Κνᾶς, gemitus axis in rotâ, quum scil. κνᾷ.

Κνόφος, idem quod γνόφος & κνέφας, quæ vide.

Κνῦ, res minima, q. κενόν τι.

Κνύζα, ης, ἡ, scabies, prurigo: à κνύζω, idem quod κνάω, scabo, scalpo, rado.

Κνυζάομαι, ῶμαι, gannio: à κνύω, idem quod Th. κνάω, rado.

Κνυζάω, vel κνυζέω, gannio adulatoriè & queribundè; nam, κνυζᾶσθαι propriè, dicitur de canibus, queribundum ululatum edentibus; & Metaph. de infantibus etiam, apud Theocr. Idyll. 2. & 6. Unde κνυζηθμὸς, ᾶ, ὁ, & κνύζημα, ατος, τὸ, gannitus canis adulatorius & queribundus; Od. ω. sed dicitur etiam, de infantium vagitu; & leonum rugitu, &c. Item, pro circulatorio dicterio, &c. à κνύζα, ης, ἡ, &c. V.

Κνυζεωῦσι, Dor. pro κνυζοιῶσι, 3. pl. præs. pass. à

Κνυζέω, gannio: f. ήσω, dict. de canibus Th. κνάω, scindo

Κνυζηθμὸς, & κνύζημα, vide suprà in κνυζάω.

Κνύζομαι, lamentabiliter, & queribundè gannio, seu ululo; Suid. Idem quod κνυζάω, i. i V.

Κνυζόω, ῶ, scabie infesto, scabie fœdo, seu deturpo, & simpliciter, deformo, deturpo; Od. ν, à κνύζα, V.

Κνύζω, rado, scalpo: ab eod. Th.

Κνύμα, τὸ, scalptura; pruritus; item, κνύος, εος, τὸ, scabies, prurigo; item, φθορὰ, corruptio, Eust. ex Hesiodo; utrumque, à κνύω, rado, scalpo; idem quod, κνίζω, κνῆω, & κναίω, ac ejusdem originis; ea V.

ΚΝΩ'ΔΑΛΟΝ, ε, τὸ, bestia, animans, à κνεῖσθαι ἐν ἁλὶ, si intelligas marina: vel à κνάσσειν ἐν δαλοῖς, si aves: vel ἂ κωσὶν ἁλίσκεσθαι, si terrestria.

Κνώδων, όντος, vel κνώδης, ὁ, mucro, seu acies gladii. παρὰ τὸ κναίειν ὡς ὀδὰς. Th. ὀδὰς, dens.

Κνώσσω, profundè dormio, sterto: q. à κενὰ & ὄσσε, quum vacui sunt oculi, nec occupati videndo: derivatur ex ὄσσομαι, pro ὄπτομαι, video.

Κνώψ, cæcus: qu. κενὸς ὤπὶ, vacuus visu; ponitur per Pleonasm. τὸ κ, pro νὼψ, quod ex νὴ part. negativa, & ὤψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video.

Κοᾶ, audit; persuadetur; ἀκούει, πείθεται, Plut. in Cymone; est à seq. κοάω, V.

ΚΟΑ'ΛΕΜΟΣ, ὁ, stolidus, amens.

ΚΟ'ΑΞ, rana: à sono κοάξ, quæ vox ranæ.

Κοάω, audio: ex ἀκούω· aut à κοέω, quod vide.

Κοβαλεία, ἡ, impostura quæ joco fit, deceptio ludicri speciem habens; item, adulatio ab improbo & malitioso homine profecta; h. e. dolosa, & perniciosa; scribitur & κωβαλία; & est verbale, à κοβαλεύω, fum κίβδηλος, decipio; Suid. & Etym. innuunt esse, aliena, paulatim pretio ad me converto; item, κοβαλικεύω, dicitur, pro κωβαλεύω; unde κοβαλίκευμα, τὸ, idem quod κοβαλεία, sive, κωβαλία; astus, versutia, deceptio; impostura, vel etiam facinus astutum, & dolosum, Aristoph. in equitib. Omnia à seq. Th. κόβαλος, id V.

ΚΟ'ΒΑΛΟΣ, ε, vafer, maledicus, loquax, adulator: qu. ex κεφάβαλος.

Κόβειρος, ε, ridiculus.

ΚΟ'ΒΤΑΙΣ, εας, ἡ, radula, quâ caseus raditur.

Κὸβξ, κὸς, fictitia vox, ad indicandum fœnum, quem judiciarius calculus, in urnam conjectus, reddit, &c.

Κογχαλίζειν, Hesychio authore, πεποίηται ἀπὸ τῦ ἦχος τῦ κόγχου, à sonitu concharum; item, κογχάζειν, parva cochlea; utrumque, à seq. Th. κόγχη, V.

ΚΟ'ΓΧΗ, ης, ἡ, CONCHA, κόγχος, ε, ὁ, ἡ, idem: κογχύλιον, ε, τὸ, idem: κογχύλη, ης, ἡ, ostreum, purpura.

Κογχίον, ε, τὸ, conchula, apud Athen. l. 4. Diminut. à seq. κόγχος, ostreum marinum; item, concha, i. e. vaquo in implendo, & deplendo utuntur scutulata testa, l. 1. c. 32. Item, mensuræ quoddam genus, tantum capiens, quantum concha; apud Hippocr. Item, hemicranium, seu, calva capitis; nam & ipsa est scutulata, &c. Vide.

Κογχίτης, lapis albus & mollis: in quo κόγχοι, à præced.

Κόγχος, ε, ὁ, concha, propriè turbinata: idem quod κόγχη simile, ut umbo clypei, cavitas oculi, &c.

Κογχύζω, & ἀποκογχύζω; conchâ despumo, eximo, vel depico, &c. Diosc. à κόγχη, vel κόγχος, V.

Κογχύλη, ης, ἡ, ostreum, purpura: &

Κογχύλιον ε, τὸ, CONCHYLIUM, conchylii cruor, qui expetitur ad infecturas: & ipsa lana aut vestis eo cruore infecta. Th. κόγχη.

Κογχυλιστὴς, ε, ὁ, conchyliarius, conchylita, seu conchyta; i. e. qui conchylia venatur; sic Plaut. in Rud. salvete maritimi fures, conchyæ, atque hamitæ; item, κογχυλίας λίθος, lapis conchylius, Hesych. & Poll. & κογχυλιώδης, conchyliatus; Strabo lib. 1. Omnia à κογχύλιον, præced. V.

Κόγχυος, putamen est ostrii, seu, id quo integitur ostrium, quodque abjicitur, cum comeditur; Poll. l. 6. c. 15. à Th. κόγχη, ostrium marinum & aquatile; item, mensura quæ conchæ capacitatem æquat; & vasculum conchæ in modum concavum, & scutulatum; ut, κόγχη κεφαλῆς, concha testacea, seu figlina; item, oculi cavitas, teste Poll. &c.

Κόδαλον, piscis mugil, κεφαλὸς. Puto à κέω, seco.

Κοδομεῖον, ε, τὸ, & Ionicè, κοδομήϊον, instrumentum, quo ad frigendum hordeum utebantur; Poll. l. 6. c. 10. frixorium, &c. Item, κοδομὸς, ὁ, ὁ, qui, & κοδομβύτειον, ἡ, quæ, hordeum frigit, & torret; omnia à seq. Th. κοδομβύω, V.

ΚΟΔΟΜΕΎ'Ω, hordeum frigo, seu torreo: qu. à κοδὸς, uro.

Κοδομὴ, ῆς, ἡ, idem quod κοδομβύστρα, vel, κοδομβύτρια; quæ in furno hordeum torret; Poll. à κοδομεὺς, vide.

Κοδράντης; à quadrante Latino factum est, quarta pars assis.

Κοέω, intelligo, sentio, pro νοέω· aut ex κοάω, pro κραίω, quod vide.

ΚΟ'ΘΟΡΝΟΣ, ε, ὁ, COTHURNUS, calceus utrique pedi & sexui, aptus & altus.

Κοθώρεις, vulpes: &

Κόθορνος, fucus; fur, iners: παρὰ τὸ κεύθειν τὴν ὀρρὶν, quod occultat caudam, nec aculeum exserat, ut aliæ apes.

ΚΟΙ', κοῖ, vox porcellorum.

Κοῖη, Ion. pro ποῖα; sc. ὁδῷ, quâ viâ, quâ ratione. Sic & κοῖος, η, ον, Ion. pro ποῖος, qualis?

Κοΐζειν, est vocem porcellorum imitari, grunnire: Aristoph. in Acharn. γρυλλιζεῖτε καὶ κοΐζετε; à κοῖ, imitatio

imitatio vocis porcellorum, &c. Vide.

Κοιμύλλω, circumspicio: ut sit κυκλῷ βλέπειν.

Κοιλάδ-ος, gen. sing. ἀκοιλὰς, quod vide.

Κοιλαίνω, vide in sequent.

Κοιλᾶναι, a. 1. inf. act. verbi κοιλαίνω, cavo, exentero, detraho: a. 1. ἐκοίλανα. Th. κοῖλ-ος, cavus.

Κοίλανσις, concavatio, concavitas, Ægin. l. 6. Verbale, à præced. κοιλαίνω, cavum, seu, concavum reddo, &c. V.

Κοιλὰς, ἀδ-ος, ἡ, vallis, quia cavi inter montes. Th. κοῖλ-ος, cavus.

Κοιλέμβολον, ε, τὸ, vocabulum est militare; nam modus quidam aciei sic vocatur, quum duplicis phalangis posteriora cornua conjuncta sunt, sed anteriora disjuncta; ex κοῖλ-ος & βάλλω, unde ἐμβολὴ, & ἔμβολον, vel ἔμβολ-ος, &c. V.

Κοίλη, ης, ἡ, concavum, pars navis: à præced. Hinc Angl. a Keel, & the Keel.

Κοιλήναντα, acc. sing. a. 1. part. act. verbi κοιλαίνω, cavo: vide in κοιλᾶναι.

Κοίλης, & κοίλησιν, dat. pl. Ion. pro κοίλαις, à κοῖλ-ος, η, ον, cavus, a, um.

ΚΟΙΛΙ'Α, ας, ἡ, venter, uterus: qu. à κοῖλ-ος, cavus. Tum & canalis, per quem aqua ducitur.

Κοιλίαι γῆς, cuniculi subterranei; plur. fœm. à præced. κοιλία, V.

Κοιλιακὸς, laborans morbo fluidæ κοιλίας, COELIACUS: à præced. κοιλία.

Κοιλίδιον, ε, τὸ, ventriculus; diminut. à Th. κοιλία, V.

Κοιλιοδαίμων, ον-ος, ὁ, ἡ, parasitus, qui κοιλίᾳ servit, ut δαίμονι, cujus venter Deus est.

Κοιλιόδεσμ-ος, ε, ὁ, ventrale: qu. vinculum ventris, quod suprà κοιλίαν δέῖται.

Κοιλιόδουλ-ος, ventris servus, ventri deditus; à κοιλία, & δοῦλ-ος, V.

Κοιλιολυσία, ἡ, ventris solutio, seu, resolutio; Cic. ad Att. à κοιλία, & λύσις, εως, ἡ, &c. V.

Κοιλιοπώλης, qui vendit ventres & omasa: Aristoph. ex κοιλία, & πώλης, V.

Κοιλὶς, ίδ-ος, ἡ, superior palpebra, cilium; Poll. à Th. κοῖλ-ος, concavus, &c. V.

Κοιλιώδης, ες-ος, ὁ, ἡ, ventrosus, vel, ventris speciem gerens; à Th. κοιλία, V. Unde κοιλιακὸν πάθ-ος, & κοιλιακὸ νόσ-ος, dicitur διυντερία; vide κοιλιακός.

Κοιλιόφαρ, cavâ oculorum parte intumescere; sic enim dicuntur oculi quum in diuturnis hæmorrhoidibus, & longis mulierum profluviis, & sæpe inchoantibus opthalmiis, intumescunt oculorum recessus, quæ κοῖλα nuncupantur; Poll. scribitur & κυλιδιᾶν apud Theocr. Idyll. 1. quod est, cavitates oculorum, quæ palpebris subsunt; τὰς κυλάδας tumidas habere, &c. à κοῖλ-ος, & ὀιδέω, sive ὀιδάω, &c. Vide.

Κοιλοφθαλμιᾶν, apud Alex. in Probl. Gaza, oculos subsidere vertit; sed legendum κοιλοφθαλμᾶν, id V.

Κοιλοχάσωρ, qui est cavo ventre; à κοῖλ-ος, & χασὴρ, V. Sic, κοιλόστομ-ος, qui cavo ore est, qui cavo ore loquitur; seu, in cujus ore vox obscuratur, velut in cavo recessu, &c. (Sic, κοιλόστομ-ος διφαλαγγία, dicitur quæ duces utriusque phalangis in iisdem partibus habet collocatos, aut dextris, aut sinistris; Ælian. contraria τῇ ἀντιστόμῳ) unde κοιλοστομία, vide infrà suo loco.

Κοιλόπεδος, ε, ὁ, ἡ, Epithetum loci qui cavam planitiem habet: ὁ κοῖλον πεδίον ἔχων.

ΚΟΪΛΟΣ, η, cavus, concavus, depressus; κοῖλ-ος ἄργυρ-ος, argentum vivum, quia tangenti se aperit & cavum exhibet: nisi potius sit argentum excavatum sive cælatum, κοῖλον, vola, cavum pedis. Hinc COELUM, apud Lat. à concavitate: & hinc Angl. to coil up, i. e. ità convolvere ut in medio relinquatur κοιλότης. Id quod in funibus nauticis & anguibus convolutis videre est.

Κοιλοστεθμέω, facio κοιλόστεθμον, fornico, camero: f. ήσω. a. 1. ἐκοιλοστέθμησα, ας, ε, ex κοῖλ-ος, cavus, & στεθμὸς, ltabulum, manso. Th. ἵστημι, sto.

Κοιλοστομία, ας, ἡ, vitium illud quo vox in ore qu. in specu obscuratur & velut in recessu auditur. Quintil. l. 1, c. 9. Ex κοῖλ-ος, concavus, & στόμα, τὸ, os.

Κοιλοσυρία, ας, ἡ, COELOSYRIA, regio sic dicta, Syriæ pars.

Κοιλότερ-ος, cavatior, magis concavus; Gaza. Est compar. à κοῖλ-ος; unde etiam, κοιλότης, ητ-ος, ἡ, cavitas, concavitas, &c. Apud Athen.

Κοιλόφθαλμ-ος, qui cavis est oculis, cui oculi in cavo subsidunt recessu; Xen. de re equ. Unde κοιλοφθαλμία, oculorum cavitas; & κοιλοφθαλμίαι, cavis oculis sum, seu, oculi mihi subsidunt, & cavitatem quandam habent; ex κοῖλ-ος, & ὀφθαλμὸς, &c. V. Sic, κοιλοφυὴς, qui natura concavus est, à κοῖλ-ος, & φυὴ; item, κοιλόφυλλ-ος, concava habens folia; ex κοῖλ-ος, & φύλλον, τὸ, vide.

Κοίλωμα, τὸ, cavum, cavitas; in oculo autem κοίλωμα dicitur ulcus, in cornea oculi tunica, rotundum, & amplius latiusque, botryo, sed minus profundum; nascitur autem circa irin, &c. à Th. κοῖλ-ος, V.

Κοιλωπὸς, cavus aspectu, Euryp. & κοιλῶπις, cava aspectu; Suid. ex Epigr. &c. Ex κοῖλ-ος, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, &c. V.

Κοιμᾶθ', pro ἐκοιμᾶτο, dormiebat, 3. sing. imperf. pass. Ion. à

ΚΟΙΜΑ'Ω, ῶ, facio dormire, sopio: f. ήσω. p κεκοίμηκα. præs. pass. κοιμάομαι, dormio: præs. part. κοιμαόμεν-ος, ον, perf. pass. κεκοίμημαι. perf. part. κεκοιμημέν-ος, η, ον, qui obdormiit: a. 1. pass. ἐκοιμήθην, ης, η, f. 1. pass. κοιμηθήσομαι. Hinc κοιμητήριον, ου, τὸ, locus in quo dormitur.

Κοιμηθεὶς, έσα, έν, a. 1. part. & Κοιμηθῆναι, a. 1. inf. pass. &

Κοιμηθήτω, a. 1. imperat. pass. verbi κοιμάω, quod vide.

Κοίμημα, τὸ, dormitio; verbale, à præced. Th. κοιμάω, V.

Κοιμήσαντο, 3. pl. pass. Ion. a. 1. m. &

Κοιμήσασθε, cubate, 2, pl. a. 1. imperat. m. ejusd. verbi.

Κοιμάομαι, ῶμαι, cubo dormiendi gratâ, reclino me ad capiendum somnum; obdormio, quiesco, &c. Apud Plat. Cicero exp. pernoctare; item, κοιμάομαι, morior; unde κεκοιμημένοι apud Ariop. mortui; (deducitur à κείμαι) Unde verbale, κοίμησις, εως, ἡ, dormitio; Joh. c. 11. Item, mors, obitus, &c.

Κοίμησις, εως, ἡ, dormitio: &

Κοιμητήριον, ε, τὸ, COEMETERIUM: à κοιμάω, dormire facio.

Κοιμίζω, idem quod κοιμάω; quod vide.

Κοιμισ-ὴς, ῆ, ὁ, sopitor, in Epigr. Verbale, à κοιμίζω, consopio, somnum induco, &c. V.

Κοινάομαι, ῶμαι, Pind. pro κοινόομαι. Th. κοινὸς, communis.

Κοινάσαντες, Dor. pro κοινώσαντες, vel pro κοινήσαντες, ut alii: nom. pl. a. 1. part. act. verbi κοινέω, vel κοινόω, communico: f. άσω. Th. κοινὸς, communis.

Κοινῇ, communiter, adv. à κοινὸς.

Κοινοῖ, dicitur in 3. sing. præs. ind. act. & in 3. sing. præs. opt. & sub. act. Et in 2. sing. præs. ind. pass. & in 2. sing. præs. sub. pass. verbi κοινόω, quod vide.

Κοινεῖον, ε, τὸ, locus in quo sunt communes omnibus mulieres; lupanar; Hesych. à κοινεῖν, quòd exp. cauponari, scortari; inquinare, ut κοινέω, ῶ, V.

Κοινοβιάρχης, cœnobiarcha, contubernii præfectus; cœnobii gubernator, &c. vulgo Abbas; est à seq. κοινόβιον, & ἀρχὴ, V.

Κοινόβιον, cœnobium, contubernium; q. d. vitæ fortunarumque communitas, seu, communicata societas; Gel. l. 1. c. 9. de Pythagoricis; ex κοινὸς, & βίος, V. Sic, κοινοβουλία, ὁι, Senatores; q. d. commune consilium participantes, seu, consilia communicantes, &c. Unde verbum, κοινοβουλέω, ῶ, communiter consulto, consilium communico, &c. Ex κοινὸς, & βουλὴ, &c. V. Κοινογάμια, τὰ, communes nuptiæ & promiscuæ, apud Athen. l. 23. à Th. γαμέω; item, κοινοζυξ, ῆ, sic appellatur τὸ ἀφ' ἵππων ἢ ἀφ' ὅτων ζεύγνυται ὑξ ἀλλήλων ζυγάσιν, ut asinus ex equa; Plat. in Polit. (reliqua ἀδιαζυξία, ex ἴδιος & ζεύγνυμι, dicuntur) à Th. ζεύγνυμι; unde ζύξ, &c V. Sic, κοινοδημεῖ, vulgò, publicè; & κοινοδήμιον, τὸ, publicum, quod publicè omnium est, &c. à Th. δῆμ-ος; unde δήμιος, &c. V. Item, κοινοδρομεῖν, est, pari incitatione communiter decurrere; ut currens, socium adæquet cursûs velocitate, &c. Ab inusit. δρέμω, pro τρέχω; unde δρόμ-ος,

δέμω, &c. V. Sic, κοινόλεκτος, ος, ον, ὁ, ἡ, communem lectum habens; Æschyl. & κοινολέχης; idem; item, adulter; à Th. λέγω, cubare facio; unde λέκτρον, & λέχος, &c. V. Sic, κοινολέκτης, vulgari sermone, communi linguâ, vulgariter, &c. à Th. λέγω; unde λέξις, & λεκτὸς, &c. comp. ut cæt. præced. cum Th. κοινὸς, &c. V.

Κοινολογεῖσθαι, aliquid cum aliquo communicare: ex κοινὸς, & λέγω, dico.

Κοινολόγημα, colloquium; verbale, à præced. κοινολογέομαι, ἠμην, confero sermones, sive sero colloquia cum aliquo de re quâpiam, &c. V.

Κοινολογία, ας, ἡ, collocutio: expon. & conjuratio: ex iisd. Th.

Κοινὸν, τὸ, publicum, commune; i. e. res publica; unde neut. plur. τὰ κοινὰ πράττειν, seu, μεταχειρίζεσθαι, res publicè administrare, seu, negotia publica tractare, &c. Et πρὸς τὰ κοινὰ προσέρχεσθαι, seu, προσίεναι τοῖς κοινοῖς, ad res publicè administrandas accedere, &c. Item, τὸ κοινὸν, est, magistratus. Sic κοινὸν γεγραμμένον, vocabatur publica tabula, in quam referebantur illi, qui liberos professi erant, aut inter tribules & cognatos asciti, &c. à Th. κοινὸς, V.

Κοινόπλους, & κοινόπλους, cui communis cum aliquo est navigatio: navigationis socius, &c. Sic, κοινόπλους ἑταιρία, cœtus eorum, qui navigationis sunt socii, &c. à κοινὸς, & πλέω; unde πλοῦς, & contracte πλοῦς, &c. V. Sic, κοινοποιέομαι, communefacio; communico; à κοινὸς, & ποιέω, item, κοινόπους, οδος, ὁ, communi socioque pede ire faciens, Soph. in Electra; ex κοινὸς, & πούς, V. Item, κοινοπραγία, conspiratio, consensio; unde κοινοπραγέω, communiter aliquid ago, auxiliatorem & consortem me præbeo, Polyb. l. 3. à κοινὸς, & πράττω, præt. med. (verbi πράσσω, vel, πράττω) unde πρᾶγμα, &c. V. Sic, κοινοπρεπὴς, innovatio; à κοινὸς, & πρέπω; unde πρέπον, &c. Vide.

ΚΟΙΝΟΣ, ή, ὸν, communis; pollutus, impurus. Hinc κοινῇ, communiter, adv. κοινῶς, idem: κοινότης, ητος, ἡ, communitas: κοινόω, communico: κοινωνὸς, particeps, consors: κοινωνέω, particeps sum: κοινωνία, ας, ἡ, communio: ὁσῇ κοινὸς, ὴ, ὸν, communis, promiscuus.

Κοινότερος, communior; unde in neut. κοινότερον, τὸ, appellatur quod à multitudine quoque tractatur, atque imperitis; unde adv. κοινοτέρως, magis communiter, magis κοινῶς; item, κοινότατος, omnibus expositus, accommodus, &c. Compar. & superl. à Th. κοινὸς, V.

Κοινότης, ητος, ἡ, communitas, participatio, à præced. quod vide.

Κοινότοκος, communi partu editus; frater, i. e. communiter natus; Soph. in Electra; ex κοινὸς, & τίκτω, à τέκνα. præt. med. verbi τίκτω, &c. Vide.

Κοινοῦμαι, (pro κοινόομαι, à κοινέω, idem quod κοινόομαι, vel κοινόω, &c.) communico, impertio; ut apud Plat. de Leg. κοινοῦμαι σοῖς σε, consilium tecum agito. Sic λέχος σοι κοινωμήλιον, tecum lecti participem, &c. à Th. κοινὸς, V.

Κοινοφροσύνη, scil. ὑπ᾽ ἐμοῦ, scientia, versans circa communem nutritionis rationem, Plat. in Polit. ex κοινὸς, & φρὴν, seu, φρένες, &c. V. Sic, κοινόφρων, q. d. communem cum alio mentem habens, seu, communem mentis voluntatem; ut κοινόφρων σοι, communiter tecum sentiens, &c. à κοινὸς, & φρὴν, V. Item, κοινοχρηστία, communis usus, seu, publica utilitas; à κοινὸς; & χρῆσις, &c. V.

Κοινόομαι, ώμην, idem quod, seq. act. κοινόω, ῶ, &c. V. At interdum passive, communicor, &c. Unde κοινωθεὶς, copulatus, conjunctus; mixtus; (part. præt. pass.) ut κοινωθεὶς ξανθῷ χρώματι, cum flavo colore permixtus; Plat. in Tim. Sic, σύμφυτος κοινωθῆναι, communis complexus; Theophr. caus. Pl. l. 5. c. 5. &c.

Κοινόω, ῶ, communico, commune reddo; item polluo, inquino, pro impuro habeo: f. ώσω. p. κεκοίνωκα. a. 1. ἐκοίνωσα. a. 1. inf. act. κοινῶσαι. Th. κοινὸς.

Κοινῶ, dat. sing. à κοινὸς.

Κοινὼν, ῶνος, ὁ, Poët. pro κοινωνὸς, socius, quod vide.

Κοινωνέω, ῶ, communico, impertio: f. ήσω. perf. κεκοινώνηκα. a. 1. ἐκοινώνησα. Th. κοινὸς, communis.

Κοινωνῆμαι, communicor; ut κοινωνῆμαι τὸν ζόλον, sum particeps classis; Thucyd. est pass. à præced. act. V.

Κοινωνήσεσι, dat. pl. a. 1. part. act. κοινωνήσας, ασι, verbi præced.

Κοινώνημα, ατος, τὸ, & κοινώνησις; commercium; verbalia à præced. κοινωνέω, V.

Κοινωνία, ας, ἡ, communio; beneficentia; eleemosyna. Th. κοινὸς.

Κοινωνικὸς, ὴ, ὸν, f. cibilis, non difficilis, non fastuosus, qui est facilis convictûs: à

Κοινωνὸς, ὸς, ὁ, ἡ, socius, particeps: in dat. pl. κοινωνοῖς. Th. κοινὸς

Κοινωνῶσιν, 3. pl. præs. ind. verbi κοινωνέω, quod vide.

Κοινῶς, communiter: publicè; in communi; item, uno animo, &c. adv. à Th. κοινὸς, V.

Κοινώτερος, α, comparat. grad. à κοινὸς, communis.

Κοινωφελὴς, & κοινωφέλιμος, communem afferens utilitatem reipublicæ; sive, omnibus utilis, &c. à κοινὸς, & ὠφελέω e unde ὠφέλιμος, &c. Vide.

ΚΟΤΞ, ικος, ὁ, palmæ arboris quædam species.

Κοιογλῶσσα, ità dicitur Λάπτη apud Apoll. Arg. 2. Utpote, genita à Cæo, uno ex Titanibus, de quo Hesiod. in Theog. à γείνομαι, unde γόνος, &c. Vide.

Κοίλης, sacerdos, qui & κοίης.

Κοῖος, qualis, Æol. pro ποῖος. Est & Κοῖος, ου, ὁ, nomen viri.

Κοισόρος, gravida: quia κοῖος, i.e. κύος φέρει.

Κοιχανέοντα, acc. sing. part. præs. verbi κοιχανέω, quod vide.

Κοιχανέοντι, Dor. pro κοιχανέουσι regunt, gubernant: à

Κοιχανέω, impero; princeps sum: f. ήσω. p. κεκοιχάνηκα. à

Κοιχανέω, dominor, impero; principatum obtineo; instar principis excello, imperator & princeps sum, &c. Il. β. Item, κοιχανίη, dominium, imperium; & κοιχανικὸς, ὴ, ὸν, imperitorius; item, κοιχανίδης, ου, ὁ, Imperator, &c. Omnia à seq. Th. κοίχανος, V.

ΚΟΙΧΑΝΟΣ, ου, ὁ, princeps, dominus: qu. à κοῦρος, auctoritas, quam dominator habet in subditos: hinc κοιχανέω, dominor, impero. Est &

Κοίχανος, ου, ὁ, nom. propr. viri.

ΚΟΙΧΤΡΑ, uxor Alcmæonis Archeniensis, nobilis ea & opulenta; sed luxuriosa.

Κοισυρᾶδι, dixerunt comici pro περιφερῶς κοσμεῖσθαι; sive, τὰς κοιτικὰς φρένας, i. e. luxu diffluere, nimium ornari, ut mulier hæc solebat; vide Th. præced.

Κοιτάζομαι, in cubili sum, in lecto cubo, seu, decumbo; ab act. κοιτάζω, cubare facio, in cubili colloco; unde verbale, κοιτασία, cubile, concubitus; omnia, à Th. κοῖτη, V. Unde etiam κοιτασίον, ου, τὸ, subst. lustrum ferarum; apud Plut. neut. à seq. κοιτάζω, V.

Κοιτάζω, ου, qui it cubitum, qui lectum petit. κοιτάζειν γίνεσθαι, cubare, noctu jacere. Th. κοῖτη, lectus.

Κοιτάζατο, Dor. pro ἐκοιτάσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi κοιτάω, vel κοιτάζω, dormio: f. σω, & Dor. ξω. Hinc a. 1. ἐκοίτασα. à

ΚΟΙΤΗ, ης, ἡ, cubile, lectus; proles: κοίτη, ης, αι, libidines: qu. à κεῖμαι, cubo. Hinc κοῖτος, ου, ὁ, idem quod κοίτη, κοιτὼν, ῶνος, ὁ, dormitorium, cubiculum: κοιτὼν, ῶνος, ὁ, cubiculum: ἀκοίτης, ου, ὁ, maritus: ἄκοιτις, ιδος, & ιος, ἡ, uxor. Poët. παρακοίτης, ου, ὁ, & παράκοιτις, ιος, ἡ, idem quod ἀκοίτης & ἄκοιτις.

Κοιτὼν, ῶνος, τὸ, dormitorium, locus ad dormiendum adaptatus, cubiculum dormitorium, &c. (vide præced. Th. κοιτάζω.) à κεῖτον, idem, dormicorium; cætum, vel, procæton, i.e. antecubiculum, &c.

Κοῖτις, ίδος, ἡ, parva κοίτη, lectulus; specialiter capsula in quâ mundus muliebris servatur: à præced.

Κοῖτον, acc. sing. à

Κοῖτος, ου, ὁ, cubile; somnus in cubili. Th. κοίτη, idem.

Κοιτὼν, ῶνος, ὁ, cubiculum: ab eod.

Κοιτωνὶς, ίδος, ἡ, & κοιτωνίσκος, parvum cubiculum; item, lectulus, seu, parvus lectus, &c. Utrumque, diminut. à præced. κοιτὼν, locus domûs in quo sunt cubilia, &c. V.

Κοιτωνίτης, ου, ὁ, cubicularius: ab eod. Th.

Κόκαλον, os. Corona pretiosa κόκαλα ὀ-ξέα.

Κόκκαλον, nucleus pineæ nucis, qui & στρόβιλος, Gal. in Lex. Hippocr. sed Dioscor. diminutivè ità nominari vult Cnidium coccum seu granum; à Th. κόκκος, V.

Κοκκινοβαφὴς, vel κοκκοβαφὴς, cocco, vel coccineo colore tinctus, vel, infectus; Athen. à seq. κόκκινος, vel Th. κόκκος; & βαφὴ, à Th. βατέω, V. Sic, κοκκοβόας ὄρνις, gallinaceus à Sophocle dicitur, teste Eust. quasi ὁτὰν βοᾷν κοκκύζων; inter vociferandum cucurriens; à κόκκυς, unde κοκκύζω, quæ vide in βοάω; unde βοὴ, & βόης, &c. V. Item, κοκκοδρεκόσης, ὁ, avis quædam, ita dicta, παρὰ τὸ δρεκέειν κόκκους; i.e. à confringendis granis; ex κόκκος, & δρεκέω; sic κοκκοτυπεῖν, cocco tactum, vel, tinctum; à κόκκος, & πτύω, V. Sic etiam, κοκκόρυζος, apud Apsyrtum, est granum oryzæ; ex κόκκος & ὄρυζα, V.

Κοκκίζω, grana eximo, seu, acinos; unde, apud Aristoph. κοκκίσαι ῥοιὰν, punicum malum suis exenterare granis; grana, seu, acines eximere è malo punico; quod & ἐκκοκκίσαι dicitur; à seq. Th. κόκκος, V.

Κόκκινος, η, ον, COCCINUS, coco tinctus: à κόκκος.

Κόκκιον, ου, τὸ, pilula; ut neut. plur. κόκκια βηχικὰ, pilulæ quæ tussi medentur; idem quod, & à Th. κόκκος, granum, & apud Medicos, sic vocantur pilulæ, quod granorum magnitudine fere sint, & rotundæ granorum instar, &c. Item, granum ilicis arboris rubens quo punicea inficiuntur; & ipse color puniceus, &c. V.

ΚΟ'ΚΚΟΣ, ου, ὁ, granum, bacca, COCCUS, color ex cocco factus puniceus, unde etiam pro purpura sumitur.

Κόκκος, ου, ἡ, arbor quam Theophr. πρῖνον vocat; Plinius, ilicem; unde κόκκος βαφικὴ apud Dioscor. ex cujus fructûs admirabili succo, inficiuntur coccineæ vestes, quæ coccina, vel, coccea, Latinè vocantur; à præced. Th. κόκκος, ὁ, V.

ΚΟΚΚΥ'ΑΙ, & κακύαι, ῶν, οἱ ἢ αἱ, avi majores.

Κοκκύζει, canit, 3. sing. præs. ind. à

Κοκκύζω, COCCYZO, canto ut cuculus vel gallus: à κόκκυξ, quod vide.

Κοκκύμηλον, prunum præcox, malum quod coccygis vocant: ex κόκκυξ, quod vide, & μῆλον, malum. Th. μηλέα, malus, arbor.

Κοκκύμηλος, ὁ, idem quod præced. κοκκύμηλον, V.

ΚΟ'ΚΚΥΞ, υγος, ὁ, CUCULUS, à sono, unde & κόκκος, Ang. Cuckow. vel quod sit κόκκινος, colore: hinc κοκκύζειν, cucurire.

Κοκκύσδειν, Dor. pro κοκκύζειν, cucurire. Th. κόκκυξ, υγος, cuculus.

Κόκκων, granum cnidium, apud Hippocr. Unde κοκκώδης, grana mali punici, & unde viscum fit; Gal. in Lex. Hippocr. à Th. κόκκος, V.

Κόκυ, celeriter, Attic. unde fortè Angl. quick.

Κοκύαι, idem quod κακύαι, Id vide.

Κόλα, ἡ, venter, Suid. sive quia κόλον, id est, escam capit: sive quia κοίλη.

Κολαβέω, buccellam devoro, deglutio, absumo, &c. à seq. κόλαβος, V.

Κόλαβος, offula, buccea parva: à κόλον, cibus.

Κολαβρίζω, Græcis σκιρτάω, lascivè salto. Inde genus saltationis petulantis & lascivæ κολαβρισμὸς est dictus. Sic Job. 5. 4. κολαβρισθείησαν, vertitur κατεκλάσθησαν, à Sym. τατειναδήτωσαν.

Κόλαβρος, obscœna cantio.

Κολάζομαι, pœnæ de me sumuntur, vel, mihi infliguntur; item, reprimor, coerceor; ut κεκολασμένη δίαιτα, moderata, & cujus luxuriæ, quasi castigata est; item activè, pro seq. act. κολάζω, V.

ΚΟΛΑ'ΖΩ, punio, castigo: f. σω. p. κεκόλακα. præt. pass. κολάζομαι, punior, pœnas do: a. 1. m. ἐκολασάμην, ωσατο, a. 1. sub. m. κολάσωμαι, ῃ, ηται, pert. pass. κεκόλασμαι, σαι, σται. Hinc κολαστήριον, ου, τὸ, carcer: κόλασις, εως, ἡ, punitio: ἀκόλαστος, ου, ὁ, ἡ, intemperans, protervus.

Κόλακες, acc. pl. à κόλαξ, ακος, ὁ, adulator.

Κολακεία, ας, ἡ, adulatio: κολακεύω, adulor. Th. κόλαξ, quod vide.

Κολάκευμα, adulatio, lenocinium; verbale, à κολακεύομαι, adulationibus demulceor, & titillor, seu, vincor & capior; Plut. κολακευθεὶς ἀπὸ τοῦ γωμικοῦ; ab act. κολακεύω, V.

Κολακεύσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. à κολακεύω, quod vide.

Κολακευτικὸς, adject. verbale, à

Κολακεύω, adulor, assentor: f. εύσω. p. κεκολάκευκα. a. 1. ἐκολάκευσα. Th. κόλαξ, adulator.

Κολακικὸς, ἡ, ὁ, adulatorius, assentatorius; item, adulandi peritus, peritus assentator; unde κολακικὴ, sub. τέχνη, ars adulatoria, seu, assentatoria. Item, κολακὶς, ίδος, ἡ, assentatrix; unde κολακίδες, dicebantur mulierculæ, quæ, de curru descendentibus regi-nis, dorsum, fcalæ loco, subjiciebant, &c. Utrumq; à κόλαξ, ακος, &c. V.

Κολακευτικὸς, ἡ, ὁ, adulatorius, assentatorius (idem quod κολακικὸς, blandus,) unde κολακευτικῶς, assentatoriè; adulatoriè; seu, more assentatorum, &c. Utrumq; verbale, à κολακεύομαι, id V.

Κολακρῖ, vel κολακρεῖ, & κωλακρεῖ, civilium pecuniarum quæstores.

ΚΟ'ΛΑΞ, ακος, ὁ, adulator, parasitus: à κόλον, cibus, quem quærit. Hinc κολακὶς, ίδος, ἡ, assentatrix: κολακεία, ας, ἡ, assentatio: κολακεύω, adulor, assentor.

Κολαπτῆρ, ῆρος, ὁ, instrumentum lapicidarum, malleo simile, sed rostratum, quo marmora incidunt; Luc. in Som. verbale, à seq. Th. κολάπτω, V.

ΚΟΛΑ'ΠΤΩ, tundo, tundendo excavo; qu. à κοῖλος, cavus. Hinc κόλαφος, ου, ὁ, colaphus, alapa: κολαφίζω, colaphum incutio.

ΚΟ'ΛΑΡΙΣ, εως, ὁ, animal ululæ inimicum.

Κόλασις, εως, ἡ, supplicium, cruciatus: à κολάζω, punio.

Κόλασμα, ατος, τὸ, animadversio, cruciatus, pœna: &

Κολασμὸς, ου, ὁ, pœna, punitio: &

Κολαστήριον, ου, τὸ, carcer, locus supplicii, tormentum: à κολάζω, punio.

Κολαστέον, puniendum est; ut κολαστέον κακίας τὸ γήρως, vitia senectutis compescenda sunt, Gaza de senect. est verbale gerundivum, a κολάζομαι, quod cum genit. sæpe constr. ut, apud Thuc. κολάζομαι τῆς ἀδικίας injuriæ pœnas do, &c. Unde etiam, κεκολασμένως, (adv. à κεκόλασμαι, & ejus part. -μένος) moderatè frænando, & castigando cupiditates & luxuriam; item, κολαστὴς, ου, ὁ, punitor, castigator, ut apud Synes. Epist. 121. τῆς πονηρίας κολαστὴς, &c. Item, pro vindice, & torrore etiam ponitur apud Euryp. Unde κολαστικὸς, ὴ, ὁ, q. d. punitorius, pœnas infligere solens apud Plut. ὠθεῖ ἀοργησ. Item, κολαστήριος, ad pœnas infligendas aptus, seu, comparatus; ut κολαστήριον πῦρ, apud Naz. Omnia, ab eod. Th. κολάζω, V.

Κολάσωνται, 3. pl. a. 1. sub. m. verbi κολάζω, punio, quod vide.

Κολαφίζω, alapam alicui infringo, colaphum infligo: f. ίσω. p. κεκολάφικα. Hinc præs. pass. κολαφίζομαι, colaphis cædor. Th. κολάπτω, tundo.

Κολάφισμα, τὸ, plaga colapho incussa; seu ipse Colaphus; i.e. alapa; plaga, quæ palmâ, in maxillam alicujus incutitur, &c. Verbale, à præced. κολαφίζω, V.

Κόλαφος, ου, ὁ, COLAPHUS. Th. κολάπτω, quod vide.

Κολεκτάριος, ου, ὁ, numularius, argentarius, Suid. vox est linguæ vulgaris, q. d. collector.

Κολεοῦν, gen. dual. Poët. pro κολεοῖν, à κολεός, ου, ὁ, vagina.

Κολεοῦ, gen. Ion. à κολεός.

Κολεόπερος, & Ionicè, κολεόπερος, cujus pennæ in volucro cruftacco, velut vaginâ, includuntur; ut sunt scarabæorum & hujusmodi quorundam insectorum, à seq. Th. κολεὸς, vel κέλεος, &c. Vide.

ΚΟΛΕΟ'Σ, ῆ, ὁ, & Ion. κελεὸς, vagina, CULEUS: qu. κοιλεὸς, à κοῖλος, cavus.

ΚΟΛΕΡΟ'Σ, ῆ, glaber: hinc κολεραὶ, ῶν, αἱ, glandæ.

Κολερὰ ὄϊες, oves glabræ, seu, brevem lanam habentes, vel ut alii, oves crispæ, &c. à præced. V.

ΚΟΛΕΤΡΑ'Ω, proculco.

Κολία, saltatio quædam. Puto à ventris circumactu: vide κωλία.

ΚΟΛΙ'ΑΣ, ου, ὁ, piscis quidam: sic dictus, quod κοιλίαν habeat notabilem.

Κολιάω, salto: Hesych.

ΚΟ'ΛΛΑ, & κόλλη, ης, ἡ, gluten: qu. à κολέω, claudo. Hinc κολλάω, glutino κολλητὴς, glutinator; χρυσοκόλλα, ης, ἡ, auri glutinum.

Κολικὴ νόσος, colica morbus; vide κωλικὸς.

Κολλαβίζω, impingo; Aristoph. Item, ludo ludi genus, quo hic quidam manibus expansis oculos suos tegit, alius verò, postquam percussit, quærit num verbe-

verberarit; Poll. unde κολλαϊσμὸς, ᾧ, ὁ, ejusmodi lusus, à seq. κόλλαβος, idem quod Th. κόλαψ, V.

Κόλλαβος, ᾳ, ὁ, epitonium chordarum; verticillus cytharæ, lyræ, &c. qui est clavicula, quâ fides vertuntur & intenduntur. Est &

Κόλλαβος, ᾳ, ὁ, panis genus.

Κολλάω, glutino: f. ήσω, p. κεκόλληκα, præs. pass. κολλάομαι, ῶμαι, agglutinor, adhæreo: cura dat. a, 1. pass. ἐκολλήθην, ης, η, a. 1. part. pass. κολληθείς, έντος. Th. κόλλα, gluten.

Κολλίζης, qui κόλλαν ἑψεῖ glutinum coquit.

Κόλλι, ος, ὁ, gluten: vide κόλλα.

Κολλήκεττα, ferruminata, nom. pl. n. g. à κολλήκεις, εσσα, εν, glutinatus. Th. κόλλα, gluten.

Κόλλησον, adjunge, a. 1. imperat. pass. verbi κολλάω, quod vide.

Κόλλησις σιδήρου, ferruminatio, à κόλλα, ὁ, gluten.

Κόλλικος, panis Ægyptius.

Κολλητὴς, οῦ, ὁ, glutinator, concinnator; Item κολλητικὸς, vim habens glutinandi; utrumque verbale, à κολλάομαι, ῶμαι, agglutino, seu adjungo me, adhæresco; ab act. κολλάω, V.

Κολλητὸς, ή, conglutinatus, benè compactus: acc. pl. f. g. κολλητὰς, à κόλλα, gluten.

Κόλλιξ, quod & κόλυξ, panis rotundus, pastillus: à κόλλον, esca.

Κολλομβάω, carmina conglutino, & concinno, concinnè, & compositè connecto orationem, &c. ex κόλλα, vel κόλλη, & μέλος, τὸ, carmen, &c. V.

Κολλοπίζω, claviculis, seu verticillis intendo: Item κολλοπόω, ῶ, glutino, glutinamentis compingo, & coagmento; Hesych. & Eust. utrumque, à Th. κόλλαψ, οπος; V.

Κολλοποδιώκτης, qui pueris exoletis, & durioribus inhiat; ὁ ἀγειν περὶ τοὺς κόλλοπας; Eust. ex κόλλαψ, ---οπος; quod Metaphoricè est exoletus & callosus puer, supra ætatis vigorem libidinans; Aristoph. & διάκτης, &c. vide.

Κολλύριον, ᾳ, τὸ, collyrium, idem quod κολλύριον.

KO'ΛΛΟΨ, οπος, ὁ, corium durius, in cervicibus & dorsis boum, &c. quia inde κόλλα ἑψεῖται, in pl. κόλλοπες, dicuntur verticilla cytharæ, quibus chordæ intenduntur. Hinc κόλλαβος, verticillus in citharâ, item species panis: κόλλαβος, ᾳ, ὁ, idem; & hinc Angl. Collops.

Κολλυβιστὴς, οῦ, ὁ, numularius; trapezita: à

KO'ΛΛΥΒΟΣ, ου, ὁ, COLLYBUS; species numismatis: bos in numismate parvo sculptus, quasi κολλάβου βοῦς. Sumitur & pro permutatione: hinc vox præced.

Κολλυβιστικὰ σύμβολα, symbola collybistica, seu tesseræ collybisticæ, quales sunt literæ, quæ vulgò appellantur literæ cambii, institutæ ad permutandam pecuniam externam; ut tradit Bud. à præced. κολλυβιστὴς, V.

ΚΟΛΛΥ'ΡΑ, ας, ἡ, panis parvus, cruſtum, COLLYRA.

Κολλυρίζω, opus pistorium facere, 2 Reg. c. 13. à præced.

Κολλυρὶς, collyris, diminut. à vel, idem quod, præced. κολλύρα, collyra, panis species, quæ pueris dari solebat, seu panis frustulum; ut Annotat. Schol. Aristoph. quod etiam dicebatur κολλυρίτης ἄρτος, &c. quibusdam autem κολλυρὶς, est pulmentum & sorbitiuncula; aliis, est torta paris apud 70. Interpr. ut 2 Reg. c. 7. 13. &c.

ΚΟΛΛΎ'ΡΙΟΝ, sive κολλύριον, ου, τὸ, COLLURIUM, genus medicamenti: q. à κωλύειν τὸ ῥεῖν, quod oculorum fluxum sistat. Sed vox est generalis & nomen à figurâ inditum: q. κολοβύριον, h. e. κολοβὸν τῶν ὀφθαλμῶν, quia sit instar caudæ mutilatæ.

ΚΟΛΛΥΡΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, avis nomen.

Κολλώδης, εος, ὁ ἡ, ὀν, glutinosus, tenax, à Th. κόλλα, vel κόλλη, &c. vi. Unde etiam κολλῶμαι, adhæresco, &c. vide suprà in κολλητὸς.

Κολοβεννὴς, mutilum florem habens; seu minutulum florem edens; unde κολοβανθεῖν, expon. florem cessilem gerere, apud Theophr. Hist. Pl. l. 8. ex κολοβὸν, & ἄνθος, unde ἀνθέω, &c. V.

Κολοβόκερκος, caudâ truncatus: ex κολοβὸς, mutilus, & κέρκος, ου, ὁ, cauda.

Κολόβιον, ᾳ, τὸ, COLOBIUM, subucula: quia κολοβὸν, sine manicis.

Κολοβόπους, truncus pedibus, truncatus pedes, &c. à κολοβὸς, & πούς, &c. vi. Sic κολοβόρρις, vel κολοβόρρους, qui mutilo est naso præditoque, Suid. cui mutilatus, & decurtatus, est nasus, à κολοβὸς, & ῥὶς, vel ῥὶν, ῥινὸς, &c. V.

Κολοβὸς, ή, όν, mutilus: hinc κολοβόω, mutilo, brevio. Th. κολόω, amputo.

Κολοβόσταχυς, ὁ ἡ, ὑς, spicis truncatus: Item brevem ferens spicam; Dioſc. l. 1. c. 6. ex κολοβὸς, & στάχυς, υος, ὁ, &c. vide.

Κολοβότης, ητος, ἡ, ὁ, q. d. decurtatio; quâ scil. aliquid mutilum, truncatum, curtum, seu mancum est; ut πηδήματος κολοβότης, spiritûs defectio, efficiens pronuntiationem alicujus partis in oratione curtam & truncatam; Plut. de Demosth. à præced. κολοβὸς; vide.

Κολοβοῦρος, caudâ truncatus, cui amputata cauda est; ex κολοβὸς, & οὐρὰ; vide.

Κολοβόω, ῶ, contraho, decurto: f. ώσω, p. κεκολόβωκα, a. 1. pass. ἐκολοβώθην, ης, η, f. 1. pass. κολοβωθήσομαι, ῃ, ῃται, à κολοβὸς, mutilus. Th. κολόω, amputo.

Κολοβωθήσονται, 3. pl. f. 1. passiv. verbi præced.

Κολοβώδης, mancus, mutilus, imperfectum membrum aliquod habens, aut contra naturam: Item κολόβωμα, τὸ; id ipsum quod mutilum & truncatum est, curtum, quicquid in labiis aut nario aliis, aut auribus, &c. deficit; sic κολόβωσις, mutilatio, detruncatio, defectus, &c. & κολοβότης, ῆτος, ὁ, decurtator, truncator; dicitur de eo, qui in pronuntiando, syllabas extremas curtat, & mutilat, &c. omnia à κολοβὸς, vel κολοβόω, &c. quæ V.

Κολοιάω, ῶ; graculorum vocem sono, seu graculos voce imitor, Poll. l. 6. c. 23. est à seq. Th. κολοιὸς, &c. V.

ΚΟΛΟΙΟ'Σ, ῦ, ὁ, graculus, monedula hinc κολοιάω, graculorum more vocem edo: κολωὸς, tumultus.

Κολοιώδης, εος, ὁ ἡ, graculo similis, ad graculos proxime accedens, qui è graculorum genere est, &c. à præced. Th. κολοιὸς, parva cornix, &c. V.

ΚΟΛΟΚΑΣΙ'Α, ας, ἡ, &

Κολοκάσιον, ᾳ, τὸ, faba Ægyptiæ radix.

Κολόκυμα, ατος, τὸ, q. d. κόλον, seu κολοβὸν κῦμα, i. e. κωφὸν κῦμα, surdus fluctus, qui scil. nullo agitante vento tollitur, & strepitat; vel qui nullam agitatis lapillis strepitum edit. Aristoph. in equit. &c.

ΚΟΛΟΚΥ'ΝΘΗ, sive κολοκυώτη, ης, ἡ, cucurbita.

Κολοκυωδὴς, cucurbita caprina, vel Alexandrina, vel cucumere amarus: à præced.

Κολοκυώτη, ης, ἡ, idem quod κολοκυώδη.

Κολοκυώτιον, cucurbitula; hoc est, parva cucurbita; Phrynich. est diminut. à præced. Th.

KO'ΛΟΝ, ου, τὸ, cibus. Hinc βασκόλος, ου, ὁ, bubulcus: βασκολικὸς, ῆ, pastoralis: βασκολεῖον, ου, τὸ, locus seu sedes boum: βασκολέω, pasco boves: δύσκολος, ου, ὁ, ἡ, morosus, difficilis, δυσκόλως, adv. morosè.

Κόλον, reperitur etiam pro κῶλον, intestinum quoddam, de quo vide suo loco: Item κόλον, dicitur quoque, τὸ μέγα; unde κολόκυμα, quidam exp. μέγα κῦμα; ut annotat Eustath.

Κόλος, ου, ὁ, ἡ mutilus, truncatus: à κολόω, amputo. Est etiam κόλος Athenæo facilis: unde δύσκολος, & δύσκολος.

Κολοσσαὶ, ῶν, αἱ, nomen civitatis. Gr. Colossæ: &

Κολοσσαῖος, ου, qui Colossum æquat, Colosso par: à

ΚΟΛΟΣΣΟ'Σ, ῦ, ὁ, COLOSSUS, statua immensæ magnitudinis.

Κολοσσία, statuæ umbra, erectio in altum: Item κολοσσικὸς, ῆ, όν, colossicus; Plut. utrumque, à præced. Them. κολοσσὸς; vide.

Κολοσυρτὸς, ου, ὁ, idem quod κολοσυρτὸς, i. e. confusa, seu promiscua multitudo, seu turba; pulvis excitatus, & in altum se tollens: quidam volunt, propriè, esse strepitum, ac pulverem, qui excitatur, quum virgultorum, stipularumve fasces, per terram trahuntur, &c. Unde etiam verbum, κολοσύρεται, tumultuatur, tumultum strepitumque excitat, turbas dat; Hesych. ex κόλον, τὸ, magnum; vide Paulo suprà, & σύρω, unde σύρτις, & συρτὸς, &c. Vi. Atque sic κολοσυρτὸς, exp. μέγας θόρυβος, &c. Eust.

Κολοσυρτὸς, ῦ, ὁ, strepitus sarmentorum quum trahuntur: ex σύρω, traho, & κάλον, lignum, seu potius κόλος, mutilus. Est enim sarmentum lignum defractum.

Κολόω, amputor decurtor, truncor, & Metaph. imminuor; ut in Epigram. κεκολόμμεθα πάσαι, morbo fractus, &c. sed exp. etiam activè, pro act. Th. κολόω, trunco, &c. V.

Κόλυφος,

Κόλερος, cauda truncatus, cui amputata cauda est; Item κολέρα, idem; & κολερία, caudæ truncatio: Item κόλερις, vulpes; omnia à κόλος, mutilus, & ἑρέα, cauda, &c. vi. Unde etiam κολέριον, ου, τό, mutilatum caudâ: Item panis genus, & pharmaci, quod Latini etiam collyrion vocant; collyrium medicamentum oculorum, in Apocal. c. 3. &c.

Κόλεροι, οἱ, COLURI, sic in sphæricâ doctrinâ vocantur duo circuli majores, quorum alter transit puncta equinoctiorum, alter Solstitiorum, mutuo se secantes in polis mundi ad angulos rectos sphæricos: ita dicti quod semper altera eorum pars sub horizonte lateat: à

Κόλερος, caudâ mutilus, truncus: q. κόλος ἔρα.

Κόλωσις, εως, ἡ, mutilatio, truncatio, decurtatio, amputatio; seu imminutio, &c. Item κόλασμα, τό, quod detruncatum & amputatum est; fragmentum recisum, &c. verbalia, à seq. Them. κολέω; V.

ΚΟΛΟΥΤΕ'Α, ας, ἡ, COLUTEA arbor. Si quis eam mutilet, ipsa moritur: ergo: à

ΚΟΛΟΥ'Ω, amputo, decurto, f. σω, p κα. Hinc κόλος, ου, ὁ, ἡ, mutilus: κολοβός, ή, όν, idem: κολοβόω, mutilo: κολόβιον, ου, τό, tunica.

ΚΟΛΟΦΩ'Ν, ῶνος, ὁ, fastigium, summa manus, finis. Hinc κολοφῶνα ἐπιτιθέναι, COLOPHONEM, seu ultimam manum imponere.

Κολπίας, & κολπίζω, vi. κολπόω.

ΚΟ'ΛΠΟΣ, ου, ὁ, sinus, gremium: à κοῖλος, quia cavus: hinc ἐγκολπίζω, in sinum recipio: & Angl. Gulf, de maris sinu.

Κολπόω, ῶ, in sinus contraho; unde κεκολπῶσθαι, sinuatum esse, &c. dicitur etiam, de sinu velorum, apud Luc. & de sinu maris apud Strab. à præced. Them. κόλπος; V.

Κόλπω, Dor. pro κόλπου, gen. sing. à κόλπος.

Κολπώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, sinuosus; Item κόλπωμα, τό, quod sinuatum, vel sinuato volumine collectum est; Polluci, est vestis sinuosa, quâ in tragœdia reges utebantur: Item κόλπωσις, εως, ἡ, sinuatio, in sinum collectio; specialiter de ea sinuatione, quâ vela in curvos sinus obliquantur, ut venti flatibus pateant; unde Metaph. κόλπωσις πτερῶν, de remigio, & velificatione alarum, quâ in sinus quasi curvantur & obliquantur; apud Herodian. l. 1. Sic κολπωτὸς, ή, όν, sinuatus; apud Plut. in Apophth. pro quo dicitur etiam κολπίας, ου, ὁ, idem; unde κολπίζω, sinuo, Æschyl. & Suid. omnia à κόλπος, & κολπόω, &c. V.

Κολυβιστὴς, οῦ, ὁ, numularius; idem quod πολλυβιστὴς, id V.

Κολυμβάς, άδος, ἡ, urinatrix, natatrix; de ave natatrice apud Athen. l. 5. dicitur & de olea conditanea in muria innatante, apud eundem l. 2. & 4. à seq. Th. κολυμβάω; V.

ΚΟΛΥΜΒΑ'Ω, ῶ, nato, aquas subeo, f. ήσω, p. κεκολύμβηκα, q. κολυμφάω, à κόλος, mutilus, & φάω, appareo: nantes enim mutili apparent. Hinc

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, piscina, locus ubi natare possumus: à præced.

Κολυμβητὴρ, ῆρος, & κολυμβιστὴς, ῆ, ὁ, urinator, natator, &c. Item κολυμβὶς, ίδος, ἡ, urinatrix; avis quædam, apud Aristot. Athen. & Aristoph. & κόλυμβος, ου, ὁ, urinator: Item natatio, in Epigr. & Plut. sed dicitur etiam, de urinatrice ave apud Athen. &c. Omnia à præced. Th. κολυμβάω; V.

ΚΟΛΤΤΕ'Α, ας, ἡ, arbor quædam Idæa: diversa à κολκτέα, de quâ suprà.

ΚΟΛΧΙΚΟ'Ν, ῆ, τό, COLCHICUM, herba quædam venenata, à regione Colchorum.

Κολχὶ, ῶν, οἱ, COLCHI, Asiæ populi.

Κολανία, ας, ἡ, nomen urbis, Lat. Colonia.

Κολώνη, ης, ἡ, idem quod

ΚΟΛΩΝΟ'Σ, ῆ, ὁ, tumulus, collis: q. κολωνός, à κολόω, quia celeriorem progressum itinerantium impedit.

Κολωάω, tumultuor, effutio; nam Gell. l. 1. c. 15. κολωᾶν exponit, tumultuari, turbas dare; vel etiam vociferando perstrepere, & garrire, more graculorum; Il. β. Item κολῶν, & κολώιον; idem quod seq. κολωὸς, perturbatio; sumptâ Metaph. ἀπὸ τῆς κολοιῶν; i. e. à graculis: quippe qui aves sint gregatim volantes, & magno cum garritu strepituque; Il. α, &c. V. seq.

Κολωὸς, ῆ, ὁ, strepitus, tumultus. Th. κολοιὸς, parva cernix.

Κόμαθος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, flavam habens cæsariem; i. e. ξανθότριχος, auricomus, apud Lycophr. cujus coma ignei est coloris; à κόμη, coma, & αἴθος, τό, ardor æstus; à Th. αἴθω, uro, &c. V.

Κόμαρον, ου, τό, fructus arbuti, arbutum; Theocr. Idyl. 8. à seq. Them. κόμαρος, arbor, ex genere τῆς ἀειφύλλου, Theoph. & Aristoph. &c.

ΚΟ'ΜΑΡΟΣ, ου, ὁ, ἡ, arbutus. Est & κόμαρος, vel κόμμαρος, pro κάμαρος, pilcis.

Κομαροφάγος, qui arbutis vescitur. Aristoph. in avib. à præced. κόμαρος, & φάγω; V.

Κομάσσαι, Dor. pro κομίσαι, comam ferat, 3. sing. a. 1. opt. act. à

Κομάω, ῶ, comatus sum, comam alo, f. ήσω, p. κεκόμηκα. Hinc κομᾶν ὥσπερ τυραννίδι, tyrannidem affectare: Herodot. Th. κόμη, coma.

Κομέω, sonum edo, puto crepitu molarium.

Κομβολύτης, marsupiorum amputator; i. q. ὁ λύων εὖν κόμβας, Hesych. nam κόμβος significat etiam marsupium, nodulis tcil. instructum, seu adornatum, seu, ad eludendum, &c. V.

Κόμβωμα, & κόμβωμα; i. e. κεκαλλώπισμα, ornatus, amictus elegans: verbalia, à κομβόω, & κομβόω, orno, scil. nodulis: à Th. κόμβος; V.

ΚΟ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, nodus: hinc

Κομβόω, nodum necto: à præced.

Κομεῖν, præsent. infin. verbi κομέω, quod vide.

Κομείτην, Ion. pro ἐκομείσθην, 3. dual. imperfect. act. à

ΚΟΜΕ'Ω, curam gero; nutrio, alo: κομίζω, idem: & porto, fero, eo. Hinc κομιδὴ, ῆς, ἡ, cura: νοσοκόμος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quæ ægrotos curat: νοσοκομέω, ægrotos curo: νοσοκομεῖον, ου, τό, locus, in quo ægroti curantur.

ΚΟ'ΜΗ, ης, & Dor. κόμα, ἡ, COMA, cæsaries culta: q. à κείπω, seco: ut cæsaries dicitur à cædendo: vel à κομέω, curam gero, alo, orno: hinc Angl. ß Comb, to comb, &c.

Κόμης, comes, præfectus: à Latin. comes.

Κομήτης, ου, ὁ, comatus, crinitus, dicitur κομήτης lubaud. ἀστὴρ, stella crinita, COMETA. Th. κόμη, coma.

Κομιδὴ, ῆς, ἡ, actio τοῦ κομίζειν, cura, diligentia, advectio; receptio: à κομίζω, quod vide.

Κομιδῇ, adv. valdè, cum diligentia, studiosè, Eust. Item prorsus, omnino, &c. ut κομιδῇ νέος, admodum adolescentuli, Herodian, à κομέω, vel κομίζω, curo, &c. vide.

Κομιζέσθα, Ion. & Dor. pro κομίσθαι, 1. pl. f. 1. m. Att. vide in κομίζω.

Κομίζω, curo, fero, repeto: præs. imperat. κόμιζε, f. ίσω, κομίζειν τινα ἐπὶ θανάτῳ, aliquem à morte reducere, p κεκόμικα, a. 1. ἐκόμισα, præs. m. κομίζομαι, reporto, proficiscor: imperf. ind. pass. ἐκομιζόμην, ου, ετο, ferebar, aris, atur, f. 1. m. κομίσομαι, & Att. κομιοῦμαι, a. 1. m. ἐκομισάμην, ω, ατο, obtinui, a. 1. m. imperat. κόμισαι. Th. κομέω, curo.

Κομίζαι, Dor. pro κομίσαι, reducere, a. 1. inf. act. &

Κομίξας, ἀντ. Dor. pro κομίσας, a. 1. part. act. à κομίζω, quod vide.

Κομιῆται, ῆ, εῖται, f. 1. m. Att. pro κομίσομαι, & κομιῶ, f. 1. act. pro. κομίσω, verbi κομίζω, curo, fero; quod vide.

Κόμισαι, κομισάτω, a. 1. imperat. m. in 3. pl. κομισάτωσαν: &

Κομίσαντο, 3. pl. Ion. a. 1. m. &

Κομίσασθαι, a. 1. inf. m. verbi κομίζω, quod vide.

Κομίσηται, 3. sing. a. 1. sub. med. ejusdem verbi.

Κομισθῆναι, allatum fuisse, a. 1. pass. inf. verbi κομίζω, fero; quod vide.

Κομιστὴ, ῆς, ἡ, cibus, commeatus, Hesych. Item κομιστὴς, curator, & κομιστὴρ, ῆρος, ὁ, portator, bajulus; vel deductor; unde pl. m. κομιστῆρες, οἱ, bajuli, deductores: Item naves; unde κομιστικὸς, ή, όν, portatorius, vectorius; i. e. accommodus ad portandum, seu vehendum, &c. Item κόμιστρον, ου, τό, præmium quod portatori datur; Poll. & κομιστρεία, ἡ, curatrix: Item ἐμπλέκτεια, κοσμήτεια, Hesych. omnia, verbalia, à κομίζω, κομίζομαι, &c. V.

Κομιῶ, Att. pro κομίσω, f. 1. act. ejusdem verbi.

Κόμμα, τό, segmen; Item cæsum, incisum, incisio, pars, seu membrum periodi imperfectum; Quintil. l. 9. c. 4. Item nota seu signum in nummo percusso, moneta, &c. Aristoph. in Ran. Item κόμματα, dicuntur aquarum emissaria, & incilia, ad hoc inventa, & structa, ut aquæ, aut in campos arvales admitti possent, aut intra alveum contineri; unde κομματικὸς, ή, όν, incisis, & commatis

matis constans; vel in quo incisa & commata crebra sunt, &c. & adv. κομματικῶς; ita ut crebra sint commata; Hermog. Item κομμάτιον, ὁ, τὸ, parvum segmentum, &c. diminut. à κόμμα, & omnia verbalia à κόπτω, & pass. κόπτομαι, &c. V.

KO'MMI, τὸ, GUMMI, lacryma arborum quarundam siccata.

Κομμιδώδης, & κομμώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, gummosus, gummi referens; Aristot. Item κομμίζω, gummi speciem præbere; apud Dioscor. & κόμμωσις, gummitio; omnia à præced. Them. κόμμι; vi. Sed κόμμωσις, lenocinium, videatur infrà; nam est à Th. κόμμω; V.

KOMMO'Σ, ου, ὁ, ornatus accuratior & fucatus: q. à κομέω, orno. Hinc κομμόω, fuco: κομμώδης, ες, ὁ, comptor, mango: & forte Angl. comelp.

Κομμὸς, ου, ὁ, planctus: sed κόμμω, dens molaris: utrumque à κόπτω, quia præcipuè cædit & molit cibum.

Κομμόω, ῶ, ornatum accuratum, ac supervacaneum adhibeo, fuco, Hesych. unde verbalia sequentia; Κόμμωμα, τὸ, idem quod Th. κομμὸς, vel id quod ad corpus mangonizandum, adhibetur; quod vultus comendi, & fucandi causa, applicatur, Κομμώματα, dixit Luc. τὰ κομμωτικὰ, cultum muliebrem; Item κόμμωσις, ἡ, ornatus corporis, & cultus supervacaneus, lenocinium, & corporis mangonium; Athen. l. 13. (Apiariis autem, sive mellariis, κόμμωσις, est gummitio, quod vide suprà sub. Them. κόμμι.) Sic κομμωτὴς, οῦ, ὁ, qui fuco & margoniis, ac supervacaneo cultu, in corpore ornando, utitur, mango, &c. Plut. unde κομμωτίζω, curiosus orno; Κομμωτικὸς, ἡ, ὁ, aptus ad formæ lenocinia, quo formæ lenocinari possumus, vel specialiùs ad cultum, seu ornatum crinalem comparatus; ut κομμωτικὰ medicamenta, dicuntur pinguenta & fucus, quibus mulieres suæ formæ lenocinantur, ut vitia naturæ, artificio celent; unde κομμωτικὴ scil. τέχνη, comptoria ars, ars fucatrix, & lenocinii apprandi, &c. hinc κομμωτικῶς, adv. comptè, fucatè, &c. Item κομμώτρια, ας, ἡ, mango, ornatrix; Plat. Polit. 2. & κομμωτεῖδιον, τὸ, usurpatur prò calamistro; i. e. acu majore, quæ calefacta, & adhibita fronti, intorquet capillos; seu prò alio aliquo instrumento, aut medicamento, quo crines ornantur, &c. omnia à præced. Th. κομμὸς; V.

Κομοτροφέω, comam nutrio; à κόμη, & τρέφω, unde τροφὴ, &c. V.

Κομόω, apud Poetas, idem quod κομάω, neutraliter, comatus sum, &c. à Them. κόμη, &c. V.

Κομόωντι, comam habent, Dor. prò κομῶσι, 3. pl. præs. verbi κομάω; quod vide.

Κομπάζω, strepitum, seu sonitum edo, jacto, &c. (Idem quod κομπέω, vi.) unde verbalia, κόμπασμα, τὸ, id ipsum in quo nos jactamus, efferimus, seu gloriamur, &c. Κομπασμὸς, ου, ὁ, jactatio, jactantia, vel elatio, insolentia verborum, Plut. & seq. κομπασὴς, vi. Unde κομπασικῶς, jactabundè, more eorum, qui sese jactant, &c. Item κομπέω, crepito, strepitum edo, qualem aper acutens, seu collidens dentes, & generaliùs sonitum edo, dicitur etiam, de vasorum sonitu; Item crepo; i. e. jacto, verborum ampullas projicio, vanâ grandiloquentiâ, seu jactantiâ verborum utor; omnia à Th. κόμπος; vide.

Κομπασὴς, οῦ, ὁ, jactator: à κομπάζω, jactito, crepito: quod à

KO'MΠΟΣ, ου, ὁ, crepitus, propriè aprì dentes acutentis; sonitus: jactantia. Hinc κομπία, & κομπάζω, crepito, glorior: κομπασμὸς, οῦ, ὁ, jactantia.

Κομπὸς, οῦ, ὁ, jactator, jactabundus: Item κομπὸς λόγος, apud Etym. oratio jactabunda, jactantiæ, & insolentiæ plena, &c. à præced. Th. κόμπος, vi. Unde etiam κομπῶμαι, jactanter aliquid dico, Thuc. l. 6. ab act. κομπέω, vi. à quo etiam κομπηρὸς, οῦ, ὁ, jactans sui, jactabundus; idem quod præced. κομπὸς, V.

Κομποπλακώδης, ες, ὁ, jactator, qui inanes bullas projicit, tumidus, ac sui jactans, &c. à κόμπος, vi. & πλακώδης, ampulla olearia, &c. V. Sic Κομπορρήμων, qui grandibus se verbis jactat, qui verborum ampullas projicit; ex κόμπος, & ῥῆμα, vi. Sic Κομπυραμελορήμων, ampullosâ, & gravi verborum compositione utens, percrepans grandiloquentiâ, & ceu falsibus verborum, &c. ex κόμπος, φακὴλος, & ῥῆμα, &c. vide.

Κομπώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, jactans, sui jactabundus; Thuc. l. 1. Unde neut. τὸ κομπῶδες, jactantia, seu jactatio sui, &c. adv. Κομπωδῶς, jactanter, jactabundè &c. à Th. κόμπος; V.

Κομψεία, ἡ, elegantia, festivitas, lepor: Item vafrities; à Th. κομψὸς; unde etiam κομψότης, lepor, &c. V. in Them. Item adv. κομψῶς, scitè, & eleganter, lepidè, festivè, &c. Aristot. Polit. 4. ab eod. Th. κομψὸς; V.

Κόμψυμα, ατος, τὸ, scitamentum, speciosus sermo: à

Κομψεύω, vel potius κομψόομαι, scitè dico aut facio, scitè cavillor: à

KOMΨO'Σ, ἡ, ὁ, scitus, elegans; loquaculus; vafer: compar. κομψότερος, α, ον, elegantior. Hinc κομψότης, ητος, ἡ, elegantia: κομψεύω, scitè aliquid dico aut facio; q. à κομέω, orno.

Κομψευριπιδικῶς, scitè & eleganter, Euripidio more, Aristoph. in equit. Item versutè, nam κομψοὶ apud veteres, dicebantur astuti & vafri, &c. vide Them. κομψὸς; unde compar. κομψότερος, nasutior, magis versutus, &c.

Κομψοτερπὴς, qui decet εὖ. κομψὸς, festivus, lepidus, elegans; ut καμψοτερπὴς μέσαι, Aristoph. in Nub. ex κομψὸς, & τερπὸς; V.

Κομψὴς, οῦ, ὁ, comæ exornandæ artifex; unde fœm. Κομψήρεια, fœmina, comarum exornatrix; verbale à κομέω; id vide.

Κοναβηδὸν, cum sonitu; in Epigr. à seq. κοναβέω, V.

Κοναβίσας, edidit tragorem, a. 1. ind. act. Ion. verbi κοναβέω, resono: à

KO'NABOΣ, ου, ὁ, fortus, strepitus: παρὰ τὸ βόμβον αἴνειν. Hinc κοναβέω, & κοναβίζω, strepitum facio.

Κοντὸς, curtus, parvus: Gl. Cyr.

KO'NAT, τὸ, poculum Persicum, vel Asiaticum.

Κονδύλη, ἡ, tuber, vibex: Item κονδυλίζω, digitis in condylos contractis verbero, pugnum impingo, pugno cædo, &c. Unde verbale, κονδυλισμὸς, plaga pugno incussa, ictus pugno factus, &c. Item Κονδυλόομαι, ῶμαι, intumesco, extubero instar nodorum, & tuberum, in junctura digitorum, atque hinc verbale, κονδύλωμα, τὸ, tale tuber, quale est nodorum in junctura digitorum; omnia à Th. κόνδυλος, ου, vi. Unde etiam, κονδυλώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, nodos & tubera, in digitorum junctura, & curvaturis, extantia, repræsentans; &c.

KO'NΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, digiti articulus & junctura; pugnus: κονδύλη, ης, ἡ, ictus κονδύλῳ factus: κονδυλίζω, κονδύλω, cædo.

KONE'Ω, festino, curro; ministro, famulor: q. à κόνις, pulverem sc. excitans currendo. Hinc διακονέω, ministro: διάκονος, ου, ὁ, ἡ, minister, & -ra: διακονία, ας, ἡ, ministerium.

Κονήτης, ου, ὁ, minister, famulus, verbale, à præced. Th. κονέω; V.

Κονία, ας, ἡ, pulvis, calx. Hinc κονιάω, dealbo: f. ήσω p. κεκονίακα, perf. pass. κεκονίαμαι: perf. part. pass. κεκονιαμένος, η, ον, dealbatus. Th. κόνις, pulvis.

Κονία, ας, ἡ, adject. positum Att. & Poët. pro κονιακὴ, ῆς, ἡ, pro κονιάδης, ες, ἡ, pulverulenta: ab eod. Th.

Κονίαμα, τὸ; quod calce inductum est, opus albarium, seu tectorium: Item κονίασις, ἡ, albarii, seu tectorii operis inductio, loricatio, & instructio, quæ fit opere albario: Sic Κονιατὴς, οῦ, ὁ, tector, qui opere albario, & tectorio, parietes inducit, & κονιατὸς, ῆ, ὁ, albario, & tectorio opere inductus, calce illitus, &c. omnia verbalia, à κονιάομαι, ῶμαι, pulvero me, in pulvere me voluto: Item opere albario inducor, calce dealbor, &c. Item calce illino, seu induco, vel dealbo: Item cæruseo, fuco, activè scil. ut sequitur κονιῶ; vide.

Κονιάω, dealbo; pulvere impleo vel aspergo: vide in κονία, pulvis.

Κονίεω, & κονίω, pulverem excito, seu moveo; utrumque à κονία; vi. & in pass. κονίεμαι, in pulvere, scil. athletico, & palæstrico, versor, & exerceor, &c.

Κονίσιν, dat. pl. Ion. prò κονίαις, à κονία, ας, ἡ, pulvis. Th. κόνις, idem.

Κονίζω, seu κανίζω, pulvere impleo, Them. κόνις.

KONI'AH, ης, ἡ, CUNILA herba, thymbra.

Κονίζομαι, & κονίομαι, pulvere fœdor: Item in pulvere volutor, & versor: Item ad pugnam me paro athletarum more, qui in manus spuentes, pulverem assumebant, ut fortiùs tenere aliquid possent; sunt pass. ab act. κονίζω, vel κονίω; quæ vide. Item κονίον, τὸ, pulvis & κόνις, ος, ὁ, pulvereus; Omnia à Th. κόνις, V.

Κονίστις,

Κονίοντες, pulverem excitantes, præſ. part. act. à κονίω. Th. κόνις, pulvis.

Κονιόσαις, οδ, ἡ, calceamentum multifidum, quod totum pedem non tegit, ſed à pulvere aſpergitur: ex κόνις & πέδις.

Κονιορτόπεδες, cujus pedes in pulvere verſantur, à ſeq. Κονιορτὸς, pulvis, qui ſcil. excitatus eſt, & in aerem quaſi elevatus, & πέδις, V.

Κονιορτὸς, ῦ, ὁ, pulvis: ex κόνις, pulvis, & ὄρω, excito.

Κονίποδες, dicebantur calceamenta quædam ſoleæ exilioris; Poll. & Suid. eſt pl. à ſeq. κονίπους, cujus pedes in pulvere verſantur, vel pulvere reſperſi ſunt, &c. V.

Κονίπους, idem quod κονιόπους; quod vide.

KO'NIΣ, εως, ἡ, pulvis, cinis: κονία, idem: κονίω & κονίζω, pulvere impleo: ſed

Κόνις, ιδ, ἡ, lens aut furfures capitis.

Κονίσαλος, pulvis excitatus, (idem quod ſeq. κονισαλὼν, vi.) unde κονισάλεος, pulverulentus, &c. Suid. & Heſych.

Κονισαλὼν, ὼ, ὁ, pulvis motus, κόνις σαλουμένη· vel ab ἅλλομαι, ſalio.

Κονιστικὸς, ὴ, ὸν, qui in pulvere volutare ſolet; Athen. l. 9. ex Ariſtot. Hiſt. An. l. 7. Item κονιστήριον, ὺ, τὸ, q. d. pulveratorium; locus in quo athletæ, oleo peruncti ſe pulvere obducebant, ſeu locus ubi luctaturi, poſt ceroma, pulvere aſpergebantur: Sic κονίστρα, ας, ἡ, volutabrum pulvereum, arena, ſeu pulvis in quo exercebantur athletæ, palæſtra, area: Item cavum pulvereum, in quo aves pulveratrices, aut ſe volutare, aut parere ſolent: Ariſtot. Hiſt. An. l. 9. c. 8. Item Κόνιψον, ὺ, τὸ, pulvis, vel pulvereum volutabrum, Suid. omnia à Th. κόνις, unde κονίζω, & κονίω, &c. quæ vide.

Κονίω, pulvere impleo, pulvere fœdo, pulverem moveo vel excito. Th. κόνις, pulvis.

Κονιώδης, ες, ὁ, ἡ, pulverulenta. Them. κόνις.

KO'NNAPOΣ, ὺ, ὁ, arbor apud Alexandrinos. Athen. l. 14. c. 16.

Κόννις, ὁ, CONNIS, nomen viri.

KO'NNOΣ, ὺ, ὁ, barba: hinc κοννοφορῶν, qui κόννον, ſeu villoſam barbam φέρει. Sic κοννόφορον, qui barbâ ſapiens eſt.

KONTO'Σ, ῦ, ὁ, CONTUS, nautica haſta longa & robuſta: q. à κεντέω, pungo.

Κοντίλων, idem quod. Th. κοντὸς; Item corturnix, vel ſerpens quidam.

Κοντοφόρων, qui contum geſtat, conto armatus; Luc. in lib. de ſcrib. hiſt. à præced. Them. κοντὸς, & φέρω, unde φόρος, &c. V.

Κονταῦται, αἱ, genera quædam navium, quod contis propellerentur, ita dicta; apud Diod. Sic κονταῦται πλοῖα dicuntur; Appian. in primo bello externo pro minoribus utitur navigiis; quaſi actuaria; à præced. Th. Κοντὸς, V.

Κόνυζα & κονύζα, herba quædam coronaria: Plin. lib. 21. c. 9, 10.

Κόναναξ, acc. ſing. Κόναν, ανος, ὁ, CONON, Athenienſis.

Κόξα, ης, ἡ, Latinè coxa, poples; i. e. τὸ ὀπίσω τῆς γονατὶς μέρος, &c.

Κοπάζω, deſino, quieſco: f. άσω, p. κεκόπακα· à κόπτω, labor, laſſitudo. Th. κόπω, ſcindo, &c. f. ὦ, p. m. κόκοπα.

Κοπανίζω, piſtillo tundo, pinſo; unde κοπανιστήριον, ὺ, τὸ, piſtillum, & κυπάνιστρον, piſtillo tuſus, &c. omnia à ſeq. κόπανον; V.

Κόπανον, ὺ, τὸ, piſtillum, quo aliquid κόπτομεν, id eſt, tundimus in mortario. Th. κόπω, pulſo.

Κόπαϊς, άδος, ἡ, arbor inciſa; ſeu quæ cædi ſolet; Theoph. Hiſt. pl. l. 1. c. 5. ab eod. Th. κόπω, ſeco, &c. V.

Κοπεύω, a. 2. inf. act. à κόπω, ſcindo, f. ὦ, a. 2. ἔκοπον, a. 2. part. paſſ. κοπεὶς, cæſus, p. m. κέκοπα.

Κοπεὺς, έως, ὁ, cælus, contuſus, detruncatus; vide præced.

Κόπειον, vel κόπειον, ὺ, τὸ, fruſtum ab aliquo integro deſectum. Th. κόπω, cædo.

Κοπετὸς, ῦ, ὁ, planctus: à κόπτομαι, plango. Th. κόπω, cædo.

Κοπεῦς, έως, ὁ, cælum quo lapides, &c. cælamus: &

Κοπὴ, ῆς, ἡ, ſectio, inciſio, cædes, ſtrages: à p. m. κέκοπα, verbi κόπω, cædo.

Κοπιῶμι, a. 2. inf. paſſ. à κόπω, ſeco: quod vide.

Κοπιαρὸς, ᾶ, ὁ, laborioſus, moleſtus, laſſitudinem nervis inferens: Item κοπιατὴς, qui laborat, qui operatur; in Anth. utrumque, à ſeq. κοπιάω, laboro, moleſtè fero, fatigor, laſſor, &c. in paſſ. vel med. κοπιάομαι, idem; pro quo etiam dicitur κοπιάζω, idem, & ab eod. Th. &c. V.

Κοπιάω, laboro, f. άσω, p. κεκοπίακα, perf. part. κεκοπακὼς, ότος, defatigatus: à κόπτω, labor. Th. κόπω, ſeco.

Κόππα, pro κόππαι dictum fuit, ſed κατὰ γλῶτταν, ut inquit Euſt. Item Κοππατίας, nomen equi, apud Ariſt. in Nub. ita ſcil. dicebantur equi quibus impreſſi eſſet, litera κ, kappa.

Κοπτίζω, epulum agito, illud quod κόπις dicitur, Athen. l. 4. Item nugor, mentior, Heſych. à κόπις, εως, ὁ, nugator, ſcurra, loquax, &c. Euryp. in Hec. ab eod. Th. cum ſeq. κοπὶς, ἰδος, ἡ, quod vide cum Th. κόπω.

Κοπὶς, ίδος, ἡ, gladius ſeu culter, aptus ad cædendum, item ſecuris: ab eod. Th.

Κοπιῶντες, præſ. part. act. pl. num. κοπιῶντων, in gen. pl. à κοπιάω.

Κοπόομαι, laſſor, fatigor, laſſitudine opprimor, ſeu exanimor; unde ἐκοπώθη, apud Gal. laſſus eſt de via; & κεκοπωμένος, apud Dioſc. laſſitudine fractus, vel contuſus, fatiſcens, &c. eſt paſſ. ab act. ſeq. κοπόω; V.

Κόπος, ὺ, ὁ, labor, negotium, moleſtia. Th. κόπω, ſeco, f. ὦ, p. m. κέκοπα.

Κοπόω, laſſo: hinc κόπωσις, à præced.

Κοπρεύω, ſtercoro: hinc planto, quia id fit lætamine adhibito.

Κοπρέω, idem quod præced. κοπρεύω, & ab eod. Th. κόπρος; V.

Κοπρία, ας, ἡ, ſtercus. Them. κόπρος, ἡ, idem.

Κοπρίζω, ſtercoro, ſtercore ſatio, ſtercus ingero, &c. Theoph. Cauſ. Pl. l. 3. c. 12. Item Κοπρικὸς, ὴ, ὸν, ſtercoreus, ſtercoroſus; & Κόπρειον, ὺ, τὸ, ſtercus, ſimus: Item ſterquilinium, ſimetum; idem quod κοπρία; vi. Sic etiam Κόπρειος, ὺ, ὁ, idem quod κοπρικὸς, ut κόπρειος ἀνὴρ, homo vilis, & qui ſtercora colligit, Suid. Item Κόπρισις, εως, ἡ, & κοπρισμὸς, ῦ, ὁ, ſtercoratio, ſtercoris, ſeu lætaminis ingeſtio, apud Theoph. utrumque, verbale à κοπρίζω, quod vide ſupra; Item Κοπριώδης, ες, ὁ, ἡ, ſtercoroſus, &c. omnia à ſeq. Th. κόπρος; V.

Κοπρολάνων, ὦνος, ὁ, ſcarabæus quidam, ita dictus quod ſtercoreas pilas provolvat: à

KO'ΠΡΟΣ, ὺ, ἡ, ſtercus, fimus: hinc κοπρών, ῶνος, ὁ, ſterquilinium: κοπρόω, έω, & κοπρίζω, ſtercoro.

Κοπρών, ὼνος, ὁ, ſterquilinium, ſimetum, locus in quem ſtercora. & fimus, egeritur; Poll. l. 5. c. 14. & Athen. l. 10. Item Κοπρώνης, apud Chryſoſt. pro homine ultimæ ſortis ponitur; q. d. ſterquilinarius, &c. Item Κοπρόω, ſtercoro: Euſt. unde verbale, Κόπρωσις, εως, ἡ, ſtercoratio, Theoph. omnia à præced. Th. κόπρος; V.

Κοπρολόγος, qui ſtercora colligit: Item Κοπρολόγοι ἄνδρες, viri ſordida loquentes, legentes ſtercora, ita vocat, rhetoras Ariſtophanes in pace; ex κόπρος, & λέγω, unde λόγος, &c. vi. Sic Κοπροφόρος, qui ſtercora fert, ſtercora gerens, ſeu injiciens; unde verbum κοπροφορέω, ſtercora fero, ſtercus ingero, ſeu injicio, &c. à κόπρος, & φέρω, unde φορὸς, & φορέω, &c. V.

Κοπτέλιον, placentula, ex materia contuſa: Item idem quod ſeq. κοπτὴ, (à quo etiam eſt diminut.) vel κοπτὸν, pharmacum ſcil. ad placentulæ formam, contundendo redactum; ſic dictum, quòd non coqueretur ſed tunderetur; Dioſc. l. 2. c. 125. à ſeq. Th. κόπω; V.

Κοπτὴ, ῆς, ἡ, COPTA, placenta tundendo facta: à κόπτω, tundo.

Κόπτουσα, Dor. pro κόπτουσα, cædens, tundens. Th. κόπτω.

Κοπτὸς, ὴ, ὸν, tuſus, contuſus; verbale à ſeq. Th. κόπτω; V.

Κοπτομένη, excitata, præſ. part. paſſ. f. g. à

KO'ΠΤΩ, cædo, ſcindo; pulſo, plango: imperf. ἔκοπτον, ες, f. κόψω, p. κέκοφα, præſ. m. κόπτομαι, plango: cum act. a. 1. m. ἐκοψάμην, ω, ατο, præt. m. κέκοπα: hinc κόπος, labor: κοπὴ, ſtrages, ſectio: κοπὶς, ίδος, ἡ, culter: κόμμα, ατος, τὸ, ſegmen: κόπανον, ὺ, τὸ, piſtillum: κοπάω, laboro: ἐγκοπὴ, ῆς, ἡ, inciſio, inciſura: προκοπὴ, ῆς, ἡ, progreſſus: hinc etiam Angl. a Copſe: i. e. Sylva cædua.

Κοπώδης, ες, ὁ, ἡ, operoſus, laborioſus, moleſtus; quo facilè laſſamur, ſeu laſſeſcimus: Item laſſatus, laſſus, defeſſus, &c. à κόπος; vi. Item κοπωθείς, defatigatus, defeſſus, in pl. κοπωθέντες, οἱ, defatigati, part. à præt. paſſ. verbi κοπόω, --ώμαι, &c. quæ V.

Κόρα, ας, ἡ, Dor. pro κόρη, ἡ, puella.

Κορεύειν, puellam abducere; à præced. κόρη, & ἄγω; V.

Κορήκεσσι, dat. pl. Ion. pro κόραξι, à κόραξ, ακος, ὁ, corvus.

Κορκορύζομαι, κορκόρω, κορώνω, denigro; ab eod. κόραξ.

Κορκίας

Κορακίας, ᾶ, ὁ, corvinus, corvo similis; qui de corvorum specie est; item, graculus, species quædam monedularum; Aristot. l. 9. Hist. An. Item, κορακινίδιον, parvus coracinus; diminut. à κορακῖνος, coracinus piscis nomen; παρὰ τὸ κορός; i. e. nigrum; sicut etiam κορακεύς, est itidem piscis species; sed κορακῖνος, ᾶ, ὁ, est corvinus; ut κορακίνου χαῖμα, &c. Omnia, à seq. Th. κόραξ, ακος, ὁ, V. Unde etiam, diminut. κορακῖνον, ᾶ, τὸ, corvulus; item, tudes, seu, malleus, quo scil. pulsantur fores; Eustath. sed est etiam ficus, cujus fructus coracino colore est, &c.

Κορακοειδής, ές, ὁ ἡ ἡ, corvinam gerens speciem, ex κόραξ, ακος; & εἶδος, τὸ, V. Sic, κορακόμαντις, qui vel quæ, ex corvis auguria captat; ex κόραξ, ακος; & μάντις; quæ vide.

Κορακώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, corvinus; qui est corvini generis; vel, corvini speciem gerens; à Th. κόραξ, ακος, V.

Κορακλίζω, sive κορακλίζω, corallium imitor, seu, coralli modo, rubeo; ad coralli colorem vergo; Dioscor. l. 1. c. 12. est à seq. Th. κοράλλιον, id V.

Κοράλλιον, seu κορήλιον, τὸ, CORALLIUM sive CURALIUM, lapis marinus rubens.

Κορραλοαχάτης, est gemma achates, guttis aureis, lapidi Indi modo, distincta, qualis copiosissima in Creta, sacra appellatur; ex κοράλλιον & ἀχάτης.

Κορακόβλη, ης, ἡ, brassica, cuia κόρας ἀμβλυοῖ, pupillas hebetat.

ΚΟΡΑΞ, κος, ὁ, ἡ, CORVUS: dat. pl. κόραξι, & Ion. κορήκεσι. Sic dictus quia κόρος, ater colore. Hinc Angl. a Crow, to Croke, &c.

Κορᾶξαι, efflagitâsse, a. 1. inf. act. verbi κοράσσω, vel -πτω, precibus instio, f. ξω. Th. κόραξ, corvus.

Κοράσιον, ᾶ, τὸ, puella: à κόρος, juvenculus. Th. κορέω, verro, purgo.

Κορατώδης, puellaris; Plut. à præced. κοράσιον, V.

Κορατῶ, precibus instio, & urgeo; proprie est obstrepere; improbe, & pertinaciter quippiam flagitare, Suidas dicit esse sumptam hanc significationem, ἀπὸ τῶν ἀεὶ τὰς θύρας κορώντων ἀπαιτούντων καὶ μὴ ἀποχωρούντων, Hesychio verò κορᾶτήν, est κορακεύεσθαι, à Th. κόραξ.

Κορβᾶν, Hebr. oblatio, donum. Syriacè κορβανᾶν.

Κορδακικὸς, ἡ, ὁ, cordacicus, cordaci (i. e. saltationi cuidam comicæ) conveniens, cordacem decens, &c. Item, κορδακίζω, cordacem salto; turpiter, & incondite salto, unde verbale, κορδακισμὸς, ὁ, cordacis saltatio, &c. Omnia, à seq. Th. κόρδαξ, ακος, ὁ, V.

ΚΟΡΔΑΞ, κος, ὁ, saltatio quædam ridicula. q. χόρδαξ, à χορέω, salio.

Κορδύλημα, ατος, τὸ, idem quod κορδύλημα, capitis gravedo; Ionica vox signif. τὸν κεφαλαιῶδη πόνον παρὰ τὸ κάρα δύνειδαι, ut Erot. tradit.

ΚΟΡΔΥΛΗ, ης, ἡ, clavæ caput, quæ pars crassior, ipsa clava & quicquid simile, tuber: κορδυλῶδης, piscis nomen.

Κορὲ, ὁ, nomen viri ἅπαξ λεγόμενον. Hebr. Calvus.

Κορέϊ, pro κορέσῃ, per Sync. κορέεις, pro κορήσῃς, f. 1. Th. κορέω, satio.

Κορεία, ᾶ, virginitas; item, pulchritudo; item, sacrificium in honorem Proserpinæ; item, saturitas, &c. à Th. κορέω, &c. V.

Κορείον, ᾶ, τὸ, idem quod ὠμοφάγιον, id vide.

Κορείω, puerum, seu, puellam, educo; Euryp. à κόρος, vel κόρη, V.

Κορέννυμι, f. κορέσω, saturo, idem quod κορέω, satio.

Κορενύω, idem quod præced. κορέννυμι, vide.

Κορέσσεσθαι, saturato, a. 1. inf. m. pro imperat. κορέσατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. à κορέννυμι, seu κορέω, quod vide.

Κορέσσει, saturaverit, 3. sing. a. 1. opt. Æol. ab eod.

Κορεσθεὶς, satiatus, a. 1. part. pass. &

Κορεσθῆναι, a. 1. inf. pass. ab a. 1. ind. ἐκορέσθην, verbi κορέννυμι, seu κορέω.

Κόρθμα, τὸ, virginitas, ut κορθμάτα παρθένια λύειν, virginitatem solvere; apud Euryp. est verbale, à κορθόω, devirgino, virginitatem libo, stupro, &c. à κόρη, V.

ΚΟΡΕΩ, verro, purgo: item satio. f. έσω & ήσω. Hinc κόρος, ᾶ, ὁ, scopæ; item puer, juvenculus: & satietas: & hinc

Κόρη, ης, ἡ, pupa, pupilla oculi, puella, pulchra mulier. Th. κορέω, purgo.

Κόρηθρον, ᾶ, τὸ, scopæ, ab eod. Th.

Κόρημα, idem quod κόρηθρον, præced. i. e. κόσμημα σάρωμα, scopæ quibus verrimus, &c. Item, ramentum, ἡ τὸ κορέμβιον, id quod domum verrendo abjiciunt; item, vas, Polluci; verbale, à κορέω, V.

Κορθεῖ, fastigiatur, 3. sing. præs. κορθύομαι, in acervum colligor, Th. κόρθυς, υος, ἡ, acervus.

Κόρθυεν, collegit, 3. sing. imperf. act. Ion. à

Κορθύω, vel κορθύω, coacervo, colligo: à

ΚΟΡΘΥΣ, υος, ἡ, acervus, agger, tumulus. Hinc κορθύω, coacervo.

Κορθύω, accumulo, elevo: vide κορθύω.

Κοριάννον, ᾶ, τὸ, CORIANDRUM. Idem & κορίανον & κόριον. Them. κόρις, cimex.

Κορίδιον, ᾶ, τὸ, puellula, pupa, Poll. diminut. à κόρη, V. Item, κορίδιος, ᾶ, ὁ, qui virgo ducit uxorem; sed magis est in usu κορίδιος, id V.

Κορίζομαι, blandior, blandè appello κόρον aut κόρλω. Th. κορέω, purgo.

Κορίζομενοι, puellæ nubiles; à præced. κορίζομαι, V.

Κορίνιος, ᾶ, ὁ, ad virginem, seu puellam spectans; item, κορινὸς, ἡ, ὁ, puellaris, virginalis, &c. Poll. Unde adv. κορινῶς, puellariter, puellari more, &c. Omnia, à κόρη, V.

Κορινεῖν, ᾶ, è clarcularia concubitu conceptus: ex eâ scil. quæ κόρη, seu virgo esse putabatur.

Κορινθιάζειν, & κορινθιάζεσθαι, Corinthiari, i. e. scortari, lenonem agere; vide in Chiliad. Erasmi, à seq. κόρινθος, vide.

Κορινθιουργὲς, Corinthio opificio factum, à seq. κόρινθος, & ἔργον, τὸ, vide.

Κορίνθιοι, ων, οἱ, CORINTHII: à

Κόρινθος, ᾶ, ἡ, CORINTHUS, urbs Achaiæ.

Κόριον, ᾶ, τὸ, parva κόρη, puellula; item sacrificium, pro κόρεις, pueris: &

Κόριον, ᾶ, τὸ, est Coriandrum; vide κορίαννον.

ΚΟΡΙΣ, εος, ὁ, ἡ, cimex: q. à κείρω, scindo, tondeo.

Κορίσκη, ἡ, & κορίσκιον, ᾶ, τὸ, idem quod κορίδιον, & κοράπιον, puellula, pupa; & omnia, diminut. à κόρη, V.

Κορικώδης, vel, κορώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, puellaris; à κόρη, V.

Κορκορυγὴ, idem quod, & dictum pro, βορβορυγὴ, intestinorum tumultus & strepitus, generaliter, pro strepitu; unde verbum κορκορυγεῖν, de ventre dictum, apud Aristoph. pro, strepere, latrare, &c. Unde, κορκορυγμὸς, idem quod, & pro, βορβορυγμὸς, strepitus ille, & latratus intestinorum præ pie dictum volunt de equis; à Th. βορβορύζω, V.

Κορμίζω, incido, populor; trunco, puto; circumligo; Hesych. à seq. κορμὸς, V.

Κορμὸς, ᾶ, ὁ, truncus: κορμὸς ξύλου, caudex, ab eod. Th.

Κορνήλιος, ᾶ, ὁ, nomen viri. Lat. à cornu dictus.

Κόρριος, ᾶ, ὁ, stultus: à quodam Corœbo, stulto viro.

Κόρριο, satietatis, gen. Ion. à κόρος, quod vide.

Κορριφοφόνος, virginum corruptor, Sch. Theoc. à κόρη, & ὀιφάω, sive ὀιφέω, &c. V. Sic, κορσκόσμιον, ᾶ, τὸ, puellarum, seu, virginum ornamentum; ex κόρη, & κόσμος, V.

Κορσπλάστης, ᾶ, ὁ, ἡ, qui pupas fingit: ex κόρη, & πλάσσω, fingo.

Κορσπλάστης, qui imagines puerorum, aut aliorum animantium effingit; à κόρη, & πλαστὴς, &c. V.

Κόρτος, ᾶ, ὁ, puer, pullus; scopæ, satietas, Et p. o insolentiâ, & petulantiâ, q. à satietate: item CORUS, mensura aridorum. sub. Th. κορέω, purgo, curo, & satio.

Κόρρα, ἡ, κόρσα, ας, ἄ, Dor. ρρο

Κόρση, & Att. κόρρη, ης, ἡ, crinis item caput. Th. κείρω, tondeo.

Κορστὸς, tonsor; item, κορστόω, ῶ, tondeo, rado; item, κορστωτὸς, & κορστωτὴρ, tonsor; ut & κορστωτήριον, tonstrina, seu, tonsoris officina, omnia, à præced. κορστὴ, V.

Κορυβαντιάω, insanio more Corybantum: vide in sequent.

Κορυβάντης, Corybantius; item, κορυβαντικὸς, idem, Corybantis proprius, seu, ad Corybantem pertinens; ut κορυβαντικὰ σκιρτήματα, Plut. in Erot. Item, κορυβάντιον, templum Corybantum

tum; unde κορυβαντίζω, Corybantum ſacris initio, à quo verbale, κορυβαντισμὸς, luſtratio, ſeu, expiatio; quæ à Corybante fit ære canoro, ac denique, κορυβαντώδης, Corybantes imitans, furorem Corybantum præ ſe ferens, Luc. Omnia à ſeq. Th. κόρυβας, V.

ΚΟΡΥ'ΒΑΣ, αντ⟨Θ⟩, ὁ, CORYBAS, ſacerdos Rheæ ſeu Veſtæ: ἀπὸ τῶ κόρυπτειν βαίνειν ὀρχηστικῶς. Hinc κορυβαντιάω, inſanio more Corybantum: κορυβαντισμὸς, ῦ, ὁ, luſtratio, ſeu expiatio, quæ fit à Corybante ære canoro: inſanus furor.

Κορυδαλλὶς, herba, fumaria bulboſa, alauda. Them. κόρυς, galea, item galerita.

Κορυδαλλῶ, Dor pro κορυδαλλᾶ, gen. à κορυδαλλὸς, alauda. ab eod. Th.

Κορυδὶς, & κορυδαλὸς, alauda, avis, galerita, caſſita; à κόρυς, galea; item galerita.

ΚΟ'ΡΥΖΑ, ης, ἡ, gravedo, humor ex capite fluens: mucus, qu. ex κάρη & ζέω, quia velut è capite.

Κορυζάω, ῶ, gravedine laboro, muco plenus ſum, nares pituitâ clauſas habeo, &c. à præced. Th. κόρυζα, V.

Κορυθαίξ, qui κόρυθα ἄϊσσει, galeam movet; bellator.

Κορυθαιολ⟨Θ⟩, ος, ὁ ἡ, qui habet galeam variegatam; lege κορυθαίολ⟨Θ⟩. Ex κόρυς, υθ⟨Θ⟩, ἡ, galea, & αἰόλ⟨Θ⟩, varius.

Κόρυθ⟨Θ⟩, gen. ſing. à κόρυς, υθ⟨Θ⟩, ἡ, galea. Iſt &

Κόρυς⟨Θ⟩, fruſtum maſſæ: q. à κορεῖν, ſatiare.

Κόρυκ⟨Θ⟩, ος, ὁ, vide in κώρυκ⟨Θ⟩.

Κόρυκ⟨Θ⟩, ſaccus, marſupium; ſaccus, interdum, de teſtium ſaculo, ſeu, ſcroto; item, pilæ genus, quod è pellibus conſui ſolet, ventoq; inflatum, brachialibus lignis impellitur; follis, Martiali, &c.

Κορυμβὰς, à nonnullis dicitur hedera, quòd ferat corymbos; item, κορυμβίας κιττὸς, hederæ quædam ſpecies, ſic appellatæ, quòd racemi ejus in orbem ſint circumacti; utrumque, à præced. Th. κόρυμβ⟨Θ⟩, V. Unde etiam, κορυμβῶμαι, & indè, κεκορυμβαμμένη κόμη χρυσῷ στέφει, coma aureo vinculo faſtigiata, veluti aureis corymbis, &c.

ΚΟ'ΡΥΜΒΟΣ, ος, ὁ, & κόρυμβον, ου, τὸ, vertex, cacumen, cincinnus: hinc κόρυμβα, roſtra.

Κορυμβῶν, inſtar clavæ faſtigiam edere, ſeu, faſtigiare ſe, & velut thyrſum proferre; eſt verbum, à ſeq. Th. κορυθὴ, V.

ΚΟΡΥ'ΝΗ, ης ἡ, clava, quia capitatus fuſtis à κάρα, caput.

Κορωνίπις, εως, ἡ, germinatio; verbale, à præced. verbo κορωνάω, V.

Κορωνήτης, ου, ὁ, qui clava pugnat; à præcedente.

Κορωνηφόρ⟨Θ⟩, ος, ὁ, ἡ, fatelles, clavam geſtans: ex κορύνη, & φέρω, fero.

Κορωνίδες, ων⟨Θ⟩, ὁ, clavæ formam habens; vel, in clavæ modum faſtigiatus, Heſiod. Item, κορωνώδης, ες⟨Θ⟩, ὁ ἡ, idem quod præced. & ab eod. Th. κορωνὼ, V.

Κορυπήλ⟨Θ⟩, ος, ὁ, cornupeta: à

Κορύπη, caput jacto, cornu ferio. Them. κόρας, cornu.

ΚΟ'ΡΥΣ, υθ⟨Θ⟩, ὁ, galea, caſſis, acc. ſing. κόρυθα & κόρυν, q. à κάρα, quia capiti tuendo imponitur. Eſt & κόρυς, alauda, galerita, hinc κορύσσω, armo. κορυσσὸς, ὁ, armiger.

Κορυσσέμεν, Ion. & Dor. pro κορύσσαι, præſ. inf. à

Κορύσσω, galeâ armo, armo, orno, urgeo, augeo: præſ. inf. κορύσσειν, præſ. part. f. g. κορύσσουσα. Th. κόρυς, galea.

Κορυσ-ὸς, ὴ, ὸν, auctus: à præced. quod vide.

Κορυφαῖ⟨Θ⟩, ος, ὁ, verticalis, ſupremus, præcipuus, CORYPHÆUS: à

ΚΟΡΥΦΗ', ῆς, ἡ, vertex, ſummum in quâvis re: dat. pl. Ion. κορυφῇσιν, hinc κορυφόω, crigo, attollo, i. apico.

Κορυφαιότης, ſummitas; item, κορυφόω, ῶ, in verticem attollo, faſtigio, conſummo, & in paſſ. κορυφέομαι, in verticem attollor, faſtigior, conſummor, &c. Omnia, à præced. Th. κορυφὴ, V.

ΚΟ'ΡΧΟΡΟΣ, ος, ὁ, olus quoddam ſylveſtre, vile. Scribitur & κόρκορ⟨Θ⟩.

Κορφίτης, ου, ὁ, ficus, cujus fructus ſunt colore cornicis nigro; à ſeq. Th. κορώνη, V.

ΚΟΡΩ'ΝΗ, ης, ἡ, CORNIX; Angl. Crow. item marculus ferreus quò fores pulſantur, vel annulus quo fores attrahuntur: item ſummitas in curvamine arcûs, & generaliter, quævis ſummitas. Hinc κορωνίζω, cornici ſtipem colligo, κορωνὶς, ίδ⟨Θ⟩, ἡ, navis cum puppi inflexa.

Κορωνιάω, cervicem, vel, cornua effero, Heſych. Item, incurvus, & lunatus ſum; unde apud Heſiod. in Theog. κορωνίωντα πέτηλα, inſtar lunæ inflexa folia; (legitur tamen ibi etiam, κορωνιόεντα, à κορωνὴ) à Th. κορώνη, V.

Κορωνιδεὺς, ῆος, ὁ, cornicis pullus; item, κορωνίζω, cornicis colligo ſtipem; de circulatoribus quibuſdam, qui cornicem circumferentes, ſtipem ei corrogabant, cantilenam quandam canentes; de qua, Athen. l. 13. unde verbalia, κορώνισμα, τὸ, carmen, quod illi circulatores, cornici ſtipem corregantes, canebant, & κορωνιστὴς, ῆ, ὁ, circulator, qui cornici ſtipem mendicat, &c. Omnia, à Th. κορώνη, V.

Κορωνιόωντα, pro κορωνιῶντα, acc. ſing. part. præſ. Poët. verbi κορωνιάω, incurvus, & lunatus ſum. Th. κορώνη, quod vide.

Κορώνη⟨Θ⟩, incurva, & lunata cornua habens; à Th. κορώνη, V. Quod inter alia ſignificat, omne quod incurvatum eſt; item, inflexum illud, quod in navis puppi, viſitur, &c.

Κορωνὶς, ίδ⟨Θ⟩, ἡ, navis roſtrata, dat. pl. κορωνίσι. Item faſtigium, ſummitas & apex, in re aliquâ finis.

Κορωνοβόλ⟨Θ⟩, unde κορωνοβόλον ὄργανον, ad cornices petendas inſtrumentum, ut eſt funda; in Epigr. à κορώνη, & βολὴ, & βόλ⟨Θ⟩, &c. V.

Κορωνόπους, οδ⟨Θ⟩, ὁ, ἡ, herba, quæ & κορακόπους, à cornicis pede ſic dicta. Th. πούς, pes.

Κορωνὸς, ὴ, altus, cervicem attollens, elatus. Th. κορώνη, ſummitas.

Κόσμι, αι, α, eſt μεταλήξις, ſeu fini numeri poſt centum uſque ad mille; ut διακόσμι, αι, α, id eſt, δὶς ἑκατὸν, &c. & videtur κόσμι dici, qu. ἑκατόσμι.

Κοσκινεύω, cribro; Plut. κοσκινηδὸν, cribri modo, in modum cribri; item, κοσκινίζω, cribro; & κοσκίνευμ, ος, τὸ, cribellum; omnia, à ſeq. Th. κόσκινον, V.

Κοσκινόμαντις, ⟨Θ⟩, ὁ, ἡ, vates qui cribro utitur ad vaticinandum. Ex κόσκινον, cribrum, & μάντις, εως, ὁ, vates.

ΚΟ'ΣΚΙΝΟΝ, ος, τὸ, cribrum.

Κοσκινοποιὸς, qui cribra conficit, cribrorum texendorum artifex; Poll. à κόσκινον, & ποιέω, V. Item, κοσκινόρριπις, pellis ad conficienda cribra; à κόσκινον, & ῥιπὶς, V.

ΚΟΣΚΥΛΜΑ'ΤΙΑ, τὰ, corii minuta præſegmina, quæ abjiciuntur. An à κῶς, pellis, & κολάω.

Κοσμάριον, ος, τὸ, q. d. parvum ornamentum, eſt diminut. à κόσμ⟨Θ⟩, ordo; item, ornamentum, &c. V.

Κοσμέω, orno. f. ήσω. p. κεκόσμηκα. a. 1. ἐκόσμησα, ας, ε, & Ion. κόσμησα, ας, ε, a. 1. part. κοσμήσας, αντ⟨Θ⟩, perf. paſſ. κεκόσμημαι. a. 1. paſſ ἐκοσμήθην. Th. κόσμ⟨Θ⟩, ordo.

Κόσμηθεν, ornati ſunt, Bœot. Syncop. pro ἐκοσμήθησαν, 3. pl. a. 1. ind. paſſ. Ion. verbi præced.

Κόσμημα, ατ⟨Θ⟩, τὸ, ornamentum: à κοσμέω, orno.

Κοσμῆν, Dor. pro κοσμεῖν, ornare, inſtruere, vide κοσμέω.

Κοσμήσας, Æol. pro κοσμήσας, ἀντ⟨Θ⟩, a. 1. part. act. à κοσμέω, orno, quod vide.

Κοσμήσαντες, nom. pl. a. 1. part act. &

Κόσμησε, 3. ſing. a. 1. Ion. ejuſdem verbi.

Κόσμησις, εως, ἡ, ornatio; exornatio; item, κοσμητὴς, ῆ, ὁ, ornator, exornator; & κοσμητικὸς, ornandi, vel, ordinandi peritus, &c. Omnia verbalia à κοσμέω, vide.

Κοσμήτορες, principes, nom. dual. à

Κοσμήτωρ, ορ⟨Θ⟩, ὁ, dux, princeps. Th. κόσμ⟨Θ⟩, ordo.

Κόσμικος, ὴ, ὸν, mundanus, a, um; à κόσμ⟨Θ⟩, mundus, ordo.

Κόσμι⟨Θ⟩, ος, bene compoſitus: unde κόσμιον, ου, τὸ, dignitas, æquitas, modeſtia: &

Κοσμιότης, ητ⟨Θ⟩, ἡ, moderatio, modeſtia, venuſtas. Th. κόσμ⟨Θ⟩, ordo, ornatus.

Κοσμίως, adv. compoſitè, decenter, ritè, modeſtè: à κόσμι⟨Θ⟩, ornatus. Th. κόσμ⟨Θ⟩, ornamentum.

Κοσμογονία, mundi generatio, Laërt. à κόσμ⟨Θ⟩, & γονὴ, V.

Κοσμοκρά-

Κοσμοκράτωρ, ορος, ὁ, princeps mundi, pro Satanâ. Ex κόσμος, mundus, & κράτος, imperium ob inco. Them. κράτος, τὸ, robur.

Κοσμολογία, differ atio de mundo, sermo qui habetur de mundo, &c. Unde κοσμολογικὸς, ad κοσμολογίαν pertinens; ut κοσμολογικὴ φιλοσοφία, eadem quæ & φυσικὴ; apud Diony. Areop. à κόσμος, & λόγος; V. Sic, κοσμοπλάστης, mundi fictor; à κόσμος, & πλάστης; ut & κοσμοποιὸς, mundi conditor, vel, opifex; unde κοσμοποιία, ἡ, mundi fabricatio, seu, creatio; & κοσμοποιεῖν, mundum condere, seu creare; à κόσμος, & ποιέω; item, κοσμοπολίτης, mundi civis; pro quo divisim legitur, κόσμου πολίτης, apud Luc. à κόσμος, & πολίτης, V.

Κόσμων, jumentum, Græcis barbaris.

ΚΟ'ΣΜΟΣ, ου, ὁ, ordo, item mundus, ornatus, pulchritudo. Hinc κόσμιος, α, moderatus, modestus, κοσμίως, ordine, compono, orno; κοσμητὴς, οῦ, ὁ, ornator; item moderator, ordinator; κοσμήτωρ, ορος, ὁ, princeps, dux.

Κοσμουργὸς, mundi opifex; unde κοσμουργία, mundi opificium; &c. à κόσμος, & ἔργον, τὸ, V.

Κόσμῳ φέρειν τι, Poët. loquendi genus, pro κοσμίως καὶ μετρίως φέρειν τι, aliquid moderatè ferre.

Κόσος, quantus, pro πόσος, Ionicè.

ΚΟ'ΣΣΥΦΟΣ, & Att. κόττυφος, ου, ὁ, merula.

Κόσυ, ἀκόσυ, hordeum.

ΚΟ'ΣΤΟΣ, ου, ὁ, COSTUS, planta aromatica, cujus radix eximio odore.

Κόσυμβος, ου, ὁ, nodus, q. à κόμβος. Legitur & κοσύμβη, & κοσυμβή.

Κοσυμβατὸς, nodatus, seu, nodis subtrictus, ut Exod. 28. ποσήρης, καὶ κεκλωσμένος κοσυμβατὸν, togam talarem, & tunicam nodis subtrictam, &c. Ab Hesycho exp. & κροσωτὸς, fimbriatus; à præced. Th. κόσυμβος, V.

Κοτανίζω, idem quod seq. κοτέω, & ab eodem, V.

Κοτὲ, Ion. pro ποτὲ, quondam, interdum, κότερα, Ion. pro πότερα.

Κοτέει, infestus est, 3. sing. præs. à κοτέω, irascor. Th. κότος, ira vetus.

Κοτέεσκετο, irascebatur, f. 1. m. gem. ασ. à

Κοτέω, irascor. f. ήσω & ήσω. p. κεκότηκα, & -ηκα. præs. part. f. g. κοτέουσα, κοτέουσι, nom. dual. part. præs. κοτέων, οὔσης. Th. κότος, ira vetus.

Κοτήεις, εσσα, εν, iratus, ab eod. Th.

Κοτινὰς ἐλαία, olea in oleastrum insecta; ve, bacca oleastri; à seq. Th. κότινος, V.

Κοτινοφόρος, oleastros ferens, ut κοτινοφόρον ὕδωρ, Idyll. 4. à κότινος, & φόρος, V.

ΚΟ'ΤΙΝΟΣ, ου, ὁ, ἡ, oleaster: & corona ex oleastro.

Κοτινῦσαι, rectius κοτινῆσαι, per contractionem, pro κοτινέεσσαι, dicuntur Insulæ quædam ob oleastrorum uberum proventum; à præced. Th. κότινος, V.

Κοτινοτρώγων, oleastro vescens, seu, baccis oleastris; oleastrum rodens, &c. Aristoph. ex κότινος, & τρώγω; fut. τρώξομαι, & in a. 2. ἔτραγον, rodo, comedo, &c.

Κοτὶς, ίδος, ἡ, occiput: à κότος, caput.

ΚΟ'ΤΟΣ, ους, ὁ, & τὸ, κότον, vetus ira, q. à κεῖμαι, jaceo. Hinc κοτέω, f. ήσω & έσω, irascor,

Κοτταβεῖον, & κοτταβίον, dicebatur pelvis, quâ usi sunt in cottabo ludo; item, præmium illud quod, reportabat, qui cottabo vicisset; item, κοτταβικὸς, adject. cottabicus; κοτταβικὴ ῥάβδος, apud Athen. & Poll. Item, κοτταβὶς, idem quod κοτταβικὴ, ut cottabis culex, &c. Sic, κοτταβίζω, cottabo ludo, vel, certo; & interdum per jocum, ponitur pro, vomere, evomere, &c. Unde verbale κοτταβισμὸς, idem quod seq. κοτταβίσις, & ab eodem Th. V.

Κοτταβίσις, εως, ἡ, lusus cottabi, actio luderdi cottabo: à

ΚΟ'ΤΤΑΒΟΣ, & κόττιβος, ου, ὁ, genus lusûs convivalis reliquiarum sc. vini elegans cum sonitu effusio: à κοπεῖν, quod vide.

ΚΟ'ΤΤΗ, ης, ἡ, caput.

Κοπεῖν, clementer verberare, pro κόπτειν.

Κοττὶ, εἶ, dicuntur galli gallinacei, ob cristam quam in capite gestant; à præced. Th. κόττη, V.

Κόττος, alea, fortè à κοπεῖν, jacere, κοπίζω, aleâ ludo; κοπιστὴς, aleator. Est & κόττος, gallus; item nomen viri seu gigantis.

Κοτύλα, exiguus instar cotylæ, & κοτυλιαῖος, α, ον, ἡ, cotylæ mensuram æquans; à seq. Th. κοτύλη, V. Unde etiam, κοτυληδῶν, ονος, ἡ, cavitas; ut κυάθου κοτυληδὼν, apud Nic. in Alex. Item, cavum illud in quo femoris caput vertitur, acetabulum; item, umbilicus veneris; herba, folium habens acetabuli figurâ (unde & nomen) orbiculatim, & inevidenter concavum, &c. Dioscor. l. 4. c. 92.

ΚΟΤΥ'ΛΗ, ης, ἡ, cavitas; acetabulum; cavitas coxæ; in quâ femoris cavitas vertitur, hemina.

Κοτυληδὼν, ονος, ἡ, idem quod κοτύλη, hinc κοτυληδονόφιν, idem, indeclinab.

Κοτυλήρυτος, ου, ὁ, ἡ, in poculum fluens: à κοτύλη, poculum, & ῥέω, fluo.

Κοτυλίζω, fut. ίσω, heminatim vendo; propriè, de vino dicitur; sed Metaph. etiam de aliis rebus, quæ particulatim venduntur; item, κοτυλὶς, ίδος, ἡ, concavitas coxendicis; & κοτυλίσκη, & κοτυλίσκιον, parva cotyla; diminut. à seq. κότυλος, cotyla, poculi genus; item, mensuræ nomen, &c. Omnia ab eodem Th. V.

Κότυλος, ου, ὁ, poculum capiens quantum κοτύλη, mensura unciarum quatuor.

Κοτυλώδης, ες, ὁ, ἡ, qui cotylæ formam repræsentat, Athen. l. 11. à Th. κοτύλη, V.

Κότυς, υος, ἡ, COTYS, dæmon turpitudinis præses. Hinc sacra turpia κοτύτια.

Κᾶ, Ion. pro πᾶ.

Κάδος, ου, ὁ, nomen viri. Lat. Quartus. Sic, κωιστωρ, ορος, ὁ, quæstor.

Κάδαξις, aiellus qui sub aquariis vasis stabulatur, cutio: animalculi genus.

Κάκ, pro κὴκ, & non.

Κάκεῖθ', pro κὴ ἐκεῖθι, nec jam. Th. ἔτι, adhuc.

Κᾶκι, fructus arboris.

Κακίμηλον, τὸ, cuci pomum, sic enim emendandus est locus apud Theophr. l. 4. c. 2. (ubi corruptè legitur κοκκύμηλον) à κᾶκι & μῆλον, V.

Κακιοφόρον δένδρον, arbor cucifera; de qua Theophr. Hist. l. 4. c. 4. Plinio, est arbor cuci; à præced. κᾶκι, & φέρω, V.

Κάλεον, ου, τὸ, Ionicè, idem quod κολεὸς, culeus; & sæp. κάλεὸς, vagina; item; κάλεὸς καρδίας, de involucro cordis dicitur, quo tectum & conditum est cor, seu in vagina, &c. V.

Κάλεὸς, vagina, Ion. pro κολεὸς, quod vide.

Κάλεο'πτερα, τὰ, quibus pennarum tutelæ crusta supervenit; ut scarabæis; superiùs scribitur κολεόπτερα, vide κολεόπτερος.

Κᾶμι, est verbum Hebræum. Marc. 5. 41. surge.

Κάρη, ᾶς, ἡ, tonsura, q. à κείρω, tondeo, hinc κάρειον, tonstrina.

Κάρειον, ου, τὸ, tonstrina, officina tonsoris; item, κάρειον, & κάρειῶν; q. d. tonderi cujus, tonsuram appeto, tonsurâ mihi opus est, &c. Vel; tonsoris manum posco, &c. à Th. κείρω; unde præced. κάρη, V.

Κάρβις, tonsor; item, κάρβίω, tondeo, & κάρβιτὴς, verbale; tonsor; ab eod. Th. κείρω, à quo etiam est κάρικα, tonsus, tonsum habens capillum; & κάρικὸς, tonsorius, ad tonsorem, seu, ad tonsores pertinens, Poll. 3. Item ἡμέρα, & κάρικὰς ἑορτὴ, quum tondentes puerorum capillos Dianæ sacrificabant; Hesych. & Suid. Itidem à Th. κείρω, V.

Κάρβίτεια, ας, ἡ, tonstrix: ab eod. verbo.

Κάρη, ης, ἡ, puella, Ion. pro κόρη, dat. pl. Ion. κάρησι. Th. κορέω, verro.

Κάρῆτες, ων, οἱ, CURETES, Corybantes, dat. pl. Ion. κάρητεσσιν.

Κασιδίης, gen. sing. Ion. à κασίδια. vide in κασίδιος.

Κασίδιος, ου, ὁ, qui juvenili ætate uxorem duxit, κασιδία, ας, ἡ, quæ sic virum, seu quæ virgo nuptiæ, à κάρος, pro κόρος, juvenculus. Th. κορέω, verro.

Κασίζομαι, nubo, hymenæus mihi cantatur; est pass. à seq. κασίζω, V.

Κασίζουσιν, à teneris educant, 3. pl. præs. act. à

Κασίζω, juvenilem ætatem ago, juvenilia sapio; item à puerili ætate educo: à κάρος, quod vide.

Κάσμος, & κασμὸς, tonsorius, ad tonsuram pertinens, seu, idoneus; ut, σίδηρος κάσμος, Euryp. Item, κασίζω, tondeo, attondeo; item, succido, id puto, Theophr. Hist. Pl. l. 2. c. 2. Sic, κασὶς,

instrumentum tonsorium; & κειρίω, vide supra, in κερεῖν; omnia ab eodem. Th. κείρω, V.

Κειρίξ, adv. per comam, comâ. Them. κείρω, tondeo.

ΚΟΥΡΜΙ, CURMI, potionis genus, ut cerevisia. Dicamus à κεράω, misceo.

Κῆρ Ο Σ, Ion. pro κόρος, juvenculus: ut & κέρη, pro κόρη, juvencula. Th. κορέω, purgo.

Κεροσύνη, & Doricè, κωροσύα, ἡ, puericia, infantia. ut Theocr. Idyll. 25. ἐπάλλετο δ' ὁλόθι χαίροων κωροσύᾳ, gaudens more infantum, seu, puerilitèr, item, κεροσυνος θρὶξ, puerilis capillus; in Ep. gr. Utrumque, à præced. κῆρ Ο Σ, V. Sed κεροσύνα, τὰ, sunt festa, quæ celebrari solebant, propter tonsæ comæ primitias; & est à Th. κείρω; unde κυρέω, & κερδος, &c. Quæ vide.

Κερύτερος, junior: à κῆρ Ο Σ pro κόρος, juvenculus. Th. κορέω, verro.

Κεροσύνη, apud Hippocr. περὶ γονῆς, puerorum, sive, puellorum generatio; à κῆρ Ο Σ, & γονὴ, V. Sic, κεροθάλλα δάφνη; laurus virentibus ramis decora in Epigr. à κόρος, sive, κῆρ Ο Σ, significante novellum germen. & θάλλω, fut. θαλῶ; vireo; unde θάλεια, &c. V. Vel quoniam θάλλη, seu, laurus Apollini; i. e. Soli, sacra erit; qui κεροτρόφος, dicitur, ob vim suam, cuncta vegetantem, id vide, κεροτρόφος, puerpera, mater; ex κῆρος, & τρόφος, quæ vide.

Κεροτρόφος, ὁ, ἡ, juvenculorum nutritor: à κόρη, pro κόρη, juvencula, quod à κορέω, & τρέφω, alo.

Κεφωδία, ας, ἡ, custodia: vox origine Latina.

Κῆφα, pro κέφως, leviter, adv. à κῆρ Ο Σ, levis.

Κεφαγωγὸς, leve onus ferens; Xen. de re equ. à κοῦφος & ἀγωγὸς, &c. Vide.

Κεφίξασαν, accuf. fing. f. g. præf. part. act. à

Κεφίζω, levo, elevo, sublevo, imperf. ἐκεφιζον. f. ἴσω. p. κεκέφικα. a. 1. ἐκέφισα. à

ΚΟΥ Φ Ο Σ, ος, levis, facilis, inanis, hinc κούφως, adv. leviter, κατότερος, compar. levior: κεφίω. & κεφίζω, levo, sublevo.

Κεφίζω, levo, elevo, sublevo, &c. Item, levo, i. e. erigo afflictum, & consolor; item, exonero. &c. Unde verbalia, κέφισμα, τὸ, levamen, sublevamentum, allevamentum; & κεφισμὸς, ὁ, ἡ, levatio, sublevatio, &c. Omnia, à Th. præced. Κῆφ Ο Σ; unde etiam adv. κέφας, leviter. ut apud Thuc. l. 4. ἀνδρες κέφας ἐσκευασμένοι, leviter armati; sic, κέφας φέρειν, leviter, modicè, vel, moderatè ferre; item, κέφας, leviter, i. e. temerariè; sic, κεφάω, ῶ, levo, allevo; & κεφότης, levitas; cui opponitur βαρύτης, gravitas, apud Theoph. &c. Ab eod. Th.

Κεφολόγος, qui levis est in verbis; unde κεφολογία, verba levia, levitas verborum, &c. à κῆφ Ο Σ, & λόγος; item, κεφόνω, vel, κεφόνες, levi mente prædituς; ut κεφόνοι ἔρεσσες, apud Soph. in Antig. dicuntur, quoniam, amantium mens levis est & inconstans; ex νόος, & κῆφος; sic, κεφόνως, qui levi est dorso, & agili tergo; Athen. l. 14. ex κῆφ Ο Σ & νῶτος, &c. V.

Κεφόσκελος, levibus σκελέσιν instructus, & onustus; Hesych. exp. ὁ βασταζων πολὺ πανοπλίαν, &c. Ex κῆφος & σκέλος, τὸ, V.

ΚΟ Φ Ι Ν Ο Σ, ου, ὁ, COPHINUS, corbis, vas vimineum. Hinc forte Angl. Coffin.

Κοχλάζω, ebullio; ut καχλάζω; id vide; item, κοχλακώδης, sibilcus; Theophr. Hist. Pl. l. 9. c. 10. à Th. seq. κόχλαξ, idem quod, κάχληξ, & χάλιξ; unde κόχλακες, & κάχληκες; seu, χάλικες; i. e. λίθακες ἐν τοῖς ὕδασι, sibices, glarea, lapides, qui leguntur in fluminibus; vel, lapilli, perpetuâ in aquis volutatione, attriti, quales in fluminum ripis, & maris littoribus, undarum agitatione æstûq; reperiuntur ejecti; unde, κόχλαξ, exp. calculus marinus, vel, littorius; aliis, silex, &c.

ΚΟ Χ Λ Α Ξ, ακος, ὁ, calculus, lapillus.

Κοχλιάριον, ου, τὸ, COCHLEARE: à κόχλος, gyro.

Κοχλίας, ου, ὁ, COCHLEA. gen. p. κοχλιᾶν, ab eodem Th.

Κοχλίδιον, & κοχλὶς, conchula, cochleola, parva concha seu, cochlea, &c. Item, κοχλιώδης, cochleæ speciem gerens, cochleæ similis; quidam exp. tortilis, tortuosus; à præced. κοχλίας, vel seq. κόχλος; quæ vide.

Κόχλος, ου, ὁ, concha. Angl. a Cockle. à

ΚΟΧΑ' Ω, gyro, roto. Hinc κόχλος, concha, κοχλίας, ου, ὁ, idem: κοχλιάριον, cochleare.

ΚΟ' Χ Ο Σ, ου, ὁ, humor abundè fluens.

Κοχύδησον, Ion. pro ἐκοχύδησεν, imperf. verbi κοχυδέω, superfundo: à præced.

Κοχύεσκεν, stillabat, 3. sing. imperf. Ion. pro ἐκόχυε, per Epenth. τὸ ἐσκ. verbi κοχύω, magnâ cum copiâ defluo. Them. κόχος, quod vide.

ΚΟΧΩ' ΝΗ, ης, ἡ, &

Κόχωνον, ου, τὸ, coxendicis commissura.

Κόψας, ἁψ Ο Σ, a. 1. part. &

Κόψεν, Ion. pro ἔκοψεν, 3. sing. a. 1. act. à κόπτω, scindo. f. ψω. κόψασθαι, a. 1. inf. m.

ΚΟ' Ψ Ι Μ Ο Σ, ου, ἡ, arbor mespilo similis.

ΚΟ' Ψ Ι Χ Ο Σ, seu κόψυχος, ου, ὁ, avis quædam, merula: idem quod κόσσυφος.

Κραανον, pro κρᾶνον, vel κρῆνον, a. 1. imperat. verbi κραίνω, perficio. f. κρανῶ, a. 1. act. ἔκρανα. Att. ἔκρηνα. hinc a. 1. imperat. κρῆνον & κρίνατε.

Κράατ', pro κράατα, nom. pl. à κράας, ατος, τὸ, caput. Th. κάρηνον, idem.

ΚΡΑ' Β Α Τ Ο Σ, seu κράββατος, ου, ὁ, GRABATUS, lectus humilis. q. à κάρη & βάτος.

Κράγη, κράγαν, vel κράγων, piscis è squillarum genere.

Κραγεὶς, clamatus, a. 2. part. pass. κραγῆναι. a. 2. inf. pass. verbi κράζω, clamo. f. ξω. a. 2. act. ἔκραγον. a. 2. pass. ἐκράγην.

Κραγέτης, ου, ὁ, vociferator, clamator. Th. κράζω, clamo. p. m. κέκραγα.

Κράδαγον, ου, τὸ, folium ficulnum, Poll. Sic, κράδιλοι, rami ficulni; & κραδαλὸς, ᾶ, ὁ, vibratili qui facilè concutitur, seu quassatur; Eustath. item, κραδάω, cradatione infestor; de ficu morbo infestata dicitur; nam morbus ille κράδη, dicitur; Theophr. Item, vibro, concutio, quatio; quæ significatio, indè, manasse videtur, quòd κράδη, interdum pro folio accipitur; cujus natura est, facilè concuti, seu, agitari à vento; ut Il. ν. ὀξὺ δόρυ κραδάων, acutam vibrans hastam, &c. Sic, κραδαίνω, idem quod κραδάω, ex eoque factum. (si. ut ὀρμαίνω, ex ὁρμάω, teste Eust.) vibro, crispo; concutio, cum tremore commoveo, ut fit in terræ motibus, in pass. κραδαίνομαι, metu concutior, tremisco, horrore quatior; ut, apud Plut. de Cicerone, κραδαινόμενον τὸ σῶμα, καὶ πᾶν φανερῶς ἐκκρῖνον, corpore præ metu vibrante, & voce interrupta; item, κραδύω, idem quod κραδαίνω, vibro, quatio, concutio; Hesych. Omnia à seq. Th. κράδη, V.

ΚΡΑ' Δ Η, ης, ἡ, ramus ficulnus, folium; ficus sylvestris. q. à κλάδος, λ in ρ mutatâ. Hinc κράδος, ου, ἡ, idem: κραδάω, & κραδαίνω, vibro, crispo.

Κραδηγορία, ας, ἡ. gestatio ramorum, propriè ficulnorum: à κράδη, quod vide; & φέρω, fero.

Κραδίας, ας, ἡ, cor, pro καρδία, per Metathesin. sic

Κραδίη, ης, ἡ, cor, Ion. pro præced.

Κραδίλω, accus. præced.

Κράδος, ου, ἡ, est etiam vitium, seu, morbus in ficu; Theophr. Hist. Pl. l. 4. c. 6. Vide Th. κράδη.

Κραδοφάγος, qui ficus comedit, aut ficulnis ramis, foliisve victitat; Hesych. Unde κραδοφάγοι nominantur homines rustici, & qui ex rebus vilibus quæstum faciunt; Eust. à κράδη vel, κράδος, & φάγω, vide.

ΚΡΑ' Ζ Ω, clamo, CROCIO. imperf. ἔκραζον. f. 1. κράξω, a. 1. ἔκραξα, & per redupl. ἐκέκραξα, paulò post fut. κεκράξομαι. p. m. κέκραγα, hinc per Epenth. τὸ υ, κραυγὴ, clamor. κραυγάζω, clamo: & hinc Angl. Crack & Crash.

Κρασθεὶς, ἐντος, a. 1. part. pass. à κεράννυμι, misceo. f. κερῶ, & per Syncop. κράσω, perf. pass. κέκραμαι. a. 1. pass. ἐκράθην.

Κρασθῆναι, vinci, per Syncop. pro κρατηθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi κρατέω, f. ήσω, vinco. Th. κράτος, τὸ, robur.

Κραυαίνω, idem quod κραίνω, efficio, &c. Unde κραυαίνομαι, efficior, perficior, &c. Od. ο. à seq. Th. κραίνω, V.

ΚΡΑΙ' Ν Ω,

ΚΡΑΙ'ΝΩ, perficio, effectum reddo, CREO: f. δυῶ. Hinc κραίνηρ, ῆρος, ὁ, effector: κράντωρ, ορος, ὁ, rex, princeps.

Κεκραιπάλαω, ῶ, crapulam sentio, dolore capitis laboro ex nimio potu; ut apud Plat. in Symp. κραιπαλῶν ἔτι ὐκ τ' ἀφροπεράιας, gravedinem adhuc sentiens ex compotatione pridiana: Item desipio, seu deliro per crapulam, vino dementor; à seq. Th. κραιπάλη; V.

ΚΡΑΙΠΑ'ΛΗ, ης, ἡ, CRAPULA, commessatio: hinc κραιπηγίζω, crapulor: q. ex κάρα, τὸ, caput, & πάλος, agitatio, quod à πάλλω, vibro: p. m. πέπαλμα.

Κεκραιπηγίζω, f. ίσω, crapulor: vide in præcedente.

Κεκραιπαλόκωμος, qui ebrius & gravatus vino, comessatur & baccatur; Aristoph. in Ran. à κραιπάλη, & κῶμος, &c. V.

Κεκραιπηγᾶδης, obnoxius crapulæ; seu usque ad crapulam potans; Suid. à Th. κραιπάλη; V.

Κεκραιπνὰ, velociter, adverb. pro κεκραιπνός· à

ΚΡΑΙΠΝΟ'Σ, ῆ, velox, celer.

Κεκραιπόσπουδος, velociter concitatus; seu celeritate incitatus, celer, &c. à præced. Th. κραιπνὸς, & Them. Κείω, Κείομαι, unde Κοῦω, Κούομαι; quæ vide, & pro iis inusit. σύω, σύομαι, &c.

ΚΡΑΙ'ΡΑ, ας, ἡ, caput: q. à κάρα· & aliquando idem est quod κέρκια, antenna.

Κεκράκτης, ου, ὁ, clamator, clamosus; Plut. in Polit. præc. & κρακτικὸς, clamosus; utrumque, à κράζω, κράζομαι, &c. vide.

Κεκλὴς, rex, κράλαινα, regina.

Κεκρᾶμα, ατος, τὸ, mixtura, mixtum: peculiariter vinum aquâ mixtum. Th. κεράννυμι, misceo.

Κεκμοῖον, Siculi sic appellant τὸ κώνειον; i. e. cicuta; ut tradit Erotian. in suo Lex. a seq. Th. κράμβη; V.

ΚΡΑ'ΜΒΗ, ης, ἡ, brassica, caulis, CRAMBE, gen. plur. κεκραμβῶν, q. à κάρα, quia capitata: vel per Sync. pro κεκράμβλη vel κοκράμβλη: quod vide.

Κεκραμβίδιον, ου, τὸ, pro decocto brassicæ, accipit Gal. apud Hippocr. Item κράμβιον, ου, τὸ, pro Th. κράμβη, apud Poll. id vide.

Κεκραμβοφάγος, ου, ὁ, ἡ, nom. Ranæ: ex κράμβη, brassica, & φάγω, comedo.

Κεκράνα, ας, Dor. pro κρήνη, ης, ἡ, fons: hinc κρανιάδες, ων, ταὶ, Dor. pro κρηνιάδες, ων, αἱ, fontium Deæ, quæ & Naiades, & Nympæ vocantur: etiam κρανίδες, dictæ pro κρηνίδες.

Κεκρανήπεδον, asperum solum habens; à seq. κράνα ος, & πέδον, &c. V.

Κεκρανὲς, ῆ, ὁ, asper: Item sterilis, à κράνον, τὸ, caput, vertex, summitas, &c. vide seq. κράνος.

Κεκρὲς, ῆ, asper, sterilis, montanus: à κέρλωον, vertex, caput.

Κανέεσθαι, absolutum iri pro κρανεῖσθαι, verbi κρεάνω, perficio, f. κρανῶ, f. 2. m. κρανέσμαι, f. 2. inf. m. κρανέεσθαι, & Dialysi Poet. seu Ion. κρανίεσθαι.

ΚΡΑΝΕΙ'Α, ας, ἡ, CORNUS, arbor: à κράνον, quia capitatum fructum fert.

Κεκρανίδων, gen. pl. Dor. pro κρανιάδων, Νύμφαι κρωνίδες. Th. κρωνὴ, fons.

Κεκράνιον, ου, τὸ, galea: à κράνος, quia capitis tegumentum.

Κεκράνεος, & κρανείνος, ου, ὁ, corneus, ex corno, à Th. κρανεία; V.

Κεκράνιον, ου, τὸ, CRANIUM, calvaria, caput, poculi genus. Them. κέρλωον, caput.

Κεκράνον, ου, τὸ, caput: &

Κεκράνος, ου, τὸ, galea, ab eod.

Κεκνοκολάπτης, ου, ὁ, & κρανοκόλαπτον, τὸ, genus phalangii, bestiolæ lucernis advolitanti non dissimile, phalangium quoddam, i. a dictum, quòd si in aliquem irruat, caput ejus petit; à κράνον, & κολάπτω; V.

Κεκνοποιὸς, galearum opifex; Poll. l. 1. ex κράνος, & ποιέω; V.

Κεκράντειρα, ἡ, regina: Item perfectrix, ex Epigr. Item Κεκραντὴρ, ῆρος, ὁ, effector, qui efficit, vel perficit; sed κραντῆρες, peculiariter dicti sunt dentes, qui à Latinis genuini vocati sunt, & maxillares, quòd illi soleant κραίνειν & ἀναπληροῦν τὴν ἀκτῖνα; Aristot. Hist. An. l. 2. Sed ponitur & simpliciter, pro dentibus, apud Nicand. in Ther. Sic κρανήλεια, qui efficiunt, Hesych. Item

Κεκράντωρ, ορος, ὁ, rex princeps, &c. omnia à Them. κρανῶ, effició, perficio: Item, regno impero, &c. V.

Κεκράξας, αντος, a. 1. part. act. à κράζω, clamo, f. κράξω, p. m. κέκραγα.

Κεκρὶς, κρατὸς, ὁ, vel τὸ, vel κρᾶς, κράατος, ὁ, vel τὸ, caput. Them. κέρλωον, idem.

Κεκρᾶσις, εως, ἡ, CRASIS, mixtura, temperamentum. Themate, κεράννυμι, misceo.

Κεκράσπεδον, ου, τὸ, fimbria: q. à κράσις, πέδον, quia miscetur velut solo, deorsum pendens: q. à κρέμαμαι, pendeo, & τὸ πέδον, solum. Hinc ducamus Angl. to grasp; i. e. circuire ut fimbria, à præced.

Κεκρατίεων, ου, τὸ, crates lignea, super præsepi cui imponitur fœnum, Poll. l. 10. c. 38. Item Κεκρατίζεσθαι, vesti gramine, Etym. utrumque, à Th. κράτις, εως, ἡ, granum, &c. V.

ΚΡΑ'ΣΤΙΣ, εως, ἡ, gramen, fœnum: idem quod χάστις. Hinc Anglicè, Grass.

ΚΡΑ'ΤΑΙΓΟΣ, ου, ὁ, seu κραταιγών, όνος, ὁ, arboris species.

Κεκραταγύδης, ου, pro κραταιγυόδης, firmus, fortis: à κραταιὸς, fortis, & γύδιον, cavitas, vola.

Κεκραῖον, ου, τὸ, consuetum scripturæ, aut picturæ firmamentum, à seq. κραταιός; vide.

Κεκραιὸς, ά, όν, potens, fortis, robustus. Th. κράτος, τὸ, robur.

Κεκραιότης, ητος, ἡ, vis, robur, fortitudo, à præced.

Κεκραιόω, -ῶ, corroboro, f. ώσω, p. κεκραταίωκα, imperf. pass. ἐκεκραιούμην, ἐκραιώμην, ώ, ῆς, ῆ, ἔετο, ἔτο, præs. imperat. pass. 2. pl. κραταιῶσθε, fortes estote, a. 1. ind. pass. ἐκεκραιώθην, inf. κραταιωθῆναι. Th. κράτος, robur.

Κεκραίπεδον ἔδας, firmum solum, & durum, seu lapidibus stratum; Od. ψ. à κραταιὸς, & πέδον; V.

Κεκραίποδες, ων, όι, qui pedes robustos habent: nom. pl. à

Κεκραίπους, οδος, ὁ, ἡ, per Sync. pro κραταιόπους, Epith. tauri, qui validos & firmos pedes habet: ex κράτος, validus, & πῶς, pes.

Κεκραιώμην, ώμαι, ου, τὸ, firmamentum: à κραταιὸς, firmus. Them. κράτος, robur.

Κεκραιῶς, validè, fortiter, &c. adverb. à κραταιὸς; V.

Κεκρατεῖ, dominatur, 3. sing. præs. ind. verbi κρατέω; quod vide.

Κράτει, imperio, dat. sing. à κράτος, εος, τὸ, robur.

Κράτη, 2. sing. præs. imperat. sed

Κρατεῖ, 3. sing. præs. ind. act. verbi κρατέω; quod vide.

Κρατερέον, pro κρατερῶν, gen. pl. Æol. f. g. a

Κρατερὸς, ά, όν, fortis, validus: in dual. κρατερὼ. Them. κράτος, robur.

Κρατερόφρων, dat. vel acc. sing. à

Κρατερόφρων, ονος, ὁ, ἡ, infractus animo: ex κρατερὸς, validus & φρὴν, animus.

Κρατερόχροος, qui forti & robusto est colore, vel corpore; à κρατερὸς, & χρόα, &c. ouæ V.

Κρατερόω, ῶ, validum & firmum, reddo solido; undè verbale, κρατέρωμα, τὸ, mixtura æris & stanni, quâ aliquid solidatur; Hesych. à κρατερὸς; V.

Κρατερόονυχας, solidos ungues habentes, acc. acc. pl. ἀκρατερόονυξ, υχος· Ex κρατερὸς, fortis, quod à κράτος, & ὄνυξ, unguis.

Κρατερῶς, adv. validè, fortiter, strenuè, totis viribus: à κρατερὸς, validus. Th. κράτος, τὸ, robur.

Κρεβύτακαν, gen. pl. Æol. pro ῶν, à κρατόλλαι, αἱ, veruum fulcra ac bases: ab eod. Th.

Κρεβυτήριον, ίου, τὸ, idem quod κραβδύλης, Poll. l. 6. c. 13. quodlibet scil. ex ligneris veruum; undè neut. pl. κραβδυλήρια, idem quod præced. κραβδύλαι, lapides scil. quibus imponuntur verua, dum carnes iis infixæ torrentur; nunc autem, ex ferro communiter parantur, ab eod. Th. cum præced. V.

Κεκτέω, ῶ, teneo, apprehendo; fortiter impero, f. ήσω, a. 1. ἐκέκτησα, a. 1. imperat. κέκτησον, άτω, a. 1. sub. κεκτήσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. κεκτήσαι, a. 1. part. κτησάς, ασα, perf. act κεκέκτηκα· perf. inf. act. κεκτητικέναι, cum gen. fieri conjicio: imperf. pass. ἐκρατεόμην, ώμην, 3. pl. ἔοντο, ἔντο, verf. pass. κεκεκτήμην, & in 3. pl. κεκεκτῆσθαι. Th. κέκτος, robur.

Κρατηθεὶς, a. 1. part. pass. præced.

Κρατὴρ, & Ion. κρητὴρ, ῆρος, ὁ, CRATER: à κεράννυμι, misceo.

Κρατῆρις, pro ἐπὶρις; ut κρατῆρες πλοῖον, Herodot. in Urania, navis instructa, & parata; ex κράτος, & ἔρεσσω; ut ἐρεσία, &c. vi. à quibus varia sunt com-

posita in ἔρας, definentia.

Κρατηρίζω, compono, Eustath. à præced. κρᾶτηρ: vi. Item Κρᾰτήριον, parva cratera, seu parvus crater apud Hippocr. sed exp. etim. θῆλυ πῖνε, ab Hesychio; est diminut. (ut etiam κρατηρίδιον) ab eod. κρᾶτηρ, cratera, vas, scil. in quo miscetur vinum, &c. V. apud Poll. etiam docetur κρᾰτήριον, quoque vocari receptaculum illud fœni, quod solet supra præsepe ædificari; sed legendum videtur κρηχηρίον; quod vide supra, suo loco.

Κρᾰτῆς, κρᾰτῇ, 2 & 3. sing. præs. sub. κρατήσῃς, 2. sing. f. 1. ind. act. κρᾰτήσω, 3. p. ur. a. 1. sub. act. verbi κρᾰτέω, quod vide.

Κρᾰτῆσαι, a. 1. inf. act. κράτησον, a. 1. imperat. &c. vide in κρατέω.

Κρατησιμαχος, ὁ, ἡ, qui victoriam in præliis obtinet: ex κρατέω, & μάχομαι, pugno.

Κρᾰτησίππος, ὁ, ἡ, qui vicit equis: ὁ τοῖς ἵπποις κρᾰτήσας.

Κρατησίπους, οδος, ὁ, ἡ, qui pedibus, cursuque pedum vicit: ὁ τοῖς ποσὶ κρατήσας.

Κρατὶ, capiti, dat. sing. à κρᾶς, κρατὸς, ὁ, vel τό. Th. κάρηνον, idem.

Κρᾰτίστε, optime, præstantissimè, adv. à seq. κρᾰτίστος; vi. unde etiam κρατιστεύω, præstantissimus, seu optimus sum, præsto, antecello, &c.

Κρᾰτίστος, η, ον, validissimus, a, um, præstantissimus, superl. grad. Th. κρᾰτός, ος, τό, robur.

ΚΡΑΤΟΣ, ος, τό, & per Metath. κάρτος, robur, potentia, imperium. Hinc κρατερὸς, ὅ, validus: κρᾰτίστος, fortissimus: κρατέω, impero, imperium obtineo: κρατερία, f. ήσω, tolero, patior: ἀκρᾰτὴς, ές, ὁ, ἡ, impotens, incontinens: ἐγκρᾰτὴς, ές, ὁ ἡ, compos, rerum potens, ἐγκράτεια, continentia, temperantia, ἀριστοκρατία, status seu forma Reipub. quæ gubernatur ab optimatibus: δημοκρατία, imperium populare: παγκρᾰτὴς, ές, & ὁ, ἡ, παντοκράτωρ, ορος, omnipotens.

Κρᾶτὸς, capitis, genitiv. sing. à κρᾶς, ατὸς, ὁ, vel τὸ, caput. Them. κάρηνον, idem.

Κρᾰτοῦντας, acc. pl. part. præs. verbi κρατέω, impero; quod vide.

Κρατυόμεν, firmo; ut κρατυόμεν τῷ πίστει, fidem habeo, vel præsto, & κρατυόμεν τῇ πόλιν, urbe potior, &c. Item κρατυτὴρ, victor, qui prævalet alteri, & victoriam, obtinet, Hesych. undè Κρατυτήριος κλισμὸς, apud Hippocr. cella ad retinendum: Item κρατυντικὸς, ἡ, ὁν, firmandi, seu confirmandi, vim habens, &c. omnia à seq. κρατύνω, validum ac firmum reddo, solido, &c. V.

Κρατύνω, confirmo, munio: a

Κρατὺς, έος, fortis: à κρατὸς, robur.

Κρατυσμὸς, corroboratio, apud Hippocr. à præced. κρατύνω; V.

Κραυγάζω, vociferor; vagio: f. άσω, p. κεκραύγακα, à κραυγὴ, clamor. Th. κράζω, clamo: f. ξω.

Κραυγάνα, idem quod κραυγάζε, præced. & ab eod. vi. Item Κραύγαστος, vociferator, clamator, & κραύγαστικὸς, ὴ, ὁ, clamosus: Item κραυγίας, ε, ὁ, ut κραυγίας ἵππος, equus qui clamore & strepitu terretur, Hesych. omnia ab iisdem κραυγὴ, & κράζω; quæ vide.

Κραυγάομαι, pro κραυγάζομαι, vagio, ut κραυγανόμενον, vel κραυγαζόμενον παιδίον, infantulus vagiens, apud Herodot. à κραυγάζω, & κραυγάνω; quæ vide.

Κραυγασίδης, ε, ὁ, nomen Ranæ: à

Κραυγὴ, ῆς, ἡ, clamor. Th. κράζω, præt. m. κέκραγα· undè per Paronam. τὸ υ, fit κραυγή.

Κραυρόω, strumâ laboro: Item κραυρᾶν, Hesychius esse dicit apum morbum, cum scil. vermes & araneas gignunt, à seq. Th. κραῦρος, torridus: Item strumа, morbus scil. boves tentans, &c. vide.

ΚΡΑΥ'ΡΟΣ, ε, aridus, siccus: q. καύαρος, à καίω, uro.

Κραυρότης, ητος, ἡ, ariditas, friabilitas; à præced. Th. κραῦρος, friabilis, rigidus, &c. V.

Κρᾶω, f. κρᾰσω, misceo, unde part. perf. pass. κεκραμένος, mixtus, temperatus, apud Gal. & Plut. Item a. 1. pass. ἐκράθην, Thuc. est per Sync. pro ἐκράην: id vide.

Κρέα, nomin. vel acc. pl. contractè pro κρέατα· à κρέας.

Κρεάγρα, ας, ἡ, fuscina, harpago: ex κρέας & ἄγρα, captura.

Κρεαγὶς, in Epigr. idem quod præced. κρεάγρα, & ab iisd. V.

Κρεάδιον, ε, τὸ, caruncula, carnis frustum, seu frustulum; diminut. à Them. κρέας; V.

Κρεανόμος, qui carnes distribuit; unde subst. κρεανομία, carnium distributio, visceratio, & verbum κρεανομέω, carnes distribuo, &c. Luc. in Prometh. ex κρέας, & νέμω, tribuo; unde νομὴ, & νομὶς, distributio, &c. V.

ΚΡΕ'ΑΣ, ατος, (Ion. κρέως, & Att. κρέως,) τὸ, CARO: in pl. κρέατα, κρέων, κρεῶν, gen. pl. κρεάτων, & κρεῶν. Inde κρεωπώλιον, macellum, laniena, κρεωπώλης, macellarius, lanio.

Κρεμὸς, ε, ὁ, pulsatio, sonitus: est verbale, à Them. κρέκω, id vide: unde etiam κρεμὲς, adv. cum pulsu; Apollon.

Κρεοδόκος, ὁ ἡ, carnis capax, in Epigr. dicitur etiam κρεοδόκος, & utrumque idem quod κρεοδόχος, & ab iisd. quod vide.

Κρέας, Poëticè dicitur, per Epenthesin τᾶς, ε, pro seq. Th. κρέας, id V.

Κρείουσα, Dor. pro κρέουσα, regina, præs. part. à κρέω, impero: Poët. κρείω.

Κρεῖον, ε, τὸ, vas carnarium, ahenum: à κρέας, caro. Est & κρεῖον, acc. sing. à

Κρεὶς, ε, ὁ, nomen viri.

Κρείοντα, acc. sing. à Κρείων, οντος, ὁ, nomen viri: q. à κραίνω, impero.

Κρέϊσσονα, nom. pl. n. g. κρείσσονες, nom. pl. m. & f. g. &

Κρείσσοσιν, præstantioribus, dat. pl. à

Κρείσσων, vel πων, gen. ονος, ὁ, ἡ, præstantior, potentior, melior, & τὸ κρεῖσσον, comparat. ab ἀγαθὸς, bonus. Th. κρᾰτὸς, ος, τό, robur.

Κρεῖττοσιν, dat. pl. à

Κρείττων, ονος. Vide κρείσσων.

Κρειττωσύνη, & κρείττωσις, inter vitia, seu morbos arborum sunt, species, seu causa defluvii arborum; vel ut volunt alii, species roborationis, aut siderationis in defl. recentibus vitibus roratio, &c. quod vitium, etiam ῥαδὰ, sive ῥοιδὰ, vocat Theophr. apud quem Gaza πρὸ κρείττωσιν, transfert exuperantiam, à præced. κρείττων, vel κρείσσων; V.

Κρείω, Poët. pro κρέω, impero: hinc

Κρείων, οντος, ὁ, regnator: à κραίνω, impero. Est &

Κραων, ονος, ὁ, nomen propr.

Κρ᾽ἄν, Poët. pro κρέᾶν, gen. pl. à κρέας, ατος, τὸ, caro.

Κρέκη, ἡ, Galen. apud Hippocr. significare ait odiosum sonum; estque ὀνοματοποιία, ἀντὶ τῆς ἦχος μιμητὶς; Item κρέκολος, ab Hesych. exp. fletus, ploratus; utrumque à Th. κρέκω; V.

ΚΡΕ'ΚΩ, pectine retro radio pulso; pulso, item strepitum, seu stridulum edo sonum: f. ξω, p. κα. q. à κρόω, pulso: vel à sono factum: κρέκην ἰστὸν, texere telam: hinc Angl. to creak, streak, creek, ibi quippe aquæ strepitum faciunt.

Κρεμάθρα, ἡ, vas pensile, aut storia pensili, in qua reponuntur caseï aut aliæ opsoniorum reliquiæ; Aristoph. in Nub. Sic κρεμαστὴ, idem Schol. Aristoph. Item κρεμόομαι, & κρεμάννυμι, suspendor: Item activè, (in voce media) suspendo, & neutraliter etiam, pendeo; pro eo dicitur etiam κρέμαμαι, & κρέμομαι, suspensus sum, pendeo, &c. & Metaph. apud Aristot. Rhet 3. ἡ μὴ κρέμασα διάνοια, ne suspendatur cogitatio, &c. omnia à Th. κρεμάω; V.

Κρεμάσασθαι, a. 1. inf. m. à κρέμαμαι: Th. κρεμάω, suspendo: a. 1. part. κρεμάσας, αντος.

Κρεμασθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. κρεμασθῆναι, 3. sing. a. 1. sub. pass. κρεμασθῶμαι, a. 1. inf. pass. à κρεμάω.

Κρεμασμὸς, ὁ, suspensio, verbale, ab eod. Th. κρεμάω, undè etiam κρεμαστὴ, vide in κρεμάθρα.

Κρεμαστὴρ, ῆρος, ὁ, qui suspendit: &

Κρεμαστικὸς, ὴ, ὁν, pensilis: &

Κρεμαστὸς, ὁ, idem: omnia à seq.

Κρεμάστρα, ἡ, id undè aliquid pendet: Item appendix, &c. Item pensile σκεύασμα, &c. idem quod κρεμάθρα, & ab eod. seq.

ΚΡΕΜΑ'Ω, ῶ, κρεμαννύω, & κρεμάννυμι, suspendo, f. άσω, a. 1. ἐκρέμασα, præs. pass. κρέμαμαι, σαι, ται, pendeo, suspendor: part. κρεμάμενος, pendens: a. 1. pass. ἐκρεμάσθην, a. 1. sub. pass. κρεμασθῶ, a. 1. part. κρεμασθεὶς.

Κρεμβηλιάζειν, & κρεμβηλίζειν, Hermippus comicus vocat crembalis pulsare: Item κρεμβηλιαστὴς, ε, ὁ, crembali petitus qui crembalum insonare novit, vel solet; at κρεμβηλιαστὺς, υος, ἡ, est strepitus, seu sonus qui excitatur, à crembalum pulsantibus, apud Hom. hymno in Apoll. Omnia à seq. Them. κρέμβηλον, crepitaculi genus, quod digitis agitatum edit strepitum, vel soni tum; In strumentum erat paratum ex acie, quod ore artificiosè retentum, agitata digito ligula ipsius, perstrepit, linguâ sonorum discrimina figurante; Athen. l. 14. &c. V.

ΚΡΕΜΒΑΛΟΝ, ε, τὸ, CREMBALUM, crepitaculum.

Κρεμνάω, & κρέμνυμι, suspendo, &c. idem quod Th. κρεμάω; vi. Item κρεμέω, κρεμέομαι, & κρεμόω, κρεμόομαι, &c. idem cum, & pro κρεμάω, κρεμάομαι; quæ vide.

ΚΡΕ'ΜΥΣ, quidam piscis: V. Athen. lib. 7. cap. 15.

Κρέξ, κός, ἡ, CREX, avis pugnax: eadem & κρέκας, à κρέκω, sono: est & κρὲξ, capillus.

Κρέουσα, ας, ἡ, Dor. pro Κρέουσα, ης, ἡ, Nymphæ nomen proprium, CREUSA: vel Regina.

Κρεοκάκκαβος, ε, ὁ, edulium ex carnibus minutim concisis, & cum sanguine, arvina & dulci jure condiranea concinnatis; Athen. l. 9. ex κρέας, & κακκάβη, &c. V.

Κρεοσήπομαι, carnium modo putrescо, Plut. ex κρέας, & σήπω, putrefacio; undè passivi. σήπομαι, putrefio, &c. vide.

Κρεοσκευασία, carnium apparatio, ratio apparandarum carnium, Athen. l. 12. ex κρέας, & σκευάζω, unde σκευάζω, & σκευασία, &c. V.

Κρεουργέω, & κρεουργῶ, excarnifico, dilanio, lanii more concido, lanius sum, carnes concido frustulatim, &c. Item Κρεουργία, carnium ejusmodi concisio, laniatus visceratio, &c. Utrumque à seq. κρεουργός; id V.

Κρεουργόδης, adv. in parva frusta dissectum: à κρεουργός, lanius: quod à κρέας, caro, & ἔργον, opus.

Κρέσσονες, præstantiores, nom. pl. gen. pl. κρειττονων· à

Κρέσσων, Dor. vel Ion. pro κρείσσων, præstantior. Th. κράτος, robur.

Κρεύλλιον, ε, τὸ, caruncula, &c. idem quod κρέιδιον; id V.

Κρεωδασία, carnium, in frusta concisarum, distributio, visceratio; I em κρεωδάτης, ε, ὁ, carnium in frusta concisarum distributor; ex κρέας, & δαίω, divido, &c. V.

Κρέω, impero, regno, Poët. κρείω.

Κρεώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, carnosus; undè κρεώδης ἰδεργία: i. e. ἡ διακρεῶν θυσία, à Th. κρέας: V.

Κρεωδοσία, ἡ, carnium datio, seu, distributio, visceratio: Item κρεωδότης, ε, ὁ, carnium dator, seu distributor, &c. Suid. ex κρέας, & δίδομι, unde δόσις, & δότης, &c. vi. Sic κρεωδόχος, & κρεοδόχος, ad recipiendas, & asservandas carnes factus; ut κρεωδόχον ἀγγεῖον, &c. à κρέας, & δέχομαι, vel Ionicè δέκομαι, undè δοχὸς, &c. vi. Item κρεωκοπέω, carnes feco; Æschyl. ex κρέας, & κόπτω, undè κοπὴ, &c. vi. Sic etiam κρεωτομία, ας, ἡ, carnium cæsio; idem quod κρεοτομία; id vide. Item κρεοπωλικὸς, ad lanium, seu carnium venditorem pertinens; ut κρεωπωλικὴ τράπεζα, Plut. vide seq.

Κρέων, οντος, ὁ, Rex: à κρέω, impero: hinc κρέουσα, Regina.

Κρεοπώλης, ε, ὁ, lanio: &

Κρεωπώλιον, ε, τὸ, macellum, laniena: à κρέας, caro, & πωλέω, vendo.

Κρεωστάθμη, ἡ, statera in qua carnes appenduntur, ex κρέας, & στάθμη, V.

Κρεωφαγία, carnes voro, & κρεωφαγία, carnium voratio, seu voratus, &c. Plut. in præc. sang. utrumque à seq. vide.

Κρεοφάγος, ε, ὁ, ἡ, qui carnes edit: ex κρέας, caro, & φάγω, edo.

ΚΡΗ'ΤΤΟΣ, ε, bonus, placitus jucundus: q. κηληδὺς, cordi jucundum, undè κηρέδυον, & per Sync. κρήδυον, & δ in γ, mutato κρήγυον.

ΚΡΗ'ΔΕΜΝΟΝ, ε, τὸ, capitis ligamentum, vitta, item pinnæ murorum: item vasis operculum, q. καρήδεμνον, ex κάρα, caput, & δέω, ligo.

Κρήνατε, perficite, 2. pl. &

Κρήνον, perfice, 2. sing. a. 1. imperat. act. κρῆναι, a. 1. inf. act. verbi κράινω, perficio, f. κρανῶ, a. 1. ἔκρηνα, à quo a. 1. imperat. κρῆνον, Poët. Pleonast. tanq. à κραίνω.

Κρηθεΐδης, α, ὁ, Dor. pro Κρηθείδης, ε, ὁ, τὸν Κρηθέως παῖς Αἴσων, Crethei filius Æson.

Κρῆθεν, adv. à capite: ex κρὰς, ατὸς, caput. Th. κάρηνον, idem.

ΚΡΗ'ΘΜΟΝ, ε, τὸ, herbæ genus.

Κρήθων, ὁ, CRETHON, nom. propr.

Κρήϊον, placenta quæ carnes immittas habet: à κρέας & κρῆς, caro.

Κρημνάω, & κρήμνημι, præcipito, præs. infinitiv. κρημνᾶναι· part. κρημνὰς, ἀντος· &

Κρήμνη, præcipita, per Apoc. pro κρέμνησι, præs. imperat. verbi κρήμνημι, imperf. ἐκρήμνων, ης, η· ita ut κρήμνη, possit esse imperf. Ion. Them. κρημνὸς, præcipitium.

Κρήμναμαι, pendeo, suspensus sum; à κρημνὸς; V.

Κρημνηγορέω, verba ardua & grandia fundito, à κρημνὸς, & ἀγορέω, &c. V.

Κρημνίζω, præcipito: à

ΚΡΗΜΝΟ'Σ, ε, ὁ, præcipitium; q. κρεμάμενος, id est, pendens locus, à κρεμάω, suspendo.

Κρημνοβάτης, qui per præcipitia, & loca prærupta ambulat, ut illi qui muros scandunt seu ascendunt, sed dicitur etiam, de funambulis, & Petauristis, scribitur etiam κρεμνοβάτης, à κρεμνὸς, & βαίνω, fut. βήσομαι, unde βατὸς, &c. V. Item κρημνοκορπίων, qui verbis prærupiis, & arduis gloriatur; Suid. à κρημνὸς, & κορπίω, &c. V.

Κρημνώδης, ες, ὁ, ἡ, præruptus, arduus: à κρημνός.

Κρημνώρεια, præcipitium montis; seu prærupta montis pars; à κρημνὸς, & ὄρος, Dor. pro ὄρος, τό; V.

Κρῆναι, a. 1. infinitiv. activ. κρῆνον, perfice a. 1. imperat. act. verbi κραίνω; quod vide.

Κρηναῖος, ε, ὁ, fontanus, ut κρηναῖον ὕδωρ, apud Athen. l. 2. Item Κρηναῖον ἔδεσμα, edulium τῷ κιρσῷ, atque temperie gelidum, vel frigidum, instar aquæ fontanæ; ex Gal. & Ael. à Them. seq. κρήνη; V.

Κρηνάων, gen. pl. Æol. pro κρηνῶν· à seq.

ΚΡΗ'ΝΗ, ες, ἡ, fons: q. à κεράω, κερῶ, misceo, & per Sync. κρῶ.

Κρηνίς, ίδος, ἡ, fonticulus; diminut. à præc. Th. κρήνη; V.

Κρηνοφύλαξ, fontis custos, Hesych. undè Κρηνοφυλάκιον, fontis custodia, seu munus custodiendi, & curandi fontis: Poll. l. 8 à κρήνη, & φύλαξ; V.

Κρηπιδοποιὸς, qui crepidas conficit, crepidarius sutor, Athen. l. 13. à seq. Th. κρηπὶς, & ποιέω. Item κρηπιδοπώλης, crepidarium, seu crepidularum venditor, &c. ab eod. Th. κρηπὶς, & πωλέω, undè πώλης, &c. V.

Κρηπιδόω, ῶ, fundo, fundamentum jacio: I em crepidas, seu crepidis indo, undè κρηπιδωμὸς, crepidis indutus, crepidatus, apud Plut. in Aporh.

ΚΡΗΠΙΣ, ίδος, ἡ, CREPIDA, basis fundamentum: q. à κρεμῶ & ποὺς, ut sit pes, qui aliquid sustinet supra se pendens.

Κρῆς, Doricè pro κρέας, ατος, τὸ, caro.

Κρὴς, ητὸς, ὁ, CRES, Cretensis: ὁι Κρῆτες, Cretenses: &

Κρῆσσα, ης, ἡ, Cretensis fœm. &

Κρητίζειν, Cretissare, Cretenses imitari.

ΚΡΗΣΈ'ΡΑ, ας, ἡ, cribrum seu lineus sacculus per quem aliquid colatur. Ducamus à κρίνω, secerno.

Κρήσσης, ου, ὁ, nomen viri. Lat. Cretices.

Κρησφύγετον, ε, τὸ, asylum, refugium: q. à Κρὴς, Cretensis, sc. Minois, & φεύγω.

Κρησφύγιον, præsidium, munitio subsidiaria; apud Herodot. & Luc. proprie, & secundum Etymol. sic dicebatur refugium quod habebant, qui Minoem κρῆτα, i. e. cretensem, legum latorem fugiebant, teste Etym. & Eust. vide præced.

Κρήτη, ης, ἡ, CRETA: nomen Insulæ. Undè Κρῆτες.

Κρηθέων, τὸ, idem quod κραθήριον; id vide.

Κρηθῆρ, gen. sing. κρηθῆρος, dat. pl. à κρηθὴρ, Ion. pro κραθὴρ, ῆρος, ὁ, crater. Th. κεράννυμι, f. άσω, misceo.

Κρῖ, contract. ex κρίθη, ης, ἡ, hordeum. Alii per Apoc. pro κρίμνον, dici volunt.

Κριαίνω, rideo. Hesych. q. κῆρι αἰδεῖν, cordi placere

Κριβανίτης, & κριβανατὸς, testuaceus, ir testa coctus, &c. Item κρίβανος, clibanus, idem quod ab & pro Th. κλίβανος, id V.

Κρίδιον, ε, τὸ, parvus aries, Hesych. diminut. à Th. κριὸς, id V.

Κρίζε, Ion. pro ἔκριζε, 3. sing. a. 2. verbi κρίζω, strideo.

Κριγμὸς, ε, ὁ, & κρυγὴ, ῆς, ἡ, stridor: à

ΚΡΙ'ΖΩ, strideo, stridorem edo: f. ξω, p. χα. præt. m. κέκριγα· à sono fictitio.

Κριθαρίας, ε, ὁ, hordeaceus; vel genus hordei; ut κριθαρίας πυρὸς, tritici hordeacei generis, seu hordeago, apud Theophr. Hist. Pl. l. 8. c. 2. Item κριθιᾶν, seu κριθιάσαι, laborare, dicitur equus, cum ex irinere, aut cursu, adhuc anhelabundus, hordeum devoratit, indeque crudi are vexari cœpit. Hippiatr. l. 1. Item Κριθιάω, & κριθάω, est hordeo sustentari, vel è nimio hordei usu laseivire, significat: Item Κριθίδιον, ε, τὸ, hordeolum, seu hordei granulum.

nulum, Athen. l. 5. &c. omnia à Th. κρίνω, &c. vi. à quo etiam κρίδιασις, morbus ille equorum, de quo in κριδιάω; q. d. hordeatio; V.

Κρίθεν, Bœot. Syncop. pro ἐκρίθησ, alii ab aliis separati sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi κρίνω, secerno.

ΚΡΙΘΗ, ῆς, ἡ, hordeum: κρίθιν-ος, η, hordeaceus, κριθώδης, ές, ὁ, ἡ, idem.

Κριθωθῆ, a. 1. inf. pass. κριθήσομαι, f. 1. ind. pass. à κρίνω, judico, decerno.

Κριθολέγ-ος, qui hordeum colligit, à κρίθη, & λέγω, colligo: Item Κριθοφάγ-ος, hordei comestor, qui hordeo vilitatis; undè κριθοφαγία, hordei comestio, pœna militaris, apud Polyb. à κρίθη, & φάγω, undè φάγ-ος, &c. vi. Item Κριθοφόρ-ος, hordeum ferens, seu hordei ferax, à κρίθη, & φέρω, undè φόρ-ος, &c. V.

Κρίθιν-ος, η, hordeaceus: à κρίθη, hordeum.

Κριθώδης, ες, ὁ, ἡ, idem, & ab eodem Them.

Κριθῶν, gen. pl. à κρίθη; quod vide.

Κρίκκει, resonuit, strideabat, vel est perf. Ion. pro κίκρικε, verbi κρίζω, strideo, f. σω, & ξω, vel est a. 2. Ion. & Poët. pro ἔκριγον, ες, ε. Si cum sensu conveniret, posset etiam esse perf. Ion. verbi κρίνω, discerno.

Κρικέλλιον, parvus circulus, diminut. à seq. κρίκ-ος, circulus; vi. Undè etiam κρικόω, ῶ, annulo trajicio, & infibulo, à quo verbale Κρικωτός, annulatus, vel annulis consertus; ut κρικωτὸς θώραξ, (qui & ἁλυσιδωτὸς, & ἀγκιστρωτὸς,) lorica conserta annulis seu hamis; omnia à Th. κίρκ-ος, & per Metath. κρίκ-ος, &c. V.

Κρίκ-ος, idem quod κίρκ-ος, circus, annulus.

Κρίμα, vel κρῖμα, ατ-ος, τὸ, judicium, pœna, damnatio, vindicta: ἀπὸ κρίματος, lites: indè Lat. CRIMEN, & Anglicè a Crime, quia ob crimen aliquis judicatur & damnatur. Th. κρίνω, judico.

Κριμνίτης πλακοῦς, placenta è farina crassiùs molita, seu è crassioribus farinæ frustulis, quæ à mola bene contusa, & contrita non sunt; Athen. l. 14. à seq. Th. κρίμνον; V.

ΚΡΙ'ΜΝΟΝ, ου, τὸ, farina crassior, mica.

Κριμνώδες ὕδωρ, apud Medicos urina, cui innatant crassa quædam frustula, similia frustulis τῶν κρίμνων, i. e. farinæ crassioris, quæ per cribrum laxiora habent foramina, transmissa est, &c. à præced. Th. V.

Κρῖναι, a. 1. inf. κρίνας, a. 1. part. act. à κρίνω.

Κρινάμβων, qui delegit, a. 1. part. m. κρίναντο, 3. pl. a. 1. m. κρῖναι, a. 1. inf. act. verbi κρίνω, quod vide.

Κρίνε, 3. sing. imperf. Ion. pro ἔκρινε; κρίνετε, 2. pl. imperat. præs. ejusdem verbi.

Κρινέσσι, Poët. pro κρίνασι, 3. pl. præs. sub. verbi κρίνω.

ΚΡΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, lilium. Dicitur & κρί-ον, ε, τὸ, lilium: est & Κρίνων, judicavi, imperf. vel a. 2. Ion. κρῖνον, a. 1. imperat. act. verbi κρίνω, judico.

ΚΡΙ'ΝΩ, judico, CERNO, discerno, sentio, accuso, examino, punio, culpo, condemno, f. κρινῶ, a. 1. ἔκρινα, a. 1. imperat. κρῖνον, ἄτω, a. 1. inf. act. κρῖναι, p. 1. part. κρίνας, αντ-ος, præt. act. κέκρικα, præs. pass. κρίνομαι, in judicium vocor, perf. pass. κέκριμαι, a. 1. passiv. ἐκρίθην, a. 1. sub. pass. κριθῶ, ῆς, ῆ, f. 1. pass. κριθήσομαι. Hinc κρίμα, ατ-ος, τὸ, judicium: κρίσις, εως ἡ, idem: κριτὴς, οῦ, ὁ, judex: κρίτηριον, ου, τὸ, instrumentum judicandi, & nota ex quâ judicium facimus: ὑποκρίνομαι, respondeo ὑπόκρισις, εως, ἡ, responsum: διακρίνω, diiceino: διάκρισις, discretio: κατακρίνω, condemno: κατάκριτ-ος, damnatus: συγκρίνω, coagmento, item comparo: σύγκρισις, ατ-ος, τὸ, & σύγκρισις, εως, ἡ, comparatio: ὑποκρίνομαι, fingo, simulo: ὑποκριτὴς, οῦ, ὁ, simulator, hypocrita: ὑπόκρισις, simulatio.

Κρίνων, ωνος, ὁ, lilietum; i. e. locus consitus lilis: Item Κρινωνία, ας, ἡ, lilii planta; Theophr. Hist. Pl. l. 2. c. 2. utrumque à Th. κρίνον, το, lilium; Item cucurbita, sic interdum dicitur, & cucurbitæ flos, lilii florem referens, teste Suid. &c.

Κριξός, Ion. dicitur pro κρι-ὸς, & hoc pro κιρσὸς, (sicut δίξος, pro δισσὸς, & κρίκ-ος, pro κίρκ-ος, &c.) ου, ὁ, varix, venæ dilatatio, seu vena dilatata; quum scil. vena, ob tunicæ mollitiem, distenditur à sanguine multo & crasso, &c. Vide.

Κριοδόκη, sive Κριοδόχη, arietaria machina, ipsum arietem sustinens; apud Athen. in lib. de machinamentis, à seq. Th. κριὸς, & δέχομαι, undè δοχὴ, &c. vi. Item Κριοκοπέω, arieto, ariete quatio, & subruo, Polyb. l. 1. ex κριὸς, & κοπὴ, vi. Sic etiam κριομαχία, arietum pugna, à κριὸς, & μαχὴ, vi. Κριοπρόσωπ-ος, qui arietina facie est, seu arietem facie sua repræsentans, apud Luc. de sacrif. ex κριὸς, & πρόσωπον; V.

ΚΡΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, aries: q. à κίρας, quia cornutus: κριοπρόσωπ-ος, arietis vultu præditus,

Κριοφάγ-ος, arietum vorator; Deus quidam gentilitius cui arietes immolabantur; Hesych. à κριὸς, & φαγὸς, & κριοφόρ-ος, arietem gestans; Sic cognominatus fuit Mercurius, apud Tangræos, quod pestiferam morbum ab ipsis propulsârit, ariete circum mœnia civitatis portato; teste Paus. in Bœot. à κριὸς, & φέρω, undè φορὸς, &c. V.

Κριτὴν, ης, ἡ, nomen mulieris.

Κρίσιμ-ος, η, ὁ ἡ, q. d. judicatorius; ad judicationem pertinens, ex quo, velut argumentum petimus, judicandi hoc vel illo modo; undè κρίσιμον ἦμαρ, apud Medicos, est dies in quo κρίσις contingit, est enim à seq. κρίσις judicatio, i. e. ipsa judicandi actio, &c. vi. Sed apud Medicos, κρίσις dicitur, aut ipsa solutio morbi, aut repentina ejus in melius, vel deterius mutatio, aut denique ejusdem accessio; Gal. & Hippocr. &c.

Κρίσις, εως, ἡ, judicium, damnatio, accusatio, disceptatio. Th. κρίνω.

Κρίσκερνα, ων, τὰ, regis scrinia. Ctesias.

Κρίσπ-ος, η, ὁ, nomen viri. Lat. origine, Crispus.

Κριστὸς, varix, &c. pro κιρσὸς, vide supra κριξός.

Κριτήριον, ου, τὸ, vis judicandi, tribunal, controversia: à κρίνω, judico, sub quo V.

Κρίτης, ου, ὁ, judex: &

Κριτικὸς, ἡ, ὁ, CRITICUS, aptus ad dijudicandum; item qui dijudicat: &

Κριτὸς, ὴ, Poët. pro κριτ-ὸς, eximius: à 3. pers. perf. pass. Th. κρίνω, secerno.

Κρίω, οῦς, nomen mulieris.

Κρούω, f. σω, p. αγκα, pulso pedibus, cum strepitu cano: q. κραύω. Them. κρέω, pulso.

Κρόκυλ-ος, idem quod κροκύλ-ος.

Κροῖσ-ος, ου, ὁ, CROESUS, Lydorum rex.

Κρόκη, tramen, per Syncop. pro κερκίδα, acc. sing. à κερκὶς, ίδ-ος, ἡ, vel tanq. à κρόκ. Them. κρόκη, ης, ἡ, trama.

ΚΡΟ'ΚΗ, ης, ἡ, trama, subtegmen id quod stamini interitur τῷ κρέκειν pulsando. Est & κρόκη, littus, quod κρήκῃ vel κρύῃ, fluctus.

Κροκάλη, ας, ἡ, κρόκαλ-ος, η, ὁ, & κρόκαλον, του, calculus, seu arena littoralis: Item littus, arena; idem quod, & à Th. κρόκη, id vide: undè etiam κροκιδίζω, sive κροκωδίζω, floccos lego, verbum est ab omnibus medicis de phreneticis dici solitum, sed dicitur etiam de adulatoribus, floccos pilosque ex veste legentibus; undè verbale κροκιδισμὸς, οῦ, ὁ, floccorum seu filorum lectio: Item Κροκίζω, texo, neo, tramo, &c. omnia ut dictum, à Th. κρόκη; V.

Κρόκις, ίδ-ος, ἡ, idem quod κρόκη, trama.

Κροκόβαπτ-ος, & κροκοβαφὴς, croco tinctus, &c. ex κρόκη, ος, & βάπτω, undè βάπτὸς, & βαφὴ, &c. quæ vi. Item Κροκίζω, croco similis sum, crocum refero; à Th. κρόκη, ος, V.

Κροκοδείλιον, του, herba est chamelontis nigri figurâ, quæ & κροκοδιλιὰς dicitur à seq. κροκόδειλ-ος, V.

ΚΡΟΚΟ'ΔΕΙΛΟΣ, ου, ὁ, CROCODILUS: qui κρόκον δείλιᾶται, crocum metuit. Vel quia est animal timidum, δειλὸν· & colore κρόκου, imitatur.

Κροκώδης, κρόκιν-ος, κρόκιν-ος, & κροκώδης, croceus, crocinus, crocum referens, croceo colore imbutus, &c. ut Κρόκινον ἄντρον, & Κρόκινον μύρον, Dioscor. l. 1. Sic Κρόκιας λίθ-ος, crocias lapis, quòd sit croceo colore: Item Κροκόω, ῶ, croco imbuo, tingo, seu inficio, &c. Athen. l. 2. undè Κροκωτὸς, ὴ, ὸν, croco tinctus, seu croceo colore imbutus: Item absolutè, vestis croceo colore tinctus, vel imbutus, &c. omnia à Th. κρόκ-ος; V.

Κροκόμαγμα, του, retrimentum crocini, unguenti, Dioscor. l. 1. c. 26. ex κρόκ-ος, & μάγμα, τὸ; V.

Κροκόπεπλ-ος, ου, ὁ, ἡ, crocco peplo: à κρόκ-ος, ου, ὁ, crocus, & πέπλος, ου, τὸ, vestis muliebris.

ΚΡΟ'ΚΟΣ, ου, ὁ, & τὸ κρόκον, CROCUS, & CROCUM: hinc κροκόεις, όεσσα, όεν, croceus. a, em.

Κροκόω, ῶ, peplus, seu velum ex trama textum; ex κρόκ-ος, & ὑφαίνω; idem quod Th. ὑφάω, undè ὑφαντὸς, &c. V.

Κροκώδης,

Κεφκώδης, κεφκόω, & κράκωτος, vide ſuprà in κεφκίδες.

Κεφμμυογήτειον, ε, τὸ, crommyogetium, olus mixtæ naturæ, ex getyo, & cepa; unde Gaza exp. cepigetium, apud Theophr. Hiſt. Pl. l. 4. à ſeq. κέφμμυον, & γήθυον, V.

Κέφμμυον, & Ρœët. κέφμμυ, ε, τὸ, cepa, q. à κάρη, caput.

Κεφμμυοξυφεγμία, fœtidus ructus, qualis eorum, qui allium, aut cepas comedêrint; ut, ὄζει κεφμμυοξυφεγμίας, apud Ariſtoph. in pace, &c. à κέφμμυον, & ὀξυφεγμία, quod ab ὀξὺς & ἐρεύγω, unde ἐφυγμὸς. &c. V.

Κεφμμωπόλης, ceparum vendit, Poll. l. 7. c. 30. ex κέφμμυον, & πόλης, V.

Κρόνια, τὰ, ſaturnalia; ſacra quæ in honorem Saturni, vel, Neptuni peragebantur; item, vetuſtate, prærancida, & prorsùs fatua; ſcil. à Cronii, i.e. Saturnalibus, feſto, viz. perantiquo; unde κρονίαν ὄζειν, eſt priſcam fatuitatem, ſeu, ſtoliditatem redolere, apud Ariſtoph. in Nub. Item, κρονιάδες ἡμέραι, Saturnales dies; apud Plut. in Cic. &c. Vide ſeq.

Κρονίδης, ου, ὁ, filius τῆς Κρόνε, ſeu Saturni, Jupiter. genit. Ion. Κρονίδεω. vocat. ὦ Κρονίδη.

Κρονικὸς, ῆ, Saturnius, præ ſenio delirus: &

Κρόνιος, α, idem, à κρόνος.

Κρονίων, ωνος, ὁ, idem quod Κρονίδης, à

ΚΡΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, Saturnus, q. χρόνος, quia plurimum temporis conficit in emetiendo ſuo orbe: vel quod author ſit temporis.

Κρονόληρος, ου, ὁ, delirus ſenex; vel ſimpl. delirus, barbus, vel, ſtupidus; propterea quod κρόνος, Saturnus, podagroſus, ac ſenex, utpote temporum Deus, à Poëtis fingitur; vide etiam λῆρος.

Κρόσσαι, ſunt pinnæ murorum & turrium. Alii κρόσσας, legunt, & pro ſcalis accipiunt. Th. κρόσσος, fimbria.

ΚΡΟΣΣΟ'Σ, ου, ὁ, extrema veſtis ora, fimbria, limbus, villus.

Κροσσόω, vel, κροσσῶ, ῶ, fimbriâ, limbo, villove prætexo, ſeu, circundo, &c. Unde ſeq. Vide.

Κροσωτὸς, ῆ, (ſub. χιτὼν) tunica fimbriata, ſeu villis prætexta: à κρόσσος.

ΚΡΟ'ΣΦΟΣ, ου, ὁ, cuſpis ferrea, pilum: vide χρόσφος.

Κροτάλια, τὰ, crotalia, ornamenta margaritarum, quæ colliſu ſonum generant; vide Plin. l. 9. c. 35. Ab eodem cum ſeq. V.

Κροταλίζω, f. ίσω, pulſo, crepitare facio: à κρόταλον, quod à κροτέω, pulſo. Th. κρόταφος, pultus.

Κρόταλον, ου, τὸ, CROTALUM, crepitaculum, quod &

Κρόταλος, ου, ὁ, homo garrulus: ab eod. Them.

Κροταφίδες, αἱ, numerantur à Poll. l. 10. c. 31. inter vaſa fabrilia; à ſing. κροταφὶς, inſtrumentum quoddam fabri ferrarii; item, κροταφίτης, ου, ὁ, q.d. temporalis; ut κροταφῖδ μῦες, muſculi temporales apud Gal. Utrumque à ſeq. Th. κρόταφος, tempus, vel tempus i. e. pars capitis quæ eſt inter oculos, aures, & verticem; ut Ariſtot. definit, &c. Vide.

Κροτάω, idem quod κροτέω, & ab eod. id vide.

ΚΡΟ'ΤΑΦΟΣ, ου, ὁ, tempus, pars capitis, παρὰ τὸ κροτεῖν τῷ κόρῳ, quod ibi evidens ſit venarum pulſus. dat. pl. κροτάφοισιν· κροτάφους, acc. pl. Dor.

Κροτέω, pulſo, verbero, plaudo, f. ήσω, p. κέκροτα, à κρότος.

Κρότημα, τὸ, plauſus; id ipſum quod explaudendi actione oritur; item, κρότησις, plauſus, ipſa plaudendi actio; κροτητὸς, ῆ, ὁ, pulſatus; unde κροτητὰ χωρία, loca, quæ pedum plauſu pavita ſunt; Theophr. & κροτητὰ μέλη, ſunt carmina, quæ digito pulſatis organis, quæque tibiis, canuntur; Athen. l. 4. Item, κροτισμὸς, plauſus, &c. Omnia, à ſeq. Th. κρότος, vide.

ΚΡΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, pulſus, plauſus: qu. à κρόω.

Κροτοβόρυβος, plauſus unà cum tumultu; Plut. ex κρότος, & βόρυβος, V.

ΚΡΟ'ΤΩΝ, ωνος, ὁ, ricinus, muſca canina.

ΚΡΟΤΩ'ΝΗ, ης, ἡ, vitium in oleâ arbore, tanq. κρότων.

Κροτωνειδὴς, ricino ſimilis, apud Hippocr. à Th. κρότων, ωνος, & εἶδος, τὸ, V.

Κρόυμα, τὸ, ſonus quem inſtrumenta muſica pulſata edunt; pulſus, &c. Unde κρουματικὸς, ῆ, ὁ, pulſandi peritus; ut κρουματικὴ ſοφία, peritia pulſandi organa muſica; in Epigr. Utrumque, à Th. κρόω, V.

Κρουνᾶδες, ου, ὁ, ut κρουνάδων ὕδωρ, aqua è ſcatebris ſaliens, ſeu, aqua ex fonte ſaliente; item, κρουνδὲν, inſtar ſcatebræ, ſeu fontis ſalientis; adv. Item, κρουνίζω, in fontis ſalientis modum effluo; unde κρούνισμος, τὸ, id ipſum quod inſtar ſalientis effluit, in Epigr. & κρούναμος, idem; omnia à ſeq. Th. κρουνὸς, V.

ΚΡΟΥΝΟ'Σ, ου, ὁ, ſcatebra, ſaliens, fons. q. à κρυόν.

Κρύπαλα, lignei calcei, quaſi à κρύω & πάλλω quod vibrent quæ illis pulſantur calcata. Eadem & κρύπεζα, tanq. κρύοσα πέζα.

Κρυπέζια, ſub. κάλα, & κρυπέζαι, ſub. κρηπῖδες, lignea calceamenta Bœotica; ſoleæ lignæ; unde κρυπεζάμυλοι, οἱ, qui ſunt induratis pedibus; Heſych. Dicitur autem κρυπέζια, quaſi κρυοπέζια; à κρύω, & πέζα, vide.

Κρύσας, α, ι. part. act. à κρούω, pulſo.

Κρυσηλιέω, ῶ, populo aures obtundo; populum falſâ bilance circumſcribo, malitiosè in alteram partem impellendo; unde κρυσήλιμος, qui ejuſmodi fallaciis populum circumſcribit; à κρύω; unde κρύσις; & ἅλμος, &c. Vide.

Κρυσίμελος, qui falſo pondere alterum circumſcribit bilancem impellendo; unde κρυσιμετέω, ῶ, inter metiendum alteram lancem pello, ſeu, impello, ut viz. eo pulſu inclinet & præponderare videatur; ex κροῦσις, & μέτρον; unde μετρέω, &c. Vide.

Κρῦσις, ἰος, ἡ, pulſatio, à 2. perf. peif. paſſ. ſeq.

ΚΡΟΥ'Ω, pulſo, f. κρόσω. p. κέκρυκα. a. 1. ἔκρυσα· hinc κρῦγμα, ατος, τὸ, ſonitus ex pulſatione inſtrumentorum.

Κρυστικὸς, ῆ, ὁ, pulſandi vim habens & ſpecialiter, aures pulſans, ſeu, feriens; verbale, à 3. perſ. præt. paſſ. præced. Th. κρόω, V.

Κρύβδα, & κρύβδην, & Dor κρύβδαν, clam, adv. à κρύπτω, occulto.

Κρυβεὶς, ἐντος, abſconditus, a. 2. part. paſſ. κρυβίω, a. 2. inf. paſſ. verbi κρύπτω, abſcondo. f. ψω. a. 2. ἔκρυφον. f. 2. paſſ. κρυβήσομαι, a. 2. paſſ. ἐκρύβην.

Κρυερὸς, ῆ, & Ion. κρυερῷο, frigidus. Th. κρύος, εος, τὸ, frigus.

Κρυεὺς, έως, Poëtis idem, & ab eod. Them.

Κρυμαλέος, & κρυμώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, frigidus, algidus, gelidus, &c. Ut κρυμώδης πυρετὸς, ſpecies febris continuæ, & ardentis; à Th. κρύος, τὸ, vide.

Κρυμὸς, ῆ, ὁ, frigus, glacies. Them. κρύος, idem.

Κρυόεσσα, ης, ἡ, horribilis, fœm. gen. à κρυόεις, εντος, formidandus: à ſeq.

ΚΡΥ'ΟΣ, εος, τὸ, frigus, algor.

Κρυπταδίης, gen. ſing. f. g. à

Κρυπτάδιος, ου, apud Poëtas idem quod κρυπτὸς, clandeſtinus: à κρύπτω, abſcondo.

Κρυπτάσκω, cooperio: à κρύπτω, idem.

Κρύπτε, imperf. Ion. vel præſ. imperat. verbi κρύπτω, abſcondo.

Κρυπτεύω, occulto, tego; item, κρύπτη, teſtudo ſubterranea, & q. d. abdita; item, locus abditus, & concameratus, &c. Utrumque, à Th. κρύπτω; unde etiam, κρυπτικῶς; q. d. occultativè, ſeu, occultatoriè; i. e. cum quodam ad occultandum, & fallendum artificio; captioſe, &c. adv. à ſeq. κρυπτικὸς, V.

Κρυπτικὸς, ῆ, CRYPTICUS, occultativus, celandi peritus: &

Κρυπτὸς, ὴ, όν, occultus, a, um. ἐν κρύπτῳ, in occulto. Th. κρύπτω.

Κρύπτων, pro κρύπτουσι, occultant, 3 pl. ind. præſ. verbi κρύπτω.

ΚΡΥ'ΠΤΩ, abſcondo, occulo; tego; celo: q. à καλύπτω, f. ψω. a. 1. ἔκρυψα. hinc κρύψις, 2. ſing. a. 1. ſub. κρύψας, αντος, & in f. g. κρύψασα. a. 1. part. act. perf. κέκρυφα. a. 2. ἔκρυφον. perf. paſſ. κέκρυμμαι. a. 1. paſſ. ἐκρύφθην. a. 2. paſſ. ἐκρύβην. a. 2. inf. paſſ. κρυβίω. a. 2. part. κρυβεὶς. Hinc κρύψις, occultatio: κρυπτὸς, abditus: κρύβδα, & κρύφα, occultè.

Κρυσταίνομαι, glacior, i.e. glaciali frigore

astringor, in glaciem coeo, &c. Est à Th κρύ(Θ), id V.

Κρυσταλλίζω, instar crystalli splendeo: à κρύσταλλ(Θ).

Κρυστάλλινος, η, CRYSTALLINUS: &

ΚΡΥ'ΣΤΑΛΛΟΣ, ε, ὁ, vel ἡ, glacies, gelu; item CRYSTALLUS lapis. q. κρυὸς στέλλει, frigore contrahitur.

Κρυσταλλόπηκ(Θ), glacie concretus; ut κρυσταλλόπηκτα φυσήματα, flatus glacie concreti, seu, flatus congelantes; Euryp. in Rhesο. a κρύσταλλ(Θ), sive κρύσταλλον, τὸ, idem; & πῆκτὸς, vide.

Κρύφα, latenter, clam. Dor. pro κρύφα, à κρύπτω, abscondo. f. ψω. p. κέκρυφα.

Κρυφαῖ(Θ), αία, αῖον, Poët. idem ac κρύφι(Θ), ία, ιον, occultus, a, um: ab eod.

Κρυφαδὸν, adv. clanculum: idem quod κρύφα, clam. V.

Κρυφῆ, occulte, adv. à κρυφὸς, occultus. Th. κρύπτω, occulto.

Κρυφηδὸν, idem, & ab eod.

Κρύπι(Θ), ε, occultus, dat. pl. Ion. κρυφίοισι. κρύφιον, κρυφίως, occulte, clam. Th. κρύπτω, abscondo. f. ψω.

Κρυφ(Θ), ε, ὁ, Poët. aro κρύψις, εως, ἡ, occultatio, tenebræ, ab eod. Th.

Κρυφίνδε, & κρυφίνες; qui animi sui cogitata occul a tener, nec ulli aperit; à κρύφ(Θ), vel κρύψις, utrumque à κρύπτω, & νό(Θ), νδε, &c. Vide.

Κρύψαι, celare, a. 1. inf. act. κρύψας, αν(Θ), & in f. g. κρύψασα, a. 1. part. act. &

Κρύψε, 3. sing. a. 1. act. Ion. pro ἔκρυψε, κρύψης, ης, 2. & 3. sing. a. 1 sub. act. verbi κρύπτω, occulto.

Κρύψις, εως, ἡ, occultatio, à 2. perf. perf. pass. ejusd. verbi.

Κρυφίχολ(Θ), qui bilem celat & dissimulat; (idem fere quod κλεψίχολ(Θ), bilem occultans, seu, occultam habens) à κρύψις, & χόλ(Θ), V.

Κρυώδης, gelidus, horridus; idem quod à Th. κρύ(Θ), V.

ΚΡΩ'ΒΥΛΟΣ, ε, ὁ, crinis retortus, cincinni puerorum. Scribitur & κρόβυλ(Θ).

Κρωβυλώδης, similis τῷ κρωβύλῳ; item, κρωβύλη, ἡ, reticulum quo contegitur coma; a Th. κρώβυλ(Θ), nodus capillorum à fronte in verticem reductorum; ut Hesych. exponit.

Κρωγμὸς, ῦ, ὁ, crocitatio; vox corvi crocitantis, vel, cornicis cornicantis; à seq. Th. κρώζω, V.

ΚΡΩ'ΖΩ, crocito, garrio; κρώζῃ, 3. sing. sub. q. à κρώζω. vel à tono corvi factum, ut plerumq; aliarum avium propria: hinc κρωγμὸς, ῦ, ὁ, crocatio.

Κρωμαλέως, vel, κλωμαλέως; præceps, abruptus, præruptus, Il. β. Item; κρωμαλωται τοποι, appellata fuerunt loca petrosa & scansu difficilia, apud Paphlagones, teste Eust. Utrumque, à seq. Th. κρώμαξ, V.

ΚΡΩ'ΜΑΞ, ωμος, ὁ, acervus lapidum, aliter, κλώμαξ.

ΚΡΩ'ΠΙΟΝ, ε, τὸ, falx.

ΚΡΩΣΣΟ'Σ, ε, ὁ, hydria, urceus.

Κτὰ, Ion. pro ἔκτα, quod per Apocop. pro ἔκταν. Alii verò formant ab a. 2. ἔκτὸν, τρηπῆ τῆ κ, ut ἔβα pro ἔβην; verbi κτείνω, occido, vel κτῆμι.

Κτάμεν, Ion. & Dor. κτάμμεναι, pro κτεῖναι, a. 1. inf. act. à κτείνω, occido: vel κτάμμ, Ion. & Dor. κτάμμεναι, pro κτάναι, à κτῆμι, idem cum κτείνω.

Κταμένοιο, gen. Ion. à

Κτάμεν(Θ), qui interemit, aut interemtus est, a. 2. part. m. verbi inus. κτῆμι, idem quod κτείνω, interficio, a. 2. ἔκτὸν. a. 2. m. ἐκτάμεν. Alii volunt κτάμεν(Θ) dici pro κτεινάμεν(Θ), sic ἐκτάμεν, pro ἐκτεινάμεν, verbi κτείνω.

Κτὰν, possederunt, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi κτῆμι, possideo. a. 2. ἔκτὸν, & in 3. pl. ἔκτησαν & per Syncop. ἔκταν, & depositο augmento κτάν. Th. κτάομαι. Posset etiam eodem modo derivari à κτῆμι, pro κτείνω, occido. a. 2. ἔκτὸν.

Κτάνε, Ion. pro ἔκτανε, interfecisset, 3. sing. a. 2. act. verbi κτείνω, f. κτεν῀. p. ἔκτακα, a. 1. ἔκτεινα. a. 2. ἔκτανον.

Κταν῀δὲ, per Dialysin pro κταν῀δὲ, f. 2. inf. m. verbi κτείνω, interfecto: f. 2. m. κταν῀μεν.

Κταν῀ντες, Ion. Dialysi pro κταμενῶντες, noun. pl. f. 2. part. act. ejusd. verbi.

Κταν῀πε, pro κταν῀σε, 3. pl. f. 2. act. ejusd. verbi.

Κτάνθεν, Bœot. Syncop. & simul. Ion. pro ἐκτάνθησαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi κλείνω, interficio.

Κτάντας, ας, ὁ, Dor. pro κτάντης, ὁ, interfector. Th. κλείνω.

ΚΤΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, acquiro, comparo, possideo; f. κλήσομαι. p. κέκτημαι (pro quo & ἔκτημαι.) part. κεκτημένος, possessor, dominus; & -ένη, domina. a. 1. ἐκτήθλω, ης, η. a. 1. m. ἐκτησάμην, α, ατο. Hinc κτῆμα, ατος, τὸ, possessio. κλήματα, ων, τὰ, bona, facultates, opes. κτῆσις, εως, ἡ, possessio. κτητὸς, ὸν, acquisitus.

Κτᾶσθ, præs. inf. verbi κτάομαι, possideo.

Κτάσθ, a. 2. inf. m. verbi κτῆμι pro κτεῖναι, interficio. a. 2. ἔκτὸν. a. 2. m. ἐκτάμεν.

Κτασία, cædes, trucidatio; ab iisd. cum præced. V.

Κτᾶτο, Ion. pro ἐκτᾶτο, 3. sing. imperf. verbi κτάομαι, possideo: sed

Κτᾶτο, Ion. pro ἐκτᾶτο, 3. sing. a. 2. m. ἐκτάμεν, verbi κλῆμι, pro κτείνω, interficio.

Κτάω, cædo, occido. Sic & κτάω, pro κτάομαι, possideo.

Κτέανον, ε, τὸ, possessio, Poët. idem quod κτῆμα, αλ(Θ), τὸ, Th. κτάομαι, possideo.

Κτεάνων, & κτεάνοις, ejusd. gen. & dat. pl.

Κτέαρ, κτέατ(Θ), τὸ, idem, & ab eod. Th.

Κλεάτεσσι, possessionibus, dat. pl. Ion. & Poët. pro κλέασσιν, & κτάσιν, à κτέαρ, ατος, τὸ, idem quod κλῆμα. Th. κλάομαι, possideo.

Κτεατίζω, acquiro, possideo, f. ίσω, Poëticum: à κλέαλ(Θ), gen. à κλέας; Th. κτάομαι, idem.

Κτεάτισε, Ion. & Poët. pro ἐκτεάτισε, 3. sing. a. 1. act. ejusd. verbi.

Κτείνα, a. 1. inf. act. &

Κτείνας, κλείναστε, φν, φλ(Θ). & in acc. κτείναντα, a. 1. part. act. verbi κλείνω, occido: f. κλεῖῶ. a. 1. ἔκλεινα. p. ἔκτακα. a. 2. ἔκτανον.

Κτεῖνε, præs. imperat. act κλεινέμεναι, Dor. pro κλείνειν, præs. inf. κλεινεῦς, præs. inf. pass. ejusd. verbi.

Κτεινόμεν(Θ), ος occisus, præs. part. pass. ejusd. verbi.

Κλείναι', pro κτείνατε, acc. sing. præs. part. act. κτείναι, 3. pl. præs. verbi κτείνω.

ΚΤΕΙ'ΝΩ, interficio, occido: f. κλεῶ. p. ἔκτακα. a. 1. ἔκλεινα. a. 2. ἔκτανον, prat. pass. ἔκταμαι. a. 1. pass. ἐκτάνθην, f. 1. pass. κταν῀θήσομαι, prat. m. ἔκτονα. Αποκτείνω, idem. ἀνθρωποκτόν(Θ), ος, ὁ, ἡ, homicida: πολυκτόν(Θ), ος, ὁ, paricida. Legitur & κτένω, & κτεννυμι.

ΚΤΕΙ'Σ, ενὸς, ὁ, pecten: hinc

Κτενίζω, pecto. f. ίσω. à κτείς.

Κτενοπώλης, qui pectines vendit, Poll. l. 7. c. 30. à præced. Th. κλεὶς, ενὸς, & πώλης, V.

Κτένιον, ε, τὸ, pectunculus, parvus pecten; item, κτενιάδιος, ου, ὁ, ἡ, ῶ, pectini similis, Athen. l. 2. & κλενατὸς, pexus, vel, pectine concinnatus; omnia ab eod. Th. κλεὶς, ενὸς, V.

Κτένναι, fut. ανῶ; item, κτέννυμι, & κτεινύω, macto, morte multo; Æolice, pro κτείναι; (ut ἀρχόνδες, pro ἀρχλόντες) Item, morior, succumbo, Euryp. in Tauris.

Κτενῶ, fut. 1. act. verbi κτείνω.

Κτέρεα ἀλ(Θ), τὰ, res possessa, donum. Th. κτάομαι, possideo.

ΚΤΕ'ΡΕΑ, ων, τὰ, exequiæ, inferiæ, justa, q. à κτάω, occido: hinc

Κτερείζω, & κτερείζω, exequias celebro.

Κτερείσαν, 3. pl. a. 1. opt. Æol. &

Κτερίσση, pro κτερίσουσι, Att. 3. pl. f. 1. verbi κτερίζω, à κτέρεα, quod vide.

Κτέρισμα, ατ(Θ), τὸ, & κτέρ(Θ), ε(Θ), τὸ, parentatio, funus, justa, quicquid in mortuorum honorem fit; ut apud Lascar. τῷ δ' ἕλαχον κτερέων, hîc sortitus sum parentalia; item, κτερισ῀ὰς, ῆ, ὁ, inhumator, libitinarius; i.e. curator funeris; verbalia, à præced. κλερίζω; quod vide.

Κτέω, occido, pro κτείνω, V.

Κτέω, idem quod κτάω, occido: hinc

Κτέωμεν, possideamus, Ion. pro κλῶμεν, 1. pl. a. 2. sub. act. verbi κτῆμι, vel κτάω. Alii volunt deduci à κτῆμι, pro κτείνω, occido: eodem tempore & modo.

Κτηδὼν, όν(Θ), ὁ, venarum cursus in arboribus, quasi pectines: à κλεὶς, pecten.

Κτῆμα, ατ(Θ), τὸ, possessio: κτήματα, των,

των, τὰ, bona, facultates, opes. dat. pl. κλήμασ', pro κτήμασι. Th. κτάομαι, possideo.

Κτηματικὸς, & κτηματίτης, qui multa possidet; dives, opulentus, &c. Utrumque, à κλῆμα, ατος, V. Vnde etiam, κτημάτιον, diminut. q. d. possessiuncula, apud Alciphr. ponitur pro prædiolo.

Κτηματολογία, sic dicitur ut χρεωλογία, poni potest pro titulis possessionum, quibus utimur, cum dominum hujus vel illius loci dicimus, seu, cum indicamus cujus sit hoc vel illud κλῆμα; Gaza; à κτῆμα, ατος, & λόγος, V.

Κλῆμι, occido, inus. cujus f. κλήσω. p. ἔκτηκα. a. 2, ἔκτἁν. a. 2. part. κλάς. Th. κλείνω, idem.

Κτιδίη, κτιδῶν, nom. & gen. pl. à κτιδίων.

Κτηνοδίν, jumentorum, seu, pecudum more, à seq. Th. κτῆνος, V.

Κτηνίατρος, jumentorum medicus; à κτῆνος, & ἰατρὸς, V.

Κτηνοβάτης, qui ineunt jumenta in, Pand. Bud. à κτῆνος; & βαίνω; unde βατὴρ, βατὸς, &c. V.

Κτηνόομαι, ῶμαι. unde compos. ἀποκτηνόομαι, in jumentorum, seu pecudum, vel pecuinam naturam degenero; à seq. Th. κτῆνος, V.

Κτηνοτρεπὴς, jumentis potiùs, seu brutis conveniens quam hominibus; vel, cui conveniunt eadem quæ & jumentis; à seq. Th. κτῆνος, & τρέπω, &c. Vide.

ΚΤΗ̃ΝΟΣ, εος, τὸ, jumentum, pecus, qu. possessio, à κλείομαι. hinc κτηνώδης, pecudum more, adv. & Angl. neat, de pecore.

Κτηνοτροφία, jumenta pasco, sum pastor jumentorum; item, κτηνοτροφία, ipsa actio pascendi jumenta seu pecora; utrumque à seq. κτηνοτρόφος, id vide.

Κτηνοτρόφος, ου, ὁ, jumentorum pastor, à κτῆνος, & τρέφω, alo.

Κτηνώδης, εος, ὁ ἡ ὦ, q. d. jumentarius, aut pecuarius, seu, peculis; i. e. ad jumentum, seu pecudem pertinens; jumento, seu pecudi similis; belluinus, brutus, stolidus, &c. Unde κτηνωδία, ἡ, stoliditas pecuaria, & bestialis; utrumque, à præced. Th. κλῆνος, V.

Κτήσαιτο, 3. sing. a. 1. opt. m. κλήσασθαι, a. 1. inf. κλήσασθε, 2. pl. a. 1. imperat. m. sed κλήσωσθε, 2. pl. a. 1. sub. m. verbi κτάομαι.

Κτησίας, ου, ὁ, CTESIAS, nomen propr.

Κτήσιππος, possessor equorum, Luc. à seq. κτῆσις, & ἵππος, V.

Κτησίδιον, q. d. possessiuncula; (diminut. à κτῆσις) curta suppellex, &c. Item, κτήσιος, quæstor, fortunator; ut κτήσιος ζεὺς, apud Ilæum; & κλήσιος, etiam dicitur Mercurius, q. d. quæstorius; quòd lucriperis propitius putaretur; ab eod. κτῆσις, V.

Κτῆσις, εως, ἡ, possessio. Th. κτάομαι.

Κτήσομαι, ῇ, ται, f. 1. m. ejusd. verbi.

Κτητὰ, n. g. nom. pl. à κτητὸς, ἡ, acquisibilis. Th. κτάομαι.

Κτητὴ, ἧς, ἡ, famula: ab eod. κτητὸς, & Them.

Κτητικὴ τέχνη, vel, κτητικὴ, sub. τέχνη; acquirendi ars, seu, disciplina; ars quæstuaria, &c. Aristot. Item, κτητικὰ ὀνόματα; nomina possessiva; sing. fœm. & neut. plur. a seq. κτητικὸς, vide.

Κτητικὸς, ἡ, acquirendi peritus; possessivus: &

Κτητὸς, ἡ, acquisibilis, acquisitus: &

Κτήτωρ, ορος, ὁ, possessor: a 3. pers. perf. pass. verbi κτάομαι.

Κτίδιον, ου, ὁ, confectus ex viverræ sylvestris pelle seu corio; est à Th. ἴκτις, & per Aphæresin, κτὶς, ἰδος, vide.

Κτίδιον, ὁ, per Aphæres. pro ἰκτίδιον, è mustelâ confectus: à ἴκτις, ἰδος, ἡ, mustela.

ΚΤΙ'ΖΩ, condo, creo, fabricor. f. κτίσω. a. 1. ἔκτισα. a. 1. imperat. κτίνον, άτω, a. 1. inf. κτίσαι. a. 1. part. κτίσας, άντος. p. ἔκτικα. perf. pass. ἔκτισμαι, a. 1. pass. ἐκτίσθην, & part. κτισθεὶς, έντος, conditus. Hinc κτίσμα, ατος, τὸ, opus, structura. κτίσις, εως, ἡ, creatio & creatura: κτισὴς, ἧ, ὁ, creator, conditor.

ΚΤΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, aries. q. à κλίλλω, vello, & pro familiari, & cum quo quis nutritus est: hinc κτλόω, demulceo.

Κτίμβος, Poët. pro ἐκτισμένος, perf. part. pass. à κτίζω, condo, creo.

Κτίννυμι, & κτινύω, occido, idem quod, ab, & pro Th. κλείνω, V.

Κτὶς, idem quod ἴκτις, viverra, quæ est ex mustelis sylvestribus.

Κτισάτην, Dor. & Ion. pro ἐκτισάσθην, dual. num. a. 1. m. verbi κλίζω, condo. f. ἴσω.

Κτίσις, εως, ἡ, creatio, creatura, structura, res conditæ, & pro quovis opere, magistratus, homo: quod &

Κτίσμα, ατος, τὸ, creatura: à perf. pass. verbi κτίζω, condo.

Κτίσον, crea, a. 1. imperat. vide in κτίζω.

Κτισὴς, ἧ, ὁ, creator: & κτίστης, ου, ὁ, idem, extrito σ retracto accentu: quod &

Κτισὸς, ἡ, creatus, conditus: &

Κτίσις, ὑος, ἡ, ædificatio: à 3. pers. perf. pass. verbi κτίζω, creo.

Κτίστωρ, ορος, ὁ, conditor, creator, idem quod κτισὴς, V. Ab, & pro quo, dicitur etiam κτίστης, (exempto σ, & retracto accentu) idem, & ab eod.

Κτύν, cædes; unde κτυνέω, occido; à quo ἀποκτυνέω, V. à Th. κλείνω, præt. med. ἔκτυνα, &c.

Κτυπέω, strepo, strepito, f. ήσω. Them. τύπω, pulso.

Κτύπημα, ατος, τὸ, &

Κτυπος, ου, ὁ, soritus, strepitus: à κτυπέω, cujus Th. τύπω.

Κυάθιον, parvus cyathus, apud Poll. Item, κυάθειον, vel, κυάθιον; reperitur etiam pro κύαθος, genus vasis potorii, &c. à quo etiam κυαθίσκος τῆς μήλης, dicitur, chirurgici specilli pars altera concava in parvi cyathi modum, quâ aliquid, vel, extrahi, vel, infundi potest; speculum aversum vocatur; sic, κυαθὶς, ἰδος, ἡ, Athen. l. 11. dicit esse vas simile κοτύλη; item, κυαθίζω, cyathis ludo, seu cyathis indulgeo, poto; apud Athen. Polyb. & Plut. &c. Omnia à seq. Th. κύαθος, V.

ΚΥ'ΑΘΟΣ, CYATHUS, cotula. q. à χόος, fundo.

Κυαθώδης, εος, ὁ ἡ ὦ, similis cyatho; apud Athen. l. 11. à præced. Th. κύαθος, V.

Κυάμεος, λίθος, cyamea gemma, Plin. à Th. κύαμος, V.

Κυαμεύτης, ου, ὁ, qui fabis eligit; fortilegus: &

Κυαμεύτος, ὴ, fabis vel sorte electus: à perf. pass. seq.

Κυαμεύω, fabis eligo; sortior. à seq. Th.

Κυαμικὸς, fabalis, seu, qui fabuli est magnitudine; à Th. κύαμος; unde etiam, κυαμίζω, catullo; dicitur de puella, quæ, ætate jam maturior, virum appetere incipit, Aristoph. Item, κυάμινος, ου, ὁ, fabaginus; ut, κυάμινον ἄλευρον; fabagina farina; & ἔστιν κυάμινον, puls ex fabis, &c. Sic, κυάμινον, ου, τὸ, fabula, i. e. parva faba; & κυαμὼν, ῶνος, ὁ, locus fabis consitus; fabetum; apud Theophr. Hist. Pl. l. 4. c. 10. &c. Omnia, à seq. Th κύαμος, V.

ΚΥ'ΑΜΟΣ, ου, ὁ, faba; calculus; hinc κυαμοβολῶ, judex. κυαμολοχὸς. quia κυάμους τρώγει, judex.

Κυαμοτρωξ, ῶγος, fabarum vorator; ità dicitur etiam judex, qui fabis, quibus suffragia dabantur victitat; aut, omni-, qui, in suffragio ferendo, fabam fuam, quæstui habet; ex κύαμος, & τρώγω; unde τρωξὶ, & τρώκτης, &c. V.

Κυανάμπυξ, cœruleum habens ἄμπυκα, Theocr. à κύανος, & ἄμπυξ, υκος, vide.

Κυαναυγὶς, ἰδος, ἡ, Poët. nigram ac formidabilem ægidem gestans: ex κύανος, cæruleus, & αὐγὶς. Them. αἶξ, ἡ, capra.

Κυανεᾶι, Dor. pro κυανέαι sc. νῆσοι, CYANEÆ insulæ.

Κυανέη, ης, ἡ, nigra, dat. pl. Ion. κυανέῃσι, gen. pl. Æol. κυανεάων, à

Κυάνεος, ου, idem (exempto ι,) quod

Κυάνεος, ου, CYANEUS, cæruleus, niger. Them. κύανος, seu κυανὸς, color cæruleus.

Κυανέμβολος, ου, ὁ ἡ ὀ, cæruleum rostrum habens; à κύανος, & ἔμβολον, vel, ἐμβολὸς, V.

Κυανίζω, cyanum imitor, cyani colorem refero, cyaneo, seu cæruleo sum colore, &c. Unde κυανίτης, ιδος, ἡ, in cyanum vergens; item, κυανόω, cæruleum colorem induco; unde verbale, κυάνωσις, ἡ, inductio cærulei coloris; Plut. &c. Omnia, à Th. κύανος, V.

Κυανόθριξ, ίχος, ὁ ἡ ὀ, cæruleos habens pilos: equi Epithet. ex κύανος, & θρὶξ.

Κυανόπεζα, de mensâ, & κυανόπεζος, ni

gros pedes habens; ex κύανος, niger, & πούς, pes.

Κυανόπεπλος, ος, ὁ, ἡ, cæruleo peplo utens: à κύανος, cæruleus, & πέπλος, peplum.

Κυανοπρῴρειος, nigricantem habens proram; idem quod, & ab iisd. cum seq. V.

Κυανόπρωρος, cæruleam habens proram: ex κύανος, & πρῷρα, ας, ἡ, anterior pars navis.

Κυανόπτερος, alas cæruleas, seu, nigricantes habens, Hesiod. in Asp. ex κύανος, & πτερόν, &c. V.

ΚΥ'ΑΝΟΣ, ου, ὁ, & κυανὸς, οῦ, ὁ, color cæruleus, hinc κυάνεος & κυάνεος, α, cæruleus, niger.

Κυανόστολος, cærulea veste amictus; ex κύανος, & στολὴ, seu, στόλος, &c. V.

Κυανόφρυς, υος, ὁ, ἡ, nigrum habens supercilium: ex κύανος & ὀφρὺς, ύος, ἡ, supercilium.

Κυανοχαίτης, ου, ὁ, qui est nigricantibus setis; ex κύανος, niger, & χαίτη, juba, coma.

Κυανόχροος, qui cyani colore est, cæruleus; Euryp. in Phæn. ex κύανος; & χρόα, &c. V.

Κυανῶπις, ιδος, ἡ, cæruleo aspectu; ex κύανος, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπωμαι, video. p. m. ὦπα.

Κυανώπις, & κυανῶ'ω, vide suprà, in κυανίζω.

ΚΥ'ΑΡ, αρος, τὸ, foramen acûs; item pars auris internа, q. à κέω, fundo.

Κύββα, poculum, CUPPA: quia κυφὸν.

Κύβδα, inclinato capite: à κύπτω, vel, à κύβη.

Κυβεία, ας, ἡ, lusus aleæ; item astutia: à κύβος, tessera: hinc κυβεύω, aleâ lusito.

Κυβέλη, ης, ἡ, CYBELE, mater Deûm.

Κυβέρνασις, ἡ, Dor. pro Κυβέρνησις; quod vide.

Κυβερνάστας, α, ὁ, Dor. pro Κυβερνήτης, quod vide. fic

Κυβερνατὴρ, ῆρος, ὁ, Dor. pro κυβερνήτηρ, & comm. κυβερνήτωρ, GUBERNATOR.

ΚΥΒΕΡΝΑ'Ω, ῶ, ᾷς, ᾶς, ᾷ, ᾶ, GUBERNO, propriè navem rego. f. ησω. q. κῦμα ἐρύω, fluctus scrutor, vel à נבר, prævalere, gubernare. Hinc Argl. to govern.

Κυβερνήσια, τὰ, gubernatoria; dies festi in Attica, in honorem Nausithii, & Phæacis, navis Thesei rectorum; Plut. in Theseo; à seq. κυβέρνησις, V.

Κυβέρνησις, εως, ἡ, gubernatio. Th. κυβερνάω, quod vide.

Κυβερνήσοντ'ος, gen. sing. f. 1, part. act. verbi κυβερνάω.

Κυβερνήτειρα, ας, ἡ, gubernatrix: &

Κυβερνήτωρ, ῆρος, ὁ, Poët. idem ac

Κυβερνήτης, ου, ὁ, gubernator, quod &

Κυβερνητικὸς, ἡ, ὸν, ad gubernatorem pertinens: κυβερνητικὴ, (sub. τέχνη,) gubernandi facultas: à perf. pass. verbi κυβερνάω.

Κυβερνητήριος, ος, ὁ, ἡ, ὸν, ad gubernandum aptus, vel, idem quod κυβερνητικὸς, & ab eod. V. Ut κυβερνητήριον ἔργον, munus gubernandi; item, κυβερνήτης, ου, ὁ, idem quod κυβερνήτης, & ab eod. id V.

Κυβεία, ἡ, lusus aleæ, seu, tesserarum, ipsa actio ludendi aleâ, seu, tesseris; item, alea, Xenoph. Athen. ficut etiam, in Epist. ad Ephes. c. 4. ἐν τῇ κυβείᾳ τῆς ἀνθρώπων, in alea hominum; i. e. incertis casibus, quibus jactantur homines; item, κυβεῖον, ου, τὸ, locus ubi aleâ luditur, &c. Utrumque, à Th. κύβος, V. Unde etiam, κυβευτήριον, concessus aleatorius; sive, locus ubi aleâ luditur, seu, tesserarum lusui dicatus, Plut.

Κυβεύτης, ου, ὁ, aleator: &

Κυβευτικὸς, ἡ, aleatorius; peritus aleator: à perf. pass. seq.

Κυβεύω, f. εύσω, aleâ seu tesseris ludo; pericliror. Th. κύβος, tessera.

ΚΥ'ΒΗ, ης, ἡ, caput: quia κυφὴ; curva: à κύπτω. Hinc κυβιστάω, in caput me dejicio.

Κυβήβειν, est ὅπη πῶ κύβειν, i. e. πῶ κεφαλὴν ῥίπτειν, κυβιστᾶν; in caput provolvi; dejici; item, evertere, &c. à Th. κύβη, V.

Κυβήβη, ης, ἡ, Cybele, quæ suos ministros facit κυβήβειν, id est, κύπτειν vel κυβιστᾶν.

Κύβηβος, pronus, inclinatus; i. e. κατακύπτας; ut exp. apud Etym. & Eust. à Th. κύβη, V.

ΚΥ'ΘΗΛΙΣ, ιδος, ἡ, securis. Hinc κυθηλίσαι, securi percutere.

Κύβης, idem quod κυβευτὴς, qui aleâ ludit, seu, tesseris; à Th. κύβος, V.

Κυβίζω, cubum facio; in cubum formo, Plut. à Th. κύβος, V.

Κυβικὸς, ἡ, CUBICUS. à κῦβος.

Κυβικῶς, cubicè, h.e. in modum, seu more cubi, Plut. ab eod. Th. Unde etiam, κύβισις, εως, τὸ, pelanis, in fructa quadrata, in modum cubi, concisa; Athen. l. 3. Suidas κυβίσεις, exp. ramis digitalibus; i.e. digiti crassitudinem æquantibus, &c.

Κυβηλίσαι; securi percutere; item, κυβηλιστὴς, improbus, maleficus; κακοῤῥὸς; vel, circulator, ἀγύρτης; utrumq; à Th. κύβηλις, V.

Κυβιστάω, f. ήσω, in caput me conjicio, in caput salto: à κύβη, caput.

Κυβίσημα, ατος, τὸ, & κυβίσησις, εως, ἡ, saltatio in caput: &

Κυβιστὴρ, ῆρος, ὁ, saltator, qui se in caput dejicit: à præced. κυβιστάω.

Κυβιστίζω, cubito pello, vel, percutio; à seq. Th. κύβιστον, V. Pro quo dicitur etiam κυβίστω, idem.

ΚΥ'ΒΙΤΟΝ, ου, τὸ, CUBITUS, nodus brachii. κύβαλον, ου, τὸ, idem. q. à κυβῶ, converto. Vel ut alii à κύπτω, inclino.

ΚΥ'ΒΟΣ, ου, ὁ, CUBUS, tessera, vel aliquid habens figuram quadratam. Hinc κυβικὸς, ἡ, cubicus, κυβεύω, aleâ, seu tesseris ludo. κυβεία, ας, ἡ, lusus aleæ; item fraus, dolus.

Κυβοειδὴς, speciem cubi præferens, quadratus, undiq; ut tessera; à Th. κύβος, & εἶδος, τὸ, V.

Κυβύλον, ου, τὸ, cubitus, idem quod, & à Th. κύβιτον, V.

ΚΥΓΧΝΙ'Σ, ίδος, ἡ, crater magnus. Martinus ex Galeno probat esse parvam calicem & do iolum medicum.

ΚΥ'ΓΧΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, CYNCRAMUS, dux cotturnicum.

Κυδάγχη, convitium, probrum; item, κυδάγχω, convitiis & probris incesso; utrumque, à κυδάπτω, vel κυδάσσω; id V.

Κυδάζω, f. άσω, convitior, maledico; à κύδα, ὁ, convitium.

Κυδαίνω, celebro, decoro, laudo. imperf. Ion. κύδαινον f. ανῶ. Th. κῦδος, εος, τὸ, gloria, decus.

Κυδάνιμος, ος, idem quod κύδιμος, g'oriosus. Th. κῦδος.

Κυδάσσω, vel, κυδάπτω, maledicta & probra ingero, idem quod κυδάζω, & ab eod. id V.

Κυδάω, glorior, veneror, admiror, extollo; à Th. κῦδος, τὸ, V.

Κύδεος, cura, & gloria dignus, gloriosus; item, κυδήεις, εντος, ὁ, gloriosus; in Epigr. Utrumque, à Th. κῦδος, V.

Κυδιάειρα, decoratum esse, a. 1. inf. pass. ab ἐκυδιάθην, a. 1. ind. pass. verbi κυδιάω. Th. κῦδος, εος, τὸ, gloria.

Κυδιάνειρα, α, ον, honestans viros, claros viros continens: à κῦδος, & ἀνὴρ, vir.

Κυδιάω, glorior, jactito: à κῦδος, εος, τὸ, gloria.

Κύδιμος, ος, gloriosus. Th. κῦδος, gloria.

Κυδιόων, exultans. Poët. pro κυδιῶν, præs. part. à κυδιάω, quod vide.

Κύδιον, melius, magis optandum, honorificentius, magis gloriosus, &c. Est neut. à masc. κύδιος, V.

Κύδιος, ος, ὁ, clarus, honorificus; à Th. κῦδος, &c. V.

Κύδιστος, η, ον, gloriosissimus, a, um, superl. &

Κυδίων, & κυδίστερος, gloriosior; comp. à κῦδος, gloria.

Κυδνὸς, ὴ, όν, inclytus. Th. κῦδος.

Κυδοιδιάειν, tumultuari. q. à κυδοιμὸς & δαΐζειν.

Κυδοιμέω, ῶ, turbas excito: à

ΚΥΔΟΙΜΟ'Σ, ου, ὁ, turba, tumultus. q. à κύειν δεῖμα, parere timorem.

ΚΥ'ΔΟΣ, ους, τὸ, gloria, decus. At κύδος, ου, ὁ, convitium, probrum: à κῦδος, κυδήεις, εντος, g'oriosus. κύδιμος, & κυδάλιμος, ος, idem. κυδαίνω, ανῶ, celebro, laudo. κυδιάω, glorior.

Κυδστερος, gloriosior, & κυδστατος, gloriosissimus, compar. & superl. à κῦδος, V.

Κυδρὸς, ὸν, gloriosus. à Th. κῦδος.

Κυδρόω, idem quod κυδαίνω, g orioſum & clarum reddo, gloriâ & decore illustro; & pass. κυδρῦμαι, glorior, gloriosè me effero; utrumque, à præced. κυδρὸς, V.

Κύδων, ωνος, ἡ, CYDON, urbs Cretiæ.

ΚΥΔΩ'ΝΙΟΣ μηλέα, vel κυδώνια μηλέα, ας, ἡ, cotonea malus: κυδώνιον μῆλον, ου, τὸ, cotoneum, seu CYDONEUM malum: à κύδων, unde istiusmodi mala.

Κυδωνιάω, ῶ, mali cydonii modo me habeo; imitor & repræsento pomum cydonium; ex Epigr. Item Κυδωνιᾶται ζῶντα; Abachæis vocari ficus hibernas, tradit Pamphil. apud Athen. l. 3. Sic κυδωνίτης οἶνος, vinum ex malis Cotoneis, omnia à κύδων, idem quod κυδώνιον, Cotoneum, vel cydonium, à κύδων, ωνος, ἡ, cydon; vi. Unde præced. Th. Κυδώνι, cotonea, seu cydonia, &c. V.

Κυδωνόμηλι, & μηλόμηλι, genus potionis, quod ex cotoneis malis & melle fit; de quo Dioſc. l. 5. c. 16. ἀπὸ κύδωνι, vel κυδωνίου, & μέλι, &c. V.

Κύει, uterum fert, 3. ſing. præſ. verbi κύω.

Κυεὶς, conceptus, a. 2. part. paſſ. ab ἐκύην, a. 2. ind. paſſ. verbi κύω, f. σω, in utero geſto.

Κυέω, idem quod κύω, quod vide.

Κύημα, ατος, quod in utero geſtatur, fœtus; &

Κύησις, εως, ἡ, graviditas, prægnatio, conceptus: à perf. paſſiv. verbi κυέω, idem quod κύω, in utero geſto.

Κυητικὸς, ὴ, ὸν, concipiendi vim habens; ab eod. cum præced.

Κυθέρεια, CITHEREA, Venus, ὅτι κύθοι ἔσυ ἔρωτας, occultat amores venereos.

Κυθήρειος, dat. pl. Ion. à Κύθηρα, ων, ὁ. Th. Κυθῆρα, urbs Cypri.

Κυθόν, κυθοῦ, & κύθος; expon. ſperma, ſemen; (unde ἀκύθεις, eſt ἄγονοι, ſterilis) à κυέω, idem quod κύω; quæ vide.

Κυθώδης, malè olens, fœtidus, à κύθος, ſperma, quoniam id gravius olet, & ὄζω, unde ὀζη, & ὀδώδη, &c. quæ vide.

Κυθώνυμος, nomen habens occultandum, & oblivioni mandandum, & generaliter infamis, infauſtus, inominatus, &c. quidam ſuſpicantur legendum Κυνώνυμος, vel potius Κυθμώνυμος, ut ſit idem quod κυθμώδης, perditus, calamitoſus; à Cythmo Inſula, quam vaſtavit Amphitryon; unde κυθμώδης, vel κυθράδης συμφορὰ, i. e. μεγάλη, calamitas maxima, à Cythmis, qui peſſimè tractati fuere ab Amphitryone; Etym. Suid. & Heſych.

ΚΥΊΞ, κος, CYIX, bulboſa quædam planta. Theophr. lib. 7. 13.

Κυίσκω, & κυίσκομαι, fero partum, concipio, fio prægnans, &c. idem quod, & à Them. κύω; vi. κυίσκομαι verò, paſſivè etiam ſignif. ut κύομαι in utero geſtor, &c.

ΚΥ'ΚΑΣ, Æthiopicum palmarum genus. Theophr. lib. 2. 8.

ΚΥΚΑ'Ω, f. ήσω, miſceo: propriè de liquoribus, perturbo. Hinc

Κυκεία, ας, ἡ, & κύκημα, ατος, τὸ, permixtio, confuſio: à præced.

Κυκίω, miſceo, confundo; turbo, perturbo, &c. idem cum Th. κυκάω, miſcellam facio, &c. V.

Κυκλᾶ, per Apocop. pro κυκλᾶνα, accuſ. ſing. à

Κυκλὰς, άδος, ἡ, CYCLAS, veſtis genus, vel limbus; item adj. orbiculata. Th. κύκλος.

Κυκλάω, idem quod κυκλέω.

Κυκλέω, verſo, duco, vel rotâ veho: à κύκλος, circulus.

Κύκλια, in orbem, Euryp. adv. à ſeq. κύκλιος, circularis, rotundus, &c. vi. Unde etiam, κυκλίσκος, ου, ὁ, orbiculus: Item ſcalper exciſorius, cavus imâ ſui parte, ad circuli figuram accedens, diminut. à κύκλος; ut etiam reperitur, κυκλίσκιον, ab & pro eod. orbiculus; Dioſc. &c.

Κυκλόθεν, adverb. inſtar circuli; undequaque: &

Κυκλικὸς, ὴ, & κύκλιος, & κυκλατὸς; item

Κυκλόεις, εσσα, orbiculatus: à κύκλος.

Κυκλιοδιδάσκαλος, magiſter earminum, quæ κύκλια dicuntur, dithyrambicus Poëta, διθυραμβοποιὸς; apud Ariſtoph. in avib. ita dictus, ὅτι τὰ ἐγκύκλια διδάσκει, à κύκλιος, & διδάσκαλος; vi. Sic etiam κυκλοδιδάσκαλος, qui in circo declamitat, & inde quæſtum facit, Ariſtoph. Unde Κυκλοδρομέω, circulatorem ago; circum quæſtui habeo; vel circulatoris modo aliquem clamoribus, eneco, Ariſtoph. à κύκλος, & βρέμω, unde βρόμος, &c. vi. Item Κυκλοδίωκτος, in orbem actus; in orbem currere coactus, &c. ex Epigr. à κύκλος, & διακτὸς, &c. V.

Κυκλόθεν, adverb. in circuitu, Them. κύκλος.

Κυκλοπαιδεία, diſciplina circularis, continens circulum ſingularum liberalium diſciplinarum, omniſque literariæ eruditionis, ubique, ceu in circulo, ſibi invicem cognatæ, Luc. à κύκλος, & παιδεία, unde παιδεύω, &c. vi. Sic κυκλοπορέω, circumeo, ambages in itinere ſequor, &c. ex κύκλος, & πορεύω; unde πορὸς, &c. V.

ΚΑΤ'ΚΛΟΣ, ου, ὁ, circulus, orbis: Item corona hominum: κύκλῳ pro ἐν κύκλῳ, in circuitu: hinc κυκλόω, in orbem roto: ἔγκυκλος & ἐγκύκλιος, ου, ὁ, ἡ, circularis: ἐγκυκλοπαιδία, ας, ἡ, orbis diſciplinarum.

Κυκλόσε, adverbium, circulatim: à κύκλος.

Κυκλοτερὴς, ἐς, ὁ, ἡ, tornando rotundus factus: ex κύκλος, circulus, & τερέω, terebro.

Κυκλοφορέω, in orbem ago, & in paſſiv. κυκλοφορέομαι, in orbem agor, vel feror; unde κυκλοφορητικὸς, & κυκλοφορικὸς, talis qui in orbem circumferri queat; circularis vel orbicularis, &c. unde adv. κυκλοφορητικῶς, more eorum quæ in orbem, circumve feruntur: Item κυκλοφορία, rotatio, in orbem circumactio, motus quo aliqua in orbem, ei cumque feruntur; Ariſtot. Metaphyſ. 9. ex κύκλος, & φέρω, unde φορὸς, & φορέω, &c. V.

Κυκλόω, cingo, circundo: in orbem ago: f. ώσω, p. κεκύκλωκα, a. 1. paſſ. ἐκυκλώθην, ης, ν. Them. κύκλος, circulus.

Κύκλωμα, τὸ, circumrotatio, rotæ circumactio; ut κύκλωμα ἰξίων, dixit Euryp. τεχνᾶ κίνησις exponit Euſt. Il. ν, eſt verbale, à præced. κυκλόω, & Th. κύκλος, &c. vi. Unde etiam adv. κύκλωμα, circum, in circuitu, in orbem, circulatim, &c. πρὸς κύκλωμα; item κύκλωσις, in ambitu, per ambitum, &c.

Κυκλώπειος, cyclopeus, cyclopicus; ad cyclopem, ſeu cyclopes pertinens: ut κυκλώπειοι βίοι, vita beata, & minimè laboriosa, qualem Cyclopum fuiſſe teſtatur Hom. Od. α. & Strabo, l. 11. Item Κυκλωπικὸς, ὁ, Cyclopes referens, & illis ſimilis aliqua in re; unde adv. Κυκλωπικῶς, cyclopicè, more Cyclopum, Ariſtot. Eth. 10. c. ult. Item Κυκλώπιον, τὸ, diminut. q. d. parvus cyclops, adulandi, ſeu blandiendi formâ profertur à Sileno, apud Euryp. in Cyclop. Sic dicitur etiam id quod albicat in oculo, ambiens pupillam, apud Ariſtot. de anim. l. 4. & Κυκλωπὶς, ίδος, ἡ, Cyclopea, Cyclopica; ut κυκλωπίδες ὄψεις, in Epigr. &c. omnia à ſeq. κύκλωψ, ωπος, quomodo, καθ' ὑπόχυσιν, appellatus fuit Polyphemus; unus ex Cyclopibus, Siciliæ, & præcipuè montis Ætnæ incolis, hominibus vaſtâ & gigantæâ corporis mole; unde κύκλωπες Siciliæ incolas vocatos fuiſſe ſcribit Heſiod. quod unum oculum orbicularem in fronte haberent, &c. vi. Item κύκλωπες, εως, ἡ, circuitus; & in re bellica eſt quum, extenſis cornibus, acies adverſa, in medio intercipitur; Xenoph. 4. verbale à præced. κυκλόω; vi. Sicut etiam, eſt κυκλωτὸς, circularis; idem quod κύκλιος, & ab eod. V.

Κύκλωψ, ωπος, ὁ, & οἱ Κύκλωπες, CYCLOPES: ex κύκλος, orbis, circulus, & ὤψ, oculus. Th. ὄπωμαι, video.

Κύκνειος, cygneus, olorinus; ut κύκνειον μέλος, cygni cantus; Athen. l. 14. à ſeq. Th. κύκνος, cygnus; Item genus navigii, ſic dictum, quòd in prora, cygni effigiem gerat, apud Athen. l. 11. &c. Sicut etiam ibid. Κυκνοκέφαλος, navis dicitur, cygni & Canthari effigiem gerens; à κύκνος, & κέφαλος, &c. vi. Item κυκνότερος, cygneas pennas habens; apud Eurip. in Oreſte, ὄμμα

μα κυκνόπτερον, est oculus candidus & formosus instar pennarum cygni, &c. à κύκνος, & πτερὸν, τὸ, V.

ΚΥ'ΚΝΟΣ, ε, ὁ, CYGNUS, olor. Est & propr. nom.

Κυκόαν, Poët. pro κυκᾶν, miscenti, dat. sing. part. præs. à κυκάω, f. ήσω, misceo.

ΚΥ'ΑΑ, ων, τὰ, cavitates oculorum.

Κυλικηγρος, qui inter Scyphos verba facit, seu inter pocula fabulatur; undè κυλικηγορέω, ῶ, inter calices, seu scyphos loquor, Athen. l. 11. ex κύλιξ, -ικος, & ἀγορέω, idem quod ἀγορεύω; vide.

Κυλικήριον, calice haustus, vel tam exundans, ut calicibus hauriri queat; Hesych. ex κύλιξ, -ικος, & ἀρύω, vel ἀρύτω, f. ύσω, &c. V.

Κυλικεῖον, ε, τὸ, calicum repositorium, locus reponendis calicibus aptus, & destinatus, Athen. l. 11. & 13. sic dicitur etiam ipsum συμπόσιον, apud eund. l. 11. Item Κυλίκιον, & κυλίσκιον, ε, τὸ, parvus calix, caliculus, ut & κυλικίς, ίδος, ἡ, pixis medicamentaria; Athen. l. 10. & 11. omnia à κύλιξ, -ίχος, &c. V.

Κυλίκειος, ε, ὁ ἡ ἡ, inter pocula dictus, vel factus; ut κυλίκεια ζητήματα dicebantur quæstiones & griphi convivales atque inter pocula, μνημόνια vocavit Theodectes, Pollux. Itidem, à κύλιξ, -ικος; V.

Κυλίκνη, ἡ, pelvis, patina, catinus; Etym. pro κυλίχνη; ut etiam κυλικνίς, pro κυλιχνίς, & κυλίκνος, &c. quæ vide: Unde κυλικνίδες, (pl. à sing. κυλικνὶς, -ίδος, ἡ,) quidam exponunt pixides, alii thura; alii vasa figulina; Etymol.

Κυλίκων, gen. pl. à κύλιξ, ικος, ἡ, calix. Th. κυλίω, volvo.

Κυλινδαίνω, & κυλινδέω, volvo, voluto, &c. idem quod κυλίνδω, & Them. κυλίω, quod propriè signif. ὅσα ἄνω ἦν τὰ κατωτέρω, devolvere; unde Metaphoricè, infortunium in caput alicujus, velut ex præcipiti loco, devolvi dicitur; ut Il. ρ. τάχα μέγα πῆμα κυλίσῃ, &c.

Κυλινδεῖ, 3. sing. præs. pass. κυλίνδετο, 3. sing. imper. pass. Ion. à κυλίνδω, idem quod κυλίω, volvo.

Κυλινδήθρα, ἡ, volutabrum, &c. idem quod κυλίστρα, id vide infra: Item κυλίνδησις, volutatio, Plut. verbale, à præced. Κυλινδέω; V.

Κυλίνδομαι, & κυλινδέομαι, volvor, volutor, versor, affiduus sum, &c. sunt pass. ab act. κυλίνδω, & κυλινδέω; quæ vide.

Κυλινδρικὸς, ῆ, ὁ, cylindraceus, qui cylindri est; undè adv. κυλινδρικῶς, in modum cylindri, in re cylindri, Plut. Symp. 5. à seq. κύλινδρος; V.

Κυλινδροειδὴς, ἐς, ὁ ἡ ἡ, cylindro similis; à seq. κύλινδρος, & εἶδος, τὸ; vide.

Κύλινδρος, ε, ὁ, CYLINDRUS, lapis teres in modum columnæ: à seq.

Κυλίνδω, idem ac Th. κυλίω, volvo.

Κυλινδρόω, ῶ, cylindro æquo, cylindro calco, Theophr. Hist. Plin. l. 2. c. 5. ἅλως κεκυλινδρωμένη, est area æquata, seu coæquata cylindro, & volgiolis; ut dixit Plin. l. 17. c. 10. Item Κυλινδρώδης, cylindro similis, cylindrum imitans, cylindratus, &c. Utrumque, à præced. κύλινδρος, lapis teres, quo huc & illuc sæpius volutato, adæquari solent areæ, &c. V.

Κύλιξ, ικος, ἡ, CALIX. Them. κυλίω, volvo.

Κυλίομαι, volvor, devolvor, versor, assiduus sum, &c. est pass. à Th. κυλίω; vi. Unde verbale Κυλιστὸς, ὸν, ὁ, versatus, volutatus, volvendo circumactus, aut contortus, convolutus, aut volubilis, &c. Ut κυλιστὸς στέφανος, apud Eust. corolla pictilis, &c. Item Κυλίστρα, ἡ, volutabrum; locus in quo jumenta se volutant; Poll. idem quod κύλισμα, id ipsum in quo quis volutatur, 2 Pet. 2. & ab eod. Them. κυλίω; vide.

Κύλισις, εως, ἡ, volutatio: &

Κύλισμα, ατος, τὸ volutabrum: à perf. pass. verbi κυλίω.

Κυλίχνη, ης, ἡ, caliculi, seu parva vasa potoria oris compressioris: Item cucurbitulæ: à κύλιξ.

Κυλίχνη, ης, ἡ, Κύλιχνος, ε, ὁ, & κυλιχνὶς, ίδος, ἡ, ut & κυλίχνιον, ε, τὸ, catinus, olla, calix, vel caliculus, pixis medicamentaria, &c. omnia, à κύλιξ, ικος, vel, Th. κυλίω; V.

ΚΥΛΙ'Ω, volvo, voluto, f. ίσω. Hinc κυλίνδω, κυλινδέω, & κυλινδέω. Item κύλιξ, ικος, ἡ, calix.

Κυλλοίπους, & Κυλλοπόδης, idem quod seq. Κυλλοποδίων, & ab iisdem; id vide.

Κυλλοποδίων, qui distortis pedibus est, loripes: Vulcani Epith, à κυλλὸς, claudus, & πῆς, pes.

ΚΥΛΛΟ'Σ, ῆ, claudus, curvus: q. à κύλλος, mutilus.

Κυλλόω, ῶ, claudum, curvum, mutilatum, vel mancum, & debilem efficio; i. e. reddo κυλλὸν; unde κεκυλλωμένος, incurvatus, claudus, vel debilis factus, &c. apud Hippocr. de artic. à quo verbale κύλλωσις, ipsa actio reddendi κυλλὸν, ibid. à Th. κυλλὸς, V

Κυλοιδιάω, sum tumentibus oculis; undè κυλοιδιῶν, apud Theocr. Idyl. 1. Est cavitates oculorum, quæ palpebris subsunt, ταὶς κυλάδας, tumidas habere, &c. idem quod Κοιλοιδιάω, & κοιλοιδιῶν, quæ vide; ex κοιλὸς, & ὀιδάω, &c.

Κυλοιδιῶντες, nom. pl. part. præs. à κυλοιδιάω, quod vide.

Κύλων, ωνος, ὁ, CYLO. Κυλώνειον, CYLONIUM.

ΚΥ'ΜΑ, ατος, τὸ, fluctus, unda; magna lues: q. κύκημα, à κυμάω, misceo. Est & κῦμα, pro κύπημα, τὸ, fœtus: à κύω, in utero gesto: a κῦμα, fluctus: κυματίας, ε, ὁ, undosus: κυματώδης, ες, ὁ, ἡ, idem: κυματίζω, & κυματόω, undis agito: κυματία, ης, ἡ, tempestas: κυμαίνω, ανῶ, fluctuo, æstuo.

Κυμαῖα, capræ, seu vaccæ nomen, apud Theocr. Æolicè, ut putatur, pro κύμενα, παρὰ τὸ τὰς, κύμας αἰδεῖσθαι; i. e. ξυνάδας ἔχειν, &c.

Κυμαίνοντος, genitiv. sing. part. præs. activ. κυμαίνων, & in fœm. gen. κυμαίνουσα: à

Κυμαίνω, fluctuo; & ferveo, turgeo, f. ανῶ, p. γκα. Th. κῦμα.

Κύμανσις, εως, ἡ, fluctuatio, æstuatio, &c. verbale, à præced. κυμαίνω; id vide.

Κυμάς, άδος, ἡ, gravida, fœta, à Them. κύω; V.

Κύμασι', pro κύματα, nominativ. plur. κύμασι, dativ. pl. à κῦμα, ατος, τὸ, fluctus.

Κυματία, tempestas; à præced. Th. κῦμα, ατος, τὸ; V.

Κυματίας, ε, Ion. pro κυματίας, ε, ὁ, undosus. Vide in κῦμα, τὸ, fluctus. Hinc κυματίας ἄνεμος, ventus impetuosus.

Κυματίζω, f. ίσω, undis agito, fluctuare facio. Th. κῦμα.

Κυμάτιον, τὸ, parva unda, parvus fluctus, &c. Sic appellatur etiam cauliculus, propriè brassicæ, qui primâ germinatione producitur, quem cymam vocat Plin. Item in columnis, prima pars epistylii; i. e. capitelli, seu capituli, κυμάτιον, à Vitruvio nuncupatur, &c. à Th. κῦμα, ατος, τὸ; diminut. V.

Κυματώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, undabundus, à κῦμα, ατος, & εἶδος, τὸ. V.

Κυματολήτης, ης, ἡ, nomen mulieris.

Κυματοπλήκτης, & κυματοπλὴξ, fluctibus, seu undis pulsatus, in Epigr. unde κυματοπληγεῖς ἰχθύς, undis agitati pisces, apud Athen. ex κῦμα, & πλήσσω, vel πλήττω, f. ξω, unde πλὴξ & πληγὴ, &c. V.

Κυματόω, ῶ, undabundum reddo, fluctus moveo, &c. in pass. κυματοῦμαι, fluctibus agitor, fluctuo, vel æstuo; a Th. κῦμα, τος, τὸ, vi. Unde etiam, κυματούεις, fluctuosus, undosus, &c.

Κυματώγη, ης, ἡ, & legitur κυματωγὴ, littus, ad quod undæ feruntur ac frangunter: ex κῦμα, & ἄγω, seu ἀγνυμι, frango.

Κυματώδης, ες, ὁ, ἡ, fluctuosus: ab eodem Th.

Κυματωθέστε, ης, ἡ, a. 1. part. pass. f. g. à κυματόομαι, reltagno. Th. κῦμα, ατος, τὸ, fluctus.

Κυμάτωσις, fluctuatio, æstuatio, æstus, procellæ, &c. verbale à præced. κυματόω, quod vide.

Κυμβαγίζω, cymbalum pulso: à κύμβαγον, cymbalum. Th. κύμβη, ης, ὁ, cavus recessus.

Κυμβαγιστὴς, cymbalista, qui cymbalum pulsat, verbale à præced. κυμβαγίζω; vide.

Κύμβαγον, ε, τὸ, CYMBALUM: &

Κύμβη, ης, ἡ, CYMBA; item poculi genus: à κύμβη, cavitas.

Κύμβαχος, ε, ὁ, pronus in caput: à κύμβη, caput: quod à seq.

ΚΥ'ΜΒΟΣ, ε, ὁ, cavus recessus: ollæ fundum: q. à κυφὸς, curvus. Hinc κύμβον, & κυμβίον, ε, τὸ, acetabulum: κύμβη, ης, ἡ, cymba: κύμβαγον, ε, τὸ, cymbalum.

Κυμβιπάω, in caput dejicio; nam κυμβιπᾶν, idem est quod κυβιστᾶν, à synonymo κύβη Etym. sicut navigii actuarii genus, signif. etiam caput, quod suprà, κύβη

fine

fine μ, fuit appellatum, &c. V.

Κύμβιον, ε, τὸ, (pro quo etiam dicitur κυμβάδιον, & κυμβέτιον) idem quod κύμβαν, τὸ, acetabulum; i. e. conchula, seu scutella, quâ acetum apponitur in mensa, ad intingendas carnes: Item κύμβιον, est poculi quoddam genus, longum scil. & anguſtum, figurâ navigio simile, quod κύμβη appellatur; à Th. κύμβος; V.

Κύμη, ης, ἡ, nomen urbis.

ΚΥ'ΜΙΝΔΙΣ, εως, vel -ίδος, ἡ, avis quædam nocturna.

ΚΥ'ΜΙΝΟΝ, ε, τὸ, CYMINUM, herba & semen.

Κυμινοδήκη, vel κυμινοθήκη, receptaculum cumini; Poll. ex κύμινον, & δέχομαι; undè δοχὴς, & δοχεῖον, &c. vi. Sic etiam κυμινοθήκη, idem; repositorium, scil. cumini: Item in genere, penaria, seu cella penaria, locus ubi edulia reponuntur, &c. à κύμινον, & θήκη, vi. Item Κυμινοκίμβιξ, κος, ὁ, præparcus, seu nimium astrictus; ut qui etiam, in apponendo cumino sit justo tenacior, à κύμινον, & κύμβιξ; vi. Sic etiam κυμινοπερίστης, dicitur, qui cuminum, (granum valde minutum) secare in plures etiam partes non veretur, præ nimia tenacitate, ne integrum quidem granulum dare audens; q. d. cumini sector; i. e. præparcus, restrictus, & sordidus, Aristot. Eth. 4. Item Κυμινοπεριστοκαρδαμολύφος, composita dictio apud Aristoph. in vesp. pro præparco sordidissimo, & pro eo qui adeo sit restrictus, & sordidus, ut non erubescat, τὸ κύμινον περίειν, & τὸ καρδαμον γλύφειν; à præced. κυμινοπερίστης, & καρδαμογλύφος, vel à κύμινον, cum περίω, & καρδαμον, cum γλύφω, &c. quæ vide.

Κυμινόπευκοι ἄλες, sal cum cumino tritus; à κύμινον, & πεύκω; V.

Κυμινος, ε, ὁ, cuminum, idem quod Th. κύμινον; V.

Κυμινώδης, εας, ὁ ἡ, ἡ, cuminaceus, cumino similis, seu ad cuminum proximè accedens, &c apud Theophr. Hist. Pl. l. 8. à Th. κύμινον; vi.

Κυμοδέγμων, vel κυμοδέχμων, ονος; undas capiens, vel excipiens; ut κυμοδέγμων ἀκτὴ, fluctus excipiens littus; Euryp. à κύμα, & δέχομαι, f. ξομαι, præt. γμαι, &c. V.

Κυμοδόκη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Κυμοδόκη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Κυμοπόλεια, ας, ἡ, nomen mulieris.

Κυμὼ, nomen mulieris.

Κυμόρρους, ab Hesychio dicitur, ὁ ὑπὸ vel ὑπὸ τῶν κυμάτων ῥέων; à κύμα, & ῥέω, &c. vi. Sic etiam Κυμοτόμος; q. d. fluctus secans, machina triangulari formâ, anteriore trianguli parte acutâ, rostro navis longæ assimilis, teste Suidâ; sic autem dicta, quòd columnis & sustentaculis pontium præsterni soleat, ad fluctus findendos, ut majori impetu impingerent, &c. à κύμα, & τέμνω, unde τομὸς, & τόμος, &c. vide.

Κυναγέτας, α, ὁ, Dor pro κυνηγέτης, quod vide.

Κυνάγχη, ης, ἡ, q. κυνὸς ἄγχη, canum suffocatio, angina.

Κυνηγαγὸς, canum ductor, Xen. ex κύων, & ἄγω; undè ἀγωγὴ, & ἀγωγὸς, &c. V.

Κυναγὸς, οῦ, ὁ, Dor. pro κυνηγὸς, ὁ, venator: ex κύων, canis, & ἄγω, duco.

Κυνάδες, ων, αἱ, canum pili: à κύων, canis.

Κυνάμυια, vide in κυνόμυια.

Κυνάσθων, impudens ut canis; Hesych. ex κύων, & ἄδηφος, τὸ, vi. Item Κυνάσθος, idem à κύων; vi. q. d. caninus, &c.

Κυναχάνδη, vel κυνάχανδα, sentis canina, de qua Aristot. anim. l. 5. ex κύων, & ἄκανθα; V.

Κυναλώπηξ, q. d. canivulpes, Laconicus canis, vulpe & cane natus; apud Aristoph. torquetur in quendam caninam impudentiam, cum vulpina vafritie, qui conjunxerat; ex κύων, & ἀλώπηξ; V.

Κυνόμυια, ας, ἡ, musca canina, & Metaph. pro impudente & audace accipitur, est & herbæ nomen, quæ & κυνοειδὲς, dicitur, & κυνάμυια, pro κυνόμυια; verso ο, in α; Il. φ. &c. ex κύων, & μῦια, &c. V.

Κυνάνθρωπος, versipellis, impudens: q. canis: ex κύων, canis, &c.

Κυνάνθρωπος, ε, ὁ, dicitur etiam morbus, qui & λυκάνθρωπος, & λυκανθρωπία appellatur, à κύων, & ἄνθρωπος; V.

Κυνάριον, ε, τὸ, catellus, diminut. à κύων, canis.

Κυνάρος ἄκανθα, & κυνάρεα ἄκανθα, sentis canina; Cynara herba aut cynasbatus, &c. à κύων, κυνὸς; vide.

Κυνάς, accus. pl. κυνῆς, nom. pl. à κύων, κυνὸς, ὁ, vel ἡ, canis.

Κυνὰς, ἄδος, ἡ, idem quod κύων, & ἀπομαγδαλία; mollior scil. ex pane pulpa, quâ manus abstergebant, & postea canibus devorandam projiciebant; Poll. Item sentis, seu rubus caninus, &c. à Th. κύων; V.

Κυνόσουρα, canicula, stella canicularis; ex κύων, κυνὸς, & οὐρὰ, τὸ, vi. Sed potest etiam esse, q. d. caniculus, diminut. à κύων, κυνὸς; V.

Κυνόω, ῶ, cynicum ago, cynicos imitor; q. d. canem ago, cynicus sum, &c. à Th. κύων, κυνὸς, &c. V.

Κυνοτηκίφθη, genitura spinæ dorsi, quæ à capite in pudenda defertur; Hesych. dicitur quasi γονοτηκίφθη, γ in κ mutato, ex γόνος, & ἐγκέφαλος; vide.

Κυνόφθη, ος, ὁ, caninus; exp. etiam terribilis, vehemens, difficilis, &c. Ut κυνόφθη σκιατὶς, ex Aristoph. Item κυνέη, ης, ἡ, sub δορὰ, pellis canis; peculiariter autem, canis fluvialis pellis quâ antiqui solebant caput tegere; ut scribit Eustath. atque indè galea; pro galea scil. ex tali pelle, vel ex quavis alia materia, pro quo dicitur etiam contractè Κυνῆ, pileus galerus, &c. à seq. κυνέη, & Them. κύων, κυνὸς, &c.

Κυνέη, ος, caninus: ab eodem Themate.

Κυνέων, Ion. & Poët. Pleonasm. ε, pro ἐκυνεον imperf. activ. verbi κυνέω, idem quod κύω, osculor.

Κυνέω, ῶ, osculor, suavior; Od. ρ. Item pro προσκυνέω, adoro, &c. idem quod, & à Them. κύω; V.

Κυνές, nominativ. pl. κυνέσσιν, canibus, dativ. pl. Ion. pro κυσὶν, à κύων, κυνὸς, canis.

Κυνέω, osculor, blandior, adoro, προσκυνέω. Th. κύω, idem.

Κυνηγέσιον, -ε, τὸ, canes venatores, & instrumenta venationis: ex κύων, & ἄγω.

Κυνηγέτης, ε, ὁ, venator: &

Κυνηγέω, venor: f. ήσω: &

Κυνηγὸς, οῦ, ὁ, venator: à κύων & ἄγω.

Κυνηγέσιος, ἡ, & κυνήγιον, τὸ, venatio, venatus: Item κυνηγετικὸς, ad venationem, seu venatorem pertinens, venatorius; Item venationis studiosus, vel venationi deditus & aptus: Item subaudito substr. λόγος, liber de arte venandi; undè, adv. Κυνηγετικῶς, q. d. venatorie, venatorum more, vel venatoriâ arte, &c. Sic Κυνηγεσία, ἡ, & Κυνηγέσιον, τὸ, venatio, venatus, &c. omnia ex usd. cum præced. V.

Κυνηδὸν, canum more, ritu canino, canine, &c. à Them. κύων, κυνὸς, &c. Vide.

Κυνηλασία, canum incitatio, & κυνηλατέω, canes agito seu venor, &c. à κύων, canis, & ἐλαύνω, fut. άσω, ab ἐλάω, undè ἴλασις, ἐλασία, &c. Vide.

Κυνήποδες, ossa in cruribus, equorum inter ungulam & suram; à κύων, κυνὸς, & πούς, ποδὸς; V.

Κυνία, ἡ, eadem quæ κυνοκράμβη; id vide.

Κυνίδιον, ε, τὸ, catellus. Th. κύων, κυνὸς, ὁ, vel ἡ, canis.

Κυνίζω, canem ago; vel Cynicen sector, cynicam institutionem, vel disciplinam amplector; Diog. Laërt. in Zenone, cynicum ago, &c. à Them. Κύων, κυνός; vi. Item Κυνιπὸς, dicebantur Antesthinis, & Diogenis sectatores, cynici; plur. à seq. Κυνικὸς; vide.

Κυνικὸς, ὁ, ὁ, CYNICUS: ab eod. Them.

Κυνίσκος, ε, ὁ, catellus, diminut. à κύων, κυνός; vi. Item Κυνισμὸς, ὁ, ὁ, cynica institutio, vel vita cynica, seu ex cynicorum præceptis institutâ; Diog. Laërt. in Mened. &c. est verbale, à κυνίζω; id V.

Κυνόλωψ, ὰπος, ὁ, cui est caninus aspectus; dicitur de impudente; à κύων, κυνὸς, & βλέπω; Item Κυνόρρακτος, à canibus comesus, vel exesus, &c. à κύων, κύνος, & ῥήγνυμι; vi. Sic etiam Κυνόγλωσσον, q. d. canina lingua, plantago minor, Dioscor. à Them. γλῶσσα; vi. Κυνοδέσμιον; q. d. caninum vinculum, vinculum quo membri genitalis cuticula cum glande colligatur, quod & κύνα vocant; vide Poll. à κύων, κυνὸς, & δέω, ligo; undè δέσμα, & δεσμὸς, &c. V. Κυνόδηκτος, à cane morsus; unde Κυνόδηκτα, canum morsus, &c. à κύων, κυνὸς, & δάκνω, f. δήξω, tanquam à δήκω; unde δήκτης, & δηκτικὸς, &c. Vide.

Κυνό-

Κυόδοντες, canini dentes; i. e. quatuor dentes inter incisorios, & molares, ex una radice ortum ducentes; sic dicti, quòd admodum acuti, & canum dentibus quam simillimi sint, Poll. l. 2. &c. est pl. à sing. seq. V.

Κυόδους, οὔτος, ὁ, dens caninus à κύων, κυνὸς, & ὀδούς.

Κυοδρομέω, incitato cursu, tanquam canis, feror; ut apud Xen. ἐκυοδρομοῦμεν, incitato cursu ferebamur, ut canes: Item Κυοδρομεῖν, est cum canibus currere, pervestigare, &c. à Κύων, κυνὸς, & inusit. δρέμω pro τρέχω; unde δρόμος, &c. V. à quo etiam est nomen Κυοδρομία, canum cursus, &c. Item Κυόζολος; sic appellatur, à quibusdam, chamelion niger ob gravitatem odoris, quasi canem redolens; à κύων, κυνὸς, & ὄζω, unde ὄζη, &c. vi. Sic etiam Κυοειδὴς, ές, ὁ, ἡ, canino aspectu præditus; unde Compar. Κυοειδέστερος, facie caninæ formæ similior; ex Κύων, κυνὸς, & εἶδος, τὸ, vi. Item Κυοθαρσὴς, caninâ præditus audaciâ, seu impudentiâ, &c. apud Theocr. Idyll. 15. idem quod, & ex iisdem cum seq. V.

Κυοθαρσὴς, ές, impudens: à κύων, canis, & θάρσος, fiducia.

Κυοκάρδαμον, idem est quod κάρδαμον, nasturtium, &c. vi. Item Κυόκαμμα, æstus caniculæ; à καῦμα, τὸ, vi. Sic etiam Κυόκνηξον, τὸ, q. d. aculeus caninus; à κέντρον, τὸ, vi. Item Κυοκέφαλος; q. d. caniceps, caninum caput habens: Item impudens, Aristoph. undè Κυοκεφάλειον, canemene herba, ut à plerisque exponitur, pro quo, & Κυονοίφθον, & κυνοκεφάλιον· Item Κυονοίφθοι, cynocephali, canicipites; sic dicuntur quædam animalia; apud Herodot. lib. 4. Item quidam homines, apud Luc. Item Κυοκλόπος, canis fur; ita dicitur Hercules ab Aristoph. in Ran. quòd Cerberum furatus sit; à κλοπή; vi. Sic etiam Κυοκράμβη, q. d. canina brassica; ita dicitur à quibusdam τὸ ἀστάκυνον; ab aliis appellatur etiam κυνία, Gal. & Dioscor. à Them. κράμβη; vi. Κυοκτόνος, q. d. canicida; unde κυνοκτόνειν, canum necatorium; ita dictum, aconitum, quod canes ipsum edentes necet; Nic. in Alexiph. ab ἔκτονα, prat. med. verbi κλείνω; vi. Κυολέχμης, ου, ὁ, cui confabulationes sunt de rebus obscœnis; à Them. λέχη; vi.

Κυόλυφα, τὰ, sunt asperitates, seu aspera quædam, post primam spinam sic dicta; à Th. λόφος; vi. Κυόλυσος, ab Andria medico, sic dictus, qui ab aliis ὑδρόφοβος, quod à rabie canina, morbus ille contingat; à Them. λύσσα; vi. Κυομαχέω, ῶ, cum canibus, seu adversus canes pugno; à Them. μάχομαι, unde μάχη, & μαχέομαι, &c. comp. ut reliqua antecedentia, cum Th. κύων, κυνὸς, &c. V.

Κυόμυια, ας, ἡ, musca canina: Metaph. pro impudente: à κύων & μῦα, musca. Alii leg. κυιάμυια.

Κυόπληκτος, à cane percussus; à Κύων, κυνὸς, & πλήσσω, vel πτω; undè πληκτὸς, &c. Item Κυοπτηγὶς, Hesych. ζώον τι, tale procul dubio, quale ἡ βκαφὴ στις; canibus nimirum ea mala inferens, quæ illa bubus; ex κύων, κυνὸς, & φρήσσω; undè φρῆστις, &c. V.

Κυοπρόσωπος, ου, qui caninâ facie est: ex κύων, κυνὸς, canis, & πρόσωπον, vultus. Th. ὄπωμαι, video.

Κυόρροδον, seu κυόῤῥοδον, rosa canina; species rosæ, de qua Theophr. Hist. Pl. l. 4. & Plin. l. 21. c. 5. ubi etiam vocatur rosa sylvestris, &c. à Th. ῥόδον, τὸ; vi. Item Κυορραίστης, canum interfector; Aristot. Rhet. l. 2. à Them. ῥαίω, unde ῥαίστης, &c. vi. Κυόρραξ, canis testiculos referens; à Th. ὄρχις; vi. Item Κυόσβατον, ου, τὸ, cynosbatus; rubus caninus; q. d. sentis, canis, Theophr. Hist. Pl. l. 3. c. ult. &c. à Them. βάτος, comp. ut anteced. cum Th. κύων, κυνὸς, & c. V.

Κυόσαργος, gymnasium quoddam Atheniense, dictum, à cane albo inquit Eust. ἀ κύων, κυνὸς, & Th. ἀργὸς; vi. Sed dicitur etiam Κυόσαργος, cum duplice σ, idem.

Κυόσουρα, CYNOSURA: q. κυὸς οὐρὰ, cauda canis. pro astro sumitur.

Κυσὶχος, ου, ὁ, lorum quo canis tenetur, apud Suid. Item saccus, marsupium, &c. à κύων, κυνὸς, & ἔχω, cujus varia composita definunt in ιχος; Item Κυοφθαλμίζομαι, caninis; i. e. impudentibus, oculis aspicio, à κύων, κυνὸς, & ὀφθαλμὸς; unde ὀφθαλμίζομαι, &c. V.

Κυώτερος, α, impudentior. Superl. κυώτατος, Them. κύων, canis.

Κυῶπα, vocat. sing. à

Κυωψ, ωπος, ὁ, ἡ, habens canis vultum: ex κύων, canis, & ὤψ, vultus. Th. ὄπωμαι, video.

Κυωπὸς, gen. sing. à

Κυώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, inverecunda: V. κυνώπης.

Κώψ, herba est σταχυώδης, apud Theophr. & Plin. Quidam expon. canariam, & canis oculum; ejus comp. vide in seq.

Κύομαι, in utero gestor; unde Κυσαμβίη, quæ concepit, vel gravida facta est; Hesiod. in Theog. Item Κύομα παιδία, infantes, qui utero geltantur, &c. apud Aristot. est pass. ab activ. κύω; vide.

Κύος, ους, τὸ, fœtus. Th. κύω, in utero gesto.

Κυόμενα, nominativ. pl. neut. gen. part. præt. pass. à κυέω, idem quod κύω; quod vide.

Κυοτοκία, fœtus editio, à Th. κύω; undè κύος, & τόκος, prat. med. verbi πτω, undè τέκω, &c. V.

Κυοφορέω, f. ήσω, in utero fero, prægnans sum: à κύος, fœtus, & φορέω, idem quod φέρω, fero.

Κυοφορία, tempus quo mulier fert uterum; à præced. κυοφορέω; V.

Κυπαρισσίας, ου, ὁ, dicitur tithymallus quidam, quoniam ἔοικε κυπαρίσσῳ; Item Κυπαρίσσιον, cupressinus; utrumque à seq. Th. κυπάρισσος; V.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ, ου, ἡ, CYPRESSUS, arbor: hinc κυπαρίσσινος, ex cupresso factus.

Κυπαρισσών, ὁ, cupressetum, locus cupressis consitus à præced. Them. V.

ΚΥΠΑΡΟΣ, ου, ὁ, vas magnum concavum & capax.

ΚΥΠΑΣΣΙΣ, & κύπασσις, εως, ὁ, ἡ, supparum, species tunicæ.

Κυπειρὶς, cyperis; undè κυπειρίζω, cyperum refero; Dioscor. l. 1. c. 6. Utrumque à seq. Th. κύπειρος; V.

ΚΥΠΕΡΟΣ, ου, ἡ, Cyperus, herba ex juncorum genere.

ΚΥΠΕΛΛΟΝ, ου, τὸ, poculi genus: deflexum à κύφελλον, quia cavum.

Κύπρις, acc. sing. à Κύπρις, ιδος, ἡ, Venus.

Κυπρίζω, germino venustè. Th. Κύπρος, Cyprus.

Κύπριον, sub. μύρον, vel ἔλαιον, unguentum cyprium, vel oleum cyprinum, &c. quod fit ex floribus cypri arboris, à Th. Κύπρος; V.

Κυπρῖνος, CYPRINUS: &

Κύπριος, α, CYPRIUS: ab eod. Th.

Κύπρις, ιδος, ἡ, Venus: acc. Κύπριδα, & Κύπριν. Th. Κύπρος, CYPRUS.

Κυπρισμὸς, germinatio, Cantic. c. 7. est verbale, à præced. κυπρίζω; V.

Κυπρογένεια, ας, ἡ, Epithet. Veneris, quæ nata dicitur in insulâ CYPRO. Dicitur &

Κυπρογενὴς, ές, ὁ, ἡ; idem: à Κύπρος, & γείνομαι, nascor.

ΚΥΠΡΟΣ, CYPRUS, arbor & insula: undè Κύπρις, ιδος, ἡ, Venus: κύπριον, τὸ, unguentum Cyprinum.

Κυπτάζω, f. άσω, immoror, cunctor, tempus tero: à κύπτω.

Κυπτάριον, τὸ, voluta & intorta placentula; apud Nic. in Alex. est à præced. Th. κύπτω; V.

ΚΥΠΤΩ, pronus sum, incurvo me ad videndum, f. ψω, a. 1. ἔκυψα, a. 1. part. κύψας, ψαντος. Hinc κυπτὸς, ὴ, inclinatus, supplex: κυφὸς, ὴ, incurvus, gibbosus: κύφων, ονος, τὸ, gibbus: ἐγκύπτω, inclino ad videndum aliquid.

Κυρήνα, ας, ἡ, Dor. pro Κυρώη, ἡς, CYRENE. vi. Pindar. Pythior. Od. 9. 228. &c.

Κυρήϊος, αία, ον, sublimis, è: à κύρβις, quod vide.

Κύρβας, per Sync. & Metath. pro κορύβας; V.

ΚΥΡΒΑΣΙΑ, ας, ἡ, crista gallinacei; tiara: à κάρη & βαίνω.

ΚΥΡΒΙΣ, εως, ἡ, tabula triangula, cui leges inscribebantur.

Κύρε, Ion. pro ἔκυρε, imperf. verbi κύρω, incido, nanciscor.

Κυρέω, f. ήσω, incido, assequor. Th. κύρω, idem.

Κύρη, ης, Ceres: sic dicta, quia κυρεῖ τὴν ζωήν, domina vitæ.

Κυρηβασία, ης, dicitur pugna quæ fit cornibus, concursus cornutorum animantium, à seq. Th. κυρηβάω; V.

ΚΥΡΗΒΑΩ, cornibus pungo, f. άσω, q. à κέρας, cornu.

ΚΥΡΗΒΙΑ, ας, τὰ, acera & glumæ hordei. Vide κυρβεῖα.

Κύρμα, & per Sync. κῦμα, ατος, τὸ, id in quod aliquis incidit, præda. Th. κύρω, incido.

Κυρὴνη, ης, ἡ, CYRENE urbs Hebr. murus.

Κυρῖνος, ου, ὁ, Quirinus, nomen viri.

Κυρῆσαι, a. 1. inf. &

Κυρήσας, ασ, part. act. à κυρέω, idem quod κύρσω, incido.

Κυρθείς, adeptus, a. 1. part. pass. verbi κύρσω, a. 1. ind. pass. ἐκύρθην.

Κυρία, ας, ἡ, domina: &

Κυριακὸς, ἡ, ὸν, dominicus, a, um. Th. κῦρος, τὸ, authoritas.

Κυριᾶτις, dominium; verbale, à seq. κυριεύω, V.

Κυριεύω, dominor, cum gen. f. εὔσω. p. κεκυρίευκα, à κύριος, dominus. Th. κῦρος.

Κυρίζω, vel κυρίττω, cornibus peto: qu. à κέρας, cornu.

Κυρικτήν, domini interfector, & κυριοκτονία, domini cædes, &c. à κύριος, & ἔκτανα, præt. med. verbi κτείνω, &c. V. Item, κυριολεκτεῖν, propriè loqui, Suid. & κυριολεξία, proprietas loquendi; à κύριος, & λέγω, dico; unde λέξις, & λεκτὸς, &c. V. Sic etiam, κυριολογεῖν, idem, propriè loqui; & in pass. κυριολογεῖσθαι, propriè dici; unde κυριολογία, sermo, seu, oratio, propriis constans verbis; ex Κύριος, & λόγος, V.

Κύριος, ε, ὁ, dominus, herus, qui auctoritate valet, præstans; item proprius. Th. κῦρος, authoritas.

Κυρίωσις, dominium; verbale, à κυριόω, V.

Κυρίωσω, vide κυρίζω.

Κυριότης, ητος, ἡ, dominatio: à κῦρος.

Κυρίως, cum authoritate & potestate; Item, firmiter, stabiliter; item, propriè, ut apud Aristot. Eth. l. 8. c. 5. πρώτως καὶ κυρίως dicitur ἡ φιλία τῆς ἀγαθῶν; & κυριώτερον εἰπεῖν, &c. Est adv. à præced. κύριος, V. Unde etiam dicitur in superl. κυριώτατον, potissimum; ut κυριώτατον δίκαστήριον, potissimum judicium, & augustissimum; sic, τὰ κυριώτατα μέρη, Galeno, pro principalibus membris, seu partibus; item, κυριώτατα πρὸς θάνατον νοσήματα, ad mortem periculosissimi morbi; & κυριώτατος τόπος τῆς χώρας, Plut. locus præcipuus & in regione principalis; item, in compar. κυριώτερον, potior, &c. Item, κυριόω, idem quod κυρόω, id V.

Κυρκανᾶν, miscere: q. à κυκᾶν, ρ interjecto.

Κυρκανὴ, tumultus, turbatio; à præced. κυρκανάω; item, κυρκωνάω; item quod κυρκανάω, tumultuor, moveo, turbo, &c.

Κύρμα, ατος, τὸ, per Sync. pro κύρημα, id in quod aliquis incidit, præda; à κυρέω, vel κύρσω, quod vide.

Κύρν, pro Κύρνε, vocat.

Κύρνος, ε, ὁ, CYRNUS, nom. propr.

Κύρσομαι, idem quod κυρόω; à Th. κύρσω, id vide; ut κύρσῃ ἐδλῶ bonum sortitur, vel consequitur, &c. Il. ω.

Κύρτος, ε, ὁ, τὸ, authoritas, edictum, cardo rei; hinc κυρόω, authoritatem do, κύριος, ε, ὁ, dominus: κυριόω, dominor. Est &

Κύρος, ε, ὁ, CYRUS, Persarum rex.

Κυρσῦν, præf. inf. act. &

Κυρσῶσα, præf. part. f. g. à

Κυρόω, ῶ, sancio, ratum facio: f. ώσω. p. κεκύρωκα. perf. pass. κεκύρωμαι, Th. κῦρος, τὸ, authoritas.

Κυρσάω, ῶ, idem quod κύρσω, incido; item, nanciscor; consequor; item, κυρσῶ, contingo, evenio; ut ἢν κυρσῇ τάδε, apud Soph. feliciter hæc eveniunt; item, sum; ut, apud Soph. ὡς κυρσῆς ἔχων; i. e. τυγχάνεις ἔχων, &c.

Κύρσαι, incidere, a. 1. inf. &

Κύρσας, a. 1. part. act. à κύρσω, incido: f. Æol. κύρσσω.

Κύρσω, adipiscar; vide præced.

Κυρτοτύχλω, cui incurva est cervix; à κυρτὸς & αὐχλῶ, &c. V.

ΚΥΡΤΟΣ, ὸς, ὸν, Æol. κυρτὸς, CURVUS, gibbosus. Hinc κυρτόω, curvo, incurvum reddo: ἀμφίκυρτος, ος, ὁ, ἡ, utrinque incurvus. At

Κύρτος, ε, ὁ, sagena, nassa: dicitur & κύρτη, & κυρτὶς, quia cava seu gibbosa: sub. præc.

Κυρτότης, ητος, ἡ, curvitas; Plut. Item, κυρτόω, curvo, incurvo; incurvum, aut convexum reddo; in pass. κυρτοῦμαι, incurvor, vel pandor, &c. à præced. Th. κυρτὸς, &c. V.

Κύρτωμα, ατος, τὸ, quod est incurvatum, gibbus; item tumor omnis præter naturam. Th. κυρτὸς, curvus.

Κύρτωσις, curvitas, gibbositas, seu gibberositas; verbale, ut & præced. κύρτωμα, à κυρτόω; & Th. κυρτὸς, quæ vide.

ΚΥ'ΡΩ, sum, incido, consequor: f. 1. Æol. κύρσω, κυρέω, idem quod κύρσω.

Κύρωσις, comprobatio quæ fit authoritate alicujus, vel, confirmatio; & rata fides; Plato in Gorgia, est verbale, à κυρόω, ῶ, à Th. κῦρος, τὸ, V. Unde κυρῶμαι, firmo, constituo, decerno; item, κυρῶσθαι, passivè etiam dicitur, quod ratum habetur & autoritate alicujus comprobatur; ut apud Appian. κυρωθείσης ὑπ' τῆς γνώμης, comprobatâ ab omnibus sententiâ; sic, παρ' ὅσπερ καὶ τὰ ἄλλα κυρῶται, apud quos & alia rata habentur.

Κύστας, αντος, osculatus, a. 1. part. act. à κύω, osculor.

Κῦστ, seu κῦσεν, Ion. pro ἔκυσεν, 3. sing. a. 1. act. κῦσον, a. 1. imperat. act. ejusd. verbi inf. κύσαι; unde Angl. to kiss.

ΚΥ'ΣΘΟΣ, & κύστος, ε, ὁ, & κυσὸς, ὅ, ὁ, nates, podex; item pro muliebri pudendo.

Κυσὶ, dat. pl. à κύων, canis, quod vide.

Κυσοβάκχαρις, qui nates sibi baccari inungit, Hesych. ex κύστος; idem quod κυσῶνος, & βάκχαρις, V.

Κυσοδακνιᾶς, Hesych. ψωριᾶς; i. e. ei nates pruriunt; à κύστος & δάκνω; unde δακνάζω, &c. V.

Κυσολάκων, dictus fuit Clinias; utpote, τῷ κυσῷ λακωνίζων; usurpatum enim fuit verbum λακωνίζειν, pro τοῖς παιδικοῖς χρήσασθαι. Hesych. ex Aristarcho.

Κυσολαμπὶς, dicitur cicindela, & noctiluca; quòd nates ei luceant; Hesych. ex κύστος, & λάμπω; unde λάμψις, &c. V. Sic, κυσολίχης, turpiloquus; q. d. nates semper in ore habens; à κύστος & λίχω; V. Item, κυσονίπτης, natium, seu pudendorum lavator; Hesychio, scortator; ἀπὸ τῶν παρακολουθούντων; à κύστος, & νίπτω, &c. V.

Κυστεμφὴς, a. 1. part. m. f. g. pro κυσταμφὴς, quæ concepit, verbi κύω, quod vide.

Κύστερος, idem ac Th. κύστος, vel κύστος, anus, podex, &c. V.

Κύστ, Ion. & Poët. pro ἔκυσε, 3. sing. a. 1. ejusd. verbi.

Κύστη, ης, ἡ, venter usque ad femora, urinæ receptaculum; idem quod, & à seq. Th. κύστις, V. Unde etiam, κύστιγξ, γγος, ἡ, parva vesica apud Hippocr. Item, κύστις, ε, τὸ, vesicaria herba; quæ & babicacabum solanum, appellatur; Dioscor. l. 4. c. 27. &c.

ΚΥ'ΣΤΙΣ, εως, ἡ, vesica: acc. κύστιν.

Κύταρος, dicitur pro κύτταρος, id vide.

ΚΥ'ΤΙΝΟΙ, ων, οἱ, flores mali Punici.

Κύτινος, cytinus, flos est, & pomi in punica principium; seu, primus mali punici partus; Celsus appellat capitulum mali punici; unde κυτινώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, capitulo mali punici similis; ut κυτινώδες τοιοῦτον ἔχει; tale caput gerit, Theophr. Hist. Pl. l. 4. &c. à præced. Th. κύπινοι, V.

Κυτσόνομος, qui cytiso pascitur; Epith. testudinis, apud Nic. à seq. Th. κύπισος, & νέμω; unde νομὴ, & νόμος, &c. V.

ΚΥ'ΤΙΣΟΣ, ε, ὁ, CYTISUS, nomen herbæ.

ΚΥ'ΤΟΣ, εος, τὸ, cavitas, sinus: ubi aliquid κεῖται.

Κυτόω, corio tego; unde comp. ἐγκυτόω, quod Hesych. exp. τὸ κύτος περικαλύπτω, &c. à præced. Th. κύτος, sinuosa, seu ventricosa cavitas; venter cavus, &c. V. Unde etiam κυτὶς, cista; κυτίδιον, cistula; apud Schol. Aristoph.

Κύτταρον, Dor. pro κύτταρον, accus. sing. à κύτταρα, olla: idem quod κύτος, quod vide.

Κυττάριον, ε, τὸ, cellula, alveolus, diminut. à præced. κύτταρος, idem fere quod Th. κύτος; unde etiam κυτώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, cavus, cavo sinu tumens, &c.

Κύφαρος, ε, ὁ, loculamentum apum & vesparum: à κῦτος, cavitas.

Κύφελα, τὰ, nubes, & omnia cava, qu. à κυφὸς, incurvus.

Κῦφαι, αἱ, apud Aristot. est genus squillæ, seu pilees de squillarum genere; Gaza vertit gibbas; species quædam ἀπὸ καρίδων; scribitur etiam κυφαὶ, pro eod. Item, κυφαλίς, Poët. pro κυφὸς, ὅ, ὁ, incurvus, gibbosus; Od. β. Unde κυφότης, ητος, ἡ, incurvitas; & κῦφος, εος, τὸ, gibbus; item vas quoddam concavum, dictum & σκαφίδιον, Etym. Sic etiam, κυφόω, ῶ, curvum reddo, incurvo, &c. Unde verbale, κύφωμα, τὸ, gibbus, &c.

ΚΥ'ΦΙ, suffimenti genus.

Κυφὸς, ὴ, incurvus, GIBBUS: q. à κύπτω, flecto.

Κυφοειδὴς ἀνάδοτος, antidotus cyphoides; ἐκ εἴδει τῦ κυφίας, factum.

Κύφος, τὸ, κυφότης, κυφόω, κύφωμα; videantur supra in κῦφαι.

Κύφων, ωνος, ὁ, locus testudinatus, baculus incurvus, stiva: item instrumentum quo vinciebantur nocentes aut torquebantur, catasta, numella: à κυφὸς, curvus. Them. κύπτω, pronus sum.

Κύφαν', pro κύφανα, acc. sing. præced.

Κυφανίζειν, & κυφανισμὸς, dicuntur de supplicii genere quod fit adhibito κύφωνος instrumento ad torturam; à præced. κύφων, quod V.

Κύφασις, ὴ, incurvatio, gibbositas; vitium spinæ, quod & ὀπισθοκύφωσις, vocatur; verbale, à κυφόω, quod vide supra in κῦφαι.

Κύψαντες, nom. pl. a. 1. part. act. à κύπτω, f. ψω, incurvo me: κύψαι, a. 1. inf.

ΚΥΨΕ'ΛΗ, ης, ὴ, alveare apum: hinc κυψέλις, ίδος, ὴ, alveus. Est & κυψέλη, auris foramen, ejusque sordes.

Κυψέλιον, ε, τὸ, & κυψελὶς, cista, cistula; item, κύψελος, avis quædam similis hirundini; Aristot. Hist. An. l. 9. c. 30. à præced. Th. κυψέλη, V.

Κυψελίζον, nom. propr.

Κύψελος, ε, ὁ, CYPSELUS, hirundinum species sic dicta ἀπὸ τῆς κυψελίδων, ab alveolis, quos è luto sibi construit. Item nom. propr. Eëtionis filii ἀπὸ τῆς κυψέλης, in qua latens ex periculo mortis evaserat.

Κυψελόθυος, dicitur vel obstructus παὶς κυψέλαις, & sordibus aurium; vel, cui αἱ κυψέλαι, aurium foramina, & auditorii meatus obturati sunt; Luc. in Lexiphane; à κυψέλη; & βύω, &c. V.

ΚΥ'Ω, in utero gesto; osculor: f. σω. p. κε. κύω, idem κύημα, ατος, τὸ, fœtus. κύησις, εως, ὴ, graviditas: κυέω, osculor: περσκυέω, adoro, veneror: περσκύημα, ατος, τὸ, & περσκύησις, εως, ὴ, adoratio.

ΚΥ'ΩΝ, κυνὸς, ὁ, ὴ, CANIS: acc. κυνὰ, dat. pl. κυσὶ. Hinc κυνικὸς, ὴ, & κυνείος, ac κυνέος, caninus: κυνάριον, ε, τὸ, catellus: περσκύων, ωνος, ὁ, Procyon sidus, quod ante majorem canem exoritur.

Κώας, ac κῶας, τὸ, pellis ovilla: vide κώς.

Κωβιδάριον, sive κωβίδιον, parvus gobius, sive gobio parvulus; gobiunculus. &c. Athen. l. 3. & 7. Item, κωβίπις, vel κωβῖπις, piscis quidam ex apuarum genere, è parvis gobiis in arena nascens; Athen. l. 7. Item, κωβιώδης, gobioni similis; omnia à seq. Th. κώβιος, V.

ΚΩΒΙΟ'Σ, ε, ὁ, GOBIUS seu GOBIO piscis; & Angl. Gudgeon.

Κωδάριον, & Κώδιον, ovium vellus; à Th. κώς; unde κωδίσιον, quod vide.

ΚΩ'ΔΕΙΑ, & κωδία, ας, ὴ, caput papaveris; globulus: κώδη, fructus papaveris.

Κώδιον, ε, τὸ, CORIUM, ovium vellus: contract. pro κωδίσιον. Th. κώς, τὸ, pellis ovina villosa.

ΚΩ'ΔΩΝ, ωνος, ὁ, tintinnabulum, nola.

Κωδωνίζω, tinnio, seu tintinnabulum, aut nolam pulso; vel, tubæ sono exploro; à præced. Th. κώδων, V.

Κωδωνοφαλαρόπαλος, qui nolas, seu, tintinnabula equorum phaleris adjicit; apud Aristoph. in ran. qui hoc verbo notat ducum & Imperatorum insolentiam; ex κώδων, ωνος; & φάλαρα, τὰ, comp. cum Th. πωλέω; unde πώλης, &c. V. Item, κωδωνοφόροι, οἱ, tintinnabula gestantes; Bud. in Annot. ferales præcones vocat; quales, Parisiis, vicatim tintinnabulo atrati discurrunt, funusq; indicant, &c. à κώδων, ωνος, & φόρος, V.

Κώεα, nom. pl. à κῶς, εος, τὸ, pellis agnina, stragulum.

ΚΩ'ΘΩΝ, ωνος, ὁ, poculum quoddam, compotatio, ebriolus.

Κωθωνίζω, póto, compoto: à præced.

Κωθωνισμὸς, ε, ὁ, potatio, compotatio; Athen. Verbale, à præced. κωθωνίζω, & Th. κώθων; unde etiam κωθωνίη, larga potio; ex Aretæo.

Κωΐδιον, & per contract. κώδιον; id vide.

ΚΩΚΑ'ΛΙΑ, ων, τὰ, animalia quædam testis tecta. An. qu. κογχάλια.

Κώκυμα, ατος, τὸ, fletus, ejulatus, ploratus; item, κωκυτὸς, idem, lamentum, &c. Sed est etiam, cocytus, unus ex fluviis illis tribus, qui in Acherontem influunt; Od. κ. V. 513. à seq. Th. κωκύω, vide.

ΚΩΚΥ'Ω, f. ύσω, fleo, ploro: hinc κώκυμα, ατος, τὸ, & κωκυτὸς, ε, ὁ, fletus, ululatus.

ΚΩΛΑΚΡΕ'ΤΑΙ, οἱ, qui τὰ κῶλα, quæ ex sacrificiis supererant, sacerdotibus distribuebant quæstores.

Κωλάριον, ε, τὸ, parvum colon, seu imperfectus verticulus, ut vulgò exp. Item, κωλίδιον, ῖδος, ὁ, perna, petasо; idem quod κωλεὰ, & per contract. κωλῆ, ὴ, atque id idem quod seq. κωλεὸς, ε, ὁ vel ὴ, perna, suffrago, vel, idem quod Th. κῶλον, τὸ, vide.

Κωλεὸς, idem quod κῶλον, quod vide.

Κάλπη, πος, ὴ, talus, sura. Th. κῶλον.

Κωλικόδυομαι, coli vitio, sive colico dolore seu morbo laboro; coli, seu, intestini plenioris, seu laxioris morbo conflictor; scribitur & κολικόδυομαι, à seq. κωλικὸς, coli dolore obnoxius, &c. Quod etiam scribitur per ο, κολικὸς, &c. Vide.

Κωλικὸς, ὴ, COLICUS, ad Coli dolorem pertinens: à

ΚΩ'ΛΟΝ, ε, τὸ, membrum; periodi pars; intestinum crassum, COLON seu COLUM. Hinc μακρόκωλος, ε, ὁς, ὴ, membra longa habens.

Κωλοτομέω, membra incido, membris trunco, &c. à seq. Th. κῶλον; & τέμνω, unde τομὴ, τομὸς; & τομάω, &c. V.

Κωλύπτω, caltiget, 3. sing. imperat. act. à κωλύω, quod vide.

Κώλυμα, το, membrum, &c. Idem quod Th. κῶλον, τὸ, V.

Κώλυμα, ατος, τὸ, impedimentum, prohibitio: à

ΚΩΛΥ'Ω, prohibeo, impedio, arceo: f. ύσω. p. κεκώλυκα. a. 1. inf. act. κωλῦσαι. a. 1. pass. ἐκωλύθην. Hinc κώλυσις, εως, ὴ, impedimentum, κωλυτὴρ, ῆρος, ὁ, qui impedit.

Κωλυσιέπεμος, seu, κωλυσιέπεμις, ε, ὁ, ita dictus fuit Empedocles, quod ventos prohiberet, seu, arceret; Laërt. à Th. præced. κωλύω; unde κώλυσις, &c. V. Sic, κωλυσίδειπνος, cœnam impediens; sic dicuntur feriùs ad cœnam venientes; quòd suâ morâ impedimento sint quo minus cœnatum fuerit; Plut. l. 8. Symp. sec. 5. à κώλυσις, & δεῖπνον; V. Item, κωλυσιεργία, ας, ὴ, operis impedimentum & remora; ab ἔργον, τὸ, & κώλυσις, ιος, ὴ, obstaculum; à Th. κωλύω, &c. V.

Κωλύμη, ὴ, idem quod κώλυμα, & ab eod. Th. κωλύω, V. Unde etiam, κωλυτὴρ, ῆρος, ὁ, qui impedit; item, κωλυτήριος, ε, ὁ, impediendi vim habens; & κωλυτήριον, ε, τὸ, impedimentum, obstaculum; item, id quod malum quodpiam arcet; Diosc. exp. etiam, propugnaculum; item, κωλυτὴς, impeditor, idem quod κωλυτὴρ, & κωλυτικὸς, ὴ, ὸν prohibitorius, idem quod κωλυτήριος; sic etiam, κωλυτὸς, ὴ, ὸν, impeditus, & qui prohiberi potest, &c. Omnia, à præced. Th. κωλύω; quod vide.

ΚΩΛΩ'ΤΗΣ, ε, ὁ, stellio.

ΚΩ'ΜΑ, ατος, τὸ, somnus profundus, veternus. q. à κῶ; pro κέω, jaceo.

Κώμαζον, imperf. Ion. &

Κωμάζωτε, acc. sing. part. præs. à

Κωμάζω, COMMESSOR, hymnis celebro, item salto, choreas ago; κωμάζειν τινα, hymnum in alicujus laudem canere. Th. κῶμος, comessatio.

Κωμαίνω, dormito, dormiturio; à Th. κῶμα, &c. V.

ΚΩΜΑΚΟ'Ν, ε, τὸ, fructus quidam aromaticus.

Κώμαξ, ακος, ὁ, petulans, nugator; à Th. κῶμος; unde κωμάζω, &c. Vide.

Κωμάξατε, Dor. pro κωμάσατε, hymno celebrate, a. 1. imperat. act. à κωμάζω, quod vide.

Κωμάρχης, vel κώμαρχος, ε, ὁ, pagi præfectus, qui vicorum, vel, urbium imperio præest; ex κῶμος; & ἀρχὴ, vel, ἄρχος, &c. Vide.

Κωμάσδην, Dor. pro κωμάζειν, comessari, inf. ejusd. verbi.

Κωμασία, ας, ὴ, à κῶμος; comessatio.

Κωμαστὴς, ε, ὁ, comessator, comessabundus; Plut. Xen. Plut. Item, κωμαστικὸς, ὴ, ὸν, ad comessationem, vel, comessatores pertinens; unde adv.

κωμαστικᾶς, comessabundè, comessantium modo, &c. Item, κωμαστικὴ ὄρχησις, saltationis genus quæ fiebat prælio & ictibus, apud Poll. & κωμαστικὴ ἐφόρτη, apud Eustath. &c. Omnia, à κωμάζω, & Th. κῶμος; quæ vide.

Κωματώδης, εως, ὁ ἢ ἡ, quem tener, seu, opprimit marcor, seu, sopor altus, & veternus, κώμα dictus; à Th. κῶμα, τὸ, V.

ΚΩ'ΜΗ, ης, ἡ, pagus, vicus. Hinc κωμηδὸν, vicatim: κωμήτης, ε, ὁ, paganus.

Κωμητικὸς, ἡ, ὁ, paganus, vicanus, qui est in pago, seu è pago, aut ad pagum pertinens, ut, κωμητικαὶ ἐκκλησίαι, apud Synes. Item, κωμῆτις, pagana, vicana; item, vicina; sic, κωμήτιδες ἐκκλησίαι, eadem quæ & κωμητικαὶ, præced. V. Item, κώμιον, ε, τὸ, q. d. pagulus, viculus; i. e. parvus pagus; omnia, à Th. κώμη, pagus, vicus; villa, castellum, &c. Item vicus in urbe, Suid. &c. Unde etiam, κωμύδριον, τὸ, exp. parva & vilis herba, &c.

Κωμόπολις, εως, ἡ, oppidulum. q. ex κώμη, & πόλις, urbs.

ΚΩ'ΜΟΣ, ε, ὁ, COMESSATIO, lasciva convivium, lascivia. q. luxuria soporifera, à κῶμα, somnus; item genius comessationum præses: hinc κωμάζω, comessor: κώμαξ, ακος, ὁ, petulans, nugator. Κώμου δεσπότης, appellatur is in cujus laudem hymnus est ab aliquo scriptus.

Κωμᾶδάω, alto sopore & veterno opprimi; unde κεκωμᾶδᾶ, Gal. apud Hippocr. exp. ἐν κώματι ἐᾷ, &c. à κῶμα, ατος, τὸ, V.

ΚΩ'ΜΤΣ, υδος, ἡ, laurus, quæ ante fores statuitur, fasciculus fœni.

Κώμω, dat. sing. à κῶμος.

Κωμῳδία, COMOEDIA, &

Κωμῳδὸς, ὁ, ὁ, COMOEDUS, quia διὰ τὰς κώμας ἀδῇ, per vicos canit: ex κώμη, pagus, & ἀείδω, cano.

Κωμῳδέω, mordacibus dictis incesso; mordeo, noto, taxo; subsanno, irrideo; ut, viz. in vetere comœdia fieri solebat; unde κωμῳδήμενα, τὰ, quod dicitur mordendi & taxandi causâ, seu, notandi, aut subsannandi gratiâ; dicitur etiam, de omni ludicra musica & ridicula; Bud. Item, κωμῳδικὸς, comicus, ad comœdiam pertinens, aut comœdiæ conveniens; ut, κωμῳδικὰ ἔπη, comica carmina, apud Aristoph. &c. Omnia, à præced. κωμῳδὸς, q. d. κῶμος ἀδῶν, qui per pagos cantat carmina, &c. Vide.

Κωμῳδοδιδάσκαλος, comœdiæ scriptor; comicus poëta; unde κωμῳδοδιδασκαλία, doctrina de comœdia; à præced. κωμῳδὸς, & διδάσκαλος, vide.

Κωμῳδοποιὸς, & κωμῳδοποιητὴς, comœdix, seu, comœdiarum scriptor, comicus poëta; unde κωμῳδοποιία, ipsa actio scribendi comœdias; Plut. & Poll. à præced. κωμῳδὸς, & ποιέω, vide.

Κωμῳδούμενος, comœdiis taxatus, part. præs. pass. à præced. κωμῳδέω, Vide.

Κωμῴδριον, ε, τὸ, viculus, pagulus, seu, parvus vicus, est diminut. à Th. κώμη, V.

Κώναριον, ε, τὸ, diminut. à seq. Th. κῶνος, conus, &c. Item, involucrum fructûs quarundam arborum, quod ab iis separari potest; id Latini etiam conum vocant, & nucem pineam; item, ab eod. Th. est κωνάω, circumago, circumverto; i. e. κωνεύω, vel, στρέφω; item, pice inungere; nam Th. κῶνος est etiam πίσσα ὑγρὰ, ut refert Dioscorides.

Κωνειάζομαι, lethale venenum bibo; à seq. κώνειον, planta venenata, &c. à Th. κῶνος; vide. Unde etiam est κωνίας ὄινος, vinum picatum; i. e. ὄινος πεπωτὸς; Hippocr. nam κῶνος, est etiam, ut dictum, πίσσα ὑγρά.

Κώνειον, ε, τὸ, cicuta: venenata potio: à

ΚΩ'ΝΟΣ, ε, ὁ, CONUS, turbo, involucrum nucis pineæ.

Κωνικὸς, in coni figuram compositus; unde adv. κωνικῶς, conicè, ad instar metæ; à Th. κῶνος; figura, apud Mathematicos, ex lato in acutum desinens, atque indè quicquid tali est figurâ; ut meta segetum in agris; ex mergitibus quatuor, tribus, duobus, uno, &c. Conicè cumulatis.

Κωνωπεῖον, ε, τὸ, CONOPEUM ad culices arcendos, velum tentorii militaris. Th. κώνωψ, culex: vel κῶνος, ob similitudinem figuræ. Angl. canopy.

Κωνωπειὼν, ex Epigr. pro genere instrumenti ad arcendos culices; à seq. Th. κώνωψ, ωπος, & præced. κωνωπεῖον, quæ vide.

Κώνωπες, nom. pl. à

ΚΩ'ΝΩΨ, ωπος, ὁ, ἡ, culex.

Κωνωποειδὴς, culicis speciem gerens; à præced. Th. κώνωψ, ωπος, & εἶδος, τὸ, Vide. Sic etiam, κωνωποθήρης, avis quæ culices venatur; à κώνωψ, ωπος, & θήρ, θήρος, &c. Vide.

Κωνοφόρος, conum ferens; conifer; Suid. ex Epigr. Est etiam arbor assimilis pinui; apud Theophr. Hist. Pl. l. 3. c. 10. à κῶνος; & φόρος, vide.

Κῶος, εος, τὸ, idem quod κῶας, τὸ, & Th. καὶς, τὸ, pellis ovina villosa, ovinum vellus, &c. Sed κῶος, ε, ὁ, est Cous, ex insula Co; ut κῶος οἶνος, Coum vinum; Dioscor. l. 5. c. 12. Item, κῶος ἕξίτης, est jactus taxilli, valens sex, senio, tesserarum jactus senarium valens; cavum, &c. Item, κῶος χῖον, sive, κῶος πρὸς χῖον, proverbialiter dicitur, significans comparationem imparium; ab Insulis, scil. Co, & Chio.

Κώπα, & κώπη, τὰ, monile; ὁ ἀμφιτραχήλιος κόσμος, ornamentum quod collo circumponitur, apud Suid. Item, κώπιον, superior pars remi, Hesych. Utrumq; à Th. κώπη, &c. V.

ΚΩ'ΠΑΙ, αἱ, & κωπαῖαι, αἱ, Copæ, arum; urbs Bœotiæ ad Kephisum amnem, & lacum Copaidem, Strab. l. 9. Unde κωπαὶς λίμνη, lacus ille Copais; item, κωπαὶς πίσσα, pix Copaica, &c. Ab eod.

Κώπες, Hesych. ligna apta ad conficiendos remos; item, κώπια, τὰ, dicta fuerunt ossa a gustiora coctarum; (sicut πλάτια, αἱ, quæ sunt latiora). Utrumque, à seq. Th. κώπη; Vide. Unde etiam, κωπεύς χειρ, manus remigans apud Euryp. &c.

Κωπῆες, ὅι, remiges. nom. pl. à

Κωπεύς, ἑως, ὁ, remex. à

ΚΩ'ΠΗ, ης, ἡ, remus, manubrium. q. à κόπτω, quia tundit aquam. Hinc κωπητὴρ, ῆρος, ὁ, scalmus, cui alligantur remi: κωπίον, ε, τὸ, remulus.

Κωπήρης, ut κωπήρεις πλοῖαι; Thuc. l. 4. navis quæ remis agitur, navigium actuarium; item, nauta remum tenens, κωπήρης dicitur; à κώπη & ἐρέσσω; cujus varia composita in -ηρης desinunt; sic, κωπηλασία, remigatio, remorum agitatio; item, κωπηλάτης, qui remum impellit; unde verbum, κωπηλατέω, remigo, remos agito, &c. à κώπη; & ἐλαύνω, fut. ἐλάσω, ab ἐλάω; unde ἔλαπις, &c. V.

Κωπητήριον, vel, κωποτήριον, q. d. remorum repositorium; locus ad asservandos remos; Poll. à κωπητὴρ, id quo remus scalmo alligatur; (quod ὀπαιωπητὴρ, etiam vocatur) &c. Vide in Th. præced. κώπη; unde etiam κώπιον, diminut. parvus remus, &c.

Κωπῆεις, εντος, ὁ, manubrium habens, seu, capulum; capulatus, ansatus, seu ansam habens, &c. Ut ξίφος κωπῆεν, Il. ψ. à præced. Th. κώπη, manubrium remi & gladii, &c. Vide.

Κώρα, ας, ἡ, Dor. pro κόρη, ης, ἡ, sive κόρη, puella, oculi pupilla.

Κᾶρον, Dor. pro κᾶρον, quod vide.

Κῶρος, puer; pro κοῦρος, id V.

Κωρωσύνα, ας, ἡ, Dor. pro κουρωσύνη, ης, ἡ, pueritia: à κόρος, in κορέω.

Κωρύκιδιον, ε, τὸ, idem quod seq. κωρύκιον; à Th. κώρυκος; unde etiam, κωρυκὶς, quod dicitur pro ipso Th. κώρυκος, teste Eustath. ex Aristoph. Item, κωρυκεῖος, qui est ex corycio; ut κωρύκειον ἄντρον; &c. Nam κώρυκος, est etiam montis nomen, &, ut quidam volunt, promontorium est Pamphiliæ, cujus incolas vocant κωρυκεῖς; unde proverbio dici solet κωρυκαῖος ἐκατόστης, explorator, sive delator auscultavit, &c.

Κωρύκιον, ε, τὸ, crumenula, sacculus, folliculus, diminut. à

ΚΩ'ΡΥΚΟΣ, ε, ὁ, pera, saccus coriaceus.

Κωρυχμαχία, pugna, seu, lusus qui folle fit; exercitii genus, cum folle, vel pila; ex κώρυκος, pera, saccus coriaceus; ut, in quo panes reponi solent;

solent; item, follis, vel folliculus, &c. Comp. cum μάχομαι; unde μάχη, &c. V.

ΚΩΣ, ωός. τὸ, ovium vellus, stragulum. καὶ Ⓒ, ῶ, τὸ, idem. q. à κέω, jaceo. Est &

Κῶς, οῦ, ἡ, COS, nomen insulæ.

Κώσυμ, ὁ, nomen viri. Hebr. divinans.

Κώτιλις, hodie κατίλι, tudicula, cochlearе majus. Au & κατύλη, quia cava.

ΚΩΤΙ'ΛΛΩ, f. ιλῶ. p. ιλκα, fabulor, garrio, hinc κατίλλοντα, acc. sing. part. præs. κατίλλουσα, præs. part. f. g.

Κωπλάδες, hirundines, utpote quæ garrulæ sint & loquaces, &c. Sed legitur etiam, κατίλλη, ης, ἡ, hirundo; ἡ χελιδών; διὰ τὸ λάλον εἶδ; utrumque, à præced. Th. κατίλλω, vel, seq. κάπλΩ, &c. Quæ vide.

ΚωτίλΩ, ς, loquax, garrulus: à κατίλλω.

Κωφάσκω, ῶσω, obsurdesco, vel, obmutesco; ab act. κωφάω, exurdo, obsurdescere facio; item, κωφέω, & κωφόω, surdeo, surdus sum; item, fileo, quiesco, &c. Ut & κωφίας, ου, ὁ, surdaster; Hesychius esse dicit serpentis speciem; qui & πυφλίας, nominatur, Latinis, cæcilia, à cæcitate; omnia, à seq. Th. κωφὸς, &c. V.

ΚΩΦΟ'Σ, ῆ, surdus: item fatuus, mutus. hinc κωφόω, άω, & έω, exsurdo, surdum reddo, surdeo.

Κωφότης, ητΩ, ἡ, surditas; cui Demosthenes opponit ἀκριβῆ ἀῶτησιν; à præced. Th. κωφὸς, &c. V.

Κώφωσις, εως, ἡ, exurdatio, surditas; est verbale, à κωφόω, vide in Th. κωφὸς.

Κώχηθ' pro ᾠ ᾤχετο, & abiit, 3. sing. imperf. ab ᾤχομαι, abeo.

Κωχύω, sultollo. Hesych.

Λ.

Λ, Est undecima litera Græcorum, trigінta designat.

Λ, literam λάμβδα, seu λάβδα, Dores sæpe mutant in ν; ut cùm φίνπατΩ, dicunt pro φίλπατΩ; Attici contrà hanc in illam convertunt, dicentes λίτεσν, pro νίτεσν, &c.

Λα, particula, per se nihil significans, verum in compositione auget significationem.

ΛΑ'ΑΣ, λάαΩ, ὁ, LAPIS, saxum. q. ex λα & ἄζω, sicco. λᾶς, λᾶΩ, idem quod λάας, λάϊνΩ, ς, lapideus. λάϊω, f. λδίσω, lapido.

Λάϐα, Dor. pro Λάβς, gen. à Λάβας pro Δάβης, Viri nomen.

ΛαβάργυρΩ, qui pecuniam accipit; qui nihil, nisi acceptâ pecuniâ, facit; Athen. l. 9. ex λαμβάνω; unde λαβὴς & ἄργυρος, &c. V.

Λαβδακισμὸς, vide λαμβδακισμός.

Λάβε, Ion. pro ἔλαβε, 3. sing. a. 2. ind. act. sed

Λαβὲ, cape, & in pl. λάβετε, est a. 2. imperat. act. verbi λαμβάνω, capio. f. λήψομαι, a. 2. ἔλαβον. a. 2. inf. λαβεῖν. perf. λέληφα, Att. εἴληφα. a. 2. inf. m. λελάβθαι.

Λαβεῖν, Dor. pro λαβεῖν, vide in præced.

Λαβὴ, ῆς, ἡ, prehensio, ansa, manubrium, occasio: hinc λαβὶς, diminut. Th. λαμβάνω, capio.

Λαβῖν, Dor. pro λαβεῖν, a. 2. inf. act. vide in λαβέ.

Λάβης, 2. sing. & λάβητι, Ion. Paragoge pro λάβη, 3. sing. a. 2. sub. act. à λαμβάνω, capio. a. 2. ἔλαβον.

ΛάβιρΩ, fovea. Hesych.

Λαβίδιον, ου, τὸ, forcipula, apud Dioscor. est diminut. à seq. λαβίς, vel præced. λαβή, quæ vide.

Λαβὶς, ίδΩ, ἡ, ansa, manubrium, diminut. à λαβὴ, quod vide.

Λάβοιμεν, ceperimus, 1. pl. a. 2. opt. act. λάβοιμι, οις, οι; verbi λαμβάνω, a. 2. ἔλαβον.

Λαβοῖσα, Dor. pro λαβοῦσα, a. 2. part. f. g. ab eod. verbo.

Λαβόμιλω, Ion. pro ἐλαβόμιλω, ες, ετο, a. 2. m. λαβόμενΩ, a. 2. part. m. à λαμβάνω, capio. a. 2. ἔλαβον.

Λάβον, Dor. pro λάβε, a. 2. imperat. act. &

Λαβῶσα, a. 2. part. act. f. g. ejusd. verbi.

Λαβροχόρης, ες, ὁ, procaciter loquax: à λάβρΩ, vorax, & ἀγορία, loquor. Th. ἀγορὰ, forum.

Λαβροχορέω, procaciter loquor; præceps, vel, incontinens sum in loquendo; (ut λαβροστομέω) ex iisd. cum præced.

Λαβρόζω, idem quod seq. λαβρόμομαι, V. Item, λάβραξ, ακΩ, ὁ, labrax; piscis prædâ laniatuque vivens; παρὰ τὸ λάβρως ἐσθίειν, &c. Unde λαβρύκιον, τὸ, parvus labrax; diminut. Item, λαβρία, ἡ, præcipitantia, seu, procacitas in loquendo; à seq. λαβρόμομαι; omnia. à Th. seq. λάβρΩ; quod V.

Λαβρόμομαι, præceps sum in loquendo: à

ΛΑ'ΒΡΟΣ, ς, valde vorax, avidus: q. ex λα vel λίαν, & βορὸς, vorax: hinc λάβρος, lupus piscis: λαβρότης, voracitas.

Λαβροποτέω, avido & hianti ore bibo, in Epigr. ex λάβρΩ; & πίνω, fut. πίσω, seu à πίω; præt. πέπωκα, tanquam à πόω, unde ποτΩ, &c. Vide.

ΛαβρόστομΩ, qui est ore procaci, seu, garrulo; garrulus, loquax; unde λαβροστομία, procax os, seu, procacitas oris; item, verbum λαβροστομέω, procaci sum ore, seu, procax sum in loquendo, Hesych. Æschyl. &c. Ex λάβρΩ, & στόμα, τὸ, unde στομόω; &c. V. Sic, λαβρόψυλΩ, impetu ruens, & quasi cum hiante ore; cursu concitus, &c. ex λάβρΩ, & σύομαι, inusit. pro σθύομαι, idem quod σθύω, V.

Λαβροσιὼν, ῶν, ἡ, voracitas, incontinentia, procacitas; Suid. Item, λαβρότης, ητΩ, ἡ, idem; & λαβρύνω, pro λαβρύομαι, & λαβρόζω; quæ omnia, à Th. λάβρΩ, nimium vorax; plerumque, pro avido, & qui hianti ore ingerere in ventrem omnia cupit, &c. Unde etiam, λαβρασία, ἡ, poculum quoddam Persicum; ὅπο τῆς ἐν τὸ πίνειν λαβρότητΩ; quod dicitur etiam, λαβρασμΩ, & λαβράσιον, apud Hesych. Sed est & λαβρασίΩ, adject. ut λαβρασίαι ὄρνις, apud Athen.

Λαβροφαγέω, avido & hianti ore voro; ex λάβρΩ, & φάγω, &c. Vide.

Λαβροφάσιον, poculum quoddam latum, q. à λάβρος.

Λάβρος, voraciter, incontinenter, confertim, impetuosè, rapidè, &c. Adv. à Th. λάβρΩ, V.

ΛαβυρινθεῖΩ, idem quod seq. λαβυρινθώδης; labyrintho similis; sic, λαβυρινθώδης ἐρώτησις, interrogatio intricata labyrinthi modo, &c. Luc. à seq. Th. λαβύρινθΩ; quod Suidas dedusit παρὰ τὸ μὴ λαβεῖν θύραν, &c. Dicitur etiam in loquaces, quod ii soleant multis verborum ambagibus uti, & orationis exitum inveniant nunquam; item, λαβύρινθοι dicuntur etiam nassæ piscatorum, seu, alia instrumenta, variis nexibus & plicaturis ità contorta, ut principium aut finis non facilè appareat; hinc apud Theocr. Idyll. 22. Ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι, ex junctis facti labyrinthi, &c.

ΛΑΒΥ'ΡΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, LABYRINTHUS, locus multis viarum ambagibus inflexus.

Λαβυρινθώδης, ες Ⓒ, ὁ, ἡ, labyrintheus, tortuosus, flexuosus: a præced.

Λαγάνιον, ου, τὸ, parvum laganum, apud Athen. l. 14. Th. λάγανον, placenta è similа & oleo recente confecta, teste Hesych. & Athen. l. 3. &c.

ΛΑ'ΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, LAGANUM, placentæ genus.

Λαγαρίζομαι, idem quod λαγαρόομαι, ώσομαι, laxus & vacuus fio, exinanior, &c. Item, extenuor, contrahor; nam fluvius λαγαρῶται dicitur, quum excavatur, & paulatim subsidit, ut hyeme, quum adstringitur gelu, in Epigr. Utrumque à seq. λαγαρὸς, V.

Λαγαρὸς, ά, όν, laxus, non distentus, non plenus; in quo sc. est λαγὼν, seu κενότης. hinc λαγαροὶ, homines graciles, non ventricosi.

Λαγαρότης, ητΩ, ἡ, laxitas & vacuitas talis, quum aliquid distentum non est, sed inaniter laxum, &c. à præced. λαγαρὸς, V.

Λαγδάω, fugio. φεύγω.

Λαγγίω, pigror ex fatigatione: hinc Lat. LANGUEO.

Λάγδιν, idem quod Th. λάξ, adv. calce, seu, extremo pede, &c. V.

ΛάγηΩ, leporinus, idem quod λαγῶος, & ab eod. id V.

Λαγίτας, α, ὁ, Dor. pro

Λαγίτης,

Λαγέτης, dux & ductor populi: q. λαὸς ἡγέτης.

Λαγῆνος, cui lagenarum, seu ex iis, vini dil pensandi cura commissa est; ex λάγυνος, & ἀρχή, unde ἀρχὸς, &c. V.

Λαγήνιος, vel Λαγηνίων, ου, τὸ, lagenula, diminut. à seq. Th. λάγυνος, vel λάγηνος, &c. V.

ΛΑΓΗΝΟΣ, ου, ἡ, LAGENA, poculi genus; à civitate, quæ λάγαν. Scribitur & λάγηνος. Angl. Flaggon.

Λαγίδιον, & λάγιον, ου, τὸ, lepusculus: Item λαγίδιος, ου, ὁ, catulus leporis, diminut. à λαγωὸς; V.

Λαγνεία, ας, Ion. ης, ἡ, salacitas. Th. λάγνος, libidinosus.

Λαγνιδεύειν, libidinosum & salacem esse; unde λάγνιδευμα, τὸ, lascivia, salacitas: Item coitus, utrumque ex cod. cum præced. λαγνεία; V.

ΛΑΓΝΗΣ, sive λάγνος, ου, ὁ, libidinosus, lascivus: superl. λαγνίστατος: q. λάγαν· vel à λέγω, cubo.

Λαγύεσσιν, ilibus, dat. pl. Ion. à λαγών, ῶνος, ἡ, ilia.

Λάγυος, ου, ὁ, LAGUS, propr. nom.

Λαγὸς, accus. pl. Dor. pro λαγὰς, lepores: &

Λαγὸς, οῦ, ὁ, Ion. pro λαγωὸς· à λαγωὸς, οῦ, ὁ, lepus, Att. λαγὼς, ὼ. Ex λα & ὦς, auris.

Λαγύσσαν, insulæ quædam, à leporum abundantia, denominatæ. Strab. & Athen. l. 1. à Th. λαγωὸς; V.

ΛΑΓΧΑ'ΝΩ, sortior, forte accipio, consequor, tribuo; cum gen. & accus. f. λήξομαι, λάξομαι, & κληρώσομαι, perf. εἴληχα, & λέλογχα, pro λέληχα, part. εἰληχὼς, & λελογχὼς, a. 2. ἔλαχον, a. 2. sub. λάχω, ῃς, ῃ, a. 2. part. λαχὼν, όντος, præt. in. λέλεγχα, a. 1. m. inf. λῆξαῦαι, perf. pass. εἴληγμαι, part. εἰληγμένος· hinc λαγμὸς, οῦ, ὁ, sors: λάχος, εος, τὸ, idem: λάξις, & λῆξις, εως, ἡ, sortitio. Λάχεσις, ιος, ἡ, Lachesis, una ex Parcis: λόγχη, lancea.

Λαγῶα, τὰ, carnes leporinæ, deliciæ; à Them. λαγωὸς; V.

Λαγωβόλον, lepores impetens: Item λαγωβόλος, ου, τὸ, pedum; lignum quo lepores fugientes petuntur; ut exp. apud Theocr. Idyll. 4. & 7. Sic λαγωβολία, venatus leporum, quo viz. lepores figuntur, & λαγωβολεῖον, ου, τὸ, locus ubi lepores figuntur, seu capiuntur, Suid. à λαγὼς, & βάλλω, unde βολὴ, βόλος, & βολὰω, &c. V.

Λαγωΐας, orus avis: Item λαγώϊον, ου, τὸ, lepusculus; Item λωγώϊος, leporinus, omnia à λαγωὸς, vel λαγὼς; V.

Λαγωϊστὴς, ου, ὁ, leporis venator, à λαγὼς, & ἵστημι; V.

ΛΑΓΩ'Ν, όνος, ἡ, ilia, lateris cavitas laxior & exossis. Hinc λαγανὸς, ὸν, laxus, vacuus.

Λαγώνιος, leporinus; idem quod seq. λαγώδης, unde neut. pl. λαγώνια, vel λαγώα κρέα, vel absolutè λαγῶα, leporinæ carnes, Athen. l. 9. & 5. à Th. λαγωὸς; V.

ΛΑΓΩ'Σ, οῦς, ὁ, & λαγὼς, ὼ, ὁ, lepus: q. ex λα & ὦς, auris. Alii à λα & γάω, q. multum gemere.

Λαγώος, ου, leporinus, à præced. Th.

Λαγώπους, pedes leporis habens; Item pes leporinus, nomen avis, apud Plin. l. 10. c. 84. Item herbæ, apud Dioscor. l. 4. c. 17. ex λαγὼς, & πούς; vi. Sic λαγώπυρον, Hippocr. sic & λαγώποδα, herbam nominavit; quasi leporis triticum; quæ eadem dicitur etiam ἡ λαγώπυρος, apud eundem in l. de ulc. à λαγὼς, & πυρὸς; V.

Λαγὼς, οῦ, ὁ, lepus, (idem quod Th. λαγωὸς; vi.) accus. facit & λαγᾶ, ut scribit Gaza, l. 2. Gram.

Λαγωστροφεῖα, lepores alo; undè λαγωστροφεῖον, vivarium in quo lepores aluntur, leporarium roborarium, &c. à λαγὼς, & τρέφω, undè τροφὴ, &c. vi. Sic Λαγωφαγία, leporum esus, seu comestio, in Epigram. à λαγὼς, & φάγω; vi. Item λαγώφθαλμος, ὁ, apud Medicos, sic dicitur, cui palpebræ superiores sursum reductæ sunt, adeo ut in somno non coeant, nec oculos totos contegere possint; undè apertis oculis dormire videtur instar leporis; vi. Cels. l. 7. Sic in pl. taliter dormientes, λαγώφθαλμοι dicuntur; ex λαγὼς, & ὀφθαλμὸς; vi. Item λαγωφόνος ἀετὸς, aquila dicitur lepores occidens; apud Aristot. ex λαγὼς, & φανὸς, &c. V.

Λαδρέων, impetuosè & rapidè fluens; valde vel latè fluens, &c. dicitur, quasi λαρφέων, i. e. μεγάλως ῥέων, scil. ex λα, intens. & ῥέων, part. præt. à Them. ῥέω; V.

Λάδων, ωνος, ὁ, pater Daphnes, acc. Λάδωνα. Est & nomen fluvii.

Λαέρτης, ου, ὁ, LAERTES, pater Ulyssis.

Λαρτιάδης, ου, ὁ, LAERTIADES: nomen propriè filius vel nepos Laertis.

Λᾶες, ων, οἱ, lapides: à λᾶς, λᾶος, idem quod λᾶας, ὁ, lapis.

Λαοστὸς, qui à populo colitur, Pind. quasi λαοστὸς, ex λαὸς, & στέω, &c. vide.

Λάξαρος, ου, ὁ, per Aphær. pro Ἐλεάζαρ.

Λάζιο, Ionicè & λαζεῦ, Doricè pro λάζῃ, præsent. imperativ. passiv. λάζετο, 3. sing. imperf. Ion. verbi λάζομαι, capio.

Λαζεῦ, Dor. pro λάζῃ, vide λάζεο.

Λαζοίατο, Ion. pro λάζοιντο, 3. pl. opt. pass. ejusd. verbi.

ΛΑ'ΖΟΜΑΙ, capio, prehendo. (Poëticum est, idem quod in prosâ λαμβάνω) q. à λαβῆν, aut λαβάζομαι. Dicitur & λάζυμαι.

Λάζυμαι, arripio, &c. idem quod & pro præced. Them. λάζομαι; V.

Λαζὼν abjecto α, pro ἀλαζὼν, mendax, vanus, superbus.

Λαήμεναι, Dor pro λαεῖν. Hesych. exponit φθέγξασθαι. Sic λαέι, Ion. pro ἴλαε, verbi λάω, quod tamen & alias habet significationes.

Λαθάδαν, clam, clanculum, latenter; idem quod λάθρα, & ab eodem, id vide.

Λάθα, ας, ἡ, Dor. pro λήθη, ης, ἡ, oblivio.

Λαθαιμάγος, q. λαθάδαν, seu λήθῃ ἀρχὸς, clam malus & mordens, clandestinus.

Λάθε, 2. 2. imperat. act. vel 3. sing. a. 2. ind. Ion. λάθεδε, 2. pl. a. 2. imperat. m. verbi λανθάνω, obliviscor, seu λάθω, f. λήσομαι, a. 2. ἔλαθον, a. 2. inf. λαθεῖν, perf. pass. λέλησμαι, præt. m. λελῆσθε.

Λαθέμεν, Ion. & Dor. pro λαθεῖν, a. 2. inf. act. vide λάθε.

Λάθετ', seu λάθετο, 3. sing. a. m. Ion. ejusdem verbi.

Λαθήκεις, ου, ὁ, immemor juventæ, senex: ex λήθω, a. 2. ἔλαθον, & ἥβη, juventus.

Λάθητε, 2. pl. a. 2. sub. activ. verbi λήθω, seu λανθάνειν, obliviscor, a. 2. ἔλαθον.

Λαθικηδὴς, ές, ὁ, ἡ, curas oblivione tegens: à λήθω, & κῆδος, ος, τὸ, cura.

Λάθικος πηγὴ, fons lethæus, fons, cujus aqua pota, omnium rerum oblivionem menti inducit, à λαθὲς, τὸ, id vide.

Λαθίποινος, punire oblitus; undè neut. τὸ λαθίποινον, quod non punitur, Hesych. ex λάθος, & ποινὴ, quæ vide. Sic etiam λαθίπονος, laborum & molestiarum oblitus; ex λήθω, undè λαθὲς, & πόνος; vi. Item λαθίφοβος, vocis oblivionem inducens, faciens ut loqui obliviscamur, Hesiod. in Theog. ex λήθω, & φόβος; vi. Sic etiam λαθίφρων, cujus mens obliviosa est; vel mentis suæ oblitus; i. e. stultus, demens, &c. Hesych. unde λαθιφροσύνη, oblivio, dementia, ex λάθος, & φρὴν; V.

Λαθιφόβιος, gen. Ion. à

Λαθιφοβὴς, ους, vocis oblivionem inducens: ex λήθω, lateo, & φοβὴ, sonus, Th. φθέγγομαι, loquor.

Λαθόμεθα, obliviscimur, Dor. pro λαθόμεθα, 1. pl. præs. à λάθομαι, Dor. pro λήθομαι, quod à λήθω, lateo.

Λάθος, εος, Dor pro λήθος, εος, τὸ, idem quod λήθη, oblivio.

Λάθρα, adv. clam, latenter: &

Λαθραῖος, ου, clandestinus: &

Λαθραίως, clam, adv. à λήθω, Dor. λάθω, lateo.

Λάθρη, Ionicè pro λάθρα, clam; quod vide.

Λαθρηδὰ, & λαθρηδὸν, clam, clanculum, &c. à præced. λάθρη; V.

Λαθριδίοισιν, dat. pl. Ion. à

Λαθριδίως, clandestinè, latenter, occultè, in Epigram. adv. à præced. λαθρίδιος; V.

Λάθριος, occultus: ab eod. Th.

Λαθροδήκτης, ου, ὁ, ἡ, clam mordens, in Epigram. l. 2. ex λάθρα, & δάκνω, &c. vi. Sic λαθροδήκτης, idem latenter, & clanculum mordicans; itidem ex iisdem; V.

Λαθυρὶς, herba è genere tithymallorum. Plin. 27. 11.

ΛΑ'ΘΥΡΟΣ, ου, ὁ, cicerula, genus leguminis.

Λαθὼν, qui latuit. a. 2. part. act. verbi λήθω, seu λανθάνω, lateo, obliviscor, f. λήσομαι, a. 2. ἔλαθον.

Λαιὰ, ᾶς, ἡ, LEVA; à λαιὸς; quod vide.

ΛΑΙΔΡΟΣ, ε, ὁ, siniſter, impudens, procax.

Λαικάζω, decipio. Puto ex λαὸς, pro λαϊκὸς, ſimiliter, & κάζω, orno.

Λάϊγξ, αγγος, ἡ, calculus, lapillus; Od. ζ, & ε, eſt diminut. à præced. Th. λᾶας; V.

ΔΑΙΛΑΨ, απος, ἡ, LÆLAPS, turbo, ventus procelloſus, à λαὴ, vel λα & λάπω, lambendo bibo: hinc λαιλαπίζω.

Λαῖμα, quidam expon. λαιμὸς, alii εἶναι, nonnulli ὄμμα, &c.

Λαιμάζω, idem quod, & pro λαιμάσαι, immodicè edo, inſatiabili gulæ aviditate deglutio, &c. à Them. λαιμὸς; vide.

Λαιμαργία, guloſitas, ingluvies, voracitas; Plat. à ſeq. λαίμαργος, gulæ deditus, vorax, &c. V.

Λάιμαργος, glutto, guloſus: ex λαὴ & μάργος.

Λαιμόσω, ἀμέτερος ἰθάκα, Suid. à λαιμῶ.

Λαιμῶν, idem quod λαιμάζω id V.

ΛΑΙΜΟΣ, ε, ὁ, guttur, gula: q. à λαύω, fruor. Sic & frumen, tractus gulæ à fruor: unde Metaph. LAMA, & LAMIÆ; i. e. puerorum voratrices.

Λαιμοτόμος, jugulum incidens, in Epigram. ſed λαιμότομος, cui jugulus ſectus eſt, jugulatus, pro quo etiam dicitur λαιμότομος, apud Euryp. in Hec. ex iiſdem cum ſeq. λαιμοτομέω: id vide. Sic etiam λαιμοδακὴς, gulam mordens, in Epigr. ex λαιμὸς, & δάκνω, unde δάκος, τὸ; vi. Item λαιμοπέδη, ης, ἡ, canis collare; Latinè millum, ſive millus; ita dict. quaſi pedica gutturis canis, ſeu juguli, quòd eo canis jugulus ligetur; Suid. eſt etiam idem quod δεραιοπέδη, pedica, ſeu laqueus, quo gula avium conſtringitur, quum capiuntur, in Epigr. ex λαιμὸς, & πέδη, &c. V.

Λαιμοτομέω, jugulo: à λαιμὸς, jugulus, & τέμνω, ſcindo.

Λαιμότμητος, jugulatus, &c. (idem cum λαιμότομος; vi.) ex λαιμὸς, & τμήω, vel τμήσω, &c. V.

Λαιμότομος, &c. vide ſuprà in λαιμητόμος.

Λαιμόχαρπον, præmium ob λαιμῆ χάριν, merces athletici homicidii.

Λαιμύσσω, gulæ ingerere, & abligurire cupio; vel famelicus ſum, à Them. λαιμὸς; V.

Λαΐνος & λάϊνος, η, lapideus. Th. λᾶς, lapis.

Λάϊγξ, αγγος, ἡ, lapillus, calculus: ab eod. Th.

Λεῖον, ε, τὸ, ſeges, quâ frui poſſumus, à λαύω: ſic fruges, à fruendo. Vide λεῖον & λήϊον.

ΛΑΙΟΣ, ᾱ, ον, LÆVUS, ſiniſter.

Λαιστομέω, ſegetem ſecare: à λεῖον, ε, τὸ, ſeges, & τέμνω, ſeco.

Λαΐτος, impudicus. An ex λαὴ & πίνω;

Λαισήϊον, ε, τὸ, brève ſcutum, parmula: à λάπω, hirſutus, quia ex crudo corio: Vel à λαὸς, ſiniſter, quia in ſiniſtrâ geſtabatur.

Λαίσθη, ης, ἡ, turpitudo: q. à λάζω.

Λαΐσπαρος, ε, ὁ, laſcivus, perditè & impudenter petulans: παρὰ τὸ λα ὑπτιακὸν, Pleonaſmo, τῷ ι, & ζ, ante Th. κάπορος: id vide.

Λαισὸν, oneroſum, moleſtum: an à λα & ὀισὸν; quòd in eo ferendo valdè laborandum?

Λαῖτμα, αῖτος, τὸ, trajectus, latitudo, æquor, Poëticum: à λα & ἴσημι, quod in amplum eat ſeu extendatur.

Λαῖτμα, mare, vel æquor, ita dictum eſt quaſi λαίτμημα, nam quum univerſum diſtributum eſſet in duas partes, terram, & mare, λαὸν τμῆμα vocabatur ἡ θάλασσα.

ΛΑΪΦΟΣ, ε, τὸ, veſtis, velum. Dicitur & λαίφη q. λεῖον ὕφος.

Λαιψηρόδρομος velociter currens; celer, Euryp. in Iph. Aul. ex λαιψηρὸς, & δρόμος, &c. V.

Λαιψηρόκελευθος, ε, ὁ, ἡ, rapidus: ex λαίψηρος, & κέλευθος, ε, ἡ, via.

Λαιψηρὸς, ε, velox: ex λα & αἰψηρὸς, celer, rapidus, velox. Them. αἶψα, ſtatim.

Λακάζω, inſono, ſtrepo, Æſchyl. eſt idem cum, & à Themate, λακέω, id vide.

ΛΑΚΑΘΗ, ης, ἡ, LACATHA, arbor campeſtris.

Λάκαινα, LACÆNA, nominativ. propriè.

ΛΑΚΑΦΘΟΝ, ε, τὸ, ſpecies quædam aromatis.

Λάκε, crepitabat. 3. ſing. a. 2. act. Ion. pro ἔλακε, verbi λακέω, crepitum cieo, a. 2. ἔλακον, p. m. λέλακα.

Λακεδαίμων, ονος, ὁ, LACEDÆMON, nom. propr. Hinc Λακεδαιμόνιος, ου, οἱ, LACEDÆMONII.

ΛΑΚΕΡΥΖΑ, ης, ἡ, loquax, garrula: hinc λακερύζομαι, garrio: q. ex λα & κράζω, clamo.

Λακέω, vi. in λακέω: indè LOQUOR.

Λακιδοφορέω, panniculos λακίδας, (vide λακὶς) circa ulceroſas tibias geſto, vulneratus, ulceroſus chirurgum adeo, ſeu frequento, utor opera chirurgi, &c. Heſych. à ſeq. λακὶς, ίδος, ſciſſura, &c. Item fruſtum, ſeu fragmentum panni, lacerando avulſum, & φέρω, undè φορέω, &c. V.

Λακιδόω, ῶ, & λακίζω, lacero, dilacero, ſcindo; & quidem cum ſonitu rumpo, ſeu findo, apud Suid. expon. etiam θωπεύω, blandior, adulor, ab Heſych. Itidem utrumque, à ſeq. λακὶς, ίδος; vide.

Λακὶς, ίδος, ἡ, fiſſura, propriè cum crepitu facta, à λακέω, crepo: hinc λακίζω, findo.

Λάκισμα, τὸ, fiſſura, fragmentum cum ſonitu, &c. idem quod præced. λακὶς, & ab eod. vel eſt verbale à λακίζω, &c. vide.

Λακκοῖος, ᾱ, ὁ, ciſterninus; ut λακκαῖον ὕδωρ, aqua ciſternina, aqua è ciſterna, ſeu foſſa ſubterranea; Athen. l. 3. à ſeq. Them. λάκκος; id vide.

Λακκόπλουτος, è foſſa ditatus, è ciſterna dives factus, &c à Them. λάκκος, & πλοῦτος, &c. vi. Sic λακκόπρωκτος, podicem habens latum & profundum, inſtar λάκκου; nam eſt à λάκκος, & πρωκτὸς, anus, nates, &c. vi. Item λακκοπρώκας, ᾱ, ὁ; ſic dicitur is cui ſemper laxus eſt teſticulorum ſacculus; Luc. in Lexiph. ex λάκκος, & ὄχη, vel ὄχος, aut ὄχεα, &c. quæ V.

ΛΑΚΚΟΣ, ε, ὁ, foſſa, fovea, LACUS.

Λακκοχέας, vide cum λακκόπλουτος, &c.

Λακπατέω, calce premo, plantâ pedis calco, undè λακπάτημα, ſive λαξπάτητος, calce preſſus, calce pulſatus; ex λὰξ, calce & πατέω, &c. V.

Λακπίζουσα, Dor. pro λακπίζουσα ἐκ πλάτους, præſ. part. f. g. à λακπίζω, quod vide.

Λακπίζω, calcitro, f. ίσω, p. λελάκπικα, præſ. paſſ. λακπίζομαι, calcibus petor. Them. λὰξ, adv. calce: hinc λακπισὶς, calcitroſus.

Λάκπις, ſtimulus, ſcutica Item tudicula, piſtillum, ſpatha, ſeu cochlear, quo aliquid in mortario, aut olla miſcetur, & agitatur, Item λακπισὶς, ίδος, ὁ, calcitro; & λακπιστικὸς, ή, ὁ, pro eodem; ut λακπιστικὰ ζῶα, ſeu ὑποζύγια, quæ calcibus ferire ſolent; omnia à Them. λὰξ, & præced. λακπίζω; V.

Λάκων, LACON, qui è Laconiâ: unde Λακωνικὴ, regio Peloponenſi, Λακωνικῶς, Laconicè, breviter: &

Λακωνισμὸς, ε, ὁ, LACONISMUS, breviloquentia, à præced.

Λάλα, LALA, unde lallare dicuntur infantes, quos nutrix carmine ſopit.

Λαλαγοῦντες, canentes. Dor. pro λαλαγοῦντες. Sic λαλαγέοντι, pro λαλαγοῦσι, garriunt: 3. pl. præſ. à

Λαλαγέω, vociferor, cano, tumultuor verbis: à λάλαξ, αγος, Th. λαλέω, loquor, profero, narro.

Λαλαγὴ, ἡ, clamor, vociferatio; Heſych. Item λαλάγημα, τὸ, ſonitus, jubilum & λαλαγήσεις, ε, ὁ, nugator: omnia ab eodem Them. cum præced. verbo, &c.

Λαλάζω, vociferor: à λαλέω.

Λάλαξ, αγος, clamor, ſonitus, λαλαγὴ. Them. λαλέω, loquor.

Λαλέονται, Dor. pro λαλοῦσι, loquuntur: à λαλέω.

Λαλέομαι, -ήσομαι, dicor; ut apud Syneſ. Epiſt. 125. κελεύω δὲ ἐν εἰρήνῃ λαλεῖσθαι ταῦτα, in pace dici iſta, &c. eſt paſſ. ab act. λαλέω: V.

Λαλεύμες, Dor. pro λαλοῦμεν, 1. pl. ab eod. verbo.

Λαλεῦνδι, Dor. pro λαλοῦσι, 3. pl. præſ. à ſequente.

ΛΑΛΕΩ, ῶ, loquor, f. ήσω, p. λελάληκα: a. 1. ἐλάλησα, aor. 1. ſub. activ. λαλήσω, perfect. paſſiv. λελάλημαι, dictus fui, a. 1. paſſiv. ἐλαλήθην, f. 1. paſſ. λαληθήσομαι. Hinc λάλος, η, ὁ, ἡ, loquax, vocalis: compar. λαλίστερος, ſuperl. λαλίστατος, loquaciſſimus: μογιλάλος, η, ὁ, balbus, linguæ impeditæ: μογιλαλία, ας, ἡ, hæſitantia in verbis.

Λάλημα, αῖτος, τὸ, ſermo, loquacitas: a. 1. perf. perf. paſſ. ſuperioris verbi.

Λάλησον, a. 1. impeat. act. verbi λαλέω; quod vide.

Λαλητὴς, οῦ, ὁ, loquendi facultatem habens

bens, qui loqui poteſt; Euſt. Item λαλητικὸς, & λάλιθ-ος, garrulus, loquax: Item λαλητικὸς eſt vim habens loquendi, ut homo, & in fœm. λαλητεις, ιδ-ος, ἡ, garrula, loquax, &c. in Epigr. ab cod. Th. λαλέω; V.

Λαλιά, ᾶς, ἡ, loquela, ipſa pronuntiatio. Th. λαλέω.

Λαλίστατ-ος, η, ον, loquaciſſimus, ſuperl. à λάλ-ος; quod vide in λαλέω.

Λαλίτερ-ος, α, ὁ, loquacior, compar. irregul. à λάλ-ος; vi. Unde etiam, λαλίεις, --σι-ος, ὁ, & λάλι-ος, α, ὁ, & Poëticum λαλὶς, pro λάλ-ος, loquax, vel loquaculus, blatero, garrulus: Item qui loquitur vocalis, &c. Et omnia à Them. λαλέω; V.

Λάλ-ος, ε, ὁ, ἡ, loquax: vide λαλέω.

Λαμὰ, adv. interrogandi, Hebr. vertitur Græcè, ἱνατὶ, Lat. quare?

ΛΑΜΒΑ'ΝΩ, capio, conſequor, convinco, damno: f. λήψομαι, p. λέληφα, Att. εἴληφα, cujus infin. εἰληφέναι, & part. perfect. λελαφὼς, ῦῖα, ὸς, & Att. εἰληφὼς, a. 2. ind. ἔλαβον, a. 2. imperat. λάβε, & Att. λαβὲ, & in 2. pl. λάβετε, a. 2. opt. act. λάβοιμι, οις, οι, a. 2. ſub. λάβω, ῃς, ῃ, a. 2. inf. λαβεῖν, a. 2. part. λαβὼν, ὁντ-ος, perf. paſſiv. Att. εἴλημμαι, ψαι, πται, & part. εἰλημμέν-ος, pro quo apud Poët. λελημμέν-ος, aor. 1. paſſ. ἐλήφθην, ης, η, inf. ληφθῆναι, & part. ληφθεὶς. Hinc λῆμμα, res quæ accipitur: λῆψις, acceptio: λαβὴ, præhenſio: ϖροσωποληψία, perſonæ acceptio: ϖροσωποληπτης, ου, perſonarum acceptor: ὐλαβὴς, ές-ος, ὁ, ἡ, timidus, religioſus, pius: ὐλάβεια, timiditas, religio, pietas: ὐλαβέομαι, timeo, vereor.

Λαμβδακισμὸς, ſive λαβδακισμὸς, literæ λ, crebra, & odioſa, repetitio; Fab. lib. 1. cap. 6. à nomine literæ λ, lambda.

Λάμεχ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον, Hebr. pauper.

ΛΑ'ΜΙΑ, ſeu λαμία, ας, ἡ, piſcis quidam galeorum maximus: dictus à λαμὸς, id eſt, gulæ amplitudine. Significat & dæmonium alios vorare exiſtimatum.

Λάμνα, lamella. Ex Lat. lamina.

Λαμνιὰς, ἀδ-ος, Dor. pro Λημνιὰς, ἡ, Lemniaca. Λαμνόθεν, Dor. pro Λημνόθεν, ex Lemno. Vel ἀντὶ, τῆς Λημνίσης.

Λαμπαδηδρομία, curſus in quo faces, ſeu lampades accenſæ manu geſtabantur, certabaturque quis primus ad ſcopum perveniret non extinctâ lampade; Schol. Ariſtoph. ex λαμπὰς, ἀδ-ος, & δρόμ-ος; V.

Λαμπαδηφόρ-ος, qui facem, ſeu lampadem geſtat, unde λαμπαδηφορία, lampadem geſto, lampadem geſtans curſu certo, &c. Utrumque ex iiſdem cum ſeq. V.

Λαμπαδηφορία, ας, & Ion. ίη, ίης, ἡ, lampadum geſtatio: ex λαμπὰς, fax, (quod à λάμπω, luceo) & φέρω, fero.

Λαμπαδ'ὸομαι, lampada fero: Item λαμπαδίζω, lampadem ferens curro; utrumque à λαμπὰς, --ἀδ-ος, &c. vide.

Λαμπαδιστὴς, ου, ὁ, qui facem geſtat, à præced. λαμπαδίζω, V.

Λαμπάδιον, ου, τὸ, facula, dimin. à

Λαμπὰς, ἀδ-ος, ἡ, LAMPAS, fax: à λάμπω, luceo. Angl. a Lamp.

Λάμπετο, collucebat, imperfect. Ion. act. λάμπετο, 3. ſing. imperf. paſſ. Ion. verbi λάμπω, luceo.

Λαμπετάω, ῶ, idem quod Them. λάμπω, luceo.

Λαμπετόωντα, fulgentia, pro λαμπετῶντα, Poët. acc. ſing. præſ. part. Sic λαμπετόωντι, Poët. pro λαμπετῶντι, dat. ſing. part. præced. verbi.

Λαμπετὴς, -ῆτ-ος, ἡ, fulgens, lucidus: Item λάμπη, ſeu λαμπὶ, ἡ, craſſior ſpuma vino innatans, à nitore & candore dicta; utrumque à Th. λάμπω; vide.

Λαμπαδ'ὲχω, facem tenens, Meraph. apud Euſyp. λαμπαδ'ὲχω ἡμέρα, dies lucifera, dies quæ facem manu tenens omnibus prælucet; unde verbum λαμπαδ'ὲχάω, ῶ, facem manu teneo: Item manu lampadem tenens, curſu contendo, &c. ex λαμπὰς, --ἀδ-ος, & ἔχω, cujus multa compoſita deſinunt in ἔχω.

Λαμπηδὼν, όν-ος, ἡ, ſcintilla; à Th. λάμπω, unde λάμπ-ω, &c. V.

Λαμπὶς, ίδ-ος, ἡ, vehiculi genus regium & ϖεριφανὲς: q, à λάμπω, ſplendeo.

Λαμπρὸς, ſpumoſus, ſpumens, à λάμπη; V.

Λαμπρύνοισι, dat. pl. Ion. part. præſ. paſſ. à λάμπω, luceo.

Λάμπ-ων, ωνος, ὁ, auroræ equus quidam, à fulgo.e & ſplendore dictus; Od. ψ. Item Hectoris equus quidam, Il. Θ, & alter equorum Solis; teſte Schol. Soph. à Th. λάμπω; V.

Λάμπυρ-ος, lucentem caudam habens, cujus cauda fulget, apud Theocr. Idyl. 8. Sic λαμπυρὶς, vulpes; Heſych. Item lampyris, noctiluca, cicindela, inſecti genus, pro quo dicitur & λαμπυρὶς, unde λαμπυρίζω, cicindelæ inſtar luceo; Dioſc. l. 5. c. 99. omnia ex λάμπω, & ὄψ; V.

Λαμπρειάδα, gen. Dor. à λαμπριάδης, ου, ὁ, nomen pop.

Λαμπρείμων, & λαμπρεφείμων, qui ſplendidè induitur, ſeu veſtitur, ſplendidè indutus & cultus, &c. à λαμπρὸς, & ἕννυμι, à Th. ἕω induo, &c. V.

Λαμπροπυρσόμορφ-ος, cujus facies rutilo ſplendore coruſcat, eſt angeli Epitheton, apud Naz. ex λαμπρὸς, πυρσὸς, & μορφὴ, &c. quæ vide.

Λαμπρὸς, ὰ, ὸν, ſplendidus, a, um, clarus: compar. λαμπρότερ-ος, ſuperl. λαμπρότατ-ος, à Th. λάμπω.

Λαμπρότης, ητ-ος, ἡ, ſplendor, ejuſdem Them.

Λαμπροφόρ-ος, ſplendidam, ſeu candidam gerens veſtem: Item lucernam ferens; unde λαμπροφορία, ſplendida veſtis geſtatio, à λαμπρὸς, & φέρω, unde φορὸς, &c. V.

Λαμπροφων-ος, ſplendidâ & eleganti voce præditus; unde λαμπροφωνία, vocis ſplendor & elegantia; Poll. l. 1. ex λαμπρὸς, & φωνὴ; vi. Item λαμπρόψυχ-ος, qui egregio, & quaſi ſplendente; i. e. præſtanti animo eſt; ex λαμπρὸς, & ψυχὴ, &c. V.

Λαμπρύν-ω, illuſtror, lucidus & ſplendidus reddor: Item nobilitor, & clarus reddor, &c. Unde λαμπρυντικὸς, vim habens illuſtrandi, & nitidum reddendi, Dioſc. eſt paſſ. & verbale paſſ. à ſeq. act. λαμπρύνω, ſplendorem affero, lucidum efficio, &c. V.

Λαμπρύν-ω, f. υνῶ, clarum reddo. Th. λάμπω, luceo.

Λαμπρῶς, ſplendidè, clarè, adv. à λαμπρὸς, quod vide.

Λαμπτὴρ, ῆρ-ος, ὁ, fax fulgens: à 3. perf. perf. paſſ. ſeq. λάμπω.

Λαμπυρὶς, & λαμπυρίζω; vide ſuprà in λάμπυρ-ος.

ΛΑ'ΜΠΩ, luceo, ſplendeo, q. à λίαν, φῶ, f. λάμψω, p. φα, a. 1. ἔλαμψα, a. 1. imperat. λάμψον, άτω, a. 1. inf. λάμψαι.

Λαμυρία, ας, ἡ, facundia, lepores; loquacitas; impudentia; limpiditas: à ſeq.

ΛΑΜΥΡΟ'Σ, vel λάμυρ-ος, diſertus, facetus, ſcurrilis, q. ex λα & μύρω, cui valde fluit oratio. Vel à λαμὸς, qui valet gutture.

Λαμυρῶς, diſertè, lepide: Item loquaciter, ſcurriliter, procaciter & proterve, &c. ut apud Xenoph. in Symp. εἰδὲ λαμυρώτερον λέγω, μὴ ϑαυμάζετε, i. e. ſi facundius, vel copioſiùs loquor, &c. Eſt adv. à præced. λαμυρὸς; V.

Λαμφθείλω, ης, ὴ, a 1. opt paſſ. Ion. pro ληφθείλω. Sic λαμφθῶμεν, pro ληφθῶμεν, a. 1. inf. λαμφθῆς pro ληφθεὶς, a. 1. part. paſſ. Ion. q. à λάμβω, pro λαμβάνω, capio, f. λήψομαι.

Λάμψαι, a. 1. inf. activ. λαμψάτω, 3. ſing. a. 1. imperat. act. verbi λάμπω, luceo.

Λάμψακον, LAMPSACUM, nomen urbis.

Λάμψις, εως, ἡ, ſplendor, a. 2. perf. perf. paſſ. verbi λάμπω, luceo.

Λάμψομαι, ῃ, εται, Ion. & Dor. λαμφέομαι, pro λήψομαι, f. 1. m. à λαμβάνω, capio.

Λανθάνεμ-ος ἄεσα, anni tempeſtas tranquilla, qua latet ſilerque ventus. Ex ſeq. λανθάνω, & ἄνεμ-ος, ventus.

Λανθάνω, ſeu λήθω, Dor. λάθω, LATEO, ignotus ſum, f. λήσω, a. 2. ἔλαθον, perf. act. caret: ſed format paſſ. λέλησμαι, a. 1. paſſ. ἐλήσθην, & ἐλήθην, p. m. λέλησθαι videas Th. λήθω.

Λαοὶς, ῶ, ὁ, Dor. pro λιὼς, ᾶ, ὁ, torcular.

ΛΑ'Ξ, adv. calce, ſeu calcibus. Hinc λακτίζω, calce pulſo: λακτιστὴς, ῆ, ὁ, calcitro: & Lat. CALX. addendo c.

Λάξασθαι, Dor. pro λήξασθαι, a. 1. inf. m. ab inuſit: λήχω, pro λαχάνω, ſortior. a. 2. ἔλαχον, p. m. λέλογχα.

Λαξευτήριον, q. d. lapicidarium, inſtrumentum ferreum, quo lapicidæ utuntur; eſt à ſeq. λαξεύω, & λαξευτὴς, &c. vide.

Λαξευτὸς, ὴ, όν, in ſaxo inciſus: à

Λαξεύω, lapides polio: ex λᾶς, λαὸς, lapis, & ξέω, polio, ſculpo.

Λᾶξις, ιδ-ος, ἡ, ſors, portio, pro λῆξις, vel à λάχω, per Syn. c. λῆξις, vide in λαχάνω, ſortior.

Λαοδάμας, populorum domitor, Martis Epitheton; ex λαὸς, & δαμάω, V.

Λαοδίκεια, ας, ἡ, LAODICEA, nomen urbis. Gr. jus populi. Hinc.

Λαοδικεὺς,

Λαοδικεύς, έως, ὁ, Laodicenſis: à præceden.

Λαοδίκη, ης, ἡ, Laodice, nomen virginis.

Λαοδογματικῶς, ex vulgi opinione, pro vulgo, ſeu populo videtur; ex λαός, & δογματικός, &c. V.

Λαοί, nom. pl. à λαός, quod V.

Λαομέδεια, nomen propr. mulieris.

Λαομεδοντιάδης ου, ὁ, filius ſeq.

Λαομέδων, οντος, ὁ, LAOMEDON, nomen propr.

Λαοξόος, lapidum ſcalptor, vel lapicida, architectus, (qui & λιθοξόος, idem quod λαξεύτης, & ab iiſdem cum λαξεύω, quæ V.

Λαοπαδής, quod populus patitur, quo populus afficitur, &c. Æſchyl. in Perſ. ex λαός, & πάσχω, vi. Sic λαοπόρος, populos trajiciens; ſed λαόπορος, per quem populi tranſeunt, Æſchyl. ex λαός, & πόρος; V.

ΛΑΟ΄Σ, οῦ, ὁ, Att. λεώς, ὰ, ὁ, populus, turba.

Λαοσεβής, ές, ὁ, ἡ, à populo cultus. Ex λαός, populus, & σέβομαι, colo.

Λαοσσόος, populorum defenſor, vel agitator. Ex λαός, populus, & σώω, ſervo. Th. σόος, ſalvus. Vel à ζείω, moveo.

Λαοτρόφος, ου, ὁ, ἡ, qui populum alit. Et Λαότροφος, ου, à populo nutritus: ex λαός & τρέφω, alo, f. ψω, præt. m. τέτροφα.

Λαοφθόρος, ου, ὁ, ἡ, populi corruptor; ex λαός, populus, & φθείρω, corrumpo, p.m. ἔφθορα.

Λαοφόνος, ου, ὁ, Poët. pro λαοκτόνος, populum cædens: ex λαός, & φένω, occido.

Λάπαγμα, id ipſum quod evacuando educitur; Item λαπαγμός, οῦ, ὁ, evacuatio, exinanitio, Heſych. verbalia, à ſeq. λαπάζω; V.

ΛΑΠΑ΄ΖΩ, & λαπάσσω, ſive -άττω, f. ξω, evacuo, mollio: hinc

Λάπαθος, ου, ἡ, & λάπαθον, ου, τὸ, foſſa, terræ ſulcus: Item LAPATHUM herba: à præced. Th.

Λάπαξις, εως, ἡ, evacuatio, &c. idem quod λαπαγμός, & ab eod. V.

Λαπάρη & λάπαρον, pars inter coſtas nothas & oſſa, quæ ad ilia pertinent, quia λαπαρὰ, i. e. inania: à

Λαπαρός, ὸν, vacuus, inanis. Th. λαπάζω, evacuo.

Λαπαρῶς, inaniter, κενῶς, adv. à præced. λαπαρός; V.

Λαπάσσω, & λαπάττω, inanio, exinanio, &c. idem cum & ab Th. λαπάζω; quod vide.

ΛΑ΄ΠΗ, ης, ἡ, pituita: quæ λαπάζει è corpore.

Λαπλῶμαι, a. 2. infin. paſſ. à λάπω, f. ψω, lambendo bibo.

ΛΑΠΙ΄ΖΩ, f. ίσω, inſolentiùs me effero, jacto me, q. ex λα & ἴπτομαι. Hinc λαπιστής, οῦ, ὁ, jactator, nugax.

Λαπιθάων, g. pl. Dor. pro Λαπιθῶν: à

Λαπίθης, ου, ὁ, LAPITHA: qui cum Centauris congreſſi.

Λάπισμα, ατος, τὸ, jactantia: a. 1. perſ. perf. paſſ. verbi λαπίζω.

Λαπιστής, οῦ, ὁ, jactator, gloriator, nugax, mendax, temerarius: Item delicatus & mollis, nihil penſi habens; verbale à præced. Th. λαπίζω; V.

ΛΑ΄ΠΤΩ, f. ψω, p. φα, lambendo bibo more canum; ingurgito me: undè per Apocopen fit Angl. to lap.

Λάρδος, lardus. Gloſſ. Cyr. Vide laridum.

Λαριδεύω, ſagino, in paſſ. λαριδεύεσθαι, faginari, ut apud Soph. βόες ὑ λαριδεύονται; à ſeq. Th. λαρινὸς, V.

ΛΑΡΙΝΟ΄Σ, ὸν, ſaginatus: λαριδεύω, ſagino.

Λαρκάδιον, ου, τὸ, apud Ariſtoph. q. d. corbiculus; i. e. parvus corbis, diminut. à ſeq. Th. λαρκός, &c. V.

ΛΑΡΚΟ΄Σ, οῦ, ὁ, corbis, è vimine plexus.

Λαρναπάγος, ου, ὁ, quid ſignificet, & ut Pani tribuatur, vide notas Theocr.

ΛΑ΄ΡΝΑΞ, ακος, ἡ, capſa, loculus, in quo λαφυραὶ ſeu pinguia reponuntur.

ΛΑ΄ΡΟΣ, οῦ, ὁ, LARUS, avis vorax, q. à λάω, appeto. Sed.

Λαρὸς, ὸν, jucundus, gratus, compar. λαροτέρος, & ſuperl. λαρώτατος, παρὰ τὸ ἱλαρὸν.

Λαρυγγιάω, idem fere quod ſeq. λαρυγγίζω, Agathias, Epigr. l. 2. ᾗ ὥσει λίθων κανίλω βεβαχὰ λαρυγγιάων, raucos gutture ronchos edens, &c. V.

Λαρυγγίζω, f. ίσω, & Att. ιῶ, vocem dilato: à

ΛΑ΄ΡΥΓΞ, υγγος, ὁ, guttur, gula.

Λαρυγισμὸς, οῦ, ὁ, clamor, & vociferatio, quæ fit gutture latiùs diducto: Item λαρυγίστης, vel λαρυγιστὴς, οῦ, ὁ, vociferator, vel vorator, lurco; Athen. l. 6. verbalia, à præced. λαρυγίζω, & Th. λάρυγξ, V.

Λαρύζω, clamo: à λάρυγξ, quod clamoris organum.

Λᾶς, ᾶος, ὁ, lapis, contracte à λάαος.

Λασαία, ας, ἡ, nomen urbis. Gr. hirſuta, herbida.

Λασάμενος, Dor. pro λησάμενος, η, ον, oblitus, a, um, a. 1. part. m. verbi λήθω, ſeu λανθάνω, lateo, f. λήσω.

ΛΑ΄ΣΑΝΟΝ, ου, τὸ, LASANUM, vaſculum, olla; Item cloaca, ſella familiaris.

Λάσθεο, accipe, Dor. pro λάζεο, præſ. imperat. λάσθομαι, Dor. pro λάζομαι, capio, quod vide.

Λασθιμεθ', Dor. pro λησόμεθα, 1. pl. f. 1. m. verbi λανθάνω, obliviſcor, f. m. λήσομαι, & Dor. λασέομαι, & λασεύμαι, ῆ, εῖται.

Λαθέμεν, a. 1. inf. Dor. pro λαθεῖν, verbi λήθω, & Dor. λάθω, lateo, perf. paſſ. λέλησμαι, Dor. λέλασμαι, a. 1. paſſiv. ἐλάθην.

ΛΑ΄ΣΘΗ, ης, ἡ, ſanguis, contumelia, ſubſannatio, irriſio.

Λάθων, maledictis inceſſens: Item λάθραι, ludificari, deſpectui habere, convitiis proſcindere, &c. Utrumque à præced. Th. λάθη; V.

Λασιαύχην, hirtam, villoſam, vel hirſutam cervicem habens; apud Hom. & Ariſtoph. à ſeq. Them. λάσιος, & αὐχήν; vi. Item λασιόκωφος, q.d. ſurdus ex nimia aurium hiſpiditate; ex λάσιος, & κωφὸς, vi. Sic etiam, λασιόμηλον, pomum quaſi hiſpidum, utpote lanugine quâdam obductum; ex λάσιος, & μῆλον; V.

ΛΑ΄ΣΙΟΣ, ος, ὁ, ἡ, hirſutus, hiſpidus, calidus, animoſus: q. ex λα & ζείω, pro ὁρμῶ.

Λασίωνες, loca denſa, & arbuſtis hirta; teſqua; Nicand. in Ther. eſt à præced. Th. λάσιος; V.

Λασιόφρυς, qui hirſutis eſt ſuperciliis, à λάσιος, & ὀφρὺς; V.

Λάσκω, dicere, loqui, Heſych. Item probroſe & cum convitiis dicere, maledictis inceſſere, apud Euryp. in Andromache, eſt inf. à ſeq. Th. λάσκω, V.

ΛΑ΄ΣΚΩ, loquor, q. à λέγω.

Λάσσα, Poll. l. 7. c. 16. Sic vocata fuiſſe ſcribit mantidia hirſuta, ſive lanugine quâdam hirta, ex Sapph. à Th. λάσιος; vide.

Λάσιυρος, hirſutus parte virili: cujus ταῦρος eſt λάσιος.

Λατῶ, Dor. pro λήσω, f. 1. à λήθω, lateo.

Λαταγεῖν, ſtrepitum, ſeu ſonitum reddere, effuſis ſe λάταξιν, quod Luc. in Lexiph. à ſeq. Th. λάταξ, -ακος, vi. Item λαταγὴν, apud Ariſtoph. in pace interp. humoris reliquum exhauſto poculo; ab eod. Th.

ΛΑ΄ΤΑΞ, αγος, ἡ, humor accidens è poculo, & ſtrepitus ille. Eſt & nomen animalis quadrupedis.

Λατῖνος, ὁ, LATINUS, nomen viri.

Λατοΐδας, α, ὁ, Dor. Λητοΐδης, ου, ὁ, LATOIDES, Apollo Latonæ filius: à Λητώ.

Λατομέω, exſcindo, excido, cum accuſ. f. ήσω, a. 1. ἐλατόμησα, perf. λελατόμηκα, perf. paſſ. λελατόμημαι, perf. part. λελατομημένος, η, ον; à

Λατόμος, ου, ὁ, ἡ, lapicida: quod ex λᾶς. λαὸς, ὁ, lapis, & τόμος, fruſtum abciſſum, ex præt. m. τέτμηκα, verbi τέμνω, ſcindo.

Λατομία, ἡ, & λατόμιον, τὸ, lapicidina; Latine etiam latomia, aut latumia. à præced. λατόμος; id V.

ΛΑ΄ΤΟΣ, ος, ὁ, LATUS, nomen piſcis delicati, Athen. l. 6. 17.

Λατρεία, ας, ἡ, ſervitus, cultus. Et pro δῆλη, ſerva. Th. λάτρις.

Λάτρευμα, τὸ, ſervitium, miniſterium, cultus, in Epigr. verbale, à ſeq. verbo λατρεύω; V.

Λατρευτὴς, οῦ, ὁ, cultor: a. 3. perſ. perf. paſſ. ſeq.

Λατρεύω, ſervio, famulor: religiosè colo: ſacrifico, cum dat. f. σω, p. λελάτρευκα, a. 1. ἐλάτρευσα: à λάτρις, alii à λα partic. intenſ. & τρέω, tremo.

Λάτριν, acc. ſing. λάτριδι, dat. pl. à λάτρις, ιδος, ſervus.

Λάτρις, ιδος, ὁ, ἡ, famularis. Th. λάτρις, ſervus.

ΛΑ΄ΤΡΙΣ, ιδος, ὁ, ἡ, ſervus, famula, qui pro mercede ſervit, q. à λάτρον, merces. Hinc λατρεύω, ſervio, famulor: λατρεία, ſervitus: Item cultus religioſus: εἰδωλολατρίης, idololatra: εἰδωλολατρεία, idololatria.

Λάτρον, ου, τὸ, merces, quæ ſervienti datur: quaſi à λαύω, fruor. Eſt enim id quo quis fruitur pro labore.

Λάτυμνον, ου, τὸ, nomen montis.

Λατύπων, q. d. qui tundit, ſeu percutit lapides, lapicida: Item λατύπη, ἡ, quod è lapide abraditur, & abſcinditur, ſegmentum, ramentum: Item terra figlina, terra Cimolia, vel gypſum, Schol. Ariſtoph. numeratur & inter χρηίας inſtrumenta, apud Plat. unde verbum λατυπέω, lapides incido: Item muros è lapidibus extrui, Lycoph. ex λᾶς, ατος, & τύπη, undè τυπὶς, τύπις, & τυπέω, &c. quæ vide.

ΛΑΥΚΑΝΙ'Α, vel λυκανία, ας, ἡ, guttur, gula. q. ἀ λαύω, fruor.

Λαῦρα, ας, ἡ, platea lata, vicus. q. λαῦρα ὁδός. à

ΛΑΥ'ΡΟΣ; ου, LARGUS, latus, multus, copiosus. q. à λα & εὐρύς, latus.

Λαύρως, adv. latè; abundè: à præced.

Λαυρωτομέω, procaciter, & præcipitanter loquor; vel, pleno ore blatero; à præced. Th. λαῦρος, & τόμος; unde τομάω, &c. V.

Λαύω, fruor: unde usitatum ἀπολαύω, in λάω, volo.

Λαφυγμὸς, ῦ, ὁ, deglutitio, helluatio; item, λαφύκτης, & λαφύστης, ου, ὁ, liguritor, helluo, Athen. l. 11. Omnia, à seq. Th. λαφύσσω, &c. Vide.

Λάφυρα, τὰ, spolia quæ vivis detrahuntur. Th. λαφύσσω.

Λαφυραγωγίω, spolio, deprædor, diripio, &c. Propriè est spolia abduco; à præced. λάφυρα, & ἄγω; unde ἀγωγὴ, & ἀγωγὸς, &c. V.

Λαφυροπώλης, spoliarum venditor, qui exuvias divendit; item, qui captivos vendit; apud Plut. Atque indè patet cur τὰ λάφυρα, propriè spolia dicantur esse hosti vivo, qui tunc ad arbitrium capientis fit captivus, detracta; unde verbum λαφυροπωλέω, spolia, vel, exuvias vendo; & general. sub. hasta divendo, auctionor, Poll. l. 5. & apud Athen. λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα; item, λαφυροπωλεῖον, officina divendendis spoliis, seu, auctionibus, Polyb. l. 4. &c. à λάφυρα, & πώλης, &c. V.

ΛΑΦΥ'ΣΣΩ, vel λαφύπω, f. ξω, avidè deglutio, helluor, evacuo: q. à λάπτω.

ΛΑΧΑΙ'ΝΩ, fodio: f. ανῶ. p. αγκα.

Λάχανον, ου, τὸ, olus: à præced.

Λαχανάριον, ου, τὸ, olusculum, item, λαχανεία, ἡ, olerum collectio; λαχανίδιον, ου, ἐσυί sum, oleris modo; Dioſc. Item, oleribus victitare, aut olera, vel, oleris loco, colligere dicitur λαχανίδιεσθαι; item, λαχανηρὸς, ὰ, ὸν, oleraceus; λαχανία, ἡ, locus oleribus consitus; λαχανίζομαι, olera lego; λαχανικὸς, ὴ, ὸν, ad olera pertinens, & λαχάνιον, olusculum; item, λαχανισμὸς, ῦ, ὁ, olerum collectio; verbale, à λαχανίζομαι; & omnia, à Th. λαχαίνω; & præced. λάχανον, quæ vide; unde etiam λαχανώδης, ες, ὁ ἡ, oleraceus; unde neut. plur. λαχανώδη, oleracea, & quæ ex olerum genere sunt; ipſa olera; ſic, κεφαλὴ λαχανώδης: in plur. masc. usum oleris præbentes; apud Dioſc. &c.

Λαχανοπώλης, olerum venditor, Poll. l. 7. c. 10. Unde fœm. Λαχανοπῶλις, ιδος, & λαχανοπολήτρια, olerum venditrix; ibid. Item, λαχανοπωλεῖον, ου, τὸ, locus ubi olera venduntur, &c. Omnia ex λάχανον, & πωλὴ, seu, πώλης, &c. V.

Λαχανώδης, &c. Vide ſupra, cum λαχανάριον, ad finem.

Λάχνα, ας, ἡ, foſſu facilis: item nomen inſulæ: à λαχαίνω, fodio.

Λαχεῖν, ſortiri, a. 2. inf. act. λάχε. a. 2. imperat. act. verbi λαγχάνω, ſortior: f. λήξω. p. λέληχα. & Att. εἴληχα, a. 2. ἔλαχον. p. m. λέλογχα. λαχεῖν αἴσιον, mori, Pindar.

Λάχεσις, εως, ἡ, LACHESIS, nomen Parcæ, à λαγχάνω, ſortior.

Λάχη, ης, ἡ, idem quod λάχος, ους, τὸ, ſors: à λαγχάνω, ſortior.

Λαχνᾶν, a. 1. part. act. à λαχαίνω, fodio: f. ανῶ. a. 1. ἐλάχηνα.

Λαχμὸς, ῦ, ὁ, micatio, ſors: à λαγχάνω, ſortior, mico.

Λαχνάεις, εντος, Dor. pro λαχνήεις, villoſus, hiſpidus: à ſeq.

Λαχνᾶς, ᾶ, ὁ, lanuginoſus, villoſus; piloſus, hirſutus, &c. à ſeq. Th. λάχνη, V.

ΛΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ, lanugo: ex λα & χνῆς. Hinc

Λαχνήεις, εντος, piloſus: à præced.

Λάχνος, idem quod, & pro λαχνήεις, & λαχνᾶς; quæ vide. Unde etiam λαχνᾶδ, piloſus ſit & hiſpidus, Heſych. Itidem, à Th. λάχνη, &c. V.

Λαχοίμι, ης, ιν, ſortiar, Att. pro λάχοιμι, οις, οι, a. 2. opt. act. à λαγχάνω, ſortior, a. 2. ἔλαχον.

Λάχος, εος, τὸ, ſors: à λαγχάνω, ſortior: a. 2. ἔλαχον.

Λαχοῦσα, ſortita, a. 2. part. act. f. ῆ. à

Λαχὼν, οῦσα, ὸν, ſortitus, ſortis particeps. a. 2. part. verbi λαγχάνω, ſortior: quod vide. a. 2. ἔλαχον

Λαψάνη, ης, ἡ, LAPSANA, Sylveſtris braſſicæ genus, à λάπτω.

Λαψῶμαι, ſeu λαψῆμαι, ῆ, εῖται, Dor. pro λήψομαι, η, εται, f. 1. m. verbi λαμβάνω, capio: f. λήψομαι. a. 2. ἔλαβον.

Λαψῇ, ſumes, Dor. pro λήψῃ, 2. ſing. f. 1. m. vide λαψῶμαι.

ΛΑ'Ω, video, fruor, volo. Hinc λαύω, Pleonaſmo τῷ υ, unde uſitatum ἀπολαύω, idem quod vide.

Λαώδης, ες, ὁ, ἡ, popularis: à λαὸς, populus.

Λέα, lapis, quem textor ſtamini inter texendum appendit: à λᾶς, contractè pro λάας, ὁ, lapis.

Λέαινα, ας, ἡ, LEÆNA; à λέαν, leo.

Λεαίνω, idem quod λειαίνω, lævigo; item comminuo; f. ενῶ. a. 1. ἐλέηνα. Th. λεῖος, lævis, non aſper.

Λεᾶναι, a. 2. inf. act. præced. verbi

Λέανδρος, ου, ὁ, LEANDER, nomen proprium.

Λεαντικὸς, ῆ, ὸν, levigandi vim habens, apud Ariſtot. à præced. λεαίνω; id vide.

Λεββαῖος, ου, ὁ, nomen Apoſtoli. Hebr. cordatus.

ΛΕΒΗΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, exuviæ, pellis depoſita: q. à λέπω, eruo.

ΛΕ'ΒΗΣ, ητος, ὁ, LEBES, pelvis, q. à λείβω, fundo, libo.

Λεβητάριον, & λεβήτιον, ου, τὸ, parvus lebes, apud Athen. Utrumq; diminut. à præced. Th. λέβης, ητος, V.

Λεβητοχάριον, lebete, ſeu, lebetibus gaudens, Athen. l. 8. ex λέβης, ητος, & χαίρω, &c. V.

Λεβητώδης, ες, ὁ ἡ ὸν, lebetis formam habens, Athen. l. 11. Itidem, à Th. λέβης, ητος, ὁ, lebes, &c. Vide. Item, malluvium, i. e. pelvis lavandis manibus, Od. α, & pelluvium, i. e. vas in quo abluuntur pedes, Poll. ex Hom. &c.

Λεβανὰ, nomen oppidi, Jud. 21. 19.

Λέγα γυναῖκες, ab Archilocho dictæ fuerunt mulieres libidinoſæ, q. d. lecti ſemper appetentes; item, λεγαίνειν, mutatione literæ, dicitur pro λεχαίνειν, lectum, h. e. concubitum appetere; à Th. λέγω, cubare facio; & λέγομαι, cubo, dormio; unde λέχος, τὸ, lectus, &c. Quæ vide.

Λέγλυ, præſ. inf. à λέγω, dico.

Λεγεὼν, ὁ, legio: à Latinis ſumpta vox.

ΛΕ'ΓΝΟΝ, ου, τὸ, ſeu λέγνη, ης, ἡ, fimbria, quæ aſſuitur extremæ veſtis oræ.

Λεγνάδης, ες, ὁ ἡ, varius, variegatus; item, λεγνατὸς, ῆ, ὸν, fimbriatus, fimbriam ſeu, inſtitam habens, &c. Utrumque, a præced. Th. λέγνον, τὸ, V.

Λέγομαι, dicor, &c. (eſt paſſ. à λέγω, i. e. dico, loquor;) unde τὸ λεγόμενον, aliquando per Parentheſin ponitur, pro, quod dici ſolet, quod dicitur proverbio; item, λέγεται, impersonaliter uſurpatur, pro, fertur, fama eſt, &c. Sed λέγομαι, medium, idem ſignif. cum activo. Item, λέγομαι, colligor, deligor, &c. (eſt paſſ. ab act. λέγω, lego; i. e. colligo, deligo; numero, percenſeo, &c.) Item, recenſeor; & activè etiam, colligo, deligo, recenſeo, &c. Item, λέγομαι, cubo, jaceo; aut etiam dormio; paſſ. ſcil. ab act. λέγω, cubare facio, dormitum dimitto, &c. V.

Λεγόμεθεν, dicimur, Æol. pro λεγόμεθα, 1. pl. præſ. paſſ. verbi λέγω, dico.

Λέγομες, Dor. pro λέγομεν: dicimus: &

Λέγοντι, dicunt, Dor. pro λέγουσι: à

ΛΕ'ΓΩ, LEGO, colligo, numero; dico, loquor; cubare facio. f. λέξω. p. λέλεχα. a. 1. ἔλεξα. a. 2. ἔλεγον. perf. paſſ. λέλεγμαι. p. m. λέλογα. Hinc ἐκλεκτὸς, electus: ἐκλογὴ, delectio: Συλλογὴ, collectio: λέξις, dictio: λόγος, verbum: ἀντιλογία, contradictio: ἀπολογία, defenſio, excuſatio: διαλέγομαι, diſſero: διάλεκτος, ου, ἡ, ſermo unicuique genti peculiaris: διαλεκτικὴ, ars diſſerendi: διάλογος, colloquium: ἐπίλογος, concluſio, peroratio: ἀντιλογία, cauſæ reddito: γλωσσολογία, generis recenſio: ταυτολογία, ejuſdem rei repetitio: λογίζομαι, rationem ineo, ſeu ſubduco: λογιστὴς, calculator: λογιστικὸς, calculatorius: παραλογίζομαι, ſubdolâ ſuputatione fallo: παραλογισμὸς, falſa ratiocinatio: συλλογίζομαι, ratiocinando colligo: συλλογισμὸς, collectio, quæ fit ratiocinando, ſyllogiſmus: ἀλέκ-

πωρωρος, ὁ, conjux; item gallus gallinaceus.

Λεηλασία, ας, ἡ, prædatio: actio ejus qui λεηλατεῖ, id est, prædam agit: q. λείαν ἐλαύνει.

Λεηλατέω, f. ήσω, depopulor, prædor: q. λαολατέω à λεὼς pro λαὸς, & ἄτω, noceo.

ΛΕΙ'Α, ας, ἡ, præda: q. à λάω, cupio. Sed λεία, lævigata, vide in λεῖος, λείζω & λῃσόω, prædor. λῃστὴς, οῦ, ὁ, prædo. λῃστικὸς & λῃστικὸς, ὴ, prædatorius, ex rapto vivens.

Λεία, ἡ, instrumentum lapicidarum, complanandis poliendisque & lævigandis lapidibus aptum, Poll. l. 7. c. 26. à Th. λεῖος, lævis; unde neut. plur. τὰ λεία, lævia, dicuntur etiam quæ trita, & infricata sunt, & ex grumosis, scrupulisque, in lævem pulverem redacta; item, τὰ λεῖα, dicuntur lapides, quos textores stamini appendunt, ut fila magis contendantur; Poll. l. 7. c. 10. &c.

Λειαγόρα, ας, ἡ, nomen propr. mulieris: suaviloqua: ex λεῖος, lævis, & ἀγορεύω, concionor. Th. ἀγορά, forum.

Λειαίνω, LINO, lævigo, polio: f. ανῶ. a. 1. ἐλείηνα. Th. λεῖος, lævis.

Λειάντειρα, ἡ, lævigatrix; Suid. ex Epigr. à præced. λειαίνω, V.

Λείβεται, stillat, 3. sing. præs. pass. à seq.

Λείβομαι, fundor, ut vinum è patera à libantibus; interdum neutraliter, pro fluo; item, liquesco apud Plut. Symp. 5. Est pass. à seq. Th. λείβω, V.

ΛΕΙ'ΒΩ, LIBO, fundo: f. ψω. p. λέλειφα. Dicitur & ἔβω, Ion. & Æol.

Λείβηθρον, ου, τὸ, rivus, aquæ ductus; locus irriguus, &c. à præced. Th. λείβω, V.

Λειοπάθεια, lævitas intestinorum; i. e. continua, & æquabilis intestinorum superficies, cibos incoctos elabi sinens; item, λειοντρέω, laboro lævore, seu, fluxu intestinorum; & λειοπαθέω, qui intestinorum lævitate laborat, Hippocr. aphor. l. 4. &c. à λεῖος, lævis; & ἔντερον, τὸ, &c. V.

Λειόμαι, Dor. pro λειδμαι, præs. pass. verbi λειάω, f. άσω, lævigo. Th. λεῖος, lævis.

Λείζομαι, & λειΐζομαι, prædor, depræd or, &c. In Epigr. à Th. λεῖα, vide.

Λείηναν, explanârunt, 3. pl. Ion. ᾱ. 1. act. verbi λειαίνω, quod vide.

Λείκνον, vel λίκνον, ου, τὸ, ventilabrum: hinc λικνίζω, vanno.

Λείμαξ, ακος, & λειμὰς, άδος, ἡ, pratum, Euryp. hinc λιμακίστερος, herbidior, aut viridior, in modum prati, Suid. à Th. λειμών, V.

Λείμμα, ατος, τὸ, reservatio, reliquiæ: idem quod λείψανον, ου, τὸ. Th. λείπω, linquo.

Λιμόδωρον, limodorum; herba quæ fœnum græcum suffocat, radici ipsius à primo exortu adnascens; Theophr. caus. Pl. l. 5. c. 21. Ex λειμὼν, & δῶρον; i. e. palmus, &c. V.

ΛΕΙΜΩ'Ν, ῶνος, ὁ, pratum: quasi λείβω, quia rigatur: hinc

Λειμωνήρης, pratensis, ut, λειμωνήρης βοτάνη, herba pratensis, Suid. Item, λειμωνία, dicitur anemones species quædam, quasi pratensis, Theophr. Hist. Pl. l. 7. c. 7. Item, λειμωνιὰς, άδος, ἡ, & λειμωνὶς, ίδος, ἡ, pratensis; sic etiam, λειμωνιάτης λίθος, limoniates, gemma quædam dicta à pratensi virore; Plinio eadem cum smaragdo; item, λειμώνιον, herba, quam alii Neuroides appellant; Dioscor. l. 4. c. 6. Omnia, à præced. Th. λειμὼν, locus irriguus, &c. Vide.

Λειμώνιος, ὁ, pratensis: &

Λειμωνίθεν, ex prato: à λειμών.

Λειόβατος, q. d. lævigradus; apud Athen. l. 7. Est piscis nomen; ex λεῖος, & βαίνω; unde βατέω, &c. Vide.

Λειογλώσσος, ὁ, ἡ, læves malas habens: ex λεῖος, lævis, & γλῶσσα, mentum.

Λειοκέφαλος, glabrum caput habens; ex λεῖος, & κεφαλὴ, τὸ, V. Sic, λειόκαυλος, lævem caulam habens, cui scapus lævis est; à Th. καυλὸς, V. item, λειοκύμων θάλασσα, pacatum, seu, stratum mare; quum veluti fluctibus complanatum est æquor; sic dicitur, λειοκυμονεῖσθαι αἱ νῆες, quum utuntur æquore pacato & tranquillo, silentibus scil. ventis; Suid. ex λεῖος, & κῦμα, τὸ, unde κυμαίνω, &c. V. Item, λειόμιτος κέμαξ, in Epigr. dicitur pertica transversa, cui appenduntur τὰ λεῖα, ad complananda stamina; ex λεῖος, & μίτος, &c. V.

Λειοντμέχης, qui cum leone pugnat; Herculis Epith. apud Theocr. in Epigr. ex λέαν, οντος, & μάχη, &c. V. Sic λεοντοπάλης, sive λεοντοπάλης, qui luctatur cum leone, in Epigr. ex λέαν, οντος, & πάλη, &c. V.

Λείπες, qui lævibus est pedibus, vel, planis; ex λεῖος & πὸς, V.

ΛΕΙ'ΟΣ, εία, εῖον, LÆVIS, non asper; item planus, a, um; lubricus: lenis, perfectus. Duci possit à λα & ἴσος, æqualis.

Λειόστρακον, lævi testâ intectus; unde neut. plur. λειόστρακα, τὰ, subst. læves testæ; ex præced. λεῖος, & ὄστρακον, τὸ, V. Sic etiam, λόστρια, ostreæ læves, ostrea quæ scabra non sunt; ab eod. λεῖος, & ὄστρεον; seu, ὄστριον, τὸ, vide.

Λεῖότης, ητος, ἡ, lævitas: à λεῖος.

Λεότριβης, qui ità tritus & tusus est, ut sit λεῖος, i. e. tritu lævigatus; minutim tusus, seu, contusus, ac contritus; unde, λειοτριβέω, contero, seu, contundo, & comminuo, ità ut lævigetur; ex λεῖος & τρίβω; V. Item, λεαργῶ, reddo λεῖον; expolio, complano, orno, lævigo, &c. Ex λεῖος & ἔργον; à quo multa composita, sunt cum ε, in penult. Item, λεόφλοιος, lævem, seu, tactu mollem corticem habens; ut λεόφλοια δένδρα, Basil. ex λεῖος, & φλοιὸς, &c. V. Sic etiam, λεόφυλλος, lævia habens folia; ex λεῖος, & φύλλον, τὸ, vide.

Λεΐσω, f. ήσω, lævigo. Th. λεῖος.

Λείσπη, leonibus, pro λέοντι, per Ecfasin Poët. dat. pl. à λέων, οντος, ὁ, leo.

Λεῖπ' & λεῖπε, Ion. pro ἔλιπε, 3. sing. imperf. act. vel præs. imperat. λείπεδ' pro λείπεθ', præs. inf. pass. λείπεθ', pro ἐλείπετο, 3. sing. imperf. pass. verbi λείπω, linquo.

Λεπαυδρεῖν, viris deficî, virorum penuriâ laborare; unde λεπαυδρία, & λεπανδρία, virorum penuria; sed, λεπαυδρεῖον, quidam exponunt decretum, de virorum penuria emendanda, latum; vide Suid. à Th. λείπω; (unde λείψυδρος) & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. V.

Λείπεθ', vide in λεῖπ'.

Λεπιβοτανεῖ, deficitur herbis; gramine, & pabulo caret; apud Plut. in Apophth. ex λείπω, & βοτάνη, V. Sic λεπόγαμος, qui vel, quæ nuptias relinquit, Euryp. in Oreste; ex λείπω & γάμος; V. Item, λεπόδης, egenus, inops, pauper; ex λείπω & δέω, egeo; sic etiam, λεπόδερμος, apella, cui deficit cutis cooperiens glandem; pro quo dicitur etiam, λιπόδερμος, idem; ex λείπω & δέρμα, τὸ, V. Item, λεπόδενδρος, viribus, ad agendum necessariis, defici; imbecillum esse, & ad res agendas inhabilem; ex λείπω & δένδρον; unde δενδρόω, &c. V.

Λεπόθυμος, animo deficiens; animo defectus, seu, quem animus deficit; unde verbum λεποθυμέω, ῶ, animo deficio; seu, deficior, & nomen λεποθυμία, animi defectio, vel, animi deliquium, &c. Ex λείπω & θυμὸς, item, λεπόκρεως, carne, vel, carnibus defectus; minime carnosus, macilentus, &c. Ex λείπω & κρέας, ατος, Ion. κρέα, & Atticè κρέως, τὸ, &c. Vide.

Λείπομαι, ῃ, εται, præs. ind. pass. λεπόμενος, præs. part. pass. ejusd. verbi.

Λεπομαρτύριον, ου, τὸ, desertio testimonii dicendi: item, actio in desertores testimonii; Poll. περὶ δικῶν, l. 8. ex λείπω & μαρτύριον, V.

Λεπονανύτης, & λεπόνεως, qui naves, aut navale certamen deficit; item, qui nautas socios deserit; unde λεπονανύτον, nautarum sociorum desertio; item, iis quæ intendebatur nautarum sociorum, vel, sociæ classis, desertoribus; Poll. ex λείπω & ναῦς, à Th. ναῦς, νεὸς, & Atticè, νεὼς, &c. Quæ vide; item, λεποπάτωρ, ὁ ἡ ὴ, qui, vel, quæ patrem deserit, Euryp. in Oreste; ex λείπω & πατὴρ, V. λεποσυγενία, ἡ, cum quis barba destituitur, vel, quum barbam quis non habet; barbæ defectus, &c. Ex λείπω & πώγων, ωνος, &c. V. Item, λεπόσαρκος, vel, λιπόσαρκος, & λιποσαρὴς, q. d. qui deficitur carne, macilentus; ex λείπω & σὰρξ, κος, &c. V.

Λεπος-εκλεία, ας, ἡ, militiæ desertio: ex λείπω & στρατὸς, exercitus.

Λεπος-έκτιον, vel, λιποστράτιον, τὸ, idem quod præced. λεπος-εκτία, desertio

expe-

expeditionis militaris, &c. V. Item, λιποστράτης, ὁ, qui militiam deserit, seu recusat, &c. Vide comp. in præced.

Λειποταξία, ἡ, & λειποτάξιον, τὸ, & λιποτάξιον, desertio ordinis, aut, loci, in acie; unde λειποταξίου δίκη, seu, γραφὴ, accusatio deserti loci in acie, vel, desertæ militiæ; Poll. Unde λειποτάξιος, seu, λειποτάξιας, ου, ὁ qui locum in acie deserit, desertor aciei; & simpl. desertor; item, λειποτακτέω, ῶ, ὁ, idem; unde λειποτακτέω, desero ordinem, seu, stationem; ex λείπω; & τάσσω, vel τάττω; unde τάξις, & τακτὸς, &c. V.

Λιποψυχέω, animam linquo. f. ήσω; ex λείπω & ψυχὴ, ἡ, anima.

Λιποψυχία, defectio, seu, deliquium animi, exanimatio; item, λιποψυχώδης, qualis est in animi deliquio; ut, λιποψυχώδεα συμπλάσματα; apud Hippocr. Utrumque, à præced. quod vide.

Λιποψυχήσαντα, acc. sing. part. præs. ejusd. verbi.

Λιπυρίας πυρετὸς, febris continua, in qua simul externa frigent, interna urunturs; sic dicta ἀπὸ τῆς λιπαρᾶς πυρετὸ ἴσης διαμενούσης; Actuar. l. 2. περὶ διαγνωσ. πυρετῶν; ex λείπω & πῦρ, πυρὸς, &c. V.

ΛΕΙΠΩ, LINQUO, relinquo; desum, deficio: f. ψω. p. λέλοιφα. a. 1. ἔλιπα. a. 2. ἔλιπον, perf. pass. λέλειμμαι. præt. med. λέλοιπα. Hinc λοιπὸς, reliquus: ἀπολείπω, relinquo, derelinquo: ἐκλείπω, idem; & deficio: ἔκλειψις, defectio: ἔλλειπω, prætermitto: ἔλλειψις, omissio.

Λείπωσι, Dor. pro λείπουσι, præs. part. f. g. à λείπω, linquo.

Λειρίον, nec non λίριον, idem quod seq.

Λειρεύς, έως, ὁ, & in f. g. λειρέεσσι, ης, liliaceus, suavis, florida. Th. λείριον, lilium.

Λειροέσσης, dat. sing. f. g. à λειρόεις, quod vide.

ΛΕΙ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, LILIUM, pro quo & λίριον, Est folio λεῖον' hinc λειρόεις, liliaceus.

Λεπτὸς, gracilis, pallidus: q. à λεῖος, minutus.

Λεπτόφθαλμος, qui placido & mitti est aspectu; ex λεπτὸς, præced. pro λεῖος; & ὀφθαλμὸς, V.

Λειρόδης, lilliaceus; Theophr. à præced. Th. λείριον, τὸ, V.

Λειτὸς, ὴ, όν, prædabilis, prædativus, a, um: à λεία, ας, ἡ, præda.

Λητὸς, ὴ, όν, publicus, a, um; à λαὸς, & λεὼς, populus. Ion. resolut. λήϊτος pro λητὸς.

Λητουργέω, ῶ, ministro: f. ήσω. p. λελητούργηκα. a. 1. ἐλητούργησα, a. 1. inf. act. λητουργῆσαι. Ex λήϊτος, publicus, & ἔργον, opus.

Λητούργημα, munus quodvis publicum, idem quod seq. λητουργία; specialiter publicum Ecclesiæ munus; & ministerium quod obitur circa cultum Dei, &c. Est verbale, à præced. λητουργέω, id V.

Λητουργία, ας, ἡ, ministerium publicum; LITURGIA: & hinc

Λητουργικὸς, ὴ, όν, ministratorius, a, um: ab iisd. Th.

Λητουργὸς, ὁ, pro λήϊτουργὸς, & hoc pro λήϊτουργος, minister publicus: ab iisd. Them.

Λείφαιμος, i. e. ὁ λειπόαιμος αἵματος; cui sanguis deficit, cui minus est sanguinis quam oportet; item, decolor & pallidus; unde verbum λιφαιμάω, ῶ, sanguine destituor; exanguis & pallidus reddor, apud Aristot. in Probl. ex λείπω & αἷμα, V.

ΛΕΙΧΗ'Ν, ῆνος, ἡ, LICHEN, summæ cutis asperitas. Est etiam herbæ species.

Λιχηνιάω, ῶ, lichene laboro, seu, impetigine; Theophr. caus. Pl. l. 5. c. 12. Est verbum à præced. Th. λιχὼν, impetigo, impetiginosus morbus quem mentagram Latini vocant, Plin. l. 26. c. 1. summæ cutis est asperitas cum pruritu, &c.

Λιχὼν, ῶνος, nomen muris, à λείχω & ἀνὴρ.

Λιχμώλη, ης, ἡ, nomen prop. muris: ex λείχω, lambo, & μύλη, mola frumentaria.

Λιχοπίναξ, nomen muris: à λείχω, lambo, & πίναξ, tabula.

ΛΕΙ'ΧΩ, lambo, LINGO: f. ξω. p. χα. Hinc λιχμάω & λιχμάζω, idem.

Λεῖψαν, Ion. pro ἔλιψαν, 3. pl. a. 1. act. verb. λείπω, linquo: f. ψω.

Λείψανα pro λείψανα, τὰ, reliquiæ, nom. pl. à

Λείψανον, ου, τὸ, reliquiæ. Th. λείπω, linquo.

Λείψω, f. 1. a. act. ejusd. verbi.

Λεῖψις, εως, ἡ, q. d. relictio, derelictio; verbale, à Th. λείπω, V.

Λιψυδρία, aquæ defectus, seu, penuria, Theoph. caus. Pl. l. 5. c. 16. Unde λιψύδριον, τὸ, dictus fuit quidam locus Athenis, ab aquarum penuria; à λεῖψις & ὕδωρ, V. Unde ὑδρεῖον & ὑδρεία, &c. Quæ vide.

Λιῶδης, ες, ὁ, ἡ, lævis, planus, Suid. à Th. λεῖος, V. Unde etiam, λείωμα, τὸ, id ipsum quod lævigatum & complanatum est; item, id quod friando & conterendo in pulverem redactum est; verbale, à λιόω, quod vide.

Λείων, Poët. pro λέων, οντος, ὁ, leo.

Λείωσις, εως, ἡ, lævigatio: à 2. perf. pass. verbi λιόω. Th. λεῖος, lævis.

ΛΕΧΑ'ΝΗ, ης, ἡ, pelvis, catinus, patina: Att. pro λαχάνη. Ex λα & χαίνω, quod valde pateat.

Λεκανίδιον, λεκανὶς, & λεκανίσκη, omnia, idem cum seq. λεκάνιον, parvus catinus, vel, parva patina; & omnia diminut. à præced. λεκάνη, V.

Λεκάνιον, ου, τὸ, parva pelvis: præc. dimin.

Λεκιθίτης, ου, ὁ, qui ex vitello est, seu, in quo vitelli sunt; ut, λεκιθίτης ἄρτος, Athen. l. 3. à seq. Th. λέκιθος, &c. V.

Λεκιθοπώλης, ου, ὁ, qui, & λεκιθοπώλις, ιδος, ἡ, quæ, vitellos, vel, pisa vendit; & Synecdochicè, qui ova, aut, legumina vendit; à seq. Th. λέκιθος, & πώλης, V.

ΛΕ'ΚΙΘΟΣ, ου, ἡ, vitellus, ovi luteum: at m. g. pisum.

Λεκιθώδης, ες, ὁ, ἡ, luteus, croceus; vitelli, seu, lutei, in ovo, colorem imitans; ut, λεκιθώδης χολὴ, apud Medicos; est à præced. Th. λέκιθος, id vide.

Λεκὶς, scutella: indè λεκὶς & diminut. λεκίσκος.

Λεκτέον, legendum, adject. verbale, à λέγω, lego.

Λεκτικὸς, orationi & sermoni accommodatus, Aristot. de Poët. Est ab eod. cum seq. λεκτὸς, V.

Λέκτο, Poët. pro λήλεκτο, Ion. pro ἐλέλεκτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi λέγω.

Λεκτὸς, ὴ, dicendus, dictus, selectus; a. 3. pers. perf. pass. v. λέγω.

Λέκτρον, ου, τὸ, LECTUS. Th. λέγω, cubare facio.

Λέκτρονδε, ad lectum, Od. Σ. à præced. λέκτρον, V.

Λέκυθος, idem ac λέκιθος, quod vide.

Λέκυθος, scribi pro λέκιθος, cum Etymo convenit; dictum enim putant λέκιθον, διὰ τὸ λέπι κεῖσθαι, &c.

Λελαβέσθαι, Poët. pro λαβέσθαι, a. 2. inf. m. verbi λαμβάνω, capio: f. λήψομαι. a. 2. ἔλαβον.

Λελάβηκα, Ion. Anadiplasiasmo & Paragoge τοῦ κ, pro λάβῃς, 3. sing. a. 2. sub. act. ejusd. verbi.

Λελαβόμην, Poët. pro ἐλαβόμην, a. 2. m. ejusd. verbi.

Λέλαθε, Dor. pro λέληθε, præt. m. verbi λήθω seu λανθάνω, lateo. f. λήσω. a. 2. ἔλαθον.

Λελαθέσθαι, pro λαθέσθαι, a. 2. inf. m. &

Λελάθη pro λάθῃ, a. 2. sub. m. &

Λέλαθον pro ἔλαθον, a. 2. ind. act. &

Λελαθόμην, Anadiplas. Ion. pro ἐλαθόμην, a. 2. m. ejusd. verbi.

Λέλακας, ες, ἔ, strepo, præt. m. sed præsentis significationem habet; hinc, λελακάς, præt. part. m. f. g. verbi λακέω, resono, crepo, a. 2. ἔλακον.

Λελακάς, ες, vide in λέλακα. Alii formant à λακέω, vociferor: perf. pass. λελακήκως, υῖα, & per Syncop. λελακώς, λελακυῖα.

Λελάκυκας, ας, ε, perf. ind. act. verbi λακέω, loquor.

Λελάμπρυνται, resplenduit, 3. sing. perf. ind. pass. verbi λαμπρύνω, f. υνῶ. p. λελάμπρυγκα. perf. pass. λελάμπρυμμαι, à λαμπρὸς, splendidus. Th. λάμπω, luceo.

Λελάσμεθα, Dor. pro λελήσμεθα, 1. pl. perf. pass. Sic λελασμένος Dor. pro λελησμένος, perf. part. verbi λανθάνω, seu λήθω, lateo.

Λέλαστο, oblitus est, Dor. pro λέληστο, 3. sing. perf. pass. verbi λανθάνω, seu λήθω.

Λελάχοιμι, pro λάχοιμι, a. 2. opt. &

Λελάχωσι, sortiti fuerint, Ion. Anadiplasiasin. pro λάχωσι, 3. pl. a. 2. sub. act. verbi λαγχάνω, sortior. a. 2. ἔλαχον.

Λέλειπται, relicta est, 3 sing. perf. pass. λείπω,

λίμμαι, ψαι, πται· à λείπω, linquo. f. ψω. a. 2. ἔλιπον.

Λελιχότες, lambentes, perf. part. act. per Sync. & Epenth. τῶν ε, pro λελιχμηκότες, verbi λιχμάω. Th. λείχω, lingo. f. ξω. p. λέλιχα, à quo etiam præterito formari possit.

Λβήχθαι, perf. inf. pass. à λείχω, dico. a. 1. pass. ἐλέχθην.

Λήνθε, ας, ε, latui, præt. m. verbi λανθάνω, seu λήθω, f. λήσομαι. a. 2. ἔλαθον.

Λελησθότως, & λαθεσνότως, latenter, clam, ità ut nemo sentiat, & animadvertat, Herodot. l. 7. & 8. à λανθάνομαι, & λήθομαι, unde præced. λέληθα, quod vide.

Λέλακα, loquutus sum, perf. act. verbi λαλέω, f. ἤσω. p λελάληκα, & per Syncop. λέληκα. An potius dicendum esse p. m. verbi ληκέω, pro βοάω, unde p.m. λέληκα, ας, ε, &

Λβηκώς, ότος, ejusdem præt. part.

Λέλημμαι, captus sum, perf. pass. verbi λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. a. 2. ἔλαβον

Λβημμένος, ejusd. perf. part.

Λελῆσθαι, oblitum esse, perf. inf. pass. verbi λήθω seu λανθάνω, lateo. perf. pass. λέλησμαι. sed

Λβῆσθαι, cum ι subscripto, est à verbo λιΐζομαι seu λιΐσομαι, prædor. Them. λεία, præda.

Λέλησμαι, perf. ind. pass. λελησμένος, perf. part. verbi λήθω seu λανθάνω.

Λέληφα, cepi, perf. ind. act. verbi λαμβάνω, capio. quod vide.

Λελιημένος, charus, promptus, perf. part. pass. verbi λιλέωμαι, volo, perf. λελίλημαι. perf. pass. λελίλημαι, & Euphoniæ gratia λελίλημαι.

Λέλογα, p. m. verbi λέγω, dico: f. ξω. p. λέλεχα.

Λελογίσμεθα, reputatæ sumus, 1. pl. perf. pass. verbi λογίζομαι, quod vide.

Λελογισμένως, prudenter, adv. ab eod.

Λέλογχα, as, ε, sortitus sum, præt. m. &

Λελογχώς, perf. part. m. verbi λαγχάνω, sortior, f. κληρώσομαι. a. 2. ἔλαχον.

Λέλοιπα, as, ε, reliqui, p. m. &

Λελοιπώς, ότος, p. m. part. verbi λείπω, linquo.

Λελυμένος, lotus, perf. part. pass. verbi λούω, lavo. f. λούσω. perf. λέλουκα.

Λέλυκα, vel ἐλυσα, perf. ind. act. Att. pro λέλεχα: hinc λελυχώς, enixa, perf. part. f. g. verbi λέχω, dico; quod tamen à λέχομαι, peperi, derivatum volunt.

Λέλυκα, as, ε, solvi; præt. ind. act. verbi λύω.

Λελύμασμαι, perf. pass. Att. pro λελύμεμαι; & hinc

Λελυμασμένος, labefactus, perf. part. pass. Att. verbi λαμαίνω, corrumpo. f. ἀνῶ. p. λελύμασμαι. Th. λύμη, lues, noxa.

Λελυμένος, ε, solutus: part. perf. pass. &

Λέλυ, 3. sing. perf. pass. λέλυτο, 3. pl. pluſq. p. pass. Ion. verb λύω, solvo. f. σω. p. λέλυκα. perf. pass. λέλυμαι perf. inf. pass. λελύσθαι.

Λεμβάδιον, q. d. lembunculus, seu, parvus lembus; diminut. à seq. Th. λέμβος, V.

ΛΕΜΒΟΣ, ου, ὁ, LEMBUS, parvum navigium.

Λεμβάδης, ες, ὁ ἡ, lembo similis, à præced. Th. λέμβος, V.

Λέμμα, τὸ, cortex, liber; id quod decorticando aufertur; Athen. l. 2. dicitur etiam de tunica, plantam, aut semen, aut alia quæ cortice teguntur, ambiente; Theophr. l. 4. c. 12. Est verbale, à 1. perf. præt. pass. verbi λέπω, λέπομαι, V.

Λέμφος, mucus concretus. Sed λέμφος, adject. mucosus, stultus.

Λέντιον, ου, τὸ, linteum. vox Lat. Græcè, ὀθόνιον, ου, τό.

Λέξατο, recensuit, numeravit, Ion. pro ἐλέξατο, 3. sing. a. 1. m. verbi λέγω, dico.

Λέξεο, cubato, Ion. pro λέξαι, præf. imperat. pass. verbi λέξομαι, quod à fut. formatum, verbi λέγω, dico. f. ξω.

Λεξίδιον, ου, τὸ, dictiuncula. dim. à λέξις. Th. λέγω.

Λεξικὸν, οῦ, τὸ, (sub. βιβλίον.) LEXICON, dictionarium. ab eod. nom. & Th.

Λεξικὸς, i. e. ὁ περὶ τὰς λέξεις ἔχων; dictionarii scriptor; sic Suid. dicitur; Gaza de mensibus, λεξικογράφος, idem; (à præced. λεξικὸν & γράφω, V.) Unde fœm. λεξικὴ, (scil. τέχνη, ars) lexica; ars rationem vocabulorum ac dictionum rectè interpretandi; item, neut. præced. λεξικὸν, (sub. βιβλίον) liber in quo vocabula recensentur, & explicantur; q. d. vocabularium, &c. V.

Λέξις, εως, ἡ. dictio, acc. λέξιν. Th. λέγω, dico.

Λελέχθησαν, dicti sunt, Dor. pro λέχθησαν, 3 pl. f. 1. act. verbi λέγω.

Λέοντα, acc. sing. à λέων, οντος, ὁ, leo. in pl. λέοντες, dat. pl. λέουσι.

Λεοντέη, & per contract. λεοντῆ, pro λεοντέη, sive λεοντῆ δορᾷ, leonina pellis, leonis spolium, seu, exuvium, Herodian. l. 1. & Aristoph. in Ran. &c. Item, λεοντείαι ῥοπάνη, sive, πέα, dicitur Orobanche, herba quæ legumina suffocat; item, λεόντιος, λεόντιον, & λεόντειος, leoninus, seu, qualis leonis est; item adv. λεοντηδὸν, leonino more, &c. Sic etiam, λεοντιαῖος, leoninus, ad leonem pertinens: λεοντιδεύς, leonis catulus; λεοντικὴ, leonticè, herba, quæ & cacalia; & λεοντόπους, leunculus, parvus leo; omnia derivata à λέων, οντος, &c. V.

Λεοντοκέφαλος, q. d. leoniceps, i. e. leonis caput habens; Luc. ex λέων, οντος; & Th. κεφαλὴ, V. Sic, λεοντοκόμος, curator leonum, cui datum est negotium curandi leones; à Th. κομέω, V. Item, λεοντομιγὴς, leonis mixtione, aut initu genitus, Poll. à Th. μίγνυμι, fut. μίξω; ab inusit. μίχω, V. Item, λεοντοφόνος, leonicida, interfector leonis; à Th. φένω; unde φόνος; quæ vide. Item, λεοντοφυὴς, ex leone natus; ut apud Euryp. in Bacch. ἄγρα λεοντοφυὴς, dicitur præda. leonina; seu, catuli leonis, &c. Item, qui est leoninæ naturæ, seu, indolem leonis habens; à Th. φύω; unde φυή; quæ vide. Sic denique, λεοντόχλαινος, pelle leonina, pro læna, seu, veste, utens; Epith. Herc. in Epigr. à Th. χλαῖνα, comp. ut reliqua præced. cum Th. λέων, οντος, ὁ, &c. Quæ V.

Λεοντώδης, ες, ὁ ἡ, leoninus, seu leoni similis, qualis est leonum, &c. Aristot. Polit. 8. Unde neut. τὸ λεοντῶδες, leonina natura, leoninum ingenium, leonis animus, &c. Plut. de fort. Alex. l. 2. Unde adv. λεοντωδῶς, leonino more, seu, ritu; leonum in modum; Athen. l. 4. à Th. λέων, οντος, &c. V.

Λέπαδνον, ου, τὸ, lorum latum jumentarium. capistrum, in pl. τὰ λέπαδνα. Th. λέπω, decortico.

Λεπαλέος, ου, ὁ, corticibus abundans; à Th. λέπω; unde λεπός, τὸ, V.

Λέπαργος, ου, ὁ, ἡ, albus. Eustath. q. ex λεπὶς & ἄργος, albus.

Λέπας, τὸ, rupes, promontorium. Them. λέπω.

Λεπὰς, άδος, ἡ, LOPAS, concha petræ adhærens: à super. λέπας, &

Λεπάς, ήνος, ἡ, LEPISTA, genus calicis instar conchæ: à λεπάς.

Λεπασίς, apud Hesych. idem quod præced. λεπάνη, genus poculi majoris; aliquando calix, dolium, &c. V.

Λεπίδιον, parva λεπὶς.

Λεπιδόχαλκος, æris squama; ex λεπὶς, ίδος, & χαλκὸς, quæ V.

Λεπιδωτὸς, ὴ, ὁ, squamatus, squameus, apud Aristot. Item, piscis quidam apud Plut. Item, λεπιδωτὸς λίθος, gemma, quæ squamas piscium variis coloribus imitatur, apud Plin. l. 37. c. 10. Utrumque, à λεπὶς, ίδος, V.

Λεπίζω, f. ίσω, decortico: à λέπος, cortex. Them. λέπω.

Λεπὶς, ίδος, ἡ, squama, cortex; &

Λέπισμα, ατος, τὸ, idem; & decorticatio: &

Λέπος, εος, τὸ, cortex, squama. Th. λέπω, decortico.

Λέπρα, ας, ἡ, LEPRA, vitiligo. Th. λεπρὸς, scaber.

Λεπρὰς, άδος, ἡ, aspera: petræ Epither. &

Λεπρὸς, acc. pl. f. g. à λεπρὸς, scaber.

Λεπρικὸς, ὴ, ὁ, ut λεπρικὰ φάρμακα, medicamenta leprarum, quæ scil. contra lepras conficiuntur, & lepris tollendis adaptantur, apud Dioſc. l. 1. Item, λεπρόω, & λεπρώω, scabrum reddo, scabris velut squamulis obduco; & in pass. λεπρόομαι, ac λεπρώομαι, scaber fio, scabris squamulis obducor; item, λεπρίαω, exp. lepram patior; albesco, quasi è λέπρα; quod, qui eâ laborant, & exasperentur, & albescant: sicut etiam, pro iisdem dicitur λεπραίω, vel, λεπρεάω, scaber fio, vel, sum, ut; λεπρίαντες ὄνυχες, scabri ungues, apud Dioſc. Omnia, à seq. Th. λεπρὸς, ὴ, ὁ, asper, ex decedentibus ex se squamulis, &c. Dicuntur enim, λεπροὶ, leprosi, h. e. quorum cutis in scabras quasdam squamulas resolvitur; à λέπος, τὸ, V. Quasi λεπρὸς, &c. Unde etiam λεπρώδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, leprosus, vel, scaber, &c.

ΛΕΠΡΟΣ, ὴ, scaber; item leprosus: hinc λέπρα, ας, ἡ, lepra.

Λεπταλέος,

Λεπαλέος, tenuis, subtilis, gracilis; ut λεπαλέον φάρος, Apoll. Arg. l. 2. Item λεπαλικνὸς, vel λεπαληκὸς, minutulus, in Bpigr. omnia à seq. Them. λεπτὸς, V.

Λεπᾶς, macilentæ: dat. sing. fœm. gen. à λεπτὸς.

Λεπεπλεπὴς, gracilis supra graciles; ut in Epigram. lib. 2. τρεῖς λεπτοὶ τρεχέτω σὺν λεπτισμοῖς ἐμάχοντο, τὶς, τρεχέτω θεὶς ἐν λεπτιπελεπτότερος, &c. ex λεπτὸς, bis, & λεπτὸς; vide.

Λεπτόβλαστος, tenuia germina edens; ex λεπτὸς, & βλαστάνω, f. βλαστήσω, Aor. 2. ἔβλαστον, unde βλαστὴ, & βλαστὸς, &c. vi. Sic λεπτόφυλλος, λεπτόζυλος, & λεπτόχειρ, cujus solum tenue est & non pingue, sed macrum; ut apud Lucr. λεπτόφυλλα παπεὶς, cujus agri sunt parum feraces; ex λεπτὸς, & φύλλα, sive φύη, ἡ; vi. Item λεπτογνώμων, cujus subtilis est sententia: item acer, acutus; ex λεπτὸς, & γνώμη, seu γνώμων; quæ vi. Item λεπτόγραμμος, minutis literis constans, vel conscriptus; ut & λεπτόγραφος, exiguis & tenuibus literis descriptus; ex λεπτὸς, & γραμμὴ, ac γραφὴ; quæ vi. Item λεπτόδερμος, & per Sync. λεπτόδρομος, tenuem pellem, seu cutem, habens; à δέρμα, τὸ, vi. Λεπτόδομος, i. e. λεπτῶς κατεσκευασμένος, tenuiter ædificatus, ex tenui materia structus, vel paratus, à Them. δέμω, unde δόμη, & δομέω, &c. quæ vi. Λεπτόθριξ, & λεπτότριχος, qui tenui pilo, seu capillo est; à Them. θρὶξ, τριχὸς, ἡ, vi. λεπτόθριξ, tenuia habens folia; propriè de ficu dicitur, abusivè, de aliis arboribus, aut herbis. à θρίον, ὁι, vel θρίον, τὸ, quæ vi. Λεπτόϊνος, tenues nervos, seu exiles fibras habens, à Th. ἶς, ἰνὸς, ἡ; vi. λεπτόκαρπος, cujus fructus tenuis est, Diosc. l. 3. c. 29. à Th. καρπὸς; vi. Item festucam, seu surculum tenuem habens, Diosc. l. 3. c. 27. pro λεπτόκαρφος, à Th. κάρφω, unde κάρφη, ἡ, & κάρφος, τὸ; quæ vi. λεπτοκάρυον, & divisim, λεπτὸν κάρυον, nux avellana; Diosc. l. 1. c. 180. à Them. κάρυα, unde κάρυον; quæ vi. λεπτόκαυλος, qui exili caule, seu scapo est, à Th. καυλὸς, comp. ut reliqua antecedentia, cum Them. λεπτὸς, &c. vide.

Λεπτόκνημος, exiles tibias, seu crura exilia habens; Adamant. in Physiogn. ex λεπτὸς, & κνήμη, ἡ; vi. Item λεπτοκνημίδιον κάδμφα, in fœm. part. pass. ex λεπτὸς, & κόπτω, unde κοπὴ, &c. vi. Item λεπτολεγεῖς, Philosophi, de rebus levioribus, subtiliter, & minimis anxiè, disputantes, nugantesque, Aristoph. Unde λεπτολογίαι, subtilia nugamenta, &c. ex λεπτὸς, & Th. λέγω; vi. Sic λεπτολόγος, qui subtiliter, & minutatim differit de re aliqua, argutus; unde λεπτολογέω, seu -γέομαι, minuta & subtilia disputo, subtiliter, & argutè differo, à quo verbale. Λεπτολόγημα, & λεπτολογία, subtilis de minimis rebus disputatio, ut & λεπτολογισὶς, nimium subtilis argutator, &c. apud Aristoph. & Luc. ex λεπτὸς, & λόγος, vi. Sic etiam λεπτόπερης, tenuibus partibus constans, tenuis, exilis, &c. Unde λεπτομέρεια, tenuitas partium, seu exilitas, Gal. Item subtilitas, & adv. λεπτομερῶς, subtiliter excutiendo singula quæque, licet minuta; ex λεπτὸς, & μέρος; V.

Λεπτόμητις, expon. prudens consilium, Hesych. verò interpr. δεισιδαίμων ψυχὴ; i. e. animum cordatum, qualis sub hispido & hirsuto pectore latere solet; idem tamen λεπτὴ μῆτις, apud Hom. expon. pectus invalidum ad capienda consilia, ex λεπτὸς, & μῆτις; quæ vi. Item λεπτόμιτος, ος, ὁ ἡ ἡ, tenui licio, seu filo textus, subtili filo factus; ut λεπτόμιτον φάρος, apud Eurip. in Andr. ex λεπτὸς, & μίτος; quæ V.

Λεπτὸν, ῦ, minutum quoddam nummi genus: n. g. seq. λεπτὸς.

Λεπτοποιέω, tenuem, seu gracilem reddo, extenuo; Diosc. l. 5. ex λεπτὸς, & ποιέω, vi. Item λεπτόπους, tenues, seu graciles pedes habens; ex λεπτὸς, & πὼς, vi. λεπτόπους, tenues, & exiles habens nates, aut macras & graciles; à λεπτὸς, & πυγὴ; Item λεπτόῤῥυτος, tenuiter fluens, tenuis; ut λεπτόῤῥυτον ὕδωρ, apud Hippocr. ex λεπτὸς, & Th. ῥέω, cujus varia comp. terminantur in ρυτὸς, tanquam à Th. inusit. ῥύω, pro ῥέω, &c. V.

ΛΕΠΤΟΣ, ὴ, ὸν, tenuis, gracilis, rarus, in f. g. λεπτὴ.

Λεπτοσκῆνος, tenuia habens crura; ex λεπτὸς, & Th. σκέλος, vi. Sic λεπτόσπερμος, qui minutum, seu tenue semen habent, Diosc. à σπέρμα, τὸ, comp. cum Th. λεπτὸς; Item λεπτόσωμος, qui tenui & gracili est corpore; à λεπτὸς, & Th. σῶμα, τὸ, vi. Sic etiam λεπτόχρηνος, tenuibus incisuris, seu rimis, dississus; unde plur. λεπτοχρήνεις, scil. κρηπῖδες, dicuntur calceamentorum genus quoddam, Poll. ex λεπτὸς, & Th. χίζω, unde χίδη, & χίδος, &c. quæ V.

Λεπτότης, τὴς, ἡ, tenuitas: à λεπτὸς.

Λεπτοτράχηλος, qui collum subtilius habet, & gracile admodum, Aristot. ex λεπτὸς, & τράχηλος, &c. V.

Λεπτότευχος, vide suprà in λεπτόθριξ.

Λεπτοῦφὴς, subtiliter, & tenuiter contextus, Luc. ex λεπτὸς, & ὑφάω, unde ὑφὴ, ἡ; quæ vi. Sic etiam λεπτουργὸς, subtilium operum artifex; qui exquisitissimo & subtilissimo artificio opus aliquod conficit; unde verbum λεπτουργέω, ῶ, subtilia opera conficio artificio exquisito; Plut. Item subtiliter partire, & distinguere, Metaphora, à subtilibus artificibus; apud Plat. in Polit. ἆρα δὲ λεπτουργεῖν ἂν ἀσφαλὲς; unde verbale, λεπτούργημα, idem quod λεπτουργία, confectio operis subtilis; vel etiam opus subtili & exquisito artificio factum: Item λεπτουργὴς, subtili artificio præfectus, Hom. omnia, ex λεπτὸς, & ἔργον, τὸ, à quo plurima comp. terminantur in ουργὸς; Sic etiam λεπτόφλοιος, tenuem corticem habens; à Th. φλοιὸς, & λεπτόφυλος, qui tenuis est, seu gracilis naturæ, vel qui natus est tenuis, à Them. φύω, unde φυὴ, &c. vi. λεπτόφυλλος, tenuia folia habens; à Th. φύλλον; Λεπτόφωνος, qui gracili, seu exili est voce; unde λεπτοφωνία, exilitas vocis, à Them. φωνή; vi. Λεπτόχειλος, tenuia habens labra, à Th. χεῖλος; vi. denique λεπτόχυλος, qui tenuis succi est; à Th. χυλὸς, comp. ut reliqua præced. cum Them. λεπτὸς, &c. vide.

Λεπτωτικὸς, ὴ, ὸν, attenuandi vim habens, tenuem & gracilem reddere potens, Dioscor. & Athen. l. 8. Item λέπτωσις, εως, ἡ, attenuatio, extenuatio, &c. Utrumque, à seq. verbo λεπτώω; id vide.

Λεπτώω, f. ωῶ, attenuo, extenuo: à λεπτὸς.

Λεπτωσμὸς, ῦ, ὁ, idem quod λέπτωσις, & ab eod. id V.

Λέπυριον, ε, τὸ, cortex, putamen, squama, unde λεπυρόω, excortico, deglubo, glumas excutio, Hesych. Item λεπυρὸν, τὸ, vel λέπυρον, putamen ovi, & cortex mali punici; i. e. malicorium, Suid. unde λεπυρώδης, & λεπυρώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, corticatus, corticosus, putamine tectus: Item multiplicibus tunicis obvolutus; Item squamatus, squamosus, &c. omnia à seq. λεπυρὸς, & ab iisd. V.

Λεπυρὸς, ὰ, ὸν, corticosus, squamâ tectus: λεπύριον, parvus cortex λεπυρὸν, ε, τὸ, putamen ovi, testa, à λέπω, cortex. Th. λέπω.

Λεπυρώδης, vide paulo suprà ante λεπυρὸς.

ΛΕΠΩ, f. ψω, decortico, exuo: λεπίζω, idem: λέπισμα, ατος, τὸ, cortex: λέπος, εος, τὸ, idem: λεπὶς, ίδος, ἡ, idem; λόπος, cortex.

Λερία, LERIA, insula: cujus colæ Λέριοι, ii malè audiebant ob malitiam.

Λερναία, ης, ἡ, nomen hydræ, à Λέρνη, palude: in qua versata fuerit.

ΛΕΡΝΗ, ης, ἡ, palus Argivorum, ubi sordium confluges: hinc Λέρνη κακῶν, LERNA malorum.

Λεσβίδας, acc. pl. à Λέσβις, ίδος, ἡ, Lesbis.

ΛΕΣΒΟΣ, LESBUS, insula: hinc Λεσβόθεν, adv. è Lesbo. Λεσβὶς, Lesbis fœm. Λεσβίζειν & Λεσβιάζειν, Lesbios imitari, obscœnis moribus.

Λεσχάζοντες, garrientes, nom. pl. præs. part. verbi λεσχάζω: quod à

ΛΕΣΧΗ, ης, ἡ, sermocinatio, confabulatio: hinc λεσχηνεύειν, celebrare: λεσχηνεύω, ος, ὁ, ἡ, loquax, garrulus: λεσχηνία, ας, ἡ, garrulitas.

Λεσχηνεύω, ος, ὁ, expositor; i. e. ἐξηγητὴς, & ὁμιλητὴς, Hesych. Item λεσχηνεύω, & λεσχηνεύομαι, sermocinor, confabulor, garrio, unde λεσχηνεία, ἡ, confabulatio: Item loquacitas; Item contumelia, injuria, apud Suid. sic λεσχηνεύτης, confabulator, & λεσχηνίτης, idem: Item expon. ὑβριστὴς, apud Suid. Sic etiam λεσχηνῶ, discipuli; quòd cum præceptore sermocinari & confabulari soleant: Item λεσχηνάζω, dicitur Sol vel Apollo, à confabulationibus; quod interdiu homines inter se confabulentur; quum noctu, seorsim ab aliis quiescant; Denique λεσχηνῶ; sermocinor, confabulor, Hesych.

omnia à præced. Th. λέχη, confabulatio, conciliabulum; locus publicus ubi confabulabantur; Od. 6. & Hesiod. in Erg. &c. V.

Λεχεγέης, dat. pl. Ion. f. g. pro λεχαλέως &

Λεχεγέοισιν, dat. pl. Ion. m. g. pro λεχαλέοις. à

Λεχεγής, ές, pernitiosus, gravis, tristis: q. λοιγεγής. à Them. λοιγός, pernities.

Λεΐ & Λεΐς, ὁ, Levi, nomen viri: gen. τοῦ Λεΐ, accus. Λεΐν, Hebr. additus.

Λεΐτης, ου, ὁ, Levita: &

Λεϊτικὸς, ἡ, ὸν, Leviticus: à Λεΐ.

Λείη pro λευκὴ, alba: à λευκὸς.

Λευκαίνομαι, dealbor, albus reddor: Item neutraliter, albus, seu candidus sum, albeo, &c. est pass. ab act. seq. λευκαίνω; vide.

Λευκαίνω, dealbo, f. ανῶ, a. 1. ἐλεύκηνα, a. 1. inf. λευκᾶναι, a. 1. ind. pass. ἐλευκάνθην. Th. λευκὸς, albus.

Λευκάκανθα, spina alba; i. e. ἄκανθα λευκὴ, Dioscor. l. 3. c. 22.

Λευκᾶναι, a. 1. inf. act. &

Λευκάνας, a. 1. part. à λευκαίνω, dealbo: quod V.

Λευκανθέδη, legitur apud Pindar. candore florentem: an λευκανθέσι legend. an à λευκαίνω. Th. λευκὸς, albus, an etiam ab ἄνθος, εος, τὸ, flos.

Λευκανθεὶς, a. 1. part. pass. à λευκαίνω, quod V.

Λευκάνθεμον, τὸ, anthemidis species; Dioscor. l. 3. c. 154. ex λευκὸς, & ἄνθεμον, &c. vi. Item Λευκανθὶς, & Λευκανθίας, florem album habens, unde λευκανθὲς κεφὴ, apud Soph. canum caput, per catachresin; ex λευκὸς, & ἄνθος, τὸ, V.

Λευκανθίζω, albico, candidus sum. Them. λευκὸς, albus.

Λευκανία, ας, ἡ, guttur, idem quod Them. λαυκανία, vi. Unde etiam λευκανίλωδες, ad gulam, & λευκανόθεν, ex gutture, seu ex imo gutture, &c.

Λευκὰς, alba, candida; (idem quod λευκὴ, adjectiv, à masc. λευκὲς;) ut λευκὰς χαλὴ, alba, seu cana coma; Nonn. & λευκὰς φωνὴ, vox clara, apud eund. Item Λευκασμὸς, ἕ, ὁ, dealbatio, vel candor, verbale à λευκαίνω, λευκαίνομαι; quæ V.

Λευκάργιλλον, vocant Græci candidam argillam, quâ in Megarico agro utuntur, sed tantum in humida frigidaque terra; Plin. l. 17. c. 7. ex λευκὸς, & ἄργιλλος, seu ἄργιλλος, terra alba, &c. vi. Sic λευκάσπις, album clypeum habens; Il. χ. ex λευκὸς, & ἀσπὶς, vi. Λευκαχάτης, sub. λίθος, gemmæ nomen, a λευκὸς, sive ab albo colore, ita dictæ, à Th. ἀχάτης; V.

Λευκερινεὸς, q. d. caprificus alba, ficûs species est, Athen. l. 3. ex λευκὸς, & ἐρινεὸς; caprificus arbor, seu ficus sylvestris; Sic Λευκερόδιος, alba ardea; Aristot. ex λευκὸς, & ἐρωδιὸς, seu ἐρωδιὸς, V.

Λεύκη, ης, ἡ, populus alba: Item vitiligo alba: ab eod. Them. λευκὸς.

Λευκηπαπίας, sive λευκηπαπίας, ου, ὁ, olim dicebatur, timidus; aiunt enim, quorundam hepati vitium quoddam accidere, quod eos timidos reddat; ejus autem indicium vitiati, pallor est, qui tales timidos arguit; vi. Erasmi Chil. ex λευκὸς, & ἧπαρ, ατος, τὸ, vi. Sic λευκήρεμος, navis, Eurypidi, albos habens remos; ex λευκὸς, & ἐρετμὸς, &c. V.

Λεύκινος, ου, ὁ, populus; Aristot. œcon. 2. Item Λευκίσκος, ου, ὁ, piscis, è mugilum genere; apud Gal. à populeo colore; utrumque à λευκὴ, ἡ; vide.

Λεύκιππος, ου, ὁ, ἡ, qui candidos equos habet: q. λευκὸς ἵππους· ex λευκὸς, albus, & ἵππος, equus.

Λευκίτης, ου, ὁ, Dor. pro λευκίτης, idem quod λευκὸς, candidus.

Λευκίτη, creta, ejusd. Th.

Λευκοβραχίων, ονος, ὁ ἡ, candida brachia habens: Item pulchra; ex λευκὸς, & βραχίων; V.

Λευκόγαιος, cujus terra, alba est; ex iisd. cum seq. λευκόγεως; V.

Λευκόγεως, ω, creta, critifodina: ex λευκὸς, albus, & γῆ, terra.

Λευκογραφέω, ῶ, albo colore depingo; unde λευκογραφὶς, ίδος, ἡ, leucographis, genus lapidis, de quo vide Plin. & Æt. ex λευκὸς, & γράφω, undè γραφὴ, &c. vi. Sic Λευκοδίφθεροι, albis pellibus, seu rhenonibus amicti; (i. e. Λευκοδέρματοι) ex λευκὸς, & διφθέρα; vide.

Λευκοθέα, LEUCOTHEA, Albunea mater, Matuta: q. λευκὴ θεὰ, lux enim est alba.

Λευκόθριξ, qui candido est capillo, seu niveis pilis; ut λευκόθριχες ἵπποι, apud Callim. ex λευκὸς, & θρὶξ, τριχὸς; vide.

Λευκόϊον, caltha, viola: q. λευκὸν ἴον, alba viola.

Λευκοῖσιν, dativ. plur. Ionicè à λευκὸς, albus.

Λευκόκαρπος, cujus fructus albi sunt, Theophr. ex Λευκὸς, & καρπὸς, vi. Sic Λευκόκαυλος, cujus caulis albus est; à Th. καυλὸς, vi. Item Λευκοκέρατες, alba habentes cornua; à Them. κέρας, ατος, τὸ, vi. Sic etiam λευκόκομος, cui candida est coma albente præditus comâ; à Them. κόμη, vi. Λευκόκρας, candidum habens caput; à Them. κάρηνον, undè κράας, vel κρὰς, &c. quæ V. Λευκόκυμα, albicans fluctus, Euryp. in Oreste; à Th. κῦμα, vi. Item Λευκόλιθος, ex albo lapide constans; ex Th. λίθος, comp. ut reliqua anteced. cum Th. λευκὸς, &c. V.

Λευκόλινον, ου, τὸ, album linum: ex λευκὸς & λίνον, linum.

Λευκόλοφος, albus cristam habens; ex λευκὸς, & λόφος, vi. Item Λευκομηνὶς, --ίδος, ἡ, mœna candida, Athen. l. 7. ex λευκὸς, & μὴν, μηνὸς, ἡ, vel μηνὶς; quæ V.

Λευκομέτωπος, ου, ὁ, ἡ, candidus: habens frontem album: ex λευκὸς, & μέτωπον, frons. Th. ὄπωμαι, video.

Λευκόνοτος, ficcus notus; q. d. purus & candidus auster, quòd imbribus careat; Hippocr. & Gal. ex λευκὸς, & νότος, &c. V.

Λευκοπάρειος, candidas habens genas, idem, & ex iisd. cum seq. λευκοπάρηος.

Λευκοπάρηος, ος, ὁ, ἡ, candida genas, alba genas: ex λευκὸς, albus, & πάρεια, Æol. παρηὰ, ᾶς, ἡ, gena.

Λευκοπάρυφος, cujus vestis candido limbo prætexta est; apud Plut. in Apophth. ex λευκὸς, & παρυφὴ; unde παρυφὴς, & πάρυφος; quæ V.

Λευκόπηχυς, albos cubitos habens; à Th. πῆχυς, vi. Sic Λευκόπους, albos pedes habens; à Th. πὲς; vi. Item Λευκόπρωκτος, cui albus est podex, cui candidæ sunt nates; Schol. Aristoph. Sic etiam à Platone comico, dicuntur molles & effœminatæ; à Th. πρωκτὸς, vi. Sic etiam Λευκόπτερος, albas alas habens; navis Epith. apud Æschyl. in Prometh. à Th. πτερὸν, τὸ, vi. Λευκόπυγος, est candidis natibus, ac proinde, plerumque mollis & effœminatus, Suid. ex Th. πυγὴ, comp. ut reliqua anteced. cum Th. λευκὸς; V.

Λευκόπωλος, ος, ὁ, ἡ, qui albis equis utitur, & vehitur. Ex λευκὸς, albus, & πῶλος, pullus equinus.

Λευκόῤῥοδον, & λευκόῤῥοδον, alba, seu candida rosa; ex λευκὸς, & ῥόδον, τὸ; vide.

ΛΕΥΚΟΣ, ή, όν, albus, candidus, serenus: q. à λεύσσω, video. Hinc λευκότης, ήτος, ἡ, albedo: λευκὸω & λευκαίνω, dealbo.

Λευκόστικτος, albis punctis, seu maculis distinctus, albis notis compunctus, &c. ἐκ λευκὸς, & στίζω, f. ξω, undè στικτὸς, &c. vi. Sic Λευκόστροφος, candidos habens pedum malleolos; & ex parte intelligendo totum, albos habens pedes; ut λευκόστροφος Ἥβη, Theocr. Idyll. 17. ex λευκὸς, & στρόφος; undè στροφὸν, &c. V.

Λευκότερος, έρα, ον, candidior, compar. à λευκὸς, albus.

Λευκότης, albor, candor, &c. vide in Th. λευκὸς.

Λευκοϋφὴς, ex alba textura constans, & simpl. albus; ex λευκὸς, & ὑφαίνω; undè ὑφὴ, &c. V. Sic λευκοφαὴς, qui albus videtur, albus aspectu, Euryp. in Iph. Aul. ex λευκὸς, & φάω, vi. Item Λευκόφαιος, ex albo & fusco mixtus; Poll. l. 7. c. 28. ex λευκὸς, & φαιὸς, vi. Sic etiam Λευκόφθαλμος, qui candidis, seu albidis est oculis: Item gemmæ nomen; de qua Plin. l. 37. c. 9. ex λευκὸς, & ὄφθαλμος, vi. Item Λευκοφλεγμαπίας, vel λευκοφλεγματίας ὕδερος, qui totius corporis superficiem, albâ pituitâ plenam, in tumorem extollit; ex λευκὸς, & φλεγματίας, vi. Item Λευκοφόρος, albam, seu candidam vestem ferens; albatus, candidatus, &c. in Epigr. l. 2. ex λευκὸς, & φέρω, unde φόρος, &c. quæ V.

Λευκόφρυς ἀγορὴ, cana fori facies: ex λευκὸς, & ὀφρὺς, supercilium.

Λευκοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, candidam tunicam gerens: ex λευκὸς, albus, & χιτὼν, tunica.

Λευκόχροος, & λευχόχροος, idem quod seq. λευκόχρως, & ab illo vi. Undè λευκόχροιος, candidus color, &c.

Λευκόχρως, albicans: albus colore: ex λευκὸς, & χρὼς.

Λευκώ-

Λευκόχρυσος, aureus interveniente candida vena, Plin. l. 37. c. 9. ex λευκὸς, & χρυσὸς, &c. V.

Λευκόχρως, ωῖος, candido corpore decorus: ex λευκὸς, & χρὼς, χρωτὸς, ὁ, corpus. Th. χρόα, color.

Λευκόψαρος, qui simul ψαρὸς, est & albus, in Hippocr. expon. albicans in cinereum colorem; ex λευκὸς, & ψαρὸς, V.

Λεύκ'λεκτρα, pl. tantum, LEUCTRA, urbs Bœotiæ.

Λευκόω, album reddo, dealbo; à Them. λευκὸς, V.

Λευκώλενος, ε, ὁ, ἡ, pulchris ulnis seu brachiis: ex λευκὸς, albus & ὠλένη, ulna.

Λεύκωμα, ατος, τὸ, tabula albo colore inducta, album. Them. λευκὸς, albus.

Λευκώπις, & λευκωπὰς, ιδος, ὁ, albus aspectu, qui intuentium oculis albus apparet; & in fœm. Λευκῶπις, alba aspectu; ex λευκὸς, & ὤψ, ὠπὸς, vel ὠπὴ, ἡ, &c. quæ V.

Λεύκωσις, εως, ἡ, albugo, de morbo oculorum dicitur in Hipiatr. est verbale, à verbo λευκόω, V.

Λευῆς, idem quod Them. λεῖος, lævis, non asper, &c. apud Euryp. in Hecuba.

Λευρὸς, ᾶ, Poët. pro ὁμαλὸς, æqualis, planus.

Λεῦσιμος, ε, ὁ καὶ ἡ, lapidatorius, vel lapidatus; Euryp. Item Λευσμὸς, ε, ὁ, lapidatio, & malorum cumulus, Scholiastæ Æschyl. utrumque à verbo λεύω, f. λεύσω; id V.

Λεύσσετε, videtis, 2. plur. præsent. ind. activ. à

ΛΕΥ'ΣΣΩ, vides Poët. pro βλέπω, in 3. pl. λεύσσουσιν.

Λευστὴρ, ῆρος, ὁ, dignus qui lapidibus obruatur: à λεύω, lapido; quod vide.

Λευστὸς, lapidatus, Hes. (Item pro ὀρατὸς, apud eund. Hes. à Them. λεύσσω; vide) ab eod. cum præced. λευστὴρ, lapidator, &c. vide.

Λευχείμων, ονος, ὁ, ἡ, candidatus, qui λευκὸν εἶμα gestat.

Λευχιμονέω, ῶ, albis induor Herodian. lib. 8. à præced. λευχείμων, qui albis vestimentis indutus est; ex λευκὸς, & εἶμα, τὸ, V.

Λευχοπατίας, vide suprà λευκοπατίας.

Λέχεσσιν, dat. pl. Ion. à λέχος, εος, τὸ, lectus; quod V.

Λεχηποίης, ου, ὁ, herbosus; à πόα, Ion. ποίη, herbea, & λέχος, εος, τὸ, lectus. Them. λέχω cubo.

Λεχθὲν, dictum, a. 2. part. passiv. neut. gen. à λέγω, dico, f. ξω, a. 1. pass. ἐλέχθην.

Λέχος, εος, τὸ, lectus, g. pl. λεχέων dat. pl. λέχεσσι. Th. λέγω, vel λέχομαι, cubo, cubare facio.

Λέχοσδε, adv. lectum versus, ad lectum; Il. γ. à præced. λέχος, τὸ, vi. Unde etiam Λεχαῖα, sub. πόα, dicitur herba quædam, lectis [seu toris extruendis, apta, Theophr.

Λεχάοντο, Ion. & Poët. pro ἐλεχῶντο, 3. pl. imperf. pass. verbi λεχαίομαι, apud Hesych.

ΛΕ'ΧΡΙΟΣ, ε, obliquus.

Λέχρις, obliquè, adv. à præced. λέχριος, vide.

Λεχὼ, οῦς, puerpera: à λέχος, εος, τὸ, lectus in quo ducumbit. Th. λέγω, cubare facio.

Λεωβάτης, ου, ὁ, ἡ, via publica, & vehicularis à populi, per eam commeantis, frequentia, Hesych. à λεὼς, ὠ, Attice pro λαὸς, & βαίνω, unde βάτης; vide.

Λεώδαμας, αντος, ὁ, LEODAMAS, nomen Philosophi.

Λεωλογέω, populum percenseo, Athen. l. 12. ex λεὼς, Attice pro λαὸς, & λέγω, recenseo; unde λόγος, &c. V.

ΛΕ'ΩΝ, οντος, ὁ, LEO, λέαινα, ης, ἡ, LEÆNA: q. à λάω, quia visu valet: hinc χαμαιλέων, οντος, ὁ, leo pumilus.

Λεῶσαι, vellem, præs. opt act. à λεάω, -ῶ, pro θέλω.

Λεαπάτηλος, à populo calcatus, vel prorsus conculcatus, à λεὼς, Attice pro λαὸς, populus, vel à λεὼς, significante, omnino, & πατέω, unde πατητὸς, &c. vide.

Λεαπέτρα, an λειοπέτρα, lævis seu plana petra.

Λεαργὸς, ὸν, ὁ, Promethei Epith. apud Æschyl. ferocissimus, nihil non audens, πάντολμος, qui pro populo moritur, qui populo operis occasionem submini-strat; ut Prometheus, tradito igni mortalibus, ὁ τοῖς λαοῖς ἔργα παρασχὼν, διὰ τ πυρὸς; quoniam ignis, quem Diis surripuerat, usum hominibus ostendit; vel ὁ ἔχων ἔργον, τοῖς λαοῖς ἀπαγγέλλειν τὰ ἡμῖν θεῶν ἔργα καὶ βουλεύματα; vel ὁ σὺν λαὸς ἐργασάμενος; nam finxisse homines creditur Pometheus; à Suida expon. ὁ ἐπὶ τ λαῦ δυσθυμήσων, & proinde, pro audaci, temerario, præcipiti, & confidenti accipi tradit Bud. ab Hesychio expon. καυτηρ, παυσηρ, &c. ex λεὼς, Attice pro λαὸς, & ἔργον, τὸ, &c. quæ V.

Λεωσφέτερος, ε, quem suæ civitatis jure donant, civemque faciunt: ex λαὸς, & λεὼς, ὁ, Att. populus, & σφέτερος, suus. Th. ε, se.

Λεωφόρος, ε, ὁ, sc. ὁδὸς, Ion. & Att. pro λαοφόρος, via publica: ex λεὼς pro λαὸς, populus, & φέρω, fero.

Λῆ, velit, Dor. pro θέλῃ, 3. sing. præsent. subjunct. θέλω, ῃς, ῃ, Dores dicunt λῶ, λῇς, λῇ. Alii malunt à λάω, deducere in sub. λάω, λάῃς, λάῃ, Crasi λᾷ, λᾷς, λᾷ, & Dor. λῶ, λῇς, λῇ, velim, is, it.

Λήβω, inusit. pro λαμβάνω, capio, f. λήψομαι.

Λῆγ', pro λῆγε, quiesce, præsent. imperat. &

Λιγέμεναι, Dor. pro λῆγειν, præs. inf. verbi λήγω, cesso.

Λήγομεν, 1. pl. opt. præs. à

ΛΗ'ΓΩ, εις, ει, cesso, desino, quiesco: hinc λῆξις cessatio.

Λήδανον, ου, τὸ, idem quod seq. Th. λῆδον, τὸ, species cisti fruticis, ex quo colligitur ladanum, quod λάδανον, in Arabia vocari tradit Herodot. l. 3.

Λήδειον, λητδιον, & λήθιον; Suidas dicit esse vestem vilem, qualis ætate ferri solet; Eustath. dicit scribenda esse hæc per η, cum ι subscripto; utpote derivata παρὰ τὸ λέειν; vel est à seq. Th. λῆδος, τὸ; V.

ΛΗ'ΔΟΝ, ε, τὸ, frutex, cisti species.

ΛΗ'ΔΟΣ, εος, τὸ, vestis ex panno raro ac detrito.

Λήθαιος, & λήθαργος, LETHÆUS, adject. à λήθη, oblivio. Them. λήθω, lateo.

Λήθανω, oblivisci facio; i. e. λαθέσθαι ποιῶ, à Th. λήθω; V.

Λήθαργικὸς, veternosus, veterno morbo laborans: Item Λήθαργίζω, lethargo, seu veterno laboro; i. e. inexpugnabili somno, vel dormiendi necessitate oppressus sum, utrumque à seq. λήθαργος, qui cito oblivisciturr alicujus rei; ὁ τῇ λήθῃ παιζὸς; unde dicuntur & equi λήθαργοι, qui naturâ suâ ignavi & torpidi sunt, & cito calcarium obliviscuntur; Item Λήθαργος, sive λήθαργια, morbus est, quem Latini veternum appellant, &c. vide seq.

Λήθαργος, ε, ὁ, LETHARGUS, veternus morbus, marcor, & inexpugnabilis pene dormiendi necessitas: ex λήθη, oblivio, & ἀργὸς, ignavus, item velox. Th. ἐργάζομαι, operor.

Λήθεαι, obliviscaris, Ion. pro λήθῃ, 2. sing. præs. verbi λήθομαι, seu λήθω; quod vide.

Λήθῃ, latet, 3. sing. præs. act. verbi λήθω; quod vide.

Ληθεδανὸς, oblivionem patiens, (idem quod ληθαῖος, V.) Item oblivionem inducens; ut ληθεδανὸν φάρμακον, pharmacum oblivionem inducens, &c. Item ληθεδὼν, όν, ὁ, oblivio memoria aboleta, Suid. utrumque, à λήθη, &c. V.

Λήθεϊ' & λήθετο, oblita est, 3. sing. imperf. pass. Ion. pro ἐλήθετο, ejusdem verbi.

Λήθη, ης, ἡ, oblivio. Hinc Lat. LETHUM. Th. λήθω, lateo.

Ληθικὸς, oblivionem inducens; λήθης, clandestinus, clancularius; à λήθη, ἡ, vide.

Λήθομαι, & λανθάνομαι, lateo; Lucil. Item obliviscor, Il. α, & ρ, Odyss. μ, &c. Them. λήθω; vi. Unde etiam, Ληθοσυνη, Dorice λαθοσυνη) & λήθεσις, πος, ἡ, oblivio, obliviscentia, &c.

Λήθουσα, præs. part. f. g. à

ΛΗ'ΘΩ, seu λαθάνω, Dor. λάθω, LATEO, celo, f. λήσω, a. 2. ἔλαθον, p. m. λέληθα. Hinc λήθη, oblivio: λάθρα, adv. clam, clanculum: vide λανθάνω.

Λητάδης, ου, ὁ, prædando captus, seu abductus, captivus; à λητὴ, idem quod λεία, V.

Λητάτειρα, injiciens viris mulierum amorem, διὰ τὸ λητεύειν ἐν ἀνδρας.

Λητὰς, άδος, ἡ, prædando capta, vel abducta; ut λητὰς γυνὴ, Il. υ. à Th. λεία, vel λητὴ, &c. V.

Λητεστὴρ, & λητὸστης, qui segetem depascit, segetem depascens, &c. & in fœm.

ſcæm. λητϐότειρα, quæ ſegetes depaſcitur, & arva vaſtat; ut Hom. σιὼ vocat λητϐολείριον, nam dicitur etiam λητϐολείριον; ſic λητϐοτὸς dicitur aper; à devaſtando ſegetes; à Th. λητον, V. τὸ, & ϐόω, undè ϐοῦλη, & ϐοτὸς, &c.

Λητίδ' pro λητίδα, acc. ſing. à λητὶς, ίδ-ος, ἡ, pecus. Th. λεία, præda.

Λητίδειον, idem quod λητάδειον; id V.

Λητίδ-ος, ε, ὁ, prædando captus, captivus: ut λητίδες χεῖρες, captivæ manus in Epigram. à λητὶς, ίδ-ος; vi. Ut λητίδιον, vi. λητάδειον.

Λητίζεσθαι, Etym. ſcribit propriè eſſe τὸ τὰ πτηνὰ ζωΐα ἐκπέτην à λητὸν derivans, Καταλαμπτικῶς autem dici ὅταν ἢ ὅπλα πολέμια κλινθέντων; à Th. λεία, vi. ſeq.

Λητίζεσ' pro λητίζετο, 3. ſing. imperf. paſſ. Ion. verbi λητίζομαι, ſortior, nanciſcor, f. ίσομαι, perf. paſſ. λέλησμαι. Them. λεία, præda.

Λητίζομαι, prædor; vi. in λητίζεσ'.

Λητίζω, latrociniis, vel prædando infeſto; à λῃτὴ, idem quod Th. λεία; V.

Λητὴ, Ion. Dialyſi, pro λεία, ας, ἡ, præda.

ΛΗΤΙΟΝ, ε, τὸ, ſeges, in pl. τὰ λήϊα.

Λητὶς, ίδ-ος, ἡ, idem quod λεία, præda.

Λητόατο, Poët. & Ion. pro ἐλητέατο, 3. ſing. a. 1. m. &

Λητόατ', 3. ſing. f. 1. m. verbi λητίζομαι, nanciſcor, f. ίσομαι. Th. λεία, præda.

Λητῆρ, ῆρ-ος, ὁ, & λητὴς, ῆ, ὁ, prædator, &c. propriè ὁ τὰ πεζάποδα ἀπελαύνων, teſte Etym. ab eod. cum ſeq. λητέω; V.

Λητὸς, ή, bello captus, prædativus: à λῃτὴ, Ion. pro λεία, ας, ἡ, præda.

Λητοσάλπιγξ, ſic cognominati fuerunt Tyrrheni; quòd prædones eſſent, & tubas primò inveniſſent, à λητὶς, & σάλπιγξ, -γγ-ος, ὁ, &c. V.

Λητὼρ, ορ-ος, ὁ, prædator, prædo, furtivus: à λητίζομαι, prædor. Th. λεία, præda.

Λητῶτις, prædatrix. Epithet. Minervæ. Th. λεία, præda.

Λητὼς, bello capta mulier, captiva; ab eod. Th. V.

Λητοπάρχαι, apud Heſych. qui præerant ſacrificiis; à λήϊτ-ος, & ἀρχή; V.

Λήϊτον, locus publicus ubi magiſtratus conveniunt; Etym. λήϊτον καλέσει τὸ πρυτανήϊον, ὅτι Ἀχαιοὶ, leitum Achæi vocant prytaneum, i. e. curiam; Herodot. l. 7. Item λήϊτ-ος, ε, ὁ, populus; vi. ſeq.

Λήϊτ-ος, publicus, Ion. Dialyſi pro λεῖτ-ος; hinc λήϊτον, ε, τὸ, curia.

Λητουργὸς, q. d. opus publicum faciens, ſeu quod ad publicum pertinet, publicus miniſter, qui munus aliquod publicum obit; unde Λητουργέω, ῶ, opus aliquod publicum facio, à præced. λήϊτ-ος, & ἔργον, τὸ, V.

Ληκάω, & λακάζω, pro λακάζω, inſono, ſtrepo, idem quod Th. ſeq. λακέω, V.

ΛΗ'ΚΩ, vel Dor. λακέω, ſono crepo, LACERO, f. ήσω, a. 1. ἐλάκησα, a. 2. ἔλακον, ες, ε, p. m. λέλακα & λέληκα. Hinc λακὶς, ίδ-ος, ἡ, riſſura ſeu ſciſſura cum crepitu: λακίζω, lacero.

Λακτερία νῆσος, inſula ſuis finibus circumſcripta, vel mari circumquaque determinata; Item Λακτικὸς, definens; ſed apud Ariſtor. Rhet. 3. ῥυθμὸς λακτικὸς, eſt aures in fine feriens; Item Λακτὸς, idem quod καταλακτὸς, ſuis finibus, in quos deſinit, terminatus; (cui opponitur ἀλακτὸς, indefinens, infinitus, &c.) omnia à Th. λήγω; V.

Λακυνίζω, f. ίσω, pigmentis oratoriis exorno & illuſtro; ut Θέσις λακυθίζῃ, elucubrare, ſeu ad lucernam (cui oleum ex lecytho affunditur) multo ſtudio componere; Item locis communibus aliquid amplifico atque exorno; Item ampullor, ampullis & ſeſquipedalibus verbis utor, Schol. Ariſtoph. undè verbale, Λακυθισμὸς, ὃ, ὁ, contillatio, frigillatio; à Suida expon. δύφωνία; Item Λακυθιστὴς, ῆ, ὁ, qui exilem habet vocem, μικρόφωνος, qui cavam vocem edit; h. e. talem, qualem vaſa cava, ſi pulſentur, Heſych. à Th. λήκυθος, &c. vi. unde etiam Λακύθιον, ε, τὸ, parva lecythus, parva ampulla, &c. diminut.

Λακυθοποιὸς, qui lecythos conficit, qui ampullas unguentarias fabricatur; Poll. lib. 7. c. 30. ex λήκυθος, & ποιέω, vi. Sic etiam Λακυθοπώλης, lecythorum venditor, qui ampullas olearias, ſeu unguentarias vendit; ex λήκυθος, & πώλης; V.

ΛΗ'ΚΥΘΟΣ, ε, ἡ, LECYTHUS, ampulla olearia.

Λήλαντος, ὁ, nomen prop.

ΛΗ'ΜΑ, ατος, τὸ, propoſitum animi, virilis fortiſque animus, q. à λάω, volo.

Λημώδης, ε, graminoſus, lippus. Th. λήμη, gramiæ, lippientes oculi.

Λημματίας, ε, ὁ, præſenti, & confidenti animo præditus; undè Λημματίαν, idem quod λῆμα ἔχω, præſenti ſum animo; Item Ληματόω, ῶ, animum addo, animo præſenti & confidenti munio; omnia à Th. λῆμα, ατος, τὸ, præſens animus, ſeu animi præſentia & fortitudo; Item voluntas, conſilium, decretum, ſeu animi propoſitum, &c. Undè etiam Λημάτια, τὰ, ſententiæ, conſilia, nam Heſych. & Suid. λημάτιον, τὸ, non ſolum expon. φρόνημα, ſed etiam βέλθμα, &c.

Λημάω, -ῶ, lippio, gramioſos oculos habeo: à

ΛΗ'ΜΗ, ης, ἡ, lippientes oculi, ſordes oculorum, idem quod γλήμη, q. à λα & μάω.

Λημότης, lippitudo; à Th. λήμη, Schol. Ariſtoph.

Λῆμμα, ατος, τὸ, res quæ accipitur; Item munus quo aliquis corrumpitur: horum, reditus, ſumptio, aſſumptio, argumentum. Th. λαμϐάνω, ſumo.

Λημμάτιον, ε, τὸ, q. d. propoſitiuncula, ſumptiuncula, diminut. à præced. λῆμμα, V.

Λημνιὰ ἔργα, Lemnia facinora: &

Λημνιᾶν, Dor. pro Λημνίων, Lemniarum: vide in λήμνιος.

Λήμνιον κακὸν, dicitur de maximo malo, quòd mulieres Athenienſes, viros in Lemno occidiſſent, unde Lemnia facinora, i. e. teterrima, &c.

ΛΗΜΝΙ'ΣΚΟΣ, ε, ὁ, LEMNISCUS, faſciola è coronis dependens.

Λήμνος, dat. ſing. à Λῆμνος, LEMNUS, inſula.

Λίμναι, ῶν, αἱ, Poët. pro ϐάκχαι. Alii ſcribunt Λῆναι, quas dicunt eſſe Nymphas torcularium: vide λῆνος.

Ληναῖος, & Ληναΐτης, idem quod Ληναῖος, Bacchus, quoniam torcularibus, & vini expreſſioni præeſt; ſic Ληναῖος, ſeu ληναϊκὸς ἀγὼν, apud Ariſtot. & Athen. Item Ληναῖον, ε, τὸ, lenæum feſtum, quod in honorem Lenæi Bacchi agitabatur; Item τὰ λήναια, idem omnia à Th. λῆνος, V.

Λήναιος, ε, LENÆUS, cognomen Bacchi: à λῆνος; quod vide.

Λήναιῶνα, acc. ſing. à

Λήναιών, ῶν-ος, ὁ, Januarius, quo Ethnici vina libabant Baccho. Th. λῆνος, lacus torcularii preli.

ΛΗΝΟ'Σ, ῆ, ὁ, lacus preli torcularii, ubi uvæ prelo exprimuntur: q. à λεαίνω, comminuo: ſed

Λῆνος, ε, τὸ, lana, quia λεῖον, id eſt, molle.

Λῆξαι, Ion. pro ἔληξαν, 3. pl. aor. 1. act. λῆξαι, deſiiſſe, a. 1. inf. λήξασθαι, a. 1. inf. m. &

Λήξειαν, ας, ε, a. 1. opt. activ. Æol. verbi λήγω, ceſſo, f. ξω.

Ληξίαρχοι, magiſtratus quidam Athenis, qui tum alios, tum eos qui jam ſuæ tutelæ facti erant & jam poterant ἄρχειν τῆς λήξεως, i. e. hæreditatis paternæ (qui ſcil. jam tum erant aut ἐξηβηκότες, h. e. ſui juris, & de patrimonio poterant pro arbitratu ſtatuere) in album civitatis inſcribebant; nam paterna hæreditas λῆξις dicebatur, &c. vide Poll. unde Ληξιαρχεῖον, eſt γραμματεῖον, εἰς ὃ τοὺς νόμους ἐνέγραφον; ſicut in albo quoque leges Prætoris, & edicta quædam ſcribi ſolita fuiſſe, docet Turnebus: Item Ληξιαρχικὸν, liber in quem puerorum nomina, qui jam tutelæ ſuæ facti erant; παρὰ τὸ λήξεων ἄρχειν, εἰρημένον; i. e. τῆς κληρονομίας τῶν ἰδίων; ejus ἡλικία tempus erat pubertas, &c. Bud. ex Iſæo, Demoſth. & Æſchyl. &c. ex λῆξις, & ἀρχὴ, quæ V.

Ληξιπύρετος, ε, ὁ, lexipyretus; id eſt, faciens ceſſare febrem, medicinæ Epith. quæ febres fugant; Sic Ληξοπύρετον ſcribitur etiam, pro medicamento ſimente febrem; ex λῆξις, & πυρετὸς; quæ V.

Λῆξις, εως, vel ι-ος, ἡ; quies, ceſſatio: Item terminatio, à verbo λήγω; Item ſortitio, ſors, ſeu hæreditas, vel portio quæ ſorte obtigit; id eſt, κλῆρος, vel παῖδεία ἔσια; Poll. à verbo λαγχάνω; q. v.

Ληπτέος, capiendus, petendus, ſumendus, &c. Unde neut. ληπτέον, capiendum, vel ſumendum eſt, capeſcendum: vel, aggrediendum eſt, &c. ut ἔργον ληπτέον, opus inchoandum eſt, ſeu incipiendum; Item ληπτὴς, ῆ, ὁ, qui capit, vel prehendit, capiens, prehendens, &c. Unde ληπτικὸς, ή, ὁ, ad capiendum, ſeu accipiendum proclivis: Item ληπτὸς, ή, ὁ, captus vel perceptus; aut qui capi percipive poteſt, ſenſilis, perceptibilis; ut τὰ ληπτὰ ἢ τὰ νόητα, in Epigram. omnia verbalia, à Them. λαμϐάνω; quod

Ληραίνω, & ληρέω, ῶ, nugor, ineptio, deliro; ut apud Ariſtoph. in Nub. πληρεῖς; ſic ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, delirare, apud Luc. Undè Λήρημα, τὸ, nugamentum, deliramentum; & λήρησις, nugatio, deliratio, ſeu delirium, &c. omnia à ſeq. Th. λῆρος; V.

Ληρώδης, ε, ὁ ἢ ἡ, nugatorius, nugax, Ariſt. Rhet. 3. à præc. Th. λῆρος; V.

ΛΗ'ΡΟΣ, ε, ὁ, vel λῆρος, ου, ὁι, nugæ, ineptiæ, tricæ; hinc λιρέω, nugor. q. à λα & ῥέω.

Λιρώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, nugatorius, nugax, Aristot. Rhet. 3. à præced. Th. λῆρ, V.

Λῆς, Dor. pro θέλης, velis; vide in λῆ.

Λήσῃς, 2. sing. f. 1. act. &

Λήσεαι, 2. pl. f. 1. m. verbi λήθω seu λανθάνω, lateo. f. λήσω. a. 2. ἔλαθον.

Λησπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ, qui ludi oblivionem inducit. Epith. Bacchi. ex λήθω, lateo, & παίγμα. Sunt qui legunt λυσπαίγμων, à λύω, solvo, & τὸ παίγμα, ludus.

Λῆσις, εως, ἡ, voluntas, propositum, electio, &c. à Th. λῶ, λῆις, volo, &c. V.

Λήσμων, oblivios us, immemor; ex eod. cum seq. V.

Λησμοσύνη, ης, ἡ, oblivio: à λήθω, lateo.

Λήσομαι, obliviscar, f. 1. m. &

Λήσομεν, 1. pl. f. 1. act. à λήθω, seu λανθάνω, lateo. f. λήσω.

Λῆσσος, stella splendida, in spina scorpionis; Hesych.

Λῃστάρχης, & λῃσταρχος, princeps prædonum, princeps latro; à seq. λῃστὴς, & ἀρχή; unde ἀρχὸς, &c. V.

Λῃστεία, ἡ, præda, latrocinium; h. e. ipsa prædandi, seu, prædas agendi actio, Aristot. Polit. 1. c. 5. Thuc. l. 1. à verbo λῃστεύω, prædor, i. e. prædonem ago, ex rapto vivo; item, λῃστήριος, ε, ὁ, prædatorius; idem quod λῃστικός; ut &, λῃστήριον, ε, τὸ, idem quod λῃστικὸν, i. e. ipsi prædones, seu, prædatorum agmen; item, latrocinium, &c. Omnia, à seq. λῃστὴς, V.

Λῃστὴς, οῦ, ὁ, pro λῃστὴς, latro. Th. λεία, ας, ἡ, præda.

Λῃστικὸς, ὴ, ὸν, prædatorius, ex rapto vivens, prædis, & latrociniis victitans, &c. Ut, λῃστικὸς βίος, prædatoria vita; & λῃστικὰ ἔθνη, gentes ex rapto viventes, apud Aristot. Polit. 1. & 8. Unde neut. λῃστικὸν, τὸ, sub. σύσημα; dicuntur ipsi prædones, vel, prædonum agmen, Thuc. l. 1. & 2. Item, λῃστικῶς, more prædonum, prædatorio more, &c. Thuc. 6. &c. à præced. λῃστὴς, V.

Λῆστις, εως, ἡ, oblivio; à Th. λήθω, λήθομαι, vel λανθάνω, ἄνομαι, V.

Λῃστοκτόνος, prædonum interfector; Epigr. l. 2. à λῃστὴς & ἕκτονας præt. med. verbi κτείνω, V.

Λῃστρικὸς, ὴ, ὸν, idem cum præced. λῃστικός; ut, λῃστρικὴ ναῦς, navis prædatoria; fic, λῃστρικοὶ dicuntur, qui latrocinia exercent; Plut. in Quæst. Rom. Item, λῃστρικὸς & λῃστρικῶς; idem quod λῃστικὸς & λῃστικῶς; quæ vide. Unde etiam, λῃστρὶς, ίδος, ἡ, prædatoria, prædatrix, &c. Omnia, à λῃστὴς, V. Unde etiam, λῃστὸς, ὴ, ὸν, idem quod λῃστὸς, qui prædando capi potest, &c.

Λήστρον, latrina: puto, ubi latent λῃσταί.

Λησῶ, Dor. pro λήσω. f. 1. act. à λάω, ῶ, volo. vel à λήθω, lateo.

Λητοΐδης, ου, ὁ, Latonæ filius: à

ΛΗΤΩ, όος, ὁ, ἡ, LATONA, mater Apollinis. acc. Λητόα, ώ.

Ληφθεὶς, εἷσα, ἐν, captus, a, 1. part. pass. λαφθέντα, acc. sing. m. g. &

Ληφθῶσι, a. 1. inf. pass. à λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. a. 2. ἔλαβον. a. 1. ind. pass. ἐλλήφθω. a. 2. inf. m. λαβέσθαι.

Ληφθήτω, 3. sing. a. 1. imperat. pass. ab eod. verbo.

Λήχω, inusit. pro λαγχάνω, sortior.

Λῆψις, εως, ἡ, acceptio; cui scil. opponitur donatio; item, q. d. captio, vel, prehensio; prout capi dicitur, seu, prehendi, captivus, aut urbs; Luc. Plut. & Thuc. &c. Verbabale, à λαμβάνω; quod vide in seq.

Λήψομαι, ῃ, εῖ), & in 1. pl. λησόμεθα, f. 1. m. verbi λαμβάνω, quod vide. f. 1. m. inf. λήψεσθαι.

Λία, pro λεία, præda. Gl. Cyr.

Λιαζόμαι, exp. χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, ἐκκλίνω, &c. Separo me, declino, devito, abscedo, secedo, &c. pass. à seq. act. λιάζω, V.

ΛΙΑ'ΖΩ, agito, jacto, separo, turbo. f. άσω. p. κα. q. à λίαν. vide ἀλιάζω.

Λιάμαθοι, i. e. ὀι αἰπόλοι, caprarii pastores; παρὰ τὸ λίαν ἀμαθεῖς, sive, ἀπὸ τῶν λίαν ἠλιθίων ἀμαθεῖς, ex λίαν & ἀμαθὴς; quod vide. Item, λιάμαθος, admodum arenosus; ex λίαν & ἄμαθος; idem quod ψάμαθος, &c. Vide.

ΛΙ'ΑΝ, valde, admodum. q. à λάω, volo.

Λιαρὸς, ὰ, ὸν, tepidus, pro χλιαρός.

Λίασμα, ατος, τὸ, fomentum, seu, medicamentum tepidum; pro χλίασμα, quod vide.

Λιβάδιον, ε, τὸ, locus irriguus; vel, herbidus; item, pratum; item, centaurium minus, quoniam secundum fontes nascitur; Plin. l. 25. c. 6. Item, λιβάζω, stillo, gutto, &c. Utrumque, à λιβὰς, άδος, quod vide.

Λιβανικὸς, thureus, thus referens, &c. à seq. Th. λίβανος, V.

ΛΙ'ΒΑΝΟΣ, ου, ὁ, LIBANUS, Syriæ mons, thus.

Λιβανόω, thure aspergo, vel, condio, thus misceo; &c. 3. Maccab. à præced. Th. λίβανος, V. Unde etiam, λιβανώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, thuris modo odoratus, thus referens, thureus, &c. Item, λιβανοτίζω, thus adoleo; & λιβανωτὶς, rosmarius; quoniam ejus radix ὄζει λιβάνου; ut Dioscor. tradit, l. 3. c. 87. Utrumque, à seq. λιβανωτὶς, V.

Λιβανόμαντις, qui, vel quæ è thure incenso vaticinatur; ex λίβανος & μάντις; V. Sic, λιβανοπώλης, qui thus vendit; ex λίβανος & πώλης; V. Λιβανωτοπώλης, idem; unde, λιβανωτοπωλέω, thus vendo; à seq. λιβανωτὸς & πωλέω, &c. V.

Λιβανωτὸς, οῦ, ὁ, & λιβανωτὸν, οῦ, τὸ, thus, thuribulum: à præced.

Λιβανωτηρὶς, thurea planta, Plut. à præced. λιβανωτὸς, V.

Λιβανωτοφόρος, thurifer; à λιβανωτὸς, & φόρος, &c. Vide.

Λιβὰς, άδος, ἡ, gutta: à λείβω, fundo.

Λιβερτῖνος, ε, ὁ, libertinus, nomen sectæ.

Λίβηθρον, τὸ, incilis fossa, aquæ ductus; idem quod λείβηθρον, quod etiam usitatius est, & receptius; item, λιβυὸς, ὸν, ὁ, humidus; stillans; utrumque, à λίβος, τὸ, V.

Λιβόνοτος, ε, ὁ, LIBONOTUS, ventus qui spirat inter Africum & Austrum; ex λὶψ, βὸς, ὁ, libs, quod à λείβω, fundo, & νότος, notus.

Λίβος, εος, τὸ, gutta, stilla; item, stillatio humoris ex oculis, apud Hippocr. Item, Λιβυὸς, ε, ὁ, humidus; item tenebricosus, niger; utrumque, à λίβω; idem quod Th. λείβω; V. Unde etiam, λίβιμος, ε, ὁ ἡ ἡ, stillatitius, stillans, &c.

Λιβύσθεν, adv. ἀπὸ τῆς λιβύης. Dor. pro λιβύηθεν.

Λιβύη, ης, ἡ, LIBYA. Λίβυσσα, LIBYSSA. Λίβυς ἀνὴρ, vir ex Libya, Afer, Pœnus.

Λιβυκὸς, Africus, Punicus; à λίβυς, præced. V.

Λίβυρνον, ε, τὸ, Liburnum, species navigioli: à Liburnis, Illyridis populo.

Λίβω, fut. ψω, libo, fundo, idem quod, & à Th. λείβω, V. Galenus autem, λίβειν, propriè dicit significare, τὸ σαίζειν.

Λίγα, stridulè, argutè, pro λιγέα. Hesychius.

Λιγαίνω, oblecto, propriè arguto sono: vocis acutum edere sonum: à λιγὺς.

Λίγδα, cos, pulvis, q. à λεῖος, glaber.

ΛΙ'ΓΓΩ, stridco, stridorem edo. f. ξω. hinc λιγὺς, ύος, stridulus, argutus. λιγυὸς, ὸν, idem.

Λιγδάζω, sonum reddo feriendo superficiem; à seq. Th. λίγδην, strictim, superficie; i. e. superficiem tantum perstringendo; in superficie tantum; leviter, &c. V.

ΛΙ'ΓΔΗΝ, strictim, adv. q. à λίγδω.

ΛΙ'ΓΔΟΣ, pila, mortarium, item fornacula, in qua constant metalla.

Λιγέα, acc. pl. n. g. à λιγὺς, εῖα, ύ.

Λιγεῶν, Dor. pro λιγέων, gen. pl. &

Λιγείη, canoræ, dat. sing. f. g. à λιγὺς, εῖα, ύ, stridulus, a, um. Them. λίγγω, strideo.

Λιγέως, stridulè, adv. à λιγὺς. quod vide.

Λίγνα, τὰ, vestis ornamenta interna; Pollux ea dicit esse omnia, quæ sunt à parte interiore vestis.

Λιγνύσεις, εντος, ὁ, fuliginosus; item, λιγνυώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, idem, utrumque, à seq. Th. λιγνὺς, vide.

ΛΙΓΝΥ'Σ, ύος, ὁ, ἡ, fuligo, fumus, flamma.

ΛΙΓΝΩΤΟ'Σ, ε, ὁ, pingui similis.

Λίγξε, sonuit, pro ἔλιγξε, 3. sing. a. 1. act. verbi λίγγω, strideo, f. ξω.

Λιγυγλὶς, stridulum, seu, canorum resonans, argutum tinniens; ut κιθάρη

λιγυηχὴς, in Epigr. ex λιγὺς & ἠχὴ, idem quod ἦχος; V. Sic, λιγύθροος, & λιγυόθροος, q. d. argutisonus, ut λιγύθροος ἠχὴ, Dion. Alex. ex λιγὺς & θρέω; unde θρόος, &c. V. Item, λιγύμολπος, suaviter canens; Hom. Hymn. in Pana; à Th. μέλπω, unde μολπὴ, V. Sic, λιγύμοχθος, stridulâ voce, seu, cantu laborans, &c. à Th. μόχθος, V. item, λιγύμυθος, qui stridulâ, aut canorâ voce loquitur; Lusciniæ Epith. à Th. μῦθος, V. Sic etiam, λιγυπνείων, ονος, ὁ, dulce spirans; argutum, seu, stridulum flatu sonum reddens, Od. δ. Item, λιγύπνους; idem; ut &, λιγύπνους, Poeticè λιγύπνοος, idem quod λιγυπνείων, stridulum, i. e. leniter flans; à Th. πνέω, unde πνοὴ & πνόος, &c. V. Comp. ut reliqua anteced. cum λιγὺς, V.

Λιγυρῇ, pro λιγυρῇ, suavi, dat. sing. f. g. &

Λιγυρῆσι, dat. pl. f. g. Ion. à

Λιγυρὸς, ὰ, ὸν, idem quod λιγὺς, stridulus. Th λιγέω, strideo.

Λιγυρόω, cano, vel potiùs, argutè & concinnè cano, ut λιγαίνω; à λιγὺς, ὑος, ὁ, stridulus; unde etiam, λιγυρὸς, ῆ, ὸν, argutum stridens; i. e. λιγὺς, argutus; interdum & canorus, jucundus, &c. Ep. theron est venti, cantûs, & vocis apud Hom. Unde etiam, λιγυρὸς, stridulè, idem quod λιγέως, argutè, seu, arguto cum stridore; item, in bonam partem, argutè, i. e. sonorè, suaviter, &c. Il. γ. pro quo λιγέως, Poëtæ dicunt λιγὺ & λιγέα, nec non λίγα, pro λιγέως; factâ Syncope; omnia, à Th. λίγω; sed λίγυος, sive λιγύοιο, dictum putant ligurium lapidem, Josephus. de Antiq. Jud. à Th. λίγυς, ligus, uris; & plur. λίγυες, ligures; gens ejus regionis Italicæ, quæ ab ipsis dicitur λιγυρία, Liguria.

ΛΙ'ΓΥΣ, ύος, ὁ, ἡ, Ligur, qui ex Liguria. Hinc Λιγυστικὸς, ἡ, Ligusticus. sed

Λιγὺς, εῖα, ὺ, stridulus, a, um, sonorus, suavis: à λίγω, strideo.

Λιγυστικὸς, Ligusticus; ut, λιγυστικὸν πέλαγος, mare Ligusticum; item, λιγυστικὸν, Ligusticum; herba sic appellata, quod, in Liguria ut plurimum reperiatur, in Appennino scil. monte; teste Dioſc. l. 3. c. 58. Sic etiam, λίγυστις, ιδος, ἡ, fœmina Ligur, Ligustica, Euryp. Omnia, à Th. λίγυς, Ligur, &c. V.

Λιγυφθόγγοιτο, sonorâ voce præditis, dat. pl. Ion. à

Λιγύφθογγος, ὁ, ἡ, stridulam vel suavem vocem habens, argutus; ex λιγὺς, stridulus, quod à λίγω, strideo, & φθόγγη, sonus. Them. φθέγγομαι, loquor. p. m. ἔφθογγα.

Λιγύφωνος, ὁ, ἡ, argutus; ex λιγὺς, stridulus & φωνὴ, vox.

Λίλιον Ion. pro λίαν, valde, adv.

Λιθάζω, lapido, cum acc. f. άσω. a. 1. ἐλίθασα. a. 1. sub. λιθάζω, ῃς, ῃ. a. 1. inf. λιθάσαι, perf. act. λελίθακα. perf. pass. λελίθασμαι. a. 1. pass. ἐλιθάσθην. Th. λίθος, lapis.

Λίθαξ, ακος, ὁ, lapillus, petra aspera; item adjective, lapidosus: à λίθος.

Λιθάργυρος, ου, ὁ, spuma argenti; medicamentum metallicum, sponte quidem non nascens, sed in secundis fornacibus emergens, dum plumbum, vel, ejus arena, ab argento, aut, auro secernitur; vide Dioſc. l. 5. c. 102. & l. 6. c. 27. à λίθος & ἄργυρος, ὁ, V. Unde etiam, λιθαργύριον; quod exp. ποδονιπτῆρ, id V.

Λιθάριον, ου, τὸ, lapillus Theophr. Hist. Pl. l. 3. diminut. à Th. λίθος, V.

Λιθὰς, άδος, ἡ, lapillus, lapis. Th. λίθος, item.

Λιθάσας, αῖ, a. 1. part. act. &

Λιθαδῶσιν, 3. pl. a. 1. sub. pass. verbi λιθάζω, quod vide.

Λιθάσουσιν, 3. pl. a. 1. sub. act. ejusdem verbi.

Λιθία vel λιθίη, massa auri, preciositas auri. &

Λίθη, luxus, luxuries, ubertas. q. ex λίθω & Sic, acervus.

Λίθηος, & λίθεος, ου, ὁ, lapideus, saxeus, Il. ψ. Od. ν. à Th. λίθος, V. Unde etiam, λιθία, pro effossione lapidum, aut, pro copia lapidum; item, λιθιακὰ, τὰ, sub. γεώμματα; liber de lapidibus tractans; seu, opus de lapidibus scriptum; ut, liber Orphei περὶ λίθων, &c. Item, λιθιάω, ῶ, calculo laboro; unde verbale, λιθίασις, ιος, ἡ, calculi generatio in vesica; seu, calculus morbus in renibus aut vesica; dicitur & in oculis morbus, exteriori palpebrarum parte, ubi alba quædam & crassa calculis, aut, lapillis similia apparent. oculum pungentia, &c. Item, λιθίζω, lapidem refero, seu, imitor; in lapidem colore vergo, &c. Omnia, ut dict. à Th. λίθος, V.

Λιθίδιον, ου, τὸ, parvus lapis; diminut. à λίθος.

Λίθινος, η, ον, lapideus, a, um. Th. λίθος, lapis.

Λιθίνως, ad instar lapidis, seu, fabrì, adv. à præced. λίθινος & Th. λίθος, V. Unde etiam, λιθὶς, ίδος, ἡ, lapillus, &c.

Λιθόβλητος, lapidibus petitus, seu, impetitus; in Epigr. l. 1. At λιθόβλητος εὐσκοπία, de jactu lapidum, quasi collimante, seu, de collimatione cum jactu lapidum facta; ex λίθος & βάλλω, cujus composita varia in βλητος, desinunt.

Λιθοβολέω, lapido; cum acc. imperf. ἐλιθοβόλεον, αν. f. ήσω. a. 1. ἐλιθοβόλησα. a. 1. inf. λιθοβολῆσαι, a. 1. part. act. λιθοβολήσας, αῖ, perf. act. λελιθοβόληκα. f. 1. pass. λιθοβοληθήσομαι· ex λίθος, lapis, & βάλλω, jacio. p. m. βέβολα.

Λιθοβόλος, lapides jaculans, lapidibus impetens, &c. Ut, λιθοβόλος μηχανὴ, apud Jos. machina lapides ejaculans, & λιθοβόλος ἀνδρόπους; qui lapides jacit; ex iisd. cum præced. V. Item, λιθογλυφὶς, in lapide insculptus; & λιθογλύφος, qui lapides scalpit, seu, incidit; statuarius, &c. Luc. ex λίθος & γλύφω; unde γλυφὴ, &c. V. Sic etiam, λιθόδενδρον, dicitur à quibusdam corrallium, Dioſc. ex λίθος & δένδρον, V. Item, λιθοδερκὴς Γοργὼ, in Epigr. quasi lapideo aspectu; ex λίθος & δέρκω; item, λιθόδερμος, pelle lapidea tectus; corio munitus, cujus durities propemodum lapidea; dicitur & de hominibus apud Aristot. in principio Rhet. à δέρμα, τὸ, V. Item, λιθοδόμος, faber, seu, architectus lapidiarius; qui ex lapidibus ædificia struere novit, Xen. Pæd. 3. à δομὴ, seu, δόμος, vel, δομέω, &c. Quæ vide. Λιθοειδὴς, ές, ὁ, ἡ, lapidis speciem gerens; ab εἶδος, τὸ, V. Λιθοθλάω, lapidem, aut, lapides frango; vel, lapide confringo; à Th. θλάω, V. Λιθοκάρδιος, qui lapideo corde est; cui cor saxeum est; à Th. καρδία, V. Λιθοκέφαλος, lapideo & duro capite præditus; à Th. κεφαλὴ, V. Λιθοκόλλα, glutinum quo lapides ferruminantur, & conglutinantur, Dioſc. Unde λιθοκόλλητος, ex lapidibus conglutinatus, & compactus; item, cui lapides pretiosi agglutinati sunt; gemmis & lapillis distinctus, ac picturatus; unde λιθοκόλλητος στέφανος, gemmis contextæ coronæ, &c. à Th. κολλὰ, V. Item, λιθοκόπος, lapicida, latomus; Poll. Unde, λιθοκοπία, ictus lapide factus, Suid. à Th. κόπτω, unde κοπὴ, ἡ, comp. ut reliqua anteced. cum Th. λίθος, V.

Λιθόλιθος, ου, ὁ, ἡ, lapidibus obrutus: ex λίθος & λᾶας, lapido. Th. λᾶας, lapis.

Λιθολίσης, ου, ὁ, lapidator; & λιθολυσῶ; item, λιθολύω, lapidibus obruo, jactu lapidum incesso, &c. Omnia ex iisd. cum præced. λιθόλιθος, lapidatus; vel, per lapidationem factus; &c. V.

Λιθολόγος, ου, ὁ, qui lapides legit, seu, colligit, vel etiam, seligit operi idoneos; Thuc. l. 7. Unde λιθολογέω, ῶ, lapides lego, seu, seligo operi idoneos; unde verbale, λιθολόγημα, ex lectis lapidibus constructum ædificium, &c. Ex λίθος & λόγος; à Th. λέγω, colligo, V.

Λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον, instrumentum radendis & scalpendis lapidibus idoneum; ut bipennis, &c. Ex iisd. cum seq. λιθοξόος, V.

Λιθοξόος, ου, ὁ, lapicida, statuarius, qui lapides polit: ex λίθος & ξέω, rado, polio.

Λιθοποιὸς, calculum gignens; ut λιθοποιὸς χυμὸς, humor unde gignuntur calculi; ex λίθος & ποιέω, V. Sic, λιθόρρινος, ου, ὁ, ἡ, lapidea pelle tectus, corio munitus, cujus durities est fere lapidea; Plut. Symp. 1. ex λίθος & ῥινὸς, V. Unde λιθόρρινοι, οἱ, pisces, ὀστρακόδερμοι, testâ obtecti; quasi facceo tergore muniti; apud Empedoclem.

Λιθόομαι, ᾶμαι, in lapidem vertor, & indurescо; lapis fio, &c. Est pass. ab act. λιθόω, V.

ΛΙ'ΘΟΣ, ου, ὁ, ἡ, lapis, saxum. dat. pl. Ion. λίθοισι. Hinc λίθεος, lapideus, λιθάζω, lapido.

Λιθοβόλος, & λιθάκτος, lapidum jactu fugans; lapidator, qui lapides jacit, Nonn. ex λίθος; & verbo βάλλω, cieo, agito, concito; unde σάω, in fugam conjicio; in paſſ. σάομαι, in fugam conjicior, &c. V.

Λιθόσπερμον, τό, Lithoſpermum; herba ſic dicta, ob ſeminis lapideam duritiem, de qua Dioſc. l. 3. c. 58. Ex λίθος & σπέρμα, τό, V.

Λιθόστρωτος, ε, ὁ, ἡ, lapidibus ſtratus: ex λίθος, lapis, & στρωτὸς, ſtratus, quod à στρώννυμι. Th. στρόω, ſterno.

Λιθοτομίαι, lapicidinæ: ex λίθος, & τέμνω, ſeco, p. m. τέτομα.

Λιθοτομίας, & λιθοτόμος, idem cum λαπόμος, lapicida; item, chirurgus calculum exſcindens, ſed λιθοτόμος, inciſus à lapide; cui calculus, vel, calculi exempti; unde λιθοτομία, ἡ, idem quod λαπομία, lapidicina, latomia, &c. Omnia, ex iiſd. cum præced. V. Λιθοτρῳδικὴ, ars lapides elaborantium, ad operum ornamenta; apud Suid. Ex λίθος & τρόω, &c. V. Item, λιθοτρῶκοι, qui lapides trahunt, ſeu, extrahunt è lapidicinis, Plin. exemptores vocat, l. 36. c. 15. Unde, λιθοτρώω, lapides traho, ſeu, extraho, & eximo; item, ægrè traho, veluti ponderoſum ſaxum; Heſych. ex λίθος & ἕλκω; unde ὁλκὴ & ὄλκος, &c. V. Sic λιθαγρός, qui lapides elaborat; faber qui lapides ſcalpit & operi aptat; unde, λιθαγικὴ, peritia eximendorum lapidum; item, λιθαγρία, lapides elaboro; item, in lapides verto, ex λίθος & ἔργον, τό, vide.

Λιθόω, ῶ, in lapidem verto, lapidem facio; à Th. λίθος, V.

Λιθοφορέω, ῶ, lapides fero; ex Thucyd. à λίθος & φέρω; unde φορέα, &c. V.

Λιθώδης, ες, ὁ ἡ ὄν, lapidoſus, ſaxoſus; lapideus; ut λιθώδης νηὸς, apud Nonn. Unde, λιθωδία, ἡ, ſaxoſitas; item, ſaxea durities; utrumque à Th. λίθος, V.

Λιθωμότης, ε, ὁ, qui ad lapidem jurat: ex λίθος & ὄμνυμι ſeu ὀμόω, juro.

Λιθωτὸς, ἐός, lapideos oculos habens; ex λίθος & ὤψ, ὠπὸς, V.

Λίθωτος, εως, ἡ, mutatio in naturam ſaxeam: à λιθόω, in lapidem verto. Th. λίθος, lapis.

Λικμητίζω, ſalto immodeſtè: ex λίκνον & σκιρτῶ.

ΛΙΓΚΙΞ, minima & exiliſſima avis vox. q. à λιγύω, ſtrideo.

Λικμάζειν, Heſychio eſt περιέχειν, continere, comprehendere; vel, idem quod ſeq. λικμάω, id V.

Λικμάω, ventilo, diſſipo: f. ἤσω. p. λελίκμηκα. Th. λικμὸς, ventilabrum.

Λικμήσει, 3. ſing. f. 1. verbi præced.

Λικμητῆρα, ὁ, & λικμητὴς, ἑ, ὁ, ventilator: à λικμάω.

Λικμητήριον, ε, τὸ, ventilabrum, vannus; id quo fruges purgari ſolent ab aceribus, & paleis; ſic, λικμητρὶς, ίδος, ἡ, idem, ventilabrum, τὸ πτύον; item, qualus, i. e. vas quo percolatur fæx, ſive vini, ſive olei, h. e. amurca; utrumque, à præced. λικμητὴρ, & eod. Th. λικμὸς, V. Unde etiam λικμίζω; idem quod λικμάω, ῶ, ventilabro ſeu vanno purgo, vanno; item, cribro, &c. V.

ΛΙΚΜΟΣ, ὁ, ventilabrum, vannus.

Λικμοφόρος, vannum ferens, ut olim, ad ſacra Bacchi, ferebatur, ab hominibus infimæ ſortis; unde etiam dictum eſt de homine abjecto; à præced. Th. λικμὸς & φορὸς, &c. V.

Λικμώντων, gen. pl. part. præſ. act. verbi λικμάω, ventilo: quod vide.

Λικνίτης, Bacchi Epitheton; ab incunabulis puerorum, quæ olim λίκνα, dicebantur; à ſeq. λίκνον, τὸ, vide.

Λικνοφόλις, vanno ſimilis; ſordidus; à ſeq. λίκνον & εἶδος, τὸ, V.

Λίκνον, ου, τὸ, idem quod λικμὸς, vannus: q. λεῖον κανοῦν, plana corbis. Vel à λίσσω κινεῖν, quia valde agitatur.

Λικνοσπὴς, ornamento Bacchico redimitus; à λίκνον, τὸ, vannus; cribrum; caniſtrum; item, ornamentum Bacchicum, ex Epigr. & σέφω; unde σέφος, τὸ, V. Sic, λικνοφόρος, pro λικμοφόρος, qui λίκνον, ſeu, λικμὸν, fert; Demoſth. Unde λικνοφορέω, geſto λίκνον, Athen. l. 11. Ex λίκνον & φέρω; unde φορὸς, & φορέω, &c. Vide.

Λικριδὶς, adv. obliquè: à λίχριος, obliquus.

Λικρὶς, ὶδος, rami cervinorum cornuum. q. à λὶξ & κέρας.

Λίκτης, lictor: qu. λείκτης, à λείχω, lingo.

ΛΙΛΑΙ'ΟΜΑΙ, Poët. cupio, feſtino, λιλαίω, Ion. pro λιλαίω.

Λιμαγχέω, ῶ, inedia neco, q. d. fame ſtrangulo; idem quod ſeq. λιμαγχονῶ, & ex iiſd. id V.

Λιμαγχονάω & έω, fame neco, ango, & affligo fame; ex λιμὸς, fames, & ἀγχονάω. Th. ἄγχω, ſtrangulo.

Λιμαίνω, f. ανῶ, fame laboro. Th. λιμὸς, fames.

Λιμβὸς, ὸν, ὁ, Suidæ & Erymologo, ὁ σκοτεινὸς, tenebroſus; Epitheton κοπὶς; nam Etym. λιβρὸν eſſe dicit πλοῖον ὀρεσινηλὸν, ſed addit, per Syncopen etiam dict. videri poſſe pro λιβερνὸν; παρὰ τὸ λιβάδια, διὰ τὸ ὑφεῖσθαι τῆς νυκτός; ut μ. inſertum fuerit ad ſonum pleniorem; ut in κόμπος, & ſimilibus.

Λιμβάρχης, portus, ſeu, portuum præfectus, qui præeſt portui, ſeu, portubus; unde, λιμβαρχία, portûs, ſeu, portuum præfectura; munus ejus, qui eſt portûs, ſeu portuum præfectus; à λιμὴν, ένος, & ἀρχὴ, V. Sic, λιμενίοχος; ſeu λιμενίοχος, qui à portu continetur; ſed λιμενιόχος, vel, λιμενιόχος, qui portum continet; Apoll. Arg. 2. ex λιμὴν, ένος, & ἔχω; cujus varia compoſita, in οχος terminantur.

Λιμενίζω, ſum in portu; λιμένιον, & λιμενίσκιον, ε, τὸ, diminut. q. d. portulus, parvus portus; item, λιμενίτης, ου, ὁ, in portu verſans; qui portum incolit; quâ ſignif. dicitur fœm. λιμενῖτις φυνὶς, in Epigr. &c. Omnia, à Th. λιμὴν, ένος, ὁ, V.

Λιμενορράπτης, ου, ὁ, qui ad portum applicare facit, & applicat; in Epigr. ex λιμὴν, ένος; & ὄρμος; unde, ὁρμίζω, &c. V. Sic, λιμενοσκόπος, portuum inſpector; ex λιμὴν, ένος; & σκοπὸς, V. Item, λιμενοφύλαξ; portûs, ſeu, portuum cuſtos; unde λιμενοφυλακία, ἡ, munus cuſtodiendi portus, Ariſtot. ex λιμὴν, ένος; & φύλαξ, ακος, &c. V.

ΛΙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, portus: acc. λιμένα. q. λίαν μένει, quod ibi naves tutæ conquieſcant, hinc λιμενάρχης, portitor, qui portui præeſt.

Λιμενὸς, pro λιμενικὸς, portuoſus; ſic dicta fuit Epidaurus, urbs; teſt. Heſych. Suid. &c. à λιμὴν, ένος, ὁ, V. Item, λειμήν, dicuntur quæ ad portum, aut, ad pratum pertinent; Etym. per Syncop. vel pro λιμενήρη, vel, pro λειμωνήρη: à Th. λιμὴν, vel, λειμὼν, quæ V.

Λιμερὸς, ὸν, famelicus, à λιμὸς, fames.

Λίμνα, ſtagnum, mare, oceanus; idem quod Th. λίμνη, ἡ, V. Pro quo etiam, Poëticè, per Paragogen dicitur λιμναία, lacus, &c. Unde etiam, λιμνάζω, ſtagno, reſtagno; & λιμνᾶω, vel, λιμνήτης, ου, ὁ, paluſter, lacuſter; lacuſtris, aquatilis, paluſtris, &c. Item, λιμναπάδες, αἱ, Deæ aquarum, &c. Omnia, ut dict. à ſeq. Th. λίμνη, V.

Λιμναῖος, άδος, ἡ, & λιμνῆτις, ίδος, ἡ, lacuſtris, paluſtris. Th. λίμνη, palus.

Λιμνᾶτις, Dor. pro λιμνῆτις, vide in præced.

ΛΙ'ΜΝΗ, ης, ἡ, ſtagnum, palus: q. à λίαν μένει, ſcil. τὸ ὕδωρ, ubi aqua manet, & non movetur.

Λιμνήτης, ου, ὁ, nomen Ranæ: à λίμνη, lacus.

Λιμνῆτις & λιμνῆτις, videantur ſuprà, in λίμνα & λιμναῖος.

Λιμνοθάλαττα, ἡ, ſtagnum maritimum, vel, lacus maritimus; apud Ariſtot. de Hiſt. Anim. l. 8. Ex λίμνη & θάλασσα, ſeu, θάλαττα, &c. V.

Λιμνόμενος, ου, in paludem, ſeu, lacum abeo, & exundo, ſeu, redundo, &c. à Th. λίμνη, V.

Λιμνορράχαι παῖδες, dicebantur pueri pugillatu certantes, in loco, qui λίμνα vocabatur, Heſych. à λίμνη & μαχὴ, V. Sic, λιμνόσειρα, τὰ, q. d. paludis, ſeu, paludum oſtrea; Ariſtot. de gener. An. l. 3. ex λίμνη; & ὄστρεον, τὸ, V. Item, λευνεργὸς, qui circa paludes opus facit; ut, qui eas purgat; ex λίμνη; & ἔργον, τὸ, V. Sic, λιμνοφυὴς, in palude, ſeu, ſtagno natus, vel, ortus; ut λιμνοφυὴς δένδρα, arundo paluſtris, in Epigr. ex λίμνη & φύω, ſive, φυὴ, &c. V. Item, λιμνοχαρὴς, paludibus gaudens, in Batrachom. ex iiſd. cum ſeq. V.

Λιμνόχαρις, nomen Ranæ; ex λίμνη & χαίρω, gaudeo.

Λιμνάσιος, εος, ὁ ἡ ἡ, paludosus; exp. & paludem imitans; apud Plut. de Socr. Dæm. Unde neut. λιμνάσιες, τὸ, restagnatio; à Th. λίμνη, V.

Λιμοδωριᾶς, ὁι, qui fame urgente, aliquò demigrant; à Dorienſibus, qui è Peloponneſo fugerent, annonæ inopiâ, ſumpta vox eſt; vide Ch.I. Eraſm. Unde verbum λιμοδωρίαω, fame compulſus, aliquò demigro; à Th. λιμὸς, V.

Λιμοκίμβιξ, qui ad famem uſque parcus eſt, ſeu, ſordidus, vel, quem ſordes ad tolerandam famem impellunt, ſeu, ad ſuum defraudandum genium, &c. à λιμὸς & κιμβὶξ, &c. V. Sic, λιμοκτόνος, fame necans; famem mortiferam afferens; unde verbum, λιμοκτονέω, ῶ, fame neco, vel, conficio: Gal. λιμοκτονία; q. d. cædes quæ fit per famem; apud Plut. pro ſumma & exitiali inedia à Medico imperata; ut & apud Aphr. Probl. l. 1. exp. ſumma fames, ſeu, eſurities; à λιμὸς & ἔκτανα, prær. med. verbi κτείνω, V.

ΛΙΜΟΣ, ὅ, ὁ, & Dor. ὃ, fames: homo ſordidus: qu. à λείπω, deficio. Hinc λιμάω, eſurio: λιμώδω, idem: βέλιμος, ος, ὁ, & βελιμία, ας, ἡ, ingens fames.

Λιμόψωρος, ſcabies, & ſtrigoſitas, quâ animantia in fame corripiuntur, Suid. Ex λιμὸς & ψάω, ἡ, vide.

Λιμπάνω, linquo: à λείπω, idem.

Λιμῳδῶ, decipere: à

Λιμῳὸς, ſycophanta; delator rerum contra leges admiſſarum; Heſych.

Λιμώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, famelicus, vel, tolerandæ fami obnoxius; Plut. Symp. 7. Athen. l. 6. à Th. λιμὸς, V.

Λιμώττω, f. ώξω, p. ωκα, eſurio. Th. λιμὸς, fames.

Λιμώττων, οντος, præſ. part. præced.

Λινάριον, ου, τὸ, & λινίσκος, ου, ὁ, funiculus, parvum filum; diminutiva, à Th. λίνον, τὸ, V. Unde etiam, λίνιος & λίνεος, ου, ſive, λινοῦς, οῦ, ὁ, lineus; ut, λινοῦς χιτὼν & λινοῦν χιτώνιον; ſic λινοῦν ἱμάτιον, & in plur. λινᾶ ἱμάτια; Alex. Aphr. Item, λίνεος μίτος, lineum ſtamen, apud Suid. &c.

Λινεργὴς, ex lino factus; ut, λινεργὴς ἱστὸς, tela linea, &c. Ex λίνον & ἔργον, τὸ, V.

Λινδὺς, εος, ὁ, mugil, piſcis; Heſych.

Λινίσκος, vide ſupra in λιναρίον.

Λινόδεσμος, ex lino vinculum habens ſeu lineum, aut ex filo; vel, vinculum lineum, &c. Item, λινόδετος, lino vinctus, apud Ariſtoph. In Nub. Ex λίνον, τὸ, & δέω; unde δεσμὸς, & δετὸς, &c. V. Item, λινόδρυς, quibuſdam dicta quæ alio nomine χαμαίδρυς; (id vide) teſte Dioſc. Ex λίνον, τὸ, & δρῦς, V.

Λινοθώρηξ πος, ὁ, ἡ, thoracem habens lineum; ex λίνον & θώρηξ, Ion. pro θώρακ, thorax, pectus.

Λινοκαλάμη, lini ſtipula; λινοκαλάμη, Joſ. 2. 6.

Λινοκέρκυες, ὁι, retia & lina vendentes; pro λινοκέρκυες, ex λίνον; & κέρκος, υος, V. Item, λινόκλωστος, ut, ἠλακάτα λινόκλωστος; in Epigr. colus in qua netur linum; ex λίνον; & Th. κλάθω, V. Unde κλωστὸς, &c. V. Sic, λινόκροκος, ex lino textus, & croceo colore tinctus, vel, imbutus; Euryp. ex λίνον, & κρόκος, ὁ, ſive κρόκη, τὸ, V.

ΛΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, LINUM, chorda: q. λέϊνον, hinc λίνεος, ος, λινέη, ῆ, λίνεον, ου, LINEUS, A, UM. λινοῦς, lini textor: & hinc Angl. Line & Linen.

Λινοπλόκος, retia plicans, ſeu, complicans; piſcator; ex λίνον, & πέπλεκα, præt. med. verbi πλέκω; unde πλοκὴ, &c. V. Sic, λινοπλωΐας, ου, ὁ, q. d. lini lotor; & λινοπλωὶς, q. d. lino lotus, i.e. lino loto contextus; ex λίνος & πλυΐω, &c. V.

Λινοπόρος, per linum tranſiens; ut, λινοπόρους ἄυρας, velivolis ventis; apud Euryp. in Iph. Taur. ex λίνον; & πείρω; unde πόρος, &c. V. Sic, λινόπορος, lineas habens alas; item, navis Epitheton: ex λίνον & πείρω, τὸ, V. Item, λινόπης, qui retia ſpeculatur; qui venatoriis retibus adſtans, diligenter obſervat an feræ in ea incidant, Ariſtot. & Poll. unde, λινοπτάζω, λινόπτεω, & λινοπτάομαι, ῶμαι; retia ſpecutor, defixos in retia oculos habeo; ex λίνον & ὄπτομαι, cujus varia compoſita in οπης deſinunt.

Λῖνος, ου, ὁ, LINUS: nomen viri.

Λινόσαρκος, ος, ὁ ἡ ἡ, q. d. lineam carnem habens; i. e. ex lino; ut, λινόσαρκοι πεζεταλίδες, apud Antiphanem, i. e. tenues & molles; ut exp. Euſt. ex λίνον & σὰρξ, κὸς, ἡ, V. Item, λινοσαία, exp. retium collocatio; & in Epigr. exp. laqueus; quòd fixus ſtet; ſic, λινοστατέω, aut; illaqueari, in caſſes incidere; apud Plat. ex λίνον & ἵστημι, unde στάσις & στατὸς, &c. V. Sic etiam, λινοσολία, amictus lineus; Plut. ex λίνον & σέλλω; unde σολὴ, &c. V. Item, λινεργὸς, qui linum elaborat, ſeu, apparat; unde λινεργία, lini apparatio, ſeu, confectio, & elaboratio; ex λίνον & ἔργον, τὸ, V. Item, λινοχίτων, ονος, ὁ ἡ ἡ, lineam tunicam, vel, veſtem indutus; ex λίνον & χίτων, V. Sic, λινοχλαίνης, ου, ὁ, ὁ λίνου χλαναν ἔχων; Dionyſ. de ſitu orbis.

Λινόω, ῶ, lino vincio; unde verbale, λίνωσις, ligatio; à Th. λίνον, vide.

Λιξ, obliquus. Heſych. à λέγω.

Λιολεθρία, exp. παντελεῖ ὀλέθρῳ; ex λίαν & ὄλεθρος, ὁ, V.

Λιοπέτριον, Heſychio eſt λίθος λεῖος, i.e. lapis lævis; ex λεῖος & πέτρος, ſive, πέτρα, V.

Λίπ' pro λίπα, indeclinabile. Alii ex λιπαρῷ per Apocopen factum tradunt. Sunt qui pro λίπα, indeclin. ponunt, & hoc pro λιπαρῶν. Th. λίπος, adeps. Ponitur &

Λίπ' pro λίπε, 3. ſing. a. 2. ind. Ion. vel 2. ſing. a. 2. imperat. verbi λείπω, linquo: a. 2. ἔλιπον.

Λιπαίνω, f. ανῶ, pinguefacio. a. 1. ἐλίπηνα, & apud 72. ἐλίπαρα, ας, ε. Th. λίπος, pinguedo.

Λιπάρα, Inſulæ nomen Paraxyt. nam oxyt. fœminin. eſt à λιπαρὸς, V. Item, λιπαραὶ, lenia emplaſtra; alii pinguia manſunt; ſic dicta, quòd adipum, pinguedinum, oleorumque mixtura conſtent; ſic, λιπαραὶ τεχνίται; i.e. opimæ, & opiparæ; plur. fœm. à ſing. λιπαρὸς; pinguis; unctus, opimus, pulcher, beatus, &c. Vide.

Λιπαράμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, qui ſplendidis virtis eſt ornatus: ὁ λιπαρῷ ἄμπυκι κεκοσμημένος.

Λιπαρὲς, abundantes, acc. pl. f. g. à λιπαρὸς, ὰ, ὸν, quod vide.

Λιπαρέω, f. ήσω, aſſiduus ſum, perſto, perſevero: item aſſiduè rogo, & inſtanter rogo: vide in λιπαρὴς.

Λιπαρίας, per Dialyſin, pro λιπαρὸς; aſſiduè, jugiter; item, flagitanter, inſtanter orando, apud Athen. à Th. λιπαρὴς; unde λιπαρέω, &c. V.

Λιπαρὴ, Ion. pro λιπαρὰ ſplendida, λιπαρῆσι, dat. pl. Ion. à λιπαρὸς, pinguis, quod vide.

ΛΙΠΑΡΗ'Σ, ές, ὁ, ἡ, aſſiduus, ſedulus: λιπαρὸς & έος, aſſiduè, jugiter: λιπαρία, aſſiduitas: λιπαρέω, aſſiduus ſum. q. à λίαν παρεῖναι, valde adeſſe.

Λιπαρία, ἡ, aſſiduitas, ſedulitas; item, aſſidua obteſtatio; & q. d. flagitantia; à præced. Th. λιπαρὴς; unde etiam λιπαρίη, ης, ἡ, pertinacia, ſtrenuitas; ut, λιπαρίῃ ἀντέχομεν, ſtrenuè reſiſtimus, apud Herodot. &c. Item, λιπαρία, ἡ, pro λιπαρότης, pinguedo; eſt à λιπαρὸς, & Th. λίπος, quæ vide.

Λιπαρόγαιος, λιπαρόγεως, & λιπαρόγεως, qui pingui ſolo eſt; pinguem habens terram, &c. à λιπαρὸς & γαῖα, &c. V. Item, λιπαρόζωνος, nitidam, ac veluti unctam & ſplendidam zonam habens; ut, apud Euryp. in Phæn. Epitheton eſt ſolis, λιπαρόζωνε ἠλίου θύγατερ σελαναία, ſolis ſplendore cincti filia Lucina; ex λιπαρὸς & ζώνη, V.

Λιπαρόμιτρίδιος, ος, ὁ, ἡ, pulchram habens vittam: à λιπαρὸς, ſplendidus: quod vide: & κρήδεμνον, vitta.

Λιπαρὸς, ὰ, ὸν, pinguis, obeſus, nitidus. Th. λίπος, τὸ, pinguedo: hinc ἀλιπὴς, ἐος, ὁ, ἡ, macilentus.

Λιπαρότης, ητος, ἡ, pinguedo, pinguitudo; Theophr. Item, nitor, Plut. à λιπαρὸς, V. Unde etiam λιπαρῶς, pinguiter, vel, nitidè; ut ſcil. nitent quæ oleo ſunt uncta; item,

Item beatè, apud Hom. Od. σ', ſed λιπαρᾶς, aſſiduè, vide ſuprà in Λιπάρεω, & in Th. λιπαρὴς.

Λιπαρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, nitido corpore præditus: λιπαρόχρωτον, acc. Dor. à λιπαρόχρωτος, pro λιπαρόχρως: quod ex λιπαρὸς, pinguis, & χρῶς, corpus. Th. χρόα, color.

Λιπάρεψω, pinguem faciem habens, ſeu delicutam; apud Athen. menſa etiam dicitur λιπάρεψω, i. e. pinguis; ex λιπαρὸς, & ὤψ, V.

Λίπασμα, res quæ pinguefacit, apud Plut. Item Λιπασμὸς, q. d. pingue factio; ſaginatio, utrumque à Them. λίπω, τὸ, V.

Λιπαυγὴς, ſplendore, ſeu lumine defectus; i. e. obſcurus, caliginoſus, &c. ex λείπω, & αὐγὴ, V.

Λιπάω, ᾶς, q. d. pingueo, pinguis vel obeſus ſum; dicitur & de arboribus, cum pingueſcunt atque unguinoſiores fiunt; quod maximè germinationis tempore, accidit; Theophraſt. Hiſt. Pl. lib. 3. cap. 6. à Them. λίπω, τὸ, V.

Λίπε, pro ἔλιπε, 3. ſing. a. 2. ind. activ. vel 2. ſing. a. 2 imperat. verbi λείπω, linquo: f. λείψω, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα.

Λιπ' ἐλαίῳ, Apocopa, pro λιπαρῷ ἐλαίῳ, pingui oleo, vide ſuprà λιπ' pro λίπε.

Λιπήν, Dialyſi Poët. pro λιπεῖν, a. 2. inf. act. ejuſd. verbi.

Λιπερὴς, έος, ὁ, ἡ, qui ex agro in urbem fugit: ὁ λιπὼν τὰ ἔρνη.

Λιπεσοίνους κόρας Steſichorus vocat, τὰς νεοζύμους παῖδας τὰς λιπούσας σὺν ἑαυτῇ ἄνδρας, id eſt, puellas recens nuptas, quæ ſuos maritos deſeruerant.

Λιπεσοίωρε, maritum deſerens, adultera, ex Schol. Euryp. in Oreſte, eſt nom. ſing. unde præced. λιπεσοίωρας; V.

Λιπεσπάνις, egenus, πενιχρὸς, pauper; vel ut Ariſtoxenus, piſcator marinus: Item Λιπόπτης, ιδος, ἡ, egena, inops; propriè quæ ἐρίων, i. e. virgultis quoque careat, aut abjectitia ſit; ex λείπω, & ἔριον, τὸ, V.

Λιπέσθαι, a. 2. inf. m. verbi λείπω, linquo, f. ψω, a. 2. ἔλιπον.

Λιπήμερον, (Ionicum eſt) qui ſtatum diem deſeruit, qui ſtatuto die præſtò non fuit; ex λείπω, & ἡμέρα, ἡ, vide.

Λιπηνὸς, ῆ, ὁ, tempus quo germinantes arbores habitiores atque pleniores fiunt, & ſucco pinguiore turgent; Theophr. Hiſt. Pl. lib. 5. c. 1. à verbo λιπάω; quod V.

Λιπόβιοι, qui vitam deſeruerunt, vitâ functi, mortui; ex λείπω, & βίος; vi. Sic λιποβλέφαρον κύκλον, orbis cui palpebræ deſunt; apud Non. pro eo, qui oculo eſt deſtitutus; à Them. βλέφαρον, τὸ, vi. Item Λιποδύμων, attubus deſtitutus, & ſpecialiùs deſtitutus pedibus, mancus, in Epigram. à Th. γόνυ, τὸ, vi. Λιπόδερμον, defectus eſt pelliculæ tegentis glandem, adeo ut diſtrahi jam ampliùs non poſſit: Item idem quod Λιπόδερμον, apella; à δέρμα, τὸ, &c. vi. Λιπόζυγος, qui ſocietatis jugum deſeruit, ſolitarius; à Th. ζυγὸν, unde ζυγὸς, &c. comp. ut reliqua præced. cum Th. λείπω, V.

Λιπὼν, 3. ſing. a. 2. opt. act. λιποίμην, a. 2. opt. m. λιποῦσα, Dor. pro λιπᾶσα, a. 2. part. act. f. g. ejuſd. verbi.

Λίποιεν, 3. pl. a. 2. opt. act. λίποιμι, verbi λείπω, linquo: a. 2. ἔλιπον.

Λιπομήτωρ, qui matrem reliquit; in Epigr. ex λείπω, & μήτηρ; V.

Λίπον, pro ἔλιπον, a. 2. act. Ion. ejuſdem verbi.

Λιποναύτης, Dor. pro λιποναύτης, ου, ὁ, navis deſertor: ex λείπω, linquo, & ναῦς, navis.

Λιπόνεως, navis deſertor; ex λείπω, & ναῦς, νεὸς, &c. V.

Λιπόνηρος, eximiè improbus, inſigniter nequam; nam Λ, auget ſignif. quaſi λίαν πονηρὸς, (Heſych.) quæ V.

Λιπόπτερος, pelle deſtitutus, ſeu carens, & quidem eâ, quæ dura ſit; i.e. uvidam & lubricam habens pellem; Salamandri epithetum, apud Nicand. ex λείπω, & πτερὸν, V.

ΛΙΠΟΣ, έος, τὸ, pinguedo, adeps. Hinc λιπάω, pinguis ſum: λιπαίνω, pinguefacio: λιπαρὸς, ᾶ, pinguis.

Λιποσυρὴς, & Λιπόσυρος, macilentus; idem quod λεπόσαρκος, q. d. ſolia quæ corollas, aut ſerta deſtituerunt; i. e. quæ è corollis, ſeu ſertis deciderunt; in Epigram. ex λείπω, & σηφάνη, ſeu σέφανος; quæ vi. Item Λιποσράπης, & λιποσραπία, ἡ; ſeu. λιποσράπον, τὸ, videantur ſuprà cum λειποσράπης, &c. Sic Λιποτεύχιον λιποτάκτης, & λιποτακτικὸν, &c. eadem cum λειποτάκτης, & λειπότακτον, &c. quæ vi. Item Λιποτριχὴς, depilis, quem pili deſtituerunt; ex Epigram. ex λείπω, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ; V.

Λιποφεγγέα, acc. ſing. à

Λιποφεγγὴς, έος, ὁ, ἡ, linquens lucem: ex λείπω, linquo: & φέγγος, τὸ, lumen.

Λιποφθόγγος, quem vox deſtituit, mutus; ex λείπω, & φθέγγω, unde φθογγὴ, & φθόγγος; vi. Item Λιποψυχέω, animo deficio, efflo animam; vide ſuprà λειποψυχέω.

Λιπόων, Poët. pro λιπῶν, præſ. part. verbi λιπάω, pinguis ſum. Them. λίπος, εος, τὸ, pinguedo.

Λιπὼν, ὄσα, όν, a. 2. part. act. verbi λείπω, linquo: f. ψω, a. 2. ἔλιπον.

ΛΙΠΤΩ, cupio, deſidero: q. à λάω, volo.

Λιπώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, pinguis. Item in neut. τὸ λιπώδες, pinguedo; à Them. λίπος, τὸ, V.

Λίρινον, liliaceus; ut λίρινον ἔλαιον, oleum liliaceum, Gal. quod & λίριον dicitur ab Hippocrate, ſed λίρινον, ου, τὸ, lilium flos, idem quod Them. utriuſque λείριον, τὸ, V.

ΛΙΡΟΣ, ſeu λιρὸς, ὸν, impudens, audax: q. à λίαν ὁρᾶν, valde videre.

Λιρόφθαλμος, qui oculis eſt impudentibus & audacibus; à præced. Th. λίρος, & ὀφθαλμὸς, V.

ΛΙΣ, λιτὸς, ὁ, tenue & ſubtile linteum. Eſt etiam.

Λῖς, leo, Poët. cujus ex λῖν. Them. λίαν, leo. Eſt &

Λῖς, per Apocop. pro λιαὶ, lævis.

Λίσαι, precare, a. 1. imperat. m. verbi λίσσομαι, ſupplico, f. λίσομαι.

Λισάσκομαι, ſupplico, ſupplex oro. Poëticè, pro Th. λίσσομαι; id V.

Λισγάριον, & λισγάρις, ligo, apud Schol. Theocr. Idyll. 4. Λισγάρις, etiam ſignificat ligonem, lingua recentium Græcorum.

ΛΙΣΠΗ, ης, ἡ, animaculum quoddam gracile: q. à λῖς, pro λιαὶ.

Λισσοπυγὸς, attritas nates habens & exiles; Poll. l. 2. à ſeq. λίσσω, & πυγὴ, vide.

Λίσσω, ω, attritus uſu, gracilis. Them. λίσσω.

Λισσὸς, dicitur pro λιαὶ; (fœmin. à maſc. Them. λισσὸς; vi.) glabra, lævis; ut λισσάδες, (pro λισσαὶ) πέτραι, apud Euryp. Petræ arduæ, ſeu politæ, &c.

Λίσσεσθαι, præſ. inf. verbi λίσσομαι.

Λισσέσκετο, ſupplicabat 3. ſing. imperf. Ion. pro ἐλίσσετο, verbi λίσσομαι.

Λίσσομ' pro λίσσομαι, precabar, præſent. ind. vel fut. 1. Poët. pro λίσσομαι, quod à

ΛΙΣΣΟΜΑΙ, ſupplico, precor, oro: hinc part. λισσάμενος, η, Dicitur etiam λίτομαι. Hinc λιτὴ, ſupplicatio, preces: λιτανεία, idem.

ΛΙΣΣΟΣ, ῆ, lævis, glaber: q. λίαν ὀσος.

Λισραίνω, & λισράω, complano, pavio lævo, & æquabile reddo, utrumque à ſeq. Them. λίστρον, radula; inſtrumentum ferreum, ad complanandum ſolum, &c.

ΛΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, ſcapula ſeu ventilabrum ferreum ad complanandum ſolum.

Λισρόω, ῶ, pavio, complano, rado; unde Λισρωτὸς, pavitus, complanatus, raſus; Nicand. in Ther. utrumque à præced. Th. λίστρον, V.

Λίτα, accuſ. ſing. à λῖς, λιτὸς, ὁ, tenue linteum. Alii volunt eſſe pl. ex ſing. λῖτον, τὸ.

Λιτάζομαι, ſupplico, precor; Item Λιτανεύω, idem; ſupplex oro; Il. χ. unde λιτανεία, ἡ ſupplicatio, ſupplices preces, &c. Item λίτανος, ſupplicatorius; ut μέλη λίτανα, apud Æſchyl. omnia à Th. λίσσομαι, unde λίτομαι, &c. V.

Λίται, αἱ, preces, Deæ præſides ſupplicationum. Th. λίσσομαι, precor.

Λίταῖσι, frugalibus, dat. pl. f. g. à λιτὸς, ὴ, vilis, tenuis.

Λιτανεία, ας, ἡ, ſupplicatio, ſupplices preces, à λίτομαι, pro λίσσομαι, ſupplico. Inde Angl. Litany.

Λιτάνδιε, 3. ſing. imperf. Ion. &

Λιτάνδυσε, 3. ſing. a. 1. ind. act. à

Λιτανδύω, f. δύσω, idem quod λίσσομαι, precor, oro.

Λιταρίζω, celeri gradu proficiſcor, feſtino, curro; σαυτίμως πέχω, ſalto, &c.

ὅτ. Undè verbale Λιπαρισμὸς, rapidus cursus, aut fuga; Item saltus; utrumque à λίπαρ⟨ος⟩, velox, celer; Aristoph. in pace ubi Schol. derivat παρὰ τὸ λίαν ἐρᾷν, quæ V.

Λιτῶν, precum, gen. plur. Æol. pro λιτῆ, à λιτὴ, preces. Them. λίσσομαι, oro.

Λιτὴ, ἡ, supplicatio, supplices preces, obsecratio; unde λίτη⟨ος⟩, supplex; ut λιτὴς⟨ος⟩ ἀυχὴν, supplex cervix, apud Nonn. utrumque, à λίτομαι, vel λιτάζομαι; quæ V.

Λιτοδόρ⟨ος⟩, tenuiter & frugaliter nutritus; vili & tenui assuetus victui; ex λιτὸς, & βορὰ, ὅτ. vi. Sic Λιτοδίαι⟨τος⟩, vili & tenui assuetus victui; unde neut. τὸ λιτοδίαιτον, victus tenuis, seu victûs tenuitas, & frugalitas; ex λιτὸς, & δίαιτα; V.

Λιτοίμην, 1. sing. præs. opt. à

Λίτομαι, idem quod λίσσομαι, oro.

ΛΙΤΟ'Σ, ὸν, simplex, nudus, vilis: &

Λίτ⟨ος⟩, ὴ, ὸν, supplex: q. à λίσσομαι, supplico.

ΛΙ'ΤΡΑ, ας, ἡ, LIBRA, mensura, & ponderis nomen.

Λίτρον, pro νίτρον, Att.

Λιτρο⟨σ⟩τόω⟨ος⟩, dicitur ἀργυρεμπορικῶς; ἀπὸ τῆς σπειρικῆς νομισμάτ⟨ος⟩, quod λίτρα vocatur, Hesych. ex λίτρα, libra, duodecim constans unciis, ὅτ. Item numismatis genus parvi admodum pretii; ut tradit Poll. lib. 9. & lib. 4. cap. 24. & σκόπ⟨ος⟩, ὅτ. vide.

Λίπτω, cupio interdum dicitur pro Them. λίπτω; quod V.

λιφαιμῶ, sanguinem emitto, deficio corpore; exanguis fio, palleſco, ὅτ. dicitur pro λειφαιμῶ; quod V.

Λιφβησιῶτες, Hesychio sunt, in arborofo loco amicè degentes; à Th. ἔρ⟨ος⟩, τὸ, V.

Λιχάζω, per prærupta dejicio; Hesych. deducitur à Them. λιχανὸς, unde λιχὰς, ὅτ. quod V.

ΛΙΧΑΝΟ'Σ, ὅ, ὁ, index, digitus: q. à λίαν γαίνω, nam inter hunc & pollicem magnus est hiatus, sive intervallum: vel à λείχω, lingo: hinc λιχὰς, mensura interstitii inter pollicem & indicem distentos: λίχ⟨ος⟩, ᾰ, ὁ, liguritor: λιχμάω, ligurio, f. σω.

Λιχὰς, Hesychio est etiam ἀπότομ⟨ος⟩, ὅτ. vide in præced. λιχανός.

Λίχμαζον, imperf. Ion. à

Λιχμάζω, lingo, lambo. Th. λείχω, idem, f. ξω.

Λιχμάομαι, ῶμαι, lingo: ab eodem Them.

Λιχμὰς, ἀδ⟨ος⟩, ἡ, quæ lambitur, seu lingitur; Hesych. à Them. λείχω; vel à præced. λιχμάομαι, seu λιχμάω, lambo, ὅτ. vi. Unde etiam, λιχμήεις, ε⟨ις⟩, ὁ ἡ, exertâ linguâ os lambens, Nic. in Ther.

Λιχμία, ας, ἡ, liguritio, gulositas. Th. λιχανὸς; quod V.

Λιχμόω, & λιχμόομαι, ligurio, catillo; catillolem ago, & cupediis inhio: Item avide capio; unde λιχμώμαι, τὸ, cupediæ, delicatæ dapes, & quibus avido palato inhiamus; Athen. l. 3. à λίχ⟨ος⟩, ᾰ, ὁ, liguritor; qui cupediis ita est deditus; ut lingat digitos seu catinos, catillo, cupes: Item ὄμματα λιχνὰ, oculi libidinosè cernentes; Item gulosus; undè adverb. λιχνῶς, gulosè, avidè, voraciter; more catillonum & liguritorum; Item Λίχ⟨ος⟩, ᾰ⟨ος⟩, τὸ, condimentum delicatum, gulæ & palati illicium; omnia à Them. λιχανὸς; vide.

Λιχουριλάργυρ⟨ος⟩, qui λίχ⟨ος⟩, quidem est, sed φειδωλὸς, & φιλάργυρ⟨ος⟩; quæ vide.

Λίψ, λιβὸς, ἡ, petra, unde aqua stillat: à λείβω, stillo. Est & venti nomen, m. g. LIBS.

Λιψυδρεῖον, ᾰ, τὸ, regio siticulosa, vel inaquosa, ὅτ. vide suprà λειψυδρία, cum quo ejusdem est comp.

Λίω, promptus sum, cupio.

Λιωρὸς, Hesychio est κακοῦργ⟨ος⟩, qui supra λεωρὸς, id V.

Λόβιον, ᾰ, τὸ, gibba hepatis pars, quam fibram nonnulli vocitant; à seq. Them. λοβὸς, inauris pars, vel extrema hepatis, ὅτ. V.

ΛΟΒΟ'Σ, ᾰ, ὁ, ima auris pars, quæ prehendi potest, LOBUS; q. à λήβω, pro λαμβάνω.

Λοβώδης, ε⟨ις⟩, ὁ ἡ, filiquæ, seu folliculo similis, siliquaceus; à præced. Them. λοβὸς, siliqua, seu folliculus quo semen, veluti vaginâ, clauditur, ὅτ. vide.

Λογάδδω, lectè, electè, collectim; ut λογάδδω φέροντες λίθους, collectos passim lapides ferentes, ὅτ. à seq. λογὰς, --άδ⟨ος⟩; V.

Λογαριάζω, idem quod, & à λογίζομαι, rationem ineo, computo, unde Λογαρισμὸς, computatio, & λογαριαστὴς, idem quod & pro λογισμὸς, & λογιστὴς; quæ vide. Λογάριον, vide infrà λογίδιον.

Λογὰς, άδ⟨ος⟩, ὁ, ἡ, electus: ὁι λογάδες, delecti: à λέγω, eligo. Est & album in oculo.

Λογάω, q. d. dicturio, dicere, seu fari, & disserere cupio; Luc. in Lex. à λόγ⟨ος⟩; V.

ΛΟ'ΓΓΗΣ, sepulchrum, bustum; unde λογγεύω, tergo, mergo; Item λογγεὺς, ῶ⟨ος⟩, ὁ, lapis in portu pertusus, in eum finem, ut per ejus foramen trajecto sune, puppis deligari queat, Etymolog.

Λογεῖον, locus quidam theatri, seu pulpitum in scena, super quo stantes histriones, fabulam recitant; à Suid. expon. locus in quo causæ dicuntur; aliis, est locus in quo περὶ τῶς λόγως διατριβῶσι; Item Λογεῖον, dicitur etiam, os; quoniam per id sermo prodit, Poll. l. 2. in sacris autem literis dicitur λογεῖον, τὸ μάντευμα ὅπερ ἐφόρει ὁ ἱερεὺς, ἐν ᾧ ἦσαν ἐγκεκολαμμένοι οἱ ιβ'. λίθοι; illud in quo 12. lapides pretiosi erant defixi, quod ferebat Sacerdos summus; τὸ ἐμπλεῖον, Suid. exponitur, pectorale, Exodi 28. à nomine λόγ⟨ος⟩, ὁ; V.

Λογέμπορ⟨ος⟩, sophistæ Epitheton; q. d. venditor, seu mercaturam exercens verborum; ex λόγ⟨ος⟩, & ἔμπορ⟨ος⟩; vide.

Λογία, ας, ἡ, collectio, collecta: à λέγω colligo: p. m. λέλογα.

Λογιάδ⟨ος⟩, verbis tenus medicus, verbis tenus artem medicinæ profitens; ex λόγ⟨ος⟩, & ἰατρὸς; V.

Λογίδιον, & λογάριον, ᾰ, τὸ; q. d. verbulum, dictiuncula, oratiuncula; Item fabella, diranut. à λόγ⟨ος⟩; vi. Unde etiam λογιδὸς, εως, vel ε⟨ος⟩, ὁ, orator, Rhetor, qui causas dicit; Poll.

Λογίζεσθαι, præs. inf. à

Λογίζομαι, colligo, statuo, cogito: imperf. ἐλογιζόμην, f. ἰσομαι, p. λελόγισμαι, a. 1. pass. ἐλογίσθην, f. 1. pass. λογισθήσομαι. Th. λέγω, dico.

Λογικὸς, ὴ, ὸν, rationalis, verbalis, dat. pl. f. g. λογικαῖς; ab eod. Th.

Λογικῶς, cum ratione: more eorum qui ratione utuntur; Plut. Item verbis disserendi & sermocinandi modo; adverb. à præced. λογικὸς, ratione præditus vel utens; Item sermocinans, eloquens, facundus, ὅτ. vide.

Λόγιμ⟨ος⟩, ᾰ, ὁ ἡ, mentione dignus, memorabilis; insignis, celebris, nobilis, æstimabilis, æstimatione dignus, ὅτ. Undè plural. masculin. οἱ λόγιμοι, proceres: Sic sing. fœmin. λογίμη πόλις, eximia, vel insignis urbs; Item in superl. λογιμώτατ⟨ος⟩, præstantissimus, selectissimus, honestissimus, ὅτ. à nomine λόγ⟨ος⟩, ὁ, unde λογικὸς, ὅτ. V.

Λόγιον, ᾰ, τὸ, oraculum, responsum divinum, τὰ λόγια, eloquia: à λέγω, dico.

Λόγιος, ᾰ, disertus, facundus, eloquens, & orationis solutæ scriptor: à λόγ⟨ος⟩, quod vide.

Λογιότης, ητ⟨ος⟩, ἡ, facundia, eloquentia; ἡ σύναμις τῆ φράσεως; à λόγ⟨ος⟩, ὁ; V.

Λόγισαι, consulta, a. 1. imperat. m. verbi λογίζομαι, rationem ineo. Them. λέγω, dico.

Λόγισμα, τὸ, id ipsum quod in rationibus supputandis alicui imputatur, Athen. l. 1. verbale, à λογίζομαι; id V.

Λογισμὸς, ῦ, ὁ, ratiocinatio, cogitatio: ab eod. verbo & Th.

Λογιστήριον, ᾰ, τὸ, locus ubi sedebant ii qui λογισταὶ dicebantur; locus in quo exercitus recensetur, & stipendia militiæ, numerantur; unde neut. plural. λογιστήρια, τὰ, dicuntur scholæ calculatoriæ, sive ratiocinatorum: Item λογιστὴς, ῦ, ὁ, ratiocinator, supputator, calculator, ὅτ. Plut. peculiariter, λογισταὶ, οἱ, dicebantur ratiocinatorum præfecti, quibus rationes reddebantur publicæ administrationis; Item æstimator; sic etiam λογιστικὸς, ῆ, ὁ, calculatorius, seu ratiocinatorius: Item qui artis calculatoriæ peritus est, qui computandi & numerandi arte pollet: Item rationalis, rationis & mentis compos; & τὸ λογιστικὸν, sub. τῆ ψυχῆς μέρ⟨ος⟩, quod & διανοητικὸν, pars animi, qua inest ratio atque consilium; omnia verbalia à λογίζομαι, quod vi. Unde etiam λογιστέον, ratiocinandum est, cogitandum, seu considerandum est; Item λογισθῶ, computo, æstimo, ὅτ. omnia à nomine λόγ⟨ος⟩; V.

Λογογραφέω, fut. ήσω, ſcribo orationes forenſes, ſcribo hiſtoriam: ex λόγος, & γράφω.

Λογογραφία, orationum ſcriptio, vel hiſtoriæ: Item λογογραφική, ſcilicet, τέχνη, ars ſcribendi orationes: Item pro ſoluta oratione, ex iiſdem cum præced.

Λογογράφος, ου, ὁ, qui orationes conſcribit, orator: item fabula: ex iiſd.

Λογοδαίδαλος, ου, ὁ ἠ ὄν, orationum ingenioſus concinnator, orationum peritus artifex, qui orationes vario artificio elaborat, & quaſi variegat; Plat. in Phædro; ex λόγος, & δαίδαλος; vi. Item λογοδαίσπορος; q. d. cœna ſermocinatrix, ſeu cœna verbis magis quam cibis condita; ex λόγος, & δεῖπνον, τό, vi. Item λογοδηρία, ἡ, verborum contentio, ſeu pugna, altercatio inanis; ex λόγος, & ἔρις, vi. Sic etiam λογοδιάῤῥοια; q. d. verborum profluvium, profluentia loquendi; de garrulis dicitur, quòd eorum lingua fluxu verborum laboret, ceu morbo, qui διάῤῥοια dicitur, Athen. l. 4. ex λόγος, & ῥέω, unde ῥοή, & ῥόος, &c. vi. Item λογοδιδάσκαλος, dicendi, ſeu artis dicendi magiſter, à διδάσκαλος, vi. Λογοθέτης, rationum perſcriptor rationalis; Item λογοθετῶ, rationem repoſco, ratiocinor, computo, à Them. τίθημι; unde θέτης, & θετός, &c. vi. Λογοθήρας, qui verba aucupatur; verborum captator, à Them. θήρ; unde θήρα, &c. vide. Λογολέσχης, ου, ὁ, blatero, nugator, loquax; unde verbum λογολεσχεῖν, blaterare, nugari, à Them. λέσχη; vi. Λογομανέω, ῶ, literis, & diſciplinis, vehementer incumbo; q. d. literarum quodam inſano amore teneor, à Them. μαίνομαι; unde μανία, &c. comp. ut reliqua præced. cum nomine λόγος, &c. vide.

Λόγοισι, dat. pl. Ion. à λόγος, verbum, quod vide.

Λογομαχέω, verbis pugno, f. ήσω, p. λελογομάχηκα ex λόγος, verbum, quod à λέγω, & μάχομαι, pugno.

Λογομαχία, ας, ἡ, verborum pugna: ab iiſd. Th.

Λογομάχος, qui verbis pugnat, qui contentione verborum delectatur, argutator; ex iiſdem cum præced. Sic Λογομύθιον, oratio fabuloſæ narrationis; ex λόγος, & μῦθος, fabula, &c. V.

Λόγον ἑαυτῷ διδόναι, ſecum aliquid reputare.

Λογοποιέω, f. ήσω, fabulas condo: &

Λογοποιός, οῦ, ὁ, ἡ, fabularum & hiſtoriarum conditor: ex λόγος & ποιέω, facio.

Λογοποίημα, τό, q. d. fabulamentum, fabula, commentum, mendacium; Poll. ex Plat. Item λογοποιητικὴ τέχνη, ars τῶν λογοποιῶν; Plat. Sic λογοποιία, fabularum, ſeu mendaciorum confictio, ſeu ſcriptio; ex iiſdem cum præced.

Λογοπράτης, verborum venditor; eſt & Epitheton Judæ, quòd Chriſtum, Dei λόγον, vendiderit; apud Gregor. ex λόγος, & πωλέω, unde πωλητής, &c. V.

Λόγος, ου, ὁ, verbum, ratio: juſſum; negotium; rumor, verſus; carmen, &c. κατὰ λόγον· quantum æquum eſt: à p. m. λέλογα, verbi λέγω, dico.

Λογοτροπή, ῆς, ἡ, argumentationis dialecticæ forma; τὸ ἐξ ἀμφοτέρων συνθετὸν; i. e. ſyllogiſmus hypotheticus; ut ſi vivit Plato, ſpirat; atqui primum, igitur ſecundum; inventum hoc compendii gratiâ, ut ſit concluſio, τὸ ὃ ἔδει δεῖξαι, ἅπερ τὸ δεύτερον; Suid. ex λόγος, & τροπή; V.

Λόγχαισι, dat. pl. Ion. à

Λόγχη, ης, ἡ, ſors LANCEA: à λαγχάνω, ſortior, & aſſequor: a. 2. ἔλαχον, p. m. λέλογχα.

Λογχᾶτος, & λογχήτης, haſtatus, qui lanceam fert, à λόγχη; vi. Undè etiam λογχᾶσθαι, mucronatim, in acutum deſinere; unde λογχωτὸς, mucronatus, mucrone inſtructus, mucroni, cuſpidi, aut lanceæ ſimilis, &c.

Λογχήρης, ες, ὁ ἠ ὄν, lanceatus, qui lanceam fert ex λόγχη, & ἄειρω: Item qui lanceæ manum aptat, ut eam geſtet; à Th. ἄειρω; V.

Λογχοποιός, lancearum fabricator; Euryp. ex λόγχη, & ποιέω; Item λογχοφόρος, qui lanceam fert; ex λόγχη, & φέρω; undè φόρος, &c. V.

Λογχωτὰ ἔχειν, haſtæ cuſpidem habentes: à λογχόω, cuſpide munio: quod à λόγχη.

Λόγω, Dor. pro λόγῳ.

Λοεπάμβων, ωνος, ὁ, lotus, a. 1. part. m. Poët. pro λοεσάμενος, q. à λοέω, pro λόω, Dialyſi in eo. Hinc λόεσαν, a. 1. ind. act. Ionicè abjecto augmento, & Poët. gem. σν, a. 1. inf. act. λοέσαι, & ſic porro.

Λόεθρον pro λάβρον, ου, τὸ, lavacrum, balneum: à λόω, lavo.

Λοεθρόχοος, ου, ὁ, ἡ, aptus ad lavacrum: ex præced. & χέω, fundo.

Λοέσασθαι, & λοεσάμενος, Od. α, & Il. φ. Poëticè, pro λούσασθαι, & λουσάμενος, à λούομαι; vi. Quidam tamen formant à λοέομαι; vi. ſeq. λοέω.

Λοέω, Poët. pro λόω, lavo.

Λοιβάδομαι, libo; unde λοιβάσιον, & λοιβεῖον, libamen; Suid. vel vas quo oleum Diis (ut σπονδεῖον, quo vinum) libabatur, à Them. λείβω; vi. Unde etiam λοιβίδες; i. e. σπονδεῖα, calices quibus vinum, vel oleum in ſacris Deorum libabatur; ab eod. Them. unde λοιβὸν, &c. V.

Λοιβῇ, libamine, dat. ſing. à

Λοιβὴ, ῆς, ἡ, libatio. Them. λείβω, libo, ſtillo.

Λοιγαῖος, lugubris; ut λοιγαίῃ ἰδυίῃς, veſtis lugubris; Item λοιγηίς, εῖος; λοιγὸς, έος, ὁ ἠ ὄν, & λοίγιος, ου, ὁ, perniciosus, exitialis; ut λοίγιος ὄρνις, apud Nonn. i. e. funeſta; omnia à ſeq. Th.

λοιγὸς, V.

Λοίγια, exitialia, nom. pl. n. g. à λοίγιος, perniciosus, quod à

ΛΟΙΓΟΣ, ου, ὁ, pernities, exitium: q. à λύγω, deſino. Hinc λοίγιος, λοιγηίς, & λοιγαῖος, pernicioſus.

Λοιδορέω, -ῶ, convitior, maledico, f. ήσω, p. λελοιδόρηκα, præſ. inf. paſſ. λοιδορεῖσθαι, a. 1. part. paſſ. λοιδορηθείς, ἐλοιδορήθην, præſ. partic. paſſiv. λοιδορούμενος. Them. λοίδορος, convitiator.

Λοιδόρημα, ατος, τὸ, probrum, convitium, à præced.

Λοιδορημάτιον, q. d. convitiolum; Ariſtot. Rhet. 3. diminut. à præced. λοιδόρημα, & verbo λοιδορέω; unde etiam λοιδόρησις, maledictum, convitium; idem quod λοιδορία; & interdum pro ipſa actione, ab eod. Th.

Λοιδορία, ας, ἡ, convitium: à

ΛΟΙΔΟΡΟΣ, ου, ὁ; convitiator, maledicus: q. λαὸν δέρων· hinc λοιδορία, convitium, λοιδορέω, convitior.

Λοιμόομαι, corrumpo, nocco, contagione inficio; Item λοίμω, ῶ, pernicies; unde λοιμικὸς, & λοιμώδης, peſtilens, peſtifer, &c. à ſeq. Them. λοιμός; V.

Λοιμοῖο, gen. Ion. à

ΛΟΙΜΟΣ, ου, ὁ, peſtis, contagium: per Metaph. de re aut homine peſtilente & exitiali dicitur.

Λοιμώττω, peſte laborare, peſte infeſtari: à præced.

Λοιπάδες, reliqua, reliquatores; Item λοιπάζεσθαι, reliquari; utrumque à ſeq. Them. λοιπὸς, id vide.

Λοιπὸς, ὴ, ὸν, reliquus, a, um; τὸ λοιπὸν, quod ſupereſt: λοιπὸν, alioquin: τῶ λοιπῶ, de cætero, Them. λείπω, linquo. p. m. λέλοιπα.

Λοισθίος, έος, ὁ, poſtremus, de eo peculiariter, qui in certamine aliquo curſorio ultimus eſt, Il. ψ. Item λοίσθιμος, τὸ, finis; (τέλος, πέρας, ἔσχατον;) utrumque à ſeq. Them. λοίσθιοι; ubi etiam vide λοισθεῖα, & Ionicè λοισθίη; ut λοισθίῃ ἄεθλα, Il. ψ.

ΛΟΙΣΘΟΣ, ου, & λοῖσθος, ου, ultimus, poſtremus: q. à λείπω, relinquo. Hinc λοισθίη, præmia quæ ultimo dantur: τὰ λοίσθια, poſtremò, tandem.

Λοισθοτάτῳ, poſtremam, acc. ſing. fœm. gen. ſuperlat. grad. à λοίσθιος, poſtremus.

Λόκαλος, ciconia avis; Ariſtot. Hiſt. An. l. 2.

Λοκροί, LOCRI, nomen nationis.

Λοξὰ, obliquè, adv. à λοξὸς.

Λοξόω, & λοξώω, obliquo, obliquum reddo; à Th. ſeq. λοξὸς; vi. Unde etiam λοξίας, ου, ὁ, & Ionicè λαξίης, dicitur Apollo, cujus eſt Epith. vel παρὰ τὸ λοξῶς πορεύεσθαι, vel μαλθεύεσθαι, obliquis enim flexibus cœlum percurrit, & olim obſcuris ambagibus reſponſa dabat conſulentibus; ἤλιος γὰρ λοξὸς ἴεται διὰ τῶ ζωδιακοῦ, & λοξὸν ἔχει Φοίβος τὸν ἴδιον, ὁ δὴ, φασὶ. Item λόξις, idem quod λοξότης; id V.

Λοξοβάμων, obliquè incedens; ex λοξὸς, & βαίνω, cujus varia comp. in βάμων deſinunt.

Λοξοβατέω, obliquè ingredientes, nominat. plur. à

Λοξοβάτης, ου, ὁ, obliquè incedens: ex λοξὸς, obliquus, & βαίνω, eo.

Λοξοπολέω, obliquè vagor, tranſverſus feror; ex λοξὸς, & πολέω; vi. Sic λοξοπορέω, obliquè incedo; ex λοξὸς, & πορεύω, &c. V.

ΛΟΞΟΣ, ου, obliquus.

Λοξότης, ητος, ἡ, obliquitas: à præced.

Λοξοῤῥοῖς, ῖδος, ἡ, obliquè currens; per ambages, obſcurè verba volvens in Epigr.

Epigr. ex λοξὸς, & πρέχω; undè τρόχος, &c. V.

Λοξόω, ῶ, obliquo, unde verbale λόξωσις, obliquatio; à Them. λοξὸς, vi. unde etiam adverb. λοξῶς, obliquè, tortè, non rectè; unde dicitur λοξὸς ὁρᾷ τινά ἔχειν, alieno erga aliquem esse animo, suspectum eum habere, illique minimè fidere.

Λοπάδιον, ε, τὸ, parva patina; ollula, patella, diminut. à seq. λοπὰς; V.

Λοπαδηφυσιητὴς, ἔ, ὁ, helluo; (i.e. ὀψοφάγος,) ex λοπὰς, & φυσάω, &c. V.

Λοπὰς, ἀδ Ⓖ, ἡ, patella, patina: q. à λέπω.

Λοπητὸς, ἔ, ὁ, tempus illud anni, quum cortices arborum turgescunt, & exemptiles fiunt: Item λοπία, ἡ, corticis turgiditas, & tumor, quum humor est sub cortice Theophr. Hist. Pl. lib. 5. Unde λοπάω, seu λοπάομαι, cortice turgesco, seu cortice sum turgido, &c. Item λοπίζω, decortico, omnia, à λοπὸς, ὁ; V.

Λόπιμος, η, ον, quod potest λέπεσθαι, i. e. decorticari.

Λοπὶς, ίδ Ⓖ, ἡ, squama; idem quod λεπὶς, & λόπισμα, τὸ, cortex, putamen, verbale à λοπίζω, quod à λοπὸς, ὁ; V.

Λοπὸς, ὁ, ὁ, cortex: à λέπω, decortico.

Λορδαίνω, incurvo in anteriora; à seq. Th. λορδὸς; vi. unde λορδὸς, ὁν, cernui, obstipi, incurvati; i. e. λορδεμβοὶ, repandi, & inflexi; ut vulgo dicitur Gallice, *Lordant*.

ΛΟΡΔΟΣ, ὸν, curvus, cernuus.

Λορδόω, ῶ, incurvo; unde λορδωσὶς, εως, ἡ, inclinatio, seu incurvatio in anteriora; cùm scil. quis, vitiatâ dorsi spinâ, capite semper prono est & cernuo; à præced. Th. λορδὸς, incurvus, cui caput & dorsum in anteriora inclinant; cui opponitur ὑβὸς sive κυφὸς, &c. vide.

Λυδὸς, corvus, Celtis.

Λυδύβφ Ⓖ, ᾳ, ὁ, ἡ, laniftra: q. λῦδον τρέφων, ludum alens.

Λυκᾶς, ᾶ, Lucas, nomen viri: &

Λύκιος Ⓖ, ᾳ, ὁ, Lucius, nomen Prophetæ: à luce sic dictum.

Λύμμι, Att. Sync. pro λύομαι, lavor, imperf. ἐλύμην pro ἐλυόμην, præs. inf. λύσθαι, pro λύεσθαι. Them. λύω.

Λυνὸς, ὴ, ὸν, splendidus a, um; Hesych.

Λύσσιν, pro ἔλυσεν, 3. sing. a. 1. act. Ion. verbi λύω, lavo, f. σω.

ΛΟΥΣΣΟΝ, LUSSUM, album quiddam in abiete nascens: an à λοὐστω, video.

Λυσῶ, lavabo, Dor. pro λύσω, f. 1. à λύω.

Λυτὴρ, ῆρ Ⓖ, ὁ, pelvis, vas ad lavandum: ab eod. Th.

Λυτρίδιον, & λυθρίδιον, ε, τὸ, labellum; Item λυβήτιον, τὸ, aqua balnei, ὕδωρ τὸ λυβὲ; Aristoph. Sic λύπειον; idem quod λῦβον, aqua sordida, in qua quis lavit, &c. Item λυτεὶς ῶα, subligaculum quo lavantes præcinguntur, &c. omnia à Them. λύω, λούομαι, &c. Unde etiam λυπάω, ῶ, lavare cupio; Luc. in Lexiph. &c.

Λυβὸν, ε, τὸ, balneum, lavacrum: sed

Λῦβον, ε, τὸ, aqua sordida, quâ nos lavimus. Th. λύω, lavo.

Λυβόχρως, aquam lavantibus fundens; ex λῦβον, & χέω, unde χρὼς, &c. V.

Λυβρὸν, dat. sing. à λυβὼν, balneum.

Λυβρὼν, ῶνος, ὁ, balneum, locus lavationi dicatus, à Them. λύω, λούομαι, &c. V.

ΛΟΥ'Ω, f. σω, LAVO, p. λέλυκα, a. 1. ἔλουσα, a. 1. part. act. λούσας, ασα Ⓖ, perf. part. passiv. λελυμβὸς Ⓖ, η, ον, a. 1. m. ἐλυσάμην, ω, ατο; hinc λυβὼν, lavacrum: λυτρὼν, ῶνος Ⓖ, ὁ, balneum: ἀπολύω, abluo.

Λόφθοι, ὁι, splendida scuta & parva, quæ affigi solent galeis; Suid. Item λοφαμὶσκος, collis, tumulus; Hesych. λοφάω, cristatus sum, apicem in capite habeo; cristis bene instructus sum, Aristoph. in pace: Item λοφεῖον, ε, τὸ, cristarum repositorium; i. e. ἡ τῆς λόφου θήκη, Aristoph. in Acharn. Polluci est etiam theca, seu loculamentum speculi, &c. Omnia à Them. λόφος; unde etiam λοφία, ἡ, cervix plerumque de cervice, dorso tenus setas habente instar gallinacei cristati, Od. τ. Item dorsum, seu eminentia dorsi in Epigr.

Λοφιᾷ, dorso, Ion. pro λοφιᾷ, dat. sing. à λοφία, ᾶς, ἡ, cervix; jubæ leonum, &c. Th. λόφος, idem.

Λοφίζω, & λοφόω, exalto, λόφωσε κὴ ὕψωσε ποιῶ; ab eod. Th.

Λοφνία, ας, ἡ, & ἡ λοφνὶς, ίδ Ⓖ, fax monoxyla, tanq. sit fax ex arboreo cacumine: &

Λοφνίδιον, ε, τὸ, facula, diminut. à præced. λοφνὶς, fax ex solo ligno, aut ex cortice vitis; Etym. tæda, luculenta fax, quasi λίαν φαίνουσα, vel à seq. Th. λόφος; V.

ΛΟ'ΦΟΣ, ε, ὁ, cervix in jumentis; Item crista galeæ: Item λόφοι, colles, tumuli: & Angl. loft.

Λοφώδης, ες Ⓖ, ὁ, tumulosus, editos habens colles, à præced. Th. λόφος, V.

Λόφωρα, τὰ, animalia, quæ habent setas in cervice erectas in modum cristæ: à λόφος, & ἐρὰ, cauda.

Λόφυρος Ⓖ, cristâ in signis: Item qui cervicem erigit, & cristam surrigit, & per consequens superbus; ab eod. Th. λόφος, V.

Λοφοποιὸς, ὸν, ὁ, artifex cristarum galeæ; Item λοφοπωλεῖν, cristas vendere; exp. etiam ὀπνοδύειν, annuere; solebant enim qui galearum cristas vendebant, eas capiti suo impositas crebro nutu concutere, ut non corrosas esse ostenderent; Hesych. & Suid. ex λόφος, ποιέω, & πωλέω; quæ V.

Λόφωσις, εως Ⓖ, ἡ, q. d. cristatura, cristæ emissio, quâ aves quædam cristatæ fiunt: Item λοφωτὸς insignis cristâ; utrumque à Them. λόφος, unde λοφάω, &c. V.

Λοχαγὸς, qui ductat cohortem, seu centuriam, quæ λόχος dicitur; seu ὁ πρῶτος τῆς ἀρετῆς τοῦ λόχου, unde λοχαγία, præfectura cohortis; & λοχαγέω, Ionice λοχηγέω, ductor sum λόχου, cohortem duco: Item insidiis struendis, sum præfectus; Xen. Sic etiam, λοχαγέτης, & λοχηγέτης, cohortis ductor, seu λοχαγὸς; omnia, ex λόχος, & ἄγω, unde ἀγέομαι, &c.

Λοχαγωγὸς, ὸν, ὁ, ductor λόχου; id est, turmæ. Them. ἄγω, duco.

Λοχαγία, ας, ἡ, turmæ vel insidiarum præfectura, à Them. λόχος; vi. Unde etiam λοχαγίδιον, insidiosè, furtim λοχίζω, vide λοχάω.

Λοχεῖος Ⓖ, ad parturientem pertinens, Hesych. Undè λοχεῖοι δίφροι, cellæ in quibus parturientes reclinantur, Suid. à λοχὸς, gravida, quasi à λέχομαι, cubo, seu à λέχος, τὸ; V.

Λοχὰν & λοχᾶσθαι, insidias collocare: hinc ἐλοχήσαντο, 3. pl. aor. 1. m. Th. λόχος.

Λοχάω, ῶ, & λοχάζω, insidior, insidias pono: Item insidiis peto, vel capto; unde passiv. λοχάομαι, ῶμαι, insidiis petor: Item in insidiis locatus sum, seu conditus sum, & lateo, &c. à Th. λόχος, V.

Λοχεία, ἡ, partus, partio, puerperium: Item nixus qui in partu adhibetur: Item, ἡ τῆς τεκεῖν ὠδῖνος ἐπιμέλεια, curatio partûs, &c. Usurpatur etiam pro fœtu, nixu edito; in Epigram. lib. 4. Item, λοχεία, dicitur Diana, parturientium fautrix, facilior enim pleniluniis est partus, &c. λοχεῖα, τὰ; purgamenta vocat. Aristot. quibus equæ vacant in partu; sed accipiuntur etiam λοχεῖα τὰ, pro loco natali, ubi quis partu, seu nixu editus est, apud Euryp. à sing. m. λοχεῖος, idem quod λόχος; id vide, & ab eod. λοχὸς.

Λοχεύω, gen. Ion. à λοχεὺς, ῆος, ὁ, idem quod λόχος, insidiæ.

Λόχευμα, τὸ, fœtus, seu partus nixui editus: Item λοχεύτρια, puerpera, pariens parens: Item obstetrix; utrumque, à seq. λοχεύομαι, partu edor; vel activè, pro λοχεύω, pro quo dicitur etiam, λοχεύω, pario, fœtus edo, &c.

Λοχεύομαι, seu λοχεύω, parturio. Th. λοχὸς, ἡ, gravida.

Λοχάω, idem quod λοχάω; id V.

Λοχηγεῖτον, pro λοχαγεῖν, cohortis ducem esse: ex λόχος, cohors, & ἄγω, duco.

Λοχηγέω, præsum cohorti, &c. idem quod λοχαγέω; id V.

Λόχησις, εως, ἡ, insidiarum collocatio, insidiæ: Item λοχητὴς, insidiator, qui insidiari solet; verbalia à λοχάω, vel λοχάω; quæ V.

Λοχήσομαι, f. 1. m. verbi λοχάομαι, insidias pono, insidiis peto. Th. λόχος, insidiæ.

Λόχια, τὰ, purgamenta post partum in locis muliebribus relicta; id est, secundæ, vel secundinæ, quæ & λοχεῖα; Diosc. l. 3. c. 4. à λοχὸς, ἡ; id vide, & conf. λοχεῖος; V.

Λοχμάδες, αἱ, sylvæ, seu loci sylvestres; quòd insidiis collocandis, aptissima loca saltus sint, à Th. λόχος; V.

Λοχίζω, in insidiis colloco: Item, insidiis occupo; in passiv. λοχίζομαι, in insidiis locatus sum, & lateo, &c. à Them. λόχος, vi. Item λοχάζω, idem quod λοχεύω, parturio, &c. à λοχὸς, ἡ; vi. Item decurio, in cohortes dispono, &c. vi. seq.

Λοχίζω, pro εἰς λόχους διαιρεῖν, in cohortes dividere; item pro dividere: à λόχος.

Λοχισμὸς,

Λοχισμὸς, ὁ, insidiarum collocatio; insidiatio; verbale, à præced. λοχίζομαι, id V.

Λοχίτης, ου, ὁ, exp. manipularis, apud Syn. Ep. 44. à λόχος, ὁ, manipulus, cohors; item, λοχίτης, ὁ ἐνεδρεύων, qui insidiatur, insidiator; à λόχος, ὁ, insidiæ, &c. V.

Λόχμη, ἡ, insidiæ; locus insidiis aptus; qualis est locus arboribus, fruticibus, seu virgultis densus; unde, λοχμηρὸς; sylvestris; ut λοχμηρὰ μᾶσα, musa sylvestris; vel frutetis, & virgultis resonans; apud Aristoph. de avium cantu & modulis; teste Didymo; item, λόχμιος, arbusta & fruteta frequentans, sylvestris; vel, densus, densis pilis obsitus, &c. Epigr. ut & λοχμώδης, εως, ὁ ἢ ἡ, arbustis & virgultis condensus, fruticosus, Thuc. l. 3. &c. Item, λοχμᾶσθαι, & ὑποκλοχμᾶσθαι, fruticare, ὑλομανεῖν; i. e. sylvescere, &c. Omnia, à Th. λόχος, ὁ, insidiæ, &c. V.

Λόχονδε, adverbialiter, pro ἐς λόχον, insidias; Od. ξ. & Il. α.

ΛΟΧΟΣ, ου, ὁ, cohors, agmen: item insidiæ, ἡ, à λέχομαι, cubo, insideo; hinc λοχάω & λοχάζω, insidior.

Λοχὸς, ὁ, ἡ, puerpera, gravida: sub præcedente.

Λόω, ponitur à Grammaticis, sicut etiam λοΐω, pro λόω, lavo, id V.

Λύα, Dor. vel λύη, ης, ἡ, seditio, LUES: à λύω, solvo.

Λυάζω, nugor, garrio, seditiones moveo; à præced. λύα, V.

Λυαῖος, ου, ὁ, obscurus, tenebrosus; unde adv. λυγαίως, obscurè, latenter; à Th. λύγη, V. Dicitur etiam λύγα, adv. idem.

Λυγαίνω, singulto; idem quod seq. λυγάζω, V.

Λυγάζω, singultio: à λύζω.

Λύγδην, adv. singultando, seu, cum singultu; ab eod. Th. λύζω, V.

Λυγδος, gen. à λυγδὸς, ἐος, ὁ, nomen gentis.

Λύγδος, ου, lævis, politus, candidusq; marmoris Parii instar: à

ΛΥΓΔΟΣ, ου, ἡ, lapidis genus, candoris eximii.

ΛΥΓΗ, ης, ἡ, obscuritas, tenebræ, q. à λύκη. Hinc λυγαῖος, obscurus, tenebrosus, ἠλυγαῖος, umbrosus, opacus. ἠλιγάζω & ἠλυγίζω, obumbro.

Λυγίζω, f. ίσω, flecto, torqueo, circumago: item supero, vinco. Th. λύγος.

Λυγίζειν, Dor. pro λυγίσαι, f. 1. inf. act. verbi præced.

Λύγισμα, ατος, τὸ, flexus, contortio; item, λυγισμὸς, ὁ, idem, apud Aristoph. in Ran. pro flexione cantûs usurpatur; item, λυγιστὴς, οῦ, ὁ, qui agiliter novit λυγίζεσθαι; agilis inflectendo se; unde neut. plur. λυγιστικὰ, τὰ, vitilia; i. e. quæcunque sic lecta sunt, ut commodè flecti possint; cujusmodi sunt vimina, quæ λύγοι dicuntur, &c. Omnia à præced. λυγίζω, in pass. λυγίζομαι, flector, torqueor; à Th. λύγος, vimen; in specie, est vitex, salix amerina, lygus frutex, &c. Item, virgo, bacillus, &c. Unde etiam, λύγινος, η, ον, viticeus, è vitice confectus; seu vimineus; ut λύγινος στέφανος, apud Athen. l. 15.

Λυγκαίνω, idem quod, & pro λυγκάω, condolens gemo, &c. Vide supra.

Λυγκεὺς, ῆος, ὁ, LYNCEUS. Hic fertur acutissimâ oculorum acie præditus fuisse. à

ΛΥΓΞ, υγκὸς, ὁ, ἡ, LYNX, acutissimi visus: sed

Λυγξ, λυγγὸς, ἡ, singultus: à λύζω.

Λυγκικὸς, ὴ, ὸν, lynceus; unde λυγκικὸν θλέπειν, Hom. in pugna ranarum & murium; à Th. λυγξ, γκὸς, V.

Λυγκούριον, lyncurium, electrum; lyncis urina, quæ simul ac excernitur in lapidem concrescit; Diosc. l. 2. c. 100. Theophr. in lib. de gemmis; ex λυγξ, γκὸς, & οὖρον, τὸ, V.

Λυγμὸς, ὁ, singultus, Plut. (Suidæ est etiam, ὁ λυγμός, ululatus; ab ὀλολύζω) à Th. λύζω, V.

Λυγόδεσμα, ας, ἡ, Dianæ cognomen quòd, in virgultorum densitate comperta memoretur, quæ λύγοι vocantur; item, λυγοδέσμιος; vitice vinctus; à quo præced. fœm. Dianæ cognomentum, ut alii volunt, quòd, ejus simulacrum erectum vitice ligari solitum fuerit; à seq. Th. λύγος & δέσμη, vel, δεσμὸς, quæ V.

ΛΥΓΟΣ, ου, ἡ, vitex, virga, bacillus. Hinc λυγίω & λυγίζω, flecto: sed

Λυγὸς, prelum quoddam, quia λυγίζεσθαι, seu torqueri potest.

Λυγόω, ῶ, flecto, inflecto; seu, viticem intorqueo, contorqueo; hæc enim planta supra omnes flexioni nata est; item, vincio, ligo; quoniam, ἡ λύγος, est & flexilis, & apta ad vinciendum; à præced. Th. λύγος, V.

Λυγρὴ, ῆς, ἡ, Ion. pro λυγρὰ, tristis, odiosa: à

ΛΥΓΡΟΣ, οῦ, gravis, difficilis, funestus.

Λυγρῶς, adv. graviter, à præced.

Λυγώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, viticeus; i. e. vitici similis, lentore rigorum & flexilitate: lentus, flexibilis, &c. à Th. λύγος, V.

Λύδδα, ης, ἡ, nomen urbis in Judæâ.

Λυδία, ας, ἡ, nomen mulieris è Lydiâ regione. Λυδία μίτρα, præclarus hymnus, quo qui, ut aureo diademate caput ornatum habet.

Λύδειος, λυδικὸς, & λυδιακὸς, lydius, lydicus; idem quod λύδιος; ut λύδειος νόμος; sic, λύδιος ἁρμονία, inventa scil. & usurpata à Lydis; sic, λύδιος λίθος, lydius lapis, coticulæ genus, in Lydia frequens, auri probatione admodum celebratum; item, adv. λυδιστὶ, Lydicè; & verbum λυδίζω & λυδίζω, Lydos imitor, seu, seq or; cum Lydis facio; unde etiam adv. λυδιστὶ, Lydorum imitatione, seu, more; hinc, tanquam adjectivè ἡ λυδιστὶ ἁρμονία, apud Aristot. Polit. l. 8. Omnia, à Th. λυδὸς; in plur. λυδοὶ, Lydi, populi quidam Asiæ.

Λυδοπαθὴς, ές, ὁ, ἡ, qui Lydorum more deliciis & voluptatibus indulget. qo. ἡδυπαθὴς.

ΛΥΔΟΣ, ου, ὁ, LYDUS, pl. λυδοὶ.

Λύειν, solvere, præs. inf. à λύω.

ΛΥΓΜΑ, singultio: f. ξω. hinc λυγμὸς, singultus: λυγξ, γγὸς, ἡ, idem.

Λύθεν, soluti sunt, Bœot. Syncop. & Ion. pro ἐλύθησαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi λύω, solvo. f. λύσω. a. 1. pass. ἐλύθην.

Λύθη, pro ἐλύθη, 3. sing. a. 1. pass. vide λύθεν.

Λυσίκομος, ὁ, apud Pind. vocatur Bacchus, quòd Jupiter illum assuerit femori, ac mox, eo in lucem prodituro, inclamaverit, λῦσι ῥάμνον, λῦσι ῥάμνα; i. e. solve futuram, solve futuram; à λύω & ῥάμνος; quæ vide.

ΛΥΘΡΟΝ, ου, τὸ, cruor, sanguis pulverulentus: q. à λύω, quia indiget purgatione.

Λυθρόω, f. ώσω. p. ωκα cruento, sanguine cum pulvere permisto fœdo: à præced.

ΛΥΚΑΒΑΣ, αντος, ὁ, annus: à λύκος, id est, solis βάσις.

Λυθρώδης, εως, ὁ ἡ ἡ, cruentus, sanguinolentus; ut, λυθρώδης ταὶς χεῖρες, in Epigr. à Th. λύθρος, sanguis & sudor pulvere permistus; i. e. cruor, &c. V.

Λύκαια, τὰ, Lupercalia; Plut. à Th. λύκος, V.

Λυκαῖος Διὸς βωμὸς, LYCÆI Jovis ara.

Λυκαονία, ας, ἡ, nomen regionis in Asiâ. Gr. lupina.

Λυκαυγὲς, τὸ, crepusculum maturinum. Th. αὐγὴ, splendor.

Λυκάων, ονος, ὁ, LYCAON, nomen proprium.

Λύκειος, ὁ, ὁ, lupinus; item, cognomentum Apollinis, quòd ei lupus sit dicatus; unde λύκεια, ex Poll. pro λυκίη, sub. δορὰ, lupina pellis; item, λυκεῖν & λυκᾶν, pro eodem, Poll. & Eust. à Th. λύκος, V. Unde etiam, λύκαινα, lupa; ut λύκαινα νεοτόκος, Plut. de Rom. 4. Item, λυκαγὶς, ίδος, ἡ, parva lupa, in Epigr. Sic etiam, λυκαῖος, Jupiter, à Lycaone Pelasgi filio primum cognominatus est, illique Lycæa primus instituit; qui cum ad Lycæi Jovis aram puerum immolasset, & sparsisset cruorem, in lupum creditur deformatus; Cælius, l. 9. c. 3. Omnia, ab eodem Th.

Λυκαμβιάδης, i. e. συγατέρες λυκάμβης, filiæ Lycambi; in Epigr.

Λυκανθρωπία, ἡ, melancolia quædam, sive, melancolica affectio, quâ qui laborant, luporum de more, noctu egrediuntur; &, donec illucescat circa mortuorum corpora versantur; item, λυκάνθρωπος, fœm. gen. pro eodem morbo; alii exponunt in masc. gen. qui eo morbo laborat; ex λύκος & ἄνθρωπος; quæ V. Item morbus dicitur & κυνανθρωπία, & κυνάνθρωπος.

Λύκη, ης, ἡ, LUX: quia lux λύκη, id est, alba: hinc λυκόφως, crepusculum.

Λυκηγλώσσης, ἐς, ὁ, lucem generans; vel, in Lycia genitus; Epith. Apollinis; Hom. Il. δ. à λύκη, lux; vel, à λυκία, Lycia; & γείνομαι; unde γλῶς, τὸ, &c. V.

Λυκηδὸν, q. d. lupinè; i. e. luporum more; item, λυκηδὸς, lupi catulus; & λυκηθμὸς, luporum ululatus; à Th. λύκος, V.

Λυκιδεῖς, ὲς, luporum catuli. Th. λύκος, lupus.

Λυκίθεν, adv. ex Lycia: à Λυκία, Lycia.

Λυκὶς, ίδος, ἡ, lupa, vel, parva lupa; ab eod. Th. Unde etiam λύκιον, ὁ, τὸ, Lycium, spinosa arbor, ex eo dicta quòd, ut plurimùm in Lycia proveniat; item, succus qui extrahitur ex eo frutice; λύκιον, est etiam urbs Thessaliæ, ex eo denominata, quòd lupus eam ingressus, & Pelei boves invadens in saxum est conversus, Etym. Item, λυκίσκος, Hesychio est trochlea suculâ, vel, suculis carens & tantum foramen habens; ab eod. Th.

Λύκιοι, LYCII, acc. pl. λυκίους. Them. Λυκία.

Λυκιεργὴς, ἐς, παρὰ τὸν λύκιος ἔργον seu εἴργω, à lupis arcendis.

Λυκομήδεα, acc. sing. à Λυκομήδης, ους, ὁ, LYCOMEDES, nomen viri.

Λυκοβαπὰς, sylva in qua lupi versantur & morantur; ex λύκος & βαίνω; unde βατὸς, βατέω, &c. V. Sic, λυκόδερτος, à lupo mansus, rosus, aut, morsus, &c. Plut. in Symp. à Th. δέρω; unde δερτὸς, &c. V. Λυκόδοντες, Galeno l. 2. de officio partium, sunt dentes bini canini, qui & κυνόδοντες, id vide: à Th. ὀδὰξ, ὁντος. V. Item, λυκιδερσὴς, lupi more audax, lupina quadam audacia præditus; pro magnanimo, in Epigr. à Th. δέρω, τὸ, V. Λυκιπάνθηρ, animal, ex parte lupus, & ex parte parthera; à πάνθηρ, ηρος; V. Λυκοκτόνος, luporum interfector; sed peculiariter est Apollinis Epith. cui etiam immolabantur lupi; unde, λυκοκτόνος θεὸς, pro Apolline; apud Soph. Item, λυκόποδες, dicti fuerunt tyrannorum satellites; vel quòd, pedes pelle lupina contectos haberent; vel quòd, in clypeo lupi insigne gestarent; inquit Suid. à πὲς, πόδος, &c. V. Sic, λυκερβαίσης, luporum interfector; ut, λυκερβαίσης κυῶες, in Epigr. à Th. ῥαίω; unde ῥαίσης; comp. ut reliqua antecedentia, cum Th. λύκος, &c. V.

ΛΥ'ΚΟΣ, ου, ὁ, LUPUS: est & λύκος, acc. pl. Dor. hinc λύκους, lupinus. Est & λύκος, Sol; à λύκη, lux.

Λυκοῦργος, ου, ὁ, LYCURGUS; nomen viri.

Λυκισκυτάλιον, dictum fuit à quibusdam Sesamoides magnum, ut est in append. Dioscor. ex λύκος & σκυτάλιον, τὸ, V.

Λυκισσαὶδες, equi dicuntur à freni genere quodam, quod λύκιον dicitur; & lupatum, Latinis; sunt ii qui bibentes, dimidiam capitis partem, in aquam demittunt; item, λυκισσαιθεῖς, equi à lupis discerpti, ex λύκος & σαίω; quæ V. Item, λυκοφίλιοι, suspectus, latens; ut, λυκοφίλιοι διαλλαγαὶ, Menand. fœdera quæ lupinâ quâdam amicitiâ sunt inita; ita ut suspecta sint, &c. Dicitur etiam in sing. fœm. λυκοφιλία, simultas, suspecta, & lupina amicitia; ut apud Plat. Epist. 3. ταῦτα μὲν τῷ ἐμοὶ ἦν σοὶ λυκοφιλίαν καὶ ἀκεινανίαν διὰ σὲ ἀπεπράσατο; hæc simultatem & difficilium inter nos pepererunt; unde adv. λυκοφιλίως, suspectè; cum occulta quadam simultate; ex λύκος & φίλος; unde φιλία, &c. V.

Λυκόφρων, ονος, ὁ, qui est lupini animi: ex λύκος, lupus, & φρὴν, animus.

Λυκόφως, summum diluculum; tempus quod Solis exortum præcedit; sic dictum, ut volunt παρὰ τὸν λύκον, quod lupi colorem referat qui cinereus est, nec intentiorem nigredinem præfert; seu, quòd referat colorem pilorum lupi, qui prope cutem albi sunt, exteriore parte nigriores, &c. Sed dicitur & λυγόφως, pro eodem, παρὰ τὸ λύγιον τὸν σκοτεινὸν, quod sit lux obscura, & noctì non absimilis; ὁ qualis est circa diluculum & vesperi, quum dies, & nox misceri incipiunt; ex λύκος, vel, λύγος & φῶς, &c. V. Sic, λυκόχροος, lupi colorem habens; ex λύκος & χρόα, ἡ, V.

Λυκόω, ῶ, dilanio, dilacero, discerpo, lupi, viz. more; unde λελυκωμένα, apud Xen. Pæd. 8. à lupo dilacerata, seu, morsa aut rosa; item, λυκώδης, lupinus, lupo similis, vel, lupum referens, &c. Utrumq; à Th. λύκος, V.

Λύκτος, ου, ἡ, nomen urbis in Cretâ.

ΛΥ'ΜΑ, ατος, τὸ, purgamentum, sordes. q. à λύω, eluo.

Λυμάζω, purifico, idem quod seq. λυμαίνω, & ab eodem; id V.

Λυμαίνω, purgo, à λῦμα; item pernicie affero, vasto, corrumpo, f. ανῶ. a. 1. ἐλύμηνα. præs. m. λυμαίνομαι, idem. f. λυμανέομαι, a. 1. m. ἐλυμηνάμην, ω, ατο, cum acc. Th. λύμη, ης, ἡ, exitium.

Λυμαντὴρ, ῆρος, ὁ, corruptor, perditor; unde, λυμαντήριος, perniciosus; item, λυμαντὴς, οῦ, ὁ, idem; item, ipsa pernicies; pestis, exitium, &c. à præced. verbo λυμαίνω, V.

Λύμακες, Hesychio sunt πέτραι: forsan παρὰ τὸ λύμην, quod sint sordidæ & contaminatæ; ex alluvione undarum.

Λύματ' pro λύματα, nom. p'. à λῦμα, quod vide.

Λυμαίνω, injuria, dolor, &c. ἡ εἰς διαφθορὰν λύπη; ut sit idem quod Th. λύμη; unde etiam, λυμεὼν, ῶνος, ὁ, perditor, vastator; item, lues, noxa, &c.

ΛΥ'ΜΗ, ης, ἡ, lues, noxa, exitium. q. à λύω.

Λύμην, λῦν, λῦτο, redimerer. Poët. pro λελυμμένος εἴην, pluisq. p. opt. pass. à λύω. Alii volunt esse a. 2. opt. m. à λῦμι.

Λυμηνάμην, a. 1. part. m. verbi λυμαίνω, purgo, vasto. quod vide.

Λυῶτο, Ion. & Poët. pro ἐλέλυντο 3. pl. pluisq. p. pass. verbi λύω, solvo.

Λύωμαι, solvor. præs. pass. à λύω.

Λυπέω, tristem reddo, dolore afficio. f. ήσω. p. λελύπηκα. a. 1. ἐλύπησα. præs. pass. λυπέομαι, contristor. a. 1. pass. ἐλυπήθην, ης, η, a. 1. sub. pass. λυπηθῶ, ῇς, ῇ, a. 1. inf. λυπηθῆναι, a. 1. part. pass. λυπηθεὶς, έντος. Th. λύπη, dolor.

ΛΥ'ΠΗ, ης, ἡ, dolor, ægritudo, hinc

Λυπηρὸς, ὰ, molestus, tristis. comparat. λυπηρότερος, & superl. λυπηρότατος. & inde

Λυπηρῶς, adv. molestè: à λύπη.

Λυπῆν, Dor. pro λυπεῖν.

Λύπημα, animi molestia, idem quod Th. λύπη; unde etiam, λυπήμιον, ὰ, τὸ, lupinum genus leguminis, ἀπὸ τῶ λυπεῖν, quod sit amarum; unde Virgil. tristisq; lupini, &c.

Λυπῇς, molestus sis, 2. sing. præs. sub. act. verbi λυπέω, quod vide. f. λυπήσω, εις, ει.

Λυπητικὸς, qui tristitiâ afficere solet; item, qui tristatur; verbale, à λυπέω, λυπήσομαι, &c. V.

Λυπτὲ, ange, præs. imperat. pass. λυπεμβρίοις, dat. pl. part. præs. pass. verbi λυπέω. Th. λύπη, dolor.

Λυπρογάλως, gracile & macilentum habens solum; unde neut. λυπρογάλων, τὸ, soli gracilitas; apud Suid. Item, λυπρόγεως, ω, ὁ, dicitur etiam terra sterilis: & λυπρογεων, τὸ, terræ sterilitas; à seq. λυπρὸς & γαῖα, ἡ, vide.

Λυπρὸς, ὰ, ὸν, idem ac λυπηρὸς, ex quo per Sync. fit) molestus, a, um. Est & gracilis, jejunus, asper. Them. λύπη, dolor.

Λυπρότης, ητος, ἡ, gracilitas, macies, tenuitas; à præced. λυπρὸς, unde etiam, adv. λυπρῶς, viliter, tenuiter. &c. V.

Λυρικαιδὸς, ὰ, ὁ καὶ ἡ, lyricen, qui lyrâ canit, in Epigr. idem quod λυρῳδὸς, & ab iisdem; viz. à seq. Th. λύρα; & ἀείδω; unde ἀοιδὴ & ἀοιδὸς; atque pro iis ᾠδὴ & ᾠδὸς, &c. Quæ V. Unde etiam adv. λυρικαιδῶς, lyricè, seu, more eorum qui Lyrâ canunt; item, nomen, λυρικαιδὰ, Lyræ cantus, Lyrica modulatio, &c.

Λυρίζω, f. ίσω, lyrâ cano, & ludo. Item

Λυρικὸς, ὰ, ὸν, LYRICUS. à λύρα.

Λύριον, ου, τὸ, Lyrula, seu, parva Lyra; diminut. à Th. λύρα; item, λυριστὴς, qui Lyrâ canit, vel, Lyræ accinit; verbale, à præced. λυρίζω, vide.

Λυρογκλὴς, ἐς, ὁ καὶ ἡ, Lyrâ gaudens; Epitheton Apollinis in Epigr. ex λύρα & γηθέω, ῶ, vel, γήθω; unde γάθος, τὸ, &c. V.

Λυρόεις,

Λυρϐικὸς, ἐπίθ. ὁ, Lyricus, cui Lyrica modulatio ineſt; à Th. λύρα, vide.

Λυρηγὸς, qui Lyras conficit; ex λύρα & ἔργον, τὸ, V. Sic, λυρηθελγὴς, ἐών, ὁ ἠ, Lyrâ, ſeu, Lyræ ſono permulſus; ex λύρα & θέλγω, V. Sic etiam, λυρόκτητος, q. d. Lyrâ acquiſitus in Epigr. ex λύρα & κτάομαι, unde κτητὸς, &c. V.

Λυρηκτύπης, ου, ὁ, Lyricus, qui Lyram pulſat, λυρηκτύπος, ὁ, uſitatius eſt; ex λύρα, lyra, & τύπα, pulſo.

Λυρηϕόϊς, qui Lyras conficit, Lyrarum conficiendarum artifex, Plut. & generaliter, qui muſica inſtrumenta, quæ digitis aut plectro pulſantur, compingit, Poll. Unde λυρηϕοϊκὴ, Lyrarum compactio, ſeu, compingendarum ſcientia; item, λυρηϕοικὸς, Lyrarum conficiendarum peritus; ut, λυρηϕοικικὴ τέχνη, idem quod λυρηϕοϊκὴ; ex λύρα & ποιέω, &c. V. Item, λυρηϕόνιξ, ſpecies quædam citharæ, Athen. l. 4. ex λύρα & ϕοίνιξ, &c. V.

Λυρῳδία, ἡ, λυρῳδὸς, & λυρῳδῶς, vide ſuprà in λυρηϊδός.

Λῦσαι, a. 1. inf. act. λύσας, pro λύσασθαι, a. 1. part. act. f. g. λύσαν pro λύσασα, 3. pl. a. 1. ind. act. λύσαντε, 2. pl. a. 1. opt. act. λύσαιτο, 3. ſing. a. 1. m. Ion. verbi λύω, ſolvo, unde forte Angl. to looſe.

Λύσας, Æol. pro λύσας, qui ſolvit, liberavit, a. 1. part. act. m. g. à λύω, ſolvo.

Λυσανίης, ου, ὁ, qui ſolvit dolores: à λύω & ἀνία, ας, ἡ, mœror. Eſt & nomen Præfecti Rom.

Λῦσε, pro ἔλυσε, 3. ſing. a. 1. ind. act. Ion. λύσα, ας, ἡ, a. 1. opt. Æol. verbi λύω, ſolvo.

Λύσῃ, dat. ſing. à λύσις, quod vide.

Λυσιλύωρ, homines ſolvens, vel, frangens; ex λύω, & ἀνὴρ; cujus comp. varia definunt in ἄορ, vel, ἤνορ.

Λυσιάνασσα, ἡ, nomen mulieris.

Λυσίας, ου, ὁ, LYSIAS, nomen viri. Gr. diſſolvens, à λύω.

Λυσίγαμος, ὁ, ἡ, ſolvens, vel, qui ſolvit nuptias; à Th. γαμέω; unde γάμος, &c. V. Sic λυσίγυιος, membra, ſeu, artus diſſolvens; unde, λυσιγυΐα, membrorum luxatio, & diſſolutio; à Th. γύϊον, V. Item, λυσιδίκος, qui lites dirimit, vel, qui jura diſſolvit; à Th. δίκη, V. Item, λυσιέθειρα, capillos ſolutos habens, ſeu paſſos; ſoluta capillos; à Th. ἴσθειρα, ας, ἡ, comp. ut reliqua anteced. cum Th. λύω; unde λύσις & λύσιος, &c. V.

Λυσίζωνος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quæ ſolvit zonam: ex λύω, ſolvo, & ζώνη, zona. Them. ζωννύω, cingo.

Λυσιζώνη, ης, ἡ, Epith. Dianæ, ἄρτεμις autem, eſt cognomento λυσίζωνη, quòd parientibus zonam ſolvat; & proinde ei conſecrabant ſingula menſeres de primo puerperio; à præced. λυσίζωνος, ὁ, ἡ vide. Sed dicitur etiam λυσίζωνος, ἡ, corrupta; ut, quæ virgineam zonam ſolvit, &c. V.

Λυσίκακος, ſedator malorum: ex λύω, ſolvo, & κακὸν, malum.

Λυσιμάχιον, ου, τὸ, lyſimachium; herba quædam, de qua Dioſc. l. 4. c. 3. & Plin. l. 25. c. 7. Dicunt, vim ejus tantam eſſe, ut, jumentis diſcordantibus, jugo impoſita alperitatem cohibeat; παρὰ τὸ τὰς μάχας λύειν, idem tamen Plin. Ibid. & Heſych. à Lyſimacho inventore nomen retinere dicunt; ex λύσις & μάχη; quæ V. Sic λυσιμελὴς, ſolvens membra; ſomni epithetum, Od. Ψ. (alii tamen dictum putant ἀπὸ τῆς λύειν τὰ μελιδήματα, ſeu, τὰς μελῳδίας, quod curas ſolvat;) ex λύσις & μέλος, τὸ, V. Item, λυσιμέλεια, ας, ἡ, portus fuit & palus Syracuſarum in Sicilia; ab iiſd. V. Item, λυσιμέριμνος, curas ſolvens, vel, adimens; aut, curis ſolvendis idoneus; ut, λυσιμέριμνον βάκχος, in Epigr. i. e. ὁ λύων τὰς μερίμνας.

Λύσιμος, ου, ὁ, ἡ, ſolubilis, qui ſolvi poteſt; Athen. l. 10. Item, Metaphoricè, συλλογισμὸς dicitur λύσιμος, qui facilè refelli poteſt tanquam ἀσυλλόγιστος, apud Ariſtot. prior. Anal. l. 2. c. 20. Item, exemptilis; Plat. de Leg. à Th. λύω, V.

Λύσιν, ſolutionem, acc. ſing. à λύσις, εως, ἡ, Th. λύω.

Λυσίνομος, legis violator, legirupa; legum ruptor, &c. Apud Nonn. à Th. λύω & νόμος, &c. V.

Λύσιος, ου, ſolvendi vim habens, pro Baccho. ab eod. Th.

Λυσίπονος, ου, ὁ, ἡ, ſolvens labores: λυσίπονοι θεράποντες, famuli, qui labores dominorum abſolvunt, hiſq; dominos liberant: ex λύω, ſolvo, & πόνος, labor: quod à πένομαι, laboro, p. m. πέπονα.

Λύσις, εως, ἡ, ſolutio, diſſolutio. acc. λύσιν. Th. λύω, ſolvo.

Λυσιτέλεια, ας, ἡ, utilitas: vide λυσιτελέω,

Λυσιτελέω, f. ήσω, utilis ſum, proſum, cum dat. hinc λυσιτελεῖ, expedit; à λύω, ſolvo, & τέλος, vectigal.

Λυσιτελὴς, ές, ὁ, ὁ, ἡ, utilis, frugifer. in comp. λυσιτελέστερος, ſuperl. λυσιτελέστατος, ab iiſd. Th.

Λυσίφρων, q. d. mentem ſolvens, mentem è curis & triſtitia liberans; vel, prudentiam à mente tollens; Epitheton Lyæi, ſeu, Bacchi, i. e. vini; apud Anacreontem; à λύσις; & Th. λύω; comp. cum Th. φρὴν, &c. Vide.

Λυσκάζω, fugio, apud Heſychium.

Λῦσον, ἄτω, a. 1. imperat. act. λύσονται, 3. pl. f. 1. m. λυσόμην, f. 1. part. m. verbi λύω.

ΛΥΣΣΑ, ſive λύσσα, ης, ἡ, rabies, propriè canum. q. à λύω.

Λυσσὰς, άδος, ἡ, rabida, rabioſa, in Epigr. & apud Plut. &c. à præced. Th. λύσσα; unde etiam λυσσαλέος, ου, ὁ, rabidus, apud Nonn.

Λυσσάω ſeu πάω, furo, λυσσόω, Poët. in rabiem ago. à λύσσα.

Λυσσηδὸν, adv. rabioſè, in morem furioſi; item, λυσσήεις, rabidus, rabioſus, vel, furioſus; &c. Sic etiam, λύσσημα, τὸ, rabies, furor; Euryp. in Oreſte; omnia, ab eod. Th. λύσσα, id vide.

Λυσσῆν, Dor. pro λυσσᾶν, præſ. inf. act. verbi λυσσάω, furo. Th. λύσσα.

Λυσσητὴρ, ῆρος, ὁ, rabidus, rabioſus: à perf. paſſ. verbi λυσσάω. Th. λύσσα.

Λυσσόδηκτος, à rabido cane morſus, Dioſc. à Th. λύσσα; unde λυσσόω; & δάκνω, fut. δήξω, vel, δήξομαι; unde δηκτὸς, &c. V.

Λύσσομαι, rabie agitor, furo; Heſych. Item, λυσσόομαι, in rabiem agor, rabie inflammor, &c. Paſſ. ab act. λυσσόω, in rabiem ago; vel, poëticè, idem quod & pro λυσσάω, ῶ, in rabiem actus furo; proprie de canibus dicitur; item, de lupis; & Metaphoricè, homines, & affectus humani; λυσσᾶν, ſive, λυπᾶν, dicuntur, quum furibundo quodam impetu, in modum rabidi canis aguntur; Plat. l. 1. de rep. λυπᾶν γὰρ ἄγει δηπόπτης, ſic apud Phœyl. πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μίξιν ἔρωτος; omnia, à Th. λύσσα, V.

Λυσσόων, Poët. vel Ion. pro λυσσῶν, præſ. part. act. verbi λυσσάω, quod vide.

Λυσσώδης, ες, ὁ, ἡ, rabidus, rabioſus. Th. λύσσα.

Λυσσωθείης, rabioſus fias, 2. ſing. a. 1. opt. paſſ. verbi λυσσόω, quod vide in λυσσάω.

Λυσσῶσι, 3. pl. præſ. ind. vel ſub. act. verbi λυσσάω, furo. Them. λύσσα.

Λύστρα, ας, ἡ, LYSTRA. nomen urbis. λύστρα, ων, τὰ, idem. Hinc Λύστριος, Lyſtrenſis.

Λύστρον, vide in Λύστρα.

Λυτέον, ſolvendum eſt, ſolvere oportet; item, λυτὴρ, ῆρος, ὁ, ſolutor, liberator, Nonn. Item, expiator; utrumq; è Th. λύω, &c. V.

Λυτήριον, ου, remedium, quod aliquo malo nos liberat. n. g. à

Λυτήριος, ου, liberatorius, expiatorius; à λύω, ſolvo.

Λυτικὸς, ὴ, ὸν, q. d. ſolutivus, ſolvendi vim habens; ut, λυτικὸν φάρμακον; item, ſolvendi, ſeu, diſſolvendi ſolertiâ præditus; apud Athen. Unde adv. λυτικῶς, cum quadam ſolvendi facultate, ſeu, facilitate; utrumq; à Th. λύω, V.

Λύτο, Ion. & Poët. pro ἐλέλυτο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. verbi λύω, ſolvo.

Λυτὸν, juſtitium, quum λύεται dictio juris.

Λυτὸς, ή, όν, ſolubilis, qui ſolvi poteſt; & Metaphoricè, συλλογισμοὶ λυτοὶ, iidem qui & λύσιμοι, apud Ariſtot. in Analyt. à Th. λύω, V.

Λύτρον, ου, τὸ, redemptionis ſeu ſolutionis pretium. Angl. ranſom. Them. λύω, ſolvo.

Λυτρόομαι, ῶμαι, redimor, apud Ariſtot. Eth. 9. c. 2. Eſt paſſ. à ſeq. act. λυτρόω, ῶ, V. Quod à præced. λύτρον, τὸ, q. d. redemptorium; pretium redempti captivi, ſeu, quod pro redemptione dependitur; Xen. Hellen. 2. & apud Luc. &c. à Th. λύω, ſolvo, diſſolvo; item, ſolvo captivitate, ſeu, captivitatis vinculis; reſtituo captivum;

vum; i. e. in libertatem vindico: Il. α, παῖδα δ' ἐμοὶ λύσατε φίλω, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε; item, Il. ω, ἀλλ' ἄγε δὴ λύσων, &c. V.

Λυτρόω, redimo. f. ώσω. p. λελύτρωκα. perf. paff. λελύτρωμαι, σαι, ὁ. a. 1. paff. ἐλυτρώθην, θης, θη. a. 1. m. ἐλυτρωσάμην, ω, ατο. a. 1. ſub. m. λυτρώσωμαι, η, εται. Th. λύω.

Λύτρωσις, εως, ἡ, redemptio: &

Λυτρωτὴς, οῦ, ὁ, redemptor: à perf. paſſ. ſuperioris λυτρόω.

Λύτρα, idem quod & pro Th. λύσατα, id V.

Λυτρᾶται, vide in λυσιτέλεια.

Λύτωρ, ορος, ὁ, in Epigr. qui diſſolvit; idem quod λυτήρ; & ab eod. id V.

Λυχνεῖτης, & λυχνὶς, lapis pellucidus; gemma quædam pellucida; quæ & λυχνίτης; ſpecies pyropi & carbunculi, apud Athen. l. 5. Item, λυχνὶς accipitur etiam, pro face, aut, lucerna; apud Athen. l. 15. à Th. λύχνος, V.

Λυχνάπτης, ου, ὁ, qui lychnum, ſeu, lumen accendit; item, λυχναψία, ἡ, lychni, ſeu luminis accenſio; utrumq; à λύχνος & ἅπτω, accendo, &c. V.

Λυχνέον, ου, τὸ, & λύχνιον, τὸ, necnon,

Λυχνία, ας, ἡ, candelabrum: à λύχνος.

Λυχνιᾶς, flox, lucernæ flamma; item, λυχνιαῖος, lucernaris; ut apud Aëtium, ἔλαιον λυχνιαῖον, olei genus, cujus uſus ad lucernas; à Th. λύχνος, V.

Λυχνίδιον, ου, τὸ, lucernula: à λυχνὶς, ίδος, ἡ, idem. Th. λύχνος.

Λυχνίτης, ου, ὁ, q. d. lucernarius; item, Lychnites lapis, à lucernarum accenſarum præcipua gratia, Pl. l. 37. c. 8. gemma quæ dicitur etiam λυχνὶς, ίδος, ὁ, vide ſuprà λυχνεῖτης: à Th. λύχνος: unde etiam, λυχνίδιος; præluceo; item, λυχνικὸν, οῦ, ὁ, lychnorum, ſeu, lucernarum repoſitorium; apud Luc. Sic etiam, λυχνίτις πόα, herba lucernaria, ſeu, ad lucernarum lumina apta; de qua Dioſc. l. 4. c. 104. & Plin. l. 25. c. 10. &c. Omnia, ut dictum, à Th. λύχνος, V.

Λυχνόβιοι, dicebantur ii, qui præpoſteram vitam agerent, noctu, quod interdiu fieri ſolet, facientes; quaſi lucernarios dicas; Eraſm. in Chil. ex λύχνος & βίος, V. Sic etiam, λυχνοβόρος, lychni vorator, ſeu, ellychnii, ut λυχνοβόρος μῦς, in Epigr. ex λύχνος & βορὰ; unde βορὸς, &c. V.

Λυχνοκαΐα, dies feſtus, in quo noctu lampades accenduntur: ex λύχνος & καίω, uro.

Λυχνοκαυσία, lucernarum, lychnorum, ſeu, luminum accenſio; apud Athen. l. 15. Idem quod præced. λυχνοκαΐα; & ab eod. Th. καίω, fut. καύσω, &c. V. Item, λυχνοποιὸς, lucernarum confector; Ariſtoph. ex λύχνος & ποιέω, V.

ΛΥΧΝΟΣ, ου, ὁ, LYCHNUS, lucerna: q. à λύειν νύχα, ſolvere noctem. hinc Angl. a Link.

Λυχνοῦχος, ου, ὁ, qui lychnum tenet, qui lumen ſuſtinet; accipitur etiam, pro face; item, pro lucerna, aut, laterna, incluſum lychnum habente, apud Athen. & Plut. ex λύχνος & ἔχω, cujus comp. varia deſinunt in αχος. Item, λυχνοφόρος, præluens, lucernam ferens, ſeu, præferens; ex λύχνος & φέρω; unde φόρος, &c. V.

ΛΥΩ, SOLVO, imperf. ἔλυεν, ες, ε, f. λύσω. p. λέλυκα. a. 1. ἔλυσα. a. 1. ſub λύσω, κς, κ, a. 1. inf. λῦσαι. imperf. paſſ. ἐλυόμην, ου, ετο. perf. paſſ. λέλυμαι, a. 1. paſſ. ἐλύθην, θης, θη. f. 1. paſſ. λυθήσομαι. Hinc λύσις, ſolutio: λύτρον, redemptionis pretium: λυτρόω, redimo: ἀπολυτρόω, redimo: ἀπολύτρωσις, redemptio: παραλύω, reſolvo: παράλυσις, reſolutio: peculiariter reſolutio membrorum.

ΛΩ, λῶς, volo. Dor. pro ἐθέλω. hinc λωΐων, melior, quem magis volumus. λώϊστος & λῶστος, η, ον, optimus. Indè forte Angl. I Liſt.

Λωβάομαι, injuriam infero, contumeliâ afficio. f. λωβήσομαι. indè λωβάσασθε, Dor. pro λωβήσησθε. 2. pl. a. 1. ſub. m. ἐλωβήθην, a. 1. paſſ. Them. λώβη, injuria.

Λωβόω, f. ώσω. idem, & ab eod. Th.

ΛΩΒΗ, ης, ἡ, injuria, contumelia, dedecus.

Λωβήεις, εντος, ὁ, damnoſus, perniciоſus; à Th. præced. λώβη, V. Unde etiam, λωβάζω, idem quod λωβάομαι, ῶμαι, activè ſumptum, contumeliâ afficio; & λωβάζομαι, pro eodem paſſivè ſumpto, contumeliâ, ſeu, dedecore afficior, contumelioſè improbor; item, λωβάω, contumeliâ afficio; item, illudo, irrideo, ludificor, Od. ψ. à quo verbale, λώβασμα, contumeliæ illatio, ſeu, irriſio; &c. Omnia, ab eodem Th. λώβη, id V.

Λωβητεύς, ῆος, ὁ, læſus, a. 1. part. paſſ. verbi λωβάομαι, quod vide.

Λωβητὴς, οῦ, ὁ, ἡ, noxius, damnoſus; à Th. λώβη, V.

Λωβήσαιο, 2. ſing. a. 1. opt. m. λάβησον, a. 1. imperat. act. verbi λωβάω, vel λωβάομαι, injuriam affero. Them. λώβη.

Λώβησις, εως, ἡ, injuria, ſeu, contumeliæ illatio; verbale, à λωβάομαι, vide.

Λωβητὴς, οῦ, ὁ, & λωβητὴρ, ῆρος, & λωβήτωρ, ορος, ὁ, contumelioſus: &

Λωβητὸς, ὸν, infamiâ notatus: à 3. perſ. perf. paſſ. ejuſd. verbi. Th. λώβη.

Λώϊον, melius, compar. n. g. à

Λωΐων, & contract. λῴων, ονος, ὁ, ἡ, melior, comparat. & λώϊστος vel λῶστος, ſuperl. ab ἀγαθὸς, bonus. Th. λῶ, volo.

Λωΐς, ίδος, ἡ, nomen piæ matronæ, quæ fuit Timothei avia. Gr. melior.

Λώϊστος, & contracte λῶστος, optimus. vide in λωΐων.

Λωΐτερος, idem ac λωΐων, & ab eod. Th.

Λωλὸς, ſtultus, Græcis barbaris.

ΛΩΜΑ, ατος, τὸ, fimbria, inſtita, An q. κλῶμα, à κλώθω, glomero.

Λωμάπιον, ου, τὸ, fimbriola, parvus limbus, ſeu, parvula inſtita, diminut. à præced. Th. λῶμα, V.

Λῶντι, Dor. pro λῶστι, 3. pl. præſ. ind. verbi λάω, idem quod θέλω, volo. præſ. part. f. g. λῶσα.

Λῴονα, acc. pl. à λῴων, contracte pro λωΐονα, quod vide.

ΛΩΟΣ, vel λῷος, menſis Auguſtus.

Λωπὸς, & λῶπα, &c. Videantur infrà in λῶστος; à λοπὸς, quoniam veſtimenta ambiant hominem, ut cortex & tunica arborem, ſemina, &c. V.

Λωπίζω, veſte exuo; denudo; à λώπα, vel, λῶπος, V. à quo etiam eſt λώπιον, ου, τὸ, diminut. parvula tunica: vel, idem quod λῶπος, veſtis, apud Suid.

Λωποδυσία, ἡ, ſpoliatio, furtum; propriè veſtium expoliatio; item, λωποδυσία δίκη, apud Hermog. dicitur actio de expoliatione veſtimentorum, quâ quis reus agitur de crimine exutorum veſtimentorum; ſic etiam λωποδῦσαι τινα, pro ſpoliare aliquem, apud Ariſtoph. quaſi à verbo λωποδύω, ex i. fd. cum ſeq. V.

Λωποδυτέω, f. ήσω, furor, veſte exuo: &

Λωποδύτης, ου, ὁ, fur veſtium, graſſator: q. à λῶπος & δύω induo.

Λῶπος, εος, τὸ, & λώπη, ης, ἡ, & λαπὰς, άδος, ἡ, veſtimentum tenue: à λοπὸς cortex per ἔκτασιν factum vult. Euſtath. Th. λέπω, decortico.

Λῷστε, optima, ſuperl. n. g. pl. num. vide λώϊστος.

Λωΐτ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον, abſconditus.

Λαπαξ, ὁς, tibicen; à λαπὰς, quod ſignificare etiam tibiam, Euſtath. tradit; qui etiam dicit, quoſdam per ο ſcribere λοπὸν τὸν αὐλὸν, unde λόπαγα, dici τὸν αὐλητήν.

Λαπάξαντα, acc. ſing. Dor. pro λατάξαντα, Att. λαπήσαντα, à λαπάξις, εως, loto abundans. Th. λαπὰς, lotus.

Λαπὰς, ſive λαπὴς, Suid. è loto ſertum: à Th. λαπὰς, V.

Λαπίζω, lotum carpo, decerpo. Th. λαπὸς.

Λάπινος, lotinus, qui è loto eſt; ut λάπινα ξύλα, ligna lotea; & λάπινοι αὐλοὶ, apud Athen. l. 4. Sic, λωτίναι κάνδυες, vocavit quidam ſiſtulas, tibiaſve, quaſi fictas, è Lybico ligno loto, lucinias; ſic, λαπάξ, απος, ὁ, loti ferax, loto abundans, &c. Utrumq; à ſeq. Th. λαπὸς, V.

ΛΩΤΟΣ, ου, ὁ, LOTUS, arbor, cujus fructus adeo dulcis, ut externi eo deguſtato, patriæ ſuæ oblivifcantur: unde proverb. λωτοφαγεῖν, de iis dicitur, qui regionem externam præponunt ſuæ. Eſt etiam herbæ genus: λωτὸς, Dor. pro λαπὸς, genit.

Λωτοτρόφος, lotum alens, ſeu, nutriens; lotum producens, &c. Epitheton prati apud Euryp. in Phen. ex λωτὸς & τρέφω, in prat. med. τέτροφα; unde τροφὴ & τροφὸς, &c. V.

Λωτοφαγία, q. d. victitatio ex loto arbore; item, regio Lotophagorum; de qua Theophr. Hiſt. l. & c. 4. Item, λωτοφάγοι, οἱ, populi qui ex loto arbore victitant; apud hos, Ulyſſis ſocii deguſtata loto, redire ad navem noluerant, niſi verberibus adacti Odyſſ.

Odyss. l. 9. vide præced. Th. λωτὸς, & Th. φάγω; V.

Λάφαρ, λάφημα, laxamentum: à

ΛΩΦΑ'Ω, resp iro, interquiesco, cesso: Item transitive sedeo: f. ἥσω, q. à λόφος, collum: propriè de jumentis è quorum collo jugum deponitur.

Λωφίω, idem quod præced. Th. λωφάω; id vi. Unde etiam, λωφητήριον, ὁ, τὸ; q. d. sedatitium; κτῆμα ἢ πωγωνικὸν; i. e. sedandi vim habens, seu oneris deponendi; ut λωφητήρια ἱερά, sacra quæ fiunt Diis; ut malum aliquod sedent, & à cervicibus nostris auferant; Apoll. arg. Item Λάφημα, τὸ, laxamentum; ab eodem.

Λάψις, εως, ἡ, quies, respiratio: à perf. passiv. super. verbi.

Λάων, ονος, ὁ, ἡ, contractè pro λαίων, melior, quod vide sis.

M.

M, Est duodecima litera, μῦ dicta, & in numeris quadraginta denotat. Et μ' pro μὲ, vel μέ' ab ἐγὼ, ego.

MA', jurandi, adverb. fere negare solet: nonnunquam affirmat: unde νὴ & ἀ, adverb. jungitur.

Μὰ, τὰ, oves, οἰδόατα, apud Phryges.

Μαάθ, ὁ, nomen viri ἄκλητον. Hebr. vacillans.

Μαζὴς, ῆ, ὁ, stultus; Laconibus.

Μαγαδίζω, & Μαγαδίζω, magadi canere; seu magadis nervis pulsatis, musicum ciere melos; activè etiam sumitur, & transitive, pro ψάλλειν; pulsare, digitis tangere, &c. Item Μαγάδιον, ε, τὸ, parvula μαγὰς, apud Luc. Item asser, qui accipit chordas lyræ; idem quod Th. μαγὰς; id V.

Μάγαδις, ἡ, & μάγαδος, ὁ, instrumentum musicum quoddam. Th. μαγὰς.

Μαγάζειν, est nervis τὴν μαγάδιν superductis, harmonicos ciere sonos; à seq. Th. μαγὰς, V.

ΜΑΓΑΣ, άδος, ἡ, tabulatum, citharæ vel testudinis chordas sustinens: hinc μαγάζω, fides pulso.

Μαγγανεία, ας, ἡ, veneficium: &

Μαγγανεύω, f. εύσω, præstigiis utor: à seq. Them.

Μαγγάνευμα, τὸ, veneficium, præstigiæ, seu lenocinium: Item, Μαγγανευτὴς, veneficus, seu præstigiator, & Μαγγανευτικὸς, ὴ, ὸν, præstigiatorius; omnia verbalia à præced. μαγγανεύω, &c. V.

ΜΑ'ΓΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, machinamentum; pessulus ferræ; venenum, quo quis mortem machinatur, à μηχανὴ, vel μάγος quatenus veneficus.

Μαγδαλὰ, nomen loci. Heb. turris.

Μαγδαλιὼν, ὼνος, ἡ, nomen mulieris Syr. magnifica.

Μαγδαληνὸς, ὴ, ὸν, è Magdalo, Magdalensis.

Μαγδαλιὰ, ᾶς, ἡ, purgamentum manuum; smegma, caninus cibus; apud Aristoph. in equit. nam, post prandium, massâ hujusmodi, manus extergebant, quam postea canibus abjiciebant; vocabatur etiam, κεφαλακτὸν, hinc magdala & magdalidas vocant Latini Medici, quod barbari rotulas, & lozengias, unde apud Scribonium Largum, redactum in rotundas ampliores quas magdalas vocant, & alii trochiscos, &c.

Μαγὰς, ᾶς, ἡ, MAGIA, ars Magica, incantatrix: à μάγος, ου, ὁ.

Μαγδάλιον, ου, τὸ, culina: à seq.

Μαγδαλόω, coquinariam factito; coquus sum, seu coquum ago; Plut. Item Μαγειικὸς, ὴ, ὸν, ad coquum pertinens, coquinarius, vel culinarius, &c. Ut μαγειικὴ σκηνὴ, apud Athen. Sic etiam μαγειικὴ τέχνη, ars coquinaria, quæ obsoniis præbet condimenta; Item μαγειικὴ ἡδεῖα, usus cibarius: Sic etiam dimanat. Μαγείσκος, q. d. coquulus, apud Athen. l. 7. omnia à seq. Th. μάγειρος; V.

ΜΑ'ΓΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, coquus, qui cibos μάσσει.

Μάγδυμα, ατος, τὸ, machinamentum magicum, artes; vel insidiæ magicæ; Plut. in Erot. verbale, à seq. verbo μαγδύω; V.

Μαγδὺς, υος, ὁ, pinsor, vel pistor; exponitur etiam ὁ μάπων, vel ὁ ὄσπομάσσων, apud Suid. tergens, vel abstergens, abstersor; à Them. μάσσω, vel μάπω; V.

Μαγδύω, artem magicam exerceo, sum magus: f. δύσω, p. μεμάγδυκα. Them. μάγος.

Μαγικὸς, ὴ, ὸν, MAGICUS, veneficus, ab eod. Them.

Μαγὶς, ίδος, ἡ, vas subigendæ farinæ, lanx: à μάσσω, subigo.

Μάγμα, τὸ, quicquid supereſt crassum ex aliqua materia expressa, quasi recrementum, unguenti fæx, quæ expressâ reliquâ liquidiore materiâ, relinquitur: Item ipsum unguentum, & spissimentum omne pauco liquore subactum, ut non diffluat, magma dicitur à Them. μάσσω, vel μάπω; vi. Unde etiam, Μαγμὶν, τὸ, abstergens, purgans; i. e. καθάρσιον, &c.

ΜΑ'ΓΝΗΣ, ητος, ὁ, ἡ, MAGNES. Est & Magnes, Magnesiæ habitator, ea est urbs Asiæ ad Mæandrum. Hinc Μαγνησία, ας, ἡ, Magnesia.

Μάγνητας, acc. pl. à μάγνης, ητος, ὁ, quod vide.

Μαγνήτης, & in fœmin. Μαγνῆτις, idem quod Them. μάγνης, magnes lapis, ita dictus, propterea quòd in Magnesiaco agro magna ejus sit reperta copia; Nicand autem ab inventore appellatum scribit; apud Alex. Aphr. in Præfat. Probl. λίθος, ἡ μαγνῆτις ἕλκει μόνον ἢ σιδηρον; dicitur etiam sapientis lapis, & Herculeus, &c.

ΜΑ'ΓΟΣ, ου, ὁ, MAGUS, sapiens, præstigiator, vocabulum Persicum.

Μαγοφονεία, ἡ, Magorum cædes, eorum scil qui Persidis regnum invaserant: sic enim dicitur apud Persas dies solennis, in quo Magi fratres duo interfecti sunt à septem Persis, Herodot. l. 3. à Them. μάγος, & φόνος; vide.

ΜΑΓΥ'ΔΑΡΙΣ, ιος, ἡ, radix laserpitii.

Μαγὼν, ὁ, nomen propr. Heb. munimentum.

Μαγῳδὸς, Histrionum genus, ad Comicum accedens genus id mimi assimulans erat utriusque sexûs personas; undè eorum artificium μαγῳδία, dicebatur; ὅπερ ἔοικεν μάγοις ἀναφέρεσθαι, καὶ φαρμάκων ἐμφανίζειν δυνάμεις, Athen. l. 14. ex μάγος, & ᾠδὴ, vel ᾠδὸς, &c. V.

Μαδαγχύης, ου, ὁ, imberbis; ex seq. Th. μαδὸς, & γνύειον, τὸ, V.

Μαδάλλω, glabro, depilo; à Th. μαδὸς; vide.

Μαδαρότης, ητος, ἡ, glabrities, lævor ex defluvio pilorum; Item Μαδάρωσις, idem; utrumque à Them. μαδὸς, vi. Unde etiam, Μαδάω, ῶ, lævis & depilis sum, Aristoph. Item madeo, madidus sum, apud Theophr. Hist. Pl. lib. 4.

Μαδηγλύφης, qui est fluxâ & rarâ barbâ; ex μαδὸς, μαδάω, vel μάδωσις, & γλύφειον, τὸ, &c. V.

Μαδιὰν, ὴ, nomen regionis ἄκλητον. Heb. judicium.

Μαδίζω, glabro, depilo; Item neutraliter, depilis sum, pro μαδᾶν; undè μάδωσις, εως, ἡ, defluvium pilorum, seu glabrities, & lævor è defluvio pilorum; ponitur & inter plantarum vitia, apud Theophrast. reperitur etiam Μάδησις, per η, tanquam verbale à μαδάω, apud Hippocr. Item Μαδητήριον, ου, τὸ; id quo cutis glabratur, seu lævis redditur & depilis, vulsella, sive volsella, &c. omnia à Th. μαδὸς, vide.

Μαδμαίπης, ad desertum, Josuæ 18. 12. alii Μαδβαείπης legunt.

Μαδὸς, τὸ, est ψίλωθρον, medicamentum quo cutis deglabratur, & depilis redditur; Hesych. à seq. Th. μαδὸς, ὁ, vide.

ΜΑ'ΔΟΣ, ους, lævis, glaber: μαδαρὸς, ὰ, ὸν, idem. Hinc μαδάω & μαδίζω, depilem reddo.

Μαδρύα, τὰ, pruna, dici traduntur, quasi μεγάδρυα, & eadem esse, quæ κοκκύμηλα, apud Athen. & Eust.

ΜΑ'ΖΑ, ης, ἡ, MAZA, libum: qu. à μάσσω, subigo: hinc Latin. massa.

ΜΑΖΟ'Σ, ῦ, ὁ, mamma, nutrix: μαστὸς, ῦ, ὁ, mamma, tumulus.

Μαζουρχὼθ, signa cœlestia, Job. 38. 32.

Μαζάω, mazas pinso, seu coquo, mazas subigo & confirmo; à Them. μάζα; V.

Μαζαγέρης, ου, ὁ ἡ, ἡ, ob mazam flens; ex μάζα, & γαάω; unde γόος, &c. vide.

Μάζινος, è maza factus; Item Μάζιον, τὸ, & μαζίσκιον, parva maza, apud Athen. l. 2. à Th. μάζα, ἡ, maza; farina aquâ & oleo subacta; vel edulium ex lacte & frumento, polenta, placenta; vel cibus pulti similis, loco pulmentarii, &c. V.

Μαζοπέπτης, ου, ὁ, qui mazas coquit; ex μάζα, & πέπτω; vi. Item Μαζοφορεῖς, cistilla ferendis mazis; ex μάζα, & φορὸς; vi.

Μαθαλλὶς, vel Μαθθαλίδιον; apud Athen. l. 11. & 14. dicitur esse genus poculi vel mensuræ.

Μάθε, ἔτω, scias, 2. sing. a. 2. imperat. act. μαθεῖν, a. 2. inf. verbi μανθάνω, disco, f. μαθήσομαι, a. 2. ἔμαθον.

Μαθεύμην, fut. 2. med. Doricè pro μαθήσομαι, verb. μανθάνω, disco: f. μαθήσομαι.

Μάθημα, ατος, τὸ, disciplina: documentum: τὰ μαθήματα, doctrinæ: &

Μαθηματικὸς, ὴ, όν, (q.d. disciplinarius,) ad disciplinas pertinens, seu aptus: MATHEMATICUS: item

Μάθησις, εως, ἡ, ipsa discendi actio, cognitio: à perfect. passiv. verbi μανθάνω, disco.

Μαθήσιος, disces, Ion. pro μαθήσῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi μανθάνω, f. 1. m. μαθήσομαι, a 2. ἔμαθον.

Μαθητέον, discere oportet, à μανθάνω; vide.

Μαθητεύω, doceo, cum acc. sum discipulus: f. εύσω, p. μεμαθήτευκα, a. 1. part. pass. μαθητευθείς, ἐντος, à seq.

Μαθητὴς, οῦ, ὁ, discipulus. Th. μανθάνω, disco.

Μαθητὸν, q. d. discipulorum, cupio discere, Aristoph. in νεφ. à præced. μαθητὴς; vi. Item Μαθητὸς, ὴ, όν, qui per disciplinam cognoscit, disci vel acquiri potest; sub disciplinam cadens; ut μαθητὸς ὕπνος, disciplinabilis scientia; Item Μαθητεία, ας, ἡ, & μαθητεὶς, discipula; omnia à Them. μανθάνω, fut. μαθήσομαι, &c. vi. Unde etiam, Μαθήτια, ἡ, institutio quæ traditur discipulo, vel disciplina, seu doctrina oralis, &c. Item, Μαθητάω, vi. præced. μαθητῶ,

Μαθήτισα, Dor. pro μαθῆσαι, quæ didicit, a. 2. part. act. f. g. verbi μανθάνω, a. 2. ἔμαθον.

Μαθουσάλα, ὁ, nomen filii Enochi, ἄκλιτον. Heb. mortem pellens.

Μάθυια, ας, ἡ, maxilla. Hesych. μάθυας legend. centeo pro μαλάσας, Pl. 3. fub. finem.

Μαθὼν, όντος, & in nomin. pl. μαθόντες, a. 1. part. act. verbi μανθάνω, disco, a. 2. ἔμαθον.

MAΙ'A, ας, ἡ, obstetrix, nutrix, avia: hinc μαΐζω, obstetricem ago: μαΐόμαι, idem.

Μαῖα, est etiam honesta erga ætate grandiorem allocutio, utpote quâ, honoris causâ, utebantur natu minores ad nutricem, vel mulieres natu majores; Item, hoc nomine amita, sive patris matrisque mater intelligitur; sumitur & pro matre ipsa, apud Euryp. in Alcest.

ΜΑΙ'ΑΝΔΡΟΣ, ου, ὁ, MEANDER, vel MÆANDRUS, Phrygiæ fluvius sinuosus; flexus.

Μαιὰς, άδος, ἡ, avia, nutrix, Suid. Item Μαιεὰς, ἡ, q. d. obstetricatus; i. e. obstetricis functio, &c. utrumque à Th. μαῖα; V.

Μαιδὼ, obstetrix fum, obstetricem ago; in pass μαιδοῦμαι, idem; & quidem usitatiùs; sed in signif. etiam activa, sumitur pro ἐξάγειν τὸ ἀποκύημενον. Item Μαιδόμαι, sumitur pro μάομαι; i. e. ζητῶ, quæro, inquiro, &c. ab eo varia sunt verbalia, viz. Μαίδυμα, τὸ; id quod ab obstetrice exductum est, i. e. partus, τὸ παιδίον, Plat. Item Μαίδωσις, εως, ἡ, obstetricis functio, & munus; sic Μαιδωτικὸς, ὴ, όν, q. d. obstetritius, ut μαιδωτικὴ γυνὴ, obstetrix, obstetricis artem callens, &c. μαιδωτικὴ τέχνη, vel absolutè μαιδωτικὴ, ars obstetricum, vel obstetricis officium; at μαιδωτικὸν, τὸ, doctrinæ genus dicitur, quod velut in cunabula fovet; Laert. lib. 3. Unde adverb. Μαιδωτικῶς, obstetricum more, Poll. lib. 4. Item Μαιδώτεια, ἡ, obstetrix; unde etiam adv. Μαιδωτευκῶς, obstetricum ritu; Suid.

Μαΐη, Ion. pro Μαῖα, quod vide. Est & soror Atlantis.

Μαιμάζω, & μαιμάσσω, idem quod μαιμάω, cupio, percupio: Item strepo, fluctuo; (nam μαιμᾶν, signif. etiam impetu, vel furibundo impetu, ferri, &c.) Unde μαιμάκτης, ου, ὁ, furore percitus: Item cognomen est Jovis, à benefaciendi promptitudine; nam μαιμάκτης, Hesychio est μειλίχιος, καθάπερ, &c. Item μαιμακτηριὼν, ῶνος, ὁ, dicitur mensis quintus apud Athenienses, ἀπὸ τοῦ Διὸς μαιμάκτου; in Lexico Suidæ dicitur esse Januarius; à Gaza, Septembris; vel ut alii Augustus; à μαιμάκτης, Jovis Epith. mensis hybernus censetur.

Μαίμαξ, turbulentus, impetuosus; à μαιμάσσω; V.

Μαιμάω, vehementer cupio: fut. ήσω, pro quo Poetæ μαιμάω. Them. μάω, idem.

Μαίμησε, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusdem verbi Ion.

Μαιμώοντω, & μαιμώω, idem quod μαιμάσσω, & μαιμάω, cupio, impetu feror, &c. à Th. μάω, V.

Μαιμώσσα, prompta, præs. part. act. f. g. verbi μαιμώω, Poët. pro μαιμάω, quod vide.

Μαϊνὰν, nomen viri ἄκλιτον. Heb. præparatus.

Μαινὰς, άδος, ἡ, furiosa, insana; Vel quæ facit alios insanire. Them. μαίνομαι.

Μαινὴ, ης, ἡ, & Μαινὶς, -ίδος, ἡ, mœna piscis; halec, vel halecula; pisces, qui Dianæ sacrificari solebat; quæ μανίας causâ esse creditur; ut Eust. scribit, ex Epigram. Unde diminut. Μαινίδιον, ου, τὸ, mænula, halecula; Aristot. 6. Anim.

Μαινόλης, q. ὁ μαινόμενος ὅλος, qui totus insanit ac furit.

Μαινόλις, idem quod præced. μαινόλης; ut μαινόλις βάκχος, furens Bacchus, in Epigram. Ut & μαινόλης δίνος, dicitur, eo quòd in furorem agit.

MAΙ'NOMAI, insanio, furo, f. μανήσομαι, præsent. part. μαινόμενος, η, ον, præt. m. μέμηνα: hinc μανία, ας, ἡ, furor: ἱπποματὲς, έος, τὸ, equina cupido coïtûs.

Μαινὶς, ίδος, piscis species; apud Suid.

Μαίομαι, cupio, quæro: præsent. participio. μαιόμενος, inquirens: ex μάω, idem.

Μαινίδης, ου, ὁ; in Epigrammat. ex μαινία, Lydia.

Μαΐω, idem quod μαίομαι; V.

Μάιρα, canicula, sidus: æstus intensissimus: à μαίω, luceo.

Μαίσπις, idem quod μαιεία, & μαίστις, obstetricis officium: Item Μαίστρα, obstetricationis præmia; utrumque à Th. μαῖα; V.

Μάκαρ, beatus, fortunatus; Etymol. Item Μάκαιρα, ας, ἡ, fœm. legitur apud Aristoph. beata, fortunata, Dea, à Th. seq. μάκαρ, αρος, &c. V.

MA'KAP, αρος, ὁ, ἡ, & μάκαιρα, Poëtic. beatus, felix: in nom. pl. μάκαρες, dat. pl. μάκαρσι, & Ion. μακάρεσσι. Hinc μακαρίτης, idem: μακαρίτης, ου, ὁ, ἐν πὶς ἀγλοις· μακαριότης, ητος, ἡ, beatitudo.

Μακαρία, ας, ἡ, beata; & per ἄωφημισμὸν, pernicies; apud Aristoph. in equit. ἀπαγ' ες μακαρίαν; Item Μακαρία, (scil. χώρα, locus apud Inferos, in quo ii, qui post hanc vitam beati habentur, degunt; idem etiam Μακαρὶς dicitur; à Th. μάκαρ, αρος; unde μακαρίζω, &c. V.

Μακαρίζω, beatum prædico, f. ίσω, & Att. μακαριῶ, p. μεμακάρικα, perf. pass. μεμακάρισμαι· unde μακαρισμὸς, beatitudo. Them. μάκαρ.

Μακάριος, α, ον, beatus, a, um: comp. μακαριώτερος, α, ον. Them. μάκαρ, beatus.

Μακαριότης, ητος, ἡ, beatitudo: ab eod. Them.

Μακαρὶς, vide suprà μακαρία.

Μακαρισμὸς, ου, ὁ, beatitudo: &

Μακαριστὸς, ὴ, όν, beatus: à perf. pass. verbi μακαρίζω. Th. μάκαρ.

Μακαριστὸν, τὸ, beatitas, beatitudo, est neut. à præced. μακαριστὸς, V.

Μακαρίτης, ου, ὁ, & ἡ, μακαρῖτις, felix, de vitâ functis: qu. beatis ab eodem Them.

Μακαριῶ, Att. pro μακαρίσω, f. 1. act. verbi μακαρίζω, beatum prædico. Th. μάκαρ.

Μακαρίως, beatè, feliciter: adv. à Μακάριος; V.

Μάκαρς, αρος, ὁ ἡ ὴ; beatus, idem quod μακάριος; ex eoque per Sync. factum, inquit Eust. derivans inde sequens μακάρτατος, summè beatus, &c. V.

Μακαρτάτη, ης, ἡ, felicissima, f. g. à

Μακάρτατος, beatissimus, superl. à μάκαρ, felix: comp. μακαριώτερος & μακάρτερος.

Μακάρτος, beatus & opulentus, in Epigr. à μάκαρς, V.

Μακεδνὸς, longus, Odyss. ν. Est per Sync. pro μακεδανὸς, & hoc Doricè, pro μηκεδανὸς, ut μᾶκος, pro Th. μῆκος, &c. quæ V.

Μακεδονία, ας, ἡ, nomen regionis.

Μακεδὼν, όνος, ὁ, MACEDO: in pl. Μακεδόνες· hinc Μακεδονικὸς, ὴ, όν, MACEDONICUS: q. ex μᾶκος, Dor. pro μῆκος, εος, τὸ, longitudo, & ἔδος, εος, τὸ, sedes: quod regio illa fuerit oblonga.

Μακέλη, ης, ἡ, ligo, Poët. & Ion. pro μάκελα, seu μάκελλα; quod V.

Μάκελλα, ης, ἡ, ligo: à μάω & κέλλω, moveo.

Μάκελλον, ου, τὸ, macellum: vox Latin. Græc

Græcè κρεωπόλιον, ὁ, τό.

MA'KEP, cortex, qui ex Indiâ advehitur.

Μακεσήκραν Ⓖ, Dor. pro μακεσήκρανα Ⓖ, upupa; cujus est Epitheton; quoniam in capite habet cristam, velut oblongam galeam, Hesych. à μῆκ Ⓖ, ος Ⓖ, τό, & κράνον, τό; V.

Μακεστὴρ, ὁ, Dor pro μικιστὴρ, telum, βέλος; Item Μάκις Ⓖ, longissimus, Dor. pro μάκις Ⓖ, à Th. μῆκ Ⓖ, V.

MAKKOA'N, desipere, fatuè & stultè se gerere: q. μὴ κοεῖν, non sapere.

Μάκορ, -ορ Ⓖ, ligo, instrumentum rusticum.

Μάκ Ⓖ, Dor. pro μῆκ Ⓖ· adverbialiter positum, pro in longitudinem, longè, procul.

Μακρὰ, interdum adverbialiter ponitur, longè, prolixè; Item pro μεγάλ Ⓖ; sic etiam μακρὸν, Il. γ, à fœm. & neut. nominis μακρὸς, quod V.

Μακρηγορέια, ας, ἡ, Dor. pro μακρηγορία, ἡ, prolixitas orationis: à μακρὸς, longus, (quod à μῆκ Ⓖ, longitudo,) & ἀγορὰ, forum, concio.

Μακροδρομώτατοι, qui longissimè currunt, pro μακροδρομώτατοι, à μακρόδρομ Ⓖ; id V.

Μακραίων, ωνος, ὁ; i. e. πολυχρόνιος, diuturnus, longævus, annosus, &c. ex μακρὸς, & αἰὼν; V.

Μακρὰν, adv. longè, procul: à μακρὸς. Th. μῆκ Ⓖ, εθ Ⓖ, τό, longitudo.

Μακραύχην, cui collum est prælongum, Euryp. ex μακρὸς, & αὐχὴν; V.

Μακρέτεις Ⓖ, qui in longos annos perdurat, annosus, longævus, ex μακρὸς, & ἔτ Ⓖ, τὸ, unde ἔτης Ⓖ, annuus, &c vide.

Μακρηγορεῖν, longâ uti oratione, prolixè dicere, multa verba facere, &c. Undè

Μακρηγορία, idem, & abiisd. cum μακραγορία; id V.

Μακρὶῶ, accusativ. Ionicè pro Μακράν· μακρῆσι, dativ. pl. Ion. pro μακραῖς· à μακρὸς.

Μακροβάμων, qui longis passibus incedit; ex μακρὸς, & βαίνω; cujus composita varia desinunt in βάμων; sic varia alia Themata, & derivativa componuntur cum nomine μακρὸς; ut Μακρόβιος, qui longam vitam degit, longævus; unde compar. Μακροβιότερ Ⓖ, q. d. longævior; inde etiam, Μακροβιότης, ητ Ⓖ, ἡ; vitæ longitudo, & Μακροβίστ Ⓖ, idem quod μακρόβι Ⓖ; vi. Unde itidem, Μακροβίωσις, longævitas; omnia à Them. βί Ⓖ; vi. Sic Μακροβόλων, è longinquo feriens, seu jaculans; unde Μακροβολία, longè jaculatio, quâ è longinquo, seu eminus quis jaculatur, à βάλλω, unde βολὴ, & βόλ Ⓖ, &c. vi. Μακροχύτ Ⓖ, qui longo est mento; à χύτειον, τὸ; vi. Μακρόγηρως, qui longam senectutem agit, qui diu in senectute vivit; Dioscor. lib. 2. à Them. γῆρας; unde γηρία, ῶ, &c vi. Μακροδάκτυλοι, quibus prælongi sunt digiti; Aristot. à Them. δάκτυλ Ⓖ; vi. Μακρόδρομ Ⓖ, qui longa curricula facit, qui longè excurrit; unde Μακροδρομώτατοι, qui longissimè currunt, Epith. leporum, apud Xen. ab inusitato verbo δρέμω, pro τρέχω, seu ex nomine δρόμ Ⓖ, comp. ut præced. cum μάκρ Ⓖ.

Μακρόθεν, adv. eminus, procul: à μακρὸς, cujus Th. μῆκ Ⓖ.

Μακροθυμέω, ῶ, Iram differo, patienter fero: f. ήσω, p. μεμακροθύμηκα, aor. 1. ἐμακροθύμησα, a. 1. imperat. activ. μακροθύμησον. Ex μακρὸς, longus, (quod à μῆκ Ⓖ, longitudo,) & θυμὸς, animus.

Μακροθυμία, ας, ἡ, lenitas: à

Μακρόθυμ Ⓖ, ος, longanimis: & inde

Μακροθύμως, adv. patienter: ab iisdem Them.

Μακροκατάληκτ Ⓖ, in longam vocalem desinens; ex μακρὸς, & καταλήγω; quod vi. Sic Μακρόκωλ Ⓖ, caulem longum habens; à Them. καυλὸς; vi. Sic Μακρόκερκ Ⓖ, qui præ longam habet caudam; à Them. κέρκ Ⓖ; vi. Μακροκέφαλ Ⓖ, qui longum habet caput; à Them. κεφαλὴ; vi. Μακροκομέω, longâ & prolixâ barbâ utor, à Them. κόμη, unde κομάω, &c. vi. Μακρόκωλ Ⓖ, membra habens longa; à Them. κῶλον, τὸ; vi. Unde etiam, Μακροκωλία, longum membrum; quum periodus aliqua longius habet membrum, longitudo colorum, &c. Item Μακρόλοβ Ⓖ, ος, ὁ ἡ ἡ, longam habens siliquam, seu folliculum; sive siliquâ longâ inclusus; à Th. λοβὸς, comp. ut præced. cum nomine μακρὸς; V.

Μακρολογέω, f. ήσω, prolixè loquor: hinc μακρολογῶμεν, 1. pl. præsent. sub. ex μακρὸς, quod vide, & λέγω, dico.

Μακρολογία, ας, ἡ, sermonis prolixitas: &

Μακρολόγ Ⓖ, prolixus in sermonibus: ab iisd. Th.

Μακροστόα, ἡ, morbus longus, seu diuturnus, longitudo morbi, &c. ex μακρὸς, & νόσ Ⓖ; vi. Sic Μακροπαρδυγκτεῖν, in penultimam longam desinere; à παραλήγω; vi. Μακροπαρόινι Ⓖ, longè contumeliosissimus, viz. ex ebrietate; ex μακρὸς, vel μακρὸν, & πάροινος Ⓖ, vel παροίνιος, quæ vi. Sic Μακρόπνοος, sive μακρόπνους, apud Hippocr. i. e. μακρὸν ἀναπνέων, ἢ διὰ μακρᾶ; qui spiritum ducit longius; qui longos ducit spiritus, &c. Ut apud Euryp. in Phæn. μακρόπνους ζωὴ, vita longa, in qua scil. longo tempore spiratur; à Them. πνέω; unde πνοὴ, & πνόος, &c. vi. Μακροπορεία, longum iter; à πόρος, ὁ; vi. Μακρόπους, longos habens pedes; à Th. πῶς; Item Μακρόπερος, cui sunt longæ alæ, seu pennæ; à Th. πίερνα, τὸ; comp. ut reliqua præced. cum nomine μακρὸς; V.

Μακροπτόλεμος, ος, ὁ, idem ac Τηλέμαχος, ος, ὁ, Telemachus, Ulyssis filius.

Μακροπτόλεμος, ex longinquo pugnans; Theocr. in Syringe; ex μακρὸς, & πτόλεμος, Poëticè pro πόλεμος, &c. vi. Sic Μακρόπυλος, longas habens portas, Eust. à Them. πύλη; vi. Item Μακροπώγων, ωνος, ὁ; cui promissa seu prolixa barba est; à Th. πώγων; vi. Sic Μακρόῤῥιζος, longas radices habens; unde Μακροῤῥιζία, longitudo radicum, &c. à Th. ῥίζα, &c. vi. comp. ut præced. cum μακρὸς; V.

Μακρὸς, ὰ, ὸν, longus, a, um. Sed μακρὸν, & μακρὼ, dat. & μακρὰ, n. g. pl. num. sæpe sumuntur adverbialiter pro longè, multò; comp. μακρότερ Ⓖ, α, ον. Th. μῆκ Ⓖ, & Dor. μάκ Ⓖ, εθ Ⓖ, τό, longitudo.

Μάκρος, cui longa sunt crura; unde plur. masc. μακροσκελεῖς, οἱ, longipedes, quibus crura sunt prolixa, seu prælonga; ex μακρὸς, & σκέλ Ⓖ, τὸ; vi. Sic Μακροσκέλης, cujus truncus est procerus, qui est caudice longo; ex μακρὸς, & σκέλ Ⓖ, τὸ; V.

Μακρότης, ητ Ⓖ, longitudo, à μακρὸς; vi. unde etiam, adverb. compar. Μακρότερον, ulteriùs, diuturniùs, supra ex Plat.

Μακρότομ Ⓖ, ita putatus, vel amputatus, ut amputati longæ reliquiæ supersint; unde Μακροτομέω, ita puto ut longæ redundent amputatæ partis reliquiæ; ex μακρὸς, & τέμνω; undè τομὴ & τόμ Ⓖ, &c. vi. Item Μακροβάχυλος, longum collum habens; ut μακροβάχυλοι ἵπποι, Il. ψ. à Them. τραχήλ Ⓖ, ος Ⓖ, vi. Sic Μακρόφυτος, qui longus nascitur; seu qui naturâ suâ longus est; à Them. φύω, unde φυὴ, &c vi. Μακροφλυαρίτης, ου, ὁ, prolixus nugator, à φλυαρ Ⓖ, unde φλυαρέω, & φλυαρία, &c. vi. Μακρόφυλλ Ⓖ, longa habens folia; à Th. φύλλον, τὸ; vi. Μακρόχειλ Ⓖ, qui est labro longo, labrosus, à Th. χεῖλ Ⓖ, τὸ; vi. Μακρόχειρ, longimanus; cui manus una longior est alterâ, à Th. χεὶρ; vi. Item Μακρόχηλ Ⓖ, qui ungulas habet longiores, à Th. χηλὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum μακρὸς; V.

Μακροχρόν Ⓖ, ος, ὁ, ἡ, longævus: ex μακρὸς longus. (Th. μῆκ Ⓖ) & χρόν Ⓖ, tempus.

Μακρυῶ, f. ῶσω, p. κα; longè summoveo: à μακρὸς, longus: quod à μῆκ Ⓖ, longitudo.

Μακρῶ, longè, vi. in μακρὸς.

Μακρῶς, adv. longè, prolixè; à μακρὸς, quod V.

Μάκρωσις, ἡ, prolongatio, seu in longum diductio; Polyb. à nom μακρὸς; V.

Μάκτης, ου, ὁ, qui pinsit, pistor, verbale, à μάσσω, vel μάττω, fut. ξω; unde etiam μάκτρα, ἡ; vas in quo pinsitur & subigitur farina: Item alveus in quo corpus abluitur, alio nomine dictus σπάνη; Item pro colo, qualo, seu mortario sumitur, &c. V.

Μακυῶ, Dor. pro μηκυῶ, produco: à μῆκ Ⓖ; q. v.

Μακὼν, ῶνος, ἡ, Dor pro μήκων, ἡ, papaver.

MA'AA, adv. valdè, multum, admodum: comp. μᾶλλον, superl. μάλιστα.

Μάλαγμα, ατ Ⓖ, vi. in μαλάσσω.

Μαλακόπεδες, οδ Ⓖ, ὁ, ἡ, molles & teneros pedes habens. Metri causâ pro μαλακόπους· ex μαλακὸς, mollis, (quod à μαλάσσω, mollio,) & πῦς, pes.

Μαλακώλην Ⓖ, Epith somnii, apud Laërt. in Aristot. q. d. molliter splendidus; ex μαλακὸς, & αὐγὴ, ἡ; V.

Μαλακία, ας, ἡ, mollitudo, & vitium unde μαλακοί, seu μαλακίαι dicti, molles atque effeminati, præ animi mollitie, à μαλακός; V.

Μαλακῇ, dat. sing. μαλακῆσι, dat. pl. Ion. f. g. a μαλακός, ἡ, όν, mollis, Th. μαλάσσω, mollio.

Μαλακία, ας, ἡ, mollities, languor corporis, Sumitur & pro κίπα, κς, ἡ, pica, ἠtomachi ignavia: ab eod.

Μάλακα, q. d. mollia; piscium ea genera exanguia, quæ nec squamas habent, nec testacea operimenta; ut Polypus, & sepia, à μαλακός; unde etiam, Μαλακίας, ε, ὁ, mollis, & effeminatus: Item Μαλακιάω, mollis sum, mollitie laboro, flaccesco, langueo, æger sum, ægroto, &c. V.

Μαλακίζω, f. ίσω, mollio: à μαλακός, quod à μαλάσσω.

Μαλάκιον, ε, τὸ, muliebre quoddam ornamentum, sive in genere muliebris ornatus: Item Μαλακίον, molliculus, diminut. à μαλακός, quod à Th. μαλάσσω, vel μαλάττω, &c. V.

Μαλακιδιῶω, ejusdem aor. 1. infinitiv. passiv.

Μαλακόζωος, mollem habens terram; ex μαλακός, & ζωή, sive ζωῆ; vi. Item Μαλακογνάμων, qui molli est mente, animo, seu sententiâ; i.e. mitis, apud Æschyl. à γνάμη, seu γνώμη, &c. vi. Sic Μαλακόσπερμος, mollem cutem habens, seu putamen; ut Μαλακόσπερμα ὠά, quæ molli cute integuntur, ut in piscibus; à σπέρμα, τὸ; vi. Μαλακοχραυδής, q.d. molliceps; avis nomen, apud Aristot. Hist. Anim. l. 9. à κεφάλη, τὸ, vi. Item Μαλακοπύρηνος, mollem habens nucleum; à Th. πυρὸς, ἰὸς, &c. vi. comp. ut præced. cum μαλακός, V.

Μαλακός, ἡ, όν, MOLLIS, comp. μαλακώτερος, α, ον, Them. μαλάσσω, mollio.

Μαλακόσαρκος, cui caro mollis est & tenera; ex μαλακός, & σὰρξ, σαρκὸς; vi. Sic Μαλακόστρακος, testâ molli inclusus; à Th. ὄστρακον; comp. ut præced. cum μαλακός, V.

Μαλακότης, ητος, ἡ, mollities: ab eod. n.

Μαλακότριχες, Scythæ, apud Aristot. quibus molles capilli; ex μαλακὸς, & θρὶξ, τριχὸς, &c. vi. Item Μαλακόφλοιος, mollem corticem habens, ex μαλακὸς, & φλοιὸς, &c. V.

Μαλακόχειρ, ρος, Poët. qui mollem habet, vel admovet manum: à μαλακὸς, mollis, (Them. μαλάσσω, mollio,) & χεὶρ, ἡ, manus.

Μαλακόψυχέω, molli sum animo; ex μαλακὸς, & ψυχὴ, ἡ; V.

Μαλακτὴρ, ῆρος, ὁ, & μαλακτὸς, ὴ, ὁ, qui mollit, seu emollit; qui molliri, seu emolliri potest: Item Μαλακτικὸς, ὴ, ὁ, qui molliendi, sive emolliendi vim habet; ut μαλακτικὰ φάρμακα, medicamenta emollientia, apud Gal. omnia, verbalia à μαλάσσω, sive μαλάττω, f. ξω; unde etiam, Μαλάξις, mollitio, emollitior, &c. V.

Μαλακύνω, mollio, emollio, mollem reddo; in passiv. Μαλακύνομαι, emollior, mollesco, molliorem me præbeo: Item languidior & remissior sum, &c. Unde verbale, Μαλάκυνσις, emollitio, ; quâ aliquid mollius redditur, à μαλακὸς, &c. V.

Μαλακῶ, gen. Dor. pro μαλακῆ.

Μαλακῶς, molliter, placide, leniter, remisse; Item effeminatè; Item Μαλακῶς ἔχειν, languere, ægrum esse, &c. adv. à μαλακὸς, mollis, lenis, remissus, effeminatus, &c. V.

Μάλαπερ, adv. quantumlibet. Th. μάλα, valde.

ΜΑΛΑ'ΣΣΩ, seu μαλάττω, mollio, f. άξω, p. χα, perf. pass. μεμάλαγμαι· hinc μάλαγμα, ατος, τὸ, quod ad molliendum adhibetur, μαλακὸς, mollis: μαλακία, mollities: &

Μαλάχη, ης, ἡ, MALVA: quia alvum mollit. genit. pl. μαλαχῶν. Them. μαλάσσω.

Μαλάχια, τὰ, pro μαλάκια, τὰ; id V.

Μαλαχίτης λίθος, lapis malvæ virorem imitans; scribitur etiam, μολοχίτης, à μολόχη, pro quo etiam est μολόχη, &c. V.

Μαλβελὰ, ὁ, nomen viri, Heb. laudans Deum.

Μαλερὸς, ὸν, ustivus, pernitiosus, dat. sing. μαλερῷ. Them. μολὸς, tener; idem quod ἁμόλος.

ΜΑ'ΛΗ, ης, ἡ, ala, axilla. Vide μασχάλη.

Μάλθα, ης, ἡ, cera emollita. Th. μαλάσσω.

Μαλθακοθνία, ἡ, cubilis, seu lecti mollities; à μαλθακὸς, ὁ; undè Μαλθακία, ἡ, & ὀλὴ, ἡ, &c. quæ vide: Item Μαλθακηρὸς, tener, mollis, apud Hesych. ab eod. μαλθακὸς; V.

Μαλθακία, ας, ἡ, mollitudo, mollities; Item Μαλθακίζω, mollio, emollio: Item, mollio pectus, vel animum, id est, mollibus verbis delineo, permulceo, & flecto; in pass. Μαλθακίσσομαι, mollesco, langueſco, &c. Item Μαλθακίττω, mollis; ut μαλθακίνην χάριτα, in Epigram. molli gratiæ: Item Μαλθακιστέα, & Μαλθακιστέον, molliter agendum, & segniter; apud Aristoph. in νεφ, ἐ μαλθακίστε, ἀνὴ ἀθεκφλυπέα, &c. gerundiva verbalia, à μαλθακίζομαι, & omnia à μαλθακὸς, idem quod μαλακὸς; quæ V.

Μαλθακὸς, ὴ, mollis: à μαλθάσσω, idem quod μαλάσσω.

Μαλθακόφωνος, ὁ, ἡ, qui mollem ac suavem habet vocem: ex μαλθακὸς, quod vide, & φωνὴ, vox.

Μαλθακόω, ῶ, mollio, emollio; Item, Μαλθακοῦσθαι φάρμακα, ab Hippocr. vocantur pharmaca generis oleosi, utrumque, à μαλθακὸς; V.

Μάλθαξις, ιος, ἡ, emollitio, potus: Item fomentum, &c. verbale, à μαλθάσσω, f. ξω, idem quod Th. μαλάσσω, mollio, demulceo, &c. V.

Μάλθη, ης, ἡ, cera emollita: Item in genere, cera, tam dura, quam mollita, &c. idem quod μάλθα; id V.

Μαλθόω, mollio, vel emollio, & subigo, veluti ceram; Item Μαλθώδης, malthinus; i. e. cereus: & Μάλθων, mollis & effeminatus; omnia, à μάλθα, seu μάλθη; quæ V.

Μαλτασμὸς, ὁ, & Μαλτὸς, ὴ; idem quod Them. μάλαξις; mulomedicis scil. est morbus, ex concretione ad discutiendum difficili, humoris corrupti atque putridi, specieſque articularis morbi in veterinariis; unde veterinorum dicitur morbus; Indè etiam Μαλτάω, malide laboro, &c.

Μάλιμον, ε, τὸ, proprium loci nomen videtur; vel Siciliæ mons pomis refertus. Sed Portus legendum censet, στρόμαλιμον· ex στόμα, & λίμνη.

ΜΑ'ΛΙΣ, & μαλὶς, morbus jumentorum.

Μαλὶς, ίδος, ἡ, Dor. pro μηλὶς, ίδος, ἡ, quod & μηλέα, ας, MALUS arbor: est &

Μαλὶς, ίδος, ἡ, Nymphæ nomen.

Μάλιστα, maximè, adv. superlat. grad. à μάλα, valdè, comp. μᾶλλον.

Μαλκίω, ῶ, & μαλκιόω, Ion. & Poët. frigore contrahor: à seq.

ΜΑ'ΛΚΗ, ης, ἡ, manuum pedúmve contractio & stupor ex frigore.

Μαλκιάω, frigore obtorpesco; idem quod μαλκίω; Item Μάλκιος, frigidus; & superl. μαλκίστατον, frigidissimum; omnia à Them. μάλκη; V.

Μαλκιῆν, Hesychius expon. ὑπὸ ψύχους, συνεστάλθαι τὰς χεῖρας; idem quod Μαλκιάω; id V.

Μ' ἄλλα, pro μὴ ἄλλα, apud Aristot. ut notat ejus Interpres.

Μαλλοῖς, velleribus, dativ. plur. à μαλλὸς, vellus.

Μᾶλλον, magis, comp. à μάλα, valdè; superl. μάλιστα.

ΜΑΛΛΟ'Σ, ὸ, ὁ, vellus, lana promissa.

Μάλλατος, ὴ, villosus, à præced.

Μαλλοπάρηος, genas, vel eris in modum, molliculas habens; ex μαλλὸς, & παρὰ, ἡ, &c. V.

Μαλλοφόρος, ος, ὁ, ἡ, laniger; ex μάλλος, & φόρος, &c. V.

Μάλλωτὴ substantivè ponitur, pro μαλλωτὴ ὑφθέρα, pellis lanata; i. e. vellus; est fœmininum, à masc. μάλλατος, id V.

ΜΑΛΟ'ΒΑΘΡΟΝ, seu Μαλάβαθρον, malobathrum; folium quod Indicæ gignunt paludes, in ea regione quæ Malabar dicitur; & vernaculâ Indorum linguâ Bathrum dicitur, de quo Dioſc. & Plin.

Μᾶλον, ω, τὸ, Dor. pro μῆλον, ε, τὸ, ovis: &

Μᾶλον, Dor. pro μῆλον, ε, τὸ, MALUM, pomum.

Μαλοπάρηος, ε, ὁ, ἡ, teneras ac molliculas genas habens. Ex μαλὸς, ὴ, tener, & παρὰ, gena. Vel derives ex μᾶλον pro μῆλον, τὸ, pomum, (quod à μηλία, malus arbor,) & παρὰ, gena: quod de rotunditate & de colore pomorum intelligendum.

ΜΑΛΟ'Σ, ὴ, tener, q. ἁμαλὸς; & pro μαλακὸς, villosus.

Μαλοφόρος, & Μαλοφορὸς, albam caudam habens; ex μαλὸς, tener: Item albus, & ἱερὸς, &c. V.

Μαλοφορέω, Dor. pro μηλοφορέω, pomifero: ex μῆλον, malum, & φέρω, fero.

Μάλχος, ε, ὁ, nomen servi. Heb. regius.

ΜΑΜΗΡΑ', seu μαμερὰ aut μαμερὶς, medicamenti genus.

Μαμία, ας, ἡ, mater, & avia: à seq.

ΜΑ'ΜΜΑ, & μάμμη, ης, ἡ, & μαμμάια, ας, ἡ, voces puerulorum ad matrem: avia.

Μαμμακύζω, ε, ὁ, ἡ, stultus: q. à μάμμη

μη, avia, & κλίθω, occulo.

MAMMA'N, vox puerilis, significans panem. Hinc μαμμάω, panem peto.

Μαμμία, mater, &c. Idem quod μαμία; id V. Item, Μαμμίον, diminutivè, & blandientium more dicitur, à μάμμη, vel μάμμα, V.

Μαμμόθρεπτος, à nutrice, vel, potiùs ab avia educatus, & proinde educatus molliùs; ex μάμμη, & τρέφω, unde θρεπτὸς, &c. V.

Μαμῶ, vel; μαμάω, cupio, idem quod μαμάω; à Th. μάω, &c. Vide.

Μαμμωνᾶ, Mammôna, τὸ, ἄκλιτον. vox Syr.

Μὰν, Dor. pro μὲν, μὲν, ὁ, mensis: &

Μὰν, pro μάννα, manna: &

Μὰν, Dor. pro μὲν, tamen, certè: ut ἀλλὰ μὲν, &c.

Μανάων, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον, Syr.

Μανάκιον, ὁ, τὸ, apud Schol. Theocr. Idyll. 11. Est diminut. à Th. μάνος, five, μάνη, ὁ, genus ornamenti collaris, &c. V.

Μανασσῆς, filius primogenitus Josephi. Heb. faciens oblivisci.

ΜΑΝΔΑ'ΚΗ, ης, ἡ, corium, pellis.

Μανάκις, rarò; est adv. à Th. μανὸς, rarus, &c. V.

Μανδακηδὸν, ad cutem; est adv. à præced. Th. μανδάκη, V.

ΜΑΝΔΑΛΩΤΟ'Ν, οῦ, τὸ, osculigenus immodestum.

MA'NAPA, ας, ἡ, stabulum, caula.

ΜΑΝΑΡΑΓΟ'ΡΑΣ, ου, ὁ, planta, cui inest vis somnifica.

Μανδραγορίζω, mandragoram propino, seu, offero; item, Μανδραγορίτης οἶνος, vinum mandragorâ conditum; de quo Dioscor. l. 5. c. 81. Utrumq; à Th. præced. μανδραγόρας: V. Id à Pythagora, propter divaricatas, humano modo, radices, ἀνθρωπόμορφος, nominatur.

Μάνδρημα, ατος, τὸ, caula; à Th. μάνδρα, ης, ἡ, V.

Μανδύη, ης, ἡ, aut μανδύας, ου, ὁ, vestimenti militaris genus apud Persas.

Μανεὶς, mente captus, ad insaniam redactus, furens; vide seq. fœm. μανεῖσα.

Μανεῖσα, furore percita, a. 2. part. pass. f. g. verbi μαίνομαι, insanio. f. μανῆμαι. a. 2. pass. ἐμάνλω. hinc μανεὶς.

Μάνης, ου, ὁ, servus, famulus; Eust. scribit veteres Grammaticos derivare à μαίνομαι, quòd plerumq; furibundi videantur servi.

ΜΑΝΘΑ'ΝΩ, disco, intelligo. f. μαθήσομαι. a. 2. ἔμαθον. a. 2. imperat. μάθε, ἔτω, & 2. pl. μάθετε. a. 2. part. act. μαθὼν, όντος, perf. ind. act. μεμάθηκα. perf. pass. μεμάθημαι, indè μάθημα, disciplina. μαθητὴς, discipulus. μάθησις, cognitio, discendi actio. ἀμαθὴς, indoctus. ὀλιγομαθὴς, qui sero discere cepit. φιλομαθὴς, discendi cupidus.

Μανίαι, & Ion. μανίη, ης, ἡ, furor. Th. μαίνομαι, insanio.

Μανιάκης, ου, ὁ, torques. Gl. Cyr. μανίαξ, tortile, circulus. Dan. 5. 7, 31. q. à μανὸν, Luna, Dor. μάνα.

Μανιὰς, άδος, ἡ, furiosa, insana; ut, μανιάδες νόσοι, furiales morbi, Soph. in Ajace 3; à μανία, vide.

Μανικὰ, τὰ, apud Phryges, dicebantur magna & insignia admirandaque facta; à Mane quodam rege suo incredibilis virtutis, & potentiæ viro.

Μανικὸς, ἡ, ὁ, insanus, aut, ad insaniam pronus; item, insaniam & furorem gignens; item, divinus, ac numine inflatus; apud Aristid. Orat. in Jovem; unde adv. μανικῶς, adv. μανικῶς, furiosè, furenter; utrumq; à μανία, V.

Μανιόκνημος, furiosè libidinosa; cujus pubes, seu, pecten insanit apud Aristoph. ex μανία; & κνῆμος, ὁ, V. Item, μανοπόις, ad insaniam rediens, Etym. Ex μανία & ποιέω, vide.

Μᾶνις, ιδος, ἡ, Dor. pro μανὶς, ιδος, ἡ, ira permanens & diuturna.

Μανιώδης, ους, ὁ ἡ, furiosus, insanus, furore percitus; item, insaniam faciens, vel, gignens; item, vesanus, stultus; Thucyd. l. 4. à μανία, ἡ, vel, Th. μαίνομαι, &c. V.

MA'NNA, τὸ, manna, ἄκλιτον. vox Hebr. q. d. cibus paratus.

MA'NNOΣ, seu μάννος, ου, ὁ, ornamentum colli vel manuum. q. à μάω, Dor. μάνα, luna.

Μανόκαρπος, solutum, seu, rarum fructum generans; ex μανὸς & καρπὸς, V. Sic, Μανόσπορος, rarè seminatus, seu, sparsè, non spissè, nec densè; unde μανοσπορέω, rarè semino, semen rarè spargo; ex μανὸς & σπορὰ, seu σπόρος, &c. V. Item, μανόστομος, qui laxo, seu raro est stamine; ex μανὸς & στῆμα, τὸ, &c. V.

MANO'Σ, ῆ, ὁ, rarus, laxus. hinc μανάκις, raró.

Μανότης, ητος, ἡ, raritas, laxitas: à præcedente.

Μανῶμαι, fut. verbi μαίνομαι, insanio.

Μανόφυλλος, cui rara sunt folia, ex μανὸς & φύλλον, τὸ, V.

Μανόω, ῶ, rarefacio, solutiorem & laxiorem reddo; unde pass. μανοῦσθαι, rarescere, Theophr. Hist. Pl. l. 9. à Th. μανὸς, V.

Μαντεία, ας, ἡ, divinatio, vaticinium: &

Μαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium; locus ubi editur oraculum: &

Μαντεῖος, α, ον, vaticinans, fatidicus: à Th. μάντις, vates.

Μάντεσιν, vatibus, dat. pl. à μάντις, εως, ὁ, hariolus.

Μαντεύομαι, vaticinor, auguror; conjicio: oraculum consulo. præs. inf. μαντεύεσθαι, f. μαντεύσομαι. a. 1. m. ἐμαντευσάμην, ω, ατο. Th. μάντις, vates.

Μάντευμα, τὸ, vaticinamentum, vaticinium, oraculum; Plat. in Ep. Item, μαντευτὴς, vaticinator, vates; sicut etiam, μαντευτὸς, vaticinio prædictus; & μαντευτικὸς, vaticinatorius; ad vaticinatorem, seu, vaticinationem pertinens; item, vaticinandi peritus, &c. Omnia verbalia, à præced. verbo μαντεύομαι, quod V.

Μαντήιον, ου, τὸ, Ion. pro μαντεῖον, τὸ, oraculum. Sic μαντήιος pro μαντεῖος, Th. μάντις.

Μάντις, εως, ὁ, vates; idem quod μάντης, vide.

Μαντικὴ, ῆς, ἡ, (sub. τέχνη,) ars divinandi ab eod. Them.

Μαντικὸς, ad vatem, seu vates; aut, ad vatum artem pertinens; vel etiam vatem efficiens, seu, vaticinationem habens; ab eod. Th. seq. V.

MA'NTIΣ, εως, ὁ, vates, hariolus. q. à μαίνομαι. hinc μαντεύομαι, vaticinor. μαντεία, vaticinatio: Θεόμαντις, εως, ὁ, ἡ, qui Dei instinctu vaticinatur: νεκρομαντεία, ας, ἡ, vaticinium evocatis mortuis.

Μαντοπόλος, qui, vel, quæ circa vaticinia versatur; vates; apud Euryp. in Hec. ex Th. præced. μάντις & πολέω, &c. V.

Μαντοσυνὴ, ης, ἡ, vaticinium. Them. μάντις.

Μαντόσυνος, vaticinatorius; ut κέλευσμα μαντόσυνον, jussum divinum, apud Euryp. in Androm. à præced. μαντοσύνη, vaticinatio, vaticinandi ars, &c. V.

Μαντώδης, ες, ὁ ἡ, vaticinus, fatidicus; ut, μαντώδης φανὴ, vox fatidica in Epigr. l. 5. & apud Nonn. à Th. μάντις, V.

Μάνυε, Ion. & Dor. pro ἐμήνυε, 3, sing. imperf. Sic μανύῃ, Dor. pro μηνύῃ, indicat. verbi μηνύω, indico.

Μάνυσον, Dor. pro μήνυσον, a. 1. imperat. act. verbi μηνύω, indico. f. ύσω.

Μανυτὰς, ᾶ, ὁ, Dor. pro μηνυτὴς, ῆ, ὁ, index, qui rem aliquam indicat. Th. μηνύω, indico.

Μανύω, indico, declaro, expono; communiter est μηνύω, per η; sed Doricè, & apud Euryp. est μανύω, pro Th. μηνύω, V.

Μανώδης, laxus, rarus; idem cum Th. μανὸς; vel, similis τῷ μανῷ; item, μάνωσις, rarefactio; (item, pro μανότης; id vide) est verbale, à μανόω, ῶ, V. Item, μανότερον; rarius; apud Hermog. est compar. à Th. μανὸς, V.

Μάξις, εως, ἡ, placenta, subacta farina; est verbale à Th. μάσσω vel μάττω, fut. ξω, &c. V.

Μαπέειν, apprehendere, per Syncop. τᾶ ρ, pro μαρπεῖν, & Poët. μαπεῖν, Ionicâq; Diæresi μαπέειν, & Poët. reduplic. μεμαρπέειν. a. 2. verbi μάρπω, capio. p. m. μέμαρπα.

Μὰ ποθάνω, pro μὴ ἀποθάνω, præstaret scribere μ' ἀποθάνω.

MA'PAΘΡΟΝ, ου, τὸ, MARATHRUM, fæniculum.

Μαραθὼν, ῶνος, ὁ, nomen propr. Μαραθὰν λιπαρὲ, MARATHON opulenta.

MAPAI'NΩ, f. ανῶ, marcescere facio, flaccidum reddo. p. αγκα. μαραίνομαι, marcesco,

cesco, perf. pass. μεμάεσμαι, ναισνθ. Act. μεμάεσμαι, (unde μαεσμὸς, ὅ, ὁ, marcor, tabefactio,) a. 1. pass. ἐμαάνθην, f. 1. μαανθήσομαι. Hinc ἀμάεσντος, & ἀμαέσντητος, ὁ, ἡ, immarcessibilis.

Μαεὴν ἀδὰ, Hæc sunt Syriaca. Suidas vertit, ὁ Κύριος ἐλθέτω, Dominus veniet ad judicium.

Μαεῖτες, cui pedes marcuerunt; i.e. μεμαεσμένος ἐδὸν πόδας, ex Th. μαεῖνω & πᾶς, &c. V.

Μαεσνθῆναι, tabefactum esse, a. 1. inf. pass. μαεσνθήσομαι, ῆ εἰ. f. 1. ind. pass. verbi μαεῖνω, quod vide.

Μάεσνσις, εως, ἡ, &

Μαεσμὸς, ὅ, ὁ, tabes, MARASMUS femilis: vide in μαεῖνω. Angl. murrein.

Μαεσμώδης, tabidus; cui ineſt μαεσμὸς; ſive, conjunctum habens μαεσμὸν; ut μαεσμώδης πυρετὸς; tabris quæ paulatim exeſt, & ad tabem perducit; Gal à præced. μαεσμὸς, q. d. flacciditas; i. e. immodica totius corporis arriditas & conſumptio, &c. V.

Μαεσνῦν, exp. perſtringi lumina; utitur; Plut. eo verbo aliquoties; quaſi à μείρω, fut. μαρῶ, & 2. aor. ἔμαρον; comp. cum Th. ἀνὰ, &c. V.

Μαραίνω, f ανῶ, inſanio. Th. μάργος, inſanus.

Μάργαρα, τὰ, margaritæ in Epigr. eſt neut. plur. à Th. in ſing. neut. μάργαρον, τὸ, unio, &c. V. Unde etiam, μαργαρίτης λίθος, ſive μαργαρὶτης λίθος, (gen. maſc. vel, fœm.) margarita gemma, &c.

Μαργαρίτης, ᾱ, ὁ, MARGARITA, unio; à ſeq.

ΜΑ'ΡΓΑΡΟΝ, ᾱ, τό, unio. pl. τὰ μάργαρα.

Μαργάω, ῶ, inſanio; idem quod μαργαίνω, & ab eod. id V.

Μαργίλλη, coralium, ſpecies anagallidis, lapis corallium.

Μάργη, ἡ, inſania, vel, protervia; item μαργήτης, αντος, ὁ, & μάργης, ᾱ, ὁ, idem cum Th. μάργος, velanus, &c. V.

Μαργίτης, ᾱ, ὁ, Euſtathius proprium nomen fuiſſe refert cujuſdam valde ſtolidi, ſeu, fatui, ſic appellati ἀπὸ τῦ μαραίνειν, vel, μαργᾶν; ſed generaliter, quiliber ſtultus, ſeu fatuus, ſic nominatus fuit, aut etiam, leviculus; ut apud Luc. Item, imbellis, iners; ut apud Plut. παῖδα καὶ μαργίτην ἀποκαλῶν ἀυτὸν; à Th. μάργος, vide.

ΜΑ'ΡΓΟΣ, ᾱ, inſanus, ſtolidus, vecors, q. ab ἀργὸς, otioſus: hinc μάργη, &

Μαργοσύνη, ης, ἡ, inſania: à præced.

Μαργότης, ητος, ἡ, veſania, vecordia; petulantia; &c. Idem quod præced. & ab eod. V.

Μαρδόνιος, ᾱ, ὁ, Mardonius, Perſa.

ΜΑ'ΡΗ, ης, ἡ, vel pl. μάραι, antiquâ voce manus: quibus dividimus & componimus, q. à μείρω, hinc δυσμαρὴς, έος, ὁ, ἡ, difficilis: ευμαρὴς, έος, ὁ, ἡ, facilis.

Μάρθα, ης, ἡ, nomen mulieris. Hebr. magiſtra.

Μαρία, ας, ἡ, nomen beatæ virginis: &

Μαριὰμ, ἡ, nomen ἄκλιτον. Hebr. amara.

Μαρκανδωνὶ, mancipia à gente ſubactâ.

ΜΑΡΙ'ΔΑ, ſeu μαρίλη, ης, ἡ, pulvis carbonum, favilla. q. à μαραίνω,

Μαριλδῶσα, circa favillas verſari; unde, μαριλδῶν, ὁι, qui favillas tractant; à Th. præced. μαρίλα, V.

Μαριλοπότης, ᾱ, ὁ, favillæ, vel, favillarum potor; qui cinerem bibit, Vulcani Epitheton, & fabrorum, qui favillas ſæpe hauriunt; ex μαρίλα & πότης, ὁ, vide.

ΜΑ'ΡΙΣ, ιδος, ὁ, MARIS, menſura quædam cotylarum ſex capax.

Μάρκος, ου, ὁ, nomen viri.

ΜΑΡΜΑΙ'ΡΩ, f. αρῶ, rutilo, reſplendeo. μαρμαίρουσα, præſ. part. f. g. q. à μαίρω.

Μάρμαρος, & μάρμαρον, eſt vitium quoddam jumentorum, onera vehementium; in Hippiatr. à præced. Th. μαρμαίρω, V.

Μαρμάρεος, ſplendidæ, f. g. pl. num. à

Μαρμάρεος, nec non μαρμάρινος, ου, MARMOREUS: & marmoris more candens; item

Μαρμάρινος, ου, & μαρμαρόεις, εσσα, εν, idem à μαρμαίρω.

Μαρμαρίζω, marmoreo ſplendore vibro, ſeu, marmoreum ex me ſplendorem vibro; Pind. apud Athen. l. 3. à ſeq. μάρμαρος, V.

Μάρμαρον, ου, τὸ, &

Μάρμαρος, ου, ὁ, ſubſtantivè pro μάρμαρος λίθος, MARMOR; item

Μάρμαρος, ου, albus, candidus: à μαρμαίρω.

Μαρμαρυγὴ, ῆς, ἡ, ſplendor, ejuſd. Th.

Μαρμαρυγάεις, fulgidos è ſe radios ſplendoris vibrans; à præced. μαρμαρυγὴ, fulgor, ſeu, ſplendor vibrans, &c. à Th. μαρμαίρω, vibranti ſplendore coruſco; unde etiam μαρμαρύσσω; idem.

ΜΑ'ΡΝΑΜΑΙ, pugno, Poët. & in 1. pl. μαρνάμεθα q. à μάρη, manus, quia manu fit pugna.

Μαρναμένοιϊν, depugnantes, Ion. pro μαρναμένοις, gen. dual. part. præſ. μαρνάμενος, gen. pl. verbi μάρναμαι.

Μάρναθ', Ion. pro ἐμάρναντο, 3. pl. imperf. μάρνασθαι, præſ. inf. ejuſd. verbi.

Μαρνάμεθ', pro μαρνάμεθα, Ion. pro μαρνώμεθα, 1. pl. præſ. ſub. verbi μάρναμαι, pugno.

Μάρυ, MARUM, herba: ab Heb. מר, amarus.

Μαρπέσιν, Ion. reſol. pro μαρπεῖν, a. 2. inf. act. verbi μάρπτω, prehendo.

Μαρπήσσα, ης, ἡ, nomen mulieris.

ΜΑ'ΡΠΤΩ, capio, prehendo, aſſequor, attingo ſcopum. f. ψω. p. φα. a. 2. ἔμαρπον. p. m. μέμαρπα. q. μάρη ἅπτομαι, manu tango, μάρπτειν δίκην, vires aſſumere.

ΜΑ'ΡΣΥΠΟΣ, μάρσιπος, & μάρσιππος, ου, ὁ, item μαρσύπιον, & ίππιον, τὸ, MARSUPIUM, crumena. q. μάρης σπύρη, manus arcula.

Μαρτιχόρας, nomen Iudicum, animal eſſe ex Ctefia videtur.

ΜΑ'ΡΤΥΡ, υρος, ὁ ἡ, teſtis, MARTYR, hinc μαρτυρία, teſtimonium: μαρτυρέω, teſtor.

Μάρτυρα, præcedentis acc. ſing.

Μαρτυρέω, ῶ, teſtor. imperf. ἐμαρτύρεον, ον. f. ήσω. p. μεμαρτύρηκα. perf. paſſ. μεμαρτύρημαι, teſtimonium obtinui. Th. μάρτυρ, teſtis.

Μαρτυρία, ας, ἡ, teſtimonium. ejuſd Them.

Μαρτυρίῃσι, dat. pl. Ion. pro μαρτυρίαις, à μαρτυρία, & Ion. μαρτυρίη, ης, ἡ, teſtimonium.

Μαρτυρινὸς, ῆ, ὁ, qui martyrum eſt; à ſeq. μαρτύριον, τὸ, V.

Μαρτύριον, τὸ, teſtimonium; quod teſtimonio perhibetur; teſtificatio; Euryp. eſt verbale, a præced. μαρτυρέω, vide.

Μαρτύριον, ᾱ, τὸ, teſtimonium; MARTYRIUM. Th. μάρτυρ.

Μαρτύρομαι, teſtor, obteſtor. ejuſd. Th.

Μάρτυρος, ᾱ, ὁ, Poëticum, idem ac them. μάρτυρ, teſtis.

Μάρτυς, υος, ὁ, idem cum præc. (ex quo per Sync. fit,) accuſ. μάρτυ, dat. pl. μάρτυσι.

Μαρύεται, Dor. pro μυρύεται, innectitur, 3. ſing. præſ. paſſ. verbi μυρύω, revolvo, glomero. hinc inf. Dor. μαρύεσθαι, volvi.

Μαρυκᾶται, ruminat. Dor. pro μηρυκᾶται, 3. ſing. à μηρυκάομαι. Vide μηρύω.

Μάρψας, corripiens, a. 1. part. act. pro μάρψας. verbi μάρπτω, quod vide.

Μάρψης, corripueris, 2. ſing. a. 1. ſub. act. verbi μάρπτω, quod vide.

ΜΑΣΑ'ΟΜΑΙ, ſeu μαστάομαι, ῶμαι, mando, manduco: imperf. ἐμασσάμην, ώμην, & in 3. pl. ἄντο, ῶντο. q. à μάσσω, ſubigo. hinc μάσταξ, ακος, ἡ, mandibula, os.

Μάσδα, ας, ἡ, Dor. pro μάζα, placenta.

Μασδὸς, ῦ, ὁ, Dor. pro μαζὸς, ὁ, mamma, ſinus.

Μάσημα, ſive Μάσσημα, τὸ, idipſum quod manſum, ſive commanducatum eſt, ſeu, quod manditur; Theophr. Item, μάσησις ſive μάσσησις, manducatio; ut & μαστὴρ ſive μαστάκτωρ, ῆρος, ὁ, qui mandit, vel qui commanducat; omnia verbalia, à præced. Th. μαστάομαι, comedo, &c. V.

ΜΑ'ΣΘΛΗ, ης, ἡ, & μάσθλης, ητος, ὁ, lorum emolitum, pellis. q. a μάσσω, ſubigo.

Μαστὸς, mamma, mammilla; idem quod μαζὸς; & Th. μαζὸς, quæ vide.

ΜΑ'ΣΠΕΤΑ, ων, τὰ, primi ſilphii folia.

Μαστύομαι, μάσσομαι, &c. Videantur ſuprà in μαστάομαι, & μάσσω, &c.

Μασσαγέτης, Maſſagetis, nomen propr.

ΜΑ'ΣΣΩ,

ΜΑ'ΣΣΩ, vel *μάττω*, f. ξω. p. χα. pinso, subigo, abtergo; item tango, in quâ signif. format fut. in σω. hinc *μάκτρα*, ας, ἡ, vas, in quo subigitur farina. μαγίς, ίδος, ἡ, idem. μαγδίς, έος, ὁ, pistor.

Μάζων, ονος, ὁ, ἡ, major. (& *μάσσων*, plus, Hesych.) q. à *μακρὸς*, longus, compar. *μακρότερος*, μαχίων & *μάσσων*, superl. *μακρότατος* & *μάκιστος*, hinc *μῆκος*. Them. μῆκος, ους, τὸ, longitudo.

Μασάομαι, mando, mansito, commanduco; idem quod Th. *μασσάομαι* sive *μασάομαι*, &c. V.

Μάσσαι, pro *μάσασθαι*, escam, acc. sing. à

Μάσσαξ, ακος, ἡ, mandibula, os, esca. Th. *μασάομαι*, mando.

Μασταρύζω, labra contraho, in modum lactentium puerorum; *συνάγω τὰ χείλη*; à lactentibus pueris ductum, qui mammam trahentes ore labia contrahunt; nam est, in hac signif. à *μαστὸς*, mamma, quod V. Item, *μασταρύζω*, exp. malè mando, languidè & ignaviter manduco; & sic est à præced. *μάσταξ*, & Th. *μαστάομαι*, quæ V.

Μαστῆς, vide in seq.

ΜΑΣΤΗΤ'Ω, f. ήσω, quæro, indago: à *μάω*, quæro, hinc *μαστῆτης*, ου, ὁ, inquisitor. *μαστὴρ*, ῆρος, & *μάστωρ*, ορος, ὁ, idem.

Μαστὴρ, ῆρος, ὁ, investigator, quæsitor; idem quod *μαστητής*; à Th. *μαστήω*, V.

Μάστι, est, per Apocopen, pro *μάστιγι*, dat. sing. à Th. *μάστιξ*, ικος, V.

Μάστιγα, accus. sing. à *μάστιξ*, ιγος, ἡ, flagellum.

Μαστιγεῖν, Ion. pro *μαστιγεῖν*, præs. inf. vide *μαστιγόω*.

Μαστιγίας, ου, ὁ, flagellator: vide in *μάστιξ*.

Μαστιγίας, ου, ὁ, MASTIGIA, flagrio. Th. *μάστιξ*.

Μαστιάω, ῶ, verberibus indigeo, flagello egeo; à præced. *μαστιγίας*; verbero, *κατατιλῆς*, Athen. qui vibicibus instructus est; mancipium, vel, nebulo, qui verberibus, & vibicibus inscripta habet terga, vel, habere dignus est, &c. V.

Μάστιγμα, q.d. flagellamentum; verbale, à *μαστίζω*, quod V.

Μαστιγοφόρος, ου, ὁ, designator; i. e. *βεκεδύτης ῥαβδεχθής*, &c. à *μάστιξ*, ιγος, & *νέμω*, tribuo; unde *νομὴ*, &c. V. Sic *μαστιγοφόρος*, flagelliferi; lictor; qui agonotheras in sacris certaminibus comitabatur, ad submovendam turbam, & cohibendas sedriones, &c. Ex *μάστιξ*, ικος, & φέρω, V.

Μαστιγωθῆναι, flagelletur, 3. sing. præs. imperat. pass. a seq.

Μαστιγόω, flagello. f. ώσω. p. *μεμαστίγωκα*. a. 1. *ἐμαστίγωσα*. Th. *μάστιξ*, ιγος, ἡ.

Μαστίγωσις, flagellatio; item, *μαστιγώσιμος*, verberibus dignus; utrumq; à seq. *μαστιγόω*, ῶ, flagris cædo; unde pass. *μαστιγοῦμαι*, flagellor, vapulor, &c. Vide.

Μαστίτων, flagellaverunt, 3. dual. imperf. vel a. 2. act. Ion. verbi *μαστίω*, Poet. pro *μαστιγόω*, flagello, hinc *μαστίων*, per Syncop. pro *μαστιγόων*. Them. *μάστιξ*, flagellum.

Μαστίφω, flagello. f. ξω. p. *μεμάστιχα* hinc *μαστίζοντες*, nom. pl. part. præs. à seq.

ΜΑ'ΣΤΙΞ, γος, ἡ, flagrum, scutica; & per Metaph. morbus. hinc *μαστιγίας*, flagrio. *μαστιγόω*, flagello. *μαστιγθὺς*, έος, ὁ, flagellator. *Ὁμηρομάστιξ*, sic dictus fuit Zoilus, quod Homeri carmina reprehenderet.

Μάστιξεν, flagellavit, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi *μαστίζω*, f. ξω. quod vide.

Μάστις, Poëticè pro *μάστιξ*, V.

Μαστισθήν, Dor. pro *μαστίζην*.

Μαστίσθοιεν, Dor. pro *μαστίζοιεν*, 3. pl. præs. opt. ejusd. verbi & Th.

ΜΑΣΤΙ'ΧΗ, ης, ἡ, MASTICHE, lentiscina resina.

Μαστίχινον ἔλαιον, oleum masticinum, quod scil. fit è Mastiche, Dioscor. l. 1. c. 52. à Th. præced. V.

Μαστιχώντι, maudenti, Poët. pro *μαστιχώντι*, dat. sing. part. præs. verbi *μαστιχάω*, ῶ. Sed de hac voce altum silentium in Lexicis.

Μαστίω, Poëticè, pro *μαστίζω*; & utrumque idem cum *μαστιγόω*, verberibus cædo, &c. V.

Μαστοειδὴς, mammæ similis; unde neut. plur. *μαστοειδῆ*, τὰ, mammillantes carniculæ. Galen. 4. anim. Arist. ex *μαστὸς*, & εἶδος, τὸ, V.

Μαστὸς, οῦ, ὁ, vel *μηδὸς*, uber, mamma. Eam fœtus *μάζ* & *μάσσ*. Them. *μαζὸς*, οῦ, ὁ, mamma.

Μαστροπεία, ας, ἡ, lenocinium: &

Μαστροπεύω, seu -οπεύομαι, f. εύσω. perduco seu produco, prostituo: à seq.

ΜΑΣΤΡΩΠΟ'Σ, seu *μαστρωπὸς*, οῦ, ὁ, ἡ, leno, lena, q. *μαστοὺς ὤπα* habens blandiendo, indè fortè per Metath. Angl. strumpet.

Μαστὺς, ύος, ἡ, vestigatio, inquisitio; item, *μάστωρ*, ορος, ὁ, quæsitor, seu, inquisitor; unde plur. masc. *μάστορες* fuisse dicuntur magistratus quidam de rebus publicis inquirendis; utrumq; à Th. *μαστεύω*, V.

ΜΑΣΧΑ'ΛΗ, ης, ἡ, ala, axilla.

Μασχαλὶς, ίδος, ἡ, idem.

Μασχαλίζω, obtrunco, per ignominiam, extremas partes corporis; unde *μασχαλίσματα*, dicuntur ejusmodi *ἀκρωτηριάσματα*, seu, extremæ partes amputatæ, quæ sub axilla ferebantur, ut ostenderetur, ità mutilatos, invalidos esse redditos ad sese ulciscendos; item, *μασχαλιστὴρ*, lorum ad alligandum equos currui; item, vincula lata sub axi lis, quæ ornatûs causâ gererentur, ut cingula, Poll. l. 5. c. 16. à Th. præced. *μασχάλη*, V. Unde etiam, *μασχάλιον*, ου, τὸ, canistrum palmeum, vel, funis è palma; utebantur enim olim canistris & funibus plexis è palmarum foliis, & virgis; nam *μασχάλη*, significat etiam palmæ & olivæ virgas & folia, &c.

Ματάζω, *ματαμάζω*, & *ματαΐζω*, inepto, vana, seu, inepta cogito; desipio; item, vanè tempus tero, segniter ago, vel, segnis sum, &c. Omnia, à Th. *μάτω*; unde *μάταος*, &c. V.

Μάταγα, vana, n. g. pl. à *μάταιος*, quod vide.

Ματαιολοιχὸς, qui frivolas res consectatur, eas velut delambens; Eust. ex *μάταιος* & λείχω, unde præt. m. λέλοιχα, &c. V.

Ματαιοβελία, ας, ἡ, inane consilium. Ex *μάταιος*, quod vide, & βελὴ, consilium.

Ματαιολογία, ας, ἡ, vaniloquentia: à

Ματαιολόγος, ος, ὁ, ἡ, vaniloquus; ex *μάταιος*, vanus, quod à *μάτω*, frustrà, & λέγω, dico. p. m. λέλογα.

Ματαιοπονῶ, cujus labor inanis; i. e. *ματαιοπονία*, unde, *ματαιοπονία*, ἡ, inanis labor, opera frustra impensa; à Plur. dicitur de Philosophis argutis & sophilticis; item verbum, *ματαιοπονέω*, frustra laboro; operam perdo, nam *ματαιοπονεῖν* propriè signif. frustra conari, & nihil perficere, apud Aristoph. ex *μάταιος* & πόνος, seu, πονέω, &c. V.

Μάταιος, αία, αῖον, & *μάταος*, ος, ὁ, ἡ, vanus, a, um. Th. *μάτω*.

Ματαιόσπουδος, rebus inanibus studens; unde, *ματαιοσπουδία*, vel, *ματαιοσπουδεία*, inane studium; ex *μάταιος* & σπουδὴ, V. Sic, *ματαιότεχνος*, vanis artibus deditus, inanium artium studiosus; unde, *ματαιοτεχνία*, ἡ, vanæ artis studium, vel, vana artis imitatio; ex *μάταιος* & τέχνη, V.

Ματαιότατη, ἡ, vanissima, superlat. à *μάταιος*, vanus: compar. *ματαιότερος*, superl. *ματαιότατος*, ejusd. Th.

Ματαιότης, ητος, ἡ, vanitas: ab eod. Th.

Ματαιόφρων, qui inepta, & absurda sapit; unde, *ματαιοφρονέω*, ῶ, desipio, Soph. ex *μάταιος* & φρὼν, ενός; unde, φρονέω, &c. V.

Ματαίω, vanum reddo. f. ώσω, p. *μεματαίωκα*. præs. pass. *ματαιοῦμαι*, vanus fio. a. 1. pass. *ἐματαιώθην*. Th. *μάτω*, frustrà.

Ματαίωσις, ως, ὁ, actio stolida, seu, rerum stolidarum, ipse actus τῶ *ματαΐζειν*; est verbale, à *ματαΐζω*, quod vide in *ματάζω*; item, *ματαίωσις*, desipere; idem quod, & pro, *ματαΐζειν*, id V.

Ματαίως, vanè, ineptè, leviter; est adv. à *μάταιος*, q. d. frustraneus; qui frustra fit; unde, *ματαίως*, interdum ponitur pro Th. *μάτω*, frustra, incassum, &c. V. Item, à *μάταιος*, est substant. *ματαιοσύνη*, fatuitas, desipientia, &c

Μάταν, Dor. pro *μάτην*, frustrà.

Ματᾶν, torpescere; item, aberrare à scopo, Eust. Il. 8. est infin. à seq. verbo *ματέω*, idem quod *ματάζω*, &c. V.

Ματέω, torpesco, vanè tempus contero: f. *ματήσω*. Th. *μάτω*.

Ματέω, f. έσω, quæro, indago, per Ellipsin pro *μαστέω*, idem.

Ματίω, fut. ήσω; insanio, inefficax sum; item, ἁμαρτάνω; i. e. aberro à scopo, non collimo; teste Eust. Il. ε. Est idem quod ματᾶν, ματάω, & ματάζω, &c. V.

MA'TIN, adv. frustrà, incassum, hinc ματαιος, ε, vanus, inanis. ματαιότης, ητος, ἡ, vanitas.

Μάτηρ, έρος, ἡ, Dor. pro μήτηρ.

Ματῆς, Æol. & Dor. pro ματεῖς, 2. sing. verbi ματίω, unde Poët. inserto υ, ματεύω, & inserto σ, ματεύω, quæro, investigo: quod vide.

Ματίσσειν, inertes sunt, dual. f. 1. verbi ματάω, quod vide.

Ματθαῖος, ε, ὁ, nomen Apostoli. Hebr. à Deo datus.

Ματθάν, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. donum.

Ματθίας, ε, ὁ, nomen Apostoli. Hebr. donum Dei.

Ματίω, est Ionicè, pro seq. ματία, levitas, &c. V.

Ματίω, ας, ἡ, vanitas. Th. μάτην.

Ματίζω, quæro; nam, ματίσαι scriptum est pro ζητῆσαι, perquirere; ut est apud Hippocr. & in Lex. Gal. à seq. μάτος, inquisitio; quod potest esse à verbo ματθάω, id V.

Ματολοιχὸς, qui ex falsa mensura lucrum capit; à nomine μάτον, significante genus quoddam mensuræ, id V. Et λείχω; in præt. med. λέλοιχα, &c. V.

MA'TION, ε, τὸ, mensuræ genus; mensura vendentium, ut cauponum, ac ejusmodi aliorum, Aristoph. in Nub. Eust. &c.

Μάτος, inquisitio: à μάω, quæro.

Ματρεαδελφεὸς, ῆ, ὁ, Poët. & Dor. pro μητρεάδελφος, ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, matris frater, avunculus.

Ματρεαδόκος, ε, ὁ, & ἡ, Poët. & Dor. pro μητρεάδοκος, pro semine quod mater à viro in matricem recepit. Vel qui matrem suam recipit ac fovet: à μήτηρ & δέχομαι, accipio.

Ματρεαμάτηρ, ορος, ἡ, Dor. pro μητρεμήτηρ, ἡ μητρὸς μήτηρ, matris mater, avia.

Ματρόπολις, ιος, ἡ, Dor. pro μητρόπολις, Metropolis, q. d. mater urbs: à πόλις, urbs.

Ματροπόλος, ε, ἡ, Dor. pro μητροπόλος, quæ cum maritis versatur, ἡ κατὰ τοὺς μητρικοὺς πολίτας.

Ματρύλλα, idem quod, & pro, seq. Th. ματρύλλιον, V. Unde, ματρύλλιον, idem quod ματρυλλεῖον; vide in seq. Th.

MATRY'LLH, ης, ἡ, lena: quæ se matrem fingit: à μήτηρ. Hinc ματρυλλεῖον, lupanar: & Angl. per Aphær. Trull.

Μάτρωες, ων, οἱ, Dor. pro μήτρωες, matris fratres, avunculi; item majores, nom. pl. à

Μάτρως, ωος, ὁ, Dor. pro μήτρως, maternus avunculus, maternus avus.

Μάταος, ος, ἡ stultus, fatuus: à μάτην & βλάω, inaniter clamare.

Ματταθίας, ε, ὁ, nomen viri. Hebr. donum Dei.

Ματτύα, vel ι, ἡ, lautitiæ: à μάττω, pinso.

Ματτυάζω, paro ματτύας; i. e. lautas epulas; opiparè & suaviter vivo, Athen. l. 14. à præced. ματτύα, deliciæ ciborum, cibi delicatissimi; ultimum ferculum & lautissimum; πᾶν τὸ πολυτελὲς ἐδέσμιον; i. e. omnia pretiosa edulia, hoc nomine significari scribit Athen. Ibid.

Μάττω, pinso, fubigo; idem quod μάσσω, quod vide.

Μαυλίας, ε, ὁ, pro μάχαιρα, gladius. Th. αὐλὴ, tabulum.

Μαυλὶς, ίδος, ἡ, culter, qu. à μαυλίας, item quæ mercede aliquid facit. μαυλίζω, mercede prostituo.

Μαυρὸς, obscurus; est per Aphæresin idem quod, & pro Th. ἀμαυρὸς; ut, etiam, μαυρόω, ῶ, obscuro; pro ἀμαυρόω, &c. Vide seq.

Μαυρῶσι, obscurant, 3. pl. præs. ind. act. per Aphæres. pro ἀμαυρῶσι. Sic μαυρῶσθαι, præs. inf. ab ἀμαυρόω, obscuro. Th. ἀμαυρὸς, obscurus.

Μάχη, pl. num. à μάχη, ης, ἡ, pugna. Th. μάχομαι.

Μάχαιρα, ας, ἡ, MACHÆRA, gladius, sica; culter: &

Μαχαιρίδιον, ε, τὸ, gladiolus: &

Μαχαιρὶς, ίδος, ἡ, novacula, culter tonsorius: à μάχομαι, pugno.

Μαχαιρέσιον, & μαχαίριον, ε, τὸ, idem quod præced. μαχαιρίδιον, cultellus, gladiolus; diminut. à μάχαιρα, brevis gladius; item, simpl. ensis, gladius, &c. V. Unde etiam, μαχαιρίδες, forcipes; ab eod. Th. μάχομαι, V.

Μαχαιροδέτης, lorum alligando gladio; ex μάχαιρα & δέω; ligo; unde δετὴ & δετὸς, &c. V. Sic, μαχαιρομαχέω, ῶ, machærâ, seu, gladio pugno, vel, certo; à Th. μάχομαι; unde, μαχέομαι, &c. V. (Apud Polyb. de exercitatione tyronum loquendo, μαχαιρομαχεῖν, significat, digladiari). Sic etiam, μαχαιροποιὸς, machærarum, seu, gladiorum & cultrorum opifex; à Th. ποιέω, V. Item, μαχαιροπώλης, cultrorum venditor, seu, gladiorum; unde, μαχαιροπωλεῖον, locus in quo gladii venduntur, Poll. l. 7. c. 30. à Th. πωλέω, unde πώλης, V. Sic, μαχαιροφόρος, qui gladium gestat, gladio cinctus; à Th. φέρω; unde φόρος; comp. ut reliqua præced. cum nomine μάχαιρα, V.

Μαχαιρωτὶς πρίαν, q. d. ad formam machæræ factæ ferra; à μάχαιρα; unde etiam, μαχαιρώδινον, herba, quæ & ξίφιον, & Lat. gladiolus, Dioic. l. 4. c. 20.

Μαχανὰ, ᾶς, ἡ, Dor. pro μηχανὴ, ἡ, MACHINA, molimen; Res, opus; facultas, vires.

Μαχαπὰς, α, ὁ, Dor. pro μαχητὴς, ἑ, pugnax, bellicosus. Th. μάχομαι.

Μαχέω, ῶ, pugnare volo, vel cupio, pugnam desidero, &c. à μάχη, ἡ, prælium, &c. V.

Μαχόμενος, ε, præs. part. verbi μαχέομαι, Poët. Epenthesi pro μαχόμαι, idem quod μάχομαι, pugno.

Μαχέοιτο, præs. opt. in 3. pl. μαχέοιντο, verbi μαχόμαι, Poët. pro μάχομαι, pugno.

Μαχεσαίμεθα, a. 1. opt. m. &

Μαχησαίσθαι, a. 1. inf. m. verbi μάχομαι, seu μαχέομαι. f. 1. m. μαχέσασθαι & ήσασθαι.

Μάχεσθ, præs. inf. μαχέεσθαι, 3. dual. imperf. Ion. μάχεσθε, 2. pl. præs. imperat. verbi μάχομαι, pugno.

Μαχέσασθαι & ήσασθαι, f. 1. m. vide in μαχέσασθαι.

Μαχέσασθαι, pugnare, a. 1. inf. m. gem. ex. Sic μαχεσαμένω, nom. dual. a. 1. part. m. ejusd. verbi.

Μάχη, ης, ἡ, pugna: in pl. μάχαι. Them. μάχομαι, pugno: indè fortè Angl. Watch.

Μαχήμων, ονος, ὁ, ἡ, pugnax: ab eod. Th.

Μαχησμὸς, ε, ὁ, pugna, prælium; ab eod. V.

Μαχήσομαι, f. 1. m. in 1. pl. μαχησόμεθα, pro μαχησόμεθα· &

Μαχησόμενος, f. 1. part. m. à μάχομαι, pugno: f. μαχήσομαι vel έσομαι, tanqu. à μαχέομαι.

Μαχητὴς, ε, ὁ, pugnax, bellator: accus. pl. μαχητὰς. Th. μάχομαι.

Μαχητικὸς, pugnax, seu, ad pugnam propensus; item, μαχητὸς, oppugnabilis, seu, expugnabilis; Od. μ. ab eod. Th. μάχομαι, V. Unde μαχέομαι, pugno, prælior, &c. V.

Μάχιμος, ε, pugnax: ab eod. Th.

Μάχλας, άδος, ἡ, mulier lasciva, & libidinosa, Hesych. Item, adjectivè apud Nonn. μαχλάδι χαίτη, molli & quasi lasciviam quandam redolente comâ; vel etiam meretricià; item, μαχλάω, ῶ, scortor; unde, μαχλῶντες, libidini indulgentes, scortantes; item, μάχλης, ε, ὁ, idem quod Th. μάχλος, & μαχλὶς, ίδος, ἡ, idem quod μάχλας, meretrix, & omnia, à seq. Th. μάχλος, lascivus, &c. V.

MA'XLOΣ, ε, ὁ, ἡ, incontinens, libidinosus.

Μαχλοσιύνη, ης, ἡ, lascivia: à præced.

Μαχλότατ, falaciffimæ, superl. à μάχλος.

Μάχομαι, 3. sing. præs. opt. à

MA'XOMAI, pugno, rixor, litigo: f. 1. μαχήσομαι & έσομαι, f. 2. m. μαχοῦμαι. imperf. ἐμαχόμην, ε, ετο. perf. μεμάχημαι. a. 1. m. ἐμαχεσάμην, ω, απο. Hinc μάχη, pugna: μάχαιρα, culter, gladius, sica: παρόμαχος, ε, ὁ, ἡ, antefignanus: σύμμαχος, ε, ὁ, ἡ, belli focius, commilito.

Μαχόμην, pro ἐμαχόμην, imperf. Ion. μαχόμεθα, Poët. pro μαχόμεθα, 3. pl. præs. ind. verbi μάχομαι, pugno.

Μάχος, ε, τὸ, Dor. pro μῆχος, & hoc pro μηχανὴ, machina.

Μαχὼμαι, f. 2. m. à μάχομαι.

MA'Ψ, frustrà, Poët. pro μάτην. Hinc μαψίδιος, stultus: μαψιδίως, stultè.

Μαψαυ-

Μαψαῦραι, αἱ, leves venti, auræ leves; ex μαὶ & ἄυρα, aura.

Μαψίδιος, α, ὁ, inanis, vanus; μάταιος; Hesych. Vide in Th. μαὶ, incassum, &c.

Μαψιδίως, incassum, stultè: vide in μάψ.

Μαψιλάκης, α, ὁ, seu μαψιλάκας, Dor. pro μαψιλάκης, α, ὁ, garrulus, qui nugas effutit, qui frustrà garrit: ex μαψιδίας, stultè, quod à μάψ, frustrà; & λακέω, Dor. pro λωκέω, sono, crepo.

Μαψιλόγος, vaniloquus, Hom. hymn. in Merc. ex μαὶ & λόγος, V. Sic, μαψίφατος, frustra & inaniter loquens, garrulus; ματαιόφωνος, Hesych. ex μαὶ & φωνὴ, V. Item, μαψιλάκης, & μαψύλακτος, frustra latrans; inania deblaterans magno cum clamore; apud Plut. ex μαὶ & ὑλάω: unde ὑλακὴ & ὑλακτέα, &c. Vide.

ΜΑ'Ω, ῶ, vehementer cupio, quæro.

Μὲ, & μ', pro ἐμὲ, acc. ab ἐγὼ, ego.

Μέγα, vel n.g. à μέγας, magnus: vel Ion. adv. valde, vehementer, magnopere, multum, pro μεγάλως.

Μεγαθυμοῖ, dat. sing. à

Μεγαθυμὸς, ὁ, ἡ, magnâ fiduciâ prædituς; ex μέγας, magnus, & θάρσος, εος, τὸ, fiducia.

Μεγάθεες, Ion. pro μεγάλοι, magni.

Μέγαθος, Ion. pro μέγεθος, quod vide.

Μεγάθυμος, ε, ὁ, ἡ, magnanimus: gen. pl. μεγαθύμων. Ex μέγας & θυμὸς, animus.

Μέγαιρα, ας, ἡ, MEGÆRA, una ex Furiis: à

ΜΕΓΑΙΡΩ, invideo; item curo, respecto: qu. παρὰ τὸ μέγα, quia magnis invideri solet.

Μεγαίρομαι, invideor; ut, in Epigr. ἀσαῖσι μεγαιρομένη, cui invidetur ab oppidanis, est pass. à Th. præced. in act. μεγαίρω, V.

Μεγαδίκως, cui in magnis fit injuria; ex μέγας, vel adv. μέγα; & ἀδικος, &c. V. Sic, μεγαδώρος, qui magna donat, valde munificus; à Th. δώρον, τὸ, comp. cum μέγας, vel adv. μέγα, &c. V.

Μεγακῆτος, εος, ὁ, ἡ, magnus, instar ceti: acc. sing. μεγακητέα. Ex μέγας & κῆτος, τὸ, cetus, vel cete.

Μεγάλα, adverbialiter, abundè, valdè; vel magna, nom. pl. n. g. à μέγας, magnus, μεγάλη, magna, μέγα, magnum.

Μεγαλαδικηπικὸς, ἡ, ὁ, apud Aristot. in Rhet. 2. vehementer injurius; Bud. Interp. ex μέγας; unde μεγάλα & μέγα, comp. cum ἀδικηπικὸς, quod V. Sic, μεγαλαλκὴς, robustus valdè, qui est, magni roboris; ex μέγας, μεγάλη, & ἀλκὴ; item, μεγαλάμφοδος, amplos, seu, magnos circuitus habens; ex μεγάλη & ἄμφοδος, &c. V.

Μεγάλαν, Dor. pro μεγάλων, ab eod.

Μεγάλανδρες, fortes & magni viri; ex μέγας, μεγάλη, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. V.

Μεγαλανορείας, ας, ἡ, Dor. pro μεγαλωρεία, superbia: à

Μεγαλάναρ, ορος, ὁ, Dor. pro μεγαλώωρ, magna fortitudine præditus: ex μέγας, magnus, & ἀνὴρ, vir.

Μεγάλαρτος, magni panis dator; unde, μεγαλαρτία, festum magnorum panum; ex μέγας, μεγάλη; & ἄρτος, &c. V.

Μεγαλαυχέομαι, ἤμην, magna, seu, grandia jacto; vel, jacto me de magnis rebus; idem quod & ex iisd. cum seq. V.

Μεγαλαυχέω, ῶ, magnificè me effero, jacito me: à

Μεγαλαυχὴς, έος, ὁ, ἡ, vel μεγάλαυχος, ε, ὁ, ἡ, qui valde gloriatur, ostentator: ex μέγας, in plur. μεγάλα, magna, & ἀυχέω, glorior.

Μεγαλαυχία, ἡ, jactantia, ostentatio, &c. Ab, & ex iisd. cum præced. V.

Μεγαλεῖον, τὸ, magnificentia, majestas; item, unguentum, à Megalo Siculo primò inventum; vel, ut alii, à magnitudine virium & gloria dictum, quod ex oleo balnino, balsamo, calamo, juncoque odorato fiebat; teste Plinio; (dicitur & μεγαλήτειον, à Polluce) est neut. à seq. masc. vide.

Μεγαλεῖος, ε, magnificus: μεγαλεῖα, τὰ, magnifica: à μέγας.

Μεγαλήτης, ητος, ἡ, majestas, magnificentia Dei virtus: &

Μεγαλείωμα, ατος, τὸ, magnificentia: à μέγας.

Μεγαλείως, magnificè, insigniter, &c. Ut, μεγαλείως ἐχάρησαν, apud Polyb. magnopere gavisi sunt; sic, μεγαλείως παρηλιγωρῆσθαι; insigniter contemni; est adv. à præced. μεγαλεῖος, V.

Μεγαλέμπορος, negotiator, rerum magnarum & splendidarum mercator; qui splendidas merces vendit; ex μέγας, μεγάλη; & ἔμπορος, &c. V. Sic, μεγαλεπήβολος, qui magnis rebus manum admovet; ardua capescens, magna aggrediens; ex μέγας, μεγάλη & ἐπήβολος, V.

Μεγάλα, τὰ, magna, grandia, &c. neut. plur. & μεγάλη, ἡ, magna, grandis; fœm. sing. adject. à μέγας, id V.

Μεγαληγορέω, magnificè, vel, magna loquor; item, magna jacto; & interdum, μεγαληγορεῖν τι, pro magnificè de re aliqua loqui; sive, magnificis verbis rem aliquam extollere, &c. Ex iisd. cum seq. V. Indè etiam adv. μεγαληγόρως, magnificè, &c.

Μεγαληγορίη, dat. Ion. à μεγαληγορία, ας, ἡ, grandiloquentia: ex μέγα & ἀγορεύω, loquor. Th. ἀγορὰ, forum.

Μεγαληγόρος, ε ὁ, ἡ, grandiloquus, jactabundus: ex iisdem.

Μεγαλώωρ, magnos viros faciens, &c. (Idem quod μεγάνωρ, id V.) ex μέγας, μεγάλη & ἀνὴρ, cujus comp. varia desinunt in ήνωρ.

Μεγαλήτορα, acc. sing. à

Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, magnanimus, superbus; ex μέγα & ἦτορ, cor, animus.

Μεγαλίζου, pro ου, præs. imperat. pass. Ion. à

Μεγαλίζω, f. ίσω, magnificè effero. Th. μέγας, magnus.

Μεγαλόβαλος, qui magnis est glebis; ex μέγας, μεγάλη; & βῶλος, V. Sic, μεγαλογνώμων, qui magno est animo, seu, excelso, qui animo, seu, mente res magnas concipit; item, qui grandibus utitur sententiis; unde μεγαλογνωμοσύνη; magnitudo animi, magnus animus, seu, magna cogitans, sive, gerendis rebus magnis animus idoneus; item, grandiloquentia; in qua signif. ponitur & τὸ μεγαλόγνωμον, substantivè; apud Xen. Ex μέγας, μεγάλη & γνώμη; seu, γνάμων, &c. V. Item, μεγαλογραφία, magnarum rerum, seu, personarum descriptio, seu, pictura; pictura magni sumptus, &c. Ex μέγας, μεγάλη & γραφὴ, &c. V.

Μεγαλόδοξος, ε, ὁ, ἡ, magnam habens, vel afferens gloriam; ex μέγας, μεγάλη, magnus, a, um; & δόξα, gloria. Them. δοκέω, videor.

Μεγαλόδους, magnos habens dentes; Etym. Item, μεγαλόδους vocant vias publicas, quas Latini prætorias & consulares appellabant; vocantur etiam militares, & regiæ viæ; ex μέγας, μεγάλη & ὁδὸς, ους, dens; vel, ὁδὸς, ῆ, ἡ, via, &c. V. Sic, μεγαλοδώμων; multum potens; unde μεγαλοδωμαμέμφι, potentiâ præsto; ex μέγας, μεγάλη, & δώμαμαι, &c. V.

Μεγαλοδωρεὰ, ᾶς, ἡ, magnifica donatio, largitio: ex μέγας & δωρεὰ, donum. Th. δῶρον, idem.

Μεγαλοδωρία, munificentia, seu, donorum magnorum erogatio, Herodian. l. 2. & 6. ex iisd. cum præced. V.

Μεγαλόθυμος, magnanimus, magno & celso animo præditus; idem quod μεγάθυμος, id V.

Μεγάλοιδ, ε, ὁ, ἡ, valde miser, infelix: ex μέγας & ὄιτος, ærumna.

Μεγαλόκαρπος, fructus magnos ferens, cujus fructus magni sunt; ex μέγας & καρπὸς, V. Sic, μεγαλόκαυλος, cui caulis magnus est; ex μέγας, μεγάλη & καυλὸς, V.

Μεγαλοκεύθμιος, ος, ὁ, ἡ, qui magna penetralia seu latibula habet: ex μέγας & κεύθος, τὸ, latibulum. Th. κεύθω, occulto.

Μεγαλοκέφαλος, cui magnum caput est; unde plur. masc. μεγαλοκέφαλοι, οἱ, capitones; ex μέγας, μεγάλη & κεφαλὴ, V. Sic, μεγαλοκίνδυνος, qui magna pericula adit, qui magnis se periculis objicit; à Th. κίνδυνος, V. Item, μεγαλοκοίλιος, qui magno, seu, amplo est ventre; à Th. κοιλία, V. μεγαλόκολπος, magnum habens sinum; à Th. κόλπος, V. Μεγαλοκράτωρ; magni potens, 3. Maccab. à Th. κράτος; unde κρατέω, &c. V. Μεγαλοκύμων, ingentes excitans ductus; à Th. κῦμα, τὸς. V. Μεγαλόκωλος, grandiora membra habens; in quo articulorum internodia magna sunt; aut si de periodo agatur, quæ magnis membris, seu κώλοις conflat; à Th. κῶλον, τὸ, V. Μεγαλόμαζος, dicitur fœmina quæ magnas habet mammas;

mas; mammosa; à μαθὸς, idem quod μαστός; & Th. μαζὸς, quæ V. Μεγαλομερὴς, magnis constans partibus; qualis à Philosophis dicitur γῆ; unde, μεγαλομέρως, adv. magnis, seu, grandibus constans partibus; item, pro, lautè, & splendidè, apud Polyb. Sic etiam, μεγαλομέρια, sive, μεγαλομερέα, constare ex magnis partibus; item, magnitudo & potentia, sive, amplitudo; à nomine μέρος, τὸ, V. Μεγαλομήτωρ, avia; à Th. μήτηρ, comp. ut reliqua præced. cum μέγας, μεγάλη, &c. V.

Μεγαλόμισθος, ε, ὁ, ἡ, magnâ conductus mercede: ex μέγας & μισθὸς, merces.

Μεγαλόμματος, magnos habens oculos; ex μέγας, μεγάλη; & ὄμμα, τὸ, V. Sic, μεγαλομυκήτης, grande mugiens; item, grande rudens; est enim asini Epithetum; à Th. μυκάω, unde μυκητὴς, &c. Comp. cum μέγας, μεγάλη, vide.

Μεγαλόνοια, ας, ἡ, ingens animus; superbia: ex μέγας, magnus, & νόος, νοῦς, animus.

Μεγαλόνοος & μεγαλόνους, mentis præstantia; & animo magnifico præditus; unde neut. τὸ μεγαλόνουν, mentis præstantia; ex iisd. cum præced. Item, μεγαλοπλέθριος & μεγαλοπλήθριος, grandes possidens divitias; ex μέγας, μεγάλη & πλέθρον: unde πλέθριος, &c. Vide.

Μεγαλοπόλιες Συρακόσιοι, grandiurbes Syracusæ: ex μέγας, & πόλις, urbs.

Μεγαλόπολις, magna civitas, & μεγαλοπολίτης, magnæ urbis civis, Poll. l. 9. ex iisd. cum præced. Item, μεγαλοπόνηρος, qui in magnis rebus improbus est; immani improbitate præditus; à πονηρὸς, ὁ, V. Sic, μεγαλόπους, magnos habens pedes; à Th. πὰς, V. Item, μεγαλοπραγμων, magnarum rerum inceptator, & susceptor, Plut. Unde, μεγαλοπραγμοσύνη, rerum magnarum inceptatio; animus ad inceptandas res magnas promptus; à Th. πράσσω vel πράττω: unde πράγμα, τὸ, comp. ut reliqua præced. cum Th. μέγας, μεγάλη, &c. V.

Μεγαλοπρεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ, magnificus. Hinc μεγαλοπρέπεια, magnificentia: ex μέγας, magnus, & πρέπω, convenio.

Μεγαλοπρεπῶς, magnificè, adv. à præced. μεγαλοπρεπὴς, magnum virum decens, &c. V.

Μεγαλορρήμων, ονος, ὁ, ἡ, magniloquus: ex μέγας & ῥέω, loquor.

Μεγαλορρημονέω, grandibus verbis utor, magna loquor & jactito; item, μεγαλορρημοσύνη, magniloquentia; utrumq; à præced. μεγαλορρήμων, vide.

Μεγαλόρριζος, magnam habens radicem, Dioſc. ex μέγας, μεγάλη, & ῥίζα, V. Sic, μεγαλόσαρκος, qui est magnâ carne, seu, magno corpore; carnosus, vel, corpulentus; Ezech. 16. à Th. σαρξ, σαρκὸς, V. Item, μεγαλοσθενὴς & μεγασθενὴς, magnis viribus præditus; à Th. σθένω; unde σθένος, τὸ, V. Μεγαλόσπλαγχνος, qui magnis est visceribus; i.e. corde, seu, animo magno præditus; à Th. σπλάγχνον, τὸ, V. Μεγαλόσταχυς, magnam emittens spicam; à Th. στάχυς, V. Μεγαλοσχήμων, magnâ constans figurâ, à σχῆμα, τὸ, V. Μεγαλόσωμος, qui magno est corpore, sive, procero & crasso; à Th. σῶμα, τὸ, V. Μεγαλότεχνος, arte, seu, artificio magnus; unde, τὸ μεγαλότεχνον, magnum artificium, artificii magnitudo, &c. à Th. τέχνη, V. Μεγαλότιμος, qui in magno honore habetur; unde μεγαλοτίμως, magno honore; à τιμὴ, ἡ, V. Μεγαλότολμος, magnopere audax, immani præditus audaciâ, à Th. τόλμα, ἡ, V. Μεγαλουργὸς, magnificus, grandia præstans opera, &c. Unde, μεγαλουργία, ἡ, & μεγαλουργὲς, τὸ, magnificentia; grandium rerum conatus; ab ἔργον, τὸ, comp. ut reliqua præced. cum Th. μέγας, μεγάλη, &c. V.

Μεγάλους, acc. pl. m. g. à μέγας, magnus, gen. μεγάλου.

Μεγαλόφθαλμος, qui magnis est oculis; ab ὀφθαλμὸς, ὁ, comp. cum Th. μέγας, μεγάλη, V. Sic, μεγαλόφλοιος, cui magnæ sunt venæ; ex μέγας, μεγάλη; & Th. φλέψ, φλεβὸς, V.

Μεγαλοφρονέω, q.d. magnum sapio; magnificè de me sentio, superbio; ex iisd. cum seq. V.

Μεγαλοφροσύνη, ης, ἡ, vide in sequent.

Μεγαλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, magnanimus: acc. plur. μεγαλόφρονας. Hinc μεγαλοφροσύνη, animi magnitudo: ex μέγας & φρὴν, mens: hinc adv. μεγαλοφρόνως.

Μεγαλοφυὴς, magnanimus, magno præditus animo; unde, μεγαλοφυία, magnanimitas; ex μέγας, μεγάλη; & φύω; unde φυὴ, &c. V. Sic, μεγαλόφυλλος, magna habens folia; à Th. φύλλον, τὸ, V. Item, μεγαλόφωνος, magnam, seu, altam habens vocem; vocalis; altiloquus; unde, μεγαλοφωνία, vocis magnitudo, altiloquentia; ex Th. φωνὴ, comp. ut præced. cum μέγας, &c. V.

Μεγαλοψυχία, ας, ἡ, magnanimitas: à

Μεγαλόψυχος, ε, ὁ, ἡ, magnanimus: ex μέγας & ψυχὴ, anima.

Μεγαλοφύχως, magno & excelso animo; adv. a præced. V.

Μεγαλωσθήτω, vide in seq.

Μεγαλώσομαι, glorior, efferor, superbio; est à seq. act. μεγαλώω, quod V.

Μεγαλώω, prædico, verbis extollo: impers. ἐμεγάλωσεν, εσ, ε. f. μεγαλωσῶ, a. 1. ἐμεγάλωσα. p. μεμεγάλυγκα. p. pass. μεμεγάλυσμαι. a. 1. pass. ἐμεγαλώθην. & imperat. μεγαλώθητι, ήτω. f. 1. pass. μεγαλωθήσομαι. Th. μέγας.

Μεγαλώνυμος, nominatissimus, celeberrimus; amplus, & magni nominis; i. e. μεγαλόδοξος, ex μέγας, μεγάλη, & ὄνομα; cujus comp. prius, ο, plerumque mutant in ω; posterius in υ.

Μεγαλωσὸς, qui est grandibus oculis; ex μέγας, μεγάλη; & ὤψ, ὠπὸς, &c. V.

Μεγάλως, magnopere, adv. &

Μεγαλωστὶ, Ion. pro μεγάλως, valde: à μέγας.

Μεγαλωσυνὴ, ης, ἡ, majestas: ejusd. Th.

Μεγαλωφελὴς, maximam utilitatem afferens; multæ frugis; Plut. ex μέγας, μεγάλη; & ὠφελέω, ῶ, V. Item, μεγάμυκος, altè mugiens; à μέγας, μεγάλη; & μυκάω, ῶ, &c. vide.

Μεγάνωρ, magnos viros faciens, &, ex consequenti, superbos; Epithetum divitiarum, apud Pind. ex μέγας; & ἀνὴρ; cujus comp. quædam desinunt in ὄνωρ.

Μεγάροισιν, pro μεγάροισιν, dat. pl. à Μέγαρα, ων, τὰ, Megara urbs.

Μεγαρεὺς, Megarensis.

Μεγαρίζω, famesco, magna loquor; propriè, ling â Megaricâ utor; à μέγαρα, ων, τὰ, Megara urbs; unde etiam, μεγαρικὴ σφίγξ; proverbialiter dicitur de meretricibus; teste Hesychio; qui & aliud proverbium affert, viz. μεγαρέων δάκρυα; pro fictitiis lacrymis; quòd multæ apud Megarenses nascerentur cepæ, quæ non veras cient lacrymas.

Μεγάροισιν, domibus, dat. pl. à

Μέγαρον, ε, τὸ, ædificium magnum, tanquinvidiæ obnoxium, à μεγάιρω, vel à μέγας, magnus.

Μέγαρσις, εως, ἡ, invidia, & μεγαρτὴς, invidiosus; utrumq; à Th. μεγαίρω, V.

ΜΕΓΑΣ, μεγάλη, μέγα, MAGNUS, a, um: gen. μεγάλου, acc. μέγαν. in pl. οἱ μεγάλοι, magnates: in comp. μείζων, & μείσων, major: superl. μέγιστος, maximus. Hinc μεγαλώω, magnifico, prædico: μεγαλεῖος, α, magnificus: μεγαλεῖα, ων, τὰ, magnificæ: μέγεθος, εος, τὸ, magnitudo: μέγαρον, domus, domicilium.

Μεγαθενὴς, ές, ὁ, ἡ, qui magnam potentiam habet, præpotens: ex μέγα & σθένος, τὸ, robur, potentia. Th. σθένω, valeo.

Μεγαυχὴς, ές, ὁ ἡ, magna jactitans, in Epigr. ex μέγας & αὐχέω; unde αὐχὴ, &c. V.

Μεγαφρονέω, seu μεγαλοφρονέω, magnificè de me sentio: ex μέγας & φρὴν, mens.

Μεγάφρων, (idem quod μεγαλόφρων, V.) magnanimus; sed dici ur etiam, pro μεγ' ἄφρων; vel, μεγάλως ἄφρων; i. e. multùm, vel, valde stultus, teste Hesychio.

Μέγεθος, εος, ες, τὸ, magnitudo: dat. sing. μεγέθῃ. Th. μέγας.

Μεγεθοεργία, operis magnitudo, vel, magnificentia; magnificum opus, &c. Ex μέγεθος & ἔργον, τὸ, cujus comp. multa desinunt in εργος.

Μεγεθώω, magnitudinem tribuo, majorem reddo; amplifico; unde pass. μεγεθώομαι, magnus reddor, major fio; crescо, increscо, &c. à μέγεθος, τὸ, vide.

Μεγέρα, ας, ἡ, Æol. pro Μεγάρα, Megara Creontis filia.

Μεγή-

Μεγήεστα τέκνα, perquam amabiles liberi: ex μέγα, valdè, & ἐράω, amo. Sunt qui legunt μεγήρετα.

Μεγήεσσος, admodum amabilis, peramabilis; ex iis. cum præced. V.

Μέγης, MEGES, nomen propr.

Μεγιστᾶν, ᾶνος, ὁ, magnas, atis: &

Μεγιστᾶνες, ων, οἱ, proceres: dat. pl. μεγιστᾶσι, à μέγιστος; q. v.

Μέγιστον, adv. maximè, plurimùm, admodum; ut apud Plat. de leg. μέγιστον διαφέρειν, plurimum differre, à μέγιστος; V.

Μεγιστόπολις, maximas urbes efficiens; ex μέγιστος, & πόλις, &c. V.

Μεγιστόπολις ἡσυχία, pax, quæ reddidit urbes maximas. Concordia enim res parvæ crescunt, &c.

Μέγιστος, η, ον, maximus, a, um; superl. à μέγας, magnus: comparat. μείζων, vel μάσσων.

Μεδέσται, præs. part. f. g. à μεδέω, pro μέδω, impero: hinc μεδέων, Poët. cum dat.

Μεδέω, 3. sing. præs. imperat. pass. verbi μέδω, curam gero, impero.

Μεδέω, impero, idem quod μεδέω; vide.

Μεδέω, rego, curo: vide in μεδέσται.

Μεδιόωμαι, curabo, f. 1. m. verbi μεδέομαι, seu μέδομαι, Them. μέδω, curo, impero.

Μεδιμναῖος, medimnum æquans; à seq. Them. μέδιμνος, mensura aridorum Attica, quæ continebat chœnicas quadraginta octo; Suid. & alii. ejus nota fuit, μ, cum ε, supra posito.

ΜΕΔΙΜΝΟΣ, ου, ὁ, MEDIMNUS, mensuræ genus.

Μεδδιατο, Ion. pro

Μέδδιντο, curarent, 3. pl. præs. opt. m. verbi μέδομαι, curo, impero.

Μέδιστε, ας, ἁ, Dor. pro Μέδουσα, ης, ἡ, Medusa.

Μέδομαι, φροντίζω; i.e. curam gero: idem quod Them. in act. μέδω; V.

Μέδοντες, princeps, pl. part. præs. act. à μέδω, impero.

Μέδουσα, ης, ἡ, MEDUSA, nom. mulieris: à μέδω, curo.

Μεδώμεθα, curemus, 1. pl. præsent. sub. pass. à

ΜΕΔΩ, impero, curam gero: μεδέω, idem: ut & μέδομαι.

Μέδων, ονῆος, ὁ; rex, Imperator; Il. β. à Th. μέδω; V.

Μέζεα, τά, genitalia: à μέσον, quia in medio corpore.

Μεζότερος, prolixius, majorem in modum: à

Μέζων, Ion. pro μείζων, major; quod vide.

Μεθ', sequente aspirat. & μεί, seq. leni, pro μετ', trans, cum, post.

Μεθάλομαι, post insilio; Poët. pro μεταλλομαι; id V.

Μεθαρμόζω, vel μεθαρμόττω, f. σω, transmuto adaptando aliter, apto, accommodo, commuto, transfero; Item emendo: ex μετ' & ἁρμόζω, vel -ττω, adapto. Th. ἄρσω, apto.

Μεθέηκεν, Ionicè pro μεθῆκεν, 3. singular. a. 1. verbi μεθίημι, demitto: vide μεθείς.

Μεθεῖλε, 3. sing. a. 2. act. verbi μεθαιρέω, quod ex μετ' & αἱρέω, capio: f. ἑσω, p. ἥρηκα, a. 2. εἷλον, ες, ε.

Μεθεμένος, perf. part. pass. verbi μεθίημι, demitto: perf. pass. μεθεῖμαι. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto.

Μεθεῖναι, a. 2. inf. act. ejusd. verbi.

Μεθεὶς, relinquens, aor. 2. part. activ. verbi μεθίημι: ex μετ' & ἵημι seu ἕω, mitto.

Μεθεῖτε, per Sync. pro μεθείητε, 2. pl. a. 2. opt. act. verbi μεθίημι, dimitto: ex μετ' & ἵημι seu ἕω.

Μεθείω, Ion. vel Poët. pro μεθῶ, a. 2. sub. act. ejusd. verbi.

Μεθεκτὸς, ἕ, ὁ, qui participatur, & Μεθεκτικὸς; q. d. participativus: Item Μεθεκτέον, participandum est; ut μεθεκτέον σοὶ χρημάτων; pecuniæ participes esse debes; Thucyd. omnia verbalia à μετέχω, f. μεθέξω, participes sum, &c. V.

Μεθέλκειν, a. 2. inf. act. verbi μεθαιρέω, insufitat. quod ex μετ', & αἱρέω, capio, a. 2. εἷλον.

Μεθέλκω, retraho, trahendo traduco, retrorsus traho; ex μετ', & ἕλκω, V.

Μεθέμεν, prætermisisse, a. 2. inf. act. Ion. pro μεθεῖναι, Dor. μεθέμεναι, verbi μεθίημι. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto.

Μέθεξις, participatio, communio; verbale, à μετέχω, f. μεθέξω, &c. V.

Μεθέξομαι, partem capiam, f. 1. m. verbi μετέχω, perticeps sum, f. μεθέξω. Them. ἕχω, habeo.

Μεθέορτος, festum sequens; ut μεθέορτος, ἡμέρα, dies sequens festum: Item μεθέορτος ἑορτὴ, festivitas festivitatis comes; post solennitatem solennitas, &c. ex μετ', & ἑορτὴ, V.

Μέθεπε, investigabat, 3. sing. imperf. Ion. pro μέθειπε: à

Μεθέπω, investigo: ex μετ' & ἕπω, seu ἑπόμαι, sequor.

Μεθερμηνεύω, interpretor, f. εύσω, p. μεθερμήνευκα. Ex μετ' & ἑρμηνεύω, quod ab ἑρμηνεύς, interpres.

Μεθέρπω, adrepo, vel repo post; ex μετ', & ἕρπω; V.

Μέθες, dimitte; & in 2. pl. μέθετε, a. 2. imperat. act. verbi μεθίημι, prætermitto: quod ex μετ' & ἵημι, seu ἕω, mitto.

Μεθεστάναι, per Sync pro μεθιστάναι, perf. inf. act. verbi μεθίστημι, amoveo: ex μετ' & ἵστημι, sto.

Μεθέστηκα, perf. ind. act. &

Μεθεστηκὼς, ότος, per Crasin μεθεστὼς, ab eod. verbo & Th.

Μέθη, ης, ἡ, ebrietas, vinolentia. Them. μέθυ, τος, vinum.

Μεθῆκα, dimisi, a. 1. ind. act. verbi μεθίημι, fut. μεθήσω. Them. ἵημι, seu ἕω, mitto.

Μεθήκω, traduco, transeo, accedo, intervenio; pro μετέρχομαι apud Aristoph. ex μετ', & ἥκω, V.

Μεθηλικιῶμαι, ab una ætate in aliam transeo; unde Μεθηλικίωσις, ejusmodi transitio ab ætate in ætatem; velut, è primo septennio in secundum, è secundo in tertium, &c. ex μετ', & ἡλικία, &c. V.

Μεθημερινὸς, ἕ, diurnus: ex μετ' & ἡμέρα, dies.

Μεθημοσύνη, ης, ἡ, cessatio, negligentia: &

Μεθήμων, ονος, ὁ, ἡ, remissus, negligens: à μεθίημι, prætermitto. Them. ἵημι, seu ἕω, mitto.

Μεθημερινὸν, diurnis, gen. pl. à μεθημερινὸς, pro μεθημερινὸς, ex μετ' & ἡμέρα, dies.

Μεθὴς, 2. sing. a. 2. sub. act. μεθῆσθα, εις, ει, dimittam, f. 1. ind. act. verbi μεθίημι: quod ab ἵημι, seu ἕω, f. ἥσω, p. εἷκα, a. 2. ἷδ.

Μεθῆσμεν, Ion. pro μεθεῖσιν, f. 1. inf. act. ejusd. verbi.

Μεθῆτ, pro μεθῆν, 3. sing. imperf. q. à μεθίεμι, verbi μεθίημι; q. v.

Μεθιέμεναι, Dor. pro μεθιέναι, præs. inf. act. ejusd. verbi.

Μεθίεν, prætermittebant, Bœot. Sync. pro μεθίεσαν, 3, plur. imperfect. μεθίεμι: à

Μεθίημι, cesso, negligens sum; dimitto: f. μεθήσω. Ex μετ' & ἵημι, seu ἕω, mitto: p. εἷκα, a. 2. ἷδ.

Μεθίστεμαι, statuor pro alio, mutor, transferor, traducor, sub moveor, amoveor, migro, secedo, &c. Item, sto inter, versor, vel sum inter; & interdum activè, submoveo, expello, &c. apud Luc. & Thuc. est pass. ab act. μεθίστημι, V.

Μεθιστάνω, transfero, loco moveo, traduco: f. μεταστήσω, p. μεθέστηκα, a. 1. μετέστησα, a. 1. pass. μετεστάθην, ης, η, a. 2. sub. pass. μεταστῶ: ab ἵστανω, idem quod ἵστημι, sto.

Μεθίστημι, amoveo: f. μεταστήσω, p. μεθέστηκα, a. 1. μετέστησα, a. 2. μετέστην, a. 1. ind. pass. μετεστάθην, amotus fui: ex μετ' & ἵστημι, sto.

Μεθοδεία, ας, ἡ, fraudulenta circumventio; insidiæ: à

Μεθοδεύω, machinor, f. εύσω, p. μεθώδευκα. Hinc μεθοδεύσιμος, 3. pl. præs. opt. pass. deriv. à μεθόδος.

Μεθοδηγέω, aliter duco, monstro, vel demonstro viam, quàm quis iturus est; in Epigr. ex μετ', & ὁδηγέω, &c. V.

Μεθοδικὸς, ἕ, ὁ, in quo methodus est compendiosa; Item artificiosus: Item qui artificiosam viam & compendium sequitur; unde Μεθοδικὴ, scil. τέχνη, ratio loquendi, vel disserendi; unde Aristot. de disserendi ratione libros Μεθοδικὰ inscripsit; Unde etiam adv. Μεθοδικῶς, artificiosâ ratione & viâ; adhibendo methodum; Polyb. Item, Μεθόδιον, viaticum, ἐφόδιον; Item, Μεθοδίτης, ου, ὁ, artifex; vel doli fabricator, Hesych. omnia à seq. μέθοδος, methodus: Item fictio, ludificatio, illusio, &c. V.

Μέθοδος, ου, ἡ, METHODUS, via, compendium, ratio & via docendi & discendi; ratio tractandi de re reliquâ: ex μετ' & ὁδὸς, ὕ, ἡ.

Μεθολκὴ, retractio, contractio; Plut. à μεθέλκω; V.

Μεθομίλιον, ου, conversabar imperf. act. Ion. &

Μεθομιλέω, f. ήσω, conversor, commercium habeo cum: ex μετ' & ὁμιλος, turba.

Μεθορίζω, confinis sum; Item participo: Item Μεθόριος, conterminus, confinis; Item, qui duas res, veluti terminus, dirimit & dividit: Sic Μεθορία χώρη, regio, contermina, apud Thuc. l. 2. Unde

de Μεθόριον, τὸ, confinium, interſtitium diſterminans res quaſlibet, à ſe invicem; omnia ex μέ, & ὅρος, ὁ; unde ὁρίζω, ὁριῶ, & ὅριον, τὸ; V.

Μεθόριος, ε, ὁ, ἡ, conterminus, μεθόριον, ε, τὸ, confinium: & in pl. μεθόρια, ων, τὰ, confinia: ex μετὰ cum & ὅρος, terminus.

Μεθορμίζω, tranſmitto, trajicio; ex μετὰ, & ὁρμίζω; V.

ΜΕΘΥΣΚΩ, τὸ, vinum: à μεθίημι quod nos μεθήμονας, id eſt, negligentes reddat. Hinc μέθη, ης, ἡ, ebrietas: μεθύω, ebrius ſum: μεθύσκω, ebrium reddo, inebrio.

Μεθυδότας, α, ὁ, Dor. pro μεθυδότης, ε, ὁ, vini dator: Bacchi epith. Ex μέθυ, τὸ, vinum, & δίδωμι, do.

Μεθυμναῖος, dictus eſt Bacchus, à nomine μέθυ; unde & Methymna, urbs Lesbi, nomen habet, apud Plut. & Athen. propter generoſum ibi vinum.

Μεθύομαι, idem quod μεθύσκομαι, & ab eod. vi. μεθύσκω.

Μεθύοντα, acc. ſing. part. præſ. &

Μεθύουσι, 3. pl. præſ. ind. vel dat. pl. part. præſ. verbi μεθύω, ebrius ſum. Th. μέθυ, vinum.

Μεθυπλήξ, ebrius, ebrioſus, in Epigram. ex μέθυ, & πλήξ; V.

Μεθυποδύομαι, poſt induo, ſeu calceo; apud Ariſtot. ex μετὰ, & ὑποδύω, &c. vide.

Μεθυσθείς, a. 1. part. paſſ. à

Μεθύσκω, ebrium reddo; futur. ύσω, aoriſt. prim. ἐμέθυσα· præſ. paſſiv. μεθύσκομαι, inebrior: a. 1. paſſiv. ἐμεθύσθην, a. 1. ſub. paſſ. μεθυσθῶ, ῆς, ῇ· f. 1. paſſiv. μεθυσθήσομαι. Them. μέθυ, τὸ, vinum.

Μέθυσμα, quod dicitur, inebriamentum; id eſt, id quod inebriat, ſeu inebriare poteſt, 1 Reg. c. 1. verbale, à præced. vide.

Μεθυσοκότταβος, ebrius, temulentus; propriè de eo, qui jam ebrius cottabo, ſeu cottabiſmo ludit, Ariſtoph. à ſeq. μέθυσος, & κότταβος, &c. V.

Μέθυσος, ε, ὁ, ἡ, ebrius: μέθυσις, inebriatio: ejuſd. Them.

Μεθυστικὸς, qui inebriatur, propenſus, ſeu proclivis ad ebrietatem, ebrioſus; Item inebriandi vim habens; verbale à μεθύσκομαι, vide in μεθύσκω; unde etiam Μεθύστεια, ἡ, mulier vinoſa, temulenta; Poll.

Μεθυσφαλεῖς ὑμεναίους, nuptiæ vino defectæ, ſeu quibus vinum defuit; ut Μεθυσφαλὲς ἴχνος, in Epigram. dictum de veſtigio ebrii; i.e. de pedibus, præ vino titubantibus; ex μέθυ, & σφάλλω; V.

Μεθυσφόρος, ὁ, ἡ, alens vinum; ex μέθυ, & φέρω; V.

Μέθυσος, ebrius ſum: à μέθυ, vinum.

Μειαγωγίω, ῶ, ſignificat τὸ μεῖον ἄγω, minùs pondero, in Apaturiis, patres pro filiis offerebant ovem; eam ferunt aliquando minus oportuiſſe pendere ſolito pondere; inde μειαγωγεῖν, eſt dicere ἄγειν μεῖον, pendere minus, &c.

ΜΕΙΔΑ'Ω, ſeu μειδέω, rideo, ſubrideo, futur. ήσω, aoriſt. prim. ἐμείδησα, p. μεμείδηκα. Hinc μειδιάω, ſeu μειδιόω, Poët. idem.

Μείδημα, ατος, τὸ, & in pl. μειδήματα, riſus. Them. μειδάω.

Μείδησα, ας, ε, & in 3. pl. μείδησ, a. 1. ind. act. Ion. &

Μειδήσας, in f. g. μειδήσασα, a. 1. part. act. verbi μειδάω, rideo.

Μειδιάζω, & Μειδιάω, (Poëticè verò μειδιόω, ῶ,) rideo leniter, ſeu molliter; idem quod Th. μειδάω; vi. Unde etiam Μειδίαμα, & Μειδίασμα, ατος, τὸ; ut & Μειδίασις, & Μειδιασμὸς; omnia idem ſignif. quod μείδημα, lenis riſus; & ab eod. Th. V.

Μεῖζον, neut. gen. à μείζων, major; quod vide.

Μειζόνως, majorem in modum; magis, amplius, magnificentiùs, &c. (Ionicè dicitur etiam μειζόνῶς) eſt adv. à μείζων, ονος; V.

Μειζότερος, ε, idem quod μείζων, Joh. ep. 3. 4.

Μείζω, nom. vel accuſ. pl. n. g. μείζονα, μείζοα, μείζω· à

Μείζων, ονος, ὁ, ἡ, & τὸ μεῖζον, MAJOR, & majus, compar. à poſitivo μέγας, magnus: ſuperl. μέγιστος.

Μειλανίων, ωνος, ὁ, nomen propr.

Μείλαξ, ακος, pratum, paradiſus; pro quo, λείμαξ dicitur, idem quod, & pro Th. λείμων; V.

Μείλας, Poëticum eſt, pro μέλας; id vide.

Μείλιγμα, ατος, τὸ, lenimentum, placamentum. Them. μειλίσσω, verbis demulceo.

Μειλικτήριον, placamentum, ſeu placamen; eſt neut. à μειλικτήριος, ε, ὁ ἡ, mulcendi, demulcendi, ſeu leniendi vim habens, ad placandum aptus, &c. Item Μειλικτὸς, ὁ, qui lenitus eſt; vel qui leniri, ſeu mulceri poteſt; & Μείλιξις, actio reddendi dulce, ſeu dulcedinem quandam melleam indendi, & Metaph. actio leniendi, ſeu blandis verbis, & velut mellitis, demulcendi; omnia verbalia, à Th. μειλίσσω, f. ίξω, &c. vi. Unde etiam, Μείλιον, ε, τὸ, ſeu Μείλια, τὰ, munera quibus aliquem demulcemus, ſeu demulcere poſſumus; quidam exp. dotem adventitiam, ſeu dotalia dona ultra dotem; alii ſin pl. dotem, quod maritos demulceat, &c. Item Μείλιος, blandus, ſuavis; ab eod. Th. μειλίσσω; Item melleus, vel mellitio, à Them. μέλι; vi. Item melinus color, ſeu pallidus, à collore melli: Item fraxineus; & ſic eſt pro μέλινος, à μέλια; V.

Μείλινος, ε, fraxineus, Poët. pro μέλινος; à μέλια, fraxinus.

Μειλιατέμεν, præſ. inf. Ion. pro μειλίσσειν· &

Μειλίατο, præſ. imperat. paſſ. Ion. pro μειλίσσου· à

ΜΕΙΛΙ'ΣΣΩ, f. ξω, mellitum reddo, gratificor, verbis demulceo: q. à μέλι, mel.

Μειλιχία, ας, ἡ, affabilitas, manſuetudo, benignitas; à ſeq. μειλίχιος.

Μειλιχίοισιν, dat. pl. Ion. à

Μειλίχιος, ε, ὁ, ἡ, idem cum μείλιχος, ε, ὁ, ἡ, blandus, mellifluus, ſuavis, jucundus: à μειλίσσω, verbis demulceo.

Μειλιχίως, blandè, comiter, leniter, manſuetè, adv. à præced. μειλίχιος, V.

Μειλιχόφρων, blandam vocem habens, ex μείλιχος, & φήν, vi. Sic Μειλιχόδωρος, ε, ὁ, ἡ, blanditias donans, ſeu blandos reddens; ex μείλιχος, & δώρον, τὸ, vi. Item Μειλιχόμητις, cujus blanda & mitia ſunt conſilia; ſeu miti & placido ingenio præditus; ex μείλιχος, & μῆτις, &c. V.

Μείλιχος, ε, ὁ ἡ, blandus, placidus; vel mitis, manſuetus, placabilis; Il. ρ. ſic & ἔπεα μείλιχα, apud Heſiod. idem quod μειλίχιος, id V.

Μεῖναι, a. 1. inf. act. &

Μείναις, αῖ, in pl. μείνατε, a. 1. part. act. verbi μένω, maneo, f. μενῶ, p. μεμένηκα, a. 1. ἔμεινα.

Μείνατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. &

Μεινάτω, 3. ſing. a. 1. imperat. à μένω, maneo, f. νῶ, a. 1. ἔμεινα.

Μείνης, ῃ, maneas, at; 2. & 3. ſing. a. 1. ſub. act. verbi ejuſd.

Μεῖον, ονος, τὸ, minus; & interdum minùs, adv. à μείων, minor vi. ſeq.

Μείονα, acc. ex μείων, ονος, ὁ, ἡ, minor, & τὸ μεῖον, compar. irregularis à μικρὸς, parvus.

Μειονεκτέω, f. ήσω, minus habeo, deteriore ſum conditione, inferior ſum: ex μεῖον, minus, quòd à μείων & ἔχω, habeo.

Μειονέκτημα, τὸ, & Μειονεξία, deterior conditio, diminutio, defraudatio, contemptus, mala tractatio, injuria: (idem quod ἐλάττωμα, & ei contrar. πλεονέκτημα, vi.) ex μεῖον, τὸ, & ἔξις; à Th. ἔχω, &c. V.

Μειότερος, minor; idem quod & à Th. μείων, ονος; V.

Μείραξ, ſive μύραξ, cui cauda diminuta eſt, & truncata; ſeu cujus extrema cauda in acutum deſinit, ſicut muribus; unde Μείρακες, τὰ, dicuntur quorum extremæ partes ſunt mutilatæ; ut μείρακες ἰχθύες, apud Athen. l. 14. verſus in fine claudicantes; Sic σφυρὸς μείραξ, ſive μύραξ, pulſus decurtatus, aut mutilus, & decreſcens; unde Μειρεία, ας, ἡ; caudæ exilitas, quum extremitas eſt exilior: Item Μειρεΐζω, ſive μυρεΐζω; ſum caudâ in exilitatem attenuata, quales murium: Item cauda mihi decurtata eſt, in acutum deſino, minoribus terminis finior; ex μεῖον, τὸ, vel μείων, ὁ, vel ex μῦς, μυὸς, & ἀρά, ἡ; V.

Μειόφρων, mente diminutus, levis, ſtultus; ex μεῖον, τὸ, vel μείων, ὁ & φρὴν, &c. V.

Μειόω, ῶ, minuo, minorem reddo; unde μειοῦσθαι, plerumque ſignificat inferiorem eſſe, ſeu deteriori eſſe conditione; Item paſſivè, apud Xen. μειοῦμαι τὴν διάνοιαν, mente minor, in delirium vergo, à Th. μείων; V.

Μειρακιόομαι, & μειρακιεύομαι, q. d. adoleſcenturio, vel adoleſcentior; i. e. adoleſcentis more ago, &c. Item μειρακίζομαι, & μειρακιόομαι, ῶμαι, adoleſco, adoleſcens evado: Item Μειράκιον, μειρακίσκος, & μειρακίσκη, adoleſcens, adoleſcentulus, puer, puerulus, juvenculus, juvencula, vel adoleſcentula, &c. ut & Μειρακύλλιον, idem adoleſcentulus, juvencula; Item Μειρακιώδης, juvenilis, puerilis, &c. omnia à ſeq. Th. μείραξ, ακος, ὁ, vel ἡ, qui vel quæ jam eâ eſt ætate, ut fari poſſit, &c. V.

ΜΕΙ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, ἡ, adolescens, puer, puella: qu. ab μείρω, quia eâ ætate concupiscit.

Μείρω, partire, præs. Imperat. pass. Ion. pro μείρου, verbi μείρω seu -ομαι.

Μείρεται, partitur, 3. sing. præs. verbi μείρομαι, idem quod μείρω. Dicitur &

Μείρεται, desideratur, per Aphæresin pro ἱμείρεται, 3. sing. præs. pass. verbi ἱμείρω, desidero.

Μεμόρμυκα, plur. num. f. g. part. præs. pass. à

ΜΕΙ'ΡΩ, vel potius μείρομαι, divido; partior, privor: perf. pass. μέμορμαι, & Att. εἵμαρμαι. P. m. ἔμμορε. Hinc μερὶς, ίδος, ἡ, pars, portio. μερίζω, divido, distribuo. μερισμὸς, partitio. μέρος, εος, τὸ, pars. μόρος, portio; item fatum, mors. μοῖρα, pars, portio; item fatum.

Μείς, μηνὸς, ὁ, mensis. Æol. pro μὴν, idem.

Μείων, τὸ, minimum; à μεῖον, vide.

ΜΕΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, MINOR; compar. irregularis à μικρὸς, parvus: hinc μειόω, minuo.

Μείωσις, εως, ἡ, imminutio; extenuatio: à præced.

Μειωτὶς, decrementum suscipiens, qui decrescit, aut, decrescere potest; item, μειωτικὸς, ἡ, ὁ, vim habens diminuendi, seu, imminuendi; utrumq; verbale à μείω, V.

Μελαγρεὶνος, ου, ὁ, ἡ, qui nigram habet terram: ex μέλας, niger, & γαῖα seu γῆ, terra.

Μελαγρέας, cujus solum nigrum est; idem quod, & ab iisd. cum præced. V.

Μελάγκαρπος, nigrum ferens fructum; seu, fructûs loco, atram afferens obscuritatem; ut μελάγκαρπος ἀπάτεια, apud Plut. ex μέλας & καρπὸς, V. Sic μελανοκόρυμβος, atrum verticem habens; nomen avis, apud Aristot. quæ à Gaza vocatur atricapilla; (eadem dicitur συκαλὶς, i.e. ficedula;) à Th. κορυφὴ, V. Μελάγκερως, nigra habens cornua; à Th. κέρας, τὸ, V. Μελάγκερως, nigriceps; junci genus, quòd nigrum semen ferat; Gaza, suo more atriferum transfert; à κέρνον, τὸ, V. Μελαγκήδεμον ὀμίχλη, atra caligo; apud Nonn. ex Th. κήδεμνον velamentum capitis, &c. Comp. ut reliqua antecedentia, cum Th. μέλας, &c. V.

Μελαγχαίτου, acc. sing. à

Μελαγχαίτης ου, ὁ, ἡ, nigram cæsariem habens: ex μέλας, μέλανος, niger, ra, & χαίτη, juba, cæsaries.

Μελάγχειμος, qui hyeme niger est; profundus; cavus; unde, plur. neut. τὰ μελάγχειμα, substantivè dicuntur, loca hyeme atra, nec ullis dealbata nivibus; Poll. l. 5. c. 12. scribit in ipsa nive μελάγχειμα, esse cavos quosdam, in quibus nix liquata est; qui sic nominantur, quoniam sola nigrantur, cæterâ humo nivibus existente albâ: ex μέλας & χεῖμα, τὸ, V. Sic, μελαγχείτων, nigra vestitus tunicâ; & Metaph. mœstus, tristis; attrati enim, sunt luctum præ se ferentes; apud Æschyl. ex μέλας & χιτὼν, V. Item, μελάγχλαινος, atrâ indutus læna; ex μέλας & χλαῖνα, ἡ, læna; veltis exteriori tunicæ supe inducta, &c. V. Sic etiam, μελάγχλωρος, colorem habens atrum, pallore mixtum; vel, viridis simul, nigerque; ex μέλας & χλωρὸς, V. Sic etiam, μελαγχρὴς, μελαγχρὴς, μελάγχρως, & μελάγχροος, qui nigro est colore; item, μελαγχρὼς, ῶτος, qui nigrâ cute est, vel, atro corpore; omnia, ex μέλας & χρὼς, ἡ, color; item, color cum ipsa superficie; & peculiariter, cutis in humano corpore; item, μελαδίνης & μελανδίνης, atrivortex, i.e. atros habens vortices, seu, nigros; ex μέλας & δίνη, ἡ, V.

Μελαγχολίωσις, ἡ, MELANCHOLIA, atra bilis: ex μέλας, αινα, αν, niger, a, um, & χολὴ, bilis, fel.

Μελάγχρως, ως, ὁς, ου, ὁ, ἡ, qui nigri coloris est: ex μέλας, niger, & χρὼς, color.

ΜΕ'ΛΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, domus, Poët. & medium tecti lignum.

Μέλαινα, ης, ἡ, nigra: gen. pl. Æol. μελαινάων. dat. pl. μελαίνῃσι, Ion. in m. g. μέλας, niger, quod vide.

Μελαναέτος, aquila nigra, aut, pulla; à præced. μέλαινα & ἀετὸς, vide.

Μελαίνετο, 3. sing. imperf. Ion. verbi μελαίνομαι, nigresco: à

Μελαίνω, nigrum reddo. Them. μέλας, niger.

Μέλαις, ανος, ὁ, Æolico Pleonasmo dicitur, pro μέλας, niger; ut, πάλαις, Æolicè, pro πάλας, authore Etymol.

Μελαμβαθὴς, niger ex profunditate; ex μέλας & βάθος, τὸ, V. Sic, μελαμβαθὴς, niger ex tinctura, seu, nigro colore tinctus; ex μέλας & βάπτω; unde βαφὴ, &c. V. Item, μελάμβιος, qui nigram; i. e. obscuram vitam degit; à Th. βίος, V. Μελάμβροτος, niger homo; & μελάμβροτοι, nigri homines; à Th. βροτὸς, V. Μελάμβωλος γῆ, terra nigris glebis ideoque fertilis; à Th. βῶλος, V. Μελαμπαγὴς, concretus & nigrescens; à Th. πήγνυμι, vel, πήσσω, fut. ξω; unde πηγὶς, &c. V. Μελάμπεπλος, cui est nigrum peplum, Euryp. in Oreste; à Th. πέπλος, ὁ, V. Μελαμπόδιον, dicitur helleborum nigrum; à Th. πῦς, ποδὸς, V. Vel, à Melampode inventore. Μελάμπυγος, cui sunt nigræ nates, (sic plerumq; fortes dicebantur) cui niger est podex; ἀνδρεῖος; cognomen Herculis, ut minime effœminati, aut, mollis; nam talis, λευκόπυγος, nominabatur; à Th. πυγὴ, V. Μελάμπυρον, τὸ, herbæ nomen, in quam triticum degenerat; de qua Theophr. Hist. Pl. l. 8. c. 1. à Th. πῦρος, V. Μελαμφαὴς, ater, obscurus, tenebricosus; ut, μελαμφαὲς ἔρεβος; Euryp. in Helen. à Th. φάος; unde φαὸς, τὸ, V. Μελάμφυλλος, nigra habens folia; Epith. hederæ; à Th. φύλλον, τὸ, V. Μελάμφωνος, cui vox fusca est & obscura; à Th. φωνὴ, V. Μελαμψηφὶς, ίδος, ἡ, nigros calculos, seu, lapillos habens; à Th. ψῆφος; unde ψηφὶς, ίδος, ἡ, comp. ut reliqua præcedentia, cum Th. μέλας.

Μέλαμπος, οδος, ὁ, Poët. pro Μελάμπους, οδος, ὁ, propr. viri nomen.

Μέλαν, τὸ, nigrum; neut. à μέλας, niger; sed sumitur etiam, p. o atramento.

Μελανανγὶς, atro nimbo, seu, procellâ horrens; præ turbulenta vi & horrore nigricans; ex Plut. ex μέλας, in neut. μέλαν; & Th. ἀΐσσω, fut. ξω; unde, αἰγὶς, procella, &c. V. Sic, μέλανανγὴς, atrum splendens; alter; Euryp. ex μέλαν & ἀυγὴ, vide.

Μελάνδητον, ου, τὸ, vaginâ inclusum nigrâ: ex μέλας, niger, & δέω, ligo.

Μελάνδετον ἄορ, ensis nigro illigatus capulo, seu, nigrum habens manubrium, seu, capulum ferro ligatum; i.e. μέλανδετον ἔχων λαβὴν, &c. Vide præced.

Μελανδίνης, vide suprà μελανδίνης.

Μελανδόκος κίστη, arcula recipiendo atramento: atramentarium; in Epigr. ex μέλαν, τὸ, & δέχομαι; unde δοχὶς, ὁ, & δοχεῖον, τὸ, &c. V.

Μελάνδρυς, thynni genus grandissimum; unde, μελάνδρεα, τὰ, pulpamenta thynnorum conditanea, cælis quernis assulis similia; ut ait Plin. l. 9. c. 15. Item, μελάνδρυον, τὸ, q. d. nigrum roboris; i. e. medulla quercûs, seu, roboris; est item fallamentum, quod cæteras thynnorum partes, præter cervicem & ventrem, sale conditas habet; sic dict. quòd sint nigrantibus quercûs radicibus similes: ex μέλας & δρῦς, δρυὸς, &c. V. Item, μελανείμων, qui atris est indutus vestimentis, pullatus; qualis lugentium est vestitus; unde, μελανειμονέω, ῶ, pullis, seu, atris vestibus indutus sum; ex μέλας & εἶμα, τὸ, V. Item, μελανθέλαιον, oleum Melanthinum, seu, ex Melanthio confectum; apud Dioscor. l. 1. c. 47. Ex μελάνθιον, quod est à Th. μέλας; & ἐλαία, ἡ, unde ἔλαιον τὸ, V. Sic etiam, μελάνθεμον, τὸ, anthemidis species quædam; vel, in genere, ipsa herba anthemis ità vocatur; teste Plinio, l. 22. c. 21. ex μέλας; & ἄνθεμον, τὸ, V.

Μελάνθησαν, nigrescebant, 3. pl. a. 1. ind. pass. Ion. verbi μελαίνω, denigro: f. ανθ. Th. μέλας.

Μελάνθιον, τὸ, sive, Μελάνθιον πόα, Melanthium herba; nigellam vocant officinæ; vide Theophr. & Dioscor. à Th. μέλας, V. Vel, ex μέλας & ἄνθος, τὸ, V.

Μελανίζω, νῶ, nigredo; item, μελανίζω, nigrico; utrumq; à Th. μέλας, ανος, V.

Μελάνιον, τὸ, nigra viola; i. e. μέλανιον; Theophr. Hist. Pl. l. 6. c. ult. (ut, λευκόϊον, alba viola; i. e. λεύκιον, apud Plut. & Athen.) ex μέλας & ἴον, τὸ, V.

Μελανόγραμμος, nigris lineis interstinctus; item, melanurus; à linearum nigredine quibus interstinguitur; ex

μέλας, ανος, & γεμμα, τὸ, V. Sic μελαποδοχεῖον, atramenti receptaculum, atramentarium; ex μέλας, vel, μέλαν, ανος; & δέχομαι; unde δοχεῖον, τὸ, &c. V. Item, μελανόθριξ, pilos habens nigros, cui capilli nigri sunt; à Th. θριξ, V. Μελανοκάρδιος, qui nigro est corde; item, qui nigrâ est medullâ; item, qui atroci & crudeli est animo; unde, agrestes homines, ob agrestem eorum feritatem, μελανοκαρδίους, vocarunt; Aristoph. à Th. καρδία, V. Μελανοκόμης, ες, ὁ, & μελανόκομος, qui nigrâ est comâ; à Th. κόμη, V. Μελανόμματος, nigro, seu, nigrantes habens oculos; ab ὄμμα, τὸ, V. Μελανονευρείμων, atris & funebribus indutus vestibus; ex μέλας, ανος, & νέκυς, υος, & εἶμα, τὸ, V. Μελανόπτερος, & μελανοπέρυγος, nigras habens alas, aut pinnas, à Th. πτερόν, τὸ, unde πέρυξ, υγος, ὁ, &c. V. Item, μελανόστολος, nigris indutus vestibus; Plut. à Th. στέλλω, orno, vestimentis instruo; unde στολὴ, & στόλος; amictus; comp. ut reliqua præced. cum Th. μέλας, ανος, &c. V.

Μελανότης, ητος, ἡ, nigredo, nigrities, nigror; à Th. μέλας, ανος, ὁ, V.

Μελάνυρος, nigram habens caudam; item, melanurus, piscis in cauda nigras habens maculas; unde, μελανουρίδες, pisces, qui & μελάνουροι, in Epigr. ex μέλας, ανος, & οὐρὰ, ἡ, V. Sic, μελανόφθαλμος, qui nigris est oculis; ex μέλας, ανος, & ὀφθαλμὸς, ὁ, V. Item μελάνοφρυς, qui nigra habet supercilia; ex μέλας, ανος, & ὀφρὺς, &c. V Μελανοχεὼς, qui nigri coloris est; ex insd. cum seq. V.

Μελανόχροος, ατος, vel μελανοχρόος, ῶτος, ὁ, ἡ, nigrum habens corpus, vel potius fusco colore præditus; niger: ex μέλας, niger, & χρὼς, ὁ, corpus. Th. χρόα, color.

Μελαντίχνης, ές, ὁ, ἡ, qui nigrum murum habet: ex μέλας & τοῖχος, τὸ, murus.

Μελάντερος, nigrior; & μελάντατος, nigerrimus; compar. & superl. à Th. μέλας, ανος, V.

Μελαντηρία, ἡ, melanteria, succus niger in metallis concrescens; quem inde quidam atramentum metallicum nominarunt; Dioscor. l. 5. c. 118. à Th. μέλας, ανος, V.

Μελανυδρος, ες, ὁ, ἡ, profundus: ex μέλας, niger, & ὕδωρ, ατος, τὸ, aqua.

Μελανωπὸς, niger aspectu; qui intuentium oculis niger apparet; ex μέλας, ανος & ὠψ, ὠπὸς, V.

Μελάνω, nigrum reddo, denigro; item, μελάνωσις, denigratio, macula; utrumq; à μέλας, ανος, V.

ΜΕ'ΛΑΣ, ανος, ὁ, niger, ater: Metaph. MALUS: inf. g. μέλαφα. n. g. μέλαν. Hinc μελανότης, ητος, ἡ, nigredo. μελάνη, denigro. μελάνιον, ου, τὸ, herbæ nomen.

Μέλασμα, ατος, τὸ, nigror, nigredo; Pollux esse dicit nigrum pigmentum, seu, atrum quo coma denigratur; item, μέλασμος, ου, ὁ, q.d. denigratio; utrumq; à Th. μέλας, V.

Μελδομαι, liquefio; & activè, pro Th. μέλδω, liquefacio, &c. V.

Μελδόμενος, tabescens; præs. part. pass. à

ΜΕ'ΛΔΩ, liquefacio; qu. μέλη ἕδω, membra edo: unde Angl. to melt.

Μελεὰς, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. plenus.

ΜΕΛΕΑΓΡΙ'ΔΕΣ, MELEAGRIDES, gallinarum Africanarum genus.

Μελέαγρος, ου, ὁ, MELEAGER, nomen viri.

ΜΕΛΕΔΑΙ'ΝΩ, εις, ει, curo, desidero; qu. à μέλη.

Μελέδημα, ατος, τὸ, cura; à præced.

Μελεδήμων, ονος, ὁ, curator; qui se exercet; in Epigr. à præced. nomine μελέδημα, τὸ, vel, à Th. μελεδαίνω, V. Unde etiam, μελέδη, ἡ, cura, curatio; θεραπεία, &c.

Μελεδῶν, ῶνος, ὁ, cura: &

Μελεδώνη, ης, ἡ, idem: à μελεδαίνω.

Μελέεσσιν, & μέλεσσιν, membris, dat. plur. Ion. & Poët. à μέλος, εος, τὸ, membrum.

ΜΕ'ΛΕΘΡΟΝ, ου, τὸ, pedica, funis: an à μέλος, membrum?

ΜΕ'ΛΕΙ, (imperf.) curæ est: imperf. ἔμελε; Att. ἤμελε. præs. imperat. μελέτω. f. μελήσει. perf. act. μεμέληκε, perf. m. μέμηλε. Hinc μέλημα, curo: μελετάω, idem: μελέτη, cura: ἀμελὴς, ές, ὁ, ἡ, negligens: ἀμέλεια, negligentia: ἀμελέω, negligo: μεταμέλεια, pœnitentia.

Μελίνη, fraxineus, Theophr. Hist. Pl. l. 5. potiùs tamen dicendum videtur μελίνη, à μελεία, V.

Μελεῖσι, membratim, adv. à μέλος, τὸ, membrum.

Μελέομαι, pro μέλομαι, vel, ὑπομέλομαι, curam gero, &c. V.

Μέλεον, usurpatur adverbialiter, pro μεταίως, incassum, otiosè, & sine ullo effectu, &c. Il. κ. à Th. μέλεος, V.

ΜΕ'ΛΕΟΣ, ε, inanis, stultus: infelix: dat. pl. μέλεσσι, qu. μὴ λάειν, id est, ὁρᾶν.

Μελεόφρων, ονος, ὁ, ἡ, infelix animi, cui misera est mens & infelix; misera cogitans; Euryp. à præced. Th. μέλεος & φρὴν; cujus multa comp. desinunt in φρων.

Μέλει, onerat est; à μέλομαι, curo. Th. μέλει, curæ est.

Μελετᾷς, 2. sing. præs. ind. à

Μελετάω, ᾶς, MEDITOR, curo: præs. imperat. μελέτα, α. f. ήσω. p. μεμελέτηκα. a. 1. ἐμελέτησα. Th. μέλει.

Μελέτη, ης, ἡ, meditatio, cura: ab eodem Them.

Μελέτημα, ατος, τὸ, meditatio: à μελετάω, quod vide.

Μελετηρὸς, exercitatus, meditativus; item, μελετὴς; q. d. meditator; & μελετητήριον, ου, τὸ, q. d. meditatorium, locus meditationis, seu, exercitationis, apud Plut. Item, instrumentum quo quis se exercet; Hesych. Item, μελετητικὸς, ad meditationem, seu, exercitationem aptus; aut meditationis studiosus, meditationi deditus; item, declamatorius, &c. Omnia; à μελέτη & μελετάω, V. Unde etiam, μελέτωρ, procurator, curator; φερεσίπονος, ὁ ὑπομελέτωρ; qui curam gerit alicujus rei, &c. à Th. μέλη, V.

Μελέτω, 3. præs. imperat. verbi μέλει, curæ est.

Μέλη, τὰ, membra; item, carmina; est neut. plur. à sing. μέλος, τὸ, V.

Μελῳδὸν, membratim, per membra; Athen. l. 4. adv. à Th. μέλος, τὸ, V.

Μελῳδὸς, cantus; ab eod. Th. μέλος, τὸ, carmen; item, cura, meditatio; pro μελεδὼν, à μελεδαίνω, V.

Μέλημα, ατος, τὸ, cura, solicitudo: à Th. μέλει.

Μελήσω, curæ erit. f. 1. impersonale, à μέλει.

Μελήσονται, f. 1. m. μελήσεται, curæ erunt, 3. pl. f. 1. act. ejusd. verbi.

Μελησίμβροτος, ε, ὁ, ἡ, qui curæ est mortalibus: à f. μελήσει. verbi μέλει, curæ est, & βροτὸς, mortalis, quod vide.

Μέλησις, & μελησμὸς; idem quod μέλημα, & ab eod. id V.

Μέλλη, curæ est, Poët. pro μέλει· vel est 3. sub. à μέλομαι, ῃ, ῃ· vel est 3. præsentis à μέλλημαι.

Μελλητέον, curandum est; Plat. 2. de repub. ἡμῖν ὲ μὴ τέον τῶ λανθάνειν, nobis non curandum est ut lateamus; verbale gerundivum, à μέλει, vel, μέλλη, &c. V.

ΜΕ'ΛΙ, ιτος, τὸ, MEL: hinc μελιτόεις, όεσσα, ὁ, melleus.

ΜΕΛΙ'Α, ας, ἡ, fraxinus; hasta fraxinea; hinc Μελίαι, pro Nymphis in tales arbores conversis.

Μελιαδὴς, έος, ὁ, ἡ, Dor. pro μελιηδὴς, quod vide.

Μέλιαι νύμφαι, Meliæ Nymphæ, filiæ terræ, ex guttis genitalis cœli; dicuntur & μελίδες; à præced. μελίδης, vide.

Μελιᾶν, Dor. pro μελιῶν, gen. pl. à μελία, ας, ἡ, fraxinus.

Μελίας σῖτος, mel frugum; ut Gaza exponit, apud Theophr. Hist. Pl. l. 7. c. ult. à Th. μέλι, τὸ, V.

Μελίβρομος, melleum & dulce medens sonum; ut, μελίβρομοι ἀὐλοὶ, in Epigr. ex μέλι & βρέμω; unde, βρόμος, &c. V. Sic, μελιγαθὴς & μελιγηθὴς, melle gaudens, melleus; Pind. apud Athen. ex μέλι & γηθέω, ῶ, vide.

Μελίγαρυς, υος, ὁ, ἡ, Poët. & Dor. suaviloquus, qui melli instar vocem fundit: ex μέλι, mel: & γῆρυς, εος, ἡ, vox: Dor. γᾶρυς. Hinc μελιγάρυες ὕμνοι, suaviloqui hymni.

Μελίδρεπτος, ε, ὁ, ἡ, Poët. dulci strepus: ex μέλι, mel, & δρέπω, strepitus.

Μελίζηρος, υος, ὁ, ἡ, suaviloquus: vide μελίγαρυς.

Μελιλλίων, melleas pupillas habens, dulcis aspectu; Hesych. ex μέλι & γλιλίων, V. Sic, μελίγλωσσος, mellitam linguam habens; cujus suavis est oratio; item, μελιγλώσσων ἐπέων, mellito-

litorum carminum, apud Aristoph. in avib. ex μέλι; & γλῶσσα, ἡ, vide.

Μελίδειον, favus; à Th. μέλι, τὸ, vide.

Μελίδηπ-ος, melliſtrepus; ex μέλι & δέπ-ος, ὁ, V.

Μελιδὼν, όν-ος, ὁ, ἡ, Poët. pro μελιδὼν, quod vide.

Μελιζέμεν, Ion. & Dor. pro μελίζειν, modulari, celebrare, canere, præſ. inf. vide μελίσδω.

Μελίζω, membratim concîdo; trunco; ſic eſt à Th. μέλ-ος, τὸ, membrum; item, cano mele, carmina modulor; à Th. μέλ-ος, τὸ, carmen, &c. V.

Μελίζωσις, ε, ἡ, melicratum; aqua muſſa; item, μελίζωρ-ος, ὁ, ἡ, ὄν, meri mellis guſtu præditus; ex μέλι & ζωρὸς, &c. V. Sic, μελισδὴς, mellis dulcedine præditus, dulcis inſtar mellis; item, apud Hippocr. vocatur ὄξι-νος μελισδὴς, vinum quod cum melle miſtum eſt; ex μέλι & ἡδὺς, έ-ος, ὁ, &c. V. Μελίθρεπτ-ος, melle nutritus, in Epigr. ex μέλι, τὸ, & θρεπτὸς, ὁ, à Th. τρέφω, V. Item, μελίθρυς, ε, ὁ, ἡ, melleum ſonum edens; ut, μελίθρυς κώκυ-ς, in Epigr. ex μέλι & θρῦς; pro θρύ-ος, à Th. θρέω, V.

Μελισδέα, dulcem, acc. ſing. &

Μελισδέι, dat. ſing. à

Μελισδὴς, έ-ος, ὁ, ἡ, dulcis inſtar mellis: ex μέλι, mel, & ἡδὺς, ſuavis.

Μελίϊνος, fraxineus; ut, μελίϊνον δόρυ, fraxinea haſta; à Th. μελία, V.

Μελίκηρα, ἡ, favago purpurarum; apud Ariſtot. lentor cujuſdam ceræ, quem purpuræ verno tempore congregatæ mutuò attritu ſalivant, apud Athen. l. 3. ſcribitur etiam, μελικήρη; item, μελικηρία, ſanies quæ craſſior & glutinoſior, ſubalbida mellique albo ſubſimilis, ex malis ulceribus fertur, ubi nervi circa articulos læſi ſunt; ſic etiam, μελικηρὶς, appellatur apoſtema, humorem, melli ſimilem, membranâ concluſum habens, quique ex membrana ſecta, non aliter quam mel è favo, defluit; omnia, ex iiſd. cum ſeq. V.

Μελίκηρον, ε, τὸ, & in pl. μελίκηρα, favus: à μέλι, mel, & κηρὸς, cera.

Μελίκομπ-ος, ε, ὁ, ἡ, qui mellis inſtar ſuavem vocem habet: vel qui voce mellis inſtar dulci gloriatur: ex μέλι, τὸ, mel, & κόμπ-ος, crepitus, jactantia.

Μελικὸς, ὴ, qui cantilenas ſcribit, Epithet. Poët. præſertim Lyrici, Th. μέλ-ος, τὸ, carmen.

Μελίκρατον, ε, τὸ, aqua muſſa: i.e. aqua melle miſta; Ionicè, μελίκρητον dicitur; quod Euſt. apud Hom. Od. κ. dicit eſſe miſturam mellis & lactis; ex μέλι & κεράω, per Sync. pro κιράω & κιράντυμι, quæ V.

Μελικτὰς, ᾶ, ὁ, Dor. pro

Μελικτὴς, ὴ, ὁ, ſuavis cantor. Th. μέλ-ος, τὸ, carmen.

Μελίλωτ-ος, ε, ὁ, ſive, μελίλωτον, ε, τὸ, melilotus, ſeu, melilotum; q. d. lotus melligenus; unde & apum cauſâ ſcribitur, teſte Plin. Item, μελιλώτου ſτέφανος, coronæ ex melliloto; Athen. l. 3. ex μέλι & λωτὸς; unde, λώτη-ος, &c. V. Sic μῆλιμηλον, ε, τὸ, genus mali, dictum à mellea dulcedine, ſive, à melleo ſapore; (alio nomine, γλυκόμηλον, Dioſc. l. 1. c. 162.) ex μέλι & μῆλον, τὸ, V.

Μελίνεος, vel, μελίνεως; vitis ſpecies; teſte Heſychio, ex melleo quodam ſapore, quem præ ſe fert; ex μέλι, τὸ, V.

Μελίνη, ης, ἡ, panicum: à μέλι, mel.

Μέλινος, eſt maſc. idem quod præced. fœm. μελίνη, leguminis genus, ſimile milio; panicum, quod mel frugum appellatur, alludendo ad Etymon; nam, μελίνη, melleum quid ſignificat; item, μέλινον, τὸ, apiaſtrum; omnia, à Th. μέλι, τὸ, V.

Μελίπεπτ-ον, placenta ex melle; opus piſtorium melle conditum, Athen. l. 4. c. 14. ex μέλι & πηγνύω; unde πηκτὸς, &c. V.

Μελίπνο-ος, ος, ὁ, ὴ, ſuaviter ſpirans; ex μέλι, mel, & πνέω, ſpiro.

Μελίῤῥυ-ος, mellifluus, apud Nonn. ex μέλι & ῥύω, Th. inuſit. pro ῥέω; unde ῥυτὸς, &c. V.

Μελίσδῃς, 2. ſing. præſ. ind. Dor. pro μελίζῃς. μελίσδεο, 2. ſing. imperf. Dor. & Ion. pro ἐμελίζε. μελίσδεῖ, modulatur, pro μελίζει, à μελίζω, modulor. Th. μέλ-ος, τὸ, carmen.

Μέλισμα, ατ-ος, τὸ, cantus: à μελίζω. vide in μελίσδεις.

Μελισμάτιον, parvum canticum, cantiuncula; in Epigr. l. 2. eſt diminut. à præced. μέλισμα, canticum quod modulamur; carmen, cantilena, &c. V.

Μελίσσονδ-ος, ε, ὁ, ἡ, in quo dulcis libatur; ut, μελίσσονδος ἰτέη; Plut. Sympoſ. 4. ex μέλι & σπένδω; unde σπονδὴ, &c. V.

Μελισμὸς, membrorum diviſio; verbale, à μελίζω, id V.

ΜΕΛΙΣΣΑ, ſeu μέλιττα, ης, ἡ, apis. gen. pl. Dor. μελισσάων. μελισσᾶν, Dor. pro μελισσῶν. q. à μέλι, cujus effectrix.

Μελισσαῖ-ος, cognomentum Jovis, Heſych. Item, μελισσεὺς, apiarius, i. e. qui apum curam habet; & μελίσσειος, τὸ, alvearia; à ſing. neut. μελίσσειον, τὸ, apum examen; favus; item, μελίσσιθ-ος, ε, ὁ, melleus; Lucæ c. ult. ὅσπ. μελισσείης κηρίς; mellei favi, vel favi apum artificii; ſic, μελίσσιον, τὸ, alveare; omnia, à præced. Th. μέλισσα, ἡ, V.

Μελίσσι-ος, ε, ὁ, apiarius: à præced.

Μελισσόβοτειον, herba apiaria; & μελισσόβοτ-ος, ab apibus depaſtus; Nonn. ſed μελισσοβότ-ος, apiarius, vel, apes paſcens; ex μέλισσα & βόω; unde βοτὸς & βοτάνη, &c. V. Sic, μελισσονόμ-ος, qui apes curat, ſeu, alit, apiarius; à Th. νομέω, V. Μελίσσιος, idem, apiarius, apum ſervator, ſeu, cuſtos; Panos eſt attributum, in Epigr. à Th. σῶ-ος; unde σόω, &c. V. Μελισσοτρόφ-ος, apes nutriens; à Th. τρέφω; unde τροφὸς, &c. V. Item, μελισσόφυλλον, apiaſtrum; melliſſophyllum; herba de qua Dioſc. l. 3. c. 118. quæ indè nomen invenit, quod apes eâ delectentur, vel, ejus flore; ut tradi Plin. l. 21. c. 20. eadem dicitur & μελίφυλλον, apud Nic. in Ther. v. 354. à Th. φύλλον, τὸ, comp. ut reliqua antecedd. cum Th. μέλισσα, V.

Μελισσουργικὰ, τὰ, libri de apibus curandis & nutriendis, ſive, de re apiaria; apud Athen. ex μέλισσα & ἔργον, τὸ, V.

Μελίσσω, idem quod, & pro, μελίζω, id V.

Μελισταγὴς, mel ſtillans, melliſluus, mel ſtillans; ex μέλι & στάζω, fut. ξω; unde σταγὰν, &c. V.

Μελισ-ὼς, ὼ, ὁ, Poët. pro ἀοιδὸς, vel Λυρικὸς, cantor, vel Lyricus Poëta, à μελίζω, modulor, quod vide.

Μελιτεῦ-ος, ὁ, Melitæus, à Melite inſula; ut, μελιτεῖον κυνίδιον, melitenſis catellus, qui in deliciis & ad luſum habebatur; à ſeq. μελίτη, V.

Μελίτεινα, & μελίτεια, ας, ἡ, eadem herba quam μελισσόφυλλον, vocant; apiaſtrum; Theocr. Idyl. 4. ἢ ἐλάδος μελίτεια; à Th. μέλι, τὸ, V. Item, μελίτειον, ſcil. ποτὸν, potus melleus, ſeu, mellitus; potus ex melle; mellina, ſub. potio. Plut. Symp. l. 4. ſcribitur & μελίτινον, apud Heſy. h. μέλι, τὸ, V.

Μελίτη, ης, ἡ, nomen inſulæ, & mulieris. Gr. mellifluа.

Μελιτήμερ-ος, ſuavis ut mel, melleâ dulcedine præditus, ex μέλι, τὸ, & ἥμερ-ος, &c. V.

Μελιτηρὸ-ν χυλὸς, ſuccus melligenus; item, μελιτηρὸς, ὅ, ὁ, melleus, mellitus, vel, mellarius; ut, μελιτηρὸν ἀγγεῖον, mellarium vas; Athen. l. 11. Item, μελίτινον, melleus; & μελίτινον, ε, τὸ, mellilculum, favus; potus Scythicus, cum melle, aqua, & herba quadam coctus; Heſych. Item, μελιτίτης, ε, ὁ, meletites gemma; & μελιτίτης ὄιν-ος, vinum meletites, ſeu, vinum, ex muſto & melle; Dioſc. l. 5. c. 15. Sic μελιτὸν, favus; vel, muſtum decoctum; omnia, à Th. μέλι, τὸ, V.

Μελιττέαν, ας, ἡ, mellea, mellita, & Ion. per contract. μελιττᾶν, placentæ genus melle conditæ: à μελιττόεις, εσσα, melleus, a, Th. μέλι.

Μέλιττος, gen. ſing. à μέλιττες, τὸ, mel. hinc μελιττόδης, dulcis, gratus.

Μελιττοπώλης, & μελιττοπῶλις, venditor, & venditrix mellis; unde μελιττοπωλέω, mel vendo; ex μέλι, ιτ-ος, τὸ, & πώλης, &c. V. Sic, μελιτεργὸς, meliturgus, mellarius, mellificator; unde μελιτεργεῖον, alveare; locus ubi mel fit; & μελιτεργία, mellificatio; opus mellarii; & mellificium, Ariſtot. in Polit. ex μέλι, ιτ-ος, τὸ, & ἔργον, τὸ, V.

Μελιτῶτα vel μελιτᾶτα, oſſa mellita, &c. Vide μελιττέαν.

Μελιτόω, ῶ, melle condio, vel, miſceo; à Th. μέλι, ιτ-ος, τὸ, V. Unde etiam, μελιτώδης, ε-ος, ὁ, ἡ, mellitus, vel melleum ſaporem referens; mel ſapori imitans, &c. Item, μελίτωμα, ατ-ος, τὸ opus dulciarium ex melle; placenta mellita; Dioſc. l. 4. c. 64. confectio ex melle, &c. Eſt verbale, à præced. μελιτόω, V.

Μέλιττα, idem cum Th. μέλισσα, V.

Unde, μελιπάδης, ες, ὁ ἡ ἡ, ad apes accedens, qui de apum genere est; item, μελιπᾶτ, vel, μέλισσῶν, ῶνος, ὁ, cella mellaria; apiarium; locus in quo siti sunt alvei apum, &c.

Μελίφθογγος, ος, ὁ, ἡ, mellisonus, dulcia verba fundens: ex μέλι, mel, & φθέγγομαι, sonus. Th. φθέγγομαι, loquor.

Μελίφρενα, dulcem, acc. sing. à

Μελίφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui melleâ dulcedine animum perfundit: à μέλι, mel, & φρὴν animus.

Μελίφυλλον, vide suprà μέλισσόφυλλον.

Μελίφυρτος, melle mixtus, in Epigr. ex μέλι & φύρω, φύσομαι, &c. Vide.

Μελίχρους & μελίχρως; item, μελίχροος; & μελιχρόης, ῶτος, ὁ ἡ ἡ, mellis colorem imitans; unde, apud Hippocr. vinum μελίχρων, non solum dicitur vinum dulce, sed etiam mel, & mellis colorem admixtum habens; omnia, ejusdem comp. cum seq. V.

Μελίχροος, ὁ, ἡ, ὸν, mellis instar, flavus: ex μέλι, mel, & χρόα, color.

Μελίχλωρος, ε, ὁ, ἡ, pallidula instar mellis: ex μέλι & χλωρὸς, mollis, &c.

Μέλκω, lac. q. ab ἀμέλγω, mulgeo. Hinc forte Angl. Milk.

Μελλόπους, vel, μελλόποδος, ιος, ὁ, futurus maritus; ex μέλλω, & πόδος, ιος, ὁ, maritus; παρὰ τὸ πίνειν; quoniam, ut aqua terræ mista, causa est seminum & plantarum; ità vir mulieri mistus, prolis; Il. γ. Od. δ, ϑ. &c. Item, μελλέπαρος vel μελλόπαρος; jamjam iternutaturus; apud Aristot. in Probl. ex μέλλω vel μέλλει; & πταίρω, fut. αρῶ; unde πταρμὸς, ὁ, &c. V. Item, μελλέρως, qui pubertatem ingressurus est; pubertati proximus, &c. Apud Eust. ex μέλλω vel μέλλ; & ἔφηβος, &c. V.

Μέλλ, apparet, videtur; permanet, futurus est; à Th. μέλλω, V.

Μέλλημα, τὸ, cunctatio, procrastinatio; mora, dilatio, &c. Est verbale, à Th. μέλλω, fut. μελλήσω, &c. V.

Μέλλησται, a. 1. ind. Ion. an potius legend. μέλλεσται, præs. part. f. g. à μέλλω, f. μελλήσω, futurus sum.

Μελλήσω, f. 1. act. verbi μέλλω.

Μέλλησις, & μελλησμὸς, cunctatio, &c. Idem quod μέλλημα, & ab eod. id vide.

Μελλητὴς, οῦ, ὁ, cunctator, procrastinator; item, cessator; unde, μελλητικὸς, qui naturâ est cunctabundus; & q.d. pronus ad cunctationem, seu, procrastinationem, Poll. Item, μελλητάω, ῶ, cunctari curio; omnia, a μέλλω; fut. μελλήσω, &c. Vide.

Μελλιέρη & παρειέρη, quæ sacerdos futura est; & quæ alias sacerdotii mysteriis initiat; Plut. in Pol. præc. ex μέλλω, μέλλει, & ἱέρη, ἡ, V.

Μελλόγαμβρος, ε, ὁ, qui brevi futurus est gener; i.e. duciturus est uxorem; ex μέλλω & γαμβρὸς, ὁ, V.

Μελλόγαμος, ε, ὁ, ἡ, qui vel quæ breve nuptias contrahet: ex μέλλω & γαμέω, uxorem duco.

Μέλλοντα, vide in μέλλω.

Μελλοθάνατος, qui brevi moriturus est; decrepitus, capularis; à θάνατος, ὁ, V. Item, μελλοθανάω; Niciæ modo cunctari, tardare, differre, protelare, procrastinare; à Nicia quodam Niceratifilio, Aristoph. in avib. vide Chil. Erasm. Sic, μελλονύμφη, ης, ἡ, quæ nuptura est; seu, quæ nuptui collocanda est; Poll. Sic, μελλονυμφίος, & μελλόνυμφος, qui brevi sponsus futurus est, Poll. l. 3. ex μέλλω & νύμφη; unde νυμφίος, &c. V. Item, μελλόπαις, proximus adolescentiæ; seu, adolescentiam ingressurus; decennis circiter; ex μέλλω & παῖς, &c. V.

Μελλόποσις & μελλόπαρμος; videantur suprà, in μελλέποσις.

ΜΕΛΛΩ, futurus sum, cunctor. imperf. ἔμελλον, f. μελλήσω, vel -σομαι, præs. part. μέλλων, ουσα, ον. τὰ μέλλοντα, futura. μελλόντων, gen. pl.

Μελόντων, curæ sint, Att. pro μελέτωσαν, 3. pl. præs. imperat. verbi μέλ, curæ est.

Μελοκοπία, ἡ, membrorum amputatio; seu membrorum in frusta concisio; ex μέλος & κοπὴ, ἡ, V.

Μέλομαι, curam gero, curo; à Th. μέλει, vide.

Μελοποιὸς & μελοποιητὴς, qui mele scribit; lyricus poëta, Athen. modulandi scientiam exercens; item, luscinia Epith. apud Euryp. Item, μελοποιέω, scribo mele; carmina modulor, & pango, modulationem adhibeo, qualis est in carminibus lyricis quæ mele vocantur; & μελοποιία, scriptio, vel, moderatio carminum lyricorum, &c. Ex μέλος, τὸ, & ποιέω, V.

ΜΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, membrum; item, MELOS, carmen, luis membris conflans, hinc πλημμελὴς, ές, ὁ, ἡ, inconcinnus, immoderatus. πλημμέλεια, ας, ἡ, vitiositas, peccatum, error. πλημμελέω, immoderatè vel improbè me gero, delinquo, erratum admitto.

Μέλεσις, ιδος, dicitur esse locusta, frumentum arrodens, i. e. ἡ σιτοφάγος ἀκρὶς.

Μέλεσι, curæ sunt, 3. plur. præs. ind. μέλει.

Μέλπηθρον, ου, τὸ, ludibrium: à μέλπω, ludo, ludibrio.

Μελπομένης, ἡ, nomen Musæ. hinc Μελπομένη, Dor. pro Μελπομένη, gen. pl. à μέλπομαι, cano.

Μέλπουσι, dat. sing. part. præs. à μέλπω, canto. hinc part. μέλπων, ουσα, ον. sed & μέλπονσι, Dor. pro μέλπουσι, canunt, præs. ind. act.

ΜΕ'ΛΠΩ, canto, cantu celebro, f. ψω. p. φα. p. m. μέμολπα, hinc μολπὴ, cantus. q. μέλος ἔπω, carmen dico.

Μελπωδὸς, cantor; carminum decantator; ex μέλπω & ᾠδὴ, quæ V.

Μελύδριον, cantiuncula, parvum melos seu, parvum carmen; est diminut. à Th. μέλος, τὸ carmen, &c. V.

Μέλχα, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. rex meus.

Μελχισεδὲκ, ὁ, nomen filii Dei ἄκλιτον. Heb. rex justitiæ.

Μελῳδέω, ῶ, modulor; cano cum modulatione qualis est carminum, lyricorum præcipuè, quæ μέλη vocantur; unde μελῳδητὸς, qui canitur cum modulatione; apud Plut. & Athen. ex iisd. cum seq. μελῳδία, V.

Μελῳδία, ας, ἡ, MELODIA, harmonia, modulatio; ex μέλος, carmen, & ᾠδὴ, cantilena. Th. ἀείδω, cano.

Μελῳδὸς, ος, ὁ, modulator: ex iisd.

Μέμαα, promptus fui, perf. act. Ion. Sync. pro μέμηκα. Siquidem Iones è præteritis subtrahunt κ, & penultimam corripiunt. Sic μέμαμεν, pro μεμήκαμεν, 1. pl. perf. act. & in 3. pl. μεμάασι, verbi μάω, cupio.

Μεμάθηκα, didici, perf. act. verbi μανθάνω, disco. f. μαθήσω, a. 2. ἔμαθον.

Μεμαλυῖα, Dor. pro μεμηκυῖα, part. perf. m. f. g. à μεμάομαι. vide μέμηκα.

Μεμαλὼς, ότος, Dor. pro μεμηλὼς, quod vide. Sic μέμαλε, Dor. pro μέμηλε.

Μέμαμεν, cupimus, 1. pl. perf. act. per Sync. pro μεμήκαμεν, verbi μάω, cupio. vide μέμαα.

Μεμάνημαι, perf. pass. à μανέομαι, insanio. f. ήσομαι. Th. μαίνομαι, insanio.

Μεμάπωσι, corripuissent, 3. pl. a. 2. opt. act. Poët. redupl. pro μάπωσι, & hoc pro μάρπωσι, verbi μαρπτω, apprehendo. f. ψω. a. 2. ἔμαρπον. p. m. μέμαρπα. vide & μαρπάσειν.

Μέμαρμαι, & Att. ἐμάρμην, perf. pass. verbi μείρω, divido.

Μέμαρπον, Ion. pro ἔμαρπον. a. 2. act. &

Μεμαρπὼς, ότος, p. m. part. verbi μάρπω, corripio. vide in μεμάπωσι.

Μέμασαν, per Syncop. Ion. pro μεμάκασι, 3. pl. pluisq. p. act. Ion. verbi μάω, cupio. vide μέμαα.

Μεμαῶτ pro μεμαῶτα, ας, ἡ, & in m. g. μεμαὼς, ότος, & ῶτος, perf. part. act. Ion. pro μεμηκὼς, υῖα, verbi, μάω, incito. vide & μέμαα.

Μεμαὼς, ότος, Poët. ῶτος, & in dual. μεμαῶτε, promptus. vide in præced.

Μέματον, per Syncop. pro μεμήκατον, dual. perf. act. μέμηκα. verbi μάω, promptus fum.

Μέμβλεται, pro μεμέλητα, &

Μέμβλετο, pro μεμέλητο, per Syncop. & Pleonasm. τῦ β. aut, ex μέμβλομαι, idem quod μέλομαι, curo.

Μέμβλωκα, ας, ε, veni, curavi, fiti, it, per Syncop. pro μεμόληκα. perf. act. à μολέω: vel pro μεμόληκα: à μόλω, idem quod μέλω, curo.

Μεμβρήνα, ης, ἡ, Membrana: ex Lat.

Μεμβρὰς, άδος, ἡ, apuæ species quædam.

Μεμέλκει, curæ fuit, 3. sing. præt. act. à μέλει, curæ est. q. à μόλγω, inusit.

Μεμῆκός, ότος, τὸ, quod curæ fuit; ut apud Xen in Apol. Socr. τοῦτο γὰρ ἔστιν ἐμοὶ μεμῆκός, hoc mihi curæ fuisse norunt; est neut. part. à præced. præt μεμέλκει, id V.

Μεμῆνως, cui curæ est; item, gratus, in Epigr. l. 3. part. præt. pass. ab eod. Th. μέλ, V. Unde etiam adv. μεμελημένως, diligenter, elaboratè, curiosè, &c.

Μεμῆνως,

Μεμβήκασι, manſi perf. act. &
Μεμβήκασιν, 3. plur. pluſq. p. Ionicè verbi μέβω, maneo, fut. μεβῶ, aoriſt. 1. ἔμεινα.
Μεμεριμένως, partitè, diſtributivè, eſt adv. a part. præt. paſſ. verbi μερίζω; id V.
Μεμεστωμένοι, pleni ſunt, perf. part. paſſ. verbi μεστόω, impleo. Them. μεστὸς, plenus.
Μεμεταμμένος, η, Ion. pro μεθειμμένος, dimiſſus: à μετίημι, Ion. pro μεθίεμαι, dimittor: vel à μετίω, pro μεθίω, dimitto, Th. ἵημι, vel ἔω, mitto.
Μεμετρίασται, menſurati ſunt, 3. plur. perf. paſſ. Ion. pro μεμέτρηνται, verbi μετρέω, f. ήσω, p. μεμέτρηκα, Them. μέτρον, menſura.
Μέμηκα, ας, ε, perf. m. verbi μηκάομαι, balo, perf. part. m. μεμηκὼς & μεμακὼς.
Μέμηλεν, vel μέμηλας, curæ eſt, perf. act. per Syncop. pro μεμέληκε. Alii volunt eſſe, præt. m. Hinc μεμηλὼς, ότος, acc. μεμηλότα, pro μεμηκὼς, perf. part. à μέλω, curæ eſt.
Μεμήλη, curæ fuerit, perf. ſub. act. &
Μεμηλὼς, ότος, per Syncop pro μεμηκὼς; vide μέμηλε.
Μέμηνα, ας, ε, præt. m. verbi μαίνομαι, inſanio.
Μεμιαμμένος, iracundè, indignabundè; Plat. eſt adv. à part. præt. paſſ. verbi μιαίνω; id V.
Μεμιχανημένος, η, ον, perf. part. paſſ. verbi μιχανάω, molior, ſtruo, f. ήσω. Th. μιχανὴ, artificium.
Μεμίασμαι, conſpurcatus ſum perf. paſſ. verbi μιαίνω, conſpurco, fœdo, f. ανῶ, perf. part. paſſiv. μεμιασμένος.
Μέμιγμαι, mixtus ſum, perfect. ind. paſſiv. &
Μεμιγμένος, ις perfect. part. paſſ. verbi μίγνυμι, miſceo, f. μίξω, p. χα.
Μεμιμμένος, confuſè, mixtim; eſt adv. à præced. μεμιγμένος; V.
Μεμιμημένος, efficax, perf. part. paſſ. verbi μιμέομαι, imitor, f. ήσομαι, p. μεμίμημαι.
Μεμίξεδ, 3. ſing. Paulo poſt f. verbi μίγνυμι, miſceo, f. ξω, p. paſſiv. μέμιγμαι, ζω, χα.
Μεμίσθωμαι, perf. ind. paſſ. verbi μισθόω, mercede loco: hinc μεμισθωμένος, perf. part. Them. μισθὸς, merces.
Μεμισημένος, η, inviſus, exoſus: part. præt. paſſ. à μισέω, odi, f. ήσω.
Μεμίχθαι, perf. inf. paſſ. à μίγνυμι, miſceo, f. ξω, p. χα.
Μέμναμαι, Dor. pro μέμνημαι, perf. paſſ. à μνάομαι, recordor, f. μνήσομαι, p. μέμνημαι.
Μεμναμένος, memor, Dor. pro μεμνημένος, η, part. præced. præt. paſſ. μεμναμένος, gen. Dor.
Μέμναντ, meminerunt, Dor. pro μέμνηνται, 3. pl. perf. vide μέμναμαι.
Μέμνασαι, Dor. pro μέμνησαι, 2. ſing. perf. ejuſd. verbi.
Μεμνέατο, memor eſſet pro μεμνέοιτο, per Ecta ſin: hoc autem per Dialyſin pro μεμνοῖτο, quod pro μεμνῆτο, 3. ſing. perf. opt. paſſ. pro quo etiam legitur μεμνῷτο, & Dor. μεμναίατο, & Doricè μεμνάατο, verbi μνάομαι, recordor, f. μνήσομαι, perf. paſſ. μέμνημαι; hinc perf. opt. μεμνήμην, μεμνῆο, μεμνῆτο.
Μέμνη, meminiſti, 2. ſing. perf. paſſ. Att. pro μέμνησαι, & Ion. μέμνεαι & μέμνεαι, à μνάομαι, recordor, f. μνήσομαι, p. μέμνημαι, a. 1. paſſ. ἐμνήσθην.
Μέμνησε, manſi, per Syncop. pro μεμένηκε, perf. act. verbi μένω, maneo: f. μενῶ.
Μέμνησο, σθω, σθε, perfect. paſſiv. hinc μέμνησο, perf. imperat. paſſ. μεμνήσθω, perf. part. verbi μνάομαι; vide μέμνημαι.
Μεμνῆσθαι, recordare, perf. imperat. paſſ. vide μέμνημαι, perf. inf. paſſiv. μεμνῆσθαι.
Μεμνησθυμένος, perfect. part. paſſiv. fœmin. gen. dativ, caſ. à μνησθύω; quod vide.
Μέμνωνα, acc. ſing. à Μέμνων; nomen viri. Eſt & μέμναν, almus: q. à μένω, maneo.
ΜΕ'ΜΝΟΝΕΣ, ὄι, aves ſunt; apud Ælian. & Oppian. Item Heſychio Μέμναν eſt etiam aſinus, & Μεμνόνια, aſini carnes.
Μέμνω, Ion. pro μέμνησο; quod vide.
Μέμνων, vide in Μέμνονα.
Μεμνῶτο, Att. pro μεμνῆτο, memor eſſet, perf. opt. paſſ. vide μεμνῆο.
Μεμοίρεται, 3. ſing. perf. paſſ. verbi μοιρέομαι, fortitò partem capio: hinc perf. part. μεμοιρεμένος, à μοῖρα, portio. Th. μείρω, divido.
Μέμον', pro μέμονα, manſi, cupio, volo, p. m. verbi μένω, vel μάω, maneo, f. μενῶ, p. μεμένηκα, a. 1. ἔμεινα.
Μέμορται, partitus ſum, p. m. verbi μείρω, divido, f. εῶ.
Μέμορμαι, σαι, ται, Æol. pro μέμαρμαι, σαι, ται, fortitus ſum, perf. ind. paſſiv. verbi μείρω, partior, f. εῶ.
Μεμπτὸς, lamentabilis, improbandus, &c. idem quod ſeq. μεμπτὸς, & ab. eod. vide.
Μεμπτὸς, ὸν, incuſandus, pl. μεμπτοὶ. Th. μέμφομαι, accuſo, f. ψομαι, p. μέμεμμαι, ψα, πται.
Μεμυθολογήκασιν, 3. pl. perf. act. verbi μυθολογέω, fabulor, f. ήσω, ex μυθὸς, fabula, & λέγω, dico.
Μέμυκα, ας, ε, mugii, p. m. verbi μυκάω, -ῶ, magio, a. 2. ἔμυκον.
Μέμυκεν, acculas, 2. ſing. Ion. pro μέμυγε, verbi μέμφομαι.
ΜΕ'ΜΦΟΜΑΙ, conqueror, expoſtulo, incuſo, vitupero, cum dativ. f. μεμψόμαι, perf. paſſ. μέμεμμαι, ψα, a. 1. m. ἐμεμψάμην, ω, ατο. Hinc μεμφαλίη, queſtus, querimonia: μέμψις, idem; μεμπτὸς, incuſandus, μεμψίμοιρος, querulus.
Μεμφαλὴ, ἡ, queſtus, querimonia, ſeu ipſe actus conquerendi & incuſandi à præced. Th. μέμφομαι; V.
Μεμψάμην, ος, ε, a. 1. part. m. &
Μέμψη, 2. ſing. a. 1. ſub. m. verbi μέμφομαι.
Μεμψιζολέω, ῶ, q. d. queremoniis & reprehenſionibus impeto; ex μέμψις, & βάω; unde βολὴ, & βολέω, &c. vi. Item
Μεμψίζαμος, ὁ, uxor quæ de nuptiis conqueritur; ex μέμψις, & γαμὸς, V.
Μεμψιμοιρία, ν. ήσω, conqueror: &
Μεμψίμοιρος, ος, ὁ, ἡ, querulus. Ex μέμψις, εως, ἡ, querela, & μοῖρα, fatum. Th. μείρω, ſortior.
Μεμψιμοιρία, conqueſtio, querela; propriè quærula ſuæ ſortis incuſatio; ex iiſdem, cum præced. V.
Μέμψις, εως, ἡ, queſtus; h. e. ipſa querendi & incuſandi act o, ſeu reprehenſio; undè μέμψιν μέμφεσθαί τινι, & μέμψιν ὀπιφέρειν τινι; idem quod μέμφεσθαι, reprehendere, incuſare; inf. à μέμφομαι; V.
Μεμὼς, ὼτος, incitatus, per Sync. pro μεμαὼς, & Ion. μεμάως, perf. part. act. verbi μάω, promptus ſum.
ΜΕ'Ν, quidem, Conjunct. diſtr. Solet hanc particulam excipere δέ· μήν, tamen.
Μένανδρος, ε, ὁ, MENANDER, nomen Poetæ.
Μέναρ enim. Ex μὴν, quidem, & γὰρ, enim.
Μὲν δὴ, equidem: Item certè quidem, utique, profectò, verò, &c.
Μενεαίνω, & Μενοιάω, cujus animi impetu quoddam concitor: Item iratus ſum, irâ percitus ſum; Il. ο, υ, ω, &c. utrumque, à Th. μήω, τὸ, V.
Μενεάνδρου, ε, ὁ, qui virum expectat; vel qui virum in ſe irruentem excipit & ſuſtinet, in Epigram. ex μήω, τὸ, vel μάω; & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. V.
ΜΕ'ΝΔΗΣ, hircus, ſeu caper Ægyptiorum linguâ. Et capripes Pan.
Μενεαίνεμεν, Ion. pro μενεαίνειν, præſent. infinitiv. à
Μενεαίνω, cupio, iratus ſum: fut. ανῶ, a. 1. ἐμενέηνα. Them. μήω, τὸ, animus.
Μενεδήϊος, ος, ὁ, ἡ, audax, bellicoſus; q. μήαν ἐν τῇ δηΐδι, in pugnâ perſeverans. Vel à μήω, εω, τὸ, animus, & δηΐος, hoſtilis, à δαΐω, vaſto.
Μενέηνα, vel μενέαινα, & in pl. μενεώμεν, a. 1. ind. act. Ion. verbi μενεαίνω, quod vide.
Μένη, 3. ſing. ind. præſ. μήω, præſ. inf. μήην, 3. ſing. præſ. ſub verbi μήω, maneo, f. μενῶ, a. 1. ἔμεινα.
Μενεκτυπὸς, qui bellicos impetus, & tumultus, ſeu ſtrepitus ſuſtinet, nec expaveſcit; ex μήω, τὸ, vel μήω, & κτυπέω, vel κτύπος, &c. V.
Μενέλαος, α, ὁ, Dor. pro Μενέλεως, ε, ὁ, Menelaus.
Μενέμεν, Ion. pro μένειν, præſ. inf. ejuſd. verbi.
Μένος, gen. ſing. à μήω, τὸ, animus, ira.
Μενεπτόλεμος, ε, ὁ, ἡ, conſtans in bello, fortis: à μήω, εω, τὸ, animus, & πόλεμος, bellum.
Μενέσθιος, ε, ὁ, nomen propr.
Μενεσθὼ, οῦς, ῦος, ἡ, nomen mul.
Μενετὸς, ὸς, ὁ, qui manere poteſt aut ſolet Thuc. l. 1. τὸ δὲ πολέμου κρατεῖ ὁ μήνει, moram non patiuntur: Item apud Ariſtot. in avib. μήνει θεὸς, dicuntur, qui nec fallunt, nec falluntur; vel qui non ſtatim injurias puniunt; à Th. μήω; V.
Μενεχάρμης, ε, ὁ, & μενεχάρμων, ος, ὁ, ἡ, promptus

promptus in bello. Ex μῶ, ὁ, τὸ, animus, & χείρω, gaudeo: fut. ἀρῶ; perf. pass. κεχάρμαι, unde χάρμα, gaudium.

Μενέω, Ion. Dialysi pro μῶ, f. verbi μῶ, maneo.

Μενεθῆραι, αἱ, vel Μενεθῆρες, αἱ; curæ φρενῶν δες, solicitudines; quasi μῶ θῆραι, vel μῶ θῆρες, pro αἱ θηρῶσαι τὸ μῶ; i. e. πῶς ψυχῶ, Hesych. & Etym. quòd vires, & nervos omnes corporis pariter & animi depascant; ex μῶ, ὁ, τὸ, & θῆρ, ρὸς, ὁ; unde θῆρα, θηρῶ, θηρῶμαι, &c. quæ V.

Μενί, pro πῖ ponitur apud Aristoph. præcedente νοῦ.

Μενίππη, ης, ἡ, nomen mul.

Μενοικέα, acc. sing. à

Μενοικὴς, ὁ, ὁ, ἡ, animo gratus: à μῶ, ὁ, τὸ, animus, & ἵκω, cedo.

Μενοινάω, ῶ, ἀεὶς, ᾶς, ἀεί, ᾷ, impetu quodam animi concitatus cupio: μῶνα, præs. imperat. act. Dicitur & μῶνάω, & ἀω: à

Μενοινὴ, ῆς, ἡ, impetus animi. Th. μῶ, ὁ, τὸ, animus.

Μενοινὴ, ἡ, cupiditas animi, quâ ad aliquid agendum fertur, Apoll. arg. idem quod præced. Μενοινὴ, & ab eod. id V.

Μενοιπάδης, ε, ὁ, MENOETIADES: à

Μενοίπη, ης, ὁ, nomen propr.

Μενόλκιον, τὸ, vas balneatorium apud Plut. in Alex. à Th. ἕλκω, unde ὁλκὴ, & ὁλκίον, τὸ; V.

Μένοντε, nom. dual. part. præs. à μῶ, maneo, præs. part. μῶν, ὁντος.

Μένοπ, Dor. pro μῶπ, 3. pl. præs. ind. act. vel. dat. sing. part. præs. verbi μῶ, exspecto.

Μενοπτόλεμος, ε, ὁ, ἡ, nomen propr. Est & bellicosus, constans in bello: ex μῶ, & πόλεμος, bellum.

ΜΕ'ΝΟΣ, ους, τὸ, animus, ardor animi, ira: Item vis, robur: unde Angl. man: q. à μῶ, maneo: hinc δυσμῶνης, ὁ, ὁ, ἡ, malevolus, inimicus: δυμῶνης, ὁ, ὁ, ἡ, benevolus, δυμῶνῶς, benevole.

Μενοῦν, imò verò: ex πῖ, quidem & ὖν, igitur.

Μενοῦνγε, imò verò, ex iisd.

Μένσα, præs. part. f. g. à μῶ, maneo: in 3. pl. μῶπ.

Μένσε, & πῖ πε; equidem, certè, sanè; utique nimirum, interrogationi etiam adhibetur: Item, μῶρα, Poëticè, pro πῖ, sequente ὅ; ut initio, Il. β.

Μέντοι, tamen, Conjunct. discr.

ΜΕ'ΝΩ, MANEO, habito, expecto: imperf. ἔμῶν, ες, ε, f. μῶνῶ, p. μεμῶνηκα, pluſq. p. ἐμεμῶνήκειν, & in 3. plur. Ion. μεμῶνήκεσαν, a. 1. ἔμεινα, ας, ε, a. 1. imperat. μεῖνον, ἄτω. a. 1. sub. μείνω, ης, ῃ, a. 1. inf. μεῖναι; a. 1. part μείνας, ἀντος; p. m. μεμῶνα. Hinc μονὴ, mansio: ὑπομῶνῶ, exspecto, sustineo, profero: ὑπομονὴ, patientia, tolerantia.

Μεοχος, ε, ὁ, qui parti imperat, μέρες,

Μεσαγμὰ, agmen constans è viris bis mille [illegible] quaginta octo; ab & ex iisd. cum

[illegible] privo; Item intueor, vi-

[illegible] Sévos, terribilis, σμδδνῆς,

Μεσίδα, accusativ. sing. à μεσὶς, quod vide.

Μεσοδάρπαξ, ακος, ὁ, ἡ, nomen muris: à μεσὶς, ἰδος, ἡ, pars, vel μερίδες, fercula, quod à à μείρω, divido: & ἅρπαξ, rapax. Th. ἁρπάζω, rapio.

Μεσοδάρχης, ου, ὁ, qui particeps est principatûs: à μεσὶς, ἰδος, ἡ, pars quod à μείρω, divido: & ἀρχὴ, imperium.

Μεσίζειν, Dor. pro μεσίζῶν: a

Μεσίζω, partior, divido: fut. ίσω, p. μεμέσιχα: a. 1. ἐμέσισα, præsent. pass. μεσίζομαι, diffideo. perfect. passiv. μεμέσισμαι, a. 1. passiv. ἐμεσίσθην, ης, η, a. 1. part. passiv. μεσισθὶς, ῖσα, ἐν a. 1. m. ἐμεσισάμην, ω, απο. Th. μείρω, divido.

Μεσικὸς, ἡ, ὁ, particularis; ut μεσικὰ φάρμακα, id est, τὰ τοπικὰ, medicamenta particularia & localia dicta; apud Gal. Unde adv. μεσικῶς, particulatim, partitè; utrumque à Th. μείρω, unde μέρος, τὸ, V.

ΜΕΡΙ'ΜΝΑ, ης, ἡ, cura, solicitudo, quia μεσίζῶ νοῦ, gen. plur. Æol. μεσιμνάων.

Μεσιμνάω, curo, sollicitè cogito, sollicitus sum, f. ήσω, p. μεμεσίμνηκα, a. 1. ἐμεσίμνησα, ας, ε, a. 1. sub. μεσιμνήσω, ης, ῃ, à præced.

Μεσιμνήσητε, 2. pl. a. 1. sub. act. verbi μεσιμνάω.

Μεσιμνητὴς, ῆ, ὁ, curiosus contemplator, cogitator, seu excogitator, &c. verbale, à μεσιμνάω; V.

Μεσιμνοτόκος, curas & solicitudines pariens, ex μεσίμνα, & τίκτω; unde τόκος, & præt. med. τέτοκα, &c. quæ V.

Μεσιμνοφρονητὴς, οῦ; anxii contemplatores; ut μεσιμνοφρονητὰς, vocat Aristoph. in Nub. philosophos; ex μεσίμνα, & φρονητὴς, à φρονητίζω, &c. V.

Μεσὶς, ἰδος, ἡ, pars, communio: acc. μεσίδα. Th. μείρω, divido.

Μεσίσασθαι, a. 1. inf. m. verbi μεσίζω, divido; q. v.

Μεσισμὸς, ῦ, ὁ, divisio, distributio: à μεσίζω, f. ίσω, perf. pass. μεμέσισμαι. Th. μείρω, divido.

Μεσιτὴς, ῆ, ὁ, partitor: ab eod. verbo & Them.

Μεσιτὸς, ῆ, ὁ, qui dividi potest, separabilis; ab iisd. cum præced. V.

ΜΕΡΜΑΙ'ΡΩ, μερμίρω & μερμηρίζω, anxiè cogito, curo. Hinc μέρμερος, ος, curiosus, anxius percunctator: μέρμηρα, cura.

Μέρμερα, sollicita, acc. pl. à

Μέρμερος, ος, anxius. Them. μερμῆρος, curo.

Μερμήριος, curiosus percunctator, & exquisitus indagator, vel interrogator, &c. idem cum præced. Μέρμερος; & ab eod. V.

Μέρμηρα, ἡ, solicitudo, vel anxia & solicita cura; Item somnus levis, qui sub auroram occupat hominem; Schol. Aristoph. ab eod. Th. μερμῆρα; V.

Μερμηράων, genit. pl. Æol. pro μερμηρῶν, à μέρμηρα, ας, ἡ, cura. Them. μερμῆρα.

Μερμηρίζω, cogito; vi. in sequent.

Μερμήριξεν, cogitavit, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi μερμηρίζω, f. ξω, idem quod μερμῆρα, curo.

ΜΕ'ΡΜΙΣ, ῖθος, ἡ, funiculus, filum.

Μερόπεσσιν, hominibus, dat. pl. Ion. pro μέροψι, à μέροψ, οπος, divisam vocem habens: gen. pl. μερόπων: ex μέρος, pars. Th. μείρω, divido: & ὄψ, vox.

Μεροπήϊος, humanus, in Epigr. & Μεροπὴς, ἡ, humana, Oppian. à μέροψ, divisam vocem habens; hominis Epith. quòd, diversis utantur homines linguis, & linguarum dialectis in exprimendis animi cogitationibus per voces prophoricas, &c. V.

Μερόπων, vide in μερόπεσσιν.

Μέρος, ους, τὸ, pars: ἀπὸ μέρους, ex parte: κατὰ μέρος, vicissim: καθ' μέρος, singulatim. Th. μείρω, divido.

Μέροψ, οπος, ὁ, homo: à μέροψ, divido, & ὄψ, vox, quia vocem habet in diversos articulatos & significantes sonos divisum.

Μεσάβοιον, & Μεσόβοιον, idem quod seq. μέσαυον, lignum inter boves junctos; vel ut alii, lorum quo temo jugo alligatur, &c. V.

Μέσαυον, ε, τὸ, medium lignum inter boves: dat. sing. μεσαύῳ: ex μέσος, medius, & βοῦς, bos.

Μεσαυόω, ῶ; boves jungo; Metaphor. verò ad alia quoque animalia transfertur; ex iisd, cum præced. V.

Μεσάγκυλον, amentatum jaculum; unde plur. neut. μεσάγκυλα ὅπλα, instrumenta erant quibus Persæ utebantur, eo loco quo Macedones jaculis; ex μέσος, & ἀγκύλη, ης, ἡ, &c. V.

Μεσάζω, sum in medio; à Th. μέσος; vide.

Μεσαιπόλιος, ος, ὁ, ἡ, semicanus, qui media canæ ætatis attigit: ex μέσος, medius: & πολιὸς, canus.

Μεσαίτατος, η, ον, maximè medius: superl. pro inusitato μεσώτατος. Th. μέσος, ος, medius.

Μεσαμβρινὸς, Dor. pro μεσημβρινὸς, quod vide.

Μεσαμέριος, α, ον, Dor. pro μεσημέριος, & hoc pro μεσημβρινὸς, meridianus: quod vide.

Μεσάσιον, ος, τὸ, mesenterium: à μέσος, media, & ἀορτὴ, venter.

Μεσάτιος, (pro quo Poëticè dicitur, μεσάτιος,) idem quod μέσατος, Poëticè μέσατος, medius, &c. idem quod Them. μέσος; & ab eod. factum, ut πείτατος, à πείτος, &c. V.

Μέσατος, η, ον, Poet. per Sync. pro μεσώτατος, superl. à μέσος, medius.

Μεσαύλιον, τὸ, idem quod seq. μέσαυλος, & ex iisd. V.

Μέσαυλος, ος, ὁ, vel μέσαυλον, ος, τὸ, locus in medio stabulo vel caulâ, locus in mediâ casâ: alias janua media inter duas aulas: ex μέσος & ἀυλὴ, aula, stabulum.

Μεσαύχενες, exp. media cervice ligati; ex μέσος, & ἀυχὴν, ένος, &c. V.

Μεσεγγυάομαι, ώμαι, apud sequestrem pecuniam deponendam stipulor, vel contendo: Item pass. apud sequestrem deponor: ex μέσος, & ἐγγύη, sponsio.

Μεσεγγύημα, τὸ, id ipsum quod apud sequestrem deponitur, sequestrum, sequestratio; Xen. Item pro sponsione mercedis, & pretio δωροδοκίας, pro pacta mercede occulta; apud Æschin.

est

est verbale, à præced. μεσεγγυάομαι, (& ex iisd. vi.) hoc verò à μεσέγγυος, ου, ὁ; qui ut sponsor interveniat; interventor, sequester, intercessor; ab ἔγγυος; unde ἐγγυάω, &c. quæ V.

Μεσεντέριον, ου, τὸ, in medio intestinorum situm corpus membranosum, venæ portæ ramos connectens; Gaza interpr. lacteas; passim apud Aristot. ex μέσος, & ἔντερον, τὸ; V.

Μεσέριος, Epitheton, est Jovis; qui olim in medio τοῦ ἕρκους colebatur, Hesych. ex μέσος, & ἕρκος, ου, τὸ, claustrum, &c. V.

Μεσάω, medius sum; i. e. utriusque particeps sum; ambigo circa utrumque, &c. à Th. μέσος; V.

Μεσήγειος, idem quod μεσόγειος; id vide.

Μεσηγὺς, & μεσηνὺ, adv. in medio, inter: à μέσος, medius.

Μεσήεις, εσσα, εν, Poëticè mediocris: ab eod. Th.

Μεσηλιξ, qui mediæ ætatis est; ex μέσος, & ἡλικία, unde ἥλιξ, &c. V.

Μεσημβρία, ας, ἡ, meridies: q. medius dies, à μέσος, & ἡμέρα.

Μεσημβριάζω, & Μεσημβριάω, meridior; i. e. meridie dormio; Plat. in Phædro, sed dicitur & ipse sol μεσημβριάζειν; pro quo & μεσουρανεῖν; ut Poll. docet; utrumque ex præced. μεσημβρία; quod factum ex μεσημερία; per Sync. adjecto β. per Pleonasm. ut etiam Μεσημβερινὸς, pro μεσημερινὸς, &c. V.

Μεσημβερινὸς, ἡ, ὸν, meridianus: à præcedente.

Μεσημερία, & Μεσημέρι, idem quod μεσημβρία, & μεσήμβρι; quæ vi. in præced.

Μεσόγειος, mediterraneus; ex μέσος, & ἤπειρος, terra continens, &c. V.

Μεσηρόω, medius sum, pro μεσόω; id V.

Μεσίδια, ἡ, intercessio; à seq. μεσίδω, vel μεσίτης, &c. V.

Μεσίδω, fam mediator, intervenio, fide-jubeo: f. δῶσω, perfect. μεμεσίδωκα: à

Μεσίτης, ου, ὁ, mediator, internuntius: Th. μέσος, medius.

Μεσοβασιλεία, ἡ, interregnum Plut. ex μέσος, & βασιλεύς; V.

Μεσόβοειον, vide suprà μεσάβοιον.

Μεσόγαια, ας, ἡ, loca mediterranea: ex μέσος, & γαῖα, terra.

Μεσόγαιος, & Μεσόγειος, mediterraneus; idem quod seq. μεσόγης; ut μεσόγαια, ἡ; idem quod μεσόγαια, &c. V.

Μεσόγης, α, ον, mediterraneus, a, um; μεσόγειον, mediterraneum mare, 2 Mac. 8. 35. mendosè legitur μεσόδειον; ex iisd. cum præced.

Μεσογονάτιον, sive Μεσογόνιον, ου, τὸ; q. d. quod est inter genicula, internodium calami, seu arundinis; Theophr. l. 4. Hist. Pl. c. 12. ex μέσος, & γόνυ; undè γονάτιον, &c. vi. Sic Μεσόγραφος, semiscriptus; in medio exaratus; unde Μεσογράφος, lineas medias vocant Mathematici, cùm mesolabio (vi. μεσολάβιον) instrumento, inquirunt media proportionalia; ex μέσος, & γράφω, unde γραφὴ, &c. vi. Item Μεσόδικος, ου, ὁ, disceptator; qui scil. alteram partem præponderantem, ad æquilibrium, aut æquitatem reducit, honorarius arbiter: Item judex medius dici potest, ut Lat. medius amicus; qui neutri parti favet; unde in plur. masc. Μεσόδικοι, dicuntur à quibusdam, οἱ δικασταί; ut qui medii in lite judicanda, tum justissimi esse debeant; Aristot. Eth. l. 5. ex μέσος, & δίκη; V.

Μεσόδμη, ἡ, est inusit. pro quo contractè dicitur μεσόδμη; q. v.

Μεσόδμη, ης, ἡ, trabs per mediam domum trajecta: accipitur etiam pro foramine in mediâ navi cui malus inseritur, aut potius trabs transversa pertusa per quam demittitur, & à quâ retinetur: à μέσος, & δόμος, domus quod à δέμω, struo.

Μεσόδμη χωὴ, apud Lacones; ex iisd. cum præced.

Μεσόζωμα, figura à Gram. ita appellata, quum in medio clausularum verbum aliquod positum, & præcedentia nectit & sequentia; ex μέσος, & ζεῦγμα, τὸ, V.

Μεσοκίνητοι, i. e. μέσοικοι, ἢ τὰς λαγόνας ὀκνοῦντες, Hesych. ex μέσος, & ὀκνέω; unde ὀκνέτης, &c. V.

Μεσοκάρπιον, quod est in medio Καρπῶ; vel media pars καρπῶ; ex μέσος, & καρπὸς, junctura manûs, &c. vi. Sic Μεσοκνήμιον, dimidiatum crus, cruris dimidium, à Th. κνήμη, unde κνημία, ὑ; vi. Item Μεσόκρανον, media capitis, seu cranii pars, vertex; Poll. l. 2. a nomine κράνον, τὸ; vi. Μεσοκρανεῖς κίονες, à metallicis dicebantur σόλοι, οἱ κατελείποντο μέσοι ἀνέχοντ τῶν γῶν; terræ moles, quam in medio, ceu columnam, relinquebant ad sustinendum cæteræ terræ pondus; à Them. κρίνω, (cujus comp. quædam desinunt in κριτὴς) &c. vi. Μεσοκωλεύον, ου, τὸ, suffrago, & talus; pedis cum tibia compago, in Hippocr. à Th. κῶλον, κωὸς, &c. vi. Μεσόκωλον, ου, τὸ, Galenus mesenterium interpretatur, partis vocabulum pro toto accipiens; sed propriè signif. partem eam mesenterii quæ crassis intestinis continua est; ut quæ pertinet ad tenuia intestina; Hippocr. l. 6. epidem. à Th. κῶλον, τὸ, membrum: Item intestinum crassum, &c. vi. Μεσολαβέω, medium capio, medium prehendo; vel in medio cursu prehendo, intercipio, anteverto, &c. in pass. Μεσολαβέομαι, intercipior in medio cursu; unde Μεσολάβιον, & Μεσόλαβον, mesolabium, instrumentum mathematicum ad inveniendum media proportionalia; de quo Vitruv. l. 9. c. 3. à Th. λαμβάνω, unde λαβὴ, ἡ, &c. vi. Μεσόλευκος, albo intermixtus, seu distinctus; vel cui aliquid albedinis quasi in medio positum est; Athen. l. 12. à Th. λευκὸς, vi. Μεσομήεια, τὰ; q. d. interfemina, spatium quod est interfemina, seu femora, à Th. μηρὸς, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Th. μέσος, &c. V.

Μεσομφάλιον, τὸ, medius umbilicus, vel simpl. umbilicus; Poll. l. 2. exp. etiam, umbilicus clypei; à seq. μεσόμφαλος, in medio umbilico situs, &c. V.

Μεσόμφαλος, ου, ὁ, ἡ, umbilicum in medio habens; ex μέσος, medius, & ὀμφαλὸς, umbilicus.

Μέσον, τὸ, mediocritas, decorum, modus; ut ἐν μέσῳ τυχεῖν, modum assequi, & retinere; est neut. à Th. in masc. μέσος; V.

Μεσονάυται, dicuntur in navibus, medii inter nautas & vectores, quales fere sunt mediastini in domo; qui in medio ac propatulo, ad nutus omnes excubant, sicut in aulis μεσαύλιοι; Item Μεσόνεοι, remiges qui in media navi sedent, apud Aristoph. ex μέσος, & Th. ναῦς, in gen. νεὸς, & Atticè νεως, unde ναύτης, &c. V.

Μεσονύκιον, ου, τὸ, media nox: q. d. μέσονύξ.

Μεσονύκτιος, usurpatur etiam adjectivè ut in neut. μεσονύκτιον πνεῦμα, ventus, de media nocte surgens, &c. Aristoph. ex μέσος, & νὺξ, νυκτὸς, unde νύκτιος, &c. vide.

Μεσοπαγὴς, in medio compactus; unde Μεσοπαγὲς, usque ad medium terræ defixum, Poëticè, Μεσοπαγὲς, Il. φ. v. 169. ex μέσος, & ἐπάγλυ, a. 2. verbi πηγνύω, f. πήξω, &c. vi. Sic Μεσοπελὴς, quod ex medio vibratur & quassatur; à Th. πάλλω, f. παλῶ, unde πάλος, ὁ, &c. vi. Item Μεσοφορικὰ, τὰ; vel Μεσοπέρονα, ων, semipersica, calceamenti muliebris genus, calceis Persicis simile; Hesych. & Poll. l. 7. c. 23. à πέρσης, unde περσικὸς, &c. vi. Item Μεσόπλουρος, sive Μεσοπλούριον, qui in medio latere est; unde neut. pl. τὰ μεσόπλουρα, mediæ coltæ, Poll. l. 2. ex. Them. πλοῦρα, unde πλοῦρος, τὸ, comp. ut præced. cum Them. μέσος, &c. V.

Μεσοπολιὸς, & Μεσοπολίτης, ου, ὁ, semicanus, senectuti vicinus, qui medium canæ ætatis attigit; ex μέσος, & πολιὸς, vi. pro μεσοπολίτης, mendosè in quibusdam libris μεσοπολιὸς, scribitur ad Il. ρ.

Μεσοπορεῖν, medium iter tenere: ex μέσος, medius, & πόρος, transitus. Th. εἶμι, transeo: p. m. πέπορα.

Μεσοπόρος, q. d. per medium iter ingrediens, seu in medio ambulans; ex iisdem cum præced. V.

Μεσοποταμία, spatium inter duo flumina, apud Strab. ex μέσος, & πόταμος, unde ποταμία, &c. V.

Μεσοποταμία, ας, ἡ, MESOPOTAMIA, nomen regionis. Gr. interamnis.

Μεσόπυκνος, harmonia; est ἡ μὴ ἔχουσα τοὺς πυκνοὺς in mediis gradibus musicæ scalæ; unde pl. masc. μεσόπυκνοι, soni qui media spissi possident; ex μέσος, & πυκνὸς, unde πυκνὸς, ὁ; vi. Item Μεσοπύργιον, τὸ; ea pars muri, quæ inter duas turres media est; à Th. πύργος, unde πυργίον, τὸ, &c. vi. Μεσοπωρέω, in medio autumni sum; vel in media maturitate; ex μέσος, & ὀπώρα, ας, ἡ; vi. Item Μεσόρειον, & Ionicè, Μεσώρειον, terminus, seu limen inter duas regiones medium, & eas disterminans; à Th. ὄρος, unde ὄρειον, τὸ; vi. Μεσόρμιος, ου, ὁ, vinculum quoddam est circa medium involutum; à Them. ῥέμβω; unde ῥόμβος, ὁ, comp. ut præced. cum Th. μέσος, &c. vide.

ΜΕ'ΣΟΣ, ου, MEDIUS: in f.g. μέση. Sed μέσον, ου, τὸ, subst. antivè, medietas, dimidium. Hinc μεσότης, ητος, ἡ, medietas, medium: μεσόω, sum in medio: μεσίτης, ου, ὁ, mediator.

Μεσοσυλλαβέω, complector, seu comprehendo medium, intercipio; ex μέσος, & συλλαμβάνω, unde συλλαβή, &c. vi. Item Μεσοχωδής, in medio, seu per medium fissus; Dioscor. ex μέσος, & χάζω, unde χάδη, &c. V.

Μεσότης, vi. in Them. μέσος.

Μεσότοιχος, ὁ, ἡ, τό, intergerinus paries: ex μέσος, medius, & τοῖχος, paries.

Μεσότοιχος, ὁ, & Μεσοτοίχιον, τό; paries interjectus & medius; idem quod præced. μεσότοιχος, & ex iisd. id V.

Μεσοτόμος, per medium sectus; (Poët. μεσοτόμος, in Epigr.) Unde Μεσοτομία, medium, seu per medium seco; ex μέσος, & τέμνω, unde τομή, & τόμος, &c. vi. Item Μεσοτειχυφίον, intercolumnium; idem quod μεταξυπειχυφίον; ex μέσος, & πείχυφος; id vi. Item Μεσοτύλαφος, ὁ, τό, testiculus, αἰδοῖον, genitale; ex τύλος, ὁ, callus, seu callum; Item τὸ αἰδοῖον, Poll. l. 2. &c. vide.

Μεσουράνημα, αἱ, τό, medium cœli: à μεσουρανία, sum in medio cœli: ex μέσος, & οὐρανός, cœlum.

Μεσουρανίτης, ου, ὁ; idem quod μεσουράνημα, τό, quum sidus aliquod medium cœli tenet: Item Μεσουράνιον, ου, τό, cœli medium, seu umbilicus; ex iisd. cum præced. V.

Μεσόφρυον, idem quod & pro μεσόφρυον; id vide.

Μεσόφρυον, τό, medium quod est inter utrumque supercilium; quod & (μετώπιον appellatur; Poll. l. 2.) à Th. ὀφρύς, ύος, unde ὀφρυή, ἡ, &c. vi. Item Μεσόχθων, mediterraneus; unde pl. masc. μεσόχθονες, οἱ, mediterranei, à χθών, ονός, ἡ; vi. Μεσόχλοος, dimidia ex parte virens, à Them. χλόος, unde χλόος, &c. vi. Item Μεσόχωρος, qui medius est in choro; à Them. χωρός, comp. ut reliqua præced. cum Th. μέσος; V.

Μεσόων, gen. sing. præs. part. f. g. à

Μεσόω, sum medius: præs. part. μεσόων, ῶν, όωσα, ῶσα, όον, ῶν. Th. μέσος.

ΜΕΣΠΙΛΗ, ης, ἡ, MESPILUS arbor.

Μέσπιλον, ου, τό, MESPILUM, fructus mespili: à præced.

Μεσπιλώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, mespilo similis, ad mespili naturam accedens, seu mespilaceus; à præced. Th. μεσπίλη; V.

Μέσταιον, & Μεσταῖος, &c. idem quod μέσταιον, &c. V.

Μεσσάνιος, ου, ὁ, Dor. pro Μεσσήνιος, ος, ὁ, Messenius.

Μέσσαι, pro μέσαι, Poët. idem quod μέσος, medius.

Μεσσείπω, Poët. pro μεσείπω, idem quod μέσαι, &c. V.

Μεσσηγύς, vel μεσσηγύ, inter. Th. μέσος.

Μεσσηγυδρυπεζέτης, ου, ὁ, qui inter cœnam cacat; qui inter cœnandum subindè surgit è mensa ad exonerandam alvum; Eust. ex Hipponacte; ex μεσσηγύ, δόρπον, & πέζω, f. έσω, &c. V.

Μεσσήρης, medius, intermedius; ut μεσσήρης Σείριος, medius Sirius; apud Euryp. à μέσος, Poët. pro Th. μέσος, &c. V.

Μεσσίας, ου, ὁ, Messias: vox Heb. Latinè unctus. Gr. χριστός.

Μεσσίδιος, seu μεσσίδιος, medius, æqualis, seu par; Item Μεσσίπος, sive μεσόπος, medius, intermedius; ut μεσόπος ἄρχων, princeps qui ad neutram partem magis inclinat; Aristot. Polit. l. 5. c. 6. à Th. μέσος, Poët. μέσος, &c. V.

Μεσοχλόος, qui mediæ est ætatis; ὁ ἐν μέσῃ τῇ ἡλικίᾳ γεγονώς, Hesych. ex μέσος, & χλόος, τό; V.

Μεσοῦδε, seu Μεσούδην; è vel ex medio: Item Μεσούδι, in medio; utrumque à seq. μέσος; V.

Μέσφιν, dat. pl. Ion. & Poët. à

Μέσος, Poët. pro Μέσος, ου, medius: dat. μέσῳ, pro μέσῳ.

Μεσοφαὴς, in medio apparens; ex μέσος, & φαίνω, cujus varia comp. desinunt in φάνης, &c. V.

Μεσωτὴρ, ῆρος, ὁ; qui se interponit certamini; ὁ μεσιδιῶν καὶ ἀγῶνα, Hesych. à Th. μέσος, Poët. μέσος, unde μεσόω, &c. V.

Μέσταξ, κος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ; i. e. μεμασημμένη ἔφθη; Hesych. h. e. cibus præmanstus; à Th. μασάομαι, unde μασάζω, & μάσταξ, &c. V.

Μεσῆ, dat. sing. f. g. à

ΜΕΣΤΟ'Σ, ὴ, ὸν, plenus, a, um; refertus, cum gen.

Μεστόω, ῶ, repleo, refercio: f. ώσω, p. μεμέστωκα, præs. pass. μεστόομαι, ῶμαι, plenus sum, impleor, perf. pass. μεμέστωμαι, perf. pass. μεμεστωμένος. Them. μεστός, plenus.

ΜΕ'ΣΦΑ, Poët. pro μέχρι, dum, donec.

Μέσως, adv. mediocriter, intra modum. Th. μέσος, medius.

Μετ' pro μετά; quod V.

ΜΕΤΑ', cum gen. cum, per, inter: cum acc. post, secundum, in, propter: cum acc. Poët. pro ἀμφὶς vel ὕπτι. Μετὰ sine casu apud Poët. est postea, deinde. Æolicum est, καὶ usurpare pro μετά. In compositione significat mutationem: interdum otiosum est. Notetur Metathesis Luc. 15. 3. μετ' ἐ, pro ἐ μετά· at

Μέτα, retracto accentu est μέτεστι, simul est.

Μεταβαίνω, digredior, f. μεταβήσομαι, perf. μεταβέβηκα, a. 2. μετέβην, ης, η, a. 2. imperat. μετάβηθι, a. 2. sub. μεταβῶ, ῆς, ῇ, a. 2. part. μεταβὰς, ἀντος, digressus: ex μετὰ & βαίνω, eo.

Μεταβαθεῖν, a. 2. inf. act. à

Μεταβάλλω, muto, f. μεταβαλῶ, p. μεταβέβληκα, a. 2. μετέβαλον, p. m. μεταβέβολα, unde μεταβολὴ, mutatio: ὃν μεταβολὸν, ος, ὁ, ἡ, facilis mutatu. Th. βάλλω, jacio.

Μεταβάπτω, demùm tingo; alio colore inficio; apud Luc. ex μετὰ, & βάπτω; V.

Μεταβὰς, ἀντος, digressus, a. 2. part. act. verbi Μεταβαίνω, digredior: quod V.

Μεταβᾶσαι, Dor. pro μεταβῆσαι, a. 1. inf. act. verb. μεταβαίνω, digredior, f. ήσω, à βαίνω, eo: vel Poët. à μεταβιβάζω, transfero, f. άσω.

Μετάβασις, ιος, ἡ, transitio, transitus sedis, seu loci mutatio, variatio, &c. Item Μεταβατικὸς, q.d. transitivus; ut μεταβατικὴ κίνησις, motus transitivus: unde adv. Μεταβατικῶς, q.d transitivè; ut μεταβατικῶς κινητὰ, apud Phil. quæ transitu moveri, & quasi motu locali uti queunt, omnia verbalia à Μεταβαίνω; V.

Μεταβεβήκαμεν, 1. pl. perf. act. verbi μεταβαίνω, digredior; q. v.

Μεταβῆ, 3. sing. a. 2. sub. act. & Μεταβῆθι, a. 2. imperat. act. verbi μεταβαίνω, digredior; q. v.

Μεταβήσεται, 3. sing. f. 1. m. ejusdem verbi.

Μεταβιβάζω, transfero, averto, aliò abduco; Item ab opinione deduco; i.e. μεταπείθω, ex μετὰ, & βιβάζω; V.

Μεταβλαβὴς ές, ος, ὁ, ἡ, damnosus: à βλάπτω, noceo: f. ψω.

Μεταβλαστάνω, germen muto, mutato germine pullulo; ex μετὰ, & βλαστάνω, vi. Item Μεταβλέπω, prospicio, ex μετὰ & βλέπω; V.

Μεταβλήθῶσι, 3. pl. a. 1. sub. pass. verbi μεταβάλλω, muto; q. v.

Μεταβλητὸς, & Μεταβλητὸς, mutabilis, commutabilis; item qui mutationem facit; unde Μεταβλητικὴ, permutatoria ars, ratio; sive ars rerum contrahendarum, permutatio venditioque, verbalia à μεταβάλλω, permuto, &c. vide.

Μεταβοῤῥώω, mutato scrobe planto, transplanto; ex μετὰ & βοῤῥὸς, ὁ; V.

Μεταβολὴ, ῆς, ἡ, mutatio: à μεταβάλλω, muto, p. m. μεταβέβολα. Them. βάλλω, jacio.

Μεταβολὸς, qui merces mercibus, aut etiam pecuniâ commutat; Item Μεταβολικὸς mutabilis, commutabilis, & Μεταβολὸν, ος, ὁ, ἡ, negotiator, propola; idem quod μεταβολὸς, unde μεταβολία, permutatio; omnia à præced. μεταβολὴ; id vide.

Μεταβουλεύεσθαι, consilium vel sententiam mutare: ex μετὰ & βουλεύω consulto. Th. βουλὴ, consilium.

Μεταβουλὸς, qui citò mutat consilium Aristoph. ex iisd. cum præced. μεταβουλεύομαι, me pœniter, &c. V.

Μεταγγέλομαι, promitto; ex μετὰ & ἀγγέλομαι; V.

Μεταγγέλος, ος, ὁ, ἡ, internuntius, nuntius. Th. ἀγγέλλω, nuntio.

Μεταγγίζω, in aliud vas fundo, Latini elutriare dicunt, decapulare, deplere & transfundere; unde verbale Μετάγγισμὸς, ὁ, elutriatio, Dioscor. ex μετὰ, & ἄγγος, τό; undè etiam ἀγγεῖον, τό, &c. V.

Μεταγνιὼν ῶνος, ὁ, mensis secundus Athenienfium, in quo Apollini μεταγειτνίῳ, sacrificabant: γείτνια, est vicinia.

Μεταγενὴς, ές, ὁ, ἡ, ἡ, posterior, posterior natus; unde μεταγενέστερος, minor natu; qui post natus est, à μεταγίνομαι, vel μεταγίγνομαι, sum post; vel natus sum post; ex μετὰ, γείνομαι, γίγνομαι, vel γίνομαι, &c. quæ vide. Item Μεταγειτνίομεν, ος, τό, aliter factum; neut. particip. à μεταγίνομαι; vide.

Μεταγινώσκω, pœnitentiâ duci, & sententiam mutare: ex μετὰ & γινώσκω, cognosco, f. γνώσομαι, p. ἔγνωκα, a. 2. ἔγνων.

Μετάγνωσις, εως, ἡ, pœnitentia: à præcedente.

Μετάγκεια, ἡ, exp. vallis, convallis, idem quod Th. ἄγκος, τό; undè etiam αἴτιον, τό, comp. cum μετὰ, &c. V.

Μεταγραφὴ, descriptio libri & exemplum; Item Μεταγραφεὺς, exscriptor, qui transcribere solet: utrumque à seq. μεταγράφω; V.

Μεταγεγράφω, muto ſcriptum: exſcribo, tranſcribo: ex μετ & γεγράφω, ſcribo: f. ψω, p. φα.

Μετάγω, circumago; f. μετάξω. præſ. paſſ. μετάγομαι, ῃ, εται. Th. ἄγω, duco.

Μεταγωγή, tranſlatio, traductio; item, μεταγωγός, tranſlator; utrumq; à præced. μετάγω, transfero, traduco; interdum, dimoveo; item, ſequor cum exercitu; Xen. Pæd. 7. &c. V.

Μεταδαίομαι & μεταδαίνυμαι, convivor; inter alios epulor, cum aliis particeps ſum epuli; item, divido, partior; & paſſivè, dividor, ex μετ & δαίω; epulum præbeo; item, divido, &c. V.

Μεταδέ, dehinc; poſt, poſtquam; mox, interea; à μετ, comp. cum δέ.

Μεταδεδογμένος, η, ον, qui eſt mutatâ opinione & conſilio; ut μεταδεδογμένοι μοι, mihi ſententiam revocanti; ex μετ & δέδογμαι, præt. paſſ. (unde part. δεδογμένος,) à Th. in act. δοκέω, fut. δόξω, &c. V.

Μεταδήμιος, ος, ον, ὁ, ἡ, qui in populo verſatur, præſens in populo. Th. δῆμος, populus.

Μεταδιαιτάω, vel -τέω, τῶ, vitæ genus commuto, tranſmuto vivendi modum; ex μετ & διαιτάω; unde διαιτάω, ῶ, &c. V. Sic, μεταδιδάσκω, dedocens priora, novâ doctrinâ imbuo; Plut. ex μετ & διδάσκω, V.

Μεταδίδωμι, impertio. f. μεταδώσω. p. μεταδέδωκα. a. 2. μετέδων, ας, ω, a. 2. imperat. μετάδος, ότω, a. 2. ſub. act. μεταδῶ, ῷς, ῷ, a. 2. inf. μεταδόναι, a. 2. part. μεταδούς, ούσα, ούν, præſ. inf. μεταδιδόναι, præſ. part. act. μεταδιδούς, ούσα, ούν. Th. δίδωμι, do.

Μεταδιώκω, perſequor, inſequor; item, veſtigo, inquiro; ut μεταδιώκειν τὸν ἀλήθειαν, apud Greg. Unde, μεταδιωκτέον, perſequendum eſt; & μεταδιωκτός, ή, όν, perſequendo captus; quem nacti ſunt qui inſequebantur, &c. Ex μετ & διώκω, &c. V.

Μεταδοίμην, ης, ητο, a. 2. opt. act. præced. verbi.

Μεταδοκεῖ, cœpti pœnitet, & conſilii; ut μεταδοκεῖ μοι, mutatâ ſententiâ, ſeu mutato conſilio, cenſeo; vel mihi videtur; Dem. ad Lep. vide ſeq.

Μεταδοκεῖν, ſententiam mutare. Th. δοκέω, cenſeo.

Μεταδοξάζω, opinionem muto, ut, μεταπεισθῆμεν, ut Bud. exponit, apud Plat. ex μετὰ & δοξάζω; Vide. Item, μεταδόξας, qui mutavit conſilium, &c.

Μεταδόρπιος, cœnatus, à cœna; cùm de perſona dicitur; at cùm de re, idem quod ὑπόδορπος; q.d. poſtcœnius; Od. ξ. Unde neut. plur. μεταδόρπια, τὰ, ſecundæ menſæ, vel cœnæ, poſtcœnia; ex μετ & δόρπον, τὸ, V.

Μετάδοσις, communicatio, & q. d. impertitio; collatio, &c. Ut, μετάδοσις τῆς καρπῶν, communicatio fructuum; item, μεταδόσεις ποιεῖσθαι, eſt permutationes facere, &c. Item, μεταδοτικὸς, communicativus; qui libenter communicat, ſeu, impertitur; item, qui libenter erogat, erogatorius; ut etiam μεταδόσις, exp. etiam erogatio, apud Plut. Utrumque verbale, à μεταδίδωμι, V.

Μεταδοῦν pro μεταδοῦναι, participem facere, a. 2. inf. act. verbi μεταδίδωμι, quod vide.

Μεταδύποι, intermediæ, incertæ; nom. pl. à

Μεταδύπος, ος, ὁ, ἡ, intercidens, i.e. inter alios medius cadens: ex μετ & δάπτω, ſonus aquarum.

Μεταδρομάδην, curſim, adv. &

Μεταδρομή, ῆς, ἡ, diſcurſio, tranſcurſus: à μεταδρέχω, tranſcurro. Th. δρέχω, curro, f. δραμοῦμαι. p. δεδράμηκα. a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα.

Μεταδρομός, tranſcurſor; incurſor; item, animadverſor, ultor; q.d. qui currit poſt aliquem ad pœnas de eo ſumendas; ab iiſd. cum præced. V.

Μεταδρεπάδην, poſtea decerpendo, aut colligendo; ex μετ & δρέπω, &c. Vide.

Μεταδύω, poſt occido: ex μετ & δύω, ſeu, δύνω, ſubeo, ingredior, occido, &c. V.

Μεταδῶ, ῷς, ῷ, a. 2. ſub. act. verbi μεταδίδωμι, quod vide.

Μεταείσεται, Poët. pro μετείσεται, f. 1. inf. m. verbi μίτειμι, interſum, quod vide.

Μεταζύγνυσθαι, & μεταζεύγνυμι, tranſjungo, unde, μεταζύγνυμι, q. d. tranſjunctio; item, figura grammatica; idem quod μεσόζυγμα, id V. ſuprà.

Μεταθεῖναι, a. 2. inf. act. μεταθεὶς, a. 2. part. verbi μετατίθημι, transfero, quod vide.

Μετάθεσις, εως, ἡ, mutatio, tranſlatio, amotio, METATHESIS, ſeu tranſpoſitio figura: ab eod. verbo.

Μεταθέω, curro poſt, i.e. curſu perſequor; item, tranſcurro, curſu permetior, Xen. ex μετ & θέω, V.

Μεταθρόος, coacervatus, ſimul totus, &c. (idem quod Th. ἀθρόος, confertus, in unum collectus; univerſus;) unde adv. μεταθρόα, univerſim, confertim; ex μετ & ἀθρόος, V.

Μεταΐσσω, inſequendo cum impetu, Apoll. arg. 2. eſt adv. à μεταΐσσω, id vide.

Μεταΐζω, confideo, unà ſedeo; Od. π. ex μετ & ἵζω, V.

Μεταΐξας, a. 1. part. act. μεταΐσσω, irruo. Th. αἴσσω, ruo.

Μεταίρω, ſolvo, navi proficiſcor, f. μεταρῶ. a. 1. act. μετῆρα, ας, ε. ex μετ & ἄειρω, tollo.

Μεταΐσσω, exponitur μεταδιώκω, inſequor; Il. φ. ex μετ & αἴσσω, irruo, &c. Vide.

Μεταιτέω, aliquid affecto, unà cum alio vel aliis peto. Th. αἰτέω. f. ήσω, peto.

Μεταίτης, ejuſdem cauſæ culpæve particeps: vel auctor. Th. αἰτία, cauſa.

Μέταλος, & μεταΐτης (idem quod ἐπαίτης) qui ſtipem petit, ſeu, corrogat; mendicus, à μεταιτέω, quod ex μετ & αἰτέω, &c. V.

Μεταίφνος, repentinus; ex μετ & αἰφνὴς, id V.

Μεταίχμιον, ου, τὸ, campus ſeu ſpatium inter duas acies. Th. αἰχμὴ, cuſpis, bellum.

Μεταχθίζω, tranſpono, mutatâ ſede loco; ex μετ & καθίζω, V.

Μεταλέω, ῶ, ad me voco, accerſo; Ariſtoph. in Pluto; item, revoco; Thuc. Unde in paſſ. ſeq. μεταλέομαι, accerſor; item, revocor; ex μετ & καλέω, &c. Vide.

Μεταλλόομαι, ῶμαι, accerſor: cum acc. f. 1. m. καλέσομαι, ῇ, εῖται. a. 1. m. μετεκαλεσάμην, ω, ατο. a. 1. imperat. m. μετακάλεσαι, accerſe: ex μετὰ & καλέω, voco.

Μετακάρπιον; quod eſt poſt καρπόν; i.e. palma; quæ pars infra digitos aperitur & in illis finditur; inquit Camer. ſive, metacarpium, eſt pars manûs, à junctura, uſque ad digitorum fiſſuram; (ei reſpondet in pede τὸ πεδίον; id V.) ex μετ & καρπὸς, junctura manus, &c. Vide.

Μετάκειμαι, tranſponor, transferor; item, Metaphoricè verba apud Rhetores μετακεῖσθαι, transferri dicuntur; ex μετ & κεῖμαι; V. Item, μετακεχύνωμαι; transfundo; Dioſc. l. 1. c. 63. Unde μετάκρατος, ατον, ὁ ἡ, attemperatus; temperatus; temperatus atque tepidus; i.e. qui medii temperamenti eſt; ut μετάκρατος ὕδωρ, aqua tepida, Athen. l. 2. & 3. Item, μετακεχύσας, qui transfudit; transferens, vel, transfundens; (part. a. 1.) diffundens, &c. Sic etiam, μετακέρασμα, τὸ, temperamentum; medium teſt. quoddam temperamentum ψυχροῦ καὶ θερμοῦ, caloris & frigoris; unde apud Hippocr. peculiariter ſumitur pro aqua lactei teporis; ex μετὰ & κεράννυμι; unde κέρασμα, τὸ, &c. Vide.

Μετακιάθω, abeo indè ad, tranſeo: imperf. μετεκίαθον, ες, ε. ex μετὰ & κίω, eo.

Μετακινέω, dimoveo. f. ήσω. p. μετακεκίνηκα. a. 1. μετεκίνησα. ex μετὰ & κινέω, moveo.

Μετακίνησις, dimotio, mutatio; Zach. 13. Item, μετακινητός, qui tranſmoveri, ſeu, dimoveri poteſt; item, qui mutari poteſt; mutabilis; Plut. in Symp. ſept. ſap. Utrumq; à præced. μετακινέω, vide.

Μετακλαίω, lacrymis & fletu proſequor. f. 1. inf. m. μετακλαύσεσθαι. Th. κλαίω, fleo. f. κλαύσω.

Μετακλαύσεσθαι, in μετακλαίω.

Μετακλείω, mutato nomine appello; q.d. tranſnomino; ex μετὰ & κλείω, celebro; memoro, dico, &c. V.

Μετάκλησις, accitus, ſeu, accerſitio; eſt verbale, à μετακαλέω, μετακαλέομαι, &c. V.

Μετακλίνω, declino; unde verbale, μετάκλισις, inclinatio, deflexio, reclinatio, &c. Ex μετὰ & κλίνω; V. Item, μετακομίζω, tranſveho, tranſporto, in paſſ. μετακομίζομαι, tranſvehor, Polyb. ex μετὰ & κομίζω, porto, &c. V. Μετακόνδυλοι, dicuntur tubera in ea digiti junctura, quæ vicina eſt metacarpio; Poll. ex μετὰ & κόνδυλος; μετακοσμέω, ῶ, q. d. aliter

compono, in alium statum compono, seu, in aliam formam; unde verbale, μετακόσμησις, alia compositio; Plut. & Luc. Item, μετακόσμια ὐδάτων, dixit Epicurus; quòd Cicero intermundia & individua transtulit; apud Laërt. & Suid. reperitur etiam neut. sing. μετακόσμιον; ex μετὰ & Th. κόσμος; unde κοσμέω, &c. V. Μετακτίζω, alter condo, seu, formo; transformo; ex μετὰ & κτίζω, &c. V.

Μετακυλινδεῖν, inflectere, præs. inf. act. ex μετὰ & κυλινδέω. Th. κυλέω, volvo.

Μεταλαβὼν, ὼν, ὁ ἡ, post fluctus adveniens, seu, fluctibus succedens; tranquilles; seu, qui post fluctus tranquillitatem præstat; unde apud Euryp. in Alcest. Apollo invocatur, ut sit μετακύμων ἄπας, i.e. calamitati finem imponat, qui à, tanquam fluctu, obruta erat Admeti domus, unde in neut. τὸ μετακύμιον exp. etiam intervallum quod est inter fluctus; apud Schol. Euryp. ex μετὰ & κύμα, τὸ, V.

Μεταλαβεῖν, a. 2 inf. act. μεταλάβε, 3. sing. a. 2. sub. act. sequentis.

Μεταλαγχάνω, mutatis vicibus sortior, seu, præsenti sorte amissâ & mutatâ aliâ sorte obtineo, & quasi sortitò muto; item, serò ad muneris functionem accedo, apud Plat. ex μετὰ & λαγχάνω, V.

Μεταλαμβάνω, capio, percipio, particeps sum, commuto, cum gen. imperf. μετελάμβανον, ες, ε. f. μεταλήψομαι, a. 2. μετέλαβον, ες, ε, nactus sum, cum acc. Th. λαμβάνω, capio.

Μεταλδήσκω, produco; Apollon. ex μετὰ & ἀλδέω; unde, ἀλδήσκω, &c. V. Sic, μεταλήγω, desino, desisto, cesso; idem fere cum Th. λήγω; comp. cum præp. μετὰ, V.

Μεταλήθων cessanti, dat. sing. a. 1. part. act. verbi μεταλήγω. Th. λήγω, cesso. f. ξω.

Μεταληπὸς, ὸν, ὁ, cujus particeps aliquis fieri potest; item, qui potest exponi; unde, μεταληπτικὸς, ὸν, ὁ, participandi vim habens; item, pertinens ad figuram illam quæ μετάληψις, appellatur; quum scil. casus qui præcedit, suam ἀκολουθίαν, non servat; sed in alium casum μεταλαμβάνει, aut, μεταλλήγει; de ea figura grammatica, vide plura apud Eustath. à quo etiam exp. allegoria. Item, μεταληπτικῶς, adv. per Metalepsin; omnia, à μεταλαμβάνω, V.

Μετάληψις, εως, ἡ, participatio; commutatio, transumptio; item METALEPSIS figura: ex μεταλαμβάνω, quod vide.

Μετάλλα, perscrutare, præs. imperat. act. verbi μεταλλάω, quod vide.

Μεταλλᾶν, ῆς, ῆν, &

Μετάλλαξις, εως, ἡ, mutatio, immutatio: à μετθμάλλω, quod vide.

Μετθμάσαντας, Dor. pro μετθμήσαντας, acc. pl. f. part. act. verbi μέλθμαω, quod vide.

Μετθματὸς, ὸν, Dor. pro μετθμητὸς, qui indagari potest: a μετθμάω, quod vide.

Μεθμάπτω, transmuto. f. ξω. p. μέθλλαχα. a. 1. μετήλλαξα, ας, ε. Th. ἀλλάσσω, vel -πτω, muto. f. ξω.

Μεθμάω, scrutor, diligenter inquiro: f. ήσω. μετάλλησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. Ion. Th. μέτθμον.

Μεταλλεία, ἡ, metallorum scrutatio; Poll. Metaphoricè dicitur de ductu subterraneo quo cuniculi aguntur; à seq. verbo μετθμάω, V. Unde etiam, μετθμᾶται, qui à metallicis effoditur, & elaboratur; & μετθμᾶς, ὰ, ὁ, metallorum scrutator, & effossor; metallicus; qui circa metalla, & fodinas versatur; Poll. in Suid. Item, μεταλλικὴ, ἡ ratio metallica, Aristot. 1. Polit. Sic etiam legitur μετάλλειον, unguentum metallicum; vel, à Th. μέταλλον; vel, à Metallo Siculo inventore nuncupatum; Etymol.

Μετθμᾶτικὸς, ὴ, metallicus: a seq.

Μετθμάω, f. ήσω, metalla eruo; & per Metaph. scrutor. Th. μέταλλον.

Μετθμίζεσθαι, in metallum damnari; in Pand. Gr. Item, μετθμικὸς, ὴ, ὁ, METALLICUS; Medicis autem μετθμικὰ, τὰ; dicuntur ea quæ in metallis generantur; sive, sponte naturæ, seu, per fornacem producantur; item, μετθμίτης, ὰ, ὁ, metallites; & in fœm. gen. μετθμίτις γῆ, terra metallica; omnia, à seq. Th. μέταλλον, τὸ, V.

Μετάλλομαι, post insilio, persequendo insilio; Il. ε. ex μετὰ & ἄλλομαι, vide.

ΜΕ'ΤΑΛΛΟΝ, ὸν, τὸ, METALLUM; fodina: à μετὰ & ἄλλα, quia aliud post aliud eruitur; hinc μετθμάω, scruto, inquiro.

Μετθμεργὸς, metallicus; qui in terræ visceribus operatur, metalla scrutando & elaborando; unde, μετθμεργία, metalla effodio; Diosc. ex μέταλλον & ἔργον, τὸ, V.

Μετάλμῦ, transiliens, per Syncop. pro μεθαλλόμῦ, præs. part. ex μετὰ & ἄλλομαι, salio.

Μεταλοφάω, post respiro, tandem respiro; ex μετὰ & λοφάω, V.

Μεταμάζιος, ὰ, quod medium est inter mamillas: μεταμάζιον, n. g. pectus: ex μετὰ, inter, & μαζὸς, ὸ, ὁ, mamilla.

Μεταμαίεται, Poët. pro μεταζητεῖν. Vide simplex μαίομαι, quæro, vestigo.

Μεταμανθάνω, addisco, vel relicto priore aliud disco; dedisco: præs. part. μεταμανθάνων, ουσα, ον. Th. μανθάνω, disco: f. μαθήσω. p. μεμάθηκα. a. 2. ἔμαθον.

Μεταμείβω, transmuto; Mosch. Idyll. 1. Ex βοὸς ἰυνιεμένοιο πάλιν μετάμφεο γωλῶπα; ex μετὰ & ἀμείβω; V. Unde etiam, μετάμειψις, transmutatio.

Μεταμέλει, pœnitet, imperson. à μέλει, curæ est.

Μετάμελεια, ας, ἡ, pœnitentia, mutatio consilii: à præced.

Μεταμελητέος, ὲα, ὸν, pœnitentia ductus. a. 1. part. pass. μεταμεληθῆναι, a. 1. inf. act. à μεταμέλομαι, quod vide.

Μεταμελητικὸς, pronus ad pœnitentiam; Aristot. Eth. 7. facilis ad pœnitendum, &c. à μεταμέλομαι, vel, à μεταμελήσομαι, fut. ήσομαι, vel, in act. μεταμελέω, fut. ήσω, &c. V.

Μεταμελίη, Ion. pro μεταμέλεια, pœnitentia.

Μεταμέλομαι, & έομαι, ῆμαι, pœnitentiâ ducor, pœnitet me: imperf. μετεμελόμην, & -εόμην, όμεθα, perf. pass. μεταμεμέλημαι. a. 1. pass. μετεμελήθην. a. 1. part. pass. μεταμεληθεὶς. f. 1. pass. μεταμεληθήσομαι, ῆ, ῆται. pœnitebit me: ex μετὰ, post, & μέλομαι, curo. Th. μέλω, curæ est.

Μεταμελῶν, ὼν, ὁ, pœnitentia; Thuc. l. 7. Item, apud Plat. adjectivè sumitur pro, pœnitens; à μεταμέλω; vel, à μεταμέλομαι, quæ V.

Μεταμέλπομαι, simul cano; Hom. hymn. 1. in Apoll. ex μετὰ & μέλπω, canto; unde μέλπομαι, &c. Vide.

Μεταμέλομαι, idem quod ab, & pro μεταμέλομαι, id V. Unde, μεταμέλεος, vel, μεταμέμβλων, Hesychio μεταμελίστερος; ex μετὰ & μέμβλεος, id, vide suprà

Μεταμίγνυμι, permisceo, commisceo; unde, μεταμιξις, mistio, commistio; item, μεταμῖξ, mistim; ex μετὰ & μίσγω, V.

Μεταμορφόω, transformo: f. ώσω. p. μεταμεμόρφωκα. a. 1. pass. μετεμορφώθην, ῆς, ῆ. Ex μετὰ, trans, & μορφὴ, forma.

Μεταμόρφωσις, εως, ἡ, METAMORPHOSIS, transformatio: à 2. pers. perf. pass. præced.

Μεταμοχθίω, transplanto; unde apud Hesych. μεταμόχευσε, exp. μετεφύτευσε; ex μετὰ & μοχθίω.

Μεταμπέχομαι, vestem muto; ex μετὰ & ἀμπέχω, V. Sic, μεταμφιάζομαι, (ex μετὰ & ἀμφιάζω, vel, ἀμφιάζομαι, circumvestigo; &c. V.) & μεταμφιέννυμαι, vestibus exutum aliis induo; vel, vestem muto, aut, permuto; ut apud Luc. πῶς πορφυρίδα μεταμφιέσεται; relicto pallio philosophico, purpuram induat; item, μεταμφίσκω, idem; ex μετὰ & ἀμφιέννυμι (pro quo dicitur etiam ἀμφίσκω;) circum induo; in pass. ἀμφιέννυμαι, induor, &c.

Μεταμώλιος, ὰ, ὸ, ὴ, Atticè pro

Μεταμώνιος, ὰ, ὸ, ὴ, vanus, irritus: q. ab ἄνεμος, ventus: vel à μετὰ, particulâ negat. μὴ & ὀνῶ, juvo.

Μεταναγνάσκω, de sententia deduco; in pass. μεταναγνάσκομαι, de sententia deducor, ex μετὰ & γνάσκω; unde, ἀναγνάσκω, V.

Μεταναῖται, cohabitatores, acc. pl. à

Μεταναίτης, ὰ, ὁ, incola; & idem quod μετανάστης. Them. ναίω, habito.

Μετανάστασις, migratio, emigratio; item, μεταναστάσιος, de loco in locum transfluitus; ut in neut. μεταναστάσιον ὕδωρ; apud Nonn. aqua quæ de loco in locum transfertur, quasi migrans; item, μεταναστατικὸς & μεταναστάτης, ὰ, ὁ, qui solum vertens aliò demigrat; vagus, exul, profugus; item,

μετανα-

μεταναστεύω, exulo, ſolum mutans aliò commigro; omnia, ex μεταναίστημι, ſedibus pello; in paſſ. μεταναίσταμαι, ſedibus pellor, migro, emigro, &c. V.

Μεταναστεύω, f. εύσω, migro, migrare facio: a ſeq.

Μεταναστης, ου, ὁ, quod & μεταναστὴς, pulſus patriâ, exul, peregrinus: à μετὰ & ναίω ſeu νάω, habito.

Μεταναστερια, ἡ, quæ commigrat, profuga; in Epigr. à præced. μεταναίστης, id V.

Μεταναίσσομαι, mutato loco vado, tranſeo: à νάσσομαι, ſeu νίσσομαι, idem quod νέομαι, eo, redeo. Th. νέω, idem.

Μετανέμω, divido, diſtribuo, impertior; ut θεὸς μετανείματο κάλλος ἀφνεῖν, deus impertivit pulchritudinem cœtui; ex μετὰ & νέμω, V.

Μεταννύμφιος, Dor. pro μετανύμφιος, accedens, præſ. part. verbi μεταννέομαι à νέομαι, ſeu νίω, eo, redeo.

Μετανίζω, refundo in aliud vas; ex μετὰ & νίζω, pro Th. νίπτω, V. Ite n, μετανιπτὴρ, ῆρος, ὁ, & μετανιπτὴρ, ῆρος, τὸ, idem quod ὀπανιπτὴρ κύλιξ; i. e. poculum, quod, lotis à cibo manibus poſt remotam menſam, affertur; Poll. l. 6. & Athen. l. 11. ex μετὰ & νίπτω; unde, νιπτὴρ & νιπτὴρ, τὸ, &c. Vide.

Μεταννίσσεται, Ion. pro μεταίσσεται, ades, perſequeris, exerces, 2. ſing. præſ. ind. à μεταννίσσομαι. Vide μεταναίσσομαι.

Μετανίσσω, ſedibus pello, migrare facio; ex μετὰ, ἀνὰ & ἴσσω.

Μετανοέω, poſt factum ſapio, reſipiſco: f. ήσω. p. μετανενόηκα. a. 1. μετενόησα, ας, ε. a. 1. imperat. act. μετανόησον, ήσατω. a. 1. ſub. μετανόησα, ης, η, & in 3. pl. μετανήσαν: ex μετὰ & νοέω, cogito. Th. νόος, ου, ὁ, mens.

Μετάνοια, ας, ἡ, reſipiſcentia, pœnitentia: ab iiſd. Th.

Μετανεβηται, acc. pl. a. 1. part. act. verbi μετανοέω, quod vide.

ΜΕΤΑΞΑ, ης, ἡ, ſericum.

Μεταξὺ, inter, cum gen. Th. μετὰ, præpoſ.

Μεταξυλογία, ας, ἡ, interloquutio: à μεταξὺ, inter. Th. μέλω & λέγω, dico: p. m. λέλεγα.

Μεταξυστεγαλύφιον, intercolumnium; i. e. ſpatium illud epiſtylii à triglypho qui ſuper columnam eſt, ad alium, qui ſuper proximam eſt collocatus; ex μεταξύ; & τεγάλυφος, ὁ, vel, τεγάλυφον, τὸ, &c. V.

Μεταπαιδαγωγέω, ῶ, aliter erudio & inſtituo; mutato inſtitutionis genere erudio, apud Luc. ex μετὰ & παιδαγωγέω, quod V. Sic, μεταπαιδεύω, idem; ex μετὰ & παιδεύω, V. Item, μεταπαύομαι, interquieſco, alternis quieſco; Il. ρ. Unde μεταπαυσωλὴ, ἡ, requies; Il. τ. ex μέλω & παύω; fut. παύσομαι, in paſſ. παύομαι, &c. V.

Μεταπείθω, traduco in aliam perſuaſionem; animum alicujus in diverſam ſententiam adduco; Plut. Demoſth. &c. ex μετὰ & πείθω, V.

Μεταπειθέϊεν, 3. pl. a. 1. opt. paſſ. per Sync. pro μεταπεθείησαν, verbi μεταπείθομαι, in diverſam ſententiam traducor. Th. πείθω, perſuadeo. f. πείσομαι. a. 2. ἐπιθόμην. perf. paſſ. πέπεισμαι. p. m. πέποιθα.

Μετάπεπτος, cui aliquid perſuaſum eſt, in aliam ſententiam & perſuaſionem adductus; item, μετάπτωτος, qui poteſt à ſententia dimoveri; utrumq; à præced. μεταπείθομαι, V.

Μεταπέμπομαι, accerſo, cum acc. f. ψομαι. a. 1. m. μετεπεμψάμην, ω, ατο. a. 1. imperat. m. μετάπεμψαι. a. 1. ſub. m. μεταπέμψωμαι, ῆ, ῶ. a. 1. inf. m. μεταπέμψασθαι. a. 1. ind. paſſ. μετεπέμφθην. a. 1. part. paſſ. μεταπεμφθεὶς, ἐὶσα, accerſitus: ex μέλω & πέμπω, mitto.

Μεταπεμπτὸς, ὸς, ὸν, ἡ, accerſitus: à μεταπέμπομαι.

Μεταπέμπω, mitto poſt aliquem; mitto qui aliquem accerſat; vel, ſimpl. accerſo, accio; item, mitto qui petat; in paſſ. μεταπέμπομαι, idem; & interdum paſſivè, accerſior, petor; unde verbale, μετάπεμψις, miſſio quâ aliquem accerſimus; ſeu, accerſitus: ſubſt. ex μέλω & πέμπω, V. Sic, μεταπέτομαι, ſeu, μετεπέταμαι, tranſvolo; ex μετὰ & πέτομαι, ſeu πέταμαι, V. Item, μεταπεδάω; vel, μεταπεδάω, mutatis calculis ludo; ex μετὰ & πεσσεύω, ſeu, πεττεύω, &c. Vide.

Μεταπηδάω, f. ήσω, tranſilio: à πηδάω, ſalio.

Μεταπήδησις, ἡ, ſaltus mutatus, ſeu, ſaltûs mutatio; eſt verbale à præced. μεταπηδάω, V.

Μεταπίπτω, recido; dilabor; tranſeo. Th. πίπτω, f. m. πεσοῦμαι, cado.

Μεταπλασμὸς, ὲ, ὁ, transformatio; METAPLASMUS figura: à 1. perf. perf. paſſ. ſeq.

Μεταπλάσσω, transformo: præſ. part. μεταπλάσσων, οντος. Th. πλάσσω, ſeu πλάω, fingo: f. ξω. p. χα.

Μεταπλέω, mutato itinere navigo, navigationem muto; ex μετὰ & πλέω; V. Item, μεταπνέω, reſpiro, ex μετὰ & πνέω; V. Item, μεταποιέω, muto, commuto; propriè, facio aliquid diverſum ab eo quod prius erat, ut apud Dem. μεταποιεῖν νόμον, exp. derogare legi; ſeu, abrogare aliquid legi, in paſſ. μεταποιοῦμαι, vendico, mihi aſſero, capeſſo; unde, μεταποίησις, mutatio, commutatio; item, inſtauratio, refectio; & μεταποιητὴς, mutator; item, inſtaurator, refector; ex μετὰ & ποιέω, V.

Μεταποινίος, pœnalis, (idem quod ποινικὸς) ut δίκη μεταποινία; apud Suid. Ex μετὰ & ποινὴ, ἡ, V. Item, μεταπομπὴ, miſſio, &c. Idem quod μετάπεμψις, & ab eodem; id vide.

Μεταπορεύομαι, proficiſcor, ſeu, eo poſt; vel, perſequor; & in ſpecie, vindictâ perſequor, ulciſcor; item, ambio, ſeu, honorem peto; Polyb. Unde adv. μεταπορεύδην, perſequendo; Heſych. ex μέλω & πορεύομαι, V.

Μεταποστοῶ, meatuum ſtatum muto; unde, μεταποστοία, ἡ, meatuum in corpore mutatio; ex μέλω & ποστοέω, id V.

Μεταπραϊσεις, ædium dicuntur quum emptæ aliter extruuntur, ad meliùs vendendum; item, μεταπραϊσης, qui emit, ut poſtea vendat; ex μετὰ & πωπραΐσκω; unde, πεπράϊσις, & πωπραϊσις, &c. V.

Μεταπρέπει, eminet, 3. ſing. præſ. à ſeq.

Μεταπρέπω, decorus ſum inter: μετέπρεπον. imperf. Th. πρέπω, decorus ſum.

Μεταπτάμενος, tranſvolans; à μεθίπταμαι; quod ex μετὰ & ἵπταμαι; V. Item, μετάπτασις, ἡ, dilaptio; item, mutatio à ſpecie in ſpeciem, degeneratio; item, μεταπτωτικὸς, qui degenerat & immutatur, qui mutationem recipit; utrumq; verbale, à μεταπίπτω, V. Sic, μεταπύργιον, τὸ, (idem fere cum μεσοπύργιον; quod vide ſuprà, ſuo loco) ſpatium quod inter duas turres eſt; ex μετὰ & πύργος; unde πύργιον, τὸ, V. Item, μεταρίθμιος; annumeratus, connumeratus; ex μέλω & ἀριθμὸς, V.

Μεταῤῥέω, q. d. fluendi modum muto; reſtuo, reciproco; ex μετὰ & ῥέω, V. Item, μεταῤῥίπτω, ſeu, μεταῤῥιπτέω, in diverſam partem jacio; unde paſſ. μεταῤῥίπτεμαι, in diverſam partem projicior; ex μετὰ & ῥίπτω, vel, ῥιπτέω, &c. V.

Μεταῤῥοια, ἡ, reſtuxus, reciprocatio; eſt verbale, à μεταῤῥέω, V.

Μεταῤῥυθμέω, ῶ, idem quod ſeq. μεταῤῥυθμίζω; & ex iiſd. V. Tranſformo, reformo, emendo, corrigo; commuto, tranſmuto; item, μεταῤῥύθμισις, transformatio; emendatio; verbale, à ſeq. μεταῤῥυθμίζω, V.

Μεταῤῥυθμίζω, f. ίσω, apto, corrigo. Th. ῥυθμὸς, rythmus.

Μεταρσιολέσχης, qui de ſublimibus rebus, i. e. cœleſtibus, inaniter diſputat; vel, qui fabulatur de rebus ſublimibus; unde, μεταρσιολεσχεῖν, de ſublimibus rebus diſputare, aut, fabulari, ſeu, ſermocinari, more phyſicorum; exp. etiam, de rebus futilibus ſermocinari; item, μεταρσιολεσχία, de rebus ſublimibus diſputatio, ſeu, fabulatio; item de rebus futilibus ſermocinatio; omnia, à ſeq. μετάρσιος & λέσχη, ἡ, vide.

Μέταρσις, tranſlatio; ut, μέταρσιν δέχεσθαι; apud Theophr. eſt etiam, mutatio, tranſmutatio; verbale, à μετάειρω, id V.

Μετάρσιος, ος, ὸν, ὑψηλὸς, ſublimis, in alto ſtans: & hinc

Μεταρσόω, in altum elevo: à μετάειρω, tranſfero. Th. ἄειρω, tollo.

Μετασκαίρω, ſalto inter; ex μετὰ & σκαίρω, V. Item, μετασκευάζω, in aliam formam habitumque verto; item, mutare genus vitæ facio; ſeu, mutato vitæ genere traduco; in paſſ. μετασκευάζομαι, in alias ſedes migro, & quaſi vaſa tranſfero, vitæ genus muto; item, μετασκευὴ, tranſforma-

το, mutatio in aliam formam, & μεταπκευαςικὸς, idoneus ad μεταπκευάζω, omnia ex μετὰ & πκεύη, τὸ, unde πκευάζω, & πκευὴ, &c. V.

Μέτααι, αἱ, mediæ; peculiariter, oves mediæ, i. e. mediæ ætatis, inter agnos, & jam grandiores natu oves; Od. ι. est per Epenthesin syllabæ τα, pro μέαι, i. e. μέαι, inquit Eust. à Th. μέη, V.

Μετάςαςις, εως, ἡ, transmutatio; migratio; exilium; mors: à verbo seq. μετίςημι.

Μεταςατικὸς, ἡ, ὁ, transl.tivus, itidem, à verbo seq. V. Unde etiam, μεταςατέον, migrandum est.

Μεταςᾶσα, a. 2. inf. act. μεταςῆναι, a. 1. inf. act. μεταςῆςαι, a. 1. inf. m. verbi μεθίημι, amoveo. f. μεταςήσω. Th. ἵςημι, ito.

Μεταςείχω, adeo; ut apud Euryp. in Hec. ἥκω μεταςείχουςα; ex μετὰ & ςείχω, V. Item, μεταςέλλω, & μεταςέλλομαι, transmitto, deporto; item, accerso, mitto qui advocet, vel, qui adducat; ex μετὰ & ςέλλω, V. Sic, μεταςένω, ingemisco, & lusspiro ob; ut, Od. δ. ἄπλω ὄ μετέςωνον, ob damnum ingemiscebant, seu, deflebant cum gemitu; μεταςένομαι, idem; ex μετὰ & ςένω, V.

Μεταξύ, interjectus inter τὰ ςήθη; item, μεταςήθιον, τὸ, interstitium, inter τὰ ςήθη; seu, monticulorum in manu interstitium; quos manûs monticulos, ςήθη vocant Græci; ex μεῖα & ςήθη, τὸ, pectus; item, mons, vel, monticulus manûs, pars nempe torosa & prominens, præcipuè, ad radices pollicis, &c. V.

Μεταιχεῖ, ordine, serie, ordinatim, juxta seriem, tenore perpetuo; Il. ψ. ex μετὰ & τοῖχος; unde τοιχέω, &c. V. item, μεταιχόω; in alio elementum muto, transformo; ex μετὰ & τοιχεῖον, τὸ, unde τοιχόω, V.

Μεταιγναχίζετ', ingemiscebat, 3. sing imperf. m. a

Μεταιγναχίζομαι, idem quod μεταςένω, ingemisco. Them. ςενὶς, angustus.

Μεταιγναχίζω, idem quod μεταςένω; quod V. ex μετὰ & γναχίζω, V.

Μεταιγραπτεύω, & μεταιγραπτεύομαι, caftra muto, vel, transfero; ex μεῖα & γραπτεύω, V.

Μεταιρέω, converto, muto. f. ψω. p. μετέιρεκα. a. 1. μετέιρεψα. a. 2. μετέγραφον. a. 2. pass. μετειρέφθω, ης, η. a. 2. imperat. pass. μεταιρεφθήτω, ήτω. f. 2. pass. μεταιρεφήςομαι. Ex μεῖα & ςρέφω, verto.

Μεταιυγκίνω, recorpoio; miscellæ corporis statum præter naturam se habentem, instauro, atque transmuto; unde verbale μεταιύγκριας, ὁ, exiguorum meatuum in naturalem statum mutatio; & μεταιυγκριτικὰ, τὰ, medicamenta quæ adhibentur ad restituendos exiguos meatus in pristinam symmetriam; & μεταιυγκριτικὴ δύναμις, facultas quæ μεταιύγκριαιν, præstat; Diosc. l. 4 ex μετὰ & συγκίνω; unde, συγκριαις & συγκριτικὸς, &c. Quæ vide.

Μεταχεῖν, a. 2. inf. act. verbi μετίχω, particc. sum. f. μετέξω. a. 2. μετέχον. Th. ἔχω, habeo.

Μεταχαραπτίζω, transfiguro. f. ίσω. a. 1. μετεχαράπτιπα. p. μετεχαράπτικα. Ex μεῖα & χαραπτίζω, effingo quod à χάραξ, ακος, τὸ, figura. Th. ἔχω, habeo.

Μεταχαραπιμὸς, ὁ, transfiguratio: à præced.

Μετατάαω, vel, μετατάττω, ordines muto in acie instruenda; item, transcribo in aliam decuriam, vel, ordinem; item, μετατάπομαι, idem; vel, transeo ab uno exercitu ad alium, Thuc. l. 1. ex μετὰ & τάαω; vel, τάττω, &c. V.

Μετατίθημι, transfero: præs. part. μετατιθεὶς, έντος. f. 1. μεταθήσω. p. μετατέθεικα. a. 1. μετέθηκα. a. 1. pass. μετετέθλν, ης, η, translatus fui. Th. τίθημι.

Μετατρέπη, εται, commovetur, 2. & 3. sing. præs. pass. à

Μετατρέπω, converto. Th. τρέπω, verto. f. ψω.

Μετατρέφω, alo & educo inter; unde pass. μετατρέφομαι, alor, vel, educor inter; ut apud Apoll. arg. 2. cum dat. κερήτεσι μετετρέφετ' Ἰδαίοισι; inter Idæos Curetes educabatur; ex μετὰ & τρέφω, V. Sic μετατρέχω, transcurro; item, curro post; persequor; ex μετὰ & τρέχω, V.

Μετάζυπαλίζω, idem quod μεταζέπω, converto.

Μετάζυπαιις, ἡ, mutatio: vide μετάζυπτος.

Μετάζυπτος, ὁ, ἡ, qui potest converti; mutabilis: hinc μεταζύπα ἔργα πλάτη, res in integrum restituunt. Them. τρέπω, verto.

Μεταζυχαζόντως, cursim, currendo, seu, currendo post; ex μεῖα & τεχνάζω, idem quod τεχνάω, &c. V.

Μεταιυπόω, transformo; unde verbale, μεταίύπωσις, transformatio, seu, transfiguratio; schema apud Gramm. quo aliquid transformatur ex composita dictione in simplicem; teste Eust. ut quum λβυκὴ πέτρα, dicitur, pro λβυκόπετρα; & κενὴ δόξα, pro κενοδοξία; ex μεῖα & τυπόω, V.

Μεταυδάω, f. ήσω, interloquor, alloquor: ex μετὰ & αὐδὴ, vox.

Μεταύρειν, perendie; ut scribit Bud. Sed dicitur & ἡ μεταύριον, sub. ἡμέρα; ex μετὰ & αὔριον, V.

Μεταυτικα, idem quod αὐτίκα, statim post. Th. αὐτός.

Μεταῦτις, Ion. pro μετὰ ταῦτα, posteà.

Μεταυχένιον, ὁ, τὸ, quod post cervicem est; Poll. l. 2. ex μεῖα & αὐχὼ, ενος; unde αὐχένιος, &c. V.

Μετατεθραμμένος, transpositus, præs. part. à

Μεταφέρω, εις, ει, transfero, traduco: f. μετοίσω. a. 1. μετήνεγκα. Th. φέρω, fero.

Μετάφημι, interloquor; inter alios loquor; ex μετὰ & φάω; unde φήμη, &c. V.

Μεταφοιτάω, transeo, transferor; ex μεῖα & φοιτάω, V.

Μεταφορὰ, ᾶς, ἡ, translatio, METAPHORA, tropus Rhetor. & inde

Μεταφορικὸς, ἡ, ὁν, METAPHORICUS: tralatitius: & indè

Μεταφορικῶς, adv. METAPHORICE: omnia à præced. μεταφέρω.

Μεταφορικὸς, transflatilis, tranflatitius, qui transferri potest; ut, τὸ ἀγγεῖον, dicitur, esse τύπος μεταφορικὸς; apud Aristot. Phys. 4. à præced. μεταφέρω & μεταφορὰ, &c. Quæ V.

Μεταφράζομαι, post delibero: &

Μεταφράζω, f. άσω, transfero, interpretor. Th. φράζω, dico.

Μετάφραις, εως, ἡ, METAPHRASIS, translatio, interpretatio: à 2. perf. perf. pass. præced. verbi.

Μεταφραςόμεθα, Dor. pro μεταφρασόμεθα, 1. pl. f. 1. m. verbi μεταφράζομαι, post delibero; vel à μεταφράζω, interpretor. Th. φράζω, dico. a. 2. ἔφραδον.

Μεταφραςὴς, ὁ, interpres: &

Μεταφραςικὸς, ἡ, qui habet metaphrasin: a 3. pers. perf. pass. verbi μεταφράζω.

Μετάφρενον, ὁ, τὸ, tergum, interstitium quod est inter lumbos & scapulas: in dat. μεταφρένῳ. Ex μεῖα, post, & φρὴν, ἡ, mens.

Μεταφύομαι, transformor, naturam muto; Plut. in Tim. ex μεῖα & φύω, V. Sic, μεταφυτεύω, transplanto, plantatum alio transfero; unde, μεταφυτεία, transplantatio, plantarum translatio de loco in locum; ex μετὰ & φυτὸν; unde φυτεύω, &c. V.

Μεταφαίνω, interloquor, compello, quod ex μετὰ & φαίνω, loquor. Th. φωνὴ, vox.

Μεταχείμαςις dicitur tempestas, quæ post diem statutum sequitur; Pl. n. l. 18. c. 25. ex μετὰ & χεῖμα; unde χμάζω, fut. σω, &c. V.

Μεταχειζόμην, f. ίσομαι. p ισμαι, administro, gero, rego: ex μεῖα & χείζω, tracto. Th. χείρ, manus.

Μεταχείζω, tracto: i. e. μεῖα χεῖρ ἔχω; ut, μεταχείσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς, Thuc. l. 1. Item tracto cum attentione, executio, examino; unde verbale, μεταχειρισμὸς, tractatio, item, retractatio, seu, emendatio sui erratis; item, μεταχείριπτος, idem in prima signif. & pro tractatione chirurgica; apud Gal. ex μεῖα & χείζω, V. Item, μεταχέω, transfundo; ex uno vase in aliud fundo; ex μεῖα & χέω, V. Item, μεταχθόνιος, terrestris; ut, μεταχθόνιος χιτὼν, tunica terrestris; Nonn. ex μεῖα & χθὼν, ονος; unde χθόνιος, &c. V. Item, μεταχρὼς, seu, μετάχροος; porcellus, qui in utero matris lætus, post statum tempus partu editur, Aristot. Hist. an. l. 6. c. 18. ex μεῖα & χοῖρος, &c. V.

Μεταχθόνιοι, in cœlo degentes: à μεταχθόνιος, quod à μεῖα trans, & χθὼν, cœlum, tempus.

Μετάχρονος, idem quod μεταχθόνιος præced. ali quanto post tempore faciens aliquid, &c. V.

Μεταχέω, seu, μεταχεννύω, aut, μεταχεννυμι, alio colore inficio & imbuo; item, transfiguro: ex μεῖα & χέω; unde χεννύω, seu, χέννυμι, &c. V.

Μεταχωρέω, feccuo, migro; transeo; item, transitionem facio, transeo in diversas

partes

partes; Plut. in Demetr. unde [illegible], Μεταχώρησις, secessio, migratio, sitio; ex μετὰ & χωρέω; vi. Sic Μεταφέρω transfero; Hesychio est μεταφέρω, transfero; ut in Euryp. Phœn. ποδὶ μεταφέρων πέδον, saxum pede transferens; quidam expon. pede ad saxum offendens; ex μετὰ, & φέρω; vi. Item Μεταψηφίζω, quod uni decretum est in alterum transfero: unde apud Appian. Belli Civil. l. 4. Syria & Macedonia provinciæ, dicuntur ἐς τὸν ὕπατον, &c. in Consules Antonium & Dolabellam μεταψηφίζεσθαι, i. e. transferri, cùm aliis essent decretæ; inde verbale, Μεταψήφισις, decretum, quo aliquid ex uno in alium transfertur; ex μετὰ & ψῆφος, ου, ἡ; unde ψηφίζω, ψηφίζομαι, &c. V.

Μετέβαλον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi μεταβάλλω, muto, f. μεταβαλῶ, p. μεταβέβληκα. Th. βάλλω, jacio.

Μετέβην, ης, η, a. 2. ind. act. verbi μεταβαίνω, digredior, f. μεταβήσομαι. Them. βαίνω, eo.

Μετεγγέφω, transcribo; quod uno loco scriptum est, alio transfero; Item professionem muto; ex μετὰ, & ἐγγέφω; vide.

Μετέειπε, Poët. pro μετεῖπε, interlocutus est, 3. sing. a. 1. vel 2. act. verbi μετέπω. Ex μετὰ, inter, & ἔπω, dico: a. 1. ἔπω, a. 2. εἶπον.

Μετέην, Ion. & Poët. pro μετῆν, interfuerit, Poët. Paragoge pro μετῆ, 3. sing. sub. præs. verbi μέτειμι, quod ex μετὰ, & εἰμὶ, sum.

Μετέδωκα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi μεταδίδωμι, tranſpono. Th. δίδωμι, pono, f. δώσω, a. 2. ἔδων.

Μελλάω, ας, α, interessem, præs. vel a. 2. opt. verbi μέλειμι. Them. εἰμὶ, eo.

Μεμέληφα, accepi, perf. verbi μεμβαίνω.

Μέτειμι, eo post, persequor, molior, transeo, redeo: ex μετὰ & εἶμι, eo.

Μέτειμι, interſum: ex μετὰ & εἰμὶ, sum.

Μελέειν, interesse, præt. infin. cum dativ. μέτεστι, adest, 3. sing. verbi μέτειμι.

Μετεὶς, Ion. pro μετεὶς, a. 2. part. à μετίημι.

Μεθεισόω, transeo; ut μεθεισόω εἰς ἄνω; ex μετὰ, & εἰσόω; V.

Μεθέπω, adeptus es, 2. sing. imperf. act. verbi μετέχω; q. v.

Μετεκβαίνω, transcendo, migro; Bud. apud Antiph. exp. è navi in navem transeo; ex μετὰ, & ἐκβαίνω, vi. Sic Μετεκβιβάζω, alio expono, transpono; ex μετὰ, & ἐκβιβάζω, vi. Item Μετεκδίδωμι, pòst edo, vel pòst eloco; ex μετὰ, & ἐκδίδωμι, vi. Μετεκδύω, & Μετεκδύομαι, exuo, ut Μετεκδύεσθαι, πᾶν ἑαυτῆς φύσιν; Plut. ex μετὰ, & ἐκδύω, vi. Μεταδέχομαι, excipio, suscipio, ex μετὰ & ἐκδέχομαι, vi. Item Μετοχέω, præterveho, aliorto ultra, vel trans; apud Hom. ex μετὰ, & ὀχέω; V.

Μετεκίαθεν, adibat, 3. sing. imperf. verbi μεταπάσω. Ex μετὰ & κίω, vado.

Μετελάμβανεν, 3 sing. imperf. act. activ. verbi μεθαμβόω, participeps sum: f. λήψομαι, a. 2. ἔλαβον. Them. λαμβάνω, cupio.

Μέτιθι, persequere, a. 2. imperat. act. μεθ ἠών, a. 2. part. verbi μ πέρχομαι, accedo. Them. ἔρχομαι, venio: fut. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλυθον, & per Sync. ἦλθον, ες, ε.

Μετεμβαίνω, transcendo; ut qui uno mutato navigio, aliud conscendit; apud Plut. ex μετὰ, & ἐμβαίνω; V.

Μετεμέλησέ, 2. pl. a. 1. ind. pass. μετεμελήσω, verbi μεταμέλομαι, seu -εομαι, pœnitet me: impert. μετεμελόμην, quod ex μετὰ & μέλομαι, curo. Th. μέλω, curæ est.

Μετέμμεναι, Ion. & Dor. pro μετεῖναι, conversari, præs. inf. ab εἰμὶ, sum.

Μετεμόρφωσε, 3. sing. a. 1. act. verbi μεταμορφόω, transformo, f. ώσω. Them. μορφὴ, ῆς, ἡ, forma.

Μετεμύτους, ὁ ἡ, ex uno in aliud insitus; ex Epigram. ex μετὰ, & ἐμφύω; unde ἐμφυτος, &c. V.

Μετεμψυχόω, f. ώσω, animam ex uno corpore in aliud traduco: ex μετὰ, ἐκ, & ψυχόω, animo. Th. ψυχὴ.

Μετεμψύχωσις, εως, ἡ, animæ ex uno corpore in aliud transmigratio: à præcedente.

Μετενεγκεῖν, i. e. μεταφορεῖν, transferre; ex μετὰ & ἐνεγκεῖν, ab inusit. ἐνέγκω, pro φέρω, &c. quæ vi. Unde part. Μετενεχθεὶς, translatus.

Μετενέπω, vel Μετεννέπω, dico, cano, more Poëtarum; Od. α. Item simpliciter, dico; Od. ρ. Item calumnior, apud Hesiod. in Egr. ex μετὰ & ἐνέπω, seu metri causâ, ἐννέπω; ex ἐκ, & ἔπω; V.

Μετενηλύσαμεν, perf. m. verbi μεταφέρω, traduco. Th. φέρω, fero, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, p. m. Att. ἐνηλύσαμεν.

Μετενσωμάτωσις, corpus in corpus transmuto; unde verbale, Μετενσωμάτωσις, corporis unius in aliud corpus transmutatio; Plat. de leg. l. 13. & Greg. de Hom. ex μετὰ, & ἐνσωματόω, vi. Item Μεξανίσημι, expello, & alibi eadem ponere cogor; expon. & transfero subindè; ex μετὰ, & ἐξανίσημι, vi. Sic Μεξαλλάω, ῶ, hausturna transfundo; Athen. l. 5. ex μετὰ, & ἐξαλλάω; vide.

Μεξέτεροι, Ion. pro ἕνιοι, nonnulli: à μετὰ, ἐξ & ἕτερος, alter.

Μετέον, Ion. pro μετὰν, ὁήν, τό.

Μετέπειτ', & μετέπειτα, postea, adv. ex μετὰ, ὀπὶ & ἔπειτα, deinde.

Μετεπιτίθυμι, mutare institutum; Bud. in Epist. ex μετὰ, & ἐπιτίθημι, vi. Item Μετερέω, f. ήσω; (idem quod μεταγλάζω, in vas transfundo, elutrio, depleo, (idem quod κατερέω; Dioſc. Gal. & alii medici) decapulo, defundo; ex μετὰ, & ἔρα, ἡ, terra; unde ἐρέω, depleo, & quasi in terra defundo, &c. vide.

Μετέρρος, Æolicè pro μέτριος, moderatus; Etymol.

Μετέρχεο, exerce, præs. imperat. Ion. pro μετέρχε: à

Μετέρχομαι, adeo, transeo, accerso, obsecro, alloquor, ulciscor, confector. Them. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον.

Μετέτυχον, assecutus sum; unde part. μετετυχὼν, assecutus; Il. ρ. est aor. 2. tanquam ab inusit. τεύω, quod factum ex ἔπω, pleonasmo τῦ C, comp. cum μετὰ.

Μετέυσομαι, interro; i. e. ero inter, Il. 6. & Od. ξ. Item Μετέσσεται, intercedet, est metri gratiâ, pro μετέσομαι, & μετέσται, f. à μέτειμι, interſum; quod ex μετὰ, & εἰμὶ.

Μετεστεώσης, conversæ, Ion. pro μεθεστώσης, gen. sing. perf. part. act. 1. f. g. per Crasin, ab ἵστημι, στο, f. στήσω, perf. part. ἑστηκὼς.

Μέτεστι, adest 3. sing. à μέτειμι. Th. εἰμὶ, sum.

Μετέσχηκα, ας, ε, perfect. activ. verbi μετέχω, particeps sum, cum gen. fœm. μεθέξω, a. 2. μετέσχον, ες, ε. Th. ἔχω, habeo.

Μετετίθεν, κς, ν, & in 3. pl. μετετίθησαν, a. 1. ind. pass. verbi μεταπίθημι, transfero. Th. πίθημι, pono, f. θήσω, p. πέθηκα, a. 2. ἔθεν.

Μετεπίθη, 3. sing. imperfect. q. à πθέω, pro μετεπίθη, verbi μεταπίθημι; transfero.

Μεβούλομαι, opto, exopto, ex μετὰ, & βούλομαι; V.

Μετέφλω, κς, ν, a. 2. vel imperf. verbi μετάφημι, interloquor: ex μετὰ & φημὶ, seu φάω, dico.

Μετεφανέα, allocutus est, 3. sing. imperf. act. verbi μεταφανέω, Them. φανὴ, vox.

Μέτεχε, præs. imperat. μετέχω, præs. inf. a

Μετέχω, particeps sum, cum g. f. μεθέξω, p. μετέσχηκα, a. 2. μετέσχον, ες, ε. Th. ἔχω, habeo.

Μετεωρίζω, in sublime tollo, fut. ίσω, p. μεμετεώρικα. Them. μετέωρος, sublimis.

Μετεωρισμὸς, ὅ, ὁ, elevatio in sublime, sublimitas: à 1. perf. pass. præced. verbi.

Μετεωροθήσει, q. d. in sublimi venantes; avium genus ità dictum quòd prædam in sublimi petant; Aristot. Hist. An. lib. 9. ex μετέωρος, & θήρ, θηρὸς; unde θήσω, &c. vi. Sic Μετεωροκοπέω, sublimia cædo; & Metaphoricè, circa sublimia fluctuo, & fruſtra laboro; Aristoph. in pace; propriè significat, latiori parte remi fruſtrà aquam percutere, ex μετέωρος, & κόπω; unde κοπὴ, ἡ, sectio: Item confusio, vel quasi esset Μετεωροκοπεῖν, pro μετεωροκοπῆν, ex μετέωρος, & κόπη, remus, &c. vi. Item Μετεωρολέσχης, qui de rebus sublimibus; seu cœlestibus fabulatur; Plat. lib. 6. republic. unde, Μετεωρολεσχῶ, de rebus sublimibus garrio; apud Plut. ex μετέωρος & λέσχη, ἡ, vi. Sic Μετεωρολόγος, qui de rebus sublimibus; i. e. cœlestibus, verba facit, seu disputat; unde Μετεωρολογία, sermo, seu disputatio, de rebus sublimibus; Plat. in Cratylo, & Phædro; Item Μετεωρολογικὸς, ad meteorologiam pertinens; & Μετεωρολογῶ, de sublimibus rebus verba facio, commentor, & scribo; idem Plato in Ariocho: Item Μετεωροπολεῖν, τῶ; sublimia verso, sublimia; seu cœlestia perago, perlustro, & contemplor; itidem Plat. in Phædro, Τελέα μὲν οὖν, ὅσα ἡ ψυχὴ, μετεωροπολεῖ τὸ, ἡ ἄπασα τὸν κόσμον

τὸ νόσημα δηλοῖ; quasi diceret, τὰ μετέωρα ἀφαιρεῖ, ex μετέωρος, & πωλέω; Sic etiam, Μετεωροπόρος, in sublimi gradiens; ex μετέωρος, & πόρος, &c. V.

ΜΕΤΕ'ΩΡΟΣ, ε, ὁ, ἡ, sublimis, editus, erectus: μετεωρότερος, sublimior: μετεωρότατος, altissimus: μετέωρα, ων, τὰ, METEORA, quæ in aëre fiunt: q. ex μετὰ & ἀείρω, tollo: q. d. εἰς ἀέρα αἴρω, in aërem tollo.

Μετεωροσκόπος, sublimium rerum, i. e. cœlestium, speculator; sed accipitur & pro curioso ac inutili rebus agendis, apud Plat. Unde Μετεωροσκοπικὴ, astrologiæ pars, quæ elevationum differentias, astrorumque distantias exquirit: Item Μετεωροσκοπῶ, sublimia speculor; Item, cœlum intueor; Aristoph. in pace, ex μετέωρος, & σκοπός, unde σκοπέω, &c. V.

Μετεωροφιλὴς, qui circa sublimia, i. e. cœlestia, philosophiam oltentat; Aristoph. in Nub. ex μετέωρος, & σοφιστὴς, vi. Item Μετεωροφένακες; qui per suas de rebus sublimibus argutias imponunt auditoribus, Aristoph. in Nub. seu qui argutiis, & de rebus sublimibus disputando, fucum faciunt, & auditores fallunt; ex μετέωρος, & φένακξ, ακος, impostor; unde φενακίζω, decipio, fallo, &c. V.

Μετεωρότερος, & Μετεωρότατος; videantur in Th. μετέωρος, sed μετεωρότερον πνεῦμα, apud Gal. 3. de difficultate spirandi, exp. τὸ σμικρὸν καὶ μετέωρον πυκνὸν; cui vehemens spiritus, sive anhelitus incitatior opponitur; Sic sublimis anhelitus dicitur, apud Horat.

Μετῆισαν, Ion. pro μετῆσαν, prosecuti sunt, 3. pl. a. 1. act. ex μετ & εἶμι, eo: a. 1. εἶσα, Att. ἦσα, Ion. ἧισα.

Μετῆλθε, 3. sing. a. 2. ind. verbi μετέρχομαι; q. v.

Μετήλλαξεν, 3. pl. a. 1. ind. activ. verbi μεθαλλάττω, transmuto; q. v.

Μετῆλυθεν, adivit 3. sing. a. 2. verbi ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλυθον, & per Sync. ἦλθον, ες, ε.

Μέτηλυς, υδος, ὁ ἡ ἡ, migrator, peregrinus, advena; aliquando etiam, pro oriundo; ut μετήλυδες Αἰγύπτιοι, oriundi ex Ægypto, μέτοικοι; apud Dionys. de situ orbis, est verbale, à μετέρχομαι, quod ex μετ, & ἔρχομαι, unde ἔλευσις, & ἦλυσις, adventus, &c. vi. Item Μετηυέμω, ut μετηυέμω πωλὸς, pullus equinus; equus velox, qui pedum pernicitate, vel cum ventis contendat; ut ille qui apud Hom. πέτητο μετάπρωτος ἀνέμοισιν, ex μετ, & ἰωέμω, Poët. pro ἀνέμω, unde ἀνέμω, &c. V.

Μετήορος, Poët. pro μετάωρος, idem quod μετέωρος.

Μετήορος, sublimis, ut in seq. μετήορος; vi. Sed capitur etiam pro suspenso, & animi dubio: Item Μετήορον, τὸ; quod instabile est, tanquam in aëre suspensum ex μετ, & ἀείρω, f. ἀέρσω; unde comp. quædam, desinunt in ήορος, sive ήορος, &c. V.

Μετῆρεν, 3. sing. a. 1. act. verbi μεταίρω, solvo, navi proficiscor, f. ἀρῶ. Ex μετὰ & ἄειρω, tollo.

Μετήσεσθαι, Ionicè pro μεθήσεσθαι, fut. 1. inf. m. à μεθίημι, dimitto.

Μετηύδα, 3. sing. imperf. verbi μεταυδάω, f. ήσω; q. v.

Μετῆν, Ion. dro μεθῆν & μεθιέναι, remittere, omittere, relinquere, præs. inf. à μεθίημι, sino.

Μετῆναι, Ion. pro μεθέναι, præs. inf. ut & μελέσθαι, pro μεθέσθαι, & μεθιέναι, remittere: à

Μετίημι, pro μεθίημι, dimitto, permitto, emitto; ex μετὰ & ἵημι, idem quod Th. ἕω, mitto.

Μέπδε, præs. imperat. à μέτειμι, persequor, transeo: quod ex μετὰ & εἶμι, eo: præs. imperat. ἴδι, ἴτω.

Μεπερχὸν, pro μετέρχον; q. v.

Μετοικεσία, ας, ἡ, deportatio, transmigratio: ex μετὰ & οἰκέω, habito. Th. οἶκος, domus.

Μετοικέω, ῶ, f. ήσω, incolo, sum inquilinus: ab iisd. Them.

Μετοίκησις, εως, ἡ, incolatus, migratio: à perf. pass. præced. verbi.

Μετοικία, ας, ἡ, colonia: &

Μετοικίζω, transfero, f. ίσω, & Att. μετοικιῶ, a. 1. ind. μεθῴκισα, p. μεθῳκικα. Ex μετὰ & οἰκίζω, coloniam in aliquem locum mitto; Item struo. Them. οἶκος, domus.

Μετοικικὸς, ἡ, ὁ, ad incolas pertinens, Luc. Plut. Item Μετοίκιον, τὸ, pensio quam inquilini quotannis præstabant; Poll. & Plut. Item apud Plut. in Theseo, μετοίκια τὰ, sacrum esse tradunt, à mutatis civium sedibus, ita dictum; alii ferias esse volunt, ob receptos in urbem incolas, à seq. μέτοικος; quod vi. Item Μετοικισμὸς, transiatio incolarum, actio cogendi ex uno loco migrare in alium; verbale à μετοικίζω; q. v.

Μετοικοδομέω, ædificatum muto; quod ædificatum fuerat demolior, & alio modo ædifico; ut apud Plut. μετοικοδομῆσαι τὴν Ρωμυλίαν οἰκίαν; ex μετὰ, & οἰκοδομέω; id V.

Μέτοικος, inquilinus; i. e. qui in aliena conducta domo habitat: Item, idem quod ἔνοικος; incola, qui domum aliquo in loco habet; unde in pl. masc. μέτοικοι, qui principum jussu in aliam civitatem pœnæ causâ transferuntur: Item incolæ, i. e. qui in aliena civitate longæ moræ causâ habitant absque jure civitatis & honoribus civilibus; tributum tamen pendunt. quod μετοίκιον dicitur; ex μετὰ, & οἶκος, &c. V.

Μετοίχομαι, eo petitum, accerso. Odyss. δ. Item eo cum, i. e. comitor; Odyss. τ. ex μετὰ, & οἴχομαι; vi. Sic Μετοιχνίζομαι, augurium muto, vel aliis auspiciis suspicio; ex μετὰ, & οἰωνὸς, avis; Item augurium; unde οἰωνίζομαι, &c. V.

Μετοκλάζω, flexis genibus succumbo: ex μετὰ & ὀκλάζω, in genua procumbo.

Μετονομάζεσθαι, mutato nomine priori, alio nomine nominari, præs. inf. ab ὄνομα, nomen.

Μετονομάζω, transnomino, nomen muto, seu transmuto; unde verbale Μετονομασία, transnominatio, mutatio nominis; Athen. l. 7. ex μετὰ, & ὀνομάζω; q. v.

Μετόπη, & Μετόπιον, columbaria tignorum, & asserum, seu ea cava quæ sunt inter tigna & asseres; Vitrav. lib. 4. cap. 1. ex μετὰ, & ὀπὴ, ἡ, foramen, &c.

Μετόπιν, adverb. à tergo: Item postea; idem quod seq. μετόπισθεν, & ab eod. id V.

Μέτοπις, ιδος, ἡ, idem quod ὄπις, ultio.

Μετόπισθε & -θεν, postea, pone, post, adv. ex μετὰ & ὀπίζω, retrorsum.

Μετοπωρινὸν, adv. in autumno: &

Μετοπωρινὸς, ἡ, autumnalis: à

Μετόπωρον, ου, τὸ, ultima pars autumni: ex μετὰ, ὀπώρα, ας, ἡ, autumnus.

Μετόχεον, ε, τὸ, interstitium quod est inter arborum, seu plantarum ordines apud Aristoph. in pace. Columella talia interstitia, interordinea vocat ex μετὰ, & ὄρχος, ὁ, plantarum, vel arborum ordo, &c. V.

Μετουσία, participatio, communicatio, consortium, Xenoph. Pæd. 8. unde Μετουσιαστικὸς, nomina, apud Grammaticos, quæ participationis significationem inclusam habent, à nonnullis materialia dicta; ut λίθινος, ξύλινος, σάρκινος, &c. verbale à μέτειμι; q. v.

Μετοχλίδω, alio derivo, & per canalem deduco, & metaphoricè, traduco, transfero: ex μετὰ, & ὀχετὸς, unde ὀχλίδω, &c. V.

Μετοχὴ, ῆς, ἡ, communio, consortium; & participium apud Grammat. à μέτοχος, particeps, quod à μετέχω; quod V.

Μετοχλίζω, refero, transmoveo, transfero. Them. ὀχλίδω, moveo.

Μετοχμάζω, tollo, in tergum sustollo, ex μετὰ, & ὀχμάζω, idem quod ἐχμάζω, ab ὄχμος, idem quod ἔχμος; à Th. ἔχω, ἔχομαι, &c. quæ V.

Μέτοχος, ε, ὁ, ἡ, socius, consors: à μετέχω, particeps sum; q. v.

Μέξα, τὰ, nom. pl. à μέξον.

Μεξεῖ, 3. sing. præsent. ind. activ. μετρεῖσθαι, præs. inf. pass. à μεξέω, quod vide.

Μεξέω, ῶ, METIOR, f. ήσω, p. μεμέτρηκα, a. 1. ἐμέτρησα, aor. 1. imperat. act. μέξησον, άτω, metire; perf. pass. μεμέτρημαι, a. 1. pass. ἐμεξήθην, ης, η, f. 1. pass. μεξηθήσομαι. Them. μέξον, mensura.

Μέξιμος, αλος, τὸ, dimensum: &

Μέξησις, εως, ἡ, mensio: &

Μεξήτης, ε, ὁ, mensor; Item amphora Attica, continens tres urnas: urnæ viginti, constituunt culeum: à perf. pass. verbi μεξέω.

Μεξητὸς, ὲ, ὁ, mensus, dimensus, vel demensus; vel quem metiri possumus, mensuram admittens, &c. Poll. Item

Μεξητικὸς, ὴ, ὁ, ad mensuram pertinens, metiendi peritus; unde μεξητικὴ, scil. τέχνη, ars benè metiendi; Item Μεξητικῶς, adv. mensorum more; seu more eorum quæ μεξῶνται, Poll. omnia itidem à 3. pers. præt. pass. præced. verbi μεξέω; vide.

Μετοιάζω, sum μέτοιος. Th. μέτριον.

Μετρικὸς, ὴ, METRICUS: ab eodem Them.

Μετρικὴ, ἡ, metrica, seu metiendi ars, Poll. à præced.

Μετριολόγος, moderatus in verbis; ex μέτριος, & λόγος; V.

Μετριοπαθεῖν, mediocritas perturbationum, seu affectuum, modicæ perturbationes,

tiones: ex μετεκπαιδῆς, seq. quod V.

Μετεκπαιδέω, ῶ, idem quod *συμπαίδω*, condoleo; vel condoleo quantum satis est, f. ήσω, p. μεμετεκπαίδηκα· à

Μετεκπαιδῆς, ές, ὁ, ἡ, modum tenens in affectibus, moderatus: ex *μέτεσ*, modicus, quod à *μέζων*, mensura, & *παθ*, ος, τὸ, affectus, Th. *πάσχω*, patior.

Μετειοπότης, qui modicè, aut moderatè potat; Xen. unde *Μετειοποτέω*, ῶ, modicè, seu moderatè poto; ex *μέτεσ*, & *πίνω*, in præt. πέπωκα, unde πώπω, ὁῦ &c. V.

Μέτριος, α, mediocris, moderatus: *μετρίως*, dat. pl. f. g. & inde *μετρίως*, mediocriter, moderatè, adv. Th. *μέζων*.

Μετριότης, ητος, ἡ, moderatio, mediocritas: ab eod. Them.

Μετριοφρονέω, modestè sentio: ex *μέζων*, modus, & *φρονέω*, sentio. Th. *φρόω*, mens.

Μετρίως, vide in *μέτριος*.

ΜΕ'ΤΡΟΝ, ου, τὸ, mensura, modus, METRUM: forte ab Heb. מדד. Hinc *μετρέω*, metior: *μέτρησις*, mensor: *μέτριος*, mediocris: *μετριότης*, mediocritas, modestia: *διάμετρος*, ἡ, diameter: ὅπερ *μέζων*, auctarium: *συμμετρία*, apta compositio membrorum, modus, & proportio: *γεωμέτρης*, geometra: *γεωμετρία*, geometria: terram dimetiendi scientia.

Μεζηνόμοι, Athenis dicebantur, qui curabant & inspiciebant, ut omnia justâ mensurâ tribuerentur & venderentur. Suid. ex *μέζων*, & *νέμω*, tribuo unde *νομεῖς*, & *νομοὶ*, &c.

Μετονομάζετο, 3. sing. imperf. pass. verbi *μετονομάζομαι*, vocor, f. άσομαι; ex *μετὰ* & *ὄνομα*, ατος, τὸ nomen.

Μετωνυμία, ας, ἡ, transnominatio, METONYMIA, Tropus Rhetoricæ, & inde

Μετωνυμικὸς, ad Metonymiam pertinens: &

Μετωνυμικῶς, adv. METONYMICE: ex *μετὰ*, & *ὄνομα*, nomen.

Μετωπηδὸν, adv. adversâ fronte: ab *ὤψ*, & *ὄπομαι*, video.

Μετωπίας, ου, ὁ, cui frons lata est & magna, fronto, Ciceroni, & *ὀρυμέτωπος*, Polluci, qualis fuisse fertur Alcibiades: Item *Μετώπιον*, idem quod seq. *μέτωπον*; id vi. Interstitium scil. inter supercilia; Item sic à nonnullis dicitur galbanum; & unguenti quoddam genus in Ægypto fieri solitum, galbano admisto; & oleum ex amaris nucibus cum Galbano, &c. ut docet Dioscor. Item *Μετωπὶς*, ίδος, ἡ, fascia quædam medicinalis, propriè, fascia, quâ frons devinciebatur: ex illâ, cum & à seq. *μέτωπον*; q. v.

Μέτωπον, seu *μετώπιον*, ου, τὸ, frons, pars faciei quæ post seu suprà oculos: *μετώπιον*, gen. sing. Dor. ex *μετὰ* & *ὤψ*, oculus. Th. *ὄπομαι*, video.

Μετωποσκόπος, ου, ὁ, ἡ, fronis inspector, indeque futura augurans, METOPOSCOPUS: ex *μέτωπον σκοπῶ*, quod à *σκέπτομαι*, video, perf. m. *ἔσκεπται*.

Μεῖῳκετο, cursu petebat, 3. sing. imperf. *μετοχέμιμι*, ω, στω· ex *μετὰ* & *ὄιχομαι*, abeo, f. οἰχήσομαι.

Μέθ' pro *μοῦ*, mei, gen. Dor. ab *ἐγὼ*, ego.

ΜΕ'ΧΡΙ, seu *μέχρις*, sequente vocali, usque ad. adv. cum gen. Aliquando sine casu, donec. Ἄχρι, seu *ἄχρις*, idem.

ΜΗ, adv. prohibendi; ne, non, nisi, numquid? ὃ *μὴ* nequaquam; εἰ *μὴ*, nisi: *μὴ δῆτα*, absit.

Μὴ γὰ δὴ, pro *μὴ δῆτα*, absit, dii prohibeant; apud Synes. idem quod *μὴ γένοιτο*, absit, ne fiat, Deus avertat; vide *γένοιτο*.

Μήγε, alioquin: ex *μὴ* non, & *γέ*, quidem εἰδὲ *μήγε*, cæteroquin.

Μηδαμινὸς, ῆ, ὁ, qui nullius est pretii, inhonoratus, nihili; propriè, ne unus quidem, i. e. nullus; ex *μηδ'ς* pro *μηδὲς*, & *ἀμὸς*; quasi ne unus, i. e. nullus, &c. V.

Μηδαμᾶ, & Ion. *μηδαμῶς*, nusquam, & inde *μηδαμήγε*, idem: item.

Μηδαμόθεν, adv. nullâ ex parte: &

Μηδαμόθι, & *μηδαμόσε*, nusquam: à seq.

Μηδαμὸς, nullus: ex *μὴ*, non, ὃ & *ἀμὸς*, aliquis.

Μηδαμοῦ, adv. nusquam, &

Μηδαμῶς, adv. nequaquam, nullatenus: à *μηδαμοῦ*.

Μηδ' *μηδὲ* neque, ne quidem. Conjunct. Th. *μὴ*, non.

Μηδέα, consilia, genitalia: à *μῆδος*, ος, τὸ.

Μηδείη, ας, ἡ, MEDEA, nomen propr. mulieris.

Μήδειοι, ων, ὁι, pro *Μῆδοι*, MEDI.

Μήδειος, ου, ὁ, MEDEUS, filius Jasonis & Medeæ.

Μηδείς, ενὸς, ὁ, nullus, nemo: *μηδημία*, ας, ἡ, nulla: *μηδὲν*, ενὸς, τὸ, nullum, nihil: q. *μηδὲ εἷς*, ex *μὴ*, ὃ & εἷς, unus.

Μηδεμία, ᾶς, & Ion. ῆς, ἡ, nulla: vide in *μηδείς*.

Μηδὲν, n. g. à *μηδεὶς*, quod vide: *μηδὲν ὄμως*, duntaxat: *μηδὲν ἧσσον*, nihilo minus: *μηδὲν μᾶλλον*, nihilo magis: *μηδὲν ὅτι*, nihil nisi.

Μήδεο, Ion. pro *μήδε*, præs. imperat. verbi *μήδομαι*, curam gero.

Μηδέποτ', & *μηδέποτε*, nunquam, adv. ex *μηδὲ*, neque, & *ποτὲ*, aliquando. Them. *ὅτε*, quando.

Μηδέπω, necdum, nondum; ex *μὴ*, non, & *πω*, enclitic. aliquatenus. Them. *ὅς*, qui.

Μηδεπώποτε, nunquam; ex præced. *μηδέπω* & *μηδέποτε*; V.

Μηδέτερος, έρα, ερον, neuter; a, um, q. *μηδὲ ἕτερος*; ex *μὴ*, ὃ & ἕτερος, alter.

Μηδετέρωσε, neutro modo; unde *Μηδετέρωσθεν*, neutram in partem, Thuc. l. 4. utrumque adv. à præced. *μηδέτερος*, pro quo dicitur & disjunctim, *μηδὲ ἕτερος*, &c. V.

Μήδετο, pro *ἐμήδετο*, 3. sing. imperf. verbi *μήδομαι*, curo, f. μήσομαι. Th. *μῆδος*, ος, τὸ, cura.

Μὴ δῆτα, nequaquam; prohibentis est atque detrectantis, pro dii avertant, dii meliora; Synes. & Demosth. sed dicitur & *μὰ γὰ δῆτα*; eodem sensu.

Μηδία, ας, ἡ, & *Μηδική*, ἡ; Media, Medorum regio; unde *Μηδίζω*, linguâ Medicâ loquor, Medis faveo: Item *Μηδικὰ*, τὰ, gesta in bello Medico: Item *Μήδισμος*, ου, ὁ, Medismus; quando cum Medis sentitur, & metaphoricè proditio, &c. Item *Μήδιος*, α, ὁ, Medius; ut *μέδιος ἄνδρες*; Item *Μήδιον*, τὸ, est herba, foliis similis Iridi de qua Dioscor. l. 4. c. 18. Et quam Medion etiam vocat Plin. l. 27. c. 12. Item *Μηδικὸς*, Medicus, Medorum proprius; ut *μηδικὴ γολὴ*; sic *Μηδικὴ βοτάνη*, trifolium Medicum, semper virens: Sic *Μηδικὴ μηλέα*, Medica malus, & *Μηδικὸν μῆλον*, Medicum malum; de quibus Dioscor. & Theophr. Sic *Μηδικὸς ὄρνις*, medica avis, i. e. pavo, sed in pl. m. *Μηδικοὶ*, dicuntur etiam *ἄλφοι*, medici, *πίσσης μηδικῆς*, h. e. *ἰατρικῆς*, *παῖδες*, seu facultati nomen à Media terra; quòd ea, suprà alias, vegetabilia gigneret generosa quibusmedicina summum celebritatis gradum acquireret. Denique *Μῆδος*, ου, ὁ, est Medus; cujus regio dicitur *Μηδία*, Media; ut suprà dictum.

Μηδόλως, *μηδ' ὅλως*, haudquaquam. Th. *ὅλος*.

Μήδομαι, curam gero, delibero, meditor, f. *μήσομαι*, a. 1. m. *ἐμησάμην*, ω, ατο, cum dat. Poët. provideo, prospicio. Th. *μῆδος*, τὸ.

ΜΗ'ΔΟΣ, ους, τὸ, cura, consilium: pudenda. Hinc *μήδομαι*, curam, gero, consulo: *ὄπα μηδὼς*, ός, ὁ, ἡ, prudens: *προμηδὼς*, ός, ὁ, ἡ, providus, circumspectus: *προμήδεια*, ας, ἡ, prudentia.

Μῆδος, ου, ὁ, MEDUS, nomen gentile. Heb. dimensio.

Μηδοσύνη, consilium; idem quod, & à Th. *μῆδος*, τὸ; V.

Μηδοτρωΐ, adv. nullo pacto: ex *μηδὲ*, ὅστις, & ὅτιοῦν.

Μηδοφόνος, ου, ὁ *ἡ*, ἡ, qui Medos interfecit, in Epigram. ex *μῆδος*, & *φένω*, unde *φονὴ*, & *φόνος*, &c. V.

Μήσω, suadeo, consilium do, idem quod *μήδομαι*, & ab eod. Th. *μῆδος*; V.

Μήτ' pro *μήτε*, neque. Th. *μὴ*.

Μηθὲν, dicitur pro *Μηδὲν*, in Tauris Euryp.

Μηθεὶς, nullus. Ex *μήτε*, & *εἷς*, unus.

Μήθω, & *μήθομαι*, disco; Th. inusit. pro quo in usu est, & ab eo mutuatur sua tempora. Th. *μανθάνω*; q. v.

Μηθυμναῖος, ου, ὁ, Bacchus, ὁ *Διόνυσος*; Hesych. sed dicitur potiùs *Μεθυμναῖος*, à Th. *μέθυ*, &c. V.

Μηκάδες, dicuntur capræ, Od. 1. & Athen. l. 10. & sæpe apud Theocr. sed tribuitur & agnis, apud Euryp. in Cyclop. est pl. à sing. *μηκὰς*, & seq. Th. vide.

ΜΗΚΑ'ΟΜΑΙ, balo, *μηκάζω*, idem propriè est, caprarum à sono.

Μηκὰς, άδος, ἡ, capra: à præced.

Μηκασμὸς, ὁ, balatus; Plur. de capris & ovibus dicitur; verbale, à *μηκάζω*, idem quod Th. *μηκῶμαι*; V.

Μηκεδανὸς, apud Poëtas longus; idem quod *μακρὸς*, & ab eod. Them. *μῆκος*; quod V.

Μηκέτι, non amplius, ne posthac. Ex *μὴ*, non, & *ἔτι*, adhuc.

Μηκὶς, ῖδος, ἡ, vox caprarum, (sicut *βληχὼ*, ovium;) idem quod *μηκασμὸς*, & ab eod. Th. *μηκάομαι*; V.

Μήκιστα, longissimè; tandem: à

Μήκιστος, η, ον, ὁ, ἡ, longissimus, procerissimus, superl. à *μῆκος*.

ΜΗ'ΚΟΣ, ους, τὸ, longitudo, prolixitas, proceritas; q. à *μέγα*, magnum. Et *μῆκος*;

μῆκος, Ion. pro μῆχος, remedium. Hinc μακρός, longus, prolixus : &

Μηκύω, prolongo, produco, f. ύσω, a. 1. ἐμήκυνα, præt. pass. μηκύνομαι, prolongor, succresco. Th. μῆκος.

MH'ΚΩΝ, ωνος, ὁ, papaver : fortè à capitis μήκη.

Μηκών, dicta fuit Ceres, quòd primùm papaveris fructum invenerit : Item Μηκωνικὸς, ὴ, ὸν, papavereus, seu qui papaveris est ; ut σπέρματα μηκωνικὰ, semina papaveris, vel papaveracea, papavareæ comæ, apud Athen. l. 2. Sic Μηκώνιον, ου, τὸ, succus papaveris, qui ὀπίον, etiam vocatur ; Item Μηκωνίτης, frutex quidam, apud Hippocr. quem peplum fruticem vocant ; & μηκωνίτης λίθος, gemma papavera exprimens, Plin. l. 37. c. 10. Item Μηκωνὶς θρίδαξ, species lactucæ Asræ ; sic vocata à copia lactis soporiferi, teste Plin. & Gal. apud Æt. l. 15. μηκωνῖτης, dicitur ; omnia à præced. Th. μήκων ; V.

Μῆλα, oves, mala, nom. pl. à μῆλον, ου, τὸ. Sic & μῆλον, Dor. μᾶλον, τὸ, pomum : Item malæ seu genæ. Th. μηλέα, malus arbor.

Μηλάνθη, sive Μηλολάνθη, scarabæorum quoddam genus ; Eust. scribit esse animal vespâ majus, & nasci ἐκ τῶν μηλεῶν ἀνθῶν, aut Μηλέαις advolare, cum florere incipiunt ; dicitur & Μηλολόνθη, ex μῆλον, pomum, vel μηλέα, & ἄνθος, τὸ ; V.

Μήλεα, τὰ, oves ; unde Μηλέτων ἀπάρχεσθαι, primitiæ ovium, aut hujusmodi pecorum : sing. est vel Μήλαπον, τὸ ; vel Μῆλα, ἄλος, τὸ, ovis ; teste Eust. Item Μηλέτης, ου, ὁ, ovium pastor, apud Hesych. utrumque à μῆλον, τὸ, ovis, pecus, &c. V.

MHΛE'A, ας, ἡ, malus arbor : μῆλον, ου, τὸ, pomum ; pecus ; χρυσόμηλον, τὸ, malum aureum.

Μήλειος, & Μήλιος, ου, ὁ ἡ ὄν, ovinus, ovillus, à μῆλον, τὸ, ovis, &c. V.

MH'ΛH, ης, ἡ, specillum : instrumentum chirur. hinc μηλόω, specillum demitto, specilli dimissione pertento. Puto à μάω, quæro : quia eo vulnerum altitudo inquiritur.

Μηλία γῆ, & μηλιὰς ; Item Μηλὶς, terra Melia coloris cinericii, ut Eretria ; vide Diosc. l. 5. c. 180. à Th. μῆλος, & seq. μήλιος ; V.

Μηλιαυθμὸς, ὅ, ὴ, quasi μήλων ἰαυθμὸς ; ovium stabulum, apud Lycophr. ex μῆλον, τὸ, ovis, & Th. ἰαύω, unde ἰαυθμὸς, diversorium ; Item stabulum, &c. V.

Μηλίζω, ad colorem mali vergo, seu incl no, colore malum refero ; alii sum colore luteo ; Diosc. l. 2. c. 128. ἔχει μηλίζοντα, flores habet luteos ; idem l. 2. c. 107. τῷ χρόᾳ μηλίζειν, colorem luteum referunt ; Item Μηλίνεις, ἐντες, ὁ, & Μήλινος, ου, ὁ, colorem mali habens, luteus : Item qui est flavo colore, Diosc. unde Μήλινον ἔλαιον, melinum oleum ; i. e. ex malis præcipuè cotoneis, confectum, &c. à Th. μηλέα, unde μῆλον, τὸ, malum, &c. V.

Μήλιος, ου, ὁ, MELIUS, qui est ex insulâ quæ μῆλος, dicitur : vi. μῆλος, & Ion. pro ποδάτης, ovillus.

Μηλὶς, ίδος, ἡ, malus arbor, quæ & μηλέα usitatius dicitur ; & proinde ponitur pro ipso Th. Sed μηλὶς, terra melia, est à Th. μῆλος ; V.

Μηλίτης, ὁ ἴνος, vinum ex malis cotoneis, Diosc. l. 5. c. 28. à μηλὶς, ίδος ; vel Th. μηλέα ; V.

Μηλοβολέω, ῶ, malo, seu malis peto ; Item ad rem veneream aliquâ illecebrâ invito, seu incito ; quod μῆλον, sit Veneri sacrum ; ex μῆλον τὸ, & βολέω, &c. V.

Μηλόβοσπε, ἡ, nomen mul. q. d. ovium custos.

Μηλοβότας, α, ὁ, Dor pro

Μηλοβότης, ου, ὁ, & μηλαβοτὴρ, ῆρος, ὁ, ovium pastor, opilio : ex μῆλον, ovis, & βόσκω, pasco.

Μηλοβοτέω, ῶ, oves pasco ; à præced. μηλοβότης ; vi. Item Μηλόβοτον, ου, τὸ, terra quam oves pascunt ; i. e. deserta solitudo, est neut. à μηλόβοτος, ου, ὁ ἡ ὄν, vastus, desertus, depastus ab ovibus ; ex iisd. cum præced. V.

Μηλόβοτος χώρα, regio quæ pecudes alit : ab iisd.

Μηλόδοκος, ου, ὁ, ἡ, qui oves recipit. Ex μῆλον, pecus, & δέχομαι, capio.

Μηλολάνθη, & Μηλολόνθη, videantur suprà in μηλάνθη.

Μηλομαχία, malis commissa pugna, seu pomis ; pugna quæ malis committitur : ex μῆλον, τὸ, malum, & μάχη ; vi. Item Μηλόμβι, genus potionis, quod ex malis cotoneis, & melle fit ; de quo Diosc. l. 5. c. 29. ex μῆλον, τὸ, malum, & μέλι, τὸ ; V.

Μῆλον, ου, τὸ, Dor. μᾶλον, MALUM, pomum ; Item ovis, pecus. Th. μηλέα, ας, ἡ, malus arbor.

Μηλονομβὸς, & Μηλονόμος, ovium pastor, opilio, ex μῆλον, τὸ, ovis, & νέμω, pasco, unde νομβὸς, ὁ, &c. V.

Μηλοπάρειος, & Dor. Μηλοπάρνος, malis vel pomis similes habens genas ; vel cujus malæ seu genæ, colorem pomi referunt ; Theocr. Idyll. 27. ex μῆλον, τὸ, & παρειὰ, & Æolicè, πάρνα, &c. V.

MHΤΛΟΣ, ου, ὁ, MELUS, insula una ex Cycladibus.

Μηλόσκοπος, unde pecora, seu oves conspici possunt ; ut κορυφὴ μηλόσκοπος ; Hom. hymn. in Panem ; ex μῆλον, τὸ, ovis, & σκοπὸς, &c. vi. Item Μηλόσσοπος, malis consitus, Euryp. ex μῆλον, τὸ, malum, & σοπὸς, seu σπόρος, &c. vi. Μηλοσπὸς, ου, ὁ ἡ ὄν, ovium servator, aut servatrix ; à Th. σόος, &c. vi. Μηλοσφαγέω, oves jugulo, macto seu immolor ; unde Μηλοσφαγία, ovium jugulatio, seu immolatio, à Th. σφάζω, seu σφάπω, f. ξω ; unde σφαγὴ, ἡ, &c. vi. Μηλοσφόφος, ovium nutritor ; qui oves alit ; Nonn. ex μῆλον, & τροφὸς ; vi. Μηλοφόνος, ovium occisor ; Epith. lupi apud Oppian. de Ven. l. 3. à φόνος, ὁ ; vi. Μηλοφόρος, q. d. mala ferens, seu gestans, unde Μηλοφόρεσι, apud Athen. sunt Regis Persarum satellites, aurea mala gestantes ὅθεν ἦλθ' εὐφάκων, unde Μηλοφορέω, mala gesto, in Epigr. à φέρω, unde φορέω, &c. vi. Μηλοφύλαξ, ovium custos, in Epigr. à φύλαξ, comp. ut reliqua præced. cum μῆλον, τὸ, ovis, vel malum, &c. V.

Μηλόω, ῶ, specillum demitto in, seu specilli demissione pertento : Item lanas, quæ tinguntur spathâ, seu rudiculâ de primo in ahenum ; à Th. μήλη, ἡ, specillum ; seu instrumentum chirurgicum quo aliquid illinitur, inditur, extrahitur, infunditur, aut diducitur, &c. V.

Μήλωθρον, ου, τὸ, tinctura purpuræ : Item bryonia herba, seu vitis alba undè neut. pl. μήλωθρα, τὰ, sunt coloramenta, quibus panni intinguntur, vel immerguntur ut intingantur, est à Th. μήλη, undè μηλόω, &c. vi.

Μηλώδης, ες, ὁ ἡ ὄν ; q. d. pomaceus, seu pomeus, à μῆλον, τὸ, malum ; vi. undè etiam Μῆλος, ου, ὁ ; Hercules dictus est à Melitensibus, seu à Thebanis ; quòd non victimas ei immolarent, sed malis duntaxat sacra facerent ; Poll. & Hesych.

Μήλωσις, specilli demissio ; seu pertentatio & exploratio quæ fit specillo immisso, est verbale, à μηλόω, q. v. suprà.

Μηλωτὴ, ῆς, ἡ, δορὰ, sc. ovina, pellis : à μῆλον, ovis.

Μηλωτὴς, οῦ, ὁ, ovium pastor, à μῆλον, τὸ, ovis ; V.

Μηλωτὶς, vel μηλωτὴς, ίδος, ἡ, auriscalpia, specillum auricularium, apud Gal. l. 3. τῆς κεφαλῆς, à Th. μήλη, undè μηλόω, &c. V.

Μήλωψ, romacei coloris : à μῆλον, pomum, quod V.

Μήλωψ, propriè est mali faciem, seu aspectum habens, colore malum referens, Od. ι. ex μῆλον, & ὤψ, &c. V.

MH'N, tamen, quidem : aliis particulis jungitur.

MH'Nς μὴν, ὁ, mensis : à μείω ; quæ mensem describit cursu suo ; acc. pl. μῆνας. Hinc δεκάμηνος, ου, ὁ, ἡ, qui decem mensium est : Ἑξάμηνος, ου, ὁ, ἡ, sex mensium, semestris.

Μηνάνθη, ης, ὁ, mensiflora, herba apud Theophr. Hist. Pl. l. 4. c. 11. ex μὴν μηνὸς, & ἄνθος, τὸ ; V.

Μήνατο, Ion. pro ἐμήνατο, 3. sing. a. 1. m. verbi μαίνομαι, insanio, f. μανοῦμαι, perf. m. μέμηνα.

MH'NH, ης, ἡ, Luna, Dor. μάνα. Hinc νεομηνία, nova Luna, vel novus mensis : ἀγχομηνία, plenilunium ; & fortè Angl. Moon, Month, &c.

Μήνι pro μήνισι, irascere, præt. imperf. act. verbi μηνίω. Them. μῆνις, ιδος, ἡ, ira.

Μηνιαῖος, ου, ὁ, mensiruus ; ut μηνιαία, κάθαρσις, purgatio mensirua, apud Alexan. Aphr. à Them. μὴν μηνὸς ; vide.

Μήνιαμα, τὸ ; (idem quod Μήνισμα, & μήνισθρος ; quæ vi.) odium divinum adversus, ees qui deliquerunt, ; est verbale à μηνιάω, ῶ ; idem quod μηνίω ; id vide.

MH'NIΓΞ, ιγγος, ἡ, membrana, maximè quæ cerebrum ambit, dicta pia mater.

Μήνιζε, succenseo, irascor ; idem etiam quod μηνίω, & ab eodem Them. μῆνις, ιδος ; V.

Μήνιθμὸς, ὁ, ὴ, ira divina, ira. Th. μῆνις, idem.

Μήνισμα, ατος, τὸ, idem ; & ab eodem Them.

MH'NIΣ, ιδος, ἡ, ira permanens : acc. sing. μῆνιν, q. à μηνάω, maneo.

Μηνίσας, ασα, αν, a. 1. part. act. à μηνίω, irascor.

iraſcor. Them. μῆνις,

Μλωίσκω, lunula, ornamentum: à μλώη, luna.

Μλωία, iraſcor, iram exerceo. f. ήσω. p. κα. Th. μῆνις.

Μλωειδής, ής, ὁ, ἡ, lunatus: ex μλώη, luna, & εἶδος, ſpecies. Th. εἶδω, video.

Μλώυμα, τὸ, indicatio, nunciatio; Thuc. l. 6. Item, indicium, ſignum; Phil. Sic, μλώυσις, εως, ἡ, indicatio, nuntiatio, ſignificatio; Plut. Item, μλωυτὴς, ῆ, ὁ, index, Thuc. l. 8. Item, μλώυδρον, ου, τὸ, indicii præmium, ſeu, præmium quod datur indici, Plut. Sic etiam, μλωύτωρ, Poët. pro μλωυτὴς, &c. Omnia verbalia, à Th. μλώυω, vide.

ΜΗΝΥ'Ω, indico, ſignifico. f. ύσω. p. με-μλώυκα. a. 1. ἐμλώυσα. a. 1. ſub. act. μλω-ύσω, ῦσις, ἡ. a. 1. part. μλωύσας, ᾶσα. a. 1. paſſ. ἐμλωύθλω, ης, ἡ. a. 1. part. paſſ. μλωυθεὶς, ῆσα, ἐν. Hinc μλώυσις, εως, ἡ, ſignificatio.

Μὴ πεδάλης, pro μὴ ὀπεδάλης.

Μὴ πτάμης, pro μὴ ὀπτάμης, nè incidas, a. 2. ſub. act. à τέμνω, ſeco.

Μήποτε, nè quando, ſi forte: ex μὴ, nè, & ποτὲ, aliquando. Th. ὅτε.

Μήπω, nondum; μήπως, nè quando. Ex μὴ, nè, & πῶς, quomodo?

Μῆρ' pro μηρὸν, nom. pl. à μηρὸς, quod vide.

Μηρί' pro μηρία, nom. pl. à μηρία, femur. Th. μηρὸς, idem.

Μηριαῖος, ad femur, ſive, femora pertinens; q. d. femoralis; ut, μηρι-αῖα ὀστᾶ, oſſa femorum, apud Schol. Hom. à Th. μηρὸς, V.

ΜΗ'ΡΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, funiculus. q. à μηρύω, glomero.

Μηρίον, ου, τὸ, idem quod Them. μηρὸς.

Μηριόνης, ου, ὁ, MERIONES, nomen propr.

Μηροβράβης, femori inſutus; Bacchi Epith. Ex μηρὸς, & ῥαβὴ, ἡ, vide.

ΜΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, femur, crus, coxa. in pl. μηροὶ, & τὰ μηρά.

Μηροτομέω, femur incido, femur abſcindo; ex μηρὸς & τομὴ, ἡ, V. Sic etiam, μηροτυπὴς, femora feriens, ſeu, percutiens; ut, μηροτυπὲς κέντρον, ſtimulus quo femora percutiuntur; ex μηρὸς & τύπος, ὁ, quod vide.

Μηρύκω, μηρυκάζω, & μηρυκάομαι, rumino, q. μηρύω, quia ruminare, eſt revolvere cibum, aut à μείρω, divido, ſeco.

Μηρυκίζω, cibum jam antè manſum & deglutitum, veluti revolvo, & rurſum mando; (idem quod præced. μηρύκω, & ab eod. Th. μηρύω, V.) Unde verbale, μηρυκισμὸς, οῦ, ὁ, ruminatio; apud Baſil. & Greg.

Μέρυμα, vide in μηρύω.

Μηρύσασθαι, a. 1. inf. m. verbi μηρύω, quod vide.

Μήρυσμα, idem quod, & pro μήρυκα; (quod vide in ſeq. Th. μηρύω) dicitur etiam, μήρυγμα, pro eodem, ſignificant enim omnia, filum, ſeu, ſtamen, digitis è colo deductum, & fuſi circumactione recollectum, & agglomeratum.

ΜΗΡΤ'Ω, revolvo, glomero. f. ύσω. p. κα. Hinc μήρυκα αἷμα, τὸ, filum agglomeratum. q. à μείρω.

Μήσατο, Ion. pro μήσω, 2. ſing. a. 1. m. ἐμησάμλω, ω, ατο, & Ion. μή-σω, μήσατο, verbi μήδομαι, ſtruo, curo. f. μήσομαι. Th. μῆδος, εος, τὸ, cura.

Μήσεαι, Ion. pro μήσῃ, 2. ſing. f. 1. m. verbi μήδομαι. vide in μήσατο.

Μήσι, Dor. pro μὴ ὅσι.

Μῆσο, Ion. pro μέμησο, ſeu ἐμέμησο, 3. ſing. pluſq. p. verbi μήδομαι.

Μήσωρ, ορος, ὁ, conſultor, conſiliarius: peritus. Them. μῆδος, εος, τὸ, cura.

Μήσωρε, ejuſd. nom. dual.

Μήτ' & μήτε, neque, Conjunct. ex μὴ, non, & τε, que.

Μήτειρα, ας, ἡ, mater; item, φρονίμη, i.e. prudens, Heſych. Item, μητειρὸς, ου, ὁ, materaus; ex Epigr. Utrumq; à ſeq. Th. μήτηρ, V.

ΜΗ'ΤΗΡ, & Dor. μάτηρ, ἡ, MATER, gen. έρος, & per Syncop. τέρος. acc. μη-τέρα, tantum. dat. pl. μητράσι, voc. ſing. ὦ μῆτερ. Hinc μητρῷος, maternus: μήτρως, ω, ᾧ ως, ὁ, avunculus maternus: μητρυιὰ, ᾶς, & Ion. ῆς, ἡ, noverca: μήτρα, ας, ἡ, matrix, uterus.

Μήτι, num? & μήτι, nequin: à μὴ, non, & τὶς, aliquis. Μήτιγε, nedum.

Μητάσθω, pro μητᾶσθε, 2 pl. imperat. paſſ. à ſeq.

Μητάω, conſulto, delibero, verb. Poët. Th. μῆτις, ἡ, conſilium.

Μητέτα, voc. ſing. à

Μητέτης, ου, ὁ, conſiliarius, prudens, conſultor. Th. μῆτις, ἡ, conſilium.

Μητζομαι & μητόομαι, machinor, concito. Th. μῆτις.

Μήτμα, τὸ, idem quod Th. μῆτις, conſilium, &c. V.

Μῆτν, acc. ſing. à μῆτις, conſilium. Eſt & nomen propr. mulieris.

Μητόεις, εντος, conſultus. Them. μῆτις.

Μητόεντα φάρμακα, ſcita medicamenta; χτ' τῶν θεωρητικῶν τέχνων ἐσκδυασ-μένα, ut inquit Plut. quæ malorum omnium inducebant oblivionem, Od. δ. Utpote magno conſilio & prudentiâ confecta; eſt neut. plur. à præced. μητόεις, conſilio abundans, cui multum eſt conſilii; ut Ζεὺς μητόεις dicitur, apud Heſiod. in erg. à Th. μῆτις, V.

Μητόωσι, Poët. pro μητῶσι, 3. pl. præſ. act. verbi μητάω, conſulto, delibero. ab eod. Them.

ΜΗ'ΤΙΣ, ιος, ἡ, conſilium, prudentia. hinc μητάω, conſulto. μητέτης, conſultus, prudens, conſiliarius. ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, & ἀγ-κυλόμητις, ιος, ὁ, ἡ, verſutus. πολυμήτης, ου, ὁ, & πολύμητις, ιος, ὁ, ἡ, abundans conſilio.

Μήτις, i.e. μηδεὶς pro μηδεὶς, nemo; ut, μήτις ὤφελ', nullus videbit, apud Soph. & Il. β.

Μητίσασθαι, i.e. molitum eſſe & machinatum; à verbo μητίομαι, V.

Μητίω, idem quod, & pro, μητάω; ab eodem Th. μῆτις, ιος, ἡ, V.

Μήτιγε, nedum, apud Hermog. ex particulis, μὴ, τὶ & γέ. quæ V.

Μῆτος, εος, τὸ, conſilium; idem quod Th. μῆτις, V.

Μήτρα, ας, ἡ, matrix, uterus, vulva. Th. μήτηρ, mater.

Μητραγύρτης, ου, ὁ, ἡ, i.e. ὁ μητρὸς ἀγύρτης; qui matri Deorum colligit; unde in plur. μητραγύρται, vocabantur, inquit Bud. qui magnæ matri, ſive Cybelæ Deorum matri, ſtipem cogebant, tympana geſtantes; unde, μητραγυρτέω, ῶ, matri Deûm cogo ſtipem, Athen. l. 12. ex μήτηρ & ἀγύρτης, ὁ, V. Sic etiam, μητράδελφος, matris frater, avunculus; item, in plur. μητράδελφοι, οἱ, fratres uterini; & ex eadem matre prognati; ex μήτηρ, μητρὸς, & ἀδελ-φὸς, ὁ, V. Item, μητραλοίας, ου, ὁ, matricida; ex μήτηρ, μητρὸς, & ἀλοάω, unde ἀλοίαω, tritura; comminuo, cædo, &c. Vide.

Μητραγύρτης, ου, ὁ, inſtrumentum, quo, in uterum, medicamentum infunditur, clyſteris modo; ſeu, ſpecillum, infundendo in uterum liquori, commodum; ex μήτρα, ἡ, uterus; & ἐγχέω; unde ἔγχυ-τος. &c. V.

Μητραλάζω, fut. άσω; ſacra matris Deûm per-go; vel, ſtipem ei cogo. Poll. l. 3. c. 2. à Th. μήτηρ, μητρὸς, ἡ, V. Unde etiam, μητρικὸς, ὴ, ὸν, maternus; Poll. Ut, μητρικὴ κτῆσις. Item, μητρὶς, ίδος, ἡ, ſcil. πόλις; materna civitas; ſeu, patria matris; civitas ex qua mater alicujus orienda eſt; item, μητρόθεν; à matre, ex parte matris; Herodor. & Plut. in Per.

Μητρόδοκος, à matre receptus; Pind. ex μήτηρ, μητρὸς, & δέχομαι; Ionice, δέκομαι; unde δοχὸς, &c. V. Sic etiam, μητροδίδακτος, à matre edoctus, à matre eruditus; ex μήτηρ, τρὸς & δίδα-κτος, V.

Μητροκτόνος, ου, ὁ, Att. pro μητροφόνος, ου, ὁ, matricida: ex μήτηρ, mater, & ἀλοάω, ῶ, percutio. Sic, πατροφόνος, patris percuſſor, dicitur.

Μητρόθεν, adv. materno genere. Them. μήτηρ, mater.

Μητραδελφίδιος, matris frater, avunculus; & in fœm. μητραδελφιδῆ, matris germana, i.e. matertera; ex μήτηρ, μητρὸς, & ἀδελφιδοῦς, V.

Μητροκτονέω, ῶ, matrem occido: &

Μητροκτονία, ας, ἡ, matris cædes: &

Μητροκτόνος, ου, ὁ, ἡ, matricida: à μήτηρ, & κτείνω, occido. præt. m. ἔκτονα.

Μητροπάτωρ, matris pater, avus maternus: ex πατὴρ & μήτηρ.

Μητροπολία, ἡ, ſic inter vicos eſt, ut metropolis inter urbes, à ſu ſq; colonis agnoſcitur; vicus aliorum vicorum mater; ſeu, ex quo coloniæ ducuntur; ex μητρὸς & κώμη; unde, κώμιον, τὸ, &c. V. Item, μητρώνυμος; matri mater, i.e. avia materna; Poll. ex Pind. legitur etiam μητρομήτωρ; ex

μήτηρ, τερος, comp. cum se ipso. Item, μητερξεν-Θ-; & Doricè, ματερξεν-Θ-, ε, ὁ, spurius, nothus; unde Hesych. μάτερξέντες παῖδας, exp ἐκ τάθης; ex μητερς & ξέν-Θ-. V. Item, μητροπάτωρ, matris pater, avus maternus; Il. γ. ex μήτηρ, τερς, & πατήρ.

Μητροπολις, εως, ἡ, METROPOLIS. q.d. μήτηρ τῆς πόλεων, mater urbium, quia sic se habet ad coloniam ex eâ deductam, ut mater ad filiam.

Μητροπολίτης, ε, ὁ, qui ex matrice urbe est: & METROPOLITANUS: à præced.

Μητροβρᾴστης, ε, ὁ, qui matrem violat, qui matri manus infert. ὁ φθείρων τὴν μητέρα; ex μήτηρ, τερς, & βρᾴω; unde βράστης, &c. V.

Μητροβρίπ-Θ-, ε, ὁ, à matre abjectus, de Paride dicitur: ex μήτηρ & ῥίπτω, projicio.

Μητροφθόρ-Θ-, ε, ὁ, qui propriam matrem interfecit; ex Epigr. ex μητερς, & præt. med. ἔφθορα; unde φθορεύς, ἡ, &c. V. Sic, μητροφόν-Θ- & μητροφόντης, matricida; ex μητερς & φένω; unde φον-Θ-, &c. V.

Μητρυιά, ᾶς, & Ion. μητρυῆς, ἡ, noverca. Th. μήτηρ.

Μητρυός, per jocum sic dicitur quem πατρὸς propriè, seu, vitricum vocant; Eust. ex comicis; item, μητρυώδης, ες-Θ-, ὁ ἢ, ἡ, novercalis; utrumq; à præced. μητρυιὰ, ἡ, V.

Μητρῳακός, ᾶ, ὁ, ut, μητρῳακαὶ ἀγνεῖαι, purificationes quæ in sacris Cybelæis fiebant; à seq. μητρῷ-Θ-, vide.

Μητρῷ-Θ-, ε, maternus: &

Μήτρως, ω, & ῳ-Θ-, ὁ, avunculus maternus: ab eodem Th.

Μηχανάται, Poët. pro μηχανᾶ-Θ-, machinatur, 3. sing. ind. pass. à

Μηχανάω, f. ήσω, machinor. Th. μηχανή.

ΜΗΧΑΝΗ, ῆς, ἡ, artificium, solertia, MACHINA. Hinc μηχανάω, & Ion. μηχανέω, machinor, molior. ἀμήχαν-Θ-, ε, ὁ, ἡ, simplex, minimè solers. πολυμήχαν-Θ-, ε, ὁ, ἡ, versutus ad omnia.

Μηχανητέον, machinandum, conandum; et, μηχανητέον μηχανᾶν πᾶσιν, omni conandum ratione; Plat. νομ. ζ. Ubi sequitur ὅπως ἄν, cum subjunctivo; est verbale gerundivum, à μηχανάομαι, idem quod μηχανάω; molior, excogito, struo; sed in pass. interdum passivè, pro arte mechanica fio; unde etiam verbalia, μηχανητὴς, ᾶ, ὁ, machinator; & μηχανητικὸς, ᾶ, ὁ, machinandi, seu, machinas fabricandi peritiâ præditus; item, solers excogitator; Xen. Item, μηχανιάτης, idem quod, & pro μηχανητής; Hom. hymn. in Here.

Μηχάνημα, ατ-Θ-, τὸ, machinamentum, fraus. ϰ

Μηχανικὸς, ἡ, MECHANICUS, opifex: à μηχανή.

Μηχανοίατο, Ion. pro μηχανῶντο, 3. pl. p æs. opt. à μηχανέομαι pro μηχανάομαι. Th. μηχανή.

Μηχανοποιὸς, machinarum faber; unde, μηχανοποιία, machinarum fabricatio; & μηχανοποιέω, fum μηχανοποιὸς; ex μηχανὴ & ποιέω; sic, μηχανορράφ-Θ-, machinarum structor; technarum, seu, fraudum excogitator; Euryp. in Androm. Unde, μηχανορραφία, ἡ, machinarum consutura; fraudum excogitatio; ex μηχανὴ & ῥάπτω; unde, ῥαφὴ & ῥαφία, &c. V.

Μηχανάομ-Θ-, præs. part. pass. verb. μηχανόομαι; machinor. Them. μηχανή.

Μῆχαρ, τ-Θ-, τὸ, conamen, artificium; idem quod seq. μῆχ-Θ-, τὸ, & ab eod. id V.

Μῆχ-Θ-, ε-Θ-, τὸ, consilium, remedium, commentum. Th. μηχανὴ, artificium.

Μήων, ον-Θ-, ὁ, ἡ, Dor. & Æol. pro μείων, minor. quod vide.

Μήων, ονος, ὁ, nomen propr. viri.

Μία, ᾶς, ἡ, una. dat. μιᾷ, & Ion. μιῇ, à masc. εἷς, unus.

Μιαιγαμία, pollutæ nuptiæ; ità vocat Suid. filiorum Sethi & Enochi coitum cum filiabus Caini; quod hæ pollutæ & impuræ essent; illi, contrà, ex numero filiorum Dei; ex μιαίνω & γάμ-Θ-, ὁ, vel γάμος, ὁ, &c. V.

ΜΙΑΊ'ΝΩ, inquino, polluo, conspurco. f. ανῶ, a. 1 ἐμίηνα. p. μεμίαγκα. perf pass. μεμίαμμαι. & Att. μεμίασμαι. perf. part. pass. μεμιασμένος. a. 1. pass. ἐμιάνθην, ης, η. a. 1. sub. pass. μιανθῶ, ῆς, ῇ. Hinc μιαρὸς, ᾶ, pollutus. ἀμίαντ-Θ-, ε, ὁ, ἡ, impollutus.

Μιαιφονία, contaminatio ex cæde; cædes, homicidium; Plut. ex iisd. cum seq. V.

Μιαιφονέω, cæde me polluo. f. ήσω, à seq.

Μιαιφόν-Θ-, ε, ὁ, homicida, qui cæde se polluit. in voc. ὦ μιαίφονε ex μιαίνω, polluo, & φόν-Θ-, cædes. Th. φένω, occido: p. τ. πέφονα.

Μίαμμα, ατ-Θ-, τὸ, i.e. βάμμα, τὸ, tinctura; verbale. à μιαίνω, V.

Μιάνθην, Poët. pro ἐμιάνθην, Bœot. pro ἐμιάνθητεν, 3. pl. a. 1. pass. Vel per Syncop. pro μιανθήτην, 3. dual. a. 1. pass. verbi μιαίνω, polluo. hinc a. 1. sub. pass. μιανθῶ. & in 3. pl. μιανθῶσι.

Μίανσις, εως, ἡ, pollutio: à μιαίνω.

Μιαντὸ, f. 1. act. verbi ejusd.

Μιαρία, impuritas; item, scelus, à seq. μιαρὸς, V.

Μιαρὸς, ᾶ, pollutus, sceleftus. Th. μιαίνω, polluo.

Μιαροφάγ-Θ-, pollutorum ciborum esor; qui impuris cibis vescitur; unde μιαροφαγέω, contaminatis cibis vescor; & μιαροφαγία, pollutorum esus; ex præced. μιαρὸς & φάγω; unde, φάγ-Θ-, &c. Vide.

Μιαρὸς, pollutè, contaminatè; item, sceleste; adv. à præced. μιαρὸς, V.

Μίασμα, ατ-Θ-, τὸ, inquinamentum, scelus: &

Μιασμὸς, ὁ, impuritas: &

Μιάστωρ ορ-Θ-, ὁ, contaminator: à perf. pass. v. μιαίνω.

Μίγα, mistim, idem quod μίγδα, V.

Μιγάζομαι, idem quod, & pro Th. μιγνύω, misceo, &c. V.

Μιγὰς, άδ-Θ-, ὁ, ἡ, mistus: &

Μίγδα, mixtim, promiscuè, adv. pro

Μίγδην, idem. à μίγνυμι, misceo.

Μιγδαλοῖ, ὁ, mixti; à Th. μίγνυμι; unde μίγδα, &c. V.

Μιγείω, ης, η, a. 2. opt. pass. μιγείς, είη-Θ-, & in f. g. μιγεῖσα, a. 2. part. pass. ab a. 2. pass. ἐμίγην, verbi μίγνυμι, misceo. f. μίξω.

Μίγη, Bœot. Syncop. pro ἐμίγησαν. 3. pl a. 2. ind. pass. verbi μίγνυμι, misceo. f. ξω.

Μιγέασι, per Ecta sin Ion. pro μιγῶσι, 3. pl. a. 2. sub. pass. ejusd. verbi.

Μίγη, pro ἐμίγη, 3. sing. a. 2. pass. Ion. &

Μιγήμεναι, Att. & Dor. pro μιγῆναι congressum fuisse, a. 2 inf. pass. verbi μίγνυμι, misceo.

Μιγήσομαι, f. 2. pass. verbi ejusd.

Μίγμα, ατ-Θ-, τὸ, mixtura, à 1. perf. perf. pass. seq. μίγνυμι.

Μιγμὸς, ὁ, idem quod præced. μίγμα, τὸ, mistura, miscella; item, farrago; & peculiariter de medicamentorum misturis; itidem, à seq. Th. μίγνυμι, V.

Μιγματοπώλης, qui medicamentorum misturas vendit, Gal. ex præced. μίγμα, τ-Θ-, & πώλης, V.

ΜΙ'ΓΝΥΜΙ, seu μιγνύω, misceo. f. ξω. p. μέμιχα. a. 1. ἔμιξα. perf. pass. μέμιγμαι. perf. part. μεμιγμένος, η, ον. a. 2. pass. ἐμίγην. a. 2. inf. μιγῆναι Dor. μιγήμεναι. a. 1. pass. ἐμίχθην, paulo post f. μεμίξομαι. Hinc μίγμα, mixtura. μίξις, mistio. ἄμικ-Θ-, ος, & ἀμιγὴς, ές-Θ-, ὁ, ἡ immixtus. μίγδην, mixtim. ἴγδις, ος, ἡ, mortarium, pila.

Μιγνύσαι, præs. inf. act. à μίγνυμι, misceo.

Μίδας, bestiola, quæ fabas peredit. q. à μίω, edo. Est & jactus tesserarii. Fuit & rex Phrygiæ ditiss. iftius nominis.

Μιφόν-Θ-, i.e. ὁ μιαίνων ἑαυτὸν φόνῳ, &c. sanguinarius; idem quod μιαφόν-Θ-, quod Vi.

Μίζ ξκ-Θ-, crater. Jerem. 52. 19. μασταφόν-Θ-, legend. ex nonnullis Editionibus.

Μιθραδάτης, ε, ὁ, MITHRIDATES, Ponti & Bithiniæ rex: à quo, excogitatum est, nomenq; traxit ὁ μιθρίδατον, quod dicitur mithridate.

Μικκὸς, ὰ, όν, Dor. pro μικρὸς, ὰ, όν. hinc μικκύλ-Θ-, diminut. à μικκὸς, arvulus.

Μικῆς, gen. Ion. f. g. à μικρός.

Μικροδικηπικὸς, apud Aristot. 2. Rhet. in re parva injurius; (ei opponitur μεγαλοδικηπικὸς, quod V.) ex μικρὸς & ἀδικέω; unde ἀδικηπικὸς, &c. V. Sic, μικραίπ-Θ-, de parvis rebus expostulans; vel, parvam ob causam; ex μικρὸς & αἰτία; unde αἰπ-Θ-, &c. V.

Μικροβασιλεύς, parvus rex, vel, minor rex; ex μικρὸς & βασιλεύς, V. Sic, μικροβι-Θ-, qui exiguæ est vitæ; à Th. βί-Θ-. Μικροβιάλ-Θ-, qui parvi est

est glebis; à Th. βῶλος; V. Μικρογλόης & μικρόγυος, qui parvum modum habet; a Th. γῦς; unde γλόειον, &c. V. Μικροδόσια, ας, ἡ, donatio exigua, parvum munus; à nomine δόσις, εως, ἡ, comp. Ut cætera præced. cum Th. μικρὸς, &c. Vide.

Μικροθυμέω, f. ήσω, animo sum pusillo: &

Μικροθυμία, ας, ἡ, pusillanimitas: à

Μικρόθυμος, ος, ὁ, ἡ, pusillanimus: à μικρὸς & θυμὸς, animus.

Μικροκαρπος, fructum minutum generans; unde μικροκαρπία, parvi fructûs seu fructûs exiguitas; ex μικρὸς & καρπὸς, V. Sic, μικροκέφαλος, qui est parvo capite; à Th. κεφαλὴ, V. Μικροκίνδυνος, qui in parvis periclitatur; qui parva pericula suscipit; à Th. κίνδυνος; item, μικροκοίλιος, qui parvo est ventre; à Th. κοιλία, comp. ut præced. cum Th. μικρὸς, V.

Μικρολόγος, ος, ὁ, restrictus, sordidus: à μικρὸς & λόγος, verbum, ratio.

Μικρολογία, seu σμικρολογία, oratio tenuis, nullamve habens verborum & sententiarum dignitatem; apud Suid. Unde, μικρολογέομαι, seu, σμικρολογέομαι, ἔμαι, de rebus minutis & levibus accurate disputo; ex μικρὸς & λόγος, dictum, verbum, &c. Item, μικρολόγος, seu, σμικρολόγος; qui rei parvæ rationem habet; vel, qui rem parvam in pretio habet, vel, magni æstimat; item, qui in minima quæq; inquirit; inscr. Item, sordidus, parcus, avarus; Herodian. Unde, adv. μικρολόγως, vel, σμικρολόγως, res parvas magni æstimando, sic ut minutas etiam res consectemur; item, sordidè, avarè; more eorum, qui σμικρολόγοι vocantur; indè etiam μικρολογία, seu, σμικρολογία, magni facere, seu, æstimare rem parvam; item, sordes, avaritia; ponitur etiam, pro cura quæ impenditur rebus nihili, vel, minutis; item, μικρολογέομαι, ἔμαι, vel σμικρολογέομαι, rei parvæ rationem habeo; anxiè & scrupulosè circa vilia & spernenda occupor; item, sordidè & præparcè rationem ineo, vel, tribuo; apud Plut. ex μικρὸς vel σμικρὸς, & λόγος, ratio, &c. V.

Μικρόλυπος, cui vel minimæ res animi molestiam afferunt; cujus animo vel minima quæq; molesta sunt; ex μικρὸς & λύπη, V. Item, μικρομερὴς, parvis partibus constans, seu, minutis ac tenuibus; unde, μικρομέρεια, tenuitas partium; à nomine μέρος, τὸ, V. Μικρόμματος, parvos habens oculos; ab ὄμμα, τὸ, V. μικρόπτλευς, parvum gestans peplum; à Th. πέπλος, V. Μικροπολίτης, parvæ urbis civis; unde, μικροπολιτικὸν, τὸ, multitudo parvi oppidi, Aristoph. à Th. πόλις; unde, πολίτης & πολιτικὸς, &c. Quæ V. μικροπόνηρος, qui in parva re, seu, in parvis rebus improbus est; apud Aristot. à πονηρὸς, ὁ, improbus, V. Μικροπρεπὴς, viles abjectosq; homines decens; vilis, sordidus, illiberalis; unde adv. μικροπρεπῶς, illiberaliter, sordidè, ut solent abjecti homines; Poll. Item, μικροπρέπεια, illiberalitas, sordes, indecora parsimonia, Aristot. Rhet. 1. Item, μικροπρέπθυμος, sum μικροπρεπὴς, seu, vilis abjectique sum animi, indecoreq; parcus; (sed dicitur etiam, σμικροπρεπὴς & σμικροπρέπεια, &c. à Th. πρέπω, V. μικροσαρκοπος, qui est facie parvâ; à σαρκοπον, τὸ, V. μικροσάραξ, ακος, ὁ ἡ ἡ, parvos acinos habens; à nomine σάξ, ακὸς, V. Μικρόρριν vel μικρόρριος, cui parvus est nasus; à Th. ῥὶν vel ῥὶς, V. Item, μικροῤῥύπος, cui est parvum orropygion; apud Aristot. ex ὀῤῥύπιον, vel, ὀῤῥύπιος; comp. ut reliqua præced. cum Th. μικρὸς, &c. V.

ΜΙΚΡΟΣ, ὰ, ὸν, & Att. Σμικρὸς, parvus. compar. μικρότερος, superlat. μικρότατος. vel irregular. ἐλάσσων, ἐλάχιστος. μετὰ μικρὸν, pauló post. μικρὸν, parvum: μικρῶ, fere.

Μικροσπέρμαλος, parvum ferens semen; à σπέρμα, τὸ, V. Μικρόσταχυς, parvas spicas ferens, seu, protrudens; à Th. στάχυς, V. Μικρόστομος, qui parvo, seu, angusto ore est; à Th. στόμα, τὸ, V. Μικρόσφυκτος, cui parvus est pulsus & exilis; seu, cui pulsus elanguit; item, debilis; unde etiam, μικροσφυξία, parvitas, seu, exilitas pulsus; à Th. σφύζω, unde σφύξις, comp. ut præced. cum Th. μικρὸς, V.

Μικρότης, vel σμικρότης, ητος, ἡ, parvitas: à præced. Th. μικρὸς.

Μικρῷ, fere, propemodum: ut μικρῷ διαφέρει, parvulum differt, Plin. Sic, μικρῷ δεῖ, parvum abest; fermè: est genit. adverbialiter positum, à Th. μικρὸς, V.

Μικροτραπεζος, qui exiguam, seu, tenuem mensam apponit, Athen. l. 14. ex μικρὸς & τράπεζα, &c. V. Sic, μικρότριχος, qui exiguis, seu, brevibus est pilis; à Th. θρὶξ, τριχὸς, V. Μικρόφυλλος, qui parvis, seu, minutis est foliis, Dioscor. à Th. φύλλον, τὸ, V. Μικρόφωνος, qui gracili, seu, exili voce est; (pro eodem, dicitur etiam σμικρόφωνος, Poll.) ex Th. φωνὴ, comp. ut præced. cum Th. μικρὸς, V.

Μικροψυχία, pusillanimitas, animus demissus & abjectus; item, μικροψυχέω, pusillo sum animo; item, animo deficio; utrumq; à seq. μικρόψυχος, qui est animo pusillo & dejecto; item, illiberalis & sordidus, apud Aristot. & Dem. &c. V.

Μικρόψυχος, ος, ὁ, ἡ, pusillanimis. Them. ψυχὴ.

Μικρόχωρος, parvam habens regionem, seu, exiguum habens solum; ex μικρὸς & χώρος, ὁ, V.

Μικροψυχία, ας, ἡ, q. d. pusillanimitas; parvus & exiguus animus; hinc μικροψυχιῶ & μικροψυχῶ, apud Poll. demitto & abjecte; ex μικρὸς & ψυὴ, ἀψὸς, cujus comp. varia desinunt in ψυχίων, &c. V.

Μικρόω, vel, σμικρόω: parvum reddo; imminuo, à Th. μικρὸς, V.

Μίκτη, Ion. vel Poët. pro ἐμίμικτο, 3. sing. pluscq. p. pass. verbi μίγνυμι, misceo.

Μικτὸς, ὴ, mixtus. in pl. n. g. τὰ μικτὰ, ab eod. Th.

Μίλαξ, est per Apocopen τῆς σ, pro σμίλαξ; hederæ species, è qua tori fiebant; quâ etiam coronari soliros poëtas aiunt; Aristoph. à Th. σμίλαξ, ακος; unde σμίλος, ὁ, &c. V.

Μίλητος, ὴ, ὸν, & ος, ὴ, nomen urbis, Gr. coccinea: à μίλτος, minium.

ΜΙ'ΛΙΓΔΟΣ, ος, ὁ, instrumentum quoddam artis plasticæ.

Μίλιον, ὴ, τὸ, milliare, spatium mille passuum. vox. Lat.

Μίλτειος, miniaceus, qui è minio est; ex Epigr. l. 6. & μίλτινος; idem ut μίλτινοχρώματος, miniaceus color, apud Plut. Item, μιλτίτις λίθος; lapis minii colorem referens; omnia, à Th. μίλτος, minium, Plin. l. 33. c. 17. μίλτου vocant Græci minium, quidam Cinnabari; idem l. 33. vocat etiam rubricam; ut μίλτος λημνίας, rubrica lemnia, ex Insula Lemno.

Μιλτωλεὼς, ὲος, ὁ, ὴ, minio tinctus, miniatus: quod à μίλτος, ος, ὴ, minium, & ἀλείφω, ungo.

Μιλτοθυρὶς, quo foribus inducitur minium, ut, μιλτοθυρὶς ῥοΐνη, funis rubricatus, quo foris lignum illinitur, seu, quo fores tingi solent; in Epigr. ex μίλτος & θύρα, ἡ, V.

Μιλτοπάρῃος, ος, ὁ, ἡ, rubras habens proras: à μίλτος, ος, ὴ, minium, & πάρη, pro παρεία, ας, ἡ, gen. Poët. prora navis.

Μιλτόστρεπτος, miniaceo, seu, rubeo colore decorus; i. e. rubens; ex μίλτος & πρέπω, V.

ΜΙ'ΛΤΟΣ, ος, ὴ, minium. An à mullo pisce, qui ipsius coloris?

Μιλτόω, ῶ, minio, inficio, à præced.

Μιλτώδης, ες, ὁ, ἡ, miniaceus, minio similis, colore, viz. rubeo, Athen. l. 13. à Th. μίλτος, minium, rubrica; item, rubigo segetum; à minii colore; Eust. ex Paul.

Μιλτόρυχος, minii, seu, rubricæ effossor; Poll. l. 7. c. 23. Unde, μιλτορυχία, minii effossio, apud eundem; item, locus in quo effoditur minium, seu, rubrica; ex μίλτος & ὀρύσσω; unde ὀρυχὴ, ἡ, &c. V.

ΜΙ'ΛΦΑΙ, αἳν, αἱ, & μίλφωσις, defluvium pilorum palpebræ.

Μίλων, Dor. per Apocop. pro Μίλωνι, Miloni.

ΜΙΜΑΙ'ΚΥΛΟΝ, ε, τὸ, fructus arbuti.

Μιμαλόνες, mulieres bellatrices apud Macedones, παρὰ τὸ μιμεῖσθαι τοὺς ἄνδρας, Etym. Item, cum gemino λ, μιμαλλόνες, αἱ, apud Macedonas, Bacchæ vocantur; ità dictæ videntur, quasi μιμηλόνες, à Th. μιμέομαι; unde μιμηλάζω, imitor, &c. V.

Μίμαντα, acc. sing. à Μίμας, αντος, ὁ, vomen viri.

ΜΙ'ΜΑΡΚΙΣ, farciminis genus.

Μίμαυλος, videtur dici, qui mimos tibiâ exprimit; Athen. l. 19. Unde μιμαυλεῖν, exp. tibiarum cantum imitari,

ex μιμέομαι, unde μῦμος & ἀυλὸς, &c. V.

MIME'OMAI, μιμέομαι, imitor, cum acc. præf. inf. μιμεῖσθαι, f. μιμήσομαι, p. μεμίμημαι, σαι, ται. Hinc μίμησις, imitatio. μιμητὴς, imitator. μῦμος, imitator histrionicus.

Μιμέεσα, ας, ἡ, sic dicitur μιμητικὴ τέχνη, ἢ μίμησις; à Th. μιμέομαι, &c. Quæ V.

Μιμηλάζω, imitor; imitando exprimo; à μιμηλὸς, ὃ, ὁ, imitando expressus, à docto imitatore effictus; Plut. Item, activè, imitandi solertiâ præditus; ut, μιμηλὴ τέχνη, apud Luc. imitatrix ars, seu, imitandi peritia; unde etiam, μιμηλάσιμος, ητος, ἡ, imitandi dexteritas; omnia, à μιμέομαι, vide.

Μιμήσαντο, imitentur, 3. pl. a. 1. opt. m. μιμήσασθαι. a. 1. inf. m. verbi μιμέομαι. f. 1. μιμήσομαι. & in 1. pl μιμησόμεθα.

Μίμημα, ατος, τὸ, imitamentum: &

Μίμησις, εως, ἡ, imitatio: &

Μιμητὴς ὃ, ὁ, imitator: &

Μιμητικὸς, ὃ, imitandi peritus: &

Μιμητὸς, ὃ, imitabilis: omnia à perf. pass. v. μιμέομαι.

Μιμητικῶς, imitando, seu, more imitatorum, Athen. l. 11. est adv. à μιμητικὸς, V. Unde etiam μιμητικὴ, scil. τέχνη, imitatrix ars, seu, imitandi peritia; & τὸ μιμητικὸν, imitatio, vel, imitandi solertia; Plut. & Demetr. Phaler. &c.

Μιμικὸς, ὃ, ὁ, mimicus, i.e. ad mimos pertinens, aut mimos decens, Demetr. Phaler. est adject. à μῦμος, ὁ, histrionicus imitator, vel, qui gestus, aut, dicta, ac facta alicujus imitatur & effingit; item, fabula paulo licentior quam comœdia; vel, quæ constat diuturnâ imitatione rerum vilium, & levium personarum; Herodot. l. 5. & Athen. l. 11. &c. V.

Μιμνάζω, idem cum μίμνω seu μένω, maneo.

Μιμνάσκετο, Dor. pro ἐμιμνήσκετο, recordabatur, 3. sing. imperf. pass. verbi μιμνήσκω, quod V.

Μίμνῃ, manet, 3. sing. præs. ind. μίμνω, Poët. pro μένω, maneo.

Μιμνήσκομαι, idem quod μνάομαι, recordor, memini, Il. ω. ab act. μιμνήσκω, seq. in memoriam revoco, &c. V.

Μιμνήσκω, facio recordari, moneo. præs. imperf. μίμνησκε, mutuatur sua tempora à Them. μνάομαι, f. μνήσω. p. μέμνηκα. præt. pass. μεμνήσκομαι, recordor. perf. pass. μέμνημαι, memini. a. 1. pass. ἐμνήσθην, & in 1. pl. ἐμνήσθημεν. a. 1. m. ἐμνησάμην, ω, απο. Hinc ἀναμιμνήσκομαι, recordor. ἀνάμνησις, εως, ἡ, recordatio: ὑπόμνημα, ατος, τὸ, monumentum, admonitio: μνηστὸς, ὃ, desponsatus: μνηστὴ, sponsa: μνηστὴρ, ῆρος, ὁ, procus: μνηστεύω, ambio nuptias, μνηστεύω idem.

Μίμνον, manebant, 3. pl. imperf. act. Ion. μίμνοντο, Dor. pro μίμνεσαι, 3. pl. præs. verbi μίμνω, idem quod μένω, maneo. præs. part. μίμνων.

Μιμνόντεσσι, dat. pl. Poët. & Ion. pro μίμνουσι, præs. part. μίμνων, οντος, ὁ.

Μίμνω, idem quod μένω, maneo.

Μιμογράφος, qui mimos scribit; mimorum scriptor; ex μῖμος & γράφω; unde γραφὴ, &c. V. hic, μιμολόγος, qui mimos recitat; ut in Epigr. ἠχὼ μιμολόγος dicitur, quòd humanam vocem refert; unde, μιμολογέω, mimos, vel mimicè recito; ex μῦμος & λόγος, &c. V.

Μῖμος, ου, ὁ, MIMUS, imitator, histrio. Th. μιμέομαι, imitor.

Μιμὼ, οῦς, ἡ, simia, quia μιμεῖται, actiones hominum.

MI'N, ipsum, am. acc. Dor. pro αὐτὸν, αὐτὴν, vel ἕ. Sic ἀυτὸν μιν, pro ἑαυτὸν, seipsum. Interdum significat ἀυτὸ, vel αὐτῆς.

MI'NΘA, seu μίνθη, ης, ἡ, MENTHA, herba. An quia ἐν μίνθῃ, in stercore nascitur? at

Μίνθος & μίνθη, stercus.

Μινθόω, fut. ώσω, stercoro, stercore perfundo; unde in a. 1. infin. μινθῶσαι, merdâ aspergere, vel, inquinare; item, merdam affricare; à Th. μίνθα, ἡ, V.

Μινυᾶν, gen. Dor. pro Μινυῶν, à Μινύα, nom. propr. Urbis Thessaliæ. Et Minyæ Argonautæ dicuntur.

Μινύεια, ας, ἡ, eadem quæ & Μινύα, vide præced.

Μινύθω, minuit, 3. sing. ind. præs. &

Μινύθη, 3. sing. sub. præs. à

Μινύω, minuo. Them. μινύσω, ῦς, parvus.

Μίνυνθα, adv. paululum: & hinc

Μινυνθαδίος, ου, ὁ, ἡ, brevi tempore durans: à

MINY'Σ, ῦος, Eustath. Attice dici vult pro μικρὸς, parvus, exilis: hinc μινύθω, minuo.

Μινύεγμα, sive μινύεισμα, τὸ, lamentum exili voce, querulum & exile murmur; verbalia, à seq. μινυρίζω; exili seu flebili voce cantillo, &c. V.

Μινυρίζω, præs. imperat. act. à

Μινυρίζω, exili voce lamentor: à μινυρὸς, idem quod Them. μινύσω, parvus.

Μινύσμαι, querulâ voce cantillo: ab eod. Them.

Μινυρὸς, ῦς, ὁ, exiguus, pusillus; item, exili vel, flebili voce loquens, vel, cantillans; à Th. μινύω, V.

Μινυσείος, ου, ὁ, ἡ, qui brevis est temporis, fluxus: ex μινύθω, parvus, & ἄϝος, tempus.

Μίνως, ωος, ὁ, MINOS, nomen viri.

Μιξαιθρία, ας, ἡ, & μιξαίθριον, τὸ, serenitas pluviis hyemalibus permixta; ex μίξις & αἴθρα; unde αἰθριόω, &c. V. Item, μιξέπλυσις, qui altero tantum parente Græci sunt; ut Hibridæ apud Romanos; ex μίξις & ἔπλυσις, &c. V. Item, μιξιαμβοποιὸς, convitiator; ex μίξις, ἰαμβοποιὸς, &c. V.

Μίξις, εως, ἡ, concubitus, mistio. Th. μίγνυμι, misceo.

Μιξοβάρβαρος, mixtus barbaris, semibarbarus; ex μίξις & βάρβαρος, V. Item, μιξοβόας, promiscuè clamans; Plut. ex μίξις & βοάω, und βοὴ, &c.

Μιξοδία, ας, ἡ, & μιξοδίη, ης, ἡ, sive μιγαδία, ἡ, mixtio viarum; item, locus inter Scyllam & Charibdim; apud Apoll. l. 4. à Th. ὁδὸς, ἡ, V.

Μιξόθηρ, semi-ferus; q. d. permixtus feræ; ut, μιξόθηρ ἄνθρωπος, in Epigr. dicitur minotaurus; à Th. θὴρ, V.

Μιξόθριξ, qui mixtis est pilis; semi-canus; à Th. θρὶξ, V.

Μιξοιφία, ας, ἡ, coitus; à Th. ὀιφέω, seu, ὀιφάω, V.

Μιξόλευκος, albo distinctus; semialbus; Luc. à Th. λευκὸς, V.

Μιξολυδιστὶ, ad Lydiam harmoniam, quæ mixta vocatur; à Th. λυδὸς; unde λυδιστὶ, V.

Μιξόμβροτος, semi-homo; ad verbum, homini permixtus; à Th. βροτὸς, (& inserta literâ μ, ante Th. Eupkoniæ gratiâ) comp. ut reliqua præced. cum nomine μίξις, V.

Μιξοπάρθενος, ου, ὁ, ἡ, naturam habens virginis & animalis: à μίγνυμι, misceo, & παρθένος, ἡ, virgo.

Μιξοπόλιος, cujus pili canis misceri incipiunt; ex μίξις & πολιὸς, V. Item, μιξόφρυς, cui supercilia coeunt, qui μεσόφρυον (id V.) non habet; Poll. l. 2 ex Cratino; ex μίξις & ὀφρὺς, ύος, V.

Μίξω, misceo, f. 1. act. verbi μίγνυμι, quod vide.

Μισαδία, ἡ, odium bonorum, seu, bonarum rerum; à Th. μῖσος & ἀγαθὸς, &c. V. Sic, μισάδελφος, fratris, seu, fratrum osor; unde, μισαδελφία, fratris, seu, fratrum odium, Plut. ex μῖσος & ἀδελφὸς, V. Μισάλληλοι, mutui osores; unde, μισαλληλία, mutuum odium; ex μῖσος & ἀλλήλων, vide.

Μισάνθρωπος, invisus princeps; 2. Maccab. ex μῖσος & ἀρχὴ; unde ἀρχὸς, ὁ, vide.

Μισαύχεια, ας, ἡ, locus in convalle, in quâ fit mistio aquarum: à μίσγω seu μίγνυμι, misceo, & ἄυλος, ου, τὸ, vallis.

Μίσγαι, Ion. pro μίσγῃ, 2. sing. præs. sub. pass. verbi μίσγω, idem quod μίγνυμι, misceo.

Μίσγῃ, præs. inf. à μίσγω, tempero. Them. μίγνυμι.

Μίσγετο, miscebatur, 3. sing. imperf. Ion. verbi μίσγομαι, η, εται, Them. μίγνυμι.

Μισγόμβροτος, idem quod μιξοβία; ubi vide.

Μίσγοισαι, Dor. pro μίσγουσαι, miscentes, præs. part. f. g. à μίσγω, idem quod μίγνυμι, misceo.

Μίσγομαι, misceor; item, frequenter, pro, concumbo; & dicuntur etiam præliantes μίσγεσθαι, Il δ. est idem quod, & pro, μίγνυμαι, quod est pass. à Th. μίγνυμι, V.

Μισγόμβροτος, η, ον, præs. part. pass. ejusd. verbi & Th.

Μισγονόμος, ut, μισγονόμος γῆ, terra ubi promiscuè pascunt omnes; Hesych. ex μίσγω & νέμω, pasco; unde νόμος, pascuum, &c. V.

Μίσγω,

Μίσγω, misceo; idem quod & pro Th. μίγνυμι, V.

Μισεῖ, 3. sing. præs. act. sed.

Μίσει, p. æs. imperat. act. à

Μισέω, ῶ, odi, minus amo. imperf. ἐμίσουν, κν. f. μίσω. p. μεμίσηκα. a. 1. act. ἐμίσησα. a. 1. sub. μισήσω, ῇς, ῇ. & in 3. pl. μισήσωσι, præt. pass. μισήσομαι, odio habeor. perf. pass. μεμίσημαι. perf. part. μεμισημένος, η, ον, exosus, a, um. Th. μῖσος, ους, τό, odium.

Μισηθεὶς, ἐπί, a. 1. part. pass. verbi præced.

Μίσημα, τό, odium; verbale, à præced. μισέω, V.

Μισήσει, oderit, 3. sing. a. 1. sub. act. à μισέω, quod vide.

Μισητὴ, ῆς, ἡ, odiosa, libidinosa, salax: à

Μισητὸς, ἥ, odiosus, libidinosus. Th. μῖσος, τό, odium.

Μισητία, insatiata libido, Aristoph. & Plut. à præced. μισητὸς, V. Unde etiam μισητίζω, odi, odio prosequor; idem quod μισέω, ῶ, à Th. μῖσος, V.

Μισθαποδοσία, ας, ἡ, mercedis persolutio, præmii retributio, pœna. Ex μισθὸς, merces, & ἀποδίδωμι, reddo. Th. δίδωμι, do.

Μισθαποδότης, ου, ὁ, qui mercedem persolvit, præmiorum largitor. ab iisd. Them.

Μισθάριον, ου, τὸ, mercedula, vilis merces, in Epigr. l. 1. & Athen. l. 13. est diminut. à μισθὸς, V.

Μισθαρνεῖν, unâ voce dicitur, pro μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedem capere; mercede operam suam locare; sed dicitur & de meretricio quæstu, apud Philon. de vita Mos. l. 1. unde μισθαρνητικὸς, ἥ, ὁ, ad eos pertinens, qui mercede operam suam locant; & in fœm. μισθαρνητικὴ, scil. τέχνη, ars mercenaria, seu, vitæ genus mercenarium, quod μισθαρνιδιτικὸν, Plato appellat; nam dicitur etiam μισθαρνάω, pro μισθαρνέω; & μισθαρνιδιτικὸς, pro μισθαρνητικὸς; item, μισθαρνὴς & μίσθαρνος, mercenarius, qui mercede aliquid facit; unde μισθαρνία, ἡ, mercedis acceptio; vel, opera mercenaria, vel, quæstuaria; item, μισθαρνικὸς, ἥ, ὁ, idem quod μισθαρνητικὸς, &c. Omnia, ex μισθὸς & ἄρνυμι, quæ V.

Μίσθιος, ου, mercenarius. Th. μισθὸς.

Μισθοδοσία, mercedis, seu, stipendii solutio; ex μισθὸς & δόσις, ἡ, vide.

Μισθοδότας, ου, ὁ, Dor. pro

Μισθοδότης, ου, ὁ, mercedis dator: ex μισθὸς, merces, & δίδωμι, do.

Μισθοδοτῶ, f. ήσω, do mercedem. ex iisd. Them.

Μισθοδοτῶμαι, mereo, mercedem fero, stipendio afficior; apud Polyb. est pass. à præced. act. μισθοδοτῶ, quod vide.

ΜΙΣΘΟΣ, ου, ὁ, merces, præmium laborum. hinc μισθόω, mercede loco. μισθῶμαι, mercede conduco. μισθωτὸς, ἥ, mercede conductus, mercenarius. ἀντιμισθία, remuneratio.

Μισθοφόρος, ου, ὁ, ἡ, miles: ex μισθὸς, merces, & φέρω, fero.

Μισθοφορέω, mercedem capio, quæstum facio; æra mereo, stipendia facio, stipendior; item, transitivè, cum accus. cui stipendia persolvo; vel, numero; unde, μισθοφορικὸς, qui mercenarium est, seu, militum æra merentium; aut, qui stipendia facere solet; item, μισθοφορία, ipsa actio æra merendi; genus vitæ, quo quis stipendiatur; & μισθοφορὰ, stipendium; id ipsum quod mercedis loco auferetur; ipsa merces, seu, salarium; Thuc. & Isocr. Omnia, à præced. μισθοφόρος, V.

Μισθόω, f. ώσω, mercede loco. Th. μισθὸς, merces.

Μίσθωμα, ατος, τὸ, merces, sumptus. Th. μισθὸς.

Μισθωμάτιον, mercedula quâ aliquid conducitur, aut, locatur; item, μίσθωσις, εως, ἡ, locatio, aut, conductio quæ fit pactâ mercede; μισθώσιμος, ος, ὁ ἡ, qui mercede locatur, aut conducitur; vel, talis qui mercede conduci debeat; μισθώτης, conductor; μισθωτὸς, mercede conductus, mercenarius; item, μισθώτειρα, quæ mercede operam suam locant; Poll. ex Phrynicho; omnia verbalia, à præced. μισθόω, V.

ΜΙΣΚΟΙ, ων, οἱ, frusta & rejectamenta cœnarum, quæ everri solent. hinc μίσκελος, ος, sordidus, præparcus, qui frusta etiam colligit: μισκελὸς, ος, ὁ, sc. ὄινος, vile & nigrum vinum.

Μισοβάρβαρος, osor Barbarorum; ex μῖσος & βάρβαρος, V. Item, μισοβασιλεὺς, Regis, aut, Regum osor; Plut. à Th. βασιλεὺς, V. Μισογύνης, osor præstigiarum & impostarum; Luc. in Pisc. à Th. γύης, ητος, V. Μισογυνὴς, ος, ὁ, osor mulierum, osor uxoris; apud Athen. l. 13. dicitur etiam, μισογυναῖος, pro eodem; unde μισογυναῖα, ἡ, odium mulierum; à Th. γυνὴ, V. Μισόγαμος, à nuptiis abhorrens, & alienus; à Th. γαμέω; unde γάμος, ὁ, V. Μισόδημος, osor populi; qui populi suæ civitatis osor est; apud Plut. Xen. Isocr. &c. à Th. δῆμος, ὁ, V. Μισόδικος, qui jure agere odit; osor litigiorum, osor controversiarum judicialium; (ei opponitur φιλόδικος;) à Th. δίκη, ἡ, V. Μισόθεος, Dei osor; qui Deum, vel, Deos odio habet; Luc. à Th. θεὸς, ὁ, V. Item, μισόκαλος, honesti osor; Hesych. à Th. καλὸς, comp. ut reliqua præced. cum Th. μῖσος, V.

Μισολογέω, bonas literas odi, per consequens imperi us sum: ex μῖσος, τὸ, odium, & λόγος, in pl. λόγοι, studia literarum. Th. λέγω.

Μισολογία, ας, ἡ, odium literarum; ex iisd.

Μισολόγος, qui disputationes odit; literas, seu, politiorem literaturam exosus; ac proinde, inductus; ex iisd. cum præced. V.

Μισόνοθος, qui nothos odit; ex μῖσος & νόθος, V. Μισόξενος, osor peregrinorum, inhospitalis; unde, μισοξενία, odium peregrinorum; inhospitalitas; à Th. ξένος, V. Μισόπατρις, liberorum osor, liberis exosus; à Th. πατὴρ, V. Μισόπολις, civitatis osor, Poll. à Th. πόλις, V. Μισοπονέω, odi labores; non contendo nec enitor, nec studeo; Plat. μισοπόνηρος, malorum osor; qui malos aversatur; Demosth. in Mid. Unde neut. τὸ μισοπόνηρον & μισοπονηρία, improbitatis odium; Plut. Item, μισοπονηρέω, improbos odi, improbitatem averfor; à πόνηρος, ὁς V. Μισοπορπακίστατος, η, ον, qui pessimè odit habenam, seu, amentum clypei; adeoque qui pessimè odit bellum; Aristoph. in pace; ex μῖσος & πόρπαξ, ακος, unde πορπακίζω, &c. V. Μισοφθόγγων, qui negotia odit; qui non libenter negotiis se implicat; à nomine φθόγγος, τὸ, V. Μισοπώγων, osor barbæ; ex Th. πώγων; comp. ut cætera præced. cum seq. Th. μῖσος, V.

ΜΙΣΟΣ, ους, τὸ, odium. q. à μὴ ἴσον, quia odium est quædam inconvenientia. Hinc μισέω, odi, odio prosequor. μισάνθρωπος, inhumanus.

Μισόσοφος, sapientiam, & sapientiæ studium exosus; seu, osor Philosophiæ, Plat. ex μῖσος & σοφὸς, V. Item, Μισότεκνος, liberorum osor; unde, μισοτεκνία, odium liberorum; Plut. de L. educ. à nomine τέκνον, τὸ, V. Μισοτύραννος, tyrannorum, seu, tyranni osor; à Th. τύραννος, V. Μισότυφος, ostentationis osor; Luc. à Th. τῦφος; unde τύφος, seu τῦφος, & τυφόω, &c. Quæ V. Μισοφιλολόγος, osor hominum qui literarum sunt studiosi, seu, fermocinationum; apud Athen. l. 13. à φιλολόγος, ὁ, V. Μισόφιλος, osor amicorum; à Th. φίλος, ὁ, V. Μισόφρων, osor curarum; à Th. φρὴν, V. Μισόχθονος, ὁ ἡ, bonorum osor, & hostis; bonis invisus; à Th. χθών, χθόνιος; unde χθονὸς, ὁ, &c. V. Denique, μισόχριστος, osor Christi, qui Christum odit; apud Greg. Naz. à Th. χρίω, χρίομαι; unde, χριστὸς, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Th. μῖσος, V.

Μισύλη, ης, ἡ, mensuræ genus, quod etiam μίσυρος dicitur; teste Eust. Il. ω. Item, μισύλη, panis excavatus, pro jure hauriendo; unde, μισυλᾶν & μισυλᾶσθαι, signif. διὰ μισύλης ἀρύεσθαι; pane, in cochlear excavato, haurire, jus, viz. aut pulmentum, &c. Interpr. Aristoph. à Th. seq. μισύλλω, in parva frusta concido, Il. α. & sæpe apud Hom. & apud Athen. l. 14. &c.

Μίσυλλεν, ες, ε, imperf. Ion. à

ΜΙΣΤΥΛΛΩ, in minutas partes seco.

ΜΙΣΥ, succus in metallis concretus.

ΜΙΣΧΟΣ, ου, ὁ, pediculus, quo fructus & folia plantæ appensa sunt. qu. ab ἴσχω, teneo.

Μισώδης, ους, ὁ, ἡ, odio dignus; à Th. μῖσος, V.

Μισώπρασος, filo suus, in Epigr. à seq. Th.

Th. μίτ-, & ῥάπτω; unde ῥαφὴ, ἡ, &c. V.

MI'TOΣ, ου, ὁ, licium, filum quod stammi implicatur.

Μιτόω, ῶ, licia tendo; vel, fidibus tensis cano; in Epigr. a præced. Th. μίτ-, ὁ, unde in plur. masc. *μίτοι* dicuntur citharæ fides; apud Philostr. & Synes. &c.

MI'TPA, ας, ἡ, MITRA, cingulum, baltheus, acc. Ion *μίτρῑον*.

Μιτρόγγυσα, Hesychio est squama aurea quæ in fronte gestatur; ex *μίτρα*; & Th. ἄγχω; unde ἄγχουσα, &c. V. Item, *μιτροφόρ-*, όου, ἡ, mitram ferens; à Th. φέρω; unde φόρ-; comp. cum Th. præced. *μίτρα*, ας, ἡ, diadema capitis; item, fascia quâ caput obligatur; item, pro corona Episcopi; apud Lascar. &c.

Μιτροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, mitra tunicam cingens: ex *μίτρα* & χιτὼν, tunica.

Μιτρόω, ῶ, mitrâ, seu, fasciâ circundo; à Th. *μίτρα*, V.

MI'TTAOΣ, & *μύτιλος*, ου, ὁ, MUTILUS, cornibus carens. q. cui *μείων τύλος*.

Μιτυλήνη, ης, ἡ, nomen insulæ. Gr. *μίτυλος*, mutilus.

MI'TYΣ, υος, ἡ, purgamentum ceræ, vox rei apiariæ.

Μιχαὴλ, non en angeli ἄκλιτον, item viri; item Christi.

Μιχθεὶς, a. 1. part. pass. à *μίγνυμι*, misceo. quod vide.

MNA', ᾶς, ἡ, MINA, libra. varii ponderis apud diversos.

Μνᾶα, spondes, Poët. Pleonasm, τῆ α, pro *μνᾶ*, 2. sing. ind. verbi *μνάομαι*, memoro, recordor.

Μναᾶς & *μναῦς*, ᾶ, ὁ, minæ pondus vel, pretium æquans; tantum ponderans, quantum mina, unde neut. τὸ, *μναάϊον*, sive, *μναῶον*, minæ pretium, tantum, quantum mina valet; item, *μναϊαῖος*, idem quod *μναᾶς*, ut, *μναϊαῖος λίθος*, *χαλκός*; minam pendens; Eust. ex Aristot. omnia, à Th. præced. *μνᾶ*, pondus unciarum sedecim, apud Medicos; ut patet ex Dioscor. lib. de pond. & mens. &c. V.

Μναμεῖον, ου, τὸ, Dor. pro *μνημεῖον*, quod vide.

Μναμονεύθημεν, Dor. pro ἐμνημονεύθημεν, 1. pl. a. 1. ind. pass. verbi *μνημονεύω*, memini. Th. *μνάομαι*.

Μναμοσυνάων, ᾶος, ἡ, Dor. pro *μνημοσυνῶν*, ης, ἡ, quod vide.

Μνάμων, ονος, qui sacrificiorum admonet; erant etiam *μνάμονες*, Plutarcho autore, Symposiorum præfecti in Sicilia, quos Latini moderatores vocant; quod, bibendi modum aliis imperarent vide Chil. Erasm. & simpliciter, memor & curiosus; i.e. ὁπομελητὴς, unde illud *μισῶ μνάμονα συμπόταν*, intelligitur non solum, de eo qui memor sit pridiani deliti in Symposio commissi, sed etiam de nimium curioso; dicitur autem *μνάμων*, Doricè, pro *μίμνων*, qui recordatur; item, memoriâ valens, &c. id V.

MNA'OMAI, memoro, mentionem facio, recordor, memor sum: f. 1. *μνήσομαι*, a. 1. ἐμνησάμην, α, aor. perf. *μέμνημαι*, a. 1. pass. ἐμνήσθην, ης, ν. Hinc *μνήμη*, ης, ἡ, memoria. *μνήμων*, ονος, ὁ, ἡ, memor. *μνημονικὸς*, ὴ, memoriâ valens; item ad memor. am pertinens, *μνημοσύνη*, memoriâ teneo, memini, *μιμνήσκομαι*, recordor. *ἀναμιμνήσκομαι*, idem. *ἀνάμνησις*, recordatio. *ὑπόμνημα*, ατος, τὸ, monumentum. *μνηστὸς*, ὴ, desponsatus. *μνηστὴ*, sponsa. *μνηστὴρ*, procus. *μνηστεύω*, ambio nuptias. *μνηστεία*, idem.

Μνάσσεν, in memoriam reduceret, 3. sing. a. 1. opt. Æol. & Dor. pro *μνήσειεν*, & hoc pro *μνήσαι*, 3. sing. a 1. opt. act. verbi *μιμνήσκω*, seu *μνάομαι*, recordor.

Μνάσσης, memores, 2. sing. a. 1. sub. Dor. pro *μνήσῃς*, à *μιμνήσκω*, f. *μνήσω*.

Μνᾶσθαι, ambire: præs. inf. Ion. à *μνάομαι*.

MNAΣΊΟΝ, ου, τὸ, mensuræ genus duos continens modios, seu, medimnes; Hesych. Item, *μνάσιον*, in Ægypto dicitur herba, seu, planta quædam, vel, herbaceum quid, nascens apud Nilum fluvium; quod, ut papyrus, edule est, dulcissimum in cibo afferens saporem; Theophr. Hist. Pl. l. 4. c. 9.

Μνάστειρα, ας, ἁ, Dor. pro *μνήστειρα*, ἡ, monitrix; à *μνηστὴρ*, monitor. Th *μνάομαι*, memor sum. Sic & *μνασ-τὴρ*, pro *μνη-στὴρ*, qui memor est alicujus rei, studiosus.

Μνασ-τέω, Dor. pro *μνη-τέω*, quod pro *μνη-σθεύω*, quod vide.

Μνασ-τῆτες, ωνος, a. 1. part. Dor. pro *μνηστῆρας* à *μνη-σθεύω*.

Μνᾶστις, ιδος, ἁ, Dor. pro *μνῆστις*, quod pro *μνήμη*, memoria.

Μνάσων, ωνος, ὁ, nomen viri.

Μνάω, memini-sse facio: sub *μνάομαι*.

Μνέα, dicitur pro *μνᾶ*, mina; apud Herodot. Ionicè.

Μνέεσθαι, Ion. pro *μνάεσθαι*, commemorare, *μνεώμενος*, ambiens. præs. part. Ion. à *μνάομαι*.

Μνεία, ας, ἡ, mentio, memoria. Th. *μνάομαι*.

Μνεῦις, vocabatur bos Osiridi sacer, quem in Heliopoli alebant Ægypti.

Μνῆμα, ατος, τὸ, monumentum, sepulchrum. à præt. pass. *μέμνημαι*. Th. *μνάομαι*, recordor.

Μνημαπτὴς, q. d. sepulchralis, funebris; ut, *μνημαπτὴς λόγος*, oratio funebris; Eustath. à præced. *μνῆμα*, τὸ, id quo nobis res aliqua in memoriam revocatur, quod nos alicujus recordari facit, &c. V.

Μνημεῖον, ου, τὸ, idem quod *μνῆμα*, quod vide.

Μνήμη, ης, ἡ, mentio: à perf. *μέμνημαι*, verbi *μνάομαι*; recordor.

Μνημία, ἡ, memoria, mentio; idem cum, ab; & pro, præced. *μνήμη*, ἡ, V. Unde, dicitur; *φέρειν διὰ μνήμης*, memoria tenere; ut ἀπὸ *μνήμης εἰπεῖν*, memoriter exponere; &, ὁ *τῆς ἱστίας μνήμης*; vir sanctæ memoriæ, &c. Item, *μνημεῖον*, pro *μνημεῖον*, id vide.

Μνημόευμα, τὸ, res quæ memoriæ mandatur, seu, quæ memoria tenetur; & in neut. plur. *μνημονεύματα*, appellat. Aristot. in Rhet. Elogia & quæ memoriam alicujus ornant; item, *μνημευτὴς*, qui memoriâ tenetur; & *μνημευτικὸς*; qui valet memoriâ, & in fœm. *μνημευτικὴ* (quæ & *μνημονικὴ*) *τέχνη*, ars memoriæ, vel, memorialis; omitti verbalia, à seq. *μνημονεύω*, memor sum, memini; item, memoro, memoriæ prodo, mentionem facio, &c. V. Unde in pass. *μνημονεύομαι*, memoror; Isocr. in Pand.

Μνημευτέον, meminisci decet, vel, oportet; & *μνημονευτικὸν*, τὸ, id quod in eum usum institutum est ut sit præteritæ alicujus rei monumentum; utrumque, item à seq. *μνημονεύω*, vide.

Μνημονεύω, memoriâ teneo: f. *εὐσω*. *μνημονεύσω*, 2. sing. præs. sub. *μνημονεύομαι*, memoror. Th. *μνάομαι*.

Μνημόνια ζητήματα, fuerunt dictæ quædam quæstiones convivales, à Theodocte quodam Sophista, quod ille in iis valde celebratus, *μνημονικὸς* esset: Poll. vide seq.

Μνημονικὸς, ὴ, ὁ, memoriâ valens; Aristoph. Item, simpl. memor; item, ad memoriam pertinens; ut, *μνημονικὸν ἁμάρτημα*, lapsus memoriæ; a *μνήμων*, unde etiam, *μνημονικῶς*, adv. memoriter; ut, *μνημονικῶς πλείονα ἔχω*; multa memini; Gaza de senect.

Μνημοσύνη, ης, ἡ, memoria. Est & nomen Deæ. Th. *μνάομαι*.

Μνημόσυνον, ου, τὸ, quod nobis alicujus rei memoriam renovat, monimentum, recordatio, memoria: ab eod. Th.

Μνήμων, ονος, ὁ, ἡ, memor. Th. *μνάομαι*, recordor.

Μνησαίατο, Ion. pro *μνήσαντο*, 3. pl. a. 1. opt. m. verbi *μνάομαι*, recordor.

Μνήσασα, recordata, a. 1. part. act. f. g. verbi *μνάω*, seu *μνάομαι*.

Μνησάσκετο, Ion. pro ἐμνήσατο, 3. sing. a. 1. m. ejusd. verbi.

Μνησέαι, memineris, Ion. pro *μνήσῃ*, 2. sing. f. 1. m. verbi *μνάομαι*.

Μνησθεὶς, a. 1. part. pass. ab ἐμνήσθην, verbi *μνάομαι*, recordor.

Μνησθῆς, 2. sing. a. 1. sub. pass. *μνήσθητι*, & in pl. *μνήσθητε*, a. 1. imper. *μνησθῆναι*, a. 1. inf. *μνησθήσομαι*, f. 1. pass. verbi ejusd.

Μνησίθεος, pius; Deum in memoria habens; quasi à *μνῆσις*, idem quod *μνήμη*, V. & Th. θεὸς; vel, à *μνάομαι*, vel, *μνάω*, fut. *μνήσω*, *μνήσομαι*; & Th. θεὸς, &c. V.

Μνησικακεῖν, mali, vel injuriarum acceptarum memorem esse: ex *μνάομαι*, recordor. f. *μνήσω* & κακὸς, malus.

Μνησικακία, ας, ἡ, injuriarum memoria: ex iisd.

Μνησίκακος, q. d. memor mali; i. e. qui meminit mali quo affectus est ab aliquo; injuriæ illatæ memor; Aristot. Eth. l. 4. c. 3. Interdum generaliùs, malevolus; unde adv. *Μνησικάκως*, malevolo animo, & veterum injuriarum memor; vel, eorum more, qui ob veteras injurias simulta-

multatem exercent; ex i ſd. cum præced. V.

Μνηχάρη, voluptas: gaudium ex memoria voluptatis; à Th. μνάομαι, fut. μνήσομαι & Th. χαίρω, fut. χαρήσω; unde χηρέω, &c. V.

Μνήσομαι, memor ero: f. 1. m. &

Μνησόμην, pro μνησάμην, 1. pl. f. 1. m. verbi μνάομαι.

Μνηστεία, ας, ἡ, & μνήστευμα, τὸ, memoria; item, desponsatio; ipsa actio, ambiendi, conciliandi, & desponsandi; Poll. l. 3. atque inde, ipsa sponsalia; utrumque, à seq. μνηστεύω, ambio; item, concilio, &c. V.

Μνηστεύω, nuptias ambio, sum procus: f. εὐσω. p. μεμνήστευκα. præs. pass. μνηστεύομαι, desponsor, quod est mulieris, cum dat. perf. pass. μεμνήστευμαι. perf. part. f. g. μεμνηστευμένη, desponsata, a. 1. pass. ἐμνηστεύθην, a. 1. part. pass. μνηστευθείς, εῖσα, έν, à μνηστός, sponsus. Th. μνάομαι, ambio.

Μνηστίω, idem quod μνηστεύω, præced. id vide.

Μνηστὴ, ῆς, ἡ, sponsa: in dat. μνηστῇ· &

Μνηστὴρ, ῆρος, ὁ, procus: acc. pl. μνηστῆρας. Th. μνάομαι, ambio.

Μνηστήριος, ad procum pertinens, vel, à proco proficiscens; ut, μνηστήρια δῶρα, in Epigr. munera quæ puellis dantur à procis; à præced. μνηστὴρ, procus; item, memor, &c. V.

Μνηστηροφονία, ας, ἡ, procorum cædes; à præced. μνηστὴρ, ῆρος; & φόνος, ὁ, vide.

Μνηστὸς, ὴ, ὸν, idem quod μνηστὴρ, procus, candidatus; item, memor, &c. Vide.

Μνῆσις, ιος, ἡ, Ion. pro μνήμη, memoria: quod vide.

Μνησὸς, ὴ, desponsatus: &

Μνῆστρα, ας, ἡ, pronuba, nuptiarum conciliatrix; Poll. Item, μνῆστρον, ὄ, τὸ, nuptiarum futurarum pignus, & arrhabo; Hesych. Item,

Μνηστὺς, ὑος, ἡ, petitio mulieris in uxorem: Th. μνάομαι, ambio.

Μνήστωρ, peritus, sciens; à Th. μνάομαι, fut. μνήσομαι; unde μνῆσις, memoria; qui enim rem aliquam memoriâ tenet, is ejus rei peritus est; item, μνήστωρ, dicitur qui dedit nuptiarum arrhabonem, nomine sponsi; ab eod. Th. μνάομαι, in significatione ambiendi; unde, μνηστὴρ, qui nuptias alicujus ambit, &c. V.

Μνήσω, memorabo, commemorabo, &c. est fut. à verbo μιμνήσκω, vel, μνάω, quæ V.

Μνήτεια, nuptiarum dona, idem quod, & pro μνηστήρια; vide suprà μνηστήρια.

Μνηστὴς, ῆ, ὁ, & Μνηόεις, εντος, ὁ, item, μνηόδης, έος, ὁ ἢ ἡ, musculus; omnia, à seq. Th. μνίον, V.

ΜΝΙ'ΟΝ, ου, τὸ, muscus, alga.

Μνίω, vel μίω, edo.

ΜΝΟΥΣ, μνῦς, prima lanugo, pilus tener: à μνίον, quia est ut muscus.

Μνόω, Ion. pro μνάω, præs. imperat. pass. à

Μνάομαι, Poët. pro μνάομαι, recordor.

Μνάοντο, Ion. & Poët. pro ἐμνῶντο, 3. pl. imperf. verbi præced.

Μογγὸς, ὄ, qui obtusâ est voce.

Μογέω, laborare, & malè se habere; nam μογέω, & μογθέω, Ionicâ & Poëticâ Epenthesi τῦ ι, vel, υ; dicuntur pro seq. μογέω, ῶ, laboro; item, doleo; ut, apud Euryp. μογῶ πλευρὰ, laterum dolore infestor, &c. V.

Μογερὸς, ὴ, ὸν, & μογηρὸς, laboriosus, ærumnosus; à seq. Th. μόγος, V.

Μογέομες, Dor. pro μογοῦμεν, laboramus, 1. pl. præs. à

Μογέω, ærum nas patior: f. ήσω. Th. μόγος, labor.

Μογήσας, ἀπος, a. 1. part. act præced. verbi.

Μογιλαλία, ας, ἡ, difficultas loquendi: &

Μογιλάλος, ὴ, ὸν, ἡ, difficulter loquens: ex μόγις, ægrè, & λαλέω, loquor.

Μόγις, adv. vix, ægrè. Th. μόγος.

MO'ΓΟΣ, ου, ὁ, labor, ærumna, Poët. Hinc μογερὸς, ὴ, laboriosus, ærumnosus; μογέω, & θέω, laboro: μόγις, vix, ægrè.

Μογοστόκος, in partu, vel, circa partum laboro; ex ius. cum seq. μογοστόκος, in partu laborans; nam de ipsa parturiente etiam dicitur, &c. V.

Μογοστόκος, ὴ, ὸν, ἡ, partus laborem susciplens, circa partem laborans. Epith. Lucinæ, circa τίκτω μογοῦσα, ut quæ parturientibus adsit: à μόγος & τίκτω, pario.

MO'ΔΙΟΣ, ὰ, ὁ, modius: mensura aridorum: à Lat. modius.

Μόδιος, mensura erat sedecim continens sextarios.

MO'ΘΑΞ, ακος, ὁ, verna: μόθων, ωνος, ὁ, idem; quia ad μόθον adhibetur.

MO'ΘΟΣ, ου, ὁ, labor; item bellum, pugna, tumultus.

Μόθων, ωνος, ὁ, verna: vide in μόθαξ.

Μοθωνία, ας, ἡ, ab Hesych. & Etym. exponitur ἀλαζονεία, insolentia; à præced. μόθων, vili & servili indole præditus; nugator, garrulus, & molestus; tales enim, vernæ, & ingenuorum affectæ, seu, pedissequi, ut plurimùm esse solent, & Thema μόθαξ, tales significat; nam Athen. l. 6. & Hesych. dicunt μόθακας & μόθωνας, à Spartis & Lacedæmoniis vocari pueros qui cum filiis civium, & præter liberos domesticos aluntur & educantur; Schol. verò Aristoph. & Suid. sic vocari aiunt ingenuorum assectas & pedissequos.

Μοθωνικὸς, ὴ, insolens, superbus: à præced.

Μοθήκη, ἡ, remi manubrium, vel, capulus; ab eod. Hesych.

Μοί, p. o ἰμοὶ, mihi, dat. sing. ab ἐγὼ, ego.

Μοιμᾶν & μοιμύλλειν, contrahere labia: à μύω

Μοῖρ', pro μοῖρα, ας, & Ion. ης, ἡ, pars, portio, fatum: gen. pl. Æol. μοιρέων. Th. μείρω, divido, sortior. p. m. μέμορα.

Μοιρεγέτης, Parcarum, seu, fatorum dux; seu, qui fatum prævius anteit; ut apud Alciphr. ὦ μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιρεγέται δαίμονες; ex præced. μοῖρα & Th. ἄγω; unde ἀγήομαι, &c. V.

Μοιρεκτὸς, ὴ, ὸν, fatalis; à præced. μοῖρα, V.

Μοιρὶς, ας, ἡ, pars, portio; idem quod μοῖρα & μέρος vel μοῖρα, &c. V.

Μοιρόω, f. ώσω· distribuo, partior: à præced.

Μοιρηγλυὴς, ὲς, ὁ, ἡ, felici fato natus: à μοῖρα, fatum, felicitas, & γίνομαι, nascor.

Μοιρίδιος, ία, ον, Poët. pro ἐμμορμφίος, pro quo & πεπρωμφίος, fatalis, à μοῖρα quod vide.

Μοιρὶς, ίδος, ἡ, dividua particularis; apud Nicand. Itidem, à μοῖρα, ἡ, V.

Μοιρίλογχος, ὶ, seu, μοιρόλογχος, qui publica aliqua bona distribuunt sorte; Hesych. ex μίρος; unde μοῖρα; & λαγχάνω; unde λόγχη, &c. V.

Μοιρόδικος, partem capio; particeps sum; ex μοῖρα & δέχομαι, Ionicè δέκομαι, &c. V.

Μοιρολάχιος, seu, μοιρολόχιος, vel μοιρολογχίος, sorte dispertior; item, sortitò portionem, seu, partem aliquam accipio; unde μοιρολόγχαι, ὶ, qui sortitò partes distributas capiunt; seu, partiarii; Poll. Item, dicitur etiam in sing. Μοιρολόχιος, qui partem accipit, partiarius; vel, etiam, partitor; ex μοῖρα & λαγχάνω; unde λάχος, τὸ, & λόγχη, ἡ, &c. Vide.

Μοῖσα, ας, ἁ, Dor. pro μῶσα, ης, ἡ, Musa.

Μοισᾶν, gen. pl. Dor. pro Μουσῶν.

Μοισαῖος, α, ον, Poët. & Dor. pro Μουσαῖος, à Musis factus & paratus: hinc Μοισαίαισι, dat. pl. f. g. Dor.

Μοιχάγεια, τὰ, quæ persolvit qui in adulterio est comprehensus; vel quæ pro comprehensione mœchorum persolvuntur: ex μοιχὸς & ἄγω, captura.

Μοιχάζω, & μοιχάω, idem quod μοιχεύω; & ab eod. id V. Item, μοιχὰς, άδος, ἡ, adultera, seu, adulteris dedita; Athen. l. 6. à Th. μοιχὸς, V.

Μοιχήις, ίδος, ἡ, adultera, adulterium: Th. μοιχὸς.

Μοιχάωμαι, ῶμαι, sum adulter, adulterium committo: f. ήσομαι. p. μεμοίχημαι. Th. μοιχὸς.

Μοιχεία, ας, ἡ, adulterium: ab eod. Th.

Μοιχεύθεις, έντος, adulteratus, a. 1. part. pass. à

Μοιχεύω, stupro, vitio, sum adulter, mœchor: f. εύσω. p. μεμοίχευκα. a. 1. ἐμοίχευσα. Th. μοιχὸς.

Μοιχεύεσθαι, passivè fœmina dicitur, quæ adulterio vitiatur, Athen. l. 13. & neutraliter, quæ se mœchis stuprandum prostituit; Athen. l. 10. Item, μοιχεύτρια, ἡ, mœcha, adultera; apud Plut. trumq; à seq. verbo μοιχεύω, V.

Μοίχιος, adulterinus; idem quod μοιχικὸς; ex adulterino concubitu natus; & ab eod. Th. μοιχὸς, V.

Μοιχίδιος, α, ον, adulterinus, spurius: &

Μοιχικὸς, ὴ, ὸν, adulterinus: à

ΜΟΙΧΟ'Σ, ου, ὁ, MOECHUS, adulter: q. à μὴ & ἴκω. Hinc μοιχὰς, άδος, ἡ, adultera: μοιχαλὶς, ίδος, ἡ. idem, μοιχεύω

χόω, mœchor, adulter sum. μοιχεία, adulterium.

Μόλγης, ητος, ὁ, pro ærumnoso & improbo accipi apud Comicos annotat Schol. Aristoph. in equit. Item, μόλγος, coriaceus; utrumq; à Th. seq. μολγός, uter ex bubulo corio; item, tardus; cœcus, pauper; i.e. μογθερός, comicè item μόλγες & ἀμόλγες vocant depeculatores, à mulgendo; i.e. ἀμέλγειν; & sic μολγὸς interdum dicitur, pro ἀμολγὸς, &c. V.

ΜΟΛΓΟΣ, ου, ὁ, Æol. Βολγὸς, BULGA, faccus coriaceus.

Μολεῖσθαι, ponitur pro μολεῖν; à Th. μόλεω, V. pro quo etiam dicitur μολίσκω, apud Schol. Hom. Item, μολύειν, est fruticationem inutilem deputare; ab eod. Th. vide ἀυτομολία.

ΜΟΛΕΩ, seu μόλω, venio, vado, curro, hinc μόλον, a. 2. part. act.

Μολιβαχθὴς, q. d. plumbigravis; ex Epigr. à seq. Th. μόλιβος & ἄχθος, τὸ, V.

Μολίβδαινα, seu Μολίβδαγμα, ης, ἡ, pila, seu massa plumbea: à μόλιβος.

Μολίβδιος, & contracte, μολιβδῆς; item, μολίβδινος, seu, μολύβδινος; plumbeus; item, μολιβδίς, seu, μολυβδίς, ίδος, ἡ, globus, seu, pila plumbea. Plut. nonnullis etiam, lamina plumbea; item, μολιβδίτης, ου, ὁ, seu, μολυβδίτης, ου, ὁ, plumbaceus, aut plumbosus; unde fœm. Μολυβδῖτις λιθάργυρος; Plin. l. 33. c. 7. Sic etiam, μολιβδώδης, seu, μολυβδώδης plumbaceus, plumbi naturam referens, Dioscor. l. 5. c. 97. Item, μολίβδωμα, τὸ, opus è plumbo; & μολύβδωψ, ὠπος, ἡ, plumbatura; i. e. ferruminatio quæ plumbo facta est, &c. Omnia, à seq. Th. μόλιβδος, seu μόλυβδος, &c. V. Quæ etiam interdum scribuntur sine δ. μόλιβος, seu, μόλυβος, ut, in Il. λ. & Epigr. unde etiam, μολύβδεος, plumbeus; Athen. l. 14. & μολυβὶς pro μολυβδὶς, V.

ΜΟΛΙΒΔΟΣ, seu μόλυβδος, ου, ὁ, plumbum, q. à μελεῖν εἰς βάθος. Hinc μολίβδινος & μολίβδεος, seu μολύβδινος, η, plumbeus.

Μολιβδοφανὴς, seu, μολυβδοφανὴς, qui plumbeus esse videtur; plumbeus aspectu; Athen. l. 9. ex μόλιβδος & φαίνω, V. Sic, μολιβδοχοεῖν, & μολυβδοχοεῖν; plumbum fundo; tracto autem fundendi plumbi; Poll. ex μόλιβδος; & inusit χοέω, pro Th. χέω, &c. V. Item, μολιβδόχρως & μολιβδόχροος, qui plumbi, seu, plumbeo est colore, apud Dioscor. & Gal. ex μόλιβδος & χρόα, &c. V.

Μολιβδώδης, μολίβδωμα, & μολύβδωψ, vide μολίβδος.

Μόλιβος, seu μόλυβος, ου, ὁ, idem quod μόλιβδος,

Μόλις, adv. vix. idem quod μόγις. Th. μόλος, labor.

Μολίσκω, advenio; à Th. μολέω, V.

ΜΟΛΟΒΡΟΣ, ου, vorax, gulosus: q. μολῶν ὅπῃ βορᾷ.

Μολοβρὸς, gulosus, dici putatur, quasi ὁ μολίσκων ὅπῃ πίῳ βορᾶν, qui cibi causa ventitat aliquo; ut sunt mendici, & parasiti; & sic eft com. ex μολέω, ῶ, sive, μόλω & βορᾶ, &c. V.

ΜΟΛΟ'ΘΟΥΡΟΣ, herbæ nomen.

Μολοῖσα, perfecta, Dor. p. o μολῶσα, a. 2. part. f. g. à μολέω, quod V.

ΜΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ, labor, pugna, fremitus.

ΜΟΛΟΣΣΟ'Σ, MOLOSSUS, pes metricus, tribus syllabis longis constans.

Μολοσσοὶ, incolæ τῆς μολοσσίας, Epiri regionis; in qua cum essent egregii canes, alibi deinceps prægrandes, vel, generosi canes, μολοσσοὶ, seu, μολοσσίδες κύνες sunt vocati; item, μολοσσικὴ ἐμμέλεια, apud Athen. l. 14. est modulatio ad pedem molossum concinnata; cantilena molossica, & ad eam saltatio; utrumq; à præced. Th. μολοσσὸς, vel, μολοσσίς, vide.

Μολυβὶς, ίδος, ἡ, Hesychio est cuspis, seu, hasta mutilata; item, μόλυβις, eidem Hesychio est μόλις ἔχων, ægrè reddens urinam; item, μολυβίδες animalia sunt loculitis similia; apud Schol. Nic. in Ther. quæ frumenta depopulantur, Aristot. & μολυβοὶ, genus serpentis, apud eundem; ex μόλος; vel, μόλις & ὄψ, vel, ὄφις, &c. Quæ V.

Μολὸχ, ὁ, nomen idoli ἄκλιτον. Hebr. regnans.

Μολόχη, idem quod, & pro μολάχη, ἡ, malache herba, malva; (quam ab emolliendo ventre dictam putant; à Th. μαλάσσω; V.) Unde etiam, μολοχίτης λίθος; lapis malvæ virorem imitans; Plin. l. 37. c. 8.

Μολπάζω, canto, decanto, celebro; unde μολπαστὴς, οῦ, ὁ, & μολπιστὴς, οῦ, ὁ, in Epigr. Item, μολπάστρια, ἡ, cantatrix; à præced. μολπὴ, cantus, hymnus; vel, chori cum cantu; Il. σ. Unde, μολπηδὸν, adv. cum cantu, &c. V.

Μολπὴ, ῆς, ἡ, cantilena: dat. sing. μολπῇ. à μέλπω, cano: præt. m. μέμολπα.

Μολύβδαγμα & μόλυβδος, vide in μολίβδαγμα.

Μολυβδοφανὴς, &c. similia comp. vide suprà in μολιβδοφανὴς, &c. Item, μόλυβος, vide suprà μόλιβος.

Μολυσίη, ἡ, podex; quoniam excrementis quæ ejicit, polluitur; item, μόλυσπος, εως, ἡ, inquinatio, & inquinamentum; item, apud Aristot. Meteor. l. 4. Μόλυσπος, dicitur levis quædam concoctio parum à cruditate differens; utrumq; à seq. Th. μολυσίω, vide.

ΜΟΛΥ'ΝΩ, inquino, contamino, polluo: f. ινῶ a. 1. ἐμόλυνα, p. μεμόλυγκα perf. pass. μεμόλυμμαι, & Att. μεμόλυσμαι. a. 1. pass. ἐμολύνθην, ης, ην.

Μολυσμὸς, οῦ, ὁ, contaminatio: à μολυσίω.

Μόλα, venio; &

Μολὼν, Vide in μολέω.

Μομφὰ, ᾶς, ἡ, Dor. pro

Μομφὴ, ῆς, ἡ, querela, reprehensio: à præt. m. μέμομφα, verbi μέμφομαι, incuso

Μοναδικὸς, ὴ, ὸν, singularis, unicus; item, solitarius; ut μοναδικὸς βίος, vita solitaria; item, μοναδικὴ φύσις, natura solitaria, vel, sui juris, suæ potestatis; unde, adv. Μοναδικῶς, in unitate; vel, more eorum quæ monade continentur, Plut. Symp. 4. Interdum, pro, solitarie; item, μοναδὸν, adv. solummodo, solùm; item, μονάζω, solitarius dego; omnia, à μονὰς, ἀδος, V.

Μονάκανθος, ου, ὁ, ἡ, ν, unicam habens spinam; Aristot. ex μόνος & ἄκανθα, vide.

Μοναμπυκία, ας, ἡ, Poët. unicum equi frænum: ex μόνος, solus, & ἄμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, reticulum muliebre.

Μονάμπυκες πῶλοι, unum tantùm habentes ἄμπυκα singuli; Eurypides ità vocare dicitur οὓς κέλητας; item, in sing. μονάμπυξ, jubatus, &c. utrumq; ex iisd. cum præced. V. Item, μονανδρέω, ῶ, unicum maritum habens; & μονανδρεῖν, est uni viro cohabitare, & mulieres uno contentas esse; ex μόνος & ἀνήρ, ἀνέρος, per Sync. ἀνδρὸς, &c. V.

Μόναπος, bestia quæ à Pæonibus βόνασος, bonasus dicitur; Aristot. Hist. an. l. 9. c. 45.

Μοναρχέω, Monarchiam obtineo, regno: &

Μοναρχία, ας, ἡ, MONARCHIA, unius dominatus; à μόνος, solus, & ἀρχὴ, imperium.

Μόναρχος, vel Μονάρχης, monarcha; qui solus dominatur, seu, imperat; Ionicè dicitur μόναρχος, apud Herodot. ex iisd. cum præced.

Μόναρχος, ου, ὁ, Poët. pro Μοναρχικὸς, MONARCHICUS, ad monarchiam pertinens: ex iisd.

Μονὰς, ἀδος, ἡ, unitas; quomodo unum punctum (v. g. in tessera) μονὰς, dicitur; & est principium numeri apud Arithmeticos, quæ ἕνας quoque vocatur; & μοναδικὸς ἀριθμὸς, apud Aristot. Item, in Divinitate quoq; μονὰς dicitur esse; immo & ipse Deus esse μονὰς, à Th. μόνος, vide.

Μοναστήριον, ου, τὸ, monasterium, septum, conceptum, claustrum; ubi homines solitarii (qui & μοναχοὶ monachi) degunt; item, μοναστὴς, οῦ, ὁ, qui solitarius degit, homo solitarius; Greg. unde μοναστικὸς, ὴ, ὸν, ad homines solitarios pertinens; & μονάστρια, ας, ἡ, mulier solitaria; omnia verbalia, à μονάζω; quod à μονὰς, & Th. μόνος, &c. Quæ V. Unde etiam μονάστωρ ἵππος, ex Schol. Aristot. in pace, qui & κέλης dicitur; equus desultorius.

Μόναυλος, tibialem quendam cantum unicum & simplicem edens; ut μόναυλος κάλαμος, apud Eust. Item, qui ejusmodi calamo, seu, organo utebatur; (qui & καλαμαύλης) unde neut. τὸ Μόναυλον, apud Athen. unius tibiæ concentus; item, Μοναύλιον, ου, τὸ, organum quoddam tibiale unius & simplicis cantûs; apud Athen. l. 4. & μοναυλέω, ῶ, tibiâ unius concentûs cano; Plut. in Cæs. Omnia, ex μόνος & αὐλὸς, ὁ, vide.

Μοναχῇ, adv. una sola parte; solitariè, Xen. ut & μοναχόθεν, una solùm ex parte; item, μοναχικὸς, ὴ, ὸν, ad solitarios homines pertinens; monasticus, monachicus seu

seu monachalis; Dion. Ariop. à seq. μοναχὸς, unicus: Item homo solitariè vivens, &c. V.

Μοναχὸς, ὴ, ὸν, solitarius MONACHUS, Angl. contracte Monk. Th. Μόνος, solus.

Μοναχῶς, adv. solummodo; ut ἁπλῶς μοναχῶς; hoc solum in loco, vel huc solummodo; Plat. in Sympos. Item Μοναχῶς, uno tantum modo, simpliciter, singulariter, &c. à præced. μοναχὸς, vide.

Μονὴ, ῆς, ἡ, & Dor. μόνα, mansio, habitatio. Th. μένω; sed

Μόνη, ης, ἡ, sola, à μόνος.

Μονήμερος, Μονημέριος, & Μονοήμερος, diarius; qui est unius diei; ex Gal. & Epigram. idem quod ἐφήμερος, dialis, &c. Unde neut. Μονημέριον, ου, τὸ, spectaculum unius diei; ex μόνος, & ἡμέρα: V.

Μονήρης, εος, ὁ ἡ ὄν, solitarius; solivagus, apud Diog. Laërt. ut μονήρης βίος, vita solitaria, & μονήρης ἀσκία, Luc. à Th. μόνος: V.

Μονήρες πλοῖον, navigium quod unicum habebat per transtra, & sedilia remum, non binos aut ternos; licet alioqui pluribus remis ageretur: ex μόνος, & ἐρέσσω, unde ἐρεσία; cujus comp. varia desinunt in ήρης.

Μονίας, ου, ὁ, de homine solitario dicitur, ut μοναχὸς, & μονήρης; Eust. (at Hesychio, Μονίας, est νήφων, sobrius; nam ebrios, δευτέρους, vocabant) idem quod seq. μόνιος: V.

Μόνιμος, ος, ὁ, ἡ, stabilis, à μένω, maneo: p. m. μέμονα.

Μόνιος, ος, solitarius, solitudines captans: & sumitur pro porco agresti. Them. μόνος, solus.

Μόνιππος, qui unico equo utitur, vel cursu contendit: Item Μόνιπποι, (oppositi τοῖς ἀμίπποις, i.e. equis copulatis) singuli equi, vel equi qui juncti non sunt, Plat. & Xen. ex μόνος, & ἵππος, &c. V.

Μονοβάμων, ονος, Dor. pro μονοβήμων, ὁ, ἡ, qui singularem habet incessum: ex μόνος, & βαίνω, eo.

Μονόβας, & Μονοβάτας, fur; quòd solus & clanculum eat; ex iisd. cum præced. V.

Μονόβιβλος, qui uno libro continetur, vel unum librum continet; unde neut. pl. τὰ μονόβιβλα, libri singulares; in const. Gr. Inst. Imp. ex μόνος, & βίβλος; vi. Item Μονόγαμος, qui unicas nuptias contraxit, unicam habens uxorem; ex μόνος, & γάμος; V.

Μονογβυὶς, έος, ὲς, ἡ, unigenitus: ex μόνος, solus & γίνομαι, familia. Th. γείνομαι, nascor.

Μονόγονος, seu Μονόγωνος, ὁ, idem quod præced. μονογβυὶς, pro quo etiam Poet. dicitur μονογβυὶς, (inserto υ, metri gratiâ) unigena, &c. vi. Item Μονόγληνος, monoculus; i. e. μονόφθαλμος, unicum oculum habens, ex μόνος, & γλήνη, pupilla oculi; vel idem quod ὄφθαλμος, oculus ipse seu totus oculus, &c. vi. Item Μονογνώμονες, qui unius sunt sententiæ; vel ab una sola dependentes sententia, consentientes, &c. à γνάω, vel γνώμων, ονος, &c. vi.

Μονόγραμμος, quasi delineatus tantùm, non additis reliquis quæ justam picturam absolvant; dicitur & de macilento, extenuato, deformique; ut apud Cic. Dii monogrammi dicuntur ab Epicuro; Cæl. l. 5. c. 19. à γραμμὴ, ἡ, vi. Μονοδέρκτης, ου, ὁ, qui uno oculo videt, unoculus; Euryp. Cyclop. à Th. δέρκω, f. δέρξω, &c. vi. Item Μονόδους, unicum habens dentem; sic dictus fuit Pyrrhus Prusiæ filius, quòd dentium loco, unum os, æqualiter extentum habuerit in superiore ordine; dentes etiam συμφυεῖς habuisse Pyrrhum Epiri regem, testis est Valer. Max. ex Them. ὀδοὺς, comp. ut præcedentia cum Th. μονὸς; V.

Μονόδρομον φυτὸν, planta unicum habens truncum. Ex μόνος, & δρέπω, decerpo.

Μονοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, uniformis, uniusmodi: ex Μόνος, unus, & εἶδος, εος, τὸ, forma. Th. εἶδω, video.

Μονοείμων, qui unâ & simplici indutus est veste; ex μόνος, & εἷμα, τὸ; vi. Item Μονοζυγὴς, vel Μονόζυξ; q. d. unijugis, unicus; ut μονόζυγες σάνδαλον, in Epigr. unicum & singulare calceamentum; in Epigram. ex μόνος, & ζύγον; vi. Item Μονόζωνος, unicam zonam habens; unde Μονόζωνοι, excellentes bello, & qui cingulo eximio à cæteris differunt; Suid. ex μόνος, & ζώνη; vide.

Μονοήμερος, ος, ὁ, ἡ, uno die durans: ex μόνος, unus, & ἡμέρα, dies.

Μονόθυρος, q. d. uniforis, univalvis; unde Aristot. μονόθυρον, vocat quoddam genus concharum, l. 4. animal. unifore & univalve Gaza vertit, ex μόνος, & θύρα; vi. Item Μονόκαμπτος, q. d. unicum inflexum habens; unde pl. masc. μονόκαμπτοι, unicum habentes inflexum; de pedum digitis dicitur, quòd unico inflexu adducantur; ex Aristot. à καμπὴ, ὁ; vi. Μονόκαυλος, unicaulis, qui unico vel simplici caule constat. à Th. καυλὸς; vi. Μονοκέρως, ως, ὁ ἡ ὤν, cui unicum solumque cornu est, unico duntaxat cornu armatus, Aristot. Hist. An. l. 2. c. 1. Item Μονόκερως, ωτος; idem, apud eund. ibid. Item proprium animalis nomen, quòd unicornem, itemque monocerotem Latini appellant, à Th. κέρας, ατος, τὸ; vi. Μονοκέφαλος, unicum habens caput; Diosc. à Them. κεφαλὴ; vi. Μονόκλωστος, qui ab uno tantum lugetur, à κλαυτὸς, ὁ; vi. Μονοκληρονόμος, qui unicus est hæres, à κληρονόμος; vi. Μονόκλωνος, unicum ramulum habens; Diosc. à Th. κλὼν, ωνὸς; vi. Μονοκοίλιος, unicum ventrem habens, à Th. κοιλία; vi. Μονοκόνδυλος, unum nodum, seu tuber habens; Aristot. à Th. κόνδυλος; vi. Μονοκότυλος, qui unam concavitatem habet in cirris suis, seu flagellis, in quo unum tantum acetabulum est; dicitur de quodam Polyporum genere, à Th. κοτύλη; vi. Μονοκράτωρ, qui solus rerum potitur, qui solus imperium obtinet, monarcha; unde Μονοκρατορία, idem quod μοναρχία, Suid. à Them. κράτος, τὸ, unde κρατέω, comp. ut reliqua præced. cum Th. μόνος, &c. V.

Μονοκρηπὶς, ίδος, ὁ, ἡ, qui unicam crepidam seu calceum habet: ὁ μόνῳ κρηπῖδα ἔχων; à κρηπὶς, ἴδος, basis, pes, &c.

Μονόκροτος, qui uno duntaxat pulsu movetur; ut μονόκροτος ναῦς, navis quæ uno duntaxat remorum ordine impellitur; eadem quæ μονήρης, Xen. Hell. 2. ex μόνος, & κρότος; vi. Μονόκωλος, ος, ὁ, unimembris, uno artu porrectus, unde μονόκωλος ᾠδὸς, qui unico membro absolvitur; sic μονόκωλος λόγος, unius membri oratio; idem est in dicendo quod μονωδία, in canendo; simplex scil. & inconditum dicendi genus; cui contrarium ποικίλος λόγος, genus orationis multiplex & varium; Plut. Item μέσον μονόκωλον, apud Poëtas, in quo cola, unius & ejusdem sunt modi, à Th. κῶλον, τὸ; vi. Μονόκωπος, unico remo inter navigandum utens; Euryp. in Helena, à Th. κώπη; vi. Μονολεχὴς, qui solus cubat, à λέχος, τὸ; vi. Μονολήμματος, ος, ὁ ἡ ὄν, unico tantum constans lemmate; ut μονολήμματος συλλογισμὸς, syllogismus unius propositionis, ut Enthymema, in quo uno posito lemmate infertur conclusio, à λῆμμα, ατος, τὸ; vi. Μονόλιθος, ex uno lapide factus; uno constans lapide, à Them. λίθος; vi. Μονόλοπος, unâ cortice, & unâ tunicâ tectus; Theophr. à Them. λέπω, unde λεπὸς, &c. vi. Μονόλυκος, & Poëtico pleonasmo μονόλυκος, lupus solitarius, lupus seorsim ab aliis degens; à Th. λύκος, comp. ut cætera præced. cum Th. μόνος; V.

Μονομαχέω, f. ήσω, singulari certamine pugno: &

Μονομαχία, ας, ἡ; singulare certamen, duellum, gladiatoris cum gladiatore congressus: à

Μονομάχος, ος, ὁ ἡ, singulari certamine pugnans, gladiator: ex μόνος, solus: & μάχομαι, pugno.

Μονομερὴς, ές, ὁ ἡ, unius partis, unicus; unde adv. Μονομερῶς, specialiter; i. e. non universum: ex μόνος, & μέρος, τὸ; vi. Item Μονόμιτος, simplici licio, seu filo textus; ex μόνος, & μίτος; vi. Μονόμματος, unoculus, in Epigram. ex μόνος, & ὄμμα, τὸ; vi. Μονόμορφος, uniformis; ex μόνος, & μορφὴ, ἡ; V.

Μόνον, solùm, solummodo, tantum, tantummodo; unde μόνον εἰ, simodo; μόνον μὴ, modò ne, i. e. simodo non: Item μὴ μόνον ὡς ὅτι, Lat. non solùm, sed etiam; Item, Μὴ μόνον δὲ, sive Μονονοὺ, seu μόνον οὐκ, sive Μονωὰκ, tantùm non modò non; i. e. fere, propemodum, & Μόνον οὐχὶ, sive Μονονοχὶ, pro eodem; Luc. in Tim. est adv. à Them. μόνος: V.

Μονόξυλον, unicam & simplicem fissuram habens, ex μόνος, & ξύω; cujus composita varia mutant ς, in ο, sive mutant ξε, in ξο, &c. vi. Item Μονόξυλον, ex unico ligno confectus; Plat. de leg. l. 12. ex μόνος, & ξύλον; vi. Item Μονοούσιος, cujus substantia sola est; i. e. solus in suo genere, & nihil suæ substantiæ simile habens; ut Sol, Luna, Cœlum, &c. Item Μονοπάθεια, affectus, &

morbus unius tantum; ut μονοπάθεια ἡδὴ ὀφθαλμῶν, morbus unius oculi; seu cum unus tantùm oculus dolet; ex μόν-ος, comp. cum ὠσία, & πάθ-ος, τὸ, quæ vide.

Μονόπαις, ut μονότοκος κόρ-ος, filius unicus, vel unigenitus; Euryp. ex μόν-ος, & παῖς; vi. Item Μονοπάτιον; iter quod unus tantùm calcare poteſt; ex μόν-ος, & πατέω; vi. Sic Μονοπέδιλος, uno indutus calceo; ex μόν-ος, & πέδιλον, τὸ; V.

Μονοτείχεα λύκοι, lupi inertes & unipetæ; i. e. lupi qui non plures ſimul homines, ſed ſingulos invadunt; Ariſtot. Hiſt. An. l. 8. c. 5. ex μόν-ος, & πεῖρα, unde πειράω, &c. V.

Μονόπεπλος, uno ſeu ſimplici peplo indutus; Euryp. in Hec. ex μόν-ος, & πέπλος; vi. Item Μονόπτερος, unicam habens peram; apud Etym. à Th. πήρα; vi. Μονοπόδιον, menſa, menſula, ſcedile, &c. quod uno tantùm pede ſuſtinetur; à Them. πούς, πόδ-ος; inde πόδιον, &c. vi. Μονοπρόσωπος, ὁ, ἡ, ſub una tantùm perſona; à πρόσωπον, τὸ; vi. Μονόπτερος, unicam pinnam habens; Vitruv. l. 4. c. 7. à Th. πτέρον, τὸ; vi. Μοτόπωλος, unico conſtans caſu; ut μονόπτωτον ὄνομα, apud Gram. nomen quod unum caſum habet; (ſic δίπτωτα, τρίπτωτα, τετράπτωτα, &c.) à πτῶμα, τὸ, vi. Μονοπώλης, qui ſolus vendit mercem eam quam negotiatur; unde Μονοπωλία, & Μονοπώλιον, privilegium & jus. ☞ μονοπώλης; Item Μονοπωλέω, ſolus vendo quippiam, monopoli jus obtineo, vel abuſum rapio; à Th. πωλέω, unde πώλης, &c. vi. Μονόπωλος; ut μονόπωλος ἠὼς, aurora quæ unico equuleo invehitur; Euryp. in Oreſte; à Them. πῶλος; Μονόῤῥιζος, unicam, vel ſimplicem habens radicem; à Them. ῥίζα; vi. Μόνοχρις, qui unicum teſticulum habet, Levit. 21. & in Hippiatr. à Them. ὄχρις, comp. ut reliqua præced. cum Th. μόν-ος, &c. vide.

MO'NOΣ, η, ον, ſolus, a, um: q. à μύω; hinc μονάς, ἀδ-ος, ἡ, unitas: μοναχὸς, ὁ, unicus; Item homo ſolitarius: μοναστήριον, monaſterium.

Μονοσίλλην claræ ſtellæ in Hyadibus nomen; Heſych. ex μόν-ος, & ἴλλ-ος; unde σιλλόω, &c. V.

Μονάσιλλος, qui quotidie ſemel tantum cibum capit; Item qui ſolus & ſine conviva cibum capit; unde Μονοσιτία, ἡ, quotidie ſemel tantum cibum capere; Gal. Item ſine conviva, & ſolum veſci: Item Μονοσιτία, ſemel in die veſcor; Xen. Item ſine conviva cibum ſumo; ex μόν-ος, & σῖτ-ος; vi. Μονοσκῆς, uni-um habens crus; Plin. l. 7. c. 2. à Them. σκέλ-ος, τὸ; vi. Μονόσκηπτρος, ſolus ſceptra gerens, monarcha, à σκῆπτρον, τὸ; vi. Μονόστεγος, unicum habens tectum, à Them. στέγω, unde στέγ-ος, τὸ; vi. Μονοστελέχης, ſeu Μονοστέλεχος, unicum à radice caudicem habens, à Them. στέλεχος; vi. Μονόστεος, & Μόνοστος, unico & ſolo oſſe conſtans; à Them. ὀστέον, τὸ; vi. Μονόστιχος, uno verſu, ſeu ordine conſtans; à στίχ-ος, ὁ; vi. Μονόστολος, ſolus & deſertus, qui ſolus it, ſolus miſſus; pro quo dicitur etiam Μονοστελὴς, Heſych. à στόλ-ος, ὁ; vi. Μονόστομος, ut μονίστομος ἀξίνη, ſecuris unicum tantùm habens ſtoma, alterâ tantùm parte ſcindens; i. e. ἡ ἠμιπέλεκυς, non anceps, non bipennis; à Them. στόμα, τὸ; vi. Μόνοστος, vide μονόστεος; Μονόσφυρος ᾠδὴ, oda unicam habens ſtrophen, à στροφὴ, ἡ; vi. Μονοσύλλαβος, unâ conſtans ſyllabâ, à συλλαβὴ, ἡ; vi. Μονότεκνος, unicam habens prolem, cui unicus filius eſt, aut unica filia; Euryp. in Herc. fur. à τέκνον, τὸ; vi. Μονοτόκος, quæ unum ſingulis partubus edit; Ariſtot. à τόκ-ος, ὁ; vi. Μονότονος, qui uno tantum tenore progreditur, ſeu profertur; (exponitur & pervicax;) unde adv. Μονοτόνως, uno & eodem tenore, & Μονοτονία, unus idemque tenor; una eademque ſpiritûs ac ſoni intentio, à τόν-ος, ὁ; vi. Item Μονοτράπεζος, unicam menſam habens; vel ſolus in menſa cibum capiens; ut apud Euryp. in Iph. Taur. ξένια μονοτράπεζα, dicuntur munera hoſpitalia, quæ ſeorſim ab aliis in menſa ſolitaria Oreſti apponebantur; i. e. hoſpitalis menſa ſeorſum appoſita, à Them. τράπεζα, comp. ut præced. cum Th. μόν-ος, &c. vide.

Μονόζωτος, ος, ὁ, ἡ, qui vitam ſolitariam degit: ex μόν-ος, ſolus: & ζάω, verſo.

Μονοζωφέω, ῶ, ſolitario paſtu utor; unde Μονοζωφία, nutritio unius animalis; Plat. in Pol. Item paſtus ſolitarius; ex μόν-ος, & ζωή; vel ζῳὸς; vi. Sic Μονοφάγος, qui ſolus cibum capit; Athen. lib. 1. qui Græcos veteres μονοφάγας, fuiſſe arguit, quòd ſeorſum fere prandierent; more à Romanis diverſo, qui ſimul cum amicis decumbebant; unde cœna ab iis dicta, διὰ πὼ κοινοῦσθαι, Cæl. & Eraſm. in Chil. undè in ſuperlativ. Μονοφαγίστατος, qui maximè & ſupra quàvis talis eſt, ut cibum ſolus ſumat; Item Μονοφαγέω, ſolus comedo, neminem ad cœnam invito; & Μονοφαγία, ſolum comedere; ex μόν-ος, & φάγω; vi. Μονοφαλαγγία, unica phalanx; ex μόν-ος, & φάλαγξ, αγγ-ος, ἡ; vi. Μονόφθαλμος, qui ſolus apparet; ex μόν-ος, & φαίνω, unde φαντάζω, &c. V.

Μονόφθαλμος, ος, ὁ, ἡ, luſcus, altero oculo captus: ex μόν-ος, unus, & ὀφθαλμὸς, oculus. Them. ὄπωμαι, video.

Μονόφθογγος, unum ſonum habens: ex μόν-ος, & φθόγγος; vi. Μονόφορος, ſolus paſcens, à φορὸς, ὁ, ἡ; vi. Μονοφυὴς, unius naturæ, ſimplex, non geminus, à φυὴ, ἡ; vi. Μονόφυλλος, unicum habens folium, à Them. φύλλον, τὸ; vi. Μονόφυλος, unius generis, à Them. φυλὴ, ἡ; vi. Μονόχερ, unam tantùm habens manum; q. d. unimanus, à Them. χεὶρ; vi. Μονοχίτων, unicâ, vel ſimplici indutus tunicâ; à Them. χιτὼν; vi. Μονόχορδος, unicâ intentus chordâ, Poll. l. 4. c. 9. à Them. χορδὴ, ἡ; vi. Μονόχροος, ſeu Μονόχρους, ſive Μονόχρως, unicolor, qui unius ejuſdemque eſt coloris; ut ὠὸν μονόχροον, apud Ariſtot. à Th. χρόα, ὁ, comp. ut præced. cum Th. μόν-ος, ὁς; V.

Μονόψαφος, Doricè pro μονόψηφος, ος, ὁ, ἡ, qui ſolus ſuum ſuffragium cum aliorum ſuffragiis conſentiens non habet. Them. ψῆφος, ὁ, ἡ calculus, ſuffragium.

Μονόω, locum relinquo, deſtituo, f. ώσω, p. μεμόνωκα, perf. part. paſſ. f. g. μεμονωμένη, ſola relicta, a. 1, paſſiv. ἐμονώθην, Th. μόν-ος, ſolus.

Μονῳδὸς, Poëta qui ſub una tantùm perſona argumentum aliquod exponit; ut Lycophron in ſuâ Alexandria; unde μονῳδικὴν ποίημα, poema eo modo compoſitum; Item Μονῳδὸς, qui ſoli cantant aliquid ſine choro; ut Electra Sophoclæa in luctu & dolore: Item Μονῳδεῖν, & Μονῳδία, eſt quum unus tantum in ſcena concitum recitat, & non totus ſimul chorus; ex μόν-ος, & ᾠδὴ, vel ᾠδὸς, &c. V.

Μονωθεὶς, εἰσ-ος, ſolus relictus, a. 1. part. paſſ. &

Μονωθῆναι, a. 1. infin. paſſiv. verbi μονόω.

Μονώνυξ, χος, ſive μώνυξ, ὁ, ἡ, ſolidas habens ungulas: ex μόν-ος, ſolus, & ὄνυξ, unguis, ungula.

Μονώνυχος, & per Sync. Μώνυχος, ſimplices & individuas ungulas habens; idem cum præced. Μονώνυξ, & per Sync. Μώνυξ, & ex iiſdem; vide.

Μόνας, ſolummodo, tantummodo, ſolùm, tantùm; eſt adverb. à μόν-ος; vide.

Μόνασις, εως, ἡ, actio illa quâ quempiam ſolum relinquimus: Item ſolitudo, ſingularitas; Μονάστης, ὁ, ὁ, ſolitarius; ut μονάστης βίος, ſolitaria vita, apud Ariſtot. Eth. 1. c. 8. & Μοναστὶ, ſolitariè, clam, verbalia, à μονόω, deſero; in paſſ. Μονόομαι, ὤμην, ſolus relinquor, deſeror, &c.

Μονάτατος, ος, maximè ſolus: ſuperl. à μόν-ος.

Μόναυλος, unam habens aurem, vel anſam, ex μόν-ος, & αὖλαξ, ἄλ-ος, unde ἕς, ἄτος, τὸ; vi. Sed Μοναύλης, & Μοναῦλις, vide paulò ſuprà.

Μονωπὸς, ὠπος, ὁ; (vel Μόνωψ, unoculus: ut μονώπια παῖδα γῆς, Polyphemum appellavit Euripides; ex μόν-ος, & ὤψ, ὠπὸς; V.

Μόρα, ἡ, in Lacedemonum republica, dicebatur certum quoddam militum σύνταγμα, virorum ſeptingentorum, aut quingentorum, aut triginta: ut habetur apud Etym. quidam tribum interpr. nam tota Lacedemonum gens diſtributa fuit in tribus quaſdam, quæ μόραι dicerentur, quaſi μοῖραι, à μείρω; unde μοῖρα, &c. vide.

ΜΟΡΕ'Α, ας, ἡ, MORUS, arbor: μόρον, ε, τὸ, morum, fructus: συκόμορ-ον, ε, ἡ, & συκομορέα, ας, ἡ, ficus Ægyptia, arbor: συκόμορον, fructus sycomori.

Μορίσε, f. ἠσω, Poët. pro interficio: à μόρ-ον, mors: q. v.

Μορέω, exponitur etiam laboro, affligor: Item abrado, cumulo; undè verbale, Μόρημα, τὸ, ramentum, cumulus; Etymol.

Μορία, ας, ἡ, pars; idem quod μερὶς, & ab eod. Them. μείρω, undè μόρ-ον, &c. vi. Sed Μορία, expon. etiam oliva, olea; quibusdam, omnis oliva sic dicitur; aliis verò tantùm ἡ ἱερὰ ἐλαία, oliva Minervæ sacra: Item Μορία etiam legitur in Epigram. pro stultitia.

Μόρμ-ον, idem quod μόρπαμ-ον, ε, ὁ, ἡ, fatalis: q. v.

Μόρον, ε, τὸ, porticula, portiuncula; item membrum genitale, seu pars quæpiam corporis: à μόρ-ον, portio. Them. μείρω, divido: p. m. μέμορα.

Μόρι-ον, partialis: Item Μόριος, ίδ-ον, ἡ, pars, portio; in Epigram. & apud Herodot. utrumque, ab iisdem cum præced.

Μορμολύκειον, τὸ, larva. Them. μορμὼ, ῦς, ἡ, mulier horrenda.

Μορμολύκη, larva; spectrum, terriculum: idem quod præced. μορμολυκεῖον, & ab eodem. Them. μορμὼ; vi. Undè etiam, Μορμολύττομαι, territo, terrifico, propriè, larvis spectrisque, aut similibus terriculis, deterreo: Item formido, metuo, &c. Μορμολύκειον, etiam accipitur interdum pro tragicorum & mimorum personis, &c.

Μόρμορ-ον, Hesych. φόβ-ον, terror, metus: Item terrificus, terribilis; idem quod seq. μόρμ-ος, unde μόρμοι, in pl. dicuntur φόβοι κενοὶ, metus terroresque inanes, quales sunt ex larvis & spectris; à Th. μορμὼ; V.

Μορμορόπος, terrificus, terribilis aspectu; Suid. unde in neut. pl. μορμορόπα ῥήματα, Aristoph. in Ran. vocat τὰ καταπληκτικὰ καὶ φοβερὰ, terrifica & terribilia verba; ὃν μεταφορᾷ τὰ μορμόρ τὰ βρέφη φοβέσης; ut tradit Schol. ex μόρμ-ον, vel μόρμορ-ον, & ὤψ, ὠπὸς, &c. V.

Μόρμ-ος, terrificus, terror inanis. Hesych.

Μορμυρίζω, aquæ strepitum refero; à Them. μορμύρω; vi. Unde etiam μόρμυρ-ος, pilcis quidam marinus de quo Aristot. & Athen. l. 7.

Μορμύσσ-ντα, ferventem, acc. sing. part. præs. à

ΜΟΡΜΥ'ΡΩ, MURMURO, inundo: q. à μύρω, fluo.

Μορμύσσομαι, terreo, terrorem injicio, vel incutio; à seq. Them. μορμὼ; vide.

ΜΟΡΜΩ', ῦς, ἡ, strix, mulier horrenda facie, larva. Est etiam μορμὼ, adverb. pro φεῦ. Hinc μορμολύττομαι, terreo; μορμολύκειον, seu εἶον, ε, τὸ, larva.

Μόρξαι, a. 1. inf. act. &

Μόρξω, abstergam, f. 1; activ. verbi μορχνόω, seu μόρχνυμι, pro ὀμόρχνυμι, abstergo.

Μόρον, ε, τὸ, vel Μῶρον, τὸ, morum, fructus mori arboris; a Th. μορέα; V.

Μορόεις, εσσ-ον, fatalis, exitiosus: à

Μόρ-ος, ὁ, portio, fatum, morbus, MORS. Th. μείρω, divido, fortior: præt. m. ἔμμορα. Μόρον δίδωμί τινι, necem alicui inferre.

Μορόπονέω, fatalibus infortuniis premor, Hes. à præced. μόρ-ος, & πονέω; V.

ΜΟ'ΡΟΧΘΟΣ, ε, ὁ, lapis quidam Ægyptius ad vestes dealbandas.

Μόρπαμ-ος, ε, ὁ, ἡ, fatalis. Legitur & μόρμαμ-ος, à μόρ-ος, fatum. Th. μείρω, fortior, divido.

ΜΟΡΤ'ΣΣΩ, inquino, fœdo, f. ξω, p. χα, q. à μολυνω.

Μορφὰ, ᾶς, ἡ, Dor. pro μορφὴ " &

Μορφέες, Dor. pro μορφέεις, εσσ-ον, formosus: à

ΜΟΡΦΗ', ῆς, ἡ, & Dor. μορφὰ, ἡ, FORMA, species, statura corporis. Hinc μορφόω, formo: μόρφωσις, εως, ἡ, formatio: μεταμορφόω, transformo: μεταμόρφωσις, εως, ἡ, transfiguratio: σύμμορφ-ος, ε, ὁ, ἡ, conformis.

Μορφεύς, filius, aut minister somni; ita dictus, quòd dormientibus inducat varias formas & rerum simulachra; à Th. μορφὴ, ἡ; V.

Μορφόεις, εσσ-ον, ὁ; formosus; Pind. à præced. Them. μορφὴ; vi. Undè etiam Μορφάζω, nuo & annuo; Item gestum adhibeo; undè verbale, Μορφασμὸς, ὁ, genus saltationis, quod diversorum animalium motus imitabatur, Poll. & Athen. Item Μορφίζω, formam mentior, concilio formam, &c. omnia ab eod. Th.

Μορφνεῖο, gen. Ion. à

Μορφνὸς, ἡ, idem quod ὀρφνὸς, obscurus, tenebrosus. Them. ὄρφνη, tenebræ obscuritas.

Μορφνσκοπέω, ῶ, formas spectо; ex μορφὴ, & σκοπέω; V.

Μορφόω, ῶ, FORMO, f. ώσω, p. μεμόρφωκα, perf. pass. μεμόρφωμαι, a. 1. pass. ἐμορφώθην, a. 1. sub. passiv. μορφωθῶ, ῇς, ῇ. Th. μορφὴ, forma.

Μορφώω, formæ lenociniis exorno; Hesych. à Th. μορφὴ; V.

Μόρφωμα, τὸ, formatura, forma; est verbale, à μορφόω, figuro; unde pass. μορφόομαι, ἔωμαι, formor, figuror, à Them. μορφὴ, undè etiam Μορφὼ, Veneris cognomen apud Lacedemonios calyptram, & pedicas habentis.

Μόρφωσις, εως, ἡ, informatio, species: à præced.

Μορφωτεία, ἡ, formatrix, Euryp. in Troad. itidem verbale, à præced. μορφόω; V.

ΜΟ'ΣΣΥΝ, ωσ-ον, ὁ, turris, propugnaculum.

Μοσσιώσικ-ον, unde in pl. masc. Μοσσιώσικοι, qui in ligneis turribus sedes suas & domicilia habent, Apollon. arg. l. 2, à Th. μόσσω, ωσ-ον; & ὄϊκ-ος, undè οἰκέω, &c. V.

Μοσχάριον, ε, τὸ, parvus vitulus, vitulus tenellus, est diminut. à Them. μόσχ-ος; vi. Undè etiam Μοσχέη, sive Μοσχὴ, ης, ἡ, sub δορὰ, pellis vitulina.

Μόσχ-ος, ε, ὁ, ἡ, vitulinus: &

Μοσχίον, ε, τὸ, dimin. à μόσχ-ος, vitulus.

Μοσχεύω, surculis ex arbore demptis sero, seu ramis ex arbore avulsis, planto, ut μοσχεύσ-ν τὰ κλήματα viviradices facere ex sarmentis; aliquando etiam μοσχεύομαι, sunt potiùs rami tenelli, qui ex arbore in humum deferuntur; ut sunt in oleis taleæ, seu clavolæ in vitibus malleoli; undè verbale Μόσχευμα, τὸ, surculus qui ex arbore demptus seritur: Item plantarium novellum, quod ex arbore in humum delatum, fuerat, malleolus: Item viviradix, propago, &c. à Them. μόσχ-ος; vi. Undè etiam Μοσχεῦν, in modum vituli, more vituli: Item Μοσχάς, ε, ὁ; q. d. ad vitulum accedens; ita dicebatur aries triennis; ut Eust. tradit; Item Μοσχίδιον, τὸ; pro novello germine, & Μοσχαίζ-ν, in modum vituli lascivi exultans; omnia ab eod. Th. μόσχ-ος; V.

Μοσχοκάρυον, nux illa odorata, quam vulgò moschatam appellamus; alio nomine κάρυον μυρεψικὸν appellatur; & dicitur etiam μοσχοκαρύδιον, à Them. μόσχ-ος, muscus, vel pretiosissimum illud odoris genus, quod ex umbilici cujusdam animalis indici vomicâ erumpit; ut testatur Aëtius, & κάρυον, τὸ; vide.

Μοσχοποιέω, ῶ, vitulum conflo: f. ήσω, præt. μεμοσχοποίηκα, aorist. 1. ἐμοσχοποίησα. Ex μόσχ-ος, vitulus, & ποιέω, facio.

ΜΟ'ΣΧΟΣ, ε, ὁ, ἡ, vitulus: Item ramus novellus: Item MOSCHUS, vel MUSCUS, odoramenti genus μόσχου, & μόσχος, Dor. pro μόσχ-ος. Est &

Μόσχ-ος, ε, ὁ, MOSCHUS, nom. propr.

Μοτάριον, ε, τὸ, idem quod seq. Them. μοτὸς, vel μοτὸν, linamentum carptum, seu concerptum, ut vulneribus indatur, &c. V.

ΜΟΤΟ'Σ, ε, ὁ, linteum quod vulneribus inditur.

Μοτόω, indo linamentum vulnerarium: à præced.

Μυῖαι, αἰ, vermes, qui carnibus innascuntur; à Th. μυῖα, ἡ; V.

Μυκηθάλ-ον, qui super nuces, aut amygdalas gradiens, eas frangit; Lacones enim μυκήρας, nominant τὰ ἀμύγδαλα; & βατέω, est inusit. pro Them. βαίνω, gradior, vado, &c. vide.

Μοναὶξ, adv. seorsum, singulatim, solùm: ex μόν-ος, pro μόν-ος, solus.

Μοναρχ-ος, ε, ὁ, pro μόναρχ-ος, qui solus imperat: hinc μοναρχία, & Ion. η, monarchia: ex μόν-ος, solus, & ἄρχω, impero. Th. ἀρχὴ, imperium.

Μόνας, apud Hesych. est κατὰ μόνας, i. e. solitariè, solùm; adverb. à Them. μόν-ος; vi. Undè etiam Μονόω, ῶ, ad unum solum redigo, vel ad unicum redigo; Odyss. π. unde passiv. Μονόομαι, ὠμαι, solus relinquor; Odyss. ο.

Μονερέτης, solus remex; in Epigr. ex μόν-ος, & ἐρέτης; V.

Μονογενὴς, ές-ος, ὁ, ἡ, unicus, unigenitus: à μονὸω, pro μόν-ος, solus, & γείνομαι, nascor.

Μονόγλωσσ-ος, monoculus; idem quod μονόγλωσσ-ος; id vide.

Μονόκερως, vel Μονόκερας, unicornis; idem quod μονοκέρωτ, vel μονόκερως; quæ V.

Μονόκωλον ὄικημα, domus unius contignationis: ex μόνος, & κῶλον, membrum.

Μονολέων, solus leo, solitarius leo, in Epigr. ex μόνος, & λέων, vi. Item Μονολεχὴς, idem quod μονολεχὴς; id vi. q.d. solicubans; ex Epigr.

Μονόλιθος, ος, ὁ, ἡ, ex unico saxo factus. Th. λίθος, lapis.

Μονομαχέω, singulari prælio dimico. Th. μάχομαι, pugno.

Μονομήτωρ, vel Μονομήτωρ; cui sola mater supereſt: Hesych. ex μόνος, & μήτηρ; vi. Item Μονοπάλαι, οἱ; qui solâ luctâ vincunt; ex μόνος, & πάλη, ἡ; V.

Μονόομαι, ῶμαι, solus relinquor, &c. vide supra in μόνας.

Μῶνος, ος Poët. pro μόνος, solus: nom. pl. μῶνοι.

Μονοφυὴς, ές, ὁ, ἡ, qui unius est naturæ, simplex: ex μόνος, quod vide, & φύω, nascor.

Μοναῖος, ω, ad unum solum redigo: à μόνος, Poët. pro μόνος, solus.

ΜΟΥΝΥΧΙ'Α, ας, ἡ MYNICHIA, portus Athenienſium: à Munychia, quod Dianæ cognomen.

Μουνύχιος, & in fœm. gen. Μουνυχιὰς, incola Munychiæ, seu portûs Athenienſium, in quo Dianæ Minuchiæ fanum erat supplicum asylum; à Th. præced. vide.

Μουνυχιὼν, ῶνος, ὁ, mensis primus vernus Athenienſibus; quia in eo sacra fiebant Dianæ: à præced.

Μουσῶ, pro μουσόω; id V.

ΜΟΥ'ΣΑ, ης, ἡ, MUSA: qu. à μόω, inquiro: μουσίων gen. pl. Æol. & μουσᾶν, Doricè pro μουσῶν. Hinc ἄμουσος, ος, ὁ, ἡ, cantandi imperitus; indoctus: φιλόμουσος, ος, ὁ, ἡ, Musarum amans.

Μουσαγέτης, ου, ὁ; sic sol vocatur ab Orpheo, quòd omnium orbium cœlestium temperet harmoniam quasi musicam; ut annotat Domit. Chald. ex μῶσαι, & ἄγω; unde ἀγόμαι, &c. vide.

Μουσαπολέτης, cantûs, & musicorum modulorum (corruptor; ex μῶσαι, & ἀπόλετης, quod ex ἀπὸ, & ὄλετης; vide.

Μουσεῖος, ος, ὁ, musicus, in Epigram. idem cum Μουσικὸς; id V.

Μουσεῖον, ος, τὸ, MUSÆUM, locus musis & studiis destinatus: à præcedent.

Μουσηγέτης, musarum ductor; Apollinis Epith. Plut. ex μῶσαι, & ἄγω, unde ἀγόμαι, &c. V.

Μουσιγετέω, musis citharæ pulsu præeo; ex μῶσαι, & ἡγέομαι, unde ἡγέτης, idem quod ἡγεμών, &c. quæ vide, dicitur etiam Μουσηγετῶ, in part. citharæ pulsu musis præiens; Musarum ductor; ab eod. verbo, & ex iisdem.

Μουσίζω, cantu contendo; Theocr. Idyll. 8. Th. μῶσαι, dea cantûs, & interdum accipitur pro ipso cantu; Plut. Sympos. 1. &c. V.

Μουσικεύομαι, musicâ ratione tempero cantica, & modulor; Athen. à μουσικὸς, pertinens ad musicam; ut μουσικὸν ὄργανα; Item qui canit, canorus: Item artis canendi peritus, &c. vide.

Μουσικὴ, ῆς, ἡ, MUSICA, scil. τέχνη, ars: à

Μουσικὸς, ὴ, ὸν, MUSICUS. Them. μῶσαι.

Μουσικῶς, musicè, eleganter: à præcedent.

Μουσικτὴς, ου, ὁ, i. e. ψάλτης, cantor; (idem quod μουσικὸς; vi.) est verbale à præced. μουσίζω. V.

Μουσικώτατα, doctissimè; Aristoph. est adv. superl. à μουσικὸς; & Them. μῶσαι, musæ namque bonarum literarum, & humanitatis credebantur esse præsides.

Μουσόομαι, Poët. & Dor. pro μουσίζειν, canere. Th. μῶσαι.

Μουσοδρομῶ, ut μουσοδρόμοις πέτεσις, quas Musæ percurrunt in Epigram. ex μῶσαι, & inusit. δρέμω, pro τρέχω, unde δρόμος, &c. vi. Sic Μουσόληπτος, ὁ, Musis afflatus; Plut. ex μῶσαι, & λεπὶς; vi. Μουσομανὴς, cantu insaniens; vel à musis afflatus, in Epigram. unde Μουσομανία, furor musicus; vel insana canendi cupiditas; Plut. Sympos. 7. Item Μουσμανέω, ῶ, insano musarum, aut musices amore flagro; vel à musis afflatus sum; Athen. lib. 4. à Them. μάνομαι, unde μανία, ἡ, &c. vi. Μουσμανὴς, exponitur apud Aristoph. jactabundus; quia tales, ut plurimùm, sunt musarum asseclæ; i.e. vates & Poëtæ, à Them. μάνης: vi. Μουσμήτωρ, musarum mater; Æschyl. rectiùs Μουσομήτωρ, nam Μουσομήτωρ esset, qui musam habet matrem, à Them. μήτωρ; vi. Μουσοπάτης, ου, ὁ, recitator clamosus, vel personare omnia faciens: Item Μουσοπάκταλος, musarum furore pejcitus, à Them. πατάσσω, f. ξω, unde πάταξ, &c. vi. Item Μουσοποιὸς, qui carmina scribit, seu componit, & præcipuè Lyrica, ut Sappho μουσοποιὸς, dicitur apud Herodot. unde Μουσοποιία, carmina compono, vel decanto, aut in modulos redigo; Aristoph. in Nub. à Them. ποιέω; vi. Μουσπόλος, qui circa musas versatur, musarum famulus, Poëta, Euryp. in Alceste, à Them. πολέω; vi. Sic etiam Μουσργὸς, cantor, cantrix; qui musica ratione temperat cantica, & modulatur; unde Μουσργία, musicâ ratione tempero & modulor, & Μουσργία, modulatio; Luc. à Them. ἔργον, τὸ, (cujus composita varia mutant ε in ϱ;) compon. ut reliqua anteced. à Themate, μοῦσα; &c. V.

Μοῦσόω, ῶ, numeris moduliſque musicis exorno, & venustius reddo; unde phrasis aliqua concinna & elegans, dicitur μεμουσωμένη; id est, ad musicos modulos concinnitate proximè accedens; Plut. in Pericle: Item Μεμουσωμένος, dicitur, qui literis humanioribus est eruditus; Plut. ad Color. à Th. μῶσαι; V.

Μοῦσιν, Attici dicunt pro μῦς. ὄφιν.

Μοχθιεῦσιν, Dor. pro μοχθοῦσι, acc. pl. part. præs. à

Μοχθέω, laboro, f. ήσω, præs. inf. μοχθεῖν. Th. μόχθος, labor.

Μόχθημα, ατος, τὸ, labor, ærumna; verbale, à præced. μοχθέω, labore efficio, effectum do; unde μοχθεῖν πόνον, est exantlare laborem: Item interdum, laboribus & ærumnis premor, &c. à Th. μόχθος, ὁ; vi. unde etiam, Μοχθήρης, ους, ὁ, laboriosus, ærumnosus; Nic. in Alex.

Μοχθηρὲ, pl. num. n. gen. à μοχθηρὸς, ὴ, quod vide.

Μοχθηρία, ας, ἡ, malitia, improbitas. Th. μόχθος, labor.

Μοχθηρὸς, ὴ, laboriosus, calamitosus, malus, improbus: ab eod. Th.

Μοχθηρῶς, ærumnosè, laboriosè, malè; unde Μοχθηρότερος ἔχειν, pejus se habere; Plut. 1. de rep. sunt adv. pos. & compar. à præced. μοχθηρὸς, & ab eod. Th. μόχθος, ὁ; unde etiam, Μοχθίζω, laboro, afflictus sum, est Poëticum pro μοχθέω; q. v.

Μοχθίσαντι, dat. sing. a. 1. part. act. verbi μοχθέω, laboro; q. v.

Μοχθίζουσι, laborant, Dor. pro μοχθίζουσι, 3. pl. præs. ind. à

Μοχθίζω, idem quod μοχθέω, laboro. Th. μόχθος.

ΜΟ'ΧΘΟΣ, ος, ὁ, labor, molestia, hinc μοχθηρὸς, ὴ, laboriosus, ærumnosus.

Μοχλεία, ας, ἡ, motio, vel obfirmatio quæ vecte fit: Item Μοχλωτὴς, ῆ, ὁ, motor qui vectibus & phalangis aliquid promovet, vectiarius, phalangarius; utrumque à seq. μοχλόω; vide.

Μοχλόω, μοχλέω, & -όω, vectibus avello, vel moveo: à

Μοχλὸς, ῆ, ὁ, vectis: idem quod ὀχλεύς. Th. ὀχλόω, moveo.

Μοχλίον, ου, τὸ, & Μοχλίσκος, ου, ὁ, parvus vectis, parva phalanga; diminut. à præced. μοχλὸς, vectis quo aliquid movetur; item, vectis quo fores obfirmantur, pessulus, &c. Vide.

Μόψος, ου, ὁ, nomen viri.

ΜΥ, flebilis vocula.

Μύαγρος, ου, ὁ, qui mures venatur, seu captat; item, idem cum μυοθήρας, serpentum species; & herbæ etiam nomen, Nicand. & Dioſc. Item, μυάγρα, ἡ, muscipula, decipulum; instrumentum quo mures capiuntur; à μῦς, ὑός, & ἄγρα, ἡ, &c. V.

Μυάκανθος, myacanthus; à Theophr. numeratur inter suffrutices qui præter spinam folium habent; ut, phleos, ononis, tribulus; ex μῦς, μυὸς, ὁ, & ἄκανθα, ἡ, unde ἀκανθος, &c. Vide.

Μυᾶν, est contrahere labia; quod & μύλλειν dicitur; item, connivere, irridere; pro quo etiam dicitur μαιμυᾶν & μαιμύλλειν, apud Comicos: est à Th. μύω, quod V.

Μύελος, ου, mytilus. Th. μῦς, μυὸς, ὁ, mus.

Μύας, acc. pl. à μῦς, mus.

Μυγαλέη, vel μυγαλῆ, vel μυγάλη, ἡ, mus araneus, qui ἐκ μυὸς καὶ γαλῆς γίνεται,

γίτης). Th. γαλέη vel γαλῆ, felis: item mustela.

Μύγις, vix; idem quod, & pro *μόγις*, id V.

Μυγμὸς, οῦ, ὁ, fonus narium irrisioni plerumq; dicatus, reprehensio; unde qui citra reprehensionis morsum agit, *ἀμύμων*, detracto γ. dicitur: item, *μυγμὸς*, ῦ, ὁ, fonus qui labiis occlusis erumpit; qualis est fortiter fugentium; sed & ex naribus emittitur, qualis est gementium; & sic exp. *στενα-μὸς*, item, mussatio, mussitatio, &c. à Th. *μύζω*, V.

ΜΥΔΑ΄ΣΚΟΜΑΙ, averfor, abhorreo: qu. claudendo oculos: à *μύω*.

Μυδαίνω, putrefacio, propriè, nimio madore & ulgine: item, humecto: à Th. *μυδάω*, nimio humore vitior, &c. V.

Μυδαλέος, ά, madidus: à

ΜΥΔΑ΄Ω, MADEO, nimio madore & uligine vitior, putresco: f. ήσω. p. κα. Hinc per Apocopen fit Angl. Mud.

Μύδησις, εως, ἡ, putrefactio ex nimio humore: à præced.

Μύδος, MUTUS: à *μύω*, labra claudo.

Μυδώσαν, Poët. pro *μύδωσι*, acc. sing. part. præs. f. g. verbi *μυδάω*, quod vide.

ΜΥΔΡΙ΄ΑΣΙΣ, εως, ἡ, oculi vitium, ducamus à *μυδᾶν*.

Μυδροκτύπος, dicitur faber ferrarius; ut qui candentem ferri massam malleo tundat; unde *μυδροκτυπέω*, candentem ferri massam malleo tundo; ex Th. seq. *μύδρος* & *κτύπος*, vel, *κτυπέω*, &c. Vide.

ΜΥ΄ΔΡΟΣ, ου, ὁ, ferrum ignitum.

ΜΥΔΩ΄Ν, ῶνος, ὁ, caro fungosa in ulcere fistuloso: à *μυδᾶν*, putrescere: à

Μύδων, ωνος, ὁ, MYDON, nom. propr. acc. *Μύδωνα*.

Μυελόεις, εντος, ὁ, medulla plenus, medullosus; Od. ι. à seq. Th. *μυελὸς*, V. Unde *μυελὸν λθυκὸν*, vocitarunt tragici cerebrum; quod turpe putaretur nominare *τὸν ἐγκέφαλον*, ut etiam apud Medicos dicitur *μυελὸς ἐγκεφαλίτης*, medulla cerebralis; h. e. ipsum cerebrum, & *μυελὸς ῥαχίτης*, medulla spinalis, per rachin, sive spinam totam descendens; item, *νωτιαῖος*, *διαυχένιος*, &c. Item, Hom. Od. β. *ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν*, appellat, quoniam farra vires addunt corpori, ut *μυελὸς πῖος ὀστέος*; unde pro alimento sumitur & cibo; item, *μυελὸς*, translatè, est intimum, seu, meditullium.

Μυελὸς, οῦ, ὁ, MEDULLA, *μυελόεις*, medullosus.

Μυελόω, medullâ impleo; item, *μυελώδης*, ες, ὁ ᾗ ἡ, medullæ speciem gerens; ad medullæ naturam accedens; utrumq; à præced. Th. *μυελὸς*, V.

Μύες, nom. pl. à *μῦς*, ὸς, ὁ, mus: voc. *ὦ μῦ*. gen. pl. *μυῶν*. dat. pl. *μύεσσιν*.

ΜΥΕ΄Ω, instituo in sacris, initio: f. ήσω, p. κα. Hinc *μύσις*, ῆ, ὁ, mysta, qui initiatus est sacris. *μυσηριον*, mysterium. *μυστικὸς*, ή, mysticus, cui subest mysterium.

Μύημα, τος, q. d. initiamentum; item id quod docetur, is qui sacris initiatur; item, *μύησις*, εως, ἡ, initiatio; utrumq; verbale à præced. Th. *μυέω*, ῶ, in pass. *μυέομαι*, ᾶμαι, initior sacris; instituor doctrinâ quæ ad res sacras pertinet, item, general. doceor, instituor.

ΜΥ΄ΖΩ, f. ήσω, MUSSO, clausis labris sonum è naribus emitto; item, fugo. Hinc *μυγμὸς*, ῦ, ὁ, sonus qui labris occlusis è naribus emittitur, *μυχθίζω*, suspiro, ingemisco. *μυζέω* & *μυζάω*, fugo.

Μυζάω, ῶ, & *μυζέω*, ῶ, idem quod præced. Th. *μύζω*, fugo, &c. Vide.

Μύζουρις, caudam, i.e. penem fugens, fellatrix; Eust. (obscœna vox) ex *μύζω* & *οὐρά*, ᾶ, V.

Μυθάριον, ου, τὸ, fabella; diminut. à Th. *μῦθος*, fabula. &c. V.

Μύθαρχοι, factionum duces; *οἱ πρωτεύοντες τῆς στάσεως*, Hesych. ex *μῦθος*, dictum; colloquium; item, consilium, suasio: *μῆτις*, item, seditio, factio, i. e. *στάσις*, Il. α. & Od. φ. & *ἀρχή*, unde *ἀρχὸς*, &c. V.

Μύθεαι, Ion. pro *μύθῃ*, 2. sing. præs. sub. verbi *μύθομαι*, pro *μυθέομαι*, dico. Th. *μῦθος*, verbum.

Μυθεῖσθε, 2. pl. *μυθεῖτε*, 3. sing. præs. m. *μυθεῖσθαι*, præs. inf. à

Μυθέομαι, loquor. Th. *μῦθος*, sermo.

Μυθέσκομαι, idem quod, & pro *μυθέομαι*, Il. σ. &c. V.

Μύθευμα, τὸ, fabula, figmentum, narratio fabulosa, Plut. verbale, à seq. *μυθεύω*. Th. *μῦθος*, V.

Μυθεύω, f. εύσω, fabulosè narro, fingo: ab eod. Th.

Μυθιατίμιον, dixero, a. 1. opt. m. & *Μυθήσαιτο*, a. 1. inf. m. &

Μυθήσατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. ab *ἐμυθησάμην*, ω, απ, verbi *μυθέομαι*, loquor, quod vide.

Μυθητὴρ & *μυθιητὴς*, orator, susurro; item, *στασιαστὴς*, i. e. seditiosus; verbalia, à præced. *μυθέομαι*, dico, dictito; eloquor, narro; confabulor, colloquor; item, suadeo, &c. Vide.

Μυθίδιον, ου, τὸ, idem quod *μυθάριον*, & ab eod. id V.

Μυθίζουσα, Dor. pro *μυθίζουσα*, dicens, præs. part. f. g. a

Μυθίζω, dico: item mussito. Th. *μῦθος*, verbum.

Μυθικὸς, ή, όν, fabulosus, a, um: ab eod. them.

Μυθιστορία, ᾶς, ἡ, historia fabularis, seu, fabulosa; ex *μῦθος*, fabula, & *ἱστορία*, vide.

Μυθιστορητὴς, οῦ, ὁ, ῆς, ἡ, fabulæ auctor: ex *μῦθος* & *γεάφω*, scribo.

Μυθολογεύω, fabulor, loquor: &

Μυθολογέω, f. ήσω, fabulas narro, fabulosè narro: &

Μυθολογία, ας, ἡ, fabula: ex *μῦθος*, verbum, fabula, & *λόγος*, sermo, quod à *λέγω*, dico: p. m. *λέλογα*.

Μυθολόγημα, ατος, τὸ, narratio fabulosa, res quæ fabulosè narratur; verbale, à præced. *μυθολογέω*, V. Item, *μυθολογικὸς*, ad fabularum narrationem pertinens; item, qui valet commiscendis fabulis; à *μυθολόγος*, fabularum narrator, Plat. de leg. omnia ex iisd. cum præced. V.

Μυθοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, fabulæ conditor: ex *μῦθος*, fabula, & *ποιέω*, facio.

Μυθοπλάστης, fabularum fictor: unde *μυθοπλαστέω*, fabulas fingo, vel, fabulosè fingo; ex *μῦθος* & *πλάσσω*, unde *πλάστης*, &c. V. Sic, *μυθοποιὸς*, fabularum fictor, Plat. Unde *μυθοποιία*, fabularum fictio; vel, figmentum fabulosum; Plut. ex *μῦθος* & *ποιέω*, V.

ΜΥ΄ΘΟΣ, ου, ὁ, verbum, oratio, sermo, fabula, seditio: qu. à *μυέω*. Hinc *παρακμυθέω*, hortor, commonefacio: item consolor. *παρακμυθία*, ας, ἡ, exhortatio: item consolatio: & hinc etiam Angl. Mouth.

Μυθωδέστατος, η, superl. grad. à

Μυθώδης, ες, ὁ, ἡ, fabulosus. Th. *μῦθος*, fabula.

ΜΥΙ΄ΑΙ, ας, ἡ, MUSCA: q. à *μύζω*, murmuro: gen. pl. *μυιάων*, Dor. pro *μυιῶν*.

Μυιάκρος, qui capit muscas, Nicand. est & herbæ nomen, Dioscor. ex *μυῖα*, & Th. *ἄγρα*, ᾶς, V.

Μυίνδα, seu, *μύινδα*, lusus quidam puerilis; (dictus & *μυιαχαλκὴ*) à Th. *μῦς*, vide.

Μυιοθήρας, ου, ὁ, q. d. muscarum venator; qui capit muscas; ex *μυῖα* & *θήρ*, ῆρος, ὁ, unde *θήρα* & *θηρεύω*, &c. V. Item, *μυιοκέφαλον*, τὸ, dicitur species *τῆς περιπάστου*, parva adhuc & incipiens; est vitium in oculi tunica; idq; minutum, & muscæ capiti perfimile; ex *μυῖα* & *κεφαλὴ*, V. Item, *μυιοσόβη*, q. d. muscarum abactorium; id quo muscæ abiguntur, muscarium in Epigr. l. 2. Unde *μυιοσοβὴς*, ῆ, ὁ, muscarum abactor; Athen. l. 11. & *μυιοσοβεῖν*, muscas abigere; ex *μυῖα* & *σοβέω*, unde *σόβη*, &c. V.

Μυώδης, myiodes, muscarum Deus; (qui & *μυίαγρος*, myiagros, & *Ἀχὼρ*, Plin.) à Th. *μυῖα*, V.

ΜΥΚΑ΄Ω, MUGIO, boo: f. ήσω, & ήσω. a. 2. *ἐμυκον*, & Ion. *μύκον*: à sono boum factum, qui est *μῦ*. Hinc *μύκημα*, ατος, τὸ, mugitus. *μύκησις*, *μυκηθμὸς*, idem.

Μύκη, pro *ἔμυκε*, 3. sing. a. 2. Ion. à *μυκάω*, quod V.

Μύκης, ης, ὁ, mugitus, boatus, à Th. *μυκάω*, item, *μύκη*, idem quod *μύπες*, occlusio, compressio, &c. & sic est à Th. *μύω*, quod V.

Μύκημα, vide in *μυκάω*, mugio.

Μυκηνίωθεν, adv. ex Mycenis.

Μύκηρ, vel *μυκήρης*, amygdala.

ΜΥ΄ΚΗΣ, ητος, vel ος, ὁ, fungus: vel summa gladii pars, qui est in ipso manubrio.

Μυκητᾶν, mugentium, gen. Dor. pro *μυκητῶν*, vel à *μυκητὴς*, οῦ, ὁ, vel à *μυκητὸς*, οῦ. Th. *μυκάω*.

Μυκητὴς, mugiens, Theocr. Idyll. 8. verbale,

verbale, à Th. μυκάω, μυκήσομαι, mugio, boo; boam proprium est; tribuitur tamen etiam aliis animantibus, ut camelis, asinis, &c.

Μύκητες Ἰταλικοί, fungi Italici, Plut. à Th. μύκης, ητος, ὁ, ἡ, &c. V.

Μυκητίας, ου, ὁ, sonorus, obstreperus; unde apud Aristot. de mundo, μυκηθμοὶ σεισμοί, dicuntur, terræ motus, qui cum mugitu quatiunt terram; i.e. ἠχητικοί; nam μυκᾶσθαι, mugire tribuitur etiam aliis quàm bobus, tam inanimis quàm animatis, quæ mugitum boatumq; quendam reddunt: à Th. μυκάω, V.

Μυκήτινος, fungens, qui est ex fungo: Luc. à Th. μύκης, ητος, V.

Μυκητὸς, ῆ, ὁ, q.d. mugibilis, qui mugire potest: verbale, à μυκάω, μυκήσομαι, &c. V.

ΜΥ'ΚΛΑΙ, ῶν, αἱ, seu μύκλοι, οἱ, lineæ nigræ, quæ in asinorum collis & pedibus sunt.

Μύκον, Ion. pro ἔμυκον, crepuerunt, 3. pl. a. 2. act. verbi μυκάω, quod vide.

ΜΥΚΤΗ'Ρ, ῆρος, ὁ, naris, nasus, proboscis, q. à μύσσω, emungo, hinc μυκτηρισμὸς, ῆ, ὁ, subsannatio, μυκτηριστὴς, ῆ, ὁ, subsannator.

Μυκτηρίζω, nares attraho, irrideo. f. ίσω. p. μεμυκτήρικα. a. 1. ἐμυκτήρισα. Th. μυκτὴρ, nasus.

Μυκτηρισμὸς, irrisio, sanna; & μυκτηριστὴς, irrisor, interpr. Aristoph. in Nub. verbalia, à præced. μυκτηρίζω, naso suspendo, subsanno, &c. V.

Μυκτηρόθεν, è, vel, à naribus, in Epigr. à Th. μυκτὴρ, ῆρος, V.

Μυλακρὶς, ίδος, ἡ, molitrix, idem quod μυλωθρὶς, pro eo, & ab eod. Th. μύλη, ἡ, V. Item, μυλακρὶς, blatta mollis; ἀκρὶς σιτοφάγος, insectum farinâ vescens in molitrinis & pistrinis, magnitudine cicadæ, colore exalbido; apud Diosc. l. 2. c. 38. Vel, est à seq. Th. μύλη; unde μύλαξ, ακος, &c. V. Vel, est comp. ex Th. μύλη & ἀκρὶς, ίδος. ἡ, V. Dicitur etiam illud animalculum μυλαξὶς & μυλαγρὶς, nisi mendosa sit lectio apud Hesych. & Poll. Item, μυλακρὶς, dicitur genu operculum; teste Poll. prosectores patellam vocant in Anatomicis, quæ ὀστρωλὶς & ὀστρωὶς apud Hippocr.

Μύλακρες, dicuntur clavi molares, qui tanquam dentes molam vertendo subigunt; item, dentes genuini & intimi; i.e. γόμφιοι, molares; à Th. μύλη, ἡ, mola; item, molaris dens; ut & in plur. μύλαι, molares, & general. quivis dentes sicut etiam μύλαι ab Hesych. exp. σιαγόνες, maxillæ.

Μυλάκτης, unde μυλάκτειοι θεοὶ, Dii molarum præsides; (qui & ὀστρώλιοι) itidem, à Th. μύλη, ἡ, V.

Μύλαξ, ακος, ὁ, lapis molaris. Th. μύλη.

Μυλὰς, idem quod μυλὰς; id vide infra.

Μυλεία, & μυλία, ἡ, idem quod præced. μύλαξ, molaris lapis; item, simpliciter lapis rotundus; ut exp. ab Eust. Il. μ. ab eod. Them. μύλη, V.

Μύλην, idem quod, & dictum pro, μύλη; vide Th. μύζω.

ΜΥ'ΛΗ, ης, ἡ, MOLA, μύλος, ου, ὁ, idem. q. à μείειν λίαν, quod valde minuat. Hinc μύλων, ωνος, ὁ, pistrinum. μυλωθρὸς, ου, ὁ, molitor, pistor. & Angl. mill.

Μυλικόφορον, ου, τὸ, scopæ farinariæ, seu, quibus in mola utuntur; à præced. Th. μύλη, & Th. κορέω; unde κόρος, ὁ, V. Item, μυλήφατος, mola tractus & contusus; & sic quasi occisus; ut, ἄλφιτον μυλήφατον, apud Hom. ex μύλη & φάω, occido; unde φατὸς, &c. V.

Μυλίας, idem quod μυλίτης λίθος, molaris lapis; à Th. μύλη, V.

Μυλιάω, dentes concutio præ frigore, stridodentibus: à præced.

Μυλικὴ, sub. ὑγίανσις, medicamentum dentium dolores sedans inditum vel oblitum; apud Gal. à Th. μύλη, unde seq. μυλικὸς, &c. V.

Μυλικὸς, ὴ, όν, molaris, e. Them. μύλη, mola.

Μυλικὸς λίθος, molaris lapis; apud Marcum, c. 9. Item, μυλίτης λίθος, idem, molaris lapis, id lapidis genus ex quo fiunt molæ; item, μυλοὶ ὀδόντες, molares dentes, qui & μύλαι dicuntur, apud Aristot. Hist. an. l. 2. à Th. μύλη, ἡ, V. (confer etiam μύλακρες.) Unde etiam, μυλικὸς, molaris, idem quod μυλικὸς, V.

Μυλιόωντες, Poët. pro μυλιῶντες, nom. pl. præs. part. act. verbi μυλιάω, quod vide.

Μυλλὰς, άδος, ἡ, meretrix. q. à μύλλω, permolo.

ΜΥΛΛΟ'Σ, ὸς, curvus, tortuosus. q. à κυλλός. Est verò

Μύλλος, ου, ὁ, MULLUS, piscis, qui & τρίγλα.

Μύλλω, ore aliquid significo & velut innuo. & Poët. pro molo, & subagito. sumitur. Th. μύλη.

Μυλοειδὴς, ές, ὁ, ἡ, similis lapidi molari: à μύλος vel μύλη, mola, & εἶδος, τὸ, species. Th. εἴδω, video.

Μυλόεις, (idem quod præced. μυλοειδὴς) molæ formam habens, rotundus, Nicand. à Th. μύλη, V.

Μυλόκλασος, molâ fractus, molitus, commolitus; à Th. μύλη & κλάω; unde κλάσης, &c. V. Item, μυλοκόρος, ου, ὁ, qui molam purgat & custodit; ex μύλη & κορέω, unde κόρος, &c. V.

Μύλον, ου, τὸ, pistrinum, molitrina: à Th. μύλη, ἡ, V.

Μύλος, ου, ὁ, idem quod μύλη, mola, in pl. μύλοι, dentes molares.

Μυλόσαρξ, (ex μύλη & σὰρξ) idem cum Th. μυλὴ, mola, i. e. caro informis & inutilis in muliebri utero concepta, Hesych. dicta ità, à motûs gravitate & difficultate τῆς μύλης, apud Aët. & Ægin. l. 3.

Μυλόω, ῶ, induro, à cujus pass. μυλῶμαι, est in aor. pass. ἐμυλώθη, apud Hippocr. quod Gal. exp. ἐσκληρώθη, à μύλος, præced. V.

Μυλωθρικὸς, ad pistrinum pertinens; seu, molendinum; molitrinarius, seu, molendinarius; ut, μυλωθρικὰ σκεύη, vasa molendinaria; apud Plut. in Symp. Item, τὸ μυλωθρικὸν, molitrina, molendinum; est à μυλωθρὸς, ῆ, ὁ, qui pistrinum possidet & in eo opus facit, Suid. exp. etiam, molitor, item, pistor, apud Athen. Item, adjectivè; ut, μυλωθρὸς ᾠδὴ, q. d. molaria cantilena, quæ ad molam canitur; item, in fœm. μυλωθρὶς, pro quo dicitur & μυλακρὶς, ίδος, ἡ, molitrix; pistrix; omnia, à Th. μύλη, unde μυλόω & μύλων, ωνος, locus in quo est, seu, versatur mola, &c. Vide.

Μύλων, ωνος, & μυλὼν, ῶνος, ὁ, pistrinum. Th. μύλη.

Μῦμα, ατος, τὸ, edulium ex carnibus & sanguine.

Μῶ, murem, accus. sing. à μῦς, μυὸς, ὁ, mus.

Μωὸς, ῆ, mutus. ὁ μὴ ἀωδὸν. Etym. malim à μύω.

Μωΐς, idem quod seq. μωὸς; & ab eod. id V. Unde dicitur ὑποφέρειν τὰς μωΐας, moræ causas nectere, &c.

Μωὸς, ης, ὁ, ἡ, ὑποφάσις, excusatio, prætextus, mora: à

ΜΥ'ΝΟΜΑΙ, prætexto, prætendo.

ΜΥ'ΞΑ, ης, ἡ, MUCUS, MUCOR: nom. pl. αἱ μύξαι, quia μύσσει ἐ naribus.

Μύξα, τὰ, prunorum species, quæ & μυξάδρια appellatur; nam μυξάδρια, τὰ, sunt arboris fructus minores prunis damascenis, nucleo intùs triangulari; facultatem habent purgatricem; bilem enim vacuant, ut Arabum cassia nigra, &c. à præced. Th. μύξα, ἡ, V.

Μυξάζω, exp. κορύζω, muco abundo, nares muco plenas habeo; à Th. μύξα, ἡ, humor ex naribus fluens, &c. V. Unde etiam, μυξάριον, & μυξίνη, piscium nomina, apud Athen. & Eust. Item, μυξητὴρ, & μυξωτὴρ, naris; ut, διὰ τῶν μυξωτήρων, per nares apud Herodot. Item, μύξων, ωνος, ὁ, piscis quidam ex genere mugilum, apud Aristot. & Athen. dictus, παρὰ τὸ μύξαν, quoniam τροφὴ χρῆ τῇ ἀπ' αὐτῆς γινομένῃ μύξῃ; ut, Athen. l. 7. refert ex Aristot. Item, μυξώδης, ους, ὁ, ἡ, mucosus; i. e. muco abundans; Gal. Interdum muco similis; Diosc. &c. Omnia, ut dictum, à præced. Th. μύξα, mucor; item, humor ille, & velut mucus qui in ostreis, & testudinibus viscatur; item, in plur. μύξαι, de naribus usurpatur; quæ vocantur etiam μυξωτῆρες, vel μυξητῆρες, &c.

Μυοχάλη, vide suprà μυγαλέη.

Μυοδόκος, vel μυοδόκη, mures recipiens; ex μῦς, μυὸς, & δέχομαι; unde ὀδοὺς, &c. V. Item, μυοδρέπανον est εἶδος λίθου ἐυτελοῦς; Helych. ex μῦς, μυὸς, & δρέπανον, τὸ, V. Μυοθὴρ, mures venans; ut, μυοθὴρ ὄφις, serpens qui mures venatur; ex μῦς & θήρ; unde plur. Μυοθῆραι, venatores murium, Aristot. 9. Hist. anim. Item, μυοκόπρος, muscerda; i.e. muris stercus; ex μῦς, μυὸς, & κόπρος, ὁ, V.

ὸς V. Sic etiam, μυκτόνον, ου, τὸ, aconitum; quod guſtantes eam herbam mures enecet, apud Nicand. & Dioſc. eſt a ſeq. Μυοκτόνος; & ex iiſd. V.

Μυοκτόνος, ου, ὁ, ἡ, murium occiſor: ex μῦς, mus, & κτείνω, interficio.

Μυοπία, vel, μυωπία, ἡ, muris, ſeu, murium cavernula, apud Ariſtot. ex μῦς, μυὸς, & ὀπὴ, ἡ, V. Item, μυωπὸς, & μυωπία, &c. Vide ſuis in locis.

Μυοσόβη, muſcas abigens; flabellum quo muſcæ abiguntur; Epitheton longæ barbæ, atq; aptæ ad muſcas abigendas; in Epigr. Idem quod μυιοσόβη, quod V.

Μυόσωτον, τὸ, & μυοσωτὶς, ίδος, ἡ, auricula muris; herbæ nomen, quæ & aliſine dicitur; de qua Dioſc. l. 2. c. 214. & ſcribitur etiam μυοσώτη, & μυῶτις; ſic autem dicitur illa herba à muris aurium ſimilitudine in foliatura; ex μῦς, μυὸς, & ὠὰς, ὠατος, τό; unde ὦς, ὠτὸς, τὸ, & ὠτίον, τὸ, &c. V. Item, μύρρος, & μυρείζω, &c. Idem cum μείρομαι & μειρείζω, &c. Quæ V. Item, μυόφονος, mures occidens; unde μυοφόνον, ου, τὸ, herba muralis, ſive, muricida; Theophr. Hiſt. Pl. l. 6. Ità dicitur aconitum, quoniam odore ſuo mures necet; ex μῦς, μυὸς, & φόνος, &c. V. Sic etiam, μυόχοδα, τὰ, muſcerda, ſtercus muris, apud Dioſc. Unde μυόχοδος, vilis, qui rejicitur inſtar ſimi murini; Heſych. ex μῦς, μυὸς & χέζω, fut. ἐσω, &c. V.

Μύρα, ων, τὰ, oppidi nomen. Gr. fundens: à μύω, ſtillo, fundo.

Μύρα, myrrha, Ionicè, pro μύρρα; id vide.

Μύραινα, ης, ἡ, MYRÆNA piſcis. Th. μύρος, quod V.

Μύραινος, & σμύραινος idem quod Th. μύρος, myrus, piſcis ſcil. qui & σμύρος vocatur; ut & σμύραινα, dicitur pro fœm. præced. μύραινα; Vide. Suidas μύραιναι etiam dici tradit de libidinoſa & prona in venerem.

Μυρελοιεῖν, unguentis ſe illinere; apud Poll. Unde, μυρελοιία, unguentorum illitus. Plut. Symp. 4. ex μύρον, τὸ, & ἀλείφω; unde ἀλοιφὴ, ἡ, & ἀλοιφεῖον, τὸ, &c. V.

Μύρετο, lugebat, 3. ſing. imperf. Ion. verbi μύρομαι, lugeo. Th. μύρω, fluo.

Μυρεψὸς, ὲ, ὁ, unguentorum coctor, qui unguenta coquit, ſeu, conficit; unguentarius; Athen. l. 1. Unde μυρεψικὸς, pertinens ad unguentarios; ut, μυρεψικὴ τέχνη, ars coquendi conficiendi; unguenta; ſic, μυρεψικὰ φάρμακα, medicamina unguentariorum; & μυρεψικὸς κάλαμος, &c. Ex μύρον, τὸ, & ἕψω, fut. ἑψήσω, &c. Vide.

Μυρέω, fluo, fleo; idem quod, & pro Th. μύρω, V.

Μυρηρὸς, ὸν, ὁ, unguentarius; ut, μυρηρὰ ἄγγη, vaſa unguentaria, ſeu, vaſa recondendis unguentis; apud Poll. & Ariſtoph. à Th. μύρον, τὸ, vide.

Μυρί pro μυρία, nom. vel accuſ. pl. n. g. à μυρίος, α, innumerus, infinitus.

Μυριάγωγος ναῦς, dicebatur navis decies mille agens; ut & μυριοφόρος, quaſi decies mille portans; ex μύρια, τὰ, ve, μύριοι, οἱ, decem millia; & ἄγω; unde ἀγωγὸς, &c. V.

Μυριάκις, decies millies; à μύριοι, μύριαι, vel, μύρια, decies mille, vel, decem millies, &c. V.

Μυριάμφορος, decies mille amphorarum capax, vel, decies mille amphoras æquans; unde μυριάμφορον ῥῆμα dictum eſt, ut ſeſquipedalia verba, à Satyrico Poeta; Ariſtoph. in pace; ex μύρια, τὰ, vel ſeq. μυριὰς & ἀμφορεύς; per Syncop. pro ἀμφιφορεύς, &c. Vide.

Μυριάρχης, ſeu, μυρίαρχος, qui decem vitum millibus præeſt, decem millium præfectus; ex μυριὰς & ἀρχή; unde ἀρχὸς, &c. V.

Μυριάδες, nom. pl. à

Μυριὰς, άδος, ἡ, decem millium numerus. Hinc μυριάκις, ſæpius. Th. μυρίος.

Μυριαφόρος, ος, ὁ ἡ ὄν, decem millia hominum ferens; ut, μυριαφόρον ναῦς; à præced. μυριὰς & φέρω; unde φόρος, &c. V.

Μυρίδιον, q. d. unguentulum; Ariſtoph. eſt diminut. à Th. μύρον, τὸ, vide.

Μυριέλικτος, mille voluminibus tortus, ſeu, ſinuatus; ex μύρια, τὰ, & ἑλίσσω; fut. ξω, unde, ἑλικτὸς, &c. V.

Μυριέτης, qui decies mille (ſeu, infinitorum) annorum eſt; annoſus; ut, μυριέτης βίος, vita longæva, ſeu, annoſa; ex μύριος, & ἔτος, τὸ, vide.

Μυρίζω, ungo. f. ίσω. p. μεμύρικα. a. 1. ἐμύρισα. a. 1. inf. μυρίσαι. Th. μύρον, unguentum.

ΜΥΡΊΚΗ, ης, ἡ, MYRICA arbor.

Μυρίκινος, η, MYRICINUS, à præced.

Μυρικώδης, ες, ὁ ἡ ὄν, myricæ ſimilis, ad myricam proximè accedens; ut μυρικώδες φύλλον, folium tamaricis, ſeu, myricæ; à Th. μυρίκη, tamarix; unde μυρίκινος, præced. eſt è myrica, ſeu, tamarice confectus, Heſych.

Μυρίνη, ης, ἡ, myrtus; Poll. eſt pro μυρσίνη, Atticè, pro μυρσίνη; id vide.

Μυρίνης οἶνος, vel, μυρινίτης; vinum, oleo odoro, miſtum, ſeu, conditum; Poll. l. 6. c. 2. à Th. μύρον, τὸ, V.

Μύρινος, myrinus piſcis, apud Ariſtot. Hiſt. an. l. 8. à Th. μύρος, ὁ, V.

Μυριόδους, cui ſunt infiniti dentes, ut, μυριόδους ἐλέφας, in Epigr. i. e. multos, ſeu, egregios habens dentes; ex μύριος & ὀδὼς, V. Sic, μυριόκρανος, innumera habens capita; Epith. canis Lernæ, apud Euryp. in Herc. fur. à κρᾶνον, τὸ, V. Μυριόλεκτος, qui ad infinitis dicitur; unde neut. Μυριόλεκτον, millies dictum; nimis inculcatum, ut apud Xen. Hellen. 5. dicitur aliquid eſſe χῖλ μυριολέκτων, i. e. millies dictorum; vel, μυριόλεκτον, τὸ, eſt, quod ab infinitis dicitur; i. e. πολυῤῥύλλητον, à Th. λέγω, dico, loquor; unde λεκτὸς, &c. V. Sic, μυριόναυς, innumeris navibus inſtructus; ut, μυριόναυν ἄρη, in Epigr. i. e. martem, ſeu, bellum infinitarum navium; à Th. ναῦς, V. Μυριόνεκρος μάχη, pugnæ in quibus decem millia ceciderunt; apud Plut. initio Alex. à Th. νεκρὸς, V. Μυριοπλάσιος, infinitis partibus plures, Ariſtot. Eth. 7. c. 6. vel, decies mille partibus plures, ſeu, decies millies plures; infinitè multiplicatus, &c. Ut, μυριοπλάσια κακὰ, mala millies plura; Ariſtot. Eth. 7. Sic, μυριοπλάσια ἡδέα, infinitò plura quam nos; apud Xen. ab ipſo Th. μύριος; additâ ſcil. πλάσις, particulâ, in numericis augmentativâ; item, μυριοπληθὴς, ές, infinitus numero; ut μυριοπληθὲς κόσμος, apud Euryp. exponitur, varius & multiplex ornatus; à verbo πλήθω; vel à nomine πλῆθος, τὸ, &c. V. Sic, μυριόπους, decem millia pedum habens; vel, permultos, & infinitos pedes habens; à Th. πὼς, comp. ut reliqua præced. cum Th. μύριος, &c. V.

ΜΥΡΙ'ΟΣ, α, infinitus, ingens, extremus, in pl. μύριοι, innumerabiles. Sed μύριοι, αι, α, decem mille. qu. à μείρομαι, divido. Hinc μυριὰς, άδος, ἡ, decem millium numerus.

Μυριοστὸς, decies milleſimus; Plut. Unde fœm. Μυριοστὴ, q. d. decies milleſima; pro decies millenarius numerus, vel, numerus decem millium, Theocr. Idyll. 17. à præced. Th. μύριος, V.

Μυριοστημόριον, ου, τὸ, decies millena pars; ex præced. μυριοστὸν & μόριον, τὸ, V.

Μυριόστυχοι, multi armati, apud Euryp. ex μύριος & στύχος, τὸ, V.

Μυριότητα, acc. ſing. à μυριότης, ητος, ἡ, infinitus numerus. Them. μυρίος. Quidam hic, ſed malè legunt μυριοστρητος.

Μυριοφόρος ναῦς, dicitur de nave oneraria & prægrandi; vide ſuprà μυριαφόρος; item, μυριόφορτος, cujus onus eſt infinitum; ut in Epigr. μυριόφορτος ναῦς, exp. navis oneraria; q. d. infinita vehens onera; à Th. φόρτος, V. Μυριόφυλλος, mille, ſeu, infinita habens folia; unde neut. Μυριόφυλλον, τὸ, herba, quæ millefolium Plinio; à Th. φύλλον, τὸ, ſic, μυριόφυλος, innumera, vel, infinita habens genera; à Th. φῦλον, ου, V. Item, μυριόφωνος, infinitas habens voces; ut, μυριόφωνος δῆμος, populus infinitas edens voces, vel, infinitis loquens linguis; in Epigr. à Th. φωνὴ; comp. ut reliqua præced. cum Th. μύριος, &c. vide.

Μυρίπνους, unguenta ſpirans; idem quod μυρόπνους; & ex iiſd. id V. Item, μυρὶς, pro unguentario vaſe, ſeu, unguentaria ampulla, poni videtur apud

pud Poll. l. 7. à Th. *μύρον*, τὸ, vide.

Μύρισμα, τὸ, & *μυρισμὸς*, ὁ, unguentorum illitus; item, *μυριστικὸς*, liquidus, & odorus; ut oleum balsami; verbalia, à *μυρίζω*, V.

Μυρώνυμος, infinita habens nomina Epith. Isidis, vel lunæ, Plut. à Th. *μύρον* & *ὄνομα*, τὸ, V.

Μυριωπὸς, multioculus; Argi Epith. ex *μύριος* & *ὤψ*, *ὠπὸς*, &c. V.

Μύρμαξ. Dor. pro *μύρμηξ*.

Μυρμηδών, agmen formicarum, vel, *τὸ μυρμήκων ξυνοικία*, formicarum contubernium, h. e. multitudo formicarum unà domicilium & sedes habentium; Dorienſibus autem, *μυρμήδονας*, Heſychius ait, eſſe *τοὺς μύρμηκας*, ipſas formicas; indè & Æginetæ dicti fuerunt *μυρμιδόνες*, quoniam, formicarum more, terram eruentes loca petroſa colebant, & in foveis habitabant, &c. Ut Strabo docet l. 8. Ubi rejicit fabulam quæ *μυρμιδόνας* nominatos vult, quoniam olim, peſte ſublato populo, Æaci precibus formicæ in homines mutatæ ſint; à Th. *μῦρμος*, ὁ, vide.

Μυρμηκιὰ, ας, ἡ, apud Plut. antrum & cavernula formicina, vel, formicarum agmen innumerum; unde & paroemia, *ἀγαθῶν μυρμηκία*, bonorum myrmecia; de ſumma opulentia; ſumitur & pro gymnaſio, à diſcipulorum frequentia; item, *μυρμήκια*, & *μυρμηκίαι* dicuntur, verrucæ quædam & formicationes corporum; nam, *μυρμηκία*, Aëtio eſt tuberoſa & calloſa eminentia nigricantis coloris, quæ contactu formicantem ſenſum exhibet; unde & nomen, nam formicationes appellat Plinius, ità ſcribens, l. 28. c. 7. capilli mulierum ſi crementur, cinis ſanguinem ſiſtit illico & formicationes corporum; item, *μυρμηκίας λίθος*, myrmecias lapis, nigras habens eminentias, ſimiles verrucis *μυρμηκίαι*, & *μυρμήκια*, dictis, Plin. Item, *μυρμηκίασις*, εως, ἡ, *πάθος* illud dicitur, quum aliquis verrucas illas patitur; Aetio, eſt, verrucarum, ſeu formicarum, eruptio; nam eſt verbale, à *μυρμηκιάω*, ῶ, infeſtor myrmeciis, vel, verrucis, quæ *μυρμηκίαι* nominantur, unde etiam, *μυρμηκίζειν*, ſignificare dicitur, ita affici, ut ſi formicas repente ſentias; item, *μυρμήκιον*, τὸ, eſt phalangis genus; quod à Nicand. dicitur *μυρμήκιον*, in Ther. Item, *μυρμηκίτης λίθος*, gemma innatam repentis formicæ effigiem habens; Plin. l. 37. c. 11. Ut & *μυρμηκώδης*, ες, ὁ ἡ ἡ, formicoſus, formicis refertus; apud Plut. Omnia, à ſeq. *μύρμηξ*, ηκος, V.

Μυρμηκολέων, leo formicarius; parvum animalculum formicis inſidians, Job c. 4. Ex *μύρμηξ*, ηκος, & λέων, &c. Vide.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ, idem cum *μῦρμηξ*, & Æol. *βύρμαξ*, unde FORMICA.

Μυρμιδόνεσσιν, dat. pl. Ion. & Poët. à

Μυρμιδὼν, όνος, ὁ, unde pl. *μυρμιδόνες*, MYRMIDONES, nomen propr. militum Achil. fortiſſ. gen. pl. *Μυρμιδόνων*. q. à

ΜΥ'ΡΜΟΣ, ε, ὁ, & *μύρμηξ*, ηκος, ὁ, formica, *μυρμηδὼν*, όνος, ὁ, formicarum contubernium,

Μυρμύρω, turbo, ſtrepitum edo; dicitur de fluminibus vehenter currentibus; ſed uſitatius eſt Th. *μορμύρω*; quod vide ſuprà

Μυροβάλανος, glans unguentaria; item, *μυροβάλανοι*, arbores quædam ſunt apud Ariſtot. de Pl. l. 2. c. ult. ex *μύρον*, τὸ, & *βάλανος*, τὸ, &c. V. Item, *μυροβρεχὴς*, unguento tinctus; delibutus, madefactus; unguentarius; 3 Macca. ex *μύρον*, τὸ, & *βρέχω*, V. Sic etiam, *μυροθήκη* & *μυροθήκιον*, unguentorum repoſitorium, vas unguentarium; ex *μύρον*, & *θήκη*, ἡ, vide.

Μύρομαι, fluo; item, fleo, ploro; idem quod Th. in act. *μύρω*, id V.

Μῦρον, Ion. pro ἔμυρον, 3. pl. imperf. verbi *μύρω*, fluo, ſtillo.

ΜΥ'ΡΟΝ, ε, τὸ, unguentum liquidum q. à *μύρω*, fluo: hinc *μυρίζω*, inungo, *μυρῶ*, idem, & Angl. myrre, ſweet, &c.

Μυρόπνους, pro quo etiam dicitur *μυρέπνους*, unguentum, ſeu, unguenta ſpirans, in Epigr. ex *μύρον* & *πνέω*; unde *πνόος*, *πνοῦς*, &c. Item, *μυροπισσόκηρος*, compoſiti medicamenti genus, apud Gal. picis ſcil. & ceræ in unguento liquatæ compoſitione, confectum; ex *μύρον*, τὸ, & *πισσόκηρος*, &c. V.

Μυροπώλης, qui unguenta conficit; Athen. l. 13. unguentarius; ex *μύρον* & *πωλέω*, V. Sic, *μυροπώλης*, unguentorum venditor; unguentarius; unde fœm. *Μυροπῶλις*, unguentorum venditrix, unguentaria; item, *μυροπωλίον*, unguenta vendo; & *μυροπωλεῖον*, ſive, *μυροπώλιον*, locus, ubi unguenta venduntur; officina unguentaria; apud Ariſtoph. & Athen. &c. Ex *μύρον*, τὸ, & *πωλέω*; unde *πώλης*, &c. V.

ΜΥ'ΡΟΣ, ε, ὁ, vel *μύραινα*, MURUS piſcis, *μύραινα*, muræna.

Μυρόω, idem quod *μυρίζω*, ungo; unguentis imbuo, ſeu, inungo, &c. à Th. *μύρον*, τὸ, V.

Μυρόχειρος, ὁ ἡ ἡ, unguentis illitus, unguentis nitidus; Eurip. in Cyclope; ex *μύρον*, τὸ, & *χειρὸς*, &c. V.

Μύρρα, ας, ἡ, MYRRHA, Them. *μύρον*, unguentum.

Μύρρα & *μυρρὶς*, vocatur etiam herba quædam, cicutæ caulibus & foliis ſimillima, Dioſc. l. 4. c. 116. Item, *μυρρίτης λίθος*, myrrhæ colorem habens lapis faciemq; minimæ gemmæ, Plin. l. 37. c. 10. utrumq; à præced. *μύρρα*, & eod. Th. V.

Μυρσινέλαιον, ε, τὸ, oleum myrtinum; Dioſc. l. 1. c. 45. ex *μυρσίνη*, ἡ, & ἔλαια, &c. Q. æ V.

Μυρσίνη, ης, ἡ, idem quod *μύρτος*, myrtus, pro quo Atticè dicitur *μυρρίνη* & *μυρρίνος*, pro eodem; apud Theophr. Athen. & Ariſtoph. Item, *μυρσινὼν*, ῶνος, ὁ, myrtetum; i. e. locus myrtis conſitus; item, *μυρσίνιον ἔλαιον*, oleum myrtinum, utpote confectum ex foliis myrti teneris; item, *μυρσινίτης οἶνος*, vinum myrto conditum; & *μυρσινίτης λίθος*, myrſinites gemma, gemma myrti odorem habens; apud Plin. Item, *μύρσινος*, myrteus, Callim. Omnia, à Th. *μύρτος*, quod V.

Μυρτὰς, άδος, ἡ, & *μυρτὶς*, ίδος, ἡ, idem quod *μυρτίδανον*, τὸ, appendix ſcil. inæqualis, & eminens ac concolor, velut manus circum myrti truncum; Dioſc. l. 1. c. 157. Item, *μυρτία*, & *μυρτὶς*, idem quod Th. *μύρτος*, myrtus, teſte Heſych. alioqui *μυρτίδες*, idem ſunt quod *μύρτα*, i. e. myrti baccæ, Athen. l. 14. ex Polyb. ſing. *μύρτον*, ε, τὸ, fructus, i. e. bacca myrti; item, *μυρτίνη*, piri & oleæ arboris genus, ut tradit Schol. Nicand. Item, *μυρτίτης οἶνος*, vinum myrto conditum, myrti nimirum baccis nigris contuſis; ut docet Dioſc. l. 5. c. 36. &c. Omnia, à ſeq. Th. *μύρτος*, V.

ΜΥ'ΡΤΟΣ, ε, ὁ, ἡ, MYRTUS: *μυρσίνη*, ης, ἡ, idem.

Μυροπάπαλον, à quibuſdam dicitur, *τὸ πολυγόνατον*, (id vide) teſte Plin. l. 2. c. 12. ex *μύρτος* & *πέταλον*, τὸ, vide.

ΜΥ'ΡΩ, fluo, ſtillo, fundo, *μύρομαι*, fleo, ploro.

Μυροῶδία, unguentorum odor; ex *μύρον*, τὸ, & *ὄζω*; unde *ὀδωδὴ*, &c. Vide.

Μύρωμα, ατος, τὸ, id quo inungimur, unguentur; Ariſtoph. Item, *μύρωσις*, εως, ἡ, unguenti illitio, unctio; verbalia, à *μυρόω*, quod V.

ΜΥ'Σ, μυὸς, ὁ, MUS voc. *ὦ μῦ*, dat. pl. Ion. *μύεσσι*.

Μύσαγμα, res abominanda; verbale, à *μυσάζω*, polluo ſcelere, Heſych. quod à Th. *μῦσος*, τὸ, facinus deteſtandum, &c. V.

Μῦσαν, clauſerunt, Ion. pro ἔμυσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi *μύω*, claudo.

Μυσαρία, ας, ἡ, deteſtabilitas; abominanda fœditas; à *μυσαρὸς*, deteſtandus; ab eod. Th. *μῦσος*, τὸ, V.

Μυσάττομαι, abominor. vide *μῦσος*.

Μυσαχθὴς & *μυσαχὸς*, abominandus, ſceleratus, impurus, à Th. *μῦσος*, τὸ, ſcelus; unde etiam, *μῦσος*, ε, ὁ, deteſtandus; abominandus, &c.

Μυσία, ας, ἡ, nomen regionis. Gr. *μῦσος*, τὸ, ſcelus.

Μύσις, εως, ἡ, occluſio, compreſſio, obſtructio; verbale, à Th. *μύω*, V.

ΜΥ'ΣΟΣ, ε, τὸ, ſcelus. *μυσὸς*, ὸν, deteſtandus, abominandus. *μυσαρὸς*, ὸν, idem. *μυσάττομαι*, f. *ξομαι*. perf. *μεμύσαγμαι*, abominor, averſor.

Μυσσολεῖ, veluti mus aberrat; Ariſtoph. in veſp. ex *μῦς* & *πολέω*, ῶ, vide.

ΜΥ'ΣΣΩ, vel *-ττω*, Att. MUNGO, emungo.

Μυσταγωγὸς, ὸν, ὁ vel ἡ, initiator, ſicut *μύστης*; & qui initiatur, ſeu, initiatus eſt, ſacris, viz. Eſt etiam is, qui hoſpites ad ea, quæ viſenda ſunt, ducere ſolet; ſi credimus Ciceronis orationi in Verr. 4. Unde *μυσταγωγία*, officium ejus qui *μυσταγωγὸς* vocatur;

catur; vel, actio illa initiandi sacris; unde exp. & initiatio in sacris; item, μυσταγωγέω, ῶ, initio sacris, mysteria, seu, sacra doceo; unde verbale, μυσταγωγητὸς, ad sacra mysteria jam introductus, initiatus; omnia, ex μύσης, ου, ὁ, & ἀγωγὸς, &c. V.

Μυταλμᾶς, ᾶ, ὁ, exp. avarus; quasi victitans e divinione salsamentorum in parva segmenta; à μυτίλλω, & ἅλμη; quæ V.

Μύταξ, ακος, ἡ, MYSTAX, superius labrum, & in eo nati pili. Angl. mustaches. pro μάστᾰξ, mandibula, &c. quod à μασάομαι, manduco.

Μυτήριον, ου, τὸ, MYSTERIUM, res arcana: à μύσης.

Μυτηριώδης, εως, ὁ ἢ ἧ, qui subest mysterium; qui fit cum aliquo mysterio; mysticus; à præced. μυτήριον, τὸ, V.

Μύσης, ου, ὁ, sacris initiatus, MYSTA. Th. μυέω, instituo in sacris.

Μυτικὸς, ἡ, ὁ, mysticus, cui subest mysterium; unde adv. Μυτικῶς, mysticè; cum mysterio; Greg. quando res arcana significatur per manifestum, & spiritualis sensus, seu, supernaturalis, per naturalem; à μύσης, ου, V.

Μυτιλάομαι, ῶμαι, haurio pane excavato polentam, aut, jusculum; scribitur & μιτυλάομαι, apud Aristoph. in Plur. est à seq. Th. μυτίλη, V.

ΜΥΣΤΙ'ΑΗ, ης, ἡ, buccea panis excavata, quâ pulmentum aut jus hauritur, cochlear. μύτρον, ου, τὸ, idem.

Μύτιλον, Atticos vocasse panis bucceas, quæ canibus objicerentur annotat. Schol. Aristoph. à Th. μυτίλη, vel, præced. μυτιλάομαι, aut seq. μυτίλλω, quæ vide.

Μυτίλλω, in parva seco. q. εἰς μεῖον τέλλω. vide μιτύλλω.

Μυτιπόλος, seu, Μυτόπολος, qui mystica versat; seu, qui circa mystica, i.e. res sacras versatur; sacerdos; Nonn. & in Epigr. Unde, μυτοπολδίω, celebro; Nonn. ex μύσης & πολέω; unde πολδίω, &c. V. Item, μυτοδόκος, dicitur ὁ ικὸς; i.e. domus quæ mystas recipit; apud Aristoph. in Nub. ex μύσης & δέχομαι; Ionicè δέκομαι; quod in variis comp. mutat, ε in ο, &c. V.

Μύτρον, ου, τὸ, cochlear. vide μυτίλη.

Μύτις, ιδος, ἡ, quæ initiatur sacris sive initiata est; apud Greg. μυτίδες, quidam interpr. conscitæ mysterii; in Epigr. l. 5. μύτις μολπὴ, exp. mysticum carmen; est fœm. à masc. μύσης; qui admittitur ad arcana sacrorum; item, sacra discens; mysteriorum peritus; Plut. in Alcib. Item, discipulus, & conscius mysteriorum, &c. V.

Μύτφενον, muscipula, παρὰ τὸ τῖς μυσὶ φόνον ὑπερφέρειν; quòd, exitium adferat muribus.

Μυτακίζω, literam μ. nimis crebrò itero; unde, μυτακισμὸς, frequens literæ μ, iteratio; à Th. μῦ, literæ istius nomen.

ΜΥ'ΤΙΣ, ίδος, ἡ, nasus, propriè de magnis piscibus.

Μυτὸς, ὁ, quod & μύτης, mutus. q. à μύω, quia os ei clausum.

Μύττα, idem quod μύσσω.

Μυττωτὸς, ὁ ἢ ἧ, contero; vel acribus condimentis condio; est à seq. μυττωτὸν, intritum ex alleis & quibusdam aliis condimentis, &c. Schol. Aristoph. scribit denominari παρὰ τὸ μυσάττεσθαι, quòd odor ejus sit μυσαρὸς; quasi μυσωτὸν diceretur; atq; sic à Callim. vocatur.

Μυττωτὸν ὁ, τὸ, edulium quoddam ex acribus condimentis, alliatum.

Μύχατος, ου, Poët. idem quod μύχος, abstrusus. Them. μυχὸς, penetrale.

Μυχαίτατος, intimus; superl. idem quod seq. μυχοίτατος, pro μυχαίτατος, & ab eod. Th. V.

Μυχὸς, pro μυχὸς, recessus, intimus, &c. V. Unde etiam, μύχος, ου, ὁ ἢ ἧ, vel, μυχαῖος, qui est ἐν μυχῷ; vel, qui venit, seu, erumpit ἐκ τοῦ μυχοῦ; intimus; item, abstrusus; item, μυχὸν, τὸ, idem quod μυχὸς, V.

Μυχθίζω, & μυχθίζομαι, suspiro, ingemisco; item, irrideo; à Th. μύζω, V.

Μυχοίτατος, ου, penitissimus, superl. à

ΜΥΧΟ'Σ, ου, ὁ, penetrale, locus intimus. ἐνδόμυχος, ου, ὁ, ἡ, abditus, occultus.

Μυχοπόντιον, τὸ, specus ubi recessus cavus & vorago ponti est; ex præced. Th. μυχὸς & πόντος, ὁ, V.

ΜΥ'Ω, claudo, occludo; conniveo oculis. f. σω. a. 1. ἔμυσα.

Μυώδης, ες, ὁ ἢ ἧ, ad murem pertinens; Plat. μυώδες appellavit, quod mures decet; item, musculosus; apud Gal. Item torosus, lacertosus, à Th. μῦς, μυὸς, mus; item, musculus, motûs voluntarii instrumentum, prima simpliciq; carne & fibris constans: sic dictus, vel quod, excoriatum murem formâ imitetur; vel, quòd pisci, quem musculum appellant, similis sit.

Μυῶν, ῶνος, ὁ, musculus; item, pars quæ præcipuè habet musculos. Them. μῦς, mus.

Μυωξὸς, ῆ, ὁ, Gal. scribit esse animal mediæ naturæ inter mures arvenses, & mures palustres; alii alpinum volunt esse murem, Plin. qui in Alpibus vulgo appellatur marmota; à Th. μῦς, μυὸς, vide.

Μυωπάζω, f. άσω, nihil procul cerno: à

Μύωψ, ωπος, ὁ, ἡ, connivens. q. d. μύων ὤπας, claudens oculos, lusciosus.

Μυωπὸς, lusciosus, connivens, idem quod μύωψ; & ex iisd. V. Unde etiam, μυωπία, ἡ, & μυωπίασις, vitium eorum, qui μύωπες dicuntur, &c. Item, μυωπία, muris, seu, murium cavernula; & sic est ex μῦς, μυὸς, & ὀπὴ, ἧ, V.

Μυωπίζω, calcari urgeo; & in pass. μυωπίζεσθαι, calcari urgeri; Xen. Item, æstro agitari; itidem à μύωψ, ωπος, quod ponitur pro calcari quo urgentur equi, apud Xen.

Μυωτὸς χιτὼν, murina tunica; Poll. l. 7. c. 13. de vest. gen. scribit amictum fuisse Armeniis peculiarem; cúmq; vel, contectum è murium, qui apud ipsos reperiuntur, pellibus; vel, murium effigiebus fuisse variegatum; apud Athen. etiam l. 9. μυωταὶ σάρκες, exp. musculosæ carnes; à Them. μῦς, μυὸς, mus, musculus, &c. V.

Μυκάω, ῶ, irrideo, deludo; in pass. μυκάομαι, ῶμαι, irrideor; item, μωκίζομαι illudo, apud Suid. Omnia, à seq Th. μώμος, V.

ΜΩ'ΚΟΣ, ου, ὁ, fatuus, irrisor. q. à μῶ, quæro, quod in aliena semper inquirat. Hinc μωκάω & μωκίζω, irrideo, illudo. & hinc Angl. mock.

ΜΩ'ΛΟΣ, ου, ὁ, bellum, pugna, tumultus, hinc μωλέω, pugno; & Angl. moil.

ΜΩ'ΛΥ, υος, τὸ, MOLY, herbæ nomen.

ΜΩ'ΛΥΖΑ, ης, ἡ, caput allii.

ΜΩ'ΛΥΣ, υος, seu μώλυξ, υκος, indoctus, μωλύω, seu μωλυόω, hebeto.

Μωλύτης, ου, ὁ, (verbale, à præced. μωλύω,) remissiorem facio; idem quod Th. μῶλυς, tardus, hebes, segnis, ignavus, &c. V.

ΜΩ'ΛΩΨ, ωπος, ὁ, vibex, verberum in cute vestigium.

Μωμάσατο, Dor. pro ἐμωμήσατο, 3. sing. a. 1. m. sequentis.

Μωμέομαι vel μωμάομαι, vitupero, reprehendo, derideo, f. ήσομαι, a, 1. m ἐμωμησάμην, a. 1. inf. m. μωμήσασθαι, a. 1. pass. ἐμωμήθην, a. 1. sub. μωμηθῶ, ῆς, ῇ, a. 1. sub. m. μωμήσωμαι, ῇ, a. 1. h. μῶμος, dedecus.

Μωμεύμενος, invidus, præs. part. pass. Dor. pro μωμεύμενος. Sic μωμεῦμαι, Dor. pro μωμοῦμαι, 3. pl. præs. ind. pass. verbi μωμέομαι, quod V.

Μωμεύω, f. εύσω, carpo, reprehendo; idem cum μωμέομαι, & ab eod. Th.

Μώμημα, ατος, τὸ, dictum, quo reprehendimus seu irridemus; reprehensio; irrisio: à 1. pers. perf. pass. verbi μωμέομαι.

Μωμήσαιτο, 3. sing. a. 1. opt. m. μωμήσασθαι, a. 1. inf. m. μωμήσομαι, ῇ, ηται, a. 1. sub. m. verbi μωμέομαι.

Μωμητὴς, ὁ, vituperator, reprehensor, irrisor: &

Μωμητὸς, ὁ, vituperabilis: à 3. pers. perf. pass. v. μωμέομαι.

Μωμίσκος, ου, ὁ, dens molaris; vel, ea pars dentium molarium, quæ gingivæ affidet; Poll. à seq. Th. μῶμος, vide.

ΜΩ'ΜΟΣ, ου, ὁ, dedecus, probrum, macula, labes, infamia. Item, MOMUS, deus quidam, reliquorum deorum irrisor: & pro homine cavillatore. Hinc μωμέομαι; seu μωμάομαι, vitupero.

Μωμοσκόπος, qui reprehendendi animo observat, seu, considerat; unde μωμοσκοπῶ, reprehendendi animo considero; ex μῶμος & σκόπος; unde σκοπέω, &c. V.

ΜΩ'Ν, num, nunquid, an, utrum, & sequente, μὴ vel ἐ nonne, annon?

Μᾶν-ος, α, ον, Dor. pro μόν-ος, η, ον, solus.

Μάνυξ, υχ-ος, per Sync. pro μονάνυξ, solidas ungulas habens: ex μόν-ος, solus, & ὄνυξ, υχ-ος, ὁ, ungula.

Μάνυχας, ejusd. acc. pl.

Μαραίνω, infatuo, stultè ago. f. μωρανῶ. a. 1. act. ἐμώρανα. Att. ἐμώρηνα. p. μεμώρακα. præt. perf. μεμώρασμαι, infatuor, stultus fio. perf. pass. μεμώραμμαι. a. 1. pass. ἐμωράνθην, ης, η. & in subj. μωρανθῶ, ῆς, ῆ. a. 1. part. pass. μωρανθείς.

Μωρανθείς, a. 1. part. pass. μωρανθῆ, 3. sing. a. 1. sub. pass. superioris verbi.

Μωρία, ας, ἡ, stultitia. Th. μωρὸς, stultus.

Μάριον, à quibusdam marem mandragoræ appellatum fuisse, scribit Dioſc. l. 4. c. 76. & Plin. l. 25. c. 13. aliis est tertium mandragoræ genus; testatur; Dioſc. ibid. sic dictum, quòd μωρὸς reddat eos qui eo comederint; à Th. μῶρ-ος, V.

Μωρόβουλ-ος, fatuus & stultus consultor; (ει contr. ου ὁ βουλ-ος) ex μωρὸς & βουλὴ, &c. V.

Μωρολογέω, ῶ, stulta, seu, inepta loquor, insulsè blatero, Plut. & Athen. ex hisd. cum seq. V.

Μωρολογία, ας, ἡ, stultiloquium: à

Μωρολόγ-ος, ε, ὁ, ἡ, stulta loquens: ex μωρὸς & λόγ-ος, sermo. Th. λέγω, dico.

Μῶρον, idem quod, & pro μόρον, τὸ, morum; i. e. fructus mori arboris; à Th. μορέα, ἡ, V.

Μωρὸν, τὸ, subſtantivè stultitia: à

ΜΩΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, vel μῶρ-ος, Att. stultus, fatuus, q. μὴ ὁρῶν, nihil videns. Hinc μωραίνω, stultè ago. μωρία, stultitia.

Μωρόσοφ-ος, stultè sapiens; vel, infaustè sapiens; ex stulto & sapiente concretus; Luc. Unde Μωροσοφεῖν, stultè sapere; & μωροσοφία, stulta sapientia; ex μῶρ-ος & σοφὸς, V.

Μωρότης, ητ-ος, ἡ, stultitia, fatuitas; à Th. μῶρ-ος, V.

Μωρῶς, adv. stultè, à præced.

Μώρωσις, εως, ἡ, stultitia, fatuitas, stoliditas; Medicis dicitur quum unà cum memoria etiam ratio periit; Aët. ex Gal. & Ruf. à Th. μῶρ-ος, V.

Μῶσα, ας, ἡ, Dor. pro Μῶσα, ης, ἡ, Musa.

Μωσῆς, ῆ, ὁ, & Μωσῆς, έως, ὁ, dat. Μωσῇ & Μωσεῖ. accus. Μωσῆ. Nomen Prophetæ.

Μῶσθαι, per Syncop. pro μώσασθαι, dicitur esse Laconicum pro ζητεῖν. à μώω, quæro.

Μῶϋ, τὸ ὕδωρ, Hesych.

Μωϋσῆς, ῆ, & Μωϋσεὺς, έ-ος, ὁ, idem quod Μωσῆς, Moſes, nomen Prophetæ.

N.

N, Est litera decima tertia, in numeris est quinquaginta.

Ναασσὼν, ὁ, nomen viri ἅπαξ λεγ. Hebr. illustrans.

NA'BAA, αν, τὸ, NABLIA, instrument. music.

Νάβλας, ᾶ, ὁ, idem quod νάβλα (præced. V.) Poll. & Athen. apud Hesych. scribitur ναβλὰς, dicitúrq; etiam de eo qui nablam pulsat; item, ναβλίζω, nablam pulso; unde ναβλισ-ὴς, ῆ, ὁ, qui nablam pulsat; apud Athen. l. 4. Itidem à præced. Th. νάβλα, V. Porro nabel Syriacam vocem esse volunt; unde nablum Phœnicum inventum.

Ναγγαὶ, ὁι, nomen viri ἅπαξ λεγ. Hebr. illustrans.

Νάες, Dor. & Ion. pro νῆες, nom. pl. à ναῦς, νεὸς, ἡ, navis.

Ναέτης seu ναιέτης, ε, ὁ, incola. Them. ναίω, habito.

Ναζαρᾶ-ος, ὰ, & Ναζαρηνὸς, ὁ, NAZARÆNUS; item, Ναζωραῖ-ος, ε, Actor. 25. 5.

Ναζαρὲθ vel Ναζαρὲτ, ἡ, nomen urbis ἅπαξ λεγ. Hebr. surculus.

Ναζαρᾶ-ος, NAZARÆUS.

Ναθὰν, ὁ, nomen Prophetæ ἅπαξ λεγ. Hebr. dedit.

Ναθαναὴλ, ὁ, nomen viri ἅπαξ λεγ. Hebr. Deus dedit.

NAI, adv. NÆ, profectò, imò, etiam. ναὶ μὰ τὸν, &c. certè, per, &c.

Ναϊάδες, Naiades, nymphæ fluviales & fontanæ; à Th. ναίω; unde νάω, fluo.

Ναΐδιον, sacellum, ædicula; i. e. ædis sacræ appendix; est diminut. à ναὸς, ὁ, V.

Ναῖε, pro ἔναιε, Ion. 3. sing. imperf. act. verbi ναίω, habito.

Ναίει, incolit, 3. sing. ind. præs. verbi ναίω, quod V.

Ναίεσκε, habitabat, Poët. vel Ion. Epenth. pro ἔναιε, 3. sing. imperf. act. verbi ναίω, habito.

Ναιετάασκεν, es, e, per Epenth. Ion. pro ἐναίετον, es, e, verbi ναιετάω, idem quod ναίω, habito.

Ναιετάοντο, præs. part. f. g. ejusd. verbi & Them. sic ναιετάασ' pro ναιετάσι, 3. pl. ind. præs. act.

Ναιετάω, idem quod ναίω, habito.

Ναιετάουσι, Poët. vel Ion. pro ναιετῶσι, 3. pl. præs. ind. vel ut alii, Dor. pro ναιετάουσι, ejusd. verbi.

Ναιέτης, ε, ὁ, (pro quo etiam dicitur ναέτης) habitator, incola; à Th. ναίω, habito, &c. V.

Ναΐν, ἡ, nomen urbis ἅπαξ λεγ. Syr. amœni, sc. agri.

Ναίοισα, Dor. pro ναίουσα, habitans, præs. part. à ναίω, ναίοισι, Dor. & Æol. pro ναίουσι, habitant, 3. pl. præs.

Ναίομαι, habitor, incolor; unde πόλεις εὖ ναιόμεναι, Il. γ. &c. est pass. ab act. ναίω, V.

Ναῖον, pro ἔναιον, habitabant. 3. pl. imperf. act. verbi ναίω.

NAΪ'ΡΟΝ, ε, τὸ, odoramentum quoddam, quod immiscent unguentis. an à ναίω, fluo?

NAΙ'Ω, habito, incolo, fluo: ναιετάω, ῶ, idem.

Νάκη, ης, ἡ, idem cum seq. Th.

NA'ΚΟΣ, ε-ος, τὸ, pellis cum suo villo, vellus. q. à νάσσω, quia est aliquid νασσὸν, id est, densè compactum.

Νακοπλύτης, qui villosas pelles vellit, qui vellera vellit; Poll. ex Philem. Unde ναποπλυτεῖν, vellera vellere, seu, tondere; item, νακόπλυτ-ος, velleris in modum vulsus; à Th. præced. νάκ-ος, τὸ, & πίλλω, unde πλυτὸς, &c. V.

Νάκυσον & νακύριον, apud Hesych. idem quod, & à Th. νάκ-ος, pellis, &c. V.

Νᾶμα, ατ-ος, τὸ, fluentum, latex. dat. pl. νάμασι, à νάω seu ναίω, fluo.

Ναμασσαῖον ὕδωρ, aqua quam fluenta fundant, i. e. latices & scaturigines, seu, rivuli; qua scaturiens; & sic in plur. ναμασσαῖα ὕδατα, aquæ manantes; item, ναμασσώδης χώρος, regio cui scaturiginum & fontium copia est; Aristot. Utrumq; à præced. νᾶμα, τὸ, V.

Νᾶν, Dor. pro ναῶ, navem.

NA'NNH, ης, ἡ, patris matrisve soror.

Νάνν-ος, vel νέν-ος, patris matrisve frater: est masc. præcedentis fœm. νάννη, V.

Νηπιοφυὴς, έ-ος, pumilio; homuncio exiguæ staturæ; à seq. Th. νάν-ος, humili corpore homo, & q. paulùm supra terram extans; comp. cum Th. φύω; unde φυὴ, &c. V.

NANO'Σ, ε, ὁ, NANUS, pumilio. q. a νὴ & ἄνω, sursum non crevit; hinc

Νηνώδης, ές-ος, ὁ, ἡ, pumilionis formam habens: à præced.

Ναξιεργὴς, Naxio operæ factus; ut, ναξιεργὴς κάνδυς-ος, apud Aristoph. à Th. νάσσω, fut. ξω; æquo ac complano; comp. cum ἔργον, τὸ, q. d. opere complanato compactus, &c. Vide.

Ναοὶ, nom. pl. à ναὸς, οῦ, ὁ, templum.

Ναοποιὸς, cui templi, vel, extruendi, vel conficiendi cura commissa est; sacrarum ædium procurator; Aristot. Rhet. l. 1. Unde ναοποιέω, ῶ, templum ædifico; ex ναὸς & ποιέω.

NAO'Σ, ε, ὁ, & Att. νεὼς, ὁ, templum. q. à ναίω, habito, hinc σηκὸς ναός-ος, ὁ, templi vestibulum.

Ναὸμ, ὁ, nomen viri ἅπαξ λεγ. Heb. verbum majestatis.

Ναοφύλαξ, cui templi & rerum sacrarum custodia tradita est; ædituus; pro eodem, Atticè dicitur νεοφύλαξ, ex ναὸς & φύλαξ, &c. V.

Ναπαῖ-ος, saltuosus; unde ναπαῖαι, nymphæ saltuum; Soph. à seq. Th. νάπ-ος, V.

Νάπτα, idem quod Th. νάπυ, Atticè, pro σίναπι, sinapi, V.

NA'ΠΙΟΣ, ε-ος, τὸ, seu νάπυ, ος, ἡ, saltus, clivus montis, locus cavernosus. q. ex νὴ & φάω, quod locus tenebricosus sit. Vel à νάω, fluo.

NA'ΠΥ, υ-ος, τὸ, sinapi, q. à νὴ & πάω, quod parum pascat.

Ναρδίζω

Ναρδίζω, nardo similis sum, nardum imitor, seu, refero; item, νάρδινος, ε, ὁ, nardinus, è nardo confectus; item, ναρδίτης ὄινος, vinum nardi odore conditum, Dioſc. in fœm. gen. ναρδῖτις, vocari ſolet nardus montana; omnia, a ſeq. Th. νάρδος, V.

ΝΑ'ΡΔΟΣ, ε, ἡ, NARDUS, frutex.

Ναρδόσταχυς, ſpica nardi. Gal. ex νάρδος & στάχυς, V.

Νάρη, ſtulta, ἡ, ἄφρων γυνή, &c.

Ναρθήκιον, ε, τὸ, NARTHECIUM, liber medicamentarius, vas medicamentarium, à ſeq. νάρθηξ.

Ναρθηκοπλήρωτος, cujus ferula impleta eſt Æſch. in Prometh. i. e. cujus narthecium, ſeu; theca medicamentaria, plena eſt & differta; à præced. ναρθήκιον & πλήρης; unde πληρόω, &c. V.

Ναρθηκοφόρος, ferulam ferens, Cœl. l. 4. c. 13. ex νάρθηξ, ηκος, & φέρω, unde φόρος, &c. V.

Ναρθηκώδης, ferulaceus, ferulæ ſimilis, ad ferulæ naturam proximè accedens; à ſeq. Th. νάρθηξ, ηκος; unde etiam, ναρθηκία, ferulago, humilis ferula; apud Theophr.

Νάρθηξ, ηκος, ὁ, arbor quædam, ferula, bacillus, dat. ſing. νάρθηκι.

ΝΑ'ΡΚΑΘΟΝ, ε, τὸ, odoramenti genus, q. à νάρδος & καίω.

Ναρκάω, & έω, f. ήσω, torpeo, obtorpeſco, à ſeq. Th.

ΝΑΡΚΗ, ης, ἡ, torpedo, piſcis genus, item torpor, veternus.

Νάρκημα, ατος, τὸ, &

Νάρκησις, εως, ἡ, torpor, à perf. paſſ. verbi νάρκάω, quod videas.

Νάρκισσος, ε, ὁ ἡ ἡ, Narciſſinus; ut, νάρκίσσινον ἔλαιον, narciſſinum oleum ex narciſſi flore, Dioſc. Item, νάρκισσίτης λίθος, narciſſites lapis, Dionyſ. de ſitu orbis ejus meminit; & Plin. l. 37. c. 11. Utrumq; à ſeq. νάρκισσος, quod uſurpatur tam in maſc. quam in fœm. pro narciſſo flore.

Νάρκισσος, ε, ὁ, nomen viri. Gr. NARCISSUS. & in f. g. pro flore, ſumitur, à νάρκη, i.e. torpore, quem ſuo odore affert.

Ναρκόω, f. ώσω, torpore afficio. Th. νάρκη, torpor.

Ναρκώδης, ες, ὁ, ἡ, torpidus: ab eod. Th.

Νάρκωσις, εως, ἡ, torpefactio: &

Ναρκωτικός, ἡ, torpefaciendi vim habens: à perf. paſſ. verbi ναρκόω, quod vide.

ΝΑ'ΡΤΑΛΟΣ, ε, ὁ, vaſis genus.

ΝΑ'ΡΤΗ, ης, ἡ, NARTA, planta odorata, an à νάρδος.

Νάσατο, Ion. & νάσατο, Poët. 3. ſing. a. 1. m. pro ἐνάσατο, verbi νάω, habito. a. 1. inf. m. νάσασθαι. Them. ναίω, idem.

Νάσθω, ης, η, Ion. pro ἐνάσθω, &c. a. 1. ind. paſſ. verbi νάω, pro ναίω, habito.

Ναστάτας, ὁ, Dor. pro νησιώτης, ε, ὁ, inſulanus, inſulæ incola. Th. νῆσος, ε, ἡ, inſula.

Νασμός, ε, ὁ, idem quod νᾶμα, fluentum, vel, fluor, ſcaturigo; Euryp. in Hec. Item, νασμώδης, ες, ὁ ἡ, ſcaturiginibus ac rivis riguus; idem quod νᾱματώδης; Heſych. & omnia, ab eod. verbo νάω, pro ῥέω, fluo, vide.

Νᾶσος, Dor. pro νῆσος, ε, ἡ, inſula.

Νάσσατο, Ion. & Poët. pro ἔναστο, a. 1. ind. act. verbi νάω, pro ναίω, habito.

Νάσσατο, vide in νάσσατο.

Νάσσομαι, æquor, complanor; premor, impleor; ut apud Ariſtoph. ἀμφορεῖς νενασμένοι; amphoræ ad ſummum uſq; plenæ & preſſæ; eſt paſſ. à ſeq. act. νάσσω, V.

ΝΑ'ΣΣΩ, f. νάσω & νάξω, æquo, complano, premo.

Νασσός, ε, confertus, denſus: à præced.

Νασσός, dicebatur etiam ſubſtantivè, ἄρτος τις, ſive, πλακοῦς è melle, uvis paſſis, aliiſq; condimentis, denſior & conſtipatior; Ariſtoph. in Pluto; unde etiam diminut. νασίσκος, parvus νασός; apud Athen. l. 6.

Νασοφάγος, placentæ comeſtor quæ νασὸς dicitur; unde, νασοφαγέω, νασον comedo; Poll. & Heſych.

Ναυαγέω, q. d. πῶ ναυῶ ἄγω, navem frango, f. ήσω. p. νεναυάγηκα. a. 1. ἐναυάγησα.

Ναυαγήσαντι, naufragis, dat. pl. a. 1. part. act. ναυαγήσας, αντος, verbi ναυαγέω.

Ναυαγία, ας, ἡ, naufragium: &

Ναύαγιον, ε, τὸ, idem: & fragmentum navis, tabulæ ex naufragio: quod &

Ναυαγὸς, ὸν, naufragus: ex ναῦς, navis, & ἄγω, frango.

Ναυαρχέω, claſſi præeſſe; ex ναῦς, navis, & ἀρχή, imperium.

Ναυαρχία, ας, ἡ, præfectura claſſis: &

Ναύαρχος, ε, ὁ, NAVARCHUS: ex iiſd. Th.

Ναυαρχὶς, ίδος, ἡ, navis quâ claſſis præfectus vehitur, quidam prætoriam navem appellant, in qua ſcil. ipſe prætor eſt. (στρατηγὶς, etiam aliquando dicitur; ut apud Diodorum; vulgò capitanea, Bayf. ex iiſdem etiam cum præced.

Ναυάτης, ε, ὁ, NAVITA, vide in ναύτης, & ſeq.

Ναυβάτης, Ion. & Poët. pro quo & ναυάτης & ναύτης, nauta, vector, q. ex ναῦς & βαίνω, eo.

Ναυηγεῖν, Ion. pro ναυαγεῖν, &

Ναυηγίη, Ion. pro ναυαγία, naufragium, calamitas: &

Ναυήγιον, Ion. pro ναυάγιον: &

Ναυηγὸς, Ion. pro ναυαγὸς, naufragus: ex ναῦς, navis, & ἄγω, frango.

Ναυκληρέω, ῶ, nauclerus ſum; i.e. navem gubernao; item, ναυκληρία, ἡ, navium gubernatio; item, ipſa navigatio; vel, naucleriacum vitæ genus; Ariſtot. Polit. 1. Ubi navigatio pars mercaturæ dicitur; ſic etiam, ναυκληρικὸς, ad nauclerum pertinens, nauclerus; Athen. l. 1. & aliquando pro ναυκληρὸς, apud Plut. Unde neut. plur. τὰ ναυκληρικὰ, nauclerium vitæ genus; Plat. l. 8. de Leg. Item, ναυκλήριον, τὸ, navigium, q. d. naucleriaca poſſeſſio; & navis gubernatio, apud Plut. in Apophth. Lacon. &c. Omnia, à ſeq. ναύκληρος, qui navem poſſidet; & Metaph. pater familias; Poll. l. 1. atq; etiam δήμαρχος; Poll. l. 8. Item, adjectivè, nauticus; Heſych. &c. V.

Ναύκληρος, ε, ὁ, NAUCLERUS, navis dominus; ex ναῦς, navis, & κλῆρος, ſors, hæreditas.

Ναυκληροῦσιν, ὁ ἡ, qui à nauclero elocatur; ut, ναυκληροῦσαι στέγαι; apud Heſych. à præced. ναυκλήρος, vide.

Ναυκράροις, gen. pl. à Ναύκραροι, Reipubl. principes & magiſtratus. q. d. οἱ τῶν κάρων ἢ τῶν κεφαλαὶ ἐν τῇ νηῒ οὖσιν τες.

Ναυκρατέω, navibus ſupero; ſuperior ſum, vel fio, per naves; navali pugnâ vinco, mari ſupero; unde paſſ. ναυκρατέομαι, navibus, ſeu, navali præſidio inferior evado, claſſe vincor, ſeu, ſuperor, &c. à ſeq. ναυκράτης, vide.

Ναυκράτης, ες, ὁ, ἡ, & ναυκράτωρ, idem, qui ſcil. claſſe pollens maris imperium obtinet: ἢ ὁ ταῖς ναυσὶ κρατῶν.

Ναύλη, idem quod νάξλα.

Ναῦλον, ε, τὸ, NAULUM, merces quæ pro navigatione perſolvitur. Th. ναῦς.

Ναυλοχέω, f. ήσω, in portu maneo: à ſeq.

Ναύλοχος, ε, ὁ, ἡ, portuoſus, naves continens: ναῦς, navis, & λέχος, lectus, (quod à λέγω, cubo.) vel λόχος, inſidiæ.

Ναυλόω, ῶ, naulo navem loco; Plut. à ναῦλον, τὸ, V.

Ναυμαχέω, navale prælium committo: &

Ναυμαχία, ας, ἡ, navale prælium: &

Ναύμαχος, ε, ὁ, ἡ, navali prælio aptus: ex ναῦς & μάχομαι, pugno.

Ναυμάχις, ε, ὁ, è navi dimicans, navale prælium committens; idem quod ναύμαχος, & ex iiſd. id V. Unde etiam ναυμάχειον, mulcta quam perſolvit is qui prælio navali non interfuit; apud Suid. Item, ναυμαχισείοις, navale certamen inire geſtio; navali prælio concurrere cupio; Thuc. l. 8. ἐν τῇ Μιλήτῳ ναυμαχισείσαντες, navali prælio decertare cupientes, &c.

Ναυῶ, navem, acc. ſing. ὦ Poët. ναυῶ, νῆα vel νέα, à ναῦς, navis.

Ναύπακτος, ε, ἡ, NAUPACTUS, urbis nomen.

Ναυπηγήμυρος, Dor. pro ναυπηγόμυρος, præſ. part. paſſ. à ſeq.

Ναυπηγέω, f. ήσω, naves fabricor: &

Ναυπηγήσιμος, ε, fabricandis navibus aptus: &

Ναυπηγία, ας, ἡ, navium fabricatio: item

Ναυπηγικὸς, ὴ, ad navium fabricationem pertinens: &

Ναυπήγιον, ε, τὸ, locus ubi naves compinguntur: à ſeq.

Ναυπηγὸς, ε, ὁ, navium fabricator: ex ναῦς, navis, & πήγνυμι, ſeu πηγύω,

compingo, præt. m. πέπηγα.

Ναυπηγισία, ἡ, idem quod ναυπηγία; i.e. navium fabricatio, vel, compactio, &c. Unde etiam, Ναυπηγική, sub. τέχνη, ars fabricandi naves; ab, & ex illâ, cum præced. V.

ΝΑΥΣ, ναὸς, ὁ, NAVIS, Ion. νηῦς, νηὸς, dat. νηΐ. q. à νάω, fluo. Hinc ναύτης, nauta. ναυτικὸς, nauticus. ναυτίλος, idem. ναυτιλία, navigatio. ναυτία, ας, ἡ, nausea. ναυπάδης, ες, ὁ, ἡ, nauseam faciens, faſtidioſus. ναῦλον, naulum.

Ναῦδλον, τὸ, idem quod ναῦλον, id V. inſerto ſcil. δ. Unde etiam, ναυδλέω, idem cum ναυλέω, vel, naulo vehendum ſuſcipio, conduco; Euryp. Item ναυδλάσασθαι, dicitur etiam vector, qui perſoluto naulo navim conſcendit; apud Ariſtoph. in pace.

Ναυσία, Ionicè dicitur, pro ναυτία, ἡ, nauſea, propriè, quâ navigantes in mari corripiuntur; & Metaph. ναυσίᾳ τινα διδόναι, faſtidio aliquem habere; unde, ναυσιάω & ναυτιάω, idem quod, ναυπάω, nauſeo; & Metaph. reſpuo, quaſi nauſeans; ſic etiam, ναυσίασις, idem cum ναυτίασις, ἡ, ipſa actio nauſeandi vel, nauſea; omnia, à Th. ναῦς, V.

Ναυσίδιος, ὁ, nomen viri, q. qui navi currit: ex ναῦς & θέω, curro.

Ναυσίνεως, ὁ, nomen viri, q. cujus animus eſt in navibus; ex νέος, mens, & ναῦς, navis.

Ναυσίοικος, qui in navibus, ſive, ex navibus vivit; ex ναῦς & βίος, V. Sic ναυσίκλειος, navibus, ſeu, re navali clarus; Od. ξ. à Th. κλείω, celebro; unde κλειτὸς, &c. V. Ναυσίκλυτος, idem; à Th. κλύω; unde κλυτὸς, &c. V. Ναυσιπέδη, q.d. navium pedica, ſeu, quod navibus pedicæ loco injicitur; funis ſcil. ſeu, catena, quâ navis in littore religatur; Luc. in Lexiph. à Th. πέδη, V. Ναυσίποδες, dicuntur homines inſulares, quia in mari navibus, ſeu pedibus, utuntur; à Th. πούς, ποδὸς, V. Ναυσίπομπος, naves vehens & promovens; ut, ναυσίπομπος αὖρα, apud Euryp. à Th. πέμπω; unde πομπὴ & πομπὸς, &c. V. Ναυσίπορος, q.d. navigradus, navi permeans; ut, ναυσίπορος σκαπτὸς, apud Euryp. in Rheſo, navigans, &c. Item, navem aliquò permeare, ſeu, trajicere faciens; idem in Iphig. Sic etiam ναυσίπορος; q.d. per cujus meatus naves ire poſſunt; navibus meabilis; i.e. navigabilis; ut, apud Herodian. l. 6. ὁι θέρεες ναυσίπορον ἔχεσι τὸ ῥεῖθρον; i.e. flumen æſtate navigabile; utrumq; à Th. πέρος; unde, πόρος, comp. ut reliqua præced. cum Th. ναῦς, &c. V.

Ναυσίζυγον ὕδρις, ignominia quæ propter cladem acceptam claſſi gemitum & luctum adfert: à ναῦς, navis, & ζυγὸς, gemitus. Th. ζυγὸς, arctus.

Ναυσιφόρητος, ὁ, ἡ, Pind. qui navibus vehitur: ex ναῦς & φέρω, fero.

Ναύσχυθμον, ὁ, τὸ, necnon.

Ναύσχυθμος, ὁ, ὁ, navium ſtatio, navale; navales copiæ: à ναῦς, navis, & σχυμὸς, ſtatio, quod ab ἴστημι, ſtatuo.

Ναυστολεῖν, navem mittere, ducere, ferre. q. τὸ ναῦ στέλλειν, à στέλλω, mitto.

Ναύστολος, navi vehens; Æſchyl. Unde, ναυστολέω, navi veho, ſeu, duco; navi deduco; apud Euryp. in Oreſte; item, claſſe percurro, navi permeo; Soph. Item, navi peto, claſſe contendo; interdum & ſimpliciter, proficiſcor; ut Luc. in Lexiph. ναυστολεῖν εἰς τὸ βαλανεῖον, exp. etiam rego & guberno veluti navem; unde verbale, ναυστόλημα, τὸ, navigatio; ſeu, profectio quæ fit navi; ut, πάντου ναυστολήματα, &c. Item, Ναυστολία, ἡ, idem; ex ναῦς & στέλλω; unde στόλος, &c. Vide.

Ναυτεπιβάτης, qui navi ſervit, ut ſuum naulum lucretur; ex ναύτης, & ἐπιβαίνω; unde ἐπιβάτης, &c. Vide.

Ναύτης, ου, ὁ, NAUTA; pro quo Poëtæ, præſertim Tragici ναυάτης, ου, ὁ, NAVITA. Th. ναῦς, ναὸς, ἡ, navis.

Ναυτία, & Ion. ναυσία, ας, ἡ, NAUSEA, ναυτίασις, & ναυσίασις, εως, ἡ, idem. Them. ναῦς, navis.

Ναυτιάω & ναυσιάω, &c. -όω, NAUSEO: à præced.

Ναυτικὸς, ἡ, NAUTICUS; rei nauticæ peritus: τὸ ναυτικὸν, res nautica; claſſis. Th. ναῦς, navis.

Ναυτικῶς, more nautarum, Suid. eſt adv. à præced. ναυτικὸς, V.

Ναυτιλία, ας, & Ion. ης, ἡ, navigatio; ab eod. Them.

Ναυτίλλεσθαι, Ion. & Poët. pro πλεῖν, navigare.

Ναυτίλος, ου, ὁ, idem quod ναυτικὸς, ἡ, ὁ, nauticus, vel nauta. item NAUTILUS, piſcis. Th. ναῦς.

Ναυτιώδης, nauſeoſus; faſtidioſus; nauſeam faciens, ſeu, commovens; Plut. de virt. mor. & in Symp. 4. eſt à ναυτία, V.

Ναυτοδίκαι, propriè ſunt judices, nauticis litigiis cognoſcendis, deputati; Poll. & Heſych. ex ναύτης & δίκη, vide.

Ναύτεραι, mulieres nauticam exercentes; Poll. l. 7. à ναύτης, ὁ, vide.

Ναύφθορος, in navi corruptus & perditus; ut, ναυφθόρα σολὶς, veſtis quæ in navi periit, apud Euryp. in Helen. Unde ναυφθορία, exp. naufragium; q. d. navis corruptio; ex ναῦς & φθείρω, in præt. med. ἔφθορα; unde φθορεὺς, ἡ, quæ V. Sic etiam, ναύφρακτος, navibus ſeptus, navibus armatus & munitus; ut, ναύφρακτον σέλμα, apud Euryp. & ναύφρακτα σέλματα, apud Ariſtoph. ex ναῦς & φράσσω; ſeu, φράττω, fut. ξω; unde φρακτὸς, &c. V.

ΝΑΦΘΑ, ης, ἡ, NAPHTHA, oleum Medeæ, bitumen.

Νάω, pro ναίω, habito. a. 1. ἔνασα, & Poët. ἤνασσα. a. 1. paſſ. νάσθω, a. 1. m. ἐνασάμην. Poët. Eſt & νέω, fluo.

Ναῦμαχος, ἡ, Poët. pro ναυμαχία, ἡ, navalis pugna.

Νὲ, in compoſitione negat. NE brevis Lat.

Νέα, & νῆα, Ion. Poët. pro ναῦς, acc. ſing. à ναῦς, ναὸς, ἡ, navis. Eſt etiam.

Νέα, fœminini generis, à νέος, quod vide.

Νέα, ſcil. μήνη, nova luna; item, Νέα, ſcil, ἄρουρα, novale rus, novalis ager.

Νεαγενὴς, ές, ὁ, ἡ, nuper genitus; Euryp. Idem quod Νεογενὴς, id vide.

Νεάζει, juvenis eſt, 3. ſing. ind. præſ. à

Νεάζω, f. άσω, juveneſco. Th. νέος, novus, juvenis.

Νέαιρα, idem quod νείαιρα; id V. Eſt extrema pars ventris, lumen, abdomen; &c. παρὰ τὸ νέειν τὸ προβιβάσαι εἰς ἄυτὼ τὰ ἐσπόμενα, Etym.

Νεακύρτος, ου, ὁ, ἡ, recens acutus; ex νέος, & ἀκύρω; unde ἀκυρέω, &c. Vide. Item, νεάλετος, recens molitus; ex νέος & ἀλέω; unde ἄλετος, &c. Vide. Item, νεαλὴς, nuper ſale conſperſus; i. e. ὁ νεαρὶ ἁλὶ πεπασμένος; ex νέος, & ἅλς, ἁλὸς, &c. Vide. Item, νεαλὴς, (pro νεάλωτος) nuper captus; ut, νεαλὴς ἰχθὺς, apud Polyb. & apud Plut. Νεαλὴς eſt miles recens & integer, & qui nondum depugnavit; ex νέος, & ἁλίσκω, vide. Item, νεαλὴς, ές, ὁ, ἡ, (idem cum νεαρὸς) novus, recens; à Th. νέος, V. Item, νεάλωτος, recens captus; ex νέος, & ἁλίσκω, fut. ἁλώσω; unde ἁλωτὸς, &c. V. Sic etiam, νεάμελκτος, vel, νεήμελκτος; recens mulctus; ex νέος, & ἀμέλγω, f. ξω, &c. V.

Νεᾶν, ᾶνος, ὁ; Item

Νεᾶνις, ιδος, ὁ, adoleſcens, audax, validus: Th. νέος, novus, juvenis.

Νεᾶνία, ας, ὁ, adoleſcens, audax, validus: Th. νέος, novus, juvenis.

Νεᾶνιεία, ἡ, ſuperbia, exultatio, animi elatio, juvenilis inſolentia, à Them. νέος, juvenis; unde νεᾶν, ᾶνος, ὁ; idem.

Νεανιάζω, & Νεανιεύω, juvenili animi robore ſuſcipio, & in paſſ. Νεανιεύομαι, juveneſco, juveniles annos ingredior: Item juveniliter ago, vel dico; unde verbale Νεανίευμα, τὸ, juvenilis audaciæ facinus; vel juvenilis jactantia: Item Νεανιεύομαι, idem cum præced. Sic etiam, Νεανίζω, juvenor; ut putus juvenis ago, i. e. temerè, & inconſideratè, omnia à νεᾶν, vel Νεανίας, &c. quæ V.

Νεανικὸς, ὴ, juvenilis, ſtrenuus, audax, vehemens: comparat. νεανικώτερος, ſuperl. -ώτατος. & indè

Νεανικῶς, adv. juveniliter, ſtrenuè, lautè: Th. νέος, juvenis.

Νεανίσκωμα, τὸ, juvenilis ſuperbia, & incontinentia; verbale à ſeq. νεανισκόω; vide.

Νεανισκόω, juveneſco: à νεάνισκος, Th. νέος, juvenis.

Νεανὶς

Νεανὶς, seu νεᾶνις, ίδος, ἡ, juvencula: &

Νεανίσκος, ου, ὁ, juvenis, adolescentulus: ab eod. Th.

Νεανιτεύομαι, & Νεανίομαι, juvenesco, pubesco, idem quod νεανιεύομαι; V.

Νέανσις, εως, ἡ, novellatio; Gaza l. 3. de caus. pl. Theophr. sed legendum potiùs videtur νέωσις; id V.

Νέαξ, ακος, ὁ, juvenculus, adolescentulus; Poll. 2. diminut. à νεαν, ἀνος; vide.

Νεαρὸς, recens, seu novus Poëta, in Epigr. ex νέος, & ἀείδω, unde ἀοιδὴ, & ἀοιδὸς, &c. quæ V.

Νεάπολις, εως, ἡ, nomen urbis. Gr. nova urbs.

Νεαπολίτης, novæ civitatis civis, Poll. ex Plat. ex νέος, & πόλις, unde πολίζω, πολίτης, &c. V.

Νεαρὸς ὁ, ὁ, novus, recens; ut νέαρον ᾠᾶϊσμα, & νεαρὰ ὀρεξις; Sic νεαρὸν ὕδωρ, aqua recens hausta: Item qui integris est adhuc viribus, nec dum lassatus; ut νεαρὸς στρατὸς, à Th. νέος; V.

Νεαρὸς, ὁ, juvenis, juvenilis. Th. νέος, novus.

Νεαρῶς, juveniliter, more juvenum; Luc. & Isocr. est adverb. à præced. νεαρὸς, puerilis: Item novus, novellus, recens; idem quod νεαιρὸς, à νέος, &c. V.

Νέας, naves, pro ναῦς, acc. pl. Ionicè à ναυς.

Νέαπις, novatio, renovatio: Item pro novali, seu agro renovato: Item Νεαπὶς, seu Νέαπον, novatus, seu renovatus, novalis; ut νεαπὶ γῆ, tellus renovata: Item novatio, ipsa actio renovandi agrum Xen. Item Νέατος, novissimus, ultimus; Il. ι. (pro quo Ionicè, νείατος; id V.) Item Νεάτη, & contractè, νήτη; ultima, seu ima chorda, chorda acuti soni; omnia verbalia, à ναίω; V.

Νέατται, habitantur, structa sunt, detracto augmento pro ἐνεάθ, Ion. pro νένλωθ, 3. pl. perfect. passiv. verbi νέω, struo: vel à νέω, Ion. pro ναίω, vel ναίω, habito.

Νείατος, Ion. Sync. pro νεώτατος, novissimus. Th. νέος, novus.

Νεάω, & Νέω, novo, renovo; Theophr. à Th. νέος; V.

Νέβη, uter, amphora. Vox Hebræa, retenta à Lxx. 1 Sam. 1. 24.

Νέβριος, ου, ὁ, qui ex hinnulo est; Plut. Symp. 4. Sic in Epigr. νεβρείαν αὐλῶν, tibiarum quæ ex tibiis hinnulorum fiunt, à Th. νεβρὸς; V.

Νεβρίας, genus piscis; Aristot. Hist. An. l. 6. νεβρίας γαλεὸς, mustelus nebrias, piscis quæ & canicula dicitur: Item Νεβρίτης λίθος, nebritis gemma, Libero Patri sacra; nomen fortita à nebridum ejus similitudine; Plin. l. 37. c. 10. Sic etiam, Νεβρὶς, ίδος, ἡ; hinnuli pellis, exuvium hinnuleum, quod Bacchus & bacchantes gestare solebant; Plut. unde Νεβρίζω, pellem hinnuleam gesto, ut bacchantes; omnia à seq. Th. νεβρὸς; V.

NEBPOΣ, ου, ὁ, hinnulus, pullus cervi: νεβρὸς, Dor. pro νεβρὸς, & νεβρὸσ, pro νεβρος.

Νεβριδόπεπλος, dicitur Bacchus, quòd peplum seu vestem ex hinnuleis pellibus gestaret; in Epigr. ex νεβρὶς, ίδος, & πέπλος, ὁ; vi. Sic Νεβριτικὸς, hinnulos pariens; ex νεβρὸς, & τίκτω, in pr. m. τίτκω; unde τόκος, &c. vi. Item Νεβροχαρὴς, hinnulis gaudens; Epith Apollinis, in Epig. ex νεβρὸς, & χαίρω, unde χαρὰ, ἡ, V.

Νεβρὶς, ίδος, ἡ, NEBRIS, hinnuli aut cervi pellis: & inde

Νέβριστα, serpentis genus à maculis sic dictum: à præced. Th.

Νεβρόδης, in Epigram. Bacchus vocari dicitur, quod Bacchantes hinnulorum pellibus uterentur, à Them. νεβρὸς; vide.

Νεήλατε, exultat, læta est: vox Hebr. Job 39. 13.

Νεμαὴν, nomen viri, ἄκλιτον. Syriac. amœnus.

Νέεσθαι, redire, præs. inf. à νέομαι, vel νέω; eo, redeo.

Νέκυι, Ion. pro νέῃ, eas, 2. sing. præs. sub. verbi νέομαι, vel νέω, eo, redeo.

Νεηγενὴς, ους, ὁ ᾗ ἡ, nuper genitus, vide νεογενὴς.

Νεήκεστι, dat. pl. Poët. à

Νεήκης, ους, ὁ, ἡ, recenter acutus: à νέος, novus, & ἀκὴ, cuspis.

Νεηκὴς, nuper acutus; ex νέος, & ἀκὴ; vi. Sic, Νεήλατος, recens malleo ductus, recens calus; unde neut. pl. Νεήλατα, dicuntur, recens molitæ farinæ; sub τὰ ἄλφιτα; quasi νεαρὶ ἀλληλεσμένα, ex νέος, & ἐλαύνω, f. ἐλάσω, a Poët. ἐλάω, unde ἐλατὸς, &c. vi. vel Νεήλατος, est recens molitus; ex νέος, & ἀλέω, unde ἄλεστος, ου, ὁ, molitio, molitura, &c. vi. atque inde νεήλατα, per ellipsin, pro νεήλατα ἄλφιτα, ut dictum: Item Νεηλάτης, est remex, scil. ὁ ἐλαύνων τὴν ναῦν, ex ναῦς, & ἐλάω, unde ἐλατὴρ, agitator, &c. vi. Item Νεηλιὴς, recens unctus, vel illitus; unde Νεηλιεῖς οἰκίαι, domus recens illitæ, ex νέος, & ἀλείφω; V.

Νέηλυς, ab Hesychio expon. ὁ νεαρὸς πεπλευσηκώς, i. e. qui nuper admodum, seu recens decessit, ex νέος, & ἔρχομαι, unde ἦλυσις, itio, ab inusit. ἐλεύθω; vide seq.

Νέηλυς, υδος, ὁ, ἡ, qui nuper advenit; à νέος, novus & ἐλεύθω, seu ἔρχομαι, venio: f. ἐλθσομαι, aor. 2. ἦλυθον.

Νεηνίας, Ion. pro νεανίας, juvenis: &

Νεηνὶς, Ion, pro Νεᾶνις, ίδος, ἡ, juvencula. Th. νέος, novus.

Νεηνίης, & Νεηνίσκος, Ion. pro νεανίας, & νεανίσκος, juvenis; quæ V.

Νεήφατος, nuper dictus, seu celebratus, novus; ut νεήφατος ὅπατος, apud Hom. hymno 1. in Merc. ex νέος, & φάω, dico, unde φατὸς, dicendus; vi. Item Νεήφατος, potest exponi πεφόνευμένος, i. e. recenter interfectus, nuper occisus, & sic est ex νέος, & φάω, occido; unde φατὸς, occisus, &c. V.

Νεῖ, net, 3. sing. ind. præs. à νέω, neo, f. νήσω.

Νείαιρα, sive Νείατρα, ima pars ventris, interdum additur γαστὴρ; ut Il. ε, &c. π, & Hippocrati est νειέρη γαστὴρ; vide seq.

Νειαίρη, ης, ἡ, pars extrema ventris, venter inferior: à

Νειαιρὸς, vel νειαρὸς, novus, ultimus. Them. νέος, idem.

Νειαιρὸς est etiam (ut νειαρὸς) juvenis, juvenilis, Il. β. Item puerilis; ut παίδων νειαιρέπτρων, apud Suid. à Th. νέος, novus: Item juvenis, &c. V.

Νειάτος, infimus, ultimus, per Sync. pro νειότατος, superl. à νείων, pro νέος, novus, recens.

Νειάτα, ut & νείατα, acc. pl. à νεῖαξ, ος, τὸ, rixa.

Νειατεῖ, contendit, 3. sing. præs. ind. νειατέω. Th. νεῖαξ.

Νειατείσασεν, Ion. Paragoge pro ἐνειάτισε, 3. sing. imperf. act. verbi νειατείω, Poët. pro νειατέω, rixor. Th. νεῖαξ.

Νειατείη, & Ion. Paragoge νειατείηφι, vincat, probris affecerit, 3. sing. sub. præs. act. ejusd. verbi & Th.

Νειατεσήρ, ῆρος, ὁ, objurgator, convitiator: à 3. perf. perf. pass. seq.

Νειάτεω, & Poët. νειατείω, rixor, objurgo, f. ήσω & έσω. Th. νεῖαξ.

Νείατησεν & νειάτεσεν, Ion. pro ἐνείκησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

ΝΕΙΓΚΟΣ, εος, τὸ, rixa, jurgium, contentio; bellum: q. à νὲ & εἶκω. Hinc νειάτεω, & -είω, rixor, objurgo: φιλονειακία, ας, ἡ, rixa, contentio: φιλονειάκεω, rixor, contendo.

Νείλος, ου, ὁ; NILUS, Ægypti fluvius.

Νείμμις, αντος, qui tribuit, a. 1. part. act. νείμαντο, 3. sing. a. 1. m. Ion. verbi νέμω, tribuo: a. 1. ἔνειμα.

Νεῖμμι, vel νεῖμε, tribuit, 3. sing. a. 1. Ion. pro ἔνειμμι, verbi νέμω.

Νειόθεν, per Sync. pro νειαθεν, adv. eximo: &

Νειόθι, adv. per Sync. pro νειαθι, in imo fundo: à νείος, novellus. Them. νέος, novus.

Νεῖον, ου, τὸ, Ion. pro νεῖον, ου, τὸ, novale; Item adv. pro nuper. Th. νέος.

Νεῖος, navalis; unde Νεῖα, τὰ, ligna, fabricandis navibus apta, seu ligna navalia, à Th. ναῦς; V.

Νεῖος, ου, ὁ, & νεῖος, ου, ἡ, Ion pro νέος (sub. ἀγρὸς) & νεὸς, ager renovatus: &

Νείος, ου, Ion. pro νέος, recens, novellus, superl. νειότατος, novissimus, infimus. Th. νέος, novus.

Νειότατος, novissimus, infimus, pro quo per Sync. dicitur νείατος; id V.

Νείωτεν, Ion. pro νείατον, 2. sing. præsent. sub. νείατο, Ion. pro νείατε, præs. imperat. à

Νείουμαι, eo, navigo. Th. νέω, eo.

Νείουντται, 3. pl. præsent. ind. præced. verbi.

Νεῖται, redit, 3. sing. præs. verbi νέομαι. Th. νέω, eo, redeo.

Νείφω, ningo: Item madefacio, irrigo; unde aor. 2. ἔνιφον, & pr. m. νένιφα, apud Aristoph. est idem quod, & pro Th. νίφω; id V.

Νειχθεὶς, reversus, a. 1. part. pass. à νείομαι, redeo. Th. νέω. Verum vix verisimile inde derivari posse, & potius ad ἐνείκω, vel φέρω, referendum. Vide Scot. Grammat. Gr.

Νεικέθεσσι, dat. pl. Ion. à

Νεκὰς, ἀδ⊙, ἡ, cadaverum acervus. Th. νεκρὸς, mortuus.

Νεκρεγωγέω, mortuos duco, Luc. ex νεκρὸς, & ἄγω, unde ἀγωγὸς, &c. vi. Sic Νεκρομαντεῖον, locus sic à Luciano confictus; q.d. mortuorum academia; ex νεκρὸς, & ἀκαδήμια; quæ V.

Νεκρικὸς, ἡ, mortualis, funebris: à νεκρὸς, mortuus.

Νεκροβόρ⊙, mortuos devorans; ex νεκρὸς, & βόρα, undè βορὸς, &c. vi. Item Νεκροδέγμων, mortuos recipiens; ita dicitur orcus ab Æschylo; quòd manes defunctorum excipiat: ex νεκρὸς, & δέχομαι, f. ζομαι; undè pr. pass. δέσθαι, à quo formaretur δέγμων, sed est inusit. Sic etiam Νεκροδόκ⊙, idem quod præced. ut νεκροδόκ⊙ κλινὴρ, & ex iisd. νεκρὸς, & δέχομαι, Ion. δέκομαι; vi. Item Νεκροκόσμ⊙, qui defunctos ornat, seu defunctorum funera exornat; Plut. ex νεκρὸς, & κοσμὸς; V.

Νεκρομαντεία, ας, ἡ, vaticinatio quæ fit evocatis mortuis, NECROMANTIA, barbarè nigromantia, quo vocabulo nos perindè ac cæteræ gentes decepti, itidem appellamus Black Art: à νεκρὸς, mortuus, & μάντις, vates.

Νεκρομαντεῖον, ε, τὸ, vaticinium ex evocatis mortuis: ab iisd. Th.

Νεκροπέρτης, ε, ὁ, qui defunctorum cadavera vendit: Epith. Achillis apud Lycophr. ex νεκρὸς, & πέρνάω; vi. Item Νεκρόπομπ⊙, ε, ὁ, dux manium, vel qui demortuorum animas Plutoni trasmittit: Epith. Mercurii, quem gentiles manibus ad inferos ducendis præfecere; Luc. ex νεκρὸς, & πέμπω, unde πομπὴ, & πομπὸς, &c.

ΝΕΚΡΟΣ, ὰ, ὸν, mortuus, cadaver ipsum: indè νεκρόω, eneco: νέκυς, υ⊙, ὁ, mortuus, defunctus: undè Lat. NEX, NECO.

Νεκροσύλ⊙, ε, ὁ, elator funerum, pollinctor, libitinarius; unde Νεκροσυλέω, mortuos terræ mando: ex νεκρὸς, & σύλλω, unde σύλ⊙, ὁ; vi. Sic Νεκρόσυφ⊙, mortuorum spoliator, undè Νεκροσυλία, mortuorum spoliatio: ex νεκρὸς, & συλὴ, ἡ, undè συλάω, &c. vi. Νεκρόταφ⊙, mortuorum sepultor, ex νεκρὸς, & τάπτω, undè τάφ⊙, ὁ; vi. Νεκροφόρ⊙, qui defunctos effert & humat; Poll. ex νεκρὸς, & φόρ⊙; V.

Νεκρότης, apud Trism. mortificatio, vitæ privatio, à Th. νεκρὸς; V.

Νεκρόω, mortifico, interimo, f. ώσω, p νενέκρωκα, a. 1. ἐνεκρώσα, a. 1. imperat. act. νέκρωσον, άτω, perf. pass. νενέκρωμαι, perf. part. passiv. νενεκρωμένος, η, ον. Th. νεκρὸς.

Νεκρώδης, ες⊙, ὁ, ἡ, ἡ, mortuo similis, cadaverosus, à Th. νεκρὸς; V.

Νεκρωθεὶς, έντ⊙, neci datus, a. 1. part. pass. ab ἐνεκρώθην, a. 1. pass. verbi νεκρόω; quod V.

Νέκρωσις, εως, ἡ, mortificatio: à 2. perf. perf. pass. verbi νεκρόω, quod à νεκρὸς, mortuus.

ΝΕΚΤΑΡ, αρ⊙, τὸ, NECTAR, potus Deorum.

Νεκτάρεον πῶμα, ponitur pro ipso nectare, à seq. νεκτάρε⊙, & Th. νέκταρ, αρ⊙; vi. Unde etiam Νεκτάρειον, pro ἡδὺ καὶ δυώδες; Suid. Dioscor. l. 5. c. 66. scribit, τὸ ἑλένιον, à nonnullis vocari τὸ νεκτάρεον; Item Νεκταρίτις ὶνι⊙, dicitur ὁ ὅτι τῷ ἑλενίῳ σκόροδα ὀμφ⊙; illud autem helenium, quidam herbam esse volunt illam, quæ alio dicitur nomine νηπενθὲς, τὸ, (id V.) cujus succus vino immistus tristitiam discutit omnem; ut Gal. tradit, ac malorum omnium oblivionem inducit; ut Theophr. inquit: quidam tamen eandem cum buglossa volunt esse, cui potæ in vino hilaritatis affectum attribuunt; alii νηπενθὲς & ἑλένιον, Helenæ jucundam narrationem malunt intelligere, quâ mœrorem discussit: Item Νεκτάρι⊙, idem quod νεκτάρε⊙, divinus, immortalis, apud Etym. nam νεκτὰρ componi volunt à νὲ, particula quæ privationem significat, & κλέινω, interficio; Festus Pomp. scribit, νέκταρ, Græcis esse id potionis genus, quod Latini murrhinam vocant, dulcem & ipsam; & potio illa murrata & factitia aromaticum quoddam vinum esse putatur; alii verò nectar dicunt fuisse νέκταρ ἐρυθρὸν, vini genus in Lydiæ Olympo ex favis permistis & floribus odoratis concinnatum, ut tradit Athen. l. 2. vide in Chil. Erasm. nectaris flos. Sed de cibo etiam dictum reperitur, sicut vicissim ἀμβροσία de potu.

Νεκτάρε⊙, ε, ὁ, ἡ, NECTAREUS, nectaris suavitatem referens: à præced. Them.

ΝΕΚΤ'ΑΛΛΟΣ, insectum quoddam.

Νεκταροστεγὴς, qui è nectare distillavit; i.e. dulcis, suavus, odoratus, Athen. l. 1. νέκταρ, αρ⊙, & στάζω, f. ξω, unde στεγὸν, &c. V.

Νέκυες, defuncti, manes: νεκύεσσι, dat. pl. Ion. νεκύν, gen. pl. à νέκυς, υ⊙, idem cum νεκρὸς, mortuus.

Νεκυομπὸς, mortuorum seu manium ductor, qui mortuos traducit, Charontis Epith. in Epigram. ex νέκυς, & ἄγω, cujus varia comp. mutant, α in η, &c. vide.

Νεκυία, ἡ, tructatus de manibus, scribitur & sine ι, Syn. ἐν δυσὶν νεκύαιν, usurpatur & pro evocatione mortuorum; quando futura ex iis evocantes scisitantur; Herod. l. 4. est fœm. à masc. νέκυς, υος; V.

Νεκυομαντεία, ας, ἡ, idem cum νεκρομαντεία. &

Νεκυομαντεῖον, ε, τὸ, &

Νεκυομαντήιον, ε, τὸ, Ion. pro νεκυομαντεῖον, idem ac νεκρομαντεῖον; oraculum, in quo mortui de re aliquâ consuluntur; à νέκυς & μάντις, vates.

Νεκυόμαντις, qui vel quæ mortuos evocans & scisitans, futura vaticinatur: ex iisd. cum præced. vi. Item Νεκυοστ⊙, mortuos suscitans, Christi Epith. apud Nonn. νεκυοστ⊙ ἆρη, tempus in quo mortui suscitabuntur: ex νέκυς, & σείω, undè σβω, σόω, & σώω, &c. V. Item Νεκυόσωστ⊙, exp. mortuorum servator; Christi etiam Epith. apud Nonn. ex νέκυς, & σώ⊙, undè σώω, servo, &c. vi. Sic etiam Νεκυοστόλ⊙, qui mortuos transmittit; Charontis Epith. apud Luc. ex νέκυς, & στέλλω, undè στόλ⊙, &c. V.

Νέκυς, υ⊙, defunctus: gen. pl. νεκύων. Them. νεκρὸς.

Νεκύσια, τὰ, funeralia; Eustath. à præced. νέκυς; V.

Νεμεὰς, άδ⊙, ἡ, Poët. pro Νεμεαία, NEMÆA.

Νεμέθω, pascо, depascor; idem quod ab, & pro Th. νέμω; V.

Νέμει, tribuit, 3. sing. præs. νέμω, præs. inf. à νέμω; q. v.

Νεμειαί⊙, ε, NEMÆUS: à Νεμέα, ας, ἡ, nomen regionis.

Νεμείη, ης, ἡ, Ion. pro Νεμέα, ἡ, nomen regionis: νέμ⊙, ε⊙, πο, nemus. Them. νέμω, pascо.

Νέμεον ἄγαλμα, Nemæum ornamentum.

Νεμειὸ⊙ χλαῖνα, in Epigr. de veste Herculis; i. e. spolio quod Hercules gestabat Nemæo leoni detractum, à Νεμέα, præced. V.

Νεμεσσάω, Dor. pro νεμεσάω, 3. sing. a. 1. opt. act. verbi νεμεσάω; q. v.

ΝΕΜΕΣΑ'Ω, ῶ, indignor, irascor, invideo, f. ήσω, p. νενεμέσηκα, a. 1. ind. pass. ἐνεμεσήθην hinc νέμεσις, ἡ, indignatio, cum quâdam invidiâ.

Νεμέσια, τὰ, festum quoddam Deæ quæ dicitur Nemesis, quo vitâ functis, justa fiebant, ἐπεὶ, inquit Cæl. l. 6. c. 21. ἡ νέμεσις δὴ ἦν νεκρῶν τίσασα; Denicales feriæ, Latine dicuntur; Gell.

Νεμεσήμων, ον⊙, ὁ, indignabundus, objurgatrix, querulus, &c. Ut νεμεσήμων μύθ⊙, indignabunda oratio; Nonn. & νεμεσήμων φωνὴ, vox objurgatrix, & νεμεσήμων θυμὸς, querulus animus, at ἀλιθρωπὸν νεμεσήμων, peccatum indignabundè vindicandum; apud Nonn. est verbale, à præced. νεμεσάω; V.

Νεμεσητικὸς, ad indignationem propensus: &

Νεμεσητὸς, ὸν, reprehensibilis, Poët. νεμεσητὸς· à νεμεσάω, irascor.

Νέμεσθαι, præs. inf. pass. à νέμω, pascо.

Νεμεσίζη, vitio vertes, 3. sing. præs. sub. pass. à

Νεμεσίζω, vel -ομαι, indignor, revereor. Th. νεμεσάω.

Νέμεσις, εως, ἡ, indignatio, reprehensio; ultio: Item NEMESIS, nomen Deæ, insolentiam hominum reprimentis. Th. νεμεσάω.

Νεμεσσᾶ, Poët. pro νεμεσᾷ, indignè fers, 3. sing. præs. ind. verbi νεμεσάω, indignor.

Νεμεσσατὸς, Dor. pro νεμεσητὸς; q. v.

Νεμέσσησεν, pro νεμεσήσῃς, 3. pl. a. 1. ind. pass. Sic νεμεσσήθω, Ion. pro ἐνεμεσήθω, a. 1. pass. verbi νεμεσάω, indignor.

Νεμεσσητὲς, ὴ, ὸν, Poët. pro νεμεσητὸς, ὴ, ὸν, reprehendendus, a, um. Th. νεμεσάω, indignor.

Νεμέω, f. ήσω, idem cum, & à Th. νέμω, tribuo, distribuo, &c. Item Νεμέτωρ, distributor; ab eod.

Νεμηθεὶς, tributus, a. 1. part. pass. verbi νέμω, tribuo, f. νεμῶ, perf. pass. νενόμημαι, a. 1. pass. ἐνεμήθην.

Νέμησις, distributio, partitio; Suid. Item, Νεμητὴ, partitores, verbalia à præced. νεμέω, & Th. νέμω, tribuo, &c. V.

Νέμονῆ, fruuntur, 3. pl. præs. ind. pass. ind. νέμομαι. Th. νέμω, possideo, tribuo, f. μῶ, a. 1. ἔνειμα.

Νέμ-ος, ε-ος, τὸ, NEMUS, locus arboribus densus : ἀ νέμω, pasco.

ΝΕ'ΜΩ, tribuo, distribuo : colo, habito, pasco, rego, guberno, f. νεμῶ, p. νενέμηκα, aor. 1. ἔνειμα, p. m. νένειμα. Hinc νομή, distributio, pastus : κληρονόμ-ος, hæres : κληρονομία, hæreditatem adeo : νέμ-ος, ε-ος, τὸ, nemus : νομεύω, pasco : νομεύς, pastor : νομεῖ-ος, in pascuis degens : νομεῖς, ἀδ-ος, ὁ, idem : οἰκονόμ-ος, ε, ὁ, rei familiaris dispensator : οἰκονομία, dispensatio rei familiaris : οἰκονομέω, ῶ, rem familiarem administro.

Νέναται, Dor. pro νένηται, perf. ind. pass. verbi νάω, scaturio : q. ἀ νέω.

Νενέαδ, Ion. pro νένιωδ, collecti sunt, 3. pl. perf. ind. pass. verbi νέω, vel νάω, struo, habito, f. ἥσω, p. νένηκα, perf. pass. νένημαι, σαι, ται.

Νενέμηκα, distribui, perf. act. verbi νέμω, f. νεμῶ, a. 1. ἔνειμα.

Νένηκα, nevi, perf. act. verbi νήθω, neo, f. νήσω, perf. pass. νένημαι, & νένησμαι, perf. part. pass. νενημένος, & νενησμένος. Them. νέω, neo.

ΝΕΝΗΛΟΣ, ε, cæcus, attonitus, vecors : q. ἀ νένηλος.

Νενίκαν, Dor. pro νενίκηδ, 3. pl. perf. pass. verbi νικάω, vinco.

Νενίκημαι, perfect. passiv. νενικημένος, perf. part. pass. verbi νικάω, vinco, f. ήσω, p. νενίκηκα.

ΝΕ'ΝΝΟΣ, ε, ὁ, patruus, avunculus.

Νεννός, ὴ, όν, Æolidis : q. ἀ νὲ & νόος, mens.

Νενόμισμαι, perf. ind. pass. & Νενομισμένος, η, ον, perf. part. pass. verbi νομίζω : puto, moribus instituo : hoc à νόμος, lex. Th. νέμω.

Νενοσσυρμένος, legend. νενεοσσυρμένος, perf. part. pass. à νεοσσύρω, nidifico. Th. νεοσσός, pullus.

Νένοδ, per Sync pro νενόηδ, excogitatum est, 3. sing. perfect. passiv. à νοέω, cogito. Th. νόος, νὲς, ὁ, mens.

Νένοφα, perf. m. verbi νέφω.

Νενώσθαι, per Syn. Ion. pro νενοήσθαι. Et νένοδ, pro νενόηδ, 1. pl. & 3. sing. perf. pass. verbi νοέω, cogito. Th. νόος, νὲς, ὁ, mens.

Νεοάρδης, nuper auctus, vel qui recens excrevit ; Hesych. ex νέος, & ἀλθέω, f. ἥσω ; V.

Νεαρδής, έος, ὁ, ἡ, nuper irrigatus : ex νέος, novus, & ἄρδω, irrigo, f. σω.

Νεόδδηγμα, ε, ὁ, recens coagulatus, aut mulctus ; ut νεόδδηγον γάλα, lac recenter mulctum : ex νέος, & βδέλλω, f. δγῶ ; vi. Sic Νεοβλαστὶς, tenuia germina edens : Item qui noviſſimè in lucem editus eſt : Item Νεόβλαστος, qui noviſſimè germinavit ; utrumque ex νέος, & βλαστάνω, f. ήσω, unde βλάστις, & βλαστὸς, &c. vi. Sic Νεόβορος, ε, ὁ, recens eſus vel adeſus ; ex νέος, & βορὰ, unde βόρος, &c. vi. Νεοβρὼς, modò paſtus, qui non ita dudum cibum ſumpſit ; ex νέος, & βρώσκω, f. ώσω, unde βρῶσις, &c. V.

Νεόγαμος, ε, ὁ, ἡ, qui recens uxorem duxit ; vel recens nupta. Th. γαμέω, uxorem duco.

Νεογλὴς, έος, ὁ, ἡ ; Item

Νεογλὴς, ἔος, ὁ, ἡ ; &

Νεογλὸς, ὴ, όν, recens natus : q. νεογλυὸς. Ex νέος & γείνομαι, naſcor.

Νεόγλυος, novas habens pupillas, i. e. qui viſum recens recuperavit ; ex νέος, & γλυὸς, ὴ ; vi. Νεογνὸς, eſt per Sync. pro νεόγλυος, nuper, vel recens natus, idem quod νεογλυὸς, pro quo Poët. dicitur νεηλυὸς, &c. V.

Νεόζαπτος, nuper pictus : à ζάφω, ſcribo.

Νεόζυγος, ε, ὁ, ὴ, qui juvenilia membra habet, juvenis : ex νέος, juvenis, & ζυγὸν, ε, τὸ, membrum.

Νεοζυνὶς, qui nuper uxorem duxit apud Poll. ex νέος, & ζυνὴ ; vi. Νεοδαμώδης, qui recens in popularium numerum aſcitus eſt ; ex νέος, & δῆμος, unde δημώδης ; vi. Item Νεόδαρτος, recens excoratus, at δέρμα νεόδαρτον, Od. δ, & χ. eſt pellis nuper detracta, ex νέος, & δαρτὸς, ὁ ; V.

Νεοδμὴς, nuper domitus, ut νεοδμὴς πῶλος, nuper domitus pullus : Item Νεοδμῆτες γάμοι, nuper celebratæ nuptiæ, παρὰ τὸ νεωστὶ ἐν αὐτοῖς δεδμῆσθαι τὼ νύμφιω ; ex Euryp. Sic Νεόδμητος κόρη, recens domita & ſubacta ſponſa puella ; i. e. nova nupta ; vide comp. in ſeq.

Νεόδμητος, α, ὁ, Dor. pro Νεόδμητος, η, ὁ, ἡ, recens ſtructus ; Item nuper domitus, recens nupta ; i. e. νεοδάμαστος. Ex Νέος, novus, & δέμω, ſtruo : f. μῶ, perf. pass. δέδμημαι, σαι, ται ; Item à δωμάω, domo.

Νεόδορος, recens excoriatus ; ſed Νεόδορος βόρτα, affertur ex Theophr. pro corio bovis recente ; i. e. recens detractus : ex νέος, & δέρω, unde δορὰ, ἡ, &c. V.

Νεόδρεπτος, ε, ὁ, ἡ, recens decerptus. Th. νέος, novus, & δρέπω, decerpo, f. ψω.

Νεόδρεπτος, idem cum præced. & ex eo : à Th. ſcil. δρέπω ; V.

Νεοεργὴς, recens elaboratus, ſeu factus : ex νέος, & ἔργον, τὸ ; V.

Νεόζυξ, recens nupta ; Apoll. Item Νεοζυγὴς, & Νεόζυγος, idem : ex νέος, & ζυγὸς ; V.

Νεοθαλὴς, & νεοθηλὴς, έος, ὁ, ἡ, nuper virens & pullulans ; item recens : ex νέος & θάλλω, floreo.

Νεοθανὴς, recens mortuus, nuper mortuus : ex νέος, & θνήσκω, f. θανοῦμαι, & a. 2. ἔθανον, à quo comp. quædam deſinunt in θανὴς, : Sic Νεοθνὴς, recens acutus ; ut νεοθνὲς ξίφος : ex νέος, & θήγω ; V.

Νεοθηλὴς, vide νεοθαλής.

Νεοθλιβὴς, έος, ὁ, ἡ, recens expreſſus, apud Heracl. ex νέος, & θλίβω ; vi. Sic Νεόθρεπτος, nuper alus, recens nutritus : ex νέος, & θρέπτω ; Item Νεόθρεπτος, recens compactus, recens coagulatus ; ut νεόθρεπτον τυρὸς, in Epigr. ex νέος, & τρέφω, i. e. πήγνυμι, vi. Item Νεόθυτος, nuper ſacrificatus, recens immolatus : ex νέος, & θύω, unde θύτης, &c. V.

Νεοΐη, ης, ἡ, juvenilis ætas : à νέος, juvenis.

Νεοικος, ε, ὁ, ἡ, recens conditus & habitatus : ex νέος, & οἶκος, ε, ὁ, domus.

Νεοκατάστατος, nuper conſtitutus, nuper fundatus ; ut νεοκατάστατος πόλις, apud Poll. & ἄνθρωποι νεοκατάστατοι, apud Thuc. l. 3. novi coloni : ex νέος, & καθίστημι, unde κατάστασις, &c. vi. Item

Νεοκελάρυξ, recens inunctus, ſeu illitus : ex νέος, & κατάχρις ; vi. Item Νεοκάτοικος, qui recens alicubi habitare cæpit ; vel novæ urbis habitator : ex νέος, & κάτοικος ; vi. Item Νεόκαυστος, & νεόκαυτος, recens uſtus, ſeu combuſtus, recens crematus : ex νέος, & καίω, f. καύσω, unde καυσὶς, & καυτὸς, &c. quæ V.

Νεοκηδὴς, έος, ὁ, ἡ, recentem dolorem habens : dat. ſing. νεοκηδεῖ. Ex νεὸς, novus, & κῆδος, ε-ος, τὸ, cura.

Νεόκλωστος, ε, ὁ, ὴ, recens contextus : ex νέος, novus, & κλώθω, neo.

Νεοκμὴς, recens fabricatus, aut factus : Item Νεόκμητος, idem : Item recens mortuus, nuper mortuus, &c. ex νέος, & κάμνω, f. καμῶ, pr. κέκμηκα, unde comp. quædam deſinunt in κμὴς, vel κμητὸς, &c. vi. Item Νεόκοπος, recens cæſus ; ut νεόκοπον κάρδοπον, dixit Eupolis ; i. e. alveum, ſeu mactram recenti cæſura, ſeu excavatione factam : ex νέος, & κοπὴ, vi. Νεόκρας, & Νεόκραλος, qui recens miſtus, dilutus, aut temperatus fuit ; ut νεόκραλος οἶνος ; ex νέος, & κρᾶσις, (per Sync. pro κεκρᾶσις) f. κράζω, pr. paſſ. κέκραμαι, &c. V.

Νεόκτιστος, ε, recens conditus : νεοκτίστε, Dor. pro νεοκτίσι, ης, ὴ ; ex νέος, & κτίζω, condo, creo.

Νεόκτονος, ε, ὁ, ἡ, Poët. recens interfectus : ex νέος, novus, & κτείνω, interficio, p. m. ἔκτονα.

Νεολαία, ας, ἡ, juvenum cætus, idem cum νεότης. Th. νέος, juvenis.

Νεολκία, navis, tractio, vel ſubductio ; Theophr. l. 1. Item Νεολκέω, navem traho, ſeu attraho, navem ſubduco, Polyb. pro his ſcribitur etiam Νεωλκία, & νεωλκίω. Sic Νεολκίον, navale, locus in quem naves ſubducuntur : ex ναῦς, νεὸς, Atticè νέας, Poët. νέος, & ἕλκω, unde ὁλκὴ, & ὁλκὸς, &c. vi.

Νεόλλητος, recens lotus : ex νέος, & λάω, V.

Νέομαι, neo, nato, vado. Th. νέω, idem.

Νεόμμα, neo, nato, vado. Th. νέω, idem.

Νεόμμα, ατος, ὁ ἡ, dicitur luna, cùm nova eſt, Aratus in Phænom. ex νέος, & μὴν, luna.

Νεομμηνία, & contractè νεμμηνία, ας, ἡ, nova luna ; vel novus menſis, aut prima dies menſis, calendæ : à νέος, novus, & μὴν, luna : Item à μὶν, menſis.

Νέον, nuper, adv. νεωστὶ, Att. idem. Th. νέος, novus.

Νέον, τὸ, ſub. ἄρμον, novale ; à Th. νέος, V.

Νεόνυμφος γυνὴ, nova nupta : ex νέος, & νύμφη ; vi. Item Νεόξεστος, ὁ ἡ, nuper politus : ex νέος, & ξέστος, vi. Νεοπαγὴς, recens compactus, & coagmentatus ; à Th. πήγνυμι, ſeu πάσσω, in a. 2. ἔπαγον ; unde varia comp. deſinunt in πάγης, νεοπαγὴς, qui recens parere cæpit : Item recens perſuaſus, à Th. πείθω ; vi. Νεόπηστος, idem recens ſcil. perſuaſus, ab eod. πείθω ; vi. Νεοπενθὴς, qui in recenti luctu eſt, qui recens luget, à Th. πένθος, τὸ ; vi. Item Νεοπηγὴς, idem quod νεοπαγὴς, & ex eod. Th. πήγνυμι, in pr. m. πέπηγα, (cujus comp. in πηγὴς) comp. ut præced. cum Th. νέος, &c. V.

Νεόπηκτος, ε, ὁ, ἡ, nuper preſſus : ex νέος, novus, & πήγνυμι, compingo.

Νεοπλεκὴς, recens textus, ſeu plexus, nuper nexus, ſeu contextus : ex νέος, & πλέκω

πλέω; vi. Item Νέοπλους, cui recentes sunt divitiæ, qui non ita pridem dives est factus: ex νέος, & πλοῦτος: vide.

Νεόπλυτος, & νεόπλωτος, ὁ, ἡ, recens, lotus: ex νέος, novus, & πλυνῶ, lavo.

Νεοπολίτης, qui publico suffragio jus civitatis adepti sunt, novi cives; Poll. ex Plat. ex νέος, & πολίτης; vi. Item Νεοπρεπὴς, juvenes decens, juvenilis: Item juvenilis, i. e. non maturus: ex νέος, & πρέπω; vide. Νεόπριστος, recens serrâ dissectus: ex νέος, & πρίσις; vi. Νεόῤῥαντος, recens asperſus: ex νέος, & ῥαίνω, unde ῥαντὸς, &c. vi. Νεόῤῥυτος, qui recens effluxit: ex νέος, & ῥέω, unde ῥύω, &c. vi. Item Νέορτος, recens excitatus, seu exſuſcitatus: ex νέος, & ὄρω, f. ὀρῶ, vel ὄρνυμι, &c. V.

Νεὸς, ὁ, ἡ, novale, campus; ut τῆς νεὸς ὅτι τὴν βύτιος πλὴν πάχνην ποιεῖν; novalia meliora fieri pruinâ existimant; Theophr. lib. 5. de Cauſ. pl. (dicitur etiam νειὸς, eodem ſignificatu) à Them. νέος; vi. reperitur & νέος, paroxitonως, apud Theophr. pro novalis, ſubaudito ſcil. ſubſtantivo ἀγρὸς, aut tali aliquo.

Νεὸς, νηὸς, & νεὰς, i. e. navis, in genitivo. Poëticè ſcil. Ionicè, & Atticè, à Themate in nominativ. ναῦς; &c.

ΝΕ'ΟΣ, νέα, νέον, NOVUS, juvenis: q. à νάω, nunc: compar. νεώτερος, α, ον, junior: pl. num. οἱ νεώτεροι, juvenculæ, minores natu. Hinc νεόω, novo: νεωτερίζω, res novas molior: νεανίσκος, ὁ, juvenis; & Angl. new.

Νεοσήλως, ω, ὁ, Dor. pro νεοσήλος, ὁ, modus propter rei novitatem & excellentiam admirandus: adeo ut eum audienti ſilentium præ admiratione pariat. Homerus σιγαλόεν, appellaret. Ex νέος, novus, & σιγάω, ſileo.

Νεόσμηκτος, ὁ, ἡ, nuper terſus, vel politus: ex νέος, & σμάω, vel σμήχω, abſtergo, purgo.

Νεοστικὸς, ὴ, ὁ, navale, ubi fiunt naves: ex νέος, genit. à ναῦς, & δίκος, &c. V.

Νεοσπάραγμος, recens dilaniatus, ſeu diſcerptus, Schol. Ariſtoph. ex νέος, & σπαράσσω, ſeu πω, f. ξω, &c. vi. Item Νεοσσὸς, ὁ, ἡ; nuper avulſa; ut φάλαγξι νεοσσίδα, Piſides apud Suid. ex νέος, & σπάω, f. σπάσω, &c. vi. Sic Νεόσπορος, qui recenter ſeminatus eſt: ex νέος, & σπείρω, unde σπορὰ, & σπόρος, &c. V.

Νεοσσεύω, & Att. νεοττεύω, nidifico. Them. νεοσσὸς, ὁ, pullus.

Νεοσσιὰ, ᾶς, ἡ, nidus avium: gen. pl. Ion. νεοσσιέων. Th. νεοσσός.

Νεοσσοποίεω, pullorum procreatio; Diſc. l. 2. c. 60. à ſeq. Them. νεοσσὸς, & ποιέω; V.

ΝΕΟΣΣΟ'Σ, & Att. νεοττὸς, ὁ, pullus; avicula, vitellus; dat. pl. νεοσσοῖσι. Hinc νεοσσιὰ, ᾶς, ἡ, nidus.

Νεοσσὸς, Dor. pro νεοσσός.

Νεοσσοτροφεῖον, locus ubi pulli aluntur, aviarium: à Them. νεοσσὸς, & τρέφω; unde τροφὴ, τροφὸς, & τροφεῖον, &c. quæ vi. Item Νεόσυλος, i. e. ὁ νεωστὶ ὁρμίζων; Heſych. ex νέος, & σύω, unde συομαι, inſuſt. pro σείω, & σεύω, &c. quæ vide. Νεοσυδὴς, recens conſtitutus, ſeu inſtitutus (idem quod νεοκατάστατος) ut νεοσυδὴς δῆμος, recens inſtitutus, ſeu conſtitutus populus: ex νέος, & ἵστημι, vel ἵσταμαι; cujus comp. quædam deſinunt in στυδὴς, &c. vi. Sic etiam Νεοστασία, eſt στάσις, (id V.) ex rebus novis & inſolitis: ex νέος, & στάσις, factio, &c. vi. Νεόστροφος, nuper tortus, ideoque novus: ex νέος, & στρέφω, unde στροφὴ, &c. vi. Νεοσύλλεκτος, recens collectus: ex νέος, & συλλέγω, vi. Νεοσύστατος, nuper concretus, qui nuper coaluit: ex νέος, & συνίστημι, unde σύστασις, & συστάτης, &c. vi. Νεοσφάγης, nuper jugulatus, recens occiſus; ut νεοσφαγῆ φόνον, recens editam cædem; Euryp. in Hec. apud Soph. dicitur etiam νεόσφαγος, & νεόσφακτος, pro eod. ex νέος & σφάζω, ſeu σφάττω, f. ξω, unde σφαγὴ, & σφακτὸς, &c. vi. Νεοτελὴς, recens, ſeu nuper abſolutus; i. e. νεωστὶ τετελεσμένος; ex νέος, & τέλος, τὸ, unde τελέσμα, &c. vide. Νεοτέκτων, & νεότευκτος, nuper fabricatus, recens factus, ſeu paratus: ex νέος, & τεύχω, f. ξω, unde τευκτὸς, &c. V.

Νεότας, ατος, ἡ, Dor. pro νεότης, quod vide.

Νεότης, ητος, ἡ, juventus: accuſat. ſing. νεότητ', pro νεότητα. Them. νέος, juvenis.

Νεοτήσιος, α, ὁ, ἡ, juvenilis: ab eodem Them.

Νεότμητος, Dor. pro νεότμητος, ὁ, recens ſectus: ex νέος & τέμνω, ſeco: perf. paſſ. τέτμημαι.

Νεοτόκος, quæ recens peperit: ex νέος, & τοκὰς, ſeu τόκος, quæ vi. Item Νεοτόμος, recens ſectus; Euryp. ex νέος, & τέμνω, unde τομὴ, vel τόμος, &c. vi. Νεοτρεφὴς, nuper, ſeu recens nutritus; ut πόροι νεοτρεφεῖς, apud Euryp. ex νέος, & τρέφω, vi. Νεοτρεχὴς, nuper tritus, recenter contritus; vide comp. in ſeq.

Νεοτρεχὲς, έος, τὸ, recens extritum: ex νέος & τρέχω, tero.

Νεότρωτος, recens, ſeu nuper vulneratus: ex νέος, & τιτρώσκω, f. τρώσω, unde τρωτὸς, &c. V.

Νεοττεύω, nidulor, nidifico, cunabula facio; unde Νεοττεία, ας, ἡ, nidus, cunabula; vel idem quod νεόττευσις, εως, ἡ, nidificatio, nidulatio, à νεοττὸς, Attice, pro νεοσσὸς; id V.

Νεοττιὰ, ας, ἡ, Att. pro νεοσσιὰ. Vide in νεοσσὸς.

Νεόττιον, ε, τὸ, pullulus, pullus tenellus & recens, eſt diminutiv. à νεοττὸς; vi. unde etiam diminut. fœm. Νεοττὶς, ίδος, ἡ, pulluſtra, gallina juvenca, &c.

Νεοττοποιέομαι, ἔσομαι, pullos gigno, f. ήσομαι. Hinc a. 1. part. m. νεοττοποιησάμενος, ε. Ex νεοσσὸς, ſeu -ττὸς, ὁ, pullus, & ποιέω, facio.

Νεοττὸς, ὴ, ὁ, Atticè pro νεοσσὸς; quod vide.

Νεοτροφέω, pullos alo; unde Metaphoricè νεοτροφεῖσθαι, dicitur aliquis à pueritia educari veluti pullus; vel veluti pullus ali & nutriri, Ariſtoph. in Nub. ex νεοττὸς, pro νεοσσὸς, & τροφὴ, unde τροφέω, &c. vide.

Νεόρρυτος, ὁ, ἡ, nuper factus; id eſt, νεωστὶ ῥηγνυμένος; ex νέος, & ἔργον, τὸ vide.

Νεορέω, ſecundo vento utor: à ναῦς & ῥέω, ventus ſecundus.

Νεούτατος, ε, recens vulneratus: ex νέος, novus, & οὐτάω, f. ήσω, vulnero.

Νεόφθιτος, qui recens interiit; Suid. & apud Heſych. νεόφθιτον κόρην, recens viriata mulier: ex νέος, & Them. φθέω, unde φθίω, φθιτὸς, &c. vi. Item Νεοφθόρητος, nuper corruptus ex eodem Them. φθέω, unde φθόρη, &c. vi. Sic Νεόφοιτος, ὁ, ἡ, recenter prodiens: Item recenter inſaniens: ex νέος, & φοιτάω, vi. Νεόφαρτος, recens occiſus, non ita pridem interfectus: ex νέος, & φόνος; vide.

Νεόφυτος, nuper conſitus, ſeu plantatus; q. d. νεὸν φυτὸν, nova planta: per Metaph. pro novitio.

Νεόφυτος, nuper natus, recens genitus; expon. & nuper inſitus, aut plantatus; Poll. Item Metaph. de eo dicitur, qui recens ad fidem chriſtianam acceſſit, novitius in religione; in Epith. ad Tim. cap. 3. quales Judæis erant θρησκήλυτοι; ex νέος, & φύω, unde φύτον, τὸ, &c. vi. Item Νεοχάρακτος, nuper inſculptus, nuper impreſſus: ex νέος, & χαράσσω, f. ξω, &c. vide.

Νεοχμὸς, ὴ, novus, qui integris eſt viribus: & hinc

Νεοχμόω, res novas molior. Them. νέος, novus.

Νεοχμὲω, idem quod νεοχμόω, ſicut etiam νεοχμίζω, innovo, à νεοχμὸς, novus; ut γράμμα νεοχμὲν, novum recens ſcriptum; Luc. in Lexiph. unde neut. τὸ νεοχμὲν, novitas, innovatio; reperitur etiam νεωχμὸς, per ω, apud Erot. in Lex. Hippocr. unde etiam adverb. Νεοχμῶς, novè, recenter: Item Νεόχμωσις, novatio, novæ rei deſignatio, molitio rerum novarum, Heſych. omnia à Th. νέος; V.

Νεόω, -ῶ, f. ώσω, novo, innovo. Th. νέος novus.

Νέπους, οδος, ὁ, ἡ, pedibus carens: piſcis. NEPOS: à νὴ & πῦς, pes.

Νέρθε, & νέρθεν, per Aphær. pro ὑπένερθεν, infra: adv. & hinc

Νέρτερος, inferior, pro ὑπέρτερος: ab ἔρα, ας, ἡ, terra.

Νέρτερα, acc. ſing. à Νέρτερος.

Νεστορίδης, ου, ὁ, NESTORIDES, Patrony. à

Νέστωρ, ορος, ὁ, NESTOR, nomen prop.

Νεύμα, ατος, τὸ, nutus, greſſus: dat. pl. νεύμασι. Th. νεύω, innuo, vel à νέω, νέσω, nato.

Νεύμαι, Dor. vel Ion. pro νέομαι, -ῆμαι, pro f. νεύσομαι.

Νεύμεθα, Dor. pro νεόμεθα, quod per Enallagen pro f. νευσόμεθα, redibimus: à νέω, redeo.

Νδύσιεν, nutabunt, vergent, 3. plur. opt. præſ. verbi νδύω, innuo. præſ. ‖ art. νδῶν, σσι, ον.

Νδυσσεάς, ᾶς, ἡ, & Ion. ῆς, nervus arcûs. Th. νδῦσον, ς, τὸ, nervus.

Νδυσεὶή, ῆς, ἡ, Poët. pro νδυσεάς, ᾶς, ἡ, nervus.

Νδυσῆος, gen. Ion. à νδυσεὸς, quod vide.

Νδυσῆφιν, pro νευρῇ; nervo; i. e. ἐκ τῆς νευρᾶς τῷ τόξῳ; Hom. à νευρὰ, ἡ, nervus; peculiariter ille quo arcus intenditur; ſed dicitur etiam de muſicorum inſtrumentorum nervis, ſicut Th. νδῦσον. Unde etiam, νευρέα, idem, apud Theocr. Item, νευρὰς, herba eſt, alio nomine ποτήριον; de qua Dioſc. l. 3. c. 17. Hanc Galen. nervos diſſectos glutinare ait; ubi nominis rationem reddere videtur.

Νευρία, ἡ, funis è nervis tortus, in lib. Judicum; item, νευρικὸς, ᾶ, ὁ, nervorum vitio laborans, ſeu, morbo articulari; Dioſc. Item, νευρίνη χορδὴ, fidicul.; & νδύριον, idem chordula, & νδυρεύω, nervus, omnia, à Th. νδῦσον, τὸ, V.

Νευρὶς, ίδος, ἡ, idem cum ſeq. νδῦσον.

Νευρίτης, ᾶ, ὁ, ſive νευρῖτις, ίδος, ἡ, neurites; lapidis nomen, apud Orpheum.

Νευροβάτης, qui nervis, ſeu, funibus nerveis inambulat; funambulus; ex νδῦσον & βαίνω; f. βήσομαι, pr. βέβηκα; paſſ. βέβημαι, in 3. perſ. βέβηται; unde, varia ejus comp. definunt in βάτης; item, νευροκαυλὸν, cui nervoſus cauliculus eſt; ex νδῦσον & καυλὸς, V. Νευροκοπέω, nervos incido; Joſh. c. 7. ἓν ἵππους ἀυτῶν ἐνευροκόπησαν; Metaph. apud Hermog. νευροκοπᾶσι με τὸν ψυχικὸν ἐκ νδῦσον & κοπὴ, &c. V. Item, νευρολαλὸν, q. d. nerviloquus, per nervos loquens; de modulatis chordis, in Epigr. Ut, νευρόλαλον χορδὴν, fides quaſi nerviloqua; ex νδῦσον & λαλὸν, V. Νευρομήτηρ, ας, ἡ, nervorum matrix, ſeu, mater; Athen. l. 9. Poll. l. 2. ex νδῦσον & μήτηρ, ἔρος, & τερος, per Syncop. &c. Vide.

ΝΕΥ'ΡΟΝ, ὄν, τὸ, NERVUS, robur. νευρὸν, ᾶς, ἡ, idem.

Νευροῤῥαφὸς, qui nervis conſuit; ſutor, unde νευροῤῥαφέω, nervis conſuo; & νευροῤῥαφικὸς, ad ejuſmodi ſuturam pertinens; Poll. ex νδῦσον, τὸ, & ῥάπτω, f. ῥαφῶ, pr. φα. Unde, ῥαφὴ; ab a. 2. ἐῤῥάφιμεν, &c. V. Item, νευρασπάδης, ἐος, ὁ ἡ ὴ, nervo tractus; vide comp. in ſeq.

Νευράσπαστα ἀγάλματα, ſimulachra quæ nervis occultis trahuntur; ex νδῦσον, nervus, & σπάω, traho.

Νευράσπαδος, ἡ, nervis tractus; qui nervorum artificialium tractu movetur; item, νευρασπάστης, ὁ, dicuntur, qui parva quædam animalium ſimulachra, quæ, certis nervis, aut, fidiculis facta, in hanc, vel illam partem, cum quadam venuſtate trahebantur, & quaſi ſua ſponte, movebantur; unde, νευρασπικὸν, pars animi ὀρεκτικὴ, nervorum motui inſerviens; unde, νευρασπίζομαι, nervis fidiculiſq; trahor; attrahor, protrahor, agor; ex νδῦσον, τὸ, & σπάω, ut in præced. V. Sic, νευροτενὴς, nervis intentus, ſeu, contentus; nervis extenſus; ut, νευροτενεῖς παγίδας laqueos nervis contentos, & intentos, in Epigr. ex νδῦσον, τὸ, & τείνω, fut. τενῶ; cujus comp. varia deſinunt in κτάνης; item, νευρότρωτος, qui vulneratos, ſeu, ſaucios habet nervos; ex νδῦσον & τρώσκω, fut. τρώσω; unde, τρωτὸς, &c. V.

Νευρόω, ῶ, nervos adhibeo alicui; i. e. confirmo, roboro; unde paſſ. νευρόομαι, confirmor, &c. à Th. νδῦσον, τὸ, V.

Νευροχονδρώδης, ex nervis & cartilagine conſtans; ex νδῦσον & χόνδρος; unde χονδρώδης, &c. V.

Νεῦσ' & νδῦσε, Ion. pro ἔνευσε, annuit, 3. ſing. a. 1. act. verbi νδέω, innuo. f. σω. p. νένευκα. a. 1. part. νδῦσας, αὶ, ὸν.

Νδῦσις, ως, ἡ, nutus. à 2. perſ. perf. paſſ. v. νδέω.

Νευστάζω, f. άσω, nuto, caput concutio. Th. νδέω, innuo.

Νευστικὸς, deorſum vergere aptus, & gravis; libramentum habens; à Th. νδέω, V. Item, νευστικὸς, ᾶ, natatilis; i. e. qui nare poteſt; (ei opponitur πορευτικὸς;) a Th. νέω, f. νδύσω, V. U de etiam, verbale, νδῦσις εως, ἡ, natatio, i. e. πλδῦσις; item, νευστὸς, ᾶ, ὸν, natatilis, natans; ut, νευστὰ ἐλαίου; apud Luc. in Lexi. b. &c.

Νευστέον, natandum, apud Plat. de rep. l. 5. Item; νευστὴρ, ῆρος, ὁ, natator, Heſych. Utrumq; à Th. νέω, fut. νδύσω, nato, &c.

Νευστικὸς, ᾶ. idem cum ſeq.

Νευστὸς, ᾶ, natatilis. Th. νέω, f. δύσω, no.

ΝΕΥ'Ω, NUO, innuo, annuo; promitto, vergo, f. σω, p κα. Hinc νδῦμα, nutus. νδῦσις, idem. ἀπονδύω, abnuo.

Νέφεα, nom. pl. νεφέεσσι, dat. pl. Ion. à νέφος, ους, τὸ, nubes.

Νεφέλη, ης, ἡ, & Dor. νεφέλα, NEBULA, nubes. Th. νέφος.

Νεφεληγερέτα, gen. Æol. à

Νεφελαγερέτης, ου, ὁ, nubicogus, Jovis Epith. voc. ὦ νεφελαγερέτα ex νέφος, nubes, & ἀγείρω, excito.

Νεφελαγερέτης, ου, ὁ, nubes excitans, Jovis Epith. Il. α. Empedocles verò apud Plur. Symp. 5. αἰέρα vocat νεφελαγερέτιν, ex νεφέλη & ἀγείρω; quaſi, ὁ νεφέλας ἀγείρων. item, exp. nubicogus, vel, nubes cogens; ὁ νεφέλας ἀγείρων; Epith. etiam Jovis, vel, aëris; ex νεφέλη & ἀγείρω, &c. V.

Νεφεληδὸν, inſtar nubis; Nonn. adv. à νεφέλη, V.

Νεφέλιον, ου, τὸ, nubecula, dimin. à νεφέλη. Th. νέφος.

Νεφέλῃσιν, dat. pl. Ion. à νεφέλη, nubes.

Νεφθαλεὶμ, ὁ, nomen viri ἅπαξ λεγ. Heb. lucta.

Νεφελοχλῶης, nube genitus, nubigena; Epith. eſt Centaurorum; item, Phryxi & Helles; quorum illi ex nube, qua Ixion deceptus eſt; hi ex Nephele, nati fuerunt; vide Euſt. Item, νεφελοειδὴς, ἐος, ὁ ἡ ὴ, nubilus, nebulis obſcurus; ex νεφέλη & εἶδος, τὸ, vel, εἶδος, τὸ, &c. V. Item; νεφελοκοκκυγία, urbs avium, apud Ariſtoph. in avib. ex νεφέλη & κόκκυξ, V.

Νεφελατὴς, nubeus, ex nube factus, Luc. à νεφέλη, V.

ΝΕ'ΦΟΣ, εος, τὸ, NUBES, nebula. per Metaph. magna multitudo. νεφέλη, ης, ἡ, idem.

Νεφόω, ῶ, nubes cogo; rubibus coactis obſcuro; unde, νεφώδης, nubibus obductus; à Th. præced. νέφος, τὸ, V.

Νεφοειδὴς, i. e. ὁ ὅπη περὶ νεφρὸς; ut, νεφροειδὴς δῆμος; pinguedo quæ circa renes eſt; item, νεφρῖτις, idem; ut, νεφρῖτις ἀπόνδυλος, vertebra quæ prope renes eſt; Poll. l. 2. Sic etiam, νεφριτικὸς, ᾶ, ὁ, qui rerum dolore laborat; à ſeq. νεφρῖτις, i.e. νόσος ἡ διάθεσις, renes infeſtans; omnia, à ſeq. Th. νεφρὸς, V.

Νεφρῖτις, ιδος, ἡ, morbus, ſeu affectus renum: idem.

ΝΕΦΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, ren. q. à νέω, fluo, & φέρω, renes enim deferunt humores quoſdam.

Νεφώδης, εος, ὁ ἡ ὴ, nubilus, nubibus obductus, Ariſtot. à Th. νέφος, τὸ, coactus aër; quod com poſitum dicunt, ex νὴ, particula privativa; & φάος; eſt enim conſtipatior aëris pars; quod Etymon Plur. confirmat, de primo frig. quum inquit, ἡ νέφος, ὁ συμπεσὼν ἡ πονωθεὶς ἀὴρ, ὑπόφασις φάους κέκληται; i.e. νέφος, glomeratus & denſatus aër, lucis negatio vocatur; Euſtath. verò, à νέφειν derivari ſcribit, ſignificante ῥιγοῦν; in Il. α. Item, νέφωσις, nubium coactio; nubila, ſeu, nubes coactæ; verbale, à νεφόω, V.

ΝΕ'Ω, f. νήσω & νδύσω, NO, nato; item eo, redeo, neo. hinc νήχω, nato, νῆξις, εως, ἡ, natatio.

Νεωκόρος, ου, ὁ, ædituus. Ex ναὸς, ὁ, Att. pro νεὸς, ᾶ, ὁ, templum, & κορέω, ſcopis fugo.

Νεωλκὸς, ᾶ, ὁ, qui naves in ſtationem, ſeu, portum trahit, ſeu, attrahit; vel potiùs; qui è portu navem extrahit, & ſuper phalangibus ſtatuit, Poll. Heſciarii à Martiale appellantur, qui naves in portum attrahunt, & è portu in aridam, pulvinos ſupponentes; rurſumq; à terra in mare moliuntur; eſt à νεωλκέω, quod ex ναῦς, νεὸς, vel, νεώς; & ἕλκω; unde ὁλκὴ, & ὁλκὸς, &c. Quæ Vide. Νεωλκέω, & νεωλκία, vide ſuprà νεωλκίω, & νεολκία.

Νέωμα, ατος, τὸ, novale; ager novatus, ſeu, renovatus, eſt verbale, à νεόω, id V.

Νεώμεθ', pro νεώμεθα redeamus, 1. pl. ſub. paſſ. νέωμαι, ſeu νέω, redeo.

Νεωμῦν, iterata, ſcil. γῆ, præſ. part.

f. g. à νεάω, renovo. Th. νέω, novus.

Νεᾶν, ᾶνος, navale; i. e. ſtatio navium; locus & domicilium quo naves ſubducuntur; Heſych. à Th. ναῦς, νεώς, V. Sed, ναῶν, navium; eſt genit. plur. ab eod. ναῦς; item, νεᾶν, ᾶνος; navale; idem quod νέον; à Th. νέω, &c. V.

Νεάνητος, nuper emptus, novitius; ut, δοῦλος νεάνητος, Plut. mancipium nuper emptum; ex νέον & ὠνέομαι; unde ὠνητὸς, &c. V.

Νεανοποιὸς, qui naves fabricatur; Poll. l. 1. faber naves extruens; ex ναῦς, νεὼς, & ποιέω, V.

Νεανὶς, qui juvenili eſt facie; juvenis; Heſych. ex νέος & ὤψ, ὠπὸς, vide.

Νεοποιῶ, templum conſtruo; vel, extruo; ex νεὼς, Atticè, pro ναὸς, templum; (omnia namq; nomina in αος, ling à communi, deſinentia, linguâ Attic à in εως definunt; ut, Μενέλαος, Μενέλεως; ναὸς, νεὼς, &c.) Vel, exponi poteſt etiam, navem ædifico; à Th. ναῦς, νεὸς, νεὼς, & Atticè, νεᾶς, navis; comp. cum Th. ποιέω, V. Sic etiam, νεωρεῖν, templum cuſtodire, vel, naves; ex νεὼς, Atticè, pro ναὸς, templum; vel, ex ναῦς, genit. Atticè νεὼς; & ὀρέω, curo, cuſtodio, &c. V.

Νεαρὸς, apud Soph. in Electra, exp. novellus, i. e. νεαρῶς ἁρμοσθὲν, q. d. nuper adaptatus; à Th. ἄρω, ἄρμαι, &c. V. Item, νεάριον, navale, ubi fabricantur, & coaptantur naves; ex iiſd. ναῦς, νεὼς & ἄρω, &c. V.

Νεωρυχὴς, ές, ὁ, ἡ, ἄ, recens foſſus, recenter effoſſus; à ſeq. νέος & ὀρύσσω; unde ὀρυχὴ, ἡ, &c. Vide.

Νέως, adv. nuper. Them. νέω, novus.

Νεὼς, ὼ, ὁ, Att. pro ναὸς, ᾶ, ὁ, templum. Hinc νεῶν, genit. plur. pro ναῶν.

Νεὼς, Atticè, navis, in genit. à Th. ναῦς, ναὸς, V.

Νέωσις, ἡ, novatio, renovatio; verbale, à νεόω, V.

Νεόσικος, navale; q. d. navium ſtabulum; ex νεὼς & σηκὸς, ὁ, V. Sic, νεόσοικος, navale, i. e. navium domicilium; vide ſeq.

Νεόσοικοι, οἱ, navalia, q. d. navium ædes; ex ναῦς, navis, in gen. Ion. νεὸς, Att. νεὼς, & οἶκος, ου, ὁ, domus.

Νεωστὶ, adv. nuper. Them. νέω, novus.

Νέωτα, cum Præpoſitione εἰς addita, ut, εἰς νέωτα, in annum novum, i. e. venturum, proximum, ſeu, futurum; apud Theophr. ſæpe, à Th. νέω; unde νεόω, &c. V. Item, νεώτατος, ultimus, natu minimus; q. d. noviſſimus; ab eodem V.

Νεωτερίζω, res novas molior, ſeu, innovo; item, innovo, pro immuto, Thuc. l. 2. Item, anni quoq; tempus, hominem in ἀθηναίων mutatum νεωτερίζειν dicitur, quum, mutatione illâ, novos morbos invehit; item, ſequor, vel, loquor τὰ νῦν νέων, Ariſtoph. in Plut. juniorum mores imitor, Heſych. &c. vide ſeq.

Νεωτερίζεσθαι, renovari, inſtaurari, refici, præſ. inf. à νεωτερίζω. Th. νέω, novus.

Νεωτερικὸς, ὴ, όν, juvenilis. Them. νέω, novus.

Νεωτερισμὸς, rerum novarum ſtudium vel, innovatio; item, inſolentia; & νεωτερισὴς, ῆς, ὁ, rerum novarum ſtudioſus, qui res novas molitur; verbalia, à præced. νεωτερίζω, V.

Νεώτερον, τὸ, novitas, inſolentia; item, juventus, pueri; eſt neut. à νεώτερος, V.

Νεωτεροποιὸς, qui res novas molitur, novarum rerum ſtudioſus; Thuc. l. 2. Unde νεωτεροποιία, ſtudium novarum rerum, ibid. & νεωτεροποιέω, res novas molior; innovo, renovo; commoveo; à ſeq. νεωτέρους & ποιέω, V.

Νεώτερος, α, junior, minor natu. ſuperlat. νεώτατος. Th. νέω, juvenis.

Νεωτέρως, noviter, novè; ut, νεωτέρως λέγειν, novâ quâdam ratione dicere, Plat. νομ. 1. Item, recentiorum more; à Th. νέω, vel, præced. νεώτερος, V.

Νέωτος, ου, ὁ, novatio, ſeu, renovatio agrorum; ſed νεωτὸς, eſt tempus renovandi agros; à νεόω; & Them. νέω, V.

Νεοφύλαξ, ædituus; qui ædes tuetur ac ſervat; idem quod ναοφύλαξ, id V.

Νεόχερμος, terra recens culta; Heſych Item, νεοχερμόω, nova facio. Νεοχμὸς, νεοχμόω, νεοχμίζω, &c. Vide ſupra νεόχμος, &c.

ΝΗ, per, adv. affirmantis & jurandi cum acc. νὴ Δία, per Jovem, in compoſ. privativa eſt particula; interdum intenſiva.

Νᾶ pro νῆα, acc. Poët. pro ναῦν, navem. à nom. ναῦς, Ion. νῆς, νηός. dat. pl. νηῒσι.

ΝΗΘΕΥΣ, έος, ὁ. ἡ, NEÆTHUS, nomen fluvii.

ΝΗΪΑΤΟΣ, ος, ὁ. ἡ, novus, nuper factus. q. à νέον, nuper: & γάω, fio.

Νήγεθ', ος, ex quo quis excitari nequit: ex νὴ & ἐγείρω, excito.

Νηδύια, τὰ, inteſtina: à νηδὺς, ύος, ἡ, venter.

Νήδυμος, ος, ſuavis, per Pleonaſm. litteræ υ, pro ἥδυμος. Them. ἥδυς, ſuavis.

Νηδύφιν, Poët. adv. ex utero. Th. νηδὺς, ύος, ἡ, venter.

Νηδύπεις, Heſych. exp. diſcalceatus; ex νηδὺς, adjectiv. i. e. κενὸς & πούς, &c. V.

ΝΗΔΥΣ, ύος, ἡ, venter, uterus. Hinc νηδύια, inteſtina.

Νήεσσι pro νήεσι, dat. pl. Ion. & Poët. à ναῦς, & Ion. νῆς, navis.

Νηέω, congrego, accumulo, f. ήσω, hinc νησάδω, a. 1. imperat. m. Them. νέω, glomero; neo. f. νήσω. a. 1. part. νήσας, & Pleonaſmo litt. ν, νήσσας.

Νήσσας, onerans, a. 1. part. act. νήσσαδω, a. 2. inf. m. νησάδω, a. 1. imperat. m. Sic νήσσω, pro ἐνήσσω, a. 1. Ion. ſuperioris verbi νηέω.

Νήθω, neo, filum è colu duco. f. νήσω. p. νένηκα. perf. paſſ. νένησμαι. Th. νέω, neo, glomero.

Νηΐ, dat. ſing. à ναῦς, navis, Ion. νῆς, νηός.

Νήια, navalia, τὰ, à

Νήϊος, ος, navalis. Th. ναῦς, Ion. νῆς, navis.

Νήϊος, eſt propriè navalis, i. e. aprus navibus; ut, νήϊον ξύλον, lignum navale, vel, navalis materia; pro quo ſimpliciter dicitur νήϊον, Il. γ. Unde νήια, τὰ, rudentes, funes nautici; item, νήια τέχνη, ars nautica; Soph. in Ajace; à Th. ναῦς, Ionicè νῆς; in genit. Ionicè νηός, pro ναὸς, Atticè νεὼς, &c. V.

Νήϊς, ιδος, ὁ, ἡ, inſcius, rudis, timidus: à νὴ priv. & εἴδω, ſcio.

Νήϊτης, ου, ὁ, & νηΐτης, ου, ὁ, idem quod νήϊος, navalis; unde etiam, νηΐτικὸς, nauticus; ut, νηΐτικὸς νόμος, mos nautarum, &c. V.

Νηκερδὴς, non lucroſus, non quæſtuoſus; inutilis, incommodus; ut, νηκερδὲς ἔπος, apud Hom. inutile dictum & incommodum; ex νὴ, privativa particula; & κέρδος, V. Item, apud veteres, νηκερδέα βακίλω, pro ἀσωπεύω, dictum fuiſſe, ſcribit Euſtath. Item, νήκερως, ου, ὁ ἡ, & νήκερος, cornua non habens, cornibus carens; ex νὴ, priv. & κέρας, τὸ, V. Item, νήκεστος, inſanabilis, immedicabilis; vide ſeq. νήκεστον.

Νήκεστον, inſanabiliter, adv. ex νὴ, negandi particula, & ἀκέομαι, ſano.

Νηκουστέω pro ἀνηκουστέω, non audio: ex νὴ & ἀκούω, audio.

Νηκτὴς, ου, ὁ, natator; in Epigr. Item, νηκτὸς, natans, natatilis; unde νηκτικὸς, natatilis, qui poteſt natare; & νηκτερὶς, ίδος, ἡ, natatrix; ut νηκτερίδες ἐλαῖαι, Poll. Omnia, à νήχω, fut. νήξω, V.

Νηλεγέως, atrox; idem quod ſeq. νηλεγὴς, quaſi nullius curam aut reſpectum habens, &c. V.

Νηλεγὴς, ές, ὁ, ἡ, ſævus; ex νὴ & ἀλέγω, curo.

Νηλεὴς, ές, ὁ, ἡ, & τὸ νηλεὲς, crudelis, e. ſævus, immiſericors, firmus. Dicitur & νηλειὴς, & νηλὴς, ές, dat. ſing. νηλεῖ: ex νὴ priv. & ἐλεέω, miſereo. Alii ab ἴλαος, propitius.

Νηλεῖ, immiti, dat. ſing. à νηλὴς, ές, ὁ, ἡ, immitis, vel per Sync. pro νηλεεῖ, dat. à νηλεὴς, quod V.

Νηλειὴς, idem quod νηλεὴς, quod vide.

Νηλείποινος, ος, ὁ, ἡ, immitis, crudeli ſupplicio puniens; à νηλὴς, immitis, & ποίνη, ης, ἡ, pœna.

Νήλις, ος, ὁ, ἡ, pro νήλυς, invisibilis: ex νὴ & λεύσσω, video.

Νηλὶς, poſſeſſivum à Νηλεύς. vide Πηλείδης.

Νηλὴς, ές, ὁ, ἡ, pro νηλεὴς, quod vide.

Νηλίπεζοι, non valde calceati; diſcalceati, nudis incedentes pedibus, Heſych. ex νὴ, priv. πίλος, valde; & πέζα;

πέζα; unde πεζὸς, &c. Vide etiam seq. νήλιπος.

Νήλιπος, discalceatus; ex νὴ & ἤλιψ, calceus.

Νηλίτης, qui nudis incedit pedibus, idem quod præced. νήλιπος, id V.

Νηλιτής, ές, ὁ, ἡ, peccati expers: à νὴ & ἁλιτέω, pecco.

Νηλῆς, ές, ut, νηλεῖς ναῦς, navis pice non perunctа; ex νὴ, priv. & ἀλείφω, V.

Νήλιτος, veste carens; ex νὴ, priv. & Th. λέπω; unde λώπη, & λῶπος, &c. V.

Νῆμα, ατος, τὸ, filum. in pl. νήματ', pro νήματα. Th. νέω, neo.

Νημερτὰδιος, aptus ad nendum; i.e. aptus duci instar lanæ aut lini; à præced. νῆμα, τὸ, V.

Νημερτές, τὸ, Eust. tradit τὸ μὴ ἡμάρτημένον διὰ τὸ ψεύδεσθαι ἀλλ' ἀληθές; item, ponitur etiam adverbialiter, pro, verò; ut & νημερτέως; verè; Od. ε. q. d. in quo dicendo non erratur; à seq. νημερτὴς, V.

Νημερτὴς, ές, ὁ, ἡ, verus: ex νὴ & ἀμαρτάνω, pecco. f. ἥμαρτον. Eust &

Νημερλὴς, nomen propr. mulieris.

Νηνεμία, ας, ἡ, tranquillitas ventorum: à νηνέμος, ventos non habens; quod à νὴ & ἄνεμος, ventus.

Νηνεμίης, gen. Ion. à præced.

Νηνέω, congrego, accumulo; idem cum νήω, & Them. νέω, glomero, &c. V.

Νήξει, dat. sing. νήξις, acc. pl. à

Νήξις, εως, ἡ, natatio. Them. νέω, vel νήχω, nato.

Νήξομαι, navigabo, f. 1. m. verbi νήχομαι. Them. νέω, no. f. νήσω & νεύσω.

Νηΐς, templis, Ion. pro ναοῖς, à ναὸς, ὁ, templum. Sic νηὸν, pro ναὸν

Νηοπόλη, ὁ, ἡ, ædituus, qui circa templum versatur: à νηὸς, Ion. pro ναὸς, templum, & πολέω, versor.

Νηοπορέω, navibus permeo, navigo, in Epigr. ex ναῦς, νηὸς, in gen. Ionicè, & πορῶ, ὁ, V.

Νηὸς, navis, gen. Ion. pro νεὸς, à ναῦς, ἡ, dat. pl. νηυσὶ. &

Νηὸς, Ion. pro ναὸς, ὁ, templum.

Νηὸχος, navis tutator & custos, Hesych. ex ναῦς, νεὸς, & Ionicè νηὸς, & ἔχω, &c. V.

Νηοσόος, & νηοσόος, navium servator; ex νηὸς, præced. navis, genit. & σόος, ὁ, V.

Νηπεδανὸς, ὴ, firmus: à νὴ & πεδανὸς, debilis, infirmus. q. ἀπέδανος: ex α, priv. & πέδον, ὸ, τὸ, solum, terra.

Νηπεκτὴς, ές, ὁ, ἡ, impexus, non pexus, Hesych. ex νὴ & πέκω, fut. ξω. unde πεκτὸς, &c. V. Sic, νηπέλη, invalidus est; ex νὴ, priv. & πέλω, sum, quod in præs. indic. præcipuè usitatum est.

Νηπενθὴς, luctu & mœrore, vel, tristitiâ carens; serenus, lætus: in Epizr. Item, quo luctus tollitur; qui tristitiam animo eximit; ut, φάρμακον νηπενθὲς, Od. δ. Unde adv. νηπενθέως, sine luctu, Plut. ex νὴ & πένθος, τὸ, vide. Unde etiam νηπενθὲς, τὸ, herba, de qua vide suprà in νεκτάρεον.

Νηπιάς, ας, ἡ, infantia, stultitia: &

Νηπιάζω, infantiliter ago, infans sum. f. άσω. p. νηπίακα. a. 1. ἐνηπίασα. Th. νήπιος, V.

Νηπίαρχος, ὁ, ἡ, puerilis, infans; à Th. νήπιος, V.

Νηπιαχθέω, pueriliter me gero, instar vagientis doleo: ex νήπιος, infans, & ἀχθέω, doleo. Th. ἄχος, εος, τὸ, dolor.

Νηπίαχος, ὁ, ἡ, ὁ, idem quod νήπιος, ὁ, infans.

Νηπιάχω, stultè ago, pueriliter, seu, stulte me gero; idem quod νηπιάζω, & ab eod. Th. νήπιος, V. Unde etiam, νηπιάχων, ætate parvus, puerilis, &c. Apoll. Rhod.

Νήπιε, voc. sing. à νήπιος.

Νηπιέη, ης, ἡ, infantia, dat. sing. νηπιέῃ. Th. νήπιος, infans.

Νηπίη, puerilis, stolidus; ab eod. Th. νήπιος; unde etiam, νηπίη, ἡ, interdum dicitur, de muliere stulta; ut, Il. χ. Interdum aliis rebus tribuitur; ut, νηπίη βίη, vires infirmæ, seu, perexiguæ, quales sunt infantum, seu, puerulorum; Il. λ. Item, νηπιέη, infantilis, &c. Oppian.

Νηποκτόνος, infanticida, infantum interfector; Sapient. 12. Ex νήπιος, & κτείνω; in pr. m. ἔκτανε, &c. V.

Νήπιον, ὸ, τὸ, infans, infantia: à seq.

ΝΗ'ΠΙΟΣ, ὸ, infans. per Metaph. imprudens, stultus, qu. ex νὴ, priv. & ἔπος, verbum.

Νηπιότης, ητος, ἡ, infantia; Plat. de Leg. l. 7. Item, stultitia, ut, apud Luc. διὰ νηπιότητα φρενῶν; à præced. Th. νήπιος, V. Cujus Etymon, ex νὴ & εἰπεῖν, cum Latino infans, planè convenit.

Νηπόφρων, qui puerili præditus est mente; qui non plus sapit, quàm infans aut puerulus; unde, νηποφροσύνη, stultitia, qualis est infantis & pueruli; ex νήπιος & φρὴν, &c. Vide.

Νήπλεκτος, ὸς, ὁ, ἡ, incomptus, inornatus, ex νὴ & πλέκω, plico.

Νήποινα, Νηποινεὶ, Νηποινὴ, Νηποινὶ, & νήποινον; impunè, impunitò; omnia adverbia, à seq. νήποινος, vide.

Νήποινος, ὸς, ὁ, ἡ, impunitus. interdum ἄμοιρος, ἀπήμων; Ex νὴ, στερητικὴ particulâ, & ποινὴ, pœna.

Νηπολιὸς, ὸς, ὁ, qui sobrius esse solet; Plut. Symp. 7. à Th. νήφω, f. ψω.

Νηπύτος, ὸς, ἡ, stultus, infans. Th. νήπιος, infans.

Νηρὸς, ἑος & οῦς, ὁ, nomen viri. Gr. νηρὸς, humilis.

Νηρὶ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. lucerna.

Νήρυθμος, ὸς, ἡ, innumerabilis; ex νὴ & ἀριθμὸς, ὸς, ὁ, numerus.

ΝΗ'ΡΙΟΝ, ὸ, τὸ, fruticis species, circa amnes nascens. q. à νηρὸς, humidus.

Νήρις, de quo non contenditur; (i. e. ἀνήρις & ἀνανταρίρητος, vide νήριτος, exempto, σ, idem; sed exp. etiam, multus, innumerus, immensus, Hesiod. & Apoll.

Νηρίτης, ὁ, NERITA, concha quædam natatilis: à νέω, no. Vide Ἀνηρίτης.

Νήριτος vel νήρις, ὸς, ἡ, de quo non contentio; ex νὴ & ἐρίζω, contendo. Th. ἔρις, ιδος, ἡ, lis.

Νηριτόφυλλος, multa habens folia; ex præced. νήριτος, multus; & φύλλον, τὸ, V.

ΝΗΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, humidus, cavus. q. à νέω, no. Est & νεὸς pro νεαρὸς, recens; à νέος, novus.

Νῆσαι, cumulare, a. 1. inf. act. νῆσαντο, 3. pl. a. 1. m. Ion. verbi νήω, seu νέω, glomero, neo.

Νησαίη, ης, ἡ, nomen mulieris: à νῆσος, insula.

Νησίδιον, & νησύδριον, idem quod seq. Νήσιον, τὸ, V. Unde etiam, νησιδιώτης, ὁ, ἡ, itidem idem; à quo etiam, νησίζω, refero insulam; insulæ figuram habeo; à Th. νῆσος, ὁ, ἡ, insula; dicta à νάω, i.e. κολυμβῶ; quia mari, à quo cingitur, quasi innatare videtur; sed significat etiam, vestem purpuream, seu, quam undique purpura ambit, veluti mare, insulam; Poll. l. 7.

Νησίον, ὸ, τὸ, parva insula. Them. νῆσος.

Νῆσις, εως, ἡ, ipsa nendi actio, & fili ductio; Plat. est verbale, à νέω, fut. νήσω, neo, filum è colu duco, seu, torqueo, &c. Vide. Item, νῆσις, accumulatio; à Th. νήω, vel, νέω, glomero.

Νησιώτης, ὸ, ὁ, ex insula oriundus; seu, insulæ incola, insulanus; Thuc. l. 5. & in fœm. Νησῖτις, ἡ, insulana, Plut. Unde, νησιωτικὸς, insularis, seu, insularius; ut, νησιωτικὸς δόμος, Euryp. & νησιωτικὴ δίκη; Athen. l. 9. à Th. νῆσος; unde νήσιον, τὸ, V.

ΝΗ'ΣΟΣ, ὸ, ἡ, insula, dat. pl. νήσοισι. q. à νέω, no.

ΝΗ'ΣΣΑ, seu νῆσσα, ης, ἡ, ANAS. q. à νέω, natare amat.

Νησσάων, ὰ, ὁ, qui anatis est, Arrat. Item, νησσάριον, & νήττιον, ὸ, τὸ, anaticula; apud Athen. l. 2. à præced. νῆσσα, vel, νῆττα, ἡ, &c. Vide.

Νησεία, ας, ἡ, jejunium, inedia: à νῆσις, jejunus.

Νησεύω, jejuno. f. εύσω, p. νενήσευκα. a. 1. ἐνήσευσα. a. 1. part. νησεύσας, αῖ. Th. νῆσις

Νησικὸς, pertinens ad eos qui nent; vel, nendi peritus; unde fœm. Νησικὴ, scil. τέχνη, ars nendi, seu, nendi peritia. Plat. in Polit. à νήθω, idem quod Th. νέω, neo, &c. V.

Νήσιμος, i.e. ἡ νῆσις, in fœm. jejuna; item, à jejuno sumpta, medicina scil. πόσις, &c. Nic. Item, νήσιμος, ὰ, ὁ, ἡ, ut νήσιμον ἡμέρα. dies quâ qui jejunus manet; utrumq; à seq. Th. νῆσις, vide.

ΝΗ'ΣΤΙΣ, εως, ὁ, ἡ, jejunus. q. ex νὴ, priv. & ἔδω, edo.

Νησύδριον, vide νησίδιον, parva insula, diminut. à νῆσος, V.

Νησώ, ἡ, nomen mulieris.

Νήτη, contractè, pro νεάτη; ultima, ima chorda, Plut. vide seq. νῆτος, ultimus.

Νήτιν, adv. frustrà, inutiliter. q. à

Νῆτος, ultimus, contract. à νέατος, ε, novissimus. Th. νέος, novus.

Νηττὸς, ὅ, ὁ, è colu ductus; instar fili ductus, seu, tortus, aut, textus; à Th. νέω, neo; item, νηττὸς, accumulatus, acervatus, Od. β. ab eod. Th. νέω, vel, νήω, glomero.

Νηφεκὴς, ές, ὁ, ἡ, verus, certus: ex νὴ, valde, & ἀτρεκὴς, verus.

Νῆχα, idem quod Th. νῆσα, V.

Νηχαφόνος, anates occidens; ex præced. νῆσσα & φόνος, V.

Νηῶ, acc. Ion. pro ναῦν, navem: à ναῦς, νεὸς, ἡ, navis.

Νῆες, Ionicè, pro Th. ναῦς, navis.

Νηυσὶ, dat. pl. Ion. à ναῦς, navis, Ion. νῆς.

Νήυτμος, ε, ὁ, ἡ, animæ expers: ex νὴ priv. & αὔτμὴ, spiritus.

Νηφάω, sobrius sum, idem cum, pro, & à Th. νήφω; (cui opponitur μεθύω) item, sobrium esse facio. Sic, νηφάλεος, idem quod seq. νηφάλιος, quod interdum, est vigilans, prudens, attentus; item, νηφάλιος θυσία, dicitur sacrificium cui non adhibebatur vinum; ut & νηφάλια ξύλα, ligna quæ cremabantur in sacrificiis οἰνοις; Suid. Unde etiam, νηφαλθία; sobria sacra celebro; Poll. l. 6. & νηφαλίζω, idem; vel, sacris sobriis expio.

Νηφάλιος & νηφάλεος, ε, ὁ, ἡ, sobrius. Th. νήφω.

Νηφαλίως, sobriè, vigilanter, prudenter; adv. à præced. νηφάλιος, V. Unde etiam, νηφαλιότης, ητος, ἡ, sobrietas; idem quod νηφασμὸς, verbale, à νηφαλίζω, vide.

Νηφάντης, (idem quod νηφάλιος) sobrius, vigilans, prudens, &c. Unde, νηφαντικὸς, idem, Poll. Item, non inebrians, sobrium manere faciens; Athen. l. 10. verbalia, à νηφαίνω, idem quod Th. νήφω, V.

Νήφεσι, dat. pl. part. præs. act. vel 3. pl. præs. ind. à

ΝΗΦΩ, sobrius sum, vigilo, f. νήψω. p. νένηφα. a. 1. ἔνηψα. a. 1. imperat. νῆψον, άτω, & in pl. νήψατε. q. ex νὴ & πίω, non bibo. Hinc νηφαίνω, sobrius sum. νηφάλιος, sobrius. νηφαλιότης, ητος, ἡ, sobrietas.

Νήχετο, natabat, 3. sing. imperf. act. Ion. verbi νήχομαι, seu νήχω. Th. νέω, nato.

Νῆχον, natabant, 3. pl. imperf. pass. Ion. verbi νήχω, nato; νηχόμενος. præs. part. m. Th. νέω, nato.

Νηχύω, ὡ, ὁ, ἡ, latè fluens, effusus: à νὴ & χύω seu χέω, fundo.

Νήχω, nato, f. νήξω idem cum νέω.

Νῆψις, εως, ἡ, sobrietas, verbale, à Th. νήφω, f. ut. νήψω, &c. V.

Νήω, accumulo. Th. νέω, idem.

Νηὸς, Dor. ex Ion. νηὸς pro ναὸς, acc. pl. à ναὸς, templum.

Νίγερ, ὁ, cognomen Prophetæ. Lat. niger.

ΝΙΊΑΑΡΟΣ, musici modulaminis genus; musicus.

Νίζω, Tarentinorum linguâ pro νίπτω, lavo, propriè de manibus.

Νικᾶ, 3. sing. præs. sed

Νίκα, vince, præs. imperat. act. à νικάω, vinco.

Νικᾶν, præs. inf. ab eod.

Νικάνωρ, ορος, ὁ, nomen Diaconi. Gr. vir victoriæ.

Νικᾶξῶ, ᾶξις, ᾶξι, Dor. pro νικάσω, & hoc pro νικήσω, vincam, f. 1. à νικάω, vinco.

Νικᾶσαι, Dor. pro νικῆσαι, a. 1. inf. act. &

Νικάσαις, Æol. pro νικήσας, a. 1. part. act. qui vicit, victor. Sic &

Νικάσας, Dor. pro νικήσας, ἀντος, a. 1. part. à νικάω, vinco.

Νικασσεῖν, f. 1. inf. Dor. pro νικήσειν, verbi ejusdem.

Νικατὴρ, victor; (à Th. νικάω, V.) est Dorice pro νικητὴς, id V.

Νικάτω, vincat, 3. sing. præs. imperat. act. à νικάω, quod vide.

Νικαφορία, ας, ἁ, Dor. pro νικηφορία, ἡ, victoriæ reportatio vel adeptio. Sic

Νικαφόρος, Dor. pro νικηφόρος, ε, ὁ, ἡ, victor. Ex νικάω, vinco, unde νίκη, victoria, & φέρω, fero.

ΝΙΚΑΩ, VINCO, supero. qu. ex νὴ & ἴκω, cedo. f. νικήσω. p. νενίνηκα. a. 1. ἐνίκησα. a. 1. sub. νικήσω, ης, η. a. 1. inf. act. νικῆσαι.

Νίκη, ης, ἡ, victoria: à νικάω.

Νικῆ, Dor. pro νικᾷ, vincit, 3. sing. præs. act. verbi νικάω.

Νικηθεὶς, έντος, victus, a. 1. part. pass. ejusd. verbi.

Νίκημα, ατος, τὸ, victoria, verbale, à νικάω, V.

Νίκημι, pro νικάω, vinco.

Νικήσας, νικήσασα, superans, a. 1. part. act. masc. & f. g. à νικάω.

Νικητήρ, adjectivè usurpatur; ut νικητήρια ἄθλα, Plat. de Leg. unde neut. eq. V.

Νικητήριον, ε, τὸ, victoriæ præmium, palma; &

Νικητὴς, οῦ, ὁ, victor: &

Νικητικὸς, ὴ, ὸν, vincendi peritus; cui sæpe contingit vincere; qui magni est ad victoriam momenti. Them. νικάω, vinco.

Νικηφόρος, vide suprà νικαφόρος.

Νικόδημος, ε, ὁ, nomen viri. Gr. populi dominator.

Νικόκλης, εος, ὁ, nomen prop.

Νικολαΐτης, ε, ὁ, NICOLAITA, assecla Nicolai, à

Νικόλαος, ε, ὁ, vel Att. Νικόλεως, ω, ὁ, nomen viri. Gr. populi victor.

Νικόπολις, εως, ἡ, nomen urbis. Gr. civitas victrix.

Νῖκος, εος, τὸ, victoria; æternitas: εἰς νῖκος, in perpetuum. Th. νικάω, vinco.

Νικῶσι, Att. contract. pro νικάουσι, 3. pl. præs. opt. à νικάω, vinco.

Νίμμα, ατος, τὸ, aqua quâ manus ablutæ sunt; verbale, à Th. νίπτω, fut. νίψω, &c. V.

Νὶν, Poët. & Dor. ipsum; am, um, pro ἑ vel αὐτὸν, ut μὶν, quod vide.

Alii νὶν sumunt pro ἄμπ.

Νινδὲ, ἡ, Nineve, nomen urbis ἄκλιτον. Heb. amæna habitatio.

Νινευῖται, ῶν, ὁ, & in pl. Νινευῖ, ῶν, Ninivitæ. à præced.

Νιόβη, ης, ἡ, NIOBE, nomen mul.

Νιπῆρ, ῆρος, ὁ, pelvis, malluvium: &

Νίπτηρ, ῆρος, ὁ, ἡ, aqua lavandis manibus aut pedibus; Athen. l. 9. Poll. l. 10. Utrumq; à seq. Th. νίπτω, V.

ΝΙΊΠΤΩ, lavo, propriè de manibus. f. νίψω. p. νένιφα. a. 1. ἔνιψα. a. 1. sub. νίψω, ης, η. præs. m. νίπτομαι, abluo. f. 1. m. νίψομαι. a. 1. m. ἐνιψάμην, ω, ατο. a. 1. imperat. m. νίψαι, άσθω, a. 1. sub. m. νίψωμαι, ῃ, ηται. a. 1. inf. νίψασθαι. a. 1. part. m. νιψάμενος. Hinc χερνίπτω, manus lavo.

Νίσομαι, vel νείσομαι, eo, vado. Them. νέω, eo.

Νισομένης, gen. sing. part. præs. f. g. à præced.

Νίσονται pro νίσοντο, revertebantur, 3. pl. imperf. Ion. verbi νίσομαι, quod vide.

ΝΙΊΤΡΟΝ, ε, τὸ, NITRUM, sali simile.

Νιτρόεις, εσσα, ὸεν, nitrosus; nitri naturam imitans, vel, saporem referens; à præced. Them. νίτρον, τὸ, succus concretus, sali finitimus; de quo Diosc. l. 5. c. 130. Etym. deducit παρὰ τὸ νίζειν, τὸ νίπτειν, quod abluendi, purgandiq; habeat facultatem.

Νίφα, per Apocopen pro νιφάδα, accus. sing. &

Νιφάδεσι, dat. pl. Ion. pro νιφάσι, à

Νιφὰς, άδος, ἡ, nix, acervatim & cum vehementi impetu decidens. Th. νίφω, ningo.

Νίφεται, nive candens; albens ex nive qua obrutus est; exp. & albus instar nivis; ex Th. νίφω; unde νιφὰς & ἀργὸς, ὁ, V.

Νιφετόεις, nivosus, nivibus tectus, in Epigr. Item, νιφόεις, in quem nives jactatæ decidunt; nivibus obrutus; ut, νιφοβλῆτες ἄλπεις; in Epigr. ex νίφω; unde νιφετὸς, & βάλλω, f. βαλῶ, præt. βέβληκα, pass. βέβλημαι, in 3. pers. βέβληλ); unde varia comp. desinunt in βλὴς, vel, βλητὸς, &c. V.

Νιφετὶς, ἔ, ὁ, idem quod præced. νιφὰς.

Νιφετώδης, ε, ὁ, ἡ, nivosus; nivalis, Aristot. à νιφετὸς, nix, V.

Νιφοβόλος, nivibus petitus; ut, νιφοβόλον πεδίον; nive obrutus; Plut. in Sert. Ex νίφω, & βάλλω; unde βολὴ, & βόλος, &c. V. Scribendum tamen potiùs videtur νιφόεις, παρὰ τὸ βάλλεσθαι ὑπὸ νιφετῦ

Νιφόεις, εντος, nivosus: à νίφω.

Νιφόκτυπος, nivis casu retonans, Athen. l. 10. ex νίφω & κτύπος, V.

Νίφομαι, nive contergor; nive obtegor; item, irrigor, madefio; est pass. à Th. νίφω, V.

Νίφοστιβὴς, à nive calcatus, vel in quo nives calcantur, nivosus: ex νίφα, & στείβω, unde στιβέω, &c. V.

ΝΙ'ΦΩ, & νείφω, NINGO, madefacio: hinc νιφὰς, ἀδ⊙, ἡ, nix acervatim decidens νιφετὸς, οῦ, ὁ, idem.

Νίπλαι, a. 1. imperat. m. à νίπτω, lavo: f. ψω.

Νιπτόμ⊙, ὸ, lotus, a. 1. part. m. ejusd. verbi.

Νιπτώτω, 3. pl. a. 1. imperat. act. verbi νίπτω, lavo.

Νοεῖ, νοῖ, sapit, 3. sing. præs. sub. à νοέω, cogito. Th. νό⊙.

Νόει, cogita, præs. imperat. act. à νοέω.

Νόεε, præs. part. pro νοεὶς, Æol. retract. accentu à νόημι, pro νοέω, cogito.

Νοέντι, Dor. pro νοέσσι, dativ. pl. præsent. part. act. verbi νοέω.

Νοέετ' pro νοέεσι, 3. pl. præsent. ind. act. νοέω, cogito.

Νοιέοντ, dat. sing. præs. part. fœm. gen. à νοέω, cogito: præsent. part. νοέων, ῶν, νοέουσα, ῆσα. Them. νό⊙, νῦς, ὁ, mens.

Νοερὸς, ὸν, ὁ, q. d. mentalis, intellectualis; intelligens, rationis capax, &c. Unde νοερὰ φύσις, ἡ δυνάμις, apud Dion. Ariop. & Nazian. naturæ autem intellectuales dicuntur, quæ sunt intelligentiæ abstractæ; ut Angeli; ut p te formæ à materia abstractæ, & separatæ; ut etiam figuræ mathematicæ ut docet Themist. & Aristot. qui tales vocat figuras, τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως, & χωριστὰ, &c. unde adv. Νοερῶς, q. d. intellectualiter; à Them. νό⊙; vide.

Νοΐωντες, Doricè pro νῶντες, cogitantes, nominativ. pl. præs. part. activ. à

Νοέω, cogito, intelligo: præsent. imperativ. νόει, νοεῖ, νοείτω, νοείτω, f. νοήσω, perf. πενόηκα: aorist. 1. ἐνόησα, a. 1. sub. νοήσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. act. νοῆσαι, perf. pass. πενόημαι, Th. νό⊙, νῦς, ὁ, mens.

Νοηθὲν, έντες, τὸ, a. 1. part. pass. n. gen. à præced.

Νόημ', pro νόημα, ατος, τὸ, intellectus, cogitatio: à νοέω. Th. νό⊙.

Νοήμων, ον⊙, ὁ, ἡ, mentis compos, prudens: Poet. Item nomen propr. accus. sing. Νοήμονα.

Νοήσας, αἱ⊙, a. 1. part. act. νοήσαι, a. 1. f. à νοέω, cogito. Th. νό⊙.

Νόησε, Ion. pro ἐνόησε, 3. sing. a. 1. ind. act. &

Νοήσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. à νοέω, f. ήσω; q. v.

Νόησις, εως, ἡ, cogitatio, seu actio ipsa cogitandi aut agitandi mente quidpiam: Item intelligentia, Plat. & Plut. verbale, à νοέω; V.

Νοητικὸς, ὴ, intelligendi facultate seu vi præditus: à νοέω, intelligo. Th. νό⊙, νῦς, ὁ, mens.

Νοητὸς, ὸν, ὁ, q. d. intelligibilis, vel mente perceptibilis; qui intelligentiâ comprehenditur, sub intelligentiam cadens: unde adverbial. Νοητῶς, q. d. intelligibiliter; ita ut intelligentiâ comprehendatur, seu mente percipiatur, aut percipi possit; iisdem ab eod. νό⊙; vide.

Νοθεία, ας, ἡ, q. d. spuritas; ut ἐπίκλην νοθεία, idem quod νόθον ἓν, spurium esse, Plut. in vita Themist. Item Νόθα, sive Νοθεῖα, τὰ, ad nothos pertinentia bona: Item Νοθόω, q. d. nothum reddo, adultero, corrumpo. vitio, expon. etiam alieno, seu abalieno, decipio, adulor; undè verbale Νόθωσις, adulteratio, &c. Suid. omnia à seq. Th. νό⊙; V.

Νοθογλώττης, qui genitus est nothus, seu spurius: ex νόθ⊙, & γλῶττα; vi. Item Νοθοκαλλωπισμὸν, notha pulchritudo & adulterina; i. e. non nativa, in Epigr. l. 2. ex νόθ⊙, & κάλλος, undè κάλλ⊙, τὸ; V.

ΝΟΘΟΣ, ὸς, ὁ, NOTHUS, spurius, non legitimus: indè νοθόω, adultero, corrumpo: νοθεία, ας, ἡ, spuritas.

Νομαδικὸς, ὴ, pascuis vivens, pastoralis. Th. νέμω, pasco.

Νόθως, illegitimè, spuriè, adulterinè, fictè, est adverbium, à νόθ⊙, præced. V.

Νοίδιον, ὸ, τὸ, cogitatiuncula, & sententiola, apud Aristoph. à Th. νό⊙, undè νοέω, &c.

Νομαδικὰ ζῶα, animalia quæ indigent pabulatu, seu quæ necesse est pabulari, est neut. pl. à seq. sing. νομαδικὸς; vi, unde etiam Νομαδικὸς βί⊙, pastoralis, seu pastoritia vita: Item Νομαδίτης, pastoralis; ut νομαδίτης βί⊙, pastoritia vita: Sic etiam Νομάδ⊙, pascuus; Νομάζω, & νομάω, pasco. Item Νομῆ⊙, ὸς, ὁ, degens in pascuis in Epigr. aut veniens ab armento; omnia à Them. νέμω, pasco; unde νομὴ, &c. vide.

Νομαδόστοιχοι, qui à pascuis veniunt ordine incedentes: ex νομὰς, ἀδ⊙, & στοῖχ⊙; V.

Νόμαιον, ὸ, τὸ, Ion. pro νόμ⊙, mos, ritus.

Νομανδρία, affertur pro cœtus virorum pastoritius: ex νομὰς, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. V.

Νομάρχης, ὸ, ὁ, provinciæ præfectus: ex νομὸς, præfectura, quod à νέμω, regno, administro, & ἄρχω, impero. Th. ἀρχὴ, principatus.

Νομαρχία, dignitas ejus, qui præfecturæ præest, seu præfecturæ imperium obtinet, aut ipsa præfectura: ex iisdem, cum præced. νομάρχης; V.

Νομὰς, ἀδ⊙, q. d. pascualis, in pascuis degens cum reliquo armento; ut βῶς νομὰς, apud Dioscor. bos armentarius: Sic ἡμίονος νομὰς, 1 Reg. c. 27. vitulus pascualis, exp. etiam gregalis; ut νομάδες πέτεσθαι, gregales columbæ, & Νομάδας ὄϊας, sive ὄϊς, gregales oves, dixit Festus, à Th. νέμω, unde νομὴ, ἡ, &c. V.

Νομέες, έων, οἱ, pro navium costis: Herodot.

Νομεύεσθαι, pro νέμεσθαι, dilaniare.

Νομεὺς, έ⊙, ὁ, pastor, dator, tributor. Them. νέμω, p. m. νένομα, pasco, tribuo.

Νομεῦσι, Dor. pro νομεῦσι, pascam, f. 1 ind. act. verbi νομεύω, pasco. Th. νέμω, idem.

Νομευτικὸς, ὴ, ὁ, pastoralis; unde in f. Νομευτικὴ ὑπόθεσις, scientia pascendi; Plat in Polit. à præced. νομεὺς, & νομεύω; V.

Νομέομαι, discerpo, dilanio; Theocr. Idyll. 27. à Th. νέμω, distribuo; V.

Νομὴ, ῆς, ἡ, pabulum; distributio, possessio: à νέμω, pasco, tribuo.

Νομίζω, lege fancio: Item existimo: imperfect. ἐνόμιζον, ες, ε, f. ίσω, perf. πενόμικα; aor. 1. ἐνόμισα; aor. 1. sub. νομίσω, ῃς, ῃ, a. 1. part. activ. νομίσας, άντ⊙, imperf. m. ἐνομιζόμην, ε, ετο, putabar, solebam: à νόμ⊙, lex. Th. νέμω, tribuo.

Νομικὲς, ῆ, legis interpres, jureconsultus, legalis: &

Νομικῶς, ex legum præscripto, vel ut consentaneum est jurisprudentiæ: Item,

Νόμιμ⊙, ὸ, ὁ, ἡ, legitimus: à νόμ⊙, lex.

Νόμιμως, adverbial. legitimè: à præcedent.

Νομίμῳ, 1. pl. f. 1. ind. act. Att. vide νομιῶ.

Νόμι⊙, ὸ, ὁ, justus, pastoralis; est vel à νέμω, distribuo; undè νομὸς, ὸ, ὁ, & νομὴ, distributio; aut à νόμ⊙, ὸ; lex unde νομικὲς, & νόμιμ⊙, legalis, justus, vel à νέμω, pasco; unde νομὴ, pastio, & νόμ⊙, pascuum, &c. V.

Νομίσαι, a. 1. inf. act. &

Νομίσατε, ἐν⊙, a. 1. part. &

Νομίσητε, 2. pl. a. 1. sub. act. verbi νομίζω, exilissimo; q. v.

Νόμισις, exilitimatio, religio: ut νόμισις εἰς τὸ θεῖον; id est, τὰ νενομισμένα, τὰ εἰθέμενα ἀεὶ τῆς θεοῦ; id est, θυσιεία; vel expon. ipsa actio τῶ νομίσαι; Thuc. l. 5. est enim verbale, à νομίζω, moribus instituo: Item puto, sentio, &c. V.

Νόμισμα, ατ⊙, τὸ, NUMISMA, nummus legitimus, cujus valor νενόμισται, hoc est lege sancitus est. Th. νόμ⊙, lex.

Νομισματοπώλης; q. d. numismatum, aut monetæ venditor; Poll. l. 7. c. 30. monetarius; qui monetam etiam aliis, ex eorum metallo, sumptu æquo, percutiendi potestatem habet; unde in fœm. Νομισματοπωλικὴ, scil. δύναμις; q. d. vendendi numismata potestas: ex præced. νόμισμα, ⊙, & πώλης; V.

Νομισθῆναι, justè & legitimè administro, nam νομισθῆναι, Suid. expon. νομίμως διοικεῖσθαι, legitimè administrari: à Th. νόμ⊙, undè νομίζω, &c. vide.

Νομιῶ, existimabo, fut. Attice, pro νομίσω, verbi νομίζω, puto. Them. νόμ⊙, lex.

Νομογράφ⊙, q. d. legis, seu legum scriptor, legis lator; Suid. Item, qui certos modos, certamque modulationem præscribit: ex Plat. in Phædro, undè Νομογραφία, legum præscriptio: ex νόμ⊙, & γράφω, undè γραφὴ, &c. V.

Νομοδιδάκτης, ὰ, ὁ, legis doctor, legem docens: ex νόμ⊙, & διδάσκω, f. ξω, undè διδακτ⊙, &c. V.

Νομοδιδάσκαλ⊙, ὰ, ὁ, legis doctor, professor juris: à διδάσκω, doceo, & νόμ⊙, lex.

Νομοθεσία,

Νομοθεσία, ας, ἡ, legis constitutio; legislatio: &
Νομοθέσιμος, adv. legitimè: ex νόμος & τίθημι, pono.
Νομοθετέω, legem fero, sancio, instruo: f. ήσω, p. νενομοθέτηκα; a. 1. ἐνομοθέτησα, perf. pass. νενομοθέτημαι, sanctus fui: plusq. p. ind. pass. ἐνενομοθετήμην, σο, το, & Att. objecto ε, νενομοθετήμην, leges acceperam: ex νόμος, & τίθημι, pono.
Νομοθέτημα, sanctio legis, edictum; Plut. in Lyc. verbale à præced. νομοθετέω; V.
Νομοθέτης, ου, ὁ, legislator: ex iisd.
Νομοθέτηται, ας, ε, a. 1. opt. Æol. verbi νομοθετέω, leges sancio: q. v.
Νομοθέτησις, jus ferendarum legum, legis sanctio: Item Νομοθετικὸς, pertinens ad legum latorem: Item legum ferendarum peritus; Aristoph. Eth. 10. utrumque ab eod. verbo.
Νομοίσιμος, legis peritus: ex νόμος, & ἴσιμος; vi. Item Νομομαθὴς, legis peritus: ex νόμος, & μανθάνω, f. μαθήσομαι, &c. V.
ΝΟ'ΜΟΣ, ου, ὁ, lex, quia suum cuique νέμει, consuetudo, cantilena. Hinc νομικὸς, legalis: νομίζω, lege sancio; existimo: ἄνομος, exlex: ἀνόμως, iniquè: ἀυτονόμος, qui suis legibus vivit: παρανόμος, ου, ὁ ἡ, contra leges faciens: at
Νομὸς, οῦ, ὁ, distributio, seu potiùs, retributio; Il. υ. Item stabulatio, sedes quas quis incolit; Herod. Item pascuum, pascua; Il. β. Item præfectura, provincia: ex νέμω, distribuo, colo, pasco, & rego, &c. V.
Νομοφυλακία, ἡ, legum custodia; munus τῶν νομοφυλάκων, Aristot. Polit. lib. 6. Item Νομοφυλάκιον, seu Νομοφυλακεῖον, locus ubi νομοφύλακες, judicabant; utrumque à seq. νομοφύλαξ; vide.
Νομοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, legum custos: in pl. νομοφύλακες, legum custodes seu præsides: à νόμος, lex, & φύλαξ, custos. Th. φυλάσσω custodio.
Νομώδης, qui est ejus naturæ, seu qualitatis; ut depascatur: à Th. νέμω, undè νομὸς, &c. V.
Νοεδλαβὴς, mente læsus, mente, captus: ex νόος, & βλάπτω, undè βλαβὴς, & βλάβεσθαι, &c. V.
ΝΟ'ΟΣ, νοῦς, ὁ, mens, cogitatio, prudentia: genitiv. νόου, νοῦ, dat. νόῳ, νῷ; accusativ. νόον, νοῦν, vocativ. νόε, νοῦ; nominativ. Atticè, νοῦς, gen. νόος, dat. νοΐ. Hinc νοέω, cogito: νόημα, ατος, τὸ, cogitatum, cogitatio: νόητος, ος, ον, cogitatio, intelligentia: νοητὸς, ὸν, intelligibilis: ἀγνοέω, ignoro: ἀγνοία, ας, ἡ, ignorantia: ἀγχίνους, ους, ὁ, ἡ, ingeniosus, perspicax: ἀγχίνοια, ας, ἡ, solertia, sagacitas: ἄνους, ους, gen. ου, οῦ, ὁ, ἡ, amens: ἄνοια, ας, ἡ, amentia: ἀνόητος, ος, ὁ, ἡ, qui intelligi non potest: ἀνοήτως, stultè, insipienter: διάνοια, ας, ἡ, cogitatio, mens: μετάνοια, ας, ἡ, resipiscentia, pœnitentia: ὁμόνοια, ας, ἡ, concordia, unanimitas: ὑπόνοια, ας, ἡ, suspicio.
Νοσοφελὴς, mente captus: ut νοσοφελὲς ὄμμα, mente captus oculus; id est, oculus insaniam præ se ferens: ex νόος, & σφάλλω, f. σφαλῶ, supplanto, fallo, &c. V.
Νοσύμφα, mentis sensa, & est intelligibilia; νούμφα verò, quæ sint Philosophi docent: à Them. νόος, undè νοέω, &c. V.
Νοσσίζω, ægrotum reddo, ægrotum facio; undè ἄπον νοσσίζων, causa morbi, apud Gal. Item Νοσσικηρὸς, valetudinarius, morbidus, morbosus, valetudini obnoxius, languens, &c. Item Νοσσηρὸς, idem; undè adverb. Νοσσηρῶς, more eorum qui morbidi sunt & valetudini obnoxii; Plut. & Aristot. omnia à Th. νόσος; vide.
Νοσέοντι, laborant, ægrotant, Dor. pro νοσοῦσι, 3. pl. à
Νοσέω, ægroto, insanio: præs. inf. νοσεῖν, f. ήσω, p. νενόσηκα, a. 1. part. νοσήσας, αντος. Th. νόσος.
Νοσηλεία, ας, ἡ, ægrotatio, in qua necessaria ægro officia præstantur: Item curatio ægroti, quâ debita ei officia præstantur; Plut. in Lyc. Item Νοσήλια, τὰ, officia illa, & remedia, quæ in ejusmodi curatione ægro adhibentur; Suid. utrumque, à seq. νοσηλεύω, ægrum curo, & ei, præstitis necessariis officiis, inservio: Item interdum, infirmo, valetudinarium reddo, &c. V.
Νοσηλεύω, f. εύσω, ægrotantem curo: νοσηλεία, ας, ἡ, ægrotatio, morbus: à νόσος, morbus.
Νόσημα, ατος, τὸ, ægritudo: &
Νοσηματικὸς, ἡ, valetudinarius, morbosus: à νοσέω, ægroto: quod à νόσος.
Νοσημάτιον, ου, τὸ, q. d. morbulus, parvus quasi morbus; i. e. morbus levior, Aristot. l. 3. Rhet. Item Νοσηματώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, idem quod νοσηκηρὸς; vi. Item qui manat ex morbo, seu qui causam & originem traxit ex morbo, ut μανία νοσηματώδης, insania ex morbo ortæ; apud Aristoph. Eth. 7. c. 5. Undè adv. Νοσηματωδῶς, more eorum qui valetudini obnoxii sunt; omnia à præced. νόσημα, idem quod Th. νόσος; V.
Νοσηρὸς, ἡ, ὁ, idem quod νοσηματικὸς, & ab eod. V.
Νοσίζω, idem quod νοσσίζω; id V.
Νοσογνωμονικὴ, scil. τέχνη, vel ἐπιστήμη, peritia cognoscendorum morborum, cognitio morborum, apud Laërt. ex νόσος, & γνώμη, seu γνώμων, &c. vi. Item Νοσοκόμος, qui ægrotos curat, ægrotis curandis præfectus; undè Νοσοκομέω, ægrotos curo, vel ægrotis curandis præsum; in pass. Νοσοκομοῦμαι, ægrotus curor ab alio; undè Νοσοκομία, ægrotorum curatio, & Νοσοκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo ægroti curantur, valetudinarium: ex νόσος, & κομέω; vi. Sic etiam Νοσοποιὸς, q. d. morbum faciens, i. e. afferens, vel ineutiens; undè Νοσοποιέω, morbum seu morbos facio, affero, seu incutio: ex νόσος, & ποιέω, &c. V.
ΝΟ'ΣΟΣ, ου, ἡ, morbus, vitium, pestis: q. à νὴ & σῶ, sanus. Hinc νοσέω, ægroto: νοσερὸς, ὸν, morbidus, morbosus.
Νοσοτροφία, morbi nutritio, dicitur, cùm quis morbum curando corpore producit; longus morbus, seu longa ægrotatio: ex νόσος, & τρέφω, undè τροφὴ, &c. V.
Νοσσάδας ὄρνις, pro νεοσσάδας ὄρνιθας. Vide νεοσσὸς, pullus.
Νόσσαξ, ακος, ὁ, pullus, avicula recens excluſa, parvus pullus, &c. à νοσσὸς; vi. Unde etiam Νοσσεύω, pro νεοσσεύω, nidulor, nidifico; undè νοσσεύεσθαι, dicuntur pulli, id est, in nidis generari, Herod. l. 1.
Νοσσιὰ, ᾶς, ἡ, pullities, mansuncula, per Sync. pro νεοσσιὰ. Th. νεοσσὸς, pullus.
Νοσσίον, ου, τὸ, pullulus: à νοσσὸς, per Sync. pro νεοσσὸς, pullus: undè νεοσσίον, ου, τὸ, idem.
Νοσσὶς, metaph. in Epigr. dicitur, puella, quasi pulla, à pullis avium ducta significatione; à νοσσὸς, ὸς, ὁ, pro νεοσσὸς; quod vide.
ΝΟΣΤΕ'Ω, redeo, eo, proficiscor: hinc ἀνόστητος, unde rediri nequit: ὑποστέω, redeo alicundè.
Νοστήσω, redibo, f. 1. à νοστέω, redeo: hinc νοστήσας, a. 1. part. act.
Νόστιμος, ου, ὁ, ἡ, rediturus, vel qui redire potest: νόστιμον ἦμαρ, dies reditus. Th. νοστέω, redeo.
Νόστος, ου, ὁ, reditus; Item dulcedo: ab eod. Th.
ΝΟΣ'ΦΙ, vel νόσφιν, seorsum, sine: νόσφι θεῶν, excepti Diis: hinc νοσφίζω, separo, segrego.
Νοσφίδιος, furtivus; i. e. κλοπιμαῖος, clancularius, seu clandestinus; i. e. λαθραῖος; Item Νοστρίδιον, clanculum, & furtim furripiendo: à Th. νόσφι, seorsum ab; ut νόσφι δόμος, seorsum ex vel extra domum, &c. V.
Νοσφίζομαι, interverto, furripio, f. ίσομαι, a. 1. m. ἐνοσφισάμην, ω, απο, a. 1. inf. m. νοσφίσασθαι, Th. νόσφι.
Νοσφιστὴς, ἐνος, ὁ, separatus, a. 1. part. pass. ejusd. verbi & Them.
Νοσφισμὸς, οῦ, ὁ, clandestina furreptio, fraudatio; est verbale, à præced. νοσφίζομαι; V.
Νοσώδης, ες, ὁ ἡ ἡ; morbosus, morbidus, valetudinarius; Plut. sed dicitur & de loco morbido; apud Hesych. τὸ χωρίον ἐπωδάνετο νοσώδες εἶη, &c. Undè adv. Νοσωδῶς, idem quod Νοσερῶς; V.
Νοσῶν, ægrotans, præs. part. act. à νοσέω, Th. νόσος, morbus.
Νοτερὸς, ὸν, ὁ, humidus: Item Νοτέω, humeo, madeo; seu humidus madidusve sum; undè Νοτερὸς humectus: omnia à Th. νοτὶς; V.
Νοτία, ας, ἡ, idem quod νοτὶς, ίδος.
Νοτιάω, humectus, seu humidus sum, humeo: à præced. νοτία; V.
Νοτίζω, humecto: Item humore madeo; à νοτὶς, humor.
Νοτίζω, australes tempestates imitor; à νότος, australis; & Them. νότος, &c. vi. Undè etiam Νοτίδες, à latere australi, &c. Suid.
Νότος, ου, humidus: à νοτὶς, humiditas: Item Australis, austrinus: à νότος, Auster.
Νοτώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, humectus, uvidus, à νότος, humidus, & Th. νοτὶς, &c.
ΝΟΤΙ'Σ, ίδος, ἡ, humor, humiditas: q. à νέω, no, fluo. Hinc νοτερὸς, ὸν, humidus.
Νότιος, gen. Ion. à
ΝΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, NOTUS, auster:

fter: q. à νέα, fluo.

Νεβυτικὸς, ὴ, όν, prudens, mentis plenus; vox jocularis: ἐυδὸς, mens, & βύω, impleo.

Νεβυτικῶς, expon. prudenter, per jocum ficta vox ab Ariſtoph. eſt à præced. νεβυτικὸς; V.

Νεθεσία, ας, ἡ, admonitio: ex νόθος, νοῦς ὁ, mens: & τίθημι, pono, f. θήσω.

Νεθετέω, admonco, commonefacio, f. ήσω, p. νενεθέτηκα, a. 1. ἐνεθέτησα, a. 1. inf. act. νεθετῆσαι, ab iisd. Th.

Νεθετικὸς, ὴ, όν, admonitorius, a, um: à præced.

Νεμηνία, ας, ἡ, novilunium: q. νεομηνία; ex νέος, novus, & μὴν, μηνὸς, ὁ, menſis.

Νεμηνίου ἄρτοι, panes qui tempore novæ lunæ fiebant, & diis in ſacrificiis offerebantur; Luc. in Lexiph. Item Νεμηνίασαι, dicti ſunt qui νεμηνία, rem divinam faciebant, ſeu qui νεμηνίαν, Diis ſacram, celebrabant; apud Athen. l. 1. utrumque, à præced. νεμηνία; V.

Νέμμος, ου, ὁ, nummus: Lat.

Νέμμος, & νέμμισμα, dicuntur ex νόμος, & νόμισμα, quòd argentum ſignatum valorem certum habet, non tantum κατὰ νόμον, ſed & ex recepto more; Pollux autem ait νόμμιον, nummum, eſſe vocem Æolicam, ex Latina factam; (ut permultæ etiam aliæ, uſurpatæ etiam proindè & ab Ariſtot. & ab Epicharm. &c.) & valere tribus obolis.

Νενεχὴς, cordatus, intelligens, qui νοῦν ἔχει.

Νενεχόντως, prudenter, conſideratè, more eorum qui mente præditi ſunt; Polyb. à præced. νενεχὴς, & pro ſeq. νενεχῶς; V.

Νενεχῶς, adverb. cordatè, ſapienter, à præced νενεχὴς.

Νεὸς, vide νόος.

Νεσᾶλέος, moribundus, valetudinarius; Nonn. eſt à Th. νόσος, Poët. νεῦσος, &c. V.

Νεσαλγὴς, morbo gravatus, æger: ex νόσος, Ion. pro νόσος, & ἄλγος, τὸ, V.

Νέσος, Poët. pro νόσος, ου, ἡ, morbus, peſtis.

Νεσοφόρος, q. d. morbifer, in Epigr. i. e. morbos afferens: ex præced. νέσος, & φόρος; vi. Sic etiam, Νεσοκόμος, pro νοσοκόμος; id V.

Νὴ, expletiva particula Poët.

Νυγείς, a. 2. part paſſ. verbi νύσσω, pungo, f. ξω, a. 1. ἔνυξα, a. 2. paſſiv. ἐνύγην.

Νύγμα, τὸ, punctus, ſeu punctum, dicitur & de morſu muris; unde Νυγματώδης, ες, ὁ, ἡ, pungens, fodicans, ſeu lancinans: Item Νυγμὸς, ὁ, punctus, vel ſtimulus: Heſych. verbalia, à νύσσω, ſive νύττω, &c. vide.

Νύκα pro νύκτα, noctem, acc. ſing. à νὺξ, νυκτὸς, ἡ, nox.

Νυκλαιέτος, aquila nocturna: ex νὺξ, νυκτὸς, & ἀετὸς; V.

Νυκλήδιος, noctem amans; i. e. ſomnolentus, ut Suid. de Diog. Syn. ἦν δὲ καὶ τις νυκλήδιος ἀνὴρ ὑπνηλός; à Them. νὺξ, νυκτὸς; V.

Νυκτάλωψ, luſciioſus; qui interdiu videt, ſole occidente obſcurius, noctu omnino nihil; vel qui noctu meliùs videt, interdiu minùs, & ſi luna luceat, nihil cernit; Hippocr. Sic etiam dicitur ipſe morbus, vel vitium id oculorum; Lat. nocturna cæcitudo, Paul. Ægin. l. 3. c. 22. Undè Νυκταλωπία, ἡ; idem quod νυκτάλωψ, pro eodem, ſeu vitium oculorum: Item Νυκλώπιος ſum, laboro luſcitione; undè verbale, Νυκλωπίασις, item cum νυκλωπία; vi. Item Νυκλώπης, pro eodem, Ariſtot. de gen. an. l. 5. ex νὺξ, νυκτὸς, vel ex νυκτάω, & ὤψ, ὠπὸς; V.

Νυκτεγερσία, ἡ, excitatio nocturna, quâ viz. aliquis noctu excitatus ſurgit, Plut. in vita Hom. dicitur etiam, Νυκτηγεσία, pro eodem, q. d. noctiſurgium: Item Νυκτεγερτία, & Νυκτηγερτέω, de nocte, vel noctu excitor & ſurgo ad obeundum aliquod negotium; vel excubias nocturnas ago; Plut. in Cæſ. ex νὺξ, νυκτὸς, & ἐγείρω; undè ἔγερσις, & ἔγερμα, per Sync. pro ἐγείρομαι, undè ἐγρήσσω, vigilo, &c. vi. Sic Νυκτελία, noctu perficio, aut celebro, ἐν νυκτὶ τελῶ; vel noctu ſacra perago; unde Νυκτέλιος dicebatur Bacchus, cui noctu ſacra fiebant, & Νυκτέλια, τὰ, Bacchi ſacra nocturna, apud Plut. ἐκ νυκτὸς, νυκτὸς, & τέλος, undè τελέω, &c. vi. Item Νυκτίπαρχος, præfectus vigilum, de luna etiam dici poteſt, Bud. ex νυκτὸς, & ἔπαρχος, præfectus: ex ἐπὶ, & ἀρχὴ, undè ἄρχω, &c. V.

Νυκτερεία, nocturna actio; apud Plat. idem quod νυκτερία, à νύκτωρ, &c. quæ V.

Νυκτερεύω, noctu aliquid facio: Item noctem tranſigo, ſeu pernocto; undè Attici uſurpant pro ἀγρυπνεῖν, inſomnem ducere noctem, ſeu vigilare; undè verbalia, Νυκτερευτὴς, οῦ, ὁ, qui noctu aliquid agit; & Νυκτερευτικὸς, ὴ, όν, aptus ad aliquid noctu agendum, nocturnus, ſeu pernoctans; à νύκτερος; V.

Νυκτερία, actio nocturna; apud Plat. Item Νυκτερίδιον, & νυκτέριον, nocturnus; à νύκτερος, vel νυκτερεύω, &c. vi. vel à νυκτερὶς, ίδος, veſpertilio; animal ſqui. luciſugum, quod noctu tantum videt: Item piſcis genus, qui interdiu quieſcens, noctù graſſatur, ut ventrem ſatiet; de quo Oppian. ἁλιευτικῶν, l. 2.

Νυκτερινὸς, ἡ, nocturnus: ut,

Νυκτερινὸς ὀινος, dicitur vinum craſſius, ac proinde non pellucidum, ſed obſcurum inſtar noctis, Plut. Symp. l. 6. Probl. 7. Item

Νυκτερὶς, ίδος, ἡ, veſpertilio. Them. νὺξ, nox.

Νυκτερόβιος, vide νυκτίβιος.

Νύκτερος, α, ὸν, ὁ, ἡ, nocturnus, noctivagus, apud Æſchyl. à Them. νὺξ, νυκτὸς; V.

Νυκτηγορία, noctu aliquid nuntio; proprie dicitur de cuſtodibus: ut apud Euryp. φύλακες νυκτηγορῆσαι; undè νυκτηγορία, quum noctù aliquid nuntiatur, Euryp. ex νὺξ, νυκτὸς & ἀγορὰ, unde ἀγορέω, &c. V.

Νυκτηγεσία, & νυκτηγετέω; vide ſuprà, in νυκτεγερσία.

Νυκτίβιος, & νυκτερόβιος, noctu vivens, noctu vagans & victum quærens, interdiu verò latitans; ut noctuæ, & veſpertiliones; vel ut Heſych. exp. ὁ ἐν νυκτὶ ὢν ἐν ἡμέρᾳ διάγων; ex νὺξ, νυκτὸς, undè νυκτερὸς, & βίος, ὁ; vi. Item Νυκτιδρόμος, noctu currens, viator nocturnus; Orph. hymn. in lunam ex νυκτὸς, & δρόμος; vi. Item Νυκτικόραξ, ακος, ὁ, corvus nocturnus; Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 3. ex νυκτὸς, & κόραξ; vi. Item Νυκτιλαθραιοφάγος, qui noctu clam vorat, Ælian. l. 4. ex νὺξ, νυκτὸς, λαθρὰ, unde λαθραῖος, & φαγὼ, unde φάγος, &c. V.

Νυκτιλαμπὴς, έος, ὁ, ἡ, qui noctu lucet: ex νὺξ, nox, & λάμπω, luceo.

Νυκτιλόχος, ου, ὁ, ἡ, qui noctu inſidias ſtruit, latro, ſeu graſſator nocturnus: ex νὺξ, νυκτὸς, & λόχος, inſidiæ; vi.

Νυκτίνομος, & νυκτινόμος, ου, ὁ, ἡ, qui noctu paſcitur: ex νὺξ, & νόμος, à νέμω, paſco.

Νύκτιος, α, ὸν, nocturnus in Epigr. à Th. νὺξ, νυκτὸς; V.

Νυκτιφαὴς, vates nocturnus; Heſych. ex præced. νύκτιος, & φάω, ης; V.

Νυκτίπλαγκτος, noctu errans; Æſchyl. ex νὺξ, νυκτὸς, vel ex νύκτιος, & πλάζω, f. πλάγξω, undè πλάγκτος, &c. vi. Sic Νυκτιπλανὴς, idem; qui noctu vagatur & errat, noctivagus; à Them. πλάνη, vi. Item Νυκτιπλοΐα, noctu navigatio: à Th. πλέω, undè πλόος; vi. Νυκτιπόλος, noctivagus, noctu aberrans; ut luna noctivaga dicitur à Poëtis, & currus noctivagus; à Them. πολέω, vi. Νυκτιπορος, noctu iter faciens, noctu circuimiens, &c. vi. νυκτιπόρος. Νυκτίσεμνος, quem nocte honore, ſeu veneratione proſequimur, quem nocte veneramur & colimus, Æſchyl. à Th. σεμνὸς, vi. Νυκτιφανὴς, noctu apparens, noctu lucens; Epith. lunæ, à Th. φαίνω, undè φάος, &c. vi. Sic Νυκτίφαος, qui noctu apparet, ſeu conſpicitur: ex eod. Νυκτιφοίτης, noctu ventitans; unde Νυκτιφοιτὶ ἀνείρατα, nocturna ſomnia; Æſchyl. in Prometh. à Th. φοιτάω; vi. Νυκτογραφία, ſcriptio nocturna, lucubratio, compoſitio lucubrata: Item Νυκτογραφία, noctu ſcribo; à Th. γράφω, undè γραφὴ, &c. vi. Νυκτοδὴς, έος, ὁ, ἡ, noctis ſpeciem habens; undè Νυκτειδὲς, Erot apud Hippocr. exp. μέλαν: ab εἶδος, τὸ; vi. Νυκτοθήρας, qui noctu venantur, venatores nocturni; à Th. θήρ, -ρος; undè θήρα, &c. vi. Item Νυκτοκλέπτης, fur nocturnus in Epigram. l. 2. à Th. κλέπτω, undè κλέπτης, comp. ut reliqua præced. cum νὺξ, νυκτὸς, νυκτὶ, undè νύκτωρ, &c. V.

Νυκτομαχέω, noctu pugno, noctu rem prælium committo; vi. ſeq.

Νυκτομαχία, ας, ἡ, prælium nocturnum: ex νὺξ, & μάχομαι, pugno.

Νυκτοπορος, noctu iter faciens, noctu circumiens; unde Νυκτοπορέω, noctu proficiſcor, noctu iter facio, & Νυκτοπορία, iter nocturnum, profectio nocturna; Plut. ex νὺξ, νυκτὸς, & πόρος; vi. Νυκτουργὸς, qui noctu operatur; Æſchyl. ab ἔργον, τὸ; vi. Νυκτοφυλακέω, noctu cuſtodio; ſeu nocturnas agens excubias

excubias custodio, undè Νυκτφυλάκιον, custoditio, seu custodia nocturna: ex φύλαξ, ακος; vi. Νυκτιωπὸς qui noctu videt; ut νυκτιωπὸς λαθτσωίη, apud Euryp. in Iphig. Taur. ex ὤψ, ὠπός, comp. ut præced. cum νὺξ, νυκτὸς, &c. vide.

Νύκτωρ, adv. noctu. Th. νύξ.

Νύκτωρ, dicitur & nominaliter cum articulo; ut ὁ νύκτωρ, nocturnus in Epigr.

Νύμφα, dicitur interdum, pro νύμφη; V.

Νυμφαγωγεῖν, adducere sponsam sponso: nuptias conciliare, auspicem esse nuptiarum, nuptias conglutinare, & coagmentare; Plut. in Solone, à seq. V.

Νυμφαγωγὸς, ὁ, ἡ, dux sponsæ: ex νύμφη, sponsa, & ἄγω, duco.

Νύμφαι, αἱ, nymphæ; sic & dicuntur apes, crabrones, vespæ, quando incipiunt formari; Aristot. 5. animal. à sing. νύμφη; V.

Νυμφαία, ας, ἡ, nymphæa, herba in paludibus & stagnantibus aquis; Dioscor. l. 3. à Th. νύμφη; V.

Νυμφαῖος, qui nympharum est, ad nymphas pertinens; ab Eustathio etiam formicæ alatæ, & vermes in hortis, νυμφαίοις dicti esse annotantur: Item Νυμφαία, herbæ nomen, quæ vulgò lilium, seu rosa aquatica vocatur: Item Νυμφαῖον, fanum est, seu delubrum nympharum, Suid. ut & Νυμφαιὼν, nympharum sacrum, aut templum: Item Νυμφὰς, ἀδ-ος, ἡ, quæ nympharum est; Paus. in Att. &c. omnia à Th. νύμφη, ἡ; V.

Νυμφᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Gr. sponsus.

Νυμφεία, τὰ, & νυμφία, nuptiæ; Soph. Item Νυμφεῖον, ε, τὸ, & νυμφίον, thalamus sponsi & sponsæ; thalamus in quem nupta ducitur, Eust. à Th. νύμφη; vide.

Νυμφεῖος, εία, ον, sponsalis, ad sponsam pertinens. Th. νύμφη.

Νυμφεύειν τινὶ τὴν θυγατέρα πιὸς, alicujus filiam alicui despondere, sponsam dare. Th. νύμφη.

Νυμφεύω, nuptum, seu nuptui do, vel colloco, ut apud Euryp. in Iphig. Aul. Ἀχιλλεῖ νυμφεύσασα παῖδα, Achilli nuptum dans; in passiv. Νυμφεύομαι, nuptui collocer, ut apud Euryp. νυμφευθεῖσα παρ' ἀνδρὶ, viro nupta: Item nuptui mihi datur, accipio in uxorem; undè verbalia, Νύμφευμα, connubium; Νύμφευτις, elocutio quâ puella nuptui datur; Νυμφεύτης, ὁ, idem cum παρανυμφίος, qui eodem curru cum sponso & sponsa sedens, eos deducit domum sponsi, Poll. l. 3. Metaph. bubulcus armenti sui νυμφεύτης, vocatur; apud Plut. in Polit. Νυμφεύτηρ, ῆρος, ὁ; sponsus, maritus; & Νυμφεύτεια, ας, ἡ, pronuba, seu quæ sponsam ex paternis ædibus ad ædes sponsi comitatur; vel ea quæ nuptias adornat, Plut. in Lycurg. Item quæ recens nupsit; Suid. omnia à Th. νύμφη; V.

Νυμφεῖον, idem quod νυμφαιὼν, nympharum sacrum aut templum; ab eod.

ΝΥ'ΜΦΗ, ης, ἡ, sponsa, nova nupta, NYMPHA, gen. pl. νυμφέων, Ion. pro νυμφῶν. Hinc νυμφίος, ου, ὁ, sponsus: sed νύμφιος, seu νυμφικὸς, ε, sponsalis: νυμφόω, f. ωσω, nuptum do: νυμφεύω, ε, ad nymphas pertinens: παρανυμφίος, ε, ὁ, pronubus.

Νυμφιᾶν, furore corripi ob visam nymphæ effigiem, vel speciem in fonte; vel corripi velut lymphato furore; Aristot. animal. l. 8. c. 24. à Them. νύμφη; vi. Undè etiam Νύμφια, τὰ, sponsalia: Item Νυμφίδες, calceamenta muliebria quæ sponsæ dantur; Hesych. Item Νυμφικὸς, ὴ, ὸν, sponsalis; undè adv. Νυμφικῶς, more nuptiali, ritu sponsali; ut νυμφικῶς ἐσταλισμένος, nuptiali veste indutus; Suid. Nazianz. omnia ab eod. Th. νύμφη; V.

Νυμφίδιος, ία, ον, Poët. sponsalis, ad sponsam pertinens: &

Νυμφίος, ε, ὁ, sponsus. Th. νύμφη.

Νυμφὶς, ίδος, ἡ, sponsalis; ab eod. vi. undè etiam, Νυμφίδιος οἶκος, in quo sunt nymphæ; Suid.

Νυμφοκομέω, novam nuptam adorno; Euryp. à seq. νυμφοκόμος; V.

Νυμφοκόμος, gen. Ion. à

Νυμφοκόμος, ε, ὁ, ἡ, sponsam ornans: ex νύμφη, sponsa, & κομέω, orno, curam gero.

Νυμφόληπτος, ὁ, ἡ, lymphatus, nympharum spiritu correptus, fanaticus: q. qui speciem nymphæ in fontem viderit: ex νύμφη & λαμβάνω, capio: f. λήψομαι.

Νυμφόληψία, lymphatio, furor quo corripitur qui effigiem nymphæ, seu speciem è fonte viderit; ex iisd. cum præced. V.

Νυμφόνομος, quæ circa sponsam adornandam occupatur: ex νύμφη, & πόνος, V.

Νυμφοστολέω, nuptam, vel sponsam deduco ad sponsum: Item orno sponsam, undè Νυμφοστοληθεῖσα, nova nupta dicitur, quæ ornata est, ad sponsum ducenda, Strab. l. 6. à seq. vi.

Νυμφοστόλος, ε, ὁ, ἡ, sponsam ornans: ex νύμφη, sponsa, & στέλλω, orno.

Νυμφὼν, ῶνος, ὁ, thalamus, cubile sponsi. Th. νύμφη.

ΝΥ'Ν, vel Att. νωὶ, NUNC, ὁ, ἡ, τὸ, νεῦ, sc. ὦν, ὖσα, ὸν, præsens: ἄχρι τοῦ νεῦ, sc. χρόνου, ad hoc usque tempus: ἀπὸ τοῦ νεῦ, sc. χρόνου, ab hoc tempore, post hoc tempus: at

Νεὼ, igitur, enclit. Idem quod νύ.

ΝΥ'ΞΞ, νυκτὸς, ἡ, NOX: acc. νύκτα. Et Metaph. pro tempore ignorantiæ. Hinc νύκτερος, ε, ὁ, ἡ, nocturnus, νύκτωρ, & νύχα, adv. noctu: μεσονύκτιος, ε, ὁ, ἡ, media nox: παννύχιος, seu παννύχος, ε, ὁ, ἡ, pernox: at

Νύξ', pro νύξε, Ion. pro ἔνυξε, 3. sing. a 1. act. verbi νύσσω, pungo, vulnero, f. ξω, p. νένυχα, a. 1. inf. νύξαι, part. νύξας.

Νύξω, pungam, f. 1. act. ejusd.

ΝΥΟ Σ, ὸς, ἡ, NURUS, sponsa: à νέος, q. nova filia.

Νύσος, claudus, χωλὸς, Syracus.

Νύσται, ης, ἡ, meta, ad quam νύσσοντες, equi.

Νύσσοντες, nom. pl. præs. part. act. à

ΝΥ'ΣΣΩ, seu πύω, pungo, fodico, f. ξω, p. νένυχα, a. 1. ἔνυξα, perf. pass. νένυγμαι. Hinc νυγμὸς, & νυμὸς, punctus, stimulus, κατανύσσω, compungo: κατάνυξις, εως, ἡ, compunctio.

Νύστεγμα, τὸ, & Νυστιμὸς, ε, ὁ, dormitatio, verbalia, à seq. Th. νυστάζω, f. ξω; V.

ΝΥΣΤΑ'ΖΩ, dormito, præ somno capite nuto, f. ξω, p. νενύστακα, a. 1. ἐνύστασα. Dicitur νυστάζω, pro νυσταζόω, a νδέω, nuo.

Νυστακτὴς, ε, ὁ, dormitator, propriè, capite nutante dormitans, vel dormitare faciens; Aristoph. in vesp. undè adv. Νυστακτικῶς, more eorum, qui nutante capite dormitant; vel more eorum quorum oculi somno connivent, Gal. in Lex. Hippocr. verbalia, à præced. Th. νυστάζω, f. ξω, propriè dormito capite nutans; (nam à ῥυστάζω derivatur, exempto ε.) Item exp. conniveo; undè etiam Νυσταλέος, ε, ὁ, dormitator, dormitabundus; Hesych.

Νυσταλογερόντιον, ε, τὸ, silicernium somnulentum, senex dormitator, Etym. ex νυσταλέος, & γέρων, οντος, undè γεροντίον, τὸ, &c. V.

Νύπω, vide in νύσσω, pungo.

Νύχα, noctu, Hesych. adv. à νὺξ, νυκτὸς, vel à νύχος, nox, &c. V.

Νυχεία, ας, ἡ, Nymphæ nomen.

Νυχεία, ἡ, pernoctatio, pervigilatio, Hesych. à νυχεύω, noctu aliquid facio, vel pernocto, Euryp. in Rhesso; undè etiam verbale νύχευμα, τὸ, licubratio, seu vigilia, Euryp. omnia à Th. νὺξ; undè νύχευμα, τὸ, vel νυχὸς, ὁ, nox, &c. V.

Νυχθήμερον, spatium 24 horarum, ex die & nocte: ex νὺξ, nox, & ἡμέρα, dies: κὶ mutantur in χθ, ob sequentem aspiratam.

Νύχιος, ε, ον, nocturnus, a, um. Them. νύξ.

Νυχοβόρος, noctu vorans; Nicand. ex νὺξ, noctu, & βορὰ, unde βόρος, &c. vide.

Νύχος, ε, τὸ, nox, tenebræ. Th Νύξ.

ΝΩΤΑΑ, ων, τὰ, edulia suavia & delicata: q. νέον γάλα.

Νωγαλθύματα, & νωγαλίσματα, τὰ; (à νωγαλίζω, nogala comedo;) idem quod Th. νώγεμα, scitamenta & lenocinia coquorum, &c. V.

Νωδαγέρων, senex, & edentulus; ex seq. νωδὸς, & γέρων; V.

Νωδὸς, ὸν, edentulus: ex νὴ & ὀδὼς, dens.

Νώδυνος, ε, ὁ, ἡ, expers doloris: ex νὴ & ὀδύνη; dolor. Hinc νωδυνία, indolentia.

Νῶε, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. requiescere.

Νῶϊ, pro νῶτα, ob seq. aspirat. nomin. pl. à νῶτος, ε, ὁ, dorsum: in pl. τὰ, νῶτα.

Νωθεία, ας, ἡ, & Ion. νωθείη, tarditas, segnities: à

ΝΩΘΗ'Σ, ές, ὁ, ἡ, tardus, piger: νωθρότης, ητος, ἡ, tarditas, segnities: ex νῶ, part. priv. & θέω, curro.

Νώθητι, Synæresi Ion. pro νοήθητι, a. 1. imperat. passiv. à νοέω, cogito. Th. νόος, νόος, ὁ, mens.

Νώθρος, ignavam caudam habens; vocabulum à comicis fictum, ut docet Eustath. quo significatur tardus in veneram & languidus; à præced. Th. νωθὴς, & ὠθρὸς, ἡ, &c. V.

Νωθρεία, & Νωθρία, ας, ἡ, tarditas, segnities, pigritia; unde Νωθρεύω, segnis sum, torpeo: Item Νωθρόω, tardus & piger sum; omnia à Them. νωθὴς, undè seq. νωθρὸς, segnis, tam in incessu, quàm in agendo, &c. V.

Νωθρὸς, ὸν, tardus, piger. Them. νωθὴς.

Νωθρότης,

Νωθρότης, idem quod νωθρία; à præced. νωθρός, &c. V. Unde etiam adv. νωθρῶς, tarde; Hippocr. Aphor. l. 1.

Νωθροκάρδιος, qui ignavo & segni est corde, excors, stupidus; qui tardo est ingenio; Hesych. ex νωθρός & καρδία, ἡ, V.

Νῶϊ, ιῶ, NOS: & νώϊν, νῷν, nom. & dat. dual. ab ἐγώ, ego.

Νώτερος, noster, qui scil. nostrum duorum est; ut, Il. ο. ναίτερον λέχος; est à præced. νῶϊ, nos, duo, &c. V.

Νῶκαρ, torpor: à νώ, pro νή, & σκαίρω, salto.

Νάκαρος, ρος; exp. etiam exanimis; utpote κᾶρ, non habens, i. e. animam; Eust. & sic est ex νά; & Th. κέαρ; unde κᾶρ, cor, &c. V. Item, νῶκαρ, exp. dormitatio; segnities, torpor; veternus, sopor; quasi τῶ νὲ κάρηατος, q. d. soporatio mentis; ut tradit Schol. Nic. in Ther. v. 189. (à Suida, & Etym. adjective etiam exponitur δυσκίνητος.) à Th. κάρος; unde κηρύκη, &c. V.

ΝΩΛΕΜΗΣ, ές, ὁ, ἡ, & τὸ νωλεμές, indefinens, assiduus: qu. ex νὴ & λείπω, seu λέμμα. Hinc νωλεμίας, indesinenter, adv.

Νωμᾶν, Poët. regere, gubernare, præs. inf. act. à νωμάω. Hinc

Νωμήσας, Dor. pro νωμήσας, a. 1. part. act. &

Νωμήσειαν, Dor. pro νωμήσειν, 3. pl. f. 1. act. veror. ejusd.

Νωμίζω, distribuo, moveo, vibro; considero. Th. νέμω, divido, pasco

Νώμησαν, distribuerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. Ion. &

Νωμήσας, αντος, vibrans, a. 1. part. act. à νωμάω, quod V.

Νώμησις, ίσ, ἡ, motus, agitatio, consideratio, &c. Suid. est verbale, à νωμάω, V.

Νωμῶ, Dor. pro νέμω.

Νώνυμος, & νάνυμος, Poët. pro ἀνώνυμος, ος, ὁ, ἡ, obscurus, ignobilis, nomine carens: ex νὴ & ὄνυμα, Æol. pro ὄνομα, αλος, τὸ, nomen.

Νώροψ, ὁπος, ὁ, ἡ, splendidus: ex νω, pro νὴ, & ὄψις, εως, ἡ, visus, hoc ab ὄπωμαι, video, quod obscuret visum.

Νάροψ, scribitur etiam cum ω, sic, νώροψ; κρ σέρνιν τῆς ὄψεως; splendor enim, ut ferri & armorum, &c. Visum solet obscurare; vide præced.

Νῶσαι, Synæresi Ion. pro νήσαι a. 1. inf. act. &

Νώσατο, excogitavit, pro νήσατο, 3. sing. a. 1. m. Sic νόσασθαι, pro νοήσασθαι, a. 1. inf. m. & sic inalibis; à νοέω, cogito. Th. νόος, νῶς, ὁ, mens.

Νῶτ' pro νῶτα, nom. plur. à νῶτος, ος, ὁ, dorsum.

Νωτιαγωγὸς, dorso vehens, dorsuarius; in Hipp. latr. ex νῶτος, & ἀγωγὸς, vide.

Νωτάκμονες, nom. pl. à

Νωτάκμων, ονος, ὁ, ἡ, incudem gerens in tergo: ex νῶτος, tergum: & ἄκμων, ονος, ὁ, incus, qu. à κάμνω, quod nullis ictibus fatigetur: ex α, priv. & κάμνω, lassesco.

Νωτάρης, qui dorso aliquid tollit; qui dorso onus subit; i. e. ὁ δὴ νάτα αἴρων καὶ βαστάζων; ex νῶτος & ἄειρω, V.

Νωτεῖος, α, ὁ, & νωταῖος, ad dorsum pertinens; ut, νωτεία ἀκανθα, spina dorsi; Aristot. & νωταῖος μυελὸς, medulla dorsi, medulla spinæ in dorso; item, νωτεῖς, (sicut νωταγωγοὶ) dossuarii, seu, dorsuarii; Poll. l. 2. Omnia, à Th. νῶτος, V. Unde etiam, νωτιδαῖον, (quod etiam ὀθνειοτέρα) genus quoddam ἡδὺ γαλεῶν, piscium; ab eminente dorso, Athen. l. 7. ex Aristot. Item, νωτίζω, terga do, seu, verto; vel, à tergo relinquo; Poll. l. 2. exp. etiam, facio ut adversarius terga vertat; abigo, persequor; item, tego, apud Euryp. in Phæn.

Νωτόγραπτος, cujus dorsum notis aliquibus inscriptum est, ex νῶτος & γράπτος, V.

Νωτοπλὴξ, cujus dorsum verberibus contusum est, vel contundi solet; verbero, mastigia; apud Suid. ex νῶτος & πλήσσω, vel, πλήσσω; unde πλὴξ, &c. V.

ΝΩΤΟΣ, ος, ὁ, dorsum, tergum: in pl. τὰ νῶτα. dat. pl. νάτοισι, gen. pl. νώτων, q. à νάω, moveo.

Νωχέλεια, tarditas, segnities; Il. τ. idem quod νωχελία; & ab eod. seq. νωχελὴς, V.

Νωχελὴς, ές, ὁ, ἡ, & τὸ, ὲς, tardus, segnis: ex νὴ & κέλλω, moveo, curro.

Νωχελίζω, tardo, moror; Hesych. à νωχελὴς, V.

Νωχελία, ας, ἡ, ignavia: à præced.

Νάψ, Hesych. qui visu est imbecillo: ex νὴ, pro νὴ, neg. vel, priv. & ὤψ, &c. V.

Ξ.

Ξ Decima quarta est litera, & apud Græcos sexaginta significat. ξ. pro σ. Dor. in f. & a. 1.

Ξαίνιον, ος, τὸ, vel, ξάνιον, instrumentum ad carminandum; pecten; ut exp. Hesych. & Suid. Item, mensa coquinaria supra quam carnes concidunt; Poll. l. 10. Est à seq. Them. ξαίνω, V.

ΞΑΙΝΩ, carmino, carpo, cædo, percutio, f. ξανῶ. p. ἔξαγκα. Hinc ξάνιον, τὸ, pecten.

Ξανέω, ῶ, f. ήσω; carminandæ, seu, carpendæ lanæ labore fatigor; & general. lanificio lassor, Poll. Item, simpl. fatigor, lassesco, unde verbale, ξάνσις, ἡ, defatigatio ex carminatione lanæ; Poll. vel simpl. lanificium ipsum, seu, lanæ carminatio, &c. à Th. ξαίνω, V.

Ξάνθος, ος, bovi simile animal quod juxta Atlanticum mare nascitur.

Ξάνθη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Ξανθήσιν, dat. pl. Ion. f. g. pro ξανθαῖς, à ξανθὸς, flavus.

Ξανθίας, ος, ὁ, qui flavos habet capillos; unde ξανθίαι, ὅι, decebantur fœminæ comicorum; à flavis, quibus sunt ferè præditi, capillis; qui proinde & πυρρίαι, Eustath. Il. γ. à Th. ξανθὸς, V.

Ξανθίζω, f. ίσω, flavum reddo, seu flavum: item flaveo, flavus sum. Th. ξανθὸς, flavus.

Ξανθικὸς, ὴ, ὁ, Aprilis mensis apud Macedones; (qui Hebræis Nisan) unde ξανθικὰ, τὰ, festum dicebatur, eo mense Xantico, seu, Aprili, celebrari solitum, pro lustratione exercitus; Suid. & Hesych. à Th. ξανθὸς, V.

Ξάνθιον, ος, τὸ, herbæ nomen, quæ & lappa minor, & lappa inversa dicitur; de qua Dioscor. l. 4. c. 138. ab eod. Them. ξανθὸς; item, ξάνθισμα, ατος, τὸ, ipsa actio reddendi flavum; in Epigr. verbale, à ξανθίζω, V.

Ξανθόγαιος, ὁ ἡ, flavum habens terram; à Th. ξανθὸς & γῆ, inusit. pro γαῖα, vel, γῆ, &c. V.

Ξανθόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ, flavicomus: ex ξανθὸς, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, capillus.

Ξανθοκαρήνως, cui flavum est caput; i. e. cui flavi sunt capitis pili; ex ξανθὸς & κάρηνον, τὸ, V.

Ξανθοκομῶν, gen. pl. Dor. à

Ξανθοκόμης, ος, ὁ, ἡ, flavicomus: &

Ξανθοκόμος, ος, ὁ, ἡ, flavicomus: ex ξανθὸς & κόμη, coma.

ΞΑΝΘΟΣ, ὴ, όν, flavus, a, um; luteus. qu. ab ἄνθος, ους, τὸ, flos. Est & Ξάνθος, ος, ὁ, nomen propr. fluvii.

Ξανθοῦσθαι, fieri flavum, flavescere; unde, ξανθωθῆναι, flavescit, rufescit, à Th. ξανθὸς, V.

Ξανθοχόλος, qui flavâ laborat bile, Eust. Unde, ξανθοχολικὸς, biliosus, cholericus; Ægin. ex ξανθὸς & χολὴ; unde χόλος, &c. V.

Ξανθόχρως, ος, ὁ, ἡ, qui flavam cutem habet; ex ξανθὸς & χρώς, cutis. Th. χρόα, color.

Ξανθῶν, gen. Dor. pro ξανθοῦ: à ξανθὸς.

Ξανῶ, fut. 1. act. verbi ξαίνω, quod vide.

Ξανθωπὸς, rufus aspectu; ex ξανθὸς & ὤψ, ὠπὸς, V.

Ξάνιον, vide supra ξάνιον.

Ξάντης, ος, ὁ, carminator; Plat. Unde ξαντικὸς, ὴ, ὁ, ad carminationem pertinens; unde in fœm. Ξαντικὴ, sub. τέχνη, ars carminandi; Plat. in Polit. Utrumq; à ξαίνω, f. ξανῶ, &c V. Unde etiam ξάσμα, τὸ, quod carminatum est; Poll. ex Soph.

Ξεναπάτης, ος, ὁ, hospitum & peregrinorum deceptor, apud Euryp. à ξεῖνος, pro ξένος & ἀπατάω; unde ἀπάτη, &c. Vide.

Ξενήια, hospitalia, nom. pl. à

Ξενήιον, vel ξείνιον, Poët. pro ξένιον, ος, τὸ, munus quod datur hospiti. Th. ξένος, hospes.

Ξενίζω, hospitem excipio; à ξεῖνος, Poët. pro ξένος, hospes.

Ξενικός, peregrinus, Ion. pro ξενικὸς, v. Th. ξένος, hospes.

Ξεινος, pro ξένιος, α, hospitalis, ad hospites pertinens: ab eod. Th.

Ξενοδόκος, & ξενοδόχος, ὁ, ἡ, hospitium præbens, dat. ξενοδόκῃ, hospiti: et

Ξενόδοκος, ὁ, ἡ, cui hospitium præbetur: à ξένος, pro ξένος, hospes, & δέχομαι, accipio.

Ξενοκτονέω, Ion. pro ξενοκτονέω, peregrinos interficio: ex ξένος & κτείνω, interficio.

Ξεῖνος, Ion. pro ξένος, hospes.

Ξεναγέτης, ου, ὁ, qui est hospitum dux & exceptor. Ex ξένος, hospes, & ἄγω, duco.

Ξεναγέω, ῶ, ἤσω, duco hospites ad ea quæ vilenda sunt: ex ξένος, hospes, & ἄγω, duco.

Ξεναγία, munus ejus qui est dux militum externorum; ità vocatur etiam certus militum numerus; de quo lege Ælianum; à ξεναγὸς, idem quod ξεναγωγός; id V. Item, ductor, seu, dux externorum militum; Thuc. & Xen.

Ξεναγωγέω, ῶ, duco hospites ad ea quæ vilenda sunt: item hospitio suscipio: ex iisdem.

Ξεναγωγὸς, ductor hospitum; unde in plur. masc. ξεναγωγοὶ, esse dicuntur qui hospites ad ea quæ vilenda sunt ducere solent; quos Bud. perductores vocat; ex iisd. cum præced. V.

Ξεναλίζω, Suid. συναθροίζω, congrego; propriè, est ξένας ἁλίζω.

Ξεναπάτης, α, ὁ, Poët. & Dor. pro

Ξεναπάτης, ου, ὁ, hospitum deceptor: ex ξένος, hospes: & ἀπατάω, decipio.

Ξεναπάτια, vel, ξεναπάτη, ἡ, deceptio hospitis, vel, hospitum, Euryp. & Plat. ex iisd. cum præced. V.

Ξεναρκὴς δίκη, hospitalium jus. Sed ita vocatur ἡ δίκη ἡ τοῖς ξένοις ἀρκέσα τὸ βοηθῆσαι, τὸ πᾶσαν ὕβριν ἀπ' αὐτῶν ἀπωθῆσαι: id est justitia, quæ peregrinis & hospitibus opem fert, &c.

Ξενδία, peregrinus & ignarus sum; à Th. ξένος, V.

Ξενηλασία, peregrinorum expulsio, seu, ejectio; de rebus etiam dicitur; item, ξενηλατέω, peregrinos, seu, hospites expello: ex ξενὸς & ἐλαύνω, vide.

Ξενία, ας, & Ion. ης, ἡ, hospitium. Th. ξένος, hospes.

Ξενίζω, hospitio excipio; item, novitate quasi peregrinâ turbo: hinc part. præs. τὰ ξενίζοντα, peregrina; à vulgi sententiâ abhorrentia: f. ἴσω. p. ἐξένικα. a. 1. ἐξένισα. præs. pass. ξενίζομαι, ῇ, ηται, diversor; item, re peregrinâ percellor. a. 1. pass. ἐξενίσθην. a. 1. sub. pass. ξενισθῶ. Th. ξένος, hospes.

Ξενικὸς, ὴ, peregrinus, exterus: item, hospitalis: ab eod. Th.

Ξενικὸν, & ξενικῶς, more peregrinorum; apud Plat. & Athen. Utrumq; adv. à præced. ξενικὸς, V. Unde etiam, neut. ξενικὸν, τὸ, est id quod peregrini quotannis persolvebant; & ξενόβιον, è regione extera & peregrina; adv. à ξένος, V.

Ξένιον, τὸ, & ξένιος, ὁ, vide suprà ξένιον, & ξένιος.

Ξενισθεὶς, hospitio susceptus, a. 1. part. pass. &

Ξενισθῶμαι, 1. pl. a. 1. sub. pass. à ξενίζω, quod V.

Ξένισις, εως, ἡ, & ξενισμὸς, ὁ, hospitalitas; vel, hospitum susceptio; item, mutatio, seu, perturbatio quæ fit peregrinâ & insolitâ rei novitate; verbalia, à ξενίζω, V.

Ξενιτεία, ας, ἡ, peregrinatio, absentia à patria; item, hospitium; verbale, à seq. ξενιτεύω, V.

Ξενιτεύω, f. εύσω, peregrè dego, peregrinor. præt. m. ξενιτεύομαι, idem, expon. & in alieno solo mercede milito. Th. ξένος, hospes.

Ξενοδόκος, vel, ξενοδόκος; q. d. hospitum receptor, seu, susceptor, hospes; item, caupo; unde, ξενοδοκία, hospitum exceptio, seu, susceptio; item, ξενοδοκεῖον, vel, ξενοδοκεῖον, locus in quem hospites recipiuntur, hospitium; item, caupona; & vide comp. in seq.

Ξενοδοκέω, ῶ, hospitalis sum: hospitio alios excipio: ex ξένος & δέχομαι, recipio: p. m. δέδοκα, unde δοκὴ, ἧς, ἡ, convivium.

Ξενόεις, εντος, ὁ, hospitibus & peregrinis frequens; ut, ξενόεις θρόνος, apud Euryp. in Iphig. Taur. à Th. ξένος, V.

Ξενοκοπεῖν, exp. plagas accipere; i.e. πληγὰς λαβεῖν; seu, cædi, apud Suid. ex Metagine.

Ξενοκτόνος, hospitum occisor seu interfector; unde ξενοκτονία, hospitum occisio; & ξενοκτονέω, ῶ, hospites occido, Plut. Euryp. &c. Ex ξένος & ἔκτονα; pr. m. verbi κτείνω, &c. Vide.

Ξενολασία, hospitum expulsio; peregrinorum ejectio, dicitur etiam de rebus, quæ non secus expelluntur & rejiciuntur, ac peregrini expelli seu submoveri solent; item, ξενολατέω, ῶ, peregrinos, hospites, vel, externos ejicio; ut, alienos abigo, &c. Scribitur etiam, ξενηλασία & ξενηλατέω, apud Thuc. Aristot. & Plut. &c. ex ξένος; & ἐλαύνω, fut. ἐλάσω; ab ἐλάω; unde, ἐλασία, & ἐλατὴρ, &c. V.

Ξενόλογος, ου, ὁ, Xenologus, nomen prop.

Ξενολόγος, externorum militum collector, qui cogit externos milites; unde, ξενολογία, externorum militum collectio; & ξενολόγιον, externorum militum collectorum manus, seu, exercitus; sic etiam, ξενολογεῖον, externos milites colligo, seu, cogo; apud Aristot. & Isocr. &c. Ex ξένος & λέγω, colligo; unde λογὸς, selectio, &c. V.

Ξενομανέω, peregrinis rebus & mercibus externis seu exoticis supra modum delector; Plut. Unde ξενομανία, peregrinarum rerum, & mercium externarum amor; vel, nimium & inconsultum externorum studium; ex ξένος & μαίνομαι, f. μανοῦμαι; unde μανία, &c. V. Sic, ξενοπαθέω, re aliquâ tanquam peregrinâ & novâ perturbor. Plut. exp. etiam, taceo & stupidus fio ad ingressum externorum; ex ξένος & πάθος; unde πάθη, &c. Vide.

ΞΕ'ΝΟΣ & Poët. ξεῖνος, ου, hospes, peregrinus. Hinc ξένιος vel ξεῖνος, hospitalis. ξένιον, munus, seu donum quod datur hospiti. ξενόω & ξενίζω, hospitio accipio. πρόξενος, ου, ὁ, ἡ, publicus hospes. προξενέω, fam. publicus hospes, hospitio excipio nomine civitatis. προξενητὴς, οῦ, ὁ, proxeneta, pararius conciliator. ἄξενος, ου, ὁ, ἡ, inhospitalis. πολύξενος, ου, ὁ, ἡ, qui multos excepit h spitio.

Ξενοσύνη, & Poëticè ξεινοσύνη, hospitalis amicitia, hospitii necessitudo & jus, Od. φ. à Th. ξένος, V.

Ξενοτροφέω, externos milites alens; unde ξενοτροφία, ipsa actio alendi milites externos, & stipendii illis præbendi; & ξενοτροφεῖον, externos milites alo, vel, mercede conduco; Isocr. ex ξένος & τρέφω, V.

Ξενοῦμαι, hospitio sive hospitii necessitudine jungor: à præced.

Ξενοφονέω, hospitis, vel, hospitum occisor; unde ξενοφονία, occido hospites; ex ξένος & φένω; unde φένος, &c. Vide.

Ξενοφῶν, ῶντος, ὁ, XENOPHON.

Ξενόφωνος, peregrinâ voce utens; unde, ξενοφωνία, peregrina vox; peregrinum loquendi genus & inusitatum, Poll. l. 2. Ex ξένος & φωνὴ, V.

Ξενόω, ῶ; hospitio accipio, vel, suscipio; à Th. ξένος, V. Unde etiam, ξενύλλιον, ου, τὸ, hospes qui peregre advenit; Plut. Item, ξενὼν, ῶνος, ὁ, hospitium, diversorium; Plat. locus hospitibus peregrè advenientibus destinatus; Xenodochium; exp. & nosocomium; seu, domus in quam peregrini ægrotantes recipiuntur; Suid. al eod. Th.

Ξένως, adv. peregrinè, peregrinorum more. Th. ξένος, peregrinus.

Ξένωσις, εως, ἡ, mentis alienatio; Euryp. in Herc. fur. ab eod. Th.

Ξέρξης, Xerxes. Persicum est nomen Gr. Ἄρης, Martius.

Ξερὸς, ρὰ, ὁ, aridus; idem quod, & à Th. ἔρεος, V. Ex eo enim fit per Systo en.

Ξεσθεὶς, rasus, a. 1. part. pass. à ξέω, rado, quod V.

Ξέσις, εως, ἡ, rasura, scalptura; ipsa actio radendi, scalpendi, poliendi, & dolandi; Theophr. Item, ξέσμα, τὸ, r mentum; Dioscor. l. 2. c. 162. Vel è saxo scalptum, aut, è ligno dolatum est; item, ξεστὸς, instrumentum ad radendum; radula; verbalia; à Them. ξέω, f. ξέσω, &c. Vide.

Ξέστης, ου, ὁ, sextarius, nomen mensuræ, gen. pl. ξεστῶν. Ex Latinâ voce sextus.

Ξεστὸς, ὴ, & Ion. ξεστὸς, rasus, scalptus,

ptus, dolando politus: in pl. ξυσὶ à ξέω.

Ξέσσω, τὸ, exp. rasura; à præced. ξέσσος, V.

ΞΕΩ, rado, polio, scalpo, dolo: f. ξέσω, perf. pass. ἔξεσμαι, a. 1. pass. ἐξέσθην. Hinc ξέσις, εως, ἡ, rasura. ξεστὸς, rasus, scalptus, ξύλον, idem quod ξέον. ξύστρα, strigilis. ξυλὶς, radula. ξυρὸς, acutus. ξυρέω, novaculâ rado.

Ξυρὸ, ᾶς, ἡ, terra: à ξυρὸς, aridus.

Ξηραίνω, arefacio: f. ανῶ, p. ἐξήραγκα, a. 1. ἐξήρανα, perf. pass ἐξήραμμαι, pert. part. pass. ἐξηραμμένος, η, ον, a. 1. pass. ἐξηράνθην, ης, ἡ. f. 1. pass. ξηρανθήσομαι. Th. ξηρὸς, aridus.

Ξηρέλαιψις, idem quod ξηρελαιρία, unctio citra lavationem facta; q. d. ficca unctio; à ξηρελαιρέω ῶ, q. d. ficcè ungo; vel, in ficco ungo; vel, ungo abſq; balneo, i. e. balnei uſu; vel, ſub dio & ad ſolem ungo, ut fiebat in palæſtris; Plut. ex ξηρὸς & ἀλείφω; f ψω; unde ἀλειψις, & ἀλειφὴ, &c. Quæ V.

Ξηραμπέλινος, ut ξηραμπέλινος χιτὼν, colorem habens vitibus arefactis ſimillimum; ex ξηρὸς & ἄμπελος; unde ἀμπέλινος, &c. V.

Ξηρανθεὶς, ficcatus, a. 1. part. pass. & Ξηρανθὼ, a. 1. ſub. pass. à ξηραίνω, quod vide.

Ξήρανσις, εως, ἡ, ſiccitas, ariditas; vel, ipſa ſiccandi arefaciendiq; actio; item, ξηραντικὸς, ἡ, ὁ, ſiccandi vi prædictus, ſiccans; Plut. & Athen. verbalia, à ξηραίνω, ſicco, &c. V.

Ξηρασία, idem quod ξήρανσις, id V. Item, ξηρασία, dicitur vitium capillorum, quum in ſimiles lanugini apparent; perinde ac ſi pulvere conſperſi eſſent; author definit. medicarum; à ξηραίνω; & Th. ξηρὸς; unde etiam, ξηράμιον, idem quod ξήριον φάρμακον, medicamentum aridum, quod in pulveris modum inſpergitur; ideoq; κατάπασμα appellatur; Ægin. l. 7. c. 13. à Th. ξηρὸς, V.

Ξηροβατικὸς, qui in ſicco ambulat, Athen. ex ξηρὸς & βαίνω; f. βήσομαι, præt. βέβηκα, unde βατὴρ, βατέω, &c. V. Item, ξηροβιωτικὸς, qui in ſicco vivit; terreſtris; ex Plat. à Th. βίος; unde βιωτὸς, & βιωτικὸς, &c. V. Ξηροκαυζηλία, arida & jejuna affectatio; Demetr. Phal. à κακοζηλία, V. Ξηρόκαρπος, aridum, ſeu, ſiccum fructum pariens; à Th. καρπὸς, V. Ξηροκίρραλος, qui capite eſt ſicciore; à Th. κεφαλὴ, V. Ξηροκολλύρια, arida collyria, quæ metallicis præſertim conſtant liquoribus, ſuccis, ſeminibus, fructibus, & aliâ ſiccâ materiâ in humore aliquo vel gummi collectâ, & cohærente; vide Aët. l. 7. à Th. κολλύριον, ſeu, κολλύριον, V. Ξηρόμυρον, unguentum ſiccum, vide Aët. l. 6. à Th. μύρον, τὸ, V. Ξηρονομικὸς, qui in ſicco patet ſolet, Plut. in Polit. à Th. νέμω; unde νομὴ, & νομὸς, &c. V. Ξηροπυρία, ἡ, balneum ſiccum, in quo quis tantùm deſudat, non etiam aqua abluitur, Schol. Nic. à Th. πῦρ, unde πυρία; comp. ut cætera præced. cum Th. ξηρὸς, vide.

ΞΗΡΟΣ, ᾶ, aridus, ſiccus, tabidus: q. à ξέω. Hinc ξηρότης, ξηρὸς, ξήρανσις, εως, & ξηρασία, ας, ἡ, ſiccitas.

Ξηροσαρκος, ſiccam carnem habens; Athen. l. 7. ex ξηρὸς & σὰρξ, σαρκὸς, &c. V. Item, ξηροτήκανον, à Syracuſanis dicitur τὸ τήγανον; τήγανον autem ipſis eſt λοπὰς, ſcutella; teſte Athen. l. 6. ex ξηρὸς & τήγανον, τὸ, vide.

Ξηρότης, ητος, ἡ, ſiccitas, ariditas; Plut. Symp. 6. à Them. ξηρὸς, V.

Ξηροτριβία, ἡ, frictio ſicca; Ariſtot. Probl. ſect. 37. ex ξηρὸς & τρίβω; unde τριβὰς, &c. V. Item, ξηροψηφικὸς, qui in ſicco ali ſolet, Plat. in Pol. ex ξηρὸς & ψήφω; unde ψῆφος, & ψηφὰς, &c. V. Ξηροφάγω, arida epulor; comedo quæ ſiccandi vim habent; cibis ſiccioribus, ſeu aridioribus utor, Dioſc. & Epigr. l. 2. ex ξηρὸς & φάγω, V. Item ξηρόφθαλμος, ſiccum habens oculum; unde, ξηροφθαλμία, oculorum ſiccitas, vel, lippitudinis aridæ genus; à ξηρὸς & ὀφθαλμὸς, &c. V.

ΞΙ'ΡΙΣ, ſeu ξυρὶς, herba quædam.

Ξιφείδιον, idem quod ξιφίδιον; id V. in ξιφίας.

Ξιφήρης, ους, ὁ ἡ ἡ, enſifer, gladium ferens; item, qui gladio manum aptat, ut is qui vaginâ enſem educturus eſt; Herodian. à Them. ξίφος & ἄειρω; tollo; vel, ἄερω, apto, &c. V. Sic etiam, ξιφηφόρος, enſifer; enſe armatus; apud Athen. & Herodian. ex ξίφος & φέρω; unde φόρος, &c. V.

Ξιφίας, ου, ὁ, piſcis quidam marinus; Gaza gladium interpretatur; Strabo galeotam appellat; meminit ejus & Ælian. & Athen. l. 7. ſed eſt & cometæ genus in mucronem faſtigiati; apud Plin. qui ξιφοφόρος; à Theone dicitur; ut, ξιφίας κομήτης, cometes mucronatus, ab aliis; pro ξιφίας, dicitur & ξιφιὸς; teſte Heſych. Item, ξιφίδιον; vel, ξιφείδιον, ου, τὸ, enſiculus, gladiolus; pugio; Xen. & Thuc. Item, ξιφίον, τὸ, idem, gladiolus; item, nomen herbæ Xiphion dictæ; quæ & iris vulgò; Dioſc. l. 4. c. 20, diminutiva, à Th. ξίφος, V. Unde etiam, ξιφίζω, manu in altum ſublatâ ſalto, Heſych. Suidæ & Euſtathio, eſt manibus protenſis gladii figuram facio; unde verbalia, ξίφισμα, τὸ, & ξιφισμὸς, ὁ, ſaltatio ejuſmodi, Athen. l. 14. Item, ξιφιστὴρ, ῆρος, ὁ, & ξιφιστὴς, ου, ὁ, balteus; cingulum ex quo enſis ſuſpenditur; at ξιφιστὴρ, exp. etiam vagina; item, ξιφιστὸς, οῦ, ἡ, dimicatio, ſeu pugna quæ enſibus fit; Heſych. Omnia, ut dictum, à Them. ξίφος, vide.

Ξιφοδύλητος, enſe perniciem adferens; Æſchy. ex ξίφος & δηλέω, V. Item, ξιφοδρέπανον, enſis, ſeu, gladius falcatus, Heſych. a Th. δρέπω; unde δρέπανον, τὸ, V. Ξιφοθήκη, vagina enſis; à θήκη, ἡ, V. Ξιφοκτόνος, qui enſe interficit; Soph. in Ajace; at ξιφόκτονος, (pro paroxyt.) qui gladio peremptus eſt; gladio necatus; unde ξιφοκτονέω, ῶ, gladio perimo, enſe neco; Suid. à Th. κτείνω, in pr. m. ἔκτονα, &c. V. Sic etiam, ξιφομάχαιρα, ἡ, enſis, magnus gladius; μεγάλη μάχαιρα, Heſych. ex μάχαιρα & ξίφος, τὸ, V.

Ξίφος, ους, τὸ, enſis, gladius: dat. τῷ ξίφει. hinc ξιφίδιον, ου, τὸ, gladiolus, pugio. ξιφίας, ου, ὁ, piſcis nomen, & Angl. Knife.

Ξιφηλάτης, qui ſtrinxit gladium; qui enſem vaginâ eduxit; unde, ξιφηλασία, gladii, ſeu, enſis è vagina eductio; enſis evaginatio; ex ξίφος & ἐλάω. Vide. Item, ξιφοργὸς enſium fabricator; ex ξίφος & ἔργον, τὸ, vide.

Ξόανον, τὸ, id quod raſurâ; ſeu, ſcalpturâ politum eſt; frequentius, ξόανα, τὰ, dicuntur ſimulacra è ſaxo ſcu pta, aut, ligno fabricata; à ξύω, ξόω, ἡ, inſtrumentum ad ſcalpendum ſeu radendum; ſcalprum; & utrumq; à Th. ξέω, V.

Ξανθόπερος, cui flavæ ſunt alæ; Arat. à ſeq. ξανθὸς, flavus, quod à Th. ξανθὸς & πέτομαι, τὸ, &c. V.

Ξανθὸς, ἡ, flavus, albus, ruſus, celer, dulcis.

Ξυγγλὼς, pro συγγλὼς, cognatus, &c. V. Sic, ξυγγαργὸς, idem quod συγγαργὸς, ſocius in agro colendo, Ariſtot. ex ξυὼ pro συὼ, & γεωργὸς; quod V. Item, ξυγγνώμων, idem quod, & pro συγγνώμων, conſentiens; item, clemens, mitis, miſericors; facilis ad condonandum; &c. V. Sic, Ξυγκαθοσιόω, conſecro, Plut. ex ξυὼ pro συὼ, & καθοσιόω, quod V.

Ξυγκάτθανε, Poët. Sync. pro συγκατέθανε, 3. ſing. a. 2. ind. act. ex Ξυὼ, κεῖμαι & θνήσκω, morior. a. 2. ἔθανον, ες, ε.

Ξυγκρέω, pro συγκρέω, collido, &c. Vide.

Ξύζυγος, pro σύζυγος, co-junctus, copulatus, &c. V.

Ξυλλης, ης, ἡ, radula; inſtrumentum, quo aliquid raditur; item, gladiolus, à nonnullis δρέπανον, appellatus; pro quo etiam ſcribitur ξυλὶνη, apud Poll. Utrumque, à Th. ξέω, pro ξύω, &c. Vide.

Ξύλα, τὰ, ligna: à ξύλον.

Ξυλαλόη, xylaloe, quaſi lignum aloës dicitur; quod etiam, ἀγάλλοχον appellatur; ex ξύλον & ἀλόη, vide.

Ξυλάριον, & ξυλήριον, τὸ, parvum lignum diminut. à ξύλον, τὸ, V. Unde etiam, ξυλεία, ἡ, lignatio, lignorum collectio; Suid. dicitur etiam ipſa ligna, vel, ligna quæ collecta ſunt ab iis qui lignatum iverunt, Plut. & Herodian. Sic, ξυλεὺς, έως, ὁ, lignator, qui lignatum it, ſeu, ligna colligit; calo; Pauſan. Utrumq; à ξυλεύομαι, lignor, materior, ligna peto, ſeu, conveho, &c. Heſych. Sic etiam, ξυλίζομαι, idem; item, ξύλινος, ligneus,

è ligno fabrefactus, &c. Ab eod. Th. ξύλον, V.

Ξυλικόρ⊙, qui lignum exedit, seu, vorat, ut vermes; ex ξύλον & θοερός; unde βόρ⊙, &c. V. Item, ξυλαγός, qui ligna vehit, lignator; vel etiam, qui ligna bajulat; ut in plur. masc. ξυλαγοί, naves, apud Ulpianum, sunt naves lignariæ quæ ligna convehunt; unde ξυλαγέω, ῶ, ligna veho seu porto, ligna conveho vel bajulo; Poll. l. 7. ex ξύλον & ἄγω, cujus comp. varia mutant α, in η. Ξυλήϊον, vide ξυλέϊον.

Ξύλιν⊙, η, ον, ligneus, a, um: à ξύλον.

Ξυλισμός, ignatio; verbale, à ξυλίζομαι, quod V.

Ξυλίτης, ου, ὁ, piscis quidam, Hesych. à Th. ξύλον, τὸ, V.

Ξυλαμβάνω, corripio, item opem fero: pro συλλαμβάνω. Th. λαμβάνω. f. λήψομαι, capio.

Ξυλλεβδίω, Atticè, pro συλλεβδίω, simul; item, ξύλληψις, comprehensio; ut, apud Herodot. ξύλληψιν ἐποιέοντο, comprehenderunt; est itidem; pro σύλληψις; ut præced ξυλλαμβάνω, vide.

Ξυλοβάλσαμον, lignum balsami; seu, quod è balsamo cæditur; ut sarmenta & furculi; vel, ipse etiam frutex integer: vide Dioscor. l. 1. c. 18. & Plin. l. 12. c. 25. arbor balsamum gignens; ex ξύλον & βάλσαμον, τὸ, V. Item, ξυλογλύφ⊙, qui ligna sculpit; Hesych. à γλύφω; unde γλυφὴ, &c. V. Ξυλοθήκη, locus ubi ligna reponuntur; à θήκη, ἡ, V. Ξυλοκασία, genus quoddam cassiæ; de generibus cassiæ vide Dioscor. l. 1. c. 12. & Plin. l. 12. c. 19. à Them. κασία, V. Ξυλοκέρατα, siliquæ; apud veteres κεράτια vocabantur; quidam arboris ceratoniæ siliquas sic vocant; à Th. κέρας, ατ⊙, τὸ, unde κεράτιον, τὸ, corniculum; item, siliqua; i. e. leguminum folliculus; à corniculi similitudine, &c. V. Ξυλοκιννάμωμον, lignum cinnamomi, Dioscor. l. 1. à Th. κιννάμωμον, V. Ξυλοκόλλα, gluten, quo ligna sociantur; a Th. κόλλα, ης, V. Ξυλοκόπ⊙, qui ligna cædit; seu, ad ligna cædenda aptus; & ἰε ξυλοκόπος, sunt aves quædam, quæ rostro arbores tundunt; Aristot. Hist. an. l. 8. c. 3. Unde, ξυλοκοπίον, fuste cædo; Polyb. & ξυλοκοπία, ipsa actio cædendi fustibus; a κοπὴ, ἡς, V. Ξυλολυχνάχ⊙, candelabrum ligneum; à λυχνάχ⊙, V. Ξυλομανέω, ῶ, insanio, gignendis sarmentis; item, sylvesco, dicitur; de vitibus & arboribus; quando propter ramorum foliorumq; copiam luxuriant, apud Theophr. à Th. μανέω, f. μανήσω, unde μανία, &c. V. Ξυλομάχαιρα, ensis ligneus; ut, ξυλομάχαιρα ἐλεφαντόκαπ⊙, ensis ligneus ebumneo capulo, apud Poll. à μάχαιρα, ης, vide. Item, ξυλομιγὲς, ligno permistum, Strab. l. 12. a Th. μίγνυμι; unde μιγὲς, mistus; comp. ut reliqua anteced. cum Th. ξύλον, &c. V.

Ξυ'λον, ου, τὸ, lignum: q. à ξύω, rado. Hinc ξυλδύομαι, lignor, ligna conveho.

Ξυλόστρωτος, qui ligneum habet pedem; ex ξύλον & στῶς, vide. Item, ξυλοτόμ⊙, ligna secans, seu, secandis lignis aptus; ex ξύλον & τομὴ, vel, τομὸς, &c. V.

Ξυλουργέω, artem fabrilem exerceo. Ex ξύλον & ἔργον, opus.

Ξυλουργικὰ, τὰ, fabrilia. Ex iisd.

Ξυλουργὸς, faber lignarius; materiarius; unde ξυλουργικὸς, ad fabrum lignarium pertinens; ex iisd. cum præced. V. Item, ξυλοφθόρ⊙, qui ligno corrumpit, ut vermes exedendo; ex ξύλον & φθορὰ, ἡ, V. Sic etiam, ξυλοφόρ⊙, qui ligna fert; calo; item, qui fustem, seu, baculum, manu gestat; unde ξυλοφορέω, ligna porto; item, fustem gesto; sic, ξυλοφορεῖα, lignorum portatio; ex ξύλον & φορὸς, V. Sic etiam, ξυλόφρακτ⊙, lignis leptus, seu circumseptus; ex ξύλον & φρακτὸς, ὁ, V.

Ξυλοχίσδεσθαι, Dor. & Poët. pro ξυλοχίζεσθαι, idem fere quod ξυλδύεσθαι, ligna secare & findere, vel colligere, &c. à

Ξύλοχ⊙, ου, ὁ, locus arboribus consitus, sylva: à ξύλον, lignum, materia, & ἔχω, habeo.

Ξυλόω, ῶ, in lignum verto, seu, muto; vel, lignis tego; contigno; unde verbale ξύλωσις, materiatio, seu, materiatura; item, contignatio; à Th. ξύλον τὸ, V. Unde etiam, ξυλώδης, ες⊙, ὁ ἡ, ligneus; item, furculosus, furculaceus, &c.

Ξυμβαίη, contingat, Att. vel Dor. pro συμβαίη, a. 2. opt. act. verbi συμβαίνω. Th. βαίνω, eo.

Ξυμβάλλην, obviam ire, præs. inf. &

Ξύμβλητο, Ion. & Att. pro συνεβέβλητο, occurrebat, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi συμβάλλω, conjicio, committo: ex σύ & βάλλω, jacio.

Ξύμπαντας, universos, acc. pl. m. g. Att. &

Ξύμπασαι, f. g. Att. à σύμπας. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e.

Ξυὼ, Att. & Ion. pro σεὼ, cum præpos. regens dat.

Ξυώαγον, coëgerunt, 3. pl. a. 2. vel imperf. Ion. & Att. à

Ξυωάγω, congrego, committo, ineo. Att. pro συνάγω. Ξυωάγοντες, nom. pl. part. præs. à σύ & ἄγω, duco.

Ξυωείδε, concine, præs. imperat. act. Att. à ζυναείδω. Them. ἀείδω, cano.

Ξυῶν παναγυείων, Dor. pro ξυνῶν, ἅπασι κοινὰν πανηγυείαν.

Ξυωνὰν, ονθ⊙, ὁ, ἡ, Poët. pro κοινωνὸς, q. d. ὁ ξυνῶν, ἐντ⊙, qui cum aliquo est versatur: locius alicujus, particeps.

Ξυωδέατο, Ion. & Att. pro συνεδέοντο 3. pl. pluſq. p. pass. verbi συνδέω, constringo. Th. δέω, ligo.

Ξυωΐπτην, colligare, a. 2. inf. Att. ejusd. verbi & Th.

Ξυωείκοσι, simul viginti: à ξυὼ pro σὺν, Att. & εἴκοσι, Poët. Pleonast. pro εἴκοσι viginti.

Ξυωέηκα, ας, ε, Ion. dissolutione & Att. pro ζυνῆκα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi συνίημι, committo; item intelligo: ex ζυὼ & ἵημι, seu ἴω, mitto: imperf. ἴλω, perf. εἷκα. a. 1 ἧκα. a. 2. ἷω. a. 2. imperat ἕς f. ἥσω.

Ξυώϊεργε, contrahebat, 3. sing. imperf. Ion. & Att. pro ζυνέϊργε, verbi συνείργω, ex ζυὼ & εἴργω, includo. f. ξω.

Ξυῶες, intellige, a. 2 imperat. act. Att verbi συνίημι. ξυώετο, 3. sing. a. 2. m. Att. vide ξυνέηκα.

Ξυωτὰ, acc. pl. n. g. à

Ξυωτὸς, ὸν, intelligibilis, Att. à συνίημι, intelligo. Th. ἴω.

Ξυωδυνάμης, ὴς, σύ πινι δύναμθαι, quæ cum aliquo dormit. ἡ συωδυνέτης, ίδ⊙, ἡ, ἀκοίτης, ἄλοχ⊙, ejusdem cubilis & lecti consors, uxor.

Ξυωὴ, communiter; adv. à ξυὸς, vide.

Ξυωὶν⊙, ὸς, ὁ, ἡ, communis; à ξυὸς, communis.

Ξυωόνας, acc. pl. à

Ξυωὸν, ον⊙, ὁ, ἡ, particeps. Th. ξυὸς, communis.

Ξυωΐασι, 3. pl. præs. ind. à ξυώιμι, Att. convenio, congredior: ex σύ & εἶμι, eo.

Ξυώϊον, pro ξυώϊσκον, quod pro ξυωίσκαν, 3. pl. imperf. Att. verbi συωίω, vel συνίημι, intelligo: vide ξυνέηκα.

Ξυωϊόντων, confligentium, gen. pl. a. 2. part. act. à ξυνίημι, vel ξυώιμι, congredior: quod ex σύ & ἴημι; vel εἶμι, eo: a. 2. ἰὼν ες, ὲς.

Ξυωνενοφύαν, acc. sing. perf. part act. f. g. Att. verbi ξυνένοφα, quod in perf. Att. ξυνένοφα, Atticâ mutatione ε, in ο. Them. νέφ⊙, τὸ, nubes.

Ξυωίζω, pro ξενίζω, hospitium communico, &c. V.

Ξυωοίσῃς, 2. sing. f. 1. act. verbi ξυμφέρω, simul fero, confero: ex σύ & φέρω, fero: f. ὤσω. a. 1. ἤνεγκα.

Ξυωομήλικα, æquali, dat. sing. à

Ξυωομῆλιξ, ικ⊙, ὁ, ἡ, cœtaneus: ex ξυὸς, Att. pro σύ & ὁμῆλιξ, idem; quod ex ὁμὸς, similis: & ἡλικία, statura.

Ξυὸς, ὸν, communis, Att. pro κοινὸς. Hinc ξυόω, ῶ, conjugo, consocio.

Ξυοχὴ, ἧς, ἡ, Att. pro συνοχὴ, coarctatio, in angustum contractio: a συνέχω, constringo. Th. ἔχω.

Ξυόω, ῶ, conjungo, consocio; frequenter apud Nonn. ut πᾶς πάντες οἱ ξυοώσατε μῦθῳ; i. e. hoc omnes uno ore dixistis; item, communico, apud eundem, cui etiam est in usu, ξυοῦσθαι, idem; at, μίαν ἀμφοτέρεις ξυώσατε φρένα, &c. à Th. ξυὸς, V.

Ξυὼν, præs. part. Att. pro συὼν, ὄντ⊙, à σύειμι, sum cum alio. Th. εἰμὶ, sum.

Ξυόεις, radendo seu scalpendo politus; à ξύω, V. Unde etiam pass. ξύομαι, rador; item, active, radendo polio; & nonnunquam prurio, ut docet Eustath.

Ξυομένη, ης, ἡ, præs. part. pass. f. g. a

g. à ξύω, idem quod ξέω, rado, scalpo.

Ξυρέω, seu ἐω, rado, tondeo ad cutem. præt. pass. ξυρέσμαι, ᾶμαι, tondeor. præt. inf. ξυρέσθαι, perf. pass. ἐξύρημαι, unde perf. part. ἐξυρημένος, η, ον, tonsus, a, um. a. 1. m. ἐξυρησάμην, ω, απο. a. 1. m. sub. ξυρήσωμαι, ῃ, ῶμαι. & in 3. pl. ξυρήσωνται· à ξυρός, novacula, quod à ξύω, pro ξέω, rado.

Ξυρήκης, ου, ὁ, ἡ, & ξυρητήρ, ῆρος, ὁ, qui radi potest, & ad cutem tonderi; qui rasurâ, & ad cutem tonsurâ, opus habet, Eust. Euryp. &c. Item, ξύρησις, εως, ἡ, rasura quæ fit novacula; tonsura ad cutem; sic etiam, ξυρέας, ᾶ, ὁ, ad cutem tonsus; & ξύρεον, ου, τό, novacula; omnia, à ξυρέω, seu, ξυράω, præced. V.

Ξυροθήκη, ης, ἡ, & ξυροθήκιον, ου, τό, receptaculum, seu, theca novacularum; ex ξυρέω; unde ξύρειον & ξυρεῖον, τό, novacula; & δίχομαι; vel θήκη, &c. Quæ V.

Ξύρησμα, rador, vel me rado, propriè, novacula, à ξυρέω.

Ξυρόν, τό, apud Poll. novacula; à seq. ξυρός, ὁ, παρὰ τὸ ξύειν ῥᾴων; i.e. acutus, ad radendum & scalpendum idoneus, &c. V.

Ξυροπυρίτης ἄρτος, idem qui & ἀυτόπυρος ἄρτος; vel, ἀυτοπυρίτης; panis cui furfur ademptum est; à ξυρέω, seu, ξυράω & πυρός; unde πύρινος & πυρίτης, &c. Quæ V.

Ξυρός, ά, όν, acutus, a, um. Substantivè pro novacula: à ξύω, seco, rado. Th. ξέω, idem.

Ξυσθείς, rasus, a, um. part. pass. ab a. 1. ind. pass. ἐξύσθην, verbi ξύω, rado novaculâ Th. ξέω, idem.

Ξύσιλος, xylilus; Sophron. in mimis; sic appellant tenem aridum & pruriginosum; παρὰ τὸ ξύειν; Erasm. in proverb.

Ξύσις, rasura, vel, pruritûs commotio; item, ξύσμα, τό, ramentum; quod radendo detractum est; item, scobs, strigmentum; Dioscor. l. 2. c. 162. Unde ξύσματα, Aristot. de anim. sunt ἄτομοι, Democriti; Hesychio, characteres, ceræ aut libro quasi insculptæ; item, ξυσμός, ῆ, ὁ, & ξύσμη, vel potiùs ξυσμή, pruritus; verbalia, à ξύω, f. ξύσω; unde etiam, ξυστήρ, rasor, scalptor; item, scalprum chirurgicum, radendo idoneum; & scalprum lapicidarum, quo lapides scalpunt, & complanant.

Ξυστικός, ῆ, ὁ, qui in xysto se exercet; item, radendi & distringendi, seu, adstringendi vim habens, apud Athen. l. 3. à seq. ξυστός, V.

Ξυστίς, ίδος, ἡ, idem quod ξύσεχ, ας ἡ, strigil; instrumentum, cujus usus in balneis, aut etiam in palæstra & gymnasiis exstitit; & instrumentum etiam quo aliquid auribus infunditur; item, ξυσεὶς, ίδος, ἡ, pro eodem; ξυσὶς autem, significat etiam vestem subtilem croceî coloris, quâ aurigæ in pompis utebantur; quam etiam reges, necnon comici & tragici gestare solebant; item, genus vestimenti muliebris subtile & variegatum; Theocr. Idyll. 2. omnia itidem à ξύω, f. ξύσω, &c. Vide.

Ξυστοβόλος, hastâ jaculans; ut ξυστοβόλος βάκχος, in Epigr. ex ξυστὸν, τὸ, & βάλλω, unde βολὴ, βόλος, &c. Vide.

Ξυστὸς, ῆ, rasus, scalptus. ξυστὰ, τὰ, hastilia radendo polita. Est &

Ξυστὸς, ῆ, ὁ, seu ξυστὸν, ῆ, τὸ, locus ubi athletæ exercentur: a ξύω, quia rasus & planus. Them. ξέω, rado.

Ξυστοφόρος, qui hastile gestat, quod radendo politum, & ferro præfixum; seu, speculator; Xen. Pæd. 7. & 8. a præced. ξυστὸς, unde neut. ξυστὸν, τό, hasta, hastile; & φόρος, vide.

Ξύστρα, ἡ, strigil, &c. & ξύστρις, idem; vide supra in ξυσὶς, & seq. ξύστρον.

Ξύστρον, vel ξύστρα, pala ferrea ad radendum: à ξύω

Ξυστρολήκυθος, ου, ὁ, qui strigilem & lecythum, in balneum, aut, gymnasium fert; ex ξύστρον, τὸ, & λήκυθος, &c. V.

Ξύω, idem quod ξέω, rado.

O.

O, Decima quinta litera, in numeris est septuaginta. Veteres autè ου pro o, sicebant. Doricè vertitur in ε, Æolicè in υ ut Ἀπέλλων, pro Ἀπόλλων, ὄνυμα, pro ὄνομα.

O, in multis redundat; ut, ὀκέλλω, ὀσταφίς.

Ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc, articuli præpositivi: sic dicti quod nominibus præponantur. Sed ὁ, neutrum ex ὅς.

Ὄα, pellis ovilla, ab ὄϊς, ovis. Est &

Ὄα, forbu, & ὄαν, forbum, q. ab ἰάω, linquo, quod ob insuavitatem relinquatur.

ὈΑΡ, αρος, ἡ, uxor. in pl. ὄαρες & contract. ὦρες gen. pl. ὀάρων. dat. pl. ὄαρεσσι, Poët. pro ὧρσι. Dictum ὄαρ, q. ὁμόαρ, ab ὁμὸς ἄρειν, quod conveniat viro. Hinc ὀαρίζω, colloquor familiariter, sicut cum conjuge: ὀαριστὴς, confabulator, familiaris. ὀαριστὺς, ἡ, confabulatio, commercium.

Ὀαρίζω, ὀαριστὴς, ὀαριστὺς, vide in ὄαρ.

Ὀάρισμα, τὸ, idem quod seq. ὀαρισμὸς, V

Ὀαρισμὸς, ῆ, ὁ, confabulatio, colloquium. Th. ὄαρ.

Ὄαρες, confabulationes, accus. pl. ὀάρους, gen. pl. ab ὄαρος pro ὄαρες, ex ὄαρ, αρος, ἡ, uxor.

Ὄεδη, ἡ, conspectus; unde, μέσῃ γὰρ ἦλθεν εἰς ὄεδλω, exp. musæ veni in conspectum; ejus accus. ὄεδλω, adverbialiter sumi potest, inquit Etym. pro κατ' ὄεδλω, i.e. κατ' ὄψιν; est à Th. ὄπτομαι, V.

Ὀελαία ῥαφὴ, dicitur, apud Medicos, sutura tertia cranii, rectâ per verticem, instar veru aut sagittæ porrecta; item, ὀελίας ἄρτος, panis veru assatus; vel, qui obolo emitur; (ὀβελὸν accipiendo pro ὀβολὸν) item, ὀβελίζω, expunge; obelo noto; utitur Cicero ep famil. 9. Unde verbale, ὀβελισμὸς, ῆ, ὁ, obeli appositio, notario quæ fit apposito obelo; omnia, à seq. Th. ὀβελὸς, V.

Ὀβελισκολύχνιον, q. d. verulucernium; instrumentum fabrile, ex veru & lucerna compositum; lucerna, vel, laterna, obeli ve, vel candelabro præfixa vel imposita; qualis est quâ prælucere solent viatoribus nocturnis; apud Aristot. Polit. 4. Ubi innuitur magistratus in civitatibus esse ut luminaria obeliscis imposita; meminit etiam Athenæus τῶ ὀβελισκολύχνω; à nominat. ὀβελισκολύχνος, idem qui ξυλολυχνοῦχος; id V. Ex seq. ὀβελίσκος & λύχνος, unde λύχνιον, τό, &c. V.

Ὀβελίσκος, ου, ὁ, OBELISCUS, lapis pyramidis formâ, veruculum. Them. ὀβελός.

Ὀβελίσκος, etiam dicitur, lamina ensis, apud Poll. vide præced.

Ὀβελίζειν, dat. pl. Ion. ab

ὈΒΕΛΟΣ, ου, verù; item nota, certis scriptorum locis apponi solita, q. βέλος, telum. Hinc ὀβελίζω, obelo noto.

Ὀβολιαῖαι τεσσαλίδες, obolares dicuntur caseoli, apud Arist. t. Item, ὀβολιμαῖος κέρδος, & ὀβολιμαῖος τόκος, apud Eust. &c. Item, ὀβολιστικὴ, scil. τέχνη, ars fœneratoria; Aristot. Pol. l. 1. Omnia, à seq. Th. ὀβολὸς, assarium; nummulus, nummus minutus; unde ὀβολὸς, scil. ἀργυροῦς; sexta pars drachmæ; ut, drachma argentea octava pars unciæ; & ὀβολὸς, scil. χαλκοῦς, æreus, æreolus; i. e. λεπτὸν, minutum numisma; sic, Chrysost. λεπτὰ δύο, apud Marc. c. 12. exp. ὀβολὸς δύο; ὀβολὸς derivatum putatur ab ὀβελὸς, quòd, ὀβελὸς figuram haberet; ita tamen, ut non in acutum defineret, &c. Vide Plut. in Lysandro.

ὈΒΟΛΟΣ, ου, ὁ, OBOLUS: sexta pars drachmæ. Hinc τριώβολον, ου, τό, tres oboli.

Ὀβολοστάτης, fœnerator, ut exp. apud Aristoph. in nub. Unde ὀβολοστατικὴ, scil. τέχνη, ars fœneratoria; & ὀβολοστατέω, fœneror; ex ὀβολὸς & στατὸς, vide.

Ὄβρια & ὀβρίκαλα, leonum, luporum, &c. catuli; fortè quia ὄβριμα & ὀβρίμοις nata, i.e. fortibus.

Ὀβρίκαλα, dicuntur quasi ὄβριμα ἢ καλὰ, vide præced.

Ὀβριμοεργὸς, ου, ὁ, ἡ, fortium facinorum patrator, ardua patrans: ex ὄβριμος, robustus, potens, & ἔργον, opus.

Ὀβριμόγυος, valdè habens artus; ceti Epith. apud Oppian. ex ὄβριμος & γύον, τό, V.

Ὀβριμόθυμος, ου, ὁ, ἡ, forti animo præditus: ab ὄβριμος, fortis. Th.

βεβάα,

βερέω, robustum reddo, & θυμὸς, animus.

'Οβερμοπάτηρ, seu ὀβερμοπάτωρ, vel, ὀβερμοπάτρων; forti patre natus, & præpotente; Hesych. Item, ὀβερμοπατερις, robustus pater, apud eund. vide comp. in seq.

'Οβερμοπάτης, ης, ὁ, forti patre genita: ab ὄβερμος, fortis, Th. βερέω, robustum reddo, & πατὴρ, pater.

'Οβερμων, ων, ὁ, fortis, potens. Th. βερέω, robustum reddo.

'ΟΒΡΥΖΟΝ χρυσίον, ου, τὸ, aurum OBRYZUM, purum.

'Οβρῦων παῖς; infans octo dierum, Plut. à præced. ὀγδώων, V.

'Ογδοὰς, άδος, ἡ, numerus octonarius. Th. ὀκτὼ, octo.

'Ογδοάτη, dat. sing. f. g. ab

'Ογδόατος, ος, Poët pro

'Ογδηκοντατέτης, seu, ὀγδηκοντατέτης, qui octoginta annorum est; octogenarius; à præced. ὀγδήκοντα & ἔτος, τὸ, V.

'Ογδόη, ης, OCTAVUS. Them. ὀκτὼ, octo.

'Ογδήκοντα, Ion. pro ὀγδήκοντα, OCTOGINTA: ἱοι, αἱ, τὰ, ἄκλιτον. à præced.

'Ογε, masc. gen. ab ὅς, ἥ, τό.

'Ογκαιον, idem quod ὀγκίον, seu, ὄγκιον, quod V.

'ΟΓΚΑ'ΟΜΑΙ, rudo, propriè de asinis, ὀγκωμένης, gen. sing. præs. part. hinc ὀΓκηθμὸς, ὁ, ruditus.

'Ογκη, ης, ἡ, hamus seu uncus; Hesych. Item, ὀγκηρὸς, ὁ, ὁ uncus, uncinus, hamus; omnia, à Them. ὄγκος, ὁ, V. Sed ὀγκηθμὸς, q. d. ruditus; & ὀγκηὼς, ὁ, in Epigr. dicitur asinus, quasi ruditor; utrumq; à Th. ὀγκάομαι, V.

'Ογκίον, ὄγκιον, ου, τὸ, vas in quo aliqua reponuntur: ab ὄγκος.

Ογκολογέω, cum fastu dico, tumido sermone jacto; ab ὄγκος & λόγος, vide.

'Ογκόομαι, tumidus reddor, tumesco; & Metaph. inflor; est pass. ab act. ὀγκόω, tumefacio, amplifico; & Metaph. effero; inflo; à Them. ὄγκος, V.

'ΟΓΚΟΣ, ου, ὁ, tumor, fastus; item gravitas, pondus, moles, eminentia. Hinc ὀγκηρὸς, ὁ, tumidus. ὀγκόω, tumidum reddo. ὑπερογκος, ος, ὁ, suprà modum tumidus.

'Ογκύλλομαι, efferor, turgeo; & magnam molem præ me fero; item, jactito me, superbio; alta & magna sapio; unde ὀγκύλος, tumidus, inflatus, superbus; à Th. ὄγκος, V. Item, ὄγκωσις, εως, ἡ, inflatio, tumor, vel, amplificatio; & ὄγκωτος, ὁ, ὁ, tumefactus, elatus; magna mole assurgens; ut, ὀγκωτοῦ τάφου, in tumulum congesti sepulchri; utrumq; verbale, ab ὀγκόομαι, V.

'Ογμεύω, sulcum duco; à seq. Th. ὄγμος, V.

'ΟΓΜΟΣ, ου, ὁ, sulcus, via.

'Ογκίσιος, ία, ον, nomen adject. à Substantivo 'Ογκησὸς, ὁ, Onchesti urbis incola. Apud Pindar. Isthm. Od. 1. 439. 3. vitiosè legitur 'Ορχησίμις pro 'Ογκησίμις.

'ΟΓΧΝΗ, vel ὄχνη, pyrum sylvestre.

'Οδὶ pro ὅδε, hic, quod V.

'Οδαῖος, α, ον, vehis, item ad iter conficiendum idoneus. Them. ὁδὸς, via.

'Οδακτάζω, morsico, mordico, i. e. τὸ δάκνω; est à seq. adv. ὀδὰξ, mordicus, dentes comprimendo, &c. Vide.

'Οδὰξ, adv. mordicus: ab ὀδὰς, dens.

'Οδαξέω, ῶ, doleo ex morsu quem dentes fecerunt; item, ὀδάζομαι, mordicor; Dioscor. l. 6. c. 2. Sic etiam, ὀδαξισμὸς, prurigo mordax; Plut. sed ter. bitur & ὀδαξησμὸς, apud Dioscor. Item, ὀδαξιστικὸς, mordaci prurigine præditus, Plut. Omnia, à præced. adv. ὀδὰξ, V.

'Οδάω, sive, ὀδέω, viatico instruo; item, vendo, venundo; à Th. ὁδὸς, V.

'Οδε, ήδε, τόδε, hic, hæc, hoc. hinc ὧδε, adv. hoc modo. Ex ὁ & δέ.

'Οδείη, ἡ, profectio, iter; ab ὁδεύω, vide.

'Οδειὸς, Dor. pro ὁδελός.

'Οδευμα, τὸ, iter, profectio; item, ὁδευτὸς, ὴ, ὸν, meabilis, pervius, per quem iter fit; 'Οδευτὴς, οῦ, ὁ, viator; omnia verbalia, à seq. ὁδεύω, vide.

'Οδεύω, iter facio, eo, præs. part. ὁδεύων, οντος. f. εύσω. p. ὡδεύκα. Them. ὁδὸς, ὁδοῦ, via.

'Οδηγέ, in viam duc, præs. imperat. act. ab

'Οδηγέω, sum dux itineris. f. ήσω. perf. ὡδήγηκα. Ex ὁδὸς, via, & ἄγω, duco.

'Οδηγὸς, ὁ, ὁ, ἡ, dux viæ, ab iisd. Them.

'Οδὶ, Atticâ terminatione idem quod ὅδε, & ἥδι, idem quod ἥδε, ut & τοδὶ, pro τόδε; Aristot. Themist. &c.

'Οδίων, ωνος, ὁ, nomen prop. viri.

'Οδίων, ωνος, ὁ, faustus, auspicatus ad iter; est & Mercurii Epith. quod in viis statueretur ad semitas monstrandas; qui & εἰνόδιος propterea est cognominatus; apud Theocr. Idyll. 26. Item, ὅδισμα, iter, via; & ὁδίτης, ου, ὁ, viator; Od. ν. & ρ. Omnia, à Th. ὁδὸς, V.

'Οδίτας, ου, ὁ, Dor. pro

'Οδίτης, ου, ὁ, viator. Th. ὁδὸς.

'Οδμάομαι, odorer, idem quod ὀσμάομαι, vide.

'Οδμὴ, ῆς, ἡ, odor. Th. ὄζω, oleo.

'Οδμήεις, εντος, ὁ, olidus; & ὄδμων, odoratus, odorus, fragrans; item, ὀδμώδης, idem, odorus; apud Theophr. &c. Omnia, à præced. ὀδμὴ, V.

'Οδοδόκος, ος, ὁ, qui vias insidet & viatores intercipit; qui in via excipit viatores, viarum obsessor, seu, insidiator viæ; Athen. l. 5. (Eust. annotat inseri, ι, Euphoniæ gratiâ; sicut & in ὀλοιτεροχος;) unde ὀδοιδοκέω, ῶ, in via viatores excipio, vias insideo; ex ὁδὸς & δοκάζω, unde δοκέω & δοκάω, &c. V. Sic etiam, ὁδοιπλανέω, errabundus iter facio; erro, pererro, Aristoph. Ex ὁδὸς, & πλανάω. unde πλανάω, &c. Vide.

'Οδοιπορέω, ῶ, iter facio, viam emetior; ex ὁδὸς, via. & πείρω, transeo. p. m. πέπορα.

'Οδοιπορία, ας, ἡ, iter, &

'Οδοιπόρος, ος, ὁ, ἡ, viator, ab iisd. Th.

'Οδοιπορικὸς, ὴ, ὸν, ad viam pertinens, viatorius; Hered. l. 5. Item, ὁδοιπόριον, merces, seu, donum quod comiti aut duci itineris datur; Od. ο. ex ὁδὸς & πόρος, &c. V.

'Οδόντα, dentem, acc. sing. ab ὀδὰς, όντος, ὁ, dens.

'Οδοντάγρα, instrumentum chirurgicum ad evellendos dentes; forfex, forficula; Plut. ex ὀδὰς, όντος; & ἄγρα, &c. Vide. Sic, ὀδοντανωγὸν, dentiducum, instrumentum itidem quo dentes eximuntur; ex ὀδὰς, όντος; & ἀνωγὸς. Vide. Item, ὀδονταλγέω, ῶ, dentibus doleo, dentium dolore afficior; item, ὀδοντανγία, dentium dolor; Dioscor. ex ὀδὰς, όντος; & ἄλγος, τὸ, unde ἀλγέω, &c. V.

'Οδοντάω, fut. άσω; dentio; unde verbale, ὀδοντίασις, ἡ, dentitio; i. e. dentis jam concreti eruptio extra gingivam, Paul. Ægin. Item, ὀδοντίδιος, ος, ὁ, fœtum fruticosum triangulis foliis, &c. Inde dictum, quòd, in austero vino decoctum, gargarizatu dolores dentium mulceat; item, ὀδοντισμὸς, ὁ, ὁ, in tertia Pythici certaminis parte, (in qua cum draconе pugnabat Apollo) dicebatur modus ille tibâ canendi, quo sagittâ percussi draconis repræsentabatur dentium collisio; Pollux. l. 4. c. 10. Omnia, à Th. ὀδὰς, ὀδόντος, ὁ, V.

'Οδοντόγλυφον, ος, τὸ, & ὀδοντογλυφὶς, ίδος, ἡ, dentiscalpium, quo ea quæ dentibus inhærent eximuntur; ex ὀδὰς & γλύφω; unde γλυφὴ, ἡ, &c. Vide. Sic, ὀδοντομάχης, ος, ὁ, dentibus pugnans; unde ὀδοντομάχαι ὕες; apud Eust. à μάχομαι, unde μαχὴ, &c. Vide. 'Οδοντοξέστης, ου, ὁ, instrumentum medicum, exesis dentibus eradendis & extrahendis, idoneum; Poll. aut, ad eosdem scalpendos & purgandos accommodatum; à Th. ξέω, unde ξυστὸς, &c. Vide. 'Οδοντότριμμα, τὸ, dentifricium; id quo dentes fricantur & gingivæ; à Th. τρίβω, unde τρίμμα, τὸ, Vide. Item, ὀδοντοφυὴς, dentes producens; ut, ὀδοντοφυῆ βρέφη; apud Poll. Item, passivè, è dente, seu, dentibus prognatus; ut γένυι ὀδοντοφυεῖ; apud Euryp. in Phæn. Unde, ὀδοντοφυία, dentitio; dentium emissio, seu, productio; & ὀδοντοφυέω, dentes produco, dentio, Hippocr. à Th. φύω; unde φυὴ; comp. ut præced. cum Th. ὀδὰς, ὀδόντος, &c. V.

'Οδοντοφόρος, dentifer, in Epigr. ex ὀδὰς, όντος, & φόρος, V.

'Οδοντόω,

'Οδοντόω, ῶ, dentibus instruo & munio; unde, ὀδοντωτὸς, ὴ, ὸν, i. e. ὀδοντομόρφος; dentatus, denticulatus; a Th. ὀδὰξ, ὀδόντος, ὁ, V.

'Οδοποιέω, f. ήσω, viam facio seu munio: viam seu aditum patefacio; item ad methodum redigo: ex ὁδὸς & ποιέω.

'Οδοποίΐα, viarum munitio; ipsa actio vel munus faciendi, seu, muniendi vias; ab ὁδοποιὸς, qui viam seu vias facit; i. e. munit & sternit; vide comp. in præced. Item, ὁδοποιέμαι, via mihi patefit & sternitur; item, progredior, promoveo, proficio; est pass. à præced. act. ὁδοποιέω, vide. Unde etiam, verbalia ὁδοποίησις, viarum munitio, seu, stratura; vel, munus vias sternendi; & Metaph. aditûs patefactio; Aristot. & ὁδοποιητικὸς, qui viam facere & ad aliquid patefacere aditum potest; Aristot. in Eth.

'ΟΔΟ'Σ, ὅς, ἡ, via, auxilium, insidiæ. Hinc ὁδεύω, iter facio, proficiscor. ἔκπλους, ὁ, ingressus. ἔξοδος, ὁ, exitus, egressio. ἔφοδος, ὁ, aditus. ἰφέδριον, ὁ, τὸ, viaticum. μέθοδος, ὁ, ἡ, ratio & via uiscendi ac docendi. περίοδος, ὁ, ἡ, circuitus. πρόσοδος, ὁ, ἡ, adventus, accessus. προσόδιος, supplicationes ad Deorum templa. συνόδος, ὁ, ἡ, conventus, congressus. συνόδιον, ὁ, τὸ, coitus Lunæ cum Sole: interlunium.

'Οδοστρωσία, viarum stratura; seu, munus sternendæ viæ; ex ὁδὸς, & Them. στρόω; unde στρωτὸς, f. στρώσω; unde στρῶσις, εως, ἡ, &c. Vide.

'Οδὸν, viam ostendere, ducere, præs. inf. verbi ὁδόω. Th. ὁδός.

'Οδοπόρος, sive, ὁδάρχης, vel ὁδάρχος, ὁ, qui vias custodit, plerumq; in malam partem, de latrone & obsessore viarum; ex ὁδὸς & ἔρχος; custos, &c. Vide.

'ΟΔΟΥ'Σ, όντος, ὁ, DENS. accus. sing. ὀδόντα. dat. pl. ὀδῶσι.

'Οδόω, duco, præeo; in pass. ὁδᾶμαι, via mihi ostenditur; unde, ὁδωτὸς, viam habens, facilis, expeditus; utrumq; à Th. ὁδὸς, ἡ, V.

'Οδοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, vel ὁδοφύλακος, ὁ, ἡ, viarum custos: ab ὁδὸς & φυλάσσω, custodio.

'Οδυσσεὺς, έως, ὁ, Dor. pro ὀδυσηεὺς, ὅς, dolor finis, dolorem adferens, ὁ ὀδυσὼν τὴ λύπην φέρων.

'Οδυσσάσι, cruciaris, contractum, pro ὀδύσσαι, ad formam verborum μι. Regulariter dicitur ὀδυᾷ 2. sing. ind. pass. verbi ὀδύσσομαι, crucior. Them. ὀδυάω, dolor.

'Οδυάμα τὸ, dolor, cruciatus; verbale, ab ὀδυάω, ῶ, dolore afficio; à Th. ὀδυάω, V.

'Οδυάων, gen. pl. Æol. pro ὀδυῶν, ab

'ΟΔΥ'ΝΗ, ης, ἡ, dolor, gen. pl. Æol. ὀδυνάων, dat. pl. Ion. ὀδυήσιν. q. ab ὀδάω, rodo. Hinc ὠδίν, seu ὠδὶς, ῖνος, ἡ, dolor parturientis. ἀνάδυω, ύσω, ὁ, ἡ, nullum dolorem sentiens; item, dolorem secans.

'Οδυηρὸς, ά, όν, dolorem afferens, acerbus, ærumnosus; unde adv. ὀδυηρῶς, dolenter, molestè; a præced. Them. ὀδυή, V.

'Οδυήφαι, ύσω, ὁ, ἡ, dolorem mitigans. in pl. n. g. τὰ ὀδυήφατα. ab ὀδυή, dolor, & φάω, occido.

'Οδυκλύων, ονος, echeneis, seu, remora piscis, à quibusdam appellatur; à vi, quâ gravidis in partu opitulari putatur; ex ὀδυή & λύω, V.

'Οδυσσόμαι & ὀδυάομαι, & ὀδύω; idem quod ὀδυάομαι & ὀδυάω, dolore afficio, &c. à Th. ὀδυή, V.

'Οδυσπάς, άδος, dolore convulsus Plut. ex ὀδυή & σπάω, f. άσω, &c. Vide.

'Οδύρεο, luge, Ion. pro ὀδύρω, præs. imperat. ab ὀδύρομαι.

'Οδυρμὸς, ὅ, ὁ, ejulatus, lamentatio: ab

'ΟΔΥ'ΡΟΜΑΙ, lamentor, ploro, ὀδύρασθαι. 3. pl. præs. sub. Præs. part. ὀδυρόμενος. f. ὀδυρᾶμαι. p. ὄδυρμαι. Hinc ὀδυρμὸς, ὅ, ὁ, lamentatio. ὄδυρμα, ατος, τὸ, luctus, lamentum. Angl. a Dirge.

'Οδυρτὸς, lamentis dignus, dignus gemitibus, Plut. Unde ὀδυρτικὸς, ὅ, ὁ, proclivis ad lamenta & lacrymas; querulus, Aristot. Rhet. 2. Item, flebilis, lacrymosus, lamentabilis, Plut. in Erot. Unde ὀδυρτικῶς, more eorum, qui ad lamenta & lacrymas proclives sunt; vel, queruli; Aristot. Pol. 8. Omnia, à præced. Th. ὀδύρομαι, V.

'Οδυσῆι, dat. sing. ab 'Οδυσσεὺς, εως, ὁ, Ulysses.

'Οδυσάμην, ᾶσθε, iratus, a. 1. m. part. &

'Οδύσατο, iratus fuit, 3. sing. a. 1. m. verbi ὀδύσσομαι. f. ὀδύσομαι. a. 1. m. ἀνυσάμην, ω, ατο. Th. ὀδύσσω, irascor.

'Οδυσσεὺς, έως, ὁ, & Æol. 'Υδυσσεὺς, ULYSSES. acc. sing. 'Οδυσσέα, vel ῆα. Hinc

'Οδυσσείη, ας, ἡ, ODYSSEA.

'ΟΔΥ'ΣΣΩ, irascor, succenseo. q. ab ὀδύνη, dolor.

'Οδωδὰ, Att. pro ὦδα, olui, perf. m. verbi ὄζω, oleo. f. ὀζήσω. p. m. inf. ὀδωδέναι. perf. part. m. ὀδωδώς.

'Οδώδει, oluerat, Att. & Ion. pro ὠδώδει, 3. sing. pluſq. p. m. verbi ejusd. m.

'Οδωδὴ, ῆς, ἡ, odor; Hesych. à Th. ὄζω, fut. ὀζήσω, pr. ὤζησα; pr. m. ὦδα, & Att. è ὀδωδα, &c. V. Unde etiam, ὀδώδας, ότος, i. e. ὄζων, olens, olfaciens.

'Οδὼν, dens, Ionicum.

'Οδώδυσται, Att. redupl. pro ἄδυσται, 3. sing. perf. pass. verbi ὀδύσσω, iracor. f. ὀσω.

'Οδωτὸς, viam habens; facilis, expeditus; Soph. a Th. ὁδὸς, V.

'Οεσσι, Ion. & Æol. pro ὄϊσι, ab ὄϊς, contracte ὅς, ovis. gen. οἰὸς, vel ὄϊος.

'Όζαινα, ἡ, i. e. ὀσμύλη; (ab odore gravi nomina) narium ulcus putridum, ab humorum acrium defluxu; Polypus; sunt & pisces nomina; qui ipse quoq; Polypus appellatur, P. in l. 9. c. 30. Unde, ὀζαινικὸς, ὅ, ὁ, ozænicus, Dioſc. l. 4. c. 140. & ὀζαινῶδης, ozænas redolens, vel etiam, graveolens: ab ὄζη, ἡ, fœtor; à Th. ὄζω, V.

'Όζειν, olere, præs. inf. ab ὄζω.

'Οζήσω, olebo, f. 1. verbi ὄζω.

'Όζιας, ου, ὁ, nomen viri. Heb. robur à Domino.

'Οζώδης, ὁ, ἡ, ramosus, nodosus; apud Theophr. caus. Pl. l. 3. c. 6. Item, ὀζῶδες, in materiam ramosam & nodosam converti; utrumq; à Th. ὄζος, V.

'ΟΖΟΣ, ου, ὁ, nodus arboris, ramus. Metaph. homo bellicosus.

'Οζόσμιος, cui os fœtit, in Epigr. ex ὄζω; unde ὄζη, ἡ, & σῶμα, τὸ, vide.

'Όζυγες, apud Poëtas metri gratiâ, pro ὁμόζυγες, q. d. parijuges; à sing. ὁμόζυξ, id. V.

'ΟΖΩ, OLEO. f. ὀζήσω & έσω, p. ὄζηκα. p. m. ὦδα, & Att. ὄδωδα. Hinc ὀσμὴ, odor, ὀζώδης, ὁ, ἡ, olidus, fœtidus. ὄζη, ης, ἡ, fœtor. εὐοσμέω, bene oleo. εὐοσμος, ὁ, ἡ, bene olens. εὐοσμία, bonus odor.

'Οζώδης, ὁ, ἡ, ramosus, nodosus; Theophr. Hist. Pl. l. 1. c. 13. à Th. ὄζος, ὁ, V. At ὀζώδης, olidus, &c. Vide in præced. Th. ὄζω.

'Όη, ης, ἡ, & οἴη, arboris est nomen; Latinis, sorbus; unde ὀης κεφαλὸς, sorbi fructus, i. e sorbum; dicitur etiam ὄα, id V. Refertur ad Th. ὄϊς, V.

'Οᾶ pro ὅτε, quando, quum.

'Οθεν, unde, ex qua causâ, adv. ab ὅς, qui.

'Οθετ' pro ἔθετο, curabat, 3. sing. im. erf. m. Ion. verbi ὀθομαι. ab ὀθη.

'Οθέω & ὀθέω, curo, rationem habeo; à seq. Th. ὄθη, ἡ, V.

'ΟΘΗ, ης, ἡ, cura, ratio. q. cura consueta, ab ἴθω, consuevi.

'Οθι, ubi, adv. ab ὅς.

'Οθιπερ, ubi; idem quod ὅθι; ut, Od. ξ. ὅθιπερ σύες ἔσυδον, ubi sues dormiebant.

'ΟΘΛΕΙΣ, plantæ sunt; (ut ἄγνοι, & κάλαμοι) seu herbæ, quas οἱ ὀρεσκόποι, seu, aquileges observant; ubi enim eæ nascuntur, aquas ibi esse colligunt; Geopon. l. 2. c. 3. Vide & Vitruv. l. 8 c. 1.

'Οθνεῖος, peregrinus, pro ξένος, hinc gen. pl. οθνείων. Them. νόθος, spurius.

'Οθομαι, curo. Th. ὄθη, cura.

'ΟΘΟ'ΝΗ, ης, ἡ, linteum; item velum nauticum.

'Οθόνιον, ου, τὸ, linteum, diminut. ab ὀθόνη.

'Οθόνια, ας, ἡ, herba quædam & succus, ex culis conveniens.

'Οθονοποιὸς, qui linteos pannos conficit; Diod. l. 5. c. 152. à Th. ὀθόνη & ποιέω facio, V.

'Οθρὶξ, ὁτριχος, ἡ, ἡ, per Syncop. pro ὁμοιόθριξ, qui est ejusdem capilli: ab ὁμὸς, similis, & θρὶξ.

'Οθος,

Ὀθρο-, consentiens, concors, pro ὁμό-θρο-; id vide. Ut ὀπαχῆς, pro ὁμοιόπαχῆς, a sing. ὀθρις; V.

Ὀθρυόεις, asper, hirsutus, densus, præruptus; ab ὄθρυς, quod est Cretensibus, τὸ ὄρο-, mons; Hesych. autore.

Ὄθρυς, ύο-, ἡ, nomen montis: q. ab αὐθρέω, conspicor.

Οἴω, moveo, vide ὠθέω.

Οἲ, hei, heu, lamentandi vocula: hinc οἰμώζω, f. ξω, ploro, ejulo.

Οἱ, hi, artic. præpositi. vide in ὁ; at

Οἵ, qui, vide in ὅς.

Οἷ, adv. quo, ubi, vide in ὅς· &

Οἷ, Pronomen dat. cas. vide in ἑ, Ion. & οἱ, pro ἑαυτῷ.

Οἷ pro ὅια, qualia, ab ὅι-, ε, qualis: &

Οἷα, adv. ceu, tanquam, ab eod.

Οἷα, ας, ἡ, & absque, ι, ὅα, ἡ, pellis ovilla, a Th. ὄις, vel ὅις, &c. V.

Οἰαδὲν, solùm, solummodo; Nic. in Ther. à Them. ὅι-, ε, ὁ, solus, &c. vide.

Οἰακίζω, f. ίσω, guberno, rego, propriè navem: ab οἴαξ.

Οἰάκιον, temo modicus, seu parvum gubernaculum; quod etiam dicitur οἰήκιον, Hom. Il. τ. diminut. à Th. οἴαξ, ακ-, temo navis, &c. vi. Item Οἴακισμα, τὸ, gubernatio, vel q. d. gubernamentum, & Οἰακιστὴς, ἐ, ὁ; gubernator, verbalia, ab οἰακίζω; V.

Οἰακιστρόφο-, qui gubernaculum manu versat, gubernator: undè Οἰακστροφέω, gubernaculum manu verso, rego; Suid ex οἴαξ, κ-, ὁ, & στροφὴ, ἡ, unde στροφάω, & στροφέω, &c. V.

ΟΙΑΞ, ακ-, ὁ, gubernaculum, clavus navis: q. ab οἴω, fero.

Οἰάτινον κῆας, ovilla caro; Suid. à Th. ὄις, ὅι-, ἡ, ovis; undè ὅια, ἡ, & οἴει-, &c. quæ V.

Οἰάω, solus, vel solitarius sum; à Them. οἶ-, undè Οἰαδὸν, &c. V.

Οἴγε, aperi, præs. imperat. act. ab οἴγω, q. v.

Οἰγήσομαι, aperiar, f. 2. pass. ab

Οἴ-ΓΩ, seu οἰγνύω, & οἴγνυμι, aperio, f. οἴξω, perf. ὦχα, & ἑῶχα, p. m. ἐῴχα. Hinc ἀνοίγω, adaperio, ἄνοιξις, εως, ἡ, apertio.

Οἶδ', pro οἶδα, vel οἶδε, vide seq.

Οἶδα, ας, ε, novi, & in pl. οἴδαμεν, οἴδατε, οἶδασι, perf. m. verbi εἰδέω, scio.

Οἰδαίνω, seu οἰδάνω, & οἰδάω, tumefacio, præs. pass. οἰδαίνομαι, ῃ, επαι, tumefio. Th οἰδέω, tumeo.

Οἰδηέ-, tumidus, turgidus: Item humidus, Suid. à Them. οἰδέω, sive οἰδάω; V.

Οἴδιστον, nasti, Æol. Paragoge & per Sync. εἶδτα, pro οἶδας, 2. sing. f. m. verbi εἰδέω, vel εἴδημι, scio.

ΟΙΔΕ'Ω, & οἰδάω, tumeo, inflatus sum: an ab εἴδω, video: quia tumida depressis visibiliora?

Οἴδημα, ἀτ-, τὸ, tumor: à præced.

Οἰδηματώδης, ές-, ὁ, ἡ, tumorem referens, seu tumidus; ut apud Gal. οἰδηματώδες ὄγκει; i. e. ipsa οἰδήματα, seu tumores ipsi; a præced. οἴδημα, ατ-, τὸ, tumor quilibet. & special. tumor ex pituita; ut & Metaph. tumor, seu elatio animi; à Th. οἰδέω, undè etiam verbale, Οἴδησις, ιος, ἡ, tumefactio, tumor, inflatio, &c.

Οἰδιπόδας, α, ὁ, Dor. pro

Οἰδιπόδης, ε, ὁ, OEDIPUS, Thebarum Rex. Dicimus & Οἰδίπους, οδ-, ὁ, & & Οἰδίπ-, ε, ὁ.

Οἰδίποες, cui pedes tument, qui tumentes habet pedes, ita enim significat nomen propr. præced. undè etiam Οἰδιποδείο-, ad Oedipum pertinens, Schol. Soph. ex οἰδέω, & πὲς, &c. V.

Οἰδίσκω, tumefacio; (unde οἰδίσκον πνεῦμα, tumefaciens spiritus;) idem quod οἰδαίνω, sed exp. etiam, intumesco; idem quod Them. οἰδέω; V.

Οἴδμα, ατ-, τὸ, per Sync. pro οἴδημα, ατ-, τὸ, tumor. Them. οἰδέω, tumeo.

Οἰδματόεις, fluctuosus; Nicand. à præced. οἴδμα, tumor: Item pelagus; Item Οἴδνον, ε, τὸ, (pro quo scribitur etiam ὄδνον, apud Plut. Symp. 4.) tumor terræ; Latini tubera appellant: Theophr. Sic etiam Οἶδ-, ε, τὸ, tumor; idem quod οἴδημα, & omnia a Them. οἰδέω; V.

Οἴεαι, Ion. pro εἶῃ, putas, 2. sing. præs. verbi εἴομαι, puto, f. οἰήσομαι, p. ᾠήμαι. Them. εἶω, puto, seu οἴω.

Οἰέδυο-, unam solam vestem habens; ab ὅι-, solus, & ἑανὸς, quod substantivè sumitur pro εἷμα, τὸ, vestis; à Th. ἕω, induo; V.

Οἴῃ, putas, Att. pro εἶῃ, 2. sing. præs. ind. &

Οἰεῖσθαι, præs. infin. verbi ejusd.

Οἰει-, ε, ὁ, ovillus; undè οἰείη, scil. δορὰ, ovilla pellis; pro quo legitur etiam οἰέη, apud Aristoph. Gram. à Th. ὄις, οἰός, vel ὄϊς, ὄϊ-, ἡ, ovis, &c. vide.

Οἴεσαι, dat. pl. Ion. ab εἷς, οἰὸς, vel ὄϊς, ὄϊ-, ἡ, ovis.

Οἰέτης, ε-, ὁ, ἡ, ejusdem ætatis, pro ὁμοιέτης· ex ὅμοι-, similis, & ἐτ-, annus.

Οἰζυ-, ε, miser, calamitosus. Them. οἰζύος.

Οἰζυρῇ, dat. sing. Ion. f. g. ab

Οἰζυρὸς, ὰ, ὸν, calamitosus: ab

Οἴ-ΙΖΥ'Σ, ύο-, ἡ, ærumna, miseria, acc. sing. οἰζὺν, q. ab οἴ, hei.

Οἰζύω, f. ύσω, ærumnas & miserias perpetior: à præced.

Οἶη, & ὄη, forbus arbor; à Them. ὄις, οἰὸς; quæ arbor, & fructus ejus forbum, dicitur, etiam ὄα, ἡ, id V.

Οἴῃ, soli, dat. sing. f. g. ab εἷ-, ε, solus.

Οἰκθῆναι, putasse, a. 1. inf. pass. ab εἶω, seu ὄιομαι, puto, f. οἰήσομαι, perf. passiv. ᾠήμαι, a. 1. pass. ᾠήθην.

Οἰήϊον, ε, τὸ, gubernaculum, clavus navis: ab οἴαξ, id.

Οἰήκες, vide οἴηξ.

Οἰηκίζειν, Ion. pro οἰακίζειν, gubernaculum regere, regere. Th. οἴαξ.

Οἰήκιον, τὸ, pro οἰάκιον, gubernaculum, Il. τ. ubi quidam legunt, οἰήϊον, & οἰήϊα, ab ὄιηξ, ικ-, pro Them. οἴαξ, ακ-; V.

Οἴημα, τὸ, id quod quis opinatur; opinio animo concepta; plerumque de arroganti & stulta opinio quam aliquis de se concepit; undè Οἰημαπίας, ε, ὁ, qui arrogantem de se opinionem concepit, superbus & insolens; Suid. Item Οἴημάτιον, arrogans opiniuncula quam quis de se concipit: Sic etiam, Οἴησις, εως, ἡ, opiniatio, opinio: (Item pro ὄημα, i. e. pro arroganti existimatione sui,) & Οἰητὴς, ὲ, ὁ, opinator; omnia verbalia ab εἴομαι, f. οἰήσομαι, &c. vi. Unde etiam verbale gerundivum, Οἰητέον, i. e. νομιστέον, censendum est.

Οἰήϊ-, Ion. pro οἴαξ, ακ-, ὁ, gubernaculum οἴηκες, e quibus ducuntur annuli, per quos habenæ mulos regentes trajiciuntur.

Οἰήσομαι, putabo, f. 1. m. verbi εἴομαι, seu ὄιομαι. Th οἴω, puto.

Οἴδα, acc. sing. ab ὄις, ιδ-, ἡ, vel εἶις, οἰδ-, ovicula. Th. ὄις, ovis.

Οἴκα, præt. m. verbi εἴκω, cedo, similis sum: sed frequentiùs pro corruptur ἔοικα.

Οἰκαδ' pro οἴκαδε, & Dor. οἴκαδις, domum, adv. ad locum: ab οἶκο-, ε, ὁ, domus.

Οἴκαδες, i. e. εἰς οἶκον, Dor. sed Οἰκάδες, Laconibus familiaribus immaturi, grossi, Poll. φίλικες, verò dicuntur Att. idem; vide præced.

Οἰκαῖος, ᾶ, ὁ, domesticus; Hesych. & Οἰκάριον, τὸ, ædicula, cellula, &c. (diminut.) utrumque, ab eod. Th. οἶκο-; vide.

Οἴκασι & Att. ἐοίκασι, videntur, 3. pl. perf. m. Sic εἴκατε, Att. ἐοίκατε, verbi εἴκω, similis sum.

Οἶκε, & Att. ἔοικε, videbatur, 3. sing. perf. m. ejusd. verbi.

Οἰκεῖν, v. vere, præs. inf. act. verbi οἰκέω, habito. Th. οἶκο-.

Οἰκεκακὶς, idem quod, & pro seq. οἰκεῖος, pro quo etiam dicitur οἰκηῖο-, Ionice, privatus, &c. V.

Οἰκείλαι, domo ejici, i. e. ἐκβληθῆναι, Suid. videtur tamen significare potiùs domo ejicere, i. e. οἴκου ἐξέλαι.

Οἰκεῖον, τὸ, & οἰκήϊον, τὸ, commodum; quod cuique proprium est & præcipuum, accommodatum ad naturam, ver. it, Cic. Academ. lib. 2. Undè τὰ οἰκεῖα, quæ secundum naturam sunt, seu naturæ apta: Item τὰ οἰκήϊα, res domesticæ; Hesiod. in erg. & Herodian. l. 4. ab οἰκεῖο-, quod interdum opponitur τῷ ἀναγκαίῳ, interdum verò τῷ κοινῷ; Item interdum pro aptus, accommodatus, &c. V.

Οἰκειοπραγέω, privata negotia ago, non publica; & Οἰκειοπραγία, administratio suorum negotiorum, non alienorum; ex οἰκεῖο-, & πραγ-, ε, ὁ, ἡ, pr. m. πέπραγα, sive a. 2. ἔπραγον; à Them. πράσσω, vel -πάω, f. ξω, &c. V.

Οἰκεῖο-, εία, εῖον, domesticus, a, um; item proprius: οἱ οἰκεῖοι, domestici: in superlat. οἰκειότατο-, familiarissimus: ab eod. Th.

Οἰκειότερον φιλίας, quod amicitiâ dignius est; est compar. à præced. οἰκεῖο-, &c.

Οἰκειότης, ητ-, ἡ, domesticus usus & consuetudo, familiaritas, amicitia; Item propinquitas, cognatio: à præced. οἰκεῖο-.

Οἰκειόομαι,

Οἰκειόομαι, ῶμαι, familiaris reddor; adjungor; item, activè, idem quod οἰκειόω, familiarem reddo, concilio; item, accommodo & mihi vendico, meum esse contendo, &c. Ab οἰκεῖος, V.

Οἰκειοφάνως, ſuâ voce: ex οἰκεῖος, proprius, & φωνὴ, vox.

Οἰκειόω, mihi vendico. Them. οἶκος, domus.

Οἰκείπωσαν, 3. pl. præſ. imperat. act. verbi οἰκέω, habito.

Οἰκείων, habitans, Poët. pro οἰκέων, præſ. part. act. verbi οἰκίω, habito. f. ἵσω. p. ᾴκηκα. Th. οἶκος.

Οἰκείως, adv. domeſticè, propriè, ab eod. Them.

Οἰκείως, ſignif. etiam, familiariter, amicè, benevolè; item, aptè, accommodatè, Ariſtot. eſt adv. ab οἰκεῖος, familiaris; neceſſitudine, vel, propinquitate generis conjunctus; propinquus, &c. V.

Οἰκείωμα, τὸ, quo accommodatum eſt; item, οἰκείωσις, ἡ, familiaritas; vendicatio, Thuc. l. 5. & οἰκειωτικὸς, vim habens conjungendi, conciliandi, familiare & domeſticum faciendi; Plut. Omnia verbalia, ab οἰκειόω, ὁμαι, ῶμαι, &c. Vide.

Οἴκεντι, habitant, Æol. pro οἰκέῃσι, 3. p. præſ. verbi οἴκημι, ab οἰκέω, habito. Th. οἶκος.

Οἰκέοισι, Dor. & Æol. pro οἰκέῃσι, habitant, 3. pl. præſ. ind. act. verbi οἰκέω, quod V.

Οἰκέοιτο, Ion. pro οἰκεῖτο, 3. ſing. præſ. opt. paſſ. ejuſd. verbi.

Οἰκεομβύη, ſeu, οἰκεμβύη, ſcil. γῆ, orbis terrarum habitabilis; terra quæ incolitur; unde οἰκεμβικὸς, ἔ, ὁ, ad orbem terrarum pertinens; ut, οἰκεμβικὴ Συνόδος, concilium in quod totus terrarum orbis coit, Damaſc. Item, οἰκεμβικῶς, adv. per univerſam terrarum orbem; ab οἰκέω, ῶ; οἰκέομαι, ῶμαι, &c. Vide.

Οἰκεμικὸς, idem quod οἰκεῖος, &c. Vide.

Οἰκετεύομαι, domeſticus ſum; famulor; item, οἰκετεία, ἡ, familia; & οἰκετικὸς, ſervilis, familiaris; unde neut. τὸ οἰκετικὸν, ſervitium, ſeu, miniſterium domeſticum; ipſi ſervi, ſeu, famuli, Plut. Omnia, à ſeq. οἰκέτης, V.

Οἰκέτης, ου, ὁ, domeſticus; item ſervus. gen. pl. οἰκετῶν. in nom. pl. οἰκέται. &

Οἰκέτης, ίδος, ἡ, domeſtica. Th. οἶκος, domus.

Οἰκεῦντες, habitantes, Dor. pro οἰκοῦντες, præſ. part. verbi οἰκέω, quod vide.

Οἰκεὺς, έως, ὁ, domeſticus ſervus, acc. pl. οἰκῆας. Ion. Them. οἶκος, domus.

Οἰκέω, ῶ, habito. f. ἥσω, p. ᾴκηκα. a. 1. ᾤκησα. præſ. paſſ. οἰκέομαι, ῶμαι, incolor. præſ. part. paſſ. οἰκεόμενος, ὁμένου, ὁμένη, οἰκεομένη, ὁμένῃ, ης, ἡ, orbis terrarum habitabilis, οἰκεμένη, ſc. γῆ, terra quæ incolitur. Them. οἶκος.

Οἰκῆας, acc. pl. Ion. ab οἰκεύς, quod vide.

Οἰκήια, τὰ, res domeſticæ: &

Οἰκείη, ης, ἡ, familia: ab

Οἰκήϊος, Ion. pro οἰκεῖος, ος, domeſticus. Th. οἶκος.

Οἰκηϊῶσαι, Ion. pro οἰκειῶσαι, ſuum facere: ab οἰκειόω, quod V.

Οἴκημα, ατος, τὸ, habitaculum, carcer: ab οἰκέω, habito. Th. οἶκος.

Οἰκημάτιον, τὸ, parva domus; aut conclave; Plut. Item, οἰκηματικὸς, ad domeſticum pertinens, domeſticus; ut οἰκηματικὰ σκεύη, domeſtica ſupellex; utrumq; à præced. οἴκημα, τὸ, V.

Οἰκημένος, Ion. pro ᾠκημένος, ος, qui habitat, perf. part. paſſ. &

Οἰκήσαι, habitaſſe, a. 1. inf. act. οἴκησον, a. 1. imperat. ab οἰκέω. f. ἥσω. a. 1. ᾤκησα. Th. οἶκος, domus.

Οἰκήσιμος, ὁ ἡ ὁ, habitabilis; unde neut. οἰκήσιμον, ſcil. σκέδον, domus, domeſticum ſolum; item, pro carcere & lupanari, apud Atticos; Plut. &c. Ab eod. οἰκέω, vide.

Οἴκησις, εως, ἡ, ſedes: ab οἰκέω, habito. Th. οἶκος, domus.

Οἰκητήριον, τὸ, locus ad habitandum commodus; domicilium, ſedes, manſio; Plut. Symp. 4. ab οἰκητὴς, ἔ, ὁ, habitator, incola, Suid. Unde etiam, οἰκητικὸς, qui habitacula & domicilia ſibi quærere ſolet; & οἰκητὸς, ἔ, ὁ, habitatus, habitabilis; item, οἰκητήρια, τὰ, vaſa domeſtica; utenſilia; Heſych. à ſeq. οἰκήτωρ, ορος, ὁ, habitator: ab οἶκος, domus.

Οἰκία, ας, ἡ, domus, ab eod. Th.

Οἰκιακὸς, ὴ, όν, domeſticus, a, um, à præcedente.

Οἰκίδιον, domunculus; parva domus; (diminut.) Item, οἰκίδιος, ος, ὁ, domeſticus, privatus; utrumq; à Th. οἶκος; unde οἰκίον, τὸ, &c. V.

Οἰκίζω, ædifico, ſtruo, condo; ut, οἰκίσαι πόλιν, Ariſtot. in Æcon. Item, in ædibus, vel, aliquaſede colloco; & ſimpl. loco, colloco; item, coloniam in locum aliquem mitto; Thuc. l. 1. Unde paſſ. οἰκίζομαι, ædificor, ſtruor; Plut. Item, in ſede collocor; ut ᾠκίσμαι, ſedem habet, ſitus eſt: Euryp. in Hec. à Th. οἶκος, V.

Οἰκητὴς, ἔ, ὁ, apud Heſych. ὠνητὸς δοῦλος, emptitius ſervus vel potius, ſervus, aut famulus domeſticus: item, οἰκικὸς, ὴ, ὸν, domeſticus; à Th. οἶκος; unde οἰκία, &c. V.

Οἰκίον, ου, τὸ, idem quod οἶκος.

Οἰκίσαι, habitare feciſſe, a. 1. inf. act. verbi οἰκίζω, f. ίσω. a. 1. ᾴκισα. Th. οἶκος.

Οἰκίσκος, ὁ, parva, vel, vilis domus, parvum domicilium; item, cellula, cubiculum; avium quoq; cellulæ & nidi οἰκίσκοι dicuntur; item, οἰκίσκη, ἡ, itidem parva domus; utrumq; à præced. οἰκίον, τὸ, domus, domunculus, vide.

Οἰκισμὸς, ὁ, & οἴκισις, εως, ἡ, ædificatio; ipſa actio condendi, ſeu, deducendæ coloniæ; Poll. Thuc. l. 5. Item, οἰκιστὴρ & οἰκιστὴς, ἔ, ὁ, ædificator, conditor; qui ſedes alicui aſſignat; item, deductor coloniæ, Thuc. & Plut. Unde, οἰκιστικῶς, more eorum qui urbem condunt, vel, qui coloniam deducunt; Poll. Omnia, verbalia ab οἰκίζω, οἰκίζομαι, quod vide.

Οἰκισσαὶ, nom. pl. ab οἰκισσὴς, quod V.

Οἰκοβρώεις, nom. vel acc. pl. ab

Οἰκοβρώς, έος, ὁ, ὴ, vernaculus: ab οἶκος, domus, & γείνομαι, naſcor.

Οἰκοδεσποτέω, domum adminiſtro. f. ήσω. p. ᾠκοδεσπότηκα: ab οἶκος, domus, & δεσπότης, dominus. Them. δεσπόζω, dominor.

Οἰκοδεσπότης, ου, ὁ, herus, paterfamilias. οἰκοδέσποινα, ης, ἡ, hera, materfamilias: ex iiſd. Th.

Οἰκοδέσποινα, ἡ, hera, materfamilias; q. d. domina domûs: Plut. Item, οἰκοδεσποτικὸς, ad patremfamilias pertinens; rei familiari conveniens; homini frugi congruens, vel, patremfamilias decens; utrumque, ab οἰκοδεσπότης, vide.

Οἰκοδομέω, ῶ, ædifico; doceo, emendo. f. ήσω. p. οἰκοδόμηκα. a. 1. ᾠκοδόμησα. perf. paſſ. ᾠκοδόμημαι. pluſq. p. paſſ. ᾠκοδομήμην. σο, το, a. 1. paſſ. ᾠκοδομήθην. ης, ης. f. 1. paſſ. οἰκοδομηθήσομαι, inſtruar: ab οἶκος, domus, & δέμω, ſtruo. p. m. δέδεμαι.

Οἰκοδομὴ, ῆς, ἡ, ædificium, ſtructura; item emendatio: &

Οἰκοδόμημα, ατος, τὸ, idem. ab οἶκος & δέμω, ſtruo.

Οἰκοδομία, ας, ἡ, ædificatio; incrementum in cognitione Dei: &

Οἰκοδόμος, ου, ὁ, ædificator. ab iiſd. Them.

Οἰκοδομικὸς, ædificatio, ſtructura; Thuc. l. 3. Item, οἰκοδομικὸς, ad ædificatorem pertinens; unde in fœm. οἰκοδομικὴ τέχνη, ars, ſeu, peritia ædificandarum domuum; architectonica; verbalia, ab οἰκοδομέω, vide. Item, οἰκοδομικὸς, ad ædificatorem pertinens; item, ſtruendarum ædium peritus artifex; & in fœm. οἰκοδομικὴ, ſcil. τέχνη; ars fabricandarum & ſtruendarum domuum; peritia ædificandi; unde adv. Οἰκοδομικῶς, more ædificatorum, ſeu, eorum qui ædificandarum domorum ſunt periti; ab οἰκοδόμος, vide.

Οἴκοθεν οἴκαδε, de domo in domum.

Οἰκοθι, domi. οἴκοι, idem. Them. οἶκος.

Οἴκοισιν, dat. plur. Ion. ab οἶκος, ου, ὁ, domus.

Οἰκομανία, inſanus ædium ædificandarum amor, ex οἶκος & μανία, V.

Οἴκόνδε, domum, adv. ab οἶκος.

Οἰκονομέω, ſum diſpenſator. f. ήσω. p. οἰκονόμηκα: ex οἶκος, domus, & νέμω,

& νέμω, tribuo, rego, pasco. p. m. νένεμμαι.

Οἰκονομία, ας, ἡ, dispensatio: &

Οἰκονόμος, ου, ὁ, dispensator: ab iisd. Them.

Οἰκονομικὸς, pertinens ad dispensatorem rei familiaris; (ut οἰκονομικὴ, scil. τέχνη, vel, δύναμις; peritia dispensandi res familiares;) item, qui dispensandæ & tuendæ rei familiaris peritus est; Plut. Unde adverb.

Οἰκονομικῶς, more dispensatorum rei familiaris; item, non sine mysterio, & certa ratione, & ut res quæ gerebatur, poscebat; ab οἰκονόμος, vide.

Οἰκόπεδον, area domûs, solum supra quod domus diruta stetit aliquando; item, area domûs ædificandæ; ex οἶκος & πέδον, τὸ, V.

*ΟΙΚΟΣ, ου, ὁ, domus, familia. οἰκία, ας, ἡ, idem. hinc οἰκάδε & οἰκόνδε, domum. οἴκοθι, οἴκοι, domi. adv. οἴκαδε, domo. οἰκέτης, ου, ὁ, domesticus. οἰκέω, habito. οἰκουμένη, ης, ἡ, orbis terrarum. οἴκησις, εως, ἡ, habitatio. οἰκίζω, ædifico. οἰκεῖος, α, ον, domesticus, διοικέω, administro. διοίκησις, εως, ἡ, administratio. πάροικος, ου, ὁ, accola. παροικία, accolo. σολοικίζω, vitiosè loquor. σολοικισμὸς, ου, ὁ, solœcismus, vitiosa locutio aut actio. συοίκος, ου, ὁ, ἡ, contubernalis. συοικία, ας, ἡ, contubernium.

Οἰκοπατία, domi suæ victitare; domicænium; à seq. οἰκοπάτης, V.

Οἰκοπάτης, ου, ὁ, ἡ, qui suo cibo vescitur, & ex suis facultatibus vivit: ab οἶκος, domus, & σῖτος, frumentum.

Οἰκοτροφὸς, domi nutritus; verna; ex οἶκος & τρέφω; cujus comp. quædam desinunt in τροφής.

Οἰκοτρίβιον, sub. παιδίον; puer ex verna natus; Poll. l. 3. à seq. οἰκοτρίβης, V.

Οἰκοτρίβης, ου, ὁ, vernæ, servus vernaculus diu domi nostræ versatus, aut ex parentibus servis natus: ex οἶκος & τρίβω, tero.

Οἰκότριψ, idem quod præced. οἰκοτρίβης; & ex iisd. V.

Οἰκουμένη, ης, ἡ, (subaudi χῆ) terra habitabilis.

Οἰκουμενικὴ, & οἰκουμενικὸς, vide suprà in οἰκουμένη.

Οἰκυρέω, f. ήσω, domum custodio, domi me contineo; item domi latito vel desideo: ex οἶκος, domus, & ὑρέω, custos.

Οἰκυρία, ἡ, domûs custodia; Plut. sumitur & in malam partem, pro desidia, quâ quis domi manet, nec civilia aut bellica negotia suscipit; ex iisd. cum præced. οἰκυρέω, V. Unde etiam verbale, οἰκύρημα, τὸ, quod domum custodit, seu, domi manet; item, domûs custodia; & pro muliere, domûs custode, accipitur ab Eurypide in Oreste.

Οἰκυρεῖν, gen. pl. 2. declin. pro οἰκυρέων. ab οἰκυρέω.

Οἰκυρικὸς, domi manere solitus; talis, quales qui domi manent; ab οἰκυρὸς, V. Item, οἰκύριον, τὸ, præmium, quo afficitur is qui domum custodit, & rem familiarem alio absente administrat; à seq. οἰκύρω, vide.

Οἰκύρος, ία, ιον, ὁ τῆς οἴκης ὑρὸς καὶ φύλαξ, domûs custos, domesticus.

Οἰκωρὸς, ὁ, domi manens, domûs custos. q. d. ὑρὸς τῆς οἴκης. Them. ὑρὸς, custos.

Οἰκοφθορεῖν, rem familiarem perdere: ab οἶκος & φθείρω, corrumpo.

Οἰκοφθορία, domûs, seu, familiæ eversio, rei familiaris dilapidatio; Plut. ab οἰκοφθόρος, domuum pernicies, qui domos perdunt, seu, qui bona domestica dilapidat; Hesychio οἰκοφθόροι sunt μοῖχοι; utrumq; ex iisd. cum præced. vide.

Οἰκοφυλακίον, domum custodio: ex οἶκος & φυλάσσω, custodio. f. ξω.

Οἰκοφυλάκιον, præmium custodiæ domûs; ab οἰκοφύλαξ, domûs custos; ex οἶκος, & φύλαξ, ακος, &c. Vide.

Οἰκτείρας, ἀθλ. a. 1. part. act. ab οἰκτείρω, miseror, quod V.

Οἰκτέρημα & οἴκτερμα, τὸ, miseratio, commiseratio; verbalia, ab οἰκτέρομαι, sum miserabilis, alios mei miseret; Xen. ab act. seq. οἰκτείρω, V.

Οἰκτείρησον, f. 1. ind. act. ab

Οἰκτείρω, miseror, commiseror. f. οἰκτερῶ, & οἰκτερήσω. a. 1. ἤκτειρα. a. 1. imperat. act. οἴκτειρον, miserere. Th. οἶκτος, misericordia.

Οἰκτίζω, & οἰκτίζομαι, miseror, commiseror; miseret me; oratores autem οἰκτίζεσθαι dicuntur, quum & ipsi reum miserantur, & ipsos judices, vel lacrymis, vel, οἰκτρολογίᾳ, ad eum commiserandum permovent; Athen. l. 13. à Them. οἶκτος, V. Unde οἰκτικὸς, ἡ, ὁ, commiserativus; ut οἰκτικὰ ῥήματα, commiserativa verba; Gaza.

Οἰκτιρμὸς, ου, ὁ, commiseratio: ab eodem Them.

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, ἡ, misericors: sed

Οἰκτιρμῶν, gen. pl. ab οἰκτιρμὸς, ου. Th. οἶκτος.

Οἴκτισμα, τὸ, & οἰκτισμὸς, ὁ, miseratio; item, oratio, aut verba, ejus qui οἰκτίζεται; verbalia ab οἰκτίζω, vide.

Οἰκτιστος, superl. valde miserabilis, miserrimus. vide οἰκτρὸς.

Οἰκτιῶ, miserebor. f. 1. Att. pro οἰκτίσω. verbi οἰκτίζω. Th. οἶκτος.

*ΟΙΚΤΟΣ, ου, ὁ, misericordia, commiseratio, hinc οἰκτίζω, miseror, commiseror. οἰκτείρω, idem. οἰκτιρμὸς, ου, ὁ, miseratio. οἰκτίρμων, ονος, ὁ, misericors. οἰκτρὸς, ὰ, ὸν, miserabilis, e.

Οἰκτίτερος, Ion. pro οἰκτρότερος, miserabilior, comp. ab οἰκτρὸς.

Οἰκτρὰ, adverbialiter, significat miserabiliter; Od. ω. Pro quo in prosa dicitur οἰκτρῶς, miseranter; ab οἰκτρὸς, vide.

Οἰκτρίζεσθαι, exp. ἐλεεῖσθαι; misereri; ab οἰκτρὸς, V.

Οἰκτρολογία, oratio ad misericordiam, seu, miserationem commovendam, vel, quâ miseratio movetur; ab οἰκτρὸς & λόγος, V.

Οἰκτρὸς, ὸν, miserabilis, in superl. οἰκτρότατος & οἰκτιστος. Th. οἶκτος.

Οἰκτρόχειρ, miserabiliter fundo; unde, οἰκτροχειρεῖν, exp. miserabilia verba fundere; ut scil. rei deprecantes; item, οἰκτροχεῖντες, οἱ, plorantes; quasi οἰκτρὰ χέοντες, miserias fundentes, apud Aristoph. ab οἰκτρὸς & χέω; unde χρέω, &c. V.

Οἰκτρῶς, miseraliter, miseranter; (i. e. ἐλεεινῶς) adv. ab οἰκτρὸς, vide.

Οἰκῶ, præs. ind. contractè pro οἰκέω, habito. Th. οἶκος, domus.

Οἰκὼς, ότος, & Att. ἐοικὼς. similis. perf. part. m. ab εἴκω.

Οἰκωφελὴς, ές, ὁ, ἡ, qui domum & rem domesticam juvat: ex οἶκος, domus, & ὠφελέω, juvo.

Οἰκωφελία, ας, ἡ, Ion. οἰκωφελίη, frugalitas toti familiæ utilitatem afferens: ex iisd.

Οἰκωφελὼς, cum utilitate totius familiæ; Dion. cum domestica utilitate; adv. ab οἰκωφελὴς, V.

Οἶμα, ατος, τὸ, impetus. per Syncop. pro οἴμημα. ab οἰμάω, impetu feror. Th. οἶμη, via.

Οἴμαι, puto, contractum ex οἴομαι. f. οἰήσομαι, p. ᾠήμαι.

Οἰμάω, f. ήσω, impetum do, irruo, propriè rectâ viâ. Th. οἶμη, via.

Οἰμεῖν, Ion. pro ἐλθεῖν, venire.

Οἶμη, cum aspero, reperitur pro seq. Th. οἶμη; quod Hesychio est etiam λόγος, ἰσχὺς & φωνὴ, & c. V.

*ΟΙΜΗ, ης, ἡ, via, semita, cantus, vox. οἶμος, ου, ὁ, ἡ, idem. οἰμάω, impetum do. παροιμία, ας, ἡ, proverb. um. περοίμιον, ου, τὸ, exordium. εἶμι, ergo, q. ab εἶω, fero. via fert euntes.

Οἴμημα, τὸ, impetus, qui in aliquem datur, Hesych. pro quo per Sync. dicitur οἶμα; teste Eust. Il. π. & φ. Verbale ab οἰμάω, & Th. οἶμη, &c. Quæ V.

Οἴμοι, & ὤμοι, heu mihi, adv. dolentis.

Οἶμος, ου, ὁ, ἡ, semita, vira. Them. οἶμη.

Οἰμωγὴ, ῆς, ἡ, ejulatus: &

Οἴμωγμα, ploratus; idem quod præced. οἰμωγή; utrumq; à seq. οἰμώζω, ejulo; (factum παρὰ τὸ οἴμοι λέγειν;) item, transitivè, defleo, deploro; ejulatu & lamentis prosequor; Soph. Item, pœnas do; ut apud Aristoph. in Pluto, ἐγὼ μὴ οἰμώξειν λέγω σοι; imprecor tibi, ut pœnas luas; & paulò post, οἰμώξεις κακὰ, pœnas dabis non leves, &c. Vide.

Οἰμώζω ploro, ejulo. f. ξω. Th. οἴ, hei, heu, adv ægrè ferentium.

Οἰμωκτὶ, & οἰμωκτεῖ, cum ploratu & ejulatu; adv. ab οἰμωκτὸς, deplorandus, lamentabilis, lacrymabilis; Aristoph. Verbale, a præced. οἰμώζω, quod ab ὤμοι, pro οἴ μοι; quæ exclamatio itidem cum genit. usurpatur, sub. scil. ἕνεκα; ut ὤμοι ἐμῆς ἄτης, ὁ calamitatem meam; &

cum

cum nominat. Od. ε. ὤ μοι ἐγὼ δειλὸς; & apud Ariſtoph. ὤ μοι τάλας; & ὤ μοι κακοδαίμων; item, cum vocat. ὤ μοι ἀναιδείας ἐπειμένε; ὁ impudens, ὁ impudentem hominem, &c. à Th. οἰ, heu, hei, &c. V.

'Οιμώξας, plorans, a. 1. part. act. à præcedente.

'Οιμωχθείς, ἐῖ, a. 1. part. paſſ. ab eod. verbo.

Οἶν, ovem, acc. ſing. ab οἶς, ὁ, ἡ, ovis.

'Οιναγωγὸς, vinum vehens; ſeu, vehendo vino aptus; ut οἰναγωγὸν πλοῖον, navigium quo vinum comportatur; ex οἶνος, & ἀγωγὸς, vide.

'Οινάνθα, ας, ἁ, Poët. & Dor. pro οἰνάνθη, ης, ἡ, vitis florens. Sic οἰναν θὶς, ίδος, ἡ, diminutivum à οἰνάνθη, οἴνη ἢ ἀνθοῦσα, vitis. Apud priſcos οἴνη, ης, ἡ, apud recentiores appellatur ἄμπελος. Th. ἄνθος, flos.

'Οινάνθινος, ænanthinus; ex ænanthe factus; ut, οἰνάνθινον ἔλαιον τὸ μύρον; & οἰνάνθινος οἶνος, &c. Apud Dioſc. ab οἰνηθὶς, ſive, οἰνάνθη, flos vitis; ſeu, uva germinans; item, nomen herbæ apud Dioſc. & Theophr. & nomen avis apud Ariſtot. an. &c. Vide præced.

'Οινάρεον, ου, τὸ, idem ac οἰνᾶρον, pro quo & οἰναρὶς, ίδος, ἡ, vitis, pampinus. Th. οἶνος.

'Οινάρεος, ου, pampineus: ab eod. Them.

'Οιναρίζω, pampino, pampinos decerpo; ſeu, detraho vitibus; quod fieri ſolet matureſcentibus uvis; inutilia vitis folia demendo; ab οἰνᾶρον, τὸ, folium vitis; vide ſeq. ſunt enim οἰνάρια τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου; vitis folia; ab οἶνη, ἡ, V. Unde etiam οἰναρὶς, palmes; & in plur. οἰναρίδες, pampini vitium; item, οἰνάριον, ου, τὸ, villum; diminut. ab οἶνος; Theophr. Epict. &c.

Οἰνᾶρον, τὸ, vide in præced. Item, οἴναρος, ου, ὁ, unedo, unedônis; arbuti fructus; μῆλον κόμαρον, ἡ, μεμήκυλον, Theophr. Hiſt. Pl. l. 1. c. 15. à Th. οἶνος; unde οἴναρον, τὸ, &c. V.

'Οινὰς, άδος, ἡ, locus vitibus conſitus; vinea, Heſych. Item, pro temulenta; apud Oppian. à Th. οἶνος; unde οἶνη, V. Sed præterea, οἰνὰς, άδος, ἡ, eſt columba ſylveſtris; dicta à colore, uvis maturatis ſimili; apud Ariſtot. & Athen. Pro quo etiam dicitur οἰνὰς, apud Poll. & Heſych.

'Οιναχὴς, vino gravatus; ebrius; Heſych. Ex οἶνος & ἄχθος, τὸ, vide.

'Οινάω, ſolitarius ſum; pro οἰάω; ab οἶος, ſolus; μονήρης εἰμί; item, idem quod οἰνίζω, id V.

'Οινείδεω, gen. Ion. pro 'Οινείδους, ab

'Οινείδης, ου, ὁ, nom. prop. Patronymic. ab

'Οινεὺς, έως, ὁ, Oeneus.

'Οινέλαιον, ου, τὸ, vinum oleo mixtum; à pud Gal. ex ἔλαιον; unde ἔλαιον, τὸ, &c. V.

'Οινόβομος, poto vinum, Erot. apud Hippocr. à Th. οἶνος, V.

'Οινέων, gen. pl. Ion. pro οἰνῶν, ab

Οἶνη, ης, ἡ, vitis. Them. οἶνος, vinum.

'Οινῆες, una fuit ex decem tribubus Athenienſium, Suid.

'Οινηρὰ, τὰ, pampini, vitis frondes, idem quod & pro οἰναρα, τὰ, à ſing. οἰναρον, τὸ, V. Item, οἰνηρὰ, vinaria, eſt fœm. ab οἰνηρὸς; id V. Unde οἰνηρὰ ὑγρότης, vini humor; & in neut. plur. οἰνηρὰ μέτρα, vini menſuræ; ut in ſing. neut. οἰνηρὸν, vas vinarium, apud Poll. à Th. οἶνος, V.

Οἰνηραὶ φιάλαι, vinariæ phialæ: ab eod.

'Οινήρυσις, εως, ἡ, trulla vinaria: ab οἶνος & ἀρύω, haurio.

'Οινηρὸς, ᾶ, ὁ, vinarius, vinaceus; vinoſus, vinum redolens, &c. Ut, οἰνηρὸν ἀγγεῖον; Athen. l. 10. à Th. οἶνος; unde οἰνηρὰ, &c. V.

'Οινήρυτις, ἡ, poculum, aut, vas vinarium; unde, vel quo, vinum hauritur; cotula, hemina; Ariſtoph. ab οἶνος & ἀρύω; f. ὑσω, &c. Vide.

'Οινιείδαι, ῶν, οἱ, Oenidæ, τουτέστιν οἱ τῆ 'Οινέως παίδες. Ab 'Οινεὺς, 'Οινείδης, & inſerto ι, 'Οινιείδης, ου, ὁ.

'Οινίζομαι, uſitatius dicitur, pro', vinum emo; ut Il. η. & ϑ. &c. Quàm ſeq. οἰνίζω, V.

'Οινίζω, vinum emo, vel vinoſum ſaporem refero: ab οἶνος, vinum.

Οἰνεὺς, ου, ὁ, vineus, ex vino factus; Athen. l. 7. Item, οἰνίσκος, ου, ὁ, (idem quod οἰνάριον) villum; Athen. l. 1. & 3. Utrumq; à Th. οἶνος, V.

'Οινισηρία, ας, ἡ, capax poculum vino repletum, quod libabant Herculi cætuiq; præbebant inveſtes pueri eum eſſent exceſſuri ex ephebis & pendulas comas poſituri; Athen. l. 11. Heſychius verò, οἰνισήρια, τὰ, in plurali accipit, pro ipſo ſacrificio, quo Ephebi, comam poſituri, libabant Herculi; Athen. autem, οἰνισηρία, habet pro poculo, quod in ejuſmodi libatione adhibebatur; à Them. οἶνος; unde οἰνίζω, &c. Vide.

'Οινοβαφέω, vel, οἰνοβαρεῶ; vino gravis ſum; temulentus, & vino quaſi ſepultus ſum; Od. ι. & κ. à ſeq. οἰνοβαφὴς, V.

'Οινοβαφὴς, ές, ὁ, ἡ, vino gravis, in voc. ſing. οἰνοβαφὲς: ab οἶνος, vinum, & βαφὺς, gravis.

'Οινοβεγὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, apud Nicand. Alexipharmac. ſignificat, ὁ τῷ οἴνῳ τεφροχρόῳ ῥοφῶν; i. e. caſpulo, inquit Schol.

'Οινόγαλα, potionis genus ex vino & lacte miſtis; apud Hippocr. qui cedrim Creticam ſcribit fœminarum incommodis auxiliari ὁ οἰνογάλακτος; ex οἶνος & γάλα, τὸ, &c. V. Sic etiam, οἰνόγαρον, garum vino miſtum; ex οἶνος & γάρον, τὸ, V. Item, οἰνογυθεῖον, vinum guſto; ex οἶνος & γεῦω, γεύομαι, in f. γεύσω, γεύσομαι; unde γευστὸς, &c Vide.

'Οινοδόκος, ου, ὁ, ἡ, vini exceptrix. Ion. pro οἰνοδόχος, παρὰ τὸ τὸν οἶνον δέχεσθαι.

'Οινοδότας, α, ὁ, Dor. pro

'Οινοδότης, ου, ὁ, vini dator. Bacchi Epithet. ab οἶνος, vinum, & δίδω, do.

'Οινόεις, εντος, ὁ, vinoſus; unde in fœm. οἰνόεσσα; ex quo per contract. οἰνᾶσσα, vel, οἰνᾶσα; quæ V. à Th. οἶνος, V.

'Οινοπήθω, ῶ, vinum percolo; unde οἰνοπηθητὴς, ᾶ, ὁ, qui vinum colat; h. e. per colum transfundens purgat; Athen. l. 13. ex οἶνος & πήθω; unde πήθω & πηθητὴς, &c. V. Item, οἰνοπήρας, ου, vel α, ὁ, œnothera, q. d. vini venator; plantæ nomen, apud Dioſc. Theophr. & Gal. ex quibus Plin. l. 26. c. 11. Ità ſcribit œnothera, ſive, onuris planta, hilaritatem affert in vino, amygdaleo folio, flore roſaceo; &, cùm ſiccata eſt, vinum olente, &c. Ex οἶνος & πήρα, &c. V. Sic etiam, οἰνόληπτος; q. d. vino captus; vino correptus, & obrutus; ebrius, vel, ebrioſus; Plut. ex οἶνος & λαμβάνω, ὁ, V. Item, οἰνομανὴς, inſano vini amore captus, Athen. l. 11. Ex οἶνος & μαίνομαι; unde μανία, ἡ, &c. V.

'Οινόμαος, ου, ὁ, nomen propr. viri.

'Οινόμελι, vinum mulſum; quod & ſimpliciter, mulſum dicitur; i. e. vinum melle conditum; de quo Dioſc. l. 5. c. 16. Ex οἶνος & μέλι, τὸ, V.

'Οινομήτωρ, ορος, ὁ, vini mater; apud Athen. ex οἶνος & μήτηρ, V. Item, οἶνον, τὸ, folium vitis, Item, pampinus; à Th. οἶνος, V.

Οἰνοπα, acc. ſing. οἰνοπι, dat. ſing. ab οἰνοψ, quod V.

'Οινοπέδη, ἡ, & οἰνόπεδον, τὸ, campus vini ferax in Epigr. l. 2. & 11. 1. Utrumq; à ſeq. οἰνόπεδος, campum habens vini feracem; Od. α. &c. V.

'Οινοπέδοιο, gen. Ion. pro ου, ab

'Οινόπεδος, ου, ὁ, ἡ, vinifer: ab οἶνος & πέδον, ſolum, terra.

'Οινοπίπης, qui circum circa, oculis vagis, vinum veſtigat quod potet; ex οἶνος & ὀπιπεύω, &c. V. Sic etiam, οἰνοπλάνης, vino errans; Euryp. in Rheſo; ex οἶνος & πλανήτης, V.

'Οινοπλήθης, ές, ὁ, ἡ, vino plenus, vini ferax; ex οἶνος & πλήθω, impleo. Th. πλέω, plenus.

Οἰνοπλὴξ, vino percuſſus; i. e. ebrius; aliquando & ebrioſum ſignificat; ex οἶνος & πλὴξ, V. Item, οἰνοποσία, vini potio, ſeu, potatio; ex οἶνος & πόσις, εως, ἡ, &c. V.

'Οινοποτάζω, idem quod

'Οινοποτέω, vinum bibo; ex οἶνος, vinum, & πίνω, bibo.

'Οινοπότης, ου, ὁ, vini potor, ex iiſd.

'Οινοπότις, ἡ, vini potatrix; apud Poll. ex iiſd. cum præced. V.

'Οινόπης, vini inſpector; magiſtratus quidam Athenis, cujus officium deſcribit Athen. l. 10. & Poll. l. 6. c. 3. ex οἶνος & ὀπτο-

& ὄπωμι; unde ὀπώρη, &c. V. Item, οἰνοπώλης, vini venditor, vinarius; caupo; unde, οἰνοπωλέω, vinum vendo; & οἰνοπώλιον, locus ubi vinum est venale; caupona, taberna vinaria; ex οἶνος & πωλέω, unde πώλης, ὁ, &c. V.

*OINOΣ, ε, ὁ, VINUM. q. ab ὀνῶ, juvo. hinc πάρεσιν, ε, ὁ, ἡ, vinolentus, ebrius.

Οἰνέσπονδος, in quo vinum libatur; ut, οἰνόσπονδοι ἱερεῖα, sive, οἰνόσπονδοι θυσίαι, sacra, in quibus vinum libatur; (his opponuntur ψεκάλιαι; id V.) ex οἶνος & σπονδή, ἡ, V. Item, οἰνοσπόνδος, vinum servans; Nonn. ex οἶνος & σπόνδος, &c. V.

Οἰνόομαι, ωμαι, in vinum mutor; item, inebrior; Od. π. & τ. Unde, ἐς οἰνόμενοι, bene poti, qui jam inebriari incipiunt; Aristot. Rhet. 2. Est passi. ab act. οἰνόω, vide.

Οἰνῶσαι, (pro quo etiam οἰνῶττα) factum per contract. ex οἰνόεσσα; est maza vino subacta; vel, placenta, ex vino & melle confecta; Poll. l. 6. c. 3. Est etiam herbæ nomen, quâ gustatâ corvi & canes inebriantur; Athen. ex Aristot. dicitur & οἰνῆττα; Hesych. est fœm. à masc. οἰνόεις, εττος, V.

Οἰνοφερὴς, proclivis ad vini potum; vinosus; ex οἶνος, & φέρω, vide.

Οἰνοφλυγέω, ῶ, vinosus sum, vino me ingurgito, inebrior: &

Οἰνοφλυγία, ας, ἡ, vinolentia, compotatio: ab

Οἰνόφλυξ, υγος, ὁ, ἡ, vinosus: qui οἶνῳ φλύζει, vino ferver; vel à φλύσσω, ructo. f. ξω. Them. φλέω, rugor.

Οἰνόφλυκτος, temulentus, ebrius; à præced. οἰνόφλυξ, & ex iisd. Vide.

Οἰνοφόρος, vinum ferens, seu, vino ferendo aptus; ut, οἰνοφόρος πώλιδ, apud Athen. l. 10. ex οἶνος & φορέω, V. Item, οἰνόφυτον, scil χωρίον, locus in quo vinum nascitur; vel, locus vitibus consitus; vinea; ab οἶνος, vel, οἶνη & φύω; unde φύτον, τὸ, &c. V.

Οἰνοχεία, vini infusio; munus pincernæ; à seq. οἰνοχεύω, vel, οἰνοχέω, V. Unde etiam οἰνοχείδες; vinum à ministris infusum accipere; Greg.

Οἰνοχείτω, misceat, 3. sing. præs. imperat. act. ab

Οἰνοχέω seu οἰνοχεύω, infundo vinum: potum ministro: ab οἰνοχόος, pincerna, quod ab οἶνος, vinum, & χέω, fundo.

Οἰνοχόη, ης, ἡ, patina libatoria: ex οἶνος & χέω, fundo.

Οἰνοχόημα, quod à pincerna infunditur; Plut. in Phoc. est verbale. à præced. οἰνοχέω, V.

Οἰνόχροος, vinum colore referens; Theophr. Ex οἶνος & χρόα, ἡ, vide.

Οἰνωψ, οπος, ὁ, ἡ, niger, vinei coloris. dat. pl. οἰνωψί: ab οἶνος, vinum, & ὄψις, visus. Them. ὀπτομαι, video.

Οἰνόω, ῶ, vinum facio, in vinum verto; item, inebrio, Suid. à Them. οἶνος, vide. Unde etiam, οἰνώδης, ες, ὁ, ἡ, vinosus, vinaceus; vinum redolens; Plut. Symp. 3. Item, οἰνών, ῶνος, ὁ, cella, vinaria, apud Xen. & Athen. ab eod. Th. οἶνος, V.

Οἰνώνη, ης, ἡ, ἡ Αἴγινα πρότερον ἔτως ἐκαλεῖτο.

Οἰνωπὸς, qui vinei coloris est; vel, uvas maturas colore referens; ex οἶνος & ὤψ, ὠπὸς, &c. V.

Οἰνωπὸς, bene potum esse, seu, appotum esse; incipere inebriari; Plut. Symp. 3. Est verbale, ab οἰνόω, οἰνώμαι, V. Item, οἰνωπὸς, vinosus, vinarius; ad vinum pertinens; Plut. Unde neut. οἰνωπὸν, τὸ, est vino confectum, paratum, & conditum; item, οἰνωπίς, palus, i. e. paxillus, pedamentum vitis; vallus quo vitis, seu, adminiculo, fulcitur; Hesych. Omnia, à Th. οἶνος, V.

Οἶξασα, a. 1. part. act. f. g. verbi οἴγω, aperio. f. ξω.

Οἰόβιος, qui solitariam vitam degit; qui in solitudine versatur; Suid. ex οἶος & βίος, V. Item, οἰοβότης, solus, & seorsum ab aliis, pascens; ex οἶος & βόσκω; unde βοτὸς, &c. V. Sic etiam, οἰόγαμος, qui unicas nuptias contraxit; unicam habens uxorem; sed exp. etiam de fœmina unum habente virum; in Epigr. ex οἶος & γάμος, ὁ, V. Item, οἰόζωνος, unicâ veste indutus; i. e. μονόζωνος, μονόζωνος; vel, solus; i. e. μόνος, Sophocles, ἀνδρ' ἐν' οἰόζωνον dixit, unum absque comitatu virum; alii verò, hoc verbo, intelligunt eum quem μονόζωνον, vocarunt, i. e. latronem; ex οἶος & ζώνη, ἡ, V.

Οἰόθεν, adv. seorsum, οἰόθεν οἶος, cum solo solus. Th. οἶος, solus.

Οἰόθι, solùm; item, idem quod præced. οἰόθεν, ab una solùm parte; vel, ab uno duntaxat loco; i. e. seorsum; ab eod. Th. οἶος, V.

Οἴομαι, apud Poëtas scribitur pro, & idem est cum seq. οἶομαι, puto, arbitror; item, suspicor, suspectum habeo; item, arguo; & in 3. pers. præs. οἴεται, passivè usurpatur, pro videtur; ut, Od. ρ. ἐκ ἄφεσον ὁ ξεῖνος ὀΐεται, ὅσπερ ἀνεῖν; non insipiens videtur hospes, qui squis tandem sit; sic & Od. τ. &c.

Οἶομαι, vel οἴμαι, opinor, existimo. præs. imperat. οἶο, οἰέσθω, f. οἰήσομαι. perf. pass. ᾤημαι. a. 1. pass. ᾠήσθω. q. ab οἰόομαι. Th. οἴω, puto.

Οἶον, adv. solùm: vide in οἶος.

Οἷον, adv. sicut, ferme: ab οἷος.

Οἰονάμ, ε, ὁ, ἡ, Poët. ὁ οἶος καὶ μόνος νεμόμενος, qui solus pascitur. Vel ὁ τὰς οἰὰς νέμων, τουτέστιν ὁ ποιμήν, id est, qui oves pascit.

Οἷόν τε, cum infinitivo idem quod δυνατὸν, possibile: ab οἷος, quod vide.

Οἰοπέδιλος, uno indutus calceo; ex οἶος & πέδιλον, τὸ, V.

Οἰοπόκος, ovillam lanam habens; Soph. Oedip. ex οἶς, οἰὸς, ovis; & πέκω; unde πόκος, &c. V.

Οἰοπολέω, solitarius sum, vel, in dissertis locis solus versor; Euryp. à præced. οἰοπόλος, V.

Οἰοπόλος, ε, ὁ, ἡ, Poët. ὁ οἶος καὶ μόνος πολῶν, εἴτε πολεμῶν ἢν πῃ τόπῳ, qui solus vagatur, & in aliquo loco versatur; item qui circa oves versatur; ab οἶς, ovis. Th. πολέω, verso.

*OΙΟΣ, ε, solus, in f. g. οἶη, neut. οἷον, solum, quod & adverbialiter sumitur. Hinc οἰόω, solum reddo, desolo.

*OΙΟΣ, ε, qualis; item pro ὅμοιος, similis; item pro δυνατὸς, potens, ; ossibilis: ὡς οἷόν τε, pro δυνατὸν, non possibile. Hinc ποῖος, ε, qualis? interrog. ποιότης, ητος, ἡ, qualitas. τοῖος, ε, talis.

Οἷός vel ὄϊος, ος, gen. sing. ab οἶς vel ὄϊς, ὁ, ἡ, ovis.

Οἰοφάγος, oves devorans; Hesych. ab ὄϊς, οἰὸς, & φάγω, V.

Οἰοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, indutus unicâ tunicâ, vel qui tunicam ex ovis lanâ gestat; ex ὄϊς, solus, vel ὄϊς, οἰὸς, ὁ, ovis, & χιτών, tunica.

Οἰόω, desolo, vasto: solum facio. Th. οἶος, solus.

*OΙΣ, οἰὸς, vel ὄϊς, ὄϊος, ὁ, ἡ, OVIS, vel ὁ, aries.

*Οἶς, ιδος, ἡ, ovicula: a præced.

*Οἶσα, τὰ, retinacula navium, funes nautici; pro quo Ionicè ἶστα dixit Lycophr. à sing. ὅϊσον (id V.) funis; Hesych. propriè esse dicitur funis nauticus, retinaculum navium; pro eodem Ionicè dicitur ὅυσον.

Οἶσατο, & οἴσατο, putavit, 3. sing. a. 1. m. Poët. pro ᾠήσατο, factâ Syncope & rejecto augmento, verbi οἴομαι, vel ὄϊμαι, puto. f. οἰήσομαι. a. 1. m. ᾠησάμην, ω, ατο.

*Οἴσε, ferto, præs. imperat. verbi οἴσω, factum ex f. verbi οἴω, pro φέρω, fero. f. οἴσω. hinc οἴσετον, ferent, dual. f. 1. act. οἴσω, 3. sing. f. 1.

Οἴσεται, f. 1. inf. m. ab οἴω, pro φέρω, fero. f. οἴσομαι, ῃ, εῖ.

Οἰσεύμεις, feremus, Dor. & Æol. pro οἴσομεν, 1. plur. f. 1. act. verbi φέρω, fero. f. οἴσω.

Οἰσῆ, Dor. pro οἴσει, 2. sing. f. 1. m. verbi φέρω, fero. f. οἴσομαι.

*Οἶσθα, nosti, per Sync. pro οἶδσθα, 2. sing. præt. m. Æol. pro οἶδας, verbi εἴδω, scio. p. m. ὄϊδα, ας, ε.

Οἰσθείς, suspicatus, indignatus, a. 1. part. pass. Poët. verbi οἴομαι, a. 1. pass. ὠϊσθην. Alii volunt esse a. 1. part. pass. ab οἴω, fero. f. οἴσω.

Οἰσία, ας, ἡ, salix. q. ab ἴτεος, eo, quia it celeriter crescendo.

Οἰσύκαρπος, Eustathio dicitur ἀγνόκαρπος, salicis fructus; ab ὄϊσυς, (quæ & λύγος, & ἄϊνος, dicitur) & καρπὸς, &c. V.

Οἴσομαι, & Dor. οἰσεῦμαι, f. 1. m. verbi φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα.

Οἰσοίσθα, 1. pl. f. 1. m. vide οἴσομαι.

*Οἶσυς, υος, τὸ, funis. q. ab οἴω, quia fit ad ferendum aliquid.

Οἴσουσι, 3. plur. f. 1. act. verbi φέρω, fero.

Οἰσοφάγος, œsophagus, gula; meatus à faucibus in ventriculum, per quem cibus

cibus & potus in ventriculum οἰσυνται, i. e. φέρονται, deferuntur; Aristot. de part. an. sed expon. & os ventriculi, apud Hippocr. ab οἴω, f. οἴσω, pro φέρω, fero, & φάγω, unde φάγομαι, &c. vide.

Οἰασμάτη, ης, ἡ, sordes lanarum & unguium, propriè, ovium; vide οἰασώτης.

Οἴασος, ης, ἡ, lana sordida, seu succida; i. e. τὸ ἔριον ῥυπαρὸν, καὶ ἄπλυτον, καὶ ἀσρέπτησον, sive ἐκ ἐσραπισμένον; lana cum suis sordibus, illota, nec curata; Hippocrates etiam hanc vocem usurpavit de sordibus caprarum, quæ podicis villis adhærescunt; unde Suid. οἴασσι καὶ οἰασώδη, dicitur ὁ ῥύπος τῆς ἐρίας, &c. ex οἶς, vel ὄις, & σήπω, putrefacio; vide infrà οἰσύπη, & οἰσυπος.

Οἰασώτη, ης, ἡ, ungula ovis; (ab οἶς, & πατέω, verso α, in ω.) Item sordes ovium, vel simum ovillum; Dion. lib. 46. legitur & οἰασάτη, pro eodem apud Hesych.

Οἰαθείμενος, η, ον, ratus, aoriſt. 1. part. m. &

Οἰάσατο, 3. sing. a. 1. m. gem. ar. & Poët. verbi οἰομαι, f. οἰσομαι, puto, pro οἴομαι, f. οἰήσομαι. Th. οἴω, puto.

Οἰσέον, ferendum; verbale ab οἴω, pro φέρω, fero, f. οἴσω.

Οἰστέος, α, ον, ὁ, ferendus, eſt maſc. à quo neut. præced. V.

Οἰστεύμα, ſagitta, jaculum: Item Οἰστευτήρ, ῆρος, ὁ; & Οἰστευτής, οῦ, ὁ, ſagitta, jaculum; verbalia à ſeq Οἰστεύω; V.

Οἰστεύω, ſagitta peto; ab

Οἰστὸς, οῦ, ὁ, ſagitta, in pl οἰστοὶ, οἱ, ab οἴω, fero, f. οἴσω.

Οἰστοτόκος, ſagittas continens, vel in ſe habens; ut οἰστοτόκος φαρέτρη; (pro quo Homerus dicit ἰοδόκος; Euſt.) ex præced. οἰστὸς, & ἔχω; cujus multa comq. deſinunt in τόκος.

Οἰστράω, & Οἰστρίω, æſtro, ſeu aſilo agitor; unde Metaph. apud Plat. οἰστρᾷ ἐπὶ furit velut æſtro percitus: Item activè, æſtro agito, vel ſtimulo; à Them. οἶστρος, ὁ, æſtrum, crabro, aſilus, equorum; tabanus, boüm, ricinus, canum: Item Metaph. pro ſtimulo quaſi furibundo, quo quis agitatur, &c. vi. Unde etiam Οἰστρώδης, more eorum, qui æſtro ſunt agitati, & Οἰστρήεις, εσσα, εν, ὁ, æſtro percitus, furioſus, inſanus; Nonn.

Οἰστρηθεὶς, furore percitus, a. 1. part. paſſ. verbi οἰστράω, f. ήσω, æſtro agitor, a. 1. paſſ. ὠιστρήθην, ab οἶστρος.

Οἰστρηλατέω, cùm quis æſtro agitatur; ſtimuli æſtri quibus aliquis agitatur; & Metaph. pro ſtimulo, ſeu aculeo, quo quis ad aliquid impellitur, ſeu pellicitur: Item Οἰστρηλατέω, ῶ, æſtro ago; unde paſſ. Οἰστρηλατέομαι, æſtro agitor, ſeu exerceor: Item furore & inſania agitor, velut æſtro: ex οἶστρος, τὸ, & ἐλαύνω, f. ἐλάσω, ab ἐλάω, unde ἔλασις, & ἐλασία, &c. V.

Οἰστρμὸς, τὸ, & οἰστρησις, ἡ, æſtrum, vel ſtimulus & aculeus, quo quis, velut æſtro agitatur: & Metaph. ὀιστρήσεις, dicuntur etiam, inſani mulierum amores, quibus aliquis, velut æſtro, ad eas amandas impellitur; apud Suid. verbalia, ab ὀιστράω, ſeu ὀιστρέω, &c. vide.

Οἰστροβολέω, ῶ, æſtro exagito, ſtimulo; in Epigr. ex οἶστρος, & βολέω; vi. Item Οἰστροδινῆσθαι, ᾶ, ὁ ᾖ ἡ, qui ab æſtro ictus in gyrum ſe agit, qui æſtro agitante quaſi torquetur; apud Æſchyl. & Ariſtoph. dicitur de Ione Inachia, de qua & Virg. Georg. lib. 4. ab οἶστρος, & δινέω; vi. Οἰστρομανὴς, unde φιλοιστρομανὴς, inſani æſtri amans, qui furore, velut æſtro, agitari amat; unde Οἰστρομανία, ut apud Hippocr. expon. ad Demag. ὀιστρομανίαν ἔχειν τὴν ἀσελγείας; id eſt, inſano libidinis æſtro, ſeu intemperantiæ ſtimulo, agitatur & ſtimulatur: ex οἶστρος, & μαίνομαι; unde μανία, ἡ, &c. vi. Item Οἰστροπλὴξ, ab æſtro ictus, qui æſtro, vel furore agitatur; Eurip. in Bacch. & apud Soph. ab οἶστρος, & πλήσσω, vel πλήττω, f. ξω; unde πλὴξ, &c. V.

*ΟΙΣΤΡΟΣ, ου, ὁ, OESTRUS, tabanus, ſtimulus: hinc οἰστρήεις, εσσα, εν, furioſus, æſtro percitus: οἰστρόω, & -έω, æſtro agitor: οἴστρημα, ατος, τὸ, ſtimulus: & Angl. to ſtir.

*ΟΙΣΤΥΑ, ας, ἡ; ſalix; vi. ὀιστία; hinc Angl. Oſier.

Οἰσύϊνος, confectus è ſalice, ſalignus; ſeu vimineus; Od. ε. & Luc. in ſomn. à Them. præced. οἰσύα; V.

Οἰσυοπλέκος, qui ſalices contexit; Poll. lib. 7. ab οἰσύα, & πλοκὴ, ῆς, ἡ; vide.

Οἰσύπη, ſimum ovillum: Item lana ſordida, ſeu ſordes ovillæ lanæ ex ſimo adhærentes; Dioſc. lib. 2. cap. 84. idem quod ſeq. οἴσυπος; id vi. Sed pro ὀισύπη, dicitur etiam εἰσάπη, (apud Herodot.) id vide ſuprà.

Οἰσυπηρὸς, ᾶ, ὁ, ſordes ovinas redolens; ſeu ſordidus ex ſimo ovillo; Dioſc. à ſeq. οἰσυπος; vi. Item Οἰσυπὶς, ίδος, ἡ, idem cum οἰσύπη, & οἰσυπος; quæ vi. Sic etiam, Οἰσυπώδης, ες, ὁ ᾖ ἡ; idem quod Οἰσυπηρὸς; vide.

Οἴσυπος, ου, ὁ, ſordes ovium: q. ab οἶς, ovis, & σήπω, putrefacio. Sub Them. ῥύπος, ſordes.

Οἴσω, feram, f. 1. act. verbi φέρω, fero, a. 1. ἤνεγκα.

Οἰσῶ, feram, Dor. pro præced.

Οἰσῶν, Dor. pro οἴσων, allaturus, f. 1. part. verbi φέρω.

Οἵτ' pro εἴτε, qui, nominativ. pl. ab ὅς, & τε.

Οἴτη, ης, ἡ, OETA, mons Theſſaliæ.

Οἵτινες, quicunque, nominativ. pl. ab ὅστις, gen. ὅτου, in fœm. gen. ἥτης, neut. ὅτι.

*ΟΙΤΟΣ, ου, ὁ, ærumna, calamitas: q. ab ὄι.

Οἰόσυρος, Scythicè vocatur Apollo.

ΟΙΦΕΩ, ſeu -άω, coëo.

Οἰφόλης, ου, ὁ, pronus in venerem, libidinoſus: in fœm. eſt Οἰφόλις; apud Heſych. à præced. Them. οἰφάω, ſeu οἰφέω, coëo; V.

Οἴχονται, Doricè pro οἰχέονται, ἔσται, ter. pl. præſent. ind. activ. verbi οἰχέω, veho, fero: pro quo uſitat. οἴχομαι.

Alii formant ab ὄχος, ου, ὁ, vel ὄχος, εος, τὸ, currus.

Οἰχάδαι, abire, præſent. infiniti. v. ab οἰχόμην, ῆν, ηται, f. οἰχήσομαι, perfect. ὤχημαι.

Οἰχίωνται, Ion. pro ὠχίωνται, 3. pl. perf. paſſ. &

Οἰχήσομαι, abibo: fut. 1. m. verbi οἴχομαι.

Οἰχθεὶς, apertus, aoriſt. 1. part. paſſ. verbi οἴγω, aperio, f. ξω, aor. 1. paſſ. ὠχθην.

Οἰκνίσκον, Ion. inſerto σκ, pro ὤχετον, imperf. verbi οἰχέω, idem quod οἴχομαι, abeo. Alii ab οἰχήσκω, pro οἰχέω, derivari malunt.

Οἰχέουσι, Dor. pro οἰχοῦσι, 3. pl. præſ. ind. ab

Οἰχέω, idem quod οἴχομαι, abeo.

Οἰχέωτο, Ion. pro οἴχοιντο, 3. pl. præſ. opt. ab

*ΟΙΧΟΜΑΙ; ῆ, ῆται, abeo, diſcedo, proficiſcor, pergo, f. οἰχήσομαι, p. ὠχημαι, a. 1. paſſ. ὠχήθην, præſ. part. οἰχόμενος.

Οἰχωκα, detracto augmento pro ὤχωκα, Att. pro ὤχηκα, perf. act. verbi οἴχομαι, abeo.

Οἰχώκει, ivit, Ionica Dialyſi & Attica pro ὠχώκη, 3. ſing. pluſq. p. a. 6 iv. &

Οἰχωκὼς, υῖα, ὸς, perfectiv. particip. Atticè verbi οἴχομαι, abeo, vide οἰχωκα.

*ΟΙΩ, ſeu οἴω, puto, exiſtimo: Item fero, porto, f. οἴσω. Sic οἰομαι & οἶμαι, puto: οἴησις, εως, ἡ, opinio.

Οἰῶν, ovium, gen. pl. ab οἶς, οἰός, ſeu οἷς, ἡ, ovis.

Οἰωνισαίμιλλον, aoriſt. 1. optat. m. verbi οἰωνίζομαι, auguror. Them. οἰωνὸς, avis.

Οἰωνικὸς, ἡ, ὸν, auguralis; & Οἰωνικὴ, ſub. ἐπιςήμη, auguralis ſcientia, augurum diſciplina: à Them. οἰωνὸς; vide.

Οἰώνισμα, ατος, τὸ, augurium: &

Οἰωνισμὸς, οῦ, ὁ, auſpicium, auguricum: &

Οἰωνιςὴς, οῦ, ὁ, augur: ab οἰωνὸς, avis: Item augurium.

Οἰωνιςήριον, τὸ; id undè augurium aliquod accipimus; vel ſignum, quale eſt omen: Item locus in quo augures augurium agant, auguraculum; eſt, ut præcedentia, ab οἰωνίζομαι, & Them. οἰωνὸς; vi, Item Οἰωνιςικὸς, ad augurem, ſeu auſpicem pertinens; & ἡ οἰωνιςικὴ, ſub. ἐπιςήμη, auguralis ſcientia; Plut. à præcedent. οἰωνιςὴς; vide.

Οἰωνόβρωτος, ab avibus devoratus: ex οἰωνὸς, & βιβρώσκω, f. όσω, unde βρωτὸς, &c. vi. Item Οἰωνοθέτης, qui pro ut alites videt vel volare, vel paſci, vel garrire, οἰωνὸς τίθεται; i. e. auguria captat. Soph. in Oed. Tyr. ex οἰωνὸς, & τίθημι, in paſſ. τίθεμαι, unde θέτης, &c. vi. Sic etiam Οἰωνόμαντις, εως, ἡ, qui vel quæ ex auguriis, ſeu auſpiciis vaticinatur; undè Οἰωνομαντεία, vaticinatio, vel vaticinium ex auſpiciis: Item Οἰωνομαντικὴ, ſc l. ἐπιςήμη, ſcientia augurandi; ab οἰωνὸς, & μαντὶς, unde μαντεία, &c. V.

Οἰωνοπόλος, ου, ὁ, ἡ, vates per cantum avium: ab οἰωνὸς, avis, & πολέω, versor.

'ΟΙΩΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, avis, volucris; propriè vultur, vel avis carnivora: Item augurium, omen: hinc οἰωνίζομαι, auguror.

Οἰωνοσκόπος, auspex; qui avium carnivorarum ac immundarum volatus & pastus inspicit: ex iisque auguria accipit; unde Οἰωνοσκοπεῖον, locus ubi tales auspices considunt, & augurium agunt, augaraculum: Item Οἰωνοσκοπέω, augurium istuc ago, & Οἰωνοσκοπέομαι, idem; Sic etiam Οἰωνοσκοπία, auspicium, augurium: ἐκ τῆδε οἰωνῶν, i. e. eorum inspectio, divinatioque ex eorum volatu, garritu, aut pastu: Item Οἰωνοσκοπικὸς, ad auspicium τῆδε οἰωνῶν pertinens, auguralis: ex οἰωνὸς, & σκοπὸς, &c. V.

Οἷος, adverb. qualiter, quemadmodum, quomodo. Th. οἵος, qualis.

Οἰωτὸς, ovillus; ut οἰωτὸς χιτὼν, tunica è pellibus ovium; à Th. οἷς, οἰὸς, vel ὄις, οἰός, ἡ, &c. V.

"Οκα, Dor. pro ὅτε, quando.

'Οκείλθοντες, appellantes, nom. pl. a. 1. part. act. ab

'Οκέλλω, appello, accedo, f. ελῶ, a. 1. ὦκειλα. Th. κέλλω, idem.

"Οκκα, Dor. pro ὅτε, quando; &

"Οκκα, pro ὁπότε, Dor.

"Οκκος, OCULUS, Doricè ab ὄπωμαι.

'Οκλαδία, ἡ, genuum flexus: Item 'Οκλαδίας, ου, ὁ, qui genua flectit & ea incurvans subsidit: Sic 'Οκλαδίας δίφρος, sella quæ complicari potest: Athen. lib. 12. pro quo & absolutè dicitur ὀκλαδίας. apud Aristoph. undè etiam 'Οκλαδιάω, genibus flexibus subsido, (idem cum Th. ὀκλάζω, vi) Item 'Οκλασὸν, idem quod ὀκλαξ, & ὀκλασὶ, flexis genibus; adverbalia, à seq. Th. 'Οκλάζω; V.

'ΟΚΛΑ'ΖΩ, in genua succumbo, labasco, deficio, q. à κλάω, genua frango.

'Οκλαξὶ, & ὀκλασὶ, vide supra in ὀκλαδία, ad fin. Item "Οκλασις, εως, ἡ, genuum flexus, seu curvatura, & ὄκλασμα, τὸ, idem; Item saltationis quoddam genus, de quo Poll. lib. 4. cap. 14. utrumque verbale à præced. Them. ὀκλάζω; V.

'Οκναλέως, pigrè, adverbial. ab ὄκνος, pigritia,

'Οκνέω, idem quod ὀκνέω, pigresco.

'Οκνέω, piger & segnis sum, cunctor, tergiversor, f. ήσω, p. ὤκνηκα, a. 1. ὤκνησα, a. 1. inf. ὀκνήσαι, f. 1. inf. ὀκνῆσθαι. Them. ὄκνος.

'Οκνηρὸς, ὰ, cunctator, timidus: in neut. gen. ὀκνηρὸν, molestum, tædiosum: ab ὄκνος.

'Οκνηρία, ἡ, pigritia; & 'Οκνηρῶς, pigrè, segniter, subst. & adverbial. à præced. ὀκνηρὸς, piger, segnis, ignavus, &c. vi. Item 'Οκνία, ἡ, pigrities, segnities, vel timor; Poll. à seq. Th. ὄκνος; V.

"ΟΚΝΟΣ, ου, ἡ, pigritia, metus, ignavia: q. ab ἐ κινέω, non movere: hinc ὀκνέω, piger & segnis sum: ἄκνος, ου, ὁ, ἡ, impiger.

'Οκνῶσιν, tergiversantur, 3. pl. præs. ind. ab ὀκνέω.

'Οκνώδης, ὲς, ὁ, ἡ, piger, segnis, ignavus: Item timidus, à præced. Th. ὄκνος; V.

'Οκνῶσιν, 3. pl. præs. sub. verbi ὀκνέω,

'Οκοῖα, Dor. pro ὁποῖα, qualia, qualiter; vide ὁποῖος.

"Οκριας, summa cacumina, acc. pl. à nom. ὄκρις, q. v.

'Οκριᾶσι, exp. πεπαχύνεσθαι, Od. σ. ab eod. ὄκρις; V.

'ΟΚΡΙ'ΒΑΣ, ἀδ, ὁ, pulpitum, scala: q. ab ἄκρον & βάω.

'Οκριόεις, εσσα, εν, longas prominentias habens: ab

"Οκρις, ιος, ἡ, idem quod ἄκρις, summitas montis, cacumen. Them. ἄκρος, summus.

'Οκρυόεις, εσσα, εν, horrendus, dirus: pro κρυόεις, Poët. idem quod κρυερὸς, ὰ, frigidus, horrendus. Th. κρύος, εος, τὸ, frigus.

'Οκρυόεσσης, gen. sing. f. g. ab adj. præced. nom. f. ὀκρυόεσσα.

'Οκτάγλωμος, ου, ὁ, octo morsuum, ex octo quadris: ex ὀκτὼ, octo, & βλαμὸς, buccella.

'Οκταέδρος, qui octenorum sessuum est; seu octonarum sedium; unde octaëdro geometricæ figuræ nomen dedit basium, ut octogono, angulorum numerus octonarius: ex ὀκτὼ, & ἕζομαι, f. ἑσθήσομαι; undè ἕδρα, ἡ, &c. vi. Sic etiam 'Οκταέτης, qui octo annorum est, & fœmin. 'Οκταέτις, nata octo annos: undè 'Οκταετηρὶς, ίδος, ἡ, octennium, octennale tempus; ab ὀκτὼ, & ἔτος, τὸ; V.

'Οκταήμερος, ος, ὁ, ἡ, octo dies natus, qui fit octavo die: ex ὀκτὼ, & ἡμέρα, dies.

'Οκτάκις, octies; à Th. ὀκτὼ; vi. Item 'Οκτακισχίλιοι, octo millia, octies mille; Xen. ab ὀκτάκις, & χίλιοι; V.

'Οκτάκτινος, ου, ὁ, ἡ, octo radios habens: proprium rotæ: ex ὀκτὼ & κτὶς, radius rotæ.

'Οκτακόσιοι, octingenti, Thuc. à Them. ὀκτὼ; V.

'Οκτάμηνος, qui octo mensium est: Item 'Οκταμηνιαῖος, octavum agens mensem; vel octavo natus mense: ut ὀκταμηνιαῖα βρέφη, infantes qui octavo mense in lucem iunt editi; Alex Aphrod. ex ὀκτὼ, & μὴν, ὠὸς, undè μηνιαῖος, &c. vi. Sic etiam 'Οκτάπηχυς, & ὀκτώπηχυς, qui octo cubitorum est, ab ὀκτὼ, & πῆχυς; vi. Item 'Οκταπλάσιος, & ὀκταπλασίων, octuplus, & octuplicatus; ut & ὀκταπλόος, & ὀκταπλᾶς, octuplex; omnia à Th. ὀκτὼ, octo; cum additamentis usitatis numeralibus πλόος, & πλάσιος, &c.

'Οκταπόδιον, octopedalem, accusativ. sing. ab

'Οκταπόδης, ες, ὁς, idem quod ὀκτάπους, octipes: ex ὀκτὼ, octo, & πους, pes.

'Οκτάρρυμος, seu 'Οκτάῤῥυμος, ος, ὁ, ἡ, octojugis, octo temones habens; Xen. Pæd. 4. ab ὀκτὼ, & ῥυμὸς; vi. Item 'Οκτάστυλος, octo habens columnos; ab ὀκτὼ, & στύλος; vi. Item 'Οκτήρης, ἡ octiremis navis; apud Polyb. & ὀκτήρεις, in pl. apud Bayf. de re navali, octo ordinum naves; ab ὀκτὼ, & ἐρέσσω, unde ἐρεσία, ἡ, cujus comp. varia definunt in ήρης.

'ΟΚΤΩ', OCTO, οἱ, αἱ, τὰ, ἄκλιτον. Hinc ὄγδοος, η, octavus: ὀκτάκις, octies.

'Οκτώπηχυς, vide ὀκτάπηχυς, & ὀκτώπους, idem quod ὀκτάπους, id vide in ὀκταπόδης.

'Οκυμόλος, qui citò graditur; cito gradu proficiscens, seu progrediens, Suid. ab ὠκὺς, in comp. ω mutato in ο,) & μολέω, &c. V.

"Οχ', ά, Dor. pro ὅτε, ἡ, quum, ὅτε. ὅκχ' pro ὁκκα, q. v.

'Οκχέω, subeo, sustineo: Item exhaurio, exantlo; Pind. in pass. ὀκχέομαι, ἐμην, sustineor ab aliquo, vel ei insideo; Suid. Item 'Οκχὴ, ῆς, ἡ, sustentaculum, cui innitimur; Hesych. & Suid. omnia, à præced. ὄκχος; V.

"Οκχος, ου, ἡ, Poët. metri gratiâ pro ὄχος, vehiculum, currus.

"Οκως, ut, postquam; pro ὅπως, Ion.

'Ολάργυρος, totus argenteus, qui totus ex argento est; Athen. ex ὅλος, & ἄργυρος, &c. V.

'Ολβιάζω, idem quod ὀλβίζω; beatum prædico, seu judico ab ὄλβιος; vide.

'Ολβιογάστωρ, ορος, ὁ, ventre beatus; qui se, ventre bene curato, beatum existimat, qui beatitudinem in suo ventre ponit; i. e. ventris sui voluptate metitur, apud Athen. l. 9. ex ὄλβιος, & γαστὴρ, &c. V.

'Ολβιοδαίμων, ον, ὁ, ἡ, felix: ab ὄλβιος, felix, dives. Th. ὄλβος, felicitas, & δαίμων, felix.

'Ολβιοδώτης, beatæ vitæ effector; vel beatum & divitem efficiens; ut ὀλβιοδώτης 'Απόλλων, in Epigram. ex ὄλβιος, & ἔργον, τὸ; V.

"Ολβιστος, felicissimus; superl. à Th. ὄλβος; V.

'Ολβοδότης, divitiarum dator; qui etiam dicitur ὀλβοδοτὴρ, unde fœmin. 'Ολβοδότειρα, ἡ, divitiarum datrix, effectrix beatæ vitæ; in Epigramm. à Them. ὄλβος, & δίδωμι, undè δώτωρ, δότειρα, &c. vide.

"Ολβιος, ος, beatus, dives, locuples: ab

"ΟΛΒΟΣ, ου, ὁ, felicitas, opes: ὄλλω, gen. Dor. q. ὀλ βίος; hinc παυόλβιος, ου, omni ex parte beatus.

'Ολβοφόρος, divitias & beatitudinem afferens; unde οἱ ὀλβοφόροι θεοὶ, apud Euryp. in Iph. Aul. ex ὄλβος, & φορὸς; V.

'Ολέσσειν, pro ὄλεσον, Pleonasmo τῦ σ, imperf. act. verbi ὀλέσω, idem cum ὀλέκω, perdor. Th. ὄλλυμι, idem.

'Ολέθριος, ος, ὁ, ἡ, exitialis, perniciosus, lethalis: ab

"Ολεθρος, ου, ὁ, pernicies, interitus, pestis, mors. Th. ὄλλυμι, perdo.

'Ολεῖ, peribit, 3. sing. f. a. m. verbi ὄλλυμι, f. 2. m. ὀλέομαι, ὀλῆ, εῖ.

"Ολεκον, peribam, imperfectiv. activ. Ion. &

'Ολέκοντες, acc. pl. particip. præsent. act. &

'Ολέκοντο, 3. pl. imperf. pass. ab

'Ολέκω, idem quod ὄλλυμι, perdo.

'Ολέσθε,

'Ολέσσε, perdat, 3. sing. a. 1. opt. Æol. verbi ὄλλυμι, perdo, f. ὀλέσω.

'Ολεσσίωρας, acc. pl. ab

'Ολεσσίωρος, ος Ⓒ, ὁ, ἡ, viros perdens: ab ὄλλυμι, perdo, & ἀνὴρ, vir.

'Ολέσις, perdas, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi ὄλλυμι, f. ὀλέσω.

'Ολέσθαι, aorist. 2. infinit. m. verbi ejusdem.

'Ολεσίβωλος Ⓒ, glebas perdens, glebis nocens: ex ὄλλυμι, sive ὀλλέω, f. ὀλέσω, ab insus. ὀλέω, & βῶλος Ⓒ, &c. vi. Item 'Ολεσίθηρος Ⓒ, feris perniciem afferens, feras perdens & perimens; Euryp. ex ὄλλυμι, & θήρ, ηρός, &c. vide.

'Ολέσιον, hoc verbum quidam afferunt ex Eust. quasi esset idem quod, & à Them. ὄλλυμι, perdo, amitto: Item perdo, i. e. perimo, &c. V.

'Ολεσσα, ας, ε, perdidi, a. 1. ind. act. Ion. & Poët. pro ἄλεσα; &

'Ολέσσαι, a. 1. inf. Poët. &

'Ολέσσας, αντος Ⓒ, qui destruxit, aorist. 1. part. act. Poët. verbi ὄλλυμι, f. ὀλέσω.

'Ολέσση, perdat. Poët. pro ὀλέσῃ, tert. sing. aorist. prim. sub. activ. ejusdem verbi.

'Ολέσσω, f. 1. ind. act. vel a. 1. sub. Poët. ab ὄλλυμι.

'Ολέτειρα, ας, ἡ, perditrix: &

'Ολέθηρ, ῆρος Ⓒ, ὁ, perditor, interfector: ab ὄλλυμι, perdo.

'Ολεσσα, pereas, Ion. pro ὄλῃ, 2. sing. a. 2. sub. m. verbi ὄλλυμι, f. ὀλέσω, a. 2. m. ὠλόμην. p. m. ὦλα.

'Ολίγα, paululum, raro: Item 'Ολιγάκις, paucies, raro, non ita sæpe multumque; adverbialia, à Th. ὀλίγος Ⓒ; V.

'Ολίγα, pl. n. g. &

'Ολίγαι, αἱ, pl. fœmin. gen. ab ὀλίγος Ⓒ, paucus.

'Ολιγαμία Ⓒ, & ὀλιγαμίη; vide infrà ὀλιγόγαμος Ⓒ.

'Ολιγανδρέω, ῶ, virorum paucitate & penuriâ laboro; (opponitur τῷ ἐυανδρεῖν) ut ὀλιγανδρέσθαι βουλὴ; Senatus viris imminutus; i. e. Senatus patrum paucorum, Plut. in Publicola: ex ὀλίγος Ⓒ, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς Ⓒ, &c. vide. Unde etiam, 'Ολιγανδρεία, per quod Bud. interpretatur, τὸ ὀλιγανδρωπία; quod vide.

'Ολιγανδρωπία, ας, ἡ, paucitas raritásque hominum, hominum infrequentia: &

'Ολιγάνθρωπος, ος, ὁ, ἡ, paucos homines habens, non frequens hominibus: ex ὀλίγος Ⓒ, paucus, & ἄνθρωπος Ⓒ.

'Ολιγαριστία, ἡ, prandium præparcum; cùm pauculo cibo in prandio contenti sumus: ex ὀλίγος Ⓒ; & ἄριστον, τὸ; vi. Item 'Ολιγάκις, paucis contentus & modicis: Item pro frugali, vel homine frugi; unde 'Ολιγάρκεια, vel ὀλιγαρκία, animus paucis contentus; Greg. pro eodem, dicitur & τὸ ὀλιγάκις, substantivè, apud Luc. ex ὀλίγος Ⓒ, & ἀρκέω, &c. vi. Sic etiam, 'Ολιγάρεια, ἡ, penuria panis; q. d. paucitas panis: Suid. ex ὀλίγος Ⓒ, & ἄρτος Ⓒ; V.

'Ολιγαρχία, ας, ἡ, OLIGARCHIA, paucorum potentia, genitiv. pluraliter ὀλιγαρχιῶν' ab ὀλίγος Ⓒ, paucus, & ἀρχὴ, imperium.

'Ολιγάρχης, ου Ⓒ, ὁ, ἡ, qui paucis imperat, & ὀλιγαρχικὸς, ἡ, όν, ad oligarchiam pertinens, & oligarchiæ favens, paucorum dominatui favens, &c. vi. comp. in præced. & seq.

'Ολιγαρχέω, ῶ, ήσω Ⓒ, ἠκα, ἠκώς, paucorum dominatui subditus; ab ὀλίγος Ⓒ, paucus, & ἄρχω, impero. Th. ἀρχή.

'Ολιγαύλακες, paucos sulcos habens, & (per consequens) paucos agros; Suidas, ex ὀλίγος Ⓒ, & αὔλαξ, &c. vide.

'Ολιγαχόθεν, adv. ex paucis locis, alicundè, q. ἐξ ὀλίγων τόπων.

'Ολιγαχοῦ, paucis in locis; ὀλίγοις τόποις; à Th. ὀλίγος Ⓒ; V.

'Ολιγηπελέω, idem quod ὀλιγοπελέω, quod vide.

'Ολιγηπελίη, ης, ἡ, virium defectus, imbecillitas, Poët. pro ὀλιγοπελία; ex ὀλίγος Ⓒ, parvus & πέλω, sum.

'Ολιγήρης, parvus, paucus: idem cum, & à Th. ὀλίγος Ⓒ; V.

'Ολιγοβοσία, ἡ, tenue arvum: ex ὀλίγος Ⓒ, & βοῦς, unde ἄροσις, &c. V.

'Ολίγιος Ⓒ, α, pauciissimus, superl. ab ὀλίγος Ⓒ, paucus.

'Ολιγίστως, pauciissimo numero, vel pauciissimè; adv. à præced. ὀλίγιος Ⓒ; V.

'Ολιγόαιμος Ⓒ, vel ὀλιγαιμος Ⓒ, cui parum est sanguinis; unde 'Ολιγαιμία, sanguinis paucitas; ab ὀλίγος Ⓒ, & αἷμα, τὸ; vi. Item 'Ολιγόβιος Ⓒ, pauco, i. e. brevi tempore vivens; à Them. βίος Ⓒ; vi. 'Ολιγόβουλος Ⓒ, qui parum consilio pollet, non valde prudens, Polemon. in Physiogn. à Th. βουλὴ; vi. 'Ολιγογνάμων, negligens à γνωμὴ, vel γνάμων, &c. vi. 'Ολιγογόνατος Ⓒ κάλαμος, arundo paucioribus geniculis & longioribus internodiis; Theophr. à Th. γόνυ, τὸ, genu: Item γόνυ κάλαμος, internodium arundinis; comp. ut præced. cum Th. ὀλίγος Ⓒ; V.

'Ολιγόγονος Ⓒ, ος, ὁ, ἡ, qui parum est fœtuosus: ex ὀλίγος Ⓒ, paucus, & γόνος Ⓒ, soboles. Them. γείνομαι, nascor, p. m. γέγονα.

'Ολιγοδαὴς, qui paucis eget, & paucis contentus; unde 'Ολιγοδεία, & ὀλιγοδέα, paucarum rerum indigentia, Suid. ex ὀλίγος Ⓒ, & δέω, δέομαι, egeo; vi. Sic etiam, 'Ολιγοδίαιτος Ⓒ, modico contentus circa victum, seu in victu; Athen. ex ὀλίγος Ⓒ, & δίαιτα; V.

'Ολιγοδεχέω, langueo: ab

'Ολιγοδεχὴς, idem quod ἀδεχὴς, ἐος Ⓒ, ὁ, ἡ, faciendi facultate destitutus: ab ὀλίγος Ⓒ, & δέχω, facio.

'Ολιγοδεχία, imbecillitas; à præced. ὀλιγοδεχὴς; V.

'Ολιγόδουλος Ⓒ, paucos servos habens; apud quem pauci serviunt: ex ὀλίγος Ⓒ, & δοῦλος Ⓒ; vi. Item 'Ολιγοδουλία, parum olei fero, parcè oleum fundo, quo vitio laborant oleæ, quum parcus olei proventus est, nec larga olivitas; Theophr. à Them. ἐλαία, unde ἐλαιόω; vi. 'Ολιγοέπης, qui paucorum est annorum; unde 'Ολιγοετία, ἡ, paucitas annorum; à Th. ἔτος Ⓒ, τὸ; vi. 'Ολιγόζος Ⓒ, paucos habens ramos, vel paucos nodos; à Th. ὄζος Ⓒ; vi. 'Ολιγόθερμος Ⓒ, parum habens caloris; vel cui modicus inest calor, à θερμὸς, ὁ; vi. 'Ολιγόκαλαμος Ⓒ, paucos habens calamos; à Th. κάλαμος Ⓒ; vi. 'Ολιγόκαρπος Ⓒ, paucos gignens fructus; à Th. καρπὸς; vi. 'Ολιγόκαυλος Ⓒ, paucos habens caules; à Th. καυλὸς; vi. 'Ολιγομαθὴς, qui pauca didicit, parum doctus; à Th. μανθάνω, f. μαθήσομαι; unde comp. varia desinunt in μαθὴς; vi. 'Ολιγόμισθος, qui mercede exigua conducitur, cui parvum numeratur stipendium; Plut. Ep. 7. à Them. μισθὸς; vi. Item 'Ολιγόμυθος Ⓒ, qui pauca loquitur, pauciloquus; unde 'Ολιγομυθία, pauciloquium; à Th. μῦθος Ⓒ, comp. ut reliqua præced. cum Th. ὀλίγος Ⓒ; V.

'Ολίγον, adv. parum, propemodum. Th. ὀλίγος Ⓒ.

'Ολιγόπαις Ⓒ, cui pauci sunt liberi; Plut. de Leg. ex ὀλίγος Ⓒ, & παῖς; V.

'Ολιγοπελέω, & 'ολιγηπελέω, parva res sum, infirmus sum & ferè mortuus: ex ὀλίγος Ⓒ, & πέλω, sum.

'Ολιγοπελία, & apud Poët. 'ολιγηπελία, virium defectus, imbecillitas; à præced. 'ολιγοπελέω; V.

'Ολιγόπιστος Ⓒ, ος, ὁ, ἡ, exiguâ fide prædituς: ex 'ολίγος Ⓒ, & πίστις, fides. Th. πείθω, persuadeo.

'Ολιγοποσία, ἡ; q.d. pauca potatio, parvus potus, seu parcus: Item 'Ολιγόποτος Ⓒ, pauco potu contentus, qui parum potat, seu bibit; unde 'Ολιγοποτία, pauco potu utor, seu parco: ex 'ολίγος Ⓒ, & πόσις, vel ποτὸς, &c. quæ vi.

'Ολιγόπτερος Ⓒ, paucas habens pennas; unde 'ολιγόπτερος, τὰ, quibus parcior est penna; à Th. πτέρον, τὸ; vi. Item 'Ολιγόπυρος Ⓒ, parum tritici ferens; Theophr. ex 'ολίγος Ⓒ, & πυρὸς.

'ΟΛΙΓΟΣ, η, paucus, parvus, 'ολίγον, pauxillum, adv. in superl. 'ολίγιστος Ⓒ.

'Ολιγόσαρκος Ⓒ, qui parum carnis habet, macilentus: ex 'ολίγος Ⓒ, & σὰρξ, κὸς; vi. 'Ολιγόσιτος Ⓒ, qui parum cibi sumit, modico cibo utens; unde 'Ολιγοσιτία, modicum sumere cibum, frugalitas, parsimonia; & 'Ολιγοσιτέω, pauco cibo utor, exiguo sum contentus pastu; à Th. σῖτος Ⓒ; vi. 'Ολιγοσπέρματος Ⓒ, parum seminis ferens; Theophr. Hist. Pl. lib. 7. c. 4. Item 'Ολιγόσπερμος Ⓒ, parum seminis emittens; de animante dictum, à σπέρμα, τος Ⓒ, τὸ; vi. 'Ολιγόστιχος Ⓒ, paucos versus seu ordines continens; à στίχος Ⓒ, ὁ; vi. Item 'Ολίγος Ⓒ, unus è paucis, paucis comitatus, qui cum paucis est; Plut. in Ant. & Cæs. Item brevissimus, pauxillus; à Them. 'ολίγος; vi. Item 'Ολιγότεκνος Ⓒ, paucos habens liberos; à Th. πάω, f. τέξω; unde τέκνον, τὸ; comp. ut præcedentia cum Th. 'ολίγος Ⓒ; q. v.

'Ολιγότης, dat. sing. ab 'ολιγότης, ητος Ⓒ, ἡ, paucitas. Th. 'ολίγος Ⓒ.

'Ολιγοτόκος Ⓒ, rarò & paucos pariens; unde 'Ολιγοτοκία, paucos edo partus; & 'Ολιγοτοκία, ἡ, paucus partus: ex 'ολίγος Ⓒ, & τόκος; vi. Sic 'Ολιγότριχος Ⓒ, qui paucos habet pilos; à Them. θρὶξ, τριχὸς; vi. 'Ολιγόζως Ⓒ, qui pauco cibo, seu nutrimento contentus est.

est: Item parum nutrimenti in cibo præbens; Athen. à Τρφὴ, ἡ; vi. Ὀλιγοϋδρία, parum aquæ habens, parum aquosus: Item paucâ aquâ contentus; à Th. ὕδωρ, unde ὑδρώδης, &c. vi. Ὀλιγοφιλία, amicorum paucitas; Aristot. Rhet. l. 2. à Th. φίλος, unde φιλία, &c. vide. Ὀλιγόφορος εἶνος, vinum quod non multæ aquæ ferendæ est, quod aqueum vocant, apud comment. Aristoph. à Them. φέρω, unde φορὸς; vi. Ὀλιγόψεφον, pusillanimis; à Th. φρὴν; vi. Ὀλιγόφυλλος, pauca habens folia; Theophr. à Them. φύλλον, τὸ; vi. Ὀλιγόχους, & ὀλιγόχεως, parum refundens; unde ὀλιγοχοέω, parum refundo, exiguo cum fœnore refundo; à Them. χέω, cujus comp. varia in χόος, χῦς, & χοέω, desinunt, &c. vi. Item Ὀλιγοχορδία, ἡ, paucitas fidium; à Th. χορδὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum Th ὀλίγος, &c. V.

Ὀλίγως, adv. fere, propemodum: ab eod. Them.

Ὀλιγοχρόνιος, α, brevis temporis, exigui temporis spatio durans: ex ὀλίγος & χρόνος, tempus.

Ὀλιγόχωλος, paucum, seu parvum succum habens; Athen. ex ὀλίγος; & χυλὸς, ὁ; vi. Item Ὀλιγοψυχέω, pusillo sum animo: Item animo deficio; ex iisd. cum seq. V.

Ὀλιγοψυχία, ας, ἡ, pusillanimitas: &

Ὀλιγόψυχος, ος, ὁ, ἡ, pusillanimis: ex ὀλίγος, exiguus, & ψυχὴ, anima.

Ὀλιγόω, ad paucos redigo, imminuo; à Th. ὀλίγος; V.

Ὀλιγωρία, ἡ, negligentia, incuria, vel neglectus, contemptus; Aristot. Thuc. Plut. &c. ex ὀλίγος, & ὤρος, ὁ, cura; unde ὠρέω, &c. vi. etiam seq.

Ὀλιγωρέω, parvi pendo, negligo, cum gen. præt. inf. ὀλιγωρέω; ab

Ὀλίγωρος, ος, ὁ, ἡ, negligens: ab ὀλίγη ὥρα, id est, parva cura.

Ὀλιγώρως, adv. negligenter, contemptim: à præced.

Ὀλίγως, exiguo tempore, celeriter, adv. à Th. ὀλίγος; V.

Ὀλιζότερος, minor tanquam ab ὀλιζός; cujus neutrum ὀλιζον, Thessalis idem esse quod ὀλίγον tradit, Eust. unde etiam est verbum, ὀλιζόω, minorem reddo, minuo; Hesych.

Ὀλίζων, ονος, ὁ, ἡ, minor: ab ὀλιγος.

Ὁλικὸς, ἡ, ὁ, totalis, universalis; unde adverbial. ὁλικῶς, in totum, universè, vel in universum; à Them. ὅλος; Vide.

ΟΛΙΣΒΟΣ, ος, ὁ, pœnis coriaceus.

Ὀλιστάνῃ, delabitur, 3. sing. præsent. ind. act. ab

Ὀλίσθανω, vel αίνω, labor, prolabor, cado. Th. ὀλισθος, lapsus.

Ὀλισθέω, cado, labor. Hinc ὀλισθεῖν, præs. inf. activ. vel ut quidam volunt, a. 2. inf. ab ὠλισθον, & Ion. ὄλισθον, ες, ε, a. 2. ind. act. Them. ὀλισθος, lapsus, casus.

Ὀλισθήρ, ῆρος, ὁ; idem quod ὀλισθηρὸς, vi.) qui ad labendum proclivis est, seu lapsui obnoxius; & Metaph. proclivis ad rem aliquam, seu vitium, & facile in id prolabens, & interdum, lubricus; i. e. in quo quis facilè labi potest; ut ὀλισθήρ, sive ὀλισθηρὸς τόπος, apud Plut. Sic etiam Ὀλισθήεσσα φύσις, lubrica natura, in Epigr. Item Ὀλίσθημα, τὸ; & ὀλίσθησις, ἡ, lapsus, casus, ruina; omnia verbalia ab ὀλισθάω; & Th. ὀλισθος; V.

Ὀλισθηρὸς, gen. sing. f. g. ab

Ὀλισθηρὸς, ὰ, ὸν, labilis, lubricus: ab eodem Th.

Ὀλισθήσας, αὖσα, a. 1. part. activ. verbi ὀλισθέω, q. v.

Ὀλισθογνωμεῖν, apud Luc. in Lexiphane, sonat; q. d. mente excidere, mentis compotem non esse; à Them. ὄλισθος, unde ὀλισθέω, ῶ, & γνωμὴ; vide.

ΟΛΙΣΘΟΣ, ος, ὁ, lapsus, casus: q. ab ὀλέω, perdo, & θέω, curro: hinc ὀλισθέω, cado.

Ὀλισθῶν, lapsus, σφῆσὶς; Aristoph. ut τινὸς ὀλισθῶν, in Epigr. ab ὀλισθέω, ῶ, &c. vide.

Ὁλκάδιον, ε, τὸ, navicula oneraria, diminutiv. à seq. ὁλκὰς, άδος, navis oneraria; sed cum ei additur adjectiv. expon. simpl. navis; ut apud Thuc. ὁλκάδες σιτηγοὶ, naves frumentariæ: Item Ὁλκάζω, idem quod Them. ἕλκω, traho; undè etiam ὁλκάω, ος, ὁ; qui trahitur; undè ὁλκάα, ἡ, cauda; q. d. quâ trahitur; Sic enim dictam Schol. Nicand. Annotat. παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῆς ὅλκης σύρεσθαι, &c. Item vas in quo pocula abluuntur; Poll. lib. 6. ab eod. Them. ἕλκω, undè ὁλκὴ, ὕ, &c. V.

Ὁλκὰς, άδος, ἡ, navis oneraria: Angl. Hulk: ab ὁλκὴ.

Ὁλκεῖς, qui retia attrahunt; Hesych. est pl. à sing. ὁλκεὺς, εως, ὁ, qui retia trahit, Hesych. Item ὁλκέω, ῶ, traho navem onerariam; à Th. ἕλκω, undè ὁλκὴ, ἡ, &c. V.

Ὁλκὴ, ῆς, ἡ, tractio, tracti inclinatio, pondus inclinatum. Them. ἕλκω, traho, pendeo.

Ὁλκήρης, ενῆς, ὁ, ponderosus; Item Ὁλκήριον, ε, τὸ, lignum in infima parte navis, prope carinam, quo navis trahitur, prius legitur apud Nicand. in Ther. posterius, apud Apoll. Arg. l. 4. Item Ὁλκήρης, ἐος, ὁ ἡ ἠ, apud eundem Nicand. in Ther. est Epith. serpentum, qui longo volumine caudam trahunt; omnia ab eod. Th. ἕλκω, undè ὁλκὴ, &c. V.

Ὁλκιμος, ος, ὁ ἡ ἠ, glutinosus, lentus atque mollis; qui dum extenditur, trahi non etiam erumpi possit Gal. Diosc. Plut. Item Ὅλκιον, ε, τὸ, gubernaculum seu clavus navis; Poll. lib. 10. Item magnus crater, nec non labrum, Hesych. at Polluci, ὅλκιον, τὸ, est ἀγγεῖον ὑγρῶν τὸ κὴ ξηρῶν; ex Menand. in Philem. itidem ab ὁλκὴ, & Th. ἕλκω; V.

Ὅλκοι, οἱ, instrumenta, quibus naves in terram ex mari subducuntur, & ex terrâ in mare deducuntur: ab ἕλκω, traho.

Ὁλκὸς, ῦ, ὁ, tractus, SULCUS: ab eod. Them.

Ὄλλαμαι, Ion. pro ὄλλῃ, 2. sing. præs. sub. pass. ὄλλυμαι, ab ὄλλω, pro ὄλλυμι, perdo. Sic ὄλλαι, Ion. pro ὄλῃ a. 2. sub. m. ab ὄλλυμι; q. v.

Ὀλλυμένοιο, pereuntis, gen. sing. Ion. part. præt. pass. ab

ΟΛΛΥΜΙ, seu ὀλλύω, perdo: f. ὀλέσω, p. ὤλεκα, p. m. ὤλα, & Att. ὁλοῦμαι, a. 2. m. ὠλόμην, a. 2. inf. m. ὀλέσθαι. Hinc ὀλεθρὸς, ος, ὁ, perditio, pernicies: ὄλοος, ος, pernitiosus: Ἀπόλλυμι, perdo: παναπόλεθρος, seu παυόλεθρος, prorsus exitialis: παναπολεθρία, internecio: ἀνεμώλιος, ος, ὁ, ἡ, ventosus, inanis.

Ὀλμιὰς, ος, ὁ, fluvius in Helicone Beotiæ: ab Holmelio Sisyphi filio sic dictus.

Ὀλμιὰς, mortarium; idem quod Them. ὅλμος, unde etiam ὀλμίσκος, diminutiv. ab eodem mortariolum; in pl. masc. ὀλμίσκοι, οἱ; sunt concavitates dentium molarium, veluti mortariola, teste Poll.

Ὀλμοποιὸς, mortariorum opifex.; Aristot. Polit. l. 3. c. 1. ex ὅλμος, & ποιέω; vide.

ΟΛΜΟΣ, ος, ὁ, mortarium; tripus, truncus corporis.

Ὁλογραφέω, f. ήσω, integrum scribo: ex ὅλος & γράφω, scribo.

Ὁλοδάκτυλος, versus totus ex dactylis; Eust. Item rythmus dactylicus, Aristoph. in Nub. & Plut. de musica: ex ὅλος, & δάκτυλος, dactylus, digitus: Item pes metricus, &c. vide.

Ὀλοὸς, idem quod ὄλοος, perniciosus, &c. V.

Ὀλοδρὸς, maleficus; Hesych. (idem quod κακοῦργος;) ex ὀλοὸς, noxius, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Ὀλοὴ, ῆς, ἡ, pernitiosa, dat. pl. ὀλοῇσι; ab ὄλοος, ὴ, όν. Hinc & ὀλοΐω, idem. Th. ὄλλυμι, perdo.

ΟΛΟΘΟΥΡΙΟΝ, ε, τὸ, species marinorum piscium.

Ὀλόθρευσις, q. d. exterminatio, pernicii illatio, occisio; &

Ὀλοθρεύτης, ου, ὁ, exterminator: ab

Ὀλοθρεύω, pro ὀλεθρεύω, ab ὄλεθρος, quod vide: f. εύσω, exitium affero, vasto, perdo: p. ὠλόθρευκα: perfect. pass. ὀλόθρευμαι, σαι, ται. Th. ὄλλυμι, perdo.

Ὀλοίατο, pereant, Ion. pro ὄλοιντο, 3. pl. a. 2. opt. m. verbi ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω, a. 2. m. ὠλόμην; a. 2. opt. m. ὀλοίμην, οιο, οιτο, p. m. ὤλα, & Atticè ὅλωλα.

Ὁλοίτροχος, omni ex parte rotundus: ab ὅλος & τροχὸς, rota. Them. τρέχω, curro.

Ὁλοκάρπωμα, idem quod seq. ὁλοκάρπωσις; à Them. καρπὸς, unde καρπόω, ῶ; fructum offero, à quo verbale κάρπωμα, τὸ, quæstus ex fructu: Item oblatio, victima seu hostia, Exod. 29. & Levit. 1. &c. vide etiam sequentia.

Ὁλοκαρπόω, totum adoleo: &

Ὁλοκάρπωσις, εως, ἡ, holocaustum: ex ὅλος, totus, & καρπὸς, fructus.

Ὁλόκαυστον, ος, τὸ, holocaustum; id est, quod totum crematum est, vel combustum, vel quod totum cremari solet; est sacrificii genus, quo tota victima

victima cremabatur; quum aliàs, in sacrificiis Deorum, exta tantùm aræ superimposita, flammis adoleri consuevissent; ex ὅλ- & καυστὸς, &c. Vide.

'Ολοκαυτέω, f. ήσω; idem quod seq. ὁλοκαυτόω, V.

'Ολοκαυτῶ, totum comburo: vide in sequent.

'Ολοκαύτωμα, ατ-, τὸ, victima, seu hostia quæ tota comburebatur, holocaustum: à verbo ὁλοκαυτόω, ῶ, totum comburo, cremo: f. ώσω. p. ὁλοκαύτωκα. perf. pass. ὁλοκαύτωμαι. Dicitur verò ὁλοκαυτῶ, pro ὁλοκαυτόω, ab ὁλόκαυστον, ε, τὸ, genus sacrificii, ubi tota hostia crematur: ex ὅλ- totus, & καυστὸν, combustum: à Th. καίω, uro, comburo: f. καύσω. perf. pass. κέκαυμαι, σαι, ται.

'Ολοκαύτωσις, peractio sacri, quo tota hostia comburitur; sacrificium in quo tota victima crematur; item, (pro ὁλοκαύτωμα;) victima quæ integra comburitur, & ex qua nihil reliqui fit, Heb. c. 10. verbale, à ὁλοκαυτόω, quod vide in præced.

'Ολοκληρία, ας, ἡ, integritas, sanitas: ab

'Ολόκληρ-, ος, ὁ, ἡ, propriè, hæres ex asse, qui omnia possidet, quæ sortitò ei obtigerunt: item integer, totus: ex ὅλ-, totus, & κλῆρ-, sors, sortitio.

'Ολόκνημ-, integras habens tibias, & nulla ex parte mancas, aut, mutilas, Athen. l. 3. & 6. ex ὅλ- & κνήμη, V. Item, ὁλόκοπ-, totus concisus, Dioscor. ex ὅλ- & κοπή, V.

'ΟΛΟΚΟΝΙ'ΤΙΣ, ιδ-, ἡ, olus quoddam sylvestre.

'Ολόλιθ-, totus lapideus; totus ex lapide, seu lapidibus factus; ex ὅλ- & λίθ-, V.

'Ολολυγὴ, ῆς, ἡ, ejulatus: &

'Ολόλυγμα, τὸ, &,

'Ολολυγμὸς, ῦ, ὁ, idem: item,

'Ολολυγὼν, ονος, ὁ, ululatus, & peculiariter, is quem ranæ mares edunt, quum fœminas ad coitum vocant; Plut. de solert. animal. & Aristot. Hist. anim. l. 4. c. 9. est etiam avis quædam loca sola amans; Cicero acredulam vertit; Festus Avienus, ululam; omnia, à seq. Them. quod vide.

'ΟΛΟΛΥ'ΖΩ, ULULO, ejulo, ploro: f. ξω. a. 1. ὠλόλυξα. a. 1. imperat. ὀλόλυξον, άτω. perf. ὠλόλυχα. perf. pass. ὀλόλυγμαι.

'Ολομελὴς, qui integris membris est, omnibus suis membris constans; Athen. l. 12. Ex ὅλ- & μέλ-, τὸ, membrum, &c. Vide. Item, ὁλοσχ-, ος, ὁ ἡ, scatens fimo; unde ὁλοσχ- γνάθ-; mala, quæ tota fimo, seu, amarore plena est, quasi ὅλ- ἄνθ-; h. e. os convitiatoris maledicum & spurcum; ex ὅλ- & ἄνθ-, &c. V.

'Ολοσίτευτ-, sub. λίθ-, lapis; ὁ ἐν τῷ τρέχειν ἑτέρῳ ὁλοὸς; perniciosus currenti; teste Eust. Il. γ. Ex ὁλοὸς & τρέχω; in pr. m. τέτευχα. unde τρόχ-, &c. V.

'Ὄλοντο, perierunt, 3. pl. a. 2. m. Ion. pro ἄλοντο, verbi ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω. p. ἄλεκα. a. 2. m. ὠλόμην.

'Ολοπόδαγρ-, Poët. pro ὁλόποδαγρ-, omni ex parte rotundus: ab ὁλ-, totus, & ποδαγρὸς, rota. Them. πέτομαι, curro.

'Ολοὸς, ὴ, ὸν, perniciosus, a, um. Th. ὄλλυμι, perdo.

'Ολόφρενα, perniciosum, acc. sing. ab

'Ολόφρων, ονος, ὁ, ἡ, cui mens est perniciosa, perniciosus: ab ὁλοὸς & φρὴν, mens.

'Ολόφωνος, voce sua lædens; voce seu cantu molestus; ut ὁλόφωνος ἀλέκτωρ apud Crat. in Horis; ex Athen. l. 9. ὁλόφωνοι ἀλεκτρυόνες; ex ὁλοὸς & φωνὴ, &c. V.

'Ολόπερ-, cujus universum corpus pennis tectum est; item, cujus alæ non sunt scissæ; Aristot. Aliis ὁλόπτερος; sunt, quæ alas continuas habent; ut, muscæ, & apes, non plumis pennisve distinctis constantes; ex ὅλ- & πτέρον, τὸ, V.

'ΟΛΟ'ΠΤΩ, vello, decortico: qu. à λέπω, decortico. Hinc fortè Angl. to lop.

'Ολοπόρφυρ-, totus purpureus, totus ex purpura; Xen. Pæd. 8. Ex ὅλ- & πορφύρα; sic ὁλόπυρ-; totus ex tritico; Athen. l. 9. Ex ὅλ- & πυρὸς, V. Sic etiam, ὁλορίζει, una cum tota radice; radicitus; est adv. à seq. ὁλόρριζ-, aliquid cum tota radice, aliquid radicitus; ut Proverb. c. 15. ὁλόρριζοι ἐκ γῆς ὀλεῖν; cum radice sua e rerum natura abolebuntur; sic, ὁλόρριζον ἀνασκάπτειν; cum ipsa radice totus refoditur, &c. V.

'Ολόρριζ-, ος, ὁ, ἡ, cum totâ radice: ex ὅλ- & ῥίζα, radix.

'ΟΛΟΣ, ος, totus, solidus, universus: Angl. whole. Hinc καθόλ-, adv. in universum, in genere: sed

'Ολ-, ος, ὁ, idem quod θόλ-, atramentum sepiæ.

'Ολοσηρικὸς, totus ex serico; ut, ὁλοσηρικὴ ἐσθὴς, vestis tota ex serico; pro quo dicitur etiam, ὁλοσηρικὰ, τὰ, ex ὅλ- & σηρικὸς, V. Item, ὁλοπαλοκόλαμ-, indoctus tibicen, per scamma ita dictus; Eust. Icem, ὁλόστ-, qui totus osseus est; vel, ex solido osse constans; unde ὁλόστεον, herba per Antiphrasin sic dicta; Dioscor. l. 3. c. 11. Ex ὅλ- & ὀστέον, τὸ, V. Sic etiam, ὁλόσφυρ-, ὁλοσφύρακτ-, & ὁλοσφύρητ-, ὁ ἡ ὄν, qui totus malleo ductus est, seu, fabricatus; solidus; apud Hesych. & Plin. l. 33. c. 4. Ex ὅλ- & σφύρα, ης, V. Sic etiam, ὁλοσφυρήλατ-; idem; ex ὅλ- & σφυρήλατος, malleo ductus, seu, fabricatus; i.e. ὁ τὴν σφύραν ὁλοκλαμβάνων; ideoq; solidus, non conflatus; &c. V.

'Ολοτελὴς, ές, ὁ, ἡ, integer, perfectus: qu. ὅλῃ τέλει, factus: ex ὅλ- & τέλος, ους, τὸ, manus.

'Ολοτελῶς, planè, ad extremum; i. e. ὁλοτελῶς, τελείως; ut apud Polyb. (de equo Scipionis) ἐ μὲν ὁλοτελῶς ἐσφάλμασε; non planè, nec omnibus totiusq; viribus; est adv. à præced. ὁλοχερὴς; manum quasi implens; & omnes vires requirens; extremus, summus; ut Polyb. l. 3. ὁλοχερὴς κίνδυνος; summa belli dimicatio; unde etiam, in compar. ὁλοχερέστεραι μοῖραι, ampliores partes; & ὁλοχερέστερα φυτὰ; præcipuæ stirpes; item, adverbialiter, ὁλοχερέστερα κεκομμάρα; integrè tusa, seu, contusa; sic etiam in superl. apud Dioscor. εἰς ὁλοχερέστατα μέρη θλάσας, particulatim frangens, &c. Vide præced.

'ΟΛΟΣΚΟΙ, pediculi pomorum: quia ab ὄσχη ὄλλυμι, quum decerpuntur.

'Ολόσχοινος, junci quoddam genus crassum & carnosum; Dioscor. & Theophr. ex ὅλ- & σχοῖνος, V.

'Ολοσώμ-, qui totius corporis est; ad totum pertinens corpus; ex ὅλ- & σῶμα, τὸ, V.

'Ολοτελὴς, ές, ὁ, ἡ, totus, perfectus: ex ὅλ-, totus, & τελέα, absolvo. Th. τέλ-, τὸ, finis.

'Ολότης, ητ-, ἡ, q. d. totitas; i.e. integritas; à Th. ὅλ-, V.

'Ολέσω, f. 2. m verbi ὄλυμι, perdo: f. ὀλέσω. a. 2. m. ὠλόμην.

'Ολοφλυσ-, pustulosus; est adject. à seq. ὁλοφλυσσὼν, V.

'Ολοφυσσὼν, όν-, ὁ, ἡ, pustula: à φλύω, ferveo. Th. φλέω, rugor.

'Ολοφλυκτὶς, pustula; idem quod φλύκταινα, vel, φλυκτὶς; & ab eod. φλύζω, vel, φλύω, ferveo, bullio; comp. cum Th. ὅλ-, &c. V.

'Ολόφρων, qui animo universa agitat; qui omnium curam gerit; vel, ὁ συνετὸς, ἢ ὁλόκληρα φρονῶν, ut est apud Eust. Od. α. & κ. ex ὅλ- & φρὴν, V.

'Ολοφύζω, lugeo, lamentor; Eustath. unde, ὁλοφυδνὸς, ὄ, ὁ, lugubris, luctuosus, lamentabilis; ut Il. ε. ἐ- στὸν δ' ὁλοφυδνὸν ἔειπε, à Th. ὁλο- φύομαι, V.

'Ολοφυὴς, totus, absolutus in natura sua; omnibus partibus plenus & consummatus; ut καρποὶ ὁλοφυεῖς, fructus maturi; & ἡλικία ὁλοφυὴς, ætas matura; senectus; in plur. neut. ὁλοφῆ, apud Aristot. rotundas, orbiculatas; ὠιεμφῆ καὶ σεσ- γύλα; ex ὅλ- & φύω; unde φυὴ, &c. Vide.

'ΟΛΟΦΥ'ΡΟΜΑΙ, lamentor, ejulo: qu. ὀλαῖς φέρομαι, præs. part. ὁλοφερόμενος, η, ον. Hinc ὁλοφυρμὸς, ὄ, ὁ, & ὁλό- φυρσις, εως, ἡ, lamentatio, ejulatus, luctus.

'Ολοφυρτικὸς, ὄ, ὁ, ad lamenta, seu, ad lamentandum proclivis; Aristot. Eth. 4. c. 3. à præced. ὁλοφύρομαι, &c. Vide.

'Ολοφάὴς, exitialis: qu. ὀλέσαι φάτας.

'Ολοφάτ-, exp. etiam versutus, improbus; ex ὁλοὸς & φὰς, φατὸς, ὁ, &c. V.

'Ολόχεως, q. d. toricolor; i. e. toto corpore unum habens colorem; ut ὁλόχεως ζῶα; apud Aristot. ex ὅλ- & χρὼς, ὠτος, ὁ V. Sic, ὁλόχρυσ-, qui est totus ex auro; ex auro solido factus;

θus; Plut. ex ὅλ- & χυσὸς, V. Item, ὁλοψύχως, toto animo; ut, ὁλοψύχως μεταπῆσαι, Cyrill. ex ὅλ- & ψυχὴ, V.

*ΟΛΠΗ, ης, ἡ, & Dor. ὅλπα, lecythus, ampulla olearia; vas. q. ab ἐλαία ὀπῷ, olei succo. ὁλπὶς, ίδ-, ἡ, idem.

*Ὁλπις, Dor. idem quod ἀλκίδες.

'Ολυμπᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Gr. cœlestis.

'Ολυμπία, ας, ἡ, OLYMPIA, urbs Achaiæ.

'Ολυμπία, ἡ, Elidis fuit locus, in quo templum, & ante ipsum lucus, ubi Jupiter Olympius colebatur; sed usurpatur etiam pro Olympiaci certaminis arte; apud Aristoph. in vesp. à Th. ὄλυμπ-, V.

'Ολύμπια, τὰ, Olympiaca certamina: vide ὄλυμπ-.

'Ολυμπάδες, αἱ, Musæ, tanquam Olympias domos inhabitantes: ab *Ὀλυμπ-. 'Ολυμπάδας ἐλαίας, Olympiacas oleas.

'Ολυμπάζε, ad Olympiam; Thuc. l. 3. Item, 'Ολυμπάθεν; ex Olympia, vel, de Olympia. & 'Ολυμπάσι, in Olympia; vel, Olympiæ, vel, apud Olympiam; omnia adverbia, ab ὀλυμπία, V.

'Ολυμπακὸς, ὴ, ὁ, olympiacus; ut, ὀλυμπακὸς ἀγὼν, apud Aristoph. in Plut. Ab ὀλυμπία, ἡ, vel, ὀλύμπια, τὰ, quæ V.

'Ολυμπὰς, άδ-, ἡ, OLYMPIAS, quadriennium, quatuor annorum spatium, vel, Olympici certaminis victoria. Them. *Ὀλυμπ- in plur. 'Ολυμπάδες. 'Ολυμπάδι πρῶτα, & ὁι 'Ολυμπάδι, pro ὁι τῇ πρώτῃ 'Ολυμπάδι.

'Ολυμπικὸς, ὴ, OLYMPICUS. Them. *Ὀλυμπ-.

'Ολυμποίνικας, α, ὁ, Dor. pro

'Ολυμπονίκης, ου, ὁ, victor in Olympicis ludis: &

'Ολυμπόνικ-, ου, ὁ, idem: ex νικάω, vinco, & 'Ολύμπια.

'Ολύμπ-, ου, ὁ, Olympum incolens, seu, habitans; ut, 'Ολύμπ- ζεὺς, Il. α. & alibi; exp. etiam, cœlestis; ut, 'Ολύμπια δώματα, apud Hom. sed est etiam venti nomen, qui & ὀλυμπίας Aristoteli, & hypargestes aliàs & sciron, sextus, scil. à favonio, inclusivè, flans ab occasu brumali inter agrestem & thrasciam, vel, etiam ab Olympo; ut vult Hesych. à seq. Th. ὄλυμπ-, V.

*ΟΛΥΜΠΟΣ, ου, ὁ, OLYMPUS, Thessaliæ vel Macedoniæ mons altissimus; item cœlum: qu. ab ὅλ- & λάμπω, luceo. Hinc ὀλύμπ-, ου, Olympum incolens, cœlestis. ὄλυμπα, ων, τὰ, Olympiaca certamina, in honorem Jovis celebrari solita. 'Ολυμπὰς, άδ-, ἡ, Olympiaci certaminis victoria; item spatium quatuor annorum.

'Ολιωθίζεδι, caprificari, maturari dicitur ficus, cùm lacteus ejus humor, à caprifici culice, exugitur; Plin. à seq. Th. ὄλιωθ-, V.

*ΟΛΥΝΘΟΣ, ου, ὁ, grossus, ficus immatura.

*ΟΛΥΡΑ, ας, ἡ, species frumenti, affinis zeæ.

'Ολώϊ-, pernicious, exitialis, noxius, Th. ὄλλυμ.

*Ὤλαλα, ας, ε, perdidi, Att. pro ὦλα, p. m. Hinc ὀλώλη, 3. sing. sub. p. m. verbi ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω. a. 2. m. ὠλόμην.

*Ὅλας, adv. omnino, in summâ; item sane. Th. ὅλ-.

'Ομα, similia, nom. pl. n.g. ab ὁμὸς, ὴ, similis.

'Ομάγυρις, ι-, ἀ, Dor. pro ὁμήγυρις, congregatio, concilium quod V.

'Ομαδδία, congrego: &

'Ομαδέω, f. ήσω, tumultuor: ab

*Ὁμαδ-, ου, ὁ, multitudo. Th. ὁμὸς, similis.

'Ομαδὸν, summatim; ab eod. Th. ὁμός; unde ὁμὰς, άδ-, V.

*Ὁμαμις, idem quod seq. ὅμαμ-, frater, vel, soror, &c. V. Id interdum adjectivè ponitur; ut, ὅμαμιν πατέρα, apud Soph. in Antig.

'Ομαίμ-, seu ὅμαμις, ε, ὁ, ἡ, &

'Ομαίμων, ον-, ὁ, ἡ, qui est ejusdem sanguinis, consanguineus: ex ὁμὸς & αἷμα, τὸ, sanguis.

'Ομαιμοσύνη, consanguinitas; in Anthol. Epigr. Item, fraternitas; à præced. ὅμαμ-, V.

'Ομαιχμάζω, simul milito, vel, bellum ineo; simul jaculor; ab ὅμαιχμος, ε, ὁ ἡ, socius in bello, commilito; vide comp. in seq.

'Ομαιχμία, ας, ἡ, belli societas: ab ὁμὸς & αἰχμὴ, cuspis.

'Ομαλὸς, ὁ ἡ, idem cum, & à Th. ὁμαλὸς, V. Unde in neut. τὸ ὁμαλὲν, planities, Thuc. l. 5. Item, ὁμαλὴς δίαιτα, æqualitas civilis apud Athen.

'Ομαλίζω, f. ίσω, planum reddo, ad æqualitatem redigo, adæquo. ὁμαλίζομαι, ad æqualitatem redigor: ab ὁμαλὸς.

'Ομαλισμὸς, ὁ, complanatio, lævigatio; item, æquatio, ipsa actio reddendi æqualem, seu, æquabilem; exp. etiam æquabilis pronuntiatio dictionis alicujus, quâ nec attollitur syllaba, nec deprimitur, Schol. Aristoph. Verbale, à præced. ὁμαλίζω; quod à seq. Th. ὁμαλὸς, V.

'ΟΜΑΛΟΣ, ὴ, planus, lævis; item SIMILIS, æqualis, æquabilis. ὁμαλὴς, ές-, ὁ, ἡ, idem. ἀνώμαλος, ε, ὁ, ἡ, asper, inæqualis. ἀνωμαλὴς, ές-, ὁ, ἡ, idem. ἀνωμαλία, ας, ἡ, inæqualitas.

'Ομαλότης, ητ-, ἡ, æqualitas, æquabilitas, Gal. & Aristot. à præced. Th. ὁμαλὸς, V. Unde etiam, ὁμαλόω, idem quod ὁμαλίζω, complano; & interdum absolutè, pro, adæquo, i. e. æquales sum; item, ὁμαλῶς, æqualiter, æquabiliter, exp. & sedatè, à Schol. Thuc. adv. ab eod. Th. ὁμαλὸς, V.

'Ομάρτει, sequere, præs. imperat. act. ab

'Ομαρτέω, sequor: f. ήσω. ab

'ΟΜΑΡΤΗ, Poët. idem quod ὁμᾶ, simul, una.

'Ομαρτήδον, unà, simul, seu, una serie; à præced. Th. ὁμαρτή, V.

'Ομαρτήσας, αὐ-, secutus, a. 1. part. act. ab ὁμαρτέω, sequor, quod V.

'Ομὰς, άδ-, ἡ, universitas, multitudo. Th. ὁμὸς, similis, par.

*Ὅμασσε, unà cum alio clypeum gestans, commilito, in Epigr. ex ὁμὸς & ἀσπὶς, V. *Ὁμοῦλαξ, vide infra ὁμαυλ-; item ὅμαυλ-, consonus, concinnus, consonans; ex ὁμὸς & αὐλὸς, &c. V.

'Ομβρέω, pluo: vide in ὄμβρ-.

*Ὄμβρημα, τὸ, quod pluit, pluvia; verbale à præced. ὀμβρέω, V.

'Ομβρίωδος, ὴ, seu ὀμβρήρης; &

'Ομβρηρὸς, ὴ, pluviosus. Them. ὄμβρ-, imber.

'Ομβρήσαντ-, gen. sing. a. 1. part. act. ab ὀμβρέω, pluo. Th. ὄμβρ-, imber.

'Ομβρία, ας, ἡ, pluvia quædam nimbosa, nimbus; Theophr. ab ὄμβρι-, V. Item, ὀμβρίζω, imbre rigo, imbre madefacio, seu, humecto; item simpl. humecto; in Epigr. madefacio, &c. à Th. ὄμβρ-, V.

'Ομβριμεργὸς, magna & ardua facinora edens; ex ὄμβριμ-, & ἔργον, τὸ, V.

'Ομβριμοπάτης, vel, ὀβριμοπάτης; nata patre prævalido; Epith. Minervæ, Il. γ. Est fœm. à seq. ὀμβριμόπατ-, vel, ὀβριμόπατ-; V. Pro quo etiam dicitur ὀβριμοπάτωρ; sed ὀβριμόπατις, est robustus pater, apud Hesych. Omnia; ex iisd. cum seq. vel, ex ὄμβριμ-, à Th. ὄμβρ- & πατὴρ, V.

'Ομβριμόπατ-, ος, ὁ, ἡ, forti patre genitus: ex ὀμβριμ-, pro ὄβριμ-, robustus, quod vide, & πατὴρ, pater.

'Ομβριμ-, ος, ὁ, ἡ, robustus: ex ὄβριμος, idem. Th. ἔρδω, robustus sum: vide ὄμβρ-.

'Ομβρι-, ος, ὁ, ἡ, pluvius, pluvialis: ab ὄμβρ-.

'Ομβρόδης, imbre dilutus; à Th. ὄμβρ-, vide.

'Ομβροδλύζων, pluviam fundens; ex ὄμβρ- & βλύζω, V.

*ΟΜΕΡΟΣ, ου, ὁ, IMBER, pluvia: qu. ab ὁμῦ ῥεῖν, simul fluere. Hinc ὀμβρέω, pluo: a. 1. part. ὀμβρήσας, ἀν-, ὄμβριμ-, vel ὀβριμ-, ος, ὁ, ἡ, impetuosus, vehemens.

'Ομβροφόρ-, pluvialis, imbrifer; ut, ὀμβροφόρος νεφέλη, i. e. ὄμβρα γέμουσα, vel, ὀμβρίας πληρουθέσα; ex ὄμβρ- & φορὸς, V.

'Ομέθνι-, idem cum ὁμοεθνὴς; id vide. Item, ὁμίσι-, idem cum ὁμοέσι-, quod V.

'Ομεῖ, jurabit, 3. sing. f. 2. m. verbi ὄμνυμι, juro. f. ὀμόσω. p. ὄμωκα. f. 2. m. ὀμόμην, ῇς, εἶ.

'Ομενύετης, ου, ὁ, maritus: &

'Ομενύετις, ιδ-, ἡ, uxor: &

*Ὁμενύτ-, & ὁμένυτ-, ος, ὁ, ἡ, conjux, eodem cubili utens: ab ὁμὸς & εὐνὴ.

'Ομηγερὴς, έ-, ὁ, ἡ, simul congregatus: in nom. pl. ὁμηγερέες, ab ὁμᾶ, simul. Them. ὁμὸς, similis, & ἀγείρω, congrego.

'Ομηγυρὴς, έ-, ὁ, ἡ, Poët. & Æol. pro præced.

'Ομήγυρις, εως, ἡ, cœtus, multitudo hominum congregatorum; ab ὁμᾶ, simul, & ἄγυρις, εως, ἡ, cœtus.

'Ομηγυ-

'Ομηγυερίσασθαι, congregare, in eundem locum cogere; Od. π. à præced. ὁμήγυρις, V.

'Ομήθης, idem cum ὁμώθης, id vide.

'Ομήλικας, coætaneos, acc. pl. ab ὁμῆλιξ, ικ-ος, ὁ, ἡ, ex ὁμὸς, similis, & ἥλικία, ætatura.

'Ομηλικία, ας, & Ion. ηη, ætatis æqualitas: ex iisd.

'Ομηρεία, ἡ, obsidium; item, pignus quod datur in obsidium, Thuc. l. 8. ex eod. cum seq. V.

'Ομήρεμμα, ατ-ος, τὸ, pignus, obsses. Them. ὄμηρ-ος, obses.

'Ομηρεῦσαι, Dor. pro ὁμηρεῦσαι, nom. pl. præf. part. f. g. ab

'Ομηρέω, in unum convenio. f. ήσω. Th. ὄμηρ-ος, obses.

'Ομηρεύω, sum obses, à Them. ὄμηρ-ος, vide.

'Ομηρίδαι, ῶν, αἱ, HOMERIDÆ. Quinam dicerentur consule Græca scholia Pind. Nem. Od. 2. 341. 1.

'Ομηρομάστιξ, flagellum Homeri; ità dictus fuit Zoilus, quòd Homeri carmina reprehendendo ejus famam læderet; atq; adeo nomen ejus, velut vellicaret & lacceraret; Suid. ab ὄμηρ-ος, Homerus; & μάστιξ, V.

"ΟΜΗΡΟΣ, ε, ὁ, obses: qu. ab ὁμῦ εἴρειν, simul nectere. Est &

'Όμηρ-ος, ε, ὁ, Homerus, nomen Poëtæ celeberrimi.

'Ομιλαδὸν, catervatim, facto agmine; idem cum ὁμιληδὸν, id V.

'Ομίλει, conversare, præs. imperat. act. &

'Ομιλεῖν, conversari: ὁμιλεῖν τισι τύχαις, in aliquos casus incidere, variam fortunam experiri, præs. inf. act. ab

'Ομιλέω, ῶ, colloquor, conversor, cum dat. imperf. ὡμίλεον, ων. 3. sing. opt. præs. ὁμιλέω. f. ήσω. p. ὡμίληκα. a. 1. ὡμίλησα. a. 1. part. act. ὁμιλήσας, αντ-ος, præs. part. act. ὄμιλῶν. ab ὄμιλ-ος, turba, cœtus.

'Ομιλητὸν, adv. turmatim. Th. ὄμιλ-ος, turba

'Ομίλημα, τὸ, officium congressûs; seu, congressus officiosus, Plat. Item, ὁμίλησις, conversatio, &c. Idem quod ὁμιλία, V. Sic etiam, ὁμιλητὸς, ὸ, ὁ, qui conversari solet; &, cui frequens est consuetudo cum aliquo; peculiariter. pro discipulo; apud Xen. Omnia verbalia, ab ὁμιλέω, id V.

'Ομιλητικὸς, ὸ, qui bene scit conversari: ab eod. Th.

'Ομιλία, ας, ἡ, commercium, conversatio, colloquium: ab

"ΟΜΙΛΟΣ, ε, ὁ, cœtus, turba. qu. ab ὁμῦ εἰλεῖσθαι, quod unà cogatur.

'ΟΜΙΧΕΩ, meio, mingo. q. ὁμῦ χέω, simul fundo.

'ΟΜΙΧΗ, & Ion. ὁμίχλη, ης, ἡ, nebula; suffitus: qu. ab ὁμῦ & ἀχλὺς, caligo.

'Ομίχματα, τὰ, urinæ excretiones; mictus; à Th. ὁμιχέω, V.

'Ομιχλώδης, ες-ων, ὁ, ἡ, ὸ, nebulosus, vel etiam, caliginosus, Plut. Symp. 8. à Th. ὁμίχλη, V.

'Όμμα, ατ-ος, τὸ, oculus, aspectus, facies: nom. pl. ὄμματα dat. pl. ὄμμασι. ab ὄπωμαι, video. f. ὄψομαι. p. ὦμμαι.

'Όμματ', pro ὄμματα. Vide in præced.

'Ομμάτιον, sive, ὁμματίδιον, τὸ, ocellus, Aristot. diminut. à præced. ὄμμα, τὸ, V. Unde etiam, ὁμματίσκ, oculatum reddo; ab eod. Th.

'Ομματοτερὴς, oculis privatus; cæcus; ex ὄμμα, ατ-ος & τερέω, V.

'Όμνυ, jura, præs. imperat. act. pro ὄμνυσι. verbi ὄμνυμι, juro.

'Ομνύεις, 2. sing. ind. præs. ab

"ΟΜΝΥΜΙ, seu ὀμνύω, juro. f. ὀμόσω. præt. ὤμοκα, & Att. ὀμώμοκα a. 1. ὤμοσα. a. 1. sub. ὀμόσω, ης, ῃ. a. 1. part. ὀμόσας, αντ-ος.

'Ομοαρθμὸς, qui ejusdem est numeri; ex ὁμὸς & ἀριθμὸς, V. 'Ομοαύλωξ, qui eodem sulco comprehenditur; vicinus. & per Sync. ὁμαῦλαξ, & ὁμῶλαξ, ακ-ος, ὁ, ἡ, ἠ, idem; Apoll. 2. ex ὁμὸς & αὔλαξ, V. 'Ομοβλαστὴς, simul germinans; à Th. βλαστάνω; unde βλαστὴ, ἡ, V. 'Ομόβουλ-ος, qui in eâdem dignitate est, qui una consultat & deliberat; Plut. Symp. 1. à Them. βουλὴ, ἡ, V. 'Ομοδάμιος, ε, ὁ, ἡ, ὸ, cui ara cum alio communis est; (idem quod σύμβαμος;) à Th. βωμὸς, unde βάσω, &c. V. ὁμογάλακτ-ος, collactaneus; item, ὁμογάλακτες, collactanei; apud Aristot. Polit. l. 1. c. 1. à Th. γάλα, ακτ-ος, τὸ, V. Item, ὁμόγαμβρος, qui simul generi sunt; h. e. unius ejusdemque soceri, secusve generi; qui duxerunt sorores; Poll. à Them. γαμβρὸς; comp. ut præced. cum Them. ὁμὸς, &c. Vide.

'Ομογάστριος, ε, ὁ, frater, qui ex eodem ventre prodiit, uterinus: ab ὁμῦ, simul, (Th. ὁμὸς, similis) & γαστὴρ, uterus.

'Ομογάστωρ, frater, &c. Idem quod, & ex iisd. cum præced. V.

'Ομογένεια, cognatio; à seq. ὁμογενὴς, qui ejusdem generis est, propinquus genere, cognatus; apud Logicos, qui eodem genere comprehenditur; item, ὁμογενῆ, vocantur ὁμοιομερῆ, ut, ὁμογενῆ μέρια, apud Gal. dicuntur partes corporis similares; ex ὁμὸς & γένος, τὸ, V.

'Ομογενὴς, ές-ῆος, ὁ, ἡ, vide ὁμόγνος.

'Ομογενὴς, ejusdem generis complexu; ejusdem generis ratione; adv. à præced. ὁμογενὴς, V.

'Ομόγλωσσ-ος, ε, ὁ, ἡ, qui eâdem linguâ utitur: ex ὁμὸς, similis, & γλῶσσα, lingua.

'Ομογλωττῶ, qui ejusdem est linguæ; unde, ὁμογλωττέω, ῶ, eâdem linguâ utor; idem quod, & ex iisd. cum præced. V.

'Ομόγνατ-ος, consanguineus; Nonn. est quasi per Sync. pro ὁμογνήτ-ος; ex ὁμὸς & γνητὸς; genitus; à γένομαι, V. Sic etiam, ὁμόγνιος, per Sync. factum videtur pro ὁμογένιος, idem quod ὁμόγνατος, & ὁμογενὴς, cognatus, &c. V. Unde, ὁμόγνιοι θεοὶ, dicuntur penates dii; & ὁμόγνιος Ζεὺς, exp. gentilitius Jupiter, ex Synesio.

'Ομογνωμονέω, ejusdem fum sententiæ: ab ὁμὸς, similis, & γνώμη, sententia. Th. γινώσκω, cognosco.

'Ομογνώμων, qui ejusdem est sententiæ; ex iisd. cum præced. ὁμογνωμονέω, idem sentio, consentio, assentior; ut ὁμογνωμονῶ σοι, & ὁμογνωμονῶ σοι ἐγὼ τοῦτο, vel, τοῦδε τόπου, de hoc tibi assentior; sic, ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ, constare sibi, &c. Vide.

'Ομόγονος, ε, ὁ, ἡ, Poët. pro ὁμογενὴς, consanguineus, cognatus: ex ὁμὸς, similis, & γένομαι, nascor: præt. m. γέγονα.

'Ομόγραμμος, qui earundem linearum est; ex ὁμὸς & γραμμὴ, V. Item, ὁμόδελφος, q. d. conterminus, uterinus; ex ὁμὸς & δελφὺς, V. Item, ὁμοδέμνιος, qui ejusdem strati, seu, lecti particeps est; conjunx; ex ὁμὸς & δέμνιον, τὸ, vide.

'Ομόδαμος, ω, ὁ, ἡ, Dor. pro

'Ομόδημος, ε, ὁ, ἡ, q. d. ἐκ τᾶς αὐτᾶς δήμας ἐών, qui est ex eodem populo; ex ὁμὸς, similis, & δῆμος, populus.

'Ομοδημία, ῶ, in ordinem me cogo; civilem me gero, Bud. ex Plut. à præced. ὁμόδημος, popularis, gentilis; item, popularis, qui cum populo facit, qui ad populi mores se componit, &c. Vide.

'Ομοδίαιτος, ε, ὁ, ἡ, qui eodem victu, seu vitæ genere utitur; item convictor, contubernalis, sodalis: ex ὁμὸς, similis, & δίαιτα, vivendi mos.

'Ομόδοξος, qui ejusdem est opinionis; item, pari gloriâ præditus; unde ὁμοδοξία, eadem opinio aliquorum; consensus opinionum; item, par gloria; & ὁμοδοξῶ, ejusdem sum opinionis; idem sentio; ex ὁμὸς & δόξα, vide. Item, ὁμοδόρπιος, cœnæ socius, aut, particeps; Nonn. ex ὁμὸς & δόρπον, τὸ, V. Et ὁμόδουλος, conservus, Plut. ex ὁμὸς & δοῦλος, V.

'Ομοδρομέω, ῶ, simul curro, concurro: ex ὁμῦ, simul, quod ab ὁμὸς, similis, & τρέχω, curro. a. 2. ἔδραμον. præt. m. δέδρομα.

'Ομοδυάμων, æquè potens, seu, æquè pollens; ex ὁμὸς & δυάμαι; unde δυάμις, &c. V. Item, ὁμοεθνὴς, & per Sync. 'Ομοθνὴς, seu, ὁμόθνιος, ejusdem gentis, seu, nationis; à Th. ἔθνος, τὸ, V. 'Ομοειδὴς, & ὁμοιοειδὴς, ejusdem speciei, ejusdem generis; unde, ὁμοειδία, similitudo speciei; ab εἶδος, τὸ, V. 'Ομοέρκεις, contubernium; unis iisdemq; septis contineri. Poll. ex Solone; ab ἕρκος, τὸ, V. 'Ομόεργος, & per Sync. ὁμόεργος, eundem larem habens; contubernalis, Plat. in Ep. gr. cum dat. à Th. ἑστία, ἡ, V. 'Ομόζηλος, qui unius ejusdemq; zeli est; qui unum idemq; æmulatur & affectat; Nonn. ut, ὁμοζήλῳ μνησινῆι, concordi & unanimi studio; à Th. ζῆλος, ὁ, V. 'Ομόζυξ, q. d. parijugis; alter equus in jugo; unde apud Nonn. in plur. ὁμόζυγες ἀμφιφορῆες, amphoræ binæ; à Th. ζεύγνυμι; unde ζυγὸς, ὁ, V. Item, ὁμοήθης, qui eorundem morum est; & per Sync. ὁμώθης; idem, qui sim-

similibus est moribus; à Th. ὅμος, τὸ, comp. ut præcedentia, cum Th. ὁμὲς, &c. V.

'Ομοθάλαμος, ε, ὁ, ἡ, ὁμὲ ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ οἰκῶν, qui simul & in eodem thalamo habitat.

'Ομόθεν, simul: ab ὁμὲ, idem. Th. ὁμὸς, similis.

'Ομόθεος, qui pariter Deus est, qui unà Deus est; ejusdem divinitatis consors; Greg. ex ὁμὲς & θεὸς, V.

'Ομόθρονος, ε, ὁ, ἡ, qui eidem solio insidet, & ejusdem particeps est; ex ὁμὸς & θρόνος, thronus, quod V.

'Ομόθροος, concors; ut, ὁμόθροος ἀοιδὴ, vox unum idemq; loquens; concors vox; ex ὁμὲς & θρέω, loquor; unde θροος, ὁ, vox, sonus, &c. V.

'Ομοθυμαδὸν, adv. concorditer, uno animo: ab

'Ομόθυμος, ε, ὁ, ἡ, unanimus, concors: ex ὁμὲς, similis, & θυμὸς, animus.

'Ομοια, pl. num. n. g. ὁμοίας, gen. sing. f. g. ab ὅμοιος.

'Ομοιάζω, similis sum: f. άσω. p. ἀμοίακα, ab ὅμοιος, idem quod ὁμὸς, similis.

'Ομοίαν, acc. sing. Ion. f. g. ab ὅμοιος.

'Ομοίη, Poët. pro ὅμοιος, similis. Th. ὁμὸς, idem.

'Ομοιήθης, & ὁμοιοβίοτος, simili victûs ratione utens; qui simili victu utitur; ex ὅμοιος & βίος, &c. V. Sic ὁμοιοβλαστάνειν, similiter germinare; germinis ratione convenire; à Th. βλαστάνω, V. 'Ομοιογενὴς, qui similis & propriè ejusdem est generis; unde ὁμοιογένεια, generis similitudo; à γένος, τὸ, V. 'Ομοιοειδὴς, idem quod ὁμοειδὴς, V. 'Ομοιόκαρπος, similes habens fructus, cujus fructus similes sunt; unde, ὁμοιοκαρπέω, ῶ, similes fructus gigno, fructuum similitudine convenio cum alio; à Th. καρπὸς, ὁ, V. 'Ομοιοκριτὸς, hordeo similis; à Th. κρίθη, V. 'Ομοιολογία, dictio similis, verba similia; à λόγος, ὁ, V. 'Ομοιομερὴς, qui constat partibus inter se similibus, quas quidam similares partes vocant, quidam, ὁμοιομερῆ definiunt esse, quorum species totius, nihil à partis specie differt; ut aquæ, auri, lapidis, ligni, &c. Unde, ὁμοιομέρεια, q. d. familiaritas, i. e. similitudo partium; à μέρος, τὸ, V. 'Ομοιόμορφος, ejusdem, seu, similis formæ; à Th. μορφὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum Th. ὁμὸς, V.

'Ομοιοπάθεια, affectuum similitudo; similes affectus, seu, eædem perturbationes; item, figura, vel, virtus oratoria, à similitudine affectuum ducta; ut, fuit & tibi talis Anchises genitor; Macrob. l. 4. c. 6. Item, ὁμοιοπαθέω, seu, ὁμοιοπαθῶ, similes, seu, iidem sunt mihi affectus; similiter afficior; item, ὁμοπαθῶ, consentio, assentior; obtempero, idem volo; Plut. in Galb. Utrumq; à seq. ὁμοιοπαθὴς, pro quo etiam dicitur ὁμοπαθὴς, cui similes sunt perturbationes, seu, affectus, &c. V.

'Ομοιοπαθὴς, έος, ὁ, ἡ, iisdem affectibus obnoxius: ab ὅμοιος, similis, & πάθος, τὸ, affectus. Th. πάσχω, patior.

'Ομοιοπαθῶς, cum similitudine affectuum, iisdem affectibus, adv. ex præced. ὁμοιοπαθὴς, V. Item, ὁμοπαθῶς, dicitur pro eodem; ex ὁμὸς & πάθος, &c. Vide.

'Ομοιοπρόσωπον, quod ejusdem personæ est; unde, ὁμοιοπροσωπεῖν, ejusdem esse personæ; ex ὅμοιος & πρόσωπον, τὸ, V. Item, ὁμοιόπτερος, quibus similes sunt pennæ; à Th. πτέρον, τὸ, V. 'Ομοιόπτωτος, similiter cadens, & similes casus habens; unde neut. ὁμοιόπτωτον, scil. σχῆμα, figura est oratoria, quando multi casus similiter desinunt; ut, in rebus adversis, cui præsto est consilium, non potest deesse auxilium, vide Quintilian. l. 9. c. 3. Unde ὁμοιοπτώτως, adv. eodem casu; ex ὅμοιος & πτῶσις, inusit. pro πτῶσα; unde πτωτὸς, &c. V. Item, ὁμοιόπυρος, tritico similis; Theophr. ex ὅμοιος & πυρὸς, V.

'Ομοιος, οία, ον, similis, e. Th. ὁμὸς, idem, hinc ὁμοίως, similiter, adv.

'Ομοίοσημος, idem significans; qui ejusdem est significationis; ex ὅμοιος & σῆμα, τὸ, V. Sic ὁμοίοσκιος, simili cultu, seu, habitu utens; à Th. σκιὴ, τὸ, V. 'Ομοίοστομος, ore similis, os habens simile; à Them. στόμα, τὸ, V. Dicitur etiam apud Ælian. ὁμοίοστομος φαλαγγία, quum cohors præcedentem sequens, simili formâ sequitur disposita. 'Ομοιοσυστακτος, similis & ejusdem constructionis; à συντάσσω, vel, συνταττω, unde σύνταξις, &c. V. 'Ομοιοχήμων, qui ejusdem est figuræ; ut ὁμοιοχήμονες περιστάσεις, propositiones ejusdem formæ; i. e. ambæ affirmativæ, vel, negativæ; & ὁμοιοχήμονα, q. d. uniformia, apud Aristot. Unde, ὁμοιοχημονέω, ejusdem figuræ sum, eundem positum, seu, habitum servo; à χῆμα, τὸ, V. 'Ομοιοτάχης, sive, ὁμοτάχης, simili celeritate præditus; ejusdem celeritatis; unde adv. 'Ομοιοταχῶς, & ὁμοταχῶς, simili celeritate; à Th. ταχὺς, ὁ, V. Item, ὁμοιοτέλευτον, q. d. similem finem habens; idem in pluribus enuntiatis exitus; à τελευτὴ, ἡ, V.

'Ομοιότης, ητος, ἡ, similitudo: à præced.

'Ομοιότροπος, qui similis & ejusdem est modi; item, qui similibus est moribus præditus, seu, qui ejusdem est ingenii; Thuc. l. 8. & 3. Item, ὁμότροπος; idem; ut, ὁμότροποι ἦσαν, apud Plat. exp. etiam, consentaneus; unde adv. 'Ομοιοτρόπως, iisdem moribus; eodem modo: ex ὅμοιος & τρόπος, V.

'Ομοιόω, ῶ, assimilo, comparo: f. ώσω. p. ὡμοίακα. a. 1. ὡμοίωσα. a. 1. sub. ὁμοιάσω, ᾳς, ᾳ, & in pl. ὁμοιάσωμεν. perf. pass. ὡμοίωμαι. a. 1. pass. ἀμοιάφθω. a. 1. sub. pass. ὁμοιαθῶ, ῇς, ῇ, a. 1. inf. ὁμοιαθῆναι. a. 1. part. ὁμοιαθεὶς, έντος. ab ὅμοιος, similis. Th. ὁμὸς, idem.

'Ομοιαθήμεναι, Dor. pro ὁμοιαθῆναι. a. 1. inf. pass. ὁμοιαθεὶς, a. 1. part. pass. &

'Ομοιαθησόμεθα, 1. pl. f. 1. pass. ab ὁμοιόω, assimilo, quod vide.

'Ομοίωμα, ατος, τὸ, similitudo: &

'Ομοιωματικὸς, ut ὁμοιωματικὸν ὄνομα, ἐπίρρημα, nomen adverbium similitudinis, similitudinem significans; Gaz. gramm. l. 4. Item,

'Ομοίως, adv. similiter, perinde: ab ὅμοιος, idem quod ὁμὲς, similis.

'Ομοίωσις, εως, ἡ, ipsa assimilatio, similitudo: ab eod.

'Ομοιωτὴς, οῦ, ὁ, qui rerum simulacra imitatur & exprimit; verbale, ut præced. ab ὁμοίοω, V.

'Ομόκαπνοι, οι, q. d. ad eundem fumum degentes; &, ex consequente, eodem foco utentes; ex Aristot. Pol. 1. ex ὁμὸς & καπνὸς, V. Item, ὁμόκαπος, ου, ὁ, ἡ, idem præsepe habens, qui eodem præsepi, vel, per Catachresin, eâdem mensâ utitur; idem ibid. ex ὁμὸς & κάπη, ἡ, à Th. κάπτω, &c. V.

'Ομόκληρος, ε, ὁ, ἡ, Dor. pro ὁμόκληρος, qui ejusdem sortis cum aliquo est particeps, consors: ex ὁμὲ, simul, & κλῆρος, sors.

'Ομοκλάω, seu -έω, hortor vociferando, increpo: ab ὁμοκλὴ, increpatio, quod ab ὁμὲ, simul, & κέκλομαι, idem quod κέλομαι seu κέλω, hortor.

'Ομοκλὴς, ῆς, ἡ, hortamentum, comminatio: hinc ὁμοκλητὴρ, ῆρος, ὁ, increpator, objurgator: vide ὁμοκλάω.

'Ομοκλήσας, αντος, minans, a. 1. part. act. ab ὁμοκλάω vel -έω, quod V.

'Ομοκλητὴρ, ῆρος, ὁ, increpitator, qui magno clamore minatur, Il. μ. & ψ. verbale, ab ὁμοκλάω, V. Item, ὁμόκλητος, ε, ὁ, qui cum alio nomen habet commune; i. e. ὁ μιᾷ κλήσει καλούμενος μετ' ἄλλου; Etymol.

'Ομοκλινέες, simul accumbentes; Nonn. ex ὁμὸς & κλίνω; unde κλίνη, ἡ, vide.

'Ομόκλινος, ε, ὁ, ἡ, qui est in eodem lecto, vel toro: ex ὁμὸς & κλίνη. Th. κλίνω, reclino.

'Ομόλεκτρος, consors tori, seu, thalami; conjux, Euryp. in Oreste; ex ὁμὸς & λέκτρον, τὸ, V.

'Ομολογέω, ῶ, consentio, assentior, confiteor, profiteor, spondeo. f. ήσω. p. ὡμολόγηκα. a. 1. ὡμολόγησα. Ex ὁμὸς, similis, & λόγος, verbum. Th. λέγω, dico. p. m. λέλεγα.

'Ομολόγημα, id de quo convenit inter aliquos; & peculiariter, id de quo convenit inter dissentes, quod utrinq; confessum est, apud Plat. verbale, à præced. ὁμολογέω, V.

'Ομολογηθέντα, accus. sing. a. 1. part. pass. &

'Ομολογήσας, αντος, a. 1. part. act. verbi ὁμολογέω, quod V.

'Ομολογία, ας, ἡ, confessio, consensus, assensus; item convenientia, pactum, pactio, compositio; ab

'Ομολόγος, ε, ὁ, ἡ, iisdem verbis utens, consentiens: ab ὁμὸς & λέγω.

'Ομολογουμένως, adv. ex confesso, sine controversiâ: à præs. part. pass. ὁμολογέομαι, -έομαι, verbi ὁμολογέω, quod vide.

'Ομολόγως,

'Ομολόγως, congruenter: Item apertè, sine ullâ dubitatione: ab ὁμολόγος, quod vide.

'Ομίλοχοι, οἱ, qui ejusdem cohortis sunt; ex ὁμός, & λόχος, cohors, &c. vi. Item 'Ομιλητὴς, ejusdem studiis & disciplinis deditus; Aristot. Eth. 8. c. 13. ubi tamen legitur & ὁμοιμαθὴς, à sing. ὁμοιομαθὴς; ex ὁμὸς, vel ὅμοιος, & μαθάνω, f. μαθήσομαι; vi. Sic etiam, 'Ομομαστίγιος; q. d. converbero, i. e. locius verberum: Item conservus, Aristoph. in Ran. ex ὁμὸς, & μαστίγιος; vide.

'Ομομήτειος, ᾱ, ὁ, ἡ, qui est ex eâdem matre natus: ex ὁμὸς, & μήτηρ, mater.

'Ομομήτωρ, idem quod præced. ὁμομήτειος; V.

'Ομὸν, eundem, similem, accus. sing. ab ὁμὸς.

'Ομόνοια, paris conditionis cum mortuis: ex ὁμὸς, & νεκρὸς; V.

'Ομομήδιος, uterinus, ut ὁμομήδιος ἀδελφὸς; Suid. ex ὁμὸς, & μήδυς, νὸς, &c. V.

'Ομονοέω, concors sum, concorditer vivo, consentio; ut ὁμονοεῖμεν ταῦτα, in his consentimus; unde 'Ομονοείων, concordiæ templum; apud Dion. Item 'Ομονοητικὸς, ad concordiam pertinens, vel propensus, ad concordiam efficiendam aptus; omnia ex iisdem cum seq. ὁμόνοια; V.

'Ομόνοια, ας, ἡ, concordia: ab ὁμὸς, similis, & νόος, νοῦς, ὁ, mens.

'Ομόνους, & ὁμόνους; q. d. parem, seu similem mentem habens, unanimis, concors: ex iisdem cum præced. ὁμόνοια; vide.

'Ομοούσιος, seu ὁμόουσιος, ejusdem essentiæ, consubstantialis: ab ὁμὸς, similis, & οὐσία, essentia: quod ab ὤν, ὄντα, ὄν, verbi εἰμὶ, sum.

'Ομοπαθὴς, & ὁμοπαθὼς, vide ὁμοιοπαθὴς, &c.

'Ομόπαιδας, Poll. dictos fuisse scribit ἐξ ὁμοίου δίδυμους, ut pote pueros uno eodemque partu editos: ex ὁμὸς, & παῖς, παιδὸς, &c. vi. Item 'Ομοπάτωρ, eodem patre genitus, frater qui non est uterinus; Poll. l. 3. Item 'Ομοπάτειος, & ὁμόπαις, idem; pro quo per Sync. & mutato spiritu dicitur ὅπαιος, Il. λ. & apud Orph. in Argon. ex ὁμὸς, & πατὴρ; vi. 'Ομοπλεκὴς, & ὁμόπλεκτος, in unum nexus & plicatus, connexus, complicatus, &c. ex ὁμὸς, & πλέκω, unde πλεκτὸς, &c. vi. 'Ομόπλοος, & ὁμόπλους, navigationis socius in Epigr. unde ὁμόπλοια, navigationis societas; à Th. πλέω, unde πλόος, contractè πλοῦς, &c. vi. 'Ομόπολις, & Poëticè, ὁμόπολις, qui ejusdem urbis est, conterraneus, popularis; à Th. πόλις; vi. 'Ομοπλώτης, socius navigationis, qui simul natat; Opp. l. 1. de Piscib. à πλέω, unde πλώω, &c. vi. 'Ομόπτερος, simul volans, & Metaph. similis; ut ὁμόπτεροι νῆες, qui iisdem alis, i. e. velis, utuntur; à Them. πέτερον, τὸ; vi. 'Ομόπολις, vide ὁμόπλους; Item 'Ομόπωλος, ejusdem casus; idem quod ὁμοιόπωλος, vi.) ex ὁμὸς, & πῶτις, ab inusit. πόω, pro πίπτω, comp. ut reliqua præced. cum Th. ὁμὸς, &c. V.

'Ομόργνυ, absterserit, 3. sing. imperf. act. Ion. ab

'ΟΜΟΡΓΝΥΜΙ, & μόργνυμι, abstergo, imprimo, inuro; f. ὁμόρξω, a. 1. ind. act. ὤμορξα, a. 1. ind. m. ἀμορξάμην, p. ὤμαρχα.

'Ομόρξω, tergam, f. 1. act. verbi præced.

'Ομορέω, & Ionicè ὁμαρέω, confinis seu conterminus sum; Plut. in Publ. ὁμορῶν χώρων ἐκείνῳ, illi finitimum prædium; unde ὁμόρησις, vicinitas, affinitas, &c. ex ὁμὸς, & ὅρος, & Ion. ἶρος, ὁ; V.

'Όμορος, ᾱ, ὁ, ἡ, finitimus, confinis; adfinis, amicus: gen. pl. ὁμόρων & 'Ομορῶν, confinis sum: ex ὁμὸς & ὅρος, terminus.

'Ομόῤῥεδρος, unà cum alio fluenta habens; qui ex eodem rivo ducit aquam, rivalis, corrivalis: ex ὁμὸς, & ῥέω; unde ῥέεθρον, & per Sync. ῥεῖθρον, &c. vi. Item 'Ομόῤῥηθος, uno eodemque ore dictus, concors; Nonn. ex ὁμὸς, & ῥητὸς; vi. 'Ομόῤῥοθος, simul strepitum, & sonitum edens; Theocr. in Epigram. unde 'Ομοῤῥοθέω, ῶ; q. d. consstrepo; i. e. unà strepitum, aut sonitum edo: Item consentio; unde dicuntur etiam remiges ὁμοῤῥοθεῖν, quum eorum remi consurgunt & veluti uno consensu remigant: Item interdum signif. adjuvo, auxilior; Schol. Aristoph. ex ὁμὸς, & ῥόθος; vi. Sic ὁμόῤῥοος, simul juncta fluenta habens, vel simul fluens; unde ὁμόῤῥοια; q. d. confluentia, confluctio: ex ὁμὸς, & ῥέω, unde ῥοὴ, & ῥόος, &c. vi. Item 'Ομορυσμὸς, expon. vicinitas; ab ὁμορυσμὸς, eosdem habens ῥυσμὸς; ex ὁμὸς, & ῥύω; unde ῥυσμὸς, &c. V.

'ΟΜΟ'Σ, ε, similis, par. Hinc ὁμόω, unio, in unum coïre facio: ὁμαδὸς, ὁ, multitudo: ὁμῶς, similiter, æquè, pariter, tamen: ὁμᾶ, una, simul: ὅμοιος, ᾱ, similis: ὁμοιότης, ήτος, ἡ, similitudo: ὁμοιόω, similem efficio: ὁμοίωμα, ατος, τὸ, similitudo, simulacrum.

'Ομόσε, adv. eundem in locum, eódem: à præced. at.

'Ομοσε, 3. sing. a. 1. Ion. ab ὁμόω, unio: f. ὁμόσω. Th. ὁμός.

'Όμόσαι, jurare, a. 1. inf. act. verbi ὄμνυμι, juro: f. ὀμόσω, p. ὄμωκα, ὄμοσον, a. 1. imperat. act.

'Ομόσης, ᾱ, 2. & 3. sing. a. 1. sub. act. ejusd. verbi.

'Ομοθυμὶς, iisdem præditus viribus, æquè validus; ex ὁμὸς, & θυμὸς, τὸ; V.

'Ομοίπυοι, dicti sunt conjuges, quasi compenuarii; i. e. ex uno penu, & ex arca una victitantes penaria, apud Arist. Polit. l. c. 1. ex ὁμὸς, & πυθμὴν, ήν; V.

'Ομοσιτέω, simul edo: &

'Ομόσιτος, ᾱ, ὁ, ἡ, qui cum aliquo edit: ex ὁμὸς, simul is, & σῖτος, frumentum.

'Ομόσκηνος, qui iisdem σκήνεσι, seu armis utitur; ex ὁμὸς, & σκηνὸς, τὸ; vi. Item 'Ομόσκηνος, in eodem tentorio, seu tabernaculo habitans, contubernalis; unde 'Ομοσκηνία, ἡ, contubernium, ejusdem tentorii participem esse: Item 'Ομοσκηνόω, contubernalis sum, in eodem tabernaculo habito: ex ὁμὸς, & σκηνὴ, ἡς; unde σκηνῶ, τὸ, & σκηνόω, &c. vi. 'Ομόσπλαγχνος, ejusdem visceris cognatione, conjunctus frater: ex ὁμὸς, & σπλάγχνον, τὸ; vi. Item 'Ομόσπονδος, libaminum consors: Item fœdere junctus, confederatus: ex ὁμὸς, & σπένδω, unde σπονδὴ, ἡ, &c. V.

'Ομόσσπορος, ᾱ, ὁ, ἡ, qui est eodem semine & genere: ex ὁμὸς, similis, & σπόρος, semino.

'Όμόσαι, juaverit, 3. sing. a. 1. sub. act. Poëticè gem. σσ; ut & 'ὀμόσσαις, pro 'Ὀμόσαις, a. 1. part. verbi ὄμνυμι, juro, f. ὀμόσω.

'Όμοσσον, jurato, a. 1. imperat. act. gem. σσ, ejusd. verbi.

'Ομόστεγοι, sub eodem tecto habitantes, contubernales: ex ὁμὸς, & στέγω, unde στεγὴ, ἡ, & στέγος, τὸ, &c. vi. Sic 'Ομόστιχος, seu ὁμόστοιχος, in eodem versu, seu ordine locatus, Plut. ex ὁμὸς, & στίχος, vel στοῖχος, &c. V.

'Ομοστιχάω, seu έω, simul procedo, unà eo, comitor: ex ὁμὸς, & στείχω, eo.

'Ομοστιχέω, unà eo, comitor; Il. ο, & Nonn. idem quod præc. ὁμοστιχάω; V.

'Ομόστοιχος, ᾱ, ὁ, ἡ, in eodem versu seu ordine locatus, comes: ex ὁμὸς, similis: & στοῖχος, ordo, versus. Th. στείχω, eo, vado.

'Ομόστολος, qui simul στέλλεται, i. e. simul mittitur, seu proficiscitur: ex ὁμὸς, & στέλλω, unde στόλος, ὁ; vi. Item 'Ομόστοργος, eodem amore prosequens, concors in amore: ex ὁμὸς, & στοργὴ, ἡς; vi. Item 'Ομόσφυρος, qui suis σφυρηρὶς gradiens, unà cum aliquo iter facit, comes; exp. etiam frater: ex ὁμὸς, & σφύρα, ᾶς; unde σφύρης, τὸ, &c. V.

'Ομοταγὴς, ἐος, ὁ, ἡ, qui ejusdem est ordinis; unde adverb. ὁμοταγῶς, eodem ordine, eadem serie: ex ὁμὸς, & τάσσω, vel τάττω, f. ξω, & in a. 2. ἐτάγην, &c. vi. Item 'Ομοτελὴς, & ὁμοταχὴς, idem quod ὁμοσταχὴς, &c. quod vide. Item 'Ομοτελεῖς, qui idem tributum pendunt; ex ὁμὸς, & τέλος, τὸς vectigal, &c. vi. Sic 'Ομοτέρμων, conterminus, finitimus, vicinus; Nonn. ex ὁμὸς, & τέρμα, τὸς; V.

'Ομόσσω, jurabo, f. 1. ind. act. verbi ὁμόω seu ὄμνυμι, a. 1. ὤμοσα.

'Ομοτεχνέω, eandem artem profiteor, seu facio, ejusdem sum artis professor, &c. à seq. ὁμότεχνος; V.

'Ομότεχνος, ᾱ, ὁ, ἡ, qui ejusdem est artificii: ex ὁμὸς, similis, & τέχνη, ars.

'Ομότιμοι, qui sunt in pari honore: ex ὁμὸς, similis, & τιμὴ, honor. Th. τίω, honoro.

'Ομότιμος, (idem quod ἰσότιμος) qui in pari & eodem habetur honore, interdum & ejusdem conditionis; Iliad. ο. Xen. & Plut. &c. est sing. à quo pl. m. præced. vi. unde etiam 'Ομοτιμία, honoris æqualitas, & adv. ὁμοτίμως, æquali honore, æquali seu pari dignitate, &c.

'Ομοτίθη, eâdem usus nutrice; Poll. ex Dinarcho: ex ὁμὸς, & τίτθη; vi, Item 'Ομοτοιχος, communem habens parietem; ut ὁμότοιχοι οἰκίαι, apud Hœum: ex ὁμὸς, & τοῖχος, ὁ; vi. Sic 'Ομότονος, eundem semper tenorem ser-

vans;

vans: Item æqualiter tentus, seu contentus: ex ὁμός, & τόνος, ὁ; vi. Unde etiam adv. Ὁμοτόνως, æquali; seu eodem tenore; aut more eorum quæ æqualiter tensa sunt.

Ὁμοτράπεζος, ος, ὁ, ἡ, commensalis: ab ὁμός, & τράπεζα, mensa.

Ὁμότρητος, una perforatus, unà penetrabilis; Nonn. ex ὁμός, & τρήω, f. τρήσω; undè τρητός, &c. vi. Item Ὁμότειχος, ejusdem pili, ejusdem coloris; ex ὁμός, & τρίξ, τριχός, &c. vide.

Ὁμότροπος, ος, ὁ, ἡ, similis, tam de ingenio, quam moribus: Item consentaneus: ex ὁμός, similis, & τρόπος, mores, ingenium. Th. τρέπω, verto.

Ὁμότροφος, simul nutritus & educatus, convictor sodalis; ut apud Hom. hymn. in Dian. Diana dicitur ὁμότροφος Ἀπόλλωνι; Item Ὁμότροφα πέδια, dicuntur campi qui aliquos simul alunt; Aristoph. in avib. ex ὁμός, & τρέφω, ὑ; vide.

Ὁμοῦ, simul: ab ὁμός, similis.

Ὀμόμνυμι, jurabo, f. 2. m. verbi ὄμνυμι, juro, f. ὀμόσω.

Ὑπόστασις, vel ὁμόστασις, eandem hypostasin habens, five eandem naturæ subsistentiam: est ab ὁμός, & ὑπόστασις, &c. V.

Ὁμερέω, finitimus sum: ab ὅμουρος, Ionicè pro ὅμορος, finitimus; quod vide.

Ὁμέριος, idem quod præced. ὅμορος, vel ὅμορος; id vide, ubi etiam ὁμούρησις.

Ὁμότης, q. d. coëssentialis, unde Ὁμοτότης, q. d. coëssentialitas, seu consubstantialitas; ex iisd. cum ὁμοούσιος; quod V.

Ὁμόφθογγος, consonus, ejusdem soni; Nonn. ex ὁμός, & φθόγγος, ὁ; vi. Item Ὁμόφλοιος, similem, vel eundem corticem habens; ex ὁμός, & φλοιός, V.

Ὁμόφοιτος, ος, ὁ, ἡ, comes, qui cum aliquo it: ex ὁμοῦ, simul, & φοιτάω, eo.

Ὁμοφραδής, & ὁμοφράδμων, qui unà cum alio consultat, consilii particeps: Item unanimis, concors; Plat. & Nonn. ex ὁμός, & φράζω, in a. 2. ἔφραδον, undè φραδής, ἡ, φραδής, & φραδμων, &c. quæ vide.

Ὁμόφρονα, & ὁμόφρονας, acc. sing. & pl. ab ὁμόφρων; q. d.

Ὁμοφρονέω consentio, concors sum: &

Ὁμόφρων, ονος, ὁ, ἡ, concors: ex ὁμός, similis, & φρήν, animus, mens,

Ὁμοφροσύνη, concordia; Od. ζ. à præced. ὁμόφρων, V.

Ὁμόφυλος, qui ejusdem est naturæ; aut simul natus, congenitus; undè Ὁμοφυία, naturæ communitas: ex ὁμός, & φύω, undè φυή, &c. vi. Item Ὁμόφυλος, qui ejusdem est tribûs, tribulis: Item qui ejusdem est generis; ut ὁμόφυλοι ὄρνιθες; Item qui ejusdem est sexûs, seu nationis; apud Xen. & Aristot. undè Ὁμοφυλία, identitas, seu similitudo generis: ex ὁμός, & φυλή, ἡ; vide.

Ὁμοφωνέω, eâdem voce vel linguâ utor: ab ὁμός, & φωνή, vox.

Ὁμοφωνία, ἡ, vocis convenientia, concentus, ejusdem linguæ usus: Item cantus simplex & uniusmodi, à præced. vel seq. V.

Ὁμόφωνος, ος, ὁ, ἡ, qui eâdem linguâ utitur, cujus eadem vox est seu idem sonus, consonus, consentiens: ex iisd. Them.

Ὁμοφώνως, eadem voce, vocibus inter se consentientibus; unâ & eâdem linguâ, est adv. à præced. V.

Ὁμοχροΐη, Ion. pro ὁμόχροια, coloris similitudo: ab ὁμός, similis, & χρόα, color.

Ὁμόχρονος, tempore, seu ætate æqualis; idem quod ἰσόχρονος, contemporaneus; undè Ὁμοχρονέω, eodem tempore sum, tempore æquo: ex ὁμός, & χρόνος, unde χρόνιος, &c. vi. Item Ὁμόχροος, seu ὁμόχρως, qui ejusdem est coloris, concolor; vi. Ὁμόχροια. Sic etiam Ὁμόχωρος, ejusdem regionis, popularis; Plut. ex ὁμός, & χώρα, &c. vide.

Ὁμόψηφος, ος, ὁ, ἡ, suffragii ferendi socius: ex ὁμός & ψῆφος, calculus.

Ὁμόψυχος, qui ejusdem est animi, unanimis, concors, undè Ὁμοψύχως, adv. uno animo, unanimiter, unanimi consensu: ex ὁμός, & ψυχή, ἡ; V.

Ὁμοχάρ, larga manu dans, abundans, almus; à seq. ὄμπνη, vel ὄμπνιον, & χείρ, χερός; V.

Ὄμπνη, ἡ, quidam interpretantur Cereales fructus, ut pote quorum usus sit nobis, causâ τοῦ ἀμπνεῖν, i. e. spirandi & vivendi; Sic vocari possunt & alia quibus alimur, quæque nobis τοῦ ἀμπνεῖν causa sunt; undè & pro frumento & cibo usurpatur, & Nicand. in Alex. πελυωπίας ὄμπνας, favos appellat; undè Ὄμπνειον, & ὄμπνιον, quod nobis respirandi & vivendi causa est, almum; sic in masc ὄμπνειος λειμών, seu ὄμπνιος, ager fegete & Cerealibus frugibus plenus; & Ὀμπνία Δημήτηρ, alma Ceres dicitur: Sic ὄμπνιον ὕδωρ, apud Suid. & Soph. νέφος vocavit ὄμπνιον, quòd fundat τὸ ὄμπνιον ὕδωρ; Item Ὄμπνων, idem quod ὄμπνιον, apud Hesych. omnia quasi ab ὀμπνέω, seu ὀμπνείω, pro ἀμπνέω, & ἀμπνείω; quod itidem pro ἀναπνέω, & ἀναπνείω, respiro, &c. V.

Ὁμόω, unio, coïre facio: ab ὁμός, similis, par: sed

Ὀμόω, juro, idem quod ὄμνυμι, fut. ὀμόσω.

Ὄμφακες, nom. plur. ab ὄμφαξ; quod vide.

Ὀμφάκη, ης, ἡ, ex acerbis uvis expressa melligo; Dioscor. lib. 3. c. 9. ab ὄμφαξ, ακος; V.

Ὀμφακίας, ου, ὁ, acerbus, acerbitate suâ uvas immaturas referens, seu ex uvis immaturis confectus. Th. ὄμφαξ, uva acerba.

Ὀμφακίζω, uvam acerbam nec dum maturam emitto, vel produco; apud Esa. & ὀμφακίζομαι, uvas acerbas & adhuc immaturas lego; unde Proverb. Σικελὸς ὀμφακίζεται, apud Suid. de quo vide Erasm. Item Ὀμφάκινος, omphacinus; ex uvis acerbis & immaturis confectus, Dioscor. l. 1. c. 29. & Ὀμφάκιον, τὸ, omphacium; succus uvæ acerbæ, nec dum matures centis, est etiam vestimenti muliebris genus: Item Ὀμφακίς, ίδος, ἡ, cavum illud ex quo glans quercino enascitur, quâ utuntur coriarii; Plinius calicem glandium vocat, recentiores Medici, cupulam, & Ὀμφακίτης, ου, ὁ; (idem quod ὀμφακίτης οἶνος, vinum omphacites, Dioscor. lib. 5. cap. 12. & in fœm. ὀμφακῖτις κηκίς, species gallæ, de qua Dioscor. l. 1. c. 147. omnia à Them. ὄμφαξ, ακος; V.

Ὀμφακόμελι, medicamentum ex uvis immaturis & melle; de quo Dioscor. l. 5. c. 31. ex ὄμφαξ, ακος, & μέλι, τό; vi. Item Ὀμφακορράξ, ῥαγος, ὁ, ἡ, acerbos & immaturos habens acinos; in Epigr. l. 1. ex ὄμφαξ, ακος, & ῥήσσω, f. ξω, undè ῥαξ, ωγος, fissura: Item acinus, &c. V.

Ὀμφακώδης, ες, ὁ, ἡ; acerbus in modum uvarum immaturarum, Theophr. Hist. Pl. lib. 3. ab ὄμφαξ, ακος; vide.

Ὀμφαλόεις, εσσα, εν, umbilicatus, a, um; Epith. scuti: ab ὀμφαλός.

Ὀμφάλιον, ου, τό, umbilicus, propriè clypei; i. e. umbo, Suid. ex Epigr. Item Ὀμφαλιστὴρ, ῆρος, ὁ, scalper excisorius, quo obstetrix infanti recens nato umbilicum præsecat, Poll. l. 2. utrumque à seq. Th. ὀμφαλός; V.

ΟΜΦΑΛΟΣ, ου, ὁ, UMBILICUS, umbo; media pars agminis: q. ab ἀμφιελίσσω, circumvolvo.

Ὀμφαλοτόμος, sive Ὀμφηλοτόμος, ος, ὁ, ἡ, quæ umbilicos infantibus recens natis præcidit, obstetrix; Poll. lib. 2. undè Ὀμφαλοτομία, sive ὀμφηλοτομία, umbilici præcisio, obstetricatus, seu obstetricatus, seu obstetricis munus: ex ὀμφαλός, & τομός, &c. V.

Ὀμφαλόδης, ες, ὁ, ἡ, umbilicaris: Item Ὀμφαλώεις, umbilicum habens; Athen. l. 11. utrumque, à seq. Them. ὀμφαλός; V.

ΟΜΦΑΞ, ακος, ἡ, uva acerba necdum matura: quia ὠμὸς εἰς τὸ φαγεῖν, crudus ad vescendum. Hinc ὀμφάκιον, ου, τό, omphacium, succus uvæ acerbæ.

ΟΜΦΗ, ῆς, ἡ; vox divina, responsum à Deo datum.

Ὀμφήεις, εντος, ὁ, fatidicus, vates: Item Ὀμφητὴρ, ῆρος, ὁ, idem; utrumque à præced. Them. ὀμφή; V.

Ὁμοωθῶ, similem factum esse vel unitum, a. 1. inf. passiv. ab ὁμόω, unio. Alii volunt per Sync. dici pro ὁμοιωθῶ, a. 1. inf. pass. ab ὁμοιόω, similem facio, quod ab ὅμοιος, idem quod ὁμός, similis.

Ὀμώμοκα, Atticè pro ὄμοκα, juravi, perfect. activ. verbi ὄμνυμι, juro: f. ὀμόσω.

Ὁμωνυμέω, cognominis sum; idem mihi nomen est; undè ὁμωνυμέντα, æquivoca, idem quod ὁμώνυμα: Item Ὁμωνυμία, nominis communitas: Item æquivocatio, à seq. ὁμώνυμος; V.

Ὁμώνυμος, ος, ὁ, ἡ, idem nomen habens, cognominis: ex ὁμός & ὄνομα, nomen.

Ὁμωνύμως, eodem, vel communi nomine, Aristot. Eth. l. c. 5. & alibi: Item æquivocè, adv. ab ὁμώνυμος, unde

ὁμώνυμα, τὰ, sunt quæ duas res, aut plura significant æquivocè, sub eodem nomine generali æquivocè contenta.

'Ομοφύλιος, ε, ὁ, ἡ; qui sub eadem camera, vel tecto est; Poll. ex ὁμός, & ἐφέστιος, undè 'ομοφάν, & ὁμοφάγιος, &c. vide.

'Ομως, tamen conjunct. discr. ὅμως μέντοι, veruntamen: sed

'Ομῶς, si nul, Poët. pro ὁμοῦ, vel ὁμοίως. Th. ὁμός, similis.

'Ομωχέτην θεοί, Hesych. earundem libationum participes; qui eodem templo, eâdemque arâ honorantur; Thuc. l. 4. ex ὁμός, undè ὁμῶς, & ἔχω, unde ὁμόσιτος, ὁ.

'Ον, ὄντος, quem, acc. sing ab ὅς, qui.

'Ον, præs. part. n. g. ab ἄν, ἔσται, ὄν, ab εἰμί, sum.

'Ονάγειος, α, ὁ, ἡ, ὄνειος ἄγειος, ONAGER. Them. ἀγείς, ager.

'Ονάγειον χρῶμα, color qualis est onagrorum; i. e. color Cilicinus, à præced. ὀναγρικὸς; V.

'Οναίμην, αιο, αιτο, adjutus fuerim, per Sync. 'ονησαίμην, a. 1. opt. m. verbi ὄνημι, juvo, prosum: f. 'ονήσω, a. 1. m. ἀνήσαμην.

'Ονειμη, vitupero: ab ὄνημι; quod vide.

'Ονέμβων, ονος, ὁ, qui fructum percepit, per Sync. pro 'ονησάμβων, a. 1. part. m. verbi ὄνημι, juvo. Alii volunt esse præs. part. ab ὀνεμην, præced.

'ONAP, τὸ, somnium: ἄκλιτον, καὶ ὄναρ, in somnio: ὀνειρος, α, ὁ, idem.

'Ονάριον, α, τὸ, asellus, diminut. ab ὄνος, asinus.

'Ονασεῖ, juvabit, Dor. seu Æol. pro 'ονήσει, ab Æol. f. 'ονησῶ, deinde 'ονασῶ, verbi ὄνημι, prosum.

'Ονασθεῖ, frui, præs. inf. ab ὀνάμην, quod vide: vel a. 1. inf. m. per Sync. pro 'ονήσασθαι, verbi ὄνημι, juvo.

'Ονασις, ιος, ἡ, Dor. pro ὄνησις, usus, utilitas: ab ὀνάμην, juvo.

'Ονάσσης, Dor. pro 'ονήσεις, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi ὄνημι, juvo.

'Ονείαθ', pro 'ονείατα, τὰ, cibaria, commoda: ab

'Ονειαρ, αἶος, τὸ, utilitas: emolumentum, ὄνημι, prosum.

'Ονείδεα, & contractè 'ονείδη, nom. pl. ab ὄνειδος, εος, τὸ, probrum.

'Ονείδεος, ος, probrosus, contumeliosus. Th. ὀνείδος, probrum.

'Ονείδιον, idem quod præced. ὀνειδέος, vi. unde etiam, 'Ονειδία, & ὀνειδέα, probrum, dedecus, &c. ab eod. Th.

'Ονειδίζω, exprobro, convitior: imperf. ὠνείδιζον, f. 1. ίσω, p. ὠνείδικα, a. 1. ὠνείδισα, a. 1. sub. ὀνειδίσω, ῤῥ, ἡ, præs. pass. ὀνειδίζομαι, convitiis laceror, præt. pass. ὠνείδισμαι. Th. ὄνειδος, ε, τὸ, probrum.

'Ονειδίσαι, ἀλ, a. 1. part. act. at

'Ονείδισαι, 2. sing. a. 1. ind. act. Ion. ὀνείδισον, a. 1. imperat. activ. ab ὀνειδίζω; quod V.

'Ονειδείοις, 2. sing. f. 1. activ. ejusdem verbi.

'Ονείδισμα, ἀλ, τὸ, contumelia, probrum: &

'Ονειδισμὸς, ὁ, convitium: ab ὀνειδίζω, exprobro. Th. ὄνειδος, τὸ, probrum.

'Ονειδίσωσι, 3. pl. a. 1. sub act. &

'Ονειδιῶ, f. 1. Att. pro ὀνειδίσω verbi ὀνειδίζω, exprobro: f. ίσω: ab

ΟΝΕΙΔΟΣ, ε, τὸ, probrum, dedecus.

'Ονειδιστὴς, ὁ, exprobrator: Item 'Ονειδιστικὸς, exprobratorius, exprobrationem habens; ut ὀνειδιστικὴ ἔννοια, apud Hermog. & ὀνειδιστικὸν, ὁ, probrosus, verbalia, ab ὀνειδίζω; V.

'Ονειος, utilis, pro quo factâ resolutione Ion. dicitur ὀνήιος, idem à Th. ὄνημι; vi. Item 'Ονειος, ε, ὁ, asininus, ut ὄνειον κρέας, apud Gal. undè ὄνεια, sub. δορά, pellis asinina; Suid. & ὀνεῖον, ε, τὸ, stabulum asinorum, omnia à Th. ὄνος; vide.

'Ονείρατα, ων, τὰ, insomnia: in prosâ pro ὀνείρους: ab ὀνειρον, idem quod ὄναρ, somnium.

'Ονείρειος, α, ut ὀνείρεια πύλη, somni vel insomniorum portæ: ab ὀνειρος, quod vide.

'Ονειρογόνος, in somnis genituræ profluvium; ex ὀνειρος, & γονὴ, aut γόνος, à pr. m. γένομαι, verbi γείνομαι, &c. V.

'Ονειροκρίτης, α, ὁ, Dor. pro

'Ονειροκρίτης, ε, ὁ, somniorum interpres: ab ὄνειρος, quod vide, & κρίνω, judico.

'Ονειροκριτικὸς, ad somniorum interpretem & conjectorem pertinens: Item qui somnia novit interpretari, peritus somniorum interpres; à præced. ὀνειροκρίτης, qui somnia dijudicat, &c. vide.

'Ονειρόπληκτος, somnio territus, qui somniis percellitur & terretur; ex ὄνειρος, ὁ, & πλῆκτος, &c. V.

'Ονειρον, ε, τὸ, idem quod ὄνειρος, & ab eod. V.

'Ονειροπολέω, insomniorum interpretatione versor; Hesych. Item somnio, somnium cerno: Item decipio & eludo, veluti vanis, per somnium, imaginationibus, Aristoph. in equit. à præced. ὀνειροπόλος; V.

'Ονειροπόλος, ε, ὁ, ἡ, somniorum interpres: ab ὄνειρος, somnus. Th. ὄναρ, somnium, & πολέω, versor.

'Ονειρος, ε, ὁ, somnium. Them. ὄναρ, idem.

'Ονειροσκόπος, qui somnia considerat & interpretatur; Poll. l. 7. ab ὄνειρος, & σκέπτομαι; V.

'Ονειροφεγγὲς, somniorum peritus interpres; Eurip. in Hec. ab ὄνειρος, & φρὴν; V.

'Ονείρου, dativ. sing. ὀνείρῳ, genitiv. pl. præced.

'Ονειρωγμὸς, ὁ, insomnium, ut plurimùm dicitur de libidinis imaginationibus in somnis; Diosc. lib. 3. c. 148. Item ὀνείρωξις, ipsa somniandi actio, somnium; Suid. utrumque, verbale, ab ὀνειρώσσω, somnio, peculiariter Medici ὀνειρώσσειν, dicunt, de iis insomniis, quæ conjunctas sibi venereas habent imaginationes; ab ὄνειρος, ὁ; vide.

'Ονθλος, machina tractorii generis; de qua vide Schol. Thuc. fucula; undè ὀνθόω, & ἀνθλόομαι, fuculam verso & circumago; à Them. ὄνος, asinus: Item axis, & ὀνίσκος, axiculus, id est, fuculi, &c. Vide.

'Ονθλωθῆ, a. 1. inf. pass. &

'Ονηλήσω, ε, præs. part. pass. ab ὄνημι, quod ab

'ONHMI, sive ὀνίνημι, juvo, prosum; Item vitupero. cum acc. f. ὀνήσω, aor. 1. ἄνησα, p. ὄνηκα; præs. passiv. ὄνημαι, seu ὀνάμην, juvor, fruor: cum g. f. 1. ὀνήσομαι, a. 1. m. ἀνησάμην, ω, ατο, a. 1. m. optiv. ὀνησαίμην, αιο, αιτο, & contract. ὀναίμην. Hinc ὄνειαρ, αἶος, τὸ, utilitas, ὄνειος, ε, utilis: ὀνητὸς, ὴ, vituperabilis.

'Ονῆιος, utilis; ab & pro ὄνειος, vi. undè ὀνήιστος, in superlat. utilissimus, licet Schol. Apoll. Arg. l. 2. per compar. exponat. ἀφθιμώτερος; à Them. ὄνημι; V.

'Ονηλάτης, agaso, agitator aselli; undè ὀνηλατέω, ῶ, asinum agito, apud Plut. Athen. & Aristoph. à Th. ἐλαύνω, f. ἐλάσω, unde ἐλατὴρ, &c. V.

'Ονησαι, Ionicè pro ὄνησαι, aorist. 1. ind. act. &

'Ονησαι, fruere, aor. 1. imperat. m. verbi ὄνημι, juvo, prosum.

'Ονήσει, juraberis, Ion. pro ὀνήσῃ, 2. sing. f. 1. m. ὀνήσομαι, verbi ejusd.

'Ονήσῃ, erit emolumento, 3. sing. f. 1. act. Sunt qui exponunt per reficieris, & volunt Att. dici pro ὀνήσῃ, 2. sing. f. 1. m. ab ὄνημι. Th. ὄνημι.

Ὀνησίδωρος, dans quæ juvent & prosint, undè ὀνησίδωρα, dicitur terra; ab ὄνημι, undè ὄνησις, & δίδωμι, τὸ; V.

'Ονήσιμος, ε, ὁ, propr. nom. Gr. utilis: ab ὄνημι.

'Ονήσιμος, qui juvare potest, utilis; ut apud Soph. in Ajace, ἐλθεῖν ἄδωρα δῶρα, κἀκ ὀνήσιμα; ab eodem vel a seq. vide.

'Ονησις, εως, ἡ, fructus, utilitas. Th. ὄνημι, juvo.

'Ονησιφόρος, ὁ, ἡ, nomen propr. Lat. ferens opem, opitulator.

'Ονησιφόρος, ad juvandum; adverb. à præced. 'Ονησιφόρος, utilis; respuit Poll. adducit Suid. ab ὄνησις, & φορέω; vide.

'Ονησο, præs. imperat. passiv. ab ὄνημι, fruor.

'Ονητικὸς, utilis; qui juvare & prodesse potest: Item ὀνητὸς, ὴ, ὁ, quo frui queas, & ὀνήτωρ, ορος, ὁ, qui juvat & prodest, utilis; Hesych. omnia verbalia, ab ὄνημι; vi. Item 'Ονητὸς, ὴ, ὁ, vituperabilis, qui vituperari & probris increpari meretur; itidem, à Them. ὄνημι, in significatione vituperandi, &c. vide.

'Ονήτωρ, ορος, ὁ, ONETOR, nom. propr.

'Ονθυλδόω, quidam expon. stercore bovino inquino, fimo jumentorum aspergo; apud Suid. 'Ονθυλδόω, autem est, exquisitè apparo, sive condio; apud Athen. l. 14. undè 'Ονθυλδύσης, exquisitiores ciborum apparatus, & lenocinia coquorum; Poll. à Th. ὄνθος; V.

ΟΝΘΟΣ, ε, ὁ, stercus, seu fimus jumentorum. Hinc ὀνθηλδόω, stercore bovino inquino, fimo jumentorum aspergo: ὀνθυλδόω, cibos condio exquisitè, indo impensam sive farctum, à colore ὄνθος.

'Ονιαίος,

'Ονιαία, scil. κόπρος, stercora asinina; Hesych. Item 'Ονίας, ου, ὁ, scari piscis genus; Athen. l. 7. Item 'Ονίδιον, τὸ; diminut. asellus; & omnia à Th. ὄνος; vide.

'Ονικὸς, ἡ, ὸν, asinarius, a, um: ab ὄνος, asinus.

'Ονίνημι, juvat, 3. sing. ind. præsent. verbi ὀνίνημι, idem quod ὄνημι, fut. ὀνήσω.

'Ονὶς, ίδος, ἡ, sub. κόπρος, stercus asininum, simus asininus, apud Aristot. à Th. ὄνος; V.

'Ονίσκος, idem quod ὀνίδιον, asellus, diminut. ab ὄνος; vi. Sed est & ὀνίσκος, serra fabrilis; apud Hesych.

'Ονίσκω, juvo, prosum; Athen. l. 2. idem cum, & pro Th. ὄνημι; V.

'Ονῖτις, ίδος, ἡ, q. d. asinaria, species origani; Dioscor. l. 3. c. 52. & 33 à Th. ὄνος; V.

'Ονοβάτης, quæ asinum conscendit, eoque vehitur; mulier in adulterio apud Cumanos, deprehensa, in forum deducebatur, & saxo imposita omnibus proponebatur, indeque asino imposita per civitatem vehebatur; quâ infamiâ notatam, ὀνοβάτιν appellabant; Erasm. in Chil. ex Plut. Item 'Ονοβατέω, asinum admitto; i. e. facio ut asinus equam ineat; nam apud Xen. de re equ. transitivè capitur; sed apud Poll. neutraliter sumitur pro ipsis asinis equas ineuntibus, l. 5. c. 15. ex ὄνος, & βατέω, sive βατὴρ, à Th. βαίνω, &c. vi. Item 'Ονόβλιτον, species bliti, linguæ similis: ex ὄνος, & βλίτον, τὸ; V.

'Όνοιτο, 3. sing. præs. opt. verbi 'όνομαι, quod vide: vel ut alii volunt a. 2. opt. m. verbi ὀνόομαι, vitupero, carpo. Th. ὄνημι, vitupero.

'Ονοκένταυρος, ὁ, onocentaurus, animal; vide Ælian. onocentauri nomen autem, ex: finis & centauris compositum videtur; Hieronymo significare videtur eos qui ex parte aliquid humanum sapiunt, & rursum voluptatibus & cœno turpitudinis adducuntur ad vitia; undè in pl. m. 'Ονοκένταυροι, οἱ, dæmonum genus tenebrosum ἢ κάθυλον, apud Aquilam: ex ὄνος, & κένταυρος, quæ V.

'Ονοκνὶς, ίδος, q. d. asinina galla; apud Gal. & Dioscor. l. 1. c. 47. ex ὄνος, & κνὶς, à κνάω, & Th. κίω, &c. quæ vi. Item 'Ονοκόπτης, qui asinariam molam, vel 'όνον impellit & agitat, molitor, Poll. l. 7. c. 4. ex ὄνος, asinus: Item ἀλήτων, ονος; vel 'ονος ἀλέτης, id est, superior molæ lapis, & κατὰ, ἡ; vi. Item 'Ονόκωλος, pedes asininos habens; Empusæ Epith. apud Schol. Aristoph. in Ran. ex ὄνος & κῶλον, τὸ; V.

'Όνομ', pro 'όνομα, q. v.

'ΟΝΟΜΑ, Poët. ὄνυμα, Æol. 'όνυμα, ατος, τὸ NOMEN, fama, celebritas, prætextus: κατ' 'όνυμα, nominatim, adv. ὀνόματι, nomine. Hinc 'ονομάζω, nomino: 'ονομαστὸς, ἡ, celebris, clarus: ἀνώνυμος, ος, ὁ, ἡ, obscurus, ignotus: μετωνυμία, ας, ἡ, transnominatio, nominis, pro nomine positio: ὁμώνυμος, ος, ὁ, ἡ, idem nomen habens: παρώνυμος, ος, ὁ, ἡ, ab alio denominationem habens: συνώνυμος, ος, ὁ, ἡ, nomen commune habens: συνωνυμία, ας, ἡ, æquivalentia: ἡδύσμυνυμος, ος, ὁ, ἡ, nomen habens rei non spondens: ἐπονομάζω, cognomino.

'Ονόμαζε, nominabat, Ion. pro ὠνόμαζε, 3. sing. imperf. act. ab

'Ονομάζω, nomino, 3. sing. præs. opt. ὀνομάζοι, præsent. inf. ὀνομάζειν, f. άσω, p. ὀνόμακα, præs. pass. 'ονομάζομαι, nominor, perf. pass. ὠνόμασμαι, a. 1. passiv. ὠνομάσθην, ης, η, præs. part. pass. ὀνομαζόμενος, Them. ὄνομα, ατος, τὸ, nomen.

'Ονομαθέτης, & ὀνοματοθέτης, nominis, vel nominum impositor; apud Plat. unde ὀνομαθετέω, nomina impono: ex ὄνομα, & θέτης; V.

'Όνομαι, vitupero, f. ὀνόσομαι, a. 1. ὠνοσάμην; ab 'όνημι, idem.

'Ονομήνω, nomino, f. ήνω, a. 1. ὠνόμηνα, a. 1. sub. act. ὀνομήνω, quod quidam Att. dici credunt pro ὀνομήνω. Them. 'ονομα, nomen.

'Ονομακλήδην, nominatim, ἐξ ὀνόματος, Hom. Od. ex 'ονομα, & καλέω; V.

'Ονομακλήτωρ, nomenclator; qui nominatim aliquos vocat; sunt qui putant ita dici qui à Plin. vocator appellatur, quod scil. convivas nominatim vocet ad discumbendum; ex 'ονομα, & κλῆτωρ, vi. Item 'Ονομάκλυτος, cujus inclytum est nomen, celebris, vel cujus κύριον 'ονομα, hominibus est περίκλυτον, Il. χ. dicitur etiam ἀνομάκλυτος, pro eod. ex 'ονομα, Poët. ὄνομα, & κλυτὸς; V.

'Ονομάκριτος, ου, ὁ, nomen propr.

'Ονόμαδες, Æol. & Bœot. pro ὠνομάδησε, 3. pl. a. 1. ind. pass. ab 'ονομάζω, quod vide.

'Ονόμασι, dativ. plur. ab 'ονομα; quod vide.

'Ονομασία, ας, ἡ, nominatio, nominis appellatio, nominum ratio; vel nomen ipsum, Aristot. de Poët. Item 'Ονόμασμα, τὸ, nomen, appellatio, nomenclatura; Plat. in Crat. verbalia, ab ὀνομάζω; vide.

'Ονομαστὶ, adv. vide in ὀνομαστὸς.

'Ονομαστικὸς, ἡ, ὸν, nominativus: &

'Ονομαστὸς, ὴ, celebris: in pl. 'ονομαστοί· 'ονομαστὶ, Poët. adv. nominatim. Th. 'ονομα, nomen.

'Ονομαστῶς, celebriter, nobiliter; est adv. à præced. 'Ονομαστὸς, q. d. nominabilis, qui nominari potest seu debet, nominandus: Item clarus, &c. V. Undè etiam 'Ονομαστικὸς, est q. d. nominatorius, ut ὀνομαστικὴ τέχνη, apud Plat. & πῶσις ὀνομαστικὴ, casus nominativus, Grammaticis, & ὀνομαστικὸν, scil. βίβλιον, dictionarium, &c. omnia ab ὀνομάζω, V.

'Ονοματογράφος, nominum scriptor, seu inscriptor, undè ὀνοματογραφία, nominum scriptio, seu inscriptio, exp. & nomenclatura; & 'ονοματογραφῶ, nomina scribo seu inscribo; i. e. in acta refero: ex 'ονομα, ατος, & γράφω; undè γραφὴ, ἡ, &c. vi. Item 'Ονοματοθήρας, ου, ὁ; q. d. nominum auceps; i. e. vocabulorum, captator verborum, Athen. l. 14. Item qui nomina nova fingit; apud eundem, Th. θήρ, undè θήρα, &c. vi. Item 'Ονοματολόγος, qui nomen seu nomina dicit, nomenclator; Plut. à λόγος, ὁ; vi. 'Ονοματοποιὸς, nominis, seu nominum, i. e. verborum, seu vocabulorum, fictor; Athen. undè 'Ονοματοποιία, nominis, seu nominum, i. e. vocabulorum fictio, peculiariter dicitur de vocabulis ita fictis, ut sonitum rei quæ significatur exprimant, seu repræsentent, ut Tinnitus æris, taratantara, at tuba terribili sonitu taratantara dixit, &c. Item 'Ονοματοποιέω, nomen seu nomina fingo, i. e. vocabula & verba novo: Item fingo vocabula, à sono ea deducens; sæpe apud Eust. & simpl. nomen dò, nuncupo; à Th. ποιέω; vi. Sic etiam 'Ονοματουργὸς, nominis, seu nominum, i. e. vocabulorum artifex, apud Plat. in Crat. à Th. ἔργον, τὸ, comp. ut præced. cum Them. 'ονομα, ατος, τὸ; V.

'Ονόμηνα, ας, ε, a. 1. ind. act. Ion. & 'Ονομήνω, a. 1. sub. act. verbi ὀνομήνω, quod V.

'Ονόποφδον, τὸ, crepitus asini, onopordon, herba est quam si comederint asini crepitus reddere dicuntur; Plin. l. 27. c. 11. ex ὄνος, & πέρδω, unde πορδὴ, ἡ, vi. Item 'Ονόπυξος, ου, ὁ, onopyxos, buxus asinina, apud Theophr. in Plin. l. 20. c. 16. ex ὄνος, & πύξος, ὁ; V.

'ΟΝΟΣ, ου, ὁ, ἡ, asinus, a; q. ab 'ονημι, juvo; Item bestiola multipes dicta, multipeda, porcellio: Item superior molæ lapis. Hinc ἡμίονος, ου, ὁ, ἡ, mulus, a.

'Ονόσατος, vituperalis, 3. sing. f. 1. m. g. ος, verbi ὀνόω, idem quod 'ονημι, vitupero.

'Ονοστὸς, ὴ, vituperandus: in pl. n. g. ὀνοστὰ, ab 'ονημι, vitupero.

'Ονοτάζω, carpo, convitior: ab ὀνόω, idem quod 'ονημι, vitupero.

'Ονοτὸς, ὴ, Poët. vituperabilis, contemptibilis: ab eod.

'Ονοφορβὸς, ὲ, ὁ, ἡ, qui asinos pascit ac nutrit: ab ὄνος & φέρβω, pasco, p. m. πέφορβα.

'Ονοχάλις, & ὀνόχηλος, dicitur anchusæ altera species apud Dioscor. 4. 24. herbæ nomen labrum asini sonans; ex ὄνος, & χεῖλος, τὸ; vi. Item 'Ονόχηλος, ungulam, seu pedem asininum habens: ex ὄνος, & χηλὴ, ἡ; V.

'Ονόω, f. όσω, idem quod 'ονημι, vitupero.

'Όντα, existentem, acc. sing. part. præs. ὤν, ὄντος, ab εἰμὶ, sum.

'Όντινα, quemcunque, acc. sing. ab ὅστις, ἥτινος, ὅτινι: ab ὅς, & τὶς, quis.

'Όντως, verè, adv. ab ὤν, 'όντος, præs. part. verbi εἰμὶ, sum.

'Όνυμα, ατος, τὸ, Æol. pro 'ονομα, nomen.

'Ονύμαξα, ας, ε, Æol. & Poët. pro 'ονόμασα, a. 1. ind. act. verbi ὀνομάζω, nomino; quod V.

'Ονυμάξομαι, f. 1. m. Æol. vide præced.

'ΟΝΥΞ, υχος, ὁ, UNGUIS, uncus; ONYX, gemma: in dat. pl. 'όνυξι. Hinc ὀνυχίζω, ungues reseco: σαρδόνυξ, υχος, ὁ, sardonyx, gemma.

'Όνυχες, ungues: nom. pl. &

'Ονύχεσσι, dat. pl. Ion. ab 'ονυξ, υχος, ὁ, unguis.

'Ονυχίζω, ungues præcido: Item ungue noto; Item ad unguem exigo; exactè subtiliterque expendo; Phrinich. Item 'Ονύχινος, onychinus; ut 'ονυχινον μύρον, apud Dioscor. l. 66. ubi Marcell. onychinum, ab onyche in testaceo genere pisce cujus adeps pro oleo in usu fuit, & pænis uteri mederi, testatur Plin. 32. 6. utrumque, à Th. ὄνυξ, υχος; V.

'Ονύχιον,

'Ονύχιον, ὁ, τὸ, unguiculus; item pro lapide onychite. Th. ὄνυξ.

'Ονυχίτης, ὁ, ὁ, ut ὀνυχίτης λίθος, apud Dioſc. & in fœm. ὀνυχῖτις; ut, ὀνυχῖτις κάδμεια, dicta à ſimilitudine onychitæ lapidis, Dioſc. 5. 84.

'ΟΝΩΝΙΣ, ἡ, herbæ genus.

'Οξαλὶς, ἰδος, ἡ, acida fœx, vel, vappa; Heſych. eſt & lapathi ſpecies, quæ vulgò acetoſa, Dioſc. 2. 140. à Th. ὀξὺς, εος, V.

'Οξάλμη, ης, ἡ, muria acida: ὀξεῖα ἅλμη.

'Οξέα, ας, ἡ, acuta, nom. f. g. ab ὀξὺς: at

'Οξέα, exponitur per acutum, in pl. n. g. pro ὀξέα, metri gratiâ, quod pro ὀξέας, ab eod.

'Οξεῖ, dat. ſing. ab ὀξὺς, έος, ὁ, acutus.

'Οξειᾶν, gen. pl. f. g. Dor. pro ὀξειῶν: &

'Οξείῃσι, dat. pl. Ion. pro ὀξείαις, ab ὀξεῖα, f. g. ab ὀξὺς, acutus.

'Οξείδιον, ι, τὸ, idem quod ſeq. ὄξος, τὸ, vinum quod coacuit, &c. Vide.

'Οξέως, acutè, frequentiùs ſignificat, celeriter, velociter, interdum & ſtudioſè, apud Thuc. & Plut. eſt adv. ab ὀξὺς, εος, V.

'Οξηγὸς, οῦ, ὁ, acetum reſipiens, vel, acetarius; item, ὀξίζω, aceo, acidus ſum, acorem refero, ſeu, acidum ſapiens, Dioſc. 5. 12. & ὀξίνα, ἡ, dicitur crates dentata ſtylis ferreis; occa, Heſych. Item, ὀξίνος οἶνος, vinum quod coacuit aliquatenus, nondum tamen in acetum converſum eſt; vappa, dixit etiam Ariſtoph. in veſp. θυμὸν ὀξίνλω, acrem, acerbum, ſeu, bilioſum animum; item, ὀξὶς, ἰδος, ἡ, acetabulum, vas in quo acetum aſſervatur, vel, in menſa apponitur, aut, in quo acetum metiuntur qui id vendunt; omnia, à Th. ὀξὺς, εος, &c. Vide.

'Οξωπώλης, aceti venditor, Poll. 7. 30. ab ὄξος τὸ, & πώλης, V.

'Οξὺς, εῖα, ὺ, acutum: & pro viro iracundo. Th. ὀξύς, acutus.

'Οξὺ, ſubſtantivè, acumen, mucro, acies; item celeritas: adv. etiam acutè, celeriter. Th. ὀξύς.

'Οξύα, ας, ἡ, arbor, apud Theophr. Hiſt. Pl. 3. folia habens ſpinoſa, & in acutum deſinentia; unde & denominata eſt, à præced. ὀξὺ, V.

'Οξυάκανθα, vel, ὀξυάκανθος, acuta ſpina; arbor eſt de qua Dioſc. l. 1. c. 123. ſpinoſa eſt & pyro ſylveſtri ſimilis, videtur eſſe illa ſpina in ſepibus, quam vulgò *blanche eſpine* vocant, alia à ſpina alba Latinorum, quæ ἄκανθα λευκὴ dicitur; vide ῥάμνος, eſt ab ὀξὺς & ἄκανθα, ἡ, &c. V. Item, ὀξυβάφιον, ὀξύβαφον, & ὀξυβαφὸς, acetabulum, Athen. l. 2. propriè dictum fuit vaſculum in quod acetum infundebatur ad intingendos cibos; vide Poll. hinc, menſuræ nomen erat quartam heminæ continens partem, quadrantale; item, ſinus profundiores oſſium capita excipientes, anatomici vocant ὀξύβαφον & κοτύλιν, ab ὀξὺς & βάπτω; unde βαφὴ, ἡ, &c. Vide.

'Οξυβελὴς, ές, ὁ, ἡ, acutam cuſpidem habens, acutus, celeriter emiſſus: ab ὀξὺς, acutus, & βέλος, τὸ, telum.

'Οξυβελὴς, exp. etiam, qui celeriter jaculum mittit, apud Diodor. l. 20. vide præced. Item, ὀξυβλεψία, ἡ, viſus acutus, ſeu, visûs acumen; ab ὀξὺς & βλέψις, V. Sic etiam, ὀξυβολία, ᾶς, celeriter jaculor; in jaculando celer ſum: à βολέω, ῶ, V.

'Οξυβόας, vel, ὀξυβόης, ες, ὁ, acutè vociferans; Luc. à βοὴ, & βόης, V.

'Οξύγαλα, κτος, τὸ, lac acidum, lac quod acuit, ſeu, coacuit; unde ὀξυγαλάκτινος, ex oxygalacte factus, ſeu, ex acido lacte confectus; ut, ὀξυγαλάκτινος τυρὸς, apud Gal. à γάλα, κτος, τὸ, unde γαλάκτινος, &c. V.

'Οξύγαρυν, garum aceto conditum, Athen. à Th. γάρυν, τὸ, V.

'Οξύγναθοι, id quod infra labra in maxilla inferiore eminet; item, ὀξυγνάθιον, qui acuto eſt mento, Poll. & Bud. à Them. γνάθος, υ, unde γνάθιον, τὸ, comp. ut præced. cum ὀξὺς, vel, ὀξὺ, &c. Vide.

'Οξύγγιον, ι, τὸ, axungia, arvina. Græc. à Lat.

'Οξύγλυκυς, dulciter acris; ut, ὀξυγλυκεῖα ῥοὰ, apud Ariſtoph. Item, apud Medicos, ὀξύγλυκυ, & ὀξυγλυκὲς, τὸ, apud Gal. eſt potus, qui paratur dulciſſimis fatis maceratis & decoctis, ab ὀξὺς, vel, ὀξὺ, & γλυκὺς, &c. V. Item, ὀξύρροπος, acris, ſeu, vehemens luctus; à Th. ῥοπὴ, unde ῥόπος, ὁ, V. 'Οξυφεγγὴς, qui celeriter ſcribit; à Th. γεγράφω, V.

'Οξυγάνιος, acutum habens angulum, à Th. γωνία, ἡ, V. 'Οξυδερκὴς, acutum cernens, acie oculorum acri præditus, perſpicax; unde ſuperl. ὀξυδερκέστατος, in videndo, vel, cernendo acutiſſimus, apud Herodotum, unde etiam, ὀξυδέρκεια, ἡ, acumen visûs, acies oculorum; & ὀξυδέρκομαι, οῦμαι, visûs acumini conferens; item, ὀξυδερκέω, acutum cerno; pro quibus etiam in uſu ſunt ὀξυδορκὴς, ὀξυδορκικὸς, ὀξυδορκία, & ὀξυδορκέω; idem cum præced. ſignificantia; & omnia, à Th. δέρκω, V. Item, ὀξυέθειρος, acutos habens capillos; Nonn. à Th. ἴθειρα, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum Them. ὀξὺς, vel, ὀξὺ, &c. V.

'Οξυηκοΐα, ας, ἡ, auditûs acumen: ex ὀξὺς, acutus, & ἀκοὴ, auditus. Th. ἀκούω, audio.

'Οξυήκης, qui acuto eſt auditu; qui audit acutè; ex iiſd. cum præced. ὀξυηκοΐα, facultas acutè audiendi; cui opponitur βαρυηκοΐα, &c. V. Item, ὀξύηχος, acutum edens ſonum, argutum ſonans; ex ὀξὺς, vel, ὀξὺ, & Th. ἦχος, ὁ, V. Sic & ὀξύθηκτος, valde acutus; quem quis ita exacuerit, ut ejus mucronem acutum reddiderit, apud Euryp. ex ὀξὺς, vel, ὀξὺ & θήγω, f. ξω, unde θηκτὸς, &c. Vide.

'Οξυθυμέω, ῶ, iræ impotens ſum, præcipiti ira excandeſco; item, ὀξυθυμία, ας, ἡ, ὁ, idem cum, (ut, utrumq; à) ſeq. ὀξύθυμος, qui ſubitâ & acri irâ excandeſcit; ad iram præceps, ſeu, præceps ad iram, qui, leviſſima de cauſa ad iram provocatur, &c. V. Unde etiam, ὀξυθυμία, ἡ, excandeſcentia; iracundia præceps & ſubita; item, exp. ſordes, purgamentum, Poll. l. 2. atq; inde ὀξυθύμια, τὰ, ex. cruces vel ligna è quibus ſuſpenditur & ſtrangulatur aliquis; vel, purgamenta ædium, quæ noctu in trivias exponebantur; apud Heſych. & Suid.

'Οξύθυμος, ὁ, ἡ, qui acerbo eſt animo, iracundus. Hinc ὀξυθυμία, animi acerbitas: ſordes: ab ὀξὺς & θυμὸς, animus.

'Οξύϊνος, & ὀξύϊνεος: ex ea arbore confectus quæ dicitur ὀξύα, ἡ, id vide.

'Οξυκάρδιος, acutum cor habens; iracundus, ad iram præceps; vel, qui acutâ irâ excandeſcit, apud Ariſtoph. ex ὀξὺς & καρδία, ἡ, V. Item, ὀξυκάρηνος, acutum habens caput; à κάρηνον, τὸ, V. 'Οξύκεδρος, acuta cedrus, apud Theophr. a Th. κέδρος, ἡ, V. 'Οξύκερως, acuta habens cornua; à Th. κέρας, τὸ, V. Item, ὀξυκέφαλος, qui acuminatum habet caput, Poll. 2. 2. à Th. κεφαλὴ, ἡ, comp. ut præced. cum ὀξὺς, vel, ὀξὺ, &c. Vide.

'Οξύκρατον, potio ex aceto & aquâ permiſtis; ſeu, acetum aqua miſtum; poſca, ſeu, puſca, Dioſc. 2. 129. Ex ὀξὺς & κεράννυμι, ſeu, κεράω, f. κερέσω, & κρήσω, tanquam, a κρέω; unde κρᾶσις, &c. V. 'Οξυλαβὴς, ές, ὁ, ἡ, celer ad prehenſionem, velociter prehendens, aut capiens, ſeu, in captura, aut in capienda præda celer; apud Ariſtot. Unde ὀξυλαβέω, ῶ, celeriter prehendo, celeriter capeſſo & aggredior, & indè, ὀξυλαβεία, ſtudium celeriter aliquid capeſſendi & aggrediendi; item, ὀξυλάβος, qui citò prehendit; celer in aliquo negotio capeſſendo & exequendo; ab ὀξὺς & λαβὴ, vel, a. 2. ἔλαβον; à Th. λαμβάνω, V. Item, ὀξύλαλος, acutè loquens, Ariſtoph. à Th. λαλέω; unde λάλος, &c. V.

'Οξυλάπαθον, genus lapathi; ſic dictum, quod folia ſativo habeat acutiora; à λάπαθον, τὸ, V. 'Οξυλίπαρος, & ὀξυλίπης, aceto & pingui aliquo imbutus; à Th. λίπος, τος, unde λιπαρὸς, &c. V. 'Οξύμελι, oxymeli, ſeu, oxymel; potionis genus ex aceto, ſale marino, melle, & aquâ pluvia; exp. etiam, acetum muſſum, à Th. μέλι, τὸ, V. 'Οξυμήχανος, acutâ curâ inventus; acutè excogitatus; à Th. μέχημα, ἡ, V. 'Οξυμυρσίνη, acuta myrtus; myrtus ſylveſtris; item, ὀξυμύρσινος, ος, ὁ ἡ, oxymyrſinus; ex ſylveſtri myrto confectus; à μυρσίνη & μύρσινος, &c. V. Item, ὀξύμορφος, q. d. acutiſtultus, ſeu, acutiſtituus; unde, ὀξύμωρος, (ut Quint. tradit,) ſententia eſt ex periculo petita; h. e. ita affectatè, & acutè e-

nuntiata, ut fatua videatur; à Th. μωρὸς, comp. Ut reliqua præced. cum Them. ὀξὺς vel ὀξύ, &c. Vide.

'Οξυπέτης, ὁ, ἡ, ad motum subitus & præceps, qui subitò vel celeriter movetur: item ὀργίλος, qui subitò irâ commovetur: ab ὀξὺς & πίνω, moveo.

'Οξύω, acuo: item acidum reddo. f. ύσω. p. ὤξυγκα. a. 1. ὦξυα. Th. ὀξύς.

'Οξύεντι, dat. sing. ab ὀξύεις, εντος, acutus, spinosus. Th. ὀξύς.

'Οξυπαθὴς, acuto & vehemente animi affectu; ab ὀξὺς, & πάθος, τὸ, V. Item, ὀξύπειρος, qui acutâ & vehementi fame excruciatur, Athen. 2. 9. à Them. πεῖνα, ἡ, V. 'Οξύπορος, qui citò transit; unde τὰ ὀξυπόρα, sic absolutè dicuntur medicamenta, quæ brevi transeunt & operantur, Dosc. 3. 58. Unde ὀξυπόρισις, Medici vocant medicamenti genus tenuium partium, facilè venas subiens, ac permeans, Gal. & Aët. à πόρος, ὁ, V. 'Οξύπους, celeres habens pedes; velox, celer; à Them. πῶς. V. 'Οξύπεφρος, acutam, seu, cuminatam habens proram; à Them. πρῶρα, ἡ, V. 'Οξύπυκνος, barmonia, ἧς πυκνὰν ἔχειν ἦχον, in supremis & acutis gradibus musicæ scalæ; unde ὀξύπυκνοι, οἱ, dicuntur toni, qui spissi ultima loca possident; à πυκνὸς, ὁ, V. 'Οξυρεγμία, ἡ, acidus ructus, qui viz. flatum sapore acidum à ventriculo ad os refert; unde ὀξυρεγμιάω, ῶ, acidum ructo, Dosc. & ὀξυρεγμώδης, qui acidum ructum emittit; qui acidum ructat, Hi poet. à Them. ἐρεύγω; unde ἰρυγμὸς, vel, ἐρυγμὸς, comp. ut reliqua præced. cum ὀξὺς, vel, ὀξύ, &c. V.

'Οξυρείας, ὁ, ut, ὀξυρείας πυρὸς, genus cateri quo Siculi utebantur, ità dictum ab acore, Poll. 6. 9. à Them. ὀξὺς; unde ὀξύ, &c. Vide.

'Οξυρόδινον, vel, ὀξυῤῥόδινον, & ὀξυῤῥόδιον, oleum rosaceum aceto dilutum & temperatum; ab ὀξὺς & ῥόδον, τὸ, unde ῥόδιος & ῥόδινος, &c. V. Item, ὀξυῤῥεπὴς, q. d. celeriter repens, agilis; idem quod seq. ὀξυῤῥοπος, qui fit momento temporis, celerrimus; ut, ὀξυῤῥοπὸς τῆς σελήνης κίνησις; apud Alex. Aphr. sed exp. & fluxus, agilis; à Th. ῥέπω; unde ῥοπὴ, ἡ, &c. Vide seq. ὀξύῤῥοπος. Item, ὀξύῤῥην, sive, ὀξύῤῥης, qui acuto est naso, à Th. ῥὶν, vel, ῥὶς, comp. ut reliqua præced. cum ὀξὺς, vel, ὀξύ, &c. V.

'Οξύῤῥοπος, ὁ, ἡ, qui celeriter repit ac movetur; celer, velox: ab ὀξὺς, velox, & ῥέπω, repo, vergo.

'Οξύῤῥυγχος, vel, ὀξύρυγχος, acutum habens rostrum; piscis Ægypto sacer, nomen à rostri acumine sortitus, Athen. l. 7. ab ὀξὺς & ῥύγχος, τὸ, V.

'ΟΞΥΣ, εῖα, ὺ, acutus, a, um, velox. gen. ὀξέος. Hinc ὀξόω, acuo. ὄξος, εος, τὸ, acetum. παροξύω, acuo: item ad iram concito. παροξυσμὸς, ὁ, irritatio, exacerbatio.

'Οξύστομος, qui acuto ore seu rostro est; unde dicitur ὀξύστομος μάχαιρα, gladius acutè scindens, seu, acutam cuipiam habens, apud Euryp. in Oreste; ab ὀξὺς & στόμα, τὸ, V.

'Οξύστομος, ὁ, acutus juncus: ex ὀξὺς, acutus, & σχοῖνος, ὁ, ἡ, juncus.

'Οξυτελευτὴς, finem habens acutum; desinens, seu, finiens in acutum sonum, aut, vocem acutam; ex ὀξὺς & τελευτὴ, ἧς, ἡ, V. Item, ὀξυτενὴς, in acutum tendens, acuminatus; dicitur etiam, ὀξύτονος, qui acuto tono finitur: apud Gramm. & apud ὀξύτονοι χρόαι, luctus, genitus, vel, fletus, qui acuto vocis tenore eduntur; unde ὀξυτονέω, in acutum tendo, vel, angustus sum; ex ὀξὺς & τείνω, fut. τενῶ, unde τόνος, ὁ, &c. Vide.

'Οξύτερος, ὁ, & in f. g. Ion. ὀξυτέρη, acutior, compar. ab ὀξὺς, acutus.

'Οξύτης, ητος, ἡ, acumen, acies, acrimonia: item celeritas. Th. ὀξὺς.

'Οξυτόκος, citò pariens, partum accelerans; unde ὀξυτόκιον φάρμακον, medicamentum efficiens ut mulier citò pariat; Dosc. 2. 94. Ab ὀξὺς & τίκτω, ὁ, V.

'Οξύτομος, ὁ, ἡ, acutè secans, acutus: ab ὀξὺς & τέμνω, fecc. p. m. τέτμημα.

'Οξύτονος, &c. Vide supra in ὀξυτενὴς.

'Οξύφρων, acutâ & solerti mente præditus; ex ὀξὺς & φρὴν, vide. Item, ὀξύφυλλος, qui acutis est foliis, à Th. φύλλον, τὸ, V. 'Οξύφωνος, acutam habens vocem; Luc. in Gallo; & Hesych. in λιγύφθεγκτος, unde ὀξυφωνία, vox acuta; à Them. φωνὴ, ἡ, V. 'Οξύχειρ, celer manu, seu, manibus; unde ὀξυχειρία, celeritas manûs, seu, manuum; à Th. χεὶρ, unde χείρων, &c. V. 'Οξύχολος, qui subitò & acriter irascitur; unde ὀξυχολία, ira repentina & acris iracundia; à Th. χολὴ, ἡ, unde χόλος, &c. V. Item, ὀξυωπὴς, vel, ὀξυώπης, item, ὀξυωπὸς & ὀξυωπίς, acutos habens oculos, qui est acuti visûs; unde ὀξυωπία, acuta acies oculorum; acutus visus; apud Aristot. & ὀξυωπέω, ῶ, sum acutis oculis, acutum cerno; ex ὤψ, ὠπὸς, comp. ut reliqua præced. cum Them. ὀξὺς, vel, ὀξύ, &c. Vide.

'Οξάδης, εος, ὁ ϗ ἡ, acetosus, acidus, apud Gal. ab ὄξος, τὸ, & Them. ὀξὺς, &c. V.

'Ος, Poët. pro οὗ, cujus: ab ὅς, quis.

'Οπ', pro ὄπα, vocem, sonum, acc. sing. ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox.

'Οπα, Dor. pro ὅπη, vel ὅπως, ubi; quod vide.

'Οπαδέω, pro quo Hom ὀπηδέω, sequor; adsum, procedo, opitulor: &

'Οπαδὸς, ὁ, assecla, comes; quod & ὀπηδός, ab

Οπάζω, persequor, sequi jubeo, comitem do, præbeo: qu. ab ἕπομαι, sequor. ὀπάζομαι, à persequente urgeor; comitem accipio. Hinc ὀπαζόμενος, ὁ, auctus, præs. part. pass.

'Οπαῖα, vel, ὀπαία, fictile vas, in quo foramen est; dolium foramen habens; Poll. l. 2. à Them. ὀπὴ, ἡ, V.

'Οπαῖον, τὸ, foramen ollæ; item foramen per quod fumus è furno aut camino exit. Th. ὀπὴ, foramen.

'Οπανίκα, Dor. pro ὁπηνίκα, quod V.

'Οπασα, ας, ε, Ion. pro ὤπασα, a. 1. ind. act. &

'Οπάσαι, a. 1. inf. act. &

'Οπάσας, Æol. pro ὀπάσας, a. 1. part. ab ὀπάζω, præbeo.

'Οπάσαις, præbeas, a. 1. opt. act. gem. ας. sic ἀπάσαιτε, 3. sing. f. 1. act. ὀπάσαιτο, 3. sing. a. 1. m. Ion. verbi ὀπάζω.

'Οπαστὸς, ὴ, ὸν, per Sync. pro ὁμόπαστος, eodem patre genitus: ab ὁμὸς, similis, & πατὴρ.

'Οπάων, ονος, ὁ, ἡ, minister, affectator, comes. Them. ὀπάζω, sequi jubeo. Alii ὀπάων, qu. ab ἕπω, sequor.

'Οπὼρ, quod: ex ὅ & πὼρ.

'Οπόθεσθαι, Eust. scribit esse κληδονίζεσθαι afferens illud Aristoph. in Lysistrata, ὀπευφήμησον κἀξάπτου, sicut etiam Them. ὀψ, ὀπὸς, ἡ, vox, exp. ab eo, κληδὼν, ex Ælio Dionys.

'Οπὸς, fabula, &c. Idem quod ὀπίτιον, τὸ, id V. à Them. ὀπὴ, ἡ, vide.

'Οπὴ, ἧς, ἡ, oculus, idem quod ὤψ, ὄψις, & ab eodem Them. ὄπωμαι, vide.

'Οπίαον, ονος, ὁ, Ion. pro ὀπάων, quod vide.

'ΟΠΗ, ἧς, ἡ, foramen, per quod videri potest: qu. ab ὄπωμαι, video.

'ΟΠΗ, ubi, quò? quomodo: qu. ab ὅς, qui.

'Οπηδεῖ, comitatur, 3. sing. præs. act. ab

'Οπηδέω, comitor, comes sum, assector, Th. ὀπάζω, comitem do.

'Οπηδύω, idem cum, & pro præced. ὀπηδέω, & ab eod. id V. Unde etiam. ὀπηδητὴρ, idem quod ὀπαδὸς, qui sequi aliquem jubetur; qui etiam dicitur ὀπηδός; assectator; omnia ab eodem Them. ὀπάζω, vide.

'Οπηλικοσοῦν, quantuscunq; quantuluscunque, Theophr. & Aristot. in Phys. Them. ἡλίκος, unde πηλίκος, ὁ, &c. V.

'Οπηνίκα, quando: ex ὅπως & ἡνίκα, quum, quando.

'Οπίτιον, ὁ, τὸ, fabula, qui aliquid perforatur, Poll. l. 10. à Them. ὀπὴ, ἡ, V.

'Οπῆ, voci, dat. sing. ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox.

'Οπίας, ὁ, ὁ, ut, ὀπίας τυρὸς, caseus qui coit, seu, coagulatur lacte ficulneo; Athen. l. 14. à Th. ὀπὸς, succus quilibet, seu, liquor vel humor alicunde manans; item, sici succus lacteus quo, coagula loco utebantur; Aristoph.

storh. autem in vesp. ὀπίων derivavit ab ὀπὴ, ac ὀπίζω γράφειν, dixit, per foramen perrepere.

'Οπιδνὸς, ὴ, ὸν, reverendus, vel, summopere cavendus & extimescendus; à Th. ὄπις, ιδος, ἡ, unde seq. ὀπίζομαι, curo, &c. V.

'Οπίζετο, curabat, 3. sing. imperf. Ion. ab

'Οπίζομαι, curo, revereor; item caveo, rependo. Hinc ὀπιζόμενος, præt. part. Them. ὄπις, ιδος, ἡ, ultio, cura.

'Οπίζω, f. ίσω, succum lacteum arboris alicujus colligo, cortice incisò, vel caulem incido succi gratâ; apud Theophr. Unde ὀπίζεσθαι dicitur radix, seu, caulis arboris alicujus quum ex ea succus colligitur, qui ex incisura manat, seu, quum succus excipitur qui inciso scapo gignitur, Dioscor. l. 3. c. 55. à Them. ὀπὸς, ὁ, V.

'Οπιθεν, retrò, post, Ion. & Dor. pro ὄπισθεν Th. ὀπίσω, retrorsum.

'Οπιμαντεῖον, voce datum responsum, sive oraculum, aut, vaticinium voce editum: ex ὀπὶ, ὀπὸς, ἡ, vox, & μαντεῖον, τὸ, &c. V.

'Οπιν, acc. sing. ab ὄπις, ιδος, ἡ, ultio.

'Οπιον, τὸ, OPIUM, succus lacteus qui papaveris scapo incisò emanat. Th. ὀπὸς, succus.

'Οπιπεύω, inspicio, inspecto, &c. Idem quod seq. ὀπιπεύω, quod V. à quo etiam ὀπιπευτὴρ, idem quod ὀπτὴρ, speculator, à Them. ὄπτομαι, vide.

'Οπιπεύοντ', pro ὀπιπεύοντα, spectantem, acc. sing. part. præs. ab

'Οπιπεύω, circumspicio, per reduplic. ab inusitat. ὀπιπεύω. Th. ὄπτομαι, video.

'ΟΠΙΣ, ιδος, ἡ, ultio, vindicta divina; cura, qu. ab ὀπάσσω, sequor. Hinc ὀπίζομαι, curo, revereor; item caveo, rependo. ὀπιδνὸς, revérendus.

'Οπισθαμοιβὸς, itio retrograda: ab ὀπίσω ἀμείβειν, id est ἀναβαίνειν.

'Οπιθε, est Poët. pro seq. ὄπιθεν; quod in eadem tempore dicitur, pro, posthac, postea, post; ut & ὁ ὄπιθεν, posterior; quod & loci ac ordinis, inferior, sequior, &c. Vide.

'Οπιθεν, porrò, à tergo, adv. Th. ὀπίσω, retrò.

'Οπισθέναρ, posterior pars manus, & quasi aversa: cui opponitur ipsum Them. ὄπισθεν, Poll. l. 2. est enim ab ὀπίσω, unde ὄπιθε, & ὄπισθεν, τὸ, &c. Vide.

'Οπίσθιος, ε, ὁ, posticus, aversus, seu, posterior; item, ὀπίσθιον τάγμα, extrema acies, i. e. milites qui à tergo agminis sunt, à Th. ὀπίσω, unde ὄπιθεν, Poët. ὄπιθε, &c. V.

'Οπισθοβάμων, ονος, ὁ, ἡ, qui retrorsum redit: qui retrò cedit: retrogradus ut cancer, in Epigr. ex ὄπισθεν & βαίνω, f. βήσομαι, tanquam à βάω, unde varia ejus comp. desinunt in βάμων; item, ὀπισθόγραφος, à tergo scriptus; nam, quæ à tergo chartæ novæ scripta sunt, i.e. ἐν τῷ ὄπισθεν, dicuntur ὀπισθόγραφα, & Opistographa, Latinis; ex ὄπισθεν & γράφω, unde γραφὴ, &c. V. sic etiam ὀπισθοδάκτυλος, qui digitos habet retrò inversos; ab ὄπισθεν & δάκτυλος, vide.

'Οπισθόδετος, ε, ὁ, ἡ, à tergo revinctus: ex ὄπισθεν & δέω, ligo.

'Οπισθόδομος, ε, ὁ, posticum; cui opponitur πρόδομος, Luc. in Tim. Item, templi postica pars; ut testatur Poll. 1. Sic usus est Aristoph. in Pluto, τὸν ὀπισθόδομον ἄρτι φυλάττειν τῇ θεῷ; ab ὄπισθεν & δόμος, ὁ, V. Item, ὀπισθοκάρπος, vel, ὀπισθοκάρπιμος, ferens fructum ex adverso folio, sive, a tergo folii à Th. καρπὸς, ὁ, V. 'Οπισθοπόλευθος, qui pone sequitur; assectator, Nonn. à Th. κέλευθος, V. 'Οπισθόκεντος; cui aculeus in posteriore parte est, in cauda spiculum habens; à κέντρον, τὸ, V. 'Οπισθοκόμης, & ὀπισθοκόμος, qui a tergo comatus est, seu, qui rasâ aut calvâ fronte est, qui est occipite comato; aut, comas à tergo reflexas habens, Herodot. à Th. κόμη, ἡ, V. Item, ὀπισθοκρηπίδες, αἱ, genus calceamentorum muliebrium, Poll. l. 7. à Th. κρηπὶς, ιδος, ἡ, basis; item, crepida, i.e. calceamentum subæratum; comp. ut reliqua præced. cum ὄπισθεν, à Th. ὀπίσω, &c. V.

'Οπισθόμεστον αὐχημα δόξας, retrò mortales sequens gloriatio laudis. Post mortem nihil remanet præter famam, quæ circumfertur apud posteros.

'Οπισθονόμοι βόες, boves præposterè pascentes: ab ὄπισθεν & νέμω, pasco.

'Οπισθονόμος, qui retro ambulans pascitur; vel, qui retrorsâ cervice pascitur; apud Aristot. à νομὴ, vel, νομὸς, &c. Vide præced. Item, ὀπισθόπους, pone gradiens, seu, sequens; item, retrocedens; ex ὄπισθεν & ὠθέω, V. Sic etiam ὀπισθόπορος, retrogradus; item, sectator, assecla, à πόρος, ὁ, V. 'Οπισθορμέω, retrocedo; unde ὀπισθόρμητος, qui retrocedit, recessim cedens, (ut Plautus loquitur) atq; imitans nepam; qui scorpius Aser est, ponè parietem latens, & ad sensum aliquem retrocedens, cancri more; à Th. ὁρμή; unde ὁρμάω, &c. V. 'Οπισθοσφενδόνη, dictum fuit muliebre quodam ornamentum, apud Comicos, quod ita capiti circumponebant, ut latiores ejus partes pone, extremitates autem acuminatiores, & ligamen à fronte apparerent; quidam exp. reticulum; Eust. à Th. σφενδόνη, ἡ, V. 'Οπισθονία, ἡ, & ὀπισθότονος, in aversum tendens, aut tentus; nomen morbi, de quo vide Areth. de morb. acut. 1. 6. Sic etiam dicitur persona quæ in posteriora, seu, in scapulas convellitur; aliàs, ὀπισθοτονικὸς, ἔ, ὁ, cui cervix in humeros incurvata & rejecta est; unde ὀπισθοτονικῶς κατώμυκα, inflexibiliter convulsus, cervice retrorsum contractâ, &c. à Th. τείνω, unde τόνος, & τονικὸς, &c. V. 'Οπισθουρητικὸς, qui in aversum mingit, qui retrorsum urinam emittit apud Aristot. Hist. anim. o fœmina quadrupeda; à Th. ἕρση, τὸ, unde οὐρέω & οὐρητικὸς, &c. V. Item, ὀπισθοφάλακρος, à tergo calvus, qui occipite est calvo, Epitheton κομήτου, apud Poëtas; ut, fronte, capillata est; sed post, occasie, calva; à Th. φάλακρος, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum ὄπισθεν, à Them. ὀπίσω, vide.

'Οπισθοφανὴς, Hesychio est, εἰς τὰ πίσω προσέχων, unde seq. ὀπισθοφανῶς, in aversum, &c. id V.

'Οπισθοφανῶς, retrorsum, adv. ex ὀπίσω & φαίνω.

'Οπισθοφύλαξ, qui à tergo agmen tutatur, seu, ducat; unde ὀπισθοφυλακία, ἡ, custodia militum a tergo, seu, post principia; item, ὀπισθοφυλακέω, à tergo agmen custodio, & tueor. apud Herodian. l. 2. ex ὄπισθεν & φύλαξ, ακος, unde φυλακὴ, ἡ, &c. Vide.

'Οπισμα, τὸ, succus lacteus, ex caule aut radice incisa, excepius, quidam exp. liquor concretus, l. 3. c. 25. apud Dioscor. Item, ὀπισμὸς, ὁ, lactei succi collectio, qui ex inciso caule gignitur; detractio liquoris, Theophr. & Dioscor. &c. Verbalia, ab ὀπίζω, à Them. ὀπὸς, ὁ, &c. V.

'Οπίσσω, Poët. pro ὀπίσω, retrò.

'Οπίστερος, ε, posterior. ὀπίστατος, postremus: ab

'ΟΠΙΣΩ, retrorsum, retrò, post, adv. cum gen. item sine casu: τὰ ὀπίσω, scil. ὄντα, quæ retrò sunt: ὄπιθεν, à tergo.

'Οπλα, τὰ, instrumenta: ab ὅπλον, ε, τὸ, arma.

'Οπλάρια, arma parva, q. d. armula, diminut. à præced. ὅπλα, arma, &c. Vide.

'Οπλέα, acc. sing. ab 'Οπλεύς, έος, ὁ, nomen prop. viri.

'Οπλεσθαι, præs. inf. ab ὅπλομαι, armor. Th. ὅπλον, arma.

'Οπλέω, armo, instruo, vel, armis instruo, ab eod. V.

'Οπλέων, Ion. pro ὁπλῶν, gen. pl. ab

'Οπλὴ, ῆς, ἡ, ungula; unguis omnium brutorum quadrupedum, Hesiod. in erg. ὑφ' ἁπλοῦν βοὸς ὁπλὴν, itidem de ungula equi, porci, agni, dicitur, apud Xen. & Aristoph. &c. à Th. ὅπλον, τὸ, V.

'Οπλησις, armatura; ut, τῇ ὁπλήσει ἐυστελὴς, i. e. leviter armatus; item, instructio, apparatus, i. e. παρασκευασία, est verbale, ab ὁπλέω, id vide.

'Οπλίζω, armo, f. ίσω. p. ὥπλικα. præs. pass. ὁπλίζομαι, armo; item activè instruo, paro. præs. inf. ὁπλίζεσθαι, a. 1. m. ὁπλισάμην, ω, ατο, a. 1. imperat. m. ὅπλισαι, άσθω, & in 2. pl. ὁπλίσασθε. Th. ὅπλον.

'Οπλισις, εως, ἡ, armatura, armatus, ipsa arma, Thuc. l. 3. Item, ὁπλισμὸς, τὸ, armatura quâ quis munitur, item, apparatus bellicus, apud Euryp. Sic etiam, ὁπλισμὸς, ὁ, armatura, vel potiùs ipsa actio armandi, &

adv, Ὁπλισμῷσι, cum armis, seu, more armatorum; omnia verbalia, ab ὁπλίζω, ὁπλίζομαι, præced. quod vide.

Ὁπλισώμεθα, armemur, 1. plur. f. 1. m. Poet. à præced.

Ὁπλισ-τὸς, ὁ, armatus; (itidem verbale ab ὁπλίζω, V.) Unde ὁπλισ-θῶ, armo; item, arma gero, à Them. ὅπλον, V.

Ὁπλιταγωγὸς, militibus gravis armaturæ vehendis aptus; ut ὁπλιταγωγὸς ναῦς, milites armatos vehens navis; ex ὁπλίτης & ἀγωγὸς, &c. V.

Ὁπλίτης· ου, ὁ, Poët. pro ὁπλιτικὸς, ὄν, vel ὡπλισμέν-ος, armatus. Them. ὅπλον.

Ὁπλιτεύω, miles sum gravis armaturæ; item, τῶν ὁπλιτικῶν ἄρχω, apud Thuc. i. e. præsum armatis militibus, exp. etiam, ὁπλίζομαι, à præced. ὁπλίτης, qui arma gestat; miles armatus, armiger; & apud Plut. in Fab. βαρὺς ὁπλίτης, & læpe sine adjectione, ὁπλίτης, est gravis armaturæ miles; unde etiam, ὁπλιτικὸς, ὄν, ὁ, ad militem gravis armaturæ pertinens; ut, ὁπλιτικὸς θώρηξ, apud Plut. & ὁπλιτικὴ μάχη, pugna quâ gravis armaturæ milites concurrunt; item, τὸ ὁπλιτικὸν, dicuntur ipsi gravis armaturæ milites; item, ὁπλίτης, armatus; &, ὁπλίτιδες, dicuntur etiam statuæ fœminarum armatæ; omnia, ab ὁπλίζω, vide.

Ὁπλιτοδρομέω, qui armatus cursu cum aliquo contendit, seu, qui in armis stadium decurrit, Poll. l. 3. Unde ὁπλιτοδρομία, stadium in armis decurro, vel, armatus cursu cum aliquo contendo; ab ὁπλίτης & δρόμος, &c. V. Sic ὁπλιτοπάλης, ὁ, Doricè ὁπλιτοπάλας, ὁ, qui armatus luctatur; ex ὁπλίτης & πάλη, ἡ, V. Item, ὁπλιτοποιὸς, armatos efficiens; homines ad capienda arma impellens, Poll. 7. 30. ex ὁπλίτης & ποιέω, &c. V.

Ὁπλοθήκη, armorum repositorium; apud Plut. ex Them. ὅπλον & θήκη, vide.

Ὅπλομαι, armor; item, apud Hom. Il. τ. δεῖπνον ὅπλεσσαι, exp. instrui & parari cœnam; à Them. ὅπλον, τὸ, V.

Ὁπλομανέω, insano armorum amore ducor, Athen. l. 6. ex ὅπλον & μαίνομαι, f. μανοῦμαι, unde μανία, ἡ, &c. V.

Ὁπλομαχέω, f. ήσω, armis decerto vel pugno: &

Ὁπλομαχία, ας, ἡ, pugna seu certamen quo armis decertatur: &

Ὁπλομάχος, ου, ὁ, ἡ, qui armis pugnat: ex ὅπλον & μάχομαι, pugno.

Ὅπλον, ου, τὸ, vel τὰ ὅπλα, arma, instrumenta quævis. Hinc ὁπλίω & ὁπλίζω, armo, instruo. ὁπλισμὸς, οῦ, ὁ, & ὅπλισμα, ατος, τὸ, armatura: ὁπλίτης, ου, ὁ, & ὁπλιτ-ὴς, οῦ, ὁ, armatus. ὁπλὴ, ῆς, ἡ, ungula. πάνοπλος, ου, ὁ, ἡ, omni ex parte armatus. πανοπλία, ας, ἡ, armatura, totum corpus militis tegens.

Ὁπλοποιὸς, armorum faber, qui arma conficit; unde ὁπλοποιία, armorum fabricatio, Pol. 7. 30. & ὁπλοποιῶ, arma fabricor; ex ὅπλον & ποιέω, V. Item, ὁπλοσκοπία, armorum inspectio, ex ὅπλον & σκοπὸς; unde σκοπὴ & σκοπία, &c. V.

Ὁπλοτερέων, juvenum, gen. pl. f. g. Æol. pro ὁπλοτερῶν, ab

Ὁπλότερος, α, junior, posteri: ὁπλότατος, minimus natu. Dicuntur de iis qui arma ferre possunt. Th. ὅπλον, arma.

Ὁπλότεροι, & ὁπλότατοι, potiùs dici videntur, quòd armis & defensione egeant juniores & minores natu; impropriè etiam fœminino sexui tribuuntur hæc nomina; ut Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ, i. e. νεωτάτη, minima natu, Odyss. γ.

Ὁπλοφορέω, arma gesto; item armatus stipo alicujus latus: in pass. ὁπλοφορέομαι, ab armatis stipor: &

Ὁπλοφόρος, ου, ὁ, ἡ, qui arma gestat, armiger. ex ὅπλον & φέρω.

Ὀποβάλσαμον, opobalsamum, i. e. succus, seu, liquor qui ex balsamo manat, Dioscor. Theophr. Plin. &c. ex ὀπὸς, ὁ, & βάλσαμον, τὸ, V.

Ὀμίεις, succulentus, Nicand. à Th. ὀπὸς, ὁ, V.

Ὁποδαπὸς, ή, cujas, ex quâ regione: ex ὅπου ubi, & δαπὸν, solum.

Ὁπόθεν, Poët. ὁπόθι, unde? à πόθεν, idem. Th. ὅς, qui.

Ὅποι, ubi, scil. cum ἄν, vel, ποτὲ significat ubi, ubicunq; item, quò, quocunque; ut Aristoph. in Nub. ἔφ' ὅποι χρῄσεις, vade quò velis; est ex ποῦ, quod vide.

Ὁποῖος, οἵα, οἷον, qualis, e: idem quod ὁἷος, citrà interrogationem.

Ὁποῖος, dicitur etiam poëticè ὁπωῖος, α, ὁ, qualis; & interdum in interrogatione; ut Plato in Minoe, ὁποῖον ἡγῇ ἐρωτᾶς τὸν νόμον; sic & Od. ξ. ὁποίης δή τοι πρὸς ἄφικτο; quali nave advectus es? sæpius autem est citra interrogationem; item, ὁποῖ-ος, vacante ος, itidem pro, qualis; ut ποῖ-ος ος, pro ποῖος; item, ὁποῖ-ος δὴ, & ποῖ-ος δήποτε, & ὁποῖ-ος δὴ ποτ' ἔν', vel ὁποιοσδήποτοῦν: item, ὁποιόσπερ, nec non ὁποιοσδήν, & ὁποιοσοῦν, qualiscunq; quicunq; item, ὁποίας, qualiter, qualitercunq; quocunque modo, adv. à præced. ὁποῖ-ος, V.

Ὁποκάρπασον, α, τὸ, opocarpasum, i. e. ὀπὸς καρπάσου, succus carpasi; Dioscorides posuit in censu lethalium & venatorum; ex ὀπὸς & κάρπασος, V. Item, ὁποκιννάμωμον, succus cinnamomi, seu, liquor & succus ex arbore, quæ cinnamomum fert, incisâ manans; ex ὀπὸς & κιννάμωμον, &c. V. Sic etiam, ὁποπάναξ, panacis succus, Dioscor. ex ὀπὸς & πάναξ, ακος, herba, quæ & πανάκεια, i. e. omnia sanans, dicitur, id V.

Ὁπὸς, ου, ὁ, succus, humor; congulum: qu. ab ὀπῆ, unde fluit. Est autem ὀπὸς, succus sponte manans: χυλὸς, expressus succus. Hinc ὄπιον, α, τὸ, opium, succus lacteus ex scapo papaveris.

Ὁποσάκις, quoties; ὁποσακισῶν, quotiescunque, quoties libeat; ὁποσαπλάσιος, & ὁποσαπλασίων, quotuplex, quam multiplex; item, ὁποσαπλασιοσῶν, quantumvis multiplex, Aristot. in Phys. Item, ὁποσαχῆ, quot in locis, quot modis; omnia, à seq. ὁπόσος, V. Unde etiam, ὁπόσοι, quot, Xen. Pæd. 4. & ὁπόσοι ἄν, quotlibet, quoticunque, &c. V.

Ὁπόσ-ιον, accus. sing. f. g. ὁπόσα, plur. n. g. ab

Ὁπόσος, & Poët. ὁππόσος, η, quantus: à πόσος, & hoc ab ὅσος, quantus.

Ὁπότε, quum, pro ὁπότε & ἄν, ubi.

Ὁπότε, & Poët. ὁππότε, quando, citrà interrogationem, adv. idem quod ὅτε.

Ὁπότερον, & ὁπότερα, utrum, an; utro modo; à seq. ὁπότερος, pro quo Poëticè dicitur etiam ὁππότερος, uter; idq; citra interrog. interdum etiam in interrogatione obliqua; item, uterq; vel alteruter, Dioscor. & utervis apud Aristot. sed dicitur etiam ὁπότερ' ὄν, ἄν, ὁπότερος δὴ ποτε & ὁπότερ' ὄν, vel, ὁποτερουσῦν, apud Xen. & Thuc. Unde etiam, ὁποτέρωθεν, utra, vel, utralibet ex parte; ὁποτέρωσε, utro, utrolibet, vel, utrocunq; modo, Plut. & Thuc. Item, ὁποτέρωσε, utram in partem, Thuc. l. 1. &c.

Ὁπότερος, α, uter, infinitè; ut πότερος, uter, interrogativè: à πῶς, quomodo? Hoc ab ὡς, quod ab ὅς, qui.

Ὁποτέρωθεν, &c. Vide paulò antè in ὁπότερον, ab ὁπότερος.

Ὅπου, ubi, infinitè, idem quod ὅ, ubi, quò, quum: ab eod.

Ὅπωα, Dor. pro ὅπαν, & hoc pro ὁπόταν, unde, Th. ὅτε, quando.

Ὅπωκ, Poët. Pro ὅπου κ' ὅτε, quó. Vide præced.

Ὁπωῦμος, idem quod, & pro ὥμος, quùm, quando, &c. V. Unde etiam πῶμος, quando? Unde ὁπωῦμος, quasi comp. cum ὅπωα, V. Sic etiam, ὁπωΐωικα, vel, ὁπωίωικα; idem quod πλωίκα, quando? interrog. ab ἰνίκα, V. Sed interdum ὁπλωίκα, est pro quando, i. e. quandoquidem; apud Demosth. &c.

Ὁπωοῖος, α, ὁ, qualis; est Poëticè pro ὁποῖος, id V.

Ὁπωόκα, Dor. pro ὁπότε, quando; quod vide.

Ὁπωόσα, adv. quocunque.

Ὁπωότ' pro ὁπωότε: vide ὁπότε.

Ὁπωοτέριον, utram, acc. sing. f. g. Ion. &

Ὁπωυτέρῃσι, dat. pl. Ion. & Poët. ab

Ὁπώτερος, α, uter. Poët. pro ὁπότερος. Th. πότερος, uter.

Ὁπτηλὸς, η, assatus. Them. ὀπτάω, asso.

Ὀπτὰ, τά, visa; item, assa; plur. neut. à sing. masc. ὀπτὸς, unde neut. ὀπτὸν, &c. V.

'Οπλανής, Item "Οπλημος, seu ὁπλανὸς, assus, inassatus, tostus; idem quod præced. ὁπλάγέω, & ab eod. Them. ὁπλάω; undè etiam 'Οπλάνιον, sive ὁπλαστήριον, τὸ, & Ionicâ resolutione ὁπλανήϊον, locus in quo torretur, culina, &c.

'Οπλασία, ας, ἡ, aspectus; à seq. ὁπλάνω, cerno, &c. V.

'Οπλόμμυγος, ὁ, visus, versans in conspectu, part. præs. pass. ab

'Οπλάνω, video: ex "οπομαι, idem.

'Οπλασία, ας, ἡ, apparitio, quæ fit κατ' ὕπαρ, vigilanti: à præced.

'ΟΠΤΑ'Ω, torreo, assō: f. ήσω, p. "οπηκα, perf. pass. "άπημμαι, &c. Hinc "οπησις, εως, ἡ, ipsa torrendi actio: ὁπτὶς, ῆ, assus, tostus.

'Οπτόμμυγος, Dor. pro ὁπτόμμυγος, q. ab ὁπτίομαι, pro ὁπτάομαι, prælent. part. ab ὁπτάω, torreo.

'Οπτῆ, Dor. pro 'οπτῇ, 3. sing. præs. ind. ab 'οπτάω, torreo.

'Οπτηθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. ab 'οπτάω, torreo.

'Οπτητὴς, οῦ, ὁ, vim habens torrendi; à Th. "οπομαι, V.

'Οπτὴρ, ῆρος, ὁ, speculator. Th. "οπομαι.

'Οπτήρια, τὰ, dona quæ sponsus sponsæ dabat, cùm primùm eam videret; Poll. l. 2. unde generaliter dicuntur quæcunque dantur, seu donantur ob rem spectatam; à præced. 'οπτὴρ, ῆρος, qui videt, & ab eod. Th. "οπομαι. V.

'Οπτητικὸς, qui torreri, & inassari potest; ad torrendum & inassandum aptus: Item 'Οπτησις, ἡ, ipsa torrendi, seu assandi actio; Plut. & Athen. utrumque verbale à Them. 'οπτάω, V.

'Οπτησομαι, 1. pl. a. 1. sub. act. verbi 'οπτάω, q. v.

'Οπτικὸς, ἡ, ὁ, visorius, seu cujus vi cernimus, visibilis; Plin. 9. perspectivus, speculativus; undè in fœm. ἡ 'οπτικὴ, δύναμις, conspiciendi vis: Item ad oculos pertinens; ut 'οπτικὴ γεωμετρία, i. e. perspectiva geometria: Item 'οπτικὸν πνεῦμα, dicitur spiritus vi prædictus videndi; vel usui visûs accommodatus spiritus: Item 'Οπτικὰ, τὰ, nervi submisi trantes visivum spiritum oculis: Sic etiam ἐν τοῖς 'οπτικοῖς, in opticis, i. e. in aspectuum rationibus; Aristot. in Probl. &c. Item 'Οπτικὴ, & 'οπτικὴ παραμυθεία, doctrina quædam & exquisitio causarum & rationum visûs, &c. omnia à Them. "οπομαι; vide.

'Οπτιλίτης ἀθηνᾶ, optiletis Minerva dicitur; cui Lycurgus, in memoriam excussi sibi oculi, fanum statuit, quòd luscus redditus esset ab Alexandro adolescente; ut docet Plut. in Lyc. est à seq. 'οπτίλος; V.

'Οπτίλος, ου, ὁ, oculus: ab

"ΟΠΤΟΜΑΙ, video, f. "όψομαι, p. ἔμμαι, ψαι, ται, a. 1. passiv. ὠφθὴν, ης, η, f. 1. pass. ὀφθήσομαι, a. 1. m. ὠφθάμην, a. 1. sub. m. "όψομαι. Hinc "ομμα, ατος, τὸ, visum, spectaculum; Item oculus: "οψις, εως, ἡ, visus: ὄψ, ὠπὸς, ὁ, oculus: 'οπτικὸς, ἡ, visorius: 'οπτασία, ας, ἡ, visio: 'οπωπὴ, ῆς, ἡ, conspectus, visus: 'οφθαλμὸς, οῦ, ὁ, oculus: "οσσομαι, video: "οσσος, ου, ὁ, & ου, τὸ, oculus: διόπτρα, ας, ἡ, instrumentum ad explorandas dimensiones: ἐποπτὴς, ου, ὁ, inspector: ἔποψις, εως, ἡ, inspectio: αὐτόπτης, ου, ὁ, qui suis oculis aliquid vidit: αἴθοψ, "οπος, ὁ, ἡ, niger, seu rutilus: μέτωπον, ου, τὸ, frons: μίωψ, ωπος, ὁ, ἡ, luscitosus: πρόσωπον, ου, τὸ, vultus, facies: Item persona ὕδροψ, ωπος, ὁ, hydrops aqua intercus.

'Οπτὸς, ὴ, όν, assus, a, um; tostus. Them. 'οπτάω, asso.

'Οπτὸς, præced. assatus, inassatus, &c. dicitur per Sync. pro 'οπτητὸς, ut tradit Eust. &c. V. Item,

'Οπτὸς, ῆ, ὁ, qui videtur, qui in conspectu est; Luc. in Lexiph. & Athen. l. 8. Item visibilis, Plin. & sic est à Them. "οπομαι; V.

'Οπτω, Dor. pro 'οπτεῦ, gen. sing. ab "οπτ.

'ΟΠΤΥ'Ω, ineo, coëo, uxorem habeo: imperf. ὤπτυον, ες, ε, præs. pass. 'οπτύομαι, incor: in matrimonio habeor.

'Οπώδης, ες, ὁ, ἡ, multo succo, seu lacte abundans; apud Theoph. à Them. 'οπὸς, V.

'Οπωπα, vidi, p. m. Att. pro ὦπα. Hinc 'οπώπειν, εις, ει, pluſq. p. m. ab "οπομαι, video.

'Οπώπει, Ion. pro 'οπώπει, 3. sing. pluſq. p. m. Vide "οπωπα.

'Οπώπεσι, Ion. pro 'οπώπεισι, 3 pl. pluſq. p. m. 'οπώπειν. Vide in "οπωπα.

'Οπωπὴ, ῆς, ἡ, conspectus, aspectus, visus. Them. "οπομαι, video.

'Οπωπητὴρ, ῆρος, ὁ, speculator; à præced. q. v.

'ΟΠΩ'ΡΑ, ας, ἡ, autumnus; fructus autumnales; ætas maturior: q. 'οπῶν ὥρα, seu ὥρα, tempus & cura fructuum. Hinc "οπωρινὸς, ῆ, autumnalis.

'Οπωρεῖ, Att. pro 'οπωρίζει, 3. sing. f. 1. act. ab 'οπωρίζω, fructus autumnales seu poma colligo; Th. 'οπώρα.

'Οπωρεωῦντες, Doricè seu Æol. pro 'οπωριωῦντες, quod Atticum est pro 'οπωρίσοντες, nom. pl. f. 1. part. act. ejusdem verbi.

'Οπωρίζω, f. ίσω, & Att. ιῶ, fructus autumnales seu poma decrepo & colligo; pomis vescor seu fructibus autumnalibus. Them. 'οπώρα, fructus autumnales, autumnus.

'Οπωρικὸς, ἡ, ex fructibus autumnalibus, seu pomis confectus; undè 'Οπωρικὴ, scil. φαρμακεία, pharmacum quoddam de quo Plin. l. 24. c. 14. Item 'Οπώριμος, pomifer, seu autumnalibus fructibus ferendis idoneus; apud Suid. utrumque à Th. 'οπώρα, autumnus: Item pomus, h. e. omnes mollioris corticis fructus; nam quæ exterius durum & lignosum aliquid habent, propriè ἀκρόδρυα appellantur &c. V.

'Οπωρινὸς, ῆ, autumnalis: ab 'οπώρα, ας, ἡ, autumnus.

'Οπωρισμὸς, autumnalium fructuum collectio, verbale ab 'οπωρίζω: id V.

'Οπωρίων, qui autumnales fructus emit, & revendit; Hesych. à Them. 'οπώρα; vide.

'Οπωροφορέω, poma fero; ab 'οπώρα, & φορέω; vi. Item 'Απωροφύλαξ, autumnalium fructuum custos; undè 'Οπωροφυλάκιον, gurgustium & casula τῶ 'οπωροφύλακι; apud Jes. & Hesych. ex 'οπώρα, & φύλαξ, ακος; V.

"Οπως, ut, quomodo: Conjunct. ex Them. πῶς, adv. quomodo.

'Οποστιῶ, quomodocunque: à præced.

'Ορᾷ, videt, 3. sing. præs. ab ὁράω; sed

"Ορα, præs. imperat. act. ὁρᾶν, præs. inf. ὁρᾶσθαι, præs. inf. passiv. ab eod.

"Οραμα, ατος, τὸ, visio, quæ fieri solet κατ' ὄναρ, spectaculum: ab ὁράω, video.

"Οραμος, frons, RAMUS: q. contractè pro 'οράδαμος, Th. ῥάμος, ου, ὁ, ἡ, spinosus frutex.

'Οραν ἀλκὴν, Dor. pro ὁρᾶν ἀλκὴν, ἣν ἐν βλέπῃ ἀνδρεῖα, spectare fortitudinem. Pro quo in prosa diceretur: ὁρᾶσθαι τὸν ἀνδρεῖον ἔχειν, bellicum robur adspectu præ se ferre, oculis vultuque Martem spirare.

'Οραν̃ες, -ῶ, ὁ, Æol. pro οὐρανὸς, ου, ὁ, cœlum.

'Ορὴς, montana; Hesych. ab "ορος, mons; V.

"Ορασις, ἡ, visus; i. e. videndi sensus; Plut. Item 'Ορᾶτὴς, οῦ, ὁ, spectator, & 'ορατὸς, ὴ, ὁ, qui videri potest, secerni, sub aspectum cadens; Aristot. ex Xen. undè 'ορατικὸς, videndi facultate præditus; ut 'ορατικὴ δύναμις, Plut. Item qui videre aut cernere potest; Plut. undè τὸ 'ορατικὸν, pupillæ locus, sedes visûs in Hippiatr. omnia verbalia ab 'οράω, ῶ; V.

'Ορᾶ, spectat, 3. sing. præs. m. &

'Ορατο, 3. sing. imperf. m. Ion. pro ὁρᾶτο verbi ὁράω, video.

'Ορατὸς, ἡ, όν, visibilis, e, ab

'ΟΡΑ'Ω, video, cerno, intelligo, præs. imperat. ὅρα, ὅρατε, imperf. Att. ἑώρων, ἑώρᾱν, f. ὄψω, p. ἑώρακα, & Att. ἑόρᾱκα, perf. inf. Att. ἑωρακέναι, pl. p. ind. act. Att. ἑωράκην, εις, ει, perf. pass. Att. ἑώραμαι, σται, ται. Hinc ὅραμα, ατος, τὸ, visus, spectaculum: Item ὁρασία, ας, ἡ, ultio, vindicta: Item ὁρασίων, punio, ulciscor.

'Ορᾳὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro ὀρχὴ, q. v.

'Ορᾳάζω, vide in' ορᾳάω.

'Ορᾳάω, irrito, irâ accendo, seu inflammo; idem quod 'ορᾳίζω, & utrumque, ab ὀρᾳὰ, ἡ; V.

'Ορᾳάνη, ης, ἡ, Minerva, quæ & ἐργάνη, ab ἔργον, opus, quia textrix.

'Οργανικὸς, ἡ, ὁ, instrumentalis, organicus; unde adv. 'οργανικῶς, organicè, organorum, seu instrumentorum more; apud Aristot. & Plut. utrumque à Th. "όργανον, τὸ; V.

"ΟΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, instrumentum, vel opus, ORGANUM, q. 'όργανον, ab ἔργον, opus, seu ab ἔοργα, p. m. verbi, ῥέζω, facio. Hinc 'οργανικὸς, ἡ, instrumentalis.

'Οργανοποιὸς, organarius faber; qui instrumenta fabricatur, undè 'οργανοποιία, instrumentorum fabricatio: Item machinatio velut per instrumenta, à Them. "όργανον, τὸ, & ποιέω; V.

'ΟΡΓΑ'Σ, άδος, ἡ, locus, vel lucus Deo sacer, vinea.

'ΟΡΓΑ'Ω, appeto impatienter, f. ήσω, q. ab 'ορχὴ, impetus. Hinc 'οργάζω, instigo, incito: Item subigo, mollio.

'Οργεών, ῶνος, ὁ, ἡ, qui orgia, i. e. Deorum

sacra

sacra peragit, sacerdos; unde ὀργεῶναι, αἱ, sacerdotes fœminæ; Poll. & Hesych. à Th. ὄργια, τά; V.

ὈΡΓΗ, ῆς, ἡ, ira, pœna, animi inclinatio, studium: q. ab ὄρω, incito, & ἄγω, impello, quia est impulsus quidam animi. Hinc ὀργίλος, ε, iracundus: ὀργίζω, irrito: ὀργίζομαι, irascor: &

ὈΡΓΗ, etiam Ionibus significat picem.

ὌΡΓΙΑ, ων, τὰ, sacra Liberi, & cujusvis Dei, ORGIA: q. ab ὀργὴ, impetus.

ὀργιάζω, orgia celebro: à præced.

ὀργιάζομαι, consecror, ritè instituor & celebror; nam ὀργιάζεσθαι dicuntur ipsa sacra cùm peraguntur: Item activè; rem divinam facere; apud Plat. undè verbalia, ὀργιασμὸς, ὁ, orgiorum seu sacrorum peractio, seu ipsa orgia; Plut. Item ὀργιαστὴς, οῦ, ὁ, qui orgia celebrat; apud Aristot. & ὀργιαστικὸς, eos decens qui orgia celebrant; Plut. omnia à Th. ὄργια, τά; V.

ὀργίζω, ad iram incito, lacesso, facio iratsci. f. ίσω, p. ὤργικα, præs. pass. ὀργίζομαι, irascor, cum dat. præs. inf. ὀργίζεσθαι, a. 1. passiv. ὠργίσθην, ης, ην, a. 1. part. pass. ὀργισθὲις, έντος, f. 1. passiv. ὀργισθήσομαι. Th. ὀργὴ, ira.

ὀργιζάβεθα, 1. pl. præs. sub. pass. à præcedente.

ὀργίλος, ε, iracundus: &

ὀργιλότης, ητος, ἡ, iracundia. Them. ὀργή.

ὀργίλως, iracundè, à præced. ὀργίλος; vide.

ὀργισθῆς, iratus fueris, 2. sing. a. 1. sub. pass. ab ὀργίζομαι, irascor, perf. ὤργισμαι. Th. ὀργὴ, ira.

ὀργιστικὸς, ὴ, ὸν, irritabilis, proclivis ad iram: Item ὀργιστέον, irascendum; ut ὀργιστέον πᾶσι, omnes irasci oportet; Demosth. verbalia, ab ὀργίζω, V.

ὀργίων, qui orgiis, seu sacris Liberi patris & reliquorum Deorum initiatur, seu qui orgia, seu talia sacra celebrat; à Th. ὄργια, τά, V.

ὈΡΓΥΙΑ, ας, ἡ, mensura sex pedum, passus, ulna: q. ab ὀρέγω, extendo, & γῦια, pes. Est enim extentiorum pedum mensura.

ὀργυιαῖος, & ὀργυιόσιος, ulnam unam longus, tres cubitos; in Epigramm. à seq. Them. ὀργυιὰ, undè etiam ὀργυόω, ulnas extendo; unde ὀργυιᾶδες, apud Eust.

ὀρδήλον, apud Nicand. in Ther. v. 841. Schol. dicit esse semen quoddam, seu herbam ex olerum genere.

ὀρέγδην, præs. inf. pass. ὀρεγδόμην, præs. part. pass. ab ὀρέγω, extendo.

ὄρεγμα, ατος, τὸ, quod porrigitur aut extenditur, item passus: ab ὀρέγω, extendo.

ὀρεγνὺς, ῶτος, porrigens, præs. part. act. ab ὀρέγνυμι, seu ὀρέγω, porrigo.

ὈΡΕΊΤΩ seu ὀρέγνυμι, porrigo, extendo, f. ξω, p. ὄρεχα, a. 1. ὤρεξα, præs. m. ὀρέγομαι, appeto, cum gen. f. 1. m. ὀρέξομαι. a. 1. pass. ὠρέχθην, ης, η, a. 1. m. ὠρεξάμην, ω, ατο. Hinc ὄρεξις, εως, ἡ, appetentia, appetitus: & Angl. to reach, stretch.

ὀρειᾶν, Dor. pro ὀρείων, g. pl. ab ὄρειος, εία, ειον; vel ab ὀρεῖος, εία, εῖον, montanus: ab ὄρος, εος, τὸ, mons.

ὀρειὰς, άδος, ἡ, montana, montosa; ut ὀρειὰς πέτρη, petra montosa; in Epigr. & ὀρειάδες μέσσαι, musæ in montibus habitantes; à præced. ὄρος, V.

ὀρειαύλης, in montibus stabulans, monticola; ab ὄρος, εος, τὸ, & ἀυλὴ, ἡ; vide.

ὀρειβατέω, montes scando vel pererro: &

ὀρειβάτης, ου, ὁ, montes scandens: ex ὄρος, εος, τὸ, mons, & βαίνω, vado.

ὈΡΕΊΤΑΝΟΝ, seu ὀρίγανον, ου, τὸ, ORIGANUM, herbæ nomen: q. ab ὄρος, mons, & γάνος, gaudium.

ὀρειωλέξ, in montibus cum mulieribus versans, Plut. ab ὄρος, εος, τὸ, & γυνὴ, αικὸς, ἡ, &c. vi. Item ὀρειδρόμος, qui montes percurrit, montivagus; Euryp. Sed scribitur & ὀρεσδρόμος, apud Suid. undè ὀρεσδρομία, cursus per montes, in Epigr. ab ὄρος, εος, τὸ, & δρόμος, ὁ; V.

ὀρεικὸς, ὴ, ὸν, mularis; ut ὀρεικὸν ζεῦγος, mulorum jugum, apud Synes. Ep. 3. ab ὄρευς; V.

ὀρείκτιλος, ὁ, ἡ, ὸν, pro ὀρείκτυπος, in monte construetus; ab ὄρος, εος, τὸ, & κτὶς, à Th. κτίζω, &c. vi. Item ὈΡΜΗΔΙΔΕΣ, seu ὀρμηδίδες, poma, seu mala montana, sive sylvestria; Theocr. Id. 5. ab ὄρος, εος, τὸ, & μηλὶς, ίδος, ἡ, &c. vi. ὈΡΕΙΜΑΝΕΊΩ, qui insano, seu vehementi montium amore tenetur; ab ὄρος, εος, τὸ, & μαίνομαι, ὁ; vi. Item ὈΡΕΙΝΟΜΕΩ, qui in montibus pascitur; unde ὀρεινομῶ, in montibus pascor; ab ὄρος, εος, τὸ, & νομὴ, seu νομὸς; V.

ὀρεινὸς, ὴ, ὸν, montanus, a, um; hinc ὀρεινὴ, ῆς, ἡ, sc. χώρα, montana regio. Th. ὄρος, εος, τὸ, mons.

ὀρεινὸς, ὴ, ὸν, præced. montosus, est etiam in montibus crescens, sylvaticus, agrestis; ut herbæ ὀρειναὶ, quæ in montibus crescunt: Item avis est etiam species, quæ monticola vocatur; apud Aristot. &c. vi. Item ὈΡΕΙΟΣ, ὰ, ὸν ἡ, montanus; idem quod ὀρεινὸς, montosus; ut ὀρεία χώρα, & τετραὶ ὀρεῖαι, cibi ex montibus proventientes: Item qui in montibus degit; ut ὄρειοι λαγωοὶ, & sic Liber pater βάκχος ὀρεῖος, dicitur, &c. ab eod. Th. ὄρος, εος, τὸ; V.

ὀρειοκόμος, & ὀρεοκόμος, idem quod ὀρεωκόμος; id V.

ὈΡΕΙΟΝ, vide paulò ante, in ὀρεινός.

ὀρειοχαρὴς, montanus, seu montanis locis gaudens; in Epigr. ex ὄρειος, & χαίρω, f. χαρῶ, undè χαρὰ, ᾶς, ἡ, &c. vi. Item ὈΡΕΙΠΕΛΑΡΓΟΣ, ciconia montana; aquilæ genus, apud Aristot. & Plin. ex ὄρος, εος, τὸ, & πελαργὸς, ὁ; V.

ὀρεῖδ, 3. sing. f. 2. m. ὀρέσσομαι, ῇ, εῖδ, ab ὄρος, exc to, f. ὀρῶ, & Æol. ὄρομ.

ὀρείτης, ου, ὁ, & ὀρείτωρ, monticola, à Th. ὄρος, εος, τὸ, V.

ὀρειτύπος, & ὀρεοτύπος, & ὀρειτύπης; qui ligna in montibus cædit, lignator; undè ὀρίτυπία, labor ille quem in montibus subeunt lignatores; sed ὀρείτυπος, & ὀρειτυπέω, est in monte cæsus, Nic. in Ther. ab ὄρος, εος, τὸ, & τύπτω; undè τυπὶς, & τύπης, &c. vi. Item ὀρειφοίτης, montivagus; qui montes pererrat, & in iis versatur; Suid. ab ὄρος, εος, τὸ, & φοιτάω, ῶ; V.

ὀρειχάλκοιο, gen. Ion. ab

ὀρείχαλκος, ε, ὁ, ORICHALCUM, æs montanum: interdum adjectivè significat: confectus ex orichalco, ὁ, ἡ, ab ὄρος, εος, τὸ, mons, & χάλκος, æs.

ὀρεκτὸς, ὴ, ὸν, porrectus. Them. ὀρέγω, porrigo.

ὀρέξαι, porrigere, a. 1. inf. act. &

ὀρέξασθαι, a. 1. inf. m. ὀρεξάμενος, η, ον, a. 1. part. m. &

ὀρέξῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. Th. ὀρέγω, porrigo.

ὄρεξις, εως, ἡ, libido, appetitus, OREXIS, Th. ὀρέγομαι, seu ὀρέγω, quod vide.

ὀρεοκόμος, vide infrà, ὀρεωκόμος.

ὀρέοντο, ruebant, Ion. & Poët. Pleonasm. τὸ σ, pro ὤρεντο, 3. pl. imperf. pass. verbi ὄρω, excito.

ὀρεοπολέω, ῶ, in montibus versor vel erro: ex ὄρος, εος, τὸ, mons; & πολέω, versor.

ὄρεος, genitiv. sing. ab ὄρος, εος, τὸ, mons.

ὀρεοσέλινον, apium montanum, in locis montanis nascens, Dioscor. ab ὄρος, εος, τὸ, & σέλινον, τὸ, V.

ὀρεοτύπος, vide ὀρειτύπος.

ὀρέσβιος, monticola; qui in montibus degit, ex ὄρος, εος, τὸ, & βίος, ὁ, vi. Item ὀρεσποίκος, & ὀρεστοίκος, in montibus habitans: ex ὄρος, εος, τὸ, Ionicè ὄρος, & οἶκος, undè οἰκέω, ῶ, &c. vi. Sic ὀρεσίδρομος, in monte nutritus; pro quo dicitur & ὀρεσίτροφος; Item ὀρίτροφος, & ὀρείδρομος, pro eodem; & omnia, ab ὄρος, εος, τὸ, & τρέφω, unde τροφὴ, τρόφος, & τροφὸς, &c. vi. Item ὀρεσκῴω, in montibus dego; à seq. ὀρεσκῷος; id V. Sic etiam, ὀρέσκιος, umbris montium gaudens; Epith. Bacchi; quod colles obumbrent vites; in Ep gr. ab ὄρος, εος, τὸ, & σκία, ἡ; vide.

ὀρεσκόοισι, montanis, dat. pl. ab

ὀρεσκῷος, per Sync. pro ὀρεσκόοις, ος, η, in montibus degens: ab ὄρος, εος, τὸ, mons, & κέω, seu κέομαι, jaceo.

ὀρέσσαυλος, idem & ex iisd. cum ὀρείαυλος; id V.

ὄρεσσι, montibus, dat. pl. Poët. ab ὄρος, εος, τὸ, mons.

ὀρεστίνομος, ε, ὁ, ἡ, in montibus pascens, monticola: ex ὄρος, εος, τὸ, mons, & νέμω, pasco, p. m. νένομα.

ὀρέστερος, monticola, agrestis; Od. χ. Item ὀρέστης, qui in montibus versatur, Schol. Hom. utrumque à Th. ὄρος, εος, τὸ; V.

ὈΡΕΣΤΗΣ, ου, ὁ, ORESTES, nom. propr. acc. sing. ὈΡΕΣΤΗΝ.

ὀρεστιὰς, άδος, ἡ, montana, monticula. Th. ὄρος, τὸ, mons.

ὀρέστιον, τὸ, herba quæ & nectarion; Dioscor. lib. 5. cap. 58. à Them. ὄρος, εος, τὸ; undè præced. ὈΡΕΣΤΙΑΣ; vi. Ut νύμφαι ὀρεστιάδες, montanæ seu agrestes nymphæ; Il. ζ. &c.

ὀρθὸς, Ion. ὀρδὸς, έος, ὁ, ἡ, mulus mula: ab ὄρος, mons, quod ad opera montana

tana sit idoneus: sed

"Ορδυς, Dor. pro "ορυς, τῦ, ab "ορΘ, τὸ, mons.

'Ορεγλέω, ῶ, cupio, desidero: Item est verbum fictum ad imitationem soni & susurrii quod animam efflantes edunt; Il. Φ. Item dicitur de sono maris quem ad littus allisum reddit, apud Theocr. Idyll. 11. est ab ὀρέγω, ὀρέγομαι, appeto, &c. V.

'Ορέω, Ion. pro ὁράω, video: sic ὁρέει, pro ὁρᾷ, 3. sing. ind. præs.

'ΟρεωκόμΘ, qui curat & adornat mulas, multo; ab ὀρδὶς, ἴδος, ὁ, & κομέω, &c. vi. Sed pro eo etiam scribitur, ὀρεοκόμΘ, & ὀρειοκόμΘ, apud Hesych. Suid. verò ὀρεοκόμΘ, exp. ὁ τῶν "ορων ὄπιμὑόμΘ; Item 'Ορεωπολέω, circa mulos versor, mulos curo vel alo; exp. ὀρδὶς ἴδος, & πολέω, &c. vi. Item ὀρεωπώλης, mulorum venditor; ab ὀρδὶς, ὀρέως, & πωλέω, ῶ, unde πωλὴ, ἡ, & πώλης, ὁ, &c. V.

"Ορη, Dor. pro ὄρει, vide, præs. imperat. ab ὀράω.

"Ορηαι, movearis, Ion. pro "ορη, 2. sing. præt. sub. pass. verbi "ορομαι, in sub. ἐὰν "ορομαι, ῃ, Th. "ορω, excito.

'Ορῆς, Dor. pro ὁρᾷς, sic ὁρῆτε, pro ὁρᾶτε, 2. sing. & pl. præs. ind. act. verbi ὁράω, video.

"Ορηϑ, orta fuerit, 3. sing. sub. pass. vel ut alii a. 2. sub. m. verbi "ορομαι. Th. "ορω, excito.

'Ορῆτε, videtis, Dor. pro ὁρᾶτε, 2. pl. præs. ind. verbi ὁράω, video.

'Ορθηγρείσκοι, idem quod, & pro ὀρθαγρείσκοι; q. v.

"Ορθαι, motum esse, per Systolen Ionicè pro ἄρθαι, perf. infinit. passiv. verbi "ορω, excito, f. ὀρῶ, perf. pass. ἄρμαι, σαι, ται; at

'Ορθαί, nom. pl. f. g. ab ὀρθὸς, ὴ, ὸν. rectus, a, um.

'Ορθὑω, erigo, sublevo, Eur. in Or. à Th. ὀρθὸς; V.

'Ορθᾶ, apud Demosth. pro ὀρθῶς, vel intelligitur ὁδᾷ,

"Ορθια, plur. ab ὄρθιον, τὸ, adverbialiter sumitur ab Hom. Il. λ. unde & 'Ορθιάδε, in arduum. apud Xen. Item 'Ορθιάζω, erigo, arrigo; in Epigram. Item voce sublatâ & intentâ loquor: Item vaticinor, quod vaticinantium vox, impetu quodam plerumque concitata erat; Hesych. unde verbale, 'Ορθίασμα, τὸ, verbum intentâ voce prolatum; apud Aristoph. omnia à Th. ὀρθὸς, unde "ορθΘ, &c. vi. Atque indè etiam, 'Ορθιαξὶς, mali nautici inferior pars: ita dicta quòd rectâ in altum tendat, & ardua sit. Item 'Ορθίον, τὸ, erectum, arduum, arrectum; ut ᾠδὴ "ορθιον, apud Xen. Sed dicitur etiam ad verbialiter; ut "ορθιον φθέγγη, rectâ fugere; apud eund. Item "Ορθιον, sublatâ & intenta voce; apud Plut.

'Ορθιῶ, Dor. seu Æol. pro ὀρθιῶσ, præs. inf. act. verbi ὀρθὑω, erigo. Them. ὀρδὲς, rectus.

'Ορθιὰν, Dor. pro ὀρθίων, procerorum, g. pl. ab "ορθΘ.

'Ορθιοκῶπαι, qui se erigunt in ducendis remis; ut fortius impellant remos, à seq. "ορθΘ, & κώπη, ἡ; V.

"Ορθιος, α, arduus, in alium tendens: hinc ὄρθιον φωνεῖν, altum clamare: ὀρθιον ἀρύσασθαι, vehementer vociferari. Th. ὀρθὸς.

"Ορθιος, præced. est etiam, qui recto est corpore: Item "Ορθιον dicitur carmen quòd voce sublatissimâ cantatur, apud Herodot. l. 1. &c. V.

'Ορθοβατέω, erectus, sive rectus incedo: ex ὀρθὸς, & βατέω, ῶ; vi. Item 'Ορθοβόας, sublatâ & intentâ voce vociferans: ex ὀρθὸς, & βοάω; vi. Sic etiam 'ΟρθόβολΘ, qui rectà projicitur; ex ὀρὸΘ, & βολὴ, seu βόλΘ, &c. vide.

'ΟρθόβολΘ, ος, ὁ, ἡ, qui rectum consilium suppeditat. Ab ὀρθὸς, rectus, & βολὴ, consilium.

'Ορθογνάμων, qui rectè sentit & judicat; ut ὀρθογνάμων ψυχὴ, apud Hippocr. ex ὀρθὸς, & γνάμη, seu γνάμων, &c. vi. Item 'Ορθογνὼμη, sublatâ, & intentâ voce flens; ex ὀρθὸς, & γοάω; undè γόΘ, &c. V.

'Ορθογραφίω, -ῶ, rectè scribo: &

'Ορθογραφία, ας, ἡ, ORTHOGRAPHIA, recta scriptura, seu rectè scribendi scientia: ex ὀρθὸς, & γράφω, scribo.

'Ορθογώνιος, rectangulus; ex ὀρθὸς, & γωνία, ἡ; V.

'Ορθοδίκαιος, α, ὁ, Dor. pro

'Ορθοδίκης, ε, ὁ, recta judicia dans: veridicus; ex ὀρθὸς, & δίκη, jus.

'ΟρθόδοξΘ, cujus recta est opinio; (contrar. κακόδοξΘ) undè 'Ορθοδοξία, recta opinio, & ὀρθοδοξῶ, sum rectæ opinionis, rectè sentio; ex ὀρθὸς, & δόξα, ἡ; vi. Undè etiam 'Ορθοδοξαστικὸς, rectâ opinione & non aberrante; apud Ammon. Aristot. interpr. Item 'ΟρθόδρομΘ, recto cursu pergens; ut ὀρθόδρομΘ ἀτυρπὴς, callis, seu trames, qui recto cursu pergit, seu cui rectà decurritur ad, &c. Undè 'Ορθοδρομέω, recto cursu contendo, seu eo, Xen. ex ὀρθὸς, & δρόμΘ, ὁ; vi. Item 'Ορθόδωρον, palma porrecta; Item interstitium illud, quod in palma porrecta, atque explicata, est inter καρπὸν, & extremitatem digiti medii; quod etiam δῶρον dicitur) ex ὀρθὸς, & δῶρον, τὸ; vi. 'Ορθοέπεια, recta loquutio: Item emendata cum suavitate vocum explanatio; quidam accipiunt etiam pro eo genere loquendi quo pr. priis verbis utimur, ut opponatur τῇ ἀκυρολογίᾳ; unde etiam, 'Ορθοεπῶ, rectè & propriè loquor; (cui oppo itur ἀκυρολογῶ) ex ὀρθὸς, & ἔπΘ, εῦΘ, τό;

'Ορθόθριξ, ὁ, ἡ, gen. ὀρθότριχΘ, qui erectos habet crines: ex ὀρθὸς, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, pilus.

'Ορθόθυρα, janua erecta & in altum tendens; apud Etym. ex ὀρθὸς, & θύρα, ἡ; vi. Item 'ΟρθόκαυλΘ, qui recto, seu rigido caule est; ex ὀρθὸς, & καυλὸς, ὁ, vi. 'Ορθόκερως, erecta cornua gerens; seu qui rigidis est cornibus: Item, cui crines erecti stant, aut crines erigens; Poll. ex Soph. ex ὀρθὸς, & κέρας, αΘ, τὸ; V.

'Ορθοκερωέων, gen. pl. fœm. g. Dor. pro ῶν ab

'ΟρθόκρανΘ, ωνος, cornua erecta habens, ex ὀρθὸς, rectus: & κρᾶνος, ας, ἡ, caput, antenna, cornu.

'ΟρθόκρανΘ, erectum habens caput; ex ὀρθὸς, & κράνον, τὸ, vi. Item 'Ορθόκωλον; vitium articuli est, quando obdurum aliquem tumorem chorda, musculos partemi aliquam inflectentes, non sequitur, sed perperuò articulus tenditur, nec inflecti potest; ut annotat Gal. & in digitis id sæpe accidit: ex 'ορθὸς, & κῶλον, τὸ; V.

'ΟρθόλεΘ, sublatâ & intentâ voce garriens, ex 'ορθὸς, & λάλΘ; V.

'Ορθολογέω, ῶ, rectè loquor & propriè; ex 'ορθὸς, & λέγω.

'Ορθόμαντις, εως, ὁ, ἡ, qui vera vaticinatur: veridicus vates: ab 'ορθὸς, & μάντις, vates.

'ΟρθόνοΘ, qui est rectæ mentis; qui recta & proba cogitat; ex 'ορθὸς, & νόΘ; vi. Item 'Ορθοπλέω, recta navigo, secundo vento feror; & 'ορθοπλέομαι, idem; unde 'ορθόπλοΘ, rectà navigans; ex 'ορθὸς, & πλέω, undè πλόΘ, ὁ; vi. 'Ορθοπλὴξ ἵππΘ, dicitur equus qui se erigit & calcibus ferit; apud Suid. ex 'ορθὸς, & πλήσσω, f. ξω, undè πλὴξ, &c. vi. Item 'Ορθόπνοια, ας, ἡ, est morbi genus, cùm quis spirare non possit, nisi erectâ cervice spiritus trahatur; undè 'ορθοπνοϊκὸς, ὴ, ὸν, non nisi erectâ cervice spirans; ex 'ορθὸς, & πνέω, unde πνοὴ, ἡ, &c. V.

'Ορθοπαδέω, -ῶ, recto pede incedo, non claudico: ab 'ορθόπους, οδΘ, ὁ, ὐ, recto pede progrediens: ex 'ορθὸς, rectus, & πὼς, pes.

'Ορθόπολις, ιΘ, ὁ, erigens urbes, vel erectas incolumesque conservans. Epithet. boni Principis, quia suâ sapientiâ servat civitates; ex 'ορθὸς, & πόλις, civitas.

'Ορθόπους, vide in 'ορθοπαδέω; quo verbo Paulus utitur ad Gal. c. 2. ὅτι οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν; ubi expon. rectè ingredior: verbum autem in genere signif. pedes me rectà ferunt, recto cursu progredior, &c. vi. Item 'ΟρθόπτερΘ, cui rectæ pinnæ sunt, furcatas habens pinnas; ex 'ορθὸς, & πτερὸν, τὸ; vi. Item 'ΟρθόπυλΘ, qui habet nates erectas, qui non est clunibus pendulis; unde 'ορθοπυγίη, clunibus erectis esse, erigere se; ut altior & procerior videatur; Hesych. Item 'Ορθοπώγων, erecti clunes, pars supra clunes elata; quæ & ὄρρὴ dicitur; Hesych. ὄρρὴ, vide; ex 'ορθὸς, & πυγὴ, ἡ; V.

'ΟΡΘΟΣ, ὴ, ὸν, rectus, a, um; erectus: q. ab ὄρω, excito. Hinc 'ορθὸς, rectè: 'ορθόω, erigo: Item rectum facio: κατορθόω, erigo, instauro: Item feliciter rem gero: κατόρθωμα, ατΘ, τὸ, res feliciter gesta: κατόρθωσις, εως, ὐ, felix rei susceptæ administratio.

'Ορθοστάδιον, & 'ορθοστάδην, stando erecto corpore, more eorum qui erecti stant, adv. Item 'Ορθοστάδιος, & 'ορθοστάδιΘ, ὴ, ὸς erectus stans: Item 'Ορθοστάδος, pro eodem: ex 'ορθὸς, & στάδιον; à Th. ἵστημι, &c. Item 'Ορθόστασις, rectus status; corporis habitus quo in rectâ stamus, nervis posteriori-

bus

bus contractis: Item Ὀρθοστάτης, ου, ὁ, qui erectus ſtat; orthoſtata, vocabulum eſt architectonicum; Vitruv. l. 2. c. 7. Itidem, ab ἀρθόω, & ἵστημι, unde στάσις, & στατὸς, &c. V.

Ὀρθότης, ητος, ἡ, rectitudo; Plat. à Th. ὀρθός, ὁ; V.

Ὀρθοτιτθοῦσα, dicitur puella habens rectas, ſeu arrectas mammillas; quibus op. onuntur penſiles; ex ὀρθός, & τιτθός, ὁ; V.

Ὀρθοτομέω, -ῶ, rectè ſeco, divido, diſtribuo, f. ήσω, p. ἀρθοτόμηκα ab

Ὀρθοτόμος, ου, ὁ, ἡ, rectè ſecans: ab ὀρθός, rectus, & τέμνω, ſeco: p.m τέτμηκα.

Ὀρθότμητος, in rectum ſectus; ex iiſdem cum præcedent. viz. ex ὀρθός, & τέμνω; undè τομὸς, & τόμος, ὁ, &c. vi. Item Ὀρθότονος, qui rectum tonum ſeu accentum habet; undè ὀρθοτονέω, rectum tonum, ſeu accentum do; Gaz. ex ὀρθός, & τείνω, undè τόνος, &c. V.

Ὀρθοτρίχιον, ας, ἡ, affectio quâ quis erectos habet crines: ex ὀρθός, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, capillus.

Ὀρθόομαι, erigor, ſeu erigo me; ut Il. β. ἀς ἔζετο δ' ὀρθωθείς, cùm ſe erexiſſet: Sic & Iliad. κ. & apud Xen. Pæd. 8. Item Metaph. proſpero, ſucceſſu utor; rem bene gero; Thuc. l. 3. Undè τὸ ὀρθώμενον, felix ſucceſſus, apud eund. lib. 5. eſt paſſ. ab ὀρθόω; V.

Ὀρθόω ὕμνον, erigere hymnum: pro Carmen in alicujus laudem componere, quod altâ voce canatur.

Ὀρθόφρων, qui rectò & erecto animo eſt, Heſych. ex ὀρθὸς, & φρὼ; vi. Item Ὀρθυμὸς, in rectitudinem creſcens, ſeu in rectum: Item in altum aſſurgens, erectus, procerus; ut ὀρθυφυὴς δένδρον, apud Theophr. undè ὀρθυφυία, quod dicitur, in rectitudinem creſcentia; ipſa actio creſcendi in rectitudinem: Item rectitudo, proceritas; atque inde ὀρθυφυεῖσθαι, in rectitudinem creſcere, ſeu in rectum, vel proceritatem; ex ὀρθὸς, & φύω, unde φυὴ, &c. vi. Item Ὀρθοκόμης, cui juba aut coma ſtat erecta; Heſych. ex ὀρθὸς, & κόμη, ἡ; V.

Ὀρθόω, f. ώσω, erigo, dirigo, rectum facio. Th. ὀρθὸς.

Ὀρθραγρέισκοι γαλαδικοὶ, porculi ſubrumi, (h. e. qui adhuc ſub mammis habentur;) qui matutinis horis venales circumferuntur; ſcil. διὰ τὸ ὄρθρε ἢ ἀγορά ζεσθαι, ſed ſcribitur etiam ὀρθραγρέισκοι.

Ὀρθρεύω, manè ſurgo: ab ὄρθρος, diluculum: ὀρθρευσα, Dor. pro ὀρθρευσα, manè vigilanti, dativ. ſing. part. præſ. f. g.

Ὀρθρίζω, diluculo venio, imperf. ὄρθριζον, f. ίσω, p ὄρθρικα, a. 1. ὄρθρισα, a. 1. imperat. ὄρθρισον, ſurge manè. Them. ὀρθρος, diluculum.

Ὀρθρινὸς, ἡ, ὸν, matutinus, a, um: &

Ὄρθριος, α, ον, matutinus, ſummo manè veniens: ejuſd. Th.

Ὄρθριον, τὸ, ſicut etiam Ὄρθρινον, τὸ, (neut. à præcedent. ὀρθρινὸς, & ὄρθριος,) adverbialiter ſumuntur, pro matutino tempore, in aurora, vel ante auroram; accuſativ. ſcil. ſynecd. adverbial. poſitus, pro κατὰ τὸ ὀρθρινὸν, vel ὄρθρινον, apud Luc. Ariſtoph. & Theophr. &c. V.

Ὀρθροκόκκυξ, qui matutinus cucurrit; i. e. ὁ ὄρθριος κοκκύζων; ex ὄρθριος, & Th. κόκκυξ, &c. vi. Item Ὀρθροφοίτης; qui matutinus advenit; Suidas, ex ὄρθρι, & φοιτάω, unde φοίτης, ὁ; vide.

Ὀρθρίσαντες, a. 1. part. verbi ὀρθρίζω; quod V.

Ὀρθρίω, vigilabo, Atticè pro ὀρθρίσω, futur. ptim. ind. act. verbi ejuſdem.

Ὀρθροβόας, qui matutino tempore vociferatur, ante lucem vociferans; Epith. gallinacei, (qui ab Ovid. dicitur lucis prænuntius ales) apud Athen. ab ὄρθρος, & βοάω, undè βόης, &c. Vide.

Ὀρθρογόη, ης, ἡ, manè lugens: ab ὄρθρος, tempus matutinum; & γοάω, f. ήσω, gemo.

Ὀρθρογόη, antelucano tempore lamentans, & quiritans, eſt hirundinis Epith. apud Heſiod. vide præced.

ΟΡΘΡΟΣ, ου, ὁ, diluculum, quia nos ad opera ὀρθὸι, erigit. Hinc ὀρθρινὸς, ὄν, & ὄρθριος, α, matutinus.

Ὄρθω, dat. ſing. ab Ὄρθος, ου, ὁ, nomen viri.

Ὀρθωθῇ, feliciter ſuccedat, 3. ſing. aoriſt. 1. ſub paſſiv. verbi, ὀρθόω, q. v.

Ὀρθῶς, ad. rectè, ut par eſt & decet. Th. ὀρθὸς, rectus.

Ὀρθώσας, ἀπὸ, aoriſt. prim. particip. activ. verbi ὀρθόω, erigo. Them. ὀρθὸς, rectus.

Ὀρθώσαις, Æol. pro

Ὄρθωσις, εως, ἡ, erectio, vel directio: Item Ὀρθωσία, ας, ἡ, idem; Item Ὀρθώσιος, Jupiter, i. e. ſtator, ab erigendis iis, ut fingunt, qui labaſcunt & inclinant; vel quòd proſperos ſucceſſus daret: Sic & Diana ὀρθωσία; vel quòd vitam hominum dirigit, vel quòd parientes ſublevet & iis opem ferat; omnia verbalia ab ὀρθόω, & Them. ὄρθος; quæ V.

Ὀρθωτὴρ, ῆρος, ὁ, Poët. erector, qui jacentem erigit: ab ὀρθόω, erigo. Them. ὀρθὸς, rectus.

Ὀρίβακχος, Bacchus montanus: ex ὄρος, ους, τὸ, & βάκχος. V.

Ὀριζανίζω, origanum refero, vel reſipio: Item Ὀριζανίτης οἶνος, vinum ex origano confectum; Dioſc. l. 5. c. 61. Utrumque, à Them. ὀρίζανον, ſeu ὀρίγανος, pro quo etiam dicitur ὀρίζανον, ſive ὀρίγανον, origanum; cujus herbæ nomen, quidam deducunt, παρὰ τὸ ὁρᾶν καὶ γανοῦν, quia viſûs claritati conducit, &c. V.

Ὀριγνάομαι, ῶμαι, idem quod ὀρέγομαι, deſidero; Item pugno, decerto. Them. ὀρέγω, porrigo.

Ὀρεσσέρμος, idem quod & ex iiſd. cum ὀρειοσέρμος; id vide: ubi etiam Ὀρεσμία, &c.

Ὀρίζω, definio: f. ὁρίξω, & Att. ὁριῶ, a. 1. ὥρισα, conſtitui: præſ. paſſ. ὥρίζομαι; perf. paſſ. ὥρισμαι, perf. paſſ. ὡρισμένος, η, ον, definitus, decretus, a. 1. paſſiv. ὡρίσθην, aor. 1. part. paſſiv. ὁρισθὶς, ίσα, declaratus. Th. ὄρος, terminus.

Ὀρικὸς, ὴ, ὸν, finitivus; vel definitivus: ut ὁρικὴ στάσις, ſtatus definitivus; & τὰ ὁρικὰ, definitioni attributa, ſeu ad definitionem pertinentia, &c. à Th. ὄρος, ὁ; vide.

Ὀρεικτίλος, ου, ὁ, ἡ, pro ὀρείκτιλος, in monte conſtructus, ſive ὁ ἐν ὄρει τεθραμμένος, in montibus enutritus: ex ὄρος, εος, τὸ, mons: & κτίζω, condo.

Ὀρεκωπεῖν, arrectum conſiſtere in digitos; (quod ſolent οἱ ὀρχοῦντες) i. e. ἀνατείνεσθαι, καὶ ἐπ' ἄκρων ὀνύχων ἵστασθαι, καὶ βαδίζειν; i. e. ſummis unguibus inſiſtere atque ingredi; quod & ἀκροβατίζειν, καὶ ἀκροβατεῖν, uno verbo vocatur: Heſych.

Ὀρειμήδιες, ων, αἱ, montana poma: ab ὄρος, εος, τὸ, mons: & μῆλα, Doricè pro μῆλα, poma. Them. μηλέα, malus.

Ὀρείναις, moveres, 2. ſing. a. 1. optativ. act. &

Ὀρείπεν, commovent, dual. p. ind. act. ab

Ὀρίνω, excito, commoveo, f. νῶ, præſ. inf. ὀρινῆν. Th. ὄρω, excito, f. ὀρσω & ὀρσω, Æol.

Ὄρειον, ου, τὸ, finis: terminus in plur. τὰ ὄρια ων, fines. Th. ὄρος, terminus.

Ὀρειος, α, terminalis: ab eodem Themate.

Ὀρειπέδιον, planities montana; ab ὄρος, εος, τὸ, & πεδίον, τὸ; vi. Item Ὀρείπλανκτος, montivagus Oppian. de Ven. l. 3. ab ὄρος, εος, τὸ, & πλάζω, f. πλάγξω, addito γ. δυφωνίας gratiâ, undè πλαγκτὸς, &c. vi. Sic etiam, Ὀρειπλάνης, idem; in monte errans; Non. ab ὄρος, εος, τὸ, & Th. πλάνη, ἡ, undè πλάνης, ητος, ὁ, &c. V.

Ὀρίσαι, 3. ſing. a. 1. opt. activ. vel a. 1. infin. act. verbi ὁρίζω, definio, quod vide.

Ὄρισμα, τὸ, terminus, limes; Euryp. in Hoc. Item id quod apud nos ſtatuimus, Joſeph. eſt verbale ab eodem cum ſeq. Ὁρισμὸς, ipſa actio ſtatuendi aliquid & velut definiendi; Ariſtot. Eth. 8. &c. V.

Ὁρισμὸς, ὁ, finitio, definitio: &

Ὁριστὴς, ὁ, finitor, conſtitutor juris & arbiter conditionum: ab ὁρίζω, termino, definio. à Them. ὄρος, terminus.

Ὁριστικὸς, ὁ, finitivus, ſeu definitivus; ut ὁριστικὸς λόγος, apud Ariſt. pro ipſa definitione: Item Ὁριστικὴ ἔγκλισις, Grammaticis Græcis, dicitur Indicativus modus, verbale, itidem ab eod. cùm præced. V.

Ὀρεσσῆρις, & ὀρεσσῶρος, in monte nutritus; ab ὄρος, εος, τὸ, & τρέφω, unde τρέφος, τὸ, τεσφὴ, ἡ; & τεσφὸς, &c. vi. Item Ὀρείχαλκος, orichalcum, i. e. æs montanum, aliis χαλκολίβανον, Schol. Heſiod. ſcribit eſſe æs candidum, quod in montibus inveniatur; aut materiam quandam metallicam, ære pretioſiorem habeat, Heſiod. in aſp. & Plat. in Crit. interdum etiam adjectivè ſignificat, confectus ex orichalco, ſcribitur & ὀρείχαλκος, ut ὀρείχαλκος σπίλη, apud Suid. ex ὄρος, εος, τὸ, & χαλκὸς, ὁ; V.

Ὀρεχόμαι, appeto: ab ὀρέγομαι.

Ὀρεῶ, definiam, Att. pro ὁρίσω, f. 1. verbi ὁρίζω, quod vide. Sed

Ὀρίων,

'Ορίαν, gen. plur. ab ὅρμος, finis, quod vide.

'Ορκάνη, ης, ἡ, idem quod ἑρκάνη, septum: ab ἕρκω, includo.

"Ορκη, ης, ἡ, vas olearium: ab eod.

'Ορκίσσμβυ, Gen. 34. vers. 16 leg. ἀρκίπομβυ. vide ἀρκέω. an οἰκίσσμβυ, f. 1. ab οἰκίω, habito.

'Ορκίζω, jure jurando obstringo, f. ίσω, p. ὥρκικα. a. 1. ὥρκισα. Them. ὄρκος, juramentum.

"Ορκιον, ε, τὸ, fœdus juramento sanctum: ab ὅρκος.

"Ορκιος, ε, ὁ, qui jurejurando adhibetur; ut Θεοὶ ὅρκιοι, apud Theophr. Item, ὁρκισμὸς, ὅ, ὁ, juramenti exactio, per jusjurandum obstrictio; utrumque, à Th. ὅρκος; unde ὁρκίζω, &c. V.

"ΟΡΚΟΣ, ε, ὁ, jusjurandum, q. ab εἴργω, coërceo. Hinc ὁρκίζω, jure jurando obstringo. ὑποροκέω, pejero. ὕποροκος, ε, ὁ, ἡ, perjurus. ὑποροκία, ας, ἡ, perjurium.

'Ορκόω, f. ώσω, p. ωκα, ad jusjurandum adigere, jusjurandum exigo. Them. ὅρκος.

'Ορκῦνες, vel ὀρκύνες, οἱ, pisces sunt qui in pelago parunt, apud Aristot. Hist. an. l. 5. c. 10. & apud Hesych. & Athen. l. 7. scribitur ὄρκυνος, ὁ, quod itidem dicunt esse piscis genus; & apud Ælian. ὄρκυος, ὁ, (tenuato ὀ) dicitur esse cetaceus piscis.

"Ορκωμα, jusjurandum; id quod jurejurando firmatum seu stabilitum est; Æschyl. est verbale, à præced. ὁρκόω, ῶ, caveo ab aliquo jurejurando; ut, apud Thuc. ὅρκωσαν σφῶν σφισὶ πάντας μεγίστους ὅρκους, i. e. ad maximum jusjurandum adegerunt, &c. V.

'Ορκωμοσία, ας, ἡ, jusjurandum, q. d. ὅρκου ὄμοσις, juramenti juratio. Th. ὄμνυμι, juro.

'Ορκωμόσια, τὰ, sacrificia quibus fiebant fœdera; est neut. plur. sing. ὁρκωμόσιον, τὸ, jusjurandum; Plat. in Phæd. est ab iisd. cum præced. V. Item, ὁρκωμοτέω, juro pro sanciendis fœderibus, Luc. à seq. ὁρκωμότης, ὁ, quod itidem, ex iisd. cum præced. V.

'Ορκωμότης, ε, ὁ, jurejurando adstrictus: vide præced.

'Ορκωμοτικὸς, ἔ, ὁ, ad jusjurandum pertinens; à præced. ὁρκωμότης, V.

'Ορκωλὶης, ε, ὁ, qui jurejurando alium astringit. ὁρκωταὶ, dicebantur legati qui ad exigendum jusjurandum missi sunt: à præcedente.

'Ορμαθίζω, in modum catenæ connecto; à seq. Th. ὁρμαθὸς, ὁ, V.

'ΟΡΜΑΘΟΣ, ε, ὁ, ordo, series, catena, latibulum. q. ab ἀρμόζω, apto.

'Ορμαίνω, in animo cogito, impetu feror, ruo. f. ανῶ. p. ὥρμηγκα. Them. ὁρμὴ, impetus.

'Ορμᾶν ποτὶ πελάμιον κλέος, θεῶ σωὶ παλάμᾳ, evehere ad ingens decus, Dei cum auxilio. Pindar. loquendi genus.

'Ορμάομαι, idem ferè quod ὁρμάω, & significat proficiscor.

"Ορμασται, adaptatum est, 3. sing. perf. pass. per Metath. pro ἄρμοσται, Ion. pro ἥρμοσται, verbi ἁρμίζω, f. σω, quadro, convenio, apto. p. ἥρμοκα. perf. pass. ἥρμοσμαι, σαι, σται. Th. ἄρω, apto.

'Ορμάω, ῶ, ruo, irruo, impetu feror, prorumpo. f. ήσω. p. ὥρμηκα. a. 1. ὥρμησα. perf. pass. ὥρμημαι. Th. ὁρμὴ.

'Ορμέατο, Ion. pro ὥρμωντο, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi ὁρμάω, quod vide: sic ὁρμεάμβυ, ruens, Ion. pro ὁρμώμβυ, præs. part. pass.

'Όρμια, idem quod, & pro Th. ὁρμιὰ, apud Theocr. &c. V.

'Ορμιδίσας, gen. Æol. pro ε. ab

'Ορμιδίσης, ε, ὁ, nomen prop. viri.

"Ορμυρ, per Syncop. pro ὀρόμυρ, qui citato impetu fertur, concitatus, præs. part. pass. verbi ὄρω, excito, item caulis brassicæ.

'Ορμυδιὰς, ε, ὁ, piscans cum virga; Hesych. à Th. ὁρμὰ, ᾶς, ἡ, tenuis funiculus cum virga, quo piscatores è seta equina contexto, pisces venantur; Hesych.

'Ορμέω, ῶ, stationem habeo; item, appello; dicitur etiam, ὁρμῶ πὶω ναῦῖ, pro ὁρμίζω, apud Pausan. (id V.) à Th. ὁρμὸς, ὁ, statio navium, &c. V.

'ΟΡΜΗ, ης, ἡ, impetus, appetitus animi. q. ab ὄρομαι, cum impetu feror. Hinc ὁρμάω, f. ήσω, impetu feror, irruo.

'Ορμηθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. ὁρμηθήτω, dual. a. 1. ind. pass. Ion. &

'Ορμηθῆναι, a. 1. inf. pass. ab ὁρμάω, cum impetu feror. Th. ὁρμὴ.

"Ορμημα, ατος, τὸ, id ad quod animus quasi impetu fertur; conatus, impetus, Il. β. verbale, ab ὁρμάω, vide.

'Ορμήσωσι, 3. pl. a. 1. sub. act. verbi ὁρμάω, impetu feror. f. ήσω. ejusd. Them.

'Ορμητήριον, ε, τὸ, incitamentum, suscitabulum; item locus è quo prodimus ad bellum inferendum, & quem pro perfugio habemus: sedes belli. Them. ὁρμὴ, impetus, motus bellicus.

'Ορμητικὸς, ἔ, ὁ, propensus ad rem aliquam cum impetu suscipiendam; item, incitandi vim habens; & in neut. τὸ ὁρμητικὸν substantivè ponitur pro ὁρμὴ, impetus; apud Plut. Item, ὁρμητικῶς, adv. à præced. cum impetu, seu, cum quodam animi impetu; unde, ὁρμητικῶς ἔχειν πρός τι, impetu quodam animi ad rem aliquam ferri; ab ὁρμάω, & Them. ὁρμὴ, V.

'ΟΡΜΙΑ, ας, ἡ, tenuis funiculus, linum, hamus, arundo piscatoria.

'Ορμίζω, naves in stationem subduco, hinc ὁρμισ, εως, ἡ, quies in portu: ab ὁρμὸς, statio navium, monile.

'Ορμιὸλων, piscator; quoniam πὶω ἑρμιὰν, i. e. lineam piscatoriam, in aquam jacit ad capiendos pisces; in Epigr. ex ὁρμιὰ & βάλλω, unde βολὰ & βόλος, &c. V.

"ΟΡΜΙΝΟΝ, ε, τὸ, herba marubio similis.

'Ορμιτάδης λίθος, hormino herbæ similis gemma, Plin. l. 38. c. 10. à Th. ὅρμινον, τὸ, V.

"Ορμισις, εως, ἡ, quies in porto. vide in ὁρμίζω.

'Ορμίσκος, ε, ὁ, parvum monile: ab

'ΟΡΜΟΣ, ε, ὁ, monile, colli ornamentum; item statio navium. q. ab ἕρσω, necto, vel ab ἔρμα, stabilimentum. Hinc ὁρμέω, stationem habeo, item appello. ὁρμίζω, navem in stationem subduco.

'Ορναπέπων, avis, vel, avicula; vocabulum Doricum, aut, Bœoticum, apud Aristoph. in Acharn. diminut. à Th. ὄρνις, V.

"Ορνεον, ε, τὸ, volucris, avicula, dimin. ab ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ.

'Ορνεοσκέπια, τὰ, aviculæ apud Aristoph. à præced. ὄρνεον, τὸ, vide.

'Ορνεοπολεῖον, ε, τὸ, (quasi pro ὀρνεοπωλεῖον, locus ubi venduntur aves, ab ὄρνεον, seu, Them. ὄρνις & πωλέω, vide.

'Ορνεοσκόπος, auspex, vel, augur, &c. (idem quod ὀρνιθοσκόπος, id V.) Unde ὀρνεοσκοπέω, augurium istuc ago; avium volatus, & garritus observo, futura ex iis augurans; ex ὄρνεον, τὸ, vel Th. ὄρνις & σκοπὸς; unde σκοπέω, &c. V.

'Ορνεύω, in avem muto, in alitem transformo; unde ὀρνευτὴς, ε, ὁ, auceps, vel, qui aves vendit; Poll. l. 9. ab ὄρνεον, τὸ, V.

'Ορνεοθηρευτικὴ, ῆς, ἡ, (quasi ὀρνεοθηρευτικὴ) ars capiendi aves; aucupium; ex ὄρνεον, τὸ, & θηρεύω, pro θηρεύω, id vide.

'Ορνιθαγρευτὴς, ε, ὁ, auceps; ab ὄρνις, ὀρνιθος, & ἀγρευτὴς, ab ἀγρεύω; & Them. ἄγρα, &c. Quæ vide.

'Ορνιθάριον, ε, τὸ, idem quod ὀρνίθιον, τὸ, avicula; item, pullus gallinaceus; utrumq; diminut. ab ὄρνις, ιθος, vide.

"Ορνιθας, acc. pl. ab ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ, avis. acc. sing. ὄρνιθα.

'Ορνιθεία, ας, ἡ, augurium, auspicium; Suid. ab ὀρνιθεύω, V. Item, ὀρνίθειος, ε, ὁ, ad aves pertinens; ut, ὀρνίθειον κρέας, avium caro; & ὀρνίθειον σπέρμα, adeps gallinaceus, apud Aristot. & Dioscor. (pro eodem dicitur etiam, ὀρνίθιος, apud Aristoph. in Nub.) nam interdum ὀρνίθειος & ὀρνίθιος, pro gallo gallinaceo usurpantur, ut apud Athen. l. 8. Item, scribitur etiam ὀρνίθειος, pro iisd. ut, ὀρνιθείη κεφαλή; apud Arat. à Them. ὄρνις, ιθος, V.

'Ορνιθεύω, aucupor, aves capio, Xen. Unde, ὀρνιθεύσιμος, augu or, Suid. & ὀρνιθευτὴς, ε, ὁ, auceps, Athen. 6 12. à Th. ὄρνις, ιθος, V. Unde etiam, ὀρνιθικὸς, ε, ὁ, ad aves pertinens, ut ὀρνιθικὰ, scil. συγγράμματα, avium historia; libri de avibus, Dionys. de situ orbis, item ὀρνιθίας, ε, ὁ, ut ὀρνιθίας χάλαζα, tempestas quæ aves perimit, vel, y mus quæ frigore aves necat, apud Aristoph. Item, ὀρνιθίαι, dicuntur quæ-

dam venti, de quibus, Aristot. de mundo; & ὀρνιθίας ἄνεμος, tertius est ordine post primum, qui solanus, vel, apeliotes, ad æquinoctialem ortum, versùs Eurum; ille & rectè nuncupatur ἑτησίας, vel, ἐτήσιος, aviarius, vel, avicularis, &c. Item, ὀρνίθιον, τὸ, vide ὀρνιθάριον, sic etiam, ὀρνιθῶν, ὦνος, ὁ, aviarium, vel, gallinarium; unde ὀρνιθόω, in avem muto, in alitem converto, Athen. l. 9. Omnia, ab eod. Th. ὄρνις, ιθος, avis; & peculiariter, de gallinaceo genere dicitur; pro ὄρνις, Doricâ dialecto, dicitur ὄρνιξ; unde plur. ὄρνιχες; ὀρνίχων, &c. Apud Theocr. Etymolog. dicit ab ὄρσω, fieri ὄρνις, & Pleonasmo τῆς ν. ὄρνις; εἴδει γὰρ ὀρνιπαώτερον ὄρνιθος.

*Ὀρνιθοβόσκος, i. e. ὀρνίθων νομεὺς, aviarius, avium pastor; at ὀρνιθοβοσκός, aviarium, i. e. ὀρνιθονομεῖον; ex ὄρνις, ιθος, & βοσκὸς, ὁ, vide.

'Ὀρνιθόγαλον, herbæ nomen; apud Dioscor. 2. 174. Cujus cauliculus, fert flores, qui cum se pandunt lactei visuntur; unde à γάλα denominari dicitur. Item, ὀρνιθόγονον, ex ave natus apud Eurip. Unde, ὀρνιθογονία, avium generatio, seu, origo; ita vocatur liber quidam; ex ὄρνις, ιθος, & γονὴ, aut γόνος, &c. V.

'Ὀρνιθοθηρεσίας, ὁ, aucupium, venatio, avium: ab ὄρνις & θήρα, venatio. Th. θὴρ, fera.

'Ὀρνιθοθήρας, auceps; unde, ὀρνιθοθηρεύω, aves capio, aucupor, Poll. Item, ὀρνιθοθηρευτικὴ, ἡ, ars aucupii; scientia capiendarum avium; apud Platonem; omnia, ab. & ex iisd. cum præced. ὀρνιθοθήρα, V. Sic etiam, ὀρνιθοκάπηλος, qui aves cauponatur, vel, venditat, Poll. l. 8. ex ὄρνις, ιθος, & κάπηλος, ὁ, V. 'Ορνιθοκόος, augur; avium peritus, a κοέω, Ionicè, pro νοέω, à Th. νόος, &c. V. 'Ορνιθομανὴς, qui aves insano deperit amore; qui avium alendarum insano studio tenetur; unde, ὀρνιθομανία, insanum studium alendarum avium, & ὀρνιθομανῶ, insano avium alendorum amore captus sum, apud Aristoph. à Th. μόρνυμι; unde μανία, ἡ, &c. V. 'Ορνιθονομεῖον, locus alendis avibus, aviarium; à Th. νέμω, pasco; unde νομὴ, &c. V. 'Ορνιθοπέδη, laqueus qui avibus capiendis tenditur; in Epigr. Cicero tendiculas appellat; à Th. πέδη, ἡ, V. 'Ορνιθοπώλης, qui aves vendit; à Th. πωλέω, unde πόλης, ὁ, V. 'Ορνιθοσκόπος, auspex, vel, augur; qui ex mundis ac edulibus avibus, ut sunt oscines, & gallinaceum genus, auguratur, Ammon. Unde ὀρνιθοσκοπία, oscinium; à σκοπὸς, ὁ, unde, σκοπέω, &c. V. Item, ὀρνιθοτροφία, avium nutritio; Plut. & ὀρνιθοτρόφειον, locus ad nutriendas, seu, alendas aves; aviarium; à Th. τρέφω, unde τροφὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum Th. ὄρνις, ιθος, &c. V.

'Ορνιθώδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, ad avium naturam accedens, vel, avium speciem gerens; ut, ὀρνιθώδεις κωλίαι, ventriculi, quales sunt avium, apud Aristot. à Th. ὄρνις, ιθος, V. Unde etiam ὀρνιθῶν, & ὀρνιθόω, quæ vide suprà in ὀρνιθολόε.

*Ὄρνις, χος, ὁ, ἡ, Dor. pro

*ΟΡΝΙΣ, ιθος, ὁ, ἡ, avis, ales, gallina. item augurium.

*Ὄρνισι dat. pl. ab ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ.

*Ὄρνιχα, Dor. pro ὄρνιθα, acc. sing. ab ὄρνιξ, quod V.

'Ορνιχολόχος, ε, ὁ, ἡ, Poët. & Dor. pro ὀρνιθολόχος, qui avibus insidias struit, ὁ ταῖς ὄρνισι λόχον ἴζων. Ab ὄρνις, avis, & λόχος, insidiæ.

*Ὄρνυμαι, excitor, surgo: ab ὄρνυμι, idem quod ὄρομαι, excito.

'Ορνύμβρι, pro ε, gen. Ion. part. præs. pass. verbi ὄρνυμι, idem quod ὄρομαι, excito.

*Ὄρνυσθε, concitamini, 2. pl. præs. imperat. pass. ὄρνυσο, verbi ὄρνυμι, idem quod ὄρομαι, excito.

'Ορνύω, Poët. moveo, incito. idem quod ὄρομαι.

'Ορόβαγχα, dicitur cauliculus quidam, quoniam ervo adnascens ipsum πνίγει, περιπλεκόμενος καὶ περιλαμβάνων; ut docent Dioscor. Theophr. & Plin. à Th. seq. ὀροβέω; & Th. ἄγχω, &c. V.

'Οροβάδης, quæ montes pererrant; ferarum Epith. ex ὄρος, εος, τὸ, & βαίνω, unde βάδω, βάδος, ὁ, & βαδίζω, &c. Quæ V.

'Οροβιαῖος, ervi magnitudinem habens, qui ervum æquat magnitudine; ut, ὀροβιαῖα κατάπυα, pilulæ ervi magnitudine; apud Dioscor. 4. 115. Item, ὀροβίας, ου, ὁ, ervo similis, ervi speciem imitans; ut, ὀροβίας λιθάμπυος, tus ervi figuram habens; sic etiam, ὀροβίνος, confectus ex ervo; ut, ὀροβίνου ἀλθυσγου, apud Dioscor. l. 2. c. 131. Item; ὀροβίων, ου, τὸ, parvum ervum, seu, ervi granulum; diminut. & ὀροβίτης, idem quod ὀροβίας; unde in fœm. 'Οροβίτης χρυσοκόλλα, lutea, & in globulos formari solita; deniq; ὀροβίδιον, ου, τὸ, ervina, seu, farina ervi, &c. Omnia, à seq. Th. ὄροβος, ὁ, &c. V.

*ΟΡΟΒΟΣ, ου, ὁ, ERVUM, leguminis genus, q. ab ἐρέπτω, edo.

'Οροχῦα, quæ porrexit, præs. part. m. f. g. verbi ὀρέγω, porrigo, p. m. ὄρεγα. perf. part. m. ὀροχὼς, ῦα, & Syllog. Ion. ὀροχῦα.

'ΟΡΟ'ΔΑΜΝΟΣ, ε, ὁ, furculus, ramusculus. hinc & ὀροδαμνὶς, ίδος, ἡ, idem.

'Οροδεμνιάδες, nymphæ & apes; quia ἐν ὄρει δέμνιον habent, aut ab ὀροδαμνὶς.

'Οροθεσία, ας, ἡ, terminus positus, q. d. θέσις τῶν ὅρων, positio termini.

'Οροθέτης, finitor; qui terminos & limites alicujus agri vel regionis statuit; ex ὄρος, ὁ, & θέτης, à Th. τίθημι, &c. V.

'Οροθυέω, idem quod ὄρομαι.

'Οροιτύπος, idem quod ὀρειτύπος, sicut etiam ὀροίτυπος, idem quod, & ex iisd. cum ὀρείτυπος, &c. Quæ vide.

'Οροκαλίδες, Dor. pro ὄρεια μῆλα.

'ΟΡΟ'ΝΤΙΟΝ, ε, τὸ, herbæ nomen, an quod amet ὄρη, montes?

'Οροπέδιον, τὸ, colliculus, tumulus; ex ὄρος, τὸ, & πέδιον, τὸ, à Th. πέδον, τὸ, &c. V.

*ΟΡΟΣ, εος, τὸ, mons. q. ab ὄρομαι, excito, erigo: est enim erecta in tumorem terra. Hinc ὀρεινὸς, ὴ, & ὀρειος, α, ὁ, ἡ, montanus, montosus: at

*ΟΡΟΣ, ε, ὁ, terminus, limes, meta: ab ὄρω, video. Termini enim signari solent, ut sint ἐσχατιά. Hinc ὁρίζω, termino, definio. ὁρισμὸς, ε, ὁ, definitio. ἐξορίζω, termino, circumscribo. ἀποφασμὸς, ε, ὁ, determinatio, distincta rerum explicatio.

'Ορσάγγαι, Persarum linguâ vocantur hominum de rege bene meriti.

'Ορσαπίζης, montifrigilla avis; frigilla montana, apud Aristot. Hist. an. 8. 3. Ubi dicit avem esse σπίζης, magnitudine æqualem, nisi quòd habeat cervicem ceruleam, & quod in montibus versetur; ex ὄρος, τὸ, & σπίζα, ης, ἡ, V.

*Ὄρσμα, τὸ, impetus saltus, Hesych. verbale, a teq. ὀρσω, V.

*Ὄρσαν, irruerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. Ion. pro ὦρσαν. Sed ὀρσασα, præcipitans, pro ὀρσασα, a. 1. part. act. f. g. ab

'Ορσω, IRRUO, gradu concitato fero. f. ὀσω. p. ὦρσα. Them. ὄρομαι, concito.

'Ορσφὴ, ῆς, ἡ, fastigium; culmen, lacunar, contignatio, tectum: hinc Angl. roof. &

*Ὀρστὸς, ε, ὁ, tectum. Them. ἐρέω, tego. f. ἐρῶ.

'Οροφοφόρος, tectum, seu, contignationem ferens; unde ὀροφοφόρον ζῶον, dicitur quod aliàs ὀστρακόδερμον, Hesych. i. e. animal testam gerens, à præced. ὀροφὴ, seu, ὄροφος, & φορὸς, à Th. φέρω, &c. V.

'Οροφίας, ε, ὁ, in tectis versans; ut ὀροφίαι μύες ἢ ὄφεις, qui in camera, seu tecto, latibula habent, vel, ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυοθήρας ὄφις, serpens qui mures venatur in tectis; Eust. Od. ν. ab ὀροφὴ, vel, ὄροφος, & Th. ἐρέφω, &c. V.

'Οροφόω, ῶ, concamero, contigno; unde verbalia ὀροφωμα, τὸ, & ὀρόφωσις, ἡ, tectum; concameratio, contignatio, Athen. Ab iisd. cum præced. vide.

'Οροω, vide infra in ὀράω, à Th. ὀπὸς, vide.

'Ορόων, Poët. pro ὁρῶν, & in pl. ὀρόωντες, pro ὁρῶντες, præs. part. act. verbi ὀράω, video. f. ὀσω. p. ἄορακα. & Att. ἑώρακα.

'Ὀρόωντι, Dor. pro ὀράσῃ, seu ὁρᾷσι, videt. 3. plur. præs. ind. act. ejusdem verbi.

'Ὀράτε, videretis. Poët. pro ὁρᾶτε, 2. pl. præs. opt. act. verbi ὁράω, præs. opt. ὀραοίμι, ῷμι.

*Ὄρπετον, ε, τὸ, idem ac ὄρνεον, avis.

'Ορπηκα,

ʷΟρτηκα, ſtimulum, acc. ſing. ab
ʷΟΡΠΗΞ, ηκος, Dor. ὄρπαξ, ὁ, ſtolo, ramus, turculus ex radice arboris enatus. q. ab ἕρπω, quia ex arbore proſerpit.
ʷΟρρ᾽ ἐι, Poët. pro ὁ ῥ᾽ ἀπό.
ʾΟρρόπαστα, ſerum picis, i. e. ſereus humor qui è pice profluit dum coquitur, Hippoc. Gal. ex ὀρρὸς, ὁ, & πάσσω, ἡ, &c. V.
ʾΟρροπύγιον, vel ὀρθοπύγιον, vel ὀρθοπύγιον, ὁ, τὸ, ultima pars ſpinæ; ex ὄρθιος, πυγή, nates.
ʾΟρροπυγόστικτος, puncta, ſeu, notas in Orrhopygio habens; ex ὀρρὸς, πυγή, & στικτὸς, à Th. στίζω, &c. V.
ʾΟΡΡΟΣ, ου, ὁ, ſerum lactis. Dicitur & ὀρὸς, ῦ, ὁ, qu. ab ἐρέω, ſeu ῥέω, fluo. Sed
ʷΟρρος, ου, ὁ, linea, quæ ſcrotum medium interſecat. Et ſacri oſſis extremum, ſcribitur & ὄρος.
ʾΟρρόω, ſive, ὀρόω, in ſerum converto, in ſeroſam qualitatem muto: unde paſſ. ὀρόεσθαι, ſereſcere, ſeu, in ſerum abire; apud Ariſtot. à Them. ὀρρὸς, ὁ, V.
ʾΟρρώδέω, metuo. Sumpta Metaph. ab animalibus, quæ in metu caudam ſubter femora contrahunt. Them. ὀρρὸς, quod vide. Scribitur & ὀροδέω.
ʾΟρρώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, ſeroſus, ſereus; ut, ὀρρώδες γάλα, lac ſeroſum; apud Theophr. ab ὀρρὸς, ὁ, ſerum lactis, &c. V. Item, ὀρρώδης, ad caudam uſq; protenſus, Gal. in Lex. Hippocr. & ſic eſt ab ὄρρος, paroxytono, quod V. Item, ὀρρώδέως, non ſine metu, meticuloſè, Heſych. adv. à ſeq. vel, præced. V.
ʾΟρρώδία, ας, ἡ, timor, metus. vide præcedent.
ʷΟρσαι, Æol. pro ὄραι, a. 1. inf. act. verbi ὄρω, concito. f. ὀρῶ. Æol. ὄρσω.
ʷΟρσεῦ, ſurge, Ion. pro ὄρσε, præſ. imperat. verbi ὄρτομαι, quod Poëtæ finxerunt à f. Æol. ὄρσω, verbi ὄρω, excito.
ʷΟρσες, provoces, 2. ſing. a. 1. ſub. act. verbi ὄρω. f. Æol. ὄρτω.
ʷΟρσιμάκης, unde, ὀρσιμάκαιρα, Bacchum Poëta quidam dixit, pro, concitatorem mulierum, apud Plut. Symp. 4. à Th. ὄρω, fut. ὀρῶ, vel, ὄρτω; & χωὴ, αἰκὸς, ἡ, &c. V.
ʾΟρσίκτυπος, ου, ὁ, ἡ, Poët. horriſonus, vel qui ſtrepitum excitat: ὁ ὄρσον κτύπον ab ὄρω, excito, & κτύπος, ſonitus. Them. τύπτω.
ʾΟρσίλοχος, ου, ἡ, ORSILOCHUS, nomen propr.
ʾΟρσινεφὴς, ές, ὁ, ἡ, excitator nubium, Jovis Epithet. ab ὄρω, excito. f. Æol. ὄρτω & νέφος, nubes.
ʾΟρσίπους, ου, ὁ, ἡ, quatiens ſolum: ab ὄρω, quaſſo. f. Æol. ὄρτω & πέδον, ſolum.
ʾΟρσιπέτης, concitatis volans alis; ex ὄρω, f. ὄρσω, & πέτομαι, vel, πέτυμαι, &c. V. Heſychio verò ὀρσιπέτης, idem eſt quod ὑψιπέτης, altivolus, &c. id V.
ʾΟρσοδάκνη, beſtiola quædam, quam Gaza mordellam nominari poſſe ſcribit; quaſi ad mordendum concitata, Ariſtot. An. 5. 19. ex ὄρω, f. ὄρσω & δάκνω, V.
ʷΟρσω, per Sync. pro ὄρσεω, & hoc Ion. pro ὄρσε, præſ. imperat. paſſ. à præſ. act. ὄρω, quod à f. 1. formatum verbi ὄρω, excito.
ʾΟρσοθύρα, ας, ἡ, & Ion. ὀρσοθύρη, magna & alta janua: ex ὄρω, f. ὀρῶ. Æol. ὄρσω, excito, & θύρα, janua.
ʾΟρσυλοπεῖ, Heſych. ex Æſc. affert pro διαπολεμεῖται, ταράττεται; i. e. bello infeſtatur, turbatur; item, ὀρσυλοπεύω, exp. conturbo; apud Hom. hymn. in Merc. ex ὄρω, f. ὄρσω & λέπω; unde λοπὸς & λωπία, &c. V.
ʾΟρτοτρίαινα, nom. Æol. pro comm. ὀρτοτριαίνης, & Dor. ὀρτοτριαίνας, gen. ὀρτοτριαίνα, pro comm. ὀρτοτριαίνης, agitator tridentis. Epithet. Neptuni, ab ὄρω, excito, & τρίαινα, ης, ἡ, tridens. Them. τρεῖς.
ʷΟρτω, concitabo, f. Æol. verbi ὄρω. f. ὀρῶ.
ʾΟρτωρ, & ὄρτομαι, Heſych. affert ut novum verbum, & præſentis temporis Th. (factum ex fut. ὄρτω & ὄρσομαι, ab ὄρω, concito, & ὄρσομαι, concitor) pro τελῶ, audeo; unde etiam affert ὀρτμήν, pro διεγερμήν, &c.
ʾΟρυδρεχ, foramen unde aqua, concitato curſu, deſilit, i. e. ὀπὴ δι᾽ ἧς ὄρνυται ὕδωρ ὑψηλῶς, Euſt.
ʾΟρτάζω, Ion. pro ἑορτάζω, diem feſtum celebro. Th. ἑορτή.
ʾΟΡΤΑΛΙΣ, ίδος, ἡ, pullaſtra gallina. q. ab ὄρω, in altum erigo. Hinc ὀρταλίζω, incipio alas quatere & volatum tentare: ὀρταλιχος, ου, ὁ, avis pullus.
ʾΟρταλιχδὸς, idem quod ὀρτάλιχος, pullus adhuc implumis, &c. Vel, idem quod ipſum Th. præced. ὀρταλὶς, quod V.
ʾΟρτὴ, ῆς, ἡ, Ion. pro ἑορτὴ, dies feſtus.
ʾΟρτυγία, ας, ἡ, olim inſula, poſtea facta continens.
ʾΟρτυγοκόπος, qui ludit ludum qui ὀρτυγοκοπία, dicitur, Poll. l. 9. Unde ὀρτυγοκοπία, ludus in quo ὁ ὄρτυξ ἐυκόπετο τῷ δακτύλῳ; ludus ſcil. in quo percutiebatur coturnix; & ὀρτυγοκοπέω, ludo, ſeu, exerceo ludum ſedentarium coturnicum; item, ὀρτυγοκοπικὰ ὀνόματα, vocabula propria τῆς ὀρτυγοκοπίας, Poll. ibid. à Th. ὄρτυξ, υγος, ὁ, & κοπὴ, ἡ, à Th. κόπτω, &c. V. Item, ὀρτυγομανία, inſanus coturnicum amor, Athen. 11. ex ὄρτυξ, υγος, & μανία; à Th. μαίνομαι, &c. V. ὀρτυγομήτρα, coturnicum matrix; Ariſtoph. in avib. eſt etiam, coturnix maxima, Ariſtot. An. 8. 12. ex ὄρτυξ, υγος, & μήτρα, ἡ, V. ὀρτυγοπώλης, q. i coturnices vendit; ab ὄρτυξ, υγος, & πώλης, ὁ, V. Item, ὀρτυγοτροφεῖον, locus ubi coturnices aluntur; ex ὄρτυξ & τροφὴ, ἡ, à Th. τρέφω, &c. V.
ʾΟΡΤΥΞ, υγος, ὁ, COTURNIX. qu. ab ὄρω, quod facile ad pugnam concitetur.
ʷΟρτυξ, υγος, eſt etiam herba quædam, quæ & στυχάδης; teſte Theophr. Hiſt. Pl. 7. 10. & Plin. 21. 17.
ʾΟρύα, apud Epicharmum dicitur chordâ ut Ulpianus tradit apud Athen. l. 9. Heſychio verò, eſt inteſtinum coctum.
ʾΟρυγάνω, eructo, vomo, idem quod, & pro ἐρεύγομαι, V.
ʾΟρυχὴ, ἡ, propriè foſſio, ſed exp. & uſulatus; item, ὄρυγμα, τὸ, foſſa, fovea, Xen. peculiariter autem ſic dicebatur Athenis fovea in quam fontes conjiciebantur; verbale, à Th. ὀρύσσω, f. ὀρύξω, &c. V.
ʷΟΡΥΖΑ, ης, ἡ, ORYZA, Angl. Rice.
ʾΟρυκτὴρ, ῆρος, ὁ, foſſor; ab eod. cum ſeq. V.
ʾΟρυκτὸς, ὴ, όν, defoſſus, a, um. ab ὀρύσσω, fodio.
ʾΟΡΥΜΑΓΔΟΣ, ου, ὁ, ſtrepitus, fragor, tumultus.
ʾΟρυξ, capra quædam ſylveſtris: ab ὀρύσσω, quia pedibus prioribus terram effodit.
ʾΟρυξ, eſt propriè, q. d. foſſor; Heſychio eſt λαοξοϊκὸν σκεῦος, vel, σκαφίδιόν τι, item, piſcis quidam; & animal quadrupes quod dorcadem colore refert; de quo Ariſtot. & Ælian. Vide præced. Item, ὄρυξις, εως, ἡ, foſſio, foſſura. Suid. Verbalia ab ὀρύσσω, fut. ξω, &c. V.
ʾΟΡΥΣΣΩ, ſeu ὀρύπω, f. ξω, fodio. p. ὄρυχα, a. 1. ἄρυξα, a. 2. ὤρυγον. perf. paſſ. ὀρώρυγμαι, ξαι. Hinc ὄρυγμα, ατος, τὸ, foſſa, fovea. ὄρυξις, εως, ἡ, foſſio, foſſura. ὀρυχὴ, ἧς, ἡ, idem: ὀρυκτὴρ, ῆρος, ὁ, foſſor.
ʾΟρυχὴ, ἡ, foſſio, foſſura, Plut. Symp. 4. 5. Item, roſtrum ſuis, quo fodit & vertit terram, &c. Vide Th. ὀρύσσω.
ʾΟρφανὰ τέκνα, orphani, ab ὀρφανὸς, pupillus.
ʾΟρφανεύω, & ὀρφανίζω, pupillorum curam gero; orphanos curo; item, ὀρφανεύσμαι, orphanus ſum; ſeu, orphanos curor; Euryp. in Hippol. ab eod. cum ſeq. Vide. Ab ὀρφανίζω, eſt etiam verb. ὀρφανιστὴς, οῦ, ὁ, curator pupillorum, tutor, &c.
ʾΟρφανία, ας, ἡ, orbitas liberorum: &
ʾΟρφανίζω, orbo, privo. cum gen. ὀρφανίζεσθαι, parentibus orbari, orbum eſſe. Th. ὀρφανὸς, pupillus.
ʾΟρφανικὸς, ὴ, όν, pupillaris: ab
ʾΟΡΦΑΝΟΣ, ου, ORPHANUS, pupillus, orbis parentibus, deſertus, privatus q. ab ὀρφὴς, obſcurus, negligitur enim & velut in tenebris verſatur.
ʾΟρφανοτρέφω, orphanos alo ſeu educo; vel, educationis orphanorum, ſeu, pupillorum curam gero; item, ὀρφανοτρο-

φεῖον, locus in quo orphani aluntur; utrumq; ab ὀρφανοτρόφος, qui orphanum, seu, orphanos alit; pupillorum nutritor; ex ὀρφανὸς & τρέφω, &c. Vide.

Ὀρφεύς, έως, ὁ, ORPHEUS. Quis fuerit Orpheus docet Pindar. Pythior. Od. 4. 253.

Ὀρφεωτελεστὴς, qui Orphicis mysteriis initiat; ex ὀρφεύς, έως, & τέλη, τὰ, mysteria, &c. V.

Ὀρφναία, seu -αίη, subſtantivè pro ὄρφνη. f. g. à ſeq.

Ὀρφναῖος, α, ον, i. em ὀρφνικὸς, ὴ, & ὀρφνὸς, ὴ, tenebroſus, a, um, obſcurus, acer: à ſeq. Them.

ΟΡΦΝΗ, ης, & Dor. ὄρφνα, tenebræ, obſcuritas: q. ab ὀρφνὸς, lucis expers.

Ὀρφνίεις, idem quod ὀρφναῖος, V. Item, ὄρφνιν, idem etiam; ſed de colore plerumq; dicitur, pro, ater pullus; ut, ὄρφνιον χῶμα; & ὄρφνινα ἱμάτια; apud Plat. & Poll. Item, ὄρφνιον, & ὀρφνὶς, pulla, ſeu, atra veſtis, Heſych. Omnia, à præced. Th. ὄρφνη, V.

ΟΡΦΝΟΣ, ῦ, ὁ, lucis expers, orbus aliis quoq; rebus. Eſt & ὀρφὼς, vel Att. ὀρφὰς, ὁ, ORPHUS piſcis.

Ὀρφνώδης, ες, ὁ, ἡ, ἠ. idem quod ὀρφναῖος, & ab eod. id V.

Ὀρχαμος, princeps, pro ἀρχὸς, idem quod ἄρχαμος. Them. ἀρχὴ, principatus.

Ὀρχὰς, ſeptum, ſepes; item, ſpecies oleæ, Heſych. a Th. ὀρχος, ὁ, V. Unde etiam, ὀρχάμη, Poll. eſt terra ſylvaricis arboribus denſa; arboretum, &c.

Ὀρχατος, ου, idem quod ὄρχις, εως, ὁ.

Ὀρχάω, idem quod ὄσχω, ſcrotum, ſeu, facculus teſticulorum; teſte Gal. Item, ὀρχείδιον, ſive, ὀρχίδιον; teſticulus; utrumq; à Them. ὄρχις, εως, ὁ, V.

ΟΡΧΕΟΜΑΙ, ſalto, tripudio: f. ήσομαι. a. 1. m. ὀρχησάμην, ω, απο. a. 1. part. m. ὀρχησάμενος, η, ον. q. ab ἤρχμην, incedo. Hinc ὀρχηστὴς, ὴ, & ὀρχηστὴρ, ῆρος, ὁ, ſaltator.

Ὀρχεῦνται, tripudiant, Dor. pro ὀρχοῦνται, 3. pl. præſ. ind. ſuperioris verbi.

Ὀρχιδὸν, vel ὀρχιδὸν, viritim, adv. q. d. κατ' ὄρχεις. Th. ὄρχις, εως, ὁ, teſticulus.

Ὀρχηθμὸς, ὁ, ſaltatio, genit. Ion. ὀρχηδμὸ. Th. ὀρχέομαι.

Ὀρχηστὴς, ἐος, ἠ, idem, & ab eod. Them.

Ὀρχήσομαι, f. 1. m. verbi ὀρχέομαι, ſalto, quod V.

Ὀρχηστὴρ, ῆρος, ὁ, necnon.

Ὀρχηστὴς, ὴ, ὁ, ſaltator: &

Ὀρχηστικὸς, ὴ, ſaltatorius: ab ὀρχέομαι, ſalto.

Ὀρχήστρα, ας, ἡ, ORCHESTRA, locus in theatro, ubi chorus ſaltabat, vel ſenatorum erant ſubſellia: quod &

Ὀρχηστὺς, ύος, ἡ, ſaltandi ars: ab eod. Them.

Ὀρχηστρὶς, ίδος, ὁ, ἡ, ſaltatrix, apud Xen. in Symp. ab eod. Th. ὀρχέομαι, V.

Ὀρχηστοδιδάσκαλος, ſaltator, qui ſaltatoriam artem docet, Xen. & Athen. à præced. ὀρχηστὺς & διδάσκαλος, ὁ, V.

Ὄρχηλος, orchilus; avis, quæ & σταλπιγκτὴς, dicitur, teſte Heſych. noctuæ inimicam eſſe tradit Ariſtot. & Schol. Ariſtoph. dicit eſſe avem parvam, & libidinoſam, dictam παρὲξ δὲ ὄρχεις; à Them. ſcil. ὄρχεις, vide.

Ὀρχιπέδη, vinculum teſtium in Epigr. ab ὄρχις, ὁ, & πέδη, ἡ, V.

ΟΡΧΙΣ, εως, ὁ, teſtis, teſticulus: item nomen herbæ, & piſcis. q. ab ὀρέγομαι, appeto, hinc τελόρχης, ου, ὁ, habens tres teſticulos.

Ὀρχόμβιος, ου, ὁ, nomen prop. viri.

ΟΡΧΟΣ, ου, ὁ, plantarum ſeries, vitium ordo; hortus: hinc ὄρχος, acc. pl. Dor. ex quo componi videtur una cum Yard, Angl. Orchard.

Ὀρχοτομέω, teſtes excido; caſtro, eviro; unde, ὀρχοτομία, teſtium amputatio, caſtratio, ſeu, caſtratura; ex ὄρχις & τέμνω, unde τμὴ & τομὸς, ὁ, &c. V.

ΟΡΩ, excito, concito: f. ὀρῶ, & ὄρσω; Æol. p. ἄρκα. p. m. Att. ὄρορα. hinc ὀρσορὸς, excito, κινητὴς, pulvis excitatus.

Ὀρᾶ, contract. ex ὁράω, video.

Ὀρώατο, Ion. pro ὄρσντο, 3. pl. opt. ab ὀρέομαι, video.

Ὀρώω, ῶας, ῶη, videam, præſ. opt. Att. pro ὁρῶμι, ῶμι, verbi ὁράω, quod vide.

Ὀρῶμαι, contracte ab ὀρέομαι: ſic in pl. ὁρώμεθα. præſ. ind. paſſ. ὁρῶνται, pl. part. præſ. act.

Ὀρῶμεν, 1. pl. ind. act. verbi ὁράω, video.

Ὀρῶν, gen. pl. ab ὄρος, εος, τὸ, mons. Sed ὀρῶν, præſ. part. ab ὁράω.

Ὄρορε, Att. pro ἄρκα, p. m. verbi ὄρω, excito. pluſq. p. m. ὀρώρειν, & ὠρόρειν, εις, ει.

Ὀρορέχατο, 3. pl. pluſq. p. paſſ. Ion. pro ὀρωρέχμβροι ἦσαν, ab ὀρέγω, porrigo, extendo. f. ξω. p. ὄρεχα. & Att. ὀρόρεχα.

Ὀρόρη, moveatur, 3. ſing. ſub. præt. m. vide ὄρορε.

Ὀρόρηκα, perf. act. Att. redupl. pro ὄρηκα, verbi ὀρίω, ῶ. f. ήσω. unde perf. paſſ. ὀρόρημαι. Niſi malis eſſe præſ. ſub. paſſ. 3. ſing. verbi ὀρόρε, quod factum ex præt. m. ὄρορε, verbi ὄρω, excito, quod vide.

Ὄρορον, extuli, Att. pro ἦρον, a. 2. vel imperf. act. verbi ἔρω, concito.

Ὀρώρυχα, fodi, Att. pro ἄρυχα, perf. act. verbi ὀρύσσω, fodio: f. ξω.

Ὄρσορ, excito, concito; idem cum ὄρορε, & ex ejus præt. med. ὄρσορε, factum; id V. Occurrit non ſemel in Od. τ. &c.

Ὀρῶσι, videntes, præſ. part. f. g. plur. num. contract. verbi ὁράω, video.

Ὅς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod. artic. poſtpoſ. variis partic. jungitur, ut ὅσπερ, ὅστε, ὅσπερ, interdum uſurpatur pro τίς, quis? & pro τις, aliquis. item pro ὅτου, vel ἐκεῖνος, hic vel ille. Hinc ᾗ, ubi, πᾗ, ubi? ubinam. ὅθεν, und. πόθεν, unde?

Ὅσα, quanta, nom. plur. n. g. ab ὅσος, quantus: adverbialiter, quantum.

Ὁσάκις, & ὁσάκι, quoties, adv. citrà interrog. Th. ὅσος, quantus.

Ὁσαπλάσιος, α, & ἰσοπλασίων, ον, ὁ, ἡ, quantuplus, quantuplex, (indefin.) ab eod. Them.

Ὁσαχῆφ, quâ maxime ratione; ut, ὁσαχῆφ ἂν ἰῶ σωσαιτ', i. e. quâ maximè ratione fieri poterit; pro viribus, Plat. à Th. ὅσος, V.

Ὁσαχῇ, adv. ubicunque. Them. ὅσος, quantus.

Ὅσγε, ἥγε, ὅγε, qui quidem, quæ quidem, &c. Ab ὅς, qui & γε.

Ὁσδυνη, olent, Dor. pro ὄζεσι, 3. pl. præſ. ind. verbi ὄζω, oleo. f. ὀσω. Sic ὀσδω, pro ὄζω.

Ὀσδω, oleo, ità Doricè dicitur, pro Th. ὄζω, quod V.

Ὁσέτειος, annuus; factum ex ὅσα ἔτη; i.e. quotannis; ex ὅσος, ſcil. & ἔτος, τὸ, V.

Ὁσημέραι, quotidie, pro ὅσαι ἡμέραι.

Ὅσια, ων, τὰ, juſta, parentalia; item beneficentia: &

Ὁσία, ας, & Ion. ὁσίη, ης, ἡ, fas, expiatio, juſta funebria: &

Ὁσίλω, acc. ſing. Ion. f. g. ab ὅσιος.

Ὅσιον, τὸ, interdum ſignificat ſanctum, juſtum, fas; idq; vel cum ἐστὶ, vel, abſolute eſt neut. à ſeq. Them. ὅσιος, V.

ΟΣΙΟΣ, ία, ον, ſanctus, a, um; juſtus. dat. pl. ὁσίοισι. Ion. Hinc

Ὁσιότης, ήτος, ἡ, ſanctitas, pietas: &

Ὁσιόω, ῶ, f. ώσω, ſanctum reddo; item pio, expio: ab ὅσιος, ſanctus.

Ὁσίως, adv. ſanctè: ab eod. Th.

Ὁσιωτὴρ, ῆρος, ὁ, qui hoſtium immolabat apud Delphos, Plut. In Hellen. eſt verbale, à præced. ὁσιόω, vide.

Ὁσκιε, quicunq; Poët. pro ὅς ἄν.

Ὀσμήσομαι, odoror, olfacio, in Epigr. Item, ὀσμᾶς, ᾶδος, herba quæ & ononis, ſive, anonis; ab odoris ſuavitate dicta, Dioſc. 3. 147. Utrumq; à ſeq. ὀσμὴ, V.

Ὀσμὴ, ῆς, ἡ, odor: ab ὄζω, Dor. ὄσδω, oleo.

Ὀσμήρης, ες, ὁ, ἡ, ἠ, & ὀσμηρὸς, ὴ, ὁ, ὁ, idus, fragrans, odorus, Nicand. à præced. ὀσμὴ, odor; unde etiam, ὀσμὶς, idem.

Ὀσμύλη, ὀσμυλία, & ἄσμυλος; omnia, idem quod ὄζαινα; id vide ſuo loco; unde etiam, ὀσμυλίδιον & ὀσμύλιον, parva ozena; diminutiva ab ὀσμύλη, apud Heſych. Poll. & Ar. ſtoph.

Ὀσμώδης, ες, ὁ, ἡ, odoratus, odorus; ab ὀσμὴ, ἡ, V.

Ὅσον, adverbialiter, quantum, quatenus: &

Ὁσονεῖ, idem ac ὅσον τε, circiter, fermè: &

Ὁσονέν, Ion. pro ὁσονῆν, quantulumcunque: &

'ΟΣΟΣ, η, ον, & Poët. ὅατος, quantus, a, um, citrà interrog. in plur. ὅσοι, ὅσαι, ὅσα, quicunque, &c. ἐφ' ὅσον, quamdiu. καθ' ὅσον, quatenus. Hinc & ὁσάκις, quoties. πόσος, quantus? ποσάκις, quoties? ποσὸς, aliquantus. τόσος, tantus. τοσοῦτος, idem.

'Οσπερ, ἥπερ, ὅπερ, qui, quæ, quod. Th. ὅς, idem.

'ΟΣΠΡΙΟΝ, ου, τὸ, legumen. q. à σπείρω, semino.

'Οσπριοπώλης, & in fœm. ὁσπριοπῶλις, leguminum venditor vel, venditrix; à præced. Th. ὄσπριον, (quasi ἀσπόριον, Metathesi literarum) & πωλέω; unde πώλης, &c. V. Sic, ὁσπριώνης, leguminum emptor; cui commissum est munus emendorum leguminum; unde ὁσπριωνία, ipsum munus τῆς ὁσπριωνῶν; ab ὄσπριον, & ἀνέομαι, &c. Vide.

'Οσπριώδης, legumini assimilis, qui è leguminum est genere, Athen. l. 9. à Th. ὄσπριον, V.

'Οσπριλέων, herba, quæ legumina leonis in modum suffocat, Geopon. l. 2. ab ὄσπριον & λέων, &c. V.

'Οσ', oculos, dual. num. pro ὄατε, vel ὄατε, ab ὄσσος, ου, τὸ, oculus. Th. ὄπωμαι, video, vide ὄατε.

'Οσ' pro ὅσαι, quæcunque: ab ὅσος, & Poët. ὅατος, quantus.

'ΟΣΣΑ, ης, ἡ, vox, fama, rumor, nomen. q. ab ὄψ, vox. Hinc ἐατόμαι, auguror, vaticinor; item video.

'Οσσι, pro σάκις, quoties: &

'Οσσαι, Poët. pro ὅσαι, quotquot. pl. num. f. g. ab ὅσος, & Poët. ὅατος, quantus.

'Οσσάπις, pro ὅσον, quantum.

'Οσσάπις, quantus; unde præced.

'Οσσάπιος, quatenus; utrumq; à Th. ὅσος, V.

'Οσσε, τὼ, oculos, dual. num. pro ὄατε, per Apocopen τῶς, vel per Metaplasm. pro ὄατω, ab ὄατος, ου, vel ὄσσος, ου, τὸ, oculus: ab ὄσσομαι, quod pro ὄπωμαι, video.

'Οσσετο, prævidebat, 3. sing. imperf. Ion. verbi ὄσσομαι, video, Æol. pro ὄπωμαι, f. ὀφθήσομαι, p. ὦμμαι.

'Οσσεύομαι, vel, ὀττεύομαι, ominor, vaticinor, auguror, Polyb. l. 1. Unde ὀσσεία, vel, ὀττεία, ἡ, exp. μαντία, vaticinatio, divinatio, Suid. Item, religio; apud Dion. Halic. l. 9. à Th. ὄατε, ἡ, V.

'Οσσα, ης, ἡ, OSSA, mons Thessaliæ.

'Οσσίχον, Dor. pro ὅσον, quantum.

'Οσσίχος, quantulus, vel, quantus; unde præced. ὁσσίχον; & utrumq; à Th. ὅσος, V.

'Οσσοι, Poët. pro ὅσοι, quicunque: ab ὅσος.

'Οσσομαι, video, Æol. pro ὄπτομαι hinc ὁσσόμενος, præs. part. Ion & ὄσσομαι, prædico, auguror: ab ὄσσε, omen.

'Οσσον & ὄσσον, pro ὅσον, quantum.

'Οσσος, ου, ὁ, & ὅσσος, ου, ος, ου, τὸ, oculus in dual. τὼ ὄσσε, per Apocop. pro ὄατε, vel per Metaplasm. pro ὄατω in dat. plur. ὄσσις, ab ὄσσομαι, Æol. pro ὄπτομαι, video.

'Οσσος, η, ον, quantus; ut, Il. ω, ὅσσος ἐὼν οἷός τε, quantus qualisq; & cum compar. ὅσσῳ, vel ὅσῳ μᾶλλον, quanto magis; ut & cum superl. ὅσσον, vel, ὅσσον πλεῖστος, quantum plurimum; est cum duplici σσ, Poëticè pro ipso Th. ὅσος, V.

'Οστε, pl. ab ὀστέον, ου, τὸ, testa. Sed ὀστᾶ, contractè pro ὀστέα, ossa, plur. num. ab ὀστέον, ου, ος.

'Οσφάγεον, ου, forceps, seu, volsella, quâ ossa eximuntur; Gal. a Th. ὀστέον, τὸ, & ἄγχω, ἡ, &c. V.

'Οστικὸς, idem quod ὀστώδης, quod vide.

'Οσάριον, ου, τὸ, ossiculum, in Epigr. l. 2. est diminut. à Th. ὀστέον, τὸ, V.

'Οστρίς, Atticum est, ut & ἄστρις, apud Athen. & Etym. idem quod, & pro ipso Th. στρὶς, V.

'Οστα, ων, OSSA, pl. num. ab ὀστέον, os, ossis.

'Οστέϊνος, & ὄστινος, item ὀστώδης, ους, ὁ, ἡ, osseus: ab ὀστέον.

'Οστεοπάτης, & ὀστεόπτης, ossa tundens, apud Hippocr. à Th. ὀστέον & κόπτω, unde κοπὴ, ἡ, &c. V. Item, ὀστεολογία, liber, sermo, seu, tractatus de ossibus, Gal. in medic. ex ὀστέον & λόγος, ὁ, V.

'ΟΣΤΕ'ΟΝ, ου, gen. έος, οῦ, τὸ, os, ossis. q. ab ἰσάω, quia stabilit corpus: unde costa.

'Οστις, ἥτις, ὅτι, gen. ὅτου, ἥτινος, &c. quis, quinam, quicunque: ab ὅς, quis, & τίς.

'Οστίτης μυελὸς, medulla quæ in ossibus est; ossium medulla; à Them. ὀστέον, τὸ, V.

'ΟΣΤΑΙΤΞ, γος, ἡ, scintilla; item cirrus, cincinnus.

'Οστοκόπος, idem quod ὀστεοκόπος, id V. Item, ὀστολόγος, qui ossa legit, seu, colligit; ut qui crematorum cadaverum ossa inter cineres colligit; unde, ὀστολογέω, ossa lego, seu, colligo; & Metaph. perquiro, indago; more eorum qui in crematorum corporum cineribus ossa perquirunt, & cum diligentia aliqua colligunt, Suid. ex ὀστέον & λέγω, colligo; unde λογὰς & λογία, &c. Vide. Item, ὀστομαχία, vel, ὀστομάχιον, quum officulis certatur ludendo; officulorum certamen, seu, ludus; ab ὀστέον, & μάχομαι; unde μάχη, μαχέομαι, &c. V.

'Οστᾶν, ᾶ, τὸ, os, ossis, est contract. pro Th. ὀστέον, νῦ, V.

'Οστραίνω, ossa ostendo, seu, conspicienda præbeo; à Th. ὀστέον, τὸ, & φαίνω, f. φανῶ, unde varia ejus comp. desinunt in φάνης, & φανέω, &c. V.

'Οστρεῖς, nom. vel acc. pl. ab

'Οστρεὺς, έος, ὁ, ἡ, osseus naturâ: ab ὀστέον, ου, τὸ, os, & φύσις, natura. Th. φύω, nascor.

'Οστρακεὺς, qui testas conficit, figulus; in Epigr. Item, ὀστρακίας, testaceus, testam referens, &c. Utrumq; à Th. ὄστρακον τὸ, V.

'Οστρακίζει, quid? vide in ὄστρακον.

'Οστρακίνδα, ostracorum lusus, Poll. l. 9. quod genus ludi, dicitur etiam, ὀστρακισμὸς; à Th. ὀστρακον, τὸ, V. Unde etiam, ὀστρακίζομαι, testulis in urnam collectis damnor, seu, relegor, Thuc. l. 1. & 8. quod est pass. ab act. ὀστρακίζω, V.

'Οστρακινος, η, ον, testaceus, a, um: ab ὄστρακον, ου, τὸ, testa.

'Οστράκιον, τὸ, fictile; item, parva testa, conchula; sed ὀστρακὶς, ίδος, ἡ, dicitur nux pinea, ejusq; nucleus, Athen. l. 1. Sed Hesychio, est simulacrum Veneris quoddam; utrumq; à Them. ὄστρακον, τὸ V.

'Οστρακισμὸς, ῦ, ὁ, OSTRACISMUS, relegatio per testulas in urnam missas: ab eod. Them.

'Οστρακίτης, ου, ὁ, testaceus, testam referens; ut, ὀστρακίτης λίθος, lapis testæ similitudinem habens, Dioscor. 5. 165. apud quem etiam, occurrit fœm. 'Οστρακῖτις, l. 5. 84. Ab ὀστρακίας, seu, Th. ὀστρακον, τὸ, V.

'Οστρακόδερμος, ου, ὁ, ὀστρίπellis: ab ὄστρακον, ου, τὸ, testa, & δέρμα, ατος, τὸ, pellis, quod à δέρω, excorio. Th. δέρας, ατος, τὸ, pellis.

'ΟΣΤΡΑΚΟΝ, ου, τὸ, testa, etiam ea, quæ de pisce dicitur: qu. ab ὀστέον, os. Hinc ὀστρακινος, testaceus. ὀστρακίζω, testulis in urnam conjectus damno, relego. ὀστρακισμὸς, relegatio.

'Οστρακόστρωτος, testaceum tergum habens; ab ὄστρακον, τὸ, & στρῶτος, ὁ, &c. V.

'Οστρακόω, ῶ, in testam seu testaceam duritiem verto; testaceâ duritie obduco, Aristot. in Probl. Unde pass. 'Οστρακέομαι, in testam mutor, in testaceam naturam abeo; apud Lycophr. Verò, ὀστρακομύϊν, exp. putamine contecta; à Th. ὀστρακον, τὸ, V. Unde etiam, ὀστρακώδης, εος, ὁ, ἡ, testaceus; qui testam imitatur, Dioscor. 5. 84. &c.

'ΟΣΤΡΕΟΝ, seu ὄστρειον, ου, τὸ, OSTREUM: & OSTRUM, color ostrinus: q. ab ὀστέον, os.

'Οστρεος, purpureus; à Th. ὄστρεον sive ὄστρεον, τὸ, ostrum, i.e. color qui ex conchârum sanie conficitur, &c. V.

'Οστρεώδης, sive, ὀστρειώδης, ostrea referens; qui ostrea, vel, ostrum imitatur; unde in neut. plur. τὰ ὀστρεώδη, sive, ὀστρειώδη, quæ ex ostreorum genere sunt; à Th. ὄστρεον, sive, ὄστρειον, &c. V.

'ΟΣΤΡΥΣ, υος, vel ὀστρύα, ας, ἡ, OSTRYA, vel OSTRYS, arbor.

'Οστώδης, ους, ὁ, ἡ, osseus; osse abundans; vel, ossi similis; ut, ὀστώδης πλάπα, Athen. l. 7. & ὀστώδεις κρέας, l. 6. à Th. ὀστέον, τὸ, V.

'Οσφρήδιον, olfactorium; à seq. Th. ὀσφρόμαι, V.

'ΟΣΦΡΑΙ'ΝΟΜΑΙ, f. αἴσομαι, odoror, olfacio, ὀσφράμομαι, idem, f. ὀσφρήσομαι, perf pass. ὄσφρημαι, σαι, ται.

'Οσφραντὴς, οῦ, ὁ, q. d. odorator, olfactor; item, ὀσφραντὸς, ὴ, ὁ, qui odoratu, seu, olfactu capi potest; quidam exp. odorabilis; item, olfacto idus, olfactu excitans; unde ὀσφραντικὸς; idem; item, odorandi, seu, olfaciendi facultate valens; & ὀσφραντήριον, ου, τὸ, olfa-

olfactoriam; omnia, a præced. Th. ὀσφραίνομαι, V.
Ὀσφρόμομαι, ῶμαι, idem quod Th. ὀσφραίνομαι, id V.
Ὄσφρησις, εως, ἡ, odor: &
Ὄσφρητος, η, ον, odoratus: à præced. ὀσφρόμομαι.
Ὀσφρητὸς, & ὀσφρητικὸς, idem quod ὀσφραντὸς, & ὀσφραντικὸς, &c. V.
Ὀσφραίνομαι, qui odoratur, per Syncop. pro ὀσφρανέμομαι, præs. part. ab ὀσφραίνομαι, quod V.
Ὀσφύς, ύος, ἡ, lumbus, ilia: accus. ὀσφύν. Alii ὀσφῦν & ὀσφύν.
Ὀσφὺς, ἡ, est ea dorsi pars quâ cingimur, totius spinæ partium crassissimis maximisq; vertebris compacta; unde dictam volunt quasi ὀχυφύν, quod ea pars ossea sit & excarnis. Aristoteles verò, indè nomen habere, scribit; quòd sit ὅπισθεν διάζωμα, &c. Vide præced.
Ὀχεύω, ε, & ὄχεω, ε, ὁ, & ὄχεον, ε, τὸ, item ὀχέα, ας, ἡ, nec non ὄχμη, & ὤχμη, ης, ἡ, ramus, novellus palmes: & pro ictoto sumitur. Th. μόσχος, vitulus, ramulus.
Ὀχοφόρος, seu, ὀχοφόρος, vitis palmitem racemis onustum gestans; unde, ὀχοφόρια, sive, ὀχοφόρια, festum quo vitis ramulos racemis onustos gestabant, Plut. in Thes. ab ὄχος, præced. & φορὲς, V.
Ὅτ' ut & ὅθ' pro ὅτε, quando.
Ὅταν, seu ὅτ' ἄν, quum, conjunct. item quamdiu: ex ὅτε, & ἄν.
ΟΤΕ, quando, quum; quandoque; quoniam. Poët. ὅτις, Dor. ὅκκα. Sed πότε, quando? ποτὲ, tunc. ὅτε ἔν, quandoquidem.
Ὅτεο, Ion. & Dor. ὅτευ, pro ἅπτομαι, quod V.
Ὁτεωτεῦπτω, Ion. pro ᾧ τινι τεύπτω, quo modo.
Ὁτεώδη, pro ᾧτινιδὴ, cuicunque. Sic ὁτέων, pro ὧντινων, quorum.
ΟΤΙ, & Poët. ὅτι, quod, quia, conjunctio. Sed ὅ, τι, quicquid, pronomen, n. g. ab ὅστις. Sed διότι, quare, quamobrem.
Ὅτις, Poëticè, idem quod ὅστις, quis, vel, qui, &c. V.
Ὁτιὴν, quis igitur? ab ὅς, quis, & ἴν, ergo.
Ὀτλέω, f. ήσω, & ὀτλεύω, f. εύσω, ærumnas fero; sustineo: à seq. ὄτλος. Indè nonnulli Angl. toyl. ortum ducunt.
Ὄτλημα, τὸ, ærumna, miseria; unde, ὀτλήμων, ærumnosus, miser; verbalia, à præced. ὀτλέω, V.
Ὄτλος, ε, ὁ, ærumna: à τλάω, per Pleonasm. τὸ ὀ, quod à ταλάω, suffero: ex quo per Syncop. fit τλάω.
Ὀτρέω, & ὀτρεύω, ῶ, strepito: à seq. Them.
Ὄτοβος, & ὄτρος, ε, ὁ, strepitus, tumultus, tonitus: q. ab ὄτω, moveo, & βοὴ, clamor
Ὀτοτοῖ, & ὀτοτοῖ, heu, hei, apud Euryp. Æschyl. & Luc. &c. Unde, ὀτοτύζω, & ὀτοτύζω, dico ὀτοτοῖ, i.e. fleo, lugeo, Hesych.
Ὅτε, Atticè pro ἕτος, gen. sing. ab ὅστις, qui: quod ab ὅς, & τὶς.
Ὀτρηλέως, celeriter, ocyssimè, accuratè, adv. Th. ὀτρωύω, f. ωῶ, incito.
Ὀτρηρὸς, ὸ, celer, citatus; impiger, in nom. dual. ὀτρηρὼ, ab ὀτρηρόω, incito, hortor.
Ὀτριχες, pro ὁμοιότριχες, ejusdem pili. nam ὅμοι, patitur, hanc Syncopen, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, capillus.
Ὀτρωύομεν, 1. pl. præs. ind. act. verbi ὀτρωύω, quod V.
Ὀτρωτὴρ, ῆρος, ὁ, incitator, qui instigat, & urget. Hesych. est verbale, à seq. ὀτρωύω, V.
Ὀτρωτὸς, ύη, όν, hortatio, instigatio. Th. ὀτρώω.
ΟΤΡΥΝΩ, incito, instigo, adhortor. f. ωῶ, & Ion. ὀτρωέω, in pass. ὀτρύνομαι, incitor. Hinc ὀτρηρὸς, ὸ, celer, diligens.
Ὄττα, vide ὅσσε.
Ὀττεία, vide ὀσσεία, in ὀσσεύομαι.
Ὅττι, quia, quoniam, Poët. pro ὅτι, quod.
Ὄττιμεν, Poët. pro ὅ, τι & μεν, quodcunque.
Ὄττος, vide in ὄπτος.
Ὀττοτοῖ, hei, heu, ah! hinc ὀττύζω, lamentor.
Ὅτῳ, Att. pro ᾧτινι, cui; ab ὅστις, quicunque; ex ὅς & τὶς, quis.
Οὐ seq. conson. οὐκ, seq. vocali tenui, & οὐχ seq. vocal. aspirat adv. non. Duplex negatio apud Græcos fortius negat, & vertitur nequaquam.
Οὗ pro ὅπου, ubi, adv. Sed πῆ, ubi?
Οὗ, sui, gen. vel ab ὅς, ἥ, quis, cujus: &
Οὗ pro οἷ, quò, Jos. 1. vers. 9. 16.
Οὖ, misisti, pro ἧσθα vel ἧς, & contract. ᾗ, 2. sing. a. 2. ind. m. vel a. 2. imperat. m. ab ἵημι, mitto. f. ἥσω, a. 2. ἧκα.
Οὐὰ, vah, ! adv. Marc. 15. 29.
Οὖα, nomen est arboris ejusdem, quæ & ὄα, ὄη, & οἴη, appellatur; Latinis forbus, &c. V.
Οὐαὶ, VÆ, adv. cum dat. ᾗ ἐαὶ, miseria.
ΟΥ^ΑΣ, ᾶτος, τὸ, auris, Poët. pro οὖς, ὠτὸς, τὸ, idem dat. plur. ἄασιν.
Οὐασὰ, aures, vasorum ansæ. nom. pl. ab ἆας, ᾶτος, τὸ, auris, & contracte οὖς, ὠτὸς, τὸ, idem.
Οὐάπτω, exp. extremus, imus; apud Orph. πάρτοισιν ὑπ' ἐσχάτοις, sub imis plantis; item, ἐσχατόεις, auritus, in Epigr. Utrumq; à Them. ὄνας, ατος, V.
Οὐγκία vel οὐγκία, UNCIA; pars una assis: q. ab ἑνὸς. vocab. Siculum.
Οὐδαῖος, α, ὁ, humilis, terrestris; ut, πίδαξ οὐδαία, apud Nonn. fons è terra scaturiens; sic & οὐδαῖος κεγνίδης, dicitur, Pluto subterraneus; apud Dionys. est ab οὐδὸς, ὁ, & Th. ἕδας, &c. Vide.
Οὐδαμὴ, & Dor. οὐδαμᾶ, nusquam, nullatenus. adv. ab οὐδαμὸς.
Οὐδαμόθεν, οὐδαμόθι, & οὐδαμόσε, nusquam; nullo in, vel, ex loco, nulla in, vel, ex parte; item, οὐδαμᾷ, idem; & omnia, ab eod. οὐδαμὸς, quasi οὐδ' ἀμὸς, ne unus quidem; nullus, &c. V.
Οὐδαμώδης, nihili, nugatorius, gerro: ab
Οὐδαμὸς, nullus: quod ex οὐδὲ, neque, & ἀμὸς, unus, aliquis. Dor. noster. q. d. οὐδ' ἀμὸς, ne unus quidem.
Οὐδαμῶς, nequaquam adv. à præced.
Οὖδας, ους, τὸ, pavimentum, idem quod ἔδος, εος, τὸ, solum.
Οὐδὲ, neque, conjunct. ex οὐ, non, & δὲ, verò.
Οὐδείς, ενὸς, ὁ, nullus. οὐδεμία, ας, ἡ, nulla. οὐδὲν, ενὸς, τὸ, nullum: ex οὐδὲ, neque, & εἷς, unus.
Οὐδέκοτε, Ion. pro οὐδέποτε.
Οὐδεμᾶ, dat. sing. f. g. ab οὐδεμία. vide in οὐδείς.
Οὐδὲν, ενὸς, τὸ, nullum, nihil: οὐδὲν ἧσσον, nihilominus; οὐδὲν μᾶλλον, nihilo magis, vide οὐδείς. Sic οὐδένες, nulli, nom. pl. m. g.
Οὐδένεια, q. d. nihilitas, apud Plat. in Phæd. est οὐδὲν, ενὸς, &c. Vide.
Οὐδενίσσω, nullâ curâ dignus, contemnendus: ab οὐδεὶς & ᾠέρχ, cura. Vel qui ne quidem momento durat, quod ab ᾠέρχ, tempus.
Οὐδενόω, ῶ, ad nihilum redigo; ab οὐδὲν, ενὸς, τὸ, &c. V.
Οὐδέπη, nullo modo, nullatenus, haudquaquam; ex οὐδεὶς & inclytica particula πη, V.
Οὐδέποτ' pro οὐδέποτε, nunquam, adv. ex οὐδὲ, neque, & ποτὲ, aliquando.
Οὐδέπω, nondum, nunquam, adv.
Οὐδεπώποτε, idem quod præced. οὐδέποτε.
Οὐδέτερος, α, neuter: ex οὐδὲ & ἕτερος, alter.
Οὐδέτη, neq; ullum: ex οὐ, non, & τὶς, quid.
Οὐδετέρωθεν, adv. neutrâ ex parte: &
Οὐδετέρωσε, neutram in partem: ab
Οὐδετέρως, neutro modo, quod ab οὐδέτερος, pro οὐδὲ ἕτερος, neuter, neque, alter.
Οὐδόλως, sive, οὐδ' ὅλως, nequaquam, nullo modo; ex οὐδὲ & ὅλως, &c. V.
Οὖδος, εος, τὸ, solum, pavimentum. q. ab ὁδὸς, ἡ, via. Sed οὐδὸς, ὸ, ὁ, limen. Hinc ἕδας, αος, τὸ, pavimentum. οὐδαῖος, humilis, terrestris. Sed οὐδὸς, ὸ, ἡ, Ion. pro ὁδὸς, iter.
Οὐδοπέν, nemo igitur: item nequaquam: ex οὐδεὶς, nullus, & ἔν, igitur.
Οὖθαρ, ατος, τὸ, UBER, mamma; abundantia, ubertas: hinc Angl. udder.
Οὐθείς, οὐθεμία, οὐθὲν, nullus, a, um; ex ἔτ & εἷς, unus.
Οὐθενεία, ἡ, nihilitas, à præced. οὐθεὶς, ενὸς, V.
Οὐθέτερος, neuter, idem quod οὐδέτερος, pro οὐδὲ ἕτερος, neuter, &c. V.
Οὔθλω, non equidem. Th. ὐ, non.
Οὐΐ, non, sequente tenui. vide ὐ.
Οὐκέτι, non amplius: ex οὐκ, non & ἔτι, adhuc.
Οὐκὶ, Poët. pro οὐχὶ, hoc autem pro οὐκ.
Οὐκοιῶ, nonne igitur? ex οὐκ & οἶω, ergò.
Οὔκω, Ion. pro οὔπω, nondum: sic οὐκων, Ion. pro οὐκ vel οὔκων, non igitur.
Οὐκως, Ion. pro οὔπως, nullo modo.
Οὐλαὶ, hordeum, quod ὅλον, id est, integrum

grum ederetur cum sale, ante molas inventas.

Οὐλαμὸς ᾱ, ὁ, confertum agmen, cohors; q. ab ἕλω, integer: vel ex ὁμᾶ & εἰλέω, simul cogi.

Οὐλάς, άδος, ἡ, crispa; item, densa, opaca; ab ἕλω, crispus, &c. V.

Οὐλαρὶς, mortuus: ab ἕλω, seu ὀλεῖν ἀφῖ, quem res mortifera tetigit.

Οὐλεῖν, valere, sanum esse; est infin. ab ἐλέω, ῶ, idem quod ἔλω, bene valeo, sanus sum; unde in imper. ὖλε, sanus sis; ut Od. ω. ἐλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεὸς δέ τοι ὄλβια δοίη, à Th. ἕλω, sanus, &c. V.

Οὐλὴ, ἧς, ἡ, cicatrix: q. ex ἕλω, valeo. Th. ἕλω, integer.

Οὐλὴ, ἧς, est vulnus ad sanitatem perductum, seu, nota vulneris sanati; Od. τ. Item, ἐλαὶ, hordeum dicitur quod integrum comederetur olim, ante inventum molarum usum, ut tradit Eust. sed accipitur & pro mola salsa, quâ hostiæ aspersæ sacrificabantur, Od. γ.

Οὐλιό-, ἐλιμό-, & ἐλεός, idem quod ὀλεός, pernicios us. Th. ὄλνυμι, perdo.

Οὔλιον, gingivula; est diminut. ab ἕλη, τὸ, gingiva; caro dentes continens, præsertim exterior; sic dicta, ob teneritatem & mollitiem; unde, ὖλα, Poll. l. 2. appellari scribit carnes, quæ dentes ambiunt extra, &c. V.

Οὔλιο-, est etiam salutifer; unde sic appellatus fuit Apollo, quasi integros faciens, & sanitatis author; ut & Οὐλία, ἡ, Epith. Dianæ eandem ob causam; & sic est à Th. ἕλω, integer sanus, &c.

Οὐλίας, α, ὁ, Dor. pro Οὐλίας, ου, ὁ, nomen viri proprium.

Οὐλοδέτης, merges, fasciculus hordei collecti: ab ἕλω, falcis, & δέω, ligo: vel ab ἐλαὶ, hordeum. Hinc

Οὐλόδετον, funis, quo ἕλω δέεται, id est, fasciculus colligatur.

Οὐλόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ, τὸ, qui crispos habet capillos: ex ἕλω, crispus: & θρὶξ, capillus.

Οὐλόθυμος, exitiali & noxio animo præditus; ab ἐλεός, vel ἕλω, idem quod ὀλεός, (à Th. ὄλλυμι) pernicios us; & θυμὸς, ὁ, &c. V.

Οὐλοθυσία, sacrificium perfectum; ab ὖλος, pro ὅλος & θυσία, ἡ, &c. V.

Οὐλιθυτέω, immolo. q. ἐλαὰς θύω.

Οὐλοκάρηνος, crispo capite: ex ἕλω, contortus, q. ab εἴλω, contorqueo, & κάρηνον, caput.

Οὐλομελὴς, qui integris membris est; omnibus suis constans membris; unde Οὐλομελίη, omnium membrorum perfectio; integra & absoluta natura cujusq; rei; apud Hippocr. ab ἕλω, integer, vel, pro ὅλος, totus, & μέλος, τὸ, membrum, &c. V.

Οὐλομήνης, ὁ, pernicios a, Poët. pro ὀλομένη, a 2. part. m. f. g. &

Οὐλομένου, gen. Ion. m. g. ejusd. temporis & medi, verbi ὄλλυμι, perdo. f. ὀλέσω. p. m. ὤλα, Att. ὄλωλα. a. 2. m. ὠλόμην, hinc a. 2. part. m. ὀλόμενος, η, ον.

Οὐλόμενος, pernicios us, exitialis, &c. Idem cum, & factum ex præced. ὀλόμενος, interposito υ, metri causâ, Il. α. & Od. α. & κ. &c. V.

Οὖλον, ου, τὸ, gingiva: ab ἕλω, tener.

Οὐλοὸς, & ἐλὸς, pernicios us; idem quod ὀλοός; quod vide in seq. Th. ἕλω, in suo loco.

Οὐλόπους, integer pedibus: ab ἕλω, integer, & πούς, ποδὸς, ὁ, pes.

ΟΥ̓ΛΟΣ, ος, integer, sanus, perfectus, mollis, tener, crispus; item, manipulorum collectorum fascis. Tum etiam ἕλω, pro ὀλοὸς, pernicios us, quod vide in ὄλνυμι. Ab ἕλω, tener, est ἕλον, gingiva. ἴελον, prima lanugo ex puberum genis efflorescens: ἕλω, per Epenth. Ion. τὸ ι pro ὅλος, unde Angl. whole, pro integro & sano manasse videatur.

Οὖλος, interdum est Poët. pro ὅλος, totus, V.

Οὐλότης, ητος, ἡ, salubritas; item, mollities, teneritudo, item, crispa coma, crispitudo, &c. In quibus omnibus signif. est à præced. Th. ἕλω, quod vide.

Οὐλοφόνον, dicitur chamelion herba, viscum profundens; apud Nic. cujus Schol. exp. τὰ ὄυλα βλάπτον, ἢ ὅλον φονεύτικον, &c.

Οὐλόφυλλος, crispa habens folia; ex ὖλος; crispus; & φύλλον, τὸ, V. Item, ἐλοχόϊον, vasculum in quod molæ conjiciuntur à sacrificaturis; ex ἐλὰ, mola salsa, quâ hostiæ aspergebantur sacrificandæ; & χέω; unde χοὴ, ἡ, &c. V.

Οὐλόχυτα, τὰ, sive, ἐλοχύται, οἱ, primitiæ ante sacrificium, seu, ipsæ molæ quæ victimis effundebantur; item, ἐλοχύται, οἱ, dicuntur etiam, ipsa canistra, ex quibus molæ effunduntur; Eust. & Hesych. ab ἐλὴ, ἡ, & χύω; unde χυτὸς, &c. V.

Οὐλοχύτας, acc. pl. ab

Οὐλοχύτης, ου, ὁ, mola. q. ab ἐλαὶ, hordeum: hoc ab ἕλω, pro ὅλος, integer, & χέω seu χύω, fundo.

Οὐλύμπιος, ου, Poët. pro ὀλύμπιος, OLYMPIUS, cœlestis: à seq.

Οὔλυμπος, ου, & Ion. ἐλύμπιος, ὁ, Poët. pro ὄλυμπος, OLYMPUS, q. ὁλόλαμπος, totus lucens. Ὀλυμπόνδε, ad Olympum; q. εἰς Ὄλυμπον.

Οὖλα, VALEO, sanus sum. Th. ἕλω, integer. inde Angl. to avail.

Οὐμὸς, per Synæresin, pro ὁ ἐμὸς, meus. Sic τ' ἐμὸν pro τὸ ἐμόν.

ΟΥ̓Ν, igitur, itaque, ergò. Conjunct.

Οὕνεκα, & ἕνεκα, pro ὃ ἕνεκα, cujus rei gratiâ, propter, quoniam. Sic τένεκα, pro τοῦ ἕνεκα.

Οὐώδεσθε, Poët. pro ὄνεσθε, 2. pl. ind. pass. verbi ὄνομαι, idem quod ὀνόω, vitupero. Th. ὄνημι, idem.

Οὔνομα, ατος, τὸ, Poët. pro ὄνομα, nomen: &

Οὐνομάζω, pro ὀνομάζω, itidem.

Οὐνομήνειν, Ion. pro ὀνομήνειν, nominare.

Οὐνομάκλυτος, ος, Poët. τῷ ὀνόματι κλυτὸς, nomine clarus, inclytus.

Οὐνομάρχης, ου, ὁ, provinciæ præfectus. Ion. pro ὀνομάρχης ex νόμος, (à νέμω, rego,) & ἀρχὴ, imperium.

Οὐνομαστὸς, celebris, Ion. pro ὀνομαστὸς, quod V.

Οὖξ, Dor. pro ὁ ὖξ.

Οὗπερ, gen. sing. ab ὅστερ, ἥπερ, ὅπερ, qui, quæ, quod.

Οὔποτε, nunquam; ex οὐ & πότε, & hoc ab ὅτε, quando.

Οὔπω, nondum, ex οὐ & πω, (enclit.) quodammodo: hoc ab ὅς.

ΟΥ̓ΡΑ, ας, ἡ, cauda, extremum agmen, prosa. q. ab ὄρος, terminus. hinc ἐρᾶς, ad caudam pertinens. ἄλλεργος, catus, felis. ἀρκτουρος, stella post caudam majoris ursæ: Arcturus, μείουρος seu μύουρος, cui cauda truncata est, mutilus: μελάνουρος, nigram caudam habens: σκίουρος, sciurus; aut cauda loco umbræ est.

Οὐραγέω, extremum agmen duco; apud Suid. à seq. ἀγέομαι, V.

Οὐραγία, ας, ἡ, extremum agmen: &

Οὐραγὸς, ὁ, extremi agminis dux; ab ἀρὰ & ἄγω, duco

Οὐρᾶιος, α, ον, caudatus, ad caudam pertinens; posterum: ab ἀρά.

Οὐρήθρη, ης, ἡ, & ἐρήθρα, ας, ἡ, meatus, per quem urina defertur è renibus in vesicam: ab ἔρσω, urina.

Οὐρανία, ας, ἡ, & Ion. Οὐρανίη, ης, ἡ, URANIA, una ex Musis.

Οὐρανία, est etiam ludi genus, quo pila in aerem jactabatur, & prius quam in terram deferretur, ab exilientium manibus excipiebatur; dicitur etiam ἀερανία, Hesych. & Eustath. Unde, ἀερανίζω, ludo ludum qui ἀερανία dicitur, Hesych. à Th. ἀερσὶς, V.

Οὐρανίδας, α, ὁ, Dor. pro ἀερσίδης, ου, ὁ, ὁ τοῦ ἀερσὶ παῖς, Cœli filius.

Οὐρανίδης, ου, ὁ, ἡ, cœlestis. in nom. pl. ἀερσίδαι. Th. ἀερσὶς, cœlum.

Οὐρανίζομαι, Cœlum peto, Hesych. ab eod. Th. ἀερσὶς, cœlum.

Οὐρανίων, ος, ὁ, ἡ, cœlestis, ab eod. Them.

Οὐρανίσκος, ου, ὁ, tentorium orbiculari rotunditate, ut cœlum, Plut. in Alex. Item, lacunar tabernaculi regii; augustale quid m vocant; alii & umbellam. i. e. σκιάδιον; vulgò, ciel, & poelle; item, significat palatum; apud Hippocr. Item, ἀερνίσκος, est nomen cœlestis sideris, apud Procl. quod corona australis, & rota Ixionis vocatur; Schol. Arat. collocata est ipsa ante priores sagittarii pedes, inter piscem australem & Thuribulum; est quasi diminut. à Th. ἀερσὶς, V.

Οὐρανίων, ωνος, ὁ, cœlicola, cœlestis, in nom. pl. ἀερανίωνες, gen. pl. ἀερανιώνων. Th. ἀερσὶς, ὅς, ο, cœlum.

Οὐρανοβάμων, qui cœlum scandit, vel, qui per cœlum graditur, in cœlo gradiens, &c. Ex ἀερσὶς & βαίνω; unde βᾶμα;

&va

& varia comp. in βάμων desinentia. Item, ἐφουρανίδμων, cœli, i. e, cœlestium rerum, peritus; ex ἐφ' οὐρανὸς & γνάμη, & γνάμων, &c. V. Sic, ἐφουράδηκτος, qui cœlo ostenditur, seu, ostensus est; ut, αἴγλη ἐφουράδηκτος, splendor à cœlo ostensus; Hom. hymn. in lunam; item, ἐφουρόδρομος, cursu in cœlum tendens; sublimitatis avidus; sic de cruce dixit Greg. ἐφουρόδρομος ξύλον, ex ἐφ' οὐρανὸς & δρόμος, V.

Οὐρανίδες, εντος, ὁ, cœlestis; unde, apud Nicand. in Alexiph. ἐφουρίδεσσα ὑπάνη, exp. capilli qui sunt in suprema labiorum parte; item, palatum; à Th. ἐφ' οὐρανὸς, V.

Οὐρανόθεν, adv. è cœlo, cœlitùs: &

Οὐρανόθι, adv. in cœlo. Them. ἐφ' οὐρανὸς, cœlum.

Οὐρανόθι πρὸ, ante cœlum, i.e. in aëre; Il. γ. à præced. vide πρό.

Οὐρανομήκης, ες, όνη, altissimus: ab οὐρανὸς, cœlum, & μῆκος, εος, τὸ, longitudo.

Οὐρανοπετὴς, ές, ὁ ἢ ἡ, è cœlo delapsus, qui è cœlo decidit; ut, οὐρανοπετὲς δαίμονος; Plut. ex Empedocle; ex οὐρανὸς; & inusit. πέτω, pro πίπτω, f. πέσω, &c. Vide. Sic etiam, οὐρανοπλαγκτος, cœlum pererrans; vel, qui sub cœlo vagatur, Epith. nubium, apud Orph. hymn. in nubes; ex οὐρανὸς, & Them. πλάζω, f. πλάγξω, unde πλαγκτὶς, &c. Vide.

ΟΥ'ΡΑΝΟ'Σ, ου, & Dor. ὠρανὸς, ου, ὁ, cœlum; aër; palatum; q. ab ὅρος, terminus, vel ὁράω, video. Hinc ἐφάνιος, cœlestis: οὐρανόθεν, cœlitùs.

Οὐρανόσε, in cœlum, adv. à præced. Them.

Οὐρανοσκόπος, ου, ὁ, cœli contemplator; item piscis sic dictus ab oculo in capite, quem dum natat, sursum tollit. Ab οὐρανὸς, & σκοπὸς, quod à præt. m. verbi σκέπτομαι.

Οὐρανοῦχος, cœlum inhabitans, Æsch. ex οὐρανὸς & ἔχω; cujus varia comp. desinunt in ἔχος, item, οὐρανοφάντωρ, ad cœlum usq; resplendens; cujus splendor ad cœlum usq; pertingit; altissimè resplendens; ab οὐρανὸς & 3. pers. præt. pass. verbi φαίνω, vide. Sic etiam; ἐφουροστάδα, per cœlum gradior; in cœlo versor; unde, ὀυφουροφοίτης, qui per cœlum graditur; Suid. & Hesych. Ab ἐφ' οὐρανὸς & φοιτάω, V. Οὐφουρόφερον, qui cœlestia sapit; pius, religiosus; ex ἐφ' οὐρανὸς & φρὴν, V. Οὐφουρόφυτος, vel, ὀυφουροὐτύτος, è cœlo satus; è cœlo natus; ex ἐφ' οὐρανὸς & φύω; unde φυτὸν & φυτεύω, &c. V. Sic, ὀυφουροχρόμματος, cœli colorem habens, cæruleus; unde neut. plur. Οὐφουροχρόμματα, τὰ, cœlesti colore tincta; ex οὐρανὸς, & χρῶμα, ατος, τὸ, vide.

Οὐρανῶ, gen. Dor. & Æol. pro οὐρανὸς. ab οὐρανὸς, cœlum.

Οὐρὰς, acc. pl. ab οὐρὰ, ᾶς, ἡ, cauda.

Οὐρβανὸς, ου, ὁ, Urbanus, & nomen viri. Lat.

Οὔρεα, Ion. pro ὄρεα, vide ὄρος.

Οὐρεῖν, præt. inf. pro imperat. ab οὐρέω, urinam reddo. Them. οὖρον, urina.

Οὔρειος, Poët. pro ὄρειος, montis, gen sing. Sic ὄρεα pro ὀρεα, nom. pl ὄρεσι, dat. pl. ab ὄρος, εος, mons.

Οὔρειος, Poët. pro ὄρειος, montanus; ut, ὀρεία χελώνη, apud Nic. in Alex. Sic ὀρεία δαίμων, dea montana; Apol. Rod. à Th. ὄρος, Poët. ὄρος, τὸ, V. Item, ὄρειος, pro ἐρικὸς, qui à vento secundo fit, vel, proficiscitur; unde οὐρεία πνεύματα, secundo flatu, Lucian. à Th. ὄρος, V.

Οὐρεσιφοῖτας, άδος, ἡ, montivaga, in Epigr. l. 2. Ab ὄρος, pro ὄρος, εος, τὸ, & φοιτάω, V. Item, ὀρεσίοικες, pro ὀρεσίοικος, id V. Item, ὀρεσιφοίτης, idem quod, & pro ὀρεσιφοίτας, id V.

Οὐρθὸς, ὁ, ὁ, Ion. pro ὀρθὸς, mulus, q. ab ὄρος, εος, τὸ, mons. Est ὀρθὸς, custos, ab ὄρος.

Οὐρέομαι, ᾶμαι, cum urina excernor; meior; Athen. l. 1. est pass. à seq. act. Vide.

Οὐρέω, f. ήσω, urinam reddo, meio. Them. οὖρον, urina.

Οὐρέων, ventorum; Herodot. l. 1. pro ὄρεων; Ionicè; (ut τετέαν pro τέτων) à Th. ὄρος, V.

Οὐρέω, est etiam custodio; Hesych. à Th. ὄρος, ὁ, custos, V.

Οὐρὴ, Ion. pro οὐρᾶ, dat. sing. ab οὐρὰ, ᾶς, ἡ, cauda.

Οὐρὴ, Ion. pro οὐρὰ, cauda, V.

Οὐρῆας, mulos, acc. pl. Ion. ab οὐρὶς, ίος, & Ion. ῆος, ὁ, mulus.

Οὐρήθρα, vide in οὐρέω.

Οὔρημα, ατος, τὸ, urina; à 1. pers. perf. pass. verbi οὐρέω, meio.

Οὐρίων, acc. sing. Ion. pro οὐρὰν, ab οὐρὰ, ᾶς, ἡ, cauda.

Οὐρητὴς, ῆος, ὁ, urinarius; ut, οὐρητὴν ἀγγεῖον, vas urinarium ad excipiendam urinam; apud Schol. Aristoph. Id etiam dicitur simpl. οὐρήνη, ἡ, quod aliàs est idem quod οὐρήθρα, ἡ, meatus urinarius, à Th. οὖρον, τὸ, V.

Οὐρήσις, meias, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi οὐρέω, meio. f. ήσω. Them. οὖρον, urina.

Οὔρησις, εως, ἡ, mingendi actus; urina: &

Οὐρητὴρ, ῆρος, ὁ, URETER, meatus urinarius: &

Οὐρητικὸς, ὴ, urinarius; urinam ciens; meiendi facultatem habens; omnia à perf. pass. v. οὐρέω, meio.

Οὐρητιάω, ῶ, micturio, meiere cupio; Aristoph. in vesp. ab eod. οὐρέω; item, οὐρητεὶς, ίδος, ἡ, matula, vas urinarium, ab οὐρητὴρ, V.

Οὔρια, τὰ, termini, limites, fines; est Ionicè, pro ὅρια, τὰ, neut. plur. à sing. ὅριον, τὸ, V.

Οὐρία, ας, ἡ, secundus ventus; ut, ἐκ οὐρίας πλεῖν, i. e. ἐφεδρομεῖν, secundo vento ferri; apud Aristot. Unde translatè dixit Gregor. εἰς ἄγιον βάπτισμα; Σὺ ὅ ἕως ἂν ἐξ οὐρίας πλεῖς φοβοῦ τὸ ναυάγιον; dum vento secundo navigas time naufragium; ab οὖρος, ους, (à Th. ὄρος) unde fœm. οὐρία, substantivè, & absolutè dicitur, pro οὐρία πνοὴ; ut & ἐξ οὐρίας, pro, ἐξ οὐρίας πνοῆς; item, in plur. ἐξ οὐρίων, pro ἐξ οὐρίαν πνοὰς, apud Soph. in Ajace, &c.

Οὐρίας, ου, ὁ, nomen viri. Heb. lux Domini.

Οὐρίαχος, (idem quod σαυρωτὴρ) ferrum, quo ima hastilis pars crucis in modum, præfixa est; quasi ὁρᾶ τῷ ὁράτος; Il. ι. ab οὐρὸς, pro οὐρᾶς, &c. V.

Οὐρίζω, Ion pro ὁρίζω, conterminus sum, fi io. Sic οὐρισμὸς, Ion. pro ὁρισμὸς.

Οὐρίζω, signif. etiam, vento secundo provehо; fecundo; So, h. & Æschyl. à Th. ὄρος, ventus secundus, &c. V.

Οὐρία, (sub. πνοὴ,) f. g. ab

Οὔριος, α, ον, secundus, prosper; ab ὄρος.

Οὔριος, est proprie, qui à vento secundo proficiscitur; vel, qui vento secundo fit; ut πλοῦς οὔριος. Luc. & οὐρία πῆσις apud Theophr. sed dicitur & οὔριος ἄνεμος, pro ὄρος, apud Thucyd. pro quo & absolute ponitur οὔριος, sub. ἄνεμος, apud Luc. in Lexiph. Unde etiam neut. οὔριον, sive, οὔριον ὠόν, ovum urinum, i. e. irritum, ex quo nihil gignitur; (quod & ὑπηνέμιον, & ζεφύριον, &c. vocatur) de quo vide Aristot. de gen. an. l. 3. & Plin. l. 10. 58. &c. à Th. ὄρος, V. Item, οὔριον, τὸ, custodia; Hesych. ab eod. Th οὖρος, custos; item, οὔριος, interdum idem est quod οὐραῖος, ὁ, caudatus; à Th. οὐρὰ, ἡ, &c. V.

Οὔριος, ου, ὁ, nomen prop. viri.

Οὐρίστρεπτος, in monte nutritus; Eurip. in Hec. ab οὖρος, Ionicè, pro ὄρος, εος, τὸ, & στρεπτὸς, V.

Οὐριοδρομέω, vento secundo curreus; unde, οὐριοδρομία, vento secundo curro, &c. Ex οὔριος & δρόμος, ὁ, V.

Οὔρισμα, terminus, limes; est Ionicè, pro ὅρισμα; à Th. ὄρος, Ion. pro ὄρος, εος, τὸ, &c. V.

Οὐροδόχος, qui urinam recipit; ut, οὐροδόχος ὠσὶς, apud Alex. Aphr. (dicitur etiam ὑρηδόχος, pro eod.) Unde, οὐροδόχη, urinæ receptaculum; matula, seu, matellula; vas urinarium; sic etiam dici potest vesica; ex οὖρον, τὸ, & δέχομαι, &c. V.

ΟΥ'ΡΟΝ, ου, τὸ, URINA. quia ὁρᾷ ex vesicâ. hinc οὐρέω, urinam reddo. hinc δυσουρία, ας, ἡ, urinæ difficilis excretio.

Οὐροπύγιον & ὀροπύγιον, sive, ὀρόπυγιον, ου, τὸ, via illa ac veluti linea, quæ scrotum medium intersecans, per taurum, usq; ad anum tendit; Gal. in Lex. Hippocr. seu, est ultima pars spinæ quâ vertebræ desinunt, in avibus manifestior quam in homine; ab ὄρος, pro quo scribitur etiam ὄρος; & Ionicè ὄρος & πύγη, ἡ, V.

ΟΥ'ΡΟΣ, ου, ὁ, ventus secundus, prosper successus; item custos, inspector. q. ab ὁράω, incito, vel ὁράω, video. (Est & ὄρος, Ion. pro ὄρος, finis, terminus: & pro ὄρος, mons.) Hinc οἰκουρὸς, domûs custos. οἰκουρέω, domum custodio. φρουρὸς, ὁ, custos. φρουρὰ, ᾶς, ἡ, præsidium. φρούριον, locus aut munitio cui præsidia imponuntur φρούρια, ων, τὰ, oppida, castella. φρουρέω, in præsidio sum, custodio. & Angl. a ward, warden, &c.

Οὐρὸς, ὁ, ὁ, alveus seu fossa per quam deducitur navis in mare. à præced. Est οὐρὸς, serum lactis & sanguinis: ex ὀρρὸς.

Οὐρόω, idem esse videtur cum οὐρίζω; id V. Cujus compositum κατουρόω, signif. vento secundo expando, seu, vela ad ventum secundum compono; à Th. ὄρος, V.

Οὐρστο-

Οὐρτομέω, caudam amputo; apud Suid. ex ἔρχ, ἡ, & τμή, ἡ; V.

Οὐρφώδεες τένοντες, appellantur nervi, qui usque ad offis extremum protenduntur, apud Hippocr. à Them. ὀρχή, unde ὀρχίων, &c. V.

Οὖς, ὠτός, τό, auris in pl. τὰ, ὦτα, aures. Th. ἄας, αἴων, τό, idem.

Οὖσαν, acc. sing. ab ὤν, ὄντος, præs. part. ab εἰμί, sum.

Οὖς, quos, acc. pl. ab ὅς, ἥ, ὅ. At ὦς, suos, ab ὅς, ἥ, ὅν.

Οὐσία, ας, ἡ, essentia, natura, substantia, facultates: ab ὤν, ὄντος, ens, præs. part. verbi εἰμί, sum.

Οὐσίδιον, q. d. substantiola, bona, facultates; apud Athen. l. 2. est diminut. ab οὐσία, præced. vi. Unde etiam Οὐσιόω, essentiam do, essentiam facio; unde pass. ἐπιοὖσιος, q. d. substantiari, substantiam fieri: Item Οὐσιώδης, εας, ὁ ἡ ἤ, essentialis, substantialis; sæpe apud Aristot. ab eod. οὐσία; V.

Οὐσιωδῶς, adv. substantialiter, essentialiter; à præced.

Οὐσίωσις, q. d. essentiatio, vel substantiatio, aut substantificatio; verbale ab οὐσιόω; V.

Οὐσιωτής, ἡ, principium substantiæ, vel substantiarum; aut dominium, seu imperium in substantias: ex οὐσία, & ἀρχὴ ἠῆ, V.

Οὔτ' ἄρ', pro οὔτε ἄρα, neque.

Οὔτα, vulneravit, per Apocop. pro ἔτασε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi τάζω, vulnero, f. άσω. Alii volunt esse 3. sing. imperf. act. verbi τάω, imperf. ἔτων, ων, ας, ας, α, ω.

Οὐτάζω, f. άσω, idem cum Them. τάω, vulnero.

Οὐτάμεν, Ion. pro τάναι, Dor. τάμεναι, præs. inf. act. verbi τημι, idem quod τάω, vulnero.

Οὐτάμενος, vulneratus, præs. part. pass. ab τημι, pro τάω, vel per Sync. pro τασάμενος, a. 1. part. m. ab τάζω, idem cum τάω.

Οὔτασε pro τασε vulneravit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi τάζω. Th. τάω, vulnero.

ΟΥΤΑΩ, vulnero, vulnus infligo. f. ήσω; p. ηκα. Hinc τάζω, τάσσω, & τημι, idem.

Οὔτε & οὔτ', ut & οὐδ', neq; ex & τε, que.

Οὔτερος, Ion. pro ὕτερος, alter.

Οὐτηδὸν, εας, ἡ, vulneratio: à 2. perf. perf. pass. vi. τάω.

Οὐτήτειρα, ἡ, vulneratrix; quæ vulnera & ictus infert; in Epigr. τήτειρα δηϊάων ἔγχεα, ab eodem Th. τάω; V.

Οὐτιδανὸς, ὴ, vilis, nullius pretii: q. τις, gen. ab τις, per Pleonasm. δε, vel ab τις, nullus, & δάνος, ε, τό, munus.

Οὔτιδες, αἱ, appellatæ fuerunt Chrysippi παραλογισμοὶ; i.e. captiosæ quædam argumentationes; ab τις; V.

Οὔτιν', pro τινα, accusat. sing. ab τις, nullus, gen. τινος, ex ή, non, & τις, quis.

Οὔτινος, gen. sing. ab ὅστις, quicunque. Pro τινος, Attici dicunt ότου, Iones ότεο, Dor. ότευ, Æol. & Poet. ὅττο, & ὅτθ. Pro ῳτινι, Attici ότῳ. Ion. ότεῳ. Pro ἅτινων, Attici ότων, Iones ότεων. Pro οἵτισι. Attici ὅτοις, Ion ότεοις & ότίοισι. Ex ὅς, & τις, quis.

Οὐτιπω, Dor pro ὀδαμῶς, nullo modo.

Οὔτις, nullus, gen. τινος, acc. τιν' & τινα ex ή, non & τις, quis.

Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc, genit. τούτου, ταύτης, nom. pl. τοι, αὗται, ταῦτα, gen. pl. τούτων, q. ex ό, & αὐτός. Sic ούτ in voc. casu, pro heus tu.

Οὔτοσί, Att. pro οὗτος.

Οὕτω, & ὅτως, seq. vocali: sic, itane? tantopere. Att. ὅτωσί.

Οὐχ, ante asperam: ὐκ ante vocalem: ὐ, an è consonantem, non.

Οὐχὶ, nonne? adv. interrogandi: Item Atticè non, adv. negandi. Th. ὐ.

Ὀφείδιον, sive ὀφίδιον, τό; anguiculus, parvus serpens: Item pilcis nomen apud Plin. l. 32. c. ult. est diminut. ab ὄφις, εως; V.

Ὀφειλέσιον, ὐ, τό, debitum; ab ὀφλὴ, ἡ; vide.

Ὀφειλέτης, ὐ, ό, debitor, acc. pl. ὀφειλέτας; ab ὀφείλω, debeo.

Ὀφειλέτις, ιδος, ἡ; debitrix; Item obnoxia, beneficio devincta; Euryp. in Rhesο, est fœm. à masc. præced. V.

Ὀφειλὴ, ῆς, ἡ, &

Ὀφείλημα, ατος, τό, debitum, à seq. Them.

ΟΦΕΙΛΩ, debeo, reus sum: imperfectiv. ὠφείλον, f. ὀφειλήσω, p. ὠφείληκα, aoriſt. 2. ὄφελον, præt. passiv. ὀφείλομαι, præs. part. pass. ὀφειλόμενος, η, ον, debitus, a, um; perf. pass. ὠφείλημαι.

Ὀφλήσοντος, debitè; ita ut fieri debet; ut decet, &c. Hesych. à præced. Th. ὀφείλω, V.

Ὄφθες, vide in ὄφθον, utinam.

Ὄφθεν, Poët. pro ὄφθεν, quod Ion. pro ὄφθεν, 3. sing. aoriſt. 2. verbi ὀφείλω, debeo.

Ὀφέλλομαι, augeor, amplificor, crescο; Il. ψ. est passiv. à seq. act. ὀφέλλω; V.

ΟΦΕΛΛΩ, εις, ει, augeo; adjuvo: (usurpatur, & pro ὀφελω, debeo: f. ὀφήσω, p. ὄφηκα, a. 2. ὄφελον.

Ὀφέλλουσιν, augeant, 3. pl. præs. sub. verbi ὀφέλλω, augeo.

Ὄφελμα, τό, augmentum: Item sordes verrendo collectæ, aut coacervatæ: Item, sic & appellantur scopæ; teste Hesych. à præced. Themat. ὀφέλλω; vide.

Ὄφελον, ες, ες, aoriſt. 2. verbi ὀφείλω, debeo. Et usurpatur ut adverb. optandi utinam, in primâ, secundâ & tertiâ personâ; ut αἴθ' ὄφελες ἥδαη, utinam lederes: αἴθ' ὄφελον ἀγαμός τε μένειν, utinam cælebs essem: ὡς ὄφελον θάνατός μοι ἄδην, utinam mihi mors placuisset.

Ὄφελος, εος, τό, utilitas, usus: ab ὀφέλλω, juvo, mulctor, persolvo.

Ὀφέλσιμος, seu ὀφελήμιμος, utilis, ab ὀφέλλω, adjuvo: Item Ὀφῆλδω, orno, mundo, colo; ab ὄφηλος, τό, scopæ; Hesych. & omnia, ab ὀφέλλω, augeo, &c. V.

Ὄφεως, gen. Ion. ab ὄφις, ιος, ὁ, anguis.

Ὀφεωταφύλη, uva anguina; sic à quibusdam appellari capparin tradit Plin. 13. 23. ab ὄφις, ιος, & ταφυλὴ, ἡ; vide.

Ὀφθαλμία, ας, ἡ, oculorum morbus: & inde

Ὀφθαλμίας, ὐ, ό, ophthalmias piscis, quem Plin. oculatum vertit, seu oculatum nominat. à præced. ὀφθαλμία, &c. Item,

Ὀφθαλμιάω, oculorum morbo laboro: ab ὀφθαλμὸς; quod V.

Ὀφθαλμίδιον, ὐ, τό, ocellus, Aristoph. diminut. ab ὀφθαλμὸς, unde etiam Ὀφθαλμίζομαι, idem quod ὀφθαλμιάω, doleo ex oculis, lippio: Item oculis captus sum; Polyb. l. 2. Sic etiam, Ὀφθαλμικὸς, ὐ, ό, ad oculos pertinens, ocularius; Dioſc. l. 11. & 2. 7. Item subint. ἰατρὸς, oculorum medicus; apud Gal. omnia, ab ὀφθαλμὸς, vi.

Ὀφθαλμοζυλέω, oculos jacto, seu conjicio, ex ὀφθαλμὸς, & βολέω, ὦ; vide.

Ὀφθαλμοδουλεία, ἡ; q. d. servitus, seu servitium ad oculum, &c. idem quod seq. ὀφθαλμοδουλία; V.

Ὀφθαλμοδουλία, ας, ἡ; obsequium ad oculos exhibitum: ab

Ὀφθαλμόδουλος, ὐ, ό, ἡ, servus, qui inspectante hero se gnavum præstat: ab ὀφθαλμὸς, oculus, (quod ab ὄπωμαι, video,) & δοῦλος, servus.

Ὀφθαλμὸς, ὦ, ό, oculus, per Metaph. vir illustris: vel qui res futuras suâ prudentiâ prævidere potest: dat. pl. Ion. ὀφθαλμοῖσιν, ὀφθαλμοῖς, Dor. pro ὀφθαλμοῖς. Th. ὄπωμαι, video.

Ὀφθαλμοτέγκτος, oculis tinctus, seu madefactus; vel ex oculis manans: ex ὀφθαλμὸς, & τέγγω, f. ξω, unde τεγκτὸς, &c. vi. Item Ὀφθαλμοφανὴς, qui oculis cernitur, sub oculorum sensum cadens, undè neut. τὸ ὀφθαλμοφανὲς, quod ante oculos positum est, manifestum; unde adverb. Ὀφθαλμοφανῶς, manifestè, perspicuè, more eorum quæ oculis cernuntur; ex ὀφθαλμὸς, & φανὴς, terminatione, comp. ex φαίνω, f. φανῶ, &c. V.

Ὀφθαλμώδης, oculi speciem gerens; ab ὀφθαλμὸς, ὁ; V.

Ὀφθεὶς, ἰνθος, ὑσας, a. 1. part. pass. ὀφθῆναι, a. 1. inf. pass. ὀφθὴσῃ, 2. sing. f. 1. pass. verbi ὄπωμαι, video.

Ὀφθῆναι, ὀφθήσῃ, vide in ὀφθεὶς.

Ὀφιακὸς, ad anguem; seu angues pertinens; undè in neut. plur. ὀφιακὰ, scil. γράμματα, libri de serpentibus conscripti: Item Ὀφίασις, ὐ, affectus capitis, quo capilli, primùm extenuati, postea decidunt certis spatiis, in serpentis similitudinem; Cæls. l. 6. c. 4. utrumque, à Th. ὄφις, εος; V.

Ὀφίδιον, τό, idem quod ὀφείδιον; id vide.

Ὀφιοβόλος, serpentis percussor; Epitheton Apollinis in ovo Simmiæ Rhodii; ex ὄφις, εως, vel ιος, & βάλλω; V.

Ὀφιογενὴς, serpentigena; ex ὄφις, ιος, & γένος, τό; V.

Ὀφιόδηκτος, ὁ, ὴ, ὸν, à serpente morsus: ab ὄφις, & δήκτης, quod à 3. sing. perf. ind. pass. verbi δάκνω.

Ὀφιομάχης, & ὀφιομάχος, qui serpentes oppugnat; qui cum anguibus dimicat, est locustarum genus non habens alas; Hesych. & Suid. ex ὄφις, ιος, & μάχομαι, ἡ; à Th. μάχομαι, &c. V.

Ὀφιόσος, ειος, ὁ, anguinus, serpentem referens: Item anguifer, & in fœmin. Ὀφιόεσσα, & contractè ὀφίεσσα, herbæ nomen;

nomen; apud Plin. 24. 17. ab ὄφις, ιος; vi. Item Ὀφιόης, ου, ὁ, anguineus; Oppian. l. 3. de venat. utrumque, ex ὄφις, ιος, &c. V.

Ὄφιος, gen. fing. ab ὄφις, ὁ, serpens, acc. ὄφιν.

Ὀφιοσκόροδον, allium anguinum, seu sylvestre; apud Dioscor. ex ὄφις, ιος, & σκόροδον, τό; vi. Sic etiam, Ὀφιοστάφυλον, idem quod ὀφεοσταφύλη; id vi. Item Ὀφίουρος, serpentis caudam habens; ab ὄφις, ιος, & οὐρά, ἡ; V.

Ὀφίσσατα, vide sura in ὀφείσεις.

Ὄφις, ιος, & εως, ὁ, serpens, nom. pl. ὄφεις, ὄφεις, ὄφις; q. ab ὄπτω, pro βλέπω, video. Hinc Angl. a fiend.

Ὀφίτης λίθος, lapis ophites, maculosus in modum serpentis, Dioscor. & in fœm. ὀφῖτις, ἡ; itidem nomen lapidis; apud Orph. utrumque à Th. ὄφις, ιος; vide.

Ὀφιώδης, ους, ὁ, ἡ, serpentinus, anguinus: à præced. ὄφις.

Ὀφλάνω, ὀφλίσκω, & ὀφλισκάνω, idem quod ὄφλω, f. ήσω, tanquam ab ὀφλέω, mulctor, damnor; idem quod Them. ὀφείλω; V.

Ὀφλεῖν, a. 2. inf. act. per Syncop. pro ὀφλέειν, verbi ὀφείλω, debeo, & per Syncop ὄφλω, f. ὀφελήσω, & per Syncop. ὀφλήσω, præt. ὤφληκα, a. 2. ἄφλον.

Ὄφλημα, ατος, τό, mulcta imposita, debitum.

Ὄφλησις, εως, ἡ, debitio; Hesych. Item debitum, verbale, ut præced. ὄφλημα, ὄφλω, f. ήσω, &c. V.

Ὀφλήσω, per Syncop. pro ὀφελήσω, f. 1. act. vide ὀφλεῖν.

Ὄφλω, f. ήσω, idem quod ὀφείλω, (ex quo per Syncop. fit) mulctor.

Ὀ Φ Ρ Α, & ὄφρ', ut, quò, adverb. Poët. pro ἵνα, ὅπως; ei respondet, πόφρα, tur c.

Ὀφρύα, ἡ, supercilium; clivus; idem quod seq. ὀφρύη; vi. Unde Ὀφρυάζω supercilii nuto; Poll. l. 2, Item, grandi supercilio tumeo; Suid. & ὀφρυάω, sum ὀφρυόεις; (id vi.) Item Ὀφρυᾶν, d citur, urbs, aut regio clivosa, quæ supercilia crebra habet; omnia à Th. ὀφρύς, ύος.

Ὀφρύη, idem quod ὀφρύς.

Ὀφρυόεις, εσσα, & in fœm. gen. ὀφρυόεσσας, ης, excelsus, a, supercilio sus: à seq. Th. ὀφρύς.

Ὀφρυόομαι, idem cum ὀφρυάζω, grande supercilium ostento; & ab eod. Them. ὀφρύς, υος; vi Unde etiam, Ὀφρυώδης, ες, ὁ ἡ, supercilia imitans; apud Gal. &c.

Ὀφρυόσκιον, quem supercilia obumbrant, apud Aristot. Top. l. 8. ex ὀφρύς, ύος, & σκιά, &c. V.

Ὀφρύς, ύος, ἡ, supercilium; fastus, tumulus: dat. pl. ὀφρύσι.

Ὀχ' pro ὄχα, valdè, præ cæteris, longè, ponitur pro superlat. ab ἔχω, habeo: usitatius est ἔξοχον, & ἐξοχώ, ab ἐξέχω, emineo.

Ὀχάνη, ης, ἡ, &

Ὄχανον, ου, τό, ansa clypei, quâ ille tenetur: ab ἔχω, teneo.

Ὀχεία, ας, ἡ, coitus, Aristot. de gen. an. l. 14 Item τὰ ὀχεῖα, scil. ζῶα, dicuntur admissarii equi, vel boves, vel arietes; Interdum & alia animantia mascula; apud Aristot. & Plut. utrumque, ab ὀχεύω, ὁ, qui ad admissuram educatur; & hoc à Th. ὀχεύω, vi. Sed Ὀχεῖον, ου, τό, est currus, à Th. ὄχος, ὁ, unde ὀχέω, &c. V.

Ὄχεσκον, Ionicè pro ἄχεον, imperf. act. verbi ὀχέω, veho, porto, f. ήσω.

Ὀχεσφιν, curribus, dat. pl. Ion. pro ὄχεσιν, dicitur & ὀχέεσσι, dativ. pl. Ion. ab ὄχος, εος, τό, currus.

Ὀχετεύω, rivos, seu aquas duco, derivo, & Metaph. apud Athen. l. 10. ὁ χὴν πῦρ δεῖ πῦρ ὀχετεύειν; non est ignis igni addendus; unde verbalia, Ὀχέτευμα, τό, rivus qui ducitur, vel aquæ ductus, canalis; Aristot. & ὀχετεία, ας, ἡ, rivorum à fonte deductio, ductus vel derivatio aquarum; apud Theophr. omnia à Th. ὀχετός; unde etiam diminut. Ὀχέτιον, ου, τό, rivulus, &c. V.

Ὀχετηγία, ας, rivos, seu aquas duco, irrigo per rivos: Item Ὀχετηγία, rivorum, seu aquarum ductus, irrigatio; utrumque ab ὀχετηγός, qui rivos ducit; Il. φ. quod Nonn. generaliùs etiam usurpavit in fœmin. gen. pro ductrix; ut ut ἐρχεῦ ἄρη βλοσυρῖνι ὀχετηγός, ab ὀχετός, & ἄγω; V.

Ὀχετηγός, οῦ, ὁ, aquæ ductor: ab ὀχετός, canalis.

Ὄχεσλον, ου, τό, currus: Item Plaustrum; Item obex, à Them ὄχος, unde ὀχέω, & ὀχεῖον, τό, &c. V.

ΟΧΕΤΟΣ, ου, ὁ, canalis, aquæ ductus; Item cloaca: q. ab ὀχέω, veho: ὀχετός, ἄτος, canalis calamitatis, pro perpetuâ calamitate.

Ὄχθημα, τό, semen, seu genitura, quâ ὀχθίαν, implevit πλὴ ὀχθυμβίλιω, apud Aristot. Item expon. etiam coitus, est verbale ab ὀχθέομαι, ineor, salior, inscendor, de fœmina marem admittente, pass. scil. ab act. ὀχθέω; V.

Ὀχθός, ὁ, retinaculum; vectis: in pl. ὀχῆες, Ion. ab ἴσχω, teneo.

Ὀχθός, est etiam lorum galeæ; Il. γ. Item scrotum; i. e. pellis quæ circundat vestes; à seq. Them. ὀχθέω; unde etiam verbalia, Ὀχθυτής, οῦ, ὁ, admissarius, qui fœminam init, vel committ; de homine mare dictum, expon. libidinosus, ad coitum proclivis; in Epigr. l. 2. 2. Item Ὀχθυτός, οῦ, vel Ὀχθυτή, ῆς, ἡ, quæ marem admisit, venerem, seu coitum passa; Dioscor. l. 2. c. 97. Unde Ὀχθυτικός, ὁ, qui coire follet; ad coitum, seu venerem propensus, salax, &c. Aristot. de gen. an. l. 3. c. 1.

ΟΧΕΤΩ, admissarium admitto, f. ήσω, p. ὄχθωκα: hinc ὀχεία, ας, ἡ, coitus: q. ab ὀχέω, veho.

Ὀχέω, f. ήσω, veho, porto, præs. part. ὀχέων, moderans. Them. ὄχος, currus.

Ὀχή, ῆς, ἡ, cibus: ab ἴσχω, sustento.

Ὄχμασε, ατος, τό, vehiculum: a 1. perf. perf. pass. verbi ὀχέω, veho.

Ὀχήσας, ου, ὁ, ἡ, OCHESIUS, nomen proprium.

Ὄχησις, εως, ἡ, vectio, vectura; equitatio, equitatus; Hesych. est verbale, à 2. perf. præt. pass. verbi ὀχέω; V.

Ὀχθάομαι, ingemo: Hesych.

Ὀχθας, acc. pl. ab ὀχθη, ης, ἡ, ripa, dat. pl. ὄχθῃσι. & Ion. ὄχθῃσιν, & ὀχθήσι, Poët.

ΟΧΘΕΩ, f. ήσω, indignor, gravatè fero: q. ab ἄχθομαι.

ΟΧΘΗ, ης, ἡ, ripa, intrà quam ἴσχει, seu ὀχεῖται, aqua: ὄχθος, ου, ὁ, ripa, tumulus, labor.

Ὀχήνης, ου, ὁ, riposus, clivosus; ut ὀχθηρὸς χῶρος, in Epigr. est à Th. ὄχθη, ἡ, vide.

Ὀχθήσας, ήσασα, a. 1. part. act. ab ὀχθέω, gravate fero.

Ὄχθησιν, dat. pl. Ion. ab ὄχθη.

Ὀχθησις, εως, ἡ, offensio, indignatio, est verbale, ab ὀχθέω, V.

Ὀχθίζω, idem quod & à Them. ὀχθέω, ῶ; vi. Eust. ex Oppian. ὀχθίζων σφακέλῳ, proprium alioquin esse existimatur cum suis derivatis & comp. Græcorum Bibl. Interpretum.

Ὀχθοις, limbus, fimbria. Suidæ est ὄχθος, q. ab ὄχθη, ripa.

Ὀχθος, vide in ὄχθη.

Ὀχώδης, ους, ὁ, ἡ, riposus, clivosus: Item verrucosus, torosus; Dioscor. l. 1. c. 157. à Th. ὄχθη, ἡ; V.

Ὀχλαγωγὲς, qui popularem turbam concitat, vel congregat; ut faciunt adulatores populi, vel circulatores; unde Ὀχλαγώγιμα, ὦ, populum, seu popularem turbam concito, δημαγωγῶ, plebem ad res novas solicito, factiosæ turbæ ducem me præbeo: Item Ὀχλαγώγον, quum turba popularis concitata in unum locum confluit; ex ὄχλος, & ἀγωγὲς, V.

Ὄχλάδες, ους, ὁ, vectis quo aliquid movetur: Item cardo; Item vinculum, ligamen; à Th. seq. ὀχλόω, V.

Ὀχλέουσι, turbantur, Dor. pro ὀχλοῦσι, 3. pl. præs. ind. pass. verbi ὀχλέω, turbo. Th. ὄχλος, turba.

ΟΧΛΕΤΩ, moveo, f. σω, Ὀχλῶς, ῶ, ὁ, vectis: μοχλὸς, ὁ, idem; μοχλόω, vecte moveo.

Ὀχλέω, turbo, commoveo; molestiâ afficio, f. ήσω, p. ὤχληκα, præs. pass. ὀχλέομαι, ῆμαι, vexor.

Ὀχλερὸς, ά, όν, turbulentus, a, um; molestus: &

Ὀχλησις, εως, molestia, perturbatio: ab ὀχλέω. Th. ὄχλος, turba.

Ὀχλικὸς, ὁ, popularis; turbulentus: ab eod. Th.

Ὀχλίζω, moveo, vecte impello & protrudo; Od. ι. à Th. ὀχλόω, V.

Ὀχλοκόπος, qui turbam, seu populum concitat; Polyb. l. 3. Unde Ὀχλοκοπέω, turbam popularem concito, seu solicito; Plut. & Ὀχλοκοπία, turbæ popularis concitatio, seu solicitatio; ex ὄχλος, & τύπτω, unde κοπὴ, ἡ, &c. vi. Item Ὀχλοκατάμομαι, à turba popularî, seu plebe, regor, turbæ popularis arbitrio administror & gubernor; ex ὄχλος, & κράτος, τό, unde κρατέω, &c. vi. Sic Ὀχλολοίδορος, qui turbæ convitiatur; ex ὄχλος, & λοίδορος; vi. Item Ὀχλομανέω, ῶ, insano turbarum amore teneor; vel insano turbæ popularis amore ducor; ex ὄχλος, & μαίνομαι, f. μανοῦμαι, ut de μανία, ης, &c. V.

Ὀχλοποιέω, -ῶ, cogo turbam, f. ήσω, p. ὠχλοποίηκα, a. 1. ὠχλοποίησα, ab ὄχλος, turba, & ποιέω, facio.

ΟΧΛΟΣ, ου, ὁ, turba, motus, multitudo, populus; molestia. Hinc ὀχλήεις, turbulentus: ὀχλέω, turbo: συνοχλέω, idem: παρενοχλέω, obturbo, molestiam exhibeo.

ὀχλοτερπὴς, turbam delectans; ex ὄχλος, & τέρπω; V.

ὀχλώδης, ες, ὁ, ἡ, turbulentus; Polyb. Item difficilis, morosus; unde τὸ ὀχλῶδες, difficultas & fastidium, molestia, apud Suid. à Th. ὄχλος, ὁ, V.

ὄχμος, ου, ὁ, τὸ, & ἴχμος, retinaculum: πάρπημα, ab ἔχω, retineo: hinc

ὀχμάζω, inhibeo, f. άσω, à præced.

ὄχνη, series, ordo: ubi una res ἔχεται ἑτέρης; id est, adhæret alii.

ὄχνη, ης, ἡ, idem quod Th. ὄχνη, pirum sylvestre, vel ipsa arbor pirus, &c. V.

ὀχοῖσα, ας, ἡ, Poët. & Dor. pro ὀχοῦσα, ἡ, vehens, ferens, præs. part. fœm. gen. ab ὀχέω, veho, sustineo. Th. ὄχος, currus.

ὄχος, ου, ὁ, & εος, τὸ, currus, vehiculum: q. ab ἴχω, contineo, vel ἄγω, impello. Hinc ὀχέω, veho, porto: ἐπαναχέω, invecho: παράοχος, ου, ὁ, qui à latere alterius vehitur.

ὀχὴς, οῦς, ὁ, capax, qui continere potest; Od. ε. ὀθ' ἅρ' ἔσαν λιμένες πᾶν ὀχοὶ ἐνὶ δῆπειρον; nec enim erant portus, qui naves capere & continere possent, est à Them. ἴχω; ut δοχὴς, à δέχομαι.

ὄχυρὸς, idem quod ἐχυρὸς, munitus, firmus: ἐχυρόω, munio, fulcio.

ὀχυρότης, ητος, ἡ, munitio, &c. idem quod & pro ἐχυρότης, & ab eod. Them. ἐχυρὸς; V.

ὀχυρόω, f. ώσω, munio: ab ὀχυρὸς, munitus. Th ἐχυρὸς, idem.

ὀχύρωμα, ατος, τὸ, munitio: a 1. pers. perf. pass. præced. verbi.

ὀχυρῶς, tutò, firmè; idem quod & pro ἐχυρῶς; adv. à Them. ἐχυρὸς; vi. Sic etiam ὀχύρωσις, munitio, verbale ab ὀχυρόω, idem quod & pro ἐχυρόω, firmo à Th. ἐχυρὸς; V.

ὄΨ, ὄπος, ἡ, vox, cantus: q. ab ἔπω, loquor. Sed ὄψ, oculus, ab ὄπτομαι, video. Ab ὄψ, vox est ἄλοψ, οπος, mutus; Item piscis acipenser: ἡπεροπεύω, decipio: μέγοψ, οπος, divisam, seu articulatam vocem habens. Epithet. hominis. Est & avis nomen ex genere noctuarum.

ὀλαμάτης, ου, ὁ, qui serò metit: ex ὀψὲ, serò, & ἀμάω, meto.

ὀψανθὴς, sero florens, tarde florens; apud Theophr. (huic opponitur πρωϊανθὴς, vi.) ab ὀψὲ, & ἄνθος, τὸ; unde ὀψάνθιον, &c. V.

ὄψαριον, τὸ, i. e. φωνὴ, vox; idem quod, & à Th. ὄψ, vox, &c. vi. Item ὄψαριον, τὸ, idem quod, & ab ὄπτομαι, &c. V.

ὀψάρτυμα, ὄψαρυ, vescor cum pane, opsonium comedo; à Th. ὄψον, τὸ, V.

ὀψάριον, ου, τὸ, piscis, piscis, Th. ὄψον, ου, τὸ, quicquid cum pane comeditur: per Synech. gen. pisces.

ὀψάριον, propriè sonat opsoniolum; (est enim diminut. ab ὄψον, τὸ, vi.) peculiariter autem, de pisce dicitur; apud Athen. l. 9. & Joan. 6.

ὀψαρότης, ου, ὁ, qui serò arat: ex ὀψὲ, serò, & ἀρόω, aro.

ὀψαρτύω, opsonia condio & instruo, vel apparo, apud Suid. unde ὀψαρτυσία, ἡ, conditio, & instructio opsoniorum, vel etiam ars condiendi & apparandi opsonia: Item ὀψαρτυτὴς, οῦ, ὁ, opsoniorum conditor, vel instructor; Poll. lib. 6. unde ὀψαρτυτικὸς, pertinens ad eum qui opsonia condit, vel instruit, popinalis culinarius; (ut ὀψαρτυτικὸν βίβλιον; apud Athen.) & ὀψαρτυτικὴ, ars coquinaria, seu coquorum artificium; omnia ex ὄψον, seu ὀψάριον, τὸ, & ἀρτύω, &c. V.

ὄΨΕ, serò; vesperi, post: q. ab ὀπίσω, post in compositione ο in ε mutatur. Hinc ὄψιμος, ου, ὁ, ἡ, servus, serotinus: ὀψίζω, serò aliquid facio: ὀψίγονος, posteri.

ὄψει, videbis, Ion. pro ὄψῃ, 2 sing. f. 1. m. verbi ὄπτομαι, video: f. ὄψομαι, perf. pass. ὤμμαι, a. 1. ἀφ' ὧν.

ὄψῃ, videbis, Att. pro ὄψῃ, 2 sing. f. 1. m. ejusdem verbi. Est & ὄψῃ, dat. sing. ab ὄψις, εως, ἡ, vultus. Them. ὄπτομαι, video.

ὀψέω, videre cupio, desidero. Th. ὄπτομαι, video.

ὄψεσθε, 2. pl. f. 1. m. verbi ὄπτομαι, video, f. ὄψομαι, in 3. pl. ὄψονται.

ὀψέω, ῶ, tardo, tardus sum; à Th. ὀψὲ, vi. Item ὀψέω, ῶ, opsonia emo; & sic est à Th. ὄψον, τὸ, V.

ὄψημα, τος, id quo cum pane vescimur; Plut. Symp. 4. 1. est verbale, ab ὀψέω, & significat, idem quod Th. ὄψον, τὸ; V.

ὄψια, ας, ἡ, vespera, serum diei. Them. ὀψὲ.

ὀψία, ἡ, sub. ὥρα, significat, serum, tempus vespertinum, Joan. 6. sed dicitur etiam, ὀψεία δείλη, pro ὥρα ὀψία, vespera; apud Thuc. 1. 8. &c.

ὀψαίτερος, serior; est compar. ab ὀψὲ, ἡ, ὀψία, à Them. ὀψὲ; vi. Unde etiam ὀψαίπαλα, adv. superl. tardissimè, serissimè, admodum serò, &c.

ὀψανδὴς, idem quod ὀψανδὴς; id vi. est enim etiam ex iisdem. Item ὀψίβλαστος, & ὀψιβλαστὸς, serò germinans: unde ὀψιβλαστέω, serò germino, ab ὀψὲ, & βλαστάνω, f. βλαστήσω, unde βλαστὴ, ἡ, & βλαστὸς, ὁ, &c. vide. Item ὀψίγαμος, qui serò uxorem ducit: & quæ serò nubit; unde ὀψιγαμία, seræ nuptiæ; apud Poll. ὀψιγαμίαι δίκαι, ab ὀψὲ, & γάμος, ὁ; vi. Sic etiam ὀψίγονος, serò genitus, tarde natus, ab ὀψὲ & γίνομαι, τὸ; V.

ὀψίγονος, ου, serò natus, posteri: ab ὀψὲ, serò, & γίνομαι, nascor, p. m. γέγονα.

ὀψίτερος, idem quod ὀψαίτερος, serior; comparativ. ab eodem ὄψιος; vide.

ὀψίζω, f. ίσω, serò aliquid facio, vel sub vesperam facio. Th. ὀψὲ, seró.

ὀψίκαρπος, cujus fructus serotini sunt, serotinos fructus ferens, Theophr. unde ὀψικαρπία, sera fructûs editio; apud Theophr. & ὀψικάρπεια, seros fructus gigno; ex ὀψὲ, & καρπὸς; vi. Item ὀψικίνδυνος, serò viam carpens, qui serò iter facit, seu serò venit; Nonn. ex ὀψὲ, & κίνδυνος; vi. Sic etiam, ὀψίκλωψ, qui serò, ac sub noctem, furatur, tur vespertinus, seu n cturnus; ex ὀψὲ, & κλώψ, à Them. κλέπτω, &c. V.

ὀψιμαθὴς, acc. sing. ab

ὀψιμαθὴς, ές, ὁ, ἡ, serò doctus: ex ὀψὲ, serò, & μανθάνω, disco.

ὀψιμαθία, vel ὀψιμάθεια, sera eruditio, & ὀψιμαθέω, serò disco, seu serâ ætate; ex iisd. cum præced. V.

ὀψίμορος, serò moriens, & lente, apud Nonn. ex ὀψὲ, & μόρος, fatum, exitium, &c. V.

ὄψιμος, ου, ὁ, ἡ, serotinus, serus. Them. ὀψὲ.

ὀψίνους, ου, qui serò sapit: ab ὀψὲ, sero, & νόος, mens.

ὄψιος, ου, ὁ, serus, serotinus; apud Theophr. Item serus, i. e. vespertinus; à Th. ὀψὲ; vi. Unde etiam, ὀψιότης, ητος, ἡ, tarditas, longa prorogatio, &c.

ὀψιπλούτος, qui serò dives est factus; ab ὀψὲ, & πλοῦτος; V.

ὄψις, εως, ἡ, vultus, facies, species, visus: ex 2. sing. perf. pass. ὦπται, verbi ὄπτομαι, video.

ὄψισμος, ου, ὁ, quum serò aliquid facimus, tarditas; verbale ab ὀψίζω; vide.

ὄψιον, advesperascit, 3. sing. a. 1. sub. act. verbi ὀψίζω. Th. ὀψὲ.

ὀψίπορος, qui serò, seu tarde seritur; unde ὀψιπορέω, serò sementem facio, tardè sero; ab ὀψὲ, & σπορὰ, seu σπόρος, ὁ; V.

ὀψιτέλεις, ες, ὁ, ἡ, Imperf. ab ὀψὲ, serò, & τελέω, perficio.

ὀψίτομος, serò putatus, vel qui serò putari solet; ab ὀψὲ, & τομὴ, vel τομὸς, &c. vi. Item ὀψιφανὴς, serò apparens; ex ὀψὲ, & φαίνω, f. φανῶ; unde varia comp. terminantur in φανὴς, &c. V.

ὀψοθήκη, ης, τὸ, vasculum, in quo opsonia apponuntur; Poll. ex ὄψον, τὸ, & βάπτω, unde βαφὴ, ἡ, &c. vi. Item ὀψοδαιδάλος, opsoniorum apparandorum peritus artifex; Epith. periti coqui; ex ὄψον, τὸ, & δαίδαλος, ὁ; vi. ὀψολόγος; qui de opsoniis tractat, seu differit: Athen. lib. 8. Unde ὀψολογία, sermo de opsoniis, scripti unde delicias popinalibus; ex ὄψον, & λόγος, ὁ; vide.

ὄψομαι, ῃ, εται, f. 1. m. verbi ὄπτομαι, video, perf. pass. ὤμμαι, aorist. 1. pass. ἀφ' ὧν.

ὄΨΟΝ, ου, τὸ, opsonium, quicquid cum pane comedimus, piscis, Hinc ὀψάομαι, opsonor, vescor cum pane. Ducunt alii ab ἕψω, coquo, ut sit coctum quid cum pane. Alii ab ὀπάω, asso. Alii ab ὀψὲ, serò, quod non mane, sed vesperi ea alimenta sumerent.

ὀψοφάγος, ου, ὁ, magistratus qui legem annonæ præber, & in pl. masc. ὀψοφάγοι, dicebantur magistratus quidam Athenis, quibus eorum quæ ad opsonia pertinebant, cura incumbebat; Eust. unde ὀψοφαγεῖν, pro ὀψωνεῖν, i. e. opsonari, usurpavit Critias tette Poll. l. 6. c. 7. ab ὄψον, τὸ, & νομὸς, ὁ, præfectura, à νέμω, regno, administro, &c. vi. Item ὀψοποιὸς, qui opsonia apparat, conditor; unde ὀψοποιία, opsoniorum, seu popinalium deliciarum apparatio; ὀψοποιικὸς, pertinens ad e-

cum qui opsonia apparat, popinalis, coquinarius; ut ὀψοποϊκὰ ὄργανα, Xen. & ὀψοποϊκὴ, scil. τέχνη, ars, seu scientia apparandi opsonia; Plat. in Gorg. Item Ὀψοποίω, & ὀψοποιέμαι, opsonia, seu popinales delicias apparo, coquo; Plut. unde Ὀψοποίημα, opsonium, cibaria; & ὀψοποιητικὸς, idem quod ὀψοποϊκὸς; Item Opsoniorum apparandorum peritus, opsoniorum artifex; undè ὀψοποιητικὴ, idem quod ὀψοποϊκὴ; id vi. omnia ab ὄψον, τὸ, & ποιέω; vi. Sic etiam, Ὀψοπώλης, opsoniorum venditor, cupedinarius; & in fœm. ὀψοπῶλις, ἰδ. ἡ, opsoniorum venditrix; undè ὀψοπώλιον, τὸ, & ὀψοπωλία, ἡ, locus in quo veneunt opsonia, popina; apud Suid. & Athen. l. 1. ex ὄψον, & πωλέω, undè πώλης, &c. V.

Ὀψοφαγέω, opsonia devoro, popinalibus deliciis, & præsertim piscibus devorandis delector; Aristoph. in Nub. Item Ὀψοφαγία, opsoniorum, & peculiariter, piscium delicatorum, avida devoratio; Athen. l. 8. Item Ὀψοφαγίστης, avidissimus opsoniorum devorator; omnia à seq. ὀψοφάγος, qui opsoniis inhiat; popinalium deliciarum avidus devorator, Athen. l. 8. peculiariter sic dicebatur qui pisces avidius devorabat; teste Plut. Symp. 4. Probl. 4. &c. V.

Ὀψοφάγος, ος, gulosus, edax: ab ὄψον, & φάγω, comedo.

Ὀψῶν, ῶνος, ὁ, locus reponendis opsoniis; vel portula iis ferendis; à Th. ὄψον, τὸ; V.

Ὀψωνέω, opsonia coëmo, opsonor; undè ὀψωνητικὸς, idem cum ὀψώνης, opsonator, Item opsoniorum coëmendorum peritus, unde τέχνη ὀψωνητικὴ, &c. Item Ὀψωνία, ἡ, opsonii coëmptio, opsonatus; Plut. & Athen. Item Ὀψωνιάζω, stipendia præbeo; expon. etiam alo; undè apud Dion. Halic. l. 9. ἐκ τῆς ἀκροτείων ὀψωνιαζόμενοι χρημάτων, dicuntur, qui ex alienis aluntur pecuniis; undè verbale Ὀψωνιασμὸς, annona, stipendium, Polyb. l. 5. omnia ab ὀψώνης, qui opsonia coemit, vel opsoniis coemendis deditus; Aristoph. undè etiam seq. ὀψώνιον, τὸ; id quod ab opsonatore emitur; sæpe autem accipitur pro annona quæ militibus in singulos menses dabatur pro stipendio, seu salario; apud Polyb. &c. V.

Ὀψώνιον, ου, τὸ, OPSONIUM, stipendium: ab ὀψώνης, ου, ὁ, opsonator: quod ex ὠνέομαι, ὦμαι, emo & ὄψον, ου, τὸ, quicquid cum pane comeditur.

Π.

Π Est decima sexta Græcorum litera, & octoginta denotat: majusculum Π, significat quinque.

Πα, nullo accentu notata, enclitica est.

Πᾶ, Dor. pro πῇ, & sæpè πᾷ, quod & πῶ dicitur, ubi? Et πῇ pro ποῖ, quonam? quem in locum.

Παγὰν, Dor. pro πηγὼν, acc. sing. sed παγᾶν, gen. pl. Dor pro πηγῶν, à πηγὴ, ἧς, ἡ, fons, παγᾶς, Dor. dat. pl.

Πάγαι, αἱ, retia; (idem quod παγίδες, vide sing. παγὶς;) à sing πάγη, ἡ, V.

Παγαίαλια, τὰ, dies festus erat montanorum & agrestium, quo per urbem vehiculis ferri criminosum erat; sed est Latina vox, Græcis scripta literis.

Παγὰς, ἀδ. ἡ, glacies, &c. idem quod πηγὰς; id V.

Παγασμᾶ, genitiv. sing. Dor. pro Πηγασμᾶ· à

Πάγασ, Dor. pro Πήγασ, ος, ὁ. PEGASUS, alatus Persei equus, Them. πηγὴ, ἧς, ἡ, fons.

Παγγενέτης, omnium genitor & pater; ex πᾶν, & γενέτης; vi. Sic παγγενὴς, qui omnium generum est; ex πᾶν, & γένος, τὸ; V.

Παγγλωσσία, ας, ἡ, pro λαλία, nimia loquacitas, παρὰ τὸ πᾶν καὶ τὴν γλῶσσαν.

Παγγώνιος, q. d. omniangulus; i. e. ab omni parte angulos habens; ex πᾶν, & γωνία; V.

Παγεὶς, ἐγ, concretus, aor. 2. part. pass. παγείω, a. 2. opt. pass. à πήγνυμι, seu πηγνύω, compingo, concrescere facio: f. ξω, p. πέπηχα, a. 2. pass. ἐπάγην, f. 2. passiv. παγήσομαι, prat. m. πέπηγα.

Πάγη, Ion. pro ἔπαγε, 3. sing. a. 2. ind. activ. verbi πήγνυμι, compingo.

Παγερὸς, glacialis, gelidus; à πηγνύω, f. πήξω, &c. V.

Παγετὶς, ἴδος, ἡ, glacies, compacta aqua: à πηγνυμι, compingo.

Παγετώδης, glacie, aut gelu, adstrictus; à præced. παγετὸς; quod V.

Πάγη, defixum est, Ion. pro ἐπάγη, 3. sing. a. 2. ind. passiv. hinc παγῆναι, a. 2. inf. pass. verbi πηγνύω.

Πάγη, ης, ἡ, laqueus, decipulum: ab eod. Them.

Πάγη, ἡ, propriè, est laqueus depactus ad irretienda animalia; sed exp. etiam locus excelsus, Hesych.

Παγιδεύω, illaqueo, irretio, f. εύσω, p. πεπαγίδευκα, à παγὶς; q. v.

Πάγιος, α, firmus, stabilis: à πηγνύω, compingo.

Παγιότης, ητος, ἡ, soliditas: Item Παγιόω, ῶ, firmum & fixum statuo, firmo, stabilio: undè παγιωθεὶς, ab Etym. exp. ἐστερεωθεὶς; Item Παγίως, adverb. firmè, firmiter; ut παγίως λέγειν, asseverare, constanter affirmare, &c. Undè Comparativ. παγιώτερον, firmiùs, constantiùs; omnia à præcedent. πάγιος, fixus; ut γῆ παγία, &c. Undè etiam compar. παγιώτερος, firmior, stabilior, &c. V.

Παγὶς, ἰδος, ἡ, laqueus in terram depactus, decipulum, acc. sing. πάγίδα, ab eod. Them.

Παγίως, vide paulo antè in παγιότης.

Παγκάκιστος, q. d. omnino pessimus; seu omnibus modis improbissimus; Sophcl. in Antig. est superl. à seq. πάγκακος; V.

Πάγκακος, ος, omninò malus, infaustissimus: ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e, & κακὸς, malus.

Παγκάκως, omnimodo malè, i. e. improbissimè, pessimè, est adverb. à præced. πάγκακος; V.

Παγκαλὸς, q. d. omnimodo pulcher, pulcherrimus; ex πᾶν, & καλὸς, τὸ, V.

Πάγκαλος, ος, perpulcher; honestissimus: & inde

Παγκάλως, pulchrè, honestissimè; adv. à πᾶς, & καλὸς, bonus, pulcher.

Παγκάρπος, fructus omnis generis habens; ut παγκάρπια μῆλα, apud Theophr. placenta ex melle, & omni fructuum genere; undè etiam, Παγκαρπία, ἡ, substantivè, pro omni fructuum genere; apud Eust. utrumque à seq. πάγκαρπος; V.

Πάγκαρπος, ος, ὁ, ἡ, qui fructuum omne genus fert. Ex πᾶς, omnis, & καρπὸς, fructus.

Παγκλαδὴς, omnino absconditus; ex πᾶς, vel πᾶν, & κλάδος; undè κλαδᾶν, τὸ, &c. vi. Item Πάγκλαυτος, omnino lamentabilis; expon. etiam semper lugens: Item Παγκλαυτᾶν, idem; apud Æsch. utrumque, ex πᾶς, vel πᾶν, & κλαίω, f. κλαύσω, unde κλαυτὸς, &c. V. Sic etiam, Παγκληρία, tota, seu universa hæreditas; ex πᾶν, & κλῆρος, ὁ; vide.

Πάγκοινος, ος, omnibus communis. Ex πᾶς, omnis, & κοινὸς, communis.

Παγκόρανος, ὁ ἡ, omnino dominus, vel totius dominus; ex πᾶν, & κύριος; vi. Item Παγκόνιτος, omnino pulvere adspersus, laboriosissimus; omne genus certaminis expertus; ut παγκόνιτα ἄεθλα; ex πᾶν, & κόνις; undè κονία, vel κονίζω, &c. V.

Παγκρατὲς πῦρ, ignis omnia vincens & absumens: ex πᾶν & κρατέω, vinco. Th. κράτος, τὸ, robur.

Παγκρατὴς, omnipotens; dicitur de Deo, sicut & παντοκράτωρ, est etiam Epith. somni, & temporis; apud Soph. Item ignis Epith. ut in neut. præced. παγκρατὲς, quod vide. Inde seq. παγκράτιον, τὸ, vide; à quo etiam est παγκρατιάζω, certo pancratio: Item in omnibus certaminibus victor fum; undè verbale παγκρατιαστὴς, athleta, qui pancratio certare solet, vel peritus certandi pancratio: Item qui manibus pedibusque & quasi omni ope connixus certabat; vel ut alii expon. qui quinque illis certaminibus, quæ Græci πένταθλον, (per illud enim quidam interpretantur præcedens, παγκράτιον) Latini quinquertium, sive quinquercionem vocant, viz. pugillatione, cursu, saltu, disco & luctâ, certavit & vicit; unde παγκρατιαστικὸς, ad pancratiasten pertinens; & adverbial. παγκρατιαστικῶς, more pancratiastarum, vel pancratiasticè, &c.

Παγκράτιον, ου, τὸ, athletici certaminis genus, ad quod πᾶν κράτος, adhibendum erat: pugillatus & luctæ.

Πάγκρεας, pancreon, quasi tota caro, glandulosum est corpus & pingue in medio mesenterio situm, seu circa intestini primi exortum, quòd vasa mesenterii divaricata fulcit, ac spatium, intra lienem, ventriculum, ac jecur, vacuum, in dorso explet; vide Aristot. Hist. an. 3. 4. ex πᾶν, & κρέας, τὸ; vi. Item Πάγκρυφος, omnino occultus; ex πᾶν, & κρύπτω, f. ψω, prat. υφα, unde κρύφιος, &c. V.

Παγκλη-

Παγετλκξία, ας, ἡ, veterinorum morbus, quum gelu percelluntur pedes; ex seq. πάγος, & πλήσσω, f. ξω; unde, πλῆξις, &c. V.

Πάγος, ε, ὁ, tumulus, collis, glacies, sal. Th. πηγνύω, compingo.

Πάγος, ε, τὸ, reperitur etiam in neut. gen. pro præced. πάγος, ὁ, in masc. terra in tumulum coagmentata; item, humor frigore adstrictus; gelu, &c. Ut, apud Aristot. in Probl. ἐν πάγει, i.e. in gelu & glacie, &c.

Πάγουρος, ε, ὁ, pagurus, cancri quoddam genus, apud Aristot. anim. l. 4. dictum παρὰ τὸ ἐρεῖν ἐν φυλακῇ εἶναι ἐν πάγοις, i.e. ἐν κεκρυμμένοις τόποις, inquit Etym. i. e. quod in altioribus fluminum locis versetur, ripisq; præruptis; apud Eustath. Phœnix etiam πάγουρος vocatur, quòd in aspera cute custodiatur, seu, asperam habeat cutem; ex πάγος; & Th. οὖρος, ὁ, custos, &c. V.

Παγχάλεος, ον, omnino, vel, omnimodo difficilis, perdifficilis; ex πᾶν & χαλεπὸς, ὁ, V.

Παγχάλκεος, ον, ex solido ære: ex πᾶς, omnis, & χαλκὸς, æs.

Πάγχρηστος, ον, ad omnia usum præbens; perbenignus; omnino, vel, prorsus utilis; ex πᾶν & χρηστὸς, ὁ, V.

Παγχρύσεα, prorsus aurea. q. πάντως χρύσεα, à χρυσὸς, aurum.

Παγχρύσεος, vel Παγχρυσος, totus aureus; apud Hom. & Il. β. ex πᾶς, in neut. πᾶν & χρυσὸς, ὁ, V.

Πάγχυ, penitus, adv. Poët. pro πάνυ, à πᾶς, omnis.

Παγώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, glacialis, gelidus; à πάγος, ε, ὁ, vel ος, τὸ, &c. V.

Παδῆτε, saltatis, Dor. pro πηδᾶτε, 2. pl. præs. verbi πηδάω, salio.

Πάδα, ας, ἁ, Dor. pro παῖδα, ης, ἡ, Poët. casus, clades: à πάθος, τὸ, passio. Th. πάσχω, patior.

Παθαίνομαι, afficior vehementer & concitor; item afficior morbis animi; à πάθος, quod V.

Πάθε, a. 2. imperat. act. vel 3. sing. a. 2. ind. Ion. pro ἔπαθε, &

Πάθέειν, Ion. resolut. pro παθεῖν, a. 2. inf. act. verbi πάσχω, patior. f. πείσομαι, 2. 2. ἔπαθον. p. m. πέπονθα.

Πάθεϊ, dat. sing. à πάθος, ος, τὸ, affectus, passio. Th. πάσχω, patior.

Παθεῖν, a. 2. inf. act. vide παθέειν.

Πάθεσιν, dat. pl. à πάθος, ος, τὸ, affectus. Th. πάσχω.

Πάθη, passiones, nom. pl. ejusd. at

Πάθῃ, 2. sing. a. 2. sub. m. vel 3. sing. a. 2. sub. act. verbi πάσχω, patior. a. 2. ἔπαθον.

Πάθη, ης, ἡ, calamitas, casus, clades; exp. etiam, κάκωσις; item, cædes. apud Plat. est à πάθος, τὸ, Th. πάσχω, vide.

Πάθημα, ατος, τὸ, afflictio, vitiosus affectus. in pl. τὰ παθήματα, passiones: &

Παθητικὸς, ὴ, ὸν, passivus, a, um. à πάθος. Th. πάσχω, patior.

Παθητικῶς, pathetice; ut, παθητικῶς λέγειν; uti oratione perturbante animos, & concitante; apud Aristot. Item, Παθητικῶς, passivè; passivâ voce; Eust. est adv. à præced. παθητικὸς, idem quod seq. παθητὸς, passioni obnoxius, &c. V. Item, παθητικαὶ ποιότητες, dicuntur passibiles, seu, patibiles qualitates, non quòd patiantur aliquid; sed quòd passionem afferant sensibus, seu, quod sensus afficiant; Aristot. in prædic. qualit. Item, παθητικὸς λόγος, seu, παθητικὴ λέξις, cui insunt πάθη, i.e. oratio in qua fervent concitati affectus, seu, quâ perturbantur animi & concitantur; item, παθητικὸν ῥῆμα, passivum verbum, apud Grammat.

Παθητὸς, ε, passibilis, qui pati potest. ejusd. Them.

Παθογνωμικὸν σημεῖον; est signum quod unà cum morbo invadit, nec ab eo separari potest; ut, in pleuritide difficultas anhelitûs, & febris, &c. Et, vocatur, quod propriè affectionis speciem significat; propriè quidem de signo dicitur; impropriè verò, de symptomate, & quatenus morbi naturam indicare potest; Gal. de diff. morb. Ex πάθος & γνώμη; unde γνωμικὸς, &c. V.

Παθοκρατρεία, imperium in passiones; ex πάθος & κράτος, τὸ, unde κρατερὸς, ὁ, &c. V.

Πάθον, passus sum, Ion, pro ἔπαθον, a. 2. ind. act. &

Παθόντες, nom. pl. a. 2. part. act. verbi πάσχω, patior. a. 2. ἔπαθον. f. πείσομαι.

Παθοποιία, ας, ἡ, commotio affectuum; ex πάθος, ος, τὸ, affectus, quod vide, & ποιέω, facio.

Πάθος, ε, ος, τὸ, affectus, passio, morbus, mollities, dat. pl. πάθεσι. à πάσχω, patior. a. 2. ἔπαθον.

Παθοῦσα, a. 2. part. act. f. g. à

Παθὼν, όντος, a. 2. part. act. Th. πάσχω, patior. f. πείσομαι. a. 2. ἔπαθον.

Παῖ, voc. sing. à παῖς, puer.

ΠΑΙΑΝ, ᾶνος, ὁ, PÆAN, hymnus in laudem Apollinis, pes metricus. Apollo ipse sic dictus, à παύω, quia mala sedat; vel à πατέω, ferio. hinc Παιανιδὺς δῆμος, Pæanienſis populus.

Παιανίζω, f. ίσω, pæanem seu pæanas cano; à præced. quod V.

Παιανισμὸς, ᾶ, ὁ, pæanis, seu, pæanum cantatio; verbale, à præced. παιανίζω, V.

Παιάνων, gen. pl. à παῖαν, quod V.

Παῖγμα, τὸ, ludus, seu, id quod luditur; Eurip. in Bacch. est verbale, à Th. παίζω, f. ξω, &c. V.

Παιγμοσύνη, ης, ἡ, lusus, oblectatio. Th. παίζω, ludo.

Παιγνίμων & παιγνίμων, jocularibus dictis gaudens; idem quod seq. παιγνήμων, à Th. παίζω, V.

Παιγνήμων, ων, ον, ὁ, ἡ, vir, qui jocis delectatur, jocosus: &

Παίγνιον, ε, τὸ, & παιγνίδιον, ἡ, Ion. gen. pl παιγνίων, ludus, res ludicra; à παίζω, ludo.

Παίγνια, τὰ, deliciæ, Plut. Sic etiam dicta fuerunt poëmata, aut, alia ludicra scripta; est neut. plur. à sing. præced. πάγνιον, τὸ, V. Unde etiam, παιγνιώδης, ες, ὁ, ἡ, ludicer, seu, ludicrus; unde, τὸ παιγνιῶδες, res ludicra, seu, jocularis; item, adv. παιγνιωδῶς, ludicrè, ludibundè, jocularitèr, &c. V.

Παῖδ' pro παῖδα, acc. sing. à παῖς, παιδὸς, παιδὶ, puer.

Παιδαγωγεῖον, ε, τὸ, Schola, ludus literarius: &

Παιδαγωγέω, f. ήσω, instituo pueros, vel tanquam puerum, moderor, rego: &

Παιδαγωγὸς, ὸν, ὁ, PÆDAGOGUS, puerorum custos & informator: ex παῖς, puer, & ἀγωγὸς, dux. Th. ἄγω, duco.

Παιδαγωγία, ἡ, institutio puerilis quæ proficiscitur à Pædagogo; ipsa actio instituendi pueros & mores eorum formandi; & generaliùs etiam, institutio, Plut. Item, παιδαγωγικὸς, ὴ, ὸν, ad pædagogum, seu, pædagogiam pertinens; ut, παιδαγωγικὸς λόγος, oratio qualis esse solet pædagogorum; unde adv. παιδαγωγικῶς, more pædagogorum; omnia, à præced. παιδαγωγὸς, vide.

Παιδάριον, ε, τὸ, puerulus, diminut. à παῖς, puer.

Παιδαριώδης, puerilis; puerulum decens; à præced. παιδάριον, τὸ, V.

Παιδεία, ας, ἡ, institutio, castigatio; à παιδεύω, erudio. Th. παῖς.

Παιδεῖος, α, ὸν, ὁ, puerilis; ut, παιδεῖον μέλημα; Plat. Pro eodem Poëticâ dialysi, dicitur παιδικὸς, à Th. παῖς, παιδὸς, V.

Παιδειοῦμνος, Hymnus pueris conveniens, vel qui in pueros cantur: à παῖς, puer.

Παιδεραστὴς, ὃ, ὁ, amator puerorum; apud Athen. quidam Delphin vocatur παιδεραστὴς, accipitur fere in malam partem, pro pædicone, cujus turpis est amor; Luc. Unde παιδεραστία, amor in pueros, & peculiariter, amor, qualis est pædiconum; Plat. in Symp. Item, παιδεραστέω, ῶ, sum puerorum amator more pædiconum; Athen. l. 13. Unde apud Luc. Rhea παιδεραστοῦσα, amore pueri capta; ex παῖς, παιδὸς, & ἐραστὴς, ὁ, V.

Παιδέραστος, idem quod παιδεραστὴς, de pædicone; ut, παιδέραστος ζῆθος, apud Poll. genus etiam unguenti, παιδέρωτα veteres nominarunt; quo scil. mulieres nimium cutis candorem occultebant; & vernaculum faciei colorem mentiebantur; apud Athen. l. 13. Ex παῖς, παιδὸς, & ἔρως, ωτος, ὁ, V.

Παιδέρως ἄκανθος, acanthus sativus: q. παίδων ἔρως. Th. ἔρως, amo.

Παιδεύετε, 2. pl. præs. ind. act. verbi παιδεύω, quod V.

Παιδεύμα, τὸ, id quod docetur; sive, id in quo aliquis instituitur; verbale, à παιδεύω, V.

Παίδευσις, εως, ἡ, institutio, disciplina, ipsa actio docendi: &

Παιδευτὴς, ὃ, ὁ, eruditor, præceptor, magister, castigator: à

Παιδεύω, erudio, doceo, castigo. imperf. ἐπαίδευον, f. δύσω, perf. πεπαίδευκα. a. 1. ἐπαιδεύθην. perf. pass. πεπαίδευμαι, hinc perf.

perf. part. πεπαιδευμένος, η, instituti. a. 1. pass. ἐπαιδεύθην, ης, η. a. 1. sub. pass. παιδευθῶ, ῆς, ῆ. Them. παῖς, puer.

Παιδευτήριον, τὸ, ludus literarius; locus in quo pueri docentur; item, παίδευτος, ὁ, ὁ, doctus, eruditus; unde, παιδευτικός, ἡ, ὁ, q. d. institutorius; qui ad institutionem facit; ut, παιδευτικὴ τέχνη, ars instituendi, apud Poll. à quo adv. παιδευτικῶς, more eorum qui instituunt, seu, docent; omnia verbalia, à præced. παιδεύω, V.

Παιδίη, idem quod & pro παιδεία, vide.

Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, lusus. Th. παίζω, ludo: at

Παιδιότης, ητος, ἡ, puerilia, puerilis ætas. Th. παῖς, παιδός, ὁ, ἡ, puer.

Παιδικὸς, ἡ, ὁ, puerilis; ad puerum, pueros, vel, puerilem pertinens; pueris, seu, puerilæ conveniens; item, παιδικὰ, τὰ, (sicut Lat. puerile,) inceptum, absurdum; quod puerilem quandam stultitiam præ se fert; item, παιδικὰ, τὰ, puer qui amatur ab eo qui παιδεραστὴς, appellatur; & general. qui amatur, cujuscunq; sit ætatis; item, amasia, seu, ea quæ amatur; atq; indè ea, quæ alicui, in delitis, seu, charissima sunt, παιδικὰ dicuntur, teste Schol. Aristoph. &c. Unde adv. παιδικῶς, puerilitèr; puerorum more; ut decet pueros; Plat. &c. à præced. παιδία, seu Th. παῖς, παιδὸς, &c. V.

Παιδίθεν, adv. ab incunabilis, ab ineunte, ætate, seu à puerilia: à παῖς.

Παιδίον, ου, τὸ, infans, puerulus, dimin. à παῖς, παιδὸς, ὁ, puer.

Παιδισκάριον, puellula; diminut. à παιδίσκη, seq. puella, &c. V. Unde etiam, παιδισκεῖον, τὸ, locus in quo sunt puellæ; sed exp. etiam, lupanar, apud Athen. l. 10.

Παιδίσκη, ης, ἡ, ancilla: &

Παιδίσκος, ου, ὁ, puellus, dim. à παῖς.

Παιδώδης, εος, ὁ, ἡ, ἠ, puerilis, puerulos decens, seu, ad eos pertinens; à præced. παίδιον, τὸ, seu, Th. παῖς, παιδὸς, &c. V. Item; παιδιώδης, ες, ὁ, ἡ, ἠ, qui ludo, seu, lusui est deditus; aut qui jocis valde gaudet; à παιδία, ἡ, ludus; qualiscunq; relaxatio animi. Them. παίζω, V.

Παιδὸς, puer; Od. φ. Eust. dicit esse à παίζω, & poni pro παῖς; Hesych. verò, παιδὸν, tradit esse eum qui excessit è pueris; unde & exp. adolescens; item, ἄφρον, νήπιον; sed accipitur etiam παιδικὸς, adjectivè, pro; puerilis; unde παιδικαὶ χεῖρες, in Epigr.

Παιδοβοσκὸς, q. d. puerorum altor, apud Luc. ex παῖς, παιδὸς, & βόσκω; unde βοσκὸς, &c. V. Item, παιδοβρῶς, puerorum vorator; Saturni Epith. Eust. ex παῖς, παιδὸς, & βρώσκω, fut. ώσω. vide.

Παιδογονία, liberorum procreatio; à seq. παιδογόνος, liberos procreans; aut, ad liberorum procreationem faciens; item, prolificus; fœcundus, &c. Vide.

Παιδοδόνος, ου, ὁ, ἡ, liberorum procurator: ex παῖς, puer & γένομαι, fio.

Παιδόθεν, adv. ἀπὸ τῆς vel ἐκ παιδὸς, à puero, a pueritiâ. Th. παῖς.

Παιδονόμος, qui puerorum curam agit & illis prospicit; unde, παιδονομέω, puerorum, seu, liberorum curam gero, & illis prospicio; ex παῖς, παιδὸς, & νομέω, ῶ, V. Item, παιδοκτόνος, q. d. puericida; puerorum, vel, liberorum interfector, seu, interfectrix; qualis dicitur fuisse Medea; unde, παιδοκτονία, q. d. puericidium; puerorum, seu, liberorum cædes; à Th. κτείνω, unde pr. m. ἔκτονα, &c. V. Sic etiam, παιδολέτωρ, pueros occidens; Euryp. in Medea; à Th. ὄλλυμι, fut. ὀλέσω; unde ὀλετὴρ, &c. V. Παιδομαθὴς, qui in pueritia didicit; & ex consequenti, qui in arte sua optimè quidq; facit; à Th. μανθάνω, f. μαθήσομαι, &c. V. Παιδομανὴς, qui puerorum insanit amore; unde, παιδομανία, ἡ, insanus puerorum amor quo quis tenetur; Plut. in Erot. à Th. μαίνομαι, fut. μανοῦμαι; unde μανία, ἡ, &c. V. Παιδονόμος, puerorum rector; i. e. præfectus disciplinæ & educationi puerorum; unde, παιδονομία, actio regendi pueros sub certo institutione, seu, disciplina; à Th. νέμω, regno, administro; unde νομὸς, ὁ, præfectura, &c. V. Item, παιδοπίπης, pueros lustrans; puerorum deceptor; Athen. l. 13. ex ὀπτεύω, pro ὀπτεύω; à Th. ὄπομαι, comp. Ut reliqua præced. cum παῖς, παιδὸς, &c. V.

Παιδοποιέω, liberos procreo: hinc παιδοποιητέον, verbale: ex παῖς & ποιέω, facio.

Παιδοποιητὴς, idem quod παιδοποιὸς, id V. Unde etiam, παιδοποιητικὴ; ut, παιδοποιητικὴν ἐργάζεσθαι, operam dare liberis procreandis; ab, & ex iisd. cum præced. V.

Παιδοποιία, ας, ἡ, liberorum præcreatio; ex iisd. Th.

Παιδοποιὸς, ὁ, ὁ, ἡ, liberos procreans: vide παιδοποιέω.

Παιδοπόρος, q. d. liberis transitum præbens; ut, παιδοπόρος γλῶσσα, in Epigr. ex παῖς, παιδὸς, & πόρος, ὁ, V.

Παιδὸς, gen. sing. à παῖς, puer. dat. plur. παισί.

Παιδοσπορέω, liberos procreo, liberos gigno; & general. gigno, genero; ex παιδὸς & σπόρος, ὁ, V.

Παιδοτέκνωσις, liberorum procreatio; ex παιδὸς & τέκνον, τὸ, unde τεκνόω; indè τέκνωσις, ἡ, &c. V. Item, παιδοτόκος, puerpera; quæ peperit; Nonn. ut, παιδοτόκος βίος, vita conjugalis, liberorum procreatrix; ex παιδὸς & τόκος, ὁ, V.

Παιδοτριβικὸς, ἡ, ὁ, ad pædotribam pertinens; unde παιδοτριβικὴ, scil. τέχνη, apud Aristot. ars pædotribarum; pro quo etiam dicitur, παιδοτριβία, idem; unde adv. παιδοτριβικῶς, more pædotribarum, vel, ut decet pædotribas; item, παιδοτριβεῖον, τὸ, locus in quo pueri exercentur; omnia, ab, & ex iisd. cum præced. παιδοτρίβης, qui pueros exercet, præfectus pueris exercendis; pro quo etiam dicitur παιδοτρίψ, gymnasii, seu, palæstræ magister; præceptor, doctor, &c. Itidem ex iisd. V.

Παιδοτρεφέω, pueros exerceo, pueros instituo, educo: &

Παιδοτρέφης, ους, ὁ, ludimagister: ex παῖς, puer, & τρέφω, tero.

Παιδοτρόφος, puerorum, vel, servorum educator, seu, altor; unde παιδοτροφία, puerorum, seu, servorum educatio; & παιδοτροφέω, pueros educo; servos alo, &c. Ex παιδὸς & τροφὴ, vel, τροφὸς, &c. V. Item, παιδοφορὸς, liberorum procreator; unde παιδοφορία, liberorum procreatio; ex παιδὸς & φορὸς, τὸ, V. Παιδοφθόρος, puerorum corruptor, & stuprator; pædico, cinædus; ex παιδὸς & φθορὰ, ἡ, V. Παιδοφίλης, & παιδόφιλος, puerorum amator, in malam præcipuè partem; pædico; unde παιδοφιλέω, sum puerorum amator; pædico sum; unde παιδοφιλεῖσθαι, dicitur de puero qui amatur; apud Plat. comp. ex παιδὸς & φίλος, φιλέω, &c. V. Item, παιδοφόνος, puerorum, vel, liberorum interfector, vel, interfectrix; Euryp. in Med. παιδοφόνις τῆς ὃ λειφθῆναι, unde παιδοφονία, puerorum, vel liberorum occisio; Naz. Ex παῖς, παιδὸς & φένω; unde φόνος, ὁ, &c. V.

Παιδὼν, Dor. pro παίδων, gen. pl. à παῖς, παιδὸς, ὁ, ἡ, puer.

ΠΑΙ'ΖΩ, qu. contracte pro παιδίζω, more puerorum lusito; ludo, salto. f. παίξω, & σω. p. πέπαιχα. a. 1. ἔπαιξα. Hinc παίγνιον, ου, τὸ, ludus. παιδιὰ, ᾶς, ἡ, ludus; item jocus; τεχνοπαίγνιον, ου, τὸ, artificium ludicrum.

Παιήων, ονος, ὁ, idem quod παιὼν, ὼν, ὁ, quod vide. Them. παιὰν, ᾶνος, ὁ, hymnus.

Παίκτης, ου, ὁ, lusor, in Epigr. est verbale, à παίζω, f. ξω, V.

Παίονες, οι, Macedones.

ΠΑΙ'ΠΑΛΑ, ων, τὰ, loca prærupta & salebrosa, ob παιπάλλω, hoc est, pulverem, cuntium remoram; hinc παιπαλόεις, præruptus.

Παιπάλη, ης, ἡ, farina tenuissima; pulvis: qu. à παιπάλλω, concutio. Th. πάλη, ης, ἡ, idem.

Παίπαλη, præced. (per reduplicationem factum ex Th. πάλη) exp. etiam flos polentæ, pollen, apud Gal. Item, exp. res vulgaris & minima; apud Aristoph. in vesp. Item, pulvis; & nix minutatim cadens; unde Metaph. pro valde astuto, versuto, seu, vafro; & q. d. cujus est subtilis astutia apud Aristoph. in Nub. pro παιπάλη dicitur etiam παπάλη, Suid.

Παιπάλημα, ατος, τὸ, idem quod præced.

Παιπαλημάτιον, pulticula; Poll. diminut. à præced. V.

Παιπάλη, f. αλῶ, quatio, idem quod Σείω.

Παιπαλόεις, εσσα, όν, in f. g. παιπαλόεσσα, præruptus, salebrosus, asper: à παιπάλη, τό, quod vide: expon. & pulverulentus: à παιπάλη, pulvis, flos farinæ. Th. πάλη, lucta; item tenuissima farina, cinis.

Παιπαλοέσσης, dat. pl. Ion. f. g. pro παιπαλοέσσαις, à præced. quod vide.

Παιπάλοθις, ιδος ὁ ἡ ἡ, malitiosus, versipellis; item, veneficus; unde παιπάλοθες γυναῖκες; apud Suid. perniciosæ & veneficæ mulieres; ex παιπάλη, in Metaph. signif. Id vide.

ΠΑΙΣ, παιδὸς, ὁ, ἡ, puer, vel puella; servus, filius: q. à πάομαι, acquiro: vel παίω, expeditè facio: pro παῦς, Cret. & Lacon. πῶις, unde PUER. Hinc παιδίον, ε, τὸ, puerulus: παιδάριον, ε, τὸ, idem. παιδεύω, f. σω. doceo, instituo: παιδεία, ας, ἡ, institutio: παίδευσις, εως, ἡ, idem. παιδευτὸς, ὴ, doctus, eruditus: ἀπαίδευτος, ος, ὁ, ἡ, indoctus: ἄπαις, αιδος, ὁ, ἡ, liberis carens: βέπαις, αιδος, ὁ, ἡ, puer adultus.

Παίσας, σθ, a. 1. part. act. παίσας, 2. sing. a. 1. sub. act. à παίω, percutio. f. παίσω. p. πέπαικα.

Παίσατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi παίζω, ludo. f. ξω & σω. a. 1. ἔπαισα & ξα. Th. παῦς, puer.

Παῖσδα, Dor. pro παῖδα, acc. sing. à παῦς, puer.

Παίσδη, Dor. pro παίζῃ, 3. sing. præs. sub. act. verbi παίσδω, pro παίζω, ludo

Παίσης, v. de in παίσας.

Παισός, ῆ, ἡ, dat. Παισῷ, nomen regionis.

Παισχικὸς, lusorius; à παίζω, f. ξω, &c. Vide.

Παισφάσω, oculos circumquaq; verto: qu. à παίω φάω, quatio, seu vibro oculos.

Παιχθεὶς, ντος, illusus, a. 1. part. pass. à παίζω, ludo: f. ξω. perf. pass. πέπαιγμαι. a. 1. pass. ἐπαίχθην.

ΠΑΙΩ, f. αίσω. p. αικα, percutio, ferio, pulso: hinc Angl. to pay, i. e. ferire.

Παιὰν, ᾶνος, ὁ, Deus Medicinæ; hymnus. Them. παιὰν, ᾶνος, ὁ, hymnus.

Παιὰν, ὁ, præced. dicitur Apollo Medicorum præses; παρὰ τὸ παίειν, i. e. à feriendo; quod sagittis Pythonem confoderit serpentem; item, παιὰν & παιήων. exp. salutaris, salutiferus; unde pro Medico ufurpatur, ab Ariftoph. in Pluto; & derivatur, vel, à παιαίνω, vel, à παίω, &c. Quæ V. Unde etiam, παιανίζω, idem quod παιανίζω, id V. Item. παιάνιος, ος, ὁ ἡ ἡ, ad medicinam valens, ad medendum idoneus, ut in Epigr. χρυσὸς ἔφατος ἀεὶ παιάνιος; item, παιάνια χεῖρ, medicatoria manus; apud Ariftoph. Item, παιανία, ἡ, pæonia herba; de qua Theophr. & Dioscor. Item festum Apollini sacrum; & est etiam, antidoti nomen, nec non catapotii; unde παιανίζω, & παιανισμὸς, idem quod παιανίζω, & παιανισμὸς, quæ V.

Παικτὶς, vide in παικτὸς.

Παικτὸς, Dor. pro πικτὸς. ὸν, compactus: πακτὶς, ίδος, ἡ, Dor. pro πικτὶς, ἡ, pectis, musicum instrumentum: hinc πακτόω, compingo. Them. πήγνυμι, idem.

Πάκτων, ωνος, ὁ, genus navigii fluviatilis, quod solvi poterat, ut expeditiùs transportaretur, iterumq; ubi opus esset compingi; Diod. Sic. l. 20. Strab. l. 17.

ΠΑΛΑ'ΘΗ, ης, ἡ, massa ficorum, aut caricarum.

Πάλαθὶς, ίδος, ἡ, idem quod Th. παλάθη, ἡ, massa ficuum, & pinguium caricarum, quas, in morem laterum figurantes, ut diu illesæ permaneant, calcant atq; compingunt; unde πάλαθος, εος, ὁ ἡ ἡ, massæ, quæ πάλαθη dicitur, formam habens; apud Diosc. l. 1. c. 81. &c.

ΠΑ'ΛΑΙ, adv. olim, quondam, pridem. Hinc πάλαιὸς, ὸν, vetus, antiquus: παλαιότης, ητος, ἡ, vetustas, antiquitas.

Παλαιγλυὸς, έος, ὁ, ἡ, senex, annosus, vetulus, olim genitus: gen. pl. παλαιγλυέων, ex πάλαι, olim, & γείνομαι, nascor.

Παλαίγονος, ος, ὁ, ἡ, idem ac παλαιγλυὸς: in pl. παλαιγόνοι majores. Παλαιγόνων ergo accipe pro eo, qui aliquem olim genuit & procreavit: παλαίγονον verò pro eo qui olim est genitus, & qui est antiquus. Ex πάλαι, olim, & γείνομαι, nascor.

Παλαίει, luctatur, 3. sing. præs. ind. act. à πάλαιω, luctor. Sic παλαίειν φύνω, cum cæde luctari, Them. πάλη, lucta.

Παλαίθετος, à longo tempore asservatus, & recondituς; à Th. παλαὶ, unde παλαιὸς, ὁ, & θέτος; à Th. τίθημι, &c. V.

Παλαιιεναῖν, Poët. pro παλαίειν, luctari, certare: vide præced.

Παλαίμων, PALÆMON; Portumnus.

Παλαίογος, priscus; idem quod παλαίγονος, & παλαιγλυὸς, quæ vide.

Παλαιοθέτης, Hesychio est παλαιοπαγὴς & δεκτήριος; ex iisd. cum παλαίθετος, id V.

Παλαιμώλαψ, veterator, verbero.

Παλαίπλατος, idem quod ἀρχαίοπλατος, jam inde à priscis temporibus locupletes; dives; ut apud Thuc. παλαίπλατον χρῆμα τὸ χωρίον, ex πάλαιὸς & πλάτος, &c. V.

Παλαιὸς, ὰ, όν, antiquus, a, um, vetus; in compar. παλαιότερος, ρα, ον, antiquior. Th. πάλαι, olim, adv.

Παλαιοτέρα, ας, ἡ, vetustior, comparat. f. g. &

Παλαιότης, ητος, ἡ, vetustas: à παλαιὸς, quod V.

Παλαιόω, ῶ, antiquo, oboleo. f. ώσω. p. πεπαλαίωκα. præs. pass. παλαιόομαι, ῶμαι, veterasco. f. 1. pass. παλαιωθήσομαι, ἡ, ἐθ. abeod.

Πάλαισμα, ατος, τὸ, lucta, artificiosa luctatio. Th. πάλη lucta.

Παλαισμάτεσσι, Ion. pro παλαίσμασι, dat. pl. à præced.

Παλαισμοσυνὴ, ης, ἡ, idem quod πάλη, lucta.

ΠΑΛΑΙΣΤΗ', ῆς, ἡ, palmus, mensura quatuor digitorum. q. à παλαίω, luctor; opus enim est παλαιστῆ, in luctâ; ut à πάλλω, vibro, quatio; unde & παλάμη, palma manus.

Παλαιστὴς, ῆ, ὁ, idem quod παλαιστὴ, ἡ, Th. præced. palmus, &c. V. Item, παλαιστὴς, ῆ, ὁ, & παλαιστρίτης, luctator; adversarius in luctâ; Od. θ. & apud Plut. atq; sic est à Th. πάλη, ἡ, lucta, &c. V.

Παλαιστιαῖος, α, ον, unius palmi longitudinem, vel crassitiem habens: à præced.

Παλαιστικὸς, ἡ, όν, ad luctatorem, seu, luctatores pertinens; seu, ad luctationem, aut, palæstram; item, luctæ peritus, vel, studiosus apud Aristot. (à Th. πάλη, unde παλαίω, &c. V.) pro eo etiam dicitur παλαιστρικὸς, ἡ, όν, idem; palæstræ peritus, vel, ad palæstram pertinens, &c Ut, παλαιστικὴ ἄσκησις; & παλαιστικὴ ὕπνησις apud Aristot. &c.

Παλαίστρα, ας, ἡ, PALÆSTRA, lucta, luctæ locus. Th. πάλη, lucta.

Παλαιστρίτης, & παλαιστικὸς, vide paulò ante, παλαιστὴς & παλαιστικός.

Παλαίτατος, pro παλαιότατος, antiquissimus, vetustissimus; superl. à παλαιὸς, id V.

Παλαίτερος, Ion. & Att. pro παλαίτερος, ρα, antiquior. vide παλαιὸς.

Παλαίφατος, Poët. pro παλαιφάτος, secundum priscam famam. Ex πάλαι, olim, & φάτις, seu, φάσις, ἡ, rumor. Th. φάω, seu φημὶ, dico.

Παλαίφατος, ος, ὁ, PALÆPHATUS Peripateticus: in dat. sing. Παλαιφάτῳ. Significat & antiquitùs celebratus, priscus, antiquus. Vide παλαίφατον.

Παλαίχθων, antiquam terram habens, antiquus terræ possessor; ut, παλαίχθων δῆμος, apud Æschyl. de populo Athenensi, semper ejusdem terræ incola; ex πάλαι & χθὼν, V.

Παλαίω, luctor: à πάλη, lucta.

Παλαίωμα, ατος, τὸ, & παλαίασπις, εως, ἡ, inveteratio; verbalia, à παλαιόομαι, ῶμαι, vetus fio; unde, εἶνος παλαιώμενος, seu, πεπαλαιωμένος; vinum vetus quod ad vetustatem pervenit; apud Gal. & Athen. &c.

Παλακίζω, injuria, seu, contumelia afficio, illudo; unde verbale, παλακισμὸς, injuria, contumelia, illusio; Etym. quasi à παλάσσω, f. ξω, &c. Vide.

Παλάμαις, manibus, dat. pl. παλαμάων, gen. pl. Æol. pro παλαμῶν. à παλάμη.

Παλαμάτηρ, antiqua parens, priscamater; Euryp. ex πάλαι & μήτηρ, ἡ, vide.

Παλαμάομαι, ῶμαι, struo, molior, machinor;

chinor; item, administro, efficio, gero; ut, ταῖς ὀχρὶ τὸ δέον παλαμᾶσθαι; Xen. Ped. 4. est à seq. Them. παλάμη, palma manûs, & Synecdoch. manus ipsa; item, Metaph. ars, seu, via, aut, ratio quâ aliquid efficimus, &c. V.

ΠΑΛΑ'ΜΗ, ης, & Dor. παλάμα, ᾶς, manus, PALMA; ars, quia palmâ exercetur, qu. à πάλλω, vibro, agito: παλάμῃσι, dat. plur. Ion. pro παλάμαις. Hinc παλαμάομαι, manu tracto, struo, molior.

Παλαμήδης, ους, ὁ, PALAMEDES, filius Nauplii.

Παλαμνᾶος, cujus manus cæde contaminata est; cæde contaminatus; Plut. in Pomp. & apud Synes. παλαμναῖος τῆς χώρας, pestis & pernicies regionis, dicitur Ἀνδρόμαχος; item, παλαμναία γνώμη καὶ γλῶττα, dira & conscelerata mens & lingua; apud eund. Item, παλαμναῖος dicitur Jupiter, quasi vindex, & ultor eorum qui manus cæde contaminarunt; vide Eust. & Etymol. est est à præced. Th. παλάμη & παλαμάομαι, &c. Quæ V.

Παλαξέμεν, Ion. seu Æol. pro παλάξειν, f. 1. inf. &

Παλάσσετο, polluebatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. à

Παλάσσω, fortior; item inquino, fœdo, contamino; contundo. f. ξω. p. πεπάλαχα. a. 1. ἐπάλαξα. Th. πάλλω, vibro, quatio.

Παλαιὸν, ή, idem quod, ab, & pro, Th. παλαιὸν, ὸν, mensura quaternum digitorum, &c. V.

Παλευτὴς, qui tendit retia; ut aves allectas illis irretiat; illex; & παλεύτρια, ἡ, allectrix; utrumq; à seq. Th. παλεύω, V.

ΠΑΛΕΥ'Ω, allicio, fallo, pertraho in retia. f. σω hinc παλεύτρια, illex columba, qu. à πάλλω, agito.

ΠΑ'ΛΗ, ης, ἡ, lucta, quæ fit περὶ πάλλειν commovendo manus, & POLLEN, hinc παλαίω, luctor. παλαιστὴς, οῦ, ὁ, luctator. παλαίστρα, ας, ἡ, palæstra, lucta. παιπάλη, ης, ἡ, farina tenuissima, flos farinæ. ἀντίπαλος, ος, ὁ, ἡ, oblactator, adversarius.

Πάλαμα, pro πάλμα, τὸ, vibratio, agitatio; verbale, à πάλλω, πάλομαι, &c.

Παλαμάπαν, pollen; apud Aristophanem, pulmentarium, pulticula, i.e. ῥόφημα ἐκ παιπάλης; Hesych. exp. τὸ λεπτὸν ἄλευρον; est pro παιπαλαμάπαν, à παιπάλη, ἡ, Th. πάλη, ἡ, &c. Vide.

Παλιγγενὴς, renatus, regenitus, vel, renascens, Nonn. ex πάλιν, pro πάλιν & γένος, τὸ, V.

Παλήσῃς, 3. sing. a. 1. opt. Æol. à παλέω, pro παλαίω, luctor. sed verbum mendo suspectum. Vide Æ. Porti Dictionar. Æol.

Πάλι, pro πάλιν, rursus, adv.

Παλία, secundus nuptiarum dies, repotia, q. à πάλιν ἰέναι, quod tunc redeant ad convivium.

Παλιγγενεσία, ας, ἡ, regeneratio; ex πάλιν, rursus, & γένεσις, generatio. Th. γείνομαι, nascor.

Παλίγλωσσος, ος, ὁ, ἡ, diversilinguis. παλίγλωσσος πόλις, urbs quæ linguâ contrariâ utitur. Ex πάλιν, rursus, è diverso, è contrario: & γλῶσσα, lingua.

Παλίγγναμπτος, retrorsum curvus, recurvus; ex πάλιν & γνάμπτω, unde γναμπτὸς, &c. V. Item, παλιγκάμπυλος, qui à caupone emit, deinde vendit; unde παλιγκαπηλεύω, à caupone emo, deinde vendo. ex πάλιν & κάπηλος, unde, καπηλεύω, &c. V. Sic etiam, παλίγκλαστος, refractus; reflexus, recurvus; ex πάλιν & κλάω, fut. σω; unde κλάσις, &c. Vide.

Παλιγκοτία, simultas; exp. & offensio; à seq. παλίγκοτος, V.

Παλίγκοτος, ος, ὁ, ἡ, qui vicissim alicui irascitur, iracundus: &

Παλίγκοτος, animo vicissim irato, iracunde, adv. ex πάλιν, iterum, & κότος, ira vetus.

Παλίγξεστος, & παλίγξυστος, iterum rasus, & pumice æquatus; ex πάλιν & ξέω vel ξύω; unde ξεστὸς & ξυστὸς, &c. V.

Παλίλλογος, ος, ὁ, ἡ, rursus numeratus, vel collectus. hinc παλιλλογέω, iterum narro; ex πάλιν, rursus, & λέγω, colligo. p. m. λέλογα.

Παλιλλογία, vel, παλιλλογίη, verbi ejusmodi iteratio; item, παλιλλογέω, vel, παλιλλογέω, idem iterum dico; apud Herodot. &c. Ex πάλιν & λόγος, ὁ, V. Item, παλίλυτος, resolutus, rescissus; Nonn. ex πάλιν & λύω; unde λύτος, &c. V. Item, παλιμβάκχιος, palimbacchius, qui & ἀντιβάκχιος, antibacchius dicitur, est pes metricus, ex prima & secunda longis, tertia brevi; Fab. l. 9. c. 4. ex πάλιν & βακχεῖος, bacchico furore afflatus; item, pes metricus, ex brevi & duabus longis constans; à Th. βάκχος, V.

Παλίμβαμος, ος, ὁ, ἡ, Dor. pro παλίμβολος, retrogradus, reciprocus: ὁδὸς παλίμβαμος, ἡ πάλιν βαίνουσα καὶ πορευομένη. Est itus reditusq; manuum & textorii instrumenti, quo mulieres in texendis telis utuntur. Ex πάλιν, rursus: & βαίνω, eo.

Παλίμβιος, redivivus; quasi ἐξ ἀναβιώσεως, vel, ἐξ ἀναβάσεως; ex πάλιν & βίος, ὁ, V. Item, παλιμβλαστὴς, & παλίμβλαστος, iterum germinans; Theophr. q. d. resitibilis, seges scil. quæ regerm nat; & cujus fœcunditas in annum sequentem quasi restat; ex πάλιν & βλαστάνω, fut. βλαστήσω; unde, βλάστη & βλαστὸς, &c. V. Sic etiam, παλίμβολος, veteratorius, veterator; ut, apud Plut. in Themist. δολερὸς καὶ παλίμβολος ἀνήρ; exp. etiam, inconstans, mutabilis; qui facilè in diversum resolvitur; unde παλιμβολία, dolus, inconstantia, & fluctuatio animi; Suid. ex πάλιν & βολὴ, aut, βόλος, &c. V. Item, παλιμβουλία, consilii mutatio, inconstantia; ex πάλιν & βουλὴ, ἡ, V. Sic & παλίμπαις; pro πάππος; iterum puer; repuerascens senex, Luc.

Παλίμπαις, adv. retro: vide seq.

Παλιμπαὴς, ές, ὁ, ἡ, relapsus: ex πάλιν, rursus, & πάπτω, cado. παλιμπετὴς, adv. retrorsum: retrò.

Παλίμπηκτος, iterum compactus, unde, παλίμπηκτα, dicuntur calceamenta sæpiùs suppacta; Poll. l. 7. ex πάλιν & πηγός, ὁ, V. Item, παλίμπαστα, pix recocta; Diosc. l. 1. c. 95. ex πάλιν & πάσσω, ἡ, V. Item, παλίμπλαγκτὸς, iterum errabundus; à seq. παλιμπλάζομαι, iterum oberro, &c. V.

Παλιμπλαγχθεὶς, ἐνθος, errans, a, 1. part. pass. a

Παλιμπλάζομαι, aberro, vagis erroribus retrò agor: à πάλιν, rursus: & πλάζω, errare facio, seduco. f. χθω.

Παλιμπλεκὴς, retrorsum nexus, seu, plexus; ex πάλιν; & Th. πλέκω, V. Item, παλιμπορος, qui iter repetit; vel, è contrario iter faciens; ex πάλιν & πόρος, ὁ, V. Sic etiam, παλίμπους, pedem reflectens; à Th. πούς, V. Παλίμπρατος, qui vel quæ iterum venditus est, aut, vendita, vel, vendi se finit; qui vel quæ relicto priore hero, subinde alii se addicit; veterator, veteratrix, &c. Poll. Unde neut. plur. τὰ παλίμπρατα, iterum, vel, sæpiùs vendita; à πιπράσκω, f. πράσω; unde πράτης & πρᾶσις, &c. V. Παλιμπρεσβύτης, Appian. de Metrodoro, qui rursus ad Pompeium ab Octavio transit, ἀνθ' οὗ παλιμπρεσβύτης; i.e. rursus, seu, alterâ vice proditor; à πρεσβεύω, unde πρεσβύτης, &c. V. Παλίμπωλος, qui revendit aliquid; qui emit ut revendat; Poll. à Th. πωλέω, unde, πώλης, &c. V. Παλίμφημος, q. d. iterum prædicandus; i.e. εὐφήμως, eximiâ, & præstanti laude prædicandus, Euryp. in Ione; à φήμη, ἡ, V. Παλιμφυὴς, iterum natus, renatus; exp. & renascens; & redivivus; ex φύω; unde φυὴ, &c. V. Παλίμφαγος & παλίμφηγος, (pro quo etiam scribitur παλίμφαγος) ὁ καὶ ἡ, iterum derasus, vel, deradendo tersus; ut, παλίμφηγον βιβλίον; apud Plut. Latini itidem, Palimpsestum dicunt; ut Cic. ad Trebat. l. 7. c. 18. charta delectilis, seu, delecticia; Catullo, palinxestus, i. e. παλίγξεστος, id vide. Tabula, in qua delentur scripta & eraduntur, quoties luber, ut alia rescribantur; à Them. ψάω, f. ψήσω; unde ψαφὸς, tanquam à ψάω; & ψηφὸς, &c. V. Item, παλίμψυχος, qui resumpsit animam; redivivus; à Th. ψυχὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum adv. πάλιν, &c. V.

ΠΑ'ΛΙΝ, adv. iterum, rursus; è contrario. q. à πάλλω, moveo. Hinc ἀνάπαλιν, è contrario; item vice versâ.

Πάλιν, præced. denuò, sæpe significat vice versâ, è diverso; ut, apud Xen. πάλιν ἰέναι, exp. contradicere, repugnabit; interdum etiam signif. ὀπίσω; i.e. retrò, retrorsum; ut apud Hom. Il. γ. ὄφρα πάλιν κλίναιτο, retrorsum flectens oculos, &c.

Παλινάγγελος, nuntius, qui postquam nuntiavit quod jussus est, ad eum redit à quo missus est; internuntius, vel, ὀπίσω ἰὼν ἀγ-

ἐπανηθῶν ἄγελος; vide Hesych. ex πάλιν, & ἄγελος; V.

Παλινάγελος, ος, ὁ, ἡ; pro παλιναγείσετος, revocabilis, rursus congregatus: ex πάλιν, rursus: & ἀγείρω, congrego.

Παλινάγερτον, neut. à præced. παλινάγερτος, exp. & πάλιν ἄγερτον, quod revocatur, seu retractatur; vel quod revocari, seu retractari potest; Il. α. ex πάλιν, scil. & ἀγερόμαι, per Sync. pro ἀγειρόμαι; vi. Item Παλιναίρεσις, rursum creatus; qui post abrogatum ei magistratum, rursum creatur magistratus: ex πάλιν, & αἱρετός, à Them. αἱρέω; vi. Sic etiam Παλιναυξὴς, recrescens, renascens; Nonn. ex πάλιν, & αὐξάω, undè αὐξω, f. αὐξήσω, unde ἀυξὴ, ἡ, &c. vi. Item Παλιναυτομόλος, qui ad eam partem, à qua priùs ad hostes transierat, redit; Xen. ex πάλιν, & αὐτομόλος, suâ sponte transfuga; ex αὐτὸς, & μολέω, venio, advenio, &c. vi. Παλινδικῶ, ὁ πάλιν αὖθις ἐξ ἀυτῆς δικαζόμενος; Bud. vel ὁ πολλάκις δικαζόμενος; Poll. inde παλινδικία, actio restituta; Herodian. Plut. iterum sui defendendi potestas, & redintegratio actionis: Item Παλινδικῶ, ῶ, controversiam judicatam refero; Bud. ex πάλιν, & δίκη, ἡ, unde δικάω, &c. V. Item Παλινδίνης, qui reciproco vortice revolvitur; ut παλινδίνης δάλασσα, mare reciprocum; in Epigr. Item Παλινδινία, ἡ, vortex reciprocus: ex πάλιν, & δίνη, unde δινέω, &c. vi. Item Παλινδόμια, τὰ, vocantur, quæ veteribus calces suppinguntur; Poll. ex πάλιν, & δοχὴ, ἡ; vi. Παλινδρομία, recursus, cursus reciprocus: Item Παλίνδρομος, recurrens; ut παλίνδρομος ὁδὸς, via recurrens, seu reciprocans; ex iisd. cum præced. παλινδρομέω, cursu reciproco redeo; Plut. seu ex πάλιν, & δρόμος, ὁ; V.

Παλινδρομεῖν, recurrere: ex πάλιν, rursus: & τρέχω, curro: f. δραμοῦμαι, perf. m. δεδράμημαι.

Παλίνζωος, redivivus; Nonn. ex πάλιν, & ζωὴ, seu ζωὸς; vi. Item Παλινοδία, ἡ, iter reciprocum, ἀνάπαλιν ὁδὸς; (sed Παλινωδία, id vide est ἀναπαλιν ᾠδὴ, Suid.) ex πάλιν, & ὁδὸς, ἡ, vi. Sic etiam, Παλίνοστον, à sole aversus; i. e. ὃστις τῆς ἡλίου ἀπεστραμμένος; ex πάλιν; & ὄπωμαι, cujus varia comp. desinunt in ὀπίσω.

Παλινόρμενος, & παλίνορτος; idem quod seq. παλίνορτος, qui gressu retrò concitatus redit; & apud Aristoph. expon. etiam, motus suo loco, luxatus, &c. V.

Παλίνορτος, ος, ὁ, ἡ, resiliens: ex πάλιν, rursus: & ὄρνυμι, excito: f. ὀρῶ, & Æol. ὄρσω.

Παλινοστέω, redeo, revertor; idem cum νοστέω; vel q. d. rursus redeo, iterum revertor, apud Suid. & Eust. Item Παλίνοστος, qui reddit, seu revertitur; recurrens, reciprocus; Nonn. unde etiam Παλινόστιμος, iterum rediturus; vel reversurus; idem cum νόστιμος; ex πάλιν, & νοστέω, ῶ, &c. vi. Item Παλινύδρος, ος, ὁ, qui iterum meiit; iterum, seu bis mingens, vel meiens; ex πάλιν, & ὕδωρ, τὸ; vi. Item Παλινῦρος, nomen propr. Palinurus, Æneæ gubernator; & nomen ab re fictum; ad quod facetè alludens Martialis, sic ridet Paulinum, Mixisti Paulinæ semel, currente carinâ; Meiere vis iterum, jam Palinurus eris; i. e. vocabere bis meiens; non autem eris Palinurus, i. e. cades è navi, aut Palinurus; verùm, quia Martialis sic noverat plerosque accepturos: ita posuit, ut plerosque hoc cavillo falleret: Item Παλίνσκιος, seu παλίσκιος, umbrosus, opacus, tenebricosus; ut ἄντρον παλίσκιον, apud Hom. Sed expon. etiam, qui inumbratur ab alio; Etymol. ex πάλιν, & σκιὰ, ἡ; vi. Sic & Παλίντροπος, retrò vertens; ex πάλιν, & τροπὸς, ὁ; V.

Παλίντυπος, ος, ὁ, ἡ, qui repenitur, vicissim punitus, ex πάλιν vicissim; & πὼ, punio.

Παλιντοκία, mutua fœneratio; seu fœnoris dati repetitio; Plut. in Hellen. ex πάλιν, & τόκος, ὁ; V.

Παλίντονος, ος, ὁ, ἡ, reflexus: ex πάλιν, rursus: & τείνω, tendo.

Παλίντονος, præced. propriè, est idem quod ἀνίπτονος; id est, in aversum tendens, remittens; ut παλίντονα τόξα, Il. Σ.

Παλιντράπελος, in contrarium versus; Pind. ex πάλιν, & τραπελὸς; vide. Item Παλιντρεχὴς, qui denuo tritus est; unde apud Simon. παλιντρεχὴς ὄνος, expon. dossuarius asinus: ex πάλιν; & τρέχω, unde τρεχὴ, ἡ, &c. vi. Sic & παλίντροπος, & παλιντροπὴς, retrò convertens gressum; retrò reflectens gradum; Item reversus, redux; undè παλιντροπία, conversio retrò facta, immutatio, i. e. παρεπιστροφὴ; undè etiam παλιντροπάζω; idem quod παλιντρέπεσθαι; retrò se convertere; Eust. ex πάλιν, & τρέπω, τρέπομαι, unde τροπὴ, ἡ, & τρόπος, ὁ, &c. V. Item Παλίντυπὴς, qui repercutitur: Item repercutiens; i. e. ἀνάτυπὴς; ex πάλιν, & τύπτω, unde τυπὴ, ἡ, & τύπις, ὁ, &c. vide.

Παλινῳδέω, ῶ, recanto, retracto: & Παλινῳδία, ας, ἡ, retractatio, recantatio, PALINODIA: ex πάλιν, iterum & ᾠδὴ, cantus. Them. ἀείδω, cano.

Παλίνορος, qui suis horis redit, Aratus: ex πάλιν, & ὥρα, ἡ; V.

Πάλιον, ου, τὸ, Dor. pro Ἥλιον, Thessaliæ mons.

Παλίουρος, ου, ὁ, paliurus, spinosus & asper frutex in Aphrica, suavem ferens odorem, quo vina commendantur; cujusque succo, loco vini, utuntur Troglodytæ; Theophr. Hist. Pl. l. 1. c. 6. & Dioscor. 1. 122.

Παλιῤῥόαι, ων, refluentes seu reciprocantes habens fluctus. Κῦμα παλιῤῥόον, unda reflua: ex πάλιν, rursus, vicissim; & ῥόος, undarum strepitus.

Παλιῤῥοπος, qui retrò vergit, aut propendet, reflexus; ut παλιῤῥόπου γόνυ; Eurip. in elect. ex πάλιν, & ῥοπὴ, ἡ; vi. Item Παλίῤῥοπος, & παλίῤῥους, retrograda fluenta habens, refluus, reciprocus; at κλύδων παλίῤῥους; Eur. in Iph. Taur. Item Παλίῤῥους, substantivè sumitur, pro παλίῤῥοια, ἡ, refluxus, reciprocatio aquæ, confluvium, Gaza: ex πάλιν, & ῥοὴ, aut ῥόος, à Th. ῥέω, &c. V.

Παλίσσυτος, idem cum παλίντροπος, quod vi. Item Παλίσσυτος, q. d. ad retrogradum gressum incitatus; vel simpl. retrogradus, cessim iens; Euryp. ex. etiam, resiliens; ut παλίσσυτον βέλος, Theocr. Idyll. 26. unde παλισσυτέω, ῶ, retrogradus feror, retrogredior: ex πάλιν, & σύομαι, inusit. pro σεύομαι, à σεύω, idem quod Them. σεύω, &c. V. Item Παλίσφυρος, idem quod παλίμφυρος, & ex iisd. id V.

Παλίσσυξις, pro παλισσύτης, εως, ἡ, insecutio: ex πάλιν, rursus, & διώκω, persequor.

Πάλλα, PILA: idem quod σφαῖρα. Hinc forte Angl. a Ball.

Παλλάδ', pro Παλλάδα, acc. sing. à Παλλὰς, άδος, ἡ, Pallas, Minerva.

Παλλάδη, idem quod παλλάδη, quod V.

Παλλακεία, ἡ, concubinatus; a seq. παλλακεύομαι, sum pallaca, sum concubina; apud Synes. Ep. 3. & Plut. Item, apud Herodot. exp. in concubinatum accipio, &c. V.

Παλλακεύεσθαι, pellicem habere: &

Παλλακὴ, ῆς, ἡ, vel -ὶς, PELLEX, puella, concubina. Them. πάλλαξ, juvenis.

Παλλάκισιν, dat. pl. Ion. à

Παλλάκιον, ου, τὸ, adolescentulus. Th. πάλλαξ, juvenis.

Παλλακὶς, ίδος, ἡ, idem quod παλλακὴ.

Παλλακὸς, ὸς, ὁ, amasius, i. e. ὁ ἐρώμενος, à Ieq. Th. πάλλαξ, ακος; V.

ΠΑΛΛΑΞ, ακος, ὁ, juvenis, adolescens; q. jam idoneus ad τὸ πάλλειν, hastam. Hinc παλλακὴ, ῆς, ἡ, vel παλλακὶς, ίδος, ἡ, puella, pellex, concubina.

Παλλὰς, άδος, ἡ, PALLAS, Sapientiæ Dea, quæ & Minerva dicitur, à πάλλω, quod scil. hastam vibret ut bellicosa.

Πάλλε, jactabat, Ion. pro ἔπαλλε, 3. sing. imperf. act. &

Πάλλεῖ, pro ἐπάλλετο, 3. sing. imperf. pass. verbi πάλλω, vibro.

Παλλευκὸς, omni ex parte albus, candidissimus; ut παλλευκὸν κάρα; Euryp. in Hec. ex πᾶς, vel πάν, & λευκὸς, ὁ; vide.

Παλλήνη, ης, ἡ, PALLENE, nomen propr.

Παλλιμψάμενος, genit. pl. part. præs. pass. à παλλομαι, fortior, moveo fortes: quod à

ΠΑΛΛΩ, vibro, agito, quatio, PELLO; PALPITO, fortior, f. ψῶ, p. ψαμαι, perf. pass. πέπαλμαι, σαι, ται; hinc πάλμη, concussio; fors: & hinc forte Angl. to Pelt.

Παλματίαι, αἱ, species terræ motûs, apud Aristot. 1. de mundo, c. 4. Item Παλμικὸν ὀνείρισμα, augurium quod ex palpitationis inspectione captatur: Sic etiam, Παλμὸς, ὃ, ὁ, & πάλμα, τὸ, vibratio, agitatio: Item Παλμὸς, palpitatio; apud Medicos, omnia à Them. πάλλω; V.

Παλμοσκόπος, qui contemplatur παλμὸν, & ex eo divinat; unde παλμοσκοπία, divinatio, quæ ex palpitationis inspectione captatur; (i. e. πάλμικὸν, διάνισμα) ex παλμὸς, & σκοπὸς, ὁ; vide.

Παλμώδης, quì naturæ, seu qualitatis

est palpitantis, à πάλλω, ὁ; V.

Πάλος, ε, ὁ, vibratio, concussio, agitatio; Euryp. Item sortitio, sors; Herodot. à Them. πάλλω, fut. πάλῶ, &c. vide.

Πάλτὸν, ὄ, τὸ, telum, quòd πάλλεται.

Πάλτο, impactus fuerat, 3. sing. plusq. p. passiv. ἐπιπάλλω, σο, το, & Ion. sublato utroque augmento πάλτο, verbi πάλλω, agito, f. ὄμαι, p. ὄμαι, perf. pass. πέπαλμαι.

Πάλτος, ε, ὁ, vibratus; q. d. vibratilis; ut πάλτὸν πῦρ; apud Soph. vide neut. præced. πάλτὸν, τὸ, &c.

Πάλωλὴ, & Æol. πολωλὴσσα, ἡ, POLENTA: à

Πάλῶ, aspergo, albefacio: propriè de farinâ: a πάλη, tenuissima farina.

Παμβασιλεὺς, omnium Rex; seu summus Rex; Aristot. in Polit. unde παμβασίλεια, omnium Regina, seu summa Regina; Aristoph. in Nub. Item Παμβασιλεία, ἡ; regia potestas, plenissima aut summa; merum seu summum imperium; Aristot. l. 3. Polit. c. 11. 12. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & βασιλεὺς, ὁ; V.

Παμβίας, ε, ὁ, Poët. qui vim adversus omnia habet. Adversus omnia violentus. Ex πᾶς, omnis, & βία, vis.

Παμβότανον τὸ ἀγρῶν, expon. herba agri: ex πᾶς, & βοτάνη, herba. Them. βόω, pasco.

Παμβόταν, totus herbaceus, & πάμβοτος, omnes pascens, Æsch. Item Παμβώτις, ἡ; omnes pascens, fœm. omnium altrix; Soph. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & βόω, ῶ, unde βοτὸς, βώτις, & βοτάνη, ἡ, &c. quæ V.

Πάμμεγας, εθος, ὁ, ἡ, omnino magnus, in pl. n. g. παμμεγέθη; ex πᾶν, omne, & μέγεθος, εος, τὸ, magnitudo. Th. μέγας, μεγάλη, magnus.

Παμμέγιστος, omnino maximus, à μέγιστος, ὁ; vide præced. Item Παμμεδέων; omnibus imperans, omnium rector: Sic in fœmin. παμμεδέουσα, omnium rectrix; ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & μεδέω, idem quod Them. μέδω; vi. Παμμελέτω ὕμνοις, hymnis ex omni carminum genere, l. 3. Maccab. à Them. μέλος, τὸ, carmen, &c. vi. Πάμμετρος, omnia metrorum genera habens; à Them. μέτρον, τὸ, vi. Παμμήκης, omnino longus, valde longus; Plat. de leg. à Them. μῆκος, τὸ, vi. Πάμμηνις, ιδος, ἡ; ut νὺξ πάμμηνις, nox in qua plena luna lucet; Aratus; à Them. μήν, ἡ; vi. Πάμμηνος, per omnes menses durans, qui perpetuis volvitur mensibus; Soph. à Them. μὴν, νὸς, ὁ; vi. Παμμήστωρ, omnium excogitator; à Them. μήδομαι, τος; unde μήδημα, μήσομαι, atque inde μήστωρ, ορος, ὁ, &c. vi Παμμήτωρ, παμμήτορ, παμμήτειρα; omnium mater, omnium parens, omniparens; Nonn. & Hom. à Them. μήτηρ; vi. Παμμήχανος, qui omnia machinatur; seu ad quidvis machinandum promptus, & præceps; à Them. μηχανὴ, ἡ; vi. Παμμίαρος, omnino sceleitus, sceleſtissimus, propriè omnino sceleris genere conspurcatus; Poll. à Them. μιαίνω, fut. ανῶ, unde μίαρος, ὁ; vi. Παμμιγὴς, ex omni genere mixtus: ut παμμιγὴς ὄχλος, apud Athen. miscellanea turba, & confusanea: Item Πάμμικτος, pro eodem à Them. μίγνυμι, f. μίξω; ab inusit. μίκτω; unde μικτὸς, ὁ, & μιγὰς, ὁ, ἡ, &c. vi. Πάμμορος, infelix, infortunatus; apud Soph. à μόρος, ὁ, fatum, exitium, infortunium, &c. à Them. μείρομαι; vi. Item Πάμμικρος, perpusillus; q. d. omnium minimus, à Them. μικρὸς, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum πᾶς πᾶσα, πᾶν, &c. V.

Παμπαῖδι, cum omnibus liberis; ut apud Dion. παμπαῖδι ἢ γυναικὶ παρῆσαν, cum omnibus liberis & mulieribus aderant: ex πᾶς, πᾶν, & παῖς, παιδὸς, παιδὶ, &c. V.

Παμπάλαιος, omnino vetustus, pervetustus, seu vetustissimus: ex πᾶν, & Th. πάλαι, unde πέπαιος, &c. V.

Πάμπαν, adv. prorsus, q. d. πάντως. Th. πᾶς, omnis, gen. παντὸς.

Παμπειθὴς, ές, ὁ, ἡ, qui omnia persuadet. Ex πᾶν, omne, & πείθω, persuadeo.

Παμπήγνυμι, passim per fontes: ex πᾶν, & πήγνυμι, ἡ; vi.

Παμπήδην, funditùs, omninò, Poët. adverb. &

Παμπησία, ας, ἡ, universa possessio. Ex πᾶς, omnis, & πάομαι, seu πάομαι, possideo, perf. πέπαμαι.

Παμπληθεὶ, adv. quod fit à toto populo: ex πᾶς, omnis, & πλῆθος, τὸ, multitudo. Th. πλέω, plenus.

Παμπληθὴς, c nfertus: Item permultus, quam plurimus; ut apud Demosth. παμπληθῆ χρόνον; quam plurimum tempus, & παμπληθῆν ὀνόμασι, permultis nominibus, apud Greg. unde Παμπληθὲς, seu ut Suid. πάμπληθες, cum tota multitudine, quam plurimùm, plenissimè: ex iisdem cum præcedent. vide.

Πάμπληκτος, undique percussus, plagas ferens omnis generis; Soph. ex πᾶς, πᾶν, & πληκτὸς, &c. vi. Item Παμπλήσιος, omnibus affluens divitiis, omnium ditissimus, aut opulentissimus; Plat. de leg. ex πᾶς, πᾶν, & πλῆτος, unde πλήσιος, &c. V.

Παμποίκιλος, ε, ὁ, ἡ, variè pictus: ex πᾶς, omnis, & ποικίλος, varius.

Παμποίκιλος, præced. propriè est, omnibus modis varius, seu variegatus; ut πέπλοι παμποίκιλοι; Od. o. sed exp. etiam versutus, versipellis; Hesych. &c. V.

Πάμπολλα, pl. n. g. &

Πάμπολλοι, pl. m. gen. παμπόλλων, gen. plur. à

Πάμπολυς, gen. παμπόλλου, omnino multus, permultus: ex πᾶς, omnis, & πολὺς, multus.

Παμπόνηρος, omnino improbus, improbissimus; ex πᾶν, & πονηρὸς, ὁ; V.

Παμπόρφυρος, ε, ὁ, ἡ, Poët. παντελὴς πορφύρεος, omnino purpureus: ex πᾶς, omnis, & φορφύρα, purpura.

Παμπρεπία, ἡ, omnium rerum, seu rerum omnis generis venditio; ex πᾶς, πᾶν, & πρᾶσις, εως, ἡ, venditio, &c. vide.

Πάμπρωτος, ε, omnium primus: ex πᾶς, omnis, & πρῶτος, primus. Them. πρὸ, ante.

Παμφάγος, omnia devorans, comedo, helluo; & in bonam partem, qui omni ciborum genere vescitur; ut παμφάγα ζῶα, apud Aristot. Polit. 1. ex πᾶν, & φάγω, &c. vi. Item Παμφαὴς, in omnem partem emittens suam lucem; omnia suâ luce illustrans; ut παμφαὲς σέλας; apud Euryp. in Troad. & παμφαὴς ἥλιος, Aristot. de Mund. ex πᾶς, πᾶν, & φάω, ῶ; unde φάος, τὸ, &c. V.

Παμφαίνοις, totus splendeat, 3. sing. præs. sub. act. Ion. à

Παμφαίνω, idem quod seq. παμφαύω.

Παμφαύω, attonitus, & veluti numine afflatus aspicio, vel circumspicio, factum videtur, ex seq. παμφαίνω, v in υ, mutato; ac propriè esse omnia collustro oculis, & adspicio; Etymologus tamen dictum esse putat, παρὰ τὸ τὰ φαῦ ἅδε κἀκεῖσε ὀμνύειν.

Παμφανάω, undecunque appareo, totus lucco: hinc παμφανόωντα, pro παμφανῶντα, pl. n. g. præs. part. act. ut & παμφανόωσι, pro φαμεναῦσι, acc. sing. part. præs. f. g. Ex πᾶς, omnis, & φαίνω, luceo, appareo: f. ανῶ, p. πέφαγκα, a. 2. ἔφανον.

Παμφανόωντα, & παμφανόωσι, vide in παμφανά.

Παμφάρμακος, ε, ὁ, ἡ, πάντων φαρμάκων, ἔμπειρος, omnium venenorum peritus. Ex πᾶς, & φάρμακον, venenum.

Παμφεγγὴς, totus lucens, illustris, & fulgidus: ex πᾶς, & φέγγος, τὸ, vi. Item Πάμφιλος, omnibus gratus: ex πᾶς, & φίλος, vi. Παμφλεκὴς, omnia comburens, totus flammans: ex πᾶν, & φλέγω; fut. ξω, &c. V. Πάμφορβος, omnibus pabulum præbens; Eust. ex πᾶς, πᾶν, & φέρβω, unde φορβὴ, ἡ, &c. vide

Παμφόρος, ε, ὁ, ἡ, omnia rapiens ac trahens. Ex πᾶς, omnis, & φέρω, fero.

Πάμφορος, præced. vel παμφόρος, propriè est, q. d. omnifer; i. e. omnium ferax, fertilis, fœcundus; undè in superl. χώρα παμφορωτάτη; apud Xen. Hell. 3. &c. V.

Παμφύγδην, omnimodo fugaciter; id est, effusâ fugâ; ex πᾶν, & φύγδην, &c. V.

Παμφυλία, ας, ἡ, nomen regionis. Gr. cujusliboet gentis, seu nationis: ex πᾶν & φῦλον, gens, natio.

Πάμφυλος, omnis generis gentes habens: ex omnium gentium genere mixtus; undè Metaph. apud Aristoph. παμφύλων ὄχλων, omnis generis ferarum: ex πᾶς, πᾶν, & φυλὴ, ἡ; vi. Item Παύφυλος; ex omnibus mixtus: à Th. φύρω; vi. Item Πάμφωνος, omnis generis voces reddens; in Epigram. à Them. φωνὴ, ἡ, vi. Παμψηφεὶ, omnium calculis, & suffragiis; à Them. ψῆφος, vi. Item Πάμψυχος, Amphiarai

phiarai Epith. quòd omnibus apud inferos animabus imperet, vel quod immortalis sit; apud Soph. & El. à Them. ψυχὴ, ἡ, comp. ut præced. cum πᾶς, πᾶσα, πᾶν, &c. V.

ΠΑ᾽Ν, παντός, ὁ, PAN. pastorum Deus: q. à πάω, pasco: hinc πάνικος φόβος, vel δεῖμα, panicus terror: at

Πᾶν, omne, n. g. à πᾶς, πᾶσα, quod vide: & τὸ πᾶν, vulgus.

Πᾶν, τὸ, præced. adverbialiter etiam ponitur, pro κατὰ τὸ πᾶν, omni ex parte, omnino: Item perpetuò, semper; item, τὸ πᾶν, vel πᾶν, est summa rerum: Item universitas.

Πάναβρος, omnino mollis & delicatus: ex πᾶν, & ἁβρὸς, ὁ; vi. Item Παναγαθὸς, omnino bonus; optimus, à Th. ἀγαθὸς; vi. Παναγὴς, & παναγιστὸς, omnino sanctus vel purus, sanctissimus, purissimus; unde παναγὶς, ἰδος, ἡ, expon. Dies sacra: Item Παναγισία, & παναγία, ἡ, purificatio; Plin. à Them. ἅγος, ε, τὸ, undè ἁγίζω, & ἁγισία, &c. V. Item Πάναγνος, omnino castus, castissimus, purissimus; à Them. ἅγνος, ὁ, comp. ut præced. cum πᾶς, πᾶν, &c. V.

Παναγρὸς, ος, ὁ, ἡ, ferox: ex πάνυ, omnino, quod à πᾶς, omnis, & ἄγριος, ferus. Th. ἄγος, rus.

Πάναγρον, ος, τὸ, retè quòd omnia capiat: ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e, & ἄγρα, præda.

Πάναγρον, τὸ, præced. significans retis quoddam genus, dictum est, vel quasi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῦον, i. e. omne genus prædæ capiens, Il. ε. vel quasi πάνυ ἀγρίαν, vel πάντοθεν ἀγρεύμενον; quòd scil. undique contrahatur ad comprehendendam prædam; & sic est à Th. ἀγείρω; unde part. ἀγερθεὶς, per Syne. pro ἀγειρόμενος, ab ἀγείρω, ἀγείρομαι, &c. V.

Παναγρυπνος, omnino insomnis; in Epigr. ex πάνυ, & ἄγρυπνος, idem quod ἄυπνος &c. quæ V.

Παναγυιὲς, ος, ὁ, Dor. pro παναγυιὲς, quod V.

Πανάδρὸς, omnino non confectus; adhuc prorsus incoctus & crudus: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἁδρὸς, vel ἀδρὸς, &c. vi. Item παράθεσμος, omnino injustus, sceleratissimus: ex πάνυ, & ἄθεσμος, ὁ; V.

Παναθλιος, ος, omninò miser, miserrimus: ex πᾶς, omnis, & ἄθλιος, miser. Them. ἀεθλος, certamen.

Παναιγλὴς, omnino lucidus splendidusq; Euryp. ex πάνυ, & Th. αἴγλη, unde αἰγλήεις, &c. V.

Πάναβος, ος, ὁ, ἡ, totus lucidus, splendidus: ex πᾶς, omnis, & αὔω, luceo, uro.

Παναλλος, ος, ὁ, ἡ, omninò varius: ex πᾶς, omnis, & ἄλλος, varius.

Παναιχὴς, omnino fœdus, penitus turpis; undè etiam superl. παναίσχιστος, omnimodo turpissimus; in Epigr. ex πάνυ, & αἶσχος, τὸ; vi. Item Παναίπολος, qui est cauta omnimodo, & omnino author alicujus rei: ex πάνυ, & Them. αἶπος; unde αἰπόω, &c. vi. Παναμαρπὴς, omnino infrugifer & sterilis: ex πάνυ, & ἄμαρπος, ὁ; V.

Πανάκεια, ας, ἡ, omnium morborum curatio: Item PANACEA, herba sic dicta, q. omnia sanans: à πᾶς in n. πᾶν; & ἀκέομαι, sano.

Πανάκεια, præced. vel παναίκεια, herba panacea, dicta est etiam πάνακις, & πάναξ, à Gal. &c. V.

Πανακὴς, ἐος, ἡ, omnia sanans, omnibus morbis medens: ex iisd.

Πανακίτης, ex panacea confectus; ut πανακίτης οἶνος, vinum ex panace confectum; Dioic. 4. 72. à præced. πανάκεια, ἡ, ν.

Πανακὶς, apud Callin. dicitur apis esse Epith. ut quæ omnia florum fastigia pervolitet: ex πᾶς, πᾶν, & ἄκμις, ιος, ἡ; à Them. ἄκμων, ὁ, &c. vi. Item παναλάστωρ, qui prorsus ἄλαστα perpetravit: ex πάνυ, & ἀλάστωρ, ὁ; vi. Πανάληθὴς, omnino verus: ex πάνυ, & ἀλαθὴς; vi. Πανάλιγκος, omnino similis, à Th. ἀλίγκιος; vi. Πανδύνης, omnipotens, robustus; à Th. ἀλκὴ, ἡ, vi. Πανάμωμος, qui est omnino ἄμωμος, ab ἄμωμος, ὁ, ἡ, &c. vi. Πανάντατος, qui omnino effici potest, à Them. ἀνύω, vel ἀνύτω, comp. ut præced. cum πᾶν, vel πάνυ, &c. V.

Πανὰξ, ακος; vide suprà in παυάκεια.

Πανάπτυγος, totus tener: ex πᾶς, in n. πᾶν, & ἁπτὸς, tener.

Πανάπαστος, qui omnino non gustavit, jejunus prorsus; ex πάνυ, & ἄπαστος, vi. Πανατειρὴς, valde immensus: ex πάνυ, & ἄπειρος, undè ἀπειρία, &c. vide.

Πανατήμων, ονος, ὁ, ἡ, prorsus innoxius vel -ia: ex πᾶς, & ἀτήμων, illæsus. Th. πῆμα, τὸ, damnum.

Πανάπολμος, ος, ὁ, ἡ, miserrimus: ex πᾶς, omnis, & ἄπολμος, miser: quod ab α, & πότμος, fors, fatum.

Πανάπυστος, de quo prorsus nihil cognosci potest famâ, aut auditione; vel qui prorsus nihil audivit aut cognovit: ex πάνυ, & ἄπυστος, &c. vi Item Παναργυρος, totus argenteus: ex solido argento constans: ex πᾶν, & ἄργυρος, ὁ; vide.

Πανάριστος, ος, longè præstantissimus: ex πᾶς, & ἄριστος, optimus, superl. ab ἀγαθὸς, bonus. Th. Ἄρης, Mars.

Πανασὴς, undequaque sufficiens, vel sufficientes vires habens: ex πᾶν, vel πάνυ, & Them. ἀρήιος, ω; vi. Item Παναρμόνιος, ος, ὁ, ἡ, omnibus harmoniæ numeris constans, admodum concinnus, ab ἁρμονία, ἡ; vi. Πανασθενὴς, omnino imbecillis, prorsus viribus fractus, ab ἀσθενὴς, ὁ, ἡ, vi. Πανασθενὴς, omnino verus, verissimus, certissimus; (à Th. ἀσθενὴς, ὁ, ἡ, vi.) unde etiam adv. Πανασθενῶς, & πανασθενέως, verissimè, certissimè, &c. Πανασὴς, omni ex parte splendidus; à Them. ἀυσὴ, ἡ, νι. Item

Πανάυπνος, omnino insomnis; ab ἄυπνος, comp. ut præced. cum πᾶς, πᾶν, vel πάνυ, &c. V.

Πανασφιλὶς, ιδος, ὁ, ἡ, qui caret æqualibus & sociis: ex πᾶς, & ἀφῆλιξ, impuber, quod ab ἥλιξ, coætaneus. Th. ἡλικία statura.

Πανάφυκτος, omnino inevitabilis, in Epigr. ex πάνυ, & ἄφυκτος, ὁ, ἡ; V.

Πανάωρος, ος, ὁ, ἡ, omnino intempestivus; qui immaturâ morte moriturus est. Ex πᾶς, & ἀώρος, idem quod ἄωρος, intempestivus, præcox: quod ab α, priv. & ὥρα, hora.

Πανάωρος, prorsus neglectus & incultoditus, vel quem omnino nullâ dignamur curâ: ex πάνυ, & ἄωρος, à Th. ἔρω, ὁ, vel à Th. ἄορ, ἡ, &c. V.

Πανδαίδαλος, totus artificiosus: ex πᾶς, πᾶν, & δαίδαλος; V.

Πανδαισία, ας, ἡ, lautum convivium: ex πᾶς omnis, & δαὶς, ἡ, epulum. Th. δαίω, epulum præbeo.

Πανδακέτης, ος, ὁ, omnia mordicans, mordax: ex πᾶν, & δάκω, τὸ; vi. Item Πανδάκρυτος, omnino lachrymabilis, seu activè, ad omnia lachrymans; Soph. πανδάκρυτον βιοτὰν, vitam quæ tota in lachrymis degeretur: ex πᾶς, πᾶν, & δάκρυ, υος, τὸ, V.

Πανδαμάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, omnidomitor: ex πᾶς, omnis, & δαμάω, domo.

Πάνδαρος, ος, ὁ, PANDARUS, nomen proprium.

Πανδειλος, omnium timidissimus, vel miserrimus: ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & δειλὸς, ὁ; V.

Πανδεὴς, ος, omnino sive omnibus modis gravis, gravissimus: ex πᾶς in n. πᾶν & δεὶς, gravis.

Πανδέκτης, αι, omnia continentes libri; i. e. omne rerum atque doctrinarum genus continentes libri: ex quibus scil. possis, quod velis, velut è cornu copiæ, depromere; unde pandectæ legum, quæ scil. omne jus complectuntur; Gell. l. 13. c. 9. ex πᾶν, & 3. pers. præt. pass. verbi δέχομαι, f. δέξομαι, &c. vi. Sic etiam pandecta, dicitur etiam in sing. teste Perotto; ἀπὸ τοῦ πάντα δέχεσθαι, quòd omnia habeat, quasi omne rerum atque doctrinarum contineat genus.

ΠΑΝΔΕΛΕ᾽ΤΕΙΟΣ, ος, improbus, veteratorius: à Pande leto deceptore quodam.

Πανδέξιος, omnibus modis, seu in omnibus dexter, dexterrimus: ex πᾶν, & δεξία, ἡ, unde δέξιος, ὁ, &c. vi. Item Πανδερκὴς, omnia videns, seu intuens: ex πᾶν, & δέρκω; vi. Πανδεχὴς, ές, ὁκὴ, ἡ, omne, seu omnia accipiens, vel recipiens; ut πανδεχὴς φύσις, apud Plat. ex πᾶν, & δέχομαι; vi. Item Πάνδηλος, omnibus manifestus, manifestissimus: ex πᾶν, & δῆλος, ὁ; V.

Πανδημεὶ, adverb. cum omni populi totius frequentiâ. Them. δῆμος, populus.

Πανδήμαρ, toto die; i. e. διὰ πᾶσης, h. e. ὅλης, τ᾽ ἡμέρας.

Πανδημία, universus populus, universa populi multitudo: ab & ex iisd. cum seq. V.

Πανδήμιος, ος, ὁ, ἡ, popularis, publicus: ex πᾶς, omnis, & δῆμος, populus, plebs.

Πάνδημος, ος, ὁ, ἡ, ad universum populum pertinens, publicus: ex iisd.

Πάνδικος, justissimus, seu omnino justus; undè adv. πανδικὶ, omnino justè: ex πᾶν, & δίκη, ἡ; V.

Πανδιονὶς, fabula de filia Pandionis.

Πανδόκευσις, promiscua hospitum excep-

tio; Plat. l. 8. de leg. est verbale, à seq. παν-δοκεύω; vi. unde etiam, παν-δοκεῖ-ον, quæ promiscue quoslibet hospitio excipit, caupona; apud Aristoph. in vesp.

Παν-δοκεύω, cauponor: q. d. omnes excipio: à παν-δοκεύς, Ion. pro παν-δοχεύς, caupo: &

Παν-δοκία, ἡ, promiscua omnium exceptio; à seq. πάν-δοκος; V.

Πάν-δοκος, seu παν-δόκος, ε, ὁ, ἡ, Poët. ὁ πάντας δεχόμενος, omnes excipiens: ex πᾶς, omnis, & δέχομαι, capio.

Πάν-δοξ-ος, qui publico hospitio excipit; idem & ex iisdem cum præced. πάν-δοκος; V.

Παν-δοξία, summa gloria: ex πᾶν, & δόξα, ἡ; V.

Πάν-δουλος, omnium servus; in Epigr. ex πᾶς, πᾶν, & δοῦλος, ὁ; V.

ΠΑΝΔΟΥΡΑ, ας, ἡ, seu παν-δουρίς, ίδος, ἡ, PANDURA, Musicum instrumentum.

Πάν-δουρον, τὸ, idem cum præced. instrumentum musicum; triplici scil. instrumentum chordâ: Poll. l. 4. Onomattici, πεῖσμα δὲ ὃ ἐπὶ τῷ πανδούρῳ ἐντείνουσι.

Πάν-δουρος, qui ipsum illud instrumentum πάν-δουρον tractat; seu qui panduriâ, seu panduro utitur: Hesych. à præced. Them. παν-δοῦρος; V. Unde etiam παν-δουρίζω, isto instrumento ludo, panduram pulso; à quo παν-δουρισ-τής, οῦ, ὁ, pandurista, qui panduriâ ludit; Athen. l. 4. & παν-δουρίσ-τρια, fœmina panduriâ ludens, &c.

Παν-δοχεῖον, ε, τὸ, diversorium, publicum hospitium: ex πᾶς, omnis, & δέχομαι, excipio: præt. m. δέδοχα, quod tamen inusitat.) unde δοχεῖον, receptaculum.

Παν-δοχεύς, έως, ὁ, publicus hospes: ab iisd. Th.

Παν-δόχ-ος, idem cum præced. παν-δοχεύς, qui quemlibet hospitio excipit; seu adjectivè, omnes capiens; unde etiam, Παν-δοχίς, ίδος, ἡ, luna à Platone dicitur, quòd totius generationis susceptrix sit: Item Παν-δόχιον, & Ionicè Παν-δοκεῖον, τὸ, taberna publica, seu diversoria; ubi unusquisque hospitio excipitur; Plut. idem, & ex iisd. cum præced. παν-δοχεῖον, &c. V.

Παν-δυσίη, ἡ; q. d. universalis occasus; quo viz. astrum, vel sidus aliquod prorsus occidit, & occultur, affertur ex Epigr. pro occasu: ex πᾶν, & δύω, seu δῦμι, unde δύσις, εως, ἡ; vide.

Παν-δώρα, ας, ἡ, nomen mulieris: videtur etiam Epitheton telluris, quæ omnis generis fruges profert: ex πᾶν, & δῶρον.

Παν-δώρα, præced. quæ & scribitur παν-δῶρα, & παν-δώρη; puellæ nomen apud Hesiod. seu virginis, quam Dii cum dolio omnibus malis referto ad Epimetheum, ut Promethei fratris dolos ulciscerentur, miserunt; dicta enim fuit sic, ὅτι πάντες ὀλύμπια δῶρα ἔχοντες, δῶρον ἐδώρησ-αν; ut cui omnes Dii Deæque suas quisque dotes contulissent; unde apud Aristoph. pro terra accipitur, quod omnia ad vitam necessaria nobis suppeditet; ut in avib. ἄρρην παν-δώρα φύσις; i. e. τῇ γῇ; ut apud ejus Schol. &c. V.

Πανεθνεί, adv. simul cum tota gente: ex πᾶς, & ἔθνος, τὸ; vi. Item Πανείκελος, ε, ὁ, ἡ, omni ex parte similis, simillimus, omnino similis, &c. ex πᾶς, & εἴκελος, ὁ; vi. Sic etiam Πανελεύθερος, prorsus liber, liberrimus: ex πᾶς, vel πάνυ, & ἐλεύθερος, ὁ, &c. V.

Πανέλλωες, omnes Græci, Græci universi, Il. β. Hesiod. & Athen. &c. Ion. scribitur etiam παν-έλλανες; vide seq.

Πανελλώεσσι, omnibus ad unum Græcis, dat. pl. Ion. à πανέλλωες, quod ex πᾶς & ἔλλω, λω, ὁ, Græcus.

Πανήλλωιον, ε, τὸ, universitas Græcorum; Eust. ex iisd. cum præced. V.

Πάνεμος, ε, ὁ, mensis apud Corinth. quem Athenienses βοηδρομιῶνα, appellant; Rufinus, Julium interpretatur; Plut. ait Bœotiis πάνεμον, esse mensem qui apud Athen. μεσεί-πιναν, i. e. Maius; aliis etiam dicitur λῶος; id V.

Πανέξδηλον, omnimodo alienum, omnino diversum: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἔξδηλος. Item Πανέχοχος, qui omnino excellit; valde præstans: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἔξοχος, ὁ, ἡ, &c. V.

Πανεπίσκοπος, omnium rerum inspector; in Epigram. & in prologo operum Dionysii; qui omnia oculis lustrat: ut Deus, ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & ἐπίσκοπος, ὁ; vi. Item Πανεπίτεκμος, denciissimus: ex πᾶν, & ἐπίτεκμος, ὁ, ἡ; vi. Πανεπίκλοπος, omnimodis occultus, fallaciissimus: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἐπίκλοπος, &c. vi. Πανεπίφρων, omnino seu admodum prudens: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἐπίφρων, vi. Πανέρημος, omnino desertus: ex πάνυ, & ἔρημος, ὁ; V.

Πανέστιος, ε, ὁ, ἡ, cum totâ domo seu familiâ: ex πᾶς, & ἑστία, focus.

Παν-έχαλος, omnino postremus: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἔσχατος, ὁ; V.

Πάνετης, Poët. adv. idem ac τὸ πᾶν ἔτος, κατὰ πᾶν ἔτος, per totum annum.

Πανετήτυμος, omni ex parte verus: ex πάνυ, & ἐτήτυμος, ὁ; V.

Πανυδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, omni ex parte beatus, felicissimus: ex πᾶς, n. gen. πᾶν, & εὐδαίμων, felix. Them. δαίμων, Deus.

Πανήμηλος, omni ex parte quietus: ex πάνυ, & ἤυκος, ὁ, vi. Item Πανεύφημος, & ὑπερεύφημος, eximiâ & præstanti laude prædicandus: ex πάνυ, & ἔυφημος, ὁ, ἡ, vi. Πανεύφερος; i. e. ὁ πάνυ νύξ, pernox, sic enim accipit Cratinus, teste Polluce, nam εὐφερὴς, vocatur nox; id V.

Πανέφθος, gen. sing. à πάνεφθος, ε, ὁ, ἡ, omni ex parte coctus. Them. ἑψω, coquo, elixo, f. ἑψήσω.

Πανηγυρί-αρχος, qui præest πανηγύρει, præses convivii, vel potius, conventûs, cui scil. commissa est cura τῆς συναγωγῆς, καὶ συντελεῖν πανηγύρι τινα; Plut. in Symp. 5. ex πανήγυρις, εως, ἡ, & ἀρχὴ, ἡ; vide.

Πανηγυρίζω, idem quod πανήγυριν ἄγω, sive συντελῶ; festum panegyrin agito, festum ludosve panegyricos celebro, ferior: ut apud Herodian. l. 1. ὁ δῆμος τὴν ἑορτὴν ἐπανηγυρίζε; Item panegyricas orationes habeo; Poll. transitivè quoque usurpavit Greg. pro panegyricâ oratione laudo, in celebri cœtu prædico; ubi ait, πανηγυρίσω τὸ θῶος, est à seq. πανήγυρις, publicus cœtus, seu publica solennitas, seu celebritas: Item laus encomiumve alicujus in publico conventu decantatum, pro πανηγυρικὸς λόγος, tales sunt Protagoricæ ὅτι δίκην πανηγύρεως; apud Athen. l. 4. unde λόγοι πανηγυρικοί, sunt laudem personæ reive alicujus in cœtu celebri decantantes; Plut. & Isocr. &c. V.

Πανηγυρικὸς, ἡ, PANEGYRICUS, celebris, festus: & indè

Πανηγυρικῶς, adv. panegyricè, pomposè, splendidè: à

Πανήγυρις, εως, ἡ, conventus universalis, solennitas, cœtus: ex πᾶς, & ἄγυρις, cœtus.

Πανηγυρισμὸς, ε, ὁ, festi panegyrici celebratio, panegyrica pompa: à præced.

Πανηγυρι-στὴς, ε, ὁ, qui panegyricum festum ludosve celebrat; vel πανηγύρεις decantat; à præced. πανηγυρίζω; V.

Πανήλιος, ut παν-ήλιος ἡμέρα, serena & illustris dies; i. e. dies quam totam serenat & illustrat sol; Ælian. ex πᾶς, πᾶν, & ἥλιος, ὁ; vi. Item Πάνημαρ, idem quod παν-ήμερον, per totum diem; apud Hom. & Apoll. ex πᾶν, gen. παντὸς, & ἦμαρ, τὸ; V.

Πανημέριος, ε, ὁ, ἡ, per totam diem, dies toto: ex πᾶς, πᾶσα πᾶν, & ἡμέρα.

Πανημερὴς, seu πανήμερον, idem quod τὸ παν-ήμαρ, toto die: ex iisd.

Πανήρης, ες, ὁ ἡ, omnibus placens, gratiosus; Hesychius enim πανήρεια, exponit, πᾶσιν ἀρέσκοντα; ex πᾶς, πᾶν, & ἀρέσκω, f. ἀρέσω, &c. vi. vel est ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & ἄερσα, ἀερσῆς; pro quo in usu, Æolicum ἄρσω, in pass. ἄερμαι; q. d. omnibus adaptatus, vel se adaptans, &c. vi. Item Παιῆρες, Hesychio est non solum πᾶσιν ἀρέσκον, sed etiam παμμήχανον πέτηλον, &c.

Παν-θελγὴς, omnes demulcens, seu deliniens, omnes oblectans; ut παν-θελγὲς φωνὴ; apud Nonn. Item Παν-θέλκτειρα, idem fœm. ut παν-θέλκτειρα ἡμερίς; vitis omnium oblectatrix, seu recreatrix in Epigram. ex πᾶς, πᾶν, & θέλγω, unde θελκτὴρ, & θελκτήρ, &c. V.

Πάν-θεον, pantheum; Romæ templum fuit omnibus Diis commune; in quo miscellanea Deorum turba, ex gentium superstitiosarum colluvione, omnis colebatur; quod Bonefacius quartus à Gregorio, Romanus episcopus, dono accipiens à Phoca Cæsare, in templum omnium sanctorum convertit, dictum à πᾶν, & θεὸς; Dion. l. 53. scribit sic nominatum videri, quòd in simulachris Martis & Veneris, multas Deûm imagines acciperet; vel quod formâ convexâ fastigiatum, cæli similitudinem repræsentaret, &c.

Πάνθηρ, ηρος, ὁ, panthera, pantherа, Latini etiam dicunt; nam persæpe ex accusativo Græco fit nominativus Latinis, & talia nomina mutant plerumq; genus, panther enim, masc. est panthera fœm. (Sic hic crater, hæc cratera;) Gaza in Aristot. vertit, lupum cervarium: ex πᾶς, πᾶν, & θὴρ, θηρὸς; V.

Παν-θήρ-

Πανθήρα, universa, seu, tota captura; i.e. πᾶσα ἡ θήρα; item, πάνθηρον; ut πάνθηρον δίκτυον; rete ad capiendas omnis generis feras; sic, πάνθηρον δίκτυον; apud Aristoph. solum omnium ferarum capax; seu, in quo omnis generis animalia versantur; ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & θήρ, ῆρος, ὁ, unde θήρα, ἡ, & θήριον, τὸ, &c. V. Item, πάνθηρον, qui totius cœnæ est; unde πανθηρία, solenne epulum, seu, cœna ad quam omnes conveniunt; utrumq; apud Suid. Πανθήριν etiam dicitur pro eod. Unde etiam, adv. πανθηρεί, in tota cœna, vel, per universum epulum; vel, solenni epulo; ad quod omnes conveniunt; & verbum πανθηρίω, solenne epulum agito; epulor; à Th. θήν, unde θηνάω, ῶ, fut. ήσω, &c. V. Sic πάνθρους, omnia fusurrans, seu, fusurrando divulgans, Hesych. à Th. θρέω, unde θρέομαι, contracte θρῶ, &c. V. Πανθρύλλιον, Hesych. τὸ πάντα θρυλλῶν; & πανθρύλλων, omnia vulgans; à Th. θρυλλέω, unde θρυλλῶ, &c. V. Πανθυμαδὸν, toto animo & pectore; toto animi robore; Od. σ. V. 33. à Th. θυμός; unde, θυμώδης, ὁ, ἡ, &c. V. Πάνθυτος, perquam sacrandus; sacratissimus; omni veneratione prosequendus; unde, πανθύτια, veneranda; omnibus sacris prosequenda, apud Soph. in Ajace; ex 3. perf. præt. pass. verbi θύω, θύομαι; comp. ut præced. cum πᾶς, πᾶσα, πᾶν, &c. V.

Πανικὸς, Panicus; unde neut. πανικὸν, τὸ, quicquid cum stupore contingit; à Pane Deo, qui tales terrores subito animis immittere credebatur; unde πανικὸς φόβος, vel, πάνικος; Panicus terror; qualis, exercitum Xerxis invasit; Herodot. l. 7. Livius, lymphaticum appellare videtur; l. 10. inquiens, victorem equitatum velut lymphaticus pavor dissipat; terror, seu, tumultus dicebatur, quem Pan irritatus immittere solebat, vel putabatur; à Th. πάν, ανὸς, ὁ.

Πανίλαος, admodum propitius & clemens; item, valde hilaris, omnino lætus; ut apud Nonn. πανίλαιν ὄμμα πιταίναν, ubi legitur etiam πανίλαον tanquam à πανίλαος; ex πάνυ & Th. ἱλάω, unde ἵλαος & ἵλαος, &c. V. Sic etiam, πανίμερος, gratissimus; q. d. maximè desiderabilis; ex Epigr. ex πᾶς, πᾶν, vel, πάνυ; & Th. ἱμείρω; unde ἵμερος, desiderium; & adjectivè, desiderabilis.

Πάνις, Panicus; Æschyl. à Th. πάν, ανὸς, ὁ, V.

Πανίσδει, Dor. pro πλωίζει, conglomerat, 3. sing. f. 1. m. verbi πλωίζω. Th. πλῶ, seu πλώω, tela.

Πανίσκος, ὁ, parvulus Pan; diminut. ἀπὸ τοῦ παιὸς, assecla Panis, quem Virgil. Arcadiæ Deum vocat; unde plur. πανίσκοι, Panisci dæmones sylvestres & montani; at Fauni; item, à Budæo, πανίσκοι, Panici, pro personis theatricis, à Pane dictis.

Πανίχνιον, omne genus vestigii; Oppian. ex πᾶν & ἴχνιον, τὸ, V.

Πανιώνιον, τὸ, locus erat, in quem omnes Iones communiter de rebus communibus consultaturi conveniebant, PANIONIUM. Fanum erat à 12 Ioniæ civitatib. extructum & denominatum: ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & Ἴαν, nom. propr. viri, à quo Ἴωνες dicti.

Πανλάθητος, omnino contumeliosus, valde damnum & noxum inferens; Lucian. ex πᾶν, vel, πάνυ, & λωβητὸς, ὁ, V.

Πανυχίζω, & πάννυχος, ος, ὁ, ἡ, per totam noctem; pernox, ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e, & νύξ, nox.

Πανυχὶς, ίδος, ἡ, festum quod per totam noctem celebratur; vigiliæ; quæ διὰ πάσων νύκτα. Hinc πανυχίζω, lucubro, pernocto.

Πανυχισμὸς, ὁ, pervigilium; nocturnæ vigiliæ, seu, pervigilatio nocturna; item, πανυχιστὴς, ὁ, qui per totam noctem aliquid facit, qui totas noctes pervigilat; verbalia à πανυχίζω, totam noctem transigo; item, pervigilium celebro, &c. Vide præced. πανυχὶς, à præced. πάννυχος, per totam noctem durans, vel, aliquid faciens, &c. V. Unde etiam, adv. πάννυχα, πανύχιος; & πάνυχον, per totam noctem; Il. β. V. 24. & Soph. in Ajace, &c.

Παινόδυρτος, ος, ὁ ἡ, ὀν, omnino flebilis, plane lamentabilis, Euryp. in Hec. omnino lugendus in Epigr. Sic apud Soph. πανόδυρτον ἀηδὼν, Luscinia, omnino flebili voce cantans; ex πᾶν, vel, πάνυ, & ὀδύρομαι, unde ὀδυρτὸς, ὁ, &c. V. Item, πανόϊζος, valde ærumnosus, valde calamitosus; Æsch. ex πάνυ & ὀϊζύς, ύος, ἡ, V.

Πανοικὶ, adv. q. d. σὺν παντὶ ὄικῳ, cum tota domo. Scribitur & πανοικεί.

Πανοικία, & πανοικίη, item, πανοικισία, & πανοικησία; omnia idem signif. cum præced. πανοικὶ, cum tota familia; item, πάνοικος ὄπόλλυμι; qui cum tota domo seu familia, perit; Thuc. Herodot. &c. Omnia, ex πᾶν & ὄικος, unde οἰκία, οἰκία, & οἴκησις, ἡ, V.

Πανόλβιος, ος, ον, ex omni parte beatus: ex πᾶς, omnis, & ὄλβιος, beatus. Th. ὀλβος, beatitudo.

Πανόλεθρος, plane perditus; idem quod πανώλεθρος, quod V. Item, πανομελεί, adv. Idem quod ὁμιλαδόν; turmatim, &c. V. Nisi quod πᾶν, significationem augeat; à Th. ὄμιλος, ὁ, &c. V. Sic & πανόμοιος, omni ex parte similis; item, πανομοίως, Poëticè, perfimilis; ex πᾶν, vel, πάνυ, & ὅμοιος, ὁ, &c. V.

Πανομφαῖος, ος, ὁ, PANOMPHÆUS, Epithet. Jovis; à πᾶς, omnis, & ὀμφὴ, divina vox, responsum à Deo datum; vel sic dictus, quod omni voce & linguâ colatur.

Πανόπη, ης, ἡ, nomen mulieris: q.d. pro omnibus loquens.

Πανοπλία, ας, ἡ, universa armatura: ex πᾶν, omne, & ὅπλον, arma.

Πάνοπλος, omni ex parte armatus; ut χερσὶ πάνοπλος, Euryp. in Helene; totum corpus armis tegens; ex iisd. cum præced. V. Item, πανόπτης, ου, ὁ, qui omnia cernit; qui oculis omnia lustrare potest; item, παντόπτης, idem; sed πάνοπτος, est qui ab omnibus videtur; omnium oculis expositus; ex πᾶς, vel, πᾶν, genit. παντὸς, & ὄπτομαι; cujus comp. varia desinunt in ὄπτης, vel, οπτος, &c. V. Unde ettam, fœm. πανόπεια, quæ omnia videt; item, πανορμὶ, & πανορμεῖ; omni impetu; totis viribus; ex πᾶν, vel, πάνυ; & ὄρμὴ, ἡ, V. At πάνορμος, est, habens stationem omnibus navibus, & semper aptam; Od. ν. & sic, est ex πᾶς, vel, πᾶν, & Th. ὄρμος, ὁ, V.

Πανὸς, PANIS, Messapiis: qu. à πάω, pasco. Est &

Πανὸς, ῦ, ὁ, lucerna, pro φανὸς & à φαίνω: &

Πᾶν, FAUNUS, pro Πὰν, Æol.

Πανόσπερια, τὰ, apud Hesych. omnis generis legumina mista; Suid. Sed legitur etiam, πανοσπερία, leguminum mistura; i. e. ἡ ἐκ πάσῶν ὀσπρίων μῖξις, Suid. ex πᾶν & ὄσπριον, τὸ, V. Item, πανολέθρος, Hesychio est ὀξάλης, vel potius, ὁ πάντως ὀξάλης; penitus & prorsus perditus; scribitur etiam πανελεθρος, i.e. ὀξάλης; cuncta perdens, exitialis, &c. Ex πᾶν, vel, πάνυ & ὄλλυμι; und ὄλεθρος pro ὄλοὸς, vel, ὀλόεις, &c. V.

Πανουργὸς, astutus, callidus; idem quod seq. πανοῦργος; callidus, versutus; & interdum in bonam partem, solers, ingeniosus, &c. Ex iisd. V. Unde etiam πανουργέω, ῶ, callidè, seu, vafrè scelus aliquod admitto; à quo verbale, πανούργημα, vafrum aliquod factum; seu, scelus aliquod vafrè admissum; item, πανουργόομαι, ac πανουργόμαι, pro πανουργῶ, & πανούργημα, omnia, à πανοῦργος; q. d. ad quodlibet opus promptus; vel, qui dexteritate ingenii valet ad quidlibet agendum.

Πανουργία, ας, ἡ, calliditas: à

Πανοῦργος, ος, ὁ, ἡ, callidus, astutus; q. d. παντέρεργος per Sync. τῶ τ, πανέργος, & facta Crasi, πανοῦργος, ex πᾶν, omne, & ἔργον, opus.

Πανούργως, adv. versutè, dolosè, callidè: à præced.

Πανόεις, Hesych. πάντα ὄυεις; omnino secundus; ex πᾶν, vel πάνυ; & Th. ἔρς; unde ἔεις, ὁ, &c. V. Item, πανόφθιον, τὸ, ante oculos omnium insigne; splendidum; ut Il. φ. παντόφθιον ἔγχος; splendida & fulgens hasta; est neut. sing. à masc. seq. πανόφθιος, id V.

Πανόφθιος, ος, qui omnium oculis cernitur; ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & ὄψις, aspectus. Th. ὄπτομαι, video.

Πανοπλία, ας, ἡ, i.e. πανοπλία, apparatus armorum; cum quis omnibus armis instruitur; ex πᾶν & σάγη, ἡ, quod exp. ὅπλον, apud Suid. & Schol. Aristoph. vel, dicta vox est à σάκος, τὸ, aliàs, σάκος, scutum, clypeus; ut pars pro toto accipiatur, &c. V.

Πανσέλῆνος, ος, ὁ, ἡ, sub. σελήνη. q. d. plenilunis luna, luna cùm est in plenilunio: ex πᾶς, in n. g. πᾶν, & σελήνη, luna. Them. σέλας, lumen.

Πανσθ-

Παναθηναῖς, ἑῶν, ὁ ἡ ἦ, omnino robustus; viribus omnes superans; omnipotens; ex πᾶν & σθένω, τὸ, V. Item, πάνυκαπτῶν, omnia speculans; omnia cernens; ut in Epigr. πάνσκοπον ὄμμα δίκης; ex πᾶν & σκοπὸς, ὁ, V. Πάνσμικρῶν, omnino parvus; ex πάνυ & σμικρὸς, pro μικρὸς, ὁ, V. Item, πάνσοφῶν, sapientiâ omniariâ & scientiâ præditus; sapientissimus; Dei Epith. apud Phil. de mund. ex πᾶν, vel, πάνυ & σοφὸς, ὁ, V.

Πανσπερμία, ας, ἡ, omnifaria seminum mixtio, semina omnis generis permixta: ex πᾶς, in n. g. πᾶν, & σπέρμα, semen. Them. σπείρω, semino.

Πανστρατὶ, & πανστρατῇ; cum universo exercitu, cum omnibus copiis; idem quod seq. πανστρατῇ; & ex iisd. V.

Πανστρατῇ, Ion. cum frequentibus copiis: ex πᾶς, omnis, & στρατὸς, exercitus.

Πανσυδίᾳ, & πανσυδεῖ, omni impetu, festinantissimè; vel cum toto exercitu: ex πᾶν & σύδην, celeriter; quod à σεύω, concito; impello. Th. σεῖα, quatio.

Πάνσυρτῶν, omnia trahens: ὁ πάντα σύρων; ex πᾶν & σύρω, V.

Πάντ', pro πάντα, acc. sing. m. g. vel pl. n. g. à πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e, gen. αντος.

Παντᾷ, Dor. pro πανταχόσε, vel παιῇ, quoquoversum, in omnes partes, ubique. Th. πᾶς, omnis.

Πάνταθλῶν, omnium certaminum peritus; ex πᾶν, παντὸς, & ἆθλον, ὁ, idem quod Th. ἀέθλων, ὁ, V.

Παντακῇ, Ion. pro πανταχῇ, adv. quoquoversus. Th. πᾶς.

Παντάλας, omnino miser; miserrimus; ut, παντάλαινα νύμφα, Euryp. in Androm. ex πᾶν & τάλας, ανος, ὁ, V.

Παντάπασιν, seq. adverbialiter sumitur; ex toto, usquequaque; διὰ πάντα; passim; omnino; admodum, prorsus, &c. V.

Παντάπασιν, dat. pl. à παντάπας, universus. Th. πᾶς, omnis.

Πανταρκὴς, omnibus sufficiens; seu, omnes juvans; Æschyl. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, genit. παντὸς & ἀρκέω, &c. V. Item, παντάρχας, ου, ὁ, omnibus imperans, omnium dominus; ex πᾶν, παντὸς, & ἀρχὴ, ἡ, V.

Παντάσκιος, omnino carens umbrâ; nulla ex parte umbrosus; Hesych. ex πᾶς, παντὸς, & ἄσκιος, umbrâ carens, &c. V.

Παντταχεῖ, in omnes partes, idem quod seq. V. Quovis, quoquoversus, &c.

Παντταχέθεν, adv. undique: &

Παντταχόσε, idem: &

Παντταχῶ, ubique, ubivis terrarum, adv. Th. πᾶς, omnis.

Παντέλεια, perfectio; seu, perfectionis summa; item, παντέλιος; integer & perfectus; utrumq; à seq. παντελὴς, universus, vel, universalis, &c. Vide.

Παντελὴς, ἑος, ὁ, ἡ, plenus, ad finem perductus. εἰς τὸ παντελὲς, in perpetuum, prorsus: q. d. πάντ ἔλος ἔχων, omnem adeptus finem.

Παντελῶς, & παντελέως, Ion. totaliter, adv. à præced.

Παντερπὴς, omnes oblectans; vel, omnibus delectationem omnimodam adferens; Plut. ex πᾶν, παντὸς, & Th. τέρπω, V.

Πάντεσσι, dat. pl. Ion. & Poët. pro πᾶσι, à πᾶς, omnis. gen. παντὸς.

Παντδυχία; (idem quod πανοπλία;) armatura universa; apud Euryp. Ex πᾶν & τεῦχος, τὸ, unde in plur. τεύχεα, dicuntur instrumenta bellica; i. e. arma; passim apud Hom. &c. V. Item, πάντεχνῶν; artificiosus; omnimodas artes sciens; ex πᾶν & τέχνη, ἡ, V.

Πάντη, adverb. prorsus, semper; à πᾶς, omnis: at

Παντῇ, παντᾶχῆ, ubique: ab eod.

Παντῆμαρ, idem quod παντῆμερ, id vide.

Παντοτόκων, omnia pariens; Epith. terræ; ex πᾶν, παντὸς, & τίκτω, pario; in pr. m. τίτοκα; unde, τοκὰς, άδος, ἡ, τοκὸς, & τόκος, &c. Quæ V. Item, πάντιμος, honoratissimus; ut, πάντιμον γέρας, munus honoratissimum; Soph. ex πᾶν & τιμὴ, ἡ, V. Sic, παντλήμων, & Doricè, παντλάμων, omnino miser & infelix; miserrimus; ex πᾶν & τλάω, ῶ, unde, τλήμων, &c. V. Item, παντοδαὴς, q. d. omniscius; qui omnia didicit; Democriti Epith. Apud Laërt. ex πᾶν, παντὸς, & δαίω, disco, &c. Vide.

Παντοδαπὴ, ἡ, omnis generis, nom. sing. f. g. &

Παντοδαποῖσι, omnigenis, dat. pl. m. g. à

Παντοδαπὸς, ὴ, quod est ex omni solo; ex πᾶς & δάπεδον, solum.

Παντοδαπῶς, omnifariàm; omnimodè; omnibus modis, &c. Adv. à præced. παντοδαπὸς, qui est ex omni solo; exp. etiam, omnifarius, omnigenus; omnis generis; item, varius, multiplex; sic in superl. παντοδαπώτατος, valde multiplex, &c. V.

Παντοδύναμος, omnipotens; Greg. ex πᾶν, παντὸς & δύναμαι, V. Item, παντοπὶς, lequax, garrulus; ex πᾶν, παντὸς, & ἔπος, τὸ, V.

Πάντοθεν, ubique, undiquaque, adv. à πᾶς, omnis.

Παντὶλω, acc. sing. f. g. Ion. à

Παντῖς, ος, omnigenus, varius. Th. πᾶς, omnis.

Παντοῖος, quomodocunque, omnino, omnimode, universis copiis; est adv. à præced. παντῖς, V.

Παντοκρατρία, omnipotentia; item, παντοκρατρικὸς, ad omnipotentem Deum pertinens, seu, ad divinam potentiam; vel, ab omnipotente Deo proficiscens; utrumq; à seq. παντοκράτωρ; Epithetum solius Dei; 2 Cor. 6. & sæpe in Apocalypsi; ut &, in Symb. Apost. &c. V.

Παντοκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, omnipotens: ex πᾶς, παντὸς, omnis, & κράτος, τὸ, robur, potentia.

Παντολάβος, qui omnia accipit; vel potiùs, qui ex omnibus accipit; ex πᾶν, παντὸς & λαβὴ, ἡ, V. Item, παντολέτωρ, exitium omnibus adferens; omnia perdens, & labefactans; ex πᾶν, παντὸς & ὀλέτωρ, V. Παντολιγοχρόνιος, omnino exiguo tempore circumscriptus; ab ὀλιγοχρόνιος, ὁ, V. Παντολόγος, qui omnia dicit; querulus; multiloquus; à λόγος, ὁ, V. Παντολμία; audacia nihil non audens; item, παντολμίας, idem quod πάντολμος, seq. id V. Πάντολμος, seu, παντόλμος, omnia audens; audacissimus, Euryp. à Them. τόλμα, ἡ, V. Παντολατηρίδια, vasa Medicorum supellectilis; Poll. 10. à Th. λάω; unde λατὴρ, ῆρος, ὁ, & λατήριον, τὸ, &c. V. Παντμιγὴς; ex omnibus mistus; (à Th. μιγνυμι, fut. μίξω, ab inusit. μίχω, &c. V.) Unde neut. Παντομιγὲς, uncis; mixtum; i. e. πολυειδές. Παντόμιμος, ου, ὁ, omnium personarum imitator efficax; vel, omnis generis gestus imitans & exprimens; ut, παντόμιμος ὄρχησις; & παντομιμὸς ὀρχησὶς, apud Suid. peculiariter de saltatore dicitur, qui omnes gestus imitatur; apud Luc. à Th. μιμέομαι; unde μίμος, ὁ, V. Παντομισὴς, quem omnes odio habent; à Th. μῖσος, τὸ, unde μισέω, &c. V. Παντόμορφος, omniformis; qui omnes formas habet; à Th. μορφὴ, ἡ, V. Παντόμωρος, omnino stultus, fatuus; à Th. μωρὸς, ὁ, V. Παντόπτης, omnia cernens; idem quod, & ex iisd. cum πανόπτης, id V. Item, παντοπῶλης, qui omnis generis res vænales vendit; unde, παντοπωλία, omnis generis rerum venditio; (idem cum πραμφερσία) & παντοπωλεῖον, locus ubi omnis generis res væneunt; forum publicum; à Th. πωλέω, ῶ, unde πώλης, ὁ, & πωλὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum πᾶς, πᾶν, παντὸς, vel πάνυ, &c. V.

Παντορέκτης, ου, ὁ, Poët. ὁ πάντων ὀρεγόμενος, omnium appetens, qui res omnes concupiscit: ex πᾶς, omnis, & ὀρέγω, porrigo.

Παντὸς, παντὶ, gen. & dat. à πᾶς, omnis.

Πάντοσ' pro πάντοσε, undiq; adv. &

Πάντοτε, adv. semper. Them. πᾶς, omnis.

Παντόσιος, varius; Euryp. & Luc. Ut, παντόσιοι θεᾶ ἀνάγκαι, sortes Dei variæ, & omnis generis; est à præced. πάντοσε, quoquoversum, in omnem partem, &c. V.

Πάντοτε, præced. propriè significat, omni quem, vel, omni quando; i. e. omni tempore; semper; Math. 26. & passim in novo Test. ut, in Epist. ad Hebr. πάντοτε ζῶν, semper vivens, &c. Ex πᾶν, παντὸς, & ὅτε, &c. V.

Παντοτελὴς, integer, perfectus; ex πᾶν, παντὸς, & τέλος, τὸ, V. Item, παντότολμος, idem quod πάντολμος, id V. Παντοτρόφος, seu, παντρόφος; omnium nutritor, & altor; omnibus alimentum præbens; Epith. Dei, vel terræ; unde, παντροφὸς πλειάς, palumbus fœcundus, semper; nutriens pullum; apud Æschyl. ex πᾶν & τροφὸς,

φὸς, ὁ, V. Παντοφαγία, esus omnium rerum; vel, cum omnibus cibum sumere; ex πᾶν, παντὸς & φάγω, &c. V. Item, παντοφυὴς, omnia producens; copiosus; ingeniosus; ex πᾶν, παντὸς, & φύω; unde φυὴ, ἡ, &c. V.

Παντῶν, Dor. pro πάντων, gen. pl. à πᾶς, omnis.

Πάντως, seq. scribitur etiam παντᾶς, Doricè; omnibus modis; prorsus, &c. Sed, præcedente negatione exponitur, continuò; habente scil. consequentiæ significationem, vel, necessitatis; ut apud Aristot. Probl. sect. 10. ὅσα δὲ ἄγεμα, ἃ πάντως ἥρερε; quæcunq, animantia agrestia sunt, non continuò etiam sunt mansueta; vel, non necesse est esse; item, sæpe significat, ad summum, vel, ut plurimum, &c. V.

Πάντοσε, adv. omnino: &

Πάντυ, adv. omnino: ejusd. Th.

Πάνυ, præced. prorsus; signif. etiam, valde, admodum, magnopere; & exp. etiam, ferme; item, ὁ πάνυ, i.e. κράτιστος, in suo ordine excellentissimus, &c. V.

Πανυπείροχος, omnes excellens; in omnibus eminens; qui omnes superat, &c. ex πᾶς, πᾶν, vel, πάνυ; & ὑπείροχος, & Poët. ὑπερέροχος, inserto, ι, metri causâ, &c. V. Item, πανυπέρτατος, omnium supremus, & excellentissimus; ut, ἐγκύκλιος πανυπέρτατος, apud Aristot. de mundo; item, præstantissimus; ex πᾶς, πᾶν, vel, πάνυ; & ὑπέρτατος, &c. V.

Πάνυστα, rutrix, Hesych. Puto à πάω, pasco.

Πανύστατος, omnium postremus, seu, ultimus; unde adv. Πανύστατον, & πανύστατα, omnium postremo loco; sic etiam, πανυστάτιον; idem; ultimò, postremò; ex πᾶς, πᾶν, vel πάνυ; & ὕστατος, &c. V.

Πανώλεθρος, sive, πανόλεθρος, planè perditus; vel, prorsus exitialis & perniciosus; item, πανωλέθριος, pro eod. Unde, πανωλεθρία, ἡ, internecio, exitium, quo res aliqua prorsus perit; unde etiam adv. seq. Πανωλεθρὶ, cum internecione; cum universali exitio, &c. Vide seq.

Πανωλέθρως, omnino, prorsus: quidcas, penitus cum pernicie: idem cum παντελῶς. Ex πᾶς, in n. g. πᾶν, & ὄλεθρος, pernicies. Th. ὄλυμι, perdo.

Πανώλης, ες, ὁ, ἡ, qui prorsus periit; vel, omnino exit alis; penitus oppressus & perditus; unde πανώλεια, vel, πανωλία, pernicies, &c. (Idem quod πανωλεθρία, præced. V.) Ex πᾶν, vel, πάνυ; & ὄλυμι, fut. ὀλέσω; a. 1. ὤλεσα; præt. ὤλεκα; pr. med. ὦλα, &c. V.

Παῦ, mirantis & interpellantis, adv.

Παῦς, Hesychio est ὑπόδημα δύπόδυτον, calceamenti genus indutu facile; baxeæ, Plauto in Menech.

Πάξαι, Dor. pro πῆξαι, premere, a. 1. inf. Sic κάθωμι, pro κήθωμι, a. 1. opt. act. πάξε, Dor. & Ion. pro ἔπηξε, 3. sing. a. 1. ind. act. πάξας, Dor. pro πήξας, a. 1. part. act. πάξομψ, Dor. pro πήξομψ. 1. pl. f. 1. act. verbi πήγνυμι, figo: f. ξω.

Πάξαθ', Dor. pro πήξατο, 3. sing. a. 1. opt. m. Vide πάξαι.

Πάομαι, seu πάω, possideo, gusto, vescor.

Πάος, ου, ὁ, affinis, acquisitus affinitate: à πάομαι, acquiro.

Παπαῖ, PAPÆ, atat! an à πάππος.

Παπαῖος, Scythicè, Jupiter appellatur.

Παπαπαπαῖ, vox dolentis; Lucian. vel potius, παπαὶ, παπαπαῖ, q.d. βαβαὶ, βαβαιάξ, vide βαβαί.

Παπίας, i.e. πατὴρ, Aristoph. in vesp. ὦ πάπα; unde, παπίδιον & παπιδίδιον, q.d. patercului; vox est blandientis; idem ibid.

Πάποχ' ὅλως, pro πάποκα ὅλως, Dor. pro πήποτε ὅλως, nullibi unquam omnino.

Πάππα, vox quâ filii ad patres utuntur, reverentiæ causâ; seu, vox puerorum patribus blandientium; interpr. Hom. Il. ζ. ad finem.

Παππάζουσιν, patrem appellant 3. pl. præs. ind. à

Παππάζω, adblandior patri vocando pappam. Th. πάππας, ου, ὁ, pater.

ΠΑΠΠΑΞ, vox imitans crepitantem alvum.

ΠΑ ΠΠΑΣ, ου, ὁ, PAPPA, pater; vox liberorum.

Παππασμὸς, compellatio patris, vocando illum πάππα, Suid. verbale, à παππάζω, V.

Παππατίπαππος, avi pater; proavus; imo, τὸ πάππου δππάππος, atavus; Poll. ex πάππος & ὀππάππος, quæ V.

Παππίας, ου, ὁ, idem quod παππίδιον, τὸ, paterculus, diminutiva blandientis; a Them. πάππας, V. Unde etiam, παππίζω, paterculum appello; Eust.

Πάπποι, pappi; sunt verò, ut scribit Festus Pompeius, flores carduorum; quidam ἀνθόλιν vocant; i.e. lanuginem, seu, panniculam; Dioscor. 3. 133. Unde & παππᾶσθαι, abire in pappos; à seq. πάππος, V.

Πάππος, ου, ὁ, avus; item flos lanuginosus: à præced. πάππος.

Πάππος, præced. est avus, sive, paternus, sive, maternus; ut, πάππος ὁ πρὸς πατρὸς, avus paternus; & πάππος ὁ πρὸς μητρὸς, avus maternus; sed dicitur & sine adjectione, de avo paterno; apud Athen. l. 14. Κάδμος ὁ τὸ Διονύσου πάππος μέχρι τῶν; item, apud Plat. de Leg. ὁ πάππος πατὴρ, avi pater, &c. Item, πάππος, in secunda signif. propriè, est lanugo carduorum; cardui senecta, γῆρεον, pappus; & flos quilibet, qui lanuginosus est, sicut etiam dicitur, de lanugine barbæ quæ inferiori labro adnascitur; ut, μύσεῖ, vel, μάσεῖ, de ea, quæ superiori; Poll. Hesych. Suid. & Eust. &c.

Παππωσπέρματα, vel, παππώδη σπέρματα, lanuginosa semina; vel, quæ pappo lanugine semen habent obductum; apud Theophr. ex πάππος & σπέρμα, τος, V.

Παπποφόνος, ου, ὁ, ἡ, avi interfector: ex πάππος, avus, quod vide, & φόνος, cædes. Th. φένω, occido.

Παππῶος, ου, avitus: à πάππος, avus. Th. πάππας, pater.

Παππῶος, præced. dicitur à πάππος; ut, παῖδες, à πατὴρ; unde in neut. plur. παππῶα ἀγαθὰ, avita bona; sic etiam dicitur, παππῶα δόξα, apud Dem. Phi ip. 2.

Παπταίνουσι, Dor. pro παπτήνουσι, præs. part. à

ΠΑΠΤΑΙ'ΝΩ, circumspicio, oculis lustro. fut. αγῶ, a. 1° ἐπάπτηνα, a. 1. part. act. παπτήνας.

ΠΑ'ΠΥΡΟΣ, ου, ὁ, ἡ, PAPYRUS, charta. Res & vox Ægyptiaca.

Πάπυρος, papyrum; planta fuit nascens in paluſtribus Ægypti, aut, quiescentibus Nili aquis, ubi evagatæ stagnant; Theophr. & Plin. Item, liber, vel, cortex ejus; item, ipsa charta quæ inde conficiebatur & qualis, antiquitùs, ante hodiernam inventionem, facta fuit.

Παρ', per Apocop. Poët. pro παρὰ, à, ab, juxta, propè, &c. sed

Πάρ', pro παρὰ seu πάρεστι, adest; ex παρὰ & εἰμὶ, sum. Et

Πάρ, Dor. pro παρὰ, cum gen. à, ab, ante: cum acc. juxta, propè.

ΠΑΡΑ', præposit. cum gen. à, ab; cum dat. apud; cum acc. præter, contra, juxta, supra. In compositione valet trans, præter, apud. Et sæpe in malam partem accipitur, & vertitur perperam, vitiosè, malè: at

Πάρα, pro πάρεστι, vel πάρεισιν, adest, vel adsunt: à πάρειμι. Th. εἰμὶ, sum.

Παραβαίνω, transgredior, transcendo, violo: præs. part. act. παραβαίνων, ουσα. f. παραβήσομαι. p. παραβέβηκα. a. 2. παρέβην. perf. pass. παραβέβημαι, σαι, ται. Ex παρὰ & βαίνω, eo.

Παραβάκχος, ου, ὁ, furore correptus, debacchans; ex παρὰ & βάκχος, V.

Παραβεβηκὲ, 3. sing. f. act. verbi παραβαίνω, quod V.

Παραβαλέπωρ, seu, παραβαλλέπωρος, ου, ὁ, qui sodali amicove, seu, sodalibus & amicis imponit; familiarium impostor; Eust. est à παραβάλλεσθαι; vel, παραβαλέσθαι; vide παραβάλλομαι, seq. significante, decipere; & ἐπὼρ, ὁ, vide.

Παραβάλλομαι, objicior; ut, παραβλῆσεις ζώοις; apud Ath. objectus bestiis; (nam in act. παραβάλλω, signif. objicio, eo sensu quo dicitur, objicere edendum brutis) Item, confero, comparor; item, projectâ audaciâ periculum adeo; item, decipio, Suid. Ex Thuc. &c. Est pass. ab act. seq. παραβάλλω, V.

Παραβλήμβρος, trajiciens, conferens, præs. part. pass. a

Παραβάλλω, confero, adjicio, objicio. f. παραβαλῶ. p. παραβέβληκα. a. 2. παρέβαλον, appuli. a. 2. sub. παραβάλω, ῃς, ῃ.

p. m. παραβίβολα. Ex παρὰ & βάλλω, jacio.

Παραβδόμφω, ῶ, ἀ. 2. part. m. à præcedente.

Παραβασιλδύω, abutor regno; vel, facio abuti regno; seu, Rege abutor; ex παρὰ, perperam, & βασιλδύω, vide.

Παράβασις, εως, ἡ, transgressio; à παραβαίνω, quod V.

Παραβάσκω, pugno ex curru, pro παραβάτης εἰμί. Ex παρὲ & βάσκω, idem quod βαίνω, eo.

Παραβάτης, ᾱ, ὁ, transgressor, violator legis; item qui è curru pugnat: pro quo legitur & παραβάτης. Ex παραβαίνω, quod vide.

Παραβῆς, transilias, 2. sing. a. 2. sub. act. verbi παραβαίνω, quod V.

Παραβιάζομαι, adigo, cogo. f. ἀσομαι. a. 1. m. παρεβιασάμην, ω, απο. Ex παρὲ & βιάζω, vim affero. Th. βία, vis.

Παραβιβάζω, aufero; ut, 2 Reg. 12. ὁ κύριος παρεβίβασε τὸ ἁμάρτημα, abstulit peccatum; ex παρὰ & βιβάζω, V. Item, παραβλάπτω, oblædo, noceo; ex παρὲ & βλάπτω, V. Sic etiam, παραβλαστάνω, circumpullulo, & renascor; seu, ut alii exp. adnata emitto; Theophr. Unde παραβλάστη, ἡ, exp. ramulus; nepos; quibusdam, παραβλάστα sunt ramuli qui justo germini adnascuntur & succrescunt; quos, si ab radice pullulent, stolones potius Latinè dici scribunt; item, παραβλάστημα, id quod ità circumpullulat, & renascitur; Poll. l. 7, & παραβλάστησις, circumpullulatio illa; ut & παραβλαστικὸς, qui sic adnascitur & circumpullulat; Theophr. Omnia verbalia, à παραβλαστάνω; quod ex παρὲ & βλαστάνω, fut. βλαστήσω, &c. V.

Παράβλεμμα & παράβλεψις, aspectus qualis est Strabonum; verbalia, à seq. παραβλέπω, obliquis oculis aspicio; (cui opponitur ἀπενίζω) Item, torvè aspicio, &c. V.

Παραβλέπω, limis intueor, strabonum more; item negligenter aspicio; ex παρὲ & βλέπω, video.

Παραβλήδην, adv. comparatè, simulate: à παραβάλλω, comparo, quod vide.

Παράβλημα, ατ⊙, τὸ, quod comedendum objicitur, pabulum: ab eod. verbo.

Παραβλῶπ⊙, & παραβλωπικὸς, adjectitius, comparabilis; verbalia ab eod. παραβάλλω, V.

Παραβλύζω, scaturio; vel, scaturigines instar refundo & rejicio; evomo; apud Suid. ex παρὲ & βλύζω, vel ἐλύω, &c. V.

Παραβλωψ, ῶπ⊙, ὁ, ἀ, strabus; in pl. παραβλῶπες, à παραβλέπω, oculis obliquis aspicio. Th. βλέπω, video.

Παραβοάω, ῶ, acclamo; ex παρὲ & βοάω, V. Item, παραβοηδέω, suppetias fero; adjuvo; ut, παραβοηδῶν πῆς ὅδι λόφε; subsidium ferens iis qui tumulum occuparant; Plut. Unde παραβοήδεια, suppetiæ, auxilia, Thuc. & Polyb. ex παρὲ & βοηδέω, vide.

Παραβολάδδω, vel παραβολήδδω, idem cum παραβλήδδω, quod pro iis dicitur, per Sync. &c. Id V.

Παραβολὴ, ῆς, ἡ, PARABOLA, obscura sententia, typus, exemplar, adagium; similitudo: à παραβάλλω.

Παραβολικὸς, ἧ, ὁ, comparativus; ut, παραβολικὰ ὑπερβήματα; Gaza l. 4. Est à præced. παραβολὴ, propriè, comparatio, collatio; item, allegorica & ænigmatica comparatio; aut etiam allegoria ipsa & ænigma; sæpe in Evangelio, &c. V. Unde etiam, παραβολίνη ἡ παραβολὴ, ab Aristot. vocatur, sportula illa quæ in provocatione ad aliud judicium, ab appellatore deponitur; Poll.

Παράβολ⊙, ᾱ, ὁ, ἡ, qui temerè cuivis periculo caput objicit, præceps, incautus: ex παραβάλλω, quod vide.

Παράβολ⊙, præced. audax; ad audendum projectus; frequentiùs de re dicitur, quàm de persona; ut, παράβολον ἔργον, apud Polyb. audax facinus; item, periculosus; ut παράβολον φάρμακον; Plut. Atq; inde etiam adv. παραβόλως, periculosè, temerè, audacter; projectâ audaciâ; Plut. &c. V.

Παραβορέ⊙, qui transverso boreâ perflatur; i. e. qui à latere, aut, in orbem, perflatur à borea; apud Theophr. ex παρὲ & βορέας, pro quo dicitur etiam βορρᾶς, boreas, aquilo, &c. V.

Παραβουλεύομαι, perperam consulo. a. 1. m. part. παραβουλευσάμ⊙, ε, non habitâ ratione: ex παρὲ & βουλεύω, delibero. Th. βουλὴ, consilium.

Παραβραβεύω, (idem quod καταβραβεύω; i. e. debito brabio privo, seu, fraudo; ex παρὲ & βραβεύω, V. Item, παραβραχὺ, paulo minus, propemodum; est adv. ex παρὲ & βραχὺ, V. Item, παραβύω, inculco, infercio; & quidem juxta, seu, præter alia; Luc. Unde verbale, παράβυσμα, τὸ, id quod aliis infercitur, inculcatur, seu, intruditur; ut, τὰ ἐν πῆς φορτίοις παραβύσματα, ea quæ magnis sarcinis infercluntur; item, παράβυς⊙, qui aliis intruditur; ut, παράβυς⊙ κλίνη, Hesych. dicitur lectulus, quoniam majori lecto velut inculcatur; item, occultus, latens; propriè verò, in convivio παράβυς⊙, sedere, vel, ἐν παραβύσ᾽, dicitur is, qui aliis convivis intruditur, vel, seipsum intrudit; Plut. Symp. l. 2. ex παρὲ & βύω, V.

Παραβώμι⊙, ος, ὁ, ἡ, qui apud aram est, qui à latere aræ est: ex παρὲ & βωμὸς, ara.

Παραγαγεῖν, producere, a. 2. inf. Att. & Παραγαγέσα, Att. a. 2. part. f. g. à Παραγαγών, όν⊙, a. 2. part. Att. verbi παράγω, traduco, quod V.

Παραγγελία, ας, ἡ, mandatum: à Παραγγέλλω, præcipio, denuntio, accerso: imperf. παρήγγελλον, f. παραγγελῶ. p. παρήγγελκα. a. 2. ind. act. παρήγγειλα. a. 1. part. παραγγείλας, αντ⊙, præt. m. παρήγγελα. Ex παρὲ & ἀγγέλλω, nuntio.

Παραγγέλλω, præced. propriè est, denuntio, condico; scil. ut constituentes solent; ut, παραγγέλλω ὅπι τὸ δεῖπνον; apud Luc. condico cœnam, invito ad cœnam; item, pro, interdico; Actor. c. 5. Item, παραγγέλλω εἰς ἄνδρας; referor, vel, refero me in virorum numerum; virilem togam sumo, &c.

Παράγγελμα, ατ⊙, τὸ, præceptum; à præcedente.

Παραγγελματικὸς, præceptivus; denuntiativus; item, adhortativus; unde, παραγγελματικῶς; præceptivè, denuntiativè tanquam præcipiendo, vel, denuntiando; item, adhortativè; utrumq; à præced. παράγγελμα, quod etiam est, interdictum vetitumq; Item, hortamentum & consilium; apud Isocr.

Παράγγελσις, εως, ἡ, præceptum, mandatum, præceptio: ab eod.

Παραγγελτικὸς, præceptorius, prohibitorius; Bud. Est itidem verbale, à præced. παραγγέλλω, V. Unde, παραγγελία, ipse præcipiendi actus, significat. etiam ambitum seu, petitionem magistratûs cum prehensatione; item, ambitus, vel, preces, pro reis causam dicentibus, &c. V.

Παραγένομαι, ας, ε, præt. m. verbi παραγίνομαι, quod V.

Παράγηρα, protrudit, 3, sing. præs. ind. verbi παράγω, quod V.

Παραγηρύσ⊙, ος, ὁ, ἡ, a. 2. part. m. & Παραγηρύσαμ, ντ⊙, a. 2. sub. m. verbi παραγίνομαι, quod V.

Παραγεύω, gustum aliquem præbeo, obiter gustare facio: ex παρὲ & γεύω, gustum præbeo.

Παραγήρεμα, τὸ, deliramentum; est verbale, à seq. παραγηρέω, vide.

Παραγηρέω, deliro, præ senectute: παραγήρεμα, deliramentum, silicernium: ex παρὲ & γῆρας, ατ⊙, τὸ, senectus.

Παραγίνομαι, intersum; faveo; auxilior; patrocinium suscipio, &c. Idem quod seq. παραγίνομαι, V.

Παραγίνομαι, ῃ, ε῀, advenio, adsum: imperf. παρεγινόμην, ος, ετο. f. 2. pass. παραγηρύσομαι, a. 2. m. παρεγηρύσαμην, ω, ατο, a. 2. sub. m. παραγηρύσωμαι, ῃ, ῃ῀. a. 2. part. m. παραγηρύσ⊙, ντ⊙, ντ⊙. Ex παρὲ & γίνομαι, fum, fio. Them. γείνομαι, nascor.

Παραγινώσκω, præter jus & æquum statuo, perperam judico; ex παρὲ & γινώσκω, cognosco.

Παραγκαλίζομαι, in ulnis gesto; (ex παρὲ & ἀγκαλίζομαι, idem) Item, dicuntur bajuli & calones παραγκαλίζεσθαι, quum de onere suo aliquid subducunt; Poll. Unde verbale, παραγκάλισμα, τὸ, res quam amplexamur; unde apud Sophocl. in Antig. γυνὴ κακὴ, dicitur, ψυχῆς παραγκάλισμα; ex παρὲ & ἀγκάλισμα, τὸ, quod in ulnis gestamus, seu, amplexamur; à Th. ἀγκαὶ, αἱ, V. Item, παραγκωνίζομαι, cubito repello, five, submo-

submoveo, aut, arceo; importuné cubito propello; & obvios, vel, admotos protrudo; ex παρὰ & ἀγκὼν, ῶνος, V. Item, παραγναθίδιον, ου, τὸ, ornamentum quod apponitur maxillis equorum; Eust. ex παρὰ & Th. γνάθος, ου, ἡ, V. Item, παραγνάμπω, alio deflecto; ex παρὰ & γνάμπτω, pro Th. κάμπτω, vide.

Παραγοῦσα, ης, ἡ, Dor. pro παράγουσα, ης, ἡ, abducens, præf. part. f. g. à παράγω, quod V.

Παραγοραζέιν, i.e. παραψωνεῖν, opsonia comëmere; nam, ἀγοραστὴς, dicitur, ὁ τὰ ὄψα ἀνούμενος; i.e. ὀψώνης, opsonator; qui opsonia emit; Athen. l. 4. ex παρὰ & ἀγοραζω, V.

Παραγορεῖτο, Dor. pro παρηγορεῖτο, consolabatur, 3. sing. imperf. pass. verbi παρηγορέω, quod V.

Παράγραμμα, τος, τὸ, quod adscribitur vitra solitum & justum; item, scripturæ depravatio, & vitium, quo, litera una, pro altera substituitur; ut, pro, salus, palus; item, scripturæ inversio; q. d. alliteratio; unde, παραγραμματίζω, paragrammate utor, seu, alliteratione; scripturam perverto, muto, vel, altero, &c. Vel, vocum & literarum similium exaggeratione incesso, &c. Unde verbale, παραγραμμασμὸς, idem quod παράγραμμα; vel, cùm γράμμα, loco γράμμα, male ponitur in scribendo, vel pronuntiando; vitium literas perversè scribentium, vel, pronuntiantium; ut si quis κύλακα pro κύοακα dicat, vel, scribat; quod, quando consuló fit, figuræ nomen obtinet, quum scil. ad res dissimiles, similia verba accommodantur; ut mobilior, pro nobilior; & arator, ex oratore, factus, apud Cic 2. Philip. &c. Item, παραγέγραπται & παρεγέγραπται, vocat Suid. ipsurios, peregrinos, viz. q. d. perperam inscriptos; item, παραγραφὴ, adscriptio, & annotatio in margine; item, scholium, & annotationis signum, in margine adscriptum; in è Paragraphi, vel, Paragraphæ jurisconsultorum; est etiam schema quoddam, quo, finito sermone uno, ad alium fit transitus; sic etiam, παράγραφος, figura quædam, cujus nota, velut in certas quasdam portiones, comœdia dividebatur; ejusmodi scil. ——— i. e. linea recta & brevis, in capite signata apice; de qua lege Hephæst, & Schol. Aristoph. &c. Omnia verbalia, à verbo παραγράφω, adscribo, juxta scribo; ut apud Syn. τὰ παραγεγραμμένα τῷ σταυρῷ τῆς Χριστῷ; est etiam, annoto in margine; item, præscribo; exceptione summoveo; item, inscribo, προγράφω, & me esse profiteor; est etiam, perperam scribo, &c. Ut ante, in παραγραφὴ; item, παραγράψω νόμον legi jam latæ & rogatæ aliam legem obrogo & oppono, &c. Ex παρὰ & γράφω, vide.

Παραγυμνόω, denudo. Them. γυμνὸς, nudus.

Παράγω, produco, profero: in medium adduco; deduco; item differendo fallo: à propósito subdolâ oratione abduco, traduco, progredior, prætereo: f. παράξω. præt. παρῆχα. a. 2. act. παρήγον, ες, ε. & Att. παρήγαγον cujus part. παραγαγὼν, ὄσα. præt. m. παράγωμαι, idem: ex παρὰ & ἄγω, duco.

Παραγωγὴ, productio, quo sensu, dicitur, producere in medium, vel, in rerum naturam; item, deductio, derivatio, apud Grammaticos; ut τὰ παραγώμενα, vocant, quæ declinantur & derivantur; sicut etiam Paragogen, seu, adductionem vocant, quum aliquid adjicitur fini dictionis; παραγωγισμὸς, proschematismus, aliàs dicitur; ut, dicier, pro dici, &c. Item, deceptio; item, productio, & traductio ordinum ab altitudine aciei; Gaza deductionem appellat; item perversio; est à præced. παράγω, V. Unde etiam, παραγωγὸς, derivativus, deductivus, vox Gramm. ut, ὀνόματα παραγωγά; hinc, παραγώγως, derivative; apud Athen. Item, παραγώγιον, ου, τὸ, vectigal; portorium, seu, portorium circumvectionis, Polyb. Unde παραγωγίζειν, portorium exigere; vectigal poscere, Polyb. &c.

Παραγωνίζω, desinere, seu exire in angulum; (i.e. ἐξαίνιον ἔχω) sed leniter, vel sensim; nam, παρὰ, frequenter minuit; ex παρὰ & γωνία, ας, ἡ, V.

Παραδαίδαλτος, circumpictus, seu, variegatus; ex παρὰ & δαίδαλτος, vide.

Παραδαπρύω, defleo; dt. παραδακρύω ατε; Luc. Ex παρὰ & δακρύω, vide.

Παραδαρθάνω, concumbo: à δαρθάνω, dormio. a. 2. ἔδαρθον, pro quo ἐδάρθον, unde f. a. δαρθῶ, per Metathes. lit. qu. à δαρθέω.

Παραδαρθεῖν, & παραδαθεῖν, juxta dormire; concumbere simul; Hom. à præced. παραδαρθάνω, V.

Παραδεδόκαμεν, 1. pl. perf. ind. act. &

Παραδεδώκην, pluſq. p. act. &

Παραδέδωμαι, perf. ind. pass. à παραδίδωμι, trado, quod V.

Παράδειγμα, ατος, τὸ, exemplar: in dat. pl. παραδείγμασι à παραδείκνυμι, juxta ostendo, confero: ex παρὰ & δείκνυμι, ostendo. f. δείξω. p. χα.

Παραδειγματίζω, ignominiæ expono. f. ίσω, perf. παραδεδειγμάτικα. Ex παρὰ & δείγματίζω, ostendo in exemplum. Th. δείκνυμι, ostendo.

Παραδειγματικὸς, exemplaris; exemplo constans, vel, ductus ab exemplis; ut, παραδειγματικὸς συλλογισμὸς; & παραδειγματικὸν ἐνθύμημα; apud Herm. l. c. ratiocinatio exemplaris; seu, ab exemplis; ex quibus, unum, vel, universale colligitur; à præced. παράδειγμα, V.

Παραδειγματισμὸς, traductio, quâ quis exemplo subjicitur cæteris; ignominiosa pœna; verbale, à præced. παραδειγματίζω, exemplo aliis esse facio, puniendo; vel, aliter infamando, &c. V. Item, παραδειγματιστὴς, exemplaris; à παράδειγμα, τος, exemplum, &c. V. Omnia, a verbo παραδείκνυμι, q. d. juxta ostendo; ut id quod cum alio conferre volumus, ostendimus juxta illud; i.e. illi admotum; unde & confero exponitur; apud Isocr. Item, pro, assignare, seu, attribuere; apud Xen. Hell. 2.

Παραδειπνέω, ῶ, immodicè cœno; vel, miserè cœno & incommodè; vivo more pauperum; Athen. l. 10. ex παρὰ & δειπνέω, V.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ, ου, ὁ, hortus, viridarium; PARADISUS; locus beatorum: Angl. Paradise.

Παραδέχομαι, excipio, recipio. f. παραδέξομαι. perf. pass. παραδέδεγμαι. Ex παρὰ & δέχομαι, capio.

Παραδηλόω, exp. subindico, repræsento; ex παρὰ & δηλόω, V. Sic, παραδιαζευγνύω, vitiosè & perperam disjungo; ut, παραδιεζευγμένων πρόβλεμα; apud Gell. l. 16. c. 8. Ex παρὰ & διαζευγνύω, &c. V. Item, παραδιατάσσω; versari apud aliquem; Suid. Item, convivere alicui; ex παρὰ & διαπάσμαι; à Th. δίαιτα, ἡ, V. Item, παραδιακονέω, administro; item, perperam administro; ex παρὰ & διακονέω, V. Sic, παραδιαστέλλω, disjungo, separo; unde παραδιαστολὴ, disjunctio, separatio, d. stinctio; item, nomen figuræ oratoriæ, Paradiastole, quâ, similia discernuntur & disjunguntur; ut, ostendere asturum non esse sapientem, confidente u & audacem non esse fortem, nec illiberalem diligentem rei familiaris; & è contra, &c. ex παρὰ & διαστέλλω, unde διαστολὴ, &c. V.

Παραδιατρεῖσαι, αι, præpostera studia, infrugiferæ disputationes, &, vanæ scholæ, i.e. μάταιαι σχολαί; nam, παρὰ, hic ut sæpe, vitiat dictionem; utitur eâ Paulus, 1 Tim. c. 6. est plur. à sing. seq. V. Legitur etiam διαπαρατρεῖσαι, eodem sensu.

Παραδιατριβὴ, ῆς, ἡ, perversa exercitatio, perversa litigia, in quibus tempus præpostere teritur: ex παρὰ, perperam, & διατριβὴ, opera, quæ alicui rei impenditur; a διατρίβω, verbor. Th. τρίβω, tero.

Παραδιδοῦς, præf. inf. pass. &

Παραδιδὰς, όντος, præf. part. act. à

Παραδίδωμι, trado: imperf. παρεδίδουν, tanq. à παραδίδοω. f. παραδώσω. f. 1. part. act. παραδώσων. a. 1. ind. act. παρέδωκα, a. 2. παρέδων, ως. ω. a. 2. fut. act. παραδῶ, ῷς, ῷ. a. 2. inf. παραδοῦναι. a. 2. part. παραδοὺς, ύντος perf. act. παραδέδωκα. pluſq. p. παραδεδώκειν, εις, ει. pro παρεδεδώκην, Att. Marc. 15 10. præs. pass. παραδίδομαι, prodor: perf. pass. παραδέδομαι, traditus sum ac commendatus: a. 1. pass. παρεδόθην, ης, η. f. 1. pass. παραδοθήσομαι.

Παραδιηγέομαι, ῆσομαι, alter narro ex: onoque; Plut. in Hom. Unde verbale, παραδιήγησις, narratio quæ fit obiter & in transcursu; ex παρὰ & διηγέομαι, V. Item, παραδιοικέω, ῶ, perperam, seu, malè administrate; ex παρὰ & διοικέω.

Παραδίνα, acc. sing. a. 2. part. act. παραδὰς, άντος, verbi præced.

Παραδοξάζω, f. άσω, dehonesto, d famo: item contr. valde honoro, illustro;

ſtro, mirabile reddo: à παράδοξος.

Παραδοξία, admiratio; novitas rei, aut facti alicujus; à ſeq. παράδοξος, V.

Παράδοξος, ος, ὁ, ἡ, quod eſt παρὰ δόξαν, præter opinionem; inopinatus; item admirabilis, incredibilis. Them. δοκέω, videor.

Παραδόξως, præter omnium opinionem; incredibiliter; eſt adv. à præced. παράδοξος, V.

Παραδοξολόγος, qui paradoxa dicit, ſeu, incredibilia; unde, παραδοξολογία, oratio paradoxa, quâ præter, ſeu, contra omnium opinionem, incredibilia dicuntur; & παραδοξολογέω, paradoxa loquor; dico incredibilia præter, ſeu, contra omnium opinionem; Hermog. & Æſchin. ex παρὰ, δόξα, & λόγος; ſive, ex παράδοξος & λέγω, &c. V. Item, παραδοξοποιός, qui ſupra aliorum opinionem aliquid facit, aut facere videtur; hiſce duobus nominibus, (παραδοξολόγος, viz. & παραδοξοποιός,) jactabundus Galen. dicit ſe appellatum à ſuis æmulis & laudatoribus; ex παράδοξος & ποιέω, V.

Παραδοσεία, q. d. traditurio; i. e. tradere, ſeu, dedere cupio; Thuc. 5. Item, παραδόσιμος, qui, veluti per manus, tradi poteſt; Polyb. Utrumq; à ſeq. παράδοσις, deditio; ut, παράδοσις τῆς πόλεως; Thuc. l. 3. Item, traditio, h.e. doctrina quæ ore traditur; quidam exp. inſtitutum; alii, conſtitutio, præceptio; ſæpe in N. Teſt. &c. V.

Παράδοσις, εως, ἡ, traditio; à παραδίδωμι, quod V.

Παραδύναι, a. 2. inf. act. &

Παραδὺς, ύσα, ὑν, a. 2. part. act. verbi παραδύω, quod V.

Παραδοχὴ, ſuſceptio, receptaculum; Suid. Verbale, à παραδέχομαι, vide.

Παραδοωθέειν, vel θεῖν; vide ſupra παραθορθεῖν.

Παραδρέχω, adminiſtro; ex παρὰ & δρέω, famulor.

Παραδρομὴ, curſus quo alicui à latere currimus; concurſus; Athen. l. 12. Item, tranſcurſus, ſeu, curſus qui fit prætereundo; apud Ariſtot. l. 7. ἐν παραδρομῇ πεποιήμεθα τὸν λόγον, &c. Sic in Pand. μετὰ πᾶν τῆς δυνατίας παραδρομὴν, poſt elapſum decennium; item, παράδρομος, qui poteſt παρατρέχεσθαι; Poll. 5. 4. Ex παρὰ & δρόμος, ὁ, V.

Παραδωναξία, i. e. τὸ συνάρχω, ſimul regno; item, παραδωναξύειν, exp. ſecundam habere poteſtatem; unde, παραδωναξύοντες, ſunt proceres, quaſi imperii participes; Thuc. ex παρὰ & δυναστεύω, vide.

Παράδυσις, εως, ἡ, inſinuatio, irreptio, ſeu, obreptio; verbale, à ſeq. παραδύω, V.

Παραδύω & παραδύομαι, irrepo, obrepo; ex παρὰ & δύω, ſubeo.

Παραδῶ, ῷς, ῷ, a. 2. ſub. act. &

Παραδώσω, f. 1. ind. act. verbi παραδίδωμι, quod vide.

Παραδωσεία, idem quod παραδοσεία, id V.

Παραείδω, cano prope vel apud aliquem. Th. ἀείδω, cano.

Παραιρέσομαι, & παρηρέσομαι; attollor, ſuſtendor; unde Il. ϖ. παρηρέδη δὲ κάρη, &c. Ex παρὰ & ἀείρω; idem quod Them. ἀέλεμαι, &c. V.

Παραζάω, ῶ, vivo ſecùs quàm decet; apud Athen. l. 14. ex παρὰ & ζάω, V. Item, παραζευγνύω, vel νυμι; q. d. juxta jungo; adjungo; conjungo; ut Λυκέργῳ γὰρ παρέζευξε τῇ χθ πόλεμον ἀσυήσει πᾶσι φιλομειδίαν; Bud. ex Plut. Item, apud Nazianzen. παραζευγνὺς τῷ θεῷ τὸ βεβάσμιον, Deo attribuens cultum, &c. Ex παρὰ & ζευγνύω, V.

Παραζηλόω, ῶ, ad æmulationem provoco f. ὥσω. p. παραζήλωκα. Ex παρὰ & ζῆλος, æmulatio.

Παραζὺξ, ſupernumerarius & quaſi ſupervacaneus; unde plur. παραζύγες, apud Ariſtot. Polit. 2. exp. adjunctitii, vel, adjectitii; ignobiles ſcil. & proletarii, qui adjunguntur & quaſi adjugantur multitudini civitatis, velut ſupernumerarii; eſt à præced. παραζευγνύω, V.

Παραζώνη, ης, ἡ, balteus; à ζώνη, cingulum. Th. ζωννύω, cingo.

Παραζώνιον, & παραζωνίδιον, ου, τὸ, cingulum cum enſe; vel, enſis quo præcingimur; alii dicunt, gladii genus eſſe, quod ad zonam accingebatur; à præced. παραζώνη, V. Vel. ex παρὰ & ζώνη, ἡ, a Th. ζωννύω, V. Unde etiam, παραζώννυμι, accingo; Plut. l. 8. de rep. Atque hinc παραζωρὶς, ίδος, ἡ, parvus gladius; fugio; Heſych.

Παραθαλάσιος, ος, ὁ, ἡ, maritimus, & ἡ παραθαλασία. Ex παρὰ & θάλασσα, vel θὰ, mare.

Παραθαλασσίδιος & παραθαλάπιος, idem quod præced. V. Unde etiam, in neut. παραθαλάσσιον & παραθαλασσίδιον, ου, τὸ, ſubſtantivè, maritima ora; Thuc. in l. 2. & 6. &c.

Παραθάλπω, concalefacio; vel, ſimpliciter, calefacio, foveo; ex παρὰ & Them. θάλπω, idem, &c. Vide.

Παραθαῤῥύω & παραθαρσύω, fiduciam adeo, confirmo; ex παρὰ & θαῤῥύω, vel θαρσύω, animum adeo. Th. θάρος, τὸ, fiducia.

Παραθεάομαι, alterinſecus ſpectando confero; ut, apud Plat. in Epiſt. αὐτὰ παραθεάμενος παρὰ τὰ ἧδ ἄλλων, ea comparans cum illis quæ ab aliis traduntur; ex παρὰ & θεάομαι, V.

Παραθέναι, a. 2. inf. act. verbi παρατίθημι, appono. Th. τίθημι, pono.

Παράθεμα, ἀτος, τὸ, depoſitorium, repoſitorium; à παρατίθημι, appono. Them. τίθημι, pono.

Παραθέμενος, η, ον, a. 2. part. m. &

Παραθέσθαι, a. 2. inf. m. ab eod. verbo & Them.

Παραθερίζω, & per Syncop. παραθερίζω, demeto, amputo; ex παρὰ & θερίζω, per Syncop. θερίζω, &c. V. Item, παραθέρμος, qui, ubi non opus eſt, cauto antèa rem aggreditur; i. e. ὁ παρὰ τὸ ϖροτήκων ἐργαζόμενος; nimis, viz. præceps & calidus in agendo; præceps; unde, παραθερμαίνω, calefacio; ut, ὅτιν παραθερμάνωσι τὴν ψυχὴν; ex παρὰ & θερμός; unde Syn. μαίνω, &c. V.

Παραθήκη, ης, ἡ, appoſitio: &

Παραθέτης, ου, ὁ, ſtructor, infertor, qui dapes apponit; à παρατίθημι, appono. Th. τίθημι.

Παραθέω, juxta curro, cominus ſequor; item prætercurro; ex παρὰ & θέω, curro. f. θεύσομαι.

Παραθεωρέω, ῶ, deſpicio. f. ήσω. p. παρατεθεώρηκα, im. erf. paſſ. παρεθεωρέμην, ούμην; ex παρὰ & θεωρέω, ſpecto. Th. θεωρὸς, ſpectator.

Παραθήγω, incitare, movere, præſ. inf. ex παρὰ & θήγω, inſtigo.

Παρθήκη, ης, ἡ, depoſitum; à παρατίθημι, appono. Th. τίθημι, pono.

Παραθήξις, incitatio, provocatio; verbale, à παραθήγω; vide παραθήγω.

Παραθήσω, 3. ſing. f. 1. act. &

Παραθήσομαι, f. 1. m. &

Παραθησομήν, ῶ, ς, f. 1. part. m. à παρατίθημι, appono, quod V.

Παραθίγω, attingo; ex παρὰ & θίγω, V. Item, παραθλίβω, opprimo; vel, ſimpliciter premo; ex παρὰ & θλίβω; idem, &c. V. Item, παραθρώσκω, fori σίρομαι, i.e. ἡ ϖαρὰ τὸν θρανίτας ὁδὸς; ex παρὰ & θρόος unde θρόνος, ὁ, &c. V.

Παραθὺς, ὑ, παραθύσω, a. 2. imperat. m. verbi παρατίθημι.

Παραθραύω, affrango; item, miſer ſum, & fractus viribus; ex παρὰ & θραύω, vide.

Παραθωρηκίζω, lorico, obſepio; apud Theophr. ex παρὰ & θωρηκὸς, ὁ, unde θωρήκιον, τὸ, &c. V. Item, παραθωρίζω, eſt per Syncop. pro παραθωρηκίζω, id V.

Παραθύρα, ας, ἡ, poſticum. qu. falſa θύρα, janua: ita ut παρὰ notet perverſionem.

Παραὶ, per Ectaſin Poët. pro παρὰ, quod vide.

Παραιβασία, ας, ἡ, delictum, tranſgreſſio: idem quod παραίβασις, ex παραβαίνω, tranſgredior. Th. βαίνω, eo.

Παραιβάτης, ου, ὁ, pro παραβάτης, tranſgreſſor legis: tum qui è curru pugnat. in plur. παραιβάται, ex παρὰ & βαίνω, eo.

Παραιβάτις ιδος, ἡ, mulier meretrix dotata: ex iſd.

Παραιτιαλίτης, ου, ὁ, litorius; ex παρὰ & αἰγιαλίτης, à Them. αἰγιαλὸς, &c. V.

Παραιβύσσω, præſ. inf. à παραβύσσω, excito, incendo, moveo, prorumpo; ex παρὰ & αἰβύσσω, moveo, quaſſo. Them. αἴσω, uro.

Παραίνεσις, εως, ἡ, admonitio, acc. ſing. παραίνεσιν & &

Παραινετικὸς, ὴ, admonitorius, adhortatorius, ſuaſorius: à

Παραινέω, ῶ, admoneo, imperf. παρήνουν, εῖς, εις, εις. f. έσω. p. παρήνεκα. a. 1. παρήνεσα:

ἴγνεσα ; ex παρὰ & αἰνέα, laudo. 1 h. ἄϊνΘ, laus.

Παραμύτης, ᾱ, ὁ, adhortator, suasor, admonitor; est verbale, à præced. παραμύα, V. Item, παραμυκῶς, exhortativè, n ore exhortantium, vel, cum exhortatione; est adv. à παραμυκτὸς, V.

Παραμύτομαι, obiter declaro, & velut per enigma tacitè & obscurè innuo; Basil. & Plut. ex παρὰ & αἰνίττομαι vel αἰνίσσομαι; à Th. αἴΘ, ὁ, V.

ΠαραμύντΘ, gen. sing. παραμυ̃ντος, acc. pl. part. præs. verbi præced. παραμύνω.

Παραμυμαι, aufero; Hesych. ex παρὰ & αἴρυμαι. capio, &c. V.

Παραρεῖδε, præs. inf. pass. à

Παραιρέομαι, adimo, aufero: ex παρὰ & αἱρέω, capio. f. ἥσω. p. ἧρημαι. a. 2. ἕλον.

Παραίρεσις, ademptio, detractio; item, diminutio; est verbale, à præced. παραιρέομαι, V. Unde etiam, παραίρημα, quod adimitur aut detrahitur, exp. & recisio, apud Thuc. legitur etiam, παραιρέω, ῶ, activè, pro, diruo, apud Thuc. & Euryp.

Παραιδάνομαι, in sensu fallor, non sum satis compos exacti sensûs; item percipio: ex παρὰ, perperam, & αἰσθάνομαι, sentio.

ΠαράπΘ, idem quod seq. παράσΘ, V.

ΠαράπΘ, ᾱ, ον, dirus, a, um, infaustus: ex παρὰ, perperam, & ἄσται, fatum, fors.

Παράσω, præt reo, pro ρίπτω me raptim: ex παρὰ & ἴλασω, ruo. f. ξω. p. ἶκα

Παραιτεῖσθαι, præs. inf. m. à

Παραιτέομαι, ῆσομαι, recuso, excuso, præs. imperat. παραιτέε, ῆ, aversare. f. ήσομαι. a. 1. m. παρητησάμην, ω, ατο, deprecatus sum. a. 1. pass. m. παρητησάμηΘ, averfatus. perf. pass. παρήτημαι, unde part. παρητημένΘ, η, excusatus. Ex παρὰ & αἰτέομαι, feu, αἰτέω, peto.

Παραίτησις, εως, ἡ, deprecatio, veniæ petitio, venia, excusatio: à præced.

Παραιτητέον, fugiendum, verbale, ab eod.

Παραιτητὴς, deprecator; item, παραιτὸς, q.d. deprecabilis; apud quem deprecationes valent; exorabilis; utrumque; ab eod. παραιτέομαι, V.

ΠαράϊΘ, qui est ex parte in causa; vel, qui in causa est; item, au hor; (pro ἀΐΘ) exp. & ὁ αἰτίαν παρέχων, apud Plut. ex παρὰ & αἰτία, unde ἀΐΘ, ὁ, &c. V.

Παραιτᾶμεθα, 1. pl. præs ind. m. verbi παραιτέομαι, quod V.

ΠαραιθάμΘ, η, admonens, appellans, a. 2. part. m. per Epenthesin. Poët. à παραίθημι, hortor. Th. σημι, seu, φάω, dico.

Παραίφασία, idem quod seq. παράφασις, id V.

Παράφασις, εως, ἡ, admonitio, consilium, adhortatio, consolatio: ab eod. verbo & Them.

Παραφρονεῖν, exanimatum esse. vide in παραφρονέω.

Παραφρονέω, demens sum; desipio: est Poët. pro παραφρονέω, id V.

ΠαραφορύμΘ, Ion. pro παραφορέμΘ, η, juxta pendens, præs. part à

Παραφορέμαι, juxta pendeo: ex παρὰ & φορέω, furium tullo.

Παραφρέω, ῶ, suspendo, eo sensu, quo dicitur, collo suspendere; unde verbale, παραφόρημα, id quod suspenditur; id quo aliquis cinctus est; item, laqueus suspendio aptus; Poll. Vide præced.

Παρεκθέζομαι, assideo; à latere consideo; Plut. ex παρὰ & ἐκθέζομαι, vide.

Παρεκθεκτικὸς, tenax; à παρεκτείνω, vide.

Παρεκθήμαι, assideo, scil. à latere; ex παρὰ & κάθημαι, V.

Παρεκθιάζω, sedeo, assideo, præs. part. παρεκθιάζων, ουσα, ον. f. ίσω. perf. παρεκκεκάθηκα. Ex παρὰ & καθίζω, sedere facio: quod ex χΘ & ἵζω, idem. f. ἵσω.

Παρεκθίημι, juxta colloco, altrinsecus colloco: ex παρὰ, χΘ, & ἵημι, colloco. f. ήσω.

ΠαρεκκείμΘ seu παράκημΘ, η, ὁ, ἡ, intempestivus: ex παρὰ & κῆρ, ὁρος, opportunitas temporis, occasio.

Παρεκκείρως, adv. intempestivè, vide præcedent.

Παρεκκίω, unde pass. παρεκκίεμαι, à latere uri ur; juxta ardet; ex παρὰ & κάω, V.

Παρεκκλίνω, utrinq; demitto; ab utroq; latere demitto; Aristot. Hist. an. l. 9. c. 38. Vel, 37. de Nautilo pisce; ἀντὶ πηδαλίου ὑ ΘΠ πλευτανῶν παρεκκλίνει, i. e. δύο πλευτάνας καθίησι, ut expositi Athenæus, circum utrinq; unum demittit; hisq; retorts pro gubernaculo utitur; & ità explicatur modus, quem Budæus dissolvere non potuit; ex παρὰ & κλίνω, V.

Παρεκκαλέω, ῶ, rogo, precor, hortor, consolor, advoco, imperf. παρεκάλεον, ουν, εες, εις, εε, ει. f. έσω. p. παρακέκλημαι. a. 1. ind. act. παρεκάλεσα. præt. pass. παρεκκαλέομαι, ούμαι, consolatione erigor, fruor. a. 1. pass. παρεκλήθην, rog tus sum, a. 1. inf. pass. παρακληθῆναι, consolationem admittere. f. 1. pass. παρεκληθήσομαι, ή, εῖ, consolatione reficiar: ex παρὰ & καλέω, voco.

Παρεκκαλπάζειν, equo à latere cursare, tractare, usu manu apprehenso; ex παρὰ & καλπάζω, V.

Παρεκκάλυμμα, ατΘ, τὸ, quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam, velum, aulæum; i em Metaph. obtentus, prætextus: à

Παρεκκαλύπτω, occulto. f. ψω. p. παρακεκάλυφα. perf. pass. παρεκκεκάλυμμαι, ψαι. Them. καλύπτω, idem.

ΠαρεκκεδόρυλΘ, secundum spinam folium habens; qualia, tribulus ononis hippophyes; ex παρὰ & ἀκανθόφυλλΘ, V.

Παρεκκαταδάλλω, depono; aut, abjicio aliquid prope suum locum; Il. ψ. Item, παρεκκαταδάλλειν dicebantur, qui de bonorum aliquorum possessione disceptantes, certam pecuniam pro litis æstimatione deponebant; quâ, is qui judicio vinceretur, temeritatis pœnam lueret; ut tradit. Poll. ut, παρεκκαταδάλλω σοι τὸ κλήρε, apud Isæum; Latini dicunt, sacramento agere, vel, contendere; vel, sponsione contendere; vide B d. in Comm. Unde, παρεκκαταβολὴ, actio hæc, quâ, qui experiri volebant, pecuniam deponebant; ex παρὰ & καταδάλλω, unde, καταβολὴ, &c. Quæ V.

Παρεκκαταθήκη, ης, ἡ, depositum. Ex παρὰ, χΘ & τίθημι, pono.

Παρεκκαταθνήσκω, juxta morior; in Epigr. ex παρὰ & καταθνήσκω, idem quod Th. θνήσκω, V. Παρεκκατάκειμαι, juxta decumbo; seu, assideo, accumbo; cum dat. ut, παρεκκατάκειμαι σοι, prope te discumbo; Xen. ex παρὰ & κατάκειμαι, V. Sic, παρεκκατακλίνω, à latere reclino, vel, juxta reclino, item, juxta statuo in lecto, juxta accumbere facio, ex παρὰ & κατακλίνω, Vide.

Παρεκκατακύρομαι, adcubo, cubo; ex παρὰ, χΘ, & κέρμαι, cubo.

Παρεκκαταλογή, ἡ, immutatio; ut, παρεκκαταλογὴ ἐν ταῖς φδαῖς; i.e. immutatio & varietas in cantando; Aristot. in Probl. ex παρὰ & καταλέγω, V. Item, παρεκκαταπήγνυμι, depango juxta: defigo apud; affigo; ex παρὰ & καταπήγνυμι, V. Παρεκκαταρτύομαι, ex multis unum facio; compono; ex παρὰ & καταρτύομαι, V. Παρεκκατάστασις, depositum; (i. e. παρεκκαταβολὴ) ex παρὰ & κατάστασις, V. Παρεκκατάσχεσις, retentio; ex παρεκκατέχω, V.

Παρεκκαταπήγνυμι, vide in seq.

Παρεκκαταπιστόομαι, committamus, 1. plur. præs. sub. pass. verbi παρεκκαταπήγνυμι, depono apud, fidei alicujus committo, custodiendum trado: depono tanquam apud sequestrem. Ex παρὰ, χΘ & πίθημι, pono.

Παρεκκαταχράομαι, exp. abutor; unde, παρεκκαταχρῆσθαι, abutitur; (vel, ἀντὶ τοῦ χρῆσθαι, utor;) ex παρὰ & καταχράομαι, V.

Παρεκτεκτικὸς, tenax; Ionicè, pro παρεκτατικὸς, V.

Παρεκτείνω, retineo, complector; ut παρεκτείνειν τῇ μνήμῃ; item, frustror, moror; apud Suid. ex παρὰ & κατέχω; à Th. ἴσχω, pro quo dicitur etiam ἔχω, &c. Quæ V.

Παρεκτελεκτο, 3. sing. plusq. p. pass. per Syncopen pro παρεκτετέλεκτο, verbi παρεκτελέγομαι, quod vide.

Παρεκτηγόρημα, τὸ, vox dialecticorum propria; (vide παρασύμβαμα) ex παρὰ & κατηγόρημα, quod, apud dialecticos, est id quod dicitur, vel, prædicatur de aliquo; vulgò prædicatum; Aristot. &c. V.

Παρεκτοικίζω, juxta colloco; vel, habitatores juxta colloco; ut, παρεκτοικίζω τῇ πόλιν, in propinquam civitatem colloco; Poët. ex παρὰ & κατοικίζω, V. Item, παρεκτορύσσω, juxta defodio; ex παρὰ & κατορύττω, V. Sic, παρεκτρύω, assuo, vel, consuo; item, prosterno; Aristoph. in Pluto,

παρακαθύω, paraba; ex παρὰ & καθύω vel καθάω, V. Παρακαυλίζω, caules emitto juxta, & quasi ad latus; ut παρακαυλίζει, caules habet laterales; Theophr. ex παρὰ & καυλὸς, unde καύλιον, &c. V.

Παράκειμαι, σαι, ϑ, adjacco. f. κείσομαι ex παρὰ & κεῖμαι, jaceo.

Παρακέκλημαι, σαι, ϑ, perf. paſſ. verbi παρακαλέω, hortor, quod V.

Παρακεκεμμένος, ε, diſpoſitus, perf. part. paſſ. verbi παρακείνω, comparo; item perperam judico: ex παρὰ & κρίνω, judico.

Παρακεκράδ, inſaniverunt, 3. pl. perf. p. ſ. Ion. pro παρακεκραμβόασι, verbi παρακράομαι, decipio. Them. κρόω, pulſo.

Παρακέλευσις, εως, ἡ, adhortatio. acc. ſing. παρακέλευσιν, à παρακελεύω.

Παρακέλευσμα, τὸ, adhortamentum; quod adhortandi gratiâ dicitur; item, παρακελευσμὸς, adhortatio; ſic etiam, παρακέλευσὶς, perſuaſus; qui eſt advocatus ab aliquo qui eum hortatus fuerit. ut, παρακέλευσὶς ἀυτοῦ, ab ipſo corrogatus; (i.e. παρακεκλημένος) unde, παρακελευσικὸς, adhortatorius; adhortandi vim habens; omnia verbalia, à ſeq. παρακελεύω, V.

Παρακελεύω, adhortor. f. εύσω. παρακελεύομαι, idem: ex παρὰ & κελεύω, jubeo, hortor. Them. κέλω, idem.

Παρακελητίζω, celete equo alicui à latere equito; ex παρὰ & κελητίζω, V. Item, παρακενόω, exhaurio, evacuo; à κενόω, V. Παρακεντέω, à latere pungo; vel, ſimpl. pungo; (à Th. κεντέω, V.) Unde, παρακέντησις, εως, ἡ, punctio, compunctio; eſt incifionis ratio, quâ, hydropicis aqua eximitur; ita vocatur etiam curationis genus in ſuffuſione, per punctionem acu trajectâ, &c. Item, παρακεντητὴς, οῦ, ὁ, ſtimulator, ſeu, agitator equorum, atq; auriga; verbalia, à præced. παρακέντρίνω, perperam lucror; vel, amplius juſto lucror, & præter alios; exp. etiam, câdem operâ lucror, aut obiter compendium facio; à κερδαίνω, V. Item, Παρακερκίδες, exigua oſſa, quæ ab utraq; parte ſunt majoris illius oſſis, quod tibiam fert; Poll. l. 2. ex Th. κερκὶς, ίδος, comp. ut præced. cum præp. παρὰ, &c. V.

Παρακεχειμακότι, dat. ſing. perf. part. act. verbi παρακχειμάζω, idem cum χειμάζω, hyberno. f. άσω. Them. χεῖμα, ατος, το, hyems.

Παρακείμεθα, 1. pl. præſ. ſub. verbi παρακείσομαι, adjacco, accubo: ex παρὰ & κείσομαι, pro κεῖμαι, jaceo.

Παρακινδυνεύω, temerè, vel, audaciùs periclitor; & in bonam partem, pro audaciter periculum adeo; & in paſſ. παρακινδυνεύομαι, dicitur, quod periculosè ſuſcipitur; quod periculum eſt tractatu; unde verbale, παρακινδύνωσις, periclitatio temeraria; huc. eſt adv. παρακινδυνευτικῶς, temerariè cum periclitatione; temerariè periclitando, &c. Ut, in compar. εἰ δὲ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, audaciùs quàm ut periculo careat, viz. Reprehenſionis; ex παρὰ & κινδυνεύω, à Th. κίνδυνος, V. Unde etiam, παρακίνδυνος, periculoſus; & adv. Παρακινδύνως, periculosè, cum periculo, &c. Item, παρακινέω, ῶ, perperam moveo, indecorè moveo & inſtabiliter; & interdum paſſivè, apud Ariſtoph. in Ran. Item, emoveor mente, in furorem vertor; unde παρακινῶν, & παρακινητικὸς, apud Plat. & Xenoph. in furorem verſus, furibundus; & ſic activè etiam, emoveo, vel, alieno mente; in furorem verto, ſeu, ago; item, perverto, inverto; item, labefacto, &c. Unde παρακίνημα, perverſi, diſtortio; & παρακινητικὸς, emotus mente; item, adv. Παρακινητικῶς ἔχειν, emotum eſſe mente; Plut. in Solone; ex παρὰ & κινέω, V. Sic etiam, παρακιρνάω, admiſceo; ex παρὰ & κιρνάω, V.

Παρακλάγξη, juxta ſtenti, dat. ſing. part. præſ. à

Παρακλαίω, fine causâ fleo, juxta fleo: ex παρὰ & κλαίω, ploro. f. κλαύσω.

Παρακλαυσίθυρον, flebi e carmen quod amaſii ad amaſiarum fores cantabant; Plut. in Erotico; ex παρὰ, κλαίω, fut. κλαύσω & ϑύρα, ἡ, V.

Παρακλέπτω, ſuffuror, furtim rapto, in tranſcurſu furor; item, interverto; ex παρὰ & κλέπτω, V.

Παρακλεῖαι, excludere, Ion. pro παρακλεῖσαι, præſ. inf. verbi παρακλείω, quod ex παρὰ & κλείω, claudo.

Παράκλησις, εως, ἡ, conſolatio, exhortatio; à παρακαλέω, quod V.

Παρακληθέλως, ης, η, a. 1. opt. paſſ. à παρακαλέω, quod V.

Παράκλητος, ε, ὁ, ἡ, advocatus: item Conſolator. Sic vocatur Chriſtus, & Spiritus Sanctus: à παρακαλέω, quod V.

Παρακλήτωρ, ορος, ὁ, exhortator, deprecator, conſolator: ab eod. verbo.

Παρακλίνω, juxta, ſeu, à latere recumbere facio; juxta reclino; ſeu, juxta curbantem ſtatuo; Athen. Item, declino, i.e. deflecto, averto, & neutraliter declino, deflecto; item, aperio, ſeu, adaperio, pro quo dicitur etiam, παρακλίνω, Poët. per Syne. Unde, παρακλίνων; declinando & deflectendo in latus; item, παρακλίνων, ορος, ὁ, & παράκλιτος, ε, ὁ, qui à latere accubat, ſeu, acclinatus eſt; in Epigr. ex παρὰ & κλίνω, V. Sic etiam, παράκλυδα, non audio; non pareo; in Epigr. Unde παράκλυστος, infamis; famoſus; ex παρὰ & κλύω, V.

Παρακλῶν, præſ. part. act. verbi παρακλάω, confringo: ex παρὰ & κλάω, frango.

Παρακμὴ, ἡ, vigoris remiſſio; languor, cum res aliqua inclinat, & minuitur; item, ſenilis ætas & flacceſcens, quando jam robur conſeneſcit; item, apud Gal. παρέξυσμῶν παρακμὴ, acceſſionum remiſſiones, quas vulgò, declinationes, Medici appellant; ſic, παρακμὴ πυρετῦ, & cujuſvis morbi tempus quo ſe remittit, & mitescere incipit; unde παρακμάζω, vigorem amitto; flacceſco; item, conſeneſco, i.e. marceſco ætate; & indè particium, παρηκμακὼς, propriè, vigoris tempus egreſſus, aut, vegetam ætatem; exp. & emeritus, qui conſenuit; unde verbalia, παράκμασις, vigoris amiſſio; q.d. effœtatio; & παρακμαστικὸς, cujus remiſſus eſt vigor; ut, παρακμαστικὴ ἡλικία; apud Gal. ætas jam vergens & inclinata; & παρακμαστικὸς πυρετὸς, &c. Omnia, ex παρὰ & ἀκμὴ, unde ἀκμάζω, &c. V.

Παρακνήμιον, exterius os cruris & minus; facile minus; Ariſtot. & Poll. l. 2. ex παρὰ & κνήμη, ἡ, V. Item, παρακνίζω, vellico, irrito; item, uro pectus alicujus; ſpecialiter amore uro, amore crucio; ex παρὰ & κρίζω, &c. V.

Παρακοᾶν, deſipere; i.e. παραπεῖν & παραφρονεῖν; nam, κεᾶν & κοεῖν, dicitur τὸ νοεῖν; Suid. & Heſych.

Παρακοὴ, ῆς, ἡ, contemptus, inobedientia; ex παρακούω, quod V.

Παρακοιμάομαι, ῶμαι, juxta dormio; juxta cubo, accubo; unde παρακοίμησις, accubatio; & παρακοιμήτης, qui accubat; ex παρὰ & κοιμάω, V.

Παρακοίτης, ε, ὁ, maritus: & Παράκοιτις, ιδος, ἡ, uxor: ex παρὰ, juxta, & κοίτη, cubile, lectus.

Παράκοιτος, ὁ, ἡ, concubinus, concubina; unde, παρακοίτια, ἡ, accubitus; ſed accipitur etiam, pro excubiis; item, παρακοίτιος, ῶ, juxta cubo, accubo; ut, dicitur uxor παρακοιτεῖν τῷ ἀνδρὶ; item, excubo, vigilias ago; omnia, ex iiſd. cum præced. V.

Παρακολλάω, agglutino; à latere glutino; unde παρακόλλημα, τὸ, conglutinamentum, id quod agglutinatur; Theophr. Item, παρακολλητικὸς, conglutinandi vim habens; ex παρὰ & κόλλα, ἡ, unde κολλάω, ῶ, &c. V.

Παρακολουθέω, ῶ, έεις, εῖς, ſequor, comitor, cum dat. f. ήσω. p. παρηκολούθηκα, ας, ε, ſectatus ſum, perſecutatus ſum. Ex παρὰ & ἀκολουθέω, ſequor. Th. ἀκόλουθος, pediſſequus, comes.

Παρακολούθησις, ſequela, conſequentia; eſt verbale, à præced. παρακολουθέω, vide.

Παρακωμὴ, ἡ, prætervectio, item, advectio, & adventus; item, comportatio. Polyb. eſt à παρακομίζω, prætervehо; item, deduco, comitor; item ſeduco, & deporto; importo, conveho; item, affero, porto, fero, &c. In paſſ. παρακομίζομαι, prætervehor; appellor, applicor, &c. ex παρὰ & κομίζω, V.

Παρακόμος, comatus, vel, comans; nam, παρακόμης, vocabant Comici, οὓς κομῶντας, comantes, ſeu, comatos; Poll. ex παρὰ & κόμη, ἡ, V. Item, παρακονάω, ῶ, exacuo, incito; unde Metaph. Xenoph. Pæd. 6. παρακονᾶν ψυχὴν, dicit, pro, animum exacuere ad fortitudinem; ex παρὰ & ἀκονάω, V. Παρακόπτω, perperam cudo; falſum nummum percutio, monetam non bonam cudo; unde, παρακεκομμένον νόμισμα, nummus ſubæratus; item, fraudo, damno afficio; item, deliro, mente captus ſum, mente erro; ut παρακόπτειν τῇ διανοίᾳ,

νοία, apud Aristot. undè Παρακπληκὸς, ὴ, ὸ, mentis errori obnoxius, delirans, demens: Item mentem errare faciens, insaniem gignens; Gal, Sic & Παρακοπὴ, ἡ, delirium, mentis error: Item mente ejectus, furibundus; Æschyl. ex παρὰ & κόπτω, unde κοπὴ, ἡ, &c. vi.

Παρακυρῶ, converro; vel simpl. verro, orno; Poll. l. 6. ex παρὰ & κυρέω; vi. Item Παρακόσμως, indecorè, indecenter, inhonestè: ex παρὰ, & κόσμος, ὁ; vide.

Παράκουσας, αντος, a. 1. part. act. à

Παρακούω, negligo audire, perperam audire, ofcitanter seu negligenter audio: q. non audierim: Item dicto audiens non sum: & clam audio: f. ὄσω, p. παρήκουκα, a. 1. παρήκουσα, a. 1. sub. act. παρακούσω, ης, ῃ, p. m. παρήκοα. Ex παρὰ & ἀκούω, audio.

Παράκουσμα, τὸ, prava doctrina, quam quis à malo præceptore didicit; vel exitiosum acroama, quum scil. quis malè audiendo, malâ opinione imbutus est; verbale à præced. παρακούω, vi. vel ex παρὰ, & ἄκουσμα, τὸ, verbale ab ἀκούομαι, & Them. ἀκέω, &c. quæ vide.

Παρακρατέω, contineo, retineo, firmo: ex παρὰ, & κρατέω, vi. Item Παρακρεμάω, & παρακρεμαννύω, sive ἀννυμι, suspendo juxta, seu à latere; Il. v. ex παρὰ, & κρεμάω, vi. Παράκρημνος, præceps, vel præcipitia, & loca prærupta imitans: ex παρὰ & κρημνὸς, ὁ; vi. Παρακρίνω, comparo, judicium fero de aliquare, eam cum alia comparans: Item juxta loco, & ita prope, ut comparatio fieri possit; Plut. in Act. Item perperam judico: ex παρὰ, & κρίνω, vi. Παρακροάομαι, ῶμαι, (idem quod παρακούω) perperam audio: Item non audio, non obedio; undè verbalia Παρακρόασις, inobedientia, contumacia; ut παρακρόασις ζημίαν φέρει; Item Παρακρόασις, dicitur is, qui audita aliter interpretatur, quàm dicta sunt, & falsò defert: ex παρὰ, & ἀκροάομαι, undè ἀκρόασις, & ἀκροατὴς, &c. vi. Παρακροκίζω, aliqua ex parte crocum refero; seu crocum mentior; Dioscor. 5. 137. ex παρὰ, & κρόκος, undè κροκίζω, &c. vi. Παρακροτέω, applaudo; Item adhortor, incito; vel plausu manuum adhortor & incito ad aliquid; apud Luc. ex παρὰ, & κρότος, undè κροτέω, &c. vi. Item Παρακρύω, & παρακρύομαι, repello, rejicio, repudio, refuto: Item deprecor, & à me summoveo: Item circumvenio fraudulenter, decipio; & sic etiam passivè sumitur, pro decipior; unde verbalia, Παράκρισις, repulsio: Item fraus, impostura, error: Item mentis concussus & emotio, delirium; & παράκρουσις, stultus, mente captus; atque inde Παρακρισὸς, mentem concutiendi & emovendi vim habens, in delirium impellens: Gal. ex παρὰ, & κρόω, undè κρίσις, & κρουστικὸς, &c. V.

Παρακτᾶσθαι, asciscere præs. inf. verbi παρακτάομαι, quod ex παρὰ, & κτάομαι, possideo.

Παρακτάομαι, præced. propriè signif. insuper acquiro & asciscо: Item propè possideo, &c. V.

Παράκτης, qui canes venatorum ducit venatum; i. e. ὁ τῶν κυνηγῶν τὸν κυνὸς ὅπῃ πῶ θήσειν ἄγων; Hesych. ex παρὰ, & ἄγω, f. ἄξω, &c. vi. Item Παρακτικὸς, qui vel quæ vim habet producendi, sive proferendi in lucem; vide Bud. Comm. est itidem ex iisd. vi.

Παράκτιος, ὰ, ὸν, ὴ, (idem quod ἐπάκτιος) littorius, littoralis, maritimus: Item Παρακτίδιος, pro eod. (sicut παραθαλασσίδιος, dicitur pro παραθαλάσσιος) ut παρακτίδιον κῦμα, in Epigram. littorius fluctus, i. e. qui ferit littus: ex παρὰ & ἀκτὴ, ἡ, unde ἄκτιος, ὁ, ἡ; vide.

Παρακυνάγχη, anginæ species, quum externi gutturis musculi laborant inflammatione: ex παρὰ & κυνάγχη, ἡ, vide.

Παρακύπτω, incurvo me, ut videam: f. ψω. p. παρακέκυφα, a. 1. παρέκυψα, a. 1. inf. act. παρακύψαι, introspicere a. 1. part. act. παρακύψας, αντος; ex παρὰ & κύπτω, pronus sum, inclino me.

Παρακύψας, αντος, a. 1 part. à παρακύπτω, quod V.

Παράκυψις, introspectio; aut actio ipsa aspiciendi transversim & inclinato capite; est verbale à præced. παρακύπτω, pro quo etiam dicitur per Sync. Παράκυπτα; apud Theocr. Idyll. 4. inclinato capite, vel proclinato, in obliquum, seu transversim aspicio, quasique limis oculis & per transennam: Item, (mutatâ signif. præpos. παρὰ,) inclinans me, prono capite, propenso collo, accurate introspicio; ut Jacobi c. 1. & Joan. 11. &c. V.

Παρακωμᾳδεῖν, est, ut fit in comœdia, hominum mores & vitia describere; propriè signif. q. d. obiter, & more comico, perstringere & taxare: ex παρὰ, & κωμῳδέω; vi. Item Παρέκωφος, i. quantum surdus, surdaliter; apud Athen. l. 10. ex παρὰ, & κωφὸς, ὁ; vi. Sic Παρακωχὴ, q. d. præbitio: Item retentio, dilatio, &c. idem quod παροχὴ; (ut ἀνακωχὴ, pro ἀνοχὴ, id V.

Παράλαβε, a. 2. imperat. act. παράλαβεῖν, a. 2. inf. act. verbi παραλαμβάνω, assumo; q. v.

Παραλαβὼν, όντος, a. 2. part. à παραλαμβάνω.

Παραλέω, nugor, obloquor: ex παρὰ, & λαλέω; V.

Παραλαμβάνω, accipio, assumo, adduco, & cum eis: f. παραλήψομαι, p. παρείληφα: a. 2. παρέλαβον, ες, ε, accepi, a. 2. part. act. παραλαβὼν, όντος, a. 1. ind. pass. παρελήφθην, f. 1. pass. παραληφθήσομαι, assumar. Ex παρὰ & λαμβάνω, capio.

Παραλάμπω, à latere splendeo; vel parum fulgeo; unde verbale Παράλαμψις, εως, ἡ, caruncula, qui multum lucet in oculo, cicatrix in nigro oculi resplendens; Gal. ex παρὰ & λάμπω; V.

Παραλανθάνω, lateo; Herod. l. 4. ex παρὰ, & λανθάνω; V.

Παραλέχεσθαι, Poët. pro παρακοιμᾶσθαι, juxta dormire, concumbere

Παρελέγομαι, prætereo, prætervehor: imperf. παρελεγόμην, ου, ετο ex παρὰ & λέγω, lego, colligo.

Παρελέγμην, propriè signif. q. d. lego littus; vel oram littoris lego: ut Act. 27 παρελέγοντο τὴν κρήτην. Item cubo ad latus alicujus, &c vide præced. Item Παρελέγω, in act. signif. absurda loquor, deliro; apud Hippocr. (ex παρὰ, & λέγω, dico;) & apud Hom. sed ex p. etiam παρεκπερδαίνω; i.e. inhonestè rem facio, & lucror, &c.

Παρελείπω, prætermitto, omitto; silentio prætereo, cum acc. Hinc τὰ παρελειπόμενα, prætermissa. Ex παρὰ, & λείπω, linquo, f. ψω, p λέλειφα. a. 2. ἔλειπον, p. m. λέλοιπα.

Παραλειμμένος, ου, perf. part pass παρελέλειπται, 3. sing. perf. ind. pass. παρελελείφθαι, perf. inf. pass. verbi παρελείπω, q. v.

Παρελείφω, illino: ex παρὰ, & ἀλείφω; vide.

Παρέλειψις, εως, ἡ, prætermissio, prætersitio: sed est & nomen figuræ rhetoricæ, in qua, velut ex abundanti, enumerantur adjecta, &c, de qua author Rhetor. ad Heren. est verbale à præced. παρελείπω; V.

Παράλευκος, aliquantum albus, albicans: ex παρὰ, & λευκὸς; V.

Παρεγκλίνω, accumbo, accubo, vel adjaceo; idem quod & pro παρεκλέγομαι ex παρὰ, & κλίνω, cubo, f. ινῶ, act. κλίνω, cubare facio; undè κλίνος, τὸ, lectus, &c. vi. Item Παρεγκλίνω, penultimus sum; undè παρεγκλινουσα, penultima syllaba: ex παρὰ, & κλίνω, vi. Παρεγκλιτέον, complectendum est, admittendum est, verbale gerundivum est, à παλαμάω, f. παρεγκλίνω, &c. vi. Παρεγκλιτος, ὴ, ὸν, ὴ, qui leviter desipit: Gal. Item, subitanter è desipientia levis; Suid. Undè Παρεγκλιτία, ᾶς, deliro, vel leviter deliro; Arist. o. h. & Aristot. ex παρὰ & κλίνω, unde κλιτία, &c. vi. Item Παρέγκλισις, ὴ, exceptio: Item exceptio, ut παρέγκλισις τῆς ἀρχῆς; Polyb. Item ipsa assumendi actio; verbale à παρεγκλαμβάνω, f. παρεγκλίνω, &c. V.

Παρεγκλία, ας, ἡ, regio maritima; vel Παρεγκλία, sub. χώρα, maritima ora: ἡ αἱ τῶν παρεγκλίας πόλις, eræ urbes, urbes maritimæ; Plut. sed scribitur & παρῳδία, metri causâ, est fœm. adj. aut subst. à masc. παρέγκλιος; V.

Παραλιθάζω, lapidesco, Theophr. ἀλιθάζω, vi. Item Παρελιμνος, ὴ, ὸν, ὴ, qui est juxta paludem, adjacens paludi; Plut. à λίμνη, ης; vi. Item Παρελιμπάνω, prætermitto: ex λιμπανω, idem quod & pro Them. λείπω, comp. ut præcedent. cum præpos. παρὰ, &c. vide.

Παρέλιος, ὰ, ὸν, ὴ, maritimus: ex παρὰ, apud & ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare.

Παρελιπεῖν, a. 2. inf. act. παρελίπω, 3. sing. a. 2. sub. activ. verbi παρελείπω, quod V.

Παρελίσσω, capio: ex παρὰ, & ἁλίσκω, vi. Item Παρελιτία, offendo, pecco, seu delinquo in: ex παρὰ, & ἁλιτέω; vide.

Παρέλλαμα, (τὸ, idem quod παρθηκάρδιον, παρέλλειξις, & verbale ab eod. παρελλάπω, vi.) pro ut affertur, ex Plutarchi Numa, παρέλλαμα τῆς ἀνομαλίας vicissitudo.

vicissitudo in qualitatis: Item παρεναλλαξίβ, mutabilis, permutabilis; Idem, ab eod. Παρεναλάττω; V.

Παρδμηγή, ῆς, ἡ, transmutatio: & Παρδμηγός, vicissitudo, alternitas: &

Παρεπάλλαξις, εως, ἡ, differentia, a seq.

Παρδμάττω, f. ξω, transmuto, differo, prætereo, p. m. παρήλλαγα ex παρὰ & ἀλλάττω, muto.

Παρεπάλλα, inter se ex adverso posita, n. g. pl. num. à Παράλλαβ.

Παρδμηλία, apud Gramm. est literarum, in eadem voce, collocatio, aliarum ici. juxta alias, Item Παρδμηλίζω, compono inter se & comparo, invicem comparo, & quasi è regione colloco; unde verbale, Παρδμηλισμός, ῦ, ὁ, est figura, seu schema, quando in oratione, voces, idem significantes, aut eadem, conjunguntur per commissionem; ut πάμπαν; vel adjunguntur & sequuntur ordine: ut πάλαι πάλαι, apud Comicos; vel quando diversæ prolatione dictiones, significatu tamen similes, vel componuntur; ut γάπεδον, ex γῆ, & πέδον, vel adjunguntur ordine: ut λίθος, & πάνυ, &c. hæc Eust. Il. δ'. omnia. à παρεπάλλαβ, V.

Παρδμηλόγραμμα, ων, à Geometris appellantur, lineæ ex adverso positæ; & παρδμηλόγραμμον, τὸ; spatium quod lineis continetur parallelis; quod idem παρδμηλόγραμμον χῶρον dicitur à quibusdam: Item παρδμηλόγραμμος πίναξ, Ptolemæo, tabula est oblonga formâ ut scribit Bud. ex παράλλαβ, & γράμμα, τὸ, V.

Παράλλαβ, seq. propriè, est mutuus; inter se compositus, & collocatus è regione: ut μύρτα παράλληλα nasci, tradit Theophrast. i. e. ex adverso collata, seu adversa inter se: Sic παρδμήλους σωρὸς ἠδὲ ὁμαλεῖς, acervos similes & æquales, vocat Plut. & παρεπάλλους πίχεις, parietes è regione inter se: Item Παράλληλα ἄνθη, flores paribus inter se distantiis, surgentes; Dioscor. &c. Unde ἐν παρδμήλῳ, expon. ex altera parte, vel altrinsecus; Grammatici verò, ἐν παρδμήλῳ, ponì dicunt voces synonymas, quæ velut inter se componuntur: ut τυχὸν ἴσως; Sic Παράλληλοι, & παράλληλα, inter se composita, ut quæ sibi mutuo respondeant: Item παράλληλοι, circuli; Plin. vulgò verò παράλληλοι κύκλοι, exp. circuli æqualem distantiam ex omni parte inter se habentes; Idem παράλληλα, τὰ, in sphæra, sunt lineæ, rectæ, pariusque inter se spatiis, in altum surgentes: Item Παράλληλον, τὸ, dicitur figura illa Poetica, quum voces synonymæ, aut verba idem significantium, simul, vel pariter ponuntur: ut πάνυ σφίδρα, apud Aristoph. & βάσκ' ἴθι, apud Hom.

Παράλληλος, æquidistans: ex παρὰ & ἀλλήλων, invicem. Them. ὄμος, alius.

Παραλλήλως, per duorum inter se compositionem, duo inter se componendo, compositè, compiratè, &c. Aristot. est adv. à præced. παράλληλος; V.

Παραλογή, ῆς, ἡ, deceptio, impostura, præsertim: ut παραλογισμὸς, quæ fit captionibus, fallaciibus rationibus: Item

Παραλογία, opposita est analogiæ; ut ir inique, a παρ' λόγος, V.

Παραλογίζομαι, argumentando fallo: f. ισομαι, a. 1. m. παρελογισάμην, ω, ατο, perf. pass. παραλελόγισμαι' ex παρὰ perper m, & λογίζομαι. Th. λέγω, dico, prær. m. λέλογα.

Παραλογισμὸς, ῦ, ὁ, falsa ratiocinatio: &

Παραλογιστὴς, οῦ, ὁ, fallax ratiocinator, deceptor: &

Παραλογιστικὸς, ὴ, fallacibus rationibus decipiendi peritus, captiosus: perf. pass. v. παραλογίζομαι.

Παράλογος, ος, inopinatus, inexpectatus, absurdus: ex παρὰ, & λόγος, quod à λέγω, p. m. λέλογα.

Παράλογος, præced. est propriè, qui præter rationem, opinionem, vel expectationem accidit, rationi non consentaneus; Thuc. & Plut. unde τὸ παράλογον est inopinatus eventus; id quod præter opinionem evenit: Item id quod præter proportionem est: Item Παραλόγως, secus quam rationi consentaneum est: Item præter opinionem & expectationem, inopinato; Thuc. l. 1. est adv. à præced. παράλογος; V.

Πάραλοι, οἱ, qui maritimam incolunt oram: à παράλος, ὁ, ἡ, marinus: ex παρὰ & ἅλς, mare.

Πάραλος, præced. maritimus: ut πάραλος γῆ, apud Thuc. est etiam navis, apud Athenienses; quam ad certos tantum usus adhibebant, prout publica occurrebant negotia; unde πάραλοι dicti fuerunt, qui in paralo navè remigrabant, seu propugnabant, vel etiam paralì navis vectores: Item pro quibusvis remigibus; Aristo. h. in Ran.

Παράργυρις, ατεκτam habens purpuram; Poll. unde παράργυρις, muliebris vestis, sic ut ἀλουργὶς, virilis, apud eund. Item

Παράργυρεῖς, minùs honorati, qui minore sunt in pretio; Hesych. (ἀλουργὲς, enim purpureum signif.) ex παρὰ & ἀλουργὴς, vel ἀλουργὸς, ὁ; V.

Παραλύω, juxta lavo, unde παραλοῦσαι, juxta lavari; apud Aristoph. ex παρὰ, & λόω, vi. Item Παραλοφία, dicitur à Polluce, gibbus portendens, vel pertingens ad πέρδρα, i. e. jugula, τὸ μέχρι πέρδρων κύρτωμα, ut exponit in l. 2. ex παρὰ, & λίφος, ὁ, unde λοφία, ὑ, &c. Παραλυζίζω, obtorqueo, vel aliquantum torqueo; (modo nimirum τῷ λύζω) apud Theophr. ex παρὰ, & λύγος. unde λυγίζω, &c. vi. Item Παράλυπος, mœstus; undè παραλυπέω, molesto, tristi iâ afficio; ex παρὰ, & λυπὴ, ἡ, unde λυπέω, &c. vi. Παράλπος, accola Alpum; Plut. ex παρὰ, & ἄλπις, V.

Παραλύειν φερφέναν, Poët. & Piedar. pro δικόλαν φρενπάδων ἀπολύειν, molestis curis liberare: vide παραλύω.

Παράλυσις, εως, ἡ, resolutio, laxatio: PARALYSIS, seu resolutio nervorum: quod &

Παραλυτικὸς, ὴ, PARALYTICUS: à perf. pass. ieq.

Παραλύω, resolvo, diffuo, debilito, f. ύσω, p. παραλέλυκα, perf. passiv. παραλέλυμαι, unde perf. part. passiv. παραλελυμένος, η, ον, propriè resolutus: Item laborans paralysi, à λύω.

Παραμαρτάνω, aberro; ex παρὰ & ἁμαρτάνω, si vi. Item παραμαρτυρία, præteritio, exceptio: Poll. ex παρὰ, & μαρτυρία, vi. Item Παραμασήτης, ου, ὁ, q. d. qui ad latus alicujus mandit; qui à latere sedens mandit, accipitur & pro parasito; ut tradit Athen. l. 6. ex παρὰ, & μασάομαι; V.

Παραμείβω, præterear, 3. sing. præs. sub. p ss. à

Παραμείβω, præterco, permuto, Th. ἀμείβω, f. ψω, commuto.

Παραμειφθῇ, trajicerit, 3. sing. f. 1. m. præced. verbi.

Παραμέλω, negligo, contemno: ex παρὰ & ἀμέλω, curæ non habeo: quod ex α priv. & μέλω, curæ est.

Παραμέμνημαι, vide in μέμνημαι.

Παραμένω, permaneo, f. παραμενῶ, p. παραμεμένηκα, a. 1. παρέμεινα' ex παρὰ & μένω, maneo.

Παράμερος, ος, ὁ, Dor. pro παρήμερος, quotidianus: ut τὰ παράμερα πεφόρτισται, res quæ singulis diebus geruntur. Ex παρὰ & ἡμέρα, dies.

Παράμεσος, qui est juxta medium: Sic dicitur digitus medio proximus, qui viz. μικρὸν, sequitur: ex παρὰ, & μέσος, ὁ, vi. Item Παραμεσίδια, juxta alterum admerior, i. e. habita ratione alterius; unde παραμεσάμενον, ex collatione, seu comparatione æquâ mensurâ examinatum; apud Naz. Item pro compensare, & pro prætervehi, præterire; q. d. inter emetiendum iter à iquod prætervehi; apud Nonn. &c. ex παρὰ, & μέσος, τὸ, unde μεσίω, &c. V.

Παραμύθομαι, Poët. pro παραμυθέομαι, prætereo, supero. Them. ἀμύνω, vado, vinco.

Παραμήκης, εως, ὁ ἡ ἡ, oblongus; & inreut. τὸ παραμηκες, oblongum: ex παρὰ, & μῆκος, τὸ; vi. Sic Παραμήκεια τὰ, internæ femoris partes, femina; Poll. l. 2 unde Παραμηκεῖαι, τὰ, præcod. Item Παραμηρίδια, sub. ὅπλα, arma quæ equorum μηροῖς aptantur, ad tegendam hanc partem, & generaliùs, femorum, seu feminum tegumenta & arma: Item feminalia, seu femoralia: ex παρὰ & μηρός, ὁ; vi. Item Παραμίγνυμι, & παραμιγνύω, (pro quo etiam dicitur παραμίσγω) admisceo, immisceo; ut apud Aristoph. παραμίξαντες τὸ ὕδωρ, &c. ex παρὰ, & μίγνυμι, pro quo etiam μίσγω, &c. V.

Παραμικρὸν, propemodum, ferè: ex παρὰ & μικρὸς.

Παράμιλλος, citra certamen victor: ex παρὰ, & ἅμιλλα, ἡ; vi. Item Παραμίμνω, idem quod, & pro παραμένω, maneo apud, &c. ex παρὰ, & μίμνω, pro μένω, &c. V. Παραμυάομαι, obiter memoro, seu mentionem facio: ex παρὰ, & μυάομαι, vi. Παραμίσγω, vide παραμίγνυμι; Item Παράμονος, constanter apud aliquem manens; Xen. Item qui constanter & fortiter in re suscepta permanet; unde παράμενος, ἡ, constans permansio apud aliquem, & παραμόνιμος, idem quod παράμονος, sed exp. & constans, stabilis, &c. Apud Xen. omnia a verbo παραμένω, vi. Item Παράμορος, dissonus, insuis, seu cantu non conveniens, & general. alienus, abhorrens; ut

Mars

Mars dicitur esse Βορμὶς παράμεσος ἑστιᾶς, apud Euryp. Sic etiam παραμπύκια, Eust. arnotat vulgarem linguam solere dicere, ὑπερεχῶν; Item Παραμπυκίζω, idem Eust. tradit inventri, pro crines impicare: ex παρὰ & ἄμπυξ, υκος, &c. V.

Παραμυθέομαι, ἤσομαι, consolor, hortor: f. ήσομαι, a. 1. m. παρεμυθησάμην, ω, ατο, a. 1. sub. m παραμυθήσωμαι, ῃς, ῃ, & in 3. pl. παραμυθήσονται. Ex παρὰ & μυθέομαι, dico. Th. μῦθος, verbum.

Παραμυθαίμην, consulero, a. 1. opt. m. παραμυθήσαισθαι, a. 1. inf. m. superioris verbi.

Παραμυθητὴς, οῦ, ὁ, consulator; verbale à præced. παραμυθέομαι; V.

Παραμυθητικὸς, ὴ, όν, consolationem adferens: à παραμυθέομαι, q. v.

Παραμυθία, ας, ἡ, consolatio, exhortatio: ex παρὰ & μῦθος, sermo.

Παραμύθιον, ου, τὸ, consolatio: ex iisdem Them.

Παραμυθεμβύεις, dat. pl. pass. præs. παραμυθεύω, 3. pl. præs. ind. verbi παραμυθέομαι, q. v.

Παραμυκάομαι, reboo, remugio; vel simpl. mugio: ex παρὰ & μυκάομαι; vide.

Παραναγνόσκω, q. d. juxta lego; aut ex adverso, vel altrinsecùs lego: (ex παρὰ, & ἀναγνόσκω, vi.) Sic apud Dem. usurpatur, cùm duæ leges, ex adverso vel è duobus leguntur, ut fiat contentio legum: Item παρανοσύομαι, obiter emergo, seu erumpo, Plut. ex παρὰ, & ἀναδύω, vi. Παρανωστάω, circumhabito: ex παρὰ, & νάω, undè νωστὴς, & νωστάω, &c. vi. Παρανάλισκω, obiter, & præter destinatum impendo, perperam consumo; in f. παραναλάσω, pret. ωκα, & pr. passiv. ωμαι, unde verbale Παράναλμα, sumptus supervacaneus & inutilis; e. q. etiam additamentum, & velut, impensæ destinatæ appendix: ex παρὰ, & ἀνάλισκω; vi. pro quo, quidam etiam scribunt, ἀνδάνω, undè παρανδόω, & verbale Παράνδαλμα, &c. Item Παρανασταίην, exp. à resurrectione aberrare: ex Gaza de mensibus: ex παρὰ, & ἀνίστημι, unde ἀνάστασις, & ἀνάστασμα, &c. vi. Παρανατέλλω, seu παρανατέλλομαι, juxta ortor, seu exorior: ex παρὰ, & ἀνατέλλω; vi. Παρανάω, juxta habitare facio; Dion. ex παρὰ, & νάω, pro Them. νάω, &c. vi. Παρανέομαι, advenio: Item Παρανέομαι, prætereo: Item præternavigo, prætervehor; & in act. Παρανέω, ad latus navigo, juxta nato, vel præternato, prætereo: Item Παρανέομαι, prætereo, prætervehor, pertranseo; omnia ex παρὰ, & Th. νέω, undè νέομαι, νείσομαι, vel νίσσομαι, &c. V. Παρανδάω, (& συμπαρανδάω;) partim assentior, partim dubito; quod fiat cùm assentitur aliquis & non intelligit quid dicatur: Aristot. Rhet. l. 5. ex παρὰ & νδάω, vi. Item Παρανδερίζω, enervo, nervos resolvo; unde Παρανδερισμένας χορδὰς, Aristot. hist. an. l. 7. tum male intentas, tum instabiles vocat chordas: ex παρὰ, & νεῦρον, τὸ, undè νδρὶς, ίδος, ἡ, &c. V. Παρανέχω, & παρανίσσω, altrinsecus attollo, seu elevo; exp. etiam, emineo: ex παρὰ, & ἀνέχω, seu ἀνίσσω; ex ἀνὰ, & ἔχω, unde ἴσχω, &c. V. Παραπνέω, & παρανάω; Item quæ παρ νέω, juxta aggero & acervo, ad latus accumulo; Od. α. ex παρὰ, & νέω, glomero; undè νάω, νηέω, sive νλέω, &c. V. Item Παρανήτη, chorda penultimæ proxima; quam Latini etiam paranten appellant, & potiùs de sono, quem tensata reddit, intelligunt; Vitruv. l. 5 c. 4. Boeth. ex παρὰ, & νεάτη, contracte νήτη, ultima, seu ima chorda; à νέατος, ultimus, &c. vi. Παρανήχομαι, nato juxta, seu ad latus; aut prætornato, natando prætervehor; ut παρανήχομαι τῷ τείχει, natando trirememi assequor; Plut. in Themist. ex παρὰ, & νέω, undè νήχω, νάχομαι, &c. vi. Παρανίω, vide paulo suprà. Παρανθέω, ῶ; (idem quod ἀπανθῶ,) defloresco: ex παρὰ, & ἄνθος, τὸ, unde ἀνθέω, &c. V. Παρανίσσομαι, vide suprà, παρανέισσομαι, & παρανίσσω; vide παρανίχω. Item παροίζω, adaperio; Plut. ex παρὰ, & ἀνοίζω; vi. Sic etiam Παρανοέω; q. d. extra mentem sum; deliro, demens sum; Aristoph. Item perperam intelligo, apud Eurip. unde Παράνοια, ἡ, dementia, delirium: ex παρὰ & νόος, undè νοέω, &c. V.

Παρανομέω, ῶ, legem transgredior, f. ήσω. p. παρανενόμηκα. Ex παρὰ, contra, & νόμος, lex.

Παρανόμημα, τὸ, quod contra leges & jus factum est, peccatum, delictum; Thuc. l. 7. verbale à præced. παρανομέω; V.

Παρανομία, ας, ἡ, transgressio: à seq.

Παράνομος, ου, ὁ, ἡ, impius, violator legis: & hinc

Παρανόμως, adv. impiè: à παρὰ, contra & νόμος, lex.

Παράντης, ου, ὁ, obliquus; acclivis pariter & declivis; unde πάραντα, τὰ, Poëticè, pro παράντη; ut Hesych. exponit, τὰ παρὰ τὸ ἀντιπρὺ, ὅτιν πλαγία ἢ παρατραμμένη, τ' ὀνόματος ὀδῷ; Item Παράντη, adverbialiter, è regione, pro ut παράντη, τὰ, dicuntur, τὰ κρημνώδη, ἢ γήλοφα, præcipitia & præruptia; Il. ψ. ex παρὰ, & ἄντα, vel ἄντλος, ab ἀντὶ, &c. V.

Παρανυκτερεύω, pernocto apud, circum excubo Plut. in Graech. ex παρὰ, & νυκτερεύω; Item Παράνυμφος, ου, ὁ, auspex sponsi, sponsæ verò, pronuba; Hesych. undè Παρανυμφίος, qui sponso assidens, & sponsæ, eos domum deducit; vel etiam qui sponsum in ducenda sponsa comitatur; Eust. scribitur & παρανύμφιος, apud Poll. ex παρὰ, & νύμφη, undè νυμφίος, &c. vi. Παρανύσσω, extimulo, pervello, adstringo: ex παρὰ, & νύσσω, sive νύττω, &c. vi. Παράξενος, peregrinus, vel aliquantum peregrinus, exp. & ignobilis. Illegitimus: ex παρὰ, & ξένος, vi. Παραξέω, & παραξύω, abrado; in Epigr. ex παρὰ, & ξέω, unde ξύω, &c. vi. Παράξηρος, ὁ ἡ ὴ, idem quod Th. ξηρὸς, siccus, &c. vi. Παραξίς, gladiolus, pugio, à Th. ξίφος, τὸ; vi. Παράξυσμα, τὸ, quod in sculptura supervacaneum quasi appendix additur; Demetr. Phaler. Item Παράξυστον, τὸ, dicitur instrumentum quod servit ad lateres instructura radendos; Schol. Aristoph. verbale, à παραξύω, vide παραξέω. Item Παραπαδαγωγέω, ῶ; in diversum instituo; apud Lucian. à παιδαγωγέω, ῶ; vide παραπαίω, deliro, desipio; Luc. unde Παράπαις, desipiens, delirus; Hesych. à Them. παίω, f. παίσω, &c. vi. Unde etiam παραπεμένος, insipienter delirè; apud Hesych. παρέπαν, in universum, g nere toto; apud Plat. expon. etiam, omnino, prorsus, à πᾶν, το, vi. Παραπαντάω, occurro, idem quod ἀπαντάω, vi. παρεπάσω, inspergo; idem quod Them. πάσω, vi. παραπάφω, seu παραπαφῶ, fallo; undè παράπαφος, fefellit, seu decipi bat, &c. idem quod Th. ἀπάφω, sive ἀπαφῶ, vi. Item Παραπείθω, persuadeo, persuadendo flecto & permoveo: I em falsum persuadeo, & falsâ persuasione decipio, à Th. πείθω, comp. ut reliqua præced. cum præp. παρὰ, &c. V.

Παραπειρᾶσαι μῆες, periculum alicujus rei facere, explorare aliquid. Them. πεῖρα, conatus, experientia.

Παραπειρῶ, & παραπειρῶμαι, adnitor, tento, ex παρὰ, & πειρῶ, πειρῶμαι, &c vi. Item Παρεπελεκάω, circumdolo, vel dedolo: ex παρὰ, & πελεκάω; V.

Παραπέμπω, f. ψω, præterm tto, transmitto, deduco, comitor, importo, sperno. Th πέμπω, mitto.

Παραπέπτηκα, 3 pl. perf. ind. act. verbi παραπήγνυμι, configo, f. ξω. Ex παρὰ & πήγνυμι, figo.

Παραπέπτωτες, acc. pl a. 2. part. act. verbi παραπίπτω, prolabor; q. v.

Παραπετάζω, & παραπετωνύω, obtendo, ob ego, obvelo: I em expando, explico; undè Παραπέπαδ, expansus, seu explicatus est; vel etiam, se explicat: undè verbal, παραπέτασμα, ατος, τὸ, velum quod alicui rei obtendatur, & quo ea obtegitur; exp. etiam σκιὰν, & umbraculum, aulæum, &c. ex παρὰ, & πετάζω, vel πετάννυμι, à Th. πετάω, vi. Unde πέτηλον, τὸ, folium, propriè expansum: item lamina expansa; atque inde παραπέταλος, folius, seu laminis obtectus, obtentus & opertus, &c. Item παραπετάομαι, & παραπέτομαι, advolo; i. e. juxta, seu à latere volo: Item prætervolo: ex παρὰ, & πετάομαι, idem quod Th. πέτομαι, vi. unde παραπέπαται, quidam exp. n. advolavit; nam πέπαμαι, volavi, dicitur pret. pass. verbi πέτομαι, ἀντὶ τοῦ ἐπέτασμαι; Arat. vide etiam παραπετάζω. Item παραπήγνυμι, à latere figo, juxta depango; unde Metaph. apud Hocr. αἱ λύπαι τὴν ἰδιώτου παραπεπήγασι, vi luptatibus adjuncti sunt dolores: unde verbale, παράπηγμα, τὸ, instrumentum astronomicum, quo ortus occasusque siderum tempestatumque significationes cognoscuntur atque invenjuntur; inde dictum, quod è multis variisque esset conci natum: ex παρὰ, & πήγνυμι, vel πήγνυμι, &c. vi. παραπηδάω, saltu prætergredior; sed expon. & transgredior: ex παρὰ & πηδάω, vi. Unde παρέπηδὰν νόμος, apud Æschin. & c. παράπηχυς, cubito adjunctus, seu appositus, unde παραπήχιον, τὸ, dicitur, os cubiti minus; quod & κερκὶς, dicitur; Poll. l. 2. Item παράπηχυς.

ράπηχυς, Poll. l. 7. scribit fuisse vestimentum album quod cubitum purpureum attextum haberet; & l. 4. refert inter vestes quibus mulieres in scena utuntur; ex παρὰ & πῆχυς, εως, ὁ, &c. V.

Παραπικραίνω, exacerbo. f. ανῶ. a. 1. παρεπίκρανα ex παρὰ & πικραίνω, amarum reddo, exacerbo. Them. πικρὸς, ᾶ, ὁν, amarus.

Παραπικρασμὸς, ὁ, exacerbatio à 1. perf. pass. superioris ve bi.

Παραπίπτω, prolabor, incido; accido; pecco; interfero. f. παραπέσω. p. παραπέπτωκα. a. 2. παρέπεσον. a. 2. part. παραπεσὼν, ὁύσ. prolapsus. Ex παρὰ & πίπτω, cado.

Παραπλάγιος, al quantum obliquus; unde παραπλαγιάζω, obliquo; ex παρὰ & πλάγιος, V.

Παραπλάζω, seduco. hinc a. 1. part. act. παραπλάγξας, in 3. sing. opt. præs. pass. παραπλάσοιτο. Ex παρὰ & πλάζω, errare facio. f. πλάγξω.

Παραπλάσιος, multo plures; ex παρὰ, πολὺς, & πλείων, &c. V. Παραπλασμὸς; sordes in tibiarum foraminibus; à παραπλάσσω; illino; quod ex παρὰ & πλάσσω, V. Item, παράπλεως, plenus; ex παρὰ & πλέος; Poëticè, πλεῖος, &c. V. Παραπλέκω, attexo, admisceo, contexo, confero; ex παρὰ & πλέκω, V. Παράπλευρος, qui ad latus seu costas est; unde, παραπλευρίδια, τὰ, arma quæ tegunt equorum latera, Xen. Pæd. 5. & 7. Ex παρὰ & πλευρὰ, ᾶς, V.

Παραπλέοντες, & in acc. pl. παραπλέοντας, præs. part. act. seq. verbi.

Παραπλέω, præternavigo. f. πλεύσω. a. 1. παρέπλευσα. a. 1. inf. act. παραπλεῦσαι; ex παρὰ & πλέω, navigo. f. πλεύσω.

Παραπλὴξ, ῆγος, ὁ, cui mentis, vel, sensuum harmonia depravata est; mente captus; vecors, insanus; unde in plur. παραπλῆγες ἵπποι, dicuntur littora quæ ex obliquo fluctibus feriuntur; Eust. apud Hom. Item, παραπληξία, vesania; sed παραπληξία, & παραπληγία (quæ & ἡμιπληξία,) ab Hippocr. dicitur de Paralysi, quæ apoplexiæ, vel, Epilepsiæ succedit; humore, in aliquam ex non præcipuis partem depulso; ex παρὰ & πλὴξ, unde πλῆξις, & πληγὴ, ῆς, ἡ, &c. Vel, ex παραπλήσσω, quod V. Item, παραπληρόω, justo completoq. oneri infarcio; superaddo; unde, παραπλήρωμα, quod oneri completo infarcitur; cento & omne redundans ac superfluum; unde, παραπληρωματικὸς, explevivus; ex παρὰ & Th. πλέος, Poët. πλεῖος, unde, πλήρης, πληρόω, & πλήρωμα, &c. V. Item, παραπλήσιος, το idem; ut, παραπλήσιαι ἵππος; apud Said. est a seq. παραπλήσιος, V.

Παραπλήσιον, adverbialiter, proximè, tantundem: a seq.

Παραπλήσιος, α, proximè ad aliquem accedens, affinis, similis, in pl. n. g. παραπλήσια, similia: & hinc

Παραπλησίως, adv similiter. Ex παρὰ & πλησίος, propinquus. Th. πέλας, prope.

Παραπλήσσω, & παραπλήττω, perperam pulso citharam, aut aliud instrumentum musicum; item, παραπλήττομαι, mente percellor; sensuum harmonia mihi depravatur; vecors & amens fio; unde γέλως παραπεπληγμένος, apud Eurip. in Herc. fur. vecors & amens risus; ex παρὰ & πλήσσω, vel πλήττω, &c. V. Item, παραπλοκὴ, q.d. attextio, infertio; ut quum orationi versûs, aut hemistichium, è Poëta aliquo, attexitur inseriturque; unde, παραπλόκαμος; qui est crinibus implicitis, seu, calamistratos habens capillos; utrumq. à παραπλέκω, V.

Παράπλοος, & παράπλους, præternavigatio; item, trajectus, apud Thuc. l. 1. & 2. à παραπλέω, V. Item, παραπνέω, à latere flo, seu, spiro; παράπλαω, præternavigo; (idem quod παραπλέω;) ex παρὰ & πλώω, V. Item, παραπλόζω; juxta viam sto, aut ambulo; Hesych. ex παρὰ & πλοΐζω, V. Item, leviter spiro; Dioscor. l. 18. ex παρὰ & πνέω, V. Item, παραποδίζω, pedes impedio; impedimento sum; ex παρὰ & ποδίζω, V.

Παραποιέω, falsò assimulo, adultero; ex παρὰ & ποιέω.

Παράποιμμα, τὸ, id quod factum est ad similitudinem alicujus; falsò assimulatum, adulteratum; apud Aristot. sic dicitur verbum de industria paulùm immutatum ad significandum aliud; item, παραποίησις, assimulatio quâ ementimur aliquid; adulteratio; utrumque, verbale à præced. παραποιέω, q.d. facio ad similitudinem alicujus, ementiens tamen id quod ita factum est, pro eo ipso cui assimulatum est; item, ad dissimulandam veritatem, &, nè res cognoscatur, corrumpo & perverto; & general. inverto, perverto, &c. V.

Παραπολάυω, obiter fructum percipio; Greg. Item, obiter, damnum accipio; apud Luc. ex παρὰ & ἀπολάυω, V. Παράπολλυμι, malè perdo; pessundo contra meritum, seu, debitum; & in pass. παραπόλλυμαι, malè pereo; immerenter & indignè pereo; ex παρὰ & ἀπόλλυμι, V. Παραπολὺ, multò, longe; cum compar. aut superl. est adv. ex παρὰ & πολὺ, V. Παραπομπὴ, deductio, comitatio, item, sic dicuntur ea ipsa quæ advehuntur, seu, importantur; sic in priore signif. παραπομπὴν δίδωμι, est comitatum præbere; adjungere qui deducant; & in posteriore signif. παραπέμψαι τῷ παραπομπῷ, est commeatus advehere; apud Aristot. Unde, παραπομπὸς, importativus; quæ importatur; sicut etiam, παραπομπὸς, qui vel quæ lateri alicujus adjunctus, vel adjuncta, eum deducit; comes, seu deductor; in fœm. gen. usus est Polyb. l. 1. Verbalia sunt à παραπέμπω, V.

Παραπορεύομαι, transeo, prætereo, ad latus incedo. imperf. παρεπορευόμην, ῃ, ετο, f. εύσομαι. quod ex παρὰ & πορεύομαι, eo, proficiscor. Them. πείρω, transeo. p. m. πέπορα.

Παραπόρφυρος, ut, παραπόρφυρος χλαμὺς; chlamys purpuram limbo attextam habens; Poll. 7. 13. ex παρὰ & πορφύρα, ᾶς, V.

Παραποτάμιος, ad fluvium situs; ut, παραποτάμια πόλις; apud Herodot. Item, homines, παραποτάμιοι dicuntur, flumina accolentes; q.d. amnicolæ; ex παρὰ & ποτάμιος, V. Item, παραφέρω, vel, παραφήμι, secus facio quam deceat; aut, præter justa facio; perperam ago; ex παρὰ & φέρω, vel φήμι, V. Παραρρίω, ferrâ seco, vel, juxta seco; unde παράρρισμα, scobs, quam ferræ dentes egerunt è ligno quod diffecatur; sic vocatur & concreti humores in suris equorum; ex παρὰ & ῥέω, sive, ῥίζω, &c. V.

Παραπρεσβεία, ας, ἡ, malè gesta legatio: ex παρὰ, perperam, & πρεσβεία, quod à πρέσβυς, υος, ὁ, legatus, senex.

Παραπρεσβεύειν, & -βύεσθαι, falsam legationem obire: ab iisd. Th.

Παραπροσποίησις, εως, ἡ, dissimulatio: à 2. pers. perf. pass. seq. verbi.

Παραπροσποιέομαι, dissimulo, cohibeo: ex παρὰ, πρὸς, & ποιέω, facio.

Παράπταιω, offendo, impingo; item, laboro, erro; item, vacillo: ex παρὰ & πταίω, V. Item, παράπτομαι, obtrecto & in transcursu tango; item, perperam tango; quum tangendum non sit; aberrante manu attingo; exp. & demulcendo decipio; ex παρὰ & ἅπτομαι, tango, &c. V.

Παράπτωμα, ατος, τὸ, lapsus, offensio, delictum: à παραπίπτω, offendo, quod V.

Παράπτωσις, idem quod præced. παράπτωμα, (& verbale ab eod.) vel, ipsa actio labendi, seu, offendendi; sed dicitur etiam esse figura, quâ casus pro casu ponitur; schol. Hom. quæ aliàs διαλλαγὴ, item, συμβαμὸς τῷ ἰχθύϊ, quod etiam verbum παραπίπτω, significat; ut apud Aristot. Hist. an. l. 5. ἰχθύες πάντες, παραπίπτοντες ὕπτια πρὸς τὰ ὕπτια, ποιεῖ τὸν συμβασμόν, exp. pisces omnes attritu supinarum partium coeunt, &c.

Παραπύλιον, τὸ, portella, q. portula juxta portam, à πύλη, porta.

Παράπυξος, buxeus; ut, παράπυξος κλίνη, lectica buxea, vel, buxeæ affinis, Poll. 10. ex παρὰ & πύξος, ὁ V. Item, παραπωμάζω, opercula claudo, & obduro; ex παρὰ & πωμάζω, idem; à Th. πῶμα, τὸ, V. Παραρρητὸς, cui supplicatur; aff. ex Cyrill. to; ex παρὰ & ἀρητὸς, ὁ, V. Παραρθρέω, ῶ, ex articulis rerum dimoveor; detortus & paululum luxatus sum, Gal. Unde verbalia, παράρθρημα & παράρθρησις, parva luxatio, per quam scil. articulus paululum à suo loco naturali excessit; ex παρὰ & ἄρθρον, τὸ, unde ἀρθρῶ, &c. V. Item, παραρίγόω, rigeo, seu, aliquantum rigeo; ex παρὰ & ῥίγος, τὸ, unde ῥιγῶ, &c. Vide.

Παρας-

Πάραφρ⊙, ε, qui non est mentis compos; inutilis: ex παρὰ, quæ & vim privationis habet, & ἄφρων pro ἀφρόζω, apto.

Πάραφρ⊙, præced. propriè, est non bene compositum corpus habens; item, Metaph. non bene compositam mentem habens; apud Theocr. vide Eust.

Παραῤῥάπτω, q. d. juxta suo; i. e. assuo, item, consuo; ex παρὰ & ῥάπτω, vide.

Παραῤῥέυσ⊙, gen. sing. part. præs. act. a

Παραῤῥέω, præterfluo. Th. ῥέω. fluo, f. ῥύσω. p. ἐῤῥύηκα.

Παραῤῥήγνυμι, & παραῤῥηγνύω, discindo, dirumpo, dissipo, perrumpo, perfringo; ex παρὰ & ῥήγνυμι, vide.

Παραῤῥητὸς, ὸν, qui verbis flecti potest, adhortatorius: ex παρὰ & ῥέω, dico. f. ῥήσω. p ἐῤῥηκα.

Παραῤῥίπτω, vel πτέω, abjicio, rejicio: ex παρὰ & ῥίπτω, vel ῥιπτέω; &c. V. Item, παραρτάω, ῶ, suspendo è cingulo; vel, succingo ut ensem; Luc. de Herc. Unde verbale, παράρτημα, quicquid ità suspensum gestatur; quicquid ab alio dependet, vel, ei annexum est ut appendix; quicquid applicatur, & admotum suspenditur; ex παρὰ & ἀρτάω, ῶ, V. Sic, παραρτέομαι, ῆμαι, præparo, struo; item, comparo, acquiro, ut παραρτίετο στρατιὴν, comparabat exercitum, apud Herodot. ex παρὰ & ἀρτέομαι V. Item, παρατίζεσθαι, apparari, præparari, applicari, &c. Ex παρὰ & ἀρτίζω, à Th. ἄρτος, &c. V

Παραῤῥύω vel παραῤῥέω, præterfluo: ab illo est, a. 2. act. παρέῤῥυον, & nunc a. 2. pass. παραῤῥύην, ης, η, & in 1. pl. παραῤῥύημεν, quod ex παρὰ & ῥύω. Th. ῥέω, fluo.

Παραρτέω, ῶν, Ion. pro παραρτᾶν, parare, instruere. Th. ἀρτάω, suspendo: vel ἀρτέομαι, paro.

ΠΑΡΑΣΑΓΓΑΣ, seu παρασάγγης, ου, ὁ, PARASANGA, apud Persas mensura est viarum, triginta stadia continens.

Παρασαλεύω, concutio, vel, aliquantum concutio: ex παρὰ & σαλεύω, V. Item, παρασαρόω, scopis purgo; verro: ex παρὰ & σαρόω, à Th. σαίρω, f. ἀρῶ; idem, &c. V. Παρασάττω, refercio, à Th. σάττω, V. Παρόσ⊙ ἵππ⊙, equus qui ad jugum devinctus, seu, qui latera stipat; (qui dicitur & παρήορ⊙, Eust. à Th. εἴρω, vel ἀείρω, V.) à Th. σφὰ, ἡ, V. Item, παρασείω, utrinque quatio. vel, obquatio, unde apud Aristot. aliquis dicitur φεύγειν παρασείσας, qui in fuga concitata utrinq; sese agitat & concutit, à Th. σείω, comp. ut præced. cum præp. παρά.

Παρασημαίνω, f. ανῶ, obsigno, adnoto, ascribo: item

Παρασημάω, annoto; unde verbale, παρασημείωσις, annotatio, item,

Παράσημον, ου, τὸ, insigne: &

Παράσημ⊙, ου, ὁ, ἡ, insigni notatus: ex παρὰ & σῆμα, ατ⊙, τὸ, signum.

Παρασήμως, insignitè & cum additamento; apud Theophr. est adv. ex præced. παράσημ⊙, propriè, perperam signatus, adulterinus; ut, παράσημα νομίσματα; item, obscurus, ignobilis: ut, δέξα παράσημ⊙, apud Euryp. Item, insignis inter alios & conspicuus; apud Plut. &c. Vide.

Παρασιτέω, cibum apud aliquem sumo; item, sum parasitus, seu, assentator, parasitor, i.e. sector & adulor ventris causâ: item, παρασιτικὸς, ad parasitum pertinens, ut παρασιτικὴ τέχνη, Athen. l. 6. Item, παράσιτον, τὸ, dicebatur archivum, seu, locus in quo primitias sacri cibi reponebant ii qui olim παράσιτοι erant sacerdotum, id ibid. Omnia, à παράσιτ⊙, adject. qui præter panem comeditur, seu opsonti loco ad panem adhibetur, ut, apud Luc. in Lexiph. ἰχθὺς ὧν παράσιτ⊙, & hoc à παράσιτ⊙, seq. subst. qui cibum apud aliquem sumit: peculiariter verò apud antiquos, παράσιτοι dicebantur, qui, unà cum sacerdotibus, partem victimæ, in cibum capiebant: ut docet Athen. l. 6. frequentiùs autem, παράσιτοι appellantur, adulatores, seu, assentatores, qui, ut apud ditiores victum habeant, iis assentantur, id ibid. Omnia, ex παρὰ & σῖτ⊙, ὁ.

Παράσιτ⊙, ου, ὁ, PARASITUS. Th. σῖτ⊙, frumentum.

Παρασιωπάω, f. ήσω, reticeo. Them. σιωπάω, sileo.

Παρασιώπησις, εως, ἡ, reticentia. à 2. perf. perf. pass. super. verbi.

Παρασκάζω, præparo, apparo, compono. f. άσω. p. παρεσκάκα. perf. pass. παρεσκάσμαι, paratus sum: f. 1. m. παρασκευάσομαι ex παρασκευάζω, paro. Them. σκεῦ⊙, ε⊙, τὸ, vas.

Παρασκεύασμα, τὸ, apparatus, præparatio, instructio, item, παρασκευαστικὸς, q. d. præparativus: ut, apud Dioscor. παρασκευαστικὸς ἐυχροΐας, boni coloris efficiens; utrumq; à præced. παρασκευάζω, V.

Παρασκευὴ, ῆς, ἡ, præparatio, PARASCUE, ab eod. Th.

Παρασκευὴ, præced. general. est apparatus, subst. Item, instructio & institutio; unde etiam, ἐκ παρασκευῆς fieri dicitur id, quod fit ex consulto, seu, ex compósito, & de industria; (contrar. ἀνευπαρασκευῆς, qualia fere sunt extemporanea;) item, παρασκευὴ πυρετῶν, exp. febrium adventantium indicia; apud Dioscor. 5. 27. Item, παρασκευὴ dicitur etiam dies quæ sabbathum antegreditur, ad ejus adventum quasi se accingens; seu, in qua præparabantur necessaria victui in sabbatho, Marci, 15. & alibi, ex παρὰ & Th. σκεῦ⊙, τος, V.

Παρασκήνια, τὰ, aditus ad scenam tendens, aliis, est locus juxta scenam capacior, in quem instrumenta ad ludos necessaria imponebantur; item, παρασκηνίδιον, seu παρασκευέιον, juxta habeo tentorium, seu, tabernaculum meum; vel, juxta figo tentorium, Xen. Item, παρασκηνόω, idem; & general. sedem meam figo apud, exp. etiam, vicinus & proximus sum; ex παρὰ & σκηνὴ, unde σκηνάω, σκηνέω, & σκηνόω, &c. V. Item, παρασκήπτω, juxta, seu, à latere ingruo & irruo, vel, decumbendo & ingruendo aberro, Luc. ex παρὰ & σκήπτω, V. Παρασκιρτάω, à latere salto, seu, ad latus alicujus exilio, vel, exultim ludo, exp. & lætitiâ exulto, gestio, à Th. σκαίρω, f. ἀρῶ, unde σκάρτης, ὁ, & σκιρτάω, &c. V. Παρασκώπτω, scommata & dicteria jacio, à Th. σκώπτω, V. Παρασβέω, insolenter & fastuosè prætereo, feroci & superbo aspectu transmitto, à Th. σβέω, V. Παραστρίζομαι, non dextrè, sed perperam στρίζομαι; scitè & ingeniosè aliquid tentans, perperam id facio, Athen. l. 4. Unde apud Aristot. Rhet. 1. παραστρίζειν τῷ παρὰ τὸν ἰατρὸν, quidam exp. videri velle sapere supra medicum; alii, medicum (ineptum scil.) superare ineptiendo, h.e. esse ineptissimum; inepto namq; Medico nihil ineptius; quales ex ægri vita ludum faciunt, à Th. σοφὸς, unde σοφίζω, σοφίζομαι, &c. V. Παρασπάω, à latere alicujus abstraho, seu, avello, & propriè, fruticem arbori adnascentem ex ejus imo trunco avello; unde, τὸ παρασπώμενον, quod sic avellitur; apud Theophr. Item, general. abstraho, avello; unde παρασπασὶς, ἀδ⊙, ἡ, frutex arbori adnascens, qui indè avulsus plantatur, stolo, Theophr. & παράσπασμὸς, avulsio, convulsio, Plut. à Th. σπάω, f. σπάσω, unde σπασμὸς, &c. V. Παράσπειρα, semino juxta, seu, apud; unde παρασπειρόμενον, consitum, & intersitum, à Th. σπείρω, V. Παράσπιζα, à latere stans clypeo munitus pugno; unde, παράσπισις, qui à latere stans clypeo munitus pugnat, à Th. ἀσπὶς, ίδ⊙, ἡ, unde ἀσπίζω, comp. Ut reliqua præced. cum præp. παρὰ, &c. V.

Παρασπονδέω, fœdus frango. f. ήσω. p. παρεσπόνδηκα. Ex παρὰ, contra, & σπονδαὶ, fœdera. Th. σπένδω, libo. f. σπείσω. perf. pass. ἔσπεισμαι. a. 1. pass. ἐσπείσθην, p.m. ἔσπονδα.

Παρασπονδηθέντων, dat. pl. a. 1. part. pass. παρασπονδηθέντες, nom. pl. part. præs. act. superioris verbi.

Παρασπόνδημα, τὸ, facinus fœdere violato perpetratum; item, idem quod παρασπόνδησις, violatio, seu, transgressio fœderis, Plut. in Cæs. Utrumq; verbale, à præced. παρασπονδέω, contra fœdus facio: violo pacta & conditiones fœderis; & transitivè, fœderis fidem violo, Plut. in Syll. Unde in pass. παρασπονδεῖσθαι, dicitur, qui perfidè violatur; item, παράσπονδος, fœdus & pacta transgrediens, de re scil. quæ fit contra fœdus & pacta, Thuc. l. 4. & alibi unde adv. Παρασπόνδως, contra fœdus & pacta, perfidè: omnia, ex iisd. cum præced. V.

Παρασπορά, dispersio, Gal. verbale, à παρασπείρω, V.

Παρασταδόν, adstando: verbale à παρίστημι, sisto propè: quod ex παρὰ & ἵστημι, sto.

Παρασταδμίδες, exp. postes cardinum, antæ: ex παρὰ & σταθμὸς, quod & ipsum postem significat, &c. V.

Παρασταδμίζω, perpendo, interrado, præpondero: quod ex παρὰ & σταθμὸς, ῆ, ὁ, stattera, libra. Them. ἵστημι, appendo, sto.

Παραστὰς, ἀδ⊙, ἡ, postis, porticus: &

Παράστασις, εως, ἡ, repræsentatio: animi præsentia: exilium & fuga extorris: à παρίστημι, quod ex παρὰ & ἵστημι, statuo.

Παραστατέω, f. ήσω, adsisto, adsum, auxilior: &

Παραστάτης, ὁ, qui à latere stat; opitulator: ab iisd.

Παραστατικὸς, q. d. exhibitivus, repræsentativus: ut, παραστατικὴ δίκη, actio ad exhibendum, quam intendit is qui rem præsentem vindicaturus est; item, qui præsentiâ animi præditus est, q. i nunquam sibi deest; animosus & fortis, constans; unde παραστατικὴ διάθεσις, præsens animi affectio, quævis pericula subire parata: quod tamen in malam partem occurrit, Polyb. 2. Item, excitandi vim habens & irritandi, seu, addendi animo impetum, &c. Unde etiam adv. Παραστατικῶς, præsenti, prompto, intrepido, & fidenti animo, exp. &, vehementer: item, παραστάτης, ιδ⊙, ἡ, Metaph. pro socia & auxiliatrice, Xen. &c. Est fœm. à παραστάτης, præced. V. Sic etiam παράστημα, præfidentia, & robur animi, præsentia & præstantia animi, animus acer & præsens: omnia, ex iisd. cum præced. V.

Παρασωρεύω, palo, seu, vallos depango, vel, juxta, aut, à late e palos figo: ex παρὰ & Th. σωρὸς, ὁ, unde σωρεύω, &c. V. Παρασείχω, transeo, præsereo: item, prope accedo: ex παρὰ & σείχω, V. Item, παρασίλλω, reprimo, inhibeo; restringo, contraho; item, subligo, sufflamino, aut etiam, sursum traho: ex παρὰ & σίλλω, V. Παράσημα, vide in præced.

Παρασιῶσαι, adesse, opem ferre, se dedere, a. 2. inf. à παρίσημι.

Παρασῆσαι, a. 1. inf. act. &

Παρασησάμενο⊙, a. 1. part. m. &

Παρασήσαι, 3. fing. f. 1. m. verbi παρίστημι, asto, quod V.

Παρασησασθαι, adstare, opitulari, astipulari. a. 1. m. à παρίστημι, quod vide.

Παρασῆτε, 2. pl. a. 2. sub. act. παρασῶ, ῇς, ῇ. ejusd. verbi.

Παρασίζω, puncto noto, notâ signo: ex παρὰ & σίζω, V. Item, παρασιχὶς, ιδ⊙, ἡ, continuus ordo, continuata series; capita, & primæ versuum literæ; Diog. Laërt. Item, παρασιχίδιον, τὸ, idem: diminut. ab cod. ex παρὰ & σίχ⊙, ὁ, à Th. σείχω, &c. V. Παραστρίω, juxta sterno: interno, seu, extendo, &c. Ex παρὰ & στρέω, V. Παρασπατηγέω, ῶ, Imperatoris exercitus assessor sum & collega: præter summum Imperatorem, et iam ipse dux sum exercitûs: (idem quod συστρατηγέω) Unde, παρασπατηγῆντες, sunt, qui adhærent Imperatoribus exercitûs: ex παρὰ & στρατηγέω, ῶ, V. Sic etiam, παρασπατηπεδεύω, & δεύομαι, castra metor apud; item, ex adversùm castra loco, Polyb. l. 2. ex παρὰ & στρατοπεδεύω, V.

Παρεστρέφω, perverto, reddo. f. ψω. Ex παρὰ & στρέφω, verto. f. ψω. p. φα. a. 2. ἔστραφον.

Παρεστραφάω, (idem quod præced. παρεστρέφω) perverto, depravo, seu, in latus, vel, obliquè detorqueo: ex παρὰ & στραφάω, idem quod στρέφω, &c. Quæ V. Item, παρασύφω, adstringo: ex παρὰ & σύφω, V. Παρασυγγράφεω, ῶ, contra syngraphæ conventa facio: fidem promissam in fatisdando fallo, Bud. ex Dem. ex παρὰ & συγγραφὴ, ἡ, vide.

Παρασύμβαμα, eventus, casus fortuitus: ex παρὰ & σύμβαμα, τὸ, idem, &c. V. Item, παρσωάγχη, anginæ species; quum scil. exteriores faucium musculi inflammationem patiuntur, P. Æg. ex παρὰ & σωάγχη, ἡ, V. Item, παρασωάπτω, continuo; connecto, vel, connectio præter aliud: unde παρασωαπτικὸς σωίδεσμ⊙, subcontinuativa conjunctio: ex παρὰ & σωάπτω, V. Item, παρασώπισε, apud Hippocr. error, qui vero proximus est, ut ea de causa probabilis: ex παρὰ & σωίπμι, unde σώπισε, &c. Vide.

Παρασωίθεπν, (sc. ὄνομα.) decompositum: ex παρὰ, σὼ & πίθημι.

Παρασωίθετ⊙, ex composito derivatus, decompositus: ex παρὰ & σωίθετ⊙, V.

Παρσύεμ, f. εῶ, distrahо, detorqueo. Th. σύεμ, traho.

Παρασφαγὶς, ἰδ⊙, ἡ, pars jugulo vicina, Poll. 2. ex παρὰ & σφάζω, vel, σφάπω, f. ξω, unde σφαγὴ, ἡ, &c. V. Item, παρασφδῆς, (idem quod σφδιερὸς) lubrico pede incedens, vacillans, titubans: ex παρὰ & σφάλλω, fut. σφδῶ, &c. V. Sic etiam, παρασφδίζω, juxta munio, aut, obiter & leviter munio: ex παρὰ & ἀσφδίζω, vide.

Παρασφάλλω, errare facio, diverto: ex παρὰ & σφάλλω, everto, supplanto. f. σφᾶλῶ. p. ἔσφδηκα.

Παρασφλώσω, condenso, constipo: ex παρὰ & Th. σφλὼ, λῶ⊙, ὁ, unde σφλόω, &c. V.

Παρασφραγίζω, prasigno, adulterino signo noto: ex παρὰ & σφραγὶς, ἰδ⊙, ἡ, signum.

Παρασχάζω, inhibeo, sisto, regredi facio: ex παρὰ & χάζω, V. Item, παραχεδιάζω, perperam, & inconsulte interpretor: ex παρὰ & χεδιάζω, V. Item, παραχεδὸν, prope; item, illico, mox, adv. ex παρὰ & χεδὸν, vide.

Παρασχεῖν, effecisse, præstit sse, exhibuisse, præbuisse, a. 2. inf. à παρέχω. παρεῖχον, imperf. act. ex παρὰ & ἴχω, habeo. f. ἕξω. a. 2. ἔσχον.

Παρασχέθω, (idem quod παρέχω;) juxta habeo, seu, teneo: ex παρὰ & χέθω, idem quod, ab, & pro Th. ἴχω, V. Item, παρασχηματίζω, formo, figuro: ex παρὰ & σχηματίζω, V.

Παράσχεις, præbueris, 2. sing. a. 2. opt. act. παράσχω, exhibe, a. 2. imperat. m. ab eod. verbo & Th.

Παράσχε, vide in παράσχεις.

Παράσχων, ὀντ⊙, qui præbuit, vel præstitit, part. a. 2. verbi παρέχω, quod vide.

Παρατάξις, εως, ἡ, instructio aciei; instructa acies, à παρατάσσω, aciem instruo: ex παρὰ & τάσσω, ordino. f. ξω. p. χα.

Παρταραπάω, conturbo, perturbo, vel, exterreo, percello: ex παρὰ & ταράσσω, vel -πάω, &c. V.

Παράτασις, εως, ἡ, extensio, productio: à παρατείνω, protendo. Th. τείνω, tendo. f. τενῶ. p. τέτακα. a. 1. ἔτεινα.

Παρατάσσω, vide παρατάπτω.

Παρατατικὸς, extensivus; παρατατικὸς, scil. χρόν⊙, imperfectum tempus, quod adhuc παρατείνε⊙, protenditur in futurum. Th. τείνω.

Παρατατικῶς, adv. extensivè, laxè, solutè. a præced.

Παρατάπτω, vel -άσσω, in acie colloco, aciem instruo: ex παρὰ & τάσσω, vel -πω, ordino.

Παρατείνω, produco, exterdo, prorogo, detineo, conficio. f. ενῶ. p. παρατέτακα. a. 1. παρέτεινα. Th. τείνω, tendo.

Παρατειχίζω, murum excito juxta; unde verbale, παρατείχισμα, τὸ, munimentum, seu, murus juxta aliquem locum excitatus, adjacens munitio: ex παρὰ & τεῖχ⊙, unde τειχίζω, &c. V. Item, παρατεκταίνω, q. d. adfabricor, admachinor; Od. ξ. ἔπ⊙ παρατεκτήναιο, veritati affinxeris & commentus fueris: ex παρὰ & τεκταίνω, V. Παρατέλεστ⊙, qui est juxta finem, item, penultimus: ex παρὰ & τελευτὴ, vel inusit. τέλευτ⊙, &c. V. Παρατελανέω, adversus publicanorum juxta aliquid committo: ex παρὰ & τελωνέω, V. Παρατέμνω, seco juxta me situm, vel, perperam seco, secandi limites transgressus; item, simpl. divido, scindo: ex παρὰ & τέμνω, V. Item, παρατεταγμένως, acie instructè, Aristid. est adv. à part. præt. pass. παρατεταγμέν⊙, à verbo παρατάπτω, vide.

Παρατηρέω, ῶ, observo. imperf. παρετήρεον, ων. f. ήσω. p. παρατετήρηκα. a. 1. παρετήρησα. a. 1. part. act. παρατηρήσας, ήλ⊙, & in f. g. παρατηρήσασα. præt. m. παρατηρέομαι, idem. Them. τηρέω, servo.

Παρατήρημα, notatio, animadversio, verbale à præced. παρατηρέω, ῶ, præter jus & fas, seu, superstitiosè observo, in Epist. ad Galat. c. 4. Item, diligenti animadversione noto, &c. V.

Παρατήρησασα, a. 1. part. f. g. vide in παρατηρέω.

Παρατή-

Παρατήρησις, εως, ἡ, observatio: ab eodem verbo

Παρατηρητικὸς, q.d. observatorius, qui observationibus solet uti; verbale à eodem παρατηρέω, V.

Παρατίθημι, appono, propono, commendo, confero, f. παραθήσω. a. 1 παρέθηκα. a. 2 act. παρέθην, ες, η. a. 2. sub. παρατῶ, ῇς, ῇ. a. 2. inf. παρατεῖναι. perf. παρατέθηκα. præs. pass. παρατίθεμαι, apponor; item in mediâ formâ, ob oculos pono, demonstro, commendo. f. 1. m. παραθήσομαι. a. 2. m. παραθέμην, σο, το, commendavi. a. 2. imperat. m. παράθου, pro παράθεσο, committe: ex παρὰ & τίθημι, pono.

Παρατίλλω, depilo, vellellâ pilos extrahо: παρατίλλεια, tricula: quæ τρίχας evellit.

Παρατιλμὸς, vulsura; pilarum evulsio, depilatio; item, παρατίλτεια, depilatrix: fœmina quæ molles hominum vulsellis depilat & glabrat; utrumque, à præced. παρατίλλω, vide.

Παράτονος, protensus; ut, παράτονοι χεῖρες, Euryp. est verbale, à παρατείνω, V. Item, παρατόξωσις, cum quis malè: vel etiam, obiter arcum intendit & dirigit. Plut. jaculatio perfunctoria: ex παρὰ & τόξον, V. Παράτονος (idem fere quod ἄτονος) absurdus, inconveniens: ex παρὰ & ἄτονος, V. Item, παρατεχνῶδες, tragicè exaggero, vel, exclamo; grandiloquentiâ verborum tragicâ rem effero; item, παρατραγῳδῶ, exp. tragicus: ex παρὰ & τραγῳδὸς, unde τραγῳδία, &c. V.

Παρατρέπω, diverto, deflecto. Th. τρέπω. f. ψω. verto.

Παρατρέφω, alo & educo juxta, nutrio pariter, exp. &, in transcursu educo; unde in pass. παρατρέφεσθαι, apud Plut. de pauperibus dicitur, qui misere aluntur; sed dicitur & de iis, qui apud aliquem aluntur: ex παρὰ & τρέφω, &c. V.

Παρατρέχω, à latere curro, prætercurro; prætereo, præterlabor. Th. τρέχω, curro. a. 2. ἔδραμον.

Παρατρέω, intremisco, perhorresco; item tremefactus diffugio: ex παρὰ & τρέω, vide.

Παρατρίβομαι, atteror, præs. ind. pass. ex παρὰ & τρίβω, tero. f. ψω. p. τέτριφα. perf. pass. τέτριμμαι.

Παρατρίβω, attero, affrico; unde, παρατριβὴ, contentio quæ jurgiis fit, Suid. & παράτριμμα, τὸ, id quod affritu, seu, attritu detritum est, exp. intertrimentum, seu, intertritura, Gal. & Dioſc. Sic etiam, παράτριψις, attritus, affrictus, collisio, &c. Verbalia, à præced. παρατρίβομαι, affricor, atteror, sic apud Aristot. Hist. an. quædam animalia dicuntur παρατρίβεσθαι ἀγκίστρῳ τὰ ὕπτια ὠρὶς ὕπτια, i.e. coire attritu mutuo supinarum partium; item, infensus sum, & animo infenso afficor alicui, ità ut ipsum, vel, atteram, vel, conteram, Polyb. &c. V.

Παρατροπὴ, ῆς, ἡ, deflexio: &

Παράτροπος, ε, ὁ, ἡ, qui à rectâ viâ est aversus; Metaph. pro illicito: ex παρὰ & τρόπος, mores, ratio. Th. τρέπω. verto.

Παρατρόπως, Ionicè, idem quod, & pro, seq. παρατροπάω. V.

Παρατροχάζω, prætercurro, cursu prætereo, Lucil. Eligr. l. 2. ex παρὰ & τροχάω, &c. V. Item, παρατρόχα, τὰ, qui juxta rotam, seu, à latere rotæ sunt: ex παρὰ & τροχὸς, ὁ, rota, &c. V. Παρατρύζω, juxta murmuro; Hesych. ex παρὰ & τρύζω, V. Item, παρατρώγω, abrodo, comedo: ex παρὰ & τρώγω, V.

Παρατροπάω, diverto, deflecto: ex παρὰ & τροπάω, quod à τρέπω, verto.

Παρατροπῶσι pro παρατροπῶσι, convertunt, 3. pl. præs. ind. vel sub. superioris verbi.

Παραυγχάνω, obvius fio, adsum, intervenio. f. παραυξήσομαι. a. 2. παρέτυχον. a. 2. part. act. παραυχὼν, ὄντος, obvius quilibet. Th. τυγχάνω, sum.

Παράτυπος, perperam cusus & signatus; ut, παράτυπον νόμισμα, unde παρατυπόω, perperam formo, seu, figuro, vel obiter & in transitu formo; à quo verbale, παρατύπωσις, informatio, expressio, effigies; item, adv. παρατυπωτικῶς, rudibus initiisque expressè, crassiore minervâ: ex παρὰ & τύπος, unde τυπόω, τύπωσις, &c. Vide.

Παραυχὸν, oblatum, quum liceat. part. a. 2. act. præced verbi.

Παραυχόντα, acc. sing. m. g. a. 2. part. act. à παραυγχάνω, obvius fio, quod vide.

Παραυλάζω, repræsento, vel, imaginem repræsento: ex παρὰ & αὐλάζω, V. Item, παραυδίω, ῶ, alloquendo consolor, Od. o. ex παρὰ & αὐδάω, V. Sic etiam, παραυλίζομαι, juxta cubo, vel, excubo, Athen. l. 5. ex παρὰ & αὐλίζομαι, V.

Παραυλῶ, malè sonans ad tibiam: ex παρὰ, malè, & αὐλὸς, tibia.

Παραυξάνω, & παραύξω, obiter augeo, vel simpl. augeo; unde verbale, παραύξησις, incrementum, accretio, Dioſc. ex παρὰ & αὔξω, fut. αὐξήσω, idem quod Them. ἀέξω, V. Παραυτὰ, (quod & παρ' αὖτα) simulatque; item, statim, illicò; item, in præsens, in præsentia; sic etiam, παραυτόθεν, confestim; & quasi jam hinc, ex hac ipsa hora: ex παρὰ & αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ, unde ἀυτόθεν, &c. V.

Παραυτίκα, adv. confestim, in præsentiâ: ex παρὰ & αὐτίκα, statim.

Παραυχένιος, collo impositus atq; aptatus; ut, παραυχένιν φορέτρην, in Epigr. Unde, παραυχενίζω, exp. cervicem demitto, propendeo, collo devexo: ex παρὰ & αὐχὴν, ένος, ὁ, unde αὐχένιος, & αὐχενίζω, &c. V. Item, παραφαίνω, q. d. in transitu, & velut præteriens offendo, exp. & ex propinquo offendo, seu, monstro; item simpl. offendo; & in pass. παραφαίνομαι, in transitu appareo, &c. ex παρὰ & φαίνω, V. Sic etiam, παραφαίρεσις, ademptio, ablatio: ex παρὰ & ἀφαίρεσις, V. Παράφαμαι, (idem quod παράφημι;) dico aliquid suadendo; consilium do, &c. Unde particip. Παραφάμενος, infertо, ι, Poëticè metri gratiâ; pro quo etiam per Syn. dicitur παραφάμενος, & in infin. παρφάσθαι; suadens, vel, suadere, dehortari, &c. Od. ε. & δ. est pass. à παράφημι, ex παρὰ & φήμι, &c. V. Sic etiam, παραφάσκω, & Poëticè, παραφάσκω, idem quod παράφημι: ex παρὰ & φάσκω, idem quod, & pro φήμι, &c. Quæ V. Item, παραφάσω, desipio: ex παρὰ & insuſit. φάσω, pro φάω, dico, V. Item, παράφασις, admotâ manu tango, contrecto, Hippocr. ex παρὰ & ἅπτω, ἅπτομαι, tango, unde ἁφὴ, ἁφάω & ἀφάσσω, &c. V. Item, παράφερνα, bona apud jurisconsultos dicuntur, τὰ ἐξώπροικα, i. e. quæ sponsa præter constitutam dotem secum affert: ex παρὰ & φρὴν, ἡ, vide.

Παραφέρω, transfero, profero, prætereo. f. παρήσω, a. 2. παρήνεγκον, a. 2. imperat. act. παρένεγκε, a. 2. inf. παρενεγκεῖν: quod ex παρὰ & φέρω, fero.

Παράφημι, persuadeo, hortor. Th. φημὶ, seu φάω, dico.

Παραφθάνω, superer, prævertar, 3 sing. a 2. opt. act. per Paragogen, σι, pro παραφθαίη, à

Παραφθάνω, præcurro, prævenio, vinco. f. φθάσω. a. 2. ἔφθην, q. à φθῆμι Th. φθάνω, prævenio.

Παραφθέγομαι, q. d. sono, aut, vocem edo, contra, vel, præter rhythmum, non concinnè respondeo; nihil ad rem pertinentia loquor; unde παράφθεγμα, τὸ, sonus editus contra, seu, præter rhythmum; item, inconcinnum responsum & minimè consenta eum; Plat. Item, παραφθεγκτήρια, festa quædam nuptialia, Poll. ex παρὰ & φθέγομαι, V. Item, παραφθείρω, aliquantum corrumpo, leviter destruo, vel, idem quod φθείρω; unde παραφθορὰ, corruptio, labes: ex παρὰ & φθείρω, unde φθορὰ, &c. V. Παραφίημι, transmitto, vel, demitto: ex παρὰ & ἀφίημι, V. Item, παραφίμωσις, & ἀφιμωσις, penis virium, quum cutis ita curta est, ut glandem adducta contegere nequeat; item, παραφίμωσις, dicitur etiam, quum quæcunque alia, quæ naturales meatus occludunt, ità retrorsum deducta sunt, ut reduci nequeant; (pro iisdem dicitur & ἀφιμώσις) ex παρὰ, (vel, ἀφὶ, aut, ἀφὶ, ὀπὶ) & Th. φιμὸς, unde φιμόω & φίμωσις, &c. V.

Παραφορὰ, error mentis; sed interdum additur genit. διανοίας; apud Plut. & Dioſc. (est verbale, à παραφέρω, in medium affero, vel, produco; & interdum, cum alio, vel, obiter, &c. Item, depravo, detorqueo, in transversum fero, abripio, &c. V.) Unde etiam, παράφορος, insanus; cujus mens à ratione aberrat, (nam pass. παραφέρομαι, in medium afferor; signif. etiam, perperam agor, vel, moveor; transversus auferor, rapior, vel, abripior, &c.) Vel, animi impos, deli-

rans; unde παράφορον βλέπειν, est, efferatis oculis intueri, Luc. sed exp. & titubans; ut, παράφορ& γλῶσσα; & παράφορον βαδίζειν, titubanter incedere, apud eund. Luc. Unde etiam, παραφόρως, adv. errabundâ mente, insanè; non satis sanâ mente, titubanter; item, παραφορότης, ἡ, efferatio; immanitas; Plat. in Tim. & seq. παραφορέω, in medium affero; item, juxta affero; atque hinc, παραφορήσασθαι, exp. congerere, colligere; apud Plat. de Leg. &c. Omnia, à παραφέρω, V.

Παραφορέω, Ion. & Poët. pro περιφέρω, affero.

Παραφορτίζομαι, de onere aliquid subduco; Poll. sed exp. &, præter onus impono; oneri onus addo: ex παρὰ & φόρτ&, ὁ, unde φορτίζω, &c. V. Παράφορος, vide paulo supra in παραφορά.

Παράφραγμα, τὸ, sepimentum, munimento alicui additum, seu, circundatum; est verbale à παραφράσσω, vel -πτω, V.

Παραφράζω, interpretor; quod ex παρὰ, & φράζω, dico. f. σω. p. πέφρακα. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα.

Παραφράζω, præced. propriè est, q. d. loquor juxta; i. e. loquor juxta ea quæ alius dixit; & velut orationis ejus vestigiis incedendo, vel, insistendo; vel, eodem sermone utens aliquid latiùs & explicatiùs loquor; Plut. & Phil. &c. Et sic seq. παράφρασις, est interpretatio quâ aliquis sermone eodem utens, aliquid latius eloquitur; Fab. 10. 5. & παραφρασὴς, qui tali utitur Paraphrasi, &c. Vide.

Παράφρασις, εως, ἡ, PARAPHRASIS, circumlocutio. dat. παραφράσῃ, ab eod. ver. & Them.

Παραφραστὴς, οῦ, ὁ, PARAPHRASTES, interpres: &

Παραφραστικὸς, ὴ, όν, expositorius; à παραφράζω, quod V.

Παραφραστικῶς, paraphrasticè, more paraphrastico; ut facta est Chaldæa Bibliorum interpretatio, Targum dicta; & Nonni poema in 4. Evang. Buchanani, in Psalmos, &c. Est adv. à præced. παραφραστικὸς, &c. V.

Παραφράσσω, seu, παραφράττω, obsepio, obstruo; Herod. ex παρὰ & φράσσω, vel, φράττω, V.

Παραφρενέω, ῶ, demens sum, deficio. f. ήσω. p. παραπεφρένηκα. Ex παρὰ, contra, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens.

Παραφρόνησις, amentia, dementia, deliriums; est verbale, à præced. παραφρενέω, V. Unde etiam, παραφρένιμ&, amens, delirans; idem quod seq. παράφρων; à quo etiam est, παραφροσύνη, dementia, &c. V.

Παραφρενία, ας, ἡ, dementia: à

Παράφρων, ον&, ὁ, ἡ, amens, q. d. παρὰ τὴν φρένα, contra mentem.

Παραφρυατωρῶ, sive -ρέομαι, ignem è specula ostendo, præter jus & æquum, vel, contra quam promisi; Suid. ex παρὰ & φρυατωρέω, V.

Παραφυὰς, άδ&, ἡ, propago, stirps: num. plur. παραφυάδες· à παράφυμι. Them. φύω.

Παραφυλακὴ, observatio; item, cautio; verbale, à seq. παραφυλάσσω, vel -πτω, &c. V.

Παραφυλακτέον, cavendum: verbale, à

Παραφυλάττω, idem quod Th. φυλάσσω, custodio, observo. f. ξω. p. χα.

Παραφυτόω, adhæro, juxta fero; sed exp. & utrinq; fero: ex παρὰ & φυτόω, V. Item, παραφύω, q. d. adgenero, genero, seu, gigno juxta; item simpl. gigno, produco; in pass. παραφύομαι, adnascor; nascor juxta; item, nascor præter naturam, Aristot. Unde παραφυὰς, ἡ, quod adnascitur arbori; fobules adfruticans; Theophr. Item παράφυσις, agnatio; unde παραφύσης, agnata membra; item, q. d. nascentiæ præter naturam; item, παραφύ&, juxta consitus; Theophr. Omnia, ex παρὰ & φύω, unde φύσις, ἡ, & φυτὸν, τὸ, &c. V. Παραφανέω, exp. acclamo; unde verbale, παραφώνησις, acclamatio; sed παραφωνία, exp. vocis absurditas: ex παρὰ & φωνὴ, ἡ, V. Item, παραχαλάω, relaxo: ex παρὰ & χαλάω, V. παραχαλκεύω, cudo: ex παρὰ & χαλκεύω, V. Παράχαραγμα, adulterinus nummus, vel, signum adulterinum; item, παραχαράκτης, ου, ὁ, falsus monetarius; utrumque, à παραχαράττω, perperam signo; adulterino signo impresso cudo; & Metaph. adultero, falso: ex παρὰ & χαράσσω, vel, -ττω, &c. Vide.

Παραχειμάζω, hyberno. f. άσω. p. παρακεχείμακα. a. 1. παρεχείμασα. a. 1. inf. act. παρεχειμάσαι. Them. χεῖμα, ατ&, τὸ, hyems.

Παραχείμασία, ας, ἡ, hybernatio, hyematio: à παραχειμάζω, quod V.

Παραχέω, affundo; sed exp. & aquâ affusâ rigo; ex παρὰ & Th. χέω, V. Item, παραχορδίω, dissono à chordis; idem quod seq. παραχορδίζω, & utrumq; à παράχορδ&, aberrans à chorda, absono, Suid. ex παρὰ & χορδὴ, ἡ, V.

Παραχορδίεις, Att. pro παραχορδίσῃς, 2. sing. f. 1. act. à seq.

Παραχορδίζω, à chordâ aberro. Th. χορδὴ, ῆς, ἡ, chorda, fides.

Παράχορδ&, vide paulo ante; item, παραχορδίω, choreas agito; unde apud Eur. in Ione, παραχορδομῆσαι τέλεσδι, tripodi, apud quem choreæ agitantur: ex παρὰ & χορδίω, V. Sic etiam, παραχορηγέω, suppedito, subministro, præbeo; Athen. l. 4. ex παρὰ & χορηγέω, V. Item, παραχάσκω, abutor; item, negligo, aspernor, floccifacio: ex παρὰ & χάσκω, χάσκομαι, &c. Vide.

Παραχῆμα, adv. actutùm, ex tempore, illico. q. d. in ipsâ re: παρὰ & χῆμα, ατος, τὸ, res.

Παραχῆσθαι, abuti, contemnere, cum dat. gen. & accus. Them. χάω vel χάσκομαι, utor.

Παράχησις, abusio, abusus; verbale, à παραχάσκομαι, V. Item, παράχρ&, aut, παράχεσις, perversè tinctus aut colòratus, Luc. ex παρὰ & χρόα, ἡ, V. Παράχυσις, affusio; verbale, à παραχύω, affundo; quod ex παρὰ & χύω, idem quod Them. χέω, &c. Quæ V.

Παραχύτης, ου, ὁ, mediastinus, perfusor. Hic est servus in balneis, qui aquâ aut oleo lavantes perfundit: à χέω, fundo.

Παραχωρέω, f. ήσω, cedo, concedo. Th. χωρέω, eo.

Παραχώρημα, id quo quis alii cedit; item, παραχώρησις, ipsa cedendi actio; verbalia, à præced. παραχωρέω, V.

Παραψαλίζω, unde, παραψαλὶς-ὶδος, qui circumcidit perperam & dolosè, ut qui radit: ex παρὰ & ψαλίζω, V. Item, παραψάλλω, fidibus accino; item, leviter tango & pulso, &c. ex παρὰ & ψάλλω, V. Παραψαύω, tango, contrecto: ex παρὰ & ψάω, unde ψαύω, &c. V. Παραψήχω, derado, destringo, detergo; item, complano; leviter contrecto, &c. (Idem quod καταψήχω V. Ex παρὰ & ψήχω, à Th. ψάω, &c. Quæ V. Item, παράψοφ&, vide infra παρέπαιμι.

Παραψυχάδες, Poët. pro παραμυθεῖδες, consolari. Th. ψυχὴ, anima.

Παραψύχω, refricio, recreo, consolor; unde παραψυχὴ, refectio, recreamentum; solatium, vel, consolatio; Euryp. in Hec. ex παρὰ & ψύχω, refrigero, &c. V.

Παρβολάδδω, alternis; per comparationem, &c. Idem quod παραβλήδδω, vel, παραβολάδδω, &c. Quæ V.

ΠΑΡΔΑΚΟΣ, ους, ἡ, humidus, uvidus. q. ab ἄρδω, irrigo: aut potius à παρὰ & δδω.

Παρδαλέη, ῆ, & Dor. παρδαλέα, scil. δορὰ, pantherina pellis: a

Παρδάλε&, quod & παρδάλ&, pantherinus, quod à πάρδαλις, pardalis, seu panthera. Them. πάρδ&, pardus, fera.

Παρδαλιαγχὸς, aconitæ genus pantheras suffocans & strangulans; Aristot. Dioscor. Plin. &c. Ex πάρδαλις, εως, ἡ, & ἄγχω, unde ἄγχ&, &c. V.

Πάρδαλις, vide in πάρδ&.

Πάρδαλ&, ος, ὁ, avis cinerii coloris; Aristot. an. 9. 23. Item, παρδίαι κεφαλαὶ, pisces quidam è genere mugilum; quod sint pardorum in modum maculosi; Plut. Item, παρδίον, ου, τὸ, pardium fera; Aristot. l. 2. an. ubi Gaza legit ἱππάρδιον, omnia, à Th. πάρδ&, ὁ, V. Unde etiam παρδαλάδης, ες&, ὁ, ἡ, pantherinus; seu, ad pantherinam naturam accedens, pantheræ naturam imitans; Athen. l. 2. Item, παρδαλατὸς, referens colorem pardalis; pantheræ in modum varius & maculosus, &c.

ΠΑ'ΡΔΟΣ, ου, ὁ, PARDUS, fera Græcis est πάρδαλις, εως, ἡ, PARDALIS, mas; fœmina πάνθηρ, PANTHERA.

Παρέασι, adsunt, Ion. pro πάρεισι, 3. pl. præs. ind. πάρειμι, adsum. Them. εἰμὶ, sum.

Παρεδὼ, transmitto: ex παρὰ & ἐδὼ, vide.

Παρεβαλόμην, 1. pl. a. 2. ind. act. verbi παραβάλλω, confero, adjicio. Th. βάλλω, jacio. f. βαλῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον.

Παρέβασκεν,

Παρίβασκον, ες, imperf. verbi παρεκβάσκω, transgredior: ex παρὰ & βάσκω, Poet. pro βαίνω, eo.

Παρίβλω, transgressus sum, a. 2. ind. act. verbi παραβαίνω, transgredior, f. βήσομαι. Them. βαίνω, eo, a. 2. ἔβλω.

Παρεβάσαντο, 3. plur. a. 1. ind. m. verbi παραβιάζομαι, vi adigo: f. άσομαι, Ex παρὰ & βιάζω, vim adfero. Them. βία, vis.

Παρεγγεγραμμένος, παρέγγραπτος, & παρέγγραφος, ὁ, adscriptitius. Them. γράφω, scribo.

Παρεγγίζω, propiusculè accedo, aliquantulum appropinquo: ex παρὰ, & ἐγγίζω, vel à πάρεγγυς, &c. V.

Παρεγγράφω, falsò inscribo, vel adscribo, subdolè intersero interponoque; unde παρέγγραφος πολίτης, apud Athen. factitius civis & quolibet modo civitatem adeptus: Item non germanus: ex παρὰ & ἐγγράφω; quod vide: confer etiam præced.

Παρεγγυάω, ῶ, f. ήσω, per manus trado, adhortor, jubeo, nuntio; ab ἐγγυάω, in manus trado. Them. ἐγγύη, sponsio.

Παρεγγύη, ἡ, adhortatio, allegatio, insinuatio: ex παρὰ, & ἐγγύη, ἡ; vi. Item Παρεγγύησις, denuntiatio; Xen. verbale à Παρεγγυῶμαι, mando, jubeo; ut ἐκεῖνο παρεγγυῶμαί σοι τελευτῶν, illud ad extremum tibi præcipio; Plut. in Oth. quod est ab act. præced. παρεγγυάω; V.

Παρεγγύς, propiusculè; (nam παρὰ hic ἐλάττωσιν significat; ut in multis aliis) aliquando tamen habet plenam significationem, prope: ex παρὰ, & ἐγγύς, V.

Παρεγκάθημαι, assideo, inter alios sedeo: ex παρὰ, & ἐγκάθημαι, insideo, &c. vi. Item Παρέγκειμαι, interjectus, seu interpositus sum, interjaceo: ex παρὰ, & ἔγκειμαι, q. d. jaceo, seu positus sum in, &c. V. Παρεγκελεύομαι, hortor obiter; Plut. ex παρὰ, & ἐγκελεύω, hortor, & ἐγκέλευμα, idem, &c. V. Παρεγκεφάλις, ίδος, ἡ, cerebellum, pars cerebri durior & siccior, ex multis parvis corporibus coagmentata, subflava, spinalis medullæ principium; Aristot. an. 1. 16. ex παρὰ, & ἐγκέφαλος; V. Παρεγκλίνω, aliqua ex parte inclino aliquantum inclino & devergo; undè verbale παρέγκλισις, ἡ, deflexus & inclinatio in latus: ex παρὰ, & ἐγκλίνω, undè ἔγκλισις, &c. V. Παρεγκόπτω, incido, intercido, seu iter & cursum intercido, impedio, &c. ex παρὰ, & ἐγκόπτω; V. Παρεγκύκλημα; q. d. circulatio, figura dicendi; apud Schol. Aristoph. ex παρὰ, & ἐγκυκλέω, ῶ, circumvolvo, idem quod ἐγκυκλόω; V. Παρεγχρίω, præter id quod quis aggressus est & molitus aggredior; undè verbale, παρεγχείρησις; ipsa actio admoliendi quid, jam molimini aliorum: Item quod quis admolitus est molimini aliorum; Themist. ex παρὰ & ἐγχρίω, undè ἐγχείρησις, &c. V. Item Παρεγχέω, præter, aut obiter infundo; unde verbale, Παρέγχυμα, propria cujusque visceris substantia; sic dicta fuit Erasistrato, quòd putaret, viscerum molem ex sanguine è venis effuso, concrescere; Gal. ex παρὰ, & ἐγχύω; unde ἔγχυμα, τὸ, quod infunditur, &c. vide.

Παρεδίδου, ης, η, a. 1. ind. pass. & Παρίδιος, 3. pl. a. 2. act. verbi παρεκδίδωμι, trado, quod V.

Παρέδραμον, ες, ε, a. 2. act. à παρεκτρέχω, prætereo; q. v.

Παρεδρεύω, εις, ᾔ, assideo, assiduus sum in aliquâ re: ex παρὰ & ἕδρα, sedes. Th. ἕζομαι, sedeo, f. ἑδοῦμαι.

Πάρεδρος, ὁ, ἡ, assessor: vide in παρεδρεύω.

Πάρεδροι, à præced. πάρεδρος, peculiari signif. dicebantur assessores, qui dabantur ἄρχουσι, positea συγκλήτῳ dicti: Item Πάρεδρος, exp. consiliarius, auxiliarius & assecla: Item Πάρεδρον, virtutem dæmoniorum dici, qualis in Simone Magone fuit, ex Euseb. Annotat. Cæl. Rhod. unde etiam Παρεδρεία, assessio: Item dignitas eorum qui πάρεδροι dicebantur: Item Παρεδρεύομαι, ώμαι, assideo; utrumque à præced. πάρεδρος, & παρεδρεύω; V.

Παρέδωκα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi παραδίδωμι, trado: a. 2. παρέδων. Th. δίδωμι, do: f. δώσω.

Παρέζεσθαι, sedere, præs. inf. & Παρέζεο, assidè, Ion. pro παρίζε, præs. imperat. &

Παρέζετο, 3. sing. imperf. à seq.

Παρέζομαι, assideo: ex παρὰ & ἕζομαι, sedeo, f. ἑδοῦμαι.

Παρεζόμενος, præsent. part. ejusdem verbi.

Παρεθέμην, σο, το, & in 3. pl. παρέθεντο, a. 2. ind. m. verbi παραθήσω, appono: q. v.

Παρεθείς, έντος, labefactatus, a. 1. part. pass. à παρέθω, seu παρείθω, a. 1. pass. verbi παρίημι. Them. ἵημι, seu ἔω, mitto.

Παρεθεωρεῦντο, despiciebantur, 3. pl. imperf. à παραθεωρέομαι, ούμην, despicior; quod ex παρὰ & θεωρέω, specto. Them. θεωρός, spectator.

Παρίθω, vel a. 2. ind. act. à παραλίσθημι, appono; vel a. 1. pass. à παρίημι. Vide in παρεθείς.

Παρέθρικες, per Sync. pro παρεθέρικες, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi παραθερίζω, demeto, amputo: ex παρὰ & θέρος, εος, τὸ, æstas, messis.

Πάρῃ, ades, præs. imperat. Est & πάρῃ, 2. sing. ind. verbi πάρειμι. Them. εἰμί, sum: præs. imperat. ἴσθι, pro quo & εἶ invenitur.

ΠΑΡΕΙΑ, & Æol. παρίᾱ, ᾶς, ἡ, gena, maxilla: genit. plur. παρειῶν. Hinc παρειὸς, ᾶ, genis laxioribus præditus.

Παρείας, ᾱ, ὁ, dicitur serpens quidam παρὰ τὸ ἐπῆρθαι τὰς παρειάς; seu παρὰ τὸ πεφυσιωμένας τὰς μεγάλας παρειὰς ἔχειν; Dem. Aristoph. &c. à præced. Th. παρειά; V.

Παρείατο, assidebant, Ion. pro παρῆντο, 3. pl. pluſq. p. ex præt. παρεῖμαι. Them. ἕω, sedeo, induo: perf. pass. εἷμαι.

Παρέδω, ης, η, dimissus sum, aorist. 1. ind. pass. a παρίημι, quod vide in παρεθείς.

Παρέικα, dimisi, perf. act. verbi παρίημι. Th. ἵημι, seu ἔω, mitto.

Παρεικάζω, permitto, facultatem do; est Atticè, pro seq. παρείκω; V. Item Παρεικάζω, assimilo, comparo: ex παρὰ, & εἰκάζω; V. Item Παρείδω, inusit. contemno, negligo; unde a. 2. παρεῖδον, visu præteriit, neglexi: ex παρὰ & εἶδω; V.

Παρείκω, cedo, concedo: ab ἴκω, cedo.

Παρείμαι, perfect. passiv. unde part. παρειμένος· à παρίημι. Them. ἵημι, mitto.

Παρείλον, ες, ε, a. 2. act. &

Παρείλατο, 3. sing. a. 2. m. verbi παραιρέω, diruo, adimo. Them. αἱρέω, capio, f. ήσω, a. 2. εἷλον. p. ᾕρηκα.

Παρειλήφατε, 2. pl. perf. act. verbi παραλαμβάνω, idem quod λαμβάνω, accipio, f. λήψομαι, perf. Att. εἴληφα, a. 2. ἔλαβον.

Παρειληφὼς, ότος, part. perf. act. ejusd. verbi.

Παρειμένος, η, ον, remissus, dimissus, perf. part. pass. Hinc παρειμένως, acc. pl. f. g. ejusdem temporis, verbi παρίημι; quod vide.

Παρειμένως, remissè, languidè, contemtim; Hesych. est adv. à præced. παρειμένος. V.

Πάρειμι, adsum, πάρῃς, πάρεστι, πάρεσμεν, πάρεστε, πάρεισι, præt. inf. παρεῖναι, part. παρών, οῦσα, ὄν, præsens: imperf. παρῆν, ἤειν, f. παρέσομαι, ῃ, εται, & παρέσσομαι. Ex παρὰ & εἰμὶ, sum.

Πάρειμι, advenio, prodeo, progredior: in 2. & 3. sing. πάρῃς, πάρῃσι, a. 2. act. παρῆν, ῆς, ῆ, a. 2. part. παρὼν, οῦσα, ὄν, quod ex παρὰ & εἶμι, seu ἴημι, vado, eo.

Παρεῖναι, præsent. inf. à πάρειμι, adsum; q. v.

Παρφτεῖν, monere, interdum rei cum acc. ut αἴσιμα παρφπῶν, Il. ζ. Sic Lat. moneo te hanc rem: Item hortor, persuadeo, exp. & decipio, Il α. ex παρὰ, & εἰσεῖν; V.

Παρείπῃ, persuadeat, seducat, 3. sing. a. 2. vel 1. sub. act. à παρείπω moveo, seduco. Th. ἔπω, dico, q. v.

Παιρύω, (sive παρερύω) unde παρείρυσαν φραγμὸν, ex Herodoto, prætenderunt sepem: ex παρὰ, & εἴρύω, idem quod & pro Th. ἐρύω; V.

Παρεὶς, έντος, a. 2. part. act. verbi παρίημι, omitto; q. v.

Παρεισάγω, introduco, f. άξω, p. παρεισῆχα, perf. pass. παρεισήγμαι, ξαι, κται. Ex παρὰ, εἰς, & ἄγω, duco.

Παρεισαγωγὴ, ῆς, ἡ, introductio: à παρεισάγω, q. v.

Παρεῖσαι, 3. sing. perf. ind. pass. verbi παρίημι, q. v.

Παρείσακτον, peregrinum & insolitum, est neut. à malc. seq. παρείσακτος, V.

Παρείσακτος, ὁ, ἡ, ον, irreputius, clam se insinuans: à παρεισάγω, quod vide.

Παρεισβάλλω, latenter invado, clam aggredior: ex παρὰ, & εἰσβάλλω; vi. Item Παρεισδέχομαι, præter alios intrò recipio, seu admitto: ex παρὰ, & εἰσδέχομαι; V. Sic Παρεισδύω, & παρεισδύομαι, idem quod seq. παρεισδύω, irrepo, falso introsum do & me insinuando, &c. V. Unde etiam verbale, Παρείσδυσις, ingressus, introitus, &c.

Παρεισδύσις,

Παρεισδύω, subrepo, f. ύσω, a. 1. παρεισέδυσα. Ex παρὰ, εἰς vel ες, & δύω vel δύω, ſ. leo. f. δύσω.

Παρείσειμι, ſubeo, ſubingredior, irrepo: ex παρὰ, & εἴσειμι, V.

Παρεισενέγκαντες, conferentes, a. 1. part. à παρεισφέρω, q. v.

Παρεισέρχομαι, irrepo, prætereo, introeo: f. παρεισελεύσομαι, aor. 2. παρεισῆλθον, ες, ε. Ex παρὰ, εἰς, & ἔρχομαι, venio.

Παρείδω, 3. ſing. perf. imperat. paſſ. πάρεισον, ὅτω, verbi παρίημι, omitto; quod vide.

Πάρειμι, 3. ſing. à πάρειμι, advenio; quod ab εἶμι, eo: & 3. pl. à πάρειμι, adſum; quod ab eimi, ſum.

Παρεισηνκλείω, attexo, adnecto; ex παρὰ, & εἰσηνκλέω; V. Item Παρεισδύω, obiter, ſeu præter alios ingredior, vel ſimpl. ingredior & incedo: ex παρὰ, & εἴσοδος, unde εἰσόδιος, &c. V. Παρεισαμπω, intromitto, ſubmitto: ex παρὰ, & εἰσαμπω, vi. Παρεισαίπω, irrumpo, ingredior hoſtiliter: Item irrepo, obrepo, me inſinuo: ex παρὰ, & εἰσαίπω, v. Παρεισπορεύομαι, juxta vel clam ingredior: ex παρὰ, & εἰσπορεύομαι; vide.

Παρεισφέρω, confero: f. παρεισοίσω, a. 1. ind. act. παρεισήνεγκα, a. 1. part. act. παρεισενέγκας, ασα, αν, quod ex παρὰ, εἰς, & φέρω, fero: f. οἴσω.

Παρεισφθείρομαι, pernicioſè obrepo & fallo, per obreptionem inſinuor: ex παρὰ, & εἰσφθείρομαι; V.

Παρῆν, 3. ſing. imperf. act. verbi πάρειμι, exhibeo. Th. ἔχω, habeo: imperf. εἶχον, a. 2. ἔσχον, f. σχήσω, & σχήζω.

Παρὲκ, vel παρέξ, extrà, foris: à παρὰ & ἐκ vel ἐξ, regit gen. vel acc.

Παρεκάθητο, 3. pl. imperf. verbi παρεκάθημαι, aſſideo: ex παρὰ & κάθημαι, ſedeo. Th. ἧμαι, idem.

Παρεκάλεστε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi παρακαλέω, hortor, conſolor: f. -έσω, p. -κέκληκα. Th. καλέω, voco.

Παρεκάλεσ, contractè pro παρεκάλεσεν, imperf. verbi ejuſd.

Παρεκβαίνοσι, exorbitant, 3. pl. ind. præſ. à Παρεκβαίνω, digredior, tranſgredior, degenero: ex παρὰ, ἐκ vel ἐξ, & βαίνω, eo: f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην.

Παρέκβασις, εως, ἡ, digreſſio, tranſgreſſio, dat. pl. παρεκβάσεσι, à παρεκβαίνω, quod vide.

Παρεκβατικὸς, q. d. digreſſivus; ut Παρεκβατικὸς λόγος; quæ dicuntur per digreſſionem; unde adv. Παρεκβατικῶς, per digreſſionem; ab eod. præced. παρεκβαίνω; V.

Παρεκδρομεῖν, in latus excurrere; Plut. ex παρὰ, & ἐκδρομὴ, ab ἐκτρέχω, &c. V. Item Παρεκδύω, exp. excutio: Item elabor: ex παρὰ, & ἐκδύω, vel ἐκδύω, &c. V.

Παρεκελεύετο, admonebat, 3. ſing. imperf. m. Ex παρὰ & κελεύω, jubeo. Th. κέλω, idem.

Παρεκκλίνω, aliquantum declino, paullum declino: Item tranſitivè, declinare facio, deflecto: ex παρὰ, & ἐκκλίνω, vi. Item Παρεκλέγω, furtim exigo, perperam exigo; apud Dem. ex παρὰ, & ἐκλέγω, vi. Item Παρεκλείπω, deficio: ex παρὰ, & ἐκλείπω; V.

Παρεκλήθω, ης, ἡ, a. 1. ind. paſſiv. verbi, παρακαλέω, rogo, hortor, conſolor. Them. χαλέω, voco: f. έσω, p. κέκλημαι, perf. paſſ. κέκλημαι, a. 1. paſſ. ἐκλήθην.

Παρεκνέομαι, prætervehor, prætereo, tranſmittor; ex παρὰ, & inuſit. ἐκνέομαι, ab ἐκ & νέομαι, idem quod act. νέω, eo, redeo, &c. V.

Παρεκπίπω, clam elabor, furtim excido, & me ſubduco: ex παρὰ, & ἐκπίπω; vi. Item Παρεκφεύγω, effugio: ex παρὰ, & ἐκφεύγω, vi. Παρεκπυρσδύω, interim igneſcere: ex παρὰ, & ἐκπυρσός, undè ἐκπυρσόω, ἐκπυρσόομαι, &c. vide.

Παρεκρίθης 3. pl. a. 1. ind. paſſ. verbi παρακρίνω, diſcerno.

Παρεκρούσατο, 3. ſing. a. 1. m. verbi παρακρούω, decipio. Th. κρούω, pulſo.

Παρέκτασις, τὸ, immodica extenſio, vel longitudo immodica: Item Παρέκτασις, nomen figuræ Gramm. quâ vox aliqua, unâ ſyllabâ inſertâ, extenditur & longior fit; ut cùm ἀδελφὸς dicitur pro ἀδελφὲς, & ἐπιτυμὸς, pro ἐτυμὸς, &c. verbalia, à Παρεκτείνω, vi. Item Παρεκτάσεις, idem quod παρεκτείνω, extendo & produco; vel ad comparationem alicujus extendo & produco; undè Παρεκτάσεσι τοῖς ἀϊδίοις διάζημα; ſpatium quod comparatione ſuâ æternis reſpondeat; Greg. Naz. ſed in paſſ. παρεκτείνομαι, exp. etiam ſimul extendor & creſco, vel alterius magnitudinem aſſequor: ex παρὰ, & ἐκτείνω, vel ἐκτανύω, &c. quæ vi. Item Παρεκτελέω, perficio, abſolvo, ad exitum perduco; ex παρὰ, & ἐκτελέω; vide.

Παρεκτικὸς, ἡ, ὸν, ſuppeditans, adj. verbale, à παρέχω, præbeo; quod ex παρὰ & ἔχω, habeo.

Παρέκτοπος, devius: à παρὲκ & τόπος, locus.

Παρεκτὸς, extrà, excepto, extrinſecus, cum genit. Ex παρὰ & ἐκτὸς, extrà. Th. ἐκ vel ἐξ.

Παρεκτρέπω, averto, abduco, diverto, ſeduco, defero à, in paſſ. Παρεκτρέπομαι, deflector, detorqueor; ex παρὰ, & ἐκτρέπω, vi. Item Παρεκτείνω, attritu elido; Ariſtot. ex παρὰ & ἐκτείνω; vide.

Παρέκυλα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi παρακυλίω, incurvo me. Th. κυλίω, pronus ſum, inclino me: f. ίσω, p. κέκυφα.

Παρεκφαίνομαι, leviter elucco, & appareo; ex παρὰ, & ἐκφαίνω, in lucem edo, &c. vi. Unde paſſ. ἐκφαίνομαι, in lucem edor, emergo: Item appareo, conſpicuus ſum, &c. Item Παρεκφέρομαι, efferor, vel concitor; vel aliàs afficior: ex παρὰ, & ἐκφέρω; V.

Παρέλαβον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi παραλαμβάνω, aſſumo. Th. λαμβάνω, capio: f. λήψομαι, p. Att. εἴληφα.

Παρελαύνω, aveho, prætervehor. Th. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω, p. ἐλήλακα.

Παρελέξατο, concubuit, 3. ſing. a. 1. m. Ex παρὰ & λέγομαι, cubo, f. λέξομαι.

Παρελεύσεται, præteribis, Ion. reſolut. pro παρελεύσῃ, 2. ſing. f. 1. m. verbi παρέρχομαι. Them. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον, p. m. ἦλυθα, & Att. ἐλήλυθα.

Παρελήλυθέναι, inf. præt. m. Att. & Παρελήλυθώς, ότος, & in n. g. παρελήλυθος, perf. par. m. Att. Hinc παρελήλυθώτα, acc. ſing. m. g. ejuſd. temporis; verbi παρέρχομαι, prætereo: vide in παρελεύσεται.

Παρελθεῖν, a. 2. inf. act. &

Παρελθέτω, aor. 2. imperativ. ejuſdem verbi.

Παρελθόντας, accuſ. pl. m. g. a. 2. part. act. παρελθόσαν, accuſ. ſing. f. g. ejuſd. temp. a

Παρελθών, όντος, part. a. 2. à παρέρχομαι, tranſeo. Th. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλυθον & ἦλθον.

Παρέλθωσι, 3. pl. a. 2. ſub. act. ab eodem verbo.

Παρέλκοντα, acc. ſing. part. præſ. à παρέλκω, attraho. Them. ἕλκω, traho: f. ξω.

Παρελκόντως, ſupervacaneè, exp. etiam, protrahendo tempus, eſt adv. à παρέλκω, protraho, &c. V.

Παρέλκυσις, εως, ἡ, protractio: &

Παρελκυστὴς, οῦ, ὁ, procraſtinator: & in f. g. παρελκύστρια: à

Παρελκύω, remoror. Th. ἕλκω, traho.

Παρέλκω, protraho: & freq. pro abundare, ſupervacaneum eſſe. Th. ἕλκω, f. ξω, traho.

Παρέλλειψις, prætermiſſio, peculiariter, unius ex geminatis conſonantibus prætermiſſio; ut κάλιον, pro κάλλιον, quæ figura Dorienſium propria eſt; Tzyph. in append. ex παρὰ, & ἔλλειψις, V.

Παρελογίζω, 2 ſing. a. 1. m. verbi παραλογίζομαι, q. v.

Παρεμβαίνω, progredior, ingredior; ex παρὰ, & ἐμβαίνω, V.

Παρεμβάλλω, immitto, clam immiſceo; ordine colloco; caſtra loco. Hinc παρεμβάλλομεν, 1. pl. præſ. ſub. act. perf. παρεμβέβληκα, a. 2. παρέβαλον, p. m. παρεμβέβολα. Ex παρὰ, ἐν, & βάλλω, jacio: p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον.

Παρεμβεβληκέναι, accuſ. ſing. f. gen. perf. part. act. παρεμβέβληκα, immitto; quod vide.

Παρεμβολὴ, ῆς, ἡ, interjectio, caſtra; Item exercitus: à παρεμβάλλω; quod vide.

Παρεμβολικὸς, caſtrenſis; Plut. à præced. παρεμβολὴ, vi. Undè etiam Παρεμβολία, τὰ, intercalatio reticulorum, vocabulum venaticum; ex Poll.

Παρεμβύω, q. d. interoburo: Item interfarcio, & per media ſpatia inculco: ex παρὰ, & ἐμβύω; vi. Item Παρεμπάσσω, præter alia inſpergo; Dioſc. ex παρὰ, & ἐμπάσσω, ſeu ἐμπάττω, inſpergo, ex ἐν, & πάσσω, &c. V. Παρεμπίπτω, intervenio, interlabor: Item interrepo: unde verbale, Παρέμπτωσις, q. d. intercidentia, vel intervenientia, interventio; Plut. ſed habent & Grammat. ſuam παρέμπτωσιν, quando ſcil. per ἐπένθεσιν, non ſyllaba, ſed litera accedit; ut πτόλις, pro πόλις, &c. ex παρὰ, & ἐμπίπτω, f. ἐμπεσῶ, &c. V. Παρεμπλάσσω, vel παρεμπλάττω, obſtruo meatus, intego, intauro, vel reſtituo cutem,

cutem, &c. Unde Παρεμπλαστικὸς, obstruendi vim habens; Diosc. 1. 150. ab ἐμπλάσσω, vel πῶ, &c. V. Παρεμπλέκω, interplico, implico; unde verbale, Παρεμπλοκὴ, interplicatio; seu interjectus; ut aëris inter duo corpora; apud Themist. ab ἐμπλέκω, unde ἐμπλοκὴ, &c. V. Παρεμποδίζω, pedes implico, impedimento & obstaculo sum, ab ἐμποδίζω; V. Παρεμπολῶ, insuper, & præter alia emo, seu compiro, scil. ad revendendum, ab ἐμπολέω; V. Παρεμπορεύομαι, obiter & quasi aliud agens negotior, præter merces importo; expon. etiam, obiter tracto; unde verbale, Παρεμπόρημα, τὸ, lucrum obiter ex mercatura factum; expon. etiam, id quod accessionis vice tractatur; quasi negotiationis destinatæ πάρεργον, apud Luc. ab ἐμπορεύομαι, V. Παρέμπασις, vide paulò supra παρεμπίπτω.

Παρεμφαίνω, præterea, vel simul ostendo, aut significo: Item in pass. Παρεμφαίνεσθαι dicitur, ἡ ὕλη, ἢ ἰδέα, ἢ μορφὴ, i. e. συμφαίνεσθαι, apud Aristot. hoc est, consignificari: Item declaro, explano; Item refero, similis sum; unde etiam verbalia, Παρέμφασις, declaratio, explanatio, representatio, & παρεμφατικὸς, explanativus, significativus, representativus, &c. ab ἐμφαίνω, unde ἔμφασις, & ἐμφατικὸς, &c. V. Παρεμφερὴς, similis sum, refero; unde παρεμφερὴς, similis, ab ἐμφέρομαι, unde ἐμφερὴς, &c. V. Παρεμφύομαι, juxta seu præter innascor, ab ἐμφύομαι; vi. Item Παρεκδείκνυμι, ostentabundè in medium prodeo; ab ἐκδείκνυμι, ἐκδείκνυμαι, comp. ut reliqua præced. cum præp. παρὲκ, &c. V.

Παρενέδυν, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi παρεμδάλλω, q. v.

Παρένεικε, a. 2. imperat. &

Παρενεῖκαι, a. 2. inf. à παρεκφέρω, transfero. Them. φέρω, f. οἰσω, aor. 2. ἤνεγκον.

Παρενείδω, intueor, inspicio, video in, &c. unde παρενιδὼν, apud Aristoph. in Lysist. ex παρὲκ, & ἐνείδω, quod vi. Item Παρενείρω, infibulo: Item trajicio & penetro, intromitto: Item insero, interfero, interjicio, &c. Plut. & Athen. ex παρὲκ & ἐνείρω, V.

Παρενθεῖν, Dor. pro παρελθεῖν, a. 2. inf. & παρένθης, Dor. pro παρέλθης, præterea, a. 2. sub. act. à παρέρχομαι.

Παρένθεσις, εως, ἡ, insertio, PARENTHESIS: à παρεντίθημι.

Παρένθεσις, præced. propriè, est interpositio, interjectio; unde nomen est figuræ Grammat. quum in medio, vocalis aliqua inseritur, syllabam tamen non efficiens, ut quum νσ dicitur, pro νόσ: sic πείσντες, pro πίσντες, Ionicè; (si autem consonans inseratur, παρέμπασις dicitur; vide supra παρεμπίπτω) Tryf. in append. Item figura oratoria, de qua Julian. Rufin. & Rutil. Lup. &c. Item Παρένθετον, interpositus, seu obiter insertus, & introductus; Itidem verbale, ab eod. verbo παρεντίθημι, V.

Παρενθήκη, ης, ἡ, interjectio; additamentum: à παρεντίθημι, interfero: ex παρὲκ, ἐν, & τίθημι, pono.

Παρενιαυτοφόρος, alternis annis fructum ferens; Theophr. caus. pl. 1. 24. ex παρὲκ, & ἐνιαυτοφόρος, &c. V.

Παρεννέπω, dico admonendo; unde παρέννεπε, apud Apoll. Rhod. i. e. dixit admonendo: ex παρὲκ, & ἐννέπω; Poët. metri causa, pro ἐνέπω, V.

Παρενοχλέω, obturbo; cum dat. f. ήσω, p. παρενώχληκα. Ex παρὲκ, ἐν, & ὀχλέω, turbo. Th. ὄχλος, turba.

Παρενοχλοῦμαι, obturbor, molestia mihi exhibetur: Item controversiam patior; unde verbale Παρενόχλησις, ἡ, interturbatio: ex παρὲκ & ἐνοχλέω, vi. Item Παρενσαλεύω, concutio, expon. & tripudio; apud Aristoph. ex παρὲκ, & inusit. ἐνσαλεύω, quod ex ἐν, & σαλεύω; V. Παρεντάσσω, vel πῶ, idem quod ἐντάσσω, sed exponi etiam potest, clam aut obiter interjicio; unde verbale, παρέπλαξις, interpositio: ex παρὲκ & ἐντάσσω, vel -πῶ, unde ἔντασις, &c. V. Sic etiam Παρενδύνω, juxta extendo; Plut. ex παρὲκ, & δύνω, V.

Παρενίημι, interfero: ex παρὲκ, ἐν, & τίθημι.

Παρεντρώγω, in os ingero, devoro, deglutio; apud Athen. ex παρὲκ, & ἐσθίω, V.

Παρὲξ, vel παρὲκ, extrà, foris; præter: ex παρὲκ, & ἔξ vel ἐκ.

Παρεξάγω, (& ἀντιπαρεξάγω) duco exercitum in hostes, infesto exercitu, eo in hostes; Dem. ex παρὲκ & ἐξάγω, vi. Item παρεξαμείδω, prætereo, prætervehor, ex παρὲκ, & ἀμείδω, unde ἐξαμείδω, &c. V. Παρεξαυλέω, q. d. extibio, &c. (idem quod ἐξαυλέω) unde παρεξηυλημένος, extritam fistulæ linguam habens, extritus; Aristoph. in Acharn. ex παρὲκ, & ἐξαυλέω; vide.

Παρέξειμι, prætereo, præcurro; ex παρὲκ, & ἔξειμι. V.

Παρέξειν, f. 1. inf. act. à παρέχω, præbeo: f. ξω Ex παρὲκ & ἔχω.

Παρεξειπεῖν, præter propositum & rei veritatem dicere, seu loqui; Od. ρ. ex παρὲκ, & ἐξειπεῖν; vi. Item Παρεξειρεσία, q. d. pars navis quæ est extra remigationem; i. e. in qua non remigatur; quasi παρὲκ vel παρὲξ τ' εἰρεσίας; Thuc. ex παρὲκ, ἐκ vel ἔξ, & εἰρεσία, vi. Sic etiam παρεξελαύνω; ultra progredior; ab ἐξελαύνω, ; V. Παρεξέρχομαι, prætergredior, prætereo: Item egredior; Item Od. ε. παρεξελθεῖν δίκην νόον, expon. transgredi; ab ἐξέρχομαι; vi. παρεξετάζω, comparo; unde ἀντιπαρεξετάζω, vicissim, contrà, vel ex adverso comparo, vel disquiro:) ab ἐξετάζω, vi. Παρεξοδεύσω, obiter invenio, ab ἐξοδεύσω; vi. Item Παρεξηγέομαι, finistrè & perperam interpretor; unde παρεξήγησις, obliqua & prava interpretatio, ab ἐξηγέομαι, unde ἐξήγησις, comp. ut præcedent. cum præpos. παρὲκ, &c. vide.

Παρεξηλάκει, Ion. pro παρεξηλάκει, & Att. παρεξελήλακει, 3. sing. pluſq. p. act. verbi παρεξελαύνω, prætereo. Th. ἐλαύνω.

Παρεξῆσι, 3. sing. perf. m. Ion. verbi παρέξειμι, prætereo. Th. εἰμὶ, eo.

Παρεξῆκε, supersedit, 3. sing. perf. vel a. 1. verbi παρεξίημι, quod ex παρὲκ, ἐξ, & ἵημι, mitto.

Παρεξῆς, ordine, seu serie perpetuâ, interdum & gradatim; ex παρὲκ, & ἑξῆς, idem, &c. V.

Παρεξιέναι, præterire, præs. inf. Ex ἴημι, pro εἶμι, eo.

Παρεξίημι, prætermitto, seu dimitto, præterire sino; ut, παρεξῆκε ἡμέρας πέντε, apud Herodot. ex παρὲκ, & ἐξίημι, emitto: Item eximo, aut depono; sæpe apud Hom. ut αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔσαν ἔντο, postquam cupiditatem potûs & cibi, seu bibendi & comedendi exemerunt, seu deposuerunt, &c. quod ab ἐκ, vel ἐξ, & ἕω, & ἵέω, vel ἵημι, mitto, &c. vi. Item παρεξίσημι, de statu suo dimoveo seu removeo; Plut. Symp. 4. sed expon. etiam, degenerare facio, immuto, corrumpo; ex παρὲκ, & ἐξίσημι, V.

Παρέξομεν, dabimus, 1. pl. f. 1. act. verbi παρέχω.

Παρεξοδεύω, obiter & per errorem expello; quasi aliud agens extrudo; Aristot. ex παρὲκ, & ἐξοδεύω, &c. vide.

Παρεοικὸς, aliqua ex parte, seu aliquantulum similis sum: Item videor: Item Παρεοικὸς, impersonaliter sumptum aliqua ex parte consentaneum & conveniens est, unde παρεοικὼς, aliqua ex parte similis, vel aliqua ex parte consentaneus, seu conveniens: ex παρὲκ, & ἔοικα, ἔοικε, & ἐοικὼς, &c. quæ vide.

Παρεόντα, Dor. pro παρεοῦσα, Ion. pro παροῦσα, præsens: quod ex παρὲκ & εἰμὶ, sum.

Παρεόντα, acc. sing. part. præs. à παρεὼν, όντος, Ion. pro παρὼν, verbi πάρειμι, adsum Th. εἰμὶ, sum.

Παρεσσὸν, præsentibus, dativ. pl. part. præs. pro παροῦσι, Ion. à παρεὼν. Vide παρεόντα.

Παρέπαιγμα, & παρέπαιγμα, dicuntur esse verba Rhetoricorum apud Plat. in Phædro, videntur sonare, e. d. laudatio, & vituperatio, quæ quasi obiter fit in declamando: ex παρὲκ, ἐπαίγω, & παίζω, &c. quæ V.

Παρέπεισεν, persuasit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi παρεπείθω, idem quod πείθω, persuadeo: f. σω, p. κα, aor. 2. ἔπιθον.

Παρεπιγραφὴ, descriptio; pars est comœdiæ; vel potiùs, actio quædam fabulæ serviens; vel figuræ nomen est, apud Schol. Aristoph. in Nub. ex παρὲκ, & ἐπιγραφὴ; vi. Item Παρεπιδείκνυμι, vel -μαι, ostentabundè profero; vel ostentabundè in medium prodeo; plausum à circumfusa turba capto, specimen mei præbeo, vel ostendo, &c. ex παρὲκ, & ἐπιδείκνυμι, V.

Παρεπιδημέω, ῶ, peregrè advenio, hospes & advena sum; Plut. in Symp. unde παρεπιδημία, peregrinatio; Plut. utrumque à seq. παρεπίδημος, qui peregrè advenit, peregrinus, &c. vide.

Παρεπίδημος, ὁ, ὁ, advena, hospes: ex παρὲκ, & ἐπίδημος, ος, ὁ, versans in populo;

lo; quod ex δῆ & δῆμος, populus.

Παρεπίκρανα, a. 1. ind. act. verbi παρακπικραίνω, exacerbo: f. ἀμῶ. Ex παρὲκ & πικραίνω, idem quod πικρόω, exacerbo; amarum reddo. Them. πικρὸς, amarus.

Παρεππνείω, à latere adspiro, seu leviter adspiro, ex παρὲκ, & ὀπτνείω: vi. Item Παρεπισκοπῶ, seorsim pensito, seu considero, vel obiter considero; ex παρὲκ & ὀπισκοπέω, vi. Sic etiam Παρεπιστρέφω, paulùm convertor, leniter flecto, & παρεπιστρέφομαι, identidem convertor & respecto; unde verbale, παρεπιστροφὴ, conversio in latus; ut qui crebro limis respicit oculis; Plut. & in plur. παρεπιστροφαὶ, versiones, quæ vicissim fiunt ab uno ad alterum: ex παρὲκ, & ὀπιστρέφω, unde ὀπιστροφὴ, ἡ, &c. V. Item παρεπιψαύω, leviter attingo, stringo: ex παρὲκ, & ὀπιψαύω; V.

Παρέπαλξαν, Dor. pro παρέπαλξαν, in errorem impulerunt, 3. pl. a. 1. act. verbi παρεκπλήπω, f. ξω. Vi. πλήπω, percutio.

Παρέπομαι, pro ἕπομαι, de re quæ aliam sequitur, & velut comes ei adjuncta est, i. e. consequor, comitor, assequor, accido; est depon. cum Dat. ut Aphrod. in Probl. l. 1. τοῖς ἐρρῶσι παρέπεται πολλάκις τὸ φίλους ἁμαρτάνειν; ex παρὲκ & ἕπομαι, f. ἑψομαι, &c.

Παρέπλω, ης, ἡ, a. 2. act. verbi παρέπλην, prætervolo: ex παρὲκ & ἵπλαμαι, volo: f. πλήσομαι, a. 2. m. ἐπλέμην.

Πάρεργον, ε, τὸ, accessio, appendix; perfunctorie factum: ex παρὲκ & ἔργον, ε, τὸ, opus.

Πάρεργος, qui est præter susceptum opus; sive ad susceptum opus accedens; ut apud Plat in Tim. ὁ λόγος πάρεργος ὤν; oratio, q. d. extra propositum, & tantum obiter spectans ad id quod præcipue intenditur; Sic πάρεργον ἀνάλωμα; impendia quæ præter destinatam impensam fiunt, &c. Unde etiam adv. παρέργως, obiter, perfunctorie, non accuratè; ex iisd. cum præced. πάρεργον, τὸ, vi. quod proprie est operis appendix; seu operis accessio: quod scil. alicui rei præter propositum additur; ut si pictor Junonem pingens, arbusculas & aviculas, aut aliquid hujusmodi, ornandæ tabellæ gratiâ, addiderit: Item πάρεργον, expon. id quod affertur in oratione, alterius rei causa, quàm quæ præcipuè intenditur; quoniam verò πάρεργα, operis minore curâ fiunt, quam ipsum opus, fit ut πάρεργον, etiam ponatur, pro eo quod negligenter fit & oscitanter: Item hinc dicitur ὁδὸς πάρεργος, in viæ transcursu, i. e. obiter; Luc. Sic Cic. ad Attic. nam ὁδὲ πάρεργος, (i. e. obiter:) ego te hoc scire, &c. Sic τὰ πάρεργα, quæ non pertinent ad susceptam institutionem; i. e. res supervacaneæ; Sic Plat. in Epist. ἵνα μὴ πάρεργα ὡς ἔργα μοι ξυμβαίη λεγόμενα, ne, quæ accessoria sunt præcipuis anteferantur; seu ne operum diverticula tanquam ipsa opera dici à me contingat: Sic etiam πάρεργα τῆς παιδαγώγου ἦσθ, præludia quædam & diverticula erant ad graviora certamina; Plut. in Rom. hinc etiam dicitur, ἐν παρέργῳ χώρᾳ, seu ἐν παρέργῳ μέρει, pro oscitanter, remissè, & quasi obiter; & ἐν παρέργῳ τῆς ἀμύνης; i. e. ἐν παρέδρᾳ, obiter; Plut. in Numa, & ἐν παρέργου τίθεσθαι, neglectui habere: Item πάρεργον, per se & adverbialiter dicitur, i. e. παρέργως, perfunctoriè, obiter; non plena operâ: ut Pausan. in Corinth. τὰ Ὁμέρῳ μὴ πάρεργον ἐξελέξατο, i. e. non oscitanter & negligenter legit, &c.

Παρμιλωδίω, perperam & male interpretor; unde παρεμμιλωδία, mala, seu perversa interpretatio: ex παρὲκ, & ἐρμιλωδίω, unde ἐρμιλωδία, &c. vi. Item παρερπύζω, & παρέρπω, obrepo, clam irrepo: ex παρὲκ, & ἕρπω, unde ἐρπύζω, &c. V.

Παρέρπην, dolosè subire. Them. ἕρπω, serpo.

Παρρέρυθκα, ας, ε, perf. ind. act. à Παρρέω, præterfluo, quod vide: ex παρὲκ & ῥέω, fluo: f. ῥύσω, p. ἐῤῥύηκα.

Παρερύω, seu παρρύω, unde παρείρυσις φραγμὸν ex Herodoto, prætenderunt sepem; ex παρὰ, & ἐρύω, vel εἰρύω, &c. V.

Παρέρχομαι, prætereo, prodeo; progredior, f. παριλθύσομαι, a. 2. παρῆλθον, a. 2. imperat. πάρελθε, a. 2. sub. παρέλθω, ῃς, ῃ, & in 3. pl. παρέλθωσι, a. 2. inf. act. παρελθεῖν, a. 2. part. παρελθὼν, ὀντος, adveniens: præt. m. Att. παρελήλυθα. Hinc παρεληλυθὼς χρόνος, tempus præterlapsum.

Πάρες, remitte, dimitte, permitte: a. 2. imperativ. à παρίημι. Them. ἵημι, mitto.

Παρεσημῳωσάμεθα, 1. pl. a. 1. m. verbi παρασημειόομαι, annoto: ex παρὰ & σημῳόω, noto, f. ώσω. Th. σῆμα, ατος, τὸ, signum, nota.

Παρεσθίω, adedo, adrodo; unde παρεσθίεται, (i. e. παραδιεβρόσκει;) apud Aristoph. ex παρὰ, & ἐσθίω; V.

Πάρεσις, εως, ἡ, remissio: à παρίημι, prætermitto: ex παρὰ & ἵημι, seu ἕω, mitto.

Παρεσπάπα, 3. sing. imperf. act. verbi παραπωπάω. Th. σπωπάω, sileo.

Παρεσκῠάδατο, Ion. pro παρεσκῠασμένοι ἦσι, 3. pl. pluſq. p. passiv. &

Παρεσκῠάζοντο, 3. pl. imperf. pass. à παρασκῠάζω, præparo, f. άσω, a. 1. παρεσκῠάσα, ας, ε. Ex παρὲκ & σκεύη, ε, τὸ, vas.

Παρεσκῠάσθω, ης, ἡ, a. 1. ind. passiv. ab eod. verbo & Th.

Παρέσπερ, 3. sing. perf. pass. à παρεκσπείρω, semino juxta. Th. σπείρω, sero, semino, f. σῶ, a. 1. ἔσπειρα, p. ἔσπαρκα, p. m. ἔσπαρα.

Παρέση, aderis, Poët. pro παρέσῃ, 2. sing. f. 1. Sic παρέσεται, pro παρέσται, verbi πάρειμι. Ex παρὲκ & εἰμὶ, sum, f. ἔσομαι, ῃ, εται, & per Sync. ἔσται.

Παρέσῃ, aderit, 3. sing. f. ejusd. verbi. V. præced.

Παρεσσάμην, adesse, adstare, Ion. pro παρεσάναι, præs. inf. act. à παρέστημι, pro παρίστημι. Ex παρὲκ & ἵστημι, seu ἵσταμι, f. στήσω, a. 2. ἔστην.

Παρέσταν, adstiterunt, Poët. Syncop. pro παρέστησαν, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi παρίστημι, adsto. Th. ἵστημι, sto.

Παρίστημι, ης, ἡ, a. 2. ind. act. verbi παρίστημι, sisto; q. v.

Παρεστήκατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ejusdem.

Πάρεστιν, adest; & cum infin. licet, 3. sing. à πάρειμι, adsum, Them. εἰμὶ, sum.

Παρέστως, qui ad focum stat vel sit; (idem quod ἑφέστως, vi.) apud Euryp. sæpe; ex παρὲκ, & ἑστία, ἡ; vi. Sic dicitur κύων παρέστως, i. e. ἑφέστως, frater domesticus.

Παρεστὼς, ὼτος, adstans, qui præstò est, part. perf. act. contractè pro πεπαρεστηκὼς, ότος, verbi παρίστημι, q. v.

Παρεστῶτες, adstantes ejusd. nom. pl.

Παρέχε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi παρέχω, obtineo.

Παρέχεθεν, appositi, 3. sing. imperf. act. à παρεχέθω, idem quod παρέχω, præbeo. Th. ἔχω, habeo: imperf. εἶχον.

Παρετάϝυτο, 3. pl. a. 1. m. verbi παρατάνω, aciem instruo, Them. τάσω, ordino.

Παρέτεινα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi παρεκτείνω, produco: f. ενῶ, p. παρατέτακα. Th. τείνω, tendo.

Πάρειος, ε, ὁ, remissus, laxatus: Item παρεσὸς, i. e. nervorum resolutioni, seu relaxationi obnoxius; est verbale, à πυρίημι, in pass. παρίεμαι, &c. vi. Unde etiam παρετέον, dimittendum, tacendum, præterire oportet, & παρετέος, relinquendus, transmittendus; Bud. in Epist. poster. verbalia gerundiva ab eod.

Παρέτραπε, deflexit, 3. sing. a. 2. ind. act. à παρεκτρέπω, diverto: f. ψω, p. φα, a. 2. ἔτραπον, p. m. τέτροπα. Them. τρέπω, verto.

Παρέτρεσαν, trepidarunt, 3. pl. a. 1. Poët. gem. ασι, verbi παρεκτρέω. Th. τρέω, tremo, f. τρέσω.

Παρετυμολογεῖν τὸ ὄνομα, seu τὰ ὀνόματα, ad nominis etymon, seu nominum etymologiam alludere, l. 2. & 7. apud Athen. ex παρὲκ & ἐτυμολογέω, V.

Παρθυδιάζομαι, serenitate fruor, &c. ex παρὲκ & θυδιάζομαι, idem, id vi. Item παρθυδκιμέω, ῶ, famâ & celebritate præsto alicui, & in pass. παρθυδκιμέομαι, celebritate, seu gloriâ vincor ab alio; ex παρὲκ & θυδοκιμέω; V. Παρθυμερῶ, supero successu & rebus secundis; vinco alium gratiâ & authoritate, & παρθυμερῆθαι dicitur, qui ita vincitur, ab θυμερέω; vi. Παρθυθύνω, à recto cursu, seu rectâ viâ avertere, vel depellere, ab θυθύνω, vi. Item παρθυθὺς, idem quod θυθὺς, adv. statim, protinus, &c. V. παρθυμαρέω, negligo, facilè transmitto, contemno, ab θυμαρὴς, vi. παρθυνάζω, juxta me sopio, & in pass. παρθυνάζομαι, juxta feu à latere, alicui cubo; Od. ab θυνάζω V. Παρθύρεσις, & παρθύρημα, commentum, inventum, adinventio, seu cavillatio excogitata qua pactum aliquod eluditur; verbalia à παρθυρίσκω, obiter invenio, adinvenio, comminiscor, &c. ab εὑρίσκω; V. Παρθυρεπίζω, comparo, appăro; ab θυρεπίζω, & θυρεπὴς, comp. ut reliqua præced. cum præp. παρὲκ, &c. V.

Παρθύσιος, Dor. pro παρόσιος, gen. sing. præs. part. f. g. à πάρειμι, adsum.

Παρεφάπομαι,

Παριφάπομαι, leviter attingo, ſtringo: ex παρὰ & ἐφάπτομαι, vide in ἐφάπτω; item, παρηφιδρύω, ſubſidio ſum alicui; ut παρεφεδρεύειν σοι, ſum in ſtatione ad te protegendum; Plut. ex παρὰ & ἐφεδρεύω, inſideo; item, ſubſidio ſum, &c. V.

Παρεχάλκευσε, 3. ſing. a. 1. act. verbi παραχαλκεύω, agoſabrum ferrarium cudo; quod a χαλκεύς, ærariam artem tracto. Th. χαλκὸς, ὁ.

Παρεχέμην, Ion. pro παρέχην, præſ. inf. verbi παρέχω, exhibeo: quod vide.

Παρέχουσι, Dor. pro παρέχωσι, permittunt, præbent, 3. pl. præſ. verbi παρέχω.

Παρέχε, præbe, præſ. imperat. paſſ. à παρέχω, quod V.

Παρέχω, exhibeo, præbeo. imperf. παρεῖχον. f. παρέξω. p. παρέσχηκα. a. 2. παρέσχον. a. 2. part. act. παραχὰν, ὁπ. præſ. med. παρέχομαι, præbeo: imperf. παρείχόμην, ου, ετο. Ex παρὰ & ἔχω, habeo.

Παρεών, præſens, Poët. vel Ion. pro παρὼν, præſ. part. à πάρειμι, adſum. Th. εἰμὶ, ἴσμ.

Παρῆ, 3. ſing. præſ. ſub. verbi πάρειμι, adſum. Th. εἰμὶ, ſum.

Πάρηβος, qui pubertatem exceſſit; cujus ætas defloruit; in Epigr. Unde, παρηβάω, pubertatem tranſeo, florentes annos egredior; vigorem ætatis exuo; idem quod παραχμάζω, Laërt. Item, pro conſeneſcere, &, è flore ætatis egreſſum in ſenectutem vergere: ex παρὰ & ἥβη, unde ἡβάω, &c. V.

Παρήγγειλε, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi παραγγέλλω, præcipio. f. γελῶ. p. παρήγγελκα. a. 1. παρήγγειλα, ας, ε, a. 2. παρηγγελόμην, ες, ε. p. m. παρήγγελα. Ex παρὰ & ἀγγέλλω, nuntio.

Παρηγορέεσκε, conciliabat, 3. ſing. imperf. Ion. pro παρηγόρει· à ſeq.

Παρηγορέω, conſolor, hortor; lenio: præſ. part. παρηγορέων, παρηγορέωμι, 1. plur. ind. præſ. παρηγορέωτο, Ion. pro παρηγόρητο, 3. ſing. pluſq. perf. paſſ. Ex παρὰ & ἀγορέω, f. ήσω. idem cum ἀγορεύω, verba facio pro concione. Them. ἀγορὰ, ᾶς, ἡ, forum.

Παρηγόρημα, adhortatio; item, conſolatio; vel, hortamentum; & παρηγορητὸς, conſolabilis; verbalia, à παρηγορέω, præced. V.

Παρηγορία, ας, ἡ, ſolatium: à

Παρήγορος, ος, ὁ, ἡ, conſolator, conſolatorius; à παρηγορέω, conſolor. Th. ἀγορὰ, forum.

Παρηγορικὸς, conſolatorius, conſolandi, vel, leniendi vim habens; à præced. παρήγορος, V.

Παρηδώνησε, condio; Athen. ex παρὰ & ἡδύνω, V. Item, παρηδέδομαι, attollor, vide παραδίδομαι

Παρηέρθη, ſuſpenſum eſt, 3. ſing. a. 1. ind. paſſ. à παραείρομαι. Ex παρὰ & ἀείρω, attollo: f. ἀερῶ. p. ἦρκα, a. 1. paſſ. ἠέρθην. a. 1. ſub. paſſ. ἀέρθω.

Παρηθέω, tranſmitto, ſeu, tranſfundo per colum, percolo; unde paſſ. παρηθήμενον, apud. Gal. ex παρὰ & ἠθὸς, vel, ἠθέω, &c. V.

Παρήϊξε, perrexit, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi παρείσσω, præterco. Th. ἀΐσσω, ruo. f. ξω.

Παρήϊον, ου, τὸ, Poët. pro παρειὰ, ᾶς, ἡ, gena: &

Παρήϊον, ου, τὸ, ornamentum equorum maxillis apponi ſolitum: à

Παρήϊος, ad genam pertinens. Th. παρειὰ, gena, maxilla.

Παρῆκα, a. 1. ind. act. verbi παρίημι, omitto; quod V.

Παρηκολούθησας, ας, ε, ſectatus ſum, perf. ind. act. verbi παρακολουθέω, ſequor: f. ήσω. Th. ἀκόλουθος, pediſequus.

Παρήκοος, (idem ac, παρακούων, & ἀπειθὴς) immoriger, inobediens; eſt à παρακοὴ, inobedientia; verbale, à παρακούω, V.

Παρήκω, f. ήξω, p. ηκα, pertineo, pertranſeo, pervenio. Th. ἥκω, venio.

Παρῆλθον, a. 2. verbi παρέρχομαι, quod vide: &

Παρήλθοσαν, Bœot. pro παρῆλθον, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi παρέρχομαι, præterco: quod V.

Παρῆλιξ, qui præcipiti, ſeu, vergente ætate eſt; qui è florente ætate egreſſus ſeneſcit; vetulus; Plut. Unde, παρηλικία, ætas præceps, ſeu, vergens; ætas ſeneſcens, aut defloreſcens; ex παρὰ & ἡλικία, unde ἥλιξ, ικος, &c. V.

Παρήλιος, ου, ὁ, ſol geminatus, gemini ſoles. Th. ἥλιος, ſol.

Παρήλιος, etiam adjectivè legitur; & apud Suidam, dicitur eſſe nebula ſupra modum condenſata, quæ à ſole illuſtratur; Theon. tradit. παρήλια eſſe nubes rotundas, quæ circa ſolem effulgentem irradientur, nec proprio lumine utantur, ſed ſolari; quemadmodum etiam luna; Hiſtorici etiam, ſoles παρήλια appellaverunt, cùm binos ternoſve apparuiſſe tradunt; & dicuntur eſſe nubes ſoli ſimiles, tum colore, tum orbiculari figurâ; vel, imagines ſolis in nube ſpiſſa & vicina in modum ſpeculi; Aratus autem & Seneca, παρήλιον vocant ipſam nubem, rotundam & ſplendidam, ac ſoli ſimilem; item, παρήλιον, Aſtrologis, eſt genus virgarum, quum radii, per anguſta foramina nubium, tenues, intenti diſtanteſque inter ſe diriguntur, &c. Vide Senec. quæſt. nat. l. 1. c. 11. Ex παρὰ & ἥλιος, ὁ, vide.

Παρημελήκεε, Ion. pro παρημελήκει, neglexit, 3. ſing. pluſq. p. act. verbi παραμελέω, quod V.

Παρῆμην, Dor. pro παρεῖναι, adeſſe, præſ. inf. à πάρειμι, adſum.

Πάρημαι, aſſideo; ex παρὰ & ἧμαι, ſedeo.

Παρήμενος, aſſidens, ejuſd. præſ. part.

Παρημελημένως, neglectim, contemptim; eſt adv. à part. præt. paſſ. verb. παραμελέω, ῶ, q. d. ſubnegligo, ſubaſpernor, &c. V.

Παρημερόω, diem, ſeu dies tranſigo juxta quempiam; & velut ei adhærens: ex παρὰ & ἡμέρα. unde, ἡμερόω, &c. Vide.

Παρήνει, 3. ſing. imperf. act. verbi παραινέω, admoneo. perf. ήνεκα. f. ήσω & έσω. Th. αἶνος, ὁ, laus.

Παρήορος, protenſus, extenſus, ad jugum devinctus: ex παρὰ & εἴρω, ligo: vel ἀείρω, attollo. Item ſtolidus: ex παρὰ, malè, & ἄειρω, congruo. Hinc παρηορία, lorum exterius: παρηορίαι, habenæ.

Παρήπατες, a. 2. ind. act. à παραπάτω, decipio: ex παρὰ & ἀπάτω, Poët. idem quod ἀπατάω.

Παρημημμένα, nom. pl. perf. part. paſſ. n. g. verbi παρωρεῦμαι, adimo, aufero. Th. αἴρω, capio.

Παρήρτητο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. verbi ἀρτάω, ſuſpendo, vel ἀρτέομαι, apparo.

Παρῆσαν, 3. pl. imperf. verbi πάρειμι, adſum. Them. εἰμὶ, ſum. imperf. ἦν.

Παρήσθα, ſenſiſti, Dor. pro παρήσθα, 2. ſing. a. 2. m. ex παρὰ & αἰσθάνομαι, ſentio. f. αἰσθήσομαι. a. 2. m. ἠσθόμην, ες, ετο.

Παρήσσανται, 3. pl. f. 1. m. verbi παρίημι, omitto. Alii leg. παρῆσαν, aderunt; à πάρειμι, adſum.

Παρήσσαν, ſi codex mendo caret, eſt 3. pl. a. 1. ſub. verbi παρίημι, permitto ut intret. f. παρήσω. Fortè legendum παρήσσαν, 3. pl. f. ejuſd.

Παρητημένος, excuſatus, perf. part. paſſ. à παραιτέομαι, οῦμαι, excuſo. f. ήσομαι. p. παρήτημαι. Them. αἰτέω, peto.

Παρηχέω, ſono refero, ſono aſſimilis ſum; unde verbalia, παρήχημα, & παρήχησις, adnominatio, figura, quum plures literæ aut ſyllabæ eundem ſonum reddunt; ut, ταμία μία ναῦς; & qui mea verba ferunt, vellem tua verba referrent; (παρονομασία etiam dicitur) & ſciendum hac figurâ voces quidem ſimiles eſſe, ſignificationes autem diverſas, &c. Ex παρὰ & ἠχέω, unde ἠχέω, &c. V. Item, à παρηχέω, legitur in paſſ. apud Ariſtoph. παρήχηται ὁ κόπος τῷ κότῳ, quod exp. ſono convenit, &c.

Παρθένεμος, apponens, Poët. ſeu Ion. Sync. pro παραθέμενος, a. 2. part. m. verbi παραθήσω, appono. f. παραθήσω, a. 2. παρέθην, Th. τίθημι, pono.

Παρθεναζύρται, dicebantur, qui conſratriæ divæ virginis ſtipem colligunt, ſeu, poſcunt: ex παρθένος, ου, ἡ, & ἀγύρτης, ου, ὁ, à Th. ἀγυρις, &c. V.

Παρθενεία, τὰ, ſtatus virginitatis. Th. παρθένος, virgo.

Παρθένος, ſive παρθένιος, virgineus, virginalis; qui, vel, qualis eſt virginum, ſeu, virginum proprius; ut, παρθένος ἡδονὴ, apud Euryp. dicitur etiam, παρθένιος ἀνὴρ, vir qui uxorem juvenculam virginem duxit; apud Plut. in Pomp. eſt &, παρθένιον, τὸ, parthenium; herbæ nomen, ap d Dioſc. & Theophr. & à Plinio dicitur eſſe matricaria herbariorum;

item, παρθένια, ας, ἡ, ſtatus virginitatis; virginitas, ſeu, ſtatus in quo virgines ſunt; apud Euryp. in Rhæſo; omnia, à Th. παρθένος, ς, ἡ, V. Unde etiam, παρθενία, ſeu, παρθενίδομαι, in virginitate dego; item, act. παρθενίδω, virginem manere cogo; in virginitate cuſtodio, apud Euryp. & Luc. à quo verbalia, παρθένιδμα, τὸ, locus ubi virgines degunt; conclave virginum; exp. etiam, ſtatus virginitatis; apud Euryp. &, παρθένιδσις, εως, ἡ, ipſa actio τῦ παρθενίδιν, quum ſcil. aliqua cuſtoditur virgo; aut, aliquis ſub habitu virgineo; Luc. de ſalt.

Παρθενεών, ῶνος, ὁ, Ion. pro παρθενών, conclave virginum: ab eod. Them.

Παρθένια, τὰ, ſigna virginitatis: &

Παρθενία, ας, ἡ, virginitas: à παρθένος, ς, ἡ, virgo.

Παρθένιας, ου, ὁ, filius legitimo quidem concubitu natus, ſed ex ea, quæ, cùm ducebatur, virgo putabatur, ſed non erat, Ariſtot. Polit. 5. c. 7. ab eod. Them. παρθένος, V.

Παρθενικῶν, gen. pl. Æol. pro παρθενικῶν, dat. pl. Ion. παρθενικῆσιν: à

Παρθενικός, ἡ, όν, virgineus, a, um. Th. παρθένος, ς, ἡ, virgo.

Παρθενισκάριον, ου, τὸ, virguncula; diminut. à παρθένος, V.

Παρθενιών, ῶνος, vel παρθενεών. Ion. pro παρθενών, ῶνος, ὁ, conclave virginum: ab eod Th.

Παρθενοκτόνος, virginis, aut, virginum occiſor; unde, παρθενοκτονία, virginis, aut virginum occiſio, vel, immolatio: ex παρθένος & κτείνω, pr. med. verbi κτείνω, fut. κτενῶ, &c. V.

Παρθενοπάτης, ου, ὁ, virginum nimis avidus inſpectator, aut obſervator: à παρθένος, ς, ἡ, virgo, & ὁπάω, quod ab inuſit. ὀπτέω, inſpicio, obſervo. Th. ὁπτομαι, video.

ΠΑΡΘΕ'ΝΟΣ, ου, ἡ, virgo: interdum adject. ὁ, ἡ, & παρθένος, acc. pl. Dor. pro παρθένους: hinc παρθένιος, ſeu, παρθένειος, & παρθενικός, virgineus.

Παρθενών, ῶνος, vide πάρθενιών.

Παρθενωπός, qui virgineâ & puellari facie eſt; ipſo aſpectu ſe puellarem & effœminatum oſtendens: ex παρθένος, & ὤψ, ὠπὸς, vide.

Πάρθη, ἡ, virgo; idem quod Them. παρθένος; Suid. ex Epigr. Item, πάρθενος, metri gratiâ, dicitur, per Sync. pro παρθένος, in iiſd. Epigr.

Πάρθος, ου, ὁ, Parthus: nomen gentile.

Παχυαμβίδες, ων, genus modulationis ad citharam; à παχύαμβος, i. e. pyrrichio pedi dictum; Apoll. apud Heſych. παχυαμβίδας dicit πποιῆσθαι παρὰ τὸν ἰαμβικὸν, & ſolitas cani à Citharœdis; ex παχὺς & ἰαμβος, unde ἰαμβίζω, &c. V.

Παχυμοίω, juxta moror, ſeu, commoror; vel, juxta dormio; apud Hom. ex παχὺς & ἰαύω, V.

Παχυόων, fruens, juxtà dormiens, præſ. part. à παχυάω. Th. ἰάω, commoror, diverſor.

Παχυδέειν, oculo non attento prætermittere; negligere: ex παχὺς & ἰδεῖν, V. Unde etiam in part. παχυδὼν, præteriens, prætermittens; contemnens, ſpernens; negligens; ut, παχυδὼν τὰ ἀπὸ, rem ſuam negligens; apud Ariſtot. in Rhet. Item, παχυδρύω, juxta colloco, ſeu, ſtatuo; & παχυδρύομαι, pro eod. in Epigr. ex παχὺς & ἱδρύω, V.

Παχυένω; tranſire, introire, permittere, exporrigere, præſ. inf. ex παχὺς & ἴημι, pro εἶμι, eo: vel ab ἴημι, mitto.

Παχυίερη, (idem quod μύλιερη) quæ ſacerdos futura eſt; &, quæ alias ſacerdotii myſteriis initiat; Plut. ex παχὺς & ἱέρη, idem quod ἱέρεις, à Th. ἱερὸς, &c. Quæ V.

Παχυίεσαν, præteribant, 3. pl. imperf. à παχυίημι, quod ab ἴημι, pro εἶμι, eo: imperf. ἴουν, ες, ε.

Παχυίζειν, Ion. & Poët. pro παχυίζεσθαι, aſſidere: ex παχὺς & ἵζω, ſedere facio.

Παχυίζω, juxta colloco; aſſidere facio; item, neutral. παχυίζω, & παχυίζομαι, aſſideo, juxta ſedeo, vel, aſſideo; ut, apud Herodot. ἱλθόντες ὁι παχυίζοντο, cùm ad eum veniſſent, aſſederunt: ex παχὺς & ἵζομαι, ſedeo, à Them. ἵζω, ſedere facio, &c. V.

Παχυίημι, omitto, prætermitto, admitto, dimitto, permitto, remitto, laxo, languidum reddo, f. παχυήσω. perf. παχυεῖκα. præſ. paſſ. παχυείμαι, remiſſus ſio. perf. παχυεῖμαι, σαι, ∅. perf. part. παχυμμένος, νου, remiſſus: ex παχὺς & ἵημι, ſeu, ἴω, mitto.

ΠΑ'ΡΙΟΣ, & πάριος, ου, PARIUS lapis: à Paro inſula.

Παχυίππος, aſſectans equum; aſſectator equi, ut canis qui velocitate equum aſſequitur, Poll. & Ariſtot. Unde, παχυιππάζω, exp. obequito, præterequito; item, prætercurro; & abeo alio, aliis ſcil. relictis; item, παχυιππάζομαι, à latere equito, adequito; item, præterequito, equo prætervehor: ex παχὺς & ἵππος, unde ἱππάζω & ἱππεύω, &c. V. Item, παχυίστημι, ſive, παχυίσταμαι, juxta, vel, à latere volo; item, prætervolo: ex παχὺς & ἵπταμαι, vide.

Πάχυις Σιμιχίδας, PARIS, q. Simichi filius.

Παχυίσθμια, τὰ, tonſillæ; i. e. glandulæ faucium; item, ipſæ φλεγμοναὶ ἀφ' ἧς κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων; tonſillarum (i. e. partis, velut iſthmus quidam, inter gulam, & aſperæ arteriæ extremum, locatæ;) inflammationes; Gal. ex παχὺς & ἰσθμὸς, ὁ, &c. V. Item, πάριος, æqualis, vel, compar; Polyb. Unde πάριον, apud Rhet. propè æquatum, quod conſtat ſimilibus membris; Hermog. Quintil. autem l. 9. c. 3. dicit figuram πάριον, eſſe, cùm par eſt extremis ſyllabis conſonans; ut, non verbis, ſed armis; communiùs verò, dicitur eſſe πάριτον, quod fit è membris non diſſimilibus; ſeu, cum æqualia membra fuerint; i. e. cùm verba verbis quaſi dimenſa & paria reſponderint; ut Cic. appellat; Demetr. ἰσόκωλον, vocavit; ex παχὺς & ἴσος, ὁ, vide. Unde etiam adv. παρίσως, æqualiter; apud Dem. & Bud.

Παριόω, adæquo, æquiparo: ex παχὺς & ἰσόω, æquo. Th. ἴσος, par, æqualis.

Παριστάνω, ſeu παρίστημι, ſiſto, f. παραστήσω. Th. ἵστημι, ſto.

Παριστᾶσα, præſ. part. act. &

Παρίστασο, præſ. imperat. paſſ. &

Παρίσταο, 3. ſing. imperf. paſſ. à

Παρίστημι, ſiſto, in medium produco, exhibeo, inhibeo, confero res inter ſe, f. παραστήσω. p. παρέστηκα. perf. part. act. παρεστηκώς, ότος, & contracte παρεστώς, ῶτος, adſtans. pluſq. p. ind. act. παρειστήκειν, a. 1. act. παρέστησα, ſtiti, a. 1. imperat. act. παρέστησον. & in pl. παρεστήσατε, ſiſtite, a. 1. inf. act. παρεστῆσαι, probare, a. 2. παρέστην, ης, η, adſtiti. f. 1. m. παρεσταήσομαι, ſiſtar: ex παχὺς & ἵστημι, ſto.

Παρισορεῖν, eſt obiter ἰσορεῖν, nam, παρισορῶ, exp. obiter ἰσορῶ, i. e. ſciſcitor; ut, Cic. ad Attic. hæc te volui παρισορῆσαι, (i. e. percontari, vel, perquirere;) ſumus enim ambo belle curioſi; ex παχὺς & ἴσωρ, ορος, unde ἰσορέω, &c. V.

Παρίσχειν, præſ. inf. pro παρίσχον: &

Παρίσχομεν, 1. pl. præſ. ind. à παρίσχω, præbeo, idem quod παρίχω: ex παχὺς & ἴσχω, habeo.

Παρισχναίνω, extenuo, & in paſſ. παρισχναίνομαι, extenuor; unde part. παρισχναινόμενος, macilenti, extenuati; ex παχὺς & ἰσχνὸς, unde ἰσχναίνω, &c. Vide. Item, παρίσχω, juxta habeo, ſeu, teneo; item, exhibeo; Il. δ. & λ. Item, præbeo, dono, &c. Idem quod, ab, & pro παρέχω, i. e παχὺς ἴσχω; h. e. ἰγγὺς ἴσχω; inquit Euſt.

Παρίσως, vide ſuprà, in πάρισος; item, παρίσωσις, adæquatio; apud Rhet. ſignif. peculiariter ſtructura orationis, cui adhibentur quæ πάρισα vocantur; & παρισωτικὸς, cui vis ineſt τῦ παρισῶσαι; utrumque, verbale, à παρισόω, vide.

Παριών, όντος, & in acc. plur. παριόντας, a. 2. part. verbi πάρειμι, prætereo, pervenio: ex παχὺς & εἶμι, eo. a. 2. ἰὼν, ἐς, ὸν, a. 2. part. ἰέναι.

Παρκατέλεκτο, accubabat, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. per Sync. pro παρκατελέκτο, verbi παρκατάλεγμαι, quod ex παχὺς, κατὰ, & λέγομαι, ſeu λέχω, cubare facio.

Παρκείμενος, per Sync. Poët. pro παρακείμενος, adjacens, vicinus: vide παράκειμαι.

Παρκλίνεσι, deflectunt, per Sync. pro παρακλίνουσι, 3. pl. præſ. ind. verbi παρακλίνω.

παρακλίνω. Th. κλίνω, reclino. f. τῶ. p. κα.

Παρακύπτουσα, procumbens, Dor. & Poët. pro παρακύπτουσα, præf. part. f. g. à παρακύπτω. Th. κύπτω, incurvo me.

Παρακύπτω, inclinato capite, in obliquum, seu, transversim aspicio, &c. Est per Sync. pro παρακύπτω, id V.

Παρμεμόλακε, Æol. Sync. pro παραμεμόλακε, curavit, advenit, adstitit, 3. sing. perf. act. ex παρὰ & μέμολακε, fact. ex μεμόλακε, 3. sing. perf. per Sync. πε, ο, & euphoniæ gratiâ inserto β, & η verso in ω, à Th. μολέω, venio, advenio: f. ηω. p. μεμόλακε, ας, ε.

Παρμῶν, ῶνος, ὁ, nomen Diaconi.

Παρμένω, maneo apud, &c. Poëticè dicitur per Sync. pro παραμένω, id vide.

Παρμενώτερος, ε, Poët. Sync. pro παραμονιμώτερος, durabilior & constantior, quod à positivo παραμένω deductum, hoc à παραμένω, persevero, constans sum. Th. μένω, maneo.

Παρνήσσιος, gen. Ion. & Poët. à Πάρνησσος, ε, ὁ, nomen montis in Delphis.

ΠΑΡΝΟΠΕΣ, ων, οἱ, genus locustarum.

Παροδεύω, f. εύσω, prætereo, prætergredior: à

Πάροδος, ε, ἡ, aditus, ingressus, transitus: ὰς ἐκ παροδῶν, velut in transitu; prov. ex παρὰ & ὁδὸς, ου, ἡ, via.

Πάροδος, præced. via ad aliquem locum ducens; est etiam adject. ὁ ϗ ἡ, qui juxta viam situs est; apud Demosth. & subst. etiam, pro transeunte & viatore; apud Ezech. Unde παροδικὸν μέλος, carmen quod chorus in parodo canebat; item, παρόδιος, qui viam respicit; & Metaph. Basil. παρεμίαν, dicit esse παρόδιον λόγον, i. e. communem, & omnibus notam, & q. d. prope viam, seu, in ipsa via positam orationem; item, παροδίτης, qui per viam transit, viator; in Epigr. l. 3. & in fœm. παροδῖτις, ut, παροδῖτις ἀηδὼν, quæ iecus viam est aut in via; in iisd. l. 1. Omnia ab & ex iisd. cum præced. πάροδος, ε, ἡ, aditus; item, ipsa actio adeundi, ingressus, &c. V. Sed dicitur etiam, πάροδος, quum quis in Theatrum prodit, ingenii ostentandi causâ; in Epigr. l. 3. Item, quum histrio, fabulam acturus, in Theatrum ingreditur, & se ostentat populo; Plut. in Polit. præc. &c.

Παροίγω, parum aperio; παρὰ enim, in hoc verbo minuit; (ut in παροίμοι) Latinè, adaperio dicitur; nam &, ad, interdum ἐλάττωσιν, ostendit; ex παρὰ & ὄιγω, V. Item, παροιδαίνειν, est, ad latus intumescere; ut tonsillæ cum turgent, atque utrinque partes intumescunt; unde παροιδαίνει τὰ παρίδημα; dixit Poll. l. 2. De tonsillarum tumore ex inflatione; ex παρὰ & οἰδέω, tumeo, unde οἰδαίνω, tumefacio, &c. Vide.

Πάροιθε, & πάροιθεν, antè, antea, coram cum gen. Them. πάρ, Poët. ante.

Παροικέω, ῶ, commoror, habito. f. ήσω. p. παρώκηκα. a. 1. παρῴκησα. παροικήσω, a. 1. inf. act. ex παρὰ & οἰκία, habito. Th. οἶκος, domus.

Παροικία, ας, ἡ, commoratio, cohabitatio: &

Πάροικος, ε, ὁ, ἡ, advena: ex iisd. Them.

Παροικίομαι, idem quod παροικέω, V. Habito apud, accolo; item, incola sum; peregrè adveni aliquem in locum habitandi causâ; unde verbalia, παροίκησις, & παροικησία, habitatio propinqua, vel, incolatus; item, παροικικὸς, ad inquilinum pertinens; inquilinarius; in Anth. & παροικίη, ἡ, idem quod παροικία; q. d. incolatus; incolam esse; item, accolarum conventus & cohabitatio, sacraque vicinia; unde, pro Ecclesia etiam usurpatur; item, παροικίζω, juxta colloco, seu, juxta habitare facio; item, ad habitandum juxta admoveo; in Epigr. &c. Omnia, à præced. πάροικος, qui domum habet apud, qui habitat juxta, accola, Thuc. l. 3. & 4. Item, qui habitatum aliquò venit, ac sedem ibi fixit; Ephes. c. 2. Item, qui in ædibus alicujus habitat; inquilinus; Levit. 21. &c. Ex iisd. cum præced. παροικία, V.

Παροικοδομέω, ædifico juxta; juxta extrùo; unde verbale, παροικοδόμημα, ædificium alii ædificio adstructum; Aristot. Ex παρὰ & οἰκοδομέω, vide.

Παροιμία, ας, ἡ, proverbium: ex παρὰ, apud, & ὄιμη, seu ὄιμος, ε, ὁ, ἡ, via.

Παροιμιάζομαι, proverbialiter loquor; ut, παροιμιάζομαι τὸν Θεὸν, proverbialiter de Deo loquor; Plut. de Leg. Unde part. παροιμιαζόμενος, qui in proverbio est, apud Theophr. Item, παροιμιακὸς, idem quod παροιμιώδης, proverbialis; qui in proverbio est, &c. Plut. in Helen. & Symp. 2. Utrumque, à præced. παροιμία, ἡ, adagium; vulgare dictum; in quo præcipuè requiritur ut tritum sit, & quasi per ora hominum obambuler; derivatur enim ab ὄιμος, via, semita; & Basilio, dicitur esse, παροιμιώδης λόγος, sunt tamen qui derivent ab ὄιμη, significante, verbum; apud Joan. Evang. παροιμία dicitur quod cæteris παραβολὴ, c. 10.

Παροιμιώδης, ες, ὁ, ἡ, proverbialis: à præced.

Πάροιμος, qui juxta, seu, propter viam est, vicinus; Hesych. Unde παροιμόω, à via deflecto, apud eund. ex παρὰ & ὄιμος, V.

Παροιμιοχάρης, ε, ὁ, paræmiarum, seu, proverbiorum scriptor: ex παροιμία & χάρω, V. Item, παροιμιολογεῖν, proverbia colligere, seu interpretari; ex παροιμία & λέγω; i.e. colligo; unde λόγος, ὁ, &c. V.

Παροινία, ᾶς, vide in παροινέμβολος.

Παροινία, ας, ἡ, abusus vini, ; etulantia quæ abusum vini comitatur: &

Πάροινος, ε, ὁ, ἡ, vinosus, ebrius: ex παρὰ, apud, & οἶνος, vinum.

Παροινέμβολος, ε, præf. part. pass. à παροινόομαι, inebrior, quod à παροινέω, pecco per vinolentiam: ex iisd. Th.

Παροίνημα, τὸ, injuria, seu, contumelia, qui à aliquis ab homine temulento afficitur; item, is qui injuriâ seu contumeliâ à vinolento afficitur; est verbale à præced. παροινέω, ῶ, ex ebrietate dico agoq; quæ dedecent; in pass. παροινέομαι, ούμαι, in convivio contumeliam patior; ut, παροινεμβόλως ἠγωνὴ, Demosth. & ἐκπαί σοι πεπαροίνηται πρὸς ἡμᾶς; Luc. Item, παροινικὸς, & παροίνιος, temulentus; petulans extumelentia; item, qui fit & dicitur inter pocula; &, παροίμιον, exp. convitium temerè ac stultè dictum, velut inter pocula; item, παροίνως, adv. temulentè; more eorum qui ex vinolentia petulantes sunt; omnia, à præced. πάροινος, V.

Παροιστέπω, dat. sing. a. 1. part pass. verbi παραφέρω, transfero. f. 1. παροίσω. Th. φέρω, fero.

Παροιστράω, & παροιστρέω, œstro exercco; œstro velut immisso furor & exagitor; ex παρὰ & οἶστρος, ὁ, unde οἰστράω, & οἰστρέω.

Παρσίτατος, primus; Apoll. arg. l. 2. ὃς μιν ἔτυψε παρσίτατος; item, vetustissimus, antiquissimus; est superl. à compar. seq. παρσίτερος, vide.

Παρσίτερος, ε, prior, ratione temporis vel loci: à πάρος, ante.

Παρσιτέρω, longiùs progrediendo; ulterius; est adv. compar. à præced. παρσίτερος, V.

Παρσίχομαι, prætereo, imperf. παρωχόμην, η, ετο. f. παρσιχήσομαι. p. pass. παρώχημαι, prætervi, perf. part. pass. παρωχημένος, η, ον, præteritus: ex παρὰ, præter, & ἴσχομαι, eo, abeo. f. οἰχήσομαι.

Παρωχημένοιπ, præteritis, dat. pl. præf. part. &

Παρῳχήκει, Ion. & Poët. pro παρωχήκη, prætererat, 3. sing. pluſq. perf. activ. verbi παρίχομαι, quod V.

Παρωκλάζω, ingeniculo me, curvatis genibus subsido; ex παρὰ & ὀκλάζω, V. Item, παρωκλιγωρέω, ſusq; deq; habeo; unde apud Polyb. μεγαλείως παρωκλιγωρεῖσθαι, insigniter contemni; ex παρὰ & ὀκλιγωρέω, V.

Παρωλισθαίνω, prolabor, lubricè aberro: ex παρὰ & ὀλισθαίνω, labor. Th. ὄλισθος, lapsus.

Παρολισθέω, lubricè in latus detorqueor, &c. Idem cum præced. παρωλισθαίνω, quod V.

Παρῳχή, prorogatio, dilatio, mora, item, redundantia; apud Etym. Item, πάρωκος, funis nauticus quo trahitur navis ad terram, cùm nullus est amplius remorum usus; utrumq; verbale à παρέλκω, V.

Παρομαρτέω, comitor, assequor: ex παρὰ & ὁμαρτέω, una eo cum, sequor. Th. ὁμαρτῆ, simul, adv.

Παρομαρτοῦντα, acc. sing. part. præf. verbi præced.

Παρομοιος, assimilis; idem quod seq. παρόμοιος, non valde absimilis.

lis; prope similis; item, fere par, &c. V.

Παρομοιάζω, similis fum, assimilo. f. ἀσω. P. παρομοίακα · à

Παρόμοιος, α, ον, similis: ex παρὰ, ad, & ὅμοιος, similis. Th. ὁμὸς, idem.

Παρομοιόω, assimilo, seu, assimilem reddo; in pass. παρομοιοῦσθαι, assimilem esse, ad similitudinem accedere; unde verbale, παρομοίασις; i. e. similitudinis vicinitas; sed est &, figuræ Rhetoricæ nomen; in qua est similitudo extremarum partium membrorum; i. e. initii ac finis; (ut, παρίσωσις, membrorum æqualitatem continet; ac prope numero pares syllabas;) Demetrius, παρομοίωσιν, vult esse genus; ἰσόκωλα autem, partem formamq; ejus appellat; & παρομοίωσιν complecti tam ὁμοιοτέλευτα, quàm ὁμοιόπτωτα, Aristot. 3. Rhet. de his abunè docuit & apposuit exempla; item, παρόμοιον, assimile, i. e. παρ' ὀλίγον ὅμοιον, est & figura, vel potiùs, vitium orationis, quum diversa verba ab iisdem literis sumuntur; ut, O Tyte, tute Tati tibi tanta tyranne tulisti, &c. Evidentiùs hæc & hujusmodi apud Græcos, à quibus primùm desumpta sunt; omnia, à præced. παρόμοιος, V. Item, παρομολογία, ας, ἡ, confessio; est schema apud Rhetores; seu, figura, quum aliquot res adversario concedimus, deinde aliquid inferimus, quod aut majus sit quàm superiora, aut etiam, omnia quæ posumus infirmet; Rufin. Ex παρὰ & ὁμολόγος, unde ὁμολογία, &c. Vide.

Παρὸν, ὄντος, τό, præsens; quod adest, promptum; præsens conditio, seu, præsens temporis conditio; τὸ παρὸν, nunc, & res de qua agitur; in præsentia; ut, τῶ παρόντος βέλτιον, melius quàm quod adest; τῷ παρόντι χρῆ τῷ ἀγαθῷ, præsente bono utere dum adsit, &c. Est neut. à παρὼν, part. à πάρειμι, quæ vide.

Παρονομάζω, signif. quasi diceres, agnomino; i. e. appello nomine ad aliud alludente; quidam exp. alludo ad nomen; unde verbale παρονομασία, agnominatio; item, vocum collusio, figura, quæ &, παρήχησις, dicitur; quum scil. eodem verbo quasi contraria augentur; dicitur à Cic. 3. de Orat. paullum immutatum verbum atq; detextum; ut, apud Terent. in Andr. incœptio est amentium, non amantium; ubi interpr. amabant veteres de proximo similia dicere; ut Cicero, minùs charum putant fore de armario, quàm quod de sacrario fuisset ablatum, &c. Ex παρὰ & ὀνομάζω, unde ὀνομασία, &c. Vide.

Παροξίζω, ad acorem vergo; acorem gustu vel odore refero; Diosc. Ex παρὰ & ὀξίζω, aceo, &c. Vide.

Παροξύναι, a. 1. inf. act. &

Παροξυθείην, ης, η, a. 1. opt. pass. à

Παροξύω, ύς, ύ, exacerbo: f. ύνῶ. a. 1. παρώξυνα. perf. παρόξυγκα. imperf. 3 pl. παροξύνομεν, ων, &c. perf. pass. παρόξυσμαι, & Att. παροξύσμαι Ex παρὰ & ὀξύω, acuo. Th. ὀξὺς, acutus.

Παροξυντικὸς, ἡ, ὁ, concitatorius, unde παροξυντικὰ, τὰ, dicantur quæ ad iram irritare solent; Plut. verbale, à præced. παροξύω, acuo, exacuo; instigo, concito, inflammo, &c. Unde morbus etiam παροξύνειν, dicitur, quum hominem invadens exacerbat priorem statum in quo erat; Gal. Item, Grammaticis, παροξύω est, acutum sonum in penultima syllaba colloco; Athen. l. 11. in pass. παροξύομαι, acuor, incitor ad aliquam rem; omnia, à πάροξυς, acer, acerbus; Athen. l. 6. Ex παρὰ & ὀξὺς, V. Unde etiam seq. παροξυσμὸς, incitatio, irritatio; (vox med.) Act. Apost. c. 15. in malam partem; sed ad Hebr. c. 10. in bonam; item, accessio; i. e. particularis motus morbi, à remissione ad deterius, Gal. &c.

Παροξυσμὸς, ἔ, ὁ, exacerbatio, incitamentum: à præced.

Παροξύτονος, & παραπαροξύτονος, qui in penultima tonum acutum habet, & qui in antepenultima, vocabula grammat. ex παρὰ, vel, ex περὶ, παρὰ, & ὀξύτονος, &c. V.

Παρσπλίζομαι, exarmor; Argon. l. 2. ex παρὰ & ὁπλίζω, ὁπλίζομαι, &c. V. Item, παρόπτησις, q. d. adassatio; i. e. quum aliquid ad prunas torretur; ex παρὰ & ὀπτάω, unde ὀπτησις, &c. V. Item, παρόπτομαι, negligenter video; negligo; ex παρὰ & ὄπτομαι, vide.

Παρόραμα, τὸ, quod quis limis, aut, conniventibus oculis neglexit; item, error quem quis perperam videndo commisit; item, παρόρασις, εως, ἡ, despectio, contemptus, despicientia; propriè est aspectus obliquus qui fit limis oculis; Plut. in Symp. Atque inde aspectus negligens, &c. Ut &, παρορατικὸς, qui transmittere solet per negligentiam, aut, incuriam, qui talis est, ut negligat; Plut. Symp. l. 7. Omnia verbalia, à seq. παρορῶ, vide.

Παρορῶ, limis oculis aspicio, transversùm intueor, item videre me dissimulo, contemno, negligo; perperam video: ex παρὰ, perperam, & ὁράω, video. f. m. ὄψομαι, perf. act. Att. ἑώρακα.

Παροργίζω, ad iram provoco: f. ίσω, & Att. ιῶ. prær. παρόργικα. perf. pass. παρόργισμαι. Ex παρὰ & ὀργὴ, ira.

Παρόργισμα, ἄτος, τὸ, &

Παροργισμὸς, ἔ, ὁ, irritatio ad iram, iracundia: à παροργίζω, quod vide.

Παρόρειος, ad latera montis situs, vel, prope montem situs; item, παρορεία, vicina montibus regio; ex παρὰ & ὄρος, τὸ, unde ὀρεινὸς, &c. V. Item, παρορείζω, fines meos egredior, alienum agrum usurpando; vel simpl. fines meos & limites transilio; unde, παρορεισὴς, ἔ, ὁ, qui fines suos egrediens, alienum agrum usurpat; qui fines suos transilit; ab ὁρίζω, V. Παρορκέω, contra jusjurandum ago; juramentum transgredior, seu, violo, pejero; à Th. ὅρκος, ὁ, unde ὁρκόω, &c. V. παρορμάω, incito, concito, stimulo; item simpl. hortor; unde παρόρμησις, incitatio, conciatio, stimulatio; item, hortatio; ut &, παρορμητικὸς, incitandi vim habens, seu, stimulandi, unde adv. παρορμητικῶς, q. d. incitatoriè, cum vi incitandi; à Th. ὁρμάω, unde ὁρμητικὸς, &c. V. Item, παρορμέω, juxta in statione sto cum navibus; ab ὅρμος, statio navium, unde ὁρμέω, stationem habeo, &c. V. Παρόρνις, inauspicatus, infaustus, q. d. adversis avibus; Æschyl. à Th. ὄρνις, V. Παρορύσσω, fodio juxta; à Th. ὀρύσσω, V. item, παρορχέομαι, sive, ὀρχοῦμαι, q. d. præsaltio; unde signif. præter argumentum repræsento; ut, παρορχεῖσθαι, apud Luc. exp. fabulam, præter argumentum repræsentare; à Th. ὀρχέομαι, ἤμην, comp. ut reliqua præced. cum præp. παρὰ, &c. V.

ΠΑ'ΡΟΣ, an è, adv. cum gen. hinc πάροιθε & παροίθεν, idem.

Παροτρύνω, exitimulo. f. ὑνῶ. p. παρώτρυνκα. a. 1. παρώτρυνα. Ex παρὰ & ὀτρύνω, incito, initigo, incito.

Παρουλὶς, ίδος, ἡ, inflammatio partis alicujus gingivarum; quæ nisi discutiatur, suppuratur & in abscessum vertitur; ex παρὰ & οὖλον, τὸ, gingiva, &c. Vide.

Παρόσης, gen. sing. à παρεῖσα, præs. part. f. g. à πάρειμι, adsum: quod ex παρὰ & εἰμὶ, sum. præs. part. ὤν, ἔσα, ὄν.

Παρὸν, vel παρὸν, præsentibus. dat. pl. præs. part. παρὼν, όντος, ejusd. verbi & Them.

Παρουσία, ας, ἡ, adventus, præsentia: à πάρειμι, adsum. Th. εἰμὶ, sum.

Παροχέομαι, vehor à latere; ad latus in vehiculo vel curru sedeo; est pass. ab act. παροχέω, præterveho, transveho; item, juxta alterum veho, à latere alterius veho; ex παρὰ & ὄχος, ὁ, unde ὀχέομαι, &c. V.

Παροχετεύω, per alios canales deduco, mutatis canalibus derivo: ex παρὰ & ὀχετεύω, derivo. Th. ὀχετὸς, canalis.

Παροχέτευσις, εως, ἡ, derivatio; item, vacuatio humoris per vicinam partem; verbale, à præced. παροχετεύω, V. Item, παροχεύω, ineo præter; alterius sibi nimam præter meam ineo; pass. παροχεύομαι, ab alio præter maritum meum concumbor; alium maritum admitto; ex παρὰ & ὀχεύω, V. παροχέω, ῶ, transveho; vide paulò supra.

Παροχὴ, ἡ, præbitio, largitio; item, Parochi munus; apud Basil. & αἱ πάροχαι, quæ, Gellio, præbenda publicè, l. 15. c. 4. sic & πάροχος, ου, ὁ, q. d. præbitor, sed peculiariter, παροχοι, dicti sunt &, ξενοπάροχοι, qui peregrinis salem & ligna præbebant; sub harum autem specierum nomine, omnia hospitibus necessaria intelliguntur; utrum-

que,

que. verbale à παρέχω; Vide sed derivari etiam potest παροχή, παροχείδαι; nam ut scribit Paulan. in Græcia, moris fuit, ut in nuptiali curru, tres duntaxat sederent, & media sponsa, à lateribus sponsus, & quem vocant πάροχον, qui amicitia vel sanguine esset conjunctus, cuique deferrent plurimum; paranymphus & auspex dicitur; unde, authore Polluce, dicebant Παροχήσομαι, pro, πάροχος ἔσομαι, ero nymphæ assessor in curru, &c. Item, πάροχος, adject. ut, ἵππος πάροχος, equus qui cursus publici causâ præbetur; &c. Sed sic, est à παρίχω; ex παρὰ; & ἴχω; in altera verò signif. πάροχος, est, in genere, qui à latere alterius vehitur, vel, qui in vehiculo, seu, curru alteri assidet; Pol. lib. 3. & peculiariter sic dici solebat qui sponso, sponsam domum deducenti, in curru alteri assedebat; Aristoph. in avibus; atque sic est ex παρὰ; & ὄχος; &, ab eo derivatur παροχείδαι, à παροχοῦμαι; V.

Παροχλίζω, vecte transmoveo; vel simpl. transmoveo, transferor, ex παρὰ; & ὀχλεύω, unde ὀχλίζω, &c. Vide Item, παροχλέω, ῶ; obturbo, obstrepo, molestiam exhibeo: ex παρὰ; & ὄχλος, ὁ; unde ὀχλίζω, &c. V.

Πάροχος, vide suprà in παροχή. Item, παροψόμαι, ῶμαι; præter panem aliquo opinio vescor; unde verbale, Παρόψημα, & in diminut. Παροψάριον, τὸ; id quod unà cum pane comedimus, ex παρὰ, & ὀψάομαι, unde ὄψημα, τὸ, &c. Vide Item, παροψίδιον, τὸ; frugale opsonium; quod in mensa apponitur unà cum pane comedendum; est diminut. à seq. παροψις, idem cum παρόψημα, &c. Vide.

Παροψίς, ίδος, ἡ, PAROPSIS, patina in qua opsonia apponuntur. Ex παρὰ apud, & ὄψον opsonium.

Παροψόνεω, clam opsonia coëmo; unde verbale, Παροψώνημα, opsonium, quod extra & clam è foro comparatum est & coëmptum; ex παρὰ, & ὀψανέω, ex ὄψον, τὸ; & ὠνέομαι, &c. V.

Παρπιπθεῖν & παρπιπθάν, per Sync. pro παρεκπιπθεῖν & παρεκπιπθάν, quæ Anadiplasiasmo Ion. dicuntur pro παρεκπιθεῖν, & παρεκπιθάν, a. 2. inf. & part. verbi παρακείθω, arte pellicio, fallo. Th. πείθω, persuadeo: f. σω. a. 2. ἔπιθον.

Παρπόδιος, ία, ον, arte pedes extens; Poët. pro ὁ παρεκπόδιος.

Παρρήγνυμι, dirumpo, diffringo, ; ex παρὰ & ῥήγνυω, vide.

Παρρησία, ας, ἡ, libertas, loquendi fiducia: hinc παρρησίαι, apertè, palam: ἐν παρρησίᾳ εἶναι, celebrem esse & in omnium ore versari: q. d. πᾶν ῥησία, vel πᾶσι ῥῆσις. Th. ῥέω, dico.

Παρρησία, sumitur etiam adverbialiter; & exp. palam, apertè; à præced. παρρησία; libertas & licentia loquendi quâ omnia dicuntur; oratio libera, nihil metuens aut reticens; ut, παρρησίαν δοῦναι, apud Isocr. & Plat. libertatem loquendi dare; Item, general. fiducia, confidentia; sæpe in N. T. &c. V.

Παρρησιάζομαι, libere loquor. imperf. ἐπαρρησιαζόμην, ου, ετο. f. άσομαι, f. inf. m. παρρησιάσεσθαι. a. 1. m. ἐπαρρησιασάμην, ω, ατος à præced.

Παρρησιαστὴς, & παρρησιαστικὸς, qui liberè loquitur, aut, qui libertatem amat in dicendo; Aristot. atque hinc, adv. παρρησιαστικῶς, cum libertate loquendi; libere loquendo; omnia, à præced. παρρησιάζομαι, v.

Παρτιθεῖ, apponit, Sync. Æol. pro παρατιθεῖ, 3. sing. præs. qu. à παρατιθέω, pro παρατίθημι, appono.

Th. τίθημι

Παρτιθέτω, Æol. Sync. pro παρατιθέτω, 3. sing. imperat. præs. verbi παρατίθημι, appono. Th. τίθημι.

Πάρυγρος, leviter humidus; vel simpl. humidus, madens; Item, τὸ πάρυγρον, emplastri quoddam genus, inde nominatum, quoniam initio liquidum est, sed postea consistit & durescit; apud Gal. unde παρυγραίνω, antehumecto; Hippocr. & Theophr. ex παρὰ, & ὑγρὸς, unde ὑγραίνω, &c. Vide. Item, παρυδατίζω, & πάρυδρος, juxta aquam, vel, aquas, positus, natus, vel, satus: Theophr. ex παρὰ & ὕδωρ, τὸ: genit. ὕδατος, &c. vide. Παρυπόστασις: minus est quam ὑπόστασις: unde, apud Dionys. διὸ ἔστι ὑπόστασιν ἔχειν τὸ κακὸν ἀλλὰ παρυπόστασιν, ideo neque propriam subsistentiam habet malum, sed quodammodo subsistit: est verbale, à παρυφίσταμαι, vide: vel, ex παρὰ & ὑπόστασις, &c. Vide. Item, παρυποψύχω, leviter refrigero: ex παρὰ: & ὑποψύχω: vide.

Παρυφαίνω, attexo: ex παρὰ ὑφαίνω, texo. Th. ὑφάω; idem.

Παρυφάω, attexo: ex παρὰ & ὑφάω texo.

Παρυφὴ, ῆς, ἡ, præclava, prætexa: à præced.

Παρυφὴς, ής, & πάρυφος, ος, ὁ, ἡ; adject. ἔχων παρυφάς, vel, παρύφους, subst. i. e. τὰς ἐν πόλει χιτῶσι πορφυρᾶς ῥάβδους; Poll. l. 7. c. 14. ut, χίλιοι παρυφῆς, vel, πάρυφος: virgatum sagulum; Item, πάρυφος, ου, ὁ; subst. idem quod παρυφὴ præced. id quod telæ seu, textili attextum est; veluti sunt virgæ aureæ, purpureæ, candidæ, &c. Vide.

Παρυφίσαμαι, propemodum subsisto: fere in natura sum rerum: Item, obiter subsisto: sed exp. etiam, subsisto unà, vel, unà existo; unà sum in rerum natura; (pro συνυφίσαμαι.) Item, exp. significor, demonstror, repræsentor, &c. ex παρὰ; & ὑφίσαμαι; Vide.

Πάρυφος, vide παρυφὴς.

Παρφάμβος, Æol. Sync. pro παρεφάμβος, quod Ion. pro παραφαίνω, a. 2. inf. act. &

Παρφάμβος, ος, male suadens, pro παραφάμβος, a. 2. part. m. παρφάμβα, Dor. pro παρφαμβών, adhortans: &

Παρφέσθαι, a. 2. inf. m. verbi παραπέμπω, suadeo, hortor: ex παρὰ & φημὶ, dico. a. 2. act. ἔφλω; a. 2. m. ἐφάμην.

Παφάρσις, εως, ἡ, per Sync. pro παφαίφασις, oratio, qua quis decipitur, impostura, fraus: ab eod. verbo & th.

Παφέφομαι, in medium affero; item, perperam agor, vel moveor, transversus rapior, &c. per Sync. dicitur, pro παραφέφομαι, à παραφέφω, v.

Πάφυκτον, ου, τὸ, poët. Sync. pro παράφευκτον, quod vitari potest. Ex παρὰ & φεύγω, fugio.

Παφῳδέω, ῶ, canticum, vel carmen ad alterius imitationem compono, parodias scribo; ab Hesychio exp. etiam χλευάζω, unde, παφῳδὴ, canticum, vel, carmen ad alterius similitudinem compositum; Athen. l. 14. abusivè etiam in versificationis ac sermonum imitatione servatur. vide Quint. l. 9. c. 2. Item, παφῳδὸς, parodiarum scriptor, ut Sopater, apud Athen. unde παφῳδία, idem quod παφῳδή; ut, παφῳδίαν ποιηταί; Athen. l. 15. est (inquit Camer.) quum alterius Poëtæ versus, jocosè in aliud argumentum transferuntur; est etiam, παφῳδία, Hermogeni, quum quis, ubi partem aliquam versûs protulit, reliquum à se, i. e. de suo, oratione solutâ eloquitur; Item, παφῳδικὸς, adject. ad parodiam pertinens; parodiæ formam habens; omnia, ex παρὰ, & ᾠδὴ, ἡ; unde ᾠδικὸς; &. Vide.

Παφῳθέω, expello, ejicio, domo expello: item rejicio, aspernor, negligo; proerasmo: ex παρὰ, & ἀθέω, pello

Παφωκεανίτης, ου, ὁ, & παφωκεανίνης, oceani accola; in plur. παφωκεανῖται, οἱ, oceani accolæ; qui ad oceanum habitant; Item, παφωκεανίτης, maritimus, litoralis; vel, qui est ex litore oceani, unde παφωκεανικὸς, maritimus, litoralis, juxta oceanum, &c. ex παφὰ, & ὠκεανὸς, vide.

Παφήκωται, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi παροικέω, commoror: f. ήσω, p. παφώκηκα. Ex παρὰ & οἰκέω, habito. Th. οἶκος, domus.

Παφώκισμαι, perf. ind. pass. verbi παροικίζω, juxta habitare facio; f. ίσω. Ex παρὰ & οἰκίζω, condo, loco. Th. οἶκος, domus.

Παφωκοδόμηνται, 3. pl. perf. ind. pass. verbi παροικοδομέω, ædifico juxta, ex παρὰ, juxta, & οἰκοδομέω, ædifico f. ήσω, p. οἰκοδόμηκα. ab οἶκος, domus, & δέμω, struo. p. m. δέδομαι.

Παφωλένιος, qui ad brachia, seu, lacertos est: vicinus brachiis, seu, ulnis; ut, παφωλένιοι φαρέτραι; vocantur etiam, παφωλένια, τὰ; interiores lacertorum tori; Poll. l. 2. ex παρὰ; & ὠλένη; V. Item, παφώμαλος, ου, ὁ, ἡ; adæquatus, ex παρὰ; & ὁμαλὸς, (verso, propter comp. ος in ως,) παφωμὶς, ίδος, ἡ; supernumerale; genus vestimenti sacerdotalis; Exod. 28. Item, παφώνυμος; q. d. denominatitius, denominativus; i. e. ab alio denominationem habens; unde παφώνυμα, τὰ; quæcunque ab alio denominationem habent: apud Aristot. in Categ. atque inde adv. παφωνύμως; q. d. denominatitiè, seu, denominativè; Plut. in quæst. Rom. Item, παφωνυμία, appellatio denominativè facta;

&

& q. d. derivative; quia ideam idem est quod παρανομασία: v. de Aqu. Rom. Sic etiam, παρανύμιος, denominationi similis; Plat. παρανύμιον, cognomen; Plut. & Athen. & παρανυμίζω, seu, παρανυμάζω, denomino; Aristot. omnia, ex παρά, & ὄνομα, unde ὀνομάζω, &c. quæ in comp. vertunt, o, in ω. Item, παρωνυχία, & παρωνυχίς; Abscessus ad unguis radicem natus: alii inflammationem vocant; Latini, reduviam, vel, rediviam, malunt: hoc nuncuparunt. Item, παρωνυχία, est etiam nomen herbæ, nominatæ ἐπὶ τῷ παρωνυχίδας θεραπεύειν; Dioscor. l. 4. c. 54. ex παρά, & ὄνυξ, ὄνυχος, &c. V.

Πάρρος, ὁ, præditus colore inter cinereum & rufum medio: à πυρρός, rufus. Th. πῦρ ignis.

Παρόπιον, quod oculis circumponitur equorum; qu dam exp. coria quæ ambiunt oculos equorum; ocularia equorum. Poll. l. 2. Item, παρωπίς, itidem pro eo quod oculis, seu, faciei circumponitur; idem ibid. Sed παρωπίδες, appellantur, oculorum minores anguli qui ad tempora spectant; idem etiam ibid. ex παρά, & ὤψ, ὠπός, V.

Παρώπτο, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi παροπτέομαι, negligo. Th. ὄπτομαι, video: f. ὄψομαι. perf. pass. ὦμμαι.

Παρ' ἄρχν, q. d. præter tempus, vel, horam; i. e. intempestivè; apud Plut. ex παρά, & ὥρα, V.

Παρώρειος, vel, παρόρειος, ad latera montis situs, vel, prope montem; Suid. unde παρωρεία, ας, ἡ; latus montium, secundum locum aliquem porrectorum; Polyb. l. 2. Unde, παρορείτης πάγ, in epigr. latera montis incolens, vel, ad montem positus; Item, παρωρεία, ἡ; vicina motibus regio; omnia, ex παρά, & ὄρος, (Doricè ὦρος;) ος τὸ, mons; unde ὄρειος, &c. & Item πάρορος; (idem cum ἄορος) intempestivus: Theophr. caus. pl. l. 5. ex παρά; & ὥρα ἡ; vide. Sic etiam, παρωρφίς, ίδος, ἡ; ora tecti; id quod est inter ὄροφον ἡ εἶς; ut tradit Poll. li. 1. ut παρωρεὶς πεντάπηχυς; quatuor cubitorum per oras crassitudo; Herodot. videtur esse prominentia tecti & subgrundii; ex παρά, & ὄροφος, ὁ; à Th. ἐρέφω; vide. Item, παρόπον, ὁ, τὸ ornamentum aurium; Item, alter oculi angulus qui aures spectat, oppositus angulo alteri, nares intuenti, qui ῥινὸς dicitur; Schol. Nic. ex παρά; & ὦς (Doricè ὦας.) ὠτός, τό, auris, &c. V.

Παρωτὶς, ίδος, ἡ, tumor glandularum sub auribus, quia παρὰ ὠσί.

Παρῳχύνατε, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi παροξύνω, excitimulo: f. ὠνῶ. perf. παρώξυνκα. Ex παρά & ὀξύνω instigo.

Παρῳχηκε, præteriit, perf. ind. act. & Παροιχόμενος, ότος, præteritus, part. perf. act. &

Παροιχημένος, ὁ, part. perf. pass. verbi παροίχομαι, prætereo, f. 1, m. παροιχήσομαι. Th. οἴχομαι, eo: perf. act. ᾤχηκα.

Πάρῳχρος, ad pallidum colorem vergens; ex παρά. & ὠχρός, ὁ; V.

ΠΑ᾽Σ, πᾶσα, πᾶν. gen. παντὸς, πάσης παντος, omnis, e; quivis, totus. in acc. πάντα, πᾶσαν, πᾶν. gen. pl. f. g. Ion. πασέων, pro πασῶν. dat. pl. πᾶσιν, & Ion. πάντασιν, & in f. g. Ion. πάσῃσιν, pro πάσαις. Hinc πάντες, omnino, πάνυ, idem, παντα χῆ, & παντα χῇ, ubique, ἅπας, αντος, universus, totus: est &

Πᾶς, pater, vocula infantum; qu, à πάω, pasco.

Πασῶν, Dor. pro πασῶν, omnium, gen. pl. f. g. à πᾶς, πᾶσα.

Πάσασθαι, gustasse, a. 1. inf. m. à πάω, vel πάομαι, edo, gusto: hinc παστάμενος, a. 1. part. m. Poët.

Πασθέη, ης, ἡ, nomen mul.

Πασιθόη, ης, ἡ, nomen mul. Gr. quæ ad omnes currit.

Πασιμίλιατε, epithetum, quo Argo navis ornatur ab Hom. Od. μ. ut quæ omnibus heroibus curæ fuerit, vel omnibus poëtis & Historicis; teste Eust. ex πᾶσι, dat. plur. à sing. Πᾶς, & μέλει, curæ est, &c. Vide sing. sic, πασιφαὴς, omnibus apparens; Nonn. ex πᾶσι dat. plur. à πᾶς, & φάω, luceo; &c. vide Item, παστάλη, res vulgaris & minima; apud Aristoph. in vesp. est ab, & pro παυσάλη, quod est per reduplicationem, à Th. πάλη, &c. vide. Item, παστολίτης, idem quod κιγκρηλίτης, ου, ὁ; mili molitor; qui mili grana molâ frangit, ex πάστολος, idem quod κίγχρος, milium, & ἅλως, ω, ἡ, area, in qua teritur, seu, trituratur frumentum; vel. à Th. ἀλέω, fut. ἐσω; unde ἀλέτης; &c. Vide.

Πάστακα, acc. sing. à

Πάστας, κος, ὁ, paxillus, diminut. à

ΠΑ᾽ΣΣΑΛΟΣ, & Att. πάτταλος, ου, ὁ, PESSULUS, clavus ligneus, PAXILLUS: à Dor. πάσσω pro πήσω, figo, infigo.

Παστολεύω, seu, παττολεύω, palum figo; vel, palo figo, vel, affigo; unde παστολευτὴς, palo affixus, vel simpl. affixus; Item, παστολίον, ου, τὸ; &, παστολίσκος, ου, ὁ; five, παττάλιον, & παττολίσκος; diminut. clavi culus ligneus, paxillus; à πάσσω, Atticè πάττω, ττω, ττος, ὁ; &c. V. Item, παστολίζω, vel, παστολίζω, palo figo, vel, palo affigo; à πάσσω, ου, ὁ; vel, πάστας, ακος, ὁ; vide unde etiam, παστάκιον, idem quod πάστας, & πάστολιον; ut &, παστάριον, palus; σανὶς; clavus ligneus; Hesych. ab eod. Th. πάστολος; und etiam, παστύλιον; vide παττάλιον.

Παστάμενος, ὁ, adeptus, a. 1. part. m. gem. ex. à πάομαι, possideo. perf. πέπαμαι. Th. πάω.

Πάστε, Ion. pro ἔπασαν, conspergebat, 3 sing. imperf. act. verbi πάσσω. est & præs. imperat.

Παστυδίη, idem quod παστυδίη, omni impetu, catervatim, adv. invenitur & παστυδεὶ, funditus: ex πᾶς, πᾶσα, omnis, & σύομαι, inusit. idem quod Th. σεύω, quatio.

Παστύριον; Hesych. Æoles scribit dicere. pro παστυδίλω; vide παστυδίη. Item; παστύρος, funditus; ἄρδλω. παυσικὶ; i. e. cum tota domo, seu, familia; videntur ea derivata, παφὰ τὸ πᾶν ἢ σύρσθαι; ut sit omnino & penitùs trahendo extirpandoque.

ΠΑ᾽ΣΣΩ, vel πάσσω, inspergo, conspergo; superinjicio, item variego: f. άσω. p. ακα. Dicitur &

Πάσσω, pro πήσω Dor. infigo.

Πάσσων, crassior, spissior. densior; sic occurrit Od. ξ. pro παχύτερος; quod est comparat. à posit. Th. παχὺς, ὁ; vide.

Παστὰς, άδος, ἡ, thalamus, à πάσσω, variego, quia variegatus & artificiosè factus; exponitur etiam porticus, atrium, locus convivii. q. à πάομαι, edo.

Πάστη, ἡ; jusculum farinâ mixtum, seu, conspersum; Poll. ex Aristoph. à Th. πάσσω, vel, πάττω. conspergo, superinjicio, &c. vide. Item, παστὸν. i. e. τὸ παυσάμενον; Aristoph. interpr. conspersum; sed ejus usus potiùs est in compositione; ut, ἁλίπαστος, sale conspersus, &c. Itidem, à Th. πάσσω; vide.

Παστὸς, ῆ, conspersus: item subst. thalamus, Pf. 19. 5. à πάσσω, conspergo.

Παστὸς, præced. Polluci, est, τὸ παρὰ τῇ ἑστῇ παρκπίτασμα; prout significat thalamum; sed aliquando sumitur, pro eo qui cibo dat operam, seu, dedit; à πᾶς; i. e. ἐδήδοκε; V.

Παστοφόριον; i. e. τὸ φέρον τὸν παστὸν; Suid. pastophorium, Is. 22. sic 70. Interpr. pro quo Aquila vertit tabernaculum; ut ibid. docet Hieron. qui annotat, pastophorium esse thalamum, in quo habitat templi præpositus; Item, Παστοφόρος, ου; thalamifera; Veneris Epith. à παστὸς; & φέρω; Item, Παστοφόροι, ferentes pallium; ut fit in processionibus.

Πάσχα, τὸ, ἄκλιτον, pascha. vox origine Hebræa. Lat. transitus.

Παχαλκεὺς; multarum artium, i. e. πολύτεχνος; Hesych. sed perperam, pro παγχαλκεὺς; quod est, qui omnia fabricari novit; ex πᾶν, & χαλκεύω, vide.

Παχέμεν, Ion. pro πάσχειν, præs. inf. à

ΠΑ᾽ΣΧΩ, εις ει, PATIOR, afficior: f. πείσομαι, a. 2. ἔπαθον, a. 2. inf. παθεῖν, a. 2. part. παθὼν. perf. act. πεπάθηκα. p. m. πέπονθα. Hinc πάθημα, ατος, τὸ, casus, afflictio. πάθος, ους, τὸ, animi perturbatio, affectus concitatus, ἀντιπάθεια, ας, ἡ, repugnantia, contraria affectio. συμπάθεια, ας, ἡ, convenientia affectuum; item commiseratio.

Παχητιάω; cupio πάχην; (obscænum,) i. e, cupio marem pati, muliebria appeto; de pathicis & cinœdis, adversæ veneris libidine prurientibus; apud Aristoph. & Athen. unde, παχητιασμὸς, ὁ; ipsa appetitio coitus illius nefandi; Luc. in Gallo. Th. est πάσσω, patior, &c. Sed sumitur etiam in ista obscœna significat.

Πατὰ, Scyth. quod Gr. κλείειν, interficere.

Παταγέω, ῶ; ſtrepo, ſtrepito; fragorem edo; crepito; Ariſtoph. in Nub. & Theocr. Idyll. 23. unde verbale, πατάγημα, τό; ſtrepitus, ſed dicitur & de homine garrulo, ac veteratore; apud Suid. utrumque, à ſeq. πάταγος, ὁ; ſtrepitus, crepitus; Item, fremitus, pro quo etiam reperitur fœm. παταγή, ἡ; plauſus: apud Dionyſ. de ſitu orbis, &c. v.

Παταγοδέομαι, fragorem edens in curſu, ſeu, inter currendum; ut, παταγοδέομαι ἄνεμος, tonitrui periphraſis, apud Orph. hymn. in Jovem fulguratorem; ex ſeq. πάταγος, & δέομαι, ὁ; vide.

Πάταγος, ου, ὁ, ſtridor, fragor: à πατάσσω, quod vide.

Πάτακοι, ſimulacra Deorum in puppibus navium, Phœnicibus.

Πατάνη, ης, ἡ, PATINA, patella: à πτάω, pando, aperio.

Πατάνιον, ου, τό, patella, parva patina; diminut. à præced. πατάνη, pro quo etiam Gr. dicitur, πατέλλιον, apud Poll. ex variis authoribus.

Πατάξαι, a. 1. inf. act. &

Πατάξας, αντος, percutiens, a. 1. part. act. &

Πατάξῃς, 2. ſing. f. 1. act. verbi πατάσσω, percutio, πατάξῃ, 3. ſing. a. 1. ſub. act.

Πάταρα, ων, τά, nomen urbis Lyciæ in Aſia: à Pataro conditore ſic nominata.

ΠΑΤΑΣΣΩ, cum ſtrepitu palpito, percutio: f. ξω. p. πεπάταχα. a. 1. ἐπάταξα· hinc πάταγος, fragor, ſtrepitus.

Πατέεσθαι, idem quod πάσασθαι, guſtaſſe. Herodot. à πάομαι, guſto.

Πατελλοχάρων, qui pateris gaudet; qui pateris potare amat; Alciphron. ex πατέλλιον, patella; voce à Latinis mutuo ſumpta; (licet alii putent latinas voces, patina, & patella, à Gr. πάτανα, vel, πατανή, πατάνιον, & πατέλλιον, derivari;) cujus meminit, Poll. l. 6. c. 13. & χαίρω, fut. χαρῶ, &c. v.

Πατίοντι, Dor. pro πατίουσι, calcant, 3. pl. præſ. ind. à πατίω.

Πάτῃ, vocat. ſing. ſed.

Πατήρ, pro πατέρα, acc. ſing. à πάλλη, quod vide.

Πατερίζω, patrem nomino, patrem voco, ſeu, apello, Ariſtoph. in veſp. Item, πατέριον, diminut. q. d. paterculus; utrumque, à Th. πάλλη, ἔρης, &c. v.

ΠΑΤΕΩ, calco, conculco, protero: f. ήσω. p. πεπάτηκα. a. 1. paſſ. ἐπατήθην. Hinc ἀπεπάλιε, obambulo.

Πάτημα, τό, quod calcatur, vel, calcatum eſt; q. d. calcamentum, ſeu, conculcamentum; metaphoricè, apud Baſil. de homine qui proculcatur, proteritur & opprimitur; Item, πατητός, ή, ὁ, qui calcari poteſt, ſen, conculcabilis, Item, calcatus; ut, πατητέα ταφυλή, quæ & πατητή, apud Aët. 9 24. & πατητὸς φοῖνιξ, palmæ genus tertium, ſic appellatum, quòd ejus pomum, etiam in matre ſua, dehiſcat, calcatoque ſimilis appareat; Plin. l. 13. c. 4. verbalia, à præced. Th. πατέω, vide.

Πατήρ, ſeq. deduci dicitur à Grammaticis, ex ἀπείρων, ut dicatur πατὴρ quaſi ἀπάλης; ſicut & Lat. ator pro patre dicitur; Euſtath. Deum, πατέρα appellari ſcribit, quaſi πάντα πρέντα; hominem verò quaſi πῶδας πρέντα, &c. Interdum, honoris aut amoris causâ ille dicitur pater, qui alioqui non eſt conſanguineus; Item, affector & autor, Item, πατέρες, in plur. majores; ut & Lat. patres.

ΠΑΤΗΡ, τερος, τερι, ὁ PATER, tutor, curator, dat. πατέρι, ἐι, acc. πάλερα tantum, voc. ὦ πάτερ. Hinc πατρὶς, ίδος, ἡ, patria. πατρῷος, α, ὁ, ἡ, & πάτριος, α, paternus, πατριώτης, ου, ὁ, conterraneus, popularis, πατρία, ας, ἡ, familia. ἀπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, carens patre, q. à πάω, paſco.

Πατήσας, αντος, a. 1. part. act. &

Πατησείς, Dor. pro πατήσῃς, 2. ſing. f. 1. à πάλέω, calco.

Πατητός, v. paulò ſuprà, πάτημα.

Πάτμος, ου, ἡ, nomen inſulæ in Ægeo mari.

Πάτος, ου, ὁ, calcata ſeu trita via, callis. Angl. a Path. à πατέω, calco.

Πάτρα, ας, & Ion. πάτρη, ης, ἡ, familia, & idem q. πάλεις, patria. Th. πάλη, pater.

Πατραγαθία, ἡ, paterna ſtrenuitas; patris, aut, patrum fortitudo; Plut. ex πατὴρ, τέρος, vel, τερος, ὁ, & ἀγαθὸς, ὁ; v.

Πατραδελφειὸς, ἑᾶ, ὁ, Poët. pro

Πατραδελφὸς, ἡ, ὁ, patris frater, paternus, ὁποῖ πατρὸς ἀδελφός.

Πατρακτὴς, ου, ὁ familia, ἐκ τῆς πάτρας καὶ φρατρίας: vide πάτρα.

Πατραλόιας, ου, ὁ, vel

Πατραλοίης, ου, ὁ, parricida: ex πατὴρ & ἀλοάω, ῶ, ſeu ἀλοιάω, ῶ, trituro, multis ictibus contundo, verbero.

Πατραλόιας, præced. patris percuſſor, ſeu, pulſator; patris interfector; eſt etiam, patriæ perditor, apud Ariſtot. &c. v.

Πάτρη, ης, ἡ; patria exp. etiam ἐπαγωγὰ, & φυλὴ; Item, ἡ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσις; apud Suid. à Th. πατὴρ, τρος; v. unde etiam ſeq. Πατρία, cœtus eorum qui communem patrem familias habent; Eph. c. 3. Item, χώρα, & πατρίδα; apud Suid. &c. v.

Πάτρηθεν, ex patria; ut, πάτρηθεν ἀλάμενος, à patria procul errans, à præced. πάτρη, v.

Πατρία, ας, ἡ, familia, parentela, tribus, Th. πατὴρ, pater.

Πατρίζω, facio aliquid more paterno, ſeu, tanquam pater; mores paternos in re aliqua agenda refero, eſt à πάτριος, ὁ, &c. v.

Πατριάρχης, ου, ὁ, PATRIARCHA, q. τῆς πατρίας ἄρχων, familiæ princeps.

Πατριαρχεῖον, patriarchæ domus; & Πατριαρχία; apud Dionyſ. Areop. paternitatis principium; Item, Πατριαρχικὸς, ad patriarchas pertinens; omnia, à præced. Πατριάρχης, primus patrum; & ſæpè non tam generis, quàm præſtantiæ ratione; (ſic enim etiam, David, Patriarcha vocatus putatur;) &c. v.

Πατρίδιον, ου, τό paterculus; Ariſtot. diminut. à πατὴρ, τρὸς; v. Item, πατρίκιος, patricius, ipſa vox latina.

Πατρικὸς, ἡ, ὸν, paternus, a, um: &

Πάτριος, α, ὁ, ἡ, PATRIUS, hæreditarius, à patre vel patribus traditus, Th. πατὴρ, pater.

Πατρικῶς, paternè, more patris; Item, affectu & amore paterno; paterna benevolentia; eſt adv. à præced. Πατρικὸς, qui vel qualis eſt patris; ut πατρικὴ ἀρχὴ, imperium, quale eſt patris, &c. Ariſtot. Eth. 8.

Πατρὶς, ίδος, ἡ, PATRIA. in acc. πατρίδα, ab eod. th.

Πατριώτης, ου, ὁ, qui ejuſdem eſt patriæ, conterraneus, popularis: &

Πατριώτης, in fœm. g. idem. Th. πατὴρ, pater.

Πατριωτικὸς, ad tribules, conterraneos, ſen, patriotas pertinens, à præced. πατριώτης, vide.

Πάτροβος, ου, ὁ, nomen viri.

Πάτροθεν, à patre, ex parte patris; à majoribus; exp. etiam, nomine, ſeu, de nomine patris; ut, πατρόθεν καλεῖν, patris addito nomine, aliquem compellare; ſic, πατρόθεν ἐπονομάζειν, patris nomine appellans; Thuc. l. 7. eſt adv. à πάλη, τρὸς, ὁ, v.

Πατρογηθσίνητος, ου, ὁ, patruus: ex πατὴρ, pater, & κασίγνητος, frater: quod ex κάσις, frater, & γένομαι, naſcor.

Πατροκλείης, ους, gen. εος, ῆος, ῆϊ, ῆ, acc. έα, ήν, ῆ, voc. εες, εις. Dicitur, &

Πατροκλῆς, έος, ὁ, PATROCLUS: ex πατὴρ, & κλέος, έεος, τό, gloria, quod à κλέω, celebro.

Πατροκτονία, patricidium; à ſeq. πατροκτόνος; v. ſed, πατροκτονία; eſt (paſſivè) à patre interfectus, ab iiſdem cum ſeq. v.

Πατροκτόνος, ου, ὁ, ἡ, parricida, patris interfector: ex πατὴρ & κτείνω, ne. o.

Πατρομήτωρ, patris mater, avia paterna; ex πατὴρ, τρος, & μήτηρ v. Item, Πατρονόμος, qui tanquam pater res adminiſtrat, ſeu, paternâ quâdam curâ; nomen magiſtratus apud Lacedæmones; teſte Plut. atque inde, Πατρονομία, munus Patronomorum, ſicut exp. & paternum imperium; apud Luc. Item Πατρονομικὴ, ſcil. ἐπιστήμη; paterna gubernatio; Plat. & Πατρονομᾶσθαι, patris imperio regor; apud Plut. omnia, ex πατὴρ, τρὸς, ὁ; & νέμω, rego, adminiſtro; ut de νομὸς, ὁ; præfectura, &c. v.

Πατροπαράδοτος, ου, ὁ, ἡ, à parentibus traditus. Ex πατὴρ, pater, παρὲξ & δίδωμι, do.

Πατροπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ; πάλεος πατὴρ, patris pater, paternus avus.

Πατροφθόισις, vel πατροφθίσις; patricida ex πατὴρ, τρὸς; & φθίω, ſ. φθίσω, unde φθόισις, &c, v. Item, Πατροστερὴς, patre privatus, orbus; ex πατὴρ, τρὸς, & στερέω, fut. ήσω, &c. v.

Πατροτύπτης, ου, ὁ, qui patrem verberat: ex πατὴρ, pater, & τύπτω, verbero.

Πατρῷος, α, ὁ, ἡ, patris bona poſſidens: ut πατρῷος παρθένος, virgo pupilla, ad quam ſolam patris hæreditas pertinet: à πατὴρ, & ἔχω, habeo.

Πατροφόνευς, έως, ὁ, patricida: item, qui alterius patrem occidit: ex πατὴρ, & φόνος, homicida. Th. φένω, interficio.

Πατροφόντης, & Πατροφόνος, patris interfector, vel, interfectrix; ex iiſd. cum præced. v.

Πατρυιὸς, vitricus; à πατὴρ, τρὸς; v.

Πατρῶα, ας, ἡ, paterna: vide πατρῷος.

Πατρῶζω, patriſſo; patrem, ſeu, patris mores imitor; Herodian. l. 1. à ſeq. πατρῶος, ος, paternus, Item, avitus, &c. vide.

Παῤῥαῖος, α, ον, ὁ, ἡ, seu
Παῤῥᾶος, ᾶ, ον, patrius, a, um, Th. πατὴρ, pater.

Πατρικὸς, ῆ, όν; idem quod παῤῥικὸς, vitricus; in Pand. & apud Eustath. Item πάτρως, ωος, ὁ; (genit. πάτρω, vel, πάτρωνος,) patronus; patruus; ut παρὰ τὸν πάτρω, apud patruum; Herodot. & πάτρων, patruum; idem Herodot. Th. πατὴρ, τρὸς, v.

Πάτρων, ωνος, ὁ; patronus; Plut. in Rom. refert. πατρωνά τινα. Patronum quendam ex his qui Evandrum confequuti fuiſſent in Italiam, imbecillorum curam geſſiſſe, iiſq; præſidio fuiſſe; à quo Latini Patroni nomen acceperunt; ubi Παῤῥασία, quoque legitur, pro, patronatu, patrocinio, & præſidio; Græci, πατρωσύνην, appellant, ibidem, πάτρωνας, i.e. Patronos, refert Romulum vocaſſe, qui Græcè πατρικὰ appellantur; Idem etiam Plut. in Fabio, vocat πάτρωνας, patronos; Pollux etiam, generis familiæq; autores, γραμματεῖς καὶ πάτρωνας, ait appellari, &c. Deduci etiam poſſunt παῤῥᾶων, & πατρωνεία, à Th. πατὴρ, τρὸς, ὁ; v.

Πατρωνυμικὸς, q. d. à patre denominatus; ut, πατρωνυμικὰ ὀνόματα; quæ ex patris nomine facta ſunt nomina. Item, πατρωνυμία, denominatio à patre; nomen a patris nomine factum; Euſt. ex πατὴρ, τρὸς, ὁ, & ὄνομα, ατος, τὸ; quod in comp. prius ο, mutat in ω, poſterius in υ, &c. V.

Παπαλίσι ἐλαφοι, οἱ; quorum cornua παστὰς, ſeu, παπάλας ſpeciem referunt; ſubulones; ie. cervi quibus cornua enaſci incipiunt; quaſi παπτηλοὶ, i. e. ſubulæ; à Th. πάσσαλος; vide, ſicut etiam, πάπτω: v. in Th. πάσσω.

Πάπταλος, ᾱ, ὁ, vide in πάσσαλος.

Παῦε, ceſſa, deſiſte, præſ. imper. act. &

Παῦσε, remiſit, 3. ſing. a. 1. ind. paſſ. Ion. pro ἐπαύθησαν, ας, ε; verbi παύω, ceſſo, quod vide.

Παῦλα, ας, ἡ; ceſſatio, quies, intermiſſio, finis; exp. & clauſula; apud Ariſt. polit 7. à Th. παύω; v.

Παῦλος, ου, ὁ, nomen Apoſtoli, Lat. puſillus.

Παυφάκις, rarò; non multum, Heſych, adv. à ſeq. παῦρος, ὁ, v. unde etiam neut. plur. παῦρα, adv. idem interdum etiam ſignificat; pauciès, non ſæpe, &c. v.

Παυρεπὴς, pauciloquus; ex παῦρος, & ἔπος, τὸ; vide.

Παυρίδιος, α, pauxillus, pauculus: &

Παῦρος, adv. PARUM: &

Παυρόν πιρ, PARUMPER: à

Παῦρος, α, Poët. paucus, non multus, PARVUS, in comp. παυρότερος. Th. παύω, ceſſo.

Παῦσαι, α, 1. inf. act. &

Παυσάμενος, a. 1. part. m. παύσασθαι, a. 1. inf. m. παύσασθε, 2. plur. a. 1. imperat. m. &

Παύσασα, a. 1. part. act. f. g. pl. num. a παύω, ceſſo. f. σω.

Παυσάνεμος, ventos ſedans, ſeu, placans; unde Æchylus vocavit παυσάνεμον θυσίαν, ſacrificium quo impetramus ſedationem ventorum; à Th. παύω, Fut. παύσω, unde παῦσις, εως, ἡ; & ἄνεμος, ὁ, &c. vide.

Παῦσεν, ſedaret, 3. ſing. a. 1. opt. act. Æol. ab eod. th.

Παυσικάπη, ἡ; inſtrumentum erat rotæ ſimile, per quod jumentorum colla tranſmittebant, ne ederent, dictum & de inſtrumento, quo impediebantur homines, ne manus ori admovere poſſent; ut tradit Ælius Dionyſius: ex quibus verbis colligit Euſtath. παυσικάπαι dictam ὡς παύουσα τῆς κάπης ἢ τῷ κάπειν, ὁ ὅτι τῷ ἐσθίειν; ſcribitur etiam παυσικάπη; ex παῦσις, & κάπη, unde κάπη, ἡ, &c. vi. Item, παυσίλυπος, mœrori finem imponens, mœrorem ſedans; ut παυσίλυπος ἀμπελος, apud Athe. l. 2. & παυσίλυπος ζόης; Soph. ex παῦσις & λύπη, ἡ, vi. παυσινύσχιον, quod dormitationem reprimit; (ex παῦσις: & νυσάζω, unde νυσαλέος, ὁ, &c. vide.) ab Ælio Dionyſio dicitur eſſe ſimile βεβῶμα ei quod dicitur ἐγκηλήσιον, &c. Item, παυσίπονος, labori finem imponens; à labore recreans; ex παύω, unde παῦσις; & πόνος, ὁ, &c. V.

Παῦσις, εως, ἡ; ceſſatio, requies; Item, παυσέων, ceſſandum eſt, ſinem facere oportet; Item, cavendum eſt: ſic & παυσήρ, ῆρος, ὁ: ſedator, qui finem imponit, Athen. l. 10. & παυσήλεος, ὁ; q. d. ſedativus, ſedatorius: unde παυσήλεια, τα; exp. obices, ſepta; Heſych. Item, παυσικὸς vim ſedandi habens; omnia, verbalia à πάυω, παύομαι, fut. παύσω, παύσομαι; &c. vide.

Παυσίπονος, qui dolorem ſedat; ex παύω, f. παύσω, unde παῦσις, & ὄνινμι, ἡ, quod in variis comp. mutat. ὁ, in ω, &c. vide.

Παυσολὴ, ῆς, ἡ, ceſſatio. Th. παύω, ceſſo.

Παυσώμεσα, Poët. pro παυσώμεθα, 1. pl. a. 1. ſub. m. à

ΠΑΥ'Ω, facio ceſſare, finio, coërceo, ceſſo. Angl. to Pause. f. παύσω. p. πέπαυκα. a. 1. ἔπαυσα. a. 1. imperat. παῦσον, ἄτω. a. 2. ἔπαυον. a. 2. paſſ. ἐπαύθην. præſ. m παύομαι, ceſſo, deſiſto. imperf. ἐπαυόμην, ου, ετο, & in 3. pl ἐπαύοντο. a. 1. m. ἐπαυσάμην, ω, ατο. perf. paſſ. πέπαυμαι, deſtiti, hinc παῦσις, εως, ἡ, ceſſatio, requies. παῦρος, α, paucus, parvus. ἀγάπαυσις, εως, ἡ, requies.

Παφλαγὼν, όνος, ὁ, Paphlagon, nomen propr. gent. Παφλαγόνων, gen. pl.

Πάφλαζεν, fervebat, 3. ſing. Imp. Ion. &

Παφλάζοιτο, 3. ſing. opt. præſ. paſſ. à

Παφλάζω, ferveo, æſtuo: ex them. φλάζω, ferveo.

Πάφλασμα, τὸ, fervor, æſtuatio, æſtus; Item, ſtrepitus quem æſtuans mare efficit & edit; & metaph. παφλάσματα, de verbis inſolentibus & elatis apud Ariſtoph. in avib. eſt verbale, à præced. παφλάζω, vide.

Πάφος, ου, ἡ, nomen urbis. Gr. ſic vocata a Papho conditore.

Παχεῖα, ας, ἡ, denſa, nom. ſing. f. g. &

Παχεῖη, dat. ſing. f. g. Ion. à παχὺς, ύος, ὁ, craſſus παχέες, έων, craſſi, locupletes.

Πάχετος, idem quod πάλτος, τὸ, vide.

Παχέῃ, Dor. pro παχεῖ, 3. ſing. a. 1. ſub. paſſ. à πήγνυμι, compingo. quod v.

ΠΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ, pruina, ros glaciatus: q. à πήγνυμι, compingo.

Παχνήεις, gen. ſing. à παχνήεις, εσσα, ον, pruinoſus. Th. πάχνη.

Παχνόω, congelo, gelu conſtringo, expon. & contriſto. à πάχνη; pruina.

Παχνώδης, ες, vel ωης, ὁ, ἡ; pruinoſus, idem quod παχνήεις; à Th. πάχνη, ἡ; &c. vide.

Πάχος, ους, τὸ; craſſities, craſſitudo, Thuc. l. 3. exp. & craſſamentum, ſeu, craſſamen; apud Dioſc. & dicitur etiam, de craſſo ingenio; pro eo legitur etiam πάχετος, idem; craſſitudo, latitudo, &c. Nic. in Ther. utrumque, à Th. παχὺς, έος, ὁς; v.

Παχυδάκτυλος, craſſos habens digitos; Polem. Phyſ. ex παχὺς, & δάκτυλος, ὁ; vide.

Παχύδερμος, ου, ὁ, ἡ, craſſipellis, craſſam cutem habens: item fatuus, rudis: ex παχὺς; craſſus & δέρμα, cutis. Th. δέρας, ατος, τὸ, pellis.

Παχύθριξ, qui craſſo eſt pilo; Item, παχύθριχος, pro eod. ex παχὺς, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, &c. v. Item, παχυκάλαμος, craſſo aſſurgens calamo aut culmo; ex παχὺς & κάλαμος, ὁ, v. Sic, παχύκαυλος, qui craſſo, ſeu, denſo eſt caule; ex παχὺς, & καυλὸς, ὁ, vide παχύκνημος, cui ſunt pingues ſuræ; ex παχὺς, & κνήμη, ἡ; v.

Παχυλὸς, ὁ, craſſus; unde adv. παχυλῶς, craſſe; i. e. craſſo modo, & minime ſubtili, craſſâ Minervâ; Ariſtot. à Th. παχὺς, ὁ, v.

Παχυμερὴς, craſſis conſtans partibus, craſſus; unde, παχυμέρεια, craſſitudo partium; & adv. Παχυμερῶς, craſſe; Item metaph. craſſâ Minervâ, & in compar. παχυμερέστερον, craſſiore Minerva, craſſius, rudius, &c. Gell. l. 14. c. 1 ex παχὺς, & μέρος, τὸ, v. Item, παχυνδρία, craſſos nervos habeo; ex παχὺς, & νεῦρον, τὸ, unde νδρόω, &c. v.

Παχυνθεὶς, έντος, pinguefactus, a. 1. part. paſſ. à πάχυνω.

Παχύνους, ὁ, ſtupidâ mente, ſeu, craſſo ingenio præditus; ex παχὺς, & νοῦς, νόος, &c. v.

Πάχωσις, εως, ἡ, ipſa actio efficiendi craſſum; Ariſt. & Theoph. Item, παχυπλοὺς, vim habens reddendi craſſum, utrumq; à ſeq. παχύνω, craſſo, craſſius, vel, plenius reddo: unde in paſſ. παχύνομαι, craſſus fio, craſſeſco, &c. v.

Παχύνω, pinguefacio. f. νῶ. p. πεπάχυγκα. part. paſſ. πεπάχυμμαι. a. 1. paſſ. ἐπαχύνθην, ης, η, pinguefactus ſum.

Πάχυσις, qui naſum habet craſſum, Polemon in Phyſiogn. ex παχὺς, & ῥὶς, vid. Item, παχυῤῥαφὴς, craſſas habens virgas; ex παχὺς, & ῥάβδος, ἡ, &c. v. Sic παχύῤῥιζος, cui craſſa eſt radix; qui craſſas habet radices; Theophr. ex παχὺς & ῥίζα, ης, v. Item, παχυῤῥύγχος, qui craſſum habet roſtrum; ſeu, qui craſſis eſt naribus; ut, παχυῤῥύγχοι, οἵες, ſues craſſas habentes nares; Alex. Aphrod. ex παχὺς, & ῥύγχος, τὸ, &c. v. Sed ſcribitur etiam παχύρυγχος, cum ſimplici ρ; ut & παχύῤῥιν, cum duplici ρ; prout varia hujuſmodi compoſita in differenter à variis authoribus utroli bet modo ſcribuntur.

ΠΑΧΥ'Σ, έ☉, ὁ, crassus, spissus, densus, PINGUIS, dives. in f.g. παχέϊα, ας, ἡ, in n. g. παχύ. q.à πήγνυμι, compingo.

Παχυσκελὴς, έ☉, ὁ, ἡ, qui crura habet crassa; ex παχὺς & σκέλ☉, τὸ, V. Item, παχύστομ☉, qui crasso est ore; item, qui crasse loquitur; crassilinguis; unde, παχυστομία, os crassum; seu, crassa pronuntiatio; &, παχυστομέω, crasso ore loquor; crasse pronuntio; ex παχὺς, & στόμα, τὸ, vide.

Παχύτης, ητ☉, ἡ, crassitudo, crassities, corpulentia; item, obesitas, pinguitudo; Aristot. an. 9. 5. à Th. παχὺς, præced. Vide.

Παχυτράχηλ☉, qui crassam habet cervicem, seu, collum habens crassum; in Physiogn. ex παχὺς & τράχηλ☉, ὁ, V. Item, παχύτριχ☉, vide supra, παχύθριξ; sic παχυφλοι☉, qui crasso est cortice; Dioſc. 1. 12. à Th. φλοιὸς, ὁ, V. Παχύφρων, qui crassâ est mente, & intelligentia non valet; stupidus, bardus; Hesych. à Th. φρὴν; (cujus comp. plurima mutant ν in ω.) Παχύχλ☉, cui crassa sunt labia; labeo; a Th. χεῖλ☉, τὸ, V. Παχύχυλ☉, crasso succo præditus; à Th. χυλὸς, ὁ, V. Παχύχυμ☉, idem; qui crasso est succo, seu, humore; à χυμὸς, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Them. παχὺς, &c. V.

Παχύω☉, de Pachomii regula vide Isis Salmasii commentarium de usuris.

ΠΑ'Ω, vel potius πάομαι, gusto, vescor, PASCO; item possideo, acquiro. f. ἄσομαι. perf. πέπαμαι. hinc παὶς, affinis, propinquus.

Πέδα, Præpos. Æol. pro μετὰ, post. acc. regit. q. à πάω. hinc πεδαμείβομαι, pro μεταμείβομαι.

Πεδάα, Ion. Pleonasmo pro πεδᾶ, 3. sing. præs. ind. act. &

Πεδάαι, pro πεδᾶν. inf. act. Ion. verbi πεδάω, irreti, compedibus adstringo. Th. πέδη, pedica.

Πεδάασκον, impediebant, Ion. pro ἐπέδων, ων, 3. pl. imperf. act. verbi ejusd.

Πεδάγχελ☉, ος, ὁ, ἡ, reprehensus ex fuga, à persequentibus. qu. ἀπὸ πέδα, quod vide pro μὴ & ἀγχέω, venor, vel ἀγείρω, congrego.

Πέδαι, αἱ, pedicæ, & omnia pedum vincula; est plur. fœm. à Th. in sing. πέδη, ἡ, V.

Πεδαίρω, è solo in sublime tollo: à πέδα, Æol. pro μὴ & αἴρω, tollo.

Πεδαμείβειν, Æol. pro μεταμείβειν. Ex πέδα, Æol. pro μετὰ & ἀμείβω, mutare.

Πεδαῖος, ᾶ, firmus, humilis. Th. πέδον, solum, terra.

Πεδάρσ☉, ος, ὁ, ἡ, Pœët. pro μετάρσ☉, sublimis, quod vide. πέδα, Æol. pro μετὰ.

Πέδας, asc. pl. à πέδη, ης, ἡ, pedica.

Πεδᾶσαι, Dor. pro πεδῆσαι, a. 1. inf. act. &

Πέδασον, Dor. pro πέδησον, a. 1. imperat. act. à πεδάω, impedio, vincio pedicis. Th. πέδη, pedica.

Πεδάφορ☉, ος☉, ὁ, ἡ, mentem vinctam habens, mente captus, stultus; ex πέδη, pedica, & φρὼ, mens.

Πεδάω, pedicis vincio. Them. πέδη, pedica.

Πεδάω, præced. compedibus adstringo; signif. etiam interdum, irretio, illigo; compedio; item, impedio, & prohibeo; pro eodem dicitur & πεδάα, in Epigr. &c. V.

Πεδέρχομαι, Æol. pro μετέρχομαι: ex πέδα, Æol. pro μὴ & ἔρχομαι, accedo.

Πεδέρχομαι, præced. apud Pind. exp. sequor, insequor; item, subeo, venio; apud Theocr. Id. 30. αἰνὰ φρὶξ ἀπ' ὀφρύν σώματ☉ σι πεδέρχομαι; exp. circa os teneram te amplector, &c. Vide.

ΠΕ'ΔΗ, ης, ἡ, pedica, compes, q. à πὰς, pes. hinc πεδάω, pedicis vincio.

Πέδησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi πεδάω, quod V.

Πεδητὴς, ῆ, ὁ, ligator; in Epigr. ar. πεδήτης, ε, ὁ, est compedibus adstrictus, vinctus; i.e. πεπεδημέν☉; apud Plut. utrumq; à πεδάω, vel, πεδέω, & Th. πέδη, quæ V.

Πεδήρ☉, N.c. in Ther. idem quod πεδάρσ☉; qui è solo, in sublime evehitur; sublimis; & ab eod. πεδήρεφ☉, quæ V.

Πεδιᾶ☉, qui in locis planis & campestribus moratur; item, πεδιακὸς, campestris; &, πεδιὰς, ἀδ☉, ἡ, planities; unde πεδιάσιμ☉, campestris; ut, πεδιάσιμα σμύρνα; apud Dioſc. campestris myrrha; i. e. in campestri solo proveniens; item, πεδίηρης, campestris, plenus, &c. Omnia, à Them. πέδον, τὸ, unde πεδίον, τὸ, &c. V.

ΠΕ'ΔΙΛΟΝ, ε, τὸ, calceus, talare, q. à πὰς & εἴλέω, quia circa pedem volvitur.

Πεδινὸς, ἡ, όν, campestris, e. Th. πέδον, solum, terra.

Πεδίον, ε, τὸ, campus. gen. Ion. πεδίοιο. Th. πέδον, solum. sed

Πέδιον, ε, τὸ, parvum vinculum. Th. πέδη, pedica.

Πεδόεις, humilis; ut herba, quæ non valde assurgit in altum; Nicand. à Th. πέδον, τὸ, V.

Πεδόθεν, adv. ex fundo, è terra: à πέδον.

Πεδοῖ, in solum, seu, in terram; Luc. sed ponitur & pro πεζῇ; i.e. pedestri itinere; apud Æschyl. teste Eust. est adv. à seq. Th. πέδον, V.

Πεδοικ☉, inquilinus; Hesych. exp. & σωίκ☉, ex πέδον & οἰκ☉, &c. Vide.

ΠΕ'ΔΟΝ, ε, τὸ, solum, terra, humus. q. à πὰς, quia pede calcatur. Hinc πεδίον, ε, τὸ, campus, planities: ἔμπεδος, ε, ὁ, ἡ, stabilis, firmus: κεφαπέδον, ε, τὸ, fimbria, limbus: στρατόπεδον, ε, τὸ, castra, exercitus: στρατοπεδόω, castra metor.

Πέδονδε, in solum, seu, in terram; Od. λ. à præced. Th. πέδον, V.

Πεδοσκαφὴς, in solo, vel, in terra defossus; ex πέδον & σκάπτω, unde σκαφὴ, ἡ, &c. V. Item, πεδοστιβὴς, solum, seu, terram calcans, per terram gradiens; pedestris; item, in terram stratus; apud Euryp. etiam in Medea, dicitur πεδοστιβὴς ὄχ☉, vehiculum per terram trahens, &c. Ex πέδον & στείβω, unde στίβω, calco, &c. V. Item, πεδοτρεφὴς, in solo, seu, in terra nutritus; ut, apud Nonn. πεδοτρεφὲς ὕδωρ, aqua quæ nutrita est in terra; i. e. è terra scaturiens tanquam ex nutrice sua; ex πέδον & τρέφω, vide.

Πέδον, ων☉, ὁ, servus compedibus adstrictus; Eust. à Them. πέδη, ἡ, vide.

ΠΕ'ΖΑ, ης, ἡ, malleolus, seu planta pedis, fimbria. q. à πὰς, quia pars pedis. Hinc πεζὸς, ὴ, pedes, pedibus iter faciens: πεζῇ, pedestri itinere.

Πεζακοντιστὴς, q. d. pedes jaculator; Polyb. ex πέζα, ἡ, & ἀκοντιστὴς, ὁ, V. Item, πεζάρχ☉, peditum præfectus; Xen. ex πέζα & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V. Item, πεζέταιροι, milites quidam apud Macedonum reges, qui, fortitudini ergo, præcipuo erant in honore; sic dicti tanquam ἐν πεζοῖς ἑταῖροι ὄντες τῷ ἄρχοντι; iidem etiam dicti erant πεζέτεροι; quòd, ut quidam volunt, unam πέζαν armatam haberent; alteram verò nudam; vide Dem. Olynth. 3. ex πέζα & ἑταῖρ☉, vel, ἕτερ☉, &c. Quæ V.

Πεζευτικὸς, qui pedibus iter facere potest, qui gradi potest; verbale à seq. πεζεύω, pedes sum: gradior; in pass. πεζεύομαι, terrestri itinere vehor, &c. Vide.

Πεζεύω, pedibus iter facio. f. εὔσω p. πεπέζευκα. Th. πέζα.

Πεζῇ, pedibus, πεζῇ, sc. ὁδῷ, pedestri i. itinere. ab eod. Th.

Πεζικὸν, ῆ, τὸ, peditatus, exercitus terrestris: à

Πεζικὸς, ἡ, όν, pedestris, πεζικὴ δύναμις, peditatus, pedestris exercitus. Th. πέζα, planta pedis.

Πεζίτης, ε. ὁ, pedes, pedestris, idem quod πεζὸς & πεζικὸς, & ab eod. Th. πέζα, ἡ. &c. V. Unde etiam πεζὶς, ut, πέζα, in vestimento, est fimbria; & general. extremitas quævis; unde exp. margo, crepido; item, ripa, &c. V.

Πεζοβόας, ε, ὁ, qui pedestrem pugnam committit, pedes. Poët. ex πεζὸς, pedestris, & βοὴ, clamor, bellum.

Πεζογεγραφ☉, q. d. pedestris orationis scriptor; i.e. solutè, qui aliquid orationem solutâ scribit; unde πεζογεγράφω, ῶ, pedestri oratione scribo; i.e. solutam scribo orationem; ex πέζα & γεγράφω, unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Sicut etiam πεζολόγοι dicuntur Historici; i.e. συγγραφεῖς, Suid. ex πεζὸς & λόγ☉, &c. V.

Πεζομάχας, α, ὁ, Dor. pro πεζομάχης, ε, ὁ, vel πεζομάχος, ε, ὁ, ἡ, qui pedestre prælium committit: &

Πεζομαχέω, pedestre prælium committo: &

Πεζομαχία, ας, ἡ, pedestre prælium:

πέζα, planta pedis, & μάχομαι, pugno.

Πεζέν, ῆς, τὸ, peditatus, exercitus pedestris; i.e. πεζὸς στρατὸς, seu, πεζὴ στρατιὰ, aut, πεζὴ δύναμις, pedestrecopiæ, &c. Est neut. à masc. πεζὸς, ὁ, V.

Πεζονομικὸς, peritus pascendorum animalium pedestrium, seu, terram calcantium; item, ad artem hanc pertinens; ut, πεζονομικὴ scil. ἐπιστήμη, scientia pascendi animalia πεζά; Plat. in Polit. ex πέζα, vel πεζὸς; & νέμω, pasco, unde νομὴ, & νομὸς, &c. V. Item, πεζοπορέω, pedibus incedo, seu, iter facio; Xen. & Polyb. est à πεζοπόρος, pedes, pedestris; quod ex πέζα, vel, πεζὸς & πείρω, unde πόρος, ὁ, &c. V.

Πεζὸς, ῆ, ὁ, pedes; item adjectivè pedestris. Th. πέζα, planta pedis.

Πεζὸς, præced. qui pedibus iter facit, usurpatur in bello ad differentiam, τῶν ἱππέως, i.e. equitis; unde πεζὴ μάχη, dicitur pedestris pugna; apud Dem. &c. Vide si prius πεδίον; item, animalia vocantur πέζα ad differentiam aquatilium, & volatilium; apud Aristot. de mundo; item, πεζὸς, est, humilis, & quasi humi rependens; ut, πεζὴ φιλοσοφία καὶ κάτω μένουσα; apud Naz. Unde etiam πεζὸς λόγος, Metaph. dicitur, pedestris oratio, i.e. oratio soluta, prosa; tum quòd humilis ac depressa sit, si cum poëtica comparetur; tum quòd, ob humilitatem, plebi sit communis; Eust. sed dicitur & interdum πεζὴ ποιητικὴ, in qua non apparet magnificentia illa sermonis, quâ Poëtæ utuntur; apud Luc. de conscrib. hist. &c. V.

Πεζῶς, pedestri oratione, seu, solutâ, i.e. prosâ, (seu, καταλογάδην) est adv. à præced. πεζὸς, V.

Πεῖ, Dor. pro πῆ, uti.

Πείδ' pro ἔπειθε, persuasit, 3. sing. imperf. act. Ion. verbi πείθω, persuadeo.

Πειθαράγκη, persuasio cum necessitate conjuncta; i.e. cui vis adhibetur, sive, ἢ μὴ βίᾳ πείθω; sic Cic. ad Attic. l. 9. ep. inquit, non tam γοητείαν hujus timeo, quam πειθαράγκην, de Cæsare loquens; ex πείθω, unde πειθὼ, ἡ, & ἀνάγκη, ἡ, &c. Vide.

Πειθανὸς, persuasorius, &c. Idem quod πιθανὸς, id V.

Πειθαρχέω principi obedio, obtempero, pareo, f. ήσω. p. πεπειθάρχηκα. a. 1. ἐπειθάρχησα, q.d. πείθομαι ἄρχοντι. Th. ἄρχω, impero.

Πειθαρχία, ας, ἡ, obtemperatio magistratus: à præced.

Πειθαρχικὸς, qui facile paret qui promptus est ad parendum; Aristot. & Plut. Ab & ex iisd. cum præced. Vide.

Πειθαύλης, qui tibiis quodam modo persuadet; Cæl. ex πείθω & αὐλὸς, &c. Vide.

Πείθε, forte legend. ἄρηθε.

Πειθέμεν, persuadere, Ion. & Dor. pro πεῖσαι, p. æf. inf. act. verbi πείθω, quod vide.

Πείθετο, obtempera, Ion. pro πείθου, præs. imperat. pass. &

Πειθέσθαι, præs. inf. pass. πείθομαι, 3. sing. præs. sub. pass. à πείθω, persuadeo.

Πειθὴ, ἡ, Hesychio πειθομονὴ, persuasio; à Th. πείθω; item, πειθήμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, morigerus, obsequens, obediens; in Epigr. l. 5. & apud Nonn. sed exp. & fidelis; apud eund. Nonn. Item, πειθήνιος, ος, ὁ ἡ ὴ, idem quod πειθήμων, apud Plut. & Herodian. atque sic utrumque est à πείθω; vel à πειθὼ, ὴ, &c. V. Sed πειθήνιος in eadem signif. morigerus, obsequens; derivari etiam potest ἀπὸ τῆς πείθεσθαι ἰνίας; & propriè dicitur πειθήνιος ἵππος, de equo qui habenis paret; Plut. attribuitur autem etiam hominibus apud eund. Plut. Unde etiam, τὸ πειθήνιον, substantivè, pro, obedientia; apud Herodian. Unde πειθηνίως, adv. morigerè, obsequenter, &c. à πείθω, πείθομαι, & ἰνία, ας, ἡ, &c. Vide.

Πειθέω, ῶ, Poët. & Att. pro quo & πιθέω, pro

Πείθομαι, pareo, morem gero, quod &

Πειθόμην, ος, ης, præs. part. pass. &

Πείθοντο, 3. pl. imperf. pass. Ion. à πείθω, persuadeo.

Πειθὸς ἡ, όν, pro πιθανὸς, persuasorius. Th. πείθω, persuadeo.

Πείθω, præs. imperat. pass. à πείθω.

Π, θες, persuasionis, gen. sing. à

ΠΕΙΘΩ, persuadeo, cum acc. imperf. ἔπειθον. f. πείσω, securum reddam. a. 1. ἔπεισα. a. 2. ἔπιθον. perf. πέπεικα. præs. m. πείθομαι, persuadeor, assentior; item cum dat. obedio, pareo, credo. imperf. ἐπειθόμην, ου, ετο. perf. pass. πέπεισμαι, persuasus sum. perf. part. πεπεισμένος, η, ον. a. 1. pass. ἐπείσθην, ης, η. assensus sum, credidi. f. 1. pass. πεισθήσομαι. p. m. πεποίθα, confido. præt. inf. m. πεποιθέναι, confidere. perf. part. m. πεποιθὼς, ότος, fretus. pluſq. p. m. ἐπεποίθην, εις, ει. Hinc πίστις, εως, ἡ, fides: πιστὸς, fidem habeo, credo: πιστὸς, ος, fidus, fidelis: ἀπειθὴς, ές, ὁ, ἡ, inobediens: εὐπειθὴς, ές, ὁ, ἡ, qui facile paret: ἀξιόπιστος, ος, ὁ, ἡ, fide dignus: ἄπιστος, ος, ὁ, ἡ, incredulus; item infidus: ἀπιστία, ας, ἡ, infirmitas fidei.

Πειθὼ, ὁ, vel ῆς, ἡ, suada, suadela, persuadendi vis; sed exp. & simpl. persuasio; Aristoph. Plat. Plut. Xen. &c. Est & nomen illius Deæ, quæ fingebatur eloquentiæ præses; & à Latinis etiam suadela; item, flexanima nuncupatur; Item, exp. obedientia, obsequela; apud Xen. & Herodian. Est à præced. Them. πείθω, vide.

Πειθώμεθα, pareamus, 1. pl. præs. sub. m. à πείθω

Πεῖκος, lana carpta, seu, carminata, vel, carminanda; Hesych. est à seq. Them. πέκω, tondeo, in pass. πέκομαι, & πέκομαι, pecto, tondeor, &c. V.

ΠΕΙΚΩ, vel πέκω, PECTO, carmino, carpo. f. ξω. p. πέπεχα. a. 1. pass. ἐπέχθην. p. m. πέπεγμαι. Hinc πύκος, ος, ὁ, vellus.

ΠΕΙΝΑ, & Ion. πείνημα, ης, ἡ, fames, esuritio. q. à πένομαι, pauper sum. Hinc πεινάω, vel πεινέω, f. άσω vel ήσω. p. πεπείνακα. esurio, fame premor. Hinc Angl. to pine.

Πεινηλέος, ος, famelicus. Th. πεῖνα.

Πεινηλὸς, præced. propriè est, qui famem sentit; sed impropriè etiam, πίνακες, dicuntur πεινηλέοι; in Epigr. l. 2. i.e. nullis ornatæ dapibus mensæ; à πεινάω, ῶ, esurio; & Metaph. appeto; desidero, &c. Vide.

Πεινῆντι, esurienti; Dor. pro πεινῶντι, dat. sing. part. præs. &

Πεινάσαι, a. 1. inf. act. à

Πεινάω, vide in πεῖνα.

Πεινατικὸς, famelicus; Plut. in Pomp. verbale à πεινάω, & Them. πεῖνα, &c. Vide.

Πεινέω, fame premor; idem quod πεινάω, id V. Pro quo etiam dicitur πεινῶ, idem Od. ν.

Πεινῶν, Dor. pro πεινῶν, inf. à πεινάω, esurio: & πεινήμεναι, Dor. & Æol. pro πεινῆν, vel ut alii volunt pro πεινάειν. qu. ex πείνημι, idem quod πεινάω, quod vide.

Πεινητικὸς, qui esurire, & famem sentire solet; item, esuriem, seu, famem excitans; verbale, à πεινάω, seu πεινέω, vide.

ΠΕΙΡΑ, ας, ἡ, conatus, inceptum, tentatio, experientia, dolus. qu. à πείρω, transeo. Hinc πειράω, f. άσω & ήσω, conor, nitor; item tento; πείρασις, εως, ἡ, tentatio; πείρασμὸς, ὁ, idem. πειρατὴς, ὁ, tentator. πρωτόπειρος, ος, ὁ, ἡ, primum sese exercens.

Πειράζω, tento, exploro. f. άσω. p. πεπείρακα. a. 1. ἐπείρασα. a. 1. inf. πεῖρᾶσαι, præs. pass. πειράζομαι, tentor, ad peccandum sollicitor. perf. pass πεπείρασμαι. a. 1. pass. ἐπειράσθην. a. 1. sub pass. πειρασθῶ. a. 1. inf. pass. πειρασθῆναι, tentari. πείρα.

Πειράζων, οντος, ὁ, tentator; part. præs. vel, participiale nomen, à præced. πειράζω, periculum facit; item, tento sollicitando ad aliquod scelus; in Evist. ad Thessal. 1. c. 3. μή πως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων; item, conor, nitor, in Epigr. l. 2. &c. V.

Πειρᾶθείω, ης, η, a. 1. opt. pass. &

Πειρᾶθῶ, in 3. pl. πειρᾶθῶσιν, a. 1. sub. pass. verbi πειράζω, quod V.

Πειρίην δίκας τινὶ, lites alicui finire, jus alicui dicere. Πειρίαινω, ductum à πεῖρας, quod à πείρω, supero.

Πεῖραρ, seu πεῖρας, ατος, τὸ, finis. Th. πέρας, ατος, τὸ, idem.

Πείρας, αντος, qui figit, a. 1. part. act. à πείρω, transfodio, transfigo. f. πρᾶσω. a. 1. ἔπρᾶσα.

Πείρασαι, 3. sing. a. 1. opt. act. &

Πείρασαι, a. 1. inf. act. &

Πείρασαι, a. 1. imperat. m. verbi πειράζω, tento. Th. πεῖρα.

Πειρᾶσθῶσι, a. 1. inf. pass. ejusd. verbi.

Πείρασις, εως, ἡ, tentatio, sollicitatio: &

Πείρασμὸς, ὁ, tentatio: à πειράζω, quod vide.

Πειρατὴς,

Πειρατὴς, οῦ, ὁ, tentator; Epith. Diaboli, tentantis homines, & ad flagitia solicitantis; Greg. est verbale, a πειράζω, πειράζομαι, quod V.

Πειρατικὸς, ἡ, tentandi peritus; item qui inani conatu utitur: ab eodem verbo.

Πειρεσί' pro πείρατα, nom. plur. à πεῖρας, ἄτος, pro πέρας, ατος, τὸ, terminus, finis.

Πειρατεία, ας, ἡ, piratica; exercere piraticam, seu, piraticæ exercitium, à πειρατεύω, V.

Πειρατεῖον, nomen verbale, à πειράω, conor. Th. πεῖρ.

Πειρατεύω, ι, εύσω, piraticum exerceo. Gen. 49. expon. apprehendo: à πειρατὴς, quod vide.

Πειρατηρία, tentatio, vide πειρητηρία.

Πειρατήριον, ου, τὸ, sedes piratarum, locus piratis infestus: à

Πειρᾶτης, οῦ, ὁ, prædo marinus: PIRATA, Angl. Pirate, dat. pl. πειρατῆις. Th. πεῖρ, dolus.

Πειρατικὸς, ἡ, ὁ, ad piratas, seu, prædones maritimos pertinens; ut πειρατικὴ ναῦς, navis piratica, seu, prædatoria; apud Plut. & πειρατικὰ σώματα, corpora piratica; i. e. piratarum; apud eund. Item, τὸ πειρατικὸν, dicitur manus piratica, seu, ipsi piratæ; est à præced. πειρατὴς, qui in mari vagabundus prædatur, &c. Vide.

Πειράτω, tentet, 3. sing. præs. imperat act. à

Πειράω, ῶς, conor, nitor. f. άσω vel ήσω. P. πεπείρακα. imperf. m. ἐπειρεώμην, ώμην, άς, ῶ, άετο, ᾶτο 3. pl. άοντο, ῶντο. Them. πεῖρ, experientia, conatus.

Πειρηθῆναι, periculum feciſſe, a. 1. inf. & pass. &

Πείρησαι, experire, a. 1. imperat. m. verbi πειράω, quod V.

Πειρητήριν, ἡ, Ionicè est pro πειρατεία, ἡ, tentatio, quâ scil. alicujus rei periculum, & experimentum facimus; apud Herodot. ut & πειρητήριον, τὸ, experimentum, tentamentum; apud Hippocr. Utrumq; à πειράω, ῶ, conor; tento, sicut dicitur tentare animum alicujus, &c. V.

Πειράζω, experior, periculum facio; à πειράω, idem. Th. πεῖρ.

Πείσανδρος, ου, ὁ, nomen viri.

Πείσανδα, est accus. sing. & πείσανδος, genit. sing. Od. ο. & Il. ω. à Them. seq. πίσανδος, ανδος, crates vimineus, currui impositus ad vehendum quodvis, &c. V.

Πείσανδος, θος, ὁ, crates, vel alveus ex viminibus in curru.

ΠΕΙ'ΡΩ, transfadigo, transfodio; item transeo. f. ρῶ. p. κα. a. 1. ἔπρᾰξα. a. 2. ἐπαγον. perf. pass. πέπαρμαι. a. 1. pass. ἐπάρθην. p. m. πέπρωμαι. Hinc πόρος, ου, ὁ, transitus, trajectus; item meatus: πορεύω, σω, κα, trajicio: πορεύομαι, eo, proficiscor: πορεία, ας, ἡ, profectio, iter: πορθμὸς, οῦ, ὁ, fretum, sinus maris; item trajectus: πορθμεὺς, έος, ὁ, portitor, qui aliquem intra per fretum transportat: πορθμεύω, transfreto, fretum trajicio: ἔμπορος, ου, ὁ, mercator, negotiator: ἐμπόριον, ου, τὸ, forum nendinarum: ὁδοιπόρος, ου, ὁ, ἡ, per viam incedens: ἐυδιπορία, iter facio: ἀπορία, dubito; item indigeo: ἀπορία, ας, ἡ, anxietas, angustia; item inopia, ἐυπορία, abundo: item quâ re: ἐυπορία, ας, ἡ, copia, abundantia.

Πῖρᾶ, tenta, præs. imperat. pass. πειράω, ῶ. &

Πεῖρᾶται, Ion. pro πεῖρανται, 3. plur. opt. pass. à πειράω, conor. Them. πεῖρ, conatus.

Πειρώμεθα, experimur, 1. pl. præs. ind. m. &

Πειράω, ῶ, præs. part. verbi πειράομαι, conor, periculum facio; item passivè tentor, exerceor. Them. πεῖρ, conatus, tentatio.

Πεῖσα, ης, ἡ, obedientia; Od. υ. persuasio, &c. Verbale, a πείθω, fut. πείσω, &c. V.

Πεῖσαι pro πῖσαι, irrigare, a. 1. inf. act. à πίω, potum do, insufr.

Πείσαις, Æol. pro πείσας, αντα, quod vide. &

Πείσαισα, Æol. pro πείσασα, ης, ἡ, a. 1. part. f. g. à πείθω, vide Præced.

Πείσας, αντα, persuadens, a. 1. part. act. a πείθω, persuadeo. f. σω.

Πῖσαχάλινα ἅρματα, currus habenis obedientes. τὰ τοῖς χαλινοῖς πιθόμενα. Virgil. Fertur equis auriga, neque audit currus habenas: ex πείθω, & χαλινὸς, οῦ, ὁ, frænum.

Πείσεις, obedies, Ion. pro πείσῃ, 3. sing. f. 1. m. &

Πείσῃς, 2. sing. f. 1. act. &

Πείσιμον, persuasurum esse, Ion. pro πείσειν. f. 1. inf. act. à πείθω, f. σω, persuadeo: πείσεσθαι, f. 1. infin. m. &

Πείσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. vel 2. sing. f. m. a πείθω, persuadeo. f. σω.

Πεῖσθέντες, nom. pl. a. 1. part. pass. a πεισθεὶς, έντος, έντ. ab eod. verbo.

Πῖσθῆναι, a. 1. inf. pass. &

Πεῖσθήσομαι, f. 1. ind. pass. à πείθω, quod vide.

Πεῖσις, εως, ἡ, idem quod πάθος, τὸ, passio; affectus, læsio; Al. Aphr. l. 1. Probl. atque sic est à πείσομαι, fut. 1. med. mutato, η, in ει, a fut. act. πίσομαι, tanquam ab inusit. πίθω, pro Them. πάθω, &c. V. Item alioquin, πεῖσις, ἡ, est idem quod πειθὼ, ἡ, persuasio, suadela, &c. Atq, sic est à πείθω, fut. πείσω, &c. Vide.

Πεισχάλινος, frænis obediens; Pind. ex usd. cum πεισαχάλινα, quod vide suprà.

Πείσμα, ατος, τὸ, fiducia aggrediendi aliquid, Philostr. Item, funis nauticus, quo navis religatur & retinetur; ut, velut pareat gubernatori; Od. ι. κ. χ. & alibi, apud Hom. & general. quivis funis; Od. κ. Unde, πεισμακὸς, ὸ, ὁ, pertinax, pervicax; Eust. utrumque, à Th. πείθω, fut. πείσω, præt. pass. πέπεισμαι, &c. V.

Πεισμονὴ, ῆς, ἡ, persuasio: ab eod. Th. πείθω.

Πείσομαι, patiar, vel parebo, f. 1. m. à πάσχω, patior, vel πείθω, pareo.

Πεῖσος, vel πῖσος, εος, τὸ, locus humectus, hortus, pratum: qui possit πίσαι, id est, potum præbere: à πίσκω, potum præbeo. f. πίσω. Th. πίνω, bibo.

Πειστέον, obediendum, parendum, vel, credendum est; ut, apud Plat. 2. de rep ὅις ἀμφότερα πειστέον, quibus de utroq; credendum, est verbal, quasi gerundivum, à πείθω, fut. πείσω med. πείσομαι, &c. Vide.

Πειστὴρ, ῆρος, ὁ, obediens, persuasor: à πείθω.

Πειστήριος, persuasorius, vim persuadendi habens; ut πειστήριοι λόγοι; verba ad persuadendum accommodata; apud Eurip. est a præced. πειστὴρ, ῆρος, ὁ, obediens; i. e. ὑπήκοος, ut exp à Sud. &c. V. Item, πειστικὸς, persuasorius, &c. (Idem quod, & ab eod. cum πειστήριος) sed exp. etiam obediens; ut πειστὴρ, quod V.

Πείσυνος, fretus; ut ap. d Lascar πείσυνος εὐηθείᾳ, &c. Nobilitate fretus; est idem quod & pro πίσυνος; id infrà vide.

Πείσω, futur. ancips; à πάσχω, vel à πείθω, quæ V.

Πειτάλης, significat τὸν πόρνον; i. e. catamitum, pathicum; quasi, διὰ τὸ πόος ἀπολλύμενον; Ionicè inferto, ι, pro πιτάλης; ex πέος & ὄλλυμι, fut. ὀλέσω, tanquam ab inusit. ὀλίω, cujus comp. quædam habent ω, ante λ, &c. Vide.

Πέκομαι vel πέκομαι, pector, vel, pecto me; item, tondeor, &c. Est pass. à πέκω, idem quod πέκω, quod V.

Πέκος & πέπος, εος τὸ, pellis tondenda, seu, pilis nudanda; vellus; sed Nic. in Ther. p. o cortice radicis usus est quo integitur, ut pecus vellere; est à præced. πέκομαι, quod V.

Πεκάλιον, i. e. ἐσία; peculium. à Romanis dicitur patrimonium, à pecudibus; teste Plut. in Public. nam Romani dum non multo adhuc nummo uterentur, fontes re pecuaria mulctabant.

Πεκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui tondet, seu, vellit; Suid. Item, πεκτὸς, ὸ, ὁ, pexus, seu, pectitus; comptus; in Epigr. Item, tonsus, unde πεκτέω, ῶ, fut. ήσω, pecto; carmino, item, tondeo; in pass. πεκτέομαι, ούμαι, pector, carminor; vellor, tondeor, &c. Omnia, à præced. πέκομαι, quod V. Unde etiam verbale, πεξις, εως, ἡ, tonsura; Hesych.

Πέκω, idem quod πέκω, quod V.

Πελαγὸς, ὸ, ὁ, marinus; maritimus, littoralis; unde fœm. Πελαγία, sine adjectione significat, πλὼ πελαγίαν ῥίνιν, teste Hesych. Item, πελαγικὰ τὰ, eidem sunt κρόταλα, crepitacula; item, πελαγίζω, altum tenco, i. e. in alto navigo; apud Suid. Item, exundo, æstuo, inundo; sic & πελαγικὸς, idem quod πελαγίζω; & omnia à seq. Th. πέλαγος, τὸ, V.

Πελάγεσσιν, dat. pl. Ion. à

ΠΕ'ΛΑΓΟΣ, εος, τὸ, PELAGUS, mare. in nom. plur. πελάγη. qu. πλοῖα ἄγοντα, naves ducens. Hinc πελαγίζω, inundo, restagno.

Πελάγων, Pelagon, nomen viri.

Πελάζω, appropinquo, accedo; item appropinquare facio, admoveo, pertingo. f. άσω, p. κα. præt. inf. πελάζειν. Πελάζειν κράτει, admovere victo. iæ: dare victoriam. Sic κράτει πέλασον, victoriam mihi largire, a. 1. imperat. act. Poët. Them. πέλας, propè.

Πελάθω, fut. άσω; idem cum, & à præced. πελάζω, appropinquo, &c. Vide.

ΠΕ'ΛΑΝΟΣ, ε, ὁ, libum è polline farinæ, q. à πάλη, farina tenuis, vel πολύω, misceo.

Πελαργᾶν, Pythagoras vocabat τὸ νουθετεῖν, i.e. admonere; ut scribit Suid. Item, πελαργὸς, pullus ciconiæ; (sicut ἀετιδεὺς, aquilæ;) ut & πελαργιδεῖς, ciconiarum pulli; item, πελαργικὸς, ε, ὁ, qui vel qualis ciconiarum est, ciconiarum proprius; ut, πελαργικὸς νόμος, lex, quâ parentes alere liberi jubentur; nam ciconias, parentes senio confectos, nutrire, in volando fessos, juvare & portare, testantur scriptores historiæ naturalis; Aristot. & Plin. Item, πελαργάδης, ciconiæ similis, referens ciconiam; omnia, à Th. πελαργὸς, seq. V. Unde etiam πελαργῖτις, herba quædam lienosis medens; apud Galen.

ΠΕΛΑΡΓΟ'Σ, ε, ὁ, ciconia, q. à πελὸς & ἀργὸς, quia nigris & albis pennis. Hinc ἀνθπελαργέω, gratiam refero, beneficium rependo: ἀνθπελαργία, ας, ἡ, mutua gratiarum actio.

Πελαργοχεῶντες νῆες, apud Lycophr. naves ciconiarum affinili colore tinctæ; i. e. in quibus & τὸ πελὸν, i. e. atrum, & τὸ ἀργὸν, i.e. albus color, vel, candidus, visitur; ex quibus cum χέω, à χέθα, vox hæc componitur, vel, ex πελαργὸς ciconia; & χέθα, unde χέω &c. V.

ΠΕ'ΛΑΣ, adv. propè. q. à πέλω, appropinquare facio. Hinc πελάω & πελάζω, propinquo: πλησίος, ε, propinquus, proximus: πλησίον, adv. propè: πλησιάζω, propinquo, ἐμπελάζω, pervenio ad aliquem locum: πυρὶ πέλας, αἴθω, τὸ, ignis facer.

Πέλασαν, applicârunt, Ion. pro ἐπέλασαν, 3. pl. a. 1. act. &

Πελάσας, αὐθς, accedens. a. 1. part. act. πελάσαι, a. 1. inf. à πελάζω, admoveo, f. σω. p. πεπέλακα. Th. πέλας, propè.

Πελασθεὶς, ἔντος, accedens, a. 1. part. pass. &

Πελάσθη, infixa est, Ion. pro ἐπελάσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. ab eod. verbo & Them.

Πελάσσατε, Æol. pro πελάσατε, a. 1. part. act. Poët. gem. ας, verbi πελάζω, quod vide.

Πελασὸς, ε, ὁ, idem cum seq. πελάτης, qui accedit, &c. V. Unde etiam πελασοὶ, seu, πελάται, dicuntur inferioris conditionis homines, qui domum nostram ventitant; & nos colunt, Romanis clientes; Plut. in Rom. Item, πελατεία, ἡ, clientela; & πελατικὸς, ε, ὁ, ad clientes pertinens; unde neut. τὸ πελατικὸν, dicuntur ipsi clientes, seu, clientum caterva, &c. Omnia, à πελάζω, vel πελάω, &c. Quæ V.

Πελάτης, ε, ὁ, qui appropinquat; item incola, cliens: &

Πελάτης, ίδος, ἡ, cliens, famula. Th. πέλας, propè.

Πελάω, idem quod πελάζω, quod V.

Πέλεθος, vide in πέλεθος.

Πελέθριμα, τὸ, cursus jugeri, vel, per deter. inata jugera; Hesych. est à seq. πέλεθρον, jugerum; quod apud Poëtas dicitur, pro πλέθρον; (ut Il. φ.) mensura centum stadiorum; alii, mille pedum; Suidæ, est stadii tantum sexta pars, seu, mensura centum pedum; Helychius verò tradit poni, pro mensura decem millium pedum, &c. Vide πλέθρον.

Πέλεθρον, pro πλέθρον, ε, τὸ, jugerum.

Πέλει, est, contigit, à πέλω, sum.

Πέλεια, ας, ἡ, &

Πελειὰς, άδος, ἡ, columba, in seq.

Πελειάσιν, columbis, dat. pl. à πελειὰς, άδος, ἡ, vel πέλεια, columbarum quadam species: à πελὸς, niger, quia nigro erant colore.

Πέλειος, Hesychio idem est quod Th. πελὸς, niger, aut, fuscus; sed dicitur etiam, de nigrore, qualis est sanguinis, subter cutem collecti ex ictu, aut alio aliquo casu, qui Latinis est lividus; eodem teste, &c. Vide. Item, πελειὰς, Poëticè, idem quod πελειὰς, columba, &c. V.

Πελειοθρέμμων, columbarum altor, aut, altrix; ut, πελειοθρέμμονα νῆσον, apud Hesych. est à præced. πέλεια, seu, πελειὰς, & τρέφω, τρέφομαι, unde verbale, θρέμμα, τὸ, &c. Vide.

Πελεκὰν, PELECANUS. Gl. πελεκὰν· δαλάσσιον ὄρνεον. Dicitur πελεκὰν, άνος, & ᾶν, ᾶνος, & πελεκᾶς, ᾶ. à πελεκάω, feco, quòd rostrum habeat magnum & latum, dolationi aptum. Them. πέλεκυς, securis.

Πελεκάω, feco, securi incido; &

Πελέκμα, ατος, τὸ, fomes, id quod inter dolandum excidit, scobs, ramentum, quod pro fomite esse potest. Them. πέλεκυς.

Πελέκησις, εως, ἡ, sectio, vel, dolatio quæ securi fit; Theophr. Item, πελεκητὴς, ε, ὁ, qui securi cædit aut dolat; &, πελεκητὸς, ὁ, bipenni cæsus, vel, complanatus; qui securi cædi potest aut complanari; Theophr. Hist. Pl. 5. 7. Omnia verbalia, à præced. πελεκάω, V.

Πελεκίζω, securi ferio. f. ίσω. p. πεπελέκικα. perf. pass. πεπέλεκισμαι. perf. part. πεπελεκισμένος, η, ον, securi percussus. Th. πέλεκυς, securis.

Πελεκῶδες, securidaca herba, cujus semen est ut πέλεκυς, securis.

Πεπέλεκησεν, Ion. & Poët. pro ἐπελέκησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi πελεκάω, feco. quod V.

Πέλεκυς, υος τὸ, manubrium, seu capulus bipennis: à πέλεκυς.

Πελεκύδιον, τὸ, securicula; diminut. à seq. Them. πέλεκυς, V. Sed Plinio &, planta insitiva nonnulla, sic vocatur.

ΠΕ'ΛΕΚΥΣ, εως, ὁ, securis, bipennis. in acc. πέλεκυν· hinc πέλυξ, υκος, ὁ, seu πέλυς, εος, ἡ, idem & pelvis.

Πελεκυφόρος, qui securim gestat; bipennifer; ex πέλεκυς & φορέω, ὁ, V.

Πελεμίζετ', Ion. pro ἐπελεμίζετο, contremuit, quassatus fuit, 3. sing. imperf. pass. à

ΠΕΛΕΜΙ'ΖΩ, moveo, commoveo. f. ξω. p. πεπελέμικα. perf pass. πεπελέμιγμαι. a. 1. pass. ἐπελεμίχθην, ης, η.

Πελεμίχθη, reversus est, 3. sing. a. 1. ind. pass. Ion. à πελεμίχθω, quod vide.

Πέλεν, Ion. pro ἔπηδεν, exsultabat, 3. sing. imperf. &

Πέλεσκε, Ion. pro ἔπηδε, 3. sing. imperf. verbi Poët. πέλω, sum.

Πελεωτὸν ἔρκος, aquarum vortices; apud Hesych. (quæ & δῖναι;) quasi ex πέλυς, pro πέλυξ, apud Poll. & ὕδωρ, unde ὕδρια, ἡ, &c. V.

Πέλθι, Dor. pro πέλε, præs. imperat. verbi πέλομαι, idem quod πέλω, sum.

Πελία, ἡ, livor; seu, q. d. lividitas; vox Doriensium, teste Corintho; à Th. πελὸς, V.

Πελιδνὴ, substantivè significat, lividitas, livor; apud Nic. in Alex. est à seq. πελιδνὸς, V.

Πελιδνὸς, ὴ, vel πελιτνὸς, nigrorem plumbeum habens, sanguine suffusus, lividus: &

Πελιδνόω, ῶ, lividum reddo, fugillo. Th. πελὸς, niger.

Πελιδνότης, ητος, ἡ, livor, pars livida; à præced. πελιδνὸς; unde πελιδνόω, in pass. πελιδνοῦσθαι, lividum fieri, seu, livorem contrahere, &c. V. à quo etiam verbale, πελίδνωμα, idem quod πελίωμα, τὸ, livor, &c. V.

Πελικὰν, species poculi lignei; sic dicti, διὰ τὸ πεπελεκῆσθαι, quòd securi dolatum & confectum sit; Hesych. dicit esse catinum ligneum, item, πελίκνη, ης, ἡ, in poculorum censu numeratur; apud Athen. l. 11. Utrumq; à Th. πέλεκυς, εως, ἡ, &c. V.

Πέλιος, ε, niger, ab eod. Them. πελὸς.

Πέλιος, est sine diphthongo, idem quod πήλιος, V. Sed exp. etiam pallidus, lividus, apud Al. Aphr. Unde πελιοῦσθαι, lividum fieri; livore suffundi, &c. à quo etiam verbale πέλιωμα, τὸ, livor; seu, id quod livore suffusum est; pars livida; Dioscor. 5. 25.

Πέλοντο, erant, 3. pl. imperf. Ion. verbi πέλομαι, sum: à πέλω, idem.

ΠΕ'ΛΛΑ, ης, ἡ, mulctra: πελλὶς, ίδος, ἡ, idem. q. à πλέος, plenus, quod sæpe lacte impleri soleat. Indè Angl. a Pail, i.e. mulctrale.

Πέλλη, ης, ἡ, PELLA, urbs Macedoniæ, unde Alexander magnus, Pellæus dictus.

Πέλλιος, fuscus, Hesych. à Th. πελὸς, unde πελλὸς, seq. V.

Πελλιτὴρ, ἦρος, ὁ, is qui εἰς τὸν πέλλαν sive πελλίδα, lac mulget; Hesych. & Athen. pro eodem scribitur & πελλατὴρ, apud Hesych. est à Them. præced. πέλλα, ἡ, unde etiam πελλὶς, ίδος,

ίδ⊙, ἡ, idem quod Th. πίλα, sive πίλη Ionicè; vas in quod lac emulgebant, mulctrale; Nic. in Alex. Sed παλλὶς, exp. etiam catinus; apud Hesych.

Γέλλ⊙, ὁ, sive πελλὸς, idem quod πελὸς, niger.

Γεμίζω, peculiariter genus quoddam placentæ: à πίπτω, coquo.

Γεμίσω, ἐσ⊙, ἡ, infectum è vesparum genere.

Γεμῶ, Ion. pro ἔπεμψα, 3. pl. a. 1. ind. act. &

Γέμψας, αντ⊙, a. 1. part. act. verbi πέμπω, mitto: f. ψω.

Γέμψις, εως, ἡ, missio, verbale à πέμπω; vide.

Γέμψῃ, 3. sing. &

Γέμψωσι, 3. plur. fut. 1. activ. ejusdem verbi.

Γεμῶ, Dor. pro πέμψω, f. 1. verbi πέμπω, q. v.

Γέμωμεν, mittamus, 1. pl. a. 1. sub. act. ejusd. verbi.

Γένεθαι, præs. inf. à πένομαι, laboro, ago, quod vide.

Γενεσία, ἡ, famulitium, servitium; Aristot. Polit. 2. 3. & 7. est à seq. πενέσται; vi. Unde apud Thessalos, πενέσται, dicti fuerunt servi bello capti; ut ἕλωτες, apud Lacedemonios, & generaliter πενέσται, dicuntur qui in colendis agris, aliisve laboribus operam suam locant; teste Hesych. Item Γενεσικὸν ἔθνος Θετταλῶν, dicitur, servilis apud Thessalos turba; i. e. servi Thessalorum; Plat. de leg. &c. V.

Γενέσης, ου, ὁ, servus, famulus: à πένομαι, laboro.

Γένηαι, Ion. pro πένῃ, 2. sing. sub. verbi πένομαι, laboro, pauper sum.

Γένης, ητ⊙, ὁ, qui labore victum quærit pauper: dat. pl. πένησι, à πένομαι, laboro, egeo.

Γενίδια, pauper sum; Hesych. à præced. πένης, ητ⊙, inops, egens; unde fœm. πένητα, paupercula; Hesych. & in Compar. πενέστερ⊙, pauperior, in superl. πενέστατ⊙, pauperrimus, &c. vide.

Γενθαλέ⊙, luctuosus, l. 3. Epig. Item Γενθὰς, άδ⊙, ἡ, luctuosa, lugubris; apud Nonn. utrumque à Them. πένθ⊙, τὸ; V.

Γένθι, luge præs. imperat. à πενθέω, lugeo: sed

Γένθει, dat. sing. à πένθ⊙, ε⊙, τὸ, luctus.

Γενθέω, ploro, mœreo, &c. est Poëticâ epenthesi, pro πενθέω; id V.

ΓΕΝΘΕΡΟΣ, ὁ, socer, uxoris mea pater: πενθερὸς, ἆς, ἡ, socrus, uxoris mater: ut ἑκυρὸς, & -ρᾶς, socer, & socrus, mariti pater, & mater.

Γενθέω, ῶ, lugeo, f. ήσω, p. πεπένθηκα, a. 1. ἐπένθησα, a. 1. inf. πενθῆσαι. Them. πένθ⊙, ε⊙, τὸ, luctus.

Γένθημα, τὸ, luctus; Theoc. Idyll. 27. est verbale à πενθέω; V.

Γενθήμεναι, Dor. pro πενθῆσαι, præs. infin. à πένθημι, pro πενθέω. Alii pro πενθεῖν, præs. infin. verbi πενθέω, lugeo. Them. πένθ⊙.

Γενθήμερ⊙, à quinque diebus, &c. idem quod

ίδ⊙, ἡ, idem quod Th. πίλα, sive πίλη Ionicè; vas in quod lac emulgebant, mulctrale; Nic. in Alex. Sed παλλὶς, exp. etiam catinus; apud Hesych.

Γέλλ⊙, ος, sive πελλὸς, idem quod πελὸς, niger.

Γβδάω, lividum fieri, livore suffundi; unde verbale πέλλαμα, livor, pars livida; à præced. πελλὸς, fuscus, &c. vide.

ΓΕΛΜΑ, ατ⊙, τὸ, planta pedis; Item solea: à πελὸς, quia nigra, aut à πηλὸς, lutum, quod ea calcamus.

Γέλομαι, sum, idem quod πέλω.

Γελόμεσθα, Dor. pro πελόμεθα: 1. pl. præs. ind. præced. verbi.

Γέλον, τὸ, nigrum; ut πέλον, χρῶμα, niger, aut fuscus color; Suid. exponit μέλαν; (undè πελαργὸν) est neut. à Th. in masc. πελὸς, V.

Γελοπιάδαι, & Γελοπίδαι, Ion. Dor. & Poet. pro Γηλοπίδαι, οἱ, nom. pl. à

Γβοπίδης, ου, ὁ, Pelopis filius, à Γέλοψ, π⊙, nomen propr.

Γβοποννησ⊙, ος, ἡ, regio Græciæ, infrà mare Ionium & Ægæum. Hinc Γελοποννησιακὸς, ῆ, & Γελοποννησιστὶ, adv. Peloponnesiacè.

Γέλοπ⊙, gen. sing. à Γέλοψ, οπ⊙, ὁ, Pelops, nomen prop.

ΓΕΛΟΣ, ὲ, niger: πέλ⊙, ος, idem.

Γβτάζω, peltasticæ scientiæ operam do; Item πελτάριον, ος, τὸ, diminut. q. d. scutulum breviusculum, parvula pelta, seu cetra; utrumque à πέλτη, ἡ, cetra brevis, lorum non habens, quali clypeo, sagittarii & levioris armaturæ milites, uti solebant, &c. V.

Γβταστικὴ, scil. ἐπιστήμη, scientia peltastica; i. e. protegendi sese pelta in prælio: est fœm. substant. à masc. πελταστικὸς, V.

Γβτασὴς, ᾶ, ὁ, PELTASTA, peltatus, cetratus: &

Γβτασικὸς, ὴ, ad peltastam pertinens; Item qui pelta se tueri in pugnâ novit: à

ΓΕΛΤΗ, ης, ἡ, PELTA, scutum brevius: q. πάλτη, quod vibrari possit: hinc καταπέλτης, ου, ὁ, catapulta.

Γέλυς, υν⊙, ὁ, vel πέλυς, PELVIS: propriè lignea; facta τῷ πελεκᾶν.

ΓΕΛΩ, & πέλομαι, sum, venio, verto, admoveo, appropinquare facio.

ΓΕΛΩΡ, αρ⊙, τὸ, monstrum.

Γελώρη, valta, f. g. à πέλωρ⊙, ος, monstrosus, portentosus; Item ingens, immanis: &

Γελώρι⊙, ος, monstrosus: Item admirandus, suspiciendus, mirus, & immanis, ingens: q. à πέλας ὄρος, propè accedens ad magnitudinem montis. Them. πέλωρ.

Γελωρίδες, ostreæ, sic dictæ à magnitudine; Athen. l. 3. Item πελωριὸς, & πέλωρ⊙, monstrosus, portentosus: Item ingens, immanis; ut Od. o. unde πελωριὴ πόλη; apud Theoc. in Epig. undè etiam πέλωρον, ου, τὸ, i.e. πέρας, τὸ, prodigium; ut Il. β. ἀγὰ πέλωρα θέων, i.e. μέγιστα σημεῖα; Item πέλωρον, pelorum, unum ex tribus Siciliæ promontoriis; omnia a Th. eod. πέλωρ, ωρ⊙, ὁ, V.

Γέμμα, ατ⊙, τὸ, coctura, coctum aliquid, πέμφιξ, ιγ⊙; bulla quæ in humidis flatu quodam excitatur & supernatat; Item pustula; i. e. bulla è cute erumpens; apud Galen. &c. V.

ΓΕΜΦΙΞ, ιγ⊙, ἡ, flatus; Item gutta, nubes, bulla: q. à πέμπω, ut sit quod emittitur è re aliquâ.

Γεμφὶς, ίδ⊙, ἡ, idem cum præced. Them. πέμφιξ, quod scribitur etiam πέμφιγξ, &c. V.

Γεμῶ, Ion. pro ἔπεμψα, 3. pl. a. 1. ind. act. &

Γέμψας, αντ⊙, a. 1. part. act. verbi πέμπω, mitto: f. ψω.

Γέμψις, εως, ἡ, missio, verbale à πέμπω; vide.

Γέμψῃ, 3. sing. &

Γέμψωσι, 3. plur. fut. 1. activ. ejusdem verbi.

Γεμῶ, Dor. pro πέμψω, f. 1. verbi πέμπω, q. v.

Γέμωμεν, mittamus, 1. pl. a. 1. sub. act. ejusd. verbi.

Γένεθαι, præs. inf. à πένομαι, laboro, ago, quod vide.

Γενεσία, ἡ, famulitium, servitium; Aristot. Polit. 2. 3. & 7. est à seq. πενέσται; vi. Unde apud Thessalos, πενέσται, dicti fuerunt servi bello capti; ut ἕλωτες, apud Lacedemonios, & generaliter πενέσται, dicuntur qui in colendis agris, aliisve laboribus operam suam locant; teste Hesych. Item Γενεσικὸν ἔθνος Θετταλῶν, dicitur, servilis apud Thessalos turba; i. e. servi Thessalorum; Plat. de leg. &c. V.

Γενέσης, ου, ὁ, servus, famulus: à πένομαι, laboro.

Γένηαι, Ion. pro πένῃ, 2. sing. sub. verbi πένομαι, laboro, pauper sum.

Γένης, ητ⊙, ὁ, qui labore victum quærit pauper: dat. pl. πένησι, à πένομαι, laboro, egeo.

Γενίδια, pauper sum; Hesych. à præced. πένης, ητ⊙, inops, egens; unde fœm. πένητα, paupercula; Hesych. & in Compar. πενέστερ⊙, pauperior, in superl. πενέστατ⊙, pauperrimus, &c. vide.

Γενθαλέ⊙, luctuosus, l. 3. Epig. Item Γενθὰς, άδ⊙, ἡ, luctuosa, lugubris; apud Nonn. utrumque à Them. πένθ⊙, τὸ; V.

Γένθι, luge præs. imperat. à πενθέω, lugeo: sed

Γένθει, dat. sing. à πένθ⊙, ε⊙, τὸ, luctus.

Γενθέω, ploro, mœreo, &c. est Poëticâ epenthesi, pro πενθέω; id V.

ΓΕΝΘΕΡΟΣ, ὁ, socer, uxoris mea pater: πενθερὸς, ἆς, ἡ, socrus, uxoris mater: ut ἑκυρὸς, & -ρᾶς, socer, & socrus, mariti pater, & mater.

Γενθέω, ῶ, lugeo, f. ήσω, p. πεπένθηκα, a. 1. ἐπένθησα, a. 1. inf. πενθῆσαι. Them. πένθ⊙, ε⊙, τὸ, luctus.

Γένθημα, τὸ, luctus; Theoc. Idyll. 27. est verbale à πενθέω; V.

Γενθήμεναι, Dor. pro πενθῆσαι, præs. infin. à πένθημι, pro πενθέω. Alii pro πενθεῖν, præs. infin. verbi πενθέω, lugeo. Them. πένθ⊙.

Γενθήμερ⊙, à quinque diebus, &c. idem quod

quod πεμπάμερος; id vide suprà. Item Πενθημιμερής, πομή, dicitur cæsura semiquinaria quum post secundum pedem relinquitur syllaba; Sic πενθημιμερὴς μέτρον, vel κόμμα, in quo ejusmodi sunt cæsuræ; seu quod duobus pedibus & parte constat; ut definit Quintil. l. 9. c. 4. (Sic πεντημιμερὴς τομή, semiternaria, cum post primum pedem, ἐννημιμερὴς, seminonaria, quum post quartum; ἑνδεκημιμερὴς semiundenaria, quum post quintum, relinquitur syllaba;) ex πέντε, ἡμισυς, & μέρος, τό, &c. V. Sic etiam πενθημιποδίον, quinque semipedes; i. e. duo pedes cum dimidio; ex πέντε, & ἡμιπόδιον, τό, vi. Item πενθημιχόινιξ, duæ chœnices cum dimidia; Theoph. ex πέντε, & ἡμιχόινιξ; q. v.

Πενθήμων, luctuosus; idem quod πενθήρης, ὁ ἡ ὁ, lugubris; apud Euryp. Item πενθητὴρ, qui luget, & πενθήτωρ, ορος, ὁ, lugubris, quales sunt qui lugent; ut & adv. πενθητικῶς, lugubriter, more eorum qui lugent: Item πενθήτεια, ἡ, expon. præfica, præficæ autem dicebantur; apud veteres, teste Nonno, quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ, ut flerent, & fortia facta laudarent; sed apud Euryp in Hippol. πενθήτεια κακῶν, expon. simpl. quæ luget: Item πενθητικὸς, ὴ, ὸν, lugubris; unde adv. πενθητικῶς, lugubriter, lugubrè; ut & πένθιμος, ος, ὁ ἡ ὁ, lugubris, vel luctuosus; Plut. & Athen. sed apud Euryp. πένθιμος ἀνὴρ, expon. vir qui lugetur, &c. Omnia à seq. Them. πένθος, εος, τὸ, luctus; i. e. mœror ex morte propinquorum, vel amicorum; & apud Poetas, quemvis significat mœrorem; unde πενθέω, ω, &c. V.

ΠΈΝΘΟΣ, εος, τὸ, luctus, mœror: qu. πονθος, à præt. m. πέπονθα, verbi πάσχω, patior. Hinc πένθιμος, ος, ὁ, ἡ, lugubris: πενθέω, lugeo.

Πενία, ας, ἡ, & Ion. ἡ, ης, paupertas: à πένης, pauper. Th. πένομαι, laboro, inops sum.

Πενιχρῶς, more pauperum, per inopiam; Aristot. in polit est adv. à seq. πενιχρὸς, (quod idem significat cum πένης; vi.) unde etiam, πενιχρότης, ητος, ἡ, paupertas, inopia: Item πενιχραλέος, ος, ὁ, pauper, pauperculus, inops: Itidem, à πενιχρὸς; vide.

Πενιχρός, ά, όν, pauperculus, a, um: à

ΠΈΝΟΜΑΙ, facio, efficio; pauper sum: πενόμενος, præsent. part. πένομαι, præt. m. Hinc πένης, ητος, ὁ, pauper: πενία, paupertas: πόνος, labor: πονέω, laboro: πονηρὸς, improbus, scelestus: φιλόπονος, ος, ὁ, ἡ, amans laborum, gnavus: μισόπονος, ος, ὁ, ἡ, fugiens laborum.

Πένοντο, Ion. pro ἐπένοντο, 3. pl. imperf. verbi præced.

Πενταγράμμος, seu πεντέγραμμος, qui quinque est linearum; Luc. ex πέντε, & γραμμὴ, ἡ; vi. Item Πενταγώνος, quinque habens angulos; ut πεντάγωνος λίθος; à Them. γωνία, ἡ; vi. πενταδάκτυλος, qui quinque habet digitos: Item πενταδάκτυλον, vel ἡ Πενταδακτύλος πόα, pentadactylum, herbæ genus hujus nominis apud Dioscor. à Them. δάκτυλος; V. πενταδάρχης, seu πενταδαρχος, ος, ὁ, qui quinque viris præsit, quinquirio; Xen. ex ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, comp. ut præcedent. cum πέντε, vel cum πεντὰς, άδος, ἡ, &c. vide.

Πενταδικὸς, ὴ, ὸν, quinarius: vel pentade constans; ex πεντὰς, άδος, ἡ; V.

Πενταδίμνον, apud Herodot. l. 5. sumitur pro quinque minis; adjectivè verò acceptum, signif. quod quinque minarum est; ex πεντὰς, άδος, & μνᾶ, ας, ἡ, vide.

Πενταδιον, τὸ, quinarius numerus, quinternio; idem cum, & ab πεντὰς, άδος; Vide.

Πενταδραχμος, qui quinque drachmarum est pretii; ut apud Herodot. πενταδράχμες νέας ἁπαδόμους; singulas naves quinis vendentes drachmis, & in neut. πενταδραχμον, numisma quinque drachmarum; Poll. unde πενταδραχμία, ἡ, seu πενταδραχμία, ας, ἡ, quinque drachmæ; ex πέντε, & δραχμὴ, ἡ; V. Item πενταδωρος, qui quinque palmorum est; Plin. ex πέντε, & δῶρον, τὸ, palmus, &c. Vide.

Πενταέθλος ἀνὴρ, quinquertio: πενταέθλον, ου, τὸ, quinquertium: ex πέντε, quinque, & ἆεθλος, certamen.

Πενταέθλον, præced. sonat quinque certamina; viz. πυγμὴ, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη; i. e. pugnus seu pugilatus, cursus, saltus, discus, & lucta, quibus, quinque certamina gymnastica exercebantur, & qui in omnibus erat victor πένταθλος, seu πενταέθλος; i.e. quinquertio, dicebatur: Sic Laertius l. 9. in Democr. & erat reverà πένταθλος in philosophia; nam naturalia, moralia, mathematica, liberalium disciplinarum rationes, artiumque omnium peritiam callebat: Item Πενταθλέω, quinque certaminibus me exerceo, seu quinque generibus certaminum certo; Paus. Elaiακῶν 2. præcedent. πένταθλον, τὸ; vide.

Πενταετηρὶς, ίδος, ἡ, quinquennium, lustrum: vide πενταέτηρος. Sed Att. πενταετηρὶς ponitur pro adjectivo πενταετηρικὴ, quinquennalis.

Πενταέτηρος, ος, ὁ, ἡ, quinquennis, quinquennalis: &

Πενταέτης, sive πενταετὴς, έος, ὁ, ἡ, idem; à πέντε, quinque & ἔτος, εος, τὸ, annus.

Πενταέτες, adv. quinquenniò, seu quinquennium: Item Πενταετία, ἡ, quinquennium; Sic etiam, πενταετηρὶς, dicitur pro πενταετηρὶς, quinquennium; unde etiam πενταετηρικὸς, dicitur, pro πενταετηρικὸς, quinquennalis; ut πενταετηρικὸς, seu πενταετηρικὸς ἀγὼν, quinquennale certamen, Maccab. 2. c. 4. omnia ex iisd. cum præced. V.

Πένταθλον, ος, τὸ, quinquertium, quinque certamina: &

Πένταθλος, ος, ὁ, quinquertio, qui quinque certaminibus victor evasit: ex πέντε, quinque, & ἆεθλος, certamen. Th. ἀεθλος, idem.

Πεντᾶϊος, quintus, à Th. πέντε; vel idem quod πεμπαῖος, quintanus, &c. id V.

Πέντεχμος, quinque cuspides, seu mucrones habens, in quinque cuspides seu mucrones divisus; in Epigram. ex πέντε, & αἰχμὴ, ἡ; V.

Πεντάκις, quinquies, adv. à πέντε.

Πεντακισχίλιοι, quinquies milleni, seu quidam, vel qui sunt ex quinque millibus; ex πέντε, unde πεντάκις, & χίλιοι, &c. vi. Sic etiam, πεντακισμύριοι quinquagies mille, sive quinquaginta millia; Plut. ex πεντάκις, & μύριοι, &c. V. Item Πεντάκλινος, quinque lectis instructus; Athen. ex πέντε, & κλίνη, ἡ; V. Πεντάκορνος, ος, ὁ ἡ, qui quinque cornicum ætates vixit; ut in Epig. l. 2. πεντάκορνος Ἑκάβη; ὁ Hecuba quæ quinque cornicum ætates vixisti: ex πέντε, & κορώνη, ἡ; vi. Item Πεντακοσίαρχος, & πεντακοσιάρχης, quingentorum militum præfectus; Plut. in Alex. à seq. πεντακόσιοι, & ἆρχὴ, ἡ; unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Πεντακόσιοι, αι, α, quingenti, æ, a: ex πέντε, quinque, & κόσιοι; q. v.

Πεντακοσιομεδίμνος, qui quingentorum medimnorum est; Poll. at Πεντακοσιομέδιμνοι, apud Thuc. expon. quingentis medimnis censi erant; & πεντακοσιομεδίμνος, apud Synes. qui ex suis fructibus reficit medimnos quingentos; ex præced. πεντακόσιοι, & μέδιμνος, ὁ; vide.

Πεντακοσιοστὸς, quingentesimus; à præced. πεντακόσιοι; V.

Πεντακυμία, ἡ, immanis unda, seu fluctus, fluctus decumanus; ad verbum, quinque fluctus uno impetu adventantes: ex πέντε, & κῦμα, τὸ; V. Item Πενταλεκτρος, quinque lectos habens; Item quinque toros conjugales experta; ut appellatur Helena, à Lycophr. ἀ λέκτρον, τὸ; V. Πενταλιθος, quinque constans lapidibus, unde πενταλίθια, τὰ; ludus quidam muliebris, quo ludebant quinque lapidibus; unde πενταλιθίζειν est, ejusmodi ludum ludere; à Th. λίθος, ὁ; V. Πενταλίβρος, q. d. quinque libralis, qui quinque librarum est; Poll. à Th. λίτρα, ἡ; V. Πενταμερὴς, quinque partitus; i. e. in quinque partes divisus; unde Πενταμερῶς, quinque partitò; à μέρος, τὸ; V. Πεντάμετρος, qui est quinque metrorum; ut πεντάμετρος στίχος, &c. à μέτρον, τὸ; V. Πεντάμυλος, seu πεντέμυλος, ut refert Etym. qui est quinque mensium; à Them. μὺς, ὼς, ὁ; V. Πενταμορος, quintarius, quinque partes habens; à μοῖρα, ἡ; V. Πεντάζυγος, five πεντάζευκτος, quinis constans nodis, de arbore significat, qui in quinos ramos dispergitur; apud Theoph. Item apud Hesiod. manus etiam sic vocatur, quoniam in quinque digitos est fissa, ceu arbor in ramos; Th. ὄζος, ὁ; V. Πενταπάλαιος, qui habet quinque palmos; apud Xen. de lancea venabuli; à Th. παλαιστὴ; V. Πεντάπετηλος, quinquefolius, quinque habens folia; unde πεντάπετηλον, herba, quæ & πενταφύλλον, à quinque foliis nominatum; Nic. in Ther. à πέντε φύλλον, & Ionicè πέτηλον, τὸ, vi. Item πενταπήχυς, qui quinque cubitorum est; Theoph. à Them. πῆχυς, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Them.

πέντε, &c. Vide.

Πενταπλάσιος, Ion. pro πενταπλάσιος, α, quinquies major. Them. πέντε, quinque.

Πενταπλάσιος, præced. & πενταπλασίων, ειτ; vel quintuplo major, seu amplior, aut quintuplus; vel etiam expon. quinquies tantus; unde etiam verbum, Πενταπλασιάζω, quintuplo majorem facio, &c. V. Item Πενταπλόος, -ῆ, -ῆν, quintuplus, quintuplicatus; Athen. l. 1. expon. & quintuplex, 3. Reg. c. 6. Itidem à Th. πέντε; V.

Πεντάπορος, quinque meatus, seu alveos, aut canales habens; expon. & quinquefluus; ex πέντε, & πόρος, ὁ; V. Item Πεντάπορτος, quinqueprimi; verbum est municipale, quemadmodum δεκάπορτοι; Sic Cic. in Verr. magistratus & quinque primi accitu iisdem evocantur; unde πενταπορτία, τὰ, quinqueprimatus: ex πέντε, & πορτος, ὁ; vi. Item Πενταρχία, quinqueviratus; Aristot. Poll. 5. ex πέντε, & ἀρχὴ, ἡ; vide.

Πεντάς, άδος, ἡ, quinarius numerus; i.e. quinque, vel continens quinque; ὁ πέντε ἀριθμὸς; à Th. πέντε; V.

Πενταστάτηρος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui quinque stateram est, seu quinque minarum; (idem quod πεντημναῖος, teste Poll.) pondus quinque stateram: ex πέντε, & στατὴρ, ῆρος, ὁ; vi. Item Πενταστιχος, quinque ordinibus, seu versibus constans, in quinquecm ordinem positus; à στίχος, ὁ; V. Πενταστομος, quinque ostia habens; ut Ister, Herodot. à Them. στόμα, τό; V. Πενταστοιχος, quinque schœnas patens; à Th. στοῖνος, ὁ, juncus, Item mensura quædam Persica sexaginta stadia capiens, &c. V. Πεντατάλαντος, seu πεντετάλαντος, quinque talenta æquans; ut πεντατάλαντος ὠφελὶς, dos quinque talentorum; apud Phal. in Ep. Item πεντετάλαντος δίκη, lis quà de quinque talentis certatur; Aristoph. in Nub. à Th. τάλαντον, τὸ; V. Πεντάτευχος βίβλος, liber quinque voluminum; sic vocantur Mosis scripta, quoniam in quinque volumina sunt distributa; sic octoteuchon vocant octo priores veteris Test. libros, Mosis viz. cum Josuæ, Judicum, & Ruthæ libellis; à τεῦχος, τό; vas, alveus; Item volumen, liber, &c. V. Πενταφάρμακος, quinque medicamentis constans; unde τὸ πενταφάρμακον, convivium quintuplici condimentorum genere; Cæl. Rhod. à Th. φάρμακον, τό; V. πενταφύλλος, quinque habens folia; Theophr. unde πενταφύλλον, τὸ, quinquefolium, herba; sic etiam à quibusdam dicitur Eupatorium; teste Archigene apud Gal. Unde πενταφύλλα ῥόδα, dicuntur rosæ quinque constantes foliis; apud Theophr. Hist. pl. l. 6. à Th. φύλλον, τό; vi. Item πενταφωνος, quinque voces, seu sonos reddens; à Th. φωνὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum Th. πέντε; V.

Πέντακις, & πεντακῆ, quinquefariam, quinque modis: à πέντε.

Πεντάχαλκον, seu πεντέχαλκον, quinque ærei nummi; Poll. l. 5. ex πέντε, & χαλκὸς, ὁ; V. Πενταχιλιοστὸς, unus de quinque millibus; unde πεπαρακόντα ἡ πενταχιλιοστὸς, Plat. de leg. ex πέντε, & χίλιοι, unde χιλιοστὸς, &c. V. Item πεντάχορδος, quinque habens chordas; ut πεντάχορδον ὄργανον, instrumentum musicum, de quo Poll. l. 4. ex πέντε, & χορδὴ, ἡς; V.

Πεντάχως, quinquefariàm; idem quod πέντακις; à seq. Th. πέντε, V.

ΠΕ'ΝΤΕ, οἱ, αἱ, τὰ, quinque: πεντάκις, quinquies: πεντήκοντα, quinquaginta: πεντηκοστὸς, ἡ, ὸν, quinquagesimus: πεντακόσιοι, αι, α, quingenti, æ, a.

Πεντεγκέφαλος, quinque habens cerebra, quino constans cerebro, seu qui quino cerebro enatus est; Theophr. Hist. pl. 2. 8. de palmis: ex πέντε, & ἐγκέφαλος, vi. Item Πεντέγραμμος, vide suprà πενταγράμμος; Item πεντεκαίδεκα, quindecim: ex πέντε, καὶ δέκα; unde πεντεκαιδεκαέτης, vel πεντεδεκαέτης, qui quindecim est annorum; ex πεντεκαίδεκα, vel πεντεδεκα, & ἔτος, τό; cujus comp. varia in της desinunt. Item πεντεκαιδεκαταῖος, decimoquinto die proveniens; ut πενθεκαιδεκαταῖον βλάστημα, quinto & decimo die germinat; Theophr. caus. pl. l. 4. ex πέντε, καὶ & δέκατος, &c. V.

Πεντεκαιδέκατος, η, ον, decimus quintus, a, um: ex πέντε & δέκατος, decimus. Th. δέκα, decem.

Πεντεκαιδεκήρης, navis dicitur à Plut. in Demetr. quinque ordinum: ex πεντεκαίδεκα, & ἐρέσσω, unde ἐρεσία, à quo varia comp. desinunt in ήρης. Item πεντοπτηνὸς, & πεντάκτενος, quinque pectinibus intextus; unde πεντάκτινα, apud Pollucem, sunt χειρονόμοι, παρὰ τὰς ὧν παροῦσαι χορδαὶ πέντε κλίνεσι ἐνυφασμένοις; ex πέντε, & κλείς, κλειὸς, ὁ, &c. vide.

Πεντεκονταρχία, semicenturia, hominum sexaginta quatuor; ex πεντήκοντα, vel πεντήκοντα, & ἀρχὴ, ἡ, &c.

Πεντέλοχοι, apud Thuc. l. 5. est quidam Argivorum ordo; Valla vertit, quinq; cohortes; ex πέντε & λόχος, ὁ, &c. vi. Item πεντεπενιχρότερος, quinquies pauperior; in Epig. ex πέντε, & πενιχρὸς, unde i. compar. πενιχρότερος, pauperior, &c. V. Πεντεσύριγξ, quinque fistulas, seu quinque foramina habens; ut πεντεσύριγγον ξύλον, lignum erat quinque habens foramina, in quibus vinctorum manus & pedes cum collo includebantur; Aristoph. in equit. Suid. expon. τοδοκάμιλον; sunt etiam qui robur exponant; & Festus, robustas arcas, dixit, ipsumque locum, robur; Plautusque, robustum carcerem; ex πέντε, & σύριγξ, ιγγος, ἡ, &c. V. Πεντετάλαντος, vide πενταπάλαντος. Πεντετηρὶς, pro πενταετηρὶς, quod vide suprà in πενταέτης. Πεντεσεαζόμενος, quinquies victus; in Epigr. l. 2. εἰς ἀγωνιστὰς; ex πέντε, & τελέσσω, vi. Item Πεντέχαλκον, vide πεντάχαλκον.

Πεντήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, quinquaginta: ex πέντε, quinque.

Πεντηκοντάδραχμος, qui quinquaginta drachmarum pretio æstimatur; Plat. in Crat. unde in neut. πεντηκοντάδραχμον νόμισμα, quinquaginta drachmarum; ex præced. Πεντήκοντα, & δραχμὴ, ἡ; V. Item πεντηκονταέτης, & πεντηκοντούτης, & in fœm. πεντηκοντούτις, quinquagenarius; qui vel quæ quinquaginta annorum est; ut πεντηκοντούτης, seu πεντηκοντούτιδες ἀστοργαὶ, quinquaginta annorum fœdera; apud Plut. & Thuc. vide comp. in seq.

Πεντηκοντουτία, ας, ἡ, quinquaginta annorum: ex πεντήκοντα, quinquaginta, & ἔτος, εος, τὸ, annus.

Πεντηκοντακέφαλος, qui habet quinquaginta capita; Epith. Cerberi, apud Hesiod. in Theog. ex πεντήκοντα, & κεφαλὴ, τὸ; V. Item Πεντηκοντάρχος, qui quinquaginta militibus præest; Thuc. unde πεντηκονταρχία, munus & dignitas quâ quis militibus quinquaginta præest; vel quinquaginta virorum principatus; vide suprà πενθεκονταρχία; Sic πεντηκοντατάλαντος, qui quinquaginta talentorum est; unde πεντηκοντατάλαντία, quinquaginta talenta; Poll. l. 9. ex πεντήκοντα, & τάλαντον, τὸ; V. Πεντηκοντάχους, seu πεντηκοντάχυς, cum quinquagesimo fundens; ut segetes quæ quinquagenarium fructum referant; ex πεντήκοντα, & χέω, cujus comp. varia desinunt in χους, χυς, &c. vi. Item πεντηκοντατέσσαρες, quinquaginta quatuor: ex πεντήκοντα, & τέσσαρες; V.

Πεντηκόντερος, ὁ, navis, quæ quinquaginta remis agitur: πεντηκόντορος, ὁ, idem.

Πεντηκοστεύομαι, quinquagesimam solvo, quinquagesima à me exigitur; Item Πεντηκοστεύω, expon. quinquagesimam partem exigere; à πεντήκοντα; vi. Item Πεντηκοστὴρ, ῆρος, quinquaginta militum præfectus; Xen. ab eod.

Πεντηκοστόγυος, ε, ὁ, ἡ, qui quinquaginta jugerum est: ex πεντήκοντα, quinquaginta, quod vide, & γύα, seu γύη, arvum; jugerum.

Πεντηκοντοκάρηνος, ε, ὁ, ἡ; qui habet quinquaginta capita: ex πεντήκοντα, quinquaginta, quod vide, & κάρηνον, ε, τὸ, caput.

Πεντηκοντορύης, qui quinquaginta ulnarum est: Item Πεντορύης, quinque ulnarum: ex πεντήκοντα, vel πέντε, & ὀργυιὰ, ἡ; vi. Item πεντηκόντορος, sub ναῦς; navis quæ quinquaginta remis agitur: ex πεντήκοντα, & ἐρέσσω, unde ἐρεσία; cujus licet comp. plura in ήρης, quædam tamen etiam in ορος desinunt; (sic ἐγκόπτορος, & πεμπηκόντορος; quæ viginti, vel triginta agitur remis, &c.) Item πεντηκοντόεστος, vide suprà πεντηκοντάεστος

Πεντηκόστη, quinquagesima dies, præsertim illa, à pascha festo: Item quinquagesima pars, sub. μοῖρα; unde πεντηκοστόμοιρος, quinquagesimam solvo; quinquagesima à me exigitur; Sic etiam πεντηκοστὸς, qui quinquagesimâ die facit aliquid; Item πεντηκοστὸς, ὁ, ἡ; ordo militaris, constans quinquaginta viris; Thuc. l. 5. omnia à πεντηκοστὸς, vel à πεντήκοντα, seu Th. πέντε, &c. vide.

Πεντηκοστολόγος, qui quinquagesimam partem colligit; seu exigit, vel quinquagesimæ partis redemptor; unde πεντηκοστολογία, ῶ; quinquagesimam colligo, seu exigo; Poll. & Dem. ex πεντη-

κοσή, & λέγω, colligo, undè λογία, ἡ; vide.

Πεντηκοστός, ἡ, ὸν, quinquagesimus, a, um. Hinc πεντηκοστή, sc. ἡμέρα, dies quinquagesimus, a resurrectione Domini: Angl. **Pentecost.** Th. πέντε.

Πενθήρης, quinqueremis; ex πέντε, & ἥρης, terminatio comp. ex ἐράσσω, vel ἐρησία, &c. V. Unde etiam πενθηρικὸς, idem; ut πενθηρικὰ πλοῖα, quinqueremes, vide apud Bayfium.

Πεντόζωος, gen. Ion. à

Πέντος, ου, ὁ, ἡ, qui in quinos ramos dispergitur. Sic vocarut etiam manus: ex πέντε, quinque, & ὄζος, ramus. Digiti tunc veluti quinque ramasculi.

Πενταρχία, vide supra πενηκοντορχία. Item πενθόρφιον, τὸ, herbæ nomen, de qua Dioſc. 3. 157. pœonia putatur esse herba; ex πέντε, & ὄρφος, ὁ; V.

Πεντώβολον, quinque obolorum; undè πεντώβολον, quinque oboli; apud Aristoph. ex πέντε, & ὀβολὸς, cujus comp. quædam mutant, o, in ω. Item Πεντώρυγον, qui quinque vallorum, seu fossarum est; ex πέντε, & ὀρύσσω, vel -ττω, f. ξω, undè ὄρυγμα, τὸ, &c. V.

Πένω, idem quod πένομαι; vi. i. e. σκληρῶς ἐργάζομαι, graviter laboro; Euſt. Il. β.

Πέξαι, pro πέξαιτο, tondeatur, 3. ſing. a. 1. opt. m. verbi πέκω, ſeu πείκω, pecto: f. ξω.

Πέξις, εως, ἡ, tonſura, eſt verbale à πείκω, πέκομαι, V.

Πεξὸς, Dor. pro πέζος, f. 1. verbi ejuſd.

Πεόδης, qui tumido, ſeu craſſo pene eſt, Euſt. ex ſeq. πέος, & οἰδέω, undè οἰδος, τὸ, &c. V.

ΠΕ'ΟΣ, πέος, τὸ, penis.

Πεπάγασι, Dor. pro πεπήγασι, 3. pl. perf. m. verbi πήγνυμι, compingo, f. ξω, a. 2. ἔπαγον, perf. m. πέπηγα.

Πεπαδμένα, paſſa, per Syncop. pro πεπαθυῖα, perf. part. act. f. g. verbi παθέω, f. ήσω, pro πάσχω, patior, a. 2. ἔπαθον.

Πεπαθὼς, Ionicè pro πεπαθηκὼς, paſſus, &c. vi. præced.

Πεπαίνομαι, excoquor, ad maturitatem perducor; Metaph. apud Xen. Pæd. 4. ὀργὴ, i. e. ira dicitur πεπαίνεσθαι, i. e. coqui & premi; eſt paſſ. à ſeq. πεπαίνω, excoquo, ad maturitatem perduco, &c. V.

Πεπαίνω, maturo, coquo. Th. πέπτω, idem.

Πεπαισμένος, ή, perf. part. paſſ. à παίζω, ludo, illudo; vel à παίω, percutio, f. αἴσω, perf. paſſ. πέπαισμαι. Sunt qui à πεπαίνω, derivari dicunt.

Πεπαίτερος, ή, maturior, mitior, compar. à πέπων, maturus; q. v.

Πεπαίτερα, dicitur quæ ætatis maturioris & conſtantioris eſt; apud Athen. l. 13. eſt fœm. à præced. maſc. in compar. πεπαίτερος: undè etiam ſuperl. πεπαίτατος, maturrimus, maturiſſimus; idem Athen. l. 14. &c. V.

Πεπαλαγμένος, ή, pollutus, perf. part. paſſ. à παλάσσω, inquino, fœdo, f. ξω, p. πεπάλαγκα, a. 1. ἐπάλαξα Them. πάλλω, vibro: f. σω. Alii à πηλὸς, lutum.

Πεπάλακτο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. Ion. ab eod verbo.

Πεπάλακθε, 2. pl. perf. imperat. paſſ. à παλάσσω, ſortior: quod à πάλος, ſors; Item agitatio. Th. πάλλω, agito.

Πεπηγὼς, qui vibravit, Ion. redupl. pro πεγὼς, a. 2. part. act. verbi πάλλω, vibro: f. παλῶ, a. 2 ἔπεγον.

Πέπαμαι, perf. verbi πάομαι, f. άσομαι, poſſideo.

Πεπάνας, a. 1. inf. act. verbi πεπαίνω, coquo: a. 1. part. paſſ. πεπανθεὶς, εῖσα, ἐν, coctus: nom. pl. πεπανθέντες, cocti.

Πέπαν, ονος, ὁ, maturus, mollis, mitis, lenis: Item Πέπανσις, εως, ἡ, maturitas, maturatio, concoctio, actio quâ quid ad maturitatem perducitur; apud Gal. Comment. 2. l. 1. τῶν ἐπιδημιῶν; Sic etiam Πεπαντικὸς, qui coquendi, ſeu maturandi vim habet; omnia verbalia à πεπαίνω, πεπαίνομαι; quæ vi. unde etiam, πέπτος, ή, ὸν, maturus, concoctus; apud Dioſc. ſed ad ætatem etiam refertur; ut παρθένος πέπτερος, virgo matura, & ἀκμαζούσα, i. e. nubilis, ſeu adulta, &c. apud Plut. in Num.

Πεπαρεῖν, per Anadiplaſ. pro παρεῖν, a. 2. inf. verbi πείρω, tranſeo, f. περῶ, a. 2. ἔπαρον. Portus legendum credit πεπορεῖν, a. 2. inf. pro πορεῖν, verbi πόρω, vel πορέω, do, præbeo.

Πεπάρθαι, perf. inf. paſſ. à

Πέπαρμαι, perf. ind. paſſ. &

Πεπαρμένος, η, ον, trajectus, a, um; confixus, perf. paſſ. part. verbi πείρω, tranſadigo, f. σρῶ, perf. act. πέπαρκα, p. m. πέπορα.

Πεπαφάνηκα, debacchatus ſum, perf. act. Att. pro παρώνηκα· &

Πεπαροινημένος, ή, ludibrio habitus, perf. part. paſſiv. Att. pro παροινέω, verbi παροινέω, pecco per vinolentiam. Th. οἶνος, vinum.

Πέπασται, acquiſivit, Poër. pro

Πέπαται, 3. ſing. perf. paſſ. verbi πάομαι, poſſideo, f. άσομαι, perf. πέπαμαι.

Πέπαυμαι, σαι, ται, deſii, perfect. ind. paſſ. &

Πεπαύμενος, dativ. plur. perfect. part. paſſ. &

Πέπαυσο, 2. ſing. perfect. imperat. verbi παύω, ceſſo, f. παύσω, p. πέπαυκα, a. 2. ἔπαυον.

Πεπείσμεθα, perſuaſi ſunt, Ion. pro πεπείσμεθοι εἰσι, 3. pl. perf. ind. paſſ. verbi πείθω, perſuadeo, f. σω, a. 2. ἔπιθον, perf. paſſ. πέπεισμαι.

Πεπείσθοντο, paruerunt, Ion. redupl. pro ἐπείθοντο, 3. plur. imperf. paſſ. ejuſdem verbi.

Πεπείρεσμαι, expertus ſum, Dor. pro πεπείρημαι, perf. ind. paſſ. inde a. 1. paſſ. ἐπειρεχθῆν· à πειράω, tento, f. άσω, & ήσω. Th. πεῖρα, conatus, experientia.

Πέπερος, ου, ὁ, ἡ, maturus, mitis: à πεπαίνω, coquo. Th. πεπτω, idem.

Πεπείθω, perſuaſum habeat, 3. ſing. perf. imperat. paſſ. &

Πέπεισμαι, perf. ind. paſſ. à πείθω, perſuadeo, f. σω.

Πεπελεκισμένος, η, decollatus, ſecuri percuſſus: perf. part. paſſ. à πελεκίζω, ſecuri ferio. Th. πέλεκυς, ſecuris.

Πεπερασκέναι, perf. inf. act. verbi περαίνω, f. ανῶ, p. πεπέρακα, idem quod περαιόω, finio. Th. πέρας, τὸ, finis.

Πεπερημένος, η, advectus & venditus: à περάω, vendeo, f. άσω, & ήσω, p. πεπέρηκα, perf. paſſ. πεπέρημαι.

ΠΕ'ΠΕΡΙ, ιος, vel εως, τὸ, PIPER: Angl. **Pepper:** q. à πέπτω, quod calore ſuo coctionem juvet.

Πεπερίζω, piper imitor, ſeu refero; ad piper accedo; i. e. piper ſapere, ſeu piperis ſaporem referre & habere; ut πεπερίζω τῇ σῇ γνώμῃ, apud Dioſc. l. 2. c. 190. Item Πεπέριον, ου, τὸ, granulum piperis; diminut. à πέπερις, ιδος, ἡ, granum piperis; apud Athen. unde etiam, πεπερίτης, ου, ὁ, piper referens guſtu; omnia à præced. Th. φέρω, piper, arbor ſcil. Indica, fructum ferens ſibi cognominem; Dioſc. lib. 2. c. 189.

Πέπηγα, ας, ε, concrevi, perfecti medici &

Πεπηγὼς, ότος, infixus, perfectiv. particip. m. verbi πήγνυμι, ſeu πήγω, compingo.

Πεπηδηκέναι, perf. inf. act. verbi πηδάω, ſalto.

Πεπιεσμένος, η, ον, preſſus, perf. part. paſſ. à πιέζω, premo, f. σω, p. πεπίεκα, perf. paſſ. πεπίεσμαι.

Πεπιθεῖν, inducere, Ion redupl. pro πεθεῖν, a. 2. inf. verbi πείθω, perſuadeo, f. σω, a. 2. ἔπιθον.

Πεπιθμένος, η, perfectiv. particip. paſſiv. &

Πεπιθήσω, perſuadeo, Ionicè reduplic. pro πιθήσω, f. 1. verbi πθέω, pro πείθω, perſuadeo: aoriſt. 2. ἔπιθον, unde πιθέω.

Πέπιθμαι, per Sync. pro πεπείθομαι, Ion. reduplic. pro ὀπίθομαι, 1. pl. aor. 2. act. verbi πείθω, perſuadeo: f. σω, a. 2. ἔπιθον.

Πεπίθοιμεν, ſuaſiſſemus, & in 3. pl. πεπίθοιεν, Ion, redupl. pro πίθοιμεν & πίθοιεν, a. 2. opt. act. verbi ejuſd.

Πέπιθον, Ion. redupl. pro ἔπιθον, a. 2. ind. act. &

Πεπιθὼν, a. 2. partic. activ. Ion pro πιθὼν, όνος· à πείθω, perſuadeo: a. 2. ἔπιθον.

Πεπιστεύκαμεν, 1. pl. perf. ind. act. verbi πιστεύω, credo: f. εύσω· à πίστις, εως, ἡ, fides. Them. πείθω, perſuadeo.

Πεπιστεύκεσαν, crediderant, 3. pl. pluſq. p. Att. pro ἐπεπιστεύκεσαν· ab eodem verbo.

Πεπιστευμένος, accuſ. ſing. f. g. part. perf. paſſ. à πιστεύω, quod vide in πεπιστεύκαμεν.

Πεπλανημένως, adv. vagabundè: à πλανάομαι, erro. Th. πλάνη, error.

Πέπλασται, 3. ſing. perfect. paſſiv. πεπλάσθαι, perf. inf. paſſ. πεπλασμένος, η, perf. part. paſſ. à πλάσσω, fingo: f. σω, p. κα.

Πεπλάτυσται, 3. ſing. perfect. paſſ. verbi πλατύνω, dil. to: f. υνῶ, perf. πεπλάτυκα. Them. πλατὺς, ία, ὺ, latus, amplus.

Πέπληγα, percuſſi, præt. m. verbi πλήσσω, f. ξω, a. 2. ἔπληγον.

Πεπληγέμην, & πεπληγμένος, Ion. & Dor. pro πεπλήγην, verbi πεπλήγω, percutio; quod ex præt. m. πέπληγα, verbi πλήσσω, in præſens abiit: undè & præt. imperf. πέπληγον, Ion. pro ἐπεπλήγον· niſi malis eſſe, a. 2. act. verbi πλήσσω, a. 2. πέπληγον, Anadiplaſm. Ionicè pro ἔπληγον.

Πέπληγον, percuſſi: vide in præced.

Πεπλήθω,

Πεπλήθωται, 3. sing. perf. pass. verbi πλυθωίω, quod vide.

Πεπλησὼς, ῦῖα, ὸς, plenus, a, um, perf. part. m. à πλήθω, impleo: f. πλήσω. p. m. πέπληθα.

Πέπλωτο, 3. sing. pluſq. p. pass. Ion. verbi πίμπλημι, idem quod πλήθω, impleo: f. πλήσω, perf. pass. πέπλημμαι.

Πεπλήρωμαι, & in 3. plur. πεπλήρωνται, perf. ind. pass. verbi πληρόω, impleo: fut. ώσω. p. πεπλήρωκα. Them. πλέω, plenus.

Πεπλησιακὼς, ότῶς, perf. part. act. verbi πλησιάζω, appropinquo, ſector, accedo familiariter ad aliquem: fut. άσω. p. κα. à πλησίον, prope. Them πέλας idem.

Πέπλιον, τὸ; frutex, qui alias daphnoides dicitur, peplium, frutex lacteo ſucco manans; de quo Dioſc. l. 4. c. 148. ab Hippocrate ſic vocari τῶν πιπλίδα, teſtatur idem Dioſc. l. 4. c. 169. πέπλις, autem, ίδῶς, ἡ; fruticis eſt nomen eaſdem cum peplo fruticе vires habentis; teſte Dioſc. l. 4. c. 169. frutex ſcil. eſt parvus ſucci lactei, in foliis rutæ ſimilis, &c. Utrumque à ſeq. Them. πέπλον, vel πέπλῶς; tela prætenuis, velum ſubtile, &c. Item, frutex quidam, idem ſcil. qui πελὶς, aut, parum ab eo differens; de quo Dioſc. l. 4. c. 168. & Gal. in Lex. Hippocr. &c. vide.

ΠΕ'ΠΛΟΣ, ῦ, & Ion. πέπλοιο, ὸ, & πέπλον, ῦ, τὸ, PEPLUS, -UM; veſtis muliebris.

Πεπλύδην, Poët. perf. inf. pass. ab inuſitato πλύω, lavo: f. πλύσω. perf. pass. πέπλυμμαι. Th. πλύω, idem.

Πέπλωμα, τὸ; peplum, muliebris veſtis ſubtilis; apud Eurip. idem quod, & à præced. Th. πέπλῶς, peplum; ſeu, velum tenue, &c. V.

Πέπλως, vide in ἐπέπλων, ὰς, ω. &

Πέπλως, acc. pl. Dor. pro πέπλας, à πέπλῶς, ὸ, peplus.

Πεπνυμένῶς, ῆ, ὸν, prudens, ſapiens: perf. part. paſſ. & in dual. πεπνυμένω, à perf. ind. πέπνυμαι, verbi πνέω, ſeu πνύω, f. σω, ſpiro; in paſſ. πνύμαι, ſapio. Them. πνέω, ſpiro.

Πέπνυσο, ſapito, perf. imperat. paſſ. à πνύμαι, ſapio; quod à πνῦμι, vel πνέω, idem quod πνέω, ſpiro, flo.

Πεποίηνται, ας, ε, & in 3. plur. πεποιήκασι, Doric. pro πεποιήκασι, perf. ind. act. &.

Πεποίημαι, & in 3. plur. πεποίηνται, perf. ind. paſſ. πεποίηνται, perf. ind. paſſ. &

Πεποιημένῶς, ῆ, ὸν, perf. part. paſſ. verbi ποιέω, facio: f. ήσω.

Πεποιημένως, fidè, efficè, eſt adv. a præced. πεποιημένῶς; V.

Πέποιθ', pro πέποιθε, confidit, 3. ſing. præt. m. πέποιθα, ας, ε. Hinc πεποίθης, 2. ſing. ſub. præt. m. &

Πεποιθέναι, perf. inf. m. πεποιθὼς, ότῶς, in Plur. πεποιθότες, perf. part. m. verbi πείθω, perſuadeo: f. σω. a. 2. ἔπιθον. πεποίθει, 3. ſing. pluſq. p. m. Ion.

Πεποίθησις, εως, ἡ, fiducia: à part. m. πέποιθα, verbi πείθω, perſuadeo.

Πεποίθομεν, 1. plur. præſ. ind. à πεποίθω quod Siculo more factum ex præt. m. πέποιθα, verb. πείθω, perſuadeo.

Πεποιθότως, confidenter, cum fiducia; eſt adv. à præced. πεποίθησις; pro quo etiam dicitur πεποιθία, ας, ἡ; confidentia; perſuaſio; vel, eſt à ſeq. πεποιθὼς, à πέποιθα præt. med. verbi πείθω, &c. V.

Πεποιθὼς, ότῶς, fretus, confiſus: vide in πεποιθέναι.

Πεποικιλμένῶς, ῆ, ὸν, variegatus, a, um: perf. paſſ. part. à ποικίλλω, f. λῶ, varie go. Th. ποικίλῶς, varii coloris.

Πέπομφα, μαι, Att. pro πέπεμφα, perf. inde act. verbi πέμπω, mitto: f. ψω.

Πέπον, ῶς, mollis, ignave, vocat. à nom. πέπων, ονῶς, ὸν, ἡ, mitis, maturus. Them. πέπω, coquo: fut. ψω. perf. paſſ. πέπεμμαι.

Πέπονα, præt. m. à πένομαι, laboro.

Πεπονημένῶς, ῆ, elaboratus, perf. part. à πονέω, excolo, inſtruo. Them. πένομαι, laboro.

Πέπονθα, paſſus ſum, præt. m. ind. &

Πεπονηρευμένῶς, ῆ, perf. part. paſſ. verbi πονηρεύω, improbus ſum, improbè ago: à πονηρὸς, malus. Them. πένομαι, laboro.

Πέπονθε, paſſus ſum, præt. m. ind. &

Πεπονθὼς, ότῶς, p. m. part. verbi πάσχω, patior: f. πείσομαι. a. 2. ἔπαθον.

Πεπονθότως; cum affectu; eſt adv. à præced. πεποιθὼς, ότες, &c, V.

Πέπορδα, pepedi, præt. m. verbi πέρδω, pedo.

Πεπορεῦν, Ion. Anadiplaſ. pro πορεῦν, a. 2. inf. act. verbi πόρω. fut. ρῶ. Poët. idem quod πορεύω, præbeo. Th. πείρω, tranſadigo: p. m. πέπορα.

Πεπόρθυσο, perf. imperat. paſſ. verbi πορθέομαι, eo.

Πεπόσθαι, perf. inf. paſſ. à πῶμι, vel πίνω, bibo: f. πώσω. p. πέπωκα, perf. paſſ. πέπωσμαι. a. 1. paſſ. ἐπώθην. a. 1. part. πωθεὶς.

Πεπόσθε, laboraſtis, per Syncop. pro πεπόνεσθε, 2. plur. perf. ind. paſſ. verbi πονέω laboro: fut. ήσω. p. πεπόνηκα. perf. paſſ. πεπόνημαι. Them. πένομαι, idem p. m. πέπονα. Sunt qui velint per Syncop. dici pro πεποίθατε, Pleonaſm. inſerto σ, præt. m. verbi πάσχω, patior: fut. πείσομαι.

Πεποτήαται, volarunt, Ion. pro

Πεπότηνται, 3. pl. perf. paſſ. verbi ποτάομαι, volo: fut. ήσομαι. perf. πεπότημαι. Th. πέτομαι, vel, πετάομαι, idem.

Πεπότητο volabat, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. Ion. ejuſd. verbi & th.

Πεπραγμένῶς, ῆ, ὸν, perf. part. paſſ. verbi πράσσω. Vide πέπρᾶχα.

Πέπρακα, terminavi, per Syncop. pro πεπέρακα, perf. ind. act. verbi περάω, tranſeo: f. άσω, & ήσω. Alii à περάω, formant, quod vide. Eſt &

Πέπρακα, perf. à πιπράσκω, vendo: fut. περάσω.

Πέπρακται, ad um eſt, eſt 3. perſ. perf. præt. paſſ. verbi πράσσω, vel, πῶ, &c. quod v.

Πέπραμαι, venditus ſum; (unde Particip. apud Paul. ad Rom. c. 7. πεπραμένῶς ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν, venditus & addictus peccato;) & in 3. perſ. plur. πέπρανται οἱ καιροὶ, tempora ſunt venditia, &c. Xen. & Æſchin. eſt pr. paſſ. à Th. περάω, per Sync, facta ex περάω, vel πιπράσκω, vendo, &c. vide.

Πεπρασθαι, perf. inf. paſſ. verbi πιπράσκω, vendo: f. περάσω. f. 1. paſſ. περαθήσομαι. a. 1. paſſ. ἐπράθην, ης, η. 1 h. περάω; vendo.

Πέπραχα, perf. ind. act. verbi πράσσω, facio: f. ξω. perf. inf. act. πεπραχέναι. perf. ind. paſſ. πέπραγμαι. a. 1. paſſ. ἐπράχθην.

Πεπραχέναι, vide in præced.

Πεπρηθέναι, Ion, pro πεπρᾶσθαι, quod v.

Πεπρησμένῶς, ῆ, incenſus, perf. part. paſſ. verbi πρήθω, incendo: perf. paſſ. πέπρησμαι.

Πέπρωμαι, fato deſtinatus ſum, per Sync. pro πεπερώτωμαι, perf. ind. paſſ. &

Πεπρωμένῶς, ῆ, ὸν, perf. part. paſſ. verbi περάω, per Sync. πεῶ, & πρόω, deſtino. Them. πέρας, ατος, τὸ, terminus, finis.

Πέπρωτο, per Sync. pro πεπέρατται, 3. ſing. perf. paſſ. &

Πέπρωτο, per Syncop. pro πεπέρατο, 3. ſing. pluſq. p. Ion. Vide πέπρωμαι.

Πέπταμαι, per Syncop. pro πεπτάσθαι ſic in 3. plur. πεπτανται, expanſa ſunt pro πεπτάνται, perf. paſſ. verò πετάζω, vel πετάομαι, expando. Sunt qui πέπταμαι exponant volavi, & pro ἔπτᾶμαι ponì credunt, perf. paſſ. verbi πτάμι.

Πεπτάσται, lapſum, accuſ. ſing. perf. part. act. à πεπτεὼς, quod Pleonaſm. τῶς. pro πεπτὰς, & hoc per Sync. pro πεπτακὼς, gen. ῶτος vel ότος. perf. part. act. à πίπτω, cado: f. πέσῶμαι. p. πεπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Πεπτηὼς, ῶτες, terrefactus, perf. part. act. verbi πήσσω, metu contraho: fut. ξω. præt. πέπτηκα, & ſublato χ, Ion. πέπτηα. Hinc part. πεπτεὼς, & in accuſ. πεπτηῶτα. quod tamen per Ectaſin dici pro πεπτεῶτα, quidam credunt, quod vide.

Πεπτικὸς, ή, ὸν; coquendi, ſeu, concoquendi vim habens; Dioſc. & Gal. Item. πεπτέριῶς, ad coquendum factus; ſicut & πεπτὸς, ὸ; coctus, vel, coctibilis; omnia, à ſeq. Th. πίπτω, V.

ΠΕ'ΠΤΩ, coquo, maturo, pinſo. f. ψω. p. πέπεφα. Æol. πέσσω. Att. πέπτω. Hinc πέψις, εως, ἡ, coctio. πέπων, ονῶς, ὸν, ἡ, maturus; item mollis, mitis.

Πέπωκα, cecidi, perf. act. &

Πεπτακὼς, ότος, perf. part. act. verbi πίπτω, cado: f. πέσῶμαι. a. 2. ἔπεσον. f. 2. m. πεσέομαι.

Πεπτῶτα, per Sync. pro πεπτωκότα, accuſ. ſing. perf. part. act. verbi ejuſd. Vide πεπτηῶτα.

Πεπύθοιτο audiat, intelligat, 3. ſing. a. 2. opt. m. pro πύθοιτο, Poët. &

Πεπύθωνται, Ion, Anadiplaſiaſmo pro πύθωνται, 3. plur. a. 2. ſub. m. verbi πυνθάνομαι, interrogo: fut. πεύσομαι perf. paſſ. πέπυσμαι, a. 2. m. ἐπυθόμην.

Πεπυκασμένῶς, ῆ, perf. part. paſſ. verb. πυκάζω, denſo. Them. πύκα, adverb. denſe.

Πεπυρωμένῶς, ῆ, perf. part. paſſ. verb. πυρόω, inflammo: f. ώσω. p. πεπύρωκα. Them. πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis.

Πεπύσθων, Ion. pro ἐπεπύσθων, 3. dual. pluſq. p. paſſ. verbi πυνθάνομαι. Vide πεπύθωνται.

Πέπυσμαι, interrogavi, perf. pass. & Πέφυσμαι Ion. pro ἐπύσθην, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi πυνθάνομαι. Vide πυνθάνομαι.

Πέπωκα, bibi, perf. act. verbi πίνω, bibo: f. πώσω. a. 2. ἔπιον.

Πέπων, ονος, ὁ, ἡ, coctus à ſole, maturus; de fructibus dicitur; item PEPO, & mollis, ignavus: à πέπτω, coquo.

ΠΕ P, particula expletiva, quæ aliis orationis partibus annecti ſolet; & pleruſque ſignificat quamquam, tametſi: interdum reſpondet particulæ cunque. Sæpe etiam vacat. Æ libus, πέρ, eſt πάσι.

ΠΕ'ΡΑ, ultra, πέρας, idem. περαίτερος & περᾶ ος, ᾱ, ulterior: quaſi à πέρω, transeo.

Περᾶν, penetrare, Ion. pro περᾶν, præſ. inf. verbi περάω, transeo: fut. ήσω, & άσω.

Περᾰίσσω, Poëticè, pro πέρω, tranſeo, rejicio; unde περάσσε, Poëticè, pro ἐπέρασε, tranſibat: Od. ε. Vide Them. περάω.

Περαΐας, ᾱ, ός; piſcis ex genere capitonum: a Them πέρα Ariſtot. hiſt. anim. 8. V.

Περαία, ας, ἡ, Ion. pro περαῖα, ſcil. γῆ, vel χώρα, terra quæ eſt ultra mare. Them. πέρα, ultra.

Περαίνω, fut. ανῶ, p. άνηκα, finio; perficio; efficio: item ex conceſſis aliquid efficio; i. e. infero, vel concludo ſyllogiſticè; prædico. Th. πέρας, finis.

Περαίθεν, è contrario, contrà, è regione, ex ulteriore parte, à Th. πέρα, unde περαῖος, &c. v.

Περαιόομαι, ῶμαι, in ulteriorem partem trajicior, trajicio, tranſeo. Them. πέρα, ultra.

Περαῖος, ᾱ, ος; ulterior, in ulteriore parte ſitus; unde, ἡ περαία, ſc. γῆ, vel, χώρα, terra vel regio ulterior; i. e. è regione ſita; unde, περαόω, tranſmitto, ſeu, tranſveho εἰς τὴν περαίαν; Trajicio in ulteriorem ripam, vel oram; tranſporto. à Th. πέρα, vide.

Περαίτερος, ulterior, à περαῖος, vide.

Περαιτέρω, ac περαίτερον, ulterius, amplius: à περαίτερος, ᾱ, tranſitu facilior. Them. πέρα, ultra.

Περαίωσις, trajectio, tranſmiſſio; eſt verbale, à περαιόω, περαόομαι; quæ vide.

Πέρημα, τό; trajectus, tranſitus: eſt verbale, à περάω, V.

Πέρην, adv. trans, cum gen. item cis, ſecus; idem quod πέρα, ultra: ſed

Περᾶν, præſ. inf. à περάω, tranſeo.

Περαντικός, ή, όν, ad finem producendi, & efficiendi vim habens; Item, qui peritus & probè novit inferre & concludere aliquid; Ariſtoph. in Veſp. eſt verbale, à περαίνω, V.

ΠΕ'ΡΑΣ, ατος, τό, & πέρας, τό, finis, terminus; item adv. denique. Hinc περατόω, finio, termino, περαίνω, idem. ἄπειρος, ᾱ, ὁ, ἡ, infinitus.

Περάσαις, Æol. pro Περάσας, αντος, a. 1. part. act. verbi περάω, tranſeo.

Πέρασις, εως, ἡ; tranſitus: ipſa actio tranſeuntis; Item, finis, exitus; ut πέρασις βίου, apud Euſt. i. e. vitæ meta: ſeu, ἡ τελευτή. Item, Περάσιμος, ᾱ, ὁ ἡ ἡ; qui tranſiri poteſt, vadoſus; utrumque, verbale à περάω. Vide.

Πέρατα, τὰ, fines, nom. vel acc. pl. à πέρας, ατος, τό, finis.

Περατόω, finio, termino; à πέρας, ατος, vide:

Περάτη, ης, ἡ, finis: expon. etiam extremitas Horizontis orientem verſus, Th. πέρας, finis.

Πέρᾱι, περάτη, ulterior: ut, àpud Apollon. Arg. 2. περάτης εἰς ἕκατα γαίης, in montes terræ ulteriores; eſt a Th. πέρας; vide. unde etiam, περάτηθεν; i. e. ἀπὸ τῆς περάτης, Apoll. 4. Arg. vide περάτη, ἡ.

Περατὸς, permeabilis; per quem tranſitus patet; Plut. in Pyrrho; eſt verbale à περάω, V.

Περατόω, finio, termino: f. ώσω. p. κα. præſ. paſſ. περατοῦμαι, finior, terminor: perf. ind. πεπερᾶτωμαι, per. Syncop. πέπερασμαι, fato deſtinatus ſum: cujus part. πεπερασμένος, η, ον, fatalis, fato deſtinatus. Th. πέρας, ατος, τό, finis.

ΠΕΡΑ'Ω, tranſeo, ſupero, tranſporto, vendo: f. άσω, & ήσω. Hinc πέρασις, εως, ἡ, tranſitus, περάσιμος, vendo, περάσις, εως, ἡ, venditio, πόρνη, ης, ἡ, meretrix, ſcortum, πορνεία, ſcortor.

Περγαμία, ας, ἡ, Poët. pro

Πέργαμος, ου, ἡ, urbs Aſiæ inſignis; Troja, ita dicta, quod eâdem in rupe ſit ſita. Pergama enim omnia loca editiora olim appellabantur.

Περγασίδιος, Pergaſidem, acc. ſing. nom. patronym.

Πέργη, ης, ἡ, Perga, nomen metropoleos Pamphyliæ. Hebr. velum.

Περδίκιον, ου, τό; parvus perdix, Athen. l. 14. Item, perdicium, herba muralis, Celſo; urceolaris, Scribonio, vulgò parietaria; Dioſc. l. 4. ſic dicta quod perdices ſe ad eam volutent, terramque ſuffodiant; Theophr. l. 11. hiſt. pl. Item, περδικιδεύς, έως, ὁ, pullus perdicis; utrumque à ſeq. Th. περδίξ, ικος, V.

Περδικοτρεφεῖον, locus in quo aluntur perdices; apud Poll. ex περδίξ, ικος, & τρέφω, unde τροφή, ἡ, &c. V.

ΠΕ'ΡΔΙΞ, ικος, ὁ, ἡ, PERDIX, avis, Metaph. altutus, libidinoſus. q. à περιδέω, circumedo.

ΠΕ'ΡΔΩ, PEDO, crepitum ventris emitto. f. σω. p. κα. a. 2. ἔπαρδον, perf. m. πέπορδα hinc Angl. to f---

Πέρθεν, de vel ex ulteriori parte, à ſeq. Πέρω, trans, &c. vide.

Πέρῐσι Ion. pro πέρᾱν, ultra, idem quod πέρα.

Περῆσαι, a. 1. inf. act. &

Περήσῃς, 2. ſing. f. 1. act. verbi περάω. f. ήσω, vel άσω, tranſeo.

Περητήριον, ου, τό; id quo perforare aliquid poſſumus, ſeu, tranſfodere; apud Hippocr. terebra dicitur eſſe recta & acuta, diverſa à modiolo; eſt à ſeq. περητὸς, V.

Περητὸς, Ion. pro περατὸς, ὸν, quj tranſiri poteſt: à περάω, tranſeo.

Πέρθαι, Ion. pro πεπέρθαι, perf. inf. paſſ. à

ΠΕ'ΡΘΩ, privo, vaſto, perimo; PERDO, trucido: f. σω. p. κα. a. 2. ἔπραθον. part. m. πέπρῐθα.

ΠΕΡΙ, præpoſit. cum gen. de, pro, propter, contra; cum acc. circa, circum, per, ex, de ut τὰ περὶ ἐμὲ, res meæ. In compoſitione ſæpe auget ſignificationem: ut περίειμι, nimis occupatus: Hinc περιὼν, ῶσ, eximius, præſtans: περισσεύω, abundo. περισσεία, ας, ἡ, abundantia.

Περὶ δείματι φεύγω, Poët. pro ὑπὸ φόβου φεύγω, præ metu fugere.

Πέρι, pro περίεστι, ſicut ἔνι, pro ἔνεστι. V. περιείναι.

Περιαγαπάω; valde amo; ex περὶ, (quod in compoſitione ſæpe auget ſignificationem) & ἀγαπάω, &c. V. Item, περιαγλάϊζω, circumquaque nuntio; ex περὶ, circum; & ἀγλάϊζω; v. Περιαγείρω, circumquaque congrego; undequaque colligo; in paſſ. Περιαγείρομαι, à circumfluentium multitudine circumdor; Plut. ex περὶ; & ἀγείρω: vide. Item, περιαγὴς, vel, περιαγεῖς; circumfractus; in Epigr. ex περιαγνύω, vel, περιάγνυμι, circumfringo; contorqueo vel torqueneo confringo; quod ex περὶ & ἀγνύω, vel, ἄγνυμι, à Th. ἄγω, frango; &c. vide.

Περιαγερεῖται, qui circa forum verſatur, circumforaneus; rabula, loquutuleius; Suid. ex περὶ, & ἀγορᾶται, v. Item, περιάγγελος, præfoco, obtorqueo; q. d. circumſtrangulo; circumjectis manibus ſtrangulo; ex περὶ, & ἄγχω, vide.

Περιάγω, circumeo, circumago, circumduco: in 3. pl. ſub. περιάγωσιν imperf. act. περιῆγον, f. περιάξω a. 2. περιήγαγον, Att. pro περιῆγον, ex περὶ, circum, & ἄγω, duco.

Περιαγωγὴ, ῆς, ἡ, circumactus, circumductio, converſio: à præced.

Περιαγωγὸς, circumductor, circumactor; ex περὶ & ἀγωγὸς, v. vel, à præced. περιάγω; unde etiam, περιακτικός, ή, όν, ὁ ἡ ἡ; verſatilis; apud Athen.

Περιᾴδω, circumquaque cano; quaſi circumcino; Plut. ex περὶ; & ᾄδω, contracte, ᾷδω, &c. V. Item, περιαθρέω, ῶ; circumſpicio, attente ſive diligenter conſidero; Heſych. Unde verbale περιάθρησις, circumſpectio, diligens conſideratio; ex περὶ & ἀθρέω; Vide. Item, περιαίνυμαι, detraho; (exp. & περιλαμβάνω, περιέχω.) ex περὶ, & αἴνυμαι. V.

Περιαιρέω, ῶ, aufero, q. d. circum circa tollo: f. ήσω. p. περιῄρηκα, a. 2. περιεῖλον, ες, ε, a. 2. inf. περιελεῖν. præſ. paſſ. περιαιρέομαι, ῶμαι, tollor, imperf. περιῃρούμην, ώμην, εῖο, ῶ, εῖτο, οίμην. Them. αἱρέω, capio.

Περιαίρεσις, εως, ἡ; detractio; circumamputatio; ut, περιαίρεσις τῶν φλοιῶν; apud Theophr. hiſt. p. 4. l. 17. Item περιαιρετὸς, exemptilis; qui circum eximi poteſt; ut, περιαιρετὸν ὀφθαλμοῦ, apud Lucian. Sic, περιαιρετέον, amputandum; vel, circum amputandum; omnia verbalia à præced. περιαιρέω, V.

Περιαρξάτω, præſ. part. f. g. verbi præced.

Περιακοντίζω, jaculis undique ferio; ex περὶ, & ἀκοντίζω; v. Item, περίακτος, ή, τόν, q. d. circumactum, vel, quod circumagi poteſt; verſatile; Item, vulgatum; eſt neut. à maſc. περίακτος, quod vide ſupra, in περιαγωγὸς. Item, περιαλγὴς, qui valde dolet; unde περιάλγεω, ῶ; ægrè me doleo, dolore vehementer afficior; ægrè fero, &c. ex περὶ, (quod hic, ut ſæpe, auget.)

& ἄλγος, τὸ ; unde, ἀλγέω, &c. Vide Περιαλείφω, circumlino, circumungo, in pass. περιαλείφομαι, illinor ; unde περιαλήλιπται, illitus est ; apud Arist. an. l. 9. ex περὶ, & ἀλείφω, vide ; Item, περιδηόκιον λόγος ; caule suo aliud circumplectens ; q. d. amplexicaulis ; Theophr. ex περὶ, ἄμπελος, vel, ἄμος, & καυλὸς, &c. v.

Περιαλλὴς, ὲς, ὲς, illis præstans, eximius : περίαλλα, vel περιάλλως, eximiè, supra modum. Ex περὶ, supra, & ἄλλος, alius.

Περιαλουργὴς, ὲς, γὸς, q. d. circumpurpuratus ; & metaph. apud Aristoph. in Lysistr. περιαλουργὲς κακοῖς, tinctus malis, vel, profundus & immersus ; i. e. qui profunda mala mente excogitat ; ductâ metaphorâ à concha quâ utuntur ad tingendam purpuram ; illa enim è profundo mari eruitur ; ex περὶ ; & ἀλουργὴς, vel, ἀλουργὶς, &c. v. Item, περιαμφω, ῶ ; circumcirca meto, seu, demeto, ex περὶ, & ἀμάω ; vide. Περίαμμα, quod circumnectitur, & circum alligatur alicui ; sed peculiariter, περιάμματα, appellantur, quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti, præsertim autem collo, alligatur ; Dioscor. unde amuleta interpretatur Budæus ; ex περὶ ; & ἄμμα, τὸ ; à Th. ἅπτω ; necto ; &c. v. Vel, à περιάπτω, quod v. Περιαμπέχω, & περιαμπίσχω, obtego, velamentis ; circumvestio ; obtego, involvo ; ex περὶ ; & ἀμπέχω, (pro ἀμφιέχω ;) in pass. ἀμπίσχομαι ; unde etiam, ἀμπίσχομαι, &c. quæ vide. Περιαμύσσω, sive, περιαμύττω, circum sacrifico, vel, circumcirca saucio ; & metaph. in Axiocho ; δεῖν τὰ πεπαίλους περιαμμύσσειν τὸν νοῦν ; i. e. sauciare, lacerare, &c. à Them. ἀμύσσω, vel, ἀμύττω, vide. Περιαμύνω, protego & defendo à circumstantibus periculis ; Plut. in Alcib. à Them. ἀμύνω ; v. περιαμφιεννύω, sive, ἐννυμι, circumvestio ; ab ἀμφιέννυμι ; vide ; περιαμφὶς, ἰδ. ; circumductio, circumactio ; vel, circumactus, subst. i. e. παρεγγυὴ ; sic enim Eupolis, pistilli in mortario circumactus, περιαμφίδας dixit ; Authore Poll. ex περὶ ; & ἀμφίεμαι, pro ἀμφιέννυμαι, v. Περιάμφοδος, qui circum plateam est, vel, in circuitu situs ; unde περιάμφοδοι οἰκίαι, ædes principum à privatorum domibus distinctæ ; quas Latini insulas appellant, Bud. ab ἄμφοδος, ὁ ; v. Περιανθίζω, floribus undique orno, vel, floribus quibusdam coloritus ; Greg. teste Eud. περιλωτισμένον, dixit τὸ περικεχεισμένον, jucundo celeri ; Item metaph. orno ; ut, Cyril. περιανθίζεσθαι λόγοις τῆς ἀληθείας σῶμα ; a Th. ἄνθος, τὸ ; unde ἀνθίζω, &c. vide. Περιαντλέω, circumfundo ; Item, περιαντλέμενον ; idem quod καθαπλύμενον ; ut, περιαντλήμενον κνησμὸς παρέχουσι ; pruritus, si eo foveantur, aut, perfundantur sub. partes illæ affectæ, sanat ; à Them. ἄντλος, ὁ ; unde ἀντλέω, &c. v. Item, περιοἰδος, exp. ἠγκυλωμένον οἰδὴν, circularis ode, apud Hesych. & Suid. à περιάδω, v. vel. à Th. ἀείδω, unde ἀοιδὸς ; (cantor, & adjectivè, canorus ;) comp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ ; &c. vide.

Περίαπτος, circumnexus, circumalligatus ; peculiariter dicitur τὸ φυλακτὸν, pro, περίαμμα ; apud Dioscor. à seq. περιάπτω.

Περιάπτω, f. ἅψω, circumnecto circumappendo ; pro amuleto appendo ; item comparo, acquiro, impono, injungo : ex περὶ, & ἅπτω, necto.

Περιαργυρόω, argento circum obduco ; Athen. l. 11. à περιάργυρος, argenteus, argento oblitus ; à Th. ἄργυρος ; unde ἀργυρόω, ῶ ; argento, deargento, &c. v. Item, περιαμπίζω, circumapto, circumadapto ; apte circumpono ; ex περὶ, & ἀμπίζω ; V. περιαρτάω, ῶ, circumaro, Plut. ex περὶ, & ἀείρω, V. περιαρτάω, circumappendo, seu, alligo ; ex περὶ ; & ἀρτάω, &c. V.

Περίασις, q. d. circumcentus, vel, circumsonantia ; Plut. est verbale à περιάδω, Vide.

Περιασφάπτω, circumfulgeo. f. ψω. p. περιήσφαμμαι, a. 1. περιησφάμην. Ex περὶ, circum, & ἀσφάπτω, fulguro.

Περιαφολέω, circumoccupor, circum negotia facesso ; ex περὶ, & ἀφολέω ; unde ἀφολέω, -λέομαι, &c. v.

Περιαυγὴς, ἐς, ὁ, ἡ, circumquaque splendens, pellucidus. Th. αὐγὴ, splendor.

Περιαυγὴς, ὲς, ὁ, ἡ, circumquaque splendidus, ab eod. th.

Περιαυδαλίζομαι, exp. pertinaciter resisto, contumaciter ago ; ex περὶ ; & αὐδαλίζομαι, idem, à Them. ἀδέω ; unde, αὐδαλίς, & αὐδαλιάζομαι, &c. quæ v.

Περιαυτολογέω, ῶ, de me ipso loquor jactabundus ; ostento me : &

Περιαυτολογία, ας, ἡ, sui ipsius prædicatio, ostentatio : ex περὶ, & αὐτὸς, & λέγω, dico, præt. m. λέλογα.

Περιαυχένιος στρεπτὸς, collaris torques, quæ scil. cervici circumponitur ; tortilis torques ; tortile monile ; ex περὶ, & αὐχένιος, vide.

Περιαύω, pernocto. Th. ἰαύω, commoror, f. αύσω.

Περιαύων, dormiens, præs. part. act. à præced.

Περίαχε, insonuit, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi περιηχέω, Dor. περιαχέω, circumsono : f. ήσω. Th. ἠχὼ, sonus.

Περιβάδδην, ex Poll. exp. pedibus alternatim motis ; περιβάδδην, inquit, ὅτι, τὸ ὑπαλλάξαι τοὺς πόδας ; est adv. à seq. περιβαίνω, v.

Περιβαίνω, circumeo, item circumeundo protego, defendo : f. περιβήσομαι. a. 2. περιβῆν. a. 2. inf. act. περιβῆναι, ex περὶ & βαίνω, eo.

Περιβαλέσθαι, a. 2. inf. m. a

Περιβάλλω, circumdo, cingo ; amicio : f. περιβαλῶ. a. 2. περιέβαλον, amicui, præt. περιβέβληκα. præs. pass. περιβάλλομαι, vestior. perf. pass. περιβέβλημαι. perf. part. pass. περιβεβλημένος, η, ον, amictus, a, um : f. 2. m. περιβαλήσομαι, a. 2. m. περιβαλόμην, ου ἐστι, vestitus fui. a. 2. imperat. m. περιβαλοῦ, έσθω. præt. m. περιβέβλημαι. Ex περὶ, circum, & βάλλω, jacio.

Περιβάθρα, genus calceamenti. Suid. περίβαλα. An à περιβάλλω, quod pedi circumjiciatur ?

Περίβαρυς, valde gravis ; Æsch. in Agamemn. ex περὶ, & βαρὺς ; V. Item, περιβαρίδες, αἱ ; calceamenta ancillarum, ut, σανδάλια, dominarum ; à præced. περίβαρα, vide

Περίβασις, circuitio, circumambulatio ; i. e. ἀμφίβασις, profectio quæ fit circumeundo ; Merc. Trism. est verbale à περιβαίνω : v.

Περιβεβλημένως, ambitu quodam ; est adv. à part. præt. pass. verbi περιβάλλω, vide.

Περιβιῶναι, protegere. a. 2. inf. act. verbi περιβαίνω, quod vide.

Περιβιόω, ῶ ; incolumis vivo ; vel, supervivo, superstes sum ; ut θάνειόν ; Item, vivifico, seu, incolumem servo ; Exod. 22. ex περὶ, & βιόω, V.

Περιβλαστάνω, circumpullulo, in circuitu pullulo ; Plut. ex περὶ & βλαστάνω, v

Περίβλεπτος, ὴ, ὸν, ὴ, conspicuus, qui est admirationi, spectabilis : à

Περιβλέπω, circumspicio : item affecto, admiror : f. ψω. p. περιβέβλεφα. præs. m. περιβλέπομαι, idem imperf. m. περιεβλεπόμην, ου, απο, a. 1. m. περιεβλεψάμην, ω, απο, a. 1. part. m. περιβλεψάμενος, η, ον, Th βλέπω, video.

Περίβλημα, quod corpori circumjicitur : indumentum, amictus ; & idem quod περιβόλαιον, pallium, sagulum, involucrum, &c. Item, περιβλητικὸς, vox Rhetoribus, usitata ; ut, περιβλητικὸν, ῥῆμα, quod περιβαλὼ (vide περιβολὴ) τῷ λόγῳ facit ; cui opponitur, ἀπερίβλητος λόγος ; sunt verbalia à περιβάλλω ; v.

Περιβλητὸς, Apoll. arg. 4. qui omnino, circumquaque, seu, ex omnibus corporis partibus debilis est ac deficit ; ex περὶ, & βλητὸς, ὁ ; vide Item, περιβλύζω, scatebris affluo ; ubique ac passim scateo ; Aristot. de mundo ; ex περὶ, & βλύζω ; vide. Sic etiam περιβοάω, celebro, divulgo, decanto ; unde seq. περιβόητος, celebratus, decantatus ; nobilitatus ; sed ut famosus, Latinè ; tam in bonam quam in malam partem sumitur ; ut, apud Plut. in Themist. περιβόητος νίκη, victoria laudatissima & apud Demoth. pro Ctesiph. αἰσχρᾶς καὶ περιβοήτου φυσίας καὶ κακίας, turpis famosissimæque seditionis ac nequitiæ ; (ex περὶ, & βοάω, Vide.) pro eodem dicitur Ionicè περίβωτος ; ut περίβωτος Ἰλιος, in Epigr.

Περιβόητος, ὲς, ὸν, ὴ, clarus, celebris : à βοάω, clamo.

Περιβοήτως, clare, manifeste ; ex Demosth. est adv. à præced. περιβόητος ; V.

Περιβοθρόω, ῶ ; scrobem, seu, foveam duco circum ; circumfodio, ablaqueo ; ut apud Theophr. caus. pl. l. 5. 18. περιβεβοθρωμένα δένδρα ; i. e. ablaqueatæ arbores, vel, circumfossæ, ex περὶ, & βόθρος, ὁ ; vide.

Περιβόλαιον, ὲ, τὸ, amictus, velamen : &

Περιβολὴ, ῆς, ἡ, vestitus : à p. m. περιβέβολα, verbi περιβάλλω, circumdo, amicio.

Περιβολὴ præced. amictus ; ambitus ; est enim, amplexus, fœtus ; Bud. ex Xen. Item, comprehensio & summa rei ; unde &, ambitus orationis, & periodus ; apud Ilocr. Item, schema quoddam orationis & sententiæ ; apud Hermog. sicut di-

citur etiam ὅτι λόγων ῥᾳδιουλὴ, pro variegato & inflexo sermone; circumductio, vertitur à Trapezuntio; Item, περίβολον, ου, τὸ; & περίβολος, ου, ὁ; ambitus, leptum, vallum, munitio, murus; &c. ab eod. cum præced. περιβολή; V.

Περιβομβέω, ῶ; bombo circunsono; Item, circumstrepo; apud Suid. Item, περιβομβέομαι, persono; ut apud. Nazianz. Περιβομβεῖσθαι πᾶς τάπων λόγος πᾶσαν αἴρουσιν; ex περὶ, & βομβέω; V. Item, περιβόσκομαι; circumpascor; Item, circumhabito; apud Dion. de situ orbis; à βόσκω, βόσκομαι, V. Περιβραχιόνιον, ornamentum brachii; armilla; à βραχιόνιον, τὸ; idem à Them. βραχίων, ονος, &c. Vide περιβρέμω, & περιβρομέω, circum fremo; à Them. βρέμω. Περιβρέπω, undequaque gravo & onero; à Them. βρέπω, V. Περιβρύης, abundans, effusè germinans; à Them. βρύω, vide. Περιβρύχομαι, exp. circumfrendo; à Th. βρύχω, vide. Περιβρώσκω, circumcirca adedo; circum rodo; circum depasco: Plut. unde περίβρωσις, erosio in ambitu; à Th. βρώσκω, unde βρῶσις, &c. V. Περιβύω, circum obturo, circuminfercio & inculco; ut, apud Luc. in somn. περιαυχένια ὑποβύσαντες ἀπὸ πάντοθεν exp. cervicalia illi supponentes; Item. Περιβώμιος, qui circum aram est; à Th. βωμός, ὁ; unde βώμιος comp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ, &c. v.

Περίβωτος, celebris, famosus, pro περιβόητος, quop vide.

Περιγαύω, ῶ; lætitiâ & voluptate circumfundo, exhilaro: ex περὶ, & γαύω, vi. Item, περίγειος, qui circum terram est, qui terram suo circuitu ambit; Item, circum terram hærens nec in altum elevatus: teriæ proximus: ex περὶ, & γαῖα, vel, γῆ: cujus comp. varia, mutant ω, vel η, in ει, &c. v. Περιγίνομος, vincendi vim habens. à seq. περιγίνομαι; vel, περιγένομαι, &c. V. Περιγνάς, valde lætus, ex περὶ, & γηθῶ, unde γήθος, &c. V. Item, περιγνόφιον, contenebro, inveteraseo; ex περὶ, & γνόφιον, vide.

Περιγίνομαι, superfum, superstes vivo, salvus evado: contingo. præs. part. περιγινόμενος, η, ον, superstes: à γίνομαι, seu γένομαι, fum, fio, nascor.

Περιγίνομαι, ῆ, επ, consequor, a. 2. m. περιγενόμην. a. 2. part. m. περιγενόμενος, a. 2 inf. m. περιγενέσθαι. Them. γένομαι, fum, fio.

Περιγλαγής, ές, ὁ, ἡ, lacte plenus, lacte abundans. Ex περὶ, & γλάγος, Poët. pro γάλα, ακτος, τὸ, lac.

Περιγλαύσσομαι, ῶμαι, oculorum pupillis lustro, circumspicio. Th. γλαύσσω, pupilla oculi.

Περιγλαύσσω, undique circumspiciens; Arat. Item, περιγλαώσσω, idem; ex περὶ, & γλαύξ, ῆ, vide.

Περιγλαυκόμματος, η, ον, colllustrans oculis, circumspiciens: à præced.

Περίγλισχρος, circumcirca lentus & viscolus: ex περὶ, & γλίσχρος; Item περιγλύφω, circumsculpo, ex περὶ & γλύφω. Vide.

Περίγλωσσος, η, ον, ὁ, ἡ, ὁ, περίεστι τῶν γλώσσαν, qui linguâ est eximius, disertus, eloquens. Περὶ præpos. in compositt. excellentiam denotat.

Περιγλωτὶς, ίδος, ἡ; involucrum linguæ; Athen. l. 1. ex iisd. cum præced. V.

Περιγλώχις, circum cuspides habens; vel, cuspidibus munitus; ex περὶ, & γλωχὶς; V. Item, περιγνάμπω, pro περικάμπω, circumflecto; ex περὶ, & γνάμπω, pro Th. κάμπω, v.

Περιγογγύζουσι, murmurent, 3. pl. præs. iub. verbi περιγογγύζω, quod ex περὶ & γογγύζω, murmuro.

Περίγειος, ας, ἡ, circinus, quo rotarum ὠρίγνειες, id est, circumferentia perficitur, q. à περιάγω, circumago: dict. παρὰ τὸ πέριξ ἥκειν ἢ γράφει ἢ ξέειν τὰ ξύλα. Tp. γράω.

Περίγραπτος, circumscriptus, & quasi certis finibus inclusus. Item, qui circumscribi potest & finiri; Item, περιγραφὴ, circumscriptio; Polyb. περίμετρον, & περιγραφὴ, pro eodem posuit, de ambitu maris Pontici loquens; ut scribit Bud. Ex eodem affertur &, pro, καταγραφὴ; Item, delineatio, deformatio quædam rudior, seu, descriptio minus exacta. Item, fraus & deceptio; i. e. ἀπάτη; in quo significatu, circumscriptio, etiam à Cicerone ponitur; utrumq; à περιγράφω: circumscribo; Item, definito, seu, præfinio; atq; hinc & pro, coerceo, cohibeo, coarcto; & apud Greg. περιγράφειν τὸν λόγον; i. e. finire, seu, claudere; Item, pro, delineare, vel, deformare rudius; non exactè describere; apud Aristot. Item, deleo, oblitero, enumero, aufero; ut, apud Æschin. περιγράψατε με ἐκ τῆς πολιτείας; ex περὶ, & γράφω, vid. Περιγραφὴς, ίδος, ἡ; circumferentia; nam, περιγραφίδας, exp. περιφερείας, circumferentias, apud Hes. & Suid. ex περὶ, & γυρὸς, vel, γῦρος, ὁ; &c. v. Item, περιδαίω, circumcomburo, accendo; ex περὶ, & δαίω, uro; &c. v. Item, περιδαρδάπτω, devoro, laniando absumo; ex περὶ, & δαρδάπτω, V.

Περιδείσασα, verita, ectasi Poët. pro περιδείσασα, a. 1. part. act. f. g. verbi περιδείδω, undiquaque metuo, pertimesco: ex περὶ, circum, & δείδω, timeo. f. δείσω, a. 1. ἔδεισα a. 1. part. δείσας, δείσασα, præt. m. δείδια.

Περιδειέα, nimius timor; est à seq. περιδεὴς; pavidus; Item, formidolosus, i. e. qui timorem adfert & incutit iis, ut, Isocr. ad Nic. μὴ βέλτιον περιδεὴς εἶ τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσι, &c. v. unde etiam adv. Περιδεῶς, meticulosè, pavide; Thuc. & Isocr.

Περιδεὴς, έος, ὁ, ἡ, meticulosus. Ex περὶ, & δέος, ους, τὸ metu. Th. δείδω, timeo.

Περιδείδια, timeo. p. m. à

Περιδείδω, pertimesco; v. in περιδείσασα.

Περίδειπνα, ων, τὰ; cœna parentalis; parentalia filicernia; i. e. ἡ ὅτι πρὸς ἀποθανόντι γινομένη ἑστίασις; h. e. polluctum, seu, funebre epulum, quod in funere potentiorum fieri solebat. circumpotationem, vocat Cic. unde, περιδειπνέω, epulum funebre celebro, 2 Reg. 3. moris enim erat antiquitus, lugentibus ferre cibos & præparare convivium & vinum largiri, (ut sic obliviscantur doloris) hæc, Græci, παρέδειπνα vocabant; Latini, parentalia, eò quòd, parentibus justa celebrantur; Item, filicernium, quod, propriè, est convivium funebre, quod fenibus exhibetur, &c. ex περὶ, & δεῖπνον, τὸ, v. Item, περιδέφεον, totus cervicis flexus atque circumductio; Poll. v. comp. in seq. περιδείραντος.

Περιδέξια, τὰ, dextralia, armillæ: à

Περιδέξιος, ος, ὁ, ἡ, ambidexter: ex ἀμφὶ & δεξιὸς, dexter. Th. δέξια, ας, ἡ, dextra.

Περιδέξιοι λόγοι, dicuntur sermones, seu, orationes, à summa ingenii dexteritate proficiscentes; apud Aristoph. à præced. ἀμφιδέξιος, V.

Περιδέραιον, ε, τὸ, collare, millum: frequentius pro ornatu collari seu monili: &

Περιδέραιος, ος, ὁ, ἡ, circumcollaris: ex ἀμφὶ circum, & δέραιον, collare. Th. δέρη, cervix, collum.

Περιδερὴς, ίδος, ἡ, idem quod præced. ἀμφιδέραιον, V.

Περιδέρκομαι, circumspicio; in Epigr. Ex ἀμφὶ & δέρκω, δέρκομαι, &c. Vide.

Περιδέω, circumligo. f. ήσω. p. περιδέδεκα. præs. pass. περιδέομαι, obvincior. perf pass. περιδέδεμαι. pluſq. p. pass. περιδεδέμην, ου, το Ex ἀμφὶ, circum, & δέω, ligo.

Περιδεῶς, vide suprà περιδειέα.

Περιδήλος, conspicuus, perspicuus; ex ἀμφὶ & δῆλος, V. Item, περιδίδυμαι, (idem quod παραθέλομαι) depono, seu depositio pignore certo; ex pact certo, seu, pacisor; apud Aristoph. in Nub. περιδέδυκά μοι, εἰ μὴ τετράμηνον ὄζειν ἡμιεκτέων; i. e. depone, depositio pignore certa; pacisceare; fac sponsionem, &c. à δίδυμα, δίδυμαι, &c. V. Περιδινέομαι, circumquaq; trajicio & insuo; à δινέομαι, V. Περιδινὴς & περιδινὸς, qui vortice circumagitur; ut, in Epigr. περιδινὴς κύρτος, exp. versatilis nassa; unde περιδινέω, ῶ, instar vorticis aut turbinis circumago; à quo verbalia, περιδίνησις, in gyrum aut vorticem circumactio; sed exp. & vertigo; & περιδινητὸς, versatilis; i. e. πολύστροφος, apud Dion de situ orbis; omnia, à Th. δίνη, unde δινέω, δίνησις, &c. V. Περιδιπλόω, involvo; h. e. obtego, convalo; à Th. διπλόος, unde διπλόω, &c. V. Περίδοσις, pactum, depositio pignoris, & certatio ex pacto; est verbale, à παραδίδωμι, V. Περιδρεπέω, ῶ, circumsono, circumstrepo; obstrepo; à Them. δρέπω, ὁ, unde δρεπέω comp. ut reliqua præced. cum præp. ἀμφὶ, &c. V.

Περιδρεμόντες, nom. pl. a. 2. part. act. à περιδρέχω, circumcurro, percurro. f. περιδραμοῦμαι, a. 2. περιέδραμον, ες, ε. a. 2. part. act. περιδραμών, όντος, perf. ind. act. περιδεδράμηκα. Ex ἀμφὶ & τρέχω, curro.

Περιδρέξεις, circumplexus, amplexus, apprehensio, comprehensio quæ fit, propriè manu in pugnum contractâ; Bud. ex Plut. est verbale, à περιδραττομαι, apprehendo, complector, circumplector, apprehendo undique; ex ἀμφὶ & δράσσω, δράξομαι, vel, δρέπω, δράττομαι, &c. V.

Περιδρομὴ, circumcursus, cursus quo circumcurrimus & obimus; Plut. sed exp. &, circuitus, circinatio, pars ambiens; ex περὶ & δρόμος, (insuit. pro τρέχω) Unde δρομικὸς, ὁ, &c. Vide.

Περι-

Περίδεσμος, ε, ὁ, ἡ, circumdatus, ro undus, velox. Them. τρέχω, curro: f. δρέξω. a. 2. ἔδρεσμον præt. m. δέδρεσμαι. Unde δρόμος, ε, ὁ, cursus.

Περιδύω, circumvestio. Apud Hom. περίδυτε, exponitur spoliavit, pro ἀπέδυτε. Them. δύω, vel δύω, subeo, induo.

Περίδρομος, præced. etiam substantivè ujurpatur; & significat locum circularis figuræ, in quo circumiri potest; apud Xen. & Herodian. Interdum dicitur, de circulo illo qui calvariam circumcurrit; seu, de orbe quem imi capilli describunt; teste Poll. l. 2. Item, ambitus in umbone clypei, dicuntur περίδρομοι; item, funes qui retis laqueis, ab imo & summo inditi, ipsum modò contrahunt expansum, modò contractum explicant; apud Xen. &c. V.

Περιδρύπτομαι, circumcirca laceror, ac laucior; Il. ψ ex περί, & Th. δρύπτω, V. Item, περιδύω, circumvestio, induo; sed habet & contrariam signif. hoc verbum, teste Hesych. qui περίδυτο exponit, per ἐπένδυτο; sicut & Pollux tradit Hyperidem περιδύσαι, dixisse quod alii ἐπενδύσαι seu, ἀποκαλύψαι, i.e. exuere, & detractis vestimentis spoliare, &c. Ex περί & δύω, induo, &c. V.

Περιεδώσατο, f. 1. m. verbi περιδίδομαι, depono, seu depositio pignore certo, paciscor; ex περί & δίδωμι, do.

Περιεδάλετε, 2. pl. a. 2. ind. act. &

Περιεδάλετο, 3. sing. a. 2. m. verbi περιδάλλω, amicio, quod V.

Περιεζύετο, 3. sing. a. 2. m. verbi περιγίνομαι, consequor. Th. γείνομαι seu γίνομαι, fum, fio.

Περιέδρεμον, ες, ε, vide in περιδρεμόντες.

Περιέδω, corrodo, circumquaque adedo; (ex περί & ἔδω, vide.) Unde, περιεδρομία, τά, circumquaque corrosa.

Περιεζωσμένος, η, præcinctus, perf. part. pass. verbi περιζώννυμι, præcingo, quod vide.

Περιέθελον, supra modum volo; unde Hesychius. περιήθελεν, exp. ἠγάπα; ex περί & ἐθέλω, V.

Περιέθηκας, ες, ε, a. 1. ind. act. verbi περιτίθημι, circumpono. f. θήσω. a. 2. περιέθην. Th. πίθημι, pono.

Περιείδω, inusit. unde a. 2. περιιδεῖν, circumspicere; ut, apud Ifocr. in Euag. περιιδεῖν εἰ τινες ἀπαλ ξουσήσεται, circumspicere an aliqui sibi ferrent auxilium, & apud Thuc. l. 4. περιιδεῖν τὸ μέλλον, rerum eventum speculari; item, negligere, despicere; pati ac permittere; apud eundem, & Herodot. Ex περί, & εἴδω, vel, ἰδεῖν, &c. Quæ vide

Περιειλιξέμενος, involutus, indutus, a. 1. part. pass. a περιειλύμαι ex περί & εἰλέω, involvo.

Περιείλεε, circumplico, circumvolvo, unde verbale, περιείλιμα, involucrum; & seq. περιείλιπες, circuitus; ex περί & εἰλέω, ῶ, unde εἴλιμα & εἴλιπες, &c. Vide.

Περιείλιπες, εως, ἡ, circumvolutio: à περιειλέω, circumvolvo. Them. εἰλέω, verso.

Περιείληφαν, 3. plur. perf. act. Att. verbi περιλαμβάνω, complector: quod ex περί & λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. perf. Att. εἴληφα. a. 2. ἔλαβον.

Περιειλίξαντες; circumvolventes, nom. pl. a. 1. part. act. ex περί & εἰλίσσω, vel -πω, volvo. Them. εἰλέω, idem.

Περιείλιπες, circuibat, 3. sing. imperf. pass. a περιέρχω, quod V.

Περιέκρυδεν, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi περικρύπτω, occulto. f. ψω. p. περικέκρυφα. Th. κρύπτω, abscondo.

Περικτικὸς, comprehensivus; item, comprehendens, complectens; unde τὸ περικτικὸν τῆς εἰδῶν, formarum complexio; & apud Gramm. περικτικὸν ὄνομα; nomen, quod locum, aliqua continentem, significat; ut δαφνών, lauretum; ἀμπελών, &c. Item, comprehendendi, seu, continendi vim habens; item, ζηνικὸς, i.e. generalis; Hesych. Unde adv. περικτικῶς, comprehensivè, seu, complexivè, item generaliter; utrumq; à περιέχω, vel, περιέχομαι, &c. V.

Περίελκαι, apud Hesych. pro ἀφελῶ, quasi esset. a. 1. imperat. m. verbi περιαιρέω, aufero, quod vide. f. 1. περιελῶ ex inusit. Th. περιέλω, unde a. 1. περίλκα.

Περιέλκησις, εως, ἡ, circumactio. Th. ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

Περιελαύνω, obequito, circumequito, peragro; &, apud Xen. περιελαύνειν, circumagens, circumducens sulcum; item, cogo, abigo; apud Polyb. l. 5. Item, valde vexo, & violenter tracto; Basil. ex περί & ἐλαύνω, V.

Περιέλιχε, 3. sing. imperf. act. verbi περιλείχω, circumlingo. Them. λείχω, lambo.

Περιέλουσις, εως, ἡ, circumitio; Plut. est verbale, à περιέρχομαι, fut. περιελεύσομαι, &c. V.

Περιελθὼν, όντος, a. 2. part. act. verbi περιέρχομαι, circumeo. Th. ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον.

Περιέλιξις, circumvolutio, seu, vertigo; est verbale, à περιελίσσω, circumplicari; in act. dicitur περιελίσσω, vel, -πω; in orbem implico; circumverto, circumvolvo, roto; ex περί & ἑλίσσω, V. Item, περιέλκω; circumquaque traho; q. d circumtraho; unde apud Plat. κύκλῳ περέλκειν, arte circumagere quempiam; apud Aristot. etiam Bud. exp. distraho, violenter rapio, distringo; item, distineo, seu, occupo; ex περί & ἕλκω, V. Sic etiam, περιελλείπω, deficio, inferior sum; unde verbale, περιέλλειψις, prætermissio; & specialiter, prætermissio unius ex consonantibus geminatis; apud Tryphon. ex περί & ἐλλείπω, unde ἔλλειψις. &c. V.

Περιέλοι, 3. sing. a. 2. opt. act. περιελεῖν, a. 2. inf. act. &

Περιελόντες, nom. pl. a. 2. part. act. περιελών, όντος, in f. g. περιελοῦσα, verbi περαιρέω, aufero. Them. αἱρέω, capio. f. ήσω. p. ᾕρηκα. a. 2. ἕλον.

Περιένυμι, circuminduo, circumvestio: Il. σ. unde, περιέμμενος, & περιεσμένος, circumindutus; Iliad. 37. ex περί & ἕννυμι, vel, ἀνύω, id V.

Περιέπειν, curare, officio. è tractare; ab ἕπω, tracto, sequor.

Περιέπεσον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi περιπίπτω, incido, cum dat. f. περιπέσω, præt περιπέπτωκα ex περί & πίπτω, cado, a. 2 ἔπεσον.

Περιεπφίμωσις, εως, ἡ, ulceratio penis, quum, retracto glandis nervo, præputium jam deduci non potest; pro eodem dicitur & περιφίμωσις (& παραφίμωσις; etiam, quod vide suprà, suo loco) ex περί, ὅτι, & φιμόω, unde φίμωσις, à Th. φιμός, ὁ, &c. V.

Περιέπλεκε, 3. sing. imperf. act. verbi περιπλέκω. f. ξω, circumplector; item sensum animi verbis obumbro, vel contego: ex περί & πλέκω, plecto.

Περιέπω, prosequor, & obeo; i.e. prosequendo, & obeundo, seu, affectando tueor & protego, curo, foveo; Plut. in Numa, περιέπων τὸν πατέρα; & apud Xen. μάλα περιέπειν τὴν οἰκίαν, admodum fovebat & protegebat domum; exp. etiam, colo, observo, observant à prosequor; ut, Philo de mundo, τὸν ὑλοθρησκήσαντα, & περιέπτη, affertorem, fautorem, & tutorem ejus non observat; item, dicitur etiam, τιμῆς περιέπειν, ut, Lat. persequi honoribus; item περιέπομαι, circumcirca sequor, seu, prosequor; apud Herodian. l. 5. ex περί & ἕπω, ἕπομαι, sequor, &c. V.

Περιεργάζομαι, inaniter fatago, & laboro. f. άσομαι. a. 1. m. περιεργασάμην, ω, ατο. Ex περί & ἐργάζομαι, operor. Th. ἔργον, opus.

Περιεργασία, curiositas; (idem quod περιεργία, seq. V.) Est verbale, à præced. περιεργάζομαι, curiositate utor, curiosè ago; item, curiosè nimium inquiro; & pro, curiosè observo, &c. V.

Περιεργία, ας, ἡ, curiositas, nimis accurata diligentia: &

Περίεργος, ὁ, ἡ, curiosus; item nimis exquisitus, supervacaneus. Them. ἔργον, opus.

Περιέργως, curiosè; nimis accuratè; est adv. à præced. περίεργος, anxiam diligentiam aliqua in re adhibens; & de re dictum, curiosè accuratus, &c. V.

Περιέργω, circumsepio, circumcludo; ut, apud Thuc. l. 1. περιέρξαντες ἀπὸ τὸ μνημεῖον; ex περί & ἔργω, idem quod Th. εἴργω, &c. V. Item, περιερέσσω, remigando promoveo, seu, subduco; Hom. & περιερέτμω, remigo; Hesych. & Suid. ex περί & ἐρίσσω, vel, ἐρέτμω, V. Περίερμα, τὸ, lignum quod navibus supponitur; Thuc. l. 7. ex περί & ἔρμα, τὸ, V. Item,

tem, περιέρπω, circumrepo; ex περὶ & ἕρπω, V.

Περιέρχομαι, circumeo, cum acc. f. περιελήλυθα, a. 2. περιῆλθον, oberravi. Th. ἔρχομαι, venio.

Περιέρχομαι, præced. circumvenio; signif. etiam, oberro; vel potiùs aliquid minùs quàm oberro; item, sol dicitur, κύκλον περιέρχεσθαι, suum conficere & peragrare orbem; item, circumvenio, i.e. decipio; apud Herodot. & Luc. Item, devenio, i.e. tandem venio. Plut. &c. V.

Περιεσκεμμένος, consideratus, circumspectus, cautus; tam de re, quàm de homine; unde adv. Περιεσκεμμένως, circumspectè, consideratè; cautè & prudenter; à verbo περισκέπτομαι, quod vide.

Περιέσπασε, ας, ε, distraxi, præt. ind. act. &

Περιεσπᾶτο, 3. sing. imperf. pass. verbi περισπάω, ῶ, distraho, quod vide.

Περίεσσι, 3. sing. a. 2. Ion. verbi περισπάω, avello, distraho. a. 2. περίεσπον. Th. σπάω, traho. Alii à περιέπω, obeo, prosequor, deductum volunt; quod ex περὶ & ἕπω, sequor. a. 2. ἴσπον, ες, ε. Poët.

Περιέστασθαι, a. 1. inf. m. gem. ον. verbi περιέννυμι, circuminduo. Them. ἕω, induo. f. ἔσω. a. 1. ἔστα. a. 1. m. ἐστάμην, Ion. & Poët. pro εἱστάμην.

Περιεσταλμένος, η, obvolutus, circumcirca indutus, part. præt. pass. verbi περιστέλλω. Them. στέλλω, orno. f. λῶ. p. ἔσταλκα. perf. pass. ἔσταλμαι.

Περιέσχε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi περίεχνμι, circumsto. Them. ἵστημι, sto. f. στήσω. p. ἕστακα. a. 2. ἔστην.

Περιέσχισαν, 3. pl. a. 2. ind. act. περιέσχιζον, κε, ν, vel ut alii volunt a. 1. verbi περίσχημι, quod V

Περίεσιν, 3. sing. præs. ind. verbi περίειμι, superior sum, abundo. Them. εἰμὶ, sum.

Περιέσχεν, pro περιέσχεψεν, Act. 9. 3. circumfulsit, 3 sing. a. 1. ind. act. verbi περιαστράπτω. Th. ἀστράπτω, fulguro.

Περιεστῶτα, acc. sing. perf. part. act. περιεστώς, ῶτος, contractè pro περιεστηκότος, verbi περίστημι, circumsto, quod V.

Περιέσχατον, ε, extremus. Them. ἔσχατος, idem.

Περιέσχον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi περιέχω, occupo, contineo, circundo. Th. ἔχω, habeo. f. ἕξω, & χήσω. a. 2. ἔσχον.

Περιέτεμον, ες, ε, vel περιέταμον, a. 2. ind. act. verbi περιτέμνω, circumcido. f. περιτεμῶ. præt περιτέτμηκα. perf. m. περιτέτμημαι. Them. τέμνω, seco.

Περιετέτμητο, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi præced.

Περιέτυχον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi περιτυγχάνω, adipiscor. Them. τυγχάνω, sum. f. τεύξομαι. a. 2. ἔτυχον.

Περιέφηναν, circumventi sunt, Ion. pro περιεφθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi περιέπω, prosequor. Th. ἕπω, sequor.

Περιεφθεν, circumquaque elixus; ex περὶ & ἑφθὸν, ὁ, à Them. ἕψω, vi. e.

Περιέχω, occupo, contineo, circundo, cingo. περιέχει pro περιέχεται, continetur, 1 Pet. 2. 6. a. 2. περιέσχον, ες, ε. Them. ἔχω, habeo.

Περιεώσα, 3. sing. imperf. act. verbi περιοράω, circumspicio. Them. ὁράω, video: imperf. Att. ἑώρων. & perf. ἑώρακα.

Περιζαμφὰς, vehementer; ex περὶ & ζαμφὲς, V. Item, περιζέω, & περιζέω, circumferveo; ex περὶ & ζέω, V. Item, περίζυξ, υγος, ὁ, ἡ, (idem quod ὁμόζυγος & ὁμόζυγος,) eidem subditus jugo; unde περίζυγα, τὰ, lora subjugalia; iora jugalia; Xen. Pæd. 6. ex περὶ & ζεύγνυμι, unde ζυγὸς, ὁ, &c. V.

Περίζωμα, ατος, τὸ, cingulum, ventrale, lumbare, pallium. 3 Ruth. à

Περιζώννυμι, præcingo. f. περιζώσω. p. περιέζωκα. a. 1. περιέζωσα. perf. pass. περιέζωσμαι. perf. part. pass. περιεζωσμένος, præcinctus. a. 1. m. περιεζωσάμην, ω, ατο. a. 1. imperat. m. περίζωσαι, άσθω, a. 1. part. m. περιζωσάμενος. Ex περὶ & ζωννύω, vel ζώννυμι, cingo. f. ζώσω.

Περιζωμάτιον, parvum subligaculum, vel lumbare; est diminut. à præced. περίζωμα, V.

Περίζωσαι, præcingere, a. 1. imperat. m. verbi præced.

Περιζώσεως, εως, ἡ, fascia, cingulum; à περιζώννυμι, quod V.

Περιηγέομαι, οῦμαι, circumduco: ex περὶ, circum, & ἡγέομαι, duco. f. ἡσομαι.

Περιηγημάτικὸς, ὴ, circumductus, adject. verbale, à præced.

Περιηγηματικὸς λόγος, dicitur oratio quâ res ita describuntur, ut quasi in rem præsentem lectores perducantur; vide præced.

Περιήγησις, εως, ἡ, circumductio; item expositio vel commemoratio rei alicujus quæ fit figillatim, & quasi per singula ducendo: ab eodem.

Περιηγητὴς, q. d. circumductor, i. e. qui circumducit, seu, ducit per singula; perductor; item, περιηγητικὸς, exp. pervagator, & pervagatus; ut, περιηγητικὴ δόξα, pervagata, seu, pervulgata opinio; & περιηγητικὰ βιβλία; apud Plut. sunt libri quibus descriptiones particulares & figillatim factæ, continentur; à præced. περιηγητὴς, quod etiam exp. interpres, explanator; & quasi descriptor; ut, ὁ περιηγητὴς, passim apud Eustath. dicitur Dionysius; cujus, de situ orbis, extat libellus, & in quem falsissima ille commentaria scripsit; utrumque, à præced. περιηγέομαι, duco circum, &c. Vide.

Περιηγὴς, ές, ὁ, ἡ, apud Poëtas, rotundus; q. d. circumactus, aut circumactilis; (idem quod περιφερὴς;) ut, περιηγὲς ἄγκιστρον; nam, signif. etiam, curvum; ut, περιηγὴς ἀκτὴ; exp. curvum littus; sic λιμὴν περιηγὴς; & περιηγὲς τόξον, &c. Item, altrictus, circumventus; q. d. circumductus; ut, περιηγέες χεῖρες, &c. Est à περιάγω, quod V.

Περιῆγον, ες, ε, imperf. vel a. 2. verbi περιάγω, circumduco. Th. ἄγω, duco. f. ἄξω. p. ἦχα. a. 2. ἤγαγον, & Att. ἤγαγον.

Περιῆειν, εις, ει, pluſq. p. m. verbi περίειμι, accedo. Them. εἶμι, eo. p. m. ἔα, pluſq. p. ἤειν, in pl. ἤεσαν, & Att. ἤεσαν.

Περιηθέω, colando circumfundo, seu, percolo; unde verbale, περιηθημα, τὸ, quod quasi per colum circumquaque distillat; excolamentum, percolamentum; Gal. & Dioſc. ex περὶ & ἠθέω, unde ἠθέω, ῶ, &c. V.

Περιήκης, acutus, vel, admodum acutus; ex περὶ & ἀκὴ, ἡ, &c. V.

Περιήκω, de illis dicitur, qui ob virtutes suas ad summum laudis gradum pervenerunt. Th. ἥκω, venio.

Περιήκω, præced. propriè, est devenio; seu, mutatis in orbem vicibus, pervenio; ut, ὡς ἂν περιήκῃ εἰς ἀντίπατρον ἡ νυκτερινὴ φυλακή; postquam, permutatis in orbem vicibus vigiliarum munus ad Antipatrum pervenit, seu, Antipatro cessit, &c. V.

Περιῆλθον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi περέρχομαι, circumeo. Them. ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλυθον, & per Syncop. ἦλθον.

Περιήλυσις, εως, ἡ, circuitus; est verbale, à περιέρχομαι, V. Vel ex περὶ & ἦλυσις, vide.

Περιηλύθω, hinc 2. pl. præs. m. περιηλυθόμεθα, circuite; ex περὶ & ἐλεύθω, pro ἔρχομαι, venio.

Περιημεκτέω, iniquo animo fero. Th. ἠμεκτέω, idem.

Περιῆμι, 3. sing. imperf. verbi περείμι, adsum. Th. εἶμι, sum

Περιῆμφιε, circumtuli, Ion pro περιήνεγκε, a. 1. ind. act. verbi περιφέρω, quod vide.

Περιηργυρωμένος, η, perf. part. pass. verbi περιαργυρόω, argento tingo; ex περὶ & ἄργυρος, argentum.

Περιῆρέτο, 3. sing. imperf. pass. verbi περιαιρέομαι, aufero. Th. αἱρέω, capio. f. ἥσω. a. ἠρησα. à. 2. εἷλον

Περιήστραπτε, 3. sing. imperf. pass. verbi περιαστράπτω, circumfulgeo. Th. ἀστράπτω, fulguro. f. ψω. p. ἤστραφα.

Περιηχέω, ῶ, circumsono; ut, περιηχοῦντες τόποι; apud Architectos dicuntur, loci circumsonantes; &, apud Luc. νῆσος περιηχουμένη πῦ πανθμαπ; insula quam venti undiq; circumsonant; ex περὶ & ἠχέω, V.

Περιθάλπω, circumfoveo; ex περὶ & θάλπω, foveo, calefacio. f. ψω.

Περιθαμβὴς, ές, vehementer admiratione & stupore, vel, pavore perculsus valde stupefactus, seu, pavefactus; item, valde trepidus; ex Plut. ex περὶ & θάμβος, τὸ, unde θαμβὲς, ὁ, &c. V. Sic περιθαρσὴς, valde fidens, præfidens; ex περὶ & θάρσος, τὸ, V. Item, περιθέω, sulphure perfumo, seu, expio; (ex περὶ & θέω, V.) Unde etiam

tiam verbale, περιθείωσις, lustratio quæ fit sulphure; apud Plat. in Cratylo.

Περιθείς, έντ-ος, a. 2. part. act. verbi περιτίθημι, circumpono. Them. τίθημι, pono. f. θήσω. p. τέθηκα. a. 2. ἔθην.

Περίθερμ-ος, per ambitum, seu, undiq; calens, admodum calens; ex περὶ & θερμὸς, ὁ, V.

Περίθεσις, εως, ἡ, circumpositio: à περιτίθημι, circumpono. Them. τίθημι, pono.

Περίθετ-ος, circumpositus, seu, circumponibilis; qui circumponi solet; ut περίθετος κηφάλη; apud Aristoph. larva; seu, vultus factus, celando vero indutus; i. e. πρόσωπεῖον, persona; vultus personatus & larvatus; sic, περίθετος κόμη, i. e. φενάκη, vel πενίκη, aut, πυνίκη; πρόχειρον πρόσθεσιν; περικεφαλαία παχεῖα; coma aliena; galerus, galericulus; velum, capillamentum; ex eod. cum præced. V. Item, περιθέω, circumcurro, in orbem curro; ut, περιθέειν τὴν ῥωμὸν; cursitare in orbem circum aras; apud Herodian. l. 5. & l. 8. περιθέειν τὸ τεῖχος, circumquaque per muros cursitans; ex περὶ & θέω, V. Item, περιθραύω, confringo, frangendo comminuo; ex περὶ & θραύω, vide.

Περιθρηνεῖσθαι, lamentis circumsonare; ex περὶ & θρηνέω, lugeo. Th. θρῆνος, ὁ, luctus.

Περιθρηκόω, ῶ, circummunio loricâ aut septo; ex περὶ & θρηκόω, lorico, septo munio aut vallo. Th. θρῆκος, pinna murorum.

Περίθριξ, cincinnus à prima usq; juventute non rasus; ex περὶ & Th. θρίξ, V. Item, περιθερμεύω, ῶ, circumcirca in grumos cogo, vel, concrescere facio; Gal. ex περὶ & θερμός, ὁ, unde θερμεύω, &c. V. Sic etiam, περιθρυλλέομαι, ῆμαι, unde περιθρυλλεῖσθαι, obiter epi; item, idem quod, διαθρυλλεῖσθαι, prout dicitur aliquis, cui sæpiùs eadem res inculcata fuerit, eum velut obtundendo; ex περὶ & θρύλλος, unde θρυλλέω, & θρυλλεῖσθαι, &c. Vide.

Περίθυμ-ος, ὁ, ὸν, ἡ, ira valde accensus. Th. θυμὸς, ira.

Περιθύμως, accenso animo; ut περιθύμως ἔχων, irâ percitus; est adv. à præced. V. Item, περιθυρεῖν, circa januam versari; aut januam stare; ex περὶ & θύρα, ἡ, unde θυρεὸς, ὁ, &c. V. Item, περιθωρακίδιον, ὁ, τὸ, vestis quæ thoraci circum vel superinduitur; ex περὶ & θώραξ, ακ-ος, unde θωράκιον, τὸ, &c. V.

Περιίδεσθαι, & per Syncop. περιίδσθαι, Dor. & Att. pro περιιδεῖν, a. 2. inf. verbi περείδω, scire supra, excellere, circumspicere; item contemnere, negligere: ex περὶ & εἴδω, video, scio. a. 2. εἶδον, & ἴδον.

Περιίδης, 2. sing. a. 2. sub. act. verbi περιείδω. Vide præced.

Περιιδρώω, ῶ, circumsudo, vel, sudorem undique effundo; sudore diffluo; unde verbale, περιίδρωσις, copiosa ejusmodi sudoris effusio; ex περὶ & ἱδρόω, V. Item, περιΐζομαι, circumsideo; obsideo; ex περὶ & ἵζω, ἵζομαι, &c. V.

Περιΐεναι, circumire, devenire, præs. inf. &

Περιΐσσα, a. 2. part. f. g. verbi περίειμι, accedo. Th. εἶμι, eo. a. 2. ἴον. a. 2. part. ἰὼν, ἰοῦσα.

Περιϊππεύω, circumequito, obequito; Polyæn. ex περὶ & ἱππεύω, V. Item, περιΐπτομαι, circumvolo; ex περὶ & ἵπταμαι, V.

Περιϊσάμψ-ω, ω, ον, præs. part. pass. à

Περιϊσημι, circumsto, circumdo, cingo, redigo. f. περισήσω. perf. περίϊσηκα. a. 1. περίϊσησα. perf. part. act. περιϊσηκὼς, ότ-ος, & contracte περιεστὼς, ῶτ-ος, circumstans. præs. pass. περίϊσταμαι, cohibeo: περίϊστασο, obsiste, cohibe, præs. imperat. pass. cum acc. ex περὶ & ἵστημι, ἥσ. f. στήσω. a. 2. ἔστην. a. 2. inf. act. στῆναι. part. στάς.

Περιΐσχω, contineo, comprehendo (idem quod περιέχω, V.) ex περὶ & ἴσχω, idem quod, ab, & pro, Th. ἔχω, V.

Περικαὴς, circumustus, perustus; item, ardens; unde adv. περικαῶς, ardenter, seu, admodum ardenter; ut, apud Suid. περικαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων, admodum deperiens mulierem; ex περὶ & καίω, unde κάω, in aor. 1. ἔκηα, & 2. pass. ἐκάλην, & fut. 2. κᾱήσομαι, &c. V.

Περικαθαίρω, f. αρῶ, circumquaq; purgo, perpurgo; exponitur etiam circumcido: ex περὶ & καθαίρω, purgo.

Περικαθάπτω, alligo, vel, circumligo; ex περὶ & καθάπτω, V.

Περικαθαρεῖ, 3. sing. f. ι. à

Περικαθαρίζω, f. ίσω, & Att. ιῶ, circumcirca purifico: ex περὶ & καθαρίζω, purifico. Th. καθαίρω, purgo.

Περικάθαρμ-α, ατ-ος, τὸ, purgamentum, sordes undiq; collectæ: à περικαθαίρω, quod vide.

Περικαθίζω, hostiliter circumsideo, obsideo: ex περὶ & καθίζω, colloco, sedeo. Th. ἵζω, idem. f. ἵσω.

Περικαίνυμαι, vinco, supero, quidem occultum, propriè; ex περὶ & καίνυμαι; idem, &c. V. Item, περικαθέζομαι, circumsideo, obsideo; item περικάθημαι, idem: ex περὶ & καθέζομαι, vel, κάθημαι, &c. V. Item, περικαίω, circumquaque uro, peruro, &c. Ex περὶ & καίω, V. Περικαιρέω, animo prorsus concido; labor; malo vincor, malis cedo; ex περὶ & Th. κακὸς, ὁ, V. Item, περικαλίνδησις, circumvolutio; Plut. ex περὶ & καλινδέω, V.

Περικαλλέα, acc. sing. à

Περικαλλὴς, έ-ος, ὁ, ἡ, perpulcher: in nom. pl. περικαλλέες. Ex περὶ & κάλλος, pulcher.

Περικαλλέως, perpulchrè, pereleganter; est adv. à præced. περικαλλὴς, έ-ος, V.

Περικάλυμμα, τὸ, tegumentum; involucrum, q. d. circumtegumentum; apud Gal. & Dioscoridem dicitur involucrum fructûs palmæ recentis adhuc & florentis; exp. etiam, folliculus; est verbale à seq. περικαλύπτω; Vide.

Περικαλύπτω, obvolvo, circumtego. f. ψω. a. 1. περιεκάλυψα. perf. περικεκάλυφα. perf. pass. περικεκαλυμμ-ος, η, ον, circumtectus, a, um: ex περὶ & καλύπτω, abscondo.

Περικαλυφὴ, tegumentum; apud Plat. de leg. ex præced. περικαλύπτω, Vide.

Περικάμπτω, inflecto circum, circumflecto; unde περικαμπὴ, circumflexus, seu, circumflexio; ex περὶ, & κάμπτω, Vide.

Περικάπωσις, est per Sync. pro περικατέφεσις, desiderat; aor. 1. 3. sing. verbi περικαταπίπτω, decido; ex περὶ; & καταπίπτω, quod ex κατὰ, & πίπτω, &c. V.

Περικάρδιον, q. d. quod est circa cor; sic appellatur cordis involucrum; tunica quædam crassa, dura, à cordis basi nata, & ipsum cor undique ambiens; Poll. ex περὶ, & καρδία, ἡ; Vide Item, περικαρπάκιον, spinas habens in vitio fructum cingente, seu, integumentum spinosum circa fructum habens, apud Theophr. ex περὶ, καρπὸς, & ἄκανθα, ἡ; &c. V. Sic περικάρπιον, ὸ, τὸ; vitium fructum cingens, seu, eminens. Item, fructus pars quæ semen ambit; Theophr. sed exp. etiam, ipsi fructus; apud eund. & dicitur etiam περικαρπία, ἡ; itidem, pro integumento fructus; apud eund. utrumque, à περικάρπ-ος, fructu cinctus, fructum habens circa se; Item, cujus fructus tegmine & involucro aliquo cinctus est; Athen. l. 2. Item, περικάρπιον, τὸ; exp. armilla, brachiale; apud Poll. ex περὶ, & καρπὸς, ὁ; fructus; Item, junctura manus, &c. V.

Περικαρρισμὸς, ὸ, ὁ, q. d. festucatio, quum gallina ovo edito se festucâ aliquâ purificat, purificatio: ex περὶ & κάρφ-ος, ους, τὸ, festuca, palea: Them. κάρφω, sicco.

Περικαταβάλλω, circumjicio; circumdejicio; ex περὶ, & καταβάλλω; vide Item, Περικατάνυμι; q. d. circumfringo, pro circumquaque frango, vel, in circuitu, interdum etiam, pro simplici ἄγνυμι, aut, κατάγνυμι; frango, confringo, &c. ex περὶ, & κατάγνυμι, quod ex κατὰ, & ἄγνυμι: à Them. ἄγω, frango, &c. V. Sic etiam, περικαταλαμβάνω, undique deprehendo, vel, comprehendo; Item, assequor & antevorto; unde verbalia, περικατάληπ-τος, undique comprehensus; & περικατάληψις, deprehensio; seu, comprehensio, quâ aliquem undique deprehendimus, seu, comprehendimus; ex περὶ, & καταλαμβάνω; V. περικαταπίπτω, decido; ex περὶ, & καταπίπτω, V. Item, περικατρήγνυμι, diffringor, dirumpor; est pass. ab act. περικατρήγνυμι, facere, diffringo; ex περὶ, & κατρήγνυμι: V. περινατρέφω, inverto; deorsum verto: ex περὶ, & κατατρέφω; V. Item, περικαταχέω, circumfundo; ex περὶ, & καταχέω; vide.

Περικάτηδα, Ion. pro περικάθηδα, præs. inf. Sic περικατημᾶν, Ion. pro περικαθημᾶν, dat. sing. p. pr. præ ve hi

verbi περικάθημαι, sedeo circum, obsideo: ex περί & κάθημαι, sedeo, quod vide.

ὁ περᾶς, vide suprà περικήν.

Περίκαμαι, circumjaceo, circumponor, circumdor, cum acc. περίκειμαι, 3. sing. supereſt, reſtat. imperf. περιεκείμην, σο, το. Th. κείμαι, jaceo. f. κείσομαι.

Περικείρω, circumtondeo; & περικείρομαι, circumtondeor; ex περί & κείρω, V. Item, περιξυραίνω, circumraſco; Plut. ex περί & ξυραίνω, vide.

Περικεφαλαία, ας, ἡ, galea. qu. περὶ τῶν κεφαλῶν κειμένη. Them. κεφαλή, caput.

Περικήδετο, Ion. pro περικήδε, præſ. imperat. paſſ. à

Περικήδομαι, idem quod κήδομαι, curam gero. Th. κήδος, εος, τό, cura.

Περίκηλα ξύλα, dicuntur ligna peraarida, ambuſta; item, ligna circumquaque fiſſa; ex περί & κηλόν, τό, unde κήλεος, ὁ, à Them. καίω, &c. Vide ſeq.

Περίκηλος, ος, valde aridus, ambuſtus; item circumquaq; fiſſus: ex περί & κήλεος, callidus. Th. καίω, uro.

Περικίδναμαι, circumſpargor; in Epigr. ex περί & κίδνημι, V. Item, περικιονεύς, à Thebanis dictus fuit ὁ Διόνυσος, Bacchus; quoniam Cadmea regia fulmine tacta ipſum, infantem adhuc, κισσὸς περὶ ἕδν κίονας φυεὶς ἐκάλυψεν ὅπως μὴ ἀυδήμερον διαφθαρῇ, Schol. Euryp. in Phœniſſa & Mnaſea; eſt à περικίων, ονος, quaſi circumcolumnium; i.e. περίστυλος, locus undiq; ſeptus columnis; ſeu, circumcircà columnas habens; Poll. l. 1. ex περί & κίων, ονος, &c. V. Item, περικλαδὴς, circumcircà, ſeu, omni ex parte ramos habens; Apoll. ex περί & κλάδος, ὁ, V.

Περικλαδέντων, gen. pl. a. 1. part. paſſ. κλαδεύς· à

Περικλάω, undique frango. Them. κλάω, frango.

Περίκλασις, εως, ἡ, circumflexus, vel, circumfractio; Plut. eſt verbale, à præced. περικλάω, pro quo etiam dicitur, περικλάζω, circumfringo; item, circumflecto, &c. V. Item, περικλὴς, valde glorioſus, valde celeber; in Epigr. ex περί & κλέος, τό, V.

Περικλῄσμενος, ος, circumcluſus, præſ. part. paſſ. à

Περικλείω, circumcludo. Them. κλείω, claudo.

Περίκλειστος, circumcluſus; verbale à præced. περικλείω, undique claudo, &c. V.

Περικλῄσι, Ion. pro περικλείσι, inf. præcedentis.

Περικλύζω, & περικλυίζω, idem quod præced. περικλείω, undique cingo, &c. Item, περικλυίζω, eſt circumcelebro, circumdivulgo; unde περικλυίστος, celebris, inclytus; ex περί & Th. κλείω, unde κλυίζω & κλύστος, &c. V.

Περικλῆς, έος, ὁ, PERICLES, nomen prop.

Περικλίνω, & περικλίνομαι, circumincumbo; unde περικλινὴς, circumcircà declivis, ſeu, deflexus; Plut. in Pericle; ex περί & κλίνω, V. Item, περικλύζω, circumluo, undique alluo; Plut. Unde in paſſ. περικλύζεσθαι, dicitur terra quæ undique alluitur, ſeu, circumluitur; quæ & circumflua à Poëtis vocatur; atque indè verbalia, περικλυσμὸς, ὁ, circumluvio; & περίκλυστος, qui undique alluitur; apud Hom. Item, περικλύζω, idem, circumfluus, &c. Ex περί & κλύζω, V.

Περικλυτὲ ἔ, celebris; ex περί & κλυτὸς, idem. Th. κλύω, audio.

Περικλάζω, circumcircà κλαγμὸν edens explodo; Eult. ex περί & κλάζω, explodo è theatro, exſibilo; ſono ſcil. quodam, qui fit, linguâ ad palatum alliſâ, qualis auditur in pronuntiatione primæ ſyllabæ vocabulorum, iſtius hiſtrionis, &c. V.

Περικλάθω, neo, ſeu, nendo torqueo & circumago; ex περί & κλώθω, V. Item, περικνημὶς, ἰδος, ἡ, tegumentum tibias ambiens; Heſych. ex περὶ & κνήμη, ἡ, unde κνημὶς, &c. Vide.

Περικνίδιον, ου, τὸ, particula, quæ libando ambedi poteſt; à

Περικνίζω, circumcarpere; ex περί & κνίζω, idem quod Th. κνάω, rado.

Περικολέω, detrunco, mutilo; imminuo, inſringo; ex περί & κολέω, V. Item, περικομίζω, circumveho; & in paſſ. Περικομίζομαι, circumvehor, Thuc. l. 4. à κομίζω, V. Περίκομμα, τὸ, fruſtum circumcidendo amputatum, ſeu, quod circumciſum eſt; item, peculiariter, edulium quoddam ex herbis carnibuſque conciſis; Athen. l. 4. ἔπα δ' εἰς κομὸν ζωμὸς ἢ περίκομμα; ſic & apud Ariſtoph. in equ. περικόμματα ἐκ σῆς κατασκευάσω, te, ut minutal, fruſtulatim concidam; ex κόμμα, τὸ, V. Περίκομος, circumcircà, ſeu, in orbem comatus; apud Theophr. à Th. κόμη, ἡ, V. Περικομπέω, circumquaq; jacto; Thuc. l. 6. Item, crepitum, ſeu, ſonitum circumcircà edo; à Th. κόμπος, ὁ, unde κομπέω, &c. V. Item, περίκομψος, perelegans, perbellus; admodum ſcitus, vènuſtus; feſtivus; à Th. κομψὸς, ὁ, comp. ut præced. cum præp. περὶ, &c. Vide.

Περικοπὴ, ῆς, ἡ, circumciſio, circumciſura; item quævis mutilatio, & lineamentum, ſeu corporis deſcriptio: à περικόπτω.

Περικοπὴ, præced. circumciſura, quâ quippiam in orbem truncatur; eſt etiam, ſententia certo ambitu orationis comprehenſa, ſeu, determinatio; item, limitatio; item, περικοπαὶ, ſignificant etiam facultates, ſeu, ſarcinas, apparatum hominis ſuperfluum; Suid ex Polyb. &c. V.

Περικόπτω, circumcido, item Metaph. accido, i.e. vires alicujus & potentiam imminuo; ex περὶ, circum, & κόπτω, f. ψω, feco.

Περικορέω, circumcircà verro, converro; unde, περικόρημα, τὸ, purgamentum; ſordes circumquaque verrendo collectæ; ex περὶ & κορέω, unde κόρημα, τὸ, &c. V. Item, περίκορος, circumtonſus; Poll. Item, περίκορος, ſunt qui in bello circumcluſi & capti fuere; ex περὶ & Th. κείρω, unde, κερὴ, ἡ, & κορὸς, &c. V. Item, περικορύζω, ci cumclamo, circumboo; ex περὶ & κορύζω, V. Περίκρανος, qui circum caput eſt, aut, adhibetur; Poll. Unde, περικρανία, ας, ἡ, membrana nervoſa, totam calvariam complectens; item, περικράνιον χιτὼν, apud Anatomicos, dicitur tunica, ſeu, membrana hæc, quæ cuti calvariam ambienti, ſubjecta eſt; utitur & Plut. in Numa; ex περὶ & κράνος, τὸ, &c. V. Item, περικρατέω, ῶ, obtineo, dominor, evinco; item, ſuperior ſum; à ſeq. περικρατὴς, V.

Περικρατὴς, έος, ὁ, ἡ, compos; cum gen. Ex περὶ & κράτος, teneo. Th. κρατὸς, εος, τὸ robur.

Περικρούω, circumpello; pulſo, pello, percutio, item, decipio; apud Plat. de rep. l. 10. Item, περικρόομαι, exp. etiam, excutior; ex περὶ & κρόω, vide.

Περικρύπτω, occulto, f. ψω. p. περικέκρυφα. a. 2. περιέκρυβον, ες, ε. Th. κρύπτω, obſcondo.

Περικτείνω, occido circumcircà; ut, Il. δ. πολλοὶ ὃ περικτείνοντο κὴ ἄλλοι, occidebantur circa ipſum; ex περὶ & κτείνω, V.

Περικτίονες, ide in περικτύονες.

Περικτίτης, ου, ὁ, circumvicinus, finitimus. in pl. περικτίται. Ex περὶ & κτίζω, ædifico, ſtruo.

Περικτίων, ονος, ὁ, finitimus habitator, vide in ſeq.

Περικτύονες, ων, οἱ, pro περικτίονες, à περικτίων, ονος, ὁ, qui circum aliquem locum ædificia extruit: ex περὶ, circum, & κτίζω, ædifico.

Περικτυπέω, circumſtrepo, circumſono; ex περὶ & κτυπέω, V. Item, περικύκλιος, circularis; Merc. Triſm. ex περὶ & κύκλος, 2. V.

Περικυκλέω, ῶ, circumcingo. f. ήσω. perf. περικεκύκλακα. a. 1. περικύκλασα. Th. κύκλος, circulus.

Περικύκλασις, circuitio, circuitus, circulatio; ex περὶ & κύκλασις, V. Seu, eſt verbale, à περικυκλέω, præced. circundo, in circulum concludo; & in paſſ. περικυκλόομαι, idem, &c. V. Περικυλινδέω, circumvolvo; volvo, ſeu, volutando circumago; Plat. ex περὶ & κυλινδέω, V. Item, περικυλίω, circumvolvo, ſeu, circumvoluto; volutim circumago; Ariſtoph. ex περὶ & κυλίω, V. Περικύμων, qui vel quæ fluctibus circumcircà alluitur; apud Euryp. ex περὶ & κῦμα, τὸ, V.

Περικανέω, circumcirca illino, propriè pice: ex περὶ & κῶνος, conus, turbo.

Περίλαλος, loquax, dicax; futilis; item, περιλαλέω, garritu circumſtrepo; plerumq; in malam partem, blatero; inaniter luor; garrio; ex περὶ & λαλέω, unde λάλος, ὁ, &c. V.

Περιλαμβάνω, complector, comprehendo: ex περὶ & λαμβάνω, capio. f. λήψομαι.

Περιλαμπὴς, undi; ſplendore circumfuſus; undiq; ſplendidus; in Epigr. & Plut. eſt à ſeq. περιλάμπω, V.

Περιλάμπω, circumfulgeo, colluſtro. f. ψω.

a. 1. περιέλαμψα, a. 1. part. act. περιλάμψας, ασ. Them. λάμπω, luceo.

Περίλαμψις, fulgor circumfusus; est verbale, à præced. περιλάμπω, Vide, Item, περιλέγω, circumloquor; verborum circuitionibus utor; Item, superflua, & inutilia loquor; ex περὶ, & λέγω; V. Item, περίλεμμα, τὸ; reliquiæ; & περίλοιπος, ὁ; reliquus; superstes; utrumque à seq. περιλείπω, V. Unde in pass. περιλείπομαι, relinquor, superstes sum, &c. V.

Περιλείπω, reliquum facio. f. -ψω. præt. περιλέλειφα. præf. pass. περιλείπομαι, reliquus sum. perf. part. pass. περιλελειμμένος, η, ον, relictus, residuus, a, um. Ex περὶ, & λείπω, linquo. a. 2. ἔλιπον. præt. m. λέλοιπα.

Περιλείχω, circumlambo, circumcirca lingo: ex περὶ, circum, & λείχω, lingo. f. ξω,

Περίλεξις, circumlocutio, copia dicendi & latiùs interpretandi; Item, futilis loquacitas, seu, supervacanea dictio; Aristoph. in Nub. est verbale, à περιλέγω; V. Item, Περιλεπίζω, idem quod, & à seq. περιλέπω, circumcirca decortico, in orbem delibro, corticem circumcirca detrabo, &c. V. Item, περίλευκος, admodum albus; ex περὶ, & λεύκος, V.

Περιλέπω, delibrare, decorticare. Th. λέπω, decortico.

Περιλεσχηνόπους, ου, ὁ, ἡ, celebris: ex περὶ & λεσχηνόω, sermocinor. Th. λέσχη, sermocinatio.

Περίλημμα, τὸ; captio; res capta; circumplexus; id quod à nobis tenetur, ipsum amplexis aut circumplexis: est verbale à περιλαμβάνω; Vide Item, περιληπτικός, comprehendendi vim habens; à seq. περιληπτός, V.

Περιληπτός, ὴ, qui comprehendi potest: qui percipi potest; à περιλαμβάνω, comprehendo. Th. λαμβάνω, capio.

Περίληψις, εως, ἡ; comprehensio, circumplexus; est verbale itidem a περιλαμβάνω; V. Item, περιλιμνάζω, circumstagnando inundo, aut alluvionibus circumluentibus cingo; Thuc. l. 2. ex περὶ, & λιμνάζω; V. Sic etiam, περιλιμπάνομαι, relinquor, superstum, idem quod, pro, & ob, περιλείπομαι, quod V. Item, περιλιπής, re iquus, superstes; ab eod. περιλείπω; V.

Περιλιχμάζω, & περιλιχμάω, vel, -άομαι, idem quod περιλείχω, quod vide.

Περιλούω, circumluo, circumcirca lavo, seu, abluo; ut apud Plut. in Lycurgo, περιλούω σε πᾶσιν, vino te abluo; ex περὶ, & λούω; V.

Περίλυπος, ου, ὁ, ἡ, valde tristis. περὶ in compos. intendit. Th. λύπη, dolor.

Περιλωπίζω, veste ci cumduo; Poll. l. 7. ex περὶ, & λώπη, ἡ; unde λωπίζω; &c. V.

Περιμαίνομαι, valde furo: ex περὶ, & μαίνομαι, furo, insanio. f. μανοῦμαι.

Περιμάκτρια, assidens mactræ; Plut. est a περιμάττω; V. seu, ex περὶ; & μάκτρα, ων; V. Item, περιμανὴς, valde, vel, mirum in modum insanus; à præced. περιμαίνομαι; V. Sic, περιμάττω, circumcirca abstergo; apud Dioscor. ex περὶ, & μάττω, fut. ξω, &c. Vide περιμάχητος, de quo aliqui inter se pugnant seu, certant; qui magnâ contentione expetitur; sic. Isocr. Helenam vocavit περιμάχητον, de qua scil. tam diu pugnatum est; idem & ἄρχας περιμαχήτας dixit; Sicut & Plut. κάλλος περιμάχητον appellavit; unde in superl. περιμαχητότατος, maximè appetendus; ut περιμαχητότατος ἀγὼν, maximè appetendum certamen, Plut. in Lycurg. & Isocr. Sic & περιμάχομαι, idem; qui magrâ contentione expetitur; Plut. ex περὶ, & μάχομαι, unde μαχητὸς, & μάχιμος; &c. V. Item, περιμεμφὴς, admodum querulus; contentiosus; Arat. ex περὶ, & μέμφομαι. V.

Περιμήνης, 2. sing. præs. sub. à

Περιμήνω, expecto, cum acc. f. περιμενῶ. περιμεμήνηκα. a. 1. περιέμεινα, ας, ε. Th. μήνω, maneo.

Περιμέριμνος, diligens, scitus; cum cura rem agens; ex περὶ, & μέριμνα, ης; V. Item, περιμετρέω, circumcirca, vel, in orbem metior; ex περὶ, & μετρέω; vel, à seq. περίμετρος; V.

Περίμετρος, ου, ὁ, ἡ, orbiculari rotunditate dimensus, ἡ περίμετρος, scil. γραμμὴ, linea, quâ in orbem ductâ aliquid metimur. PERIMETER. Th. μέτρον, mensura.

Περιμήδεα, acc. sing. à

Περιμήδης, ους, ὁ, nomen viri.

Περιμήκεες, nom. pl. à

Περιμήκης, εος, ὁ, ἡ, prælongus: ex περὶ, intens. & μῆκος, εος, τὸ, longitudo.

Περιμήκετος, apud Hom. Il. ξ. idem quod præced. περιμήκης: V. Item, περιμήτειος, & περίμητος; medullâ illitus & perunctus; vel, medullâ cinctus aut refertus; Theophr. h. pl. 3. 10. ex περὶ, & μήτηρ, ης; matrix; Item, in arboribus & cerealibus, medulla, sive vitalis anima, &c. V. Item, περιμηχανᾶμαι; q. d. circummachinor, aut circum molior; circumstruo; Od. ξ. ex περὶ, & μηχανάω, μηχανάομαι; V. Item, περιμυκάομαι, circummugio, circumstrepo, Plut. ex περὶ, & μυκάω, μυκάομαι, &c. V.

Περιναιετάουσι, 3. pl præs. sub. verbi περιναιετάω, circumhabito, accolo. Item pass. circumhabitor: ex περὶ, & ναιετάω, idem quod Th. ναίω, habito.

Περιναιέτης, q. d. circumhabitator; accola; ex περὶ, & ναίτης, ὁ; V. Item, περίναιον, vel, περίναια, & περινεὸς, idem quod & proleq. περίνεως, ους, i. e. coles, ut Gaza transfert; locus scil. inter scrotum & anum, ubi vesicæ collum est; i. e. pars interior femoris & natis communis: seu, ea pars quæ inter anum & initium τῶν αἰδοίων interjacet; in plur. περίνεοι τὰ ὄρχεις, coles & testiculi; apud Aristot. l. 1. de gen. an.

Περίνεως, PERINÆUM, pars inter φροκτὸν & αἰδοῖον, puto, quod humore soleat, q. περιτεῖν, i. e. circumnatare.

Περίνεως, ου, superfluus in navi vector: à περὶ, supra, & ναῦς, navis.

Περινήθω, undique innuo; ex περὶ, & νήθω; V. Item, περινεφελόω, nubibus circundatus, nubilosus; à νεφέλη, ἡ; V. Περίνεφρος, pinguis circa renes; a Them. νεφρὸς, ὁ; V. Περινίσω, circumnato, vel, circumluo; Item, idem quod περινέω; circumcirca accumulo, in orbem aggero; ut, περινέειν ὕλην τῷ ἄλσει, lucum materiâ circundare; à Th. νέω, nato; Item, glomero: unde νῆμα, idem, &c. V. Περίνεως, vector qui in ministerio navis non est; Thuc. l. 1. idem quod & ex iisdem cum περίνεως præced. V. Περίνυμα, τὸ; circumluvio, vel, circum alluvio: verbale, à περινέω; V. Περινήσσομαι, ῆμαι; & περίνησσον, τὸ; vestis purpurea; à Them. νῆσσα, ης, &c. Vide Περινήχομαι, circumnato; à νήχω, νήχομαι, idem cum Th. νέω: Vide, Item, περινήω, undique accumulo, vel, aggero, à Them. νέω, unde νήω, acervo, comp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ, V.

Περινισσομφάων, gen. pl. Æol. part. præs. à περινίσσομαι, circumneo: ex περὶ, & νίσσομαι, idem quod Th. νέω, eo, redeo.

Περίνοια, mentis conceptus, seu, comprehensio solers; solertia, vafrum commentum; unde περινοέω, mente complector & concipio. Item, comminiscor & excogito; in Pass. περινοέομαι, aliùs & exquisitiùs excogitor, unde apud Hermog. de communibus notionibus loquens; μηδὲν ἔχοντα βαθὺ μηδὲ περινενοημένον, unde adv. περινενοημένως λέγειν τι, artificio quodam solerter excogitato loqui de re aliqua; Item, verbale, περίνοστος, idem quod περίνοια; Vide ex περὶ, & νέομαι, contr. νῆαι, unde νοῖ, νόστος, &c. Vide.

Περινοστήσας, περινοστήσουσα, a. 1. part. act. m. & f. g. à περινοστέω, redeo. Them. νοστέω, redeo.

Πέριξ, circumcirca. Th. περὶ, circum.

Περιξαίνω, circumcirca capto; vel, concerpo, discerpo; ex περὶ, & ξαίνω; V. Item, περιξέω, circumquaque rado, vel, polio, unde, περίξεος, ου, ὁ, ἡ; circumcirca rasus; ex περὶ, & ξέω; V. Sic περιξηραίνω, in orbem deficco, circumcirca exsicco; ex περὶ, & ξηραίνω; V. Περιξυρέω, & περιξυρέω; in orbem novaculâ rado; circumcirca ad cutem tondeo, ex περὶ, & ξυρέω, seu, ξυρέω; V. Περιξύω, circumrado, circumcarnifico; in pass. Περιξύομαι, circumrador; ex περὶ, & ξύω; V. Περιοδεία, sive, περιόδευσις, & περιοδία; circuitus, ambitus; circuitio, peragratio; Item, περιοδεύμενος, circuitu & circumductione; per ambages; Item, περιοδεύτης, ου, ὁ; circuitor, circulator; ut de περιοδευτικὸς, circumire solens, circumiens, circularis; omnia, verbalia à περιοδεύω, circumeo in orbem obeo; Item, exp. etiam, mente perlustro, & peragro; Item, longis verborum ambitibus utor; Item, ratiocinor; & interdum activè, circumago Sic etiam, περιοδίζω, certo circuitu redeo; & περιοδικὸς, cujus certus est circuitus; certo circuitu recurrens; Ptolem. l. 4. unde adv. Περιοδικῶς λέγειν; long s verborum ambitibus orationem circumducere; quæ omnia, sunt à seq. περίοδος, via circum ali-

quid ducens; Item, circuitus, i.e. ipsa circum eundi actio; Item, pro, cursu in orbem facto, seu, circulari; apud Plut. &c. V.

Περίοδος, ου, ἡ, circuitus, ambitus, PERIODUS; ex περί, & ὁδός, ἡ, via.

Περιοδυνέω, vehementer doleo; unde Περιόδυνος, quem multi dolores exercent & premunt; ærumnosus; vel, multos dolores inferens; ex περί, & ὀδυνάω, ῶ; V.

Περίοιδα, probè novi; Item, supra alios novi; Od. γ. ex περί, & οἶδα, Vide.

Περιοικέω, ῶ, accola fum. f. ήσω. perf. περιῴκηκα. Ex περί & οἰκέω, habito. Th. εἶκος, domus.

Περίοικις, ίδος, ἡ; ut, περιοικὶς χώρα; regio circa nostram sita, seu finitima; plerumque absolute ponitur, pro agro circum urbem aliquam sito; unde, περιοικίον, τὸ; idem quod χώρα περιοικὶς, & περοικία, ἡ; locus suburbanus, seu, vici circumjacentes; omnia, a seq. περίοικος, domum urbemve ambiens; vicinus, &c. V.

Περίοικος, ου, ὁ, ἡ, accola, qui circa nos habitat: qui nobis est vicinus περιοικὶς, ίδος, ἡ, circa urbem sita, vicina: ex iisd. Th.

Περιοικοδομέω, circumædifico, in orbem struo; Item, ædificiis excitatis circumvallo, seu, circumcludo; ex περί, & οἰκοδομέω; V.

Περιοιχνέω, circumeo; in orbem obeo; Athen. l. 9. ex περί, & οἰχνέω; unde οἰχνὼ; &c. V. Item, Περιολισθάνω, & περιολισθάω; q. d. circumlabor, seu, circumquaque decido unde verbale, περιολίσθησις, εως, ἡ; circumlapsus; ut, περιολισθησις γαιῶν, terra circumquaque delapsa; ut, apud Plut. in Camillo, in plur. τῶν ὑποφευγόντων τὰς κρημνὰς ὑπερβὰς καὶ περιολισθήσας τῶν γαιῶν, terræ quæ præruptis inhærebant conculcationes & circumlapsus; ex περί, & ὄλισθος, ὁ; unde, ὀλισθάω, & ὀλισθαίνω, &c. V. Item, Περιονυχίζω, ungues in orbem reseco; Deut. 2. ex περί, & ὀνυχίζω, V.

Περισκεπτέον, circumspiciendum, considerandum; apud Thuc. est verbale gerundivum, à περισκέπτομαι, V.

Περισκεπτέος, ου, negligendus, adject. verbale: à

Περισκέπτομαι, circumspicio; item contemno. Th. ὁπτομαι, video.

Περίσκοπος, qui circumcirca cernitur, seu, videri potest; conspicuus, apud Hocr. à præced. περισκέπτομαι; V.

Περιορᾶν, præs. inf. act. à

Περιοράω, circumspicio, negligo. Th. ὁράω, video.

Περιοργὴς, ές, ὁ, ἡ, ἡ iratus, seu, obiratus; vel etiam, vehementi irâ percitus; unde adv. περιοργῶς, iracundè; ex περὶ, & ὀργὴ, ἡ vide. Item, Περιοργυνόω, circum ulnis comprehendo; ex περὶ; & ὀργυιὰ, unde, ὀργυιόω, vide. Sic &, Περίορθρος, τὸ; tempus antelucanum, diluculo proximum; Thuc. l. 7. interdum simpl. exp. diluculum; ut apud Herodian. l. 6. ex περὶ, & ὄρθρος, ὁ; vide.

Περιορίζω, f. ίσω, suis finibus limitibusq; circumscribo; item extermino: ex περὶ & ὁρίζω, termino. Th. ὅρος, terminus.

Περιόρισις, circumscriptio, profinitio; est ut seq. περιορισμὸς, verbale, à præced. περιορίζω; V.

Περιορισμὸς, ου, ὁ, circumscriptio quæ fit limitibus; item ipsi limites agrorum; & exilium. à præced.

Περιορμέω, classem circumago; Item, περιορμίζω, in stationem circumago; & in pass. περιορμίζομαι, classe, statione, concludo; Thuc. l. 1. ex περὶ, & ὅρμος, ὁ; unde ὁρμέω, & ὁρμίζω, V. Item, περιορύσσω, circumfodio; à Th. ὀρύσσω. V. Περιορχέομαι, circumsalto à Th. ὀρχέομαι, V. Item, περιός, ὁς, ossibus circundatus, vel, ossa circundans, vel, ambiens; at, περιὸς τοι ὀμφὼες; apd Gal. membranæ quæ ossa cingunt; à Th. ὀστέον, τὸ comp. ut præced. cum præp. περὶ; &c. V.

Περισσία, ας, ἡ, abundantia, præstantia: à περίειμι, abundo. Them. εμι, sum part, ὤν, ὄντος.

Περισπάζω; suppetunt mihi opes & copiæ: est à præced. περισσία, copia, &c. unde dicitur, περισσὸν ποιεῖν, rem facere, rem familiarem augere; (sed interdum signif. & luxum; ut Polyb. ἐ τρυφῆς καὶ περισσίας χάριν; (sic, ἐκ περισσίας, ex abundanti, abundè; Item, exp. incolumitas; ut, ἡ τῶν πέντε περισσία, hanc incolumem esse, hanc superesse, &c.

Περισπασμὸς, ὁ, singularis possessio, & qu. actus τὸ περισπάζοντος, ab eodem them.

Περισπαστικὸς, exp. affluens: abundans; ex Hermog. est, ut &c præced. περισπασμὸς, possessio opum & copiarum; verbale, à περισπάζω, V.

Περισσὸς, ὸν, ὁ, ἡ, peculiaris, abundans, eximius: à περιών, ὄσα, verbi περίειμι, excello. Th. εἰμὶ, sum.

Περίσσος λαὸς, apud Græcos Bibliorum Interpretes, exp. peculiaris populus; Sic &, ad Titum c. 2. eò quòd, περιουσίαν, vocent Græci, ea, quæ cùm supersint, à nobis reconduntur, & pro maximè propriis, ac gratis facultatibus habentur, &c. Vide præced.

Περιόφθαλμος, qui circa oculum est, qui ambit oculum; Gal. ex περὶ, & ὀφθαλμὸς, Vid. Item, περιοχέω, circumveho, in pass. ὠχοχέομαι, circumvehor, terra vero, ζῶοις, i. e. vestigiis animalium περιοχεῖσθαι, calcari, dicitur; quòd, passim eam animantia pererrent, ac veluti ei inequitent; Aristot. de mundo, ex περὶ, & ὀχέω, ὀχέομαι, &c. V.

Περιοχὴ, ῆς, ἡ, argumentum, complexio: à περιέχω è contineo. Th. ἔχω, habeo.

Περιοχὴ, præced. propriè, est comprehensio, ambitus, sed exp. &, munitio, præsidium, septum, 1 Reg. 22. & 4 Reg. 24. apud Rhetores, idem est quod περίοδος; & vocatur etiam, argumentum libri alicujus, i. e. summa eorum quæ in aliquo libro descripta sunt; paucis comprehensa: alio nomine, ὑπόθεσις dicitur: & in Act. Apost. c. 8. περιοχὴ τῆς γραφῆς: à vet. Interpr. exp. locus scripturæ; (Barbari, passim vocant;) h. e. pars quædam certis terminis comprehensa & à reliquis distincta, &c. V.

Περιπαθὴς, vehementer affectus; sed exp. etiam, affectibus obnoxius; unde adv. περιπαθῶς, cum magna vi affectuum, Luc. & verb. Περιπαθῶ, vehementi affectu commoveor; ut, apud Plut. in Apothth. τοὺς στρατιώτας σωθέντας, καὶ περιπαθόντας, militibus vehementi affectu commotis; i. e. valde indignantibus, & stomachantibus; Item, æstuo dubitatione, seu, anxietate; ut apud eund. in Cæs. ἀπορεῖν καὶ περιπαθῶν, ὅ τι χρὴ ποιεῖν βέλτιστον, i. e. æstuans & anxius impatientiâ, &c. ex περὶ & πάθος, τὸ; V. Item, περιπαπαίνω, circumspecto, oculis lustro; ex περὶ, & παπαίνω, V.

Περιπαρλῶ, a. 2. inf. pass. περιπαρεῖν, ένται, trajectus. a. 2. part. pass. verbi περιπείρω, circumcirca transfigo: ex περὶ, circum, & πείρω, transfigo. f. ερῶ. a. 1. ἤμπειρα. a. 2. pass. ἐπάρλω.

Περιπάσσω, seu, περιπάλλω, circumquaque spargo; perspergo; ex περὶ, & πάσσω, vel πάλλω, V.

Περιπατέω, obambulo, deambulo, Metaph. vitam dego, vivo; f. ήσω, p. περιπεπάτηκα; ex ἀμφὶ, circum, & πατέω, calco.

Περιπατητικὸς, ὴ, PERIPATETICUS, qui profitetur sectam Aristot. à præcedente.

Περιπατητικῶς, peripateticorum more; Item, deambulando; q. d. deambulatoriè; est adv. à præced. περιπατητικὸς, V. Unde περιπατητικὴ σχολὴ, apud Plut. schola Peripateticorum, ubi Philosophi deambulare solebant in docendo & disputando, &c. Vide περιπατῶ.

Περιπατοῦμαι, Attr. pro περιπατοῦμαι, præs. opt. act. à περιπατέω, quod vide.

Περίπατος, ου, ὁ, ambulatio, deambulatio, locus in quo ambulamus; item disputatio Philosophica quæ fit inter ambulandum, disputatio ambulatoria; item locus in quo Philosophi ambulantes disputabant: peculiariter schola seu secta Aristotelis: à περιπατέω, quod vide.

Περιπέζια τὰ; dicuntur, quæ terræ sunt propinqua, Etym. Item, περιπεζία, ἡ; exp. ἡ ταπείνωσις, humilitas; apud Hesych. Sic & περιπεζίδες, αἱ; dicuntur ornamenta pedum; quæ & τὰ περισπέζια, omnia, ex περὶ, & πέζα, ἡ V.

Περιπείρω, transfigo, f. περιπερῶ, a. 1. περιέπειρα, ας, ε, in pass. περιπείρομαι, ῆ, εται, transfigor; ex περὶ, & πείρω, transfigo.

Περιπελνὸς, ἡ, ὁ, ἡ lividus; ex περὶ, & πελὸς, ὁ; V. Item, περιπέλω, seu, περιπέλομαι; supero, superstes sum; ex περὶ & πέλω, πέλομαι, &c. V. Περιπέμπω, dimitto circum; vel, ad inquisitionem mitto; ex περὶ, & πέμπω; V. Περιπένομαι, circa aliquid, vel, aliquem, fatago; occupor in aliqua re, ut Od. δ. περιδέπνον ἀλ μεγάροισι πένοντο, per Tmesin, pro περιπένοντο, ex περὶ & πένομαι; V.

Περιπέπλαμαι, vide πίπλαμαι.

Περιπέπλω, intego, contego, involvo; metaphora à panificibus, qui pastam crassiorem speciosâ farinâ circumquaq; conspergunt, atque ita coctam, reddunt vendibiliorem; hinc in pass. part. Aor. 1. περιπεπλεῖς, dilinitus, circumventus, deceptus; apud Aristoph. in vesp. ex περὶ & πίπλω, V.

Περι-

Περιπεπωκέναι, perf. inf. act. verbi περιπίπτω, incido, cado super: ex περὶ, & πίπτω, cado. f. m. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον.

Περιπεσών, ὄντ⊙, a. 2. part. act. περιπεσεῖν, a. 2. inf. περιπέσοιμι. 2. pl. a. 2. sub act. ejusd. verbi.

Περιπετάζω, vel, Περιπετανύω, in orbem expando, vel, circumcirca obtendo; Item, περιπέτασμαι, circumcirca expansus, vel, obtensus sum; unde apud Apoll. Rhod. περιπέπαται, obtensus est; (vide πέτασμαι, & πέπταμαι) unde verbalia περιπέτασμα; velum, seu, aulæum, quod rei alicui circumcirca obtenditur; Plut. in Pomp. sed & etiam vocabulum theologicum, significans, integumentum mysticum spiritualis sensus; apud Dionys. Ariop. & exp. etiam, cortina; unde in plur. περιπετάσματα, τὰ; aulæa, quæ ad ornandum locum aliquem extenduntur; Item, περιπετασὲς, circumcirca expansus; vel, obtensus, &c. ex περὶ, & πετάζω, & πεταζόμαι, vel, πετανύω, πετάνυμαι, in præt. pass. πέπαμαι, per Sync. pro πεπέτασμαι; à Th. πετάω, &c. V.

Περιπετὴς, ές⊙, ὁ, ἡ, qui incidit. Rès vero περιπετεῖς dicuntur, quæ in contrarium statum sunt lapsæ: ex περὶ. & πέτω, inus. pro quo fit πίπτω, cado.

Περιπέτομαι, & περιπετάομαι, circumvolo, Luc. ex περὶ, & πέτομαι, vel, πετάομαι, V. Item, περιπέδον, τὸ; undique habens eminentes petras, seu, rupes; unde περιπεδίζεσθαι, exp. allidi; Hesych. ex περὶ, & πέτρα, seu, πέτρη, ἡ, à Th. πέτρος, ὁ; V. Περιπέτλα contego: ut, apud Aristoph. in Plut. ὀνόματα περιπέπλασι τὴν μοχθηρίαν: nomine velant improbitatem; i. e. περικαλύπτουσι; est idem quod, & pro περιπέπω; quod vide supra, Item, περιπόδνιος, peramarus: Il. λ. ex περὶ, & πόθος, ἡ; V.

Περιπεφλυσμένων, gen. pl. perf. part. pass. à περιφλύω, pro περιφλύω, amburo, quod à φλύω, ferveo. Th. φλέω, nugor, &c.

Περιπήγνυμι, circumquaq; compingo, & coagmento; undique figo vel, defigo; circumquaque congelo & concrescere facio; unde περιπηγὴς, circumquaque concretus & congelatus; Nic. in Alex. ex περὶ, & πήγνυμι; V. Item, περιπήδησις, saltus qui circumcirca fit; desultatio; Gal. ex περὶ, & πηδάω, unde πήδησις, &c. V. Περιπηχύνομαι, ulnis circumdo; ex περὶ, & πῆχυς, V. Περιπίμελ⊙, pinguedine obductus; ex περὶ, & πιμελὴ, ἡ; V. Item, Περιπιαίνω, circum pinguefacio, ex περὶ, πίων, ον⊙; unde πιαίνω, &c. V.

Περιπίπτω, incido, cum dat. f. περιπέσω, p. περιπέπτωκα, a. 2. περιέπεσον, a. 2. inf. περιπεσεῖν. à περὶ & πίπτω, cado.

Περιπίσματα, quasi pro περιπίσματα, τὰ; vinacei, seu, vinacea, vel, fraces; i. e. ea quæ, vino oleoque expresso, supersunt; Schol. Aristop. ex περὶ, & πίζω, πίζομαι, unde πίσμα, τὸ, &c. v. Item, περιπίνέω, est idem quod, & pro, περιπίπτω, q. d. circumcado; cado super & incumbo; Item, offendo, obvio: contra incurro, ex περὶ, & πτνέω, idem quod, & pro Th. πίπτω, V. Sic etiam, περιπλανάω, errabundum circumago; & in pass. περιπλανῶμαι, errabundus circumeo, oberro, pererro; unde, περιπλάνησις, ἡ; vagus circuitus; oberratio; ex περὶ, & πλανάω; V. Περιπλάσω, & Περιπλάω; illino; Item, obducor, obtego, & in pass. Περιπλάομαι, obducor, obtegor; ex περὶ, & πλάσω, πλάω, &c. V. Περιπλέγδην, adv. circumplexu, circumplicando se in Epigr. l. 5. Item, Περιπλέγνυμι, & περιπλέγνυμαι; circumplico; circumplector, &c. Utrumque, à περιπλέκω, -κομαι: V. Περιπλεὲς, valdè, sæpe; & περίπλεον abundè; utrumque, adv. à περίπλεος seu περίπλεως, plenus, refertus, valde plenus; Diosc. 3 6. ex περὶ, & πλέ⊙, ὁ, V.

Περίπλεκ⊙, ὸς, ὸν, implicitus, connexus: verbale à

Περιπλέκω, circumligo, circumplector; item involvo orationem verbis & sensum obumbre: ex περὶ, & πλέκω. f. ξω, necto.

Περίπλεξις, εως, ἡ; amplexus, circumplexus; est verbale, à περιπλέγνυμι, circumplico, circumplector; ut apud Suid. Περιπλεγόμενον⊙ τῷ φιλῶν, exp. circumplectens & deosculans, &c. V.

Περίπλε⊙, &, Περίπλεως, vide paulò supra.

Περιπλέω, circumnavigo; navigando obeo, seu, ambio; ut, apud Dem. Περιπλεῦσαι πελοποννησον, exp. classe circundare; ex περὶ, & πλέω: V. Item, περιπλήθω, impleo; unde, περιπλησθὲς, prægrandis, ingens, vel, magnus, Od. o. Item, perplenus, redundans; apud Plut. ex περὶ, & πλήθω: V. Sic etiam περιπλήσομαι, idem quod περιδαίνω, id, v. ex περὶ, & πλίαω, seu, πλίσομαι, V.

Περιπλοκὴ, circumplexus, amplexus; involucrum; circuitus; ambages; implicatio; Item, schema rhetoricum, quum vel rem turpem, quam adversario objicimus, verborum involucris obtegimus; vel cum, quod diximus, aut dicturi sumus, molestum auditu fuerit audientibus; vel, si invidiosum sit dicenti; vel in genere, quum res turpis, aut, tristis, verborum involucris aut ambagibus tegitur; Hermog. Περίφρασις etiam dicitur hoc schema, à Quintil. l. 8. c. 9. atque iade adject. Περίπλοκ⊙, circumplicatus; circumdatus amplexu; utrumque, verbale à περιπλέκω. V.

Περιπλόμ⊙, ὸς, per Syncop. pro περιπελόμ⊙, circumvolutus, in gen. pl. περιπλομένων, hinc περιπλόμ⊙ ἐνιαυτὸς vertens annus: à περιπέλω, circumverto, Th. πέλω, sum & verto.

Περίπλο⊙, ους, ὁ, circumvectio, circumnavigatio; idem adject. qui circumnavigari potest; ex περὶ, circum, & πλέω, navigo, unde πλό⊙, πλους, ὁ; navigatio.

Περιπλυνω, perluo, vel, circumcirca lavo; unde, Περίπλυμα πέφυκε; lixivium, q. d. perluvium cineris; Item, περίπλυσις, ἡ; ipsa perluendi, seu, circumcirca lavandi actio; apud Hipporr. autem, περιπλύσεις dicuntur, tenuium humiditatum dejectiones per alvum; teste Gal. ex περὶ, & Th. πλύνω; V. Item, περιπλόω, idem quod περιπλέω; V. ex περὶ, & πλόω, pro ἐε, pro Th. πλέω, &c. V. Περιπτέω, & Περιπτύω, circum spiro; ex περὶ, & Th. πτέω, poëticè πτείω, V. Περιπνιγὴς, suffocatus, Nic. in Ther. ex περὶ, & πνίγω, unde πνῖγος, τὸ, &c. V. Περιποδία & Ionicè, Περιποδίη, orbiculus, seu, solum, quem vel quod gentes quædam alligare pedibus solent vice calceorum, ne pedes lædantur, Gal. in Lex. Hippocr. est ex περὶ; & πὸς, ποδὸς, ὁ; vel, ex περίωσις, &c. V. Item, Περιπόθητ⊙, valde desideratus, vel, desiderabilis; ex περὶ, & Th. ποθὸς, ὁ; unde ποθέω, & ποδητὸς, &c. V.

Περιποιέω, servo, comparo. f. ήσω, p. περιπεποίηκα. præt. m. περιποιέμην, ήμην, acquiro. a. 1. m. περιεποιησάμην, ασάτο, hinc περιεποιησάμεθα, 1. pl. a. 1. sub. m. ex περὶ, & ποιέω, facio.

Περιποίησις, εως, ἡ, acquisitio: à præced.

Περιποίησις præced. propriè, est tutatio, ipsa actio tuendi & conservandi; Item, vendicatio & assertio; in Ep. ad Eph. c. 1. nam est verbale à περιποιέω, tueor, conservo; Thuc. l. 1. Plut. in Publ. & Herodian. l. 8. Item, quæro, acquiro; apud Themist. de an. l. 1. & sic in pass.

Περιποιθμην, idem; ut, apud Thuc. περιεποιήσαντο τὸ χωρίον; periculo liberarunt; Item, acquiro, &c. ut, apud Arist. polit. l. 3. περιποιοῦνται αὐτοῖς δυναστείαν; Item, vendico mihi, seu, mihi asséro, tribuo & usurpo; ut, τὸ μὴ ἑαυτῶν περιποιεῖσθαι, alienam rem sibi asserere; apud Synes. Item, interdum, in contrarium & præposterè facio, ut τὴν κατηγορίαν ἀδικίας περιποιεῖσθαι, i. e. præposterè interpretari; τὸν ἔπαινον αὐτῆς τῆς δικαιοσύνης, κατηγορίαν ἀδικίας περιποιεῖσθε, Phal in ep. ad Messen. h. e. justitiæ ejus laudem, in injustitiæ accusationem vertitis, &c. Item, τὸ περιποιημένον, exp. arte fingulari & industria factum; apud Theophr. l. 9. quod περιποιημένον ὄργανον, instrumentum industriæ fabricatum, vocat Gazà, &c. Unde etiam verbale adject. Περιποιητὸς; q. d. acquisitivus; atque hinc Περιποιητικὰ ῥήματα, verba acquirendi, seu, acquisitionis significationem habentia; apud Grammat. &c. vide præced.

Περιποίκιλ⊙, circumcirca varius; ex περὶ, & ποικίλ⊙, V. Item, Περιπολάρχης, Περιπόλαρχ⊙, ος, ὁ; qui præest peripolis, i. e. excubitoribus; præfectus circuitorum; qui præest circuitoribus excubiarum; apud Thuc. l. 7. vel, 8. & ejus Interpr. ex περιπολέω & ἀρχὸς; vel, ex περιπόλ⊙, & ἀρχὸς. V. Περιπολάζω, in circuitu feror, & vagor; sum in circuitu; Plut. ex περὶ, & ὁπολῶς, unde ὁπολάζω, &c. quæ V.

Περιπολέω, in orbem ago seu verso, obeo, circumeo: ex περὶ, circum, & πολέω, verso.

Περιπόλεως, urbem circumjacens; circa urbem situs; Poll. l. 9. ex περὶ, & πόλις, εως, ἡ; V. Item, Περιπόλιον, adv permultum, maxime; ex περὶ, & πολὺν, τὸ; neut. à πολὺς; V. Περιπόλ⊙, ὸς; qui circumit; qui in orbem obit & lustrat; ut, exploratores & excubitores; Sic etiam dicitur navis, apud Rhodios; est à περιπολέω; V. Περιπόνηρος, admodum improbus; improbitate nobilitatus; Aristoph. ex περὶ, (quod hic intendit signif.) & πονηρὸς,

νεῖς, ὁ; V. Περιπορδύομαι, circumeo, in orbem eo & lustro; ut, apud Aristot. Æcon. 2. τὰ ἱερὰ περιπορδύμενοι, loca sacra lustrans; ex περὶ, & πορδύομαι. V. Περιπόρφυρος, purpurâ amictus, prætextatus; Plut. Item, sub. ἐσθὴς, vel, τήβεννος, prætexta, Athen. l. 14 ex περὶ, & πορφύρα. V. Περιστατόομαι, idem quod περιπετόομαι, ex περὶ, & πατάομαι, idem cum Th. πέτομαι. &c. V. Item, Περίπους, pedem circumdans; item qui apte pedem circumdat; pedi conveniens, &c. ex περὶ, & πούς, V.

Περιτρεῖς, ultra, qu. circum & ante: à περὶ, & πρό.

Περιτρεσχόομαι, circumfundo, unde Περιτρεσχυθεὶς, Il. ϕ. circumfusus, ex περὶ, & τρεσχύω; V. Item, Περίπτερος, circumcirca pinnas habens; de ædificiis; Athen. l. 5. ex περὶ, & πτέρον, τὸ; V. Sic &, Περιπλοστος, corticem auferendo perpurgo; exactè decortico; excastro; & metaph. Περιπλισμένος, purus; omni velut glumâ cereus; ut, περιεπτισμένος τὸ εἶδος, specie purus; ex περὶ, & πλίσσω; V. Item, Περίπυστος, operimentum; est verbale, à seq. περιπύστω, circumplico, circumcirca obvolvo, &c. V.

Περιπύξαστος, complexa, a, 1. part. fœm. gen. à

Περιπύστω, complector. f. ξω. Ex περὶ, circum & πύστω, plico.

Περιπλυχὴς, circumplexus, fubst. complexus; Athen. l. 3. Item, Περιπλυχὴς, ές, ὁ, ἡ, ἤ; circumvolutus, circundatus; Soph. in Ajace; utrumque, à περιπλύνω; V. Item, Περίπτωμα, τὸ; & Περίπτωσις, ἡ; quod accidit, casus, calamitas; sed Περιπλώσις, ab Empiricis etiam dicta fuit, occasio quædam fortuita, ex qua in aliquos morbos & remedia improviso incidissent; unde, περιπλωτικὴ πεῖρα; species experimenti per fortuitam occasionem hujusmodi; Gal. de Sencct. l. 1. omnia, verbalia à περιπίπλω, quod V.

Περίπυος, ος, ὁ, ἡ, celebris, famâ notus: ex περὶ, & πυνθάνομαι, audio, cognosco, f. πύσομαι. perf. pass. πέπυσμαι.

Περιπωμάζω, & Περιπωματίζω; operculum circumcirca obtundo, Diosc. 2. 84. ex περὶ, & πῶμα, τὸ; unde πωμάζω, &c. V. Item, Περιῤῥακίδιος; propriè dicuntur, palmæ arboris, seu, palmarum termites; sed & aliis plantis tribuitur; ex περὶ, & ῥακίδες, furculi, &c. V.

Περιῤῥάπλω, idem quod ῥάπλω, suo, f. ψω. p. ἔῤῥαφα.

Περιῤῥαίνω, circumaspergo; Diosc. unde verbale, Περιῤῥανσις, aspersio, q. d. circumspersio; & seq. Περιῤῥαντήριον, instrumentum ad aspergendum; & peculiariter dicitur de ramo, vel, alia re quâ fiebat lustralis quædam aspersio superstitiosa, seu, superstitione recepta; apud Theodor. in hist. Eccles. utitur & Luc. Æ chin. & Philo de vita M. Item, Περιῤῥαντίζω, idem quod περιῤῥαίνω, v. comp. in seq.

Περιῤῥαντήριον, ου, τὸ, aspergillum, aquiminale: à Περιῤῥαίνω, circum aspergo: ex περὶ, & ῥαίνω, aspergo.

Περιῤῥέζειν, Hesychio est, τὸ δὶς τῆς καθαίσεως θύειν; ex περὶ, & ῥέζω, facio, Item, sacrifico, &c. V.

Περιῤῥέω, circumfluo, alluo: ex περὶ, circum, & ῥέω, f. ῥύσω, fluo.

Περιῤῥήγνυμι, dirumpo. f. περιῤῥήξω, perf. περιέῤῥηχα, a, 1. περιέῤῥηξα. a. 1. part. act. περιερῥήξας, αντος. Ex περὶ & ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango.

Περιῤῥιπὴς, circumquaque aspersus vel irrigatus, Od. χ. ex περὶ, & ῥίζω, Ionice ῥάσσω, idem quod, & à Th. ῥαίνω; V. sed apud Hippocr. περιῤῥιπέες, exp. utrinque, seu, in utramque partem perfractum; in qua signif. videtur pertinere ad περιῤῥήγνυμι; quod V.

Περιῤῥὼξ, ῶγος, ὁ, ἡ, circumfluus: & Περιῤῥυτὸς, ὸν, ὁ, ἡ, circumfluus: à περιῤῥέω, quod vide.

Περιῤῥύπλω, circum abstergo; undique abluo; Gal. ex περὶ, & ῥύπλω; V. Item, Περιῤῥᾶξ, præruptus, circumcirca abruptus, ex περὶ, & ῥήγνυμι, vel, Th. ῥήσσω, fut. ξω; unde ῥωξ, ωγὸς, ἡ, &c. Vide.

Περισαίνω, seu, περισαάνω; caudam movendo circa aliquem ablandio; Od. π. & κ. ex περὶ, & σαίνω, idem quod, & pro Th. σείω. V. Item, Περισαλπίζομαι, tubarum, seu, tubæ sonitu excitor, tubam sonantem audio; Plut. à Th. σάλπιγξ, unde σαλπίζομαι, &c. V. Περίσαλπος, ος, ὁ, insignis, clarus; Doricè est, pro περίσημος, V. Περίσαξις, congestio, aggestio; ut, περίσαξις τῆς γῆς, accumulatio & aggeratio terræ; præsertim circa radices; est verbale à περισάπλω, circumstipo, circumaccumulo; constipo & conculco; ut, περισάπλειν τὰς ῥίζας τῇ γῇ; Theophr. C. pl. 5. 6. i. e. accumulare radices; seu, circumfossas arbores aggerare; à Th. σεύω, fut. ξω, &c. V. Περισαφίζω, carnem scalpello circino; carnem circumscarifico, seu, circumsigno, i. e. ὀπτολαίας περιγεάφω, unde Περισαφισμὸς, circinatio carnis quæ scalpello fit, seu, carnis sacrificatio & circumscriptio, Diosc. 7. 3. & 8. 1. Item, Περίσαρκος, circumcirca carnosus, unde, Περισαρκόω, carnem circundo, carne convestio, sagino; omnia, à Th. σὰρξ, κὸς, ἡ; unde σαρκόω, &c. V. Περισείω, circumcirca quatio, seu, concutio; à Th. σείω; V. Περίσεμος, admodum gravis & magnificus; apud Aristoph. à Th. σεμνὸς; V. Περίσημος, insignis, clarus, Item, insignitus; notatus; ut, ἔργον, dicitur esse, πᾶς περίσημος, apud Mosch. Idyll. 1. a Th. σῆμα, τὸ; V. Περίσπω, circumquaque, seu, omni ex parte perfacio; à Th. σπάω, V. Περισθενὴς, omnino, seu, nimium viribus pollens; viribus & robore suo modum excedens; à σθένος, τὸ; V. Περιστηθόω, circumcirca variego; Hesych. utuntur etiam 70 Interp. Exod. 31. καὶ περιστεπτὰ μαβδίσεις χρυσίῳ λίθες, inclusos auro lapides; à Th. σαλεύω, unde, σηθώσευ, exp. ποικίλαι, i. e. variegare; Περισταίεσθαι, & Περισταφίζω, circumsalio, seu salio circum; Hesych. à Th. σταίεσθαι, V. Item, Περισταπάλω, circumfodio, à Th. σκάπλω, comp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ, &c. V.

Περισκελὴς, prædurus 35; ut, Soph. in Antig. σίδηρος περισκελὴς, ferrum induratum; idem in Ajace περισκελεῖς φρένες, prædurum, ac pertinax pectus, præfracta mens, & ab Hippocr. περισκελὲς φάρμακον dicitur, quod mordicat & vehementer incitat, ut annotat Gal. ex περὶ, & σκέλλω, unde σκελέω, &c. V. Item Περισκελὴς, crura ambiens, seu, circundans, unde, τὰ περισκελῆ, femoralia, Item, Περισκέλιον, τὸ; idem quod περισκελὶς seq. v. unde etiam, Περισκελίδες, ornamenta pedis esse circa crura, seu, fascias pedules & crurules, teste Porphyrio, &c. V.

Περισκελὶς, ίδος, ἡ, fœminale, caliga, bracca, fasciola. Th. σκέλος, εος, τὸ, crus.

Περισκεπάζω, circumoperio; Item, adoperio, adumbro; Item, Περίσκεπτος, circumtectus, seu; circumquaque obtectus; à περισκέπω, circumtego, circumquaq; obtego, ex περὶ, & σκέπω, unde σκέπη, & σκεπάζω, &c. V.

Περίσκεπτος, ος, ὁ, ἡ, excelsus, altus; à περισκέπτομαι, circumspicio. Th. σκέπτομαι, video. f. ψομαι.

Περίσκεπτος, præced. propriè, est, qui circumcirca lustrari oculis potest; atq; inde, editus, sublimis, Od. α. &c. V.

Περισκέπλω, circumcirca irruo; ex περὶ, & σκέπλω; V. Item, Περήσκιος, dicuntur; qui arcticum circulum eundem habent cum tropico, aut majorem; Strab. l. 2. Item, Περισκιάζω, circumcirca obumbro; unde verbale. Περισκιασμὸς, circumobumbratio; Plut. ex περὶ, & Th. σκία, ἡ, unde, σκιάεις, σκιάζω, & σκίασμα, &c. V. Sic etiam, Περισκληρὸς, perdurus, Gal. quod est à περισκληρύω, ex omni parte obduro; ut, δέρμα περισκληρυνθὲν, autem indurat; ex περὶ, & σκληρύνω, à σκληρὸς, ὁ; V. Περισκοπέω, (& Περισκοπτέω, ῶ;) circumspicio; oculis circumlustro; unde verbale, Περίσκοπος, circumspectio, quâ scil. oculis aliquid circumlustratur; ex περὶ, & σκοπὸς, ὁ; unde, σκοπτέω, & σκοπέω, &c. V. Item, Περισκυθίζω, propriè, est, cutem cum crinibus amputo; scythico more rado; sed exp. & generaliter, excorio; Suid. ex περὶ, & σκύθης, ος, ὁ; unde σκυθίζω, &c. V.

Περισκυλακίζω, lustro per σκύλακα. Veteres se lustrare & expiare solebant catulo circa corpus ducto: quam lustrationem vocabant περισκυλακισμὸν, σκύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, canis, catulus. Them. ὑλάω, latro.

Περισκυλακισμὸς, ος, ὁ, propriè, est lustrationis, seu, expiationis quoddam genus, quod fieri solebat, immolato cane, seu, τὴν σκυλάκων περιμάξει, Plu. in Pro. Rom. & in Romulo, seu, immolatione σκύλακος, canis, seu, catuli canini, &c. v. præced.

Περισμαραγέω, circumstrepo, circumfremo, ex περὶ, & σμαραγέω, V. Item, Περισμάω, circumcirca abstergo; vel, circumcircaaffricatum detergo; unde pass. apud Diosc. l. 3. 52. Περισμώχω, circumcirca uro: vel, undiq; macero, prorluconficio & exhaurio; Περισσεύω, circumeo, vel circumfero; ex περὶ, & σοβέω; V. Item, Περισσοφίζομαι, sophisticè circumvenio; apud Aristoph. ex περὶ, & σοφίζω, σοφίζομαι; V. Item, Περισταίεσθαι, palpito & terram calcibus pulso; ex περὶ, & σταίεσθαι, V.

Πε-

Περισπασμὸς, ὁ, distractio, & occupatio distracta, orta ex curis & negotiis diversis; Plut. Sed, est & vocabulum castrense, genus quoddam stratagematis apud antiquos, denotans; Hieronym. distentionem, significare putat; vide ejus annotat. in c. 1. Ecclesiastis; est verbale à seq. περισπάω, circumcircà, vel, in diversum detraho; & Metaph. nudo; spolio; item, avoco aliò; abstraho; item, negotiis onero, &c. V.

Περισπάω, ῶ, distraho. f. άσω. p. περίσπακα. imperf. pass. περισπαόμην, ώμην, άσ, ῶ, άσεν, άσθαι. Th. σπάω, traho. f. άσω. p. ἔσπακα

Περισπειρόω, in orbem circundo vel involvo; propriè, serpenti tribuitur, qui suis spiris aliquem circundat; ut Plut. in Cam. περισπειράσας τὸν ἐθνητα τῇ κεφαλῇ; capiti vestem involvens; sic &, περισπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ, pedi circumcircà implicari, in modum serpentis suo volumine aliquid complectentis; ex περὶ & σπείρω, ὁ, unde σπείρω, ῶ, &c. V. Item, περισπείρω, q.d. circumquaq; fero, undiq; semino; ex περὶ & σπείρω, V.

Περισπέρχω, & Att. vel Ion. περισπερχέω, studiose propero, graviter, fero, vel infensus sum. Th. σπέρχω, urgeo.

Περισπέρχω, præced. propriè, est, in orbem currere cogo; circumcurrere cogo, aut sursum deorsumq; currere; Hesych. & Schol. Soph. & περισπέρχομαι, huc & illuc, vel, sursum deorsum cursito; circumcurso; unde περισπερχὴς, ές, ὁ, ἡ, supra modum urgens, seu, premens; item, erro, vagabundus; circumcurrens, circumvagus; item, vehementer asper in urgendo; ut ὦ περισπερχὲς πάθος; ô prægravem calamitatem; ex περὶ & σπέρχω, V. Item, περίσπλαγχνος, qui totus unum cor est; i. e. magnanimus, animosus; ut, περίσπλαγχνος Λαέρτης, apud Theocr. Idyll. 16. ex περὶ & σπλάγχνον, τὸ, V. Περίσπουδος, exp. qui rebus seriis studet; ex περὶ & σπουδὴ ἡ, V. Περισπούδαστος, autem præced. propriè est studio dignus; expetendus, magnopere exoptandus, &c. Vide.

Περισπούδαστος, ὴ, studiosè expetitus; ex περὶ & σπουδάζω, sedulò ago, enitor. Th. σπούδω, festino.

Περισπωμένη, ης, (sc. προσῳδία,) circumflexus accentus, part. præs. pass. f. g. à περισπάω, ῶ, quod vide supra.

Περισπωμένως, circumflexo in ultima; nam verbum περισπάω, est vox etiam grammatica, significans, circumflecto; unde, τὸν περισπώμενον, accentus circumflexus in ultima syllaba; & Συλλαβὴ περισπωμένη, ultima circumflexa, &c. Vide præced.

Περισσὲ, eximia, nom. pl. n. g. vel pro περισσῶς, à περισσὸς, quod vide.

Περισσαίνω, vide suprà περισσύνω.

Περισσάκις, vide infrà in περίπαμμα.

Περισσεία, ας, ἡ, redundantia, quod a περισσὸς, excellens. Th. περί.

Περίσσυμα, ατος, τὸ, abundantia: ab eod. Them.

Περίσσευμα, præced. est etiam reliquum, seu, quod relictum est, reliquiæ; Marci, c. 8. Item, exp. excrementum; stercus; apud Plut. &c. V.

Περισσεύω, vel περισσόω, abundo, supersum, excello. f. εύσω. a. 1. ἐπερίσσευσα, feci exuberare: περισσεύσιμος, a. 1. opt. act. περισσεύσιον, εἰον, τὸ, quod supereſt, reliquiæ, præf. part. n. g. Sic τὸ περισσεύσαν, αντος. a. 1. part. act. n. g. quod à περισσὸς, eximius. Th. περὶ, supra.

Περισσοδάκτυλος, vel, περισσοδάκτυλος, cui digitus unus supereſt; ut qui digitos numero impares habet; est à seq. περισσὸς, vel, περιττὸς, & δάκτυλος, ὁ, V. Item, Περισσοεπὶς, seu, περιττοεπὶς, supervacaneo sermone utens; unde, περισσοεπῆσαι, supervacaneo sermone uti; ab ἔπος, τὸ, V. Sic &, περισσόκομος, abundè comans; Oppian. à Th. κόμη, ἡ, V. Περισσόλογος, seu, περιττόλογος; superfluâ utens sermocinatione; unde, περισσολογία, seu, περιττολογία, sermo superfluus, redundans, & supervacuus; expositio rerum supervacuarum; Isocr. disputatio, seu, dissertatio quædam ad rem quam tractare volumus non pertinens, sed superflua; teste Quint. à λόγος, ὁ, V. Item, περισσόλοφος, valde, seu, supra modum; profusam habens cristam; à Th. λόφος, ὁ, comp. ut præced. cum seq. περισσὸς, vel περιττὸς, V. De cujus etiam signif. vide infrà, in περίττωμα.

Περισσὸν, ὸ, τὸ, substantivè præstantia, excellentia, copia: n. g. seq. περισσὸς.

Περισσόνοος, excellenti mente præditus; solers, prudens; à seq. περισσὸς, & νόος, ὁ, V.

Περισσὸς, & Att. περιττὸς, ἡ, ὸν, excellens; item redundans. q.d. ἀφ' ἄλλην ὧν, aliis præstans: ὑπερισσὸς, multò magis. Th. ἀφὶ, suprà.

Περισσότερος, ὸς, præcellentior: & indè

Περισσοτέρως, adv. vehementius, magis: compar. à περισσὸς.

Περισσότης, ητος, ἡ, excellentia, præstantia; item, redundantia; & peculiariter, ea sermonis redundantia, quæ &, πλεονασμὸς, appellatur; Hermog. est itidem subst. à præced. adject. περισσὸς, V.

Περισσῶς, adv. amplius: à περισσὸς, quod vide

Περισσῶς, præced. seu περιττῶς, propriè, est, eximiè, egregiè, excellenter; item, singulari quodam & peculiari modo; item, abundanter, abundè; & interdum, magis, vehementiùs, &c. V.

Περιστάδὸν, adv. circumstando, circumcircà. Ex ἵστημι.

Περιστάζω, circumquaque stillo; item, irroro; in Epigr. ex ἀφὶ & στάζω, V. Item, περιστακτὸν, guttatim, stillatim, sensim; adv. à præced. περιστάζω; vel, ex περὶ & στακτὸς, idem quod, & à Th. στάζω, V. Item, περιστακτικὸς, coarctandi & comprimendi vim habens; apud Gal. est verbale, à περιστέλλω, V.

Περιστείλω, ης, ῃ, a. 2. opt. act. verbi περιστέλλω, circumsto: &

Περιστάντας, acc. pl. à

Περιστὰς, άσα, circumstans, part. a. 2. ejusd. verbi, quod ex περὶ & ἵστημι, fit o. f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Περίστασις, εως, ἡ, statio, circumstantia, circumstantium corona, necessitas, vicissitudo, occasio: acc. περίστασιν. ab eod. verbo & Th.

Περιστατικὸς, circumstantias habens, aut, ad circumstantias pertinens, und. neut. plur. Περιστατικὰ, circumstantiæ; item, περιστατικὸς, interdum, est, adversus, calamitosus, minùs secundus, unde etiam adv. περιστατικῶς, ut, apud Basil. τὰ περιστατικῶς συμβαίνοντα; i.e. συμφερόντως ἢ χαλεπῶς; item, περιστατέω, ῶ, circumsto; & in pass. περιστατέομαι, circumsistor, seu, circundor, &c. Omnia, à seq. περίστατος, q.d. qui circumstatur; i.e. quem aliqui, aut res aliquæ, circumstant; Isocr. quod etiam est verbale ab eod. cum præced. περίστασις, q.d. casus; vel, res circumstans aliquem; atq; indè, clades & status afflictio quæ hominem quasi circumstare videtur & certo spatio circumscribere ut evadere nequeat; ut, περίεχεν αὐτὸν χαλεπὴ περίστασις; i. e. gravibus circumventi sunt necessitudinibus; interdum etiam exp. varius casuum & rerum eventus; & aliquando sumitur in bonam partem, pro, occasionis, seu, temporis circumstantis, aut, rerum circumstantium opportunitas; idem fere quod καιρὸς, & general. hâc voce significantur omnia quæ hominem circumstare possunt, sive, prospera, sive, adversa; sive tempus, sive, locus; item, circuitus; apud Athen. l. 5. &c. V.

Περίστασις, ος, coror à circumstantium cinctus; item locus altus: ab iisd.

Περιστεφόω, vallis, seu, palis in terram depactis, circumcircà munio; Thuc. l 2. Unde verbale, περιστέφωμα, τὸ, munimentum ex vallis circumcircà depactis; ex περὶ & στεφόω, V. Item, περιστεφάδες μόσχοι, spicatim circundantes stolones, seu, ci cumspicati pediculi, Theophr. lib. Pl. 4. 13. ex περὶ & στάχυς, υος, unde στάχυόω, ῶ, &c. V. Item, περιστέχω, circumtego; item, munio; & περιστέγομαι, circumquaq; operior; ex περὶ & στέγω, V. Sic &, περιστείχω, circumeo, seu, in orbem eo; Od. δ. ex περὶ & στείχω, V.

Περιστείωσι, circumstent, Poët. pro περιστέωσι, & hoc Ion. pro περιστῶσι, 3. pl. a. 2 sub. act. verbi περίστημι, circumsto. Th ἵστημι, fto. f. στήσω. a. 2. ἔστην. a. 2. opt. σταίην.

Περιστέλλω, f. ελῶ. p. ἄλκα, prorego, diligenter observo, orno. περιστέλλειν ἀοιδὰν, carmen concinnare & componere. Th. στέλλω, orno.

Περιστέλλω, præced. primò signif. coperio, contego, obvolvo, circumcircà involvo; Od. ε. & interdum exp. compono, decenter compono; Euryp. & Plut. &c. Atq; sic, est ex περὶ & στέλλω, exorro; deinde signif. comprimo; arceo, contraho; item, comprehendo, complector; unde περιστέλλονται, compendiosiores fiunt; apud Dion. in Myst. Theol. & Sic

est

eit ex περὶ & στέλλω, conclamo, &c. V.

Περιστένω, circum circa gemo; & περιστένομαι, pro quo etiam dicitur περιστενάζομαι, lamentis & gemitibus circumsono; ex περὶ & στένω, V.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, ᾶς, ἡ, columba, q. à περισσῶς ἐρᾶν. Sæpius enim parit asino: id o Veneri sacr bant eam. Vel à περισσῶς τρέειν, est enim pavida val.de.

Περιστερεών, ῶνος, ὁ, columbarium; item herba sic dicta: à περιστερά, quod vide.

Περιστερεών, herba ità dicta est, ἐπεὶ τῇ τοὺς περιστερικοὺς ἰδίως διαπρίειν ἐν ὠτῇ, quòd columba circa eam licenter versari soleant; Dioscor. 4. 60. Latini, verbenam appellant; item, à περιστερά, derivatur περιστέριον, & περιστερίδιον, ου, τὸ, parvula columba; vel, pullus columbinus, pipo; qui & περιστερεώδης, dicitur; teste Eustath.

Περιστερεώδης, qui è columbino genere est; seu qui sub columbarum genere comprehenditur; Aristot. H. An. 5. 17. ex περιστερά & εἶδος, τὸ, V.

Περίστερνος, & περιστέρνιος, pectus cingens, seu, circundans; unde, περιστέρνιον, τὸ, pars cor; oris quæ pectus cingit; peristernium; præcordia; ex περὶ & στέρνον, τὸ, V.

Περιστερόεις, adject. est, à περιστερών, V. Nicand. in Ther.

Περιστερός, ᾶ, ὁν, q.d. columbus, ut Catullus dixit, albulus columbus, & Athen. ὁ λευκὸς περιστερός, qui etiam scribit, Atticos, περιστερᾶν dicere; eos etiam utitur. A istoc. discriminandi sexûs causâ; licet communiter, περιστερά, ἡ, tam de mare dicatur quàm de fœmina.

Περιστερόω, ῶ, (idem quod περιστερεών, statio, præsertim agrestium columbarum; sed interdum etiam domesticarum;) locus alendis columbis, propriè domesticis, aptus; apud Pallad. de re rustica; ex περιστερά & τρέφω; unde τροφὴ & τροφόω, &c. V.

Περιστεφανόω, coronâ cingo: vide στεφανόω.

Περιστέφω, coronatur, 3. sing. præs. ind. pass. à περιστρέφω.

Περιστεφὴς, coronâ circumcircà redimitus; & simpl. circumseptus, seu, cinctus velut sero; Plut. in Fab. à seq. περιστέφω, circumcircà redimio; item, circundo, circumtego; Hom. in Od. &c. V.

Περιστέφω, coronâ cingo. Th. στέφω, corono, f. ψω.

Περιστήθιον, ου, τὸ, pectorale: ex περὶ & στῆθος, pectus.

Περιστήθιος, qui pectus ambit seu circundat; pectori circumfusus; à quo est præced. περιστήθιον, fascia pectoralis; Exod. 28, &c. V.

Περίστια, Ister in Atticis, ità vocari scribit τὰ καθάρσια, i. e. lustrationes; ex περὶ & Th. ἑστία, ἡ, V. Item, περιστιάχος, ità dicebatur, ὁ τῶν καθαρσίων ὠφηλιμῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις; Interpr. Aristoph. in Concion. & Ister etiam dicit, περιστίαρχοι vocari, οὓς τὰ ἱερὰ καθαίρουσιν; nam, περιστίαρχοι erant, qui concliones & theatra lustrabant, apud Athenienses; dicti, quasi circitores; fiebat autem hujusmodi lustratio, catharsius; h. e. immundis porcellis; Cælius 3. 26. ex præced. περίστια, & ἀρχὸς, ὁ, V. Item, περιστιὴς, & ὁν, tritus, seu, crebrò tritus; calcatus, extritus; ex περὶ & Th. στίβω, unde στίφω, &c. V. Περιστιγὴς, notis undiq; compunctus, maculosus circumcirca; unde neut. Περιστιγὲς, & τὸ, maculosum, variegatum, h. e. ποικίλον; ut, περιστιγὲς ἔρφος; apud Nic. in Ther. est à περιστίζω, notis undique compungo, circumcircà punctis distinguo à Th. στίζω, V. Περιστίλβω, circumfulgeo, circumcirca niteo & splendeo; à Th. στίλβω, V. Sic, περιστλεγγίζω, destringo circumcircà; à Them. στλεγγὶς, ἰδ. & unde στλεγγίζω, &c. V. περίστιχος, circumcircà ordinibus distinctus; unde, περιστιχίζω, & περιστοιχίζομαι, undique cingo & circumstipo, propriè, indagine; sunt enim στῖχοι, indago ipsa, & series plagarum, quibus saltus tabulaque ferarum circumguntur à venatoribus; à στοιχος, unde στιχίζω, &c. V. Item, περιστολὴ, ἡ, ipsa actio cooperiendi, seu, obvolvendi; à περιστέλλω, in prima signif. Item, compressio, coarctatio; ab eod. in secunda signif. V. à Th. στέλλω, unde στολὴ, ἡ, comp. ut præced. cum prap. περὶ, &c. V.

Περιστόμιον, ου, τὸ, caput ium. Them. στόμα, os.

Περίστομος, qui circum os est; os ambiens; ut, περίστομος φάλαγξ, laterices, seu, anceps phalanx; & περίστομος διφαλαγγία, dicitur phalangia cujus frons utrinq; adversus hostes vergit; apud Ælian. ex περὶ & στόμα, τὸ, V. Unde etiam præced. περιστόμιον, i. e. ὁ τῆς ὅπλοσιδήρου ἀσπίδος ἐν τῷ ἐσχάτῳ; item, exp. oris munimentum, quo tibicines ut bintur, &c. V.

Περιστοναχέω, idem quod seq. περιστενάχζω, V.

Περιστονάχζε, circumquaq; ingemiscebat, 3. sing. imperf. act. Ion. à seq.

Περιστονάχζω, idem quod περιστένω, circumcirca gemo. Th. στενὸς, ὄς, ὁ, angustus.

Περίστυον, Atticis dicitur locus septus columnis; qui & περικίων; Poll. l. 1. à Suida exp. & στοὰς ἔχον, circa quod porticus & ambulacra sunt; & ea columnis in orbem cinctæ; scribitur etiam, περίστωον; ex περὶ & στοὰ, ἡ, V.

Περισφάλλω, ro περισφάλω, circumfulgeo. a. 1. περίσφαλα, ας, ε. Actor. 9. 3. Th. ἀσφάλλω, fulguro.

Περισφαπεδόω, castris, seu, exercitu cingo; circumsideo, obsideo; ex περὶ & σφαπεδόω, V.

Περισφέφομαι, ῃ, ται, circumverto: & Περισφέφονται, acc. sing. præs. part. act. à Περισφέφω, converto. Th. σφέφω, f. ψω, verto.

Περισφορὴ, conversio, convolutio, rotatus; Procl. sed est & nomen figuræ, apud Rhetores, Periistrophe dicta; quam scil. adversarii propositionem in nostram partem convertimus, &c. De qua vide Fortunatian. est verbale à præced. περισφέφω, circumago, circumverto, seu, in orbem verto; & in pass. apud Arist. μειοτέρη περισφέφεται σεφαλίγγις; breviore convertitur orbe, &c. V. Item, περισφαδόω, circumvertendo; in orbem versando; Oppian. est adv. à præced. περισφὴ, vel, περισφέφω, V.

Περισφέρνα, τὰ, aurea, & tapetia, quibus triclinia, nec non lecti, torique, circumquaq; sterni solent; Athen. l. 5. Idem quod περιπετάσματα; sing. est περίσφερνον, τὸ, q. d. circumstratum; genus est cortinæ, qua parietes & aulæ teguntur; seu, tapeti, florum rerumque aliarum varietate perspicua; item, περισφέρματα; sunt circumvallationes; vide in Erasm. Chil. περισφέρματα Campanica; est verbale, à περισφέννυω, seu, περισφόννυμι, circumcirca sterno, vel, circumquaq; consterno; ex περὶ & σφέννυω, vel, σφόννυμι, unde σφόμα, τὸ, &c. V. Item, περισφοφάω, idem cum περισφέρω, V. Ex περὶ & σφοφάω, pro σφοφάω, à σφοφὴ, ἡ, &c. V.

Περισυλίον, ου, τὸ, &

Περίσυλος, ου, ὁ ἡ locus columnis cinctus: a σύλος, columna.

Περισυλον, scil. δίκημα, τὸ, idem, locus circumcirca columnatus, est neut. à præced. masc. V. Item, περισύφω, circumastringo, inspisso; Plut. ex περὶ & σύφω, V. Item, περίσυον, idem quod, & pro περίστυον, peristylium, &c. id V. Etymol. notat scribi eum, ι; & quasi, ex συιὰ pro σοὰ fieri primùm περίσυον; inde περίσυφον; sci. ἐπιτάσσῃ τῷ ο, eis ω subscript. περισυλόω, circumcircà dispolio; spoliando & depeculando detrahos; ex περὶ & σύλη, ἡ, unde συλάω, &c. V.

Περισύρω, circumcircà traho; distraho, divello. Th. σύρω, f. ρῶ, traho.

Περισφαλὴς, lubricus; Plut. ex περὶ & σφάλλω, fut. σφῶ, unde σφαλερὸς & σφηλὸς, ὁ, &c. V. Item, περισφαιρικὸν, in globi vel pilæ modum; ex περὶ & σφαιρικὸν, idem, V. Περισφαιρόω, ῶ, circumstrepo ex περὶ & σταιρόω, V. Περισφηνόω, circumquaq; obstruo adactis cuneis; vel simpl. undiq; obstruo; ex περὶ & σφηνόω, V. Item, περισφίγω, circumcirca stringo, vel, constringo, coerceo: complector: Dioscor. in præf. l. 8. Item, περισφηκόω, circumcircà obstruo, velut injecto cuneo; vel simpl. obstruo, obturo, Dioscor. 5. 26. ex περὶ & σφηκόω, V.

Περισφύριον, ου, τὸ, fimbria, talaria, fascia circa talos: ex περὶ & σφύρα, malleus.

Περίσφυρος, τὸ, fascia, quâ malleoli pedis solent cingi; seu, est ligamen quod cruribus circundatur; accipiendo scil. σφυρὸν Synecdochicè, pro crure; est idem quod præced. & utrumq; ex περὶ & σφύρα, vel, σφύριον, τὸ, &c. V.

Περίσχεο, auxiliare, Ion. pro περίσχε, a. 2. imperat. m. verbi περίσχω, quod à περὶ & ἔχω; habeo. f. ἕξω & σχήσω a. 2. ἔσχον, a. 2. m. ἐσχόμην. a. 2. imperat. m. σχοῦ.

Περισχίζω, circumcido; dirimo: ex περὶ & σχίζω, findo.

Περισχοινίζω, funè circumscribo, seu, circumsepio, Poll. ex περὶ & σχοινίζω, V.

Περισῴζω, facio ut incolumis à pereat; incolumem servo, vel, tandem servo; unde pass. περισῳζεσθαι, incolumem esse & servari a morte: ex περὶ & σῴζω, V. Item, περισωρόω, circumcirci-

cu-

cumulo, & coacervo; cumulis circumcircà obruo: ex περὶ & σωρεύω, V. Item, περισώφρων, ad modum temperans: ex περὶ, intens. & σώφρων, vide.

Περιτεμνέμεν, incidere, Ion. pro περιτάμνειν, præs. inf. act. à

Περιτέμνω, Ion. pro περιτέμνω, circumcido. Th. τέμνω, seco. f. τεμῶ· p. τέτμηκα, a. 2. ἔτεμον. p. m. τέτομαι. Hinc perf. inf. m. περιτετμῆσθαι.

Περίτασις, circumtensio, obtensio, aut, obtentus, item, vehemens, seu, valida distentio; apud Theophr. & Dioscor. Est verbale, à περιτείνω, V. Item, περιταφρεύω, fossâ, seu, vallo circummunio; item, murum duco, muro circumvallo; ex περὶ & ταφρεύω, à τάφρη, pro τάφρος, quod à τάτ-Θ-ός, & hoc à θάπτω, f. ψω, & in a. 2. ἔταφον, &c. V.

Περιτέθεκε, ας, ε, perf. ind. act. verbi περιτίθημι, attribuo. Th. τίθημι, pono. f. θήσω. a. 2. ἔθηκα.

Περιτείνω, circumtendo, circumextendo, aut obtendo; interdum, valde extendo; ex περὶ & τείνω, V. Item, περιτειχίζω, muro circundo, seu, cingo; Thuc. l. 2. & 3. Unde verbalia sequ. περιτείχισμα, murus, seu, munitio aliquem locum ambiens; item, περιτείχισις & περιτείχισμός, ipsa actio cingendi locum aliquem muro, &c. V.

Περιτείχισις, εως, ἡ, item

Περιτείχισμα, ατ-Θ-ος, τὸ, &

Περιτειχισμός, ὅ, ὁ, circumvallatio. Ex περὶ, circum, & τειχίζω, murum struo. Th. τεῖχ-Θ-ος, ε-Θ-ος, τὸ, murus.

Περιτέλλομαι, Poët. pro ἀνατέλλω, orior, exorior.

Περιτέλλω, f. ελῶ, circumvolvo, perficio. Ex περὶ & τέλλω, Poët. sum, impero.

Περιτέλλω, præced. propriè est circumvolvendo, seu, circumvertendo perficio; unde apud Hom. annus περιτέλλεσθαι, dicitur, quum circumvolutus perficitur & exigitur; Il. β. & Θ. &c. V.

Περιτεμεῖν, a. 2. inf. act. à seq.

Περιτέμνω, circumcido, amputo. f. εμῶ. p. περιτέτμηκα. a. 2. περιέτεμον ν ἔταμον. a. 2. inf. act. περιτεμεῖν, perf. pass. περιτέτμημαι. perf. part. pass. περιτετμημένος, a. 1. pass. περιετμήθην. præt. m. περιτέτομαι. Unde περιτομή, ῆς, ἡ, circumcisio: quod ex περὶ & τέμνω, seco.

Περιτέμνω, præced. circumseco; apud 70. Interpr. & in N. T. significat præputium amputo; ut act. Ap. c. 21. &c. Item, accido; interdum, imminuo, attero, &c. V.

Περιτενὴς, valde tentus; rigidissimus, contentissimus; est à περιτείνω, quod V.

Περιτέτμηνται, 3. pl. perf. pass. verbi περιτέμνω, quod V.

Περιτεχνάομαι, machinor, molior, commiscor, circumquaq; me versans machinor; apud Suid. Unde verbale, περιτέχνησις, machinatio, dolus; solertia: ex περὶ & τεχνάομαι, V. Item, περιτήκω, colliquo, colliquefacio, vel, ita liquefacio, ut diffluat: item, exp. absumo, occido: ex περὶ & τήκω, V.

Περιτίθημι, circumpono. 3. pl. περιτιθέασι, Ion. pro περιτιθέισι. f. περιθήσω· p. περιτέθηκα. a. 1. περιέθηκα. a. 2. περιέθην, ης, η. a. 2. part. act. περιθεὶς, ἐίσ-Θ-α. Th. τίθημι, pono.

Περιτίλλω, circumcircà vello, vel, simpl. vello; revello; ex περὶ & τίλλω, V. Item, περιτιτρέω, seu, περιτιτρεχίω, vel, περιτρέω, circumvoro, circumquaq; perterebro, & pertundo; ex περὶ & τιτρέω, seu, τιτρεχίνω, V. Item, περιτίω, vehementer honoro & colo, Il. Θ. ex περὶ, intens. & τίω, V. Sic & περιτιμήεις, ιντ-Θ-ος, ὁ, admodum honoratus; unde fœm. περιτιμήεσσα, apud Hom. Hymn. 1. in Apoll. ex περὶ, item intens. & τιμὴ, unde τιμήεις, &c. V.

Περιτμηθῆναι, a. 1. inf. pass. &

Περιτμηθήσομαι, ῇ, ῆται, f. 1. ind. pass. verbi περιτέμνω, quod V.

Περίτμητ-Θ-ος, circumcisus: unde ἀπερίτμητ-Θ-ος, ὁ, ἡ, incircumcisus: à 3. perf. perf. pass. verbi περιτέμνω, quod vide.

Περιτομὴ, ῆς, ἡ, circumcisio: à præt. m. verbi περιτέμνω, ubi videas.

Περιτομεὺς, εως, ὁ, qui circumcidit; item, scalper excisorius, quo sutores coria circumcidunt; Poll. l. 7. Item, περιτομὶς, ἡ, pars quædam navis; apud Hesych. Utramque, à præced. περιτομὴ, circumcisura; quâ voce, Paulus omnes Judæos complectitur; prout præputii nomine, omnes Ethnicos; ad Galat. c. 6. &c. V.

Περιτόνη-Θ-ος, seu, περιτόνι-Θ-ος, aut, περιτόνι-Θ-ος, circumtentus, obtentus; unde περιτόναιον, aut, περιτόνεον, (scil. σκέπασμα, dicitur membrana, seu, tunica totum infernum ventrem continens, cui circumtenditur; Poll. l. 2. Item, in navi, περιτόναιον dicitur, quod, ex superiori parte, latera, & veluti parietes navis, utrinq; continet; teste eod. l. 1. Omnia, à περιτήνω, quod vide paulò supra; vel, à περιτείνω, V. Περιτξόλιος, sagittis undiq; configo; apud Aristoph. ex περὶ & τοξόλιος V. Περιτορνόλιος, detorno, torno facio, vel, torno rotundum efficio; sed exp. etiam, περνόω, i. e. circumscribo circulo; ex περὶ & τορνόλιος, V. Item, περίτεχν-Θ-ος, perspicuus, manifestus, &c. Ut, περίτεχνα λαλεῖν, apud Plut. ex περὶ & τεχνὸς, ὁ, vide.

Περιτραπείσης, gen. sing. f. g. a. 2. part. pass. verbi περιτρέπω.

Περιτραχήλι-Θ-ος, qui collo circundatur, collum cingens; ex περὶ & τράχηλ-Θ-ος, V. Item, περιτρέω, vide suprà, περιτίλλω, item, περιτρέμω, circumtremo; ex περὶ & τρέμω, V.

Περιτρέπω, circumago, converto, redigo, impello, f. ψω. p. περιτέτροφα. a. 1. περιέτροψα. a. 2. περιέτραπον. quod ex περὶ & τρέπω, verto. f. ψω. præt. m. τέτροπα.

Περιτρέφω, circumconglutio; &, concrescere facio; Od. ξ. & Il. ε. ex περὶ & τρέφω, in significatione τοῦ πήγνυμι, V.

Περιτρέχω, circumcurro, percurro: f. περιδρέξω, a. 2. περιέδραμον, ες, ε. a. 2. part. act. περιδραμὼν, όντ-Θ-ος, perf. περιδεδράμηκα. quasi à δραμέω. Them. τρέχω, curro. f. ξω. p. m. δέδρομαι.

Περιτρητ-Θ-ος, circumquaq; pertusus, seu, terebratus; est verbale, à περιτρήω, seu, περιτιτρέω, V. Item, περιτρίβω, circumcirca tero aut frico; item, contundo, detero; unde, περιτριβὴς, obtritus, pertritus, attritus; item, περίτριμμα, τὸ, dicitur de homine, qui rei alicujus tractatione, velut attritus est; apud Aristoph. in Nub. Sic. περίτριμμα ἀγορᾶς, per ignominiam dicitur Æschines à Demosthene; i. e. vi is homo; & qui vulgò dicitur solicitator, i. e. qui æratem conterit in foro, & sic omnes vafritias percallet, &c. Pro eodem dicitur etiam, ῥίμμα; sic & Quintil. dicit, attrita quotidiano actu forensi ingenia; ex περὶ & ῥίβω, unde ῥίμμα, τὸ, &c. V. Item, περιτρόμ-Θ-ος, circumtremens; undique tremefactus, unde adv. περιτρόμως, undique trepidando; ut, περιτρόμως ἔχω περὶ τῶν δίκαιων, reformido, seu, omni ex parte reformido judicium; Phal. in Ep. Item, περιτρομέω, vel, περιτρομέομαι, circumcirca tremo, vel, tremo circà; ut, Od. σ σάρκες ὑπὸ περιτρομέοντο μέλεσσι; omnia, à περιτρέμω, V.

Περιτροπάδίως, circumagendo; à seq. περιτροπὴ, V.

Περιτροπέων, revertens, Ion. pro περιτροπέων à περιτροπέω, circumeo. Th. τρέπω, verto.

Περιτροπὴ, ῆς, ἡ, vicissitudo, qua aliquid per vices fit & in orbem, à περιτροπέω, circumeo Th. τρέπω, verto.

Περίτροπος, ος, ὁ, idem quod præced. περιτροπὴ, circuitio, &c. V. Sed accipi etiam potest adjectivè, pro περιτροπόω-Θ-ος, qui circumagitur.

Περιτροχάλ-Θ-ος, & περίτροχ-Θ-ος, circumcurrens; vel, orbiculatus, rotundus; Hesych. Unde, περιτροχάω, curreudo circumeo; idem quod, & à περιτρέχω, sive, ex περὶ & τροχάω, unde τροχὸς & τροχαλὸς, &c. V. Item, περιτροχάω, circumrodo, obrodo, accido; ex περὶ & τροχάω, V.

Περιττεύω, vide in περισσεύω.

Περιττοδάκτυλ-Θ-ος, idem quod, περισσοδάκτυλ-Θ-ος, id V. Item, περιττοεπὴς, vide περισσοεπὴς.

Περιττὸς, ὲ, &c. vide in περισσὸς.

Περίττωμα, τὸ, & περίττωσις, ἡ, excrementum; quicquid in corpore supervacaneum est; apud Aristot. &c. Item, περιττωματικὸς, excrementis abundans; item, simpl. cui excrementa insunt; apud Theophr. Omnia, à περιττὸς, vel, περισσὸς; qui præ cæteris aliquid habet quo illis præstet; sed invenitur & in malam partem; ut, περιττὸς πὼς ἀσέβειαν, apud Greg. de Juliaro; item, περισσὸς ἀριθμὸς, dicitur impar numerus; sic dictus, quòd in eo redundantia quædam sit; apud Aristot. & Plut. hinc adv. περισσῶς, numero impari, impariter, apud Plut. &c. V. Item, περιττῶς, curiosè, eximiè, singulariter; item, superfluè, est adv. à περιττὸς, vel, περισσὸς, &c. Quæ V.

Περιτυγχάνω, incido, fortè reperio. Th. τυγχάνω, sum. f. τεύξομαι. a. 2. ἔτυχον.

Περιτυγχάνω, præced. est etiam, assequor, nanciscor; ex περὶ & τυγχάνω, in eadem

eadem signif. Item, περιτύμβιος, qui sepulchro, seu, busto circumfusus est; ut, περιτύμβια δάκρυα, in Epigr. Item, περιτυμπανίζω, tympanorum pulsatione & boatu circundo; Plut. ex περὶ & τυμπανίζω, V. Quod à τύμπανον, idem quod τύμπανον, à Th. τύπτω, unde τύπτος, ὁ, &c. V. Item, περιτυχίζω, unde, περιτυχισμὸς λίθων, circumcisa & decussere, malleo rostrato, assulas è lapide adhuc rudi & imsolito, Eust. & Hesych. ex περὶ & τυχίζω, seu, τυκίζω, a Th. τύχω, unde, τύκτος, seu, τύχτος, &c. V.

Περιτυχών, όντος, & in f. g. περιτυχόσα, a. 2. part. act. præced. verbi.

Περιυβρίζω, singulari injuriâ & contumeliâ afficio; injuriosissimus & contumeliosissimus sum; simpl. injuriâ & contumeliâ afficio, & in pass. περιυβρίζομαι, singulari injuriâ afficior: ex περὶ & ὑβρίζω, V. Item, περιφανὴς, valde conspicuus, vehementer lucens, seu, splendens: ex περὶ & φάω, luceo, &c. V.

Περιφάνεια, ας, ἡ, prospectus, splendor: &

Περιφανὴς, ές, ὁ, ἡ, conspicuus, splendidus: à περιφαίνομαι, quod V.

Περιφανῆ, 3 sing. a. 2. sub. pass. à

Περιφαίνομαι, circumquaq; conspicior. Th. φαίνω, in lucem profero, ostendo. f. ανῶ. p. πέφαγκα. a. 2. ἔφανον.

Περίφαντος, circumquaq; conspicuus, vel valde conspicuus & apertus, est verbale à præced. περιφαίνομαι, undique conspicuus sum, &c. V.

Περιφανῶς, adv. splendidè: à περιφανὴς, quod à præced. verbo & Th.

Περίφαντος, acc. sing. à Περίφας, αντος, ὁ, PERIPHAS, prop. nom.

Περιφέγγεια, ἡ, circumfusus splendor, circumfusa lux: ex περὶ & φέγγος, τὸ, V. Item, περιφεύδομαι, remitto pœnam, do veniam, &c. Ex περὶ & φεύδομαι, V.

Περιφέρεια, ας, ἡ, circumferentia, item hallucinatio: &

Περιφερὴς, ές, ὁ, ἡ, rotundus, teres: à seq.

Περιφέρω, circumfero. f. περισίσω. a. 2. περιήνεγκον, præs. pass. περιφέρομαι, circumferor. præs. part. pass. περιφερόμενος, η, ον, circumactus. Th. φέρω, fero. f. ὁίσω. a. 1. ἤνεγκα.

Περιφερῶς, rotundè, rotundâ formâ, seu, orbiculari, est adv. à præced. περιφερὴς, orbicularis, &c. V.

Περιφεύγω, ita fugio ut ad extremum evadam; ad extremum evado & superstes sum: ex περὶ & φεύγω, V. Item, περίφημος, cujus fama est maxima, valde celeber: ex περὶ & φήμη, V.

Περιφθὰς, a. 2. part. act. à περιφθάνω, pro quo usurpatur περιφθάνω. Them. φθάνω, prævenio, antevorto. f. φθάσω. a. 2. ἔφθην. tanq. à φθῆμι.

Περιφθείρομαι, Hesych. exp. τὸν φθείρας συλλέγω, pediculos colligo, & sic, est ex περὶ & φθεὶρ, φθὸς, ὁ, V. Sed exp. etiam, circumcirca corrumpor, & pereo; item, ἐλαττοῦμαι, minuor: ut, apud Greg. πτώων, dicitur περιφθείρεσθαι, & sic est ex φθείρω, φθείρομαι, V. Item, περιφίμωσις, (idem quod παραφίμωσις, id V.) Ex περὶ & φιμὸω, unde φίμωσις, &c. V. Περιφλέγω, amburo; circumquaque uro: ex περὶ & φλέγω, V. Unde etiam, περιφλεγὰς, ambustus, & περιφλεγῶς, ardenter; vehementi ardore, Plut. in Cat. &c. Περιφλιδάω, rugas contraho, à Them. φλιδάω, idem, V. Περιφλοίζω, q. d. circumdecortico; circumquaque decortico, seu, in circuitu; unde verbale, περιφλοισμὸς, q. d. circumdecorticatio: decorticatio quæ fit circumquaque, seu, corticis in orbem detractio; item, περιφλοιόω, delibratus, decorticatus, à Them. φλοιὸς, ὁ, V. Περιφλύω, passim & ubique nugor: à φλύω, idem: sed exp. etiam, amburo; itidem ex φλύω, idem, V. Περιφορητὸς, metu vehementi perculsus, territus, perterrepidus, apud Plat. Unde, περιφοβεῖσθαι, pertimescere, apud Xen. à φόβος, ὁ, unde, φοβέω, έομαι, V. Item, περιφοιτάω, circumeo, circumambulo; &, περιφοιτὸς, qui circumit, qui circumvagatur, Nonn. à Them. φοιτάω, comp. ut præced. cum præp. περὶ, V.

Περιφορὰ, ᾶς, ἡ, circumlatio, circumactio: fercolorum missus, erratio: à περιφέρω, quod V.

Περιφόρβιος, regula. An quia περιφέρεται, circumfertur? fertur circa rem intentiendam. Alioqui & περιφορβὸς, circumforaneus.

Περιφορέω, circumfero, circumago, est a præced. περιφορὰ, V. Unde etiam, περιφορὸς, circuitus, Lucian. &c.

Περιφορητὸς, ἡ, ὸν, quoquoversus verfatilis: à περιφέρω, quod V.

Περιφραδέως, adv. accuratè, perite: &

Περιφραδὴς, ές, ὁ, ἡ, iciens, peritus: à

Περιφράζω, circumloquor, consi'ero. Th. φράζω, dico. f. σω. a. 2. ἐπεφράδον. p. m. πεφράδα.

Περίφρασις, εως, ἡ, circumlocutio, PERIPHRASIS figura: à præced.

Περιφραστικὸς λόγος, oratio in qua utimur Periphrasi, est à præced. περίφρασις, circuitio loquendi, vel, à περιφράζω, circumloquendo eloquor; pluribus verbis explico id, quod uno aut paucioribus est dictum, vel, dici potest, &c. Vide.

Περιφρίττω, perhorresco: ex περὶ & φρίττω, vel, φρίσσω, V.

Περιφρονὶς, despicio. f. ήσω. p. περιπεφρόνηκα, quod à περίφρων, ονος, ὁ, ἡ, valde prudens: ex περὶ & φρὴν, mens.

Περιφρόνησις, contemptus, despicientia; item, contemplatio, scrutatio; est verbale, à præced. περιφρονέω, contemno; item, circumquaque mentem verto; perpendo, & mentem circumquaque agitans, contemplor, & inquiro, Aristoph. de Socr. ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον: est à περίφρων, sapiens, prudens, cordatus, castus: ut, περίφρων Πηνελόπεια, sæpe apud Hom. in Od. Item, pro contemptore; apud Joseph.

Περίφρων, gen. sing. à

Περίφρον, ονος, vide in περιφρονέω.

Περιφρυρίω, ῶ, custodiâ cingo; item, simpl. cingo: ex περὶ & φρυρέω, V. Item, Περιφρύγω, valde torrefacio, circumtorreo, à Them. φρύγω, V. Περιφύομαι, circumnascor: item, excresco, Theophr. H. l. 8. exp. & obducor: item, complector; unde, περίφυσις, q. d. circumnascentia, exp. &, incrementum quod in amplitu fit, Theophr. l. 5. Item, περιφυὴς, q. circumnascens: ut, περιφυὴς τῇ γῇ, terræ inhærens, humilis, Diosc. 4. 104. Item, περίφυμα, exp. adnascor; unde, περίφυσις, exp. agnatus sum, proveni; item, adhæsi, Aristoph. in Nub. à Them. φύω, fut. σω; unde, φῦσα, & φυὴ, ἡ, &c. Vide.

Περιφωνέω, circumsono, resono: à φωνὴ, vide. Περίφραγος, manifestus, vel, manifeste deprehensus, q. d. deprehensibilis; item, in furto deprehensus; ut, περίφραγος χρόμμυον, qui inficiando non est, Plut. & Luc. &c. à Them. φὰρ, φαγὸς, &c. Vide. Περιφωτίζω, q. d. circumillumino; à φατίζω, vi e. Item, περιχάσκω, circumhio; item, unde que inhians devoro, vel, simpl. devoro, deglutio; à Th. χάσκω, comp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ, &c. Vide.

Περιχαίρω, summoperè lætor. Them. χαίρω, lætor. fut. αρῶ, & χαιρήσω. a. 2. ἔχαρον. perf. pass. κέχαρμαι.

Περιχαλάω, circumcircà solvo: ex περὶ & χαλάω, V. Item, περιχαλκόω, ære obduco; à χαλκὸς, V. Περιχαρακόω, vallo circummunio, aggere cingo; unde verbale, περιχάρωμα, vallum, seu, agger locum aliquem cingens & circummuniens; à χαρακόω, V. Περιχαρακτὴρ, circumscarificator, i. e. scalpellus, quo dentes circumscarificant, Cæl. Aur. Chron. l. 2. Unde, περιχαρακτικὸς, habens vim circumcidendi & emarginandi, Diosc. 1. 138. Sic &, περιχάραξις, εως, ἡ, circumscriptio; omnia verbalia, à περιχαράττω, circumcido; circino, & circino circumscribo; item, circumscarifico, &, circumcircà incido, &c. à Th. χαράττω, vel, χαράσσω, comp. ut præcedentia, cum præp. περὶ, &c. V.

Περιχαρὴς, ές, ὁ, ἡ, suprà modum lætus, à præced.

Περιχαρὲς, τὸ, & περιχάρεια, ἡ, summa; item, immoderata lætitia, Thuc. l. 7. Utrumque, à περιχαρὴς, præced. nimio gaudio elatus, &c. V.

Περιχάσκω, circumhio, &c. (Idem quod περιχαίνω, V.) ex περὶ & χάσκω, V. Item, περιχλόω & περιχλώω, abundè pasco; bene fagino; & neutraliter, bene faginor; unde, περιχλωῶντες, apud Hesych. exp. ἅδην κεκορεσθέντες; atque sic, est à

Th. χελὲς, ὁ, undè χηλόω, ῶ, &c. vi. Sed Περιχήλω, exp. etiam labro circundo, labrum in orbem duco; & sic est à Them. χείλω, unde χήλω, &c. V. Περίχεφι, quod bracchio, vel manu circumponitur; Polyb. l. 2. à Them. χεὶρ, ρὸς, ἡ; V. Περιχέω, circumfundo: Item perfundo, sed in passiv. περιχέομαι, expon. oculis obversor; apud Luc. in judicio Dearum: Item περιχώννυμι, idem cum περιχέομαι, ; vi. Undè verbale, περίχυμα, quod circumfusum est, seu circumcircà affusum; Il. ψ. omnia à Th. χέω, V. Περιχηλόω, vide paulò ante περιχήλω. Item Περιχλανίζεσθαι, læna operiri vel involvi; Hesych. à Th. χλαῖνα, undè χλανὶς, ίδος, ἡ, &c. V. Περιχερεύω, circumtripudio, cantans saltanique obeo; à χορεύω; vi. Item Περιχορεύω; idem à Th. χορὸς, ὁ, unde χορεύω, & χορεικὸς, &c. V. Περιχόω, περιχωννύω, aut περιχώννυμι, circumaggero, humo circumcircà aggestâ operio; à χόω, χώννυμι, &c. V. Περιχρήματος, admodum pecuniosus, prædives, à Them. χρῆμα, ἄτος, τὸ. V. Περιχρίω, circumcirca illino, seu oblino; undè verbalia, περίχρισις, ipsa circumlinendi, seu oblinendi actio, & περίχριστος, circumlitus; vel qui circumlini solet, aut potest; ut περίχριστα φάρμακα; Dioscor. l. 97. Sic etiam, Περιχριστήριον, scil. φάρμακον, medicamentum quoddam, ex argumento nomen habens; omnia à Them. χρίω, unde χρίσις, & χριστὸς, V. Περίχρυσος, circumcircà aureus, vel inauratus; undè περιχρυσόω, deauro, seu auro circumvestio; à Them. χρυσὸς, unde χρυσόω, &c. V. Περιχύω, idem quod περιχέω, V. sed dicitur & περιχύσαι τινὶ, hominum aut negotiorum multitudo circundans; apud Plut. undè verbalia, περίχυμα, quod alicui circumfusum est, & περίχυσις, circumfusio, vel effusio, à χύω; V. Περιχώννυμι, V. περιχόω; Item Περιχωρέω, tandem cedo: Item circuitu redeo, unde verbale περιχώρησις, q.d. cessio quæ fit tandem; Item reditus per circuitum, & exp. etiam unio; apud Damasc. à χωρέω, unde χώρησις, comp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ; V.

Περίχωρος, ος, ὁ, ἡ, circumjacens regio. Ex περὶ & χώρα, ας, ἡ, regio. Them. χῶρος, ος, ὁ, locus.

Περιψάω, circumquaq; abstergo, defrico: à περὶ & ψάω, tergo: f. -ψήσω, p. -ἔψηκα.

Περίψημα, ατος, τὸ, sordes, à 1. pers. pass. præced. verbi.

Περιψαύω, circumtango, comprehendo; Nic. ex περὶ & ψαύω; vi. Item Περίψηφος, calculator, ratiocinator; Suid. ex περὶ, & ψῆφος. V. Sic & περιψιλόω, quod proprie signif. in orbem deglabro; vide seq.

Περιψιλοῶ, circumcirca nudare, spoliare. Ex περὶ & ψιλόω, nudo. Them. ψιλὸς, ὸν, nudus.

Περιψοφέω, obstrepo, circumstrepo, circumsono; ex περὶ, & ψοφέω; V. Item Περιψύχω, perfrigero, refrigero; unde περίψυξις, perfrigeratio, refrigeratio; apud Medicos accipitur, pro vehementi frigore, & affectione illa febrili laborantium, quæ horrorem præcedit: Item

Περίψυκτος, perfrigeratus, perfrigidus, vel qui perfrigerari potest; ex περὶ, & ψύχω, V. Item, περιῳδέω, ῶ; incantamentis & magicâ arte circumvenio & obtundo: ex περὶ, & ἀείδω, unde ἀοιδὴ, & quasi per contract. ᾠδὴ, &c. V. Item Περιῴδυνος, qui circumcirca dolet, vel qui vehementer dolet, in neutral. τὸ περιῴδυνον, dolor qui aliquem vehementer cruciat, unde περιωδυνία, circumfusus, vel gravis & vehemens dolor, & περιωδυνάω, ῶ, dolore omni ex parte crucio, vehementem seu gravem dolorem facio, in pass. Περιωδυνάομαι, dolore omni ex parte premor, vel simpl. doleo; ex περὶ, & ὀδυνάω, ἡ, unde ὀδυνάω, -άομαι, quæ in comp. mutant, ο, in ω, &c. V.

Περιωθέω, ῶ, indigne trudo, pulso, aut vexo. Th. ὠθέω, f. -ήσω, & ἐσω, trudo.

Περιώμιον, qui circum humeros est, humeris circundatus; ex περὶ, & ὦμος, ὁ, unde ὤμιον, τὸ, &c. V.

Περιωπὴ, ῆς, ἡ, specula ipsa circumspiciendi actio. Ex περὶ, circum, & ὤψ, oculus. Th. ὄπωμαι, video.

Περιωπὴ, præced. cura; Suid. ex Thuc. sed sæpius, sic dicitur locus è quo circumjacentia lustrari oculis possunt; Il. ψ, ξ. & Od. κ. &c. vi. Unde περιωπάζομαι, speculor; ex speculo circumspicio, &c.

Περιώσιος, admodum sanctus, eximius, nimius. Hinc περιώσιον, adv. magnopere supra modum; supra cætera: ex περὶ, & ὅσιος, ία, sanctus. Vel quasi περιαυσιος, qui facile exaudiri potest, à περιαύω, admodum clamo.

Περιωτάλγιος, apud Herael. ex Platone, legi dicitur, pro ὁ περὶ τὰ ὦτα λάσιος; i. e. circum aures hirsutus, &c. Item Περιωτὶς, ίδος, ἡ, tegumentum quod auri circundatur; ex περὶ, & ὦας, & Doricè ὦας, ἄτος, τὸ unde ὠτίον, τὸ, &c. vide.

Περκάζω, nigresco; seu nigris distingui maculis incipio; Sic dicuntur uvæ περκάζειν, quum pingi incipiunt & nigrescere; Theophr. C. pl. 3. 22. & Plut. Item interdum activè, vario; Dioscor. 5. 2. de vite agresti, ἃ περκάζειν πῶς στεφυλὰς; i. e. non nigrescere uvam maturitate; & apud eund. λαβὼν ὅμφακας μήπω περκάζουσας, uvas acerbas, nec dum matura scentes, sumens: Item Περκάζνω, varior, varius fio; i. e. colorem muto; Hesych. undè πέρκη, sive περκὶς, piscis est quidam, quòd nigris sit varius maculis; Aristot. Hist. an. 8. 15. & Dioscor. 2. 35. Item Πέρκοι, ἱέρακες, percæ accipitres; Aristot. H. an. 9. 36. omnia à seq. Th. πέρκος, varius, &c. V.

Περκνόπτερος αἰετὸς, aquila nomine perenopterus, ab alarum notis nigris; nam alas habet nigris distinctas maculis; ex πέρκνος, idem quod & magis usitatum quàm seq. Th. πέρκος, comp. cum Th. πτερὸν, τὸ, V.

ΠΕ'ΡΚΝΟΣ, ε, seu περκὸς, ὸς, niger, nigris maculis variegatus.

Πέρκωμα, τὸ, stigma in facie; undè in plur. περκώματα, Hesychio, sunt τὰ ὑπὸ τῶν ἀφροδισίων ποικίλματα, à præced. Th. πέρκος; V.

Περμησσὸς, ὁ, & Ion. εῦς, ὁ, fluvius Bœotiæ ex Helicone Phœbo & Musis sacer.

Πέρνα, ης, ἡ, PERNA, πέρνα, ης, ἡ, calx, pes tuis fatè maceratus & infumatus: ex quo per ejectionem τ fit πέρνα.

Περνὰς, præs. part. activ. à πέρνημι, vendo: πέρνασθαι, vendi. Them. πρᾶσις, idem.

Περνάσκω, πρνάω, πέρνημι, vendo: à περάω, idem.

Πεφόρνυμαι, ἄλος, τὸ, Dor. pro πρόσθημα, opus: sed propriè opus acu factum. Th. πρόνη, fibula, &c.

Πεφρνάδη, Att. pro προνῶν, fibulâ nectere: ad eod. Th.

Πεφρνατὴς, ίδος, ἡ, peplum, vestis quæ fibulâ succingebatur. Th. πρόνη.

Πεφρνάω, vide in πρόνη.

ΠΕΡΟ'ΝΗ, ης, ἡ, fibula; fura: q. à πείρω, transfodigo, figo. Hinc προνάω, f. ήσω, fibulâ subnecto, fibulo.

Πρόνημα, τὸ; quod fibulâ subnectitur, seu subnexum est; & προνητὴς, vestis quædam quæ fibulâ solebat ad pectus subnecti, utrumque Doricè, pro περόνημα, & περονατὴς; quæ V.

Πδπερδόμην, perperam ago, temerè ago, præceps fum: f. δώσομαι, Th. πέπρωμαι, vanus.

Πδπερία, ας, ἡ, temeritas: à seq.

ΠΕ'ΠΕΡΟΣ, ε, PERPERUS, levis, vanus, temerarius, q. περφόρος, ἀπὸ τοῦ πέφορα, circumferri.

Περρεδήκατο, metri gratiâ pro περιεδήκατο, 3. sing. a. 1. m. verbi περιτίθημι, circumpono. Th. τίθημι pono, f. θήσω, a. 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθεν.

Περρέχων, pro περιέχων, ὑπερέχων. Hinc verbale περίοχος, & per Sync. Poët. πέρροχος.

Πέρροχος, ε, ὁ, excellens, eminens: à præced.

Πέρσαι, a. 1. inf. act. verbi πέρθω, vasto: f. σω. Est & Πέρσαι, nom. pl. a. Πέρσης, ου, ὁ, PERSA.

Περσέα, ας, ἡ, & Περσέα, ἡ, persea, arbor in Ægypto nascens à Perfa, seu Perseo inventore denominata; Theoph. Hist. pl. 4. & Dioscor. 1. 88. à Them. πέρσης, vi. Perseam hanc arborem eandem esse cum Persica, tradit Marcellus Dioscor. Interp. & à Suida, ῥοδακινία, vocatur.

Περσεὺς, έος, vel έως, ὁ, PERSEUS, nomen viri.

Περσεὺς, præced. est & nomen piscis in mari rubro nascentis; teste Ælliano, pro quo apud Hesych. est πέρσος; Item sideris est nomen; apud Procl. à Th. πέρσης; V.

Περσέπολις, urbium vastator, vel vastatrix; Epith. Palladis; apud Aristoph. in Nub. à Th. πέρθω, f. έρσω, & πόλις, idem cum, & pro Th. πολις; V.

Περσεφόνεια, ας, seu Περσεφόνη, ης, ἡ, PROSERPINA, filia Jovis & Cereris, q. à πέρθω, vasto, & φένω, occido: vel q. φέρουσα φόνον.

Περσεφόνη, seu περσεφόνα, præced. dicitur etiam περσέφασσα, & περσέφασσα, passim apud Poëtas, & signif. ἡ τὰ φόνῳ πάντα πέρθουσα, quæ cædibus omnia vastat, &c. V.

Περσηΐς, ίδος, Poët. pro Περσεὶς, PERSEIS, ex Perseo natus: quod à Περσεὺς,

σδος, ἐ☉, ὁ, Perseus.

Περσὶς, ἰδ☉, ἡ, nomen mulieris.

ΠΕ'ΡΣΗΣ, ᾱ, ὁ, PERSA, nom. pl. οἱ Πέρσαι. Fuit & frater Hesiodi ita appellatus: ὃ Πέρση, vocat. casus.

Περσικὴ, scil. μηλέα, malus Persica; arbor de qua Theoph. Hist. pl. 3. 7. & Gal. Item Περσικὰ κάρυα, Persicæ nuces, quæ & Βασιλικὰ κάρυα, i. e. regiæ nuces; aliàs, juglandes: Sic dictæ, quòd è Perside à Regibus sint translatæ, Dioscor. 1. 179. & Plin. 15. 22. Sic etiam, Περσικὸν, sub. μῆλον, malum Persicum; fructus Persicæ arboris; de quo Dioscor. l. 1. c. 165. Sed περσικὰ μῆλα, mala Persica dicuntur etiam à quibusdam, μῆλα μηδικὰ, mala Medica; id. ibid. & c. 167. Item Περσικαὶ, αἱ, subligaria; genus calceamenti; apud Aristoph. in Nebul. ubi ab. Interp. subaudiuntur κρηπῖδες, ad vocem περσικὴ, & expon. εἶδ☉ ὑποδήμα☉ γυναικεῖα; Item Περσικοὶ, dicuntur Persica pruna; omnia, à περσικὸς, ὴ, ὸν, Persicus; qui vel qualis est Persarum, Persis proprius; unde Περσικὸς ὄρνις, Aristophani, pavo dicitur; utpote è Persarum regione, in hæc citeriora loca advectus; Item Πέρσιον, vel Περσίον, τὸ, Persium, planta Ægyptiaca, de qua Theoph. Hist. pl. 2. 3. & Gal. Sic etiam appellatur, folanum marinum; Dioscor. 4. 74. omnia à præced. Th. πέρσης, ᾱ, ὁ, nomen jactûs cujusdam tesserarii; seu cuborum jactus quidam; Cæl. l. 10. c. 28. & Hesych. interdum etiam, ὁ Πέρσης dicitur ὁ τῶν περσῶν βασιλεύς; ut in Epist. Philipp. apud Dem. ☉c. V.

Περσὶς, ἰδ☉, ἡ, nomen fœminæ. H. q. d. ungula.

Πέρσις, εως, ἡ, vastatio, eversio, expugnatio; Aristot. de Poët. est verbale, à Th. πέρθω, f. πέρσω, ☉c. V.

ΠΕ'ΡΤΣΙ, anno præterito; q. à περάω, transeo.

Περυσινὸς, qui est anni superioris: à præcedent.

Περῶ, f. verbi πείρω, transigo. p. πέπαρκα: a. 1. ἔπειρα, a. 2. ἔπαρον, p. m. πέπορα· hinc πόρ☉, meatus.

Περῶν, transiens, præs. part. act. à περάω, transeo: f. άσω, & ήσω.

Πέσε, seu πέσεν, cecidit, Ion. pro ἔπεσε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi πίπτω, cado: f. 2. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον· hinc a. 2. inf. πεσεῖν, a. 2. part. act. πεσὼν, ὄσα, ὸν, & in accus. m. g. πεσόντα.

Πεσέεσθαι, casurum, Ion. diphongi dissolut. pro πεσεῖσθαι, f. 2. inf. m. verbi πίπτω, cado; vide πέσε.

Πεσεῖν, a. 2. inf. act. &

Πεσεῖται, 3. sing. f. 2. m. πεσεῖσθε, f. 2. inf. m. ejusd. verbi.

Πεσέμεν, Ion. pro πεσεῖν, a. 2. inf. activ. verbi ejusdem.

Πεσέπεσθαι, decidant, 3. pl. a. 2. imperat. act. verbi πίπτω, cado, a. 2. ἔπεσον, a. 2. imperat. act. πέσε, έτω.

Πεσεῦμαι, cadam, Dor. pro πεσοῦμαι, f. 2. m. verbi ejusdem.

Πέσημα, τὸ, casus, ruina, lapsus: Item id quod cecidit, vel cadit; & peculiariter, cadaver, corpus defuncti; apud Euryp. metri causâ dicitur etiam πέσσημα; Hesych. est verbale, à Th. πίπτω, f. πέσω, ☉c. V.

Πέσηπι, Ionica paragoge pro πέσῃ, 3. sing. a. 2. sub. act. ab eod. verbo.

Πέσιο☉, idem quod πέκ☉, pellis tondenda, vellus: à πέκω, tondeo.

Πέσον, Ion. pro ἔπεσον, a. 2. ind. act. πεσόντα, accus. sing. πεσόντες, nom. pl. part. a. 2. verbi πίπτω, cado.

Πέσσα, vel πέσσεια, ludus talorum, linea aleæ, & calculus; Etym. & Poll. ☉c. à Th. πεσσὸς, V.

Πεσσονομεῖν, calculos distribuere; i. e. calculis ludere; ex πεσσὸς, ὁ, & νέμω, distribuo, unde νομὴ, ἡ, ☉c. V.

Πέσ☉, ε☉, τὸ, cadaver. Th. πίπτω, cado.

Πεσσεύμεν, f. 2. m. in 3. pl. πεσεῖν, verbi πίπτω, cado.

Πεσσεύμην, Ion, pro πέσσειν, præs. inf. act. à πέσσω, Æol. pro πέπτω, concoquo, digero.

Πεσσεύω, seu Πεσσέω, calculis ludo; Polyb. l. 1. & Metaphoricè, apud Phil. de vita M. l. 1. τύχης γὲ ἐστεθμητόπεσον ἔδος, ἄνω κὴ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττεύουσης; quæ rerum humanarum sursum deorsumque aleam quandam ludit, sumptâ Metaphorâ, à calculis lusoriis, qui in tabula modò hùc modò illuc transferuntur; Item signif. mutare sententiam in melius; Hesych. unde verbalia, Πεσσευτήρι☉, seu πεσσευτήρι☉, quo utuntur, οἱ πεσσεύοντες, & πεσσευτήριον, τὸ, dicebatur latereulus, super quo motus Solis & Lunæ, & quæ pertinent ad Eclipses eorum inquirebant Ægyptii; Plat. in Phæd. Item, Πεσσευτικὸς, seu πεσσευτικὸς; ad eos pertinens qui calculis ludunt; Item calculis ludendi peritus; Plat. de leg. l. 1. Item Πεστικὸς, ὴ, ὸν, ut πεστικὸς βολ☉, calculus lusorius; idem cum πεσσὸς; vi. quod etiam est Th. reliquorum præcedentium.

ΠΕΣΣΟ'Σ, seu πεσσὸς, ᾱ, ὁ, calculus, vel scrupulus lusorius; ipse ludus, q. à πεσεῖν, cadere. Elt & πεσσὸς, medicamentum molli lanâ compositum, quod fœminis subjicitur inter naturalia: an à πέσσω, mollio? an. à πέσσ☉, pellis lanata?

Πέσσω, Æol. pro πέπτω, coquo: hinc præs. part. πέσσων, demulcens.

Πεσὼν, ύσ☉, qui cecidit, a. 2. part. act. à πίπτω, cado: f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον.

Πετάζω, extendo; explico, idem quod πετάω.

Πέτακνον, sive Πέταχνον, τὸ, poculum latum & tenue; apud Athen. l. 11. derivari dicitur, à Th. πετάω, unde πέταλον, ☉c. V.

Πέτα' pro πέταλα, folia, nom. pl. à πέταλον, q. v.

Πεταλόν, τὸ, idem quod & à seq. πέταλον; V. quod etiam sumitur, pro petaso, seu galero; i. e. pileo latiore in modum folii ampli; Suid. ex Epigram. unde etiam est πεταλίζω, folia decerpo: Item folia emitto, germino; Hesych. Item foliis in urnam conjectis damno, religo; atque hinc verbalia, πεταλισμὸς, ᾱ, ὁ, ostracismus cum foliis, & πεταλίτης, ᾱ, ὁ, folium referens; ut πεταλίτης λίθ☉, lapis in laminas solubilis, lapis fissilis; sicut & πεταλῖτης, ιδ☉, ἡ; apud Nicand. de herba quâdam: Item πεταλίδες ὗες, per Metaph. apud Achæum, porcelli saginati, & adinstar vitulorum, petuli: Item πεταλὴ, ῆς, ἡ, tenera ut folia, & germina recens ab arbore emissa; ut in Epigr. πεταλὴς παρθενίας, puellæ, seu juvenculæ; Lasc. autem putat esse proprium mulieris; sed vide apud Varin. Item πεταλίον, diminut. foliolum; unde ὄνομα πεταλίον, origani species; Nicand. in Ther. omnia à Them. πετάω, & seq. πέταλον, V.

Πέταλος, vituli, qui cornua habent instar πετάλων, id est, foliorum, seu ramorum.

Πέταλον, & Ion. πέτηλον, ᾱ, τὸ, folium; Item lamina, bractea: dat. pl. Ionic. πετάλοισι. Th. πετάω, extendo.

Πεταλοῦσθαι, in folium mutari; Hesych. à præced. πέταλον, τὸ, folium, propriè in amplitudinem expansum; nam Eust. à πετάζω, derivat; unde etiam Πεταλάδης, ε☉, ὁ κὴ ἡ, folio, vel lamini similis; ut πεταλώδες ὕδωρ, foliosa urina, in qua foliis sive squamis aut laminis similia subsident: Item Πεταλωτὸς, ὴ, ὸν, foliatus; Hesych. omnia itidem à Th. πετάζω, πετανύω, seu πετάννυμι, vel πετάω, aperio, ☉c. V. unde pass. πεταζομαι, seu πετάννυμαι, pandor, explicor, aperior, ☉c.

Πετάννυμι, idem quod πετάω, pando.

Πετανὸς, ὰ, ὸν, Poët. & Doric. pro πετηνὸς, volatilis, volucris. Th. πέτομαι, volo, as.

Πέτασ', & gem. σσ, πέτασσαν, Ion. pro ἐπέτασε, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi πετάω, vel άζω, f. άσω, expando.

Πετασθήσομαι, ήσῃ, ήσεται, f. 1. pass. à πετάσομαι, idem quod πέτομαι, volo ubi videas.

Πεταστὴς, ᾱ, ὁ, petasi speciem geretis, plantæ nomen, apud Dioscor. l. 4. c. 108. Sic & πεταστώδης, εως, ὁ κὴ ἡ, idem; unde πεταστώδης, plantæ quæ folia habent ampla in modum petasi; Athen. l. 9 utrumque à seq. πέτασ☉, galerus, tegmen capitis latum & expansum; sed expon. etiam umbraculum, seu umbella, & dicitur etiam esse species texturæ; Suid. Item herbis nonnullis tribuuntur πέτασοι: apud Theoph. H. 4. c. 10. à Them. πετάζω, πετάζομαι; V. Unde etiam verbale πέτασμα, τὸ, explicatio, extensio, ☉c.

Πέτασ☉, ᾱ, ὁ, PETASUS, pileus latior: à πετάω, expando.

Πετάσσω, extendam, f. 1. ind. act. verbi πετάννυμι, vel πετάω, explico.

Πεταυσῶν, PETASO; coxa cum costis: à πετάω.

Πεταυρίζω, alto petauro exilio: Item πεταυρισμὸς τύχης, ludibrium fortunæ, & πεταυρισταὶ, οἱ, qui alto petauro exiliunt; i. e. machinâ alto loco suspensâ, ita ut fere ex ipso aëre devolare videantur; omnia à Them. seq. πέταυρον, ᾱ, τὸ, pertica: Item genus laquei; sed scribitur etiam πέτθυρον, apud Theocr. Idyll. 13. quod nonnulli dicunt esse tignum, vel asserem, cum laqueis, avibus tensum; ut in eum involantes, laqueis se intricent, ☉c. V.

ΠΕ'ΤΑΤ-

ΠΕΊΤΑΥΡΟΝ, pertica, in quâ gallinæ dormiunt; gallinarium: παρὰ τὸ ὠὰ αὔξεις πετᾶσθαι.

Πέταχνον, vel πέδαχνον, ου, τὸ, poculum amplum in modum solii expressum: à πετάω, expando.

ΠΕΤΑ'Ω, πετάννυμι, ύω, pando, explico: aperio, f. άσω. Hinc πέταυρον, pertica: πέτασος, galerus: πέταλον, folium.

Πετεινοῖς, volucribus, per Epenth. Poët. pro πτεινοῖς, dat. pl. à πτεινὸς, ή, ὸν, volucris: &

Πετηνὸς, etiam dicitur pro πτεινὸς, volatilis: nam Poët. ει, in duplex εε mutant, quorum unum in η, vertunt. Th. πέτομαι, volo, as.

Πετεινὸν, ὄ, τὸ, volatile, avis: πτεινὰ, ῶν, τὰ, volucres: &

Πτεινὸς, volucris ab eod. Th.

Πετέσθην, volabant, Ion. pro ἐπετέσθην, 3. dual. imperf. verbi πέτομαι, volo, as.

Πέτου, Dor. pro πέτη, præs. imperat. à πέτομαι, volo, as.

Πέτουρον, ου, τὸ, trabs, lignum: scandula: locus ubi gallinæ, aut aliæ aves dormire solent. Dictum quasi πέτου δὸν παρὰ τὸ τὰ πτεινὰ ἐν αὐτῷ εὕδειν, quod volucres in eo dormiant: Pro eodem dicitur & πέταυρον, q. v.

Πετῶ, Att. pro Πετεῶ, genit. sing. à Πετεὺς, ὁ, nomen prop.

Πέτηλα, Ion, pro πέταλα, nom. pl. à πέταλον; q. v.

Πέτηται, 3. singular. præsentis sub. seq. verbi.

ΠΕ'ΤΟΜΑΙ, -άμαι, & πετάομαι, volo, as: q. à πετάω, volatus enim fit pansis alis: præs. part. m. πεταόμενος, ώμενος, præs. sub. πέτωμαι, ῆ, ηται, a. 1. pass. ἐπετάσθην, ης, η, volavi. Hinc πτεινὸς, ὸν, ὸς, ἡ, volucris.

Πετυτίσιν, Ion. & Poët. pro πέπυσιν, dat. pl. part. præs. act. vel ut alii, a. 2. verbi πέπω, pro πίπτω, cado.

Πετοῦν, præsent. infin. activ. ac idem valet ac ὀπιπτεῖν, ὀπτυσκάνειν, incidere in aliquid, nanciscī: seq. verbi πετάω, quod V.

Πετόω, f. ώσω, incido in aliquid, nanciscor: à πέτω, cado, inusit. pro πίπτω.

Πέτρα, ας, ἡ, PETRA, rupes. Hinc πετραῖος, ης, ον, saxatilis. Th. πέτρος, ου, ὁ, lapis, saxum.

Πέτρεσται, ας, ἀ, Dor. pro πέτρηται, ης, ἡ, saxosa. V. πέτρης.

Πετραῖος, α, saxatilis, petrosus. Th. πέτρος, lapis: Item

Πετραῖος Ποσειδῶν. Cur & apud quos Neptunus PETRÆUS, vocaretur & coleretur, consule Græca Scholia Pindar. Pythior Od. 4. 248. 12.

Πετράκης, ὁ, gemma quædam: à πέτρα.

Πετρέλαιον, petroleum, dicitur à quibusdam, bitumen liquidum, quod effluat è saxis; vel quòd eo, ad lucernarum lumina, olei vice, antiqui uterentur; ex πέτρα, & ἔλαιον, τὸ, ἴνι. Item Πετρέμβατοι, qui per saxa gradiuntur; at Hes. exp. ὑψηλοὶ κρημνοί, ex πέτρα, & βαίνω, f. βήσομαι, præt. βέβηκα, in pass. βέβημαι; à βάω, unde varia ejus comp. desinunt in βάτης, vel βάτος, &c. V.

Πέτρη, ης, ἡ, Ion. pro πέτρα, dat. pl. Ion. πέτρῃσι.

Πετρηδὸν, in modum petrarum, vel lapidum; q. d. lapidatim, lapidibus, &c. est. adv. à Them. πέτρος, ὁ, unde πέτρα, & πέτρη, ἡ, &c. V.

Πετρήεις, εντος, saxosus: in f. g. πετρήεσσα, & in n. g. πετρήεν. Th. πέτρος.

Πετρήεντι, dat. sing. f. g. à πετρήεις, εντος, ὁ & ἡ πετρήεσσα, petrosus, saxosus: ejusd. Th.

Πετρηρεφὴς, petris contectus, Petrosus: Euryp. ex πέτρη, ἡ, & ἐρέφω: V.

Πετρείδιον, ου, τὸ, diminut. q. d. saxulum; sed expon. etiam saxum, petra; apud Aristot H. an. l. 5. Item Πέτρινος, ὁ, lapideus, saxeus; utrumque à Th. πέτρος, ὁ; V.

Πετροβόλος, lapides ejaculans; Xen. & Polyb. & apud Jos. antiq. l. 9. Πετροβόλα & κ) δορυβόλα, scil. ὄργανα, machinæ quæ lapides ejaculantur; ex πέτρος, & βάλλω, ὁ, V. Item Πετροβολικὸς, idem, ut πετροβολικὸν ὄργανον; apud Polyb. à præced. V. Sic etiam, Πετροκυλιστὴς, qui saxa & lapides evolvit; ex πέτρος, & κυλίω, f. ίσω, unde κυλιστὸς, ὁ, &c. V. Πετροποιία, structura saxea, seu ex Petris; Athen. l. 5. ex πέτρος, & ποιέω, V. Πετροπομπὴ, dicitur esse machina quâ saxum emittitur; ex πέτρος, & πέμπω, unde πομπὴ, ἡ, &c. vi. Item πετροβριφὴς, è petra præcipitatus; apud Euryp. ex πέτρος, & Them. ῥίπτω; V.

Π'ΕΤΡΟΣ, ου, ὁ, lapis, saxum. Hinc πέτρα, ας, ἡ, grande saxum, rupes: πετραῖος, saxatilis; πέτρω, in saxum verto. Est &

Πέτρος, ου, ὁ, PETRUS, nomen Apostoli.

Πετροσέλινον, apium petræum; seu apium, herba in locis petrosis & saxosis nascens; Dioscor. 3, 77. ex πέτρος, & σέλινον, τὸ; V.

Πετροφυὴς, ές, ὁ, ἡ, saxis adhærens. Ex πέτρος, saxum, & φύω, nascor.

Πετρώδης, ες, ὁ, ἡ, petrosus, lapidosus: à πέτρος, lapis.

Πέτρω, in lapidem vel saxum verto; sed expon. etiam lapido; unde verbale Πέτρωμα, τὸ, lapidatio, lapidum jactus; utrumque apud Euryp. à Them. πέτρος, ὁ; V.

Πετροφόρος, habens cameram, seu tectum ex lapidibus; ex πέτρος, & ἐρέφω, unde ὀροφὴ, ἡ, & ὄροφος, ὁ, &c. V. in comp. o, prius mutatur in ω, vel quas per contract. ex duobus o, in ult. scil. vocis πέτρος, & prima vocis ὄροφος.

Πετρεία, ἡ, calculorum lusus; unde Πετρεύω, calculis ludo; à Them. πετρὸς, seu πετὸς, ὁ; V. unde etiam Πετρευτικὸς, ad eos pertinens qui calculis ludunt; verbale à πετρεύω, idem quod πετρεύω; id V.

Πετὸς, calculus; vide in πετρὸς.

Πετόμαι, ου, contracte à πετάομαι, verbi πέτομαι, seu πέτομαι, volo, as.

Πέτω, cado, inusit. pro πίπτω, idem: q. à πέδον, solum. Est enim ad solum moveor.

Πεύθετο, 3. sing. imperf. Ion. verbi πεύθομαι; q. v.

Πεύθη, ἡ, interrogatio, percontatio; Item Πευστὴρ, ῆρος, ὁ, explorator, scisciator, emissarius, auscultator; apud Luc. & Hesych. utrumque, à seq. πεύθομαι, quod signif. etiam interrogo, sciscitor, quæro, &c. V.

Πεύθοίατο, audirent, Ion. pro πεύθοιντο, 3. pl. opt. præs. à seq.

Πεύθομαι, idem ac πυνθάνομαι, audio, intelligo: f. πεύσομαι, a. 2. m. ἐπυθόμην.

Πεύκη, abietes, nom. pl. à πεύκη, ης, ἡ, abies.

Πευκάλιμος, ου, ὁ, ἡ, amarus, prudens, cautus. Th. πεύκη, ης, ἡ, picea, vel larix arbor. Vel q. à πύκα· nam & πυκνὸς, est σωφρονῶν.

Πευκείδαο, acc. pl. à Πευκείδης, ου, ὁ, incolæ gentile.

Πευκίδανον, τὸ, apud Theophr. Hist. 9. 14. & πευκέδανον, ὁ; apud Dioscor. 3. 192. herba quædam, nomen sortita ab amaritudine, peucedanum herbam, Plin. pinastellum verò vocat Apuleius; quia ἀπὸ τῆς πεύκης dici volunt, quam pinum interpretantur; à seq. Th. πεύκη.

Πευκεδανὸς, ὴ, amarus, Th. πεύκη, ης, ἡ, picea: cujus lachryma amara.

Π'ΕΥ'ΚΗ, ης, ἡ, picea: larix: an à πευκὸς, amarus.

Πεύκινα ὄρεα, montes in quibus πεύκαι multæ nascuntur; Dionys. de situ orbis; à præced. Th. πεύκη, ἡ, quam quidam volunt esse pinum arborem, ex qua naves fiunt; apud Aristoph. & Euryp. interdum etiam sumitur, pro face, seu tædâ, ex picea arbore erecta; Aristoph. in Nub. & apud Euryp. in Phæd. ponitur pro pugillaribus, sive codicillis è picea, seu larice arbore factis, ante repertum chartæ usum; amaritudinis etiam significationem quandam habet: quod videre est in derivatis & compositis nonnullis.

Πεύκινος, η, ον, piceus, qui est ex picea arbore; ut πεύκινη ῥητίνη, pinea resina, quæ ex tædâ, seu picea arbore fluit: Item Πεύκινον δάκρυ, lachryma, quam picea fundit; Sic & Πεύκινος, idem; quod ex picea arbore fit, à Them. πεύκη; vide.

Πεύσεσθε, audietis, Dor. pro πεύσεσθε, 2. pl. f. 1. verbi πεύθομαι, seu πυνθάνομαι, audio, f. πεύσομαι.

Πεύσις, εως, ἡ, sermones nuntii; à πεύθομαι, pro πυνθάνομαι, V.

Πεύσομαι, interii, perf. pass. pro πέφημαι, à φάω, occido. Alii volunt esse præs. pass. verbi πέφημι, idem quod φάω. Hinc 3. sing. perf. πέφαται, & in 3. pl. πεφάαται; inf. πεφάασθαι, paulo post f. πεφήσομαι.

Πέφαμμαι, apparui; & in 3. pl. πεφάανται, perf. pass. verbi φαίνω, apparco, f. φανῶ, p. πέφαγκα.

Πεφαρμάγμενος, obstructus, per Metathes.

pro πεφεσμένος, perf. part. pass. verbi φέσσω, idem quod φέσας, sepio, f. ξω, p. κα.

Πέφασμαι, apparui, perf. Att. pro πέφαμμαι, q. v. hinc πεφασμένος, ejusd. temporis part.

Πεφασμένως, apertè, palam; Plut. est adv. à præced. πέφασμαι, seu πεφασμένος. V.

Πεφειδήσαι, parces, Ionicè pro πεφείσῃ, 2. sing. paulo post f. verbi φείδομαι, parco, remitto pœnam, f. φείσομαι, & φεισήσομαι, perf. pass. πεφείδημαι.

Πεφείσεο, 3. sing. paulo post fut. verbi φείδομαι, parco: f. φείσομαι.

Πεφεισμένος, perf. part. pass. à φείδομαι, parco, f. φείσομαι.

Πεφεισμένως, parcè, adv. à præced. πεφεισμένος; V.

Πεφευξέμεν, perf. inf. m. à φεύγω, fugio, f. ξω, a. 2. ἔφυγον, præt. m. πέφυγα.

Πεφευγυίαν, Att. Metaplasm. pro πεφευγυῖαν, præt. opt. m. verbi ejusd.

Πέφηνα, visus sum, præt. m. verbi φαίνω, videor, ostendo, f. φανῶ, p. πέφαγκα.

Πεφήσεται, Ion. pro πεφήσῃ, 2. sing. paulo post f. verbi φάω, occido, f. φήσω, paulo post fut. πεφήσομαι.

Πεφίσεται, apparebit, 3. sing. paulo post, f. verbi φαίω, idem quod φαίνω, appareo.

Πεφιδέσθαι, Ion. Anadiplasiasm. pro φείδεσθαι, a. 2. inf. med. verbi φείδομαι, parco.

Πεφιδήσει, parcet, 3. sing. paulo post fut. verbi φείδω, f. ήσω, perf. pass. πεφείδημαι, σαι, Vel est fut. m. verbi πεφείδω, factum ex p. m. πέφιδα, verbi φείδομαι, parco.

Πεφίδοιτο, parcat, Ion. Anadiplas. pro φείδοιτο, 3. sing. a. 2. m. verbi φείδω, vel φείδομαι, parco, a. 2. ἐφιδόμην, & Ion. Anadiplasm. πεφιδόμην.

Πεφιλαμμένος, Dor. pro περιλημμένος, η, ον, amatus, perf. part. pass. verbi φιλέω; q. v.

Πεφιλιππιδῶσθαι, emaciatum esse, redditum esse macrum; ductâ significatione à Phelippide quodam, qui à Comicis σκιππὶς εἰς τὴν ἰσχνότητα; ut docet Athen. l. 13. vel 33. ubi tamen scriptum, πεφιλιππωδῆσθαι.

Πεφίμωσο, ώσω, obtumescè, perf. imperat. pass. verbi φιμόω, os occludo; ad silentium adigo, f. ώσω, p. πεφίμωκα. Th. φιμὸς, ὅ, vel φίμος, ου, ὁ, camus, filcella.

Πέφνε, interemit, vide ἔφεφνε, imperf. Ion. à πέφνω, pro φένω: vel a. 2. quod in p. m. πέφονα.

Πέφνω, occido, interficio; est idem quod φένω, ex quo factum esse vult Eustathius, factâ primùm Syncope, deinde anadiplosi; ut Il. κ. ἐπιφέρομεν ἡμεῖς, quem nos interfecimus, &c. V. præced.

Πεφοβέατο, territi erant, Ecfasi Poët. pro πεφοβέατο, quod Ion. dicitur pro ἐπεφόβηντο, 3. plur. pluſq. p. pass. verbi φοβέω, terrefacio: fut. ήσω, p. πεφόβηκα, pluſ. p. pass. ἐπεφοβήμην, σο, το. Th. φέσομαι, timeo: p. med. πέφοβα.

Πεφόρητο, ferebatur, 3. sing. pluſq. p. pass. Ion. verbi φορέω, fero, f. ήσω, p. πεφόρηκα. Th. φέρω, fero, f. οἴσω.

Πεφορτισμένος, η, oneratus sum, perf. part. pass. verbi φορτίζω, onero, f. ίσω, p. πεφόρτικα. Th. φέρω, fero.

Πέφραδε, p. m. verbi φράζω, loquor, f. σω, p. πέφρακα, a. 2. ἔφραδον, perf. pass. πέφρασμαι.

Πεφράδαται, locuti sunt, Ion. pro πεφρασμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. verbi φράζω, loquor.

Πεφράδατο, itidem Ion. pro πεφρασμένοι ἦσι, 3. plur. pluſq. p. pass. ejusdem verbi.

Πέφραδε, Ion. Anadiplasiasmo, pro ἔφραδε, 3. sing. a. 2. act. Hinc πεφραδέτην, pro ἐφραδέτην, 3. dual. a. 2. activ. πεφραδέμεν, Ion. vel Dor. pro πεφραδεῖν, per Anadipl. pro φραδεῖν, aor. 2. inf. act. verbi φράζω, dico, memoro: f. σω. a. 2. ἔφρασον, & Ion. Anadiplas. πέφραδον.

Πεφραδέμεν, a. 2. inf. pro φραδεῖν. Vide in πέφραδε.

Πεφραδέτην, 3. dual. a. 2. ind. act. pro ἐφραδέτην. Vide in πέφραδε.

Πέφρασμαι, Dor. pro πεφράσμαι, perf. pass. verbi φράζω, loquor, f. σω, p. πέφρακα.

Πεφράσω, dico, &c. idem quod φράζω, ex cujus pr. m. πέφρακα, formatum est; Sic ut Γεγέλακα, ex γεγέλημαι, teste Eust. Il. φ. Item Πεφρασμένος, Doricè pro πεφρασμένος dictus, apparatus, est particip. & πέφρασμαι, dictum est, 3. pers. à præced. πέφρασμαι.

Πεφρηδὼ, ὁ, ἡ, nomen mulieris: à πέφρακα, p. m. verbi φράζω, dico.

Πέφρικα, horrui, perfect. activ. Ion. vel perfect. m. verbi φρίσσω, vel πω, f. ξω, p. κα. Hinc πεφρικαυῖα, Chalcidicè dici volunt pro πεφρίκασι, 3. pl. perfect. act. Them. φρίξ, ικὸς, ἡ, fluctuum fremitus.

Πεφρίκων, οὖσα, præs. part. à πεφρίκω, horreo. Quod præsens à perfecto formatum, ut & alia multa verba. Vide πέφρικα.

Πέφυα, natus sum, præt. m. verbi φύω, nascor: a. 2. ἔφυον, vel ἔφυν: vel imperf. activ. dicitur pro πέφυκα, Poët. Hinc πεφύασι, pro πεφύκασι, 3. pl. perf. activ.

Πεφυγμένος, qui fugit, perf. part. pass. pro πεφευγμένος, verbi φεύγω, fugio, f. ξω, a. 2. ἔφυγον.

Πεφύζω, præs. è præt. m. πέφυγα, factum more Syracusano. Alioquin est præt. m. sub verbi φεύγω, fugio.

Πέφυζα, Ion. pro πέφυγα, perf. m. & πεφυζώς, itidem pro πεφυγώς, πεφυζότες, fugitivi, pro πεφυγότες, perf. part. m. verbi φεύγω, fugio. Alii tamen malunt per Syncop. dici pro πεφυζηκότες, ut & πέφυζα, pro πεφύζηκα, verbi φυζέω, ῶ, f. ήσω. Th. φεύγω, fugio.

Πέφυκας, ας, ε, extiti, naturâ comparatus sum; & in 3. pl. πεφύκασι, perf. act. Ion. verbi φύω, sum, nascor, f. φύσω.

Πεφύκην nata est, 3. sing. pluſq. p. activ. Ion. verbi φύω, nascor.

Πέφυκεν, 3. sing. perf. act. πεφυκέναι, perf. inf. act. verbi ejusd.

Πεφυκὼς, innatus, perfect. part. act. verbi φύω.

Πεφυλαγμένος, observans, perf. part. pass. verbi φυλάσσω, vel -ττω, f. ξω, custodio, servo: p. πεφύλαχα.

Πεφύλαξο, ξω, perf. imperat. pass. ejusd. verbi.

Πεφωρακὼς, ότος, in furto deprehensus, perf. part. act. verbi φωράω, in furto deprehendo, f. άσω. Them. φὼρ, φωρὸς, ὁ, fur.

Πεφωρημένος, perf. part. pass. à φωράω, in furto deprehendo, f. άσω, p. πεφώρακα, & Ion. πεφώρημαι. Hinc perf. pass. ab eod. Th.

Πεφωτισμένος, perfect. part. pass. verbi φωτίζω, illumino: f. ίσω, p. πεφώτικα, à φῶς, φωτὸς, τὸ, lumen. Them. φάω, luceo.

Πήξις, εως, ἡ, coctio, concoctio, coctura, Aristot. Gal. & Athen. &c. est verbale, à πέπω, πέπομαι, V.

Πη, sine accentu encliticum est, pro πως, εἴ πῃ, ficubi, ἤ πῃ, utique, igitur: at

Πῇ, extrà interrogat: ullo modo, interdum, πῇ; interrogat, pro πῶς; quâ, quonam modo? ab ὅς, quatenus, quomodo. Them. ὁς, qui.

Πηάζω, fut. άζω, scaturio. Them. πηγὴ, fons.

Πηαὶ, plural. numer. à πηγὴ, ῆς, ἡ, fons.

Πηαῖος, α, fontanus: ab eodem Themate.

Πηανίζω, rutam imitor, rutam refero; Diosc. lib. 3. Item Πηάνιον, diminut. q. d. rutula, parva ruta herbæ genus; apud Theophr. Hist. 1. utrumque, à seq. πήγανον, τὸ, V.

Πήγανον, ε, τὸ, ruta herba, quia πέπερι πηγνύει, suo calore & siccitate. Ideo castitatis herba. Th. πηγνίω, compingo, concrescere facio.

Πηγανώδης, ad rutam proximè accedens, rutæ similis, à præced. πήγανον, nomen herbæ, ita nominatæ, quòd caliditate suâ, πήγνυσι τὸ πέπερι, seu πλὼ γονὼ; ut tradit Schol. Nicand. & Diosc. 3. 52. & 53. & Plin. 19. 8. & 20. 13. &c. V.

Πηγὰς, άδος, ἡ, glacies: quia concreta aqua: accus. plur. πηγάδας. Them. πηγνύω.

Πηγάσιον πεδὸν, ala Pegasi; apud Aristoph. in pace: Item Πηγασὶς κρήνη, fons caballinus, qui exiit è terra Pegasi pede pulsata; in Epigram. utrumque, à seq. πήγασος, Pegasus, ita dictus, quod circum oceani fontes esset natus, teste Hesiod. in Theog. sed habuit & Bellerophon ejusmodi equum; Plin. lib. 8. cap. 21. sunt autem Pegasi, pennati equi & cornibus armati, &c. V.

Πήγασος, ε, ὁ, PEGASUS, equus Persei alatus. Th. πηγὴ.

Πηγεσίμαλλος, ε, villosus; vel habens vellus nigrum, vel album; à πηγὸς, compactus, albus, niger. Th. πήγνυμι, compingo, & μαλὸς, vellus. Th. μῆλον, ovis.

Πηγετὸς, ε, ὁ, glacies, gelu; Dion. orb. à præced. πηγὰς, άδος; V.

ΠΗΓΗ, ῆς, ἡ, fons, scatebra: quia πεδὰ ἐκ γῆς.

Πηγίδιον, τὸ, fonticulus; apud Suid. est diminut. à præced. Th. πηγὴ; V.

Πῆγμα, ατος, τὸ, aliquid compactum; PEGMA. Th. πηγνύω.

Πηγματώδης, ες, ὁ, ἡ, ὃ, concretus, vel πῆγμα referens; à præced. πῆγμα, ατος, τὸ, concretio; ut apud Polyb. πῆγμα τ' ἀέρος,

χέρος,

χνῶδ, nivis concretio; item, concinnatio, compositio, coagmentum; in Epigr. sunt etiam pegmata, machinæ ligneæ cum suis simulachris; de quibus lege Senecam, ad Lucil. & Plin. 33. 3. Suet. in Claudio; nam sing. πῆγμα, dicitur machina talis ligneæ, in qua statuæ collocantur & figuntur, ad eas sustinendas; Joseph. de bello Jud. l. 7.

ΠΗΓΝΥ'Ω, -υμι, & πήσω, seu πήττω, compingo, cogo, concrescere facio, figo, f. ξω. desinentia in γνύω, vel γνύμι, formant sua tempora à finitis in γω. Hinc πῆξις, coagmentatio: πακτὸς, compactus: πάγη, laqueus: παγὶς, ίδ, ἡ, idem: παγιδεύω, illaqueo: ναυπηγὸς, navium fabricator: σκηνοπηγία, tabernaculorum compactio, festum apud Hebræos.

Πηγόβριθος, ος, ὁ ἢ ὄ, è fonte featuriens; ex πηγὴ, ἡ, & βρύω, V.

Πηγὸς, ός, bene compactus, pinguis; albus: à Th. πήγνυμι.

Πηγὸς, præced. bene compositus; ut πηγὸν ἅρμα, Il. ι. exp. etiam, niger; ut, κύματι πηγῷ. Od. φ. Item, niveus; qualis est glaciei color; sed ponitur & subst. pro sale; apud Athen. l. 9.

Πηγυλὶς, ίδ, ἡ, glacialis, glacies: exp. m. πέπηγε, compactum est. Th. πηγνύω.

Πηγῶ, figo, &c. Idem quod, & pro πήσσω, V.

Πῆδα, est pro πηδάλια; ut & sing. πῆδον, pro πηδάλιον, seq. V.

Πήδαγος, ου, ὁ, PEDÆUS, nomen proprium.

Πηδάλιον, ὸ, τὸ, gubernaculum, clavus. Th. πηδὸν, ὸς, τὸ, remus; vel πῆδος, ου, ὁ, ligni species.

Πηδαλιοέχος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui clavum tenet, gubernator; unde, πηδαλιοχέω, gubernaculum tenere; sedere ad clavum navis; gubernare; Suid. ex πηδάλιον, præced. & ἔχω; cujus comp. varia desinunt in ος, χος, &c. V.

Πηδαλιώδης, ες, ὁ ἢ ὄ, gubernaculi speciem gerens, gubernaculo similis; item, πηδαλιωτὸς, ὴ, ὸν, clavatus, apud Aristot. in Categ. Utrumque, à præced. πηδάλιον, τὸ, temo, seu, clavus navis, &c. V.

Πήδασος, ου, locus uliginosus, unde aqua πηδάσιος: item PEDASUS, nomen prop. regionis: est & equus Achillis sic dictus.

ΠΗΔΑ'Ω, salio, salto. f. ήσω. p. πεπήδηκα. Hinc

Πήδημα, ατος, τὸ, saltus. Th. πηδάω.

Πήδησις, εως, ἡ, saltus, saltatio, ipsa actio saliendi. Plut. Item, πηδητικὸς qui salire solet; qui subsultim incedere consuevit, unde Metaph. πηδητικὰ μέτρα, apud Eust. Utrumq; ut &, πήδημα, τὸ, præced. ipsum effectum salientis, verbalia, à Th. πηδάω, V.

Πηδήσωσι, 3. pl. a. 1. sub. verbi πηδάω, salto.

ΠΗ'ΔΟΣ, ου, ὁ, ligni species: τὸ πηδὸν, ὸς, remus, præsertim ex eo ligno. Hinc πηδάλιον, ου, τὸ, gubernaculum, clavus navis.

Πῆδος, Hesych. sed πηδὸς, apud Eust. est etiam, palmula remi, ex eo ligno quod πῆδος, vel, πηδὸν vocatur, confecta; ex quo nomine πηδὸν, Eust. scribit fieri πηδάλιον, Pleonasmo syllabæ δι, &c. V. Item, πήδινος, ut πήδινον ξύλον, lignum conficiendis remis aptum, apud Hesych. & Eust. à præced. Th. πῆδος, V.

Πηδύλις, petra, rupes ex qua salit aqua; Hesych. à seq. πηδύω, V.

Πηδύω, f. ύσω, aquis scateo, aquas salire facio: πηδυλὶς πέτρα, ἐξ ἧς ὕδωρ ῥέει. Hes.

Πήθω, inusitat. patior. Th. πάσχω.

Πηκτὰ, τὰ, lacrymæ; παρὰ τὸ πεπηγέναι, Hesych. Item, πηκτὰ σκόρδια, alia depositi, defixa, & depacta, i.e. non sata sed plantata, Theophr. Hist. 7. 4. est neut. plur. à sing. πακτὸς, V. Item, πηκταὶ, sunt, instrumentum quoddam venatorium, seu, species retis apud Aristoph. in avib. sic &, πηκτὴ, interdum, absolute dicitur lac, apud Suid. & Aët. aliàs est compago, &, πηκτὸν, dicitur etiam, symphyti herbæ species, de qua Dioscor. 4. 10. aliàs signif. q. d. concretitium; quod condensando concrescit & coit, concretile, h. e. quicquid à calore, vel, frigore concrescit & induratur; item πηκτὸν χάλκανθον, atramentum sutorium, quod petion, i. e. concretitium dicunt Dioscor. & Nicand. Sicut &, ἅλα πηκτὸν, i.e. salem fossitium, τὸν ὀρυκτὸν ἢ ἐμμέταλον, &c. Sic etiam, πηκτικὸς, congelandi, seu, coagulandi vim habens, Dioscor. 1. 184. sed exp. & passivè; qui congelari seu conglaciari potest, Theophr. Caus. Pl. 5. 10. Omnia, à seq. πηκτὸς, coagmentatus, ut πηκταὶ θύραι. fores bene compactæ & coagmentatæ, Hesych. Item, coagulatus; item, fixus, defixus, depactus, &c. V.

Πηκτὶς, exponitur gelu fictitium: à πήγω, compingo: 2. culter ad scindendas carnes, qu. à πέκω, vello, carpo. 3. instrumentum musicum, magadis, quia è lignis πηκτὸν.

Πηκτίδες, αἱ, fides, -ium: vel musicum instrumentum.

Πηκτὸς, ὴ, compactus, concretus, congelatus. Th. πηγνύω, compingo. f. ξω.

Πηλακίζω, f. ίσω, probro afficio: & hinc

Πηλακισμὸς, ου, ὁ, contumeliosa injuria. Th. πηλὸς, ὸ, ὁ, lutum.

Πελαμὶς, ίδ, ἡ, PELAMIS, genus piscis: quia ἐν πηλῷ μένει. Them. πηλὸς, lutum.

Πήλας, qui vibravit, a. 1. part. act. &

Πῆλε, vibravit, Ion. pro ἔπηλε, a. 1. ind. verbi πάλλω, vibro: f. αλῶ. a. 1. inf. πῆλαι, & πῆλε, pro ἔπηλε, a. 2. ind. act. Ion. à πάλλω, a. 2. ἔπηλον.

Πηλεῖ, dat. sing. Πηλεὺς, έος, ὁ, PELEUS, nomen viri.

Πηλείων, ωνος, ὁ, Pelida, nomen prop. Est & ranæ nomen à luto sic dictæ.

Πηληϊάδεω, gen. Ion. per dissolut. νι, pro ς, & εω, pro ως, à

Πηληϊάδης, ου, ὁ, pro Πηλείδης, & per Crasin Πηλείδης, patronymicum à Πηλεὺς, έος, & Ionicè ῆος, ὁ, Peleus. Hinc Πηληϊάδης.

ΠΗ'ΛΗΞ, ηκος, ἡ, galea, cassis: qu. à πάλλεσθαι, id est κινεῖσθαι, quod vibrari soleat.

Πηλίκος, η, ον, quantus, a, um? Th. ἡλίκος, quantus, citrà interrogationem. Idem fit in ὅσος, ὁπόσος, ὁποῖος, qualis, ὅτε, ὁπότε, quando, ᾧ κῶς, ubi, ὅθεν, ὁπόθεν. unde ὡς πῶς, quomodo, &c.

Πηλικότης, ητος, ἡ, quantitas; à præcedentibus.

Πηλινολεκὶς, ἴδ, catinus figlinus, seu, luteus, apud Poll. est ex seq. πήλινος & λεκὶς, &c. V.

Πήλινος, η, ον, luteus, ex luto factus, ut πήλινα ποτήρια, Lucr. à Them. πηλὸς, ὸ, V.

Πήλιον, ου, τὸ, PELION, mons Thraciæ.

Πηλοβάτης, ου, ὁ, nomen Ranæ: ex πηλὸς, lutum, & βαίνω, eo.

Πηλοβάτης, præced. signif. qui per lutum graditur; in βατραχομ. &c. V. Item, πηλοβατίδες; ex iisd. cum præced. & signif. idem quod πηλιπατίδες, id V. Item, πηλόγονος, cui genus è luto est; è luto natus; unde, πηλόγονοι dicuntur gigantes, quòd è terra crea i esse putentur, Callim. ex πηλὸς & γενὴ, seu, γόνος, &c. V. Πηλέδομος, e luto, seu, è limo structus; ut, πηλοδόμοις τοιχοῖς; in Epigr. sed πηλεδόμος, est qui è luto struit; unde, πηλοδομέω, ῶ, è luto struo, è luto fingo; ut, πηλεδομεῖ δάλαμον, in Epigr. de hirundine; ex πηλὸς & δόμος, ὁ, unde δομάω, &c. V.

Πῆλον, vibravi, a. 2. ind. act. Ion. pro ἔπηλον, verbi πάλλω, vibro.

Πηλὸν, ab Ionibus dici τὸν ὄϊνον, tradit Hesych. à Them. πηλὸς, V. Unde etiam, πηλόεις, cœnosus, Oppian. 4. Hal. Πηλοπατέω, lutum calco; unde, πηλοπατίδες, seu, πηλοβατίδες; calceamenta quædam altiora, quibus utuntur lutum calcantes, seu, per lutum incedentes, Lat. Perones: ex πηλὸς & πατέω, V. Item, πηλοπλάστης, qui è luto, seu, argilla similitudines fingit: ex πηλὸς & πλάσσω, V. Item, πηλοποιὸς, figulus, qui vasa fictilia è luto conficit; unde, πηλοποιέω, è luto fingo, figulinam facito; atq; indè πηλοποιητικὸς, pertinens ad figulos, seu, ad eos qui è luto fingunt: ex πηλὸς & ποιέω, V.

ΠΗΛΟ Σ, ου, ὁ, lutum, cœnum; item mortarium: qu. à πηλὸς, niger. Est & πηλὸς, vinum. Ion. propriè fœculentum, vel vinum rubrum, quod turbidum videtur.

Πηλουργὸς, qui è luto fictilia conficit vasa; figulus: ex πηλὸς & ἔργον, τὸ, V.

Πηλώτης, ου, ὁ, nomen Ranæ: à πηλὸς, lutum.

Πηλοπάται, Hieron. in Jerem. c. 29. vocari scribit, qui in luto corporis peccati constituti non possint sentire cœlestia, à Th. πηλὸς, ὸ, ὁ, V.

Πηλοφόρβη, qui lutum, seu, limum bajulat, cæmentarius: unde, πηλοφορέω, lutum fero, seu, bajulo: cæmentarium ago, Aristoph. Ex πηλὸς & φορέω, ὁ, unde, φορέω, &c. Vide.

Πηλώδης,

Πηλόω, volutо in luto; item, πηλόε, idem; unde part. pass. Πηλεμένος, exp. limum contrahens, putrescens; unde verbale, πήλωσις, εως, ἡ, volutatio in luto. Plut. Omnia, à Th. πηλὸς, ὁ, V. Unde etiam, πηλάδης, ες, ὁ, ἡ, lutosus, limosus, &c.

ΠΗ'ΜΑ, ατος, τὸ, damnum, exitium, clades. Hinc πήμων, ονος, ὁ, ἡ, illæsus: &

Πημαίνω, noceo, lædo, pecco, fut. ανῶ. a. 1. ἐπήμηνα, Att. ἐπήμανα. a. 1. pass. ἐπημάνθην. a. 1. inf. pass. πημανθῆναι. Them. πεπῆμα.

Πημανθῆναι, oblæsum esse, a. 1. inf. pass. verbi πημαίνω, quod V.

Πημαντός, ὁ, cui damnum datum est; læsus; est verbale, à πημαίνομαι, damno afficior, lædor, pass. à præced. act. πημαίνω. V.

Πημήνᾳαας, ες, a. 1. opt. Æol. pro πημήναιμι, verbi ejusd.

Πημοσὺη, ης, ἡ, & πημοσυώη, idem quod, & à Th. πῶμα, V. Pro quo etiam dicitur πημονὴν, τὸ, damnum, &c. V.

Πῆμος, Dor. pro πωλοίκα, quando? ab ἦμος, quando.

Πλάια, pro ἀπλοΐη, rheda.

Πλωειὸς, ἑῦς, ὁ, nomen viri, vel fluvius PENEUS.

ΠΗΝΕ'ΛΟΠΕΣ, eædem sunt ac, εἰ μὴ ἀγρίδες, id V. Est à sing. Πηνέλοψ, avis, magnitudine columbæ, anati similis; quæ versatur etiam in aquis, Aristot. l. 8. anim. c. 3. Ubi Gaza vocem Græcam relinquit.

Πηνελόπη, ης, ἡ, PENELOPE, uxor Ulyssis.

Πήνη, ης, ἡ, tela: vide in πηῶ.

Πηνήκη, vel πηοίκη, fucus: à φενάκη.

Πηοίκα, quando? ab ἡνίκα, idem.

Πηοίκη, vel, πηωίκη, ἡ, est coma additia, &c. Idem quod φενάκη, (galericulum capillamentum, &c. V.) ex quo factum esse existimant; alii è contra, Etym. & Eust. Indè autem, πηοικίζω, decipio, fallo, impono, &c. Idem quod φενακίζω, & πηοίκισμα, τὸ, impostura, Hesych. Omnia, à Th. φένᾳξ, ακος, ὁ, V.

Πηοίζω, stamina è colu deduco & devolvo fusi circumactu, Poll. l. 7. Unde verbale, πηοίσμα, τὸ, stamen, seu, filum è colu deductum & fuso devolutum, à Th. πηῶ, V.

Πηοίον, ου, τὸ, præced. Suidas esse dicit fusum super quo volvitur trama; innuens de fuso dici textorio; in Epigr. l. 6. aliàs apud Hom. ponitur pro stamine quod fuso devolvitur; ut, Il. ψ. &c. V.

ΠΗ'ΝΟΣ, ου, ὁ, & πηοίη, ης, ἡ, tela, textum: qu. à πένομαι, operor.

Πηξάμενος, ου, qui compegit, a. 1. part. m. verbi πηγνύω, vel πήσσω, fut. πήξω. a. 1. ἔπηξα. a. 1. part. act. πήξας. a. 1. inf. m. πῆξαι, πήξασθαι.

Πῆξεν, infixit, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. pro ἔπηξεν, verbi ejusd.

Πῆξις, εως, ἡ, coagmentatio, congelatio: à πηγνύω, compingo.

Πῆξις, præced. exp. etiam, glacies, coagulatio, &c. V.

Πῆξω, figam, f. 1. act. verbi πηγνύω, vel -υμι, compingo.

Πηὸς, ὁ, Ion. pro παὸς, ὁ, affinis, cognatus: in plur. πηοί. Them. πάω, vel πάομαι, possideo.

Πηοσυὼη, affinitas: à præced. πηὸς, vide.

ΠΗ'PA, ας, vel πήρη, ης, ἡ, Ion. PERA, saccus: à φέρω, fero. Malim à πάω, pasco, ut sit escaria pera.

Πηρίδιον, ου, τὸ, perula, dimin. præced.

Πηρὶν, ῖνος, testiculus: quia ὄρχεων est seu πήρα.

Πηρὶν, præced. dicitur quasi σπειρὶν, παρὰ τὸ σπείρεσθαι δι' αὐτὸ τὰ τέκνα, ut tradit Etymol. à Th. Σπείρω, pro eodem dicitur & ποιεῖν, quod & pro ipso pene ponitur, apud Nic. in Ther. &c. V.

Πηρόδετος, ἵμας, in Epigr. lorum, quo pera ligata est; ex πήρα & δέω, δέσομαι, ligo, &c. V. Item, πηρωμένης, qui mutilatus est membris, mutilus; ex πηρὸς, ὁ, & μέλος, τὸ, V.

ΠΗΡΟ'Σ, ὸν, mutilus, mancus; mutus, cæcus: hinc

Πηρόω, f. ώσω, mutilo: à præced.

Πήρωμα, τὸ, oblæsa pars corporis, Aristot. Item, exp. homo naturâ imperfectus; apud Themist. sic &, πήρωσις, seq. debilitatio & oblæsio membri alicujus in corpore; verbalia, a præced. πηρόω, trunco, partem aliquam corporis debilito, &c. V.

Πήρωσις, εως, ἡ, mutilatio: à perf. pass. præced. verbi.

Πησόμενος, ου, ον, passurus: an à πήθω. f. πήσω, patior. a. 2. ἔπαθον. pro quo magis usitat. πάσχω.

Πήσω, idem quod πηγνύω, cogo, coagulo.

Πήττω, etiam dicitur, ut præced. πήσσω, fut. ξω, pro eod. Th. πηγνύω, V.

Πητύα, ας, ἡ, coagulum: à πήσσω, cogo, coagulo.

Πητύα, præced. Suid. exp. succum qui lac in caseum contrahit; pro quo scribitur & πυτία, apud Dioscor. & πυετία, apud Aristot. &c. V.

Πηχέε, lacertos, nom. dual. à πῆχυς, εως, ὁ, cubitus.

Πήχθεν, Bœot. Sync. & Ion. pro ἐπήχθησαν, fixi sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi πηγνύω, vel -υμι. fut. πήξω. p. πέπηχα. perf. pass. πέπηγμαι, a. 1. pass. ἐπήχθην.

Πηχίσκος, ὁ, stipes cubitalis, Suid. à seq. Th. πῆχυς, V.

Πηχυαῖος, & πήχυος, ου, cubitalis, qui unius cubiti est: à

ΠΗ'ΧΥΣ, εως, ὁ, cubitus, ulna; norma fabrilis. accus. πῆχυν. genit. plur. πηχέων, ῶν.

Πιέζω, qu. Dor. pro πήζω, capio, prehendo. f. άσω. p. πεπακα. a. 1. ὐπίασα, & in 2. pl. ὐπιάσατε. a. 1. sub. πιάσω, ης, ἡ. a. 1. inf. act. πιάσαι. a. 1. part. πιάσας, ἁλὼς. a. 1. ind. pass. ἐπιάθην, ης, ἡ, captus fui: f. 1. pass. πιαθήσομαι, capiar.

Πιαίνω, pinguefacio: f. ανῶ. a. 1. ἐπίανα. a. 1. sub. πιάνω, ης, ἡ. Hinc παίνειν πλέθειν, pro τὸν πλοῦτον αὔξειν, opes suas augere. Th. πίαν, ονος, ὁ, ἡ, pinguis.

Πιδήεις, ᾶ, ὁ, & πίαλος, obesus, idem quod, & à Th. πίων, ονος, V. Unde etiam, πίαλλω, obesum reddo; idem quod παίνω, V.

Πιανάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. πιάνην, άτω, præced. verbi παίνω, pinguefacio.

Πιαντήριον, pinguefactorium; id quod pinguem reddit & obesat; est verbale, à παίνω, V.

Πιάσας, Dor. pro πάσας, a. 1. part. act. verbi πάζω, quod V.

Πῖαρ, αρος, τὸ, pinguedo, pro πῖτυς, ὑος, ἡ, idem. Th. πίων, ονος, ὁ, ἡ, pinguis.

Πιάσαι, a. 1. inf. act. &

Πιάσας, ασα, part. a. 1. act. &

Πιάσωσιν, 3. pl. a. 1. sub. act. verbi πάζω, quod V.

Πίασμα, pinguedo; verbale, à παίνω, V.

Πιγκέρνης, pocillator. Gl. Cyr.

Πιδακόεις, εντος, aquis scatens: à seq. πίδαξ.

Πιδακώδης, ες, ὁ, ἡ, idem quod præced. πιδακόεις, irriguus, uvidus: pro quo, per Sync. & mutato, α in ᾱ, dici πιδήεις, tradit Eust. Unde, πιδήεσσα, apud Etym. exp. πῆγας ἔχουσα, ὑγδυζ, itidem à seq. πίδαξ, V.

Πῖ'ΔΑΞ, ακος, ὁ, ἡ, fons, scatebra, q. à πίω, bibo, vel πηδάω, salio.

Πιδάω, salio instar aquæ salientis; idem quod πηδύω, vel, πιδύω, à Th. πηδάω, V.

Πιδιήεσσα, scatebris abundantis, gen. sing. à πιδήεσσα, ης, f. g. adjectiv. πιδήεις, ἥεντος, per Sync. pro πιδακόεις, εῦς, irriguus. Th. πίδαξ, ακος, ὁ, fons.

Πιδύω, & πιδύομαι, idem cum πηδάω, ex eoque factum, sicut ἴκω, ex ἵκω; sin de humore effluente dicatur, exp. profilio, profluo; salientis in modum erumpo; ut, πιδύαν ἰδοῦσ', in Epigr. Unde πιδύεις, εντος, ὁ, aquis salientibus scatens; atque indè fœm. Πιδύεσσα, apud Hom. Il. λ. Omnia, à Th. πηδάω, V.

Πίε, bibe, a. 2. imperat. ut & πῖθι, à πίνω, bibo: f. πώσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον. Hinc πίεν pro ἔπιεν, 3. sing. Ion.

Πιέειν, bibere, Ion. Dialysi pro πεῖν, a. 2. inf. verbi ejusd.

Πιέζολν, premebant, Ion. seu Dor. pro ὄπιέζεν, 3. pl. imperf. act. verbi πιέζω, idem quod πιέζω, premo.

ΠΙΕ'ΖΩ, premo, stringo; item crucio. fut. έσω. p. πεπίεκα. perf. pass. πεπίεσμαι. Dicitur & πάζω, pro πιέζω.

Πιεῖν, a. 2. inf. act. verbi πίνω, bibo. f. πώσω. a. 2. ἔπιον.

Πίειρος, ᾱ, ὁ, & ἡ, πίειρα, pinguis, opulentus. Th. πίων, idem.

Πιερία, ας, & Ion. Πιερίη, ης, ἡ, PIERIA regio Macedoniæ, quæ credita fuit Musarum sedes: hinc

Πιερίηθεν, ex Pieriâ, adv. è loco: &

Πιερὶς,

Πιερίς, ίδος, ἡ, & in pl. Πιερίδες, PIERIDES, Musæ: à Πιερία.

Πίεσαι, pro πῆ bibes, Luc. 17. 8. 2. sing. f. t. m. à πίνω, quod adi.

Πίεσις, ἡ, pressura, pressio; item, πίεσμα, retrimentum; quod ab expressa succo reliquum est; & pro ipso succo, scil. expresso, interdum sumitur; sic &, πιεστήρ, ῆρος, ὁ, prelum, torcular; & πιεστήριον, idem; item, tormenti quoddam genus, ut &, πίεστρον, τὸ, idem; sed etiam est instrumentum chirurgicum ad extrahendum fœtum mortuum, Gal. Omnia verbalia, à πιέζω, πίεζομαι; unde etiam πιεστὸς, ἥ, ὁ, pressus; item, qui premi, seu, comprimi potest. &c. V.

Πίετε, 2. pl. a. 2. imperat. πίε, bibe, verbi πίνω, quod V.

Πίῃ, absorbeat, 3. sing. a. 2. sub. act. verbi ejusd.

Πίηεις, pinguis, obesus; idem quod, & à Th. πίων, V.

Πίηδα, Æol. Paragoge, pro πίης, 2. sing. a. 2. sub. act. verbi πίνω, bibo. f. πώσω. a. 2. ἔπιον.

Πιθάκνη, ης, ἡ, doliolum, & poculum instar dolii. Th. πίθος, ου, ὁ, dolium.

Πιθάκνιον, idem quod præced. πιθάκνη, vide.

Πιθανολογέα, fut. ήσω, dico ad persuadendum: &

Πιθανολογία, ας, ἡ, probabilitas sermonis: ex πιθανὸς, persuasorius, pro πιστὸς, (quod à πείθω, persuadeo,) & λόγος, sermo. Th. λέγω, dico.

Πιθανολογία, præced. propriè, est oratio persuasoria, seu, ad persuadendum accommodata; in Ep. ad Coloss. 2. V. Sed scribitur & πειθανολογία; unde etiam, πιθανολογέω, ῶ, est, oratione persuasoriâ utor, vel, probabilia dico, Aristot. Eth. l. 1. &c. V.

Πιθανὸς, ἡ, όν, probabilis, persuasorius: in compar. πιθανώτερος, superl. πιθανώτατος, & indè

Πιθανότης, ητος, ἡ, probabilitas, persuasio. Them. πείθω, persuadeo. fut. σω. a. 2. ἔπιθον.

Πιθανῶς, probabiliter; accommodatè ad persuadendum; est adv. à præced. πιθανὸς, pro πιστὸς, persuadendi vim habens; item, qui facilè, seu, lubenter paret; moriger us. Xen. Item, interdum, gratus, sive, acceptus, elegans, &c. V.

Πιθανουργικὸς, effector eorum quæ sunt persuasoria, seu, persuadendi vim habentia; unde, πιθανουργικὴ τέχνη, ars, lenocinio verborum utens ad persuadendum accommodato, apud Plat. ex πιθανὸς, præced. & ἔργον, τὸ, V.

Πιθάριον, ου, τὸ, doliolum, diminut. à πίθος, ου, ὁ, V.

Πιθηκαλώπηξ, q. d. vulpisimia, vel, simivulpa; animal apud Ælian. ex πίθηξ, ηκος, sive, πίθηκος, ὁ, & ἀλώπηξ, V.

Πίθεσθ' pro πίθεσθε, persuadeamini, 2. pl. a. 2. imperat. m. πίθω, verbi πείθω, f. σω. a. 2. ἔπιθον.

Πιθέσθων, obediant, 3. dual. a. 2. imperat. m. ejusd. verbi.

Πιθέω, fut. ήσω, confido, obsequor. Them. πείθω.

Πίθηαι, persuasus sis, Ion. Paragog. pro πίθη, 2. sing. a. 2. sub. m. à πείθω.

Πιθήκειος, ου, ὁ, q. d. simiaceus; ut, apud Greg. πιθήκειον βλέπειν; simiæ vultum exhibere spectantibus; item, πιθηκίζειν, simiam imitari, simiam agere, h. e. adulari, seu, dolosis adulationibus uti; ut, Aristoph. in vesp. ταῦτα ἰδὼν, ὑπό τι μικρὸν ὑπεθήκισε; atque indè verbale, πιθηκισμὸς, ου, ὁ, imitatio simiæ, seu, imitatio adulatoria, adulatio dolosa; ut, Aristoph. in Eq. ὅσοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις; omnia, à Them. πίθηξ, ηκος, V.

Πίθηκος, ου, ὁ, idem quod πίθηξ, ηκος, ὁ.

Πιθηκοφαγέω, simiis vescor; ex πίθηξ, simia, & φάγω, edo.

Πιθηκώδης, simiaceus; qui proximè ad naturam simiarum accedit, Aristot. in Physiogn. à seq. Th. πίθηξ, ηκος, vel, à πίθηκος, ὁ, V.

Πῑ'ΘΗΞ, ηκος, ὁ, & πίθηκος, ου, ὁ, simia; item pumilio.

Πιθήσεις, fretus, a. 1. part. act. verbi πιθέω. Th. πείθω, persuadeo. f. σω. a. 2. ἔπιθον.

Πίθῃ, paruit, 3. sing. a. 2. sub. m. πίθωμαι, ῃ, ηται, verbi ejusd.

Πῖθι, bibe, pro πίε, ex quo fit per adjectionem syllabæ θι, unde πίεθι, & per Crasin πῖθι, a. 2. imperat. act. verbi πίνω, bibo. f. πώσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον.

Πίθιτος, ου, ὁ, dolii figuram gerens; item, ut &, πίθιας, ου, ὁ, cometæ genus dolii figurâ; utrumque, à Them. πίθος, ου, V. Unde σπεῖται κεμᾷ, apud Plin. Item, in fœm. πίθῑτις, ίδος, ἡ, quæ dolii figuram repræsentat; itidem ab eod.

Πιθοίατο, credant, Ion. pro πίθοιντο, 3. pl. a. 2. opt. m. πιθοίμην, οιο, οιτο. Th. πείθω, persuadeo. a. 2. ἔπιθον.

Πιθοιγία, ας, ἡ, doliorum apertio; festum erat Bacchicum apud Græcos, Proc. in Hesiod. Item, πιθοίγια, τὰ, idem, ex πίθος & ὄιγω, V.

Πίθοιο, Ion. pro πίθου, gen. sing. à πίθος, ου, ὁ, dolium.

Πιθοκοίτης, qui in dolio cubat; ex πίθος & κοίτη, ης, ἡ, V.

Πιθόμην, obedivi, a. 2. ind. m. Ion. pro ἐπιθόμην, verbi πείθω.

Πίθον, Ion. pro ἔπιθον, a. 2. ind. act. verbi πείθω, persuadeo. f. πείσω. a. 2. ἔπιθον.

Πῖθος, ου, ὁ, dolium: qu. ubi τὸν πεῖν θέσις. Hinc πιθεών, torcular, cella vinaria.

Πίθω, Dor. pro πίθου, gen. sing. à πίθος, ου, ὁ, dolium.

Πιθώδης, ους, ὁ, ἡ, dolii figuram gerens; à Th. πίθος, ου, dolium; unde πίθοι, dicuntur etiam species quædam rerum in aëre apparentium, ob dolii similitudinem, Aristot. de mundo.

Πίθων, ωνος, ὁ, Poët. idem ac πίθηξ, simia.

Πιθὼν, part. a. 2. à πείθω, a. 2. ἔπιθον.

ΠΙΚΕ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, butyrum: an πῖος κεραὸν.

Πικὸς, dialecto quâdam dicitur, pro πικρὸς, Hesych.

Πικραίνω, amaritudinem affero. f. ανῶ. a. 1. ἐπίκρανα, a. 1. inf. πικρᾶναι, præt. pass. πεπίκραμαι, exacerbor, tum amarulentus. a. 1. pass. ἐπικράνθην, ης, ης. Th. πικρὸς, amarus.

Πικρὸν, acc. sing. f. g. à πικρὸς, ὰ, ὸν, amarus, a, um.

Πικρασμὸς, amaritudo; verbale, à πικραίνω, amaritudinem reddo, & Metaph. exacerbo, &c. V.

Πικρία, ας, ἡ, amarulentia, amaritudo. Th. πικρὸς.

Πικρίζω, amarescо, vel, amarorem refero; amaro similis sum; itidem à Them. πικρὸς, V. Unde etiam, πικρὶς, ίδος, ἡ, nomen herbæ; cichorium scil. atque intybum sylvestre, ἡ τῆς σέρεως, species; de qua Virgil. & amaris intyba fibris; transfertur à Gaza, sylvestris, seu, agrestis lactuca; in Aristot. 9. 6. an. occurrit etiam Exod. 12. his verbis, φάγον τὰ κρέα, τῇ νυκτὶ ταύτῃ, ὀπτὰ πυρὶ, καὶ ἄζυμα ὀπτὰ πυρίδων ἔδον; i. e. edent carnes hac nocte assas igni, & azymos panes cum cum lactucis agrestibus, &c. Unde πυρίδια σῦκα, apud Athen. l. 3. dici videntur, ficus subamaræ; vel, qua picridem gustantibus referunt, in gustu scil. amaræ iftius herbæ; de qua Theophr. H. 7. 11. & Pl'n. 19. 8. &c. Sic etiam, τὸ ἀνδρόσακες, à quibusdam appellatur πυρὶς; ut est in append. Dioſc.

Πικρόγαμος, cui acerbæ nuptiæ contigerunt; ut, Od. a. πικρόγαμοι, οἱ, qui acerba contraxerunt matrimonia; ex πικρὸς, & γάμος, ὁ, V. Sic etiam, πικρόγλωσσος, cujus lingua est amara, maledicus; ex πικρὸς & γλῶσσα, ἡ, V. Item, πικρόκαρπος cujus fructus est amarus, Æsch. ex πικρὸς & καρπὸς, ὁ, V.

ΠΙΚΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, amarus, a, um: hinc γλυκύπικρος, dulcedinem amarori permixtam habens.

Πικρότης, ητος, ἡ, amaritudo: à præced.

Πικρόχολος, ου, ὁ, in quo redundat amara bilis; apud Hippocr. Sic dicitur is in quo redundat flava bilis, quæ plerumque amara esse solet; biliosus, seu, bilis amaræ plenus; unde in Epigr. Archilochi σῶμα, πικρόχολον dicitur, i. e. os effundens verba ex amara bile profecta; ex præced. Th. πικρὸς, & χολὴ, ἡ, unde, χόλος, ὁ, &c. V.

Πικρόω, ῶ, amarum reddo, exacerbo. Th. πικρὸς.

Πικρῶς, adv. amarè: à πικρὸς.

Πιλάδιον, ου, τὸ, dicitur interdum, pro πιλίδιον, id V.

Πιλάπης, ου, ὁ, nomen præsidis Romani, Lat. telo armatus.

Πιλέω, ῶ, & πιλόω, ῶ, cogo, coarcto, constipo. Th. πίλος. Hinc Angl. to pile.

Πίλημα, ατος, τὸ, lana coacta: à præced.

Πίλημα, præced. cento, centunculus; simpl. est spissitudo, seu, crassitudo, vel, crassities; & proinde quævis est etiam

etiam res alia constipata in modum lanæ coactæ; Aristot. de mundo; ita enim πλέω, cujus est verbale, significat; unde in Epigr. μάζα ὕδατι πληθέσσα, maza subacta aquâ, & coacta in modum lanæ coactilis, &c. à quo verbo etiam sunt verbalia seq. Πίλησις, εως, ἡ, densatio, coactio, & constipatio; qualis est eorum qui lanas cogunt; item exp. coarctatio, compressio; Gal. Πιλητὴς, οῦ, ὁ, qui cogit & constipat, peculiariter, lanas & villos; unde, πιλητικὸς, cogendi & constipandi vim habens, seu, densandi suo compressu; ut, Aristot. Probl. Segm. 14. τὸ ὃ ψύχ@ πιλητικόν ὄϛι; i.e. frigus autem densat atque cogit; sic & πιλητὸς, ῆ, ὁ, adject. coactilis; vel, coactus & constipatus; peculiariter ex lanis ac villis; sed dicuntur etiam, πιλητὰ κτήματα; apud Plat. &, πιλητοὶ φοινικίδες, appellabantur purpureæ vestes ex lana coacta; quibus puniceis vestibus amiciebantur purpureæ pilæ, (cujus vocis origo, non à pinso, ut volunt; sed à Græco hoc verbo πιλῶ, i.e. cogo, coacto;) quæ erant effigies viriles & muliebres ex lana, ad irritandos tauros exhibitos in theatrali spectaculo, &c. Omnia, à seq. Th. πῖλ@, ε, ὁ, indumentum capitis è lana villisque compactum; unde in plur. πῖλοι, dicebantur & indumenta ex lana villisque compacta; quibus pectus, seu thoracibus, & alia, muniri solebant; coactilia, seu, coactæ vestes; filtri vulgò dicti; item, tapetes spissi, ex lana crassa compacti, &c. V. Unde etiam, πιλίδιον & πῖλιον, τὸ, diminut. ut & πιλίσκ@, ὁ, pileolus, seu, parvus pileus; item, centunculus; apud Suid. & interdùm, simpl. πῖλιον, est, πῖλ@, pileus.

Πιλνᾷ, dejicit, 3. præs. ind. act. verbi πλνάω, idem quod πελάω, appropinquo. Th. πέλας, adv. propè.

Πίλναμαι, pass. à πίλημι, appropinquo, idem quod πλνάω. Vide πλνᾶ.

Πίλνατο, Ion. pro ἐπίλναντο, 3. sing. imperf. pass. à πίλναμαι, quod V.

Πιλνάω, ῶ, idem quod πελάω, seu πελάζω, appropinquo. Them. πέλας, adv. prope.

Πιλνάω, præced. propriè, idem est quod πελάω & πελάζω, in transitiva ejus significat. viz. appropinquare facio, admoveo; nam sic, terræ aliquis, aliquid πιλνᾷ, quum facit ut in eam se inclinet, seu, cadat, &c. V.

Πιλοποιὸς, qui pileos ex coactis lanis pilisve conficit; unde, Πιλοποιία, ars ἡ πιλοποιῶν, quæ dicitur & πιλοποιϊκὴ; à πιλοποιϊκὸς, ad coactiliarium pertinens; item, πιλοποιέω, pileos & coactilia conficio; unde, πιλοποιητὴς, idem quod πιλοποιϊκὸς, & πιλοποιητικὴ κενία, dicitur lixivium, quo πιλοποιοὶ utuntur in agendis parandisque lanis; omnia, ex seq. Th. πῖλ@ & ποιέω, &c. V.

ΠΙ'ΛΟΣ, ε, ὁ, PILEUS, seu pileum; item PILA structes: Angl. a Pile. hinc

Πιλόω, ῶ, f. ώσω, & πιλέω, cogo, coacto: à præced.

Πίλωσις, εως, ἡ, coactio & constipatio, qualis eorum est qui lanas constipant & cogunt; item, πίλωτὸς, ὁ, coactus & constipatus; præcipuè ex lanis ac villis, vel, more talium; ut &, πιλωτάριος, ὁ, coactiliarius, seu, coacti ia faciens; (i. e. πιλοποιὸς) Omnia verbalia, à præced. πιλόω, consti o, seu, condenso more ἡ πιλοποιῶν, lanas villosque cogentium, &c. V.

ΠΙΜΕΛΗ, ῆς, ἡ, pinguedo: & hinc

Πιμελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, pinguis, obesus: qu. à πίω, pinguedo & μέλος, membrum.

Πιμελόεσσα, ε@ ὁ ἡ ὄν, obesus, adipalis; item, speciem gerens τῆς πιμελῆς, similis pinguedini; à Th. præced. πιμελὴ, omne id quod pingue dicitur in corporibus animalium; idem quod πίαρ & λίπ@; licet Aristot. H. an. 3. 17. dicat πιμελὴν esse χυτὸν καὶ ἄπακτον, fierique inter carnem cutemque, succo liquidam; idem tamen alibi, & pro adipe accipit.

Πιμπλάνε, impletur, 3. sing. præs. p. ss. verbi πιμπλάνομαι, perf. πεπλημμαι. a. 1. pass. ἐπλήσθη. Th. πλέ@, plenus.

Πίμπλαν', plena erant, Ion. pro ἔπιμπλαντο, 3. pl. imperf. pass. verbi πίμπλημι, f. πλήσω, idem quod πλήθω, impleo. Them. πλέ@, plenus.

Πιμπλάω, impleo, activè; ut, πιμπλᾶσι ἄρτων σῶμα, corpus stipant panibus; apud Aristoph. & πίμπλαμαι, passivè; impleor, plenus sum; i. e. πλησθῆναι; ut Il. α. μήδε' ἐμοὶ φρένες πίμπλαντο, i. e. πλησθῆντο; ab eod. Th. cum præced. V. Item, πιμπλάνομαι, (pr. πέπλημαι. a. 1. ἐπλήσθη, &c.) impleor, idem quod πίμπλαμαι, Il. 1. itidem, ab eod.

Πιμπλῶσαι, replentes, Æol. pro πιμπλᾶσαι, nom. pl. part. præs. f. g. à πιμπλὰς, ᾶσα, verbi πίμπλημι, fut. πλήσω, idem cum πλήθω, impleo. Th. πλέ@, plenus.

Πίμπλε, imple, Att. pro πίμπλαθι, præs. imperat. à

Πίμπλημι, idem quod πλήθω, impleo. Th. πλέ@.

Πιμπρᾶς, ᾶσα, ᾶν, præs. part. act. à πίμπρημι, idem quod πρήθω, incendo.

Πιμπρᾷσθαι, seu, πιμπρᾶσθαι, dicitur, pro seq. πίμπρημι, seu, πίπρημι; comburo; item, Metaph. uro; item, inflo; & in pass. πίμπρᾶμαι, inflammor, ardeo, uror; & interdum activè, inflammo; &, inflo, &c. Vide seq.

Πίμπρημι, seu πρήθω, incendo. f. πιμπρήσω, & πρήσω. p. πέπρηκα. a. 1. ἔπρησα, præs. pass. πίμπρᾶμαι, incendor, intumesco. præs. inf. pass. πίμπρᾶσθαι. Th. πρήθω.

Πιμπρήσω, incendam, fut. 1. à πίμπρημι, quod V.

Πινακηδὸν, in modum tabularum, seu, asserum; apud Aristoph. in Ran. est adv. à πίναξ, ακ@, ὁ, unde πινακὶς, ίδ@, ἡ, &c. V.

Πίν, pro πίνε, bibe, præs. imperat. à πίνω, bibo.

Πινακίδιον, ε, τὸ, tabella. Th. πίναξ.

Πινακίδιον, τὸ, præced. idem est etiam quod seq. πινάκιον, & πινακὶς, codicillus, i. e. χαρτάριον, tabellæ, seu, tabella cerata in qua olim scribebant; pugillaris; ut, c. 1. Evang. Lucæ; item, pro indice libri, seu, rerum aliquo libro comprehensarum; apud Gell. l. 20. c. ult. Sed πινακὶς, exp. etiam scutella, seu parva lanx; & est etiam genus saltationis, apud Athen. l. 14.

Πινάκιον, ε, τὸ, tabella: &

Πινακὶς, ίδ@, ἡ, idem: à seq. πίναξ.

Πινακίσκ@, ε, ὁ, & πινακίσκιον, ε, τὸ, idem cum præced. tabella, &c. Sed plerumq; accipiuntur etiam, pro parvo disco, seu, scutella, apud Athen. & Poll. & omnia sunt diminut. à seq. Th. πίναξ, ακ@, V.

Πινακοθήκη, tabularum repositorium; tablinum, seu, tabularium; & specialiter, locus ubi tabulæ pictæ reponebantur; Plin. 35. 2. à seq. πίναξ, ακ@, & θήκη, ἡ, vide. Item, πινακοπώλης, qui tabulas, seu, asseres, vendit; Poll. 7. c. 30. Itidem à seq. Th. πίναξ, & πώλης, ὁ, vide.

Πινάκωσις, εως, ἡ, tabulatio; vel, tabulatum, Plut. à seq. Th. πίναξ, ακ@, V.

ΠΙ'ΝΑΞ, ακ@, ὁ, tabula, asser; libellus, index. Est & πίνακ@, discus, quadra.

Πινᾳὸς, & πτνῳὸς, ᾶ, ὁ, sordidus, horridus, squalens; vilis; unde, πινάριον, τὸ, genus quoddam atramenti sutorii. Dioſc. 5. 114. Omnia, à Th. πίν@, ὁ, illuvies, squa'or, &c. V.

Πινδόθεν, adverb. ex Πίνδ@. Pindus autem mons erat agri Pirrhebæi: vel ut alii etiam urbs.

Πίνε', pro πίνεται, ob sequent. aspirat. 3. sing. præs. pass. verbi πίνω, bibo: præs. imperat. πῖνε, bibe.

Πινέμεν, Ion. & πινέμεναι, Dor. pro πῖνεν, præs. inf. verbi πίνω, bibo. f. πώσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον.

Πίνετο, bibebatur, Ion. pro ἐπίνετο, 3. sing. imperf. pass. verbi ejusd.

ΠΙ'ΝΝΑ, ης, ἡ, PINNA, genus conchæ. Scribitur & πίνα. Hinc πίννινον, marinum, propriè ad πίνναν pertinens.

Πιννοτήρης, ε, ὁ, observator pinnæ; qui & πινοφύλαξ dicitur, cancellus, vel, squilla; quæ semper pinnam affectans, eam hiantem observat, donec piscículi in ipsam ingressi sint; tum levi morsu monet, comprimendam esse conchan, capiendamque prædam, seu in retia jam illapsam; Athen. l. 3. Utrumque, à præced. Them. πίννα, seu πίννη, ἡ, ostreum quoddam, semper comitem sociumque in comparando cibo habens cancellum, vel, squillam (Aristot. H. an. 5. 15.) comp. cum Th. πηρέω, unde πηρὸς, vel, cum nomine φύλαξ, &c. V.

Πινοφύλαξ, idem cum præced. πιννοτήρης, quod V. Sed alium etiam πινοφύλακα

φύλακα, memorat Aristot. H. an. 5. 16. araneum scil. in cubilibus spongiarum, & araneo simile animalculum, ita dictum quod pinnophylacis naturam & astutiam in venando fortitum sit; v. Aristoph. Comm. in vespis.

Πινάεις, εντος, ὁ; fordidus, in Epigr. à Th. πίνος, V.

Πίνον, ε, τὸ, vinum hordeaceum: à πίνω. Th. πίνος.

Πίνον, τὸ, præced. dicitur esse, cervisia, i. e. ὄινος κριθινὸς, βρύθος, ζύθος, xythum; quo potu temulentos dicunt pronos decumbere, aut supinos tantum; quod in aliis non sit; itidem a seq. Th. πίνος, ὁ; V.

Πίνοντ', pro πίνοντα, bibentem, accus. sing. part. præs. verbi πίνω.

ΠΙ'ΝΟΣ, ε, ὁ, fordes, Sed πῖνος, ε, ἦν, pinus: qu. à πίων, pinguis qui abundat resina.

Πίνσ', pro πίνεσι, bibunt 3. pl. præs. ind. act. verbi πίνω, f. πώσω.

Πινύω, άσω, fordibus inquino; unde pass. part. præt. πεπινμένος, fordibus fœdatus, apud Plut. in Alex. à Th. πίνος, ὁ, v.

Πινύς, & Πίνυτις, εος, ὑ; prudentia, sapientia; intelligentia; utrumque à πινύω seu πινύσκω, vel, πινύσσω, resipere facio, seu, ad sanam mentem reduco, &c. vide.

Πινύσκω, seu πινύσσω, moneo, sapere facio: à πινύμην, sapio; quod à πίνω, spiro.

Πινυτὴ, al quando substantivè sumitur pro πινυτότης, sapientia, prudentia; quod à πινυτὸς. prudens, consultus: hoc à πινύω, vel πινύσσω, moneo, & ad sanam mentem reduco: quod à πινύμην, sapio. Th. πνέω, spiro.

Πινυτὸς, ὴ, ὁ, sapiens, prudens, consultus; ut, πινυτὴ γυνὴ, apud Hom. & Demosth. vide præced.

Πινυτότης, ητος, ἡ; & pro eodem, πίνυτης, ῆτος, ἡ; in Epigr. utrumque. à πινυτὸς, v. præced.

Πινυτόφρων, cui est mens prudens; ex præced. πίνυτος, & φρὴν, v.

Πινυτῶς, adv. prudenter: à præced.

Πινύω, moneo, &c. Vide paulo supra πίνυσις, & πινύσκω.

ΠΙ'ΝΩ bibo: imperf. ἔπινον, f. πώσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον. a. 2. imperat. πίθι & πῖθι a. 2. sub. πίω, ῃς, ῃ. a. 2. inf. πιεῖν. a. 2. part. πιὼν, ὄντος, ὄν. f. 1. m. πίομαι, ῇσομαι, pro ποιῶμαι, ῇ, εἴσομαι. Hinc πῶσις, εως, ἡ, potio. πῶτης, ου, ὁ, potor, potator. ποτίζω, potum præbeo. συμπόσιον, ου, τὸ, comporatio.

Πινώδης, εος, ὁ, ἡ, ὦ; squalidus, sordidus. apud Eurip. à Th. πίνος, ὁ; V. unde etiam, Πινωδία, ας, ἡ; i. e. ἀκαθαρσία, fordes, ῥυπαρία, squalor, &c.

Πίνωσιν, 3. pl. præs. sub. verbi πίνω.

Πίομαι, bibam, f. 1. vel 2. m. pro πῶμαι. Sunt qui velint esse præsens à πίω, f. πίσω. pro πίνω, bibo.

Πίον, gen. sing. à πίων, ονος, ὁ, ἡ, pinguis: acc. πίονα, pinguem: hinc compar. πιότερος, superl. πίοτατος.

Πῖος, εος, τὸ, pinguedo. Th. πίων, ονος, ὁ, ἡ, pinguis.

Πίοτερος, & πιότατος, compar. & superl. à πίων, pinguis.

Πιότης, ητος, ἡ, pinguedo. Th. πίων.

Πίσσα, a. 2. part. act. f. g. verbi πίνω bibo: f. πώσω. a. 2. ἔπιον. a. 2. part. πιὼν, ὄσσα, όν.

Πιτύζω, est idem quod seq. πιτύσκω, ministro; potum scil. præbeo, &c. Vide Verùm, Πιτύζω, seu, πιττύζω, alias, est fugo cum sonitu; Item, ut τὸ pipare, est gallinarum, sic, τὸ pipire, pullorum, avicularum, passerum, columbarum; &c. atq. sic ad πίτος referunt.

Πιτύσκω, potum præbeo; à πίω, pro πίνω, bibo.

Πίτυλος, & πίμπλημι, impleo, idem quod πλήθω. Th. πλέος, plenus.

Πίττος, ου, ὁ, PIPUS avis marina: qu. à πίω, quod frequentius bibat.

Πιττύζω, avium pullos voce imitor, pipio, &c. (vide supra πιπίζω,) à Th. πίτος, V.

Πίττος, ε, ὁ, PIPIO, pullus avis: à sono πιπίζειν, pipire.

Πίφη, ας, ἡ; pipra, pipo, onis; avis inimica luteæ; apud Aristot. H. an. 9. 1. ab eod. Th. πίπτος, ὁ, V.

Πιφεύσκω, vendo, venundo, imperf. ἐπίφευσκον, ες, ε, f. πιφεύσω, qu. à πιφέω, pro πιπράω.) p. πεπίφευκα. perf. pass. πεπίφευμαι. petf. part. πεπεφυμένος, venditus: a. 1. pass. ἐπιφεύθην. a. 1. inf. pass. πιφευθῆναι. a. 1. part. πιφευθεὶς, εῖσα, έν, f. 1. pass. πιφευθήσομαι, vendar. Th. πιφέω, vendo.

Πιπράσκω, præced. factum est per reduplicationem, ex πιφεύω, quod per Sync. dicitur pro πιφέω, V.

Πιπρέω, incendo, &c. vide supra in πιμπρέω

Πίπρημι, f. πρήσω, vide πίμπρημι.

Πιπράσκω, vendo; apud Nonn. pro πιπρέσκω, V.

Πίπτε, cadebat, imperf. Ion. verbi πίπτω.

Πίπτοντες, incidentes, plur. num. f. g. part. præs. seq. verbi.

ΠΙ'ΠΤΩ, cado, procido: f. πέσω, & Dor. πεσῶ. f. m. πεσέομαι, Dor. pro πεσοῦμαι. præt. act. πέπτωκα. a. 1. ἔπεσα. a. 2. ἔπεσον. a. 2. imperat. act. πέσε, έτω, & in pl. πέσετε. a. 2. sub. πέσω, ῃς, ῃ. a. 2. inf. πεσεῖν. a. 2. part. πεσὼν, ὄντος, ὀν. Hinc πτῶμα, ατος, τὸ, casus, lapsus. πτῶσις, εως, ἡ, idem. πωστητὸς, ὁ, ὄν, præceps, petulans, πωστήτεια, ας, ἡ, præcipitantia, petulantia.

Πίπτωσι, 3. pl. præs. sub. à πίπτω.

Πισάρας, α, ὁ, nomen Persicum, quod leprosum significat.

Πίσαι, potum præbere, a. 1. inf. act. verbi πιπίσκω. f. πίσω, qu. à πίω, pro πίνω, bibo.

Πίσεα, & πείσεα, τὰ, prata: à πίσος, seq. V.

Πισιδία, ας, ἡ, PISIDIA, nomen regionis.

Πίσινον ἔντος, plumentum è pisis confectum; apud Athen. & Aristoph. est è seq. πίσινον, legumen; quod & πίσιος dicitur; nam, apud Gal. legitur cum gemino σ; & oxytonως, οἱ πισσοὶ, in sensu leguminum, &c. V.

Πίσινος, ε, τὸ, PISUM: à πίσιος, tundo.

Πῖσος, & πεῖσος, εος, τὸ locus humectus, hortus, pratum: qu. à πίσσα, irrigare, quod vide.

Πίσος, & πείσος præced. est quasi à futuro, πίσω, verbi πιπίσκω; unde, πίσεα, & πείσεα, locus irriguus; quasi qui possit πίσαι; i. e. potum præbere, &c. V.

ΠΙ'ΣΣΑ, seu πίττα, ης, ἡ, PIX: Angl. Pitch: qu. à πίος, quia pinguis: aut à πίτυς, pinus. Hinc πιττάκιον, ε, τὸ, tabula: &

Πισσάω, seu πιττόω, ῶ, pice oblino: præcedente.

Πισσαλοιφὸς, ὁ, pice unctus, vel, oblitus: picatus: peculiariter dicitur de navibus; ex πίσσα, & ἀλείφω; V. Item, Πισσανθὸς, picis flos, Gal. à Th. ἄνθος, τὸ, V. Πισσίσφαλτος, pix bitumine mixta; bituminis genus picem odore referens; Latine dicitur à quibusdam, rubrica scythica; à Th. ἀσφάλτος, τος; V. Πισσέλαιον, ου, τὸ; oleum picinum; ab ἔλαιον, τὸ; V. Item, Πισσήεις, εντος, ὁ; &, Πισσήρης; ut &, πισσηρὸς, ὁ; piceus, vel, picem referens; Item, pice plenus, vel, ex pice confectus; Item, Πισσίζω, picem imitor colore, vel, odore; ut, πισσίζει τὸν χρόνον, Diosc. l. 7. & πισσίζων ὄινος, vinum quod picem odore refert: Sic, & πισσίτης ὄινος, vinum picatum, vel, pice conditum; de quo Diosc. 5. 84. omnia, à Th. πίσσα; V. Item, Πισσοκαυτέω, ῶ; eliciendæ picis gratiâ uro; Theoph. H. 9. 2. ubi scribitur etiam, Πισσοκαυτέω, idem à Th. καίω, fut. καύσω; unde καυτὸς, & καύστης, ὁ, &c. V. Sic &, Πισσοκηρὸς, vocabulum est ἅπαξ λεγόμενον, Arist. H. an. 9. 40. hâc enim voce meliturgi, seu, mellarii utuntur, ad significandum, in alvearibus operis secunda fundamenta; nam prima vocant κόμμοσιν, i. e. gummitionem; quod Arist. ait esse ceræ excrementa, quo apes alvearium oras illinunt, odoris acris; & quæ super eam inducitur, crusta sive corium, pissoceros vocatur: gummitioneque id magis habes est odore, & minùs medicamentorum; ita Aristot. Sic & Plin. 11. 7. nigra crusta est prima saporis amari; pissoceros super eam venit picantium modo, seu, dilutior; &c. tertia denique fundamenta, propolin vocant periti, inter coria cerasque, magni ad medicamina usus; (v. πρόπολις, suo loco) à Th. κηρὸς, ὁ; V. Item, Πισσοκαυκάω, circumcirca illino pice; unde, πισσοκαυκητὸς, pice circumlitus: à Th. καύω, unde καυκάω; &c. V. Item, Πισσοβρὲς, picem alens, seu, fundens; à βρέφος, ὁ; comp. ut reliqua præced. cum Th. πίσσα, ης; V.

Πισσώδης, seu, πιττώδης, εος, ὁ, ἡ, ὦ; piceus; seu, pice abundans, pice plenus, Item, picem referens; à πίσσα, seu, πίττα, &c. V.

Πίστεα, pignora, beneficentiæ, nom. pl. n. g. à πίστος, ὴ, ὸν. fidus, a, um: quod à πίστις, fides. Them. πείθω, persuadeo.

ΠΙΣΤΑ'ΚΙΑ, ων, τὰ, PISTACIA, nuculæ pineis nucibus similes.

Πίστεις, nom. pl. à πίστις, εως, ἡ, fides, Th. πείθω, persuadeo.

Πιστεύθεντες, nom. pl. a. 1. pass. à seq.

Πιστεύω, credo, fut. εύσω. p. πεπίστευκα. pluſq. p. πεπιστεύκειν, Att. pro ἐπεπιστεύκειν. part. præt. act. πεπιστευκὼς, υῖα, ός. a. 1. ind. act. ἐπίστευσα. a. 1. imperat. πίστευσον, άτω, & in pl. πιστεύσατε. a. 1. sub. πιστεύσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. πιστεῦσαι. a. 1. part. πιστεύσας, ασα, αν,

præf. paſſ. πιϑόμαι, credor, perf. paſſ. πέπιϑμαι, concreditur mihi; a. 1. paſſ. ἐπιϑήϑω, ης, ῃ. à πίστις, ιος ἡ, fides. Th. πείϑω, perſuadeo.

Πιστικὸς, ἡ, ὸν, fidelis, ſalubris: à πίστις, fides. Eſt & πιστὸς, ἡ, ὸν, potabilis; liquidus, a, um: à πίω, vel πίνω, bibo, vel dicitur πιστὸς, pro ὑπιστὸς, per Aphær. τῦ ὑ, ab Ὄπις, εως, ἡ, nomen urbis prope Babylonem, unde optima nardus.

Πιστικὸς, in prima ſignif. propriè eſt, ad fidem faciendam aptus; qui fidem facere poteſt; ut, πιστικοὶ λόγοι, apud Ariſtot. Rhet. 1. & ab eo in altera ſignif. dicitur πιστικὴ νάρδος; ut, νάρδος πιστικῆς, Marc. 14. Sed ſunt qui ab ὄπις, ἡ, deducunt; nam in genit. eſt τῆς ὄπεως; qui vicus erat Meſopotamiæ ad Euphratem, non procul à Seleucia, vicinarum regionum emporium, ex quo aliis præſtantiſſima vendebatur nardus, &c. V.

Πίστιος, ὁ, fidius ab Halicarn. l. 9. vertitur ſanctus, & l. 4. eſt Jovis cognomentum; ut, μὰ τὸν Πίστιον, medius Fidius, &c. à πίστις, ἡ, V.

Πίστις, εως, ἡ, fides, fidelitas, perſuaſio, probatio: qu. πείϑειν, παρὰ τὸ πεπεῖσθαι, perſuaſum eſſe. Th. πείϑω, perſuadeo.

Πισυλοχία ſpecies eſt ariſtolochiæ; cum qua eandem habere putatur appellationis rationem; (vide ἀριστολοχία) Plin. 27. 8. ex πίστις, & λοχὸς, unde λόχιος, &c. V.

Πιστὸν, adverbialiter pro πιστῶς, 3. epiſt. Joh. v. 5. & τὸ πιστὸν, idem ac πίστις. à

Πιστὸς, ἡ, ὸν, fidelis; fide dignus. Eſt & πιστὸς, Chriſtianus, credens in Chriſtum, οἱ πιστοὶ, credentes: à πείϑω. at

Πιστὸς, ἡ, ὸν, potabilis, liquidus: à πίω, poto. Th. πίνω bibo.

Πιστὸς, prius præced. propriè eſt, q. d. credibilis; fidus: qui fidem ſuam ſervat & præſtat apud Ariſtot. Iſocr. & Plut. &c. Item, certus, exploratus: ut, apud Æſch. πιστὰ ταῦτα ἢ ψεύδεα; hinc & πιστὸν ἔχειν, pro certo habere, vel, certò ſperare; apud Thuc. l. 1. Item, etiam active. πιστὸς, eſt credens, fretus; apud Plat. unde, οἱ πιστοὶ, in ſacris literis. ſunt, fideliter credentes, qui ſalutem in Chriſto promiſſam ſibi applicant, ſeu, in eam recumbunt, &c.

Πιστότερος, compar. & πιστότατος, ſuperl. à πιστὸς, fidelis; quod vide.

Πιστότης, ητος, ἡ; fidelitas, fides; Plat. de leg. eſt ſubſt. à priori πιστὸς, Vide.

Πίστω, 3. ſing. præſ. ind. paſſ. verbi πιστόω quod vide.

Πιστόω, fidem facio, & ex ᾽go. confirmo, ſtabilio: f. ώσω. p. πεπίστωκα. perf. paſſ. πεπίστωμαι. a. 1. paſſ. ἐπιστώϑην: à πίστις, fides. Them. πείϑω, perſuadeo.

Πίστρα, ἡ; idem quod ποίστρα; canalis in quo adaquantur pecora: qui dicitur etiam πιστὴρ, & πιστῆρα; quoniam ibi πίπτουσι τὰ ῥεύματα; ſed exp. etiam, alveus: apud Eurip.

Item, Πίστρις, eſt genus navigii: apud Polyb. utrumque à πίνω, fut. πίσω, ſeu à πῶ, unde πίστωρ, &c. V.

Πιστωθείς, ἐντος, cui fides habita eſt, a. 1. part. paſſ. πιστώϑητον, dual. num. a. 1. imperat. paſſ. πιστώϑητι, verbi πιστόω, fidem facio, quod vide.

Πίστωμα, τὸ; id quo res aliqua confirmatur; probatio argumentativa: Ariſtot. Rhet. 1. eſt verbale, à Πιστόω. Vide.

Πιστῶς, adv. fideliter: à πιστὸς, quod à πίστις. Th. πείϑω, perſuadeo.

Πίστωσις, ἡ; confirmatio & probatio quâ rei fides fit; Hermog. Item, Πιστωτὴς, ὁ; de re dicitur, cujus fides eſt facienda, quæque confirmatione vel πιστώσει indiget, ſeu, opus habet; verbalia, à πιστόω, V.

ΠΙ᾽ΣΣΙΤΟΣ, ε, ὁ, ſutor, cerdo. Referamus ad πίσσα, ὑγρὰ; quia picem humidam tractat.

Πισύλιον, τὸ; officina ſutoris, ſeu, cerdonis: Heſych. & Poll. à præced. πισυλὴς, cerdo, ὁ τὰ ὑπεδήματα ῥάπτων, &c. V.

Πίσω, fretus, fidens, Them. πείϑω, perſuadeo: f. σω. p. κα. a. 2. ἔπιϑον.

Πίσυρες, & πίσυρσι, Æol. pro τέσσαρες, quatuor.

Πίσω, potabo, fut. 1. Poët. à πίω. Vide πίσομαι.

ΠΙΤΑ᾽ΝΑ, ης, ἡ, turma, cohors; tribus quædam, ab urbe Æolidis Πιτάνη: inde Πιτανήτης λόχος, Cohors Pitanete.

Πιτανήτης σπαϑὸς; exercitus Græcorum turmalis; ſic dictus, per Synec. utpote ex diſtinctis turmis conſtans ac ordinibus, &c. à præced. Them. πιτάνα, V.

Πίτνα, cadebat, imperf. Ion. pro ἔπιπτνα, verbi πίπτνάω, vel à πίτνημι περιπῶ ῶ ῃ, εἰς α, ut ἔβα, pro ἔβη: hinc πίτνὰς, præſ. part. Th. πίπτω, cado.

Πίτναν, 3. pl. imperf. act. pro ἔπιπτνεῦ. Vide πίτνα.

Πίτνω, cadere facio, jacio: Att. πίπτω: hinc πίπτειν. Th. πίπτω.

Πιττάκιον, ε, τὸ, tabula, pugillare; PITTACIUM: à πίττα, vel πίσσα, pix.

Πιττάκιον præced. dicitur eſſe tabula è fuſili pice ad exarandum conflata; item ſimpl. tabula Item, tabula & lacinia telæ vel panniculi, quæ ungento lita, vulneri &c. imponitur; Item, pittacium, i. e. ſupplementum, lacinia, tabula quâ veſtimenti ruptura inſtauratur; &c. V.

Πιττακὸς Μιτυληναῖος, ὁ PITTACUS MITYLENEUS, unus è ſeptem Græciæ ſapientibus.

Πιττάσφυτος, pro πισσάσφαλτος; V. Item, Πίττη, pico, pice oblino; à Them. πίττα, pro πίσσα. V. Item, Πιττειδὴς, piceus, aut, picis gerens ſpeciem, aut præ ſe ferens; ex πίττα, pro πίσσα, & εἶδος, τὸ; Vide; ſic &, Πιττοκαμπτέω; idem cum πισσοκαμπτέω; id Vide. ut, πιττοκάμπτει πάλιν; Bud. interpr. picem ex arbore elicio & eximo; quod fit, tædis exectis; Theophr. 9. 2. &c.

Πιττόω, vide in πισσόω.

Πίττωσις, εως, ἡ; picatio, picis ad cutem illiſio; vel, dropax ſimpliciſſimus, picè aridâ cum exiguo oleo liquatâ cutique dum calet illitâ; apud Gal. Item, Πιττωτὴς, ὁ; qui pice illinit; Luc. & Πιττωτὸς, ὁ; pice illitus; ut, πιττωτὰ φάρμακα, medicamenta quibus pix admiſcetur; apud Gal. omnia, verbalia à præced. πιττόω, pico, pice incruſto, &c. V.

Πιτύϊνος, ε, ὁ; pineus; ut, πιτύϊνη ῥητίνη, reſina pinea, ſeu, reſina è pinu; ſic Πιτύϊνοι κῶνοι; Athen. πιτύϊνος στέφανος; Plut. & πιτύϊνος οἶνος, apud Dioſc. 1. 45. vinum conditum pini lignis, &c. Item, Πιτύϊνη, ης; & Πιτυὶς, ίδος, ἡ; pinea; aliis, ajuga, abiga, & χαμαίπιτυς; quæ & iva muſcata vulgò; Item abſolutè, Πιτυὶς dicitur etiam reſina pinea; apud Gal. in Lex. Hippocr. unde, Πιτυίδες, αἱ; dicuntur nuclei pineæ nucis; Gal. & Dioſc. &c. omnia, à Th. πίτυς, υος, Vide.

Πιτυλεύω, cieo, πίτυλον; Ariſtoph. in veſp. Item, Πιτυλίζω, idem; ſed exp. etiam, geſticulor, & crebro motu cieo manus ſtrepitum; unde πιτύλισμα, τὸ; ejuſmodi manuum commotio; ut, apud Juvenal. Sat. 11. qui Lacedæmonium pityliſmate lubricat orbem; omnia, à ſeq. Th. πίτυλος, quâ voce ipſum etiam remigium ſic nominatur; ut & ipſi remi; Gal. & Eurip. Item, metaph. pro crebra agitatione & motu, ſtrepitum ciente; ut, χειρῶν πίτυλος, complosio, vel, micatio manuum; & δακρύων πίτυλος, exp. apud Eurip. lachrymarum ubertim manantium deſtillatio cum planctu ſonituque aliquo; ſic apud eund. Πίτυλος σκύφε, exp. largior defluxus vini è ſcypho, non abſque ſtrepitu; denique, Πίτυλος, dicitur avicula quædam ſylveſtris ſtrepera; Heſych.

ΠΙ᾽ΤΥΛΟΣ, ε, ὁ, ſtrepitus aquæ remo percuſſæ.

Πιτύοεις, εντος, ὁ; pinis abundans; & Πιτύεσσα, quæ pinorum eſt ferax; quæ Atticè & per contract. dicuntur πιτοῦς, & πιτοῦσσα; quod ult. eſt etiam herbæ nomen; & dicitur eſſe ſpecies tithymalli; Dioſc. à Th. πίτυς, υος, ἡ; V.

Πιτυοκάμπη, eruca pinorum: Dioſc. 6. 2. Item, Πιτυοκάμπαι, qui pinus inflectit; cognomen Sinis centauri à Theſeo interfecti; Plut. in Theſ. ex κάμπτω, υω; & κάμπω, unde κάμπη, & κάμπος, &c. V. Item, Πιτυόστεπος, pinu redimitus; ſed dicitur & Πιτυόστεπτος, in Epigr. ex πίτυς, υος; & στέφω, f. ψω; unde στέπος; &c. V.

Πιτυρίας, ſive, πιτυρίτης ἄρτος, panis furfuraceus, vel furfureus, qui, poſt excuſſam tenuiſſimam farinam ex reliquo conficitur; Item, Πιτυρίτης, εως, ὁ; furfures; porrigo; quum inter pilos, quædam quaſi ſquamulæ tenues & furfuraceæ ſurgunt & à cute reſolvuntur; ſic &, Πιτυρίδες ἐλαῖαι, furfuraceæ olivæ, tritæ olivæ; Athen. l. 2. omnia, à ſeq. Th. πίτυρον, V.

ΠΙ᾽ΤΥΡΟΝ,

ΠΙ'ΤΥΡΟΝ ε, τὸ, furfur: qu. à πίτω. est enim id quod πέτει, id est, excidit à frumento, cum molitur.

Πιτυρᾶδες, furfuribus, seu, porrigine, (quæ πιτυρίασις dicitur;) infestari; Item, Πιτυρᾶδης, ες, ὁ ἡ ὄ; furfurosus, vel, furfuraceus; apud Dioſc. & Hippocr. à præced. Them. πίτυρον, τὸ; pellicula, quæ à frumento inter molendam abſcedit; Heſychio; πίτυρα, ſunt cortices frumenti, vel, hordei; quibus grana eorum integuntur; Sic etiam capitis ſordes furfuribus ſimiles, πίτυρα dicuntur; ut & Lat. furfures; Item, quæ in urina, furfuribus ſimilia viſuntur, ſic etiam dicta ſunt; urinæ ſedimentum, à ſimilitudine, &c.

ΠΙ'ΤΥΣ, υος, ἡ, picea, PINUS: q. à πῖος, quia pingui abundat. Hinc πιτύεις, εῖ ος, ὁ, pinis abundans. πιτυώδης, ες ος, ὁ, ἡ, idem. πιτίνος, η, ὁ, pineus.

Περιστέφω, pino redimitus; vide ſupra πιτυοστεφὴς.

Πιτυώδης, ες ος, ὁ ἡ ὄ; pinis abundans; ut, πιτυώδεις νῆσοι, inſulæ pinco fructice abundantes, quæ & Πιτυοῦσαι; Sic Πιτυώδη χωρία; apud Plut. &, πιτυώδης καρπὸς, fructus pinus, ſeu, pineus; qui & conus, ſeu, meta nominatur; Theophr. à Them. πίτυς, υος, ἡ; Vide.

Πφάσκω, Ion. pro πφάσκω, loqueris, 2. ſing. præſ. ſub à

Πφάσκομαι, pro φάσκω, jactito, dico, Th. φάω, vel φημί, dico.

Πφαύσκω, Ion, pro πφαύσκω, præſ. imperat. paſſ. à

Πφαύσκω, inſerto υ, pro πφάσκω, quod per reduplicat. pro φάσκω, idem quod φημί, dico, loquor. Them. φάω, dico. Eſt etiam πφαύσκω, in lucem profero: à φάω, idem.

Πίφυξ, vel, Πίφυγξ; dicitur eſſe avis quædam aquatica; apud Ariſtoph. παρὰ τὸ πίνω, quod aquis delectetur: Etymol.

Πίω, uſitat. pro πίνω, BIBO. Eſt & a. 2. ſub. act. verbi πίνω. f. πόσω. a. 2. ἔπιον.

Πιώδης, ες ος; à Th. πίων; cum quo idem ſignif. ut, πιώδης γῆ, terra pinguis & uber, &c.

Πίμπλω, 1. plur. a. 2. ſub. act. verbi ejuſdem.

ΠΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, pinguis, obeſus: qu. à πῖος, τὸ, pinguedo, πίνω, pinguefacio.

Πιὼν, qui bibit, a. 2. part. act. verbi πίνω, bibo: f. πόσω, a. 2. ἔπιον.

Πλαγὰ, ᾶς, ἡ, Dor. pro πληγὴ, ῆς, ἡ, PLAGA; quod vide.

Πλάγξ, γγος, ὁ; apud Ariſtot. H. an. l. 9. c. 32. plancus; aquilæ ſpecies; ſecunda magnitudine & v. quam dicit ὀπταλεῖδαν ἡπτοφόνον, vide Plin. l. 10. c. 3.

Πλαγξὰν, ὀνος, ὁ, icuncula cerea, quaſillus: à πλάσσω, fingo. Sunt qui πλαγξὼν, exponunt vagus, voluntque eſſe a. 2. part. verbi πλάζω. f. 2. πλαγῶ. a. 2. ἔπλαγον, & Pleonaſmo, τὸ γ' ἔπλαγον, unde a. 2. part. πλαγχὼν, όνος, ὁ. Verum contra morem participiorum flectitur per όνος· ut apud Heſych. πλαγξόνες κιφύφαλοι, reticula mulicbria.

Πλαγξὴν, præced. puppa cerea, dicitur ab Heſych. παρὰ τὸ κηρὸς πεπλάσθαι, &c. V. Unde, Πλαγξόνιον, Heſych. fuiſſe dicit, μύσος τι, apud Athenienſes; cujus, Polluxque quoque meminit, dicens, denominatum eſſe ἀπὸ τῆς πλαγξόνος; intelligens, ut videtur, Plangonem, meretricem Mileſiam; quam Athen. l. 13. διαζόντων fuiſſe tradit.

Πλαγιάζω, & πλαγιόω, obliquo; in obliquo; in obliquum, ſeu latus flecto; Poll. l. 1. Sed Πλαγιάζειν, exp. &, obliquè nunciare; Item, in errorem impellere, &, decipere; Heſych. unde verbale, Πλαγιασμὸς, obliquatio; apud Hermog. omnia, à Them. πλάγιος, ὁ; Vide.

Πλαγιάριος, ε, ὁ, plagiarius, fragana. Gal. Cyr.

Πλαγιαυλίζω, obliquâ tibiâ cano; Euſt. eſt à ſeq. πλαγίαυλος, qui obliquis canit tibiis, &c. V.

Πλαγίαυλος, ε, ὁ, obliqua tibia: ex πλάγιος, obliquus, & αὐλὸς, οῦ ὁ, tibia.

Πλαγιόκαρπος, oblique, ſeu, à lateribus fructum ferens; Theoph. ex πλάγιος; & καρπὸς, ὁ; V. Item, πλαγιόκωλος, obliquum caulem habens; Theophr. ex πλάγιος; & κᾶυλὸς, ὁ; V.

ΠΛΑ'ΓΙΟΣ, ε, ὁ, ἡ, obliquus, tranſverſus: qu. à πλάζομαι, erro.

Πλαγιοφύλακες, qui obliqua, ſeu, latera aciei cuſtodiunt; apud Ælian. in Tact. ex πλάγιος, & φύλαξ, ακος, ὁ; Vide.

Πλαγιόω, vide paulo ſupra πλαγιάζω.

Πλαγκτὴρ, ῆρος, ὁ; erro, vagus, erroneus; in Epigr. Item, Πλαγτὸς, ὴ, ὁ; idem; ut, πλαγκτὸν ὕδωρ, aqua erratica; in Epigr. & πέτραι πλαγκταὶ, petræ in mari vagantes & errabundæ; Od. μ. Item, πλαγκτὸς, eſt ſtolidus, ſtultus, amens; hujuſmodi namque hominum mens, è ſtatu ſuo emota, huc illuc vagatur; nec certæ cuiquam rei adhæret, Od. φ. Unde πλαγκτοσύνη, ης, ἡ, vagus error, vagatio; ut; Od. ο. πλαγκτοσύνης δ' ὧδε ἐς' κακώτερον ἄλλο βεβῆσι, &c. omnia à Th. πλάζω, πλάζομαι, fut. πλάγξω, &c. V.

Πλαγχθέντες, errantes, nom. pl. a. 1. part. paſſ. ab 1. ind. paſſ. ἐπλάγχθην, Euphoniæ gratia interpoſito γ', ἐπλάγχθην, ης, ἡ, erravi, verbi πλάζω, errare facio: fut. πλάγξω.

Πλάγχθην, ης, ἡ, Ion. pro ἐπλάγχθην, a. 1. ind. paſſ. Vide πλαγχθέντες.

Πλαδάρσομαι, τὸ; flaccidita ex nimio humore; uligo; mador, nimia humiditas: à πλάδαρος, udus, nimio humore abundans: atque inde, laxus, mollis, &c. V.

Πλάδαρος, ε, præhumidus, uvidus; flaccidus: &

Πλαδύα, ῶ, & ύω, ῶ, humore nimio abundo: à

ΠΛΑ'ΔΟΝ, ε, τὸ, & πλάδος, ε, ὁ, humor ſuperfluus.

Πλαδύεις, εντος, ὁ; & Πλαδώδης, ες ος, ὁ ἡ ὄ; humiditate nimiâ abundans; uliginoſus, udus, apud Hippocr. utrumque, à præced. Th. πλάδαρ, τὸ: V. unde etiam, Πλαδόω, Poët. pro præced. Πλαδάω, ſuperfluo humore, & modum naturæ excedente, madeo; ut, πλαδῶν σόμαχος, apud Suid. & πλαδῶντα ἕλκη, humore prægnantes, ſeu, putrita maſſæ gingivæ; apud Dioſc. l. 1. 153. &c. V.

Πλάζομαι, vagabundus jactor, erro: hinc part. præſ. πλαζόμενος. Th. πλάζω; errare facio.

ΠΛΑ'ΖΩ, errare facio; amoveo; diſturbo: f. πλάγξω, a. 1. ἔπλαγξα, p. γα. a. 1. paſſ. ἐπλάχθην, ης, ἡ, Ponitur & πλάζω, per Sync. pro πελάζω, appropinquo, accedo. Them. πλάς, prope.

Πλάθω, ῆς, ἡ, ſtatua; dicitur quaſi πλαστὴ, i. e. πλαστὴ εἰκὼν, ficta imago, à Them. πλάσσω, ſeu, πλάττω; V. Item, Πλαθάνη, ης, ἡ; ſartago; vas in quo fit panis & placentæ; ab eod. Item, Πλαθανὸς, vel, πλάθανος; idem; diſcus, ſcil. ſuper quo panes ſinguntur; Itidem ab eod. Th. v.

Πλάθανον, ſeu πλαθανὸν, ε, τὸ, orbis ſuper quo panes formant: ut puto, à πλάσσω, formo.

Πλάθω, f. άσω, appropinquo, admoveo: à πελάω. Th. πέλας, prope.

Πλαίσιον, ε, τὸ, lateris forma, vel forma in qua lateres formantur, qu. à πλάσσω, formo.

Πλαίσιον præced. ἀπὸ τῆς πλάτης ἴσης, dicitur etiam, militare agmen diſpoſitum quadrangulari forma, quam, longiorem eſſe quam latiorem; ſcribit Ælian. ad formam ſcil. lateris; & ſic dicitur compages lignorum eandem formam imitans; apud Ariſtoph. & Plut. &c. Vide.

Πλάκα, acc. ſing. à πλάξ, ῆ, tabula lata, &c. quod vide.

Πλακαντώδης, vide infra πλακουντώδης.

Πλάκας, cruſtas maſſaſque vocant, in tabellæ formam congeſtas; & hinc Latini, ut Feſtus. & Plin. planas tabulas, plancas vocant; interpoſitâ literâ, n; Euſt. quoque πλάκα nominari ſcribit πᾶν τὸ ὁπωσδὲν χωρίον; ſeu, πᾶν τὸ πλατὺ χωρίον; alibi vero, πλάκας dici annotat, πάντα τὰ πλατέα; vide πλάξ.

Πλακεὶς, involutus. a. 2. part. paſſ. à πλέκω, plecto, necto. f. ξω. a. 2. paſſ. ἐπλάκην. a. 2. inf. paſſ. πλακῆναι.

Πλακερὸς, ὰ, ὸν, latus in formam πλακὸς; eſt à πλάξ, πλακὸς, V.

Πλακία, ας, ἡ, error, à πλάζω, erro, ἀμπλακία, error, peccatum: ab ἁμάω, & πλακία.

Πλακία præced. delictum, erratum; à quibuſdam diducitur, non à πλάζω, ſed à πλέκω, quod inſtar laquei, hominem implicet; &c. V.

Πλακόεις, εσσα, όεν, ω, latus & tenuis, ut πλάξ, ἄστρα πλακόεντα, placenta. Them. πλατὺς, έος, ὁ, latus.

Πλακόεντα, ε, τὸ, placentula; apud Luc. exp. eriam, cruſtulum; eſt diminut. à ſeq. πλακὸς, οῦντος, V. Item, Πλακουντώδης, (pro quo apud Theophr. ſcribitur etiam, Πλακωδώδης;) placentaceus; placentæ formam imitatus, ſeu, ſpeciem ejus referens, ab eod. Item Πλακουντοειδὴς, dulciari-

us; ex πλακᾶς, ἀντ⊙, & πιέω, V.

Πλακοῦς, ἀντ⊙, PLACENTA, contract. à πλακόεις, εντος, ὁ, panis latus & tenuis crustæ speciem referens. Th. πλατὺς, έ⊙, ὁ, latus, amplus, spatiosus.

Πλακόω, ῶ; incrusto; à πλάξ, ακὸς, ἡ; dicta quasi πλατάξ, à Th. πλατὺς, V. unde in plur. πλάκες, in sacris literis dicuntur tabulæ, in quibus Deus legem inscripserat; Exod. 31. 2 Cor. 3. & Hebr. 9. Item, Πλαξ, exp. etiam, crusta; Dioscor. 5. 113. Πλάκας λεπιζομένας ἔχει; crustas habet squamarum modo; & Aristot. H. an. 2. πλάκας πολλὰς ἔχων; crustas multas habens; Sic & alia quoque, quæ in modum πλακῶν & crustarum lata sunt; πλάκες dicuntur; ut, πλαξ ἰχθύος; itemque, panes latiores & tenuiores in modum crustarum, ut & πλαξ dicitur etiam planities, æquor, tam in mari quam in terra; &c. Vide. Unde etiam, Πλακώδης, ε⊙, ὁ, ἡ; latus in modum πλακὸς; & in compar. Πλακωδέστερ⊙, planior, & latior; apud Aristot. Item, crustosus, crustæ speciem referens; Dioscor. 2. 23. &c.

Πλᾶκτρ-ον, ε, τὸ, Dor. pro πλῆκτρον, plectrum, instrumentum quo citharæ fides pulsantur: à πλήσσω, percutio.

Πλακῶ, plicatus sim, a. 2. sub. pass. verbi πλέκω, plecto, quod vide.

Πλὰν, Dor. pro πλὼ, nisi, præterquam quod; Et, præter, seorsum.

Πλανάω, facio errare, fallo, seduco. f. ήσω. p. πεπλάνηκα. a. 1. ἐπλάνησα. præs. pass. πλανάομαι, seducor, erro. perf. pass. πεπλάνημαι, perf. part. πεπλανημέν⊙, η, ον, seductus, a, um. a. 1. pass. ἐπλανήθ-ν, ης, η, seductus fui. à πλάνη.

Πλανίομαι, idem quod πλανάομαι; erro, vagor, vagabundus obeo; & ab eod. Th. πλάνη, ἡ; V.

ΠΛΑ'ΝΗ, ης, ἡ; error. q. à πλάζω.

Πλάνημα, τὸ; erratio; vel, idem quod præced. Th. πλάνη, error; & metaph. deceptio, impostura; ut Lat. error. 2 Petr. 2. &c. V.

Πλάνης ητ⊙, ὁ, erro, vagabundus: à præced.

Πλανήσας, αντ⊙, decipiens. a. 1. part. act. à πλανάω, quod vide.

Πλανησίφρων, incertis sedibus errans; vagus; Item, πλανησίφρον, Aristoph. H. an. 1. vocat molam, quòd loco mobilis sit; & vagatur; ex πλάνησις, & ἕδρα, ἡ; V.

Πλάνησις, ε⊙, ἡ: erratio, vagatio; verbale, à πλανάω, άομαι; V. Item, Πλάνητες, sub. ἀστέρες, sidera errantia; Plat. & Plut. est plur. masc. à sing. πλάνης, ητ⊙; vagus, erroneus, &c. V.

Πλανήτης, ε, ὁ, erro, onis, erraticus. & subaudit. ἀστὴρ, stella erratica, PLANETA. Angl. a Planet. Th. πλάνη.

Πλανητικὸς, ὲ, erraticus, vagabundus: à præced.

Πλανητὸς idem quod præced. & ab eod. ut, πλανητάζ-ρα; apud Plat. de leg. l. 2. &c. V.

Πλανίαν, vagabundus, erraticus, ut πλανίαν βί⊙; q. d. vita vagabunda, vel erratica; sive, vita peregre agentium; in Epigr. à Th. πλάνη, ἡ; V.

Πλανόδι⊙, viâ errans, qui à recta via aberrat; Hom. hymn. in Merc. ex. πλάνη, ἡ; & ὁδὸς, ἡ; &c. Vide.

Πλάν⊙, ε, ὁ, seductor, impostor; item error. Sed

Πλάν⊙, η, ον, fallax, fraudulentus, BLANDUS. Th. πλάνη, error.

Πλάρ⊙, præced. idem cum πλάνης, quum scil. absolute ponitur, pro πλάνης ἄνθρωπ⊙, Athen. l. 1. & Matth. 27. Item, in errorem impellens; ut, πλάνα δῶρα, apud Mosch. Item, interdum subst. idem quod πλάνη, apud Soph. & exp. etiam, digressio, vagus sermo, seu, vaga digressio, &c. apud Plat.

Πλανοσιβὴς; q. d. errando calcatus, & vagando; i. e. ab animantibus vagantibus, & quasi vagabunde euntibus, calcatus; Sic est terræ Epith. apud Æschyl. ex Th. πλάνη; unde πλάν⊙, & Th. σείω, unde σίω, & σίβ⊙, &c. V.

Πλανύτλα, idem quod πλανάομαι, oberro; errabundus sum & vagabundus; apud Aristoph. in avib. Τί ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύτπμαι, i. e. πλανόμενδα; quid, ô miser, sursum deorsum vagamur? &c. ab eodem Them. πλάνη, unde πλανητὸς, &c. Vide.

Πλαξ, ακὸς, ἡ; tabula lata, æquor, planities, crusta. Them. πλατὺς, έ⊙, ὁ latus.

Πλαξ, præced. vide etiam supra in πλακόω.

Πλᾶξεν, Dor. & Ion. pro ἔπλεξεν, percussit, 3. sing. a. 1. verbi πλήττω, vel πλήσσω, percutio. f. ξω.

Πλάξιππ⊙, ω, ὁ, ἁ, Dor. pro πλήξιππ⊙, equorum agitator, παρὰ τὸ πλήττειν τοὺς ἵππους.

Πλάσαντι, dat. sing. à

Πλάσας, αντ⊙, a. 1. part. act. à πλάσσω, fingo: f. σω.

Πλάσις, εως, ἡ; fictio; ipsa actio fingendi; Item, formatio; & metaph. formatio morum & institutio; Item, exp. & forma; apud Polyb. est verbale, à πλάσσω, fut. πλάσω, &c. Vide.

Πλάσμα, ατ⊙, τὸ, figmentum. Them. πλάσσω.

Πλάσμα præced. proprie est, fictum, i. e. figlinum opus; Item, commentum, simulatio; sed est etiam verbum theatricum & artis tibicinum; quidam exp. varietatem quandam circa musicos sonos, & cantus luxuriam, quibus opponatur simplex musica; putatur & fuisse potionis genus, quo, suavior vox reddebatur, &c. Vide.

Πλασμαπίας, ε, ὁ, fictus, fictitius item fictor, fabulator, à præced.

Πλασματογράφ⊙, figmentorum scriptor, à præced. πλάσμα, ατ⊙, τὸ; & γράφω, V.

Πλασματώδης, ε⊙, ὁ, ἡ; fictus, fictitius, commentitius, à præced. πλάσμα, ατ⊙, τὸ, V.

Πλάστ, finxit Ion. & Poët. pro ἔπλασε, 3. sing. a. 1. ind. act. à

ΠΛΑ'ΣΣΩ, & Att. -πτω, fingo, comminiscor, simulo. f. πλάσω. p. πέπλακα. perf. pass. πέπλασμαι. hinc πλάσμα, ατ⊙, τὸ, figmentum, πλάσις, ε, ὁ, fictor. πλαστὸς, ὴ, fictus.

Πλαστεμβῶ, idem quod & pro Them. πλάσω, fingo; Item, confingo, comminiscor, &c. V.

Πλαστέρα, fictrix, creatrix; ut, πλαστέρα φύσις; in Epigr. est fœm. à masc. πλαστὴρ, ῆρ⊙, ὁ; idem quod πλάστης, ε, ὁ, fictor; in Epigr. & apud Plut. Item, creator, conditor; &c. verbalia, à præced. Them. πλάσσω, V.

Πλάστιγξ, γγ⊙, ἡ, lanx è jugo suspensa, cui pondus imponitur, tum tabula, in qua cottabis ludebatur. Th. πλατὺς, έ⊙, ὁ: latus. Est &

Πλάστιγξ, Dor. pro πλήστιγξ, ιγγ⊙, ἡ, ferula, flagellum: à πλήσσω, percutio.

Πλαστικὴ, sub. τέχνη, fingendi seu fictor mars, PLASTICE: à

Πλαστικὸς, ὴ, όν, ad fingendi artem aptus; idem fingendi arte valens. Them. πλάσσω, fingo.

Πλαστογράφ⊙, qui scripturas fingit, seu, qui ficta scribit; falsarius; unde, Πλαστογραφέω, scripturas fingo; sum falsarius; unde verbale, Πλαστογράφημα, falsa scriptura, id quod ficte scriptum est; Item Πλαστογραφία, falsa scriptura, seu, falsitas scripturæ; omnia, ex πλαστὸς & γράφω, unde γραφὴ, ἡ; &c. Vide. Item, πλασγολάλ⊙, ficta & falsa loquens, falsiloquus; Item, Πλασυλόγ⊙, idem; ex πλαστὸς, & λάλ⊙, vel, λόγ⊙, quæ Vide.

Πλαστὸς, ὴ, όν, fictus, a, um, ab eodem.

Πλαστῶς, fictè, simulatè, falsò; est adv. à præced. πλαστὸς, fictilis; Item, simulatus, commentitius, adulterinus; Item, πλαστὸν φάρμακον medicamentum quod illinendo adhibetur; nam Th. πλάσσω, simulo, figuif. etiam illino, &c. V.

Πλαστὴρ, ῆρος, fictor, effictor; formator; unde, Πλαστηρεύω, fingo, effingo; imitor; Item, formo; &c. unde etiam verbale, Πλαστήρημα, effictio: ex πλαστὸς, & ἔργον, τὸ, V.

Πλαταγέω, f. ήσω, crepito, crepitaculo sonitum edo: à

Πλαταγὴ, ῆς, ἡ, crepitaculum. Th. πλατὺς, έ⊙, ὁ, latus.

Πλαταγὴ, præced. instrumentum quoddam crepitum edens; dicitur etiam, in hominem garrulum, aures sermone suo obtundentem, instar crepitaculi, apud Aristot. polit. 8. 5. &c. Vide.

Πλατάγημα, ατ⊙, τὸ, strepitus, sonus: à πλαταγέω, quod vide.

Πλαταγίζω, idem quod πλαταγέω, quod vide.

Πλαταγὼν, ῶν⊙, ὁ; crepitaculum, fistrum; Item, flos papaveris; unde πλαταγώνιον, τὸ; diminut. crepitaculum; Poll. l. 9. Item, papaveris folium; &

& abusivè, Suid. air. πλαταγώνιον usurpari pro quacunque latitudine, seu, re quacunque latitudinem habente; unde etiam, Πλαταλαγέω, idem quod πλαταγέω; crepito, seu, sonitum edo in modum πλαταγῆς; Item, manu plausum edo; apud Theocr. &c. V.

Γλαταγαὶ, ῶν, αἱ, PLATAGÆ, hinc

Γλαταγὸς, ίδος, ὁ, Plataensis. dat. pl. Πλαταγίδσι.

Πλαταμὼν, ῶνος, ὁ; littus magnum & latum; vel, fovea mari vicina, quæ, illo intumescente, aquam accipit salsam; sed apud Gal. in lex. Hippocr. dicitur esse petra in mari lævis & humilis, circa quam dilatantur fluctus; unde apud Diosc. 4. 75. ἐν χωρίοις πλατυμῶσι, exp. in littoralibus petris, vel, in maritimis foveis; à Them. πλατὺς; Vide.

Πλατάνια, τὰ; vel, Πλατανία, ἡ; genus quoddam pomorum; apud Athen. l. 3. ab eod. Th. πλατὺς, V.

Γλατανισταὶ, sunt pisces quidam, de quibus Plut. 9. 15. à seq. V.

Πλατάνιος, α, ον, idem quod seq.

Πλάτανος, ου, ἡ, PLATANUS arbor, quia lata diffusa ramis. Them. πλατὺς, latus.

Πλατάνιστος præced. dicitur etiam locus spatiosus & latè patens; à platani foliorum similitudine, &c. Vide.

Πλατανώδης, ους, ὁ, ἡ, platanis abundans, platanis multis consitus; vel, platani speciem gerens, aut, platani formam habens, vel, imitans; Item, πλατανὼν, ῶνος, ὁ, platanis consitus locus; platanetum; utrumque, à præced. πλάτανος, V.

Πλάταξ; Alexandrinis vocatur coracinus piscis, quòd corpore sit latiore; idem dicitur & Πλατισταὶς, apud Athen. l. 7. à Them. Πλατὺς, V.

Γλατάσσω, exp. solum excito ex ictu vel collisione; Suid. à Them. πλαὶς, Vide.

Πλατὲ pro πλατία, accus. sing. m. & nom. vel acc. pl. n. g. πλατέων, gen. pl. à πλατὺς, εῖα, ὺ, latus, a, um.

Πλατεῖα, ας, ἡ, subaud. ὁδὸς, PLATEA, ab eod.

Πλατειάζω, & Doricè, πλατειάσσω, ῶ, dilato; ore in latus diducto, loquor; apud Theocr. (dicitur etiam, πλατυάζω, & πλατυάσσω, idem;) unde verbale, πλατειασμὸς, ὁ; ore in latum diducto loqui; Quintil. 1. 9. est vitium oris, quum, nimium diductis faucibus, & ore plus satis patulo, sermo promitur; (huic opponitur ἰχνότης;) Item, Πλατεῖον, ου, τὸ; tabella lata; Item, tessera castrensis, Polybio, (quam & ξυλάφιον, vocat. alii σύμβολον.) omnia à Th. Πλατὺς, V.

Πλατέως, latè; in comparat. πλατύτερον, latiùs, à Them. πλατὺς, Vide.

Πλάτη, ης, ἡ, palmula, extrema & latior pars remi, vel ipse remus. Them. πλατὺς.

Πλάτη præced. Doricè dicitur πλάτα, ἡ; quod ponitur etiam generaliter, pro navigio; & apud Diod. Siculum in plur. Πλάται καὶ δεμαὶ τῶν καλάμων, dicuntur fasciculi ex arundinibus, ad corticis & suberis usum in aqua; Item, Πλάτη, dicitur ventilabrum; quoniam palmulæ remi figuram imitatur; & in homine πλάται, appellantur, costæ latiores; Poll. l. 2. unde etiam, Πλάτιον, ου, τὸ; diminut. parva πλάτη, palmula; vel etiam naviculæ; in Epigr. ab eodem etiam Them. πλατὺς, V.

Πλάτηξ, ηκος, ἡ; summa pars remi, quâ percutitur aqua; à præced. πλάτη, ης; Vide.

Πλάτις, ιδος, ἡ; conjunx, παρὰ τὸ πλάζειν τῷ ἐνδεῖ κατὰ τὸ κοίτωι Aristoph. & ab Hesychio quoque substantivè exp. σώδος, ἄθροισμα; ut, πλάτιν γυναικῶν, pro ἄθροισμα, idem accipit; est à πλάτης, quod vide in πλάτης.

Πλατίον, Dor. pro πλησίον, prope, quod vide.

Πλατισταὶς, vide supra in πλάταξ.

Πλάτος, εος, τὸ, latitudo. Them. πλατὺς.

Πλατύω, fingo. Att. pro πλάσσω, quod vide.

Πλατυάσδοισαι, Dor. pro πλατυάζασαι, ore diducto pronunciantes, nom. plur. part. præs. f. g. à πλατυάζω. Alii πλατειάσδοισαι legunt à πλατειάσδω, Dor. pro πλατειάζω, ore in latum diducto loquor. Th. πλατὺς, latus.

Πλατυγάστωρ, & πλατυγάσωρ, qui est lato ventre; Aristot. ex πλατὺς, & γαστὴρ, V.

Πλατυγλώσσος, palmulâ, aquam percutiendo, strepitum excito; Item metaph. verborum ampullis strepito; apud Aristoph. in equit. Item, papaveris folium (platagonium,) sinistrâ teneo, dextrâque percutiens, inde sonum elicio; qui lusus est amantium, periculum inde facientium an redamarentur, &c. à Th. πλατὺς, V.

Πλατυγλωσσος, latam habens linguam; Aristot. ex πλατὺς, & γλῶσσα, vel, γλῶττα, V.

Πλάτυγξ, five potius πλάτιγξ, γγος, ἡ, summa & lata pars remi, qua percutitur aqua. Th. πλατὺς, latus.

Πλατύκαρπος, latum habens fructum, seu, cujus fructus est latus; Diosc. ex πλατὺς & καρπὸς, ὁ; Vide. Item, Πλατύκαρφος, festucam, seu, ramulum habens latum; ex πλατὺς, & κάρφος, τὸ; Vide Πλατύκαυλος, qui laticaulis est; ex πλατὺς & καυλὸς, ὁ; Vide Sic etiam, Πλατύκερκος latam habens caudam; ex πλατὺς, & κέρκος, ου; Vide.

Πλατύκερως, ωτος, ὁ, qui latis cornibus est, nomen proprium animalis quod cervorum generi annumeratur. Gall Camois. ex πλατὺς & κέρας, τὸ, cornu.

Πλατύλογχοι, dicuntur; quorum hastilia latis cuspidibus sunt præfixa; Poll. ex πλατὺς, & λόγχη, ἡ. Vide.

Πλατυωδύσμη, f. 1. pass. à

Πλατύω, dilato f. ώσω, perf. πεπλάτυγκα, a. 1. ἐπλάτυνα. perf. pass. πεπλάτυσμαι, a. 1. pass. ἐπλατύνθην. a. 1. imperat. pass. πλατυνθήτι, ήτω. Them. πλατὺς, latus.

Γλατυστατος, η, ον, ἡ, latum dorsum habens; ex πλατὺς, latus, & νῶτος, ου, ὁ, tergum.

Πλατύονυχος, vel, Πλατυάνυχος; qui latos habet ungues; ex πλατὺς, & ὄνυξ, υχος, ὁ; Vide. Item, Πλατυόφθαλμος, latos, seu, amplos habens oculos; ex πλατὺς, & ὀφθαλμὸς, ὁ; Vide. Sic & πλατυπτέρυγα ἱμάτια, vestes latuin è purpura limbum habentes; Poll. ex πλατὺς, & πτέρυξ, ηγος; V. Πλατύπους, latos habens pedes; ex πλατὺς, & πὸς, V. Πλατυπροσωπος, qui latâ facie, seu fronte est; ex πλατὺς; & πρόσωπον, τὸ; Vide Πλατύρρινον, vel, πλατύρινον, qui nares habet latas; ex πλατὺς, & ῥὶς; Vide Πλατόρρεος, lata habens fluenta, late fluens; ex πλατὺς, & ῥοὴ seu, ῥέος, Vide. Item, Πλατύρυγχος, seu, Πλατύρρυγχος, qui latum est rostro; ex πλατὺς, & ῥύγχος, τὸ; Vide.

ΠΛΑΤΥΣ, έος, ὁ, LATUS, amplus, in f. g. πλατεῖα, ας, ἡ, in n. g. πλατὺ. Hinc πλάτος, εος, τὸ, latitudo. πλατυῶ, dilato. πλάτανος, ου, ἡ, platanus. πλαὶς, ακος, ἡ, tabula. Hinc etiam Angl. Plate, plat, platter.

Πλατύσαρκος; latam & amplam habens carnem; ex πλαὶς & σὰρξ, κὸς, ἡ; V. Item, Πλαίσωμος ἐσθὴς; vestis lato clavo insignis, tunica lati clavi; insigne namque, senatum ab equite distinguens, tunica erat, quæ Latinis, latus clavus, & laticlavium dicebatur; Livio, tunica palmata, à latitudine clavorum; ei opponebatur anguſti clavium; ex πλαὶς, & σῆμα, unde σημεῖον, τὸ, &c. V.

Πλάτυσμα, τὸ; latum linteum, vel, simile aliquid cui emplastrum inducitur illitu, pittacium; Sic & generaliter dicitur quicquid in latum extenditur; Item, Πλάτυσμὸς, ου, ὁ; dilatatio; diductio & distensio in latum; Item, ostentatio, jactantia, vel, loquacitas, Athen. l. 14. utrumque, verbale; à πλαίνω, late duco, seu, diduco; amplum & spatiosum reddo; in pass. πλατύνομαι, latior fio, lateſco; Item, dilator, i. e. libero fum animo; Ep. ad. Cor. 2. 6. &c. V.

Πλατύσωμος, qui lato, seu, patulo ore est; ut, πλατύσωμος κρατὴρ; apud Diosc. 5. 102. ex πλαὶς, & σῶμα, τὸ V.

Πλατύτης, ητος, ἡ; latitudo, amplitudo, spatiositas; à Them. πλατὺς; Vide.

Πλα-

Πλατύφυλλος, lata habens folia; Item, latifolia; species quercus; Theophr. Il. 3. 9. Item, Πλατύφυλλον, latifolium, idem, 6. 6. ex πλατὺς, & φύλλον, τὸ; V. Item, Πλατυφύλλυχος, vide supra πλατυφύλλος.

Πλάτων, est instrumentum, seu, vasculum quoddam æreum, quo, lacte coagulato, serum exhauritur; seu, quo serum lactis hauriunt, quum lac conspissare volunt; Hesych. à Th. πλατὺς. V.

Πλάτων, ωνος, ὁ, PLATO, magister Aristotelis.

Πλάω, per Syncop. pro πελάω, appropinquo. Th. πέλας, adv. prope.

Πλέας, Poët. Syncop. pro πλέονας, acc. pl. & sic πλέες, pro πλέονες, nom. pl. compar. grad. à πολὺς, multus. compar. πλέων, & πλείων. superl. πλεῖστος.

Πλήθω, nectendo, texendo, vel, implicite; est adv. à Th. πλέκω, f. πλέξω, &c. V.

Πλέγμα, ατος τὸ, & in pl. τὰ πλέγματα, cincinni, crines in orbi, Them. πλέκω, necto.

Πλεγματόω, implico. Item, Πλεγμάτιον, τὸ, diminut. implicamentum, utrumque à præced. Πλέγμα, τὸ; &c. Vide.

Πλεκτάω, poëticè dicitur, pro πλέκω, plecto; V.

Πλέθρα, τὰ, humida & herbosa loca, an quia πλαδαρά;

Πλεθριαῖος, ου, ὁ; plethrum, seu, jugerum æquans; qui plethri est magnitudine; ut, πλεθριαῖον διάστημα, apud Suid. utrumque, à seq. Them. πλέθρον, V.

ΠΛΕΘΡΟΝ, ου, τὸ, jugerum, apud Poët. πέλεθρον. forte à πολεῖν. vertere, arare. indè πλεθριαῖος, α, plethrum seu jugerum æquans. πελέθρισμα, ατος, τὸ, cursus jugeri.

Πλεῖ, naviga, pro πλεῖς, præs. imperat. act. vel 3. sing. præs. ind. à πλέω, navigo, f. πλεύσω.

Πλειάδες, αἱ; & Ionicè, πληιάδες; Pleiades; sidus in cauda, vel, dorso Tauri, secundum Proclum, sex; secundum Plinium, septem continens stellas, Latinè, Virgiliæ dicuntur; est Plur. fœm. à sing. seq. V.

Πλειάς, άδος, ἡ, PLEIAS, Sydus, pluribus stellis constans, qu. à πλέω, navigo, quia utilis navigantibus, vel à πλείονες, quod plures stellas habet. Them. πολὺς, multus. in comp. πλείων.

Πλείειν, Ion. seu Poët. Ephenthesi pro πλεῖν, præs. inf. verbi πλέω, navigo, f. πλεύσω.

Πλεῖϑι, per Pleonasm. syllabæ ϑι, pro πλεῖ, vel πλεῖ, præs. imperat. act. ejusdem verbi.

Πλεῖν, Ion. pro πλεῖα, ας, ἡ, plena: à masc. πλεῖος, plenus, Poët. πλεῖος, Att. πλέως.

Πλεῖν, præs. inf. à πλέω, navigo. f. πλεύσω.

Πλείον, vel πλέον, plus, comparat. n. g. gen. sing. πλείονος, gen. pl. πλειόνων. nom. vel acc. pl. n. g. πλείονα, πλείοα, πλείω, plura. Them. πολὺς, multus, comp. πλείων, & πλέων, superl. πλεῖστος.

Πλείτερος, plenior; est compar. à πλέος, V.

Πλεῖν, dicitur Atticè, pro πλεῖον, vel πλέον, apud Aristoph. (pro quo etiam dicitur Ionicè πλέων) plus, &c. Vide.

Πλεῖος, Poët. pro πλέος, a, plenus.

Πλείας, pro πλείονας, & πλείους, plures, nominat. & Accus. Plur. à sing. πλείων, Vide.

Πλείστε, adv. v. πλεῖστον.

Πλειστάκις, & πλειστάκι; sæpissimè; ut plurimum; Item, Πλειστάχϑει, sæpenumero; ex plurimis locis; adverbia, à πλεῖος, V.

Πλείστη, plurima, nom. sing. f. g. & πλείστης, dat. pl. f. g. à πλεῖος, quod vide.

Πλειστηριάζω, plurimi licitor; à πλεῖος, superl. à πολὺς, multus.

Πλειστηριασμὸς, ου, ὁ, licitatio ejus qui pluris licitatur quam cæteri: à præced.

Πλειστηριάζομαι, glorior; jacto me; itidem à præced. V.

Πλειστοζόλος, qui taxillis ludens, plurima puncta sortitur seu facit; unde, Πλειστοζολεῖν, ludere taxillis; Item, Πλειστοζολίνδα, & Πλειστοζολὶς παιδία; lusus ille de quo vide Poll. l. 9. ex πλεῖστος; & βολὴ, seu, βόλος; unde βολίω, &c. V. Item, Πλειστοδόκεια, nimia opinio, maxima existimatio; i. e. πλείστη δόκησις; Suid. ex πλεῖος, & δοκέω, Vide.

Πλειστόμεθρος ἑορτὴ, celebritas, ad quam plurimi mortales conveniunt. ἐφὸς ἰὼ πλείστοι βροτοὶ συνέρχονται.

Πλειστόμεθρος præced. propriè signif. plurimos mortales, seu, homines habens, abundans hominibus; apud Eustath. ex πλεῖος, & βροτὸς, ὁ, &c. V.

Πλεῖστον, & πλεῖστα, adv. plurimum, maximè, longissimè, τὸ πλεῖστον, maxima ex parte, ad summum, ut plurimum: à

Πλεῖος, η, ον, plurimus, a, um superl. à πολὺς, multus. comp. πλείων, & πλέων.

Πλειστοφόρος, plurimorum ferax; ex πλεῖος, & φορὸς, ὁ; V.

Πλείω, contracte pro πλείονα, ας, nom. vel acc. pl. n. g. à

Πλείων, ονος, ὁ, ἡ, major, amplior. n. g. πλεῖον, plus, compar. à πολὺς, πολλὴ, πολὺ, multus, a, um, superl. πλεῖστος. at

Πλειὼν, ῶνος, ὁ, annus, sic dictus qu. à πλέω, Poët. πλεῖω, quod eo compleantur tempora, vel ἀπὸ τῆς πλειάδων quia Pleiades suâ revolutione annum complent. Th. πολὺς.

Πλεκόω, implicor, coëo. à πλέκω.

Πλεκτάνη, ης, ἡ; idem quod πλέγμα, τὸ; omne scil. id quod nexum, seu, contextum est; sed exp. etiam, opus vitile; & dicitur etiam, de crinibus intortis, plexis & implicitis, &c. dicitur etiam de reti; apud Xen. Item, peculiariter, Πλεκτάναι, dicuntur polypi cirri seu brachia, quibus, τὰ ἁρπαγέντα inexplicabili nexu vincit, Diosc. exp. etiam Πλεκτάνη, cirrus, seu, cincinnus; Item, rete, laqueus, &c. unde etiam, πλεκτάνιον, τὸ; diminut. parvus cirrus; apud Athen. l. 7. à seq. πλεκτὸς, textus, seu, contextus, vel, nexus, connexus, &c. Item, nexilis, textilis, &c. V.

Πλεκτοῖσιν, plicatis, dat. pl. Ion. à

Πλεκτὸς, ὴ, PLEXUS. à

ΠΛΕΚΩ, PLICO, PLECTO, necto, texo. f. ξω. p. πέπλεχα. a. 2. ἔπλαγον. perf. pass. πέπλεγμαι. a. 1. pass. ἐπλέχθην. p. m. πέπλεγμαι. Hinc πλοκὴ, nexus. Πλόκος, cirrus, coma plexilis.

Πλόκαμος, idem, συμπλοκὴ, complicatio, connexio.

Πλέννα, seu βλέννα, mucus.

Πλεννερὸς, mucolus; à præced. πλέννα, idem quod, & pro Th. βλέννα, V.

Πλέξαντες, nom. pl. a. 1. part. act. verbi πλέκω, quod vide.

Πλέξης, 2. sing. a. 1. sub. act. ejusdem verbi.

Πλέομαι, (med.) fut. πλεύσομαι, & Atticè πλεύσουμαι, idem quod πλέω, navigo; Item, Πλέομαι, (pass.) unde πλεομένη θάλαττα, mare quod navigatur; Luc. &, πεπλευσμένον πλάγος, navigatum mare; Xen. à Th. in act. πλέω, V.

Πλέον, ονος, τὸ; Poëticè pro πλεῖον, PLUS: &

Πλέονα, pro πλείονα vide πλεῖον.

Πλεονάζον, abundans: præs. part. n. g. &

Πλεονάζουσι, 3. pl. ind. præs. à

Πλεονάζω, plus habeo, abundo; item facio abundare. f. άσω. a. 1. ἐπλεόνασα. Hinc a. 1. opt. πλεονάσαιμι, αις, αι. Them. πολὺς, multus, in compar. πλείων, & πλέων, ὁ, ἡ, & τὸ πλεῖον, & πλέον.

Πλεονάκις, adv. sæpius: à πλέον, quod vide.

Πλεονάσαι, 3. sing. a. 1. opt. act. vel a. 1. inf. à πλεονάζω, quod vide.

Πλεόνασον, idem quod seq. πλεονασμὸς, superfluitas & redundantia cujuslvis rei, est & ab eod. V.

Πλεονασμὸς, ὁ, abundantia: à πλεονάζω.

Πλεοναστικὸς, redundans, superfluus, ab eod. cum præced. V.

Πλεοναχῶς, q. d. plurifariam, multifariam; est adv. à πλέων, ονος; idem quod πλείων, V.

Πλεονεκτέω, ῶ. quæstui habeo. f. ήσω. a. 1. ἐπλεονέκτησα, perf. πεπλεονέκτηκα. a. 1. pass. ἐπλεονεκτήθην. a. 1. sub. pass. πλεονεκτηθῶ, ῇς, ῇ. & in pl. πλεονεκτηθῶμεν, superemur: ex πλέον, pro πλεῖον, plus, quod vide, & ἔχω, habeo.

Πλεονέκτημα, ατος, τὸ, melior conditio, partes superiores, prærogativa: à præced.

Πλεονέκτης, ου, ὁ, avarus, q. πλέον ἔχειν βεβούλυται, qui vult plus habere.

Πλεονεκτικὸς, idem quod præced. πλεονέκτης, fraudator; circumscriptor, alieni avidus; Item, violentus & tyrannicus; Aristot. unde adv. Πλεονεκτικῶς, more eorum qui fraudant & circumveniunt; Luc. nam verbum, Πλεονεκτέω, significat etiam fraudo; ut, viz. solent, qui plus habendi quàm alii, avidi sunt, seu cupidi; unde etiam, Πλεονεκτῆσαι, rapacissimus, alienique avidissimus; Xen. Superl. à præced. πλεονέκτης, V.

Πλεονεξία, ας, ἡ, avaritia: ex πλέον, plus, quod vide. & ἴσχω, f. ἕξω, habeo.

Πλεονεξία, præced. sæpe apud Thuc. & Xen. & c. est, plus habendi aviditas inexhausta, &c. V.

Πλέονες, plures, nom. pl. &

Πλέονεσι, pro πλείοσι, pluribus, dat. pl. Ion. à πλέων, Poët. pro πλείων, major, compar. m. g. à πολύς, multus, superlat. πλεῖστος, plurimus.

Πλείναος, pluisculum; est adv. à πλέον, τὸ; Vide.

ΠΛΕ'ΟΣ, ᾱ, PLENUS, Poët. πλεῖος, & Att. πλέως. q. à πολύς, multus. Hinc πλήρης, ες, ὁ, ἡ, plenus, πληρόω, impleo, πλήρωμα, ατος, τὸ, complementum, πλήρωσις, εως, ἡ, repletio. πλήθω, f. σω, impleo, πλησμονή, satietas, saturitas. πλῆθος, εος, τὸ, multitudo. πίμπλημι, f. πλήσω, impleo.

Πλεύσας, navigantes, acc. pl. part. præs. act. f. g. verbi πλέω, navigo, f. πλεύσω.

Πλέτο, Ion. pro ἔπλευτο, quod per Syncop. pro ἐπλεύσατο, 3. sing. imperf. verbi πλέομαι, fum.

Πλεύμων, ονος, ὁ; pulmo; respirationis instrumentum; Item, pulmo marinus; &c. Attice est, pro πνεύμων, idem; à Them. πνέω, &c. V. Item, Πλευμονία, idem quod πνευμονία; & Πλευμονικὸς, idem quod πνευμονικὸς, &c. quæ V. Sic etiam, Πλευμονώδης, ες, ὁ, ἡ, ους, pulmoni similis; spongiosus, ac filtulis inanibus cavus, laxusque & mollis, ut pulmo; Arist. H. an. 5. 16. Item πλευμώδης, pulmonis vitium & inflammatio; Gal. Πλευμώδης, ες, ὁ, ἡ; & Πλευματώδης, pulmonarius; Gal. Item, Πλευμόω, ῶ; in tabem incido; apud Hippocr. omnia à præced. Πλεύμων, V.

Πλεῖν, pro πλέειν, plus: &

Πλεῖνα, pro πλέονα, acc. sing. m. g. &

Πλεῖνας, pro πλέονας, acc. pl. m. &

Πλεῖνες, ες, pro πλέονες, plures; &

Πλείναν, pro πλέονα, &

Πλείνας, pro πλείονας, plus, Ion. hæc omnia à πλέων, pro πλείων, quod vide.

ΠΛΕΥΡΑ, ᾶς, ἡ, membrana succingens costas, latus, costa. πλευρὸν, οῦ, τὸ, idem.

Πλευρίτης, ου, ὁ, lateralis, Poll. l. 2. & in fœm. Πλευρῖτις seq. idem, sed sæpe absolutè ponitur, pro πλευρῖτις νόσος; ut apud Athen. l. 10. unde etiam πλευριτικὸς, ὁ; pleuriticus; qui lateris morbo laborant; Dioſc. 2. 96. omnia, à præced. Th. πλευρὰ, V.

Πλευρῖτις, ιδος, ἡ, morbus lateris, PLEURITIS. Ang. Pleuriſie. à præced.

Πλευρόθεν, à latere, vel, de lateribus; est adv. à πλευρὸν, τὸ, idem quod Th. πλευρά, V. Unde etiam Πλεύρωμα, itidem, idem; latus, vel, lateris dolor; &c. V.

Πλεύσεαι, Ion. pro

Πλεύσῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi πλέω navigo. f. πλεύσω.

Πλεύσιμος, & πλεύσιμος, navigabilis; Item, navigationi accommodus, seu, navigationem promovens; ut, πλεύσιμος ἔρις, apud Theocr. Idyll. 13. à πλεῦσις, εως, ἡ; navigatio; & omnia, verbalia a Th πλέω, V.

Πλεύσομαι, οῦμαι, εῖται, Dor. pro πλεύσομαι, f. 1. m. ejusdem verbi.

Πλεύσω, navigabo, f. 1. act. à

ΠΛΕ'Ω, navigo. f. πλεύσω, p. πέπλευκα q. à πελάω, propinquo. Hinc πλέος, ες, ὁ, navigatio, πλοῦς, ὁ, navigium.

Πλέω, plura; per Sync. & Crasin pro πλέονα, ος, nom. vel acc. pl. n. g. Poët. pro πλείονα, compar. à πολύς, multus. comp. πλείων. & Poët. πλέων. in n. g. πλέον, ονος, τὸ.

Πλέω, pleno, dar. sing. à πλέος, ος, plenus. Est &

Πλέω. Att. pro πλέοι, nom. pl. m. à πλέως, quod vide.

Πλέων, Poët. pro πλείων, quod vide.

Πλέως, Att. pro πλέος, ος, plenus.

Πλήαγον, ος, τὸ; baculus; Hesych. Item, Πληγὰς, ἀδος, ἡ; falx; idem, unde Πληγάδες, idem sunt cum seu pronuntur, ἀντὶ τῦ συμπληγάδες; i. e. concurrentes & mutuo sese terientes petræ; omnia, à πλήσσω, ττω; V.

Πληγείς, έντος. percussus, & in f. g. πλεγῆσα, a. 2. part. pass. à πλήσσω, vel, πτω, percutio. f. ξω. a. 2. ἔπληγον, & ἐπλαγον.

Πληθυῆς, ῶν, οι; exp. diversis parentibus nati, à Th. γείνομαι, unde, γένος, εος, τὸ, &c. V.

Πληγὴ, ῆς, ἡ, & Dor. πλαγὰ, PLAGA, ictus, vulnus, à p. m. πέπληγα, verbi πλήσσω, percutio.

Πληγῆσαι, percussum esse, a. 2. inf. pass. verbi πλήσσω, vide πληγείς.

Πλῆγμα, τὸ; plaga, ictus, vulnus; verbale, ab eod. Th. cum præced. V.

Πληγῶν, gen. pl. à πληγὴ, quod vide.

Πλήθει, dat. sing. à πλῆθος, εος, τὸ, quod vide.

Πλήθεν, impleti erant. Bœot. Syncop. pro ἐπλήθυσαν, 3. pl. a. 1. pass. ἐπλήθω, ης, ην, à verbo πίμπλημι, impleo. f. πλήσω. ab inusit. πλάω.

Πλήθομαι, impleor, plenus sum; in Epigr. est pass. ab act. πλήθω, V.

Πλήθουτι, dat. sing. part. præs. act. à πλήθω, quod vide.

Πληθυντῆ ὄχλος ἐν ἀγορᾷ, cum frequens esset turba in foro. Quod aliàs dicitur πληθύσης ἀγορᾶς.

Πλῆθος, εος, τὸ; multitudo, vulgus. PLEBES. Th. πλέος, plenus.

Πλῆθος præced. tam ad numerum, quam ad quantitatem; i. e. multitudo, sive copia; magnitudo; frequentia, populus, i. e. δῆμος; Item, pondus; mensura; sed propriè magis, numerum significat; unde, τὸ πλῆθος, plebs; sed interdum etiam, est plenitudo humorum, imprimisque, sanguinis in corpore redundantia; teste Gal. & sic fere idem signif. quod πλησμονὴ, id. V.

Πλήθοσι, 3. pl. ind. præs. act. verbi πλήθω, quod vide.

Πληθω, multitudinem, accus. sing. à πλῆθος, quod vide.

Πληθωθείω, ης, η. a. 1. opt. pass. &

Πληθωθῶσα, a. 1. inf. pass. à

Πληθώω, multiplico, cresco. f. ωσω. p. πεπλήθυγκα. præs. pass. πληθώομαι, crescens, f. perf. pass. πεπλήθυμμαι, νται. a. 1. ἐπληθώθην. Them. πλέος, plenus.

Πληθωπικὲς, ος, ὁ; augendi & multiplicandi vim habens, Thucyd. Et Xen. Item, apud Gramm. ἀριθμὸς πληθωπικὸς, dicitur numerus pluralis; unde etiam adv. Πληθωτικῶς; numero plurali; Athen. l. 7. est verbale, à præced. V.

Πληθὺς, ύος, ἡ, multitudo, acc. πληθύ. idem quod πλῆθος, εος, τὸ. Th. πλέος, plenus.

Πληθυσμὸς, multiplicatio, auctio; verbale à πληθώω, πληθύω, πληθύσμαι, V.

Πληθόω, plenus sum, abundo, frequens sum. præs. pass. πληθόομαι, idem Th. πλέος, plenus.

Πλήθω. impleo, inundo. f. πλήσω. a. 1. ἔπλησα. perf. act. πέπληκα. a. 1. pass. ἐπλήσθην, ης, η, impletus fui. a. 1. sub. pass. πληθῶ, ῇς, ῇ, a. 1. part. pass. πλησθεὶς, έντος. Th πλέος, plenus.

Πληθώρα, ας, ἡ, & Ion. πληθώρη, omnium humorum æquabilis redundantia. Et pro maximâ hominum frequentia: à præced.

Πληθωρικὲς, plenus; ut, πληθωρικὸν σῶμα; apud Gal. est corpus humoribus plenum; est à præced. πληθώρα, Vide. Unde etiam πληθωρέω, ῶ; impleo; & πληθωρέομαι, impleor; Item interdum, inundo, ut, apud Suid. πληθωρεῖται ὁ Νείλος; utrumque à præced. πληθώρα, Vide.

Πλήθωσι, 3. pl. præs. sub act. verbi πλήθω.

Πληϊάδες, Poët. pro πλειάδες, vergiliæ sidus. in dorso tauri, à πλειὰς, άδος, quod vide.

Πλήκτης, ου, ὁ, percussor, item pugnax: à perf. pass. πέπλεγμαι, ξαι, κται, verbi πλήσσω, percutio.

Πληκτίζομαι, pugno, usque ad plagas digladior, à πλήσσω, percutio.

Πληκτικάτερος, nom. vel. acc. pl. n. g. à.

Πληκτικώτερος, ος, vehementior. comp. gr. à πληκτικὸς, qui percutiendi vel pungendi vim habet, mordax. Them. πλήσσω, percutio.

Πλῆκτὸς, percussus, ictus; ab eod. cum præced. V.

Πλῆκτρον, ου, τὸ, PLECTRUM, scutica, flagellum; item calcar galli gallinacei, ab eod. them.

Πληκτροποιὲς, qui plectra, i. e. instrumenta quibus citharæ pulsari solent, conficit; Poll. 7. 30. Unde πληκτροποιία, plectrorum fabricatio; & πληκτροποιητικὸς, ad plectrorum fabricationem pertinens, ut &, πληκτροποιητικὴ, ars plectra conficiendi; unde etiam adv. Πληκτροποιητικῶς, ut plectrorum confectores decet; seu, more eorum qui plectra conficiunt; apud eund. ibid. omnia, ex præced. πλῆκτρον, τὸ; & ποιέω, Vide.

Πλῆμα, explementum, &c. idem cum, & pro πλῆσμα, τὸ, V.

Πλήμη, ης, ἡ, vel πλήμμη, æstus maris: à πλήθω, impleo. Th. πλέος, plenus.

Πλῆν, appropinquo: à πλάω, per Syncop. pro πελάω, idem, Them. πέλας, prope.

Πλημμελεία, ας, ἡ, vitiositas, improbitas, peccatum, erratum: à πλημμελὴς, quod vide.

Πλημμελέω, -ῶ, incompositè me gero sive improbè: deliquo; &

Πλημμέλημα, ατος, τὸ, peccatum, delictum: item quod pro peccato penditur: à

Πλημμελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, inconcinnus, immoderatus, vitiosus; à πλὴν, & μέλος, qu. sine modulatione, aut à πλέον μέλος, cum membrum abundat.

Πλημμελῶς, immoderatè. Item, inconcinnè, inconditè, seu, incompositè; Item, perperam, malè; vitiosè, improbè; est adv. à præced. Πλημμελὴς, qui est contra modulationis normam, &c. V.

Πλήμμυρες, ας, ἡ, maris æstuantis accessus, inundatio: à πλήμη, vel πλήμμη, æstus maris, quod vide. & μύρω, fluo, cui opponitur ἄμπωσις, εως, ἡ, maris æstuantis recessus, pro ἄμπωσις, ex ἀνάπωσις, quod ab ἀναπίνω, resorbeo.

Πλημμυρὶς, ίδος, ἡ, idem quod præced.

Πλημμύριον, ε, τὸ; æstuarium; Item, arx munita quæ est in æstuario extructa; apud Thuc. l. 8. Item, Πλημμυρὸς, inundans, plenus; unde, Πλημμύρω, & Πλημμυρέω, æstu inundo; refluagno; exundo; in Epigr. & Athen. &c. omnia, à præced. πλημμύρες, & πλημμυρὶς; quæ Vide

Πλήμνη, ης, ἡ, modiolus rotæ. πλῆμναι sunt fistulæ, quæ axi inseruntur, & circa eum volvuntur, qu. à πολέω, versor. vel ὑπὸ τῆς πληρώσεως τοῦ τε ἄξονος. Them. πλέω, plenus.

Πλημνόδετον, ε, τὸ, ferramentum rotæ, quo radii modiolo colligantur: à πλήμνη, quod vide, & δέω ligo.

Πλημοχόη, ης, ἡ, vas quoddam, à πλήθω, impleo, & χέω fundo.

ΠΛΗ'Ν, adv. præterquam, præter, cum gen. sed, sed tantum, tamen, quinetiam, cæterum, itaque, tantum maxime.

Πλωνοδία, Ionicè, pro πλανοδία; à πλανόδης, via errans; &c. vide.

Πλῆντο, implebantur, 3. plur. imperf. pass. Ion. verbi πλῆμι, idem quod πλήθω, impleo. f. σω. Th. πλέω, plenus.

Πλῆξ', Ion. pro ἔπληξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi πλήσσω, percutio. f. ξω.

Πλῆξ, q. d. percussor, stimulus quo boves punguntur, ab eodem cum præced. vide.

Πλήξας, αντος, & in nom. dual. πλήξαντε, a. 1. part. act. ejusd. verbi.

Πληξαύχης, ης, ἡ, nom. mulieris. Gr. quæ multiloquio aërem verberat.

Πλῆξεν, deterruit, Ion. pro ἔπληξεν. 3. sing. a. 1. act. verbi πλήσσω, f. ξω, percutio.

Πλήκτωρ, ος, ὁ, ἡ, equorum domitor, & stimulator: ex πλήσσω, f. ξω, percutio, & ἵππος, equus.

Πλῆξις, εως, ἡ; ipsa percutiendi actio; Gal. est à πλῆξ; aur, verbale ab ejus Th. πλήσσω, f. ξω, &c. V.

Πλῆρες, n. g. à πλήρης, quod vide.

Πλήρη, acc. sing. à

Πλήρης, ους, ὁ, ἡ, & τὸ πλῆρές, plenus, a, um. cum gen. Th. πλέω, plenus.

Πληρεῖ, 3. sing. præs. ind. & opt. act. verbi πληρόω, impleo. Them. πλέω.

Πληροφορίω, ῶ, plenam fidem facio, plenum affero. f. ήσω. p. πεπληροφόρηκα, a. 1. ἐπληροφόρησα, a. 1. imperat. πληροφόρησον. præf. pass. πληροφορέομαι, οῦμαι, certus sum, persuasissimum habeo. Res enim πληροφορεῖσθαι dicitur, quæ nobis plenè notificatur, ad plenum persuadetur. perf. pass. πεπληροφόρημαι. perf. part. πεπληροφορημένος, η, ον. a. 1. ind. pass. ἐπληροφορήθην, ης, η. a. 1. part. pass. πληροφορηθεὶς, plene certioratus: ex πλήρης, plenus, quod vide, & φορέω, seu φέρω, fero.

Πληροφορία, ας, ἡ, plena assensio, certioratio, plena persuasio, certa fides: a præced.

Πληροφορία præced. propriè est plena fides; quæ nobis fit de re aliqua, certa persuasio; ut in Ep. ad Thes. 1. 1. Et apud Basil. &c. V.

Πλήρω, ῶ, impleo; item absolvo, finio. f. ώσω. supplebo. p. πεπλήρωκα. a. 1. ἐπλήρωσα, a. 1. opt. act. πληρώσαιμι, αις, αι, a. 1. sub. act. πληρώσω, ης, η, perf. pass. πεπλήρωμαι. a. 1. pass. ἐπληρώθην, ης, η. a. 1. sub. pass. πληρωθῶ, ῆς, ῆ. perf. part. pass. πεπληρωμένος, impletus, consummatus. à πλήρης, idem quod Them. πλέος, plenus.

Πλήρωθῶσι, 3. plur. a. 1. sub. pass. verbi præced.

Πλήρωμα, ατος, τὸ, supplementum, plenitudo, impletio: à πληρόω, impleo, quod vide.

Πληρώσας, αντος, a. 1. part. act. à πληρόω, quod vide.

Πλήρωσις, εως, ἡ; repletio cujusliber rei quacunque in parte; Plat. & Plut. sed exp. etiam, perfectio, atque absolutio: est verbale, à πληρόω, V. Item, Πληρωτὴς, οῦ, ὁ; Athenis dicebatur is qui collectos fructus aut indictione coactos, vendebat iis, qui aut sorte aut emptione eos appetebant; Demosth. contra Mid. Item, Πληρωτικὸς, implendi, seu, replendi vim habens; Dioſc. 2. 95. utrumque, itidem verbale, à πληρόω; vide.

Πλησάμην, ου, cum impleviſſet, a. 1. part. m. à πλήθω.

Πλήσας, αντος, in pl. πλήσαντες, a. 1. part. act. verbi πλήθω, impleo. f. σω. a. 1. ἔπλησα. Them. πλέω, plenus.

Πλησθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. ejusdem verbi & Them.

Πλησπάζε, appropinqua, præs. imperat. act. à

Πλησπάζω, conversor, appropinquo, fœtor. f. άσω, acc. pl. part. præs. πλησπάζοντας à πλησπίον, quod vide.

Πλησπαίτατος, & πλησπέρτατος; propinquissimus, proximus; utrumque superl. à compar. seq. Vide.

Πλησπαίτερος, α, propinquior, propior. compar. à πλήσιος, quod vide.

Πλησπαίτερον, Ion. adv. pro ἐγγύτερον, propius, à præced.

Πλησπέρτερος, α, idem quod πλησπαίτερος, quod vide.

Πλησίαλος, maritimus, mari vicinus; (idem quod ἁγχίαλος, apud Poetas) unde Πλησίαλον, subst. maritima ora: apud Athen. ex πλήσιος, & ἅλς, ἁλὸς, V.

Πλησιασμὸς, οῦ, ὁ; accessus, appropinquatio; Item, familiaris consuetudo & sectatio; Item, coitus; Aristot. Rhet. l. 2. & H. an. l. 4. est verbale, à πλησιάζω, V.

Πλησίγναθος, maxillas, seu, buccas implens; ut, ψωμὸς πλησίγναθος, ex πλήθω, f. σω; & γνάθος, ὁ; v.

Πλησίον, adv. prope, sed ὁ πλησίον, propinquus.

Πλησίος, ία, ον, propinquus, a, um. Th. πέλας, prope.

Πλησιόχωρος, ε, ὁ, ἡ, alicujus agro vicinus: ex πλησίος, & χώρος, ager, locus.

Πλησίπλους, ε, ὁ, ἡ, velum implens; item passive, qui prospero cursu navigat vento implente velum: ex πλήθω, f. σω, impleo, & ἱστίον, ε, τὸ, velum. Th. ἵστημι, statuo.

Πλησφώς, plenam lucem habens, ex πλήθω, f. σω, & φάω, lucco, &c. v.

Πλῆσμα, το, explementum, seu, id quo aliquid expletum est, Athen. l. 3. Item, apud Aristot. II. an. 6. 23. πλῆσμα λαμβάνειν, sive δέχεσθαι, exp. prægnantem fieri; seu, concipere atque impleri, est verbale, à πλήθω, πλήσομαι, fut. σω, &c. V.

Πλήσμιος, implens, replens, de cibo dicitur; item delicatus, fastidiosus, τὸ πλήσμιον, fastidium, satietas; à πλήθω. f. σω. impleo. Th. πλέω, plenus.

Πλησμίως, saturate; ad saturitatem; ut, apud Gal. πλησμίως δυπτᾶσθαι, in victus saturitate degebat; i. e. quotidie explebatur cibis; est adv. à præced. πλήσμιος, V.

Πλησμονὴ, ης, ἡ, satietas, acc. pl. πλησμονὰς. ab eod. Th.

ΠΛΗ'ΣΣΩ, seu πω, percutio, frango, percello, terreo. f. ξω. p. πέπληχα. a. 1. ἔπληξα, a. 1. part. πλήξας, αντος, a. 2. ἔπληγον, quod ad ictum corporis pertinet: & ἔπλαγον, quod ad consternationem animi: sic & in a. 2. pass. ἐπλήγλην, & ἐπλάγλην, perf. pass. πέπληγμαι, ξαι, κται. hinc πλῆξις, εως, ἡ, percussio, πλήκτης, ου, ὁ, percussor. Πλῆκτρον, percutiendi instrumentum; item plectrum, quo fides pulsantur. Πληγὴ plaga, ictus, vulnus, quod fit à præt. m. πέπληγα. Comp. ἀποπλήσσω, percutio, ἀποπληξία, ας, ἡ, stupor corporis mentisque morbus. ἀποπληκτος, ε, ὁ, ἡ, & ἀποπληκτικὸς, ἡ, ὁν, qui laborat apoplexia. ἐκπλήττω, percello, perterrefacio, ἔκπληξις, εως, ἡ, perterrefactio, consternatio

Πλησμελάζω, plurimo licitor; sed perperam sic codices habent, pro πλειτημελάζω, pluris liceor quam cæteri, &c. Vide.

Πλήσσιγξ, & Doricè πλάσιγξ, γγος, ἡ; flagellum; Etym. unde in plur. Πλήσιγγες, exp. οἱ νάρθηκες, ferulæ, ad ferendum; Gal. in Lex. Hippocr. à Th. πλήσσω, vel τω, f. ξω, &c. v.

Πλῆτο, implebatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. verbi πλῆμι, idem quod πλήθω, impleo. f. ήσω. Sunt qui velint esse pluſqu. p. pass. & Poët. seu Ion. poni pro ἐπλήτο, Th. πλέω, plenus.

Πλήτης, ου, ὁ, & πλάτης, signif. idem, & pro πελάτης; qui appropinquat, seu, accedit; unde etiam in fœm. Πλάτις, idem quod, & pro πλάτις, &c. Quæ V. Item ab Aristoph. πλάτης, dicitur conjunx, &c. Ut suprà; vide suo loco.

Πλήτει, 3. sing. præs. ind. act. &

Πλήττετε, 2. pl. præs. ind. imperat. a πλήττω, idem quod πλήσσω, quod vide.

Πλήων, ονος, ὁ, ἡ, Dor. & Æol. pro πλείων, quod V.

Πλίγμα, ατος, τὸ, gradus, gressus; Eust. passus, saltus, &c. Idem etiam Eust. Hippocratem sic appellare ait partem, quæ est inter τὰ μεσόζ; est verbale, à Th. πλίσσω, V.

Πλινθεία, ας, ἡ, laterum fictio, lateritium opus; item agmen militare sic dispositum ut ex omnibus lateribus quadrati formam repræsentet. Them. πλινθος.

Πλινθεῖον, τὸ, figlina laterum; officina in qua lateres finguntur; Poll. ab eod.

Πλινθίζω, f. ίσω, lateres fingo; item ex lateribus ædifico: à πλίνθος.

Πλινθευτής, οῦ, ὁ, laterum fictio; & πλινθευτὴς, οῦ, ὁ, qui lateres ducit, fingit, coquit; Poll. ver. alia, à præced. πλινθεία, V. Item, πλινθεῖον, in modum laterum; tanquam opere lateritio; est adv. à πλινθὶς, ίδος, ἡ, laterculus; item, eadem figura Mathem. cum πλινθεία, V. Omnia, à Th. πλίνθος, quod dicitur significare, omnem etiam in ædificio necessariam lignam, ut, imbrices, tegulas, & similia; unde etiam, πλινθιακὸς, lateritius operarius; & πλίνθινος, η, ὁ, lateritius, è latere fabricatus; item, πλίνθιον, τὸ, laterculus; sed est & forma Mathematica, cujus longitudine & latitudine æqualibus minor est crassities, seu, profunditas; Plut. in Camillo; (quæ figura πλινθὶς etiam dicitur) Item, agmen militare quadratum ut πλινθεία, & omnia, à seq. Th. πλίνθος, V.

ΠΛΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, later, hinc, πλίνθινος, η, lateritius.

Πλινθουργός, qui lateres conficit; vel, etiam constreit; Poll. Unde, πλινθουργία, laterum confectio, laterum cœctio; & πλινθουργέω, lateres confici, seu, coquo; ex πλίνθος & ἔργον, τὸ, V.

Πλινθόω, ῶ, è lateribus construo, seu, fabricor quippiam; in Epigr. Item, πλινθωτὸς, ὁ, lateris formam gerens; quadrangulus ad modum lateris; ut, πλινθωτὸν χῆμα, idem quod πλίνθιον, & πλινθεία, de agmine quadrato dictum; utrumque, à præced. Th. πλίνθος, V.

Πλισ, gradus, gressus, passus; item spatium inter pollicem & medium digitum: à

ΠΛΙΣΣΩ, seu αμφω, tolutim incedo, gressus glomero, gradior, tanq. terram πλίσσω, pedibus.

Πλιχάς, άδος, ἡ, cutis quæ pudendis subest, inter utrumque femur: à præced.

Πλίχος, idem quod præced. πλιχάς, pars corporis inter inguina & femur, Gal. & Poll. l. 2. ab eod. Th. πλίσσω, V.

Πλοιάριον, ε, τὸ, navigiolum, dim. à

Πλοῖον, ε, τὸ, navigium, à præt. m. inus. πέπλοα, verbi πλέω, navigo. f. πλεύσω.

Πλοΐζω, πλοϊζομαι, idem cum πλωΐζω, πλωΐζομαι, quæ V. Item, πλοϊκὸς, navigabilis, aptus ad navigandum; ut, πλοϊκὴ θάλασσα, mare navigabile; Suid. Omnia, à Th. πλέω, unde πλόος, ὁ, &c. V.

Πλοκαμὶς, ίδος, ἡ, crines plexi, cincinni, coma: &

Πλόκαμον, τὸ, textum; πλέγμα, Polluci; vitile opus; Theophr. H. 4. 11. Item,

Πλόκαμος, ε, ὁ, cincinni, vel, cirri, crines plexi & intorti: à πλοκὴ, quod vide.

Πλοκαμώδης, crispus, cirratus, cincinnatus; à præced. πλόκαμος, nodi crinium nexorum; Il. ξ. quomodo etiam dicitur fumi vortex circumactus; teste Polluce, &c. V.

Πλοκὰς, άδος, ἡ, coma plexa, in torti crines, cincinni; item, πλοκὰς, εως, ὁ, qui plectit, seu, nectit; Poll. ab eod. πλοκὴ, & Them. πλέκω, V.

Πλοκιερὸς, ὰ, όν, pro πλόκιμος, textilis. Th. πλέκω, plico.

Πλοκὴ, ῆς, ἡ, flexus, implicatio, contextus, compositio; item dolus: &

Πλόκιμος, ὁ, ἡ, ἡ, textilis; qui necti texique potest; Theophr. Item, πλόκιον, τὸ, subst. ornamentum; coma, tricha; inauris; genus collaris monilis; propriè, implexum, seu, intortum; sic etiam seq.

Πλόκιος, ε, nexilis, textilis; item perplexus, intricatus: à πλέκω, necto.

Πλόκος, ε, ὁ, Poët. cirrus, flexus, capillus, coma plexilis, ab eod.

Πλόμος, idem quod, ab, & pro Th. φλόμος, verbascum herba; Dioscor. τὸ πλόμῳ; i. e. verbasco herbâ pisces intereunt; Aristot. 8. An. c. 20. &c. V.

Πλόος, ους, ὁ, gen. έω, ῶν, navigatio, cursus navis. Item, πλοῦς, πλοὺς, πλοῦ. Th. πλέω, navigo. f. πλεύσω, a. 2. ἔπλευν. P. m. πέπλοα.

Πλοῦ, gen. contract. à πλόος, ους, quod vide

Πλουθυγίεια, ας, ἡ, sanitatis opulentia; divitiæ pariter cum sanitate; pleniissima felicitas; apud Aristoph. in equit. Ex πλοῦτος, & ὑγίεια, vide.

Πλυμάκιον, ε, τὸ, plumacium. Gloss. Est cervical, a pluma.

Πλουπάζω, divitem reddo; & πλουπάζομαι, idem quod πλουτίζομαι; dives & opulentus fio; sed exp. etiam, augeor; apud Herodian. 1, 7. Item, πλουπάω, ῶ, dives sum, abundo; & πλουπακὸς, idem quod, ut & omnia, à seq. πλούτος, opulentus, &c. V.

Πλούσιος, α, ον, dives, locuples. πλουσία πόλις, urbs opulenta. In comparat. πλουσιώτερος, α, ον. Th. πλοῦτος, divitiæ; quod vide.

Πλουσιόω, ῶ, locupletibus opulentisq; muneribus ornans; i. e. πλουσίας χαρίζομαι, munificus; à præced. πλούσιος & δώρον, τὸ, V.

Πλουσίως, abundè, opulenter; est adv. à præced. πλούσιος, V.

Πλουτοδημεία, commentatio ditescendi; Philosophia ac studium, cujus bonorum & malorum fines, sunt divitiæ & paupertas; ex δημεύομαι, quod erat gymnasium Platonis; & πλοῦτος, i. e. opulentia, &c. V.

Πλοῦταξ, ακος, ὁ, valde dives, Eupolidi, vel, ut alii, sic satis dive; Athen. 6. 12. nam forma est diminut. à πλοῦτος, V.

Πλοῦτε, voc. sing. à πλοῦτος, ου, ὁ, Plutus, Deus divitiarum præses.

Πλουτεῖν, præs. inf. act. à πλουτέω, quod vide.

Πλουτεὺς, εως, ὁ, Pluto; i. e. ἅιδης dis; in Epigr. ita dictus, à Th. πλοῦτος, ὁ, V.

Πλουτοῦντα, Dor. pro πλουοῦντα, acc. sing. præs. part. act. a

Πλουτέω, ῶ, dives sum, f. ήσω. p. πεπλούτηκα a. 1. ἐπλούτησα. Th. πλοῦτος.

Πλουτίω, præced. propriè, opulentus sum, seu, divitias possideo; abundo, &c. Metaphoricè etiam usurpatur; ut, apud Alex. Aphr. Probl. l. 2. πλουτεῖν ωφελίμως, exp. crescunt in corpore, &c. V.

Πλουτηρὸς, ὰ, ὁν, divitias ministrans, & suggerens; quæstuosus; lucrosus; unde, πλουτηρὸν, οῦ, τὸ, quæstuosum; ut πλουτηρὸν ἔργον; Xen. in Oecon. via & modus rei augendæ; à Th. πλοῦτος, vel, à præced. πλουτέω, &c. V.

Πλουτίζω, dito, locupleto, divitem reddo. f. ίσω. p. πεπλούτικα. a. 1. ἐπλούτισα. a. 1. pass. ἐπλουτίσθην. ab eod. Th.

Πλουτίνδην, q. d. per divites; i. e. habito divitiarum, & divitum respectu; h. e. eligendo divites, vel, divitem quemque; Aristot. Polit. 2. 9. est adv. Th. πλοῦτος, vel, à præced. πλουτίζω, V.

Πλουτοδότειρα, ας, ἡ, divitiarum datrix: ex πλοῦτος & δότειρα, datrix. &

Πλουτοδοτὴρ, ῆρος, ὁ, divitiarum dator: ex πλοῦτος, divitiæ, & δοτὴρ, dator. Th. δίδωμι.

Πλουτοδότης, qui divitias ministrat & suggerit; idem quod, & ab iisd. cum præced. V. Item, πλουτοκρατία, ditiorum dominatus; quum divites rerum potiuntur; ex πλοῦτος & κράτος, ε, τὸ, V. Sic & πλουτοποιὸς, qui divitias facit & congerit; vel, lucrosus, quæstuosus, Poll. 3. 22. ex πλοῦτος & ποιέω, vide.

Πλούτου, gen. Ion. pro πλούτου, à

ΠΛΟΥΤΟΣ, ου, ὁ, divitiæ, PLUTUS. q. à πολὺ & ἴστι. unde ἐστὶν. Ergo πλοῦτος sunt πολλὰ ἴτα, & πλέσπος, cui πολλὰ ἐσία. Hinc πλουτέω, dives sum, possideo divitias. πλουτίζω, f. ίσω, dito, opulento. πλουπάζω, idem. πλέσπος, ου, dives.

Πλουτοῦσι, dat. sing. præs. part. act. &

Πλεῦσι, dat. pl. part. præſ. vel 3. plur. ind præſ. verbi πλεῖω, dives ſum, quod vide.

Πλουτὼ, οῦς, ἡ, nomen mulieris, q. d. opulenta. Th. πλοῦτος.

Πλούτων, ωνος, ὁ, PLUTO. Th. πλοῦτος, divitiæ.

Πλούτων, præced. Pluto Deus, ὁ ᾅδης, Dis pater; dicitur etiam, πλουτεύς; de quo Cic. de natura Deor. terrena autem vis omnis atque natura, Diti patri dedicata eſt; qui Dives, ut apud Græcos, πλούτων; quòd & recidant omnia in terras, & oriantur è terris; à Th. ſcil. πλοῦτος, opes; item, Plutus, quem genium divitiarum dicunt & præſidem; apud Heſiod. Ariſtoph. Plut. & alios; Euſt. autem, πλοῦτον, ait dici, quaſi πολυέτην, ἢ πολλοέτην, ὅτι ἐν πολλῷ χρόνῳ ὀξὺ σωμηχθῆναι, longo namq; tempore, & vix tandem, colligi videntur divitiæ, aut, quòd in multos annos colligantur, &c. V.

Πλοχμὸς, οῦ, ὁ, crinis plexus & intortus, per Syncop. pro πλόκαμος, crines plexi. Th. πλέκω, necto.

Πλῦμα, τὸ, aqua ſordida ex lotura; i. e. lotura; Poll. 7. 11. Item Metaph. ſic dicitur ἡ καταπεπτεκυῖα ἐπαρὰ; ut idem ibid. teſtatur; eſt verbale, à Th. πλύω, V.

Πλυθεὶς, ἐντος, lotus, a. 1. part. paſſ. verbi πλύω, lavo, perf. paſſ. πέπλυμαι, qu. à πλύω.

Πλυΐσκε, lavabat, Ion. pro ἔπλυνε, 3. ſing. imperf. act. verbi πλύω, lavo.

Πλυνὸς, οῦ, labrum ubi lavatur. Th. πλύνω, lavo.

Πλυνὸς, έως, ἡ, fullo, idem quod πλυντὴς, à Th. πλύνω, &c. V.

Πλυνὸς, præced. balneum, piſcina; locus lavandis rebus aptus; item, vas, ſeu labrum ipſum in quo abluuntur panni; hinc proverbiale, πλυνὸν ποιεῖν τινα, i. e. maledictorum ſordibus implere aliquem, ſicut implentur vaſa in quibus panni lavantur; apud Ariſtoph. in Pluto; ar, πλυνὸν, (paroxyt.) ſignif. τὸ πλυνόμενον, Schol. Ariſtoph. &c. V.

Πλυντὴρ, ῆρος, ὁ, qui lavat; item, cruſta, crita, vel, foſſa lapidea in qua lavantur panni; unde, πλυντήριον, ad lavandum aptus; ut, πλυντήριον, ſub. ὕδωρ; lotura, loturæ aqua; νίπτηρ, Poll. Item, πλυντήρια, τὰ, feſtum erat, quod Athenis, in honorem Palladis agitabatur; Plut. in Alcib. Sic etiam, πλυντὴς, qui veſtimenta lavat, fullo; Poll. Unde, πλυντρια, ας, ἡ, & πλυντὶς, ίδος, ἡ, lotrix, quæ pannos lavare ſolet; item, πλυντικὸς, qui eorum eſt qui veſtimenta lavant; ut, πλυντικὴ τέχνη, Plat. in Polit. Sic etiam, πλυντρὶς γῆ, terra quâ lotrices in abluendis pannis utebantur; item, πλυτήριον, τὸ, merces quæ pro lotura ſolvitur; Poll. 7. 11. Omnia, à ſeq. Th. πλύω, V.

ΠΛΥ'ΝΩ, lavo, propriè veſtimenta: ut λύω, corpus, νίπτω, manus & pedes. Significat & maledictis proſcindo, objurgo, contamino. f. πλυνῶ. a. 1. ἔπλυνα. a. 1. imperat. πλύνον, ἄπο. p. πέπλυγμαι. Hinc πλυντὴς, οῦ, ὁ, qui veſtimenta lavat, fullo.

Πλυσμὸς, lavor; interdum, eluor, abluor; item, convitiis proſcindor; unde verbalia, πλύσις, ἡ, & πλύσμα, τὸ, ut &, πλυσμὸς, ὁ, lotura, lotio; ut, πλύσμα ἠδὺ ἰχθύων, lotura piſcium; Ariſtot. H. An. 4. Sed, πλυσμὸς, eſt etiam labrum in quo lavantur panni; Heſych. Item, πλυτήριον, ὁ, & πλυτάριον, τὸ, genus poculi Laconici, quo milites utebantur; de quo Schol. Ariſtoph. & Suid. Item, πλύτης, ου, ὁ, & πλυτικὸς, idem quod πλυντὴς & πλυντικὸς, quæ vide paulò ſuprà; omnia; à præced. Th. πλυσὼ, V.

Πλῶ, contractum eſt ex πλάω, eoque ſignificante, vel, appropinquo; facto per Sync. ex πελάω, vel, impleo, ex quo πίπλημι, vel, contractum etiam eſſe poteſt, ex πλέω, navigo: unde particip. πλῶν, navigans, &c.

Πλωὰς, άδος, ὁ, q. d. natatilis; avis genus, à natando ſic dictæ; à πλώω, Poët. pro πλέω, &c. V.

Πλῶε, navigabat, 3. ſing. imperf. act. Ion. Sic πλώεσκε, 3. ſing. imperf. Ion. &

Πλώειν, præſ. inf. act. verbi πλώω, ſeu πλῶμι, Poët. pro πλέω, navigo.

Πλωΐσας, pro πλωήσας, acc. pl. f. g. part. præſ. Ion. pro πλεύσας, à πλωέω, quod à πλάω, pro πλέω, navigo.

Πλώζω, navigo; Etym. factum cum, ι, ſubſcr. ex πλαΐζω, V. Unde etiam, πλωϊάδες, natantes nubes, & quæ crebrò circumferuntur; quaſi à πλωὰς, vide.

Πλωΐζεσκε, 3. ſing. imperf. Ion. vel Poët. à

Πλωΐζω, navigo. Th. πλέω, navigo.

Πλωΐζομαι, navibus vehor, vel, idem quod πλωΐζω, πλώω, & Th. πλέω, navigo; ſed ſcribitur etiam, πλοΐζομαι, pro, & ab eod. apud Polyb. Item, πλώϊμος, ὁ ἡ, & πλώσιμος; navigabilis; navigationi idoneus; ut, πλώϊμοι νῆες; apud Thuc. ſed ſcribitur &, πλόϊμος, apud Dem. Sic, πλώσιμον πέλαγος, apud Soph. Item, πλωτὸς, idem, navigabilis; ut, πλωτὸν πέλαγος, apud Phil. de mundo; ſed apud Hom. Od. κ. πλωτὴ νῆσος, exp. inſula ſita in locis qui navigari poſſunt, & ob id celebribus; vel, quæ circumcircà navigari poteſt, nec, ut aliæ inſulæ, petras marinas occultatas habet, vide Euſt. Interdum autem, ſignif. etiam, natatilis; ut, πλωτὰ ζῶα; apud Phil. Item, πλωτὴ, peculiariter dictæ ſunt anguillæ quædam in Sicilia; Lat. fluræ; Poll. & Plin. ſicut & πλῶτες, ſunt mugiles piſces, q. à ſing. πλώς; de quibus Athen. & Euſt omnia, à Th. πλέω, unde πλάω & πλωΐζω, &c. V.

Πλῶμι ſeu πλώω, Poët. pro πλέω, navigo, f. πλεύσω.

Πλώσαι, natans. præſ. part. f. g. à πλώω. vide præced.

Πλωτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod πλάτωρ, ορος, ὁ, nator, navigator: à πλάω, Poët. idem quod πλέω, navigo.

Πλωτικὸς, ἡ, navigationi & natationi aptus, qui nauticæ rei dat operam; item mercator: &

Πλωτὸς, ὴ, ὸν, navigabilis, natatilis, natans in aquis: à πλῶμι, quod V.

Πλωτὼρ, ορος, ὁ, vide in πλωτὴρ.

Πλώω, vide in πλῶμι.

Πνείοντες, anhelantes, nom. pl. part. præſ. act. à

Πνείω, Poët. pro πνέω, ſpiro, fut. πνεύσω.

Πνέϊσαι, ας, ἁ, Dor. pro

Πνέουσα, ης, ἡ, ſpirans. præſ. part. f. g. à πνέω, ſpiro, quod V.

Πνεῦμα, ατος, τὸ, ventus, ſpiritus. Th. πνέω, ſpiro.

Πνευματίας, ου, ὁ, cui magna eſt & frequens reſpiratio, vel, cui venter flatu diſtenditur, Gal. à præced. πνεῦμα, ατος, V.

Πνευματικὸς, ἡ, όν, ſpiritualis, e: τὰ πνευματικὰ, res ſpirituales: &

Πνευματικῶς, adv. ſpiritualiter: à πνεῦμα, quod V.

Πνευμάτιον, τὸ, parvus flatus; Athen. l. 3. Eſt dim. inut. à πνεῦμα, ατος, V. Item, πνευμάτιος, dentoſus; ſeu, flatibus ventorum obnoxius; ab eod.

Πνευματοκήλη, ης, ἡ, ventoſus ramex; malum, ſcil. teſtium, quum circa illos flatus, ſeu, ventus in ſcroto colligitur; quod malum, in dilatationis genere, conſtituunt Medici; ex πνεῦμα, ατος, τὸ, & κήλη, ἡ, V. Item, πνευματομάχος, cum ſpiritu pugnans; ex πνεῦμα & μάχομαι, V. Item, πνευματόμφαλος, cui umbilicus afflatu protuberat; legitur & πνευμόμφαλον, quod Gal. dicit eſſe, τὸ ἀνεύρυσμα τῆς ὀμφαλῆς, umbilici dilatatio; ex πνεῦμα & ὀμφαλὸς, ὁ, V. Item, πνευματοποιῶ, in ſpiritum, ventum, ſeu, flatum verto; ex πνεῦμα, ατος, τὸ, & ποιέω, &c. V.

Πνευματόω, ῶ, flatu, ſeu, ſpiritu impleo; flatus excito: item, in ſpiritum verto; unde paſſ. Πνευματοῦμαι, flatibus impleor; inflor; item, vertor in ſpiritum & evaneſco; apud Ariſtot. de gen. An. 33. Unde verbalia, πνευμάτωσις, εως, ἡ, inflatio; & πνευματωτικὸς, inflandi, ſeu, flatûs excitandi vim habens; Athen. 9. Dioſc. 2. 134 Omnia, à πνεῦμα, ατος, τὸ, V. Unde etiam, πνευματώδης, ες, ὁ ἡ, ſpiritûs plenus, ventoſus; Plut. Symp. 3. 4. Item, qui flatus movet, qui inflat; item, inflatu; flatu diſtentus, &, qui ægre reſpirat; apud Hippocr. & Gal. & apud Plat. πνευματώδη γεύματα; exp. literæ quæ cum flatu pronunciantur; nam πνεῦμα, τὸ, propriè, & primò, eſt flamen, ſeu, flatus; & plerumque flatus ventorum, vel, ventus; ut teſtatur Ariſtot. de mundo; ſcribens, ventum nihil aliud eſſe niſi multum aërem copioſè & confertim fluentem, &c. Aliàs autem, ut inquit ibid. πνεῦμα, dicitur ſubſtantia animata & genitalis, in ſtirpibus & animantibus exiſtens, & per omnia pertingens, &c.

Πνευμό-

Πνευμόμφαλον, vide ſuprà, πνευματόμφαλον.

Πνεύμων, ονος, ὁ, Att. πλεύμων, PULMO, reſpirationis inſtrumentum: ab eod.

Πνεύμων θαλάσσιος, apud Dioſc. 2.38 vel, 39. Dicitur pulmo maximus; piſcis, ſenſu carens, ideoque magis fruticis referens naturam quàm piſcis; de quo adi etiam Plin. l. 9. & 47. &c. Item, πνευμονικὸς, ὴ, ὸν, & πνευμονίας, ου, ὁ, ad pulmonem pertinens; ut, πνευμονικὸς τόπος, & πνευμονίαι λῆδες, pulmonis fibræ, Poll. l. 2. Sic &, πνευμονία, ὴ, morbus quidam pulmonis; unde comp. περιπνευμονία, pulmonis inflammatio; Dioſc. 3. 52. Item, πνευμῶδες, (pro πνευμονῶδες) πάθος, alius pulmonis morbus; de quo Aret. περὶ χρονίων παθῶν, l. 1. 12. Item, πνευμοτευτικὰ, τὰ, inſtrumenta quæ ſpiritu inflantur; (quæ & ἐμπνευστὰ, dicuntur & πνευματικὰ) Omnia, à præced. πνεύμων, ονος, ὁ. V.

Πνεῦσαι, a. 1. inf. act. verbi πνέω, ſpiro. f. πνεύσω. a. 1. ἔπνευσα. a. 1. part. πνεύσας, άντος.

Πνεύσειε, ſpiraret, 3. ſing. a. 1. opt. act. Æol. verbi ejuſd.

Πνεῦσις, εως, ἡ, ſpiratio, flatus; item, πνευστικὸς, ſpiritalis; idem quod πνευματικὸς, qui à ſpiritu cietur, item, ventoſus, inflatus, &c. Ut, πνευματώδης; item, πνευσιάω, ῶ, anhelo, crebrò ſpiro, ſeu, reſpiro; pro quo Poët. dicitur πνευσιόω; quod exp. etiam, ſpirandi difficultate laboro; ægre reſpiro, &c. Omnia, à Th. πνέω, f. πνεύσω, &c. V.

Πνεόω, f. εύσω, pr. ευκας ſpiro; idem quod, & pro ſeq. Th. πνέω, V.

Πνεύσω, ſpirabo. f. 1. act. à

ΠΝΕ'Ω, flo, ſpiro. f. πνεύσω. p. πέπνευκα. perf. paſſ. πέπνυμαι. Hinc πνεῦμα, ατος, τὸ, ſpiritus, πνοὴ, flatus, ἀναπνέω, reſpiro. ἀνάπνευσις, εως, & ἀναπνοὴ, ῆς, ἡ, reſpiratio.

Πνιγαλίων, & πνιγάμων, ωνος, ὁ, incubus; ſuppreſſio nocturna, quâ dormientes ſuffocari ſibi videntur; Ægin. 3. 15. Item, πνιγέα, ας, ἡ, exp. vaporarium; apud Gal. Utrumque, à ſeq. Th. πνίγω, V.

Πνιγεὶς, έντος, ſuffocatus, a. 2. part. paſſ. &

Πνιγήσομαι, ſuffocabor. f. 2. paſſ. à

ΠΝΙΓΩ. ſuffoco, ſtrangulo: f. ξω. imperf. ἔπνιγον. perf. πέπνιγα. a. 1. ἔπνιξα. a. 2. ἔπνιγον. imperf. paſſ. ἐπνιγόμην, ου, επ. perf. paſſ. πέπνιγμαι, ξαι, κται. a. 2. ind. paſſ. ἐπνίγλω. f. 2. paſſ πνιγήσομαι. Hinc πνιγμὸς, ῦ, ὁ, ſuffocatio. πνῖγος, εος, τὸ, idem.

Πνιγεὺς, έως, ὁ, laqueus, quo ſe quis ſtrangulat; Heſych. Item, πνιγὸς, έος, vel, ἐως, ὁ, furnus, fornax; vas in quo carbones, ſeu, prunæ extinguuntur; item, cacabus, ahenum in quo carnes, quæ inaſſantur, ſuffocantur; item, impropriè Ariſtoph. in Nub. cœlum appellat πνιγέα; quòd, fervore ejus, in æſtivo tempore, omnia, quæ ambit, ſuffocantur, ſicut camino incleſi carbones; item, camus, ſeu, ſiſcella jumentorum ſic appellatur; unde apud Etym. οἱ δὲς σκαφὴν τὸν πνιγέα, &c. Item, πνιγερὸς, ὸν, ὁ, æſtuoſus, fervens, æſtu moleſtus; ut, πνιγερὰ σκηνώματα, habitacula æſtu gravia; Plut. & general. ſuffocationem afferens; unde Ariſtoph. πνιγερὸν εἰς ἅδου, vocat, cùm quis, à ſe ipſo ſtrangulatus, ad orcum deſcendit; item, πνιγῖτις γῆ, terra quædam colore nigra, qualis eſt ampelitis, Eretriæ ſimilis; de qua Dioſc. 5. 157. Omnia, à Th. πνίγω, in paſſ. πνίγομαι, ſuffocor, præfocor, ſtrangulor, &c. V. Unde etiam verbalia, πνίγμα, τὸ, πνιγμὸς, ῦ, ὁ, & πνῖγος, εος, τὸ, ut &, πνῖξ, ίγος, ὴ, ſuffocatio, ſtrangulatio, ſuppreſſio; ſed peculiariter, πνῖγος, dicitur de calore æſtivo, nos velut ſuffocante; apud Thuc. & Luc. &c. Item, πνιγώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, æſtu ſuffocans, ſtrangulans, vel, ſtrangulandi vim habens, Athen. l. 2. Itidem ab eod. V.

Πνικτὸς, ὴ, ὸν, ſuffocatus, a, um. Th. πνίγω.

Πνίζαντες, ſuffocantes, nom. pl. a. 1. part. act. verbi πνίγω, quod V.

Πνοὴ, ῆς, ἡ, flatus, ſpiritus: à πνέω, ſpiro. p. m. πέπνοα

Πνοὴπας, οδος, ὁ, velox; ταχὺς, propriè, ventos pedibus æquans; pernicitate pedum, ventis comparandus; Heſych. ex præced. πνὴ, & πους, ὁ, vide.

Πνοιὰς, flatus, acc. pl. πνοιᾶπν. dat. pl. Ion. à

Πνοιὴ, ῆος, ἡ, per Epentheſ. τῆ ι, Dor. pro πνοὴ, quod V

Πνὸς, ου, ὁ, flatus, ſpiritus; item, exp. ſonus; Heſych. ab eod. cum præced. πνὴ, V.

Πνῦκα, ος, ἡ, conſilii locus, apud Athenienſes; concio; ab hominum frequentia & denſitate deducto vocabulo; nam eò conveniebat populus ad concionem; ab iiſd. cum ſeq. πνὺξ, υκὸς, vi e.

Πνυκίτης, frequentator pnycis; à πνὺξ, υκὸς, vide πυκνίτης.

Πνῦμαι, ſpiro, ſapio, intelligo, perf. πέπνυμαι. hinc πεπνυμένος, ου, ſapiens, prudens. Th. πνέω, ſpiro. f. πνεύσω.

Πνῦμι, ſive, πνύω, idem cum, & à Th. πνέω, V.

Πνὺξ, υκὸς, ὁ, locus Athenis, ubi concio habebatur. q. à πνύω, moneo: aut ἀπὸ τῆς πυκνὲ ἐκεῖ ἐκ ἐκκλησιάζοντας, vel ἀπὸ τῆ πεπυκνῶσθ ταῖς καθέδραις. Th. πύκνος, denſe.

Πνύτο, ſpirabat, intelligebat, 3. ſing. imperf. Ion. verbi πνῦμαι, quod V.

Πνυτὸς, ὴ, ὸν, prudens, &c. Idem quod, & pro πνυτὸς, id V.

ΠΟ'Α, ας, ἡ, Ion. ποίη, herba, pabulum. q. à πάω, vel πάομαι, guſto, edo.

Ποάζω, herbas lego; in re ruſtica, eſt herbas inutiles è ſegete evello; Lat. runco; apud Theophr. H. 3. 25. Unde verbalia, Ποαμὸς, ῦ, ὁ, noxiarum herbarum evulſio; runcatio; id ibid. Item, ποάστρια, ἡ, runcatrix, quæ noxias herbas vellit & extirpat; Poll. 7. 30. & ποάστριον, ου, τὸ, falx quâ ſecatur herba; apud eund. Item, ποάριον, ε, τὸ, herbula, parva herba, diminut. & omnia, à Th. πόα, ας, ἡ, V.

Πέδα, acc. ſing. πόδας, acc. pl. à πῆς, ποδὸς, ὁ, pes.

Ποδαβρὲς, ῆς, pedibus mollibus præditus: ex πῆς, pes & ἁβρὸς, mollis.

Ποδάγρα, ας, ἡ, pedicula, tendicula: item articularis morbus, PODAGRA, q. d. ποδὸς ἀγκύνται, pedes capiuntur. Ex πῆς, ποδὸς, ὁ, pes, & ἄγρα, ας, ἡ, captura.

Ποδαγρέω, ſive ποδαγρεύω, ῶ, podagrâ laboro, podagricus ſum; à præced. ποδάγρα, V.

Ποδαγρικὸς, ὴ, vel ποδαγρὸς, PODAGER, qui podagra tentatur, PODAGRICUS: τὰ ποδαγρικὰ ſub. παθη, podagrici dolores: à præced.

Ποδάκην, ης, ἡ, vinculum in arcu; ὁ ἐν τῷ τόξῳ δεσμὸς, Pollux.

Ποδαλγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ποδαλγὸς & ποδαλγικὸς, dolore pedum laborans; quem pedum labores cruciant; unde ποδαλγία, podagra, ſeu, pedum dolor; & ποδαλγέω, ῶ, pedum dolore, ſeu, podagrâ laboro; ex πῆς, ποδὸς, & ἄλγος, εος, τὸ, unde ἀλγέω, &c. V. Item, ποδάτερπος, velox; idem cum ποδώλεμος, id V.

Ποδανιπτὴρ, ῆρος, ὁ, pelvis: ex πῆς, pes, & νίπτω, lavo.

Ποδανιπτὴρ, præced. ſcribitur etiam ποδονιπτὴρ; pelluvium, ſeu, pelvis in qua pedes abluuntur; Athen. l. 11. &c. V.

Ποδάνιπτρον, ου, τὸ, vel ποδόνιπτρον, aqua qua pedes abluuntur: ex iiſd. Th.

Ποδαπὸς, ὴ, ὸν, cujus: qu. ποίᾳ δαπέδᾳ.

Πόδαργος, vocat. ſing. à

Πόδαργος, ου, ὁ, ἡ, albos vel celeres pedes habens: ex πῆς, pes, & ἀργὸς, ὸν, albus, celer.

Ποδάριον, ου, τὸ, & ποδίον, τὸ, pediculus; i. e. pediolus; exiguus pes, diminut. à πῆς, ποδὸς, ὁ, V.

Ποδαρκεῖν, Poët. τοῖς ποσὶν ἀρκεῖν. Pedibus valere, pedum velocitate præditum eſſe: vide ποδάρκης.

Ποδάρκης, εος, ὁ, ἡ, pedibus celer: ex πῆς, pes, & ἀρκέω, ſufficio, par ſum.

Πόδαυρος, qui velocitate pedum auras, ſeu, ventos æquat; ex πῆς, ποδὸς, & ἄυρος, ὴ, V.

Ποδέτιον, ου, τὸ, vel ποδέτιον, τὸ, ſoccuſus, qui pedi inducitur; Poll. l. 2. à Th. πῆς, ποδὸς, V.

Ποδήκομόν, ου, τὸ, pedale: id quo πόδες ἐκμάσσονται, pedes abſterguntur. Th. μάσσω, abſtergo.

Πόδες, ſeq. dicuntur rudentes; i. e. funes nautici quibus velum utrinque, vel ad proram & puppem alligatur, vel, quibus antennæ transferuntur; quòd ad mali pedem alligantur, quo ſenſu, Virgil. καὶ omnes fecêre pedem; item, πόδες Ἴδης; apud Hom. ſunt, extrema & infima Idæ montis pars; quod & nos pedem montis dicimus; i. e. ὄρεος ῥίζαι, radices montis, &c. Vide ſeq.

Πέδες, nom pl. &

Πόδεσσιν, dat. pl. Ion. pro ποσὶ, à πῆς, ποδὸς, ὁ, pes.

Ποδεών, ῶνος, ὁ, in utribus vocatur pediculus, è pellibus dependens: & accipitur pro rei alicujus figura in angustum desinente, idque ad humani pedis similitudinem: item, ποδεῶνες, calceamenti rustici genus. Th. πούς, pes.

Ποδεών, præced. dicitur etiam pes, i.e. pes navis, apud Luc. funis vel inferior, qui & πούς dicitur; Bayf. Item, membrum virile; interpr. Thucyd. &c. V.

Ποδηγός, pro quo, Doricè, ποδαγός, q.d. pedum ductor; i.e. qui pedibus viam monstrat præeundo; (idem cum ὁδηγός, itineris dux) in Epigr. Item, pro assecla; Soph. in Antig. Unde, ποδηγέω, ῶ, idem cum ὁδηγέω, viam pedibus monstro; & in pass. ποδηγέομαι, ῶμαι, deducor, & dirigor viam faciens; vel, ducor ab aliquo præeunte, & pedes meos veluti ducente; i. e. via mihi monstratur, ducor; sic &, ποδηγέτης, ου, ὁ, idem cum ποδαγός; ut, ποδηγέτης σκότε λαμπήρ, fax deductrix pedum in tenebris; & ποδηγετέω, ῶ, idem quod ποδηγῶ; ut, ποδηγετεῖν ποῆς πλὴ ἀληθείας; Philo de vita Mosis. l. 3. ex πούς, ποδὸς & ἄγω, duco; cujus comp. varia, mutant, α in η; ut, ὁδηγός; ex ὁδός & ἄγω, &c. V.

Ποδήνεκὴς, ές, ὁ, ἡ, usque ad pedes dependens: ex πούς, pes, & ἰώ/εκὴς, ές, ὁ, ἡ, porrectus in longitudinem: item perpetuus.

Ποδήνεμος, ε, ὁ, ἡ, pedibus velox, ventipes: ex πούς, pes, & ἄνεμος, ventus.

Ποδήρης, ες, ὁ, ἡ, (scil. ἐσθὴς) vestis talaris, sive ad pedes usque dependens; ex πούς, ποδὸς, ὁ, pes, & ἄρω, apto.

Ποδήρης ναῦς, dicitur, ἡ ἱερισσομένη ποσὶν, i. e. κώπαις; Eust. & Hesych. Atque sic est; ex πούς, ποδὸς, quod, in navi dicitur etiam temo, seu, clavus; & ἐρέσσω, unde ἐρεσία, &c. V.

Ποδία, τὰ, pro πόδεια, soccoli lanei, vel, udones atq; impilia, &c. à sing. πόδειον, τὸ, V.

Ποδιάζει, est τὸ δὴ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν καὶ πατεσκίφειν, Hesych. à Th. πούς, ποδὸς, ὁ, V.

Ποδιαῖος, ὁ, pedalis, pedaneus; unde neut. Ποδιαῖον, τὸ, mensura pedis; ut, τὸ τρίγωνον τὸ ποδιαῖον; pedaneus triangulus, Theophr. C. Pl. 6. 2. ab eod. V.

Ποδίζω, vide in ποδέω.

Ποδίκροτος, pedibus plaudens, pedibus strepitum edens; in Epigr. ex πούς, ποδὸς, & κρότος, ὁ, &c. V.

Πόδιον, τὸ, petiolus, vel, pedunculus, &c. Vide suprà ποδάριον.

Ποδίσκος, ου, ὁ, μικρὸς πούς, pediculus, parvus pes.

Ποδισμὸς, ῦ, ὁ, dimensio pedibus facta; item, ratio mensurandi pedibus; item, saltationis genus; apud Poll. 4. 14. Verbale, à ποδίζω, metior pede, &c. V.

Ποδισσύρες, expon. lebetes, cacabi. Th. πούς.

Ποδιῶ, compede vinciam, Att. pro ποδίσω, f. 1. ind. act. verbi πεδίζω, metior pede; item pedes ligo, pedicis obligo: f. ίσω. Th. πούς, ποδὸς, ὁ, pes.

Ποδοῖν, Ion. pro Ποδοῖν, gen. & dat. dual. à πούς, ποδὸς, ὁ, pes.

Ποδοκάκκη, ἡ, lignum in quod inserti captivorum pedes in carcere constringuntur; Cippus; Hesychio est vinculum ligni in quo captivorum pedes vinciuntur; pro eodem scribitur & ποδοκάκη, quasi ποδῶν κάκωσις, inserto κ, vel, quasi ποδοκατόχη, factâ Syncope, & χ, in κ, mutato; Suid. & Hesych.

Ποδόκοιλον, ε, τὸ, vola pedis, ποδὸς κοῖλον.

Ποδοκρουσία, ας, ἡ, plausus pedum, seu, complosus; ex πούς, ποδὸς & κρέω, fut. σω, &c. V. Item, ποδονιπτὴρ, & ποδόνιπτρον; vide suprà ποδανιπτὴρ, &c.

Ποδόρμενον, ε, τὸ, vestis ad pedes demissa. Ex πούς, & ὄρω vel, ὀρίζω, vel ὄρω.

Ποδορόμη, vel, ποδορόη, ποδορρύμη, aut ποδορρόη, Epith. Atlantidis; sic dictæ quasi ὑποῖς ποσὶν ὁρμῶσαι; vel παρὰ τὸ πῖς ποσὶν ὀρεῖν, comp. scil. ex πούς & ὁράω, quæ V.

Ποδὸς, gen. sing. ποδῶν, gen. plur. à πούς, pes.

Ποδοστρέβη, ἡ, instrumentum tortorium, quo torquetur aliquis manibus ligatis & pedibus: διὰ τὸ στρέφειν τοὺς πόδας. Item instrumentum medium, quo luxati artus reponuntur: & tendicula, qua cervi capiuntur.

Ποδότης, ητος, ὁ, pedatus, pedibus præditus, à Th. πούς, ποδὸς, ὁ, V.

Ποδοτρόχαλος, pede rotam circumagens; figulus: ex πούς & τροχὸς, ὁ, unde, τροχάλειον, τὸ, &c. V.

Ποδοχέω, ῶ, clavum teneo; ad gubernaculum navis sedeo; unde, ποδοχέων, apud Poll. l. 1. i. e. ὁ ἡγεμὼν τῆς νεὼς, seu, κυβερνήτης; nam est ex πούς, ποδὸς, (prout signif. clavum, seu, temonem, aut; gubernaculum navis) & Th. ἔχω V.

Ποδόχελον, pediculum, Gl. Cyr. puto ποδῶν τέλλιον, pedicula.

Ποδοφόροι, sunt qui pede strepitum excitant, ποδὶ ψοφοῦσι.

Ποδόω, intendo funibus, seu, rudentibus qui πούς vocantur; & de velis intelligendum; vide πούς.

Ποδωκεία, & Ionicè ποδωκείη, ἡ, item, ποδωκία, ἡ, pedum pernicitas; Il. β. i.e. ἡ τῶν ποδῶν ταχύτης, pedum velocitas; Xen. at, ποδώκεια adject. exp. ταχεῖα; fitque à πόδωκος, seu, ποδώκης, quod idem cum seq. ποδώκης, V. Unde etiam ποδωκέστατος & ποδωκειέστατος, pernicissimus; superl. ab eod. & ex iisd. cum seq. V.

Ποδώκεα, acc. sing. à

Ποδώκης, ες, ὁ, ἡ, pedibus celer: ex πούς, ποδὸς, pes, & ὠκὺς, celer.

Πόδωμα, pulpitum, tanquam res pedata, pedibus fulta. qu. à πούς, ποδός.

Ποδωτὸς, ὁ, intensus funibus ποσίν; ut, apud Lycophr. ποδωτὰ λίνα, vela dicuntur; quòd pede, funis genere, tendantur pariter ac colligantur; à Th. πούς, ποδὸς, unde plur. πόδες, &c. Quæ V.

Ποέει, Att. pro ποιεῖ, præs. imperat. act. à

Ποέω, Att. pro ποιέω, facio.

Ποεπτρόφος, herbarum altrix, seu, nutrix; ex πόα, ας, ἡ, & τροφὸς, vel, τρόφος, &c. V. Item, ποιλογέω, sive, ποιολογέω, herbas lego, seu, colligo; ex πόα & λέγω, colligo; sic &, ποιφάγος, herbis vescens, ut, ποιφάγον ἤθειον, Suid. Sed est & animal Indicum, quàm equus, duplo majus; apud Ælian. 16. 12. Unde ποιφαγία, herbis vesci; victus ex herbis; ex πόα & φάγω; unde, φάγος, &c. V.

Ποθ', sequente aspirat. pro ποτὲ, aliquando, vide πότε, quando?

Ποθάω, desidero; idem quod ποθέω, & ab eod. V.

Ποθέεσκε, desiderabat, Ion. pro ἐπόθεε, ει, 3. sing. imperf. verbi ποθέω, desidero. Th. πόθος, desiderium.

Ποθεινὸς, ὴ, ὸν, desiderabilis. Th. πόθος, desiderium.

Πόθεν, unde? adv. interrogativum: ab ὅθεν, unde, indefinit. Th. ὅς, qui.

Ποθὲν, alicunde; Aristot. Eth. 10. 4. ab eod. cum præced. V.

Ποθέοισιν, Dor. pro ποθέουσι, desiderantes, nom. pl. part. præs. f. g. &

Ποθέοντε, desiderantes, nom. dual. præs. part. à ποθέω, desidero. præs. part. ποθέων, ουσα. Th. πόθος, desiderium. ποθέοντι, Dor. pro ποθέοντι, 3. pl. præs. ind. act. ejusd. verbi.

Ποθέρπειν, Dor. pro ποτερπειν, serpendo accedere; accedere: ex πρὸς & ἕρπω, serpo.

Πόθεσαν, Ion. pro ἐπόθεσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ποθέω, desidero: quod vide.

Ποθέσπερα, vesperi. Dor. pro ποτέσπερα. Th. ἑσπέρα, vesper.

Ποθεῦντες, amantes, Dor. pro ποθοῦντες, nom. pl. part. præs. &

Ποθέων, Dor. pro ποθοῦσι, 3. pl. præs. ind. à

Ποθέω, desidero, expeto, amo: f. ήσω & έσω. a. 1. ἐπόθεσα. Them. πόθος, ου, ὁ, desiderium.

Ποθή, ῆς, ἡ, desiderium: ab eod. Th.

Πόθημα, τὸ, desiderium, vel, res desiderata; est verbale, à præced. ποθέω, V.

Ποθήμμαι, per Ectasin pro ποθέμμαι, desiderare, Dor. seu Ion. pro ποθεῖν, præs. inf. à ποθέω, quod V.

Πόθητος, ου, ἡ, ipsa actio desiderandi; item, ποθητὸς, desiderium, amor; & ποθητὸς, desideratus; omnia verbalia, à ποθέω, V.

Πόθι, ubi? quo? sed

Ποθὶ, alicubi, aliquando: ab ὅθι, ubi infinit. Th. ὅς, qui.

Ποθόλυτος, desiderio tactus, vel, captus; ut, ποθόλυτοι μέριμναι; apud Nonn. Item, cupidinis, vel, amoris telis ictus; in Epigr. ex πόθος & βάλλω, unde βλητὸς, ὁ &c. V.

Ποθορῶσα, Dor. pro ποθορῶσα, aspiciens, præs. part. f. g. &

Ποδορᾷ, Dor. pro ποσορᾷ, aspicit, 3. sing. præs. ind. verbi ποδορέω, Dor. pro ποσορέω, adspicio, ex ποτὶ pro ποσὶ, & ὁράω, video.

Ποδόρημι, Dor. pro ποσόρημι, Poët. pro ποσορέω, aspicio.

Ποδορᾷδαι, Dor. & Æol. pro ποσορᾷς, aspicis, 2. sing. præs. ind. act. verbi ποδορέω, quod vide in ποδορᾷ.

Ποδορᾶσαι, ας, ά, Dor. pro ποσορᾶσα, ης, ή, aspiciens: præs. part. f. g. ejusdem verbi.

ΠΟΘΟΣ, ε, ὁ, desiderium; q. à πόθω, desi ero, inusit. alii à p. m. πέποιδα, verbi πείθω, persuadeo: hinc ποθέω, ῶ, desidero, ὀπποθέω, idem.

Ποθεμῶν, desideramus, 1. pl. præs. ind. verbi ποθέω; q. v.

Ποῖ, quo, quorsum? ab indefin. οἷ, quo. Th. ὅς, qui.

Ποῖ, præced. est quonàm? ut ποῖ καταφύγω, quò confugiam? & cum genit ποῖ γῆς, quo terrarum? Sed signif. etiam ubi? ut apud Aristoph. ποῖ τάλαν; Item quousque? quam diu; ut ποῖ μόλις; apud Soph. Item ποι, (fine accentu) aliquò; Item alicubi; Item quodammodò, & interdum vacat; ut tradit Schol. Aristoph. ab eod. cum præced. V.

Ποία, ας, ἡ, qualis? in m. g. ποῖος, quod vide.

Ποιὰ, dicitur, pro πόα, herba; (ut χοῖρα, pro χόρα;) Item annus, παρὰ τὸν πόαν, quoniam semel tantum in anno, ἡ ποὰ φύει; ut apud Callim. Αἴγυπτον ποσπαρεῖσαν ἐπ' ἐννέα κάρρετο ποιὰς, novem circiter annos; hujus signif. meminerunt Etymol. & Schol Theocriti.

Ποιάεις, άεσσα, άεν, herbosus, a, um. Dor. pro ποιήεις, q. v.

Ποιᾶνῐος ὑΐος, pro Philoctete.

Ποιεῖ, facit, 3. sing. præs. ind. sed

Ποίει, 2. sing. imperat. præs. act. verbi ποιέω, facio.

Ποιεῦ, fac Dor. pro ποιῆς, præs. imperat. pass. ποιεῦτο, facienti, Dor. pro ποιοῦντι, dat. sing. part. præs. act. ποιεῦντα, Dor. pro ποιοῦντα, acc. sing. part. præl. verbi ποιέω, facio.

Ποιεύμμι, Dor. & Ion. pro ἐποιέμμι, 1. sing. imperf. pass. fic ποιεῦμμι, Dor. & Ion. pro ἐποιέμην, 1. pl. imperf. act. verbi ποιέω, facio.

Ποιεῦντι, vide in ποιεῦ.

ΠΟΙΕΩ, facio, factico, fabricor: carmina facio, pono, f. ήσω, p. πεποίηκα, perf. part. πεποιηκώς, a. 1. ἐποίησα, constitui, lucrifeci, commoratus sum, a. 1. part. ποιήσας, αὶ, præs. pass. ποιέομαι, οῦμαι, fio: perf. pass. πεποίημαι, a. 1. pass. ἐποιήθην, a. 1. m. ἐποιησάμην, ω, απο. Hellenismus est ἓν ποιεῖν τινα, alicui benefacere: ποιεῖν τὴν ἀλήθειαν, veritati operam dare. Hinc ποίημα, ατος, τὸ, opus: Item Poëma: ποιητὴς, ου, ὁ, factor, conditor; Item Poëta· ποιητεία, tueor: Item acquiro: ποιητὸς, ἡ, acquisitio, vindicatio, assertio: ποιητὸς, ὁ, ἡ, mihi assumo, vendico; Item simulo, fingo: ποιητικὸς, ἡ, vindicatio, simulatio: ποιητὸς, ὁ, ἡ, præstigiator, circulator: ὀνομάτοποιὸς, ὁ, ἡ, vocabulorum fictor: τεκνοποιὸς, ὁ, ἡ, liberorum procreator.

Ποίη, ης, Ion pro πόα, ας, ἡ, herba.

Ποιήεις, εσσα, εν, herbosus, in f. g. Ποιήεσσα, a præced.

Ποιήεσσα, ης, ἡ, vide præced.

Ποιηθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. verbi ποιέω, facio.

Ποίημα, ατος, τὸ, POEMA, opus Poëtæ, opus: ποιήματα, ων, res conditæ. Th. ποιέω, facio; veritas facio.

Ποιημάτικὸς, qui Poëmata conscribit; Poëta; Plut. à præced. ποίημα; vide. Unde etiam diminut. ποιημάτιον, τὸ, parvum Poëma, poëmation; apud Lucian.

Ποιήμιλος, Ion pro πεποιημένος, η, factus, perf. part. pass. à ποιέω, facio.

Ποιηρὸς, herbosus; idem quod ποιήεις, herbidibus, herbis consitus; ut, ποιηρὸν νάπος; Euryp. ab eodem Them. πόα; V.

Ποίησ', pro ποίησε, q. v.

Ποίησατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. & Ποίησε, fecit, Ion. pro ἐποίησε, 3. sing. a. 1. ind. act. à ποιέω, facio.

Ποίησιν, Ion. paragoge pro ποιεῖ, 3. sing. præs. sub. act. ejusd. verbi.

Ποίησις, εως, ἡ, actio: Item POESIS; à ποιέω, facio, carmina compono.

Ποιήσομ', faciam, pro ποιήσομαι, f. 1. m. à ποιέω.

Ποιησῶ, εἷς, εἵ, Dor. pro ποιήσω, εις, ῇ, f. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ποιητὴς, ἑ, ὁ, POETA; Item effector, factor: dat. pl. ποιηταῖς, fit a. 3. sing. perf. pass. verbi ποιέω, facio.

Ποιητικὴ, scil. τέχνη, ars faciendi carmina, POETICA: à

Ποιητικὸς, ἑ, POETICUS, in pl. neut. gen. ποιητικῶν à 3. sing. perf. pass. verbi ποιέω.

Ποιητὸς, ἡ, ὸν, factus, a, um, adj. verbale à ποιέω.

Ποιήτρια, ας, ἡ, POETRIA: ab eodem verbo.

Ποιηφαγεῖν, herbas comedere: ex ποίη, seu πόα, herba, & φάγω, edo.

Ποικιλείμων, ονος, ὁ, ἡ, ἡ, variegatus, multicolor, vario amictu; ut Ποικιλείμονι νυξὶ; apud Æschyl. ex ποικίλος, & εἷμα, τὸ; vi. Item Ποικιλέρυθρος μέλας, rubeis nigrisq. distinctus maculis, vel niger rubeis maculis pictus; Athen. l. 7. ex ποικίλος, & ἐρυθρὸς, amisso ε, & assumpto ρ, idem quod Th. ἐρεύθος, τὸ; V.

Ποικιλὸδις, idem quod ποικιλὸτης, & ab eodem: V.

Ποικιλία, ας, ἡ, varietas: à ποικίλος, varius.

Ποικιλάνω, ω, Dor. pro

Ποικιλώω, ῶ, ὁ, ἡ, qui variegatas habenas habet: ὁ ποικίλας ἡνίας ἔχων.

Ποικιλὶς, ίδος, ἡ; q. d. varia, versicolor, picta; nomen est avis apud Arist. H. an. 9. 1. quam carduelem esse putant; à Th. ποικίλος; V.

Ποικίλλω, variego, varè fingo, f. λῶ, præs. inf. ποικίλλειν, præs. part. ποικίλλων, οντος. Them. ποικίλος, varius.

Ποίκιλμα, ατος, τὸ, ornatus, versicolor, ab eod. Th.

Ποικιλμὸς, varietas; Plut. verbale à præced. ποικίλλω; & ab eodem Th. V.

Ποικιλόθρονος, ὁ, ἡ, versutus, qui animo suo agitat varia consilia: ex ποικίλος, varius, & βουλὴ, consilium.

Ποικιλόδρους, υος, ὁ, ἡ, Dor. pro

Ποικιλόδρυς, υος, ὁ, ἡ, variam vocem sonumque habens: ὁ ποικίλων γῆρυν ἢ φωνὴν ἔχων.

Ποικιλοέσσμμενος, variis, seu versicoloribus lineis distinctus; apud Athen. l. 7. varius, pictus, maculosus; ex ποικίλος, & γραμμὴ, ἡ; V.

Ποικιλόπτερος, α, ὁ, ἡ, varium habens collum, versicolor: expon. & canorus, varians vocem: ex ποικίλος, varius, & πτερὸν, idem quod πτέρνης, ἡ, collum, & per Metonym. causæ, vox.

Ποικιλοσέρμων, ονος, ὁ, ἡ, variam, i. e. variegatam, habens cutem; ex ποικίλος, & σέρμα, τὸ; V. Item Ποικιλόδινος, qui varie circumagitur, seu versatur, aut in orbem agitur; à Them. δῖνη, ἡ; undè δῖνος, ὁ, & δινέω, &c. vi. Ποικιλόδωρος, varius & multiplicibus ornans enumeribus, varia donans, ut βασιλῆς ποικιλόδωρος; apud Nonn. à Them. δῶρον, τὸ; vi. Ποικιλόθριξ, varios habens capillos; à Th. θρὶξ, ἡ; vi. Item Ποικιλόκαυλος, qui varios habet caules, cujus caulis est varius, Theophr. ex Th. καυλὸς, comp. ut præcedencia, cum Th. πορπὴξ; V.

Ποικιλομήτης, α, ὁ, & Ποικιλόμητις, ιος, ὁ, ἡ, varia & multiplicia habens consilia, versipellis: ex ποικίλος, varius: & μῆτις, consilium.

Ποικιλομήχανος, qui varias callet machinas & τέχνας, callidus, versutus; Athen. l. 13. in quodam Epigr. ex ποικίλος, & μηχανὴ, ἡ; vi. Item Ποικιλόμορφος, variis indutus formis; Item versicolor; ut ἱμάτιον ποικιλόμορφον; Aristoph. in Pluto, ex ποικίλος, & μορφὴ, ἡ; vi. Item Ποικιλόμυθος, cujus sermo est varius, vel vario distinctus lepore, facundus, disertus Nonn. ex ποικίλος, & μῦθος, ὁ; vide.

Ποικιλόναλος, α, ὁ, ἡ, quitergum variis maculis distinctum habet: ex ποικίλος, varius, & νῶτον, dorsum.

Ποικιλόπτερος, variegatas habens pernas; ex ποικίλος, & πτέρνη, τὸ; V.

ΠΟΙΚΙ'ΛΟΣ, η, varius, maculosus; Item qui varias artes callet, versutus: q. à πυκάλιμος, prudenter valdè. Hinc ποικίλος, variè, multis modis. Ποικίλλω, f. ιλῶ, variego, exorno.

Ποικιλόστερνος, varium habens pectus; Item varia sub pectore verfans, seu qui est versuto & callido pectore; ex ποικίλος, & στέρνον, τὸ; vi. Item Ποικιλόστομος, cujus os est varium, seu roftrum habens variegatum; i. e. vario colore pictum; ex ποικίλος, & στόμα, τὸ; V. Sic & Ποικιλότεχνος, varie balbutiens; apud Theocr. in Epigr. ex ποικίλος, & τεχνὸς, ὁ; V.

Ποικιλοφόρμιγξ, γγος, ὁ, ἡ, Epither. carminis quod vario citharæ sono canitur: ex ποικίλος, varius, & φόρμιγξ, γγος, ἡ, cithara.

Ποικιλόφρων, mentem versutam habens, & callidam; Euryp. ex ποικίλος, & φρὴν, cujus varia comp. desinunt in φρων; Item Ποικιλόχρως, vario tinctus colore; ex ποικίλος, & χρὼς, ἡ; vide.

Ποικιλτὴς,

Ποίκιλτις, ιος, ἡ, variegatio; verbale à ποικίλλω; vi. Unde etiam Ποικιλτὸς, variatus, variè pictus, versicolor, Item ποικιλτικὸς, pertinens ad eum qui acu pingit, aut polymiton telam texit; & Ποικιλτικὴ τέχνη, ars plumariorum & phrygionum; Hesych. & Suid.

Ποικίλτης, ου, ὁ, qui variat, qui versicolore ornatu vestimenta elaborat: à ποικίλλω, c. v.

Ποικιλώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, vario modulamine canens; ut ποικιλώδης σφιγξ; Soph. ex ποικίλ-ω, & ᾠδὴ, vel ᾠδὸς, &c. Vide.

Ποικίλως, variè, multis modis: Item callidè, vafrè, versutè; est adv. à ποικίλ-ω; V.

Ποιμαίνουθ' pro ποιμαίνοντο, acc. sing. part. præs. act. &

Ποιμαίνοντι, Dor. pro ποιμαίνεσι, pascunt, 3. pl. præs. ind. à

Ποιμαίν-ω, pasco, curo, rego, doceo, f. ανῶ, a. 1. ἐποίμανα, a. 1. imperat. ποίμανον, άτω, & in pl. ποιμάνατε. Them. ποιμὼ, ένος, ὁ, pastor.

Ποιμὰν, Dor. pro ποιμὼν; q. v.

Ποιμάνατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi ποιμαίνω, pasco; q. v.

Ποιμανδὺς, εως, ὁ, pastor, idem quod à Th. ποιμὼν, propriè ovium pastor, opilio, sic dictus, ab ὄις, & μάω, & quasi esset ὀιμὼν, vel ut Etym. ait, sic dicitur, παρὰ τὸ ἐν τῇ πόᾳ μένειν, &c. V. Unde etiam Ποιμανδύω, pasco: Item custodio; Item Ποιμαντικὸς, ὁ; pertinens ad eos qui oves pascunt, pastorius, pastoritius; ut ἡ ποιμαντικὴ sub. ἐπιστήμη, scientia pascendi curandique ovium gregem; Item Ποιμάντωρ, & ποιμάνωρ, ορος, ὁ, pastor, & Metaph. dux, vel rex populi; undè & Ποιμανόριον, ου, τὸ, grex non tantùm ovium, sed & populi; Eust. & omnia à præced. ποιμαίνω, & ab eod. Th. ποιμὼν; V.

Ποιμαῖλέον, pascendum, verbale à ποιμαίνω; q. v.

Ποιμαινῶ, pascam, f. 1. verbi ejusd..

Ποιμᾶρίδης, ες, ὁ, ἡ, pastore natus, qui pastorii generis est; & ποιμᾶρικὸς, & ποιμᾶρικὸς, pastoralis, pastoritius; à Th. ποιμὼν, ένος, ὁ, &c. V. Item Ποιμᾶριον, idem quod & pro ποίμνιον, τὸ; vid. Sed signif. & ovile; apud Oppian.

Ποιμᾶρὶς, dat. sing. à

ΠΟΙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, pastor, q. à πάω, pasco. Hinc ποιμαίνω, pasco, doceo, rego: ποιμαντικὸς, ὴ, pastorius.

Ποίμνη, ης, ἡ, grex, Dor. ποίμνα· à præced.

Ποιμνῆι-ος, ον, ad ovium gregem pertinens: à præced.

Ποιμνήτης, pastoralis; à præced. ποίμνη, & Th. ποιμὼν, ένος, ὁ; V.

Ποίμνιον, ου, τὸ, grex, diminut. à ποίμνη; quod V.

Ποινάζω, idem quod ποινάω, ῶ, pœnas sumo de, &c. vi. Item Ποιναῖ-ος, α, ον, pœnarius; ut ποιναία στολὴ, expon. pagina in qua scribuntur pœnæ pro delictis sumendæ; sed accipitur & pro ποίνιμ-ος, pœnalis, &c. ab eod. Them. ποινὴ, ἡς; V.

Ποινατὴρ, punitor, vide infra ποινητὴρ.

Ποινάω, ῶ, PUNIO, pœnas exigo: à

ΠΟΙΝΗ', ης, ἡ, Dor. ποινὰ, POENA, ultio: & pro præmio etiam accipitur, tum pro liberatione & solutione: q. à πόν-ος, molestia.

Ποινηλασία, cum quis in pœnam cogitur; cum pœna infligitur, seu imponitur; ut ποινηλασία τ' νόμ, sanctio quæ pœnam statuit transgressoribus; Item Ποινήλατ-ος, à furiis agitatus, seu quem αἱ ποιναὶ, exagitant & in pœnas cogunt; unde ποινηλατέ-ος, ου, furiis pœnalibus exagito, & pass. Ποινηλατέμαι-ος; apud Suid. ex ποινὴ, & ἐλαύνω, f. άσω, tanquam ab ἐλάω, unde ἐλασία, ἡ, &c. V.

Ποίνιμα, ατ-ος, τὸ, pœna quam quis luit; seu quæ de aliquo sumitur; Item Ποινήτωρ, ῆρ-ος, ὁ; & Ποινητὴρ, ορος, ὁ; qui punit, qui pœnas exigit, seu sumit, vindex, ultor; Nonn. pro quo Doricè, Ποινατὴρ; apud Euryp. omnia verbalia à ποινάω; vi. & à Th. ποινὴ; undè etiam, Ποίνιμ-ος, α, ὁ, ἡ; pœnalis, pœnas infligens, seu pœnis persequens: Item ultor, vindex; ut Ποίνιμος λιθοκτονίη, pœnalis lapidatio; seu lapidatio quâ pœnas aliquis luit scelerum, &c. V.

Ποιοΐμι, ης, ἡ, Att. vel Æol. pro

Ποιοῦμι, οῖς, οῖ, præs. opt. act. verbi ποιέω, facio.

Ποιολογέσαι, Dor. pro ποιολογῆσαι, ης, ἡ, præs. part. f. g. à

Ποιολογέω, -ῶ, spicas lego: ex ποίη, herba: pro πόα, Ion. & λέγω, colligo.

Ποῖ-ος, οία, οῖον, qualis, e. Th. ὅ-ος, qualis: citra interrog.

Ποιὸς, (oxyt.) vel potiùs ὁ ποιὸς, & ποιός τις, certâ qualitate præditus, certo modo affectus, aut etiam cujusdammodi; Item substantivè etiam accipitur ποιὸς, propriéque signif. ♃ πυρὸν, i. e. triticum, ut est apud Schol. Theocr. à præced. ποῖ-ος; V. Unde etiam Ποιόω, ῶ, qualitate afficio, in pass. Ποιοῦμαι, οῦμαι, qualitate afficior, qualitatem recipio; undè part. præt. πεποιωμέν-ος, qualitate affectus, qualitate præditus, &c.

Ποιότητα, qualitatem, acc. sing. à ποιότης, ητ-ος, ἡ, à præced. q. v.

Ποιοῦ, præs. imperat. pass. verbi ποιέω, facio.

Ποιῦμες, Dor. pro ποιοῦμεν, 1. pl. præs. act. ejusd. verbi.

Ποιέντων, faciunt, Attic. pro ποιείτωσαν. Nam imperativi tertiam pluralem Attici faciunt similem genitivo pl. particip. ejusd. temporis. Th. ποιέω, facio.

Ποιπνὺς, ὺος, ὁ, minister, famulus, à seq. ποιπνύω. V.

Ποιπνύω, seu ποιπνύω, aliquid sedulò ago, sagaco, expeto, ministro: ἀπὸ τοῦ ποιεῖν & πνέω, seu πνέω, spiro: nam qui satagit, & properanter opus facit, anhelat. Hinc & ποιπνὺς, ὺος, ὁ, sedulus minister.

Ποιρὸν, scrotum, mentula. Etymol. à ασείρω. vide πηρὸν.

Ποινητὴρ, ῆρος, ὁ, ἡ, Poët. remunerator, qui gratiam refert. per Syncop. ἐκ τοῦ ποινητήρ-ων ἡ ποινὼ πίνεται, τυτέσιν ἡ ἀνταμειβομένη ἀποτίνεται, ἢ χάριν ἀπιδεδομένη.

Ποιφύσω, f. ξω, spiro, flatum emitto; Item exp. etiam, terreo, exterrefacio; propriè tamen, flatu vehementer emisso; Item flatum emitto vehementer & cum sonitu quodam; ex Epigr. unde verbale, Ποίφυσμα, vehemens spiritûs emissio; & adv. Ποιφύσμα, terrificè cum flatu; Nic. in Ther. à Th. φυσάω, vel φυσέω, &c. V.

Ποιώδης, herbidus, idem quod πώδης, id. vide.

Ποιοῖω, Att. pro ποιοῦμι, præs. opt. act. verbi ποιέω, facio.

Πόκα, Doric. pro ποτὲ, quando: quod vide.

Ποκάζω, idem quod ποκίζω; vi. Item como, pecto: Item Ποκάριον, τὸ, parvum vellus; diminut. ut & Ποκάς, άδ-ος, ἡ, coma pexa, crines compti, omnia a seq. πόκ-ος; V.

Ποκίζω, vide in ποκίξατο.

Ποκίξατο, Dor. & Ion. pro ἐποκίσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ποκίζω, vello, tondeo, f. ίσω· à

Πόκ-ος, ου, ὁ, vellus. Th. πέκω, vel πέκω, tondeo.

Πόκως, Dor. pro πόκους, accus. plur. à πόκ-ος.

Πολέας, Poët. pro πολλὲς, acc. pl. m. g. à πολὺς, multus: sed

Πόλεας, urbes, acc. plur. à πόλις, εως, ἡ, urbs.

Πολέες, Ion. seu Poët. pro πολλοί· &

Πολέεσ' pro πολλέσιν, dat. plur. Poët. & Ion. pro πολλοῖς· à πολὺς, multus, quod vide.

Πόλῃ, dativ. singular. à πόλις, εως, ἡ, urbs.

Πολεῖν, præsent. infinit. activ. à πολέω, verto.

Πολεμαδόκ-ος, ου, ὁ ἢ ἡ, bellorum susceptor, vel susceptrix; Epith. Martis vel Minervæ; ut πολεμαδόκ-ος Ἀθηναία, in Epigr. i. e. bellicosa; Sic Doricè legitur pro πολεμηδόκ-ος, idem bella suscipiens; ex πόλεμ-ος, ὁ, & δέχομαι, Ionicè δέκομαι, quorum comp. varia mutantes in ο, ante χ, vel κ, &c. V. Item Πολεμαρχία, munus Polemarchi; ut & Πολεμάρχ-ος, ad Polemarchum pertinens; Athen. l. 5. utrumque à seq. πολέμαρχ-ος, penes quem belli administrandi summa potestas, qui hodie mareschallus nominari, & tribunus militum, Latinè dici potest, ut tradit Bud. &c. V.

Πολέμαρχ-ος, ου, ὁ, Dux belli: ex πόλεμ-ος, bellum, & ἀρχὸς, dux. Th. ἀρχὴ, principium: Item principatus.

Πολεμίω, -ῶ, bello, prælior, f. ήσω, p. πεπολέμικα, a. 1. ἐπολέμησα, aor. 1. infin. activ. πολεμῆσαι. Them. πόλεμ-ος, bellum.

Πολεμηδόκ-ος, vide paulò ante πολεμαδόκ-ος.

Πολεμικὸ-ς, Ion. Dialysi pro πολέμι-ος, α, bellicus: ab eod. Th.

Πολεμήσω, præliabitur, 3. sing. f. 1. act. verbi πολεμέω, q. v.

Πολεμήσειω, bellare gestio, vel cupio; Thuc. l. 1. q. d. bellaturio, bellum appetro; Item ad bellum spectro, ut πολεμησείοντες, ad bellum spectantes, est verbum desiderat. à præced. πολεμήσω, V.

Πολεμητέον, bellandum, pugnandum; ut πολεμητέα ἐστὶ τὰ πρῶτα, quam primùm bello usciscendo; sive mox bellum movendum esse; pro δεῖν πολεμεῖν; nam

ic

id genus adverbia positiva in se habent, τὸ χρῆ, ἢ δεῖ; ut γαμητέον, pro δεῖ γαμῆσαι, πλευτέον pro δεῖ πλεῦσαι, &c. verbale, à præcedent. πολεμέω; vide.

Πολεμία, ἡ, pro ἡ πολεμία χώρα, solum hostile, seu hosticum, regio, seu ager hostilis; ut ἐν πολεμίᾳ χώρᾳ, in hostico, belli tempore, in terra hostili, &c. est fœm. à masc. πολέμιος; V.

Πολεμιζίμβω, & πολεμιζίμβομαι, pugnare, præs. inf. Ion. & Dor. pro πολεμίζειν, verbi πολεμίζω; q. v.

Πολέμιζον, Ion. pro ἐπολέμιζον, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. à

Πολεμίζω, pugno, belligero, f. ίσω, perf. πεπολέμικα. Th. πόλεμος, bellum.

Πολεμικὴ, ἡ, ars militæ, militaris, vel bellica disciplina: Item Πολεμικὸν, τὸ, ut πολεμικὸν σημαίνειν; Polyb. bellicum seu classicum canere, receptui canere; Cicer. quod plenè dixit Livius signum receptui dare; est fœm. & neut. à sequent. masculin. πολεμικὸς; vide.

Πολεμικὸς, ἥ, bellicus, bellicosus: &

Πολεμικῶς, adv. bellicosè. Th. πόλεμος, bellum.

Πολέμιος, α, hostis, inimicus: ejusd. Them.

Πολεμιστήριον, ου, τὸ, currus bellicus, & in neut. plur. Πολεμιστήρια, τὰ, dicebantur etiam certamina curiuum equorum, apud Athenienses, est neut. à seq. πολεμιστήριος, V.

Πολεμιστήριος, ου, ὁ, ἡ, bellicosus: &

Πολεμιστής, οῦ, ὁ, bellicosus, bellator: acc. sing. πολεμιστὴν à πόλεμος, bellum.

Πολεμίως, hostiliter, hostili ac infesto animo, est adv. à πολέμιος; vi. unde in superl. πολεμιώτατος, maximus hostis; Plat. de leg.

Πολεμοδόκος, ου, ὁ, ἡ, Poët. bellum excipiens: ὁ πόλεμον δεχόμενος.

Πολεμοῖσι, dativ. plur. Ion. à πόλεμος, bellum.

Πολεμόκλονος, ου, ὁ, ἡ, tumultuosus: ex πόλεμος, bellum, & κλόνος, tumultus.

Πολεμόμυμι, ξειν, ad movendum contra aliquem bellum instigor; Thuc. l. 1. est pass. ab act. πολεμόω, V.

Πολεμοποιὸς, qui bellum movit, qui bella movere aut gerere solet; unde πολεμοποιέω, bellum moveo, seditiones excito: Item inimicum & hostem reddo, ex πόλεμος, & ποιέω; vide.

ΠΟΛΕΜΟΣ, ου, & Ion. εος, ὁ; bellum: q. πολύαιμος, ex πολὺ & αἷμα, sanguis; vel q. πολέθρος, ex πολὺς, & ὄλλυμι, perdo: vel q. πόλις μειῶν, civitates minuens. Alii à πολέω, everto. Hinc πολεμικὸς, ἥ, bellicus, militaris: πολέμιος, α, inimicus, hostis: πολεμίζω & πολεμέω, bellum gero.

Πολεμοτρόφειος, bellum nutrio, seu foveo; ex πόλεμος, & τρέφω; vi. Item Πολεμοφθόρος, bello consumens; ex πόλεμος, & φθορὸς, ὁ; V.

Πολεμόω, ῶ, ad bellum excito; à præcedente.

Πολεμώνιον, ου, τὸ, herbæ nomen; apud Dioscor. 4. 8. vel 9. quæ sic nominata esse traditur, à bello & certamine; quòd antiquissimi duo Reges inter se certarunt, dum inventionis ejus laudem uterque sibi tribueret; alii dictam putant, quòd adversus venena pugnet: à Themat. πόλεμος; vide, Ruellius polemonium vertit; Plinio, est Philetætia, aliis, aliter nominata.

Πολέος, gen. sing. Poët. pro πολλοῦ, sic in gen. pl. πολέων, pro πολλῶν, à πολὺς, multus; q. v.

Πολέσκετο, Ion. pro ἐπολέετο, εἶτο, 3. sing. imperf. pass. verbi πολέω, verto. Nisi ex πολέσκω, derivare malis, idem quod πολέω.

Πόλεσι, gen. sing. Dor. pro πόλεως, à πόλις, ἡ, urbs.

Πολεύω, versor; Od. χ. sed expon. & nutrio, ministro, contineo, &c. à seq. Th. πολέω; V.

ΠΟΛΕΩ, verto, versor, f. ήσω, p. πεπόληκα. Hinc πόλος, ου, ὁ, vortex, seu cardo mundi: undè fortè Angl. to plow.

Πόλεως, & Poët. πόληος, gen. sing. à πόλις, ἡ, urbs.

Πολέων, gen. pl. Ion. pro πόλεων, urbium: ab eod.

Πολιάοχος, ου, ὁ, ἡ, & per Crasin πολιῆχος, urbium conservator, vel præses, παρὰ τὸ τὰς πόλεις, εἴτε πόλις ἔχειν καὶ φυλάσσειν.

Πολιὰ, ᾶς, ἡ, anus, antiqua, cana; & πολίη, pili cani; unde πολιὰς ποιεῖν καὶ ἀναφέρειν, pro πολιοῦσθαι, i. e. canescere, pro quo etiam dicitur πολιανομεῖν; ut apud Plat. Epist. ult. ὃς τότε ἐπολιῳδόμην, qui tum canus erat; à Them. πόλιος; V.

Πολίαρχος, præfectus, seu princeps urbis, vel urbium; Euryp. (pro quo Poëticè dicitur πολίαρχος, & πολιαρχὴς;) unde Πολιαρχέω, ῶ; urbis præfectus sum, urbi præsum; ex πόλις, Poët. πῶλις; & ἀρχὸς, ὁ; vi. & confer. seq.

Πολίαρχος, ου, ὁ, patriæ princeps, τῶν πόλεως ἀρχὸς, εἴτε ἄρχων καὶ ἡγεμών.

Πολιὰς, άδος, ἡ, urbana. Palladis Epith. quæ urbis præses tutatrixque credebatur. Th. πόλις, urbs.

Πολιατᾶν, Dor. pro πολιητῶν. gen. plur. à πολιήτης; q. v.

Πολιεὺς, εως, ὁ, Epith. gubernantis civitatem; unde ζεὺς πολιεὺς, ἀπὸ τῆς πόλεως, ὀνομάζεται; sic enim cognominatur Jupiter, quòd urbium tutor, præses ac custos haberetur; à Th. πόλις, εως, ἡ, V.

Πολιὴ, ἡ, idem quod πολιὰ, vi. & utrumque, pro πολιὰ θρὶξ, i. e. canities; in Epigr.

Πολιήοχος, urbis tutator, seu custos; qui patrocinio, tutelæque suæ commissam habet urbem; qui dicitur etiam, Πολιοῦχος, quod idem est cum, & pro πολιῆχος; id V.

Πολιῆς, gen. sing. f. g. à πολιὸς, ὰ, ὸν, canus, a, um.

Πολιήτῃς, dat. pl. πολιήτῃσι, gen. pl. à πολιήτης, quod vide.

Πολίζω, urbem condo, urbem statuo: f. ίσω, perf. πεπόλικα, a. 1. ἐπόλισα. Them. πόλις, urbs.

Πολίηται, ης, ὁ, Poët. pro πολίτης, civis. Th. πόλις, εως, ἡ, urbs.

Πολιοκρόταφος, ου, ὁ, ἡ, cana habens tempora; ex πολιὸς, canus, & κρόταφος, tempora.

Πόλιον, τὸ, vel πόλιος, Nicandro, polium herba; dictum sic, quòd in summo plantæ cacumine, quiddam pendens, canos hominis capillos præ se ferat; seu quod frutex sit, capitulum habens cano hominis capillo simile, Dioscor. 5. 124. à Them. πόλιος; vi. Sed Πολιὸν, vinum album, Ælianus appellatum putat ab indigenæ regionis nomine.

Πολιορκέω, urbem obsideo, & cingo obsidione. præsent. parr. passiv. πολιορκέομαι. Ex πόλις, urbs & ἕρκος, εος, τὸ, septum. Them. ἔρχω, f. ξω, includo.

Πολιορκητὴς, οῦ, ὁ, urbium obsessor: à præced.

Πολιορκητικὸς, ἥ, ὁ, obsidionalis; ut πολιορκητικὰ μηχανήματα, obsidionales & murales machinæ: Plin. ut equus, sive aries vineæ & turres ambulatoriæ, &c. à præced. V.

Πολιορκία, ας, ἡ, obsessio, obsideo: ab eodem.

ΠΟΛΙΟΣ, ου, canus, albus: q. à πάγαιος, vetusta enim solent esse cana: hinc πολιὰ θρὶξ, canus capillus.

Πολιότης, ητος, ἡ, canities; à Them. πολιὸς, V.

Πολιοῦχος, ου, ὁ, ἡ, vide πολιάοχος.

ΠΟΛΙΣ, εως, ἡ, urbs, civitas: ubi homines πολεῖσιν, id est, versantur: vel potius à πολὺς, quod sint πολλοὶ certis legibus juncti. Hinc πολίτης, ου, ὁ, civis: πολιτεύω, rempubl. administro: πολιτεία, ας, ἡ, reipubl. status & administratio: πολίτευμα, ατος, τὸ, idem; ἀκρόπολις, εως, ἡ, summa seu altissima pars urbis: Item arx. ἄπολις, εος, ὁ, ἡ, extorris; μητρόπολις, εως, ἡ, primaria urbs.

Πόλισμα, ατος, τὸ, urbs; à πόλις.

Πολισμάτιον, ου, τὸ, opp. dulum: diminut. à præced.

Πολίσσαμβος, Ion. & Poët. pro ἐπολίσαμβος, 1. pl. a. 1. ind. act. verbi πολίζω, quod V.

Πολίσσοχος, idem quod & pro præced. πολιῆχος, civitatis gubernator; & patronus, &c. V. Item Πολισσούμος, urbis administrator, rector, seu gubernator, ex πόλις, & νέμω, regno, unde νομὸς, ὁ, &c. V.

Πολίτης, ου, ὁ, conditor, & author civitatis: Item civitatis princeps; est verbale, à πολίζω; vi. unde πολίζεσθαι, dicitur urbs quæ extruitur; apud Herodot.

Πολίτῃς, nom. pl. à πολίτης, ου, ὁ, civis. Th. πόλις, urbs.

Πολιτάρχης, ου, ὁ, q. d. ἄρχων τῆς πολιτῆς, gubernator civium, urbis præfectus. Th. ἀρχὴ, principatus.

Πολιτεία, ας, ας, ἡ, & Ion. πολιτιήη, civitas, respubl. jus civitatis. Them. πόλις, εως, ἡ, urbs.

Πολιτεύεσθ, præs. inf. pass. à πολιτεύω, quod V.

Πολίτευμα, ατος, τὸ, vita civilis: in pl. τὰ πολιτεύματα. &

Πολιτεύω, rempubl. administro: f. εύσω, perf. πεπολίτευκα, præs. m. πολιτεύομαι, idem.

idem: Item me gero, perf. pass. πεπολίτευμαι, servivi: cum dat. à

Πολίτης, ου, ὁ, civis in nom. pl. πολῖται, in gen. pl. πολιτῶν. Them. πόλις, εως, ἡ, urbs.

Πολιτίζω, rempublicam administro; civilia negotia tracto, à præced. πολίτης, seu πολίτης; V.

Πολιτικὴ, sub. ἐπιστήμη, seu τέχνη, ratio bene instituendæ & administrandæ civitatis, civilis scientia, seu facultas: Item τὸ πολιτικὸν, civile ac populare; fœmin. & neut. à seq. πολιτικὸς, administrandæ reipublicæ peritus, seu qui in administratione reipubl. versatur; Aristot. Item ad reipublicæ administrationem pertinens; ut πολιτικοὶ λόγοι; apud Isocrat. &c. vide.

Πολιτικὸς, ἡ, ὸν, POLITICUS, civilis. Hinc comparat. πολιτικώτερος, α, ον, superlat. πολιτικώτατος, η, ὰ præced. quod V.

Πολιτικῶς, civiliter; vel ut decet reipublicæ administratorem, seu administrationem; est adv. à præced. πολιτικὸς; V.

Πολῖτις, ιδος, ἡ, civis, fœmina: à πολίτης, q. v.

Πολιτισμὸς, οῦ, ὁ, administratio reipublicæ; est verbale à πολιτίζω; Vide.

Πολιτογραφέω, ῶ, civium numero adscribo, civitate dono; & in pass. Πολιτογραφέμαι, civium numero adscribor; ex πολίτης, & γραπτὸς, ἡ; vi. Item Πολιτοφθορὸς, civium pernicies, civibus, seu civitati pestifer & exitiosus; ex πολίτης, & φθορὰ, ἡ, seu φθορὸς, ὁ; vi. Item Πολιτοφύλακες, civium, vel civitatis custodes; Aristot. in Polit. ex πολίτης, & φύλαξ, ακος, ὁ, &c. Vide.

Πολίχνη, ης, ἡ, oppidulum. Them. πόλις.

Πολίχνιον, ου, τὸ, idem quod præced. & utrumque dimin. à πόλις, &c. V.

Πολιὸς, ὰ, ὸν, ὁ, ἡ, canus vel canos referens: Item facilè canescens; à Them. πολιὸς, ὁ; vi. undè etiam Πολιόω, canum facio, & in pass. πολιοῦμαι, canus fio, canesco; ut πολιωθῆναι αἱ κρόταφοι; apud Aristot. Hist. an. l. 3. unde verbale πολίωσις, ἡ; ipsa actio reddendi canum; sed expon. & canities.

Πολλὰ, nom. vel acc. pl. neut. gen. vel adverb. pro πολὺ, multum; aliquando pro πολλάκις, sæpè. Them. πολὺς, multus.

Πολλ' ἄπα, dicunt Græci, ut ἐμ' ἄπα, ὁλιγ' ἄπα, ποῖ ἄπα, τοι αὖτ' ἄπα, &c. in quibus, ἄπα, solùm elegantiæ gratiâ ponitur; Sic apud Aristot. in Metaphys. 2. τῷ ὃ πολ' ἄπα ἐμοιόν ἐστι, ἐδὲν διαφέρει; i. e. ex multis quædam, &c.

Πολλαγόρασος, multa emens, emax; vide Poll. ex πολλὸς, seu πολλὰ, & ἀγοράζω; V.

Πολλάκια, Poët. pro

Πολλάκις, adv. sæpè, multoties. Th. πολὺς, multus.

Πολλαπλασιάζω, multiplico; unde verbale, πολλαπλασιασμὸς, multiplicatio; utrumque, à seq. πολλαπλάσιος; V. Ubi not. hanc terminationem πλάσιος, vel πλασίων, non esse ex compositione; sed derivationis esse tantùm terminationem; ut & alia similia; ut διπλάσιος, δεκαπλάσιος, ἑκατονταπλασίων, &c.

Πολλαπλάσιος, ου, ὁ, ἡ, &

Πολλαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, multiplex; Item multo major, multo copiosior: acc. sing. πολλαπλάσιονα. Themat. πολὺς, multus.

Πολλαπλασίως, multipliciter; vel multò plus, & amplius; pro quo dicitur & πολλαπλάσια; apud Xen. est adverb. ab, ὁ, ut & πολλαπλῶν, contractè πολλαπλοῦς, idem cum præced. πολλαπλάσιος; V.

Πολλαπλασιόω, amplifico, & πολλαπλασίωσις; idem cum præced. πολλαπλασιάζω, & πολλαπλασιασμὸς; V.

Πολλαχῆ, & πολλαχοῦ, & πολλαχῇ, sæpè, variis modis: ab eod Th.

Πολλαχῇ, varia significans; undè adverb. πολλαχῇμως, multa notando; ex πολλὰ, & σημαίνω; V.

Πολλαχόθεν, è multis locis, seu partibus, & πολλαχόσε, ad multa loca, vel in multas partes; utrumque à præcedent. πολλαχῇ, multis in locis, &c. V.

Πολλὴν ἥς, ἡ, multa, fœm. gen. à πολὺς, multus.

Πολληπλήσιος, Ion. pro πολλαπλάσιος, quod V.

Πολλὸν, Poët. pro πολὺ, multum, longè: à

Πολλὸς, ὴ, Poët. pro πολὺς, multus.

Πολλοστημόριον, ου, τὸ, pars multesima, minima pars: à

Πολλοστημόριος, α, ον, multesimus, unam ex multis partibus habens: Item minimus: ex πολλοστὸς, quod vide, & μόριον, particula. Th. μείρω, divido.

Πολλοστὸς, ὴ, multesimus, unus è multis. Th. πολὺς, multus.

Πολλοστῶς, apud Aristot. Eth. 10. expon. perparùm; ab aliis multifariàm; ab aliis, longo pòst intervallo; est adv. à præced. πολλοστὸς; V.

Πολλῇ, πολλῷ, gen. & dat. sing. πολλοῖς, dativ. pl. à πολὺς, multus.

Πολλωνικῶ, longè vinco; ex πολλὴ, seu πολὺς, & νικάω, ῶ, &c. V.

Πόλος, ου, ὁ, POLUS, cœlum. Angl. Pole. à πολέω, verto:

Πόλος, scil. γῆ, dicitur terra, aratro versa; ab eod. cum præced. V.

Πολτάριον, τὸ, pulticula; Diosc. 2. 114. est diminut. à seq. Th. πόλτος; V.

ΠΟ'ΛΤΟΣ, ου, ὁ, PULS, pulmentum, Angl. Pulse: q. à πολέω, verto.

Πολὺ, multum, n. g. vel adverbialiter sumitur & vertitur valdè: διὰ πολὺ, diu. Sic & in pl. τὰ πολλὰ, multum, valdè: à πολὺς.

Πολυάγκιστρον, ου, τὸ, expon. frequentia hamorum; vel potiùs, quod multis hamis confertum; aut multis uncis hamatum, instrumentum; Plut. ex πολὺς, & ἄγκιστρον, τὸ; vi. Item Πολυάγρα, qui multam capit prædam: in Epigram. à Them. ἄγρα, ἡ; vi. Πολυάθλα, qui multa vicit certamina; à Th. ἄθλα, seu ἆθλος; vi. Πολυάιματος, idem quod πολύαιμα, multum habens sanguinis, sanguine abundans; undè Πολυαιμία, sanguinis abundantia, & πολυαιμέω, ῶ; sanguine abundo; à Them. αἷμα, τὸ, comp. ut præced. cum Them. πολὺς, πολὺ, &c. vide.

Πολυάϊκος, gen. sing. à πολυάϊξ, quod vide.

Πολύαιν' pro πολύαινε· voc. à

Πολύαινος, η, ὸν, ὁ, ἡ, multum laudatus, laudatissimus: ex πολὺς, multus, & αἶνος, laus. Est & proprium nomen.

Πολυάϊξ, κος, ὁ, impetuosus: ex πολὺς, multus, & ἄϊσσω, ruo, cum impetu feror.

Πολυάκανθος, genus suffruticis, sic dictum, à multitudine spinarum; Theophrast. Hist. Pl. lib. 6. ex πολὺς, & ἄκανθα, undè ἀκανθος, ὁ; vi. Item Πολυδηθὴς, multa vi medendi præditus, seu pollens, varium ad medendum præbens usum; ab ἄλθω, seu ἀλθέω; unde ἄλθος, τὸ, &c. V. Πολυάλφιτος, η, ὸν ἡ, multam seu copiosam habens farinam; πολυάλφιτος κρίθη, hordeum multam reddens farinam; à Th. ἄλφιτον, τὸ; V. Πολυάμπελος, vitibus abundans; à Them. ἄμπελος, η, ὴ; V. Πολυαναγνωσία, multa lectio; Athen. lib. 14. ab ἀναγνώσκω, fut. ἀναγνώσω, unde ἀνάγνωσις, ἡ, &c. V. Item Πολυανάλωτος, η, τὸ, in quod multa insumuntur; ab ἀναλίσκω, fut. ἀναλώσω, undè ἀνάλωσις, comp. cum Th. πολὺς, πολὺ, &c. V.

Πολυανδρέω, ῶ, multos viros habeo, viris abundo; cui opponitur λειπανδρῶ; unde Πολυάνδριον τάφος; Hesych. πολυχώρητος, qui multos capit, undè subst. antivè, πολυάνδριον, seq. locus sepulturæ destinatus; & omnia à πολύανδρος, multos viros habens; ut πολύανδρος γυνὴ; i. e. πολύγαμος; apud Nonn. &c. V. seq.

Πολυάνδριον, ου, τὸ, cœmiterium, quod multos viros capiat & eo ferantur: ex πολὺς, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, vir.

Πολυάνθεμος, ου, ὁ, ἡ, Poët. idem ac

Πολυανθὴς, ὲς, ὁ, ἡ, multos habens flores, floribus abundans; ex πολὺς, multus, & ἄνθος, εος, τὸ, flos. Hinc Πολυανθέες ὦρεα.

Πολυάνθρωπος, multos habens homines, frequens hominibus; undè πολυανθρωπία, multitudo, seu frequentia hominum; ex πολὺς, & ἄνθρωπος; Item Πολυάνωρ, ορος, dem; ut, apud Euryp. Φρυγὶ πολυάνορι; i. e. in qua sede multi versantur homines; ex πολὺς, & ἀνὴρ; cujus comp. varia definunt in ἄνωρ, &c. V. Item Πολυάργυρος, multum habens argenti; ex πολὺς, vel πολὺ, & ἄργυρος, ὁ; V.

Πολυάρητος, η, ὸν, ἡ, multis votis exoptatus: ex πολὺ, & ἀρητὸς, precibus expetitus. Th. ἀράομαι, preces.

Πολυάρητος, præced expon. πολυάρατος; ut in Odyss. πολυάρητοι υἱέες; i. e. μετὰ πολλῶν εὐχῶν γενόμενοι, &c. Vide.

Πολυαχέστατος, η, ον, copiosissimus, longè sufficientissimus: superl. à

Πολυαχὴς,

Πολυαρκὴς, ές, ὁ, ἡ, ad multa ſufficiens, vel multum ſufficiens: item diu durans: ex πολὺς & ἀρκέω, ſufficio.

Πολυαρμόνιος, multas habens harmonias; ex πολὺς, & ἁρμονία, V.

Πολύαρνις, ρνος, ὁ, ἡ, multos agnos habens, & per conſeq. dives. Ex πολὺς, multus, & ἄρνες, ὁ, ἡ, agnus vel agna.

Πολυαρχία, ἡ; plurium principatus, multorum imperium; ducum multitudo, ſeu, imperantium turba; Item, Πολύαρχον, τὸ, idem, ut, τὸ πολύαρχον στασιῶδες; ubi multorum imperium, ſive ubi multi dominantur, ibi ſeditio eſſe ſolet; utrumque, à ſeq. πολύαρχος, qui multis dominatur, &c. V.

Πολύαρχος, ου, ὁ, multorum princeps, ὁ πολλῶν ἄρχος. Alii leg. πολιάρχης, quod v.

Πολυάσχολος, multis negotiis occupatus & deſtrictus; multum occupatus, ſeu, multi negotii, maxime negotioſus; ut, apud Baſil. Hexaem. ἡ ἀεργονοία, ἡ πολυάσχολος ματαιότης; i. e. vanitas maximè negotioſa. &c. ex πολὺς, ſeu, πολὺ, & ἄσχολος, ὁ, ἡ, &c. Vide. Item, Πολυαύλαξ, ακος, ὁ; multos habens ſulcos, & per conſequens, magnus, latus; à Th. ἄυλωξ, V. Πολυαυξὴς, multum augeſcens, qui eſt multi incrementi; ab αὐξὴ ἡ; V. Πολάχητος, idem quod πολυηχὴς, multos ſonitus edens, multiſonus; ut, πολυάχητος κῶμος; apud Eurip. à Them. ἦχος, ὁ, unde, ἠχὴ, ἡ, ἤχεω, & ἀχέω, ῶ; unde, ἀχέτης, ὁ; &c. V. Sic &, Πολυάχυρος, multum habens paleæ; acerоſus; à Th. ἄχυρον, τὸ; V. Πολυβάτειος, rubis abundans; à Th. βάτος, ου, ἡ; Unde βάτειον, τὸ; &c. V. Πολυβάτης, multigradus, valde pervius; frequens hominibus; à Th. βαίνω, fut. βήσομαι, præt. βέβηκα, & præt. paſſ. βέβημαι, σαι, ται; &c. tanquam à βέω; Unde varia ejus comp. definunt in βάτης, & βατέω; &c. V. Item, Πολυβαὴς, multum tinctus; à Th. βάπτω, fut. βάψω, unde βαφὴ, ἡ; & ἔραφος, ὁ; comp. ut reliqua præced. cum Th. πολὺς, πολὺ, &c. V.

Πολυβενθὴς, ές, ὁ, ἡ valde profundus: ex πολὺ, valde, & βένθος, ους, τὸ, quod à βυθὸς, εος, τὸ, profunditas.

Πολυβλαβὴς, qui multis modis nocet; qui multis damnis & noxiis obnoxius eſt; ex πολὺς, & βλάπτω, fut. ψω; unde, βλάβη, ἡ; &c. V. Item, Πολυβλαστὴς, multum germinans; unde Πολυβλαστία, uberrima germinatio; ex πολὺς, & βλαστάνω, fut. βλαστήσω; unde, βλάστη, ἡ; &c. V. Item, Πολυβόρος, qui multum comedit, multivorus; ex πολὺς, & Th. βορὰ, ἡ; unde, βόρος, ὁ; &c. v.

Πολύβοσις, ι, ὁ, ἡ, Epith. telluris, quæ multos paſcit: ex πολὺς, multus, & βόσκω, paſco. Th. βόσις, idem.

Πολυβότειρα, ας, ἡ, & Poët. πολυβότειρα, multorum altrix, quæ multos paſcit: ex πολὺς, multus, & βόσις, paſco.

Πολύβοτος, multis paſcendis aptus; ex iiſd. cum præced. V.

Πολύβοτρυς, υος, ὁ, ἡ, multas habens uvas: Ex πολὺς, & βότρυς, υος, ὁ, uva.

Πολυβουλος, ος, ὁ, ἡ, valde prudens: à πολὺ, valde, & βουλὴ, conſilium.

Πολυβοῦται, nom. pl. a.

Πολυβώτης, ου, ὁ, multas boves habens: à πολὺς, multus, & βοῦς, bos.

Πολύβροχος, multum madefactus; ex πολὺς; & Th. βρέχω, fut. ξω, unde βεβρεγμένος, ἡ, &c. V.

Πολυγαθὴς, ές, ὁ, ἡ, Dor. pro Πολυγηθὴς, ές, ὁ, ἡ, multum lætitiæ adferens: ex πολὺ, multum, & γηθέω lætor.

Πολυγάλακτος, & apud Poëtas πολυγάλακτος, lacte abundans; ex πολὺς, & γάλα, κτος, τὸ; &c. V. unde etiam Πολύγαλον, polygalon herba; ſic dicta, quod, pota, lactis abundantiam faciat, ſeu, præbeat; & authore Dioſc. 4. 142. eſt θαμνίον, ex eo denominatum, quod γάλα δοκεῖ πλεῖον ποτεῖν; &c. Item, Πολύγαμος, cui multæ ſunt nuptiæ; i. e. qui multas duxit, vel, quæ multis viris nupſit; unde, πολυγαμία, q. d. nuptiarum multitudo, i. e. matrimonia cum multis contracta, vel ipſe actus multas nuptias contrahendi, ex πολὺς, & γάμος, ὁ, unde γάμιος, ὁ; &c. V. Πολυγηθὴς, v. ſupra πολυγαθὴς; Item, πολυγλαγὴς, lacte abundans; Arat. ex πολὺς; & γλάγος, Poët. pro γάλα, &c. V. Πολύγλωκος, ος, ὁ, ἡ, ὸν, multo abundans; à Th. γλῶκος, τὸ; &c. V. Πολυγλωσσος, multos oculos habens; à Th. γλήνη, ἡ; Vide Πολύγλωσσος, qui multarum eſt linguarum; vel, multarum linguarum peritus; ut πολυγλώσσου δρυὸς, de quercu Dodonea, apud Soph. in Trach. Sic, πολύγλωσσος ῥοὴ, in electra; q. d. multilinguis; Item, multiloquus; à Th. γλῶσσα, ἡ; V. Item, Πολυγλώχις, multos habens angulos, anguloſus, ſeu multas habens cuſpides; Epith. cervini cornu; apud Nic. in Ter. à Th. γλωχὶς, vel, γλωχὶν, comp. ut reliqua præced. cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολύγραμπτος, ος, ὁ, ἡ, qui variis modis flectitur, qui multos habet flexus: ex πολὺς, multus, & γραμπὸς, inflexus, quod à γράμπω, pro κάμπω, flecto.

Πολυγνάμων, qui eſt multi conſilii; & apud Plat. in Symp. pro, multum perito, ſeu, multarum rerum perito; (cui opponitur ἀγνώμων.) ex πολὺς, vel, πολὺ, & γνώμη, vel, γνώμων, &c. V.

Πολύγναθος, ος, ὁ, ἡ, valde notus, celeberrimus: Ex πολὺ, multum, & γνατὸς, cognitus. Th. γινάσκω, cognoſco.

Πολύγομφος, ος, ὁ, ἡ, multos clavos habens, ex πολὺς, multus, & γόμφος, cuneus, clavus.

Πολύγομφος præced. proprie eſt, multis clavis compactus, ut, πολύγομφος, ναῦς; apud Heſiod. in Erg. &c. Vide. Item, Πολυγόνατος, multa genicula, ſeu, internodia habens; multum geniculatus, ſeu, frequentibus geniculis cinctus; unde neut. Πολυγόνατον, τὸ; polygonaton, herba, à geniculorum frequentia; ex πολὺς, vel, πολὺ; & γόνυ, ατος; tanquam à γόνας, &c. V.

Πολυγονέω, & πολυγονέομαι, fructifico, fœcundus ſum; Item, Πολυγονία, fœcunditas; utrumque, à ſeq. πολύγονος. Vide; unde etiam, πολύγονον, τὸ; herba quam Latini ſanguinariam vocant; Sic dicta, ſecundum Plin. ob multitudinem ſeminis; vel, ut alii, quia multa eſt & ubique naſcitur, Dioſc. 4. 4. &c. V.

Πολύγονος, ος, ὁ, ἡ; abundans fœtu, fœcundus: ex πολὺ, multum, & γονὸς, fertilis. Them. γείτομαι, naſcor.

Πολυγράμματος, qui multarum eſt literarum; admodum literatus; Plut. ex πολὺς, & γράμμα, ατος, τὸ; V. Sic &, Πολυγράμμος, multis interſtinctus lineis; apud Athen. l. 7. à γραμμὴ, ἡ; V. Ut, &, Πολυγράφος, multa ſcribens; qui de rebus multis ſcribit & variis, ut, Cic. ad Att. Varronem vocat πολυγραφώτατον, à Th. γράφω, V. Item, Πολύγραφος; unde πολυγράφω Hippocr. dixit, pro πολυφαγῶ, multum comedenti, voraci, à Th. γράω, V. Πολυγύμναστος, multum, vel, in multis exercitatus; a γυμάζω, γυμάζομαι, unde, γύμνασις, ὁ; &c. V. Πολυγύναιος, ſeu, Πολυγύναιξ, qui multas uxores habuit, vel, habet, à Th. γυνὴ, αικὸς; (tanquam à γύναιξ;) unde, γύναιον, τὸ; &c. V. Item, Πολυγώνιος, &, Πολύγωνος; multos habens angulos; à Th. γωνία, ἡ; comp. ut reliqua præced. cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολυδαίδαλος, ος, ὁ, ἡ, multo artificio elaboratus: ex πολὺς, multus, & δαίδαλος, Dædalus, ingenioſus ille artifex.

Πολύδακρυς, υος, ὁ, ἡ, multum, lachrymans, lachrymoſus. acc. ſing. πολύδακρυ, ex πολὺς, multus, & δάκρυς, υος, τὸ, lachryma.

Πολυδάκρυος, idem quod præced. πολύδακρυς (& ex iiſd.) multarum lachrymarum author, unde etiam, Πολυδακρυτος, multis lachrymis proſequendus; Il. ω. &c. V. Item, Πολυδάκτυλος, qui multos habet digitos; ſeu, qui multiplici pedum fiſſura digitatur; vel, pedes in plures digitos diſcretos habens; ut, πολυδάκτυλα ζῶα; apud Ariſtot. ex πολὺς, vel, πολὺς & δάκτυλος, ὁ; &c. V. Sic etiam, πολύδαμνος, multos domans; ex πολὺς, & δαμάω, unde δαμνάω, &c. V. Πολυδάπανος, ſumptuoſus; ex πολὺς, & δάπανος, ὁ; V. Item, Πολυδεὴς, qui multis eget, ex πολὺς, & δέω, egeo, &c. V.

Πολυδειρὰς, άδος, ὁ, ἡ, cacuminoſus: ex πολὺς, multus, & δειρὰς, άδος, ἡ, jugum montis. Th. δέρη, & δειρὴ, cervix, jugum montis.

Πολυδένδρεος, ος, ὁ, ἡ, qui multas arbores habet: ex πολὺς, multus, & δένδρεον, arbor.

Πολύδενδρος, abundans arboribus; unde præced. πολυδένδρεος, quod V.

Πολυδερκὴς, ές, ὁ, ἡ, multos intuens: ex πολὺς & δέρκω, video. a. 2 ἔδρακον.

Πολύδεσμος, multis ligatus vinculis, ſeu, multis compactus clavis; ex πολὺς, & δεσμὸς, ὁ, V.

Πολυδεύκης, Pollux, nomen propr.

Πολυδευκὴς, multum, ſeu, valde dulcis; Nic. in Ther. ex πολὺς, & δεῦκος, τὸ; &c. V. Item, Πολυδημώδης, idem quod δημώδης, popularis; vel, valde popularis; &c. V. Sic, Πολυδήμιος, conſultus, prudens; vel, multo conſilio præditus; à Th. δῆν, τὸ; V. Πολυδήμερις, contentioſus, controverſus. Item, Πολυδήμερος, valde contentioſus; à Th. δήμερις, ιος, &c. V. Πολυδικέω, ῶ; crebro multumque judicio contendo; multa litigia moveo: à Th. δίκη, ἡ; unde δικάω; &c. V. Item, Πολυδίνης, & Πολυδίνητος, multos habens vortices; à Th. δῖνος, unde δινέω, ῶ; fut. ήσω; comp. cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολυδίψιος, ᾱ, ὁ, ἡ, multum siticulosus: expon. & multum desideratus; ex πολὺς multus, & δίψα, ης, ἡ, sitis.

Πολύδοξος, valde clarus, multum illustris; ex πολὺς, vel, πολὺ, & δόξα, ἡ; &c. V. Item, Πολύδενος, multæ agitationis; à Th. δονέω, ῶ; V. Sic, Πολύδαλος, qui multos servos habet; unde, Πολυδαλία, servorum multitudo; à Th. δᾶλος, ὁ; V. Πολύδερσος, multum habens rorem; valde roscidus; ex δέρσος, ᾱ, ἡ; comp. cum Th. πολὺς, vel πολὺ, &c. V.

Πολυδυναμία, multa potestas; & Πολυδυνάστης; q. d. multipotens; ex πολὺ, & δυνάμαι, V.

Πολυδώρη, ης. ἡ, nomen mulieris.

Πολυδωρία, ας, ἡ; multorum donatio; munificentia, multa elargiens; à seq. πολύδωρος, V.

Πολύδωρος, ᾱ, ὁ, ἡ; multa donans; vel qui ingentem dotem attulit: ex πολὺ, & δῶρον, donum. Est &

Πολύδωρος, ᾱ, ὁ, nomen propr.

Πολύδρος, multas habens sedes; ex πολὺς, & ἕδρα, ἡ; V.

Πολυειδήμων, q.d. multiscius, multâ scientia præditus, ex πολὺ, & εἰδήμων, V.

Πολυειδὴς, ές, ὁ, ἡ, multiplex; diversas habens species: ex πολὺ & εἶδος, ους, τὸ, species. Th. εἶδω, video.

Πολυειδία, i. e. ἡ ποικιλία, varietas; à præced. πολυειδὴς; unde etiam adv. Πολυειδῶς, multifariam, &c. V.

Πολύειδος, ᾱ, ὁ, nomen propr.

Πολυέλαιος, abundans oleo, ex πολὺ & ἔλαιον, ὁ; V. Item, Πολυέλεος, multum misericors; apud Joelem, à Th. ἔλεος, ὁ; Vide. Πολυέλικτος, & Poët. πολυέλικτος, multis voluminibus tortus; multis modis volubilis & tortuosus; ut, apud Nonn. πολυέλικτος αἰὼν, ævum multis vicibus revolutum, ab ἕλικτος, ὁ; Vide Πολυέτης, qui multorum annorum est; multennis, &c. i. e. Πολυχρόνιος; Suid. παρὰ τὸ ἔτος; V. Πολυεπία, seu, πολυέπεια, multiloquium, ab ἔπος, ους, τὸ; V. Πολυέπαινος, multum laudatus, ab ἔπαινος, ὁ; V. Item, Πολυέρατος, vel, Πολυέραστος; & Πολυέραστος, qui, vel, quæ à multis amatur; multis amatus, aut, amata; seu, multum amabilis; perjucundus; peroptabilis; ut, πολυέρατος γάμος, ἡ ἥκει, Od. o. a Th. ἔραμαι, unde, ἔρατος, & ἔραστος, comp. ut reliqua præced. cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολυεργὸς, vel πολύεργος, ᾱ, ὁ, ἡ, multi operis homo, operosus: ex πολὺ & ἔργον, opus.

Πολυέτης, qui multorum est annorum; annosus; unde, Πολυετία, multitudo annorum; annositas; & πολυετίων, multorum sum annorum, in multos annos duro; ex πολὺς, & ἔτος, ους, ὁ; V. Item, Πολύθυκτος, multum optatus, & expetitus multis; a Th. ἔυχομαι, fut. ξύξομαι; unde ἴυκτος, ὁ; &c. V. Πολύιφθος, multum diuque coctus; ab ἕφθος, ὁ; V. Item, Πολύζηλος, quem æmulari & imitari multâ animi contentione solemus; seu, magno studio expetitus: sed exp. invidiosus; ut, Πολύζηλον βίον; apud Soph. unde etiam, πολυζήλατος, multo studio æmulandus, prosequendus, & expetendus, à Th. ζῆλος, ὁ; unde, ζηλατὸς, ὁ; comp. ut præced. cum πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολύζυγος, ᾱ, ὁ, ἡ, habens multa transtra: ex πολὺς & ζυγὸς, jugum: in plur. ζυγὰ, transtra. Th. ζεύγνυμι, jungo.

Πολύηκος, qui multa audivit, vel audit; ex πολὺς, & ἀκοὴ, ἡς; seu, ab ἤκειν, aor. 2. verbi ἀκίω; V. Item Πολυηλάκατος, Hesychius dici ait, τὰ τῶν παμμύδ χείλη, qua multas ferunt arundines; ex πολὺς, & ἠλακάτη, ἡ; colus; Item, arundo; sed in plur. est etiam neut. ἠλάκατα, &c. V. Item, Πολυήμερος, qui est multorum dierum; ut, πολυήμερος ἐνιαύσιος, qui multis diebus mortuus fuit; Nazan. in orat. ex πολὺς, & ἡμέρα, ᾱς; &c. V.

Πολυήρατος, ᾱ, ὁ, ἡ, peroptabilis: ex πολὺ & ἔραμαι, ῶ, amo: f. ἀσω.

Πολύηρος, dives agri; i. e. Πολυάρουρος, ex πολὺς, & ἔρα, ἡ; &c. V.

Πολυηχὴς, ές, ὁ, ἡ, multisonus: acc. sing. πολυηχέα. Ex πολὺς, multus, & ἦχος, sonus.

Πολυθαμβὴς, vehementer stupefactus; Nonn. ex πολὺς, & θάμβος, ους, τὸ; &c. V. Item, Πολυθαρσὴς; multâ præditus fiduciâ; ut, μῦθον πολυθαρσὲς; Hom. Sed. exp. etiam, audax; ut, πολυθαρσὴς πόλεμος, audax bellum; Item, Πολυθαρσὲς, τὸ; subst. magna animi fiducia; à Th. θάρσος, ους, τὸ; Vide. Πολυθεάμων, qu. multa spectavit; à Th. θεάομαι, unde θέαμα, τὸ; & θεάμων, ὁ, &c. V. Πολύθεος, qui multos deos esse statuit, ut, πολύθεος δόξα, opinio quæ Deorum multitudinem affruit; unde Πολυθεΐα, &, Πολυθεότης; Deorum multitudo; quam primus Orpheus introduxisse fertur; Just. Mart. in orat. ad gent. à Th. θεὸς, unde θέότης, & θειότης; &c. V. Πολύθερμος, multum calidus, percalidus; à Θερμὸς, ὁ; V. Πολύθεστος; multum desideratus, seu, exoptatus; nam per Sync. dicitur, pro πολυπόθεστος, à πόθέω, V. ut, apud Callim. Hymn. in Cererem, τέκνον πολύθεστε τοκῆσιν, ubi schol. πολύθεστε exp. πολυπόθητε, i. e. multum exoptate, &c. Πολύθηρος, multus habens feras, seu, feris abundans; à Th. θὴρ, ἐρὸς, ὁ; V. Πολύθυμος, multum impetuosus, multo, seu, vehemente invadens impetu; à Th. θύω, unde θύμος, & θῦμος, &c. V. Πολυθρέμματος, & Πολιθρέμμων, pecorosus, multa alens pecora; a Them. τρέφω, fut. θρέψω; unde, θρέμμα, ατος, τὸ; &c. V. Πολύθρηνος, luctuosus, valde lamentabilis; q. d. unde est multus luctus; seu, multum luctum afferens; Eurip. Item, qui multum luget, seu, luctu multo afficitur; à Th. θρῆνος, ὁ; V. Πολύθριξ, multos habens pilos; Item, herba quæ polytrichon; Item, gemma, quæ in viridi capillatur, sed defluvia capillorum facere dicitur; Plin. Item, Πολύτριχος; idem; multos pilos habens; ut, πολύτριχος πώγων; Item, Polytrichon, dicitur etiam, adiantum majus; apud Plin. utrumque à Th. θρὶξ, τριχὸς, ἡ, &c. V. Πολύθρηνος, multa habens θρῖνα, seu, φάρμακα, i. e. πολυφάρμακος, ad multa medicamenta utilis; medicamentosus; seu, multâ medendi vi præditus; à Them. θέρος, τὸ; Vide. Item, Πολύθρους; q. d. multisonus, seu, multisonorus, streperus, à Th. θρέω, unde θρόος, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Them. πολὺς, vel, πολὺ, &c. Vide.

Πολιθρύλητος, ὁ, ἡ, multum celebratus, Th. θρύλλω, susurrus.

Πολυθρύλητος præced. propriè, est, multorum, aut, vulgi sermonibus celebratus; apud Plat. exp. famatus, famigeratus; ex πολὺς, vel, πολὺ; & θρυλέω, &c. Vide. Item, Πολύθυρος, multas habens fores, seu januas; multis portis pervius; ex πολὺς, & θύρα, ἡ; V.

Πολύθυτος, ᾱ, ὁ, ἡ; Epith. quod & convivio tribuitur & epulo, multis victimis mactatis instructo: ex πολὺς, multus, & θύω, macto.

Πολυϊδρεία, & Πολυϊδρία, multa scientia, multarum rerum cognitio; Od. β. utrumque, à seq. Πολύϊδρις; Vide.

Πολυίδριν, multiscium, acc. sing. à

Πολύϊδρις, εως, ὁ, ἡ, multiscius, percallidus: ex πολὺς, & ἴδρις, εως, ὁ, ἡ, sciens, Th. ἴσημι, scio.

Πολύϊνος, multas habens fibras, seu, venas; ex πολὺς, vel, πολὺ, & ἶς, ἰνὸς, ἡ, &c. V. Item Πολύιππος, multos habens equos, equis abundans, à Them. ἵππος, ὁ; V. Πολύϊστωρ, multiscius; multiplici doctrinâ præditus; à Them. ἵστωρ, ὁ; V. Item, Πολυίχθυος, ᾱ, ὁ, ἡ, & Πολύϊχθυς, υος, ὁ, ἡ; piscosus, piscibus abundans; à Th. ἰχθὺς, ὑος, ὁ, comp. ut præcedentia cum πολὺς ex πολὺ; &c. V. Item, Πολυκαγκὴς seq. proprie est, q. d. multum calefactus, admodum siccus, Epith. sitis; apud Hom. Il. ι. &c. V.

Πολυκαγκὴς, ές, ὁ, ἡ, multum aridus: ex πολὺ & κάγκαλον, aridus; quod à καγχάω, arefacio.

Πολυκαίνης, multos occidens, apud Æschil. ex πολὺς; & Th. καίνω. V.

Πολικαισαρεία, Cæsarum multitudo; apud Plut. ex πολὺς, & καῖσαρ, αρος, ὁ; &c. V.

Πολυκάλαμος, q. d. multicalamus; multiplici calamo assurgens; ex πολὺς, & κάλαμος, ὁ; V. Item, Πολύκαπνος, fumo abundans, aut, qui multo fumo infestari solet, nimio fumo niger factus, ut, πολύκαπνον στέγος, Eurip. in Electra; ex πολὺς & καπνὸς, ὁ; V.

Πολυκάρηνος, ᾱ, ὁ, Dor. pro πολυκέφαλος, multiceps, qui multa capita habet: ex πολὺ & κέφαλον, ε, τὸ, caput.

Πολυκαρπία, multos, seu, uberrim fructus producens; Ælian. Var. hist. Item, πολυκαρπία, uberras in fructu ferendo; uber fructus; Theophr. H. 3. 3. utrumque, à seq. V.

Πολύκαρπος, ᾱ, ὁ, ἡ, fructuosus: & Πολυκαρπότατος, ᾱ, fructibus abundantissimus: ex πολὺς, multus, & καρπὸς, fructus.

Πολύκαυλος, qui multos habet caules, multicaulis; ex πολὺς, & καυλὸς, ὁ; Vide. Item, πολυκέλαδος, multum sonans

nans, multum strepens; Luc. ex πολὺ & κέλαδος, ὁ, Vide. Sic etiam, πολυκέντητος, & πολύκεντος, multum pictus, varius; ut, πολύκεντος ἵμας, Il. γ. ex πολύ, & κεντέω, unde κεντητὸς, & κεστὸς, &c. V.

Πολυκέρδεια, magna astutia, seu, vafricies; est à seq. πολυκερδὴς, multum lucri afferens; Item, multum astutiæ habens, &c. V.

Πολυκερδὴς, ές, ὁ, ἡ, quæstuosus; astutus. Them. κέρδος, ους, τὸ, lucrum.

Πολύκερως, multa habens cornua; ex πολυς, & κέρας, ατος, τὸ; cujus varia compar. desinunt in κέρως, &c. Vide.

Πολύκης, ης, multum acu pictus & ornatus: ex πολὺ & κεστὸς, acu pictus. Th. κεντέω, pungo.

Πολυκέφαλος, multa habens capita; ex πολὺς, & κεφαλὴ, ἡ; Vide. Item, Πολυκηδὴς, multum mœroris, seu, luctus habens, magno mœrore affectus; Item, multum mœroris afferens; valdè luctuosus; ex πολὺς, vel, πολὺ; & κῆδος, τὸ; unde, κήδω, &c. Vide. Sic etiam, πολυκήρ, fatalis, noxius, ex πολὺ, & κὴρ, ῥος, ὁ; &c. Vide. Item, Πολυκήτης, seq. proprie, est cetis abundans; Nili epith. apud Theocr. Idyll. 17. &c. V.

Πολυκήτης, ες, ὁ, ἡ, magnis piscibus abundans; ex πολὺ, & τὸ κῆτος, ους, cete, balæna.

Πολυκίνητος, qui multiplici motu agitatur, ex πολὺς, vel, πολὺ, & κινέω, unde, κινητὸς, ὁ; &c. Vide. Item, Πολυκλαδὴς, & πολύκλαδος, multos ramulos habens, vel, emittens; ex πολὺς, & κλάδος, ὁ: V.

Πολυκλαύτοιο, gen. Ion. à

Πολύκλαυτος, seu πολύκλαυς, υ, multum defletus: ex πολὺ & κλαίω, fleo, fut. κλαύσω.

Πολύκλεις, εος, ὁ, ἡ, bene clausus: ex πολὺ & κλείω, claudo.

Πολυκλεὴς, valdè celeber; ex πολὺς, & κλειτὸς, ὁ; &c. V.

Πολυκλίδα, acc. sing. à

Πολυκλὶς, ίδος, ὁ, ἡ, multis transtris instructa; vel multa compage juncta; ex πολὺ & κλὶς, sedes nautica: vel a κλὶς, pro κλεὶς, δὸς, clavis. Them. κλείω, claudo.

Πολυκλὴς, multum celebratus, multum decantatus, præcelebris, ex πολὺ; & κλὶζω, idem quod κλείω celebro, &c. Vide. Item, Πολύκληρος, cui multa obvenit hæreditas; Od. ξ. ex πολὺς, vel, πολὺ, & κλῆρος, ὁ, &c. Vide.

Πολύκλητος, ου, è multis locis evocatus: ex πολὺ & κάλεω, voco.

Πολυκλυς, υδος, undis agitatus: ex πολὺ & κλύζω, abluo: f. σω.

Πολύκλων, multos habens ramos; vel, furculosus; ex πολὺς, & κλὰν, ωνὸς, ὁ; &c. V.

Πολύκμητος, ου, multum elaboratus: ex πολὺ & κάματος, labor. Them. κάμνω, laboro.

Πολύκνημος, ου, ὁ, ἡ, multos habens colles, saltuosus; ex πολὺ & κνημὶς, pars montis; &c. Them. κνήμη, ης, ἡ, tibia.

Πολύκνιαν, multo nidore fumans, aut redolens; Nonn. ex πολὺς, & κνίσσα, ἡ; unde, κνίσαν, τὸ; &c. V. Item, πολυκοίλιος, qui multos habet ventres; ex πολὺς, & κοιλία, ας, ἡ; Vide. Item, πολύκοινος, multis communis: ex πολὺς, & κοινὸς, ὁ; Vide.

Πολυκοιρανία, ας, ἡ; & Ion. ίη, ης, ἡ, multorum imperium: à

Πολυκοίρανος, ου, multorum dominus & rex: ex πολὺς & κοίρανος, ου, ὁ, rex, princeps.

Πολυκόλυμβος, unde πολυκόλυμβα μέλη τῆς βαλερχῶς; apud Aristoph. in ran. dicuntur cantilenæ, quas ranæ subinde canunt natantes; ex πολὺς; & κολυμβάω, ῶ; unde, κόλυμβος, ὁ; &c. V. Item, Πολύκολπος, plures sinus habens; de utero animantium multiparorum; Philotim. à Them. κόλπος, ὁ; Vide. Πολύκομος, cui multa est coma, seu, spissa cæsaries; comosus; a Them. κόμη, ἡ; Vide. Πολύκομπος, multum jactans, jactabundus; à Them. κόμπος, ὁ; Vide. Πολύκραιρος, multa habens capita; Eurip. à κράνον, τὸ; quod à Them. κράνον; Vide. Πολυκρατὴς, multum habens; potentissimus. à Th. κράτος, τὸ; unde κρατέω, &c. Vide. Πολύκρημνος, multa habens præcipitia; ideoque ægre scansilis; Hesych. à Th. κρημνὸς, ὁ: Vide. Πολύκριθος, dives hordei: Suid. à Them. κρὶθη, ης; Vide. Πολύκρομμος, fertilis; multum hordei proferens: à Them. κρίμνον, τὸ; Vide. Item, Πολύκροτος, multis plausibus resonans; dicitur etiam de instrumento musico plures sonos edente, propter diversas, aut chordas: aut fistulas, quæ pulsu tanguntur; Athen. l. 12. Item, Πολύκροτοι, dicuntur etiam homines versuti & vafri; Schol. Aristoph. à Th. κρότος, ὁ; comp. ut reliqua præced. cum πολὺς, vel, πολὺ &c. V.

Πολυκτέανος, ου, ὁ, multarum possessionum dominus: in gen. pl. πολυκτεάνων. Ex πολὺ & κτέανον, ου, τὸ, res, possessio. Th. κτάομαι, possideo.

Πολυκτήμων, ονος, ὁ, ἡ, dives: ex πολὺ, & κτάομαι, possideo: f. κτήσομαι, p. κέκτημαι.

Πολυκτησιοσύνη, multorum possessio; divitiæ; est à præced. πολυκτήμων, ονος; Vide. Item, Πολυκτητὸς, exp. multa possidens, locuples, dives; ex iisdem cum præced. V.

Πολυκτόνος, qui multos interficit; ex πολὺς, & ἔκτανα, pr. m. verbi κτείνω, fut. κτενῶ, &c. Vide. Item, Πολυκυλίνδητος, multum volutatus; ex πολὺ, & κυλινδέω, &c. Vide. Πολυκύμαντος, videtur pro πολυκύματος positum; apud Athen. l. 7. de thynno loquens, φοιτᾷ δ' ὁ θύννος ἡ ποτ πολυκυμάτος ὤν, i. e. multo conceptu fœtus; ex πολὺς, & Th. κύω; unde, κυέω; & ab eo, verbale. κύημα, ατος, τὸ; &c. Vide. Item, Πολυκύμων, undosus, undis abundans, fluctuosus; maris Epith. ex πολὺς, vel, πολὺ; & κῦμα, τὸ; V.

Πολυκώκυτος, υ, luctuosus: ex πολὺ, multum, & κωκυτὸς, fletus, Them. κωκύω, fleo.

Πολύκωμος, comessationibus abundans; vel potiùs, comessationum multarum autor; de Baccho dicitur in Epigr. ex πολὺς; & κῶμος, ὁ; Vide. Item, Πολύκωπος, multos habens remos; ex πολὺς, & κώπη, ἡ; V. Item, Πολύλακις, multum loquens; loquax, garrulus; ex πολὺ, & λάλος, ὁ; V.

Πολυλήϊος, ος, habens multas segetes, locuples: ex πολὺ, multum, & λήϊον, ου, τὸ, campus, seges.

Πολύλιστος, vel, Πολύλιτος, & Πολύλιτος, ος, ὁ, ἡ; multum precibus petitus, seu, expetitus; Od. ξ. & apud Nonn. ex πολὺ, & λίσσομαι, seu, λίτομαι, &c. V. Item, Πολύλοφος, multos habens folliculos; qui multis folliculis siliquatur; folliculos intellige quibus semina sunt inclusa; Theophr. H. 8. 4. ex πολὺς, & λοβὸς, ὁ; V.

Πολυλογέω, plura dico, copiosè loquor; Athen. à seq. πολυλόγος, qui multis verbis de re aliqua disserit, &c. V.

Πολυλογία, ας, ἡ; multiloquium, loquacitas: à

Πολυλόγος, ος, ὁ, ἡ, multiloquus: ex πολὺς & λόγος, sermo. Th. λέγω, dico: p. m. λέλεγα.

Πολυλόγως, multis verbis, longo sermone: loquaciter; est adv. à præced. πολυλόγος; V. Item, Πολύλοπος, pluribus corticibus & tunicis vestitus; pluribus tunicis involutus; ex πολὺς, & λοπὸς, ὁ; idem quod λέπος, τὸ; à Th. λέπω; V. Item, Πολυμάθεια, &, πολυμαθία, multarum rerum peritia; vel, multa, seu magna eruditio & doctrina; utrumque, à seq. πολυμαθὴς, V.

Πολυμαθὴς, ές, ὁ, ἡ, qui multa didicit, multiscius, eruditus: ex πολὺ, multùm, & μανθάνω, disco: fut. μαθήσομαι. a. 2. ἔμαθον.

Πολυμαθῶς, cum peritia multarum rerum, seu cum magna eruditione; vel, more ejus, qui est multarum rerum peritus, seu, qui multa didicit; est adv. à præced. πολυμαθὴς, Vide.

Πολυμάντευτος, multa habens vaticinia: multis vaticiniis clarus; Plut. ex πολὺς, & μαντεύτος; Vide. Item, Πολυμάχαιρος, multas habens alas; ut, πολυμάχαιρα δρῦς; apud Theophr. H. 3. 9. quercus corpore sinuoso; à Them. μάχαιρα, ἡ; Vide Πολυμέδιμνος, Cereris Epith. apud Pind. q. d. multos exhibens frumenti medimnos; à Them. μέδιμνος, ὁ; Vide. Πολυμεθὴς, multum ebrius; ex πολὺς; & Them. μέθυ, τὸ; unde, μέθη, ἡ; &c. Vide. Πολυμέλαθρος, ὁ, ἡ, multas habens ædes, seu, multa atria: Nonn. à Them. μέλαθρον, τὸ; V. Item, πολυμεμφὴς, querulus; qui multas effundit querelas, seu, plenus querelarum; Nonn. à Them. μέμφομαι, unde, μεμφὴς, ἡ; comp. ut reliqua præced. cum πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολυμερὴς, ές, ὁ, ἡ, multipartitus; multifarius: & inde

Πολυμερῶς adv. multifariam; multis vicibus: ex πολὺ & μέρος, ους, τὸ, pars. Th. μείρω, divido.

Πολυμέριμνος; multis obnoxius curis, anxius, solicitus; ex πολὺς, & μέριμνα, ἡ; V. Item, Πολυμέρμερος, idem; anxius, solicitus; ex πολὺς, & μερμήριος, seu, μερμέρεος; unde, μέρμερος, ὁ, &c. V. Πολυμερίζος, vide paulo ante.

Πολύμηλος, ου, pecorosus: ex πολὺ & μῆλον, ovis. Them. μηλέα, ας, ἡ, malus arbor.

Πολυμήτηρ, multorum mater; terræ epith. apud Oppian. ex πολὺς, & μήτηρ, V.

Πολύμητις, ιος & πολυμήτης, ου, ὁ, ἡ, valde prudens: ex πολὺ, valde, & μῆτις, ιος, ἡ, consilium.

Πολυμηχανία, ἡ; multorum machinatrix solertia, Od. φ. est à seq. πολυμήχανος; qui est prompto, ad multa machinanda, ingenio, solers, prudens, &c. V.

Πολυμήχανε, pro πολυμήχανε, vocat. à

Πολυμήχανος, ου, ὁ, ἡ, valde artificiosus, industrius, acutus: ex πολὺ & μηχανὴ, ἧς, ἡ, artificium.

Πολυμιγὴς, ex multis mistus; unde, Πολυμιγία, multarum rerum mistura, seu, mistio; Plut. Item, pro eod. dicitur etiam, Πολυμιξία, apud eund. ex πολὺς & μίγνυμι, fut. μίξω, ab inusit. μίγω; unde, μιγὶς, & μίξις; &c. V. Item, Πολύμισθος, qui multâ mercede conducitur; seu, qui magnâ mercede operam suam alicui locat; in Epigr. ex πολὺς, vel, πολὺ; & μισθὸς, ὁ; &c. V. Πολύμιτος multis liciis textus; à Th. μίτος, ὁ V. Πολυμνήμων, multarum rerum memor; vel, multum memoriâ valens; à Th. μνάομαι; unde, μνήμη; & μνήμων, ὁ; &c. V. Item, Πολυμνήστης, à multis ambita; cujus multi sunt, aut fuerunt proci; Od. ξ. & δ. ab eodem Them. μνάομαι, ambio; unde μνηστὴρ, ῆρος &c. V. Sed Πολυμνήστωρ, est, memoriâ pollens, memor multorum; Æsch. ab eod. Th. unde, μνήστωρ, ὁ; comp. ut præced. eum πολὺς, vel. πολὺ; &c. V. Item, Πολυμνία, epitheticῶς dicitur θάλασσα; Hesych. utpote q. d. muscosum admodum vel algosum mare; ex πολὺς, vel, πολὺ, & μυὸν, τὸ; unde μύα, τὰ; vocari τὰ τῆς θαλάσσης ἀνθήματα, sive, ῥύα, &c. V. confer. etiam seq.

Πολύμνια, ας, ἡ, nomen Musæ: ex πολὺς, multus, & ὕμνος, hymnus, cantus. Th. ὕδω, celebro, cano.

Πολύμορφος, multiformis; ex πολὺς, & μορφὴ, ἡ; V. Item, Πολύμυσος, multum in musis versatus; ex πολὺ & μῦσος, ους, ἡ; V.

Πολύμοχθος, laboriosus, ærumnosus, πολυμόχθου, gen. Dor. pro ου. Ex πολὺς & μόχθος, ου, ὁ, labor.

Πολύμυθος, verbosus, loquax; apud Theocr. Idyll. 23. ex πολὺς, & μῦθος, ὁ; V. Item, Πολύμυξος, multa habens ellychnia; à Them. μύξα, ης; lucernæ ellychnium; &c. V. Πολυμύακος, multa habens delubra; à Them. ναὸς, ὁ; V. Πολυναύτης, multos habens nautas, à ναῦτη, ὁ; V. Πολύνδριον, dicitur à quibusdam plantago; habet enim multas fibras & veluti nervos, præsertim minor; in append. Dioscor. à Them. νῦδρον, τὸ; Vide. Item, Πολύνομος; multum pascens; unde, δοκεῖ γὸ πολυνομώτατον ἢ παμφαγώτατον ὁ βοῦς; Theophr. in 9. à Them. νέμω, pasco; unde, νομὴ, & νομὸς; comp. ut præcedentia, cum Them. πολὺς, vel πολὺ; &c. V. Item, Πολυνικῶ; longe vinco, facile supero; Thuc. ex πολὺ, & νικάω, ῶ, &c. Vide.

Πολυνεφέλας, α, ὁ, Dor. pro πολυνεφέλης, ες, ὁ, qui multas habet nubes, ὁ πολλὰς ἔχων νεφέλας.

Πολυνιφὴς, ές, ὁ, ἡ; multa nive tectus; ex πολὺς, vel, πολὺ, & νίφω; &c. V. Item, Πολύνους, & πολύνους; cui multum est mentis, i. e. prudentiæ & sagacitatis; Eustath. unde, πολύνοια, ἡ; mens cui multum ineft prudentiæ & sagacitatis; sed dicitur & de oratione sententiosa; apud Plat. de leg. l. 4. ex πολὺς, & νόος, contracte νοῦς; &c. V. Πολύνοσος, multis obnoxius morbis; qui multis morbis occupatur; morbidus, ex πολὺς, vel πολὺ, & νόσος, ἡ; V.

Πολύξεινος, ε, multorum hospes: ex πολὺς, & ξεῖνος, Poët. pro ξένος, hospes.

Πολυξείνα, ας, ἁ, Dor. pro πολυξίνη, ης, ἡ, pro quo dicitur alias πολύξενος, ε, qui, quæve multos habet hospites: ex πολὺς, multus, & ξένος, hospes.

Πολυοδία, ἡ; multæ viæ, vel, multum itineris; multa itinera; ex πολὺς, vel, πολὺ, & ὁδὸς, unde ὁδίδιος, & ὁδεία, &c. V. Item, Πολυόδους; & poëtice πολυόδοντες; multos habens dentes; Nonn. ex πολὺς, & ὀδὰς, ὁ; Vide Πολυόζος, in plures dispersus ramos; vel, in plures partes diffusus; unde, Πολυοζία, ἡ; in plures ramos dispersum esse, seu, in multas partes esse divisum; apud Theophr. sæpe; ex πολὺς, vel, πολὺ; & ὄζος, ὁ, &c. V. Πολύοινος, multum habens vini, seu, vino abundans; unde, πολυοινία, vini copia, multum vini; ex πολὺς, vel, πολὺ, & οἶνος, ὁ, &c. V.

Πολύολβος, ε, perbeatus: ex πολὺς, & ὄλβος, beatitudo.

Πολυόμματος, multos habens oculos; Argi Epith. apud Luc. ex πολὺς, vel, πολὺ; & ὄμμα, ατος, τὸ; Vide. Item, Πολυόμφαλος, multos habens umbones; seu, multis munitus clypeis; à Th. ὄμφαλος, ὁ; V. Πολυόνειρος, multa insomnia habens; vel, multa in somnia obversari faciens; Plut. à Them. ὄναρ, τὸ; unde ὄνειρος, ὁ; &c. Vide. Πολύοπος, multa habens foramina; (pro eodem scribitur & πολυωπὸς.) Item, multo succo abundans; Theophr. H. 4. 2. prius est à Them. ὀπὴ, ἧς; posterius, à Them. ὀπὸς, ὁ; quæ vide. Πολύοπτος, qui à multis conspicitur; à Them. ὄπτομαι, unde, ὀπτὸς, ὁ; &c. V. Πολύορκος, multum jurans; à Them. ὅρκος, ὁ; Vide. Πολυόρνιθος, ὁ, ἡ, avibus abundans; à Them. ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ; Vide. Πολυόροφος, multas concamerationes, seu, contignationes habens; à Them. ἐρέφω, unde ὀροφὴ, & ὄροφος, ὁ, &c. V. Πολύοσμος, multis odoribus fragrans, unde, Πολυοσμία, odoris copia, seu, multitudo; à Them. ὄζω, unde, ὀσμὴ, ἡ; &c. Vide Πολυόστεος, multa habens ossa; sic peculiariter vocatur superior pedis pars, prope digitos, Poll. l. 2. à Them. ὀστέον, του, Vide. Πολυόφθαλμος, multioculus, Plut. ab ὄφθαλμος, ὁ; Vide. Πολυόχλος, turbâ, seu, hominum multitudine abundans; unde, Πολυοχλία, turbæ multitudo; multa turba. Job 31. Item, Πολυόχλωστος πόλις, urbs in qua magna hominum turba & multitudo est; à Them. ὄχλος, ὁ; unde ὀχλέω, ὁ; &c. Vide. Πολύοψος, abundans opsonitis, ut πολύοψον δεῖπνον, cœna opipara; Luc. in somn. unde, Πολυοψία, opsoniorum abundantia; multa opsonia; à Them. ὄψον, τὸ; Vide. Πολυπαθὴς, multis casibus, seu, malis jactatus; unde; Πολυπάθεια, multorum casuum, seu multorum malorum agitatio; quum quis multis passionibus seu, perpessionibus est obnoxius; Plut. à πάθος, τὸ; Vide. Πολυπαῖδι, cum omnibus liberis; Item, Πολυπαιδία, multitudo liberorum; utrumque. à παῖς, δὸς, unde, Παιδία, ἡ; &c. Vide. Vel, à πολύπαις, cui multi sunt liberi; ab eodem. Item, Πολυπαίπαλος, admodum vafer; Od. ο. Φοίνικες πολυπαίπαλοι; à Them. πάλη, unde (per redupl.) παιπάλη ἡ; quæ Vide: comp. scil. ut reliqua anteced. cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολυπαίσης, ε, ὁ, POLYPÆDA, nomen propr.

Πολυπάμμων, ονος, ὁ, ἡ, dives: ex πολὺ, & πάμμα, ατος, τὸ, possessio. Them. πάω, possideo.

Πολυπάτητος, multum calcatus, tritus & pervulgatus; Plut. ex πολὺ, & πατέω; unde, πάτητος, ὁ; &c. Item, Πολύπειρος, qui multa tentavit, peritus, callidus; unde, Πολυπειρία, ἡ; multarum rerum experientia & peritia, Plat. de leg. l. 7. ex πολὺς, vel, πολὺ, & Th. πεῖρα, ἡ; &c. vide.

Πολυπενθὴς, ές, ὁ, ἡ, luctuosus: ex πολὺ, & πένθος, ους, τὸ, luctus

Πολυπευθὴς, multum scisscitans; ut, πολυπευθὴς ἡμέρα, dies quo multi accedunt ad oraculum; seu, quo multa interrogantur; ex πολὺ, & πυυθάνομαι, seu, πεύθομαι, unde, πεύθης, ἡ; &c. V.

Πολυπήμων, ονος, ὁ, ἡ, qui multa mala & damna dat, qui multas clades infert. ὁ πολλὰ πήματα φέρων. Them. πῆμα, ατος, τὸ, damnum.

Πολύπηνον φάρος; i. e. vestimentum ex multo stamine contextum; Eurip. ex πολὺς, & πήνη, ὁ; seu πῆνη, ἡ, &c. Vide. Item, Πολυπήδακος, multos habens fontes; unde, Πολυπήδακος Ἴδης; apud Hom. hymn. 1. in

in Venerem, est idem quod, & à seq. πολυπόδιξ, vide.

Πολυπήδαξ, ακος, fontibus scatens: ex πολὺς, multus, & πίδαξ, ακος, ὁ, ἡ; fons, scatebra.

Πολύπικρος, cui multum ineſt amaroris, seu, amaritudinis; valde amarus; ex πολὺ, & πικρός, ὁ; Vide. Item, Πολύπιστος, multum fidens, seu, credens; (opponitur τῷ ὀλιγόπιστος) ex πολὺ; & πίστος, ὁ; V.

Πολύπλαγκτος, ε, multivagus: gen. plur. πολυπλάγκτων. Ex πολὺ, multum, & πλάζω, f. πλάγξω, errare facio.

Πολυπλανὴς, gen. pl. ὰ

Πολυπλανὴς, ές, ὁ, ἡ, multivagus, πολυπλάνητος, qui multum vagatur: ab iiſd. Them.

Πολύπλανος, idem cum præcedente πολυπλανὴς, & πολυπλάνητος; omnia, à Them. πλάνη, ἡ; unde πλάνης, & πλάνος, ὁ; Item, πλανητὸς, à πλανάω, &c. quæ V.

Πολυπλάσιος, multiplex; Item, multo copioſior, seu, multo major: ſcil. cum genit. ut, πολυπλάσια τῆδε, in Epigr. his multò plura; Item, Πολυπλασιάζω, multiplico, & πολυπλασιασμὸς, multiplicatio; ut &, πολυπλασίως, multipliciter; Suidæ, ὅτι τὸ πολλοῦ; omnia, à Them. πολὺς; & eadem cum πολλαπλάσιος, & πολλαπλασιάζω, &c. quæ V.

Πολύπλεθρος, ε, ὁ, ἡ, qui multorum jugerum eſt: ex πολὺς & πλέθρον, jugerum.

Πολύπλεκτος, multum implexus; Nonn. ex πολὺ & πλεκτὸς, ὁ; Vide. Item, Πολύπλευρος, multa habens latera, Plut. ex πολὺς; & πλεῦρον, ὁ; vide.

Πολυπληθὴς, ές, ὁ, ἡ; multus numero: &

Πολυπληθία, ας, multus numero ſum, creſco, numero: &

Πολυπλήθεια, & πολυπληθία, ας, ἡ, magna multitudo, frequentia: item copia: omnia à πολὺς, vel πλήθος, multitudo. Them. πλέος, plenus.

Πολυπλοκία, ας, ἡ, verſutia: à

Πολύπλοκος, implicitus; in quo multæ ſunt πλοκαὶ, ſeu nexus. πολύπλοκον, multiplex; quod ex πολὺ & πλέκω, necto.

Πολυπλόκως, multis nexibus, implicitè, vel, multis nodis; eſt adv. à præcedente. πολύπλοκος, multis nexibus implicitus: atque inde, doloſus, vafer, verſutus; &c. V. Item, πολύπους, multum odorem mittens; valde odoratus; ex πολὺς, & πνοὴ, ἡ; ſeu, πνέω, ὁ; &c. V. Sic etiam, πολυποδία, ἡ; pedum multitudo, ſeu, multipedes; Item, Πολυπόδιον, τὸ; parvus polypus; Athen. l. 7. ſed eſt & herbæ nomen. polypodion dictæ, quod cirros inſtar polypi habeat; de qua Theophr. H. 9. 14. & Dioſc. 4. 188. Unde Πολυποδίτης οἶνος, vinum ex polypodio factum, &, πολυποδίνη, ἡ; genus quoddam polypi; Ariſtot. ut &, πολυποδώδης, ες, ὁ, ἡ; polypis abundans; vel, polypo ſimilis; &, τὰ πολυποδώδη, quæ è polyporum genere ſunt, omnia, à πολύπους, multos habens pedes; item, piſcis genus, quod & ὀκτάπους; ut, πετρώδης πολύπους; & in hac ſignif. ſcribitur & πολύπος, Attice, & πολύπους, ac πώλυψ, Ionicè, ac Doricè, &c. V. Item, πολυπόθητος, multùm deſideratus; ex πολὺ & ποθητὸς, ὁ, V.

Πολυποίκιλος, η, ὁ, ἡ, multiformis: ex πολὺς & ποικίλος, varius.

Πολύπολις χώρα, regio multas habens urbes; Poll. ex πολὺς & πόλις, V. Item, πολύπονος, vel, Poëticè, πολύπων, laborioſus; item, ærumnoſus, calamitoſus; Eur. in Hecub. ſed exp. etiam, labores multos ſtrenuè perficiens; apud Soph. Unde adv. Πολυπόνως, multo cum labore; Plut. ex πόνος, ὁ, V. Sic etiam, πολύπορος, multos meatus habens; ſed exp. etiam locuples, dives; à Th. πείρω, unde, πόρος, ὁ, &c. V. Πολυποσία, multa potatio, immodicus potus; item, πολυπότης; qui multùm bibit, magnus potator; Plut. Symp. 4. & πολύποτος, qui potationi indulget; bibulus; Ariſtot. Omnia, à Th. πίνω, f. πίομαι, ſeu à πόω: ſed pr. πέπωκα, in paſſ. πέπομαι, σαι, ται, unde, πόσις, εως, ἡ, & πότις, πότος, &c. V. Item, πολυπόταμος, fluvius abundans; ut, πολυπόταμον ῥεῖθρα; apud Euryp. in Herc. fur. ex πόταμος, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Them. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολύπους, οδος, multipes; item POLYPUS piſcis, à multitudine pedum dictus: ex πολὺς, multus, & πούς, pes: gen. ποδός.

Πολυπραγματέω, ῶ, multis rebus vaco; multas res tracto; Ariſtot. Pol t. 4. eſt ex iiſd. cum ſeq. V.

Πολυπραγμονέω, curioſè perſcrutor: πολυπραγμονεῖν, præſ. inf. ex πολὺ & πρᾶγμα, ατος, τὸ, res; quod à πράσσω, ſeu πρήσσω, facio. f. ξω. perf. paſſ. πέπραγμαι.

Πολυπραγμοσύνη, ης, ἡ, curioſitas, ſolicitudo inanis: à

Πολυπράγμων, ον, ὁ, ἡ, negotioſus, curioſus: ab iiſd. Th.

Πολύπρεμνος, multos habens ſtipites, ſeu, truncos: ex πολὺς & πρέμνον, τὸ, &c. V.

Πολυπρόβατος, ε, ὁ, ἡ, pecoris abundans: ex πολὺ & πρόβατον, τὸ, pecus.

Πολυπρόσωπος, à Lycophrone dicitur ἄστρον, propter multiplicem & quaſi multiformem aſtrorum aſpectum; Ariſtot. Rhet. 3. ex πολὺς & πρόσωπον, τὸ, V. Item, πολύπτερος, multas pennas ſeu, pinnas habens; ex πολὺς & πτέρον, τὸ, V. Sic, πολυπτήνητος & πολυπτοίητος, admodum pavidus, meticuloſus; item, tumultuoſus; Plut. & πολυπτοίητος θάλασσα, valde ſtupendum mare; in Epigr. ex πολὺ & πτοέω, πτοήσομαι, vel, πτοιέω, πτοιήσομαι, &c. V. Item, πολύπορθος, multos habens πόρθας, ſeu, ramulos, aut ramos: ex πολὺς & πόρθος, ὁ, V.

Πολύπτυχος, ε, multipliciter duplicatus: ex πολὺ & πτύσσω, duplico. fut. ξω.

Πολύπτωτον, ε, τὸ, POLYPTOTON, figura: à

Πολύπτωτος, multos habens caſus: à πολὺς & πτῶσις, quod à πίπτω inuſ. idem ac Th. πίσσω, cado.

Πολύπυργος, multis munitus turribus; ex πολὺς & πύργος, ὁ, V. Item, πολύπυρος, multum triticum ferens, tritico abundans; Od. ξ. & ω. ex πολὺς & πυρὸς, ὁ, V. Sic etiam, πολυπώγων, multum barbæ habens; ex πολὺς & πώγων, ὁ, V. Item, πολύῤῥαπτος, Πολυῤῥαφὴς, & πολύῤῥαφος; multùm ſutus, vel, multipliciter conſutus; ex πολὺς, vel πολὺ; & Them. ῥάπτω, f. ψω; unde, ῥαπτὸς, ὁ, & ῥαφὴ, ἡ, &c. V. Item, πολύῤῥημος, & πολυῤῥήμων, multiloquus; ut &, πολύῤῥητος, multùm dictus; omnia, ex πολὺς & ῥέω, dico; unde, ῥῆμα, ῥητὸς, &c V.

Πολυῤῥῖνες, nom. pl. à

Πολύῤῥῖνος, ον, ὁ, ἡ, multos agnos habens, dives: quod pro πολυάρης, ρι, ος, ὁ, ἡ, idem: quod ex πολὺ & ἄρς, ἀρνὸς, ὁ, ἡ, agnus, vel agna.

Πολύῤῥιζος, ε, ὁ, idem quod & ex iiſd. cum præced. πολύῤῥιζος, id V. Item, πολυῤῥητος, vide paulò ſupra, cum πολυῤῥημος; ſic etiam, πολυῤῥιζος, cui multæ ſunt radices, ſeu, cui multiplex eſt radix; unde πολυῤῥιζία, ἡ, multitudo radicum; & πολύῤῥιζον, dictum etiam fuit, helleborum nigrum; Dioſc. 4. 151. ex πολὺς vel πολὺ, & ῥίζα, ἡ, &c. V. Item, πολυῤῥώδης, multas habens roſas, roſis abundans; pro quo etiam dicitur, πολυῤῥόδης: quod exp. etiam, conſperſus roſis; à Th. ῥόδον, τὸ, unde ῥοδὴ, ἡ, &c. V. Πολυῤῥοθῶ, multiſtrepus; Æſchyl. & πολυῤῥόθιος, multis agitatus fluctibus; unde Metaph. apud Arat. ἐποικτείρασι πολυῤῥοθίοις ἀνθρώποις; Cic. vertit, commiſerans hominum miſerandos undique caſus; à Th. ῥόθος; unde, ῥοθῶ, &c. V. Πολυῤῥοιζῶ, ὦ, ὁ, ἡ, multum ſtridorem, vel, ſtrepitum edens; multiſtreperus: Nicand. à Them. ῥοῖζος, ὁ, V. Item, πολυῤῥύντος, multifluus; Soph. à ῥυτὸς, ὁ, quod ab inuſit. ῥύω, pro Th. ῥέω, comp. ut præced; cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

ΠΟΛΥΣ, πολλὴ, πολὺ, multus, a, um; frequens, amplus, præſtans, vehemens. gen. πολλοῦ, ῆς, οῦ acc. πολεῖ, πολλὴν, πολὺ. Hinc πολλάκις, ſæpe. πολλαχῶς, multifariam. πολλαπλάσιος, ε, multiplex: in comparat. πλείων, ον, ὁ, ἡ, amplior, copioſior: ſuperlat. πλεῖστος, η, plurimus. πλεονάζω, plus habeo. πλεονασμὸς, ὁ, ſuperfluitas, redundantia.

Πολύσαθρος, multùm carioſus, putris, ſeu, putridus, detritus; ex πολὺ & σαθρὸς, ὁ, idem quod σαπρὸς; à Th. σήπω, &c. V. Item, πολύσαρκος, valde carnoſus, carne abundans, corpulentus; unde, πολυσαρκία, ἡ, corpulentia; à Th. σὰρξ, κὸς, ἡ, V. Πολύσημος, multa ſignificans; &, πολυσήμαντος, idem; à Th. σῆμα, τὸ, unde, σημαίνω, σημάνομαι, &c. V. Πολύσιγμος, abundans litera σ. frequenter habens repetitam literam σ, ut ille, ex Euripidis Medea, verſus,

"Εστοσσί.

Ποσσά σ', ὡς ἴσασιν Ἕλλῆνες ὅσοι; à σίζω, f. ξω, unde, Σιγμὸς, ὁ, &c. V. Item, πολύσιτος, frumento abundans; item, cibo repletus, multum pastus; unde, πολυσιτία, frumenti abundantia; Xen. à Them. Σῖτος, ὁ, comp. ut præced. cum πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολύσκαφμος, ος, ὁ, ἡ, multùm agilis in saltu: ex πολὺ, multùm, & σκαίρω, salio.

Πολύσκεπτος, valde circumspectus, prudens; ex πολὺ & σκέπτομαι, f. ψομαι, unde σκεπτικὸς, &c. V. Item, πολυσμάραγος, multùm fonans, streperus; Hesych. ex πολὺ & σμαραγέω, ῶ, V. Sic, πολυσπαθὴς, multùm denatus τῇ σπάθῃ; in Epigr. ex πολὺ & σπάθη, ἡ, V. Πολύσπειρος, in multas spiras se colligens; seu, multis spiris & flexibus involutus; ex πολὺς, vel, πολὺ & σπεῖρα, ἡ, V.

Πολυσπερέες, dispersæ, nom. pl. à

Πολυσπερὴς, ές, ὁ, ἡ, multùm sparsus. Th. σπείρω, dissemino.

Πολύσπερμος, ὁ, multum ferens seminis; abundans semine, Theophr. H. 7. 3. Item, de animante dictum, copiosè fundens semen; ex πολὺς, vel, πολὺ, & σπέρμα, τὸ, &c. V. Unde etiam, πολυσπερμία, ἡ, affluentia seminis genitalis; vide præced. Πολυσπερὴς, multùm disseminatus; quod hominis est Epith. quoniam per diversos terræ tractus sunt dispersi; sed exp. etiam activè, fœcundus, latè seil. genus suum propagans, apud Plut.

Πολύσπλαγχνος, ος, ὁ, ἡ, intimâ misericordiâ abundans: ex πολὺ & σπλάγχνον, ος, τὸ, viscus.

Πολυσπέρχων, ὁ, Polysperchon, nomen proprium.

Πολύσπορος, semine, vel, segete abundans: multo semine consitus: ex πολὺς & σπορὰ, ἡ, & σπόρος, ὁ, &c. V. Item, πολυσταγὴς, multùm, seu, abundè stillans; item, πολυσταγῶ, adv. multis stillando guttis; ubertim, Schol. Soph. ex πολὺ & στάζω, f. ξω; unde σταγὼν, & σταγὸς, ὁ, &c. V.

Πολυσταφυλος, ος, ὁ, ἡ, uvis abundans: ex πολὺ & σταφυλὴ, ἧς, ἡ, uva. Them. σταφὶς, ίδος, ἡ, uva passa.

Πολύσταχυς, spicis abundans, i. e. ἐυσταχὺς, Epith. Cereris, q. d. copiam spicarum producens: ex πολὺς & στάχυς, ὁ, V. Item, πολυστεγὴς, ὁ ἡ ἡ, multas habens contignationes, altus; item, bene contectus, à Th. στέγω, unde στέγη, τὸ, &c. V. Πολύστοι & πολυστὶ, multos habens calculos, lapillis abundans, à Th. στία, vel στέα, ἡ, quod etiam scribitur στίον, τὸ, apud Hippocr. &c. V. Πολυστέλεχος, multos habens truncos; in Epigr. à Th. στέλεχος, τὸ, V. Πολυστένακτος, valde gemebundus: item, πολύστονος, multùm gemens; multis gemitibus mistus, ut πολύστονος νόος, in Epigr. fed exp. etiam multis gemitibus prosequendus, lamentabilis, luctuosus; ut πολύστονα κήδεα, Il. α. à Th. στένω, ὁ, unde, στένω, στόνος, ὁ & στεράζω, f. ξω; unde στενακτὸς, &c. V. Item, πολυστεφὴς, multis redimitus sertis; Soph. à Th. στέφω, fut. ψω; unde στέφος, τὸ, &c. V. Πολύστιον, paulò antè, cum πολύστεγος, V. Πολύστικτος & πολύστιγος, multum calcatus, à Th. στείχω, unde στίβος, f. ψω; à quo, στιπτὸς, & στίβος, ὁ, &c. V. Πολύστιχος, & πολύστοιχος, multis versibus, seu, ordinibus constans; unde, πολυστιχία, ἡ, versuum multitudo; in Epigr. a Th. στείχω, unde στίχος & στοῖχος, ὁ, &c. V. Πολύστολος, multam, seu, magnam habens clasem; à Th. στέλλω, f. στελῶ, unde, στόλος, ὁ, &c. V. Item, πολύστομος, multa habens ora; ut πολύστομος ἠχὼ, sonus, seu, vox repercussa, quæ non ex uno ore videtur proficisci, apud Nonn. à Th. στόμα, τὸ, comp. ut reliqua præced. cum Th. πολὺς vel πολὺ, &c. V.

Πολύστονος, ος, multùm gemens; item luctuosus: ex πολὺ & στένω, gemo.

Πολύστροφος, & Poët. πολύστροφος, multum strepens, turbulentus; multis agitatus fluctibus; sic & πολύστροφος, qui multis gyris circumagitur; versatilis, mobilis; ex πολὺς vel πολὺ, & Th. στρέφω, f. ψω; unde στροφὴ, ἡ, & στρόφος, ὁ, &c. V.

Πολυστροφάλιγξ, -γγος, ἡ, multarum vorticum: ex πολὺ & στροφάλιγξ, -ιγγος, ἡ, conversio, vortex. Th. στρέφω, verto.

Πολύστροφος, paulò antè, cum πολύστροφος, vide. Item, πολύστυλος, multas habens columnas: ex πολὺς & στύλος, ὁ, V.

Πολυσυνδέτως, figura apud Grammat. ἀσυνδέτῳ contraria, quæ fit per conjunctionum multiplicationem: à πολὺς & συνδέτος, colligatus; quod à συνδέω, ligo.

Πολυσφράγιστος, multis signis notatus; item, bene sigillatus. Nonn. ex πολὺς & σφραγίζω, fut. ίσω, &c. V. Item, πολυσχήμων, multas habens formas: ex πολὺς & σχῆμα, τὸ, V. Πολυσχίδης, multifidus, in multas partes fissus, Luc. ex πολὺς & σχίζω, unde σχιδὴ, ἡ, &c. V. Πολυσώματος, multa habens corpora, Poll. l. 2. ex πολὺς & σῶμα, ατος, τὸ, V. Item, πολυτάλαντος, multa habens talenta, i. e. dives, Poll. l. 9. Item, πολυτάλαντον φῶτμα, res quæ multis æstimatur talentis; à Th. πολὺς vel πολὺ, & τάλαντον, τὸ, &c. Vide.

Πολυτεκνία, ας, ἡ, fœcunditas pullorum, vel liberorum: ex πολὺ & τέκνον, fœtus, proles. Them. τίκτω, pario. f. τέξω. a. 2. ἔτεκον. p. m. τέτοκα.

Πολύτεκνος, multos habens liberos; multâ beatus prole, Poll. Unde πολυτεκνέω, multos habeo liberos; multam sobolem procreo; utrumque, ex iisd. cum præced. Πολυτεκνία, vide.

Πολυτέλεια, ας, ἡ, magnificentia: πολυτελείων, gen. pl. à

Πολυτελὴς, ές, ὁ, ἡ, sumptuosus, pretiosus, exquisitus: ex πολὺ, multum, & τέλος, εος, τὸ, impensa, sumptus.

Πολυτελῶς, adv. magnificè: à πολυτελὴς, quod vide.

Πολυτεχνος, callens multas artes; multâ arte accuratus, seu, multum artificii habens, vel artificiosus; ex πολὺς vel πολὺ & τέχνη, ἡ, V. Item, πολυτιμητίζω, multo honore afficio, in magno honore & pretio habeo, à seq. πολυτίμητος, multo honore, vel, magno pretio dignus; atque sic est à seq. πολύτιμος, V. Item, πολυτίμητος, signif. multùm punitus, multis pœnis exercitus; atque sic, est ex πολὺ & τίω, punio, unde τιμὴ, pœna; τιμάω, mulco, &c. V.

Πολυτίμητος, ος, ὁ, ἡ, præclarus, pretiosus: &

Πολύτιμος, ος, ὁ, ἡ, valde pretiosus: ex πολὺ & τιμὴ, ῆς, ἡ, pretium, honor. Th. τίω, æstimo, honoro.

Πολύτιτος, multùm honoratus, qui à multis honoratur; multo honore dignus; ex πολὺ, & τίω, f. τίσω, &c. V.

Πολύτλας, αντος, ὁ, ἡ, multa passus, nobilis: ex πολὺ & τλάω, seu ταλάω, tolero.

Πολυτλήμων, ονος, ὁ, ἡ, multùm patiens: multùm miser. ab iisd. Th.

Πολύτλητος, idem quod, & ex iisd. cum præced. V. Vel, multa patiens; à τλητὸς, ὁ, V. Item, πολυτοκέω, multa pario; partu sum fœcundus, & πολυτοκία, partûs numerositas; utrumq; à seq. πολυτόκος, V.

Πολυτόκος, ος, ὁ, ἡ, partu fœcundus. Th. τίκτω, pario. p. m. τέτοκα.

Πολύτολμος, multa audens, audacissimus, Plut. ex πολὺ & τόλμα, ἡ, V. Item, πολύτροπος, volubilis, convertibilis, mutabilis: ex πολὺ & τρέπω, τρέπομαι, f. ψω; unde τροπὸς, &c. V.

Πολυτρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, columbis abundans: ex πολὺ & τρήρων, ωνος, ἡ, columba. Th. τρέω, tremo.

Πολύτρητος, multa habens foramina; multiforis, seu, multiforus, Od. χ. ex πολὺς & τιτράω, fut. τρήσω, ut à τράω; unde τρητὸς, ὁ, &c. V. Item, πολύτριπτος, ὁ ἡ ἡ, multum tritus; detritus; ex πολὺ & τρίβω, f. ψω; unde τριπτὸς, ὁ, &c. V. Item, πολύτροχος, vide supra πολύθριξ.

Πολυτρόπια, ας, ἡ, pro quo

Πολύτροπος, ος, ὁ, ἡ, Ion. versutia: &

Πολύτροπος, ος, ὁ, ἡ, varius, cujus sunt multi modi, versutus, à πολὺς & τρόπος, modus. Th. τρέπω, verto. f. ψω. præt. m. τέτροπα.

Πολυτρόπως, adv. multis modis: à præc.

Πολύτροφος, multum accipiens alimentum; ideoque bene habitus & pinguis; item, multum alimenti suppeditans; ut, πολύτροφος τυρός; apud Dioscor. 2. 83. Ut sit ita ex τροφὴ; unde, πολυτροφία, alimenti multa copia, & abundantia; ex πολὺς & τρέφω; unde, τροφὴ, ἡ, & τροφὸς, ὁ, &c. V. Item, πολυτρόχαλος, multùm currens, multum agilis in currendo; ut, apud Euryp. πολυτρόχαλοις ἀγορῆσι, exp. concionibus volubilibus; ex πολὺ & τρόχαλος, ὁ, V. Item, πολύυδρος, multis affluens aquis; multo humore abundans; unde, πολυυδρία, aquarum copia & abundantia; ex

πολὺς, vel, πολὺ, & ὑδρεῖς, ὁ, &c. Vide.

Πολυΰμνητος, ε, ὁ, ἡ, valde celebratus. Ex πολὺ, multùm, & ὕμνος, ε, ὁ, hymnus, carmen. Th. ὑμνέω, celebro.

Πολύυμνος, multos habens hymnos; celebris; ex i fid. cum præced. V. Item, πολυφάτης, qui multum comedit, vorax, helluo; unde, πολυφαγία, multi cibi esus, edacitas; ex πολὺ & φάγος, ὁ, V. Item, πολυφάντασος, q. d. multas efficiens habensve fictas visiones, Plut. ex πολὺς, vel, πολὺ, & φαντασὸς, ὁ, V.

Πολυφάρμακος, ε, ὁ, ἡ, multorum venenorum peritus. Ex πολὺ & φάρμακον, venenum, medicamentum.

Πολυφάρμακος, præced. propriè est medicamentis abundans, aut, venenis; item, multis medicamentis utens, vel, multorum medicamentorum peritus; Il. π. &c. V. Item, πολυφασία, loquacitas, multa loqui; item, πολύφατος, multum celebris; multorum sermone jactatus, Pind. ex πολὺ & φάω, dico, unde, φάσις, & φατὶς, &c. V. Πολυφεγγὴς, multum splendorem habens, multùm lucidus; ex πολὺ & φέγγος, τὸ, V. Item, πολυφόρος, cui multa dos obtigit; bene dotata: ex πολὺ & φέρνη, ἡ, V.

Πολύφημος, ε, ὁ, ἡ, celebris: ex πολὺ, multum, & φημὶ, seu φάω, dico: &

Πολύφημος, ε, ὁ, nomen proprium.

Πολύφθορος, ε, qui multos perdit, & auctor est multorum interitum, ὁ πολλὸς φθόρον. Th. φθέω, corrumpo.

Πολύφθορος, mult. sonus; ut, πολύφθορος ἀυλὸς; apud Poll. ex πολὺ & φθόρος, ὁ, V. Item, πολυφθόρος, qui vel quæ multos occidit; multorum interfector, seu, interfectrix; Euryp. in Phæn. de Sphinge; sed, πολύφορος, est, cædibus abundans; multas strages habens; ut, πολύφθορον δῶμα, apud Soph. & consequenter πολύφθονος; ex πολὺς, vel, πολὺ, & φθορὰ, ἡ, vel, φθόρος, ὁ, &c. V. Item, πολυφθόνερος, valde invidus; sic dialectici Epicurus appellare solebat πολυφθονέρδας, Laert. ex πολὺ & φθονερὸς, à Th. φθόνος, ὁ, V. Item, πολυφιλία, amicorum copia, Plut. à seq. πολύφιλος, vide.

Πολύφιλος, multos habens amicos. Th. φίλος.

Πολυφιλόξενος, valde amans: ex πολὺς & φίλοξενος, amoris illecebra. Th φίλος, amicus.

Πολυφλοίσβοιο, gen. Ion. pro ου, à

Πολύφλοισβος, ου, ὁ, ἡ, magnum strepitum faciens: ex πολὺς & φλοῖσβος, fremitus undarum.

Πολύφοιτος, ου, ὁ, ἡ, profugus, vagus: ex πολὺ & φοιτάω, venio, ventito.

Πολυφόνος, qui multos occidit, qui multas cædes perpetravit; ut, apud Eur. in Herc. fur. πολυφόνον κεῖνα Λέρνας, ex πολὺς & φόνος, ὁ, V.

Πολυφόρβη, ης, multos pascens: f. g. à

Πολύφορβος, η, ον, multa nutriens. Ex πολὺς & φόρβω, pasco. f. -φω. præt. m. πέφορβα.

Πολυφόρος, multorum ferax; unde, πολυφορέω, multum fero; ferax, seu, fertilis sum; &, πολυφορία, feracitas, fertilitas; ex πολὺς vel πολὺ, & φορὸς, unde; φορέω, φορῶ, &c. V.

Πολύφορτος, ου, ὁ, ἡ, qui multas habet sarcinas, onustus: ex πολὺς & φόρτος, ου, ὁ, onus.

Πολυφραδέεσσι, astutis, dat. pl. à

Πολυφραδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, valde consultus. Them. φράζω, dico. a, 2. ἔφραδον.

Πολυφράδμων, & πολυφράσμων, admodum prudens & consideratus; idem quod præced. πολυφραδὴς, & ab eod. Th. φράζω; unde φραδμων & φράσμων, &c. v.

Πολυφρόντιδες βελαὶ, consilia multarum curarum plena: à φρεντὶς, ἴδος, ἡ, cura.

Πολυφρόντις, admodum accuratus; sed exp. & prudens; in Epigr. est à πολύφρων, multas curas, meditationes & cogitationes habens; vide præced.

Πολυφρωσύνη, ης, ἡ, multiplex peritia, prudentia: in dat. pl. πολυφρωσύνες. Th. φρὴν, ενὸς, ἡ, mens.

Πολύφρων, cui multum est mentis, i. e. prudentiæ; ex πολὺ & φρὴν, &c. V.

Πολυφυὴς, multifidus; unde neut. πολυφυὲς, τὸ, multifidum; ex πολὺ & φύω, unde φυὴ, ἡ, &c. V. Item, πολύφυλλος, multa folia habens, foliis abundans, Theophr. ex πολὺς & φύλλον, τὸ, V. Item, πολύφωνος, qui multarum est vocum; in Epigr. & interdum, qui multorum est verborum; garrulus, loquax; unde πολυφανία, loquacitas, garrulitas; ex πολὺς & φωνὴ, ἡ, V.

Πολύφωνος, ε, ὁ, nomen Ranæ, à multo clamore sic dictæ.

Πολύχαλκος, multum habens æris, solidus, firmus. Ex πολὺ & χαλκὸς, ὁ, ὁ, æs.

Πολυχανδὴς, ἐος, ὁ ἡ, ἡ, multum capiens, valde capax; ut, πολυχανδέα κρητῆρα, apud Theocr. Idyll. 13. ex πολὺ & χανδάνω, capax sum; à Th. χάζω, V. Item, πολύχαρ, multimanus, cui multæ sunt manus; unde, πολυχερία, multitudo manuum; apud Historicos, multitudo manuum est, quas diversi, alicui operi admovent; ut, apud Thuc. l. 2. ex πολὺ, & Th. χείρ, χερὸς, ἡ, V. Πολυχὴς, multos sonitus edens; est quasi pro, πολυηχὴς; ex πολὺ & ἠχὼ, ὁ, unde ἤχη, ἡ, &c. V. Πολυχίτων, multis amictus tunicis; ex πολὺς & χιτὼν, V. Item, πολύχοος, seu, πολύχους, multa cum usurâ se refundens; ut apud Aristot. Rhet. 4. πολύχους ἀναπίωσις; fusa, & varia contentio; unde, πολυχοέω, multo cum fœnore refundo; fœcundus sum & fertilis; ex πολὺ & χόος, χόος, seu, inusit. χοέω, pro Th. χέω, &c. V.

Πολυχορδία, ας, ἡ, in fidibus chordarum multitudo: à

Πολύχορδος, multas habens chordas: à χορδὴ, ἡ, chorda, fides.

Πολυχρήματος, cui multum est pecuniæ, pecuniosus; unde, πολυχρηματία, pecuniæ abundantia, opulentia; &, πολυχρηματίζω, valde diteſco, valde dives ho; item, πολυχρήμων, idem quod πολυχρήματος; &, πολυχρημοσύνη, ης, ἡ, idem quod πολυχρηματία, & omnia, ex πολὺς vel πολὺ, & χρῆμα, ατος, τὸ, vel χρήματα, τὰ, &c. V. Item, πολύχρηστος, ad multa utilis, seu, commodus, sed exp. & multùm utilitatis: ex πολὺ & χρηστὸς, ὁ, V. Πολυχρονία, vide πολύχρονος.

Πολυχρονίω, diu duro; longævus sum; est à seq. πολυχρόνιος, id V. Unde etiam adv. Πολυχρονίως, diutissimè, apud Hippocr. &c. Item, πολυχρονιότης, ἡ, diuturnitas, ab eod. V.

Πολυχρόνιος, ε, diuturnus. Ex πολὺς & χρόνος, tempus.

Πολυχρονιώτερος, έα, ον, diuturnior, us: comparat. & πολυχρονιώτατος, superl. à præced.

Πολύχρους, qui multis est coloribus præditus, unde, πολύχροια, color in varietas; item, πολυχρώματος, idem quod πολύχρους; ex πολὺ, & Th. χρόα, unde χροΐα, & χρῶμα, τὸ, &c. V.

Πολύχρυσος, ε, ὁ, ἡ, affluens auro. Th. χρυσὸς, aurum.

Πολυχρώματος, vide suprà cum πολύχρους. Item, πολύχυλος, multum habens succi; succosus; Dioſc. ex πολὺ & χυλὸς, ὁ, V. Item, πολύχυτος, copiosum & largum fluxum habens vel præbens; longè latèque & in multas partes fusus; ex πολὺ & χύω; unde, χυτὸς, ὁ, &c. V. Item, πολύχωρος, latum locum habens; amplus, spatiosus, capax; ut, Πολύχωρος τόπος; i. e. locus amplus, dicitur ὁ ὦδης, à Luciano in sacrificiis; & πολυχωρέστατον ψυχὴ, anima capacissima, apud Synes. ex πολὺ & χῶρος, ὁ, V. Sic & πολύχωρος, multâ terrâ aggestâ extructus; ex πολὺ & χωστὸς, ὁ, &c. V. Item, πολυψάμαθος, ὁ ἡ, ἡ, arenosus, multam habens arenam: ex πολὺ & ψάμαθος, idem quod Th. ψάμμος, &c. V. Item, πολυψηφία, multitudo suffragia ferentium, Thuc. à πολύψηφος, qui multa æquat suffragia, propter dignitatem, Luc. ex πολὺς vel πολὺ, & Th. ψῆφος, &c. V.

Πολυψηφὶς, ἴδος, ὁ, ἡ, multis calculis seu lapillis abundans. Th. ψῆφος, ε, ἡ, lapillus.

Πολυώδυνος, ε, ὁ, ἡ, qui multos dolores affert. Th. ὀδύνη, dolor.

Πολυωνυμία, multitudo nominum; item, celebritas; est à seq. πολυώνυμος, V.

Πολυώνυμος, ε, ὁ, ἡ, multa habens nomina, celebris. Ex πολὺ & ὄνομα, ὀνόματος, τὸ, nomen.

Πολυώνυχος, multos habens ungues; ex πολὺς & ὄνυξ, υχος, ὁ, V. Item, πολυωπὸς, vide πολύοπτος.

Πολυωρέω, ῶ, f. ήσω, magnam curam gero; honoro, luctè & accuratè accipio: à πολὺ, multùm, & ὀρέω, curo, quod ab ὤρα, cura.

Πολυωρητὴς, οῦ, ὁ, multam curam gerens, solicitus; Plut. Item, πολυωρία, ἡ, multa cura, vel, ratio & observatio; utrumque, à præced. πολυωρέω, V. Item, πολύωτος, multas ha-

bens

bens aures: ex πολὺς & ὄυας, ἅατος, τὸ, unde ἄς, τὸ, in gen. ὠτος, dat. ὠτὶ, &c. tanquam ab ὦς, &c. V. Item, πολυωφελὴς, valde utilis, multam utilitatem afferens: ex πολὺ & ὠφελέω, ῶ, fut. ήσω, &c. V.

Πόλφι, ὀι, ramenta ex farre, quæ leguminibus injiciebantur, inquit Poll. 6. 9. Erotian. πόλφος, exp. βολβὸς; aliis esse dicens βρῶμα πολτῶδες; à Th. πόλτος, ὁ, ν.

Πόμα, ατος, τὸ, potus. Them. πίνω, bibo.

Πομπαγωγέω, pompam duco: ex πομπὴ, ἡ, & ἄγω, duco; unde, ἀγωγὴ, ἡ, & ἀγωγὸς, ὁ, &c. V.

Πομπαῖ, idem etiam ac πνοαὶ τὰς ναῦς ὠθοῦσαι τὸν λιμένα πέμπουσαι.

Πομπαῖος, ventus secundus, qui naves deducit, quo nautæ pervenire cupiunt. Sic πόμπιμον τέλος, secundus ac prosper finis. Th. πέμπω, mitto.

Πομπεῖα, ἡ, pompa, vel, transvectio, qualis in pompa esse solet; item, convitiorum jactatio, in pompis enim Bacchanalibus, quidam convitia jaciebant in alios, & vicissim ab illis impetebantur; item, πομπεῖον, τὸ, vas quo in pompis utuntur; item, πομπεῖον, dicebatur locus Athenis celeberrimus, Laërt. ventis, palatium; vulgò, (i. e. Gallicè, vulgari scil. lingua Constant.) dici potest *la maison de la ville*; item, πομπεῖα, τὰ, dicebantur utensilia, quæ ad lustrationes pompamque pertinent; pompalia dici possunt, i.e. sacra utensilia, ad pompas idonea; utrumque, à seq. πομπεύω, V.

Πομπεύεσκεν, Dor. pro πομπεύειν, in pompâ duci: quod à πομπὴ, pompa. Th. πέμπω, mitto.

Πομπεύς, dux in pl. πομπῆες, Ion. pompa rum ductores: &

Πομπεύω, f. εύσω, transmitto, transveho, pompam duco: à seq.

Πομπὴ, ῆς, ἡ, missio; POMPA, impulsus, ac afflatus divinus, solenne spectaculum in modum triumphi. Th. πέμπω, mitto.

Πομπεύτης, ου, ὁ, qui aliquem deducit, vel, qui pompam ducit: verbale à πομπεύω, V.

Πομπικὸς, ὁ, ad pompas pertinens; pompis conveniens, Plut. & Athen. Item, πόμπιμος, idem quod πομπὸς, V. Sed est & nomen piscis apud Athen. l. 7. Item, πόμπιμος, ὁ κὴ ἡ, qui mitti, seu transmitti potest; item, missus, transmissus; & activè, qui mittere, seu transmittere potest; apud Euryp. &c. Item, πομπὸς, seq. qui aliquem deducit, seu, transmittit; Il. ν. Unde, τὸ πομπὸν, dicitur, τὸ κηρύκιον, caduceus; teste Eust. Omnia, à præced. πομπὴ, V.

Πομπὸς, οῦ, ὁ, comes, dux viæ: ab eod. Them.

Πομποστολέω, classem deduco, Suid. πομποστολεῖν, exp. ἐκπέμπειν τῇ νηὶ τὸν στόλον; ex Th. πέμπω, & στολὸς, ὁ, V.

Πομφολυγέω, ῶ, bullo, bullas emitto, Diosc. 5. 84. Item, πομφολυγώδης, ες, ὁ κὴ ἡ, bullis turgens; item, πομφολυγόω, ῶ, in bullas converto, vel, cogo; sic & πομφολύζω, idem quod πομφολυγέω, ut &, πομφολυφώδης, ες, ὁ κὴ ἡ, bullam vel bullas referens; aut in turgescens; omnia, à seq. πομφόλυξ, υγος, V.

Πομφολυγοπάφλασμα, τὸ, bullæ cum strepitu erumpens, seu, ebulliens, Aristoph. in Ran. est seq. πομφόλυξ, υγος, & Them. φλάζω; unde, πάφλασμα, & verbale, πάφλασμα, τὸ, &c. V.

Πομφόλυξ, υγος, ὁ, ἡ, bulla: à πομφὸς, quod videas.

Πομφολύσσω, f. ξω, bullarum instar eo, mano: hinc πομφόλυξαν, 3. pl. a. 1. act. Ion. vide πομφὸς.

Πομφὸς, ὁ, ἡ, eminentia cutis tumida, & simul humore abundans, q. emissum aliquid, à πέμπω, aut à πέμφιξ, flatus. hinc & πομφόλυξ, bulla.

Πονᾶθῇ, Dor. pro πονηθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi πονέω, laboro. Th. πένομαι, facio. p. m. πέπονα.

Πονεῖν, præs. inf. act. à πονέω, laboro, vexo, fatigo. f. ήσω. Th. πένομαι, facio. p. m. πέπονα.

Πονεῖτο, laborabat, Ion. pro ἐπονεῖτο, 3. sing. imperf. verbi πονέομαι. Th. πένομαι.

Πονέοντο, Ion. pro ἐπονέοντο, laborabant, 3. pl. imperf. ejusd. verbi & Th.

Πονεύμεθα, Dor. pro πονήμεθα, præs. part. pass. ejusdem verbi & Th.

Πονεῦμες, laboramus, Dor. pro πονεῦμεν, 1. pl. à πονέω, quod V.

Πονεῦντας, tractantes, Dor. pro πονοῦντας, acc. pl. part. præs. act. à seq.

Πονέω, ῶ, laboro, tolero, fatigo, lasseſco. f. ήσω, cùm ad animum refertur, & έσω, cum ad corpus, ut volunt nonnulli. Them. πένομαι, facio. p. m. πέπονα.

Πόνημα, ατος, τὸ, labor, opus, in Epigr. est verbale à præced. πονέω, V.

Πονήρευμα, τὸ, facinus improbum & scelestum; sceleus, flagitium; est verbale à seq. πονηρεύω, V.

Πονηρεύομαι, ῇ, εται, præs. ind. pass. πονηρεύωμαι, præs. sub. pass. à

Πονηρεύω, improbè ago f. εύσω, à πονηρὸς, improbus, quod à πόνος, labor. Th. πένομαι, ago. p. m. πέπονα.

Πονηρία, ας, ἡ, malitia, vitium, defectus: &

Πονηρὸς, ὰ, όν, de industriâ malus, malignus, improbus scelestus, vitiosus, malus, i. e. malè se habens: πονηρὸς, ὁ, diabolus, κατ' ἐξοχήν. in compar. πονηρότερος, α, ον, superl. πονηρότατος, &

Πόνηρος, laboriosus, miser, infelix. à πονέω, laboro, quod à πόνος. Th. πένομαι, efficio. p. m. πέπονα.

Πονηροκατέομαι, οῦμαι, improborum imperio regor, apud Aristot. Polit. 4. Nam, τῷ πονηροκατεῖσθαι, pravo imperio gubernari, opponitur τὸ εὐνομεῖσθαι, i. e. bonis legibus vivere, & rectè institutâ politiâ regi; ut docet ibid. est ex πονηρὸς & κρατέω, κρατέομαι, à Th. κράτος, εος, τὸ, &c. V. Item, πονηρολογία, maledictum, seu, maledictio, contumelia, vel, sermo de malis rebus & improbis: ex πονηρὸς & λόγος, ὁ, V.

Πονηρότατον, superl. à πονηρὸς, ὰ, malignus, scelestus: ab eod. Th.

Πονηρόφιλος, improborum amans, qui malorum consuetudine & commercio gaudet; ex πόνηρος, ὁ, & φίλος, ὁ, V.

Πονηρῶς, adv. improbè, scelestè: à πονηρὸς. &

Πονήρως, adv. miserè: à πόνηρος, quod videas.

Πονήσαις, Æol. pro πονήσας, a. 1. part. act. verbi πονέω, laboro.

Πονησάμενος, laborans, a. 1. part. m. &

Πονήσατο, 3 sing. a. 1. m. Ion. pro ἐπονήσατο, verbi πονέω, laboro. f. ήσω. Th. πένομαι, ago. p. m. πέπονα.

Πονητέον, laborandum est, verbale: &

Πονητικὸς, ὴ, laboriosus: ab eod. verbo & Them.

Πόνοιο, gen. Ion. pro πόνου, à seq.

Πόνος, ου, ὁ, labor, dolor, molestia. gen. pl. πόνων, à præt. m. πέπονα, verbi πένομαι, laboro.

Ποντᾶν, Dor. gen. pl. f. g. à Πόντος, ία, ον, marinus: ut ποντᾶν Νηρηίδων. Th. πόντος.

Ποντὰς, άδος, ἡ, Pesc. pro ποντία, marina. Th. πόντος, mare.

Πόντιζω, in pontum mergo, vel, simpl. mergo, à Th. πόντος, ὁ, V.

Ποντικὸς, ὴ, PONTICUS, marinus: item PONTICUS, incola Ponti: &

Πόντος, ία, ον, marinus: item prænomen prædis Romani, Πλάτων, dictus: &

Ποντόθεν, ex mari, adv. è loco: à πόντος.

Ποντοβρεχὴς, mari madefactus, in mare immersus; item, in mari submersus: ex πόντος, & βρεχὴ, ἡ, à Th. βρέχω, V. Item, ποντογένεια, ex mari nata; item, Epith. Veneris, quæ ex spuma marina nata fabulatur: ex πόντος & γένομαι, τὸ, à Th. γένομαι, &c. V.

Ποντομέδων, όντος, ὁ, Epith. Neptuni, qui maris est rex, seu dominator. Ex πόντος, mare, & μέδω, impero.

Ποντοπορεία, ας, ἡ, nomen mul. vide in ποντοπόρος.

Ποντοπορέω, per pontum gradior, mare pervado, seu pererro: &

Ποντοπορεύω, idem; à ποντοπόρος, quod vide.

Ποντοπόρου, gen. Ion. à

Ποντοπόρος, ὰ, ὁ, ἡ, mare sulcans. Ex πόντος, mare, & πορεία, iter, quod à πορεύω, duco, ago. Th. πείρω, transeo. p. m. πέπορα.

Ποντοποσειδῶν, Ponticus Neptunus; ponti, i.e. maris, rex Neptunus, Aristoph. in Pluto, ex πόντος & ποσειδῶν, V.

ΠΟ'ΝΤΟΣ, ὰ, ὁ, PONTUS, mare: hinc ποντικὸς, ὴ, marinus. πόντιος, idem. Est & Πόντος, nomen regionis, Asiæ minoris.

Ποντοχάρυβδις, pontica charybdis; ponti vorago, seu, vortex maris, apud Athen. ex πόντος & χάρυβδις, V.

Πόξ, κὸς, lana, vellus, i.e. lana vellendo ab ove dempta & in floccum conglobata, idem quod πῶκος, ὁ, à Th. πείκω, seu πέκω, f. ξω, &c. V.

Πόπανον, ὰ, τὸ, POPANUM, placenta lata, tenuis & rotunda: à πέπτω, coquo.

Gl.

Gl. Cyr. πόπανα, liba.

Πόπλιος, ου, ὁ, Lat. Publius.

ΠΟΠΟΙ, proh Dii. Dryopum enim linguâ Dii dicebantur: quasi πάντα ὀπλίζοντες. Eſt & vox admirantis, vel indignantis.

ΠΟΠΠΥΖΩ, f. ύσω, fibilo, blandè contrecto, à ſono.

Ποππυλιάσδην, Dor. pro ποππυλιάζην, quod pro ποππύζην, quod V.

Ποππύσδειν, Dor. pro ποππύζην, quod vide.

Πόππυσμα, ατος, τὸ, ſibilus: &

Ποππυσμός, οῦ, ὁ, idem: à ποππύζω.

Ποππύσματα, adulationes, blanditiones; à præced. πόππυσμα, V.

Πάρδαλις, idem quod πάρδαλις, εως, ἡ, pardalis, à πάρδος, ὁ, pardus.

Πορδή, ἡ, crepitus ventris, à Th. πέρδω, vide.

Πόρε, præteuit, 3. ſing. a. 2. act. Ion. pro ἔπορε· &

Πόρεε, da, a. 2. imperat. act. verbi πόρω, Poët. pro πορίζω, ſuppedito: & πόρεν, pro ἔπορεν & πόρσι, 3. ſing. a. 2. opt. act. ejuſd. verbi πόρειν θανάτῳ, dare morti. Th. πέρω, tranſadigo. f. περῶ. prær. m. πέπορα.

Πορεία, ας, ἡ, via, iter; quod à πορεύω, trajicio, & hoc à πόρος, tranſitus. Th. πείρω, tranſeo. p. m. πέπορα.

Πορεῖα, τὰ, ſunt, τὰ εἰς πορείαν χρήσιμα, i. e. quæ ad profectionem ſunt idonea, velut commeatus, viaticum, &c. Eſt neut. plur. à ſing. πορεῖον, τὸ, id cujus ope, vel, auxilio iter facimus; Suid. vel, cujus ope trajicimus, Poll. à præced. πορεία, V.

Πορευθῆναι, a. 1. inf paſſ. &

Πορευθῶ, a. 1. ſub. ſeq. verbi πορεύομαι.

Πόρευμα, profectio; ut, πόρευμα νεῶν, navalis expeditio, Eur. verbale, à ſeq. πορεύομαι, V. Item, πορεύς, εως, ὁ, qui aliquem trajicit, portitor, Heſych. ab eod. πορεύω, V.

Πορεύομαι, proficiſcor, item in ſacrâ paginâ verſor. imperf. ἐπορευόμην, ου, ετο. præſ. inf. πορεύεσθαι. fut. m. πορεύσομαι. perf. paſſ. πεπόρευμαι, verſatus ſum. a. 1. paſſ. ἐπορεύθην, ης, η, abivi. a. 1. imperat. paſſ. πορεύθητι, a. 1. ſubj. πορευθῶ; à πόρω, tranſitus. Th. πείρω, tranſeo. præt. m. πέπορα.

Πορεύσῃ, ibis, 2. ſing. f. 1. m. verbi ejuſd. & Them.

Πορευτὸς, ἡ, ὀν, per quem tranſiri poteſt; meabilis, vel, permeabilis; item, πορευτὸς, idem: unde, πορευτικὸς, ἡ, ὁ, qui incedere poteſt: qui ambulat: unde, πορευτικὸν ὄργανον, exp. inſtrumentum inceſſui deſtinatum; omnia, à ſeq. πορεύω, V.

Πορεύω, trajicio, traduco, ire jubeo: facio ire, mitto. f. εύσω. p. πεπόρευκα. à πόρος, tranſitus. Th. πείρω, tranſeo. p. m. πέπορα.

Πορέω, ſeu πόρω, do, præbeo, Poët. pro πορίζω, aditum facio, comparo; item do. Th. πείρω, tranſadigo.

Πορθέω, vaſto, imperf. ἐπόρθεον, ων. f. ήσω. p. πεπόρθηκα. a. 1. ἐπορθησα. a. 1. part. act. πορθήσας, αντ. Th. πέρθω, diruo, depopulor. f. σω. a. 2. ἔπραθον. p. m. πέπορθα.

Πορθήσω, depopulaturum, f. 1. inf. act. verbi πορθέω, quod V.

Πόρθησις, εως, ἡ, vaſtatio, depopulatio. a. 2. perf. perf. paſſ. verbi πορθέω, quod vide.

Πορθητὴς, οῦ, ὁ, & πορθήτωρ, everſor, vaſtator, ab eod.

Πορθμεία, ἡ, & πόρθμιον, τὸ, idem quod πορθμεῖον, τὸ, V.

Πορθμεύς, έως, ὁ, portitor: &

Πορθμεύω, f. εύσω, trajicio, moveo, fero: à πορθμὸς, quod V.

Πορθμήϊον, Ion. pro

Πορθμεῖον, ου, τὸ, fretum; & navis quâ fretum trajicitur; vide in πορθμός.

Πορθμευτὴς, qui rate aliquem tranſmittit; unde, πορθμευτικὸς, pertinens ad eum qui tranſfretat; à πορθμεύω; unde etiam, πορθμὶς, ίδος, ἡ, parvum fretum, Pinter, ſeu, quævis navicula, diminut. à πορθμὸς, V.

Πορθμὸς, οῦ, ὁ, fretum, trajectus: à πείρω, tranſeo: hinc & πορθμεὺς, portitor, in pl. πορθμῆες, & Ion. πορθμῆες.

Πορθεμβύη, ης, ἡ, devaſtata, præſ. part. paſſ. f. g. verbi πορθέω, quod vide.

Πορίζεσθαι, præſ. inf. paſſ. à ſeq.

Πορίζω, tranſitum patefacio; paro, invenio, ſuppedito. f. ίσω. p. πεπόρικα. perf. paſſ. πεπόρισμαι; quod à πόρος, tranſitus. Th. πείρω, tranſeo. p. m. πέπορα.

Πόριμα, pervia, nom. pl. à

Πόριμος, ου, ὁ, ἡ, pervius, tranſiens, abundans, quæſtuoſus: à πόρος, tranſitus. Th. πείρω.

Πόριον, τὸ, navigium tranſportatorium: à πόρος, ὁ, tranſitus, trajectus, &c. V.

Πόρις, vitulus, vide πόρτις.

Πόρισμα, ατος, τὸ, corollarium, theorema à demonſtratis obiter reſultans: item

Πορισμὸς, οῦ, ὁ, ſuppeditatio, reditus: &

Πορισὴς, οῦ, ὁ, ſuppeditator, quæſtor: omnia à perf. paſſ. verbi πορίζω, quod vide.

Πορισικὸς, qui quærere novit, induſtrius conquiſitor: unde apud Ariſtot. Rhet. 1. πορισικὴ πόλις, civitas in qua facilè victus paratur, item, πορισὸς, qui acquiri & parari poteſt, parabilis; item, partus & acquiſitus: ſed exp. etiam, qui facilè ſuppeditatur; utrumque ab eod. cum præced. V.

Πορκὺς, έως, ὁ, qui πόρκα piſcatur; apud Athen. l. 7. eſt à ſeq. Th. πόρκος, V.

ΠΟΡΚΗΣ, ου, ὁ, annulus, ſeu fibula, cujus circumplexu haſtæ ferrum cum ligno coercetur.

Πόρκος, ου, ὁ, nomen viri. Gr. piſcator.

ΠΟΡΚΟΣ, ου, ὁ, rete piſcatorium, circulus quivis: à περκάω.

Πορνεία, ας, ἡ, ſcortatio: à πόρνη, meretrix, quod V.

Πορνεῖον, τὸ, locus in quo ſcorta ſe proſtituunt, lupanar, Athen. l. 13. ab eod. cum præced. V.

Πορνεύω, ſcortor. f. εύσω. a. 1. ἐπόρνευσα. p. πεπόρνευκα. Them. πεζάω, vendo.

Πόρνη, ης, ἡ, meretrix, quæ corpus ſuum πωλεῖ, id eſt, vendit, ac proſtituit: quod à περνάω, ſeu πέρνημι, vendo. p. m. πέπρακα. Th. πεζάω, idem.

Πορνίδιον, τὸ, diminut. meretricula, ſcortillum, Ariſtoph. & πορνικὸς, meretricius; utrumque, à præced. πόρνη, vide.

Πορνοβοσκὸς, οῦ, ὁ, ἡ, leno, lena: qui vel quæ ſcorta & meretrices alit: unde, πορνοβοσκία, ἡ, lenocinium: Πορνοβοσκεῖον, ου, lenocinium facio, i. e. meretrices & proſtibula alo: lenocinor, alieno amori ſervio, Plut. Item, πορνοβοσκεῖον, ου, τὸ, locus in quo meretrices, & ſcorta aluntur; lupanar: omnia, ex ſeq. πόρνη, vel præced. πόρνη, & βόσκω, fut. βοσκήσω, q. à βοσκία, &c. V.

Πορνοβοσκειομάχοι, qui lupanaria defendunt & ſuo patrocinio comprobant; à præced. πορνοβοσκεῖον, & Th. μάχομαι, unde μαχὴ, ἡ, &c. V.

Πορνογράφος, qui meretrices depingit vel deſcribit; qui de meretricibus librum conſcribit, Athen. ex πόρνη, vel πόρνος, & Th. γράφω, V. Item, πορνομανὴς, meretrices inſano amore proſequens: ex πόρνη, ἡ, & Th. μαίνομαι, unde μανία, ἡ, &c. V. Sic &, πορνομοιχὸς, ἔος, ὁ, ἡ, impudicus: ut, ἡ ἀμαρτία πορνομοιχὸς, impudicum ſcortationis peccatum, apud Cyrill. ex πόρνη, ἡ, & μοῖχος, ὁ, unde μοιχεύω, &c. V.

Πόρνος, ου, ὁ, ſcortator. vide πόρνη.

Πορνοτελῶναι, apud Poll. lenones, vel, qui pecuniam aliquam publico ærario ſolvunt, ut lenocinium facere poſſint, h. e. ſcorta alere & ex iis quæſtum facere: ex præced. πόρνη, vel, πόρνος & τελώνης, ὁ, V.

Πορποιέω, tranſitum facio, viam facio qua aliquid tranſeat: ex ſeq. πόρος, ὁ, & ποιέω, V.

Πόρρων, præbebam, vel, præbui, eſt pro ἔπορον, à πόρω, V.

Πόρος, ου, ὁ, tranſitus, meatus, via, ora maritima, via & ratio aliquid efficiendi, unde πορίζω, acquiro. Th. πείρω, tranſadigo. p. m. πέπορα.

Πορπάζω & πορπακίζω, fibulo, fibulâ ſubnecto: unde, πορπακίσεσθαι, dicitur qui fibulâ, ſeu, loro quod fibulæ clypeo annectunt, clypeum arreptum ſibi applicat: utrumque à ſeq. Them. πόρπη, vel, πόρπαξ, κος, vide.

Πόρπαξ, κος, ὁ, idem ac ejus Them. πόρπη.

Πορπάω, vel έω, fibulis aſtringo: à

ΠΟΡΠΗ, ης, ἡ, fibula, annulus clypei: à πείρω, figo, quia infigitur, ut affigat.

Πόρπημα, τὸ, indumentum fibulatum, apud Euryp. eſt verbale, à præced. πορπάω, V. Item, πορπόω, ῶ, idem cum eod. πορπάω, V.

Πόρρω, adv. PORRO, procul, longè ante, in anteriorem partem. Th. πρὸ, ante. Eſt autem idem πρόσω, πόρσω, & πρόρω; & his

opponitur ὀπίσω, ωφέσω ἢ ὀπίσω, ante & retro. Hinc compar. πορρώτερος, superl. πορρώτατος. adv.

Πόρρωθεν, adv. eminus, procul: à πόρρω, quod V.

Πορρωτάτω, adv. superl. longissimè: &

Πορρωτέρω, adv. compar. longiùs: à πόρρω, quod V.

Πορρώτερος, longiùs diffitus, magis procul remotus: unde, πορρωτέρω, longiùs; utrumque à præced. πορρωτέρω, V. Unde etiam, πορρωτάτω, longissimè distans, maximè procul diffitus; unde adv. Πορρωτάτω, longissimè; idem quod, & a præced. πορρωτάτω, & omnia ab eod. Th. πόρρω, &c. V.

Πορσαίνω, vel πορσύω, præbeo, paro, curo, molior, &c. Quod à πόρσω, f. πόρσω, Poët. idem quod ωορεύω, præbeo. Th. πείρω, transfadigo. præt. m. πέπορσα.

Πόρσιον, Poët. adv. pro πορρώτερον, longiùs, remotiùs. Quod à ωόρσω, adv. longè, &c & per Metath. lit. πόρσω, hinc comparat. πόρσιον, & superl. πόρσιστα, longissimè. Th. ωορσ, ante.

Πόρσια vide in πόρσιον.

Πορσυνέσσα, Ion. pro πορσυνοῦσα, f. part. f. g. verbi πορσύω. vide in πορσαίνω, augeo, amplifico.

Πορσύω, augeo, in pretio habeo, honoro. vide πορσαίνω.

Πόρσω, longè, comparat. πόρσιον, longius. vide πόρρω.

Πορσωτέρω, & πορσωτάτω, longiùs, seu, magis procul; &, longissimè, seu, maximè procul, adv. compar. & superl. à præced. πόρσω, V. Unde etiam, πορσότερος, longiùs distans; &, πορσώτατος, longissimè diffitus, &c. Ab eod. V.

Πορτανί, nuper, &c. Idem cum, & pro ωορτανί, quod V.

Πορτάζω, vitulor; nam πορτάζειν, exp. ab Hesych. σκαμβίζεσθαι, i. e. vitulari; item, πορτάκιον, ε, τὸ, parvus vitulus, juvenculus, seu, parva vitula, juvencula: à seq. Them. πόρτις, V.

Πόρτιξ, ακος, ὁ, ἡ, idem quod seq. ejus Them.

ΠΟΡΤΙΣ, ιος, ὁ, ἡ, vitulus, juvencus, aut vitula, juventa. idem & πόρις, quæ jam cepit πορδιεῖσθαι.

Πορτοτρόφος, vitulos nutriens: ex πόρτις, præced. & τρέφω; unde, Τροφός, ὁ, &c. V.

ΠΟΡΤΥΡΑ, ας, ἡ, PURPURA, genus conchæ nobilis; item pannus purpuræ liquore tinctus, vestis purpurea. hinc πορφυρόος, ὁ, qui purpurâ tingit.

Πορφυρανθής, qui purpureo flore est; a præced. Them. πορφύρα & ἄνθος, τὸ, V.

Πορφύρεος; idem quod seq. πορφύριος, V.

Πορφύριος, ος, gen. ου, ὁ, PURPUREUS, Th. πορφύρα

Πορφυρόεις, έσσα, όεν, purpurareus, qui purpuras venatur, Luc. Item, qui purpura tingit, Alex. Aphr. Unde, πορφυρόω, purpuras venor; item, πορφυρευτής, οῦ, ὁ, idem cum πορφυρόεις, unde, πορφυρευτικός, pertinens ad purpurarum venatorem, seu, venationem; & πορφυρευτική, scil. τέχνη, seu, ὁδός ἡμι; scientia venandi purpuras, Poll. Item, πορφυρέω, purpureo colore nigrico, vel, rubeo; ut, πορφύρεσκε ἠὼς, rubebat purpureo fulgore, i. e. rubebat aurora, Nonn. Sic &, πορφυρίζω, purpureum colorem repræsento, purpuro, Diosc. 3. 44. Item, πορφύρειον, τὸ, parva purpura, Aristot. H. An. 5. 15. Item, πορφυρίς, ίδος, ἡ, scil. ἐσθὴς, purpurea vestis; unde πορφυρίτης, ς, ὁ, purpurans; ut, πορφυρίτης λίθος, rubicans in modum purpuræ, Plin. 36. 7. Unde fœm. πορφυρῖτις, ιδος, ἡ, idem, nigricans in modum purpuræ; apud eund. 15. 18. Item, πορφυρίων, ωνος, ὁ, avis nomen, à purpureo roſtri rubore sic dicta; teste Eust. Sed est & piscis, Hesych. &c. Omnia, a præced. Th. πορφύρα, V.

Πορφυροβαπτος, purpureo colore tinctus aut imbutus, Athen. l. 2. Item, πορφυροβάφος, qui purpuræ liquore tingit vestes aut lanam, Poll. l. 7. Utrumque ex præced. Th. πορφύρα & βάπτω, f. ψω; unde βαπτὸς, ὁ, & βαφὴ, ἡ, ut & βαφεὺς, ὁ, &c. V. Item, πορφυρεοειδὴς, purpuram referens specie vel colore, &c. Ut, πορφυροειδία δι ἄλα, per mare purpureum, apud Euryp. ex πορφύρα & εἶδος, ους, τὸ, V.

Πορφυροῦς, οῦντος, idem & ab eod. Th.

Πορφυρόεσσα, & contractè, πορφυρῆσσα, purpurea; est fœm. à præced. masc. πορφυρόεις, purpuram referens, &c. V. Item, πορφυροζωνος, violaceo, seu, purpureo cingulo circundatus: ex πορφύρα & ζώνη, ἡ, V. Sic etiam, πορφυρόχρωτος, cujus caulis est purpureus, Theophr. à Th. χαυλὸς, ὁ, V. Πορφυρομιγὴς, purpurâ mixtus, à Th. μίγνυμι, f. μίξω, ab inusit. μίχω; unde, μιγὰς, ὁ, &c. V. Πορφυρόπεζος, purpureos habens pedes; purpureus; à Th. πέζα, ἡ, comp. ut præced. cum præced. Th. πορφύρα, ἡ, V.

Πορφυροπώλις, εως, ἡ, quæ purpuram vendit: à πορφύρα, & πωλέω, vendo.

Πορφυρὺς, ὁ πορφυρέσσα, pro πορφυροῦς, & πορφυρόεσσα, quæ v.

Πορφύρω, f. υρῶ, purpureo colore perfundo, rubeo. Et mare fluctuans πορφύρειν dicitur. Hinc & animus dicitur πορφύρειν, cum æstuat, sed leniter. Th. πορφύρα.

Πορφυρώτερος, magis purpureus; est compar. quasi à Posit. inusit. πορφυρὸς, purpureus, à Them. πορφύρα, ἡ, V.

Πόρω, f. ρῶ, suppedito, præbeo, do, Poët. idem quod περίζω. Them. πείρω, transfadigo.

Πόσ' pro ποσὶ, pedibus, sic & πόσ' pro ποσὶ, Poët. dat. pl. à πούς, pes.

Ποσάκις, quoties? adv. interrogandi quod à πόσος, quantus. Th. ὅπως, quantus, citrà interrog.

Ποσαπλάσιος, ος, & ποσαπλασίων, quotuplex? &

Ποσαπλῶς, adv. multis modis: à πόσος. Th. ὅσος.

Ποσ' ἄττα, quotnam; ut, apud Aristot. Eth. 5. ποσ' ἄττα δὴ ἀδικήματα, quotnam calcei? idem 4. de cœlo; ἐπεὶ ἔστιν ἢ ποσὰ ἄττα ἢ ποῖ' ἄττα ὄντα, quotnam & cujusmodi; pro ποῖα, quasi, ποῖα τινα; sunt enim additamenta quædam, plus ornatus, quàm significationis, afferentia orationi: ut Latinè, quis tandem, quisnam, qualis, tandem, &c.

Ποσαχῆ, quot in locis? &, ποσαχῶς, quotnam modis; item, exp. etiam, multis modis: est à præced. ποσάκις, V.

Πόσε, quo? quem in locum; ab iisd.

Πόσις, dat. sing. à πόσις, εως, ὁ, maritus, Th. πίνω, bibo.

Ποσιδάν, ᾶνος, ὁ, Dor. pro ποσιδών, Neptunus. Hinc

Ποσειδάνιος, ία, ιον, Dor. pro Ποσειδώνιος, Neptunus, a, um Dicimus & Ποσιδάων, -άωνος, & άονος, ὁ, Poët. & per Crasin pro Ποσειδῶν, ὁ, Neptunus.

Ποσειδάνιον ἔγχος, Neptunia hasta; item, ποσειδάνιον, τὸ, templum Neptuni, apud Eust. pro quo etiam dicitur, ποσιδήιον, apud Herodot. ut & dicitur in masc. ποσειδήιος, Neptunus, i. e. ex Neptuno natus; item, ποσειδήια, τὰ, sacra in honorem Neptuni; Neptunalia, Athen. l. 13. Omnia à seq. Th. ποσειδῶν, V. Unde etiam, ποσειδεών, mensis quidam Atticus, utpote Neptuno sacer; quem Plut. in Cæs. Romanorum Januario ineunti respondere scribit: Suidas verò, Decembri in quo solstitium est hybernum; aliis verò, est mensis septimus, &c. Sic etiam, ποσειδεωνὶς, ίδος, ἡ, Halcyone: unde, ποσειδεωνὶ, mensi nomen, à diebus Halcyonis: unde, ποσειδεωνὶς ὄρνις, Halcyon avis; dicta quod Decembri pariat; Gaza de mensib. &c. Not. autem, quod ποσειδῶν, Neptunus ita dicatur, quasi, πόσιν δίδους, potum præbens per aquas, vel, ποσιδᾶν, q. πεδοσίαν, terram concutiens: παρὰ τὸ σείειν τὸ πέδον; nam in terram quoque aliquantum imperii Gentiles eum habere statuebant, quam suo tridente movere dicunt & concutere, &c.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ, gen. ῶνος, & Ion. Ποσειδέων, ὁ, Neptunus, Deus maris. Dicimus & Ποσιδάων, accus. Ποσιδάωνα, Dor. ut & in vocat. Ποσείδαον. qu. πόσιν δῶναι, potum dare.

Πόσις, gen. sing à πόσις, ἡ, potus, idem quod πόμα. Th. πίνω, bibo.

Πόσθη, ης, ἡ, pellis, qua glans virilis tegitur. q. ωορσόθη, à ωορσύνω.

Ποσθία, ἡ, dicitur tuberculum parvum, in palpebris, super pilorum locum nascens: quod à similitudine hordei κριθὴ etiam nominatur, Gal. Item, πόσθιον, τὸ, pudendum virile, Aristoph. & πόσθων, ωνος, ὁ, qui crasso est pene, aut crasso præputio, Luc. Omnia, à præced. Th. πόσθη, quod & accipitur pro ipso pene, Aristoph. & Xen. &c.

Ποσιδήιον, per Syncop. pro Ποσειδάνιον, ου, τὸ, Neptuni templum: à Ποσιδῶν, Neptunus.

Πόσιμος, potabilis; potui aptus; est à seq. πόσις, εως, V.

Πόσις,

Πόσις, εως, ἡ, potus, idem quod πόμα, ατος, τό. &

Πόσις, ιος, vel εως, ὁ, maritus. Th. πίνω, bibo.

Πόσις, ιος, præced. dicitur maritus; παρὰ τὸ πίνῃ; quoniam, ut aqua, terræ mista, cau a est seminum & plantarum; ita vir, mulieri mistus, prolis; Il. γ. Od. δ. θ, &c. Pro eod. metri causa dicitur & πόσπος: in Epigr. &c. V.

Ποσιπερνίδες, dicuntur venæ in calcaneo: ex ποσί, dat. plur. à sing. πούς, ποδός, & πίερνα, vel πέρνις, ίδος, &c. V.

Πόσος, η, ον, quantus, a, um? quotus? πόσε, quanti? πόσοι, quot? Th. ὅσος, quantus, citra interrog. &

Πόσος, aliquantus, quidam; τὸ ποσὸν, quantitas: &

Ποσότης, ητος, ἡ, quantitas: ab eod. Them.

Ποσῄμαρ, quot dies, seu, per quot dies; quot diebus? Il. ω. sed putatur etiam poni pro, quoto die; ut ἀυτῄμαρ, hoc ipso die; ex πόσος & ἦμαρ, το, V.

Ποσσίκρητος, ὁ, ἡ, errat Epither. quod pedibus pulsatur: ex πούς, pes, & κρήτος, pulsus.

Ποσσὶν, pedibus, dat. pl. Poët. pro ποσὶν, à πούς, ποδὸς, ὁ, pes, voc. ὦ πούς.

Πόσσω, Dor. pro πόσσε, quanti pretii: à πόσος, & gem. σσ. πόσσος.

Ποσσῶος, quoto die! quot diebus? seu, quo: dierum spatio; ut, ποσσῶος πάρει, quando venisti? ποσσῶος ἀικοίμην, Xen. quo pervenirem die, &c. Est à seq. πόσος, ὁ, V.

Ποσστμόριος, q.d. quantesimus; & ποσημόριον, interrog. quotæ partis: ex πόσος & μόριον, τὸ, V.

Πόσσος, η, quotus qu. πόσσατος. Ex πόσος. Th. ὅσος, quantus.

Ποσσῶς, aliquantulum, leviter, ab iisd.

Ποτ' & ποθ' pro ποτε, aliquando.

Πόταγε, admove, Dores dicunt pro προσάγαγε, age, præs. imperat. act. à Dorico verbo ποτάγω, pro προτάγω. Them. ἄγω, duco.

Ποτὰ χιμᾶν, appropinquamus, Dor. pro προσαγχιμᾶν, 1. plur. præs. ind. verbi προσάγχιμαι, à προς, pro quo Dores ποτι dicunt, & ἄγχιμα. Th. ἄγχι, adv. propè, juxtà.

Ποτειδάω, accino, Dor. pro προσειδάω, f. ποτειδήσομαι.

Ποτενὶ, nuper. &

Ποτένιος, recens, novus, peregrinus, primus. à Dor, ποτὲ, ad, propè. Th. προς.

Ποτενίνεος, præced. propriè est, q.d. recens & jam modò dictus; ab ἄνος, seu, αἰνέω, &c. Vide præced.

Ποταμειβεσθαι, Dor. pro προσαμείβεσθαι, respondere.

Ποταμέλξομαι, ῃ, εται, Dor. pro προσαμέλξομαι, fut. 1. med. verbi ἀμέλγω, mulgeo.

Ποταμηπόρος, fluvium trajiciens: ex πόταμος & πόρος, à πείρω, &c. V. Item, ποταμογείτων, fluviis vicinus; sed est & herba de qua Dioscor. l. 4. 101. ex πόταμος & γείτων.

Ποταμηδὸν, more fluvii, fluminis in morem; item, ποτάμιος, fluvialis; aut, ποτάμιον ὕδωρ; & ποτάμιοι ἰχθῦς, & ποτάμια πλοῖα, &c. Pro eodem dicitur &, ποτάμιος; ut, χόνι ποταμίᾳ, apud Euryp. in Troad. Omnia, à seq. Th. πόταμος, V.

Ποτάμειος, &

Ποτάμιος, ία, ιον, fluvialis. Them. ποταμός.

Ποταμοῖο, gen. Ion. pro ποταμοῦ, à

ΠΟΤΑΜΟΣ, ου, ὁ, fluvius. q.à πόπις, quia potulentam aquam continet, non salsam, ut mare.

Ποταμοφόρητος, ε, ὁ, ἡ, qui vel quæ à flumine abripitur: ex ποταμὸς, fluvius, & φορητὸς, qui gestari potest: quod à φορέω. idem quod φέρω, fero. f. ὔισω.

Ποταμόχωστος χῆ, terra limo operta, arenave a fluvio deve ta: ex ποτάμος & χόω, seu, χώννυμι, unde χωστὸς, ὁ, &c. V.

Ποτανὸς, ὦ, ὁ, volucer, qui volat, volatilis, Dor. pro ποτιωὸς, ὅς, ὁ, à ποτάομαι, volo, quod V.

Ποτάομαι, volo. f. ποτήσομαι. p. πεπότημαι. hinc 3. pl. Ion. πεποτέαται, pro πεποτῶνται. Th. πέτομαι, volo, as.

Ποταπὸς, ἡ, ὸν, qualis, e? à Them. δαπεδον, ε, τὸ, solum, pavimentum, hinc πεδαπὸς, cujas? indè ποταπὸς, mutato δ, in τ.

Ποταυχάζειν, Dor. pro προσαυχάζειν, τετέχθαι προσαυχᾶν, aspicere, intueri: quod ex Dor. præposit. ποτι pro προὸς, & αὐχάζομαι, video. Them. αὐχὴ, ἡ, splendor, lux.

Ποταύλει, accinebat, Dor. pro προσαύλει, 3. sing. imperf. act. verbi αὐλέω, tib. à cano. Th. αὐλὸς, ὁ, tibia.

Ποτάω, idem quod ποτάομαι, volo, as, &c. V.

Ποταῶος, Dor. pro προσηῶος, orientalis. Th. ἠὼς.

Πότε, quando? Att. interrogandi. ἕως πότε, quousque? Sed

Ποτε, aliquando, est dictio enclitica quæ particulis δὴ, μὴ, μηδὲ, ἠὲ, ἐδὲ, &c. Annectitur: ut οὐδέ ποτε, μηδέ ποτε, nunquam. Them. ὅτε, quando, citra interrogationem.

Ποτέδεγμαι, Dor. pro προσέδεγμαι, a. 2. à τέχω, curro.

Ποτεκλεπτόμην, Dor. pro προσεκλεπτόμην, imperf. pass. verbi προσκλέπτομαι, furtim ad aliquem ducor. Them. κλέπτω, furor.

Ποτεμάξατο, Dor. pro προσεμάξατο, a. 1. m. à προσμάσσομαι.

Ποτέομαι, f. ήσομαι, idem quod πέτομαι, volo, as.

Ποτέοντο, volabant, 3. pl. imperf. Ion. à præced. verbo.

Πότερα, adv. idem quod πότερον, id vide.

Ποτερίσδειν, Dor. pro προτερίζειν, cum aliquo certare. Ex ποτι pro προὸς, & ἔρις, ιδος, ἡ, lis.

Ποτέρεσι, dat. pl. Ion. à πότερος, quod vide.

Πότερον, & πότερα, adverb. utrum, an, a

ΠΟΤΕΡΟΣ, ποτέρα, πότερον, uter, utra, utrum: & interrogativè, ut πόσος.

Ποτέρχου, Dor. & Æol. pro πρόσερχε, accede, præs. imperat. ab ἔρχομαι, venio.

Ποτέσθαι, utra in parte, utro in loco; i em, ποτέρωσε, utro modo; & ποτέρωσε, utram in partem, vel, utra in parte; omnia, à præced. Th. πότερος, V.

Ποτεφύετο, adhærebat, Dor. pro προσεφύετο, 3. sing. imperf. verbi ποτιφύομαι, pro προσφύομαι. Th. φύω, nascor.

Πότεχε & πότεχες, adhibe, Dor. pro πρόσεχε, præs. imperat. act. à προσέχω, quod vide.

Ποτὴ, ῆς, ἡ, volatus; Od. ε. à Th. πέτομαι, V.

Πότημα, ατος, τὸ, potus, potio; item, poculum; verbale, à 1. perf. pr. pass. verbi πίνω, V.

Ποτήμεν, Dor. pro προσεῖναι, præs. inf. verbi πρόσειμι.

Ποτηνὸς, alatus, volucer; à ποτάομαι, vide.

Ποτὴρ, ῆρος, ὁ, poculum; idem quod seq. ποτήριον; & ab eod. V.

Ποτήριον, ε, τὸ, poculum, calix. à 3. perf. pass. perf. I. verbi πίνω, bibo. hinc quidam Angl. Pot deductum volunt.

Ποτηριογλύπης, poculorum sculptor, seu, cælator: ex ποτήριον, τὸ, & γλύφω, unde γλύπης, &c. V.

Πότης, ητος, ὁ, Potor, bibax: &

Ποτὴς, ῆτος, ἡ, potus, potio: ab eodem Them.

Ποτητὸς, ὅς, ὁ, volucris; idem quod πετεινὸς, & ποτητὰ, τὰ, volucres, aves; idem quod πέτεινα, τὰ, & ab eodem Them. πέτομαι, unde, πεπότημαι, &c. V.

Ποτὶ & ποτὶν, Dor. pro προὸς, ad, ποτὶ χρόνος ἔρποι, tempus adveniat, per Tmesin & Dor. pro προσέρποι.

Ποτιάπτω, Doricè, pro προσάπτω, ex ποτι præced. pro προὸς & ἅπτω, &c. V.

Ποτιβλέπην, Dor. pro προσβλέπειν, aspicere, præs. inf. Th. βλέπω.

Ποτιδαία, ας, ἡ, POTIDÆA, urbs Græciæ.

Ποτιδέγμυμαι, Dor. pro προσδέχομαι, nom. pl. præs. part. pass. vel potius pro προσδεδεγμένοι. nom. plur. perf. part. pass. fœm. gen. verbi προσδέχομαι, expecto. &

Ποτιδέχμυμαι, pro προσδέχομαι, vel προσδεδεγμένος. ex προὸς, ad, & δέχομαι, capio. f. δέξομαι. perf. δέδεγμαι

Ποτιδέειν, Dor. pro προσιδεῖν, adspexisse, a. 2. inf. ab εἶδω.

Ποτιδέρκει, Dor. pro προσδέρκει, 3. sing. præs. ind. verbi προσδέρκομαι, aspicio. Th. δέρκω, video.

Ποτιδεύομαι, indigeo, Dor. pro προσδέομαι.

Ποτίδοι, Dor. pro προσίδοι, 3. sing. a. 2. opt. ab εἶδω, video. Sic ποτιδὼν pro προσιδών.

Ποτιδόρπιον, ε, ὁ, ἡ, ad cœnam utilis. Dor. pro προσδόρπιον. Th. δόρπον, cœna.

Ποτιδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnam; quidam ποτιδόρπια exponunt, comessationes; sed Hesych. exp. προσαίτια, &c. Vide præced.

Ποτίδω, Dor. pro προσίδω, a. 2. sub. act. verbi προσείδα. Th. εἶδω, video.

Ποτίζα, do potum, duco aquatum, rigo. imperf. act. ἐπότιζον, ες, ε. f. ίσω. &

Att. ἀῶ. p. πεπότηκα. a. 1. ἐπόπισα. a. 1. sub. act. ποτίσω, ῄς, ῄ. a. 2. ind act. ἐπόπιδον. præs. pass. ποτίζομαι. a. 1. ind. pass. ἐποτίσθην, ης, η, potionatus sum: ποτιζομένη, irrigua. Them. πίνω, bibo.

Ποπίθῃ, Dor. per Sync. pro ποτιτίθῃ, pro Attico πρόσιθι, appone: & hoc pro πρόσθες, præs. imperat.

Ποπκάρδιος, Dor. pro προσκάρδιος, qui in corde hæret. Th. καρδία.

Ποπκλιμβῶς, ῶος, ὁ, Dor. pro προσκλιμβώς, ῶος, ὁ, inclinatus: ex πρός & κλίνω, i. cino.

Ποπκὸς, ὄς, ὁ, bibax; Plut. Verbale à 3. pers. præt. pass. à Th. πίνω, V.

Ποπκώτιον, ω, τὸ, Dor. pulvinarium: quod ex ποτὶ pro πρός, & κάρηνον, caput.

Ποπλέγω, Dor. pro προσλέγω, alloqui: hinc ποπλέξατο, pro προσελέξατο, 3. sing. a. 1. m.

Ποπμάξατο, Dor. & Ion. pro προσμάξατο, 3. sing. a. 1. m. verbi προσμάττω, attingo: ex πρός & μάσσω, tango. fut. ξω.

Ποπματοποιὸς, vel, ποτισματοποιὸς, ὁ, potionum confector, vel, temperator; quasi à πότισμα vel πότισμα, ατος, τὸ, & ποιέω, &c. V.

Πότμος, ος, potabilis. Th. πίνω, bibo.

Ποτιμυθεῖσθαι, alloqui, Dor. pro προσμυθεῖσθαι. Th. μῦθος, verbum.

Ποπνίσσομαι, ῃ, εῖ, advehor, Dor. pro προσνίσσομαι, advenio, præs. ind. à ποτὶ, Dor. pro πρὸς & νίσσομαι, eo, venio. Th. νίω, eo.

Ποτιόλοι, ων, οἱ, nomen urbis. Lat. puteus.

Ποπόσσεται, adspicit, 3. sing. præs. Dor. pro προσόψεται, quod ab ὄσσομαι, video, Æol. pro ὄπομαι, idem: p. ὤμμαι. p. m. ὦπται, Att. ὄπωπα.

Ποτιόσσομαι, vel, προτιόσσομαι, aspicio, intueor; Il. ν. Item, prævideo, præsagio; Od. ξ. Vide præced. Item, ποτιπίσσομαι. f. ύσομαι. pr. ύγμαι, applicor, amplector, idem quod, & pro, προσπίσσομαι; ex ποτὶ, Doricè, pro πρὸς & πίσσομαι, &c. V.

Ποτιῤῥιπτέων, Dor. pro προσριπτέων, quod Atticè formatum a gravitono προσρίπτειν, projicere. Them. ῥίπτω, idem.

Πότις, ιδος, ἡ, potrix, seu, quæ est bibax: est fœm. à masc. πότης, ὁ, potor, V.

Ποτισδῆν, Dor. pro ποπίσθην, potum præbere; quod V.

Ποτίσθην, bibendum dederit, 3. sing. a. 1. sub act. & in 1. pl. ποτίσθημεν, πότισεν, a. 1. imperat. act. verbi ποτίζω, quod vide.

Πότισμα, ατος, τὸ, potio; & ποτισμὸς, ὅ, ὁ, adaquatio, irrigatio: sed exp. & potio; verbalia, à ποτίζω, potum præbeo, in pass. ποτίζομαι, potus mihi præbetur, &c. V.

Ποτισάζω, Dor. pro προσσάζω, adstillo, instillo: ex ποτὶ, Dor. pro πρὸς, ad, & σάζω, stillo: f. ξω.

Ποτισήριον, ου, τὸ, canalis: à 3. pers. perf. pass. verbi ποτίζω, quod V.

Ποτίσης, ου, ὁ, irrigator, qui potum præbet; itidem verbale, à ποτίζω, irrigo, &c. V.

Unde etiam, ποτίσηρα, ubi animalia aquantur, seu, aquatum compelluntur; ab eod. V.

Ποτιτέρπω, Dor. pro προστέρπω, delecto; ex ποτὶ, pro πρὸς & τέρπω, V. Sic etiam, ποτιφέρω, i. e. προσφέρω, affero; ex ποτὶ, pro πρὸς & φέρω, vide.

Ποτίρρης, ες, ὁ, Dor. pro πρόσφορος, accommodatus, conveniens, aptus.

Ποτιῶ, f. ι. Att. & in 1. pl. ποτιοῦμεν, verbi ποτίζω, quod V.

ΠΟΤΜΟΣ, ου, ὁ, fors, fatum, mors: qu. à πέτω, cado: πότμῳ, Dor. gen. pro πότμου.

Πότνα, ιας, ἁ, Dor. pro πότνια, quod vide. Sic ποτίος, pro πότνιος.

Πότνι' pro πότνια, quod V.

Πότνια, ιας, ἡ, & contracte πότνα, venerandа: à πότνιος, quod V.

Ποτνιάζω, & ποτνιάω, oro & obsecro, πότνιον, sive, πότνιαν appellans; item general. oro, obsecro, obtestor; seu, suppliciter & cum lacrymis oro, Euryp. Unde verbale, ποτνίασις, ἡ, supplex obtestatio, imploratio, seu, precatio cum lacrymis; item, ποτνιὰς, άδος, ἡ, furore percellens, ad insaniam redigens; unde, ποτνιάδες θέαι, apud Euryp. in Oreste; Etymol. sunt αἱ μανιώδεις, Mænades, Bacchæ, furiæ, à Th. πότνιος; unde, ποτνιάομαι, ῶμαι, imploro; suppliciter deprecor; & interdum, ægrè fero; indignor, & quiritor; ab act. ποτνιάω, V.

Ποτνιάνακτος, ος, ὁ, ἡ, dominatu venerandus: ex πότνιος & ἄναξ, rex,

ΠΟΤΝΙΟΣ, α, ον, venerandus, honorandus: qu. à πέτω, cado, quod coram iis, quibus veneratio debetur, soleat procidi.

Πότνος, augustus, &c. Idem quod, & pro Th. præced. πότνιος; cujus fœm. frequentiss. est apud Poëtas; ut, πότνια μήτηρ, Od. ο. &c. V.

Ποτὸν, gen. Ion. à seq.

Ποτὸν, ὸν, τὸ, potio, potus, quod bibitur: quod &

Πότος, ου, ὁ, potatio, compotatio; POTUS: &

Ποτὸς, ὸς, potulentus: à Th. πίνω, bibo.

Ποτόσδον, præs. part. n. g. à ποτόσδω, quod vide.

Ποτόσδω, Dor. pro προσζόω, idem quod simplex ὄζω, οἰζῶ: f. ὀζήσω & ἔσω. p. ὤζηκα. p. m. ὦδμαι, & ὄδμαι Atticè.

Ποτὸς, gen. sing. à ποτὸν, quod V.

Ποτὰν, vel ποτ' τὰν, pro ποτὶ τὰν, Dor. pro πρὸς τὸν. Sic ποτὸν, Dor. pro ποτὶ τὸν, & hoc pro πρὸς τὸν.

Ποτῦ, Dor. pro ποτὶ τῷ, vel ποτ' τῷ, & hoc pro πρὸς τὸ.

Πού, ubi? adv. Est & dictio enclitica: aliquando vacat, ut in δήπου, δήπουθεν. ab ὅς, Th. ὅς, qui.

Πυγὴ, πυγίον, facculus.

Πυγία, τὰ, vincula ex fericis filis contexta, quæ ad superstitionem usurpant.

Πύδης, αιτος, ὁ, nomen viri. Latin. pudens.

Πολυβότειρα, ας, ἡ, multorum alumna: Epithet. terræ: ex πολὺς, Poët. pro πολὺς & βόσκω, pasco. Th. βόω, idem.

Πολυγάλακτος, multo lacte abundans; idem quod πολυγάλακτος, id V. Sic, πολυέλικτος, multùm volubilis; ut, πολυέλικτος αἰὼν, ævum & tempus quod sæpe volvitur; Nonn. Idem quod πολυέλικτος, id V. Item, πολυέτηρος, qui multorum est annorum; vetus, annosus; à πολὺς, vel, πολὺ, Poët. pro πολὺς, vel, πολὺ, & ἔτος, τὸ, &c. V. Sic &, πολυκάρηνος, multa habens capita; ut, πολυκάρηνος ὄφις; in Epigr. de hydra Herculis, à Th. κάρηνον, τὸ, V. Πολυμέλαθρος αὐλὴ, aula atrio amplo prædita; Nonn. à Th. μέλαθρον, τὸ, V. Πολυμιγὴς, ὁ ἡ ἡ, permixtus, & multis mixtus; confusus; in Epigr. pro πολυμιγὴς, id V. Πολυόδεσνος, multùm dentatus; Nonn. à Th. ὀδὼς, οντος, V. Πολυπονος, laboriosus, pro πολύπονος; id V. Πολυπότης, multibibus, admodum bibax; à ποτὴς, ὁ, comp. ut præced. cum πολὺς, vel, πολὺ, Poët. pro πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολὺς, Poët. pro πολὺς, multus, quod vide: acc. πολιὸν.

Πολυτενὴς, Poët. pro πολυτενὴς, multùm porrectus; seu, extentus longum multumque; tium; ex πολὺ, vel πολὺς, & Th. τείνω, fut. τενῶ, &c. V.

ΠΟΤΣ, ποδὸς, ὁ, PES: vocat. ὦ πᾶς. dat. plur. ποσὶ - πᾶσναὸς, pro ipso gubernaculo. κατὰ πόδα, len. ε. πρὸς ποσὶν, apud pedes. Hinc ποδώτης, ου, ὁ, pedibus præditus: ποδίζω, metior pede; incedo: ἀνδραποδον τὸ, mancipium; πολύπους, οδος, multos pedes habens: τρίπους, tripes, & tripus: ἐμποδίζω, impedio: ἐμπόδισμα, impedimentum.

Πόχ', ά, Dor. pro ποτὶ, ἡ, & hoc pro πρὸς.

Πόω, inusitat. bibo: à πίω vel πίνω.

Ποῶ, pro ποιῶ, facio, V.

Ποώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, & ποιώδης, herbosus, herbis abundans; herbeus, herbidus; aut, herbæ similis; à Them. ποὰ, ἡ, V.

Πρᾶγμα, ατος, τὸ, negotium, res, opus, administratio reipub. à perf. pass. πέπραγμαι, verbi πράσσω, vel -ττω, facio. f. ξω.

Πραγμάλεια, ας, ἡ, negotium, studium; tractatus, molestia: αἱ πραγματεῖαι, ῶν, negotia: ab eod. Th.

Πραγματεία, αἱ, præced. exp. etiam, litigia, & calumniæ litium; apud Isocr. Item, πραγματειώδης, operosus; longi tractatus; à præced. πραγματεία, vide.

Πραγματεύομαι, ῃ, εῦ, negotior. f. εύσομαι. a. 1. m. ἐπραγματευσάμην, ω, απο. ευ. 1. imperat. m. πραγματεύσασθω, & in plur. πραγματεύσασθε. Them. πράσσω, facio.

Πραγματεύς, εως, ὁ, item πραγματευτὴς, ὅ, ὁ, & πραγματευτικὸς, ὁ, negotiator, mercator; omnia, à præced. πραγματεύομαι, V.

Πραγματικὸς, ἡ, όν, serius, a, um; solers in rebus tractandis: ab eod. Th.

Πραγματικῶς, ut decet hominem solertem in negotiis agendis; strenuè, gnaviter; item, peritè, certâ ratione, &c. Polyb. est adv. à præced. πραγματικὸς,

nego-

negotialis: Item, realis; ut, πραγματικὴ ἀλήθεια; Ariop. unde etiam, Πραγματικοὶ, οἱ, dicuntur homines quidam forenſis profeſſionis, qui cauſarum actores, interdum juris ignaros monebant, juris reſponſa formulaſque actionum ſubminiſtrantes; &c. V.

Πραγμάτιον, τὸ; res parva, negotiolum, eſt diminut. à πρᾶγμα, ατος, τὸ; V. Unde etiam, Πραγματώδης, ους, ὁ ἡ ὄν; negotioſus, operoſus, moleſtus; Iſocr. &c.

Πραγματοδίκης, qui litem, ſeu, lites ſcrutatur: Unde exp. advocatus, qui alicujus cauſam inquirit & agit; δικολόγος, ex πρᾶγμα, ατος, τὸ; & Them. δίφαλ, ῶ, proprie, quaſi palpando quærio, &c. vide. Πραγματοπλεγὴς, in narrandis rebus occupati; ex πρᾶγμα, ατος, τὸ; & λέγος, ὁ; V. Item, Πραγματοπώλης, ους, ὁ ἡ ὄν; cui eſt rerum uſus, negotiorum expertus; prudens; induſtrius; &c. ex πρᾶγμα, ατος: & μανθάνω, fut. μαθήσομαι, &c. vide.

Πραγματώδης, vide ſupra cum πραγμάτιον, Item, Πρᾶγος, ους, τὸ; negotium, actio, res, &c. eſt verbale, à πίπρασκα, pr. m. vel, ab ἔπρασον, Aor. 2. à Them. πέρνημι, vel πέρνω, fut. ῶ, &c. vide.

Πραεία, ας, ἡ; manſueta, ut, πραεία ψυχὴ, manſueto animo, ſic, πραεία φωνὴ, miti voce; &, πραείαν νύκτα, placidam noctem, vocat Plut. Rom. eſt fœm. à maſc. πραὺς; V. Item, Πραέως, leniter, manſuetè; eſt adv. à πραὺς, εῖος, vide. Pro quo etiam dicitur, Πρᾴως, ους, ὁ ἡ ὄν; manſuetus, placidus, mitis: unde neut. plur. τὰ πρᾷα, mitia, clementia; à Them. πέρνημι, vel, πρᾶος, &c. vide.

Πρᾷσι, dat. pl. à πραὺς, εῖος, idem quod πρᾷος; lenis, mitis, manſuetus.

Πραθέειν, Ionicâ diphthongi reſolutione pro πραθεῖν, vaſtare, a. 2. inf. act. verbi πέρθω, vaſto: f. πέρσω. f. 2. πραθῶ. & per Metaph. πραθῶ. hinc a. 2. ἔπραθον.

Πραθεὶς, ἐντος, venditus, a. 1. part. p. ſſ. &

Πραθῆναι, a. 1. inf. paſſ. verbi πιπράσκω, vendo: f. περάσω. Ex πράω, facto per Syncop. pro πιπράω, ut ſuo loco dictum.

Πράθον, ες, ε, Ion. pro ἔπραθον, a. 2. ind. act. verbi πέρθω, vaſto: f. σω. a. 2. ἔπαρθον, & per Metathes. ἔπραθον. p. m. πέπορθα.

Πραιτώρειον, ου, τὸ; prætorium: à nomine Latino prætor, ſic dictus qu. præitor, à præcundo.

Πρακτέον, verbale, à πράσσω, facio.

Πρακτέον, præced. ſignif. faciendum vel, agendum eſt: ſicut &, πρακτέος, agendus; itidem verbale, ab eodem vide.

Πρακτὴρ, ῆρος, ὁ, & Ion. πρηκτὴρ, exactor, coactor tributorum; à πράσσω, facio.

Πρακτὴς, ου, ὁ; actor, qui agit, ab eodem.

Πρακτικὸς, ὴ, ὸν, tractabilis, opere pollens, efficax: ejuſdem Them.

Πρακτικῶς, efficaciter; cum agendi facultate; Plut. in Per. eſt adv. à præced. πρακτικὸς, V. Item, Πρακτὸς, qui agi poteſt, ſub actionem cadens: Item, in actione verſans; ab eodem Th. πράσω, vel. πῶ, f. ξω, &c. vide.

Πράκτωρ, ορος, ὁ, exactor, perpetrator: ab eod. Them.

Πραμνέος, ſeu πράμνιος οἶνος, vini genus, ſic dictum a Pramniâ rupe, vel vite.

Πράμνιον, i. e τῆς πραμνίας ἀμπέλου κλῆμα, palmes Pramniæ vitis; Poll. à præced. πράμνειος, V.

Πρὰν, Dor. pro πρόσθεν, nuper; quod vide.

Πρανὴς, ἐος, ὁ, ἡ, idem quod Them. πρόωνης, pronus.

Πρανίζω, pronum dejicio, &c. pro πρηνίζω, V. ſeq.

Πρανιχθεὶς, a. 1. part. paſſ. verbi πρανίζω, Dor. pro πρηνίζω, præcipito; Th. πρόωνης, ίος, ὁ, ἡ, pronus.

Πρᾶξαι, a. 1. inf. act. verbi πράσσω, quod vide.

Πράξαντας, acc. pl. a. 1. part. act. à πράξας, αντος, & in n. g. πράξαι, verbi πράσσω, facio: f. ξω.

Πρᾶξιδίκη, q. d. actionum ultio, vel, ultrix; dea, quæ actionibus & factis noſtris finem imponere, & ad eum quem merentur exitum perducere credebatur: ex πρᾶξις, & δίκη, ἡ: V. Item, Πραξικοπέω, facto quopiam altuto & callido circumvenio: Polyb. l. 1. & 2. ex πρᾶξις, & κοπὴ, ἡ; ſeu, κόπος, ὁ; &c. V.

Πρᾶξις, εως, ἡ, factum, actio, ſucceſſus rerum: accuſ. ſing. πρᾶξιν, nom. pl. πράξεις, dat. pl. πράξεσι. Th. πράσσω, facio.

Πράξασι, 3. pl. a. 1. ſub. act. verbi πράσσω.

ΠΡΑΌΣ, & πρᾷος, ου, lenis, mitis, manſuetus: comp. πρᾴοτερος, mitior: ſuperl. πρᾴοτατος, mitiſſimus: qu. à πράω, tranſeo; ut ſit 'Ὀνομάσπερ, qui & facilè ad alios, & ad quem facilè tranſitur. Aut ſimpliciter à πάρος adeſt.

Πρᾴνως, leniter, &c. Vide. πράως.

Πρᾳότατα, leniſſimè, manſuetiſſimè; eſt adv. ſuperl. à πράος, Vide. Item, Πρᾳότερος, lenior, remiſſior, ut, Πρᾳοτέρη ἡδονὴ, remiſſior voluptas: Plat. de leg. eſt compar. à Them. πρᾷος, Vide.

Πρᾳότης, & πρᾳΰτης, ήτος, ἡ, lenitas, & manſuetudo: a præced.

ΠΡΑΠΙ'ΔΕΣ, ων, αἱ, præcordia: dat. pl. πραπίδεσι· qu. ex πρὸ & ἰδεῖν.

Πραπίδες præced. ſumitur etiam, pro mente, ſeu, ſolertia; aut, pro ſolertiæ induſtria; quoniam mentis ſedes dicuntur præcordia, ſeu, pectus; cujus ſing. etiam reperitur, viz. Πραπὶς, ίδος, ἡ; præcordia, h. e. φρὴν; Item, διάνοια, i. e. mens, cura; induſtria, & cogitatio, &c.

ΠΡΑΣΙΑ', ᾶς, ἡ, areola in horto. Fortè primo ſic dicta eſt, areola porrorum, à πράσον.

Πρασίζω, porrum imitor; porraceus, ſeu, praſinus ſum; i. e. vireſco; unde, Πρασίξαν, porraceo colore virens, eſt à ſeq. Th. πρᾶσον, τὸ, V.

Πρασικὸς, ὴ, ὸν, & Πράσιμος, ου, ὁ; venalis, venibilis; utrumque, à πέρνημι, ας, ἡ, Vide.

Πράσινος, & Πράσπος, ου, ὁ: porraceus, porrum referens; porro ſimiles in viri colore; ut, πράσινον, vel, πράσπον χλόημα, P. at. in Tim. Sic etiam, πράσπος λίθος, dicitur πρασίτης, quod porrum viridi colore refera: ; Item, Πράσσον, vocatur origani genus; apud Plin. & marrubium etiam apud Dioſc. omnia, ab eod. Th. πράσον, V.

Πρᾶσις, εως, ἡ, venditio; à πιπράσκω, vendo. Th. πράσω, idem.

Πρασοκωρὶς, animalculum viride, quod lactucas in hortis, & imprimis porros, depaſcitur atque detondet; Theophr. H. 7. 5. & Ariſtot. H. an. 5. 19. Item, Πρασόκοφον, τὸ; falx, quâ porrum detondent, in Epigr. ex ſeq. Them. Πράσον, τὸ; & κοφὸς, ἡ; à Them. κόπτω, &c. V.

ΠΡΆΣΟΝ, ου, τὸ, porrum: qu. à πράω, incendo, eſt enim calidum.

Πρασοφάγος, qui porrum comedit, vel, algæ illam ſpeciem quæ πράσον dicitur, nomen ranæ; in Batrach. ex præced. Th. πράσον, & φάγος, ὁ, &c. V.

Πρασσάδος, ου, ὁ; nomen Ranæ: à πράσον, porrum, in quo verſatur.

Πράσσομες, Dor. pro πράσσομεν, 1. plur. præſ. &

Πράσσοντι, Dor. pro πράσσουσι, exigunt, 3. pl. præſ. ind. act. verbi πράσσω.

Πρασσοφάγος, ου, ὁ, nomen Ranæ: ex πράσσον, porrum, & φάγω, comedo.

ΠΡΆΣΣΩ, & -πτω, facio, ago; adminiſtro, adjuvo, tracto; vivo, exigo: f. ξω. p. χα. perf. paſſ. πέπραγμαι, πεπρᾶχθαι κλέος, gloriam ſibi parare. Hinc πρᾶγμα, ατος, τὸ, res, negotium: Ion. πρῆγμα. πρᾶξις, εως, ἡ, actio. πολυπράγμων, ονος, ὁ, ἡ, multis negotiis ſe implicans, curioſus. Πολυπραγμοσύνη, ης, ἡ, curioſitas, Εὐπραξία, ας, ἡ, felicitas, δικαιοπραγία, ας, ἡ, juſta actio.

Πράσσω, vendo, quod & πιπράσκω, à πράω, tranſeo, ſeu circumeo, vendendi aut emendi ergò. Hinc πράστης, venditor.

Πράσω, vendam, f. 1. verbi πιπράσκω.

Πρασώδης, εος, ὁ ἡ ὄν; porrum referens, aut, porro ſimilis; porraceus; ut, πρασώδης χλόη; porracea bilis; i. e. bilis quæ porri colorem viriditate refert, à Th. πράσον, τὸ; V.

Πρατὸς, vendendus; Item, πρατὴρ, ῆρος, & πράστης, ου, ὁ; venditor; ut, πρατὴρ λίθος, lapis unde mancipia vendebantur; Poll. Item, Πρατήριον, τὸ, locus in quo res venales venum exponuntur; forum; omnia verbalia à Them. πράσω, fut. πράσω, &c. vide.

Πράπιος, ω, ὁ, Dor. pro πρώτος, primus, ſuperl. à πρῶτος.

Πρᾶπις, α, ον, Dor. pro πρῶτος, primus, Them. πρᾶ. Et πρᾶτον, pro πρῶτον, primum.

Πρατρια, ας, ἡ, venditrix; eſt fœm. à præced. πρατὴρ, vel, πράστης, V.

Πεκάω, facio: vide in πεκάσω.
Πρᾳυμῦλος, apud Hesych. exp. πρᾴθυμος; Πρᾳὺ τῷ μέρει λεμύλῳ, manſuetus, lenis; manſueto præditus animo; unde adv. Πρᾳυμύλως, leniter, manſuetè, πρᾴθύμως, ex πρᾷος, & μένος, τό; V.
Πρᾳύμητις, ιος, ἡ, quæ mite conſilium habet, mitis: ex πρᾳὺς, idem quod πρᾷος, lenis, & μῆτις, ιδος, ἡ, conſilium.
Πρᾳύνω, lenio, mitigo, manſuefacio, ſedo, in paſſ. πρᾳύνομαι, manſuefio, lenior & ſedatior reddor; unde verbalia, Πρᾴυνσις, εως, ἡ; ſedatio irati animi; iræ mitigatio; &, πρᾳυντικὸς, ἡ, ὁ, mitigandi & ſedandi vim habens; omnia, à ſeq. πρᾳὺς, V. unde etiam, πρᾳύτατος, mitiſſimus; leniſſimus; ſuperl. ab cod. Item, Πρᾳυπάθεια, Hesych. exp. πρᾳύτης, ex πρᾳὺς, & πάθος, τό, Vide.
Πρᾳὺς, εῖα, ὺ, idem quod Them. πρᾷος, mitis; gen. πρᾳέος. Hinc.
Πρᾳύτης, ητος, ἡ, lenitas: à præced.
Πρᾴω, inuſit. pro uro, vel vendo: vide πιπρήσκω. Th. πεκάω, vendo.
Πρᾷος, leniter, manſuetè; Dem. pro cod. dicitur & πρᾳέως, ac ſi nomen eſſet, ὁ ἢ ἡ πρᾴων, ονος; apud Ariſtoph. in ran. à Th. πρᾷος, V.
Πρεμνίζω, una cum ſuo ſtipite & radice evello, ſeu, amputo; Poll. 7. 3. in paſſ. Πρεμνίζομαι, una cum ſtipite ſuccidor ſeu extirpor; ut, apud Dem. τὰς ἐλαίας πρεμνιζομένας; Item, Πρέμνιον, ὁ, τὸ; diminut. parvus ſtipes; Hesych. à ſeq. Th. πρέμνον, τό; V.
ΠΡΕ'ΜΝΟΝ. ὁ, τὸ, ſtipes, ſtirps, αὐτόπρεμνος, radicatus per ſe, πρεμνίζω, una cum radice evello.
Πρέμνος, ὁ; idem quod præced. Them. πρέμνον, τό; quod interdum ponitur pro fundamento; ut, πρέμνον τῆς οἰκίας; apud Hesych. exp. τῆς οἰκίας θεμέλιος; Item, extremitas albi oculorum, vocatur etiam πρίμνον, vel, πρέμνος; unde etiam πρεμνώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, ſtipiti ſimilis, & τὸ πρεμνῶδες, in plantis dicitur; quod ſtipitis vice eſt; apud Theoph. C. Pl. 4. 11. &c.
Πρέπει, decet, imperf. &
Πρέπει, decet. cum dat. imperf. ἔπρεπε. part. præſ. τὸ πρέπον, decorum: præſ. inf. πρέπειν, à πρέπω.
Πρεπέμβη, Ion. pro πρέπειν, præſ. inf. à πρέπω, vel πρέπει, decet.
Πρεπὶς, Hesych. exp. ὁμοίωσις, ab eod. Th. πρέπω, V.
Πρέποι, 3. ſing. opt. præſ. πρέπειν, 3. pl. præſ. ind. πρέπουσιν, genit. ſing. part. præſ. à πρέπω.
Πρέπον, τὸ; decens, decorum, congruum: & Att. adv. decenter: part. præſ. n. g. a
ΠΡΕ'ΠΩ, decorus ſum, conſpicuus ſum, excello. Hinc Θεοπρεπὴς, ὁ, ἡ, vates. Θεοπρεπὲς, ὁ, ἡ, & Θεοπρεπὲν, ὁ, τὸ, vaticinium.
Πρεπόντως, decenter, eſt adv. à præced. Them. πρέπω, unde etiam, Πρεπώδης, ες, ὁ, ἡ; decorus, decens, ut, πρεπώδες δέι τῷ διδασκάλῳ, apud Ariſtoph. in Pluto.
Πρίσβα, antiqua, veneranda, per Sync. pro πρισβεία, f. g. à πρίσβυς, υος, ὁ, ſenex: & in f. g. πρισβεία in n. g. πρίσβυ.
Πρεσβεία, ας, ἡ; legatio, honos auguſtior. Them. πρέσβυς, ſenex, legatus.
Πρεσβεῖον, ου, τὸ, vide in πρεσβήϊον.
Πρίσβεις, nom. & accuſ. plur. contract. à πρέσβυς, υος, ὁ & Att. εως, ὁ, legatus.
Πρεσβεύμα, τος; honorarium; legatio honoraria; à ſeq. πρεσβεύω, V. cujus paſſ. πρεσβεύομαι, ſignif. antiquior habeor, &, honoror, &c. V.
Πρεσβεύς, έος, ὁ, idem ac Th. πρέσβυς, quod adi.
Πρεσβεύω, legatione fungor; item ſenior ium; in honore ut ſenex ſum; honore afficio ut grandævum: f. δύσω, p. πεπρέσβευκα. a. 1. ἐπρέσβευσα. à πρέσβυς, ſenex legatus.
Πρεσβῆες, ſeniores, nom. pl. Ion. à πρεσβεὺς, έος, ὁ, idem quod πρίσβυς.
Πρεσβήϊον, Ion. pro πρεσβεῖον, ου, τὸ honorarium, quod meretur is qui maximus eſt natu: vel in genere, quo aliquis honoratur, veluti major natu. Them. πρέσβυς, υος, vel Attice, εως, ὁ, legatus, ſenex.
Πρεσβηΐς, ίδος, ἡ, antiqua, acc. ſing. πρεσβηΐδα, Th. πρέσβυς.
Πρέσβις, εως, ὁ, legatus: à πρέσβυς, quia ſenes & prudentes ad legationem expetuntur.
Πρίσβιστος, & πρεσβύτατος, ſuperl. à πρέσβυς, ſenex, compar. πρεσβύτερος.
Πρεσβυγένεια, Ion. pro πρωτοσυγένεια, primogenitura: vide in πρεσβυγενὴς.
Πρεσβυγενὴς, έος, ὁ, ἡ, maximus natu: ex πρίσβυς, υος, ὁ, ſenex, & γένομαι, naſcor.
Πρέσβευε, acc. ſing. m. g. ſeq.
ΠΡΕ'ΣΒΥΣ, εια, υ, gen. t. υος, & Att. εως, &c. ſenex; item legatus: Æol. dicitur πρεσγὺς, PRISCUS. q. quia πέρας βίου, terminum vitæ attigit. Hinc πρεσβύτερος, ſenior. πρεσβύτης, ſenex, πρεσβεύω, ſenior ſum; item legatione fungor: πρεσβεία, ας, ἡ legatio.
Πρέσβυσις, legatio; Thuc. l. 1. à præced. πρεσβεύω, V.
Πρεσβύτας, acc. pl. à πρεσβύτης, ου, ὁ, ſenex. Th. πρέσβυς.
Πρεσβύτατος, η, ον, maximus natu, antiquiſſimus: ſuperl. à πρέσβυς, ſenex, comparat. πρεσβύτερος.
Πρεσβυτέρα, ας, ἡ, natu grandior: f. g. à πρεσβύτερος. Th. πρέσβυς.
Πρεσβυτερεῖον, τὸ; ſeniorum congregatio; idem quod ſeq. πρεσβυτέριον, Vide.
Πρεσβυτέριον, ου, τὸ PRESBYTERIUM, ſeniorum ordo, ſenatus Eccleſiaſticus: &
Πρεσβύτερος ἑρα, ερον, ſenior, antiquior; PRESBYTER: οἱ πρεσβύτεροι, ſeniores, ſpecialiter qui Eccleſiæ præſunt: item legati. Them. πρέσβυς, ſenex, legatus.
Πρεσβυτέρως, antiquiore cum cura; ut, πρεσβυτέρως τεθνάναι τινα, antiquiore cura honorem alicui habuiſſe; vel, antiquiorem habuiſſe; Plat. de rep. l. 8.
Πρεσβύτης, ου, ὁ, ſenex. Them. πρέσβυς, idem.
Πρεσβύτιδες, ætate profectæ; ut, πρεσβύτας ἀνθρώπους, &, πρεσβύτιδας γυναῖκας appellat Æſchin. eſt plur. a ſing. πρεσβῦτις, V.
Πρεσβυτικὸς, ἡ, ſenilis; antiquus: ab eod. Them.
Πρεσβυτικῶς, ſeniliter, ſenum more; eſt adv. à præced. πρεσβυτικὸς, & Them. πρεσβὺς, V.
Πρεσβύτιν, acc. ſing. à
Πρεσβύτις, ιδος, ἡ, anus, acc. ſing. πρεσβύτιδα, & ύτιν. Them. πρέσβυς, ſenex.
Πρᾳμέρεια, benevolus, benignus, mitis, & placidus animus; benevolentia; placabilitas; eſt à ſeq. πρᾳμήκης, Vide.
Πρᾳμήκης, έος, ὁ, ἡ, placidus: à πρᾷος & μένος.
Πρέ'μας, αντος, qui convenit, a. 1. part. act. verbi πρέπω. f. ψω, decorus ſum.
Πρῆγ', pro πρῆγμα, Ion. pro πρᾶγμα, ατος, τὸ, res, negotium, pretium, πρήγματα ἔχειν, moleſtias habere. pl. πρήγματα. Them. πρήσσω, facio. f. ξω.
Πρηγορεὰν, pro πρηγορεῶν, gula, guttur.
Πρηθῶαι, Ion. pro πραθῶαι, venditum fuiſſe: vide πραθεὶς.
ΠΡΗ'ΘΩ, incendo, inflammo: f. σω. p. πέπρηκα. q. à πρήθω.
Πρηκτῆρα, acc. ſing. à πρηκτὴρ, ῆρος, ἡ, Ion. pro πρᾶκτὴρ. actor. Them. πρήσσω, facio.
Πρηνιαίνω, furenti impetu ſpiro: à πρῆσαι, ſpirare, & μαίνεσθαι, furere.
Πρηνηδὲν, adv. deorſum: a ſeq. Them.
ΠΡΗΝΗ'Σ, έος, ὁ, ἡ, PRONUS, præceps. q. à πρὸ & νύω, nuo.
Πρηνίζω, fut. ξω. pronum dejicio, præcipito pronum; ut, Πρηνιχθεὶς, prone præcipitatus; in Epigr. unde verbale Πρηνισμὸς, ὁ; præcipitatio, dejectio in caput; ſubverſio; everſio; ex orac. Sibyll. à præced. Th. πρηνὴς, quod exp. etiam, declivis; unde, τὰ πρηνῆ τῶν σώματων, pronæ corporis partes; apud Ariſtot. gen. an. l. 2. unde etiam præced. πρηνηδὲν, exp procidendo in os, ſeu, in caput, impellendo pronum; prone, &c. V.
Πρῆξαι, egiſſe, a. 1. inf. act. verbi πρήσσω, Ionice pro πρᾶξαι, facio: f. ξω.
Πρήξεις, facies, 2. ſing. f. 1. ind. act. πρήξης, 2. ſing. a. 1. ſub. act. verbi πρήσσω, Ion. pro πράξεις.
Πρήξεις, nom. pl. à πρῆξις, Ion. pro πρᾶξις, εως, ἡ, utilitas, res. acc. ſing. πρῆξιν. Them. πρήσσω, facio, f. ξω.
Πρῆσαι, incendiſſe, a. 1. inf. act. verbi πρήθω, incendo: f. σω.
Πρῆσε, incendit, Ion. pro ἔπρησε. 3. ſing. a. 1. ind. act. ejuſd. verbi.
Πρῆσμα, τὸ, uſtio, combuſtio; Item, inflatio, tumor; verbale, à Them. πρήθω, inflammo; Item, flo, inflo; &c. Vide.
Πρῆσις, venditio, Ion. pro πρᾶσις, quod vide.
Πρῆσαι, præſ. imperat. act. Ion. à πρήσσω, pro πρᾶσσω, facio: f. ξω.

Πρήσω, Ion. pro πρήσσω, facio: f. ξω. Est &
Πρήσσω, f. 1. à πιπράω, transeo. f. περάσω, & per Syncop. πρήσσω.
Πρηστήρ, ῆρος, ὁ, in gen. plur. πρηστῆρων, & acc. πρηστῆρας, valde spirans; item serpentis genus ab ardore dictum: à πίμπρημι, 3. pers. sing. perf. ind. pass. verbi πρήθω, incendo.
Πρηστήριος, ος, ὁ; amburens in modum præsteris, sed exp. &, fulmineus; à præced. πρηστήρ, ῆρος, ὁ, præster; igneus turbo; i. e. ventus è nubibus erumpens, qui circumactus diuque volutatus, inflammatur, furitque, amburens contacta pariter & proterens; Plin. Aristot. &c. Item, πρηστήρ, dicitur exterior gutturis pars faucibus subjecta quæ intra inflammatur & intumescit; Item, Preller serpens, ob inextinctæ sitis ardorem quem infert morsu, &c. V.
Πρηστικός, ή, όν; adurendi & inflammandi vim habens; & πρῆστις, piscis quidam cetaceus, seu, species marini ceti, quæ dicitur malta inquit Suid. Sed scribitur & πρίστις, apud Aristot. utrumque ab eodem cum præced. πρηστήρ, Vide.
Πρήσω, fut. 1. act. verbi πρήθω, incendo.
Πρήτλω, agnus, vel hædus; agniculus.
Πρητήριον, ου, τό, mercatus, locus in quo res venduntur: à πρῆσις, venditio, Ion. pro πρᾶσις, quod v. de
Πρηΰγελως, ατος, ὁ; placidum ridens, seu, placido vultu ridens; q. ex πρηΰς, pro πρᾶος, vel, πρᾶϋς; & γελάω, unde, γέλως, ωτος, &c. V. Item, πρηΰνοος, qui est animo leni & miti, Epith. Dei, apud Apollinar. ex πρηΰς, Ionice, pro πρᾶος, & νόος, ὁ, &c. vide.
Πρηΰνει, mitigat, Ion. pro πραΰνει, 3. sing. præs. ind. verbi πρᾳΰνω. Them. πρᾶος, vel πρᾶϋς, lenis, mitis.
Πρηΰς. Ionicè dicitur pro πρᾶος, mitis; &c. V.
Πρηϋτένων qui miti & mansueta cervice est; mansuete jugum subiens; unde Plur. Πρηϋτένοντες, οι; mansueta colla habentes; boum Epith. quorum colla jugo mansuefiunt; ut πρηϋτένοντες ταῦροι; in Epigr. ex πρηΰς, & τένων, οντος, ὁ; &c. v.
ΠΡΗΩ'Ν, ῶνος, ὁ, cacumen montis Dictæus & πρών, & πρώων. q. ex πρὸ & εἰμί.
Πρίαιτο, 3. sing. præs. opt. pass. à πρίαμαι, emo. Sed
Πρίατο, Ion. pro ἐπρίατο. 3. sing. imperf. à
ΠΡΙ'ΑΜΑΙ, emo; redimo, seu opus faciendum conduco. q. à πρᾶσις. hinc πριάμενος, præs. part. πριάσθαι, præs. inf.
Πριαμίδης, ου, ὁ, PRIAMIDES: vocat. ὦ Πριαμίδη, à
Πρίαμος, ου, ὁ, PRIAMUS, nomen propr.
Πριαπίσκος, priapiscus; lignum quoddam, in Hippocratis βάθρῳ, in modum penis, teres & erectum; Item, Πριαπίσκος μυτὸς, lineamentum, in veretri arrecti figuram, formatum; seu, penicilli vulnerati (quam tentam vocant) species in priapi formam assurgens, &c. Item, Πριαπισμὸς, ὁ, ὁ; πάθος virilis virga, quando citra libidinem arrigitur; Gal. omnia, à seq. Them. πρίαπος, V.
ΠΡΙ'ΑΠΟΣ, ου, ὁ, & Ion. πρίηπος, PRIAPUS, hortorum custo, idolum hortorum. Item membrum virile.
Πρίζω, idem quod πρίω, serra seco: ubi vide,
ΠΡΙ'Ν, priusquam, & Pro πρὶ, cum gen. ante, adv. regit inf. & ind. ut πρὶν φωνῆσαι, pro πρὶ τῆς φωνῆσαι, antequam cecinerit. Eleganter postponitur ἤ, ut πρὶν ἢ κατικεῖν, antequam habi aret. Cum aliis etiam articulis ἄν, δὴ, γὲ, μὴ, jungitur. Interdum præponitur articulus, ut ὁ πρὶν, pristinus, anteactus.
Πρινὴ, priusquam, pro quo sæpius πρὶν ἤ.
Πρινίδιον, ου, τὸ; parva ilex; diminut. à Them. seq. πρῖνος, V. unde etiam. Πρίννος, ου, ὁ, ilicetus, ilignetus; ex ilice confectus; ut, πρίννος χύτρα, Hesiod. & πρίννοι ἀλεωρικαί, Aristoph. itidem ab eod.
ΠΡΙ'ΝΟΣ, ου, ἡ, ilex, arbor. q. à πρίω, serrâ seco: quia serra ob duritiem fuerit secunda. Vel quia folia ei sunt spinosa, tanq. serrata & dentata.
Πρινώδης, ες, ὁ, ἡ, ilici similis, ut, πρινώδες φύλλον, folium ilici simile; à præced. Th. πρῖνος, V.
Πρινώδης, ες, ὁ, ἡ, & πρινωτὸς, ὴ, ὸν; serræ figuram habens; serratus; (quod dicitur etiam πριονοειδὴς, & πριωνειδὴς, ut multa alia ex εἶδος composita) Item, πρίω, serra seco; omnia, à πρίαν, Vide.
Πρίσαντες nom. pl. a. 1. part. act. verbi πρίω, vel πρίζω, serra seco: f. σω. p. πέπρικα. perf. pass. πέπρισμαι.
Πρισθεὶς, sectus, a. 1. part. pass. ab ἐπρίσθην, a. 1. ind. pass. ejusdem verbi
Πρίσκας, α, ὁ, nomen viri origine Latinum, à Priscus.
Πρίσκιλλα, ης, ἡ, nomen mulieris Latinum. q. d. Prisca.
Πρίσμα, τος, scobs eorum quæ serrâ secantur; sed dicitur & de scobe à vermibus erosa, seu, lignorum carie; est verbale, à Th. πρίω, seu, πρίζω; Vide. Sicut etiam, Πρίσις, εως, ἡ; fissio, seu, divisio quæ serrâ fit. Item, Πρίσις ὀδόντων, actio frendendi dentibus; quæ & πρίσις vocatur; ex Plut. & Poll. verbale, ab eodem V. Item, πρίστης, ου, ὁ; idem cum seq. πρίστις, Vide.
Πρίστις, ος, ὁ, qui serra aliquid secat & findit: item PRISTIS, piscis: & genus poculi, & navigii:
Πριστὸς, ὴ, serrâ dissectus; à 3. pers. sing. perf. pass. seq.
ΠΡΙ'Ω, seu πρίζω, serro, serrâ seco; stringo, alligo: f. σω. p. πέπρικα. perf. pass. πέπρισμαι, σαι, σται. a. 1. pass. ἐπρίσθην. Est &
Πρίω, Att. & Ion. pro ἐπρίαμεν, 2. sing. imperf. vel est πρίω, eme, præs. imperat. ut ἴστω, pro ἴστω. verbi πρίομαι, emo.
Πρίωμα, ατος, τὸ; verbale a πρίω, V. Et signif. idem quod πρίσμα, τὸ; quod V.
Πρίων, ονος, ὁ, serra: à πρία, serra.
ΠΡΟ, ante, coram, PRO, præ, propter, gen. regit. In compositis præ modo tempus notans, modo ordinem: item pro, ante, ex, ad, & augmentum: interdum pro παρὰ ponitur. προΐδω, & ἐμφορῶδω, idem. Hinc πρότερος, α, ον, prior, prius, πρότερον, adv. prius. πρῶτος, primus, qu. πρότατος.
Προαγορεῖν, Attice, ἀντὶ τοῦ προάγειν; v. προάγω.
Προάγει, 3. sing. præs. sub. act. à προάγω, quod vide.
Προαγγέλια, prænuntia, nom. pl. n. g. à προάγγελος, prænuntius. Ex προ & ἄγγελος, nuntius. Them. ἀγγέλλω, nuntio.
Προαγγέλλω, prænuntio; unde verbalia Προάγγελμα, &, Προάγγελσις; prænuntiatio; ex προ, & ἀγγέλλω; V. Unde etiam, προάγγελος, prænuntius, vel, prænuntia; ut, προάγγελοι τῶ θερέος νόσοι; apud Plut. Vide præced. προάγγελια. Item, προαγγέλω, prius purifico, seu, lustro; ex προ, & ἀγγέλω, V. Sic & προαγορεύω, q. d. præmo; Unde verbalia, προαγόρευμα, præmptio, & προαγόρευσις, ὁ, ὁ; præmptor; ex προ, & ἀγορεύω; V. Item, προαγόρθωσις, prædictio, prænuntiatio; i. e. προφητεία. Hesych. Sed dicitur & προαγόρθωσις; de reis cædis, quibus, interdiceb tur facris, donec lata esset sententia; Poll. Item, προαγορθωτικὴ, scil. ὀπτικὴ, ars prædicendi seu divinandi; utrumque, verbale à προαγορθόω seq. V.
Προαγορθόω, f. ὥσω, prædico, prænuntio, præcitio, denuntio, testor: ex προ & ἀγορθόω, concionor. Them. ἀγορά, forum.
Προάγω, præcedo, cum acc. item deduco, incito, produco, f. προάξω. a. 2. Att. προήγαγον, ες, ε, produxi, a. 2. part. προαγαγὼν, ὄντος, quod ex προ & ἄγω, duco.
Προαγωγὸς, idem quod προαγωγικὸς, id v. Sicut & προαγωγεία, &, προαγωγία; idem quod προαγωγὴ, quod v.
Προαγωγόσιτος, prostituas, 2. sing. a. 1. sub. act. à
Προαγωγόω, perduco, prostituo: à προαγωγὸς, perductor. Them. ἄγω, duco.
Προαγωγὴ, ῆς, ἡ, promotio, institutio: à προάγω. Th. ἄγω.
Προαγωγὴ præced. provectio; & peculiariter, provectio ad honores; ut, εἰ ἐν προαγωγῇ φίλοι, ad dignitatis gradum promoti; apud Plut. Item, pro institutione; quæ ἀγωγὴ appellari solet, quasi ductus, substant. apud Polyb. Item, perductio mulierum, qualis à lenonibus fit, idem quod προαγωγεία; lenocinium unde, προαγωγὸς, perductor sive productor; leno, prostitutor; atque inde προαγωγικὸς; q. d. ad lenocinium aptus; & à Bud. exp. qui vim habet conciliandi amo-

amoris; apud Dionys. Ariop. omnia, à περύγω præced. Vide. Item, περαγὼν, præludium certaminis; Item, prælusio actionis oratoriæ; Plut. Unde, περαγωνίζομαι, ante alium certo aut pugno antea pugno; item certo aut pugno pro aliquo; i. e. propugno; unde verbale, περαγωνιστὴς, propugnator, defensor; Luc. Item, περαγωνιστικὸν, τὸ; præjudicialis causa, ut vulgo expon. omnia ex περὶ, & ἀγὼν, ῶνος, unde, ἀγωνίζομαι; & ἀγωνιστὴς, &c. vide. Item, pro εἰδικὸς; prior injuriâ afficio, injuriâ lacesso; ex περὶ, & ἀδικέω, Vide. Item, περᾴδω: præcino, seu, priùs cano; unde, περᾴσμα, τὸ; præcentio; h. e. cantus præludium; id quod cantui præmittititur; quod in tibiarum inflatione περαύλιον dicitur, in citharæ pulsatione, περῳδήκησις, & περικυβέρνησις, &c. ex περὶ, & ᾄδω, pro Th. ἀείδω, Vide.

Περαιδεῖσθαί τινα, alicui reverentiam ante alios debere; quod ab αἰδέομαι, revereor. Th. αἰδὼς, pudor.

Περαιρέομαι, ἕμαι, præopto, præfero; constituo: f. ήσομαι, a. 2. m. περειλόμην, ς, ετο, perf. pass. περήρημαι, συ. hinc περαίρεσις, εως, ἡ, præpositum. Them. αἱρέω, eligo: f. ήσω. a. 2. εἷλον.

Περαίρεσις, εως, ἡ, præpositum, voluntas, consilium: ἐκ περαιρέσεως, consulto: &

Περαιρετικὸς, ὴ, &

Περαιρετὸς, ὴ, arbitrarius; à perf. pass. verbi περαιρέομαι, quod v.

Περαιρέω, ῶ; promo, depromo; Luc. est, ut præcedentia, ex περὶ & αἴρω; vide.

Περαιρημβοῖς, dat. pl. part præs. pass. verbi περαιρέομαι, quod v.

Περαίρω, progredior; ex περὶ, & ἄειρω, tollo; Item, proficiscor, abeo; &c. Vide. Item, περαισθάνομαι, præsentio, ante sentio, præscio; ut, περαισθάνεσθαι τῶν ἐχθρῶν, præscire adventum exercitus; apud Thuc. cum genit. Sed apud Plat. cum Accusat. ut, ταῦτα περαισθανόμενοι, &c. Item, interdum pro, provideo, ut scribit Bud. Unde verbale, περαίσθησις, præscientia; ex περὶ, & αἰσθάνομαι, f. αἰσθήσομαι, &c. v.

Περαιτάομαι, ῶμαι, ante criminor: f. άσομαι. a. 1. m. περητιασάμην, ω, ατο, ante evici & demonstravi: quod ab αἰτιάομαι, verbum forense, q. d. causari. Them. αἰπὰ, ας, ἡ, causa.

Περαιτιάομαι præced. est etiam, causam assigno propter quam; Rom. c. 3. ex περὶ, & αἰτιάομαι, causam attribuo seu, assigno; ab eodem, Them. αἰπὰ, ἡ; causa; sed præced. est ab αἰπὰ, ut signif. culpa, crimen, &c. Vide. Item, περαιών, ῶνος, qui fuit ante omne ævum, seu, ante seculo, omni æternitate prior; Greg. Naz. ex περὶ, & αἰὼν, ῶνος; unde, αἰάνιος, &c. V.

Περακηκύϊα, perf. part. med. f. g. Att. à seq.

Περακύω, prior audio, ante audio: f. ύσω. p. περήκηκα. a. 1. περήκουσα. p. m. περήκοα, & Att. περακήκοα. Hinc perf. part. m. περακηκοῶς, ῦῖα. Them. ἀκέω, audio.

Περακτικὸς, procedens, progrediens; i. e. περβαίνων, Hesych. ab ea scil. τὸ περάγειν signif. quâ ponitur pro præcedo, præeo, &c. vide.

Περαλείφω, prius, ungo, ante inungo; ex περὶ, & ἀλείφω, V.

Περαλὴς, ἐος, ὁ, ἡ, promptus, declivis: à περάλλομαι, prosilio. Them. ἅλλομαι, salio.

Περαλίζω, ante congrego &, in unum cogo; ex περὶ, & ἀλίζω, à Them. ἅλις, &c. Vide. Item, Περαμίσκομαι, priùs capior, ante capior; Plut. ex περὶ, & ἁλίσκω. Vide, Item, Περαμόομαι, ῶμαι; prius altero, ante immuto; ex περὶ, & ἀλλοῖος, unde ἀλλοιόω, &c. Vide. Sic &, περάλλομαι, prosilio; vel, præsilio; ex περὶ, & ἅλλομαι, v.

Περαμαρτάνω, ante pecco: f. περαμαρτήσω. p. περημάρτηκα. perf. part. act. περημαρτηκὼς, υῖα, ὸς, Them. ἁμαρτάνω, pecco: f. ήσω. a. 2. ἥμαρτον.

Περαμείβω, vel, περαμείβομαι, permuto; item, prætereo, prætergredior, prætervehor, transeo; Item, περαμείβομαι responsione præoccupo; ex περὶ & ἀμείβω, ἀμείβομαι, &c. vide. Item, περαμμύνω, f. υνῶ, protego; propugno; sed dicitur etiam, περαμμύνω, ut, περαμμύνω σε; q. d. ἀμύνω περὶ σοῦ; protego te; Item, περαμυόμαι, anticipo defensionem; propugno; ex περὶ, & ἀμυόω, unde, ἀμμύομαι, &c. V.

Περαναβαίνω, prius, vel, prior conscendo; ex περὶ, & ἀναβαίνω; vide. Item, περαναβάλλομαι, præludo; Iscor. præludium facio, proludo, &c. ab ἀναβάλλω, Vide. Περαναισιμόω, prius impendo, prius consumo; ab ἀναισιμόω, idem quod Them. αἰσιμόω, æc. Vide. Περαναγνώσκω, ante lego, priùs recito; Plut. ab ἀναγνώσκω; V. Περανάγομαι, prior solvo, aut, abscedo; ab ἀνάγω, ἀνάγομαι; Vide. Περαναθρώσκειν, prosilire; in certamen descendere; ab ἀναθρώσκω; Vide. Περαναρεῖν, præcedere, ante occidere; ut, apud Plut. ὑγὴ ὃ μυείας περανείλε τῆς ἀμυήτου, i. e. ante ultionem sustulit; in opusc. ὦθεὶ ἀορτησίας; ab ἀναιρῶ; Vide. Περαναπνέω, ῶ; antecommoveo, seu, impello; Plut. & Aristot. ab ἀνακινέω, Vide. Περαναπλήμμυρα, ante defleo; ab ἀνακλαίομαι; Vide, Περαναπόπτω, præcido; prius incido; ab ἀνακόπτω; Vide. Περανακρίνω, ante interrogo, seu, percontor; aut, primo loco interrogo & examino; ab ἀνακρίνω; Vide. Περανακρόομαι, prior retropellor, seu, retro inhibeor; prior retrocedo inhibito cursu; Item, prior exordior; de citharista aliquo, qui, inter alios, prior, præludio aliquo, ad citharæ pulsum se præparat; Plut. in Symp. Sept. Sap. ab ἀνακρόω; Vide. Περαναλίσκω, prius consumo, aut, ante absumo; ab ἀνακλίσκω, Vide. Περαναμέλπω, præcino; ante decanto; ab ἀναμέλπω; Vide. Περαναπίπτω, priùs concido, ante collabor, seu, corruo, ab ἀναπίπτω; Vide. Περαναπλάσσω, refingo, reformo; idem quod ἀναπλάσσω, id Vide. Περαναπνέω, prius respiro; ab ἀναπνέω, Vide. Περαναπράζω, ante, seu, prior abripio; ab ἀναπράζω, Vide. Περανασκευάζομαι, præparo, præstruo; multo ante comporto; ab ἀνασκευάζω; Vide. Περανασσέλλω, ante cohibeo & reprimo; prior compesco; ab ἀνασέλλω; Vide. Περανατείνω, ante attollo; sed exp. & prætendo; Hesych. ab ἀνατείνω; Vide, Περανατέλλω, prius orior; ab ἀνατέλλω; Vide. Περαναφάτισμα, exclamatio quæ ante rem aliquam fit; ab ἀναφαίνω; unde ἀναφάνησις; Vide. Περανέχω, prior attollo, seu, elevo; Item, neutraliter exp. promineo; ab ἀνέχω; Vide. Περανθέω, præfloreo, ante alia floreo; flore prævenio; à Them. ἄνθος, τὸ; unde, ἀνθέω, &c. Vide. Περανίπτημι, ante in altum evolo; à Them ἴπταμαι, fut. πτήσομαι; unde, ἀνίπτημι, &c. Vide. Περανίσταμαι, prior exurgo, ante alios surgo, vel exsurgo; ab ἀνίστημι, ἀνίσταμαι, &c. Vide. Περανίσχω, ante emergo, prior emergo; ab ἀνίσχω, pro ἀνέχω; Vide. Item Περανύτω, ante, prius, vel, citius perficio; à Them. ἀνύω, vel, ἀνύτω; corr. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὠθὲ, &c. V.

Περαύξω, f. 1. ind. act. verbi ὠθαύξω, quod vide.

Περαπεφυτάω; q. d. præoccurro; obviam præcurro; unde verbale, περαπάντησις, obviam itio quâ prævenitur aliquis; est etiam, quum, præpostero ordine, priùs se offert quod posterius est; ex ὠθὲ, & ἀπαντάω, unde ἀπάντησις, &c. Vide. Item, ὠθαπαυδάω, ῶ; prius deficio, vel, defatigor; ex περὶ, & ἀπαυδάω, ῶ; prohibeo; Item, deficio; ex ἀπὸ, & αὐδάω, à Them. αὐδὴ, ἡ, &c. Vide. Item, περαπειπεῖν, ante renunciare alicui rei; quod & ὠθαπείπασθαι dicitur; ut, apud Pausan. in Messen. ἔτι ὠθαπεπάμενοι τῷ φιλίαν; neque priùs renuntiata amicitia; ex ὠθὲ; & ἀπειπεῖν, pro ἀπειπεῖν, &c. Item, περαπείρηκα, prior animum despondi; Iscr. in Ep. ad Philipp. ex περὶ, & ἄπειρος, ῶ; vel, ἀπειρέω, inusit. in præs. sed usit. in præt. ἀπείρηκα; quod vide.

Περαπλεῖν, a. 2. inf. act. à seq.

Περαπέρχομαι, præbeo, discedo. Ex ὠθὲ, ἀπὸ, & ἔρχομαι, venio. fut. ἐλεύσουμαι. a. 2. ἦλυθον; & per Syncop. ἦλθον. a. 2. inf. ἐλθεῖν.

Περαπέρχομαι, a. 2. act. præced.

Περαποβρέχω, priùs irrigo & humecto; Gal. ex περὶ, & ἀποβρέχω; vide.

Περαποδείκνυμι, prius demonstro: ex περὶ, ἀπὸ & δείκνυμι, ostendo: f. ξω. p. δέδειχα. perf. pass. δέδειγμαι. a. 1.

a. 1. pass. ἐδείχθην. a. 1. part. pass. δειχθεὶς, ἴντος.

Περαποθνήσαντων, gen. pl. a. 1. part. pass. præced. verbi.

Περαποθνήσκω, præmorior, antemorior; ut, περαποθνήσκειν ὑπὸ τῦ φόβε; apud Xen. ex περὶ, & ἀποθνήσκω, idem quod Them. θνήσκω, &c. Vide. Item, Περαποκάμνω, ante fatigor, ab ἀποκάμνω, idem quod Them. κάμνω, &c. Vide. Περαποκόπτω, præcido. adv. ἀποκόπτως; Vide. Περαπολείπω; ante rèlinquo, seu, deficio; ab ἀπολείπω; Vide. Περαπολεπίζω; priùs decortico; ut, φακὸς περαπολεπισθεὶς; Dioſc. 2. 129. ab ἀπολεπίζω, idem quod λεπίζω, & Them. λέπω, &c. Vide. Περαπόλυμι, perdo ante; &, Περαπόλυμαι, pereo ante; ab ὄπόλλυμι, & ἀπόλλυμαι; Vide. Περαποπέμπω, ante dimitto; ab ἀποπέμπω; Vide. Περαποπίπτω, ante decido, prædeciduus ſum; unde, περαποπίπτων, q. d, prædeciduus; ante tempus decidens; ab ἀποπίπτω, unde, ὄποπίπτω; à Them. πίπτω, fut. πέσω, ut à πίνω, unde, πῶτε, &c. Vide. Περαπορέω, prior dubito; prior quæro, vel, dubitandus diſputo; ab ἀπορέω, quod ab ἄπορ; ex α priv. & πόρ, ὁ; &c. Vide. Περαπορρέω, prius effluo, vel defluo; ab ἀπορρέω; Vide. Περαπομόχω, ante detergo, ab ἀπομόχω; à Them. μάω, unde μόχω, &c. Vide. Περαπόστελλω, ante emitto, ſeu, præmitto; ab ἀποστέλλω; Vide. Περαποτέμνω, præcido; ab ἀποτέμνω; Vide. Περαποφθείρομαι, præmorior; ab ἀποφθείρω; Vide. Περαποφοιτάω, idem, præmorior; unde, Περαποφοιτήσας, præmortuus eſt; apud Plut. ab ἀποφοιτάω, abeo; Item, morior, à Them. φοιτάω, &c. Vide. Περαριθμησις, prænumeratio; à Them. ἀριθμὸς, unde, ἀριθμέω, & verbale, ἀρίθμησις, &c. Vide. Περαριστάω, ὦ; prius prandeo: à Them. ἄριστον, τὸ; unde, ἀριστάω, &c. V. (Περάρον, τὸ; Atticis. dicitur crater ligneus, leur, poculum ligneum in quo vinum miſcetur: Athen. l. 11. &c.) Περαρπάζω, præripio, unde verbale, Περαρπαγὴ, præreptio; à Them. ἁρπάζω, fut. σω, ſed Doricè ξω: unde, ἁρπαγὴ, ἡ; &c. Vide. Περάρχω, quod dicitur priùs impero: prior incipio; ut, περάρχω τῆς ἀδικίας; prior injuriam facio; ſeu, ſum author injuriæ; ex περὶ, & ἄρχω: Vide. Περασπέω, ante exerceo, à Them. ἀσπέω: Vide. Item, Περασπίζω, clypeo objecto protego, propugno: unde, Περασπιστὴρ, & Περασπιστὴς, propugnator: qui inter clypeatos prius certamen init; à Them. ἀσπὶς, ἴδ; unde, ἀσπίζω, fut. ἰσω; & verbalia, ἀσπιστὴρ, ἀσπιστὴς; comp. ut reliqua antecedentia, cum præp. περὶ, &c. V.

Περάστιον, ſuburbanum; idem cum ſeq. V.

Περαστίον, ε, τὸ, vel ut alii leg. περάστιον, ſuburbium: ex περὶ, & ἄστυ, ſ, τὸ, urbs.

Περασφαλίζω, præmunio; ex περὶ, & ἀσφαλίζω: Vide. Item, Περαπτέρα, ante invalidus & languidus ſum; ex περὶ, & ἀπτέρω, Vide. Item, Περαυλέω, ῶ; in tibiaram cantu præludo; ex περὶ, & αὐλέω, Vide. Confer etiam ſeq.

Περαύλιον, & περαυλιν, ε, τὸ, aulæ veſtibulum, περὶ τῆς αὐλῆς, ante aulam, Them. αὐλὴ, aula: &.

Περαυλίον, ε, τὸ, præludium in tibiarum cantu. Them. αὐλὸς, tibia.

Περαυξάνω; ſive, περαύξω, procreſco, adoleo, adaugeo, vel potius, ante augeo; & in paſſ. περαύξομαι, præaugeſcit: ap. Theoph. unde, περαυξὴς, proveſtus ætate; & in plur. Περαυξῆς, & περαυξεῖς, proveſti ætate; Ut & morbi ſic dicuntur ab Hippocr. qui accidunt, ætate jam progreſſis: ut Gal. exp. ex πρὸ, & αὔξω, fut. αὐξήσω, idem quod Them. αὐξω: Vide. Item, Περαφαιρέω, ante adimo, ſeu, aufero, præcerpo; ex πρὸ, & ἀφαιρέω, Vide. Sic &, περαφηγέομαι, ante enarro, priùs expono; ex πρὸ, & ἀφηγέομαι; Vide. Item, Περαφικνέομαι, prior pervenio; ante pervenio; Thuc. l. 8. ex πρὸ, & ἀφικνέομαι, Vide. Item, περαφίσημι, prior abſcedo, vel, abſiſto: ſeu, ante tempus abſcedo; Item, prior deficio; Plut. & Thuc. ex πρὸ, & ἀφίσημι. v.

Πρόβα, progredere. a. 2. imperat. à περβαίνω, ex πρὸ & βαίνω, a. 2. ἔβην, a. 2. imperat. βῆθι, pro quo βᾶ, & βάθι.

Περβάδην, adv. in progrediendo, à προβαίνω, progredior. Them. βαίνω, εο: f. βήσομαι, p. βέβηκα. a. 2. ἔβην.

Πρόβαινε, progredere. præſ. imperat. act. à ſeq.

Περβαίνω, progredior, præcedo, præſum; antegredior ſeu antecello: περβήσομαι. p. περβέβηκα. perf. part. act. περβεβηκὼς, υῖα, ὸς, aor. 2. ind. act. περβῆν, ς, η. a. 2. part. περβὰς, άντ. Them. βαίνω, εο, f. βήσομαι.

Περβάλλω, projicio, emitto, profero, propello, propono: f. περβαλῶ. p. περβέβληκα. a. 2. περέβαλον. a. 2. ſub. act. περβάλω, ης, ῃ, & in 3. pl. περβάλωσι. præſ. part. paſſ. περβαλλόμενος. p. m. περβέβολα. Th. βάλλω, mitto, jacio.

Περβάλοιτο, proponat, 3. ſing. a. 2. opt. m. verbi περβάλλω. quod vide.

Περβάλοντο, Ion. pro περεβάλοντο, projecerunt, 3. pl. a. 2. ind. m. verbi ejuſdem.

Περβαλ, ὸς, ὁ; eſt ἀσπὶς, i. e. clypeus; Heſych. quoniam ipſum περβάλλονται ὁι μαχόμενοι, i. e. objiciunt; à præced. περβάλλω, v.

Περβάλωσι, 3. pl. a. 2. ſub. act. verbi περβάλλω. emitto, quod vide.

Περβὰς, άντ, a. 2. part. act. verbi περβαίνω, quod vide.

Περβασανίζω; ante torqueo; ex περὶ, & βασανίζω, Vide.

Περβάσει, Dor. pro περβήσει, hoc vero pro περβιβάσει, περβαίνειν, promovere.

Περβασις, εως, ἡ, progreſſio, actio τῦ περβαίνοντ, tum ipſa res quæ περβαίνει, ut pecus, proventus ex pecudibus: a περβαίνω quod v.

Περβατεία, ας, ἡ; pecuaria; vel, res pecuaria; eſt fœm. adject. vel, ſubſt. à περβάτει, ε, ὁ; ovillus; Item, περβατθὶς, &, περβατθυτὴς, ovium paſtor, opilio; unde, περβατθισμ ovibus aptus; ut, περβατθισμ, vel' περβατθυσίμη πόα, ovibus aptum vel utile gramen; Sic &, περβατθυτικὸς, pecuarius; ut, περβατθυτικὴ τέχνη, pecuaria ars: Item, περβάτιμος, ατ, τῦ; pecus; & peculiariter, ovis; idem quod, ut & omnia ab Th. ſeq. περβατον, τὸ; vide.

Περβατικὸς, ὴ, ὸν, propriè ovillus, per Synech. ſp. pecuarius, a, um, περβατίκη, ſc. πύλη, pecuaria porta: à περβατον.

Περβάτιον, ε, τὸ; ovicula; & General. pecus, ſeu, parvum pecus; eſt diminut. à ſeq. Them. περβατον, Vide. Περβατοκάπηλ; qui ovium cauponam exercet; qui oves venditat; Plut. ex ſeq. Them. περβατον, & κάπηλ, ὁ; vide.

ΠΡΟ'ΒΑΤΟΝ, ε, τὸ, ovis, pecus, in pl. περβατα, dat. pl. περβάτις. quia περβαίνειν, procedere ſolet paſcendo.

Περβατοπώλης, oviums, vel, pecudum venditor; à præced. Them. περβατον, τὸ; & πώλης, ὁ; vide. Item, περβατοχίτων, qui tunicam geſtat ex ovis lana confectam; ex περβατον, τὸ, & χιτὼν, ὁ; &c. vide.

Περβέβηκε, antiſtat, 3. ſing. perf. ind. act. & hinc

Περβεβηκὼς, ῦῖα, ὸς. part. perf. act. verbi περβαίνω, anteëo, ſupero, quod vide.

Περβεβωμβία, τὰ; vita ante acta; ut, τὼ δέξαν περβεβιωμβίαν; gloriam vitæ ante actæ; apud Plut. de lib inſtit, &c. eſt neut. plur. part. præt. paſſ. quaſi ab inuſit. περβιόω, ex περὶ, & βιόω, à Them. βίω, ὁ; &c. vide.

Περβεβλημμ, ε, part. perf. paſſ. verbi περβάλλω, quod videas.

Περβεβλημ, ατ, τὸ progreſſus; ſaltus; eſt verbale à περβαίνω; vide ſupra περβαίδω.

Περβήσεται, progredietur, 3. ſing. f. 1 m. verbi περβαίνω, quod vide.

Περβιάζομαι, q. d. præcogo, priùs, vel, prior, vel, ante vim, infero; ex περὶ & βιάζω, βιάζομαι. v.

Περβιβάζω, produco; item prius edoceo, informo. f. άσω. a. 1. περεβίασα. a. 1. ind. paſſ. περεβιβάσθην. a. 1. part. paſſ. περβιβασθεὶς, έσα, ante edocta, prius monita. Th. βαίνω, εο.

Περβιβάω, ῶ; progredior, procedo, idem quod, & Poët. pro, περβαίνω; ex περὶ & βιβάω, poët. pro βαίνω, &c. Vide. Item, Περβιβρώσκω, ante comedo; unde, περβεβρωθεὶς, ante comeſus; ex

πρὸ & βιβρώσκω, f. ώσω; idem quod & pro Them. βρώσκω; Vide. Item, προβλαστάνω; prægermino; priùs germino; unde, προβλάστημα, quod prægerminavit, præcedens germen; & πρόβλαστος, q. d. prægerminans; epith. Bacchi quod; è germinantibus vitium palmitibus illi fierent divinæ res; vel quum easdem forent putaturi; ex πρὸ, & βλαστάνω, f. βλαστήσω, unde βλάστημα, τὸ; & βλαστὸς, ὁ; &c. v.

Προβλέπομαι, provideo, f. ψομαι. a. 1. m. προεβλεψάμην, ω, απο. a. 1. part. m. προβλεψάμενος, η, ον.

Προβλέπω, prævideo, prospicio. Them. βλέπω, video, f. ψω. p. φα.

Προβλεψάμενος, η, ον, a. 1. part. m. verbi προβλέπομαι. quod vide.

Πρόβλημα, ατος, τὸ, propositio, PROBLEMA, propugnaculum, scutum: προβάλλω, propono, f. λῶ. perf. pass. προβέβλημαι, Them. βάλλω, jacio.

Πρόβλης, ητος, ὁ, ἡ, projectus, prominens, dat. sing. προβλῆτι· à προβάλλω, projicio. Them. βάλλω.

Πρόβλητος, projectus; prout scil. dicitur, foras projici; Soph. unde, προβλητικὸς, projiciendi vi præditus; ab eod. cum præced. vide. Item, προβλώσκω, prodeo, vel, exeo; Odyss. φ. Sed exp. & protubero; ex πρὸ, & βλώσκω, vide. Item, προβοάω, q. d. præclamo; cohortor, ex πρὸ, & βοάω, Vide.

Προβοηθεῖν, prius opem ferre: à βοηθέω, auxilior.

Προβόλαιον, ου, τὸ, seu πρόβολος, ου, ὁ, propugnaculum, vel scopulus eminens qui æstum maris frangit, &

Προβόλιος, ος, ον, objectus, a, um; à προβάλλω. Them. βάλλω.

Προβολεύς, exp. productor, ab iisd. cum præced. v.

Προβολὴ, objectus, actio quæ intenditur, propugnaculum, tutela, prætextus, ictus, plaga. ab iisd.

Προβόλιον, τὸ, exp. venabulum; apud Xen. itidem ab iisd. Item, πρόβολοι, οἱ; in pontis constructione, sunt trabes pro futuris; atque pali ligneî fixâ adacti, quas, sublicas, à Cæsare, a Livio, sublicia vocari scribunt; Plut. in Cæs. est etiam ab iisd. cum præced. vel, à sing. seq. πρόβολος, &c. vide.

Πρόβολος, vide in προβόλιον.

Προβοσκὶς, ίδος, ἡ; promuscis, seu, proboscis: elephantis etiam manus dicta, ab usu ejus in pascendo: vel, ut Aristot. explicat, ἐστὶ μυκτὴρ, ᾧ πῶῦ πρεφῶ προσίησι καθάπερ χεῖρι χεάμενος πρὸς τὸ στόμα; Item, προβοσκὶς, rostrum dicitur muscæ; nam, tribuitur proboscis, muscis, sepiis, loliginibus, & loliis piscibus: ab Aristot. H. an. l. 4. ex πρὸ, & βόσκω, unde βοσκὴ, ἡ, & βοσκὰς, ἡ, &c. v.

Πρόβοσκος, ος, ὁ, q. vicarius pastoris, à βόσκω, pasco, quod vide.

Προβούλευμα, consultatiuncula, Luc. in Parasito: est diminut. à seq. πρόβουλευμα, decretum quod ex consultatione consequitur: & q. d. ex præconsultatione, &c. v.

Πρόβουλευμα, τος, τὸ, senatus consultum: à perf. pass. seq.

Προβουλεύω, f. εύσω, consilio prospicio, provideo: deliberatione populum prævenio, q. d. prædelibero à πρὸ & βουλεύω, consulto, βουλὴ, consilium.

Προβούλομαι, inusit. unde tamen, προβέβουλα, malui, vel, malo, Il. α. &c. id v.

Πρόβουλος, ος, ὁ, senator, princeps; à βουλὴ, consilium.

Πρόβουλος præced. est qui pro alio consultat & in ejus commodum; à Bud. exp. primarius in consilio: apud Herodot. quidam exp. senatus princeps, primarius in urbe consul. & provisor: Plut. apud Aristot. πρόβουλοι, sunt, qui consiliis suis populo prospiciunt, ne quid perperam ab eo decernatur, aut alias incommodo afficiatur; ex πρὸ, & βουλὴ, ἡ; unde, βουλὸς, ὁ, &c. vide.

Προβρέχω, prædefacio: priùs macero: unde προβεβρεχὼς prædefactus, antemaceratus: ex πρὸ, & Them. βρέχω, Vide. Item, Προβύω: unde, προβύσαι τὸν λύχνον; emungere lychnum argentem, & ellychnium promovere; Poll. ex πρὸ, & Them. βύω, Vide. Item, πρόγαμος, qui vel, quæ prior nuptias contraxit; unde προγάμεια, dona quæ ante nuptias dabantur; item sacrificium quod ante nuptias celebratur; Poll. ut &, προγαμιαῖος, antenuptialis: ut, προγαμιαῖα δῶρα, antenuptialis donatio: omnia, ex πρὸ, & γάμος, ὁ, unde etiam γάμος, ὁ; &c. vide. Item, προγάστωρ, cui venter prominet; q. d. ventriosus; unde, προγαστρίδιον, ventrale, tegumentum ventris: Luc. ex πρὸ, & γαστὴρ, &c. vide.

Προγεγλυμμένος, perf. part. pass. verbi προγλυφάω, ante genero, quod à γλυφάω, f. ήσω, genero. Them. γλύφω, gigno.

Προγεγονότων, gen. pl. à

Προγεγονὼς, ὸς, part. perf. m. verbi προγίνομαι, antecedo, quod vide.

Προγένεθλος, origine aut nativitate antecedens; antegenitus; Nonn. ex πρὸ, & γένεθλη, ἡ; v.

Προγένειος, ος, ον, qui barbam habet promissam: à γένειον, ου, τὸ, mentum, barba, quod v.

Προγενὴς, ος, major natu, antiquior, comparat. à πρόγονος, quod à προγίνομαι, sum ante, præcedo. Them. γίνομαι, nascor.

Προγεννάω, ῶ; ante genero: unde verbale, προγεννήτωρ, ορος, ὁ; progenitor; ex πρὸ, & γεννάω V.

Προγεγραμμένων, gen. pl. a. 2. part. m. verbi προγίνομαι, quod vide.

Προγένοντ' pro προγένοντο, procedebant, Ion. pro προεγένοντο, 3. pl. a. 2. ind. m. seq. verbi.

Προγευματίζω, ante gusto; ex πρὸ, & γευματίζω, idem quod γεύομαι, vide. Sic & προγεύομαι, prægusto, ab eodem γεύομαι, vide. Item, προγηράω, ante senex fio, ante senesco; Luc. in Timone; ex πρὸ, & γηράω, idem quod γηράσκω, V. Sic & προγίγνομαι, idem quod seq. προγίνομαι, V.

Προγίνομαι, antecedo, sum ante, f. προγενήσομαι. perf. pass. προγέγενημαι. a. 2. m. προεγενόμην, a. 2. part. m. προγενόμενος, p. m. προγέγονα. Th. γίνομαι, nascor, f. γενήσομαι. a. 1. m. ἐγενάμην.

Προγιγνώσκω, ante decerno, f. προγνώσομαι. p. προέγνωκα. a. 2. προέγνων, ως, ω, perf. pass. προέγνωσμαι, perf. part. pass. προεγνωσμένος, prædecretus. Them. γινώσκω, cognosco, f. γνώσομαι.

Πρόγλωσσις, ίδος, ἡ, linguæ extrema pars acuta; ex πρὸ, & γλῶσσα, ης, ἡ, vide.

Πρόγνωσις, εως, ἡ, ante-decretum. à προγινώσκω, quod vide.

Προγνώστης, ου, ὁ, futurorum præscius, vates: &

Προγνωστικὸν, ου, τὸ, PROGNOSTICUM, rei futuræ signum: à 3. pers. sing. perf. pass. verbi προγινώσκω, quod vide.

Προγνωστικὸς, adject. reperitur; ut, προγνωστικὴ δύναμις, præsagiendi virtus, vel, præsciendi vis; interdum, προγνωστικὸς, est qui valet facultate præsagiendi, seu, præsciendi: apud Gal. ab eod. cum præced. V.

Πρόγονη, ης; privigna; Item, προγονικὸς, avitus; utrumque, à seq. πάππος, Vide.

Πρόγονοι, ων, οἱ, majores, οἱ πρὸ ἡμῶν γενόμενοι· οἱ ἔκγονοι, posteri. vide in. πάππος.

Πρόγονος, ος, ὁ, ante genitus, progenitor, author: item adject. avitus. Hinc πρόγονοι, majores. Est & πάππος, privignus, quod sit loco filii, ubi πρὸ, i. e. ἀντὶ. Ex πρὸ & γόνος, ος, ὁ, generatio, à p. m. γίνομαι. Them. γένομαι, nascor.

Πρόγραμμα, ατος, τὸ, PROGRAMMA, scriptum publice propositum; edictum: à perf. pass. seq.

Προγράφω, ante-scribo, publicè propono, f. ψω. p. προγέγραφα. a. 1. προέγραψα. a. 2. pass. προγράφομαι, ης, ῃ, coram depictus fui. perf. pass. προγέγραμμαι. perf. part. pass. προγεγραμμένος, η, ον, prius descriptus, prædecretus. Them. γράφω, scribo, decerno.

Προγυμνὴ, ἡ; proscriptio, à præced. προγράφω, V. Item Προγυμνάζω, præexerceo; ex πρὸ, & γυμνάζω, v.

Προγύμνασμα, ατος, τὸ, præexcitatio, exercitium. dat. plur. προγυμνάσμασι. quod à γυμνάζω, exerceo. Them. γυμνὸς, nudus.

Προγυμνασὴς, qui præexercet; qui præexercendo præparat; à præced. προγυμνάζω, v.

Προδαῆναι, prænoscere; unde Partic. προδαείς, ap. Hom. prænoscens, præsciens, &c. v. seq. προδαῆσαι.

Προδαῆσαι, 3. sing. perf. m. verbi προδαάω, prænosco. Them. δαάω, disco: f. δαήσομαι. a. 2. ἐδάην, inde δαῆναι, & δεδάημαι p. m. δέδαα pro δέδηα, novi.

Προδαπανίζω, ante fœneror; ex πρὸ; & δανείζω; à Them. δάνος, ου, τὸ, &c. vide.

Προδεδομῆσθαι, perf. inf. act. &

Προδεδω-

Προδεδοκέναι, perf. inf. act. &
Προδεδωκὸς, ότος, perf. part. act. verbi προδίδωμι, prior do, quod vide.
Προδείδω, prior metuo, metum præsumo; unde, προδείσας, apud Soph. exp. ἱμφοβος, ex πρὸ & δείδω, Vide.
Προδείλη, ante vesperam. Th. δείλη, pomeridianum tempus.
Προδείλη præced. propriè expon. antemeridianus; apud Theocr. Idyll. 32.
Προδείκνυμι, præmonstro; Luc. Item denuntio; ap. Thuc. l. 3. ex πρὸ, & δείκνυμι; Vide. Item, Προδειμαίνω, prior metuo, metum præsumo, &c. ex πρὸ, & Them. δείδω; unde δέῖμα, δείμὸς, & δειμαίνω, &c. Vide. Sic etiam προδειπνέω, ante cœno; ex πρὸ, & Them. δεῖπνον, τὸ; unde, δειπνέω, &c. Vide.
Προδέκτωρ, ορος, protector, patronus. Th. δέχομαι, capio.
Προδεύω, ante imbuo: ante madefacio, seu, irrigo; ex πρὸ, & Them. δεύω, Vide.
Προδηλεῖσθαι, ante lædere, auctorem esse cladis. an à δῆλος?
Πρόδηλος, ε, idem quod δῆλος, manifestus, perspicuus, πρὸ, augmentum signans.
Προδήλως, adv. perspicuè, à præced.
Προδηλόω, ante declaro, ante manifesto, præsignifico; unde verbale προδήλωσις, præsignificatio, præmanifestatio; Plut. à præced. πρόδηλος, vel, ex πρὸ, & δηλόω, v.
Προδιαβαίνω, prior, seu, prius transeo; ex πρὸ, & διαβαίνω, Vide. Item, Προδιαβάλλω, antè calumnior; anteverto in calumniando; unde, ap. Aristot. Rhet. 3. προδιαβεβλημμένος ἀίθεσπος, homo de quo adversa concepta est opinio; à διαβάλλω; Vide. Προδιαγινώσκω, ante considero, seu, perpendo; animo percipio; à διαγινώσκω, Vide. Προδιαγωγὴ, exp. aquæ ductus longior; Plat. à διαγωγὴ, ἡ; vide. Προδιάθεσις, antecedens dispositio, pristina affectio; à διάθεσις, ἡ; vide. Προδιαλύω, ante dissolvo; à διαλύω, vide. Προδιανοέομαι, ante cogito; à διανοέομαι vide. Προδιάπτωσις, præparatio per dictam, seu, dictæ præmissio; à Them. διαίπτω, unde διαπτόομαι, &c. vide. Προδιασαφῶ, manifestum reddo; declaro; à διασαφῶ, idem quod σαφέω, à Them. σαφὴς, ος; &c. Vide. Προδιασείλλω, prænuntio, præmoneo; à διασείλλω, vide. Προδιασύρω, prior traduco & carpo; à διασύρω, vide. Προδιαττάω, ῶ; prius cribro; prius per cribrum transmitto; in cerniculo præpurgo; ut, apud Gal. ad Glauc. 2. ἄλλα προδιαλήθοντες ἀποκρίνεται τὸ πίτυρον, sed prius in cerniculo furfures secernunt; à Them. διαττάω, ῶ; vide. Προδιαφθείρω, ante corrumpo; aut, interficio; à διαφθείρω. Προδιαχρίω, ante perlino; à διαχρίω, vide. Προδιαχωρίω, prius dissideo, prior me ab amicitia alicujus separo; à διαχωρέω, vide. Item, Προδιδάσκω, prius doceo; à Them. διδάσκω; comp. ut reliqua præced. cum præp. πρὸ, &c. Vide.
Προδιδοῦς, ούσα, præs. part act. &
Προδιδοῦσιν, produnt, 3. pl. præs. ind. seq. verbi.
Προδίδωμι, do prior, prodo. f. δώσω. p. προδέδωκα, a. 1. προέδωκα, a. 2. προέδων, ας, ω. Th. δίδωμι, do.
Προδιεξέρχομαι, prior pertranseo: ex πρὸ, & διεξέρχομαι, vide. Item, Προδιεργάζομαι, ante elaboro, à διεργάζομαι, vide. Προδιερευνάω, ῶ; ante perscrutor. & perveștigo, à διερευνάω; vide. Προδιευκρινῶ, prius discerno; vel, ante discutio; à διευκρινέω, idem quod διακρίνω, &c. vide. Προδιηγέομαι, οῦμαι; ante enarro & expono; prænarro: unde verbale προδιήγησις; q. d. prænarratio; seu, præparatio ad narrationem; à διηγέομαι; unde διήγησις, &c. vide. Item,
Προδιΐστημι, vel ἵσταμαι; prius dirimor, à διΐστημι, δίστασμαι, comp. ut præcedentia, cum præp. πρὸ, &c. vide.
Προδικασία, ας, ἡ; præjudicatio, seu, præjudicium; Poll. sed, προδικασία, inquit Suid. dicebatur, quum ii qui cædis rei fiebant, in prytanæo tres menses agebant ante judicium, quibus utrinque argumenta proferebantur; est verbale, à προδικάζω, quod vide in seq.
Προδικαστὴς, οῦ, ὁ, præjudex. Gl. Cyr. προδικάζειν, præjudicare. Them. δίκη, ης, ἡ, jus.
Προδίκη, patronus; qui causam pro aliquo dicit, seu, defendit. Item, tutor, curator; & Suidæ, est etiam arbiter; unde προδικία, exp. quodvis curationis munus; Item, προδικεῖα, ῶν, curo, procuro; Hesych. omnia, ex πρὸ, & δίκη, ἡ, unde δικάζω, δικαστὴς, &c. V.
Προδιοικίω, ante dispono; prædispono; ex πρὸ, & διοικέω vide. Item, Προδιομολογέομαι, prius paciscor, seu, prius convenio cum aliquo; à διομολογέομαι, vide. Προδιόρθωσις, præcedens correctio; figura rhetorica, quæ & πρόκατασκευὴ, & προδιορθωτικὰ dicitur; quum scil. præfatione id mollimus quod durius dicturi sumus; à διορθόω, unde, διόρθωσις, &c. vide. Περιολιολίζω, ante percolo, Dioscor. 1. 94. à ὁλιολίζω, idem quod ὁλίζω, &c. Vide. Item, προδιώξις, &, πρόιωξις, q. d. præinsecutio; est eorum, qui priores insequuntur; (sicut Παλίωξις, seu, Παλιδίωξις; est eorum, qui cum fugarentur, vice versa postea insequuntur eos à quibus fugabantur, &c. id. vide.) à δίωξις, vel, ἴωξις, comp. ut præced. cum præp. πρὸ, &c. v.
Προδοκάω, f. άσω, exspecto, observo: & hinc
Προδοκὴ, ῆς, ἡ, locus insidiis aptus, insidiæ, Th. δοκάζω, observo.
Προδοκεῖται, prius decernitur; unde, Προδέδοκτο, prius decretum erat; ex πρὸ, & Them. δοκέω; unde impersonaliter δοκεῖ, &c. v.
Προδομέομαι, ante construor: præstruor; ex πρὸ, & δομέω, a δομὴ, ἡ: & Them. δέμω, ut & seq. περιδομῶ, qui ante domum est; &c. vide.
Προδόμος, ε, ὁ, vestibulum, anterior domus pars, quod à δόμος, domus. Th. δέμω, struo.
Προδοσία, ας, ἡ, proditio: à προδίδωμι, prodo. Them. δίδωμι, do.
Προδοσίνομος, qui promissa sua prodit, qui frustra & in vanum aliquid promittit, qui suis promissis non stat; ex præced. προδοσία, vel, ex πρόδοσις, & νόμος, ὁ, &c. V.
Πρόδοσις, q. d. ante datio, aut elargitio, seu, erogatio; est verbale, ut præced. προδοσία, à προδίδωμι, vide.
Προδότης, ε, ὁ, proditor, dat. προδότῃ, accus. plur. προδότας, ab eod. verbo & Them.
Προδοτικὸς, proditorius; unde adv. Προδοτικῶς; proditoriè, proditorum more; ut & πρόδοτος, proditus; omnia, à præced. προδότης; unde etiam fœm. προδότις, proditrix, &c. v.
Προδοῦναι, a. 2. inf. act. à προδίδωμι, quod vide.
Πρόδρομος, ε, ὁ, PRODROMUS, præcursor, antecambulo: ex πρὸ & τρέχω, curro. f. δράξω, a. 2. ἔδραμον. p. m. δέδρομα.
Προδυώτου ἥλιε, ante solis occasum. Sed credo legendum πρὸ δυώτου, gen. sing. a. 2. part. a δυῶ, subeo, a. 2. ἔδυν.
Προδωμάτιον, q. d. cubiculi, seu, thalami vestibulum; ex πρὸ, & δῶμα, ατος, τὸ; unde, δωμάτιον, τὸ, &c. vide.
Προεγείρω, præexcito, ante excito; ut, προεγείσονται οἱ ῥεκτοί; Naz. ex πρὸ, & ἐγείρω. v.
Προέγνω, 3. sing. a. 2. ind. act. &
Προεγνωσμένος, ε, prædecretus, perf. part. pass. verbi προγινώσκω, quod vide.
Προεγγεάφω, κς, ν, a. 2. ind. pass. verbi προγράφω, ante scribo, quod vide.
Προέγραφα, a. 1. ind. act. ejusdem verbi.
Προέδρα, prima sedes; primum subsellium; ex πρὸ, & ἕδρα; Vide.
Προέδραμον, a. 2. ind. act. verbi προτρέχω. præcurro. Them. τρέχω, curro. f. δράξω. p. δεδράμηκα. prær. ω. δέδρομα.
Προεδρεία, ipse actus præsidendi; est a προεδρεύω; præsideo; sum præses; ut ὁι προεδρεύοντες τῆς βουλῆς; ap. Dem. præsides senatus; ex πρὸ, & ἕδρα, ἡ, &c. v.
Προεδρεῖα, ας, ἡ, &
Προεδρεῖον, ας, ἡ, Ion. princeps locus, in sedendo prærogativa. Vide ἕδρα, sella.
Προέδω, ante edo; unde, Προέδεδεις, q. d. præsitatus; ex πρὸ, & ἔδω; Vide Item, προεθίζω, prius assuefacio; ex πρὸ, & ἐθίζω, vide.
Προείρω, vide infra περείρω.
Προεῖπε, præmisit, 3. sing. a. 1. Att. pro προεῖπε, verbi προεῖπον, præmitto.

Them. ἴημι, mitto f. ἥσω. p. εἶκα. a. 1. ἧκα. a. 2. ἷω.

Περειδέναι, expertum esse, perf. inf. act. per Syncop. pro περειδηκέναι. verti eἰδίω, scio, f. ἴσω. Them. εἴδω, scio, video.

Περειδέω, prævideo; i. e. prior video; Item, præcognosco, seu, cognosco antequam fiat; idem quod seq. περοράω, & ab iisdem ex περὸ, scil. & εἴδω, video, Item, scio, &c. V.

Περείδω, prospicio, provideo, præscio. f. είσομαι. a. 2. περεῖδον, ες, ε, a. 2. part. προιδὼν, ὔσα, όν. Them. εἰδω, scio.

Προεικάζω, conjecturâ præsentio; ut τὰ μέλλοντα περεικάζοντες; apud Aristot. Rhetor. 1. ex περὸ, & εἰκάζω, vide.

Προελόμην, ου, ἕτο, a. 2. ind. m. verbi προαιρέομαι, præopto. Them. αἱρέω, capio, f. ήσω. p. ἥρημαι. a. 2. εἷλον. a. 2. inf. act. ἑλεῖν.

Περέμι, procedo, proficiscor. Them. εἶμι, eo.

Περείπα, ας, ε, a. 1. ind. act. &

Προειπεῖν, a. 2. inf. &

Περείπον, ες, ε, & in 1. pl. περείπομεν, a. 2. ind. act. verbi προίπω, prædico, quod vide.

Περέρεα, est idem quod & pro, περόρεα, prora, V.

Προέργω, vel, quod magis usit. προέργω; prior arceo vel prohibeo; abarceo; ex περὸ, & ἔργω. vide.

Προείρηκα, ας, ε, prædixi, perf. act. Sic in perf. pass. προείρημαι, σαι, ται, perf. part. pass. προειρημένος, η, ον, prædictus, a, um, verbi προρρέω. f. ήσω. perf. περέρρηκα, & Att. περείρηκα. Th. ῥέω, dico.

Προειρημένος, η, ον, perf. part. pass. à προερέω, ῶ, prædico. quod ab ἐρέω, dico. Th. εἴρω, idem.

Προεισάγω, prior induco, seu, ante introduco; ex περὸ, & εἰσάγω, Vide. Item, περεισέρχομαι, prior, ingredior, unde, προεισελθὼν, ex περὸ, & εἰσέρχομαι; à Them. ἔρχομαι, V.

Περείσιν, 3. pl. præs. verbi περέημι, progredior, Th. ἔἶμι, eo.

Προεισπέμπω, intromitto ante; vel, accerso ante; Item, magnâ pompâ, & comitatu induco; Luc. ex περὸ, & εἰσπέμπω, vide. Item, περεισφέρω, prior, seu, ante infero; ex περ & εἰσφέρω. vide.

Περείχον, ες, ε, imperf. verbi περίχω, prætendo, prætexo, prominео, præsto. Th. ἔχω, habeo: f. ἕξω & σχήσω. imperf. ἔσχον. a. 2. ἔσχον.

Περεκβάλλω, prius emitto, ante ejicio: ex περὸ & ἐκβάλλω. Them. βάλλω, jacio.

Προεκδίδωμι, prius dedo, aut, prius edo; nam, περεκδόναι, est prius edere seu, transcribendi potestatem facere; ex περὸ, & ἐκδίδωμι; vide. Item, Προεκθέω, prior excurro, ex περὸ & ἐκθέω, v. Προέκθεσις vide infra cum περεκτίθημι. Sic &, περεκθρέω, prosilio, vel, ante prosilio; ex περὸ, & ἐκθορέω, vide. Item, Περεκομίζω, ante exporto, prius evehо, seu effero, ex περὸ, & ἐκκομίζω, V.

Περεκμανθάνω, ante edisco. Ex περὸ ἐκ & μανθάνω, disco. f. μαθήσομαι, a. 2. ἔμαθον.

Προεκπίνω, prius ebito; ex περὸ, & ἐκπίνω, vide. Item, Προεκπλέω, ante navigo, vel, enavigo; prius vela facio; Plut. ex περὸ, & ἐκπλέω, vide.

Προέκρινα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προκρίνω, antefero. Them. κρίνω, fecerno, judico. f. τῶ p. κέκρικα.

Περεκτελέω, ante perficio; ante initio; ante persolvo; ex περὸ, & ἐκτελέω, Vide. Item, Περεκτήκομαι, prius contabesco; ab ἐκτήκω, Vide. Περεκτίθημι, priori loco expono; propono; unde, Προέκθεσις, expositio quæ præmittitur, propositio; antecedens expositio, quasi præexpositio; quum prius dicimus quod fieri oporterit, deinde quid factum sit; Quintil. 9. 2. (sed dicitur & προπαρεκτκδὴ) ab ἐκτίθημι, vide. Προεκφεύγω, ante effugio; ab ἐκφεύγω, vide. Item, Προεκφοβέω, ante terrefacio; unde verbale, Προεκφόβησις, ante incussus metus; ab ἐκφοβέω, comp. ut præced. cum præp. περὸ, &c. vide.

Προελαύνω, ante signa evehor, Xen. ex πρὸ, & ἐλαύνω, vide.

Προελήλατο, processisset, 3. sing. plusq. p. pass. Ion. & Att. à περελαύνω. f. άσω. p. προήλακα, & Attice περελήλακα, & in perf. pass. προελήλαμαι. Them. ἐλαύνω, agito.

Προέλθουσις, progressus; Item, profectus, profectio, verbale, à περέρχομαι; seu, ex περὸ, & ἔλευσις, verbale, ab ἔρχομαι, fut. ἐλεύσομαι. ut ab ἐλεύθω, &c. vide.

Περελεύσομαι, præcedam. f. 1. &

Περελήλυθεν, 3. sing. p. m. ind. Att. &

Περελθεῖν, a. 2. inf. &

Περέλθη, 3. sing. a. 2. sub. verbi περέρχομαι, prævenio. Them. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλυθον, & per Syncop. ἦλθον. p. m. ἦλυθα, & Atticè ἐλήλυθα.

Περελθὼν, ὄσα, όν, prodiens, progressus, part. a. 2. præced. verbi.

Περέλκω, extraho, extra traho; vel, elicio trahendo, protraho; ex περὸ, & ἕλκω, v.

Περελόμεσθε, 1. pl. a. 2. opt. m. verbi περαιρέομαι, profero, constituo. Them. αἱρέω, capio. f. ήσω, a. 2. εἷλον. a. 2. inf. ἑλεῖν.

Περελπίζω, prior spero, ante spero. f. ίσω. p. περήλπικα. Ex περὸ & ἐλπίζω, spero. Th. ἔλπις, ἰδος, ἡ, spes.

Περεμαντεύε, 2. sing. imperf. pass. verbi περεμαντεύομαι, ante vaticinor, quod à μαντεύομαι, vaticinor. Them. μάντις, εως, ὁ, vates.

Περεμβαίνω, antegredior; præeo; ex περὸ & ἐμβαίνω, V. Item, περεμβάλλω, prius invado; interpono, interjicio; Item, περεμβάλλω ἐς πῶ γῆ, exp. offendo in terram; i. e. impingo; unde, περεμβολὴς, ἰδος, ἡ; περέμβολον, τὸ; & περέμβολος, ὁ; omnia signif. lignum quoddam eminens ad proram navis, cui rostrum affigitur, quo impetum faciunt in hostium classes Hesych. & Suid. ex περὸ, & ἐμβάλλω, V.

Περέμψω, promisisse. Ion. seu Dor. pro περεῖναι, a. 2. inf. act. verbi περίημι. Them. ἵημι, mitto, a. 2. ἷω.

Περεμπίπτω, ante incido; ante occurro, seu, obvius fio; ex περὸ & ἐμπίπτω, vide.

Περενάρχομαι, ante incipio. f. ξομαι. a. 1. m. περενηξάμην, ω, απο, quod ex περὸ ἐν & ἄρχομαι, incipio. Th. ἀρχὴ, initium.

Περενεγκεῖν, a. 2. inf. act. verbi περοφέρω, propono, exhibeo. Them. φέρω, fero. f. οίσω. a. 1. ἤνεγκα. a. 2. ἤνεγκον. perf. pass. ἦνεγμαι. a. 1. pass. ἠνέχθην. a. 1. part. pass. ἐνεχθείς.

Περενεγκὼν, part. a. 2. ejusd. verbi.

Περενέπω, vel, Περενίπω; & Atticâ synalœphâ Περνίπω, prædico; ex περὸ, & ἐνέπω, vel, ἐνίπω, &c. vide.

Περενοικέω, priùs, seu, ante inhabito; unde, Περενοίκησις, εως, ἡ; prior habitatio, seu, inhabitatio; Thuc. l. 1. ab ἐνοικέω, Vide. Item, περεντυγχάνω, priùs incurro, vel, incido; ab ἐντυγχάνω, vide. Περεγκαλὼν πολλοῖς ἁμαρτήμασι, exp. multis peccatis jam ante implicatum teneri; Maccab. l. 2. c. 8. nam. περενέχομαι, idem fere est quod ἐνέχομαι, implicor, inhæreo, &c. v. Περεξάγω, prior educo: ab ἐξάγω, v. Περεξαγγέλλω, ante indico, ante certiorem facio; ab ἐξαγγέλλω, v. Item, Περεξαγωνίζομαι, ante pugno; ab inusit. ἐκαγωνίζομαι quod ab ἀγωνίζομαι; comp. ut præcedentia, cum præp. περὸ, &c. V.

Περεξαίνειν, prorsuere. Ex περὸ ἐξ & αἴσσω, ruo.

Περεξανίστασθαι, ante alios surgere. à περὸ, ἐξ & ἵστημι.

Περεξέδρη, sedes prominens. Them. ἕδρα, sella.

Περεξειρεσία; navis pars, in qua remigatur, ex περὸ; & inusit. ἐξειρεσία, ab ἐρεσία, ἡ; &c. v. (Sic, Περεξειρεσία, est, q. d. pars navis, quæ est extra remigationem, i. e. in qua non remigatur; quasi παρὲκ τῆς ἐρεσίας; Thuc.) Item, Περεξείργω, ante extraho, seu, exero; ut, περεξειρομένης τῆς γλάπης; ab ἐξείργω, exero, &c. v. Περεξελάσαι, ante alios equo erumpere, seu, prorumpere; ante equitare, ab ἐξελαύνω, v. Περεξεπίσταμαι, & per contract. Περεξέπιστα μαι, q. d. ante probe novi; apud Æschyl. in Prometh. πάντα περεξέπιστα σκιθρῶς τὰ μέλλοντα; ab, ἐξεπίσταμαι, v. Περεξετάζω, ante examino, vel, priùs perpendo; ab ἐξετάζω, vide. Περεξευκρινέω, ῶ; prius discerno; vel, ante discutio; ab ἐξευκρινέω inusit. quod ab εὐκρινὴς, v. Περεξίστημαι, prior excitor; ante exurgo; ab ἐξίστημαι, vide. Περεξοδεύω, prior egredior, ab ἐξοδεύω; vide. Περεξορμάω, prius egredior, prius proficiscor; sed proprie est, prius prorumpo cum impetu; ab ἐξορμάω, & Them. ὁρμάω; comp. ut reliqua anteced. cum præp. περὸ, &c. vide.

Περέντα,

Περεόντα, quæ antè sunt, vel facta fuerunt; expon enim, περιγενόμενα; ap. Hom. Il. α ubi, Calchas dicitur novisse τὰ τ' ἐόντα, τά τ' ἐσόμενα, πρὸ τ' ἐόντα; ex πρὸ, & ἐόντα, neut. plur. à fing. ἐών, ἐόντος, τὸ; Poet. pro ὤν, ὄντος, τὸ, &c. vi. Item Περιόρτιος, festum præcedens; ut περιόρτιος κάθαρσις ἢ ὀπτερσυών; apud Nazar. ex πρὸ, & ἑορτὴ; undè ἑόρτιος, &c. V.

Περιπαρίλλομαι, ante promitto, a. 1. m. περιπαρείλαμαι, ῶμαι, ατος quod ex πρὸ, ὅπι & ἀπείλλω, nuntio.

Περιπαινῶ, prius laudo, vel ante alium laudo; ex πρὸ, & ἐπαινῶ, ὦ; undè ἐπαινέω, ῶ, &c. V. Item Περιπαναστείω; q. d. antè concutio vibrando; à cujus pass. est περιπαναστίδιν, apud Thuc. l. 5. quod expon. περιπτελίδιν; ab ἐπασείω, vel -σίομαι, &c. V. Περιπροΐημι, præmitto ad incitandum, seu irritandum; Luc. ab ἐπαφίημι, quod ex ὅπι, & ἀφίημι, &c. V. Περιπεδάλλω; q. d. præinjicio, ab ὅπιδάλλω; V. Περιπελλεύω, insidiis prævenio, seu præverto, insidias anticipo, ab ὅπιδελεύω; V. Περιπλογίζομαι, prius computo, antè perfecto calculo colligo; unde περιπλογισθέντα ὑπόδειξις; jam antè collecta demonstratio; Phil. de Mundo, ab ὅπιλογίζομαι; V. Περιπλήσσω, seu περιεπιπλήπω; q. d. præcastigo, castigo & reprehendo, præveniendo castigationem & reprehensionem alterius; ut apud Aristot. Rhet. 3. δεῖ γὰ αὐτὸν ἑαυτῷ περιεπιπλήπτειν; ab ὅπιπλήσσω, vel -πω; V. Περιπίσμαι, præscio; jam an è scio & exploratum habeo, ab ὅπίσταμαι; V. Περιπχρέω, prior aggredior, seu molior, prior invado, ab ὅπέχρεω; V. Περιποιχέω, antè ductâ colonia habito, ab ἐποικέω; V. Περιδιάζομαι, priùs seu antè conficio, ab ἐργάζομαι; V. Περιρέσσω, remigando promoveo, seu subduco; à Th. ἐρέσσω; V. Item Περιρευσάω, ῶ, & -άομαι, ῶμαι, priùs inoago, seu vestigo, priùs scrutor; à Th. ἐρυσάω, ῶ; comp. ut reliqua præced. cum præposit. πρὸ, &c. Vide.

Περρέω, ῶ, prædico, vel prænuntio: ab ἐρέω, idem ac Them. ἔρω, f. ἐρῶ, dico.

Περρῆδην, & Περρέδην, prædictum est; & Περρηθείς, prædictus: Item Περρητέον, prædicendum est; omnia à φορρέω, quod V.

Περόρνυσι, deduxit, Ion. & Poët. gem. ορ. pro περόρυσι, 3. sing. a. 1. act. verbi περορύω. Th. ἐρύω, traho.

Περρύσατο, deduxero, a. 1. sub. act. Poët. gem. ορ. ab eodem verbo & Them.

Περρύω, protraho, propello; ut Od. ο. πὼ δ' εἰς ὅρμιν περέρυσαν ἐρετμοῖς; Latini dicunt, remis propellere navem; ex πρὸ & ἐρύω, V.

Περέρχομαι, prævenio, progredior, egredior: cum gen. imperf. περηρχόμην, ῃ, ετο, f. περηλύσομαι, præcedam, a. 2. περῆλυθον, ες, ε, a. 2. sub. περέλθω, ῃς, prior veniam, aj. 2. part. περηλυθὼν, ὑντος, progressus. Themat. ἔρχομαι, venio.

Περροτάω, ῶ, priùs interrogo, antè interrogo; ex πρὸ, & ἐροτάω; V. Item Περιεδία; q. d. præcedo, ante edo; ut τὰ περιεδιόμενα; quæ ante cibos alios eduntur; ex πρὸ & ἐδία, idem quod Th. ἔδω, &c. V.

Περῆς, ἑτω, præmitte, a. 2. imperat. act. verbi περίημι, præmitto. Th. ἵημι, mitto: f. ἥσω, p. εἷκα, a. 1. ἧκα, a. 2. ὗν, & in 3. pl. ἕσαν,

Περέσαν, præmiserunt, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi περίημι; vide περῆες.

Περεσταξάντο, Ion. pro ἐσηξάντο, 3. pl. a. 1. m. verbi περεστάζω, prius importo. Th. ἄγω, f. ξω, duco.

Περῆσις, dimissio, quâ scil. destituimus & projicimus rem aliquam; Item profusa erogatio & largito quæ fit quasi projiciendo; (cui opponitur λῆψις, ap. Aristot.) est verbale, à περίημι, περίεμαι, &c. V.

Περεστάναι, præesse, inf. præs. ab ἔστημι pro ἵστημι.

Περεστᾶτε, præestis, per Syncop. pro περεστήκατε, 2. plur. perf. act. vide περεστῶτες.

Περεστὼς, ότος, præses, part. perf. per Sync. pro περεστηκώς. &

Περεστῶτες, præfecti, ejusd. nom. pl. perf. part. Att. pro περεστηκότες, verbi περίστημι, præsum. Th. ἵστημι, statuo, sisto: f. στήσω, p. ἕστηκα a. 2 ἵστημι.

Περέχων, ε, a. 2. verbi περέχω, antecello, Th. ἔχω, habeo.

Περέτος, annum prævertens, seu præveniens; annuus, seu ante annum cadens; ex πρὸ & ἔτος, annus; à Th. ἔτος, εος, τὸ, &c. V. Item Περετέον, projiciendum, seu dimittendum est; ut περετέον τὼ φιλίαν; amicitia prodenda est; Plut. in Galba: Sic περιέντες, ad largiendum, seu profundendum propensus, profusus; ut περιεντὸς τῆς τυχόσης, ἢ τοῖς φίλοις; ap. Aristot Rhet. 1. unde adv. περιέντως, largè effusèque, seu cum quâdam profusione; omnia verbalia à περίεμαι. V.

Περετοιμάζω, ante præparo, f. άσω, a. 1. περητοίμασα, quod ab ἑτοιμάζω, paro. Th. ἕτοιμος, promptus, paratus.

Περευαγελίζομαι, ante evangelizo, a. 1. m. περηυηγελισάμην, ω, ατος quod ex πρὸ, οὖ & ἀγγέλλω, nuntio.

Περηδρετάζω, præparo, seu antè apparo; ex πρὸ & ὑρετάζω, à Th. πέπω, &c. V. Item Περηδύχημαι ἐπ' λαῷ, pro populo oro; Greg. Naz. ex πρὸ & ἔυχομαι; V.

Περεφήτδυσι, ες, ε, imperf. περεφήτδυσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi περοφητδύω, prophetor, prophetas expono, quod à πρόφημι, prædico. Th. φημὶ seu φάω, dico.

Περέφθασε, ας, ε, a. 1. ind. activ. verbi περοφθάνω, prævenio, f. περοφθάσω, p. περέφθακα. Th. φθάω, prævenio, a. 2. ἔφθιν.

Περηφοδιάζω, viatico antè instruo; ex πρὸ & ἐφοδιάζω, ad viam instruo; ab ἐφόδιον, ex ὁδὸς, & ὁδὸς, &c. V.

Περέχω, εις, ει, & in 3. pl. περέχουσι, præcello, prætendo, f. περέξω. Them. ἔχω, habeo, f. ἕξω, a. 2. ἔσχον.

Περιεχώρησ, pervenerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi περοχωρέω, procedo. Th. χωρέω, eo, accedo, f. χήσω.

Περέψω, antè coquo, seu præcoquo; ex πρὸ & ἕψω; V. Item Περεώλιζεν, dicuntur (ut ἑωλίζειν etiam;) cibi qui putrescunt repositi Gal. enim scribit σιτίον νέον ἄκρας, dictum fuisse τὸ τὸ ὅπι ῥεγχὺ περιεωλισμένον; ex πρὸ & Them. ἑωλὸν; unde ἑωλίζω, &c. Vide.

Περήγαγον, a. 2. ind. act Att. verbi περάγω, præcedo, produco, f. ξω, a. 2. περήγαγον. Th. ἄγω, duco.

Περήγεμὼν, qui præit, dux viæ; sed peculiariter qui præit cæco, eique dux est viæ; est à seq. Περηγέομαι; V.

Περήγλυ, 3 sing. imperf. vel aor. 2. ind. act. verbi περάγω, q. v.

Περηγόρεμαι, ῆμαι, præco, arbitror, cum accus. & in 3. sing. περηγόρευται, f. περηγορήσομαι, p. περήγορμαι. Them. ἠγόρμαι, duco.

Περηγητὴρ, & περηγήτης, qui præit, &c. idem quod paulò supra Περήγεμὼν, & verbalia ab eodem id vide. Item Περηγητικὸς, ad præeundum aptus; itidem verbale ab eodem περηγέομαι; vide.

ΠΡΟΗΓΟΡΕΩΝ, ωνος, ὁ, gula: vesica eminentior in avibus; ubi esca περαλείρεται, id est, præcolligitur.

Περήγορος, ου, ὁ, prædicator: à περαγορεύω, prædico: quod ab ἀγορεύω, concionor. Th. ἀγορὰ, forum.

Περηγέμων, ων, ονος, antecedens: part. præs. verbi περηγέομαι, περηγεμὼν, (scil. αἰτία,) causa interna, ut περηγεμονικὴ, externa dicitur.

Περηγεμόνως, adv. præcedenter: præcipue, ex professo: à præced.

Περήδομαι, ante lætor; ex πρὸ, & ἥδω, ἥδομαι, &c. V.

Περηδωθέντες, accus. pl. a. 1. part. pass. verbi περηδώω, delecto ante: quod ex ἡδέω, ῶ lætitiâ afficio. Them. ἡδὺς, ἥα, suavis.

Περήειν, εις, ει, progrediebar, plusq. p. m. à περέειμι. Th. εἶμι, eo, perf. m. εἶα, plusq. p. m. ᾔειν.

Περῆκαν, 3. pl. a. 1. ind. act. &

Περῆκατο, 3. sing. a. 1. m. verbi περίημι, præmitto: vide περεῖς.

Περήκης, præacutus; ex πρὸ & Th. ἀκὴ, ῆς, ἡ, cujus comp. pleraque desinunt in ήκης, ut ὀνήκης, valde acutus, νεήκης, recens acutus, &c. V.

Περήκω, procedo, progredior; antecello: περηκὼν, part. provectus. Them. ἥκω, ξω, venio.

Περήλθε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi περέρχομαι, prævenio. Them. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλυθον, ες, ε, & per Sync. ἦλθεν, ες, ε, p. m. ἐλήλυθα, & Att. ἐλήλυθε.

Περηλιάζω, antè insolo; ex πρὸ, & ἁλιάζω; à Th. ἅλις, ὁ, &c. V.

Περηλπικότας, acc. pl. perf. part. act. verbi περηλπίζω, prior spero, f. ίσω, p. περήλπικα. quod ab ἐλπίζω, spero. Them. ἐλπὶς, spes.

Περημαρτάνω, ante pecco, fut. περαμαρτήσω, p. περημάρτηκα, perfect. part. περημαρτηκὼς, ότος. Them. ἁμαρτάνω, pecco.

Περῆμαρ, pro πρὸ ἡμέρας, ante diem.

Περημαρτηκόσι, dat. pl. perf. part. activ. verbi περημαρτάνω. Th. ἁμαρτάνω, f. ήσω, pecco.

Περῆλυ, processi, a. 2. ind. verbi περέρχομαι. Them.

Them. ἴημι, seu ἔω, mitto.

Περιωέλησε, ας, ε, excellui, a. 1. ind. act. verbi περιφέρω, excello. Th. φέρω, fero, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα.

Περιφέρετο, 3. sing. imperf. pass. verbi περιφέρομαι, præfero, constituo, tollor. Th. αἴρεω, capio, eligo, f. ήσω, p. ἦρκα, a. 2. ἔλλον.

Περιφόρια, arationem præcedens; unde περιφορσία θεμιστήρ, Ceres quam ante arationem precabantur; Plut. Item περιφορσία, ας, ἡ, nomen fuit sacrificii pro felici futurarum frugum proventu; ut & περιφόρσια, τὰ, sacrificia quæ ante arationem fiebant; omnia, ex περὶ, & ἀείρω, fut. ἄσω, unde ἄερσις, &c. vide.

Περήρχετο, 3. sing. imperf. verbi περιέρχομαι, prævenio: cum gen. imperf. περιηρχόμην, ης, ετο. Th. ἤρχομαι, venio.

Περιπεπίσταμεν, 3. sing. a. 1. m. verbi περιπίστεω, ante exerceo. Them. αἰσπέω, exerceo, f. ήσω.

Περίπτυσμα, ή, ατος, profundam, f. 1. m. verbi περίπτημι, projicio. Th. ἴημι, seu ἔω, mitto: f. ήσω.

Περιπαπαίδια, ante demonstravimus, a. 1. ind. m. verbi περιπαπάομαι, ante criminor, f. άσομαι. Them. αἰτία, ας, ἡ, causa.

Περιήξω, ης, ἡ, adductus sum, processi: a. 1. pass. verbi περιάγω. Them. ἄγω, duco.

Περιθεώμαι, provideo, seu prævideo: Hesych. ex περὶ, & θεάομαι; vi. Item Περιθλοπεδῶν, ante insolo; Diosc. 5. 36. ex περὶ, & θλοπεδεύω, à θλόπεδον, pro τὸ εἰλόπεδον; (articulo τὸ cum ει per crasin coalescente,) &c. V.

Περιθέλυμνα, funditùs, radicitùs, adverb. a

Περιθέλυμνος, ε, ὁ, ἡ, è radicè erutus, qui radicitus extirpatur. Aliquando idem quod ἐπ' ἰθέλυς. Ex περὶ & θέλυμνον, τὸ, fundamentum. Th. θέμελον, idem.

Περιθέντα, acc. sing. a. 2. part. masc. g. verbi περιτίθημι, præpono. Them. τίθημι, pono, f. θήσω, a. 2. ἔθηκα, a. 2. part. θείς, ἐνὶ.

Περιθέτην, permittunt, 3. pl. ejusd. præs. verbi περιθέω. Th. τίθημι, pono.

Περιθεραπεύω, priùs curo, vel excolo; sed expon. & præparo; unde περιθεραπεία, præparatio; Hermog. ex περὶ, & θεραπεύω, unde θεραπεία, ἡ, &c. vi. Item Περιθερμαίνω, præcalefacio, priùs calefacio; ex περὶ & θερμαίνω; vide.

Περίθεσις, εως, ἡ, propositum, propositio: à περιτίθημι, pono.

Περιθεσμία, ας, ἡ, scil. ὥρα, tempus præfinitum: ab adj. seq.

Περίθεσμος, ante constitutus, à περιτίθημι, ante constituo. Th. τίθημι, pono.

Περιθεσπίζω, prædico, vaticinor, prædivino; ex περὶ, & θεσπίζω; V. Item Περιθετικὸς, proponendi, seu præponendi vim habens; præpositivus, seu propositivus; est verbale, à περιτίθεμαι; ex περὶ, & τίθημι, unde θετὸς, θετικὸς, &c. vi. Item Περιθέω, præcurro; Il. χ. Item accurro; Luc. in somn. ex περὶ, & θέω; V. Item Περιθεωρέω, ῶ, præcontemplor, prævideo: Item priùs commentor; unde περιθεωρία; q. d. præcommentatio, præcontemplatio, seu præmeditatio; ita vocatur in declamationibus, quòd unicuique tanquam argumentum præfigitur; ex περὶ, & θεωρέω; V.

Περιθήκη, ης, ἡ, propositio: res proposita, περιτίθεμαι. Th. τίθημι; V.

Περιθησαυρίζω, ante usum repono in thesaurum, & Metaph. apud Aristot. de part. an. l. 2. ἐν ᾧ περὶ θησαυρίζεται τῷ ἀκατέργαστον ζῷον, &c. ex περὶ, & θησαυρίζω; V. Item Περιθνήσκω, morior pro; Item præmorior, in prima signif. est cum genit; vi. præpos. ut περιθνήσκω σε, pro te morior; Euryp. & περιθανεῖν τ' πόλεως, qui pro civitate pugnans obiit: in Epigr. ex περὶ, & θνήσκω; V.

Περιθορὼν, prosiliens, a. 2. part. act. verbi περιθρώσκω. Them. θόρω, seu θρέω, salio, insilio.

Περιθύελλα θυέλλη, in Theog. Hesiodi; i. e. procellosa tempestas; ex περὶ, & θύελλα, ἡ; V. Item Περιθύμιον, ἀλ, τὸ, q. d. sacrificii præludium, quod sacrificio præmittitur, vel libum; Aristoph. in Pluto, est verbale, à περιθύω, vel ex περὶ & θῦμα, τὸ, à Th. θύω, &c. V.

Περιθυμίομαι, ᾶμαι, alacri sum animo, promptus sum. Th. θυμὸς, animus.

Περιθυμία, ας, ἡ, alacritas, animi promptitudo. Th. θυμὸς, animus.

Περιθυμὸς, ὴ, ὸ, ἡ, promptus, a, & hinc

Περιθύμως, adv. promptè, alacri animo. Th. θυμὸς, animus.

Περιθυσις, idem quod & pro seq. περιθύσιον, τὸ; V.

Περιθυσίον, ου, τὸ, idem quod περιθύρωμον, vestibulum, quod est ante januam. Them. θύρα, ας, ἡ, janua, ostium.

Περιθύω, & περιθύομαι, ante sacrificio; Item sacrificio pro; ex περὶ, & θύω, θύομαι, &c. V.

Περὶ, suo tempore, maturè; tempestivè, est idem quod & pro Th. περοὶ; quod vide. Item Περιίαλλε, foras emitto; ut Od. ο. ἐξελόνδε περιῖδμεν, amandabat foras in agrum; Sic & Il. Ψ. Item promo; Od. ξ. ex περὶ, & ἰάλλω; V.

Περιϊάπτω, præmitto, procul mitto, f. ψω, a. 1. περιῆλα, ας, ε. f. 1. inf. περιϊάψαι. Th. ἰάπτω, mitto, f. ψω.

Περιᾶλε, 3. sing. a. 1. verbi περιϊάπτω; quod V.

Περιϊδεῖν, a. 2. inf. act. &

Περιϊδέσθαι, a. 2. inf. m. verbi περιείδω, prævideo. Th. εἶδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον.

Περιϊδὼν, ὄσα, ὸν, a. 2. part. act. præced. verbi.

Περιϊει, contract. ex περιίες, Att. pro περιῇς, 3. sing. imperfect. activ. verbi περιείμι, seu περίημι, præmitto, largior. Them. ἴημι, seu ἔω, mitto: imperf. ἴλλον, a. 2 ἰδ.

Περιϊέμεν, Ion. & περιϊέμεναι, Att. seu Dor. pro περιέναι, præt. inf. act. verbi περίειμι, præmitto, negligo. Them. ἴημι, seu ἔω, mitto.

Περιϊέμενος, emittens, præs. part. pass. περίειται, 3. sing. præs. ind. verbi ejusdem.

Περιϊέναι, pro κατιέναι, projicere, dejicere: & pro ἐφιέναι, permittere, sinere.

Περιΐζεσθαι, ante alios sedere: ex περὶ & ἵζομαι. Th. ἵζω, sedere facio.

Περίϊκλος, præm sit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi περιέλλω. Them. ἰάλλω, mitto, f. ἰάλω.

Περίημι, præmitto, dimitto, immitto, projicio: & interdum ut Them. ἴημι, mitto.

Περίιπτ, emittit, ministrat, Dor. pro περίησι, 3. sing. præs. ind. à πρόϊημι. Th. ἴημι, mitto.

Περίκης, adv. gratuitò. Them. περικῆ, donum.

Περίκειος, ε, ὁ, dotalis; ut περίκεια δῶρα, dotalia munera; seu doaa jugalia; quæ & περίκεια, absolutè dicuntur: Item περίκιος, ε, ὁ, gratuitus; ut περίκιος χάρις; in Epigram. Item Περικίδιον, ε, τὸ, diminut. doticula, exigua dos; Plut. omnia ab eodem Them. seq. πρὸ ἔ; V.

Περικνέομαι, advenio, accedo; unde etiam, Περίκτης, seq. mendicus, ut qui nos accedat petitum stipem; Il. ρ & Od. ρ. ex περὶ, & ἱκνέομαι, fut. ἵξομαι, pr. ἵγμαι, &c. V.

Περίκτης, ε, ὁ, mendicus, à περὶ & ἱκνέομαι, supplico; vel quia πρόϊκα petit.

Περικῶος, ε, ὁ, dotalis, idem quod περίκειος, & ab eod. Th. seq. περικῆ; V. Item Περίμος, & περίος, maturus, tempestivus, vel præmaturus, statum tempus præveniens; Hesych. unde superl. Περιαίτατος, omnium primus, maximè immaturus; Suid. idem quod & pro περοίμος, & περοῖος, à Them. περοῖ, &c. V.

ΠΡΟΪΞ, & περιξ, κὸς, ἡ, donum, dos, gratia, acc. περίκα, sed adverbialiter etiam usurpatur, pro gratis, sine mercede, q. à περὶ & ἵκω, venio, qui est donum quo quis alium prævenit ultrò. Aut à περίστης, largitio, quod à περίημι, effundo largiter.

Περίξεσθαι, f. 1. inf. m. verb. περίκτεομαι, advenio: quod ex περὶ & ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι.

Περίος, vide paulò suprà περίμος.

Περίππεύω, equito ante: ex περὶ & ἱππεύω, equito. Th. ἵππος, equus.

Περίσσω, seu Περίσσομαι, porrigo manum, seu protendo, Περίσσω χεῖρα, vel protensâ manu do; ex περὶ, & ἴσω, idem, &c. V.

Περίστημι, præficio, f. περιστήσω, præs. m. περίστεμαι, σαι, ται, propono, præpono, præ me fero, præficio; Item præsum, cum gen. Th. ἵστημι, sto.

Περίστορέω, ante memoro, priùs commemoro; ex περὶ, & ἱστορέω, à Th. ἵστωρ, ορος, &c. V.

Περίσχον, & περίσχεθον, Ion. pro περιτείνω, prætendere. Them. ἴσχω, vel ἔχω, habeo.

Περίττος, sordidus, quia solet περίεσθαι, projici.

Περίχνεύω, antè vestigo: Item expon. præco; ex περὶ, & ἰχνεύω, à Th. ἴχνος, εος, τὸ, V.

Περίων, όντος, in f. g. περιῶσα, a. 2. part. verbi περείμι, accedo. Th. εἶμι, eo, a. 2. ἴον.

Περίωσις, εως, ἡ, persecutio, per Sync. pro περιδίωξις, à περιδιώκω. Them. διώκω, persequor.

persequor. f. ξω, p. χα.

ΠΡΟ'ΚΑ, adverb. subito, statim: ut puto more περκὸς, id est, hinnuli, qui velox.

Περκαθαίρω, præpurgo, antè purgo; ex περὸ & καθαίρω; V. Item Περκαθέδεια, ἡ, primus locus in consessu, prima sedes; ex περὸ, & καθέδρα; V. Sic & Περκαθέζομαι, præsideo; cum genit. ap. Greg. unde οἱ περκαθεδρεύοντες τῆς λαοῦ, episcopi qui populo præsident apud eund. ex περὸ & καθέζομαι; vi. Sic etiam, Περκαθεύδω, præ dormio, priùs dormio; ex περὸ, & καθεύδω, idem quod Th. ἕυδω, &c. V.

Περκαθεστῶτας, gen. sing. f.g. perf. part. act. à περκαθίστημι.

Περκαθηγέομαι, præeo, ducem viæ me præbeo; ex περὸ, & καθηγέομαι, à Th. ἡγέομαι, -ᾶμαι, idem, &c. V. Item Περκαθέζομαι, præsideo: Item sum præsidio, ad custodiam relictus sum alicujus regionis; Polyb. l. 2. ex περὸ, & κάθημαι, idem quod Th. ἧμαι, sedeo, &c. V. Item Περκαθίζω, & περκαθίζομαι, antè consideo: Item præfero; apud Luc. ex περὸ, & καθίζω, idem quod Th. ἵζω, &c. V.

Περσυναθίστημι, ante constituo; ex περὸ κζ' & ἵστημι, statuo, f. στήσω, p. ἕστηκα, seu ἔστακα, a. 2. ἔστην.

Περκακόω, ante affligo, antè male tracto; ex περὸ, & κακόω; V.

Περκαλέομαι, provoco, lacesso, in jus voco; Item hortor. Th. κλέω, voco; f. έσω, p κέκλημαι. per Sync.

Περκαλίζετο, 3. sing. imperf. Ion. à Περκαλίζομαι, provoco. Th. κλέω, voco.

Περκαλινδέω, provolvo, volvo ante; undè in. pass. Περκαλινδέομαι, volvor ante, provolvor; viz. pedibus seu ad pedes; ex περὸ, & καλινδέω, -έομαι, idem quod κυλινδέω, έομαι, &c. V. Item Περκαλύπτομαι, prætendo ad me tegendum, & Metaph. prætendo obtendo, prætexo; ut περκαλύπτεσθαι δόξαν μετεώτητος, modestiam prætendere; undè verbalia, Περκάλυμμα, τὸ, tegumentum quod prætenditur ad tegendum; & Metaph. prætextus: Item περκάλυψις, obtensus, ipse actus obtendendi, vel prætendendi aliquid ad tegendum; ex περὸ, & καλύπτομαι, pass. à Them. καλύπτω, V. Item Περκάμπυλος, de plantis dicitur, quæ ubi primùm in rectum altiùs venerint, rursus terram versus inclinant; ex περὸ, & κάμπτω, ὑ; undè κάμπυλος, ὁ, à Th. κάμπω, &c. V.

Περκαμών, ῶνος, a. 2. part. act. à περκάμνω, prælaboro. Them. κάμνω, laboro: f. καμῶ, p. κέκμηκα, a. 2. ἔκαμον.

Περκάρδιον, quod est sub pectore depressum, molle & carnosum; juxta os ventriculi; ex περὸ, & καρδία, ᾶ, V.

Περκέφαλος, ᾱ, ὁ, ἡ, præceps. Th. κέφαλον, caput.

Περκέφαλος, præced. est, propriè, capite prono, antè, vel deorsùm vergens; id enim vis præpos. περὸ sæpe denotat; Item Περκάρηνον, quod est ante, vel suprà καρηνον, aut prima pars καρητῶ: Poll. ex περὸ, & καρπος, ὁ, junctura manûs, &c. V. Item Περκαταβαίνω, antè descendo; ex περὸ & καταβαίνω, V. Sic etiam, Περκαταβάλλω, q. d. præjicio, seu præjacio, ut περκαταβάλλειν τὰ πίστεως τὰ σπέρματα, apud Chrys. Item represento, ante diem solvo; & περκαταβάλλομαι, præstruo; unde verbalia, περκατάβλημα, & περκαταβολὴ, quod solvitur ante diem: sic appellabatur Athenis representatio pœnionis vectigalium prima; (ad alterum enim terminum, (ut duo definiebantur termini emptori,) pecunia quæ erat reliqua solvenda dicebatur περσκαταβλημα, seu περσκαταβόλημα; quod V.) ex περὸ & καταβάλλω; unde καταβλημα, καταβολὴ, &c. V.

Περκαταγγέλλω, prænuntio, ante denuntio: f. -ελῶ, p. περκαθήγγελκα, a. 1. περκαθήγγειλα, pass. part. pass. περκαταγγελμένος. Ex περὸ, κζ', & ἀγγέλλω, nuntio.

Περκαταγινώσκω, antè damno, seu condemno, sed expon. & præjudico, præjudicio condemno; Dem. Thuc. Luc. unde περκατάγνωσις, damnatio, seu condemnatio quæ fit quodam præjudicio, vel ex præsumpta opinione; Item præjudicatio, præjudicium; ex περὸ, & καταγινώσκω, unde καταγνωσις, &c. V. Item Περκαταδηλόω, prædamno, à καταδηλόω; V. Περκαταδύω, seu περκατασδύω, ante demergo, à καταδύω, vel καταδύω, vi. περκαταδήσεσθαι, antè exacui, à καταδήω, vi. Περκατακλίνω, antè reclino, seu depono, ante alios accumbere facio; in pass. περκατακλίνομαι, prior accumbo, vel in superiore loco accumbo, à κατακλίνω; vi. Προκατακλύζω, ante proluo, ante inundo, à κατακλύζω: vi. Item Περκαταφίνω, priùs condemno, judicio meo antè damno, à καταφίνω, comp. ut præcedentia, cum præp. περὸ, &c. V.

Περκαταλαβεῖν, a. 2. inf. act. à Περκαταλαμβάνω, præoccupo, anticipo, anteverto: ex περὸ, κζ', & λαμβάνω, capio: f. λήψομαι, p. λέληφα, & Att. εἴληφα, a. 2. ἔλαβον, perf. pass. Att. εἴλημμαι.

Περκαταλαμβάνω, præced. format. à tempr. pass. περκατείλημμαι, Atticè; quod apud Metrodor. in activa reperitur signif. ut περκατείλημμαί σε, ὦ τύχη, &c. unde verbale, περκατάληψις, præoccupatio, anticipatio; sed est & schematis nomen; apud Rhet. & sir, inquit Ruf. quum id quod adversarius arrepturus est, aut quæ objecturus, præsumimus, prædicimus ac dissolvimus, &c. V. præced. Item Περκαταλέγομαι, etiam ego allegor & alterior in catalogum, à καταλέγω, ομαι, comp. cum præp. περὸ, &c. V.

Περκαταλύω, ante dissolvo, ante everto, ante finio: ex περὸ, κζ', & λύω, solvo.

Περκαταπίνω, antè absorbeo, antè deglutio; ex περὸ, & καταπίνω; Vi. Item, Περκαταπίπτω, antè cado; ex περὸ, & καταπίπτω; V. Item, Περκατάγματα, & περκατάρξις, &c. V. infra in περκατάρχω.

Περκαταρκτικὸς, ὴ, principalis, primarius: ex περὸ, κζ', & ἄρχομαι, incipio. Th. ἀρχὴ, initium.

Περκαταρτίζω, prius absolvo, f. ίσω, a. 1. περκαθήρτισα, a 1. sub. activ. περκαταρτίσω, ῃς, ῃ, & in 3. pl. περκαταρτίσωσι. Ex περὸ, κζ', & ἀρτίζω, perficio. Th. ἄρτιος, perfectus.

Περκαταρτίζεσθαι, signif. apparari; ab act. præced. V. Item Περκαταρτύομαι, compono, ex multis unum facio, aut instruo; Plut. ex περὸ, & καταρτύω; V. Item Περκατάρχω; q. d. præsisto, anteverto, antegredior; Item præpolleo, antiquiore loco numeroque habeor; Item Περκατάρχομαι, auspicor; ut περκατάρχεσθαι δίκης, contestari litem; unde verbalia, περκατάρξματα, libamina quæ ante hostiæ percussionem & sacrificium fiebant, & περκάταρξις, principium, origo; ex περὸ & κατάρχω, -ομαι, &c. V. Item Περκατέχω, præcoerceo, &c. idem quod, περκατίχω; V. ex περὸ, & καταχέω, detineo, &c. idem quod κατίχω; à χέω, idem quod, & pro Th. ἔχω, &c. V. Περκατασκέπτομαι, præmissus speculor, seu exploro; Herodot. l. 8. à κατασκέπτομαι; V. Περκατασκυλάζω, antè struo aut molior, præstruo quidpiam ad id quod efficere volo; unde περκατασκυλὴ, præstructio, præparatio; apud Rhetores, est pars orationis præstruens ea quæ adstruenda sunt argumentationibus; Item schema orationis præmolliens dictum hyperbolicon quod dicturi sumus; Hermog. à κατασκυλάζω, unde κατασκυλὴ, &c. V. Περκατάστασις, narrationis præparatio; apud Hermog. est verbale, à περκαθίστημι, quod ex καθίστημι, unde κατάστασις, &c. V. Περκαταστρέφω, antè morior, priùs vitam finio; unde verbale, περκαταστροφὴ, mutatio statûs ante extremum finem; Laert. à καταστρέφω, unde καταστροφὴ, &c. V. Περκαταύλισις, quum tibiæ recenter factæ, utiles redduntur, judicrâ & exercitoriâ lusione, antequam in theatrum afferantur; quum deteruntur & leniuntur; i. e. πρὸ αὐλητοῦ περάσκησις, tibicinum præcedens exercitatio, antequam, in publico, ars ipsa jactetur; à καταύλισις, verbale à καταυλέω; V. Περκαταφεύγω, antè vel priùs confugio; à καταφεύγω; V. Περκαταχρέομαι, antè utor: Item priùs consumo; unde περκατακεχρῆσθαι, priùs consumptum esse, à καταχράομαι; V. Περκαταχρίσ, priùs illimo, à καταχρίω; V. Περκατέδω, ante comedo, à κατέδω; V. Περκατέρχομαι, præcedo, priùs eo, à κατέρχομαι; V. Item Περκατίχω, præcoerceo, præoccupo; jam pridem possideo, & in pass. Περκατέχομαι, detineor apud, vel retineor; ex κατέχω, κατέχομαι, comp. ut reliqua anteced. cum præp. περὸ, &c. V.

Περκαταφιλημμένης, ες, ὴ, perf. part. pass. fœm. gen. verbi περκαταλαμβάνω; q. v.

Περκατηγέλα, ας, ε, aorist. prim. ind. activ. & Περκαθήγγελκα, ας, ε, perf. ind. act. verbi περκαταγγέλλω; q. v.

Περκατηγορία, præcedens accusatio; Thuc. ex περὸ, & κατηγορία; V.

Περκαθήμενος, Ion. pro περκαθήμενος, ante sedens, præs. part. verbi περκάθημαι, sedeo; q. v.

Προκατηχέω, ῶ; q. d. priùs insono, antè personò, &c. ut apud Phalar. in Epist. ad Abaridem; εἰ τῷ ἓν προκαθήκησαν τῆ ἐμῆς διαβολαῖς; Si jam aures tui personuerunt, &c. ex πρὸ & κατηχέω, quod ex χῶ, & ἠχέω, à Them. ἤχθ, ὁ, &c. V.

Προκαθίζω, Ion. pro προκαθίζω, propalam sedere quod ex πρὸ & καθίζω, sedeo. Th. ἵζω, idem.

Προκατόπτομαι, priùs speculor, antè exploro, vel exploraturus præmittor; unde Προκατοψόμενος, priùs speculaturus & exploraturus; ex πρὸ & κατόπτομαι, &c. V. seq.

Προκατοψόμενις, naves quæ exploraturæ præmittuntur, fut. 1. partic. m. plural. num. fœm. gen. Them. ὄπτομαι, video.

Προκαυμα, ύστιο, adustio, ut προκαυμα χύτρας, ustio ollæ: Joel. c. 2. ex πρὸ, & καίω, f. καύσω; unde καῦμα, τὸ, &c. Vide.

Προκειμαι, σαι, ται, proponor, exponor, projicior. Hinc part. præs. προκείμενος, η, ον, propositus: f. προκείσομαι, præs. inf. προκεῖσθαι. Ex πρὸ & κεῖμαι, jaceo.

Προκεκηρυγμένον, prænuntiatum, perfect. particip. passiv. à προκηρύσσω; quod vide.

Προκέλευθος, prævius, qui præit, præcursor; Non. ex πρὸ, & κέλευθος; V. Item Προκελευσματικὸς, pes metricus quatuor constans syllabis brevibus; ut προκελευσματικὰ μέτρα, carmina id pedis genus habentia; forsan, quòd τοῖς κελεύσμασι præcini solent; ex πρὸ, & κατακελεύω; unde κατακέλευσμος; à Them. κέλω, unde κελεύω, f. κελεύσω, & verbale κέλευσμα, &c. V. Item προκέφαλος, ὁ, ὴ; qui vel quæ caput habet prominens & acutum; vel idem quod μακροκέφαλος; Suid. & Eust. Item στίχος προκέφαλος, dicitur versus in quo prima syllaba abundat: aut cum sequenti, per συνίζησιν, coit; idem etiam versus dicitur μακροκέφαλος στίχος, cujus scil. initium geminatur; & à quo si auferas caput velut superfluum resegmen, sanum tamen efficies versum; vel si συνιζήσει mediceris, & in dactylum confles; qualis est ille versus, Il. ε, Ἤ ἔχ ἄλις ὅτι γωῶσκες ἀνάκλισιας ἠδροπύεις, &c. ex πρὸ, & κεφαλὴ, ἡ; V.

Προκεχειροτονημένοις, prius designatis, dat. plur. perf. part. pass. à προχειροτονέω, quod ex πρὸ & χειροτονέω, decerno, creo, elatis manibus, ex χεὶρ, & τείνω, tendo.

Προκήδομαι, curam gero; ut προκήδομαι τῶν ἀνδρῶν, viri curam gero, ex πρὸ, & κήδομαι, curo, &c. Vi. Item Προκηχίνω, anxiè cogito; ex πρὸ & κηχίνω, à Them. κέαρ, unde κῆρ, ῆρος, &c. V.

Προκηρύσσω, vel Att. -ύττω, ante prædico: f. ξω, a. 1. προκήρυξα, perfect. προκεκήρυχα· perf. pass. προκεκήρυγμαι· à κηρύσσω, prædico. Them. κήρυξ, præco.

Προκινδυνέυω, f. ύσω, periclitor pro; propugno periclitando: ex πρὸ & κινδυνεύω, periclitor. Them. κίνδυνος, periculum.

Προκινέω, antè moveo; sed exp. etiam promoveo; apud Xen. ex πρὸ & κινέω; V. Item Προκλαίω, antè fleo, prius defleo; unde προκλαύσαντες, priùs deflentes; apud Eurypid. ex πρὸ, & κλαίω, futur. κλαύσω, &c. Vide.

Προκλέης, έος, ὁ, PROCLES, nomen proprium.

Προκλητὸς, ήν, provocatus, a. 1. part. passiv. à προκαλέομαι. Them. κάλέω, voco.

Πρόκλησις, εως, ἡ, provocatio; Item conditio lata: ab eodem verbo & Them.

Πρόκλητος, provocatus, promptus; unde Προκλητικὸς, provocatorius, ad provocationem pertinens: Item provocandi vim habens, sive eliciendi; ut ut προκλητικὰ ἔδωρ, urinam ciens; ex iisdem, cum præced. Vi. Item, Προκλύζω, antè abluo, vel ante alluo; Item ante diluo, perfundo priùs, priùs imbuo; ex πρὸ, & κλύζω, Vide.

Προκλυτὸς, ὴ, præauditus, præcognitus. Them. κλύω, audio.

Προκνήμιον, exterius os cruris & minus, tocile minus; Aristot. & Poll. l. 2. ex πρὸ, & κνήμη, ἡ; Vi. Item Προκοίλιος, ut προγάστωρ, versus vocatur, cujus veluti alvus intumescit & quasi contractione indiget; id est, in cujus medio syllaba redundat; (sicut contrà, λιγαιὸς, in quo brevis pro longa ponitur;) ut in primo versu Iliad. ubi in πληΐῃ ἀέθλῳ, ε in ω absorbetur; Eust. Il. ζ. ex πρὸ, & κοιλία, ἡ; vi. Sic etiam Προκοιτος; q. d. antecubitor; expon. à Greg. φυλακὴ, unde προκοιτία, excubiæ, vigiliæ; ut & προκοιτέω, ῶ, excubo; Item Προκοίτιον, ε, τὸ, & προκοιτὼν, ὁ; q. d. antecubiculum; pro latino utitur Plin. l. 2. i. e. antithalamus, vulgo; i. e. Gallicè *antichambre*, &c. ex πρὸ, & κοίτη, ἡ, unde κοῖτος, ὁ, &c. V. Item Προκολακεύω, antè adulor, & quasi præblandior; à Them. κόλαξ, -κος, unde κολακεύω, &c. Vi. Προκολάζω, antè punio, à Them. κολάζω; Vi. Προκόλπος, ε, ὁ, ἡ; qui ante sinum est: undè προκόλπιον, τὸ, anterior sinûs pars, anterior sinus vel prominentior pars in sinu; Theophrast. à Them. κόλπος, ὁ; Vi. Προκομίζω, præfero; id est, ante fero: Item effero, scil. funus: Item exhibeo, in pass. προκομίζομαι, prætendo; unde προκομιδὴ, ἡ, exhibitio, forensis vox in Pand. à Them. κομέω, undè κομίζω, & κομιδὴ, ἡ, &c. Vi. Προκόμιον, τὸ, anterior coma; Item coma quæ alterius loco ponitur, seu circumponitur; à Them. κόμη, ἡ; V. Προκόνδυλοι dicuntur tubera, & nodi, in ea digiti junctura seu curvatura quæ ungui est vicina; Ruff. Ephes. à Them. κόνδυλος, ὁ, comp. ut præcedentia cum præp. πρὸ, &c. V.

Προκοπὴ, vide in προκόπτω.

Προκόπτω, proficio, procedo: imperf. προέκοπτον, fut. ψω, perf. activ. προκέκοφα, perf. m. προκέκοπα· unde προκοπὴ, ῆς, ἡ, profectus. Them. κόπτω, scindo.

Προκοσμῶος, q. d. antemundanus; qui fuit ante conditum mundum: Item Προκόσμημα, τὸ; q. d. anteornamentum; Item exterior cultus, verbale à προκοσμέω; q. d. antè orno, vel simpl. orno, adorno; Plut. ex πρὸ, & κοσμὸς; unde κοσμέω, κόσμημα, κόσμος, &c. Vide.

Πρόκοπα, dicitur species quædam tonsuræ, cum scil. anterior capitis pars crinita relinquitur, & occiput raditur; ut quidam interpr. ex πρὸ, & κόπη, ἡ; i. e. κεφαλὴ, &c. V.

Προκρίμα, ατος, τὸ, propriè prælatio, quâ alii alium anteponimus: à

Προκρίνω, εις, ει, antefero, antepono: præs. inf. προκρίνειν. Ex πρὸ ante, & κρίνω, judico.

Πρόκρισις, ἡ, q. d. prælatio; expon. & præjudicatio: Item Πρόκριτος, prælatus, qui præfertur & anteponitur; verbalia à præced. προκρίνω; V.

Προκροσσαι νῆες, dicuntur naves aliæ post alias, seu super alias in continuâ serie: à κρόσσος, ου, ὁ, fimbria; vel κροσσὸς, scalæ. V. Eustath. & Suidam.

Προκυβερνᾶν τὴν νεὼς; q. d. prægubernare navem; apud Poll. dicitur sic officium τῆς πρωρεύτου; seu dicitur de proreta, ut qui proram, seu anteriorem navis partem regat; sicut contrà, ὑποκυβερνᾶν τὴν νεὼς, qui in puppi sedens, eam gubernat: ex πρὸ, vel ὑπὸ, & κυβερνάω; Vi. Item Προκυλινδέομαι, provolvor ad pedes alicujus; more supplicis accido ad genua alicui, vel alicujus, & reperitur etiam, προπροκυλίνδομαι, apud Hom. majoris emphaseos gratiâ; ut Iliad. χ. & Odyss. ρ. ex πρὸ, & κυλινδέω, ῶ, vel κυλίνδω, in passiv. κυλινδέομαι, vel κυλίνδομαι, &c. V. Sic etiam Προκυλίω, provolvo, vel volvo antè, & in passiv. Προκυλίομαι, volvor ante; unde verbale, Προκύλισις, supplicatio; quâ scil. supplex alicujus genibus advolvitur; ex πρὸ, & κυλίω, futur. ίσω, unde κύλισις, εως, ἡ, &c. Vi. Item Προκυμαία, ἡ, dicitur moles opposita fluctibus; ex πρὸ & κῦμα, τὸ; vi. Item Προκυνεῖν, dicuntur canes, quum latrant antequam feram invenerint, est à προκύων; quod vi. Item Προκύπτω, inclinans, seu incurvans me propendeo; vel simpl. propendeo, seu me inclino: Item procido & erumpo, promineo: Item prospicio, foras prospecto, &c. ex πρὸ, & κύπτω; V.

Προκυρόω, ῶ, ante sancio, f. ώσω, perfect. προκεκύρωκα perf. part. pass. προκεκυρωμένος, η, ον, prius sancitus: à κυρόω, ratum habeo, autoritatem do. Th. κύρος, ου, τὸ, auctoritas.

Πρόκυων, PROCYON, sive antecanis; sidus quod ante majorem canem oritur: ex πρὸ & κύων, κυνὸς, ὁ, ἡ, canis.

Προκώμιον, ου, τὸ, Pindar. pro προοίμιον, τὸ τῆς κώμε γεγραμμένου· quod ante κῶμον hymnum; scribitur aut canitur: Hymni procœmium.

Πρόκωνα, sive προκώνια ἄλφιτα, farina ex hordeo non tosto; Poll. & Gal. ex πρὸ, & κῶν, ὁ; V.

Πρώκωπος, ου, ὁ, ἡ, remex, qui est ad remum. Th. κώπη, remus.

Πρόλαλος, præceps in loquendo; apud Suid. ex προ & λάλος, V.

Προλαμβάνω, occupo, anteverto. f. προλήψομαι. p. Att. προείληφα. a. 2. προέλαβον, ες, ε. præoccupavi. Them. λαμβάνω, capio.

Προλάμπω, splendorem & lucem prodo; illucco: ex προ & λάμπω, V. Item, προύλαχος, quod prius forte obvenit; prior fors: ex προ & λάχος, εος, τό, à Th. λαγχάνω, in a. 2. ἔλαχον, ab inusit. λήχω, &c. V. Item, προλειαίνω, antè levigo; antè mollio; antè complano; item, antè contero, antè comminuo: ex προ & λειαίνω, à Th λεῖος, ὁ, V.

Προλέγω, prædico. imperf. προέλεγον. Th. λέγω, dico. f. ξω. p. χα.

Προλείπω, relinquo. Vide in προλελοιπότες.

Προλελεγμένος, η, ον, ante delectus, perf. part. pass. verti προλέγω, quod V.

Προλελοιπότες, reliqui, nom. pl. part. p. m. verti προλείπω, relinquo. f. ψω. a. 2. προέλιπον. a. 2. m. προλιπόμην. p. m. προλέλοιπα. Th. λείπω, linquo.

Προλεπτύνω, antè extenuo, seu, attenuo: ex προ & λεπτύνω, V.

Προλεχθῆναι, vide λεχθῆναι.

Πρόληψις, quod anticipatur, seu, anticipando capitur; sed exp. & prærogativa; apud Polyb. Sic &, προληπτικὸς, ad anticipationem pertinens; verbalia à προλαμβάνω, V. Item, προλήψιον, exp. torcular; apud Jerem. c. 5. ex pro, & λῆνος, ὁ, V.

Πρόληψις, εως, ἡ, anticipatio, occupatio; anticipata opinio; præsumptio: à προλαμβάνω, quod V.

Πρόληψις, præced. q.d. antè occupatio; figura, apud Rhetores; quum id quod objici potest, vel, ab adversario, vel, ab ipso Judice, contra nos aut causam nostram præoccupamus, & cum ratione dissolvimus, &c. V.

Προλιμναῖος ἡ ὁ ποταμός, stagna fluviorum: ex προ & λίμνη, ἡ, unde, λιμνάς, άδος, &c. V. Item, προλιμοκτονέω, ῶ, priùs fame neco: ex προ & λιμοκτονέω, V.

Προλιπόν', & προλιπόντ', pro προλιπόντα, acc. sing. vel pro προλιπόντε, nom. dual. a. 2. part. act. verbi προλείπω, relinquo; quod vide in προλελοιπότες.

Προλιπών, relinquens; in f. g. προλιπέσα, a. 2. part. act. verbi ejusd.

Προλισθαίνω & προλισθάω, ῶ, q. d. circum delabor; seu, circumquaque decido: ex προ & ὀλισθάω, V. Item, προλοβός, ὁ, ὁ, sinus ille in avium gutture prominens, in quem primùm cibos recentes ingerunt; Aristot. H. An. 2. ult. Pollux, etiam homini tribui docet; item, προλόβιον, in auricula, dicitur prominula, seu, pendula τῆς λοβοῦ pars; item, προλοβώδης, εος, ὁ, ἡ, similis προλόβῳ, seu, ingluvieï, προλόβιος, seu, ingluvii speciem gerens; omnia, ex προ & Th. λοβός, ὁ, V. Item, προλογος, q. d. proloquium; i. e. anteloquium; id scil. quod dicitur ante cætera; peculiariter apud Comicos & tragicos Poëtas; sic nominatur, quæ comœdiæ, seu, tragœdiæ præponitur præfatio; Aristot. Rhet. 3. Unde, προλογίζω, præfationem loquor; primus in scenam prodiens verba facio; Suid. ex προ & λόγος, ὁ, seu, verbale, à προλέγω, V. Item, προλοχίζω, insidiis præoccupo; ut, apud Plut. προλοχίσας ὁδὸν, quum prior viam insidiis occupasset: ex προ & λόχος, ὁ, unde λοχίζω, &c. V.

Πρόλοχος, ου, ὁ, nomen viri, q. d. primus insidiator.

Προλύω, solvo antè; unde προλύται, prolytæ, lytarum antecessores; lytis in jurisprudentia provectiores; in juris enim studio qui quartum jam annum ei operam dedissent, tantosque in eo progressus fecissent, ut de eo respondere probè possent, & quæstiones solvere λύειν nominabantur, i. e. solutores; at, qui quintum, προλύειν; quos ut uno anno, ita etiam peritia in legum ænigmatis, & nodis juris solvendis anteuntes τοῖς λύταις, quasi præsolutores diceres; in Proœmio Pand. ex προ & λύω, V.

Προμάθα, ας, ἡ, Dor. pro προμήθια, quod vide.

Προμαθεῖν, præcidisse, a. 2. inf. act. verbi προμαθέω, quod V.

Προμαθὼς, έως, ὁ, Dor. pro Προμηθὼς, quod V.

Πρόμακρος, oblongus, prælongus: ex προ & μακρὸς, V. Item, προμαλακύνω & προμαλάττω, præmollio; antè, vel, priùs mollio, seu, emollio; unde, προμαλακτήριον, ου, τὸ, prima pars balnei, sive, prima domus aut cella, in quam ingressi in aere versabantur calido, atque indè ad lavacrum proficiscebantur; ita dicta, quòd in ea corpora præmolliri solent; Gal. l. 9 simpl. ex προ & μαλάσσω, vel, μαλάττω, f. ξω, unde μάμακος, μαλακύνω, μαλακτὴρ, ῆρος, ὁ, &c. V.

Πρόμαλος, planæ species. Them. μαλὸς, idem quod ἁμαλὸς, tener.

Πρόμαλος, præced. dicitur esse ἡ μυρίκη, myrica; apud Hippocr. Item, προμάμμη, proavia; ex προ & μάμμη, seu, μάμμη, ἡ, &c. V.

Προμανθάνω, ante disco: ex προ & μανθάνω, dico: f. μαθήσομαι. a. 2. ἔμαθον.

Προμάντις, ἡ, mulier quædam oraculi Delphici antistes: Luc. sed exp. etiam vaticinantium antistes; vel simpl. vaticinans; item, προμαντεὺς, q. d. prævaticinator; cognomen fuit Apollinis; unde, προμαντεύομαι, q.d. prævaticinor, aut, antè vaticinor; atq; indè, προμαντεία, prævaticinatio; sed exp. etiam, prærogativa consulendi oraculi; seu, primæ partes in consulendo oraculo; apud Dem. Philipp. 3. ex προ & μάντις ως ἡ, unde, μαντεύομαι, μαντεία, &c. V.

Προμαρτύρομαι, ante testor, prænuntio. f. ήσομαι. a. 1. m. προεμαρτυρόμην, ω, ατο. à μαρτύρομαι, testor. Them. μάρτυρ, testis.

Προμαχεών, ῶνος, ὁ, Ion. pro προμαχών, quod vide.

Προμαχίω, idem quod seq. προμαχίζω, vide.

Προμαχίζω, in primâ acie pugno: f. ίσω. Them. μάχομαι, pugno: f. μαχήσομαι.

Προμάχιος, & Ion. προμάχιστι, propugnatoribus, dat. pl. à

Πρόμαχος, ος, ὁ, ἡ, antesignanus; propugnator: contract. πρόμος. Th. μάχομαι, pugno.

Προμάχομαι, propugno; inter primos, seu, in prima acie pugno, seu, prælior; cum genit. in prælio me strenuè gero, &c. Ex προ & μάχομαι, vide.

Προμάχων, gen. pl. præced. at

Προμαχὼν, ῶνος, ὁ, propugnaculum. Th. μαχομαι, pugno.

Προμεθύω, antè ebrius sum; priùs inebrior; Plut. ex προ & μέθυ, τὸ, unde μεθύω, &c. V. Item, προμελαίνω, priùs nigrum reddo; & in pass. προμελαίνομαι, prænigresco: ex προ & μελαίνω, V.

Προμελετάω, ῶ, præmeditor. f. ήσω. perf. προμεμελέτηκα. a. 1. προεμελέτησα. à μελετάω, curo, meditor. Them. μέλει, curæ est.

Προμελέτησις, præmeditatio; verbale à προμελετάω, ῶ.

Προμεριμνάω, ῶ, ante sum sollicitus. f. ήσω. p. προμεμερίμνηκα; à μεριμνάω, anxiè cogito. Them. μέριμνα, ης, ἡ, cura.

Προμετρέω, ῶ, præmetior, vel, demensum præbe; item, mercede frumentum emptoribus in foro demetior; ex προ & μετρέω, V.

Προμετωπίδιον, ου, τὸ, frontale: ex προ & μέτωπον, frons. Them. ὄπτομαι, video.

Προμετωπὶς, idem quod præced. προμετωπίδιον, frontis pellis; item, id quo frontes equorum, & interdum aliorum animalium, ornantur, &c. V.

Προμήθεια, ας, ἡ, vel προμηθία, providentia, cautio: à προμηθὴς, quod vide.

Προμηθεῖν, & -εῖν, Ion. pro præced.

Προμηθέομαι, curam alicui gero: ex προ & μῆδος, εος, τὸ, cura.

Προμηθεύομαι, idem quod præced. προμηθέομαι, provideo, propicio, providentiam aut curam ago, &c. V.

Προμηθεὺς, έως, ὁ, PROMETHEUS, nomen viri: qu. à

Προμηθὴς, ὁ, ὁ, ἡ, providus, circumspectus; ex προ, ante, & μῆδος, εος, τὸ, cura.

Προμηθήτεια, apud Siculos est, pronuba, Poll. Item, adv. προμηθικῶς & προμηθῶς, providè; utendo providentia, &c. à præced. προμηθὴς, consultus, cujusmodi. προμηθὲς, substantivè sumitur pro, προμήθεια, V. Unde etiam, προμηθέστατος, superl. prudentissimus, vel, providentissimus; atque indè adv. προμηθέστατα, maximè cum prudentia; providentissimo consilio, &c. V.

Προμήκης, oblongus; prælongus; item, procerus; ex προ & μῆκος, τὸ, V. Item, προμηνύω, ante indico, prænuntio: ex προ & μηνύω, V. Item,

προμήτωρ, ορος, ὁ, avus ex matre; pater matris; Hesych. ex πρὸ & μήτηρ.

Προμιμνάω, misceri, a. 2. inf. pass. verbi προμίγνυμι. Them. μίγνυμι, misceo. f. ξω. p. χα. a. 1. pass. ἐμίχθω. a. 2. pass. ἐμίγην.

Προμνάομαι, ῶμαι, ambio nuptias pro alio; nuptias alicui concilio; & general. ambio pro alio; aliquid ei concilio; ex πρὸ & μνάομαι, ambio, &c. V. Unde etiam verbalia, προμνήστις, ipsa actio conciliandi & ambiendi pro alio; &, προμνηστικὴ, sub. τέχνη; ars earum quæ pronubæ dicuntur; ars copulandi seu conciliandi; sic etiam, προμνήστρια, quæ & προμνηστρὶς, nuptiarum conciliatrix; pronuba; item, προμνηστεύω & προμνηστεύομαι, idem quod, προμνῶμαι, concilio nuptias; & velut procuro alii fœminam; ex πρὸ & μνηστεύομαι, idem quod μνηστεύω, ab eod. Th. μνάομαι, V. Item, προμνῆνοι, οἱ, exp. alius post alium, figillatim; i. e. οἱ προμῶντες ἀλλήλας, ἢ μὴ ἅμα πάντες προϊόντες; ἀλλὰ κατὰ τάξιν, ἢ ἐφεξῆς: ut Od. φ. ἀλλὰ προμνῆνοι εἰσίλθετε, ἤδ' ἅμα πάντες; i. e. alter post alterum ingrediatur; ubi Schol. Hom. exp. προμῶντες ἀλλήλας; innuens derivari à μῶμος, sic etiam, προμνῆναι, αἱ, ut, Od. λ. αἱ δ' ἄρα προμνῆναι ἐπέπεσαν, exp. alia ante aliam, &c. Est remotius quoddam compositum quasi ab inusit. προμόω; ex πρὸ & μόρος, &c. V. Item, προμοιρος, qui præmaturo fato obiit, quasi ante fatum occidens; i. e. qui præmaturâ morte decedit; ex πρὸ & μοῖρα, ἡ, vide.

Προμολέω, progredior: ex pro & μολέω, seu μόλω, venio, eo: præt. μέμβλακα, pro μεμόληκα.

Προμολὴ, ῆς, ἡ, vestibulum: quia προμολῶμεν, id est, prodimus per illud.

Προμόλω, idem quod præced. προμολέω, prodeo; item, προμολαὶ in montibus, dicuntur eminentiæ, seu, cacumina in altum assurgentia; in Epigr. ut sing. fœm. præced. προμολὴ, in ædibus dicitur vestibulum; ut, per quod patet aditus, &c. V.

Πρόμος, ὁ, ἡ, antesignanus, contract. ex προμάχος. Th. μάχομαι, pugno. Nisi ex πρὸ & μόω, ut sit, qui ante ruit in hostem.

Προμοσκεύω, plantaria facio vel transfero: ex πρὸ & μοσκεύω, V. Item, προμοχθέω, priùs affligor; Euryp. ex πρὸ & μοχθέω, V. Item, προμύησις, præinitiatio, Plut. à Th. μυέω, unde μύησις, &c. V. Sic etiam, προμῦθον, τὸ, fabulæ præfatiuncula, ad mores informandos, & vitæ usum accommodata; à Th. μῦθος, ὁ, unde, μυθικὸς & μυθίδιον, τὸ, &c. V. Προμωλία, vel, προμωλίη, ας, ἡ, statua quæ ante molas poni solebat; vel, Dea quæ molis præsidere credebatur; à Them. μύλη, ἡ, V. Προμωλαίνω, labra protendo, vel, prorumpere sino: ab inusit. μωλαίνω; quod à Th. μωλὸς, ὁ, &c. V. Προμῶσθαι, est, promittere ellychnium, & lucernam emungere; Poll. à Th. μύσσω, vel, μύττω, &c. V. Item, προνα, ante templum situs, promptuarius; ut &, πρόναον, ου, τὸ, i. e. τὸ ἔμπροσθεν τῦ ναῦ, templi vestibulum quod etiam dicitur, Ionicè, πρόνεων; ut, πρόνηος & περίνηος, Ionicè, pro πρόναος; à Th. ναὸς, ὁ, comp. ut præcedentia, cum præp. πρὸ, &c. V.

Προναυμαχέω, prælio navali dimicare: ex πρὸ & ναυμαχέω, navale prælium ineo: ex ναῦς & μάχομαι, pugno.

Προνέμομαι, progredior; propriè pascendo, seu, depascendo; ex πρὸ & νέμω, pasco, &c. V.

Προνέμω, seu προσνίμω, tribuo. Th. νέμω, idem.

Προνέομαι, prodeo, progredior; ex πρὸ & νέω, νίομαι, eo, redeo, &c. Vide. Sic & περνέω, promineo, propendeo, proclinor; ex πρὸ, & Th. νεύω, vide.

Προνήϊον, τὸ, Ion. pro πρόναον, templi vestibulum. Th. ναὸς, templum.

Προνηστεύω, jejuno ante; ex πρὸ, & Th. νῆστις; unde, νηστεία, &c. V. Item, προνικῶ, ante vinco; ex πρὸ & νικάω, ῶ, &c. V.

Προνόεω, ῶ, & ὁμαι, ῶμαι, ante mente percipio; provideo; procuro: f. ήσω. perf. προνενόηκα. cum acc. præs. inf. act. προνοεῖν. præs. inf. pass. προνοεῖσθαι, à νόος, cogito. Th. νόος, νοῦς, mens.

Προνοὴ, ῆς, ἡ, nomen mulieris.

Προνόησις, εως, ἡ, provisor; verbale, à præced. προνοέομαι, V.

Προνοητὴς, οῦ, ὁ, provisor; verbale, à præced. προνοέομαι, V.

Προνοητικὸς, ὴ, ὸν, providendi solertiam habens; providus; ab eod. verbo.

Προνοητικῶς, providè, vel, prospicienter; est adv. à præced. προνοητικὸς, V.

Πρόνοια, ας, ἡ, & Ion. προνοίη, cura, prudentia: ab eod. verbo & Th.

Προνομαία, Elephanti proboscis teste Suid. Item, προνομεία, depræda tio quæ fit à militibus pabulatum egressis; utrumque, à seq. προνομεύω, δύομαι, &c. V.

Προνομεύω, f. εύσω, pabulatum egredior, prædationibus infesto, captivum abduco: præs. pass. προνομεύομαι, captivus abducor ab iis qui pabulatum egressi sunt: à

Προνομὴ, ῆς, ἡ, pabulatio; item direptio: à νομὴ, pastus. Them. νέμω, distribuo, pasco.

Πρόνοος & πρόνους, prudens; unde compar. προνοέστερος, prudentior; unde etiam paulò ante præced. πρόνοια, ἡ, ipsa actio antè aliquid percipiendi mente, & providendi; provisio; providentia; ut, πρόνοιαν ἔχειν τινός; providere alicui; &, ἐκ προνοίας τι ποιεῖν, dedità operâ, &, consultò aliquid facere: ex πρὸ & νόος, contr. νοῦς, &c. V. Item, προνυστίζω, prius humecto; antè madefacio; Diosc. ex πρὸ & νοτίζω, à Th. νοτὶς, ίδος, &c. V. Item, προνυμφία, antenovilunium; dies qui præcedit novam lunam: ex πρὸ & νεομηνία, contr. νεμηνία, &c. Vide.

Προνοῦσι, 3. plur. præs. ind. προνοοῦντος, gen. sing. part. præs. verbi προνοέω, quod vide.

Προνοῦς, Poët. adv. idem valet, quod πρὸ νυκτὸς, ante noctem.

Προνωπὴς, q. προρωπὴς, ές, ὁ, ἡ, & προρωπὴς, ής, ὁ, propensus, præceps, pronus, facilis; promptus, paratus; item, extensus; item, exp. qui est ἐξαθεν τῦ προνωπείου θαλάμου; unde adv. προνώπως, promptè, præcipitanter; item, προνώπιος, per Sync. quasi pro προρωπὴς, foris observans; unde, προνώπιον, vel, προνώπειον, Eust. exp. προθύρωμα; aliis est vestibulum; apud Euryp. sed Pollux τὰ προνώπια, dicit esse τὰ πρὸ τῆς θύρας, &c. Omnia, ex πρὸ & ενωπὴ, unde ἐνώπιος, ἐνώπιον, &c. V.

ΠΡΟΞος, προκὸς, ὁ, hinnulus: qu. à πρὸ & ἄϊσσω.

Πρόξενος, & προξένος, ου, ὁ, ἡ, hospes publicus civitatis. Them. ξένος, hospes.

Προξενέω, ῶ, sum hospes publicus, hospitio excipio nomine civitatis. Vide præced.

Προξενητὴς, ῆ, ὁ, proxeneta, parator, qui est velut conciliator, interpres, & internuntius ad pacis cendum, seu, stipulandum; item, general. interventor & quasi conglutinator hominum quemvis contractum inter se ineuntium; unde, προξενητικὸν, scil. μίσθωμα, merces quæ proxenetis solvitur; item, προξενήτρια, conciliatrix; sed exp. & προμνήστρια, id vide, omnia, à præced. προξενέω, qui peregrinos hospitio excipit totius civitatis nomine; item Metaph. qui aliquid procurat sive procuravit alicui; seu, qui alicujus rei est author; item, conciliativus; unde etiam præced. προξενέω, comparo aliquid alicui, vel, comparare conor; ut προξενῶ σοι τῦτο, hujus rei tibi author, vel, hanc rem tibi comparo; item, sum interpres & conciliator versuratum aliorumque contractuum, Dem. Plut. &c. Unde etiam, προξενία, ἡ, hospitalis amicitia, vel, hospitii necessitudo publica, Xen. &c. Omnia, ex πρὸ, & Th. ξένος, ὁ, V. Item, προοδηγὸς, dux viæ; q. d. viæ prædictor, perductor: ex πρὸ & ὁδηγὸς, V. Item, προοδοιπόρος, qui in itinere præit; ex πρὸ & ὁδοιπόρος, ὁ, V. Sic etiam, προοδοπεποιημένος, præparatus; in quo, seu, ad quem via jam patefacta est; apud Aristot. est part. prær. pass. à seq. προοδοποιέω, vide.

Προοδοποιέω, viam præstruo, viam patefacio, præparo; item propensus sum: ex πρὸ, ὁδὸς, ῆ, ἡ, via, & ποιέω.

Πρόοδος, ου, ἡ, prodeundi, seu, exeundi actio; item, processus, progressus: & Metaph. incrementum; & interdum adjectivè, qui viam præit; unde, προοδεύω, præco; &, προόδευσις, præeundi actio: ex πρὸ & ὁδὸς, unde, ὁδεύω, fut. εύσω, &c. V. Item, προόδους, & προόδων, prominentes habens dentes, Poll. 2. ex πρὸ & ὀδὰξ, ὀδόντος, ὁ, &c. V. Item, προοικοδομέω, ædifico, seu, struo ante; præstruo, Poll. ex πρὸ & οἰκοδομέω, V. Sic, προοικονομέω,

νομέω, præstruo, præmolior, item, προοικονομία, rei futuræ præparatio & dispositio; unde προοικονομικὸν, dicitur, quod præstruit & viam facit ad sequentia; ex πρὸ & οἰκονόμος, unde οἰκονομέω, &c. V.

Προοιμιακὸς, ἡ, ὸν, ad exordium, seu, proœmium pertinens; à seq. προοίμιον, τὸ, V. Unde etiam, προοιμιάζομαι, exordio, seu, proœmio utor; inde, ex πρὸ & ὅιμη, ἡ, &c. Vide seq.

Προοιμιάσῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi προοιμιάζομαι, exordior. f. ἀσομαι. præf. part. m. προοιμιαζόμενος, η, ον, à

Προοίμιον, ε, τὸ, exordium, proœmium. Th. ὅιμη, via, semita.

Προόλλυμι, antè perdo: ex πρὸ & ὄλλυμι, V. Item, προομαλεύω, antè complano, antè levigo: ex πρὸ & ὄμαλος; unde, ὁμαλεύω, V. Sic &, πρόμυμι, sive, προομύω, q. d. præjuro; priùs, seu, aptè juro: ex πρὸ & ὄμνύω, ὄμυμι, V. Item, προομολογέω, priùs confiteor, antè confiteor: ex πρὸ & ὁμολογέω, V. Item, προομοσία, seu, προμαμοσία, q. d. præjuratio; ipsa actio priùs jurandi; item, jusjurandum, quod accusator προομνύει, veram esse suam accusationem; Poll. est verbale, à προόμνυμι, quod à Th. ὄμνυμι, fut. ὁμόσω, pr. ὤμοκα, &c. V. Item, προονειδίζω, prior increpo probris, prior incesso dictis probrosis; ex πρὸ & ὀνειδίζω, V.

Προοπτέον, prospiciendum: &

Προοπτος, ε, ὸν, ὴ, prævisus, manifestus. Th. ὁπομαι, video.

Προόπτης, qui rem prospicit; qui prævidet, seu, speculatur antè, Plut. Item, προόψις, visio rei futuræ, Thuc. Utrumque, ut & προόπτος, præced. præcognitus, verbalia, à πρόοπομαι, prospicio, provideo; ex πρὸ & ὄπομαι, V. Sic etiam, προοπτικὸς, qui prævideri, vel, provideri potest; unde, προοπτικὸς, prævidendi, seu, providendi peritus, providus; utrumque, verbale à προσέχομαι, ὤμαι, idem quod seq. προοράω, V.

Προορῶ, ῶ, ante me video, prospicio: imperf. m. προορᾶμεν, ᾶμεν, perf. act. Att. προέορακα. perf. part. act. προεωρακὼς, ὸτος, qui antea vidit. Th. ὁράω, video.

Προορθρίζω, ante lucem surgo, Psalm. 5. ex πρὸ & ὀρθρίζω, V.

Προορίζω, prius definio: f. ίσω. prær. προώρικα. a. 1. προώρισα. prædestinavi, decrevi exsequi: a. 1. part. act. προορίσας, ασα, ὰν, qui prædestinavit: ab ὁρίζω, definio. Th. ὅρος, terminus.

Προορισμὸς, præfinitio, prædestinatio; verbale, à προορίζομαι, prædefinior; ut, apud Paul. ad Eph. 1. προορισθέντες κατὰ πρόθεσιν, item active, oppignerationis, seu, hypothecæ notam appono; ut, apud Dem. contr. Onetor. διαλύω προορίσω τῷ οἰκίαν; ab act. προορίζω seq. præfinio; priùs constituo, &c. V. Item, προορμάω, seu, προορμέομαι, antè concitor; ex πρὸ & ὁρμάω, V. Sic, προορμίω, antè enavigo ex statione: ex πρὸ & ὁρμίω, V. Προοράττω, fadio antè; præfodio: ex πρὸ & ὀράττω, vel, ὀράσσω, V. Προορχέομαι, præsulto: ex πρὸ & ὀρχέομαι, vide.

Πρόρι, projice, a. 2. imperat. m. πρόρεσο, πρόρες κ) πρόρι, verbi προρίπτω. Th. ἵπμι, seu ἔω, mitto.

Πρόρρον, mustum, quod priusquam uvæ calcentur sponte distillat; quod &, προόρομος, sive, προόρυμος, Latinis, vinum lixivium, dicitur.

Προοφειλόμενος, η, ον, ante debitus, præs. part. pass. à

Προοφείλω, prior debeo, item debeo. Th. ὀφείλω, debeo.

Προοχεύω, prior ineo, prior salio: & προοχεύομαι, priùs ineor, antè saltor: ex πρὸ & ὀχεύω, V. Item, προοχὴ, ἧς, ἡ, eminentia, locus prominens: prominens, substantivè; ut occurrit apud Tacit. *in locis prominentibus*; est verbale, à προέχω, ομαι, V. Πρόοψις, vide suprà πρόοπτος, item, προοπαγὴς, ές, ὁ κ) ἡ, prominens, protuberans, Luc. ex πρὸ & πήγνυμι, unde πάγος, ὁ, &c. V. Seu, est verbale, à προπηγνύω, id V. Προπάθεια, ἡ, q. d. antepassio: morbi præludium; adventatio morbi: sed exp. & anteceptæ perturbatio, apud Plut. ex πρὸ & πάθος, τὸ, unde πάθη, ἡ, &c. V. Προπαιδεύω, antè instituo, antè doceo: in pass. προπαιδεύομαι, prius instituor & doceor: unde verbalia, προπαιδεύματα, τὰ, & προπαιδεία, ἡ, quæ docentur ante Philosophiam & Theologiam; qualia sunt, & in singulis disciplinis præcognita dicta, vel potiùs, præcognoscenda dici debent; i.e. προθεωρία: ex πρὸ & παιδεύω, V. Πρόπαις, αιδος, ὁ, puerorum productor: leno, mango: ex πρὸ & παῖς, V. Πρόπαλαι, jam olim, jamdudum, jampridem, jamdiu: ex πρὸ & πάλαι, V.

Πρόπαν, n. g. & πρόπας, m. g. universus, um. Them. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e.

Προπάππος, proavus, avi pater; unde, προπαππικὸς, q.d. proavialis: ad proavum pertinens: ex πρὸ & πάππας, unde πάππος, &c. V.

Πρόπαρ, per Apoc. pro

Προπάροιθε, antè, è regione: à πάροιθε, idem, quod Th. πάρος, ante, adv.

Προπάροιθεν, idem quod præced. προπάροιθε, ante: item, in conspectu, ante oculos, &c. V. Item, προπαροξύω, ομαι, unde προπαροξύνεσθαι, apud Grammaticos, dicitur antepenultima syllaba quæ acutum habet: ex πρὸ & παροξύνω, ομαι, quod ex παρὰ & ὀξύω, &c. V. Πρόπας, omnis, totus: ex πρὸ & πᾶς, V. Item, πρόπας, locus ante thalamum; προκοιτὼν, procœtum: ex πρὸ & παστὸς, ὁ, V.

Προπατέω, ante patior: a. 2. προέπαθον. a. 2. part. act. προπαθὼν, όντος. Th. πάσχω, patior. f. πείσομαι. p.m. πέποσθα. a. 2. m. ἐπαθόμην.

Προπάτωρ, ορος, ὁ, secundus auctor, qui vice patris seu auctoris est; propriè avus, progenitor, generis auctor: ex πρὸ & πατὴρ, pater.

Προπάτορες, i. e. οἱ ἄγαν πατέρες; progenitores: est plur. à præced. sing. προπάτωρ, avus; item, primus pater, principium alicujus generis; ut, ὦ ζεῦ προγόναν προπάτωρ; apud Sophocl. Unde etiam, προπατρικὸς, ad avum, avos, vel, progenitores pertinens: item, à progenitoribus proveniens, &c. Vide.

Πρόπειρα, ας, ἡ, periculum, quod de re aliquâ fit, antè quam aliquid aggrediamur; prætentamentum: ex πρὸ, antè, & Th. πείρω, conatus.

Προπειρῶ, & προπειράομαι, priùs tento, prætento: à præced. πρόπειρα, vide.

Πρόπεμπα, τὰ, quinta pars solutionis, κ) πρὸς ἡμέρας πέντε, &c. Vide Constantinum; est ex πρὸ & πέμπω, scil. μοῖρα, quinta pars: quod est à πέμπτος, quintus, & hoc πέμπε, Æolicè, pro Th. πέντε, &c. V.

Προπέμπομαι, deducor honoris causâ; item activè, deduco, prosequor: unde, προπεμπήμων, ων, ὁ, quo prosequimur & deducimus aliquem abeuntem; utrumque, à seq. προπέμπω, prior mitto, antè mitto; item, prosequor, comitor; item, honoris causâ alicui præco, &c. V.

Προπέρπω, deduco: f. ψω. a. 1. προέπερψα. a. 1. imperat. act. προπέρψον, άτω, deducendum cura: a. 1. sub. act. προπέρψω, ῃς, ῃ. a. 1. inf. pass. προπερφθῆναι. a. 1. part. pass. προπερφθεὶς, deductus. Them. πέρπω, mitto.

Προπεπυσμένος, vel προπεπυσμένος, η, qui ante aliquid intellexit, perf. part. pass. verbi προπυθάνομαι, præsentisco: quod à πυνθάνομαι, audio. f. πεύσομαι.

Προπεπωκὼς, ὸτος, qui propinavit, perf. part. act. verbi προπίνω, quod vide.

Προπεσόντος, acc. sing. a. 2. part. act. à προπίπτω, procido. Th. πίπτω, ador. πεσῶμαι. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Προπερισπάδα, vocabula dicuntur apud Gramm. quæ in penultima circumflexum habent; unde adv. προπερισπωμένως, circumflexo in penultima: ex πρὸ & περισπάω, unde περισπωμένως, &c. V. Item, προπεριχαράττω, antè circumscarifico; antè circumrado, seu antè ferro emarginans scarifico: ex πρὸ & περιχαράττω, V. Προπερονάω, ab anteriori parte fibulo: ex πρὸ & περονάω, V. Προπέρυσι, antè annum superiorem, i. e. anno abhinc tertio; unde προπερυσινὸς, qui est anni antè præsentem tertii: ex πρὸ & πέρυσι, V. Item, προπετάζω, seu, προπετάννυμι, & & προπετάνυμι, ab anteriore parte expando, vel, obtendo, prætendo: ex πρὸ & πετάζω, V.

Προπέτεια, ας, ἡ, præcipitantia, temeritas; protervia: item propensio: à προπέτης, quod V.

Προπετῆ, acc. sing. à

Προπέτης, ές, ὸς, ὴ, præceps, pronus, protervus, procax: προπετὴς, præcipitanter, adv. Ex πρὸ & πέτω, pro quo in usu est, πίπτω, cado.

Προπετῶς, adv. præcipitanter, temerè: à præced.

Προπετεύομαι, temere me gero: temera-

tarius sum; in Epigr. à præced. προπομπός.

Προπεφεσμένα, prædeliberata, Dor. pro προπεφασμένα, nom. vel acc. pl. n. g. perf. part. pass. verbi προπεφείσομαι, prædicor, prænuntior. Th. φείσω, dico, f. σω. a. 2. ἐφεσάμην. perf. pass. πέφεσμαι. p. m. πεφεσάμην.

Προπηγνύω, priùs congelo; unde, τὸ προπεπηγὸς, priùs concretum, vel, simpl. concretum, Diosc. 3. 92. ex πρὸ & πήγνυμι, V.

Προπηλακίζω, vide in seq.

Προπηλακισθεὶς, έντ-, a. 1. part. pass. verbi προπηλακίζω, probro & ignominiâ afficio: in. è præs. part. pass. προπηλακιζόμενος, ου, Th. πηλὸς, lutum: unde πηλακίζω, contumeliâ afficio propriè per aspersionem luti.

Προπηλάκισις, ἡ, & προπηλακισμὸς, ὁ, læsio quæ fit per contumeliam; verbalia, à præced. προπηλακίζω, V. Item, προπήχεον, os cubiti majus; cubitum, Poll. 1. 2. ex πρὸ & πῆχυς, εως, ὁ, &c. V.

Προπίνω, PROPINO, item poculo provoco: propinando offero: Metaph. in gratiam alicujus alium prodo ac porrigo perdendum: ex πρὸ & πίνω, bibo: f. πώσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον.

Πρόπιον, vaticinium, oraculum; est quasi πρόεπιον; (atque indè Θεοπρόπιον, Suid.) ex πρὸ & ἔπος, ους, τὸ, V. Quidam verò deducunt à Th. πρέπω, & dicunt poni pro Θεοπρόπιον, τὸ, quod V.

Προπιπράσκω, prior vendo: ex πρὸ & πιπράσκω, V.

Προπίπτοντες, incidentes, nom. plur. præs. part. verbi προπίπτω, procido. Vide in προπεσόντα.

Προπιστεύω, antè credo; priùs fidem habeo: ex πρὸ & πιστεύω, V. Item, προπιστεύω, ῶ, accidens, seu, procidens supplico: ex πρὸ & πιτνέω, ῶ, idem quod Th. πίπτω, V.

Πρόπλασμα, q. d. præfigmentum: ex πρὸ & πλάσμα, τὸ, V. Item, προπλέω, q. d. prænavigo, prior navigo; in navigatione priorem locum obtineo; unde, προπλοῦς & προπλους, q. d. prænavigans; prius navigans; ut, προπλοῖαι ναῦες, naves quæ antecedunt, quæ præmitti solent ad explorandum: præcursoriæ naves & exploratoriæ, Thuc. l. 5. ex πρὸ & πλέω, unde, πλέω, contr. πλῶ, &c. V. Προπλύνω, priùs lavo, antè ablio, vel, eluo, ex πρὸ & πλύνω, V. Item, προπνίγειον, vel, προπνίγιον, τὸ, calida lavatio, seu, caldarium, in quod intrabant è frigidario, minus calidum scil. quam ipse πνιγεὺς, calidius autem ipso frigidario: ex πρὸ & Th. πνίγω, unde πνιγ-εύς, έως, τὸ, & πνιγ-εὺς, έως, ὁ, &c. V.

Προπορίζω, procedo, progredior: à ποδίζω, gradior: f. ίσω. Th. πῶς, ποδὸς, ὁ, pes.

Προποδισμὸς, progressio; verbale, à præced. προποδίζω, V.

Προποίεον, qu. πρότερον ποιέω.

Προποιέω, priùs fio; est pass. à præced. προποιέω, antè, seu, priùs facio: ex πρὸ & ποιέω, V. Item, προπολεμέω, belligero pro: propugno: ex πρὸ & πολεμέω, V. Item, προπολεύω, sum πρόπολος seu προπόλος, i. e. antè ambulo; famulus qui hero suo, vel, famula quæ heræ suæ præit; unde verbale, προπόλευμα, ατ-, τὸ, ministerium: à seq. πρόπολος, V. Item, προπόλιος, præcanus; antè tempus canescens; ex πρὸ & πολιὸς, V. Sed, προπόλιος, est etiam, ante urbem situs, seu, qui in introitu urbis est; & sic est à πρόπολις, εως, ἡ, pars ea urbis quæ in ipso statim aditu occurrit: sed est & in alveis apiariorum propolis; crassior scil. materia & viscosa, in fundamentis operum, quæ apes, additis floribus, nondum tamen cerâ, ad favorum stabilimentum, instituunt; ut omnes frigoris aut injuriæ aditus obstruantur, Plin. l. 11. c. 7. ex πρὸ & πόλις, εως, ἡ, &c. Vide.

Πρόπολος, ου, ὁ, ἡ, ὁ ἀμφὶ τὴν ἑαυτῶν κώμην πολᾶν, qui circà dominum suum versatur: minister, servus. Th. πολέω.

Πρόποσις, εως, ἡ, potus qui propinatur; peculiariter sic dictum erat certum quoddam potionis genus, ex vino, & melle despumato; ita ut in vini sextarios quatuor unus mellis adderetur; atque sic mixtura fiebat citra coctura, quæ tamen sufficienti tempore insolabatur, à propomatibus hisce non multùm diversa fuerunt, condita appellata, &c. Vide Constant. est verbale; à προπίνω, quod V. Item, προπομπεύω, in solenni pompa præeo, vel, præferor; de animatis pariter & inanimis: ex πρὸ & πομπὴ, seu, πομπεύω, &c. V. Sic &, προπόμπος; ut, προπόμπος τιμή, quum honoris gratiâ alicui præimus, eumque deducimus; & interdum, idem quod πρόποτος, seq. V. Sic &, προπομπεία, & προπομπία, ἡ, ipsa deductio, quum honoris causâ alicui præimus; omnia, à seq. προπομπὸς, comitatus, quo prævia turba anteit in solennibus pompis, vel, à προπέμπω, &c. V.

Προπομπὴ, ῆς, ἡ, præmissio, deductio: &

Προπομπὸς, οῦ, ὁ, ἡ, anteambulo, prævius deductor: à προπέμπω, quod vide.

Προπονεῖν, est antè labore frangi & fatigari, prædelassari: ex πρὸ & πονέω, V. Item, προποντὶς, ίδ-, ἡ, Propontis; mare quod ante ponticum Euxinum est: ex πρὸ, & πόντ-, ὁ, V.

Προπορεύω & προπορεύομαι, prius trajicio, vel, prætermitto; eo antè, præcedo, præeo; ut, πρόπολος προπορευομένη, ancilla heræ suæ præiens, Athen. l. 6. &, προπορεύεσθε ἐμαπρόσθιοι, præcedite nos; apud Xen. Pæd. 4. ex πρὸ & πορεύω, ομαι, V.

Πρόποσις, εως, ἡ, propinatio, vel etiam, ipse potus qui propinatur; verbale, à προπίνω, V. Item, προποτίζω, ante bibendum præbeo; antè in potione porrigo, vel, potionem ipsam porrigo; unde verbalia, πρόπωσμα, τὸ, potio quæ antè præbetur; &, προποσμὸς, præbitio ejusmodi potionis; in Hippiatr. & apud Diosc. ex πρὸ & ποτίζω, &c. V. Item, πρόπους, οδ-, ὁ, qui præmagnis est pedibus; cui sunt grandes pedes; item, stella, quæ pedes Geminorum in Zodiaco præcedit; dicitur πρόπους, quasi, præpes: teste Proclo: & in plur. πρόποδες dicuntur etiam, anteriores pedes, &, prominentia in montibus; item, Insulæ antè Ægyptum sitæ: ex πρὸ & πᾶς, ποδὸς, V.

Προπρίαστις, qui prior vendit; item, προπριάτωρ, idem, vel, ὁ τῆς προπράσεως προξενήτης, proxeneta, pararius, interventor: ex πρὸ & πριάσκω, factum per reduplicationem ex πρίαμαι, quod per Sync. est pro πρίαμαι, f. άσω; unde, προπρι-ήτης, προπρίστις, &c. V.

Πρόπρωρον, ὄντ-, ὁ, prompter: qu. πρόθυμον. Videtur compositum ex πρὸ & πρῳὴν, ὁ, cacumen montis. Et per Syst. pl. πρῳὰ, idemque valet ac πρόπρωρος.

Προπρωὴς, ής, ές, όν, præceps, pronus, proclivis, paratus, propensus. Th. πρῳὰ, idem.

Προπροκαταίγδην, exp. antrorsùm cum impetu: ex duplici πρὸ & καταίγδην, V. Item, προπροβιάζομαι, vide προβιάζομαι; sic, προπροϋπόμνημι, majoris emphaseos gratiâ, idem quod, & pro, προκαϋπόμνημι, obtego me, seu, prætendo ad me tegendum, &c. V.

Προπροκυλίνδομαι, majoris emphaseos gratiâ, pro προκυλίνδομαι, provolvor ad pedes alicujus more supplicis, quod à κυλίνδω, idem quod Th. κυλίω, volvo.

Προπρυμνα, adv. fundiùs, prorsus: ex πρὸ & πρυμνὸς, ὁ, V. Item, προπταίω, prior impingo, seu, labor; prior cladem accinio; ex πρὸ & πταίω, V. Sic &, προπτῶσις, εως, ἡ, prolapsio, seu, procidentia; item, προπτωτὸς, prociduus; verbalia, à προπίπτω, V.

Προπύλαιον, & προπύλιον, ου, τὸ, vestibulum. Th. πύλη, porta.

Προπύλαιος, & προπύλιος, qui est ante portam; ab eod. cum præced. προπύλαιον, vestibulum domûs, seu, locus inter portam & viam interjectus: ex πρὸ & πύλη, ἡ, V. Item, προπυνθάνομαι, priùs audio, seu, intelligo, præsentisco, vel, priùs interrogo, seu, scisciter, ex πρὸ & πυνθάνω, πυνθάνομαι, V. Item, προπυγόνιον, prima barba, i. e. ὑπηβήνιον, seu, τὸ πρώτη βλάστησιν τοῦ γένειος, quæ postea μύσταξ, quemadmodum lanugo in summo mento, πάππος ὑπένης, barba sub mento & in malis; ἴουλος, sub temporibus lanugo; juxta Poll. l. 2. ex πρὸ & πώγων, ωνος, ὁ, V. Item, προπωλέω, sum propola; i. e. primus venditor, primarius, seu, magnarius, & solidæ mercis mercator; ex πρὸ & πωλέω, V. Unde etiam seq. προπώλης, quo nomine vocatur & interdum τὸ προπώλης προξενητὴς, pararius, venditionis mediator, seu, venditoris substitutus, &c. V.

Προπώλης, ου, ὁ, PROPOLA; venditor primarius. Th. πωλέω, vendo.

Προραίνω, vel, Προρράινω, antè aspergo, seu, conspergo: unde part. pass. προρραθεὶς, antè conspersus: ex πρὸ & ῥαίνω, V.

Προρρεῖ, profluit, 3. sing. præs. ind. & Προρρέοντ, profluenti, dat. sing. part. præs. à

Προρρέω, vel προῤῥύω, profluo: ex πρὸ & ῥέω, fluo. f. ῥύσω. p. ἐῤῥύηκα. at

Προῤῥέω, prædico. f. ήσω. perf. πεπρόῤῥηκα. & Att. προείρηκα. Th. ῥέω, dico. Hesych.

Προῤῥησις, εως, ἡ, vaticinium: dat. plur. προῤῥήσεσι, à præced.

Προῤῥητέον, prædicendum est; item, προῤῥητός, prædictus, & προῤῥητικὸς, q.d. prædictorius; unde, βιβλία προῤῥητικὰ, Hippocr. libri continentes prædictiones de morbis; omnia verbalia à præced. προῤῥέω, V.

Προῤῥιζον & προῤῥιζα, radicitus, stirpitus, a fen. προῤῥιζός, V.

Προῤῥιζός, ὰ, ὸν, ἡ, vel προῤῥιξός, unà cum radice, radicitus. Th. ῥίζα, ης, ἡ, radix.

Προῤῥίπτω, supra me jacio: ex πρὸ & ῥίπτω, V.

ΠΡΟΣ, cum gen. à, ab, ex, erga, cum: cum dat. ad, apud, usque: cum acc. in, apud, inter, ad, contrà, propter, juxtà, circiter. Absolutè πρὸς, est προσὸν, præterea: πρὸς ὃ, adhæc verò.

Πρὸς, in compos. significat, insuper, præterea, epitaticῶς: ut in προσδίδωμι; item, simul, σὺν, una; ut, προσαπόλωμαι, προσδιαλύομαι, aliquando nihil immutat; ut, προσαναλαμβάνω, est τὸ ἀναλαμβάνω, & interdum est ἐλαττωτικὸν, ut in προσαπέχει, προσλαύειν, assiduitatem etiam significat & vehementem applicationem; ut in προστίθεμαι, προσπίπτω; item, ad; ut in προσβαίνω, προσβάλλω, &c.

Προσάββατον, ὸ, τὸ, dies qui sabbatum antecedit.

Προσάββατον, præced. est, q.d. præsabbathum, h. e. initium Sabbathi; ut, Marci, 15. ἦν παρασκευὴ ὅ ἐστι προσάββατον; erat parasceue quæ præcedit Sabbathum; ex πρὸ & σάββατον, τὸ, V.

Προσαγανακτέω, valde indignè fero: ex πρὸς & ἀγανακτέω, V.

Προσάγαγε, a. 2. imperat. act. Att. &

Προσαγάγω, ἄς, ᾷ, a. 2. sub. act. Att. verbi προσάγω, adduco, quod V.

Προσαγγέλλω, nuntio; ut ἀγγέλλω; item, defero; ut, προσαγγέλλειν ἑαυτὸν, deferre se ipsum; apud Luc. Unde, προσαγγελεὺς, emissarius; & προσαγγελία, nuntium; pro ἀγγελία; ex πρὸς & ἀγγέλλω, unde ἄγγελος & ἀγγελία, &c. V. Item, προσαγκαλίζομαι, ulnis complector, in ulnis gesto: ex πρὸς & ἀγκαλίζομαι, idem, &c. V. Sic & προσαγλαΐζομαι, adornor: ex πρὸς & Th. ἀγλαὸς, unde ἀγλαΐζομαι, V. Sic etiam, προσαγορευσις, compellatio; salutatio; verbale, à seq. προσαγορεύω, vide.

Προσαγορευτικὸς, ἡ, ὸν, compellativus, salutatorius: à

Προσαγορεύω, compello, saluto, cognomino: f. εύσω. pract. προσηγόρευκα. præf. pass. προσαγορεύομαι, η, ει, cognominor. a. 1. ind. pass. προσηγορεύθην, ης, η, ab ἀγορεύω, verba facio pro concione. Th. ἀγορὰ, forum.

Προσαγρυπνία, noctem insomnem duco: ex πρὸς & ἀγρυπνέω, ab ἄγρυπνος, idem quod, & pro, ἄυπνος, (Pleonasmo scil. literarum γρ) ex α priv. & ὕπνος, ὁ, V.

Προσάγω, adduco; item accedo, appropinquo. f. ξω. p. προσῆχα. a. 2. προσήγαγον. a. 2. sub. προσαγάγω, ης, η. a. 2. part προσαγαγὼν, ἐῖν, Att. redupl. qui pertraxit. Th. ἄγω, duco.

Προσαγωγὴ, ῆς, ἡ, aditus, accessus: à præced.

Προσαγωγὸς, vim habens alliciendi, pellax, illecebrosus. Thuc. Item, προσαγωγεὺς, qui aditum præbet; admissionalis; item, conciliator; interpres, sequester; emissarius. Plut. in lib. 6. περὶ πολυπρ. dicit tyrannos invisissimos reddi, per eos, qui aures illorum & προσαγωγεῖς appellantur; & Christum, Gregorius, nostrum προσαγωγέα vocat, i.e. conciliatorem & interpretem; sic &, προσαγωγίδιος, idem; sed apud Plut. ibid. Eram. προσαγωγίδας interp. exploratores; item, προσαγώγιον, ου, τὸ, instrumentum fabrile, quo admoto ligna curva dirigunt; inquit Suid. Omnia à præced. προσάγω, V. Item, προσάδω, accino; ut, προσάδω τοῖς μέσοις; apud Aristoph. ex πρὸς & ᾄδω, pro ᾄδω, idem quod Th. ἀείδω, V. Προσαδύεσθαι, ludo, seu, colludo cum; ex πρὸς & ἀδύεσθαι, V. Sic προσαίνω, ante adblandior, vel, adblandiendo antè demulceo: ex πρὸ & σαίνω; item, προσαίνω, adblandior, seu, adblandiendo delecto; ut, apud Æsch. in Prometh. εἰ πυθὲ προσαίνει σε τι; si quid horum tibi adblanditur: ex πρὸς & σαίνω; à Th. Ζέω, &c. V. Προσαιρέομαι, ῆμαι, al. εῶ; insuper lego seu delego; ad numerum antiquum addo, & mihi coopto: inquit Bud. ex ὠρὸς & αἱρέομαι, V. Item, προσαίρω, affero, exhibeo; item, sumo: ut, προσάγεσθαι ἔφιππον; Gal. Unde verbalia, προσαιρμα, ατος, τὸ, cibus qui exhibetur; & προσαιρτις, exhibitio, vel, usus cibi; Hippoc. ex πρὸς & ἄειρω, f. ἀερῶ, quod in aor. ἆρα & ἀρέσθαι, ut & in cæteris modis, & in compositis interdum habet, subscriptum: interdum non, &c. V.

Προσαιτέω, ῶ, mendico: f. ήσω. p. προσῄτηκα. Th. αἰτέω, peto.

Προσαίτης, ου, ὁ, mendicus. Vide præced.

Προσαισθάνομαι, ῶμαι, insuper accuso, vel criminor: ex πρὸς & αἰσθάνομαι, V. Item, προσακούω, insuper acuo: ex πρὸς & ἀκούω, V. Sic etiam, προσακοντίζομαι, insuper jaculis conficior; ex πρὸς & ἀκοντίζω, ομαι, à Th. ἄκων, οντος, ὁ, unde ἀκόντιον, τὸ, &c. V. Item, προσακούω, insuper audio, Plut. ex πρὸς & ἀκούω, V.

Προσακτέον, adducendum, verbale à προσάγω, quod V.

Προσαλείφω, allino, illino: ex πρὸς & ἀλείφω, ungo.

Προσαλίσκομαι, insuper capior; item, insuper condemnor: ex πρὸς & ἁλίσκομαι, V. Item, προσάλλομαι, assilio, præsilio: ex πρὸς & ἄλλομαι, V. Item, προσαλπιστὸς, in quo ante tubâ canitur; in quo ante signum tubæ datur: ex πρὸ & σαλπίζομαι, unde σάλπισμα, τὸ, &c. V. Sic item, προσαμάω, ῶ, vel potiùs προσαμάομαι, ᾶμαι, insuper aggero, vel, accumulo; ex πρὸς & ἀμάω, ομαι, V.

Προσαμυδᾶται, tutatur, 3. sing. præs. ind. act. à

Προσαμύνω, insuper auxilior. Th. ἀμύνω, auxilior. f. υνῶ. p. ἤμυνκα. a. 1. ἤμυνα.

Προσαμφιέννυμαι, insuper induo me; ex πρὸς & ἀμφιέννυμαι, insuit. idem quod ἀμφιέζομαι, pro ἀμφιέννυμαι; à Th. ἵω, seu, ἕννυμι, &c. V.

Προσαναβαίνω, ascendo. a. 2. προσανέβην, ης, η. a. 2. imperat. προσαναβῆθι, & Att. προσαναβᾶθι, per Apoc. προσανβᾶ. Ex πρὸς, ἀνὰ, & βαίνω, το, vado. f. βήσομαι. p. βέβηκα.

Προσαναβάλλω, insuper sursum jacio: ex πρὸς & ἀναβάλλω, V. Item, προσαναγκάζω, insuper cogo; vel simpl. cogo, compello; ad officium retraho, Plut. ab ἀναγκάζω, idem, V. Προσαναγράφω, insuper conscribo, vel, simpl. conscribo; (nam præp. πρὸς, in multis, sæpe nihil ad significationem facit;) ab ἀναγράφω, V. Προσαναμένω, ῶ, insuper occido; item, insuper respondeo; de oraculo dictum, Plut. & προσαναμᾶμαι, insuper suscipio, Thuc. l. 7. ab ἀναμένω, V. Προσανάκειμαι, sededitus sum & addictus; vel, devori me, & velut consecravi; ab ἀνάκειμαι, V. Προσαναγκλίομαι, sive, προσαναγκλάομαι, Attice; defleo apud, vel, urà, defleo; ab ἀνακλαίω, V. Προσανάκλισις, accubitus, acclinatio; ab ἀνακλίνω, ομαι, unde ἀνάκλισις, &c. V. Προσανακρίνω, adhuc, vel, insuper interrogo, vel, judico; ab ἀνακρίνω, V. Προσαναλίσκω & όομαι, exordior, initium dicendi facio, i.e. προοιμάζομαι; idem quod ἀνακρούομαι, retrò pello; item, exordior, &c. V. Προσαναλαμβάνω, insuper assumo; aut simpl. assumo, sumo: ab ἀναλαμβάνω, V. Item, προσαναλέγομαι, insuper recito, insuper narro; ab ἀναλέγω, ομαι, comp. ut reliqua præced. cum præp. πρὸς, &c. Vide.

Προσαναλίσκω, impendo. f. προσαναλώσω. perf. προσανήλωκα. a. 1. act. προσανήλωσα. a. 1. part. act. προσαναλώσας, ᾶσα, αν. Ex πρὸς & ἀναλίσκω, consumo. Th. ἁλίσκω, capio: f. ἁλώσω. p. ἥλωκα. & Att. ἑάλωκα. a. 2. ἥλων. a. 2. part. ἁλὼς.

Προσανανεόω, insuper renovo; insuper memoriam renovo: ex πρὸς & ἀνανεόω, V. Προσαναπαύομαι, simul vel, una cum alio quiesco, vel; requiesco: ab ἀναπαύω, ομαι, vide. Item, προσαναπίπτω, recumbo, seu, accumbo apud; ab ἀναπίπτω, comp. cum πρὸς, &c. V.

Προσαναπληρόω, ῶ, suppleo. f. ώσω. a. 1. ind. act. προσανεπλήρωσα. Ex πρὸς, ἀνὰ, & πληρόω, implico. Th. πλέω, plenus.

Προσανταπόδοτος, replico; insuper replico; ex πρὸς & ἀνταπόδοτος, V. Item, προσαπαρρίπτω, insuper vel denuo exulcero: ab ἀναῤῥιπίζω, V. Προσανα-

πάω,

πασι, vide infrà προσανεσπάδησαν. Προσανασίζω, iterum compungo, addita scil. & alia nota; ab ἀνασίζω, vide. Item, προσανατείνομαι, insuper minitor, minas addo: ex ἀνατείνω, ὁμαι, comp. ut præcedentia cum πρὸς, V.

Προσανατίθεμαι, confero, præs. ind. pass. προσανατίθεμαι, σο, το, a. 2. ind. m. cum dat. ex πρὸς, ἀνὰ & τίθημι, pono.

Προσανατίθημι, idem quod præced. προσανατίθεμαι, insuper impono mihi, vel, insuper suscipio; item, insuper confero, vel, communico cum aliquo, vel, alicui; ut in Ep. ad Galat. c. 2. ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, nihil in me contulerunt, &c. V. Item, προσαναφέρω, insuper alo, seu, nutrio; ut ex morbo assurgat; ab ἀναφέρω, V. Προσαναφέρω, offero, vel insuper offero, Tobith. ab ἀναφέρω, V. Item, προσανεχρωνύω, exp. transformo me in eosdem colores: ab ἀνεχρωνύω, comp. ut præced. cum πρὸς, &c. V.

Προσανέρπω, adrepo, irrepo, perrepo: ἀπὸ πρὸς, ἀνὰ & ἕρπω, serpo.

Προσανεσπάδησαν, convulli fuerunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi προσαναστάω. Ex πρὸς, ἀνὰ & σπάω, traho: f. ἀσω. perf. pass. ἔσπασμαι.

Προσανέχω, nitor, confido; ut ἐπανέχω; unde προσανεκτὸν, fretus & fidens; apud Polyb. Item, deditus sum, incumbo, commentor; & aliquando pro, expecto, Polyb. l. 5. Item, προσανοίγω, adaperio, aperio: ex πρὸς & ἀνοίγω, à Th. ὄιγω, V.

Προσανὴς, ῆος, ὁ, ἡ, Dor. pro προσωνὴς, quod V. dat. προσανεῖ.

Προσαντέλλω, orior, seu, exorior ad; sursum ascendo: ex πρὸς & ἀντέλλω, idem quod, & per Sync. pro ἀνατέλλω, V.

Προσάντης, ες, ὁ, ἡ, acclivis: κατάντης, declivis: ab ἄντα, coram. Th. ἀντὶ, pro.

Προσαντλέω, ῶ, idem quod ἀντλέω, haurio; item, foveo: ex πρὸς & ἀντλέω, V. Item, προσάντως, asperè, hostiliter, infestè; ut, apud Diod. προσάντως λέγειν; est adv. à προσάντης, arduus, adversus, præruptus; ut, πρόσαντες χωρίον; unde Metaph. à locis difficilibus, transfertur etiam, ad personas, res, aut verba, &c. Vide paulò antè. Προσαπαιτέω, insuper reposco, seu, exigo: ex πρὸς & ἀπαιτέω, V.

Προσάπαξ, semel, duntaxat. Th. ἅπαξ, semel, omnino.

Προσαπειλέομαι, ἔομαι, addo minas, f. ήσομαι. a. 1. m. προσηπειλησάμην, ω, ατο. addidisti minas. a. 1. part. m. προσαπειλησάμενος. Th. ἀπειλέω, minor, minitor.

Προσαπειλίω, insuper minor, seu, minitor; unde, προσαπειλὴ, adjecta interminatio; minæ additæ: ex πρὸς & ἀπειλέω, unde ἀπειλὴ, ἡ, &c. V. Item, προσαπεμπόμαι, præterea exuo: ex πρὸς & ἀπεμπόω, insuit. ex ἀπὸ & ἐμπόω, V. Προσαπαφείσομαι, admitor, seu, annitor; ab ἀπαφείω, ομαι, ex ἀπὸ & ἐρείσω, ερμαι, &c. V. Προσαπέρχομαι, insuper discedo: ab ἀπέρχομαι, V. Προσαποβάλλω, insuper amitto: ab ἀποβάλλω, V. Προσαπογέφω, defero; idem quod ἀπογέφω, V. Προσαποδείκνυμι, demonstro, &c. Idem quod ἀποδείκνυμι, V. Προσαποδίδωμι, vel -δομαι; insuper do; addo, adjicio; item, reddo; unde verbale, προσαποδοτὸς, figura quædam oratoria; in qua, inquit Rutil. sententiis pluribus propositis, sua cuique ratio, vel, posteriùs redditur, vel statim sub una quaque sententia subjungetur, quibus posterior ratio subinferetur, &c. Ab ἀποδίδωμι, ομαι, unde ἀπόδοσις, &c. V. Προσαποδύομαι, præterea exuo, insuper exuo: ab ἀποδύω, ομαι, V. Προσαπόδοσις, exp. assignatio: ab ἀποτίθεμι, seu -ημι; unde ἀπόθεσις, ἡ, &c. V. Item, προσαποκρίνομαι, ultra respondeo, seu, plura quam sim interrogatus: ab ἀποκρίνω, ομαι, comp. ut præcedentia cum præp. πρὸς, &c. Vide.

Προσαπόλυμι, vide seq.

Προσαπολέντες, nom. pl. f. 2. part. verbi προσαπόλυμι, præterea perdo. Sunt qui velint esse nom. pl. præs. part. act. verbi προσαπολέω; ex πρὸς, ἀπὸ & ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω. q. ab ὀλέω. p. ὄλεκα, & Att. ὀλόλεκα. f. 2. ὀλῶ, inde f. 2. part. act. ὀλὼν, όντος.

Προσαποσβυάζομαι, insuper amolior, aut demolior: ex πρὸς & ἀποσβυάζομαι, V. Item, προσαπομήχω, insuper detergo: ab ἀπομήχω; ex ἀπὸ & σμήχω, idem quod Th. σμάω, seu σμέω, &c. V. Προσαποστρέφω, seu, προσαποστρίσκω, insuper privo, fraudo præter alia; ab ἀποστρέφω, à Th. στρέω, V. Προσαποστρέφω, insuper averto: ab ἀποστρέφω, V. Item, προσαποσφάττω, insuper jugulo, vel simpl. jugulo, seu, macto: ab ἀποσφάττω, idem quod Th. σφάττω, seu, σφάζω, comp. ut præcedentia, cum πρὸς, &c. V. Item, προσάπτομαι, leviter tango; primoribus digitis attingo: ex πρὸς & ἅπτομαι, tango, &c. V.

Προσάπτω, alligo, appendo, affigo, attribuo. Th. ἅπτω, necto. f. ψω.

Προσαπωθέω, insuper expello: ex πρὸς & ἀπωθέω, à Th. ὠθέω, &c. Vide. Προσαράσσω, allido; προσαράω; Suid. προσβάλλω & συγκρούω, Bud. ex πρὸς & ἀράσσω, vide. Item, προσάρδω, irrigo. pass. Προσάρδομαι, irrigor & alluor; ex πρὸς & ἄρδω, ομαι, &c. Vide.

Προσαρήρεϑ, adjungit, aptat, 3. sing. præs. ind. pass. à προσαρήρομαι. A præterito enim medio formatur præsens significans idem quod primitivum. Sic ab ἄρω, apto, congruo, f. ἀρῶ. p. m. ἤρα, & Att. ἄρμα, unde præsens hoc ἀρήρομαι.

Προσαρηρότα, adaptata, nom. pl. n. g. vel acc. sing. m. g. præt. m. part. à προσάρω, adapto. Them. ἄρω, apto. f. ἀρῶ. p. ἤρκα. p. m. ἤρα, & Att. redupl. ἄρηρα, inde p. m. part. ἀρηρὼς, ότος.

Προσαρθρόω, ῶ, per articulos annecto; unde verbale, προσάρθρωσις, ossium motorum commissura naturalis; (idem quod διάρθρωσις, Hippocr.) ex πρὸς & ἄρθρον, fut. ώσω, &c. V. Item, προσαρκέω, ῶ, auxilio venio, ad opem ferendam venio, auxilior: ex πρὸς & ἀρκέω, V. Item, προσαρκτικὸς & προσάρκτιος, septentrionalis: ex πρὸς & ἀρκτικὸς, idem, à Them. ἄρκτος, ὁ, &c. Vide. Item, πρόσαρμα, & πρόσαρσις, verbalia, à προσαίρω, id V.

Προσαρμόζω, vel πτω, adapto, accommodo: ab ἁρμόζω, congruo. Th. ἄρω, apto.

Προσαρτάω, appendo. Th. ἀρτάω, f. ήσω, idem.

Προσαρτιμνίομαι, appensus, & Metaph. deditus alicui rei & velut ex ea pendens; est part. pr. pass. à præced. προσαρτάω; unde etiam verbale προσάρτησις, q. d. appensio, additamentum, &c. V.

Προσαρτίως, adv. integrè; item, cohærenter; ex πρὸς & ἀρτίως, idem, à Th. ἄρω, V.

Προσάρω, adapto: vide in προσαρήρότα.

Προσαυξειάζομαι, aliquid facetè addo; unde, προσαυξιασάμενος, Suid. ἀστεῖον τι προσειπὼν, i. e. præterea urbanè jocatus, seu, aliquid addens non irridiculè; ex πρὸς, & Th. ἄυω, εω, τὸ, unde ἀστεῖος, ὁ, &c. V. Item, προσαφάπτω, affulgeo; à Th. ἀφάπτω, V. Προσαπμόω, præterea, seu, insuper ignominiâ afficio; ab ἄπιμος, unde ἀπιάω, &c. V. Item, προσαυαίνω, & προσαυαίνομαι, arefacio, & arefio; idem quod ἀυαίνω & ἀυαίνομαι, à Th. αὔω, comp. ut præced. cum πρὸς, &c. Vide.

Προσαυδάω, ῶ, alloquor, compello: ex πρὸς & αὐδάω, loquor. Them. ἀυδὴ, vox.

Προσαυλίζω, in aula sto; ex πρὸς & αὐλὴ, ἡ, V. Ex quibus etiam est, προσαύλειος, ad aulas pertinens, &c. V. Item, προσαυλέω, ῶ, tibiarum cantu, seu tibiâ accino; apud Athen. ex πρὸς & αὐλὸς, ὁ, tibia; unde αὐλέω, ῶ, tibiâ cano, &c. V. Προσαυξάνω, seu προσαύξω, adaugeo, insuper augeo: ex πρὸς & αὐξάνω, idem quod αὔξω, & Th. ἀέξω, augeo, &c. V. Προσαφαιρέω, ῶ, insuper aufero; ex πρὸς & ἀφαιρέω, quod ex ἀπὸ & αἱρέω, &c. V. Προσαφεψέω, seu προσαφίψω; in decoquendo adhibeo, unà decoquo: ex πρὸς & ἀφεψέω; seu ἀφέψω; quod ex ἀπὸ & ἕψω; fut. ἑψήσω, ab ἑψέω, &c. V. Προσαφὴς, attactus, subst. est verbale à προσάπτομαι; ex πρὸς & ἅπτομαι, tango; à Th. ἅπτω, fut. ἅψω; præt. ἧφα, &c. V. Προσαφίημι, præterea ad defectionem solicito, Thuc. l. 5. ex πρὸς & ἀφίημι, ex ἀπὸ & ἵημι, &c. V. Προσαφοσδόω, proluviem alvi projicio apud; ex πρὸς, & ἀφοσδύω; quod ex ἄφοδος, unde ἀφόδιον, τὸ, ex ἀπὸ & ὁδὸς, unde ὁδεύω, &c. V.

Προσβαίνω, ascendo, conscendo: item accedo. Them. βαίνω, eo, f. βήσομαι.

μαι. perf. βέβηκα. a. 2. ἔβλω.

Προσβαλλόντων, gen. pl. præf. part. act. à

Προσβάλλω, adjicio Them. βάλλω, jacio, mitto: f. αλῶ. p. βέβληκα. a. 2 ἔβαλον.

Προσβὰς, ἀντ⊙, adiens, a. 2. part. act. verbi προσβαίνω, quod V.

Πρόσβασις, εως, ἡ, accessus: ejusd. verbi & Them.

Προσβατὸς, pervius, accessus; ut χωρίον, ὁδὸς, ὁ προσβατὸν διανύτω; i. e. locus quem mors conscendere, vel ad quem accedere nequeat; apud Xen. Itidem verbale à præced. verbo προσβαίνω, V. Item, προσβιάζομαι, fut. άσομαι, præt. ασμαι, adurgeo; insuper cogo; vi cogo; per vim facio; ut & act. προσβιάζω, instando, seu adurgendo cogo; unde προσβιαζόμενοι πρὸς φύσιν; vim afferentes naturæ; apud Plut. & in pass. interdum passivè significat, cogor; apud Thuc. Item, προσβιάζομαι, loco προβιάζομαι, majoris ἐμφάσεως gratiâ, dixit Apoll. Arg. ex præp. πρὸς & βιάζω, βιάζομαι, idem quod βιάω, βιάομαι, à Th. βία, ἡ, &c. V. Προσβιβάζω, admoveo, adjungo, accedere facio; promoveo, sisto, statuo, loco; Plut. in Pomp. Item, incito, impello, adduco, verbis, viz. Luc. Xen. &c. Ex πρὸς & βιβάζω, Poët. ut βιβάω, à Th. βαίνω, fut. βήσομαι, à βάω, &c. V. Sic &, προσβιβάω, ῶ, accedo; apud Plat. in Phædro; ὧν ἐγὼ πε ἀπτῶν προσβιβᾷ; exp. quibus fignis fidem non habent, &c. Ex πρὸς & βιβάω, Poët. pro βαίνω, V.

Προσβλέπω, obtueor, intueor. Th. βλέπω. f. ψω idem.

Προσβλητὸς, adjectus, seu, adjectitius; Jerem. c. 10. est verbale à προσβάλλω, V. Item, προσβοηθέω, ad opitulandum occurro, Thuc. ex πρὸς & βοηθέω, V.

Προσβολὴ, ἧς, ἡ, oppugnatio: à προσβάλλω, adjicio. p m. βέβολα.

Προσβόρεος⊙, sive πρόσβορος⊙, qui à borea perflatur; ad boream vergens; Theophr. ex πρὸς & βόρεος⊙, à Th. βορέας; unde etiam βορρᾶς & βορρᾶος, &c. V. Item, προσβρίχω, insuper irrigo, seu madefacio; ex præp. πρὸς & Th. βρέχω, V. Item, πρόσγειος⊙, terræ propinquus & contiguus; humilis; ex πρὸς, & Th. γαῖα; unde, γῆ, ἡ, &c. V.

Προσγελάω, arrideo. Them. γελάω, rideo.

Προσγίνομαι, adnascor; item, accedo; (ei opponitur ἀπογίνομαι) sic & προσγίνομαι, idem; ex πρὸς & γίνομαι, vel γίνομαι; à Th. γένομαι, &c. V. Item, πρόσγεγραμμα, τὸ, quod jam scriptis additum est; adscriptio; est verbale à προσγράφω, insuper scribo, scriptis addo, adscribo, allego, &c. Ex πρὸς, & Th. γράφω; unde verbale γέγραμμα, τὸ, &c. V. Sic &, προσδανείζω, mutuo do; & in pass. προσδανείζομαι, mutuo accipio, Plut. ex πρὸς & δανείζω, ομαι, à Th. δάνος⊙, ου, τὸ, unde δάνειον, τὸ, &c. V.

Προσγίνεσθαι, accedere ad aliquem; à γίνομαι, fum. f. γενήσομαι. a. 2. ἐγενόμην. Th. γένομαι, nascor.

Προσδιατρίφω, insuper distorqueo, insuper perverto, & depravo; à διατρίφω, V. Προσδιαστρέφω, insuper traduco & carpo; à διαστρέφω, V. Sic &, Προσδιατρίβω, commoror, unà verlor; item, immoror; tempus tero in, operam & studium pono in, vel circa, vel apud; verlor in, &c. Unde verbale προσδιατριβὴ, ἡ, commoratio in aliqua re, vel apud aliquem; à διατρίβω, unde διατριβὴ, &c. V. Προσδιαφθείρω, insuper corrumpo; præterea corrumpo, &c. à διαφθείρω, &c. V. Προσδίδωμι, insuper do; addo; communico, &c. à Th. δίδωμι, V. Προσδιέρχομαι, insuper percurro, seu, enarro, à διέρχομαι, quod ex διὰ & ἔρχομαι, &c. V. Sic etiam, προσδιορθόομαι, rectâ facie dico; non verecundè proloquor; audacter loquor, &c. à διορθόω, όομαι, ῶμαι, ex διὰ & ὀρθόω, &c. V. Item; προσδιορίζω, conditionem addo, & restringo verbis id quod simpliciter enunciatum erat; sic, in pass. προσδιορίζομαι, conditionibus additis determinor, ad certam conditionem restringor; & activè etiam, determino conditionibus addi is; unde verbale, προσδιορισμὸς, circumscriptio verborum & determinatio; modificatio; in propositione sic etiam dicitur pars præcipua, significans quomodo prædicatum insit subjecto, &c. à διορίζω, ex διὰ & ὁρίζω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præpos. πρὸς, &c. V.

Προσδοκάω, ῶ, exspecto: imperf. προσεδόκων, aor. f. ήσω. a. 1. προσεδόκησα. à δοκέω, idem quod Th. δοκάζω, observo, exspecto.

Προσδοκία, Ion. pro præced.

Προσδόκημα, ατ⊙, τὸ, expectatio, Plat. est verbale à præced. προσδοκάω, unde etiam, προσδόκητ⊙, qui expectatur; prævisus; Æsch. in prom. verbale ab eod.

Προσδοκία, ας, ἡ, expectatio: &

Προσδόκιμ⊙, ος, ὁ, ἡ, qui expectatur: à προσδοκάω, quod V.

Προσδοκώμενο⊙, ος, præf. part. paff. à προσδοκάω, quod V.

Πρόσδρομ⊙, & Doricè ποσδρομ⊙; ad cœnam utilis; Il. ι. ex πρὸς & δρόμος, τὸ, V. Vide etiam ποσδρομ⊙, &c. Item, προσδυσκολαίνω, insuper ægrè fero, seu indignor; Plut. ex πρὸς & δυσκολαίνω, V.

Προσδοσία, ας, ἡ, prodition: à προδίδωμι, prodo. Th. δίδωμι, do.

Προσδραμὼν, ὐσα, ὐν⊙, a. 2. part. act. verbi προστρέχω, accurro. Th. δρέχω, curro. f. δραμοῦμαι. p. δεδράμηκα. a. 2. ἔδραμον. p. m. δέδρομα.

Προσεάω, ῶ, permitto. f. άσω. a. 1. προσεία-σα, Th. ἐάω, sino, permitto. f. ἐάσω. p. εἴακα.

Προσεβήσατο, accessit, 3. sing. a. 1 m. verbi προσβαίνω, quod V.

Προσεγελάσσιν, 3. pl. præf. ind. act. verbi προσγελάω, arrideo; quod à πρὸς, ὦ, & γελάω, f. άσω, rideo.

Προσεγγίζω, appropinquo. f. ίσω. p. προσήγγικα. a. 1. προσήγγισα. a. 1. inf. act. προσεγγίσαι; ab ἐγγίζω, appropinquo. Th. ἐγγύς, prope.

Προσεγγεγράφθαι insuper adscribo; ex πρὸς & ἐγγράφω. V. Item, Προσεγγυάομαι, ῶμαι, insuper sponsor fio; insuper spondeo; construitur cum gen. & accus. cum significante, pro quo fidejubetur: ex πρὸς & ἐγγυάω, à Them. ἐγγύη, ἡ, &c. V. Προσεγκαλέω, ῶ, insuper accuso, seu inculso: ex πρὸς & ἐγκαλέω, V. Προσέγκειμαι, incumbo; ex πρὸς & ἔγκειμαι, quod ex ἐν & κεῖμαι, &c. V. Sic etiam, προσεγκελεύομαι, insuper hortor; praterea suadeo; Plut. ex πρὸς & ἐγκελεύω, quod ex ἐν & κελεύω, &c. V. Item, προσεγκλίζω, solo allido: ex πρὸς & ἐγκλίζω, quod ab ἔγκλιφ, ἐφ, τὸ, solum, &c. V.

Προσεδέχομθα, 1. pl. imperf. verbi προσδέχομαι, expecto: quod V.

Προσεδόκησα, a. 1. ind. act. verbi προσδοκάω, expecto, quod V.

Προσεδόκων, imperf. act. προσεδόκαον, ων, verbi ejusd.

Προσέδραμον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi προστρέχω, quod V.

Προσεδρεία, ας, ἡ, perseverantia, qualis est ejus qui semper assidet alicui; assiduitas; & apud Thuc. l. 1. est assidua obsidio, vel simpl. obsidio; ut & seq. verbum προσεδρεύω, assiduus sum, assideo incumbo; signif. etiam obsideo; & insidior, &c. Utrumque etiam est à seq. nomine, προσεδρ, assiduus in aliqua re; seu assidue occupatus, &c. V.

Προσεδρεύω, assideo. f. εύσω, à

Προσεδρ, εώ, ἡ, assessor: ab ἕδρα, ας, ἡ, sella. Th. ἕζομαι, sedeo.

Προσεθίζω, assuefacio; ex πρὸς & ἐθίζω, à Th. ἔθ, τὸ, V.

Προσέθηκα, ας, ε, admovi, a. 1. ind. act. προστίθημι, σω, τω, a. 2. ind. m. &

Προσέθν, 2. sing. a. 2. ind. m. à προσίθημι, appono. Th. τίθημι, pono. f. θήσω. a. 2. ἐθέμην, ἔθεσο, Ion. ἔθεο. & per Crasin Att. ἔθυ.

Προσέϊπε, alloquebatur, Att. vel Poët. Pleonasm. pro προσεῖπε, 3. sing. a. 1. vel 2. vel etiam imperf. verbi προσείπω, Th. ἔπω. dico. a. 1. εἶπα, ας, ε. a. 2. εἶπον, ες, ε.

Προσείδω, aspicio; unde, in 2. aor. προσεῖδον; aspexi, vidi; Soph. in Ajace; ex πρὸς & εἶδω; unde εἶδον; in a. 2. &c. V. Sed, προσειδέναι χάριν, exp. præterea seu insuper gratiam habere; apud Plat. in Apoll. Socr. & sic, est ex πρὸς & εἶδω, scio; unde εἰδέναι, &c. V.

Προσεικάζω, assimilo, comparo: ab εἰκάζω. f. σω. idem. Th. εἶκω, similis sum.

Προσείκελ, ος, ὁ, ἡ, assimilis: ab εἴκελ, similis. Poët. Th. εἶκω, similis sum.

Προσεικὼς, assimilis; idem quod præced. προσείκελ; & à præced. προσεικάζω, V.

Προσειλέω, contorqueo, convolvo in fascem, seu, collectum contorqueo, &c. Idem quod συιρέφω; id vide; ex πρὸς & εἰλέω, verso, &c. V.

Προσειλήφει, 3. sing. pluſq. p. act. Att. verbi προσλαμβάνω, assumo. Them. λαμβάνω, capio: f. λήψομαι. præt. λέληφα, & Att. εἴληφα. a. 2. ἔλαβον.

Πρόσειλος, solis calori expositus; idem quod πρόσηλος, id V. Ex πρὸς, & Th. ἕλη, seu εἴλη, ἡ, &c. V.

Προσείμι, 2. sing. a. 2. m. verbi προσαιρέομαι, ῶμαι, allego. Th. αἱρέω, capio. f. ήσω. p. ᾕρημα. a. 2. ἑλόμην. a. 2. m. εἱλόμην, ω, ετο.

Πρόσειμι, accedo, ab εἶμι, eo: item insum, adsum, ab εἰμὶ, sum. Th. ἴω.

Προσεῖναι, adesse, juvare, præs. inf. à πρόσειμι, vide præced.

Προσειπεῖν, alloqui, affari, a. 2. inf. act. à προσέπω. Th. ἔπω, dico. a. 1. εἶπα. a. 2. εἶπον.

Πρόσειρος, amictus; Suid. ex πρὸς & εἴρω, necto, V.

Πρόσεισι, 3. sing. præs. ind. à πρόσειμι, adeo. Th. εἶμι, eo.

Πρόσεικος, sum similis; ut, apud Eurip. προσείκασε δέμας, corpore ei similis; est ex πρὸς & εἴκω, Poët. item quod εἰκάζω, assimilo, comparo; à Th. ἔικω, fut. ξω, &c. V.

Προσείχον, ες, ε, imperf. act. verbi προσέχω, animum advertо, caveo. f. προσέξω. Th. ἔχω, habeo. a. 2. ἔσχον.

Πρόσειος, ante concutio; ex πρὸ & σείω, V. Item, προσεκβάλλω, insuper ejicio; unde ex pass. προσεκβάλλομαι, dicuntur γεωμέται, apud Geometras, προσεκβληθεῖσαι, ulterius productæ, &c. Ex πρὸς & ἐκβάλλω, V.

Προσεκέατο, Ion. pro προσέκειντο, 3. pl. imperf. &

Προσέκειτο, instabat, 3. sing. imperf. verbi πρόσκειμαι. Th. κεῖμαι, jaceo.

Προσεκθλίβω, insuper exprimo; ex πρὸς, ἐκ, & θλίβω, V. Item, προσεκκαίω, insuper exuro; vel insuper accendo; ex πρὸς, ἐκ, & καίω, V.

Προσεκολλήθη, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi προσκολλάω, agglutino. f. ήσω. præt. προσεκόλληκα. Th. κόλλα, ης, ἡ, gluten.

Προσέκοψα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προσκόπτω, offendo, impingo. f. ψω. p. προσκέκοφα. a. 1. sub. προσκόψω, ης, η. perf. pass. προσκέκομμαι. Th. κόπτω, scindo.

Προσεκπηδάω, insuper exilio, seu prosilio; ex πρὸς, ἐκ, & πηδάω, V. Item, προσεκπυρόω, insuper accendo & inflammo; ex πρὸς, ἐκ, & πυρόω, à Th. πῦρ, υρὸς, τὸ, vide.

Προσεκτήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi προσκτάομαι, acquiro. Th. κτάομαι, possideo. f. κτήσομαι. p. κέκτημαι.

Προσεκτικὸς, attentus, accuratus; anxiè munus suum obiens; item, attentum faciens; ut, προσεκτικὸς λόγ; oratio qua auditorem attentum facimus; apud Hermog. Unde etiam adv. προσεκτικῶς, attentè, apud Suid. à προσέχω, ἔχομαι, &c. V. Item, προσεκτίλλω, insuper evello; vel, simul evello: ex πρὸς, ἐκ & τίλλω, V. Sic etiam προσεκτυφλόω, excæco; ex πρὸς, ἐκ, & τυφλόω, &c. V.

Προσεκύλισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προσκυλίω, advolvo. Th. κυλίω, volvo. f. ίσω. p. κεκύλικα.

Προσεκυνέει, 3. sing. imperf. act. verbi προσκυνέω, oculor, adoro: f. ήσω. p. προσκεκύνηκα. a. 1. προσεκύνησα; ex πρὸς & κυνέω, idem quod κύω, osculor.

Προσέκυρσε, appulit, 3. sing. a. 1. ind. act. Æol. verbi προσκύρω, appropinquo. Th. κύρω, incido. f. Æol. κύρσω.

Προσελαύνω, advehor. Th. ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

Προσέλεκτο, alloquebatur, 3. sing. pluſq. p. pass. Poët. pro προσελέλεκτο, verbi προσλέγομαι. Th. λέγω, dico. f. ξω. p. χα.

Προσελέξατο, versat, 3. sing. a. 1. m. verbi ejusd. & Th.

Προσέλθυσις, & προσήλυσις, accessus; est verbale à προσέρχομαι, seu, ex πρὸς & ἔλθυσις, &c. V.

Προσελθύσ, 3. sing. f. 1. m. &

Προσελήλυθα, 1. sing. perf. m. Att. &

Προσελθών, όν, a. 2. part. act. verbi προσέρχομαι, accedo. Th. ἔρχομαι, verto. f. ελεύσομαι. a. 2. ἦλυθον, per Sync. ἦλθον. præt. m. ἦλυθα, & Att. ἐλήλυθα.

Προσελλυσᾶ, & προσέλλυ, q. d. antelunis; i. e. antiquior luna; ex πρὸ & σελήνη, ἡ, &c. V.

Προσελκύσ, attrahens, præs. part. verbi προσέλκομαι. Th. ἕλκω, traho. f. ξω.

Προσελκύω, attraho; ex πρὸς & ἑλκύω, V. Item, προσελυτρόω, ῶ, insuper circumposito involucro, munio & intego; ex πρὸς & ἕλυτρον, τὸ, (ab ἑλύω, & hoc à Th. εἰλέω, unde εἰλύω, &c. Quæ V.) Atque in dè ἐλυδῶσαι, obvolvere, integere, &c. V. Sic etiam, προσελύδης; ad paludes situs; vel, palustris; ex πρὸς & ἑλώδης, idem; à Th. ἕλ, ἐ, τὸ, V.

Προσεμβαίνω, ingredior, insulto: ex πρὸς, ἐν & βαίνω, vado: f. βήσομαι. a. 2 ἔβην.

Προσεμβάλλω, insuper adjicio; impello; ex πρὸς, ἐν & βάλλω, &c. V. Item, προσεμβεμάομαι, Eccl. c. 15. idem quod ἐμβεμάομαι; q. d. fremo in aliquem, &c. id V.

Προσεμύρων, imperf. act. verbi προσμύω, permaneo. Th. μύω, maneo: f. μύσω. a. 1. ἔμεινα.

Προσέμιξε, admiscuit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi προσμιγνύω, quod V.

Προσεμπάσσω, præterea insperge; ex πρὸς, ἐν & πάσσω, &c. V. Item, προσεμπεδόω, insuper confirmo; ex πρὸς & ἐμπεδόω, stabilio; quod ab ἔμπεδ, q. d. ἐν πέδῳ ὤν; in solo stans; i. e. fixus, stabilis; ab ἐν & πέδον, τὸ, &c. V.

Προσεμπικραίνομαι, insuper acerbor in aliquâ re. ex πρὸς, ἐν & πικραίνω, exacerbo. Th. πικρὸς, amarus.

Προσεμφὴς, ής, ὁ, ἡ, idem quod ἐμφὴς, similis. Th. φέρω, fero.

Προσέναχε, Dor. pro προσέπηξε, 3. sing. imperf. à προστήχω, adnato. f. ξω. ἀνήχω, idem quod Th. νέω, nato.

Προσενεγκάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. προσενεγκαν, άτω, προσενέγκας, a. 1. part. act. &

Προσενεχθέντες, gen. sing. a. 1. part. pass. à προσ-

ἀ προσφέρω, affero, offero. Them. φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα. a. 2. ἤνεγκον.

Προσιλίσκομαι, ας, ε, p. m. Att. verbi προσφέρω, v. præced.

Προσείπω, & προσεννέπω, alloquor, compello: ex προὸς & ἐνέπω, V. Item, Προσεγχυβάζω, pignus, seu pignora capio, seu accipio; ut scil. aliquid ἔχυσεν, i. e. tutum reddatur, ex προὸς & ἐνεχυράζω, pigneror, seu pignus capio; ab ἐνέχυρον, τὸ, quod à Them. ἐχυρὸς, vide.

Προσενθυμεῖται, 3. sing. ind. præs. pass. à Προσενθυμέω, intelligo: f. ήσω, p. προσεντεθύμηκα. ex προὸς, ἐν & θυμὸς, animus.

Προσεννοέω, adhuc cogito, & mente concipio; ex προὸς, & ἐννοέω, ex ἐν, & νοέω, V.

Προσεντείνω, insuper intendo: προσεντείνειν πληγὰς, verbera insuper infligere: ex προὸς ἐν & τείνω, tendo: f. τενῶ. p. τέτακα.

Προσεντέλλω, seu προσεντέλλομαι, insuper mando, & injungo; ex προὸς & ἐντέλλω; Vide. Sic etiam, προσεντίκτω, insuper ingenero, seu ingigno; ex προὸς & ἐντίκτω, V. Item, προσεξαιρέομαι, insuper eximo, seu deligo; ex προὸς & ἐξαιρέομαι, ab ἐξ & αἱρέομαι, Vide. Προσεξαμαρτάνω, præterea seu insuper erro; ex προὸς, ἐξ, & ἁμαρτάνω, Vide. Προσεξαπατάω, ῶ; eludo, contrario sensu eludo: illudo, ex προὸς, ἐξ, & ἀπατάω; Vide. Προσεξεργάζομαι, insuper conficio, & absolvo, ex προὸς, ἐξ, & ἐργάζομαι. Vide. Προσεξευρίσκω; ultra invenio; ex προὸς, ἐξ & εὑρίσκω, V.

Πρόσεξις, attentio, à προσέχω, verbale, V.

Προσέοικα, assimilis sum, assimilor, appareo; ut, ὀυχὶ προσέοικεν ἢ τοιαῦτα ξυμβολὴ, Voto assimile est tale consilium; Item, προσέοικε; impersonaliter, consentaneum & conveniens est: ut, προσέοικε τῷ παρόντι; præsenti considerationi convenit; Naz. in Orat. & προσέοικε χρῆσθαι, apud Demosth. ex προὸς, & ἔοικε, &c. V.

Προσεοικότα, acc. sing. à

Προσεοικὼς, ὀτος, assimilis, decens. prat. part. m. ex προὸς & εἴκω, similis sum. p. m. ἔοικα.

Προσεπαινῶ, insuper laudo; Greg. ἔτ' ἐμέμελητο, τῇ προσεπαινέσει; non modo non inculavit, verum etiam collaudavit, ex προὸς & ἐπαινῶ, v.

Προσέπαισε, Att. pro προσέπαιξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi προσπαίζω, jocor, Th. παίζω, ludo, jocor: f. ξω, & σω.

Προσεπειπεῖν, iterum, & tertio loqui & dicere, ex προὸς & ἐπειπεῖν, V. Sic etiam, προσεπελθεῖν, sepius ac sæpius percurrere vel relegere, ex προὸς & ἐπελθεῖν, v.

Προσεπεμβαίνειν, insuper inscendere, insuper insultare, recidere; ex προὸς ὀπὶ, & ἐμβαίνω, quod ex ἐν, & βαίνω, &c. vide. Item, προσεπεμβάλλω, insuper vel præterea adjicio; ex προὸς, ὀπὶ, ἐν, & βάλλω, vide. Sic etiam, Προσεπεξεργάζομαι, ad expolitionem operis aliam addo, insuper expolio, exactissime tracto; Unde verbale, προσεπεξεργασία, apud Rhetores expolitio secunda, &c. ex πρὸς, ὀπὶ, ἐξ, & ἐργάζομαι, Vide.

Προσεπερωτάω, ῶ; iterum, atque tertio, interrogo; insuper, vel, præterea interrogo; unde verbale, προσεπερωτητὴς, ἔ, ὁ; adstipulator, qui præter stipulationem interrogat atque stipulatur, &c. ex προὸς, ὀπὶ, & ἐρωτάω Vide.

Προσέπεσον, a. 2. ind. act. verbi προσαμπίπτω, accido ad pedes; f. προσαμπέσω, perf. προσέπτωκα, a. 2. προσέπεσον, ες, ε, a. 2. part. act. προσπεσὼν, ὔσα, ὄν. Them. πίπω, cado, f. 2. m. πτῶμαι.

Προσεπιβλαστάνω; incrementum geminum suscipio, seu accipio; ex προὸς, ὀπὶ & βλαστάνω, &c. vide. Item, Προσεπιγενάω; insuper adgenero vel ingenero, ex προὸς, ὀπὶ, & γενάω, v.

Προσεπιδείξαμι, a. 1. opt. act. verbi προσεπιδείκνυμι, insuper ostendo: ex προὸς, ὀπὶ & δείκνυμι, seu δεικνύω, f. ξω. monstro. p. δέδειχα.

Προσεπιδημέω, idem quod εἰσεπιδημέω, peregre veniens aliquo diverto; ex προὸς & ἐπιδημέω, V. Item, Προσεπιδημέω, insuper addo, insuper adjicio; ex προὸς, & ὀπιδίδωμι, &c. Vide. Προσεπιδοξάζω, q. d. approbo mea opinione, seu opinatione; item, exp. coopinor; ex προὸς, ὀπὶ, & δοξάζω; Vide. Προσεπιζητέω, insuper inquiro, à ζητέω, Vide. Προσεπικτᾶσθαι; insuper acquirere, à κτάομαι, Vide, Προσεπιλαμβάνω, & ομαι, insuper assumo; à Them. λαμβάνω, Vide. Sic &, Προσεπιλέγω, dicti aut facti rationem subdo, reddoque hoc jam dictis, & preterea addo; à Them. λέγω, Vide. Item, Προσεπιμελέομαι, insuper curam gero; insuper curo, ex μέλει, fut. μελήσω, ut à μελέω inusit. comp. cum præp. προὸς, & ὀπὶ, &c. V.

Προσεπιμετρέω, ultra justum subinde admetior, ad cumulum addo: ex προὸς, ὀπὶ & μετρέω, metior. Them. μέτρον, mensura.

Προσεπινοέω, insuper excogito; excogitatis adjicio; ex προὸς, ὀπὶ, & νοέω, Vide. Προσεπιπίπτω; insuper incurro, præterea incido; insuper incumbo, grassor, &c. à Them. πίπτω, V. Sic, Προσεπιῤῥώννυμι, insuper corroboro, ulterius confirmo; vires superaddo; a ῥώννυμι, v. Προσεπισπείζω, rem frumentariam adaugeo; ut apud Polyb. Οἱ ἑωμαῖοι προσεπισπιτισάμενοι, re frumentaria adaucta; à σπείζω, fut. ίσω, &c. v. Προσεπιστέλλω, insuper scribo; insuper mando; Thuc. à Th. στέλλω, v. Προσεπισφάττω; insuper jugulo; vel simpl. jugulo; à Them. σφάζω seu σφάττω, &c. V. Προσεπισφοιτίζομαι, insuper mando, statuo, vel ordino; sive, indies, alia atque alia, seu majora jubeo, à Them. τάσσω. vel τάττω, V. Προσεπιτέρπομαι, insuper oblector, à Them. τέρπω, -ομαι, vide. Προσεπιτιμάω, insuper increpo; à τιμάω, vide. Προσεπιτραγῳδέω, v. insuper tragice decanto vel exaggero; insuper tragice augeo & amplifico, à τραγῳδέω, vide. Προσεπιτρίβω, insuper affligo, insuper attero, vel simpl. affligo, attero; à Th. τρίβω, v. Προσεπισχυρίζω, corroboro, vel insuper corroboro, ab ἰσχυρίζω, (quod ab ἰσχὺς, & Th. ἰσχὺς contr. ut reliqua præcedentia cum præpos. προὸς, & ὀπὶ, &c. V.

Προσεπιφύομαι, insuper adnascor: à προὸς, ὀπὶ, & φύομαι. Vide ὀπιφύομαι.

Προσεπιχειρέω, insuper admovere manus seu aggredi; ex προὸς, & ὀπιχειρέω, V. Προσεπιχέω; insuper infundo, insuper affundo, ex προὸς, ὀπὶ & χέω, V. Προσεπιχώννυμι, insuper obturo, & operio; terra aggesta obruo, ex προὸς, ὀπὶ, & χώννυμι, &c. v.

Προσεπλάκην, 3. sing. a. 2. ind. pass. verbi προσπλέκω, annecto. Them. πλέκω, necto, f. ξω. a. 2. ἔπλακον.

Προσεποιεῖτο, 3. sing. imperf. pass. verbi προσποιέομαι, fingo, simulo. Th. ποιέω, facio.

Προσέπταισεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi προσπταίω, impingo. Them. πταίω, idem. f. σω. p. ἔπταικα.

Προσέπυκτο, 3. sing. pluſq. p. pass. à προσπύκτομαι, applicor, circumplicor: item amice saluto, f. ξομαι. perf. pass. προσέπυγμαι, ξαι, κται, circumvolutus vel adplicatus eram. Ex προὸς & πύσσω, plico.

Προσεργάζομαι, aliquid operis addo, præterea efficio, lucrifacio: f. άσομαι. a. 1. m. προσειργασάμην, ώμαι, ατο, ab ἐργάζομαι, operor, p. εἴργασμαι. Them. ἔργον, opus.

Προσερεῖ, 3. sing. inde præs. verbi προσερέω, alloquor: quod ab ἐρέω, dico. Th. ἔρω, idem.

Προσερείσεις, 2. sing. f. 1. act. verbi προσερείδω, affigo, allido. Them. ἐρείδω, figo, firmo: f. σω.

Προσερύγω, adructo. Th. ἐρύγω, ructo: f. ξω, a. 2. ἤρυγον.

Προσερῶ, insuper narro, appello, alloquor; item laudo; ut προσερεῖν τὴν πόλιν, est laudare civitatem; apud Aristid. at, ὡς προσερῶν, exp. ut consulturus, apud Herodot. Item προσείρομαι, insuper interrogo; utrumque ex προὸς & εἶπον, dico; Unde ἐρέω, & ἔρομαι, &c. V. Προσέρπω, proserpo, serpo ad; insuper serpo; ex προὸς, & ἕρπω, V. Item, Προσερρίνθη, appellatus est, nuncupatus est, Item, salutatus est; apud Eur. in Med. ex προὸς, & ἐρρίνθη, V. Seu est 3. sing. aor. 1. pass. à προσρίπτω, insuit. ex προὸς, & ῥέω; V. Sic & προσέσομαι, insuper adero; adjiciar; ex προὸς, & ἔσομαι; vel est fut. à πρόσειμι; id v.

Προσέρχομαι, accedo, cum dat. imperf. προσηρχόμην, ου, ετο, f. προσελεύσομαι. a. 2. προσῆλθον, ες, ε, a. 2. imperat. πρόσελθε. a. 2. part. act. προσελθὼν, ὄντος, ὄν. p. m. Att. προσεληλυθὼς. Th. ἔρχομαι, venio.

Προσέστε, 2. pl. a. 2. ind. vel imperat. m. verbi προσείμι, admitto: quod ab ἵημι, mitto: f. ἥσω, a. 1. ἧκα. a. 2. ἷσ-. a. 2. m. ἑμὴν. Th. ἕω, mitto.

Πρόεστι, adest, additur, accedit, 3. sing. præs. verbi πρόειμι; ab εἰμὶ, sum. Th. ἔω.

Προσεχὲς, contiguus, conterminus: Strabo, ex προὸς, & ἔχω, V.

Προσέχω, ας, ε, perf. ind. act. verbi προσέχω, adhibeo: quod vide.

Προσεταιρίζεσθαι ἑαυτῷ τινα, aliquem sibi socium adjungere, præf. inf. à Προσεταιρίζομαι, fodalem adscisco: ab

ἑταιρίζω, sodalis fio: f. ἴσω. Them. ἑταῖρος, sodalis.

Προσεταιρίζω; mihi sodalem seu socium adscisco; & in pass. προσεταιρίζομαι præced. interdum signif. etiam passive, associor; unde etiam verbale, προσεταιρισμός, insocietatem & adjumentum ascitus; apud Thuc. l. 8, &c. v. præced.

Προστάξα ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προστάσσω, vel πόω, mando, præcipio; ordino: f. ξω, p. προστέταχα. perf. pass. προστέταγμαι, perf. part. pass. προστεταγμένος, η, ον. Th. τάσσω, ordino.

Προστίθει, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi προστίθημι, appono, quod vide.

Προσέτι, adv. adhuc, insuper, præterea, Them. ἔτι, idem.

Προστιθεῖ, 3. sing. imperf. act. q. à προτιθέω, pro προστίθημι, appono. Them. τίθημι, pono.

Προστίθετο, 3. sing. imperf. pass. verbi προστίθημι, quod vide.

Προσθυτικὲς; precationibus deditus; Chrysost. Item προσθυκτήριον, q.d. precatorium; locus in quo precamur; utrumque verbale à seq. προσθύχομαι, v.

Προσθύξομαι, f. 1. m. verbi προσθύχομαι, quod vide.

Προσθυπορέω, & προσθυποροῦμαι, ῶμαι; insuper, seu præterea mihi acquiro; abunde habeo, seu abunde suppetit mihi; Nam προσυπορεῖσθαι, exp. large suppeditari, abunde superesse, &c. Ex πρὸς & ὑπορέω, &c. vide. Item, Προσευρίσκω, ultra invenio, adinvenio; ex πρὸς, & εὑρίσκω; V. Προστυχολέω, ῶ; oleum & operam pono in; Item, accurate contemplor; ex πρὸς, & ἐυχολέω; id vide.

Προσθυχὴ, ῆς, ἡ, precatio, petitio; item locus precationis: à

Προσθύχομαι, precor, imperf. προσηυχόμην, ῃ, ετο, Att. f. προσθύξομαι. a. 1. m. προσηυξάμην, ω, ατο. Att. a. 1. imperat. m. πρόσευξαι, άσθω. 2. 1. sub. m. προσθύξωμαι, ῃ, ηται. a. 1. inf. m. προσθύξασθαι. Th. ἔυχομαι, precor.

Προσθύχομαι, præced. preces fundo; est etiam, vota facio; vota nuncupo; ut, apud Xen. προσθύχεσθαι νικὰν πολέμε, vota facere si vincerer, &c. Unde ejus verbale προσευχὴ, habet in plur. Προσευχαὶ, preces; frequenter in N. Test. &c. vide.

Προσέφερεν, 3. sing. imperf. act. verbi προσφέρω, adfero. Th. φέρω, fero: f. οἴσω, 2. 1. ἤνεγκα.

Προσεφυρίσκω, insuper adinvenio, insuper comminiscor, ex πρὸς, & ἐφευρίσκω; quod ex ἔθη, & ἐυρίσκω, &c. Vide.

Προσέφλυ, ης, η, imperf. vel a. 2. ind. act. verbi πρόσφημι, alloquor. Them. φημὶ, seu φάω, dico.

Προσεφάοντο, alloquebantur, 3. pl. imperf. act. a προσφαίω. Them. φαὴ, vox.

Προσέχειν, attentio; Suid. à seq. προσεχὴς vide.

Προσεχὴς, ές, ὁ, ἡ, attentus: item contiguus, cohærens, proximus, vicinus: à προσέχω, quod vide.

Προσέχοντος, gen. sing. præf. part. act. verbi προσέχω, quod vide.

Προσεχόντως, adv. attente: à

Προσέχω, adhibeo scil. τὸν νὸν, animum adverto, caveo: item auscultо, obtempero; applico, appellor: permaneo. imperf. προσείχον, ες, ε. præf. inf. προσέχειν. f. προσέξω. præt. προσέσχηκα. a. 1. sub. act. προσέξω, ῃς, ῃ. Them. ἔχω, habeo.

Προσεχῶς, attente, est adv. à προσεχὴς, V. Item, Προσεψὰ; alloquium, ex πρὸς & ἐψία; colloquium; à Them. ἔπω, dico; fut. ἔψω; unde ἐψία, vel, ἐψέω; idem: atq, inde ἐψία, &c. Vide. Item, Προσίψω; q. d. adcoquo, aliis additum coquo; ex πρὸς, & ἕψω; V.

Προσιᾶντες, gen. sing. part. præs. verbi προσείμι, permitto. Them. ἐάω, sino: f. άσω. p. εἰακα. a. 1. ἔιασα.

Προσῳξα, ας, ε, occlusi, a. 1. ind. act. Act. verbi προσείγω. Th. οἴγω, aperio.

Προσῆ, 3. sing. sub verbi πρόσειμι, adsum. Them. εἰμὶ.

Προσήγξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προσεγείρω, quod vide.

Προσζημίω, ῶ; insuper afficio damno; ex πρὸς, & ζημιόω, à Them. ζημία, &c. V. Item, Πρόσηβος; adolescens, puber; qui pubertatem jam attigit; ex πρὸς, & ἥβη, ἡ, &c. V.

Προσῆγε, accersivit, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi πρόσειμι, adduco, quod vide.

Προσηγόρθικα, ας, ε, perf. ind. act. & προσηγορθύσα, aor. 1. ind. act. προσηγορθύθην, aor. 1. ind. pass. verbi προσαγορθόω, cognomino, quod vide.

Προσηγορέω, exp. compello, saluto; προσαγορεύω; Unde verbale. προσηγόρημα, alloquium; & apud Eurip. salutatio; Item, προσήγορος, compellator; alloquutor, salutator; Unde quercus illæ fabulosæ, quæ unumquemq; venientem ad se compellabant, & nomina eorum exprimebant, oracula fundentes, προσήγοροι δρύες, dicebantur; Unde fatidicæ appellantur, à Seneca. Ex πρὸς, & ἀγορέω, inusit. idem quod, & pro ἀγορεύω, verba facio, & concionor, &c. Vide.

Προσηγορία, ας, ἡ, appellatio: ab eodem verbo.

Προσηγορία, præced. est alloquutio, alloquium; colloquium; compellatio; item, nomen appellativum, seu appellatio quod est nomen, &c. ab ἀγορέω, seu ἀγορεύω, &c. V. Item, Προσηγορικὲς, compellativus, salutativus; & in neut. Προσηγορικὸν, quo utimur in compellando vel salutando, &c. omnia, à προσήγορος, quod vide paulo supra, in προσηγορία.

Προσήδομαι, delector ad rei alicujus sensum & perceptionem; ex πρὸς, & ἥδω, ἥδομαι, à Them. ἥδυς, &c. vide.

Προσήικται, similis est, 3. sing. perf. pass. Ion. dialysi pro προσέοικται, verbi προσέοικα, vel προσεῖσκω, similis sum: in perf. pass. προσεῖγμαι, ξαι, κται, & solu â diphthongo, mutatoque augmenti gratiâ ε, ν, προσήϊγμαι, ϊξαι, ἤϊκται. Them. ἔοικω, similis sum. p. m. Att. ἐοικα.

Προσήκατο, admisit, 3. sing. a. 1. m. verbi προσίημι, Th. ἵημι, seu ἴω, mitto. a. 1. ἧκα.

Προσήκει, pertinet, 3. sing. præs. vel impersonale à προσήκω, pertineo. Them. ἥκω, venio.

Προσήκω, pertineo, attineo; ut, προσήκει μοι ταῦτα; pertinent hæc ad me; Dem. Plut. &c. Item, pro pertinere, i. e. convenire vel consentaneum esse, vel conjunctum, & quasi cognatum, atque hinc προσήκων, seq. est etiam propinquus, affinis, necessarius, necessitudine conjunctus, &c. v. præced.

Προσηκόντες; convenienter, decenter; recte, &c. est adv. à præced. προσήκων, οντος, &c. v.

Προσήκων, οντος, & τὸ προσῆκον, pertinens. κατὰ τὸ προσῆκον, ut decet: τὰ προσήκοντα, in pl. à præced.

Προσηλόω, ῶ, clavis affigo: f. ώσω. p. προσήλωκα. a. 1. προσήλωσα. ab ἦλος, clavis affigo. Them. ἦλος, clavus.

Προσῆλθον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi προσέρχομαι, accedo, quod vide.

Προσήλιος, soli expositus; solem spectans, & πρόσηλος, ς, ὁ ἡ, idem, ut, πρόσηλος αὐλὴ; apud Eupol. & apud Theophr. δόξος ἢ πρόσηλος, exp. ros qui sit à sole. Ex πρὸς, & ἥλιος, ὁ; V. Item, Προσηλόω, clavis affigo; Unde in pass. προσηλῶσθαι alicui rei dicimur metaphorice etiam, cui ita velut adhærescimus, ut ab ea non discedamus; ut, apud Chrysost. τῷ βιβλίοις προσηλωμένῳ; peculiariter vero capitur, pro, cruci affigere, vel affigi; apud Dem. & Greg. ex πρὸς & ἥλος, à Them. ἦλος, ὁ; &c. V. Item, προσήλυσις, accessus, adventus; verbale (ut & seq. προσήλυτος, advena) à προσέρχομαι, quod ex πρὸς & ἔρχομαι, fut. ἐλεύσομαι; Unde ἴλευσις, & ἦλυσις, &c. V.

Προσήλυτος, ς, ὁ, ἡ, PROSELYTUS, Angl. Proselyte. qui vel quæ ex paganismo ad Judaismum accedebat q. d. accessorius, à προσέρχομαι, accedo, in præt. m. προσεληλύθα. Att.

Πρόσημαι, assideo, vel etiam assisto, exp. & obsideo; ex πρὸς, & ἧμαι; sedeo, &c. vide.

Προσημαίνειν, ante significare: vide σημαίνω.

Προσημαίνω, & προσημειόω; præsignifico; portendo; ante significo, ante denoto: ex πρὸ & Them. σῆμα, ατος, τὸ; unde σημεῖον, τὸ; σημειόω, & σημαίνω, &c. Vide. Item, προσημασία, ἡ; præsignificatio, portentum aliquid præsignificans; est verbale à προσημαίνω, præced. V.

Προσῆν, imperf. act verbi πρόσειμι, adsum: ab εἰμὶ, sum.

Προσῳδοεκπαδίσθαι, perf. inf. pass. verbi προσῳδοεκπαδίζομαι, insuper in servitutem redigo: vide ἀνδραποδίζω.

Προσοίσεγκα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προσφέρω, offero, quod vide.

Προσοίσπε, vide simplex ἔνεπον, dixi.

Προσοικίζω, ις, ι, a. 1. ind. pass. verbi προσφέρω, affero. Th. φέρω, fero: f. οἴσω. perf. pass. ἤνεγμαι.

Προσοιὸς, ός, ὁ, ἡ, benignus. Ex πρὸς, & ὁὸς, bonus, Them. ἴος, idem.

Προσοίως, benignitas, lenitas; & προσοίως, adv. benigne, leniter, placide, suaviter, &c. Utrumque à præced. προσοιὸς, V. Item, Προσοίω, vento expositus; aurâ patens, & ὁ προσοίως, in aura; ex πρὸς, & ἄνεμος, poet. pro ἄνεμος, &c. V.

Προσορ-

Προσπρτημμ, ῦσ, appensus, perf. part. pass. verbi προσπρτάομμ. Them. ἀρτάω, appendo.

Προσνύδω, alloquebatur, 3. sing. imperf. act. verbi προσαυδάω. f. ήσω, ab ἀυδάω, loquor imperfect. ἤυδων, ως, ας, ας, αι, α, Th. ωυδή, vox.

Προσνυξάμλω, ω, απω, a. 1. m. Att. verbi προσδύχομαι, precor, quod vide.

Προσήκω, ας, ε, perf. ind. act. verbi προσάγω, adduco. Them. ἄγω, f. ξω. p. ἦχα, a. 1. ἤξα.

Προσηχὴς; resonans, ex πρὸς, & ἠχὴ, ἡ; idem quod Them. ἤχθ-ος, ὁ; &c. Vide. Item, Προσηῷ-ος, ad auroram spectans, orientalis, ex πρὸς, & ἠῶ-ος, matutinus; à Th. ἠὼς, οῦ-ος, &c. V.

Προσθάλπω, insuper foveo; vel applicatum foveo; ex πρὸς, & θάλπω; Vide.

Πρόσθε, ante, à πρὸ. πρόσθε βαλὼν, superans.

Προσθεῖναι, a. 2. inf. act. &

Προσθεὶς, ἀντ-ος, a. 2. part. act. &

Προσθέσις, gen. sing. f. g. a. 2. part. act. verbi προσίθημι, addo: quod vide.

Πρόθεμα, ατ-ος, τὸ; quod apponitur, adhibetur, aut admovetur; exp. &, appositus; ut ἐν προθέμιτι ποιεῖ; appositu prodest; Dioſc. eſt verbale à προσίθεμαι, V.

Προσθέμλν-ος, ε, a. 2. part. m. verbi ejuſd.

Πρόσθεν, antea, & Poët. πρόσθε. Th. πρὸ, ante.

Πρόσθεσις, εως, ἡ, additio: à προσίθημι, quod vide.

Πρόσθετ-ος, ε, ὁ, ἡ, appoſitus, appoſititius: ſcrib. & προσθητὸς, ab eod. verbo.

Προσθήκη, ης, ἡ, additamentum: à προσίθημι, addo. Them. τίθημι, pono.

Προσθήσομλν. 1. pl. f. 1. act. verbi ejuſd. & Th.

Προσθιγγάνω, attingo, prehendo, apprehendo; ex πρὸς, & θιγγάνω; idem quod Them. θίγω, Vide. Item, Πρόθι-ος, anterior; ut πρόθιοι πόδες, anteriores pedes: & πρόθια τραύματα, anteriore parte accepta vulnera, ſeu adverſa; in Epigr. eſt ab adv. πρόσθε, ante, Vide.

Προσθλίβω, insuper premo vel affligo; apprimo, vel attero, ex πρὸς, & θλίβω. V. Προσθρόεω, ῶ; alloquor; ex πρὸς, & θρόος, a θρό-ος, & Th. θρέω, V.

Προσιτέναι, præſ. inf. act. à

Προσίνμι, aggredior; admitto; ab ἴημι, ſeu εἶμι. Th. ἴω, eo. ſeu ἔω, mitto.

Προσίσαν, per Ectaſin Poëtic. pro προσίεσαν, 3. pl. imperf. verbi προσίημι, accedo, quod ab ἴημι, eo Them. ἴω.

Προσιζάνω, aſſideo; &, metaph. adhæreo, hæreo; ut, προσιζάνει τοῖς τόποις; Dioſc. Sic etiam προσίζω, aſſideo, reſideo, inſideo; &c. Ex πρὸς, & ἵζω, unde ἰζάνω, &c. V. Item, Προσίκτωρ, qui ſupplex alicui ad genua accedit; quaſi à προσικνέομαι, ex πρὸς, & ἱκνέομαι, fut. ἵξομαι, præt. ἷγμαι, &c. V. Πρσίνω, prior lædo; prior nocco; ex πρὸ & σίνω, V.

Προσιόντι, dat. ſing. à προσιὼν, ὀντ-ος, a. 2. part. verbi πρόσειμι, accedo. a. 2. πρόσιον, ες, ad vi: ab εἶμι, eo. a. 2. ἴων. Th. ἴω, eo.

Προσιππεύω, adequito, juxta equito; cum dat. ut προσιππεύων τῇ πόλει, adæquitans urbi, ex πρὸς, & ἱππεύω, à Th. ἵππ-ος, ὁ; &c. V. Sic etiam, Προσίππαμ, advolo; Unde, προσέπτην pro προσέπτησαν, apud Ariſtoph. ut Phil. de vita M. τέσσις προσέπτησαν, ad hos advolarunt; ex πρὸς, & ἵπταμαι; fut. πτήσομαι, &c. V.

Προσίστημι, ſiſto, inhibeo, obicem oppono. Them. ἵστημι, ſiſto: f. στήσω.

Προσισχνόω, insuper ſuſcitor; item, insuper ſcribo, & memoriæ prodo, Strab. l. 8. ex πρὸς, & ἰσχνόω; à Them. ἴσχω, ορ-ος, &c. v.

Προσίχειν, appellere, admovere. Them. ἴσχω, vel ἔχω, habeo.

Προσίχω; (idem quod προσέχω) adhibeo, adverto; & neutraliter, attendo, attendo animum; auſculto; item, appello; i. e. appropinquo & pervenio; &c. ex πρὸς, & ἴσχω, idem quod Them. ἴσχω, V. Item, Προσιτὸς, ὴ, ὸν; qui adiri & accedi poteſt; q. d. acceſſibilis; acceſſu facilis, eſt verbale à πρόσειμι, adeo, accedo, ex πρὸς, & εἶμι, eo, &c. Vide.

Προσιὼν, ὀντ-ος, accedens, vide προσίοντι.

Προσκαθέζομαι, aſſideo, item, aſſideo, incumbo, & inſto, item, obſideo, hoſtiliter conſido; apud Thuc. ex πρὸς, & καθέζομαι; ex κατὰ & ἕζομαι; Vide. Sic etiam, Προσκάθημαι, aſſideo; & frequenter, obſideo; item, inſideo; ſeu in loco aliquo ſedem aut caſtra loco; (prout etiam, προσκαθέζομαι, ſignificat) ex πρὸς & κάθημαι, idem qud ἧμαι, ſedeo; &c V. Sic &, προσκαθίζω & in paſſ. Προσκαθίζομαι; idem fere cum præced. aſſideo; item incumbo, &c. ex πρὸς, & καθίζω, ſedere facio; ex κατὰ & ἵζω, idem, &c. V. Προσκαθίζ-ημι, insuper conſtituo; ex πρὸς & καθίζημι, quod ex κατὰ & ἵζημι, &c. V. Item, Προσκαθοπλίζω; inſuper armis inſtruo, etiam armo; ex πρὸς, & καθοπλίζω, quod ex κατὰ & ὁπλίζω, &c. v.

Πρόσκαιρ-ος, ε, ὁ, ἡ, temporarius; quaſi dicas ad tempus durans. Th. καιρὸς, opportunitas.

Προσκαίρως, temporariè, ad tempus; eſt adv. à præced. προσκαίρ-ος; V. Item, προσκαίω; inſuper uro; vel aduro; ex πρὸς & καίω; V. Προσκακοπαθέω, condoleo alicui rei; dolore afficior, & maceror ob aliquam rem; ex πρὸς & κακοπαθέω, quod ex κακὸς & πάθ-ος, ε-ος, τὸ, &c. v.

Προσκαλεσάμλν-ος, ε, a. 1. part. m. verbi προσκαλέομαι, ἐμην, advoco: f. έσομαι, a. 1. m. προσκαλεσάμην. a. 1. imperat. m. προσκάλεσαι, άσθω; a. 1. ſub. m. προσκαλέσωμαι, ῇ, ηται, perf. paſſ. προσκέκλημαι. Hæc à

Προσκαλέω, ῶ, advoco, accerſo, advoco in auxilium; item in jus voco. Th. καλέω, voco: f. έσω. p. κέκληκα.

Προσκαρτερέω, ῶ, cum dat. ſuperſum, præſto, perduro: f. ήσω. a. 1. προσεκαρτέρησα. à καρτερέω, tolero: hoc à κάρτ-ος, idem quod κράτ-ος, ε-ος, τὸ, robur.

Προσκαρτέρησις, εως, ἡ, perſeverantia: à præced.

Προσκαταβαίνω; q. d. insuper deſcendo; item, deſcendo ad; ex πρὸς & καταβαίνω; Vide. Item, Προσκατάβλημα, ατ-ος, τὸ; eſt quod ob moram multæ nomine dependebant publicani & alii qui altero tanto mulctabantur; Item, acceſſio, corollarium; acceſſio ſortis: apud Dem. id quod ſenſim acceſſit, &c. ex πρὸς & καταβάλλω, unde κατάβλημα, &c. V. Sic & verbale ab eod. Verbo, cum præp. πρὸς, præf. Προσκαταβολὴ, ῆς, ἡ; fere idem cum præced. Sed Nor. quod publicorum vectigalium redemptoribus ſolutionis duo præſcribebantur tempora; (vulgo, i. e. Gallice, vocantur *termes*; Græce, προθέσεις, ſeu προθεσμαὶ) unum, in quo, continuò, factis redemptoris, præſentem pecuniam, numerare ex parte, oportebat; atque hanc, in anteceſſum ſolvere, (ut loquitur Seneca; Gallicè, *payer avant main*, & *baller d'avance*;) & hoc προκαταβολὴ dicebatur; Alterum ſolutioni præſtitutum tempus erat, cùm penſionis mercedumque reliqua pars jam in debitum pendebatur, quod προσκαταβολὴ nominatur, &c. Vide. Conſtant. Item, Προσκαταγελάω, ῶ; inſuper irrideo, à καταγελάω, Vide. Προσκαταδέω; ultra etiam necto & vincio, à καταδέω, V. Προσκατακλύζω, inundo, ſubmergo, à καταλύζω, Vide. Προσκαταλαλέω, & λέμω, objurgo; exp. etiam, loquacitate obruo, obſtrepo & & obtundo; à καταλαλέω, Vide. Προσκαταλέγομαι, ſcribor, allegor, à καταλέγομαι, Vide. Προσκαταλλάττομαι, reconcilior; à καταλλάττω, ομαι, Vide. Προσκατανέμω, insuper diſtribuo, à κατανέμω, Vide. Inſuper animadverto ſeu perſpicio; à κατανέω, V. Προσκατασκεύαζω, insuper extruo, vel conſtruo; à κατασκευάζω; V. Προσκατασκιρρόω, induro, invetero, ex πρὸς, κατὰ, & σκιρρόω, à Them. σκίρ-ος, ſeu σκίῤῥ-ος, Vide. Προσκατασύρω, insuper detraho; in Epigr. à κατασύρω, V. Προσκατατίθημι, insuper depondo; ſolvo, numero; à καταπίθημι, Vide. Προσκατεύχομαι, insuper ſpondeo; iterum, iterumque polliceor; ex πρὸς, κατὰ, & εὔχομαι, V. Item, Προσκατεύδω, insuper comedo; à κατεύδω, Vide. Προσκατεύχομαι, insuper imprecor, insuper execratione utor; (cui opponitur, ἐπεύχομαι, V.) à κατεύχομαι, Vide. Προσκατέχω, diutius retineo; ex πρὸς, κατὰ & ἔχω, V. Προσκατηγορέω, insuper, vel ultra accuſo; à κατηγορέω, & in paſſ. προσκατηγορέομαι, ſimul prædicari; apud Ariſtot. de verbo ſubſtantivo dicitur, &c. Vide. Sic &, Προσκάτημαι, Ionicè eſt pro προσκάθημαι, deſideo apud, aſſideo; Item, obſideo, &c. V. Sic etiam, Προσκατόμνυμι, ſeu προσκατόμνυμαι, insuper dejero, preterea dejero, à Them. ὄμνυμι, ſeu, -μαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum præpoſ. πρὸς, & κατὰ, &c. V.

Προσκέεται, Ion. pro προσκειται à προσκειμαι.

Προσκειμαι, poſitus, ſeu ſitus ſum ad; adjaceo; ſto apud, ſeu adſto; incumbo, inſto, urgeo, premo, & plerumque

fugientes seu cedentes; & in bonam etiam partem, ut apud Plut. in Pericle, πρόσκλησιν δήμου &c. precibus instat. Item πρόσκεισθαί τινι, rei alicui studiose addictus sum, seu incumbo, ut πρόσκεισθαι τοῖς βιβλίοις, adhæret libris, & de homine dictum, significat, faveo alicui, & ei quasi adhæreo, Thuc. l. 7. Item, assentio, transeo in partem alicujus seu ejus opinioni & sententiæ assentior; &c. Item, πρόσκεισθαι κακῷ, implicitus sum malis; denique, signif. etiam apponor, addor, &c. Atque, ab ejus part. προσκείμενος, &c. Adv. Προσκειμένως, instanter, addictè, &c. ex πρός, & κείμαι, &c. vide.

Προσκελσταίμενος, ου, ὁ, ἡ, a. 1. m. part. à

Προσκέλλομαι, adhortor. Them. κέλω, seu κέλομαι, jubeo, hortor: f. κελήσομαι.

Προσκέλλω; appello, i, e. pervenio in portum, &c. ex πρός, & Them. κέλλω; idem, &c. V. Item, Προσκέπομαι, prospicio, vel prius confidero, &c. ex πρό, & σκέπομαι, v.

Προσκεφάλαιον, ου, τὸ cervical, pulvinar: ex πρός & κεφάλαιον, caput, Th. κεφαλὴ i em.

Προσκηδής, ές, ὁ, ἡ, qui est affinis alicui: à κῆδος, ους, τὸ, affinitas, cura.

Προσκήνιον, ου, τὸ; proscenium; vestibulum scenæ, Plut. in Lyc. Suidæ, est aulæum scenæ; seu velum quod scenæ protenditur; Aliis, est locus ante scenam porrectus, ubi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prædicent, Item, προσκήνιος, adject. omne quod ante scenam est: ex πρό, & σκηνὴ, ἡ; Unde σκήνωμα, ους, τὸ, &c. V. Προσκήπτω; prædico, is; præsignifico; ex πρὸ & σκήπτω; &c. V. Προσκηρυκεύομαι, caduceatorem mitto ad; ex πρὸς & κηρυκεύομαι, à κηρυκεῖον V. Προσκηρύσσω, promulgo, per præconem indico, Plut. à κηρύσσω, V. Πρόσκιος, umbrosus, adumbratus; Unde, πρόσκιον, τὸ; adumbratio, ex πρός, & σκιὰ, ἡ; V. Προσκιρτάω; salio ante; exultim ludens anteeo; Unde verbales, προσκίρτησις, præsultatio, seu præitio quæ fit saltu; ex πρὸς & σκιρτάω, V. Προσκλαίω, defleo, ex πρὸς & Them. κλαίω, &c. V.

Προσκλαδηγίζομαι, insuper auguror seu ominor sibi auguror; ex πρὸς, & κλαδηγίζομαι; à κλαδὼν, ονος, gloria; à Them. κλεῖω; Unde κλάζω, &c. v. Item, Προσκλᾶμι, exarefco, seu, extabesco studio quo alicui rei addictus sum; ex πρὸς & σκλεῖω, (per Sync. à σκλέω, idem quod Th. σκέλλω,) Unde σκλῶμι, &c. V.

Προσκληρόομαι, οῦμαι, consocior cum dat. 1. pass. προσκληροῦμαι, ῆς, ῆ, à

Προσκληρόω, ῶ, sorte allego, seu sorte lectum adjungo: f. ώσω. prær. προσκεκλήρωκα. Th. κλῆρος, sors.

Προσκληρόω; præced. sorte lætum adjungo, (item sorte addico;) Actor. 17. format à se, verbale προσκλήρωσις, adjunctio alicujus seu consociatio; tanquam qui sorte allectus est, &c. V. Item, προσκλίνω; acclino; & facio inclinare ad; propensum reddo; Unde πρόσκλινον, id cui acclinare possumus, vel, id in quo incumbimus; &c. V. seq. πρόσκλισις.

Πρόσκλισις, ίσεως, ἡ, inclinatio in alteram partem. Metaph. à librâ. Ex πρὸς & κλίνω, reclino.

Προσκλύζω; alluo, inundo, exp. etiam proluo, colluo; item, foveo, Dioſc. l. 5. Unde verbale προσκλυσις, alluvio, & προσκλυσμα, id quo utimur ad colluendum seu fovendum; ex πρὸς & κλύζω; V. Sic, Προσκνάω, ad aliquid scalpo, affrico; ut apud Greg. Naz. τῷ ἀκολῷ προσκνάμενοι, quibus aures pruriunt & titillantur; ex πρὸς & κνάω, V. Sic & προσκνήσω; abrado, affrico, Plut. ex προσκνησθω, ab eod. Th. κνάω, &c. V. Item, προσκνύζομαι, gannitu appello, seu inclamo, ex πρὸς & κνύζω, Itidem, ab eod. Th. κνάω, unde κνύω, &c. vide.

Προσκολλάω, ω, agglutino: f. ήσω, prær. προσκεκόλληκα; a. 1. pass. προσκολληθῶ, ῆς, ῆ; f. 1. pass. προσκολληθήσομαι, adhærebo: cum dat. seq. πρὸς. Ex πρὸς & κολλάω, glutino: Them. κόλλη, gluten.

Προσκομιδὴ, ῆς, ἡ; advectio, Thuc. l. 1. à seq. προσκομίζω, V.

Πρόσκοπος, speculator, seu explorator, qui præmitti solet; emissarius; unde, προσκοπάω, ῶ; provideo, prospicio; atque inde, προσκόπησις, provisio, prospectio, ex πρὸς & σκοπὸς, ὁ; Unde, σκοπέω, ῶ; &c. V.

Προσκομίζω, apporto, affero, advehо: ex πρὸς, & κομίζω, porto: f. ίσω. Them. κομέω, curo.

Πρόσκομμα, ατος, τὸ, offendiculum: à προσκόπτω, offendo, quod vide.

Προσκοπὴ, ῆς, ἡ, offensio: à prær. m. verbi προσκόπτω.

Προσκόπτω, offendo, impingo, cum dat. seq. πρὸς cum acc. f. ψω. prær. προσκέκοφα. a. 1. προσέκοψα. a. 1. sub. προσκόφω, ης, η, perf. pass. προσκέκομμαι. prær. m. προσκέκοπα, Th. κόπτω, fcindo, ferio.

Προσκορίννυμι, & προσκορέω; satio, saturo, exfatio, &c. ex πρὸς & κορέννυμι, seu κορέω; idem; Unde etiam προσκεφὴς, & προσκερὴς; satur, vel saturitatem afferens, satietatem inducens. Item, exp. fastidium inducens, & satietate ingratus; nimius; Item, adv. προσκόρεως, satis superque; abunde, &c. ab iisd. Sic, Προσκοσμέω, ornо, adornо; Plut. ex πρὸς, & κοσμέω, V. Item, προσκραν, capiti adjunctus; Unde προσκράνιον, idem quod προσκεφάλαιον, cervical, pulvinar; pro quo Dores dicunt ποτίκρανον; ut apud Theocr. Idyll. 15. ex πρὸς, & κράνιον, τὸ, V. Item, Προσκρίνω, adjudico, sed in pass. προσκρίνομαι, est accresco, agglutinor; coagmentor, in idem corpus cogor, & coagulor, ut cibus in alimentum concoctus, &c. atq; inde, verbale πρόσκρισις, accretio, sive accrementum, &c. ex πρὸς & κρίνω, ομαι, &c. V. Item, πρόσκρυσμα, seu πρόσκρυσμα, id ipsum quo aliquis offenditur; offendiculum; item, offensio, ut & πρόκρουσις, impletio, offensio, impactio, Plut. Verbalia à seq. προσκρούω, vide.

Προσκρουσάσης, gen. sing. f. g. a. 1. part. act. à

Προσκρούω, impingo, offendo. Th. κρούω, pulso. f. σω. a. 1. ἔκρουσα.

Προσκτάομαι, acquiro, adjungo; à κτάομαι, possideo: f. κτήσομαι. p. κέκτημαι.

Προσκτίζω, insuper condo; ex πρὸς, & κτίζω, V. Item, προσκυδὴς, glorioſus, venerandus, ex πρὸς, & κυδὸς, τὸ, V.

Προσκωλίσας, αντος, a. 1. part. act. à

Προσκωλίζω, advolvo; f. ίσω, p. προσκεκώλικα. a. 1. προσεκύλισα. Th. κωλέω, volvo.

Προσκωλίω, idem quod præced. προσκωλίζω, vel potius προσκωλίω solummodo verbum est usitatum; (προσκωλίζω non itidem) ex πρὸς & κωλίω, V. Item, Προσκυμαίνω, fluctuando alluo, seu æstuando undis alluo: ex πρὸς & κυμαίνω, à Them. κῦμα, ατος, τὸ; V.

Προσκυνέω, proprie osculor, adoro, veneror, cum acc. & sæpe dat. f. ήσω. a. 1. προσεκύνησα. prær. προσκεκύνηκα. Ex πρὸς & κυνέω, idem quod Th. κύω, osculor.

Προσκυνητὴς, οῦ, ὁ, adorator: à præced.

Προσκύνημα, τος; & προσκυνήσις, ἡ; adoratio, ut & προσκυνητὸς, ὴ; q. d. adorabilis, adorandus, adoratione dignus; omnia, verbalia ab eod. præced. προσκυνέω, V.

Προσκύπτω, inclino me admovendo alii. Th. κύπτω, f. ψω, inclino me.

Προσκυρέω, ῶ; authoritate mea comprobo; ratum habeo; authoritate mea adjudico quicquam alicui, &c. simpl. adjudico; Unde verbale προσκύρωσις; confirmatio; aliis addictio; Item, προσκύρωσις, authoritas; apud Hippocr. (tanquam à προσκυρέω) ex πρὸς & κυρόω, Unde κύρωσις, à Th. κῦρος, ους, τὸ, &c. V. Item, προσκύρω; appropinquo, accedo; ex πρὸς, & κύρω, V.

Προσκωπτὸν, οῦ, ὁ, ἡ; qui est ad remum, remex. Th. κώπη, remus.

Προσλαβόμενος, ου, a. 2. part. m. & Προσλαβὼν, ὄντος, addens, a. 2. part. act. verbi προσλαμβάνω, quod vide.

Προσλάζομαι, & προσλάζυμαι, assumo, ex πρὸς, & λάζομαι, V.

Προσλαλέω, alloquor, cum dat. f. ήσω. perf. προσλελάληκα, a. 1. προσελάλησα. a. 2. inf. act. προσλαλῆσαι. ex πρὸς, & λαλέω, loquor.

Προσλαμβάνω, accipio præterea, assumo, excipio, accipio, cum acc. f. προσλήψομαι. a. 2. προσέλαβον. a. 2. inf. act. προσλαβεῖν. Sed προσλαβεῖν προφῆς, assumere aliquid cibi, tanquam verbum defiderii, cum gen. Act. 27. 34. a. 2. m. προσελαβόμην, ου, ετο. a. 1. imperat. m. προσλαβοῦ, εσθω, recipe. a. 2. part. m. προσλαβόμενος. Th. λαμβάνω, capio.

Προσλάμπω, adluceo; Plut. Unde verbale, προσλαμψις, fulgor; illustratio, ex πρὸς & λάμπω, V.

Προσλέγω, insuper dico. f. ξω. præf. m. προσλέλεγμαι, alloquor. Th. λέγω dico.

Προσλιβάδιος, adspicio, intueor, contueor; ex πρὸς & λιβάδιος: V. Item, προσλιμμα, ατος; quod præterea est acceptum, seu assumptum; ut & προσληπτικὸς, assumptivus, & τὸ προσληπτικὸν; professivum, utrumque ab eodem cum seq. vide.

Πρόσληψις, εως, ἡ, assumptio, à προσλαμβάνω, quod vide.

Προσλιπαίνω, insuper pinguefacio, & pinguiorem reddo, ex πρὸς & λιπαίνω, à Th. λίπος,

λίπ-ω, ε-ω, τὸ; V. Item, Περσλιπαρέω, assiduus sum in re aliqua; Plut. Item, instо, seu urgeo, aut instanter urgeo; obsecro, obnixe rogo; &c. Unde verbale, περσλιπάρησις, obsecratio, significat & assiduas seu obnixas preces; vel assiduam jugemque præsentiam; apud Luc. ex περός & λιπαρέω, à Them. λιπαρὴς, &c. V. Sic & περσλογίζομαι, imputo, acceptum fero; adscribo; ex περός & λογίζω, ομαι, &c. v.

Περσλογισέ-ω, ς, adnumerandus: à λογίζομαι, computo, Th. λέγω.

Περσλυμαίνομαι, perniciem affero; ex περός, & Them. λύμη, unde λυμαίνω, -ομαι, &c. v. Περσμανθάνω; addisco, insuper disco; à Th. μανθάνω, Vide. περσμαρτυρέω, ῶ; attestor, seu nudo testimonio confirmo; adstipulor; à μαρτυρέω, V. Item, Περσμειδιῶ; arrideo; à Them. μειδάω, unde μειδιάω, &c. V. Sic &, περσμελῳδέω, ῶ, admodulor; à μελῳδὸς; (ex μέλ-ω, & ᾠδὴ, vel, ᾠδ-ω;) Unde μελῳδέω; comp. ut præcedentia, cum præp. περός, &c. V.

Περσμένναι, a. 1. inf. act.

Περσμένας, αὖ-ω, a. 1. part. act. &

Περσμενέτω, expectet, 3. sin. imp. præs. à

Περσμβρύω, permaneo, sustineo, expecto, persevero. cum dat. f. περσμβρύω. a. 1. ind. act. περσέμεινα. Th. μβύω, maneo.

Περσμεβέω, admetior, ex περός & μέβεν, τὸ; unde μεβέω, &c. v. Item, Περσμηχανδύω; insuper machinor seu molior, excogito; struo, &c. ex περός & μηχανὴ, ἡ; unde μηχανάω, &c. V.

Περσμιγνύω, vel περσμίγνυμι, admisceo, confligo, περσμίξαι, appellere aliquo. a. 1. inf. περσμιγνύναι πνα κελεύει, aliquem victoriæ compotem efficere, præs. inf. act. Th. μίγνυμι. misceo. f. ξω.

Προσμίγνυμι, præced. proprie est admisceo in; Item, applico, admoveo, &c. Unde, περσμιξις & περσμίξια; admistio, Plut. Item, περσμίσγω, idem quod προσμιγνύω, ut μίσγω, pro μιγνύω; &c. V. Item, Προσμισθόω; mercede conduco, vel accerso; ex περός, & μισθὸς, ὁ; Unde μισθόω. &c. V. Προσμολίω adeo, accedo; ut apud Soph. in Ajace; μέσην ἦ περσμολὰν σρατήγων; quum accessisset ad medium exercitum; à Th. μολέω, V. Περσμονὴ, ἡ, permansio & expectatio apud aliquem; vel, perseverantia & assiduitas in aliqua re, &c. Et verbale à περσμένω, id v. Περσμυθοπλέω; fabulosè adjicio; à μυθοπλὸς, fabularum fictor, &c. v. Προσμυθόλλω, fabulam addo fabulis; adhuc fabulor; à Th. μῦθ-ω; Unde μυθίσμαι, &c. v. Item, Περσναυπηγέω, insuper classem adjicio, ex ναυπηγέω, à ναυπηγὸς, comp. ut præcedentia, cum præpos. περός, &c. v.

Περσνέμω, tribuo, attribuo, περσνέμω ἐμαυτὸν, permitto me, adjungo me cum dat. præs. pass. περσνέμομαι, tribuor, attribuor; item adscribor. Th. νέμω, tribuo. f. μῶ, p. πενέμηκα.

Προσνίδω, innuo, unde verbale, περσνίδυσις, assensus: ex περός, & νεύω, fut. νεύσω; unde νεῦσις; &c. V. Περσπήχομαι, adnato; ex περός, & νήχομαι ab act. νήχω, idem quod Th. νέω, nato, &c. V. Περσνοέω, insuper mente agito; ex περός, & νοέω, V. Προσεγκύρομαι, ruditu aliquid significo, à Th. ὀγκάομαι, V. Item, Προσογκὴς, in molem amplam distentus, à Th. ὄγκ-ω, ὁ, comp. cum præp. περός, (ut præced.) &c. V.

Περσόδ-ω, seq. adventus, dicitur & de hostili impetu seu impressione; apud Herodot. in Polymn. Item, Περσοδία, in plur. dicuntur etiam supplicationes, quibus ad deorum aras & templa itatur; Aristoph. in Nub. & Christianis etiam religiosus aditus ad sacro-sanctum epulum dicitur περσόδ-ω, ut apud Chrysost. Item, congressus & colloquium cum aliquo, Hesych. exp. pro concione, seu conventu; Hoer. Item, reditus, proventus, Thuc. &c. Unde περσόδ-ω, q. d. itinerarius, &, περσοδία μέλη, cermina dicebantur quæ canuntur quum diis supplicatur, & ad eorum altaria seu pulvinaria, preces fiunt; Athen. l. 6. Item, περσοδικὸς, habens reditus, & proventus; lucrosus; ut & περσοδείσμαι, reditus percipio, emolumenta ad me redeunt, &c. omnia ex περός, & ὁδὸς, seu à seq. πρόσοδ-ω, &c. V.

Περόσοδ-ω, ς, ἡ, accessus, aditus. Them. ὁδὸς, ἡ, via.

Περσοδύρομαι, lamentor ad, ex περός, & ὀδύρομαι; V. Item, Περσόζω; oleo odorem perfero ad; (pro quo Dor. dicitur, ποτόσδω) ex περός & ὄζω, V. Προσίγω, adaperio; Unde περσέωξα, adaperui; à Th. ὄιγω, V. Προσοικείω; accommodo, concilio, adscisco, & προσοικειέμαι, mihi concilio & adjungo, & προσοικειῶμαι, dicuntur etiam res, quæ accommodæ sunt & conveniunt, seu, consentaneæ sunt; ab οἰκεί-ω, ὁ; V. Περσοικοδομέω, adstruo, ædificatis addo, ab οἰκοδομέω; V. Περσοικ-ω, qui domum nostram, seu sedes nostras attingit; accola; propinquus, &c. Unde προσοικέω; domicilia & sedes conjunctas habeo; habito apud; finitimus sum, &c. ab οἶκ-ω, ὁ; comp. ut præcedentia cum præp. περός, &c. v.

Περόσοιμι, quod offertur, adhibetur, seu assumitur, est verbale à προσφέρω, ut fut. προσοίσω, &c. Vel est ex περός & Th. οἴω, fut. ὀίσω, &c. V. Item, Προσοιστέ-ω, adjiciendus, addendus, &c. ab iisd.

Προσοίσειν, f. inf. act. verbi προσφέρω, adfero. Them. φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα.

Προσοίσουσι, 2. plur. a. 1. sub. m. verbi ejusd.

Προσοίχομαι, accedo, adeo. Th. οἴχομαι, abeo. f. οἰχήσομαι.

Προσπέλλω, appello, applico; item impingo, cum dat. ab ὀπέλλω, idem quod κέλλω, appello.

Πρωτοφυόρομαι, insuper ejulo, & in ejulatus prorumpo, ex περός & ὀλοφύρομαι, Vide.

Προσπαρτέω, vide seq.

Προσπαρτῆ, comitetur, 3. sing. præs. sub. act. verbi περσπαρτέω, ῶ, comitor, quod ex περός & ὁμαρτέω. f. ήσω, sequor. Th. ὁμαρτῆ, idem quod ὁμᾶ, simul.

Προσπελέω, converſare, præs. imper. act. à

Προσπελέω, f. ήσω, conversor. Th. ὅμιλος, turba.

Πρωτοπελέω, præced. congredior; consuetudo mihi est; congredior; cum dat. rei, significat versor, tracto; ut, περσπελεῖν τῷ πολέμῳ; versari in bello; Thuc. l. 1. & apud Theogn. περσπελεῖν πέτρῃ, exp. saxum contingere, vel saxo se admovere, &c. Unde, προσπελητικὸς, ad conversationem seu commercium aptus; item, sermocinativus, sermocinator; Unde, προσπελητικὴ, scil. δύναμις; sermocinatrix facultas, &c. ex περός & ὁμιλέω, à Th. ὅμιλ-ω, &c. V. Item, περσπελία; conversatio, congressus, item, sermocinatio & colloquium; item, contractus; &c. ex περός & ὁμιλία, ἡ; &c. v. Πρωτυμνύω, & πρωτόμνυμι; insuper juro, præterea juro; ex περός & ὄμνυμι, V. Item, Προσόμοιος, assimilis, similitudine ad rem aliquam proxime accedens, ex περός, & ὅμοι-ος, V.

Προσπολογέω, insuper fateor vel spondeo, fateor. ab ὁμολογέω, consentio, spondeo. f. ήσω. Th. λέγω, dico.

Προσπόρνυμι; vel μι; imprimo, inuro, item, abstergo, ex περός & ὀμόργνυμι; V. Item, Προσπομρέω; confinis seu conterminus sum; ex περός & ὁμορέω; & Ion. ὁμορέω, idem ex ὅμος, & ὄρ-ος, pro quo Ionice ὄρ-ος, ὁ; &c. v.

Προσπόμορ-ος, ς, ὁ, ἡ, vicinus, confinis: ex περός, ὁμός & ὄρ-ος, Ion. pro ὄρ-ος, terminus.

Προσὸν, ὄντ-ος, τὸ, quod supereſt, præs. part. n. g. verbi πρόσειμι, adsum, Th. εἰμὶ, sum.

Προσονειδίζω; præterea objicio; præterea exprobro, vel probro do; ex περός & ὀνειδίζω, V. Item, Προσονομάζω, q. d. insuper nomino; ab ὀνομάζω, V. Προσόπτομαι, aspicio; intueor, ab ὄπτομαι, Vide. Προστελέω, addo finibus imperii. Item, præfinio; ab ὁρίζω; V. Προστρέω; adspicio, (pro quo Dorice, ποτορέω) ab ὁράω, V. Προσοργίζομαι, insuper iracor, ab ὀργίζομαι; V. Προστρμάω, cum impetu, hostiliter, accedo vel advenio; à Them. ὁρμὴ unde ὁρμάω, comp. ut præced. cum præp. περός, &c. v.

Προσορμέω, ῶ; stationem habeo; ex περός, & ὁρμέω, à Th. ὄρμ-ος, ὁ; &c. v.

Προσορμίζομαι, appello, vel pervenio in portum. f. ίσομαι. perf. pass. περσορμισμαι, a. 1. pass. περσορμίσθην, ης, η, ab ὁρμίζω, navem in stationem subduco. Th. ὄρμ-ος, statio navium.

Προσορμίζομαι præced. est vel passivè, appellor, applicor; vel activè, ut περσορμίζω; appello, applico; seu, in stationem navem applico, &c. Unde verbale, προσόρμισις, applicatus ad littus, & omnia, à πρόσορμ-ος, statio; ex περός & ὁρμὸς, ὁ; idem, &c. V. Sic, Πρόσορ-ος, conterminus, affinis; (Ion. dicitur ab Herodoto, πρόσορ-ος) ex περός & ὄρ-ος; V. Item, Προσορχέομαι; salto ad, Plut. ex περός & ὀρχέομαι, V.

Πρόσς pro περσσον, admitte, a. 2. imperat. m. verbi πρόσημι. Them. ἵημι, seu ἕω, mitto f. ήσω a. 2. ἧν. a. 2. imperat. m. ἕσ, ἕο, & ἔ.

Προσυδίζω, humi allido. Th. ὖδ-ω, ς-ω, εω, solum.

Προσυρέω, secundo vento utor; fæliciter ago, à πρόσυρ-ος, qui vento secundo proficiscitur, idem quod ἔρεως, à Them. ὄρ-ω, &c. V.

Πρόσυρ-ος, ς, ὁ, ἡ, vicinus: ab ὄρ-ος, Ion. pro ὄρ-ος, terminus.

Περσᾶσαι, acc. sing. part. præs. f. g. à περόσειμι, adsum, Them. εἰμὶ, seu ἰω, sum, præl. part. ὤν, ὄσα, ὄν.

Περσοφείλω, insuper debeo. f. ήσω. p. περσωφείληκα, Them. ὀφείλω, debeo. f. ήσω.

Περσόφλω, preterea debeo; idem quod præced. περσοφείλω, & ex iisd. Item, es alienum contraho, præter quæstus proprios; Item, insuper mulctor; præterea mulctor, &c. quæ significata etiam præced. περσοφείλω recipit, &c. Vide.

Περσοχὴ, attentio; verbale à περσέχω, V.

Περσοχθέω, idem quod seq.

Περσοχθίζω, infensus sum. cum dat. f. ίσω. p. περσώχθικα. a. 1. περσώχθισα, ας, ε, ab ὀχθίζω, idem cum Them. ὀχθέω, indignor.

Περσόχθισμα, ατ☉, τὸ; idem quod seq. Vide.

Περσοχθισμὸς, ῦ, ὁ, offendiculum, offensio: à præced.

Περσοψάομαι, vescor cum pane, opsonium edo; ex περὸς & ὀψάομαι; id V.

Πέρσοψις, εως, ἡ, facies, vultus; item color, species: ab ὄψις, vultus. Them. ὄπομαι, video.

Περσπάθεια, affectio, qua rei alicui fumus omnino addicti, eique adhæremus; est à περσπάσχω, vel ex περὸς & πάθ☉, ε☉, τὸ, &c. V.

Περσπαίζω, ut περσπαίζω σοι, jocor tecum. Them. παίζω, jocor, ludo, f. ξω & σω.

ΠΡΟΣΠΑΙΟΣ, ᾱ, ὁ, ἡ, recens, subitus: idem quod πρόσφατ☉.

Περσπαίφω, palpito ad; Plut. ex περὸς, & σπαίφω; Vide. Item, Περσπαιλεύω; colluctor, obluctor; ex περὸς & παλαίω; V. Περσπαρεκβάλλομαι, insuper aggero; ex περὸς & παρεκβάλλομαι; Vide. Περσπαρεγγράφω; adscribo; jam scriptis addo; à παρεγγράφω; V. Περσπαρκαλέω; insuper advoco, à παρακαλέω; V. Περσπαρκαμβάνω; ultra accipio, ultra assumo; unde, περσπαρκάμψις, ἡ, ipsa actio ultra seu insuper assumendi; item figura apud Gramm. qua aliquid ad novissimam dictionis partem accedit, à παρκαμβάνω, V. Item, Περσπαρέχω, insuper præbeo, vel insuper exhibeo; à παρέχω; comp. ut præced. cum præp. περὸς. &c. v.

Περσπασσαλεύω, paxillis affigo. Them. πάσσαλ☉, paxillus, clavus ligneus.

Περσπάσσω, insperge; ex περὸς, & πάσσω; Vide. Item, Περσπάσσω; q. d. adpatior, aut adafficior; addictus sum alicui, & ei adhæreo, per quandam quasi sympathiam; Plut. ex περὸς & πάσχω, Vide. Sic &, Περσπασσαλεύω; idem quod περσπασσαλεύω; id Vide. Item, Περσπάω, attraho; ex περὸς & σπάω, Vide.

Πρόσπεν☉, ος, ὁ, ἡ, qui valde esurit, famelicus; à πένα, ης, ἡ, fames.

Περσπελάζω, & Περσπελάω; appropinquo; accedo ad; Item, appropinquare facio, admoveo; Unde, περσπελάτης, cliens, assecla, famulus; ex περὸς & πελάζω, seu πελάω; à πέλας, &c. V. Item, Περσπέμπω; insuper mitto ad; vel, simpl. mitto ad, Thuc. l. 3. ex περὸς, & πέμπω; Vide. Sic, Περσπίπτω; oppedo, pedo contra, ex περὸς & πίπτω; V.

Περσπερικάλλομαι, circundo, circumplector; item ultra modum amplector: ex περὸς, περὶ & βάλλω, jacio.

Περσπεφυκέναι; supereſſe; ex περὸς, περὶ, & γίνομαι; V. Περσπερνάω, fibula annecto, seu affigo; ex περὸς, & περονάω, V.

Περσποσσαν, acc. sing. f. g. à Περσποσὼν, ὀντ☉, qui irruit, adortus. a. 2. part. à περσπίπτω, quod vide.

Προσπετάννυμι; extendo, illido, à Them. πετάω, Unde πετάζω, & πετάννυμι, &c. V. Περσπέτομαι, advolo; à Them. πέτομαι, seu πίτομαι; Vide. Item, Περσπαγμὸς, ατ☉, τὸ; id quod affixum est; verbale à seq. περσπήγνυμι; Vide.

Περσπήγνυμι, affigo, f. ήξω, p. περσπέπηχα, a. 1. περσέπηξα, a. 1. part. act. περσπήξας, ατ☉, Th. πηγνύω, seu πήγνυμι compingo, f. ξω,

Περσπήξαντες, nom. pl. a. 1. part. act. verbi præced.

Περσπηδάω, prosilio, insulto, aggredior; a Them. πηδάω; V. Item, Περσπηχάομαι; (unde a. 1. Περσπηχησάμην) ulnis amplector, cubito metior, ex περὸς, & πῆχυς, unde πηχύω, &c. V.

Περσπίλναμαι, appellor, admoveor, à πλνάω, vel πίλνημι, admoveo. Them. πέλας, prope adv.

Περσπιπράσκω, aliis adjunctum vendo; ex περὸς & πιπράσκω, V.

Προσπίπτει, 3. pl. ind. præs. à Προσπίπτω, accido ad pedes, incido. cum dat. imperf. προσέπιπτον, ες, ε, f. περσπέσω, p. περσπέπτωκα. a. 2. περσέπεσον, ες, ε, a. 2. part. act. περσπεσὼν, ὄσα, ὄν. Them. πίπτω, cado.

Προσπιτνέω, accumbo, procido; procumbo; suppliciter oro; ut in part. fœm. Προσπιτνῆσα, accidens, advoluta; ex περὸς & πιτνέω, &c. V.

Προσπλάθω, idem quod seq. προσπλάζω; ex περὸς, & πλάθω, idem quod πλάζω, pro πελάζω, V.

Προσπλάζω, per Syncop. pro προσπελάζω, idem quod simplex πλάζω, per Sync. pro πελάζω, appropinquo, accedo. Th. πέλας, prope.

Πρόσπλας☉, cui appropinquare aliquis potest, ad quem accessus & aditus patet; est verbale à præced. προσπλάζω; V. Item, προσπλήθω, vel προσπλάσω; affingo; item, illino, adhærere facio, obstruere facio; Unde in part. præs. pass. ex Dioſc. l. 129. Προσπλαπομέν☉ τῆς μυρσίνης cruribus adhærescens, item, προσπλαστικὸς, obstruendi vim habens, seu oppletivus, &c. omnia ex περὸς, & πλάσσω, vel πλάθω; unde, πλαστικὸς, &c. V. Sic etiam, Προσπλέω; adnavigo, advenio; sum in cursu; advento, trajicio; triremi applico, &c. Ut, Προσπλέσαι ἵππες; adventantes naves; Thuc. l. 1. ex περὸς, & πλέω, &c. Vide. Item, Προσπληρόω; adimpleo, superimpleo; ex πρὸς & πληρόω; V.

Προσπλωτὸς, ἡ, ὸν, navigabilis, e. à πλῶμι, idem ac πλέω, navigo.

Προσπλώω, adnavigo: ex πρὸς & πλώω idem quod Th. πλέω, V.

Προσπνέω, fut. εύσω, afflo, aspiro; & in pass. προσπνέεσθαι, adspirari; verbum Grammat. Athen. l. 9. (quod aliter est δυσωδεῖσθαι) Unde verbale πρόσπνοημα, ατ☉, τὸ; afflatus; substant. apud Suid. ex πρὸς, & πνέω, &c. V.

Προσποιέομαι, ῶμαι, simulo; præ me fero; acquiro; suborno, imperf. περσεποιεύμην, ώμην, ές, ῦ, έτο, εῖτο Th. ποιέω, facio.

Περσποιέω, propriè, est, q. d. facio ut meum sit; mihi assumo, vendico; in potestatem meam redigo; Thuc. & Dem. &c. Unde verbalia, περσποίημα, ατ☉, τὸ, id quod vendicamus nobis, vel id quod simulamus; & περσποίησις, ἡ; ipsa actio vendicandi sibi aliquid seu assumendi; item, simulatio; sic &, περσποιητ☉, simulatus, fictus; unde, προσποιητικὸς, simulator, fictor, simulatio, ni deditus; ex περὸς & ποιέω, unde ποίημα, &c. V.

Προσποιῇ, 2. sing. præs. ind. vel sub pass. verbi præced.

Προσπολεμέω; bello cum, belligero contra; Item, belli socius sum, bello adjuvo; sed, προσπολεμόω, est insuper hostem facio; præter alios perduelliones, ad perduellionem excito; &c. Utrumque ex περὸς, & πόλεμ☉, unde πολεμέω, & πολεμόω, &c. Vide.

Προσπολέω, famulor; ministri seu ministræ munere fungor; à seq. προσπόλ☉, V.

Πρόσπολος, ὁ, ἡ, famulus, à Th. πολέω, verso.

Προσπορθύομαι, accedo, cum dat. f. θύσομαι. perf. περσεπόρθυμαι, à πορθύομαι, eo, proficiscor, hoc à πόρ☉, transitus. Th. πείρω, transeo. f. ῶ. p. κα. p. m. πέπορα.

Προσπορίζω, acquiro, comparo, acquiro ad id quod jam partum est; Unde verbale, προσπορισμὸς, ῦ, ὁ; acquisitio ejus, quo adhuc agebamus: exp. etiam, peculium, seu id quod acquiritur per eos qui in nostra potestate sunt; ex πρὸς, & πορίζω; Vide. Item, Προσπορπάω, & προσπορπάζω; fibulâ annecto; fibulâ affigo; unde verbale προσπόρπατος, ῦ, ὁ; fibulâ annexus, fibulâ affixus; item, quasi fibulâ affixus; Æschyl. in prom. ex περὸς, & πορπάζω, vel πορπάω, &c. V.

Πρόσπταισμα, ατ☉, τὸ; offensio, prolapsio; &c. est verbale à seq. προσπταίω; Vide.

Περσπταίω, f. σω. idem quod Them. πταίω, offendo.

Προσπτῆσαι, a. 1. inf. act. verbi προσπτάμαι, advolo. quod ab ἵπτημι, volo, as, f. πτήσω, a. 2. ἔπτην. a. 2. m. ἐπτάμην, & ἐπτόμην.

Πρόσπτυγμα, ατ☉, τὸ; amplexus, vel id quod amplectimur; est verbale à seq. προσπτύσσω, V.

Προσπτύσσω, f. ξω, applico; item complector. in pass. προσπτύσσομαι, applicor, circumplicor; item amicè saluto, blande compello, amice excipio & amplector. Th. πτύσσω, plico.

Προσπυλαίον, ε, τὸ; vestibulum; ex περὸς, & πυλὴ, ἡ; Vide. Προσπτύω; aspuo; inspuo in aliquem; conspuo Item, despuo, i. e. contemptim rejicio; &c. ex περὸς, & πτύω; V. Προσπυνθάνομαι, inspicor percontor; ex περὸς & πυνθάνομαι, V.

Προσραίνω,

Προσραίνω, aſpergo, inſpergo; adjicio ſpargendo; ex προς, & ῥαίνω; V. Προσεκπίπω; aſſuo; Plut. ex προς, & ῥαπτω, vide. Προσράσσω; allido; ex προς, & ῥάσσω; idem; Unde etiam verbale, πρόσρεξις, colliſio; conflictus, conflictatio, &c.

Προσρεῖν, affluere, Them. ῥέω, fluo.

Προσρήγνυμι, allido, illido, f. ῥήξω. perf. προσέρρηχα, a. 1. προσέρρηξα, ας, ε. Th. ῥήσσω, ſeu ῥήγνυμι, frango.

Προσρήγνυμαι; al idor, illidor, offenſo; eſt paſſ. à præced. προσρηγνύω, Vide.

Προσρηθείς, ſalutatus; Eurip. Item, πρόσρημα, ατος, τὸ; compellatio, appellatio, ſalutatio; ſicut etiam, πρόσρησις, εως, ἡ; idem, ut πρόσρησις οἰκέτης; verba quibus compellatur ſervus; appellatio ſervi; i. e. ad ſervum allocutio; &c. apud Eurip. Προσρητέον, appellandum eſt, vocare oportet; προσρητέος, inſuper commemorandus, dicendus, appellandus, ſeu compellandus, &c. Item, προσρητὸς; compellatus, ſalutatus; & apud Poll. 5. 31. προσρήτη ἡμέρα, eſt dies in qua ſalutationes fiunt, ſeu in qua clientes ſalutant patronos, &c. Omnia, à προσρέω; inuſit. ex προς, & ῥέω, dico; unde ῥῆμα, ῥῆσις, ῥητὸς, &c. V.

Πρόσριζα, & πρόσριζον; ſtirpitus, radicitus; una cum radicibus; ut πρόσριζον ἐλᾶσαι; ſtirpitus evellens; Ariſtot. l. 9. An. c. 13. ex προς, & ῥίζα, ἡ; V. Item, Προσριζόφυλλος; juxta radices folia habens; ex προς, & ῥιζόφυλλος; id vide. Προσριζόω; q. d. adradico; i. e. actis radicibus affigo; ex προς & ῥιζόω; v. Προσριπίζωσιν τοῖς κώμοις; Heſ. affert, pro, κωμαζόμενοι, undis fluctuantem, qui fluctibus jactatur, &c. ex προς, & ῥίπτω, ομαι; &c. V. Προσαίνω; adblandior; ut, εἰ ἥδεται, &c. Vide ſupra προσαίνω; ſuo loco. Προσαπαρχανόω, ῶ; annecto, alligo, affigo; Lycophr. ex προς & σαρχάνη; ſporta; item, nexus; &c. Item; Προσαιδῶ; veneror; adoro; ex προς, & σέβω; idem; V. Sic etiam; Προσημαίνω; q. d. adſignifico; præterea ſignifico; ut ῥῆμα dicitur προσημαῖνον χρόνον, adſignificans tempus; apud Ariſtot. Unde, προσημαντικὸς, præterea, ſeu etiam ſignificans; ex προς, & σημαίνω; V. Atque inde etiam, προσημασία; ſignum additum, vel concurrens aliis ſignis, &c.

Πρόσω κ' ὀπίσω, in anteriorem & poſteriorem partem. Poët. gem. ω, pro πρόσσω. Th. πρὸ, ante.

Προστραμάτων, gen. pl. à πρόσταγμα, ατος, τὸ, mandatum, quod à προστάσσω, quod vide.

Προστακτικὸς, ὴ, ὸν; q. d. imperativus; talis ut imperare poſſit, vel ita comparatus ut lubenter imperet, ſeu jubeat; Sic, dicebat Chryſippus, νόμον δεῖ εἶ προστακτικὸν μὴ τῇ ποιητέων, ἀπαγορευτικὸν ὃ μὴ ποιητέων; ex quo dixit Cicero, i. e. de legib. Lex eſt ratio ſumma inſita à natura, quæ jubet ea quæ facienda ſunt, prohibetq; contraria, &c. Apud Grammat. etiam, προστακτικὴ ἔγκλισις, eſt imperativus modus, &c. Elt itidem. à προστάσσω; V.

Item, Προστενόω; extendo, ex προς, & τανύω, V.

Προστάξει, a. 1. inf. act. &

Προστάξῃ, 3. ſing. a. 1. ſub. act. vel 2. ſing. a. 1. ſub. m. verbi προστάσσω, quod vide.

Πρόσταξις, εως, ἡ, ordinatio, mandatum, ab eod. verbo.

Προστάξομεν, 1. pl. f. 1. ind. act. verbi προστάσσω, quod vide.

Προστεραγόω; legitur à quibuſdam, pro προσαπαρχανόω; (id vide) ut, ταραγάνη, pro σαραγάνη; v.

Προστὰς, άδος, ἡ; porticus, veſtibulum; &c. pro ipſa porticu, apud Plut. Item, pro proſtibulo; ut, in plur. προστάδες αἱ, ſcorta; proſtibula; apud Athen. quaſi προστῶσαι γυναῖκες; à προΐστημι, vel -μαι; V.

Προστασία, ας, ὁ, præfecturæ dignitas; item cura, tutela, patrocinium, auxilium: a προΐστημι, præficio. Them. ἵστημι.

Προστάσσω, vel -πω, mando, præcipio: f. ξω. p. προστέταχα. a. 1. προστέταξα, ας, ε, perf. paſſ. προστέταγμαι, perf. part. paſſ. προστεταγμένος, η, ον, in pl. n. g. τὰ προστεταγμένα, quæ præcepta ſunt. Th. τάσσω, vel -πω, ordino.

Προστασία, ας, ἡ, præfectura, procuratio; item pratrocinium, defenſio: &

Προστατέω, f. ήσω, præſum, præſideo; item patrocinor, defendo: à

Προστάτης, ου, ὁ, patronus, dux, in acc. ſing. προστάτην, à προΐστημι, præpono, præficio. Th. ἵστημι, ſtatuo.

Προστατήριον, ου, ὁ; exp. præſes; Apollinis epith. quaſi veſtibularius, & liminaris, quaſique janitor; ſic autem dicebatur Apollo, quod antes fores ſtatueretur, ſeu patronus, cujus ſtatuam ante ædes conſecratam ponebant, &c. Item, προστατήρια μιὼ, apud Plut. dicebatur menſis, quo Athenis muſtum bibere incipiebant, ac libabant, ut innoxius & ſalutaris ejus uſus ipſis, deum beneficio concederetur; ſeu menſis erat quo θεωρία celebrabantur, virique horni feriæ recludebantur, &c. Item, προστατικὸς, ὴ, ὸν; patronus, ſeu ad προστάτην pertinens, aut peritus muneris τῆς προστάτου, &c. ex iiſd. cum præced. v.

Προστὶς, ίδος, ἡ, hoſpita, ſic vocatur Phœbe. Rom. 16. 2. quæ Chriſtianos hoſpitio excipere ſolita fuit. à præcedente.

Προστυπῶντι, dat. ſing. part. præſ. à προστυπόω, præſum, quod vide.

Προσάπω, v. προσάσσω.

Προσαυρόω; vallis, ſeu palis in terram depactis præmunio; aut ante munio; ex προς, & σαυρόω, V. Item, Προσαύρα, τεῖα prominentia; Plut. & προσαύρωμα, ατος, τὸ; id quod in tecto prominet ad arcendos imbres; Poll. l. 8. ex προς, & σαύρος, ος, τὸ; Unde σαυρόω, σαύρωμα, &c. à Them. σαύρω, V.

Προστθεὶς, έντος, a. 1. part. paſſ. &

Προστεθήσομαι, η, ται, apponar, f. 1. ind. paſſ. verbi προστίθημι. quod vide.

Προσείνομαι; inſto: inſtanter poſtulo; depoſco, &c. ex προς, & τείνω, -ομαι, v. Item, Προστεταίνω, inſuper ſtruo, & machinor; Plut. ex προς, & τεκταίνω, à τέκτων, ονος, à Th. τεύχω, fut. ξω, &c. Vide. Προστειχίζω; murum addo; præterea muro cingo; ex προς, & τειχίζω; V. Προστέλλω, protego; Thuc. l. 5. ex προς, & στέλλω; exorno, &c. Sed προστέλλω, eſt contraho, adduco, adſtringo, unde προστεταμμένος, aſtrictus, adductus, ideoq; brevis ſit ὁδὸς προστελλομένη, Ariſt. Hiſt. anim. l. 9. & apud Gal. ad Glauc. l. 9. Προστέταλται ὁ σκιρρώδης ὄγκος, adſtrictus, & cohibitus erat ſchirri tumor, &c. Et ſic eſt ex προς & στέλλω; contraho, &c. Vide. Προστεταθυμαι, prodigioſe affingo & aſſabulor; apud Themiſt. ex προς, & τερατεύω; à Them. τέρας, ατος, τὸ; &c. Vide. Item, Προστερίδιος, pectori anterius applicatus; Unde, προστερίδιον, τὸ; pectorale, & προστερίδια ὅπλα, pectori, anterius applicata arma; ut, pectoralia in equis. i. e. antilenæ, &c, Xen. pæd. 7. Item, Προστερνίζομαι; pectori meo applico, amplector, complector, &c. ex προς, & στέρνον, τὸ, &c. V.

Προστεταγμένος, η, ον, perf. part. paſſ. verbi προστάσσω, mando. quod vide.

Προστεφανόω; prius corono; ante coronâ redimio; vel ſimpl. redimio, Aven. l. 4. ex προς, & στεφανόω, à στέφανος, ὁ; &c. V. Item, Προσιδὴς, ίδος, ἡ; anterior pars τῆς σηθέος; quaſi, pectus manus vel pedis; h. e. eminentia illa prope digitos vel circa digitos manuum & pedum; σῆθος χειρὸς, ἡ ποδὸς; i. e. τὸ πρόσχυ ὑπὸ τῆς δακτυλῆς, Poll. l. 2. Unde etiam προσηθίδιος, appoſitus, ſeu applicatus pectori; ut ἵππων προσηθίδια ὅπλα; arma quibus pectora equorum belli tempore muniuntur; Ibid. eſt à προ, & σῆθος, εος, τὸ; Vide.

Προσήκω, f. ξω. liquefactum affundo. hinc Metaph. adhæreo, inſideo. Th. ἥκω, liquefacio.

Προσλῶσαι, a. 2. inf. act à προΐημι, præpono, præficio. Th. ἵημι, ſtatuo. f. ήσω. a. 2. ἔσλων.

Προσιθάζομαι, præeo, vel procedo; præcedo; ex προ & ἰθάζω, à Th. ἔθω, unde ἴθος, ὁ; &c. v.

Προσιθεὶς, έντος, præſ. part. act. προσίθημι, præſ. inf. act. &

Προσίθεμεν, 1. pl. præſ. ind. act. &

Προσιθέμενος, η, ον, præſ. part. paſſ. à

Προσίθημι, appono: pergo, imperf. act. προσίτιθουν, & in 3. ſing. προσίτιθη, & προσετίθει, tanq. à προσιτίθεω, f. προσθήσω perf. προσέθεικα. a. 1. προσέθηκα, adjeci. a. 2. προσέθην, ες, η, a. 2. imperat. act. πρόσθες, auge, a. 2. inf. προσθεῖναι, a. 2. part. act. προσθεὶς, έντος, pergens, præſ. paſſ. προσίθεμαι, adjungor, imperf. προσετιθέμην, σο, το. a. 1. ind. paſſ. προσετέθην, ης, η. f. 1. paſſ. προσθήσομαι, η, εται, apponar. a. 2. m προσθέμενος, σο, το, perexi, Them. τίθημι, pono.

Προσιλάω; ſtercus ælido; ſtercore perfundo; ſtercus emitto adverſum; Ariſtoph. νεφ. πρὸς αὐτό τῷ ὀφθαλμῷ μὲ προσηλασεν, i. e. oculos meos ſtercore perfudit; ex προς, & πλάω, à Them. πίλος, ὁ; &c. V. Item, Προσιμάω, mul-

ctο;

cto; ut, apud Dem. ὁ νόμος προσιμᾶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ; mulctare eum jussit pecunia reipub. dependenda; Unde, προσίμημα, πρόσιμησις, & πρόσιμον; pœnæ seu multæ adjectio; ut fit in contractibus; ex πρός & πιμάω, Vide. Περόνη, acuto cuspide præfixus; mucronatus, acutus. Item, προσόμιον, τό; & προσομία, ἡ; laborum commissura, Poll. l. 2. ex πρός, & σόμα, τό; Vide. Προσραψῳδῶ; tragice exaggerans addo; exp. etiam, tragicè alloquor; ex πρός, & τραγῳδέω; ῶ; &c. V.

Προστραπών, ὀντος, qui evertit aliquid, ac in suam potestatem redigit, a. 2. part. act. à

Προστρέπω, oro, obsecro, ad genua provolutus precor. expon. & everto. Them. τρέπω, verto, a. 2. ἔτραπον. p. m. τέτροπα.

Προστρέχω, accurro. in 3. pl. προστρέχουσιν, f. δραμοῦμαι, perf. προστέδρομηκα, a. 2. προσέδραμον, ες, ε, a. 2. part. act. προσδραμών, ὄντος. præt. m. προσδέδρομα. Th. τρέχω, curro.

Προστρίβω, attero, affrico, infrico. præs. pass. προστρίβομαι, mihi affricatur vel infricatur; item affrico, ineutio, infligo, impingo. Them. τρίβω, tero. f. ψω.

Πρόστριμμα, ατος, τό; id quod attritum est; fragmentum; Plut. & πρόστριψις, attritus, affrictus; subst. Verbalia à præced. προστρίβω, -ομαι; V. Item, Προστροπή, ἡ; supplicatio, preces supplices; Item, devotio, detestatio; item reatus ob homicidium; labes sceleratæ contagionis; &c. Est verbale à paulo præced. προστρίπω; V. Atque inde etiam, προστρώσαιτο, cui supplicamus; seu ad cujus genua supplices provolvimur; ut προστρόπαιος ζεύς; & interdum etiam dicitur is qui supplex alicui ad genua accidit; Item, obnoxius devotionibus τῶν προστρεπομένων; qui ad aliquem confugit expiari patratum à se scelus cupiens; qui cædæ manus polluit, & adhuc pœnas dedit ei quem occidit: exp. &, qui poculum imporet, ob quem religio oboritur; &c. Sic & Προστροχος, exp. σφόγγυλος, Hesych. sed propriè signif. accurrens; vel ad quem accurri potest; verbale à προστρέχω, præced. V. Προσυγχάνω, occurro, obvius fio; offero me; Unde, τὸ προσυγχόν, dicitur forte fortuna nobis occurrit; fortuitum; & ex τὸ προσυχόντος; subito, ex tempore; ita ut fors tulit; Plut. in Symp. sep. Sap. Item, προσυχὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, idem quod προσυχών, qui forte occurrit; obvius; ex πρός & τυγχάνω; fut. τεύξομαι, à τεύχω, & τυχήσω; ut à τυχέω; Unde præt. πετύχηκα, & a. 2. ἔτυχον; atque inde τύχη, ἡς; &c. Vide. Item, Περσυλος, ab anteriore parte columnas habens; ex πρό & σύλος, ὁ; Vide. Περσυπος, adpressus; seu impressus; Athen. l. 5. & Dioscor. 4. 11. Unde, προσυπόω, apprimo, atque inde, in pass. Προσυπεῖσθαι, apprimi; Gal. à præs. indic. προσυπῶμαι; apprimor, &c. ex πρός, & τύπτω; Unde τύπος, ὁ; & στυπάω, &c. V. Περσυπος, & Πρόσυφος, adstrictus, substrictus; verbalia, à προσύφω, ante astringo; Item, ante inspisso; &c. ex πρό & σύφω; V. Προσυχὴς, & προσεχὴς; Vide supra in προσυγχάνω; Unde etiam, προσυχών, quicunque obvius factus est; part. a. 2. ab eod. verbo; vel, ex πρός, & τυχών; id V. Item, Πρόσωον, locus, qui ante porticum est; porticus, vestibulum, i. e. προπύλαιον; ut, ἐν τῷ προσώῳ ἅπαντα, apud Plat. ex πρό, & σοά, ἡ; V.

Προσυφίζω, præterea injuriâ afficio; insuper sum contumeliosus; Dem. ex πρός, & ὑφίζω; V. Item, Προσυφίνομαι, ante colloquor seu congredior; ex πρό & συφίνομαι; id V. Προσυλέω, ante colligo, ex πρό, & συλλέγω, id Vide. Προσυλλογισμός, dicitur syllogismus, in quo principales syllogismi concluduntur; apud Aristot. ex πρό & συλλογισμός; V. Περόσυλος, materiæ adhærens, materialis; item, qui rebus caducis, mundanis, & concretis deditus est, potius quam abstractis; carnalis; &c. ex πρός, & ὕλη, ἡ; V. Προσυμμίσγοντες τὸ ὕδωρ, ante commiscentes aquam; ex πρό & συμμίσγομαι, pro συμμίγνυμι, ex σιω, & μίσγομαι, seu μίσω; pro μίγνυμι, &c. V. Προσωσιαφθείρω, ante corrumpo; ex πρό, & σωσιαφθείρω, ex σιω, & διαφθείρω; V. Προσυνοικήσασα; quæ ante cohabitavit, & nupta fuit; est part. fœm. aor. verbi προσωνοικέω, inusit. ex πρό & σωνοικέω; V. reperitur tamen προσωνοικῶ; juxta habito; ex iisd. vel potius, quasi esset pro προσωνοικῶ, ex πρός, & σωνοικῶ; V. Προσωπίθεμαι, prius paciscor; ante convenio; ex πρό & σωπίθημι, -μαι; V. Προσυπακούω, subaudio, obaudio, vel potius, præterea subaudio; apud grammat. ex πρός, & ὑπακούω, V. Unde etiam dicunt, προσυπακουστέον, subaudiendum est; verbale ab eod. Προσυπαντάω; venio in occursum; occurro; obviam eo; ex πρός & ὑπαντάω, &c. V. Προσυπάρχειν; concedi, permitti, dari; ex πρός, & ὑπάρχω; V. Προσυπηρετέομαι, subministro; ὑπηρετέομαι, ex πρός, & ὑπηρέτης, V. Item, Προσυπογράφω, insuper subscribo; vel unà subscribo, ex πρός, & ὑπογράφω, V.

Προσυποδείξαμεν, 1. pl. a. 1. ind. act. à Προσυποδείκνυμι, ostendo; ex πρό, ὑπό & δείκνυμι, monstro. f. ξω.

Προσυπομνάω, adhuc in memoriam revoco; in memoriam reduco, ex πρός, & ὑπομνάω, V. Item, Προσωίσημι, prius commendo; commendationem præmitto, Plut. ex πρό & σωίσημι, id V. Προσυπηρετεῖσθαι, ab Hesych. exp. ὑπηρετεῖσθαι, infervire, defervire. ex πρό & ὑπηρέω, V. Περσυρίζω, subsibilo, insuffio; Polyb. ex πρό, & συρίζω; V. Προσυφαίνω, attero, ex πρός, & ὑφάω, Unde ὑφαίνω, &c. V. Item, Προσυφόω, exalto, extollo, ex πρός & ὑψόω; idem, &c. V.

Προσφάγμον, ατος, τό, (idem quod τὸ ὄψον) quicquid cum pane comeditur; ex πρός & φάγω, edo.

Πρόσφαγμα, ατος, τό; hostia, victima, Eurip. est verbale à προσφάττω, V. Προσφάγω, pani additum comedo, cum pane vescor; ex πρός & φάγω, V. Περσφαίνομαι; appareo; unde, περσφανὴς, apparens, apertus, manifestus; ut, προσφανὲς ὅτι, manifestum est, liquet; apud Dem. ex πρός & φαίνομαι, à φαίνω; V. Item, Προσφάσθαι, alloqui, προσεπεῖν, Hesych. ex πρός, & φάω, φάομαι, dico, &c. V.

Πρόσφατος, ου, ὁ, ἡ, propriè, recens dictus, vel occisus; & in genere, recens. πρόσφατον, adv. pro νεωστί, modo, nuper recenter. Th. φάω, loquor, vel occido. pers. pass. πέφαμαι, σαι, ται.

Περσφάτως, adv. nuper. à præced.

Προσφάττω; macto, seu jugulo ante; vel simpl. jugulo, macto; ut, ἱερεῖα προσφάττειν; hostias cædere, Plat. ex πρό, & σφάττω, (idem quod, & à Th. σφάζω, fut. ξω) &c. V.

Προσφερὴς, ές, ὁ, ἡ, similis. idem quod ἐμφερὴς. inde προσφέρειν, similem esse. Th. φέρω, fero.

Προσφέρω, offero. præs. imperat. act. πρόσφερε, ἐτω. imperf. προσέφερον. f. προσοίσω, a. 1. προσήνεγκα, a. 2. προσήνεγκον. a. 1. pass. προσηνέχθην, ης, η, oblatus, seu adductus fui. præt. m. προσενήνοχα, ας, ε, obtuli, Att. pro προσήνοχα. Th. φέρω, fero.

Προσφεύγω, fugio ad, confugio, transfugio. Them. φεύγω, fugio. f. φεύξομαι. a. 2. ἔφυγον.

Πρόσφημι, alloquor, προσαγορεύω, unde. 3. pers. a. 2. προσέφη, allocutus est. sæpe, apud Hom. ut quum inquit, τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, &c. ex πρός & φημι, V. Item, προσφθέγξομαι, alloquor, saluto, i. e. προσφωνῶ, compello, as, propriè, q. d. adsono, &c. Unde verbalia, πρόσφθεγμα, alloquium, alloquutio; item, προσφθεγκτήριον, Unde, τὰ προσφθεγκτήρια, sunt illa dona quæ sponsus, pro virginitate ablata, donabat; sponsam honorifice salutans, &c. Poll. V. Const. Item, προσφθεγκτικὸς, & πρόσφθεγκτος, i. e. προσφθεγχθῆναι, seu προσφωνηθῆναι ἄξιος; dignus salutatu, &c. Sic &, πρόσφθογγος, compellatorius, salutarius; Æschyl. ut &, πρόσφθεγξις, salutatio, compellatio; προσφάνησις, Herm. de figuris, omnia, ex πρός, & φθέγξομαι, unde φθόγγος, &c. v.

Προσφθείρομαι, cum pernicie mea accedo, vel depereo; insano amore teneor, ex πρός, & φθείρω, -ομαι, &c; v. Item, Προσφθονέω; insuper invideo, ex πρός & φθονέω, &c. v.

Προσφίλεια, amicitia, benevolentia, à seq. προσφιλὴς, ὑς

Προσφιλὴς, ές, ὁ, ἡ, amabilis, gratus. Th. φίλος, amicus.

Προσφιλῶς, adv. amice, benevole, à præced.

Προσφιλοκαλῶ; elegantiam adsciscо, seu, comminiscor; ad ornatus elegantiam addo, & adjicio, &c. ex πρός, & φιλόκαλος; unde φιλοκαλέω, &c. vide.

Προσφιλονεικέω, ῶ, q. d. contendo ad; laboro ad; adlaboro, seu allaboro ex προὸς & φιλονεικέω, V. Item, προσφιλοπονία, ᾶς, graviter alicui rei do operam: ex προὸς & φιλοπονία, V. Προσφιλοσοφία, Philolophor ad seu apud; Luc. Philosophiæ addictus sum; ex προὸς & φιλοσοφέω, V. Item, προσφιλοτεχνέω, studium & industriam rei alicui adhibeo; vel potius, προσφιλοτεχνῶ, est solerter comminisci; seu jam inventis aliquid addere, & arte observatis adjicere, &c. Ex προὸς & φιλοτεχνέω, V.

Προσφοιτάω, accedo, adinvenio, Plur. ex προὸς & φοιτάω, V.

Προσφορὰ, ᾶς, ἡ, oblatio, &

Πρόσφορ-ος, ου, ὁ, ἡ, nomen pro participio προσφερόμεν-ος, allatus, advectus; item accommodatus, aptus, conveniens: à προσφέρω, quod V.

Προσφόρως, commodè, aptè, convenienter, utiliter, &c. Est adv. à præced. προσφορ-ος, V.

Προσφεύγω, ante insignio, vel obsigno; ex προ & σφεγίζω, V.

Προσφυὴ, acc. sing. à

Προσφυ-ὴς, ές, ὁ, ἡ, accommodatus, adhærens; hinc προσφυέως, Ion. aptè, scitè. à προσφύω, quod V.

Πρόσφυξ, γος, ὁ, ἡ, qui confugit ad aliquem; cujus patrocinium expetit; clientem Latini appellant; unde in plur. προσφυγες, clientes; in Pand. & προσφυγες θεότητος, apud Naz. Item, perfuga, transfuga; Herodian. est à προσφεύγω, V.

Πρόσφυς, υσα, adhærens, a. 2. part. act. verbi προσφυμι, quod à

Προσφύω, agnasci facio. f. σω. perf. προσπέφυκα, agnatus sum; item, annexus sum, adhæreo. Th. φύω, nascor. a. 2. ἔφυν. a. 2. part. φυς, ab inusit. φῦμι.

Πρόσφυσις, agnatio, coalitio; item, adhæsio; vel cohærentia, connexio; est verbale à προσφύω, præced. V. Item, προσφυῶς, cum quadam coalescentia; vel coalescendo, cohærendo; item, congruenter; est adv. à προσφυὴς, V. Eodem etiam sensu dicitur & προσπεφυκότως, adv. à part. præt. verbi προσφύω, vide.

Προσφωνέω, ῶ, acclamo, alloquor. cum dat. imperf. προσεφώνεον, ουν, εες, εις, εε, εσ. f. ήσω. perf. προσπεφώνηκα. a. 1. ind. act. προσεφώνησα, à φωνέω, vocem emitto. Th. φωνὴ, vox.

Προσφώνημα, ατ-ος, τὸ, alloquutio, compellatio; vel acclamatio; item, oratio qua aliquis compellatur; sic & προσφώνησις; idem, in priori signif. Item, dedicatio, nuncupatio; Plut. in Gracch. sunt verbalia à præced. προσφωνέω, V.

Προσχαίρω, unde, προσχαιρητήρια, quæ Harpocrat. scribit esse ἑορτὴν, apud Athenienses, ad memoriam raptus Proserpinæ ἀχαιρωλὼ, ὅτε δοκεῖ ἁπέναι ἡ κόρη; Suid. ex προὸς & Th. χαίρω, V. Item, προσχαίρομαι, congratulor, gratificor; ad gratiam loquor; ex προὸς & χαρίζομαι, V. Προσχέδω; prætendo, antè teneo; Theocr. ex προὸ & χέδω; idem quod & pro Th. ἔχω, &c. V.

Προσχέδομαι, p. extendo, idem quod προέχομαι. Th. ἔχω, habeo.

Πρόσχειρ-ος, ου, ὁ, ἡ, ad manum. situs ex προὸς, ad, & χειρ, χερὸς, manus.

Πρόσχειρ-ον, idem quod & pro præced. προσχειρ-ος; adjecto scil. ε, ex ξ, &c. V.

Προσχέω, affundo, perfundo. Th. χέω, fundo. f. χεύσω.

Προσχημα, ατ-ος, τὸ, prætextus, color, species; à χῆμα, ατ-ος, τὸ, habitus, forma. Th. ἔχω, habeo.

Προσχηματισμὸς, figura dictionis est apud Gram. quæ & Paragoge dicitur; quum littera vel syllaba in fine dictionis adjicitur; ut in λέγειν pro λόγοις; à χῆμα, ατ-ος, unde χηματίζω; atque inde verbale χηματισμὸς, &c. V.

Πρόσχης, 2. sing. a. 2. sub. act. προσχῶ, a. 2. inf. act. προσχεῖν. a. 2. inf. m. Προσχὼν, ὼν-ος, a. 2. part. act. verbi προσέχω, obtendo, objicio. Th. ἔχω, habeo, f. ἔξω. a. 2. ἔσχον.

Προσχίζω, antè scindo; unde verbale, προσχισμα, ατ-ος, τὸ, quod anterius scissum est; genus calceamenti apud Poll. 7. 22. ex προὸ & χίζω, unde χίσμα, τὸ, &c. V.

Προσχόντες, nom. pl. à προσχὼν, ὼν-ος, quod vide in præced. προσχῆς.

Πρόσχορ-ος, ad choreas quadrans; chorois consonus; & general. consonus; Plat. de leg. ex προὸς & χορὸς, ὁ, V. Item, προσχόρ-ος, in choro seu chorea junctus; in choro adstans; apud Aristoph. etiam sic dicitur fœmina quæ cum alio aut alia saltat; teste Polyb. ex προὸς & χορὸς, ὁ, V. Sic etiam, Προσχόω, προσχωννύω, seu προσχώνυμι; aggero; terra aggestâ munio: ex προὸς & χόω, &c. V. Item, προσχέομαι, insuper utor; vel simpl. utor; ex προὸς & χέομαι, V.

Πρόσχυσις, εως, ἡ, affusio: à

Προσχύω, affundo f. ύσω. p. προσκέχυκα. perf. pass. προσκέχυμαι, σαι,ται. à χύω, idem quod Th. χέω, fundo.

Πρόχωμα, τὸ, & προχώματος, ὁ, agger; terra & lapides à fluvio aggestus; sunt verbalia à προχόω, V.

Προχωρέω, concedo, sive me confero; item dedo me, venio in fidem, & attribuor. Th. χωρέω. f. ήσω, accedo.

Πρόχωρ-ος, ου, ὁ, ἡ, vicinus, finitimus. Th. χῶρ-ος, locus.

Προψαύω, attingo, cum dat. f. αύσω. præt. προψαυκα. ex προὸς & ψαύω, idem quod ψάω, contingo.

Προψεύδομαι, mendaciter contingo; mendaciter dico contra; mendaciter traduco; attingo, ementior, &c. Ex προὸς & ψεύδω, ομαι, &c. V. Item, προσψηφίζομαι, decretis adjicio; ultra decerno; exp. &, aliud scisco & decerno; ex προὸς & ψηφίζω, ομαι, V. Item, προσψιθυρίζω, q. d. adsusurro; adsibilo; in Epigr. ex προὸς & ψιθυρίζω, V.

Πρόσω, adv. in anteriorem partem: ultrà, longè, procul. Them. προὸ, antè.

Προσῳδὰ, τὰ, seu προσῳδὰ ὄργανα; Pollux sunt instrumenta musica, quæ pulsantur, & nervis intenduntur, quæ etiam κρεμβαλα, ἔγχορδα, & ὕπατα; dicuntur; & προσῳδὰς; quia solet illis vox accinere, est neut. plur. à sing. masc. προσῳδὸς, id V.

Προσῳδὸς, ου-ος, ὁ, ἡ, fœtidus, ab ὄζω, oleo: f. ὀζήσω. p. m. ὄδμ. sed

Προσῳδὸς, ου-ος, ὁ, ἡ, inflatus: ab ὀιδέω, tumeo.

Προσῳδία, ας, ἡ, accentus, PROSODIA: ex προὸς & ᾠδὴ, cantus. Them. ἀείδω, cano.

Προσῳδιακὸς, ad accentus pertinens; ut, apud Grammaticos; προσῳδιακοὶ κανόνες; canones seu regulæ ad Prosodiam spectantes, &c. Item, προσῳδιον; canticum sacrum quod diis canitur; à Suida exp. ὕμνος; (vide & προσῳδιον) utrumque à præced. προσῳδία; modulatio quæ syllabis adhibetur, &c. V. Item, Προσῳδὸς, qui musicis instrumentis accinit; μελῳδὸς, cantor, citharœdus; item, consonus, congruens; non discrepans, quasi cantu congruens; vel cantum congruentem habens; (pro quo frequentius tamen συμῳδὸς dicitur) ex iisd. cum προσῳδία, V.

Πρόσω-θεν, i. e. μακρόθεν; ex longinquo; est à προὸσω; quod V. Item, προσωθέω; impingo, allido, pulsu scil. aut impulsu; ex προὸς & ὠθέω, id V. Προσὼν, qui adest; ut, προσόντα ἐμπλέτε; quum suppetant ipsi opes; Plut. in Pericle: est part. præs. à προὲσειμι; vel est ex προὸς & ὢν, part. præs. ab εἶμι, V. Item, προσωνυμία; appellatio, cognomen; Plut. ex προὸς & ὄνομα, τὸ, quod in comp. mutat priusο in ω; posterius in υ, &c. V. Sic &, προσωνομασία, ας, ἡ, agnominatio; figura apud Quintil. quæ aut similitudine aliqua vocum, aut paribus aut contrariis vertit in se aures, & excitat; ex iisd. cum præced.

Προσώπατ, per Metaplas. pro προσώποις, dat. pl. à προσωπον, ου, τὸ, vultus, quod V.

Προσωπεῖον, seu προσώπιον, & προσωπὶς, persona; i. e. vultus factus hypocriticus; larva; Dem. & Athen. l. 14. &c. Unde, προσωπίδιον, τὸ, diminut. parva persona seu larva; Poll. Aristoph. Item, προσωπικὸς, personalis; omnia à προσωπον, τὸ, i. e. τὸ προὸς τὸν ὅλῃ μέρ-ος; vultus totus; item, persona hypocritica, & larvata; ut προσωπον κωμικὸν; Luc. &c. V. Sic & προσώπη, ἡ, aspectus, facies; ex iisd. cum προσωπος; scil. ex προὸς & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, &c. V.

Προσωποιὸς, seu πρόσωποποιὸς, ὁ, ὁ, qui personas; i. e. τὰ πρόσωπεῖα conficit; ὁ σκευοποιὸς, ex προὸσωπον, τὸ, & ποιέω, V.

Προσωπολῃπτέω, ῶ, faciem respicio, personam respicio, f. ήσω. &

Προσωπολήπτης, ου, ὁ, qui accipit faciem, id est, movetur rebus externis, qui respectum habet personarum; à προὸσωπον & λαμβάνω, capio. f. λήψομαι.

Προσωπολῃψία, ας, ἡ, faciei acceptio, personæ respectus; vide προσωπολῃπτέω.

Προσωπολῃψία, præced. acceptio personarum, dicitur, quum huic magis favemus

vemus quam illi, non ob ipsius rei sed personæ discrimen; i. e. ob circumstantiam aliquam seu qualitatem externam ei inhærentem, puta genus, dignitatem, opes, patriam, &c. Rom. 2. Ephes. 6. &c. Nam, πρόσωπον, τὸ, seq. in Nov. Test. non tam de persona hominis dicitur; quàm de accidentibus ejus & circumstantiis; ut λαμβάνειν πρόσωπον, signif. Luc. 20. & 21. cap. &c. Item, τὸ πρόσωπον, Theologi vocant personam, non qualis fuit Roscii in Theatro; sed substantiam individuam & intelligentem; quam etiam ὑπόστασιν appellant; qualitatem inseparabilem dixit valla; ut est calor & lux in sole, &c. Unde πρόσωπα, apud Theologos dicuntur personæ in SS. Trinitate; quæ & ὑποστάσις & ὑφισάμβολα, &c.

Πρόσωπον, ου, τὸ, facies, q. d. quod est circa oculos; Item, persona. Hinc βλέπειν εἰς πρόσωπον λαμβάνειν πρόσωπον, respicere faciem; πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, a facie ad faciem, hoc est, coram. 1. Cor. 13, v. 12. Hebraismus. Et sumitur pro frontis specie domûs. Ex ὤψ, oculus. Th. ὄπομαι, video.

Πρόσωπον, præced. Julius Pollux ait, significare id quod fronti subest; ut complectatur oculos, nasum, os, genas, mentum, &c. Et interdum signif. initium; quòd, facies primum occurrat; et illud apud Pind. ὀλυμ. 5. πρόσωπον παλαιγὲς; splendidum initium, &c. V.

Προσωποποιὸς, qui personas seu larvas fabricatur; Poll. l. 2. Unde seq. προσωποποιΐα, personarum ficta seu conficta inductio; seu personarum fictarum inductio; figura oratoria, quum rebus inanimatis personam orationemque tribuimus; aut defunctos, tanquam vivos & præsentes inducimus, &c. Et in plur. προσωποποιΐαι θεατρικαὶ, sunt, quæ vulgo, moralitates, dicuntur; Bud. in Epist. poster. fic &, προσωποποιέω, ῶ, personas fictas induco; personas fingo seu confingo; (signif. προσωπεῖον εἰσάγειν; personam inducere, vel induere; τὰ προσωπεῖα ἀφιλάτες; dicuntur, personas seu larvas detrahentes,) &c. Omnia ex iisd. cum seq. προσωποποιΐα, id V. Item, πρόσωπον etiam, à Platone comico, usurpatum fuisse, tradit Eust. ex Aristoph. Grammat. pro πρόσωπον, id V. Item, πρόσωπα τὰ; q. d. personata; pro προσωπόεντα; (quasi à masc. προσωπόεις, personatus, à πρόσωπον, V.) Facta contractione, & mutato, εν, in η, more Attico; sic autem dicebatur Atticis, vas æneum, echino simile; quòd, hominum, leonum, & ferarum imagines, in oris ambitu circumpictas haberet; Poll.

Προσωποποιΐα, ας, ἡ, fictio personæ, PROSOPOPOEIA figura: à πρόσωπον, persona, facies, quod vide, & ποιέω, facio.

Προσορμίσθης, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi προσορμίζομαι, appello in portum. f. ίσομαι, perf. pass. προσώρμισμαι. a. 1. pass. προσωρμίσθην, ης, η, quod ab ὁρμίζω, navem in stationem subduco. Th. ὅρμος, statio navium.

Προσόπαπα, adverbial. longissimè superl. &

Προσώπατος, ε, longissimè progressus: superl. a πρόσω, ante se. Th. πρὸ, ante.

Προσωπάτω, adv. longissimè, vide præced.

Προσωπερος, α, qui longius ante est: &

Προσωπέρω, adv. longius ante, ulterius. comp. à πρόσω, ante se, longe. Th. πρὸ, ante.

Προσωπτα, longissime; pro πρωσώπατα, vide.

Προσωφελέω, insuper prosum & commodo; vel adjuvo; auxilium affero; Euryp. Unde verbale, προσωφέλημα, subsidium, auxilium; Euryp. ex προσ, & Th. ὠφελέω, V.

Προσώχθισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προσοχθίζω, infensus fum. f. ίσω. p. προσώχθικα. Them. ὀχθέω, indignor.

Πρωταίτι, nuper, novè, proximè, nuperrimè, novissimè; verùm, apud Euryp. in Rheso; πρωταιτὶ τάξεων, exp. ante acies, &c. Est adv. à Th. πρὸ, unde πρωτῦ, πρώτερος, &c. V. Sic etiam πρωταίνιον; paulo antè, vel dudum; πρὸ μικροῦ, ἢ παλαιόν; phavorinus, &c. ab eod.

Πρώτακτος, in fronte collocatus, antesignanus; in priore acie pugnans; ut, τῶν πρωτάκτων φόνος ὦδε πολύς; qui in fronte erant, multi ceciderunt; Plut. in Cam. Unde πρωτακτικὸς, præpositivus; ut πρωτακτικὴν ἀρχὴν; apud Gramm. Item, πρώταξις, collocatis aciei in priori parte; pugna aperta, &c. Vide lib. de vocabulis militarib. in append. Omnia verbalia, à πρωτάσσω, id V.

Πρωταμείμω, a. 2. opt. m. verbi πρωτέμνω, præscindo. Them. τέμω, seco, scindo. f. 2. τεμῶ. a. 2. ἔταμον. p. m. τέτομα.

Πρωτάμνω, proscindo; idem quod, & pro πρωτέμνω; quod vide in præced.

Πρωταμὼν, præcidens, a. 2. part. act. verbi ejusd.

Πρώταξις, vide paulo antè in πρώτακτος.

Πρωτάρβέω, primus metuo; timore ante corripior; ex πρὸ & τάρβος, εος, τὸ, unde ταρβέω, &c. V. Item, προταρεχθέω; prius sale condio; sale præmacero; & simpl. præmacero; item, ante excicco, & arefacio; Gal. ex πρὸ & ταριχθόω; à Th. ταρίχος, ε, ὁ, vel εος, τὸ, &c. V.

Πρώτασις, εως, ἡ, propositio; initium dramatis: à πρωτείνω, prætendo, propono. Th. τείνω, tendo.

Πρωτάσσω, vel -ττω, præstituo: f. ξω. p. πρωτέτακα. perf. pass. πρωτέταγμαι. perf. part. pass. πρωτεταγμένος. a. Th. τάσσω, ordino: f. ξω.

Πρωτάσσω, præced. propriè est ante colloco, præpono; & quasi præordino; præfinio; & in pass. πρωτάπομαι; ante ponor; unde πρωτεταγμένοι; in bello, qui in fronte sunt collocati, &c. Vide.

Πρωταπικὸν πρόσωπον, in fabulis, dicitur persona quæ in πρωτάσει, seu in primo actu tantum apparet & loquitur; est à præced. πρώτασις, id quod ad disputandum proponitur; sæpe apud Aristot. Item, primus fabulæ actus, &c. V.

Πρωτείσματα, τὰ, quæ tecto superjecta sunt, ad arcendum imbrem; Poll. à sing. πρωτέϊσμα, idem quod πρωτέϊσμος; & ex usd. viz. ex πρὸ & στέγω, unde τεγὸς, εος, τὸ, idem quod στέγος, εος, τὸ, &c. V.

Πρωτεθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. verbi πρωτίθημι, propono: πρωτέθηκα pro πρωτίθεικα. perf. act. Th. τίθημι, pono.

Πρωτείνω, prætendo, distendo, propono. f. εινῶ. a. 1. πρώτεινα. a. 1. part. πρωτείνας, ἀντος. perf. πρωτέτακα. Them. τείνω, tendo.

Πρωτειχίζω, muro præmunio; unde verbale, πρωτείχισμα, ατος, τὸ, murus quo quis præmunitur; vel, simpliciter, propugnaculum; Thuc. & Plut. ex πρὸ & τειχίζω, unde τείχισμα, τὸ, &c. V.

Πρωτέλειος, qui fit ante nuptias; ut, πρωτέλειοι εὐχαὶ, preces, quæ cum sacrificiis peragebantur ante nuptias; apud Atticos; item, generaliter sic dicuntur precationes quæ fiunt ad initiandum sese & expiandum ante sacrificiorum & cæremeniarum tractationem, &c. Item, πρωτέλεια, τὰ, dicuntur dona ante nuptias; Poll. ex πρὸ & τέλειος; quod interdùm de eo dicitur qui uxorem duxit, &c. V. Item, πρωτέλειον, τὸ, est, q. d. tirocinium, & initiativum; & generaliter, omne primordium rei divinæ faciendæ; Greg. Naz. ex πρὸ & τέλος, εος, τὸ, unde τέλη, τὰ, mysteria, sacra; atque indè τελεῖσθαι, consecro, sacro, initio, &c. V. Item, πρωτελδυτέω, antè finio vitam, seu priùs; ex πρὸ & τελδυτάω, V. Προτελέω, pecuniam repræsento, & ante diem solvo; apud Xen. ex πρὸ & τέλος, τὸ, vectigal; unde, τελέω, ῶ, pendo, pensito, &c. V. Item, προτελέω, est, ad initiationem præparo; vel, expio ante rem sacram; unde, in pass. προτελεῖσθαι, dicebantur, quæ, expiandi gratiâ, ante rem sacram fiebant; & simpl. præparare se, seu idoneum purumque se reddere; item, ante erudiri seu doceri; Luc. Unde etiam, προτελίζω, idem quod προτελέω. Atque sic, est ex πρὸ & τέλος, τὸ, unde τέλη, τὰ, mysteria, sacra; unde τελέω, ῶ, initio; res divinas facio, &c. V.

Προτεμένισμα, vestibulum templi, & quicquid est ante fanum; ex πρὸ & τέμενισμα, idem quod τέμενος, εος, τὸ, agri portio, à cæteris resecta; item fanum, delubrum; à Th. τέμνω, &c. V. Προτέμνω, præscindo, proscindo; ex πρὸ & τέμνω, id V. Πρότενὴς, prætensus, seu protensus; ut, προτενὲς δέρυ; ap. Apoll. Arg. 1. Προτένης, ους, ὁ, qui prior comedit; tam in bonum, pro præguslator; quàm in malum, pro catillone, & guloso; unde, προτενθύω, prægusto; seu, ante alios, manus infero patinæ; atque ideo, gulosus sum; catillo, cupediis inhio, helluor, &c

&c. Ex προ & πίνδω; unde πίνδης, & πινδάω, &c. V.

Πιτέρα, (scil. ἡμέρα) pridie: à πρότερος, quod V.

Προτεραῖος, Ion. pro πρότερος, prior.

Προτρέῖ, 3. sing. præs. ind. a

Προτρέω, prior sum, præceo; quod à προτερος, prior. Th. προ, ante.

Προτρωπτός, prior; Aristoph. à πρότρω, V. Atque indè etiam, προτερόω, prior sum; item, priores partes obtineo; i. e. prior sum dignitate; ficut & προτερίζω, idem; item, προτέρημα, τὸ, priores partes; aut major seu potior rei alicujus gerendæ commoditas; item, res bene gestæ, felix successus; victoria, &c. Polyb. l. 3. Verbale à προτερέω, V. Sic & προτερικὸς, prior; ut προτερικὴ συκῆ, ficus quæ priùs, fructum suum, quam aliæ, maturat; præcox, seu festina ficus, &c. Athen. l. 3. à seq. πρότερος, V.

Πρότεροισιν, dat. pl. Ion. à πρότερος, prior; quod V.

Πρότερον, adverbialiter, prius, potius: à seq.

Πρότερος, α, prior; dat pl. προτέροισι, Ion. Th. προ, ante.

Προτέρω, -ως, & -ωσε, adv. ante, ulteriùs; à præced.

Προτεχνολογέω, priùs de arte differo; vel priùs artificiosè differo, tradove; ex προ & τεχνολογέω, V. Item, προτηξις, tabefactio; ex προ & τήκω, unde τῆξις, &c. V.

Πρότι, idem quod πρὸς, Dor.

Προπάττω, Dor. pro προσάττω, alligo, appello, affigo; item attribuo, defero; à πρὸς & ἅπτω, necto.

Προπεάλεαι, coerces, Dor. & Ion. pro προσβάλλῃ, 2. sing. præs. sub. pass. verbi προσβάλλω, aggredior, coerceo; quod ex πρὸς & βάλλω, jacio: f. ὑπὸ. β. βέβλημαι. a. 2. ἐβλήμην. præt. m. βέβολα.

Προπιδέγμην, Dor. & Æol. pro προσδέχομαι, perf. pass. verbi προσδέχομαι, admitto, exspecto. Th. δέχομαι, capio: fut. ξομαι. Vide & simplex δέχομαι.

Προτιειδεῖν, Dor. pro προσιδεῖν, adspicere, præs. inf. act. verbi εἴδω, video.

Προτιειλεῖν, propellite, præs. inf. pro imperat. Dor. verbi προτιειλέω, pro προσειλέω. Th. εἰλέω, verto.

Προτιλεῖν, eodem modo pro προσιλεῖν, a. 2. inf. verbi προσαιρέω. Them. αἱρέω, capio: f. ήσω, p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον.

Προτίθημι, propono, objicio; præfero: f. προθήσω. p. προτέθεικα. a. 2. m. προσεθέμην, σο, το, proposui. Th. τίθημι, pono.

Προτιμάσσω, Dor. pro προσμάσσω, attingo. Th. μάσσω, vel -ττω, pinso, subigo; tango: f. ξω.

Προτιμάω, ῶ, f. ήσω, pluris facio, præfero, curo; quod à τιμὴ, ῆς, ἡ, honor. Th. πάω, honoro.

Προτιμάομαι, pluris fio; anteferor; anteponor; Plut. Est pass. à præced. act. προτιμάω, V. Item, προτίμητος, ipsa actio pluris æstimandi & præferendi; Thuc. l. 3. Verbale à præced. & omnia à προτίμος, majore honore & pretio dignus; præstantior, antiquior, &c. Luc. ex προ & τιμὴ, ἡ, unde τίμος, &c. V.

Προτμηθέομαι, alloquor; pro προσμυθέομαι, ex πρὸτι, pro πρὸς, & μυθέομαι, à Th. μῦθος, ὁ, &c. V. Item, προτιμωρέω, prior, punio; prior ulciscor; item prior auxilium fero; Thuc. l. 2. ex προ & τιμωρέω, à τιμωρὸς, contract. pro τιμήορος, punitor, ultor; ex τιμὴ & ὀρέω, &c. V.

Προτιμῶῦ, præs. part. act. à προτιμάω.

Προτιόσσομαι, aspicio, prælagio, Dor. pro προσόσσομαι, quod Æol. esse ferunt pro προσοπτόμαι. Th. ὄπτομαι, video: f. ὄψομαι. Alii volunt derivari, ab ὄσσομαι, auguror. Th. ὄσσα, ης, ἡ, vox, omen.

Πρότμησε, ως, ἡ, ipsa actio præscindendi id quod præscinditur: unde & umbilicus aspidis προτμησις dicitur, quoniam ab ipso ftatim partu umbilicus infantibus præscindi solet: aut quoniam juxta umbilicum in duo dividitur medius homo. Quod ex προ & τέμνω, seco, p. τέτμηκα. perf. pass. τέτμημαι, σαι, ται.

Προτολμάω, prior audeo; item, priùs patro; audaciæ exemplum do; injuriâ lacesco; Herodian. & in pass. προτολμᾶσθαι, dicitur quod per audaciam cœpiatur priusquam, &c. Item, προτολμίζεσθαι, apud Suid. exp. præire; sed exp. etiam prætentare; audendi exemplum dare; ex προ & τολμάω, à Th. τολμὰς, ἡ, &c. V.

Προτομὴ, effigies seu imago hominis alicujus umbilico tenus ducta; ut προτομαὶ βασιλικαὶ, apud Suid. Sicut & προμαὶ, dicuntur etiam facies animantium ratione carentium, teste Poll. l. 2. & Athen. l. 7. Est verbale à προτέμνω, vide.

Προτονίζω, rudentes laxos intendo; à seq. προτόνη, ὁ, scil. ἱμὰς, seu κάλως, lorum, seu funis à malo summo proram intendens; seu, quo, à summa mali protento in proram, ipse malus firmatur; itidem etiam προτόνοι dicuntur, itidem προτόναι; scil. χορδαὶ; teste Eust. Item, προτόνιον, τὸ, dictum fuit vestimentum quoddam, quo sacerdos primùm indebatur, deinde, à sacerdote ei, qui sacrificium mactaret, imponebatur; Suid. ab eod. προτόνη, V.

Προτόνοιτ, dat. pl. à

Πρότονος, ε, ὁ, vel ου, τὸ, funis ille qui deducitur à malo ad proram. Them. τείνω, tendo: præt. m. τέτνα. unde τόνος, tentio.

Προτῦ, prius, ante: q. d. πρὸ τότε τῦ χρόνε.

Προτρέποντο, revertebantur, 3. pl. imperf. pass. Ion. Ex πρὸ & τρέπω, verto.

Προτρεπτικὸς, ὸν, adhortatorius: à sequente verbo:

Προτρέπω, ante me verto, subsistentem & cunctantem urgeo, adhortor. fut. ψω. p. προτέτρεφα. a. 1. m. προετρεψάμην, ω, απο. Th. τρέπω, verto: præt. m. τέτροπα.

Προτρέχω, præcurro: f. 1. m. προδραμοῦμαι. f. 2. m. προδεδράμημαι. a. 2. προέδραμον. perf. act. προδιδράμηκα. p. m. προδεδράμημαι. Them. τρέχω, curro. f. δρέξω.

Προτροπάδην φεύγειν dicuntur, qui cum maximâ celeritate fugiunt, hostibus terga vertentes: quod à προτρέπω, quod vide.

Προτροπάω, idem quod, ab, & pro προτρέπω, V.

Προτροπή, ῆς, ἡ, exhortatio: à προτρέπω, adhortor. Th. τρέπω, verto, versio: p. m. τέτροπα.

Προτροπὶς, Hesychio est σπυρὶς; id vide ab eod. cum præced. V. Item, προτροπὸς οἶνος; vinum, quod sua citatum sponte, defluit, antequam uvæ calcentur; à προτρέπομαι, cieor, provocor; ut sit οἶνος ὁ προτρεπόμενος, &c. à προτρέπω, V.

Προτρύγιος, est Bacchi cognomentum, apud Ælian. seu vindemiæ genius dux, & anteceffor; item, προτρυγητὴρ, sive προτρυγητὴς, q. d. provindemiator; ftellæ nomen, seu ftella, quæ juxta virginis dextram alam figitur; & paulo ante vindemiæ tempus oritur; sed scribitur & προτρύγετος, scil. ἀστὴρ, quemadmodum vero vindemiæ tempus vocatur τρυγητὸς, sic & proximum ante vindemiam universalem tempus, quando jam nonnullæ vineæ sunt naturæ, προτρύγετος dici potest; potest; ex προ, & Th. τρύγη, unde βυτρύω, τρυγητὴρ, τρυγητὸς, τρυγητὸς, & βυτρεῖς, &c. V.

Προτυγχάνω, prior sum, ante sum; ex προ & τυγχάνω, V.

Πρότυπος, seu προτύπιν, futuri operis præcedens typus & forma, speciminis gratiâ; Plin. 35. 12. Unde, προτυπόω, præformo, præinformo; ex προ & τύπος, unde τυπόω à Th. τύπτω, &c. V. Item, προτύπτω, anteverbero, prior verbero, seu cædo; item, prorumpo; ex προ & τύπτω, V.

Προτυχὲν, ὸν, τὸ, pro παρατυχὲν, quicquid le nobis fortuitò offert, vel obvium eft. Th. τυγχάνω, sum, &c. f. τύξομαι. a. 2. ἔτυχον. indè a. 2. part. τυχὼν, ὸντος.

Προβαλεν, projecit, Attica Synæresi pro προέβαλεν, 3. sing. a. 2. act. verbi προβάλλω. Them. βάλλω, jacio. f. βάλῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον.

Πρόβαν, itidem pro προέβαν, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi προβαίνω, progredior. Th. βαίνω, eo: f. βήσομαι. a. 2. ἔβην.

Προγενεῖνω, seu προγενῖνω, ante humecto; ex προ & γενεῖνω, a Th. γένυς, ὁ, &c. Vide.

Προγεγραφε, Att. Synæresi pro προέγραφε, 3. sing. imperf. act. verbi προγράφω, ante scribo. Th. γράφω, scribo. f. ψω.

Προδιδάξατο, itidem pro προεδιδάξατο, 3. sing. a. 1. m. verbi προδιδάσκω, prius doceo. Th. διδάσκω, doceo. f. ξω.

Προδίδωκας, itidem pro προέδωκας, 2. sing. a. 1. ind. act. à προδίδωμι, prodo. Th. δίδωμι, do. f. δώσω. a. 2. ἔδων.

Πρόθετο, itidem pro περίθετο, 3. sing. a. 2. m. verbi περιτίθημι. Vide in περίθηκεν.

Περίθηκεν, itidem pro περίθηκεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi περιτίθημι, propono. Them. τίθημι, pono: f. θήσω. a. 1. ἔθηκα. a. 2. ἔθὸν. a. 2. m. ἐθέμην.

Πρόκειτο, propositus erat, Att. pro περίκειτο, 3. sing. imperf. Ex πρὸ & κεῖμαι, jaceo: f. κείσομαι.

Προκινδυνεύων, itidem pro περικινδυνεύων, 3. sing. imperf. verbi περικινδυνεύω, periculis me objicio pro aliquo. Th. κίνδυνος, periculum.

Προϋλακτίω, seu πρωλακτίω, ῶ, prius latro; ex πρὸ & ὑλακτίω, à Th. ὑλάω, &c. V.

Πρόνεικος, vel πρόνικος; contumeliosus; ὕβριστὴς, Etym. & sic, in hac signif. si licit, scribatur cum diphthongo, ει; potest esse comp. ex præpos. πρὸ & νεῖκος, εος, τὸ, rixa, jurgium; Pleonasmo τῦ υ; qui vero sine diphthongo scribunt, πρόνικος, à νίκη, victoria, derivare videntur; & πρόνικοι, iis, sunt δρομεῖς ταχεῖς, ὀξεῖς, ἢ ἐυκίνητοι χορεῦοί; cursores celeres, & agiles; qui celeritate vincere, & prævenire alios cupiunt æmulos; aliis, autem, πρόνικος, est bajulus, mercenarius, qui mercede aliquid ex foro aut agro portat; & sic, est ex πρὸ & ἐνείκω, quod idem signif. cum φέρω; ut ad περιφέρω, referri potest, &c. Quæ vide.

ΠΡΟΤΝΗ, ης ἡ, PRUNUS arbor.

Πρόνικος, ὁ, ἡ, mercenarius, homo turbulentus: ex πρὸ & ἐνείκω, fero; vel à νεῖκος, rixæ.

Πρόνυν, τὸ, est prunum fructus; à Th. πρύνη, ἡ, prunus; arbor gummosam lacrymam fundens, ut cerasus; teste Theophr. H. 9. 1. Item, πρῦνος, Hesychio est collis; sed sic est pro βῦνος; quod V. Πρόνικος & πρόνικος; vide paulo supra πρόνεικος.

Προξένησεν, conciliavit, Att. pro περιξένησεν, 3. sing. a. 1. ind act. verbi περιξενέω, sum hospes publicus; comparare conor. Th. ξένος, peregrinus, hospes.

Προέφιημι, priùs mando, seu præcipio; est pro περιέφιημι, ex πρὸ & ἐξεφίημι, mando, præcipio; ab ἐξ & ἰφίημι, quod ex ὅθι & ἵημι, mitto, &c. Vide.

Προπαρχὴ, antegressa beneficentia; seu beneficentia qua quis prævenit alterum, est à seq. προπάρχω, beneficentiâ prævenio; unde τὰ προπεπαρχμένα, sunt beneficia in quempiam antea collata, &c. V. Unde etiam est verbale seq. πρόπαρξις; quod propriè Deo tribuitur; ut qui fit ante τὰ ὑπάρχοντα, Damasc. vide Bud.

Πρόϋπαρξις, εως, ἡ, præexistentia: à seq.

Προϋπάρχω, ante existo; item liberalitate prævenio; item incipio: imperf. act. προύπηρχον, ες, ε. f. ξω. p. προϋπῆρχα; quod ex πρὸ & ὑπάρχω, sum, existo: quod ab ἄρχω, incipio. Th. ἀρχὴ, ῆς, ἡ, initium.

Προπελήσασιν, 3. pl. perf. ind. Att. Ex πρὸ, ὅθι & λαμβάνω, capio: f. λήψομαι. perf. Att. εἴληφα. a. 2. ἔλαβον.

Πρόπεμψαν, Att. Synæres. pro προέπεμψαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi προπέμπω. Th. τύπω, verbero: f. ψω.

Πρόφειλες, Att. pro πρόφερες, debebas, Ion. pro πρόφερες, 2. sing imperf. quod ex πρὸ & ὀφείλω, debeo: f. ήσω.

Προφίημι, priùs in rerum naturam produco; & in pass. προφίεμαι; priùs in rerum naturam prodeo, seu prodeo; prius subsistentiam habeo; & interdum προφιέναι, exp. antegredi, antecedere, Plut. Atque inde προφιησὼς, seu προϋφεσὼς, antegressus, &c. Ex πρὸ & ὑφίημι, quod ex ἑπὸ & ἵημι, &c. V.

Πρόχειν, itidem pro προέχειν, præs. inf. verbi προέχω, emineo. Th. ἔχω, habeo.

Πρόχοντο, similiter pro προείχοντο, à

Πρόχω, contractè pro προέχω, præcello. Th. ἔχω, habeo.

Προφάγῃ, præcomedere, ante alia comedere, ex πρὸ & φάγω, V.

Προφαίνω, præluceo, præmonstro; ostento. Th. φαίνω, appareo. f. ανῶ. a. 1. ἔφηνα.

Προφανῆ, 3. sing. a. 2. sub. pass. præced. verbi.

Προφανὴς, ές, ὁ, ἡ, perspicuus; ἐκ τῦ προφανῆς, manifestè: ex πρὸ & φαίνω, appareo.

Προφανία, conspicuitas; à præced. προφανὴς, V.

Πρόφαντον, ε, τὸ, oraculum, πρόφαντον γίνεσθαι, declarare: ab iisd.

Πρόφαντος, ε, idem quod προφανὴς, manifestus, eximius, conspicuus: ex πρὸ & φαίνω, ostendo.

Προφυτὸς, præmonstratus, præsignificatus; Hesych. exp. etiam prædictus; unde, τὸ προφαντὸν, prædictio, oraculum; ut προφαντὸν ἐχρωτὸ σφι; oraculum factum est ad ipsos; Herod. est à πρόφημι, prædico, is; unde a. 2. προέφλω, &c. V.

Προφανῶς, conspicuè, apertè: est adv. à præced. προφανὴς, V.

Προφασίζομαι, causificor, excuso. f. ίσομαι. à πρόφασις, εως, ἡ, prætextus; hoc à πρὸ & φημί. Th. φάω, dico.

Πρόφασις, εως, ἡ, prætextus, occasio. Vide in προφασίζομαι.

Προφασιστικὸς, excusatorius; quem prætendere & quo excusare nos possumus, aut solemus; ut προφασιστικὸς λόγος, Deut. 22. est verbale à præced. προφασίζομαι, V.

Προφάτις, α. Dor. pro Προφήτις, ε, ὁ, Prophetæ. Th. φάω, dico.

Πρόφερε, præs. imperat. προφέρει, promover, 3. sing. ind. act. verbi προφέρω, quod vide.

Προφερὴς, ές, ὁ, ἡ, præstans: in comparat. προφερέστερος. in superl. προφερέστατος, quod à προφέρω, præsto. Th. φέρω, fero. f. ὀίσω. a. 1. ἤνεγκα.

Προφερὴς, præced. est etiam, provectus ætate; seu qui est provectâ ætate; Æsch. in Timarch.

Προφέρησι, adferat, 3. sing. præs. sub. act. pro προφέρῃ, per Paragogen τῦ σι, verbi προφέρω, quod V.

Προφέρω,

Προφέρω, PROFERRO, exprobro, objicio, excello. Th. φέρω, fero: fut. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα.

Προφεύγω; profugio; item effugio; Theocr. Idyll. 23. ex πρὸ, & φεύγω; vide.

Πρόφημι, prædico, -is: a. 2. προέφην. Ex πρὸ & φημί, dico.

Προφήτεια, ας, ἡ, PROPHETIA, vaticinium; quod à πρόφημι, prædico. Them. φημὶ. vel φάω, dico.

Προφητεύω, PROPHETO, prophetas expono: imperf. προεφήτευον, ες, ε, f. εὐσω. a. 1. προεφήτευσα, ας, ε. a. 1. imperat. act. προφήτευσον, άτω, ab eodem Them.

Προφήτης, ε, ὁ, PROPHETA, prophetarum interpres: à φάω, dico.

Προφητίζω; idem quod προφητεύω; prædico futura; vaticinor; fanorum antistes sum; & oraculorum interpres; tefte Festo; ut apud Plat. in Tim. & Plut. &c. à προφήτης, V.

Προφητικός, ἡ, ὀν, PROPHETICUS: ex προὸ & φημὶ, seu φάω, dico.

Προφῆτις, ιδ☉, ἡ, PROPHETISSA: ab eod. them.

Προφθάνως; q. d. prævenienter; præveniendo, antevertendo; ut, προφθανῶς ἀπορρύειν, Nonn. antevertere fermone; est adv. à seq. προφθάνω; præverto, anteverto, &c. V.

Προφθάνω, prævenio: f. προφθάσω, p. πεφθασα, a. 1. προέφθασα, prævenī, cum acc. Them. φθάνω, prævenio: f. φθάσω, a. 2. ἔφθην.

Προφθίμ☉, præmortuus; seu ante mortuus, in Epigr. ex προὸ & φθίμ☉, pro ἐφθιμμ☉, part. præt. pass. verbi φθίω, idem quod Th. φθέω, &c. v.

Προφοιβάζω, ante purifico; Nonn. ex πρὸ & φοιβάζω; à Them. φοῖβ☉, &c. vide.

Πρόφορος, ἡ, ὁ, prolatio: à προφέρω, profero, Th. φέρω, fero: f. οἴσω.

Προφορμίομαι, tramam filumque duco, atque reduco; Unde, pro ultro citroque cursito, ponitur, apud Aristoph. est à προφέρω, V.

Προφορικὸς, ἔ, enunciativus. Vide præced.

Προφορικὸς λόγ☉, est sermo externus, qui in enuntiatione orali consistit, Plut. quemadmodum, ἐνδιάθετ☉, est internus & mentalis; à præced. προφορὰ, pronuntiatio, ut προφορὰ ἡημάτων, apud Herodian. l. 1. verbalia à προφέρω, V.

Προφραγμα, τὸ; septum alicui loco prætentum; item, locus ante scenam; & generaliter, propugnaculum, tutamen; Polyb. est verbale à προφράσσω, vel -πτω; fut. ξω, &c. V.

Προφράζειν, prædicere. Them. φράζω, dico.

Πρόφρασσα, ης, ἡ, propensa, benevolens: à πρόφρων, propensus. Them. φρὴν, φρενὸς, ἡ, mens.

Προφράσσω, seu προφράπτω, ante sæpio vel munio, i. e. ante aliquem locum, sæpio, vel munio; ex πρὸ & φράσσω, seu φράπτω, V.

Πρόφρων, Poët. idem ac πρόφρασσα, animo prompto, lubenter. Them. φρὴν, mens.

Πρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, prudens, propensus, promptus: hinc πρόφρονέως, adv. Th. φρὴν, mens.

Πρόφρων, præced. signif. qui mente est propenia erga aliquem; benevolus, &c. vide.

Προφυγεῖν, a. 2. inf. act. verbi προφεύγω, effugio. Them. φεύγω, fugio: f. φεύξω. a. 2. ἔφυγον. prat. m. πέφυγα.

Προφύγοις, 2. sing. a. 2. opt. act. verbi ejusd. & Th.

Προφυλακὴ, excubiæ, Vigiliæ; item præcautio, cautio; item pro amuleto ad canis rabidi morsum; apud Diosc. Item, προφυλακὶς ναῦς, navis quæ ante exercitum excubat, aut ante alias; navis præsidiaria; Thuc. Sic & προφυλακτικὸς, ad præcautionem aptus, seu qui adhibetur ad præcavendum, & in fœm. προφυλακτικὴ ἀγωγὴ, pars medicinæ, quæ causas morborum arcet, præcavendo; Item, προφύλαξ, ὁ; qui ante excubat; vel simpl. excubitor; speculator, præsidiarius; Plut. omnia, à seq. προφυλάσω, q. d. ante excubo; V. Thuc. l. 2. Item, apud Herodot. προφυλάπω σε; exp. à te caveo; nam προφυλάττομαι, est præcaveo, prævideo; ex πρὸ & φυλάσσω, vel -πω, v.

Προφυλάσσειν, ante aliquem locum excubias agere. V. φυλάσσω.

Προφύσια, τὰ; in metallis dicuntur præmunimina, quibus follium fistulæ teguntur; ἀπὸ τῆς μετάλλου, τὰ σκέπης χάριν τῶν ἐπὶ ταῖς φύσαις αὐλῶν πθέμενα; dicuntur προφύσια; Hesych. ex πρὸ & φύσω, ὠ; à Them. φυσάω, &c. vide.

Πρόφυμι, unde πρόφυ, apud Soph. dictum pro πρόφυε; i. e. ante exitit, i. e. πρόπῆρξε, ex πρὸ & φύμι, inusit. pro φύω; V. Item, Πρόφυσις, germinatio, germen, apud Hippocr. est verbale à πρόφυμι, ante genero, seu gigno; ex πρὸ & φύω; v. Item, Προφυτεύω, pries planto vel sero; præsero; & Metaph. apud Soph. in El. προφυτεύσαντες, exp. qui fundamenta jecerunt; autores, ex πρὸ & φυτεύω; V. Προφύω, v. paulo ante, in πρόφυσις.

Προφύγνυμι, ante seu prius torreo; est ex προὸ & φύγνυμι, seu φώγνυμι, à Th. φάω, significante πυρόω, &c. V. Item, Προφωνέω, prius vocem edo; præloquor; item, prædico, -is; præmoneo, denuntio; ex προὸ & φωνέω, V.

Προχαίνειν, Eustathio est προφάσκειν, seu, προφασίζεσθαι, derivanti hinc etiam, verbale προχάνα, ης, ἡ; occasio, prætextus; idem quod προφάσις, ex προὸ & χαίνω, V. Item, Προχαράσσω, prima lineamenta duco; primam scripturam facio ante polituram, præformo; Unde verbale, προχάραγμα, futuræ rei repræsentatio imaginaria; imago futuri; ex προὸ & χαράσσω, id V. Sic &, Προχειρίζομαι, q. d. arte, vel prius gratificor; ante condono; Unde, Προχειρίσεια, τὰ; dies, quo magistratus omnes, fructibus germinare incipientibus, sub finem hyemis, Minervæ sacrificabant; Suid. ex Lycurgo; ex προὸ & χαρίζομαι, unde, χαριστήριον, τὸ; &c. vide.

Προχέειν, infundere, præs. inf. act. à προχέω, infurdo. Them. χέω, fundo: f. χεύσω. a. 1. ἔχεύσα, & ἔχεα.

Προχειλὴς, seu προχειλ☉, qui prominentibus est labris, labrosus; Unde, προχειλὸς, & προχειλίδιον, τὸ; prominens labiorum pars, Poll. l. 2. ex προὸ & χειλ☉, ε☉, τὸ, Vide. Item, Προχειμάζω, prior hyberno; vel, ante tempus in hyberna concedo, item, ante statum tempus sum tempestuosus; Unde verbale, προχείμασις, tempestas quæ est ante statutum diem, Plin. 18. 25. ex προὸ & χειμάζω, V.

Προχειρίζομαι, propriè manum admovere operi antequam fiat, deligo, designo: f. ἰσομαι. a. 1. m. προεχειρισάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. προχειρίσασθαι. Ex προὸ & χείρ, χειρὸς, ἡ, manus: hinc χειρίζω, manu tracto.

Προχειρίζω, est, omnibus notum facio, & quasi ante manus colloco; Suid. exp. etiam desumo, deligo; Unde, προχειρίζομαι, facio ut quid in promptu sit; profero in medium; produco, item, passive, deligor, desumor, Polyb. Item instituor; ut λόγ☉ de re aliqua instituī dicitur; i. e. προχειρίζεσθαι, apud Plat. Item, προχειρίζομαι, promo, depromo, edo; &c. Plut. vide præced.

Πρόχειρ☉, ε, ὁ, ἡ, qui est in promptu, expeditus: hinc adv. προχείρως, facilimè. Th. χεὶρ, ἡ, manus.

Προχειροτονέω, prius designo: f. ήσω. p. προκεχειροτόνηκα. perf. pass. προκεχειροτόνημαι, perf. part. pass. προκεχειροτονημένος, η, ον, prius designatus, a, um; quod ex προὸ & χειροτονέω, manus protendo: hoc ex χεὶρ, manus, & τείνω, tendo: f. τενῶ. p. τέτακα.

Προχειροτονία, est, ouum sententiæ consilii, (quod προβούλευμα vocatur) ad populum allatæ, prius decernebatur an illud ratum esset, an queri amplius deberet; seu, quum quod in senatu constitutum erat, ad populum id ut confirmaret, referebatur; populus autem primo suffragia faciebat, deliberandumne longius super senatus consulto, an simpliciter recipiendum; id Athenis, προχειροτονία dicebatur; est à præced. vide.

Προχείρως; promptè; Synes. Item; temerè; Athen. l. 4. est adv. à προχειρ☉, qui est ad manum; ob. ius; inventu facilis; item, temerarius, &c. vide.

Προχέοντι, Dor. pro προχέωσι, profundunt, 3. pl. præs. ind. act. Th. χέω, fundo: f. χεύσω.

Πρόχυμα, τὸ; profusio, vel id quod profunditur; est verbale, à verbo, προχέω; profundo, effundo; ex προὸ, & χέω, fut. χεύσω; Unde χύμα, τὸ; &c. v.

Πρόχθες, ante hesternum diem, nudiustertius; ex προὸ, & Them. χθὲς, heri, &c. Vide.

Πρόχυν, in genua, adv. qu. per Sync. pro πρόχρουν, ὀδὶ γόνυ, geniculatim, Them. γόνυ, γόνατ☉, τὸ, genu.

Προχοὴ, alveo, gutturnio, dat. sing. à προχοῆῖ, ἡ, quod ex πρὸ & χέω, f. χεύσω, fundo.

Πρόχη, præced. scribitur etiam, προχόη; aqualis; vel, vas aquarium, &c. idem quod χέες, id vide, sed προχὴ, significat etiam, ostium quo fluvius in mare effundi tur; Od. s. &c. V. Item, Πρόχος, seu προχέες; idem itidem quod χέες, ὑδρία qualis, &c. Vide. Atque inde etiam προχεῖς, & προχείδιον; aqualiculus; parvus aqualis, quo aqua effundi tur manibus ablúendis, vel miscendo vino; diminut. à προχός, seu προχέες; quod ex χέες, ὑδρία qualis. A quo aquarium quo aqua manibus datur, &c. à χέω, V. Vel, omnia, à προχέω, v.

Προχόη, alveo, dat. sing. à προχεύς, έος, ὁ, gutturnium: ab cod. Th.

Πρόχορος, ὁ, nomen viri Gr. præsens in choro.

Προχόω, προχωννύω, & προχώννυμι; aggere præmunio; apud Herodot. ex προ & χόω; V.

Προχρέω, ante inungo; ex πρὸ & χρίω; Vide. Sic, Πρόχρονος; tempore anterior, tempore præcedens, Luc. ex πρὸ & χρόνος v.

Πρόχυσις, εως, ἡ, profusio: Them. χέω, fundo: f. χύσω.

Προχύομαι, agger ante me extruitur; Unde πρόχυσις, terra ante locum aliquem aggesta: Item, προχύτη νῆσος; πρόχυσις χώνης; terra avulsa à continente, & insula; Strab. l. 5. qualis prochyta fuit, insula in sinu puteolano; Unde, προχυτᾶν, qui natus est in prochyta insula, vel in ea habitat; apud Steph. omnia ex πρὸ, & χύω, χύομαι, προχέω, χέομαι, terrâ aggestâ extruo; Unde χώσω, χύσις, χυτὸς, &c. quæ vide.

Προχύω; idem quod προχέω, profundo, effundo; Unde verbalia, πρόχυμα, quod profunditur, aut profusum est; & peculiariter, Vinum sponte defluens, antequam uvæ calcentur; & πρόχυσις, effusio; Item, προχύτη, ἡ; & προχύτης, ὁ; poculi species, apud Athen. l. 11. &, προχύτη, est quoque vas ad libandum; Item, primitiæ, hordea; Item, aqua, quæ in aurem victimæ infundebatur, &c. Ut &, προχύται, οἱ, vel αἱ; dicebantur fruges, seu mola salsa, qua consp ergebatur victima mactanda; apud Eurip. Item, variarum rerum missilia, ut florum & fructuum, quæ jaci solita erant à populo, faustis acclamationibus principes salutante, seu victores in certamine aliquo complaudente; quando quoque folia plerumque spargebantur, & objiciebantur; quod φυλλοβολεῖν dictum erat, &c. Omnia ex πρὸ & χύω, idem quod Th. χέω, &c. V. Item, Προχεῖναι, apud Archippum comicum, dicuntur clunes, seu nates, locus ubi cum fede conjungitur coxendix, i. e. χώνη, πύγμα, Poll. l. 2. Item, Προχωννύω, & προχώννυμι, vide supra προχόω.

Προχωρέω, f. ήσω, procedo, succedo: sæpe etiam personaliter usurpatur. Th. χωρέω, eo.

Προχώρημα, τὸ; id quod succedit, seu successit; & Ezech. 32. προχωρήματα dicuntur excrementa; quæ & διαχωρήματα; Item, προχώρησις, successio, item, processio; verbalia, à præced. προχωρέω, Vide. Item, Προψύχω, prius refrigero; Plut. ex πρὸ & ψύχω Vide. Πρόφδικος, q. d. præcinens; à προᾴδω, quod ex pro & ἀείδω, contr. ᾴδω; Unde ᾠδή, ᾠδός, & ᾠδικὸς, &c. Vide. confer etiam ἐπῳδικὸς in ἐπῳδῶν. Item, προωθέω, protrudo, propello; Theophr. ex προ, & ὠθέω; Vide. Πρόωλος, qui ante tempus perit; qui præmaturo exitio perit, exp. &, ante tempus perdendus; est à verbo προόλλυμι; ante perdo; quod ex προ, & ὄλλυμι unde ὀλέσις, &c. vide.

Πρόωμαι, vel προέμαι, deseram, remittam: & in 1. plur. προέμεθα, a. 2. sub. m. verbi πρόειμι. Th. ἵημι, seu ἴω, mitto.

Προωμοσία; q. d. præjuratio; &c. idem, quod προμοσία, id vide. Sic, Προώνυμος, nomen habens antea; Nonn. ex πρὸ, & ὄνομα; quod in comp. mutat prius ὀ, in ω; posterius in υ, &c. v.

Προώρισα, ας, ε, prædestinavi, decrevi, a. 1, ind. act. verbi προορίζω, prius definio: f. ίσω. p. προώρικα. perf. pass. προώρισμαι. a. 1. pass. προωρίσθην. Quod ex προ & ὅρος, terminus.

Πρόωρος, & πρώριος; qui justum legitimumque tempus prævenit; præmaturus, præcox; ut πρόωρος μοῖρα in Epigr. ex πρὸ, & ὥρα, ἡ; unde ὄρεος, &c. v.

Προωρόμην, imperf. m. verbi προορόω, ῶ, prospicio: imperf. m. προωρώμην, ώμην. Th. ὁράω, video.

Πρόωσις, prorrusio, actio pellendi in anteriorem partem; Theophr. ut & προωστικὸς, propellendi vim habens; ut προωστικὴ δύναμις ipsa vis expultrix, &c. utrumq; verbale, à προωθέω, V.

ΠΡΥΤΑΝΕΣ, ανος, οἱ, propugnatores, pedites; multitudo in unum congregata: dat. plur. Ion. πρυτάνεσσι.

Πρύλις, ἡ, saltatio armata, quam pedites saltant. Th. πρυλέες.

Πρύμνα, Ion. η, ης, ἡ, puppis, posterior pars navis. Them. πρυμνὸς, extremus.

Πρυμναῖος, α, ὁ, qui est puppis; seu ad puppim pertinens; à præced. πρύμνα, Vide.

Πρυμνήσι' pro πρυμνήσια, retinacula nom. pl. n. g. à

Πρυμνήσιον, ου, τὸ, funis, quo navis religatur ad terram; quod à πρύμνα, ης, ἡ, puppis, Th. πρυμνὸς, extremus.

Πρυμνίσσω, idem quod πρμναῖος; ut, πρυμνίσσια ὁρμία seu πείσματα, funes quibus naves ad terram à puppi religantur; ab eodem cum præced. V.

Πρυμνήτης, ου, ὁ; gubernator in puppi sedens, & metaph. princeps; item, adjective, pro πρυμνήσιος, ut, πρυμνήτης κάλως; apud Eurip. Sic etiam πρυμνήσιος, ad puppim pertinens, &c. idem quod πρυμνήσιος, & omnia ab eod. cum præced. quod V. Item πρυμνόθεν, & πρύμνοθεν, à puppi, à tergo, &c. à seq. πρυμνὸς, V.

ΠΡΥΜΝΟΣ, ὴ, ὸν, extremus, ultimus: quà πέρας, finis, extremitas. Estque quod ad πέρας μόνον. Hinc πρύμνα, ης, ἡ, puppis, πρυμνήσιος, ad πρύμναν pertinens.

Πρυμνὼ, ὁ, ἡ, nomen mulieris; q. d. ultima.

Πρυμνώρεια, ας, ἡ, extrema pars montis: q. à πρυμνὸς, extremus, & ὄρος, εος, τὸ, mons.

Πρυτανεία, & Ionicè, πρυτανίη, ης, ἡ; dignitas seu potestas prytanica; munus vel imperium prytanicum; Plut. erat autem hæc πρυτανεία, modo penes hanc, modo penes illam tribum Athenien sem, elapso tempore præscripto; erant autem decem tribus Athenis quotannis πρυτανεύσασα ἑκάστη; ab eod. cum seq. V.

Πρυτανεῖα, τὰ, pecunia quam actor & reus disceptaturi reponebant: &

Πρυτανεῖον, ου, τὸ, locus Athenis ubi alebantur publicè bene de republ. meriti; item ampla & magnifica domus: &

Πρυτανεύω, fum πρύτανις, ago πρύτανιν, V. Sic tribus à Demost. πρυτανεύειν dicitur, ex quâ quinquaginta viri erant πρυτάνεις, qui imperii summam tenebant, &c. Unde dicitur aliquis πρυτανεύειν εἰρήλην, i. e. pacem agitare ut πρύτανις, Ifocr. & apud Demost. ὁ πρυτανεύσας ταῦτα, qui harum rerum transactor, & summus administer fuit; nam πρυτανεύω, exp. etiam, rego, moderor, administro; item, suppedito, subministro, procuro; & in pass. πρυτανεύομαι, regor, administro, prospicior; item subministror; atque inde πρυτανεύς, idem quod, ut & omnia à seq. Th. πρύτανις, V. à quo etiam est πρυτανικὸς, ὴ, ὸν; ad πρύτανιν pertinens; ut πρυτανικὴ ἐσθὴς, vestis qua uti solebat ὁ πρύτανις, Athen. l. 14. Item, πρυτανεῖον, idem quod πρυτανεῖον, locus Athenis, ubi judices, & magistratus versabantur, & ἐπρυτάνευσαν ii quos civitas istoc honore afficere vellet; Plut. & πρυτανεία τῆς ἡμέρης, imperitandi dies, seu dies imperii, Herodot. itidem ab eod V.

ΠΡΥ'ΤΑΝΙΣ, εως, ὁ, præfectus, administrator; custos: in pl. πρυτάνεις, acc. sing. Πρύτανιν, & est nomen propr. qu. πυρήτημις, ut sit proprie frumentorum præfectus; vel à πρῶτος.

Πρῶ, vel πρῳ; Atticè dicitur pro φαοῖ, manè, v.

Πρῷαν, Dor. pro πρῴην, quod vide.

Πρῴζα, vel πρῳΐζα, & πρῴζον pro πρῳΐζον, non ita dudum, hodie, manè, Il. β. Item, præmaturè, ante tempus consuetum; Theocr. Idyll. 18. à Th. πρωΐ, manè, &c. v.

Πρῴην, adv. paulò ante, nuper, quondam: à πρῳΐ, manè.

Πρωθήβης, ου, ὁ, & πρωΐθηβος, ου, ὁ, ἡ, qui primos pubertatis annos agit, puber: ex πρῶτος & ἥβη, pubes.

Πρωθύστερος, α, ὁ, præposterus: & πρωθύστερον, figura, quæ ὑστερόπρωτον, sive ὕστερον πρότερον appellatur.

ΠΡΩΙ', manè, adv. temporis, cui opponitur ὀψὲ, vesperi. ἅμα πρῳΐ, summo diluculo. Hinc Poeticè pro πρῳΐ, πρῳΐζα, & πρῳΐζειν, nudius tertius: vel ut alii volunt, hodie manè.

Πρωΐα, ας, ἡ, subaudi ὥρα, matutinum tempus. Th. πρωΐ, manè.

Πρωϊαίτατα; admodum tempestive, præmature, summo manè, Plut. est adv. à πρωϊαίτατος, maximè maturus seu tempestivus; superl. ut & πρωϊαίτερος, profundiore

fundiore diluculo; item maturius tempestivus; ut πραϊαίτερον γένεται χύτρα; maturius fieri senem; adv. a compar. πραϊαίτερον, maturior, tempestivior; & omnia ab eod. Th. πραΐ, V.

Πρεσάοντες, prius o vere florens; maturè, vel præmaturè florent, ex πρεσῖ, & ἄνθος, εος, τὸ; V. Item, πρεσίβλαστος, & πρεσίβλαστος; matere, seu præmaturè germinans; Unde, πρεσίβλαστια, matura germinatio, seu præcox germinatio; & πρεσίβλαστια, ῶ, mature germino; Theophr. Unde etiam, πρεσίβλαστοτέρος; compar. prius germinans, &c. omnia, ex βλάστη, seu βλαστὸς, &c. vide.

Πρεσίζα, præmaturè, adv. à πρεσῖ, mane.

Πρεσίζον, paulo ante præteritum; hesternum; vel nudiustertius, &c. pro eo dicitur etiam, πρεσζὸν; quod ut & πρεσίζα, idem quod πρωΐζα; id Vide. Item, πρεσίθεν, de mane; à mane diei, &c. omnia ab eodem Them. πρεσῖ, vide.

Πρεσίκαρπος, cujus fructus maturè proveniunt; Unde, πρεσικαρπία, ἡ; matura fructuum editio; cum arbores fructus suos maturè reddunt; & πρεσικαρπέω, ῶ; mature fructus meos reddo, &c. ex πρεσῖ, & καρπὸς, ὁ; &c. V.

Πρέσιμος, ος, ὁ, ἡ, matutinus, a, um, maturus: ab eod. Them.

Πρεσῖνος, ἡ, ὀν, matutinus, a, um: ejusd. Them.

Πρεσῖον, hora matutina, à seq. πρεσῖος, maturus; ut πρεῖον σπείρειν ὄρθριον, maturè serunt; sed & ager etiam aliquis πρεῖος dicitur, qui cito maturat semen commissum, & præcox reddit; & πρεῖα δένδρα, arbores præcoquæ; ap. Theophr. sæpe, ab eodem Them. πρεσῖ, vide.

Πρεῖος, ία, ὸν, matutinus, a, um. Th. πρεσῖ, mane.

Πρεσίτης, ητος, ἡ; præcox mat ; Theophr. de caus. pl. &c. à præced. πρεῖος; v.

Πρεσίσπορος, qui maturè seritur; vel præmaturè serendus; Unde πρεισπορία; præmature sero; maturè semino; Theophr. ex πρεσῖ, & σπορὰ, ἡ; vel, σπόρος, ὁ, &c. V.

ΠΡΩΚΤΟΣ, ὁ, ὁ, podex, nates.

Πρωκτοπυρεῖν; adulterorum nates spectare, seu aspicere, quando publice διαρρήδην ραφάνοις καὶ ἐτίλλοντο, depilabantur; Aristoph. in equit. quæ adulterorum fuit pœna; Suid. ex præced. Them. πρωκτὸς, & πυρέω, ῶ; &c. vide.

Πρωλυθίαι, ὅι; exp. παρελελυμβύοι, apud Hesych. eidem, πρωλυδιᾶν, est ὀπαριᾶν ὅλη τὸ σῶμα, exolutus, pronus seu præceps in os; παρὰ τὸ πρωλύειν; à πρωλύω, ex πρὸ & λύω, &c. v.

Πρών, ῶνος, & πράων, ωνος, ὁ, pro πρηὼν, ῶνος, ὁ, cacumen montis.

Πράωνες, οἱ, montium vertices: à πράων. vide πρῶν.

Πρωξ, ωκὸς, ὁ, gutta. Th. πρεσῖ.

Πρᾶξ, præced. stillicidium, proprie de roris gutta dici traditur, ὅτι τὸ πρεσὶ πίμπλαται; &c.

Πρῶος, legitur pro πρᾶος, præmaturus, id vide.

ΠΡΩ'ΡΑ, ας, ἡ, PRORA, frons navis: quà πρὸ & ῥέω, fluo: vel ut alii volunt ὁράω, video.

Πρῶρα, τὰ, Etymol. sunt anteriora; à præced. Th. πράῃς, ἡ, V.

Προέρζω, in prora deprimo; & in pass. πραερζέσθαι, navis dicitur quum prora ponderum vi deprimitur; & metaph. quælibet res, cujus caput in anteriorem partem incurvatur; Hes. à Th. πράερ, ἡ; Unde etiam, πραερσὶς, seq. qui in prora navem regit, &c. V.

Πράερσθεν, adv. è prorâ. Them. πράερ prora.

Προερσθόω, proreta sum: à

Προερσὶς, ης, ὁ, & πραερσὶς, ίας, ὁ, PRORETA. Th. πράερ.

Προρρέω; idem quod πραερσθόω, proram rego, seu in prora navem rego; clavum teneo, &c. v.

Πρωτοστὰς, ης, ὁ; qui primus stat. ex πρὸ & ἵστημι; Unde στατὸς, ὁ; &c. V. o vertitur in ω; Vel est per Syn. ex πρῶτα, vel πρῶτος, & ἵστημι, v.

Πρῶτα, primum, adv. τὰ πρῶτα, vel πρωτεῖα, primæ partes: à πρῶτος, primus. Th. πρὸ.

Πρωταγωνιστὴς, ου, ὁ; qui primas agit partes in fabula seu scena; Plut. interdum additur genitivus δράματος; ut apud Luc. exp. & actus princeps, & quasi præsultor; item, antesignanus; & inde, ad quemlibet transfertur, qui primum in quovis certamine, atque adeo in quovis negotio, locum tenet, princepsque est, ex πρῶτος & ἀγωνιστὴς; V. Unde etiam, Πρωταγωνιστεῖα, ῶν; i. e. πρωταγωνιστὴς εἶμι; primas fabulæ, seu in scena, partes ago: Item, primam orationem habeo in judicio; Demosth. &c. ab iisdem.

Πρώταρχος, ου, ὁ, militiæ princeps: ex πρῶτος, & ἀρχὴ.

Πρωτεῖον, ου, τὸ, principatus, primatus, τὰ πρωτεῖα, i. e. πρῶτα, primæ partes: à πρῶτος, primus, Th. πρὸ, ante.

Πρωτεσίλας, ου, ὁ, Dor. pro Πρωτεσίλαος, ου, ὁ, PROTESILAUS.

Πρωτεύς, έως, ὁ, PROTEUS, deus marinus.

Πρωτεύω, primas teneo, sum primus: f. εύσω. p. πεπρώτευκα, quod à πρῶτος, primus, Th. πρὸ, ante.

Πρώτη, ης, ἡ, prima. f. g. à πρῶτος, quod vide.

Πρωτηφότῃ, dat. sing. à

Πρωτηφόρος, ου, ὁ, qui primus arat: ex πρῶτον, in primis, & ἀρόω, aro: f. όσω.

Πρώτης', pro πρώτιστε, quod & πρώτιστον, primum, in primis, adv. superl. à πρῶτον. Sic

Πρώτης, ου, superl. à πρῶτος, primus. Th. πρὸ ante.

Πρωτόαλος; primum mare expertus: primum navigans; (i. e. πρωτόπλους; V.) ex πρῶτος, & ἅλς, ἅλος, V. Item, πρωτοβάθρος, ου, ὁ; qui, in primis subselliis, aut qui, in subselliis judicialibus, primus sedet: qui in eminenti summo loco sedet; Arist. Unde, πρωτοβαθρία, ῶν; in primis subselliis, aut in subselliis primum colloco; ex πρῶτος & βάθρον, τὸ; à Them. βαίνω; Vide. Sic &, Πρωτοβόλος, qui primus jaculatur; in Epigr. & πρωτοβόλος ἵππος, dicitur equus qui primas dentes emittit; Eust. Unde, πρωτοβολέω primus jaculor; Plut. ex πρῶτος, & βάλλος, Unde, βολέω, &c. V. Item, Πρωτογάλα, colostrum, i. e. lac primum post partum; quod fponte concrescit; ex πρῶτον, & γάλα, τὸ, V.

Πρωτογένης, primogenius; ut τύχη πρωτογένεια, fortuna primogenia; Plut. ex πρῶτος, & γένος, εος, τὸ; V. Item, πρωτογέννημα, ατος, τὸ; quod primum enatum & eductum est; Exod. 23. ex πρῶτος, & γεννάω, unde γέννημα, τὸ; V.

Πρωτογενήματα, τὰ, primitiæ: vide, à πρωτόγονος.

Πρωτογένης, εος, ους, ὁ, PROTOGENES, nomen propr. sed

Πρωτόγονος, ου, ὁ, ἡ, primigenius: & Πρωτότοκος, ου, ὁ, ἡ, primigenitus; sed πρωτογόνος, primum pariens: ex πρῶτος, primus, & γένομαι, nascor, p. m. γέγονα.

Πρωτογόναν, gen. pl. à πρωτογόνος, vide præced.

Πρωτογεύστης, ου, ὁ, prægustator; qui primus gustat. ex πρῶτος, & γεύω, fut. εύσω, &c. V. Item, πρωτογεύομαι, qui est primæ sententiæ; qui primus sententiam dicit; princeps senatus; à γεύομαι; V. Πρωτογύναικες, quæ primum uxores ducunt, à Th. γυνὴ, αικὸς, V. Πρωτοδαὴς qui primus scit, vel didicit; à Th. δαΐω, V. Πρωτόζυξ, primis nuptiis junctus; vel, qui tunc primum matrimonio junctus est; in Epigr. à Th. ζεύγνυμι, fut. ζεύξω, unde ζυγὸς, ὁ; &c. V. Πρωτοθωτεῖα, prima convivii portio, q. d. primicænium; Poll. à Th. θοὴ, ἡ; V. Πρωτόθρονος, qui primo throno sedet; à θρόνος, ὁ, V. Item, Πρωτόθρος, q. d. primisonus, exp. &, primo sono editus, ut πρωτόθρος ὁμοφή; prophetia; item, primo locutus; Non. à θρὸς, ὁ; comp. ut præced. cum πρῶτος, &c. V.

Πρωτοκαθεδρία, ας, ἡ, primus consessus: q. d. ἡ πρώτη καθέδρα, quod ab ἕδρα, sella, Th. ἕζομαι, sedeo.

Πρωτοκήριος, primicerius; primicerii, autem, erant, primi & antesignani omnium dignitatum; quod, in tabula cerata primi notarentur; κηρὸς enim est cera; Unde in lib. præfecturarum, secundo cerium etiam legitur; & Marianus primicerios notariorum, primicerios facri cubiculi, & primicerios castrenses enumerat; idem etiam primocerium à manibus, quasi primarium appellatus, &c. ex πρῶτος, & κηρὸς, ὁ; V.

Πρωτοκλισία, ας, ἡ, primus accubitus: ex πρῶτος & κλισία, ας, locus in quo accumbitur. Th. κλίνω, reclino.

Πρωτόκουρος; tum primum tonsus, vel qui primum tendetur; Unde πρωτοκουρία, prima tonsio; Tobit. c. 1. ex πρῶτος, & κειρὰ, ἡ; à Them. κείρω, V. Item, Πρωτόλειον, τὸ; & πρωτόλεια, τὰ; primitiæ prædæ seu manubiorum; & general. pro quibusvis primitiis; apud Eurip. &c. ex πρῶτος, & λεία, ἡ; Vide. Sic, Πρωτολογία, primæ partes dicendi; ut &, πρωτολογέω, primus dico, vel primas dicendi partes fortitus sum; ex πρῶτος & λόγος, ὁ; V. Item, Πρωτολοχία, ordo primipilarium, seu λοχαγῶν.

Vide l. de loc. milit. ex πρῶτος & λόχος, ὁ; &c. V.

Πρωτομέτεια, ας, ἡ; nomen mul. quæ prior curat.

Πρωτόμορος, primus mortuus; Æschyl. ex πρῶτος, & μέρος, ὁ; Vide. Item, Πρωτομφαλὸν, ὸ, τὸ; umbilicus clypei; ex πρῶτος & ὀμφαλὸς, ὁ; v.

Πρῶτον, πρῶτα, adv. primum. Them. πρὸ, ante.

Πρωτόπλους; qui nunc primum navigat, aut navi in aliquem locum movetur; ex πρῶτος, & πλοῦς, gen. Att. πλοὺς; vide.

Πρωτοπαγεῖς, nom. plur. à

Πρωτοπαγὴς, ές, ὁ, ἡ, recens compactus. Ex πρῶτος, & πήγνυμι, compingo: f. ξω.

Πρωτοπαθὴς, primum experiens, ex πρῶτος, & πεῖρα, ἡ; V. Item, Πρωτοπάθεια, ας, ἡ; primarius affectus, & ἰδιοπάθεια, ex πρῶτος, & πάθος, εος: v.

Πρωτόπλαστος, ὁ, ὁ, qui primus formatus est, ut Adam; quod ex πρῶτος, & πλάσσω, seu πλῶ, fingo. hinc πλαστὸς, fictus.

Πρωτοπλόος, & πρωτόπλους; primo navigationem experiens; primo navigans, & apud Xen. πρωτόπλοι, exp. de navibus quæ primæ in acie erant; ex πρῶτος & πλόος, & πλοῦς, contr. V. Item, Πρωτοπορεία, dicitur de iis qui primo incedunt; seu, est dignitas præeund. ex πρῶτος & πορεύομαι; Unde πορεία, ἡ; &c. V. Sic, Πρωτοπραξία; prima exactio; seu quod primo exigitur, ex πρῶτος, & πρᾶξις, εως; Vide. Sic etiam, Πρωτορρυτὸν ῥητίνη, resina quæ primo defluit, seu defluxit; quæ & αὐτορρυτὸν, à spontanea defluxione dicitur; Gal. ex πρῶτος, & ῥέω, Unde ῥύω, inusit. à quo ῥυτὸς, &c. V. Item πρωτόρυμος, extremum temonis; ex πρῶτος, & ῥυμὸς, ὁ; &c. v.

Πρῶτος, ε, primus, item pro comparat. prior, superior, πρῶτοι, majores: πλὼ πρῶτλω, primum: contract. ex πρόωτος, pro πρότατος, superl. à πρὸ, ante.

Πρωτόσπορος qui primus seminatus est; primo latus; ut apud Nonn. γάμος dicitur. βίᾳ πρωτόσπορος ἀρχὴ, i. e. principium & seminarium vitæ; sed, πρωτοσπόρος, est qui primus ferit, aut levit; ex πρῶτος, & σπορὰ, seu σπόρος, &c. V. Item, Πρωτοστακτὸν, qui primus distillavit; ut πρωτόστακτον κονία, lixivium quod è cineribus calce commixtis paratur, &c. ex πρῶτος, & στακτὸς, à quo στακτὴ, scil. κονία; &c. V. Item, Πρωτοστατῶ; primus in ordine sto; antistes seu antesignanus sum; à seq. πρωτοστάτης, antistitor, præses, V.

Πρωτοστάτης, ε, ὁ, qui primus stat in acie; item princeps, author. Ex πρῶτος, primus, & ἵστημι, sto.

Πρωτοτοκεῖα, τὰ; privilegia, seu jura primogenituræ, Deut. c. 21. Item, πρωτοτοκέω, primum pario, primum enitor, & πρωτοτοκεύω, primogenituræ privilegia tribuo, ex iisd. cum seq. V.

Πρωτοτόκια, ων, τὰ, jus primogeniti. Heb. 12. 16. à

Πρωτοτόκος, ε, primipara: sed πρωτότοκος, ε, ὁ, ἡ, primogenitus. q. d. πρῶτον τεκὼν, prima proles: quod à πίκτω, pario: f. τέξομαι. p. m. τέτοκα, peperi.

Πρωτοτοκοῦσα, quæ primum enititur, est part. præs. fœm. à præced. πρωτοκέω, V.

Πρωτοτόμος, qui primus cæsus & putatus est; Unde πρωτοτομέω, primum seco, vel scindo, seu, cædo; in primis puto, &c. ex πρῶτος & τέμνω, in præt. med. τέτομα, unde τομὴ, τομὸς, &c. V. Item, Πρωτοτρόχος, primas in opere aliquo partes obrinens; primario efficiens: ex πρῶτος, & ἔργον, τὸ; V. Πρωτοφανὴς; primo apparens; Nonn. ex πρῶτος, & φαίνω; Vide. Πρωτότυπον, ε, τὸ; primum exemplar; i. e. ἀρχέτυπος; Unde πρωτότυπον ὄνομα, nomen primitivum & primigenium &c. ex πρῶτος & τύπος, V. Item, Πρωτόχνους, seu, πρωτόχνεος, primam lanuginem habens; ex πρῶτος, & χνόη, ἡ; seu, χνέος, contra χνέες; à Them. χναίω; &c. Vide. Item, Πρωτόφυτος, primo natum seu exortum; ex πρῶτος & φύω, &c. Vide. (Hæc autem proxime præcedentia vocabula hoc ordine describenda fuere; primo, πρωτοτυπὲς, 2. Πρωτότυπον, (exemplar, ex quo simile facimus;) 3. Πρωτερὸς, & 4. Πρωτοφανὴς, 5. Πρωτοφυὲς; ac denique, 6. Πρωτόχνος, &c.)

Πρωτῶ, ὁῶ, ἡ, nomen mul. ἡ πρωτόλυσα.

Πρώτως, adv. primò, primarie: à πρῶτος. Th. πρὸ ante.

Πταίω, volem, a. 2. opt. act. verbi πίπτω, volo, as, a. 2. ἔπλω. Them. ἔπταμαι, volo.

Πταίσασα, offendens, Dor. pro πταίουσα, præs. part. f. g. à πταίω.

ΠΤΑΡΝΩ & πτάρω, sternuto, a. 2. ἔπταρον. Est aliquid cadere facio, sterno: ut possit esse à πτόω.

Πταῖσειν, f. 1. inf. activ. πταίσητε, 2. pl. a. 1. sub. act. verbi πταίω impingo.

Πτάισμα, ατος, τὸ, offensio, lapsus: à perf. pass. seq.

ΠΤΑΙ'Ω, impingo, offendo: labor: (q. à πέτω, cado.) f. πταίσω. p. ἔπταικα. a. 1. ἔπταισα. a. 1. sub. act. πταίσω, ης, ῃ, perf. passiv. ἔπταισμαι.

Πτακὶς, ίδος; pavidus, timidus, unde, πτακίζω, trepido; atque inde verbale, πτακισμὸς; trepidatio; omnia, à πτάξ, πτακὶς; id Vide. Item, πτακωρεῖν; timere, pavere; abeod.

Πτάμενος, η, ον, volans, præs. part. pass. verbi πτῆμι, & in pass. πτάμαι. Alii malunt esse a. 2. part. m. verbi ἵπταμαι, volo. f. πτήσομαι. a. 2. m. ἐπτάμην.

Πτᾶξ, πτακὶς, ὁ ἡ, ἡ; pavidus, timidus. i. e. δειλὸς; & idem quod πτὼξ; à πτήσσω; id V.

Πτάρμος, ε, ὁ; sternutatio, sternutamentum; Unde, πταρμικὸς, ε, ὁ, qui sternutare potest vel solet; Item, sternutamenta movens; cui inest vis movendi sternutamenta; ut πταρμικὸν φάρμακον, &c. Item, Πταρμικὴ, fruticis genus sic dicti, quod in cacumine capitulum habeat, acri odore suo sternutamentum excitans, teste Dioscor. l. 2. 192. Item, Πτάρνυμαι, sternuto; omnia à Them. πτάω, f. πταρῶ, &c. vide.

Πτᾶτο, volabat, Ion. pro ἔπτατο, 3. sing. imperat. pass. verbi πτάμαι, vel a. 2. m. ut dictum in πτάμενος.

Πτὲ, particula Poet. ex ποτέ.

ΠΤΕΑΕ'Α, ας, ἡ ulmus q. πτελέα, à πίτυλον, folium, Est ab imo ramosa & foliosa.

Πτελεὸς, ᾶ, ὁ; idem quod præced. πτελέα, ulmus; species arboris aptissima ædificiorum fundamentis, Dioscor. l. 112. & 183. Unde, πτελείνεος, ulmeus, i. e. ex ulmo confectus; & πτελεώδης, ulmeus, ulmo similis, Hesych. &c. Vide.

Πτερὰ, nom. vel acc. pl. à πτερὸν, ὸ, τὸ, ala. πτερὰ νίκας, alæ victoriæ, id est, victoria, quam quis celeriter adipiscitur.

Πτερέα; idem quod πτέρνις, (id vide) & ab eodem Them. πτέρον, τὸ; Vide. Unde etiam, πτέρεος, non usit. Sed indè πτερέως, celeriter, adv. ab eodem.

Πτέρνιος, alatus, pennatus; à Th πτέρον, vide.

Πτέρνις, ίδος, ἡ; filix: ab alis, πτέρυξ, quia folia habet incisa & explicata.

Πτέρνις, præced. scribitur etiam πτερὶς, filix, scil. mas; (nam filix fœmina dicitur θηλυπτερὶς) quod folia expansa habeat velut alas, à Th. πτέρον, V.

Πτέρνη, ἡ idem quod πτέρνα, seq. pars pedis posterior, &c. v.

ΠΤΕ'ΡΝΑ, ας, ἡ, calx, calcaneum: cujulvis rei extremitas; dolus: q. à πατεῖν πῶ ἔρχω. à calcanda terra. Hinc

Πτερνίζω, f. ίσω, ἡ; calce peto, calcitro, ferio, supplanto: à præced.

Πτερνὶς, ίδος, ἡ, calx pedis: item fundum & basis pelvis: à πτέρνα.

Πτερνισμὸς, ε, ὁ, supplantatio, deceptio; Hesych. Item, πτερνιστὴρ, ῆρος, calcar; vel idem quod πτερνιστὴς, ε, ὁ; qui calce impetit & verberat, qui calcibus contingere, & ferire solet; verbalia, à præced. πτερνίζω, V.

Πτερνολύθος, ε, ὁ, nomen Muris. à πτέρνα, calx, & γλύφω, scalpo. Them. γλάφω, cavo.

Πτερνοκροτεῖν; calcaneis strepitum movere, supplodere pedibus; ταῖς πτέρναις κτυπεῖν ποῆς τὰ ἐθύλια ἐν τοῖς θεάτροις; Pollux, explodere atque tumultuari; hinc apud Athen. l. 6. Philoxenus dicitur πτερνοκόπης, &c.

Πτερνοτρώκτης, gen. sing. à πτερνοτρώκτης, ε, ὁ, nomen muris. Ex πτέρνα, calx, & τρώγω, rodo, comedo: f. τρώξομαι, a. 2. ἔτραγον.

Πτερνοφάγος, ε, ὁ, nomen muris: à πτέρνα, calx, & φάγω, comedo. a. 2. ἔφαγον.

Πτεροδόνητος, pennis agitatus, celer; qui alis circumagitur; Aristoph. ex πτέρον, τὸ; & δονέω, ῶ; fut. ήσω, &c. vide.

Πτερόεις, εντος, alatus, celer: acc. sing. πτερόεντα, velocem. Aliquando sagittis tribuitur: aliquando etiam verbis, quod emissa ex ore revocari nequeant: à πτερὸν ala.

ΠΤΕΡΟ'Ν, ῦ, τὸ, ala: item penna, pinna, qu. per Syncop. pro πετερόν, quod à πέτομαι, volo. Hinc πτερόεις, alatus, celer, πτέρυξ, ala: δίπτερος, bipennis: πτερυσσόμαι, alarum plausu late ferio, ut gallinacei ante cantum: gestio.

Πτεροποίκιλος, varias & pictas habens pennas; ex πτέρον, τὸ, & ποικίλος, ὁ, V. Sic &, πτεροῤῥέω, & πτεροῤῥύεω, pennas demitto; amitto pennas; item, pennis solutis aut liquefactis concedo; instar Icari; Nazanz. ex πτέρον, τὸ, & ῥέω, V. Item, πτεροφόρος, penniger, aliger; ex πτέρον, τὸ, & φορέω, ὁ, V.

Πτερόομαι, ῶμαι, alæ mihi accommodantur; & Metaph. navis velo πτερῶσις dicitur; & πτερῶσις ἐλπίδι; qui fit e & gaudio exultant, & quasi alites fiunt; item, dicuntur πτερῶσις in rebus adversis, qui collecto animo, quasi alis rursus elevantur, & vires resumunt; Plut. Greg. est pass. ab act. seq. V.

Πτερόω. ῶ, f. ώσω, alatum facio; alas addo. Th. πτερόν, ῦ, τὸ, ala.

Πτερύγιαι, dat. pl. Ion. pro πτέρυξι, à πτέρυξ, υγος, ἡ, ala: dat. sing. πτέρυγι. Th πτερόν, ala.

Πτερυγίζω, pennas rostro purgo; item, alas pando, alas explico; de avibus dicitur alis everberantibus latera, affectantibusque volatum; nondum confirmatis satis pennis, ad volaturam; (quales sunt pullorum alæ) vel decisis necdum plane renatis; unde ex eo frustrato conatu, etiam πτερυγίζειν, pro aliquid frustra tentare, sumitur, & inaniter conari; (i.e. ματαιοπονεῖν;) apud Aristoph. est à πτέρυξ, υγος, V.

Πτερύγιον, ου, τὸ, alula; pinna in piscibus; & pinna ædificii, diminut. à πτέρυξ, υγος, ala. Th. πτερόν, idem.

Πτερυγοφόρος, penniger; (idem quod πτεροφόρος,) aliger; ut, πτεροφόροι θεαί; apud Euryp. Sic etiam dicebatur agmen quoddam militare, forsan à pennigeris cristis; item, πτεροφόροι vocabantur cursores, tabellarii ac nuncii celebres, quod ii peragrè proficiscentes, surrectas in capite pennas, gestare solerent;) unde, πλευροφόρων, succinum dictum, quod plumas leves, paleasq; attrahat; sic &, πλευροτόρων ἠλεκτρον, &c. Ex πτέρυξ, υγος, & φέρω, unde φορέις, &c. V.

Πτερυγώδης, ους, ὁ, ἡ, ἡ, alæ speciem gerens; alam referens; alatus; unde, οἱ πτερυγώδεις, à medicis dicuntur ii, quibus extant atq; eminent retrorsum scapulæ, in modum alarum excarnes; cujusmodi homines tabi obnoxios censent; Gal. est à πτέρυξ, υγος, V.

Πτερύγωνος, & πτερυγώνιος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, q.d. celeripennis; pernix; ὠκύπτερος, apud Æschyl. alis celer; ex πτέρυξ, υγος, & ὠκύς, V.

Πτερύγωμα, τὸ, ala, pinna; unde, πτερυγώματα, dicuntur, τὰ γυναικώδεις αἰδοῖα, ambitus, labra, & veluti alæ; Poll. l. 2. sicut & in auribus, etiam; πτερυγώματα dicuntur, ea quæ panduntur quasi pinnæ. Item, πλευρωτός, alatus, pennatus, pinnatus; Aristoph. Utrumq; à seq. πτέρυξ, υγος, &c. V.

Πτερυλλίδες, αἱ, cicadæ, locustæ, i. e. ἀκρίδες; Suid. sed perperam. pro πτελεπλευλίδες; ut vel Etymon ostendit, quod subjungitur, παρὰ τὸ πέσσειν ἔχειν πλευράς; patet etiam ex Schol. Aristoph. ex quo ista sunt desumpta.

Πτέρυξ, υγος, ἡ, ala; item pinna sive penna. Th. πτερόν, ῦ, τὸ, ala.

Πτέρυξις, εως, ἡ, alarum plausus; est verbale à seq. πτερύσσομαι, alis latera ferio; item, passis alis gestio; &, alis strepo, pugnamq; meditor & minitor; Lacert. in Socr. &c. V.

Πτερύσσομαι, f. ύξομαι, vide in πτερόν.

Πτερωμα, ατος, τὸ, pennosum in avibus tegmen; unde, πτερώματα, τὰ, dicuntur & pinnæ seu muri in ædificiis; item, πτέρωσις, ἡ, pennarum productio; item, idem quod πτέρωμα; sic &, πτερωδὴς, ἥς, ὁ, qui alas addit; qui alis sublevat; & Metaph. apud Greg. τῆς ἐρημίας πτερωτόν; i.e. exhilaratorem & confirmatorem; item, πτερωτὸν, τὸ, ales, volucris, &c. Omnia verbalia, à πτερόω; in pass. πτερόομαι, alatus fio; & alis in altum vehor, &c. V.

Πτέσθαι, volasse, pro πταῆναι, a. 2. inf. m. q. à πτέω, pro ἵπταμαι, volo, as. f. πτήσομαι. a. 2. act. ἔπτην. 2. 2. m. ἐπτάμην. a. 2. inf. m. πτάσθαι.

Πτῆμα, ατος, τὸ, volatus avium, scil. est verbale, ab ἵπταμαι, fut. πτήσομαι, &c. Vel ab inusit. πτῆμι, & πτῆμαι, fut. πτήσω, & a. 2. ἔπτην; unde πτῆναι, volare; ab ἵπταμαι.

Πτῆναι, a. 2. inf. act. verbi ἵπταμαι, volo, as. f. πτήσομαι. a. 2. ἔπτην.

Πτηνὸν, οῦ, τὸ, volatile, avis: τὰ πτηνὰ, ὧν, aves: ab ἵπταμαι, volo. f. πτήσομαι.

Πτηνὸς, ὁ, ἡ, volucris, volatilis, alatus, &c. Est masc. unde neut præced. V.

Πτῆξαι, consternare, a. 1. inf. act. à seq.

Πτήσσω, metu contrahor, expavesco; fugio; me abscondo; & activè perterrefacio. f. ξω. Th. πτέω, terrefacio.

Πτήσω, volabo, f. 1. act. verbi πτῆμι, seu ἵπταμαι, volo. Th. ἵπταμαι, idem. f. πτήσομαι.

Πτῆσις, εως, ἡ, volatus, volatio; ut, & πτητικὸς, ἡ, ὁ, volatilis; cui volandi facultas & vis inest; verbalia, ab ἵπταμαι, vel à πτῆμι, vide πτῆμα præced.

Πτίλον, ου, τὸ, penna mollis, pinna, lanugo: à seq. Th.

ΠΤΙ'ΑΟΣ, ου, ὁ, cui ex ciliis pili periere; calvus.

Πτίλωσις, εως, ἡ, pennarum plumarumque annua mutatio; item, defluvium pilorum è palpebris callosis & rubentibus, &c. Item, πτίλωτος, ὁ, pennatus, pinnatus; item, πτίλωτα, quæ membranâ siccâ volant; omnia à præced. πτίλον, τὸ, V.

Πτισμὸς, ὁ, pinsatio, tusio; est verbale, à seq. πτίσσω, V.

Πτισάνη, sive πτισάνη, ptisana; i. e. hordeum pistum, & a cortice purgatum; in Epigr. l. 2. & apud Athen. l. 14. Itidem a seq. Th. πτίσσω; unde, pass. πτίσσομαι, pinsor, tundor; ut ἐπτισμένοι κριθαί; hordeum pistum; & πτισθεὶς, pistus, &c. V.

ΠτΙ'ΣΣΩ, seu πτύω, f. πτίσω, PISO, PINSO, tundo; decortico: convenit cum πατάσσω, percutio: hinc πίσσα, ης, τὸ, pisum.

Πτιστικὸς, pinsationi aptus; unde neut. πτιστικὸν, τὸ, pinsationi aptum; vel, quo tuntur ad pinsationē; est verbale à πτίσσω, πτίστομαι, vide præced.

Πτόα, ας, ᾶ, pavor, & consternatio; seu, timor, metus; est à seq. Th. πτοέω, V. In pass. πτόομαι, ῶμαι, exterrefio; perterreor; obstupefio, attonitus reddor, &c.

ΠΤΟΕ'Ω, terrefacio, terreo; item, obstupefacio: f. ήσω. p. ἐπτόηκα. a. 1. pass. ἐπτοήθην. a. 1. sub. pass. πτοηθῶ, ῆς, ῇ. & in 2. pl. πτοηθῆτε. a. 1. part. pass. πτοηθεὶς, έντος, consternatus, attonitus. Hinc πτόημα. f. ξω, expavesco: πτωχὸς, ὁ, ὁ, mendicus: πτωχεύω, mendicus fum. f. σω. p. ἐπτώχευκα.

Πτοηθῆτε, 2. pl. a. 1. sub. pass. verbi πτοέω, quod V.

Πτόημι, attonitus, admirans. Ion. pro ἐπτοημένος, perf. part. pass. verbi πτοέω, quod V.

Πτόησις, εως, ἡ, consternatio. Th. πτοέω, terreo.

Πτοία, ας, ἡ, idem quod, & pro πτόα, pavor: inanis metus; item, impotens, & quasi stupida libido; rei alicujus nimia affectio; Plut. Item, sternutatio; Hesych. Item, πτοιάλεος, pavidus, timidus, meticulosus; ut &, πτοιώδης & πτοιέω, idem quod, & pro, ut omnia, à Th. πτοέω, consterno metu; exterreo, attonitum reddo, &c. V. Item, πτοῖος, timor, tumultus, ab eod.

Πτοίμην, οῖο, οῖτο, volem, es, et, pro πταίμην, αῖο, αῖτο, a. 2. opt. m. verbi ἵπταμαι, volo. f. πτήσομαι. a. 2. ἔπτην.

Πτοιῶμαι, consternor, præs. pass. à πτοιέω, Poet. pro πτοέω, exterreo.

Πτολεμαὶς, ίδος, ἡ, nomen urbis, Gr. bellatrix.

Πτολεμίζειν, Poët. pro πολεμίζειν, præs. inf. à πολεμίζω, bello. f. ίσω. Th. πόλεμος, bellum.

Πτόλεμος, ου, ὁ, Poët. pro πόλεμος, bellum.

Πτολίαρχος, princeps, vel præfectus urbis, &c. Poët. pro πολίαρχος, id V.

Πτολίεθρον, ου, τὸ, oppidulum, diminut. à πτόλις, εως, ἡ, Poët. pro πόλις, ἡ, urbs.

Πτολίεσσιν, dat. pl. Ion. & Poët. à πόλις, εως, ἡ, urbs, Poët. pro πόλις, idem.

Πτολιπόρθιος, & πτολιπορθὴς, utrumque idem cum seq. πτολίπορθος, urbis expugnator & populator, seu vastator, &c. V.

Πτολίπορθος, ου, ὁ, urbium eversor: quod a πτόλις, Poët. pro πόλις, εως, ἡ, urbs, & πέρθω, vasto. p. m. πέπορθα.

Πτόλις, εως, ἡ, Poët. pro πόλις, urbs.

Πτόλισμα, ατος, τὸ, idem quod, & pro πόλισμα, & utrumque idem quod præced. πτόλις, & πόλις, civitas, &c. V.

Παρθαίκωθος, ramos habens aculeatos seu spinosos; ramis aculeiger; Theophr. à seq. πτέρθη, ὁ, & ἄκανθα, ἡ, &c. V.

Πτέρθιος, gen. Ion. à

Πτέρθης, ου, ὁ, ramus. Th. ὀρθὸς, rectus.

Πτυαλισμὸς, sive πτυελισμὸς, screatus, excreatio, vel sputatio; crebra sputi ejectio; est verbale à πτυάζω, frequenter s. uo, os plenum habeo spuo; Hippocr. quod à πτύελον, sive πτύαλον; sputum; (item, vas idoneum ad lavandum; quomodo pertinet ad πτύη, V) & omnia à Th. πτύω, V. Unde etiam, πτυὰς, άδος, ἡ, sputatrix, species est quædam atpidis; ab ict. uendo corporibus veneno, sic dicta; vide Paul. Æginet. l. 5. c. 19. &c.

Πτύγμα, pro πτύγμασι, ατος, τὸ, plicatura, sinus: à v. perd. perf pass. verbi πτύσσω, plico, f. ξω.

Πτυγμάτιον, ου, τὸ, sinus vel complicatura; est formâ diminut. idem quod præced. πτύγμα, V.

ΠΤΤΓΞ, γος, ὁ, avis genus. Eadem censetur quæ ὄρεμις.

Πτυελίζω, πτυελισμὸς, & πτύελον; videantur paulò supra, in πτυαλισμὸς.

Πτυκτὸν, οῦ τὸ ruga; libellus plicatilis; pugillares; est à seq. seu ab eod. cum seq. πυκτὸς, V.

Πτυκτὸς, ὴ, ὸν, plicatus, complicatus; quod à πτύσσω, complico, f. ξω.

Πτυξ, υχος, ἡ, plica; cacumen montis. Th. πτύσσω.

Πτύξας, αντος, a. 1. part. act. à πτύσσω, complico, f. ξω.

Πτύξις, εως, ἡ, plicatio, plicatura; Hesych. ut, πτύξις ῥάχεως, squamæ alix aliis incumbentes, ab eod. Th. cum præced. V.

Πτύον, ου, τὸ, ventilabrum, quo sordes à frumentis veluti πτύω, seu ἐκβάλλω. Th. πτύω, exspuo.

Πτυόφι, Poet. abject. v. à πτύον, ventilabrum, quod V.

Πτυόφιν, cum ventilabro; Il. γ. est Paragoge pro πτύοις, à πτύον, & Th. πτύω, vide.

Πτυρμὸς, οῦ, ὁ, pavor, & consternatio; verbale à 1. perf. præt. pass. seq. verbi, πτύρω, id V.

Πτύρω, terreo. f. πτυρῶ. p. ἔπτυρκα præs. pass. πτύρομαι, perterreo, proprié de equis. Th. πτέω, terreo.

Πτύσις, εως, ἡ, excreatio, exspuitio; est ab eod. cum seq. V.

Πτύσμα, ατος, τὸ, sputum: à πτύω, spuo.

ΠΤΤΣΣΩ, complico, plico, f. ξω. p. πέπτυχα. a. 1. ἔπτυξα, q. a πετάω, panno. Hinc πτυχὲς, plicatus. δίπτυχες, duplex, duplicatus: &

Πτύχες, plicæ, nom. pl. à πτὺξ, υχος, ἡ, plica. Th. πτύσσω, plico. f. ξω.

Πτυχὰ, ῆς, ἡ, idem ac πτὺξ, plica: ab eod. Th. em.

Πτυχθεὶς ἐπὶ, plicatus, a. 1. part. pass. verbi πτύσσω, plico. f. ξω, a. 1. pass. ἐπτύχθην.

Πτυχώδης, ες, ὁ ἡ ὀ, multas habens plicas; rugosus, plicatilis; est à præced. πτυχὴ, & πτὺξ, υχος, plicatura; item, ruga & sinus vestis; & in scutis, πτύχες, & πτυχαὶ, sunt coria coriis multiplicitèr impositi, seu in clypeis, diversæ laminæ quibus sunt o. ducti; & in montibus, montium sinus, seu cavi recessus; vel montium striæ, ad similitudinem vestium striatarum & complicatarum, &c. Ut & januæ & valvæ sic appellantur; sicut etiam testaceæ valvæ oftrearum, quas pandunt & claudunt, &c. V. Item, à πτυχὴ, est πτυχίον, τὸ, idem quod πτυκτὸν, id V.

ΠΤΤΩ, f. ύσω, SPUO, exspuo, contemno, q. a πέπτω, cado: hinc πτύελον, ου, τὸ, sputum: πτύσμα, ατος, τὸ, idem.

Πτωκαζέμεν, Ion. seu Dor. pro πτωκάζειν, præs. inf. act. verbi πτωκάζω, idem cum πτώσσω, trepido. Th. πτοέω, terrefacio.

Πτωκὰς, άδος, ἡ, pavida, timida; vel fugax; apud Soph. in Philoct. nonnulli per πτωκάδας, intelligunt harpyas; est à seq. πτὼξ, κὸς, V.

Πτῶμα, ατος, τὸ, cadaver; item casus, lapsus. Th. πίπτω, cado. f. πτώσω.

Πτωματίζω, cadere facio, vel præcipito; præcipitem do ut apud Cyrillum, ἐαυτὸν πτωματίζειν; qui aliena ruina gaudent, sibi ipsi ruinam arcessunt, &c. Item,

πτωματὶς, ίδος, ἡ, poculi seu alius vasis genus; Athen. l. 11. Utrumq; à præced. πτῶμα, ατος, τὸ, unde in plur. πτώματα, τὰ, dicuntur ea ipsa quæ cecidere: peculiariter vero corpora mortua, &c. V.

Πτῶξ, κὸς, timidus: itidem substantivè pro lepore: quod à πτώσσω, trepido. Th. πτοέω, terrefacio.

Πτωτὸς, cadivus, caducus; à seq. πίπτω, V.

Πτῶσις, εως, ἡ, casus, ruina, plaga: à πίπτω, cado. f. πτώσω, quasi à πτόω. f. 2. m. πτὸδην. præt. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Πτώσσω, 2. sing. præs. sub. à πτώσσω, mendico, trepido. præs. inf. πτώσσειν. Th. πτοέω, terrefacio.

Πτώσσουσι, Dor. pro πτώσσωσι, trepidant, formidant, 3. pl. præs. act. à

Πτώσσω, trepido, trepidè oberro mendicans: f. ξω, hinc πτὼξ, trepidus. Th. πτοέω, terrefacio.

Πτώσω, f. 1. act. verbi πίπτω, cado. q. à πτόω.

Πτωτὸς, ὴ, ὸν, qui cadere potest, vel solet; caducus; unde πτωτικὸς, casualis; vox Gramm. Utrumq; ab eod. Th. πίπτω, fut. πτώσω, &c. V.

Πτωχαλάζειν, q. d. mendicus ostentator, pauper arrogans; ostentator divitiarum: præ se ferens fastum, cum paupertate conjunctum, &c. Athen. l. 6. ex πτωχὸς & ἀλαζὼν, V.

Πτωχεία, ας, ἡ, mendicitas, inopia: quod à πτωχὸς, mendicus: hoc à πτώσσω, trepido. Th. πτοέω.

Πτωχεῖον, τὸ, locus, in quo mendici degunt & aluntur; pro hium; domus mendicorum; (i. πτωχοδοχεῖον, seu πτωχοτροφεῖον; quæ sunt, ex πτωχὸς, δέχομαι, & τρέφω, &c. V.) à πτωχὸς, V.

Πτωχεύω, pauper fum, mendico: f. εύσω. p. πεπτώχευκα. a. 1. ἐπτώχευσα à sequentibus.

Πτωχίζω, ad mendicitatem redigo; pauperem facio; ut 1 Reg. c. 2. Κύριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει, item, πτωχικὸς, ὴ, ὸν, mendici, pauperrimus, i. e. qui mendici est, qui mendicis convenit; ut πτωχικὴ στολὴ; mendicæ stola apud Eurip. & ἐνύματα πτωχικὰ, apud Luc. Utrumq; à πτωχὸς, V. Unde etiam est, πτωχίστερος, irreg. pro πτωχότερος, mendicior, pauperior, compar; ab eod.

Πτωχοδοχεῖον, q. d. mendicorum & pauperum receptaculum; ex πτωχὸς & δοχεῖον, τὸ, V. Confer etiam πτωχεῖον, præced.

Πτωχολύσιοι, qui paupertatem mentiuntur, qui specie paupertatis, reipsâ sunt ditissimi; notat hoc verbo Erasmus Franciscanos; ex πτωχὸς & πλέσιος, V.

Πτωχοποιὸς, mendicum faciens; ad paupertatem redigens: ex πτωχὸς & ποιέω, V.

Πτωχὸς, ὴ, mendicus, pauper, χήρα πτωχὴ, vidua pauper; à πτώσσω, trepido. Them. πτοέω, terrefacio.

Πτωχοτρόφος, qui mendicos alit; unde, πτωχοτροφία, mendicorum nutritio: & πτωχοτροφεῖον, locus alendis mendicis dicatus; ex πτωχὸς & Th. τρέφω, unde, τροφὴ, τροφία, &c. V.

Πύακος, non dicendum, sed πύλος, Atticè; Phrynich. id V.

Πύαμος, ου, ὁ, idem quod, & pro Th. κύαμος, faba; veteres namque dixere fabas, πύαμους, pro κυάμους; ut annotat Eust Il. χ. & Pollux; vide Them. κύαμος.

Πυανέψια, festum quoddam Athenis: à πυάναψις ἥψησε.

Πυανέψιον, ου, ὁ, in quo legumina seu fabæ coquuntur; unde, πυανεψία ἑορτὴ; vel absolute πυανεψία, sub. ἑορτὴ; vel in plur. neut. πυανέψια; Poll. & Eust. Atq; indè πυανεψιῶν, ῶνος, mensis, in quo pyanepsia sacra Apollini fiebant, coctis leguminibus, quæ πύανα appellantur; qui mensis respondet: putatur October; Plut. ex πύανον τὸ, & ἕψω, V.

Πύανον, ου, τὸ, faba: aliter πύαμος, & πύαμον.

Πύανος, faba, legumen; Athen. l. 9. Unde πυάνιος, α, ὸν, fabaginus; vel qui ex leguminibus est; Athen. l. 14. Utrumq; ut & πύανον præced. à Th. κύαμος; pro quo vetustiores dicebatur πύαμος & πύανος; literis κ, π, & μ, ν, inter se mutatis.

Πύαρ, coagulum, forte quia est crassum, ut πύον.

Πυαρίτης, decoctum lac, quod statim à partu emulgetur; colostrum; à præced. πύαρ, τὸ, quod à πύον, ὁ, idem, à πύον, τὸ, quod à Th. πύθω, &c. V. Vel πυαρίτης, est pro πυριάτης, id V.

Πυγαῖα, τὰ, dicuntur clunes. Th. πυγὴ, ῆς, ἡ, nates, clunes.

Πυγαῖος, posticus; qui est natium; ut πυγαία ἄκρα, extrema natium pars; item, πυγαῖος ἀλαξ, libidinosus; & substantivè, cinædus, Suid. Item, πυγαῖα, τὰ, præced. exp. si iræ columnarum; & pars corporis nostri ossi sacro conjuncta; omnia, à seq. Th. πυγὴ, ῆς, ἡ, V.

Πύγαργος, nates albas habens; unde & pro effœminato accipi queat; substantivè vero, sic dicitur, aquilæ genus; cauda albicante; quæ albicilla Latinè dici pos-

se

se existimatur; apud Eust. est una ex tribus ἐρεσθῖ speciebus; ex πυγὴ & ἀργὸς, vide.

ΠΥΓΗ, ῆς, ἡ, & ἡ πυξ, nates, clunes. q. à πύκα, quia denia ibi caro. Hinc ὀρθοπύγιον, ι, τὸ, pars supra clunes elata. Hinc πυγίζειν, supra nates dare.

Πυγιδὸν, secundum clunes, vel nates, aversè; ut, Aristot. l. 5. H. An. λέοντες πυγιδὸν σωιέντες; leones aversi coeuntes, & πυγιδὸν ἀναχωρεῖν τευθίδων; recedunt in aversum pascentes, est adv. à Th. præced. πυγὴ, V. Unde etiam, πυγίδιον, τὸ, exiles nates; clunes aridæ & depressæ; diminut. ab eod.

Πυγίζειν, ad execrandam Venerem quidam referunt: alii, ut sit ferire nates alicui jus. & hinc

Πυγισμὸς, ῦ, ὁ, pædico, onis; est verbale à præced. πυγίζω, pædico, as, cum aversò coeo, &c. V.

Πυγμαῖοι γέρανοι, grues cum pygmæis pugnantes; est ex seq. πυγμὴ & μάχη, ἡ, V.

Πυγμαῖος, ᾱ, ὁ, PYGMÆUS: à πυγμὴ, mensura continens spatium quod est à cubito ad digitos clausos. Th. πυξ, adv. pugno, vel pugnis.

Πυγμαῖος, ᾱ, ὁ, præced. est, æquans, seu explens πυγμὴν, nanus, pumilio, pusillus homo; unde, πυγμαῖοι, populi, qui mensuram istam, suâ staturâ, non excedere creduntur; ἀπὸ τῆς πυγμῆς, i.e. luctâ, certamen; quod sint ad bella promptissimi; ut scribit Hieron. apud Ezech. c. 27. vel, ut alii πυγμαῖοι, pygmæi dicuntur, à nomine πυγὼν, i.e. πῆχυς, quasi πηχυαῖοι; quod cubitales fere sint, & ternos dodrantes non excedant; ut scribit Plinius; sedes eorum locantur supra Ægyptum, prope Oceanum, quibus cum gruibus dimicatio esse solet; ut scribit Hom. Il. initio γ. Πυγμαῖος, item est bellator, & ad bella promptissimus; inquit Hieron. ubi supra; item, πυγμαίως, instar pugni, adv. à præced. πυγμαῖος, V

Πύγμαλος, ἔρεθ. Hesych. pro πύγμαχος.

Πυγμαχέω, pugilatu decerto; à πυγμάχος, V.

Πυγμαχία, ας, ὁ, Poët. pro πυγμὴ, ἡ, pugilatus, pugilum certamen. Ex πυξ, pugno, & μάχομαι, certo.

Πυγμάχος, ᾱ, ὁ, pugil, luctator: ex πυγμὴ, pugnus, & μάχομαι, pugno.

Πυγμὴ, ῆς, ἡ, pugnus, pugilatus, παίειν πυγμῇ, pugno percutere: πυγμῇ adverbialiter crebrò, enixè. Sumitur & pro mensurâ cubiti, unde dicti sunt Pygmæi, πυγμαῖοι, q.d. cubitales. Th. πυξ, adv. pugno.

Πυγολαμπὶς, ίδος, ἡ, Cicindela; genus insecti, quod nunc pennatum est, nunc impenne; Aristot. H. An. 4. sed dicitur & πυγολαμπὶς, eo quòd ejus nates seu clunes noctu lucent; ex πυγὴ, ἡ, & λάμπω, unde λαμπὰς, ἀδος, ἡ, &c. V.

Πυγονιαῖος, mensuram cubiti æquans; est à πυγὼν, ὠνος, V.

Πυγοστόλος, ᾱ, ὁ, ἡ, quæ nates vestibus ornat: à πυγὴ, nates, & στέλλω, orno. p. m. ἔστολα.

Πυγὼν, ὠνος, ὁ, mensura quæ dicitur πυξὼν, i.e. à cubito ad pugnum, æquans; & in neut. πυγὼνιον, ου, τὸ, cubitale, ulna; Aratus dicit spatium inter stellas cancri appositas præsepi videri, ὅσσον πυγόνιον quod Theon exponit, ὅπερ τὸ ἀλεκτρύονος εἰς μικρὸν δάκτυλον ἀνακεκαμμένον, i.e. quod sit inter cubitum extremum, & minimum digitum inflexum; est à seq. πυγὼν, V.

Πυγὼν, όνος, ἡ, mensura à cubito ad extremam partem manûs, digitis inflexis. Th. πυξ, adv. pugno.

Πυδαρίζω, ægrè fero, resilio. q. à πηδάω, salio.

Πυδαρίζω, præced. Etymol. tradit poni, ὅτι τὸ ἀλλεδὴ saltare; Æolicè pro πηδαρίζω, sicut ταῦνμα pro ὄνομα, & sic esset à Th. πῆς, ποδὸς, V. Idem exponitur etiam λακπίζειν, i.e. calcitrare, calce ferire; seu pedes moritando saltare, &c. Sed dicitur & πυγαρίζω, παρὰ τὸν πύγλω λακπίζω.

Πυέλιον, ᾱ, τὸ, labrum, seu solium æneum, in quo se lavant; Hesych. Item, πυθὶς, ίδος, ἡ, cavitas annuli, in quam gemma inseritur; quod σφραγιδοφυλάκιον, antiquitùs nominabatur; Latini palam annuli dicunt; utrumque à seq. Th. πύελος, locus in quo quippiam lavatur; Anatomicis verò, πύελος dicitur, cavitas in cerebro membranæ fi, rer quam, seu canalem, pituita defluens, in palatum & nares transcolatur; item, theca, loculus, arca; apud Suid. dicitur & πύελον, τὸ, &c. V.

ΠΥΈΛΟΣ, ου, ὁ, solium balneorum, seu cella, alveus. q. à πῆς & λάω, lavo. Dicitur & πύλος.

Πυηδὼδης, εος, ὁ ἡ, ἡ, similis πυελῷ; concavus in modum πύελου; qui exp. scyphus, urna, &c. à præced. V.

Πυέω, suppuro, ad suppurationem perduco; item, πύη, morbus pulmonis, qui & φθίσις, nominatur; utrumque à πύον, τὸ, quod à Th. πύθω, V.

Πυθαγόρας, ὁ, PYTHAGORAS, Philosophus. Hinc

Πυθαγόρειος, PYTHAGOREUS: &

Πυθαγορικὸς, ἡ, ὸν, PYTHAGORICUS: &

Πυθαγορισὰς, ᾶδος, Dor. pro Πυθαγορικὸς, ὴ, ὸν, Pythagoricus. à Πυθαγόρας.

Πυθάκη, dolium, urceus; est pro πιθάκνη; à Th. πῆθος, V.

Πυθαύλης, qui pythicum carmen tibiâ canit, vel qui tibiis quodammodo persuadet; est, ex πύθιος & αὐλὸς, à Th. αὐλὸς, V.

Πυθεδὼν, όνος, ἡ, putredo; Nic. in Ther. à Th. πύθω, V.

Πυθεῖον, τὸ, pythium oraculum; Suidæ est τὸ μαντεῖον; ambiguum autem est, an pro oraculo pythio; an pro loco, ubi responsa Pythius edebat; est à πύθιος, V.

Πυθέσθαι, a. 2. inf. m. verbi πυθάνομαι, interrogo, quæro. f. πεύσομαι. a. 2. m. ἐπυθόμην. perf. pass. πέπυσμαι.

Πύθει, 3. sing. præs. ind. m. verbi πύθομαι, putrefco. Them. πύθω, f. πύσω, putrefacio.

Πύθθι, Dor. pro πύθε, a. 2. imperat. m. verbi πυθάνομαι, vide πυθέσθαι.

Πυθὶς, ίος, ὁ, à πύθω, dicitur, quæ urbs est Phocidis, Delphis, itidem appellata; Apollini sacra; unde, Apollo πυθὶς & πυθίκος; Ionicè.

Πύθῃ, 3. sing. præs. sub. act. verbi πύθω, putrefacio. Est & 2. sing. a. 2. sub. m. verbi πυθάνομαι, vide in πύθεσθαι.

Πύθηαι, Ion. pro πύθῃ, 2. sing. a. 2. sub. m. verbi πυθάνομαι, audio, intelligo, quæro. f. πεύσομαι. a. 2. m. ἐπυθόμην.

Πυθία, ᾱς, sub. ἱέρεια; Pythii Apollinis sacerdos; Pythia; Plut. à πύθιος, V.

Πύθια, ων, PYTHIA, orum, i e Pythii ludi, vel tempus ipsum τῆς Πυθίας. à Πύθιος, quod V.

Πυθιάδες, Pythiades, à Pythiis ludis dicuntur, ut sicut Olympiades; à præced. τὰ Πύθια, V. Vel, sacerdotes Pythicæ, à sing. πυθιὰς, V. Sic etiam, πυθίαι, vates Apollinei; vaticinantes Phæbades, à sing. πυθίας, V.

Πυθιάς, άδος, ἡ, sacerdos Pythia; idem quod ἡ πυθία, V. Apud Plut. sæpe.

Πυθικὸς, ὴ, όν, PYTHICUS: à Πύθιος.

Πυθικὸς νομοθέτης, dicitur, legum lator Apollinis; &, πυθικὸς χρησμὸς; Pythicum oraculum, &c. Apud Plut. à præced. πυθικὸς, quod à πύθια, τὰ, festum Græcorum, in honorem Apollinis Pythii, ob interemptum serpentem Pythonem.

Πύθιον, τὸ, Apollinis templum; à seq. Πύθιος, cognomen Apollinis; à serpente Pythone ei impositum, quem jaculis suis interemisse fertur; apud Thuc. & Plut. &c.

Πυθιονίκας, ᾱ, ὁ, Dor. pro

Πυθιονίκης, ου, ὁ, in ludis Pythicis victor, ὁ ἐκ τῆς Πυθίας νικήσας, &

Πυθιόνικος, ου, ὁ, idem. Hinc Πυθιόνικαι, ὕμνων ὄνομα, ὧν vocat. Pind. thesaurum hymnorum de victoriâ Pythicâ, i.e. copiam amplam carminum in laudem victoris Pythici. à seq.

Πύθιος, ᾱ, ὁ, PYTHIUS, cognomen Apollinis

Πυθμαίνειν, funditùs; è fundo; prorsus; est adv. à seq. πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum; ut, δεῖν δ' ἐνιπυθμαίνειν φασὶ δεῖν, fera in fundo patrimonia; Hesiod. in Erg. derivari, ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι, quod primò putrescere soleat iste locus; docet Eust. πυθμὴν ὅρους, dicitur, montis pes, seu radix, &c.

Πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum, ima pars, ramus, propago. dat. sing. πυθμῆνι, acc. πυθμένα. q. à πέδον, solum. Them. πύθω, putrefacio.

Πυθόθεν, ex Pythone, per Syncop. pro ἐκ τοῦ Πυθωνόθεν, quod à Πυθὼ, όος, unde factum Πυθόθεν, & per Syncop. Πυθθεν; i.e. ἐκ τῆς Πυθῶνος

Πυθοῖ, in Pytho, dat. sing. à Πυθὼ, όος, ἡ, nomen urbis. Πυθοῖδε, Pythum versus. Hinc δε postponitur Dativo: a loquis postponi solet accusativo, ut εἰκόνδε, &c.

Πυθοίατο, rogavissent, Ion. pro πύθοντο, 3. pl. a. 2. opt. m. verbi πυθάνομαι, quæro, audio f. πεύσομαι. a. 2. m. ἐπυθόμην a. 2. opt. m. πυθοίμην, & in 1. pl. πυθοίμεθα.

Πυθόλαπτος, à Pythio correptus, furens;

rens; i. e. ὁ ἀπὸ τῆ Πυθίε λαχθεὶς, Suid.

Πύθομαι, putresco, putrefio; pass. ab act. πύθω, V.

Πυθόμαντις, Pythicus vates; πυθόμαντις οἰκία; Pythûs vatis domus; apud Soph. ex πύθη & μάντις, V.

Πυθόμην, a. 2. part. m. verbi πυνθάνομαι, quæro. vide πυθοίατο.

Πύθοντο, audierunt, Ion. pro ἐπύθοντο, 3. pl. a. 2. ind. m. verbi ejusd.

Πυθόχρηστος, Pythico oraculo editus, vel comprobatus; ut πυθόχρηστοι νόμοι; apud Xen. Unde, πυθόχρηστον, ε, τὸ, oraculum Apollinis; fors edita a Pythio, &c. Ex πύθη, & χράω, χρήσομαι, unde χρῆσαι, &c. V.

ΠΥΘΩ, putrefacio. f. πύσω, q. in πύην redigo, πεπόθμαι, putresco. Hinc πύσων, ωνος, ὁ, draco vel serpens, quem Apollo interemit: πυθμών, ένος, ὁ, fundum, ima pars πύματος, ε, ὁ, Poët. extremus, ultimus: πύον, ε, τὸ, pus: at

Πυθώ, όος, ἡ, PYTHO, urbs Phocidis.

Πυθώ, όος, ἡ, est etiam appellativè, putredo: a πύθω, V.

Πυθῶδε, ad locum oraculi Apollinis Pythii; est adv. à præced. πυθὼ, V.

Πυθὼν, ῶνος, ἡ, idem at

Πύθων, ωνος, ὁ, PYTHO, draco vel serpens quem Apollo interemit, divinator, vel dæmonium, cujus afflatu futura prædicebant. Et sic dictus Apollo, δαιμόνιον μαντικὸν, παρὰ τὸ πυθέσθαι. Th. πύθω, putrefacio, vel πυνθάνομαι, interrogo.

Πυθὼν, præced. Pytho serpens, sic dictus, dicitur, quòd, ex putredine terræ ortus esset, Plut. in plur. οἱ Πύθωνες dicuntur, è ventre hariolantes, Plut. de def. orac. qui scribit, in sing. πύθωνα, suo tempore, vocatum fuisse, quem olim, ἐγγαστρίμυθον, vocabant; Tybullus in fœm. gen. Delphica Python, dixit; unde πύθωνος πνεῦμα, Pythonis spiritus, Actor. c. 16. ubi Erasm. Pytho nomen erat draconis, quem jaculis suis confecit Apollo; unde & ipse, Pythius dictus; deinde, spiritus ille quo afflati prædicebant futura, Pytho vocati cœptus est, &c.

Πυθῶνά δε, Poët. pro εἰς Πυθῶνα, in vel ad Pythonem. Πυθανέθεν, ἐκ τῆς Πυθῶνος, ex Pythone.

Πυθωνικὸς, Pythonicus; ut πυθωνικὸν πνεῦμα; Pythonicus spiritus; vide in præced. πύθων; spiritus divinator, quo qui correpti sunt, πυθανικοὶ appellantur.

Πύϊον, ε, τὸ, sanguis putrefactus; Lycus apud Suid. à πύον, τὸ, idem quod à Th. πύθω, &c. V.

ΠΥ'ΚΑ, densè, spissè, accuratè, prudenter. q. à πήγω, compingo, cogo. Hinc πυκάζω, denso, stipo: πυκνὸς, ὴ, densus, spissus: πυκνότης, κῆς, ἡ, densitas, spissitudo: πυκνόω, denso, spisso, πύξος, ε, ὁ, buxus, πυξὶς, ίδος, ἡ, pyxis.

Πυκάζω, denso, stipo. f. άσω. Th. πύκα, densè.

Πυκάσαι, a. 1. inf. act. verbi πυκάζω, munio, fulcio, condenso. f. άσω, Th. πύκα, densè.

Πυκάσδεν, Dor. pro πυκάζαι, ornare: sic πυκάσδη, Dor. pro πυκάζῃ, ornaris. Th. πύκα, densè, accuratè.

Πυκασμὸς, densatio, densitas; est verbale à πυκάζω, V.

Πυκιμήθης, (vel, ut alii scribunt, cum θ, πυκιμηθὴς, έος, ὁ ἡ ὴ, prudens, accuratus; proprie, cui sunt πυκιναὶ μήδεα seu μήδεα, i. e. prudentia & callida consilia; nam est per Sync. factum ex πυκινομήδης; ex πυκινὸς, seq. & μῆδος, τὸ, V.

Πυκινὰ, adv. (a seq. πυκινὸς) idem quod πυκινῶς, id V.

Πυκινῆς, gen. sing. f. g. seq.

Πυκινὸς, ὴ, όν, idem quod πυκνὸς, creber, densus, spissus, prudens. Th. πύκα, densè, adv.

Πυκινόφρων, qui prudenti est consilio, prudens; ex πυκινὸς, præced. & φρὴν, &c. V.

Πυκινῶς, densè, spissè, item, crebrò, frequenter; item, prudenter, sapienter, exp. & accuratè, firmè; dicitur etiam πυκινὰ, pro eod. adv. à præced. πυκινὸς, id V.

Πυκνὰ, crebrò, prudenter, à πυκνὸς.

Πυκναὶνας, idem quod πυκινῶς, id V.

Πυκνίτης, frequentator pnycis; vel, tumultus & strepitus quem populus in pnyce coiens, excitat; dicitur etiam πυκνίτης; à πνὺξ, υκὸς, quod vide; & πυκνὶ, dicitur etiam pro πνυξὶ, locus concionis Athenis, &c. V.

Πυκνόβλαξ, densè germinans; ex πυκνὸς, & βλαστὸς, ὁ, &c. V. Item, πυκνογόνατος, densis geniculis constans; crebris distinctus geniculis & nodis, seu internodiis; ex πυκνὸς & γόνυ, γόνατος, &c. V. Sic &, πυκνόκαρπος, densos, seu multos fructus habens; ex πυκνὸς & καρπὸς, V. Item, πυκνοκίνδυνος, qui frequenter periclitatur; qui crebris se periculis objicit; ex πυκνὸς & κίνδυνος, ὁ, &c. V. Item, πυκνόκαρμον, τὸ, pycnocon on, genus herbæ, de qua Dioic. 4. 272. Sic autem dicta est, quod densâ sit comâ; ex πυκνὸς, ὁ, & κόμη, ἡ, &c. V.

Πυκνὸν, adverbialiter idem à seq. πυκνὸς.

Πυκνόπορος, densos habens meatus; ex πυκνὸς & πόρος, ὁ, &c. V. Item, πυκνόρριζος, densas seu crebras habens radices; aut qui est densâ radice; ex πυκνὸς & ῥίζα, ἡ, &c. V. Sic &, πυκνορρώξ, ῶγος, densus acinus; vitis Epith. ex πυκνὸς, & ῥὰξ, seu ῥώξ, &c. V.

Πυκνὸς ἡ, όν, creber, a, um. densus, a, um. per Syncop. pro πυκινὸς. Them. πύκα, densè.

Πυκνὸς, præced. derivatur ex πυκὰ, assumpto ν, ut fit quasi πυκανὸς, spissus; item, solidus, sacci plenus; item, dicitur ἓξ πυκνὸς, mens prudens, & variâ rerum cognitione & scientiâ veluti densa; unde etiam dicitur ἀνὴρ πυκνὸς τὰς φρένας, &c. V.

Πυκνόσαρκος, qui densâ est carne; qui solidum habet corpus & succi plenum; ex πυκνὸς & σὰρξ, σαρκὸς, &c. V. Item, πυκνόσπορος, densè satus; densè seminatus; unde verbum, πυκνοσπορέω, densè fero, densè semen spargo; in pass. πυκνοσπορέομαι, ῶμαι, densè feror; ex πυκνὸς & σπορὰ, seu σπέρμα, &c. V. Sic &, πυκνόσυλος, qui est crebris columnis; ex πυκνὸς & σύλη, ὁ, columna, &c. V.

Πυκνότερον, crebriùs; item, πυκνότης, ητος, ἡ, densitas, spissitudo; item, crebritas; item, prudentia; utrumq; à πυκνὸς, V.

Πυκνῶμα, densor, spissor, spissesco, Plut. est pass. ab act. πυκνόω, id V.

Πυκνόφθαλμος, crebros oculos, seu gemmas habens; (ex πυκνὸς & ὀφθαλμὸς, V.) è viribus præcipuè dicitur; item, πυκνόφυλλος, densa habens folia; seu densus folius; ex πυκνὸς & φύλλον, τὸ, V.

Πυκνόω, denso, spisso; Plut. sed dicitur & aliquis rem quampiam facere, πυκνώσας; quum sæpiùs eam facit, & iteratis vicibus, &c. Unde verbale, πύκνωμα, τὸ, spissamentum; item, frequentamentum, Plat. Polit. l. 7 à πυκνὸς, ὁ, V.

Πυκνῶς, sæpè, crebrò, adv. in compar. πυκνότερον, sæpius. ab eod. Th.

Πυκνῶς, præced. est etiam densè, spissè; & pro eo dicitur etiam, πυκνάκις, idem; densè, frequenter, &c. à πυκνὸς, V.

Πύκνωσις, ἡ, densatio, spissatio; item, densitas, spissitudo: item, πυκνωτικὸς, ὁ, densandi vim habens; &, πυκνωτικὴ δύναμις; ipsa vis densandi; Dioic. 3. 25. Omnia verbalia, à πυκνόω, V.

Πυκταλίζω, idem quod πυκτεύω, pugilatione, seu in pugilatu certo, pugilor; item, pugnos incutio; à πύκτης, & Th. πύξ, &c. V.

Πύκτις, ι, ὁ, Dor. pro πύκτης, quod vide.

Πυκτεῖον, τὸ, tab'inum; armorium libellorum; seu locus in quo reponuntur tabellæ pugillares; Suid. sic etiam, πυκτίον, libellus, seu tabella plicatilis; sive pugillares; item, πυκτὶς, ίδος, ἡ, idem quod πυξὶς, in Epigr. sed in plur. πυκτίδες, exp. etiam, indicula, & πύκτης, dicitur etiam esse animal quoddam, apud Aristoph. fortè, quòd punctis, seu tabella, respersum, &c. Omnia, à πύκτης, plicatus, complicatus; idem quod & pro πύκτης, verbale à Th. πλέκτω, fut. ξω, plico, complico, &c. V.

Πυκτεῖον, τὸ, locus in quo pugiles exercentur, Suid. est à seq. πυκτεύω, & πύκτης, V.

Πυκτεύω, pugil sum. pugilem ago. f. εύσω. p. πεπύκτευκα. à

Πύκτης, ε, ὁ, pugil, qui pugno certat. Th. πύξ, adv. pugno.

Πυκτικὸς, pugilicus; ut, πυκτικὴ, sub τέχνη, ars pugilica; item, πυκτικὸς, pugilico certamini aptus, pugilum magister, &c. Item, πυκτοσύνη, ἡ, pugilatus, seu, ars pugilica. Utrumq; à præced. πύκτης, V.

Πυκτίον, πύκτις, & πυκτὶς, videantur paulo suprà, cum priore πυκτεῖον, tabinum, &c.

Πυλαγόραι, ῶν, οἱ, & Πυλαγόροι, dicebantur legati, qui à singulis Græciæ civitatibus ad Amphyctionum concilium, quod ad Thermopylas habebatur, nomine publico, & de republ. acturi, mittebantur: ex πύλη, porta, in pl. πύλαι, quod vide, & ἀγορὰ, forum, cœtus. Vide πυλαία, apud Suidam & alios.

Πυλαγορεῖν, est pylagoram agere, seu esse; Æschin. est à πυλαγόρης, ου, ὁ, legatus qui è singulis Græcorum civitatibus ad Amphy-

amphyctionum conventum mittebatur; ὅπῃ ἔτ εἰς πυλαίαν ἀγείρεσθ; nempe quod ad pyleam convenirent, &c. V. præced.

Πύλαι, αἱ, nom. pl. portæ; Item πύλαι, sive πύλαι Κιλίκιαι, vel Θερμόπυλαι, PYLÆ, locus in Tauri montis parte sic dict. quod ibi portæ & fauces essent è Ciciliâ Syriam petentibus: gen. pl. Æol. πυλάων, pro πυλῶν, à πύλη, ης, ἡ, porta.

Πυλαΐη, Ion. pro πυλαία, ας, ἡ, Amphictyonum concilium, quod ad Pylas, sive Thermopylas haberi solebat: vide præced.

Πυλαία, præced. scil. sub. συνόδ&, dicebatur concilium illud, è septem Græciæ civitatibus, quotannis ἲ̓ggatorum; quod & ipsum αἱ πύλαι, ut Amphictyones πυλαγόρεσι, eo quòd Pylis congregabantur, &c. Vide præcedentia. Item Πυλαία, vel πυλαϊκὴ ὀλιγωρία, trivialis garrulitas; qualis in colluvie hominum, & eorum qui ad Thermopylas undequaque in unum veniebant; ut & πυλαιαγὴς, ες, ὁ, unus è vulgo quod ad Thermopylas confluebat, &c. Item Πυλαῖ&, ὁ, est attributum Mercurii; ut πυλαΐτης, ιδ& ἡ. Epitheton Minervæ, quia in portis urbium pingebantur; Att. Πύλαι& ὁ, expon. qui est extra portas; pro ποδόπυλα& ; Item qui pylis oriundus est; (locus autem ille Græciæ, πύλαι, αἱ, pylæ; dictus, & quem Thermopylas aliâs vocant, nomen traditur habuisse impositum, quòd pylades illic, ob Clytemnestræ cædem, primus sit damnatus; vel quoniam à Thessalis ad Phocidem introeuntibus, angustus, & veluti portis quibusdam arctatus locus videbatur, &c.) omnia à præced. πύλαι, αἱ, &c. V.

Πυλαϊστεῖ&, idem quod πυλαιάζης, paulo ante præced. Item homo nihili, ὁ μηδὲν ὑγιὲς, μήτε λέγων, μήτε φρόνων; undè πυλαιαγὰς, & πυλαιστὰς, vocabant homines de circo, & circumforaneos, ut loquitur Cicero; sive circulatores, quos Cyclicos Horatius dixit, ἀπὸ πυλαία, vel πυλαιαγὴς, &c. V. Πυλαῖτης, vide πύλαι&, cum πυλαία.

Πυλαῖος, ᾱ, ὁ ἡ, janitor, vel janitrix; idem quod πυλωρὸς, januæ custos; & ex iisd. id vide.

Πυλάρτης, ες, ὁ, habens portas valvas & bene compactas: à πύλη, porta, & ἄρω, apto.

Πυλάτης, à πύλαι, prop. undè in fœmin. πυλάτις ἀγορά; idem cum πυλαῖα σωόδ& ; seu ἡ εἰς Θερμοπύλας ξυμβᾶσα σύνοδ& ἣν Ἀμφικτύονων, &c.

Πυλαωρὸς, πυλαορὸς, & πυλθωρὸς; omnia idem cum, & pro πυλωρὸς, & πυλεωρὸς, portæ custos, &c. hæc V.

Πυλεών, ῶν& , Poëticè dicitur pro πυλών, ῶν& ; Vestibulum, janua, &c. id vide.

Πυλέων, gen. pl. Ion. pro πυλῶν, à

ΠΥ'ΛΗ, ης, ἡ, porta, q. πόλυα, à πόλις, quam claudit: vel à πολέω. Πύλησι pro πύλῃσι, dat. pl. Ion. Hinc πυλών, ῶν& , ὁ, atrium, Θερμόπυλαι, ῶν, αἱ, calidæ portæ, locus quidam in Græcia.

Πύλικῐς, pl. i qui in fœde corporis nascuntur, ubi πύλαι ἀεὶ πλάσσονται.

Πυλὶς, ἰδ& , ἡ, portula, est diminut. à πύλη, ἡ; V.

Πυλίων, gen. pl. à Πύλι& , ος, ὁ, PYLUS, nomen propr. quod à

Πύλ& , ου, ὁ, PYLUS, nomen oppidi in Peloponneso. Est & πύλ& , ος, ὁ, idem quod πύλη, porta.

Πυλωρὸς, πυλαρὸς & πυλαωρὸς, ὁ, ὁ, ἡ, portæ custos, urbis portarum custodiæ præfectus: à πύλη, porta, & ὄρ& , custos: vel ab ὄρος, cura.

Πυλοῦχ& , ος, ὁ, portas sustinens, apud Joseph. antiq. ex πύλη, vel πύλ& , & ἔχω, vide.

Πυλόω, ῶ, portas munio, seu claudo; undè verbale πύλωμα, porta, janua; Euryp. à Th. πύλη, V.

Πυλὼν, ῶν& , ὁ, atrium, vestibulum; Item ipsa porta, janua. Them. πύλη, porta,

Πυλωρέω, portæ custodiæ præsum; Poll. lib. 1. Item Πυλώρειον, ος, τὸ, domicilium seu cella ostiarii, Janitoris tuguriun, & οἴκημα; Poll. utrumque à πυλωρὸς, seq. id V.

Πυλωρὸς, ὁ, ὁ, ἡ, janitor: vide πυλουρὸς.

Πυμάτη, ultimæ, dativ. singular. fœm. gen. à

Πύμα& , ος, Poët. extremus, ultimus: à πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum. Them. πύθω, putrefacio.

ΠΥ'ΝΔΑΞ, ακ& , ὁ, fundum, manubrium gladii.

ΠΥΝΘΑ'ΝΟΜΑΙ, seu πεύθομαι, audio, cognoscor, percontor, quæro, præs. part. πυνθανόμεν& , η, ον, f. πευσόμαι, perf. pass. πέπυσμαι, a. 2. m. ἐπυθόμην, ου, ες, a. 2. inf. m. πυθέσθαι, a. 2. part. m. πυθόμεν& , ος, quum cognovisset.

ΠΥ'Ξ, adverb. pugno, vel pugnis. Hinc πυγμὴ, ῆς, ἡ, pugnus: πυγμαῖ& , ος, Pygmæus, parvæ staturæ homo πύκτης, ου, ὁ, pugil. Est & πύξ, assidè, frequenter: q. compactè, à πύκα.

Πύξεων, ῶν& , ὁ, buxetum; locus buxo consitus; ab eod. cum seq. vi. Item, πυξίδιον, τὸ, parva pyxis, & parva tabella; est diminut. à seq. πύξις, & πύξιον, quæ vi. Item, πύξινοι λίθεσποι, dicuntur, qui buxeo colore sunt; à seq. πύξιν& , è buxo factus, vel buxo similis, &c. V.

Πύξιν& , ος, buxeus, &

Πυξίνος, ος, ον, tabella scriptoria, quæ olim è buxo fuit: Item tabella picturis, &

Πυξὶς, ἰδ& , ἡ, PYXIS, vasculum è buxo aut etiam è quavis materiâ: à

Πύξ& , ος, ὁ, ἡ, BUXUS, Ang. Box: à πυκάζω, denso, densum enim est ejus lignum.

Πυξάδης, buxo abundans, vel buxeus; à præced. πύξ& , dict. διὰ τὸ πυκνὸν τ ξύλ ς: Eust. &c. V.

Πυοειδὴς, purulentus; similis puri, seu puris speciem referens Gaza, ex Aristot. Hist. Anim. l. 6. ex seq. πύον, τὸ, & εἶδ& , ος, τὸ, &c. V.

Πύος, ους, τὸ, pus, sanguis corruptus. Them. πύθω, putrefacio.

Πυοποιὸς, pus movens, suppurans, seu suppurationem adjuvans; Dioscor. 2. 82. undè πυοποιέω, pus moveo; seu puri movendo accommodatus sum; Idem 2. 82. à præced. πύον, τὸ, & ποιέω, &c. V. Item Πυόῤῥο& , ος, & πυόῤῥοος, pure fluens; ex quo pus manat; unde πυορρόεσα, pure mano, pus effundo; ut πυορρόεντα ὦτα, aures è quibus pus fertur, Dioscor. 2. 181. &c. Item Πυόῤῥοια, ἡ, fluxus puris, suppuratio; idem, 5. 131. &c. omnia, ex πύον, τὸ, & ῥέω, fluo, &c. Vide.

Πύ& , ος, ὁ, & πύ& , εος, τὸ, colostrum; Item PUS, ab eod. Th. πύθω.

Πυσλκὶς, ἔ, ὁ ἡ, ἡ, pus extrahens seu educens; instrumentum chirurgicum, quo pus extrahitur; ex πύον, & ἕλκω, seu ἑλκὶς, à Them. ἕλκω, &c. Vide.

Πυόω, suppuro, seu ad suppurationem perduco, à πύον, τὸ, & Them. πύθω, &c. V.

Πυπταλίζω, poppysmate demulceo, poppysmate adulor; (idem quod ποποῦζω, id vide;) à Them. πύπταξ, seq. V. est palmi & poppysmatis vox; undè πύπταξ ὄπταινεῖν, est ποποῦζειν, palpum obtrudere, palpari, & applaudere; Aristoph. etiam dixit ὑπαπυπτάζειν, ut apud eum in Achar. οἰσθ' ὑπαπίνων ὑπαπύπταζαν τέ με; mihi lenocinabantur; mirificè me vocis lænocinio demulcebant, &c.

ΠΥ'ΠΤΑΞ, vox poppysmatis.

ΠΥ'Ρ, πυρὸς, τὸ, ignis: q. à φρέω, iruscuro, vel φρήθω, incendo. Hinc πυρόεις, εντ& , igneus: πυρίτης, ες, ὁ, lapis ignem emittens: πυρκμὶς, ἰδ& , ἡ, Pyramis: πυρόω, ῶ, uro, inflammo: πυρέειν, ες, τὸ, igniarium: πυρὴ, pyra, rogus: πυρσὸς, ὅ, ὁ, fax, facula: πυρσόω, facem præfero: πυρρὸς, ὅ, rufus, rutilus: πύρριχ& , ος, idem: πυρίλτης, ἔ, ὁ, igneus, calor; Item febris: ζώπυρον, ος, τὸ, suscitabulum ignis: ζωπυρέω, ignem sopitum suscito.

Πυρὴ, ᾶς, ἡ, rogus, PYRA, à præcedent.

Πύρκγος, ας, ἡ, forceps, quo πῦρ ἀκρίβομαι ab ἀκρόω, capio. Them. ἄγκος, captura.

Πυρκϊτὶς, καρκῖν& , dicitur pro eod. præced. πυρκγὸς, quo ignitatenemus, aut ex igne eximimus; ex πῦρ, & ἀκρέω, fut. ἀκρήσω, idem quod ἀκρέομαι, ab eodem. Them. ἄγκος, &c. V.

Πυρκάω, exuro, cremo; Ebr. 11. 37. rutilo, rubeo, &c. à præced. πυρκὸς, ἡ, vel à Th. πῦρ, &c. V.

Πυρκήθησαι, præs. part. f. g. à

Πυρκήσω; ignem facio: ex πῦρ, & ἄω, uro.

Πυρκάκανθα, ἡ, pyracantha, quædam Planta; apud Dioscor. & Nicand. quidam putant esse (Gallicè) *Barberis* officinarum; ex πῦρ, & ἄκανθα, ἡ; V.

Πυρκκιὰ& , ος, rufus: idem quod πυρρὰκης, quod vide, q. ex πῦρ, ignis, & ἄγω. Gen. 25. ver. 25. mel. edit. πυρράκης.

Πυρκκτίω, & -έω, in igne verso, candefacio: à πῦρ & ἄγω.

Πυρκάκπτσις, actio ipsa in igne versandi incendium, est verbale, à præced. πυρκκτέω, uro, incendo, &c. V.

Πυρκλὶς, ἰδ& , ἡ, & πυρκλὶς, nomen avis, apud Aristot. Hist. An. 9, c. 1. avis

vis est adversa turturi: Gaza ignariam vertit; à Th. πῦρ, πυρὸς; V.

Πυρακώδης, ignitus, ignis speciem habens, vivido colore & igneo præditus; ita quidam legitur & exponitur à Suid. sed fortasse, pro πυρακοειδὴς, i. e. speciem pyramidis gerens; ex πύραμις, & εἶδος, τό; V.

Πύραμη, ης, ἡ, falx, quâ πυρὸς demetitur: ex πυρὸς, triticum, & ἄμη, falx. Th. ἀμάω, meto.

Πυραμητὸς, ὕ, ὁ, messis tritici; vel tempus messis; à præced. πυράμη, falx messoria, &c. V.

Πυραμίδες, αἱ, pyramides, moles Geometricâ ratione constructæ, in modum flammæ; ut à lato, viz. in acutum tendant, &c. est pl. à sing. seq. V.

Πυραμὶς, ίδος, ἡ, PYRAMIS, figura in conum attenuata. Angl. Pyramid. Πυραμίδες apud Ægyptios dicuntur regia granaria: tanq. à πυρὸς, triticum. Th. πῦρ, ignis.

Πυραμὶς, præced. apud Geometras est figura solida, planis superficiebus operta, à quarum una cæteræ surgentes, simul in unum acumen coeunt ac desinunt; ab igne, & flamma quam imitari videntur, nomen sortita, peculiariter, Pyramides appellatæ sunt turres quædam in Ægypto, hâc formâ constructæ.

Πυραμὶς, ίδος, ἡ, scil. sub. μᾶζα, placenta; ex πυρὸν, τὸ μέλι; ex tritico & melle, diversum panis genus esse à πυραμοῦς, docet Jatrocles, in lib. de placentis, teste Athen. l. 14. à πυρὸς, ὁ, triticum: Unde etiam quidam deducunt πυραμίδες, quæ apud Ægyptios regia dicebantur granaria, à Josepho patriarcha ædificata; teste Etym. quorum structura simi is erat formæ Pyramidum Geometricarum, quæ moles fuere maximæ quadratæ, ab ima sui parte latiores, & in acuminatum desinentes fastigium, &c. V. præced.

Πυραμοῦς, ὁ, sub ἄρτος, panificii vel placentæ genus, ex tritico, admixto melle; quod præmii loco dabatur iis, qui insomnes pernoctassent in Symposiis; Athen. l. 14. à Th. πυρὸς, ὁ, V.

Πυραυγὴς, igni fulgens; vel qui ignei fulgoris est, igne rutilans; ex πῦρ, & αὐγὴ; V.

Πυραυλικὰ ὄργανα, Bud. vocat bombardas, in Epist. post. quod fistulas referant, & ignem emittant; ex πῦρ, & αὐλὸς, ὁ; unde αὐλικὸς, ὁ, &c. V.

Πύραιον, ου, τὸ, igniarium, vas quo prunæ accensæ in mensam inferuntur, à πῦρ, & αἴω, accendo.

Πυραύστης, ου, ὁ, pyrausta; vermiculus, aranei specie infestans favos apum, qui & κλῆρος dicitur; Arist. Hist. An. 8. 27. Item πυραύστης, dicitur bestiola, seu parvum animal, quod candelam seu lucernam circumvolans, ut ignem attingat, aduritur; hinc proverbium, πυραύστου μόρος, in eos qui sibi mortem arcessunt; vide in Chil. Erasm. pyrausta gaudium, ex iisd. cum præced. πύραυνον, τὸ, V.

Πυραφλεὼς, ardens; ita tamen, ut ab igne non consumatur, nec consumi queat; ut βάθος πῦρ ἀφλεκτὸς; Suid. ex πῦρ, & ἄφλεκτος, non ustus, non ardens, qui comburi nequit; ex α priv. & φλέγω, fut. ξω, &c. Vide.

Πυργηδὸν, seq. signif. etiam turmatim, catervatim; Il. nam πύργος, turris, est etiam ordo seu acies militaris, &c. Vide.

Πυργηδὸν, in modum turris: à πύργος.

Πυργηρέω, & πυργηρέμω, in turri sto, turrim custodio, tum in arce, contineo me intra muros, & muros defendo, &c. pro eod. dicitur & πυργυρέω; à Them. πύργος, ὁ; V. Unde etiam πυργόεσσα, excelsè, instar turris, &c. adv. ab eodem. Item Πυργίον, τὸ, & πυργίσκος, ὁ, turricula; expon. etiam, arca turrita; Item pars triremis; Poll. Sic & πυργίτης, in turribus degens; ut πυργίτης σφενδόνη, passeres qui in turribus nidificant, &c. Item πυργίζω, idem quod & pro πυργηρέμω, & omnia, à seq. Th. πύργος; V.

Πυργόδαρις εως, ἡ; turris munita, propugnaculum, vel domus in modum turris ædificata; unde pl. πυργοδάρεις, propugnacula turrita; Suid. & Hesych. ex πύργος, & βάρος, εος, τὸ, &c. V. Item Πυργοδαίκτης, i. e. εὖ πύργας μετακίπων ἢ κατερείπων; Æsch. in Persis: ex πύργος, & δαίω, unde δαίζω fut. ξω, &c. V. Item Πυργομαχέω, ῶ, è turri pugno; Xen. & Polyb. vel turrim oppugno; Plut. ex seq. Them. πύργος, & μαχίομαι, idem quod Them. μάχομαι, &c. V.

ΠΥΡΓΟΣ, ου, ὁ, turris: q. πέρας γῆς, quod ad fines territoriorum soleret fieri; aut à πῦρ, quia flammæ instar in acutum tendit.

Πύργος, præced. pro muro & mœnibus interdum accipitur; Iliad. γ. eo quòd πύργοι, turres, fere partem faciunt mœnium; Il. μ. sed est & bellicum instrumentum; Item πύργος, dicitur acies militaris quadrangulari formâ disposita, in modum turris, teste Eust. Il. μ. & Metaph. πυργὸς is dicitur πύργος, qui aliorum est præsidium & refugium; apud Hom. & Euryp. &c. & pro parte etiam navis accipi, testatur Etymol. &c. V.

Πυργοῦχος, turrim sustinens; unde pl. πυργοῦχοι, dicuntur, tigna in navi catapharcta quæ turres sustinent; Polyb. ex πύργος, & ἔχω, cujus varia composita definunt in οὖχος. Item Πυργοφόρος, turrifer, seu turriger; sic dicitur qui gerit tutulum, i. e. capitis ornamentum, ad modum turris extructum in altitudinem, &c. Unde πυργοφορέω, turrim gesto; ex πύργος, & φέρω, &c. V.

Πυργόω, turris instar erigo: turri instruo & munio: à præced.

Πυργωθεὶς, turri instructus; ut πυργωθεὶς ἑλέφας, in Epigr. l. 1. est part. aor. 1. pass. à πυργόομαι; turri instruor; pass. ab act. præced. πυργόω; vi. Unde etiam verbalia, πύργωμα, τὸ, turris; Euryp. in Phœn. & Πυργωτὸς, turritus, Athen. l. 5.

Πύρδαλον, sive πύρδανον, igniarium; idem quod πύραιον, instrumentum prunis ardentibus ferendis distinctum; Gallicè *Chauffette*; Item t tio ignitus, qui cineribus obtuitur ad conservandum ignem; itidem, idem quod πυρεθρὶς, culina, coquina; V. ex πῦρ & δαίω, uro; undè δαλὸς, ὁ, titio, torris, &c. Vide.

Πυρεῖον, ου, τὸ, igniarium, thuribulum, quia in id πῦρ imponitur. Ionicè, πυρήϊον.

Πυρεκβόλος, ignem ejiciens, seu evomens, ignivomus; Item, silex, scintillas edens, & πυρεκβολὸς, ignis elisus; Bud. ex πῦρ, & ἐκβάλλω, unde ἐκβολὴ, &c. V.

Πυρεκπικὴς, febrilis, ut πυρεκπικὴ ἀνωμαλία, febrilis inæqualitas; Gal. Item Πύρεξις, εως, ἡ, febris, verbalia, à πυρέσσω, seu πυρέτω, fut. ξω, idem quod πυρεταίνω, vel πυρεπαίω; febrio, febricito: Item πυρέτιον, febricula, diminut. & omnia, à πυρετὸς, ὁ, igneus calor, seu igneus æstus; Il. χ. atque indè febris, sic dicta à calore igneo, ut Latinis, à fervendo; interdum etiam, appellatur πυρετὸς, per antiphrasin, rigor & horror, seu horridus rigor, &c. Vide.

Πυρέσσω, vel πῶ, febricito, febri laboro: præs. part. πυρέσσων, f. ξω, p. πεπύρεχα, a. 1. ἐπύρεξα, à πυρετὸς.

Πυρεταίνω, & πυρέτω, vide in πυρεκπικὸς.

Πυρετὸς, ῦ, ὁ, febris. Th. πῦρ, ignis.

Πυρεταίνω, & πυρέτω, vide in πυρεκπικὸς.

Πυρετώδης, εος, ὁ ἢ ὄν, febrilis, vel cum febrili calore conjunctus: Item febres excitans, seu invehens; Item interdum idem quod θερμὸς, calidus, est à præced. πυρετὸς, ὁ; V.

Πυρθὸς, qui igni inflammat; seu qui ignes subjicit, incendiarius; Item, πυρευτικὸς, igniarius, ut πυρθυτικὴ χρεία, ignarius usus; Theophr. Hist. 5. 4. utrumque à πυρθὸς, ignem immitto, igni inflammo; ut apud Plat. in Epistol. πυρθοῦν πλοῖον ἅλλο, &c. à Them. πῦρ, νέω, τὸ; V.

Πυρὴν, ῆνος, ὁ, Ionicè idem quod πυρὸς, ἡ, lignorum strues, igne subjecto ardens, &c. vi. Sic etiam, Πυρήϊον, τὸ, Ionicè, idem cum πυρεῖον, igniarium, i. e. materies arida ad accendendum ignem; Item igniarium, i. e. lapis pyrites; sed est & foculus, cui ignis imponitur, ignis receptaculum; Exod. 27 Sic & πυρεῖον, seu Ionicè dialysi, πυρήϊον, dicitur igniarium, habens silicem & chalybem, qui silice percussus, è silice ignem elicit, qui in fomitem vel ignitabilem delabens, eum accendit; Soph. sic in pl. πυρήϊα, τὰ, ligna quæ colliso ignem edunt; si ve lapides idem facientes, πυρεῖα, ignaria, &c.

ΠΥΡΗΝ, ῆνος, ὁ, nucleus: à πῦρ, quia ignea vis seminis in eo est.

Πυρηνόω, ignem ventilans; ut πυρηνίμεως ῥιπίδιος, in Epigram. Ventilantes ignem soles; ex πῦρ, & ἄνεμος, Poët. pro ἄνεμος, &c. V.

Πυρηνώδης, εος, ὁ ἢ ὄν; q.d. nucleaceus, nucleosus; sive lignosus, interiore ligno multo dives; ut πυρηνώδης καρπὸς, fructus ligno intus abscondito Theophr. Hist. 2. 8. est à præced. Them. πυρὴν, ῆνος

λῶος, ὁ, seu πυρλών, ῶ, nucleus, quod in pomo ligneum, osseumve est; ut olivarum officulum, &c. nam πυρλῶες, nuclei, dicuntur omnes quibus in pomis exterior & ambiens eos caro sustinetur; quales sunt in cerasis, prunis, olivis, uvis, aliisque hujusmodi, κόκκοι vero, sunt & vocantur acini: Item πυρλών, dicitur, congeries, strues ve in acumen tendens, quam metam vocare possis, ut fœni meta, &c. V.

Πυρκτέες, pro πυρφόρος, ὰ, ὁ, ἡ, ferens triticum: ex πυρὸς, triticum, & φέρω, fero.

Πυρία, ας, ἡ, fotus, fudatio sicca: quia πυρὶ, elicitur: tum ipsum vas, in quo πυρία, peragitur, caldarium: &

Πυριαθήριον, ὰ, τὸ, locus in quo sudantes foventur, hypocaustum. Them. πῦρ, ignis.

Πυρίαμα, τὸ, fomentum, πυρίασις, fotus, fomentum; Item Πυριατὸς κέραμος, later igni excalefactus, qui panno involutus, fomenti loco applicatur; vel in genere, πυριατὸς, ὁ, est quicquid igne calefactum, & linteo involutum, aut assulis metallore uti nunc quoque fit, inclusum, fomenti gratiâ admovetur: Item τὸ πυριατὸν, lac primum, seu colostrum, quod decoquitur, in qua significatione dicitur etiam πυριάτης, scil. τυρὸς, apud Aet. l. 2. 99. &c. Omnia verbalia, à πυριάω, ῶ, foveo, pass. πυριῶμαι, foveor; Item fudo, & incalefco, ex camini aut πυρίας, calefactione; Athen. l. 13. ab eod. Them. πῦρ; vide etiam præced.

Πυριβάτης, ignem ingrediens; ex πῦρ, & βαίνω, fut. βήσομαι, præt. βέβηκα, à βάω, &c. vi. Sic Πυρίβιος, in igni vivens; unde in neut. plur. Πυρίβια, τὰ, animalia quædam igni viventia; Suid. à Th. βίος, ὁ, vi. Item Πυριβρεμέτης, igni strepens; vel in igne stridens; Il. ξ. v. 396. à Them. βρέμω, βρέμομαι, &c. V. Sic Πυριζῶνις, igni satus, igni genitus; ut apud Euryp. Πυριζῶνις παλαίμη, expon. ἁπλωτὴς, ἀνήμερος; nam quum ignis sit res sæva, sæva itidem sunt quæ ex eo nata sunt; innuit autem per πυριζωὴν παλαίμαν, ensem; quoniam in igni ferrum molliri & cudi solet; à Them. γείνομαι, vel γίνομαι, fut. γόσομαι, &c. V.

Πυρίγλωσσος, igneas pupillas habens; à Them. γλῶσσα, ης, comp. ut præced. cum Them. πῦρ, πυρὸς, πυρὶ, &c. V. Item πυριγόνος, ignem generans; Plut. ex πῦρ, & γονὴ, seu γόνος, à γίνομαι, &c. Vide.

Πυρίδιον ὰ, τὸ, igniculus, est diminut. à Them. πῦρ, πυρὸς, πυρὶ, &c. V.

Πυρίεφθος & πύρεφθος, ὰ, ὁ, ἡ, igni coctus: à πῦρ, & ἕψω, coquo.

Πυρίη ης, ἡ, Ionicè, idem cum πυρία, ἡ, fudatio sicca; ut quum silices, aut ferri frusta candefacta, in vaporarium inferuntur, ad ciendum sudorem; Gal. expon. & fotus, & pro odore etiam & thuribulo sumitur apud Herodotum, &c. V.

Πυρικτὴς, ὁ ἡ ὴ, ignitus, igne acutus; ex πῦρ, ὀξὺς, τὸ, & ἀκὴ, ης, ἡ, &c. Vide.

Πυρίλιτης, sub. λίθος, pro πυρίτης; id vide.

Πυρίμαλπης, ignis calorem expertus; ab igni calens; ut πυρίμαλπες ὕδωρ; in Epigram. ex πῦρ, υρὸς, τὸ, & θάλπω, &c. τὸ, &c. V. Item Πυρίκαυστος, ambustus, igni adustus; ut πυρίκαυστα νοσήματα, i. e. urentes & edaces morbi; Ficin. in Timæo Platonis, qui inquit bilem intus cohibitam, producere hujusmodi morbos; ex πῦρ, υρὸς, ὁ, & καίω, fut. καύσω; unde καυστὸς, &c. V. Πυρικρόταφος, ferrum igne elaboratum; ἀπὸ τ. κροτεῖν; Hesych. At hæc vox proprie signif. cujus tempora sunt ignita; ex πῦρ υρὸς, τὸ, & κρόταφος, ὁ, &c. V. Πυρίλαμπὴς, igne micans, igne rutilans, vel splendens; in Epigram. Item πυριλαμπὶς, vermiculus quidam in tenebris lucens, cicindela, noctiluca, genus insecti minuti, instar ignis splendens, &c. ex πῦρ πυρὸς, τὸ, & λάμπω; V. Πυρίμαχος, fervens in pugna, qui tam acriter depugnat, ut ei resisti nequeat, non magis quam igni furenti; Hesych. ex πῦρ, υρὸς, τὸ, & μάχη, ἡ, à Them. μάχομαι, &c. V.

Πυρίνη, ης, ἡ, idem cum, & à Th. πυρὸς, nucleus: sed & granum signif. apud Hippocratem: & de thure dicitur, telle Gal. Item πυρὸς, est & gemmæ nomen; Plin. 37. 11. atque sic dicitur etiam specilli pars altera minor, in nuclei modum rotunda, &c. V.

Πυρεινὸς, ὴ, ὸν, igneus, a, um. Them. πῦρ, ignis: at

Πύρινος, ὴ, ὸν, triticeus: à πυρὸς, triticum.

Πυρινώδης, ὲς, ὁ ἡ ὴ, idem quod πυρηνώδης; V. Item nucleo similis; ut πυρινώδὲς ὀφθαλμοὶ, oculi velut nucleus constantes; Aristot. lib. 6. Anim. &c. Vide.

Πυρὸν, τὸ, idem cum πυρεῖον, τὸ, & ab eod. id vide.

Πυρπνέοντες, ignitas, acc. pl. part. præs. act. à

Πυρπνέω, Metri gratiâ pro πυρπνέω, ignem spiro: ex πῦρ, ignis, & πνέω, flo.

Πυρπνόοισι, dat. pl. à

Πυρίπνοος, ος, ὁ, ἡ, ardens, ex iisdem Them.

Πυρίπνοος, & πυρίπνους, ignem spirans, in Epigram. lib. 2. ex πῦρ, & πνὴ, ὴ; vide.

Πυριρρωγὴς, idem cum πυρρήγνυς, quod vide. Item Πυρισμαίνομαι, ab igne resonans: Hesych. ἀπὸ πυρὸς ἠχῶν; ex πῦρ, υρὸς, τὸ, & σμαραγέω; V. Sic etiam, Πυρίσαπρος, in quo ignis seminati & sparsi sunt; ut πυρίσαπρον δῆγμα, morsus igne satus, de cupidine, nam quos momorderit, occultis inflammat ignibus, iisque dispersis per totum corpus, amans æstuat; in Epigram. ex πῦρ, υρὸς, & σαπρὸς, ὁ; V. Item Πυρίσταλος, in quem ignis stillat; seu ex quo ignis stillat; ut πυρίσταλος, Petra; Eurip. id in Cyclop. ex πῦρ, & στάζω, futur. ξω, unde στακτὸς, ὁ, &c. Vide.

Πυρισφάραγος, ος, ὁ, ἡ, qui ignis instar cum quodam strepitu lacerat & absumit. Ex πῦρ, ignis, & σφάραγος, sæsus.

Πυρίσω, ardeo; à Them. πῦρ, πυρὸς, τὸ, vi. Unde etiam πυρίτης, ὰ, ὁ, scil. λίθος, lapis pyrites, lapis ignem edens; seu ex quo ignis excutitur, dicitur Latinè, vivus lapis; sic & in fœm. πυρίτις, sub. λίθος, idem lapis pyrites; sed dicitur etiam πλυρίτις βοτάνη, genus herbæ quæ dicitur etiam πύρεθρον; Nicand. & Dioscor. & est etiam πυρίτης νάρδος, quæ θυλακίτης νάρδος, & θυλακίτης μύκων, quoque vocatur, & nardus putatur esse montana; apud Gal. &c. omnia ab eodem Them. πῦρ. Item Πυρίτης, ὰ, ὁ, idem quod πύρινος, triticeus; ut πύρινος, vel πυρίτης ἄρτος, panis triticeus, &c. Atque, sic est à Th. πυρὸς, ὁ, triticum; Vide.

Πυριφλεγὴς, & πυριφλεκὴς, igni ardens, vel igni adustus; igneo ardore flagrans; ut πυριφλέγης, seu πυριφλεκὴς τύπος, locus igni combustus, l. 3. Maccab. Item πυριφλεγέθων, & πυριφλεγέπων, οντος, ὁ; idem, igni ardens, &c. Sic dicitur fluvius inferorum, apud Luc. ut & alii etiam quidam fluvii, dicuntur πυριφλεγέθοντες ποταμοί; apud Hom. & Dion. Areop. &c. ex πῦρ, υρὸς, & φλέγω, unde φλεγέθω, &c. V.

Πυρίχαρις, idem cum πυρίχαρης; id vide.

Πυριῶμαι, passiv. à πυριάω; id V.

Πυρκαϊὰ, ᾶς, ἡ, rogus. Ex πῦρ, ignis, & καίω, incendo.

Πυρκαϊδὴς, qui inflammat, & incendit; ab iisd. cum præced.

Πύρνα, ης, ἡ, panis, frustum panis, à πυρὸς, ὁ, triticum, &c. V.

Πυρνατὸς, ὰ, maturus, edulis; à πυρὸς, triticum.

Πύρνος, ὰ, per Syncop. pro πύρινος, triticeus; Item subst. fragmentum panis. Th. πυρὸς, triticum.

Πυροβόλος, Ignes jaculans, vel aptus ad jaculandos ignes; ut πυροβόλα μηχανήματα; ex πῦρ, υρὸς, τὸ, & βόλος, ὁ, &c.

Πυρόζωνος, ex frumento ortus; in Epigr. ex πυρὸς, ὁ, & γένομαι, seu γίνομαι, unde γόν, τὸ, &c. V.

Πυροδαίσιον, ὰ, τὸ, locus ubi ignem accendunt, focus, culina, ex πῦρ, υρὸς, τὸ, & δαίω, &c. V.

Πυρόεις, εσσα, ὸν, ὁ, igneus, ignitus, vel urens in modum ignis, & Metaphoricè in Epigram. πυρόεις, πόθος; Item πυρόεις, sub. ἀστὴρ, Stella Martis; Aristot. à Them. πῦρ, υρὸς, τὸ, V.

Πυρόϊο, gen. Ion. pro πυρὸς, à πυρὸς.

Πυρόμαντις, qui vel quæ ex igne divinat, ignis, ex; unde πυρομαντία, divinatio ex igne, ignis ictum; ex πῦρ, πυρὸς, τὸ, & μάντις, εως, ὁ, ἡ; unde μαντεία, &c. V.

Πυρόομαι, ignesco, ignem patior, est pass. à πυρόω; V. Item πυρὸν, τὸ, rogus, æstus, idem cum πυρετὸν, τὸ; V.

Πυροποίκιλος, pannus ignei coloris distinctus & varius; ex πῦρ, πυρὸς, τὸ, & ποικίλος, ὁ; V.

Πυροπώλης, tritici venditor; unde πυροπωλέω, triticum vendo; ex πυρὸς, ὁ, & πώλης, πωλέω &c. V.

Πυρρήγνυς, igne fractus; ut πυρρήγνυ κέφαλος, & Metaph. putridus, inutilis, πυρρήγνυς, idem; ex πῦρ, πυρὸς, τὸ, & ῥήγνυμι, unde ῥηγὺς; V.

ΠΥΡΟ'Σ, ᾶ, ὁ, triticum, frumentum: q. σπυρὸς, pro σπορὸς, à σπείρω, semino, p. m. ἔσπορα.

Πυροτομία, sectio, seu messis tritici; ex πυρὸς, ὁ, τομὴ ἡ; V.

Πυροφόρος, ᾶ, ὁ, ἡ, ignem ferens, pro quo & πυρφόρος, à πῦρ & φέρω, fero. Est & πυροφόρος, ᾶ, ὁ, ἡ, triticum ferens: ex πυρὸς, triticum, & φέρω.

Πυρόχρως, & πυρίχρως, ignei coloris, rutilus, fulvus, ex πῦρ, πυρὸς, τὸ, & χρόα, ἡ, &c. V.

Πυρόω, ῶ, igne injecto uro: fut. ώσω, præt. πεπύρωκα, præf. pass. πυρόομαι, ῶμαι, uror: præt. infin. pass. πυρόεσθαι, ῶσθαι, perf. pass. πεπύρωμαι, perfect. part. pass. πεπυρωμένος, ἡ, ον, ignitus, a, um; Item igni exploratus. Th. πῦρ, ignis.

Πυρπάλαμον βέλος, fulmen, à Pindaro dicitur, quod Jovis manu tractetur: à

Πυρπάλαμος, ᾶ, versutus, ignem protendens: à πῦρ & παλαμάομαι, q. qui ignem possit tractare manu. Th. παλάμη, manus.

Πύρπνοος, ignem spirans; idem quod πυρίπνοος, & ex iisd. V.

Πυρπολέειν, & ἐῶσι, incendere, flammis vastare; inf. Πυρπολέων, οῦσι, incendiis depopulans, part. præs. act. ex πῦρ, & πολέω.

Πυρπόλημα, τὸ, Vastatio quæ fit igni, & πυρπόλησις, εως, ἡ, populatio ignis, incendium; verbalia à πυρπολέω, circa ignem versor, vel ignem accendo, &c. V. Item πυρπληγὴς, fractus, & dissilens igne, &c. idem quod πυρράγης; unde πυρρηγὲς, τὸ, proprie dicitur, frustum camini ignis virescissum, &c. Vide.

Πυρράζω, rubeo, f. άσω, perf. πεπύρρακα, πυῤῥὸς, rufus. Th. πῦρ, ignis.

Πυρράκης, ᾶ, ὁ, rufus, idem quod πυῤῥός. Th. πῦρ, ignis.

Πυῤῥάλις, ίδος, ἡ, est ὄρνις ποιὸς; idem quod πυρραλὶς; V.

Πυῤῥίας, ᾶ, ὁ, serpentis genus, ab igneo colore, dictus, seu à rufo aut rubeo colore nomen habens: Item πυῤῥιάω, rufus sum; utrumque à πύῤῥη, ὁ, Th. πῦρ, υρὸς, τὸ; V.

Πυῤῥίχη, sub ὄρχησις, PYRRHICA, saltatio in armis à Pyrrho autore.

Πυῤῥιχίζω, Pyrrhicam salto, seu armatus salto à præced.

Πυῤῥίχιος, πους, pes pyrrichius, duabus brevibus constans syllabis; à seq. πύῤῥιχος; V.

Πυῤῥιχιστὴς, ᾶ, ὁ, pyrrhicæ saltator: à præced.

Πύῤῥιχος, Dor. idem quod πυῤῥὸς, seq.

Πυῤῥὸς, ὰ, όν, rufus, a, um: colorem πῦρ ὀπωρίζ, habens: sed

Πύῤῥος, ᾶ, ὁ, PYRRHUS, rex Epirotarum.

Πυῤῥόθριξ, idem quod seq. πυῤῥόπεκος, & ex iisd. V. Sic & πυῤῥοχόμης, qui rutilâ est comâ seu fulvâ; ex πυῤῥὸς, & κόμη, ἡ, &c. V. Item Πυῤῥοκόραξ, corvi genus, luteo rostro, apud Plin. 10. 48. ex πυῤῥὸς, & κόραξ; V. Πυῤῥοπίπης, i. e. ὑπιππεύων, ἐὸν πυῤῥὸς, ruforum nimis avidus in pectator, ex πυῤῥὸς, & ὀπιπεύω; vide.

Πυῤῥότης, ητος, ἡ, color rufus, rufitas; à πυῤῥὸς, V.

Πυῤῥότριχος, ᾶ, ὁ, ἡ, rufis capillis præditus: ex πυῤῥὸς, rufus. Th. πῦρ, ignis, & θρὶξ, τριχὸς ἡ, pilus.

Πυῤῥόλας, avis nomen, à rufitate ei impositum; Gaza vertit rubicillam, seu rubeculam; à πυῤῥὸς; V.

Πύῤῥων, gen. Dor. pro Πύῤῥου, à Πύῤῥος, Pyrrhus.

Πύρσαι, ταὶ, ignes, faces, est neut. pl. à sing. masc. πυρσὸς; V. Item πυρσαίνω, rufum facio, seu rufo; itidem à πυρσὸς, pro πυῤῥὸς; V. Item πυρσεία, ας, ἡ, significatio quæ fit accensis & sublatis facibus; Polyb. Πυρσεύω, facem accensam extollo, vel profero, è specula signum do igne, passiv. πυρσεύομαι, illustror, eluceo, & impersonaliter, πυρσεύεῖ, face sublatâ prælucetur, & Metaphoricè, apud Plut. ἡ δόξα, dicitur πυρσεύεσθαι, i. e. elucere; ut ignes prænuntii è specula sublati, conspiciè cernuntur, &c. Omnia à seq. πυρσὸς, ὁ, fax; V.

Πυρσελίζειν, οἱ, αἱ, ab ignibus delibati; (ex πυρσὸς, ὁ, pro πυῤῥὸς, & Them. λείω, fut. ψω, &c. V.) i. e. ὑπὸ πυρὸς μικρὰ ἰσμένοι, καὶ πεπλησμένοι; ut Hesych. exponit. Item πυρσόνωτος, rufum tergum habens; ut πυρσόνωτον δράκων; Euryp. in Here. fur. ex πυρσὸς, pro πυῤῥὸς, & νῶτος, ὁ; V.

Πυρσὸς, ὁ, fax. Th. πῦρ, ignis.

Πυρσὸς, dicitur etiam pro πυῤῥὸς, rutilus; Item fulvus, &c. V. ut κόρση, pro κόρση; Æolicâ dialecto.

Πυρφόρος, ᾶ, ὁ, ἡ, qui ignem fert, sacrificulus: ex πῦρ, & φέρω.

Πυρπτόκος, ignem pariens; ut πυρπτόκος λίθος; q. d. lapis qui ignem parit; i. e. lapis è quo ignis elicitur; in Epigram. ex πυρσὸς, & τόκος, ὁ, &c. V. Item Πυρσοφόρος, qui facem gestat; Item vas prunis ferendis idoneum, foculus, & φόρος, à fero; V.

Πυρφορέω, ῶ, ignem seu faces gesto; Euryp. in Troad. est à præced. πυρφόρος, ignifer; ut πυρφόροι ὄῖσοι, missilia ignifera; apud Thuc. l. 2. Item πυρφόροι ἱερέες; apud Luc. qui ignem ad adolendas victimas gerunt, vel qui in acie ignem præferunt, &c. Apud Soph. etiam pestis πυρφόρος θεὸς nominatur, tanquam febriles ardores immittens seu inferens, & Pollux πυρφόρον etiam dici posse existimat, ἢ κωθώνιον, i.e. foculum, quo prunæ introferri solent, ad recalfacienda edulia mensæ opposita, &c. Vide.

Πυρώδης, ες, ὁ, ἡ, igneus, ignitus; vel urens in modum ignis; Dioscor. l. 2. c. 191. πυρώδης καὶ πλυνόπιν; qui gustu est ferventi, &c. à Them. πῦρ, υρὸς, τὸ; V.

Πυρωθεὶς, qui ignem sensit, candens, est part. aor. 1. pass. à verbo πυρόω, & Them. πῦρ, υρὸς; V. Item Πύρωμα, τὸ; unde πυρώματα, τὰ, callosæ duritiæ, seu collectiones, quæ in collum concreverunt, &c. est pro πῶμα, τὸ. id vide.

Πυρωθέντων, gen. pl. a. 1. part. pass. verbi πυρόω, incendo; q. v.

Πυρώματα, τὰ, vide cum πυρωθεὶς, præcedent.

Πυρωπὶς, & in fœm. cui facies rutilat, rutilus, vel rutila aspectu; ut πυρωπὰς ὄψει; apud Nonn. i. e. πυρωπὸς ἦς, sed dicitur πυρωπὸς, esse etiam gemmæ nomen, è carbunculorum genere, &c. ex πῦρ, υρος, τὸ, & ὤψ, ὠπὸς; V.

Πύρωσις, εως, ἡ, exploratio quæ fit per ignem: ab eodem verbo.

Πυρωτὴς, ᾶ, ὁ, qui igni excoquit & purgat; Item πυρωτὸς, ignitus, & τὸ πυρωτὸν, ignea natura; Plut. unde πυρωτικὸς, urendi vi præditus, seu fervens; Dioscor. Omnia verbalia à πυρόω; V.

Πῶς, quò? quà? qui? quonam modo? &c. est particula interrogative, & Doricè, pro πῆ, &c.

Πύσῃ, 3. sing. f. 1. act. verbi πύθω, putrefacio, f. πύσω, a. 1. pass. ἐπύθην.

Πυθὲὶς, ένὶ, putrefactus, a. 1. part. pass. ejusdem verbi.

Πύσμα, ατος, τὸ, quæstio, scisscitatio: & Πυσμαπικὸς, ἡ, όν, rationalis, è: à πύθομαι, seu πυνθάνομαι, quæro, interrogo; f. πύσομαι.

Πύστις, εως, ἡ, auditio, fama, rumor; sed expon. & percontatio, interrogatio; ab eod. cum præced. V.

Πύσω, putrefaciam, fut. 1. activ. verbi πύθω.

Πυτία, idem quod πυτίδια, & πυτύα, coagulum, succus qui lac in caseum contrahit; à Them. πύσω, seu πύθω, &c. Vide.

Πυτίζω, sputo, crebro spuo; à Th. πτύω; vide.

Πυτιναῦς, apud Suidam, Diotrephes quidam dicitur, πυτινᾶα ἔχων πλεκὸν, quòd ex πυτίνου πλεκὸς, ditatus esset, & inde, veluti alas quibus emergeret, sumpsisset, à sequente πυτίνη, ἡ, lagena vini vimine obducta; vel à furculis nexum vasculum; item nomen comediæ cratini, apud Aristoph. &c. V.

ΠΥΤΙ'ΝΗ, ης, ἡ, lagena vimine obducta; vas vinarium, seu πίθος, quidam.

Πυτινοπλόκος, ᾶ, ὁ, qui vitilibus dolia religat; quem vietorem Latine dici contendit Bud. ex πυτίνη præced. & πλοκὴ, ἡ; à Them. πλέκω, in præt. med. πέπλοκα, &c. V.

Πύτισμα, ατος, τὸ, sputum, id quod excreatu ejicitur, &c. est verbale à πυτίζω; V.

Πυώδης, ες, ὁ, ἡ, purulentus; à πύος, τὸ; V. Item πύωσις, εως, ἡ, suppuratio, verbale à πυόω; V.

Πῶ, quomodo Dor. pro πῆ, ubi: &

Πῶ, enclit. quodammodo, Dor. alicunde. Th. ὅς, qui.

Πῶ, bibe, præs. imperat. verbi πῶμι, in imperat. πῶθι, & per Ectasin πῶθι, hinc per Apoc. πῶ. Th. πίνω, bibo.

ΠΩ'ΓΩΝ, ωνος, ὁ, barba, q. πόα γλυείη, herba fruticans in mento.

Πωγωνίας, ᾶ, ὁ, barbatus: à præced.

Πωγωνίτης, Ionicè pro πωγωνιάτης, & πωγωνίτικὸς; Jovis Epith. Etym. Suid. idem quod, & à præced. πωγωνίας, barbatus; ut πωγωνίαν, ἀστέρα; Plin. 2. 25. sed expon. & πωγωνίας, substantivè, magna barba; Suid. &c. V.

Πωγωνοτροφία, ας, ἡ, gestatio barbæ; ex πώγων, ωνος, ὁ, & τρέφω, alo.

Πωγωνοφορία, ας, ἡ, gestatio barbæ; ex πώγων, ωνος, & φορὰ, ἡ; à Them. φέρω, &c. V.

Πώεα, acc. pl. à πῶυς, εος, τὸ, grex: quod v.

Πωλάριον, τὸ; diminut. à πῶλος, & idem quod πωλίον, τὸ; parvus pullus, ecuulus; &c. V.

Πώλεαι, Ion. pro πωλῇ, 2. sing. præs. sub. pass. &

Πωλέεσκε, Ion. pro ἐπώλεε, 3. sing. imperf. act. verbi πωλέω, vendo.

Πωλέσασετο, versabatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. pro ἐπωλεῖτο, & o, verso in ω, à πολέω, versor, dego: nam πολέω cum ω. est vendo. Vel est imperf. pass. verbi πολέσκομαι, idem quod πωλέω, Poët. pro πολέω, versor.

Πωλεύω, & πωλέσκομαι, idem cum, & pro πολέω, verto, versor & πωλέομαι, versor, vertor, &c. poëticè, omnia pro πολέω, & πολέομαι, &c. V.

Πωλεύω, pullos equinos domo, & erudio; Unde verbalia, πώλευσις, εως, ἡ, cura domandi & erudiendi pullos equinos; & πωλευτικὸς, ad equileos domandos & erudiendos, idoneus, &c. Item, πωλεία, ας, ἡ; cura & industria equos admissarios alendi, & admissuræ faciendæ; equorum tractatio, institutio, atque disciplina, &c. Sed exp. etiam, armentum pullorum, seu equuleorum, &c. itidem ab eod. verbo πωλεύω, & omnia, à Th. πῶλος, ὁ; V.

Πωλεύμαι, Ion. & Dor. pro ἐπωλέμην, imperf. pass. à

ΠΩΛΕΩ, vendo: imperf. ἐπώλεον, ων, f. ήσω, P. πεπώληκα. An à πῶλος, quod olim esset venditio pullorum? An à πολέω, quod vendere sit vertere dominium rei. Hinc ωεῤπώλεω, institoris munere fungor: ωεῤπώλης, ου, ὁ, propola, institor. βιβλιοπώλης, ου, ὁ, librorum venditor, φαρμακοπώλης, ου, ὁ, pharmacopola, medicamentorum venditor.

Πωλὰ, ἡ; venditio; ωεῤπὴ; Item, πώλημα, ατος, τὸ; id quod venditur, seu venum exponitur, res venalis, & πώλης, ου, ὁ; venditor; Suid. ex Aristoph. omnia à præced. πολέω, V.

Πωλῆσαι, a. 1. inf. act. &

Πωλήσεις, αντος. a. 1. part. act. πώλησον, άτω, a. 1. imperat. act. verbi πωλέω, vendo.

Πωλήσεαι, Ion. pro πωλήσῃ, 2. sing. f. 1. m. vel a. 1. sub. m. verbi πωλέωμαι, vendor. Th. πωλέω, vendo.

Πώλησις, εως, ἡ; venditio, auctio; verbale, à πωλέω, vendo, V. Sed exp. etiam, equorum domatio; (idem quod πώλευσις) quasi esset verbale à πωλέω, inusit. à πῶλος, ὁ; &c. V. Item, Πωλητήριον, τὸ; locus ubi res venales exponuntur, forum, Luc. Sic & Athenis locus dicebatur ubi considebant magistratus, qui dicebantur πωληταὶ, Harpocr. & πωλητὴς, οῦ, ὁ, venditor; &, Athenis, magistratus, decem numero, qui omnium rerum venalium curam gerebant, & quibus commissa erat, vectigalium, metallorum, auctionum, & functionum publicarum elocatio, οἱ πωληταὶ, vel πωλῦται, dicebantur, Poll. l. 8. Itidem, ab eod. Th. πωλέω, V.

Πωλικὸς, ἡ, pullinus, à Th. πῶλος.

Πωλίον, ου, τὸ; parvus seu tenellus pullus; equulus, seu equuleus; Aristoph. Item, πώλιον, ου, τὸ; dicitur pullium, i. e. id quod equa emittit antequam pullum partu edat, Arist. H. an. l. 8. à Th. πῶλος, ὁ, Vide.

Πωλοδάμνης, ου, ὁ; pullorum, equuleorum, vel equorum domitor; (& dicitur & πωλοδαμαστὴς, i. e. ut Suid. exp. γυμναστὴς;) Item, πωλοδαμνέω, ῶ; pullos domo: Item, ut pullum domo, & erudio, Soph. in Ajace; omnia, ex πῶλος, & δαμάω, unde δαμάζω, δαμνάω, & δάμνημι, &c. V.

ΠΩ'ΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, PULLUS, plerumque equinus: q. à πολέω, versare, quod sit agilis ad se versandum.

Πωλοτρόφος, pullos, seu equuleos nutriens, seu alens; ut, πωλοτρόφος Θεσσαλίη, in Epigr. est, ex πῶλος, & τρέφω; Unde τροφὸς, ὁ; &c. V.

Πώλυψ, υπος, ὁ, polypus: à πολλοῖς ποσὶ multis pedibus.

Πάλυψ, præced. dicitur etiam caruncula mucosis naribus invascens, easque obturans, sive tuberculum in naribus, polypi piscis carni simile, multasque habens radices, &c. Ionicâ, scil. seu, Dor. dialecto, sic dicitur, pro πολύποδες, multipes, item, piscis polypus, &c. Vide.

Πῶμ', pro seq.

ΠΩ'ΜΑ, ατος, τὸ, operculum; item potus, poculum, tanquam à πόω, bibo.

Πῶμα, præced. dicitur etiam palma Ægyptia, in medio maturitatis vigore decerpta, Diosc. l. 1, c. 149. vocaturque palmula hæc, à copia succi, quo sitim arcet, poma, i. e. poculum, & Plin. l. 13. c. 4. de palmis, air, ab his, cariotæ maximè celebrantur, & cibo quidem, & succo uberrimæ, ex quibus vina Orienti, iniqua capiti. Unde pomo nomen, &c. Sed legendum putat Luisinus, unde poma nomen, sed graviter errat; nam reddit Plinius rationem cur dicantur cariotæ. κάρου enim, capitis affectum esse veternum notum est, &c. vide, Constant.

Πωμάζω, & πωμάζομαι, operculo claudo & obturo; appono operculum; unde πεπωμασμένος, operculatus, πωμασθεὶς, obturatus, est, à præced. Them. πῶμα, operculum; ut πῶμα φαρέτης. apud Hom. Il. δ. & Ody. β. &c.

Πώμαλα, haudquaquam, vox Dorica. Sonat. πῶ μάλα quomodo valde?

Πωματίας, ου, ὁ, cognominatur cochleæ terrestris species, quod sit operculata, Diosc. l. 2. c. 11. à Th. πῶμα, ατος τὸ, Vide.

Πωμφικὸς, ὰ, όν, Dor. pro ποιμενικὸς, pastoralis. Th. ποιμὴν, pastor.

Πώποτε, pro πότε, unquam. adv. ab ὅτε, quando.

Πωρέω, lugeo, mœrore afficior, Item, luctu afficio, à πῶρος, ὁ, luctus, Vide. Item, πώρη ἡ; & πωρητὺς, υος, ἡ; luctus, miseria, calamitas, &c. ab eod. πῶρος, ὁ; vel, à πωρέω, &c. v.

Πωρεῖτης, callosus, asper, & πώρινος, porinus, à poro factus lapide, &c. Utrumque à πωρὸς, corpus album, durum & siccum, ossa fracta conjungens; quomodo etiam dicitur pus, quod in aliqua parte corporis humani, præter naturam, in modum calli concrevit: ut fit in articulis, & in pulmone, tophus; Aristot. Hist. an. 3. 19. Sed est & πῶρος lapidis nomen, de quo l. 36. c. 17. &c. Vide Th. seq. & sequentia.

ΠΩ'ΡΟΣ, ου, ὁ, luctus, hinc πωλαίπωρος, ου, ὁ, ἡ, ærumnosus, miser. πωλαιπωρία, ας, ἡ, ærumna, miseria. Est &

Πῶρος, ου, ὁ, callus: at

Πωρὸς, ὁ, cæcus.

Πωρόω; excæco, cæcum reddo; à præced. πωρὸς, V.

Πωρόω, facio occallescere, obduro: f. ώσω. perf. πεπώρωκα, obduravi, præs. pass. πωρόομαι, ῶμαι, occallesco. perf. pass. πεπώρωμαι. a. 1. pass. ἐπωρώθην, ης, ης, ex Ilio obdurui, occalui. Th. πῶρος, callus.

Πωρόω, præced. est, in porum converto; vel, in lapidosam duritiem, & tophum commuto; durum reddo, in modum pori seu tophi; & in sacris literis, exp. induro; item, excæco, & apud me icos, solido, & ferrumino, obducto callo; &c. Unde, verbale, πώρωμα, τὸ, callosa durities; seu collectio quæ in callum concrevit, Poll.

Πώρωσις, ὁ, ἡ, obduratio, à præced.

Πώρωσις, præced. est concretio quæ in callum fit, consolidatio & ferruminatio ossium fractorum; Gal. & in sacris literis, πώρωσις καρδίας, dicitur, quum cor occalerit, &c. Item excæcatio; itidem, verbale est à πωρόω, v.

Παρωκάλη, ης, ἡ; est ramex callosus, sive tophus, in testiculo, aut in membrana erythroide concrescens, multum renitens, durus & inæqualis, sive est callosus tumor, ex apostemate, circa scrotum; Poll. ex πωρὸς, ὁ; callus, & κήλη, ἡ; V.

ΠΩ'Σ, interrog. quomodo? qui? &c. at

Πῶς, (extra interrog.) enclitic. quodammodo, cum particulis, εἰ, μὴ, ut εἴπως, εἴπεπως, si forte, μήπως ne forte.

Πώω, bibam, f. 1. act. verbi πίνω, bibo. a. 2. ἔπιον, perf. πέπωκα. q. à πόω.

Πωτέομαι, Poët. pro ποτέομαι, volo, volito, quod à πέτομαι, idem.

Πωτήσῃ, 2. sing. f. 1. m. vel a. 1. sub. m. verbi præced.

Πωτᾶν, Dor. pro πέτω.

Πῶυ, εος, τὸ, grex. in nom. pl. πώεα. Th. πάω, vel πάομαι, possideo.

ΠΩ'ΤΤΞ, γος, ἡ, mergus quidam. Scribitur & πῶχξ.

P

Pῆ Est litera decima septima, & in numerorum notis centum designat, Attici dictiones habentes communiter ρσ, efferunt per duplex ρ, ut pro ἄρσιλα, ἀῤῥίλα, &c.

Ῥ, pro ῥα, v. seq.

Ῥα, (enclitica partic. apud Poëtas expletiva, sicut ἄρ, ex quâ facta per Metathesin) certè utique. Cum accentu etiam invenitur, ut ῆρα, dixit quidem, ut discernatur ab ἦρα, nom. pl. & ab imperf. ἤρα, tum ab ἦ ῥα, aut profecto, & ἦ ῥα, certè quidem.

Ῥᾳ, vel potius ῥᾴ, pro ῥᾴδιον, facile.

Ῥᾶ, τὸ, apud Medicos, genus est radicis, RHA.

Ῥαάβ, vel Ῥαχάβ, ἡ, nomen hospitæ ἄκλιτον. Hebr. latitudo.

'Ραβάπω, ſurſum ac deorſum eo: an à ῥὰ & βάω;

'Ραββὶ, vox Syriaca ex Hebræo רב rabh multus; item magiſter, ſic dictus à multiplici eruditione quâ præditus eſſe debet, ῥαββονὶ & ῥαββεὶ, eodem ſenſu dicuntur.

'Ραβδάω; virgulis quatio: virgulas quatio; verbero; Item, ῥαβδεία, ας, ἡ; verberatio quæ fit virgâ; utrumque à ſeq. Th. ῥάβδος, ὁ; v. Unde etiam, ῥαβδίζομαι, virgis cædor; 2. ep. ad Cor. c. 11. Item, perticis cædor; ſeu decurior, Theoph.

'Ράβδια, τὰ; virgulta; &, in ore quorundam piſcium radioli, quibus verberant vel feriunt, ut, ῥαβδεύεται τοῖς ἐν τῷ στόματι, ἃ κεφάλοι ῥάβδια, verberat radiolis oris ſui, quos vocant virgulas; Ariſtot. l. 9. Anim. eſt neut. plur. à ſing. ῥάβδιον, V.

'Ραβδίζω, virgis cædo: f. ίσω. p. ἐῤῥάβδικα. a. 1. ἐῤῥάβδισα, perf. paſſ. ἐῤῥάβδισμαι, a. 1. paſſ. ἐῤῥαβδίσθην, ης, ῃ, ἐραβδίσθης pro ἐῤῥαβδίσθης, 3. ſing. impeꝛf. act. Jud. 6. 11. à ῥάβδος.

'Ράβδιον, vel ῥαβδίον: virgula, parva virga, ramulus, ſcapus, eſt diminut. à ῥάβδος, V.

'ΡΑ'ΒΔΟΣ, ὁ, ἡ, virga, bacillus, ſceptrum, vena metallica: qu. à ῥία βάδειν, hinc Lat. RUDIS, RADIUS: & Angl. Rod.

'Ραβδοειδὴς, virgatus, virgæ ſimilis; & in plur. ῥαβδοειδεῖς dicuntur ſuturæ in calvaria; Ut & ῥαβδοειδὴς, ſive ὀβελοῖα dicitur ſutura, interdum frontem mediam ſecans, ad ſummum uſque naſum procit; idque in viris non ſæpè, raro in mulieribus; ex ῥάβδος, & εἶδος, τὸ, V. Item, 'Ραβδιμαντία, alios βελομαντία; genus fuit vaticinationis, dum mittuntur ſagittæ in phareſiam, & commiſcentur, inſcriptæ ſive ſignatæ nominibus ſingulorum, ut videatur cujus ſagitta exeat; & quæ prius civitas debeat expugnari; Hieron. in Ezek. 21. ex ῥάβδος, & μάντις, unde μαντεία, ἡ; &c. V. Sic & 'Ραβδονόμος, ου, ὁ; deſignator, lictor; miniſter qui facit cedere, i. e. locum præbere; item, idem quod βρεβεύτης, qui victori præmium dabat, ex ῥάβδος, & νόμος, vel νεμῶ, ὁ, &c. v.

'Ραβδοχέω ῶ, virgas geſto ſeu faſces, anteeo geſtans faſces, expon. ante eo: &

'Ραβδοχία, ας, ἡ, munus geſtandi faſces: à

'Ραβδοχος, ου, ὁ, ἡ, qui virgas geſtat, aut faſces, lictor, viator. παρὰ τὸ ἔχειν ῥάβδον, quod geſtaret bacillum; his magiſtratus utebatur vocandi & nuntiandi cauſa.

'Ραβδοτομία; virgas geſto; ſeu baculum geſto; à ſeq. ῥαβδοφόρος, qui virgam ſeu virgas geſtat, aut faſces, ſeu bacillum, &c. v.

'Ραβδοφόρος, ου, ὁ, ἡ, lictor, viator: ex ῥάβδος, virga, faſces: & φέρω, fero.

'Ραβδῳδὸς, qui canit ſeu cantat virgam in manu tenens; Unde ῥαβδῳδεῖ, pro ῥαψῳδεῖ, & ῥαβδῳδία, pro ῥαψῳδία, quidam ſcribendum putaverunt, quod in componendis vel recitandis rhapſodiis, virgam lauri manu tenuerunt; Fullat. ex ῥάβδος, & ᾠδὴ, ἡ, vel ᾠδὸς, ὁ; &c. V.

'Ράβδωσις, q. d. virgatio; ut, ῥάβδωσις κίονος, virgatio columnæ; aut collocatio columnæ ad varios angulos; apud Ariſt. Eth. 10. 4 quidam, ῥάβδωσιν in columnis, ſtriationem, aut ſtriaturam eſſe putant; dicitur & de toreumate poculo; apud Joſeph. de antiq. Item, ῥαβδωτὸς, q. d. virgatus: ut, ῥαβδωτὸς κίων: columna collocata, in longitudinem, ad rectos angulos; apud Ariſtot. Sed exp. etiam, pectinatim diviſus; item ſtriatus, de conchis quibuſdam dictum; Utrumque quaſi verbale à ῥαβδόω, inuſit. à Them. ῥάβδος, ὁ; v.

'Ράγα, vigor, vis, impetus: qu. à ῥαΐα.

'Ραγάδια, Celſus vocat, cum nimirum, in ano, cutis exciditur; item, ῥαγὰς, άδος, ἡ; ruptura, fiſſura, ruina; Dioſc. 1. 98. peculiariter autem, ῥαγάδας medici vocant ani fiſſuras. &c. v. ſeq.

'Ραγὰς, άδος, ἡ, ruptura: à ῥήγνυμι, rumpo. Th. ῥήσσω, idem.

'Ραγαῦ, ὁ, nomen viri ἅπλιτον. Hebr. proximus.

'Ραγδαῖος, ε, impetuoſus, vi perrumpens: a

'Ράγδην, adv. abrupte. Them. ῥήσσω, frango.

'Ραγδαιότης, ητος, ἡ, impetuoſitas; ſicut & ῥαγδαίας, valide, validiuſcule; adv. & utrumque à præced. ῥαγδαῖος, v.

'Ραγεὶς, έντος, ruptus, a. 2. part. paſſ. verbi ῥήσσω, vel ῥηγνύω, frango: f. ξω. a. 2. ἔῤῥαγην. a. 2. paſſ. ἐῤῥάγλων. f. 2. paſſ. ῥαγήσομαι.

'Ραγίσθαι, rupturum eſſe, f. 2. inf. paſſ. ejuſd. verbi.

'Ραγίζειν, uvæ grana, vel uvas legere: hinc ῥαγίζων, Dor. pro ῥαγίζουσι; comedunt, Th. ῥὰξ, ῥαγὸς, ἡ, acinus.

'Ραγικὸς, ἡ, ὁ; q. d. acinalis, ut ῥαγικοὶ μύες οἱ; apud Theophr. H. pl. 3. ult. acinoium pediculi; Item, ῥάγιον, ε, τὸ, acinus, parvus; eſt etiam phalangii ſpecies, acini uvæ nigræ ſimilitudine; eſt diminut. & utrumque ab eod. cum præced. V.

'Ραγόεις, εντος, ὁ, rimoſus, lacer; à ῥαγὰς, άδος, Vide. Item, 'Ραγοειδὴς χιτών; uva oculi tunica, dict. quod racemo ſit ſimilis expreſſo ſucco; ex ῥὰξ, ῥαγὸς, & εἶδος, εος, τὸ, V.

'Ραγολόγος; acinorum collector; epitheꝛum eſt echini, ut ῥαγολόγος ἐχῖνος, q. d. uvilegus echinus, in Epigr. Urde,

'Ραδολογέω, ῶ; acinos colligo; ex ῥὰξ, ἀγω, & λέγω, colligo, &c. v.

'Ραγόω, ſcindo, diſrumpo, ſeu diſrumpendo frango, ut, ῥαγῶσιν αἱ κεφθαὶ, diſrupta cute frangantur hordea; apud Dioſc. 5. 94. idem quod & à Them. ῥήσσω vel ῥηγνύω, fut. ῥάξω, &c. v.

'Ραγώδης, εος, ὁ, ἡ; acinoſus, racematus; à ῥὰξ, ῥαγὸς, V.

'Ραδαλὸς, ἡ, tener, mollis, delicatus: à ῥάδιος, facilis, tener.

'Ραδάμανθυς, υος, ὁ, RHADAMANTHUS, judex inferorum. in acc. Dor.

'Ραδάμανθα, pro ῶ.

'ΡΑ'ΔΑΜΝΟΣ, ε, ὁ; germen, ramus tener, apud Heſych. & Job c. 8. ſurculus, ramus, &c. Ut, ῥάδαμνον ἀπὸ ἐξελθόντα, loco cit. Job, Ubi, latine, gramen ejus egreditur, &c. Sic autem dicitur germen, ſeu ramus tener, quia ῥέα δαμᾶται; i. e. facilè huc illuc agitatur.

'ΡΑΔΑΝΟ'Σ, ε, ὁ; mollis; tener, παρὰ τὸ ῥᾴον δανεῖσθαι; Heſych. quod eſt ῥαδανίζειν; Nam, ῥαδανὸν, in neut. idem quod ῥαδινὸν, teſte Heſych. & ῥαδανίζεται, idem exponit, πυκάζεται, i. e. concutitur, quatitur, &c. vide ῥαδινός.

'Ραδανῆρες, οἱ, hortulani, qui oleribus dant operam, ex præced. ῥαδανὸς, & ὤρειν, quod tutari notat.

'Ραδία, calcei qu'dam, quod ῥᾳδίας, induerentur; ſandalia.

'Ραδίστερος, facilior, expeditior, &c. eſt idem quod ῥᾷον, compar. à ῥᾴδιος, V. Sic, ῥαδιώτερον πόλιν, dixit Hyperides, i. e. facilitorem, & promptiorem, (ut αἰδοιέστερος, Hom. & ἀφθιτέστερος; Æſchyl.) Item, ῥαδιέστερον facilius; apud Ariſtot.

'Ραδινάκλω, οἱ Πέρσαι καλέουσι τὴν ἔλαιαν.

'Ραδινῆς, agilibus, dat. pl. Ion. pro ῥαδινεῦσι, à

'Ραδινὸς, ἡ, ὸν, gracilis, tenuis, mollis. ἀπὸ τοῦ ῥᾷον δινεῖσθαι, qu. à δινέομαι, verſor, circumagor. Th. δίνη vertex.

'ΡΑ'ΔΙΞ, ικος, ἡ, ramus. Hinc Lat. RADIX.

'ΡΑ'ΔΙΟΣ, ε, facilis, proclivis: in compar. ῥᾷων, facilior. ſuperl. ῥᾷστος, facillimus, ῥᾴδιστος, apud Poët. eas idem quod ῥᾴδιος.

'Ραδιεργέω, ῶ, in ſeq.

'Ραδιεργία, dicitur ſcelus, ſeu facinus ad quod patrandum facile quis prorumpit; flagitium, à projecta quadam audacia profectum; exp. & fallacia; item, maleficentia; ut Act. c. 13. item, temeritas, Plut. Sed dicitur & ῥαδιεργία, quum quid facile fit, & ſine negotio; apud Xen. ut præced. ῥαδιεργέω, ſignif. negligo, ceſſo, ſine intentione & cura vivo; ſegniter negotia obeo; ut operarii, qui operis conſummationem ad ſe pertinere non magnopere putant; ut, apud eund. in Oec. ῥαδιεργεῖν ὅλης τῆς ἡμέρας &c. omnia à ſeq. ῥαδιεργος, v.

'Ραδιεργὸς, ἡ, ὁ, ἡ, maleficus, falſarius, cui non eſt religio turpe quid patrare: ex ῥᾴδιος, facilis, & ἔργον, opus.

'Ραδίως, adv. facilè: à ῥᾴδιος.

'Ράζω, idem quod ῥαίνω, adſpergo. Eſt &

'Ράζω, latro; puto fracta voce: à ῥήσσω, frango.

'Ραδαγέω, ῶ; ſonitum edo, ſeu ſtrepitum, ſtrepito; item, fragorem edo; item, frango, confringo, eſt à ſeq. Th. ῥάδαγος; proprie, qualis eſt remi aquam percutientis ſtrepitus; ſeu ſonitus quem fluctus ſcopulis alliſi edunt; & genera iter, ſonitus, tumultus, &c. v.

'ΡΑ'ΘΑΓΟΣ, ε, ὁ, ſtrepitus: qu. à ῥόθος & ἄγω.

'ΡΑΗΑ'ΜΙΓΞ, γος, ἡ, Poët. gutta: in pl. ῥαδάμιγγες. qu. à ῥαίνω.

'Ραθεὶς, inſperſus, a. 1. part. paſſ. verbi ῥαίνω, adſpergo: a. 1. paſſ. ἐῤῥάθην.

'Ραθυμέω, ῶ, remiſſo ſum animo, ſegnis ſum; item quieſco, otio & quieti me trado, &

'Ρα-

'Ραθυμία, ας, ἡ, remissio animi, desidia: à
'Ράθυμ-ος, ος, ὁ, ἡ, remissus, piger: cujus θυμὸς τὸ ῥᾴδιον, seu ῥᾳδίως, consectatur: piger enim difficilia fugit.
'Ραθυμοῦντες, segniter agentes, nom. pl. præs. part. à ῥαθυμέω, quod ex ῥᾴδι-ος, facilis, & θυμὸς, animus.
Ραθαπυγίζω, Vide infra ῥαδαπυγίζω, & ῥοδοπυγίζω.
Ραθυμίζω, locordiam propulso, ad vigilantiam excito; item, sublevo, levo, demulceo, recreo à præced. ῥᾳθυμ-ος, v.
'Ραθυμοποιὸς, desidem & inertem reddens, ex ῥᾳθυμ-ος, & ποιέω, v.
'Ραθυμότερον, segnius, indulgentius, molliùs, est adv. compar. à seq. v.
'Ραθύμως, adv. segniter; à ῥᾳθυμ-ος, quod v.
'Ραΐα, sanitas: à ῥάω, roboro, vel ῥέα. Sanitas est quædam facilitas virium.
'Ραιδοειδὴς, ές, ὁ, ἡ, ὁ, incurvus, inflexus, vel incurvi seu inflexi speciem gerens; ex ῥαιδὸς, & εἶδ-ος, τὸ; &c. v.
'ΡΑΙΒΟ'Σ, ὸν, incurvus, intortus: qu. à ῥάειν βάσιν, corrumpere gressum.
'Ραιδοσκελὴς, cujus, seu cui crura obtorta sunt, introrsum, loripes, in Epigr. flexa habens crura; ex ῥαιδὸς, & σκέλ-ος, τὸ; V.
'Ραΐζω, idem quod ῥᾴων εἶμι; convalesco, ex morbo recreor, à ῥᾴων. Vide. Item, 'Ράσσω, perdere, destruere, à ῥάω, vide.
'Ραικάνη, ης, ἡ, flagellum: à ῥαΐω, dispergo.
'ΡΑΙ'ΝΩ, perfundo, aspergo: f. ανῶ. P. ἐῤῥᾶγκα. qu. à ῥέω. 'Ράνειν τινὰ ὕμνῳ, Poët. conspergere aliquem hymno, pro laudare. Sic & ῥανίδι 'δλογίας τινὰ, laudibus ornare. Hinc ῥαντίζω, idem: ῥαντισμὸς, ὁ, ὁ, aspersio, ῥανὶς, ίδ-ος, ἡ, stilla, gutta. Hinc Angl. to Rain.
'Ράϊστα, Poët. pro ῥᾷστα, facillime: quod vide.
'Ραιστὴρ, ῆρ-ος, ὁ, malleus: à ῥαΐω, destruo.
'Ραιστήρι-ος, ος, ὁ, q. d. corruptorius, corruptivus: à præced. ῥαιστὴρ, dict. παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ διαφθείρειν τὰ τυπέμβατα, &c. V. Item, ῥαιστ-ὴς, ὴ, ὁ, corruptor, profligator, destructor: & ῥαιστὶς, q. d. corruptibilis: qui corrumpi potest; Item, corruptus: omnia à Th. ῥαίω, fut. σω; dispergo; in pass. ῥαίομαι, profligor, destruor, frangor, &c. V.
'Ράϊτερον, Poët. pro ῥᾷον, facilius, compar. à ῥᾴδι-ος, facilis.
'ΡΑΙ'Ω, profligo, corrumpo, destruo: f. σω. P. κα. Hinc Angl. to Raze.
'ΡΑΚΑ', vox convitii, Syr. sed Lat. vanus, cerebro vacuus.
'Ρακεάζω, vestimenta desicco: ex ῥάκ-ος, ος, τὸ; & ἄζω, &c. Vide, Item;
'Ρακένδυτ-ος, lacerata veste indutus; ex ῥάκ-ος, ος, τὸ & ἐνδύω, ἐνδύομαι, &c. vide.
'Ρακίδες, surculi, rami, Hesych. est plur. à sing. ῥακὶς, ίδ-ος, V. Item, 'Ράκιον, ος, τὸ; vestis vilis, detrita, & pertusa, Item; Vilis & detritus panniculus; est quasi diminut. à ῥακὸς, ος, τὸ; V.
'Ρακιοῤῥαπάδης, ος, ὁ; q. d. qui vestes viles, pertusas & detritas, consuit; Sic cognominatus fuit Euripides, ab Aristophane; quod aliorum poëtarum dictis, ceu pluvis alienis, se ornaverit; vel, q. fere pannosos reges in scenam produxerit; ex ῥάκ-ος, ος, τὸ; vel ῥάκιον, ος, τὸ; & συῤῥάπτω, quod ex σὺν & ῥάπτω, unde ῥάπης, ος, ὁ, &c. vide.
'Ρακὶς, ίδ-ος, ἡ, surculus, ramus, quia facilè ῥήγνυται.
'Ρακόδυτ-ος, pannis laceris obsitus; ut ῥακέδυτ-ος στολὴ, obsoleta & pannosa vestis: Eurip. in Rhæso. Unde, ῥακοδυτέω, ῶ; pannis laceris obsitus sum, ex ῥάκ-ος, ος τὸ, & δύω, δύομαι, &c. vide.
'Ρακόεις, εντ-ος, ὁ; pannis laceris plenus, pannosus; & in fœm. ῥακόεσσα, pannosa, & vilis, in Epigr. à ῥάκ-ος, ος, τὸ; vide.
'Ρακόομαι, ῶμαι, laceror, & in modum detriti panniculi rumpor, Plut. in Symp. & apud Dioscor. 5. 102. ἐῤῥακωμμένα πρόσωπα, exp. rugosus vultus, itidem, ab eod. ῥάκ-ος, ος, τὸ. v.
'Ράκ-ος, ος, τὸ; lacera vestis, panniculus, linteolum: unde Angl. Rag. Hinc ῥακώδης, εστ, ες, pannosus, a, um. Th. ῥήσσω, frango: f. ξω.
'Ρακοφορέω, ῶ, fut. ήσω; laceram vestem gesto; est a præced. ῥάκ-ος, ος, τὸ; & φορέω, v.
'Ρακτήριος, ος, ὁ, strepitum multum edens; Item, ῥακτήριον, ος, τὸ; & per Sync. ῥάκτριον, Hesych. est saltatio quædam; & ῥάκτρια, τὰ, dicuntur bacilli, quibus fructus dejiciunt, & deturbant; ut & seq. ῥάκτ-ος, collis, tumulus; petra, præcipitium, &c. omnia à Th. ῥάσσω, vide.
'Ράκτος, vallis, petra; à ῥήσσω, frango: Sic rupes, à ruptura.
'Ρακώδης, ες, ὁ, ἡ, ὁ, lacer, fractus, attritus, ut ῥακώδες σῶμα, in Epigr. est à ῥάκ-ος, ος, τὸ, V.
'Ράκωμα, ατ-ος, τὸ; ex attritis panniculis consura vestis; (idem quod ῥάκιον) Aristoph. Item, ῥάκωσις, ὴ: ut, apud Æginet. ῥάκωσις ὀφέος, laxata scroti cutis; l. 6. c. 77. verbalia, à ῥακόομαι, v.
'Ραμᾶ, ἡ, nomen urbis, ἄκλιτον. Hebr. celsa.
'Ράμμα. ατ-ος, τὸ; futura: à ῥάπτω, suo: f. ψω. P. ἔῤῥαφα, perf. pass. ἔῤῥαμμαι.
'ΡΑ'MNOΣ, ος, ἡ; spina alba, spinosus frutex: qu. ῥᾶιαν μῦν-ος, corrumpens robur.
'Ραμνησία, ας, ἡ, RHAMNUSIA, Nemesis; à Rhamnunte, vico Atticæ, ubi sepulchrum habuit.
'ΡΑ'ΜΦΟΣ, ος, τὸ, rostrum avium. ῥομφὴ, culter, gladius: qu. à ῥαΐω, destruo.
'Ραγδεὶς, εῖσα, ἐν, rigatus, a, 1. part. pass. à ῥαίνω, perfundo; quod vide.
'Ραγδὸς, ὸν, aspersus: &.
'Ραγὶς, ίδ-ος, ἡ; stilla, gutta: hinc Angl. Rain. Th. ῥαίνω.
'Ραντὴρ, ῆρ-ος, ὁ; q. d. perfusor, irrorator; locus in oculis, ex quo lachrymæ manant: Poll. l. 2. est verbale à ῥαίνω, in pass. ῥαίνομαι; perfundor, aspergor, &c. V.
'Ραντίζω, aspergo: f. ίσω, & Att. ιῶ, ιεῖς, ιεῖ, perf. ἐῤῥάντικα, a. 1. ἐῤῥάντισα, perf. pass. ἐῤῥάντισμαι, perf. part. pass. ἐῤῥαντισμένος, conspersus: qu. à ῥαντὸς, asperius. Th. ῥαίνω, perfundo.
'Ράντισμα, ατ-ος, τὸ, idem quod seq ῥαντισμὸς aspersio, lustratio, & utrumque verbale à ῥαντίζω, vide.
'Ραντισμὸς, ὁ, ὁ; aspersio: à præced.
'Ραντὸς, ὸν, ὁ; aspersus, perfusus, irroratus; verbale à ῥαίνω, ῥαίνομαι, &c. v.
'Ράξ, ῥᾶγ-ος, ἡ, acinus qu. à ῥήσσω.
'Ρᾷον, facilius, comparat. n. g. à ῥᾴδι-ος, quod vide.
'Ράονας, (idem quod ῥᾴων) facile; à ῥᾴων vide.
'Ραπάτυλ-ος, ος, ὁ, ἡ, & ῥαπατύλης, ος, ὁ, vel ῥαπάλης, calamum vel tibiam compingens aut inflans: à ῥαπάτη, calamus, stipula, vel à ῥάπω, suo, & αὐλὸς, tibia.
'Ραπίζω, bacillo cædo, percutio: Angl. to Rap. f. ίσω. perf. ἐῤῥάπικα, a. 1. ἐῤῥάπισα, bacillo cecidi: perf. pass. ἐῤῥάπισμαι, à
'ΡΑΠΙ Σ, ίδ-ος, ἡ, virga; idem quod ῥάβδ-ος. Hinc ῥαπίζω, virgâ cædo, ῥάπισμα, ατ-ος, τὸ, ictus, qui virgâ incutitur, al pa. χρυσόῤῥαπις, εως, ὁ, ἡ, aurea m habens virgam.
'Ραπίσας, αντ-ος, a. 1. part. act. verbi ῥαπίζω, quod vide.
'Ράπισμα, ατ-ος, τὸ, ictus, qui virgâ incutitur: à ῥαπίζω, Them. ῥαπὶς, virga.
'Ραπὰ, τὰ, dicuntur pulvini, seu centones; est plur. neut. a fing. masc. ῥαπὶς, id vide.
'Ραπάυλης, ος, ὁ; stipulam inflans, &c. idem cum ῥαπάτυλ-ος, & ex iid. id v.
'Ράπης, ος, ὁ, sutor, consarcinator; Item, ῥαπὸς, ος, ὁ, sutus, consutus, vel sutilis; ut, ῥαπὲς χ πῶν, Od. ω, ubi exp. etiam, lacerius, vel lacer; verbalia à ῥάπτομαι, suor, consuor, pass. ab act. seq. ῥάπτω. vide.
'ΡΑ'ΠΤΩ, suo, consuo, sarcino, machinor: f. ψω. præt. ἔῤῥαφα, qu. ῥᾶον ἅπτω, facilè necto. Hinc ῥάπης, ος, ὁ, sutor, consarcinator. ῥαφὶς, ίδ-ος, ἡ, acus.
'Ράπυς, & ῥάζυς, υδ-ος, ἡ, RAPA.
'Ραρίας, άδ-ος, ἡ, Ceres; quia alimoniâ roborat mortales: à ῥάω.
'Ράσιον, ος, τὸ, infans; cui solus venter adhuc curatur: à
'ΡΑ'ΡΟΣ, ος, ὁ, venter; robustus: qu. à ῥάω.
'Ράσατε, 2. plur. a. 1. imperat. act. verbi ῥάζω, pro ῥαίνω, aspergo; quod v.
'Ραδαπυγίζω, vel ῥαδαπυγίζω, plartâ pedis nates alicujus seu clunes ferio; Aristoph. in Equit. τῇ πυγῇ ῥᾴθιον ποιεῖς τῷ ποδὶ τύπα τὼ πυγὼ, vel concava latâve manu nates ferio; τὼ πυγὼ τῇ χειρὶ πάϊε.
'Ράσμα, τὸ; aspergo, vel aspersio, perfusio, Athen. est verbale à seq. Them. ῥάσσω, fut. ξω, &c. V.
'Ῥᾷστα, facillime, & ῥᾷστα πάντων, idem quod μάλιστα πάντων; Sic & ῥᾷστον, pro βέλτιστον, ἢ βέλτιον; Eurip. Schol. sunt adv. superl. & compar. Sicut &, 'Ῥᾷστος, ος, ὁ, superl. facillimus; & pro ῥᾷστα, dicitur etiam ῥάϊστα, ut pro ῥᾷστ-ον, ῥᾴϊστ-ον, & omnia, à ῥᾴων, compar. unde ῥᾴζω, &c. v.
'ΡΑ'ΣΣΩ, allido, dejicio: idem quod ἀράσσω, f. ξω, P. χα.

Ῥᾷστα, adv. facillimè; vel nom. pl. n. g. & superl. grad. à ῥᾴδιος, α, facilis: in comparat. n. g. ῥᾷον.

Ῥαχωδέω, & δέομαι; facilè vel libere ago; otior, langueo otio, inertiæ indulgeo. Unde verbale, ῥαχώδησις, εως, ἡ; facilitas, &c. idem quod, & utrumque à seq. ῥᾳστώνη, V. Et confer cum præced.

Ῥαστώνη, ης, ἡ; facilitas, res secundæ, desidia: à ῥᾴδιος, facillimus. Them. ῥᾳδιουργία.

Ῥάσωρ, poculum, crater: à ῥάζω, irrigo.

Ῥαφανίλαιον, oleum raphanimum; scil. ex raphani semine; Dioscor. 1. 46. est ex seq. Them. ῥάφανος, & ἔλαιον, τό, Vide.

Ῥαφάνη, ἡ; & ῥαφανὶς, idem quod ῥάφανος, id v. Item, Ῥαφανίδιον; raphani modo; vel, raphani modo factum, &c. Est adv. à ῥάφανος, vel ῥαφάνη; Vide. Item, ῥαφανίδια, podicem trajicio radice, i. e. raphano: pœna erat in adulterio deprehensorum; à ῥάφανος, quod dicitur παρὰ τὸ ῥᾴδιας φαίνεσθαι, nam statim a latu oritur; &c. Item, Ῥαφανίδος ῥίζα; q. d. raphani similitudinem habens radix; seu radix modo raphani constans; Theophr. ut, ῥαφανιδὸν, signif. in modum raphani; v. g. ῥαφανιδὸν κάταγμα, fractura raphani modo facta; Gal. Suid. &c. Et ῥαφανιδοῦσθαι, est raphano in anum immisso cruciari; quæ pœna mœchis ignominiæ causâ solebat irrogari; Aristoph. Schol. in Nub. omnia, ut dictum, à ῥάφανος, ὁ; vel, ῥαφανὶς, ίδος, &c. Vide.

Ῥᾰ́ΦΑΝΟΣ, ου, ὁ; radix, seu radicula, RAPHANUS: dicitur & ῥαφανὶς, ίδος, ἡ, & ῥαφάνη, ης, ἡ, qu. à ῥάπτω, seu ῥάφυς.

Ῥαφὴ, ῆς, ἡ, sutura. Them. ῥάπτω, suo: f. ῥαφ. p. ῥα.

Ῥαφιδεύς, sutor: &

Ῥαφιδευτὴς, οῦ, ὁ, idem: &

Ῥαφιδευτὸς, ὴ, ὸν, sutus, consutus; item acupictus: ut &

Ῥαφία, ας, ἡ; idem quod & pro præced. ῥαφὴ; ut, ῥαφὴ, vel, ῥαφία τῆς κεφαλῆς; futura capitis: & ῥαφαὶ seu ῥαφίαι τῶν ὀστέων; futuræ ossium, &c. v.

Ῥαφιδεύω, suo, consuo, & omnia à seq. ῥαφὶς, ίδος, suendi seu futuræ instrumentum, &c. vide.

Ῥάφιον, ου, τὸ, parva acus; item, fubula. est diminut. à seq. ῥαφὶς, ίδος, suendi seu futuræ instrumentum; Unde ῥαφιδεύς, & ῥαφιδευτὴς, dicitur, qui utitur instrumento quod ῥαφὶς dicitur.

Ῥαφὶς, ίδος, ἡ; acus: à ῥάπτω, suo, consuo: f. ῥαφ. præt. ἔρραφα.

Ῥαχάδιον, q. d. spinatim; nam exp. ὅπη τῆς ῥάχεως, à ῥάχις, εως, v.

Ῥαχαὶ, flagella in vitibus; quia fragilia, à ῥήσσω, frango.

Ῥαχὰς, locus sylvosus, & sublimis; à ventorum strepitu dictus; est enim à ῥαχὴ; quod exp. ψόφος, &c. v.

Ῥάχετον, τό; media spina; medium spinæ; τὸ μέσον τῆς ῥάχεως: Poll. Item, Ῥαχετίζω, i. e. ῥαχίζω; διακόπτω, dilfeco, proprie per spinam; utrumque à ῥάχις, εως: V. Unde etiam, ῥαχεσκέ ῥαχα, αἱ, ephraftum poni traduntur pro caulibus, i.e. ramulis vel vitium, vel hederæ; aut etiam pro radicum fibris; ut & apud eund. notatur, ῥαχὰς vocari, in vite, flagella, vel potius brachia, quæ duramenta vel duramina vocant, Plin. & Colum.

Ῥαχὴλ, ἡ; nomen mulieris, ἄκλιτον. Hebr. ovis: qu. quæ instar oviculæ tenella.

Ῥαχθεὶς, a. 1. part. pass. verbi ῥάσσω, alliso, dejicio: f. ξω.

Ῥαχία, ας, ἡ; rupes in mare procurrens; quia ibi fluctus ῥήγνυται & inundatio.

Ῥαχία præced. proprie, est omne littus petrosum, seu crepido littoris petrosi; aut locus cui alliduntur fluctus; atque hinc, ῥαχιάδης αἰγιαλὸς, est littus, petrosam habens crepidinem, quæ ab undis verberatur; apud Thucyd. Item, ῥαχία exp. etiam strepitus; & locus arboribus consitus, &c. atque in genere, spina; locus asperus; cautes, à ῥαχὶς, εως, &c. v.

Ῥαχίζω, per spinam dissecо; seu, dissecо, incipiens à spina dorsi; & general. dissecо: Hesychio, est, etiam, victimam ferio; item, leviter & temerarie mentior; i. e. εἰκαίως, ἢ ῥᾳδίως ψεύδομαι; à ῥαχὶς, εως, ἡ; v.

Ῥάχις, εως, ἡ; spina dorsi: acc. ῥάχιν. lumbum: à ῥήσσω, frango; qu. rupta multis vertebris: hinc ῥαχίζω, dissecо spinam dorsi.

Ῥάχιν suam & nasus habet; nam in eo, ῥαχὶς dicitur osseum d, quod utrinque quasi recedit ad genas; teste Poll. Item, sic dicitur dorsum terræ, & mont s, in Epigr. & apud Herodot. &c. Vide.

Ῥαχιστὴρ, ῆρος, ὁ & ῥαχιστὴς οῦ, ὁ; dissector; item, qui ingentia maleficia perpetrat. sed exp. etiam mendax, ostentator, &c. Verbalia, à ῥαχίζω, Vide.

Ῥαχίτης, ου, ὁ; dorsualis; at ῥαχίτης μυελὸς, medulla dorsi seu spinæ dorsi; Gal. Medulla spinalis; &, οἱ ῥαχίται, dicuntur masculi teti spinæ superjecti; qui & ῥαχαῖοι μῦες; apud eund. (ut spinæ medullæ etiam, νωτιαῖοι, dicitur apud Gal.) est à ῥαχὶς, εως, præced. V.

Ῥάχος, εος, τὸ; avulsa quædam pars ex dorso; Hesych. Item, ῥαχὸς, ου, ὁ, exp. palus spinosus, & vitis; & in Phoc. ῥάχοι dicuntur esse stipites; apud Xen. & Etym. dicit, hinc esse verbum ῥαχόω, significans τύπτω, scindo; à ῥαχὶς, εως, ἡ, Vide.

Ῥαψῳδέω, ῶ, versus contexo, carminibus decanto: rhapsodias recito: &

Ῥαψῳδία, ας, ἡ; contextura carminum, præsertim heroicorum: ex ῥάπτω, suo, texto, & ᾠδὴ, canticum; quod ab ἀείδω, cano.

Ῥαψῳδήματα, ατος, τὸ; mendacium, nugæ; est verbale, à præced. ῥαψῳδέω, quod signif. etiam loquaciter aliquid recensere, & oratione redundanti uti; sicut & ῥαψῳδία, est etiam inanis loquacitas, &c. v.

Ῥαψῳδὸς, οῦ, ὁ, ἡ, carminum contextor, & qu. confutor: ex iisd.

Ῥᾴων, facilior, compar. à ῥᾴδιος, facilis.

Ῥᾷος, facile, idem, quod ῥᾴονως, à ῥᾴων, præced. expeditior; item, qui melius valet, aut hilarior factus est; ut ῥᾴων εἰμὶ, convalui; & ῥᾴων ἐγένετο, convaluit: Unde neut. ῥᾷον facilius, expeditius; & adverbialiter, facilius, &c. v.

Ῥέα, facilè: qu. ῥέδια, à ῥίζω· ut facilè, à facio. Th. ῥᾳδιουργία, facilis.

Ῥεβέκκα, ἡ; nomen mulieris, ἄκλιτον, Heb. crassa, saginata.

Ῥέγκω, vel ῥέγχω, & ῥέγξις; sonus nasi qui sterrendo editur; rhonchus; Gal. est à seq. Them. ῥέγχω; rhonchisso, &c. vide.

ΡΕ'ΤΧΩ, vel ῥέγκω, sterto, ronchizo: f. ξω, qu. ῥιπὶ ἠχῶ. Hinc ῥόγχος, ου, ὁ, ronchus.

Ῥέδη, ης, ἡ; rheda, Apoc. 18. 13.

Ῥέδω, facio: à ῥέζω, idem.

Ῥέε, & ῥέεν, fluebat, 3. sing. imperf. Ion. pro ἔῤῥεεν, verbi ῥέω, fluo: f. ῥεύσω.

Ῥέεθρα, fluenta, nom. pl. à

Ῥέεθρον, ου, τὸ, fluentum, Th. ῥέω, fluo. Dicitur & ῥέεθρον.

Ῥέει ῥεῖ 3. sing. ind. præs. verbi ῥέω, fluo.

Ῥέζεσκε, sacrificabat, Ion. pro ἔῤῥεζε, 3. sing. imperf. act. verbi ῥέζω, facio; quod vide.

Ῥέζεσκον, facientem, acc. sing. part. præs. act. f. g. à

ΡΕ'ΖΩ, facio, sacrifico; & in 3. pl. ῥέζουσι, f. ῥέξω & ἔρξω, p. κα. Hinc. pass. ῥέζομαι, fio: præt. m. ἔῤῥεγμαι, & per Metaph. ἔοργα. Dicitur & ἔρδω, pro ῥέζω.

Ῥέη, ης, ἡ; Rhea, nomen mulieris: accus. Ῥέην.

Ῥεδομαλίδαι, qui delicatâ sunt cute: quibus ῥέδη μαλακή.

ΡΕ'ΘΟΣ, εος, τὸ, membrum, corporis pars: qu. à ῥέζω.

Ῥεῖα, Poët. pro ῥέα, facilè; quod vide.

Ῥεῖα, ας, ἡ: Rhea, nomen mul. V. Ῥέη.

Ῥεῖη, 3. sing. sub. præs. act. verbi ῥέω, Poët. pro ῥέω, fluo.

Ῥεῖθρον, flumen; est per Sync. pro ῥέεθρον, τό; v.

Ῥεκτὴρ, ῆρος, ὁ, actor; à ῥέζω, facio; f. ξω.

Ῥεκτήριον, ου, ὁ; acer & promptus ad agendum, apud Athen. pro quo etiam dicitur ῥέκτης, ut ῥέκτης ἀνὴρ; apud Synes. utrumque à præced. ῥεκτὴρ, vide.

Ῥεμβάζω vagor mente, leu animo sum vagabundo; unde verbale, ῥεμβασμὸς; occupatio mentis; ut ῥεμβασμοὶ ὀπάονται, exp. inconstantia concupiscentiæ; Sapient. c. 4. Item, Ῥεμβάω, exp. vagor, fluctuo, &c. Item, ῥέμβω, ης, ἡ; Vagatio, erratio, vel aberratio, Gal. & ῥεμβὸς, ὁ; vagus, erro; scribitur & ῥομβὸς, ὁ; apud Erot. quod exp. στρεβλὸς; omnia à seq. Th. ῥέμβω, V.

ΡΕ'ΜΒΩ, in gyrum ago: an qu. ῥέα ἀμείβω, facile verto. Hinc ῥόμβος, ου, ὁ, rhombus, rota.

Ῥεμβώδης, ες, ὁ, ἡ, animo vagabundo factus, qualis est ejus cujus animus vagatur: à præced.

Ῥεμφάν, ὁ, nomen idoli, ἄκλιτον. Lat. Saturnus. Gr. Κρόνος. Act. 7. 43.

Ῥῆξ, sacrificaverat, pro ῥέξε, quod Ion. pro ἔῤῥεξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ῥέζω, facio. f. ξω.

Ῥέξαι, facere, a. 1. inf. act. &

Ῥέξας, αντος, a. 1. part. act. &

Ῥέξει, 3. sing. a. 1. opt. act. Æol. verbi ῥέζω, facio; f. ξω.

Ῥέξω,

Ῥέξω, f. 1. verbi ejusdem.

Ῥέον, pro ῥέοντα, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. verbi ῥέω, fluo: f. ῥόω-σε. præs. part. ῥέων.

Ῥέοντε, fluentes, dual. num. præs. part. act. &

Ῥέοντι, Dor. pro ῥέουσι, 3. pl. præs. ind. verbi ῥέω. Vide ῥέον.

Ῥέ-ος, -ους, τὸ Poët. fluxus, fluxio; à ῥέω, fluo.

Ῥεμβμαι, fluentes, nom. pl. part. præs. p. ſ. ejuld. verbi.

Ῥέ-πω; f. ψω, vergo, propendeo, inclino, propenſus ſum, pertineo. Hinc ῥοπὴ, -ῆς, ἡ, propenſio, inclinatio ῥόπαλον, -ου, τὸ clava, ῥομφαία, -ας, ἡ, telum, framea, ſi fis. ῥάψ, -απος, ὁ, virgultum, ῥῖψ-ῥῖπος, ὁ, vimen flexile, ἰσόῤῥοπος, æqualiter vergens, in neutram partem inclinans.

Ῥέφ-ια, pro ἐῤῥῖφα, perf. act. ῥέρ-μμαι, pro ἐῤῥῖμμαι, præfectus ſum, perf. paſſ. verbi ῥίπτω, projicio: f. ψω.

Ῥεῦμα, -ατος, τὸ, fluentum, fluctus: expon. & fluvius, fluvii impetus: apud Medic. fluxio, fluxus: Arg. Rhythm: in dat. pl. ῥεύμασιν. Them. ῥέω, fluo.

Ῥευμα-πίζομαι, & ῥευματίζω, fluxionibus infeſtor; item, gravedine infeſtor; ut ῥευματίζοντες ὀφθαλμοὶ, Dioſc. & ῥευματίζόμενα μέρια; partes quæ fluxione tentantur, & ῥευματισθέντες πρὸς ἀρτηρίαν, quibus diſtillatio in arteriam cefluxit; Unde verbale, ῥευματισμὸς, fluxio, defluxio, diſtillatio; à præced. ῥεῦμα, τὸ, V. Unde etiam ῥευματικὸς, fluxionibus obnoxius; ut ἕλκη ῥευματικὰ, diſtillantia ulcera; apud Dioſc. Item, ῥευματικὸν, τὸ, parvum fluentum; apud Plut. in Theſ. exp. rivus; itidem, ab eod. ῥεῦμα, & Th. ῥέω, V.

Ῥεῦσεται, fluet, 3. ſing. f. 1. m. verbi ῥέω, fluo: f. ῥεύσω.

Ῥεύσης, diffluas, 2. ſing. a. 1. ſub. act. ejuld. verbi.

Ῥεῦσις, ιος, ἡ; fluxus, fluxio: i. e. ipſa fluendi actio, Item, ῥεύστης, ου, ὁ; fluxus; item fluidus, evanidus, mortalis, caducus; Unde adv. ῥευστῶς; fluxè; inſtar eorum quæ fluxa ſunt; Unde & ῥευστικὸς, abunde, affluenter; Item, ῥευσταλίας, fluidus, fluens, Heſych. &c. omnia, itidem ab eod. Th. ῥέω, fut. ῥεύσω, & c. v.

Ῥεύσω, fluam, in 3. pl. ῥεύσουσι, f. 1. ind. act. verbi ῥέω, fluo.

Ῥεφανο-ς, ὁ; Ionice, apud Ammon. pro ῥάφανος, raphanus, &c. v.

Ῥεχθὲν, ῥεχθέντος, τος, a. 1. part. paſſ. n. g. verbi ῥέζω, facio: f. ξω, a. 1. ind. paſſ. ἐῤῥέχθην, a. 1. part. ῥεχθεὶς.

Ῥέ-Ω, fluo, fundo, evaneſco: f. ῥεύσω. a. 1. ἔῤῥευσα. p. ἐῤῥύθην. perf. paſſ. ἔῤῥύμαι. Hinc ῥεῦμα, -ατος, τὸ, fluentum, ῥέεθρον, ου, τὸ, & ῥοὴ, ῆς, ἡ, idem διαῤῥέω, per medium fluo; item diffluo. διαῤῥοία, -ας, ἡ fluxus: item profluvium ventris. Eſt &

Ῥέω, dico, ab ἐρέω, niſi à ῥέω, fluo: quod ſermo ſit veluti fluentum è pulmonibus per os. f. ῥήσω, p. ἐῤῥήκα, & Att. εἴρηκα. perf. part. act. εἰρηκὼς, ότος. pluſq. p. ind. act. εἰρήκειν, εις, ει. perf. paſſ. εἴρημαι, σαι, ται. perf. part. paſſ. εἰρημένος, η, ον, κτὸ ἐρέω, ſecundum quod dictum erat. a. 1. ind. paſſ. ἐῤῥήθην, ης, η, ſcribitur & ἐῤῥήθλην, ſed rarius, a. 1. part. paſſ. ῥηθεὶς, εἰσα, ἐν, nunquam ῥεθεὶς. f. 1. ind. paſſ. ῥηθήσομαι, dicar. Hinc ῥῆμα, -ατος, τὸ, verbum, ῥητὸς, ἡ, dicendus, ῥήτωρ, ορος, ὁ, orator cauſidicus, ὑπόῤῥητος, ος, ὁ, ἡ, arcanus. παῤῥησία, -ας, ἡ, libertas loquendi.

Ῥηγὴ, -ῆς, ἡ; fiſſura, ruptio, è Th. ῥήσω, vel, ῥήγνυμι, fut. ξω, &c. v.

Ῥηγῆναι pro ῥαγῆναι, ruptum eſſe, a. 2. inf. paſſ. verbi ῥήσω, ſeu ῥήγνυμι, frango. f. ξω. a. 2. ind. paſſ. ἐῤῥάγην.

Ῥῆγος, ους, τὸ, nomen urbis, terræ motu ab Ital. à avulſæ; Gr. ruptura.

Ῥῆγμα, -ατος, τὸ; ruptio, ruina. Them. ῥήσω.

Ῥηγματίας, qui rupturis laborat, i. e. πῖς ῥήγμασι; Unde, ῥηγματίαι, dicuntur quibus diſſectum aut ruptum quocunque modo intus aliquid fuerit; ut, ῥηγματίας ὀφείλει, ruptis prodeſt, Dioſc. 3. 163. &c. eſt à præced. ῥῆγμα, -ατος, &c. vide.

Ῥηγμὶν, -ῖνος, ἡ, littur, quia ibi unda ῥήσσεται. Th. ῥήσω, f. ξω, frango.

Ῥηγμὶς, -ῖδος, ὁ, idem quod præced. ῥηγμὶν, v.

Ῥηγμο-χασμὸς; q. d. hians ruptura; Celſus, 4. 4. eſt à præced. ῥῆγμα, vel ῥηγμὶς, & χάσμη, ἡ; à Th. χάσκω, V.

Ῥήγνυῦλαι, refringuntur, 3. pl. ind. paſſ. à Ῥηγνύω, ῥήγνυμι, ſeu ῥήσω, frango, f. ῥήξω, a. 1. ἐῤῥηξα, a. 1. imperat. act. ῥῆξον, -άτω. a. 1. ſub. act. ῥήξω, -ης, -η, & in 3. pl. ῥήξασιν, a. 2. ind. act. ἔῤῥαγον. p. m. ἔῤῥηγα, præſ. paſſ. ῥήγνυμαι, -σαι, -ται, & in 3. pl. ῥήγνυνται. perf. paſſ. ἔῤῥηγμαι, -ξαι, -κται, v. ῥήσω.

Ῥῆγ-ος, -εος, -ους, τὸ, culcitra, ſtragulum. à ῥήγνυμι, ſeu ῥήσω, frango.

Ῥᾳδίη, pro ῥᾳδίη, facilis: f. g. à ῥᾳδίως quod vide.

Ῥηθεὶς, εῖσα, ἐν, declaratus, a, um, a. 1. part. paſſ. verbi ῥέω, dico, quod vide.

Ῥηθέν, verbale, à ῥέω, dico.

Ῥηϊδίη, -ης, ὁ, ἡ facilis, f. g. à

Ῥηϊδίως, ος, ον, vel Poët. pro ῥᾴδιος, facilis.

Ῥηϊδίως, adv. à præced.

Ῥῄ-ων, -ονος, ὁ, ἡ idem quod, & pro eod. cum præced. ῥηϊδί-ων, v.

Ῥῖζα, facillime; eſt adv. ſuperl. è ſeq. ῥῖζ-ος, V.

Ῥῖζ-ος, -ος, -ον, facillimus in ſeq.

Ῥῖ-τέρος, -α, -ον, facilior, ῥῖστος, facillimus compar. & ſuperl. à ῥηϊδί-ων, quod vide.

Ῥήκτης, ου, ὁ; ruptor, effractor; Unde in plur. ῥήκται σεισμοὶ, ab Ariſtot. de mundo, terræ motus dicuntur, i. e. effractores, qui terræ hiatum, vi eruptione facta, faciunt; item, ῥηκτικὸς, ὴ, όν; ruptorius; rumpendi vi præditus; & ῥηκτὸς, qui frangi poteſt, omnia verbalia à ῥήσω, vel ῥήγνυμι, &c. v.

Ῥῆμα, -ατος, τὸ, verbum, res factum, carmen, mandatum, ſermo. Th. ῥέω, dico.

Ῥήμασι, dat. pl. à præced.

Ῥηματικὸς, ὴ, όν; ad vocabulum ſeu vocabula pertinens; item, verbalis; apud Gramm. Item, ῥηματίον, vocula, dictiuncula; vocabulum parvum; & ῥηματόσιον, idem diminut. & omnia à præced. ῥῆμα, -ατος, τὸ, V.

Ῥῆμ-ων, -ονος, ὁ; inſtrumentum, quo panes in furnum immittuntur; pala.

Ῥῆμων, præced. videtur vox eſſe Latina, id eſt, remus, à cujus ſimilitudine, pro pala, ῥῆμων dicebant; & forte. remus, hoc ipſum etiam aliquando ſignificavit, Latinam vocem, apud Athen. & cujus interp. & aliæ ab ipſis ſic uſurpatæ; ut, ματέρια, φάρμ-ων, ονος, ὁ, ἡ, c. materia, furnus; &c.

Ῥῆλ, ωος, ὁ; ovis, ab ἄρης, ἄρν-ων, agnus.

Ῥηνίκιος, ovium, aut agnorum pelles; apud Hippocr. à præced. ῥῆλ. ῥῆνος; v.

Ῥῆξαι, a. 1. inf. act. &

Ῥῆξας, αντος, inf. g. ῥῆξασα, a. 1. part. act. &

Ῥῆξε, abrupit, 3. ſing. a. 1. ind. act. Ion. pro ἔῤῥηξε, ejuld. verbi.

Ῥηξήνορα, acc. ſing. à κηξήνωρ, quod vide.

Ῥηξηνορίη, acc. ſing. à ῥηξήνωρ, quod vide.

Ῥηξηνορίη, ας, ἡ, & Ion. ῥηξηνορίη, fortitudo in perrumpendis hoſtium cateis: à

Ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, ἡ; qui Virum frangere poteſt, ſtrenuus, bellicoſus, (à ῥήσω, frango, f. ξω.) & ἀνὴρ, vir.

Ῥηξιμέλεα; viam perrumpens; Epith. Apollinis, in Epigr. à ſeq. ῥῆξις, & μέλεα, &c. V. Item, ῥηξίνεος; dicitur Bacchus in Epigr. quod mentem enervet, & frangat; à ῥῆξις, εως, & νέ-ος, &c. v.

Ῥῆξις, εως, ἡ; ruptura, fractura; verbale à ῥήγνυμι, vel, ῥήσω, &c. v.

Ῥηξί-φλοιος, corticem habens diruptum ſeu rimoſum; ex ῥῆξις, & φλοὸς, ὁ; V. Item, ῥηξίφρων; qui animum alicujus fregit, & contendit; ferociam alicujus repreſſit; ex ῥῆξις, & φρὴν, &c. v.

Ῥῆξω, rumpam, f. 1. ind. act. &

Ῥῆξαι, 3. pl. a. 1. ſub. act. verbi ῥήσω, f. ξω. a. 1. ἔῤῥηξα. a. 1. part. ῥῆξας, ασα, αν.

ΡΗΠΑΙ, ῶν, αἱ, ſublicæ, tigilla ad ſubſtructiones apta.

Ῥησά-ς, nomen viri. ἅπλιτον. Syr. aſperſus.

Ῥήσαιτο, dixerint, Ion. pro ἐῤῥήσαιτο, 3. pl. a. 1. ind. m. verbi ῥέω, dico. f. ῥήσω. p. ἐῤῥήκα. Att. εἴρηκα.

Ῥησείδιον, ου, τὸ, idem ac

Ῥησίδιον, ου, τὸ, βραχὺς λόγος, breve dictum: à

Ῥῆσις, εως, ἡ, dictio, mandatum: à ῥέω, dico

Ῥῆσος, ου, ὁ, nomen fluvii.

ΡΗ ΣΣΩ, ῥήγνυω, vel ῥήγνυμι, frango, rumpo. f. ξω. p. ἐῤῥηχα, a. 1. ἐῤῥῆξα, a. 2. ἔῤῥαγον. Hinc ῥάκος, εος, τὸ, lacera veſtis, panniculus.

Ῥητέον, dicendum, explicandum; & pl. ῥητέα, dicenda: ut, κρίνα ἔῃ ῥητέα; apud Hermog. &c.

Ῥητῆρα, pro ῥητῆρες, acc. ſing. à

Ῥητήρ, ῆρος, ὁ, rhetor, orator: à ῥέω, dico, quod vide.

Ῥητίνη, ἡ; reſina; humor eſt liquidus, & oleaginoſus, ex planta ſponte diffluens; Gal. & Dioſc. Unde ῥητινίζω; reſinam refero: exp. etiam, reſinaceus ſum, &c. Item, ῥητίνης οἶνος, reſinatum vinum; & ῥητινώδης, εως, ὁ, ἡ, ἡ reſinoſus, &c. à Them. ῥέω, fluo; Vide.

Ῥητοὶ, clari, ἄῤῥητοι, ignobiles: à ῥέω, dico.

Ῥητὸν, τὸ, dictum; à maſc. ῥητὸς; Vide.

Ῥητῠ́ρεία, ας, ἡ, actio dicendi. &

Ῥητορεύω, rhetorem ago. f. εύσω, à ῥήτωρ, quod vide.

Ῥητορικὴ, ῆς, ἡ, ſc. τέχνη, ars RHETORICA: ab eod.

'Ρητορικὸς, ad Rhetorem, aut artem oratoriam pertinens; Unde adv. ῥητορικῶς, rhetorum more, artificio seu eloquentiâ orator â, &c. atque inde etiam ἡ ῥητορικὴ, præced. ars bene dicendi; Arist. rhet 2. & ῥητορικὴ δύναμις, apud eod. Item ῥητορικὴ γενεσθαι, causa seu accusatio quam agebant rhetores, vel quæ contra rhetores, habebatur; Suid, item, præced. ῥητορεύω, rhetoricam artem exerceo, rhetoricor, in re seria declamans ludo; Verbigero; exp. etiam orationem habeo, i. e. pronuntio; & οἱ λογοι ῥητορεύονται, dicuntur, qui ore pronuntiantur more rhetorico; Isocr. Unde ῥητορεία etiam præced, est oratio rhetorices artificio elabo rata; rhetoricatio; in re seria declamatorius lusus; vel ludicra declamatio, verbigeratio, Item, oratoria eloquentia; Itidem, apud Isocr. & omnia, a ῥήτωρ, ορος, ὁ, &c. v.

Ῥητορμάστιξ, flagellum rhetorum; ex ῥήτωρ, ορος, & μάστιξ, V.

Ῥήτορσι, dat. pl. à ῥήτωρ, quod vide.

'Ῥητὸς, ἡ, ὸν, dictus, certus, ratus, celebris: à ῥέω, dico.

Ῥήτρα, ας, ἡ; dicendi vices seu locus; item pactum, pactio, decretum, lex, propriè Lycurgi ab eod. verbo.

'Ῥητὴ, ᾶ, idem quod præced. ῥήτρα, Vide.

'Ῥητοφύλακες, tabularum & instrumentorum publicorum custodes; (qui & γραμματοφύλακες) ex præced. ῥήτρα, vel ῥήτη, ἡ, & φυλάξ, ακος; v.

'Ῥήτωρ, ορος, orator, RHETOR. Th. ῥέω, dico. quod vide.

'Ῥητῶς, adv. disertè, palam, à ῥητὸς, quod vide.

'Ῥητῶν, præced. propriè, est; certis verbis, expresse; Sed exp. etiam, ad verbum; Item, planè, certò, nominatim; apud Lucian. Item, secundum literam, &c. Nam à ῥητὸς, dicendus, &c. Vide. Est neut. τὸ ῥητὸν, dictum, sententia; & in plur. τὰ ῥητὰ, oracula, &c. Unde, κατὰ τὸ ῥητὸν, & κατὰ τὸν διάνοιαν, aliquid dicitur, quod secundum literam, vel sensum dicti, explicatur.

'Ῥηχὶς, ιδος, ὁ; vallum. Them. ῥήσσω, frango.

'Ῥωχὸς, præced. exp. sæpes; septum, macerie; apud Hesych. & Suid. Unde ῥηχώδης, asper, salebrosus; Nonn. ab eod V.

'Ῥιγεδανὸς, ὲ, horribilis, quem omnes exhorrent. Them. ῥίγος, εος, τὸ, rigor.

'Ῥιγεδανὸς, exp. etiam καποθάνατος; nam scribit Plut. in l. de poët. aud. Macedones vocare δάνον, mortem; unde ait ῥιγεδανὸν, etiam significare καποθάνατον, &c. v.

'Ῥιγέω, RIGEO, FRIGEO, horreo, obstupesco: &

'Ῥιγηλὸς, ὲ, horrendus, horrificus. Them, ῥίγος, quod vide.

'Ῥιγῆσεν, f. 1. inf. act. verbi ῥιγέω, quod vide.

'Ῥίγιον, vide in ῥίγιστε.

'Ῥιγὸς, ὸ, ὁ, ἡ, ὴ, adject. rigidus, horridus, frigidus; molestus; Unde ῥιγία πάθη; rigores febrium, horrores; cum tremore algores, &c. à seq. Th. ῥίγος, εος, τὸ; Vide.

'Ῥίγιστε, maxime horrendus, superl. n. g. pl. num. à ῥίγος, εος, τὸ, rigor, comp. ῥίγιον, magis horrendum, acerbius, deterius, durius, superl. ῥίγιστον.

'Ῥιγοπύρετος, febris dicitur, in qua ægrotus simul febricitat & riget, eodem tempore, in toto corpore, utrumque sentiens affectum, Gal. ex Them. ῥίγος, τὸ, & πυρετὸς, ὁ; &c. v.

'ΡΙΓΟΣ, εος, τὸ, RIGOR, FRIGUS vehemens. qu. à ῥήγνυμι, fraago.

'Ῥιγὸς, ᾶ, ὁ; & ῥιγὸς, ὲ, ὁ; idem quod ῥίγος, rigidus, horridus, frigidus, omnia à Them. ῥίγος, εος, τὸ, Vide.

'Ῥιγοστίβος, perpetuo frigens, seu algens, ex ῥίγος, εος, τὸ; & βίος, ὁ; &c. vide.

'Ῥιγόω, -ῶ, rigeo, frigeo. à præced. ῥίγος.

'Ῥίγω, idem quod ῥιγέω, & ῥιγόω; & ab eod. Th. ῥῖγος, V.

'ΡΙΖΑ, ης, ἡ; radix, q. per quam ῥεῖ τὸ ζῆν, fluit vita.

'Ῥιζάγρα, ας, ἡ; instrumentum quo chirurgi spicula extrahunt; Paul. Ægin. & ita forsan legend. apud Corn. Celsum, Ubi, quotiescunque dente exempto radix relicta est, protinus, ea quoque ad id facta forfice, (lege forcipe,) quam ῥίζαν Græci vocant, eximenda est, &c. ex ῥίζα, ᾶ; & ἄγρα, ας, ἡ, &c. vide.

'Ῥίζηφι, Ion. pro ῥίζαις, dat. pl. à ῥίζα.

'Ῥιζὰς, άδος, ἡ; radix, ῥίζα; vel radicum acervus, & cumulus; Sic ut φυλλὰς, foliorum; pro radice posuit Nicand. in Alexiph. Item, ῥιζίας, ᾶ, ὁ; adject. radicarius, qui ex radice exprimitur; ut, apud Theophr. ῥιζίας ὀπὸς, succus radicarius, &c. Item, ῥιζίον, vel ῥίζιον, ὸ, τὸ; & ῥιζὶς, ίδος, ἡ; radicula, parva radix, Dioscor. Sic &, ῥιζότην; radicirus, stirpitus; Herodian. l. 8. omnia à Them. ῥίζα, ης, V.

'Ῥιζοβόλος, qui radices emittit, & quasi ejaculatur; Unde, ῥιζοβολία, ῶ; radices mitto, radices ago; ut, ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω; in Epigr. i. e. pares infimæ jecerunt radices; ex ῥίζα, ης, ἡ; & βάλλω, ὁ; Unde βολέω, &c. v.

'Ῥιζόθεν; Vide cum ῥίζας.

'Ῥιζολαβέω, ῶ; radices ago; Bud. ad verbum, radices capio, ex ῥίζα, ης, ἡ; & λαμβάνω; in a. 2. ἔλαβον: unde, λαβὴ, ης, &c. V. Item, 'Ῥιζολόγος, radicum collector; Unde, ῥιζολογέω, ῶ; radices colligo; Item, eradico, extirpo; à Them. λέγω, lego, i. e. colligo, &c. Vide. 'Ῥιζοπώλης, radicum venditor; Poll. à Th. πωλέω, unde πώλης, ὁ; &c. Vide. Sic etiam, ῥιζοτόμος, radicum excisor, seu, sector, qui radices colligit, earum peritiam habens; Ut, apud Nic. ῥιζοτόμου ὥρη, tempus secundarum radicum; Unde, ῥιζοτομία, radicum sectio, seu excisio; sed exp. etiam, radicum lectio, & ῥιζοτομικὸς, pertinens ad radicum excisionem, seu herbarum lectionem; ut libet Diony. ῥιζοτομικὸς; item ῥιζοτομέω radices excindo seu seco; obtaqueo; omnia, à themate τέμνω, in præt. med. τέτομα, inde τομὴ, ἡ, τομὸς, ὁ; &c. vide. Sic etiam ῥιζοφάγος, radicibus vescens; à themate φάγω οἱ unde φάγος, ὁ, V. 'Ριζόφλαος, cui cortex radicis speciem gerit; Theophr. à themate φλοὸς, ὁ; V. 'Ριζοφυὴς, qui radicem seu radices emisit; unde ῥιζοφυέω, radicem seu radices emitto; radices ago; à Them. φύω, unde φυὴ, ἡ, &c. V. 'Ριζόφυλλος, à radice foliatus; à themate φύλλον, τὸ, V. Item, ῥιζόφυτος, è radice proveniens; unde ῥιζόφυτον, τὸ; stirps, à themate φύω; unde φυτὸν, τὸ comp. ut reliqua præced. cum Th. ῥίζα, ης, &c. V.

'Ῥιζόω, -ῶ, radico, radicibus munio, stabilio, f. ώσω, p. ἐῤῥίζωκα. a. 1. ἐῤῥίζωσα. pras. pass. ῥιζόομαι, ῶμαι, radicor, perf pass. ἐῤῥίζωμαι, σαι, ται, perf. part. pass. ἐῤῥιζωμένος, η, ον, radicatus.

'Ῥιζώδης, ες, ὁ, ἡ, ὲς; radicis speciem præ se ferens, radici similis; à Them. ῥίζα, ης; V. Item ῥίζωμα, τὸ; q. d. radicamentum, quod radices egit, vel, quod stabilitum est velut fixis radicibus; sed exp. &, radix; item metaphor. pro ortu seu progenie sumitur; apud Æsch yl. & ῥίζωσις, εως, ἡ; q. d. radicatio; verbalia à ῥιζόω, ῶ, præced. V.

'Ῥιζώνυξ, radix, unguis, & in plur. ῥιζώνυχες, unguium in digitis initia, ac veluti radices quædam; scribitur etiam ῥιζάνυχες; à Th. ῥίζα, ης, & ὄνυξ υχος, ὁ; &c. V. Item ῥιζώρυχος, radicem effodiens; in Epigr. l. 2. Unde ῥιζωρυχέω, radicem effodio, Plut. à ῥίζα, ης, & ὀρύσσω seu ὀρύττω, fut. ὀξω, præt. ὤρυχα, unde ὠρυχὼς, ὼς, ἡ, &c. V. 'Ριζωστὴς, ωτος, ὁ, Vide paulo supra cum ῥιζώδης.

'Ῥικάω, decipio, quod fit inanitate propositâ pro veritate.

'Ῥικνίεις, εντος, ὁ, ἡ, ὴ; rugosus, vetus, obsoletus, à Th. seq. ῥίκνος, ὁ, V.

'ΡΙΚΝΟΣ, ὲ, rugosus, curvus.

'Ῥικνότης, ητος, ἡ; curvitas, item, ῥικνόομαι, ῶμαι, distrahor, & omnibus modis distorqueor in quandam speciem; sed exp. &, indecenter me flecto; in saltando lumbis incurvatis agitor; & apud Hesych. ῥικνῶται exp. λεπτύνεται, id est, attenuatur, addens, dici de ossibus senum; unde verbale, ῥίκνωμα, ατος, τὸ, saltationis impudicæ genus; item, ῥικνώδης; Bacchus dicitur q. d. rugosus, propter uvas passas; In Epig. omnia, à præced. Th. ῥικνὸς, ὸς v.

'Ῥικνώσεται, Ion. pro.

'Ῥικνώσῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi ῥικνόομαι, indecenter me flecto. Th. ῥικνὸς, curvus.

'Ῥίμφα, adv. celeriter, facilè, à ῥίπτω, projicio.

'Ῥιμφάμαξος, ὲ, ὁ, ἡ, qui celeriter curru fertur. Ex ῥίμφα, celeriter, quod vide, & ἅμαξ, ατος, τὸ, currus.

'ΡΙΝ, & ῥὶς, ῥινὸς, ἡ, nasus. q. à ῥέω. quia per eum fluit humor è capite. Hinc fortè Angl. to grin.

'Ῥῖνα, acc. sing. à ῥὶν, quod vide.

'Ῥινάω, decipio, proprie nares: ut cum canes fallantur olfactu. Th. ῥὶν.

'Ῥινέω,

Ῥινάω, præced. ſcribitur etiam ῥινκάω, ν in κ, mutato.

Ῥινεγχυσία, ἡ; infuſio ſeu inſtillatio in nares, & ῥινεγχύτης, ου, ὁ; inſtrumentum per quod in nares aliquid infunditur; Unde ῥινεγχυτεῖσθαι; dicitur, quod naribus infunditur, Dioſc. omnia à Them. ῥὶν vel ῥὶς, ῥινὸς, ἡ, & ἐγχύω, idem quod ἐγχέω, ex ἐν & Themate, χέω, &c. vide.

Ῥινέω, limo, Dioſc. l. 5. c. 95. à Th. ῥίνη, ἡ, v.

PI'NH, ης. ἡ, lima. q. à ῥαίω, quia lin à ῥαίοιμι, tundimus, & radimus. Eſt & ῥίνη, ſquatina piſcis: ſquatinæ enim cutis pro limâ eſſe poteſt. Hinc ῥινέω polio.

Ῥινηλάτης, q. d. qui naribus, id eſt, narium olfactu ſeu olfaciendo perſequitur; ſagax, ut ῥινηλάτης κύων; nam de canibus proprie dicitur, item ῥινήλατος adject. odoratu atque olfactu deprehenſus; ut ῥινήλατον ἴχνος; odoratu atque olfactu deprehenſum veſtigium; unde ῥινηλατέω, ῶ, naribus, i. e. narium olfactu perſequor; ut canes,

Ῥινηλάπτης, qui & ῥινηλάτας, qui odores naribus veluti attrahunt; item, metaph. perſequor indagando ſagaciter, vel indago ſagaciter; ex ῥὶν vel ῥὶς ῥινὸς, & ἐλαύνω, fut. άσω, præt. ακα, ab ἐλάω, &c. v.

Ῥίνημα, ατος, τὸ, quod lima abradir, ſeu exterit; ramentum, ſeu ſcobs; Herodian. l. 1. Sic dicitur etiam collyrium; quoddam, ab exterendis callis & cicatricibus; apud Gal. eſt verbale à ῥινέω, limo, à Them. præced. ῥίνη, ἡ; V. Item ῥινίζω, idem quod ῥινέω; Unde verbale ῥίνισμα, idem quod ῥίνημα; apud Dioſc. Item, ῥίνιον, τὸ, & ῥινάριον, τὸ, diminut. q. d. Cimulula, ſeu Cimula; i. e. parva lima; omnia à Them. præced. ῥίνη, ἡ; v.

Ῥινόβολος; unde ῥινοβόλῳ παταγῷ; in Epigr. exp. ſono naribus edito & impulſo, ex ῥὶν, ῥινὸς, & βάλλω, ὁ; V. Item, ῥινοδέψης, ου, ὁ; coriarius; corii linctor; à Them. δέφω, fut. ψω; V. Ῥινοκέρως, ωτος, ὁ; animal quoddam unius in nare cornu; rhinoceros; à Them. κέρας, ατος, τὸ; unde κερκὸς, ὁ; &c. V. Ῥινοκολόστης, ου, ὁ; decurtator narium, ſeu amputator narium; à Them. κολόω, futur. σω, unde κόλοσμα, τὸ; &c. Vide. ῥινοκοπέω naſum amputo, ſeu ſeco; Suid. à Them. κόπτω fut. ψω; unde κοπὴ, ἡ, &c. Vide. Ῥινολαβὶς, ίδος, ἡ; inſtrumentum, quo naſus areptus, torquebatur; Suid. Seu quo noxiis naſum diſtorqueabant, dicitur & ῥινηλάτης, à Th. λαμβάνω, fut. med. λήψομαι, à λήβω, in a. 2. ἔλαβον; unde λαβὶς, ἡ & λαβὶς, ίδος, ἡ; &c. vide. Item, Ῥινομάκτειρα, ας. τὸ; q. d. narium abſterſorium; Linteolum abſtergendis naribus aptum; ſtrophium; ſudarium, &c. à Th. μάσσω vel μάττω, fut. ξω; abſtergo; comp. ut reliqua præced. cum ῥὶν, ῥινὸς, ἡ; &c. Vide.

Ῥινόσμυρνος, qui naſu eſt ſimo; Luc. a ῥὶν, ῥινὸς, ἡ; & σμὶς, ὁ; &c. Vide. Item, ῥινοτόμος, qui naſum vel nares ſecat; item ſcuta ſeu clypeos diſſecans; unde ῥινοτομέω, naſum ſeco, nares amputo; Euſtath. ex ῥὶν, ῖνος, vel ex ῥινὸς, ὁ; & τομὴ, ἡ, vel τμὸς, ὁ, à præt. med. τέτομα à Them. τέμνω, &c. Vide.

Ῥινοπύλη, ης, ἡ; portula, poſticum. q. à ῥινάω, & πύλη, oſtiolum, quo quis elapſus fefellit nares inſequentium.

PINO'Σ, ου, ὁ, ἡ, pellis, cutis, per quam ſudores ῥέουσι.

Ῥινόσαρκος vide paulo ante, ad finem, cum ῥινόβολος.

Ῥινότμητος, cui naſus eſt deſectus; ex ῥὶν, ῥινὸς, & τμητὸς, à τμάω, inuſit. pro Th. τέμνω, v.

Ῥινοτόμος, vide paulo ante, ad finem, cum ῥινόβολος.

Ῥινοτόξης, clypeos diſſecanti, dat. ſing. à ῥινοτρήτης, ου, ὁ, ἡ; pellem perforans, tranſverberans. Eſt Martis Epithet. à ῥινὸς, ὄς, ὁ, ἡ; pellis, & per Synech. clypeus, & τρέω, perforo, terebro.

Ῥινοχόος, ου, ὁ; infundibulum, ſcil. idem videtur eſſe quod ῥινεγχύτης, id vide; inſtrumentum quo liquid naribus infunditur; ex ῥὶν, ῥινὸς, & χυτὸς, ὁ, Vide.

Ῥινὸν, narium, gen. plur. à ῥὶν, ῥινὸς, ἡ; naſus.

PI'ON, ου, τὸ, montis cacumen, promontorium.

Ῥιπᾶς ἀνέμων κλονεῖσθαι, impetuoſis ventis agitari, turbari, vide ῥιπή.

Ῥιπὴ, ῆς, ἡ, impetus ejus quod projicitur, jactus teli miſſi ſicut fulminis. Th. ῥίπτω, projicio.

Ῥιπίδιον, ου, τὸ, ſtabellum, à ῥιπὶς, ίδος, v. in ſeq. ῥιπίζω.

Ῥιπίζω, flabello, ventilo, ῥιπὶς, ίδος, ἡ, flabellum: à ῥίπτω, huc i lucjacto.

Ῥίπισις, εως, ἡ; item, ῥίπισμα, ατος, τὸ, & ῥιπισμὸς, ῦ, ὁ; ventilatio, item refrigeratio; item ῥιπιστὴς, qui ventilari poteſt aut qui ventilatur, vel qui refrigeratur ventilatione; ſed exp. etiam perflatilis, ventis expoſitus; verbalia à ῥιπίζομαι, ventilor, paſſ. à ῥιπίζω, ventilo, item excito ignem ſufflando; follibus accendo; à ῥιπὶς ίδος, ἡ; flabellum, i. e. ventilationi inſtrumentum; muſcadium; item pro ventilabro, aut folle, quo carbones excitantur, apud Poll. & Ariſtoph. Sed dicitur etiam eſſe vas, ex vimine contextum; apud Herodot. &c. Vide, ῥιπίζω.

Ῥίπτω, ε, τὸ, & ε, ὁ, crates, reſegmina; idem quod ῥίψ vide in ῥίπτω, projicio.

Ῥίπτασκον, ες, ε, imperf. Ion. verbi ῥιπτάσκω, Poët. pro ῥιπτάζω, jacto, projicio, præcipitem do. f. άσω. vel Ion. dicitur pro ἐῤῥιπτάζον, adjiciebant, 3. plur. imperf. verbi ῥιπτάζω. Them. ῥίπτω, projicio.

Ῥιπτασμὸς, ου, ὁ, jactatio, conflictatio, eſt verbale à ῥιπτάζομαι, jacter; item conflictor; de ægroto dictum qui in lecto conflictatur; paſſ. ab act. ῥιπτάζω, proſternor, proturbo, Il. ξ, &c. vide in præced. ῥιπτάσκον.

Ῥίπτει, 3. ſing. præſ. verbi ῥίπτω at

Ῥιπτεῖ, 3. ſing. præſ. à ῥιπτέω. Att. pro ῥίπτω.

Ῥιπτέμεν, Att. pro ῥίπτομεν, vel à ῥιπτέω, idem quod ῥίπτω.

PI'ΠΤΩ, f. ψω, & ῥιπτέω, ήσω, projicio, præcipito, hinc ῥιπὴ, ῆς, ἡ, impetus; item ictus, ſeu jactus; ῥιπὶς, ίδος, ἡ, flabellum, ῥίψ, ῥιπὸς, ὁ; ramus ſaligneus, vimen flexile, ἀπορρίπτω, abjicio.

Ῥὶς, naſus idem cum ῥὶν, id vide

Ῥίσκος, ου, ὁ, RISCUS, ciſta pelle contecta; à ῥύομαι, cuſtodio.

Ῥιφεὶς, έντος, a. 1. part. paſſ. verbi ῥίπτω, projicio: f. ψω, p. ἔῤῥιφα, a. 2. ἔῤῥιφον, a. 1. paſſ. ἐῤῥίφθω.

Ῥιχεῦσαι, turpiter & incompoſito motu cieri; idem quod & pro ῥιγεῦσαι, à ῥίκνεσμαι, ἔσμαι, vide ſupra in ῥικνὸς.

Ῥὶψ, ῥιπὸς, ὁ, vimen, ramus ſaligneus. Ducamus à ῥίπτω, quia inclinari & flecti poteſt. Th. ῥίπτω, projicio.

Ῥίψαι, a. 1. inf. act. &

Ῥίψεις, Æol. pro

Ῥίψας, αντος, a. 1. part. act. à ῥίπτω, projicio. f. ψω.

Ῥίψασπις, ίδος, ὁ, clypeum abjiciens, & fugiens; i. e. timidus, ignavus, Poll. ex Plut. eſt ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, qui ſcil. abjecto clypeo fugit; ex ῥίπτω, abjicio, & ἀσπὶς, ίδος, ἡ, clypeus, &c. vide.

Ῥίψε, Ion. pro ἔῤῥιψε, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi ῥίπτω, proj cio.

Ῥίψις, εως, ἡ; projectio; Plat. eſt verbale à ῥίπτω, fut. ψω. V.

Ῥιψοκινδυνεύειν, ῶ; in pericula me præcipito, projectâ audaciâ me periculis objicio & offero, à ſeq. ῥιψοκίνδυνος, id vide.

Ῥιψοκίνδυνος, ος, ὁ, ἡ, qui ſe in peri ula præcipitat ſeu ad audendum projectus: ex ῥίπτω, præcipito. f. ψω. & κίνδυνος, periculum.

Ῥιψοκινδύνως, adv. more eorum qui ſe in pericula præcipitant, projectâ quadam audaciâ, audacter: à præced.

Ῥίψω, ης, ἡ, a. 1. ſub. act. verbi ῥίπτω.

Ῥοᾶ, vel ῥοιὰ, ᾶς, ἡ, malus Punica, vel malum Punicum.

Ῥοᾶσι, dat. pl. &

Ῥοαὶς, acc. pl. à ῥοὴ, ῆς, ἡ, fluentum. Th. ῥέω, fluo, f. ῥύσω.

Ῥοὰς, άδος, ἡ; ſive ῥοιὰς, vitium eſt vitium cum acini defluunt; acinorum deſtrivium; ab eodem cum præced. Vide.

Ῥοβοὰμ, ὁ, nomen filii Salomonis, ἄλλων. Hebr. anguſtus.

Ῥογάω, floreo, à ῥογὴ, ut puto. Flos erumpit è germine.

Ῥογκίειν, Epicharmus dixit, pro ῥέγκειν, i. e. ſtertere: à Them. ῥέγκω, vel ῥέγκω, v.

Ῥογμὸς, ῦ, ὁ, ſonus quem quis ſupinus ſtertendo adit: ronchus, gutturis ſtridor, à Th. ῥέγκω, vel ῥέγκω, v.

Ῥογὸς, horreum, granarium. σιτοβόλιον. puto à ῥωγὴ, fractura.

Ῥόγχος, vel ῥόγκος, ου, ὁ; ronchus; ſonus quaſi & gutturis qui fit ſtertendo; Unde ῥογχάζω, exp. reſono; à Them. ῥέγκω, vel ῥέγκω ronchiſſo, ſterto, &c. v.

Ῥόδα, roſæ, nom. plur. à ῥόδον, quod vide.

Ῥόδαμνος, germen. Vide ῥάδαμνος.

Ῥοδάνη, ης, ἡ; trama, ſubtemen, an quia ῥοδανὴ;

Ῥοδανὸς,

Ῥοδανὸς, ᾶ, ὁ, RHODANUS fluvius in Gallia, ob velocitatem motus, sic dict. q. ἀ ῥέω.

Ῥοδαντὸς, roseus, à Them. ῥόδον, τὸ; V. Item, ῥόδαξ, parva rosa, seu q. d. vocula; est diminut. ab eod.

Ῥοδαρὲς, ὴ, ὸν, roseus, speciosus; τὸ ῥοδαρὸν τῦ σώματος, coloris bonitas in corpore. Th. ῥόδον, rosa.

Ῥοδαρὸν τῷ σώματι, dicitur coloris vigor in corpore habitiore, quod aliquid roseum præ se ferat, &c. Vide præced.

Ῥοδεία, ὴ; i. e. παγία, scil. ὁ ἐκ ῥοδῶν στέφανος, rosarium, apud Suid. ut & ῥόδεος, ᾶ, ὁ; roseus; ut ῥόδεα ἄνθη, i. e. rosæ; apud Athen. &c. omnia, à Th. ῥόδον, τὸ, V.

Ῥόδη, ης, ἡ; nomen puellæ. Græc. rosa.

Ῥόδη, vel ῥοδὴ, frutex rosas producens; rosarum frutex; à Them. ῥόδον, τὸ; Vide. Item, ῥοδία ῥίζα, rhodia radix, herbæ genus quæ nascitur in Macedonia; dicta ἀπὸ τῆς ῥοδῶν à rosis, quarum odorem refert, si interatur; Dioſc. 4. 46. (Sed, Hesychio, ῥοδία, est calcamenti genus; & genus etiam vitis.) Item, ῥοδίζω, rosæ similis sum colore vel odore, Item, roseo vel purpureo colore tingo, &c. Item, ῥόδινος, rosaceus; ut, ῥόδινον μύρον, apud Athen. & ῥόδινος στέφανος, corona e rosis facta; apud eund. omnia ab eod. Th ῥόδον, τὸ, v.

Ῥόδιος, ᾶ, ὁ; nomen fluvii. à ῥόδον, rosa.

Ῥόδιος, rosaceus, ut ῥόδιον μύρον, apud Aristot. & τὸ ῥόδινον, est medicamenti nomen, de quo Paul. Ægin. 7. 13. & Avel. 14. 36. (sed, ῥόδιος, qui ex insula Rhodo est, huc non pertinet; nam est à ῥόδος, ᾶ, ὁ; id vide) Item, ῥοδίς, ίδος, ἡ; pastillus ex rosis confectus, Dioſc. &c. Itidem à Them. ῥόδον, τὸ; Vide. Unde etiam, ῥοδίτης οἶνος; vinum rosaceum, seu rosis conditum.

Ῥοδοδάκτυλος, ᾶ, ὁ, ἡ; habens roseos digitos: ex ῥόδον, rosa, & δάκτυλος, digitus.

Ῥοδοδάφνη, ης, ἡ, arborescens stirps, quam Apulejus, rosam lauream appellat.

Ῥοδόδενδρον, rhododendron, genus fruticis, sive herba ex rosæ similitudine, Vide Dioſc. 4. 83. ex Th. ῥόδον, τὸ, & δένδρον τὸ, v.

Ῥοδοειδὴς, ές, ὁ, ἡ, roseus: ex ῥόδον, rosa; & εἶδος, ους, τὸ, forma. Them. εἶδος, video.

Ῥοδόεις, εντος, rosaceus. Them. ῥόδον, rosa.

Ῥοδόμαγμα, retrimentum rosacei unguenti, ex ῥόδον, τὸ, & μάγμα, τὸ, à Th. μάσσω, vel μάττω, fut. ξω, &c. V. Item, ῥοδόμελι, mel rosaceum, item confectio quædam ex rosis & melle, Dioſc. 5. 35.

Ῥόδομαλον, Dor. pro.

Ῥοδόμηλον, ᾶ, τὸ, rosea gena. Ex ῥόδον, rosa, & μῆλον, gena. Th. μηλέα, ἡ; malus arbor

ΡΟ'ΔΟΝ, ᾶ, τὸ, rosa. Angl. a Rose. q. ex ῥέω, & ὀδμὴ, quia ex eâ fluit odor.

Ῥοδωνία, ἡ; locus ubi rosæ nascuntur, sed scribitur potius ῥοδωνιὰ, id vide.

Ῥοδόπαχυς, Dor. pro

Ῥοδόπηχυς, εος, ὁ, ἡ, qui vel quæ habet roseos cubitus: ex ῥόδον, rosa, & πῆχυς, εως, ὁ; cubitus.

Ῥοδόκνος, rosarum odorem habens, Athen. ex ῥόδον, & πνεῦ, ἡ; vel πνόος, ὁ, à Them. πνέω, V.

Ῥόδος, ᾶ, ὁ, RHODUS, nomen Nymphæ, & insulæ: olim dicta videtur Ῥόθος, ᾶ, ἡ, ab undarum strepitu.

Ῥοδόσταγμα, τὸ, rosarum liquor; & ῥοδόστακτος, idem cum ῥοδόμελι, id vide ex ῥόδον, τὸ; & στάζω, fut. ξω, unde στάγμα, τὸ, & στακτὸς, ὁ; &c. vide. Item, ῥοδόχρως contr. ῥοδόχρους, roseum habens colorem, idem quod, & ex iisd. cum seq. ῥοδόχρως, v.

Ῥοδόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, Dor. pro ῥοδόχροος, roseicoloris: ex ῥόδον, τὸ, rosa, & χρόα, ἡ, color.

Ῥοδωνία λεπὰς, olla odoratissima, quæ in mensam ferebatur; apud Athen. ab aliis autem dicitur esse, edulii genus, cui intritæ fuerint rosæ, & quod in olla ad mensam ferebatur, apud eund. Athen. legitur & ῥοδωνὶς, de eodem, à Th. ῥόδον, τὸ, v.

Ῥοδοφόρος, rosifer, rosas ferens; ex ῥόδον, τὸ, & φέρω, fero, unde φορὸς, ὁ, &c. v.

Ῥοδὼν, ῶνος, ὁ, & ῥοδωνιὰς, ᾶς, ἡ, rosetum, vel rosarium; locus ubi rosæ nascuntur; sed poni dicitur etiam, pro toto respite, & planta rosæ; apud Theophr. à Th. ῥόδον, τὸ, V.

Ῥοδῶπις, & ῥοδῶπος, qui est roseo aspectu, seu colore, vel roseis oculis, ex ῥόδον, τὸ, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ; v.

Ῥύζω, latro, sterto; potius ῥοιζῶ, & ῥυζῶ, à ῥοῖζος, stridor.

Ῥοὴ, ῆς, ἡ, fluentum, fluctus; à ῥέω, fluo.

Ῥοθέω, ῶ, impetu feror; item ῥοθίζω, impetuose seu contente remigo, sed signif. etiam cum impetu & strepitu voco, procrorum instar, item ῥόθος, ὁ, ἡ; impetuosus, cum impetu ciens; omnia à seq. Th. ῥόθος, undarum seu remorum strepitus, item in genere strepitus, fremitus, impetus, &c.

Ῥόθιον, ᾶ, τὸ, impetus undarum: à

ΡΟ'ΘΟΣ, ᾶ, ὁ, undarum strepitus, tumultus: qu. à ῥέω & θέω. Est ex fluentis aquæ cursu.

Ῥοθοπυγίζω, concavâ & latâ manu nates, ferio, vel pedibus in podicem insultando complodo sonitumque edo; i. e. τῇ πυγῇ ῥόθιον ποιῶ; τῶι πυγίωι τῇ χειρὶ παίω, ἢ τῷ ποδὶ τύπτω, &c. ex præced. Them. ῥόθος, ὁ, & πύγη, ἡ; unde πυγίζω, &c. v. sed scili tur etiam ῥαδαπυγίζω,

Ῥοιὰ, ᾶς, ἡ, vide ῥοά.

Ῥοῖζος, stridor, idem quod thema ῥοίζω, id v. Unde ῥοιζέω, ῶ; strido; interdum sorbeo; à strisore in sorbendo, unde verbale ῥοίζησις, εως, ἡ; stridor; cantus infravis ut pastorum, &c. omnia à Th. ῥοίζω, ὁ; v. Item, ῥοισμὸς, ᾶ, ὁ; sibilus, stridor; idem quod ῥοῖζος, & ab eo i. Th. ῥοίζω; v.

Ῥοίζαχ', pro ῥοίζασκε, stridebat, ob sequent. aspir. 3. sing. imperf act. verbi ῥοιζέω, strido: imperf. ἐῤῥοίζεον, & Poet. ἐῤῥρίζεσκον, & pro ε, α, Th. ῥοίζω, stridor.

Ῥοιζέω, vide in ῥοῖζος.

Ῥοιζηδὸν, magnorum stridore & impetu; item ῥοίζημα, ατος, τὸ; stridor, aut impetus, qualis est sagittæ volantis cum stridore, Luc. utrumque à ῥοιζέω, præced. & Th. ῥοῖζος, seq. v.

Ῥοιζηδὸν, adv. cum stridore: 2 Pet. 3. 13. à

ΡΟΙ'ΖΟΣ, ᾶ, ὁ, stridor, impetus: qu. à ῥέω, qui proprie aquæ fluentis. Hinc ῥοιζέω, ῶ, stridorem edo, strido, latro.

Ῥιζώδης, ες, ὁ, ἡ, stridorem, aut magnum strepitum edens; strepens; Gal. à præced. Th. ῥοῖζος, ὁ, vide.

Ῥοιὴ, ἡ, Ion. pro ῥοιὰ, malum granatum.

Ῥοϊκὸς, qui fluctione laborat, seu profluvio, ut ῥοϊκαὶ γυναῖκες, dicuntur mulieres fluxionibus laborantes: è Th. ῥέω, unde ῥοὴ, ῆς, & ῥόος, ὁ; &c. V.

Ῥοῖνος ἔ, incurvus: à ῥίνος.

Ῥοῖσκος, corymbi aurei ornatus gratiâ sacrorum sertis annexi, ob mali punici similitudinem ita dicti, Exod. c. 28. est plur. à sing. seq. v.

Ῥοῖσκος, qu. parva ῥοά. figura referens malum Punicum.

Ῥοίτης, οῦ, vinum ex malis punicis confectum; Dioſc. à Them. ῥοὰ, vel ῥοιὰ, malum punicum, fructus scil. granatum, &c. V.

Ῥομβέω, volvo, & circumago in modum rhombi; inde ῥομβητὸς, versatilis in modum rhombi; utrumque à seq. ῥόμβος, ὁ, rota, seu quiddam rotæ formam habens; item, exp. & rotatio, & apud mathematicos dicitur esse figura quadrangula, lateribus quidem constans inter se æqualibus, sed non etiam angulis; ac à quibusdam βαχύλος, appelari dicitur, à similis forma panis Elep. usitata; de quo pene Ath. l. 3. &c. V.

Ῥομβοειδὴς, ές, ὁ, ἡ, figura geometrica habens latera opposita æqualia, & angulos oppositos æquales lateribus; & dicitur etiam de figura acies, rhombo similis, ex seq. ῥόμβος, ὁ & εἶδος, τὸ, &c. V.

Ῥόμβος, ᾶ, ὁ; RHOMBUS, turbo, -inis; impetus: à ῥέμβω, circumago.

Ῥομβοῶδης, rhombi figura præditus, ut ῥομβοώδης παράταξις, dicitur acies rhombi figurâ instructa; item. ῥομβωτὸς, ὴ, ὸν; rhombi figuram habens; utrumque à præced. ῥόμβος, ὁ; V.

Ῥόμυξ, vermis ligna corrodens.

Ῥόμφαια, ας, ἡ; RHOMPHÆA, gladius, framea: à ῥέμβω, in gyrum circumago; vel à ῥέπω, vergo, propendeo: unde ῥοπὴ, ῆς, ἡ, inclinatio, propriè lancis: & hinc ῥοπαῖος ῥομφαία.

Ῥομφεῖς, lora, quibus consuuntur calcei: an qui ῥέμβονται;

Ῥόον, acc. sing. à

Ῥόος, ᾶ, ὁ, fluxus: à præt. m. ἔῤῥυα, verbi ῥέω, fluo: f. ῥύσω.

Ῥοπαλίζω, clavâ percutio; vel verso tanquam clavum; unde verbale ῥοπαλισμὸς, percussio quæ fit clavâ; sed dicitur & de lentigine, seu satyriasi, apud Suid. utrumque à seq.

Ῥοπαλοειδὴς, clavi similis; ex seq. ῥόπαλον, & εἶδος, τὸ; &c. v.

Ῥόπαλον, ᾶ, τὸ clava; sceptrum: virga, baculus: à ῥέπω, flecto.

Ῥοπὴ, ῆς, ἡ; inclinamentum, monumentum: à ῥέπω vergo, flecto.

Ῥοπήιον,

Ῥοπίδιον, ι, τὸ, ſenticetum; virgultis plenus locus; Il. ν. exp. etiam, virgultum vimineum; à præced. ῥοπὴ, ἡ, quod proprie eſt, q. d. devergentia, propenſio, ſeu inclinatio; ut de inclinatione lancis; apud Plut. in Cam. apud quem etiam, pro libramento ponitur; item, etiam dicitur ῥοπὴ, id quod momentum affert, & pondus ad rem aliquam; vis impulſrix; ut, θεία ῥοπὴ, divina ſeu dei propenſio atque nutus; nam ſic interdum ponitur, pro auxilio, nutu, ac propenſione in aliquem &c. V.

Ῥόπτρον, ι, τὸ, idem quod ῥόπαλον, clava; incurvum lignum; & exp. etiam fuſtis; & Metaph. pro divina ultione; apud Euryp. à ῥοπὴ, ἡ, & Th. ῥέπω, V.

Ῥαβλὼ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. filius viſionis.

Ῥᾶθ', ἡ, nomen piæ mulieris, ἄκλιτον. Heb. tremor.

Ῥᾶς, per contractionem dicitur pro ῥόος, unde, κεῖ ῥᾶν φέρεσθαι τὰ πράγματα; dicuntur res quæ proſpere cedunt & ex voto; apud medicos frequenter dicitur de mulierum fluxionibus; item ὁ ῥᾶς, τῆς ῥοὸς, arbuſcula eſt quædam, qua coriorum infectores utuntur ad inſpiſſandas pelles; Dioſc. l. 1. 148.

Ῥοπὸς, idem cum, & pro ῥοφητὸς, ſorbilis, unde in neut. ῥοπὸν, τὸ, ſorbile, ſorbitio; à ῥόφω, Attice pro ῥοφῶ, ſeu Them. ῥοφέω, &c. V.

Ῥόπτω, color, qualis eſt rubricæ Sinopicæ. Ruſſus Latinum eſt: aut à ῥοὰ, cujus granum rubet.

Ῥοφάω ῶ, idem quod ῥοφέω, ſeq. id vide.

Ῥῶς, ῶ, ὁ, nomen viri. Lat. Ruſus.

ΡΟΦΕΩ, & -άω, ſorbeo, exhaurio. f. ἥσω. p. ἐῤῥόφηκα.

Ῥόφημα, ατος, τὸ, ſorbitio; id quod ſorbetur; item ῥόφησις, ſorbitio; ipſa actio ſorbendi; Gall. ſicut & ῥοφητὸς, ῆ, ὁ, ſorbilis; unde ῥοφητὸν, τὸ, ſorbile; ut ὠὰ ῥοφητὰ, &c. (Pro eod. dicitur etiam ῥοπὸς, & ῥοπτὸν) verbalia à præced. Th. ῥοφέω, V.

Ῥόφω, idem quod & Atticè pro ῥοφέω, vide.

Ῥοχθέω, ſonum edo. f. ήσω. q. à ῥόω ὄχθον, quatio ripam.

Ῥοχθέω, præced. proprie eſt, ſtrepitum ſeu ſtridorem edo; de maris fluctu proprie dici exiſtimatur, & ejus imitatione per ὀνοματοποιΐαν, eſſe factam, derivatur à Th. ῥόθος, ὁ, vel inſerto, χ, à ῥοθέω, V.

Ῥόω, moveo, ruo: à ῥέω, fluo.

Ῥυάδης, ες, ὁ καὶ ἡ, fluidus, fluxus, item undoſus, à ῥόος, ὁ, ſeu ῥοὴ, ἡ, à Th. ῥέω, &c. V. Unde ῥοώδεις πυρετοὶ, dicuntur medicis febres, quæ cum multo alvi fluxu, & aliquando vomitu fiunt; fluentes has febres appellavit Celſus, &c.

Ῥυάν, ᾶνος, ὁ, malis punicis locus conſitus; à Th. ῥοὰ, ἡ, V.

Ῥύαξ, ακος, ἡ, profluvium, rivus; item proluvium, proluvies, eluvies; apud Thuc. & Plat. ſed dicitur & αἵματος ῥύακες, ſanguinis rivi; apud Ariſtidem; item ῥυὰς, άδος, ἡ, vitium oculi, ὀφθαλμῶν ῥῦσις, cum canthus lacrymas continere nequit; item ῥυάδες dicuntur, vites non continentes fructum, quòd acini defluant, & qui remanent graciliores exiſtant, &c. à ῥύω, idem quod Th. ῥέω, V.

Ῥυὰς, præced. adjectivè etiam legitur, in gen. omn. fluxus, a, um, perfluens, deciduus; ut σῶμα ῥυὰς καὶ μανὸν, apud Ariſtot. &c. Vide præced.

Ῥύδδω, fuſe, vehementer, abunde, idem quod & pro ῥύδδω, id V.

Ῥυγχομαχεῖν, roſtro pugnare; ex ſeq. ῥύγχος, & μαχέομαι, vel μάχομαι, &c. V.

ΡΥΓΧΟΣ, εος, τὸ, roſtrum, riſus.

Ῥύδδω, affluenter, abundanter; idem quod ſeq. ῥυδὸν, V. Sed exp. etiam, vehementer, impetuosè; item cum vehementi ſtrepitu; apud Suid. & Heſych. &c.

Ῥυδὸν, adv. fu è, affatim, abundè: à ῥύω, idem quod ῥέω, fluo.

Ῥυεὶς, είσης, qui fluit, a. 2. part. paſſ. verbi ῥύω. a. 2. paſſ. ἐῤῥύην. Them. ῥέω, fluo. f. ῥύσω.

Ῥύσο, libera, Ion. pro ῥύαι, præſ. imperat. &

Ῥύεται, tuetur, 3. ſing. præſ. ind. verbi ῥύομαι, ſervo. f. ῥύσομαι, in 1. pl. ῥυσόμεθα. Th. ῥύω.

Ῥύημα, τὸ, itrium; bellarii genus præſtantius; Gal. (nam λάγανον, deterius dicitur; teſte eod. dulciariorum erat liborum genus, cum melle præparatorum; eſt à ῥύω; idem quod Th. ῥέω, V.

Ῥύηθι, a. 2. imperat. paſſ. verbi ῥύω, pro ῥέω, fluo. a. 2. paſſ. ἐῤῥύην.

Ῥυήσομαι, ῆ, εῖ, fluam, f. 2. paſſ. verbi ejuſd.

Ῥυηφενὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, cui affluunt opes; vel affluens opibus; opulentus; ex ῥύω; idem quod Th. ῥέω & ἄφενος, ὁ, V. Unde etiam ῥυηφένεια, opulentia; affluentia divitiarum, ſeu opum; παρὰ τὸ ῥύηται τὸν ἄφενον; ut inquit Etymol.

Ῥυθλῶται, a. 1. inf. paſſ. verbi ῥύομαι, ſeu ῥύω, libero.

Ῥυθμίζω, ad numeros aptos redigo, numerorum concinnitatem ſeu modulationem alicui rei tribuo; item tempero, compono, & effingo; item rectè colloco; item moderor; mores compono; informo, doceo; à Th. ῥυθμὸς, ὁ, V. Unde etiam, ῥυθμικὸς, ἡ, ὁ, rhythmicus; numerorum, ſeu faciendorum numerorum peritus; qui numeros, aut modos facit; Plut. &c.

Ῥυθμοποιὸς, rhythmorum factor, ſeu fictor; unde ῥυθμοποιΐα, rhythmorum fictio; ex ῥυθμὸς, ὁ, & ποιέω, &c. V.

ΡΥΘΜΟΣ, ἑ, ὁ, RHYTHMUS. Angl. Rhythme ſive Rime; concinnitas: quicquid certo modo & ratione fit; qu. à ῥύω, traho; ut ſit tractus æquabilis.

Ῥῦμα, ατος, τὸ, fluentum, pro ῥόῦμα. Th. ῥέω, fluo. f. ῥεύσω. Eſt &

Ῥῦμα, ατος, τὸ, tractus: à ῥύω, traho.

Ῥῦμα, τὸ, eſt etiam tutamen, munimentum; propugnaculum, defenſio, munitio; & ῥύματα, τὰ, remedia à mortis periculo nos conſervantia; & ſic eſt à ῥύομαι, tueor, &c. V.

Ῥῦμαι, liberavi, Ion. dempto augmento pro ἐῤῥυμαι. perf. ind. paſſ. verbi ῥύομαι, ſeu ῥύω, libero.

Ῥύματα, nom. pl. à ῥῦμα, quod V.

Ῥυμβίον, τὸ, rotula, quæ agitatur à fagis & veneficis; rhombus; Schol. Apoll. Rhod. eſt diminut. à ῥύμβος, ſeq. itidem rotulam ſignif. vel turbinatum quidpiam, quod ſcutticâ impulſum & circumactum, ſonum quendam reddebat; Etymol. & Euſt. pro impetu, motu & vertigine etiam ſumitur apud Euryp. eſt à ῥέμβω, quod etiam fere idem ſignificat, V.

Ῥύμβος, turbo: à ῥέμβω, circumago.

Ῥύμη, ης, ἡ, vicus, tractus in urbe: à ῥύω, traho.

Ῥύμη, ἡ, præced. eſt etiam impetus; impulſus; atque indè, vicus, platea, locus in quem omnes certatim confluunt; & ſic, ex ῥύω pro ῥέω, vox hæc explicari poteſt.

Ῥύμμα, τὸ, purgamentum, ſtrigmentum; κόθαρμα, σμῆγμα, ſmegma, &c. Eſt verbale à ῥύπτω, V.

Ῥυμὸς, 2 Macch. 11. 5. ἐν ῥυμῷ χωρίῳ, aliter & rectè ἐρυμνῷ, id eſt, forti, munito: vet. interp. angulto: qu. ad ῥύμλον, plateam retulerit.

Ῥυμὸς, ῦ, ὁ, temo currûs, lignum inter equos, quo currus ῥύεται, id eſt, trahitur. Th. ῥύω, traho.

Ῥυμοτομία, ας, ἡ, viarum vicorumque ſectio & metatio; partitio in ſtrigas; Polyb. Item, ῥυμοτομέω, per vicos partior & ſeco; ſeu ſtrio, vel ſtrigo; in ſtrigas ſeco; ex ῥύμη, ἡ, & τομὸς, ὁ, à τέμνω, in præt. med. τέτμημαι, &c. V. Item, ῥυμκλέω, ῶ, & ῥύμασιν ἕλκω, loris funibuſque traho; Latini dicunt remulcotrahere ſeu educere; remulcando trahere, &c. Polyb. l. 1. ex ῥῦμα, ατος, τὸ, ſu is ad remulcotrahendum; in plur. ῥύματα, funes tractorii, & ἕλκω, &c. V.

Ῥύονται, tuentur, 3. pl. ind. præſ. verbi ῥύομαι, ſeu ῥύω, cuſtodio.

Ῥύοντο, ſervabant, Ion. pro ἐῤῥύοντο, 3. pl. imperf. verbi ejuſd.

Ῥυπαίνω, ſordido, ſordidum reddo, maculo, contamino, item Metaph. infamem reddo; famæ alicujus notam inuro; & in paſſ. ῥυπαίνομαι, ſordidus reddor, fœdor, commaculor; idem quod ῥυπάω, à Them. ῥύπτω, ὁ, &c. V.

Ῥυπαπαῖ, nautica quædam acclamatio: an qu. ῥύμπαπαῖ.

Ῥυπαρθυμήτω, 3. ſing. a. 1. imperat. paſſ. a

Ῥυπαρόω, ſum ſordidus. f. ώσω. Th. ῥύπτω, ſordes.

Ῥυπαρία, ας, ἡ, ſordes: &

Ῥυπαρὸς, ά, όν, ſordidus, a, um; à ῥύπτω.

Ῥύπασμα, ατος, τὸ, id quo aliquid ſordidatum eſt; ſordes; eſt verbale à ῥυπαίνω, ῥυπαίνομαι, &c. V.

Ῥυπάω, & ῥυπόω, ῶ, ſordeo, ſordidus ſum; & in paſſ. ῥυπῶμαι, ſordidor;

unde εἵματα ῥυπομάρη, vestes sordidatas; apud Hom. Od. ζ. à Them. ῥύπος, ὁ, V.

Ῥυπογράφος, ε, ὁ, sordidarum humiliumque rerum pictor; hoc nomine vocatus est Pyrrhichus, eo quod tonstrinas, sutrinas, & asellos, &c. Picturâ exprimeret; à seq. Th. ῥύπος & γράφω, &c. V.

Ῥυπόεις, εντος, ὁ, sordidus, à seq. Them. ῥύπος.

Ῥυποκάνδυλος, sordidus; valde parcus; ducto nomine ab iis, quibus sordes in unguibus residunt, nec tantillum sumptus facere volunt, ut tonsori dent numulum, qui eos repurget; Suid. ex ῥύπος & κάνδυλος, ὁ, &c. V.

Ῥύπος, τὸ, & ῥύπα, τὰ, & ῥίπα, τὰ, sordes; per Metaplasmum extulit Theocritus; pro Them. ῥύπος, ὁ, seq. Vide.

Ῥύπος, εος, τὸ, & circumflexè etiam, ῥῦπος, interdum reperitur scriptum, pro seq. ῥύπος, ὁ, quod propriè significat sordes, quæ in summis manum ac digitorum unguibus colliguntur; aut, secundum alios, illuvies est, quæ distringitur à corporibus oleo illitis, post sudorem, &c. V.

Ῥῠ́ΠΟΣ, ε, ὁ, sordes; per Metaph. avaritia.

Ῥυπόω, ῶ, sordesco: præs. part. ῥυπόων, ῶν. f. ὥσω. p. ἐῤῥύπωκα. a. 1. ἐῤῥύπωσα. a. 1. imperat. act. ῥύπωσον, ἀπο. Them. ῥύπος.

Ῥυπόομαι, abstergor, sordibus purgor; est pass. à seq. act. ῥύπτω, abstergo, &c. V. Item, ῥυπτικός, ἤ, ὁ, aptus ad abluendas sordes; abstergendi vim habens; ut, ῥυπλικὸν φάρμακον, extergens medicamentum, sordes in corporis tam extrema, quam interna qualibet parte eluens & auferens; ab eod. verbo ῥύπτω, seq. & Th. ῥῦπος, V.

Ῥύπτω, sordes eluo, purgo. Them. ῥύπος.

Ῥυσὰ, ἡ, γήρανσις, senectus: quum quis sit rugosus ob senectam: ῥυσὸς & ῥυστὸς, rugosus; dum cutis veluti in sulcos ῥύπτεται, id est, trahitur. Ruga enim est cutis in plicas contractio. Th. ῥύω, traho.

Ῥυσαὶ, nom. pl. à ῥυσὰ, quod V.

Ῥῦσαι, ἄσθαι, pro φύλαξαι, est a. 1. imperat. m. &

Ῥύσαιτο, 3. sing. a. 1. opt. m. &

Ῥύσασθαι, a. 1. inf. m. verbi ῥύομαι, tueor. f. ῥύσομαι. a. 1. m. ἐῤῥύσαμην, ω, ατο. Th. ῥύω.

Ῥυσάσθω, 3. sing. a. 1. imperat. m. verbi ejusd.

Ῥυσὴ, ῆς, ἡ, rugarum sulcus, & γήρανσις; idem quod ῥυσὰ, ᾶς, ἡ, id vide supra.

Ῥῦσθαι, Ion. pro ἐῤῥῦσθαι, perf. inf. pass. verbi ῥύομαι, libero. Vel ut alii volunt ῥῦσθαι, per Sync. vel Synæresin dici pro ῥύεσθαι, præs. inf. verbi ῥύομαι.

Ῥυσθῶ, liberer, & in 1. pl. ῥυσθῶμεν, a. 1. sub. pass. verbi ejusd.

Ῥυσιάζω, pignoris loco capio, Eutyp. in Ione; & in pass. ῥυσιάζομαι, pignoris loco capior; ut apud eund. ibid. ῥυσιάζομαι λόγῳ; exp. opprimor sermone, i. e. verbis tanquam pignore me tibi devincire studes; à ῥύσιον, τὸ, id V.

Ῥυσίαρμος, ε, ὁ, ἡ, Epithet. aurigæ, qui trahit, ac trahendo currum regit: ex ῥύω, traho, & ἅρμος, currus.

Ῥύσιμον, ε, τὸ, ruta, quod à venenis ῥύεσθαι, liberet. Vide ῥυτὴ.

Ῥύσιον, ε, τὸ, quod pro ῥύσει, liberatione datur, item pignus, spolium. Them. ῥύω, traho.

Ῥυσιπόνος, ε, ὁ, ἡ, à labore liberans; laboris molestium sublevans; in Epigr. a seq. ῥύσις & πόνος, ὁ, V. Item, ῥυσίπολις, servatrix; liberatrix, seu custos urbis: ex ῥύσις & πόλις; Poët. pro πόλις, &c. V.

Ῥύσις, εως, ἡ, liberatio. Th. ῥύω vel ῥύομαι, libero. Est &

Ῥύσις, εως, ἡ, fluxio, fluxus: à ῥύω, pro Th. ῥέω, fluo. f. ῥύσω. Luc. 8. 44.

Ῥύσκω, seu ῥύσκομαι, custodio, tueor; idem quod ῥύω.

Ῥυσμὸς, ῦ, ὁ, Poët. rerum aliquarum series, tractus. Th. ῥύω, traho.

Ῥυστάω, vel ῥυστάω, ῶ, fut. ἄσω, rugo, corrugo; unde ῥυστᾶσαι, corrugere; & in pass. ῥυστᾶμαι, rugor; unde ῥυστᾶ, rugatur, corrugatur; apud Aristot. à seq. ῥῦσις, vel ῥυστὸς, V. Unde etiam ῥυστάινω, idem; rugo; & ῥυστάινομαι, rugor; atque inde ῥυσταλέος, ε, ὁ, idem quod seq. ῥυστὸς, ὁ, rugosus, &c. V. Item, ῥύσταμα, ατος, τὸ, ruga; quasi esset verbale ab inusit. ῥυστάω vel -έω; unde in plur. ῥυστήματα, τὰ, facierum senilium rugæ, ac sordes; Suid. Omnia à ῥυσὰ, vel ῥυσὴ, ἡ, marcor, senectus, &c. V.

Ῥυστὸς, vel ῥυσὸς, ῆ, rugosus: à ῥυσὴς, ίδος, ἡ, ruga. Th. ῥύω, traho.

Ῥυστόκαρπος, qui rugosus est surculis; seu fructum ferens rugosum; ex ῥυστὸς, seq. & καρπὸς, ὁ, &c. V.

Ῥυστότης, ητος, ἡ, rugositas: à præced.

Ῥυστόω, vide supra in ῥυσάω, senescos; item, ῥύστωσις, rugatio, in rugas contractio; est verbale à ῥυστόω, vide ῥυσάω.

Ῥύστυγμα, ατος, τὸ, violenta tractio; item vis mulieri illata; violentus tractus; compressio; est verbale à seq. ῥυστύζω, fut. ξω, &c. V.

Ῥυστυζέσκω, idem quod seq. ῥυστάζω, per vim traho, &c. V.

Ῥυστάζω, trahendo rapto. Them. ῥύω, traho.

Ῥυστακτὸς, ὁ, ἡ, tractio violenta, protractio injuriosa; est verbale à præced. ῥυστάζω, fut. ξω, &c. V.

Ῥύστης, ου, ὁ, liberator, servator; i. e. σωτὴρ, λυτρωτής; Hesych. παρὰ τὸ ῥύομαι.

Ῥυτὰ, τὰ, fræna: à ῥύω, traho.

Ῥυταγωγὸς, ε, ὁ, lorum quod fræno inseritur, & quo equus ducitur; habena vel lorum equi; ex præced. ῥυτὰ, τὰ, frænum quo equi retrahuntur; habena; & ἀγωγὸς, à Them. ἄγω, &c. V.

Ῥυταίνω, convitior, detrabo: à ῥύω, traho.

Ῥυτὴ, ῆς, ἡ, RUTA: Angl. Rue: scrib. & ῥύτη, à ῥύω, conservo; quia valetudinem contra venena, &c. Conservat.

Ῥυτήν, ῆνος, resina, Genes. 37. 25.

Ῥυτὴρ, ῆρος ὁ, custos: à ῥύομαι, custodio. Est & tractor, à ῥύω, traho.

Ῥυτιδόφλοιος, cortices rugosas habens; in Epigr. à ῥυτὶς, ίδος, & φλοιὸς, ὁ, &c. V.

Ῥυτιδόω, f. ώσω, corrugo, in rugas contraho: præs. pass. ῥυτιδόομαι, in rugas contrahor: à ῥυτὶς.

Ῥυτισιδώδης, ες, ὁ, ἡ, rugosus; à seq. ῥυτὶς, ίδος, V. Item, ῥυτιδώδης, εως, ἡ, q. d. corrugatio; medicis sic vocatur corrugatio pupillæ, est verbale à præced. ῥυτιδόω, V.

Ῥυτὶς, ίδος, ἡ, RUGA: à ῥύω, traho. Vide ῥυσὰ.

Ῥύτο, Ion. seu Poët. pro ἐῤῥύτο, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi ῥύω seu ῥύομαι, libero, tueor.

Ῥυτὸν, οῦ, τὸ, RHYTHUM, poculum corneum, è quo potus tenuissimè fluit, & velut trahendo bibitur. Est & ῥυτὸν, habena, quia eâ equus ῥύεται, trahitur.

Ῥυτὸς, ὸ, tractus. Th. ῥύω, traho.

Ῥύψις, εως, ἡ, purgatio, abstersio; est verbale à ῥύπτω, ῥύπτομαι, &c. Vide.

Ῥύπω, abstergo; sic interdum legitur pro ῥύπλω, V.

Ῥύτωρ, ορος, ὁ, servator, custos, liberator; unde ῥύτειρα, τὸ, idem quod λύτειρα, id scil. quod pro liberatione alicujus offertur; Hesych. hæc verbalia sunt à ῥύω, ῥύομαι, tueor, custodio, &c. V. Item ῥύτωρ, est tractor; qui trahit, & sic est verbale à ῥύω, significante traho, &c. V.

Ῥυφὸς, ὸ, incurvus, Æol. à ῥέπω, inclino, curvo.

Ῥῠ́Ω, vel potius ῥύομαι, traho, tueor, libero: ut ἐῤῥύω. Hinc ῥῦμα, ατος, τὸ, tractus: ῥυτὶς, ίδος, ἡ, ruga: ῥύμη, ης, ἡ, vicus. Est &

Ῥύω, fluo, à ῥέω, idem.

Ῥῶ, dico, fluo, valeo, ago, ruo, impetum facio, bibo, &c. Etymol. est idem quod, & pro Th. ῥέω, V.

Ῥωὰ, ᾶς, ἡ, idem quod, & pro ῥοιὰ, id V. Item costæ tenuiores molliorèsque, ῥωαὶ dicuntur.

Ῥωβιωδέστερος, qui vix literam ῥῶ, pronunciare potest.

Ῥωγαλέος, ὸν, fissus, fractus: &

Ῥωγὴ, ῆς, ἡ, fissura. Them. ῥήσσω, frango.

Ῥωγὰς, άδος, ἡ, lacera, fracta, rimosa, apud Suid. item subst. saxum hians, rupes; in plur. significat etiam rimas terræ; est à præced. ῥωγὴ, ἡ, V.

Ῥωγμὴ, ῆς, ἡ, rima; ab eod. ῥήσσω.

Ῥωγμὸς, ὁ, rima, idem quod præced. ῥωγμὴ; & ab eod. Th. ῥήσσω, fut. ξω, &c. V.

Ῥωγμοτίας, qui rupturis laborat, &c. Idem quod ῥηγματίας; & ab eod. id vitio.

ῬῶΘΩΝ, ωνος, ὁ, naris, frequentius pl. ῥῶθωνες, nares: quasi à ῥῖς, vel ῥέω, fluo.

Ῥῶμα, ατος, τὸ, vis, impetus, idem quod seq.

seq. ῥᾶμμι, & ab eod. ῥωννύω, fut. ῥώσω. præt. ἐῤῥωκα, &c. V.

'Ρωμῦλ-ος, ίδος, ὁ, Romulus, i, m: à Ῥώμη, Roma.

'Ρωμαλέ-ος, ὁ, robore præditus, robustus; Plut. Unde ῥωμαλεότης, ἡ, robur, virilitas; item, ῥωμαλεόω, ῶ, robustum reddo, firmo; in pass. ῥωμαλεοῦμαι, robustus reddor; robur acquiro, seu vires; omnia à seq. ῥώμη, ἡ, vis, quod tam de corpori, quam de animi robore dicitur, &c. V.

'Ρωμαΐζω, Romanos faveo, à parte Romanorum sto; item ῥωμαϊκὸς, ἡ, ὁ, Romanus, qui est Romanorum, seu ad Romanos pertinens; Plut. Unde adv. ῥωμαϊκῶς, & ῥωμαΐστι, Romanè; Romano more, Romanâ linguâ, &c. Omnia à seq. ῥώμη, ἡ, Roma, à Th. ῥωννύω, V.

'Ρώμη, ης, ἡ, robur, vires: à ῥωννύω. Elt &

'Ρώμη, ης ἡ, ROMA. Gr. robur.

'Ρώννυσι, 3. sing. ind. præs. à

'ΡΩΝΝΥ'Ω, seu ῥώννυμι, confirmo, corroboro. f. ῥώσω. q. à ῥώω. p. ἐῤῥωκα. a. 1. ἐῤῥωσα, præs. pass. ῥώννυμαι, σαι, ται, roboror, valeo. perf. pass. ἐῤῥωμαι, σαι, valeo: plusq. p. ἐῤῥώμην, σο, το, valebam: per. imperat. pass. ἐῤῥωσο, ώσθω, vale; & in pl. ἐῤῥωσθε, valete. Hinc ἐῤῥωμένος, robustus: ῥώμη, ης, ἡ, robur.

'Ρῶξ, ωγός, ἡ, RUPES, fissura: à ῥήσσω, frango. f. ξῶ.

'Ρόοντ' pro ἐῤῥόησαντο, 3. pl. imperf. pass. Ion. ab inusit. ῥόομαι, quatior, cum impetu feror: à ῥαννύω, confirmo.

'Ρωπὶς, species plantæ flexilis, à ῥᾶψ, ωπὸς, quod vide. Item, ῥῶπες, virgulta plantæ sylvosæ, Od. ξ. sic dicuntur ἀπὸ τῦ ῥέπειν, Eust. quod non assurgunt sed serpunt humi; est plur. à sing. ῥᾶψ, ωπὸς, V.

'Ρωπεύω, frivola, seu vilia scrura vendere; scrutariam facere; vendere merces viles quæ ῥᾶπες dicuntur; id V.

'Ρωπήϊον, ε, τὸ, locus virgultis plenus: à ῥᾶψ, virgultum. Th. ῥέπω, vergo, propendeo.

'Ρωπίζω, miscellaneam condituram facio, confundo; Eust. Il. γ. quidam exponunt malè, pro indoctè & stolide aliquid facere; est itidem à ῥᾶπ-ος, ὁ, V. Item, ῥωπικὸς, qui talis est, quales sunt merces, quæ ῥᾶπα-ος, appellantur; i.e. vilis & parvi pretii; ab eod. ῥᾶπ-ος, ὁ, V.

'Ρώπινον, molle virgultum; Etym. idem quod ῥωπήϊον, id V.

'Ρωποπαράθραυ-ε, ε, ὁ, jactatum est in quendam futilem & vanum; teste Eust. Il. γ. Item ῥωποπαράθρηνος φράσις; exp. futilis & inanis locutio; idem ibid. est ex ῥᾶπ-ος, ὁ, & πέρα-ος, ὁ, &c. V.

'Ρωποπώλης, ε, ὁ, scrutarius; i. e. minutarum & omne genus rerum venditor; seu qui merces illas vendit, quæ proprie vocantur ῥᾶπ-ος, i. e. minutæ & parvi pretii merces; unde ῥωποπωλέω, hujusmodi viles, & minutas, & varias merces vendo; ex ῥᾶπ-ος, ε, ὁ, & πωλέω, unde πώλης, ὁ, &c. V.

'Ρᾶπ-ος, ε, ὁ, & τὸ ῥῶπον; merx parvi momenti: farcina omnifaria; seu fasciculus è diversis rebus nisque nullius momenti, sed vilibus & exilibus colligatus; unde ῥᾶπ-ος, exp. etiam, nulla re dignus; est à Th. ῥέπω, unde ῥωπὴ, ἡ, &c. V.

'Ραῳὸς, ᾶ, vehemens: à ῥάω, seu ῥάννυμι, roboro.

'Ρᾶς, caput, vertex: 2 Sam. cap. 16. vers. 16.

'Ραδδεῖς, vide in ῥάσω.

'Ρᾶπις, ιος, ἡ, sanitas, firmitudo, firmitas; robur, vires; vel proprie est q. d. corroboratio, confirmatio; valentia, sanitas, &c. Item, ῥαστὴρ, ῆρ-ος, ὁ, malleus; unde ῥαστήριον, impetus, incitatio; ad roborandum valens; item incitamentum mentis, & suscitabulum; item ῥαστικὸς, qui propensus est ad rem aliquam cum robore & impetu capescendam; & exp. etiam, corroborativus, corroborandi vim habens; omnia verbalia, à ῥώομαι, id V. Paulo ante; vel à Th. ῥαννύω, fut. ῥάσω, &c. V.

'Ρώσω, roborabo, f. r. act. verbi ῥαννύω, a. 1. pass. ἐῤῥάδθην. a. 1. part ῥαδθείς.

'Ρωτάζω, literam ῥᾶ sæpe itero.

'Ρωταχίζω, litera, ρ, identidem utor; unde verbale ῥωτακισμὸς, frequens literæ, ρ, repetitio; est ab ipsa litera, ῥᾶ, verbum effictum.

'Ραχμὴς ῆος, ἡ, idem quod seq. ῥωχμὸς, vide.

'Ρωχμὸς, ᾶ, ὁ, scissura, rima, hiatus: à ῥαγὴ, fissura; quod à ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango.

'Ρώχω, dentibus fremo: qu. eos inter se ῥασσων.

'Ρῶψ, ῥωπὸς, ὁ, merx non magni momenti; virgultum: ex ῥᾶπες, Æol. addendo β, fit βεῤῥῶπες, VEPRES; à ῥέπω, vergo, propendeo

'Ρώω, ROBORO: qu. ex ῥύω, tueor; pro eo inusitat. ῥαννύω, roboro; quod V.

Σ.

Σ Decima octava Græcorum litera: Attici interdum pro eo habent ξ, item τ. & Dor. & Æol. in σι mutatur. In numeris est 200. Multarum vocum initio impurè σ adest, etiam abest: ut σμικρὸς, μικρὸς, &c.

Σὰ, tua; ex σος, σὴ, σὸν, tuus, a, um. Th. σὺ. sed

Σᾶ, salva, contract. ex σάα, quod à σάος, idem quod σάος, ε, salvus.

Σαβάζειν, signif. bacchari, bacchantes imitari clamore euæ; item persultare, sed indecoro, & motu, & gestu, est à seq. σαβάζιος, Bacchus; ab ejusmodi furiosis saltationibus, ita dictus, &c. V.

Σαβάζιος, ε, ὁ, Bacchus: à σαβάζειν, ἐυάζειν.

Σαβαιαὶ, αἱ, Dionysiacæ; quæ Thyadum instar debacchari consueverunt; sed σαβακὸς, Hesych. significat e ai putridum; purulentum, raucidum, cariosum, &c. Unde adv. σαβακῶς, acerbè, duriter, austerè, asperè, &c. Omnia à præced. σαβάζειν, & Th. σαβοῖ, V.

Σάβανον, ε, τὸ, pannus asperior deficcandis corporibus.

Σαβασμὸς, idem quod ἐυασμὸς; vociferatio bacchantium; verbale à σαβάζειν, à σαβοῖ, &c. V.

Σαβάχθανι, Syr. ἐγκατέλιπές με, deseristi me.

Σαβαὼθ, exercitus. Legitur & Σαβαάθ.

Σαββατικὴ ἡμέρα, septima dies; à seq. σάββατον, τὸ, V.

Σαββατισμὸς, ε, ὁ, SABBATISMUS: à σαββατίζω, quiesco f. ίσω, & Att. ιῶ, a. 1. ἐσαββάτισα. quod à

Σάββατον, ε, τὸ, SABBATUM, quies. Synechd. hebdomada. in pl. num. est quintæ declinationis simplicium, σάββατα, ων, σάββασι.

Σαββαθὼθ, idem quod Σαβαάθ.

Σαβοῖ, seq. à bacchantibus subjungi solebat, voci ἐυοῖ, ut apud Demosth. contra Æschyn. ἐὰ βοᾶν ἐυοῖ, σαβοῖ; nam probris insectatur Æschinem, quod matrem comitari solitus fuerit, atque unà cum ea sacra colente clamare ἐυοῖ σαβοῖ.

ΣΑΒΟΙ, vox bacchantium: at

Σαβοῖ, ων, οἱ, Baccho initiati: à præced.

Σαβοῖ, præced. exp. etiam Baccho consecrata loca; item Bacchi sacerdotes; Thracum, vel Phrygum voces esse traduntur.

ΣΑ'ΓΑΡΙΣ, εως, ἡ, securis Amazonum, gladius Persicus.

Σαγγάριος, ε, ὁ, nomen viri.

Σάγη, ἡ, exp. ὅπλον; apud Suid. & Schol. Aristoph. unde comp. παντοσαγία, ἡ, exp. παντοπλία; apud eosdem.

Σαγηνεύω, sagenâ includo, vel irretio; vel simpl. irretio; item, à quibusdam exp. everriculo; unde σαγήνευσις, actio illa includendi sagenâ, seu irretiendi; verriculatio, everriculatio; & exp. etiam, piscatus: item σαγήνευς, εως, ὁ, & σαγηνευτὴς, ῆος. ὁ, & σαγηνευτὴς, ᾶ, ὁ, qui sagena utitur; verriculator, vel everriculator; item piscator; in Epigr. Omnia à seq. σαγήνη, ἡ, V.

Σαγήνη, ης, ἡ, SAGENA, verriculum, genus retis piscatorii. q. à σάττω, onero. Onerantur piscibus. Hinc σαγήνεύω, capio, diripio.

Σαγηνοβόλος, piscator; propriè qui sagenam jacit; ex præced. σαγήνη, ἡ, & βόλος, ὁ, &c. V. Item, σαγηνόδετος, sagenæ alligatus; ut σαγηνόδετον ἄμμα; vinculum sagenæ alligatum; in Epigr. ex σαγήνη, ἡ, & δέω, δήσομαι, ligo, ligor; unde δετὸς, ὁ, ligatus; vinctus, &c. V.

Σάγμα, ατος, τὸ, onus jumenti farcinarii. Th. σάττω, onero.

Σαγμάρια, τὰ, sub. ὑποζύγια; jumenta quibus σάγματα, sagmata, i. e. clitellæ, aut strata jumentorum, vel onera farcinariorum jumentorum, imponi solebant; est à præced. σάγμα, τὸ, V.

Σάγος, εος, τὸ, SAGUM. An à Σάττω, quod eo qu. aliæ vestes onerentur?

Σαδδυκαῖος, ου, ὁ, SADDUCÆUS. sic dictus à tecta illius autore Zadoko, q.d. justitiarius.

Σαδιμώθ, campestria. 2 Reg. 23. 4.

Σαδὶκ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. justus.

ΣΑΘΕ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, animal quadrupes ex mari victum quærens.

ΣΑ'ΘΗ, ης, ἡ, pudendum virile.

Σαθρὸς, ὰ, ὸν idem quod σαπρὸς, flaccidus, marcidus, putris; item debilis, futilis: a σήπω, putrefacio.

Σαθρότης, debilitas & infirmitas; à præced. σαθρὸς, V.

Σαθρόω, ῶ, f. ώσω, debilito, marcidum seu flaccidum reddo: à præced.

Σαΐν, acc. sing. à Σαΐς, ΐδος, ἡ, Sais, urbs Ægypti.

Σαίνει, adulatur, 3. sing. ind. præs. à σαίνω, quod vide.

Σαινίδιῶν, donis adblandiens, ut canes caudâ; est ex σαίνω & δῶρον, τὸ, vide.

Σαίνων, caudâ blandiens. Ex σαίνω & ἔχω, ἄς, ἡ, cauda.

Σαίνω, idem quod Σείω, moveo, caudam moveo: (proprie de canibus, qui caudâ adblandiuntur) f. σανῶ. a. 1. ἔσηνα. præs. pass. σαίνομαι, commoveor.

ΣΑΙ'ΡΩ, scopis purgo, verro: ore sum hianti. f. ἀρῶ. perf. Σέσαρκα. perf. pass. σέσαρμαι. Hinc σάρμα, ατος, sordes purgando collectæ: σάρωθρον, ου, τὸ, scopæ: σάρος, ου, vel σαῦρος, ου, ὁ, idem.

Σακίσπαλος, ου, ὁ, scuti vibrator: à σάκος, ους, τὸ, scutum. (quod à σάπω, onero) & πάλλω, vibro.

Σακισφόρος, scutifer: à Σάκος & φέρω.

Σακίτης, stabularium, acc. sing. à σακίτης, ου, ὁ, Dor. pro σηκίτης, ου, ὁ. Th. σηκὸς, οῦ, ὁ, stabulum.

Σάκκος, ου, ὁ, SACCUS, cilicium: indè σακκίον, σακκίζω, vel σακκελίζω, per saccum transire. ab Heb. pw, quod à nobis Anglis Sack etiam appellatur.

Σακκελίζω, idem quod σακκίζω; per sacculum excolo; liquorem per saccum excolando transmitto; item σάκκος, ου, τὸ, diminut. sacculus; Poll. ut σακκίον, ὄνος, vinum per saccum transmissum; omnia à præced. σάκκος, ὁ, &c. V.

Σάκος, ους, τὸ, scutum, clypeus. σάκθος Dor. pro σάκος, ex σάκεος, Dores enim mutant gen. ος, in ὁυ Them σάπω, onero. f. ξω. sed σακὸς, ῶ, ὁ, Dor. pro σηκὸς, quod vide.

Σακοφόρος, idem quod σακεσφόρος, & ex illo. id V.

Σάκτης, ου, ὁ, & σακτὴρ, ῆρος, saccus; item Σάκταρ, qui portat, qui implet; omnia à Th. σάκτω, f. ξω, &c. V.

Σα'ΚΧΑΡ, αρος, vel σακχάριον, ου, τὸ, SACCHARUM.

Σακχορράντης, saccorum contextor; ex Σάκκος, ὁ, & ὑφάντης, ὁ, &c. V de.

Σακῶν, gen. plur. à Σακαὶ, Sacæ, Scythiæ populi.

Σαλὰ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Heb. jaculum.

Σαλαθιὴλ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. petivi à Deo.

Σαλαΐζω, lamentor, à mentis turbatione σάλος.

ΣΑΛΑ'ΚΩΝ, ωνος, ὁ, pauper qui opulentiam simulat, jactabundus: qu. à σαλεύω, jacto.

Σαλακωνία & σαλακωνεία; simulatio divitiarum in paupertate; item pecuniarum profusio illegitima, & superflua; item mollities, luxus, deliciæ; sic & σαλακωνεύω, & σαλακωνίζω, opes jacto in paupertate; item, sumptus facio ubi non decet; item, delicias facio, & mollitie diffluo; item, proceveo; omnia à præced. Th. σαλάκων, ὁ, qui sumptuosus est in iis rebus, ubi non oportet; Schol. Aristoph. tradit σαλάκωνα fuisse quendam mollem, & luxui deditum, Autolici patrem, &c. V.

ΣΑΛΑΜΑ'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, animal, lacerti figura.

Σαλάμβας, dæmon; παρὰ τὸ ἐν σάλῳ εἶναι.

Σαλάμβη, foramen per quod σῖλας βαίνει. Hesych.

Σαλαμὶν, idem cum & pro seq. σαλαμὶς, insula in Saxonico sinu, contra Atticam; in qua urbs cognominis, &c. V.

Σαλαμὶς, ῖνος, ἡ, nomen insulæ. G. matula lata.

Σαλάπω, moveo, concutio, ut modium, impleo largiter, ut diffluat.

ΣΑ'ΤΑΜΑ, τὰ, quæcunque in vasis condita servantur ad victum; conditanea mala, pyra, fici, uvæ, rapæ, nuces, &c. Cæl. l. 16. c. 38.

Σαλεύω, quatio; à Them. Σάλος, ὁ, vide.

Σαλεὶμ, τὸ, nomen loci ἄκλιτον. Heb. pupillus. Joh. 3. 23.

Σαλθιὴλ, nomen abavi Davidis, ἄκλιτον Heb. pacificus.

Σαλμὼν, ὁ, nomen mulieris. Heb. perfecta, pacifica.

ΣΑ'ΛΟΣ, ου, ὁ, SALUM, maris ora; item jactatio ejus qui navigat: ab ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare: hinc σαλεύω, fluctuo, fluito.

ΣΑ'ΛΠΗ, ης, ἡ, SALPA, pisces. q. à σῖλας, splendor, & φάω, appareo.

Σαλπιγκτὴς, & σαλπιγτὴς; vide in seq. Th. Σάλπιγξ.

ΣΑ'ΛΠΙΓΞ, ιγγος, ἡ, tuba, buccina. acc. pl. σάλπιγγας. Hinc σαλπίγξω, & σαλπάζω, σω, tubâ cano, buccino, resono: σαλπιγκτὴς, οῦ, ὁ, tubicen, buccinator.

Σαλπίζω, tubâ cano, buccino. f. ίσω, & Att. ιῶ. a. 1. ἐσάλπισα. a. 1. pass. σαλπίσθην. a. 1. part. σαλπίσας. Them. Σάλπιγξ.

Σαλπίσης, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi σαλπίζω. Th. σάλπιγξ.

Σάλπισμα, ατος, τὸ, tubæ sonus, sonitus, seu clangor; Pol. est verbale à præced. σαλπάζω, V.

Σαλπιστὴς, οῦ, ὁ, tubicen, ab eod. verbo & them.

Σᾶμα, ατος, τὸ, Dor. pro σῆμα, signum, monumentum, quod vide: & etiam pro σῶμα, corpus.

Σαμαίνεσθαι, Dor. pro σημαίνεται, 3. sing. præs. pass. verbi σημαίνω, significo. Th. σῆμα, ατος, τὸ, signum.

Σαμάρεια, ας, ἡ, nomen urbis, montis & regionis. Heb. à viro Schemar. Lat. fæx. Hinc

Σαμαρείτης, ου, ὁ, Samaritanus, & Σαμαρείτις, ίδος, ἡ, Samaritana. à Σαμάρεια.

Σάμβυγον, ου, τὸ, idem quod σάνδαλον, indè ἀσάμβυκος, qui sandalis caret.

ΣΑΜΒΥ'ΚΗ, ης, ἡ, SAMBUCA, instrumentum musicum; item machina bellica.

Σαμβυκίστρια, quæ ludit sambucâ, instrumento musico; sed legitur & σαμβυκιστρὶς, utrumque à præced. Th. σαμβύκη, V.

Σάμεσον, Dor. pro σήμερον, hodie. Att. τήμερον. vide σήμερον.

Σάμη, ης, ἡ, insula sic dicta.

Σαμοθράκη, ης, ἡ, nomen insulæ, sic dictæ à Samiis, tractum illum occupantibus.

Σάμος, urbis & insulæ nomen.

Σαμουὴλ, ὁ, nomen Prophetæ ἄκλιτον. Heb. exauditus à Deo.

Σαμφόρας, qui σὰν φέρει, id est, literam sigma, ut equus cui impressum erat Σ.

Σαμψύχω, sampsuchi odorem habeo; item σαμψίχιον, ου, σαμψίχιον μύρον; sampsuchinum unguentum, Dioscor. l. 59. Utrumque à seq. Th. σάμψυχον, V.

ΣΑ'ΜΨΥΧΟΝ, majorana herba, vel amaracus.

Σαμψὼν, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. Sol.

Σὰν, nomen literæ σ, ex Phœnicio schin, factum.

ΣΑΝΔΑ'ΛΙΟΝ, ου, τὸ, SANDALIUM, calceamentum muliebre: dicitur & σάνδαλον.

ΣΑΝΔΑΡΑ'ΧΗ, ης, ἡ, succus concretus, SANDARACHA.

Σανδαραχίζω, sandaracham colore imitor; item σανδαράχινον χρῶμα, sandarachæ color; utrumque à præced. Th. σανδαράχη, succus terreus, & quodammodo ustus, &c. V.

Σάνδυξ, υκος, ἡ, cerussa usta & rufa: à præced. Th.

Σανίδιον, ου, τὸ, tabella; item σανιδόω, ῶ, tego tabulis; tabulo, contabulo: unde pass. σανιδοῦμαι; atque indè part. præt. σεσανιδωμένος, tabulis stratu-

tus, tabulatus; contabulatus; item σανιδώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, tabulæ, seu asseri similis; & peculiariter apud medicos, σανιδώδες dicuntur, quibus scapulæ instar alarum protuberant; ita ut propterea thorax angustus ipsis sit; & in modum tabulæ depressus; Gal. Omnia à seq. Th. σανὶς, ίδος, V.

ΣΑΝΙΣ, ίδος, ἡ, tabula, asser. q. τανὶς, à τείνω, extendo: σανίδες, αἱ, tabulæ, in quibus leges aut ad judicium spectantia, inscribebantur; item valvæ: σανίδιον, ου, τὸ, tabella.

Σάνας, ου, ὁ, & σάνος, ου, ὁ, stultus, fatuus; Eust. ex Cratino; qui & sic dictum esse scribit; παρὰ τὸ σαίνειν; aut à fatuo quodam ejus nominis; aut à Tzannis, barbaris populis; item σάνιον, ου, τὸ, penis, cauda; itidem παρὰ τὸ σαίνω; Hesych. Item, hasta; Pol. vel potius Persicum telum; sed in hac signif. scribitur & σάννιον, apud Plut. in Pyrrho; omnia à σαίνω; idem quod. Th. ζείω, &c. V.

Σάνταλον, ου, τὸ, SANTALUM, arbor.

Σάος, servet, 3. sing. præs. opt. act. verbi σάω, Poët. pro σώζω, servo. Th. σόος, salvus.

Σάος, SANUS, idem quod σόος, salvus. & contract. σῶς, compar. σαώτερος.

Σαοσίμβεστος, servans homines; ex præced. σάος; vel à σαόω, fut. άσω, & βεστὴς, ὁ, V.

Σαόω, servor, incolumis evado; Il. ρ. est pass. ab act. σαόω, fut. άσω; servo, idem quod σόω; à Th. σόος, ὁ, &c. V.

Σάπαξ, tineæ, quia σήπει vestes. Them. σήπω, putrefacio.

Σαπείσης, putrefactæ, gen. sing. f. g. a. 2. part. pass. verbi σήπω, putrefacio. f. ψω. a. 2. ἔσαπον.

Σαπὶς, ίδος, putrefactus. a. 2. pass. præced. verbi.

ΣΑΠΕΡΔΗΣ, ου, ὁ, SAPERDA, pisces; accipitur etiam pro homine sapiente & astuto. Varro Saperdam pro sapiente ponit; sed Lipsius scurram exponit.

Σαπερία, ἡ, vide in σαπρότης.

Σαπερίας, ου, ὁ, vini genus conditi, herbis in eo putrescentibus, seu marcescentibus; odoremque illarum ex marcore illo corripientis; Athen. l. 1. Item σαπερίζω, putreo, marceo; vel putridum, marcidumque oleo; utrumque à σαπρὸς, ὁ, V.

Σαπρόκνημος, cui putridæ sunt tibiæ; & σαπρόκνημα ἕλκη, ulcera putridarum tibiarum; Dioscor. 4. 184. ex σαπρὸς & κνήμη, ἡ, V.

Σαπρὸς, ά, όν, putris, e, à σήπω, putrefacio.

Σαπρότης, ήτος, & σαπρεία, ας, ἡ, putredo, marcor, marcedo, à præced. σαπρὸς, putridus; item carie vitiatus; rancidus, marcidus; vetustate putridus; unde Metaph. εἰρήνη σαπρὰ, dicitur quæ ob vetustatem ingrata est, putet quasi, Aristoph. in pace; item, λόγος σαπρὸς, oratio putida, spurcus & obscœnus sermo; Paul. ad Eph. c. 4. &c. V.

Σάπφειρα, ας, ἡ, nomen mulieris. Gr. Sapphirus gemma.

ΣΑΠΦΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, SAPPHIRUS, gemma.

Σάπφικον, SAPPHICUM: à

Σαπφὼ, οῦς, ἡ, poetria lyrica.

Σαπφὼ, pelvis, limen. Jerem. 52. ver. 19. legend. puto ἀπερῶ.

Σαπὼν, όντος, qui putrefecit, a. 2. part. act. verbi σήπω, putrefacio. a. 2. ἔσαπον. Est & σάπων, sapo.

Σαράβαρα, SARABARA, bracca.

Σάρακος, αἰδίων γωνικῶν, generatio, familia.

Σεράπις, ιδος, ἡ, Sarapis, Deus quem Alexandrini colebant; sed fuit & Plutonis cognomentum; item σάραπις, ιος, ἡ, Persica tunica albo distincta.

Σαράπους, qui magnis est pedibus, & eos veluti trahit; i. e. ὁ σύρων τοὺς πόδας; ex σύρω, & πῦς, ποδὸς, vel exp. distortos habens, & diductos pedum digitos; & sic est comp. ex σαίρω, hio, & πῦς, &c. V.

Σαργάνη, ης, ἡ, sporta, cista: vinculum: idem quod σαυρὶς, ίδος, ἡ.

ΣΑΡΓΟΣ, SARGUS, pisces è mugilum genere.

Σαρδάζω, Sardonium, scil. risum, rideo; a Th. σαρδὼ, V.

Σάρδεις, ων, nomen urbis, pl. num. tantum, Syr. clypeus.

Σάρδιον, ου, ὁ, & σάρδιος, ου, ὁ, subaudi λίθος, SARDIUS. nomen gemmæ, sic dictæ à Sardin à insulâ ubi laudatiss. nascitur. Rabbi it rubinum. F. I. pyropum vocat.

Σαρδάνη, idem cum σαρδώνη, id V. & σαρδόνη, idem.

Σαρδόνυξ, υχος, ὁ, SARDONIX, nom. gemmæ, compos. ex σάρδιος, ου, ὁ, sardius, & ὄνυξ, υχος, ὁ, unguis quod colore suo unguem humanum imitetur.

ΣΑΡΔΩ, & σαρδὼν, όνος, ἡ, Sardinia, insula.

Σαρδωνίζω, idem quod σαρδάζω, id V. Item σαρδώνικος, σαρδάνιος, & σαρδῶος, sardonius; ut σαρδωνία πόα; quæ & σαρδῶα; Sardonia herba, quæ in Sardinia multa nascitur, gustus acerrimi, cujus esu mentem adimi, atque ita contorqueri ora nervosque ut risus imaginem referant; multi tradunt authores; atque indè, σαρδόνιος γέλως, Sardonius dictus est risus: idem etiam dicitur σαρδάνιος, σαρδάνιος, & σαρδάνιος γέλως; quidam tamen, inter quos est Eust. σαρδάνιον γέλωτα; dictam autumant, ἀπὸ τῆς σπαρήναι δόντας; à remidatis dentibus; vide Erasm. in Chil. Omnia à præced. Th. σαρδὼ, ῦς, ἡ, &c. V.

Σαρεῖ, verret, 3. sing. f. 1. act. verbi σαίρω, verro, scopis purgo, f. ἀρῶ. Sed σαρεῖ est 3. sing. opt. præs. pass. verbi σαίρω, idem quod σαίρω, verro.

Σάρεπτα, τὰ, nomen urbis. Heb. officina aurifabri. Vel est sing. n. g. ἄκλιτον. Vel fœm. ἡ.

ΣΑΡΙΣΣΑ, ης, ἡ, SARISSA, Macedonica hasta.

Σαρισσοφόρος, ου, ὁ, hastam sariſſæ ferens; ex præced. Th. σάρισσα, Macedonicum venabulum; & φέρω, fero; unde φόρος, ὁ, &c. V.

Σαρκάζω, vide σαρκίζω.

Σαρκασμὸς, ου, ὁ, SARCASMUS, irrisio amarulenta: à perf. pass. præced.

Σαρκαστικῶς, falsè & amarè; est adv. à verbo σαρκάζω, V.

Σαρκίδιον, τὸ, & σαρκίον, τὸ, caruncula; Plut. diminut. à Th. σαρξ, κὸς, &c. V.

Σαρκίζειν, seu σαρκάζειν carnes carpere ac vellere, irriseo. Th. σαρξ, caro, qu. d vide.

Σαρκικὸς, ὴ, όν, carnalis, e. Them. σαρξ, caro.

Σαρκικῶς, carnaliter; more eorum qui carnales sunt; est adv. à præced. σαρκικὸς, V.

Σάρκινος, η, ον, carneus, a, um: ab eod. Them.

Σαρκίβορος, carnivorus; ex σαρξ, κὸς, & βόρος, ὁ, V. Item, σαρκοθλάσματα, carnis contusiones; ex σαρξ, κὸς, & θλάσμα, ατος, τὸ, à Th. θλάω, άσω.

Σαρκειδὴς, vide σαρκώδης. Σαρκεκτίλη, ramex carnosus; ramicis genus, quum caro inter tunicas increscit; seu est caro durior, quæ in aliqua ferorum parte increvit; Pol. l. 4. 25. ex σαρξ, κὸς, & κτίλη, ἡ, V. σαρκοκτίλλα, q. d. carnis gluten; lacryma arboris quæ in Persida nascitur, rutis Bollmi similis, colore subrubro, amara gustanti; Plinius eam inter gummi genera numerat; sed & arbor eodem nomine cum lacryma sua vocatur; eam ob causam quòd in vulneribus, carnem glutinet; Dioſc. 3. 99. ex σαρξ, κὸς, & κόλλα, ἡ, &c. V. Σαρκολάβος, q. d. carnis prehensor; forceps; ad particulas carnium prehendendas; & instrumentum Chyrurgicum; Ægin. l. 6. ex σαρξ, κὸς, & λαβὴ, ἡ, à Th. λαμβάνω, in a. 2. ἔλαβον, &c. V. Item, σαρκοχίζω, carnem conscindo; ex σαρξ & χίζω. Item, σαρκοζῳφία, q. d. carnem alo; i. e. cutem belle curo; ex σαρξ, κὸς, & ζῳφὴ, ἡ, unde ζῳφία, &c. V.

Σαρκοφάγος, ου, ὁ ἡ ἡ, carnivorus; item Subst. sepulchrum: indè σαρκοφαγία, ας, ἡ, carnium esus: à σαρξ, & φάγω.

Σαρκόφυλλος, carnosa habens folia; Theophr. ex σαρξ, κὸς, & φύλλον, τὸ, V.

Σαρκώδης, ους, ὁ ἡ ἡ carnosus; ex σαρξ, κὸς, ἡ, V. Pro eod. etiam dicitur, σαρκοειδὴς, carne præditus; carnis speciem referens; i. e. σαρκώδης τὴν πλὴν φύσιν, naturâ carneus, &c. Ex σαρξ, κὸς, & εἶδος, τὸ, &c. V. Item σάρκωμα, τὸ, q. d. carnositas; carnis præter naturam incrementum; Dioſc. est verbale à seq. σαρκόω, V.

Σαρκόω, άσω, carneum reddo; incarno: & inde

Σάρπασις,

Σάρκωσις, εως, ἡ, carnis generatio: à præced. Th. σαρξ, caro.

Σαρκωτικὸς, carnem reſtituendi vim habens, ſeu reſtituens; ut σαρκωτικὸν φάρμακον; eſt verbale à σαρκόω, carne oppleo, incarno; item corpulentum reddo; Gal. inde paſſ. σαρκοῦσθαι, corpcrari & carne induì; de Chriſto dictum; à Th. σαρξ, κὸς, ἡ, V.

Σάρμα, ατος, τὸ, quod purgando collectum eſt; ſordes; item, hiatus; Etym. eſt verbale à σαίρω, f. σαρῶ, V.

Σαρμὸς, ῦ, ὁ, cumulus terræ, arenæ, quiſquiliarum, ramentorum, ſegmentorum, fæni, ſtipularum, &c. Heſych. eſt i idem verbale à σαίρω, fut. σαρῶ, &c. V.

ΣΑΡΞ, σαρκὸς, ἡ, caro. Hinc σαρκικὸς, carnalis: σαρκόω, carneum reddo: σαρκάζω, carnes detraho; item diducto rictu irrideo: σαρκασμὸς, ῦ, ὁ, irriſio amarulenta.

Σάρος, vel σαρὸς, verriculum, ſcopæ; ſed eſt etiam numerus, & menſura quædam apud Caldæos; teſte Suid. & Heſych. eſt à Th. σαίρω, fut. σαρῶ, V.

Σαρὰχ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. palmes.

Σαρόω, mundo, verro; Luc. 15. in paſſ. σαρόομαι, ῶμαι, ſcopis purgor; ut σεσαρωμένῳ δικῶς; Mat. 12. unde verbalia, σάρωμα τὸ, & σάρωσις, εως, ἡ, ſordes, quiquiliæ, verrendo collectæ; item σάρωθρον, τὸ, ipſæ ſcopæ; apud antiquos, etiam augmentum, & augendi inſtrumentum ſignificabat; teſte Euſt. nam purgamentorum, & quiſquiliarum cumulus verrendo augetur; itidem ab eod. σαρόω, & omnia à Th. σαίρω, &c. V.

Σαρπηδὼν, SARPEDON, nomen prop.

Σάρτος, arca, domus lignea.

Σάρρας, ᾶς, ἡ, nomen mulieris, uxoris Abrahami. Heb. princeps.

Σάρων, ωνος, ὁ, nomen regionis. Act. 9. 35. Heb. lorica. Eſt & σάρων, natura mulierum.

Σαρῶνες, Heſychio ſunt venatorum retia; item, σαρῶνιδες, αἱ, arbores cavæ; vel ſpecialiter, excavatæ quercus; Etym. aut quercus hiantes ob vetuſtatem; utrumque à Th. σαίρω, fut σαρῶ, &c. V.

Σάρωθρον, σάρωμα, & σάρωσις, vide ſupra cum σαρόω.

Σάρωνις, quercus cava: quia σέσηπε

Σὰς, tuas, acc pl. f. g. à σὸς, σὴ, σὸν, tuus, a, um. Th. σὺ, tu.

Σατὰν, ὁ, nomen principis malorum angelorum, ἄκλιτον. Heb. adverſarius.

Σατανᾶς, ᾶ, ὁ, idem. 2 Cor. 11. 14.

Σατίνη, ης, ἡ, vel σάτνη, ης, τὸ, plauſtrum, vehiculum: à σάτω, onero.

Σάτον, ου, τὸ, frumenti menſura, tertia pars ephæ; & reſpondet ſeſquimodio. Et ſeſquimodius continet ſex cabos, cabus vero 24. ova, vox Syr.

Σατραπεύω, ſum ſatrapa, ſum præfectus, ſeu præſes; Plut. in Themiſt. σατραπεύων τῆς ἄνω φρυγίας; unde σατραπεία, idem quod ſeq. σατραπήια, V.

Σατραπήια, ας, & Ion. ίη, ίης, ἡ, Satrapia, principatus: à

ΣΑΤΡΑΠΗΣ, ου, ὁ, SATRAPA, provinciæ præſes: vox Perſica.

Σατραπικὸς, ῆ, ὸν, ad ſatrapam aut ſatrapas pertinens; ſive ſatrapis conveniens; Plut. Symp. l. 1. eſt à præced. σατράπης, V.

ΣΑΤΤΩ, onero, onus impono, refercio, conſtipo, ſubigo. f. ξω. p. σέσαγμαι. perf. paſſ. σέσαγμαι. Hinc σάγμα, ατος, τὸ, onus jumenti farcinarii: σάγος, ου, ὁ, ſagum, σάκος, εος, τὸ, ſcutum: σάκκος, ου, ὁ, ſaccus, cilicium: σαγήνη, ης, ἡ, ſagena.

Σαπρία, ας, ἡ, eſculenti genus ex herba; item σαπρίας, ὁ, nomen morbi faciem hominis ita mutantis, ut ſatyro ſimilior quam homini videatur; item σαπρίασις, idem quod σατυριασμὸς, id V. Item, σαπριάω, ῶ, & σαπρίζω, prurio ad Venerem, inſtar ſatyri; omnia à Th. σάπρος, id V.

Σατυρικὸς, ῆ, SATYRICUS: &

Σάτυρον, ου, τὸ, herba ad Venerem incitans: à ſeq. σάτυρος.

Σατυριασμὸς, ῦ, ὁ, de pruritu Veneris dicitur; & peculiariter ita vocatur, ἢν αἰδοῖς, palpitatio, de qua Ægin. item ſic dicitur tumor aliquantum prominens, ſive augmentum adeum poſt aures; apud Gal. eſt verbale à σατυρίζω, V. Item, σατυρίσκος, parvus ſatyrus; diminut. ab, vel idem quod Them. σάτυρος, V. Item, σατυρικὴ χορὸς, ſatyricus chorus, vel ſatyrica ſaltatio; verbale à σατυρίζω, V.

ΣΑΤΥΡΟΣ, ου, ὁ, SATYRUS: q. à σάθη.

Σατυρώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, ſatyros ſeu ſatyrorum mores imitans; ad ſatyrorum mores accedens; item, hiſpidus; Luc. à Them. σάτυρος, cujus Etymon, Etymol. à nomine σάθη, deducit, virile membrum ſignificante; quoniam ad libidinem proni dicebantur ſatyri.

Σαυλὸς, ῆ, ſiccus, aridus.

Σαυλὰ, adverbialiter tardè: à

ΣΑΥΛΟΣ, ῆ, delicatus, mollis, fluxus, levis: at

Σαῦλος, ου, ὁ, nomen prop.

Σαυλοπερκπᾶν, cevère, turpiter podicem movere; Suid. eſt à præced. σαυλὸς, ὁ, & περκπὸς, ὁ, &c. V.

Σαυλόομαι, οῦμαι, delicior, luxu diffluo; apud Euryp. in Cyclope quidam exp. tripudio; à præced. Them. σαυλὸς, ὁ, vide.

Σαυνιάζω, ſaunio percutio, σαυνίον, haſta, penis, à σαίνω, quatio.

Σαυνὶς, ἁπαλὸς, mollis, tener: puto à σαίνω.

ΣΑΥΡΑ, vel σαύρα, ας, ἡ, lacerta: ſed

Σαῦρος, ου, ὁ, lacertus. Eſt & nomen piſcis.

Σαυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, cuſpis in imo haſtæ ferro tranſverſa, ſeu ferramentum concavum, mucronatum, cui extrema haſtæ pars inſerta, efficit ut erigatur & ſolo depangatur. q. σαυροστὴρ, à σαυρόω, palum depango.

Σαῦσαρος, ου, ὁ, SUSURRUS: vox fictitia.

ΣΑΥΣΑΡΙΣΜΟΣ, ῦ, ὁ, linguæ hæſitatio.

Σαυτῆς, per Craſin, pro σαυτῆς, ſic σαυτῆ pro σαυτῇ, & σαυτὸν, pro σεαυτὸν, teipſum. Ex σὺ, tu, & αὐτὸς, ipſe.

Σάφα, adv. perſpicuè, certò, veré: à σαφὴς, ἐος, ὁ, ἡ, manifeſtus.

Σαφανὴς, ἐος, ὁ, ἡ, Dor. pro σαφὴς, perſpicuus, clarus, certus. Th. σάφης, quod vide.

Σαφὲς, Poët. n. g. loco adverbii σαφῶς, apertè, perſpicuè: quod V.

Σαφέστατος, η, ſuperl. &

Σαφέστερος, έρα, ον, comparat. à σαφὴς, ἐος, ὁ, ἡ, manifeſtus.

Σαφέστατα, manifeſtiſſimè, apertiſſimè, certiſſimè; eſt adv. ſuperl. ut & σαφέστερον, manifeſtiùs, apertiùs; item certius, compar. à σαφῶς, V.

Σαφόω, fut. ώσω, manifeſto, clare notum facio, declaro; ab eod. Th. σαφὴς, V.

Σαφῶς, & σαφωέως, Ion. pro σαφῶς, aperte, palam: quod V.

Σαφῆ, accuſ. ſing. à σαφὴς, quod vide.

Σαφωέια, ας, ἡ, perſpicuitas. Them. σαφὴς.

Σαφωνέως, & contractè σαφωῶς, manifeſte, aperte, dilucide; eſt adv. à σαφώνης, manifeſtus, &c. Idem cum, & à Th. σαφὴς, V.

Σαφωΐζω, f. ίσω, & Att. ῶ, manifeſto: idem cum σαφόω. Th. σαφὴς, manifeſtus.

Σαφωιστικὸς, declarandi facultate præditus; aut, declarator, explanator, eſt à præced. σαφωΐζω, V. Ut σαφωιστικὸν τὸ ἅγιον πνεῦμα; Nazanz. in Orat. ſpiritûs declarator, & explanator.

Σαφωιῶ, f. 1. Att. pro σαφωίσω, verbi σαφωΐζω, quod V.

Σαφωῶς, idem quod σαφῶς, quod vide.

ΣΑΦΗΣ, ές, ὁ, ἡ, manifeſtus; apertus, perſpicuus, certus.

Σαφῶς, adv. manifeſtè, perſpicuè. Th. σαφὴς, manifeſtus.

Σαχθεὶς, ἐν, conſtipatus, a. 1. part. paſſ. à σάττω, onero. f. ξω. a. 1. paſſ. ἐσάχθην.

Σαὼ, ὁ, ῦς, ἡ, nomen mulieris, ſalva.

Σάω, ſervavit, ſervabat, pro ἔσαον, 3. ſing. a. 1. ind. act. rejecto augmento, & Apocope Poët. σάω. Sumitur & pro σάοσον, ſerva, a. 1. imperat. act. per cand. Apocopen. Alii volunt eſſe 3. ſing. imperf. pro ἔσαωζε, vel præſ. imperat. pro σάωζε, verbi σαώζω. Sunt qui σάω, Doricum eſſe dicant pro σάῃς, verbi σάομαι, vel σάω, Poët. ſervo: quod à σάω, Poët. pro σόω, ſalvus.

Σάω, ſalvum facio; idem quod, pro, & ab eod. cum ſeq. σαώζω, id vide.

Σαώζω, Poët. pro σώζω, ſervo. Th. σόω, ὦς, ſalvus.

Σάωσε, ſervavit, Ion. pro ἔσαωσε, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi σαώζω, Poët. pro σώζω, ſervo. Th. σόω.

Σαόσῃ, servavit, 3. sing. f. 1. verbi ejusd. & Them.

Σαωσέμεν, servaturum esse, Ion. pro σωσειν, f. 1. inf. verbi σαώζω, vide σάωσε.

Σαόσειν, dual. f. 1. act. verbi ejusd.

Σαώσομεν, 1. pl. f. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Σαώτερος, magis salvus, comparat. à σάος, idem quod σόος, salvus.

Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, servator, in Epigr. l. 1. Unde σωτηρία, ας, ἡ, conservatio, salus, verbalia, a σαόζω, vel σαόω fut. σάσω, quæ V.

Σβεννυμένων, Æol. pro σβεννυμένων, gen. pl. part. præs. pass. verbi σβέννυμι, supprimor. Them. σβέννυμι, exstinguo.

ΣΒΕ'ΝΝΥΜΙ, & σβενύω, exstinguo, restinguo; comprimo, præs. imperat. σβέννυθι, ύτω, & in 2. pl. σβέννυτε. f. σβέσω, & σβήσομαι; ab inusit. σβέω, a. 1. ἔσβεσα. a. 1. inf. act. σβέσαι. perf. ἔσβεκα, & -ηκα, quod passivè significat, uti etiam, a. 2. ἔσβλω, à σβῆμι, inus. præs. pass. σβέννυμαι, σαι, ται. & in 3. pl. σβέννυνθ, perf. pass. ἔσβεσμαι. a. 1. pass. ἐσβέσθω. & in inf. σβεσθῆναι, f. 1 pass. σβεσθήσομαι, ῃ, εται. Hinc ἄσβεστος, ε, ὁ, ἡ, inextinguibilis.

Σβέννυς, υῶτος, extinguens; est part. præs. præced. verbi σβέννυμι, V.

Σβέσαι, ας, ε, Ion. pro ἔσβεσαι, ας, ε. a. 1. ind. act. verbi σβέννυμι, quod vide.

Σβέσις, εως, ἡ, extinctio. à 2. pers. perf. pass. verbi σβέννυμι, quod videas.

Σβέσαν, gem. ar. Poët. pro σβέσαι, a. 1. inf. act. verbi ejusd.

Σβεστὴρ, ῆρος, ὁ, extinctor; item, σβεστήριος & σβεστικὸς, q. d. extinctivus, seu restinctivus; i. e. extinguendi, seu restinguendi vim habens; seu aptus ad extinguendum; omnia verbalia, à 3. pers. perf. pass. verbi Σβέννυμι, vide.

Σβέσω εις, ει, extinguam, f. 1, act. verbi ejusdem.

ΣΔ, ponebant Æoles., in multis vocibus, loco literæ ζ: ut pro ζόδος, σδόος; pro ζυγὸν, σδυγὸν, pro μελίζω, μελίσδω, &c.

Σὲ, te, acc. sing. à σὺ, tu, σε φρένας, Att. pro ζε φρένας; vel potius pro χῆ φρένας, Synecdd.

Σεαυτῆς, ῆς, & contractè σαυτῆς, ῆς, ῆ, tui ipsius, caret nominativo; compositum ex σέο; pro σοῦ, tui, & αὐτὸς.

Σεβάζομαι, idem quod σέβομαι, colo, veneror; item vereor: f. ἀσομαι. perf. pass. σεβάσμαι, σαι, σται, a. 1. pass. ἐσεβάσθω. Th. σέβω, colo.

Σέβας, τὸ, indeclinab. reverentia, veneratio, pudor. Th. σέβω, colo.

Σεβάσθησαν, coluerunt, Ion. pro ἐσεβάσθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi σεβάζομαι, quod V.

Σέβασις, εως, ἡ, veneratio, adoratio; Plut. verbale, à σεβάζομαι, V.

Σέβασμα, ατος τὸ, numen; σεβάσματα, ων, τὰ, sacra; quod à σεβάζομαι, colo. Th. σέβω, idem.

Σεβασμάζω, veneror, pius sum; est à σεβάσμιος, venerabilis, venerandus; item, augustus; ut, σεβάσμιον ἀξίωμα; & σεβάσμιον πῆμα, augusta dignitas, & σεβάσμιον γάμον, apud Herodian. l. 5. Unde etiam σεβασμιότης, ητος, ἡ, q. d. venerabilitas; ut &, σεβάσμιον, τὸ, reverentia; omnia ab eod. σεβάζομαι, V.

Σέβασμὸς, ε, ὁ, veneratio: ab iisd.

Σεβάσμιος, ε, idem ac σεβαστὸς, & ab iisdem.

Σεβάσσατο, Ion. & Poët. gem. ar. pro ἐσεβάσατο, 3. sing. a. 1. m. ejusd. verbi & Them.

Σεβαστὸς, ὴ, q. d. veneratione dignus, venerandus; & plerumq; cognomen Rom. Imperatorum, Lat. Augustus. Σεβαστὴ, ῆς, ἡ, Augusta, Cæsaris uxor. a perf. pass. verbi σεβάζομαι, idem ac Th. σέβω, colo.

Σέβε, cole, præs. imperat. act. à σέβω, colo.

ΣΕΒΕ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, palmæ involucrum: q. σάβανον.

Σεβένιον, præced. proprie est, id corticosum quod in summa palmula enascitur; Hesych. sic autem dicitur etiam ἐλάτη ἢ σπάθη; in palma; i. e. fructus palmæ recentis adhuc & florentis involucrum, &c. V.

Σεβίζω, Poët. idem ac σεβάζομαι, colo, veneror.

Σεβιστὸς, adorandus, &c. (Idem quod σεβαστὸς, V.) est verbale à præced. σεβίζω, id V.

Σέβομαι, colo, veneror, cum accus. item passivè color: præs. imperat. σέβε præs. inf. σέβεσθαι. part. præs. σεβόμενος, ου, ὁ, religiosus σεβομένης, ης ἡ, religiosa, religionem Judaicam amplexa. Act. 13. 50 Th. σέβω, colo.

Σέβοντι, Dor. pro σέβεσι, 3. pl. præs. act. à σέβω, colo, veneror.

ΣΕ'ΒΩ, veneror, adoro, colo. Hinc σεβασμὸς, ὁ, veneratio. σεβαστὸς, ὴ, Augustus, quasi veneratione dignus: ἀσεβὴς, ἐος, ὁ, ἡ, impius: ἀσέβεια, ας, ἡ, impietas: εὐσεβὴς, ἐος, ὁ, ἡ, pius, religiosus: εὐσέβεια, ας, ἡ, pietas.

Σέες, tui, à σεὺς, recto inusitato.

Σέθεν, per Sync. pro σέθεεν, Poët. Dor. seu Ion. pro σᾶ, gen. sing. à σὺ, tu. Vel etiam acc. sing. pro σέ.

Σειδὼς, i. e. φρυγὸς, sive φρύγετρον, Polluci; patella in qua aliquid commovetur & frigitur; sartago; sed dicitur etiam σείσιον, Poll. est à Th. σείω, fut. σείσω, &c. V.

Σειληνὸς, Bacchi nutritius, seu Pædagogus; ita vocatus, παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῷ γλεῦκει; apud Suid. ex σείω, σείομαι, & λεὼς, ὁ, V.

Σέο, & σέο, Ion. pro σοῦ, gen. à σὺ, tu.

Σειόμενος, ου, præs. part. pass. à σείω, moveo. f. σω. p. σείσειμαι.

Σείοντες, nom. pl. præs. part. act. verbi ejusd.

Σεὸς, Laconicè pro θεὸς, ου, divinus. Th. θεὸς, Deus.

Σεὶρ, ῆρος, ὁ, Sol. à σείρω, desicco.

ΣΕΙΡΑ', ᾶς, ἡ, catena, funis, linea, SERA & obex: σειρὰ quoque bulborum & olerum fasciculi. p. ab σείρω, necto.

Σειρίδιον, τὸ, diminut. funiculus; idem quod & ab σειρὸς. ἀδος, V. Item, σειραζω, vinculum traho; ab eod: Item, σειραῖος ἵππος, dicitur equus extra jugum ferens catenam, seu habenam; quibusdam helciarius; Soph. (σειραῖον, autem idem est cum σίραιον, id vide.) Item, σειρόω, caterâ constringo; & simpl. constringo, connecto; omnia à præced. Th. σειρὸς, habena, &c. V. Pro quo dicitur & σείρη; apud Hesych. Sed id significare dicit apem, aut apis cellulam; item, vestimenti genus subtile, ἀσπάδιπον, i. e. non inculcando tramam stamini per spatham confectum; pro quo apud Suid. est σείριον, id V.

Σειραφόρος, q. d. catenam ferens; equus extra jugum ferens catenam seu habenam, qui aliàs σειραῖος; id vide: à quibusdam exp. helciarius; Herodot. est ex σειρὰ, ᾶ, & φορὲς, ὁ, &c. V.

Σειρέω, & σειρόω, idem quod σείρω, i. e. ξηραίνω, exsicco, exinanio; unde putatur σείριος, dici.

Σειρὴν, ῆνος, ἡ, SIREN, monstri marini genus: item insectum api haud dissimile. Alii ab εἴρω, necto; alii à σύρω, traho. Alii à σειρὰ, quod audientes voce Sirenum capti, ab eâ tanquam fune penderent, & veluti alligati traherentur.

Σειριασις, ἡ, dicitur esse capitis inflammatio ex vehementi solis ardore, atque æstu, qua præcipuè pueri & infantes infestantur; scribitur & σιριάσις, pro eod. sicut σειρὰν, pro σιρὰν; est verbale à seq. σειριάω, V. Item, σειραίνω, sicco, exsicco; ab eod. σείρω.

Σειριάω f. άσω, inflammatione capitis laboro: à σείρω, desicco.

Σειρίδες, funiculi, vincula, torques; est plur. à σειρὶς, ίδος, V.

Σείριος, est Jovis Epitheton, propter astra; Etym. Nam seq. Σείριος, signif. omnia astra; Etym. &c. Vide.

Σείριον, ε, τὸ, astrum: &

Σείριος, ε, ὁ, SIRIUS, nomen stellæ, qua etiam canicula dicitur; à σείρω, nio. Vel ut alii à σείρω, desicco.

Σείριος, præced. dicitur aliàs ὁ ἀστρώων, & stella putatur omnium fixarum maxima; sed accipitur & pro sole, apud Hesiod. & in hac signif. dicitur & σείρ; apud Suid. Sic autem appellatur ἀπὸ τῶ σειρᾶν; vel quod lucem quasi hiando emittat; vel quod canes σειρᾶν; cogat; i. e. ore hianti esse, præ vehementissimo siti, &c. V. Unde, diducitur etiam σειριάω, ῶ, præced. quod exp. ἀστράπτω, fulguro, &c. V.

Σείρω, desicco. hinc σείρ, Sol.

Σεισάχθεια, ας, ἡ, q. d. onus excussum; sic dicebatur allevatio debiti communis; i. e. χρεῶν ἄποκοπὴ, quam oneris ini jui excussio; novas tabulas Latini vocant; nam dicitur σεισάχθεια, ἀπὸ τῶ σείειν τὸ ἄχθος, ab excutiendo onere; hanc primus Solon apud Athenienses, excogitavit, maxime

ximo tenuiorum bono; nam per eam, æs alienum, à pauperibus, vel ad oppignorata usque servituti corpora, conflatum, dissolutum est; corporum & possessionum redemptionem exponit Laërt. l. 1. est ex σείω, unde σεῖσις, εως, & ἄχθος, ους, τό, &c. V.

Σειδεῖς, ἐίς, commotus, a. 1. part. pass. verbi σείω, moveo. f. Σείσω. a. 1. pass. ἐσείδῐ̄σα, ης, η. & in 3. pl. ἐσείδῐ̄σαν.

Σεισαμβύας, Dor. pro σεισαμβύης, 3. 1. part. med. f. g. à σείω, quatio.

Σεῖσις, εως, ἡ, concussio, quassatio; Gal. est verbale à σείω, fut. σω, &c. Vide.

Σεισίχθων, motor, seu quassator terræ; Epith. Neptuni, ac nomen interdum; ex σείω, unde σεῖσις, εως, & χθών, V.

Σείσμα, ατος, τό, quassatio, &c. Idem quod seq. σεισμὸς, V. Item, σεισματίας, ου, ὁ, ut τάφος σεισματίας, sepulchrum eorum, quos ruina ex terræ motu oppressit; à præced. σείσμα, ατος, V.

Σεισμός, οῦ, ὁ, agitatio, concussio; terræ motus: à 1. perf. perf. pass. seq. verbi.

Σεισπυγίς, nomen aviculæ, à frequenti lumborum, seu natium commotione, sic dictæ (quæ aliàs σεισῦρα, etiam motacilla, & ἴυγξ, torquilla, verticilla, necnon κίγκλος, appellatur; Suid.) ex σείω, fut. σείσω, & πυγὴ, ῆς, ἡ, item, σεισῦρα, q. d. caudam movens; nomen aviculæ, quæ & motacilla; ex σείω, fut. σω, & ῦρα, ἡ, &c. V.

Σείσυρον, ου, τό, fiscum; crepitaculum quodam sacris Isidis adhiberi solitum; Suid. illud, si forte, quod in vernaculis citharam appellamus; à σεισὸς, οῦ, ὁ, qui concuti, seu quassari potest; &, qui est concussus; verbalia, à σείω, fut. σείσω, in pass. σείσομαι; concutior, quatior, agitor, &c. V.

ΣΕΙ'Ω, concutio, quatio, moveo, agito. f. σείσω. p σέσεικα. a. 1. ἔσεισα. perf. pass. σέσεισμαι.

Σεκοῦνδος, ου, ὁ, nomen viri Latinum, Secundus.

Σέλα, jubare, dat. sing. à σέλας, ατος, τό, fulgor. dat. σέλαϊ, ᾳ.

Σελαγίω, f. ήσω, splendeo, fulgeo. q. σέλας ἄγω. Th. σέλας.

Σελαγίζω, luceo, &c. Idem quod præced. σελαγία, & ab eod. V.

Σέλαγος, ου, ὁ, nomen prop.

Σελαναία ας, Dor. & σελαναίη, ης, ἡ, Ion. Luna.

Σελάναν, Dor. pro σελλώων, acc. sing. à σελλώη, Luna.

ΣΕ'ΛΑΣ, ατος, τό, fulgor, lumen. q. à σείω, & ἕλη, splendor. Hinc σελαγίω, fulgeo, luceo: σελλώη, ης, ἡ, Luna: παρασέλλω (σελήνη,) Luna cum est in plenilunio.

Σελάχιον, ου, τό, diminut. ab, vel idem quod seq. Th. σέλαχος, V.

Σελαχοειδὴς, Cartilagineus, Cartilaginei generis; seu Cartilaginis speciem gerens; ex seq. Th. σέλαχος, & εἶδος, τό, V.

ΣΕ'ΛΑΧΟΣ, εος, τό, genus piscium cartilaginosum: an à σέλας, cutis scil. splendore?

Σελακώδη, τὰ, Cartilaginea, quæ sunt Cartilaginei generis; Athen. l. 7. à præced. Th. σέλαχος, V.

Σελάω, splendeo, luceo; à Th. σέλας, ατος, τό, V.

Σελεύκεια, ας, ἡ, nomen urbis; à Seleuco Nicanore sic dictæ.

ΣΕΛΕΥΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, poculi, navis, & vestis quoddam genus.

Σελλῶαι, αἱ, lunæ; pemmata erant rotunda, & lata, quibus sex ordine in struem aggestis, imponebatur velut coronis, βῆς; utitur Euripides; est plur. fœm. à sing. σελλώη, ης, ἡ, V.

Σελλωᾶος, α, ον, lunaris, & in f. g. σελλωαία, & Ion. -αίη, pro luna: à

Σελλώη, ης, ἡ, Luna, q. d. Σέλας νέον, lumen novum. Sic dicta quod subinde novas accipiat phases. Hinc Σελλωᾶος, lunaris, clarus.

Σελλωιάζομαι, σελλωιακός εἰμι, lunaticus sum, conflictor morbo per certa Lunæ intervalla redeunte. f. ἀσομαι, a. 1. m. ἐσελλωιασάμην, ω, απο. præs. part. m. σελλωιαζόμενος, η, ον, lunaticus, a, um. Th. σέλας, ατος, τό, fulgor.

Σελλωιαζόμενοι, lunatici, Matth. 4. 17. est part. præs. pass. à præced. V. Nam σελλωιάζεσθαι, dicitur, qui est σελλωιακός, vide etiam seq.

Σελλωιακὸς, ή, lunaris, lunaticus, morbo comitiali laborans: à σελλώη, quod vide.

Σελλωιακὸς, præced. comitialis; dicitur & caducus, fonticusque; i. e. ὁ ἐπίληπτος, sive ἐπιληπτικὸς, epilepsiâ laborans, morbusque ipse ἐπιληψία, sive ἐπίληψις, dicitur ab Aristot. ᾗ ἱερὰ νόσος, i. e. sacer morbus; qui à Plinio dicitur etiam morbus despui suetus, vel morbus qui sputatur: à Plauto; pueris præcipuè naturaliter contingit, ideoque infantilis morbus vocatus est, & puerilis passio; à Cælio Aureliano; lata tamen à quibusdam statuitur differentia inter caducum & lunaticum; caducus enim morbus naturalis, certamque habet causam; lunaticus vero, quo & concidunt ægroti, præterea furorem habet adjunctum, causamque remotissimam; hoc enim correpti, à dæmone exagitantur, & vaticinantur sæpissimè, ὡς ἐνθουσιάζοντες ᾗ τὰ ἐσόμενα προλέγοντες; quos etiam ἐνθουσιακοὺς, vocat, Paulus Ægin. l. 3. 14. Sic etiam lunaticum à caduco distinguit Julius Firmicus, l. 4. Mathes. & si luna malè fuerit collocata, aut spasticos, aut lunaticos, aut caducos facere dicit; lunatici etiam, Fanatici dicuntur, qui & φρενοβλαβεῖς, vocantur; nam præcipua hujusmodi morbi nota, præter oris spumam, est capitis, cervicisque jactatio; unde ait Lampridius in Heliog. jactavit autem caput inter præcisos Fanaticos; ita vero dicti sunt, quòd, in fanis furiosissimè versarentur; tales erant illi Galli, magnæ deûm Cybeles sacerdotes, &c. Vide Constantinum.

Σελήνιον, ου, τό, lunæ lux; vel lunæ sydus; Athen. l. 7. Item, σελλωὶς, ίδος, ἡ, lunula; item, quiddam in parvæ lunæ formam factum; Plut. Item, amuletum, quod pueri collo gestant; Hesych. Unde Σελλωίδια, τὰ, lunulæ; item, Σελλωίτης λίθος, lapis lunaris, qui &, ἀφεγγίλιος, sic dictus, quòd noctu, crescente lunâ, reperiatur plenus; ut tradit Dioscor. 5. 159. Omnia à Σελήνη, ης, vide.

Σεληνοβλήτος, q. d. à luna percussus; lunaticus, lymphaticus, dicitur autem frequentius, Σεληνιακὸς, & de mulieribus dicitur Σεληνόβλητος, & ἀρτεμιδόβλητος, ut ἀπολλωνόβλητος, & ἡλιόβλητος, de viris; ex Σελήνη, & βάλλω, fut. βαλῶ, præt. βέβληκα; unde βλητὸς, ὁ, &c. Vide.

Σελίδιον, ου, τό, chartula; pagella, vel pagellula; diminut. item, Σελίδωμα, τὸ, tabula) lata; utrumque à Th. σελὶς, ίδος, V.

Σελινίτης ὄινος, selinites vinum; i. e. ex apio compositum; apud Dioscor. 5. 74. Est à seq. σέλινον, τὸ, dictum, παρὰ τὸ ἐν ἕλεσι φύεσθαι; unde, Hom. Il. β. ἐλεόθρεπτον σέλινον, vocat: quod in palustri loco proveniat.

ΣΕ'ΛΙΝΟΝ, ου, τό, apium, herba; ab ἕλος, palus.

ΣΕΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, spatium inter lineas, pagina.

Σέλλα, sella, ex Latino. Tamen ex Lacon. ἕλλα, quod ab ἕζω, sedeo.

Σελλάστρωσις, sellisternium. Gl. Cyr. σελλῶν στρῶσις.

Σελλίζειν, sellisare, i. e. ambitiosum esse; scil. divitias, & opes fimulare in paupertate; σελλακωνίσαι; à Sello quodam; qui cum pauper esset, dives tamen haberi studebat; vide seq. Th. Σελλός; qui, in genere; dici etiam putatur; ὁ ἀλαζών; ut & generaliter etiam dicitur σελλάσαι; Suid. & Schol. Aristoph. in avib.

ΣΕΛΛΟ'Σ, ου, ὁ, Sellus, pauper, qui dives haberi volebat, jactator.

Σέλμα, spatium inter tabulata navis, transtrum: à σελὶς.

Σεμεῖ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. attonitus.

Σεμέλη, ης, ἡ, SEMELE, mater Liberi, Cadmi filia. Ducunt à Σέλας & μέλειν, quod Jovi voluit jungi cum fulgure & tonitru, ᾗ ἐσείθη τὰ μέλη.

Σεμέλιθος, exiguus lacertus, Itali tarentola appellant: veteribus Chalcidica lacerta dicta.

ΣΕ'ΜΕΛΟΣ, ου, ὁ, Lacedæmoniis, ut refert Athenæus, est ὁ κοχλίας, i. e. cochlea, Athen. l. 2.

ΣΕΜΙ'ΔΑΛΙΣ, εως, ἡ, SIMILA, similago, flos farinæ triticeæ.

Σεμιδαλίτης ἄρτος, panis ex simila seu similagine factus, à præced. σεμίδαλις, farina ex tritico communi, &c. V.

Σεμίεχμις, ἡ, Semiramis, Nini uxor.

Σεμίεχμις, dicitur etiam columba sylvestris, palumbes.

Σεμναί, αἱ, Deæ Eumenides; sic vocabantur furiæ apud Athenienses, bene ominandi gratiâ; quibus sacrum fiebat in curia Areopagitarum; ut quas existimari volebant ejus esse curiæ præsides, in qua sicarii judicabantur, tanquam vindices, & ultrices hominum necatorum; quibus, eò id, tres erant sacrificuli; i. e. ἱερεῖα, instituti; has etiam deas Athenienses Erynnes vocabant; à Them. σεμνὸς, ὁ; V.

Σεμνεῖον, τὸ, q. d. Sanctuarium, locus sacer & sanctus, mysteriorum, & studiorum, monasterium; Suid. & Phil. ab eod. Them. σεμνὸς; V.

Σεμνηγορέω, magnificè loquor, seu prædico, cum gravitate loquor: Item σεμνηγόρος, qui graviter loquitur, seu magnificè; unde σεμνηγορία, ας, ἡ, oratio gravitatem præ se ferens; omnia ex σεμνὸς, ὁ, & ἀγορὰ, ἡ; unde ἀγορεύω, & ἀγορέω, &c. V.

Σεμνόθεοι, divini, humanique juris peritissimi, ac religioni dediti; quales appellati sunt Philosophi, & Gymnosophistæ; apud Diogenem; ex σεμνὸς, ὁ, & θεὸς, ὁ, &c. V.

Σεμνολογέομαι, ῶμαι, graviter, & speciosè loquor; Dem. item idem quod seq. activ. σεμνολογέω; Vi. Unde etiam verbale σεμνολόγημα, dictum grave; vel dictum magnificum, & honorificum, quo aliquis se jactat: Item σεμνολογία, dictio gravis; venustus sermo, gravis, & lepidus, à seq. σεμνολόγος; Vide.

Σεμνολογέω, -ῶ, f. ήσω, speciosè & graviter loquor, glorior, jactito: à

Σεμνολόγος, qui graviter de re quâpiam differit; ostentator: à σεμνὸς, & λόγος, quod à λέγω, dico: p. m. λέλογα.

Σεμνόμαντις, venerabilis vates; ex σεμνὸς, & μάντις, ὁ, &c. V. Sic & σεμνομυθέω, ῶ; cum gravitate loquor; Item cum fastu, insolentiaque loquor; ex σεμνὸς, & μῦθος, ὁ; unde μυθόημα, &c. Vi. Σεμνοπαράσιτος, gravis parasitus, adulator, qui gravitate quadam superciliosâ parasiticam assectationem tegit; Athen. ex σεμνὸς, & παράσιτος, &c. V. Σεμνοποιέω, magnificè æstimo, majestate afficio, authoritatem addo, reverentiam concilio; & in pass. σεμνοποιέμαι, in gravitatem me compono, honestos, & speciosos mores præ me fero; ex σεμνὸς, ὁ, & ποιέω, &c. V.

Σεμνοπρεπὴς, gravem vitum decens; Item gravi, eximiâque gravitate præditus; unde neut. τὸ σεμνοπρεπὲς, & ἡ, σεμνοπρέπεια, gravitas decora, vel dignitas oris; sed expon. & simpl. dignitas; unde adverb. σεμνοπρεπῶς, cum dignitate; Item graviter, decorè; Herodian. ex σεμνὸς, ὁ, & φρέπω, &c. V. Item Σεμνοπρόσωπος, qui gravitatem aliquam vultu præfert; unde σεμνοπροσωπία, ας, ἡ, gravis persona; seu gravitas, dignitas oris; Item σεμνοπροσωπέω, gravitatem in vultu præfero; ex σεμνὸς, & πρόσωπον τὸ, &c. V.

ΣΕΜΝΟ'Σ, ἡ, όν, honestus, venerandus, augustus, gravis: quasi à σέβω, veneror. Hinc comparat. σεμνότερος, præstantior· σεμνόω, illustro, exorno.

Σεμνότης, ήτος, ἡ, gravitas, majestas; reverentia; honestas. Them. σεμνός.

Σεμνόω, ῶ, speciosum reddo, speciosè fingo, adorno; Herodot. à Themate σεμνὸς; V.

Σεμνόσομος, gravis ore, qui graviter loquitur; ex σεμνὸς, ὁ, & σόμα, τὸ, &c. Vide.

Σεμνωύομαι, gravitatem præ me fero; jactito me: &

Σεμνωΐω, f. ωῶ, honesto, orno, extollo. Th. σεμνὸς, honestus, gravis.

Σέμνωμα, τὸ, ornamentum, decus; est verbale à σεμνόω; V.

Σεμνῶς, adv. honestè, decenter, graviter: à σεμνός.

Σένα, sena planta inter purgantes excellens.

Σέο, Ion. pro σοῦ, gen. sing. à σὺ, tu.

Σεοὶ, dii, Dor. melius σοί.

Σεπτεύω, veneror; idem quod Them. σέβω; V. Item σεπτήριος, cultivus, adorativus; unde neut. σεπτήριον, scil. ἔδον, peculiariter dicebatur Novennalis solennitas quæ Delphis in honorem Apollinis celebrabatur; Plut. Item σεπτικὸς, q. d. adorativus, cultivus; omnia à seq. σεπτὸς; V.

Σεπτὸς, ὴ, venerabilis: à σέβω, colo.

ΣΕΡΑΠΙΑ'Σ, άδος, ἡ, herbæ nomen.

Σεραφείμ, Seraphim, ἄκλιτον.

Σέργιος, ου, ὁ, nomen civis Romani.

ΣΕ'ΡΙΣ, εως, ἡ, cichorii genus.

ΣΕΡΙ'ΦΙΟΝ, vel σέριφον, ου, τὸ, absinthium marinum.

ΣΕ'ΡΙΦΟΣ γραῦς, ἡ, anus, quæ in virginitate consenuit.

Σέριφος γραῦς, præced. Ita significat, sumpta Metaphorâ, à sylvestri locusta quam vocant γραῦν σερίφιον, & μάντιν; Suid.

ΣΕ'ΡΦΟΣ, ου, ὁ, insecti genus, culex.

Σέσαγμαι, instratus sum, perfect. pass. verbi σάττω, onero, f. ξω. p. σέσαχα· perfect. inf. pass. σεσάχθαι, perf. part. σεσαγμένος.

Σεσαρὼς, ridens, dentes stridens, fœm. g. à σεσαρὼς, part. præt. m. verbi σαίρω, sum o e hiante seu diducto, prout illi faciunt, qui cachinnantur: undè pro ridente accipitur: f. αρῶ, p. σέσαρκα, p. m. σέσηρα, & σέσαρα.

Σεσείσθαι, perf. inf. pass. verbi σείω, quatio, moveo.

ΣΕ'ΣΕΛΙ, εως, τὸ, & σέσηλις, ἡ, herbæ nomen.

Σέσηπα, putrefactus sum, p. m. verbi σήπω, putrefacio, f. ψω.

Σέσηρα, fumore aperto, præt. m. verbi σαίρω, idem & verro.

Σεσηρὼς, ῶτα, ὸς, ejusd. part.

Σεύθην & σεύθεν, Poët. pro ζῆν, gen. sing. vel acc. sing. à ζὺ, tu.

Σεσιγημένος, Dor. pro σεσιγημένος, qui silentio præteritur, perf. part. pass. à σιγάω, sileo, f. ήσω.

Σεσιωπημένος, ου, ος, tacitus, qui silentio premitur, Dor pro σεσιωπημένος, perf. part. pass. verbi σιωπάω, sileo.

Σεσοφισμένος, ὴ, peritus, perf. part. pass. verbi σοφίζω, reddo sapientem. f. ίσω, p. σεσόφικα. Th. σοφὸς, sapiens.

Σεσοφισμένως, adverb. scitè, callidè: à præced.

Σεῦ, Dor. pro ζῆ, gen. à ζὺ, tu.

Σεύα, fugavi, aor. 1. Ion. pro ἔσσυα, verbi σεύω, cieo, agito. Them. ζείω, quatio.

Σεύατο, Ion. pro ἐσσεύατο, 3. sing. a. 1. m. verbi σεύω, vide σεύα.

Σεύθω, concitetur per Syncop. pro σευάσθω, 3. sing. a. 1. imperat. m. σεύω, άσθω, verbi ejusd.

Σευθλάριος, ου, ὁ, nomen Ranæ, à σεῦτλον, vel τεῦτλον, beta in qua versatur.

Σεύω, f. εύσω, agito, concito, persequor; fugo. Th. ζείω, quatio.

Σεφθεῖσθαι, a. 1. inf. pass. verbi σέβω, colo, veneror.

Σέψασθαι, aorist. 1. infin. m. verbi ejusdem.

Σεωῦτῆς, Ion. pro ζεαυτῆς, tui ipsius.

Σὴθ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. repositus.

Σήθω, excutio, cribo: quod à ζείω moveo.

Σηκάζω, f. άσω, stabulo, includo. Th. σηκὸς, stabulum.

Σηκαπόριος, idem quod σηκαπόριος; id vide.

Σήκασθεν, Bœot. Syncop. pro ἐσηκάσθησαν, 3. plur. a. 1. ind. pass. præced. verbi.

Σηκαπόριος, & Doricè σηκαπόριος, utrumque pro σηκαπόριος; qui stabulum verrit, seu purgat, aut qui stabuli curam gerit; Od. p. sed expon. & ædituus, qui Deorum delubra verrit, eorumque curam gerit; omnia ex σηκὸς, ὁ, & κορέω, fut. έσω, & ήσω, undè κόρος, ὁ, &c. V.

Σηκίζω, fagino, in Epigram. à Them. σηκὸς, ὁ; V.

Σηκίς, ίδος, ἡ, ancilla: à σηκίς.

Σηκίτης, & Doricè σακίτης, ου, ὁ, ut ἄρνα σακίτᾳ, agnum lactentem, ob teneriorem ætatem, scil. stabulo inclusum; apud Theocr. Idyl. 8. à Them. σηκὸς, ὁ, vi. Item σηκὶς, ίδος, ἡ; idem quod præced. σηκὶς, ίδος, ἡ; famula rerum domesticarum curam gerens, & ab eod. Th. σηκὸς; V.

ΣΗΚΟ'Σ, ου, ὁ, stabulum, propriè ovium & caprarum templum. Est etiam pondus, vel statera: unde

Σηκόω, ῶ, pondero: à præced. Them. ζήκωμι, ατος, τὸ, æquipondium, item fanum, à σηκόω. Them. σηκὶς.

Σήκωμα, τὸ, præced. sacoma, dicitur propriè, quod in libra apponitur, ad æquilibrium faciendum; sed expon. & delubrum: ut & Thema σηκὸς, &c. Vide.

Σηκωτὴρ, lorum jugi; i. e. ὁ τῆς ζυγοῦ ἀναφορεύς; Hesych. est itidem verbale à σηκόω; V.

Σῆμ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. ὀνομαστὸς, celebris.

Σῆμ', pro σῆμα, q. v.

ΣΗ'ΜΑ, ατος, τὸ, signum, nota, vexillum, insigne nobilitatis monumentum, sepulchrum: σημεῖον, ου, τὸ, idem. Hinc σημεύω, noto, sig. o: σημάω, αῶ, significo:

nifico: *διάσημος*, α, ὁ, ἡ, insignis, illustris: *ἐπίσημος*, α, ὁ, ἡ, idem.

Σήμαια, ας, ἡ, vexillum, insigne familiæ: à *Σῆμα*.

Σήμαινε, pro *Σήμηνε*, præs. imperat. à σημήνω; q. v.

Σημαίνουσα, Dor. pro *σημαίνοντα*, significans, præs. part. f. κ. à *σημήνω*.

Σημήνω, signum do, significo, præcipio, impero: f. *ανῶ*, a. 1. *ἐσήμανα*, & *ἐσήμηνα*, a. 1. inf. act. *σημᾶναι*, perf. *σεσήμακα*: præsent. passiv. *σημαίνομαι*, perf. pass. *σεσήμαμμαι*, & Att. *σεσήσμαι*: hinc perf. part. *σεσημασμένος*, η, ον, obsignatus, a, um. Them. *Σῆμα*, signum.

Σημαφόρος, signifer, antesignanus, vexillarius; Polyb. dicitur, & pro eod. *σημειοφόρος*, ex *σημεῖα*, ὰ; præced. vel *σημεῖον*, τὸ, sequent. & *φορέω*, ὁ, &c. Vide.

Σημαλέος, ὁ; q. d. significativus; ut *βωμὸς σημαλέος Διός*; ara Jovis qui signa demonstrat; est à Them. *σῆμα*, τὸ; V.

Σημάνει, a. 1. inf. act. verbi *σημαίνω*; quod vide.

Σημανέω, indicabo, Ion. pro *σημανῶ*, f. 1. ind. act. verbi *σημαίνω*, significo. Them. *Σῆμα*, signum.

Σημαντέον, significandum, verbale à *σημαίνω*; q. v.

Σημαντὴρ, ῆρος, ὁ, qui signum dat, classicum canendo, aut receptui canendo; Item pastor, est itidem verbale à *σημαίνω*; V.

Σημαντικὸς, ὴ, significativus: à *σημαίνω*. Th. *Σῆμα*.

Σημαντὶς γῆ, terra sigillaris, cujus usus est in obligandis literis; Herodot. in Euryp. Item *Σήμαντρον*, signum, sigillum; utrumque itidem à *σημαίνω*; Vide.

Σημάντωρ, ορος, ὁ, præfectus, dux, qui signum dat classicum canendo: quod à *Σημαίνω*. Them. *Σῆμα*, signum.

Σημασία, ἡ, signi-datio, classicum; Num. 29. Item significatio, significatus, nom. Itidem à *σημαίνω*; V.

Σήματα, literæ, nom. pl. à *Σῆμα*, ατος, τὸ, signum.

Σημαλίζομαι, figris quibusdam colligo; Schol. Soph. Item *σημάτιον*, τὸ, & *σημάδιον*, τὸ, diminut. q. d. parvum signum; Eust. omnia à Them. *Σῆμα*, ατος, τὸ; V.

Σημειογράφος, exceptor actuarius, notarius; qui notis scribit, ut verba oratorum assequatur; Plut. in Cat. Undè *σημειογραφία*, ῶ, notis utor, scribendi compendiis utor; notis verba oratoris subsequor; ex *Σημεῖον*, τὸ, & *γράφω*, unde *γραφὴ*, ἡ, &c. V.

Σημεῖον, ου, τὸ, signum, miraculum, indicium, argumentum, vexillum, simulachrum. Them. *σῆμα*, ατος, τὸ, idem.

Σημειοφόρος, vide paulò supra cum *σημαιοφόρος*.

Σημειόομαι, -όω, noto, insignio, annoto. præs. imperat. *σημείου*, ὰ, ἐέσθω, ἀέσθω, & in 2. pl. *ἐεσθε*, *ἔεσθε* f. *ἀσσαμαι*, perf. pass. *Σεσημείωμαι*, à *σημεῖον*. Th. *Σῆμα*, ατος, τὸ, signum.

Σημειόω, -ῶ, idem, & ab iisd.

Σημειώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, significans; Item insignitus; & expon. etiam notabilis: est à *Σημεῖον*, τὸ; V.

Σημείωσις, εως, ἡ, notatio, designatio, observatio: à 2. perf. perf. pass. præced. verbi.

Σημειωτικὸς, notarius; unde ἡ *Σημειωτικὴ*, pars medecinæ, signorum omnium differentias, & vires, expendens; præcipuè autem eorum, quibus per morbos, & præterita investigantur, & præsentia cognoscuntur, ac futura prævidentur; Hippocr. in Prognost. Itidem verbale à 3. perf. perf. pass. verbi *σημειόω*, όομαι, &c. V.

Σημειωτικὸν, μέρος, appellant medici eam medicinæ partem, quæ de signis agit; à præced. *σημειωτικὸς*, de signis agens, notis distinguens, &c. V.

Σήμερον, & Att. *τήμερον*, hodiè, adverb. q. d. τῇ δὴ ἡμέρᾳ, hoc die: ἡ *Σήμερον*, scil. ἡμέρα, hodiernus dies, *Σημερινὸς*, hodiernus.

Σημήϊον, pro *Σημεῖον*, ου, τὸ, signum: quod vide.

Σημήνῃ, significaverit, 3. sing. a. 1. sub. act. verbi *Σημαίνω*, significo. f. *ανῶ*, a. 1. *ἐσήμανα* & *ἐσήμηνα*. Them. *Σῆμα*, ατος, τὸ, signum

Σημικίνδιον & *σημικίνθιον*, ου, τὸ, Sunt Lat. origine Semicinctium, quod & succinctorium aut subligaculum dicitur. Græcè *περίζωμα*, ατος, τὸ.

Σίω, acc. sing. *Σῖν*, gen. Sed *Σῆος*, *Σῆσι*, & *Σῆσιν*, Ion. pro *Σοῦς*, dat. pl. à *σύς*, ὁ, ὑὸς, tuus, a, um. Th. *Σύ*, tu.

Σίωπρος, caudam mutitans, adulans, de canibus, & equis dicitur; idem quod & pro *σείωπρος*, ὁ; id vide.

Σηπεδὼν, όνος, ἡ, putredo; Plut. & Dioscor. unde in plur. *σηπεδόνες*, ulcera putrida, seu putrescentia; Hypocr. sed est & *σηπεδὼν*; lacertæ genus, aqua commorsa caro putrescit: Item *σηπεδονώδης*, ες, ὁ ἡ ἡ, putredine vitiatus; utrumque à Th. *Σήπω*; V.

Σηπία, ας, ἡ, SEPIA, nomen piscis atrum liquorem in timore emittentis: accipitur & pro atramento. Athen. lib. 7. Th. *Σήπω*, putrefacio.

Σηπίδιον, τὸ, sepiola, est diminut. à præced. *Σηπία*; V. Item *Σήπιον*, τὸ, pars quædam dura, & solida sepiæ; apud Aristot. Hist. an. l. 4. Itidem, ab eod. *σηπία*; V.

Σηποποιὸς, putrefaciens, seu putrefaciendi vim habens; ex *Σήπω*, & *ποιέω*; vide.

Σηπτικὸν, ου, τὸ, unguentum putrefactivum: à

Σηπτικὸς, ὴ, putrefactivus; quod &

Σηπτὸς, ὴ, idem: Item putridus: à sequent. Them.

ΣΗ'ΠΩ, putrefacio, f. *ψω*, a. 1. *ἔσηψα*, p. act. *Σέσηφα*, præt. m. *Σέσηπα*, & Dor. *Σέσαπα*, unde *σαπρὸς*, putris: *Σήπομαι*, putrefio, computresco: a. 2. pass. *ἐσάπην*, ης, ῃ, computrui. Hinc *Σῆψις*, εως, ἡ, putrefactio, putredo: *Σῆψ*, πὸς, ὁ, serpentis nomen: *σὴς*, τὸς, ὁ, tinea, *σαπρὸς*, ὴ, putris, putridus, *σαπρότης*, ητος, ἡ, & *σαπρία*, ας, ἡ, putredo, marcor: *σαθρὸς*, ὴ, putris, marcidus.

Σκαριφίδης, ου, ὁ ἡ ἡ, rimosus, cavernosus, est à sequent. *Σκαριφὴ*, ῆς, ἡ; vide: legitur etiam, *Σκαριφάδης*; pro eodem.

Σκαριφὴ, ῆς, ἡ, rima & fissura terræ: à *σκαρίφημι*, verbi *Σκάζω*, apertus sum.

ΣΚΗ'ΡΕΣ, ων, οἱ, SERES, populus; sing. est *Σκὴρ*, ῆρος, ὁ; quod est etiam bombyx, vermiculus qui net sericum. Seres quippe arbores habent undè sericum conficiunt.

Σκιαγράδης, pro *σκιαγράδης*; id V.

Σκιακὴδης, serica vestis; fœm. ut & *Σκιακὴν ὕφασμα*, serica tela; neut. à seq. *Σκιακὲς*; quod est à *σκὼρ*, ῶρος, ὁ, vermiculus qui gignit, ac texit lanuginem tenuissimam, quam sericum appellamus; (nam Græcè etiam dicitur, absolutè *σκιακὸν*, & *Σκιακὰ*) nomen habens ab ista gente, quæ Seres dicitur, quæ arbores habet, è quibus lanam tenuissimam depectunt, ac inde sericum vellus conficiunt, &c. V. præced. & sequentia.

Σκιακὲς, ὴ, ὸν, SERICUS, a, um: à *Σκὴρ*, *Σκηρὸς*, ὁ, bombyx.

Σκήπω, aperio, rideo, simulatè rideo; os in longum extendo, à Them. *Σαίπω*. Vide.

Σκὶς, τὸς, ὁ, tinea. Th. *Σήπω*, putrefacio: nascitur enim ex putredine.

Σκῖς, & *Σκῖσι*, Ion. pro *Σαῖς*, dat. plur. vide *Σὺ*.

ΣΗΣΑ'ΜΗ, ης, ἡ, seu *Σήσαμον*, ου, τὸ, SESAMA, vel SESAMUM, frumenti Indici genus.

Σησάμινος, unde *Σησάμινον ἔλαιον*, oleum ex sesamo factum; Item *Σησάμινον*, ου, τὸ, placenta ex sesamo & melle, atque oleo; dicitur & *Σησαμὶς*, ιδος, ὁ, pro eod. Sic & *Σησαμὶς*, scil. *μᾶζα*, placenta quæ fiebat ex melle & sesamo; Etym. Item *σησαμὶς*, vel *σησαμῖτις*, scil. *πόα*, vel *βοτάνη*, sesamites herba; aliàs, *Σησαμοειδὲς τὸ μέγα*, sesamoides magnum; apud Dioscor. l. 4. c. 151. sic & *σησαμῖτις*, vel *σησαμίτης ἄρτος*; panis ex sesamo factus; apud Athen. Item *σησαμώδης*, ες, ὁ ἡ ἡ, sesamo similis; omnia à præced. Th. *Σησάμη*, ἡ; V.

Σῆσις, ὴ, cribratio, cribri agitatio, quassatio, succretio quæ fit cribro: Item *σῆσερον*, ου, τὸ, cribrum; Hesych. utrumque à *σήθω*, fut. *σήσω*, in pass. *σήθομαι*, cribro excutior, cribror, &c. Vide.

Σησὲς, ὲς, nomen propr. insulæ. Hinc *Σησιὰς*, άδος, ἡ, Sesta puella.

Σητάνειος, vel *Σητάνιος πυρὸς*; triticum quod hoc anno, i. e. vere ineunte est satum; quidam tamen putant idem esse cum trimestri tritico; Hesych. tamen *σητανίας πυρὸς*, expon. *καθαρὸς*; itidemque Suid. *σητάνειον ἄρτον*, denominari dicit, *παρὰ τὸ σήθω, τὸ κοσκινίζω*; ut sit panis ex farina succreta, sunt & *σητάνια κρέμμυα*, cepæ setaneæ; apud Theophr. Item *σητὸς*, Doricè, *σατὸς*, & Atticè *τητὸς*, hornorinus, qui hujus est anni; Etym. omnia à seq. Th. *Σῆτος*; V.

ΣΗ'ΤΕΣ, adverb. hoc anno, Att. *τῆτες*, quasi, *πρὸ ἔτους τέτου*. Hinc *σητὸς*, ὁ, hornus.

Σητόβρωτος, ου, ὁ, ἡ, à tineis consumptus: ex

ex σής, tinea, & βρωτὸς, voratus. Them. βεβρῶσθαι, comedo.

Σητόκοπτος, à tineis cæsus, seu pertusus: quod à Ζής, Ζητὸς, ὁ, tinea, & κόπτω, scindo, p. m. κέκοπα.

Σής, πος, ὁ vel ἡ, serpentis nomen, à putrefaciendo sic dicti. Th. Ζήπω.

Σῆψις, εως, ἡ, putrefactio, putredo: ab eod. Them.

Σθένος, ους, ὁ, ἡ, nomen mulieris, robusta: q. à σθένος, robur.

Σθεναρὸς, ἁ, robustus, validus: à σθένος, εος, τὸ, Th. σθένω, valeo.

Σθενελαΐδης Sthenelaïdes.

Σθένης, ους, ὁ, nomen propr. viri.

Σθένος, εος, τὸ, robur, vis, potentia. Th. σθένω.

Σθενόω, -ῶ, roboro, confirmo, f. ώσω, p. ἐσθένωκα, a. 1. ἐσθένωσα, a. 1. opt. act. σθενώσαιμι, αις, αι. 1 Pet. 5. 10. ab eod. Them. ΣΘΕΝΩ, valeo, possum: q. à σθάω, sto. Hinc σθένος, εος, τὸ, vis: ἀσθενὴς, ές, ὁ, ἡ, invalidus: ἀσθένεια, ας, ἡ, imbecillitas: ἀσθενέω, imbecillis sum.

Σιαγόνια, τὰ, maxillæ, est plur. neut. à sing. seq. V.

Σιαγόνιον, ου, τὸ, pars maxillaris. Deut. 18. ver. 3. à seq.

ΣΙΑΓΩΝ, ονος, ἡ, mala, maxilla.

Σιαίνομαι, tædio afficior. Gloss. Cyr.

Σιάλις, ιδος, ἡ, Sputum, saliva, seu salivarius lentor; unde σιάλίζω, vel σιβίζω, salivam emitto; atque inde verbale σιάλισμὸς, vel σιβισμὸς, ου, ὁ, symptoma, cum saliva plus æquo ὁ in os influit; apud Gal. & Ægin. Item σιάλις ἡδεῖα, & σιελὶς ἡδεῖα, τὰ; dicta sunt equorum frena, quia salivam, & spumam equis excitant, dum ipsa mandunt; omnia à Th. σίαλον, vel σίελον, τὸ, &c. V.

ΣΙ'ΑΛΟΝ, ου, τὸ seu σίαλος, ου, ὁ, SALIVA. Dicitur & σίελον: à Ζείω, quia in ore movetur.

Σίαλος, ου, ὁ, est etiam porcus saginatus, gen. Ion. σιάλοιο, q. à σιάλόω, & ἅλις, quia admodum pastus.

Σιάσσαι, apud Hesych. expon. περιφέρειν, idem σιάζωσαι, expon. ποικίλαι; i.e. variegare; à Them. σίαλον, τὸ, vel σίαλος, ὁ, &c. V.

Σιαλόχολος, ου, ὁ, qui salivam fundit dum aliquem alloquitur, qui spuit inter loquendum; ex σίαλον, vel σίαλος, & χέω, fundo, &c. V.

Σιαλώδης, εος, ὁ, ἡ, salivam referens; Item pinguis, opimus; est à Them. σίαλος, ὁ, vel σίαλον, τὸ; V. Item σιάλωμα, τὸ; Hesych. esse ait partem, ὅπλου ὄνυχος, dicti munimen, & circulus fossi ferreus, quo impetus alliforum ensium arcet, & innocuos præstat; ἀπορρέπει τὴν ἀσφάλειαν, Polyb. est quasi verbale ab inusit. σιάλόω; à Them. σίαλον, τὸ, &c. Vide.

ΣΙ'ΒΥΛΛΑ, ης, ἡ, SIBYLLA, vaticinatrix: q. d. σὺ βυλὴ· σὸς prodite, Æol. vel Dor.

Σιβυλλαίνω, & σιβυλλάω, ω, vaticinor; reddo oracula; Item more senum deliro; à præced. Them. σίβυλλα; q. d. σὺ βυλὴ; ab enunciandis Dei seu Deorum consiliis, &c. V. Unde etiam σιβύλλειος, ὁ ἡ ὁ; ut σιβύλλειοι βίβλοι, sibyllini libri; Plut. in Fab. Item σιβυλλιστὴς, expon. fatidici, apud Plut. Idem ab eod. Them. V.

Σιβώνη, ης, ἡ, venabulum, propriè quo fues figuntur. Dicitur & σιβωνὶς, à Ζός, fus.

Σιβώνιον, ου, τὸ, parva σιβώνη; hastæ spiculum, hastile; Polyb. est diminut. à præced. σιβωνὶς, idem quod & pro σιβώνη; id V.

Σῖγα, adverb. tacitè, ut σιγῇ· vide σιγὴ· at

Σίγα, tace, præsent. imperativ. à σιγάω.

Σιγάζω, tacere facio, conticescere, seu obticescere jubeo; à præced. adv. σίγα, tacitè, &c. V.

Σιγαλίζω, ης, tacitus: à σιγάω, sileo.

Σιγαλόεις, εσσα, εν, splendidus, elegans, ob pulchritudinem silentium & admirationem inducens; in acc. sing. σιγαλόεντα. Th. σιγάω admiror, taceo.

Σιγαλὸς, ὰ, ὸν, Dor. pro σιγηλὸς, tacitus, taciturnus. Th. σιγάω, q. v.

Σιγᾶν, tacere, præs. inf. act. à σιγάω, q. v.

Σιγάομαι, ῶμαι, taceor, silentio præteror; est pass. ab act. seq. σιγάω; V.

ΣΙΓΑ'Ω, ῶ, taceo, sileo, f. ήσω, p. σεσίγηκα.

Σιγήρπης, tacite repens, ut serpentinum genus, clam arrepens; i. e. σιγῇ ἑρπύσερπτον, λαθροδάκτης; ex σιγάω, vel σιγῇ, & ἕρπω, &c. V.

Σιγὴ, ῆς, ἡ, silentium, taciturnitas: σιγῇ, dat. tacitè, clam: adverbialiter sumitur Th. σιγάω, sileo.

Σιγηθὲς, έος, silentio præteritus, aor. 1. part. pass. verbi σιγάω, sileo, a. 1. pass. ἐσιγήθην.

Σιγηλὸς, seu σιγητὸς; tacitus vel taciturnus: sed expon. etiam voce carens; Hesych. Unde adv. σιγηλῶς, & σιγητῶς, tacitè; Item σιγημοναῖος, taceo; unde σιγημοναῖος, expon. σιγῶν; ab Hesych. omnia à præced. σιγὴ, vel σιγῇ, &c. Vide.

Σιγλῶ, Dor. pro σιγᾶν, silere, præs. inf. ejusd. verbi.

Σιγνοσάλπιγξ, i. e. κήρυξ, præco; quod tubâ silentium indicat; à σιγὴ, ἡ, à Them. σιγάω, & σάλπιγξ, ἡ, &c. vide.

ΣΙ'ΓΛΑΙ, ῶν, ῶις, inaures. Sed σιγλοῖ, cifræ, notæ compendiariæ in scribendo; quod per eas aliquid σιγῶμεν.

Σῖγμα, nomen literæ Græcorum decimæ octavæ; de qua Herodot. significat mensam, vel potius cœnaculum semirotundum, instar Hemicycli & lunatæ testudinis; à similitudine literæ Græcæ; de quo Epigram. Aspice lunatâ scriptum testudine sigma; unde σιγματισμὸς, literæ Σ, frequens concursus; ut apud Virg. in Georg. Et sola in sicca secum spatiatur arena; & 5. Æn. Tum rauca assiduo longè sale saxa sonabant; est quasi verbale ab inusit. σιγματίζω, à præced. nomine literæ ΣΙΓΜΑ. V.

Σιγματοειδὴς, habens formam literæ Σ, ut σιγματοειδὴς ἡ ὑμὴν. Sic & σιγμοειδὲς, οῦς, membranæ sunt tres in vena corporis arteriosa; à qua pulmo nutritur; intro & foras nutantes; Gal. à σῖγμα, præced. & εἶδος, τὸ, &c. V.

Σιγμὸς, ῦ, ὁ, stridor, qualis est ferri candentis, dum in aqua extinguitur, est verbale à σίζω; id vide, reperitur & σισμὸς, pro eod.

Σιγνοφόρος, ου, ὁ, ἡ, manipularius. Ex σῆγνον, signum, quod Lat. & φέρω, fero.

Σιγυνὶς, ὶδος, ὁ, jaculum è ferro: ut σιβωνὶς, Oppian. 1.

Σίγυνος, vel σίγυνον, & σίγυνον, ου, τὸ, jaculum quod totum est è ferro; idem quod, & pro σιβωνὶς; telum hastæ assimile, spiculum, jaculum Romanis usitatum, & interdum exponitur hastile; ut apud Athen. l. 5. &c. V.

Σιγὼν, Dor. pro σιγῶσα, silens, 3. sing. præs. à σιγάω.

Σιδαρεύς, Dor. pro σιδηρεύς; quod vide.

Σιδαροτεύς, έως, ὁ, Dor. pro σιδηροτεύς; quod vide.

Σίδαρος, Dor. pro σίδηρος, ferrum.

Σιδαροχάρμης, ου, ὁ, Dor. qui ferro, vel ferreis armis gaudet, bellicosus: ὁ σιδήρῳ χαίρων· σιδηροχαρμᾶν, Dor. pro σιδηροχαρμῶν, gen. pl. à σιδηροχάρμης, ου, ὁ. Ex σίδηρος, ferrum, & χαίρω, gaudeo.

ΣΙ'ΔΗ, ης, ἡ, malus Punica, & fructus: à Sidâ Bœotiæ oppido.

Σιδηρεία, tractatio, seu negotiatio ferri: Item σιδηρεῖον, τὸ, fabri ferrarii officina; ferraria, utrumque à σιδηρεὺς, vel σιδηρεῖος; quæ V.

Σιδηρέος, έα, έον, ῆ, (& Dor. έος, ᾶ) έου, οῦν, ferreus, a, um. Them. σίδηρος, ferrum.

Σιδηρεὺς, εως, ὁ, faber ferrarius; ab eod. Th. σίδηρος; V.

Σιδηρικὴς, ferrarius; unde in fœm. σιδηρικὴ, ἡ, sub. τέχνη, fabrica ferri, ars quæ circa ferrum versatur; Item σιδήρειον, τὸ, ferrum, ferramentum, &c. Itidem ab eod. Th. σίδηρος; V.

Σιδηρόω, f. ώσω, ferrum tracto: & Σιδηρῶ, ῶ, ferro munio. Them. σίδηρος, ferrum.

Σιδηρεὶς & σιδηρεῖτης, ου, ὁ, Dor. pro Σιδηρεὶς, ου, ὁ, ferrarius; Item magnes, & σιδηρεῖτις, fœm. ferraria; Item herba sic dicta.

Σιδηρεῖτις τέχνη, ars ferraria, seu fabrilis: Item σιδηρεῖτις γῆ, terra ubi foditur ferrum; & σιδηρεῖτις, seu σιδηρεῖτις λίθος, interdum appellatur magnes, à trahendo ferro; interdum adamantis quoddam genus; quod ferreo sit splendore præditum; Item & herbæ quædam appellantur, sideritides, ob vim earum vulnera glutinantem; de quibus Dioscor. 4. 33. & seq. tribus, &c. V. præced. nam omnia sunt ab eodem. Them. σίδηρος; V.

Σιδηροβόλος, ferrum jaculans; ut σιδηροβόλος μηχανὴ, machina ferrum ejaculans, ex σίδηρος, & βάλλω, ὁ; V. Item σιδηροβαρὴς, gravis ferro, & ferreus, ex σίδηρος & βαρύω, V. Σιδηροβρῶς, ferrum edens, seu ferrum adedens; Cotis Epith. apud Soph. in Ajace; ex σίδηρος, ὁ, & βρώσιμος, fut. βρώσω, unde βρωτὴρ, &c. V. Σιδηροδάκτυλος, ferreos habens digitos, fuscinæ Epith. ex σίδηρος, & δάκτυλος, ὁ; Vide.

Σιδηροδεσμὸς, ferreum habens vinculum,

vel ferrea vincula, vinculis ferreis constrictus; ex Macchab. 3. ex σίδηρος, & δεσμὸς, ὁ; V.

Σιδηροδέδης, ferro ligatus: à σίδηρος, ferrum, & δέω, ligo.

Σιδηρομνὴς, mortuus ferro; i. e. interfectus; Soph. in Ajace ex σίδηρος, & ἀμάω, fut. ἀμῶ, vel ἀμᾶμαι, præt. πέπμηκα; Unde πεπμηκότες, dicuntur mortui, ὅτε. V.

Σίδηρον, τὸ, legitur etiam in neut. gen. pro σίδηρος, ὁ; id V.

Σιδηροπετρίτης, lapidis nomen; apud Plin. 37. 10. ex σίδηρος, & πετρίτης, ὁ; V. Item σιδηροπώλης, ferri venditor; Poll. ex σίδηρος, & πώλης, ὁ, à πωλέω, ὅτε. V.

ΣΙΔΗΡΟΣ, ὁ, ferrum, ensis: q. à σίζω, stridéo, quod dicitur de ferro candente, cum in aqua restinguitur. Hinc σιδήρεος, ferreus: σιδηρίτης, magnes: σιδήριον, ferramentum.

Σιδηροτόκος, ferrum partu edens, ferri ferax; ex σίδηρος, & τόκος, ὁ, à præt. med. τέτοκα, verbi τίκτω, fut. τέξω, ab inusit τέκω, ὅτε. V. Item σιδηροτομέω, ferrò seco, seu ferrò incido; in Epigr. ex σίδηρος, ὁ, τομὸς, ὁ, à præt. med. τέτομα, à verbo τέμνω, ὅτε. V. Sic & Σιδηρουργὸς, qui ferrum tractat, seu exercet, faber ferrarius; undè σιδηρουργία, ferraria officina, ferraria fabrica; ex σίδηρος, ὁ, & ἔργον, τὸ, ὅτε. V. Sic etiam dicitur σίδηρον ἐργάζεσθαι; per metonimiam, pro re inde confecta; ut pro ense, aut alio telo ferreo; ut Il. σ. ὅτε. Σιδηροφόρος, ferri ferax; ut σιδηροφόρος χθὼν, undè σιδηροφορία, ferrum gesto, arma fero, ex σίδηρος, ὁ, & φόρος, ὁ, ὅτε. vi. Item Σιδηρόφρων, ferreus animò, crudelis; Eurip. ex σίδηρος, ὁ, & ὀρλὼ, cujus comp. plurima desinunt in φρων, mutando, ν, m. ω.

Σιδηρόω, ῶ, ferrò obduco, vel præfigo, ὅτε. V. post σιδηρῶσαι.

Σιδύεις, puniceus; Item σίδιον, ου, τὸ, cortex, seu putamen mali punici; Latinè malicorium: Item σιδύεις, puniceus; ut σιδύεις καρπίον, pro σίδιος καρπὸς; apud Nic. omnia à Th. σίδη, ἡ; id. V.

Σιδυειδὴς, pallidus instar mali punici corticis; i. e. malicorii colore; ex σίδιον, τὸ, & εἶδος, τὸ, ὅτε. V. pro eod. etiam dicitur σιδύεις, i. e. puniceus; ab eod. Them. σίδη, ἡ; V.

Σιδὼν, ῶνος, ἡ, nomen urbis Phœniciæ, SIDON. Hebr. venatio. Hinc

Σιδώνιος, α, SIDONIUS, nomen gentile: à præced.

Σίη, σιήζω, σιήσμὸς, & σιήστρια; vide supra cum σιὴς; à Them. σιαλὸς, & σίη, ὅτε. V.

Σίζειν, stridere, dicitur de ferro candente, quum in aquâ restinguitur, à sono.

Σίζω, præced. stridéo, bullio; verbum est propriè ex imitatione soni literæ Σ factum, sed dicitur de stridore seu sibilo, quem emittit ferrum candens, cum in aqua exstinguitur; Od. 1. & dicitur etiam, de eo quod frigitur; apud Athen. & Aristoph. Item dicitur & ἄνεμος σίζειν; apud Quintil. ὅτε.

Σικανοὶ, ῶν, οἱ, SICANI, gens.

Σικάριος, ου, ὁ, ficarius, vox origine Lat. à fica, q. secâ, à secando, est gladiolus, Gr. δόλων, ωνος, ὁ, pugio.

Σικελία, ας, ἡ, Sicilia, regio.

Σικελὸς, ἡ, Siculus, a, in pl. Σικελοί.

Σίκερα, τὸ, SICERA, ἄκλητον, & fumitur pro quolibet potu inebriante, præter vinum: ut est cerevisia, ὅτε.

Σίκιννις, saltatio quædam militaris: à Σείω & κινέω. Exercent eam Σειόμενοι καὶ κινούμενοι.

Σικιννοτύρβη, nomen modi cujusdam tibiâ canendi; ex σίκιννις, & τύρβη seu Σύρβη, significante fistulam; apud Eust. ὅτε. V.

Σίκλος, vide Siclus, Lat.

Σικύα, ας, ἡ, cucurbita, κολοκυνθὴ· quia similis est τῷ Σικυῖ. Th. Σικυὸς, cucumis.

Σικύδιον, τὸ, parvus cucumis; Athen. l. 3. diminut. Item σικυδὲν, in modum cucumeris, adv. ut & σικυήλατον, cucumerarium, ὅτε. omnia à præced. σικύα & Th. Σίκυος; Vide.

Σικυήκερτα, ὰ, τὸ, cucumerarium. Esai. 1. 8. Aliter σικυήλατον, quod ibi σικύαι ἐλαύνουσι). Vel σικύκρατον, quod σίκυας κραδεῖ· à seq. Th.

Σίκυον, τὸ, granum, vel semen cucumeris; à seq. Th. σίκυος. V.

Σικυοπέπων, idem quod σίκυος πέπων, cucumeris genus, quod πέπων dicitur; id vide.

ΣΙΚΥΟΣ, ου, vel σικὺς, ὕος, ὁ, & veteres Græci κικὺς, CUCUMIS: q. à Σύειν & κίειν· hinc σικύα, ας, ἡ, cucurbita.

Σικυώνη, ἡ, & σικυωνία, ἡ, idem quod & ab σικύα, ἡ; id V.

Σικυωνόθε, adv. pro ἐκ τῆς Σικυῶνος, ex urbe Sicyone.

Σίκχας, αντος, ἡ, calceamenti genus, crepidæ simile; Poll. Item σικχαντὸν, molestum, injucundum, ἀηδὲς, Suid. Item σικχάζομαι, irrideor; Hesych. omnia à seq. Th. σικχὸς; V.

ΣΙΚΧΟΣ, ὁ, injucundus, molestus: derisor: imbecillus; σικχασία, tædium, σικχαίνω, fastidio: hinc Angl. sick.

Σίλας, α, ὁ, nomen viri Latinum: taciturnus.

ΣΙΑΙΓΝΙΣ, εως, ἡ; filigo: Græc. à Lat.

Σιλιγνίτης ἄρτος, panis siligineus, seu ex siligine confectus; à præcedent. σιλιγνὶς: Optimum purissimumque triticum, vel farina optimi, purissimique tritici, ὅτε. V.

Σιλλαίνω, ludo genus Poëtis comicæ, quod σίλλοι appellatur Eust. Item per ludibrium oculos agito, seu moto; Poll. & general. dicteriis & convitiis aliquem proscindo, dicaciter seu falsè alicui illudo; est à seq. σίλλοι, οἱ, genus quoddam Poëtis comicæ; Item scomma, & risorium Poëma, παρὰ τὸ διασείειν τοὺς ἀκούοντας· Etym. ὅτε. V.

Σιλλικύφριον, ου, τὸ, planta quædam.

Σιλλογράφος, si lorum scriptor; i. e. carminum dicacium, seu mordacium, & dicteriis ac convitiis atque adeo maledicentiâ refertorum scriptor; qualis fuit Timon Phliasius; apud Athen. Euseb. & Laërt. Unde σιλλογραφία, sillorum scriptio, ex σίλλοι, οἱ, & γράφω, undè γραφὴ, ἡ, ὅτε. V.

Σίλλοι, ων, οἱ, dicacitates, convitia: q. à σείω ἰλλὰς, movere oculos. Hesych. σιλλὸς, χλεύασμὸς, μῶμος, κακολογία. Est & σιλλὸς, ἀναφάλαντος, id est, recalvaster.

Σίλλω, ῶ idem quod σιλλαίνω, & ab eod. Vide.

Σίλλυζον, ἀκάνθιόν τι ἀσθενὲς καὶ ἐδώδιμον, Dioscor. lib. 4. Est spina lata foliis chamæleontis. Est & σίλλυζον τὴν βιβλίων τὸ σῖμα· q. à συλλαμβάνω, quia pellis, in quâ liber compingitur, aut involvitur, comprehendit illum.

Σιλουανὸς, ὲ, ὁ, Silvanus; nomen viri Latinum.

Σίλφεσσος, α, ὁ, SILURUS, piscis, quia Σείῃ πὼ ἀεχθ. Vide Silurus.

ΣΙΆΦΗ, ης, ἡ, blatta.

Σίλφη, ἡ, præced. legitur etiam apud Lucian. σίλφη, cum τ, pro σ; i. e. blatta fœtida, & odoris tetri: sed signif. etiam insecti genus, quod senectutem exuit; apud Aristot. Hist. An. l. 8. ὅτε.

ΣΙΆΦΙΟΝ, ὰ, τὸ, laserpitium, frutex.

Σιλφὶς ὀπὸς, laser ex scarificata radice expressus, ῥιζίας, ου καυλίας, Pharmacopolis, benjovin, assa dulcis, assa fœtida, quæ stercus diaboli audit, ὀπὸς παρδικὸς, succus est ex deteriori silphio; est à Them. præced. σίλφιον, τὸ, frutex ferulacei generis: de quo Dioscor. 3. 94. Sed radix silphii sola, ab Hippocrate, σίλφιον nominatur; teste Galeno, in Glossis. Item σιλφοδὲς φύλλον; Laserpitii folium; à Them. σίλφιον, τὸ; V.

Σιλφιεπώλης, qui laserpitium vendit; Poll. ex σίλφιον, τὸ, & πώλης, ὁ, ὅτε. Vide.

Σιλωάμ, ὁ, nomen piscinæ; ἄκλητον. Heb. missus.

Σιμὰ, τὰ, dicuntur loca ardua, & acclivia; apud Aristot. & Xen. sed & μέλιστα, dicuntur σίμαι; apud Theocr. Idyll. 7. eo quòd respectu vesparum, obtusiores habeant aculeos; teste Etym. est neut. & fœm. plur. à Them. in sing. masc. σιμὸς, ὁ; id V.

Σίμαι, citharæ partes summæ, & in quibus quædam ponuntur continenda. Sed σίμαι, sunt apes: q. à σιμὸς.

Σιμβλόω, apes alvearibus condo; Item σιμβλὶς πέτρα, specus ubi sunt alvearia: Item σιμβλίδες, αἱ, apes; ut & σίμβλιον μέλι; apud Dioscor. l. 2. c. 104. Ubi ait, sic dici mel Siciliæ insulæ; omnia à seq. Them. σίμβλον, τὸ, capsa, ubi mellificant apes, alveis aptum, ὅτε. V.

ΣΊΜΒΛΟΝ, ου, τὸ, vel σίμβλος, ου, ὁ, & σίμβλη, ης, ἡ, alveare: q. σιμβόλιον, nempe ubi σίμαι βάλλεσι μέλι.

Σιμεὼν, vel Συμεὼν, ὁ, nomen viri ἄκλητον. Heb. exauditus.

Σιμὴ, ῆς, ἡ, & in nom. plur. σίμαι, αἱ, apes.

Σιμικίνθιον, vide in σημικίνθιον.

Σιμικὸν, τὸ, musicum dicitur esse instrumentum, in quo chordæ 35. Pollux.

Σιμίεις, αντος, ὁ, SIMOIS, nomen fluvii & viri.

Σιμοπρόσωπος, qui aspectu Simus est; i. e. simâ, seu pressâ nare: Plat. ex σιμὸς, ὁ, & πρόσωπον, τὸ; V.

ΣΙΜΟΣ

ΣΙΜΟ'Σ, ῆ, ός, SIMUS: pressis naribus. Est & σιμὸς, πυρρός.

Σιμότης, ητος, ἡ, simitas: à præced.

Σιμωῦτα, pro Σιμέντα, acc. sing. à Σιμέντης, ητος, ὁ, nomen viri, vel fluv.

Σιμόω, ῶ, simum reddo, aut repando; Hesych. Unde verbale σίμωμα, τό, idem quod σιμότης, naris simitas; sed tribuitur, & navi, apud Plut. à Th. σιμὸς, ὁ, qui pressis est naribus, &c. V.

Σίμων, ωνος, ὁ, nomen prop.

Σιμωνίδης, ου, ὁ, Simonides.

Σινᾶ, τὸ, nomen montis, ἄκλιπτον, Heb. robur.

Σιναμωρεῖσθαι, dicitur mulier, quæ malem patitur, Aristoph. in nub. γυνὴ ἣ σιναμωρεμένη χαίρει; est pass. à seq. act. σιναμωρέω, ῶ, damno seu detrimento afficio; item, σιναμωρία, ἡ, maleficentia, seu natura noxia & prava; scribitur etiam σινομωρία; ex iisd. cum seq. V.

Σιναμωρέω, vasto, corrumpo: à

Σινάμωρος, ad alios lædendos natus: à σίνω & μόρος, fatum, tanquam cui fatale sit nocere.

Σίναπι, vide in σίνηπι, sinapi.

Σιναπίζω, cataplasma ex sinapi impono; unde verbale, σιναπισμὸς, ὁ, cataplasma ex sinapi; utrumque à Them. σίνηπι, τὸ, V. Item, σιναπιστέον; sinapistino utendum; sinapi conspergendum; est itidem verbale à σιναπίζω, V.

Σιναρὸς, ὸν, noxius; item, passivè, damno affectus, læsus; item, σινὰς, ἀδος, ἡ, noxia; utrumque à σῖνος, τὸ, vide.

Σινδόνη, ἡ, idem quod σινδὼν, tela Tyria; nam existimatur dicta σινδὼν, quòd primùm in Sidone urbe fieri cœperit; item, σινδονίτης τελαμὼν, tela, linteum concerptum è sindone; Theophr. Itidem, ab eod. Th. σινδὼν, όνος, sindon, &c. V.

ΣΙΝΔΩ'Ν, όνος, ὁ, SINDON, amictus ex lino, linteum tenue.

Σίνει, 3. sing. ind. præs. verbi σίνομαι, lædo, noceo.

ΣΙ'ΝΗΠΙ, & σίναπι, εως, τὸ, SINAPI, quia σίνει ὄπας, lædit oculos: hinc σιναπίω, vultum adduco, σκυθρώζομαι, ut qui sinapi edunt.

Σινιάζω, ventilo, vanno, cribro, concutio: f. ἄσω. p. σεσινίακα. a. 1. ἐσινίασα. a. 1. inf. act. σινιάσαι, q. à σείω, concutio.

Σινατήριον, τὸ, cribrum; ab eod. cum præced. V.

Σίνις, ιδος, ὁ, ἡ, homo noxius, damna, & mala cæteris inferens; fur, latro; à Them. σίνω; unde σίνομαι; passivè etiam exp. lædor, nocetur mihi, &c. V.

Σινόδους, dentibus nocens; ex σίνω, & ὀδὼς, ὁ, V.

Σινόπη, ης, ἡ, urbs quædam Ponti.

Σῖνος, ε(ους, τὸ, noxa, damnum, clades: à σίνω, noceo.

Σινόω, ῶ, idem cum, & ab σίνομαι, & σίνω, V.

Σίντις, cognominabatur ipsa insula Lemnos; à seq. σίντης, nocuus, &c. V.

Σίντης, ου, ὁ, noxius. Hinc Lemnii incolæ Σίντιες, dicti, quod piraticam exercuerint.

Σίντιες, vide in σίντης.

Σίντωρ, ορος, ὁ, idem quod σίντης; & ab eod. Th. σίνω, σινομαι, V.

ΣΙ'ΝΩ, & σινομαι, noceo, lædo. Hinc σῖνος, ε(ους, τὸ, noxa, damnum. σινερὸς, noxius: ἀσινὴς, ές, ὁ, ἡ, innoxius.

ΣΙΝΩ'ΠΗ, ης, nomen proprium fœminæ scorti; necnon urbis Etym. Unde σινωπικὸς, ab urbe Sinopæ; unde σινωπικὴ μίλτος; Sinopicum minium; apud Dioscor. & Theophr. Σίξις; idem quod σιγμὸς, ὁ, & ab eod. id V.

Σινωπίζειν, lascivire more scorti: à Sinope impudicâ muliere.

ΣΙ'ΟΝ, ου, τὸ, SIUM, seu laver, herba aquatica.

Σιὸς, Deus, Doricè, quia omnia σείει, vel à Ζεὸς.

ΣΙΠΑΛΟ'Σ, ῆ, deformis, impurus, σφαλὸς, idem.

Σιπαχόρα, nomen Indicum fluvii.

ΣΙΠΠΗ, ης, ἡ, arca; propriè panaria. Suidæ quasi σιτοθήκη, quia in eam σῖτα ἐμβάλλονται. Respicit opinor, ad σῖτος & βύω, impleo.

Σιπυὶς, ίδος, ἡ, pyxis, & vas fictile asservandæ farinæ usui destinatum; unde ὁμοσιπύης, Charontes vocat virum & uxorem; quasi dicas, compenuarios; est à præced. σιπύη, V.

Σιρὸς, vide σιρὸς, & in Lat. Etymol. sira.

ΣΙ'ΡΑΙΟΝ, ου, τὸ, defrutum, sapa.

Σίρινος δίνος, apud Eust. pro quo, & σείριος δίνος; apud Dioscor. & σείραιος δίνος; idem quod Them. Σίραιον; i. e. τὸ ἐψηθὲν γλεῦκος; mustum (vinum) i. e. vinum novum, quod decoctum.

Σιρὸς, vel σειρὸς, ὁ, SIRUS, fovea in usum granarii cavata, q. σωρὸς.

Σισαμὶς, ίδος, ἡ, sesamum, species frugum, vide σησάμη.

ΣΙ'ΣΑΡΟΝ, ου, τὸ, SISER, olus.

Σισὼν, ῶνος, ἡ, Suidas: σισὸς τὸ πλεξεῖδιον, Levit. 19. 27. An à σῆσις, ut indicetur coma contorta in diversos cincinnos, quibus caput velut in angulos frangatur, qui cincinni concuti possint? an à σίσυς, ut sit capillus, velut caprini villi.

Σίσυβος, fimbria, quasi à σείσει & βοὴ, quod concuti queat & resonare.

ΣΙΣΥ'ΜΒΡΙΟΝ, ου, τὸ, serpyllum sylvestre, SISYMBRIUM.

ΣΙΣΥ'ΡΑ, ας, ἡ, sagum pelliceum, vestis è pellibus caprinis, penula.

Σισύρνα, ἡ, idem quod, & à Th. σισύρα, indumentum è villosis pellibus contutum; item, crassum, & vile lecti stragulum; item, σίσυρνον; idem; & σισυρνᾶς, Hesychius dicit esse ligamen quoddam medicum; & σίσυρος, illi ipsi est γράμματος εἶδος; item, σισυρνώδης στολὴ, idem quod σισύρα, id V.

Σισυρνιδοῦν, sisyrnâ induti, i. e. tegmine seu operculo spisso; de cancris dictum; à Lycophr. in Alex. ex σισύρνα, ἡ, & Th. δύω, induo, &c. V.

Σίσυς βλαττη, pellis capræ, vile vestimentum: q. à σισύρα.

Σίσυφος, ου, ὁ, SISYPHUS, nomen proprium.

ΣΙ'ΣΩΝ, vel σίναν, ονος, ὁ, semen, apio simile.

Σιταγωγὸς, frumentum vehens; seu, frumento vehendo aptus; ut σιταγωγαὶ ναῦς; apud Thucyd. naves frumentariæ; sic &, σιταγωγὰ πλοῖα; apud Xen. Unde, σιταγωγία, frumenti advectio; & σιταγωγέω, ῶ, frumentum veho; commeatus adveho; ut σιταγωγεῖν σιταγωγίδιον, apud Luc. rem frumentariam advehere; ex σῖτος, ὁ, & ἄγω; unde ἀγωγὸς, ὁ, &c. V.

Σιτάζω, Dor. & Ion. pro σιτίζω, comedi, a. 1. pass. à σιτέω. Th. σῖτος, frumentum.

Σιτανίας, ου, ὁ, species σίτου.

Σιτάνις, ιος, ὁ, idem quod præced. σιτανίας, scil. πυρὸς, triticum quoddam à σῖτος denominatum; item, σιτάνιον, τὸ, granum; i. e. pondus, granum tritici æquans; apud Nic. Omnia à Th. σῖτος, ὁ, V.

Σιτάρχης, & σιταρχος, ου, ὁ, præfectus annonæ; apud Athen. l. 4. Unde σιταρχία, munus præfecti annonæ; item, σιταρχέω, ῶ, annonæ sum præfectus; atque inde, verbale σιτάρχημα; idem quod σιταρχία; omnia ex σῖτος, ὁ, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἄρχος, ὁ, &c. V.

Σιτέομαι, ῆσομαι, comedo, vescor. Th. σῖτος, frumentum.

Σιτέσκομαι, idem quod σιτέομαι; cibum capio, &c. V.

Σιτεύτης, ὴ ὸν, saginatus, a, um: à

Σιτεύω, frugibus fagino. f. εύσω. p. σεσίτευκα. Th. σῖτος, frumentum.

Σιτηγεῖν, i. e. σῖτον ἄγειν; Demosth. Item, σιτηγὸς; qui in eum usum nascitur, ut esui sit; ex σῖτος & γόνος, ὁ, V. Item, σιτηγὸς, ὄς, ὁ, idem cum σιταγωγὸς, ut & σιτηγέω idem cum σιταγωγέω; quæ vide. Ex σῖτος, & ἄγω; cujus composita varia mutant, ω, in η.

Σιτηρέσιον, ου, τὸ, demensum frumentum: quod quis à σιτοδότῃ aufert, à σῖτος, frumentum, & αἱρέω, aufero.

Σιτηρεσιάζω, frumentum, & stipendium præbeo; est à σιτηρέσιον, τὸ, V. Item, σιτηρὸς, ὁ, frumentaceus; qui frumenti nomine censetur; Theophr. Item, idem quod σιτικὸς; ut σιτηρὰ μέτρα; mensuræ frumentariæ; a. Th. σῖτος, ὁ, V.

Σίτησις, εως, ἡ, jus epulandi; seu cibum capiendi; victus; Athen. l. 6. est verbale, à præced. σιτέομαι; vel à Th. σῖτος, ὁ, unde etiam σιτέω, nutrio, pasco; Hesych.

Σιτίζω, nutrio, pinguefacio: & in 3. pl. σιτίζουσιν. f. ίσω. p. σεσίτικα. perf. pass. σεσίτισμαι, σαι, σται. hinc σιτιστὸς, ἡ, ὸν, altilis, e. Th. σῖτος, frumentum.

Σιτικὸς, ὴ, ὸν, frumentarius; ut σιτικὸς νόμος; apud Plut. in Gracch. à Th. σῖτος, ὁ, V.

Σίτιον, ου, τὸ, cibus, dat. σιτίῳ. Th. σῖτος, frumentum.

Σιτισμὸς, ὁ, & σίτισις, ipsa actio præbendi cibum: à 1. peri. perf. pass. v. σιτίζω, quod vide.

Σιτιστὸς, saginatus, vide in σιτίζω.

Σιτοβόλιον, ου, τὸ, idem quod seq. σιτοβολών, granarium in quo frumenta reponuntur, &c. V.

Σιτοβολών, ῶνος, ὁ, horreum; ex σῖτος, frumentum, & βάλλω, jacio.

Σιτοβολῶνας, horrea, acc. pl. præced.

Σιτοδεία, ας, Ion. σιτοδείη, ης, ἡ, annonæ caritas. Th. σῖτος, frumentum, & δέομαι, indigeo.

Σιτοδέομαι, ῆμαι, annonâ, seu commeatu, deficior; ex iisd. cum præced. V. Item, σιτοδόκη, ἡ, receptaculum, frumenti, aut ciborum; ex σῖτος, ὁ, & δέχομαι; Ionicè δέκομαι, &c. V.

Σιτοδοσία, ας, ἡ, frumenti datio: à σῖτος, & δίδωμι.

Σιτοδότης, frumenti largitor, seu distributor; unde σιτοδοτέω, ῶ, frumentum distribuo, & dimetior; & in pass. σιτοδοτοῦμαι, frumentum mihi datur; annonam accipio; vel etiam cibum capio; ex σῖτος & δίδωμι, fut. δώσω; unde δόσις, ἡ, & δότης, ὁ, &c. V. Confer etiam præced. Item, σιτοδόχος, capiens, seu suscipiens frumentum; ex σῖτος & δέχομαι, unde δοχεῖον, τὸ, &c. V.

Σιτοκάπηλος, frumenti propola; qui vulgò revenditor; ex σῖτος & κάπηλος, ὁ, V. Item, σιτόκαρος; homo inutilis; propriè, παρὰ τὸ κείρειν τὸν σῖτον; qui fruſtrà alitur, fruges consumere natus; Athen. l. 6. ex σῖτος & κείρω, unde καρὰ, ἡ, &c. V. Item, σιτολόγος, qui frumenta colligit; qui annonam exigit; magiſtratus quidam, apud Athenienſes; unde σιτολογία, ἡ, munus, ἡ ἀπὸ σιτολόγων; frumentatio; Polyb. Item, σιτολογέω, ῶ, frumentor, frumentum con porto, vel exigo; ex σῖτος & λέγω, lego; i. e. colligo, &c. V. Sic etiam, σιτομέτρης, ου, ὁ, menſor frumenti, qui frumenta metitur, annonamque certâ menſurâ diſpenſat; unde σιτομετρέω, ῶ, frumentum demetior; frumentum certâ menſurâ diſtribuo; item, σιτομετρία, ἡ, frumenti dimenſio; diſtributio frumenti quæ fit certâ menſurâ; ut & ſeq. σιτομέτριον, τὸ, demenſum; i. e. quaterni modii frumenti, quos ſervi accipiebant in menſem, Marci 12. Omnia ex σῖτος, ὁ & μέτρον, τὸ, unde μετρέω, &c. V.

Σιτομέτριον, ου, τὸ, vel σιτόμετρον, demenſum. q. d. μέτρον τῦ σίτυ, menſura cibi.

Σιτομετρῦμαι, i. e. σῖτον μετρῦμαι; admenſum accipio frumentum; Polyb. eſt paſſ. ab act. σιτομετρέω, V.

Σιτομνημονέω, ῶ, frumentum demetior, notatis ſcil. eorum nominibus, qui demenſum accipiunt; ex σῖτος, & μνάομαι, unde μνήμων, ονος, ὁ, &c. Vide.

Σῖτον, ου, τὸ, panis ex frumento. Th. σῖτος.

Σιτοποιέω, ῶ, panem conficio; item, ad panificium accommodo, vel utor; item, alo, cibum ſuppedito; & in paſſ. σιτοποιοῦμαι, in panificio occupatus ſum; item, frumentum mihi comparo; frumentatum eo; ſed exp. &, in cibos aſſumo, veſcor; ſic & σιτοποιία, panificium; & σιτοποιϊκὸς, ad cibaria coquenda, & conficienda pertinens; omnia à ſeq. σιτοποιὸς, V.

Σιτοποιὸς, ὁ, piſtor. Ex σῖτος & ποιέω, facio.

Σιτοπομπεία, & σιτοπομπία, frumenti tranſmiſſio; procuratio annonæ; Dem. ex σῖτος & πέμπω, unde πομπὴ, ἡ, &c. V. Item, σιτοπώλης, piſtor, coquus, ex σῖτος & πόνος, ὁ, &c. V.

Σιτοπώλης, ου, ὁ, frumenti venditor; à σῖτος, & πωλέω, vendo.

Σῖτος, ου, ὁ, frumentum, panis, annona, commeatus, in plur. σῖτα etiam; quaſi à σέω, cribro, quod ſit propriè purum jam, elaboratum & vannatum. Hinc σιτίον, cibus, σιτέω, σιτδύω & σιτίζω, alo, nutrio, paſco, fagino. σιτηρὸς, frumentarius. σιτώνης, qui σῖτον ὠνεῖται. σιτοπώλης, qui σῖτον πωλεῖ, vendit. παράσιτος, ου, ὁ, adulator.

Σιτοφάγος, ου, ὁ, nomen muris: quod à σῖτος, frumentum, & φάγω, corredo.

Σιτοφόρος, ου, ὁ, ἡ, qui frumentum portat: à σῖτος & φέρω.

Σιτοφύλαξ, unde in plur. σιτοφύλακες; erant Athenis, qui frumento aſſervando præerant, curabantque ut juſto venderetur pretio; unde σιτοφυλακεῖον; locus, ſeu vas in quo frumentum aſſervatur; ex σῖτος & φύλαξ, ακος; unde φυλακεῖον, τὸ, &c. Vide. Item, σιτόχρους, vel σιτόχρως, ου, ὁ, ἡ, &c. V. Item, σιτυλόγος, qui frumenta colligit; qui annonam exigit; magiſtratus quidam, apud Athenienſes; unde σιτυλογία, ἡ, munus, ἡ ἀπὸ σιτυλόγων; frumentatio; Polyb. Item, σιτυλογέω, ῶ, frumentor, frumentum con porto, vel exigo; ex σῖτος & λέγω, lego; i. e. colligo, &c. V. Sic etiam, σιτομέτρης, ου, ὁ, menſor frumenti, qui frumenta metitur, annonamque certâ menſurâ diſpenſat; unde σιτομετρέω, ῶ, frumentum demetior; frumentum certâ menſurâ diſtribuo; item, σιτομετρία, ἡ, frumenti dimenſio; diſtributio frumenti quæ fit certâ menſurâ; ut & ſeq. σιτομέτριον, τὸ, demenſum; i. e. quaterni modii frumenti, quos ſervi accipiebant in menſem, Marci 12. Omnia ex σῖτος, ὁ & μέτρον, τὸ, unde μετρέω, &c. V.

Σιτομέτριον, ου, τὸ, vel σιτόμετρον, demenſum. q. d. μέτρον τῦ σίτυ, menſura cibi.

Σιτομετρῦμαι, i. e. σῖτον μετρῦμαι; admenſum accipio frumentum; Polyb. eſt paſſ. ab act. σιτομετρέω, V.

Σιτομνημονέω, ῶ, frumentum demetior, notatis ſcil. eorum nominibus, qui demenſum accipiunt; ex σῖτος, & μνάομαι, unde μνήμων, ονος, ὁ, &c. Vide.

Σῖτον, ου, τὸ, panis ex frumento. Th. σῖτος.

Σιτοποιέω, ῶ, panem conficio; item, ad panificium accommodo, vel utor; item, alo, cibum ſuppedito; & in paſſ. σιτοποιοῦμαι, in panificio occupatus ſum; item, frumentum mihi comparo; frumentatum eo; ſed exp. &, in cibos aſſumo, veſcor; ſic & σιτοποιία, panificium; & σιτοποιϊκὸς, ad cibaria coquenda, & conficienda pertinens; omnia à ſeq. σιτοποιὸς, V.

Σιτοποιὸς, ὁ, piſtor. Ex σῖτος & ποιέω, facio.

Σιτοπομπεία, & σιτοπομπία, frumenti tranſmiſſio; procuratio annonæ; Dem. ex σῖτος & πέμπω, unde πομπὴ, ἡ, &c. V. Item, σιτοπώλης, piſtor, coquus, ex σῖτος & πόνος, ὁ, &c. V.

Σιτοπώλης, ου, ὁ, frumenti venditor; à σῖτος, & πωλέω, vendo.

Σῖτος, ου, ὁ, frumentum, panis, annona, commeatus, in plur. σῖτα etiam; quaſi à σέω, cribro, quod ſit propriè purum jam, elaboratum & vannatum. Hinc σιτίον, cibus, σιτέω, σιτδύω & σιτίζω, alo, nutrio, paſco, fagino. σιτηρὸς, frumentarius. σιτώνης, qui σῖτον ὠνεῖται. σιτοπώλης, qui σῖτον πωλεῖ, vendit. παράσιτος, ου, ὁ, adulator.

Σιτοφάγος, ου, ὁ, nomen muris: quod à σῖτος, frumentum, & φάγω, corredo.

Σιτοφόρος, ου, ὁ, ἡ, qui frumentum portat: à σῖτος & φέρω.

Σιτοφύλαξ, unde in plur. σιτοφύλακες; erant Athenis, qui frumento aſſervando præerant, curabantque ut juſto venderetur pretio; unde σιτοφυλακεῖον; locus, ſeu vas in quo frumentum aſſervatur; ex σῖτος & φύλαξ, ακος; unde φυλακεῖον, τὸ, &c. Vide. Item, σιτόχρους, vel σιτόχρως, ου, ὁ, ἡ, &c. V.

Σιτυλόγος, ου, ὁ, genus vaſis: an quod in eo σῖτος, ponatur?

Σιτὼ, οῦς, ἡ, apud Syracuſios vocabatur Ceres; quaſi frumenti præſes; Athen. l. 3. Item, σιτώδης, ους, ὁ ἡ, frumentaceus; qui frumenti nomine cenſetur; item, σιτὰν, ῶνος, ὁ, ager frumentarius; omnia à Th. σῖτος, ὁ, V.

Σιτώνης, ου, ὁ, frumenti emptor, annonæ coemendæ præfectus; unde σιτωνία, ας, ἡ, curatio commeatus, atque annonæ; frumenti emptio; ſeu munus publicæ annonæ coemendæ; pro eod. dicitur & σιτῶνη, ἡ, rei frumentariæ cura atque proviſio, & interdum, ipſa res frumentaria; item, σιτωνέω, frumentum coemo; ſeu, rei frumentariæ curandæ præfectus ſum; omnia ex σῖτος, ὁ, & ὠνέομαι, fut. ήσομαι, &c. V.

Σίφλος, ου, ὁ, exp. reprehenſio, irriſio; Suid. eſt ab eod. cum ſeq. V.

Σιφλὸς, ὴ, deformis, debilis; per Sync. ex σιπαλὸς, π in φ, mutato; hinc

Σιφλόω, f. ώσω, deformem reddo; ignominiam affero; debilito: à præced. Σιφλός.

Σίφνος, ου, vacuus.

Σίφνος, ὁ, inſula quædam, una ex Cycladibus: de qua Plin. l. 4. c. 12. Unde σίφνιος, ου, ὁ, qui eſt ex Siphno; item, impurus, obſcœnus; ſignificatione ductâ à moribus Siphniorum impuris; nam inde σιφνιάζω, manum admoveo poſtico, nates digito tango; quod facere ſolebant Siphnii libidinis causâ; item, σιφνόω, evacuo, exinanio; à Th. præced. σιφνὸς, V.

Σίφων, ωνος, ὁ, SIPHON, tubus, canalis: q. à σηφνὸς.

Σιφωνίζειν, elicere, extrahere; propriè de liquidis; teſte Suid. qui impropriè Ariſtophanem dixiſſe ſcribit, σιφωνίζομεν τὸν σῖτον; item, σιφώνιον, τὸ, ſiphunculus; ſeu parvus ſiphon, diminut. vel idem quod, & utrumque à Th. σίφων, ωνος, ὁ, ſiphon; canalis pro aquis ſalientibus; item, inſtrumentum, ex quo emittitur aqua in incendiis; χυτικὸν ὄργανον; Heſych. Item, inſtrumentum quo utuntur in deplendis doliis, cum vinum diffunditur in aliud dolium; item, vas quo continetur triticum; atque ſic etiam diſtus eſt homo ſordidus, impurus, ac libidinoſus; Heſych. quaſi eſſet in hac ſignif. à σηφνιάζω, &c. V.

Σιὼ, dii; eſt dualis numerus, à ſing. Σιὸς, ὁ, Æolicè pro Θεὸς, Deus; ſic autem Lacedæmonii τοὺς διοσκόρους; i. e. Gemini, Caſtorem, viz. & Pollucem, vocabant; unde νὴ τὼ σιὼ, per geminos; apud Plut. in Apoph. Lacon.

Σιὼν, τὸ, nomen montis ἄκλιτον. Heb. ariditas.

Σιώπα, præſ. imperat. act. à σιωπάω.

Σιωπάω, ῶ, fileo. imperf. ἐσιώπων, ας, ας, α, ε, α, præſ. imperat. act. σιώπα, ε, ſic. f. ήσω. p. σεσιώπηκα. a. 1. ἐσιώπησα. a. 1. ſub. act. σιωπήσω, ῇς, ῇ. Hinc

Σιωπὴ, ῆς, ἡ, ſilentium. σιωπῇ, dat. adverbialiter uſurpatur, ſilentio, tacitè: à Σιωπάω.

Σιωπηλὸς, ſeu Σιωπηρὸς, ὁ, taciturnus; unde neut. τὸ Σιωπηλὸν, taciturnitas; Plut. & Eurip. à præced. σιωπὴ, V.

Σιώπησις, εως, ἡ, ſilentium: à 2. perf. perf paſſ. verbi σιωπάω.

Σκάζω, claudico: f. άσω. p. ἔσκακα. Hinc σκαῖος, lævus: Σκάνδαλον, ου, τὸ, ſcandalum: σκανδαλίζω, ſcandalo ſum.

Σκαιὰς πύλας, Scæas portas, quod in ſiniſtrâ parte urbis: acc. pl. vide σκαιὸς.

Σκαιόθεν, à læva, à ſiniſtra; eſt adv. à ſeq. σκαιὸς, V.

Σκαιὸς, ὰ, ὸν, ſiniſter, SCÆVUS, rudis; opacus. Th. σκάζω, claudico.

Σκαιοσύνη, ης, ἡ, &

Σκαιότης, ητος, ἡ, ruſticitas, moroſitas: à σκαιὸς. Th. σκάζω.

Σκαλίζω, ſalio, tripudio: f. ίσω. Hinc σκαλμὸς, ου, ὁ, & σκαλμὶς, ίδος, ἡ, nomen piſcis: σκάλμης, ου, ὁ, lignum cui remum alligant. Accipitur etiam pro navi: σκαῦος, ου, ὁ, qui talos tumentes & pollectos habet: σκιρτάω, ſalto, ſalio.

Σκαῶς, ſiniſtrè, item ineptè, ſtupidè; ut σκαῶς ἔχειν; item, inſciè, ruſticè; ut ἀμαθῶς ἔχειν; ineptum eſſe ad diſciplinas; eſt adv. à σκαιὸς, vide.

Σκαλεώπης, ου, ὁ, ſtellio: vide ἀσκαλαβώτης.

Σκαλεύω, ludibundus fodio, ſeu fodico; vel fodiens, ſeu fodicans ludo cum aliquo; (fit enim ex σκάλλω, fut. σκαλῶ, ſeu σκαλεύω, & ἀδύερο; quæ vide) alicubi vero tantum ſignificat, vel fodico, vel ludo; & Ariſtoph. in pace, τετὲ uſurpavit pro σωτεσίσαι; inire, ſeu coire; unde σκαλεύσμαι; q.d. fodicatio ludicra; & σκαλεύσματα; ludicra, ſeu ludicræ nugæ; apud Ariſtoph. in nub. &c.

Σκαλανὸν τρίγωνον, cujus tria latera ſunt inter ſe inæqualia: à σκάζω, claudico, ſeu Σκολιός.

Σκαλεσὶ, ἡ, idem quod σκάλσις; farritio; & ab eod. id V. Item, σκαλεθρον, τὸ, farculum; item, inſtrumentum quo ignis, & prunæ fodicantur vel trahuntur; pro eod. etiam dicitur σπέλαθρον; Heſych. Item, σκάλευμα, τὸ, foſſa; item, effoſſio, farritio; ut & σκαλεὺς, ἑως, ὁ, ſorritor, ſeu ſartor; qui farculo ſolum induratum circa plantam laxat; aut in ſegetibus herbas noxias effodit; omnia a ſeq. σκαλεύω, V.

Σκαληνὸς, ἕ, ὁ, figura geometrica inſtar ſcalæ; figura triangula; unde, Σκαληνὸν τρίγωνον; ſcalenum triangulum; cujus tria latera ſunt inter ſe inæqualia; apud Euclid.

Σκαλεύω, f. εύσω, & Σκαλίζω, f. ίσω, idem ac Th. σκάλλω, fodio.

Σκαλὶς, ίδος, ἡ, & Σκαλισήριον, ου, τὸ, inſtrumentum τῦ σκάλλειν, farculum.

Σκάλισις, εως, & σκαλισμὸς, ὁ, verbalia à Σκαλίζω, V. Et idem ſignif. quod Σκάλσις, εως, ἡ, farritio, farritura; quâ planta aliqua circumfoditur; verbale à Them. Σκάλλω, fut. σκαλῶ, V.

ΣΚΑ'ΛΛΩ, fodio, farrio; findo. Hinc σκαλεύω, & σκαλίζω, idem.

Σκάμβη, ης, ἡ, Thracicus gladius; Soph. & Poll. nomen habere à σκάλλω, videtur; cum gladiis perfodi, & tranſfigi aliquid poſſe nemo ignoret; ſed, σκάμβος, ſeq. lignum cui remum alligant; Etym. deductum ſcribit à σκάζω, ut dicatur quaſi σκαμβὸς, eo quòd, remo etinſerto impulſa navis quaſi ſaliat, &c. V.

Σκάμμος, ου, ὁ, SCALMUS, paxillus, ad quem alligatur remus: quia eo σκάλλεται pars navis, dum incutitur. Vide σκαλέω.

Σκάλοψ, οπος, ὁ, talpa; quia σκάλλει ὀπὰς, fodit foramina: vel à καλύπτω, quia tectos oculos habet.

Σκαμάνδρη, ης, ἡ à ſeq.

Σκάμανδρος, ου, ὁ, SCAMANDER, nomen fluvii.

Σκαμβὸς, ἡ, qui obliquus in latus procedit; incurvus; diſtortus: à Σκάζω, vel σκαιὸς βαίνειν.

Σκάμμα, ατος, τὸ, foſſa, peculiariter ſic dicebatur ſulcus ſtadii, ſeu ſpatii, in quo certabant ſaltu; vel locus certaminis, in quo athletæ congregabantur, foſſâ cingi ſolitus; ſed ſæpe & pro illo ipſo certamine athletico uſurpatur; eſt verbale à Th. σκάπτω, fut. ψω, &c. V.

ΣΚΑΜΜΩ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, vel -ία, ας, ἡ, SCAMMONIUM, herba.

Σκηνὰ, ᾶς, ἡ, Dor. pro σκιὰ, ἡ, taberna, tentorium.

Σκαφιδάλιθρον, ου, τὸ, lignum decipulæ incurvum, cui eſca alligari ſoler, ut animal eam arrodens, decipulam in ſe evertat; idem quod σκάνδαλον; Poll. & Metaph. apud Ariſtoph. in Acharn. σκαιδαλιθρ' ἰσχὶς ἐπῶν; verborum decipulas tendens; unde σκαιδαλιθρίζω, decipulam tendo; erigo τὸ σκαφιδάλιθρον, unde σκαιδαλιθρίσαι ἐπῶν, Metaph. dicuntur, qui verborum laqueis irretiunt; utrumque à σκάνδαλον, τὸ, V.

Σκανδαλίζω, ſeq. ſignif. offendere, vel pingere facio; ſcandalo ſum; ſcandalum affero; ut, Matth. 5. εἰ ὁ ὀφθαλμὸς σε ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε; ſi facit ut tu offendas; & ſic in paſſ. σκανδαλίζομαι, offendor; & velut in ſcandalum in via incurrens impingo; Joan. 16. & Rom. 14. &c. V.

Σκανδαλίζω, SCANDALIZO: fut. ίσω. a. 1. ἐσκανδάλισα, feci ut offenderet: a. 1. ſub. σκανδαλίσω, ης, η, & in 1. pl. -αμεν, perf. act. ἐσκαφιδάλικα. a. 1. ind. paſſ. ἐσκανδαλίσθην, ης, η, a. 1. ſub. paſſ. σκανδαλισθῶ, ῆς, ῆ. & in 2. pl. σκανδαλισθῆτε. f. 1. paſſ. σκανδαλισθήσομαι, ῃ, εται, quod à σκάνδαλον, ου, τὸ, offendiculum. Th. σκάζω, claudico.

Σκάνδαλον, ου, τὸ, SCANDALUM, offendiculum in viâ poſitum. Them. σκάζω, claudico.

Σκάνδαλον, τὸ, præced. dicunt grammatici, eſſe lignum incurvum quo tendicula, ſeu decipula ſuſtinetur; & in quod, impingens animal, ipſam tendiculam, ſeu decipulam ſuper ſe, ſubita ruinâ proſternit; deductum traditur à σκάζω, quod objectum offendiculum cogat claudicare, & ad ruinam tendere.

Σκανδικοπόλης, dictus fuit Euripides, quòd ejus mater, viliſſimi oleris ſylveſtris; quod σκάνδιξ, dicitur, venditrix eſſet; ex ſeq. σκάνδιξ, ικος, & πόλης, ὁ, &c. V.

ΣΚΑ'ΝΔΙΞ, ικος, ὁ, genus oleris ſylveſtris.

Σκανδαρίζω, vel potius σκινδαρίζω, medio digito naſum ferio: σκαρίζω, pro eodem apud Heſych.

Σκάνθης, κεκλεμμένον, grabbatum. Vide ἀσκάνθης.

Σκάνη, αἰτία, κάλυμμα, Heſych. culpa; impedimentum: tanquam aliquid σκαιῶς factum.

Σκαπάνη, & Dor. α, ἡ, foſſio, ligo: à σκάπτω, fodio.

Σκαπανεὺς, έως, & σκαπανέτης, ου, ὁ, qui ligonem tractat; foſſor; à præced. σκαπάνη, V.

Σκαπέρδα, ludi genus, Poll. libro 9. cap. 7.

Σκαπέρδων, præced. nomen habet ab excavanda & perforanda trabe, quæ in medio depangi ſolebat, ut ex fune per eam trajecto ſuſpenſum alterum, alter porrò ſtans, ad ſummum trabis eveheret; quod σκαπέρδαν ἕλκειν, dicebatur; hinc pro quavis re difficili σκαπέρδαν, uſurpari tradit Heſych. Item, σκαφδιδύσαι, ſignif. convitiari; i. e. λοιδορῆσαι; Heſych. à præced. σκαπέρδα; quod à Th. σκάπτω, V.

Σκάπετος, ου, ὁ, foſſa. Th. Σκάπτω, fodio.

Σκαπτὴρ, ῆρος, ὁ, foſſor; à Th. σκάπτω, fut. ψω, &c. V.

Σκαπτόλη, ἡ, urbs Thraciæ.

Σκάπτοιτο, 3. ſing. opt. paſſ. verbi σκάπτω.

Σκᾶπτον, ω, τὸ, Dor. pro comm. σκῆπτρον, ου, τὸ, ſceptrum. Th. σκήπτω, innitor.

Σκαπὸς, ἕ, ὁ, foſſus, foſſilis, foſſitius; Plur. eſt verbale à ſeq. Them. σκάπτω, V.

ΣΚΑ'ΠΤΩ, fodio, excavo. f. ψω. a. 1. ἔσκαψα. a. 1. ſub. act. σκάψω, ης, η. perf. ἔσκαφα. Unde σκάφη, ης, ἡ, ſcapha, Act. 27. 31. σκαφὴ, ῆς, ἡ, foſſa: σκαπτὴρ, ῆρος, ὁ, foſſor.

ΣΚΑ'ΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, fullo; inſerti genus quoddam; atque hinc, Σκαράβειος, ſcarabeus.

Σκαρδαμυκτὶ, nictantibus, vel connivantibus oculis; eſt adv. Item, σκαρδαμυκτικὸς, ἡ, ὁ, crebrò nictans; ut σκαρδαμυκτικὸν ὄμμα, apud Ariſtot. Item, σαρδαμυκτίω, nicto, ſeu nictor; idem quod, ut omnia à ſeq. σκαρδαμύττω, vel ύσσω; oculos frequenter claudo & aperio, nicto, conniveo, &c. V.

Σκαρδαμύττω, oculis ſalientibus crebrò conniveo: à σκαίρω, ſalio, & μύω, conniveo.

Σκαρδμὸς, ἕ, ὁ, ſaltus: à σκαίρω, ſalio: inde ἐυσκαρδμος, bene ſaltans, agilis.

Σκαρίζω, ſalio, palpito, bullio: à σκαίρω, idem.

Σκαρὶς, ίδος, ἡ, idem quod σκάρος ὁ, id V. Item, σκαρισμὸς, ὁ, ſaltus, i.e. ſaliendi actus; item, palpitatio; Euſt. eſt verbale à σκαρίζω, V.

Σκαριφάομαι, ῶμαι, Heſych. exp. ξύω, σκάπτω, γράφω, ſed exp. etiam perfunctorie quidpiam ago; item, ſcarifico; per ſuperficiem ſcindo; atque ſic fere idem eſt cum ſeq. σκαριφῶμαι, leviter delinio, primis lineamentis rudiùs aliquid deformo, atq; deſigno; Suid. ab eod. Th. σκάριφος, V.

Σκαριφᾶσθαι, radiis delineare, SCARIFICARE: Angl. to Scarifie: à σκάριφος.

Σκαριφήματα, τὰ, lineamenta; eſt verbale à σκαριφάομαι, V. Item σκαριφισμὸς, ἕ, ὁ, delineatio prima picturæ; & σκιογραφία quædam, unde pro re aliqua perfunctoriè, & parum accuratè facta, ponitur; eſt quaſi verbale à σκαριφίζω; inuſit. idem quod σκαριφῶμαι; à Th. σκάριφος, ὁ, V.

Σκάριφος, ου, τὸ, ſarmentum, ſtipula, feſtuca; idem quod, & à Th. ſeq. σκάριφος, V.

ΣΚΑ'ΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, ſtylus; penicillus; item

item ſtipula, feſtuca: qu. à καρφω, ſtuca.

Σκαρίτης, ε, ὁ, gemma quædam ſcari piſcis colorem referens; Plin. 37. 11. eſt à ſeq. σκάρος, ὁ, vel potius à præced. σκαρὶς, ίδος, V.

Σκάρος, ε, ὁ, SCARUS, piſcis. Th. σκαίρω, ſaltito.

Σκάρος, ε, ὁ, præced. vel σκαρὶς, ίδος, ἡ, eſt nomen piſcis ſcari, à σκαίρω, denominati; quòd, incluſus naſſis caudæ ictibus crebris averſus, laxet fores, atque ita retrorſum erumpat; qui piſcis, ſolus inter omnes piſces vocalis eſſe dicitur, ᾧ πλὴ βοῦς μόνος ἀναπολεῖ, i. e. ruminat; unde in Epigr. dicitur ἀοιδήεις, loquax, &c. Vide.

Σκάρτης, ε, ὁ, agilis in ſaltu, celer, velox; eſt verbale à Th. σκαίρω, f. αρσω, &c. V.

Σκατοφάγος, merdivorus; Æſculapii Epith. apud Ariſtoph. in Pluto; eſt à præced. σκατὸς, ὁ, vel à σκὼρ, genit. σκατὸς, & φάγω; unde φάγος, ὁ, &c. V.

Σκαῦρος, ε, ὁ, SCAURUS, quia difficulter σκαίρει, i. e. ſalit.

Σκαφεία, ἡ, foſſio; idem quod σκάφευσις, V. Item, σκαφεῖον, τὸ, idem; item, inſtrumentum foſſoris, quo terram eruit; quod à quibuſdam eſſe dicitur ſpecies ligonis latior, brevior que; unde diminut. etiam, σκαφείδιον, & σκάφιον, idem; ſcaphium; rutrum; à σκαφὴ, V.

Σκαφείσα, a. 2. part. paſſ. f. g. verbi σκάπτω, fodio.

Σκαφεύω, fodio; item, inter ſcaphas neco: & in paſſ. σκαφεύομαι, ſcaphis necor; quale torquendi genus habes apud Plut. in vita Artax. Item, σκαφεὺς, έως, ὁ, foſſor; Euryp. & σκάφευσις, ἡ, foſſura, foſſio; Suid. Utrumque à σκαφεῖον, V.

Σκάφη, ης, ἡ, SCAPHA, vas oblongum: & ſpecies navium: Angl. Skiff; à σκάπτω, quia excavatum lignum: ſed

Σκαφὴ, ῆς, ἡ, foſſa. Th. σκάπτω.

Σκαφὴ, præced. eſt etiam foſſio, &c. V. Unde etiam, σκαφητὶς, ὁ, foſſio; paſtinatio; pampinatio; itidem, ab eod. Th. σκάπτω, V.

Σκαφηφόρος, ſcapham ferens: unde, Σκαφηφορία, ſcapham geſto; ex σκάφη, ἡ, & φορέω, ὁ, unde φορέω, &c.

Σκαφθῆναι, effoſſum eſſe, a. 1. inf. paſſ. verbi Σκάπτω, fodio: f. αφω. a. 1. paſſ. ἐσκάφθην. a. 2. paſſ. ἐσκάφην.

Σκαφίδιον, τὸ, ſcaphula, navigiolum, aut linter; eſt diminut. à σκαφὶς, ίδος, ἡ, ſcaphula; alveus; item, ſumitur pro mactra, i. e. alveo, in qua farina ſubigitur; item, vas ligneum concavum, & rotundum, cujus in reponendo lacte uſus eſt; Od. 1. Sic & appellatur concha marina oblongior, quæ vulgò μύαξ dicitur; Gal. Item, σκαφίον, τὸ, parva ſcapha; ſed σκαφία, etiam dicuntur alia vaſa concava, ſeu oblonga ea ſint, ſeu ad hemiſphærii figuram accedant; apud Plut. & Athen. Item, σκαφίτης, ε, ὁ, qui ſcapham remo impellit; omnia à præced. σκάφη, ἡ, V.

Σκαφίον, ε, τὸ, ligo, quo σκάπτεῖ.

Σκαφὶς, ίδος, ἡ, mulctra, vas melli ſervando deſtinatum. Th. σκάπτω.

Σκαφοειδὴς, ές, ὁ ἡ, ſimilis ſcaphæ; ut os pedis, σκαφοειδὲς vocatur à figura; ex σκάφη, ἡ, & εἶδος, τὸ, &c. V.

Σκαφολουτρία, ῶ, in ſcapha lavo; ex Σκάφη, ἡ, & λόω; unde λουτρὸν, τὸ, &c. V.

Σκάφος, ε, τὸ, foſſa, foſſio. Th. σκάπτω, fodio.

Σκάφος, præced. ciſterna, piſcina; item, paſtinatio, pampinatio, &c. V. Sed σκάφος, τὸ, eſt etiam idem cum σκάφη, ſcapha; vel, general. navigium, navis; & apud Eur. in med. σκάφος Ἀργῦς, Periphraſticè dicitur ipſa Argo navis; ſic &, in navi dicitur alveus, i. e. imus venter navis; & in aure quoq; cavitas, σκάφος appellatur; Pol. l. 2.

Σκεδᾶ, diſſipabis, Bœot. pro σκεδάσῃ, 2. ſing. f. 1. m. verbi Σκεδάω, ſeu -άζω, f. 1. m. Σκεδάσομαι, σκεδάσῃ, & ſublato σ, σκεδᾷ. unde per Craſin σκεδᾶ.

Σκεδάζω, vide in Σκεδάω, diſſipo.

Σκεδάσεις, 2. ſing. f. 1. act. à σκεδάω.

Σκέδασις, ε, ἡ, & σκεδασμὸς, ὁ, diſſipatio, diſperſio; item, σκέδαστος, diſſipatus, diſperſus; item, qui diſſipari, & diſpergi poteſt; ſed exp. etiam, mutabilis; apud Plat. Unde, σκεδαστικὸς, diſſipandi vim habens, diſſipans, diſcutiens; omnia verbalia, à σκεδάζω, in paſſ. σκεδάζομαι, diſſipor, diſpergor, &c. V. ſeq.

ΣΚΕΔΑΩ, άζω & σκεδάννυμι, diſſipo, diſpergo: f. άσω. p. ἐσκέδακα. Hinc fortè Angl. to Scatter.

ΣΚΕΘΡΟΣ, ε, exactus, exquiſitus. qu. à σκέω, habeo, ut ſit qu. habilis.

Σκεθρῶς, exactè, exquiſitè; eſt adv. à præced. σκεθρὸς, V.

ΣΚΕΙΡΩΝ, ωνος, ὁ, Caurus, ventus, è Scironiis ſaxis ſpirans, quæ Sciron latro inhabitabat.

Σκείρων, præced. ſcribitur etiam, σκίρων; unde, σκειρωνίδες; vel σκειρωνίδες πέτραι; Scironia ſaxa; apud Euryp. &c. V.

Σκέλεαι, αἱ, femoralia, ſeu feminalia; vel etiam, tibialia; item, calceamentorum genus; apud Pol. 7. 13. & apud Heſych. σκελεαὶ (oxyt.) dicuntur eſſe crurum, ſeu tibiarum integumenta; crurales amictus; à Th. σκέλος, τὸ, V.

Σκελετεία, ἡ, exſiccatio, arefactio; eſt à σκελετεύω, exſicco, arefacio; unde, σκελετευθεὶς, apud Dioſc. 2. 50. exp. ſiccatus, arefactus; ab aliis, ſale inveteratus; nam quemadmodum quæ in muria aſſervantur παρεχθέσθαι dicuntur, ſic & ea, quæ in ſicco ſervantur σκελετευθῆναι; unde verbale, Σκελέτευμα, idem quod ſeq. σκελετὸν, & ab eod. id V.

Σκελετὸν, τὸ, ſcil. σῶμα, cadaver, aridum: Angl. Skeleton: a

Σκελετὸς, ὴ, aridus. Th. σκέλλω, exſicco.

Σκελετώδης, ες, ὁ ἡ, corporis arefacti ſpeciem gerens; à Σκελετὸς, exſiccatus, arefactus; item, σκελεφρὸς, ὦ, ὁ, tenuis ex ariditate; Erot. ab eod. Th. σκέλλω, V.

Σκελέω, idem quod σκέλλω, quod V.

Σκέλη, non. pl. à σκέλος, ε, τὸ, crus.

Σκελιαγὲς, cruris fractio: à σκέλος & ἄγω, frango.

Σκελὶς, ίδος, ἡ, perna, femur porci aut alius pecoris; unà cum carne illa pulpoſa, quæ à ſpina ad imum ventrem pertinet; Athen. l. 6. eſt à Th. σκέλος, ε, τὸ, crus; item, ſuffrago, &c. V.

Σκέλλομαι, exſiccor, arefio; item, idem quod act. σκέλλω; i d V. Item, σκελλίδες, αἱ, ſpicæ, capita, nuclei allii, & ſegmina ceparum; à ſeq. σκελλὸς, V.

Σκελλὸς, ὴ, aridus; item diſtortus: qu. à

ΣΚΕΛΛΩ, exſicco, arefacio, attenuo: hinc σκελετὸς, ὴ, exſiccatus; item defunctus. σκληρὸς, ὴ, durus.

ΣΚΕΛΟΣ, ε, τὸ, crus, pes: qu. à σκέλλω quia aridum ἄσαρκον. Hinc σκελὶς, ίδος, ἡ, perna: ἀμφισκελὴς, ές, ὁ, ἡ, crura ambiens.

Σκελύμη, idem cum σκέλλομαι, id vide.

Σκελοτύρβη, quæ & ζωμακάκη, paralyſis ſpecies, quâ membrorum compages ſolvuntur, ipſique dentes, ut etiam indè decidant; ſcorbutus, vulgò; ex σκέλος, τὸ, & τύρβη, ἡ, Atticè, pro σύρβη, ἡ, &c. V.

Σκελύθριον, τὸ, ſellula tripes; Poll. 10. 11. à Th. σκέλος, τὸ, V.

Σκέμμα, τὸ, & σκεμμὸς, ὁ, id quod animo perpendimus; commentatio, ſpeculatio; res ad diſquirendum propoſita; verbalia ab ἔσκεμμαι; 1. perf. præt. paſſ. à Th. σκέπτομαι, f. σκέψομαι, &c. V.

Σκέπα, ἡ, & σκέπαιον, τὸ, tugurium, umbraculum, &c. Idem quod σκέπη; ab eod. Th. σκέπω, &c. V. Item, σκέπας τὸ, idem quod σκέπασμα, V.

Σκέπα, tecta, acc. pl. per Apoc. pro σκεπάσματα. Vide σκέπασμα.

Σκεπάζω, tego, aperio. f. άσω. Th. σκέπω, idem.

Σκεπαρνήσον, adv. aſciæ modo & forma; item σκεπαρνίζω, aſciâ percutio; ancipiti ſecuri ferio; unde verbale σκεπαρνισμὸς, ὁ, fractura calvæ in duas partes, cum graviore ictu oſſa percuſſa deſiliunt; omnia à ſeq. Th. σκέπαρνον, τὸ, V.

ΣΚΕΠΑΡΝΟΝ, ε, τὸ, aſcia, dolabra: qu. à σκήπτω, cum impetu immitto.

Σκεπάσαι, αντος, a. 1. part. act. verbi σκεπάζω.

Σκέπασμα, ατος, τὸ, tegumentum: ab eod. verbo.

Σκεπαστὴς, ῆς, ὁ, qui tegit, & operit; item, protector, defenſor; item, σκεπαστικὸς, ὴ, tegendi, & operiendi vim habens; aut qui libenter, & facilè tegit &

pro-

protegit; Item σκεπαστήριον, τὸ, operitorium; pro quo per Synec. dicitur σκέπασον; Item σκεπάστρα, ἡ, dicitur fœminæ genus, ad operiendum, & deligandum caput; apud Gal. Item σκεπαστὸς, ὁ; tectus, opertus; unde neut. plur. σκεπαστὰ, τὰ, dicuntur lectica opertæ pellibus; omnia verbalia, à σκεπάζω, in pass. σκεπάζομαι, tegor, operior, &c. V.

Σκέπαρ, idem quod σκεπάζω; quod vide.

Σκέπη, ης, ἡ, vide in σκέπω, tego.

Σκεπλωὴς, munitus, tectus; à præced. σκέπη, ἡ, tegmen, tegumentum: Item veltis, & expon. etiam, tutamen, præsidium, &c. V.

Σκέπτιο, speculare, Ion. pro σκέπτε, præs. imperat. verbi σκέπτομαι, considero; f. ψομαι.

Σκεπτέον, considerandum, adject. verbale à σκέπτομαι.

Σκεπτικὸς, ὴ, ὸν, q. d. quæsitor, & considerator, qui disquirere, ac considerare solet; sed qui semper assensum retinet; ut σκεπτικοὶ φιλόσοφοι, apud Gell. l. 11. 5. Unde neut. σκεπτικὸν, τὸ, opinabile; quod disquiri, seu considerari potest; unde etiam in fœm. σκεπτικὴ dicitur consideratrix secta aliorum qui semper assensum retinebant, & semper dubitare, præ se ferebant, verbalia, Itidem ab eodem Them. σκέπτομαι. V.

ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ, circumspicio, inviso, video, speculor, delibero: præs. part. σκεπτόμενος· f. ψομαι. perf. ἔσκεμμαι, ψαι. Hinc σκέψις, εως, ἡ, contemplatio, inspectio: præt. m ἐσκεπτα. Hinc σκοπὸς, ὃς, ὁ, ἡ, speculator, explorator: σκοπὴ, speculatio: σκοπάω, speculor· σκοπάζω, idem σκόπελος, ου, ὁ, scopulus· ὀπωπεύω, invito, inspicio, ὀπωπητὴρ, ῆρος, ὁ, ἡ, inspector: οἰωνοσκόπος, ου, ὁ, ἡ, auspex: ὡρεσκόος, ου, ὁ, ἡ, qui horas observat; Item ea pars cœli, quæ genituræ tempore ab Orientali parte emergit in hemisphærium nostrum.

ΣΚΕΠΩ, tego, velo, operio. Hinc σκεπάω, & -άζω, idem: σκέπασμα, ατος, τὸ, tegumentum· σκέπη, ης, ἡ, tegmen, prætextus.

Σκερβολέω, ῶ, & Σκερβόλλω, convitior; cor impeto verbis mordacibus; est enim apocope, ex ἐς κέαρ βάλλω; ut tradit; Eust. Utrumque à seq. Σκέρβολος, convitiatorius, impostorius; Item convitiator, impostor, &c. V.

Σκερβόλος, ου, ὁ, ἡ, conviciator: q. à κέαρ, & βάλλω, ut sit cor petens verbis.

Σκευαγέω, ῶ, vasa & utensilia castrensia bajulo, farcinas & impedimenta veho: &

Σκευαγὸς, ὸν, ὁ, ἡ, vasa seu instrumenta vehens; qui vasa castrensia bajulat, lixa, calo: ex Σκεύος, τὸ, & ἄγω.

Σκευαγωγία, ας, ἡ, vasorum utensiliumque castrensium vectio; à præced. σκευαγωγὸς; V.

Σκευάζω, f. άσω, instruo, paro, orno, molior, struo. Them. Σκεύος, εος, τὸ, vas.

Σκεύασμα, τὸ, vasculum; undè neut. τὰ σκευάσια, dicuntur quævis utensilia, & supellectilis minutiæ, est diminut. à Σκεῦος, εος, τὸ, &c. V.

Σκεύας, ὰ, ὁ, nomen pontificis. Hebr. æquator. Act. 19. 14.

Σκεύασία, ἡ, apparatus qui in vestibus, & armis, cultuque corporis adhibetur; Athen. l. 4. Item apparatio, & confectio ciborum, sic etiam, σκεύασμα, τὸ, confectio, compositio; seu id quod confectum & compositum est: Item Σκευασὲς, ὁ, paratus, factus, seu confectus; vel factitius, compositivus; ut Σκευασὸν σῶμα; cui opp. τὸ κατὰ φύσιν γενόμενος; apud Plat. omnia verbalia, à Σκευάζω; quod peculiariter significat, gestaminibus corporis instruo; ut vestimentis, & armis; ut ἐσκεύασαι σε ἡρακλέα; i. e. Herculis te habitu indui: Item paro, conficio; ut σκευάσαι ἡδύσματα, condimenta ciborum parare; in pass. Σκευάζομαι; i. e. Σκευέσι instruor; peculiariter, iis, quibus corpus ornari solet; & interdum activè, colligo necessaria ad iter; Σκευέσιν ad iter necessariis me instruo; & sic idem signif. quod act. Σκευάζω; V.

Σκεύη, ης, ἡ, armamenta navis; apparatus, ornatus: à Σκεῦος.

Σκευηφορέω, idem quod Σκευοφορέω; id vide. Item Σκευοθήκη, vasorum, instrumentorumque supellectilis repositorium; Athen. l. 11. Item armarium, vel armamentarium; ex Σκεῦος, τὸ, & θήκη, ἡ, &c. V. Sic & Σκευοποιὸς, qui vasa, & instrumenta diversi usus fabricat; peculiariter sic dicitur, qui personas, & alia indumenta scenica parat; unde Σκευοποιῶ, vasa & instrumenta diversi usus fabricor: Item simpl. fabr cor, conficio; & Metaph. fabricor, machinor: Item in pass. Σκευοποιέομαι, conficior, fio; Athen. l. 11. omnia ex Σκεῦος, & ποιέω; vi. Item Σκευοπώλης; qui vasa utensilia vendit; Poll. ex Σκεῦος, τὸ, & πώλης, ὁ, &c. V.

ΣΚΕΥΟΣ, εος, τὸ, vas, vasis; utensile; instrumentum, velum: Act 9. 15. & 27. 27. Hinc Σκευάζω, instruo, paro, conficio: Σκεύη, apparatus: παρασκευάζω, præparo: παρασκευὴ, præparatio: ἀνασκευάζω, destruo: κατασκευάζω, adstruo.

Σκευοφορέω, ῶ, vasa & instrumenta fero seu bajulo: ex Σκεῦος & φέρω.

Σκευοφορία, vasorum farcinarumque bajulatio; Item Σκευοφορικὸς, ad Σκευοφόρον, pertinens; ut Σκευοφορικὴν βάρος; apud Xen. Item Σκευοφόρος, lignum è quo vasa suspensa feruntur, seu bajulantur; scribitur & Σκευηφορεῖον· Item Σκευοφορὶς; idem cum, ut omnia à seq. Σκευοφόρος, ὁ; id V.

Σκευοφόρος, ου, ὁ, ἡ, qui farcinas fert, lixa, calo: ex iisd. Them.

Σκευοφορέμαι, vasa & impedimenta mihi bajulantur, vel bajulanda mihi curo; est pass. ab act. Σκευοφορέω, & omnia ex iisd. Σκεῦος, & φέρω, &c. V.

Σκευοφύλαξ, vasorum, seu utensilium custos, unde Σκευοφυλακέω, vasa & utensilia, seu farcinas custodio: Item Σκευοφυλάκιον, locus custodiendis vasis, & utensilibus destinatus; ex Σκεῦος, & φύλαξ, ακος; V.

Σκευόω, ῶ, suis Σκεύεσι, instruo; Unde Σκευῶσθαι; Hesych. expon. ἑτοιμάζεσθαι, est à Them. Σκεῦος, εος, τὸ; vide.

Σκευωρέω, ας, ἡ, vasorum, utensiliumque custoditio, & Metaph. pro curiosa, (vel etiam delatoria, insidiosaque) observatione & custodia; à seq. Σκευωρὸς; V.

Σκευώρημα, τὸ, insidiosum inceptum, machinamentum ἐκ σκευωρεμβίου; Demosth. est verbale à σκευωρέω, ῶ, sive Σκευωρία, ας, ἡ; quod Metaph. signif. struo, molior, capto, insidior; Item perscrutor, & excutio omnia curiosè, &c. V. seq. Σκευωρὸς.

Σκευωρὸς, ὸν, ὁ, ἡ, qui τὸ σκεῦος ὠρεῖ, vasorum cultos: σκευωρέω, utensilia, custodio, sarago.

Σκεναρίζω, captator; qui imminet prædæ alicui; instans custodum negligentiæ; est part. præs. pass. à Σκευωρέω, -έομαι, -ῶμαι, &c. V.

Σκέψασθαι, a. 1. inf. m. Σκεψόμενος, f. 1. part. m verbi Σκέπτομαι, circumspecto, fut. ψομαι, aor. 1. imperat. m. Σκέψαι.

Σκέψις, εως, ἡ, contemplatio, circumspectio: ab eodem verbo.

Σκήλη, arefaceret, 3. sing. à 1. sub. verbi Σκέλλω, arefactio: vel Σκάλλω, fodio, findo: f. Σκαλῶ: a. 1. ἔσκαλα, & Att. ἔσκηλα. Hinc a. 1. opt. Æol. Σκήλαι, ας, ε, a. 1. sub. act. σκήλω, ῃς, ῃ, arefecerim: a. 1. inf. Σκῆλαι.

Σκήλημα, Gal. expon. Σκελετεία, arefactio, est verbale à σκηλέω, inusit. pro Σκελέω, idem cum Them. Σκέλλω, &c. Vide.

Σκήμπτω, incumbo, &c. idem quod Th. Σκήπτω; id vide.

Σκηνάω, -άομαι, seu Σκηνέω, -έομαι, tentorium figo, tabernaculum pono; vel habito tabernaculo; & accipitur etiam pro συσκηνῶ, contubernalis sum; unde σκηνῶντες; Hesychio sunt, Σύσκηνοι; utrumque à seq. Them. Σκηνὴ, ἡ; vide.

Σκηνήτης, ου, ὁ, in scena, vel tentorio habitans; scenam quandam inhabitans, vel umbraculum; idem quod & pro Σκηνίτης; id vide.

ΣΚΗΝΗ, ης, ἡ, SCENA: Angl. a Skene: tabernaculum, tentorium; computatio, actio scenica. Hinc Σκήνων, ωνος, τὸ, idem: σκηνίτης, & σκηνιτης, ου, ὁ, in tentoriis habitans: Σκηνόω, seu Σκηνέω, tentorium figo.

Σκηνίον, τὸ, tentorium, tabernaculum; seu domicilium quod quis tentorii loco sibi erexit: Item Σκηνίτης, seu Σκηνήτης, ου, ἡ, in tentoriis, seu Umbraculis habitans; ut Σκηνίτης λίθος; apud Poll. 4. 10. Item tabernacula integens; ut Σκηνίτης κωπὶς; hedera topiaria; in Epigram. l. 1. verbalia à Σκηνάω, vel -έω, &c. V.

Σκηνίσιον, τὸ, tentoriolum; parvum tabernaculum, mapale, tugurium, &c. est diminut. à Σκηνὴ, ἡ; vide.

Σκηνικοὶ, οἱ, scenici, actores scenici; sicut Σκηνικοὶ ἀγῶνες, scenica certamina, & σκηνικὴ ποίησις; apud Athen. &c. est plur. masc. & fœm. sing. à seq. Σκηνικὸς, scenalis, scenaticus, & à Them. σκηνὴ,

σκιωὴ, ἡ; V. Unde etiam σκιωίτης, ου, ὁ, (idem quod, & pro σκιωήτης; id V.) Unde σκιωίται, ὧν; populi Nomades in tabernaculis degentes.

Σκιωτικὸς, ἡ, SCENICUS: à præced.

Σκιωπέω, idem quod σκοπέζω, q. σκιῶ ὁπῶ, id est, corpus videre: σκιῶ, corpus est, in quo σκιὰ est anima.

Σκιωθαλέω, ῶ, in theatrum produco; Bud. expon. pervulgo, traduco, omnium oculis expono; dicens tractum esse ab antiquæ comœdiæ licentia quæ flagitia privata sic traducebat, est ex σκιὴ, ἡ, vel σκιῶ, τὸ, & βάλλω, ῶ; f. βήσομαι, præt. βέβληκα, à βάλω, unde βατέω, ῶ, &c. V.

Σκιωτροφέω, qui scenas pingit; unde σκιωτροφία, ἡ, scenæ imaginaria excitatio, seu frontis & laterum abscedentium, prominentiumque adumbratio, & ad circini centrum omnium linearum responsus; Plut. Item σκιωτροφικὸς, pertinens ad σκιωτροφίαν, ex σκιωὴ, vel σκιῶ, & γράφω, unde γραφὴ, ἡ; &c. V.

Σκιωτηγέω, tabernaculum figo, seu pono, Athen. l. 10. Unde seq. σκιωτηγία, ἡ; propriè est tabernaculi, seu tabernaculorum compactio, vel cum tentorium figitur, &c. V.

Σκιωτηγία, ας, ἡ, tentoriorum fictio: sic vocatur festum apud Hebræos à figendis tentoriis dictum, quod ab ipsis agebatur in memoriam priscæ vitæ quam in tabernaculis egerant. Zech. 4. Joh. 7. dicitur & σκιωτήγια, τὰ, à σκιὴ, tentorium, & πήγνυμι, figo, compingo.

Σκιωτοιέω, tabernacula conficio, umbracula fabricor, & σκιωτοιέομαι, idem; Item σκιωτοιΐα, tabernaculorum fabricatio; omnia à seq. σκιωτοιὸς; vide.

Σκιωτοιὸς, ου, ὁ, ἡ; tabernaculorum confector à σκιωὴ & ποιέω, facio.

Σκιωῤῥάπτω, qui tentoria consuit è panno lineo, laneo, aut pellibus; unde σκιωῤῥαφεῖον, τὸ; locus ubi tentoria consuuntur; ex σκιωὴ, vel σκιῶ, τὸ, & ῥάπτω, f. ψω, præt. φα; unde ῥαφὴ, ἡ, &c. V.

Σκιῶ, οῦ, τὸ, tabernaculum: hinc ὁμόσκιος, ου, ὁ, ἡ, & σύσκιος, ου, ὁ, ἡ, contubernalis. Th. σκιωὴ.

Σκιώω, habito, commoror: f. άσω, εις, ει, perf. ἐσκιώωκα, 2. 1. ἐσκιώωσα, habitavi: ab eod. Th.

Σκιώδριον, τὸ, idem quod, & pro σκιάδιον, τὸ; id V.

Σκιώαμαι, ᾶσθαι, τὸ, tabernaculum: quod Metaph. pro corpore humano: 2 Pet. 13. 14. à 1. perf. perf. pass. præc. σκιώω, quod V.

Σκιωατὴς, οῦ, ὁ, qui in tabernaculis agit; idem quod σκιωήτης; id vide.) Sed expon. & contubernalis; Hesych. est verbale à 3. perf. perf. pass. verbi σκιηνάω; q. v.

Σκηπάνιον, ου, τὸ, & Ion. σκηπανίδιον, & Dor. σκηπάνιον, sceptrum: à σκήπτω, innitor.

Σκηπεύσαι, præterere speciosam aliquam causam, simulare. Th. σκήπτω.

Σκηπὸς, οῦ, ὁ, fulmen; in pl. σκηπεῖς, procellæ. Thema σκήπω, cum impetu cado.

Σκηπσῆχθρ, ου, ὁ, ἡ, sceptrifer: à σκῆπτρον; quod vide, & ἔχω, teneo, habeo.

Σκῆπτρον, ου, τὸ, SCEPTRUM: Angl. Scepter; scipio, baculus, super quo quis σκήπτεται: à σκήπτω.

Σκηπτροφόρ, ου, ὁ, rex sceptrifer; (idem quod σκηπτροῦχος, ex σκῆπτρον, & ἔχω:) ex præced. σκῆπτροχον, τὸ, & φορεὺς, ὁ; à Them. φέρω, &c. V.

ΣΚΗΠΤΩ, innitor, incumbo, cado, ruo.

Σκίπων, scipio. Th. σκήπτω.

Σκιρείπτω, fulcio; ab eod. Th.

Σκῆψις, εως, ἡ, speciosa causa, prætextus, simulatio. Th. σκήπτω, innitor.

ΣΚΙΑ, ᾶς, ἡ, umbra; Item socius, conviva, dict. q. κία, à κίω, quia nos comitatur. Hinc σκιὸς, οῦ, ὁ, umbrosus: σκιάω, & σκιάζω, obumbro.

Σκιαγραφέω, adumbro: &

Σκιαγραφία, ας, ἡ, adumbrata descriptio: ex σκιὰ & γράφω, scribo.

Σκιαγραφικὸς, ad umbratilem descriptionem pertinens, umbratilis; est ut præced. à σκιαγράφος, qui umbram rei alicujus describit; i. e. qui rem aliquam adumbrat; ex iisd. cum præced. vide.

Σκιάδιον, & σκιάδειον, τὸ, & σκιαδίκη, ἡ, umbella, umbraculum; diminut. à σκιὰ, ἡ; V. Σκιαδεὺς, & σκιάνα; vide infra, cum σκινίς.

Σκιάζω, & σκιάω; umbro, adumbro, umbrâ opacâ tego, seu obtego; à Th. σκιὰ, ἡ; V. undè σκιᾶι, αἱ; dicuntur manes, & umbræ defunctorum; Od. κ. Item σκιερὸς, ὁ; umbrosus, opacus; Itidem ab eodem Them. σκιὰ; ut & σκιάδες, οἱ, dicuntur, rami majores, & umbrosiores, attegiæ vicem præstantes; ab eod. σκιαδάρας, vide infra, σκιάθηεσν.

Σκιαμαχέω, ῶ, pugno cum umbrâ: conseq. inaniter laboro: &

Σκιαμαχία, ας, ἡ, dimicatio cum umbrâ sive non repugnante adversario: ex σκιὰ & μάχομαι, pugno.

Σκιάπους, umbram sibi pede faciens, umbrâ pedis, vel pedum se protegens; unde in plur. σκιάποδες; οἱ, dicuntur populi fabulosi Lybiæ; sic dicti, ut fabulatur Plinius, quod majore æstu, humi jacentes resupini, umbrâ se pedum protegant; Suid. & Aristoph. &c. ex σκιὰ, ἡ; & πούς, ποδὸς, &c. Vide.

Σκιαρὰν παχῶν, Dor. pro σκιερῶν παχῶν, umbrosorum fontium. V. seq.

Σκιερὸς, & σκιερὸς, ᾶ, ὁ, umbrosus, opacus. Them. σκιὰ.

Σκιὰς, άδος, ἡ, umbraculum fornicatum, tabernaculum, tentorium: &

Σκιάω, f. άσω, obumbro, umbrâ opacâ obtego: Th. σκιὰ, umbra.

Σκίασμα, τὸ, umbra; Item adumbratio, est verbale à σκιάζω; V.

Σκιαβαφὴς, qui in umbra, seu vitâ umbratili educatus est; undè σκιαβαφία, vita umbratilis, seu umbratica: Item σκιαβαφέομαι; in umbra nutrior, seu educor, umbratilem vitam dego; dicitur tam de plantis, quam de hominibus; apud Xen. & Plut. Item σκιαβαφία, vita umbratilis, seu umbratica, & σκιαβαφίας, ου, ὁ, umbratili vitâ educatus, seu umbraculis innutritus; ut & σκιαβοφόρμιος; idem quod præced. σκιαβαφόρμιος, & omnia ex σκιὰ, & τρέφω; cujus comp. varia definunt in βαφὴς, vel τροφὴς, &c. Item σκιωτρέω, ῶ, cæcutio, more eorum qui ex umbra, aut tenebris prodeuntes ad lucis aspectum caligant; σκιὰ, ἡ, & ὠχὴ, ἡ, &c. V.

ΣΚΙΊΤΤΟΣ, vel σκίγκος, ου, ὁ, crocodilus terrestris, SCINCUS.

Σκιδναμένη, dispersa, præs. part. pass. fœm. gen. a

Σκίδνημι, & σκιδνῶ, dispergo, dissipo: in pass. σκίδναμαι, & in 3. plur. imperf. pass. ἐσκίδναντο. Them. σκεδάω, dissipo.

Σκιερὸς, vide in σκιαρὸς.

Σκιῇ, dativ. Ionic. à σκιὰ, ἄς, ἡ, umbra.

Σκιοβοφεῖν, Ionicè pro σκιαβοφεῖν, in umbrâ vitam degere: ex σκιὰ & τρέφω, alo.

Σκιδακὶς, piscis, qui & trachurus dicitur, V. τραχῦρος.

ΣΚΙΊΛΛΑ, ης, ἡ, SQUILLA, herba bulbum insignem habens: Anglicè, Squill.

Σκιλλιτικὸς, unde σκιλλιτικὸν ὄξος, scilliticum acetum, vel scillinum, & σκιλλιτικὸς οἶνος, scillinum vinum, cui scilla herba contusa commiscetur, Item σκιλλάδης, scillaceus, ad scillæ figuram accedens; utrumque à præced. Them. σκίλλα, ἡ; V.

ΣΚΙΜΑΙΊΖΩ, pertento, an gallina ovum conceperit: q. σκιὰν μαλεῖν, locum tenebrosum explorare.

Σκιμβὸς, ὄς, claudus: qui σκίμπτει, in fulcro: vel à σκιμβός.

Σκίμπους, inter lectorum genera refertur à Pollu. l. 10. 7. à Suid. & Hesych. expon. κράββατος, i. e. humilis lectus, quo accumbere solebant, & cui tanquam pedi innitebantur, & sic erit à σκίμπτω, in σκήπτω, derivatum; Suid. expon. etiam scamnum, ex scabellum recubitorium; undè alii ex σκαμβὸς, factum, & πῦς compositum; unde σκιμποζύγη, expon. χαμαιπέτη, claudicare, σκαμβὸς ἔχειν τοὺς πόδας; quales pedes scimpodia fere habebant, σκιμποδίον, autem est lectulus discubitorius, seu in quo reclinare cervicem possumus, à præced. σκίμπους; V.

Σκίμπτω, & σκήμπτω, nitor, incumbo. Hinc σκίμφθη, fixa est, 3. sing. aor. prim. ind. passiv. Ion. Them. σκήπτω, innitor.

Σκίμπτω, præced. signif. etiam decumbo in, i. e. ingruo, aut irruo, & activè etiam expon. verbero, icio, ferio, & sic est à Them. σκήπτω, ut signif. cado, seu decido in, seu vehementi impetu irruo, &c. V. Item σκιμπτύω, & σκίμπω, dicuntur, pro σκίμπτω, & ab eod. Th. V. Sic & σκίμπους, & σκίπων, dicitur pro σκῆπτρον, & σκῆπων; quæ V.

Σκίμφθη, Ion. pro ἐσκίμφθη. Vide præcedent.

Σκίναξ, ακος, ὁ, agilis ad subsiliendum: q. ἀκινέω, vel à σκιρτάω, salio: pon. sub. Th. σκαίρω.

Σκίνας, αρ Θ, τὸ, fœtus: q. à σκιρτάω; quod vide; vide præced.

ΣκινδάλαμΘ, scrupulum, & -us. Vide γανδάμας.

Σκινδαλαφορέκης, ε, ὁ, qui de assulis loquitur, seu de rebus subtilibus, nugatorias subtilitates effutiens; ex præced. σκινδάλαμΘ, & Th. φορέζω, f. σω. unde φορέτης, Θc. V.

ΣΚΙΝΔΑΨΟΣ, ου, ὁ, planta quædam hederæ similis; Item musicum instrumentum.

Σκινδοὶ, οἱ καλυμβηταὶ, homines nantes, seseque submergentes, est plur. à sing. seq. σκινδὸς; V.

ΣΚΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, naufragus, urinator.

Σκιὰς, ίδΘ, ἡ, & σκίασα, ἡ, dicuntur species umbræ piscis; ut & σκιαδὶς, ίος, ὁ, est umbra piscis & omnia ponuntur sub Th. σκιὰ, ας, ἡ; V.

Σκιάεις, εττος, ὁ, umbrosus: in acc. σκιόεντα Th. σκιὰ, umbra.

Σκιάθηρον, ε, τὸ, instrumentum mathematicum, ad umbram indagandam; quod & σκιαθήρας, appellatur; alii expon. horologion, seu instrumentum quo, ex ratione umbrarum, horas, aut etiam alia investigamus; unde etiam σκιάθηρΘ, umbræ indagandæ idoneus, ex σκιὰ, ἡ, & θήρα, ἡ; unde θηράω, Θc. vide.

Σκιομαχία, idem quod, & pro σκιαμαχία; id V.

ΣκίουρΘ, SCHIURUS, animalculum cauda sibi umbram faciens; Anglicè, Squirrel: ex σκιὰ, umbra, & οὐρὰ, cauda.

Σκίωντο, Ion. & Poet. pro ἐσκιῶντο, 3. pl. imperf. pass. verbi σκιάω, obumbro, f. άσω. Th. σκιὰ, umbra.

ΣκιρτάΘ, ᾶς tardus, lentus; qui baculo innitens incedit. Th. σκήπτω, innitor.

Σκιραφεία, ἡ, lusus scruporum, qui in latruncularia tabella exercetur; sive in abaco latrunculorum; Item σκιραφεῖον, & σκιραφέτιον, τὸ, aleatorium, ludrum aleatorum, seu locus in quo tesseris luditur; sic & σκιραφδίω, tesseris ludo, & σκιραφδιτὴς, ου, ὁ, qui tesserâ ludit; omnia à seq. Th. σκίρΘ, quod pro scrupo sæpe ponitur, sed propriè est fruttulum marmoris, quod excidit dum illud scalpitur; quæ fragmenta assulas vocant, Θc. V.

Σκίρον, ου, τὸ, umbraculum: à σκιὰ. Sed σκίρα, τὰ, festum quoddam Athenis; unde σκιροφοριών.

ΣΚΙΡΟΣ, ου, ὁ, marmoris fragmentum, cæmentum, gypsus: puto à σκίω, pro ξέω, scalpo: hinc seq.

ΣκίρρΘ, ου, ὁ, SCIRRHUS, tumor quidam durus, ut in hepate, liene, quia similis σκίρῳ. Vide præced.

Σκιρρόω, ῶ, induro in σκίρρον; seu tumefactum induro; ut ὁ σκιρρόμφαλος ἀπολῶ, i. e. lien qui duro tumore vitiatur; Item σκιρρώδης, εΘ, ὁ ἡ ἡ, similis σκίρρῳ, vel callosa duritie rigidus, & induratus; ut σκιρρώδης ὄγκος; Gal. & Metaph. durus, contumax; ut σκιρρώδης νόσος; apud eund. Gal. omnia à præced. σκίρρΘ, tumor durus. Item terra alba, ut gypsus, Θc. V. Item σκίρρωμα, (five σκίρωμα;) verbale à σκιρρόω; & idem quod σκίρρΘ, præced. V.

Σκιρτασῆτε, saltetis: an legend. σκιρτᾶσητε; 2. pl. a. 1. imperat. Dor. pro σκιρτήσατε· à

Σκιρτάω, salio, exulto: f. ήσω, perfect. ἐσκίρτηκα, a. 1. imperat. σκίρτησον, άτω, & in 2. pl. σκιρτήσατε. Th. σκαίρω, salio.

Σκίρτημα, τὸ, saltus, i. e. saliendi actus: Item σκίρτησις, ἡ, saltatio, seu exultatio lasciva, lascivia: Item σκιρτητὴς, saltator, qui exultare, seu lascivire solet; verbalia à præcedent. σκιρτάω; vide.

Σκιρτοπόδης, pedibus, & saltu lasciviens; qui subsultans incedit; in Epigram. ex σκιρτάω, & πὲς, ποδὸς, ὁ, Θc. vide.

Σκιρτικὸς, ῆ, ὁ, petulcus, i. e. saltator lascivus; Itidem à σκιρτάω; V.

Σκιρτῶσιν, 3. pl. præs. ind. act. ejusdem verbi.

ΣΚΙΤΑΛΟΙ, ων, οἱ, homines viles & improbi: à Scitone quodam ob improbitatem celebrato.

Σκιάδης, εΘ, ὁ, ἡ, umbrosus, opacus, obscurus. Th. σκιὰ, umbra.

Σκλέω, & σκλῆμι, durus fum ex nimiâ ariditate, per Sync. pro σκελέω. Them. σκέλλω, exsicco.

Σκλῆμα, τὸ, expon. ossis exsiccatio, est verbale à præced. σκλέω; V.

Σκλῆναι, arescere, a. 2. inf. verbi σκλῆμι, (quod ex σκλέω, quod vide) perf. ἔσκληκα, a. 2. ἔσκλην. Th. σκέλλω, arefacio.

Σκληραγωγέω, ῶ, durè tracto, minimè indulgenter educo: ex σκληρὸς, quod vide & ἄγω, duco.

Σκληραγωγία, dura educatio, dura tractatio; ut σκληραγωγία & σώματΘ, apud Chrysost. de sacerd. est à præced. σκληραγωγέω; V.

Σκληραύχην, qui durâ est cervice, cui indomita est cervix, ex σκληρὸς, & αὐχὴν, ὁ; V.

Σκληρία, ἡ, duritia, & adjectivè in neut. plur. σκληρία ξύλα, ligna dura, à σκληρὸς, ὁ; V. Item σκληρίασις; i. e. durities, secundum Gal. ex σκληριάω, duram naturam habeo; Itidem ab cod. σκληρὸς.

Σκληρόγαιος, durum habens solum: Item ἡ σκληρόγαιος, etiam dicitur, pro ἡ σκληρὰ γῆ, solum durum; ex σκληρὸς, & γαῖα, insuff. extra compositionem, pro γαῖα, & γῆ, ἡ, Θc. V. Item σκληρόδερμΘ, duram habens pellem, seu cutem, seu putamen habens durum; ex σκληρὸς, & δέρμα, τὸ, Θc. V. Sic & σκληροδίαιτΘ, qui duram vitam vivit, qui victu utitur non molli, nec delicato, sed duro, & dicitur etiam σκληροδιαιτΘβίΘ, victus durus, seu vita dura; ex σκληρὸς, & δίαιτα, ἡ, Θc. V. Item σκληρόθριξ, & σκληρότριχΘ, qui duros habet pilos; ex σκληρὸς, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, Θc. V.

Σκληροκαρδία, ας, ἡ, duritia cordis: quasi dicas, σκληρὰ καρδία, durum cor, Matth. 19. 8.

ΣκληροκάρδιΘ, qui duri cordis est; ex σκληρὸς, & καρδία, ἡ; V. Item σκληροκέφαλΘ, animalculum quoddam, ita dictum, quòd habeat caput saxi duritie, Aëtius, ex σκληρὸς, & κεφαλὴ, ἡ, V. ΣκληροκήρΘ, ου, ὁ, ου ἡ, dura cerâ obductus; ut σκληροκήρῳ δέλτῳ, apud Suid. libelli qui ob ceræ duritiem difficulter scripturam admittunt, diu autem, quæ inscripta sunt retinent; ex σκληρὸς, & κηρὸς, ὁ, Θc. V. ΣκληροκοίλιΘ, qui est duro ventre, seu durâ est alvo; apud Athen. & Diosc. ex σκληρὸς, & κοιλία, ἡ; V. Σκληρόκικκος, dura habens grana; ex σκληρὸς, & κόκκος, ὁ; V. Item σκληροπρόσωπΘ, qui dura est facie, seu cordis sui duritiem vultu prodens; ex σκληρὸς, & πρόσωπον, τὸ; V.

Σκληρὸς, ά, όν, durus, a, um. Th. σκίλλω, exsicco.

ΣκληροσάρκΘ, qui duram, seu duriusculam habet carnem; ex σκληρὸς, & σὰρξ, κὸς, ἡ; V. Item σκληροστρακΘ, teitâ durâ opertus; ex σκληρὸς, & ὄστρακον, τὸ, Θc. V. Item σκληροσώματΘ, qui durum corpus habet; ex σκληρὸς, & σῶμα, ατΘ, τὸ, Θc. V.

Σκληρότης, ητΘ, ἡ, durities: à præcedente.

ΣκληροτράχηλΘ, ε, duræ cervicis homo, pertinax: Metaph. ab equo indomito; ex σκληρὸς, durus, quod vide, & τράχηλΘ, ε, ὁ, collum.

Σκληρύω, induro: f. υῶ, a. 1. ἐσκλήρυνα, a. 1. sub. act. σκληρύω, ις, ῦ, imperf. passiv. ἐσκληρυόμην, ε, ετο, a. 1. ind. pass. ἐσκληρύθην, ης, ῆ, a. 1. subj. passiv. σκληρυθῶ, ῇς, ῇ à σκληρὸς, durus. Them. σκέλλω, arefacio

ΣκληρόφθαλμΘ, qui duris est oculis, seu qui durâ lippitudine laborat; undè σκληροφθαλμία, lippitudo dura; morbus oculorum, de quo vide Æginet. l. 3. c. 22. ex σκληρὸς, & ὀφθαλμὸς, ὁ, Θc. V.

Σκληρυντικὸς, durandi vim habens, seu indurandi; ut σκληρυντικὰ φάρμακα, apud medicos, est verbale à præced. σκληρύνω, duro; obducto; ut in Ep. ad Rom. c. 9. ἐν θέλῃ, ἐλεεῖ, ἐν ᾧ θέλῃ σκληρυνῖ, Θc. V. Item σκληροῦδης, duritiem præ se ferens, naturâ & qualitate, à σκληρὸς, ὁ; V. Item σκλήρωμα, τὸ, duritia; scirrhi species, de quo Ægin. l. 3. est verbale à σκληρόω; V. Item σκληρῶς, durè, duriter, est adverb. à σκληρὸς, ὁ; V.

Σκληρῶ, Dor. pro σκληρᾶ, gen. à σκληρὸς; q. v.

Σκληφὸς, ὁ, cujus corpus exaruit, & attenuatum est, seu emarcuit, est à σκλέω, vel σκλῆμι, & præt. ἔσκληκα, idem quod & per Sync. factum ex σκλέω, idem cum Them. σκέλλω, Θc. V. Σκνιφὸς, cæcutiens, hebes visu; nam Attici tenebras, i. e. σκότΘ, τὸ, σκνιφὸς, vocant.

Σκνιπὸς, ὰ, ὸν, parcus, a, um: quasi à σκνὶψ, culex, quod sit μικρὸν ζῶΘν, parvi cibi.

Σκνιφὲς, ὴ, ὲν, hebes visu. Att. est σκὶΘ, nempè κνίφας.

Σκνὶψ, ιπὸς, ὁ, vermiculus erodens ligna, culici similis; est idem quod, & pro κνὶψ, ιπὸς, ὁ, à κνίζω, seco, rado; quod à Them. κνάω, vel κνῆμι, Θc. V. Item

σκνιπὸς, ὁ, sordidus, avarus, pro κνιπὸς, ὁ, &c.

Σκοιὸς, ὁ, validus.

Σκολιὰ, τὰ, carmina convivalia, in quibus, sortium vitrorum laudationes, continebantur, ea canebant duntaxat eruditi; sic dicta quòd carmen à primo textum nequaquam à proximo, sed ordine flexuoso ultro citroque excipereтur, à sing. σκόλιον; V. Item Σκολιάζω, obliquo, in proverb. Salom. & σκολιαίνω, tortuosum reddo; omnia à seq. Them. Σκολιὸς; V.

Σκολιῶν, dat. plur. Ion. f. gen. pro σκολιᾶς, à σκολιὸς.

Σκολιόγραπτος, tortuosis notis pictus; ex σκολιὸς, ὁ, & γραπτὸς, ὁ; à Them. γράφω, &c. V. Item σκολιόνειρος, qui pravis, & terrificis somniis utitur; ex σκολιὸς, & ὄνειρος, ὁ; à Them. ὄναρ, indecl. &c. V. Item σκολιοπλανὴς, obliquè incedens; ex σκολιὸς, & Them. πλάνη, ἡ, unde πλάνης, ητος, ὁ, &c. Vide.

Σκόλιον, (accentu in primam retracto) carmen seu canticum quoddam convivale, &c. V. σκολιὰ, τὰ; à Them. σκολιὸς.

ΣΚΟΛΙΟ'Σ, ὰ, όν, tortuosus, a, um; obliquus; & per Metaph. parvus, asper, difficilis.

Σκολιότης, ητος, ἡ; q. d. tortuositas, curvitas: Item pravitas: à præced. Them. σκολιὸς; V.

Σκολιόφρων, qui prava cogitat, qui pravâ est mente; ex σκολιὸς, & φρὴν, cujus comp. pleraque desinunt in φρων, mutando η, in ω, &c. V.

Σκολιόω, tortuosum reddo: à præced.

Σκολίωμα, τὸ, expon. anfractus, tortuositas: Item σκολίωσις, ipsa actio intorquendi, seu reddendi tortuosum: Item, q. d. tortuositas; sed est etiam, morbi nomen, apud medicos, cum spinæ vertebræ loco moventur, & in latus inclinant; & apud Hippocr. omnis spinæ depravatio sic dicitur, teste Gal. utrumque verbale à σκολιόω, ῶ, intorqueo, &c. V. Item σκολιῶς, intortè, obliquè, tortuosè; Item pravè, est adv. à Th. σκολιὸς, ὸς; V.

Σκόλλυς, ὁ, villus: quia σκολιὸς, intortus.

Σκολεμαχαίριον, ου, τὸ, ferramentum chirurgicum, ad paxilli figuram accedens, ut ratio nominis loquitur, cujus in exscindendis radicibus verrucis formicisque usus erat; ex σκόλοψ, vel σκόλοψ, & μάχαιρα, ἡ; V.

ΣΚΟΛΟ'ΠΑΞ, ακος, ὁ, gallinago avis; vel piscis quidam à rostro extenso, instar σκόλοπος.

Σκολόπακες, præced. dicitur esse avis, quæ in arbore nunquam sedet; teste Arist. An. 9. 8.

Σκόλοπας, palos, acc. pl. à σκόλοψ; ος, ὁ.

ΣΚΟΛΟΠΕ'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, SCOLOPENDRA, animal ex genere multipedum.

Σκολόπενδρον, præced. sive σκολοπένδριον, τὸ; est etiam herbæ nomen; apud Dioscor. Gal. & Theophr. &c. V. Sed σκολόπενδρα, animaculum dici existimatur, quasi ἔχουσα σκόλοπας, ἐν τῇ ἕδρᾳ; quia in extremo, quod caudæ loco est, supereminet corniculus, quasi radius atque impactus aculeus; atque inde σκολοπία nominatur; à Th. σκολόψ, οπος; V.

Σκολοπίζω, palo infigo; i. e. χωρόω; & in pass. σκολοπίζομαι, palo infigor, seu palus mihi adigitur, palo trajicior: Item σκολοπὸς, οῦ, ὁ; palis, seu vallis, abundans; omnia à Them. σκόλοψ, οπος, &c. V. Unde etiam σκολοπία, ἡ; vide paulò ante in σκολόπενδρα;

Σκόλοψ, spinæ species, quia σκύλλῃ, i. e. offendit.

ΣΚΟ'ΛΟΨ, οπος, ὁ, palus præacutus, vallus, furculus: veluti σκόλυς ὀψ, spinea facies.

Σκόλυθρος, υ, humilis, parcus: an à σκελλὸς, aridus? quia parci se aridos gerunt.

ΣΚΟ'ΛΥΜΟΣ, υ, ὁ, SCOLYMUS, cardui species: quasi à σκόλοψ aut à seq.

Σκολυμῶδες φύλλον, folium carduo simile; à præcedent. Them. σκόλυμος, ὁ; V.

ΣΚΟΛΥ'ΠΤΩ, lacero, evello.

Σκόλυφρος, tetricus qu. σκόλιον φέρων.

Σκομβρίζω, murmuro, γογγύζω: Hesych. & Suid. sed dicitur etiam de lascivum quendam ludum excrementibus; ut iidem testantur; à seq. Them. σκόμβρος; V. Unde etiam derivatum invenitur, σκομβρίδες, de quibusdam piscibus.

ΣΚΟ'ΜΒΡΟΣ, υ, ὁ, SCOMBRUS, piscis marinus.

Σκοπαῖος, vel potius σκαπαῖος, ου, ὁ, nanus.

Σκοπάρχης, seu σκόπαρχος, speculatorum, seu exploratorum præfectus, qui speculatoribus seu exploratoribus præest, ex σκοπὸς, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ἡ, &c. V.

Σκοπεῖ, 3. sing. præs. ind. &

Σκόπει, præs. imperat. &

Σκοπεῖν, præs. inf. verbi σκοπέω; quod vide.

Σκόπελος, υ, ὁ, SCOPULUS, locus altus; unde σκοπεῖν licet. Them. σκέπτομαι, circumspicio.

Σκοπεύω, speculor, intueor, contemplor; vide seq. σκοπέω; unde etiam verbale σκόπησις, contemplatio.

Σκοπέω, ῶ, & Ion. σκοπεύω, speculor, considero: præs. imperat. σκοπέε, ει, & in pl. σκοπέετε, εῖτε, præs. part. σκοπέων, ῶν, f. ήουσα, p. ἐσκόπησα. Them. σκέπτομαι, circumspicio: f. σκέψομαι· p. ἔσκεμμαι, ψαι, πται, præt. m. ἐσκεψάμην.

Σκοπῆ, 3. sing. præs. sub. act. verbi præced.

Σκοπὴ, ῆς, ἡ, specula: &

Σκοπιὰ, ᾶς, ἡ, specula. Them. σκέπτομαι, circumspicio: f. ψομαι, p. m. ἐσκεψάμην.

Σκοπιαζέμβολον, Ion. seu Dor. pro σκοπιάζειν, præs. inf. act. à

Σκοπιάζω, speculor; à σκοπιὰ; quod vide.

Σκοπιῇ, ῆς, dat. & gen. Ion. à σκοπιὰ, ᾶς, ἡ, specula; q. v.

Σκοπιήτης, ὁ, speculator, explorator, à præced. σκοπιὰ, ἡ; V.

Σκόπιμος, qui veluti scopus spectatur; quem veluti scopum nobis proposuimus; Suid. est à σκοπέω, vel σκαπάω; V.

Σκοπιὰς, custos speculæ, seu qui è specula contemplatur, aut explorat: unde σκοπιαρίσμιος, ὅμιος, speculor, seu velut ab alta specula prospiciens, observo; Item in insidiis collocatus, speculor, & observo: ex σκοπιὰ, ἡ, & ἔρος, ὁ, custos, inspector; cujus comp. varia mutant ε, in ω, per ἔκτασιν.

Σκοπὸς, ὅ, ὁ, ἡ, speculator, inspector, custos, princeps: qui σκοπεῖ, seu σκέπτεται. Eft &

Σκοπὸς, ὅ, ὁ, SCOPUS, finis; id quod acturus σκοπεῖ. Angl. Scope. Them. σκέπτομαι, circumspicio: perf. m. ἔσκεμμαι.

Σκοπόντα, acc. sing. m. g. &

Σκοπόντες, nom. pl. part. præs. verbi σκοπέω; q. v.

Σκορακίζω, ad corvos abire jubeo: à κόραξ· cum maledictis persequor, contumelioſè repello· σκορακισμὸς, contumelia. Hinc ἀποσκορακίζειν, ἀποδιαπέμπειν· ἀποσκορακισμὸς, ἐξελέγχωσις.

Σκορακισμὸς, ὅ, ὁ, propriè est contumeliosa repulsio, quâ aliquem ad corvos amandamus, & in malam crucem facessere jubemus; Plut. est verbale à præced. σκορακίζω, amando aliquem, & jubeo abire in malam rem, aut crucem, &c. V.

Σκορδινάομαι, pandiculor: est extendere membra cum oscitatione: ut faciunt qui à somno surgunt. An à κόρις & δινέω, accedit enim ille motus ex satietate & fastidio. Them. σκόρδον, allium.

Σορδινεμὸς, τὸ, pandiculatio, est verbale a præced. σκορδινάομαι; vide pro quo etiam dicitur σκορδινισμὸς; idem, tanquam verbale, à σκορδινίζω; ab eod. Them. σκόρδον.

Σκόρδον, τὸ, idem quod & pro seq. Them. σκόρδος, τὸ; V.

Σκορδοπώλης, alliorum venditor; ex σκόρδον, τὸ, idem quod σκόρδος, & πώλης, à πωλέω; V. Sic & σκορδοειδὴς, allii speciem gerens; ex σκόρδον, τὸ, & εἶδος, τὸ, &c. V.

Σκόρδιον, SCORDIUM; herba quæ alli odorem resipit, in malignis morbis efficax: à σκόρδον.

Σκορδόλμη, muria, in qua intritum allium; ex σκόρδον, τὸ, & ἅλμη, &c. vide.

Σκορδίζω, alliis pasco, seu cibo, & Metaph. ad lacrymas cogo; sed expon. etiam ante pugnam gallinaceos alliis præmunio; Item σκόρδιον, τὸ, allii caulis, aut ipsum allium: Item σκορδομητὴς, q. d. alliaris; ut σκορδομητὸν ἔχει φύσιν; alli naturam refert: Item σκορδόω, unde σκορδᾶν: expon. συμπαίζειν; Item σκορδὼν, ῶνος, ὁ; plantarium pro alliis; omnia à seq. Th. σκόρδον; V.

ΣΚΟ'ΡΟΔΟΝ, ου, τὸ, allium: q. σκῶρ ὄζειν, quod fœdè oleat. Hinc σκορδίζω, alliis pasco: σκορδινάομαι, pandiculor, extendo membracum oscitatione.

Σκορδόω, σκορδᾶν, & σκορδὼν; vide paulò ante cum σκορδίζω.

Σκόρπαινα, ἡ, idem quod σκορπὶς; id vide.

Σκορπαίνω, σκορπίσμαι, & σκορπόω; exaspero, exacerbo, irrito; omnia à Th. σκορπί⊙; unde etiam σκορπίδιον, diminut. ab, vel idem cum σκορπίο⊙, quum pro bellico instrumento ponitur; item, σκορπόεις, ad scorpium pertinens; ab eod. Th. σκορπί⊙, ὁ, V.

Σκορπίζομαι, dissipor, dispergor; Joh. 16. Est pass. ab act. seq. σκορπίζω, V.

ΣΚΟΡΠΙ'ΖΩ, dissipo, spargo: fut. ἰσω. perf. ἐσκόρπικα. a. 1. pass. ἐσκορπίσθην. a. 1. sub. pass. σκορπασθῶ, ῆς, ῇ. qu. à σκεδάννυμι.

Σκορπιόδηκτο⊙, à scorpione morsus; ex σκορπί⊙, ὁ, & Th. δήκω, f. δήξω, ut à δήκω; unde δήκτης, ὁ, &c. V. Item, σκορπιόπληκτο⊙; à scorpio percussus; ex σκορπί⊙; & πλήσσω, vel πλήσσω; f. ξω; unde, πλήκτος, ὁ, &c. V.

ΣΚΟΡΠΙ'ΟΣ, ου, ὁ, SCORPIUS, serpens: Angl. Scorpion. παρὰ τὸ σκορπίζειν τὸν ἰὸν, à spargendo venenо.

Σκορπίουρο⊙, scorpionis caudam habens; cujus cauda scorpionis caudæ similis est; unde σκορπίουρον, τὸ, herbæ nomen, cujus semen, caudæ scorpionis simile est; de qua Dioscor. l. 4. c. ult. ex σκορπί⊙, ὁ, & οὐρὰ, ἡ, &c. V.

Σκορπόω, & σκορπόεις, vide supra in σκορπαίνω; piscis quidam; fœm. à σκορπί⊙, pro pisce; item, σκορπὶς, ἰδ⊙, ἡ, & σκόρπαινα, ἡ.

Σκορπώντε, 2. plur. a. 1. sub. pass. verbi σκορπίζω.

Σκορπισμὸς, ῦ, ὁ, dispersio, dissipatio; est verbale à σκορπίζω, σκορπίζομαι, V.

Σκορπίτης λίθ⊙, scorpites; gemma; Plin. 37. 10. à Th. σκορπί⊙, V. Item, Σκορπώδης, ε⊙, ὁ ἡ, scorpioni similis; item, scorpioni similis, i. e. ad iracundiam pronus, qui facilè irritatur, ut scorpio, vel etiam venenosus, perniciosus; itidem, à σκορπί⊙, ὁ, scorpio; item signum cœleste; & piscis quidam, apud Aristot. sed est & plantæ genus scorpio similis; sic etiam dicitur coma plexilis puerorum, cincinnus crinium in acumen desinens; item, tormenti bellici genus quod Cæsar quoque scorpionem appellat; sic dictum, quoniam aculeum desuper habet erectum, &c. V.

Σκοτάζω, obscuro, tenebras induco; unde verbale, σκοτασμὸς, ὁ, caligo, obscuritas; item, σκοταῖ⊙, ὁ, tenebrosus; sed dicitur etiam aliquis, aliquid facere σκοταῖ⊙, i. e. vesperi, cum nox terram tegit tenebris; omnia à Th. σκότ⊙, ὁ, sive τὸ, &c. V.

Σκοτεινὸς, ἡ, ὸν, tenebrosus, a, um: nom. pl. n. g. σκοτεινά. Th. σκότ⊙, ε⊙, τὸ, caligo.

Σκοτέω, arfugio, clam fcil. & tenebricoso tempore; item, σκοτία, ἡ, tenebræ; & σκοτεῖν⊙, tenebricosus, & ζκοτίας, ου, ὁ, tenebrio fugitivus; omnia itidem ab eodem Them. σκότ⊙, τὸ, V.

Σκοτίζω, tenebras alicui offundo, obscuro: f. ἰσω. perf. ἐσκότικα. perf. pass. ἐσκότισμαι. perf. part. ἐσκοτισμένο⊙, η, ον obtenebratus: a. 1. pass. ἐσκοτίσθην, ης, η. a. 1. imperat. pass. σκοτίσθητι, ήτω, & in 3. pl. σκοτισθήτωσαν, a. 1 sub. pass. σκοτισθῶ, ῆς, ῇ. f. 1. pass. σκοτισθήσομαι, obscurabor. Th. σκότ⊙, tenebræ.

Σκότο⊙, ου, tenebrosus, tenebricosus; item obscuris natalibus ortus, spurius: ab eod. Th.

Σκοτοδασυπυκνόθριξ, nigrum, hirtum spissumque capillitium habens; ex σκότ⊙, δασὺς, πυκνὸς & θρὶξ, qua vide.

Σκοτοδινέω, ῶ, idem quod seq. σκοτοδινία, V. Item, σκοτοδινία, tenebricosa vertigo; à σκοτοδίν⊙, V.

Σκοτοδινιάσαι, a. 1. inf. act. à

Σκοτοδινιάω, tenebricosâ vertigine laboro: ex σκότ⊙ & δῖνη, vortex.

Σκοτόδιν⊙, ου, ὁ, tenebricosa vertigo; quum omnia circumagi, & in orbem verti videntur; accedentibus etiam tenebris, ut æger etiam visu privetur; ex iisd. cum præced. σκοτοδινιάω, V.

Σκοτόεις, εντ⊙, ὁ, tenebrosus, tenebricosus. Th. σκότ⊙.

Σκοτοιδόρ⊙, dolosus, subdolus; quasi, qui noctem in tenebris, & clam devoret; ex σκότ⊙ & βορ⊙, ὁ, &c. V. Item, σκοτόμαινα, nox, caligo nocturna, profunda nox; quippe, in qua, μαίνεται ἡ ἀκαταστατεῖ τὰ θεῖα; i. e. in qua, quasi insaniant, furiant, agitenturque cœlestia; Etym. ex σκότος & μαίνας, à Th. μαίνομαι, V. Vel potius hic vocatur caligo nocturna, Doricâ dialecto, qua μὰν pro μὴν dici tradit, Eust. atque sic erit idem quod, & pro seq. σκοτομήνη, V. Item, σκοτομήδης, fraudulentus, qui occultè, atque in tenebris consilia captat, atque agitat; Eust. ex σκότ⊙ & μήδ⊙, τὸ, &c. V. Item, σκοτομηνία, ἡ, nox illunis; nox, quâ luna non lucet, &c. V. seq.

Σκοτομήνη, ης, ἡ, tenebrosa vel illunis nox: &

Σκοτομήνι⊙, ος, ὁ, ἡ, il'unis, Epith. noctis, ex σκότ⊙, tenebræ, & μήνη, luna.

ΣΚΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, vel ε⊙, τὸ, tenebræ, caligo. q. à σκιὰ, umbra. Hinc σκοτόεις, εντ⊙, ὁ, tenebrosus: σκοτῆνες, ᾶ, idem. σκοτόω, obscuro: σκοτίζω, idem. σκότωμα, ατ⊙, τὸ, vertigo.

Σκοτώδης, ε⊙, ὁ ἡ, tenebrosus, tenebricosus; Plut. à σκότ⊙, ὁ, vel τὸ, V. Item, σκότωμα, τὸ, vertigo; inordinatus motus spirituum, in cerebri ventriculis, quando omnia circumagi videntur; unde, σκοτωματικὸς, ὁ, vertiginosus; item, qui vertigines facit: & σκοτωματικὸν πάθ⊙, idem quod σκότωμα; sic & σκότωσις, εως, ἡ, idem cum σκότωμα; sed exp. etiam, tenebricosa lucis obscuritas; item, obscuratio; Plut. omnia verbalia, à σκοτόω, όομαι, V.

Σκοτόω, obscuro, tenebras induco. f. ώσω. p. ἐσκότωκα. pass. σκοτόομαι, ἐσκοτώθην, tenebrosus fio. perf. pass. ἐσκότωμαι. perf. part. ἐσκοτωμέν⊙, η, ον. à præced.

Σκυβάλιον, cetra. Gl. Cyr. Ex Lat. q. parvum scutum.

Σκυβαλίζω, rejicio tanquam σκύβαλον, seu habeo loco σκυβάλου; & general. vilipendo, aspernor; item, rejicio; item, σκυβαλικὸς, ut σκυβαλικὸν ἀφόδευον; argentum excrementitium, & vile; utrumque à σκύβαλον, τὸ, V.

Σκυβάλισμα, ατ⊙, τὸ, rejectamentum. Th. σκυβάλων.

Σκυβαλισμὸς, ῦ, ὁ, rejectio alicujus rei quam vilipendimus; ut præced. σκυβάλισμα, est ipsa res quam rejicimus, seu objicimus; & utrumque verba è à σκυβαλίζω, V. Sic & σκυβαλαλόης, ε⊙, ὁ ἡ, fœculentus; unde neut. σκυβαλαλόες, exp. etiam retrimentum, fæx, à Them. σκύβαλον, τὸ, V.

ΣΚΥ'ΒΑΛΟΝ, ου, τὸ, stercus, simus, quisquiliæ. q. πῖς κυσὶ βαλλόμενον.

Σκυβελίπης ὅτ⊙, vide ῥεῖγμα, à ῥεῖγνυμι.

Σκυθάμων⊙, ου, ὁ, tetricus, vultuosus; tristem vultum præ se ferens; à σκυθάμαινω, seq. V.

ΣΚΥΘΑΙΝΩ, irascor, tristi vultu fum. q. à σκύζω, ad iram concito.

Σκύζα, ης, ἡ, catulitio, libido, & appetitus coitus; à seq. σκυζάω, ῶ, q. d. canio, &c. V.

Σκυζάω, catulio, de canibus appetentibus catellos, Th. κύων, canis.

Σκυζομένω, irato, dat. sing. part. præs. pass. à

Σκύζω, placidè admurmuro, ut canis; item irrito. præs. pass. σκύζομαι, placidè admurmuro; item ad iram provocor, irascor. Th. κύων, canis.

Σκύθμα, succenseo, &c. Idem quod, & à Th. σκυθμαίνω, V.

Σκῦθα, voc. sing. &

Σκύθαι, nom. pl. à

ΣΚΥ'ΘΗΣ, ου, ὁ, SCYTHA, qui est è Scythiâ. Acci. itur & pro fero. Hinc Σκυθικὸς, Scythicus, Σκυθιστὶ, adv. Scythicè, q. à seq.

Σκυθρὸς, ᾶ, vultum præferens iratum & tetricum. Th. σκυθμαίνω, irascor.

Σκυθίζω, Scythas imitor; item, idem quod μεθύω, ebrius fum; intemperanter utor τῷ σκύφῳ; sed σκυθίζομαι, in pass. exp. tondeor; à σκύθης significante ferrum; vel Scythico more rador; Euryp. Item, σκυθικαὶ, scilicet κρηπῖδες; calceamenti quoddam genus; item, σκυθὶς, mulier quæ est è Scythia; item σκύθ⊙, ου, ὁ, genus poculi; Scyphus; Athen. l. 11. Omnia à σκύθης, ὁ, V.

Σκυθιστιεῖν, Scythicè potare; Scytharum potationes intemperantes imitaris; ex σκύθης & πεῖν; vide in πίειν; item, Σκυθοτοξότης, Scythicus sagittarius; vel qui in arte sagittaria Scythas imitatur; ex σκύθης, ὁ, & τοξότης, ὁ, V.

Σκυθρωπάζω, sum vultu tetrico & mœsto, mœstum vultum ge o; sed σκυθρωπὸς, exp. adolescens, puber; utrumque à præced. σκυθρὸς, V.

Σκυθρωπασμὸς, vultus tetricus, & mœstus; supercilium tetricum; Plut. est verbale à seq. σκυθρωπάζω, V.

Σκυθρωπάζω, f. άσω, contristor, mœstus sum: &

Σκυθρωπὸς, ᾱ, ὸ, ἡ, qui est vultu tetrico, mœsto, torvo: ex σκυθρὸς, quod vide, & ὠψ, ὠπὸς, ὁ, vultus. Them. ὄπωμαι, video.

Σκυθρωπῶς, vultu tetrico, & supercilio contracto; ut σκυθρωπῶς ἔχειν, molestum esse; est adv. a præced. σκυθρωπὸς, V.

Σκυλακεῖα, ἡ, canum admissura; item, canum, seu catulorum educatio; item, σκυλάκιμμα, τὸ, pro catulo ponitur; utrumque à σκυλακεύω, canes admitto; item, canes, seu catulos alo seu educo; sic & σκυλακώδης, ες, ὁ ἡ, conveniens σκύλακι, unde τὸ σκυλακῶδες, Metaph. dicitur, de puero, habente aliquid in quo σκυλακῶν naturam imitabatur; sed exp. etiam, inverecundus, caninus; unde τὸ σκυλακῶδες, est frons inverecunda, impudentia; item, blandiæ; omnia, à seq. σκύλαξ, ακος, V.

Σκύλακας, acc. pl. &

Σκυλάκεσσιν, dat. pl. Ion. à σκύλαξ, quod vide.

Σκυλάκιον, ε, τὸ, catellus, dimin. à seq.

Σκύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, catulus, propriè canis. Th. υλάω, latro.

Σκυλακώδης, vide paulo ante cum σκυλακεῖα.

Σκυλαία, ας, ἡ, spolia, &c. Idem quod & à σκύλον, τὸ, V.

Σκυλάω, ῶ, SPOLIO, pro συλάω, quod vide.

Σκυλήτρια, ἡ, spoliatrix, deprædatrix, compilatrix; est à σκυλάω; præced. V. Item, σκυλεύματα, spolia; Euryp. est neut. plur. à sing. σκύλευμα, spolium; verbale à seq. σκυλεύω, V.

Σκύλια, τὰ, caniculæ pisces; à σκύλαξ, ακος, V.

Σκυλεύσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. à

Σκυλεύω, idem cum συλεύω, vel συλάω, ῶ, spolio. f. εύσω. Them. σύλη, ης, ἡ, spolium.

Σκυλεῦσαι, a. 2. inf. pass. &

Σκύλλε, vexator, præs. imperat. pass. à

ΣΚΥΛΛΩ, vexo, molestiam exhibeo. f. υλῶ. præs. pass. σκύλλομαι, vexor.

Σκύλλος, idem quod & pro Ζκύλαξ, vide.

Σκύλμα, τὸ, vellicatio; unde in Epigr. σκύλματα κόμης; exp. laniatus comæ; est verbale à σκύλλω, ομαι, V.

Σκυλμαίνεις, 2. sing. f. 1. act. verbi σκυλμαίνω, irascor. f. ανῶ. idem quod σκυδμαίνω.

Σκυλμὸς, ῦ, ὁ, vexatio; à Them. σκύλλω, vide.

Σκυλοπρόσωπος, idem quod κυνοπρόσωπος, qui canis à est facie; nam σκύλαξ; idem est quod σκύλαξ, & utrumque comp. cum πρόσωπον, τὸ, vide.

Σκῦλον, ε, τὸ, præda, SPOLIUM. Angl. Spayl. idem quod σῦλον, ε, τὸ, Th. σύλη, spolium.

Σκῦλον, τὸ, præced. scribitur etiam σκύλον, τὸ, spolia, exuviæ; propriè quæ mortuis detrahuntur; ut σκύλα φρύγια; apud Euryp. Item, peculiariter sic dicitur, pellis feræ alicui detracta; in qua signif. legitur & σκύλαξ, in Epigr. quod & de corio, quo vestitur castaneæ nucis caro, dicitur apud Nicand. &c. V.

Σκυμνεύω, alo catulum meum, seu catulos meos; ut, σκυμνεύω νεβρὸς, alo catulos qui mei sunt hinnuli, seu pulli; item, σκυμνίον, τὸ, parvus catulus; item, simpl. catulus; & de catulo leporis, apud Xen. Utrumque à seq. σκύμνος, V.

Σκύμνος, ε, ὁ, catulus leonis; item catulus in genere. Them. κύων, canis.

Σκύμνας, acc. pl. Dor. pro σκύμνους· à præced.

Σκυμνοτοκεῖν, catulos parere, sed dicitur & de piscibus; apud Aristot. ex σκύμνος & τίκτω; in præt. med. τέτοκα; unde τοκὰς, άδος, &c. V.

ΣΚΥ'ΝΙΟΝ, ε, τὸ, summa palpebra, cilium. q. à σκιάω, quod oculos tegat.

Σκύρειον, τὸ, herba, quæ & erythrodanum; pro qua, apud Nic. in Ther. legitur σκύρα, τὰ, item, σκυρέα, ῶν, unde σκυρώδων, apud Hesych. exp. λιθώδων; item, σκυρώδης, ες, ὁ ἡ, exp. tetricosus; omnia à Th. σκίρος, ὁ, V.

Σκύρον, SCYRUM, nomen urbis.

Σκυρωτὴ ὁδὸς, quænam fuerit vide apud Pindar. Pythior. Od. v. 277. 9. in Græcis Scholiis.

Σκυρωτὴ ὁδὸς, exp. Ὑπόκρυτος, i. e. τραχεῖα, σκιρὰ, prætupta, aspera, &c. à σκυρόω, V.

Σκυτάλη, ης, ἡ, & Dor. α, & Poët. σκύταλον, τὸ, scutica, fustis, clava, dicuntur etiam vectes seu phalangæ. Th. σκύτος.

Σκυταλίας, ᾱ, ὁ, σκυτάλῳ æquans; seu instar σκυτάλης, teres & oblongus; item, σκυταλία σπύρα, cucumis; & σκυταλίας σκύτος; idem, apud Theophr. ut & σκυταλίας αὐλὸς, apud Athen. l. 4. quoniam crassitudinem σκυτάλης, æquat; item, σκυταλὶς, ίδος, ἡ, idem cum σκυτάλη, V. Unde, σκυταλίδες, sunt etiam instrumenta ad ignem jaculandum; sic etiam dicuntur digitorum ossa, quod eo ordine sint disposita, ut velut in acie stare videantur; nam σκυτάλη, turmam equitum significat; item, σκυτάλιον, τὸ, idem cum σκυταλὶς & σκύτελον, τὸ, clava, fustis; unde σκυταλόω, ῶ, fuste cædo; unde, σκυταλισμένη, exp. ξύλῳ τυπτομένη; & σκυταλωτὴ τερχνὴ, i. e. ὀι ῥαβδώτοι, virgati; Etym. omnia à præced. σκυτάλη, ἡ, V.

Σκυταληφόρος, claviger, scuticam, virgam, vectem, & ea omnia ferens, quæ σκυτάλης, nomen obtinent; item, tabellarius, epistolam ferens; ex σκυτάλη, ἡ, & φόρος, ὁ, &c. V.

Σκυτεῖον, τὸ, sutrina, officina sutoris; à seq. σκυτεὺς, V.

Σκυτεὺς, έως, ὁ, cerdo, qui artem sutoriam exercet. acc. pl. σκυτέας. Th. σκύτος, corium.

Σκυτεύω, f. εύσω, artem coriariam seu sutoriam exerceo, sum cerdo, à præced.

Σκυτικὸς, ᾱ, ὁ, coriaceus; item ἄνθρωπος σκυτικὸς, coriarius, cerdo, & σκυτικὴ, scil. τέχνη, ars coriaria; Plat. ut & σκυτίνος, η, ὁ, idem, coriaceus; ut, σκυτίνῳ μέσῃ; apud Athen. l. 12. omnia, à Th. σκύτος, τὸ, V.

Σκυτοδεραχίων, coriaceum, seu loreum brachium habens; Athen. l. 12. ex σκύτος, τὸ, & βραχίων, ονος, ὁ, V. Item, σκυτοδεψέω, pelles mollio, seu fubigo, ut coriarii solent; unde σκυτοδέψης, coriarius, qui pelles subigit, & parat, emollitque; item, σκυτοδεψικὸς, ᾱ, ὁ, ad coriarium pertinens; ut σκυτοδεψικὴ κόπρος; sordes, quæ in coriariorum officinis reperiuntur, à pellibus nimirum quas parant, abrasæ; quidam exp. fæces pellium; omnia ex σκύτος, τὸ, & δέφω, f. ψω. &c. V.

ΣΚΥ'ΤΟΣ, εος, τὸ, corium, pellis, CUTIS, SCUTICA. q. à ξύω, quod olim scribebant σκύω. seco. Corium enim κείρεται, ab animali. Hinc σκύπινος, η, coriaceus: σκυτάλη, ης, ἡ, flagrum: σκυταλὶς, ίδος, ἡ, idem.

Σκυτοτομέω, artem sutoriam exerceo; facito artem incidendi coria; item, σκυτοτομικὸς, ad σκυτοτόμον pertinens; unde, σκυτοτομικὴ, scil. τέχνη, ars sutoria, seu ars sutorum, calceariorum, & loriariorum; omnia, à seq. σκυτοτόμος, ὁ, V.

Σκυτοτόμος, ε, ὁ, ἡ, qui coria in suum usum scindit ad lora, calceos, &c. sutor: à σκύτος, εος, τὸ, corium, & τέμνω, scindo, seco. præt. m. τέτομα.

Σκύφιον δέπας, poculum scypho simile; à seq. σκύφος, V. Sed σκυτοφάγος, qui coriis vescitur, Poll. ex σκύτος & φάγω, vide.

ΣΚΥ'ΦΟΣ, ε, ὁ, & ους, τὸ, SCYPHUS, quia κυφὸν· aut à σκάπτω, quia excavatum.

Σκύφωμα, τὸ, idem cum Th. σκύφος, τὸ, V.

Σκωληκώδης, idem quod σκωληκώσης, id V. Item, σκωληκιάω, vermibus scateo, seu vermes genero, vermino; ut apud Dioscor. l. 3. σκωληκιῶντα ὦτα; exp. vermiculantes aures; item, σκωληκίζω, vermem refero; & σκωληκίζομαι, instar vermium moveor; item, σκωλήκιον, τὸ, diminut. vermiculus; Athen. l. 7. Omnia à Th. σκώληξ, ηκος, ὁ, V.

Σκωληκόβρωτος, ᾱ, ὁ, ἡ, qui phthiriasi perit, à vermibus arrosus: ex σκώληξ, ηκος, ὁ, vermis, & βρωτὸς, quod a βέβρωκα, comedo.

Σκωληκοτόκος, vermes pariens, procreans, seu generans; unde σκωληκοτόκια, vermium procreatio; & σκωληκοτοκέω, vermes genero, seu procreo; omnia ex σκώληξ, ηκος, & τοκεὺς, έως, ὁ, & τίκτω, ε, ὁ, &c. V.

Σκωληκόω, ῶ, vermibus infesto, in pass. σκωλη-

σκωληκόομαι, vermibus infestor, vermiculor, seu vermiculationem sentio; unde verbale, σκωλήκωσις, ἡ, vitium in rebus quæ corruptione vermiculantur; omnia à Th. σκώληξ, ηκος, ὁ, unde etiam σκωληκώδης, ες, ὁ, ἡ, vermem imitans, ied exp. & vermiculosus, &c. V.

ΣΚΩ'ΛΗΞ, ηκος, ὁ, vermis: quia non habet κῶλον.

Σκωλοβάτης, animalculum frumento noxium; teste Hesych. vermiculus ei secundum quosdam; ex σκῶλος, ὁ, vel σκῶλον, τὸ, & βαίνω, fut. βήσομαι. præt. βέβηκα, ut à βάω, unde βατέω, &c. V. Item, σκωλοβατίζειν dicuntur claudi qui ligneo pedi innituntur; vel qui grallatoria pertica incedunt; à Plauto, grallatores dicti; ex eod. σκῶλος, vel σκῶλον, & βαίνω, unde βατέω, &c. V.

Σκῶλον, ου, τὸ, offendiculum. An à σκάζω, quia claudicare facit? vide seq.

ΣΚΩ'ΛΟΣ, ου, ὁ, spinæ genus, palus præacutus & præustus.

Σκωλύπτω, pro σκολύπτω, Poët. lacero.

Σκῶμμα, ατος, τὸ, cavillum, sales, dicterium. Them. σκώπτω, quod vide.

Σκῶπες, ὦν, ὑς, ululæ, bubones: à σκώψ, ωπὸς, ὁ. Th. ὤψ, ὠπὸς, ἡ, vox.

Σκωμμάτιον, τὸ, dicteriolum mordax, seu iallum, cavillus: est diminut. à præced. σκῶμμα, τὸ, V. Item, σκώπτης, ου, ὁ, cavillator, derisor; qui scommata & dicteria mordacia in aliquem jactat, seu jactare solet; item, σκωπτικὸς, ὁ, qui scommatis, dicteriisque salsis incessere solet; item, cavillis valens, mordax, dicax, Athen. l. 14. ut & σκωπτόλης, ου ὁ, cavillis & scommatis gaudens; omnia à seq. Th. σκώπτω, in pass. σκώπτομαι, irrideor cavillis, &c. V.

ΣΚΩ'ΠΤΩ, cavillor, contumelioso gestu insbianno. q. σκῶπες ἔπω, vel ὄπτομαι, Angl. to scoff. f. σκώψω. præt. ἔσκωφα. perf. pass. ἔσκωμμαι. Hinc σκώμμα, ατος, τὸ, cavillum: σκώπτης, ου, ὁ, cavillator.

ΣΚΩ'Ρ, gen. σκατὸς, τὸ, stercus oletum.

Σκωφεῖον, ου, τὸ, vas in quo ventris onus deponitur; ex præced. σκὼρ & ἀμὶς, vas urinarium, &c. V.

Σκωρία, ας, ἡ, SCORIA, fæx seu sordes metalli, stercus: à præced.

Σκώψ, ωπὸς, ὁ, avis nomen, ex genere noctuarum, Od. ε. vel à σκιὰ & ὤψ, quod noctu canat; vel à σκιὰ & ὤψ, quod noctu acutius cernat; vel denique παρὰ τὸ σκῆπτρον ὄπα ἔχειν; quod sit, infausto cantu; item, σκώψ, est genus salutationis, apud Athen. 9. 14. quod & σκάπτουμαι, & σκωπίας; à scope ave.

Σκῶψις, εως, ἡ, derisio, quæ fit dicteriis mordacibus & cavillis; cavillatio, est verbale à σκώπτω, σκώπτομαι, &c. V.

Σμᾶν, ες, τὸ, Dor. pro σμιλῶν, quod vide.

Σμαραγδίζω, smaragdum colore refero, smaragdi colorem refero, seu imitor; sic ἴρις, dicitur σμαραγδίζειν, à Basilio, & ab Aretha, à seq. σμάραγδος, ὁ, V.

Σμάραγδος, ου, ὁ, SMARAGDUS, gemma, & idem quod μάραγδος. Hinc σμαραγδίνος, η, ον, smaragdinus, a, um.

ΣΜΑΡΑΓΕ'Ω, resono, strepo. f. σπω. q. μάρας ἄγειν, manus movere.

Σμαραγίζω, f. ίσω, resono: à præc.

Σμαραγνα, quæ & μάραγνα, flagellum.

Σμαράομαι, quod & μαράομαι, splendeo; à μαίρω, niceo.

ΣΜΑΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, piscis quidam pusillus: mæna candida, qu. à μαίρω, splendeo.

ΣΜΑ'Ω, & σμάω, abstergo, detergo, purgo: σμήχω, idem. Hinc σμῆγμα, ατος, τὸ, smegma, quo ita abstergendo utimur, σμῆξις, εως, ἡ, abstersio; & hinc forte Angl. to smooth.

Σμερδαλέα, & -έον, adv. terribiliter, prout visu: à

Σμερδαλέος, η, terribilis visu, idem cum σμερδνὸς, quod à σμέρδω, intueor. Them. μέρδω, privo; item intueor.

Σμερδνὰ, q. d. terribiliter; est adv. à seq. σμερδνὸς, V.

Σμέρδνος, ε, τὸ, robur, impetus; ex ῥώμη, ὄρμημα, est à præced. σμερδνὸς, V.

Σμερδνὸς, ὴ, ὸν, terribilis: vide in præc.

Σμέω, idem quod Them. σμάω, id vide.

Σμῆγμα, ατος, τὸ, SMEGMA: à σμήχω, idem quod Them. σμάω, abstergo.

Σμηκτὴς, ῆ, ὁ, detersorius; detergendi, seu abstergendi vim habens; item, σμηκτὶς, ίδος, ἡ, idem cum σμηκτικὴ; ut σμηκτὶς γῆ, terra cui detersoria vis inest; eadem dicitur etiam, σμηκτρὶς, teste Polluce; utrumque ab infin. cum præced. σμῆγμα, τὸ, id quo in abstergendo utimur; apud medicos, sic dicitur pulvis siccus, qui cuti non unctæ inspergitur ad eam detergendam, Athen. 6. 54. &c. V.

Σμήλη, ης, ἡ, & σμῆλα, τὸ, sapo, smegma; id quo, ad abstergendum, & purgandum utimur; à σμάω, vel σμήχω; quæ V.

Σμήνεσι, & σμήνεσσι, dat. plur. Ion. & Poët. a σμῆνος.

Σμήνιον, ου, τὸ, idem quod, vel diminut. à seq. σμῆνος, ὐ σίμβλιον; alveare; Dioscor. 2. 109. docet τὸν ὠσόπολιν, quæ ceræ similis est, inveniri περὶ τοῖς σώμασι τῶν σμηνίων; i. e. circum ora apiariorum, Barbar. in alvearii foribus, Ruellius; circa alveorum aditus, Marcel. Unde, patet aliud esse σμήνιον, & aliud ὠσόπολιν. Vide seq. Th. σμῆνος.

Σμηνοδόκος, qui excipit apum examina; in Epigr. ex σμῆνος, τὸ, & δέχομαι, Ionice δέκομαι; unde δοχὶς, ὁ, &c. V.

ΣΜΗ'ΝΟΣ, εος, τὸ, examen apum, alveare; fermonis suavitas.

Σμηνουργεῖσθαι, dicuntur apes, quum fetificant, & sua examina ponunt; unde Strab. de apibus loquens; ὐ τοῖς δένδρεσι σμηνουργεῖσθαι dicit; ex σμῆνος, & ἔργον, τὸ, V.

Σμῆξις, εως, ἡ, detersio, absterfio; est verbale à σμήχω, V.

Σμήραδος, idem quod, & pro μήραδος, funiculus; id V.

Σμήχω, idem quod σμάω, abstergo.

Σμικρολόγος, sordidus, parcus, avarus, &c. Idem quod μικρολόγος; sic & σμικρολογία & σμικρολογέομαι, idem quod, & pro, μικρολογία & μικρολογέομαι, ut & σμικρολόγως; pro μικρολόγως, &c. V. Sic &, σμικρομερὴς, idem quod, & pro μικρομερὴς, id vide.

Σμικρὸς, ὰ, ὸν, parvus, a, um, Ion. idem quod μικρός.

Σμικρότερος, minor, pro μικρότερος, & σμικρότης, pro μικρότης; ut & σμικρόω, pro μικρόω, &c. V.

ΣΜΙ'ΛΑΞ, ακος, ὁ, & σμίλος, ου, ὁ, taxus, arbor feralis & venenata.

Σμίλαξ, hederæ species, &c. Vide μίλαξ.

Σμιλεύω, scalpello reseco; scalpello vel scalpro, amputo, & præcido; unde verbale σμίλευμα, τὸ, segmen scalpro amputatum; unde neut. plur. σμιλεύματα, τὰ, ramenta, sive raturæ, quisquiliæ quæ ex corio scalpro coriarii excidunt; item, σμίλιον, τὸ, scalpellus; omnia, à seq. Th. σμίλη; scalper incisorius, &c. V.

ΣΜΙ'ΛΗ, ης, ἡ, scalprum: σμίλιον, ου, τὸ, scalpellum: σμιλεύω, scalpello reseco.

Σμίνθα, mus domesticus, qui vasa escaria. σμᾶ.

Σμινθεῦ, voc. sing. à

Σμινθεύς, Apollo. Sic dictus: quia cum Sminthum urbem mures infestarent; animalia infesta confecit, cujus memores beneficii, templum & simulachrum Apollini Sminthæo posuerunt, & figuram muris ad statuæ pedes expressam: vide σμινθα.

Σμυγεῖς, exustus, a. 2. part. pass. verbi σμύχω, absumo. f. ξω. p. έσμυχα. a. 2. pass. ἐσμύγην.

Σμυγερὸς, ὸν, ærumnosus: qui σμύχεσθαι, afflictus malis. Th. σμύχω.

Σμυκτὴρ, idem quod, & pro μυκτὴρ, naris, &c. V.

Σμύξαι, incendere, a. 1. inf. act. verbi σμύχω, inflammo, consumo. f. ξω.

ΣΜΥ'ΡΙΣ, & σμίρις, SMYRIS, lapis quo annularii gemmas exterunt.

Σμυρίτης λίθος, smyrites lapis; Job. 41. à præced. Th. σμύρις, V.

Σμύρνα, ης, ἡ, myrrha. Elt & nomen urbis, sic dicta à Smyrnâ Amazone.

Σμυρνίζω, myrrhâ imbuo. f. ίσω. præt. ἐσμύρνικα. perf. pass. ἐσμύρνισμαι. perf. part. pass. ἐσμυρνισμένος, myrrhâ imbutus: à præced.

Σμύρνιον, τὸ, vel σμυρνεῖον, planta quædam, myrrham resipiens; Dioscor. & Nic. est à σμύρνα, præced. idem quod, & pro μύρρα, ἡ, V.

ΣΜΥ'ΧΩ, attero, consumo, inflammo. f. ξω. q. à σμάω. Hinc forte Angl. smoke.

Σμωδικὸν φάρμακον, pharmacum ad vibices; est a præced. Σμώδιξ, ικος, vide.

ΣΜΩ'ΔΙΞ, ικος, & σμώδιγξ, γγος, ἡ, vi-

bex, livor ex percussione. q. à σμάω, aut à sequent.

ΣΜΩ'ΧΩ, mando, ere, & convitior. Ion. signif. percutio. q. à σμάω.

Σοβαροβλέφαρος, qui fastuoso & superbo est supercilio; nam supercilia maximè indicant fastum; ex seq. σοβαρὸς & βλέφαρον, τὸ, id V.

Σοβαρύνομαι, insolenter, & fastuosè me infero; superbè incedo; in Epigr. l. 2. est à σοβαρὸς, ὁ, qui concitato gradu, seu impetu fertur; concitatus, mobilis; ut σοβαρὰ ὤθει, Aristoph. Item, insolenter sese inferens, & obvios quosque submovens; ex quo intelligitur fastuosus, superbus; Plut. à Th. σοβέω, moveo, concito; & in pass. σοβέομαι, abigor, expellor, propellor; item, moveor, concitor, &c. V.

Σοβυρῶν, Poët. pro

Σοβαρῶς, insolenter, superbè: à seq. σοβέω.

Σοβὰς, άδος, ἡ, quæ insolenter se infert; vel quæ citato gradu incedit; Epitheton meretricis; Suid. sed numeratur &, inter ridiculas saltationes; apud Athen. l. 14. est à seq. Th. σοβέω, V.

ΣΟΒΕ'Ω, abigo, expello. f. ήσω. p. στέσβηκα. Hinc σόβη, ης, ἡ, muscarium. σοβὰς, άδος, ἡ, insolens, de meretrice: σοβαρὸς, ὸν, concitatus, mobilis.

Σόβη, ἡ flabellum, quo muscæ abiguntur; & in cauda equina sic dicuntur pili longiores, quibus equi muscas abigunt; vel ipsa cauda pilis vestita, cujus motu muscas à se pellunt; in Hippiatr. sed exp. etiam, galea ex pilis equinis; Suid. est à Th. præced. σοβέω, ut & σόβησις; agitatio, expulsio; Plut. verbale ab eod. Th. σοβέω, -έομαι, &c. V. Item, σόβοι, οἱ, dicuntur satyri; παρὰ τὸ σοβεῖν, ut qui citato gradu currant; sunt enim animal pernicissimum; teste Plin. & comm. Dem.

Σο'ΓΧΟΣ, ου, ὁ, cucurbita, lactuca leporina.

Σογχώδης, ου, ὁ, idem est, & dicitur pro σομφώδης, id V. Sed est à Th. σόγχος, olus agreste in cibis expetitum, &c. V.

Σόδομα, ων, τὰ, nomen urbis. Hebr. secretum.

Σόεις, σεῖς, σέει, σοῖ, 2. & 3. sing. præs. ind. act. verbi σάω, Poët. pro σώζω, servo. Th. σός, salvus.

Σέη, σεῖ, 3. sing. præs. sub. verbi ejusd.

Σοὶ, tibi, dat. sing. à σὺ, tu.

Σοῖο, gen. Ion. pro σοῦ, vel à σὺ, tu, vel à σὸς, tuus. Th. σὺ, tu.

Σοῖσι, dat. pl. Ion. pro σοῖς, tuis, à σὸς, tuus. Th. σὺ, tu.

Σολοικίαν, ἡ, idem quod σολοικισμὸς, id vide.

Σολοικίζω, f. ίσω, refero Solœcos in loquendo, non loquor ut probatus loquendi mos fert: à Σόλοικοι, quod V.

Σολοικισμὸς, ου, ὁ, SOLOECISMUS, Angl. a Solecism, quicquid non rectè sed perperam fit. à præced.

Σολοικιστὴς, οῦ, ὁ, qui in loquendo σολοικίζει, i.e. barbarè loquitur; est verbale à præced. σολοικίζω, V.

Σόλοικοι, οἱ, qui Solis (in urbe Ciliciæ) habitant; peculiariter sic appellati sunt ii, qui cum Solis habitarent, Attici tamen essent, aliquantum ab elegantiâ & & venustate sermonis Attici discesserant, & lingua ex Atticâ & Solicâ mixtâ loquebantur: general ter barbari omnes, i.e. barbarè & vitiosè loquentes. Th. οἶκος, domus.

Σόλοικος, ut σόλοικος λόγος, oratio vitiosa & prava propter pronunciationem, vel compositionem partium, idem quod, σολοικισμὸς, solœcismus; nec sermones solum vitiosi σόλοικοι appellantur, sed homines etiam, qui certæ alicui culpæ hærent, & qui inepti sunt; Plut. à σόλοι, Soli, quæ urbs fuit Ciliciæ, postea Pompeiopolis dicta; conp. ut præced. cum Th. οἶκος, &c. V. Item, σολοικοφανὴς, ές, τὸ, quod speciem habet solœcismi; Suid. ex σολοῖκον, τὸ, idem quod σολοικισμὸς & φαίνω, &c. V.

Σολομὼν, ῶντος, ὁ, nomen regis. Heb. pacificus.

Σόλος, ου, ὁ, discus.

Σόλος, præced. massa erat ferrea, quam exercitationis gratiâ jacere solebant, quæ si lapidea erat, δίσκος appellabatur; sin vero ex ferro fabricata erat, σόλος, dicebatur; orbis ferreus, &c. teste Hom. interpr. in Iliad. ϕ. qui ait, δίσκοι πλατὺς ὅτι ἢ κοιλότερος; ἐὸν σόλος, στρογγύλος, ἢ σφαιροειδὴς, &c.

ΣΟΜΦΟ'Σ, ἔ, inanis, fungosus, spongiosus.

Σομφότης, ητος, ἡ, inanitas, fungositas; item, σομφώδης, fungosus velut spongia; utrumque à præced. Them. σομφὸς, quod scribitur & σομφός; & substantivè, exp. cucurbita sylvestris, &c. V.

Σόος, serves, 2. sing. præs. opt. act. verbi σάω, Poët. pro σώζω, servo, quod à

ΣΟ'ΟΣ, η, ον, salvus, incolumis, perfectus. Hinc σάω, Poët. pro σώζω, σώω, vel σαόω, servo. f. άσω, σωτὴρ, ῆρος, ὁ, servator: σωτηρία, ας, ἡ, salus. Sed

Σόος, σός, est motus corporum, quæ sursum feruntur. Aristo. lib 4. de cœlo, cap. ult. à σόομαι, σᾶμαι, ὁρμῶ. Th. σεύω.

Σόομαι, in fugam conjicior, fugio; seu incitato cursu feror; unde, σᾶ, imper; pro σῶς, curre, apud Hesych. & σάθω, currat, apud Soph in Ajace; item, σᾶθε, currite, apud Callim. Itidem σοᾶϑ, apud Hesych. exp. διώκετε, φεύγε; ab act. σῶ, vel σόω, fugo, in fugam conjicio.

Σορδισμὸς, ου, ὁ, solœcismus in Græco sermone. An. à Lat. sordes?

Σορδίω, f. δύσω, cadavera in loculo condo, item, σορηδὸν; in modum loculi, seu busti; utrumque à Th. σορὸς, conditorium, &c. V.

Σορεβλέφαρος, supercilliosus, superbus; magnis supercilliis, & adductis; ex σορὸς & βλέφαρον, τὸ, V. Item, σοροδαίμων, capularis dæmon; bustuaria, larva, seu sepulchralis; nam σορὸς, capulam, i.e. sarcophagum significat; Plut. de inst. puer scribit senes vulgato convitio sic appellari solitos fuisse, sicut & κορυνολήρας; est ex σορὸς & δαίμων, &c. V. Item, σορεπηδὸς, qui sandapilas compingit, sandapilarum fabricator; unde σορεπήιον, τὸ, locus, ubi sandapilæ conficiuntur; Pol. 7. 30. ex σορὸς & πήγνυμι, unde πηγὸς, ὁ, à præt. med. πέπηγα, ab eod. verbo, πηγνύω seu πάσσω, f. ξω, &c. V. Item, σορεπλὴξ, & σορέπληκτος, q. d. à sandapila, seu libitina percussus; dicitur, de eo, qui sandapilæ propediem est includendus; senex capularis; Eust. ex σορὸς & πλήσσω, vel πλήττω, f. ξω, unde πλὴξ, & πληκτὸς, &c. V.

ΣΟΡΟ'Σ, ὸ, ὸν, loculus, sepulchrum, capulum, sandapila.

Σὸς, σὴ, σὸν, tuus, a, um. à σὺ, tu.

Σᾶ, gen. sing. à σὺ, tu. Est &

Σᾶ, contract. ex σάε, præs. imperat. pass. à σόομαι, vel σάω, servo, vado, irruo. Est & vox abigentis aves, curre: à σάω, in fugam conjicio. Th. σεύω, agito.

Σαβλίον, fabula, Gl. Cyr.

Σάβος, animal terrestre marinis infestum. Oppian. lib. 2. Cyneg.

Σουδάριον, ου, τὸ, sudarium, nomen origine Latin. à sudor, quod à Græc. ὕδωρ.

Σουσάννα, ης, ἡ, Susanna, nomen fœm. Heb. lilium.

Σεύω, & σεῦσι, vadat; ruite, ite. 3. sing. & 2. pl. præs. imperat. pass. verbi σάω, vado, irruo. Them. σεύω, quatio.

Σᾶσις, ιτίο, cursus, Hesych. est verbale à σόομαι, σᾶμαι, &c. V.

Σέσηνος, unde σέσηνον μύρον, unguentum ex liliis confectum, quod & Σέσηνον χρῖσμα, vocatur, à Dioscor. l. 1. c. 73. & Athen. l. 12. Item, ponitur σέσηνον, pro oleo ex liliis confecto; à seq. Th. σᾶσυν, V.

ΣΟΥΣΩΝ, ου, τὸ, lilium, linguâ Phœnicum.

Σεῦ pro σεαυτοῦ, sui ipsius: ex σὺ & αὐτὸς, ipse.

Σοφία, ας, & Ion. ης, ἡ, sapientia. Th. σοφὸς, sapiens.

Σοφιζομένῳ, dat. sing. part. præs. pass. à

Σοφίζω, sapientem reddo, doceo sapientiam. f. ίσω. præt. σεσόφικα. a. 1. ἐσόφισα, præs. pass. σοφίζομαι, η, εῖ, doceor sapientiam, percipio sapientiâ, doceor, i.e. intelligo; item argutè aliquid commiscor: & in malam partem, vafrè commiscor. perf. pass. σεσόφισμαι. perf. part. pass. σεσοφισμένος. Th. σοφὸς, sapiens.

Σοφίσαι, a. 1. Inf. act. verb. præced.

Σόφισμα, ατος, τὸ, commentum: à σοφίζω, quod V.

Σοφισματικὸς, captiosus, dolosus, aut cavillationum peritus, seu ad cavillationem pertinens, & accommodatus; est à præced. σόφισμα, τὸ, inventum callidum; consilium, aut facinus astutum, &c. V. Item, σοφισμὸς, callida nimis, & coacta interpretatio; itidem, verbale ab eod. σοφίζω, V.

Σοφιστία, ἡ, ars sophistica; & exp. & inanis sapientia; est à σοφιστεύω, sophisticam artem doceo seu profiteor; item, Rhetoricam profiteor: & exp. etiam, Philo-

Philosophor; item, argutor, &c: Utrumq; à seq. σοφιστὴς, V.

Σοφιστὴς, οῦ, ὁ, SOPHISTA, artifex callidus. Angl. Sophister. gen plur. σοφιστῶν. acc. plur. σοφιστὰς. ab eodem verbo.

Σοφιστιάω, argutor, sophistarum in modum magnificis me verbis ostento; à præced. σοφιστίδιον, item, σοφιστικὸς, captiosus, cavillatorius; item, sophistarum proprius; sophistis conveniens; unde adv. σοφιστικῶς, sophisticè, more sophistarum, captiosè; Aristot. & Plut. Omnia, à præced. σοφιστὴς, id V.

Σοφιστιμανῶ, insano sophistarum amore flagro, i. e. nimis studiosus sophistarum sectator sum, Greg. ex σοφιστὴς & μαίνομαι, V.

Σοφιστρια, ἡ, magistra sophistices; vel deceptrix; est fœm. à masc. σοφιστὴς, vide.

Σοφοκλεῖ, dat. sing. à

Σοφοκλῆς, έους, ὁ, SOPHOCLES, nomen prop.

Σοφόω, ῶ, sapientem reddo; à seq. Th. σοφὸς, V.

ΣΟΦΟΣ, ὴ, sapiens; cui est σόος φάος, sc. mentis. Est & σοφὸς, Dor. pro σοφὸς, acc. pl. Hinc σοφία, ας, ἡ, sapientia: σοφίζω, sapientem reddo: σοφιστὴς, οῦ, artifex peritus; item sophista, cavillator: φιλόσοφος, ος, ὁ, ἡ, amans sapientiam: φιλοσοφία, ας, ἡ, studium sapientiæ.

Σοφῶς, sapienter, adv. à præced.

Σοφωτέρῳ, sapientiori, dat. sing. à σοφώτερος, α, comparat. à σοφὸς, ὴ, sapiens: in superl. σοφώτατος.

Σόω, servo, in 3. pl. sub. σόωσι; à σῶος, salvus. Sed

Σόω, in fugam conjicio, abeo: à σεύω, agito.

Σωτῆρες, q. d. servator nautarum; nomen est fluvii juxta Heracleam, tutissimos habentis & placidissimos portus; ex σόω, servo, & ναῦτις, vide.

Σπαδίζω, detraho. f. ίσω. Dor. ίξω. Th. σπάω, traho.

Σπάδιξ, ικος, ἡ, termes. seu palmes; ramus palmæ; seu avulsus è palma termes; Plut. Sic etiam, dicitur cortex radicis ilignæ; ut est in Lex. Herodor. sed numeratur & inter musica instrumenta quæ manu pulsantur; Pol. 4. 9. est ab eod. Th. σπάω, ῶ, unde etiam, σπαδίξας τὸ δέρμα, apud Herodor. exp. pellem detrahens; à σπαδίζω, præced.

Σπάδων, ονος, & ωνος, ὁ, SPADO: cui nervus, quo genitale membrum erigitur, avulsus est: à σπάω, traho, evello.

Σπαδωνίζω, castro, spadonem efficio; testiculos, seu nervos unde testiculi dependent, evello; unde verbale σπαδωνισμὸς, ὁ, castratio; à præced. σπάδων, ωνος, cui testiculi evulsi sunt, &c. V.

Σπάζω, f. άσω, divello, traho; ut σπάζω τὸν αἰέρα, aërem haurio; & ἔσπασε τῦ ὕδατος, aquam hausit; est idem quod, & à Th. σπάω, V.

Σπάδα, idem quod, & à Th. σπάδη, vide.

Σπαδυλάω, q. à σπαδάω, prodigo, quod vide.

Σπαδύλιον, τὸ, spathula, ramus palmæ; palmes, termes, &c. Est à σπάδη, ἡ, palma, &c. V.

Σπαδάρισθον, Genes. 38. 14. Σίριγγον Scholiastes exponit. Puto qu. textum σπάδη.

Σπαδάω, liciu inculco τῇ σπάθῃ, vel simp. texo. expon. & prodigè licia telæ addo. Hinc Metaph. profusè consumo, prodigo, luxurior. à

ΣΠΑΘΗ, ης, ἡ, rudis, seu rudicula, SPATHA: gladius: instrumentum textorium: Palma.

Σπάθημα, τὸ, densitas in tela; quum textor licium telæ addidit largè, & citra parsimoniam inculcavit, Hesych. Item, σπάθησις, ὁ, densatus; ut πεπλήγμα σπάθησιν, cui licium largissimè additum est; Athen. l. 11. Omnia à verbo σπαδάω, V.

Σπαθίζω, spathulâ agito; item, spathulâ oleum, seu unguentum è lecytho exemptum illino; à σπάθη, ἡ, V. Unde, etiam σπαθίναι, οἱ, cervorum genus, ab ἐλάφοις differens, vel specie, vel cornibus, vel magnitudine; Eust. Il. S. Unde, σπαθίναι ἐλάφοι, dictæ videntur, vel ob colorem puniceum; vel quod cornua spathis similia; i. e. mucronata, & acuminata habeant; item, σπαθὶς, ίδος, ἡ, rudicula, qua athletæ ex lecytho oleum corpori solebant illinire, quum inungebantur in gymnasio; item, vestis σπάθῃ contexta; Pol. & Hesych. Item, σπάθιον, τὸ, spathula; item pro culmo chirurgico, usurpatur, & pro specillo etiam, seu scalpello; item, σπαθίτης, ου, ὁ, palmeus; ut σπαθίτης ὄρος, apud Ægin. &c. Omnia ab eod. Th. σπάθη, ἡ, V.

Σπαθομήλη, specillum latum, seu spathæ speciem gerens; ex σπάθη, ἡ, & μήλη, ἡ, &c. V. Item, σπαθοφοίνικες, exp. spatha palmæ, i. e. fructus palmæ adhuc florentis involucrum; ex σπάθη, ἡ, & φοῖνιξ, ικος, &c. V. Sic & σπαθόφυλλος, cujus folia spathæ similia sunt; ex σπάθη, ἡ, & φύλλον, τὸ, &c. V. Σπάλαθρον; vide paulo infra σπάλεθρον.

Σπαθῶσι, dissipant, 3. pl. præs. ind. act. verbi σπαδάω, quod V.

ΣΠΑΙΡΩ, palpito, vibro, tremo. Idem & ἀσπαίρω. Est & σπαίρω, ἐκπνέω, SPIRO: nempe exspiro animam, ut faciunt palpitantia animalia, cum morte luctantia.

Σπαλακία, ἡ, cæcitas, qualis est talparum; à seq. σπάλαξ, ακος, talpa; dicta sic, quoniam semper terram unguibus suis vellicat, & perforat, &c. V.

Σπάλαξ, ακος, ὁ, TALPA, quæ & ἀσπάλαξ. Th. σπάω, traho.

Σπάλεθρον, τὸ, apud Pol. instrumentum est ἀρτοποιῶν; quod & σπάλευθρον, & σπάλαθρον, dicitur, pro σκάλαθρον, seu σκάλευθρον, instrumentum quo ignis & prunæ σκαλεύθουν), à Th. σκάλλω, unde σκαλεύω, &c. V.

Σπαλεὶς, Æol. pro σταλεὶς, a. 2. part. pass. verbi στέλλω, mitto. f. 2. σταλῶ.

Σπαλύσσομαι, laceror, turbor. q. à σπαράσσω, turbo.

Σπανία, ας, ἡ, idem quod σπανιότης, ητος, ἡ, raritas, penuria: à σπανὸς, rarus: &

Σπανία, ας, ἡ, Hispania.

Σπανίζω, vide in σπανιοδιῶαι.

Σπανιότης, ητος, ἡ, raritas, vel penuria; idem quod seq. σπάνις, V. Item σπανὸς, idem cum Th. σπανὸς, V. Σπανίως, raro, insolenter; sed exp. etiam parcè; est adv. à σπανὸς, idem quod Th. σπανὸς, V.

Σπάνις, εως, ἡ, raritas, penuria. Th. σπανὸς, rarus.

Σπανὸς, ὁ, cujus inopia & penuria est; rarus; est verbale à σπανίζω; in pass. σπανίζομαι, idem cum act. sed interdum passivè etiam, ut apud Euryp. in Orest. ὁρᾶς δὴ φίλων οἷς ἐσπανίσμεθα; vides quâ amicorum penuriâ laboremus; vel quo modo privati simus amicis, &c. V.

Σπανιοδιῶαι, a. 1. inf. pass. verbi σπανίζω, penuriâ laboro. f. ίσω. p. ἐσπάνικα. perf. pass. ἐσπάνισμαι. a. 1. pass. ἐσπανίσθην. à

ΣΠΑΝΟΣ, ὸς, & σπάνις, ις, rarus, infrequens. q. à πένω, laboro.

Σπανοπέδων, cui rara est barba; ex σπανὸς, ὁ, & πώγων, ὁ, quæ V.

Σπανοδοκία, penuria annonæ laborans; unde, σπανοσιτία, ἡ, annonæ penuria, ex σπανὸς & σῖτος, ὁ, &c. V. Item, σπανόφυλλος, cui sunt rara folia: ex σπανὸς, ὁ, & φύλλον, τὸ, &c. V. Item, σπάνυδρος, cui raræ sunt aquæ; minimè aquosus, aquæ penuriâ laborans; unde σπανυδρία σῦκα, dicuntur ficus, in quibus non multum aquosi succi inest, Athen. l. 3. ex σπανὸς & ὕδωρ, τὸ, cujus varia composita desinunt in ύδρος, &c. V.

Σπάξ, σπακὸς, ὁ, ἡ, canis.

Σπάομαι, ῶμαι, traho, extraho, educo; item, convello, contrahor, est pass. ab act. σπάω, V.

Σπάραγμα, τὸ, fructum rei dilaceratæ, seu discerptæ; unde in neut. plur. σπαράγματα λόγων, exp. lacera verba; unde σπαραγματώδης, ους, ὁ ἡ, ut κραυγὴ σπαραγματώδης, vociferatio quæ ipsum guttur ruptura videtur; item, Σπαραγμὸς, ὁ, laceratio, laniatus, convulsio; item, σπάραξις, εως, ἡ, idem; omnia verbalia, à seq. Th. σπαράσσω, V.

ΣΠΑΡΑΣΣΩ, vel ττω, lacero, lanio, vellico. (q. à σπάω, traho, & ἀράσσω, feco.) f. ξω. p. χα. a. 1. ἐσπάραξα. a. 1. part. σπαράξας, αντα, αν, perf. pass. ἐσπάραγμαι. Hinc σπάραγμα, ατος, τὸ, fructum rei dilaceratæ: σπαραγμὸς, ὁ, laceratio.

Σπαργανίσασα, fasciis involuta, a. 1. part. act. f. g. verbi σπαργανίζω, fasciis involvo. f. ίσω. p. ἐσπαργάνικα. à

ΣΠΑΡΑΝΟΝ, ου, τὸ, fascia, quâ infans involvitur, pannus oblongus. (q. a

σπαρέω, quia divisi panniculi & vincula.)

Σπαργάνιον, τὸ, fasciola; est & herbæ nomen, apud Dioscor. 4. 21. quam quidam ita dictam existimant, quod foliis ejus pro fasciis uterentur; à præced. Th. σπάργανον, τὸ, V.

Σπαργανόω, fasciis involvo. f. ώσω. prær. ἐσπαργάνωκα. a. 1. ἐσπαργάνωσα. perf. pass. ἐσπαργάνωμαι. perf. part. pass. ἐσπαργανωμένος, fasciis involutus. Th. σπάργανον.

Σπαργάνωμα, τὸ, id quo aliquid velut fascia involvitur; fasciæ usum præbens; involucrum; est verbale à præced. σπαργανόω, V.

Σπαργάνωσις, εως, ἡ, in matribus dicitur quum earum mammillæ à partu, præsertim recente, sic lacte intumescunt, ut exuberantiam eam ferre vix queant; habet formam verbalis, ut à σπαργανόω, sed signif. à σπαργάω, V. Σπαργανώτης, fasciatus, est verbale à σπαργανόω, όομαι, &c. V.

ΣΠΑΡΓΑ'Ω, tumeo, distentus sum: ut quum ubera lactis plena sunt. Hinc σπάργη, appetitus ille exinaniendi, quod plenum est.

Σπαρίδρα, ας, ἡ, Sparedra, Amogi Sacorum regis uxor.

Σπαρείς, tatus, a, 2. part. pass. verbi σπείρω, semino, fero. f. σπαρῶ. p. ἔσπαρκα. a. 2. pass. ἐσπάρην.

Σπαρίζω, palpito. à σπαίρω.

Σπαρνοπώλιος, Hesych. exp. ὀλιγοπώλιος, cujus per tempora pauci sunt sparsi cani; ex σπαρνὸς & πωλιός, ὁ, &c. V

Σπαρνὸς, ἡ, infrequens, rarus, paucus: à σπανός.

Σπάρος ἰχθὺς, cammarus, SPARUS, Gl. Cyr.

Σπάρτη, ης, ἡ, SPARTA, Laconiæ urbs primaria.

Σπάρτη, ἡ, funis sparteus, seu restis Spartea; item, σανίδων τεκτονικὴ, i.e. funiculus ille, quem fabri, rubricâ aut atramento tinctum, ex utraque ligni aut lapidis parte tendunt, postea tollunt, ut rectam lineam designet, quam in poliendo sequantur; item, σπαρτίνα, funiculus Spartеus; & σπάρτιος, ὁ, Sparteus, è Sparto confectus, aut plexus; omnia, ab eod. cum seq. vide.

Σπάρτον, vel σπάρτιον, ου, τὸ, funiculus sparteus, funiculus: à

Σπάρτος, ου, τὸ, SPARTUM. vitile, funis sparteus. Etiam ὁ σπάρτος, à Cpăo, quia flecti & trahi potest: vel potius à σπείρω.

Σπαρτοπλόκος, qui spartum plectit, qui restes è sparto texit; ex σπάρτος, τὸ, & πλέκω; in præt. med. πέπλεγκα; unde πλοκὴ, ἡ, &c. V.

Σπαρτοπώλιος, ου, incanus, semicanus, cui sparsi sunt per tempora cani: ex σπαρτὸς, seminatus. Th. σπείρω & πωλιός, canus.

Σπαρτοπώλης, qui spartum vendit, seu spartea texta; Pol. 7. 13. ex σπάρτος, τὸ, & πώλης, ὁ, &c. V.

Σπαρτὸς, ὁ, seminatus, seu saru editus; ut, σπαρτοὶ ἀσπιδηγοί; Athen. l. 2. Item, σπαρτοὶ ἄνδρες; viri qui ex dentibus interfecti à Cadmo draconis provenerunt; Euryp. est verbale à σπείρω, V.

Σπαρτὸς γένος, Satorum genus, Thebani sic dicti, quod ex draconis dentibus à Cadmo satis nati credantur. Th. σπείρω, semino.

Σπασάμενος, ου, a. 1. part. m. à σπάω, traho.

Σπάσειν, traxit, Ion. pro ἔσπασεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ejusd.

Σπάσις, εως, ἡ, tractus, seu attractus; sed exp. etiam, fuctus; apud Aristot. est verbale, à 2. perf. præt. pass. verbi σπάω, V.

Σπάσμα, ατος, τὸ, in gladio aciem nuda, mucro, in corpore humano quod convulsum est, distentio, convulsio, SPASMA. Th. σπάω, traho.

Σπασμάτιον, τὸ, levis convulsio; diminut. & σπασματώδης, ες, ὁ, ἡ, ἧ, convulsionis speciem gerens; convellens; item, evellens; utrumq; à præced. σπάσμα, ατος, τὸ, V.

Σπασμὸς, ῦ, ὁ, SPASMUS, idem quod præced. σπάσμα.

Σπασμώδης, convulsivus, ut σπασμώδες πάθος, affectus convulsivus, seu passio convulsiva, est à præced. σπασμὸς, ὁ, V.

Σπαστικὸς, trahendi, seu attrahendi, aut extrahendi vim habens; item qui τῷ σπασμώδει πάθει, obnoxius est; est verbale à 3. perf. præt. pass. sing. verbi Cπάω, Cπάομαι, &c. Vide.

Σπαταγγίζει, exp. turbare, ταράσσειν; Hesych. est à seq. Th. σπάταγγος, vide.

ΣΠΑ'ΤΑΓΓΟΣ, ου, ὁ, SPATANGUS, echinorum species.

Σπαταλάω, ῶ, lascivio. præs. part. σπαταλῶν, ῶν, ῶσα, ῶσα, ῶον, ῶν. f. ήσω. perf. ἐσπατάληκα. a. 1. ἐσπατάλησα. à

Σπατάλη, ης, ἡ, luxus, deliciæ: à σπαδάω, prodigo. Them. σπάδη, rudicula.

Σπατάλημα, luxus sumptum, in Epigr. est verbale à præced. Cπαταλάω, vide.

Σπατάλιον, τὸ, ornamentum fœminarum; sed potius scribendum σπαθάλιον; nam est à Them. σπάθη, ἡ, vide.

Σπάτιος, α, ὁ, ἡ, ἧ, coriaceus, pelliceus, seu ex pellibus factus; à seq. Th. σπάτος, τὸ, V.

Σπατίλη, ης, ἡ, stercus humanum humidum. Alii expon. coriorum præsegmina: à

ΣΠΑ'ΤΟΣ, ου, τὸ, corium, pellis: Bœot. qu. à σπάω, quia contrahi potest, vel quia detrahitur. Hinc σπάτιος, coriaceus: σπατόω, opus ex corio facio.

ΣΠΑ'Ω, traho, extraho, vello. f. σπάσω. perf. ἔσπακα. præs. m. σπάομαι, distringo, stringo. a. 1. m. ἐσπασάμην, ω, απο, a. 1. part. m. σπασάμενος.

Σπεῖο, sequere, per Ectasin Poët. pro σπῶ, quod Ion. pro σπῶ, præs. imperat. verbi ἕσπομαι, Poët. pro ἕπομαι, sequor, sed s amittitur. Sic in inf. Cπείσθαι, pro ἕσπεσθαι. in part. σπόμενος, pro ἑσπόμενος. Th. ἕπω, sequor.

Σπείος, Poët. pro σπήος, εος, τὸ, specus.

ΣΠΕΙ'ΡΑ, ας, ἡ, SPIRA, funis; item cohors, legio. Inde Angl. Spire.

Σπειραία, ἡ, spiræa; frutex quem ideo hoc nomen habere tradunt; quòd in spiram torqueri possit; item, σπείραμα, & σπείρημα, τὸ, idem cum Th. σπεῖρα, spira; (i. e. linea flexuosa orbes faciens in sese non redeuntes; ut serpentium volumina sinuosa, & funium convolutorum;) propriè de serpentium spira dicitur; sed exp. & multitudo; sunt verbalia à σπειράω, V. Sed σπείρημα, apud Nic. in Alex. dicitur pro σπίρμα, τὸ, à Th. σπείρω, &c. V.

Σπειραχθὴς, cui spira (caudæ) gravis & ponderosa est; unde in neut. plur. σπειραχθέα, τὰ, dicuntur magna animalia venenata; quòd iis spira caudaque velut oneri sit; Nic in Ther. est ex σπείρα, ἡ, & ἄχθω, &c. Vide.

Σπείρειν, serito, præs. inf. pro imperat. Ion. verbi σπείρω, quod V.

Σπειρόω, ῶ, in spiram contraho, seu colligo; unde, pass. præt. ἐσπείρημαι; in spiram contractus sum, seu collectus; à Th. σπείρα, ἡ, V. Item, σπειρηδὸν, in modum spiræ; vel in orbem; convolutim; Suid. est adv. ab eod. Th. σπείρα, item, σπείρημα, τὸ, vide supra σπείραμα; item, σπεῖρον, τὸ, funis nauticus in orbem convolutus; Od. ζ. ubi tamen legitur & σπείρας, à σπεῖρος; item, fascia; sed plerumq; σπεῖρα dicuntur panni laceri, quibus mendici involvere se solent; ut Od. δ. & ζ. & general. quævis vestes sic appellantur; ut Od. β. & Pol. l. 7. Itidem ab eod. Th. σπεῖρα, ἡ, V.

Σπεῖρον, ου, τὸ, funis nauticus in orbem convolutus: à σπεῖρα.

Σπειροπώλης, venditor τῶν σπείρων, veteres & tritas vestes vendens; vel simpliciter vestium venditor; item, σπειροπώλις ἄγορα; idem quod ἱματιοπώλις ἄγορα; forum in quo vestes venduntur; ex σπεῖρον, τὸ, vel in plur. σπεῖρα, τὰ, & πώλης, ὁ, &c. V.

Σπείρω, ῶ, circundo τῷ σπείρῳ; Eust. est verbum, à nomine σπεῖρον, τὸ, derivatum, &c. V.

ΣΠΕΙ'ΡΩ, SERO, semino, SPARGO. f. 1. σπερῶ. f. 2. σπαρῶ. perf. ἔσπαρκα. a. 1. ἔσπερα. a. 1. inf. act. σπεῖραι, a. 1. part. act. σπείρας, ασα, ἐίσας, a. 2. ind. act. ἔσπαρον, es, e. præt. pass. σπείρομαι, σαι. ῦ, perf. part. pass. ἐσπαρμένος, η, ον. a. 2. ind. pass. ἐσπάρην, ης, η. a. 2. sub. pass. σπαρῶ, ῇς, ῇ. a. 2. part. pass. σπαρεὶς, έντος, prær. m. ἔσπορα. Hinc σπέρμα, ατος, τὸ, semen. σπορὰ, ᾶς, ὁ, satio: σπορὰ, ᾶς, ἡ, idem: διασπείρω, dispergo: διασπορὰ, ᾶς, ἡ, dispersio.

Σπειρώδης, ες, ὁ, ἡ, ἧ, spiræ similis; orbem

orbem ſpiris ſuis faciens; à Th. σπείρα, ἡ, V.

Σπείσαι, a. 1. inf. act. σπείσας, αντος, a. 1. part. act. σπείσασθαι, a. 1. inf. m. σπεισάμην, a. 1. part. m. verbi σπένδω, libo. f. σπείσω.

Σπείσαντ', libaverunt. Ion. pro ἐσπείσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi ejuſdem.

Σπείσασκε, Poët. pro ἔσπεισε, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi σπένδω, libo. f. σπείσω.

Σπεῖσις, ἡ, libatio, eſt verbale, à verbo σπένδω, f. σπείσω, tanquam à σπείσω.

Σπειῶ, libabo: vide præced.

Σπειω, ῶς, ἡ, SPEO, nomen mul. q.d. in ſpecu latitans.

Σπέκλιον, ſpeculum. Gloſſ. Cyr. ex Lat. σπεκλοποιὸς, ſpecularius.

Σπεκλόω, implicor, &c. Idem quod πλεκόω, ex eoque factum, per Metathefin literarum, & addito, σ; à Th. πλέκω, &c. V. Item, σπέκλαμα, τὸ, i. e. ὁ ἥκιστα τῆς σωφροσύνης; eſt verbale præced. σπεκλόω; nam σπεκλὲν eſt σωφρονίζειν; & ſonitum edere, ἐν τῇ σωφροσύνῃ; inquit comment. Ariſtoph. in Pluto.

Σπεκλάτωρ, ορος, ὁ, ſpiculator, vox Lat. ſic dicta à ſpiculo quod geſtabat: δορυφόρος, ſeu δεξιολάβος, ſatelles. Aliſ tamen ſpeculatorem à ſpeculando dictum volunt, ideoque per c ſcribi debere.

ΣΠΕΛΕΘΟΣ, & πέλεθος, ους, ὁ, ſtercus, excrementum. q. à σπίλος, ſordes.

Σπέλεθος, præced. ſimus; ſcribitur etiam, σπελθος; apud Athen. l. 15. ſed ſcripturæ puſtur eſſe mendoſa.

Σπέλλιον, ου, τὸ, armilla; Æoliceſ ſic dicitur pro φέλλιον, id V.

Σπενδεῖον, τὸ, vas libaminibus dicatum, i.e. κύλιξ, ἢ τὸν οἶνον ἐκπαιόνδεσι; inquit Athen. eſt idem quod & pro σπονδεῖον, τὸ, id V.

Σπένδεσκε, libabat, Ion. pro ἔσπενδε, 3. ſing. imperf. act. verb σπένδω, quod vide.

Σπενδίσκω, libo, ſacrifico; eſt Ionicè pro Th. σπένδω, V. Item, σπενδὴ, ἡ, libamen; idem quod, & pro σπονδὴ, ἡ, V.

Σπενδόμβρος, ε, præſ. part. paſſ. à

ΣΠΕΝΔΩ, libo, fœdus ineo: (qu. à σπάω, pro traho, haurio) f. σπείσω. a. 1. ἔσπεισα. præſ. paſſ. σπένδομαι, libor. p. m. ἐσπονδὲ· unde σπονδὴ, ῆς, libamen, fœdus. Hinc Angl. to Spend.

Σπενδοποιέομαι, libor, immolor ſuper hoſtia; item, ineo fœdus; ſpondeo; idem quod σπένδομαι, paſſ. à Them. σπένδω, V. eſt comp. à Th. σπένδω, vel σπενδὴ, ἡ, pro σπονδὴ & ποιέω, ομαι, ῶμαι, &c. V. Σπερχόλιὼ, in modum eorum qui σπέρχεται; i. e. valide, adv. à σπέρχω, V.

ΣΠΕΌΣ, εος, τὸ, SPECUS, ſpelunca. Poët. σπείος, Ion. σπῆος, dat. pl. σπέεσι, Poët. & Ion. σπήεσι. Hinc σπήλαιον, ου, τὸ, idem.

Σπέρμα, ατος, τὸ, ſemen, SPERMA; in pl. σπέρματα, dat. pl σπέρμασι. Th. σπείρω, ſemino: legitur σπείρημα, pro σπέρμα, apud Nicand.

Σπερμαίνω, idem quod σπείρω, ſemino.

Σπερματίζω, ſemento, ſemen ſero: &

Σπερματικὸς, ὴ, όν, ſeminalis. Th. σπείρω, ſemino.

Σπερμάτιον, τὸ, parvum, ſeu exile ſemen; minutum ſeminis granum; eſt diminut. à σπέρμα, ατος, τὸ, &c. V. Unde etiam, σπερματίας, ου, ὁ, cucumeris ſpecies; & σπερματίας σικυὸς, idem cum σικυὸς πέπων, ſeu ſimplici πέπων; Athen. l. 2. Item, σπερματὶς, ίδος, ἡ, idem cum σπερματικὴ, ut σπερματίδες φλέγες, ſeminariæ venæ, apud Ariſtot. H. an. l. 3. Item, σπερματισμὸς, ὁ, ſeminis emiſſio; unde dicitur, οὐ σπερματισμὸς μεταφέρειν, i. e. plantas ſemine natas, tranſplantare; apud Theophr. H ſt. pl. l. 7. c. 4. verbale à σπερματίω, &, omnia, à σπέρμα, ατος, τὸ, V.

Σπερματολόγος, idem quod, & ex iiſd. cum ſeq. σπερμολόγος, id V.

Σπερματοπώλης, ſeminum venditor; ex σπέρμα, ατος, τὸ, & πώλης, à Th. πωλέω, V.

Σπερματόω, ῶ, ſemino, conſero; unde σπερματωμὴν γῆ, ager qui conſeritur; Theophr. Item, σπερματώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, ſeminalis, Ariſtot. in Probl. Utrumque à σπέρμα, ατος, τὸ, V. Item, σπερμεῖον, τὸ, idem cum, & à σπέρμα, τὸ, plantarum, herbarum, arborum, fructuum, &c. Vel etiam ornamentum ſemen; item, Metaph. pro principio, & auctore rei alicujus ponitur; ut σπέρμα πάθους, apud Plut. Item, σπέρμα, dicitur ſemen, i.e. fructus quem reddit ſemen; ſeu i. ſa arbor, Athen. l. 3. & 4. atq; ſic etiam dicitur fructus, quem uterus partu edit: apud Euryp. &c. V.

Σπερμολόγος, ος, ὁ, ἡ, garrulus, nugator, blaterator; ex σπέρμα, ατος, τὸ, ſemen, & λόγος, ſermo: qu. qui ſuas nugas diſſeminat. Th. λέγω, dico.

Σπερμολογέω, præced. ſeu σπερματολόγος, ſignif. etiam qui ſemina colligit; & dicitur de aviculis, quæ in agris ſeminatis inter ſulcos, non bene occâ depreſſos, ſemina legunt; apud Athen. & Ariſtoph. &c. Sic etiam nominantur homines viles qui in foro grana, ſeu ſemina inſtar frugilegarum avium colligunt, è ſaccis effuſa, atq; inde victum quærunt, ſeu qui ex ſpicilegio victitant; Euſt. &c. V.

Σπερμολογέω, nugor, blatero, ſeu deblatero; ſeu verba loquaci ore fundito; unde, σπερμολογικὸς, nugatorius; Plut. Symp. 4. Utrumq; à præced. σπερμολόγος, V.

Σπερμοφόρος, ſemen ferens; ſeu ſemen commiſſum reddens; fructum ferens; in Epigr. Unde σπερμοφορέω, ſemen fero, ſemento; ex σπέρμα & φόρος, ὁ, à Th. φέρω, V. Item, σπερμοφυέω, ſemen produco, ſemen fero; unde σπερμοφυὴς, ſemine erumpens, ſemine naſcens; ex σπέρμα & φύω, unde φυὴ, ἡ, &c. V.

Σπαρχθεὶς, εῖσα, ἐν, irritatus, a. 1. part. paſſ. verbi σπέρχω, urgeo. a. 1. paſſ. ἐσπέρχθην.

Σπαρχὸς, ὁ, celer, feſtinus: à σπέρχω, idem quod σπέρχω, urgeo, feſtinare cogo.

ΣΠΕΡΧΩ, urgeo, propello, iraſcor, feſtino. a. 1. paſſ. ἐσπέρχθην.

Σπερῶ, ſeminabo, f. 1. act. verbi σπείρω, ſemino, quod V.

Σπὲς, dic, pro σπὲ, a. 2. imperat. act. ad formam verborum in μι, à σπέω, vel σπὸω, dico. f. σπήσω, a. 2. ἔσπεν. Quod σπέω, ponitur pro ἔειπον, Poët. pro ἔπω, dico: vel pro ἔεπον, pro ἔπω, vel ἕπομαι, ſequor.

Σπέσθ, ſequi: vide in σπέω.

Σπέτε, 2. pl. a. 2. imperat. σπὲς, quod vide.

Σπευδάζω, incito, inſtigo; i.e. ὀπαδῶ; Scholi. Hom. eſt à σπευδὴ, ἡ, à Th. σπεύδω, in paſſ. σπεύδομαι, adhortor, incito; & paſſivè, incitor, inſtigor, &c. V.

Σπεύδει, feſtinat, 3. ſing. præſ. ind. verbi σπεύδω, feſtino.

Σπεύδοι, 3. ſing. præſ. opt. act. ejuſd. verbi.

Σπεύδοντ', pro σπεύδοντας; acc. ſing. &

Σπεύδοντες, nom. pl. part. præſ. &

Σπεύδοντι, Dor. pro σπεύδει, properanti, 3. pl. præſ. à

ΣΠΕΥΔΩ, feſtino, σπεύδειν βίον ἀθάνατον, Poët. loquendi genus, immortalem vitam affectare. præſ. imperat. σπεῦδε, έτω· imperf. ἔσπευδον, f. σπεύσω. a. 1. ἔσπευσα. a. 1. imperat. σπεῦσον, άτω, a. 1. part. act. σπεύσας, ασα, ν. gen. m. ἔσπευδε, unde σπευδὴ, ῆς, ἡ, feſtinatio; item ſtudium: σπευδαῖος, α, ον, ſtudioſus, diligens; item bonus, probatus: σπευδάζω, ſedulò ago; quaſi ἀπὸ εὐδὸν.

Σπεύδομες, properemus, Dor. pro σπεύδωμεν, 1. pl. præſ. ſubj. &

Σπεύδοντες, ντες, 3. 1. part. act. verbi σπεύδω, f. σω, feſtino.

Σπευστικὸς, ὁ, feſtinator, qui properare ſolet; unde σπευστικὸς ἅρπις; panis qui datur pro accelerato nuntio; à σπεύδω, σπεύδομαι, V.

Σπεῦσον, a. 1. imperat. ejuſd. verbi.

Σπήι, alii legunt σπῆϊ, idque melius, dat. ſing. à σπέος, pro σπέος, εος, τὸ, antrum, Ion. σπῆος.

Σπήλαιον, ου, τὸ, ſpelunca, SPELÆUM. Them. σπέος, εος, τὸ, ſpecus, antrum.

Σπηλάδιον, τὸ, parva ſpelunca; diminut. Item, σπηλαιώδης, ſpeluncæ formam habens, in modum ſpeluncæ factus; ut σπηλαιώδης ὑπόσκαφὴ; ſpecus ſubcavatus, caverna ſpeluncæ modo facta; ſcribitur & σπηλώδης, apud Pol. Omnia, à præced. σπήλαιον, V.

Σπήλυγξ, υγγος, ἡ, SPELUNCA: ab eod. Th.

Σπήλυνες, lapides prægrandes in itineribus projecti pontis loco: à σπηλὰς, ſaxum. Th. σπῆλος, idem.

Σπηδὲς, εος, τὸ, longum, multum, prolixum; eſt neut. à ſeq. σπηδὴς, vide.

Σπηδὴς, ὲος, ὁ, ἡ, paſſus, amplus, ſpiſſus: à σπίζω, extendo.

Σπίδιος, vel σπιδεύς; idem quod, præced. σπιδής, latus, amplus, passus; unde σπίδιον, τὸ, idem quod præced. σπιδές, τὸ, & ab eod. Th. σπίζω, V.

Σπιδνὸς, ὴ, densus, SPISSUS: ab eod. Them.

Σπιδόθεν, eminùs, procul, à longè; ut σπιδόθεν φρονεῖν σαφῶς, longè antè prævidere; est adv. à σπιδὴς, vel Ζαπίδιος, V.

Σπίζα, ης, ἡ, avis, à sono: similis est passeri, à σπιζίω, pipilo.

Σπίζη, ης, ἡ, idem cum præced. Ζπίζα, fringilla, seu fringillula; avis dicta per onomatop. Unde plur. σπίζαι ἱέρακες, fringillarii accipitres; sed dicitur etiam σπίζιας ἱέρακες, accipiter fringillarius; species accipitris; unde plur. σπίζιαι, idem cum σπίζαις præced. V. Item σπίζιον, τὸ, parva fringilla; (diminut. à σπίζας) vel quælibet avis; unde neut. plur. σπίζια, τὰ, dicuntur aves in genere, itidem à σπίζα, V.

Σπίζης αἰγιθαλὸς, exp. fringillago; apud Aristot. H. An. 8. 3. apud quem etiam, ibidem legitur & ὀρεσπίζης, id V. Itidem à σπίζα ἡ, V.

ΣΠΙΖΩ, extendo, expando, q. à σπάω, traho: etiam pipilo, sonus quarundam avium.

Σπιθαμῆ & σπιθαμῶ, vide in seq. Th. σπιθαμή.

ΣΠΙΘΑΜΗ, ῆς, ἡ, SPITHAMA, spatium inter pollicem & minimum digitum expassum: palmus major, dodrans: indè σπιθαμώδης, ες, ὁ, ἡ, spithathamæ seu dodrantis longitudinem æquans, dodrantalis: σπιθαμῶ & σπιθαμᾶ, ᾶς, idem. Dicta vox παρὰ τὸ θαμὰ σπίζεσθαι ἓν δακτύλοις, à digitis extensis.

Σπιθαμώδης, vide in præced. Th. σπιθαμή.

Σπῖλα, fraces, φόρμυλα, Hesych. Sunt quædam sordes: à σπίλος, ὁ, macula.

Σπλάδιστιν, procellis, dat. pl. Ion. à

Σπλὰς, άδος, ἡ, rupes, scopulus maris; qui seu σπίλος, maris. Est & σπλὰς, procella: à σπίλος.

Σπλόμαι, ῶμαι, maculor, sordidor, seu sordesco; in ep. Judæ; est pass. ab act. σπλόω, labem aspergo; in ep. Jac. c. 3. &c. V.

ΣΠΛΟΣ, ου, ὁ, macula, labes, vitiligo; item saxum.

Σπλόω, maculo, f. ώσω. perf. ἐσπίλωκα. à præced.

Σπίλωμα, τὸ, macula; & labes aspersa vesti; item, nævus; exp. & locus salebrosus, saxum asperum; item, σπιλωτὸς, ῆ, ὁ, maculatus, maculosus; verbalia à σπιλόω, V.

ΣΠΙΝΔΑΣΙΣ, ὁ, ἡ, avis peregrina, avis incendiaria, Plin. an à σπινθὴρ?

ΣΠΙΝΘΗΡ, ῆρος, ὁ, SCINTILLA qu. à σπᾶν & αἴθω, ignis: hinc & σπινθαρίδες, scintillæ.

Σπινθηρίζω, scintillo, à præced. Th. σπινθὴρ, ῆρος, V. Σπινθηρῖδὴς, scintillans; qui more scintillæ ducitur; ex σπινθὴρ, ῆρος & εἶδος, τὸ, V.

Σπίνα, ἡ, idem quod seq. Ζαίνος, vide.

Σπίνος, fringilla, avis à σπίζω.

Σπίρα, ἡ, idem quod, & pro σπείρα, ἡ, spira, &c. V.

Σπλαγχνεύω, exta in manus sumo, & attrecto; quod fiebat à conjuratis jurejurando & religione arctissima se astringentibus; Dio, de Catilina; ἔφασαν ἐσπλάγχνευσεν αὐτὰ μὴ ἧττόν ἄλλων; item, extorum & viscerationis particeps fuit; item, σπλαγχνεύω, seu σπλαγχνεύομαι, auguror per exta, &c. à seq. Them. σπλάγχνον, τὸ, V.

Σπλαγχνίζομαι, misericordiâ commoveor. a. 1. pass. ἐσπλαγχνίσθην, ης, η. a. 1. part. pass. σπλαγχνισθεὶς, έντος, à σπλάγχνον.

Σπλαγχνικὸς, ὴ, ὁ, ad viscera pertinens; ut, σπλαγχνικὰ φάρμακα; medicamenta quæ ad viscerum morbos conducuntur; à seq. σπλάγχνον, τὸ, V. Item, σπλαγχνὶς, ίδος, ἡ, cor; Schol. Soph. itidem, ab eod. Item, σπλαγχνισμὸς, ῦ, ὁ, sacrificium; 2 Maccab. Item, commiseratio, qua viscera alicujus misericordiâ tanguntur; verbale à σπλαγχνίζομαι, misericordia summa & vehementi, atque ex intimis visceribus profectâ commoveor; item, σπλαγχνίζω, sacrifico; 2 Maccab. &c. V.

ΣΠΛΑΓΧΝΟΝ, ου, τὸ, viscus. τὰ σπλάγχνα, viscera, cor, jecur, pulmones, affectus maternus, commiseratio. Hinc σπλαγχνίζομαι, summâ misericordiâ commoveor; ex ipso corde profectâ. Σπλάγχνον enim frequenter de corde dicitur, ut liquet etiam in compositis: ἄσπλαγχνος, non habens cor, & ἐυσπλαγχνος, animosus, misericors. Eustath. ducit à Dor. σπλὰν pro σπλὴν, splen: unum ex visceribus.

Σπλαγχνοπλὴς, ῆος, ὁ, qui exta seu viscera torret; exta torrens; ex σπλάγχνον, τὸ, & ὀπτάω, fut. ήσω, &c. V. Item, σπλαγχνοκόπτος, extispex; qui exta, seu viscera victimæ cæsæ inspiciens, ex eorum colore, aut gulitate, futura conjicit & prædicit; ex σπλάγχνον, τὸ, & σκοπὸς, ὁ, inspector, &c. V. Sic & σπλαγχνοτομος, viscerum sector; qui viscera hostiæ mactatæ cultro resolvit, & eximit; ex σπλάγχνον, τὸ, & τομὸς, ὁ, &c. V. Item, σπλαγχνοφάγος, viscerum vorator; unde, σπλαγχνοφάγος, homines violenti pauperum voratores; seu qui in sacris hominum viscera edebant; in 1. Sep. c. 2. ex σπλάγχνον, τὸ, & φάγος, ὁ, à Th. φάγω, &c. V.

Σπληδὸς, cinis: à σποδὸς, ῆ, ὁ, idem.

ΣΠΛΗΝ, σπλῆνος, ὁ, splen, lien, Angl. Spleen.

Σπληνιάω, ῶ, splenis dolorem patior; liene laboro; Pol. l. 2. Item, σπληνικὸς, (idem quod σπληνώδης, id V.) propriè sic dicitur cui lien obduruit; item, σπλήνιον, seu σπληνίον, τὸ, idem quod Th. σπλὼς, lien; Pol. l. 2. Item, linteolum splenis figurâ, aut quacunque formâ, ad partium corporis habilitatem aptatum; quo excepto, vel illitum medicamentum adhibetur; item, σπλήνιον, dicta fuit à quibusdam herba ἄσπληνον; item, Hemionitis; ut testatur Dioscor. 3. 151. & 152. Item, σπληνῖτις φλὲψ, splenica vena; ramus superior, & minor venæ portæ, qui totus per lienem spargitur; Aristot. H. an. l. 3. omnia, à præced. Th. σπλὼς, ῶος; unde, plur. σπληνῆες, οἱ, dolor lienis; Hippocr. Item, σπλὼς, idem quod σπλήνιον, τὸ, splenium, i.e. linteolum splenis formam referens; quo medicamentum illitum parti affectæ applicatur, &c. V.

Σπληνοδάπανος, splenem consumens, & minuens; ex σπλὼς, νὸς, & δαπανάω, ῶ, unde δάπανος, ὁ, & c. V.

Σπληνώδης, ες, ὁ, ἡ, lienosus, splenicus; qui liene laborat; qui magnum, & tumidum habet lienem, Hippocr. à Th. σπλὼς, ῶος, ὁ, V.

Σπογγιὰ, ᾶς, ἡ, SPONGIA, Angl. a Sponge: à σπόγγος.

Σπογγεὺς, έως, ὁ, spongiator, spongiarius, qui spongias piscatur, secatque; item, σπογγίζω, spongiâ tergo, seu detergo; in pass. σπογγίζομαι, spongia detergor; unde verbale σπόγγισμα, τὸ, purgamentum, sordes spongiâ detersæ; Eust. Item, σπόγγιον, ὁ, ἡ, τὸ, spongiola; diminut. & σπογγίτης λίθος, spongites lapis; Plin. 37. 10. & 19. omnia, à seq. Th. σπόγγος, V.

Σπογγοθήρας, qui spongias venatur; Plut. ex σπόγγος, ὁ, & θήρα, ἡ, &c. V. Item, σπογγοκολυμβητὴς, qui aquas subit, ut spongias petris adhærentes avellat & extrahat; Pol. 7. 30. ex σπόγγος, ὁ, & κολυμβάω, ῶ, unde κολυμβητὴς, ὁ, &c. V.

ΣΠΟΓΓΟΣ, ου, ὁ, spongia, qu. Ζπᾶ ὑγρά. Hinc σπογγώδης, ες, ὁ, ἡ, spongiosus.

Σποδόβυας, α, ὁ, Dor. pro σποδόβυνος, ου, ὁ, qui in cinere jacet ac dormit. Ex σποδὸς, & ἐυνὴ, ἡ, cubile.

Σποδόω, ferventi cinere obruo, percutio, purgo; item subagito. Th. σποδὸς, ῆ, ἡ, cinis.

Σποδοπλαῦσα, meretrix publica; παρὰ τὸ διατρίβειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς λαύραις; vel δημοσία αὐδοῦσα, τυτίσι, συμπλέκεσθαι; Eust. ex præced. σποδόω & λαῦσα, ἡ, &c. V.

Σποδιὰ, ᾶς, ἡ, & σποδὴ, ἡ, idem quod Th. σποδὸς, ὁ, cinis, &c. V. Item, σποδιακὸν κολλύριον; collyrium à cinereo colore dictum; & σποδίας, άδος, ἡ, nomen arboris; apud Theophr. H. 3. 7. qui ejus fructum σποδίας appellat; apud Athen. l. 2. fortasse σποδίας, legendum; arbor autem hæc dicitur esse veluti sylvestris prunus; omnia, ab eod. Th. σποδὸς, V.

Σποδίζω, f. ίσω, sub cinere coquo, comburo velut in cinere; cineritius sum. Th. σποδὸς.

Σπόδιον, τὸ, cinerula; recrementum metallorum ustorum, quod, cineris in modum, partim fornacum parietibus inhæresci, partim in terram decidit, indeque colligitur; pro quo dicitur & σποδὸς, Dioscor. & Plin. Item, Ζποδίτης, ὁ, cinereus; ut σποδίον χρῶμα; Athen. l. 9. Item, σποδίτης ἄρτος; panis subcineritius, qui & ἐγκρυφίας, eò quòd ferventibus cineribus obrutus insalletur; Athen. l. 3. Omnia, à Them. Ζποδὸς, ὁ, quod interdum non simpliciter cinerem

cinerem significat, sed sordidum, & cui carbones seu extincti, seu adhuc candentes permixti sunt, & aliarum rerum reliquiæ, fœci quisquiliæ; ut Od. 1. & Plut. Symp. 8. Probl. 7. Sic etiam dicitur res nihili, aut in nihilum redacta; ut in Epigram. Sardanapali apud Athen. l. 8. Καῦ ὸν ἐγὼ σποδὸς εἰμὶ; Item expon. & pernicies, exitium; in Epigram. l. 2. pro σποδός, etiam σπλησὸς dicitur apud Nicand, &c. Vide.

Σποδοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, cinereus: ex σποδὸς, ὃς, ἡ, cinis, & εἶδος, species. Them. εἰδῶ, video.

ΣΠΟ'ΔΟΣ, ὃς, ἡ, cinis: q. à σβέω; σβεδὸς, quia exstinctis & consumptis lignis remanet. κόνις, εως, ἡ, & πίφρα, ας, ἡ, idem.

ΣΠΟ'ΛΑΣ, άδος, ἡ, vestis coriacea.

Σπολὴ, stola. H sychius pro στολὴ, Dor.

Σπόλια, τὰ, lanæ, quæ ex ovium cruribus evelluntur: à σπάω, traho, evello.

Σπόμυρος, pro ἔσπόμυρος, sic σπομύρα: Dorice pro σπυρμύρη, ης, ἡ; vide in σπεῖο.

Σπονδάζομαι, propitium reddo, propitio, favorabilem mihi facio, à σπονδὴ, ἡ; V.

Σπονδαρχαὶ, ῶν, immolatorum. libamina.

Σπονδὰς, accus. plur. à σπονδὴ; quod vide.

Σπονδεακὸς, ὴ σπονδεακὸν μέτρον, quod spondeis constat: Item σπόνδειον, τὸ, vas, quo vinum libant in sacrificiis, aut conviviis; teste Poll. & Athen. l. 11. Item σπονδείω, ὁ, qui libationibus adhiberi solet; ut σπονδεῖον μέλος, apud Poll. 4. 10. Item σπονδεῖος πῦς, pes apud metricos, duabus syllabis constans longis; sic dicitur, quod in libationibus metro ex tali pede constanti uti solerent; unde comp. ὁλοσπόνδειος, versus ex solis constans spondeis. Itidem, à σπονδὴ, ἡ; V.

Σσονδὴ, ῆς, ἡ, libatio, libamen; σπονδῆσι, dat. pl. Ion. pro σπονδαῖς. Peculiariter σπονδαὶ dicuntur libationes quæ in sanciendis fœderibus adhibentur: & fæpe etiam ipsa fœdera: à σπένδω, libo: f. σπείσω, præt. m. ἔσπονδα.

Σπονδήτης, ου, ὁ, idem fere cum σπονδεῖος, unde fœm. σπονδῆτις; ut σπονδῆτις σκαφὴ, stilla quæ inter libandum è patera effunditur; Suid. ex Epigram. Item σπόνδιτες, οἱ; qui vinum pateris libant: utrumque itidem à σπονδὴ, ἡ; vide.

Σπονδοποιέω, ῶ, & σπονδοποιῶμαι, libo sacrum laticem; fœdus & inducias paciscor; unde σπονδοποιηθέντα, τὰ, pacta, tractata pacis, de quibus in fœdere icto convenit; ex σπονδὴ, ἡ, & ποιέω; vide.

Σπονδοφόρος, ου, ὁ, ἡ, qui libationes fert, sacerdos. Ex σπονδὴ, libatio, quod à σπένδω, libo) & φέρω, fero: præt. m. πέφορα.

Σπονδύλιον, τὸ, & σπονδύλιος, ὁ; idem quod, & à seq. Them. σπόνδυλος, ὁ; unum, vel quodlibet ex 24. ossibus, quibus tota spina constructa est: Poll. l. 2. Item σπόνδυλοι dicebantur ænei calculi, quibus judices utebantur in suffragiis ferendis; atque idem nomen sortita sunt etiam verticula, verticilla, vel vertibula, dicta, quibus immittitur ima fusi pars, vel pondusculum, quæ mulieres nentes imæ fusi parti appendunt, ut facilius eum contorqueant; absque quo, fusus dici spondylos; (qui commissuram aliquam, quæ in fuso nulla est, præsuponit) non potest: sicut etiam σπονδύλιον, τὸ; appellatur itidem verticillus ille fœminarum nentium, &c. vide.

ΣΠΟ'ΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, SPONDYLUS, vertebra spinæ dorsi.

Σπορὲὺς, έως, ἡ, & σπόρος, ου, ὁ, semen, satio, à præt. med. ἔσπορα. verbi σπείρω, semino.

Σποραδίδω, sparsim, palatim; est adv. à seq. σποραὶς, άδος; qui dispalatus vagatur huc & illuc; unde αἱ σποράδες νῆσοι; dicuntur morbi sparsim grassantes; Hippocr. &c. V. Item σποραδικὸς, palans, vagus; qui vitam degit vagabundam; Itidem à σποραὶς; V.

Σποραὶς, άδος, ὁ, vel ἡ, sparsus, dispersus: &

Σπορεὺς, έως, ὁ, sator, seminator: ab eod Them.

Σπορεύω, fero, semino; unde verbale σπορεύσις, idem quod, & à præced. σπορεὺς, V. Item σπορικὸς, ὴ, ὁ, satio, satus; & expon. etiam tempus serendi; à præced. σπορεὺς vel σπόρος; V.

Σπόριμος, ου, ὁ, ἡ, qui seminari potest: σπόριμα, ων, τὰ, fata: ab eodem Them.

Σπόρος, vide in σπορεύς.

Σπόρος, genit. Doric. pro σπόρος: vide σπορεύς.

Σπῦ, pro ἔσπυε, pro quo & σπεῖο, Ion. & Poët. præs. imperat. m. verbi ἔσπυμαι, Poët. pro ἕπομαι, sequor: in cujus temporibus sæpe amittitur ε, vide in σπεῖο. Et σπυοῦ, Scythicè oculum significat.

Σπυδάζομαι, opera mihi navatur, studiose experor, in pretio habeor, est pass. ab. act. seq. σπυδάζω. V.

Σπυδάζω, sedulò ago, contendo, seriò ago: f. άσω, præs. part. σπυδάζων, οντος, in accusativ. pl. σπυδάζοντας, perf. ἐσπύδακα· a. 1. imperat. act. σπύδασον, άσω· à σπυδὴ, diligentia. Them. σπυδῶ.

Σπυδαῖος, αία, αῖον, diligens, probus: honestus, serius; compar. σπυδαιότερος, & Att. σπυδαιέστερος, majori studio utens: à σπυδὴ, studium. Them. σπυδῶ, festino.

Σπυδαιότατα, nom. pl. superl. grad. à σπυδαῖος; quod vide.

Σπυδαιοτέρως, & σπυδαιότερον, diligentius, adverb. compar. grad. à σπυδαῖος, studiosus. Them. σπυδῶ, festino.

Σπυδαιότης, diligentia, 3. Maccab. est à præced. σπυδαῖος. V.

Σπυδαίως, adv. studiosè, diligenter, seriò: à σπυδαῖος, quod V.

Σπυδαιολογέω, ῶ, de rebus gravibus, & seriis loquor, vel gravi, & serio sermone utor; ex σπυδαῖος, & λέγω, dico; unde λόγος, ὁ, &c. V. Item σπυδάρχης, magistratuum gerendis studens; id est, qui magistratus ambit: Item σπυδαρχία, ας, ἡ, & σπυδαρχίδης, idem: Unde σπυδαρχία, studium gerendorum magistratuum, ambitio; & σπυδαρχέω, sive σπυδαρχάω, ῶ, magistratibus gerendis studeo, magistratus ambio; ex σπυδὴ, ἡ, & ἀρχὴ, ἡ; unde ἀρχὲς, ὁ, &c. V.

Σπύδασμα, τὸ, res studiosè elaborata: Item res quæ studiosè fit, & affectatur seu cui studetur; pro eod. dicitur, & σπῦδμα, apud Hesych. Item σπυδαστὴς, οῦ, ὁ, studiosus, qui rei alicui, aut homini studet, unde σπυδαστικὸς, diligens, strenuam operam navare solens: Item qui serio sermone delectatur; Plut. verbalia, à σπυδάζω, ομαι, &c. V.

Σπυδὴ, ῆς, ἡ, & Dor. σπυδᾶ, festinatio: per Metaph. animi intentio, desiderium. STUDIUM, diligentia. Them. σπυδῶ, festino: præt. m. ἔσπυδα.

Σπυδῇ, dativ. præced. adverbialiter, diligenter, festinanter, cum labore: à præced.

Σπυδογέλοιος, q. d. cujus studium est risiculum; ex σπυδὴ, ἡ, & γελάω, ῶ; unde γελοῖος, ὁ, &c. V.

Σπῦδμα, apud Hesych. dicitur quasi per contract. pro σπύδασμα, τὸ; id vide.

ΣΠΥΡΑΘΙ'Α, ας, ἡ, & σπύραθος, ου, ὁ, ἡ, tum σπυρὶς, άδος, ἡ, caprarum stercus.

Σπύραθος, μία; apud Dioscor. dicitur stercoris caprini una pilula; seu una bacca, & unus globulus: apud quem etiam legitur αἰγὸς, vel αἰγῶν σπύραθοι; sed & de ovillo quoque stercore usurpari docet Hesych. & pro σπυρὶς, dicitur etiam σφυρὶς, apud Aristoph. teste Suid. vide præced.

Σπυρίδιον, τὸ, sportula, corbula, Aristoph. sed expon. & caprarum fimus; (fortasse pro σφαιρίδιον,) est diminut. à præced. σπυρὶς, ίδος; Vide. Item σπυρίδιον, idem quod præced. σπυρὶς, & σπυρίσκιον, τὸ, sportula; Itidem diminut. à σπυρὶς, ίδος; V. Item σπυρὶς, Syracus. pro πυρὶς; à quo Them. hæc omnia derivantur.

Σπυρὶς, ίδος, ἡ, SPORTA, corbis, fiscella, seu vas vimineum aut junceum. Them. πυρὶς, ῆς, ὁ, triticum, frumentum.

Στάγιον, ὑξάγιον· ς' nota senarii.

Στάγμα, τὸ, gutta, stilla; seu liquor qui stillatur; in Epigram. est verbale à στάζω; f. ξω; &c. V.

Σταγὼν, όνος, ὁ, stilla: à στάζω.

Σταγωνίας, ου, ὁ, stillatitius, stillatim emanans; Dioscor. l. 82. est à præced. σταγὼν, όνος, gutta, &c. V.

Στάδὸν, statim, i.e. stando, more eorum qui stant; Eust. unde στατὴρ, ῆρος, ὁ, stans, erectus; Hesych. ut στατὴρ μάχης, stataria miles, utrumque ab ἵστημι; V.

Σταδιοδρόμος, ου, ὁ, idem quod στάδιος; ut σταδιαία μάχη, apud Luc. & σταδιοδρόμοι πόδες, &c. Item σταδιεὺς, έως, ὁ, & σταδιοῦχος, ου, ὁ, qui stadium curit, qui stadio certat; in Epigram. l. 2. Item σταδιᾶος, ου, ὁ, stadii mensuram æquans: Athen. omnia à στάδιον, vel στάδιος; quæ V.

Σταδιοδρομέω, cursu contendo: fut. ήσω. à

Σταδιοδρόμος, qui in stadio cursu certat: quod

quod ex στάδιον, seu ον, stadium: (quod ab ἵστημι, στω,) & δέθμον, cursus, præt. m. δέδρομα, verbi πρέχω, curro: f. δραμοῦμαι, a. 2. ἔδραμον.

Στάδιον, vide in στάδιος.

Στάδιος, ία, ον, firmus, a, um; stabilis: ab ἵστημι, στω. Sed στάδιος, ου, ὁ, substant. & τὸ στάδιον, STADIUM, curriculum, seu campus, ubi equestria vigent exercitia; continens sex jugera. Æol. σπάδιον, SPATIUM.

Στάδιος, præced. est etiam appensus, pondere demensus; atque sic est à στάω, ἵστημι, significante appendo, &c. Vide.

Σταδισμὸς, οῦ, ὁ, dimensio terræ per stadia: à præced. σταδίας; V.

Στάζοντα, stillantem, acc. sing. part. præs. à στάζω, stillo.

ΣΤΑ'ΖΩ, stillo, f. ξω. Hinc σταγὼν, ὀνος, ἡ, stilla, gutta: στάγδην, ξω, stillo: σταλαγμὸς, οῦ ὁ, distillatio.

Σταθεὶς, έντος, status, positus, a. 1. part. pass. verbi ἵστημι, στω, f. στήσω, a. 1. pass. ἐστάθην.

Στάθεν, Bœot. Syncop. pro ἐστάθησαν, steterunt, 3. plur. a. 1. pass. verbi ἵστημι, στω.

Σταθερὸς, ὰ, ὸν, stabilis, e: à στάω, seu ἵστημι, στω.

Σταθεύω, Attice pro σταδεύω, torreo; i. e. ὀπτῶ, lento igne asso; nam σταθεύειν, dicunt attici, τὸ καθ' ὀλίγον ὀπτᾶν; undè σταθευτὴς, adustus, reducunt ad Them. ἵστημι; vide infra, σταδεύω.

Σταθηρὸς, firmus, robustus; idem quod, & pro σταθερὸς, firmus, &c. V. Item σταθερότης, ητος, ἡ, stabilitas, constantia, firmitas: à præcedent. σταθηρὸς;

Σταθῆ, 3. sing. a. 1. sub. passiv.

Σταθῆναι, a. 1. inf. pass. &

Σταθήσομαι, ῆ, εται, f. 1. passiv. verbi ἵστημι, στω.

Στάθι, Dor. pro στῆθι, a. 2. imperat. act. verbi ejusd.

Στάθμα, ας, ἡ, Dor. pro στάθμη, ἡ, meta: quod vide.

Σταθμάω, f. ήσω, ad amussim exigo, pondero; æstimo: σταθμάομαι, conjicio: à στάθμη, amussis. Th. ἵστημι, στω.

Σταθμεύμενον, Ion. pro σταθμώμενον, conjiciens: à σταθμόομαι, vel όμαι.

Σταθμεύω, stabulor, stativa habeo, diversor, à σταθμὸς, ὁ; V.

Στάθμη, ης, ἡ, amussis, regula ad quam aliquid exæquatur, meta: & inde,

Σταθμητὸς, ὴ, ὸν, ad amussim exactus; vel qui ad amussim & lineam exigi ac dirigi potest: sed expon. etiam μεβητὸς; apud Arrian. est verbale à σταθμάω. V.

Σταθμίζω, f. ίσω, expendo, pondero. Th. ἵστημι, στω, pondero.

Σταθμίον, ου, τὸ, idem quod σταθμὸς, ὁ; id vide.

Σταθμίδες, sunt ligna in navi, quibus tabulæ super imponuntur; Poll. à Them. στάω, vel ἵστημι, &c. V.

Σταθμοδότης, qui σταθμὰς; i. e. mansiones distribuit, & suam cuique assignat, mansionum curator; vel qui hospitia distribuit in comitatu principum; Plut. ex σταθμὸς, ὁ, & δίδωμι, f. δώσω, unde δόθηρ & δότης, ὁ, &c. V.

Σταθμὸς, ὦ, ὁ, stabulum, statio; postis: statera; pondus: dativ. sing. σταθμῷ· dativ. plur. Ion. σταθμοῖσι. Them. ἵστημι, στω.

Σταθμοῦχος, qui habet σταθμὰς, hospes; apud quem diversari aliquis potest: sic appellari per jocum posse patrem quoq; familias, tradit Pol. ex σταθμὸς, vel σταθμὸς, & ἔχω, cujus varia composita desinunt in ἔχος, &c. V.

Στᾶθος, εος, τὸ, Dor. pro στῆθος, τὸ, pectus.

Σταῖμεν, σαῖτε, σαῖεν, Att. Syncope, pro σταίημεν, ητε, σταίεν, 1. pl. a. 2. opt. act. verbi ἵστημι.

ΣΤΑΙΣ, & σταὶς, αιτὸς, τὸ, farina triticea aquâ subacta.

Σταίτινος, η, ον, ἡ, confectus ex farina triticea aquâ subacta; unde in fœm. σταιτίνη, ἡ, scil. μάζα, placenta confecta ex ea farina; Item σταιτίτης, scil. πλακὸς, alia placentæ hujusmodi species; apud Athen. l. 14. Item σταιτώδης, ες, ὁ, ἡ, plurimum σταιτὸς admixtum habens: omnia à præcedent. Them. σταῖς, σταὶς, in genit. σαιτὸς, &c. Vide.

Στακτὴ, (ὑδατόμυρον) κονία dicitur lixivia, vel lixivium liquidum à quovis cinere colatum, gutta lixivia, aloe, &c. Item calx; Item cinis lixivii, slix; ut ἅλμη στακτὴ, est muria colata, liquida; cui oppon. cruda, dura; Item στακτὴ ῥανὶς, scil. ῥανὶς, liquor oleaceus è myrrha cinnamoque inciso stillans; Theophr. & Dioscor. Item στακτὸς, ὴ; atramenti sutorii genus esse dicitur; utrumque à seq. στακτὸς, stillatus, liquidus, &c. V.

Στακτὸς, ὴ, stillatitius. Th. στάζω, f. ξω, stillo.

Στάλα, ας, ἁ, Dor. pro στήλη, ἡ, columna.

Σταλαγμίας, ου, ὁ, & σταγμὶς, ῖδος, ὁ, gutta; id est, stilla: Item distillatio, & fluxio à capite ad alia membra: Item sic & dici traditur, chalcanthi genus purissimum, stiriæ, seu guttæ simile, & per jocum, homo parvæ staturæ, seu homuncio, sic apud Athenienses nominabatur; ut docet Eust. utrumque verbale à seq. στάζω.

Σταλάω, & στάζω, f. ξω, STILLO. Th. στάζω, idem.

Στάγμακτὸς, ὴ, ὸν, stillatitius; undè neut. στάγμακτὸν, stillatitium, ait esse Dioscor. quod scil. guttatim ex humidis, & confractis locis stillat: Item σταλακτὶς, ἡ; stillatitia, genus chalcanthi, sic dictum, quoniam humoribus statim in cuniculos quosdam colatis, concrescit; Dioscor. ut & στάγμακτος, ὁ, stillatitius; unde στάγμακτὸν χάλκανθον; apud Dioscor. 5. 114. omnia, Itidem verbalia à præced. σταλάζω; V.

Στάγλωσαι, missum esse, a. 2. inf. pass. verbi στέλλω; mitto, aor. 2. passiv. ἐστάλην.

Στάλικες, dicuntur paxilli, sive furculæ, & cervi sive varri, quibus attolluntur sustentanturque retia, & quorum adminiculo, plagarum maculosa laxitas intenditur; est à Them. ἵστημι, vel στάω, vel à seq. στάλιξ; V.

Στάλιξ, ικος, varrus, paxillus, qui facit imposita στάειν.

Στάμνιος, idem cum, & pro σταμνίτης; id vide.

Στάμνιος, qui vim habet contrahendi, cui vis ineft reprimendi & astringendi, seu distendendi; Dioscor. l. 5. est verbale à στέλλω, στέλλομαι, contraho, contrahor, &c. V.

Στάμβη, Poët. pro στῶσαι, a. 2. inf. activ. verbi ἵστημι, στω. Alii scribendum censent στάμβη, à στῶσαι, Dor. στᾶσαι, hinc Att. & Ion. στάμψαι, & per Apocopen στᾶμβη.

Σταμὶν, ῖνος, lignum in navi erectum: à στάω, seu ἵστημι, quia stat.

Σταμνάριον, ου, τὸ, στάμνιον, νὸ, & σταμνισκὸς, ὁ; omnia diminut. vel idem signif. cum seq. Them. στάμνος: vas fictile ad vina condienda perutile, &c. vide.

ΣΤΑ'ΜΝΟΣ, ου, ὁ, ἡ, urna, hydria, amphora: ut puto, à στάω, quod erecta stet.

Στὰν, Ion. pro ἔστην, hoc vero Bœot. Syncope pro ἔστας, steterunt, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἵστημι, στω: f. στήσω, a. 2. ἔστων.

Σταξίσμες, Dor. & Æol. pro στάξομεν, 1. pl. f. 1. verbi στάζω, stillo: f. ξω.

Στάξοισι, Æol. & Doric. pro στάξουσι, 3. pers. plur. fut. 1. verbi στάζω, stillo, f. ξω.

Σταῖτα, Ion. pro ἑστεῶτα, neut. gen. pl. num. perfect. part. activ. ab ἵστημι, στω; perfect. partic. ἑστηκὼς, ότος, & Ionic. crasi ἑστὼς, ότος, & per Aphæresin στὼς, ότος, &c.

Στὰς, qui stetit: aorist. 2. part. activ. Sed στᾶς, pro στάσα, a. 2. part. f. g. ab ἵστημι, στω.

Στάσις, consistas, 2. sing. a. 1. sub. m. Dor. pro στήσῃ, ab ἵστημι, στω.

Στασιάζω, f. άσω, seditionem excito: V. in στάσις.

Στασιασμὸς, οῦ, ὁ, dissentio; à præcedent.

Στασιαστὴς, οῦ, ὁ, qui seditiones concitat, seditiosus; unde στασιαστικὸς, ad seditiones concitandas aptus, seditiosus; ut στασιαστικοὶ λόγοι; apud Plut. Item στασιαστικῶς, seditiosè, factiosè, adverb. & omnia, à præced. στασιάζω, factionibus contendo, vel seditione dissideo; à Th. στάω, ἵστημι, unde στάσις, &c. V.

Στάσιμον, ου, ὁ, ὴ, stativus, Gloss. Cyr. ab ἵστημι, στω.

Στασιμὸς, præced. propriè est stabilis, firmus, constans: Item quietus; Plut. Item gravis, seu tardus; in bonam partem, apud Aristot. Item tardus, id est, hebes, stupidus; Aristot. & Pol. unde λέξις στασιμὸς, dicitur oratio stabilis & sedata: Item στασιμὸν ἀργύριον, dicitur pecunia usuraria, & in plur. neut. στασιμὰ, pondera, στάθμια; Poll. &c. vide.

Στάσις, εως, ἡ, propriè statio, ipse standi actus: deinde factio, seditio: & hinc

Στασιώδης, ες, & στασιώτης, ου, ὁ, seditiosus. Th. ἵστημι, στω, ergo, cum multitudo se erigit adversus præfectos.

Στασιωτεία, ἡ, seditiosus status; Plut. Item στασιωτικὸς, ὴ, ὸν, factiosus, seditiosus: Item seditioni obnoxius; & apud

Thuc

Thuc. l. 4. χὴ τὸ σταστικὸν, expon. sidi-tiosè ; more eorum qui seditiones faciunt, utrumque à præced. στασιάτης, qui factionis alicujus est : Item seditiosus, qui seditionem concitat, &c. V.

Στάσκον, Ion. & Poët. pro ἔστη, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἵστημι, sto.

Στάσκω, sto, ab ἔστακα, ut scribit Gaza, l. 2. Gram.

Στάσομαι, Dor. pro στήσομαι, f. 1. m. verbi ἵστημι, sto.

Στασῶ, Dor. pro στήσω, f. 1. verbi ἵστημι.

Σταστέον, undè καταστατέον, constituere oportet ; Plat. de leg. sunt verbalia gerundiva ab ἵστημι, & καθίστημι; q.v.

Σταθῶ, foveo, calefacio, torreo, asso, propriè lento igni ; idem quod σταθμῶ, utrumque quidam volunt compositum, ex στάω, vel ἵστημι, & ἔνω, uro, &c. V.

Στατὴρ, ῆρος, ὁ, STATER, nomen monetæ, continentis pondus quatuor drachmarum.

Σταταλδὸς, ε, ὁ, statere valens, qui stateris pretio æstimatur ; est à præced. στατὴρ, ῆρος, quod Hebræi siclum dicebant ; ut Bud. tradit, scribens alibi staterem à mensoribus vocari semunciam ; de variis autem stateris generibus, vide Pollucem.

Στατερὸς, stabilis, constans ac firmus ; idem cum, & pro σταθερὸς, vel σταθερὸς ; quæ vide.

Στατίζω, sisto ; Item sto, consisto, stabulor : Item στατικὸς, ἡ, ὁ, sistendi vim habens ; (cui oppon. κινητικὸς ;) ut στατικὰ κολλύρια, apud Aët. utrumque à leq. στατὸς, ὁ ; Vi. Item στατικὴ, scil. τέχνη, statice, scientia ponderum, seu de ratione ponderum ; ut & στατικὸς, ἡ, ὁ, hujus scientiæ peritus ; unde adv. στατικῶς, more eorum qui ponderant, aut quæ ponderantur ; omnia à στάω, ἵστημι significante appendo, &c. V.

Στατὸς, ἡ, stans, qui diu stat. Sic στατὸς ἵππος, equus qui in stabulo continetur : hinc στατίζομαι, sto. Th. ἵστημι, idem.

Σταυηδὸν, in modum σαυρᾶ ; i. e. crucis in modum, instar crucis, crucis figura ; est adv. à σαυρὸς, ὁ ; V.

Σταυρεοειδὴς, crucis speciem, seu formam habens ; ex σαυρὸς, ὁ, & εἶδος, τὸ, &c. V.

ΣΤΑΥΡΟ῎Σ, οῦ, ὁ, vallus, palus ligneus, crux : hinc σαυρόω, palo, seu cruci affigo : σαυροφόρος, furcifer.

Σταυρότυπος, crucis typum & formam gerens ; ex σαυρὸς, & τύπος, ὁ, &c. V.

Σταυρόομαι, cruci, seu palo affigor ; Apoc. 11, & alibi in N. T. est pass. ab act. seq. σαυρόω, vallum seu palum depango ; Item palo, seu cruci affigo ; Joan. 19. &c. V.

Σταυρόω, ῶ, cruci figo ; per Metaph. impetum carnis, ne in me regnet, frango : virtute scil. Spiritus S. precibus, &c. f. ὤσω, p. ἐσταύρωκα, aor. 1. ἐσταύρωσα, aorist. prim. imperativ. activ. σταύρωσον, άτω, & in plural. σταυρώσατε, a. 1. sub. act. σταυρώσω, ᾷς, ᾖ, & in 3. pl. σταυρώσωσι, a. 1. inf. act. σταυρῶσαι, a. 1. part. act. σταυρώσας, ασα, αν, perf. pass. ἐσταύρωμαι, σαι, ται, sum contemptui & horrori : perf. pass. ἐσταύρωμαι, η, ον, crucifixus : a. 1. pass. ἐσταυρώθην, ης, η, a. 1. imperat. pass. σταυρώθητι, ήτω, 2. 1. sub. pass. σταυρωθῶ, ῇς, ῇ, a. 1. inf. pass. σταυρωθῆναι. Th. σταυρὸς, crux.

Σταύρωμα, τὸ, q. d. vallamentum ; i. e. plures valli, seu pali in terram depacti ; vel munimentum ex vallis, seu palis in terram depactis ; verbale (ut & σάωσπις, seq. vallorum seu palorum depactio, &c. V.) à præced. σαυρόω, -όωμαι, &c. V.

Σταυρωσις, εως, ἡ crucifixio ; à 2. pers. sing. perf. pass. præced. verbi.

Σταυροβλὴρ, ῆρος, ὁ, cuspis in imo ferro hastæ transversa, qua hasta appenditur ; seu ferramentum concavum, mucronatum, cui extrema hastæ pars inserta, efficit, ut erigatur hasta, & solo depangatur : Item σταυρωτὴς, οῦ, ὁ ; qui vallos, seu palos depangit ; Item qui cruci affigit ; utrumque itidem verbale à præced. σαυρόω, -όωμαι, &c. V.

Σταφιδωθεὶς, έντος, ὁ, passus ; part. a. 1. pass. & σταφιδώσαντες πῦρ σαφυλίων, passam uvam facientes ; Dioscor. l. 5. c. 29. part. a. 1. act. quasi ab inusit. σταφιδώω, όωμαι ; à leq. σταφὶς, ίδος, &c. V.

ΣΤΑΦΙ῎Σ, ίδος, ἡ, uva passa. Hinc σαφυλὴ, ῆς, ἡ, uva : q. à σάζω, quia stillat liquorem ; hinc & σαφυλὴ ἀνδράπη, Columella, uva : sed σαφύλη, ης, est perpendiculum.

Σταφὶς ἀγρία, herba pedunculata, seu pedicularis ; de qua Dioscor. 4. 156. Plinius, pituitariam vocat, quòd τὸ κορύζης pituitam sanet ; à præced. Them. σαφὶς ; V.

Σταφυλὴ, & σαφύλη, vide in σαφὶς· σαφυλῆσι, dat. pl. Ion. à σαφυλὴ, uva.

Σταφυλὴ ἀγρία, dicitur uva sylvestris, uva labruscæ ; i. e. uva vitis erraticæ ; à præced. σαφυλὴ ; V.

Σταφυλοτομία, ας, ἡ, uvæ incisio ; ex præced. σαφυλὴ, ἡ, & τέμνω, undè τομὴ, ἡ, à pret. med. τέτμημαι, &c. V.

Σταφυλίδες, apud Poll. sunt αἱ σαφίδες, seu βότρυες ; uvæ, racemi ; est plur. fœm. à sing. σαφυλὶς ; V. Item σαφυλίζειν ; Hesych. expon. τὸ σωιάζειν, (sed legendum, σωιαπίζειν,) τὰς ὧας τῶν ἱματίων ; Item σαφυλῖτις, ος, ὁ, herbæ nomen, quam Latini pastinacam appellant ; vide de ea Dioscor. l. 3. 59. & Plin. 19. 5. sed est etiam insecti quoddam genus, pro quo σαφύλινος, scribitur in Hippiatr. Item σαφυλὶς, ίδος, ἡ, uva, racemus ; unde σαφυλίτης, Bacchi cognomentum, apud Elian. omnia à σαφυλὴ, ἡ ; V.

Σταφυλοβολεῖον, locus in quem conjectæ uvæ calcantur ; sed scribitur & σαφυλοβόλιον, pro loco ubi uvæ reconduntur ; ex σαφυλὴ, vel σαφυλὶς, & βολὴ, ἡ, unde βολέω, ῶ, &c. V. Item σαφυλοδρόμοι, dicebantur quidam ἀπὸ καρυκείου, qui incitabant vindemiatores ; ex σαφυλὴ, ἡ, vel σαφυλὶς, & δρόμος, ὁ, &c. V. Item σαφυλοφόρος, uviger ; ut σαφυλοφόρον μόριον, particula uvigera ; pars oris interior ; apud Aristot. 1. An. ex σαφυλὴ, vel σαφυλὶς, & φορὸς, ὁ, à φέρω, fero, &c. V.

Σταφύλωμα, τὸ, dicitur vitium in oculo, cum cornea rupta quæ cornea tunica, altera ei subdita (quæ ῥαγοειδὴς dicitur) ad eum modum excidit, ut acinum uvæ, pupilla oculi inflammatione, & dolore in altum erecta, figurâ repræsentat ; Dioscor. & Aët. &c. à σαφυλὴ, vel σαφυλὶς ; vide.

Σταχάνη, ης, ἡ, trutina, Dor. ab ἵστημι, pondero.

Σταχυηδὴς, ές, ὁ, spicatus, seu spicam ferens ; à seq. Them. στάχυς, υος ; V. Item σταχύομαι, ύμαι, spicor ; i. e. spicam protrudo, vel in spicam evado ; unde part. præt. ἐσταχυωμένος, spicatus ; Dioscor. 4. 1. Itidem à στάχυς, υος, seq. V.

Σταχυολόγος, ῶ, spicas jacio : seu spicas emitto, pro trudo aristas Theophr. ex στάχυς, υος, & βολέω ; V. Item σταχυολόγος, qui spicas legit, seu colligit ; undè σταχυολογέω, ῶ, spicas lego, seu colligo, & σταχυολογία, ἡ, spicilegium ; omnia ex στάχυς, υος, & λέγω, lego ; i. e. colligo : (σταχύομαι, vide paulò supra, cum σταχυώσεις :) Item σταχυοστέφανος, spicea coronâ redimitus, spiceam coronam gestans ; ex στάχυς, υος, & στέφανος, ὁ, &c. V.

ΣΤΑΧΥ῎Σ, υος, ὁ, spica : in nom. pl. στάχυες· q. à σιχ, ordo ; quia certos habet ordines granorum ; Item stella, quæ spica virginis dicitur : & herba, marrubio similis. Est & Στάχυς, υος, ὁ, nomen viri.

Σταχυώδης, spicam pariens, spicatus, spicam gerens, spicosus ; à præced. Them. στάχυς, υος ; V.

Στάω, ῶ, STO, maneo : ab hoc inusit. est ἵστημι, statuo.

ΣΤΕ῎ΑΡ, ατος, τὸ, sebum, seu sevum ; Item farina aquâ subacta.

Στεάπιον, τὸ, aliquantum sevi, seu adipis ; Item aliquantulum fermenti seu pastæ : est diminut. à Them. præced. στέαρ, ατος, axungia ; i. e. oleosa, & pinguis substantia, adipe (qui πιμελὴ dicitur,) siccior, magisque concrescens : Item adeps ipse ; Item fermentum, &c. V. Item στεατόω, in sevum seu sebum aut adipem converto, obeso ; undè στεάτωμα, τος, dicitur tumor præter naturam, mali coloris, tactu lenis, primum pusillus, temporis progressu amplior, adipem intra se membranâ concludam habens ; Poll. verbale à στεατόω, præced. Item στεατώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, sevum seu sebum referens, odore, & colore, sevosus ; a Them. στέαρ, ατος, τὸ ; V.

Στεγάζω, tego, operio ; unde part. præt. pass. ἐστεγασμένος, tectus ; sed expon. etiam suffulneo, fulcio à Them. στέγω, tego, &c. V.

Στεγανόμος, ου, ὁ, caupo, paterfamilias ; Poll. (i. e. στέγαρχος) ex στέγη, ἡ, & νομὸς, ὁ ; à Them. νέμω, &c. V. Unde etiam στεγανόμιον, τὸ, merces quæ datur pro hospitio ; i. e. οἰκίωνιον ; Poll. Item ναῦλον, hoc etiam vocatur ; ex iisd. cum præced. στεγανόμος ; V. Item στεγανόπους, planipes, plancus, plotus, plautus ; Aristot. An. 2. 12. ex στεγανὸς, & πούς, &c. V.

Στεγανὸς, & per Sync. στεγνὸς, ὴ, operatus, solidus : à στέγω, tego, suffulneo.

Στεγανὸς, præced. densus, durus, &c. Est etiam tacitus ; à densitate & soliditate, translatione sumptâ ; qui secreta in pectore

pectore clausa retinet, &c. Unde neut. pl. τὰ στεγανὰ, dicuntur quæ vel id, quod effluere nititur, includunt retinent; vel quæ arcent id, quod intrare conatur, ut τεῖχος στεγανὸν, per quam aqua penetrare non potest: Item τὰ στεγανὰ, dicuntur etiam, subst. tecta; i. e. στέγαι, ῶν, &c. V.

Στεγανάμαλα, τὰ, dicuntur, ἐν τοῖς τείχεσι, nexus, & vincula, quæ parietes continent, ne dilabantur: Item στεγανῶς, adv. arctè, strictè, ita ut nihil effluat; vel penetret: Diosc. 2. 91. Utrumque à præced. στεγανὸς; V. Item στεγανώτερον, magis taciturnus, continentior: Bud. Unde proverb. στεγανώτερος ἀρεοπαγίτης, arcopagagitâ taciturnior; Erasm. in Chiliad. est compar. à præced. στεγανὸς; V.

Στέδαρχος, ὁ, vel στεγάρχων, qui tecto præest, præfectus ædium, ex στέγη, ἡ, & ἄρχος, vel ἄρχων, ὁ, &c. V.

Στέγασμα, τὸ, tegmen, operimentum, tegumentum: Item στεγαστὸς, ὁ, tectus, opertus; verbalia à στεγάζω; quod V.

Στεγαστέδης, ad aliquid tegendum aptæ. Them. στέγω, tego.

Στεγαστὶς διφθέρα coriacea tunica, qua corpus tegimus ad arcendas pluvias: Item στεγαστὸν, τὸ; id quo tegere, & operire aliquid possumus; Plut. utrumque à στεγάζω; V. pro eodem etiam dicitur, στεγαστὸν, à Th. στέγω; V.

Στέγη, ης, ἡ, tectum, ædificium, cognatio: unde Angl. Stage. Th. στέγω.

Στεγὴ Hesych. exp. ἡ πόρνη, meretrix; χαμαιτύπη, Poll. scortum, à στέγη, ἡ, vel Th. στέγω, V.

Στεγνὸς, per Syncop. factum ex στεγανὸς, tectus, densus, &c. propriè de vasis dicitur densioribus, & solidioribus, ita ut nec rimis, nec raritate liquorem infusum transmittant; sic apud Eurip. στεγνὰ ζυλώματα, dicuntur densa & solida tabernacula, seu tecta & operta: Item dicuntur & volatilia habere πτερὰ στεγνὰ, quorum alæ fissæ non sunt, sed una membranâ constant, ὑμεναίῳ, ὡς ἦδὴ ἀκρίδων; Nic. in Ther. Item στεγνὸν, τὸ, dicitur, substantivè tectum: Xen. Unde στεγνόω, ῶ, tego, operio: Item astringo; Diosc. & in passiv. στεγνόομαι, astringor; unde verbalia στέγνωσις, ἡ, astrictio, seu constrictio; Diosc. & στεγνωτικὸς, astringendi, seu constringendi vim habens; omnia à Them. στέγω; Vide in passiv. στέγομαι, tegor, occulor: Item contineor; unde etiam στέγω, ῶ, τὸ, & tectum & domum significat; idem quod, & à στέγη, ἡ, tectum, domus, &c. V.

ΣΤΕΊΩ, TEGO, operio: Item tolero, sustineo; impedio, propulso, f. ξω. p. ἔστεγα, præt. m. ἐστέγα. Hinc στέγω, vel στήγω, ῶ, τὸ, tectum.

Στειβεύς, εως, ὁ, qui viam pedibus calcat seu terit, viator; à Them. στείβω, in pass. στείβομαι, calcor, teror, &c. V.

ΣΤΕΙ'ΒΩ, STIPO, calco, constipo: q. ex στάω & βάω: qui enim calcat stat & it quodammodo; quia stando movet pedes. Hinc στίβος, ου, ὁ, via, semita

Στείλαιπο, collegerunt, Ion. pro ἐστείλαντο, 3. pl. a. 1. ind. m. verbi στέλλω, mitto, contraho; q. v.

Στειλεὰ, ᾶς, ἡ, foramen securis, in quod στέλεχος, i. e. immittitur lignum: &

Στειλέων, & Poët. στηλεών, ῶνος, τὸ, & στηλεὸς, vel στελεὸς, ῆ, ὁ, securis manubrium, quod στειλεᾷ, immittitur.

Στεναυχίω, pro στεναύχω, arctæ cervicis, seu angustæ; ut στεναύχω λάγυνος, lagena angustæ cervicis; ex στένος, Ion. pro στενὸς, & αὐχὴν, &c. Vide.

Στενομφὴν, arctata, Ion. pro στενομφὴν, præt. part. pass. f. g. verbi στένω, gemo Them. στενὸς, angustus, arctus, Ion. στηνὸς, idem.

Στένοντο, Ion. pro ἐστένοντο, resonabant, 3. pl. imperf. à στένομαι, suspiro. Vide στενομφὴν.

Στεινὸς, ῆ, Ion. idem quod στενὸς, ῆ, angustus: sed

Στεῖνος, εος, τὸ, via angusta, anxietas. Them. στενός.

Στεινόω, Ion. pro στενόω: &

Στείνω, I. n. pro στένω. Th. στενός.

Στεινωπὸς, Ion. pro στενωπὸς, hoc autem Poët. pro στενωπὸς, arcta, seu angusta via: à στένος, angustus, & ὄπη, foramen.

Στείομεν, steterimus, Ion. pro στῶμεν, 1. plur. aorist. 2. sub. activ. ω in ει resoluto, στείομεν & Ectasi Poët. στείομεν, verbi ἵστημι, ito, f. στήσω, a. 2. ἔστην, 2. sub. στῶ.

Στειπὸς, ῆ, ὁ, calcatus, est verbale à στείβω, -ομαι, &c. V.

Στείρα, ας, & Ion. στέιρη, ης, ἡ, carina navis, quasi στερρὰ, firma: à στερρὸς, solidus, pro στερεὸς, idem: quod carina sit solidissimus alterum, quippe in quem, tanquam fundamentum quoddam, ædificantur cæteræ partes navis. Est etiam στεῖρα, ας, ἡ, sterilis: αἱ στεῖραι, steriles: à στερέω, privo: f. ήσω, & ίσω, p. ἐστέρημαι.

Στεῖρος, α, ὁ, sterilis vir: στεῖρα, ας, ἡ, sterilis fœmina: tamen & στεῖρος, de fœmina. Th. στερέω, privo.

Στειρωθήσω, sterilitati obnoxiam esse; Item liberis privari; unde verbale στέρησις, sterilitas; utrumque quasi ab inusit. στερέω, στερήσομαι, à Them. στερέω, στερήσομαι, vel à στεῖρα, ἡ, sterilis, &c. V.

Στειφερὸς, ᾶ, ὁ, validus; idem quod στιφερὸς, ὁ, & ab eod. id vide.

Στείχον, Ion. pro ἔστιχον, incedebant, 3. pl. imperf. act. verbi στείχω, eo, vado.

ΣΤΕΙ'ΧΩ, vado, ordine incedo: f. ξω, p. ἔστιχα. a. 2. ἔστιχον. Hinc στίχος, & στοῖχος, ordo; Item versus: στοιχεῖον, elementum: δίστιχος, & δίστοιχος, duobus versibus constans.

Στηγιδοποιὸς, qui strigiles conficit, strigilum fabricandarum opifex; Poll. 7. 30. pro eod. dicitur etiam στηγιλοποιὸς, & στλεγιδοποιὸς; ex στλεγὶς, ίδος, vel στλεγγὶς; à Them. στλεγγὶς, & ποιέω, &c. V.

Στληγὶς, ίδος, ἡ, &

Στλεγγὶς, ῆ, strigilis; Item coronamenti genus, lamina; à στέλλω γῦα, ornare membra. V. στλεγὶς,

Στπαγίζω, idem quod & pro στλεγίζω; ut & στλίγισμα, τὸ; idem quod, & pro στλέγισμα, & στλίγιστρον, idem quod στλεγὶς, idem quod, &, ut hæc omnia, à Them. στλεγὶς, transposito scil. λ, & γ, priore ablato, &c. V.

Στελεὸν, & -όος, vide in στηλεών.

Στπεχαῦος, idem quod, στελεχώδης, id vide; ut στελεχαία φλὴψ; vena illa magna, quæ à fima jecinoris parte exoriens, aliarum veluti truncus est; nam hæc vena in corpore humano, arboris caudici proportione respondet: Gal. est à seq. Them. στέλεχος, ου, &c. V.

Στπεχόκαρπος, caudice fructum ferens; ut ceratonia siliqua, sycomorus, ficus Cypria, ceronia, &c. ex στέλεχος, τὸ, & καρπὸς, ὁ, &c. V.

ΣΤΕ'ΛΕΧΟΣ, εος, τὸ, truncus, caudex: qui qu. ex radice στέλλεται.

Στπεχώδης, ες, ὁ ἡ ὴ; q. d. caudicosus; seu caudicis truncique speciem gerens; Diosc. 4. 73 à στέλεχος, ου, τὸ; V. Item στελεχόω, caudicem emitto; It idem à Them. στέλεχος; arboris ea pars, quæ ex radice surgit, & posteà in ramos finditur; Theophr. &c. V.

ΣΤΕΛΓΣ, ίδος, ἡ, viscum, quod arbori innascitur: materia q. aliunde missa, à στέλλω.

Στέλλειν, ornare, Dor. pro στέλλειν, præs. inf. act. vide στέλλω.

ΣΤΕ'ΛΛΩ, mitto, instruo, apparo, orno; amicio: f. 1. στελῶ, p. ἔσταλκα· aorist. 1. ἔστειλα· perf. m. στέλλομαι, divido, subduco: præt. m. ἔσταλα. Hinc στόλος, ου, ὁ, commeatus, profectio; Item expeditio terrestris & navalis: ἀποστέλλω, mitto: ἀπόστολος, qui missus est: στολὴ, amictus, stola: στολίζω, vestio; συστέλλω, contraho: συστολὴ, contractio.

Στέλλομαι, mitto; Item ornor, exornor, instruor, accingor, paror: Item reprimor, cohibeor; Item vito, declino, sumptâ à nautis translatione, qui deflectunt, ut scopulum declinant; sic in Ep. ad Cor. 2 8. στελλόμενοι τοῦτο, &c. Sed accipitur & pro πορεύομαι; iter contendo, proficiscor; & de utroque itinere dicitur, magis tamen propriè de navali, seu de navigatione, &c. Vide præced.

Στέλμα, τὸ, sertum, corona; est verbale, à στέλλω, -ομαι, orno, ornor, &c. V.

Στελμωνίαι, fasciæ quibus canum latera præmuniuntur: à στέλλω, instruo.

Στελῶ, mittam, f. 1. verbi στέλλω, mitto; quod vide.

Στεμβάζω, convitior, irrideo, est à seq. Them. στέμβω; V.

ΣΤΕ'ΜΒΩ, contumeliâ, seu injuriâ afficio: q. à σύομαι, αἴω, τὸ, ut fit ore lædo. Est & στέμβω, assiduè moveo; vide στέμφω· unde ἀστεμβὴς & ἀστεμφὴς, inamotus.

Στέμμα, ατος, τὸ, sertum, corona; vitta; lana; ΣΤΕΜΜΑ nobilitatis: à 1. perf. perf. pass. verbi στέφω, corono: f. ψω, p. ἔστεφα, perfect. passiv. ἔστεμμαι.

Στεμματόω, sertis redimio; vel vittis corono; est à præcedent. στέμμα, ατος; vide,

Στέμφυλα, τὰ, vinacea; flocci, fraces Sunt foll culi σταφυλῆς.

Στεμφυλίδες, sunt olivæ nigræ; Athen. l. 2 Item στεμφυλίτης, scil. ὄινος, loras, quæ & δό-

& δ'ὐτερίας ὄιν☉; Polluci περιφάνι☉; utrumque à præced. στεμφύλα, vinacei; i.e. fol da uvarum in torculari expressarum retrimenta; brisa appellantur; item, fraces; i. e. o'ivarum expressarum reliquiæ; & omnia, à στεφλὴ, ἡ, & Th. στεφὶς, ἡ, &c. V.

Στέμφω, f. ψω, moveo; unde ἀστεμφὴς, & ἀστεμφὴς, immotus. Vide in σέμβω. Martin. refert ad σελέω, calco.

Στέναγμα, ἀτ☉, τὸ, &

Στεναγμὸς, ὃ, ὁ, suspirium, gemitus: à στενάζω, ingemisco. Th. στενὸς, angustus.

Στενάζω, ingemisco: præs. imperat. act. στέναζε, έτω, & in pl. στενάζετε. f. ἀξω. a. 1. ἐστέναξα, ingemui: à στένω, gemo. Th. στενὸς, angustus; gemitus enim fit angusto corde.

Στεναχτὸς, ὴ, gemebundus, lamentabilis: à præced.

Στεναχτικὸς, idem quod, & à præced. στεναχτὸς, gemitu dignus; & utrumq; à præced. στενάζω, V.

Στενάχιζε, ingemiscebat, 3. sing. imperf. Ion. à

Στενάχιζω, f. ίσω, gemo. Poëticum: à

Στενάχω, f. ξω, Poët. & στεναχέω, idem quod στενάζω, & ab iisd.

Στενόεις, εντος, gemebundus. Them. στενὸς, arctus.

Στενόεντα, præced. accus. sing. m. g. vel pl. n. g.

Στενοθώρηξ, ακ☉, ὁ ϗ ἡ, qui angusto est pectore; quales σανιώδεις, à medicis dicuntur; tabi obnoxios esse ἐὸν στενοθώρηκας, testatur Gal. l. 6. Epidem. ex στενὸς & θώρηξ, ακ☉, &c. V. Item, στενοκώκυτοι τείχεα; crines, qui, dum evelluntur, lamentum cient; Aristoph. ex στενὸς & κωκύω, f. ύσω; unde κωκυτὴς, ὁ, &c. V.

Στενολεσχεῖν, anxium esse, seu torqueri in rebus frivolis & nugatoriis: à στενὸς, anxius, & λέσχη, sermocinatio.

Στενολέσχης, i. e. λεπτολόγ☉, argutator; seu, qui de rebus subtilibus garrit; unde, στενολεσχία, anxietas in rebus nihili; argutia: utrumque, ex iisd. cum præced. στενολεσχεῖν; de rebus nimium subtilibus, & nihili garrire, &c. V. Item, στενολογέω, de rebus frivolis, & nugamentis verba facio; vel anxiè me torqueo in aliqua re; arctè aliquid quasi computo; ex στενὸς, & λόγ☉, ὁ, &c. V. Item, στενόπορ☉, arcto freto constrictus; Euryp. ex στενὸς & πορθμὸς, ὁ, &c. V. Sic & στενόπορ☉, & Poëticè στεινόπορ☉, angustos & arctos habens meatus; item, angustus, arctus, ex στενὸς vel στεινὸς, & πόρ☉, ὁ, &c. V. Item, στενωπρόσωπος, qui est angustâ facie; ex στενὸς & ὠρόσωπον, τὸ, V.

ΣΤΕΝΟ Σ, ὃ, angustus, arctus. Hinc στένω, gemo, ingemisco, στενάζω, fut. ξω, idem. στυγὴ, ῆς, ἡ, gemitus: στυγμὸς, ὃ, ὁ, idem.

Στενόσημον, angusticlavium: ex στενὸς, angustus: & σῆμα, ἀτ☉, τὸ, signum: ità πλατύσημον, laticlavium.

Στενόστομ☉, qui os habet angustum; item, στένοστομα, τὸ, inter Danubii ostia numeratur; utrumque ex στενὸς & στόμα, τὸ, &c. V.

Στενότης, ητ☉, ἡ, angustia; à Th. στενὸς, ὁ, V.

Στενόφυλλ☉, angusta folia habens; ex στενὸς & φύλλον, τὸ, V. Unde etiam, στενοφυλλία, angustia foliorum; ex iisd. Item, στενόφατνον ὄργανον, angustum sonum edens; Pol. 2. ex στενὸς & φατὴ, ἡ, &c. V.

Στενοχωρέω, ῶ, coarcto: f. ήσω. p. ἐστενοχώρηκα. præs. pass. στενοχωρέομαι, ἔμαι, coarctor: qu. ex στενὸς χῶρ☉, angustus locus.

Στενοχωρία, ας, ἡ, angustia: ex iisd. Them.

Στενόχωρ☉, angustum spatium habens; angustus, arctus; ex iisd. cum præced. Vide.

Στενόω, f. όσω, angusto, coarcto. Th. στενὸς, angustus.

Στέντωρ, ορ☉, ὁ, STENTOR, præco, qui tantum vociferabatur, quantum alii quinquaginta, dat. sing. Στέντορι.

Στενυγρὸς, arctus, angustus; propriè de angustia in mari, aut fluviis, aut aliis locis humidis; unde, στενυγρόω, humorum meatus constringo & sicco; coarcto locum, in quo humiditas est; item, general. coangusto, in arctum spatium cogo; ex στενὸς & ὑγρὸς, quæ vide.

Στένω, f. ενῶ, gemo, deploro, resono: ex angusto corde. Them. στενὸς, angustus.

Στεναπὸς, Poët. pro στενοπὸς, angustus, in quo visus contrahitur; arcta, seu angusta via: à στενὸς, angustus, & ὀπὴ, foramen.

Στένωπις, εως, ἡ, angustia, coarctatio; verbale, à στενόω, V.

Στέομψ, stetissemus, Ion. pro στῶμψ, 1. pl. a. 2. sub. act. verbi ἵστημι, sto.

Στεπτὸς, ὁ, coronatus, serto redimitus; unde, στεπτήριος, idoneus ad coronas nectendas; quo coronare, & redimire aliquem possumus; unde, στεπτήρια, τὰ, dicuntur fuisse serta quædam, quæ ex arborum ramis suspendebant servi; à Them. στέφω, f. ψω, &c. Vide.

Στέργοισα, Dor. pro στέργουσα, præs. part. f. g. a στέργω, diligo.

Στέργοθρον, τὸ, Hetychio idem est quod φίλτρον; amoris illecebra; apud Euryp. in Hippol. στέργοθρα φρενῶν, exp. simpl. amores mentis; sic etiam dicitur herba, quæ aliàs κοτυληδὼν, & Latinis umbilicus Veneris appellatur; ut est in append. Dioscor. eò quòd, eâ ad Philtra uxantur; teste Dioscor. 4. 92. Item, στέργημα, τὸ, amoris incentivum, & illecebra; poculum amatorium; desiderii poculum; utrumque à Them. στέργω, V.

ΣΤΕΡΓΩ, naturali charitate complector; item acquiesco, sum contentus; oro, desidero: quasi στέγω, ut sit protego, naturali propensione: f. ξω. p. ἐστεργα. p. m. ἔστοργα. Hinc στοργὴ, ῆς, ἡ, affectus naturalis, quo parentes & liberi se mutuo prosequuntur: φιλόστοργ☉, propensus ad amorem.

Στέργωσιν, v Paragog. 3. pl. præs. sub. verbi στέργω, quod V.

Στερέμνιος, firmus, solidus, idem quod, & a seq. Th. στερεὸς, V.

Στερεομέτρης, qui solida metitur; unde στερεομετρεῖν, solida metiri; & στερεμετρία, solidorum corporum dimensio, seu ars, quæ solida metitur; omnia, ex στερεὸς & μέτρον, τὸ, unde μετρέω, ῶ, f. ήσω, &c. V.

Στερεὸν, τὸ, soliditas; est neut. subst. à masc. seq. στερεὸς, V.

ΣΤΕΡΕΟ Σ, ὃ, solidus, integer, perfectus; rigidus, firmus; (qu. à στέω,) firmiter stans.

Στερεότης, ητ☉, ἡ, soliditas; à præced. στερεὸς, V.

Στερεόφρων, ον☉, ὁ, crudelis, immitis; ex στερεὸς, ὁ, & φρὴν, V. Sonat q.d. duramente præditus, & rigidâ; cujus mens moveri nequit.

Στερεόω, ῶ, confirmo, solidum reddo, corroboro: f. όσω. p. ἐστερέωκα. imperf. pass. ἐστερεόμην, ἐμὴν, & in 3. pl. ἐστερέοντο, ἔντο. pert. pass. ἐστερέωμαι. a. 1. pass. ἐστερεώθην, ης, η. Them. στερεὸς.

Στερέσαι, a. 1. inf. act. verbi στερέω, privo.

Στέρεῖ, privatur, 3. sing. præs. pass. à στέρομαι, idem ac στερέομαι, ἔμαι.

ΣΤΕΡΕΩ, privo, orbo. f. έσω & ήσω. perf. εκα & ηκα. Hinc στέρησις, εως, ἡ, privatio. στέρεος, ας, ὁ, sterilis.

Στερέωμα, ατ☉, τὸ, firmamentum, soliditas: à στερεόω, solido. Th. στερεὸς, solidus.

Στερεῶς, adv. solidè, firmiter, constanter: à στερεὸς, quod V.

Στερίωσις, ἡ, solidatio, firmatio; est verbale à στερεόω, V.

Στερηθεῖσαι, nom. pl. f. 1. part. pass. f. g. verbi στερέω, privo: a. 1. pass. ἐστερήθην.

Στερήσας, αντ☉, a. 1. part. act. verbi ejusd.

Στέρησις, εως, ἡ, privatio: &

Στερητικὸς, ὴ, privativus: à perf. pass. verbi στερέω, privo.

Στερῆτέμψ, privatum esse, per Syncop. pro στερηθήμψ seu στερηθέμψαι, Ion. & Dor. pro στερηθῶμαι, a. 1. inf. pass. verbi στερέω, privo. f. έσω & ήσω. a. 1. pass. ἐστερήθην.

Στερίσκομ☉, privantur, 3. plur. ind. pass. seq. verbi.

Στερίσκω, idem quod στερέω, privo.

Στερίζω, idem cum præced. στερίσκω, vide.

Στερεόπεπλ☉, rigidus, iners, vi is peplus; propriè significat eum, qui vilem, & rigidum gestat peplum: ex στέρεος, durus, & πέπλ☉, ὁ, V. Item, στερεοποιῶ, solido, firmo, duro; solidum, firmum, durumque reddo; ex στέρεος & ποιέω, V.

Στέρεος, ον, τὸ, pœtius, quia στερρὸν, solidum. Ett στέρεος, sterilis: qu. a στέρεος. Th. στερέω, privo: vel vide στερεὸς, solidus.

Στέρεος, α, ὁ, est etiam solidus, durus, firmus; à Th. στερεὸς, sed exp. etiam imbecillis, infirmus; item, infœcundus, &c. Vide præced.

Στέρκτὸς & στερκτικὸς, ὁ, amandi vi præ-

ditus; unde, in neut. τὸ στερκτικὸν, vis illa amoris à natura insita parentibus, erga liberos, & viciſſim; vel general. amanti in amatum, aut amatam; Plut. ſunt verbalia à στέργω, f. ξω, &c. V.

Στέρνιξ, medulla, ἐντερώνη; item, στερνίτης, ου, ὁ, pectoralis; & in fœm. στρνίτις; unde στρνίτιδες πλευραὶ, dicuntur duæ coſtæ, in Cartilaginem deſinentes; Pol. l. 2. Omnia, à ſeq. Th. στέρνον, V.

Στερνόμαντις, ex cujus pectore dæmon ſua reſponſa dat; ſeu qui vel quæ Dæmonem in præcordiis habens, futura præcicit; Pol. ex Soph. ex στέρνον, τὸ, & μάντις, ὁ, &c. V.

ΣΤΕ'ΡΝΟΝ, ου, τὸ, pectus: quia στερεὸν, oſſibus firmiter munitum.

Στερνοτυπὴς, pectora tundens, & ferions; ut apud Euryp. στερνοτυπεῖς κτύποι, ſtrepitus pectora plangentium ferientes; item, στρυτύπης, qui pectus tundit ſeu ferit; unde στερνοτυπέομαι & στερνοτυπέομαι, pectus ferio; pectus verbero ſeu plango; unde στερνοτυπία, pectoris percuſſio, pectoris planctus; omnia, ex στέρνον, τὸ, & τύπτω, unde τυπὴ, τύπις, & τυπέω, &c. V. Item στερνῶχος, ου, ὁ ἡ ἡ, pectore ſuo continens; Epith. eſt terræ, apud Soph. quæ cava eſt, ejuſque cavitates, & finus obtinent rationem τῶν στέρνων, i. e. pectoris; ut quidam volunt; ex στέρνον, τὸ, & ἔχω; cujus comp. varia deſinunt in ἔχος.

Στέρξαι, amaviſſe, a. 1. inf. act. verbi στέργω, naturali charitate complector. f. ξω. a. 1. ind. paſſ. ἐστέρχθην.

Στέρξις, εως, ἡ, amor, peculiariter, qualis eſt parentum erga liberos, & viciſſim; vel eſt habitus animi præſentibus contentus; verbale à στέργω, f. ξω, &c. V.

Στέρομαι, Att. idem ac στερέομαι, ῆμαι, privor.

Στεροπὴ, ῆς, ἡ, fulgor, ſplendor; per Aphæreſin, pro ἀστεροπὴ, Poëtic. pro ἀστραπὴ. ab ἀστράπτω, fulguro. f. ψω. Eſt & Στερωπὴς, nomen proprium Cyclopis.

Στεροπηγερέτα, voc. ſing. à

Στεροπηγερέτης, ου, ὁ, qui fulgur ſuſcitat, Jovis Epithet. à στεροπὴ & ἀγείρω, excito.

Στέροψ, οπος, ὁ, ἡ, idem quod στεροπή.

Στερρόπεδον, ſolidum, firmum, durumque reddo; ex στερρὸς, ſeq. & ποιέω, vide.

Στερρὸς, ὰ, ὸν, idem ac στερεὸς, ſolidus.

Στερρότης, ητος, ἡ, idem quod στερεότης, ſoliditas.

Στέρτινος, coriaceus; item, στέρτεινος, durus, rigidus; utrumq; à ſeq. στέρτος, εος, corium, &c. V.

Στερτοπέπλος, pelliceo peplo indutus; coriaceum peplum geſtans; Herculis Epith. leonis exuvio induti; apud Lycophr. ex στέρτος, ου, τὸ, & πέπλος, ὁ, &c. V.

Στέρτος, ου, τὸ, pellis: à στέρω, tego: per Pleonaſm. τῶ ο. Dicitur etiam ἔρρος, & Dor. στρέτος, q.a στρέρω.

Στερχθεὶς, ἐντος, dilectus, a. 1. part paſſ. verbi στέργω. f. ξω. vide in στέρξαι.

Στεῦτ', pro στεῦτο, vide in στεῦμαι.

Στεῦται, firmatur, per Syncop. pro στάθεῖ, 3. ſing. præſ. verbi στάομαι, & στόμαι, promitto, firmo, præ me fero. Sic στεῦτ', pro στεῦτο, firmabatur, Ion. & per Syncop. pro ἐστεύετο, 3. ſing. imperf. verbi ejuſdem.

Στεφανᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri Gr. ſertum.

Στεφάνη, ης, ἡ, corona, vertex, orbis, cribri ambitus, montis culmen, galeæ ſpecies, ungula. Them. στέφω, corono.

Στεφανηδὸν, in modum coronæ; ſeu in orbem circumcirca; eſt adv. à præced. στεφάνη, V.

Στεφανηφορῶ, & στεφανηφορία, à ſeq. στεφανηφόρος, videantur infra cum στεφανηφορέω, &c. Sic στεφηπλόκος, vide cum στεφανοπλόκος.

Στεφανήφορος ἀγὼν, certamen, in quo victori corona datur ferenda. Ex στεφάνη, quod à στέφω, corono, & φέρω, fero

Στεφανιαῖος, coronarius; unde στεφανιαῖα ῥαφὴ, dicitur ſutura capitis anterior, coronalis dicta, quòd eo fere loco, ſerta, & corollarum redimicula capiti imponerentur; teſte Gal. vel quòd juxta extimum comæ circulum, quem στεφάνην dici teſtatur Pollux, capitis calvum circumſcribat; item, στεφανιαῖα φλὲψ, vena eſt circulo cor ambiens; apud medicos; à στεφάνη, ἡ, V. Unde &, στεφανικὸς, coronarius, &c.

Στεφανίζω, f. ξω, corono; à στέφανος, quod à στέφω.

Στεφάνιον, τὸ, & στεφανίσκος, ὁ, corolla; diminut. à στεφάνη, V. Item, στεφανίτης, ου, ὁ, coronarius; ut, στεφανίτης ἀγὼν, certamen coronarium; i. e. in quo pro corona certatur; item, athleta coronatus, victor certaminis; & in fœm. στεφανῖτις, ἡ, coronaria; ut στεφανῖτιδες ῥαφαὶ, futuræ capitis coronariæ; ſic & στεφανῖτις ταφυλὶς, uva, quæ frondes habet incurſantes acinis, miro naturæ luſu; uva coronaria, &c. Itidem, à στεφάνη, V. Item, στεφανίων, ονος, ὁ, ἡ

σον; Pol. est quasi diminut. à Them. στῆθος, εος, τὸ, V. Item, στηθίδιον, τὸ, pectusculum; itidem, diminut. ab eod. V. Unde etiam στηθαῖος, pectoralis; & στηθικὸς τόπος, pectoris locus, &c. Ab eod.

Στῆθι, sta, a.2 imperat. act. verbi ἵστημι, sto. f. στήσω. a.2. ἔστλω.

Στηθοδέσμη, antilena, στηθόδεσμον, pectorale.

Στηθοδεσμὶς, ίδος, ἡ, Jerem. c. 2. Idem quod præced. στηθόδεσμον, faicia pectoralis; utrumque ex στῆθος, τὸ & δέσμος, ὁ, &c. V.

ΣΤΗΘΟΣ, εος, τὸ, pectus. q. à σῶναι, stare: quia stat quasi totum.

Στήκετε, 2. plur. præs. verbi στήκω, quod vide.

Στήκω, (ab ἕστηκα) firmiter sto: legitur verò in solo præsenti: dicitur verò στήκω, pro ἑστήκω, per Aphæresin ἑστήκω, f. ξω, perst o, constanter sto. Formatur à præt. ἕστηκα, verbi ἵστημι, Galat. 5. ver. 1.

ΣΤΗΛΗ, ης, ἡ, lapis è terrâ extans, munitionis vel signi gratiâ, fæpe pro cippo, vel columnâ, q. ab ἵστημι, statuo. Hinc στηλόω, cippum erigo.

Στηλίδια, τὰ, exp. etiam limites, termini; Hesych. est neut. plur. à sing. seq. στηλίδιον, parva stela, seu cippulus, &c. V.

Στηλίδιον, ου, τὸ, &

Στηλὶς, ίδος, ἡ, parvus cippus, seu columella. acc. pl. στηλίδας. Them. στήλη.

Στηλιτεύω, f. εύσω, in cippo inscribo; & Metaph. memoriæ prodo, & omnibus innotescere facio, velut in cippo, aut columna inscriptum; ut apud Greg. ἐστηλίτευσας τὴν ἐνεργεσίαν, pervulgasti; & omnibus notum fecisti; unde pass. στηλιτεύομαι, velut in cippo inscriptus omnibus innotesco; atque inde verbalia; στηλίτευσις, inscriptio in cippum, seu stelam; item, invectiva, qua aliquem velut in cippo notamus, scelera ejus omnibus proponentes; item, στηλιτευτικὸς λόγος, oratio infamatrix, & invectiva, cui, velut cippo flagitia alicujus inscripta omnibus exponuntur; à Th. στήλη, ἡ, quod plerumque accipitur, pro columna quæ in sepulchris statuebatur, aut in qua fœdera inscribebantur, aut alia quæ posteritati mandare cuperent, &c. Vide.

Στηλίτας, acc. pl. à στηλίτης, ου, ὁ, notatus infamiâ, & qui notavit alterum, in cippum inscriptus: ab eod. Them.

Στηλίτης, præced. est in stelam, seu cippum inscriptus; & plerumque de iis dicitur, qui ob crimina sua aliqua, in cippo infamiæ causâ, proscribebantur; item, columnaris, ad columnam pertinens, &c. V.

Στηλόω, f. ώσω, erigo ut cippum, & stabilio ut cippum, statuo. Th. στήλη, cippus.

Στηλόω, præced. Metaph. signif. ita me alicui rei dedo, ut ab ea non discedam; instar columnæ, quæ alicubi constituta, firma suo loco, & immota manet; & in pass. στηλόομαι, affigor alicui rei, ita ut ab ea non discedam; ut ἐστηλαμμένος τῷ θεῷ, deditus & affixus Deo; item, neutraliter immotus sto instar cippi; & interdum simpl. sto; 1 Reg. c. 17. &c. V.

Στηλογραφία, inscriptio in columnam, seu cippum; item, στηλογραφέω, ῶ, in columna, seu cippo inscribo; utrumque à στήλη, ἡ, & γράφω, ἡ, à Th. γράφω, &c. V. Item, στηλοκοπέω, in stela seu cippo incido; unde ἐστηλοκοπημένος, apud Pol. Item, στηλοκοπεῖν, est infamiâ notare; apud Hermog. ex στήλη, ἡ, & κοπὴ, ἡ, &c. Vide. Sic &, στηλεργὸς τάφος, sepulchrum in quo exstructa erat columna; ex Epigr. ex στήλη, ἡ, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Στῆλος, lapis qui inferius muro innixus, fulcit eum; à Them. στήλη, ἡ, V.

Στῆμα, ατος, τὸ, stamen, in herbis, ubi stat: & στήμων, stamen: ab ἵστημι, sto.

Στήμιος, idem quod, & per Sync. pro στημόνιος, stamineus, &c. V.

Στημονία, ας, exp. cincinni tenues staminibus similes, seu in modum staminis; cincinni prolixi, & teneri; item, στημονίζομαι, stamen duco, stamen tendo, ordior; idem quod στήμονα ἵστημι, apud Aristot. Item, στημόνιον, ου, τὸ, stamen, & στημόνιος, ου, ὁ, stamineus; staminis modo intextus; omnia, à seq. στήμων, ονος, V. Unde etiam, στημονικὸς, ad stamen pertinens; ut στημονικὴ κερκὶς, trama quæ stamini intexitur; apud Pol. Item, στημωδὴς, εος, ὁ ᾗ ὴ, stamineus, stamen referens; omnia, ab eod. στήμων, & Th. στέω, ἵστημι, &c. V.

Στήμων, ονος, ὁ, stamen. dat. στήμονι. Th. ἵστημι, sto.

Στῆσαι, posuisse, a. 2. inf. act. verbi ἵστημι, sto. f. στήσω. a. 2. ἔστλω.

Στησία, ας, ἡ, festum erat Athenis, quo se mutuo scommatis perstringebant.

Στησίου, ου, τὸ, pectus: à στῆσαι, firmum stare.

Στησιάσαι, convitiis incessere: à στησία.

Στῆρ, contractè dicitur pro Th. στέαρ, sebum seu sevum, &c. V.

Στήριγμα, ατος, τὸ, fulcrum, stabilimentum; item temo vel furca currûs: &

Στηριγμὸς, ῦ, ὁ, ipsa actio stabiliendi; firmitas: à 1. perf. perf. pass. seq. verbi.

Στήριγξ, γος, fulcrum; στήριγμα, & Metaph. apud Xen. tibiæ equi, στήριγγες nominantur: sed est etiam furca; seu lignum in curru, quod curribus subjectum eos sustinet, Plut. &c. Idem quod præced. στήριγμα, & ab eod. Th. seq. στηρίζω, &c. V.

ΣΤΗΡΙΖΩ, firmiter statuo, confirmo, stabilio, figo; sto, constituo. q. à στερεὸς, firmus. f. ξω. a. 1. ἐστήριξα. a. 1. imperat. act. στήριξον, άτω, a. 1. opt. στηρίξαιμι, αις, αι. præt. ἐστήρικα. perf. pass. ἐστήριγμαι, ξαι, κται. perf. part. pass. ἐστηριγμένος, η, ον, stabilitus. a. 1. pass. ἐστηρίχθω, a. 1. inf. pass. στηριχθῆναι, confirmari.

Στήριξε, firmiter fixit, Ion. pro ἐστήριξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi στηρίζω, confirmo, stabilior. f. ξω. a. 1. ἐστήριξα.

Στῆς, 2. sing. a. 2. sub. act. ab ἵστημι, sto.

Στῆσαι, statuisse, a. 1. inf. act. &

Στήσαντο, 3. sing. a. 1. opt. m. verbi ἵστημι, sto. f. στήσω.

Στήσαντ', pro στήσαντο, erexerunt, 3. pl. a. 1. m. Ion. pro ἐστήσαντο, verbi ejusd.

Στήσας, & in f. g. στήσασα, a. 1. part. act. &

Στήσῃ, 3. sing. f. 1. ind. act. &

Στήσομεν, constituemus, 1. plur. f. 1. act. verbi ἵστημι, sto. f. στήσω. a. 2. ἔστλω.

Στήσπ, ος, ὁ, ut στήσπ ζόης, Jupiter stator; apud Plut. in Cicer. est à στάω, vel ἵστημι, V.

Στησίφυλλον, telephium herba, Hesych. portulaca agrestis; nomen habet ab erectis foliis; à στάω, ἵστημι & φύλλον, τὸ, V.

Στῆτε, στήτωσαν, 2, & 3. pl. a. 2. imperat. act. στῆθι, στήτω, verbi ejusd.

ΣΤΗΤΗ, vel στῆτα, ης, ἡ, fœmina, mulier. q. à στῆθι, mamma.

Στήτλω, Ion. pro ἐστήτλω, 3. dual. a. 2. ind. act. verbi ἵστημι, sto. f. στήσω. a. 2. ἔστλω.

Στητώδης, idem quod, & pro στεατώδης, sevosus; id V.

Στήωσιν, steterint, 3. pl. a. 2 sub. act. Poët. pro στῶσιν, verbi ἵστημι, sto. a. 2. sub. στῶ, & Pleonasmo στίω, deinde Ectasi στείω, & Atticè ῃ, pro ει, στήω, & in 3. plur. στήωσι.

ΣΤΙ'Α, ας, & στέα, ας, ἡ, & στίον, ου, τὸ, lapillus, calculus: à στέω, quia immobilis.

Στιάζω, apud Hesych. exp. λίθος βάλλω, lapides jacio; à præced. Th. στία, ἡ, V.

Στιβάδιον, τὸ, torulus ex herbis, seu gramine & frondibus; stibadium; est à Th. στέβω, condenso, &c. V.

Στιβαδοκοιτέω, in toro, seu stramento ex herbis aut frondibus, humi stratis, cubo; instabulo, cubo, Pol. l. 2. ex στιβὰς, άδος, vel ex præced. στιβάδιον, τὸ, & κοίτη, ἡ, &c. V. Sic, στιβαδοστοιέω, conficio mihi lectisternium, seu stramentum ex qualibet re, stramine, foliis, gramine, frondibus, culcitris, floccis, tomentis, aliis; ex στιβὰς, άδος, & ποιέω, V.

Στιβάζω, calco, tero; item, exp. fugio, declino; à Th. στείβω, V. Item, στιβαρὰς, ἁδος, ὁ ᾗ ὴ, idem cum seq. στιβαρὸς, V.

Στιβαρὸς, ὴ, densus, crassus, firmus, dat. pl. Ion. στιβαρῆσι; à στείβω, calco, denso.

Στιβαρῶς, adv. densè, firmiter; à præced.

Στιβὰς, άδος, ἡ, stratum calcatum: torus ex herbis aut foliis humi stratis: συβὰς, idem, quod vide, ab eod. Th.

Στιβεια, ας, ἡ, ingressus, quo terra calcatur, & teritur pedibus; item, investigatio; item, στιβεὺς, qui viam calcat; viator; item, exp. & fullo; item, investigator; sic & στιβευτὴς, ἕ, ὁ, idem; & omnia, à seq. στιβέω, calco, peragro, pervado, terram calcando; item, investigo, invado; quoniam id fit sequendo vestigia, &c. V.

Στιβέω, vestigo, indago. Gl. Cyr. propriè est calco: ut στιβίω, è στείβω.

Στιβέω, calco, terram calcando pervado; item, vestigo; à Th. στείβω, V.

Στίβη, ης, ἡ, pruina: à στείβω; condenso.

Στιβήεις, εντ-, ὁ, pruinosus; sed exp. & substantive frigus aëris, quod est sub auroram; à præced. στίβη, ἡ, ros matutinus, frigore concretus & condensatus, &c. V.

Στίβια, ας, ἡ, idem quod seq. στίβη, ὁ, via, semita, &c. V. Item, στιβιάω, rigeo, frigeo; à στίβη, ἡ, V. Item, στιβίζω, calco, idem quod σλιβάζω, id V.

Στίβη, ης, ὁ, iter tritum, trames. vide in στείβω, calco.

Στιβὸς, fullo; idem quod, & pro στιβεὺς, id vide; ut & στίβω, calco, tero; idem quod Th. στείβω, V.

Στιγλὶς, ίδος, ὁ, subula, vel omne id, quo pungimus; κεντητήριον; Suid. à Th. στίζω, f. ξω, &c. V.

Στίγμα, ατ-, τὸ, STIGMA, signum alicui inustum, aut impressum. pl. τὰ στίγματα, etiam maculæ: &

Στιγμὴ, ῆς, ἡ, punctum; στιγμὴ χρόνε, punctum temporis, momentum. à 1. perf. perf. pass. verbi.

Στιγματίας, ε, ὁ, stigmate notatus, notis compunctus; ut στιγματίας δοῦλ-, Pol. 3. 18. sic etiam, dictus fuit Nicanor Grammat. quòd multa de punctis disseruerit; teste Eust. Item, στιγματίζω, notis compungo, seu inustis notis signo, stigmata inuro; utrumq; à præced. στίγμα, ατ-, V.

Στιγματηφορέω, stigmata fero; est à στίγμα, ατ-, & φορ-, ὁ, unde φορέω, &c. Vide.

Στιγὼν, ῶνος, ὁ, seu στίγων; apud Eust. notatus punctis; obsignatus, &c. à στιγὸς, vel à Them. στίγω, &c. V.

ΣΤΙΊΖΩ, pungo, stigmata inuro. Metaph. incesso, infamo. f. ξω. perf. ἔστιχα. perf. pass. ἔστιγμαι. Hinc στίγμα, ατ-, τὸ, nota quâ aliquis compunctus est: στιγματίας, ε, ὁ, stigmate notatus.

Στικτέον, distinguendum est, punctis proprie, verbale gerundivum; à Th. στίζω, f. στίξω, vel à seq. στικτὸς, V.

Στικτὸς, ἕ, signatus, punctus, punctis signatus vel distinctus: à 3. perf. perf. pass. præced.

Στιλβηδὸν, nitidè, splendidè, adv. Item, στιλβηδῶν ὀντ-, nitor, splendor; utrumque à seq. στίλβη, V.

Στίλβη, ης, ἡ, nitor, splendor: &

Στιλβὶς, ἕ, fulgidus, lucidus: & inde

Στιλβόω, ῶ, f. ώσω, splendidum reddo: à sequente.

ΣΤΙ'ΛΒΩ, splendeo, luceo, coruisco, illustro. f. στίλψω. p. ἔστιλφα.

Στιλβοποιέω, splendidum reddo, splendorem concilio, seu nitorem; ex στιλβὸς, & ποιέω, V.

Στίλβωμα, τὸ, id quo aliquid nitidum redditur; quod nitorem conciliat; item, στίλβωσις, ἡ, politio, quâ aliquid nitidum redditur & splendidum; sed exp. & nitor, splendor; item, στίλβατρον, τὸ, idem quod στίλβωμα; & omnia verbalia, à στιλβόω, vide.

ΣΤΙ'ΛΗ, ης, ἡ, numulus minimi pretii, minimum quid, q. punctum, à στίζω, pungo.

Στιλπνὸς, ἡ, lucens: à στίλβω, splendeo.

Στιλπνότης, ἡ, splendor, fulgor; à præced. στιλπνὸς, V.

ΣΤΙ'ΜΜΙ, τὸ, stibium. Est quo aliquid σλείβεται, densatur.

Στιμμίζομαι, exp. stibio supercilia fuco; stibio utor ad pigmentum colorum; unde, verbale στιμμίσματα τῆς ὀφθαλμῆς; oculorum pigmenta, & fucus; à præced. Th. στίμμι, stimmi; lapis est metallicus nonnihil similis lapidi plumbario; apud Plin. 6. 33. spumæ candidæ, & nitentis, lapis dicitur; vulgò vocant antimonium; item, στίμμις, ἡ, ornamentum mulierebre, stibium; idem quod, & ab eod. Th. στίμμι, V.

Στὶξ, στιχὸς, ἡ, ordo, versus. in pl. αἱ στίχες, acc. pl. στίχας. Th. στείχω, ordine eo, vado.

Στίξις, ἡ, ipsa actio compungendi aliquem, & notis inustis eum signandi, Eust. est verbale à Th. στίζω, f. ξω, &c. V.

Στὶον, τὸ, vide Th. στία.

Στιππὸς, calcatus; item, densus, solidus; ab & pro, στειπὸς, à Th. στείβω, V.

Στὶφ-, ε-, τὸ, turba, globus militum: à στείβω, denso.

Στιφάω, fum στιφεὸς.

Στιφεὸς, ἕ, densus, firmus; rigidus, aridus, contractus. q. calcatus, à στείβω, condenso.

Στίχας, acc. pl. à στὶξ, στιχὸς, ἡ, ordo, turma. Th. στείχω, ordine eo: sed

Στιχὰς, ἀδ-, ἡ, herbæ nomen: ab eod. Th.

Στιχοιδὸς, versificator, Poëta; in Epigr. ex στὶξ, στιχὸς, & ἀοιδὸς, à Th. ἀείδω, &c. V.

Στιχάω & ἀομαι, ordine eo, vado. Th. στείχω, idem. a. 2. ἔστιχον.

Στίχε, discede, a. 2. imperat. act. verbi σλείχω, eo, vado. a. 2. ἔστιχον.

Στίχη, ης, ἡ, idem quod, & à στὶξ, στιχὸς, vide.

Στιχαδικὸν ὄξ-, acetum Stœchadicum; item, στιχαδίτης ὄιν-, vinum quod ex Stœchade conficitur; utrumq; à σλιχὰς, ἀδ-, V.

Στιχηδὸν, in modum versuum; cum versu; catervatim; à στίχη, ἡ, V. Item, στιχήρης, versu scriptus; itidem ab eod.

Στιχθεὶς, ἐντ-, notatus, a. 1. part. pass. verbi στίζω, pungo. f. ξω. a. 1. pass. ἐστίχθην.

Στιχίδιον, ε, τὸ, versiculus; est diminut. à στὶξ, στιχὸς, V. Item, στιχίζω, ordine dispono; item, carmina scribo; ut &, στίχων-, ὁ, q.d. verseus, ex versibus constans; utrumq; itidem ab eod.

Στιχομυθεῖν, in tragœdiis dicitur, quum alternis versibus respondetur; ex seq. στίχ- & μυθέω, vel ἐομαι, V. Item, στιχοποιία, versificatio; Plut. Itidem ex στίχ- & ποιέω, V.

Στὶχ-, ος, ὁ, versus, ordo; idem quod στὶξ. Th. στείχω, eo, vado.

Στιχηρέω, ῶ, versificor; versus facio seu scribo; ex στίχ- & ἔργον, τὸ, V. Item, στιχῳδὸς, ος, ὁ, rhapsodus; quòd virgulam manu tenens carmina recitaret; στίχ- enim, interdum virgam significat; unde plur. Στιχῳδοὶ, iidem, qui & ῥαβδῳδοὶ; id vide; per σπίχον intelligendo, ῥάβδον; Eust. ex σπίχ- & ᾠδὴ, vel ᾠδὸς, &c. V.

Στιφρὸς, ε-, ὁ ἡ ἡ, durus, asper; à Th. στία, ἡ, vel στίον, τὸ, &c. V.

Στλεγγιδοποιὸς, qui strigiles conficit; ex στλεγγὶς, ίδ-, & ποιέω, V.

Στλεγγίζω, destringo, strigili rado, seu abrado; est à seq. Th. στλεγγὶς, ίδος, V.

ΣΤΛΕΓΓΙ'Σ, ίδ-, ἡ, strigil, idem quod στλεγγὶς & στεγγὶς. Balnearis strigilis erat incurva cum manubrio. Tum ab ejus similitudine στλεγγὶς, pellis deaurata, capiti aptari solita, fasciola quædam ταινίδιον, lamina, quâ pro coronâ utebantur. Hinc στλεγγίζω, fut. ίσω, destringo, strigili rado.

Στλέγγισμα, τὸ, sordes, quæ stringendo, seu destringendo, auferuntur; strigmentum; verbale à στλεγγίζω, V.

ΣΤΟΑ', ᾶς, ἡ, porticus. q. à στάω, seu ἵσ-μι, quia ibi stari potest, & est statio quædam.

Στοβάζω, convitior, obtrecto; à seq. στόβος, idem quod στόμβος, quæ vide.

Στόβος, convitium: à στόμβος, contumelia afficio. q. στόματος βόη.

Στοιβάζω, compono, struo: στοιβάσιμος, stipabilis: στοιβαστὴς, stipator: στοίβη, stipatio.

Στοιβὰς, ἀδ-, ἡ, frons, dis. idem quod βαΐον, ε, τὸ, vide supra; à στείβω, calco. f. ψω. p. ἔστοφα. p. m. ἴσοιβα.

Στοιβασία, ἡ, structio; Etym. verbale, à στοιβάζω, V. Item, στοιβαδὸς, ώδ-, exp. in toro reponere, vel torum sternere; à præced. στοιβὰς, ἀδος, idem quod & pro στιβὰς, ἀδος, id V.

Στοιβὴ, fœbe, herba quâ in exstruendis stibadiis, & toris utebantur, quaque tomenti loco culcitras faciebant; scribitur & στοίβη, & exp. etiam ab Hesych. constructio, compositio; ab eod. Th. στείβω, V.

Στοιβοειδὴς, tomentitius, mollis; ex στοιβὴ, ἡ, & εἶδος, τὸ, &c. V.

Στοιχάδες, αἱ, oleæ per ordinem dispositæ seu consitæ; item, στοιχάδες ὁλκάδες, apud Non. i. e. naves ordine dispositæ, ordinariæ; plur. à στοιχὰς, άδος, V. Item, στοιχάριον, τὸ, parvus ordo, seu parva series; est diminut. ab eod.

Στιχὰς, ἀδ(ος), ἡ, ordine posita; sed est & herbæ nomen; quæ & στιχὰς dicitur, à στῖχ(ος), idem quod στίχ(ος), à Th. στείχω; V.

Στιχᾶνὸς, ἕ, ὁ, elementalis, seu elementarius; unde adv. στιχᾶνῶς, elementaliter, à seq. στοιχεῖον, principium, &c. V.

Στιχεῖον, ου, τὸ, elementum: τὰ στοιχεῖα per Metaphor. rudis institutio: quod à στῖχ(ος), ordo. Them. στείχω, ordine eo, f. ξω, p. ἕστιχα, præt. m. ἐστιχα & ἔστοιχα.

Στιχεύω, elementa doceo, erudio principiis seu rudimentis artis alicujus; ut apud Greg. στοιχέμβροι φόβω, timoris prima elementa tulcipientes; undè verbale στοιχείωμα, τὸ, elementum, principium; atque inde στοιχαμαπικὸς, elementarius; undè στοιχαμαπικοὶ, vocari dicuntur ii, qui cælesti ratione imagunculas concinnant, eventu sæpe mirabili, ad fallaciæ dæmonum errorisque efficaciam; talia sunt animæ venenum præsentissimum; (στοιχεῖα ἐφόνια dicuntur imagines, & signa cœlestia; à quibus στοιχαμαπικοὶ appellantur.) Item στοιχείωσις, ἡ; elementorum, & primorum rudimentorum traditio, & στοιχαμῶς, ἕ, ὁ, qui elementa, & prima rudimenta tradit; Itidem verbalia, à στοιχέω; V. Item στοιχώδης, ες(ος), ὁ ἡ ἡ, elementalis, seu elementarius; elementaris, simplex; unde adverb. στοιχωδῶς, elementariter; à στοιχεῖον, τὸ; undè neut. pl. στοιχεῖα, τὰ, dicuntur quatuor mundi elementa, à quibus omnia oriri putantur, & prodire; Plut. apud Grammat. etiam στοιχεῖα, sunt elementa ex quibus syllabæ componuntur; sicut & aliæ res ac artes habent etiam sua στοιχεῖα; i. e. elementa, & principia, &c. Vide.

Στοιχέω, -ῶ, incedo: f. ἥσω· p. ἐστοίχηκα· ab eod. Th.

Στοιχηδὸν, adv. ordine ordinatim; ab eod. Them.

Στοιχίζω, indagine cingo; undè verbale στοιχισμὸς, quum indagine cinguntur sylvæ & ftabula feratum; expansio plagarum varis surrectarum; à seq. στῖχ(ος), ὁ; quod in acie dicitur ordo à fronte incipiens, & per succenturiatos, à tergo, sive subsitres, sigillatim ad extremum agmen porrectus; Thuc. & Herodian. Item in cynegeticis, στῖχ(ος), dicitur ipsa indago, & series plagarum, quibus saltus, ftabulaque ferarum cinguntur à venatoribus; Xen. & Poll. &c. V.

Στῖχ(ος), ου, ὁ, ordo, versus. Them. στείχω.

Στολάρχης, sive στόλαρχ(ος); dux classis, qui præest classi; Hesych. ex στόλ(ος), ὁ, & ἄρχος, ὁ, &c. V.

Στολὰς, ἀδ(ος), ἡ, dicitur esse genus armaturæ; lorica; apud Suid. à στολὴ, ἡ, seq. amictus; vestimentum, indumentum; Item habitus, ornatus; Item genus vestis promisse, & Medis propriè; Latinis vero, ftola specialius usurpatur pro veste muliebri, &c. V.

Στολὰ, ᾶς, ἡ, STOLA, vestis oblonga. Th. στέλλω, orno, amicio.

Στολιδῶω, induo, amicio; unde part. στολιδωσάμβρ(ος), indutus, amictus ex στολὶς, ίδος; V. Unde etiam στολιδώδης, & στολιδωτὸς, rugatus, rugas & plicas habens, rugosus; Xen. & Gal. &c.

Στολίζω, f. ίσω, vestio, appato: à στολὴ, vide.

Στολὶς, ίδ(ος), ἡ, ruga vestis, in extrema plerumque ora; Poll. l. 7. sed dicitur & de lineis, seu striis in fronte, ex quibus contracta fronte, fiunt rugæ: Item de variis aliis rugis & plicis; à στολὴ, ἡ; V. Item στόλιον, τὸ; parva ftola, seu amiculum; & pro veste Philosophica, in Epigram. est diminut. ab eod. στολὴ; V.

Στολίσας, αντ(ος), ornatè præparans, a. 1. part. act. στόλισον, ονσα, a. 1. imperat. act. Poët. verbi στολίζω, amicio, appato. Th. στέλλω, idem.

Στόλισμα, τὸ, vestimentum, indumentum, amiculum, & στολισμὸς, ἕ, ὁ, amictus; i. e. ipsa actio exornandi & amiciendi veste: utrumque verbale à στολίζω; V.

Στολιστὴς, ἕ, ὁ, vestiarius; à 3. perf. sing. perfect. pass. verbi στολίζω.

Στολμὸς, ἕ, ὁ, idem quod & per Sync. pro στολισμὸς; id V.

Στόλ(ος), ου, ὁ, mi'itaris expeditio: classis, copiæ quæ aliquò mittuntur: à στέλλω, mitto.

Στόλ(ος), ου, ὁ, præced. propriè est commeatus, profectio, iter; i. e. ipsa actio ejus qui mittitur, seu proficiscitur, & dicitur de expeditione tam terrestri quam navali; sed præcipuè de navali, &c. V. Item στόλ(ος), ὁ, est apparatus, ornatus, amictus; ab eod. Th. στέλλω, significante apparo, orno, &c.

ΣΤΟ'ΜΑ, ατ(ος), τὸ, os oris; sermo, acies gladii: στόμα πρὸς στόμα λεγῆσαι, loqui cum præsentibus. Hinc στωμύλ(ος), (an στομύλ(ος), scrib.) garrulus, loquax: στωμύλλω & στωμυλέω, loquax sum: ἐστομίζω, frænum injicio: ὀπτομίζω, os obthuro, χρυσόστομ(ος), aureum os habens, seu aurea verba ore fundens.

Στομαγμὸς, oris dolor, oris morbus: Item loquacitas: Poll. ex στόμα, τὸ, & ἄλγ(ος), τὸ, &c. V.

Στόμαργ(ος), ου, ὁ, rabula. Gl. Cyr.

Στόμαργ(ος), præced. est, loquax, nugator; sed dicitur & στόμαργος γλαυκωπία, apud Eur; est ex στόμα, & μάργος, ἡ, vel μάργ(ος), ὁ, &c. V.

Στομάτεσσιν, dat. pl. Ion. & Poët. à στόμα, ατ(ος), τὸ, os, oris.

Στομαπικὸς, ad os pertinens; ut στομαπικὰ φάρμακα; apud Gal. sed expon. & ori gratus: Item qui oris vitio laborat; à στόμα, ατ(ος), τὸ; V.

Στομαπουργὸς, ore artifex, ore opus suum conficiens; ut στομαπουργὸς ἔπεσι; apud Eur. ex στόμα, ατ(ος), & ἔργον, τὸ; V. Item στομωλέω, ῶ; ore tibiam inflo; seu ore tibiâ ludo; ex στόμα, & αὐλέω; V.

Στομαχικὸς, stomachicus; ut στομαχικὴ διάθεσις, quum stomachus malè affectus est; apud medicos: Item qui stomachi vitio laborat; Dioscor. & interdum, specialiter dicitur, ad vomitum prochivis, qui cibum non continet; teste Gal. unde adv. στομαχικῶς; q. d. stomachicè; utrumque à seq. Them. στόμαχ(ος), ὁ; V.

ΣΤΟ'ΜΑΧΟΣ, ου, ὁ, STOMACHUS, ventriculus: q. à στόμα.

Στομβάζω, ore dilatato gravem vocem edo, ore latè diducto seu dilatato, loquor; est a seq. στόμβ(ος), ὁ; V.

Στόμβ(ος), qui ore dilatato sonum edit: à στόμα & βοῶ.

Στομίας, ου, ὁ, magnum habens os; ut στομίας ἵππ(ος), dicitur equus oris duri, & contumacis; Suid. Item στόμιον, ου, τὸ, diminut. osculum; i. e. parvum os, buccula; sed dicitur, etiam de vasis, venarum, puteorum, & aliarum rerum introitu; ut & os apud Latinos: Item στόμιον dicitur, ea fræni pars, quæ inditur ori equi; sic & στόμις, ὁ, idem quod στομίας, duri & contumacis oris equus, omnia à Themat. στόμα, τὸ; Vide.

Στομεδόκ(ος), loquax, loquutulejus; ex seq. στόμ(ος), ὁ, & δέχομαι, Ionicè δέκομαι, &c. V.

Στόμ(ος), garrulitas, convitium: à στόμα.

Στομόω, στόμα ἰχνοποιῶ, ore afficio, os facio, acuo: disertum reddo: & os claudo. Th. στόμα, os, oris.

Στομυλεύω, στομύλ(ος), & στόμυλμα, τὸ, vide στωμύλ(ος), &c. cum ω.

Στομφάζω, utor grandibus verbis, grandius, seu magnificè loquor; unde στόμφαξ, ακ(ος), ὁ, grandiloquus, & στομφασικὸς, idem; omnia, à στόμφ(ος), ου, ὁ, granditas quædam verborum; à στόμβ(ος), ου, ὁ; V. Sed στόμφαξ, ακ(ος), ὁ; expon. etiam acerbus, arrogans, durus; quasi ex στόμα, τὸ, & ὄμφαξ, ὁ, &c. quæ vide.

Στομώδης, ες(ος), ὁ ἡ, ἡ, qui amplo, seu magno est ore; à στόμα, τὸ; V.

Στόμωμα, ατ(ος), τὸ, στομωδὲν, chalybs; Item vis, robur: &

Στόμωσις, εως, ἡ, actio indurandi ferrum: Item acies, acumen, robur, à perf. pass. verbi στομόω.

Στοναχεῦντι, Dor. & Æol. pro στοναχῶσι, 3. pl. ind. præs. vel Dor. pro στοναχοῦσι, dat. sing. part. præs. à

Στοναχέω, f. ήσω, gemo, cum gemitu requiro: à στένω, gemo. Them. στενὸς, angustus.

Στοναχὴ, ῆς, ἡ, gemitus, suspirium, dolor, à στόν(ος), ὁ; V.

Στοναχίζετο, 3. sing. imperfect. passiv. Ion. à

Στοναχίζω, seu -ομαι, f. -σομαι, idem quod στένω, gemo, ingemisco. Th. στενὸς, angustus.

Στόναχ(ος), ου, ὁ, idem quod, στοναχὴ, ῆς vide.

Στονόεις, εντ(ος), ὁ, & in fœm. gen. στονόεσσα, ης, ἡ, suspiriosus, gemebundus, a. quod à στόν(ος), gemitus. Them. στενὸς, arctus.

Στόν(ος), ὁ, gemitus, suspirium, vel gemitus fletu mixtus; est à στένω, vel à Th. στενὸς, ὁ, &c. V.

Στόνυξ, pro ὄνυξ, unguis, Oppian.

Στοργέω, naturaliter amo; idem quod Th. στέργω, & à seq. στοργὴ, ἡ; V.

Στοργὴ, actus ἡ στέργον(τος), amor ingenitus. Th. στέργω, amo.

Στορέννυμι, vide in στορέω, sterno.

Στορέσαι,

Στορέσαι, ſternere, a. 1. inf. act. στόρεσ-. Ion. pro ἐστόρεσ-, 3. pl. a. 1. ind. act. στορέσαι, στορίσασι, a. 1. part. act. verbi στορέω, ſterno, f. έσω.

Στορεσιεῶσι, Dor. & Æol. pro στορέσουσι, ſternent, 3. plur. præſ. act. verbi στορέω, ſterno.

Στορεύς, έως, ὁ, ſtrator, qui ſternit, aut ſternere ſolet; de Deo dicitur, aut aëre ſilente, qui æquora ſternit, & tranquilla reddit: Heſych. ſic etiam dicitur fomes, qui ſubſterni ſolet ad concipiendum ignem, ſeu flammam, aut ſcintillam, quæ è ſilice excuditur; à ſeq. Them. στορέω; V.

ΣΤΟΡΕ'Ω, f. έσω, vel ήσω · & hinc στορενύω, ſeu στορέννυμι, & στρωνύω, ſeu στρώννυμι, STERNO: στρῶμα, ατ⊙, τὸ, ſtramentum, ſtragulum: στρωτὴρ, ῆρ⊙, ὁ, ſtrator.

ΣΤΟ'ΡΘΥΞ, γξ⊙, ἡ, cuſpis haſtæ: idem στόρθη, q. à στορέω, quod eâ aliquid ſternere poſſimus. Στόρθυγες σωτερομβίαι τείχεα μ᾽ ῥύσι, Pollux lib. 3. 4. Heſych. legit σπορδυγίς.

Στόρνυμι, ſterno, proſterno; eſt per Sync. pro στορέννυμι; id vide.

ΣΤΟΧΑ'ΖΟΜΑΙ, collineo, ad ſcopum tendo, conjecto: f. άσομαι, p. ἐστόχασμαι· q. à στέχω. Hinc στοχασμὸς, ὁ, conjectura: στοχαστὴρ, verbale: στοχαστικῶς, conjecturaliter.

Στοχασάμην⊙, aoriſt. 1. partic. m. verbi ejuſd.

Στοχὰς, άδ⊙, ἡ, retium tentio: Item ſtrues ex materia aut lapidibus, ad æquanda loca concava, & inæqualia, in quibus tenduntur ipſæ plagæ; eſt à præced. Them. στοχάζομαι; V. Item στόχασμα, τὸ; id quod in ſcopum intenditur, ſeu quo ad ſcopum collimamus: Item στοχασμὸς, ὁ, collimatio, petitio ſcopi; in ſcopum intentum eſſe, & eum aſſequi cupere; Plut. Item conjectatio, ſeu conjectura; Suid. Sic etiam dicitur retium tenſio; teſte Poll. l. 5. 4. Sic & στοχαστὴς, ὁ, conjector, qui conjecturis colligit; vel qui bene collimat, & rectà ad ſcopum tendit; Unde στοχαστικὸς, rectà collimans, & ad ſcopum tendens; qui ſcopum attingere probè novit: item qui ſolertis eſt conjecturæ, conſultus: Item conjecturalis; omnia verbalia à præced. Them. στοχάζομαι; vide.

Στοχαστικῶς, conjecturaliter, adverb. à στοχαστικὸς. Them. στοχάζομαι; quod vide.

Στρέβαι, αἱ, compedes; (quæ alias, & potiùs, ποδοδρέβαι, dicuntur; vide ſupra ποδοδρέβη) à Them. στρέφω, unde στραβ⊙, ὁ, &c. V.

Στραβοκόμης, qui criſpâ eſt comâ; unde στραβοκομάω, criſpâ ſum coma; ex ſeq. στράβυ⊙, & κόμη, ἡ; unde κομάω, &c. vide.

Στράβυ⊙, qui eſt tereti corpore; tortuoſus: q. à στραβός.

Στρέβηλοι, Heſychio ſunt κοχλίαι, genus quoddam conchæ; legitur & apud Athen. lib. 3. à præcedent. στράβηλ⊙.

Στρεβλίζω, ſum oculis diſtortis; ſeu ſtrabo ſum; Unde verbale στραβισμὸς, ὁ, diſtortio oculorum à ſeq. στράβ⊙; V.

Στρεβλὸς, ὴ, qui eſt oculis diſtortis, luſcus: à στρέβλη, tortus. Th. στρέφω, verto: diſtorqueo.

Στρεβλὼν, ῶν⊙, ὁ, idem quod & à præced. στραβὸς; V.

Στρεγγαλέω, ſuffoco, ſtrangulo, à ſeq. στραγγάλη; V.

Στρεγγάλη, ης, ἡ, laqueus, ſtrangulatio: &

Στρεγγαλιὰ, ᾶς, ἡ; &

Στρεγγαλὶς, ίδ⊙, ἡ, tortuoſus laqueus; doloſum conſilium. Them. στραγγὸς, tortus.

Στρεγγάλια, τὰ, dicuntur tophi & duritiæ, ex humore concreto, maximè in articulis, à στρεγγάλη, ἡ; vel à Them. στραγγὸς, ὁ; Vide. Item στρεγγαλιώδης, ε⊙, ὁ, ἡ, tortuoſus, diſtortus: Item perverſus, doloſus; Itidem ab eod. ſic & στρεγγαλίζω, obtorqueo, ſeu ſtringo; à præced. στρεγγαλὶς, ίδ⊙; V.

Στρεγγαλόω, -ῶ, f. ώσω, STRANGŪLO, torqueo, ſtringo: ab eod. Them.

Στρεγγεῖον, τὸ, inſtrumentum quo humor exprimitur, ut ſtillatim defluat; à ſeq. στρεγγεύω, per anguſtum foramen exire cogo; à Th. στρεγξ, γγὸς, ἡ, humor per parva foramina guttatim defluens, &c. V.

Στρεγγεύω, & στρεγγίζω, torqueo, STRINGO: a στραγγὸς; item guttatim exprimo. Metaph. premo: à στρεγξ, ἡ, gutta, ſtilla: quod à στάζω, ſtillo: f. σταξῶ, unde Pleonaſmo τ᾽ γ & ρ, στρεγξῶ.

Στρεγγίας, ſpecies tritici: an à rotunditate guttæ?

ΣΤΡΑΓΓΟ'Σ, ὴ, tortuoſus, obliquus: q. à στρέφω, verto. Hinc στρεγγεύω & στρεγγίζω, torqueo: στρεγγάλη, ης, ἡ, laqueus.

Στρεγγουρίαι, ας, ἡ, urinæ ſtillicidium. Angl. the Strangury: à στρεγξ, γγὸς, ἡ, gutta, & ὄρον, ε, τὸ, urina.

Στρεγγουριάω, urinæ ſtillicidio, ſeu diſtillatione, ſeu urinæ difficultate laboro, & vexor; à præced. στρεγγουρία, diſtillatio urinæ; id eſt, διουρία, quibus ſcil. lotium ægrè, & ſtillatim it, &c. V.

ΣΤΡΑ'ΓΞ, γγὸς, ἡ, gutta, ſtilla. Hinc στρεγγίζω, f. ίσω, guttatim exprimo: vide in στρεγγεύω.

Στρεγὸς, tortus, diſtortus, &c. idem quod, & pro Th. στρεγγὸς, ὁ; V.

Στρέπτω, pro ἀστρέπτω, ſplendeo, fulguro.

Στρεπτόμεθα, exercitum colloco: caſtra pono, hinc στρεπτόωντο, Ion. & Poët. pro ἐστρεπτώδητο, 3. pl. imperf. Them. στρατὸς, exercitus.

Στρεπταρχία, ῶ, dux ſum exercitus, exercitui præſum; unde στρεπταρχήσαντες, οἱ; (part. a. 1. pl. iſtius verbi; à ſeq. στρεπτάρχης, dux exercitus, &c. vide.

Στρεπτάρχης, ε, idem quod στρατηγὸς, dux: à στρατὸς, & ἀρχή.

Στρεπταρχ⊙, ε, ὁ, Poët. idem ac στρεπτάρχης, exercitus dux. Imperator, ab iiſdem.

Στρεπτεία, ας, ἡ, militia, expeditio. Th. στρατὸς.

Στρεπτόμαι, ατ⊙, τὸ, exercitus: quod à στρεπτόω. Th. στρατὸς, exercitus.

Στρεπτόμαχος, militaris, bello habilis, ſeu idoneus; à præced. στρεπτόμαι, ατ⊙; agmen quod in expeditionem ducitur, &c. V. Item στρεπτόδυσις, εως, ἡ, expeditio, & στρεπτοδυσμὸς, ὁ, ἡ, qui in expeditionem educi poteſt, militiæ maturus; ſic & στρεπτόπλης, idem: Item bellicoſus, pugnax; munitis militaribus aſſuetus; Athen. l. 13. omnia verbalia à ſeq. στρεπτόω; V.

Στρεπτόω, milito: f. ώσω, p. ἐστρεπτόωκα, a. 1. ἐστρεπτόωσα, præſ. m. στρεπτόωμαι, idem. Th. στρατὸς · q. à στορέω, ſterno.

Στρεπτήριον, ε, τὸ, locus ubi conveniunt milites, prætorium; eſt à ſeq. στρεπτὴρ, στρεπτηρίω; V. Item στρεπτηρίτης, idem quod στρεπτηρὸς, & a ſeq. στρεπτηρίω; V.

Στρεπτηρίω, præſum exercitui: ex στρεπτὸς, exercitus, & ἄγω, duco.

Στρεπτήρμα, τὸ, res à duce exercitus geſta, facinus ab Imperatore editum; vel facinus in quo imperatoriæ artis ſpecimen editur; nam peculiariter ita dicitur callidum facinus, ſeu ſolers militare conſilium, ſtratagema, quo Imperator exercitus, hoſtem circumvenit; Plut. & Iſocr. &c. Undè στρεπτηρμάτικα σοφίσματα, callidæ machinæ, quibus dux ducem circumvenit; unde στρεπτηρματικῶν libri, quos Frontinus conſcripſit; verbalia à præced. στρεπτηρίω, in paſſ. στρεπτηρίομαι, ώμην, imperio ducis pareo; Imperatori ſubjectus ſum, ut milites, & cohortium præfecti; regor ducis imperio: ſed dicitur & πόλεμ⊙ στρεπτηρεῖσθαι, pro geri, adminiſtrari; apud Plut. Item accipitur & pro καταστρεπτηρῶμαι, ſtratagemate vincor, ſeu vincor arte imperatoria; quod eſt paſſiv. ab act. καταστρεπτηρίω; id vide.

Στρεπτηρία, ἡ, Imperatorium munus; exercitus præfectura, aut prætura; Item pro peritia τῆς στρεπτηρίης; apud Luc. & Plut. unde στρεπτηριάω, ῶ, affecto, ſeu ambio τὴν στρεπτηρίαν; Imperatoris officio fungi, ſeu exercitum ductare cupio: Item prætoram, ſeu præfecturam affecto; à ſeq. στρεπτηρὸς; V.

Στρεπτηρικὸς, ſeq. propriè eſt imperatorius: Item aptus ad obeundum munus imperatorium: undè in fœm. abſolutè dicitur στρεπτηρικὴ, ſub. τέχνη, ſeu τέχνη, peritia imperatoria, ſeu ducendi exercitus; unde adv. στρεπτηρικῶς, imperatoriè; ab eod. ſeq. στρεπτηρικὸς; V.

Στρεπτήριος, ε, ὁ, præfectus militiæ, dux, prætor: ex iiſd. Th.

Στρεπτήριον, ε, τὸ, domicilium τῆς στρεπτηρίης, tentorium aut domus Imperatoris: Item prætorium; item procaſtris; ut στρεπτηρίην: Item στρεπτηρὶς, ίδ⊙, ἡ; idem quod στρεπτηρικὴ; ut στρεπτηρὶς πόλη, porta imperatoria, ſeu prætoria, quâ exercitus educi ſolebat; & στρεπτηρὶς ναῦς, navis quâ prætor, ſeu Imperator vehi ſolet, utrumque à præced. στρεπτηρὸς; vide.

Στρεπτηλασία, præced. eſt exercitus eductio,

ἄω, expeditio; Plut. & στρατιά, ᾶς, ἡ, exercitum educo in expeditionem; suscipio expeditionem, aut bellum infero: Item στρατιλλάτης, qui exercitum educit in expeditionem, duginis militaris; ut στρατιλλάτης νεῶν Eurip. omnia, ex στρατός, ὁ, & ἐλαύνω f. άσω; ut ab ἐλάω; unde ἐλασία, & ἐλατήρ, &c. Vide.

Στρατιήν, Ion. pro στρατεία, ἡ, militaris expeditio.

Στρατιλασία, ἡ, pro στρατεία. Them. στρατός.

Στρατιλατέα, idem quod στρατιλγέα, quod vide.

Στρατία, ᾶς, ἡ, idem ac Them. στρατὸς, exercitus.

Στρατίων, ωνος, ὁ, cognomen est Jovis, & Martis, apud Herodot. l. 5. & Strab. l. 14. quidam expon. militaris; alii castrensis; alii exercitus, seu expeditionum præses: Item, Minerva etiam στρατία dicta fuit, quod bello, & militiæ præesset; apud Luc. Unde τὸ στρατίον, expon. magnum, hostile, formidabile; Hesych. ab cod. Them. στρατὸς, &c.

Στρατιώτης, ου, ὁ, & Doric. στρατιώτας, miles: στρατιῶται, ῶν, οἱ, milites. Th. στρατός.

Στρατιωτικὸς, ἡ, militaris: à præced.

Στρατιωτικῶς, adverb. militariter: à præced.

Στρατιῶτις, ιδος, ἡ, fœmina quæ militat, miles mulier; sed interdum est adject. ut στρατιώτιδες νῆες, naves quibus vehuntur, seu trajiciuntur milites, pedestre certamen inituri; apud Thuc. & Plut. est à masc præced. στρατιώτης; V.

Στρατοκήρυξ, ὁ, exercitus præco, Rex l. 3. c. 23. ex στρατὸς, ὁ, & κήρυξ, ὁ, &c. Vide.

Στρατολογέω, ῶ, militem deligo: q. d. στρατὸν συλλέγω, exercitum conscribo.

Στρατολογία, ας, ἡ, delectus exercitus: &

Στρατολόγος, qui exercitum colligit: ab iisdem.

Στρατοπεδάρχης, ου, ὁ, exercituum præfectus, imperator belli: q. d. ἄρχων τῆς στρατοπέδου, princeps castrorum. Th. ἀρχὴ, imperium: & στρατόπεδον; quod vide.

Στρατοπεδαρχία, præfectura castrorum, à præced. στρατοπεδάρχης, id V.

Στρατοπεδεία, ἡ, castrorum metatio, castrametatio: Item, idem quod στρατόπεδον, castra, exercitus; à στρατοπεδόω, castra figo, metor, seu colloco; in pass. -ούμαι, idem; unde verbale στρατοπέδευσις, ἡ, ipsa actio castrametandi omnia, à seq. στρατόπεδον τὸ; vide.

Στρατόπεδον, ου, τὸ, propriè castra significat, hoc est, locum, ubi imperator cum suo exercitu commoratur: tum per Metonym. exercitus. Ex στρατὸς, exercitus; & πέδον, solum, campus. Hinc στρατοπεδεύω, castra metor.

ΣΤΡΑΤΟΣ, ου, ὁ, exercitus: q. à στορεῖν, sternere, hostiliter dejicere.

Στρατόφιν, ab exercitu; à στρατὸς, ὁ; vide.

Στρατοφύλαξ, custos exercitûs; & in pl. στρατοφύλακες, e piarum duces; ex σῴζω; & φύλαξ, ακος, ὁ, &c. vide.

Στρατόωντο, Ion. & Poët. pro ἐστρατώθη, 3. pl. imperfect. verbi στρατόομαι; quod V.

Στραφθεὶς, έντος, & στρεφθεὶς, conversus, a. 1. part. pass. à στρέφω, verto.

Στραφλῶαι, a. 2. infin. pass. verbi στρέφω, verto: f. ψω, a. 2. ἔστραφον.

Στρέβλη, ης, ἡ, tormentum, prelum: &

Στρεβλὸς, ὴ, τortuosus, callidus, perversus. Th. στρέφω, verto, torqueo.

Στρεβλότης, ητος, ἡ, tortuositas, flexuositas; Plut. à præced. στρεβλὸς; V.

Στρεβλόω, ῶ, detorqueo, perverto: f. ώσω, p. ἐστρέβλωκα. ab eod. Th.

Στρεβλωθήριον, τὸ, tormentum; (idem quod στρέβλη;) est verbale à præced. στρεβλόω; V.

Στρέμμα, τὸ, id quod tortum, seu intortum est; Hesychio est opus quoddam pistorium, à torquendo, sic dictum, scribilita, à quibusdam dicitur; i.e. στρεπτὸς ὄρτος; Ulpiano vero σλίμμα, est luxatio; i. e. ἡ ἄρθρα παράβασις, ἢ ὀστέα μετάστασις; est verbale à στρέφω, f. ψω, &c. V.

Στρεπταγλῶν, ος, ὁ, ἡ; fulgorem, seu lucem averti, radios deflectens: ex σλεπτὸς, seu Them. στρέφω, & αὐγλη, ἡ, &c. V.

Στρεπτίνδα, ἡ, lusûs erat genus, in quo testulam aliquam, aut numisma in tabula jacens, desuper, injecta aliâ testulâ, aut numismate convertebant; Poll. l. 9. est à seq. στρεπτὸς, ὁ, &c. vide.

Στρεπτὸς, gen. Ion. à σλεπτὲς, ῆ, ὁ, torques. Th. στρέφω.

Στρεπτὸς, ὴ, flexibilis, exorabilis; versatilis, tortas. Sed στρεπτὲς, subst. torques. Th. στρέφω, verto.

Στρεπτοφόρος, ος, torquatus: à φέρω, & στρεπτὸς, torques.

Στρουγεδὼν, όνος, ἡ, stranguria; est à seq. στρεύγω, -ομαι; V.

Στρεύγω, dolore afficio, tardo, cesso: στρεύγομαι, paulatim deficio, tabesco, q. στραγγεύομαι. Th. στραγξ, γγὸς, ἡ, gutta.

Στρεφάσκω, veto; Poët. idem quod & pro Th. στρέφω; V.

Στρεφενδινέω, in gyrum verto; oculi dicuntur alicui στρεφενδινεῖσθαι, cum vertigine corripiuntur. Ex σλρέφω, verto, & δινέω, gyro, circumago. Th. δίνη, ης, ἡ, vortex.

Στρεφθὲν, έντος, a. 1. part. pass. vide στρεφθέντε.

Στρεφθέντε, nom. dual. στρεφθέντα, dat. sing. à στρεφθεὶς, a. 1. part. pass. verbi στρέφω, verto: f. ψω, a. 1. passiv. ἐστρέφθην.

Στρέφος, ους, τὸ, Doricè, per Metathesin literarum, idem quod & pro στέρφος, τὸ; (à Them. στέρφω; V.) corium, pellis, &c. V. Sed στρέφος, ους, τὸ, à Them. στρέφω, idem est cum στρέμμα, τὸ; id V.

Στρεφόω, pelle intego; unde verbale στρέφωσις, quum vas aliquod pelle, seu corio operitur; Hesych. à στρέφος, in prima signif. pro στέρφος; V.

ΣΤΡΕΦΩ, verto, torqueo, flecto: q. à τρέπω, verto, f. στρέψω, p. ἔστροφα, a. 1. imperat. activ. στρέψον, άτω, obverte: a. 2. ἔστραφον, præt. pass. στρέφομαι, convertor, converto me, perf. p. ss. ἔστραμμαι, a. 1. pass. ἐστρέφθην, a. 2 pass. ἐστράφην, ης, η, a. 2. imperat. pass. στράφω, ήτω, ῆ, a. 2. part. pass. στραφεὶς, εῖσα, έν, conversus, a, um: a. 1. part. pass. στρεφθεὶς, έντος, p. m. ἔστροφα. Hinc στροφὴ, ῆς, ἡ, versio, flexus: στρεβλὸς, tortus, tortuosus: στρεβλὸς, qui est oculis distortis, strabus: στρόβιλος, vortex; item turbo, trochus: ἀναστρέφω, inverto; item redeo: ἀναστροφὴ, inversio: item reditus: ἀνατρέφω, in contrariam partem verto: ἀνατροφὴ, inversio, reciprocatio: ἀποστροφὴ, aversio.

Στρέφασις, q. d. obturatio, deligatio vasorum, cum pelle, aut corio, &c. Vide paulò ante cum στρεφόω.

Στριμμάλλος, intortum habens vellus; Item homo non simplex, versipellis; Metaphora sumpta à velleribus intortos habentibus villos; ex στρέφω, unde στρίψις, & μαλλὸς, ὁ, &c. V.

Στρίψις, εως, ἡ, versio, conversio: Item fraus; Hesych. est verbale, à Them. στρέφω, -ομαι, &c. V.

Στροφοδικέω, & στροφοδικέω, ῶ; causas de quibus in judicio agitur, inverto; ex στρέφω, f. ψω, & δίκη, ἡ, &c. vide. Unde στροφοδικῆσαι, sumitur pro στρέψαι τὰς δίκας; i. e. dolis, & varietate dicendi jura fallere, & causas invertere; apud Aristoph. in Nub. Item, στροφοδικοπανουργία, & στροφοδικοπανουργία, versutia in pervertendis causis, seu litibus; ex præced. στροφοδικέω, & πανουργὸς, ὁ; unde πανουργία, ἡ, vel ex σλρέφω, f. ψω, δίκη, ἡ, & πανουργία, &c. V. Item στροφοδινέω, in gyrum flecto, circumago, & verso in gyrum; idem quod supra στρεφενδινέω, & ex iisd. Viz. ex στρέφω, f. ψω, & δίνη, ἡ; unde δινέω, &c. vide.

Στρωὲς, adverb. asperè, horribiliter: à στρωὸς, asper. Est & σταλὲς, pro σταφὲς, manifestè.

ΣΤΡΗΝΗΣ, έος, ὁ, ἡ, asper, indomitus moribus.

Στρωσία, luxurior, dissolutè vivo; lascivio: f. άσω, p. ἐστρωσίακα. Th. στρῆνος, εος, τὸ, luxus.

ΣΤΡΗΝΟΣ, εος, τὸ, luxus, deliciæ; asperitas morum, fastus: à στρωὸς, asper, quasi à στρεῦν ἠνίας, ab ablatis habenis, (ἄσωτοι nullis legum habenis coërceri queunt) q. d. effrænatus.

Στρωύφωνος, cui est aspera vox; ex στρωὸς, ὁ, ἡ, & φωνὴ, ἡ, &c. V.

Στειβιλικίζ, apud Aristoph. sumitur, pro, ne tantillum quidem, ne nauci quidem, ex seq. στείβω, & λικίζ, &c. vide.

ΣΤΡΙΒΟΣ, exilis & tenuis vox avis: à στείζω, pro στείζω, strido.

Στεγμὸς, ὃ, ὁ, stridor quidam: à στείζω pro στείζω.

Στεικτὸς, strigosus. Gloss. Cyr.

Στειξ, columnarum canaliculus. Vide σλεία.

Στεκτὸς, ὃ, strigosus: à στρέφω, stringo.

Στεγδομομᾶν, idem quod & pro στεβδομομᾶν,

βδοκομᾶν, vide supra στραβδοκόμης.

Στρεβανικῶ, qui vel quæ versando, aut exagitando, vincit; Hesych. ex στρέβω, ὁ, & νίκη, ἡ, &c. V.

Στρεβλός, ὁ, tortuosus, flexuosus, incurvus; Hesych. à στρέβω, ὁ; V. Item στρεβλός, ἁία, vel ός, ὁ, est ἰμαλεῖον κυφοκὸν; i. e Instrumentum e carduis fullonum; quo scil. rudem pannum tractant, lanæ villos excitant; vel potiùs ut quidam putant, est vectiabulus, dictus ἀπὸ τοῦ στρέβειν; i. e. στρέφειν, ἢ στρωβᾶσθαι; hoc enim est hujus instrumenti ἔργον, & officium; ut ait comment. Aristoph. in Equit. Itidem, à στρέβω, ὁ, V.

Στρεβλόω, f. ώσω, circumago, torqueo; perturbo. Th. στρέφω, verto.

Στρεβλόω, idem quod στρεβλόω, turbineo vortice circumago: Item στρεβιλίνος, ὁ, pineus; & στρεβιλίτης ὄινος, pineis nucibus conditum vinum; Dioſc. 1. 92. & 5. 36. omnia à ſeq. στρόβιλος, vortex; trochus, quem ſcil. pueri per plana exagitant, verſantque verbere ſcuticæ; à quorum trochorum forma, ſic etiam dicitur nux pinea, & nucis pineæ nucleus: Item ipſa etiam pinus, &c. V.

Στρόβιλοειδὲς ὄρος, apud Strab. l. 13. expon. mons in pineæ nucis formam tuberoſus, interpr. exponit turbinem in acutum apicem deſinentem: Item ἐκ στροβιλοειδοῦς ὄγκος, nucis pineæ figuram gerit; Gaza apud Theophr. Hiſt. 3. 20. vel turbinationem, i. e. turbinatam figuram habet; nam στρόβιλος, eſt etiam turbo: ex στρέβιλος, & εἶδος, τὸ, &c. Vide

Στρέβιλος, vide in στρέβω.

Στρεβιλώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, turbinatus; ſed expon. etiam frequens anfractibus, à στρόβιλος, ὁ; quod à στρέβω, ὁ, vortex aquarum, &c. V.

Στρόβος, ε, ὁ, vortex, vertigo, gyrus: à στρέβω, unde & στρεβλός, inſtrumentum quoddam fullonium: στρόβιλος, vortex, procella, turbo, trochus. Item cochlea & murex marinus, qui & στρόβηλος.

Στρογγυλαίνω, & στρογγυλόω; Item στρογγυλίζω, & στρογγυλόω, rotundo, rotundum efficio: unde paſſiv. στρογγυλαίνεσθαι, expon. rotundari, convolvi; omnia à ſeq. Th. στρογγύλος, ὁ; V. Unde etiam, στρογγύλη, ſubſtantivè dicitur, pro ἡ στρογγύλη ζώνη, teres zona; apud Poll. 17. 14. quidam expon. etiam rapum, &c. V. Στρογγυλίζω, ſignificat etiam, ore rotundo loquor, atque enuntio; ut στρογγυλίζειν τὰ νοήματα; apud Dion. Hal. in vita Lyſ.

Στρογγυλόκωλος, qui rotundi eſt cauliſ; ex στρογγύλος, & κωλος, ὁ, &c. V. Item στρογγυλόλεπος, ε, ὁ, rotundo folliculo, ſeu rotundâ ſiliquâ incluſus; ex στρογγύλος, & λέπος, ὁ, &c. V. Item στρογγυλναύτης, nauta qui στρογγύλη νηῒ vehit. Poll. ex Ariſtoph. ex στρογγύλος, & ναῦτης, ὁ, &c. V: Item στρογγυλοπρόσωπος, qui rotundâ eſt facie, ex στρογγύλος, & πρόσωπον, τὸ, &c. V.

ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ, ε, rotundus, contractus: teres inſtar cylindri: q. à στρέγξις, tortuoſus, γρογγύλος, idem quod στρογγύλος.

Στρογγυλότης, ητος, ἡ, rotunditas, figura rotunda, aut teres: Item στρογγυλόω, ῶ, rotundo; unde στρογγύλωμα, & στρογγύλωμα, coagmentum rotundum, opus teres, orbis, & στρογγύλωσις, ἡ, rotundatio; & pro exercitu accipi traditur; Reg. 1. c. 17. Item στρογγύλως, rotundè adv. Item tereti figurâ; omnia à præcedent. Them. στρογγύλος.

Στρομβιχίδης, Strombichides; nomen propr.

Στρομβεῖον, τὸ, turbo, conus: Item στρομβοειδὴν, turbinis in modum, turbinatim; in Epigram. utrumque à ſeq. στρόμβος; V.

Στρόμβος, ε, ὁ, turbo, trochus: idem quod στρόβιλος, à στρόβω, torqueo. Th. στρέφω, verto.

Στρομβόω, turbineo vortice verſo, ſeu circumago, vel ſimpliciter verſo, voluto; à præced. στρόμβος; V. Item στρομβώδης, turbinis, ſeu coni figuram gerens; in turbinatum mucronem deſinens; Ariſtot. Hiſt. an. l. 4. ubi agit de cochlearum generibus; Itidem ab eod. nam στρόμβος, eſt & chonchæ genus, ſeu choclea, &c. V.

Στρυθάριον, ε, τὸ, idem cum στρουθίον; id Vide. Item στρύθος, ſive στρουθός, ſtruthea malus, & ſtruthea mala; Theophr. & Dioſc. qui docent nullum aliud eſſe diſcrimen inter cotonea mala, & ſtruthia, quam ex forma, magnitudine, & colore; à Themat. στρυθὸς; quo nomine appellatur etiam ſalax, ut paſſer; item herbæ eſt nomen (ut & στρουθίον) quæ Lat. radicula, & herba lanaria; Dioſc. 2. 193. &c. V.

Στρυθίζω, f. ίσω, ſtrideo.

Στρυθίζω, præced. proprie eſt paſſeris in modum ſtrido, lamentabilem vocem edo; Iſa. 10. dicitur de avium pullis, qui ore hiante & ſtridente, ſeu vociferante, eſcam à matre petunt: item radicula purgo, lanariæ herbæ ſucco mundum ac candidum reddo; Dioſc. 2. 84. &c. V.

Στρυθόμηλα, & στρυθόμηλα, ſpecies quædam mali cydonii; Gal. ex στρύθος, & μῆλον, τὸ, &c.

Στρουθίον, ε, τὸ, paſſerculus, diminut. à στρουθὸς; quod vide.

Στρουθοκάμηλος, ſtruthocamelus; avis de qua Plin. 10. 1. avium maxima eſt, ſi tamen avis dicenda eſt; concoquit ferrum, ut ſcribit, Alex. Aphrodiſ. (dicitur etiam στρουθοκάμηλος;) ex στρουθὸς, & κάμηλος, ὁ, &c. V. avis autem hæc dicitur etiam στρουθὸς μεγάλη, & ὁ στρουθὸς, ſtruthio; apud Ariſtoph. in avibus, pro eodem etiam dicitur στρουθὸς Ἀραβικὸς, ſeu Λιβυκὸς, ὁ ἐν Λιβύῃ στρουθὸς Λίβυστα, à regionibus in quibus præcipuè inveniturr; & à volatu humili vocatur & στρουθὸς καταπάμη, & χαμαιπέτης, apud Herodot. l. 4. &c. Item στρουθοκέφαλος, habens caput paſſeris, aut ſtruthocameli, ideoque monſtroſus; unde in neut. plur. στρουθοκέφαλα ἄμβρυα, dicuntur fœtus exili capite; ex στρουθὸς, & κεφαλὴ, ἡ; V. ſic & στρουθόπους, ſtruthocameli pedes habens; pedum figura ſtruthocamelum, imitans; Schol. Ariſtoph. ex στρουθὸς, ὁ, & πούς, &c. V.

ΣΤΡΟΥΘΟΣ, ὁ, paſſer, parva avis. STRUTHIO. Hinc στρούθιον, ε, paſſerculus, q. cum οἱ στρωθεῖ, ſcil. ad ὀχείαν. Eſt enim avis ſalax.

Στρὺς, paſſer. Heſych. contractum ex στρουθὸς.

Στροφάδες, dicuntur Inſulæ quædam in Ionio mari; ἐπὶ τῇ στροφῇ dictæ; i. e. à converſione; quòd ibi Zethus & Calais, ulteriùs perſequi Harpyas deſiſtentes, ad navem reverterunt; teſte Apoll. Arg. 2. eſt plur. fœm. à ſing. στροφὰς, άδος; V. Item στροφώδης, ε, ὁ, verſutus, qui multas novit ſtrophas; Mercurii Epith. ſic dicti, vel παρὰ τὰς στροφὰς; i. e. à verſutiis doloſis, ut teſtatur Carion apud Ariſtoph. vel q. d. janitor; quod juxta januam ſtatui ſolebat, ad arcendos alios fures; à cardine ſcil. januæ, qui στροφὶς dicitur; ut tradit Heſych. utrumque à στροφὴ, ἡ; quod vide.

Στροφάλιγξ, ἡ, converſio, vertigo; gyrus, rotula, orbis: à

Στροφαλίζω, id. qd. στρέφω, verto, verſo.

Στροφαλὶς, ίδος, ἡ; idem cum στροφάλιγξ, ιγγος, ἡ; V. Sed ſic etiam dicitur, lactis ficcati caſeus, à forma orbiculari quam induit dum lac coagulatur; quem caſeum, interpres apud Nic. in Ther. στροφαλίδα, nominat, & πυρὸ ξηρὸν; Item axis, circum quem rota vertitur, στροφάλιγξ, dicitur, &c.

Στροφὰς, άδος, ἡ, quæ circumagitur, ſeu circumvertitur; Soph in Trach. à στροφὴ, ἡ; V.

Στροφάω, verſo, Ion. hinc στροφάωμαι, verſantes. Them. στρέφω, verto.

Στρωφεῖον, τὸ, dicebatur theatri pars, in qua erant Heroës indigetati, vel in bello mortui, vel in aquis; Poll. l. 4. Item στροφεῖα, τὰ; apud Luc. expon. funes quibus aliquid verſatur ſeu flectitur; à ſeq. στροφὴ, ἡ; V. Item στροφὶς, ίδος, vel ὶς, ὁ, vertebra; ut στροφεῖς τραχήλου, Poll. l. 2. & ſic ſpecialiter στροφὶς, dicitur ſummus dorſi ſpondylus; quod in eo caput circumagatur; Item cardo in foribus ſic dicitur, qui circumvertitur; unde οἱ στροφεῖς τῶν θυρῶν, dicuntur valvarum cardines: Itidem à στροφὴ, ſeq. V. ſicut etiam στρέφω, verſutus, & ſtrophis utor, in Epigram. ab eodem.

Στροφὴ, ῆς, ἡ, verſio, flexus, STROPHA, callida tergiverſatio: unde Anglicè, Strife: à præt. m. ἔστροφα, verbi στρέφω, verto.

Στρόφιγξ, γγος, ὁ, vertebra, cardo: quia ejus vi aliquid vertitur: ut collum, porta: ab eod. Th.

Στροφίδες ἰμάντων, apud Euryp. expon. lororum volumina, ἢ συστροφαὶ; eſt pl. fœm. à ſing. στροφὶς, ίδος, ἡ; V.

Στροφίοιο, gen. Ion. à Στροφίος, ε, ὁ, nomen propr.

Στρόφιον, τὸ, vel στρόφιον, τὸ; Suidæ eſt στρογγύλην ζωνάριον; teres zona, quâ ſcil. mulieres cingi ſolebant; Item zona ſacerdotalis; ſed erat & redimiculum quoddam, quo tam viri quam fœm. circa caput utebantur, à στροφὴ, ἡ; V. Item

στρόφις,

στροφὶς, ἰδος, ἡ, conversio; item volumen, spira; ut πλεκταὶ ἱμάντων στροφίδες; apud Euryp. in Andr. Itidem, ab eod.

Στρόφιος, homo versatilis; qui se novit στρέφειν.

Στροφολογία, conversio dictionum; strophologia; Bud. est ex στροφὴ, ἡ, & λόγος, ὁ, &c. V.

Στρόφομαι, ὄμαι, intestina mihi torquentur; torminibus vexor, seu laboro; ut ὁ στροφούμενος ἵππος, in Hippiatr. est à seq. στρόφος, ὁ, dolor intestinorum; quod tormen, seu tormina Latini vocant; item funiculus è loro, aut cannabe, aliave materia tortus, & plexus; Od. γ. & ρ. Item, στρόφος ἱείς, καὶ τριχῶν; exp. hapsus lanæ, capillorum, seu contortus, seu non contortus; cirrus, cincinnus, &c. Vide.

Στρέφος, ε, ὁ, aliquid tortum & torquens; funis, fascia. Est & tormen morbus: στροφοποιὸς, restio, qui στροφὰς, id est, funes, ποιεῖ. Hinc Angl. a Rope. ἀ στρέφω, verto, præt. m. ἐστροφα.

Στρεφόλογος, verba, ac sermo contortus, involutus, dolosus, sic dicitur; à præced. V.

Στρύμαργος, furi sè libidinosus. Refer ad σφὰς, quia ἀχθυτικός.

Στρυμόνα, acc. sing. à Στρυμὼν, όνος, ὁ, nomen fluvii. Amphipolis Thraciæ.

Στρυφνὸς, ὴ, acerbus: idem quod συφὸς, unde & factum aiunt interposito ρ. Alii referunt ad σύφω, constringo.

Στρυφνότης, ητος, ἡ, acerbitas; à præced. στρυφνὸς, ὁ, V. Unde etiam στρυφνότατος γεύσασθαι; i. e. gustu peracerbus; Gaza de senect. superl. ab eod.

ΣΤΡΥΧΝΟΣ, ε, ὁ, solanum, herba.

Στρῶμα, ατος, τὸ, stratum, stragulum: à στόννυμι, sterno, quod vide: ab inus. στρόω.

Στρωματώδης, ες, ἡ, vestis sutilis; item, saccus ex pannis lineis laneisve consutus, in quibus stragula deponi solebant, & colligari; Pol. & Theophr. Sic etiam, nominatur piscis quidam, quoniam tergum ejus virgis aurei coloris variegatum est, & quasi restibus intextum, Athen. l. 7. Item, inscribuntur & libri quidam στρωματεῖς, apud Clem. Alex. ob varietatem argumenti, ut ipse testatur; l. 4. Item, στρωματίζω, sterno, insterno; & στρωματῖτης ἔρεως: Hesychio est convivium quoddam collatitium, in quo sibi ipsis præbebant unusquisque stragula & stramenta; omnia, à præced. στρῶμα, ατος, stramentum; vestis stragula, peculiariter autem sic dicitur quo lectus, aut torus solet insterni; seu quod dormituro substernitur; Xen. Plut. & Athen. pro eod. στρῶμα, dicitur etiam, στρωμνὴ, ῆς, ἡ, stratum, lectus; stragulum; lectisternium, & ab eod. Them. id V.

Στρωματόδεσμον, ε, τὸ, & στρωματόδεσμος, ε, ὁ, ligamen, seu vinculum, quo vestis stragula constringitur, fascia, quâ stragula convoluta solent colligari; sed sigrif. &, fasciculum vestis stragulæ; seu vestem stragulam vinculo, aut fasciâ aliquâ colligatam, seu stragula convoluta, & colligata; ex στρῶμα, ατος, & δεσμὸς, ὁ, V. Item, στρωμαπφύλαξ, cui stratorum custodia demandata est, Plut. in Alex. ex στρῶμα, ατος, & φύλαξ, ὁ, &c. V.

Στρωμνὴ, ἡ, vide paulò ante, cum στρωματόδες, ad fin.

Στρώννυμι, vel στρωνύω, sterno, imperf. ἐστρώννυον. f. στρώσω. a. 1. ἔστρωσα, a, 1, imperat. act. στρῶσον, άτω. pert. ἐστρωκα. perf. pass. ἔστρωμαι, σαι, ϑ. perf. part. pass. ἐστρωμένος, η, ον, stratus. Hinc Angl. to strow. στρώσις, stramen, stratura: στρωτῆρες, asseres: ut quibus pavimentum sternitur: στρῶμα, τὸ, stratum, stragulum: στρωμματόδες, pulvinar, vestis aliqua sutilis. Th. στρίω, sterno.

Στρώσις, εως, ἡ, stratio, stratura: item lecti structura: à 2. perf. sing. perf. pass. præc. verbi.

Στρῶσον, sterne, a. 1. imperat. act. &

Στρώσω, sternam f. 1. act. verbi στρώννυμι, sterno. Th. στρίω, idem.

Στρωτὴρ, ῆρος, ὁ, strator: trabs parva, crates: &

Στρωτὸς, ὴ, stratus: quod à στρώννυμι, idem quod στρίω, sterno.

Στρώτης, ε, ὁ, strator; & peculiariter, lecti strator, Athen. l. 2. ab eod. cum præced. V.

Στρωφᾶσθαι, præs. inf. pass. à

Στρωφάω, idem quod στρεφάω, verso, circumago. f. 1. m. στρωφήσομαι. quod à στροφὴ, versio, flexus. Th. στρίφω, verto. f. ψω. p. m. ἔστροφα. a. 2. m. ἐστραφόμην.

Στρωφῶ, Dor. pro στρέφω, verto.

Στρωφώμενος, præs. part. pass. verbi στρωφάω, quod V.

Στρῶω, inusit. à στρίω, sterno.

Στυγάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, odio prosequens viros, seu eos odio habens; Amazonum Epith. Unde, Æschl. in Prometh. dixit, Ἀμαζόναν στρατὸν συγάνορα, Amazonum exercitum oforem virilis sexûs; ex στύγος, εος, τὸ, & ἀνὴρ, ὁ, cujus comp. varia desinunt in ανωρ, &c. Vide.

Στυγέει, odit, 3. sing. ind. præs. συγέω, timeat, 3. sing. præs. sub. verbi συγέω, odio prosequor: quod vide.

Στυγερὴ, Ion. pro συγερὸς, ας, ἡ, horribilis, odiosa. dat. pl. συγεραῖς. à

Στυγερὸς, ὴ, terribilis, tristis, gravis. Th. συγέω.

Στυγερῶς, adv. horribiliter: à præced.

Στυγερότης, ητος, ἡ, tristitia, mœstitia; à præced. συγερὸς, odio dignus; item, mœstus, &c. V.

Στυγερόπις, εος, ὁ, ἡ, invisus: ex συγερὸς, horribilis, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, vultus. Th. ὄπομαι, video

ΣΤΥΓΕΩ, odio prosequor, reformido: f. ήσω, & σύξω, ab inusit. σύγω, a. 1. ἔστυξα. a. 2. ἔστυγον. Hinc σύγος, εος, τὸ, odium: Διόσυγος, ε, ὁ, Deo exosus.

Στύγημα, ατος, τὸ, odium: &

Στυγητὸς, ὴ, όν, odiosus, a, um. Th. συγέω.

Στυγητὸς, idem quod, & pro συγερὸς, odio dignus, horribilis, &c. V.

Στύγιος, ὁ, ἡ, ἡ, Stygius, infernalis; ut στύγιος δόμος, apud Soph. inferi, ἡ τὰ κάτω; item, σύγιον ἡμέρας, apud Plut. est à σύξ, γὸς, ἡ, id V.

Στυγνάζω, tristis sum, contristor: f. άσω. a. 1. ἐστύγνασα. a. 1. part. act. συγνάσας, ατος, à συγνὸς, quod vide.

Στυγνάσας, άσα, άν, a. 1. part. act. verbi συγνάζω, quod V.

Στυγνὸς, ὴ, όν, odiosus, invisus, tristis: a

Στύγος, εος, τὸ, odium. Th. συγέω, odio prosequor.

Στυγνότης, ητος, ἡ, mœstitia, mœror; vel horrifica tristitia, ærumna; apud Athen. l. 5. est à præced. συγνὸς, ὁ, V.

Στύγω, f. ξω. Idem quod, ab, & pro, Them. συγέω; unde, σύξασα, odio prosequuta, & ἀπεσύξασα, in Epigr.

Στυλὶς, ίδος, ἡ, & συλισκὸς, ε, ὁ, columella; diminut. sed est & pars navis ἡμιολίας, teste Hesych. Item, sic dicitur & illud quod nares, sive nasi foramina, instar muri, dispescit, & discriminat; (quod & alias διάφραγμα & κίων, vocatur; Pol l. 2.) Item, συλὶς, ὶς, ὁ, i. e. ὁ ὀπὶ κίονος ἱστάμενος; Suid. supra columnam locatus; omnia, à seq. Th. σύλω, V.

Στυλοβάτης, ε, ὁ, Stylobata, Vitruvio; columnæ basis, seu pes; ex seq. σύλος, ὁ, & βαίνω, f. βήσομαι, præt βέβηκα; à βάω; unde varia ejus comp. desinunt in βάτης, &c. V.

ΣΤΥΛΟΣ, ε, ὁ, columna; item, graphium, STYLUS.

Στύμα, ατος, τὸ, tentigo; i. e. ὕπαπος τῶν αἰδοίων; Eust. est verbale à Th. σύω, f. ύσω, &c. V. Item, σύμματος, τὸ, spissamentum, aditringendi vim habens; sunt vero στύμματα, sive spissamenta, quæ oleis, succis, unguentisque admiscentur odoramenta imbecillia, ut ea liquidiora per se spissescant, & ἐκ τῶν ὑγρομάτων, odorem, ac suavitatem, facilius suscipiant, conserventurque diutius, &c. Est verbale, à Them. στύφω, f. ψω, &c. V.

Στύξ, γὸς, ἡ, STYX, nomen fluv. infernalis: à συγέω, exhorresco.

Στύξ, præced. nomen erat, quo appellabatur fons ad Nonacrin Arcadiæ, ab horribili frigiditate ita dictus; quæ tanta perhibetur, ut etiam enecet eos qui aquam illam gustarent; vide Plin. l. 2. c. 103. & l. 31. c. 2. & Vitruv. l. 8. c. 3. Unde, sic etiam nominatur palus ista apud inferos, i tidem ab horribili geliditate; per cujus aquam jurare superi finguntur à Poëtis, Od. κ. Il. Ω. ξ. &c Item, horror, tremorque ex perfrictione, sic appellatur, &c. V.

Στύξαιμι, odissem, a. 1, act. opt. verbi στυγέω, quod V.

Στύομαι, idem quod, act. στύω: apud Comicos; sed exp. & tristitiâ afficior; apud Aristoph. & c. V.

Στυπίζω, stipite pello, Hesych. Item, στύπα, vel στύππαξ, venditor vestium stupiarum; apud Pol. 7. 16. pro eod. dicitur & στυππακὸς, apud Hesych. ut & στυππεῖον, idem quod & pro seq. στυπεῖον; & omnia, à Th. στύπη, stupa, & c. V.

Στυπεῖον, ε, τὸ, Ion. pro στυππεῖον & στύπη, quod V.

ΣΤΥΠΗ, & στύππη, ης, ἡ, STUPA. Est & στύπη, stipes, stirps, q. à στύφω, quia eâ utimur ad stipandum.

Στύπον, & στύππον, ε, τὸ, idem quod & à præced. Th. στύπη, V. Sed στύπον, est etiam genus lini. Item, στύπης, ου, ὁ, ἡ, ex trunco, vel caudice factus, ligneus; ut apud Nic. in Alex. ὄλμῳ ἐκ στυπὸς, in ligneo pila, seu in ligneo mortario; sed alii per appositionem legunt, ὄλμῳ ἐκ στύπεϊ, in pila quæ est, vel fuit truncus, vel caudex; i. e. ligneâ; nam Them. στύπη, exp. etiam truncus, caudex, & c. V.

Στυπολύτης, qui ligna, vel stipites polit, seu sculpit; ex στύπη vel στύπος, & γλυφὴ, ἡ, à γλύφω, & c. V. Item, στυπειοπώλης, vel στυππειοπώλης, stupæ venditor, seu qui vestes stupeas, & canabinas vendit; ex στυπεῖον, vel στυππεῖον, τὸ, & πώλης, ὁ, & c. V.

Στύπος, ε, τὸ, idem etiam quod στύπη.

Στύππη, vide στύπη, indè Angl. a stoop.

Στυππηρία, ας, ἡ, alumen; quia valde στύφει, id est, adstringit.

Στυππηριώδης, ες, ὁ, ἡ, alumen sapiens, seu resipiens; aluminosus; ut ὕδωρ τὸ στυππηριῶδες, apud Gal. est à præced. στυππηρία, ἡ, V.

Στυπτικὸς, ὴ, ὸν, astrictorius. Th. στύφω.

Στυφελίζω, Hesych. exp. κεντρίζω, i. e. pungo, stimulo; item, styracem refero, Dioscor. 2. 109. à seq. Th. στύφελος, ικός, ος, V.

Στυφελίνη, populea. Gen. 30. 37.

Στυφελίνη, ut στυφελίνειον μύρον, ex Styrace confectum unguentum, Dioscor. Item, στυφελίνιον, ε, τὸ, (vel ut quidam ferebant στυφελίνεον, τὸ, hastile; aut potiùs spiculum, seu cuspis; utrumque ab eod. Th. στύφελος, ικός, ος, V.

ΣΤΥΡΑΞ, ακος, ὁ, cuspis hastæ: item STYRAX arbor, quasi στερεὸς, firmus.

Στύφελος, præced. pro Styrace arbore, dicitur esse arbor Syriæ, quæ malo cydonio fertur esse similis; cujus etiam lacryma στύφελος vocatur; Dioscor. Aristot. & Theophr. & c. V.

Στῖφελίζω, asperè tracto, everto, quatio. f. ξω. vide συφελίζω.

Στυφελίσσω, quatere, a. 1. inf. act. verbi συφελίζω, asperè tracto, depello. f. ξω. Th. στύφω, adstringo.

Στυφελισμὸς, οῦ, ὁ, injuria, contumelia; quum scil. quis verberibus, verbisque asperis excipit; sed dicitur &, quum quis injuriosè loco suo deturbatur; est verbale à præced. στυφελίζω, dispello, deturbo, & c. V.

Στυφελὸς, ὰ, ὸν, durus, asper. Them. στύφω.

Στυφλὸς, ὴ, ὸν, ἡ, idem quod & per Sync. fact. à præced. στυφελὸς, V.

Σὺφλος, ου, ὁ, & συφὸς, ὴ, ὸν, idem quod, & ab eod. cum συπικὸς, astringendi vim habens, & c. V.

Σὺφρος, ὴ, ὸν, durus, rigidus: ab eod. Them.

Στυφρὸς, præced. exp. etiam retorridus, duratus, callosus; idem quod, στυφλὸς, & ab eod. Them. seq. στύφω, V.

Στιφροκόμης, seu συφόκομης, dicitur de gallinaceo pugnaci; item, de cornice, Aristoph. in avib. ex στύφω & κόμης, ου, ὁ, & c. V.

ΣΤΥΦΩ, adstringo, de iis quæ gustantur, spisso. f. ψω, ab hoc verbo στυπτικὸς, styptico, adstrictivus: συφὸς, adstringendi vim habens.

Στύψις, εως, ἡ, adstrictio, spissatio: à στύφω.

ΣΤΥΩ, f. ὑσω, tentigine laboro, priapum extendo: q. à στάω, unde ἵστημι, erigo.

Στωϊκὸς, ὴ, ὸν, STOICUS, a, um, ἀπὸ τῆς στοᾶς, à porticu sic dicti, ubi disputabant. Et Zeno ejus sectæ author traditur.

Στωμύλος, & στωμύλλος, ομος, loquax seu garrulus sum; unde, στωμυλῶδρα δαιταλεῖς, apud Athen. l. 9. i. e. loquaces convivæ, blateronesque; à seq. στωμύλος, V.

Στωμυλία, ας, ἡ, &

Στώμυλμα, ατος, τὸ, loquacitas, nugæ: à seq.

Στωμύλος, ε, garrulus, lepidus, dicax. Th. γόμφος, ου, ὁ, os, oris.

Στωμυλιοσυλλεκτάδης, ου, ὁ, loquacium nugarum consarcinator, vel garrulus nugator; ex στωμυλία, ἡ, & συλλέγω, ομαι, unde σύλλεξις, & c. V.

ΣΥ, & Dor. τύ, TU, & additâ syllabâ, νιτιωΐ, pronomen omnis gen. in gen. σοῦ, & c. Hinc Σὸς, Σοῦ, tuus.

Σύαγος, ου, aper, σῦς ἄγριος.

Συάγριος, & συάγριος, aprinus, aprugnus; i. e. qui est ex apro; ut συάγριον σπέρμα; apud Dioscor. à præced. σύαγρος, subst. id V. Item, συαγρίδες, αἱ, piscium genus, apud Athen. l. 7. ab eod.

Συάγχης, sues strangulans, sues suffocans; Hesych. συάγχης· βίζα ἐν ᾗ σύες πνίγονται; quibus verbis significare videtur radicem, quâ venatores solent suffocare, & capere a ros; ex Σῦς, Συὸς, & ἄγχω, à Th. ἄγχω, & c. V.

Σύαινα, ης, ἡ, piscis nomen est, apud Opian. quæ eadem ὕαινα, dicitur; id V. Videtur à sue vocari; & Graeci recentiores chærillam interpretantur; hoc est porculum; item, συὰς, ἀδος, ἡ, ους, nam, Hesychio teste, συάδες dicuntur αἱ σύες, ἰσημαπομφῶς; utrumq; à Th. συς, συὸς, ὁ, V.

Σύβαξ, ακος, ὁ, qui porcinis est moribus; Hesych. quo significatur etiam salax, & proclivis ad Venerem, more suis, animalis libidinosi, ut colligi potest ex Latino, subare; & ejus fœcunditate, bis enim quotannis parit; est à Them. σὺς, Συὸς, vide.

Συβαρίζω, q. d. Sybariffo; deliciis, & luxui indulgeo; mollitie luxuque diffluo, imitando Sybaritarum mollitiem atque luxum; est à seq. Th. σύβαρις, ιδος, & c. V.

ΣΥ'ΒΑΡΙΣ, ιδος, & ιος, ἡ, SYBARIS, urbs magna Græciæ; & ut alii volunt Italiæ: luxus. Ob luxum ab ὕβρει dici meretur. Hinc

Συβαρίτης, ου, ὁ, SYBARITA, qui est è Sybari: &

Συβαρῖτις, ίνδος, ἡ, quæ est è Sybari: &

Συβαριτικὸς, ὴ, SYBARITICUS; mollis. Th. Σύβαρις.

Συβάρτας, α, ὁ, Dor. pro Συβαρίτης, quod vide.

Συβλίον, vel συβίνη, ης, ἡ, theca ex corio, ut fuillo, à σῦς. Est etiam venabulum.

Συβόσιον, ε, τὸ, grex suûm qui pascuntur: à σῦς, συὸς, & βόσις, ἡ, pastus. Th. βόω, seu βόσκω, pasco.

Συβώτης, ου, ὁ, subulcus; qui σὺς βόει, pascit.

Συβωτικὸς, ὴ, ὸν, subulcos pertinens, subulcis proprius; ut συβωτικὸν μέλος, seu αὔλημα, carmen seu cantilena porculatorum; Pol. 4. 7. Item, συβωτεία, ἡ, subulcorum propria, vel subulca; mulier quæ porcos pascit; à præced. συβώτης, V.

Συγγάλακτος, collactaneus, collacteus; ex σὺν & γάλα, κτος, τὸ, V. Item, σύγγαμβρος, mariti duarum sororum; (idem quod ὁμογάμβρος; ut præced. συγγάλακτος, idem quod ὁμογάλακτος, & c. Quæ vide.) ex σὺν & γαμβρὸς, ὁ, V. Sic &, σύγγαμος, uxor; q. d. nuptiarum socia; & in plur. σύγγαμοι, inter quos est affinitas; & interdum σύγγαμος, sumitur, pro rivali; ex σὺν & γάμος, ὁ, & c. V.

Συγγεγαφότες, ων, ὁι, nom. pl. à

Συγγεγαφὼς, ότος, perf. part. act. verbi συγγεγάφω, conscribo. Th. γεγάφω, scribo: f. ψω. p. γέγραφα.

Συγγλυκαλογίω, simul refero generis seriem; ex σὺν & γλυκαλογέω, V.

Συγγλυκία, ας, ἡ, cognatio, generis & sanguinis communio. Ex σὺν & γλῦς, γλυός, τὸ, genus, prosapia. Th. γίνομαι, nascor.

Συγγλυφίδιος, α, ον. 2. inf. m. verbi συγγίνομαι, simul sum, conversor. Th. γίνομαι, nascor, sum. a. 2. m. ἐγλυφόμην.

Συγγενέσιν, cognatis, dat. pl. à

Συγγενὴς, ους, ὁ, ἡ, consanguineus: ab iisd. Them.

Συγγλύπτης, & συγγλυφεὺς, vide infrà συγγλύπτης & συγγενεύς.

Συγγλυκὸς, ὴ, ὸ, (idem quod συγγενὴς) generis propinquitate conjunctus; cognatus, affinis; ut apud Plut. συγγενικὰ ἐγκλήματα, propinquorum crimina; & συγγλυκὺν νόσημα, gentilis & hæreditarius morbus; apud eund. ut & συγγλυκικὴ τέλεσις, apud Aristot. pili congeniti; qui & συγγενεῖς, nam συγγενὴς, etiam Metaphoricè capitur; ut & Lat. cognatus, affinis, ut Συγγενὴς τῆ σοφίᾳ τῶ; apud Plat. Epist. 7. Item, Συγγενὶς, ίδος, ἡ, cognata; unde plur. συγγενίδες, αἱ, consanguineæ; Syn. Ep. 155. sed Pollux, barbarum esse scribit; omnia; ex iisd. cum συγγένεια, V. Item, συγγενάω, q.d. congenero; unde, verbalia, συγγλύσις, congressus & συμπλοκή; Hesych. & Συγγεννήτωρ, q. d. congenitor; ut, Συγγεννήτωρ τέκνων; qui procreationis liberorum partem sibi vendicat; ex Συὶ & γενεὰ, vide.

Συγγενάμεθα, 1. pl. a. 2. sub. m. à Συγγένομαι, vide συγγενέσθαι.

Συγγεωργὸς, socius in agro colendo; ex Συὶ & γεωργὸς, V.

Συγγηράσκω, εἰς, εἰ, consenesco: à γηράσκω, f. άσω, senesco. Th. γῆρας, ως, τὸ, senectus.

Σύγγηρως, ως, ὁ, ἡ, q.d. sociam senectutem habens; sed affertur ex Epigr. pro, consenescens; ex Συὶ & γῆρας, τὸ, V. Item, συγγίνομαι, idem cum seq. συγγένομαι, id V.

Συγγίνεσθαι, præs. inf. à

Συγγίνομαι, conversor, convenio, coëo. Th. γένομαι.

Συγγινώσκω, q.d. ejusdem sum sententiæ, consentio, &c. Vide seq.

Συγγινώσκειν, cognoscere, sibi conscium esse, confiderare, ignoscere: &

Συγγνώμη, ης, ἡ, ignoscentia, venia, permissio: à συγγινώσκω, ignoico: hoc ex Συὶ & γνώμη, ης, sententia. Th. γινώσκω, cognosco: f. γνώσομαι, p. ἔγνωκα. a. 2. ἔγνων, ως, ε. a. 2. imperat. γνῶθι.

Συγγνωμικὸς, ὴ, proclivis ad ignoscendum; indulgens; veniâ dignus: &

Συγγνώμων, ον, ὁ, ἡ, facilis in dandâ veniâ, mitis; consentiens; vide Συγγνώμη.

Συγγνωμονικὸς, idem quod, & à præced. συγγνώμων, ad veniam dandam propensus; indulgens, &c. Sed usurpatur etiam, pro συγγνωστὸς, cui ignosci debet; unde, adv. συγγνωμονικῶς, animo ad veniam dandam propenso; clementer, &c. V.

Συγγνωθῆναι, veniam consequi, a. 1. inf. pass. verbi Συγγινώσκω, ignosco. f. συγγνώσομαι. a. 2. συγγνῶναι. Th. γινώσκω, cognosco.

Συγγνωστὸς, q. d. ignoscibilis, dignus cui ignoscatur; veniâ dignus; est verbale, à συγγινώσκομαι, conscius mihi sum; ignosco; & passivè, mihi ignoscitur, venia mihi datur; aut veniam consequor, &c. Est pass. ab act. Συγγινώσκω, veniam do, vel tribuo, &c. Vide.

Συγγομφόω, infigo, configo; clavis compingo; ex Συὶ & γομφὸς, ὁ, unde γομφόω, &c. V.

Σύγγονος, ε, ὁ, ἡ, cognatus, Poët. idem quod Συγγενὴς, quod V.

Σύγγραμμα, ατος, τὸ, scriptum, liber, opus. dat. pl. συγγράμμασι. Th. γράφω, scribo.

Συγγραφὺς, έως, ὁ, scriptor, auctor: à γράφω.

Συγγραφὴ, ῆς, ἡ, monumentum, descriptio: SYNGRAPHA, ab eod. Th.

Συγγράφω, conscribo, stipulor. f. ψω. hinc Συγγέγραφα, a. 1. inf. act. ab eod. Th.

Συγγυμνάζω, coexerceo, simul exerceo, unde Συγγυμνασία, coexercitatio; & Συγγυμναστὴς, socius exercitationis; Plat. ex σὺν & γυμνάζω, unde γυμνασία & γυμναστὴς, &c. V.

Συγκαθαίζω, unà consecro; unà adoleo; item, unà uro; ex σὺν & καθαίζω, V.

Συγκαθαιρέω, ῶ, unà everto, tollenti onus auxilior, juvo; ex σὺν & καθαιρέω, quod ex κατὰ & αἱρέω, capio.

Συγκαθαρμόζω, simul adapto, compono; ex σὺν & καθαρμόζω, V. Item, συγκαθέζομαι, confideo; ex σὺν & καθέζομαι, V. Συγκαθέδρος, ε, ὁ ἡ, assessor, à καθέδρα, ἡ, V. Συγκαθείργω, sive συγκαθείργνυμι, una cum alio concludo tanquam in carcerem; à καθείργω, V. Συγκαθέλκω & συγκαθελκύω, simul deorsum traho; à καθέλκω & καθελκύω, V. Συγκάθεσις, submissio, qua quis alicui se submittit, & cedit; item, contentio duorum inter se; comparatio; est verbale, à συγκαθίημι; quod à καθίημι; unde, κάθεσις, &c. V. Συγκαθεύδω, condormio, simul dormio; à καθεύδω, V. Item, συγκαθέψω, & Συγκαθεψέω, simul decoquo; à καθέψω, vel καθεψέω, comp. ut præcedentia, cum præp. σὺν, &c. V.

Συγκαθίημι, confideo. Ex σὺν & κάθημαι, sedeo. Th. ἧμαι, idem.

Συγκαθιδρύω, simul colloco; ex Συὶ & καθιδρύω, V. Item, συγκαθιερόω, ῶ, unà consecro, simul dedico, ex Συὶ & καθιερόω, V.

Συγκαθίζω, unà colloco; item unà sedeo. a. 1. ind. act. συνεκάθισα. a. 1. part. act. συγκαθίσας, αντος, ex Συὶ & καθίζω, sedere facio. Th. ἵζω, idem.

Συγκαθίημι, unà demitto; item, summitto me; ex σὺν & καθίημι, V. Item, συγκαθίστημι, unà constituo, confirmo, Thuc. l. 4. Unde verbale, συγκατάστασις, conflictus, dimicatio; Polyb. ex Συὶ & καθίστημι, V. Sic & Συγκαθυφαίνω, simul intexo; ex Συὶ & καθυφαίνω, V. Item, συγκαίω, simul uro, comburo; ex Συὶ & καίω, vide.

Συγκακοπαθέω, ῶ, sum particeps afflictionum, unà patior. f. ήσω. p. Συγκεκακοπάθηκα. Ex σὺν & κακοπαθέω, malis afflictor: quod ex κακὸς, malus, & πάσχω, patior. a. 2. ἔπαθον. p. m. πέπονθα.

Συγκακοργέω, ῶ, simul cum alio malitiosè aliquid facio; dicitur peculiariter de iis qui colludunt; unde, συγκακούργημα, res per collusionem actoris & rei transacta; ex quo genere est prævaricatio, i. e. καθύφεσις; item, συγκακουργία, collusio; ex σὺν & κακουργέω, unde κακούργημα, & κακουργία, &c. V.

Συγκακοχέω, ῶ, unà malè vexo: f. ήσω. p. συγκεκακόχηκα præs. pass. συγκακοχίομαι, οῦμαι, unà malè vexor: quod ex σὺν & κακοχέω, malè tracto: hoc ex κακὸς, malus, & ἔχω, habeo. f. ἕξω. a. 2. ἔσχον.

Συγκαλίω, ῶ, seu οῦμαι, οῦμαι, convoco. f. ίσω. perf. act. συγκέκληκα. a. 1. συνεκάλεσα, a. 1. m. συνεκαλεσάμην, ω, απ. Them. καλέω, voco.

Συγκαλινδέομαι, simul volutari; ex σὺν & καλινδέω, οῦμαι, &c. V. Item, συγκαλλιόω, simul orno; item, simul verro: ex σὺν & καλλιόω, V. Item, συγκάλυμμα, cooperimentum; est verbale a seq. συγκαλύπτω, V.

Συγκαλύπτω, cooperio, occulto. f. ψω. perf. συγκεκάλυφα. perf. pass. συγκεκάλυμμαι. a. 1. pass. συνεκαλύφθην. a. 2. pass. συνεκαλύβην. part. pass. perf. συγκεκαλυμμένος, η, ον, opertus, tectus. Th. καλύπτω, occulto, tego. f. ψω. a. 2. ἐκάλυβον.

Συγκάλυψεν, 3. sing. a. 1. opt. Æol. verbi συγκαλύπτω, quod V.

Συγκάλυψις, ipse actus tegendi; est verbale à præced. Συγκαλύπτω, οῦμαι, V.

Συγκάμνω, simul laboro, collaboro; & interdum, adjuvo; ex σὺν & κάμνω, V.

Συγκαμπαὶ, junctura; item, digiti; & in sing. συγκαμπὴ, exp. inflexio; est à seq. συγκάμπτω V.

Συγκάμπτω, incurvo. f. ψω. p. συγκέκαμφα. a. 1. συνέκαμψα. a. 1. imperat. act. σύγκαμψον, άτω, incurva: quod ex σὺν & κάμπτω, flecto. f. ψω.

Σύγκαμψις, inflexio, incurvatio, verbale à præced. συγκάμπτω, V.

Συγκαρκινᾶσθαι, dicuntur frumenta quum radices agunt; ex σὺν & καρκινᾶσθαι, V. Item, συγκασιόρα, germana soror; Euryp. ex seq. σύγκασις & κάρη, ἡ, seu κόρη, ὁ, &c. V.

Σύγκασις, qui unà frater vel soror est; vel simpl. frater, vel soror; ex σὺν & κάσις, ὁ, ἡ, &c. V.

Συγκαταβαίνω, unà descendo. a. 2. ind. act. Συγκατέβην, ης, η. a. 2. part. act. συγκαταβὰς, άντος, quod ex σὺν & κατὰ & βαίνω, eo: f. βήσομαι. a. 2. ἔβην.

Συγκαταβάντες, nom. pl. a. 2. part. act. verbi συγκαταβαίνω, quod V.

Συγκατάβασις, demissio; verbale, ut & συγκαταβατικῶς, cum demissione; adv. & utrumque à præced. συγκαταβαίνω, V. Item, συγκαταδέομαι, ῶ, unà vitam transigo, vel extremam vitam transigo; ex σὺν & καταδέομαι, ῶ, vitam transigo; vel etiam ad exitum perduco, &c. V. Item, συγκαταγηράσκω, consenesco, unà senesco, ex σὺν & καταγηράσκω, V.

Συγκατάγω, unà reduco; in reducendo adjuvo; ex σὺν, κατὰ & ἄγω, duco.

Συγκαταμοφόω, affligo, infligo; ex σὺν & καταμοφόω, V. Item, συγκαταδαρθεῖν, condormire; item, concumbere; Aristoph. ex σὺν & καταδαρθεῖν, V. Sic & συγκαταδαλόω; ῶ, unà vel simul subjugo, aut in servitutem redigo; ex ζυγὸν & καταδαλόω, V. Item, ζυγκαταδύομαι, unà demergor; ex σὺν & καταδύομαι, pass. à καταδύω, vide.

Συγκαταζεύγνυμι, conjungo. Them. ζεύγνυμι.

Συγκαταζῶ, unà longum vitæ tempus traduco; Plut. ex σὺν & καταζάω, ῶ, V. Item, συγκαταθάπτω, consepelio, unà vel simul sepelio; ex σὺν & καταθάπτω, V.

Συγκαταθέσθαι, a. 2. inf. m. verbi συγκατατίθημι, unà depono, idem sentio; quod ex σὺν, κ & τίθημι, pono. f. θήσω. a. 2. ἔθην. a. 2. m. ἐθέμην.

Συγκατάθεσις, εως, ἡ, consentio, comprobatio, suffragium: ab eod. verbo & Them.

Συγκατατηκτὸς, adject. qui vel quæ assentitur; astipulator, vel astipulatrix; unde, συγκαταθέω, ῶ, simul approbo; vel simpl. approbo, assentior, astipulor; unde verbale, συγκατάθεσις, assensus, vel approbatio; item, iponsio; ex σὺν & καταθέω; unde, κατάθεσις, &c. V. Συγκατακαίω, simul uro, comburo; ex σὺν & κατακαίω, V. Sic &, συγκατάκειμαι, unà adjaceo; à κατάκειμαι, V. Συγκατακλείω, unà includo, in eundem locum concludo; vel simul cum alio includo; à κατακλείω, V. Συγκατακλίνω, unà recumbere, vel accumbere facio; & συγκατακλίνομαι, unà recumbo; unà accumbo, vel discumbo; unde verbale, συγκατάκλισις, concubitus; Plut. à κατακλίνω, V. Συγκατακόπτω, simul concido; à κατακόπτω, V. Συγκατακοσμέω, compono, vel unà digero in ordinem; à κατακοσμέω, V. Συγκατακτάομαι, simul acquiro, simul in potestatem redigo; à κατακτάομαι, V. Συγκατακτείνω, unà cum alio interficio; unde, in a. 2. συγκατέκτανον, apud Euryp. in Oreste (at συγκατακτὰς, apud Soph. in Ajace, est à συγκατακτάομαι,) à κατακτείνω, V. Συγκαταλέγω, recenseo cum aliis; connumero; à καταλέγω, V. Συγκαταλύω, unà everto, & aboleo; à καταλύω, V. Συγκαταμίγνυμι, commisceo, simul vel unà misceo; à καταμίγνυμι, V. Συγκαταμίμνω, simul, vel unà partior; unà distribuo; à καταμίμνω, V. Συγκαταπλέκω, simul implico, immisceo; Plut. à καταπλέκω, V. Συγκατανδύω, simul annuo; assentior, consentio; Polyb. à κατανδύω, V. Συγκαταριθμέομαι, simul enumero; à καταριθμέομαι, ῆμαι, V. Item, συγκατάρρέω vel συγκαταρρύω, simul defluo; simul decido; à καταρρέω, vel καταρρύω, V. Συγκατασβεννύω, simul extinguo; extinctum restinguo; Plut. à κατασβεννύω, V. Item, συγκατασκάπτω, simul diruo, & everto suffodiendo; Euryp. à κατασκάπτω, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. σὺν, &c. V.

Συγκατασκευάζω, f. άσω, unà instruo & adorno: ex σὺν, κ & σκευάζω, instruo, paro. Them. σκεῦος, εος, τὸ, vas.

Συγκατασκευάσας, αντος, a. 2. part. act. præced. verbi.

Συγκατασκιλώω, unà tentorium figo; vel in uno eodemque tabernaculo habito; item activè, in uno eodemque tabernaculo colloco; Xen. ex σὺν & κατασκιλώω, V. Item, συγκατασκήπτω, unà impetu ingruo; unà invado & incesso; ex σὺν & κατασκήπτω, V.

Συγκατασπάω, pariter avello, seu convello; ex σὺν & κατασπάω, V. Συσκατασχηματίζω, conformo, configuro; Plut. ex σὺν & κατασχηματίζω, V.

Συγκατατρώγω, simul comedo, simul comedendo consumo; Plut. ex σὺν & κατατρώγω, V. Item, συγκατατάσω, vel συγκαταπάω, unà cum aliis colloco; ex σὺν & κατατάσω, V.

Συγκατατίθεμαι, assentior, consentio, comprobo. perf. pass. συγκατατέθειμαι. perf. part. pass. συγκατατεθειμένος, assensus fuerat. Ex σὺν, κ & τίθημι, pono.

Συγκαταφαγόντα, acc. sing. a. 2. part. act. à

Συγκαταφάγω, unà comedo: ex σὺν, κ & φάγω, edo. a. 2. ἔφαγον. a. 2. inf. φαγεῖν.

Συγκαταφέρομαι, simul feror deorsum, simul deferor; ex σὺν & καταφέρω, ομαι, &c. V. Item, Συγκαταφλέγω, unà vel simul comburo; ex σὺν & καταφλέγω, V. Sic &, συγκαταψεύδομαι, simul mendacio opprimo; ex σὺν & καταψεύδομαι, V.

Συγκαταψηφίζω, unà damno; item, una eligo: f. ίσω. p. συγκατεψήφικα. præf. pass. συγκατεψήφισμαι, communibus calculis allegor. a. 1. pass. συγκατεψηφίσθην, ης, ἡ, communibus calculis allectus fui: quod ex σὺν, κ & ψηφίζω, calculis computo; item decerno, statuo. Them. ψῆφος, ου, ἡ, calculus.

Συγκατέδω, simul comedo; ex σὺν & κατέδω.

Συγκατέλθωμεν, 1. pl. a. 2. sub. act. verbi συγκατέρχομαι, infrà accedo; quod ex σὺν & κατέρχομαι, descendo: hoc ex σὺν & ἔρχομαι, venio: fut. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλυθον.

Συγκατεργάζεσθαί τινι, aliquem in re aliqua comparandâ juvare: ab ἐργάζομαι, Th. ἔργον.

Συγκατέρχομαι, simul redeo, unà revertor; ex σὺν & κατέρχομαι; item, συγκατεύχομαι, unà precor; unde, συγκατεύγμα, votum unà cum alio conceptum; vel res quam quis unà cum alio, aut aliis vovit; ex σὺν & κατεύχομαι, V. Συγκατηγορέω, simul accuso; item, simul prædico; ea scil. significatione, quâ vulgus κατηγόρημα, prædicamentum; unde, συγκατηγόρημα, apud Dialecticos, est q.d. compræd. camentum; à quibusdam redditur, vox consignificativa, i. e. significans aliis adjuncta, non per se; ut, omnis, nullus, quidam, &c. Unde συγκατηγορηματικὸς, consignificativus; & adv. συγκατηγορηματικῶς, consignificativè; ex σὺν & κατηγορέω, V. Item, συγκατιὼν, qui una reversus est aut descendit; ex σὺν & κάτειμι; unde κατιὼν, &c. V. Συγκατοικίζω, unà colloco habitatores, vel unà frequentem incolis reddo; ut συγκατοικίζω πόλιν, unà frequentem habitatoribus reddo civitatem, &c. Item, συγκατοικέω, una habito; ex σὺν & κατοικέω, vel κατοικίζω, &c. V. Item, συγκατοικτίζω, commisereor; Soph. ex σὺν & κατοικτίζω, V. Item, συγκατορθόω, simul rectè facio; Plut. ex σὺν & κατορθόω, V.

Συγκατορύξαι, a. 1. inf. act. à

Συγκατορύσσω, vel ύττω, confodio unà: ex σὺν, κ & ὀρύσσω vel ύττω, fodio. f. ξω. ρ. χα.

Σύγκαυσις, exustio, combustio; est verbale à συγκαίω; id V. Vel ex σὺν & καῦσις, V.

Συγκείμψων, ν, τὸ, pactum: à σύγκειμαι, simul positus sum. Th. κεῖμαι, jaceo.

Συγκεῖσθαι, certum est, constat. Vide præcedent.

Συγκεκορυλισμένος, coacervatus; ex σὺν & κορυλλὴ, ἡ, unde esset, κορυλλίζω, ομαι, sed non est in usu.

Συγκεντέω, Ion. compungo, conficio.

Συγκεσσίω, præced. propriè est confodio, contrucido; ex σὺν & κεντέω, V.

Συγκεράννυμι, contempero, commisceo. f. συγκεράσω. a. 1. συνεκέρασα, ας, ε. perf. συγκεκέρακα. perf. pass. per Sync. συγκέκραμαι. perf. part. pass. συγκεκραμένος, η, ον, contemperatus, unà permistus; quod ex σὺν & κεράννυμι, misceo. f. κεράσω.

Συγκερασὶς, commistus, seu mistus cum, temperatus cum; est verbale à præced. συγκεράννυμι, V. Item, συγκερατίζω, seu ομαι, cornu ferio, confligo; Daniel. c. 12. ex σὺν & κερατίζω; item, συγκερανόω, ῶ, simul fulmino, ex σὺν & κερανόω, V.

Συγκεφαλαιόω, summatim recenseo; & -όομαι, ώμην, in summam colligo vel colligor; confumo: ex σὺν & κεφαλαιόω. Th. κεφαλὴ, caput.

Συγκεφάλαιοσις, summaria complexio, collectio per capita; verbale à præced. συγκεφαλαιόω, V.

Συγκεχυμένος, η, ον, confusus, a, um, perf. part. pass. verbi συγχέω, vel ύω, f. ύσω, confundo; quod V.

Συγκεχυμένως, confusè; est adv. à præced. συγκεχυμένος, V.

Συγκεχωρήκει, 3. sing. pluſq. p. imperat. pass. verbi συγχωρέω, concedo, indulgeo: quod ex χωρέω, eo, accedo; capio. f. ήσω.

Συγκεχωσμένα, humo congesta tecta, perf. part. pass. à συγχόω, quod V.

Συγκηδέμων, concurator; in Epigr. ex σὺν & κηδεμὼν, V. Item, συγκηδεῦσαι, ῦσι, qui duas sorores in uxores duxerunt; ex σὺν & κηδεστὴς, V. Item, συγκηδεύω, unà funero, seu unà sepelio, & in pass. συγκηδεύομαί σοι, unà tecum funeror, unà tecum sepulturæ mandor; ex σὺν & κηδεύω, ομαι, &c. V. Item, συγκηρύσσω; unde, verbale συγκήρυγμα, commune præconium; i. e.

i. e. plurium comprobatio; Polyb. ex σωὶ, & κηρύσσω, unde κήρυγμα, &c. V. Item Συγκινδυνεύω, q. d. compericlitor, pro unà periclitor; unà periculum adeo; cum dativ. ut συγκινδυνεύω σοί; Aristot. Rhet. l. 1. ex σωὶ, & κινδυνεύω, vide.

Συγκινέω, ῶ, commoveo: f. ήσω, p. συγκεκίνηκα, a. 1. συνεκίνησα, ας, ε. Th. κινέω, moveo.

Συγκίνησις, εως, ἡ, commotio: à præcedent.

Συγκιρνάω, commisceo, simul tempero; ex σωὶ, & κιρνάω; V. Item Συγκλάω, confringo; sed expon. etiam compressiùs tracto, inflecto; ex σωὶ, & κλάω; V.

Σύγκλεισις, εως, ἡ, &

Συγκλεισμὸς, ὃ, ὁ, conclusio: à perfect. pass. seq.

Συγκλείω, concludo: f. είσω, p. συγκέκλεικα· a. 1. συνέκλεισα, perf. pass. συγκέκλεισμαι, σαι, σται, perf. part. pass. συγκεκλεισμένος, η, ον, Them. κλείω, claudo; f. σω.

Σύγκλεισμα, & σύγκλειστον, inter opificia relata numerantur; l. 3 Reg. sunt verbalia, à præced. συγκλείω; V. Item Συγκλήζω, & συγκλῄζω, idem quod præced. συγκλείω, unà claudo; Item occludo; ex σωὶ, & κλῄζω, vel κλῄζω, quæ vide. Item Συγκλέπτης, ου, ὁ; furti socius, & particeps; qui una furatur; ex σωὶ, & κλέπτης, ὁ; V. Item Συγκληρικὸς, ejusdem cleri membrum; ex σωὶ, & κληρικὸς; V.

Συγκληρονόμος, ου, ὁ, ἡ, cohæres: τὰ ἔθνη συγκληρονόμα, gentes cohæredes, tanquam adjectivè accipitur, Ephes. 3. 6. Componitur ex σωὶ & κληρονόμος, hæres: hoc ex κλῆρος, ου ὁ, sors, & νέμω, tribuo, possideo: f. νεμῶ, a. 1. ἔνειμα, p. νενέμηκα.

Συγκληρος, consors; Plut. unde συγκληρόω, sorte eadem consocio; Item consortem do, necessitudine sortis conjungo; in pass. συγκληροῦμαι, eadem sorte consocior, necessitudine sortis conjungor; unde verbale συγκλήρωσις, consociatio eorum, qui eâdem sorte consociati sunt; sed expon. etiam consortium; ex σωὶ, & κλῆρος, unde κληρόω, κλήρωσις, &c. V.

Συγκλησία, convocatio, concilium, dicitur de senatoribus; (sicut ἐκκλησία dicitur de populo; Item σύγκλητος, convocatus, indictus; Item σύγκλητος, sub. βουλὴ, senatus Romanus; unde συγκλητικὸς, senator; Luc. & Plut. omnia verbalia à συγκαλέω; V. Item Συγκλίνω, simul accumbere facio; sed expon. & neut. simul accumbo: unde verbale, συγκλίτης, ου, ὁ, qui simul accubat; ex σωὶ, & κλίνω; V. Item Συγκλονέω, ῶ; concutio, conturbo; unde verbale συγκλόνησις, concussio, impulsus; ex σωὶ & κλόνος, ὁ; unde κλονέω, &c. V. Item συγκλύζω, inundo, obruo, submergo; in pass. συγκλύζομαι, inundor, obruor; unde verbale σύγκλυσμα, clyster; ex σωὶ, & κλύζω, unde κλύσμα, &c. V.

Σύγκλυς, υδος, ὁ, collectitius, convena: à συγκλύω, convoco: συγκλύζω, autem est inundo.

Συγκλύω, consentio; Sophocl. ex σωὶ, & κλύω; V. Item Συγκλώθω, stamina necto, seu nendo connecto; ex σωὶ, & κλώθω; V. Item Συγκοιμόομαι, ῶμαι; simul dormio, simul cubo: Item concumbo, coëo; Unde verbalia, συγκοίμημα, & συγκοίμησις, concubitus; ex σωὶ, & κοιμάω, όομαι, unde κοίμημα, & κοίμησις, &c. V.

Συγκοινάω, unà sum participes, unà communico, commercium habeo, cum dat. Nom. pl. part. præf. συγκοινανέοντες, f. ήσω, p. συγκεκοινάνηκα, a. 1. συνεκοινάνησα: a. 1. part. act. συγκοινανήσας, αντος. Ex σωὶ & κοινανέω, particeps sum: hoc à κοινανὸς, ὃ, ὁ, ἡ, consors, particeps. Th. κοινὸς, communis.

Συγκοινανὸς, ὃ, ὁ, ἡ, particeps, consors: ab iisd.

Συγκοίτιον, τὸ, concubitus, merces quæ datur meretrici; à seq. σύγκοιτος, ὁ, ἡ, consors tori, de marito vel de uxore, & generaliùs pro concubitor, seu concubitrix, &c. V.

Σύγκοιτος, ος, ὁ, ἡ, qui cum aliquo in eodem cubili cubat & dormit: ex σωὶ, cum, & κοίτη, cubile.

Συγκολάζω, simul punio; ex σωὶ, & κολάζω; vi. Item Σύγκολλος, glutine sociatus, glutine conjunctus; unde adv. συγκόλλως, more eorum quæ conglutinata sunt: Item convenienter, congruenter; Item συγκολλάω, glutine compingo & coagmento, & Metaph. compono, compingo; unde verbalia συγκόλλησις, εως, ἡ, conglutinatio, & compactio quæ fit glutinamentis: Item συγκολλητὴς, ου, ὁ, conglutinator, glutinamentis aliquid compingens, & concinnans, & Metaph. qui aliquid velut glutine compingit & coagmentat; ut apud Aristoph. in Vesp. ψευδῶν συγκολλητὴς, &c. omnia, ex σωὶ & κόλλα, ἡ; unde κολλάω, κόλλησις, & κολλητὴς, &c. vide.

Συγκολυμβάσω, 3. sing. f. 1. activ. verbi συγκολυμβάω, simul nato. Th. κολυμβάω, nato: f. ήσω.

Συγκομιδὴ, sive ξυγκομιδὴ, comportatio, plerumque frugum comportatio & collectio; sed dicitur & de compositione eorum, quæ ad sepulturam defuncti cadaveris pertinent. Schol. Æschyl. est à seq. συγκομίζω, conveho, comporto: Item una porto, simul fero; Item συγκομίζω νεκρὸν, compono mortuum ad sepulturam, &c. vide.

Συγκομίζω, unà affero: f. ίσω, p. συγκεκόμικα, a. 1. συνεκόμισα. Ex σωὶ & κομίζω fero. Th. κομέω, curo.

Συγκομιστήρια, τὰ, festa quibus in frugum comportatione, sacra fiebant; Hesych. Item συγκομιστὸς, ὃ, ὁ, comportatus; ut συγκομισταὶ δεῖπναι, cœnæ collatitiæ, apud Athen. & συγκομιστὴ ῥυπὴ, resina lucularis, quæ in loculis comportabatur; & συγκομιστὸς ἄρτος, panis qui ex omnibus farinæ suæ partibus, citra detractionem constat; Gal. & Athen. omnia, verbalia à præced. συγκομίζω, in pass. συγκομίζομαι, comportor, convehor, &c. vide.

Συγκομμάπον, genus quoddam edulii; Hesych. à seq. συγκόπτω. V.

Συγκοπὴ, ῆς, ἡ, præceps lapsus omnium facultatum seu virium in corpore humano: Item SYNCOPE, fig. Gram. à

Συγκόπτω, f. ψω, concido; Item verberibus cædo; discindo: ex σωὶ & κόπτω, scindo.

Συγκοπτικὸς, Syncopen inducens, animæ defectionem & præcipitem virium lapsum afferens; Gal. est à præcedent. συγκοπὴ, vel συγκόπτω, &c. V.

Συγκορυβαντᾶν, cum alio Corybantum more insanio; ex σωὶ, & κορυβαντάω; V. Item Συγκοσμέω, ῶ, simul honesto, cohonesto; ex σωὶ & κοσμέω; V. Συγκουφίζω, simul levo, simul attollo; seu simul erigo, aut adjuvo in levando seu attollendo, aut etiam portando; ex σωὶ, & κουφίζω; V. Συγκραδαίνω, simul quatio, aut vibro; ex σωὶ, & κραδαίνω; V. Σύγκραμα, τὸ, id quod commistum, seu contemperatum est; vel id quod concrevit, & coaluit; apud Medicos sic vocatur potio diluta, seu mista ex vino & aqua; quod κρᾶμα quoque dicitur: Item σύγκρατος, ος, ὁ ἡ, commistus, contemperatus; utrumque verbale à συγκεράννυμι; V. Item Συγκρατέω, contineo, tueor, conservo; ex σωὶ, & κρατέω; V.

Σύγκριμα, ατος, τὸ, coagmentum, id quod concretum est; apud Greg. Item contentio, comparatio, & σύγκριμα ὀνυπτίκ, interpretatio somnii; Item σύγκριμα, edictum; Maccab. 1. 1. Unde συγκριματικὸς, ὃ, ὁ, temperatus, vel concretus; utrumque à seq. συγκρίνω; vide.

Συγκρίναι, a. 1. inf. act. &

Συγκρίνας, αντος, a. 1. part. act. à

Συγκρίνω, comparo, conjungo: f. νῶ, 2. 1. συνέκρινα, a. 1. inf. act. Συγκρῖναι Th. κρίνω, judico.

Σύγκρισις, εως, ἡ, comparatio: dativ. pl. συγκρίσεσι, à præced.

Συγκριτικὸς, coagmentandi vim habens; (nam præced. σύγκρισις, expon. etiam concretio: Item contentio duorum inter se; Plut. & Polyb.) Item comparativus; Plut. Unde adverb. συγκριτικῶς, comparativè, per comparationem; Itidem à præcedent. Συγκρίνω; V.

Συγκροτέω, complodo, collido, compono, apparo, colligo, indico: ex σωὶ & κροτέω, pulso. Them. κρότος, pulsus.

Συγκρότημα, id ipsum quod conflatum est, coagmentum; & dicitur etiam de agmine compositio, & instructa manu; Item conspiratio multorum idem facinus suscipientium: Item Συγκρότησις, conspiratio, conjuratio, verbalia à præced. Συγκροτέω; V. & omnia à σύγκροτος, conflatus, coagmentatus, compactus; ex iisdem cum συγκροτέω; V. Item Σύγκρυμα, expon. debitum, fœnus; Item Σύγκρισις, collisio, & in plur. Συγκρύσεις, dicuntur etiam mutuæ offensiones, seu odia, & inimicitiæ; & in sing. expon. etiam fraus, impostura; Suid. Item Συγκρούω, q. d. concutsorius; ut Συγκρούσα γλῶσσα; omnia verbalia à seq. συγκρύω; V.

Συγκρύω, collido, committo. Them. κρύω f. σω, pulso.

Συγκρύπτω, idem ferè quod κρύπτω, celo, abscondo: f. ψω, p. κέκρυφα, aoristi 2. ἔκρυβον.

Συγκρύψαι,

Συγκρύψαι, a. 1. inf. activ. verbi præcedent.

Σύγκρυψις, occultatio; verbale à præcedent. Συγκρύπτω, occulto, &c. Vide.

Συγκτάομαι, simul cum alio acquiro; socius sum in acquirendo; ex σωὶ, & κτάομαι; V. Item Συγκτηρεΐζω, unà parento, vel justa facio; ex σωὶ, & κτηρεΐζω; V. Item Συγκτίζω, simul condo, simul creo; Ecclesiast. c. 1, ex σωὶ, & κτίζω.

Συγκτίστης, ου, ὁ, ejusdem coloniæ deducendæ socius: à κτίζω, condo.

Συγκυβεία, aleâ colludo, aleâ, seu tesseris ludo cum alio; Plut. Unde συγκυβευτὴς colluſor in aliæ ludo; ex σωὶ, & κυβεύω, unde κυβευτὴς, &c. V. Item Συγκυκάω, ῶ, commisceo, permisceo; ex σωὶ, & κυκάω; Vi. Συγκυκλόω, circumdo, vel unà circundo; ex σωὶ, & κυκλόω; V. Συγκυλινδέω, unà volvo; in pass. Συγκυλινδέομαι, unà volutor: ex σωὶ, & κυλινδέω; V. Συγκυλίω, unà voluto in pass. συγκυλίομαι, ur à volutor; Item consuetudinem habeo cum aliquo; ex σωὶ, & κυλίω, -ομαι; V. Item Συγκωμήτης, ου, ὁ, venationis socius, simul venans; unde συγκωμητέω, ῶ, simul venor; atque inde συγκωμητὴς, simul venans; ex σωὶ, & κωμητὴς, unde κωμητέω & κωμητήσιμος, &c. V. Item Συγκώπια, ων, dicuntur, in architectura capreoli; i. e. tigilla fastigiata, & in columellam, suis capitibus nitentia, eamque hinc inde firmantia, ne nutet, aut vacillet; à seq. συγκόπτω, &c. V.

Συγκόπτω, deorsum aspicio; simul inclinor: consentio: f. ψω, p. συγκέκοφα, a. 1. Ἐσυγκοψα. Them. κόπτω, pronus sum, demitto oculos, incurvo me deorsum.

Συγκύρω, q. d. concido; Item συγκυρέω, ῶ; accido, evenio; ut τὰ συγκυρῶντα τῇ πόλει; quæ ad civitates pertinent; ex Num. c. 25. Unde συγκύρμα, τὸ; quod forte evenit; Il. ω. Idem quod seq. συγκυρία; id V.

Συγκυρία, ας, ἡ, casus: à συγκύρω, coinio: quod apud Hom. ponitur pro ἐφεσμάω, collido: ex ζωὶ & κύρω, incido: f. κύρσω, aorist. 1. ἔκυρσα· vel à συγκυρέω, invenio, contingo, occurro alicui.

Σύγκωλος, expon. solidus; ux σωὶ, & κῶλον, τὸ; V. Item Σύγκωμος, socius commessationis; unde συγκωμάζω, simul commessor; ex σωὶ & κῶμος, ὁ, unde κωμάζω, &c. V. Item Συγκαίνω, simul carmino, vel carpo; ex σωὶ, & ξαίνω; V.

Συγχαίρω, gratulor, cum dat. imperfect. Ἐσυγχαιρον, ες, ε· f. 2. m. συγχαρῶμαι, a. 2. pass. σωεχάρλω, ης, ἡ, gratulatus sum: a. 2. imperat. pass. συγχάρηθι, ήτω, & in pl. συγχάρητε. Them. χαίρω, gaudeo: f. αρῶ, p. κέχαρκα.

Συγχαιρέπαι, 3. sing. f. 2. m. &

Συγχάρητε, 2. pl. aorist. 2. imperativ. pass. verbi συγχαίρω, gratulor; quod vide.

Συγχάσαι, concedere, ex σωὶ, & χάζω; V. Item Συχεμάζω, unà sum in hybernis, & Συχεμάζομαι, unà tempestate jactor: Item unà hyemali frigore infestor; ex σωὶ & χειμάζω; V. Item Συχειμαργέω, unà operor; ex σωὶ & χειμαργέω; V.

Σύχει, turba, præsent. imperativ. activ. a

Συχέω, confundo consterno: Item concito turbam: ubi omnis generis homines promiscuè confluunt: f. Συχθύσω, a. 1. Ἐσυέχεα, a. 2. Ἐσυέχυον, ες, ε; Act. 21. 27. Them. χέω & χείω, fundo: f. χέσω, χείσω, & χθύσω, a. 1. ἔχθυσα, ἔχθυα & ἔχεα.

Συχόνδρωσις, quum ossa coalescunt cartilaginis interventu; apud Gal. de oss. ex σωὶ, & χόνδρος, ὁ, &c. Vi. Item Σύχορδος, ad chordas quadrans, chordis consonus, & general. consonus; ex σωὶ, & χορδὴ, ἡ, &c. V. Συχορδέω, unà tripudio; unde συχορδίστης, qui unà choros exercet, & celebrat; unde Συχορδιστικὰ, quæ alicui in chorea juncta est, & adstat; ex σωὶ, & χορὸς, unde χορδίω, &c. V. Συχορηγέω, ῶ, simul præbeo, seu subministro, confero; vel simul choragus sum, confero & ipse aliquid in choragium, ex σωὶ, & χορηγέω; V. Item Σύχορος, gramine consitus, vel simpl. consitus; ex σωὶ, & χόρτος, ὁ, &c. V.

Συχόω, humo congesta tego, f. ώσω, à χόω, aggerem duco. Them. χέω.

Συχρέομαι, -ώμην, commercium habeo cum aliquo, cum dativ. f. ήσομαι, perfect. συχέχρημαι· Them. χρέω, commodo.

Σύχρησις, communis usus, commercium, est verbale à præcedent. συχρέομαι; vide.

Συχρίμπτω, collido, seu committo, & coire facio; unde part. pass. aorist. 1. συχρεμφθεὶς, collisus, offensus; ex ζωὶ, & χρίμπτω; V. Item Συγχρίω, si nul ungo, & simpl. perungo, oblino: unde verbale σύχρισμα, unguentum quo illinimur; ex ζωὶ, & χρίω· unde χρίσμα, &c. V. Σύχρονος, contemporaneus, coævus, æqualis; unde συχρονίζω, coætaneus sum; sed expon. & commoror; atque inde verbale συχρονισμὸς, de iis dicitur quæ concurrunt in idem tempus; q. d. coævitas; ex ζωὶ, & χρόνος, unde χρονίζω, χρονισμὸς, &c. V. Item Σύχρους, seu σύγχρως, qui unius ejusdemque coloris est, concolor; unde συχρωίζω, simul colore imbuo, simul coloror; Plut. Item Συχρωτάζω, applico ad cutem; vel simpl. tango, ex σωὶ, & χρὼς, ῶτος, color. Item cutis, unde χρώζω, & χρωτίζω, &c. V.

Συχυτίω, & Συχύω, confundo, f. ύσω, p. συχέχυκα, a. 2. vel imperf. συνέχυον, ες, ε, dispurando pudefeci, superavi, perf. pass. συχέχυμαι, σαι, ται, conturbatus fui, perf. part. pass. συκεχυμμένος, η, ον, confusus, a, um. a. 1. pass. συνεχύθην, ης, ἡ, Ex ζωὶ & χύω, vel χυτίω, fundo. Th. χέω, idem.

Σύχυσις, εως, ἡ, confusio: à præced.

Συχύω, vide συχυτίω.

Συχωνδύω, confio, ex σωὶ & χωνδύω, V. Item Συχωνύω, & συχώννυμι, aggere communio; Item contumulo: idem quod & à συχέω; q. v.

Σύχωρος, ας, ὁ, ejusdem regionis: ex σωὶ & χώρος, locus. Th. χώρος, idem.

Συχωρέω, concedo, assentior, indulgeo, f. ήσω, præs. part. pass. συχωρέμενος. Ex ζωὶ & χωρέω, eo, accedo.

Συχώρημα, & συχώρησις, concessio, assensus, astipulatio; Item actio ignoscendi, venia: Item συχωρητικὸς, ad veniam dandam propensus; verbalia à præc. συχωρέω; unde in pass. συχωρεῖσθαι, dicitur id quod pascisci untur aliqui, seu de quo inter aliquos convenit, &c. V.

Συχωρητέον, concedendum est, adj. verbale à præced.

Συχώσαι, aor. 1. inf. à συχώω; quod Vide.

Σύχωσμα, τὸ, unde συχώσματα, dici videntur maculæ quas contrahunt quæ terrâ aggestâ obruta sunt; verbale à συχόω; V.

Σύωλις, adv. celeriter, à σύω, concito. Th. σείω, agito.

Σύειος, suillus, porcinus; qui ex sue, seu porco est; ut σύεια κρέατα, suillæ carnes; Athen. l. 3. à Them. σῦς, συός; V.

Σύες, sues, nom. plur. à σῦς, συὸς, ὁ, ἡ, sus, pro quo usitatiùs ὗς, ὑός, ὁ, ἡ.

Σύετο, concitatus est, 3. sing. imperf. vel a. 2. m. Ion. pro ἐσύετο, verbi σύομαι vel σεύομαι, concito. Th. σείω, agito.

Συζάω, ῶ, unà vivo: præs. inf. συζῆν, pro συζᾶν, Dor. f. συζήσω, p. σωίζηκα. Ex σωὶ & ζάω, vivo.

Συζέω, conservefacio; ex σωὶ & ζέω; vide.

Συζεύγνυω, vel συζεύγνυμι, conjungo: f. συζεύξω, a. 1. σωίζευξα, perf. σωίζευχα, pers. pass. σωίζευγμαι, perf. part. pass. σωιζευγμένος, η, ον. Ex σωὶ & ζεύγνυω, jungo.

Σύζευξις, conjunctio, copulatio; Item conjugium; est verbale à præced. συζεύγνυω, &c. V.

Συζῆν, Dor. pro συζᾶν, à συζάω; quod vide.

Συζητέω, ῶ, mutuo quæro, discepto, disputo: imperf. σωιεζήτουν, ες, εσες, εις, ει· f. ήσω, p. σωιεζήτηκα· a. 1. σωιεζήτησα. Ex σωὶ & ζητέω, quæro.

Συζήτησις, εως, ἡ, disputatio, discceptatio: &

Συζητητὴς, οῦ, ὁ, disquisitor, disputator: à συζητέω; q. v.

Συζυγεῖν, & συζυγίζειν, verba sunt significantia aciem in versum jugumque directam, & compositam; Polyb. Item συζυγῆται, & σύζυγα, dicuntur apud Dialecticos, conjugata; Item συζυγὴς, ὁ, ἡ, copulatus, & conjunctus, seu qui copulari & comparari cum alio potest; ut συζυγῆ ζῶα, αἱ συζυγίαι, quæ conjugii copulâ comparantur, & quasi copulantur; Item συζυγίαι, conjuges; Macchab. l. 3. à seq. σύζυγος; V.

Συζυγία, ας, ἡ, conjunctio, copulatio: &

Σύζυγος, ου, ὁ, ἡ, conjunctus, copulatus: à ζυγὸς, jugum. Them. ζεύγνυω, jungo.

Σύζυξ, υγος, ὁ, idem quod ὁμόζυξ, conjunctus, conjugatus; sic dicitur à Plat. alter equus in jugo, est à συζεύγνυω; V.

Συζῶν, ῶντος, præs. part. act. à συζάω, una

unà vivo: quod vide.

Συζωοποιέω, una vivifico: fut. ήσω, p. συζωοποίηκα· aor. 1. συεζωοποίησα. Ex συν & ζωὸς, ὁ, vivus; quod à ζάω, Poet. pro ζάω, vivo, & ποιέω, facio.

Συῆλαι, volutabra suium; loca cænosa, seu lutosa, in quibus sues volutari amant; à Them. σὸς, συὸς; vi. Item Συνία, ῶ; porco similis sum, immunditia, & spurcitiâ: Item συνία, expon. ἀμαθία, σκαιότης, sinistra imperitia, ineptia, porcina immunditia; utrumque à seq. σωμὸς; V.

Συλωδὸς, ὴ, qui porcinis est moribus, stupidus, insulsus: hinc συλωΐα, porcini mores. Th. σὸς, sus.

Συθεὶς, concitatus, aorist. 1. part. pass. verbi σεύω, vel Σύω, concito: perfect. pass. σίσυμμαι & ἔσυμμαι, per Hyperthesin. aor. 1. pass. ἐσύθην. Them. Σεύω, agito.

Σύθη, impetum fecerunt, ter. plural. aorist. prim. ind. pass. Ion. & Bœoticâ Syncope pro ἐσύθησαν, verbi ejusdem & Them.

Σύθι, per Syncope pro σύθηθι, festina, aor. 1. imperativ. pass. verbi σύω, vide συθεὶς. Vel est præsens, vel a. 2. imperat. act. verbi σύμι, pro σύω, concito. Th. σεύω.

Συκαλὶς, ίδος, ἡ, ficedula: quia ficu pinguescit. Th. συκέη.

Συκάμινος, ὁ, ἡ, SYCAMINUS, sycomorus, nomen arboris. Pro fructu est συκάμινον· volunt dici quod fructum ferat σύκων ἀμείνω, qui ficubus meliùs sapiat.

Συκαμινόδης, ες, ὁ ϗ ἡ, mori, seu sycamini speciem gerens; apud Athen. lib. 1. est à præcedent. συκάμινος, arbor, quæ & συκομορία; licet à quibusdam diversæ esse arbores statuantur; ejus neut. συκάμινον, sæpius pro moro accipitur; ut & in masc. συκάμινος, pro moro arbore; Item pro morbo, & tumore, qui σύκωσις, dicitur; Schol. Aristoph. &c. V.

Συκὰς, άδος, ἡ, ficus novella; ficus quæ non ita pridem pullulavit; Poll. à seq. συκέη, vel συκῆ, ἡ, &c. V. Item Συκάζω, futurus, σω, ficus lego, seu ficus deligo, colligo, vel carpo; Poll. lib. 7. ab Hesych. expon. σῦκα τρώγω, ficus comedo; & à Scholiast. Aristoph. expon. etiam τὰ σῦκα καταθλίβω, ficus premo: Itidem à seq. συκέη, vel συκῆ; vide. Unde etiam συκαλὶς, ίδος, ἡ, ficedula, avis sic dicta, quòd ficu pinguis fiat; Athen. l. 2. Item συκοφάντης, ου, ὁ, qui ficus legit; Item sycophanta, calumniosus delator, quadruplator; unde συκοφάντρια, calumniosa delatrix; Hesych. utrumque à συκάζω; quod expon. etiam συκοφαντῶ. V.

ΣΥΚΕΊΗ, ῆς, ἡς, ἡ, ficus, arbor: σῦκον, ου, τὸ, ficus, fructus.

Συκῆ, per contract. dicitur, factum, scil ex præcedent. Ionico συκέη, pro συκέα, ficus arbor; ut συκῆ Ἰνδικὴ, ficus Indica, & συκῆ ἀγρία, ficus agrestis, caprificus: Item ficus, i. e. marisca, seu excrescentia carnis, sive ulcus ficui simile: Dioscor. lib. 1. cap. 200. &c. vide.

Σύκινος, η, ὁ, ἡ, ficulnus: à præcedent.

Σύκινος, præcedent. propriè est ficulneus; ut σύκινον ξύλον, lignum ficulnum; quod quoniam est invalidum; σύκινος capitur pro ἀδυνὸς; i. e. imbecillus, debilis, fragilis, inutilis; unde Theocr. Idyll. 10. συκίνες ἄνδρες, vocat homines, qui labores non adeunt, nec tolerant strenuè, sed iis velut succumbunt, ut lignum ficulnum ponderi alicui graviore; Item dicitur etiam σύκινος, de calumniatore; apud Aristoph. in Pluto, & apud Plut. in Erotico, σύκινος, est è ficis confectus, &c. Vide.

Σύκινον, τὸ, decoctum ficuum arefactarum; à Th. συκῆ, ἡ; V.

Συκὶς, ίδος, ἡ, plantarium ficûs; semen, seu furculus qui à ficu avulsus, aut excisus plantatur, inseriturve; Aristoph. Item marisca; Hesych. Item συκίτης, ου, (qui & καπρχίτης, dicitur; nam lenitudine sua demulcet, ϗ καπρχέπτει;) vinum quod è ficubus fit Dioscor. 5. 41. Utrumque à Them. συκῆ, ἡ; V.

Συκοβασίλεια, τὰ, regiæ ficus: i. e. τὰ βασίλεια Σύκα; Athen. ex Σύκη, ἡ, vel Σύκον, τὸ, & βασίλειος, &c. V. Item Συκοβόσις, qui ficis victitat; Item qui victum sibi parat, ex συκῆ, ἡ, & βίος, ὁ, &c. Item Συλλέγω, qui ficus colligit; unde συκολογία, ας, ficus lego, seu colligo; A-Aristoph. Item Συκολόγος, qui de ficis loquitur, & qui indicat ficuum exportatores: Item sycophanta, calumniator; undè Συκολογία, ας, de ficubus loquor; Athen. l. 3. omnia ex Συκῆ, & λέγω, dico: Item colligo, undè λόγος, ὁ, &c. V.

Συκομερία, ας, ἡ, sycomorus: ex Συκῆ, ficus, & μορία, ας, ἡ, morus.

Συκόμορος, SYCOMORUS; Angl. Sycomore: ex iisd.

Συκομόρον, τὸ, fructus sycomori: Item Συκομορίτης, ου, vinum quod conficitur ex sycomoris; utrumque à præced. Συκόμορος, arbor, quam Plin. l. 13. 7. ficum Ægyptiam appellat; fructum ferens consimilem ficui parvæ albæ, &c. V.

Σύκον, ου, τὸ, ficus. Vide Συκῆ.

Σύκος, præcedent. fructus ὁ Συκῆς, est etiam marisca, ficus, ficatio; tumor, à fici similitudine sic dictus; Gall. &c. V. Item Συκόομαι, ῶμαι, in ficum vertor; ficus seu ficosus fio à præced. Σύκον, τὸ, vel Them. συκῆ, ἡ, &c. Vide.

Συκίπης, qui puerorum instar, ficubus gaudet; ex συκῆ, ἡ, & παῖς, ὁ, ἡ, &c. V. Item Συκοπείστης, ficuum sector; sordidus, avarus; vide apud Erasm. ficos dividere; ex συκῆ, & Th. πείθω, seu πείζω, unde πείστης, ὁ, &c. Item Συκόπωκτος, qui nates habet ficosas; Hesych. ex συκῆ, & πώκτος, ὁ, &c. V. Item Συκωρὸς, ficuum custos; ex συκῆ, ἡ, & ὄρος, ὁ, &c. Vide.

Συκοφαντέω, ῶ, propriè, indico illos, qui ficus Athenis alio exportabant abique vectigali expenso: per Synecd. speciei, calumnior: fut. ήσω, p. σεσυκοφάντηκα· aorist. prim. ἐσυκοφάντησα· à

Συκοφάντης, ου, ὁ, SYCOPHANTA, calumniosus delator: Anglicè, Sycophant. Ex Σύκον, ου, τὸ, ficus, (Them. Σύκη) & φαίνω, in lucem profero, indico.

Συκοφαντικὸς, ὴ, ad calumniandum propensus: à præced.

Συκοφαντέομαι, ῆμαι, sycophantosè defero, calumniosè accusor; est passiv. à præced. Συκοφαντέω, sycophantor, sycophantam ago; calumniosas comminiscor delationes, falsò criminor; undè verbale, Συκοφάντημα, τὸ, crimen quod alicui sycophantosè impingitur; sycophantia, calumnia; Plut. in Per. Item Συκοφαντία, sycophantosa, & calumniatoria accusatio: Item dolus sycophantosè calumniandi; Itidem ab eodem. Item Συκοφαντικὸς, calumniosè, calumniatoriè, more sycophantarum; adverb. à συκοφαντικὸς, ad sycophantam pertinens; vel sycophantæ conveniens, &c. V. Item Συκοφάντρια, ἡ, mulier quæ calumniosè aliquid defert, sycophantosa accusatrix; est fœmin. à masc. Συκοφάντης, V. Item Συκοφαντώδης, idem cum συκοφαντικὸς, & συκοφαντιώδης, idem cum συκοφαντικῶς, & ab iisd. &c. V.

Συκοφορέω, ficus fero, seu produco; in Epigram. ex Σύκη, ἡ, & φορέω, idem quod Them. φέρω; unde φορὸς, ὁ, &c. vide.

Σύκχοι, calceamenta Phrygia.

Συκώδης, ες, ὁ ϗ ἡ, ficosus, similis ficui; ut βλέφαρα συκώδη palpebræ ficosæ, à συκῆ, ἡ, vel σύκον, τὸ, &c. V. Item Συκὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo ficus plantantur; seu locus ficubus consitus; à Them. συκῆ, ἡ; V. Item Σύκωμα, τὸ, ficosum germen; in palbebris dicitur, cum ficosi tumores in iis excrescunt; est verbale à συκόομαι; V.

Συκωρὸς, ficuum custos, ficuum inspector, & Metaphor. sycophanta; unde συκωρία, ficus custodio; speculor ne quis ficus furtim carpat; Poll. lib. 7. ex συκῆ, ἡ, & ὄρος, ὁ, cujus comp. varia mutant ς, in ω, per ἔκτασιν, &c. vide.

Σύκωσις, idem quod σύκωμα; ulcus seu carnis excrescentia, à fici similitudine, ita nominatur: Item συκωτὸς, ὁ, ficatus; ut συκωτὸν ἧπαρ, ficatum jecur; i. e. ficuum esu præparatum; Æët. 2. 127. Utrumque verbale à συκόομαι; V.

Συλαγωγέω, ῶ, prædas ago & abduco, deprædor: ex σύλη· præda, & ἄγω, duco.

Συλαθεὶς, ἐπὶ, Dor. pro συλληθεὶς, quod vide.

Σύλασκε, vi spoliabat, 3. sing. imperf. act. Ion. pro ἐσύλα· à

Συλάω vel ἐω, spolio: fut ήσω, p. σεσύλημκα· aorist. 1. ἐσύλησα, Them. σύλη, præda.

Συλβίμβω, ω, Dor. pro συλλίμβω, ῶ, præ-

prædans, præſ. part. paſſ. verbi συλέω, Them. σύλη, præda.

Συλάω, vide in ſeq.

ΣΥ΄ΛΗ, ης, ἡ, præda, ſpolium. Hinc συλάω, έω, & συλάω, ſpolio, deprædor: ἱερόσυλος, ος, ὁ, ἡ, ſacrilegus: ἱεροσυλία, ας, ἡ, ſacrilegium.

Συληθεὶς, ἐνήνοθε, aoriſt. prim. part. paſſiv. &

Συλήσαντες, nominativ. plur. a. 1. part. activ. verbi συλάω, deprædor; quod vide.

Σύλημα, τὸ, ſpolia, exuviæ; Item σύλησις, εως, ἡ, ſpoliatio, depeculatio, compilatio; ut σύλησις τῶν ἱερῶν; Item συλητὴς, οῦ, ὁ, ſpoliator, depeculator, compilator; omnia verbalia à συλάω, vel συλέω, &c. V.

Συλαβεῖν, a. 2. inf. act. &

Συλαβέσθαι, aoriſt. ſecund. infinitiv. m. verbi συλαμβάνω, comprehendo; quod vide.

Συλλαβὴ, ῆς, ἡ, SYLLABA, qu. quæ literas comprehendit: Anglicè, Syllable: à συλαμβάνω, comprehendo: aoriſt. ſecund. συλέλαβον. Them. λαμβάνω.

Συλλαβίζω, ſyllabas connecto; à præced. συλλαβὴ; Item Σύλλαβος, ſub. πίναξ, index libri, à comprehendendo; ab eod. verbo συλαμβάνω; V.

Συλλαβέσθαι, aoriſt. ſecund. partic. act. fœmin. gen. verbi συλαμβάνω; quod vide.

Συλλαχάνω, ſimul ſortior, Socr. ex σὺν, & λαχάνω. V.

Συλλαλέω, ῶ, colloquor, cum dativ. fut. ήσω, præt. συλλελάληκα· aoriſt. prim. ind. activ. συνῆλησα· aoriſt. 1. part. act. συλλαλήσας, ἀπ. Ex σὺν & λαλέω, loquor.

Συλλαμβάνω, comprehendo: f. συλλήψομαι, concipiam: p. Att. συνείληφα, perf. part. act. συνειληφὼς, υῖα, ὸς, a. 2. ind. activ. συνέλαβον, concepi, præſ. m. συλλαμβάνομαι, opitulor, auxilior, cum dat. a. 1. paſſ. συνήφθην, conceptus fui: a. 2. m. συνελαβόμην, ου, ετο, adjuvi, cum dat. comprehendi, cum acc. Th. λαμβάνω, capio.

Συλλάμπω, ſimul luceo; Nonn. Unde verbale σύλλαμψις, colluſtratio; Plut. ex σὺν, & λάμπω; V. Item Συλλανθάνω, unà lateo, deliteſco; ex ζὺν, & λανθάνω; V. Item Συλλαβεύω, ſimul ſervio; Plut. ex ζὺν, & λαβεύω; V.

Συλλέγω, colligo: fut. συλλέξω, p. συλλέλεχα· a. 1. συνέλεξα, a. 1. imperat. act. σύλλεξον, άτω, a. 1. ſub. συλλέξω, ης, η, & in 3. pl. συλλέξωσι, præſ. paſſ. συλλέγομαι, colligor. Them. λέγω, lego, f. ξω.

Συλλείβω, confundo, & miſceo, ut vinum quod paterâ libatur; in paſſ. συλλείβομαι, confundor: Item ſtillo, fluo, vel in unum ſtillo & confluo; ſed expon. etiam colliqueſco, liquor; apud Plut. ex σὺν, & λείβω; Item Συλλείω, contero, unà tero, & frio; ex σὺν & λείβω, unde λειόω, &c. V. Item Συλλειτουργὸς, ſocius, ſeu collega in obeundo munere quopiam publico; unde συλλειτουργῶ, ſocius ſum in obeundo munere publico; ex σὺν, & λειτουργὸς, unde λειτουργέω, &c. V. Item Σύλλεκτος, conjux, conſors tori ſeu thalami; ex ζὺν, & λέκτος, τὸ; V.

Συλλέξατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi præced.

Σύλλεξις, collectio, coactio, copulatio; eſt verbale à συλλέγω, -ομαι, &c. Vide.

Συλλήδδην, comprehenſim, adv. à συλλαμβάνω; q. v.

Συλλήπτειν, ſubveniendum; ut συλλήπτειν τῷ σώματι, corpori ſubveniendum: Item συλληπτικὸς, qui comprehendere poteſt, ſeu complecti: unde apud Gramm. συλληπτικὰ, nomina collectiva, &c. Item συλλήπτωρ, & συλλήπτειρα, ut & συλλήπτορα, fœm. adjutor, & adjutrix; omnia ab eod. συλλαμβάνω; vide.

Συλληρίω, ῶ, unà nugor, unà deliro; ex σὺν, & λῆρος, ὁ, unde λυρίω, &c. vide.

Συλληφθεὶς, a. 1. part. paſſ. συλλήφθην, a. 1. imperat. paſſ. συλληφθήτω, a. 1. inf. paſſiv. verbi συλλαμβάνω; quod vide.

Συλλήψει, concipies, 2. ſing. f. 1. m. verbi ejuſd.

Σύλληψις, ἡ, comprehenſio, complexio, prehenſio: Item opitulatio, auxilium; Thuc. & Plut. Item conceptus, de fœmina: Item σύλληψις, figura eſt quædam Grammatica, quum ſcil. duabus diverſiſque ſententiis, & rebus, unum datur verbum minimè utriſque conveniens; ut Virg. Incluſos vero Danaos, & pinea furtim laxat clauſtra, Sinon. Item σύλληψις, pergenera eſt apud Terent. in Andria; utinam hic ſurdus, aut hæc muta facta ſit, & ibid. ubi illic ſcelus eſt, qui me perdidit? &c. nam quia ſcelus intelligitur ſceleſtus; ideo ἁπὶ ſubjunxit, non quod; & ad intellectum verba redegit; ſed fit etiam ſyllepſis, per numeros; ut Virg. pars in fruſta ſecant; hæc Donat. eſt verbale, à συλλαμβάνω; V.

Συλλογεὺς, collector, coactor; Poll. 3. 26. Item συλλογὴ, ἡ, collectio, & συλλογιμαῖος, collectitius, collectaneus, miſcellaneus, confuſaneus, & undique collectus; omnia à συλλέγω, colligo, &c. V.

Συλλογίζομαι, ratiocinor: f. ιοῦμαι, & Att. ιοῦμαι, a. 1. m. συλλογισάμην, ω, απ, perf. part. συλλελόγισμαι. Ex ζὺν, & λογίσμομαι, rationem ineo; quod à λόγος, ratio. Th. λέγω, dico: f. ξω, p. m. λέλογα.

Συλλογισμὸς, ὁ, collectio; quæ ratiocinando fit, SYLLOGISMUS: Angl. Syllogiſm: à præced.

Συλλογισμὸς, præced. apud Arithmeticos eſt computatio, quâ ſubductis calculis ſumma colligitur; Dialecticis vero, συλλογισμὸς, dicitur oratio, in quâ poſitis duabus propoſitionibus & certo modo, ac figurâ diſpoſitis, tertium aliquid nimirum concluſio, veluti ſumma colligitur, propter ea quæ poſita ſunt, &c. vide.

Συλλογιστικὸς, ſyllogiſticus, ratiocinativus; unde adv. συλλογιστικῶς, more ſyllogiſmorum, ſeu ut convenit ſyllogiſmis, à præced. συλλογίζω, -ομαι, &c. Vide.

Σύλλογος, ὁ, concio, conventus, cœtus, concilium, collegium: à συλλέγω, quod V.

Συλλούω, ſimul lavo, & in paſſ. συλλούομαι, ſimul lavor; Plut. ex σὺν, & λούω; V. Item Συλλοχάω, ἡ, plures λόχοι conjuncti, cohors collecta; unde συλλοχίζω, concenturio, in decurias colligo, vel in centurias diſtribuo; Plut. unde verbale, συλλοχισμὸς, talis in centurias diſtributio; ex σὺν, & λόχος, ὁ, cohors, &c. V.

Συλλοχίτης, ου, ὁ, ejuſdem cohortis ſocius. Th. λόχος, cohors.

Συλλυπέομαι, ήσομαι, condoleo, condoleſco: ex σὺν, & λυπέω, dolore afficio, contriſto. Th. λύπη, dolor.

Συλλύω, q. d. ſimul ſolvo, accipitur & pro διαλύω, i. e. compono litem, ſeu diſſidium, dirimo lites, pacifico, reconcilio, tranſigo, &c. Unde verbale, σύλλυσις, compoſitio litis, ſeu controverſiæ, aut diſſidii; ex σὺν, & λύω; V.

Σύλον, τὸ, ſpolium præda; Euſt. ſed expon. etiam pignus, Heſych. à Th. σύλη, ἡ, &c. V.

Συλόμενος, præſ. part. paſſ. verbi συλέω, idem quod συλάω, deprædor: f. ήσω. Th σύλη, præda.

Συλῶν, præſ. part. act. verbi συλάω, vel -έω, ſpolio: præſ. part. paſſ. συλώμενος. Th. σύλη, præda.

Συλωπία, vellium compilatio, ſeu furatio; Pol 7. 2. ex σύλη, ἡ, & λῶπος, ſeu λώπη, ἡ, &c. V.

Συμβαίη, eveniat, 3. ſing. a. 2. optat. activ. a

Συμβαίνω, εις, ει, evenio, imperfect. activ. συνέβαινον: fut. συμβήσομαι, p. συμβέβηκα: perf. part. act. συμβεβηκὼς, ὸτος: a. 2. ind. act. συνέβην, ης, η, aor. 2. ſub. συμβῶ, ης, ῆ· aor. 2. part. act. συμβὰς, ἀντος. Th. βαίνω, eo.

Συμβακχεύω, unà baccor, vel unà cum aliis bacchanalia celebro; ex σὺν, & βακχεύω; V.

Συμβαλεῖν, a. 1. inf. act. verbi συμβάλλω; q. v.

Συμβεβλεμένος, conjiciens, Ionicè, & Atticè pro συμβεβλημένος, præſent. partic. paſſiv. Sic συμβεβλεόμενος, pro συμβεβλημένος, aoriſt. 2. part. m. verbi ejuſd.

Συμβάλλετον, 2. dual. imperf. act. Ion. pro συνεβάλλετον· à

Συμβάλλω, diligenter confidero, conjicio, confero: Item congredior cum aliquo: fut. συμβαλῶ· aoriſt. 2. συνέβαλον· aor. 2. inf. activ. συμβαλεῖν, confligere: perf. συμβέβληκα· aor. 2. m. συνεβαλόμην, ου, ετο, contuli, cum dativ. præt. m. συμβέβολα· unde σύμβολον, ου, τὸ ſignum, teſſera militaris, quâ ſocii ab hoſtibus dignoſcuntur. Th. βάλλω, jacio.

Σύμβαμα, τὸ, eventus, caſus fortuitus: Item propoſitio ex nomine & verbo, perfectam ſententiam reddens; eſt verbale, à συμβαίνω; V.

Συμβάμβῃ, Doricè pro συμβλῶσι, aor. ſecund. infinit. activ. verbi συμβαίνω; quod V.

Συμβάντα,

Συμβέντα, acc. sing. à
Συμβάς, άντ⊙, a. 2. part. act. gen. plur. *συμβάντων*, verbi *συμβαίνω*, quod vide.
Συμβασείω, compositionis desiderio teneor; à *σύμβασις*, εως, compositio, pacificatio; item, fœdus, pactum, conventum, &c. V.
Συμβασιλεύω, unà regno: f. *εύσω*. p. *συμβασίλευκα*. a. 1. *συνεβασίλθσα*. a. 1. fub. *συμβασιλεύσω*, ης, ή. Ex *σὺν* & *βασιλεύω*, regno. Them. *βασιλεύς*, rex.
Σύμβασις, εως, ἡ, comparatio, conventio: à *συμβαίνω*, quod V.
Συμβαστάζω, simul porto, simul fero; exp. & confero; item compare; ex Jobi c. 18. ex *σὺν* & *βαστάζω*, V.
Συμβατήριος λόγ⊙, & *συμβατικὸς λόγ⊙*; dicitur fermo de pace componenda; apud Thuc. & Plut. Unde adv. *συμβατικῶς*, q. d. pacificatorie, Plut. à præced. *σύμβασις*, vel à *συμβαίνω*, V.
Συμβεβηκέναι, Ion. pro *συμβεβηκέναι*, perf. inf. act. &
Συμβέβηκα, ας, ε, perf. ind. act. &
Συμβῆ, 3. fing. a. 2. fub. act. &
Συμβήσομαι, f. 1. m. verbi *συμβαίνω*, evenio; quod V.
Συμβεβηκότως, per accidens; eft adv. à præced. *συμβέβηκα*, V. Συμβιάζω, ομαι, fimul vim infero; ex *σὺν* & *βιάζω*.
Συμβιβάζω, inftruo, collatis fcripturæ locis probo: f. *άσω*, εις, ει. a. 1. ind. act. *συνεβίβασα*. præl. paff. *συμβιβάζομαι*, compingor: a. 1. ind. paff. *συνεβιβάσθην*, ης, η, a. 1. part paff. *συμβιβασθείς*, ἐντ⊙, compactus: ex *σὺν* & *βιβάζω*, facio afcendere. Th. *βαίνω*, fcando, eo.
Συμβιβασθέντων, gen. plur. a. 1. part. paff. verbi præced.
Συμβίβασις, εως, ἡ, inftructio, informatio, conciliatio, affirmatio; Hefych. exp. *πεῖσις*, *διδαχὴ*, *πίστις*; item, *συμβιβασμὸς*, pactum, tranfactio, concordia; & *Συμβιβαστικὸς*, pacificatorius; Plut. Omnia à præced. *συμβιβάζω*, ουσι, V.
Συμβιβῶ, inftruam, Pfal. 32. 8. contract. pro *-άω*, Att. pro *συμβιβάσω*, f. 1. verbi *συμβιβάζω*, quod V.
Σύμβι⊙, qui alicui convivit, contubernalis; ex *σὺν* & *βι⊙*, ὁ, V.
Συμβιόω, f. *ώσω*, convivo; ex *σὺν* & *βιόω*, vivo. Th. *βί⊙*, vita.
Συμβίωσις, convictus dicitur, inter illos, qui fimul vivunt, & contubernales funt; unde exp. contubernium; item vitæ confuetudo; Plut. verbale, à præced. *συμβιόω*, V.
Συμβιωτὴς, οῦ, convictor, contubernalis: à præced. quod V.
Συμβλαστὴς, congerminans; item, germinationem juvans; Theophr. ex *σὺν* & *βλάστη*, ἡ, V.
Σύμβλημα τ⊙, τὸ, commiffura: à *συμβάλλω*, quod V.
Σύμβλησις, εως, ἡ, compago: ab eod. rbo.
Συμβλήτ' ὄζη, conferenda funt; verbale à *συμβάλλω*, confero.
Συμβλητὸς, conferendus, qui comparari poteft; unde *συμβλητικὸς* qui poteft conferre; verbalia, ab eod. *συμβάλλω*, V. Unde etiam præced. *σύμβλησις*, exp. conjectura; feu fomniorum, fignorum, prodigiorum, & cæterorum hujufmodi interpretatio, Arr. in exped. Alex. &c. V.
Συμβοάω, fimul clamo; ex *σὺν* & *βοάω*, V. Item, *συμβοηθέω*, ad opitulandum, feu auxilium ferendum convenio; unde *συμβοήθεια*, ad auxilium ferendum concurfus; & *συμβοηθὸς*, qui ad fuppetias ferendas una cum aliis convenit, auxiliaris; ex *σὺν* & *βοηθέω*, unde, *βοήθεια*, & *βοηθὸς*, &c. Vide.
Συμβολαιογράφ⊙, tabularius, qui contractus fcribit; ex feq. *συμβόλαιον*, pactum, conventum, contractus, commercium, &c. V.
Συμβολεὺς, έως, ὁ, pifcatorum inftrumentum, circa quod retia texunt; à *συμβάλλω*, V.
Συμβόλαιον, ε, τὸ, fignum, argumentum: &
Συμβολὴ, ῆς, ἡ, conjectura, congreffus, conflictus; commiffura: à *συμβάλλω*, quod V.
Συμβολία, occurfus; item, cafus vel fuccefſus; à præced. *συμβολὴ*, V.
Συμβολικὸς, ὴ, conjecturalis, ænigmaticus: &
Συμβολικῶς, adv. conjecturaliter: à *συμβάλλω*, conjicio, p. m. *συμβέβολα*. Th. *βάλλω*, jacio.
Συμβολοκοπῶν ὀνειφλυγεῖ, Deuteron. c. 21. commeffationibus vacat, atque convivis & luxuriæ; nam *συμβολοκοπέω*, ῶ, eft, Symbolas do in convivia; Eud. Item, fimpl. do Symbolum, vel annulum; ex *σύμβολον*, feq. & *κοπὴ*, ἡ, vide.
Σύμβολον, ε, τὸ, fignum: ab eod. verbo.
Σύμβολον, præced. nota, indicium; de variis rebus dicitur; ut de figno militari; & pro eo quod infigne appellatur; & pro teffera publica, vel privata; item, pro omine, & præfagio; quod rei futuræ fignum fit; item, fimilitudo, & quædam naturæ communitas; ductâ Metaphorâ, ab hofpitalibus Symbolis, ut fit, velut focietas quædam, & neceffitudo, ex hofpitio contracta; item, ut *συμβολὴ*, id quod confertur; collecta, collatio; atque hinc *σύμβολον* Apoſtolicum, quia, inquit Auguſtinus, collata in unum totius catholicæ legis fides, Symboli brevitate colligitur; item pro pacto, & conventu, &c. V. Item, *σύμβολ⊙*, ε, ὁ, omen, augurium, auſpicium; & *σύμβολ⊙*, ὁ, ἡ, exp. & obvius; unde *συμβολεῖν* & *συμβολῆσαι*, obvium fieri, occurrere; apud Hefych. ab eod. *συμβάλλω*, V.
Συμβόσκω & *συμβόσκομαι*, fimul paſcor; Iſa. 11. Unde, *σύμβοτ⊙*, compaſcuus; ex *σὺν* & *βόσκω*, à Th. *βοῶ*, ῶ, unde *βοτὸς*, &c. V.
Συμβούλευσις & *συμβούλευμα*, conſilium quod alicui datur, conſultatio, admonitio; item, *συμβουλευτὴς*, ſenator; verbalia, à *συμβουλεύω*, V. Item, *Συμβουλευτικῶς*, dando conſilium; hortative, eſt adv. à ſeq. *συμβουλευτικὸς*, V.
Συμβουλευτικὸς λόγ⊙, oratio ſuaſoria: à
Συμβουλεύω, ſimul conſulto, conſilium do. f. *εύσω*. p. *συμβεβούλευκα*. a. 1. *συνεβούλευσα*, ας, ε, a. 1. part. act. *συμβουλεύσας*, αντ⊙. a. 1. m. *συνεβουλεύσθην*, ω, απο. Ex *σὺν* & *βουλεύω*, conſulto. Th. *βουλὴ*, conſilium.
Συμβουλὴ, ῆς, ἡ, conſilium, conſultatio: &
Συμβουλία, ας, & Ion. η, ὁ, conſilium: &
Συμβουλίς, ας, ἡ, conſultatio, conſilium; à *συμβουλὴ*, V.
Συμβούλιον, ε, τὸ, conſilium; item ſenatores. Th. *βουλὴ*, conſilium.
Σύμβουλ⊙, ε, ὁ, conſiliarius, conſultor; qui conſilium dat; a *συμβουλὴ*, vide.
Συμβραίζω, ſimul expello, ejicio; Metaphora ab his, quæ æſtûs impetu ejiciuntur; 2 Macchab. ex *σὺ* & *βραίζω*, V. Item, *σύμβωμ⊙*, qui in eadem cum alio, ara collocatus eſt; ejuſdem aræ particeps; ut, *σύμβωμοι θεοὶ*, Dii quos ejuſdem aræ honore dignabantur; cujuſmodi Amanus & Amadantus; apud Perſas; Strabo; ex *σὺ* & *βωμὸς*, ὁ, V.
Συμμαθητὴς, ῆ, ὁ, condiſcipulus, à
Συμμαθάνω, unà diſco, Th. *μαθάνω*, diſco. f. *μαθήσομαι*. a. 2. *ἔμαθον*.
Συμμαθητεύω, vel *συμμαθάνω*, ſimul diſcere cupio; à præced. *συμμαθητὴς*, vel *συμμαθάνω*, V.
Συμμαλάσσω, unà mollio, vel unà ſubigo; ex *σὺ* & *μαλάσσω*, V. Item, *συμμάπτω*, corripio, comprehendo; ut Od. 1. *σὺ γ' ὑδὺ μάψας*, per Tmeſin, pro *συμάψας*, duos comprehendens; ex *σὺ* & *μάπτω*, V.
Συμμαρτυρέω, ῶ, unà teſtimonium reddo, una teſtor. f. *ήσω*. p. *συμμεμαρτύρηκα*. a. 1. *συνεμαρτύρησα*. Ex *σὺ* & *μαρτυρέω*, teſtor. Th. *μάρτυρ*, υρ⊙, ὁ, ἡ, teſtis.
Συμμαχέω, ῶ, in bello fum ſocius, ſocius fum pugnæ: ex *σὺ* & *μάχομαι*, pugno. f. *ήσομαι* vel *έσομαι*.
Συμμαχία, ας, & Ion. η, ἡ, ſocietas in bello. a præced.
Συμμαχίδω, acc. ſing. à
Συμμαχὶς, ίδ⊙, ἡ, ſocia: à
Σύμμαχ⊙, ε, ὁ, ἡ, commilito, pugnæ ſocius. Hinc *συμμαχικὸν*, ῆ, τὸ, ſociale: à *συμμάχομαι*, ſimul pugno. Th. *μάχομαι*, pugno.
Συμμαχικὸς, ſocialis; ut *συμμαχικὸς πόλεμ⊙*, bellum ſociale; in neut. *συμμαχικὸν*, commilitium; copiæ ſociorum; & in plur. τὰ *συμμαχικὰ*, quæ mutuo ſunt auxilio; auxiliares copiæ; auxilia, à præced. *συμμάχομαι*, ſocius fum pugnæ, &c. V.
Συμμειδιάω, & *συμμειδίσομαι*, ſimul muto, & ſimul mutor; Plut. ex *σὺ* & *μειδιάω*, V. Item, *συμμελαίνω*, ſimul nigrum reddo, vel denigro; Plut. ex *σὺν* & *μελαίνω*, V.

Σύμμενειν, consistere, permanere, durare. Th. μένω, maneo.

Συμμένια, ας, ἡ, constantia. à præced. συμμένω, una maneo, vel conjunctus maneo; permaneo, &c. V.

Συμμερίζομαι, una partem capio, cum dat. ex σύν & μερίζω, partior, distribuo. f. ἴσω, perf. pass. μεμέρισμαι. Th. μέρος, divido.

Συμμέτοχος, particeps; Suid. à præced. συμμερίζομαι, V.

Συμμεταφάπτης, situs eorum quæ simul cœli medium tenent; Strab. ex σύν & μεταφάπτω; unde μεταφάπτης, &c. V. Item, συμμεταβάλλω, una mutor, commutor; & συμμεταβάλλομαι, exp. deficio, abscedo; i. e. ἐφίσταμαι ex σύν & μεταβάλλω, V.

Συμμεταχηματίζω, transfiguro. Hinc præs. part. pass. Συμμεταχηματιζόμενος· à μεταχηματίζω, transformo: hoc ex μετά, trans, & σχῆμα, ατος, τό, habitus. Them. ἴσχω, habeo. f. ἕξω, & σχήσω. perf. pass. ἴσχημαι.

Συμμεταίτιος, ut σωταίτιος, qui simul cum alio, vel aliis in causa est alicujus rei; & exp. à Bud. adminiculum primæ causæ, ex σύν & μεταίτιος, ὁ, V. Item, συμμετέρχομαι, concomitor; ex σύν & μετέρχομαι, V. Item, συμμεταφέρω, simul, vel una transfero; ex σύν & μεταφέρω. V. Item, συμμεταχειρίζομαι, una cum alio tracto, vel administro; ex σύν & μεταχειρίζω, V.

Συμμετεῖχον, ες, ε, imperf. act. à Συμμετέχω, una particeps sum: ex σύν & μετέχω, particeps sum. f. μεθέξω. Hoc ex μετά & ἔχω, habeo. imperf. ἔσχον. a. 2. ἔσχον.

Συμμέτοχος, ος, ὁ, ἡ, consors, una particeps: à præced.

Συμμετρία, ἡ, summetria; commensus; apta compositio membrorum; sed exp. etiam, modus & proportio; item, numeratur & inter vestes muliebres; Pol. Sic & συμμέτρως, una metior, & συμμετρέομαι, pro eod. Unde verbale, συμμέτρησις, commensus; mensio cum aliqua re comparata; omnia, ex σύν & μέτρον, τό, unde μετρέω, &c. V. Vel ex seq. σύμμετρος, ος, ὁ, ἡ, q. d. commensus; unde συμμετρεῖσθαι, p. opriè dicuntur ea quæ sunt ejusdem seu paris mensuræ; item, quæ justæ ac quadratæ sunt magnitudinis, &c. Vide.

Σύμμετρος, ος, ὁ, ἡ, modicè temperatus. Hinc συμμέτρως, moderatè. Th. μέτρον, mensura.

Σύμμητρος, qui est contractis femoribus; in Hippiatr. ex σύν & μηρός, ὁ, V. Item συμμήστωρ, consiliarius; unde in plur. συμμήστορες, consiliarii, & adjutores; ex σύν & μήστωρ, ὁ, V. Item, συμμητιάω, do consilium, vel propriè una ineo consilium; & in pass. συμμητιᾶσθαι, cum alio consultare, seu consilia cum aliquo communicare; ex σύν & μητιάω, V.

Σύμμιγα, adv. promiscuè cum, simul cum, à sequent.

Συμμίγνυμαι, commisceor. præs. part. Συμμιγνύμενος. Them. μίγνυμι, misceo. f. μίξω. p. μέμιχα. a. 2. ἔμιγον.

Συμμίγδην, commistim; adv. Item, συμμιγής, commixtus, promiscuus; ut συμμιγὴς φύω, cum cæde permixtus; item, σύμμιγμα, τό, quod commistione constat; Plut. Omnia, à συμμίγνυμι, vel συμμιγνύω, commisceo, permisceo; ex σύν & μίγνυμι, V. Ut & seq. σύμμικτος, promiscuus; ab eod.

Σύμμικλος, ος, ὁ, ἡ, omnigenus, permixtus: à præced.

Συμμιμητής, οῦ, ὁ, simul imitator. Ex σύν & μιμητής, imitator. Th. μιμέομαι, ἤσομαι, imitor. f. ἠσόμην.

Συμμίξης, 2. sing. a. 1. sub. act. συμμίξω, a. 1. inf. act. verbi συμμίγνυμι, commisceo. f. ξω. Th. μίγνυμι, misceo.

Σύμμιξις, εως, ἡ, commistura, commixtio, item, coniortium, verbale ab eod. συμμίγνυμι, præced. V.

Σύμμιγε, præs. imperat. act. à Συμμίγω, idem cum συμμίγνυμι, quod vide in συμμίξης.

Συμμίγομαι, commiscor; Il. β est pass. ab act. præced. Συμμίγω, vide.

Συμμισοπονηρία, una improbitatem odi, una indignor ob facti iniquitatem; 2. Macchab. c. 4. ex σύν & μισοπονηρία, V. Item συμμιαίνω, simul inquino, ex σύν & μιαίνω, V.

Συμμίσγης, commiscearis, 2. sing. a. 1. sub. pass. verbi συμμίγνυμι, quod vide.

Συμμνημονεύω, simul in memoriam revoco; Plut. ex σύν & μνημονεύω, vide.

Συμμοιχάομαι, participo, simul partem capio; ex σύν & μοιχάομαι, fortitò partem capio, ab act. μοιχάω, V. Item σύμμολπος, qui cum alio canit; ex σύν & μολπή, ἡ, V. Item συμμορία, ας, ἡ, munerum societas; item decuria; apud Athenienses. Vide Constant. sed exp. etiam, curia; item, tribus; unde συμμορίτης, qui est ejusdem decuriæ; Pol. ex σύν & μόρον, τό, vide.

Σύμμορφος, ος, ὁ, ἡ, conformis: σύμμορφα, nom. pl. n. g. Ex σύν & μορφή, forma.

Συμμορφόω, ῶ, conformo. f. ώσω. p. συμμεμόρφωκα. præs. pass. συμμορφόομαι, ώμαι, conformor: à præced.

Συμμυλόλογος, q. d. cui sermo in ore comprimitur; tacens, taciturnus; ex seq. συμμύω & λόγος, &c. V. Item, συμμύστης, iisdem sacris initiatus; socius in sacrorum initiatione; ex σύν & μύστης, ὁ, V. Item, συμμύω, claudor, vel clausus sum; item, comprimor, vel compressus sum; unde verbale, σύμμυσις, ἡ, compressio, compressus; ex σύν & μύω, f. σω, &c. V.

Συμπάθεια, ας, ἡ, consensus in affectibus, convenientia & conjunctio naturæ, SYMPATHIA. Angl. Sympathy. ex iisd. cum seq.

Συμπαθέω, ῶ, condoleo, una patior. f. ήσω. a. 1. συνεπάθησα. a. 1. imperat. act. συμπάθησον, άτω, a. 1. inf. act. συμπαθῆσαι. ex σύν & πάσχω, patior. f. πείσομαι. a. 2. ἔπαθον. p. m. πέπονθα.

Συμπαθής, ές, ὁ, ἡ, compatiens, condolens. ab iisd. Th.

Συμπαθῶς, cum consensu affectuum; item, cum commiseratione, & quasi condolescentia; est adv. à præced. συμπαθής, V. Συμπαίζω, colludo, simul ludo, una ludo; ex σύν & παίζω, V. Unde verbale, συμπαιγνία, collusio, item, deceptio, &c. V.

Συμπαιδεύω, condoceo, condocefacio; ex σύν & παιδεύω, V.

Συμπαίσδην, Dor. pro συμπαίζειν, colludere. Th. παίζω, ludo.

Συμπαίστης, οῦ, ὁ, & συμπαίκτωρ, ορος, ὁ, & in fœm. συμπαίστρια, qui vel quæ colludit, seu colludere solet; sed, συμπαίζωρ, exp. etiam, simul nutritus; & pro eod. dicitur & συμπαίκτωρ, omnia verbalia, à Συμπαίζω, V.

Συμπαιανίζω, vel συμπαιανίζω; simul pæanam seu pæanas recito vel cano; Polyb. ex σύν & παιανίζω, vel παιανίζω, &c. V. Item, συμπαλαίω, colluctor; ex σύν & παλαίω, V. Συμπανηγυρίζω, una festum ludosve panegyricos celebro; sed exp. & concelebro; ex σύν & πανηγυρίζω, V. Item, συμπανουργέω, ῶ, colludo, contechnor; ex σύν & πανουργία, &c. Vide.

Συμπάντων, vide σύμπας.

Συμπαραγγέλλοντες, competitores; est part. præs. quasi ab inusit. συμπαραγγέλλω; ex σύν & παραγγέλλω, V. Item, συμπαραγίγνομαι, idem quod seq. συμπαραγίνομαι, V.

Συμπαραγίνομαι, una accedo, adsum. f. Συμπαραγενήσομαι a. 2. m. Συμπαρεγενόμην, ες, ετο, ex Σὺν, παρὰ & γένομαι, seu γίνομαι, fum.

Συμπαραθέω, cursitando assector; simul accurro, concurro; ex σύν & παραθέω, V. Item, συμπαραινῶ, simul exhortor, una cum aliis hortor; vel simpl. hortor, adhortor; ex σύν & παραινέω; item, συμπαρακαθίζω, & συμπαρακαθίζομαι, una, seu cum aliis juxta me colloco; una, seu cum aliis assidere mihi jubeo; ex σύν & παρακαθίζω, V.

Συμπαρακαλέομαι, ῆμαι, communem consolationem percipio. a. 1. ind. pass. συμπαρεκλήθην, ης, η. a. 1. inf. pass. συμπαρακληθῆναι, mutuâ erigi consolatione: ex σύν, παρὰ & καλέω, voco.

Συμπαρακαλέω, ῶ, una advoco, una exhortor; Plut. ep. 7. ex σύν & παρακαλέω, V. Item, συμπαρακείμαι, una adjaceo; ex σύν & παρακείμαι, vide.

Συμπαρακληθῆναι, vide in præc.

Συμπαρακολεθέω, assector, concomitor; ex σύν & παρακολεθέω, quod ex παρὰ & ἀκολεθέω, V.

Συμπαραλαμβάνω, simul assumo. f. συμπαραλήψομαι. a. 2. ind. act. συμπαρέλαβον, ες, ε, a. 2. inf. act. συμπαραλαβεῖν, a. 2. part. συμπαραλαβών, όντος

εἴλω. ex σὺν, παρὰ & λαμβάνω, capio. perf. pass. εἴλημμαι. a. 1. pass. εἰλήφθω. Attice.

Συμπαρελήφθη, 2. sing. a. 1. sub. pass. verbi præced.

Συμπαρεμμένω, una permaneo. f. νῶ. p. συμπαρεμμένηκα. a. 1. ind. act. συμπαρέμεινα. ex σὺν, παρὰ & μένω, maneo. f. νῶ. a. 1. ἔμεινα.

Συμπαρεννεύω, partim assentior, partim dubito; quod fit, cum assentitur aliquis & non intelligit quid dicatur; ex σὺν & παρανεύω, V. Item, συμπαρανήχομαι, simul nato; seu una ad latus nato; ex σὺν & παρανήχομαι, V. Sic & συμπαρανέπω, una deduco, una profequor; ut in funere fit; item una alveo, vel importo; ex σὺν & παρανέπω, V. Συμπαρανηλέω, simul adnavigo, præternavigo; ex σὺν & παρανηλέω, V. Συμπαρανηλλυμαι, simul pereo; ex σὺν & παρανήλλυμαι, V. Συμπαρασκευάζω, apparo, seu comparo; adjuvo in apparando, seu comparando; sed exp. & simul efficio; ex σὺν & παρασκευάζω, V. Item, συμπαρασταστὴς, qui una à latere adstat; tocius, adjutor: auxiliarius, miles; & qui opis gratiâ alicui adstat; militaris est dictio; unde, συμπαρασταστέω, una à latere sto; una adsto; item, una auxilior, una adsum & opitulor; sic & συμπαρίστημι, idem; omnia, ex σὺν & παρίστημι; unde, παραστάτης & παρασταστέω, &c. V. Συμπαρατηρέω, una observo; ex σὺν & παρατηρέω, V. Συμπαρατρεχάζω, una prætercurro, una curro; Plut. ex σὺν & παρατρεχάζω, V. Συμπαρεκφέρομαι, una transversus auferor; una abripior; ex σὺν & παρεκφέρω, -ομαι, &c. V. Συμπαρεδρεύω, assideo; item, assiduus sum in aliqua re; ex σὺν & παρεδρεύω, V. Συμπάρειμι, vide in seq. συμπαρέντες; Συμπαρεισέρχομαι, simul subingredior; simul irrepo; ex σὺν & παρεισέρχομαι, V. Item, συμπαρεκτείνω, simul extendo; item, comparo, contendo; ex σὺν & παρεκτείνω, V. Item, συμπαρέκτασις, contentio, collatio, comparatio: est verbale à præced. συμπαρεκτείνω, V.

Συμπαρέντες, qui cum iis sunt. nom. pl. præs. part. Poët. pro συμπαρόντες; à συμπάρειμι, una adsum; quod ex σὺν, παρὰ & εἰμι, sum. præs. part. ὤν. Poët. ἐὼν, ἐόντος.

Συμπαρέπομαι, q.d. concomitor; item, prætereo, obtingo, vel accedo; ex σὺν & παρέπομαι, V.

Συμπαρίστανν, Dor. pro

Συμπαρέστησεν, adstare fecit vel juffit. 3. sing. a. 1. ind act. à

Συμπαρίστημι, simul adsto. Ex σὺν, παρὰ & ἵστημι, sto, statuo.

Συμπαρίχω, una præbeo; ex σὺν & παρίχω, V. Item, Συμπάρθενος, simul virgo; ex σὺν & παρθένος, V. Συμπαρίπτημι, sive συμπαρίπτημαι; simul prætervolo, vel simul volo; ex σὺν & παρίπτημι, V. Item, συμπάροικος, contubernalis; Pol. ex σὺν & πάροικος, V. Συμπαρολισθαίνω, simul lubricè delabor, prolabor; Plut. ex σὺν & παρολισθαίνω, V. Item, συμπαρομαρτέω, concomitor, comitor, assector; item assequor; ex σὺν & παρομαρτέω, vide.

Σύμπας, αντὸς, universus, totus, gen. pl. συμπάντων· ex σὺν, & πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e.

Συμπάσσω, conspergo; unde verbale, σύμπασμα, τὸ, id quo aliquid conspergitur; & in plur. συμπάσματα, τὰ, ea quibus corpus conspergitur; ex σὺν & πάσσω, V.

Σκμπάσσω, simul patior. a. 2. συνέπαθον. p. m. Συμπέπονθα; ex σὺν & πάσχω, patior. f. πείσομαι.

Συμπαταγέω, q. d. constrepo; simul strepo; aut fragorem, seu crepitum, aut fremitum simul edo; sed exp. etiam collido; palmâ, aut volâ apertâ quatio; ex σὺν & παταγέω, V. Συμπατάσσω, simul pulso, simul percello, & attonitum reddo; item, collido; ex σὺν & πατάσσω, V. Συμπατέω, conculco, in pass. συμπατέομαι, conculcor; ex σὺν & πατέω, V. Item, συμπατριώτης, ου, ὁ, qui ejusdem est patriæ, conterraneus, popularis; ex σὺν & πατριώτης, V. Συμπεδάω, colligo, constringo; ex σὺν & πεδάω, vide.

Συμπείθω, una persuadeo, persuadeo. Th. πείθω, f. σω, persuadeo.

Σύμπηρ, ηρος, ὁ, ἡ, qui idem cum aliquo experitur: ex σὺν & πεῖρα, ας, ἡ, inceptum.

Συμπέμπω, una mitto. f. ψω. a. 1. συνέπεμψα. Th. πέμπω, mitto.

Συμπενθέω, cum alio lugeo, simul luctu afficior; ex σὺν & πενθέω. V. Item, συμπέπλα, & συμπαίπλω, concoquo, conficio; item, excoquo; unde, συμπεπλικὸς, concoquendi facultate præditus; item, concoquens; ex σὺν & πέπλω, V. Συμπεραίνω, una perficio; adjuvo ad aliquid peragendum; item, concludo syllogisticè; colligo; item, coitum perago; in pass. συμπεραίνομαι, concludo; item, concludor; unde verbale συμπέρασμα, τὸ, conclusio, complexio; id quod ex positis, vel conceffis concluditur, & efficitur syllogisticè; Plut. Unde adv. συμπερασματικῶς, in ferendo conclusionem; utendo conclusione; ex σὺν & περαίνω, ομαι, &c. V. Item, συμπεραίρω, & συμπεραίρομαι, mecum duco, vel mecum quoquo versum duco; unde συμπεραγωγὸς, qui vel quæ adjuvat in deducendo aliquo, vel circumquaq; ducendo; ex σὺν & περάω, V.

Συμπεραιτέον, unaque tollendum, verbale, à

Συμπεραίρω, undique tollo. Ex σὺν, περὶ, & αἴρω, capio. f. ἀρῶ. a. 2. ἦλον.

Συμπεριλαμβάνω, amplector. f. συμπεριλήψομαι. a. 2. συμπερέλαβον. a. 2. part. act. συμπερελαβὼν, ὄντος, complexus; ex σὺν, περὶ & λαμβάνω, capio. præt. λίλαφα, & Att. εἴληφα.

Συμπεριπατέω, una circumeo, circumvagor, oberro; ex σὺν & περιπατέω, V. Item, συμπεριοδεύω, simul lustro, colluftro; ex σὺν & περιοδεύω, V. Συμπεριπατέω, cum alio ambulo; à περιπατέω, V. Συμπεπλοκὴ, complexio, circumplexus, complicatio; à περιπλοκὴ, V. Συμπεπλέω, simul in orbem agor; Plut. à περιπλέω, V. Συμπερισρέφω, una circumverto, una circumago; à περιστρέφω, V. Συμπεριτίθημι, una circumpono, simul circundo; à περιτίθημι, V. Συμπερισρέπω, una circumago; à περιτρέπω, V. Συμπεριτυγχάνω, simul incurro; à περιτυγχάνω, V. Συμπεριφέρω, una circumfero, & circumrapio; in pass. συμπεριφέρομαι, una circumferor, una circumrapior; item, comitor, coeo, una huc illucque venito; item, comiter alicui me do, & morigerus sum; & exp. etiam una verfor; unde, συμπεριφορὰ, comitatus, & frequens huc illucque affectatio; Polyb. à περιφέρω, V. Συμπεριφθείρομαι, simul περιφθείρομαι; una minuor, vel corrumpor; sed exp. &, simul obcrro; à περιφθείρομαι, V. Συμπεριφράττω, una circumsepio; una circummunio; à περιφράττω, vel περιφράσσω, circumsepio, circumvallo; ex περὶ & φράσσω, vel φράττω, V. comp. ut reliqua præcedentia, cum præpositione περὶ &c. V.

Συμπέτομαι, simul volo, ut quum muscas fœminam init; ex σὺν & πέτομαι, V. Item, συμπέπω, vide supra συμπέτω.

Συμπήγνυμι, Συμπηγνύω, vel Συμπήσσω, compingo, coagmento, coalescere facio. Th. πηγνύω, compingo. f. ξω.

Συμπηδάω, & Attice ξυμπηδάω, una cum alio salio; ex σὺν & πηδάω, vide.

Σύμπηκτος, ὁ κὴ, compactus, coagmentatus, compactilis; item, σύμπηξις, εως, ἡ, compactio, coagmentatio; verbalia, à συμπήσσω, idem cum συμπηγνύω, V. Item, συμπιέζω, comprimo; item, opprimo; ex σὺν & πιέζω, V. Item, συμπλέω, cogo, conflipo, condenso; unde verbale, συμπίλησις, coactio & conflipatio; item, συμπλητὴς, qui cogit & conflipat; peculiariter lanas & villos; itidem verbale ab eod. συμπλέω; pro quo etiam dicitur συμπλόω, ex σὺν & πλῶ, ὁ, unde πλέω & πλόω, &c. V.

Συμπίνω, bibo cum aliquo, cum dat. f. συμπίσομαι. p. συμπέπωκα. a. 2. συνέπιον, ες, ε. Th. πίνω, bibo.

Συμπιπράσκω, una vendo; verditionis socius sum & particeps; ex σὺν & πιπράσκω, V.

Συμπίπτοντα, acc. sing. part. præs. à

Συμπίπτω, incido, incurro, contingo, &c. Them. πίπω, cado. f. 2. m. πεσέομαι. perf. act. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Συμπίτνω, accido, evenio, contingo; ex σὺν & πίτνω, V.

Συμπλακήσομαι, ἡ, εῖ, vide in Συμπλέκω.

Συμπλανάομαι, simul erro, & vagor, ex σὺν & πλανάομαι, V.

Συμπλάσας, άσασα, αν, a. 1. part. act. &

Συμπλάσασθαι, 1. inf. m. verbi συμπλάσ-

σω, vel πλα, fingo, accommodo. f. συμπλάσω; ex σὺν & πλάσσω, vel πλω, fingo. f. πλάσω.

Σύμπλασε, conformavit, Ion. & Poet pro συνέπλασε, 3. sing. a. 1. ind. act. à Συμπλάσσω, fingo: vide in συμπλάσσω.

Συμπλαταγίζω, manibus comp'osis strepitum edo; à πλαταγὴ, crepitaculum; quod à πλατάσσω, ex ictu sonitum excito. Th. πλατὺς, latus.

Συμπλείονες, vel συμπλέϊες, simul plures, complures, simul collecti, non figillatim; apud Aristot. ex σὺν & πλείων, ονος, ὁ, ἡ, in plur. πλείονες, &c. V.

Συμπλεκτικὸς, ὁ, conjunctivus; copulativus; ut, συμπλεκτικὸς σύνδεσμος; apud Hermog. Unde, adv. συμπλεκτικῶς, more copulativorum, per copulativa, seu copulata: Porphyr. sed exp. etiam, copulatè, conserte & contexte; item, συμπλεκὴς, ὁ καὶ ἡ, connexus, conjunctus, copulatus; Nonn. Omnia, à seq. Συμπλέκω, vide.

Συμπλέκω, connecto. f. ξω. a. 2. συνέπλακον. f 2. ind. pass. συμπλακήσομαι. a. 2. inf. pass. συμπλακῆναι. a. 2. part. pass. συμπλακεὶς, εῖσα, ἐν. ex σὺν & πλέκω, necto. f. ξω.

Συμπλέω q. d. connavigo, unà navigo, navigationis socius sum; ex σὺν & πλέω, V.

Συμπληγάδες, Insulæ duæ fuerunt sic dictæ, quod viderentur Συμπλήσσειν; i. e. collidi; ab eod. cum seq. vide.

Συμπλήγδην, adv. collisim: à συμπλήττω, f. ξω, collido, concutio. Th πλήσσω, vel πτω, percutio.

Συμπληθύνω, idem cum seq. συμπληθύω, unà multiplico, & augeo; compleo, &c. V.

Συμπληθύω, impleo; à πληθύω, vel à πλήθυνω.

Συμπλήρεν, 3. sing. ind. pass. à

Συμπληρόω, ῶ, compleo. f. ώσω. p. συμπεπλήρωκα. præt. pass. συμπληρώθημαι, ἐμπλήρουμαι, imperf. pass. συνεπληρούμην, ἐμπλήν, ἐς, ἔστην, ἔτην, & in 3. pl. ἔστην, ἔτην, præs. inf. pass. Συμπληροῦσθαι· ex σὺν & πληρόω, impleo: quod à πλήρης, ες, ὁ, plenus. Them. πλέως, idem.

Συμπλήρωμα, complementum; & συμπλήρωσις, ipsa compendiaria; item, συμπληρωτικὸς, complendi vim habens, ad complementum faciens; omnia verbalia, à præced. συμπληρόω, ὁμαι, vide.

Συμπλήσω, q. d. compercutio, collido, ex Σὺν & πλήσσω, V.

Σύμπλοια, q. d. connavigatio; navigationis societas; item, συμπλοϊκὸς, q. d. connavigatorius; ut συμπλοϊκὴ φιλία, amicitiæ quales esse solent inter navigationis socios; utrumque à σύμπλους & σύμπλους, qui navigat una; & navigationis socius; & omnia, à συμπλέω, vide.

Συμπλοκὴ, ῆς, ἡ, connexio: à συμπλέκω, quod V.

Συμπλοκὴ, præced. complicatio, complexio; est etiam συνουσία; congressus; item prælium, conflictus; & de textura, contextus; item, συμπλοκὴ, sympleoce; figura oratoriæ nomen est, quæ figura sæpius ab una orationis parte incipit, & toties in unam atque eandem desinit; ut, quis legem tulit? Rutilius; quis tribus fortitus est? Rutilius, &c. V. Item, συμπλοκὸς, conjunctus, connexus, nexilis; ut συμπλοκὸς ἱμάς, flagellum è funiculis, lorisque connexum, seu contextum, aut plexum; vel, ut alii interpr. flagellum nexile; item, σαυρᾶ συμπλοκὰς; cruci affixus; utrumque apud Nonn. atque itidem ab eod.

Σύμπλους, & ους, ὁ, navigationis socius. Th. πλέω, navigo.

Συμπνευσμὸς, ὁ, conspiratio, contensus; ὁμόνοια, Hesych. est verbale à συμπνέω, idem quod seq. συμπνέω; quod plerumq; Metaphoricè sumitur; pro uno consensu molior, &c. V.

Συμπνέω, ῶ, conspiro. Th. πνέω, f πνεύσω. flo, spiro.

Συμπνίγω, suffoco. imperf. act. συνέπνιγον, coarctabam. f. ίξω. p. συμπέπνιγκα. a. 1. συνέπνιξα· ex σὺν & πνίγω, suffoco.

Σύμπνοος & σύμπνους, qui conspiravit; unde, σύμπνοια, ἡ, conspiratio; utrumq; à συμπνέω, V.

Συμποδηγῶ, unà duco: simul duco; vel simpl. dirigo; ex σὺν & ποδηγέω, ῶ, vide.

Συμποδίζω, f. ίσω. a. 1. συνεπέδισα, ας, ε, Ps. 8. 39. pedes obligo, impedio: ex σὺν & ποδίζω, pedes ligo. Th. πούς, ποδὸς, ὁ, pes.

Συμποδίσας, quum ligasset, a. 1. part. act. præced. Gen. 22. 9.

Συμπεῖν, absorptum, a. 1. part. pass. n. g. verbi συμπίνω, unà bibo. a. 1. pass. συνεπόθην. Th. πίνω.

Συμποιέω, adjuvo, auxilior; ex σὺν & ποιέω, V. Item, συμπολεμέω, & συμπολεμίζω; belli socius sum, bello adjuvo; ex σὺν & πολεμέω, vel πολεμίζω, &c. V. Item, Συμπολίζω; in civitatem conflo; ex σὺν & πολίζω, V.

Συμπολιτεύομαι, in eâdem repub. cum aliis versor: ex σὺν & πολιτεύω, rempub. administro; hæc à πολίτης, ὁ, civis. Th. πόλις, urbs.

Συμπολίτης, ὁ, concivis. Vide præcedent.

Συμπομπεύω, unà pompam duco; quidam exp. ludos concelebro; ex σὺν & πομπεύω, V. Item, συμπονέω, & Atticè ξυμπονέω, unà laboro, laborantem adjuvo; ex σὺν, pro quo Attice ξὺν & πονέω, V.

Συμπορεύομαι, unà proficiscor, cum dat. item, converio. imperf. m. συνεπορεύμην, ῃ, ετο. f. συμπορεύσομαι. a. 1. ind. pass. συνεπορεύθην, ῃς, ῆ; συμπορευθεὶς, ἐν. a. 1. part. pass. ex σὺν & πορεύομαι, eo, proficiscor. Th. πέρα, trancio. præt. m. πίπορα; indè πόρω, transitus, &c.

Συμπορθέω, simul depopulor; ex σὺν & πορθέω, V. Item, συμπορίζω, & συμπορίζομαι; unà quæro, seu acquiro; vel simpl. conquiro, comparo; ex σὺν & πορίζω, V.

Συμποσία, ἡ, compotatio; unde συμποσιακὸς, convivalis; item, συμποσιάζω; unà convivor, unà convivium celebro; unde verbale, συμποσιαστὴς, οῦ, ὁ, convivator; omnia, ex iisd. cum seq. V.

Συμπόσιον, ου, τὸ, convivium, compotatio, distinctio omnium eorum qui accubuerant, dat. sing. συμποσίῳ Ex σὺν & πίνω, bibo. f. πώσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον.

Συμπότης, ου, ὁ, compotator, combibo; ex iisd. Th.

Συμποτικὸς, ὴ, compotatorius, convivalis: à præced.

Σύμποτις, ιδος, ἡ, & συμπότρια, compotatrix; fœm. à præced. συμπότης, V.

Συμπραγματεύομαι, unà cum alio, seu aliis nego ium quoddam procuro; unà operam navo; Plut. in Lyc. Item, συμπράκτωρ, & Ionicè, συμπρήκτωρ, adjutor, administer; item, σύμπραξις, ἡ, actio adjuvandi quempiam; opera quæ præstatur; item, opitulatio; Plut. Omnia, à seq. Συμπράσσω, V.

Συμπράσσω, vel πτω, socius sum & adjutor, adjuvo, opitulor; ex σὺν & πράσσω, vel πτω, facio. f. ξω.

Συμπραφτὴς, ὁ, qui cum alio aliquid venditis; ex σὺν & πραφτὴς, ὁ, V.

Σύμπρεσβυς, εως, ὁ, legationis collega; qui communi cum alio legatione fungitur; unde συμπρεσβεύω, collega, & socius sum legationis; communiter legationem obeo; atque indè, συμπρεσβευτὴς, idem cum σύμπρεσβυς; ex σὺν & πρέσβυς; unde πρεσβεύω, πρεσβευτὴς, &c. V.

Συμπρεσβύτερος, ε, unà Presbyter. Ex σὺν & πρέσβυς, υος, & Att. εως, ἡ, senex: comparat. πρεσβύτερος, senior.

Συμπρήκτωρ, ορος, ὁ, Ion. adjutor; à συμπράσσω, quod V.

Συμπρίαμαι, coemo; ex σὺν & Th. πρίαμαι, V. Item, συμπροέρχομαι, simul procedo, simul progredior; ex σὺν & προέρχομαι, V. Συμπροθυμᾶμαι, conterdo ad idem efficiendum, in eandem causam incumbo; item, pro adjuvare in aliqua re; cum dat. scil. persona; ex σὺν & προθυμέομαι, ᾶμαι, &c. V. Item, συμπρογνωμεύω, simul frumentatum egredior; seu direptionum in pabulatione socius sum; ex σὺν & προγνωμεύω, vide.

Συμπροπέμψαι, a. 1. inf. act. verbi συμπροπέμπω, unà deduco. Ex σὺν, προ & πέμπω, mitto.

Συμπροσείσαι, adhæreo; participes sum; unde συμπροσεῖσαι, simul etiam est, adhæret; ut Psal. 94. μὴ συμπροσίῃσθε θεῷ ἀνομίας; ex σὺν & προσείσαι, &c. V. Item, συμπροσέχω, simul adhæreo; Plut. ex σὺν & προσέχω, V. Συμπρύτανις, dicitur collega ejus, qui est πρύτανις, seu præfectus; ex σὺν & πρύτανις, V. Συμπτύσσω, complico, seu claudendo complico; ex σὺν & πτύσσω, V. Συμπτυκτικὸς, complicandi, & contrahendi vim habens; astrictivus, constrictivus; & σύμπτυξις, clausura, conclusio; verbalia à præced. συμπτύσσω, V. Item,

tem, *σύμπλωμα*, τὸ, quod accidit, casus; sed, apud Medicos, *σύμπτωμα*, dicitur affectus præter naturam, qui morbum, velut umbra corpus, sequitur; unde, *συμπτωματικὸς*, qui est ex accessione morbi; item, *σύμπτωσις*, ἡ, casus; item, incursio rerum eodem desinentium; item, contractio, compressio; & dicitur etiam de re considente, quæ intumuerat; item, concursio, conflictus; omnia verbalia, à *συμπίπτω*; quod vide. *Συμπυκάζω*, contego, cooperio, ex *σὺν* & *πυκάζω*, V. *Συμπυρόω*, simul incendo, seu simul comburo, aut igne torreo; ex *σὺν* & *πυρόω*, V. Item, *συμπυρόω*, ῶ, in to, hum, seu callum cogo; & in pass. *συμπυροῦμαι*, concrescо, seu coalesco in callum, aut callosam duritiem; ossa autem dicuntur *συμπυροῦσθαι*, i. e. confervescere, consolidari; ex *σὺν* & *πυρόω*, V.

Συμφάγω, comedo. f. 2. m. *συμφαγοῦμαι*. a. 2. *συνέφαγον*. Th. *φάγω*, edo.

Συμφανὴς, manifestus, apertus; ex *σὺν* & *φαίνω*, V. Item, *Συμφαντάζομαι*, simul animo imaginor; simul concipio; ex *σὺν* & *φαντάζω*, *ομαι*, &c. V. Item, *σύμφασις*, exp. multarum stellarum unus emersus & conspectus; & in plur. *Συμφάσεις*, *αἱ*, vocari dicuntur simul apparentes in Iride colores, ex *σὺν* & *φαίνω*, unde, *φάσις*, &c. V.

Συμφέρεται, conducit, 3. sing. ind. præs. verbi *συμφέρω*, quod V.

Συμφερόντως, commodè, utiliter; est adv. à *συμφέρει*, V. Item, *συμφερτὸς*, idem cum seq. *συμφερτὸς*, 1. e. *συναχτὸς*, conjunctus, suffertus; ut *συμφερτὴ πορείη*, Nonn. iter multis hominibus distentum, & condensatum; & Il. v. *συμφερτὴ ἀρετὴ*, dicitur solida virtus, virtutum congeries, &c. Vide.

Συμφορὸς, ὸν, collatus, congestus; ex *σὺν* & *φέρω*, fero.

Συμφέρω, εις, ει, conduco, prosum: *συμφέρων*, οντ-ος, τὸ, commodum. præs. part. n. g. f. *συμφέρουσα*. a. 1. *συμφέρηκα*, comportavi. a. 1. part. act. *συμφενέγκας*, αντ-ος. ex *σὺν* & *φέρω*, f. *ἐνέω*.

Συμφεύγω, unà fugio; ex *σὺν* & *φεύγω*, &c. V.

Σύμφημι, propriè unà loquor, & per Metonym. consentio, cum dat. a. 2. *συνέφην*, ης, η. Th. *φημὶ*, seu *φάω*, dico.

Συμφήτωρ, ορ-ος, ὁ, q. d. qui unà cum alio aliquid esse dicit; assensor, astipulator; item, exp. testis; est verbale à præced. *Σύμφημι*, vide.

Συμφθείρω, simul perdo; vel simpl. everto, labefacto; ex *σὺν* & *φθείρω*, V. Item, *συμφθίνω*, unà diminuor, simul decresco: à *φθίνω*, V. Item, *συμφιλέω*, simul amore prosequor; Plut. Item, *συμφιλία*, pro consensu mutuo, seu concordia; *φίλ-ος*, ὁ, unde *φιλέω*, *φιλία*, &c. V. *Συμφιλοδοξῶ*, servio, alicujus gloriæ; ut *συμφιλοδοξῶ σοι*, gloriæ tuæ servio; à *φιλοδοξῶ*, V. *Συμφιλοκαλέω*, simul honestatis sum studiosus; socius sum in rebus honestis, à *φιλοκαλέω*, V. *Συμφιλολογέω*, unà differo, & loquor; à *φιλολογέω*, V. *Συμφιλοσοφέω*, unà operam do Philosophiæ; seu unà Philosophor; unà Philosophicè disputo; à *φιλοσοφέω*, V. *Συμφιλοτιμέομαι*, simul magno studio contendo, ac decerto; à *φιλοτιμέομαι*, V. *Συμφλέγω*, comburo; vel simpl. uro, incendo, inflammo; unde, *συμφλεγίζω*, simul uro, succendo; & *συμπλεγμαίνω*; simul inflammor; à Th. *φλέγω*; unde *φλεγμαίνω*, &c. V. *Συμφοιτάω*, unà venitо; & peculiariter dicitur de iis, qui unà ventitant in scholam; ideoque exp. sum condiscipulus; Pol. Unde verbale, *συμφοιτητὴς*, condiscipulus; à Th. *φοιτάω*, V. Item, *συμφονδύω*, simul cum alio interficio; à *φόν-ος*, ὁ, unde, *φονδύω*, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. *σὺν*, &c. V.

Συμφορὰ, ᾶς, ἡ, collatio, congestio; item casus, eventus, plerumque fortuna adversa, calamitas: vide *Συμφορή*.

Συμφορέω, calamitatem alicujus deploro: à præced.

Συμφορίω, Ion. pro *Συμφέρω*, comporto. Hinc *Συμφορήσαντες*, a. 1. part. act.

Συμφορὴ, Ion. pro *συμφορὰ*, ᾶς, ἡ, calamitas, casus, collatio; & *τὰ συμφορέα*, idem. Ex *σὺν* & *φέρω*, fero.

Συμφόρημα, quod congestum est; congeries; item, *συμφόρησις*, actio congerendi, coacervatio, & pro, *συμφόρημα*, multitudo collecta; sic & *συμφορητὸς*, congestitius, congestus; verbalia à *συμφορέω*, præced. confero, accumulo, conveho, V. Unde, *συμφορείδην*, active, dicuntur aves, cum nidos construunt; passivè vero, quod congeritur, & comportatur, &c. V.

Σύμφορ-ος, ος, ὁ, ἡ, utilis, aptus; item comes, ex usu.

Συμφόρως, adv. commodè, utiliter, à præced.

Συμφραδμων, ον-ος, ὁ, ἡ, qui unà consilia agitat, consiliator; item unanimis: à

Συμφράζομαι, simul delibero: vide in *συμφράσασθαι*.

Συμφράσασθαι, a. 1. inf. m. Poët. &

Συμφράσατο, contulerat, 3. sing. a. 1. m. Ion. & Poët. pro *Συνεφράσατο*, verbi *συμφράζομαι*, simul deliberо. f. *άσομαι*, & Poët. *συμφράσσομαι*. Th. *φράζω*, dico. f. *σω*. a. 2. *ἔφραδον*. p. m. *πέφραδα*.

Συμφέσατο, vel *πω*, consepio, communio; ex *σὺν* & *φράσσω*, V.

Συμφρονέω, eâdem sum mente, consentio, assentior; communi consilio delibero; item intelligo, concipio; ex *σὺν* & *φρονέω*, f. *ήσω*, sapio, Th. *φρὴν*, mens.

Συμφρόνησις, consensio, consensus; item, conspiratio; est verbale, à præced. *συμφρονέω*. V. Item, *συμφρόσυνη*, concordia, consensus; item, conspiratio; à *σύμφρων*, V. Item, *συμφρύγω*, torreo, torrefacio; ut Psal. 102. *τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν*; ex *σὺν* & *φρύγω*, V. *Σύμφρων*, qui eadem est mente qui alius, concors, consentiens; ex *σὺν* & *φρὴν*, quod in comp. η, plerumque mutat in ω; item, *συμφυγὰς*, *άδ-ος*, ὁ, ἡ, exilii comes; est à *συμφεύγω*, V.

Συμφυέσσαι, nom. pl. f. g. a. 2. part. pass. verbi *συμφύομαι* quod V.

Σύμφυὴς, ingenitus, innatus, connatus; sed exp. & adhærens; item, qui coaluit cum aliquo; & Metaph. unanimis, consentiens; unde, *συμφυΐα*, ἡ, cohærentia, seu concretio duorum quæ coalescunt; vel concretio, coalitus; ex *σὺν* & *φυὴ*, vel à *συμφύω*, &c. V. *Συμφυλάττω*, unà custodio; unà conservo; ex *σὺν* & *φυλάττω*, V.

Συμφυλέτης, ου, ὁ, contribulis: qui est ex eâdem tribu: ex *σὺν* & *φυλέτης*, tribulis. Th *φυλὴ*, tribus.

Σύμφυλ-ος, ος, ὁ, contribulis; ejusdem generis, gentilis, vernaculus, affinis, domesticus, familiaris; ut *σύμφυλος οἰκέτης*, cognatus & ejusdem generis; sic *σύμφυλα κτήνεα*, quæ semina sunt domestica, & in quotidiano vitæ usu; ex *σὺν* & *φυλὴ*, ἡ, unde *φύλον*, τὸ, &c. V.

Συμφύομαι, unà enascor. a. 2. pass. *συμφύω*, ης, η. a. 2. part. pass. *συμφυεὶς*, *εῖσα*, *έν*. Th. *φύω*, nascor.

Συμφύρω, commisceo, confundo; unde *σύμφυρτ-ος*, commixtus, confusus; & adv. *συμφύρδην*, commixtim, confusè, promiscuè; ex *σὺν* & *φύρω*, V. Item, *συμφυσάω*, unà suffio, vel inflo: item, Metaph. conspiro: ex *σὺν* & *φυσάω*, V. Sic & *σύμφυσις*, coalescentia, concretio, consociatio; item, naturalis offium unio, apud Medicos, est verbale, à *συμφύομαι*, præced. V. Item, *συμφυτόω*, simul planto, vel fero, & Metaph. simul sum autor; unde, *συμφυτοῦσθαι*, aliquid alicui dicitur: ut apud Xen. *συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ ἡδοναὶ*, animo ingenitæ voluptates: ex *σὺν* & *φυτόω*, V. Item, *συμφυτικὸς*, quo fit, ut quid coalescat: ut *συμφυτικὴν φάρμακον*, apud Gal. Item, *σύμφυτον*, τὸ, nomen herbæ, sic dictæ à conglutinandi facultate, quâ polles, utrumq; à seq. *σύμφυλ-ος*, congenitus, cognatus, innatus, seu à natura insitus, &c. V.

Σύμφυλ-ος, ος, ὁ, ἡ, unà plantatus, simul genitus, cognatus: ab eod. Th.

Συμφύω, coalescere facio, conglutino, coagmento: ex *σὺν* & *φύω*, V. Item, *Συμφυὴς*, more eorum quæ congenita sunt, cum tali coalescentia, qualis est rerum congenitarum; est adv. à *συμφυὴς*, V.

Συμφωνέω, q. ex diversis vocibus unum efficio concentum, concino. Per Metaph. consensio, communi consensu paciscor. f. *ήσω*. p. *συμπεφώνηκα*. a. 1. *συνεφώνησα*, ας, ε. pactus sum. a. 1. pass. *συνεφωνήθην*, ης, η. *συνεφωνήθη ὑμῖν*, convenit inter vos. Ex *σὺν* & *φατέω*, vocem emitto. Th. *φατὶς*, vox.

Συμφωνηθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. verbi præced.

Συμφάνησις, εως, ἡ, concordia; ἀ συμφωνέω, quod V.

Συμφανίας, ου, ὁ, ἡ, concentus: &

Σύμφωνος, ον, ὁ, ἡ, consonus: per Metaph. concors: ex ζωὴ & φωνὴ, vox.

Συμφώνως, voce, seu sono inter se convenienter; item unanimi consensu, concorditer; est adv. à præced. σύμφωνος. V.

Συμφωτίζω, collustro, simul illumino; Plut. ex σὺν & φωτίζω, V. Item, συμψαύω, contingo; ictu mutuo junctus sum; unde verbale, σύμψαυσις, contactus; ex σὺν & ψαύω, V.

Συμψάω, -ῶ, contero, conturbo. a. 1. part. Συμψήσας. Them. ψάω, comminuo.

Συμψηφίζω, computo, f. ίσω a. 1. συνεψήφισα, ας, ε, perf. συνεψήφικα. ex σὺν & ψηφίζω, calculis computo. Th. ψῆφος, ου, ἡ, calculus.

Σύμψηφος, cujus idem est suffragium, vel eadem sententia; ex σὺν & ψῆφος, V. Item, συμψίχω, corrado; item, contero; ex σὺν & ψίχω, V. Item συμψιθυρίζω, q.d. consusurro, una susurro; Plut. ex σὺν & ψιθυρίζω, V. Item, συμψυχία, unanimitas, animorum concordia, à seq. σύμψυχος, V.

Σύμψυχος, ου, ὁ, ἡ, unanimis: ex σὺν & ψυχὴ, anima.

ΣΥ'N, CUM, Præpos. regit dat. σὺν Χριστῷ ἔῆ), cum Christo esse: sed

Σύω, fuem, acc. à σῦς, συὸς, sus.

Συναγαγεῖν, a. 2. inf. act. Att. &

Συναγάγετε, 2. pl. a. 2. imperat. act. Att. à

Συνάγαγον, pro συνήγαγον, Att. & Ion. a. 2. ind. act. verbi συνάγω, quod vide.

Συναγανακτέω, ῶ, condoleo; unde verbale, συναγανάκτησις, condolescentia; ex σὺν & ἀγανακτέω, V.

Συναγγέλλω, simul nuntio; ex σὺν & ἀγγέλλω, V.

Συνάγελος, ου, ὁ, ἡ, legationis socius. Th. ἀγγέλλω, nuntio.

Συναγείρω, colligo me. Th. ἀγείρω, colligo.

Συναγελάζω, congrego, vel simul congrego; item consocio; & in pass. συναγελάζομαι, congregor, aggregor; sed exp. & gregatim vivo; unde verbalia, συναγελασμὸς, aggregatio; armenti, sive gregis in eundem locum congregatio; item, consociatio; sic & συναγελαστικὸς, q. d. congregabilis; ut συναγελαστικὰ ζῶα, quæ & ἀγελαῖα; ex σὺν & ἀγέλη, ἡ, armentum, grex, propriè bovum; unde ἀγελάζω, ομαι, &c. V.

Συναγέρθεν, Bœot. pro συνηγέρθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi præced.

Συνάγκελα, convallis; i.e. locus, in quo duæ valles inter se conveniunt; sunt qui idem esse putant, cum μισάγκελα, locus in valle in quo fit mistio aquarum, &c. id V. Ex σὺν & ἄγκος, ους, τὸ, V.

Συναγορεύσας, αντος, a. 1. part. act. à

Συναγορεύω, colloquor. f. εύσω, ex σὺν & ἀγορεύω, idem quod ἀγορεύομαι, concionor, dico. Th. ἀγορὰ, forum.

Συναγοῦμαι, præt. part. verbi συνάγομαι, congrego; quod ex σὺν & ἄγερμαι, per Syncop. pro ἀγείρομαι. Th. ἀγείρω, congrego.

Συναγυρτὸς, simul collectus; ut συναγυρτὸν ὕδωρ, aqua collecta; ex σὺν & ἀγυρτὸς, ὃ, ὁ, congregatus, collectus, ab ἀγύρτης, qui congregat, & cogit in unum; à Th. ἄγυρις, ἡ, V. Item, συνάγχη, anginæ species, cum interni faucium musculi inflammati sunt; unde συναγχὰς, qui laborat câ angi æ specie; ex σὺν & ἄγχω, V.

Συνάγυμα, τὸ, sedimentum; lotii quasi collectio; verbale, à seq. συνάγω, V.

Συνάγω, εις, ει, colligo, congrego. f. συνάξω. a. 2. συνῆγον, & Att. συνήγαγον, in 2. pl. συνηγάγετε, hospitio excepistis. a. 2. imperat. συνάγαγε, collige, in 2. pl. συναγάγετε, a. 2. sub. act. συναγάγω, ῃς, ῃ. a 2. part. act. συναγαγὼν, ὄσα, ὸν. pert. ind act. συνῆγα. perf. pass. συνῆγμαι, ξαι, κται. perf. part. pass. συηγμένος, η, ον, congregatus. a. 1. ind. pass. συνήχθην, ης, η. a. 1. part. pass. συναχθεὶς, ἐντος. f. 1. ind. pass. συναχθήσομαι, congregabor. p. m. συνήγαγα. ex σὺν & ἄγω, duco.

Συνάγωγος, præced. est etiam confringo; Od ξ. ex σὺν & ἀγὼς i.e. frango, &c. V.

Συναγωγὴ, ῆς, ἡ, SYNAGOGA, conventus, collectio, Schola. Hinc Angl. Synagogue. à præced.

Συναγωγὸς, collectivus, aptus ad colligendum, vel conjungendum; item συναγωγὸς, collector, coactor; item congregator, & conciliator; unde, συναγώγιον, convivium, quod ex Symbolis fit; Athen. l. 8. Item, συναγώγιμος, collectilis, collectitius; omnia, à præced. συναγωγὴ, vel à verbo συνάγω, quæ vide.

Συναγωνιάω, unà cum alio anxius sum; anxietatis alicujus, vel trepidationis particeps sum, aut socius; ex ζωὴ & ἀγανιάω, recto; item, anxius sum, doleo, vel angor metu, &c. V.

Συναγωνίσομαι, unà certo. f. ίσομαι. perf. pass. συνηγώνισμαι. a. 1. m. συναγωνισάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. συναγωνίσασθαι; ex σὺν & ἀγωνίζομαι, certo. Th. ἀγὼν, certamen.

Συναγωνιστὴς, ῆ, ὁ, qui unà certat. in acc. pl. συναγωνιστὰς. Ex σὺν & ἀγωνιστὴς, ῆ, ὁ, certator, athleta: quod ab ἀγωνίζομαι, certo. Them. ἀγὼν, certamen.

Συναδελφὸς, qui fratrem, seu fratres habet; (cui opponitur ἀνάδελφος;) ex σὺν & ἀδελφὸς, V. Item, συναδελφία, injuriæ inferendæ socius fui; ex σὺν & ἀδικέω, V Item, συναδοξέω, simul ignominiâ afficior; ex σὺν & ἀδοξέω, V.

Συνάδουσι, 3 pl. præs. à

Συνάδω, con ono, consentio. Them. ἀείδω, & contracte ᾄδω, cano. f. ᾄσω. p. ᾔκα

Συναθλέω, ῶ, unà certo. f. ήσω, p. συνήθληκα. a. 1. συνήθλησα, ας, ε; ex ἆθλος, pro ἀεθλέω, certo. Th. ἆεθλος, certamen.

Συναθροίζω, congrego. f. ίσω. p. συνήθροικα. a. 1. συνήθροισα. a. 1. part. act. συναθροίσας, αντος. perf. pass. συνήθροισμαι. perf. part. pass. συνηθροισμένος, η, ον, congregatus, ex ἀθροίζω, colligo. Th. ἄθροος, confertus, in unum collectus.

Συνάθροισις, coacervatio; ipse coacervandi actus; & συναθροισμὸς, congeries; id quod coacervatum est; verbalia à συναθροίζω, præced. V. Item, συναῦλος, simul cum alio, vel aliis ludo, ex σὺν & ἄυλος, V.

Συναΐγδην, adv. simul, uno impetu. Th. ἄϊστω, cum impetu ruo.

Συναΐδιος, coæternus, unà æternus; ut Christus à Theologis dicitur patri συναΐδιος, ex σὺν & ἀΐδιος, V. Item, συναικία, q. d. cœnationes, convivia; ex σὺν & ἄϊκλον, τὸ, unde ἄϊκλον, τὸ, cœna vespertina, postcœnium, &c. V.

Συναΐκτην, impetum pariter faciebant, Ion. pro συνήκτην, 3. dual. pluso. p. pass. verbi συνάϊστω, impetu feror. f. 1. m. συναΐξομαι. perf. pass. συνήϊγμαι. pluiq p. συνήϊγμην, ξο. κτο. Th. ἄϊστω, ruo, cum impetu feror. f ξω.

Συναίμοις, dat. pl. à

Σύναιμος, ου, ὁ, ἡ, consanguineus: ex σὺν & αἷμα, ατος, τὸ, sanguis.

Συναίμων, idem cum præced. σύναιμος, frater, vel soror, &c. V. Item, συναιρέτης, ab Hesych. exp. ὁμόψηφος, comprobator, qui assentitur; item, συναινέω assentio; item, comprobo, approbo; unde verbalia, συναίνεσις, comprobatio, assensus; & συναινέτης, comprobator; qui assentitur; ex ζωὴ & αἶνος, ὁ, unde, αἰνέω, αἴνεσις, &c. V. Item, συναίνυμαι, simul capio, colligo; Il. φ ex σὺν & αἴνυμαι, V. Item, συναίρεσις, contractio, complexio; apud Grammat. est figura, cum duæ vocales in dipthongum contrahuntur; est verbale à seq. συναιρέω, vide.

Συναίρεῖ, 3. sing. præs. pass. verbi συναίρω, quod V.

Συναιρέω, simul prehendo; item simul complector, contraho in unum: ex σὺν & αἱρέω, capio. f. ήσω. p. ηκα. a. 2. ἕλον.

Συναίρω, simul tollo, confero, opitulor. f. συναρῶ. p. συνῆρκα. a. 1. συνῆρα. a. 1. inf. act. συναῖραι. Them. αἴρω, tollo.

Συναϊσσάνυμαι, unà cum alio sentio, i. e. sensu percipio; Plut. de civili charitate loquens; συναϊσσάνεσθαι, ἢ συναλγεῖν ἀλλήλοις, sensu rei alicujus, unà tangi; sic apud Dionys. Theol. κἂν γὰρ ἡμεῖς, ἀναξίως συναϊσσόμεθα, ἢ ἴσμεν; nobis concii nostri sumus, & hic novimus; unde verbale, συναΐσσησις, apud medicos; q. d. conscientia morbi; Bud. ex σὺν & αἰσθάνομαι, V.

Συναΐσσω, vide in συναΐκτην.

Συναίτιος, qui simul cum alio, vel aliis in causa est alicujus rei; autor; unde, συναίτιον, τὸ, sui fit causa acjutrix, vel adjuvans causa; ex σὺν & αἰτία, ἡ, V.

Συναιχμάλωτος, ου, ὁ, ἡ, concaptivus; ab αἰχμάλωτος,

μᾶλωτος, ὁ, ἡ, captivus; hoc ab ἁλατὸς, ὃ, qui potest capi. Th. ἁλίσκω, capio. f. ἁλάσω. p. ἥλωκα, & Att. ἑάλωκα. a. 2. ἥλων.

Σύναιχμος, ὁ. socius in bello, commilito; ex σὺν & αἰχμὴ, ἡ, V. Item, συνακμάζω, simul vigeo, & ætate floreo, ut συνήκμασεν ἀπαῖς, exp. temporibus ejus floruit, seu claruit; ex σὺν & ἀκμὴ, unde ἀκμάζω, &c. V. Item, συναπολαστάνω πινί, unà cum aliquo intemperanter vivo; Plut. in Dem. ex σὺν & ἀπολαστάνω, V.

Συνακολεθέω, ῶ, unà sequor. f. ἥσω. p. συνακολέθηκα. a. 1. συνηκολέθησα. Th. ἀκόλεθος, ου, ἡ, comes.

Συνακόλεθος, comes; quidam exp. correspondens; unde συνακολεθία, correspondentia: ex σὺν & ἀκόλεθος, V. Item, συνακέω, simul audio: ex σὺν & ἀκέω, V. Συναικαπίζομαι, unà jento; unà offulas meraco imbutas in jentaculo comedo; Athen. l. 1. ex σὺν & ἀκεπίζω, ομαι, &c V. Item, συνακτὴρ, ῆρος, ὁ, co lector, vel contractor, & attrictor; peculiariter sic vocatur subligaculi seu femoralium quoddam genus; unde συνακτήριον, ου, τὸ, accumulatio, cumulus; item, συνακτικὸς, collectivus, coactivus, congregativus; aptus ad colligendum, seu cogendum; unde συνακτικὴ δύναμις, vis cogendi aut contrahendi; omnia verbalia, à συνάγω, quod V.

Συνδήλω, unà doleo. f. ήσω. p. συνήλγηκα. Th. ἄλγος, ους, τὸ, dolor.

Συναλεαίνω, concalefacio, calorem adjuvo, confoveo; ex σὺν & ἀλεαίνω, V. Item, συναλείφω, simul ungo, collino; frequenter Metaph. ponitur, pro simul misceo; commisceo, confundo, in unum contraho: ex σὺν & ἀλείφω, V. Item, συναληθεύω, simul fum verus; ut συναληθεύειν τὰς προτάσεις, simul esse veras propositiones, apud Aristot. ex σὺν & ἀληθεύω, V.

Συναλίζω, congrego. f. ίσω. p. συνήλικα. præf. part. pass. συναλίζομαι, convenio, veniens in cœtum. a. 1. part. pass. συαλισθεὶς ab ἁλίζω, congrego. Th. ἅλις, satis, adv.

Συναλίσκω, simul capio; Plut. ex σὺν & ἁλίσκω, V. Item, συναλλαγὴ, commercium; item, conciliatio; unde, apud Soph. ἐν συναλλαγῇ λόγε, exp. in commercio sermonis; in communicandis verbis; item, συνάλλαγμα, commercium, id propriè quod permutatione exercetur; item, contractus; unde, συναλλαγματικὸς, q. d. commercialis, ad contractus pertinens; atque inde adv. συναλλαγματικῶς, per commercia, vel per contractus; item, συναλλακτὴς, conciliator; item, pro consorte, & socio negotiationis, vel pro simul contrahente; i. e. pacisœnte, ponitur; unde, συναλλακτικὸς, conciliativus; ad conciliandum pertinens, aptus, seu efficax: item, commercialis; ut συναλλακτικὸς νόμος, item, συνάλλαξις, idem quod συνάλλαγμα: item, commutatio; omnia verbalia, à seq. συναλλάττω, V.

Συνδιάττω, pacisœor cum aliquo; item congredior cum aliquo, concilio. Th. ἀλλάττω, muto. f. ξω. p. χα.

Συνάλλομαι, insulto; ex σὺν & ἄλλομαι, V. Item, συναλλοιόω ῶ, simul immuto; diversum reddo; ex σὺν & ἀλλοιόω, V. Item, συναλοάω & συναλοιάω, contero, contundo, & confringo; ex σὺν & ἀλοάω, unde ἀλοιάω, V. Item, συναλοιγὴ, ἡ, commixtio; apud Theologos; item, apud Grammat. duarum vocalium in unam syllabam coalescentia; à συναλείφω, V. Item, συναλύω, simul vagor, & temerè exipatior; ex σὺν & ἀλύω, V.

Συάμα, pro συωάμα, adv. simul cum, unà: ab ἅμα, simul.

Συναμαρτάνω, simul erro, unà erro; ex σὺν & ἁμαρτάνω, V. Item, σύναμμα, τὸ, copula, vinculum; ex σὺν & ἅμμα, τὸ, V. Συνάμορος, exp. ἀμέτοχος, expers; ex σὺν & ἄμορος, idem cum ἄμορος, id V.

Συνάμορος, vel συνάμορος, ε, ὁ, ἡ, vastator, maleficus: vide συναμορέω.

Συναμπέχω, occulto, coopcrio, absconde: ex σὺν & ἀμπέχω, (pro ἀμφιέχω) f. ἀμφέξω; &c. V. Item, συναμπρδύω, unà traho, ut jumenta trahunt plaustrum; in trahendo adjuvo; ex σὺν & ἀμπρδύω, V. Item, συναμυάω, unà o, italor, Euryp. ex σὺν & ἀμυάω, V.

Συν ἀμφότερον, pro ἀμφότερον, utrumque. Th. ἄμφω, ambo vel ambæ.

Συνάμφω, ambo; q.d. simul ambo; Polyb. l. 1. ex σὺν & ἄμφω, V.

Συναμορέω, lædo, vasto. Alii malunt συναμορέω, legere; quod à συνάμορος, ε, ὁ, ἡ, cui in fatis est nocere aliis: qui ad id natus est ut alios lædat: Scribitur & συνάμορος, à σίνω, lædo, & μόρος, fatum. Th. μείρω, divido.

Συναναβαίνω, unà ascendo, f. βήσομαι. a. 2. συνανέβην, ης, η. a. 2. part. act. συναναβὰς, in f. g. συναναβᾶσα, ης, ἡ, & in pl. Συναναβᾶσαι, quæ una ascenderant: ex σὺν, ἀνὰ & βαίνω, eo

Συναναβᾶσι, dat. pl a. 2. part. act. συναναβᾶσα, ης, ἡ, a. 2. part. f. g. à συναναβαίνω, quod V.

Συναναβλαστάνω, unà germina protrudo; ex σὺν & ἀναβλαστάνω, V. Item, Συαναγιώσκω, simul lego; Plut. Unde verbale, συναγνωσις, lectio, vel una, seu simul lectio: ex σὺν & ἀναγινώσκω, unde ἀνάγνωσις, &c. V. Συναναγκάζω, simul cogo, vel simpl. cogo, ex σὺν & ἀναγκάζω, V. Συναναγυμνόω, simul nudo; ex σὺν & ἀναγυμνόω, nudo; ex ἀνὰ & γυμνόω, V. Συναναδίδομαι, quasi, una distribuor, vel unà digeror, ex σὺν & ἀναδίδομι, Item, συναναζέω, confervefacio; vel fervere facio; ex σὺν & ἀναζέω, refferveo; item, fervefacio; ex ἀνὰ & ζέω, V.

Συναναιρέομαι, simul tollor. præs. inf. συναναιρεῖσθαι: ex σὺν, ἀνὰ & αἱρέω, capio. f. ήσω. a. 2. ἕλον.

Συναναιρέω, ῶ, simul perimo, simul aufero. ex σὺν & ἀναιρέω, V.

Συναπάκειμαι, una accumbo. imperf. Συνανεκείμην, σο, το, in 3. pl. συνανέκειντο, præs. part. συναναπείμενος, η, ον, ex σὺν, ἀνὰ & κεῖμαι, jaceo. f κείσομαι.

Συναναπερόω, & συναναπεράνυμι, unà permisceo, commisceo; ex σὺν & ἀναπεράνυμι, permisceo, commisceo temperando; attempero; ex ἀνὰ & περάνυμι, V. Unde dicuntur etiam συναναπεράννυσθαι, quæ unum cinnum efficiunt; seu quæ coalescunt; & eodem quasi temperamento uniuntur, &c. Greg. Item, συναναπίπω, simul retundo; ex σὺν & ἀναπόπω, V. Συναναπίραμαι, unà permisceo; ex σὺν & ἀναπίραμαι, idem quod, & pro ἀναπεράνυμι, permisceo; ex ἀνὰ & πίραμαι, idem quod & pro, περάω seu περάνυμι, &c. V. Συναναπυκλόω, simul revolvo; unde pass. apud Plat. in Polit συναναπυκλωθῆναι εἰς ταὐαντία τῆς γιγνέσεως; in contrarium generatione revolutâ; ex σὺν & ἀναπυκλόω, V. Item, συναναλίσκω, unà sumptum facio; ex σὺν & ἀναλίσκω, V.

Συναναμίγνυμι, unà commisceo. f. συναναμίξω. a. 1. συανέμιξα. præs. int pass συαναμίγνυσθαι, cum dat. ex σὺν ἀνὰ & μίγνυμι, misceo. f. μίξω. p. μέμιχα.

Συναναμίγνυμι, præced. propriè. est, simul immmisceo; unde verbale, συναναμίξις, commistio: ex σὺν & ἀναμίγνυμι, V. Item, συναναμιμνήσκω, simul in memoriam revoco; ex σὺν & ἀναμιμνήσκω, V.

Συναναπαύομαι, unà recocillor. f. αὐσομαι; ex ζὺν, ἀνὰ & παύω, cesso. a. 2 ἔπαυν.

Συναναπείθω, simul suadeo, vel hortor; ex σὺν & ἀναπείθω, V. Item, συναναπλάττω, simul confingo; ex σὺν & ἀναπλάττω; refingo, denuo fingo, conformo: item Metaph. fingo; i.e. comminiscor; ex ἀνὰ & Th. πλάσσω vel πλάττω, &c. V. Συναναπλέκω, simul implico; vel simpl. implico; ab ἀναπλέκω, implico, ex ἀνὰ & πλέκω, &c. V. Συναναπλήθω, simul impleo, compleo; Plut. ab ἀναπλήθω, repleo, expleo: ex ἀνὰ & πλήθω, V. Sic & συναπλεόω, simul suppleo; ab ἀναπλεόω, V. Item συναναπτίζω, simul rapio corripio, trahendo fcil. sursum; ab ἀναπτίζω, V. Item, συναναρίπτω, unà sursum, & in sublime jacio; ex σὺν & ἀναρίπτω, V. Συνάναρχος, unà cum alio carens principio; coæternus; sic Christus à Theologis dicitur συνάναρχος patri; ex σὺν & ἄναρχος, V. Συναναστάζω, simul dimico; ex σὺν, ἀνὰ & ἀστίζω, V. Συναναστρέφω, unà revertor; unà retero pedem, seu retrocedo, ut in pass συναναστρέφομαι, conversor cum aliquo; versor, & congredior cum aliquo unde συναναστροφὴ, reversio; item, conversatio, consuetudo quotidiana, quæ alicui cum aliquo intercedit; ab ἀναστρέφω, V. Συναναπλάω, unà orior; ab ἀνατέλλω, V. Συναναπτύω, simul liquefacio; ab ἀναπτύειν, V. Συναναπτίβω, simul contero; vel contritum permisceo; item, συναναπτίβομαι, exp. versor cum; ab ἀναπτίβω, ομαι, V. Συναναφέρω, simul subveho vel

vel eveho: ab ἀναφέρω, V. Συναναχορεύω, unà tripudio; unà ad cantum moveor: ab ἀναχορεύω, V. Συναναχρίεμπομαι, unà exfereo: unà cum fereatu egero; ab ἀναχρίεμπομαι, exfereo, fereatu egero; quod ex ἀνὰ & χρίεμπομαι, V. Συναναχρώντυμι, q.d. concoloro; & in paſſ. συναναχρώντυμαι, q. d. concoloror; i.e. ex conjunctione cum alio, colorem accipio; Plut. Unde verbale, συναναχρωσις, q.d. concoloratio; & Metaph. contagium, quale eſt corporum, quæ contactu aliquem colorem imbibunt; ab ἀναχρώννυμι, unde, ἀνάχρωσις, &c.V. Item, συναναίρω, unà inhibeo; ab ἀναίρω, V. Συναναίλκω, ſimul in altum traho; ab ἀναίλκω, V. Item, συναναίρχομαι, ſimul aſcendo; ab ἀναίρχομαι; comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. σὺν, &c. V.

Συναναζεφύω, a. 2. ind. paſſ. verbi συναναζεφύομαι, converſor cum aliquo, quod ex συν, ἀνὰ & στρέφω, verto. f. ψω.

Συναναθάω, ſimul rejuveneſco; ſeu renovor, & revigeſco: ex σὺν & ἀναβάω, V. Item, συναναθέω, ſimul floreo, unà fi reo; ex σὺν & ἀνθέω, V. Συναναθηρεύω, & ομαι; item συναναθηρεύζω, cum hominibus converſor, & conſuefco; Plut. Theologi quoque, quum Chriſti hominis, aut angelorum cum hominibus converſationem declarare volunt, hoc verbo utuntur; ex σὺν & ἀνθρωπεύω, ομαι, &c. V. Συναναίομαι, άμαι, ſimul mœrore afficior, ſimul contriſtor; ex σὺν & ἀνάω, V. Συναναίπημι, ſimul ſolvo, ſimul reſolvo: ex σὺν & ἀνίημι, V. Συναναίπτημι, ſimul in altum evolo; ſimul volo; ex σὺν & ἀνίπτημαι, V. Item, συναναίπτημι, unà exurgere facio; item, neutral. unà exurgo, ſeu conſurgo; ex σὺν & ἀνίστημι, V. Item, ζυναντάω, idem cum ſeq. ζυναντάω; obvius fio; incido in aliquem; item, pro, evenio, &c. V.

Συναντάω, ῶ, occurro, cum dat. f. ήσω. f. 1. part. act. συναντήσων, οντος. a. 1. ind. act. συνήντησα. a. 1. part. συναντήσας, αντος. ex σὺν & ἀντάω, obvius fio. Th. ἀντὶ, contra.

Συνάντημα, ατος, τὸ, occurſus, eventus, exitus: à præced.

Συνάντησις, εως, ἡ, occurſus: ab eod.

Συναντίζω, occurro; idem quod, & pro, συναντάω, in proſa; id V. Ex σὺν & ἀντάζω, idem quod ἀντάω & ἀντάω, &c. V.

Συναντιλαμβάνω, viciſſim juvo, opem fero, cum dat. a. 2. m. συναντελαβόμην, ου, ετο. a. 2. ſub. m. συναντιλάβωμαι, ῃ, ηται. ex σὺν, ἀντὶ & λαμβάνω. capio. f. λήψομαι. a. 2. ἔλαβον.

Συνάντομαι, occurro, obviam eo, Poët. pro συναντάω, quod V.

Συναντόντων, gen. pl. part. præſ. verbi συναντάω, quod V.

Συναντῶσιν, occurrerint, 3. pl. præſ. ſub. verbi ejuſd.

Συνάξει, 3. ſing. f. 1. act. verbi συνάγω; quod V.

Σύναξις, ἡ, collectio, congregatio, conventus; ſic peculiariter dictus eſt, à quibuſdam Theologis, conventus, qui fiebat ad celebrandam cœnam Domini, item, celebratio ipſius cœnæ; eſt verbale, à συνάγω, V.

Συνάορ☉, ος, ὁ, ἡ, conjunctus, ſocius, comes: παρὰ τὸ συναείρω, τὸ συναίρειν in altum ſimul tollere, vel conjungere: ἀείρω. f. ἀερῶ. perf. m. ἦορα, & Ion. ἄορα, unde illa verbalia.

Συνάορ☉, præced. propriè de uxore dicitur & marito; unde, συναορίω, ῶ, comitor, ſum comes; Pind. &c. V. Item, ζυναόω, ſimul efficio, ſimul perago; ex σὺν & ἀνύω.

Συναπάγω, ſimul abripio. f. ξω. p. συναπῆχα. præſ. part. m. συναπαγόμε☉, ου, obſecundans, attemperans, a. 1. ind. paſſ. συναπήχθη, ης, η, ſi nul abreptus fui. a. 1. part. paſſ. συναπαχθείς, έντος, unà abreptus; ex σὺν, ἀπὸ & ἄγω, duco.

Συναπαίρω, ſimul abeo, ſimul migro; ex σὺν & ἀπαίρω, V. Item, συναπαρτίζω, omnibus numeris expleo; ex σὺν & ἀπαρτίζω, V. Item, συναπαυγάζομαι, una effulgeo; ex σὺν & ἀπαυγάζω, ομαι, V.

Συνάπας, αντ☉, ſimul omnis: ab ἅπας, univerſus. Them. πᾶς, omnis.

Συναπειλέω, ῶ, & συναπειλέομαι, ſimul minor; comminor; ex σὺν & ἀπειλέω, V.

Συναπέκρυψα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi συναποκρύπτω, occulto. Ex σὺν ἀπὸ & κρύπτω, abſcondo. f. ψω. a. 2. ἔκρυβον.

Συναπέσατο, Ion. pro συναφίσατο, 3. plur. imperf. paſſ. verbi συναφίστημι; vide ἀφίστημι. Alii legendum cenſent συναπεσάατο.

Συναφηγάζομαι, conficio, ſimul efficio; in re aliqua efficienda juvo: actioni ſubſervio; ex σὺν & ἀφηγάζομαι, V. Συναφοδεύω, ſimul dirigo, ſimul rego, & guberno; ex σὺν & ἀφοδεύω, V. Item, συναφελαύνω, una expello; ex σὺν & ἀφελαύνω, V. Συναφείδω, ſimul impingo; ſimul infligo; vel ſimpl. impingo, infligo; ab ἀφείδω, V. Συναφεχθάνομαι, ſimul inimicitias exerceo; Plut. ab ἀφεχθάνομαι, V. Συναφοβάλλω, ſimul abjicio, vel ſimul amitto; ab ἀφοβάλλω, V. Συναφογεύομαι, exp. mittor ad ſuffragia magiſtratûs gratiâ; ab ἀφογεύομαι, V. Συναφόδημ☉, qui ſimul peregrinatur; qui una cum alio à populo, ſeu gente ſua abeſt; unde, συναφοδημέω, ῶ, ſimul peregrinor; peregrinationis ſocius ſum; ab ἀφόδημ☉, unde ἀφοδημέω, &c. V. Συναφοδῶναι, tanquam à συναφοδῶμι, unà aufugere; ab ἀφοδρόω, V. Item, συναφοδύομαι, ſimul exuor, ſimul me exuo; ab ἀφοδύω, ομαι, comp. ut præcedentia cum præp. σὺν, &c. Vide.

Συναφοθνήσκω, unà morior, cum dat. a. 2. ind. act. συναπέθανον, ες, ε. a. 2. inf. συναφοθανεῖν. ex σὺν, ἀπὸ & θνήσκω, morior. f. 2. m. θανοῦμαι. perf. act. τέθνηκα.

Συναποκαθαίρω, ſimul purgo; ex σὺν & ἀποκαθαίρω, expurgo, repurgo; ex ἀπὸ & καθαίρω, &c. V. Item, συναπόκειμαι, ſimul poſitus; ſeu reconditus ſum; ex σὺν & ἀπόκειμαι, V. Συναποκλίνω, ſimul declino; ab ἀποκλίνω, V. Συναποκλύζω, ſimul abluo; ex σὺν & ἀποκλύζω, abluo, eluo; abſtergo; ex ἀπὸ & κλύζω, V. Item, συναποκόπτω, ſimul abſcindo; ex σὺν & ἀποκόπτω, V. Item, συναποκρίνομαι, ſimul reſpondeo; ab ἀποκρίνομαι, V.

Συναποκρύπτω, vide in συναπέκρυψα.

Συναπολάμπω, ſimul effulgeo; ſeu unà reſplendeo; ex σὺν & ἀπολάμπω, V. Item, συναπολαύω, ſimul fruor, unà cum alio fruor; & inte dum in malam partem, ſicut & ἀπολαύω; unde apud Ariſtot. in Probl. συναπολαύει τῆς μερᾶς, exp. partium vitia hauriri, ex σὺν & ἀπολαύω, V. Item, συναπολείπω, ſimul derelinquo, ſimul deſtituo; ex σὺν & ἀπολείπω, V.

Συναπολείης, 2. ſing. a. 1. ſub. act. &

Συναπόλη, unà pereas; 2. ſing. a. 2. ſub. med. à

Συναπόλλυμι, unà perdo; συναπόλλυμαι, una pereo. a. 2. m. συναπωλόμην, η, ετο. ex σὺν, ἀπὸ & ὄλλυμι, perdo. f. ὀλέσω. a. 2 m. ὠλόμην. præt. m. ὄλωα, & Att. ὄλολα.

Συναπολογέομαι, οῦμαι, ſimul defendo, ſeu procrocinor; ex σὺν & ἀπολογέομαι, V. Item, συναποσμεύω, ſimul diminuo; ex σὺν & inuſit. ἀποσμεύω, (unde tamen verbale ἀποσμείωσις, V.) ex ἀπὸ & μείω, à Th. μέιαν, ονος, ὁ, ἡ, &c. V. Item, συναποφθείνω, una marceſcere facio; una vel ſimul contabefacio; ex σὺν & ἀποφθείνω, tabefacio; languidum reddo; item, extinguo, perimo, ex ἀπὸ & φθείνω, V. Item, συναπονεύω, ſimul innuo, ſimul nuto; Thuc. ex σὺν & ἀπονεύω, abnuo, reſpuo; item vergo, inclino; ex ἀπὸ & νεύω, &c. V. Item, συναποστάτης, ου, ὁ, qui ſimul deſciſcit; defectionis ſocius; à συναφίστημι, vel ex σὺν & ἀποστάτης, &c. V.

Συναποστέλλω, unà mitto, ablego. f. συναποστελῶ. p. συναπέσταλκα. a. 1. συναπέστειλα. ex ζυῶ, ἀπὸ & στέλλω, mitto.

Συναποτίλλω, ſimul avello; ex σὺν & ἀποτίλλω, V. Item, συνάπτομαι, colligor, connector; item, voce mediâ, pro contrahere, ut συνάψαθαι κῆδ☉, Thuc. contrahere affinitatem; ſic συνάψασθαι τῆς ξυγατρὸς τὸν γάμον; Luc. Unde, συναπτὸς, continuus, item, pro συνάπτων, colligans, connectens; unde, ζυναπτικὸς, colligatorius, colligandi vim habens; omnia, à ſeq συνάπτω, V.

Συνάπτω, agglutino. f. ψω. p. ζυνῆφα. ζυνάπτει ὥρα, tempus inſtat & urget. Them. ἅπτω, necto. f. ψω. p. ἧφα.

Συναπωθέω, unà expello, unà repello ex σὺν & ἀπωθέω, V.

Συνάρας, a. 1. inf. act. verbi ζυναίρω, confero. Them. ἄειρω, tollo. f. ἀερῶ. p. ἦρκα. a. 1. ἦρα.

Συνά-

Συνάρχω, a. 1. inf. m. verbi ejusd. & Them.

Συναρήγμαι, Att. redupl. pro συνήρχμαι, 3. sing. perf. pass. à

Συναρκάω, collido, confligo. Th. ἀρκέσω, pulso.

Συναρίσκω, unde συναρίσκει, impersonal. complacitum est, ut συναρίσκει ταῦτά μοι, mihi quoque hæc placent; ex Συν, & ἀρίσκω; V. Item Συναρήγω, simul auxilior; ex Συν, & ἀρήγω; V. Item Συνάρθρον, articulo copulatus; unde συναρθρόω, ῶ; q. d. coarticulo, compingo; atque inde verbale, Συνάρθρωσις, compages ossium; Hippocr. ex Συν, & ἄρθρον, τό; unde ἀρθρόω, &c. V. Συναρίθμιον, & συνήριθμον, in Epigram. qui eodem numero continetur, & eum auget, unde συναριθμέω, connumero; ex Συν, & ἀριθμὸς, unde ἀριθμέω, &c. V. Item Συνάρεις, compransor, qui simul prandet; Xen. unde συναρισάω, ῶ, simul prandeo; ex Συν, & ἄρισον, τό, unde ἀρισάω, &c. vide.

Συναρμογὴ, apta compositio, concinnitas, est verbale à seq. συναρμόζω; V.

Συναρμόζω, adapto. Vide in συνάρμοξον.

Συναρμολογέω, -ῶ, congruenter coagmento, congruente proportione constituo: f. ήσω, p. Συνηρμολόγηκα· part. præs. pass. Συναρμολογούμενος, ή, μενον, congruenter coagmentatus, a: ex συν & ἁρμολογέω, ῶ, aptè concinno, compingo: & hoc ab ἁρμὸς, pro ἁρμὸς, ῦ, ὁ, compages: ab ἄρω, apto: f. ἀρῶ p. ἦρκα, perf. pass. ἦρμαι. Them. λέγω, dico.

Συνάρμοξον, Dor. vel Ion. pro συνήρμοξον, a. 1. ind. act. verbi Συναρμόζω, adapto: f. σω & ξω. Ex συν & ἁρμόζω, apto. Them. ἄρω, idem.

Συναρμοσὶς, conjunctio: Item συναρμοσία, congruentia, convenientia: Item Συναρμοστὴς, coagmentator, concinnator: Item conciliator, moderator; unde Συναρμοστικὸς, coagmentativus, copulativus; omnia verbalia à Συναρμόζω, à præced. pro quo etiam ponitur, συναρμόττω; q. d. coapto, coagmento, concinno, aptè compono; ut Deus dicitur hominis corpus, συναρμόσαι; Item neutral. congruo, convenio, quadro; & apud Plat. in Timeo, συναρμόττειν; Cicero expon. copulantur, &c. V.

Συναρπάζω, una abripio: f. άσω, p. συνήρπακα· pluſq. p. συνηρπάκειν, εις, ει, a. 1. ind. act. συνήρπασα· a. 1. part. συναρπάσας, αντος, a. 1. pass. ind. συνηρπάσθην, ης, η· a. 1. part. pass. συναρπασθὶς, έντος, abreptus. Them. ἁρπάζω, rapio: f. σω, & Dor. ξω.

Συναρπάσας, αντος; vide in præced.

Συναρτάω, ῶ; appendo, annecto, & in pass. συναρτάομαι, ῶμαι, appendor, annector, connector; ut συνήρτηται τῇ φλεβὶ, venæ connectitur; Aristot. Item adhæreo: Item sequor; Bud. ex Plut. Unde verbale συνάρτησις, connexio rerum, & colligatio, quum una ab altera dependet; Plut. ex σω, & ἀρτάω; V. Item Συναρτύω, apparo, instruo, adapto, vel simul apto, & paro, ex σω, & ἀρτύω; V. Item Συναρχαιρεσιάζω, in petitione adjuvo, candidato faveo; Plut. ex Συν, & ἀρχαιρεσιάζω; V. Item Συνάρχω, una impero, seu dominor; una magistratu fungor; collega sum in magistratu: unde συναρχία, magistratuum collectio, seu collegium: Item σύναρχος, & συνάρχων, collega in magistratu; ex σὺν, & ἀρχὴ; unde ἄρχω, ἀρχὸς, & ἄρχων, &c. V. Item Συνάρω, coagmento, compingo; ex Σὺν & ἄρω; V. Item Συναρωγὸς, auxiliator, ex σὺν, & ἀρωγὸς, &c. V. Item Συνασκέω, simul exerceo, ex σὺν, & ἀσκέω; V. Item Συνασοφέω, simul decipio ex σὺν & ἀσοφέω, sum ἄσοφος; il V.

Συναστίζω, confertis clypeis pugno, testitudine factâ pugno: ab ἀσπίζω, clypeo protego. Th. ἀσπὶς, ίδος, ἡ, clypeus.

Συνασπισμὸς, ὃς, ὁ, mutua defensio, cùm milites mutua scuta & hastas obtendunt capiti: à præced.

Συνασπὶς, qui confertis clypeis unà pugnat, est verbale à præced. συνασπίζω; V. Item Συνασχαλίζω, simul talis ludo; ex σὺν & ἀσχαλίζω, à Th. ἀσχάλλω, &c. V. Item Συνασχέπτω, pariter corrusco; ex σὺν & ἀσκέπτω; V. Συνασωλέω, simul occupo, simul operam navo; Plut. ex σὺν, & ἀσχολέω, -ομαι, &c. V. Item Συναθμίζω, simul evaporo; ex σὺν & ἀτμίζω; V. Συναὐγία, corradiantia; ut Bud. interpr. apud Plut. Item Συναυγασμὸς, collucentia, collustratio; Plut. ex Σὺν & αὐγὴ, ἡ, unde αὐγάζω, αὐγασμὸς, &c. V. Item Συναυδάω, ῶ; q. d. simul loquor, consentio, assentior: Item confiteor; ex σὺν & αὐδάω; V. Item Συναυλία, ἡ, cohabitatio; Item contubernium conjugale, conjugium; unde συναυλίζομαι, unà commoror, contubernalis sum; Item congregor, convenio; propriè convenio ad idem habitaculum; ex σὺν, & αὐλὴ, ἡ, unde αὐλίζομαι, &c. V. Sic & Σύναυλος, vel Atticè ξύναυλος, consonus; ut ξύναυλος βοὰ; apud Aristoph. unde συναυλία, vel ξυναυλία, ἡ, consonantia; i. e. tibiæ canus, cum alio quopiam musico instrumento conjunctus; aut quum vel duo tibicines idem canunt, vel cithara, & tibia συμφωνοῦσιν; Athen. l. 14. Sed transfertur & ad fletum & lamenta; ex σὺν & αὐλὸς, ὁ, unde αὐλέω, &c. V.

Συναυξάνω, simul augeo, facio crescere f. συναυξήσω, p. συναύξηκα· præs. pass. συναυξάνομαι, unà crescо: præs. inf. pass. συναυξάνεσθαι. Ex σὺν & αὐξάνω, seu αὔξω, augeo: f. αὐξήσω. Them. αἴξω, idem.

Συναυξηθὴ, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi præced.

Συναύξω, idem cum præced. συναυξάνω, uberiorem reddo, locupleto, &c. V.

Συναφὴ, ἡ, connexio, conjunctio; Item cohærentia; unde συνάφεια, idem, & utrumque peculiariter de conjunctione conjugali; unde ἡ κατὰ τὸν συναφὸν ἡδονὴ, voluptas in conjunctione conjugali; nam virum & uxorem, συναφθέντας κατὰ βίον, vocant: Item συναφὴς, ές, ὁ, ἡ, conjunctus, contiguus; omnia verbalia, à συνάπτω; V. Item Συναφίημι, simul emitto, vel simpl. emitto; Plut. ex σὺν & ἀφίημι; V. Item Συναφίσταμαι, vel συναφίστημαι, una desicio, simul desciscо; ex σὺν & ἀφίστημι; V. Item Συναφομοιόω, ῶ, una assimulo; ex σὺν, & ἀφομοιόω; V. Item, Συναφορίζω, simul dirimo & discerno; Plut. ex σὺν & ἀφορίζω; V.

Συναχθέω, a. 1. inf. pass. verbi συνάγω, congrego: f. άξω, p. συνῆχα. Them. ἄγω, duco.

Συναχθόμενος, ή, ον, f. 1. ind. pass. verbi ejusd.

Συνάχθομαι, condolesco; in 3. pl. συνάχθονται, ab ἄχθομαι, gravor, ægrè fero: f. έσομαι vel ήσομαι. Them. ἄχθος, εος, pondus, onus.

Σύναψις, conjunctio, connexio: Item cohærentia, verbale, à συνάπτω, f. σω, colligo, conjungo, &c. V.

Συνάψομεν, 1. pl. f. 1. activ. verbi συνάπτω, connecto. Them. ἅπτω, necto: f. ψω.

Συνδεῖξω, simul occido; ex σὺν & δαΐζω; V. Item Συνδάκνω, commordeo; unde part. a. 2. συνδακὼν, corrodens; ex σὺν & δάκνω, f. δήξω ut à δάκω, &c. V. Συνδακρόω, collachrymor, una lachrymor; Plut. ex σὺν & δακρύω, V. Συνδανείζω, simul fœnero, seu mutuo accipio; Plut. ex σὺν & δανείζω; Item Συνδαπανάω, ῶ, unà consumo; ex σὺν & δαπανάω; V.

Συνδεῖπνον, άπω, a. 1. imperat. act. verbi συνδειπνέω, concœno: quod à δεῖπνον, cœno. Th. δεῖπνον, cœna.

Σύνδειπνον, concœnatio, convivium: Item συνδειπνίον, & ξυνδείπνιον, idem; unde σύνδειπνος, ὁ, ἡ, concœnator, conviva; omnia ex σὺν & δεῖπνον, τὸ, V. Item Συνδέομαι, simul precor, una oro; ex σὺν & δέομαι, precor, &c. V. Item Σύνδεησις, colligatio; verbale à συνδέω; V.

Σύνδεσμος, ὁ, nexus, vinculum: à συνδέω; q. v.

Συνδεσποτεία, ἡ, dominii societas, dominium duobus vel pluribus commune; ex σὺν & δεσποτεία; V. Item Σύνδετος, colligatus, unde συνδετικὸς, colligatorius, colligandi vim habens; verbalia, à συνδέω; V.

Συνδεύμενος, Ion. pro συνδέομενος, ή, ον, qui vinctus est cum aliquo: à

Συνδέω, unà vincio, f. ήσω, p. συνδέδεκα, perf. pass. συνδέδεμαι, perf part. pass. συνδεδεμένος, unà vinctus: ex σὺν & δέω, ligo.

Σύνδηλος, simul cognitus; vel simpl. cognitus, manifestus: Plut. ex σὺν & δῆλος, ὁ; V. Item Συνδημαγωγέω, ῶ, unà concilio gratiam, vel ad conciliandam gratiam juvo; vide Bud. ex Plut. ex σὺν, & δημαγωγέω; V. Item Συνδιαβάλλω, in invidiam adduco; ex σὺν & διαβάλλω; V. Item Συνδιαβιβάζω, unà traduco; ex σὺν & διαβιβάζω; V. Item Συνδιαγινώσκω, simul assentior, vel simpl. assentior, ex σὺν & διαγινώσκω; V. Συνδιάγω, simul dego; ut συνδιάγω ὑμῖν, vobiscum dego, seu versor; ex σὺν & διάγω; V. Συνδιαιρέω, simul divido, simul distinguo; ex σὺν & διαιρέω; V. Item Συνδιαιτάομαι, ῶμαι, cohabito, contubernalis sum; unde συνδιαίτης, convictor, is cum quo

vivimus ; Item συνδιαίτησις, cohabitatio ; eadem vivendi ratio, Plut. & συνδιαίτητος, contubernalis ; omnia ex σὺν & διαιτάομαι, ῶμαι, &c. V. Item Συνδιαιωνίζω, una sum externus, externitate cum alio seu aliis fruor ; Greg ex σὺν & διαιωνίζω ; V.

Συνδιακινδυνεύω, cum aliquo periculum subeo : ex σὺν, διὰ & κινδυνεύω, periclitor. Th. κίνδυνος, periculum.

Συνδιακοσμέω, ῶ, simul ordino, simul compono ; ex σὺν & διακοσμέω ; V. Item Συνδιαλλάττω, concilio, reconcilio, à διαλλάττω ; V. Συνδιαλύω, simul solvo ; à διαλύω ; V. Συνδιανέμω, simul divido, una distribuo ; Plut. à διανέμω ; V. Συνδιαπραίνω, una absolvo, à διαπραίνω ; V. Συνδιαπραγματεύω, vel -εύομαι, una conficio, seu efficio : Item una administro, à διαπραγματεύω, vel -εύομαι, & c. V. Συνδιαπορέω, ῶ, una dubito, una quæro, à διαπορέω ; V. Συνδιασκέπτομαι, simul considero, & disquiro ; à διασκέπτομαι, dispicio, considero mecum, perpendo : Item contemplor, perspicio, consulto, delibero ; ex διὰ & σκέπτομαι ; V. Συνδιαπονέομαι, simul laboro & ærumnas perfero, à διαπονέομαι ; V. Συνδιασπάω, simul distorqueo, vel etiam distorqueo ; Plut. à διασπάω ; V. Συνδιατίθημι, simul compono, vel simpl. compono, conjungo, concino, à διατίθημι ; V. Item Συνδιαφέπομαι, una erubesco, & confundor ; Plut. à διαφέπομαι, pass. à διατρέπω, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. σὺν, &c. V.

Συνδιατρίβω, versor in, operam & studium pono : imperf. συνδιέτριβον, ες, ε. Ex σὺν, διὰ & τρίβω, tero, f. ψω, p. τέτριφα, perf. pass. τέτριμμαι.

Συνδιαφέρειν τινί, aliquem in re aliquâ tolerandâ juvare.

Συνδιαφέρω, cum alio perfero, aut sustineo, adjuvo in tolerando ; ex σὺν & διαφέρω ; V. Item Συνδιαφθείρω, simul vel una corrumpo, ex σὺν & διαφθείρω, &c. Vide.

Συνδιαχρίζειν, contrucidare. Vide διαχρίζω.

Συνδιδωμι, q. d. simul do, do unum in locum ; unde pro congrego accipitur ; ut & in pass. συνδίδοσθαι, pro congregari ; Item pro ἐνδίδωμι, i. e. langueo ; vel pro subsido, confido, ex σὺν & δίδωμι, &c. V.

Συνδιέτριβον, ες, ε, imperf. vel a. 2. act verbi συνδιατρίβω ; q. v.

Συνδιηθέω, simul percolo, simul per colum transmitto, ex σὺν & διηθέω ; V. Item Συνδιημερεύω, una diem totum, vel totos dies transigo, versor cum aliquo, seu utor consuetudine alicujus ; unde verbale συνδιημέρευσις, consuetudo quotidiana, quæ est inter aliquos, conversatio ; Plut. ex σὺν & διημερεύω, diem transigo ; ex διὰ & ἡμερεύω, idem, &c. vide.

Συνδιητᾶτο, 3. sing. imperfect. m. verbi συδιαιτάομαι, -ῶμαι, cohabito, contubernalis sum, quod à διαιτάομαι, vitam dego. Them. διαιτα, ης, ἡ, vivendi mos.

Συνδικάζω, una judico ; unde verbale συνδικαστής, qui simul judicat, ex σὺν & δικάζω, unde δικαστής, &c. V. Item Συνδίκη, commune causæ patrocinium, lis, seu causa communis, quum scil. aliquis cum aliquo eandem causam sustinet ; unde συνδικία, ἡ, causæ patrocinium : Item συνδικάω, ῶ, causam alterius defendo, patrocinor ; ut συνδικεῖν ἤμην, apud Plat. de leg. 11. Item συνδικεῖν dicuntur, defensores civitatum, qui ad causam publicam civitatis agendam vel defendendam eliguntur ; omnia (ut & seq. σύνδικος, qui causam alicujus patrocinatur ; V.) ex σὺν & δίκη, ἡ, &c. V.

Σύνδικος, ὁ, ἡ, testis, comes, adjutor : propriè σύνδικοι vocantur plures patroni qui simul unam eandemque causam in judiciis defendunt. Them. δίκη, jus.

Συνδιορίζω, simul distinguo, & distermino ; ex σὺν & διορίζω ; V. Item Συνδιοτεύω, colludo disco, ludo disco cum aliis, ex σὺν & διοτεύω ; V. Item Συνδιώκω, simul persequor, ex σὺν & διώκω. V.

Συνδοκεῖν dicitur de quo inter multos convenit, quod communiter placet. Them. δοκέω, censeo.

Συνδοκιμάσαντας, acc. pl. f. 1. part. act. verbi συνδοκιμάζω, simul exploro ; quod à δοκιμάζω, probo, exploro. Th. δοκέω, video.

Συνδοξάζω, simul glorifico : f. άσω, p. συνδεδόξακα, a. 1. ind. pass. συνεδοξάσθην, ης, η, a. 1. sub. pass. συνδοξασθῶ, ῆς, ῆ, & in 1. pl. συνδοξασθῶμεν, a. διδάζω, opinor, sentio ; hoc à δόξα, ης, ἡ, opinio. Them. δοκέω, video.

Σύνδρομος, concænator ; (idem quod σύνδειπνος ; V.) conviva ; ex σὺν & δρόμος, το ; V.

Σύνδουλος, ὁ, ἡ, conservus, a. Th. δοῦλος, servus.

Συνδραμόντων, gen. pl. a. 2. part. act. verbi συντρέχω, concurro. Th. τρέχω, curro, f. δραμοῦμαι, p. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δεδράμωμα.

Συνδρᾶν, expon. adjuvo, ex Euryp. ex σὺν & δράω. V.

Συνδρομάδες, αν, concurrentes : Epithetum insularum quæ & συμπλανάδες appellantur : vide præced.

Συνδρομή, ῆς, ἡ, concursus ; à συντρέχω, q. v. in συνδραμόντων.

Σύνδρομος, ὁ, ἡ, Poët. pro συντρέχων, concurrens : vi. in συνδραμόντων.

Συνδυάζω, q. d. combino, copulo ; & neut. quoque capitur, pro passivo in propria signif. seu Metaph. pro conjunctionis vinculo, copulor, conversor, consuetudinem ; & commercium habeo ; ut in Psal. 140. ἐ συνδυάζομαι ἡδὺ ἐκλεκτὸν αὐτοῦ ; Item συνδυασμός, compar. Euryp. in Alcest. Sic & συνδυασμὸς, combinatio, copulatio, conjunctio, & dicitur etiam de conjugali conjunctione, & coitu ; Athen. l. 7. Item συνδυαστικὸς, ad copulationem, & conjunctionem aptus : Item copulatione & conjunctione gaudens ; verbalia à συνδυάζω, & omnia à seq. συνδύω ; V.

Σύνδυο, Poët. duo simul conjuncti, bini : ex σὺν & δύο, duo.

Συνέαξα, seu ξυνέαξα, confregi ; Od. ξ. est a. 1. verbi συνάζω ; unde in infin. συνέαξαι, confregisse, ibid. &c. V.

Συνεαρίζω, simul vernum tempus dego, vel simul veris amœnitatem refero ; ex σὺν & ἐαρίζω ; V.

Συνέβαλον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi συμβάλλω, confero ; q. v.

Συνέβη, & Dor. συνέβα, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi συμβαίνω, evenio. Th. βαίνω, eo : f. βήσομαι, a. 2. ἔβλω.

Συνεβόσκετο 3. sing. imperf. pass. verbi συμβόσκω, una pasco ; quod à βόσκω, pasco, f. βοσκήσω. Th. βόω, pasco, f. όσω & ώσω.

Συνεβούλευτο, ες, ε, imperfect. verbi συμβουλεύω, consulto, hortor : quod à βουλεύω, idem Them. βουλή, consilium.

Συνεβουλεύσατο, & συνεβουλύσατο, 3. sing. & pl. a. 1. m. verbi ejus'd.

Σύνεγγυς, propè, proximè ; ut σύνεγγυς ἐμοὶ ναίων εἶσι, inter se proximæ sunt ; apud Aristot. Polit. 2. Unde συνεγγύζω, appropinquo, coeo ; ex σὺν & ἐγγύς, unde ἐγγύζω, &c. V.

Συνέγκλεον, alleva, a. 1. imperat. act. à

Συνεγείρω, simul excito. Them. ἐγείρω, excito, f. ερῶ, a. 1. ἤγειρα, a. 1. pass. ἠγέρθην, ης, η.

Συνέδρα, expon. σάσις, statio, ex σὺν & ἕδρα, ᾶ ; V.

Συνεδρεύοντων, gen. pl. part. præs. act. à

Συνεδρεύω, consideo, futur. εύσω, ab ἕδρα, sedes. Them. ἕζομαι, sedeo, f. ἑδάσομαι.

Συνεδρία, confessus ; unde συνεδριάζω, concilium, vel consilium agito ; vel sum in eodem conventiculo : Item συνεδριάομαι, ῶμαι, consideo ; à præced. συνεδρεύω ; V.

Συνέδριον, ου, τὸ, confessus, scil. judicum : ab iisd.

Συνέδριον, præced. concilium, expon. & collegium ; Item curia, & locus in quem conveniunt senatores, &c. à σύνεδρος, confessor, assessor : Item consiliarius ; unde apud Soph. in Ajace, σύνεδρος κύων, expon. corona considentium principum, & in pl. σύνεδροι, exp. qui concilium celebrant ; utrumque ex i sd. viz. ex σὺν & ἕδρα, ᾶ ; V.

Συνεέργω, Poët. pro συνέργω, quod pro συνείργω, simul includo, colligo, constringo. Th. εἴργω, includo.

Συνεζευγμένοις, ης, ον, conjunctus, a, um, perf. part. pass. verbi συζεύγνυω, seu -υμι, conjungo, quod ex σὺν, & ζεύγνυω, seu -υμι, jungo, f. ζεύξω.

Συνεζευγμένως, conjunctim, adv. præced. quod vide.

Συνέζευξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συζεύνυω, conjungo ; q. v.

Συνεζήτει, 3. sing. imperf. act. verbi συζητέω, discepto, q. v.

Συνεζωοποίησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συζωοποιέω ; q. v.

Συνέηκα, ας, ε, Att. pro συνῆκα, a. 1. ind. act. verbi συνίημι, intelligo, f. συνήσω. Ex σὺν & ἵημι, seu ἕω, mitto.

Συνεθέλω, simul volo : ex σὺν, & ἐθέλω ; V.

Συνεθέμεθα, 1. pl. a. 2. ind. m. verbi συντίθημι, constituo, f. συνθήσω, p. συντέθηκα, a. 2. m. συνεθέμην, σο, το, pactus sum. Them. τίθημι, pono.

Συνεθεντο, componebant, 3. pl. a. 2. ind. m. verbi ejusd. & Them.

Συνέθου, pacta es, Dor. pro συνέθεσο, -θεο,

vel -θᾶς, 2. sing. aor. 2. ind. m. verbi συνίημι, consuefacio: a. 2. m. συνεθέμην. Th. τίθημι, pono.

Συνεθίζω, f. ίσω, vide in seq.

Συνεθισθῆς, 2. sing. a. 1. sub. pass. verbi συνεθίζω, consuefacio; quod ab ἐθίζω, idem. Them. ἔθος, εος, τὸ, mos, consuetudo.

Συνεθισμὸς, consuefactio, assuefactio, verbale à præced. συνεθίζω; V.

Συνειδέναι, f. ήσω, sum conscius: ab εἰδέω, scio. Th. εἴδω, idem.

Συνείδησις, εως, ἡ, conscientia; in pl. συνειδήσεις, à præced.

Συνείδον, 1. sing. vel 3. pl. a. 2. ind. act. verbi συνείδω, perspicio, a. 2. inf. συιδεῖν. a. 2. part. σωιδὼν ὀν, ους, p. m. σύνοιδα, conscius mihi sum. Th. εἰδω, scio, video, f. ἴσομαι.

Συνειδυῖα, ας, ἡ, f. g. & in m. g. συνειδὼς, ότος, ὁ, conscius; contracte pro συνειδηκὼς, υῖα, ὸς, perf. part. act. verbi συνειδέω; q. v.

Συνείδω, vide in σωιεῖδον.

Συνειδὼς, ότος, vide in συνειδυῖα.

Συνείκω, simul cedo, simul obtempero; ex σὺν & εἴκω; V.

Συνειλεγμένος, η, ον, Att. pro συλλελεγμένος, perf. part. pass. verbi συλλέγω, colligo; q. v.

Συνειλέω, convolvo, cogo, compello, includo: vide εἰλέω.

Συνείληφα, perf. ind. act. Att. unde συνειληφὼς, υῖα, ὸς, perf. part. activ. verbi συλλαμβάνω, comprehendo: quod vide.

Συνειληφυῖα, & συνειληφὼς, vide in συνείληφα.

Συνείλοχα, ας, ε, Att. pro συλλέλοχα, ας, ε, perf. ind. act. verbi συλλαχάνω, simul sortior. Th. λαχάνω, sortior, a. 2. ἔλαχον, tanquam à λήχω, inusit. præt. m. λέλοχα.

Συνειλοχέναι, collegisse, perfect. infinit. Attice, &

Συνειλοχὼς, ότος, perf. part. Att. verbi συλλέγω, colligo. Th. λέγω, lego, f. ξω, p. λέλεχα, & Att. εἴλοχα.

Σύνειμι, sum cum alio, cum dat. imperf συνῆα, f. συνέσομαι, præs. inf. συνεῖναι, præs. part. συνὼν, όντος. Ex σύν & εἰμί, sum.

Συνειπεῖν, alicui assentiri, alicui patrocinari. Th. ἔπω, dico.

Συνείπετο, 3. sing. imperf. m. verbi συνέπομαι, comitor. Th. ἕπω, sequor.

Συνείργω, concludo, cohibeo, coërceo, in custodia teneo: Item συνείργυμι, simul includo, simul coërceo; Plut. ex σὺν & εἴργω, vel εἴργω, ὡς. V.

Συνειρμὸς, continuata series, cohærentia, continua deductio; est verbale à seq. συνείρω; V.

Συνείρω, connecto; perpetuâ oratione declamo; Item cohæreo. Them. εἴρω, necto.

Συνεὶς, conscius, a. 2. part. act verbi συνίημι, intelligo: q. v.

Συνεισάγω, simul introduco, mecum intromitto: Item confero, in commune confero; unde συνείσακτος, simul introductus, qui vel quæ unà cum alio introducitur: Item pro aliunde importato, & externo, peculiari autem significatione sic dicebatur socius sociave cælibatûs; sive virgo contubernalem haberet virum, sive monachus fœminam; vide Bud. ex σωὺ & εἰσάγω; V. Item Συνεισβαίνω, simul ingredior, ex σὺν & ἐσβαίνω; V. Sic & Συνεισβάλλω, simul aggredior, seu invado; ex σὺν, & εἰσβάλλω; vi. Item Συνείσημι, unà subeo, simul ingredior; Plut. ex σὺν & εἴσημι. V.

Συνεισελθεῖν, a. 2. inf. act. à

Συνεισέρχομαι, unà introeo, cum dativ. a. 2. ind. συνεισῆλθεν, ες, ε. Ex σὺν, εἰς & ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, aor. 2. ἦλθον.

Συνεισ'φρησε, Att. Syn. pro συνεισεφέρησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συνεισφορέω, simul induco; quod à φορέω, gesto. Th. φέρω. Alii volunt ab εἰσφέρω derivari, intus admitto. Th. φέρω, & φρημὶ, emitto, f. ήσω.

Συνεισῆλθες, 3. sing. a. 2. ind. act. Vide in συνεισέρχομαι.

Συνεισπεμπω, simul intromitto, vel ingredi facio, intromitto; ex σὺν & εἰσπέμπω; V. Item Συνεισπίπτω, simul irruo, irrumpo; Plut. ex σὺν & εἰσπίπτω; V. Συνεισποιέω, unà ascisco, unà adopto; Plut. ex σὺν, & εἰσποιέω; V. Συνεισπορεύομαι, unà ingredior, unà proficiscor in, ex σὺν, & εἰσπορεύομαι; V. Συνεισφέρω, simul infero: Item confero; unde verbale συνεισφορὰ, expon. collatio, collecta; ex σὺν, & εἰσφέρω, unde εἰσφορὰ, ὡς. V.

Συνεῖχε, continebat, 3. sing. imperf. act. verbi συνέχω, contineo. Th. ἔχω, habeo, imperf. εἶχον, f. ξέσω.

Συνείχετο, angebatur, 3. sing. imperf. pass. verbi συνέχω, constringo. Vide præced.

Συνηκάδησε, ας, ε, a. 1. ind. activ. verbi συληκαθίζω, unà colloco, & sedeo; quod vide.

Συνεκάμετο, coardebat, 3. sing. imperf pass. verbi συληκάω, quod ex σὺν & καίω, uro: f. καύσω, a. 2. ἔκαον, a. 2. pass. ἐκάην.

Συνεκβάλλω, unà ejicio; ex σὺν & ἐκβάλλω; vi. Item Συνεκδιδάζω, simul educo; ex σὺν & ἐκδιδάζω; vi. Item Συνεκδέχομαι, unà excipio, seu recipio; ex σὺν & ἐκδέχομαι; V.

Συνέκδημος, ου, ὁ, ἡ, socius peregrinationis: ab ἐκδημέω, absens à popularibus suis. Th. δῆμος, populus.

Συνεκδίδωμι, (de puella dictum) simul do nuptum, seu colloco; i. e. adjuvo ad collocandam puellam; ex σὺν & ἐκδίδωμι; vi. Item Συνεκδοχὴ, ῆς, ἡ, comprehensio, σύλληψις, conceptio, Synecdoche, figura Grammatica, quum pars pro toto nominatur, aut contra; ut homo Romanus, pro ipsis Romanis: Item auratum, pro auro; fit enim quum aut plus, aut minus quam dictum est, concipitur animo: Item synecdochica est constructio, ἀλλῷ πῶι κεφθῆναι; Gaza lib. 4. Gram. unde συνεκδοχικὸς, synecdochen habens; unde adv. συνεκδοχικῶς, per synecdochen, συλληπτικῶς, quasi comprehensim, successivè, omnia à συνεκδέχομαι; vi. Item Συνεκδύομαι, unà exuo, simul depono; Plut. ex σὺν & ἐκδύομαι, pass. ab ἐκδύω, ὡς. V.

Συνεκέχασα, ας, ε, a. 1. ind. activ. verbi συνεκχέννυμι, contemptero: f. συγκεχέσω, p. συνεκκέχυκα. Th. κεχύννυμι, misceo.

Συνεκθερμαίνω, concalefacio; Plut. ex σὺν & ἐκθερμαίνω; vi. Item Συνεκθυλύνω, una effœmino; ex σὺν & ἐκθηλύνω; V.

Συνεκίνησε, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi συνκινέω, ῶ, commoveo, f. ήσω, quod ex σὺν & κινέω, moveo.

Συνεκκαλέω, provoco, concito, pellicio; Plut. ex σὺν & ἐκκαλέω; V. Item Συνεκτήκω, transfodio, confodio: ab ἐκκεντέω; V. Συνεκκλέπτω, simul furto aufero, Plut. ex σὺν & ἐκκλέπτω, furto eripio; furtim furripio; Item furtim & clam subduco; Il. e. ab ἐκ & κλέπτω; vi. Item Συνεκκλησιάζω, simul concioni inter sum, concionis commune jus habeo; sed expon. etiam ecclesiæ assentior, ejusdem sum ecclesiæ; ex σὺν, & ἐκκλησιάζω; V. Item Συνεκκομίζω; q. d. simul exporto, simul perfero, simul sustineo, ex σὺν, & ἐκκομίζω; V. Συνεκκρίνομαι, simul excernor, seu exhaurior; ex σὺν & ἐκκρίνομαι, passiv. ab act. ἐκκρίνω; V. Συνεκλάμπω, simul illustro, simul effulgeo; Plut. ex σὺν & ἐκλάμπω; V. Συνεκλεαίνω, simul tero, & comminuo; ex σὺν & ἐκλεαίνω, levigo, complano: Item contero, comminuo; ab ἐκ & λεαίνω; V. Item Συνεκλείπω, simul deficio; ex σὺν & ἐκλείπω. V.

Συνέκλεισε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συκλείω, concludo; q. v.

Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία, dicitur unà electa ecclesia; sed expon. & ejusdem electionis consors; 1 Petri, c. ult. est à seq. συνέκλεκτος; V.

Συνέκλεκτος, ὁ, ὁ, ἡ, unà electus: ex σὺν & ἐκλέγω, eligo. Th. λέγω, lego, f. ξω.

Συνεκλύω, simul dissolvo; Plut. ex σὺν & ἐκλύω; vi. Item Συνεκπίπτω, unà emitto; ab ἐκπίπτω; vi. Συνεκπερᾶω, simul transeo, simul evado, trajicio; ab ἐκπεράω; vi. Συνεκπίπτω, ad consummationem concoquo; vel ad concoctionem perduco, ab ἐκπίπτω; vi. Συνεκπικραίνω, simul exacerbo; Plut. ab ἐκπικραίνω, vi. Συνεκπίνω, simul ebibo, ab ἐκπίνω; vi. Συνεκπίπτω, simul elabor, simul decido, & apud Aristot. de mundo, πίφυκε συνεκπίπτειν, expon. evenire comparatum est, ab ἐκπίπτω; vi. Συνεκπλέω, simul enavigo, simul solvo, ab ἐκπλέω, vi. Συνεκπληρόω, unà expleo, vel suppleo, compleo, ab ἐκπληρόω, vi. συνεκπνέω, simul exspiro, simul animam effio; Euryp. ab ἐκπνέω; vi. Συνεκπολεμόω, unà hostem reddo; unà ad bellum contra aliquem suscipiendum incito, ab ἐκπολεμόω; vi. Συνεκπονέω, simul labores perfero, operam meam laboranti alteri adjungo, ab ἐκπονέω, vi. Συνεκπορθέω, simul exorbeo, ab ἐκπορθέω, exorbeo, quod ab ἐκ & ροφέω, vi. Συνεκπερᾶσατο, vel -ᾶσα; insuper conturbo; Plut. ab ἐκπαράσσω, vi. Συνεκπλέω, ad consummationem confero, ab ἐκπλέω, vi. Item Συνεκτικὸς, cohibendi, i. e. continendi vim habens; ut αἴτια συνεκτικὰ, causæ cohibentes in se efficientiam naturalem: Item continens, & in statu suo conservans: Item

contians, i. e compactus, & συνεκτικὴ αἰτία, dicitur etiam causa continens, apud medicos, hoc est causa conjuncta cum morbo; ut grumus in meatu urinali, in vesica calculus, &c. Unde adv. συνεκτικῶς, summatim, comprehensim, à συνέχω, συνέχομαι, &c. V. Item Συνεκπίπτω, una cum partu edo, vel ad partum confero, & conduco, ab ἐκπίπτω; vi. Συνεκτείνω, συνεκτίνω, & συνεκπυνύω, simul solvo, una pendo, ab ἐκτίνω, ἐκτίνυω, & ἐκπυνύω, quæ vide. Item Συνεκτρέφω, simul enutrio, & educo; unde apud Euryp. συνεκτραφεὶς ἐμοί, una mecum nutritus, & educatus, ab ἐκτρέφω; V. Συνεκτρέχω, una excurro, concurro, ad eo qui sunt extra; Plut. ab ἐκτρέχω; vi. Συνεκτρίβω, simul elido, ab ἐκτρίβω; vi. Item Συνεκφέρω, simul educatus, simul enutritus, à συνεκτρέφω, vel ab ἐκφέρω, ἦ, &c. V. Συνεκφέρω, apud Plut. expon. una educere, ab ἐκφέρω; vi. Συνεκφαντίζω, simul illustro, ab ἐκφαντίζω; vi. Συνεκφαίνω, una patefacio, simul declaro; Plut. ab ἐκφαίνω, vi. Συνεκφάνησις, figura est Grammatica, quæ & συνίζησις, Eust. ab ἐκφώνησις, vi. Item Συνεκχεῖν, coeffundere, i. e. naturam effundentem, & vacationes molientem adjuvare; sed expon. etiam, succis salutaribus miscere, ab ἐκχυμόω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. σὺν, &c. V.

Συνέλαβεν, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi συλλαμβάνω, comprehendo; quod vide.

Συνηβόμην, s, το, a. 2. m. Vide συνέλαβεν.

Συνήδαλεν, 1. sing. vel 3. pl. imperfect. activ. verbi συλλοιδέω, ῶ, colloquor; quod vide.

Συνηνάνκασε, compello, is, fut. συνηνάσω, a. 1. συνήλασα, compuli. Them. ἐλαύνω, agito.

Συνέλεξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi συλλέγω; q. v.

Συνελευθερόω, unà in libertatem affero, ex σὺν, & ἐλευθερόω, vi. Item Συνέλευσις, conventus, concursus; Item συνελευσικὸς, qui facilè congreditur, qui ad coitionem, aut congressum facilis est, coitionis particeps; Plut. verbalia à συνέρχομαι, f. συνελεύσομαι, &c. Vide.

Συνέλευσάτας, acc. plur. præt. part. m. Att. verbi συνέρχομαι, convenio; quod vide.

Συνελήφθεν, a. 2. inf. act. &

Συνελθόντων, gen. pl. a. 2. part. act. verbi συνέρχομαι, q. v.

Συνελίσσω, vel -πτω, convolvo; undè verbale συνέλιξις, glomeratio, ex σὺν, & ἑλίσσω, vel -πτω, &c. V.

Συνελκύω, contraho: ex σὺν & ἑλκύω, f. ύσω, traho. Th. ἕλκω, idem.

Συνέλκω, idem quod præced. συνελκύω, & ex iisd. σὺν & ἕλκω, &c. V.

Συνελογίσατο, 3. pl. a. 1. m. verbi συλλογίζομαι, ratiocinor; q. v.

Συνελόντι, dat. sing. a. 2. part. activ. verbi συναιρέω, simul everto; contraho in unum. Them. αἱρέω, capio: f. ήσω, p. ᾕρηκα: a. 2. εἷλον, aorist. 2. part. ἑλὼν, ὁλόντος.

Συνεμέχησας, 2. singular. aorist. prim. ind. activ. verbi συμμαχέω, pugnæ sum socius, sto à partibus alicujus: futur. ήσω. Themat. μέχομαι, pugno.

Συνεμβάλλω, simul injicio, ex σὺν, & ἐμβάλλω; vi.

Συνέμφυ, aorist. secund. infinitiv. activ. Ionicè, Dor. & Æol. pro συνεῖναι, verbi συνίημι, percipio, intelligo; quod vide.

Συνεμπάσσω, simul inspergo, ex σὺν, & ἐμπάσσω, vide. Item Συνεμπίπτω, simul incido, incurro, ex σὺν, & ἐμπίπτω; vide, Συνέμπορος, comes, & socius itineris; ex σὺν & ἔμπορος; vi. Συνεμφλέγω, unà cum alio incendo & inflammo, ab ἐμφλέγω; vi. Συνέμπλασις, apud Grammat. est quando plures longè differentes casus, seu ex eâdem, seu distinctis originibus, in eandem vocem coincidunt; ut ἴδη, ἴδῃ, ἴδῃ, fis, &c. ex σὺν, & ἔμπλασις, vel verbale, à συνεμπίπλω; vi. Συνεμφαίνω, simul ostendo, simul significo: Item, simul refero, ex σὺν, & ἐμφαίνω; vi. Item Συνεναδείκνυμι, seu -υμαι, conjunctam indicationem habeo, indicationi confero; q. d. simul indico, ex σὺν & ἐναδείκνυμι, -υμαι, &c. V. Συνενδύω, unà cedo; unde verbale συνένδοσις, cessio, cum aliquid cedit; id est, non obnititur; Plut. ex σὺν, & ἐνδύω; vi. Item Συνενδύω, simul induo, ex σὺν, & ἐνδύω; Vide.

Συνενείκειεν, Ion. & Æol. 3. pl. a. 1. opt. act. verbi συμφέρω, confero. Vide ἐνείκειε.

Συνενείκεται, confertur, 3. singular. præs. ind. pass. ab ἐνείκω, Poët. pro ἐνέγκω, Them. φέρω, fero: f. οίσω, aorist. 1. ἤνεγκα.

Συνενείκω, apud Poëtas idem quod συμφέρω, ut ἐνείκω, idem quod φέρω, &c. quæ vide. Item Συνενοέομαι, mecum, seu apud me cogito; ex σὺν & ἐνοέω; vi. Item Συνενόω, aduno, seu coadunо, ex σὺν, & ἑνόω; vi. Item Συνέντασις, intentio quæ simul fit, ex σὺν, & ἔντασις; vi. Συνεξάγω, simul educo: Item expon. simul expello; ex σὺν, & ἐξάγω, V.

Συνεξυπτιάζω, sub dio unà pono; ex σὺν, & ἐξυπτιάζω; vi. Item Συνεξωμέω, ῶ, unà diripio, sive populor, adjuvo in diripiendo; ex σὺν, & ἐξωμέω; V.

Συνεξαμαρτάνω, εις, ει, unà erro, & in 3. pl. συνεξαμαρτάνουσι. Ex σὺν, ἐξ, & ἁμαρτάνω, pecco: f. ἁμαρτήσω, a. 2. ἥμαρτον.

Συνεξανίσταμαι, unà consurgo, unà exsurgo, ex σὺν, & ἐξανίσταμαι; vi. Item Συνεξανοίγω, simul aperio, ex σὺν, & ἐξανοίγω; aperio, ab ἐξ, & ἀνοίγω, ex ἀνὰ, & Th. ὄιγω, idem, &c. vi. Item Συνεξανύτω, simul perficio, ex σὺν & Inusit. ἐξανύτω, idem quod ἐξανύω; id vi. Συνεξαπατάω, simul decipio, ex σὺν, & ἐξαπατάω, V. Item, συνεξάπτω, simul accendo, vel simpl. accendo: ex σὺν & ἐξάπτω, V. Συνεξαπονέω, simul deficio, simul imbecillus fum; Plut. ex σὺν & ἐξαπονέω, inusit. ab ἐξ & ἀπονέω, V. Item, συνεξατμίζω, mecum exhalando aufero: ut Bud. exp. ex σὺν & ἐξατμίζω, quod exp. vulgò, exforbeo, sed est tamen potius, vaporem elicio: & Bud. exp. exhalationem subduco: ab ἐξ & ἀτμίζω, à Th. ἀτμὸς, ὁ, &c. V. Συνεξυαίνω, simul arefacio, simul exsicco: ex σὺν & ἐξυαίνω, V. Item, συνεξελαύνω, simul abigo, simul expello: ex σὺν & ἐξελαύνω, V.

Συνεξηπράξατο, 3. pl. a. 1. m. à πράσσω, Ion. pro πράττω, facio, f. ξω.

Συνεξέρχομαι, simul exeo: ex σὺν & ἐξέρχομαι, V.

Συνεξετάζονται, 3. pl. præs. ind. pass. à

Συνεξετάζω, exquiro: ex σὺν, ἐξ & ἑτάζω, examino. f. σω.

Συνεξεύπορέω, simul copiam auxiliarem facio: ex σὺν & ἐξευπορέω, V. Item, συνεξευρίσκω, simul adinvenio; unà excogito: ex σὺν & ἐξευρίσκω, V. Item, συνεξισόω, coæquo; ex σὺν & ἐξισόω, V. Συνεξημερέομαι, simul manfuefio: ex σὺν & ἐξημερόω, vide.

Συνεξομοιῶσθαι, præs. inf. pass. verbi συνεξομοιόομαι, affimilor, quod ex σὺν, ἐξ & ὁμοιόω, affimilo; hoc ab ὅμοιος, fimilis. Th. ὁμὸς, idem.

Συνεξοπλίζομαι, simul armis instruor: ex σὺν & ἐξοπλίζω, V. Item, συνεξορθίζω, unà erigo: ex σὺν & ἐξορθάζω, erigo, arrigo: ab ἐξ & ὀρθάζω, V.

Συνεξορμάω, unà erumpo: ex σὺν, ἐξ & ὁρμάω, irruo. Them. ὁρμὴ, impetus.

Συνεξορύττω, simul effodio: ex σὺν & ἐξορύττω, V. Item. συνεξρέω, simul emeio: ex σὺν & ἐξρέω, V. Item, συνεξοστρακίζω, unà in exilium pello, seu ablego: ex legibus auctoratus; exulare facio: ex σὺν & ἐξοστρακίζω, V.

Συνεξέρυσεν, pertraxit, devenit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συνεξέλκω, pertraho: quod ex σὺν, ἐξ & ἕλκω, appello: f. λῶ. Th. κέλλω, f. σω, idem.

Συνεορτάζω, unà festum celebro; und συνεορτασὴς, qui festum unà celebrat: ex σὺν & ἑορτάζω, V.

Συνεχμὸς, Att. pro συνοχμὸς, idem quod συνοχὴ, ῆς, ἡ, junctura, commissura: à συνέχω, contineo. Th. ἔχω, habeo.

Συνεπάγω, exp. colligo, constringo, adduco; & συνεπάγομαι, unà mecum duco: ex σὺν & ἐπάγω, V. Item, συνεπάδω, simul incanto, unà cum alio incanto; & πᾶσι συνεπάδω, exp. hoc simul accino: ex σὺν & ἐπάδω, vide.

Συνεπαθήσατε, 2. plur. aorist. prim. ind. activ. verbi συμπαθέω, condoleo; quod vide.

Συνεπαινέω, ῶ, collaudo; item, comprobo, astipulor, assentior; Plur. Unde apud

apud Herodot. ἐ συνεπαινέω, dissentio, vel dissuadeo; à seq. συνέπαινος, astipulator, vel astipulatrix; ut συνέπαινός εἰμι πρὸς, comprobo hoc, &c. V.

Συνέπαινος, ε, ὁ, ἡ, consentiens, comprobans: ex σὺν, ὅτι & αἶνος, laus.

Συνεπαίρω, una attollo; sed exp. & unà excito; ex σὺν & ἐπαίρω, V. Sic, συνεπαιθάνομαι, unà sentiam & fructum percipio: ex σὺν & ἐπαισθάνομαι, V Item, συνεπαισχύνομαι, simul criminor; simul vel unà accuso: ex σὺν & ἐπαισχύνομαι, V. Item, συνεπαίσσω, unà insurgo; Herod. ex σὺν & ἐπαίσσω, V.

Συνέπαξα, Dor. pro συνέπηξα, quod vide in συνέπηξεν.

Συνεπαφείδω, unà & simul impingo: ex σὺν & ἐπαφείδω, firmiter figo, infligo, impingo, incumbo, &c. Ex ὅτι & ἀφείδω, V.

Συνεπάψασθαι, Ion. pro συνεφάψασθαι, simul attingere & aggredi: a. 1. inf. m. verbi συνεφάπτομαι, quod ex σὺν, ὅτι & ἅπτομαι, tango.

Συνέπεια, contextus verborum; apud Gramm. est à συνεπεῖν, quod V.

Συνεπελαφύνω, simul allevo; ex σὺν, ὅτι & ἐλαφρύνω, allevo. Th. ἐλαφείς, ύς, levis, celer.

Συνεπεμφαίνω, adhuc in lucem edo; adhuc patefacio; Plut. ex σὺν & inusit. ἐπεμφαίνω, quod ex ὅτι & ἐμφαίνω, vide.

Συνέπεμψα, a. 1. ind. act. verbi συμπέμπω, unà mitto. Th. πέμπω, mitto. f. ψω. p. πέπεμφα.

Συνεπαφείδω, simul infigo; ex σὺν & ἐφείδω, V.

Συνεπίσ|ωσης, ᾳ, a. 2. ind. act. verbi συνεφίστημι, una præficio; ex σὺν, ὅτι & ἵστημι, fto. f. στήσω.

Συνεπευθύνω, una dirigo, unà rego, vel moderor, vel adjuvo in dirigendo; ex σὺν & ἐπευθύνω, V. Item, συνεπευφημέω, unà cum aliis faustâ acclamatione approbo: ex σὺν & ἐπευφημέω, V. Item, συνεπεύχομαι, simul vota facio, simul precor, Plut. ex σὺν & ἐπεύχομαι, precor, vota facio, &c. V.

Συνέπηξεν, condensavit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συμπήγνυμι, compingo. Th. πηγνύω, seu πήγνυμι, idem. f. ξω. p. χα. præt. m. πέπηγα.

Συνεπηχέω, uno sonitu, seu unâ voce acclamo, vel accino; vel consonâ voce accino, & præcunti; quum scil. chorus πρὸ ἐξάρχοντι, respondet universâ voce; sed exp. & admurmuro, applaudo: ex σὺν & ἐπηχέω, V. Item συνεπιβάλλω, competo; incurro eodem; & συνεπιβάλλομαι, unà aggredior; ex σὺν & ἐπιβάλλω, V. Συνεπιβλάπτομαι, unà lædor; ab ὅτι βλάπτω, V. Συνεπιβουλεύω, unà insidior; ab ὅτι βουλεύω, V. Συνεπιγράφω, simul inscribo; i. e. simul authorem esse dico; & apud Plut. in Polit. præc. συνεπιγράφειν, exp. consortem laudis faciunt, laudem impertiunt; unde συνεπιγραφὴς, qui unà fungitur munere describendi tributum; ab ὅτι γράφω; unde ὅτι γραφὴς, &c. V. Συνεπιθρηνέω, ῶ, q. d. allamentor, seu collamentor; ab ὅτι θρηνέω, idem quod, ex ὅτι & θρηνέω, V. Συνεπιδυμέω, ῶ, unà cupio; unde συνεπιδυμητὴς, corrivalis; ab ὅτι δυμέω, unde ὅτι δυμητὴς, V. Item, συνεπικλάω, ῶ, confringo; ab ὅτι κλάω, frango, flecto; item reflecto; ex ὅτι, & Th. κλάω, V. Συνεπικοσμέω, ῶ, unà orno; ad ornatum addendum juvo; ab ὅτι κοσμέω; ornatum addo, cohonesto; ex ὅτι & κοσμέω, V. Συνεπικουρέω, ῶ, una succurro, unà opitulor; ab ὅτι κουρέω, V. Συνεπικρεμάννυμι, unà concutio, simul quatio: ab ὅτι κρεμάννυμι, evibro, quatio: ab ὅτι & κρεμάννυμι, V. Συνεπικροτέω, simul applaudo, ab ὅτι κροτέω, V. Συνεπικρύπτω, simul occulto: ab ὅτι κρύπτω, V. Συνεπικύπτω, simul incumbo: ab ὅτι κύπτω, V. Συνεπικωμάζω, simul comprobo, unà approbo; ab ὅτι κωμάζω, comprobo, approbo; ab ὅτι & κωμάζω, ῶ, V. Item, συνεπιλαμβάνω, ομαι, q. d. unà prehendo, simul capesso; adjuvo, opitulor; simul aggredior, ab ὅτι λαμβάνω, comp. ut reliqua antecedentia cum præp. σὺν, &c. V.

Συνεπιμαρτυρέω, ῶ, testimonium insuper præbeo, astipulor, fut. ήσω. p. συνεπιμεμαρτύρηκα: quod ex σὺν, ὅτι & μαρτυρέω, testor. Th. μάρτυς, υρος, ὁ, ἡ, testis.

Συνεπιμειδιάω, simul rideo, simul lætor; Plut. ex σὺν & ὅτι μειδιάω, V. Item, συνεπιμελέομαι, simul curam gero; unà cum alio curo; ab ὅτι μέλει, ομαι, V. Συνεπιμετρέω, una vel simul ad mensuram addo, vel simpl. addo ad mensuram; ab ὅτι μετρέω, V. Item, συνεπινέω, annuo, assentior; ab ἐπινέω, comp. ut præced. cum præp. σὺν, &c. Vide.

Συνεπιορκέω, simul pejero; Plut. ex σὺν & ἐπορκέω, V. Item, συνεπιπονέω, simul laboro, simul illaboro: ex σὺν & ἐπιπονέω, V. Συνεπιῤῥάννυμι, confirmo, corroboro; Plut. ex σὺν & ἐπιῤῥάννυμι, V. Item, συνεπισκέπτομαι, unà inspicio; seu unà lustro, & recenseo; in quâ signif. sumitur passivè, συνεπισκέπτεσθαι, Num. c. 1. Item, unà considero, & despicio; ex σὺν & ἐπισκέπτομαι, V. Item, συνεπισκοτέω, tenebras offundo simul; ex σὺν & ἐπισκοτέω, V. Συνεπισπάω, άομαι, unà attraho, vel simpl. attraho, allicio, ex σὺν & ἐπισπάω, V. Συνεπισπεύδω, unà accelero: ex σὺν & ἐπισπεύδω, V.

Συνεπισπόμενος, simul sequens. Vide in σπέω, sequere.

Συνεπίσταμαι, sum conscius, unà vel simul scio; ut apud Luc. συνεπίσταμαί σοι πονηρὸν ὄφσαντι; ex σὺν & ἐπίσταμαι, V. Item, συνεπιστένω, congemisco, condoleo, ab ἐπιστένω, ingemo, seu ingemisco ob; ab ὅτι & στένω, &c. V. Συνεπιστρέφω, unà converto; vel unà convertor, & revertor; ab ἐπιστρέφω, V. Συνεπισυνάπτω, insuper adnecto, insuper conjungo: ab ἐπισυνάπτω, V. Συνεπισχύω, viribus meis a iquem adjuvo, auxilior, exp. etiam confirmo, suppetias fero: ab ἐπισχύω, V. Συνεπιτείνω, unà intendo, vel intendo, adaugeo: & neutral. simul intendor, unà augeor: ab ἐπιτείνω, V. Συνεπιτελέω, ad consummationem confero: ab ἐπιτελέω, V. Συνεπιτίλλω, unà orior: ab ἐπιτίλλω, V. Συνεπιτίθημι, simul impono: ab ἐπιτίθημι, V. Συνεπιτρέω, simul accendo; Plut. ab ἐπιτρέω, V. Συνεπιφαίνομαι, simul appareo, vel exorior: ab ἐπιφαίνω, ομαι, V. Συνεπιφέρω, simul fero: ab ἐπιφέρω, V. Συνεπιφθέγγομαι, accino, concino, consono; Plut. ab ἐπιφθέγγομαι, V. Item, Συνεπιψηφίζω, una cum aliis suffragio meo confirmo: ab ἐπιψηφίζω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. Σὺν, &c. V.

Συνέπιτνιγεν, imperf. act. verbi Συμπίτνιγω, suffoco: f. ξω. p. Συμπέπιτνιγκα. a. 1. συνέπνιξα. Them. πνίγω, idem.

Συνέπνιξαν, 3. plur. a. 1. ind. act. verbi ejusd. & Th.

Συνεπόδισας, ε, a. 1. ind. act. à συμποδίζω, quod adeas.

Συνεποκέλλω, simul ad littus appello; Plut. ex σὺν & ἐποκέλλω, contrà impello; ut quum navem scopulis impingimus, &c. Vide.

Συνέπομαι, consequor, comitor, cum dat. imperf. m. συνεπόμην, ου, επ, quod ex σὺν & ἕπω, sequor.

Συνεποπτεύω, simul inspicio; ex σὺν & ἐποπτεύω, V. Item, συνεπήλωσις, cicatricis inductio; vel quum vulneris cicatrix contrahitur: ex σὺν & ἐπήλωσις, V. Item, συνεπικρίζω, unà impello, ventum secundum immittens; sed dicitur & ipse ventus Συνεπικρίζειν, quum comitatur euntes, & spirat secundus; ex σὺν & ἐπουρίζω, vide.

Συνεπτώκει, inciderat, Ion. pro συνεπεπτώκει, 3. sing. pluſq. perf. act. verbi συμπίπτω, incido. Th. πίπτω, quod vide.

Συνεραυλίζω, unà colligo, vel simpl. colligo, cogo, congero; item, confero, contribuo; opitulor ad aliquid conficiendum; sed exp & mutua convivia agito: ex σὺν & ἐρανίζω, f. ίσω, &c. V. Item, συνερῶ, ῶ, simul amo, aut in amore juvo: ex σὺν & ἐρῶ, V. Item, συνεργάζομαι, conficio, subigo; & apud Thuc. ἐ συνεργασμένοι λίθοι, exp. lapides non coagmentati; vel non politi; ex σὺν & ἐργάζομαι, V. Item συνεργάτης, exp. operis socius, adjutor; à seq. συνεργέω, V.

Συνεργέω, ῶ, unà operor, adjuvo: imperf. συνήργουν, ες, εσς, εις, ες, ει. f. ήσω. p. συνήργηκα. Them ἔργον, ε, τὸ, opus.

Συνεργήσῃς, 2. sing. f. 1. act. verbi συνεργέω, quod V.

Συνεργὸς, ὰ, ὁ, ἡ, adjutor, administer, collega: ab eod. Th.

Συνέργω, idem quod & pro, συνείργω, quod vide. Item συνέρδω, simul facio, simul operam do; item simul adjuvo, ex σὺν & ἔρδω, V. Συνῥίπτω, simul remigo: ex σὺν & ἐρέσσω, V. Συνερείδω, defigo; item impingo, incumbo, impressionem facio, Bud. ex Polyb. in pass. συνερείδομαι, infigor; ut apud Euryp. χερσὶ δεσμοῖς συνερειδόντες, infixi manus vinculis; i. e. habentes manus infixas: unde συνῥειστικὸς, suo nisu se continens; Plut. ex σὺν & ἐρείδω, ομαι, V.

Συνερέω, ῶ, patrocinabor, defendam; ex Demosth. ex σὺν & ἐρέω, vide.

Συνέρθω, κ, ὁ, ἡ, administra; propriè, qui vel quæ lanificium exercet: ex σὺν & ἔριθος, quod fit ab ἔρος, εος, τὸ, lana.

Συνερπῶ, everto; & in pass. συνερπῶμαι, evertor: ex σὺν & ἑρπύω, V. Item, σύνερξις, copulatio; Plat. in Tim. de copulatione viri & uxoris, in nuptiis; est verbale, à συνέργω, pro συνείργω, V. Item, συνέρομαι, interrogo; ex σὺν & ἔρομαι, V.

Συνέρχομαι, convenio, unà venio, consuesco: imperf. συνηρχόμην, ης, ετο. f. συνελεύσομαι. a. 2. συνῆλθον, ες, ε. a. 2. inf. act. per Sync. συνελθεῖν, consuescere: a. 2. part. συνελθὼν, ὄσα, ὸν. p. m. Att. συνελήλυθα, ας, ε, conveni: perf. part. m. συνεληλυθὼς, ότος. plusq. p. ind. m. συνεληλύθην, εις, ει. Th. ἔρχομαι, venio.

Συνερωτάω, ῶ, q.d. simul interrogo; ex σὺν & ἐρωτάω, V.

Σύνεσε, intellige, & in pl. σύνετε, a. 2. imperat. act. verbi συνίημι, intelligo. Them. ἵημι, seu ἕω, mitto. a. 2. ἧκα.

Σύνεσις, dat. sing. à σύνεσι, εως, ἡ, intelligentia, acc. σύνεσιν, verbi συνίημι, intelligo, quod V.

Συνεσθίω, vescor cum aliquo: imperf. συνήσθιον, ες, ε. quod ab ἐδίω, ίσω, idem quod ἔδω, edo, comedo.

Σύνεσις, εως, ἡ, intelligentia: à συνίημι, intelligo, quod V.

Συνεσκευασμένως, collectim, confertim, simul; est adv. ex σὺν & ἐσκευασμένος, V.

Συνεσπάραξαν, 3. pl. a. 1. ind. act. à συσπαράσσω, vel ττω, discerpo: f. ξω. p. συνεσπάραχα. Them. σπαράσσω, lacero.

Συνεσταλμένος, contractus: perf. part. pass. à συστέλλω, contraho, quod vide.

Συνεσταλμένως, correptè, correptâ syllabâ; Athen. l. 9. adv. à præced. συνεσταλμένος, V.

Συνέστασαν, constituti erant, Poët. pro συνέστησαν, 3. pl. a. 2. act. à συνίστημι, quod vide.

Συνεσταυρώθην, ης, η, simul crucifixus sum: a. 1. ind. pass. &

Συνεσταυρωμένος, ος, perf. part. pass. verbi συσταυρόω, una crucifigo: f. ώσω. p. συνεσταύρωκα. Th. σαυρὸς, ὁ, crux, seu palus erectus.

Συνέστειλαι, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi συστέλλω, compono ad sepulturam; subtraho: f. συστελῶ. p. συνέσταλκα. a. 1. συνέστειλα. Th. στέλλω, contraho.

Συνεστῶσα μάχη, prælium quod adhuc committitur. perf. part. act. f. g. per Epenth. ῶσ ες, pro συνεστῶσα, quod per Crasin dicitur pro συνεστακῶσα, verbi συνίστημι. Sic συνεστῶτες λίμῳ, qui in fame sunt constituti; fame enecti. perf. part. m. g. ab eod. verbo.

Συνέσῃ, 3. sing. a. 1. ind. act. &

Συνέσηκε, 3. perf. ind. act. verbi συνίστημι, constituo, quod V.

Συνεσήκεσε, Ion. pro συνεσήκει, perstitit, durávit, 3. sing. pluſq. p. act. verbi συνίστημι, quod V.

Συνεσηκῶσα, firmæ, nom. pl. perf. part. f. g. verbi ejusd.

Συνεσήσατε, 2. pl. a. 1. ind. act. verbi συνίστημι, constituo: f. συσήσω. p. συνέσηκα. perf. part. συνεσακὼς, & per Crasin συνεσὼς, ῶτος. Th. ἵστημι, statuo.

Συνεσιάω, ῶ, unà excipio convivio seu epulo; & συνεσιῶμαι, unà epulor; ex σὺν & ἑστιάω, V.

Συνεσίη, ἡ, convivium. Them. ἑστία, focus.

Συνέσιος, domesticus, contubernalis; ex σὺν & ἑστία, V.

Συνεσῶτας, acc. pl. perf. part. act. verbi συνίστημι, quod V.

Συνεταιρέομαι, sodalitatem ineo cum aliquo; Bud. ex σὺν & ἑταῖρος, unde ἑταιρεία, ἡ, &c. V.

Συνέχαον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi συνέχω, constringo. Th. ἔχω, habeo. f. ἕξω. & χήσω. a. 2. ἔσχον.

Συνέταξα, ας, ε, præcepi, a. 1. ind. act. verbi συντάσσω, constituo: f. ξω. Them. τάσω, vel ττω, ordino. præt. τέταχα.

Συνετάφημεν, 1. pl. a. 2. ind. pass. verbi συνθάπτω, unà sepelio. Them. θάπτω, sepelio. f. ψω. p. τέθαφα. a. 2. ἔταφον.

Σύνετε, intelligite, a. 2. imperf. à συνίημι, intelligo.

Συνετέθειντο, constituerant, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi συντίθημι, constituo, quod vide.

Συνετέλεσα, ας, ε, finii, a. 1. ind. act. à συντελέω, quod V.

Συνετήρει, 3. sing. imperf. act. verbi συντηρέω, observo: quod V.

Συνετὸς, ὸν, ὁ, intelligens; idem quod, συνετὸς, & ab eod. id V.

Συνετίζω, intelligentem reddo: quod à συνετὸς, & hoc à σύνιημι, intelligo, quod ab ἵημι, mitto. Them. ἕω, idem.

Συνετιῶ, f. 1. Att. pro ίσω, præced. verbi.

Σύνετο, intellexit, 3 sing. a. 2. ind. m. verbi συνίημι. Th. ἵημι, mitto. f. ἥσω. a. 2. m. ἕμην, ἕσο, ἕτο.

Συνετὸς, ὸν, prudens, intelligens. dat. pl. συνετοῖς à συνίημι, intelligo. Th. ἵημι, mitto.

Συνετῶς, intelligenter, prudenter; est adv. à præced. συνετὸς, V.

Συνετρίβη, 3. sing. a. 2. ind. pass. verbi συντρίβω, contero. Th. τρίβω, tero. f. ψω. p. φα. a. 2. ἐτρίβον.

Συνεύδαδον, complacuerunt, 3. pl. imperf. vel a. 2. Pleonasmo Æol. pro ἔαδον, & hoc pro ἤδον, quod & detracto augmento dicitur ἄδον, ες, ε, ab ἄδω, placeo. Vel ut alii volunt ab ἀνδάνω, p. m. ἤδα & ἔαδα, Att.

Συνευδαιμονέω, simul beatus sum; ex σὺν & εὐδαιμονέω, V.

Συνευδοκέω, consentio, applaudo, cum dat. f. ήσω. p. συνευδόκηκα. Ex σὺν, εὖ & δοκέω, videor.

Συνεύδω, unà dormio, condormio, unà cubo; Euryp. ex σὺν & εὕδω, V.

Συνευνάθην, Bœot. pro συνευνάσθην, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi συνευνάζω, consopio, cum aliquo sopio. συνευνάζεσθαι, verò concumbere, cubare cum aliquo: quod ab εὐνάζω, sopio. Th. ἐυνὴ, ῆς, ἡ, cubile.

Συνευνάω, unà sopio, idem quod præced. συνευνάζω, V. Item, συνευνήτης, & συνεύνιος, idem quod seq. σύνευνος, qui eodem cubili, seu lecto utitur, &c. V.

Σύνευνος, ος, ὁ, ἡ, Poët. maritus, vel uxor: quod alter cum altero in eodem lecto cubet. Ex σὺν & εὐνὴ, ῆς, ἡ, lectus.

Συνευπορέω, ῶ, unà comparo, operam suppedito: ex σὺν, εὖ & πείρω, transadigo.

Συνευρίσκω, unà invenio; ex σὺν & εὑρίσκω, V. Item, συνευχωμοιέω, unà honestè me gero, unà honestè me conformo: ex σὺν & εὐχωμοιέω, V. Συνευφρένομαι, q. d. collætor, congaudeo; Pol. ex σὺν & εὐφρένω, ομαι, &c. Vide. Item, συνεύχομαι, unà cum alio precor, simul vota facio; item, bene precor alicui, exitum felicem opto; Plut. ex σὺν & εὔχομαι, V.

Συνεύωχέομαι, ῶμαι, unà epulor, cum dat. quod ex σὺν & εὐωχέω, convivio excipio. Th. εὐωχία, ας, ἡ, convivium, epulum: q. ab εὖ & ἔχω, benè habere, lætum esse.

Συνεφάπτομαι, simul capesso, simul suscipio, & aggredior; sed exp. etiam, adjuvo; ex σὺν & ἐφάπτομαι, V. Item, συνεφέλκω, ομαι, simul attraho; ex σὺν & ἐφέλκω, V.

Συνήβης, qui unà pubescit; pubertatis, & adolescentiæ socius; æqualis; unde, ζυνεφηβεύω, unà pubesco, seu adolesco: ex σὺν & ἥβη, vide.

Συνεφίστημι, unà præficio, a. 2. ind. act. συνεπίστημι. perf. part. act. συνεστὼς, ῶσα, ὸς, unà præfectus. præs. pass. συνεφίσταμαι, unà insurgo: quod ex σὺν, ὀπὶ & ἵστημι, sto, statuo. f. στήσω.

Συνεφώνησας, pactus es, 2. sing. a. 1. ind. act. verbi συμφωνέω, consentio. f. ήσω. perf. συμπεφώνηκα. Th. φωνὴ, vox.

Συνέχεια, ἡ, continuitas, perpetuitas, assiduitas; item, crebritas, densitas; à seq. συνεχὴς, V.

Συνέχεον, ες, ες, imperf. vel a. 2. verbi συγχέω, confundo, concito: f. συγχεύσω. a. 1. συνέχεα. Them. χέω, fundo.

Συνεχίας, Ion. pro ζυνεχῶς, assiduè, frequen-

frequenter: quod à συνέχω, quod vide.

Συνεχὴς, ές, ὁ, ἡ, continuus, conjunctus: ab eod. verbo.

Συνεχίζω, contiruo, conjungo; à præced. συνεχὴς, V. Item, συνεχθαίρω, & συνεχθαίνω, simul odio prosequor; ex Plut. & Epigr. ex σὺν & ἐχθαίρω, vel ἐχθαίνω, quæ vide.

Συνέχομαι, ης, ἡ, præs. part. act. f. g. verbi συνέχω, quod V.

Συνέχω, constringo, unà teneo. f. συνέξω. p. συνέσχηκα. a. 2. συνέσχον, ες, ε, compressi. præs. pass. συνέχομαι, constringor. imperf. pass. συνεχόμην, ης, ετο, angebar; numine afflabar. Item, ἴσχω, habeo.

Συνεχῶς, adv. continenter: à Συνέχω, quod vide. Hinc & συνοχὴ, coarctatio.

Συνεψήφισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi Συμψηφίζω, computo: f. ίσω. p. συνεψήφικα. Them. ψῆφος, ου, ἡ, calculus.

Συνεψία, Hesychio est; συνομιλητεία, συμπλεκτεία; unde συνεψάζω, simul ludo, colludo, ex σὺν & ἑψία, ἡ, V. Item, συνέψω, simul coquo; ex σὺν & ἕψω, &c. V. Item, συμβολία, occursus; item, casus vel successus; sed ν, est Pleonasticum, nam est pro συμβολία, id V.

Συνηγάγετε, 2. pl. a. 2. ind. act. verbi συνάγω, congrego. f. ξω. a. 2. συνῆγον, & Att. συνήγαγον, ες, ε. Th. ἄγω.

Συνῆγε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ejusd. & Th.

Συνήγηρε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συνεγείρω, unà excito: f. συνεγερῶ. a. 1. pass. συνηγέρθην, ης, η. Th. ἐγείρω, excito. a. 1. ἤγειρα, ας, ε.

Συνηγέρθητε. 2 pl. a. 1. ind. pass. verbi ejusd. & Th.

Συνηγμένος, η, ον, congregatus, perf part. pass. gen. pl. συνηγμένων, verbi συνάγω, congrego, quod V.

Συνηγόρει, 3. sing. imperf. act. à Συνηγορέω, patrocinor; quod ab ἀγορέω, seu ἀγορεύω, loquor, dico. Th. ἀγορὰ, ᾶς, ἡ, forum.

Συνηγορέω, 1. pl. imperf. act. verbi συνηγορεύω, assentior: ab eodem Them.

Συνήγορος, advocatus, patronus; ita dictus, quòd veluti loquatur, cum eo, cujus causam defendit, & tuetur; sed fuit, & magistratus quidam; cujus meminit, Arist. & Harp. Unde, συνηγορικὸς, pertinens ad συνηγορίαν seu causæ defensionem; & τὸ συνηγορικὸν, dicebatur patrocinii merces, viz. drachma, Aristoph. in Vesp. ab illud. cum præced. V.

Συνηδεῖ, cognovit, 3. sing. perf. pass. verbi συνοίδα, f. ίσω. perf. pass. συνείδημαι, σαι, ται, & Att. συνῆσμαι, & Ion. dissolut. συνοίδαται. Th. εἶδον, vel εἴδω, scio.

Συνήδει, conscius erat, 3. sing. pluſq. p. ind. Att. verbi εἴδω vel εἰδέω, scio. f. εἰδήσω. p. εἴδηκα. pluſq. p. εἰδήκειν, & per Sync. εἴδειν. Att. ᾔδειν, εις, ει.

Συνήδομαι, ήσομαι, delector, gratulor; quod ab ἥδομαι, idem. Th. ἡδὺς, suavis.

Συνηδύνω, unà exhilaro, & jucundum reddo, oblecto; unde part. præt. pass. Συνηδυσμένος, conditus, delicatus; Plut. Symp. 4. ex σὺν & ἡδύνω, vide.

Συνήθεας, acc. pl. à συνήθης, ες, ους, ὁ, ἡ, consuetus. Them. ἦθος, ους, τὸ, mos.

Συνήθεια, ας, ἡ, consuetudo: à

Συνήθης, ες, ὁ, ἡ, consuetus, a. familiaris: ex σὺν & ἦθος, ους, τὸ, mos, consuetudo.

Συνήθη, nom. pl. n. g. à præced. συνήθης, ες, ους.

Συνηθλήκει, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi συναθλέω, ῶ, una certo. f. ήσω. p. συνήθληκα quod ex σὺν & ἄεθλος, seu ἆθλος, ου, ὁ, certamen.

Συνήθεις, gen. sing. à συνήθης, ες, ους, ὁ, ἡ, consuetus. Th. ἦθος, ους, τὸ, mos.

Συνηθροισμένος, η, ον, perf. part. pass. verbi συναθροίζω, congrego, quod vide.

Συνηθῶν, gen. pl. à συνήθης, ες. Th. ἦθος.

Συνήθως, pro more, adv. à præcedentibus.

Συνῆκα, ας, ε, intellexi, & in 3. pl. συνῆκαν, a. 1. ind. act. verbi συνίημι, intelligo; quod vide.

Συνήκω, desino, unde διαφύσεις εἰς ὀξὺ συνηκυῖσαι, interpr. in acutum definentes, mucronatâ specie; sed exp. etiam, contraho; coco, concurro; ut τὰ ὀ χίσμαθ' ὅλα εἰς ὀξὺ συνήκοντα; i. e. omnes fissuræ, conveniunt, sive concurrunt, vel συντείνουσι, i. e. contendunt in acutum; sic & in pass. συνήκεμαι, convenio, coeo; ex σὺν & ἵκω, V. Item, συνήκω, q.d. coauditor; à συνακούω, vel ex σὺν & ἥκοα, præt. med. verbi ἀκέω, &c. V.

Συνήλασα, ας, ε, compuli, a. 1. ind. act. verbi συνελαύνω, compello, is. Them. ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω. p. ἤλακα

Συνῆλθον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi συνέρχομαι, convenio, quod V.

Συνηλικιώτης, ου, ὁ, idem quod συνῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, coætaneus, cœvus; ex σὺν & ἡλικιώτης, ου, ὁ, idem quod ἥλιξ, ικος, ὁ, ἡ, coætaneus. Th. ἡλικία, ας, ἡ, statura.

Συνήλοισε, 3. sing. a. 1. act. verbi συναλοάω, ῶ, contundo. f. ήσω. Th. ἀλοάω, comminuo: dicitur & ἀλοιάω.

Συνήλυδες, convenæ; & συνηλυσία; conventus, cœtus; in Epigr. Utrumque à συνέρχομαι; quod ex σὺν & ἔρχομαι, unde ἦλυσις, &c. V. Item, συνημερεύω, totos dies unà versor, seu simul exigo; unà vivo, simul versor; ex σὺν & ἡμερεύω, unde etiam verbale, συνημέρευσις, conversatio, consuetudo quotidiana cum aliquo; ut & συνημερευτὴς, is quicum est nobis consuetudo quotidiana, is quo familiariter utimur; socius, sodalis, assiduus comes, &c. Verbale itidem ab eod. V.

Συνημερόμυρος, qui commansuefit, seu qui una mansuefit; est part. præt. pass. quasi ab act. ἡμερόω, ῶ, idem quod ἡμερόω, id V. comp. cum σύν.

Συνημοσύνη, ης, ἡ, pactum: à συνίημι, committo. Them. ἵημι, seu ἕω, mitto.

Συνήμων, socius, ab eod. verbo & Them.

Συνήμων, præced. socius, amicus; derivatur etiam à quibuidam, à συνεῖναι, simul esse; ex σὺν & εἰμὶ, &c. Vide.

Συνηνείχθην, ης, η, a. 1. ind. pass. à σομφέρω, conduco. perf. pass. συνήνεγμαι, & inserto ι, συνήνειγμαι, hinc ἰωείρω, a. 1. pass. Th. φέρω, fero. f. ὄισω.

Συνηὐρησαι, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi συναντάω, occurro. f. ήσω; quod ab ἀντίος, obvius fio. p. ἠὔρηκα. Th. ἀντὶ, pro, contra.

Συνήορος, congruens, & velut apto quodam vinculo connexus; Od. 9. sed exp. & consors, compar, socius; Hom. & Nonn. nam Eust. deducit ab ἀείρω, significante συζευγνύω, i. e. ὁμοίρω, à Th. εἴρω, necto, &c. V. Item, συνηπεπορεύω, simul decipio; ex σὺν & ἀπεπορεύω, V.

Συνήρει, 3. sing. imperf. act. verbi συνερέω, ῶ, unà operor. imperf. συνήρεον, ων, εες, εις, ες, ει. f. ήσω. Th. ἔργον, opus.

Συνηρετμεῖν, unà remigare; item, Metaph. concorditer aliquid facere; concordare, convenire; quasi ex σὺν & ἠρετμέω, pro ἐρετμέω, ab ἐρετμὸς, &c. Vide.

Συνηρεφὴς, ές, ὁ, ἡ, tectus umbra, umbrosus. Th. ἐρέφω, tego.

Συνηρεφόω, ῶ, opaco, inumbro; Theophr. à præced. συνηρεφὴς, ές, V.

Συνήρχετο, 3. sing. imperf. m. verbi συνέρχομαι, convenio. imperf. συνηρχόμην, ης, ετο, f. συνελεύσομαι. a. 2. συνῆλθον. Th. ἔρχομαι, venio.

Συνήσθιον, imperf. act. verbi συνεσθίω, vescor cum aliquo: f. ίσω. Th. ἔδω, edo.

Συνῆτε, intelligetis, 2. pl. a. 2. sub. act. verbi συνίημι, intelligo: quod vide.

Συνήφθην, a. 1. ind. pass. vide in συνάπτω.

Συνηχέω, ῶ, consono; ut συνηχοῦντες τόποι, apud Architectos, dicuntur loci consonantes; Vitruv. ex σὺν & ἠχέω, V.

Συνήχθη, ης, η, & in 3. pl. συνήχθησαν, a. 1. ind. pass. verbi συνάγω, congrego. Th. ἄγω, duco. f. ἄξω. perf. pass. ἦγμαι. a. 1. pass. ἤχθην. f. 1. pass. ἀχθήσομαι.

Συνῆψα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi συνάπτω, conjungo. f. ψω. a. 1. pass. συνήφθην. Th. ἅπτω, necto.

Σύνθακος, consessor; ex σὺν & θάκος, ου, unde θακέω, &c. V. Item, συνθάλπω, q.d. confoveo, concalefacio, ex σὺν & θάλπω, V.

Συνθάπτω, unà sepelio. f. ψω. p. συτέθαφα. a. 2. συνέταφον. a. 2. ind. pass. συνετάφην,

συνεταφω, ης, η, consepultus fui. a. 2. part. pass. συνταφείς, έντος. Th. θάπτω, sepelio.

Συνθεάομαι, conspicor; unde, σωθεατὴς, qui simul spectat, spectationis socius; & fœm. συνθεάτρια; quæ simul spectat; ex σὺν & θεάομαι, V. Item συνθεία, vel συνθεΐα, ἡ, q.d. divinitatis communio, eadem divinitas; ex σὺν & θεὸς, unde θεῖον, τὸ, &c. V. Item, σύνθελω, simul volo; ex σὺν & θέλω, V. Item, σύνθεμα, signum quod ex compositio datur; tessera, pactum; idem quod σύνθημα, verbale à συντίθημι, V.

Συνθλίβω, κ, conjungens, ruminans, perpendens. a. 2. part. m. verbi συντίθημι, conjungo. Th. τίθημι, pono. f. θήσω. a. 2. ἔθηλω. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το, a. 2. imperat. m. θέσο, θέσθω ἡ θέ, θέσθω.

Σύνθεο & σύνδε, compone, animadverte, a. 2. imperat. med. verbi ejusd. & Them.

Συνθερίζω, unà meto, unà messem facio; ex σὺν & θερίζω, V. Item, συνθερμαίνω, concalefacio; unde συνθερμαντικὴ δύναμις, vis concalefactoria; ex σὺν & θερμαίνω, V.

Συνθεσία, ας, ἡ, pactum. gen. pl. Æol. συνθεσιάων; à συντίθημι, quod V. Th. τίθημι, pono.

Σύνθεσις, εως, ἡ, compositio, pactum, SYNTHESIS figura. acc. σύνθεσιν, ejusd. verbi, & Th.

Σύνθεσις, Synthesis figura; præced. est apta, & concinna orationis & verborum structura & collocatio; in qua ita componuntur verba, & construuntur, ut non asper eorum concursus, non hiulcus, sed quodammodo coagmentatus, & lævis appareat; Cicer. 3. de Orat. Apud Dialecticos autem, σύνθεσις, est ordo à quibusdam confessis exordiens, & desinens in id quod in quæstione est; sicut ἀνάλυσις, est quasi retextio complexionis, &c. V.

Συνθετὴς, ἐ, ὁ, compositor, author; unde συνθετικὸς, qui componere & construere novit; utrumque à seq. σύνθετος, coagmentatus, concretus, &c. Vide.

Σύνθετο, Ion. pro συνέθετο, 3. sing. a. 2. ind. m. verbi συντίθημι, accumulatim colligo. Th. τίθημι, pono. f. θήσω. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το.

Σύνθετος, ὁ, compositus. dat. pl. συνθέτοις. &

Συνθέτως, conjunctim, adv. à σύνθετος, ab eod. verbo & Th.

Συνθέω, concurro; ut εἰς ταὐτὸ συνθεῖν, in unum concurrere; apud Plut. Symp. 4. ex σὺν & θέω, V. Item, συνθεωρέω, simul aspicio; ex σὺν & θεωρέω, V.

Συνθῆκαι, nom. pl. à

Συνθήκη, ης, ἡ, compositio, pactum, fœdus, consensus. accus. pl. συνθήκας; à συντίθημι, compono. Th. τίθημι, pono.

Συνθηκοφύλαξ, cui custodiendæ datæ sunt συνθῆκαι, i. e. tabulæ pactorum, vel fœderis; ex præced. συνθήκη & φύλαξ, ὁ, V.

Σύνθημα, ατος, τὸ, compositum, constitutum; signum; ab eod. verbo & Them.

Συνθηματικὸς, ut συνθηματικαὶ ἐπιστολαὶ, literæ seu epistolæ quæ per signa, ac notas arcanas scribuntur; unde adv. συνθηματικῶς, utendo signis, & notis parti utrique communibus; ut συνθηματικῶς γεγραμμένα ἐπιστολαί; apud Polyb. Item, συνθηματικῶς, ut συνθηματικοὶ στέφανοι, apud Aristoph. qui à recentioribus dicuntur, ἐκδοτικοὶ, i. e. qui conficiendi ἐκδίδονται, ab eo qui confici curat; omnia, à præced. σύνθημα, V. Item, σύνθηρ, venationis socius; unde συνθηρευτὴς, idem; ex σὺν & θὴρ, ἐρος, unde θήρα, & θηρεύω, &c. V.

Συνθήσω, componet, 3. sing. f. 1. ind. act. verbi συντίθημι, ejusd. Th.

Συνθιασώτης, consors τῆς θιάσου & in plur. συνθιασῶται, qui et θιασῶται, sodales, qui simul choros exercent; sed accipitur & simpl. pro socio, vel sodali; ut apud Aristoph. in Pluto; συνθιασώτης τῷ λυρεῖν, consortes deliri; ex σὺν & θίασος; unde θιασῶται, &c. V.

Συνθλάσω, a. 1. inf. act. verbi συνθλάω, quod V.

Συνθλασθήσομαι, 3. sing. f. 1. pass. seq. verbi.

Συνθλάω, conquasso, confringo. f. άσω. a. 1. συνέθλασα. p. συντέθλακα. perf. pass. συντέθλασμαι. a. 1. ind. pass. συνεθλάσθην. f. 1. pass. συνθλασθήσομαι, ῃ, ῇ, conquassabor. Th. θλάω, frango.

Συνθλίβω, comprimo. f. ψω. imperf. συνέθλιβον, ες, ε. p. συντέτριφα. Th. θλίβω, premo. f. ψω.

Συνθνήσκετε, 3. pl. præs. ind. act. à

Συνθνήσκω, commorior. Th. θνήσκω, morior. f. 2. m. θανέομαι. perf. τέθνηκα, a. 2. ἔθανον.

Σύνθοινος & συνθοίνιος, conviva, concœnator; apud Athen. l. 6. ex σὺν & δοίνη, ἡ, V. Item, συνθολῶ, confundo, conturbo; ex σὺν & θολόω, ῶ, V. Συνθραύω, confringo; ex σὺν & θραύω, V. Συνθρηνῶ, luctus, seu lamentorum socius; ex σὺν & θρηνῶ, V.

Σύνθρονος, qui in eodem throno sedet; ex σὺν & θρόνος, ὁ, V. Item, σύνθροος, consonus; ut σύνθροος ἠχὼ, Echo consona, quippe quæ consonantibus sonum similem assonat; ex σὺν & θροέω, ὁ, V.

Συνθρύπτω, propriè delitiis frango, effœmino, enervo, affligo; item comminuo, confringo. f. ψω. a. 1. συνέθρυψα. perf. συντέτρυφα. Th. θρύπτω, frango. f. ψω.

Συνθυμόω, ῶ, unanimis & concors sum, seu ejusdem animi sum; item, simul iracscor; & συνθυμώω, simul ad iram concito; ex σὺν & θυμὸς, ὁ, animus, ira; unde θυμόω, &c. V. Item, συνθύω, una sacrifico; unà sacra facio; ex σὺν & θύω, V.

Συνιδεῖν, perspicere, considerare, a. 2. inf. act. verbi συνείδω, præt. m. σύνοιδα, conscius mihi sum. Them. εἶδω, video, f. εἴσομαι. a. 2. εἶδον & ἴδον.

Συνιδρόω, ῶ, confudo, unà fudo; ex σὺν & ἱδρόω, V.

Συνιεῖν, præs. ipf. pro συνιέναι, à συνίημι, pro συνίημι, intelligo. a. 2. σύνω. Th. ἵω, mitto.

Συνιεὶς, έντος, intelligens, acc. συνιέντα, dat. pl. συνιεῖσι, præs. part. act. verbi συνίημι, intelligo, quod ex σὺν & ἵω, seu ἵημι, mitto.

Συνίεμαι, paciscor, convenio, præs. m. & in inf. συνίενται· ab eodem verbo & Them.

Συνιέμην, Ion. pro συνιένται, præs. inf. act. verbi συνίημι, committo, intelligo; ab eod. Them.

Συνίετε, intelligite, 2. pl. imperat. præs. act. συνίετε, έτω, verbi συνίημι, intelligo. Th. ἵω, mitto.

Συνιζάνω, consido; à seq. Συνίζω, vide.

Συνίζω, Ion. considere, pro συνέζεσθ. Them. ἵζομαι, sedeo, vel ἵζω, sedere facio.

Συνίζησις, sedimentum, confidentia terræ, quæ & labes à Cicerone dicitur; & apud Gramm. συνίζησις, dicitur, cum duæ vocales, aut vocalis & diphthongus in unam syllabam quasi confidunt; est verbale, à præced. συνιζάνω, V.

Συνίημι, propriè committo; item intelligo. 3. pl. συνιᾶσι, (pro -ᾶσι, intelligunt, q. à συνίεω, ῶ.) Sic ad Rom. 3. 11. συνιάν, pro συνιεὶς, έντος, præs. part. ad formam ποιᾶν, à συνίω præs. imperat. act. συνίεθι, ίτω, & in 2. pl. συνίετε, intelligite, præs. sub. συνιῶ, ῇς, ῇ, & in 3. pl. -ῶσι, præs. inf. συνιέναι. f. 1. συνήσω, εις, ει, & in 3. pl. συνήσεν. perf. συνεῖκα, a. 1. συνῆκα. a. 2. σύνλω, ης, η. a. 2. imperat. σύνες, συνέτω, & in 2. pl. σύνετε. a. 2. sub. συνῶ, ῇς, ῇ, & in 2. pl. συνῆτε. a. 2. part. συνιών. Matth. 13. 23. q. à συνίεω. Hoc ex σὺν & ἵημι, seu ἵω, mitto.

Συνικμάζω, simul humecto; vel simpl. humecto, humefacio, humidum reddo; ex σὺν & ἰκμάζω, V.

Συνίκμην, Ion. Æol. ac Dor. pro συνιέναι, quod idem valet ac τὸ συνέρχεσθαι, convenire, præs. inf. act. à σὺν & ἵημι, hinc ἰέναι, in inf. Th. ἵω, eo, vado.

Συνιόντες, nom. plur. a. 2. part. act. verbi σύνειμι, simul eo: quod ab εἶμι, eo. a. 2. ἴων. a. 2. part. ἰὼν, ἰόντος. Th. ἴω, eo.

Συνίων, pro συνιεὶς, intelligebant, 3. pl. imperf. act. q. ἤ συνιέω, pro συνίημι, quod V.

Συνιᾶσι, intelligunt, 3. pl. ind. præs. tanq. à συνιέω, vide in συνίημι.

Συνίσαν, concurrerunt, unà iverunt, 3. pl. imperf. act. verbi σύνειμι, unà eo: quod ab εἶμι, eo. imperf. εἶν, εἶς, εἶ, in dual. ἴτην, &c. Them. ἴω, eo.

Συνίσασι, sciunt, 3. pl. ind. præs. verbi ἴσημι, scio.

Συνίσημι, simul conscius sum; ex σὺν & ἴσημι, V.

Συνισάμενος, η, præs. part. pass. συνίσαμαι, præs. inf. pass verbi συνίστημι, constituo, quod V.

Συνίσαμαι,

Συνίσαδ, 3. sing. præs. pass. verbi *συνίστημι*, constituo. inf. *συνισταν*, conciliare, congregare. Th. *ἵστημι*, statuo. f. *στήσω*. a. 2. *ἔστην*.

Συνιστάντος, gen. sing. part. præs. act. verbi ejusd.

Συνιστάνω vel *συνιστάω*, commendo; idem quod *συνίστημι*, 2 Cor. 3. 1.

Συνίστημι, constituo, commendo. præs. part. *συνιστῶν, ῶντος*, contracte q. à *συνιστάω, ῶ* idem quod *συνίστημι*, f. *συστήσω*. p. *συνέστακα*, seu *συνέστηκα*. perf. part. act. *συνεστακώς*, & per Crasin *συνεστῶς, συνεστῶσα*, consistens. & per Epenth. *συνεστεώς, συνεστεῶσα*. a. 1. ind. act. *συνέστησα*, testatum feci. præs. inf. pass. *συνίσασθαι*. Th. *ἵστημι*, statuo.

Συνιστῶν, & in nom. pl. *συνιστῶντες*, præs. part. act. q. à *συνιστάω*, commendo, idem quod *συνίστημι*, quod V.

Συνίστωρ, conscius; ex *σὺν* & *ἵστωρ*, V. Item *συνιστορέζω*, corroboro, confirmo, ex *σὺν* & *ἰστορέζω*. V *Συνισχύω*, idem; suppetias ferendo roboro; ex *σὺν* & *ἰσχύω*, V. Item, *συνίχω*, idem quod, & pro *συνέχω*, teneo, cohibeo; ex *σὺν* & *ἴχω*, idem quod, & pro Them. *ἴχω*, V.

Συνιὼν, (pro *συνιεὶς*) præs. part. act. q. à *συνιέω*, idem quod *συνίημι*, intelligo, committo. Sed

Συνιὼν, *όντ*, (pro *συνιεὶς*) a. 2. part. act. etiam q. à *συνιέω*, seu *συνίημι*.

Συνιῶσι, 3. pl. sub. præs. act. verbi *συνίημι*, quod V.

Συνωμώξατε, Dor. pro *συνωμόσατε*, choream unà instituere, a. 1. imperat. act. verbi *συγκωμάζω*, quod ex *σὺν* & *κωμάζω*, comessor. Th. *κῶμος*, ὁ, hymnus, comessatio.

Συναίεσκε, Ion. pro *συνέναιε*, 3. sing. imperf. act. verbi *συναίω*, cohabito. Th. *ναίω*, habito. f. *σω*.

Σύναιτ, cohabitator, contubernalis; à præced. *συναίω*, V. Item, *σύνναυ*, qui in eodem templo colitur; qui idem templum habet; ejusdem templi socius; ex *σὺν* & *ναὸς*, ὁ, V. *Συναυμαχέω*, unà navali prælio decerto; ex *σὺν* & *ναυμαχέω*, V. *Συναύτης*, navigationis socius, connauta; ex *σὺν* & *ναύτης*, V. Sic &, *συναυλάτης*, seu *ξυναυλάτης*, idem cum præced. ex *σὺν* & *ναυλάτης*, V. Item, *συναυλίζω*; unà cum aliquo juventutem transigo, vel adolescentiam; ex *σὺν* & *ναύλιζω*, vide.

Συνειάατ, in acervum congesti sunt, Ion. pro *συνηίνωνται*, 3. plur. perf. pass. verbi *συνήω*, vel *συννήω*, in unum acervum congero; quod ex *σὺν* & *ήω*, glomero.

Συννέμομαι, simul, aut unà pascor; ex *σὺν* & *νέμω*, pasco, in pass. *νέμομαι*, pascor, &c. V. Item, *συννεύρωσις*, fiecorum, & durorum ossium *σύμφυσις*, nervorum interventu; apud Gal. per nervos autem intelliguntur tendones, ligamenta, & alia nervosa membranosaque corpora, connectendis ossibus necessaria; ex *σὺν* & *νευρόω*, V. Item, *συννεύω*, in me vergo, contrahor; item, deorsum aspicio, demitto, deorsum verto; item descendo; & exp. etiam respicio; item, consentio, conspiro; unde verbale, *σύννευσις*, in vergendi significatione usurpatur; sed exp. etiam, consensus, conspiratio; ex *σὺν* & *νεύω*, V. Item, *συννέφελ*, congregatas habens nubes; nubeus; ex *σὺν* & *νεφέλη*, V. Sic &, *συννέφεια*, ἡ, nubium congregatio, seu collectio in unum; à seq. *συννεφὴς*, V.

Συννεφέω, nubes cogo. Th. *νέφ*, ε, τὸ, nubes.

Συννεφὴς, ές, όῦ, ἡ, nubilosus, nube obductus: obscurus. ab eod. Th.

Συννεφόω, coactis nubibus obscuro; & Metaph. de eo cujus frons, vel supercilia, veluti coactis nubibus caligant; à præced. *συννεφὴς*, collectas nubes habens; item, Metaph. de homine, cujus frons, seu supercilium tetricis obductum est nubibus; atque indè etiam præced. *συννεφέω*, nubes colligo; signif. & neutral. coactis nubibus obscuror, obnubilor; ut apud Aristot. Rhet. 2. *εἰ συννεφεῖ, εἰκὸς, ὕσαι*, si nubes cogantur, verisimile est secuturam pluviam; item, obfuscor, caligine obducor, &c. V.

Συννεχὲς, adv. assiduè, continenter; à *συνέχω* quod V.

Συννεχῶς & *συνεχέως*, idem quod præced. *συννεχὲς*, & ab eod. V. Item, *συννέω*, sive *συννάω*, in unum acervum, seu cumulum congero; ex *σὺν* & *νέω*, sive *νάω*, glomero, &c. V. Item, *συννεωτερίζω*, simul res novas molior; ex *σὺν* & *νεωτερίζω*, V.

Συννῆσαι, coacervare, a. 1. inf. act. à *νέω*, glomero.

Συννικάω, simul vinco; Euryp. ex *σὺν* & *νικάω*, V.

Συννοέω, f. *ήσω*, cogito, intelligo: ex *σὺν* & *νοέω*, mente agito. Th. *νόος*, *νοῦ*, mens.

Σύννοια, ας, ἡ, profunda cogitatio, mœror. Ex *ξὺν* & *νόος*, *νοῦ*, ὁ, mens.

Συννοίη, ης, ἡ, Ion. pro *συννοία*.

Συννομοθετῶ, unà leges fero, socius sum in ferendis legibus; ex *σὺν* & *νομοθετέω*, *ῶ*, V. Item, *συννομικὸς*, ὴ, ὸν, qui una pasci solet, vel ad una pascendum pertinens; ut *συννομικὴ ἐπιστήμη*, scientia quæ versatur circa rationem unà pascendi; à seq. *σύννομος*, vide.

Σύννομος, ὁ, ἡ, qui cum aliquo pascitur. Metaph. conjunctus, cognatus. Ex *σὺν* & *νομὴ*, ἡ, pabulum. Th. *νέμω*, pasco. p.m. *νένομα*.

Συννοσέω, simul ægroto; ex *σὺν* & *νοσέω*, vide.

Σύννυξ, gravem: ex *σὺν* & *νύξ*, *νυκτὸς*, ὁ, nox.

Σύννυξ, cogitabundus, meditabundus; ex iisd. cum præced. V. Item, *συννυμφοκόμος*, quæ cum alia sponsam ornat; Euryp. ex *σὺν* & *νυμφοκόμος*, V. Sic &, *σύννυμφος*, ὁ, ἡ, connupta; ex *σὺν* & *νύμφη*, ἡ, V.

Συνοδεύω, iter facio cum aliquo. f. *εύσω*. p. *συνοδεύκα*. Ex *σὺν* & *ὁδὸς*, ὲ, ἡ, via.

Συνοδία, ας, ἡ, comitatus, iter commune. *Σύνοδος*, proventus, redditus: ab eod. Them.

Συνοδικὸς, pertinens ad *σύνοδον*: est adject. à *σύνοδος*, significante, concionem, congressum solennem; &c. V. Item, *συνοδικὴ* dicitur luna quum in coitu est, seu cui brevi novilunium succedet, quando in eadem cœli parte, & eodem signo, Soli subjicitur; ut &, *συνόδιον, τὸ*, dicitur coitus Lunæ cum Sole, quum ante novam Lunam nulla apparet; interlunium; à seq. *σύνοδος*, V. Unde etiam *συνοδίτης*, ὰ, ὁ, comes; in Epigr.

Συνοδοιπόρος, ὰ, ὁ, ἡ, comes in itinere. Ex *σὺν*, *ὁδὸς*, via, & *πόρος*, transitus. Th. *πείρω*, transeo. præt. m. *πέπορα*.

Συνοδοντὶς, piscis nomen, apud Athen. l. 8. (qui & *συνόδης*, & *σινόδης* dicitur,) unde *συνοδοντίτης λίθος*, gemma è cerebro piscium, qui Synodontes dicuntur Plin. l. ult. c. 7. est à *σινόδης*, dentibus nocens; ex *σίνομαι*, τὸ, & *ὀδὰξ*, *ὀντος*, V.

Σύνοδος, ὰ, ἡ, congressus, concio, conventus, seu SYNODUS; item, conjunctio; coitus: ex *σὺν* & *ὁδὸς*, via.

Συνόδυσε, vide paulò antè *συνοδυντίς*; item, *συνοδυνάω*, simul dolore afficio; & in pass. *συνοδυνάομαι*, simul doleo; ex *σὺν* & *ὀδυνάω*, V. Item, *συνοδύρομαι*, simul lamentor; ex *σὺν* & *ὀδύρομαι*, V. Item, *συνόζω*, unà redoleo; ex *σὺν* & *ὄζω*, V.

Σύνοιδα, conscius mihi sum, p.m. *συνοιδέναι*, perf. inf. m. à *συνείδω*. Th. *εἴδω*, vel *εἰδέω*, video, scio.

Συνοιδέω, unà intumesco; ex *σὺν* & *οἰδέω*, V. Item, *συνοικειόω*, familiarem reddo, benevolentiam alicujus comparo; ut *συνοικειώσατε τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ*, Plut. in Numa; unde, in pass. *συνοικειοῦμαι*, familiaris reddor; sed exp. etiam, sum proprius; item accommodor; unde, *συνοικείωσις*, ἡ, conciliatio; animorum conciliatio; sed est & figura Rhetorica; hoc Schema, inquit Rutil. Dupus, docet diversas res conjungere, & communi opinione, cum ratione adversari; & habet magnam vim vel ex laude vitium, vel ex vitio laudem exprimendi; vide Quintil. l. 9. c. 3. Verbale, ab eod. verbo; quod est ex *σὺν* & *οἰκείω*, familiarem reddo, concilio; item, adscisco, accommodo; item, meum esse contendo, &c. Item, *συνοικήσιον, τὸ*, connubium, matrimonium; item, *συνοικέτης*, ὰ, ὁ, qui eâdem domo habitat; familiaris, contubernalis; utrumque à seq. *συνοικέω*, quod V.

Συνοικέω, unà versor, unà habito, matrimonium contraho. f. *ήσω*. p. *συνώκηκα*. Th. *οἶκος*, domus.

Συνοίκημα, τὸ, contubernium, item, pro cœnaculo, & cœnacularia domo; apud Plut. Verbale, à præced. *συνοικέω*, V.

Συνοίκησις, εως, ἡ, cohabitatio, contubernium, consortium: connubium: &c.

Συνοικτὴρ, *ῆρος*, ὁ, Poët. *συνοίκων τινὶ*, qui cum aliquo habitat, contubernalis: à *συνοικέω*, quod V.

Συγκίκια, τὰ, festum Athenis in honorem Theſei, eò quod ille, cæterorum oppidorum concilabulis, & magiſtratibus abolitis, uno inſtituto concilio, & curiâ, omnes conjunxiſſet, & Athenis collocaſſet; Thuc. l. 2. & Athen. l. 7. à ſeq. συνοικία, ἡ, vide.

Συνοικία, ας, ἡ, contubernium; civitas; cœnacularia domus: &

Συνοικίζω, f. ίσω, unà habitare facio: connubio jungo. Them. οἶκος, domus.

Συνοικισμὸς, cohabitatio, contubernium; verbale, à præced. συνοικίζω, vide.

Συνοικιστὴς, οῦ, ὁ, qui cum aliquo ædificat, ſocius alicujus in condendo ædificio, urbe, &c. Ex συνὼ & οἰκιστὴς, οῦ, ὁ, ædificator. Th. οἶκος, ου, ὁ, domus.

Συνοικοδομία, ᾶς, unà ædificio. f. ήσω. p. συνῳκοδόμηκα. præſ. paſſ. συνοικοδόμουμαι, ῶμαι, unà ædificor. Ex συνὼ, οἶκος, domus, & δέμω, ſtruo.

Συνοικος, ος, ὁ, ἡ, ſimul habitans, conſors, contubernalis. Th. οἶκος, domus.

Συνοίκτωρ, ορος, ὁ, ſocius in cuſtodienda domo, apud Euryp. συνοίκτορ κακῶν exp. conſors malorum; ex συνὼ & οἰκτείρω, V. Item, συνοικτίρτωρ, ορος, ὁ, commiſerator; ex συνὼ & οἰκτίρω, V. Item συνοίμος, ος, ὁ, ἡ, conſonus; vel qui uno concentu à multis canitur; ex συνὼ & ὄιμη, ἡ, V. Unde etiam συνοίμιον, τὸ, idem quod συμφώνιον, τὸ, id V. Item, συνοίομαι, unà puto, aſſentior; ex συνὼ & ὄιομαι, V.

Συνοισόμεθα, congrediamur, 1. pl. f. 1. m. verbi συμφέρω. Th. φέρω, fero. f. ὄισομαι. a. 1. ἤνεγκα.

Συνοκλάζω, genibus flexis conſido; genu ſucciduo me ſubmitto; ex συνὼ & ὀκλάζω, V. Item, συνοκωχὴ, idem quod & pro συνοχὴ, id V. Συνολιδάω, in unum locum labor, confluo; item, συνολισθαίνω, ſimul lubricè delabor, prolabor; ex συνὼ & ὀλισθάω, unde ὀλιδάω & ὀλισθαίνω, V. Συνόλκιμι, contractio; ut συνόλκιμι ἑλκέων; contractio labiorum; ex Dioſc. verbale, à συνέλκω, V. Συνόλλυμι, ſimul amitto; ex συνὼ & ὄλλυμι, V. Συνολολύζω, ſimul vociferor cum lætitia: ex συνὼ & ὀλολύζω, V. Item, συνόλον, τὸ, totum, quod conſtat ex materia & forma; ſed accipitur etiam pro univerſum, ſumma; & exp. etiam, in univerſum, omnino; ex συνὼ & ὅλος, ου, V.

Συνολοφύρομαι, unà lamentor. Th. ὀλοφύρομαι, lamentor, ejulo. f. ὄμαι.

Συνόλως, adv. prorſus, omnino. Ex συνὼ & ὅλος, totus.

Συνομαίμων, frater, vel ſoror, ex συνὼ & ὁμαίμων, V.

Συνομάλιξ, κος, ὁ, ἡ, Dor. pro συνομήλιξ, ætate par, æqualis: vide ὁμήλικας.

Συνομαρτῶ, ſequor, comitor, concomitor: ex συνὼ & ὁμαρτέω, ῶ, vide.

Συνομιλέω, ῶ, unà colloquor, cum dat. f. ήσω. p. συνωμίληκα. Th. ὁμιλος, cœtus, turba.

Συνομιλος, confabulator, congerro; ex συνὼ & ὅμιλος, ὁ, V. Item, συνομόω, vel συνώμνυμι, unà cum aliis juro, ſimul juro; item, conjuro, conſpiro; ex συνὼ & ὀμνύω, &c. V. Item Συνομοσία, affimilo; Plut. ex συνὼ & ὁμοίω, V. Item, συνομοιοπαθῶ, & συνομοιπαθῶ, ſimiliter afficior: ex συνὼ & ὁμοιοπαθέω, vel ὁμοπαθέω, &c. V. Item, συνομολογέω, ῶ, ſeq. proprie eſt ſimul ſentio; vel fateor, confiteor; (ex συνὼ & ὁμολογέω, V.) ſed exp. etiam convenio, paciſcor; ut συνωμολόγησεν ἀκμὴν εἶναι, conveniſſe te daturum tributum, &c. Apud Xen.

Συνομολογῶ, aſſentior, conſentio, comprobo: ex συνὼ & λόγος. Th. λέγω, dico.

Συνομόρεω, ſimul nomino, ſimul appello: ex συνὼ & ὀνομάζω, V.

Συνομορέω, ῶ, confinis ſum. f. ήσω. p. συνωμόρηκα; quod ex συνὼ & ὅμορος, ος, ὁ, ἡ, conterminus; quod ab ὁμὸς, una, adv. (Th. ὁμὸς, ſimilis,) & ὅρος, terminus.

Συνομοσία, ἡ, conjuratio, conſpiratio: ex συνὼ & ὀμνύω, f. ὀμόσω, &c. V. Item, σύνεξις, cujus anguli, in mucronem ejecunt, ſenſim mucronatus; unde, συνοξύνω, in acutum ſenſim extenuo; Polyb. ex συνὼ & ὀξὺς, unde ὀξύνω, &c. V. Item, συνοπαδὸς, & συνοπαδὸς, ος, ὁ, ἡ, qui ſequi aliquem jubetur; comes; affectator; ex συνὼ & ὀπαδὸς ſeu ὁπαδὸς; à Th. ὀπάζω, &c. V. Item, συνόπτομαι, conſpicio; unde, συνῶπται, cognitum & compertum eſt; item video, perſpicio, intelligo; unde, σύνοπτος, conſpicuus; qui conſpici & cerni poteſt, item, qui facilè cognoſci & intelligi poteſt; atque indè, συνοπτικὸς, perſpicax; item, compendioſè collectus; item, σύνοψις, exp. σύνοψις ἄστρων, contemplatio ſyderum; ex συνὼ & ὄπτομαι, unde, ὀπτὸς, ὀπτικὸς, &c. V. Item, συνοράω, conſpicio, conſpicor; & ſæpius, Metaph. animadverto, intelligo; ex συνὼ & ὁράω, V. Item, συνορέω, conterminus ſum; à σύνορος, V. Item, συνορία, confinium, ab eod. Item συνοργιάομαι, idem quod ὀργιάομαι, V.

Συνοργάζω, ſimul ſacra perago; Plut. ex συνὼ & ὀργάζω, V. Item, συνοργίζομαι, unà irascor: ex συνὼ & ὀργίζω, ομαι, &c. V. Συνορία, & συνορεύομαι, vide paulò antè. Item, συνορίζω, confinio jungo, confinia facio; diremptæ copulo; à σύνορος; vel ex συνὼ & ὁρίζω, &c. V. Σύνορκος, eodem jurejurando adſtrictus, conjuratus; ex συνὼ & ὅρκος, ὁ, V. Συνορίνω, concito, commoveo; ex συνὼ & ὀρίνω, V. Συνορμάω, vel ὁρμέω, concito, commoveo; ex συνὼ & ὁρμάω, V. Συνορμίζω, ſimul in ſtationem applico, ſeu appello; ex συνὼ & ὁρμίζω, V. Σύνορος, conterminus, confinis; ex συνὼ & ὅρος, ὁ, V. Συνορόω, greſſu citato concurro; cum impetu concurro, ex συνὼ & ὁράω, V. Συνορροφόω, ῶ, contego, concamero; ex συνὼ & ὀροφόω, V. Item, συνορχέομαι, unà ſalto, una tripudio; ex συνὼ & ὀρχέομαι, V. Item, συνουλόω, cicatricem contraho; cicatricem coire facio; unde verbalia, συνόλασις, cicatricis contractio; & συνουλωτικὸς, cicatricem contrahere faciens; ex συνὼ & οὐλόω, vide.

Συνουσία, ας, ἡ, conſuetudo, converſatio, concubitus: quod à σύνειμι, unà ſum, converſor. Them. εἰμὶ ieu ἴω, ſum.

Συνουσιάζω, in eundem cœtum convenio; item coëo; Athen. l. 12. Unde verbalia, συνουσιασμὸς, coitus; Suid. & συνουσιαστὴς, qui familiariter aliquo utitur; item diſcipulus; atque indè συνουσιαστικὸς, facilis ad congreſſus familiares; item, συνουσιῶδης, o. d. conſubſtantiari, cohærere, & conjunctum eſſe ſubſtantiali rationi; omnia, à præced. συνουσία, ἡ, V. Συνοχέω, ſimul veho; ex ζύν & ὀχέω, vide.

Συνόφρυς, υος, ὁ, ἡ, juncta ſupercilia habens. Them. ὀφρὺς, ύος, ἡ, ſupercilium.

Συνοχὴ, ῆς, ἡ, coarctatio, arctietas: à συνέχω, conſtringo. Them. ἔχω, habeo.

Συνοχωκότε, coarctati, in anguſtum cœuntes, nom. dual. perf. part act. At icè pro συνοχωκότε, Atticorum enim eſt, ε, vertere in ω, & Ion. rejicitur augmentum à verbo συνοχέω. f. ήσω. p. συνόχωκα· quod à συνοχὴ, coarctatio, anguſtia: hoc à συνέχω, conſtringo. Them. ἔχω, habeo. Heſych. verò ex Cyprio, derivari innuit: namex ὄιχω fit præt. m. ὤχα, & Atticè reduplicatis initialibus præſentis ὄχωκα.

Συνοχωκὼς, ότος, ὁ, coarctatus, in anguſtum contractus, ſeu comp eſſus, in anguſtum cogens; eſt quaſi à Cyrochόω, pro συνέχω, id V. Occurrit Il. β. & apud Hippocr. Item συνοχμὸς, & συνεχμὸς, Pleonaſmo Attico τῷ ε; idem quod, & à Cyrochὴ, junctura, commiſſura, quâ duo inter ſe coëunt, & continuâ quadam cohærentiâ copulantur; Il. ξ. Item, σύνοχος, ε, ὁ, febris continuæ ſpecies, nullis diſtincta acceſſionibus, vel redundationibus, Gal. Itidem à συνοχὴ, V.

Σύνοψις, εως, ἡ, conſpectus, compendium ſeu SYNOPSIS: ex συνὼ & ὄπτομαι, video.

Σύνοψις, præced. propriè eſt colluſtratio; quam oculis circumſpicimus; exp. & intelligentia; atque ſic dicitur etiam dilucidum compendium quo res omnis latè diffuſa, breviter in conſpectum, & quaſi ob oculos ponitur; Suidas etiam, τὸ σύνοψιν, dicit eſſe τὸ καὶ πρόσωπον ὁμιλίαν, apud Polyb. &c. V.

Συντοφρενέω, ſapio cum; ſimul ſapio; ex συνὼ & φρενέω, V.

Σύνταγμα, ατος, τὸ, res ordinata, ſeu ordinatio, agmen, exercitus: volumen ſeu SYNTAGMA: ex συντάσσω, vel στω, quod V.

Σύνταγμα, præced. propriè eſt conſtitutio, coordinatio; & res ordine con-

cinnat

cinnata & compositа, qualis est, turma, seu acies instructa, & in procinctu stans; Suid. Item, volumen Dialecticâ methodo compositum; & in plur. συντάγματα, dicuntur commentaria, seu libri ordinem logicum observantes; Plut. in Num. &c. V.

Συνταγματάρχης, qui præest illi militum numero, qui dicitur σύνταγμα; ex præced. σύνταγμα, ατος, & ἀρχὴ, ἡ; unde, ἀρχὸς, ὁ, vel ex σὺν & ταγματάρχης, ὁ, &c. V.

Συνταγματικὸς, unde, τὰ συνταγματικὰ, scil. συγγράμματα, quæ & Phrasin habent convenientem syntagmati, & ordinatam capitum divisionem; item, συντακτικὸς & συντακτήριος, q. d. compositor, vel quasi quâ iam libros componendi facultate præditus; ita dictus est Origenes, quòd multos composuerit libros; teste Suid. à præced. σύνταγμα, ατος, vel à συντάσσω, vel τπω, f. ξω, &c. V.

Συνταλαιπωρίω, unà miser sum, unà in ærumnis versor; ex σὺν &, ταλαιπωρέω, vide.

Συντάμνειν, Ion. pro συντέμνειν, concidere: iemeris compendio uti, Th. τέμνω, seco.

Συντανύσας, Æol. pro συτανύσας, a. 1. part. act. verbi συντανύω, idem quod συντείνω, tendo, vergo. Them. τείνω, tendo.

Σύνταξις, εως, ἡ, constructio seu SYNTAXIS apud Grammat. item, ordo, classis, tributum: accus. sing. σύνταξιν quod à συντάσσω, construo, Th. τάσσω, vel πω, ordino, f. ξω.

Συνταράττω, conturbo, perturbo; Il. a. & Plut. Unde verbale, συνταραχὴ, ἡ, conturbatio, confusio; ex σὺν & ταράττω, V. Item σύνταρρος, ος, ὁ, ἡ, qui cum aliquo conjunctus ταρσὸν efficit; ut συνταρρὰ δένδρεα, arbores, quarum radices mutuò implexæ, cratem, seu sepem, conficiunt: ex σὺν & ταρσὸς, Attice pro ταρσὸς, à Th. τέρσω, &c. V. Item, σύντασις, ἡ, contentio, vel distentio, adstrictio; ut σύντασις νευρῶν; apud Diosc. l. 3. Item, συντατικὸς, contendendi, seu contrahendi vim habens; utrumq; verbale, à συντείνω, συντέινομαι, omnes nervos intendo, &c. V.

Συντάσσω, vel πω, unà cum aliis ordino, colloco, constituo. f. ξω. a. 1. συνέταξα, ας, ε, præcepi. p. συντέταχα. perf. pass. συντέταγμαι, ξαι, κται. Them. τάσσω.

Συντατικὸς, vide paulò anté cum, Σύντασις.

Συντεθόμβω, præs. part. pass. à συντέτω, vide συντάσσω.

Σύντας, sepulchrum commune habens, contumulatus; ex σὺν & τάφος, ὁ, vel à συνθάπτω, ομαι, &c. V.

Συντάχυνα, propero, accelero. Th. ταχὺς, celer.

Συντείνω, contendo, incito, pertineo. Th. τείνω.

Συντειχίζω, exstruendi muri socius sum; vel simul munio; ex σὺν & τειχίζω, V. Item, συντεκμαίρομαι, conjicio, conjecturam facio; item, considero; ex σὺν & τεκμαίρομαι, ομαι, &c. V. Item συντεκνοποιέω, unà liberos procreo; ex σὺν & τεκνοποιέω, V. Item, συντεκταίνομαι, confabricor, unà molior, vel struo; ex σὺν & τεκταίνω, ομαι, &c. V. Item, σύντεκνος, ος, ὁ ἡ, pater, vel mater suscepti filii, vel filiæ; susceptor etiam vel susceptrix; quasi suscentores (vulgò vocantur, Gallicè, *comperes*, & fœm. *commeres*;) cum parentibus communes liberos habeant; ex σὺν & τέκνον, τὸ, V.

Συντελέσθην, præs. inf. Poët. pro συντελεῖν, conficere, efficere, parare: vide τελέσω.

Συντέλεια, ας, ἡ, consummatio, finis, perfectio, q. à Συντελὴς, ές, ὁ, ἡ, perfectus. Th. τέλος, ους, τὸ, finis.

Συντέλεια, præced. est etiam munus in decuria sua conferendi; contributio, census, tributum; ut, συντέλειαν ποιεῖν, est contribuere; item, consortium, & communitas classis alicujus, & ordinis; atque sic, est ex σὺν & τέλος, τὸ, vectigal; item in præcedente signif. pro rerum consummatione seu perfectione; συντελεία τῆς αἰῶνος, apud Apost. c. 9. ad Hebr. dicitur, de Christi primo adventu; ut & πλήρωμα τῶν χρόνων; dicitur, c. 4. ad Galat. & 1 ad Corinth. c. 10. τὰ τέλη τῆς αἰῶνος, nam tum consummata lex & Prophetæ, &c. V. Item, συντελεστὴς, οῦ, ὁ, exp. qui simul cum alio festum celebrat; ab alius etiam exp. municeps; consummator; atque sic dicitur Christus apud Nazanz. in Orat. Unde συντελέστρια, ας, ἡ, municeps, fœmin. utrumq; à seq. συντελὴς, q.d. simul ad finem tendo, una ad eundem finem contendo: item, consummo, perficio, perago; item, exp. etiam simul celebro festum, &c. V.

Συντελίω, ῶ, finio, f. έσω. a. 1. συνετέλεσα, ας, ε. p. συντετέλεκα. præs. inf. pass. συντελέεσθαι, εἶσθαι, consummari. perf. pass. συντέτελεσμαι. a. 1 ind. pass. συνετελέσθην, ης, η. a. 1. part. pass. συντελεσθεὶς, εῖσα, έν. exactus, ad finem perductus. Th. τέλος, ους, τὸ, finis.

Συντελὴς, ές, ὁ, ἡ, utilis: qui tributum confert. Th. τέλος, vectigal.

Συντελικὸς, valens ad reddendum aliquid perfectum; à συντελίω, V. Item, συντελεμβρύων, peraetus; ut συντελεμβρύων ἀγώνων, cum ludi peragerentur; item, perfectus; ut apud Plut. in Apoph. Aristot. σωτὴρ ἀπάντων ἡ γλυκὺτης ἧν ὅπως σὴ ποτε συντελεμβρύων, ὁ θεὸς, i.e. utcunq; perfectorum est part. præs. pass. à præced. συντελέω, έομαι, έσμαι, &c. V.

Συντελοῦντα, acc. sing. part. præs act. verbi συντελέω, quod V.

Συντέμνω, concido. f. τεμῶ. p. συντέτμηκα. perf. pass. συντέτμημαι. perf. part. pass. συντετμημένος, η, ον, concisus, a, um. perf. m. συντέτμημα. Th. τέμνω, seco.

Συντέρμων, conterminus, finitimus, vicinus; in Epigr. ex σὺν & τέρμων, idem quod, & à Th. τέρμα, V. Συντεταγμένως, compositè; composito agmine, servatâ collocatione; est adv. à part. præt. pass. à verbo Συντάσσω, τπω, ομαι, &c. V.

Συντέτακ, 3. sing. præt. ind. pass. verbi συντάσσω, constituo. Th. τάσσω, ordino, f. ξω.

Συντεταμβρώς, contentè, enixè, maximopere; est adv. à part. p æt. pass. verbi Συντείνω, ομαι, &c. Vide.

Συντετριμμένος, η, ον, contritus, a, um. perf. part. pass. verbi συντρίβω, contero, quod V.

Συντέυξις, colloquium, congressus; est verbale, à συντυγχάνω, V. Item, σύντεχνος, qui eandem artem profitetur; ejusdem artis opifex; ex σὺν & τέχνη, ἡ, V. Item, συντήκω, liquatum jungo & unio, vel commisceo; & Metaph. conflo, & coalescere facio in unum; item, colliquefacio; i. e. liquefaciendo consumo; ut nix dicitur συντήκεσθαι, apud Xen. & Metaph. contabefacio; tabe & macie consumo, & quasi colliquo; ex σὺν & τήκω, V. Item, σύντηγμα, τὸ, q. d. colliquamentum; id quod ex incremento excernitur resolutione præter naturam; vel id quod corpore deteritur liquescendo; item, σύντηξις, ἡ, colliquatio, contabefactio; item, συντηκτικὸς, cui colliquandi, seu contabefaciendi vis inest; unde συντηκτικὰ πυρετὸ, apud medicos; item qui συντηκτικῷ πυρετῷ, seu τῇ συντήξει, obnoxius est; vernalia à præced. συντήκω, V.

Συντηρέω, conservo, observo, revereor: imperf. συνετήρεον, ες, ε, ες, ει. f. ήσω. p. συντετήρηκα. præs. pass. συντηρέομαι, ἔμαι, conservor. Th. τηρέω, servo.

Συντήρησις, εως, ἡ, conservatio, observatio, & SYNTERESIS conscientiæ, à 2. perf. sing. perf. pass. præced. verbi.

Συντηρητικὸς, conservandi vim habens; itidem verbale, à præced. συντηρέω, V.

Συντιθέναι, præs. inf. act. συντιθεῖν, 3. plur. præs. ind. pass. à συντίθημι, quod vide.

Συντίθημι, constituo, compono. f. συνθήσω. p. συντέθεικα. a. 2. συνέθην. præs. m. συντίθεμαι, pactiscor, consentio. perf. pass. συντέθειμαι. pluſq. p. pass. συντεθείμην, σο, το, & in 3. pl συντέθειντο, constituerant. a. 2. m. συνεθέμην, σο, το, pactus sum. Th. τίθημι, pono.

Συντιμάω, pretium augeo, cariùs indico; ex σὺν & τιμάω, V.

Συντίμησις, εως, ἡ, existimatio pretii, pretium: à συντιμάω, quod à σὺν & τιμὴ. Th. τίω, honoro.

Συντινάσσω, concutio, conquasso; ex σὺν & τινάσσω, V. Sic & συντετράω, seu συτρέω, perforo; ex σὺν & πετράω, V. Συντιτρώσκω, simul vulnero; ex σὺν & τιτρώσκω, V. Συντλάω, simul fero; ex σὺν & τλάω, V.

Συντομία, ας, ἡ, brevitas: quod à συντέμνω, concido. Th. τέμνω, seco. p. m. τέτομα.

Σύντομος, ος, ὁ, ἡ, concisus, ejusd. verbi & Them.

Συντόμως, concisè, breviter; adv. à præcedent.

Συντομώτατα, brevissimè, adv. superl. à συντόμως, quod V.

Συντονία, contentio, continuus ac non interruptus tenor; ut τῆς αἰδοίας συντονία, rigor seu tentigo membri genitalis; à seq. σύντονος, V.

Σύντονος, ος, ὁ, ἡ, contentus, concitatus: quod à συντείνω, contendo. Them. τείνω, tendo. f. σῶ. p. τέτακα. præt. m. τέτατα.

Συντόνως, adv. vehementer, confestim: à præced.

Συντραπέζιος, qui eâdem mensâ utitur; ex σὺν & τράπεζα, V.

Σύντρεις, tres simul, terni. Them. τρεῖς, tres.

Συντρέφω, simul nutrio, & educo; ex σὺν & τρέφω, V.

Συντρέχω, concurro, convenio, consentio. f. m. συνθρέξομαι. a. 2. συνέδραμον. p. m. συνδέδρομα. Th. τρέχω, curro.

Σύντρησις, perforatio; item foramen; & σύντρητος, perforatus; verbalia, à συντιτράω, vel συντράω, &c. V. Item, συντριαινόω, tridente concutio; vel tanquam tridente quasso: ex σὺν & τριαινόω, V. Item, συντριβή, ἡ, contusio, confractio; & συντριβής, qui conversatur cum aliquo, utrumq; à seq. συντρίβω, V.

Συντρίβω, contero, comminuo, quasso. præs. part. συντρίβων, ουσα, συντρίβον, οντος, f. ψω. p. συντέτριφα. a. 1. συνέτριψα. a. 1. part. act. συντρίψας, ασα, αν. a. 2. ind. act. συνέτριβον. præs. pass. συντρίβομαι, conteror. perf. pass. συντέτριμμαι. fcrf. inf. pass. συντετρίφθαι. perf. part. pass. συντετριφώς, υῖα, ός, quassatus, a, um. a. 2. ind. pass. συνετρίβην. aor. 1. f. 2. pass. συμβριβήσομαι, ης, ή, contringar. Th. τρίβω, tero.

Σύντριμμα, ατος, τὸ, contritio: &

Συντριμμός, οῦ, ὁ, idem. a. 1. perf. pass. verbi συντρίβω, quod V.

Συντρίψαι, a. 1. inf. vide συντρίβω.

Σύντριψις, idem quod σύντριμμα, confractio, contusio, verbale ab eod. συντρίβω, V. Σύντρομος, tremulus; ex σὺν & τρέμω, idem quod Th. τρέω; unde τρόμος, ὁ, &c. V. Item, συντροφία, simul alor & educor; & συντροφία, communis educatio, nutritionis communitas; convictus, sodalitium; in Epigr. utrumque à seq. σύντροφος, V.

Σύντροφος, ος, ὁ, ἡ, unà educatus: à συντρέφω, simul educo. Th. βρέφω, nutrio, alo, f. ψω. p. m. τέτροφα

Συντροχάζω, Poët. pro συντρέχω, concurrere, simul currere. Ex σὺν & δρομάζω, curro. Th. τρέχω, idem.

Συντροχάω, idem quod præced. συντροχάζω, occurro, obvius fio, &c. Vide.

Συντυγχάνω, convenio, incido in aliquem, contingo, cum dat. a. 2. συνέτυχον, ες ε. a. 2. inf. συντυχεῖν. Th. τυγχάνω, sum. f. τεύξομαι.

Συντύραννος, tyrannici dominatus particeps; socius in tyrannide; unde, συντυραννέω, simul tyrannidem exerceo; ex σὺν & τύραννος, unde τυραννέω, &c. V. Item, συντυρόω, ῶ, in caseum cogo & condenso; coagulo; ex σὺν & τυρόω, V.

Συντύχη, ης, ἡ, nomen mulieris. Gr. affabilis.

Συντυχία, ας, ἡ, successus, casus: quod ex σὺν & τυγχάνω, sum. Hinc σύντυχον ἔργον, opus vulgare.

Συντυχίλλω, præcedentis accus. sing. Ion.

Συντυπακέσθαι, præs. inf. pass. à

Συντυπακόω, unà subauscolto: quod ex σὺν, ὑπὸ & ἀκόω, audio. f. σω. p. ἤκοα.

Συνύπαρχος, q. d. compræfectus, collega ejus qui est præfectus; seu rector provinciæ; ex σὺν & ὕπαρχος, V. Item, συνυπάρχω, simul sum, vel unà sum; ex σὺν & ὑπάρχω, sum, existo, V. Item, συνύπατος, collega in consulatu, consularis imperii particeps; unde, συνυπατεύω, socius sum, & collega in gerendo consulatu; ex σὺν & ὕπατος, ὁ, &c. V.

Συνυποκείνομαι, unà simulo. a. 1. ind. pass. συνυποκρίθην, ης, η. quod ex σὺν, ὑπὸ & κρίνω, secerno.

Συνυποστέλλω, contraho, coarcto, coëreeo; ex σὺν & ὑποστέλλω, V.

Συνυπουργέω, ῶ, unà operam confero f. ήσω. p. συνυπουργηκα. quod ex σὺν & ὑπουργός, ὄ, ὁ, ἡ, adjutor; hoc ex ὑπὸ & ἔργον, ου, τὸ, opus.

Συνυφάω & συνυφαίνω, contexo, attexo; unde, συνυφὴ, contextus, contextio; item, tela; & συνυφὰς, άδος, ὁ ἡ, ἡ, contextus; omnia, ex σὺν & ὑφάω; unde ὑφὴ & ὑφαίνω, &c. V. Item, συνυφίσταμαι, una subsisto; i. e. unà sum in rerum natura; ex σὺν & ὑφίστημι, vel αμαι, &c. V. Item, συνυποφύομαι, una suppullulo, unà clanculum enascor; Plut. ex σὺν & ὑποφύομαι, V. Item, συνυποχωρέω, una retrocedo; ex σὺν & ὑποχωρέω, V. Item, συνυψόω, simul exalto, unà in altum eveho; ex σὺν & ὑψόω, V. Item, συναδίνω, simul dolore afficior; ex σὺν & ὠδίνω, V. Item, συνῳδία, concentus; à seq. συνῳδὸς, concinens, cantus socius; non absonus, congruus, &c. V.

Συνῳδὸς, ὄς, ὁ, ἡ, consonus, consentiens, pro συνῳδάν; ex σὺν & ἀείδω, cano.

Συνωθέω, simul detrudo; contrudo; trudendo in unum locum cogo, & conturbo; item, general. cogo, coarcto, compello; unde verbalia, συνάθησις, & σύνωσις, compulsio, coarctatio; ex σὺν & ὠθέω, V.

Συνωδίνω, unà instar puerperæ doloribus afficior, crucior. Ex σὺν & ὠδίνω, parturio. Them. ὀδύνη, ης, ἡ, dolor.

Συνωκιχυῖα, maritata, perf. part. act. f. g. verbi συνοικέω, unà versor. Th. οἶκος, domus.

Συνώμοτα, a. 2. sub. m. r. pl. verbi συνόμνυμι, paciscor, convenio.

Συνωμία, compages humerorum vel armorum, quâ humeri committuntur; ab aliis dicitur esse scapularum contractio, quâ scapularum discrimen confunditur; in Hippiatr. ex σὺν & ὦμος, ὁ, unde ὄμιον, τὸ, &c. Vide.

Συνωμοσία, ας, ἡ, conjuratio: &

Συνωμότης, ου, ὁ, conjuratus, confœderatus: à συνόμνυμι, conjuro. f. συνομόσω. p. συνομώμοκα. Them. ὄμνυμι, juro.

Συνωμοτικῶς, factâ conjuratione, seu conspiratione; Plut. est adv. à præced. Συνωμότης, V. Item, Συνώμοτον, τὸ, conjuratio; vel, jusjurandum de conjuratione datum; itidem ab eod. & ex iisd. item, συνωνέομαι, simul emo, coëmo; ex σὺν & ὠνέομαι, V.

Συνωνυμία, ας, ἡ, nominis cum alio in significatione communio: &

Συνώνυμος, nomen commune habens; ex σὺν & ὄνομα, ατος, τὸ, nomen.

Συνωνυμέντως, & συνωνύμως, univocè; communi seu eâdem diversorum vocabulorum significatione; Plut. & apud Dialecticos, συνωνύμως prædicari dicuntur ea, quibus communis nominis eadem definitio univocè tribuitur; (sicut & συνώνυμα, sunt univoca, quæ & nomen generis sui commune habent, & quibus eadem competit hujus generis definitio essentialis, &c.) sunt adv. à præced. συνώνυμος, V.

Συναρίας, ης, bigarum auriga, seu agitator; sive in prælio, qui ξυναρίδα regit; teste Bud. quidam bigarium interpretantur; item, συναρικνόομαι, bigis vehor; utrumque à seq. συναρὶς, vel Atticè ξυναρὶς, ίδος, bijuges equi; sed signif. etiam bigas, i. e. currum quem bijuges equi trahunt, &c. V.

Συναρὶς, ίδος, ἡ, par equorum aut mulorum currum trahentium; bigæ; item compar. q. συναείρω, connecto. Th. ἄειρω.

Σύνασις, vide paulò antè cum συνάθέω. Item, Συνωφελέω, ῶ, unà prosum, seu adjuvo; ex σὺν & ὠφελέω, vide.

Συνάχαδον, confertim, continenter, adv. à Συνέχω, contineo. Th. ἔχω, habeo.

Συνταγία, suium mactatio, seu cædes; in Epigr. ex Σύς; & 2. pers. præt. pass. verbi κτείνω; f. κτενῶ, præt. ἔκτακα; & præt. pass. ἔκταμαι, ἐκτάσθαι, &c. Vide. Item, συοκτονία, idem, suis cædes; ex Σύς, seq. & præt. med. ἔκτονα, (unde κτονία, terminatio composita;) à verbo κτείνω, &c. V.

Σύος, suis, gen. sing. à σῦς, Dor. pro ὗς, sus.

Συοφόντης, suium interfector; & in fœm. Συοφόντις, ίδος, ἡ, suium, seu aprorum, interfectrix; in Epigr. ex præced. Σύς; & φόνος, ὁ, &c. V. Item, Συοφορβός, suium pastor, subulcus; unde συοφόρβιον, τὸ, grex suium quæ pascuntur, & Συοφορβία, ipsa suium pastura; ex præced. συὸς & φορβὴ, ἡ, à. Them. φέρβω, &c. V.

ΣΥΡΑΙ,

ΣΥΡΑΙ, ῶν, αἱ, parvæ vilesque lacernæ: vide στύρα.

Συρέκοσαι, ῶν, αἱ, Dor. & Poët. pro Συρέκουσαι, ῶν, Syracusæ.

Συρακόσαι, ῶν, αἱ, & Συρέκουσαι, SYRACUSÆ: nomen urbis. Gr. trahentes invitum.

ΣΥΡΒΗ, ης, ἡ, tumultus: Att. τύρβη, ης, ἡ, idem. Hinc τυρβάζω, turbas seu tumultum excito: qu. à σύω movco, turbo.

Συρβιωδὴς, tumultuosus, Metaphorâ sumptâ ab iis, qui cum strepitu & tumultu fistulâ canunt, nam Hesychio est etiam αὐλητὴς, tibicen; Item pauper; à Th. præced. συρβὴ, ἡ, quomodo dicitur ἡ ὠλοβόπη, & ipsa etiam fistula: Item vox quâ subulci ad sues utuntur; quâ ratione, ἀπὸ τῆς σύς, nomen habet; unde etiam συρβιώη, ης, ἡ, atque inde proverbium, συρβιώης χρῆσις, quod ἐπὶ τῶν ἀτάκτων χρεῶν; testibus Etymol. & Suidâ; vide sis in Erasmi Chiliad.

Σύρβασπ, serpens, in Theocr. à σύρω & βασὴρ, qui ventrem trahit.

Σύρδην, tractim; sed expon. etiam funditùs, impetuosè; apud Eur. est adv. à σύρω; vi.

Συρέντες tracti nom. plur. a. 2. partic. pass. à σύρω, traho: f. ἐγὼ a. 2. pass. ἐσύρην.

Συρία, Hesychio est παχεῖα χλαῖνα, pinguis, & crassa læna; deducunt à Them. συρὰ, αἱ, præced. Vide: vel quoniam in Cappadocia conficitur, quæ est Syria; i. e. Leucosyria; vide & Poll. l. 7. sed est & συρία, una ex Cycladibus insulis: Item herba apibus grata; vide etiam seq.

Συρία, ας, ἡ, nomen regionis, factum ex Assyria, per Aphær. ab Assur, hoc est, progressus, qui fuit filius Sem. Συρικὸς, ἡ, ὁ, ἡ, genere Syrius.

Συριγγεμβολὴ, vel συριγξεμβολὴ, canalis subterraneus quo aqua in castella obsessorum ducitur: Item συρεμβολὴ, per Syncopen dicitur pro eod. ut Eust. docet; ex seq. σύριγξ, ιγγος, & ἐμβολὴ, ἡ, injectio; unde ἐμβολον, τὸ; q. d. injectorium, &c. vide.

Συριγγίας, ου, ὁ, fistularis, fistulæ figuram gerens; ut συριγγίας κάλαμος; apud Dioscor. l. 115. calamus nomine syringias, geniculis densior; unde scriptorius dicitur calamus; apud Dioscor. l. 114. ubi docetur συριγγίας, genus esse arundinis in totum concavæ, unde fistulæ fieri solent, &c. Sic & συριγγίαν, τὸ; q. d. fistulula, diminut. parva fistula: Item modiolus rotæ; foramen rotæ in quo axis volvitur: Item συριγγὶς, ίδος, ἡ, idem, fistularis, &c. ut συριγγὶς κασσία apud Gal. de Antid. l. 1. c. 14. Item συριγγόω, in fistulam excavo; unde συριγγωθὲις, εσα, ὁ ἡ, fistulosus, seu fistularis, fistulæ figuram gerens: omnia à seq. σύριγξ, ιγγος, quicquid fistulosum est, atque cavernosum; ut arundo fistularis, & exterior cassiæ fistularis cortex, & in rota, σύριγγες, sunt foramina fistulam suâ cavitate imitantia, in quæ axis inseritur: Item σύριγγες γῆς, vocantur concavi sub terra meatus, seu cavernæ in ea longæ, in modum fistulæ, &c. vi. Item Σύριγμα, τὸ, & συριγμὸς, ὁ, sibilus; sonitus, seu stridor ille qui sibilando editur, seu quo aliquis exsibilatur; & proprie homini tributur & serpenti: sed dicitur etiam de elephantibus, & tunc exon. barritus: Item συρίζω, sibilo: Item fistulâ cano, fistulo; pro eod. Doricè dicitur συρίσδω; ut apud Theocr. Idyl. 1. ἀδὺ ὃ ἀ τὸ συρίσδες, dulce can's fistulâ; sed signif. Syrè loquor, aut ago, & Syrorum modo sum molliculus, deductum, viz. à σύρω, qui est è Syria oriundus; unde verbale συρισμὸς, sibilus, stridor; Luc. Item συρικτὴς, οῦ, ὁ, sibilator; Item fistulator, unde συρικτὰ μέλη, verbale, (ut & σύριγμα, & συρισμὸς, præced.) à συρίσσω, vel -πτω, f. ξω, sibilum edo: Item sibilo ejicio, exibilo: Item fistulâ caro, &c. V.

Συρίσσων, gen. pl. à σύριξ, ιγγος, ἡ, tibia. Th. συρίσσω, sibilo.

Σύριγμα, & συριγμὸς, vide paulò antè.

Σύριγξ, ιγγος, ἡ, fistula, caverna. Them. συρίσσω, sibilo.

Συρικτὴς, ᾶ, ὁ, Dor. pro συρικτὴς, οῦ, ὁ, fistulator.

Συρίξας, αντος, aor. 1. part. act. verbi συρίσσω, f. ξω, sibilo, fistulo.

Συρίσδην, & συρισδὴν, Dor. pro συρίζην, fistula ludere; &

Συρίσδην, Dor. pro συρίζην, sibilare: συρίσδες, pro συρίζῃς, verbi συρίζω, idem quod Th. συρίσσω, sibilo.

Συρισμὸς, vide paulò suprà cum συρίζω.

ΣΥΡΙΤΤΩ, vel -πω, f. ξω, sibilo fistulo: hinc σύριγξ, ιγγος, ἡ, fistula.

Σύρμα, SURMA, vide in σύρω, traho.

Συρμαία, ἡ, dicta est à quibusdam, raphanus, quòd concitando vomitui esset idonea; sed est & cibi quoddam genus, quod veteres ex adipe & melle conficiebant; teste Hesych. qui docet etiam, sic appellari potionem è sale, & aquâ mistis purgando ventri idoneam: Item expon. etiam apium; pro quo apud Hesych. σύρμιον, dicitur esse herba apio similis, & Schol. Aristoph. dicit, esse succum herbæ, quâ Ægyptii utantur ἐφ' διάῤῥοιαν, est à σιρμὸς, ὁ; quod vide.

Συρμᾶζειν, purgare potione ex aqua & zea.

Συρμᾶσμὸς, à veteribus appellata fuit modica vacuatio, quæ vel per vomitum, vel alvi dejectionem fiebat, verbale, præced. συρμᾶζω, quod expon. ab Etymol. κενῶσαι, evacuor, &c. vide.

Συρμαποπώλης, qui raphani id genus vendit, quod συρμαία dicitur; Poll. 7. 30. ex συρμαία, præced. & πώλης, ὁ, &c. V.

Σύρματα, τὰ, dicuntur stramina, aut paleæ, quæ rastro corraduntur, & coacervantur; ut & σύρματα καμίνων, sunt sordes seu purgamenta scopis, vel radulis è fornacibus, & caminis detracta; est à sing. σύρμα, τὸ; vi. Item Συρματὴς, quæ quisquilias colligit, quæ rastro, purgamenta aut stipulas, aut simile quid in unum acervum contrahit: Item συρματῆπις, ιδος, ἡ, ut συρματῆπις κόπρος, fimus ex purgamentis, stipulis aut stramentis, paleisve, quæ scopis, aut rastro, coacervata fuere; utrumque à σύρμα, ατος, & à Them. σύρω, &c. vi. Item Συρματὴρ, lignorum venditor; proprie sic dici videtur, qui ligna in sylvis hinc inde corrasa, & collecta, atque è sylvis in forum attracta, vendit; à seq. συρμὸς, vel à præced. σύρμα, & Them. σύρω, &c. V.

Συρμὸς, ῦ, ὁ, tractus; à σύρω.

Συρμὸς, præced. dicitur de tractu serpentis; apud Plut. in Ant. & de tractu aquæ, qui turbineo vortice circumagitur; apud Philip. de mundo, &c. vide.

Σύρουσα, trahens, Dor. pro σύρουσα, præs. part. f. g. à σύρω, traho.

Συροπέρδιξ, ὁ, nomen avis cujusdam; apud Ælian. à Them. πέρδιξ; vi. Forsan ita appellatur, quòd è Syria sit oriunda.

Συροφοίνισσα, ης, ἡ, SYROPHOENISSA, ex Syria Phœnicibus contermina, oriunda mulier.

Σύῤῥαδιαρρεῖν, una facinus patrare, vel moliri; ex σὺν, & ῥαδιαργέω, ῶ, &c. vi. Item Συῤῥαδαγέω, ῶ, confringo, contero; scil. cum fragore; ex σὺν, & ῥαδαγέω; vi. Item Σύῤῥαξις, ἡ, conflictus: Plut. de fort. Alex. & σύῤῥαξις ἐπὶ ποταμῷ, expon. confluentia flumina, est verbale à seq. συῤῥάσσω, vel συῤῥάττω; V.

Σύῤῥαπτω, confuo: ex σὺν & ῥάπτω, suo, f. ψω. p. ἔῤῥαφα.

Συῤῥάττω, f. ξω, confligo. Th. ῥάσσω, vel -πτω, allido.

Συῤῥέπει, 3. pl. præs. ind. à

Συῤῥέω, confluo: ex σὺν & ῥέω, fluo f. ῥύσω.

Συῤῥηγνυῶσα, confluere impetuosè. Them. ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango, f. ξω.

Συῤῥηγνύω, vel συῤῥήγνυμι, confringo. Item committo, irrito; unde in pass. συῤῥήγνυσθαι, πόλεμος, dicitur quum prælium committitur. Thucyd. sicut & dicuntur ii, συῤῥήγνυσθαι, qui confligunt & pugnant; unde σύῤῥηξις νεφῶν, nubium conflictus, vel fragor; ex σὺν & ῥήγνυμι; V.

Συῤῥοὴ, & σύῤῥοια, item σύῤῥεις, & σύῤῥοῦσις, confluxus, confluens, colluvio; apud Plat. & Theophr. omnia verbalia à præced. συῤῥέω; V.

Σύρπις, εως, ἡ, tractio & σύρπης, ου, ὁ, tractor; Hesych. Item frænum, habena; verbalia à σύρω, fut. συρῶ, &c. vide.

Σύρπις, εως, ἡ, SYRTIS, in pl. αἱ σύρπεις, sunt duo sinus in mari mediterraneo periculosissimi: à σύρω, traho, quod naves attractas mergant.

Σύρπις, præced. in mari dicitur, ubi limum arenamque & saxa ingentia fluctus trahunt; Strabo, sed sunt & terrestres syrtes, in locis arenosis; quum nempe arenarum cumuli vento agitati faciem terræ mutant: ita ut sublimia fiant aggere, quæ priùs valle residebant;

bant; sint item profunda vallibus, quæ priùs excelsa erant, &c. V. Item συρτὸς, ὁ, tractus, qui trahitur: Itidem verbale, à Them. σύρω, fut. συρῶ, &c. vide.

Σύρφακ-ος, ος, ον, incompositus; Item vilis multitudo undecunque tracta: à σύρω, traho.

Συρφετὸς, οῦ, ὁ, sordes corrasæ, q. contrasæ; vilis plebecula, seu fæx plebis: vide in σύρω.

Συρφετώδ-ης, ες, ὁ ἡ ὐ, ut συρφετὸς ὄχλος, idem quod συρφετὸς, vilium & abjectorum hominum colluvies: Item inconditus, incompositus, &c. à præced. συρφετὸς, quisquiliæ, & Metaph. contemptorum hominum colluvies, & turba: Item incondita verborum colluvies, &c. V.

Σύρω, traho, per pavimentum, f. συρῶ, p. σέσυρκα, perf. pass. σέσυρμαι· unde est σῦρμα, ατος, τὸ, quod trahitur: & vestis caudata matronarum nobilium: σύρτις, ιδ-ος, ἡ, locus periculosus in mari; συρφετὸς, οῦ, ὁ, sordes, purgamenta: διασύρω, distraho: διασυρτικὸς, ὴ, ὸν, convitiator.

ΣΥ Σ, συὸς, ὁ, ἡ, SUS, porcus, aper, dativ. pl. σισὶ· ὖς, idem: ὑὰς, άδ-ος, ἡ, fucula: ὕαινα, ης, ἡ, idem. Est etiam nomen feræ: q. à σύω, quia violenter ruit eundo: vel ab ὕω, pluo: unde ὑγρὸς, humidus.

Σύσις, legitur interdum pro σῆσις, ἡ, cribratio; vel σεῖσις, quassatio: quæ vide; nam dicitur sic, quasi esset verbale, ab inusit. σύω, pro σέω, & Them. σείω, &c. V.

Συσκάπτω, simul fodio, confodio, terram accumulo, pastino; ex σὺν, & σκάπτω, vi. Item Συσκεδάζω, dissipo, dispergo, seu una dissipo & dispergo, & συσκεδάω, idem; ex σὺν, & σκεδάω, seu σκεδάζω; vi. Sic & Συσκεπάζω, cooperio, contego; ex σὺν, & σκεπάζω; à Th. σκέπω, &c. V.

Συσκυλάζω, f. άσω, convasto, in fasciculum colligo, compilo, apparo, subdolè struo, ex σὺν & σκυλάζω. Them. σκυδ-ω, vas.

Συσκευασία, ἡ, apparatus: Item συσκευασιὴς, ὁ, structor, machinator, concinnator, architectus, verbalia à præced. συσκευάζω; V. Unde etiam συσκευὴ, ἡ, fraudulenta molitio, insidiarum subornatio, captatio; apud Herodian. l. 3. Item συσκευωρέα, seu -ῆμα, una dolosè machinor, insidiosas technas fabricantem dolosè juvo; ex σὺν & σκευωρέω, ῶ; vi. Item Σύσκιος, in eodem tentorio, seu tabernaculo habitans, contubernalis; ex σὺν & σκιὴ, ἡ; vi. Unde etiam, συσκιώτης, ἡ, & συσκιώτιον, τὸ, contubernium; ejusdem tabernaculi participem esse: Item συσκιόω, vel έω, contubernalis sum, in eodem tabernaculo habito; itidem ab isd. V.

Συσκιάζω, obumbro, occulo, f. άσω. Th. σκιὰ, ᾶς, ἡ, umbra.

Συσκιάσαι, aor. 1. inf. act. præcedent. verbi.

Συσκίασις, & συσκιασμὸς, obumbratio; verbalia à præcedent. συσκιάζω, inumbro, opaco; & hoc à σύσκιος, umbrosus, opacus, umbrâ obtectus; ex σὺν, & σκιὰ, ἡ, unde σκιάζω, &c. Vide.

Συσκοτάζω, obnubilo, -άσω, contenebrascit, advesperascit: ex σὺν, & σκοτάζω. Th. σκότος.

Συσπαράσσω, vel -ττω, discerpo, lacero, f. ξω, p. συσπαράχα, a. 1. συσπάραξα. Th. σπαράσσω, lacero.

Συσπάω, contraho, contorqueo, convello; unde mendici & pauperes incedere συσπώμενοι, dicuntur; i. e. adductis, seu contractis scapulis; apud Athen. l. 13. Unde verbalia σύσπασις, contractio, convulsio, & σύσπαστος, contractilis, qui contrahi potest; ex σὺν, & Them. σπάω, unde σπάσις, &c. V. Item Συσπειράω, in spiram colligo: Item conglomero, condenso; ex σὺν, & Them. σπείρα, unde σπειράω, &c. V. Item Συσπένδω, simul libo, ejusdem libaminis particeps sum; unde σύσπονδος, qui ejusdem libaminis particeps est; ex σὺν, & σπένδω.

Συσπεύδω, studiosè & impensè alicui faveo. Th. σπεύδω, festino.

Συσπεδάζω σοι, studeo tibi, à te sto, Aristoph. ex σὺν, & σπεδάζω; V.

Συσαρκία, expon. carnis bonitas; apud Theoph. coalescentia carnis: Item συσσαρκόω, carnem cum carne coalescere facio; atque inde verbale συσάρκωσις, q. d. concarnatio; ex σὺν & σὰρξ, σαρκὸς, unde σαρκόω, & σάρκωσις, &c. vi. Item Συσείω, simul quatio, aut concutio; unde verbale συσεισμὸς, concussio; & expon. etiam turbo; 4 Reg. c. 2. ex σὺν, & σείω, f. σείσω, unde σσμὸς, &c. V. Item Συσσύω, simul concutio, seu agito; ex σὺν, & σεύω; vi. Item Συσημαίνω, consigno; ex σὺν, & σημαίνω, vel à seq. σύσημον, τὸ, &c. V.

Σύσημον, ου, τὸ, commune signum: & Σύσημος, ου, ὁ, ἡ, consignificans: ex σὺν & σῆμα, ατος, τὸ, signum.

Συσσιτέω, computrefacio; sed expon. & macero; ex σὺν, & σίτος; V. Item Συσσιτίω, unà cibum capio; convictor sum; contubernalis, seu in contubernio alicujus, sum; unde verbale, συσσίτησις, idem quod συσσίτιον, convictus, sodalitas; Item συσσίτιον, contubernium, sodalitium; omnia à seq. σύσσιτος, & Atticè, ξύσσιτος, simul cibum capiens, convictor, &c. V.

Συσσίτιον, sodalitium, dat. pl. Ion. à Σύσσιτος, ου, ὁ, sodalis: ex σὺν, & σῖτος, ου, ὁ, frumentum.

Συσσιτοποιέω, conspinso, in cibum concinno; & in passiv. συσσιτοποίεμαι, conspinsor; ex σὺν, & σιτοποιέω; V. Item Συσσύρω, divexo, contumeliosè tracto; ex σὺν, & σύρω; V. Item Συσσώζω, simul servo, conservo; sed signif. etiam, servando contineo, & stringo ut dilabatur; ex σὺν, & σώζω; V. Item Συσσωματοποιέω, ῶ, concorporo, in unum corpus cogo; ex σὺν, & σωματοποιέω; V.

Σύσσωμος, ου, ὁ, ἡ, ejusdem corporis particeps: ex σὺν, & σῶμα, corpus.

Συσσωρεύω, concervo, acervatim congero; ex σὺν, & σωρεύω; V.

Συσσίδες ἄμπελοι, vites ordine non plantatæ: Item συσσίδιον, & συσσιδὸν, adverb. cominus; ut συσσίδιον μάχεσθαι, vel συσσιδὸν, cominus pugnare; & ἡ συσσιδὸν μάχη, vel συσσίδιον, pugna stataria; Thuc. l. 7. omnia à σωΐζημι; Vide.

Συσταδὸν, ἐπίρ-ος, a, 1. part. pass. verbi σωΐζημι; q. v.

Σύσταθμος, ejusdem cum alio ponderis; unde συσταθμία, ponderis æqualitas; ex σὺν, & σταθμὸς, ὁ; V. Item Συσταλτικὸς, contrahendi, seu coarctandi vim habens; sed expon. & corripiens; est verbale à συστέλλω, -ομαι; vi. Item Συστασιάζω, seditionis, vel potius factionis socius sum, factionem aliquam adjuvo; Thuc. l. 4. ex σὺν, & στάσις, unde στασιάζω, &c. V.

Σύστασις, εως, ἡ, constitutio, assertio, coitio, conspiratio: Item cœtus: à συνίστημι, f. συστήσω, constit. o. Th. ἵστημι, statuo, i. στήσω, a. 2. ἔστην.

Συστασιαστὴς, οῦ, ὁ, socius seditionis: ex σὺν, & στασιάζω, factionibus contendo. Hinc στάσις, εως, ἡ, seditio. Them. ἵστημι, sto.

Συστασιώτης, ου, ὁ, qui ejusdem est factionis: vide in συστασιαστὴς.

Συστάτης, qui simul stat, in ædificiis συστάται dicuntur trabes, seu tigna, tectum sustinentia; unde συστατέω, commendo, probo, utrumque à συνίστημι; vide.

Συστατικὸς, ὴ, ὸν, commendatitius, a, um; à συνίστημι, commendo: ejusd. Th.

Συσταυρόω, -ῶ, unà crucifigo, f. άσω, p. συνεστάυρωκα, perf. pass. συνεστάυρωμαι; a. 1. ind. pass. συνεσταυρώθην, ης, η, a. 1. part. pass. συσταυρωθεὶς, ἐντ-ος. Them. σταυρὸς, crux, seu palus erectus.

Συστεγάζω, contego, operio; ex σὺν, & στεγάζω; V. Item Συστέλλομαι, decenter componor, & ornor; seu operior, involvor: Item contrahor; ut fit in metu & pavore: Item dicuntur ii συστέλλεσθαι, qui profusiores sumptus vitantes, sese veluti contrahunt, est pass. à seq. συστέλλω; V.

Συστέλλω, propriè contraho: Item compono ad sepulturam, vestibus sepulchralibus obvolvo. Alii vertunt subtraho, amoveo, corripio, f. συστελῶ, f. 2. συστελῶ, perf. συνέσταλκα· a. 1. ind. συνέστειλα, præs. inf. pass. συστέλλεσθαι, perf. part. pass. συνεσταλμένος, η, ον, contractus, a, um: ex σὺν & στέλλω, mitto, contraho.

Συστενάζω, unà suspiro, f. ξω, quod ex σὺν & στενάζω, idem quod στένω, gemo. Th. στενὸς, angustus.

Σύστενος, angustus, in arctum coactus; ex σὺν, & στενὸς, ὁ; V.

Συστῆσαι, a. 2. inf. act. συστήσω, 1. pl. f. 1. act verbi συνίστημι, constituo, in unum congrego. Th. ἵστημι, sto.

Σύστημα, ατος, τὸ, compages collectio, SYSTEMA, acervus, conventus, turma, multitudo, constitutio: à συνίστημι.

Συστηματικὸς, collectitius; q. d. acervalis; ut συστηματικὸς σφυγμὸς, qui pluribus pulsuum quasi acervo constat, & συστηματικὴ ἀνωμαλία, inæqualitas hujus pulsus; apud Gal. est à præcedent. σύστημα.

σύσημα, ατ☉; V.
Συστιχάω, -ῶ, eadem serie respondeo, f. ήσω, p. συνεστίχηκα· quod ex σύν, & στιχέω, ordine procedo: hoc à στοιχ☉, ος, ὁ, ordo. Th. στέιχω, eo, vado.
Συστιχία, ας, ἡ, ordo, seu rerum convenientia: &
Σύστιχ☉, ος, ὁ, ἡ, ejusdem ordinis: σύστιχα dicuntur, quæ inter se sunt affinia: unde sint videas in συστιχέω.
Συστίχως, eodem ordine & serie; est adv. à præcedent. σύστιχ☉; V.
Συστολὴ, ῆς, ἡ, contractio; Item SYSTOLE, figura, à συστέλλω, contraho. Th. στέλλω, idem: f. λῶ, p. ἔσταλκα, p. m. ἔσταλα.
Συστολίζω, simul orno; sed expon. & simpl. apparo, adorno, apud Euryp. ex σύν, & στολίζω; V. Item Σύστομ☉, qui est ore sensim compresso, & contracto: Item mutus, elinguis; unde συστομόω, os contraho, os constringo & coangusto; & expon. & simul in fauces contraho; ex σύν, & στόμα, τὸ, unde στομόω, &c. V.
Συστρᾶδία, seu δίομαι, unà expeditionem suscipio; unà in militiam proficiscor, simul milito; ex σύν, & στρᾶδία, -ομαι, &c. V. Item Συστρατι☉, qui & ipse στρατηγὸς est, seu qui & ipse ducis, seu imperatoris officio fungitur; sive collega imperii militaris, aut collega in prætura; unde συστρατηία, ῶ, unà στρατηῶ, sum etiam ipse στρατηγὸς, seu collega sum in ductando exercitu, seu in prætura præfecturave; ex σύν, & στρατηγὸς, unde στρατηία, &c. V.
Συστρατώτης, ου, ὁ, commilito. Ex σῦν, & στρατώτης, ου, ὁ, miles. Them. στρατὸς, exercitus.
Σύστρεμμα, ατ☉, τὸ, coagmentum compactile, seu globus, convolutio; ut ἐρίε σύστρεμμα, lanæ contortæ hasfus: Item agmen militum, compositio ordine progredientium, impressionemque hostiliter facientium, dicitur σύστρεμμα; apud Polyb. l. 1. Undè συστρεμμάτιον, τὸ, diminut. à præcedent. globulus: Item vortex; Item συστρεπτικὸς, cogendi, & condensandi vim habens; verbalia à seq. συστρέφω; V.
Συστρέφω, convolvo in fascem, contorqueo, colligo, subigo, f. ψω, a. 1. συνέστρεψα, a. 1. part. act. συστρέψας, αντ☉, p. m. συνέστροφα· quod ex σύν & στρέφω, verto, torqueo.
Συστροφυλίζω, in rotunditatem conglobo, & συστροφύλλω, pro eodem, ex σύν, & στροφυλίζω; V.
Συστροφὴ, ῆς, ἡ, tumultuosa & seditiosa concio, concursus: à præt. m. συνέστροφα, verbi συστρέφω; q. v.
Σύστυλος, qui columnis est paulò remissioribus; ex σὺν & στύλ☉, ὁ; V.
Συστῶ, ῇς, ῇ, constituerim: aorist. 2. sub. activ. verbi συνίστημι, constituo: a. 2. συνέστην: quod ex σὺν & ἵστημι, sto, statuo.
Συσφαιρίζω, unà cum alio, seu aliis pilâ ludo; unde verbale συσφαιριστὴς, ῆ, ὁ, collusor in ludo pilæ; ex σὺν, & σφαιρίζω, unde σφαιριστὴς, &c. V. Item συσφαιρόω, conglobo; ex σὺν, & σφαιρόω; vi. Item Συσφηκίω, quod confusum erat informo, compono; ex σὺν, & σφηκίω; V. Item Συσφίγγω, constringo, constringendo cogo & contraho; ex σὺν, & σφίγγω; Vi. Item Συσφεκάζω, simul figillo, unà signo; ex σὺν, & σφεκάζω; V.
Συσχεθεὶς, εἴσα, ἐν, constrictus, part. a. 1, p. ll. &
Συσχεθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi συνέχω, continco, f. συχήσω, perf. pass. συνέσχημαι, a. 1. pass. συνεχέθην; quod ex σὺν & ἔχω, habeo.
Συσχηματίζω, configuro, f. ίσω, p. συνεσχημάτικα, præsent. pass. συσχηματίζομαι, configuror, cum dativ. quod ex σὺν & σχῆμα, ατ☉, τὸ, figura. Them. ἔχω, habeo.
Συσχολίζω, simul otior, unà ferior, vel colludo in otio & feriis; Plut. in lib. unde συσχολάζων, condiscipulus, pro quo & συσχολαστὴς; apud Plut. in l. de aud. ex σὺν, & σχολάζω; V.
Σύτη, concitatus est, prorui, 3. singul. pluiq. p. passiv. Ion. pro ἐσείσυτο, vel ἐσσύτο· verbi σεύω, vel σύω, concito: vel est 3. sing. a. 2. m. ἐσύμην, σο, ετο, & per Sync & Ion. σύτο, ejusd. verbi.
Συφαιὸς, ᾶ, ὁ, subulcus, porculator, à σὺς, συὸς; vi. Item Συφακίζω, expon. vindemiare; nam σύφαξ, ακ☉, est γλεῦκ☉, i. e. mustum; Hesychio.
ΣΥ'ΦΑΡ, exuvium anguis & cicadæ; pellicula rugosa, senectus.
Συφεὸς, ᾶ, ὁ, est συᾶν ὕλη; i. e. stabulum suium, seu hara porcorum, fusile; Od. ξ. Unde συφεόνδε, adverbialiter ponitur, pro εἰς συφεόν; Odyss. κ. Item συφειᾶν, ᾶν☉, ὁ, & συφὸς, idem quod συφεὸς, & omnia à Them. σὺς, συὸς; Vi. Item Συφόρβιον, idem quod & pro συνεφόρβιον, & ex iisd. σὺς, συὸς, & φορβὴ, ἡ, &c. V.
Συφορβὸς, ᾶ, ὁ, subulcus, pro συοφορβὸς· à σὺς & φορβὴ, pabulum. Them. φέρβω, pasco: futur. ψω, præt. m. πέφορβα.
Συφὸς, vel συφεὸς, ᾶ, & συφεὰν, ᾶν☉, ὁ, hara, ubi sues.
Συχὲμ, ἡ, nomen urbis ἄκλιτον. Heb. mercenaria.
Συχὲμ, ἡ, nomen urbis ἄκλιτον. Heb. dorsum.
Συχὰ, & συχὴν, adverbialiter, assidue: à
Σύχνὸς, ὴ, frequens, creber, multus: idem quod πυκνὸς. (Them. πύκα, dense:) & hinc
Συχνᾶς, crebrò, assiduè, q. à συνεχὴς, continus: vel à præced.
Συχνάκις, sæpe; idem quod ab & pro præcedent. συχνᾶς; V. Item Συχνάζω, denso, spisso, frequento, à præced. συχνὸς, ὁ; V.
Σύω, quatio, concutio, moveo: ut σείω.
Συώδης, ε☉, ὁ, ἡ, ὦδ☉, porcinus, suillus, & dicitur in hominem, modo suis, immundum, & spurcum, amantis lutum; apud Suid. & expon. etiam ἀμαθὴς; Item truculentus; à Them. σὺς, συὸς; V.
Συᾶν, aprorum, gen. pl. à σὺς, συὸς, ὁ, ἡ, sus.
Σφ', pro σφὲ, nom. & acc. dual. ab ὅ, οἵ, sui.
Σφάγιον, ου, τὸ, vas quo jugulatæ pecudis sanguis excipitur; ab eod. Th. σφάζω, seu σφάττω, f. ξω, &c. V.
Σφαγεὶς, ἐντ☉, trucidatus, a. 2. part. pass. verbi σφάζω, seu σφάττω, jugulo, f. ξω, a. 2. ind. pass. ἐσφάγην.
Σφαγεὺς, έως, ὁ, cæsor, jugulator: Item gladius. Th. σφάζω, jugulo.
Σφαγὴ, ῆς, ἡ, mactatio, epulum, jugulum; ejusd. Th.
Σφαγία, ἡ, dies sacrificii, quâ sacra fiunt mactatis jugulatisque victimis; unde σφαγιάζομαι, fut. άζομαι, victimas jugulo, hostias macto, seu victimis mactatis sacrifico; atque inde verbale σφαγιασμὸς, mactatio, trucidatio; à præcedent. σφαγὴ, ἡ, jugulatio, cædes, &c. V. Item σφαγίδιον, τὸ, cultellus, quo jugulum alicujus petitur, culter coquorum; Suid. est diminut. à σφαγὶς, ίδ☉; V.
Σφάγιον, ου, τὸ, victima. Hinc σφαγιάζεσθαι, hostiis mactare: à σφάζω, jugulo.
Σφαγὶς, ίδ☉, ἡ, jugulatio, &c. V. idem quod, & à σφαγὴ, ἡ; V. Sed in plur. σφαγίδες dicuntur etiam cultri quibus resolvunt seu feriunt jugulas pecorum mactandorum: Item σφαγῖτις, ος, ὁ, jugularis, ad jugulum pertinens, & fœm. σφαγῖτις; ut φλέβες σφαγῖτιδες, venæ jugulares; omnia ab eodem Them. σφάζω, seu σφάττω, f. ξω, &c. vide.
ΣΦΑΔΑ'ΖΩ, f. σω, pedes agito, cum tractu quodam salio.
Σφαδανὸς, vehemens, terribilis; à Them. præced. σφαδάζω, vel σφαδάω, pedes jacio, seu jacto, & propriè de eo dici putatur, qui stare nesciens, pedibus terram quatit seu pulsat; quod aliquando lætantis & exultantis est, interdum dolentis, ægrè ferentis aut succensentis, & proinde expon. etiam doleo, ægrè fero, succenseo; sed peculiariter, de morientibus dictum, seu ægrè animam exhalantibus; expon. palpito, pedes jacto; unde seq. verbale σφαδασμὸς, est quum quis pedes jactat, aut convellitur modo in hoc, modo in illud latus, &c. V.
Σφαδασμὸς, ᾶ, ὁ, cum quis pedes jactat, q. à σπάω, traho, palpito: aut σφάζω, jugulo.
ΣΦΑ'ΖΩ, seu σφάττω, jugulo, macto, f. άξω, p. χα, aorist. 2. ἔσφαγον. Hinc σφαγὴ, ῆς, ἡ, jugulatio, mactatio: σφάγιον, ε, τὸ, victima: σφάγαιον, ε, τὸ, ensis, gladius.
ΣΦΑΙ'ΡΑ, ας, ἡ, SPHÆRA, globus, pila: q. à σπεῖρα. Hinc σφαιρικὸς, ὴ, ad sphæram pertinens, globosus: σφαιριστήριον, ε, τὸ, locus in quo pila luditur: σφαιρόω, in globi modum rotundum facio.
Σφαιρηδὸν, in modum pilæ, instar globi. Th. σφαῖρα.
Σφαιρίδιον, diminut. idem quod σφαῖρον, τὸ; V.
Σφαιρίζω, f. ίσω, pili ludo: ab eodem Them.
Σφαιρικὸς, vide in σφαῖρα.
Σφαιρικῶς, in modum sphæræ, seu globi,

bi, quemadmodum pila ; Plut. eſt adverb. à præced. σφαιρικὸς, ſphæræ, ſeu globi proprius, &c. V.

Σφαιρίον, & -ίδιον, ε, τὸ, globulus, pilula : à Σφαῖρα.

Σφαιριστὴς, ἐος, ὁ, ludus pilæ : à 2. perf. ſing. perf. paſſ. verbi Σφαιρίζω. Them. Σφαῖρα.

Σφαιριστήριον, ε, τὸ, SPHÆRISTERIUM, ab iiſd. vide Th. Σφαῖρα.

Σφαιριστὴς, ἔ, ὁ, qui pilâ ludit, qui callet artem ludendi pilâ ; unde Σφαιριστικὸς, pertinens ad Σφαιριστὴν ; item peritus ludere pilâ ; & in fœm. Σφαιριστικὴ, ſcil. τέχνη, ars ſeu ſcientia ludendi pilâ, verbalia à Σφαιρίζω ; V.

Σφαιρίτης, ε, ὁ, rotundus & globoſus in modum ſphæræ, ſeu pilæ, & in fœmin. Σφαιρῖτις, ιδ, ἡ, ut Σφαιρῖτις κυπάρισσος, cupreſſus conſerta, quæ ſcil. pilulæ in modum rotunda fert ſemina ; Gal. & Aët. à Them. Σφαῖρα, ὰ ; V.

Σφαιροειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, globoſus. Ex Σφαῖρα, ſphæra, & εἶδος, ε, τὸ, forma, ſpecies. Th. εἶδω, video.

Σφαιροειδῶς, in modum globi, ſeu pilæ, in orbem, adv. à præced. V.

Σφαιρομαχέω, ῶ, pilâ certo, pilâ pugno ; unde σφαιρομαχία, pugna pilaris, pugna illâ quâ certatur pilâ, propriè de pugilum certamine, quod committebant plumbeis pilis infutis loro bubulo ; ſed accipitur & pro pilari luſione ; ex σφαῖρα, ἡ, & μάχομαι, unde μάχη, μαχέομαι, &c. V. Item Σφαιρομαχτέω, ῶ, pilâ ludo ; Suid. ex Σφαῖρα, ὰ, & παίζω, f. ξω, unde παίκτης, ὁ, &c. V.

Σφαιρόω, vide in Σφαῖρα, ſi hæra.

Σφαίρωμα, τὸ, maſſa rotunda, ſeu globoſa in modum pilæ ; & in plur. σφαιρώματα, dicuntur rotundæ ac globoſæ natium partes : Item Σφαιρωτὴρ, ῆρος, ὁ, corrigia ſeu lorum calcei ; ut & Σφαιρωτὸς, rotundatus, in globoſam rotunditatemque maſſam coactus in modum pilæ ; omnia verbalia, à præced. σφαιρόω, ῶ, conglobo ; in pilam ſeu rotundam & globoſam maſſam conformo, in paſſ. Σφαιρόομαι, ῶμαι, in pilam conglobor, &c V.

Σφακελίας, ου, ὁ, qui infeſtatur Σφακέλῳ, à Th. Σφακελὸς ; V.

Σφακελίζω, futur. ίσω ; vide in Σφάκελος.

Σφακελισμὸς, (verbale à præced. Σφακελίζω, gangrænâ vitior, eſt ; V.) idem quod Th. Σφάκελος, ὁ, partis alicujus inflammationem perpeſſæ νέκρωσις, propter caloris nativi & inſiti σβέσιν ; qui non ſolum carnem putredine, ſed & carie oſſa abſumit ; quem ſequitur μυελισμὸς, nigredo partis emortuæ, & σῆψις φαύδης, putredo cadaverioſa, ſuperſtitioſè vulgo & imperitè ignis S. Antonii dictus, primum gangræna eſt, ἠρύσιπελας, quamdiu in ſola carne graſſatur, ſphacelus incipiens : ſic apud Athen. l. 2. dicitur παρὰ τὸ Σφάλλω ; propter nativi caloris exſtinctionem : In arboribus etiam ille tunc eſt, quum radices nigreſcunt, atque emoriuntur ; apud Theophr. (nam aliter quum cœli injuriâ, ſideramque, ipſæ tabeſcunt, ſideratio nominatur, i. e. à σφυξολία, & à σφυξολησία ; quæ omnia ὑπὸ τῆ κράδη, eò differunt, quòd hîc vitium ſit in ramis nigreſcentibus ;) unde arbores ſeu plantæ σφακελίζειν dicuntur, quum earum radices nigreſcunt atque emoriuntur, &c. V.

Σφάκελλος, ſaſciculus, ſeu faſcis ; idem quod, pro & à Them. φάκελος, interdum dicitur ; ut Σφάκελλοι φρυγάνων, faſces, ſeu faſciculi virgultorum apud Dion. Hal. Hiſt. l. 7. &c. V.

ΣΦΑ'ΚΕΛΟΣ, ε, ὁ, gangræna, mortificatio partis alicujus inflammatæ : puto à Σφάζω, quia necata ferè & mortua eſt pars illa affecta. Hinc σφακελίζω, ſphacelo laboro. Eſt & Σφάκελος, medius digitus.

Σφάκελος, ε, ὁ, eſt etiam ſalvia mas ; apud Theophr. Hiſt. l. 6. c. 2. atque ſic eſt à Th. σφακὸς, ὁ, ſeq. V.

ΣΦΑ'ΚΟΣ, ε, ὁ, ſalvia herba.

Σφακὸς, ὁ, ὁ, dicitur etiam herba in genere ; fœnum, i. e. χόρτος, Heſych.

Σφακτηρία, ας, ἡ, Sphacteria.

Σφακτὸς, ὁ, ὁ, mactatus ; Euryp. unde τὸ Σφακτὸν, apud Poll. dicitur eſſe nomen tributi quod pendebatur, pro mactata hoſtia : Item Σφάκτειρα, ἡ, jugulatrix, mactatrix, ſacrificatrix ; Suid. utrumque à Them. Σφάζω, ſeu Σφάπω, f. ξω, &c. V.

Σφακώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, abundans Σφάκῳ, herbâ ſcil. notâ ſalviâ ; à Them. Σφάκος ; V.

Σφαλερόπλοος, natatoribus periculoſus ; in quo non tuto natatur ; de fluvio dicitur, in quo periculoſum eſt natare, & deſignatur interdum amnis magnitudo : ex ſeq. σφαλερὸς, noxius, & πλοῦς, ὁ ; à πλέω, f. πλεύσω, idem cum Them. πέω, f. πύσω, &c. V.

Σφαλερὸς, ὁ, qui inter eundum lapſat, qui titubat & vacillat fallente veſtigio ; & de re dictum, expon. lubricus, inſtabilis, fallax, quo tutò niti non poſſis ; unde expon. etiam periculoſus, noxius ; atque inde adv. Σφαλερῶς, lubricè, parum tutò, dubiè ; à Them. Σφάλλω ; vide.

Σφάλλεσθαι, lapſum eſſe : a. 2. inf. paſſ. verbi Σφάλλω, everto, f. λῶ, p. ἔσφαλκα, a. 2. ἔσφαλον.

Σφάλλουσι, Dor. pro Σφάλλουσι, 3. pl. præſ. act. à σφάλλω.

ΣΦΑ'ΛΛΩ, ſupplanto, everto, FALLO, circumvenio : f. σφῶ. Hinc Σφαλερὸς, ἔ, lubricus, inſtabilis : Σφάλας, ατος, τὸ, ſcabellum : ἀσφαλὴς, ἐος, ὁ, ἡ, minimè lubricus, tutus : ἀσφάλεια, ας, ἡ, ſecuritas.

Σφάλμα, ατος, τὸ, lapſus, error, delictum, infortunium. Th. Σφάλλω.

Σφαλμάω, labor, collabor, concido, eſt à præced. σφάλμα, τὸ ; V.

Σφάξ, Dor. pro Σφὴξ, ὁ, veſpa.

Σφάξαι, trucidaſſe, a. 1. inf. act. &

Σφάξας, ας, ος, a. 1. part. verbi Σφάζω, vel Σφάπω, jugulo, f. ξω.

Σφάξωσι, 3. plur. aor. 1. ſub. act. verbi ejuſd.

Σφαραγοῦντο, Dor. & Ion. pro ἐσφαραγῶντο, 3. pl. imperfect. paſſ. à

Σφαραγόω, ῶ, f. ήσω, gutture ſonum edo. Th. Σφάραγος.

Σφαραγίζω, f. ίσω, cum ſtrepitu excito : à

ΣΦΑ'ΡΑΓΟΣ, & Σφάραξ, ος, ὁ, ſonus qui gutture emittitur ; item guttur.

Σφᾶς, vide in Σφέας.

Σφάπω, vide in Σφάζω.

Σφὲ, & Σφεὶ, nom. dual. ab ἕ, ſui, & σφὲ, Dor. pro αὐτὰ, ipſa, & pro αὐτὼ.

Σφέας, illos, Ion. pro Σφᾶς, acc. pl. ab ἕ, ſui : vide in ἕ. Σφέα, Ion. pro αὐτά.

Σφεδανὸς, ὴ, όν, vehemens, intenſus, acer, durus, feſtinus : q. à σπεύδω, feſtino.

Σφεῖς, nomin. plural. ab ἕ, ſui, & pro αὐτοί.

Σφείων, Ion. & Poët. pro Σφῶν, gen. pl. ab ἕ.

Σφέλας, ατος, τὸ, ſcabellum, lignum cavum. Th. Σφάλλω.

Σφέλμα, ατος, τὸ, flos lentiſci, vel illicis.

Σφενδάμνος, ε, acernus ; item, durus, firmus : à

ΣΦΕ'ΝΔΑΜΝΟΣ, ε, ἡ, acer, arbor.

Σφενδονάω, & έω, fundam torqueo : à

ΣΦΕΝΔΟ'ΝΗ, ης, ἡ, FUNDA ; qua lapides violenter jaci queunt. Eſt & ornamentum muliebre : q. à Σφεδανός.

Σφενδονάω, agito fundam ; idem quod Σφενδονάω, fundâ utor ; Item more fundæ roto, ſeu torqueo, & active etiam fundâ inſequor, vel inceſſo, fundâ peto ; & in paſſ. Σφενδονάομαι, vel έομαι, fundâ torqueor ; Item velut fundâ tactus disjicior ; Euryp. in Phæn. Item Σφενδονητὸν, in modum fundæ : Itidem à præced. Th. Σφενδόνη, ἡ ; V.

Σφενδονίζω, f. ίσω, idem quod Σφενδονάω, Th. Σφενδόνη.

Σφενδονίτης, & Σφενδονήτης, ε, ὁ, funditor : ab eod. Th.

Σφενδονοειδὴς, fundæ figuram habens ; terræ epitheton ; apud Dionyſ. & in neut. Σφενδονοειδὲς, τὸ, figura agminis in cuneum conformati, figura dimidiati Rhombi ; ex σφενδόνη, ἡ, & εἶδος, τὸ, &c. V. Item Σφέτερος, α, ὁ, ſuus ; ut apud Apoll. Arg. l. 1. ἤλασμεν αὖτις ἔκαστοι ἐὴν ἐπὶ Σφέα, redimus quiſque ad ſua ; ſic & apud Herodot. eſt ab, & pro ἑός, ἑ, ὁ ; q. v.

Σφετερωτὴρ, Gen. 14. verſ. 23. pro quo mel. edit. σφεωτὴρ.

Σφετερ' pro Σφέτερα, nom. pl. n.g. Σφετερέων, gen. pl. Æol. pro σφετερῶν. Th. ἕ, ſe, acc. ſing. ab ἕ, ſui.

Σφετέρην, accuſ. ſing. Ion. fœm. gen. à Σφέτερος, ρα, ρον, ſuus, a, um : dativ. plur. Σφετέρῃσι. Them. ejuſd. & Ion. f. g. Σφείτερος.

Σφετερίζω, meum facio, interverto : & inde.

Σφετερισμὸς, ἕ, ὁ, uſurpatio : ab eodem Them.

Σφετερισμὸς, præcedens propriè, eſt actio, quâ quis aliena ſua facit : Item Σφετερισὴς, ἕ, ὁ, interverſor ; qui aliena, vel ea quæ communia ſunt, in ſuam ſolius rem vertit ; utrumque verbale, à præced. Σφετερίζω, quod à ſeq. Σφέτερος ; &c. V.

Σφέτερος, ρα, ρον, ſuus, a, um, proprius ; Item pro ὑμέτερος, veſter : à Σύ, tu ; vel ab ἕ, ſe.

Σφέων, Ion. pro αὐτῶν, ipſorum.

Σφυκία, ἡ, examen vesparum; item, σφήκια, τὰ, idem; vespeta, i. e. cellulæ vesparum; quod etiam legitur in sing. neut. σφήκιον, τὸ, idem; cella vesparum; pro quo scribitur etiam σφηκεῖον; sed hoc etiam est phalangii genus; apud Nic. in Ther. Item, σφηκίσκος, ὁ, ἡ, lignum oblongum, & in acutum desinens, ita ut latitudo paulatim contrahatur; à similitudine vesparum, quæ admodum adductum habent & strictam alvum; teste Hesych. quidam exp. cuneolus; item, σφηκισμὸς, genus harmoniæ. quod vesparum susurro non erat absimile; Hesych. & σφηκίασις, ἡ, favi vesparum; vel nidi vesparum, aut crabronum; omnia à Them. σφὴξ, ηκὸς, V.

Σφηκοειδὴς, de genere vesparum; ex σφὴξ, ηκὸς, ὁ, & εἶδος, τὸ, &c. Vide.

Σφηκὸς, ᾶ, ὁ, idem quod, σφηκώδης, id V. Sed exp. etiam robustus; item, versicolor; & substantivè, significat cristæ in galea extremitatem angustam, & constrictam; Hesych. Itidem, à Them. σφὴξ, ηκὸς, V.

Σφηκόω, ῶ, ὥσω, in angustum ex lato contraho, revincio; ἐσφήκωντο, Dor. & Æol. pro ἐσφήκωντο, 3. pl. imperf. pass. Th. σφὴξ, ὁ, vespa.

Σφηκώδης, εος, ὁ, ἡ, vespæ modo in acutum, & angustum desinens; item, homo cujus venter, præ gracilitate & macie, adductus est & angustus; à Th. σφὴξ, ηκὸς, V. Item, σφήκωμα, τὸ, id quod ex lato in angustum contractum est; in galea seu crista, est ea pars cui pinnæ inseruntur; item, id quo aliquid, velut cuneo injecto, obturatur & obstruitur; est verbale à præced. σφηκόω, vide. Item, σφηκὼν, ῶνος, ὁ, sedes, domicilium, seu cella vesparum; à Th. σφὴξ, ηκὸς, V.

Σφῆλαι, pro ἔσφηλα, fefelli, a. 1. indic. &

Σφῆλαι, movere, a. 1. inf. act. &

Σφῆλας, falsus, a. 1. part. act. verbi σφάλλω, everto: f. λῶ. a. 1. ἔσφηλα.

Σφηλὸς, ἡ, facile mobilis, obliquus, densus; à σφάλλω, supplanto.

ΣΦΗ'Ν, ῆνος, ὁ, cuneus. q. à σπάω, traho, velo, vel q. à σφὴξ.

Σφηνάριον, ι, τὸ, cuneolus; Suid. Item, σφηνὶς, ίδος, ὁ, cuneus; ita dicitur etiam piscis quidam marinus; species scil. quædam κιτρίνας, vel mugilis; Athen. l. 7. Item, σφηνίσκος, ὁ, cuneolus; item, figura geometrica, a cuneoli similitudine, constans ex latis & quadratis lateribus, in angusta & tenuia definentibus; item, linamentum in cunei formam involutum & intortum, apud medicos; omnia à Th. σφὴν, ῆνος, præced. cuneus, quo ligna aut lapides, in scissuras indito & adacto, vi mallei finduntur; item, instrumentum tortorum, quo veritatem extorquent; apud Aristoph. &c. V.

Σφηνοειδὴς, ὁ, ἡ, ὄν, q. d. cuneiformis, cuspidatim densus; ex σφὴν, ῆνος, & εἶδος, τὸ, V. Item, σφηνοπώγων, cujus barba cunei formam repræsentat, vel cui barba velut cuneo diffissa est, & bisulca; ex σφὴν, ῆνος, & πώγων, ὁ, &c. V.

Σφηνόω, ῶ, cuneo findo, cuneo adacto divello; item, obstruo, & obturo cuneo, vel obturo velut adacto cuneo; sed exp. etiam, condenso, stipo; à Th. σφὴν, ῆνος, V. Item, σφήνωσις, εως, ἡ, adactio cunei; item, obstructio quæ fit cuneo, & quævis obturatio; ut apud Medicos, σφήνωσις dicitur, quum humor alicubi hæret, artus veluti discuneans; Plut. verbale, à præced. σφηνόω, V.

ΣΦΗ'ΞΙΟΣ, α, acer.

Σφήπιος, præced. propriè signif. qui est è tribu quæ vocatur σφηττός; & interdum, acer; ut ὄξος σφήπιον, Aristoph. in Pluto; acetum acre vel acerrimum; Metaphorâ ductâ ἀπὸ τῆς σφηπίων, qui πικροὶ erant, & συκοφάνῃ, &c. Vide Schol.

Σφὶ, & σφὶν, pro σφίσι, & pro ἀυτῖς, ipsis. Nam Poëtæ pro σφίσι, dat. pl. utuntur, dual. σφῖν, per Apocop. σφὶ, & per Aphæresin φὶν. Th. ἕ, se.

Σφίγγ, pro σφίγγα, acc. sing. à σφίγξ, γγος, ἡ, nomen vatis cujusdam alatæ, virgineæ facie, reliquo corpore leoni similis, quæ responsa consulentibus intellectu difficilia reddebat. Th. σφίγγω, stringo.

Σφιγγία, ἡ, parsimonia, & sordes vicûs; quum quis, strictiore manu, quàm deceat, sumptus facit; est à seq. σφίγγω, V.

ΣΦΙ'ΓΓΩ, stringo, constringo. f. ξω, hinc στεγγία, ας, ἡ, parsimonia.

Σφιγκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui stringit, constringit, aut astringit; apud Medicos, sic dicitur musculus ani rotundus, ultimam intestini recti oram ambiens, & astringens intestinum rectum, ne ante tempus excrementa effluant; Pol. ipsum podicem sic appellari testatur; l. 2. apud Tarentinos etiam σφιγκλὴρ, vocatur ὁ χιτὼν, teste Hesych. Item, σφιγκτὸς, constrictus; utrumque verbale à præced. σφίγγω, f. ξω, in pass. σφίγγομαι, stringor, constringor, &c. Vide.

Σφίγξ, γγὸς, ἡ, SPHINX; item qui ænigmatice loquitur: à præced.

Σφίγξαι, constrinxisse, a. 1. inf. act. verbi σφίγγω. f. γξω. a. 1. ἔσφιγξα.

Σφὶν, ipsis, dual. vel dat. pl. pro σφίσι, ab ἕ, sui. Th. ἕ, se.

Σφόδρα, vehementer, impetuosè; interdum nominaliter dicitur, ὁ σφόδρα, vehemens seu vehementissimus; unde, apud Aristot. H. An. l. 8. ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι; item aliquando, σφόδρα seu σφόδρα γε, resp. onsioni affirmativæ adhibetur; pro, admodum, maximè; est adv. à seq. Them. σφοδρὸς, ᾶ, ὸν, impetuosus, qui impetu fertur; vegetus, &c. Vide.

ΣΦΟΔΡΟ'Σ, ὸς, ὸν, vehemens, validus.

Σφοδρότερος, acrior, vehementior; & σφοδρότερον, vehementius; compar. à præced. σφοδρὸς, V. Item, σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia; & σφοδρύνω, υνῶ, vehementem, seu vehementiorem reddo; & neutral. vehementior reddor, incrementum accipio; omnia, itidem ab eod.

Σφοδρῶς, vehementer, adv. à σφοδρὸς.

Σφονδύλη, ης, seu σπονδύλη, ης, ἡ, radix filphio similis: item infectum quoddam, de blattarum genere. Th. σπόνδυλος.

Σφονδύλιον, τὸ, idem quod σπονδύλιον, τὸ, & Th. σπόνδυλος, ὁ, spondylus, &c. V. Sic &, σφόνδυλος, & σφονδύλιος, Attice dicuntur pro σπόνδυλος, & σπονδύλιος; pro verticillo fœminarum nentium Plutarchus utitur; Symp. 9. Probl. 24. Item, judicium calculi, σφόνδυλος dicitur; Hesych. & Eust. Item, ambitus aculei in scorpio; Hesych. & in plur. σφόνδυλοι, dicuntur etiam membrorum compages, &c. V.

Σφονδυλοδίνητος, verticillo tortus, vel fuso tortus; ut in Epigr. σφονδυλοδινήτῳ νήματι, filo quod verticillo ad fusum appenso tortum est; ex σφόνδυλος, ὁ, & δίνεω, ῶ, f. ήσω; à Th. δίνη, ἡ, &c. V. Item, σφονδυλόμματις, qui vel quæ ex inspectione vertebrarum in corpore humano aliquid prædicit; Pol. 7. 30. ex σφόνδυλος, idem quod, & pro, σπόνδυλος, ὁ, & μάντις, ὁ, ἡ, &c. V.

Σφὸς, ἥ, Dor. pro σφέτερος, suus: quod ab ἕ, sui. Th. ἕ, se.

Σφὸς, gen. sing. à σφὸς, suus, quod vide.

Σφραγίδιον, τὸ, sigillum; item, annulus signatorius; apud Plut. à Th. σφραγὶς, ίδος, V.

Σφραγιδονυχαργυροκομῶν, dicuntur ab Aristoph. homines voluptarii qui comam nutriunt, & digitos ad ungues usque annulis onerant, vel ungues expoliunt; ex σφραγὶς, ίδος; ὄνυξ, υχος, ἡ, ἄργυρος, ὁ, vel ἄργυρ, τὸ, & Th. κόμη, ἡ, unde κομήτης, ου, ὁ, &c. Quæ V. Item, Σφραγιδοφυλάκιον, loculus in quo reponuntur σφραγίδες, i. e. annuli signatorii, seu gemmis insigres; item, annuli pars in qua gemma sedet; funda, seu pala annuli; ex σφραγὶς, ίδος, & φυλάττω, ακ, unde φυλακὴ, ἡ, &c. V.

Σφραγίζω, obsigno sigillo, consigno. f. ίσω. p. ἐσφράγικα. a. 1. ἐσφράγισα. a. 1. imperat. act. σφράγισον, άτω. a. 1. sub. act. σφραγίσω, ης, ῃ. perf. pass. ἐσφράγισμαι a. 1. ind. pass. ἐσφραγίσθην, ης, ῃ. a. 1. m. ἐσφραγισάμην, ω, ατο. Th. σφραγὶς, ίδος, ἡ.

ΣΦΡΑΓΙ'Σ, ίδος, ἡ, sigillum, signum: hinc σφραγίζω, signo, obsigno. f. ίσω.

Σφραγίσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. &

Σφραγίσῃς, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi σφραγίζω, obsigno, quod V.

Σφρηγὶς, Ion. pro σφραγὶς, quod V.

Σφεχίσμα, ατος, τὸ, signum, sigillum, a 1. perf. perf. pass. verbi σφεχίζω. Th. σφεχίς.

Σφεχιστὴρ, pro sigillo fumitur; apud L. ert. Item, σφεχιστὴς, sigillator; Plut. Utrumque verbale à 3. perf. præt. pass. verbi σφεχίζω; in pass. σφεχίζομαι, obsigner, signo notor, &c. V.

Σφεριανὸς, vehemens; item, florens, vegetus; à seq. Them. Σφεριγάω, vide.

ΣΦΡΙΓΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, turgeo, sum vegetus & corpore bene habito, lascivio. qu. à σπερμάω.

Σφυγματώδης, idem quod, σφυγμώδης; & ab eod. id V. Item, σφυγμὸν, ὁ, à veteribus nominatus fuit pulsus inordinatus, & incompositus; teste Gal. in lib. de puls. Unde σφυγμικὸς, ὁ, vim habens ciendi pulsus; in quo pulsus consistunt; item, σφυγμὸς, ὁ, pulsus; motus cordis, venarum & arteriarum dilatatione & contractione factus; apud Aristot. in Meteor. terræ etiam tribuitur; atque indè σφυγμώδης, ες, ὁ ἢ ὅ, pulsitans; pulsui similis; qualis est in pulsu; unde, adv. σφυγμωδῶς, ut fit in pulsu; pulsum repræsentando; Gal. omnia, à seq. Th. σφύζω, V.

ΣΦΥ'ΖΩ, f. ύξω, salio, pulso, mico, palpito, desiderio æstuo: quasi à φυσῶ, inflare.

Σφύξις, εως, ἡ, pulsus: à præced.

ΣΦΥ'ΡΑ, ας, ἡ, malleus: Σφυρὸν, ῦ, τὸ, malleolus, pedis extremitas: & pro imis montium partibus: in pl. τὰ σφυρά.

Σφύραινα, ἡ, piscis, quem Plin. l. 32. ludem à Latinis appellari scribit; Attici eum κέστρον nominant; Athen. l. 7. à Th. præced. σφύρα, ἡ, instrumentum fabrile; & quo occantur etiam glebæ; item, nomen ejusdem piscis marini, qui alias κέστρα dicitur, &c. V. Σφυρὶς, vide cum ασυκαθία.

Σφυρήλατος, malleo ductus, seu fabricatus; i. e. ὁ τῇ σφύρᾳ ἐλήλαμβῶ; ideoque solidus, non conflatus; apud Diod. Sic σφυρήλατον, τὸ, accipitur pro loculo, seu conditorio, quod malleo ductum fabricatumque est non conflatum; ex Σφύρα, ἡ, & Th. ἐλαύνω, f. άσω, ab ἐλάω, unde ἐλατὸς, ductilis, &c. V.

Σφυρήματα, τὰ, dicuntur ferramenta quædam; apud Hesych. à Them. σφύρα, ἡ, instrumentum fabrile, &c. Vide.

Σφύριον, vel σφυρίον, τὸ, malleolus, fabrile instrumentum; item, idem quod σφυρὸν, τὸ, id V. Item, σφυρῖτις ἐλίκη, malleoli vena; itidem, à σφυρὸν, τὸ, vide.

Σφυρικόπος, ὁ, malleator: à σφύρα, malleus, & κόπος, labor. Th. κόπτω, feco, f. ψω. p. m. κέκοπα.

Σφυρὸν, τὸ, malleolus pedis; ut exp. quidam, à σφύρα deductum esse innuentes, ob mallei similitudinem; Il. ρ. & per Synechd. totus pes cum crure σφυρὸν dicitur, apud Oppian. de venat. l. 3. &c. Vide Th. σφύρα. Item, Σφυρὸω, ῶ, malleolos pedum calceis vel ocreis munio, vel corrigia substringo; Athen. l. 14. Unde, seq. verbale, σφυρωτὴρ, quod vide.

Σφυρωτὴρ, (ὑποδήματος) corrigia calciamenti. Th. σφύρα.

Σφύσσειν, Dor. pro σφύζειν, quod vide.

Σφῷ, nom. & accus. dual. à σύ.

Σφωὶ, σφέ, nom. & acc. dual. ab ὅς, sui. Th. ἑ, se.

Σφῶϊ, nom. & accus. dual. σφῶϊν, gen. & dat. dual. à σὺ, tu. Sed σφοῖν, gen. dual. ab ὅς, sui.

Σφωίτερος, suus; aliquando tuus & vester: à σφῶϊ, vel σφῶϊν, quod vide.

Σχάδαξ, ακος, favi, fucorum, soboles apum; item, σχαδίζω, lacto; (nam σχαδύσσω, Etym. exp. πιλάσσω, lactare) pro quo etiam scribitur σχαλίζω; idem; utrumq; à seq. Th. σχαδών; unde plur. σχαδόνες; sunt favi fucorum seu apum, &c. V.

ΣΧΑΔΩ'Ν, όνος, ὁ, animal pennis & pedibus carens; cella, vel soboles apum: σχαδόνες, ων, favi.

Σχάζω, f. άσω, vide in σχάω.

Σχαλιδόω, ῶ, plagas erigo; nam σχαλιδῶσαι, exp. erigere σχαλίδας, seu plagas, & furcis fulcire; unde verbale, σχαλίδωμα, idem cum, & utrumq; à seq. Th. σχαλὶς, ίδος, furcula quâ attolluntur, sustentanturque retia, &c. V.

Σχαλίζω, dicitur pro σχαδίζω, id vide.

ΣΧΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, varus, paxillus; furcula attollendis retibus. q. σχάλις.

Σχάσως, Æol. pro σχάσας, a. 1. part. act. m. g. verbi σχάζω, cohibeo, inhibeo, f. άσω, a. 1. ἔσχασα. Th. σχάω, idem.

Σχεδείλιος, impellerer, a. 1. opt. pass. verbi σχάω vel σχάζω, impello, f. άσω, a. 1. pass. ἐσχάθην.

Σχάσις, εως, ἡ, scarificatio; apertura, seu incisura quæ fit cultro; item, σχασμεία, ἡ, funis, trochlea, aut aliquid hujusmodi aliud, quo organum intentum laxatur, vel erectum demittitur; item, funis ille qui in circo cursoribus prætendi solebat, & quo laxato in cursum effundebantur; item, σχασήριον, τὸ, pugio, seu scalpellius, quo utuntur in scarificando, seu in aperienda, & incidenda cute aut vena; in Hippiatr. Hesych. etiam est pars quædam in navi; & eidem σχασήρια sunt ἑρμητήρια, i. e. portus; omnia, à seq. Them. σχάω vel σχάζω, id V.

ΣΧΑ'Ω, ῶ, f. άσω, scarifico, scalpo, aperio, laxo, demitto, deduco, transfero, cohibeo. Est & σχάζω, idem.

Σχὲ, habe, a. 2. imperat. act. verbi ἔχω, habeo. a. 2. ἔσχον.

Σχεδάριον, τὸ, libellus, pugillaris, schedula, &c. Idem quod σχέδιον; & ab eod. viz. à σχέδη seq. &c. Vide.

Σχέδη, ης, ἡ, SCHEDA, tabula, in qua scribimus, proprie ex tempore: à σχεδὸν, ilico.

Σχέδη, præced. schedula est, seu tabella vel papyrus, aut philyra, aliudve in quo scribimus; propriè, aliquid tumultuariè, seu quod ex tempore in mentem nobis venit; quidam exp. pugillares, &c. V.

Σχέδλιν, propè, sensim, q. retento gressu, ab ἔχω, retineo: vel à σχεδόν.

Σχεδία, scil. ναῦς, navis quæ subito & tumultuarie fit; ἡ δι' ὀλίγης συμπαγεῖσα, & q. d. ex propinquo sumpta; teste Eust. Od. ε. schedia dicitur Ulpiano, i. e. ratis tumultuariæ & subitariæ operæ; vel tumultuarius pons; à Th. σχεδὸν; vel fœm. à masc. σχέδιος, &c. V.

Σχεδίλιν, adverbialiter, cominùs, accus. à σχέδιος.

Σχεδιάζω, f. άσω, ex tempore, vel tumultuarie facio; inconsideratè ago: à σχέδιος, quod V.

Σχεδίασμα, ατος, τὸ, opus ex tempore factum: à præced. verbo.

Σχέδιον, τὸ, tabellula ejusmodi qualis σχέδη, ἡ, à quo deducitur; Eust. exp. τὸ πρὸ σχεδίων λόγων ἐδάφιον, schedula, schedium; pro eod. dicitur etiam σχεδάριον; sed σχέδιον, exp. etiam telum, seu hasta quâ cominus pugnatur; item, τὸ σχέδιον, tumultuarium opus, & subitarium, extemporale, neut. à σχέδιος, id V.

Σχέδιος, α, ον, subito factus; q. brevi tempore: σχεδία, (scil. ναῦς) navis tumultuariè facta. Them. σχεδὸν.

Σχεδόθεν, adv. propè, à σχεδὸν.

ΣΧΕΔΟ'Ν, adv. propè, propemodum, juxta, cum dat. & cum genit. fortasse: hinc σχεδιάζω, ex tempore & tumultuario opere facio: σχεδίασμα, opus ex tempore factum: ἀυτοσχέδιος, ex tempore factus.

Σχέθε, habe, præs. imperat. vel est 3. sing. imperf. pro ἔσχεθε, verbi σχέθω, habeo: à σχέω, Th. ἔχω, idem.

Σχεθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. verbi ἔχω, habeo: f. ξω & σχήσω. a. 1. pass. ἐσχέθην.

Σχεθίμεν, Ion. & Dor. pro σχεῖν, habere præs. inf. verbi σχέθω, pro ἔχω.

Σχέθω, habeo: à σχέω, pro ἔχω.

Σχελίδες, αἱ, laterum carnes & pulpæ oblongæ. q. à σκέλος.

Σχέμεν, Ion. seu Dor. pro σχεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἔχω, habeo.

Σχέο, Ion. pro σχοῦ, tene, a. 2. imperat. m. verbi ἔχω, a. 2. m. ἐχόμην.

Σχερῶ, Poët. adv. pro ἐφεξῆς, deinceps, ordinè, propè, juxtà. Formant à σχεδίος, quod vide: hinc in dat. σχεδίῳ, & per Synec. σχέδω, & χῇ τερπνῇ σὶ, εἰς ρ, & accentu mutato: factum σχερώ.

Σχὲς, habeto, mane, per Pleonasm. τὸ σ, pro σὲ, a. 2. imperat. act. ab ἔχω, habeo. a. 2. ἔσχον.

Σχέσις, εως, ἡ, habitudo, dispositio, affectio dubia: vide σχέω.

Σχετικὸς, qui cum aliquo convenientiam quampiam habet; item, retinendi & cohibendi vim habens; Plut. in plur. febres σχετικαὶ dicuntur, quæ & ἐν χρόνοις· unde adv. σχετικῶς, q. d. habituliter; Hesych.

Hesych. exp. οἰκειοτικῶς, itidem, ab eod. verbo σχετλιάζω, V.

Σχετλιάζω, conqueror, tanquam miseratilia aut scelesta passus; quiritor, lamentor; unde verbalia, σχετλιασμὸς, quiritatio, lamentatio; apud Thuc. & σχετλιαστικὸς, conveniens τῷ σχετλιάζειν, seu σχετλιασμὸν indicans; miserabilis, indignabundus; omnia à seq. Th. σχετλιῶ, V.

ΣΧΕΤΛΙΟΣ, ὰ, infelix, miserabilis; item durus, scævus, nefarius, q. à σχέω & τλᾶς, qui miseriam habet.

Σχετλίως, miserè, miseraliter; item, scelerate; Isocr. est adv. à præced. Th. σχετλιῶ, V.

Σχέτο, tenebatur, Ion. pro εἶχετο, 3. sing. a. 2. m. verbi ἔχω.

Σχέω, f. ἥσω. p. ἔσχηκα, habeo, inusit. ab ἔχω. Hinc σχέσις, habitudo: σχῆμα, habitus.

Σχῆμα, ατος, τὸ, forma, habitus, gestus, SCHEMA, seu figura, vide præced.

Σχημάπον, ὰ, τὸ, idem quod ὑπόρχημα, ſtaticulus; ſtaticulum dicitur Plauto; quod erat ſaltationis genus, quando ſaltator nunc profiliebat, nunc ſtabat; à præced. σχῆμα, ατος, V.

Σχηματίζω, formo, figuro, aſſimilo: à præced.

Σχηματισμὸς, ſitus, habitus; verbalè, à præced. σχηματίζω, V.

Σχηματοποιὸς, ὸ, ὁ, cultus corporis, vel ſermonis; faſtus: à præced. perf. paſſ. σχηματο ἐσμαι, ἔσμαι, fingo, conformo, informo; ſed exp. &, geſticulationi ſervio; ſchemata ſaltationis cujuſque imitor; Pol. 4. 13. Unde, part. præſ. σχηματοποιούμενος, qui ingenuè non loquitur & ſimpliciter, ſed efficto vultu, & ſermone aſſimulato; quales ſunt ſaltatores, in multas ſeſe ſpecies aſſimulantes; item, σχηματοποιία, geſtuum ſchematumque in ſaltando effictio; Athen. l. 14. ex σχῆμα, ατος, & ποιέω, &c. V.

Σχήσω, f. 1. inf. act. σχήσεσθαι, f. inf. m. verbi σχέω, inuſit. pro ἕξω, habeo, f. ἕξω, & σχήσω.

Σχῆτος, εος, ὴ, habitus; idem quod ἕξις, Hesych. ὁρμὴ, eidem; item, σχητηρία, ἡ, anchora; quâ viz. navis retinetur; unde rumq; ab eod. verbo σχέω, V.

Σχάζω, obumbro; idem quod, & pro σκιάζω, id V.

Σχιδακηδὸν, in modum aſſularum; aſſulatim; item, σχιδακώδης, aſſulosus, utrumque, à σχίδαξ, ακος, ὴ, aſſula; fragmentum, aut ſegmentum è ligno ſciſſo; à Th. σχίζω, V.

Σχιδαπόπους, cujus pedes in digitos fiſſi ſunt; ità dicuntur aves, quarum in digitos pedum fiſſura diviſa eſt; idem quod σχιζόπους, à σχίζω & πούς, vide.

Σχίδαξ, vide paulo antè.

Σχίδη, ὴ, idem quod ſeq. σχιδὸν, ὸνος, τὸ, fragmentum è ligno ſciſſo; item, σχίδης, ου, ὁ, lacer, pannoſus; item, σχίδια, τὰ, ligni fragmenta, & ſecamenta, quæ aſſulæ in marmore dicuntur; ſed ſchidia, & aſſulas de lignis etiam poſuere Vitruvius, Plinius, & Plinius; eſt neut. plur. a ſing. σχίδιον, τὸ, aſſula; idem etiam quod σχιδὸν, τὸ, & omnia, ab eod. Th. σχίζω, V.

Σχιδὸν, aſſula: à σχίζω, findo.

Σχιδόνυχος, ungulas habens fiſſas; ex σχίζω, unde σχιδὸν, τὸ, & ὄνυξ, υχος, ὁ, cujus comp. pleraque mutant ο in ω, &c. V.

Σχίζα & σχίζη, fiſſura: &

Σχίζης, dat. pl. Ion. à σχίζα, ης, ἡ, ſciſſura. Th. σχίζω, findo.

Σχιζόπους, vide ſuprà, cum σχιδανόπους, item, σχιζοπτερος, alas habens fiſſas; ex σχίζω & πτέρον, τὸ, &c. Vide.

ΣΧΙ'ΖΩ, findo, SCINDO, diſſeco: f. ίσω. p. ἔσχικα. perf. paſſ. ἔσχισμαι. hinc σχίσμα, ατος, τὸ, ſciſſura: σχιδίον, ὸ, τὸ, aſſula: σχῖνος, ὸ, ἡ, lentiſcus: arbor.

Σχινδάλαμος, & σκινδαλμὸς, idem cum ſeq. σχινδυλὺς, V. Quod exp. etiam feſtuca; quidam etiam exp. ſegmentum, five aſſula ex calamo fiſſo; & comp. volunt ex σχίζω & κάλαμος, ὁ, &c. V.

Σχινδαλμὸς, ὃ, ὁ, aſſula: fruſtum τῷ σχίζειν ablatum.

Σχινδύλεω, unde verbale, σχινδύλησις, εως, ἡ, fiſſio quæ aſſulosè fit; Hippocr. ab eod. Them. σχίζω, diffindo, diſcindo, &c. V.

Σχινέλαιον, oleum lentiſcinum; i. e. σχίνινον ἔλαιον, è lentiſco factum oleum; ex ſeq. σχῖνος, ὁ, & ἔλαιον, τὸ, &c. V.

Σχινίζομαι, lentiſci σχίδακι dentes repurgo; ad dentes purgandos & candefaciendos lentiſco, ſeu lentiſci σχίδαξι, vel cuſpidibus, ſeu ſcillâ herbâ utor; item, σχίνινος, lentiſcinus; ut, σχινίνη ῥητίνη; lentiſcina reſina, i. e. maſtiche; ſic σχίνινον ἔλαιον, lentiſcinum oleum, quod ex maturo lentiſci fructu conficitur; & σχίνινος οἶνος, lentiſcinum vinum; omnia, apud Dioſc. variis in locis; item, σχινὶς, ίδος, ἡ, bacca lentiſci; fructus quem fert lentiſcus arbor; omnia; à ſeq. σχῖνος, V.

Σχινοκέφαλος, habens caput bulbo ſimile, i. e. oblongum; Plut. in Per. ex σχῖνος & κεφαλὴ, ἡ, V.

Σχῖνος, ὸ, ἡ, lentiſcus arbor. Th. σχίζω, findo.

Σχῖνος, præced. lentiſcus, frutex eſt ferens maſtichen; & ex ejus ligno, (quod lentiſcum in neut. gen. vocat Martialis,) fiunt cuſpides repurgandis dentibus accommodatæ, propter vim aſtringendi; unde, Etym. ità dici tradit, παρὰ τὸ σχίζεσθαι; vel quod oculos quaſi proſcindat, & indè vi ſuâ lacrymas eliciat; interdum exp. ſchilla, ſeu ſquilla, ut apud Ariſtoph. in Pluto; Plinius poſuit inter arbores quæ picem reſinamque ferunt; l. 14. c. 22.

Σχινοτερόκτης, & σχινοτερεὺς, qui lentiſcum mandit; unde, σχινοτερῆς, οῦ, dicebantur homines molles & effœminati; q. d. lentiſci arroſores, qui ad nitorem candoremque dentium frequenter commanducabant lentiſcum; Suid. ex σχίζω & τερέω, f. τερῶ ξομαι, unde τερὼξ, & τερέκτης, ὁ, &c. Vide.

Σχινώδης, ὁ ἡ ὸν, lentiſcum referens, odore, colore, aut aliquâ aliâ ſimilitudine; ſeu qui eſt è lentiſci genere; à præced. σχῖνος, V.

Σχίστως, ἀδῶς, a. 1. part. act. à σχίζω, findo. f. σω. p. ἐσχισμαι.

Σχιστὸς, ὴ, ὸν, ſciſſum eſſe, a. 1. inf. paſſ. verbi σχίζω, ſcindo. f. ίσω. a. 1. paſſ. ἐσχίσθην.

Σχίσις, εως, ἡ, ſciſſio, fiſſio, vel fiſſura; Suid. Item, σχισμὴ, ἡ, idem quod ſeq. σχίσμα, τὸ, ſciſſura; diſſidium, diſſentio; quæ in Eccleſia dicitur, cum grex in contraria ſcinditur ſtudia, & unione ruptâ, diſſident qui priùs conſenſerant; item, in muſicis duo σχίσματα, (ut & διαστήματα) δίεσιν efficiunt ſive λεῖμμα, Boëth.

Σχίσμα, ατος, τὸ, fiſſura, diſſidium, SCHISMA: à σχίζω.

Σχίσας, conſcindens, gem. or. pro σχίσας, a. 1. part. act. à σχίζω, findo: f. ίσω.

Σχεσὶ, αἱ, calceamentorum quoddam genus; apud Pol. à ſeq. σχιστὸς, qui findi & ſcindi poteſt; ut, σχιστὰ ξύλα; & lapis quidam σχιστὸς dicitur, quippe naturâ ſuâ fiſſilis; apud Dioſc. Item, appellatur & lac quoddam σχιστὸν, cujus ſeroſa portio quodam modo exempta eſt à caſeo, &c. V.

Σχιστὸς, ὴ, fiſſus, fiſſilis: à 3. perf. perf. paſſ. verbi σχίζω.

Σχοίατο, continerentur, Ion. pro σχοῖντο, 3. pl. a. 2. opt. m. verbi ἔχω, habeo. f. ἕξω, & σχήσω. a. 2. ἔσχον.

Σχοίω, haberem, Att. pro σχοῖμι, a. 2. opt. act. verbi ejuſd.

Σχοινία, ὴ, junci planta ſeu ſtirps unâ cum ſuo ceſpite; apud Theophr. H. l. 4. c. 13. ſed exp. etiam funale, ſeu funis; ſcribitur etiam, & ſic potius, σχοινιὰ, βαρυτόνως; nomina enim περισπωμένα potius acui debent; à Th. σχοῖνος, ὁ, V.

Σχοινίζω, vide in σχοῖνος.

Σχοίνινος, junceus, ex junco factus; ab eod. σχοῖνος, V.

Σχοινίον, ὸ, τὸ, funiculus è junco plexus. Th. σχοῖνος, ὸ, ἡ, juncus.

Σχοινίσμα, τὸ, pars agri fune demenſa & deſcripta; item, σχοινισμὸς, ὁ, dimenſio & deſcriptio quæ fit fune; item, torturæ genus, quod funibus fit & fidiculis tractoriis; Plut. utrumq; verbale, à σχοινίζω, V.

Σχοινοσύμβολος, qui funem nauticum in ſpiram convolvit, & complicat; ex præced. σχοίνιον, τὸ, & σύμβολος, ὁ, à συμβάλλω, &c. V.

Σχοινίων, ανος, ὁ, junco, proprium nomen aſini; apud Ariſtot. H. An. l. 9. vel 8. à σχοίνιον, τὸ, V.

Σχοινοβάτης, qui funi junceo inambulat, funambulus; unde σχοινοβατέω, junceo funi inambulo; vel ſimpl. inambulo funi; ex σχοῖνος & βαίνω, fut. βήσομαι, præt. βέβηκα, ut à βάω; unde βατὴρ, βατέω, &c. V. Item, σχοινόπλεκτος, è junco plexus, junco nexus Athen. l. 3. ex σχοῖνος & πλέκω, f. πλέ

ξω; unde, πλεκτὸς, ὁ, &c. V. Sic &, σχοινοπλόκος, qui è junco funes texquet, seu nectit; ex ἱστὸς & πλέκω; unde, πλοκὴ, ἡ, à præt. med. πέπλοκα, &c. V. Item, σχοινοπώλης, juncearum rerum venditor; vel simpl. qui restes, & funes vendit; ex σχοῖνος, ὁ, & πωλέω, unde, πώλης, ὁ, &c. V.

ΣΧΟΙΝΟΣ, ου, ἡ, juncus; funis è junco: est idoneus ad τὸ σχεῖν, id est, retinendum, ligandum. Hinc σχοινίον, ου, τὸ, funiculus è junco plexus: σχοινίζω, func metior, circumscribo & finio.

Σχοῖνος, pro mensura 60 stadiorum. Est vox Ægyptiaca; nempe duplex parasanga.

Σχοινοστρόφος, qui funem è junco torquet; ex σχοῖνος & στρέφω, unde στροφὴ, ἡ, &c. V.

Σχοινοτενὴς, ἐος, ὁ, ἡ, funibus extensus, longus. Ex σχοῖνος & τείνω, tendo.

Σχοινοτενῶς, in modum funis extensi in longum; porrectè, prolixè, intensè; est adv. à præced. σχοινοτενὴς, V. Item, σχοινοφόρος, juncum funem gestans; seu simpl. qui funem gerit; ex σχοῖνος & φορέω, &c. V.

Σχοῖντος, 3. pl. a. 2. opt. m. verbi ἔχω, habeo. f. ἕξω. & σχήσω. a. 2. m. ἐσχόμην.

Σχοινώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, juncosus, junceus; juncum referens; è junci genere; à Th. σχοῖνος, V.

Σχολάζοι, otiosus esset; 3. sing. præs. opt. verbi σχολάζω, quod V.

Σχολάζω, otior, vaco, cum dat. f. ἀσω. p. ἐσχόλακα. perf. pass. ἐσχόλασμαι, σαι, σται. Th. σχολὴ, otium.

Σχολαῖος, α, ον, lentus, tardus, segnis; unde compar. σχολαιότερος, & per Sync. σχολαίτερος, tardior, segnior; & superl. σχολαιότατος, & per Sync. σχολαίτατος, maximè segnis, tardissimus; à σχολὴ, ἡ, V. Item, σχολαιότης, ητος, ἡ, tarditas, cunctatio; Thuc. l. 2. à præced. σχολαῖος, V.

Σχολαίτερα, seu ον, adv. tardius, segnius. Th. σχολὴ, otium.

Σχολαίως, per otium; seu lentè, tardè, cunctanter; est adv. à σχολαῖος, V. Unde etiam, σχολαιότερον, & per Sync. σχολαίτερον, tardius, segnius; & σχολαιότατα, per Sync. σχολαίτατα, tardissimè, cunctantissimè; adv. compar. & superl. ab eod.

Σχολάρχης, scholarcha, i.e. qui scholæ præest; unde σχολαρχέω, ῶ, scholarcha sum; scholæ præsum; ex σχολὴ, ἡ, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. Vide.

Σχολαστήριον, τὸ, locus, in quo commodè otium agitur, & quies datur post labores; exp. & exedra, apud Athen. l. 5. ab aliis etiam, schola; item, σχολαστὴς, ἔ, ὁ, otiem agens, otio indulgens, qui deditus est otio; Plut. & interdum adjectivè, pro otiosus; ut σχολαστὴς βίος, apud eund. sed exp. & discipulus; unde. σχολαστικὸς, qui otiari solet; otio deditus; Aristot. Pol. 8. ὁι σχολαστικοὶ, cœtus festi, apud eund. Pol. 6. & τὸ σχολαστικὸν, otiandi facultas, vel otium; apud eund. Eth. 10. c. 7. omnia verbalia, à σχολάζω, sum otiosus; item, studeo, discipulus, seu audi or sum; item, σχολάζουσα ἐκκλησία, dicitur vacans ecclesia, i. e. rectore & pastore carens; ut à σχολαστὴς, præced. dicitur, σχολαστὴς ὄχλος; otiosa turba, seu multitudo feriata; apud Plut. in Sol. Item, σχολαστικὸς, præced. exp. vacans studiis, scholasticus, studiosus, &c. V.

ΣΧΟΛΗ, ῆς, ἡ, otium, vacatio, lucubratio; SCHOLA.

Σχολὴ, præced. exp. lucubratio, quam quis scil. per otium, seu in otio composuit; apud Plut. Item, ipse etiam locus, in quo otium impenditur alicui rei, σχολὴ nominatur, ut ἐν ταῖς σχολαῖς τῆς φιλοσόφων; in scholis Philosophorum; apud eund. Plut. in Pericle. Item, dicitur aliquis σχολὴν ἄγειν, qui otiosus est, & otium terit; item, in dat. σχολῇ, adverbialiter sumitur, & significat otiosè, per otium; item, lentè, tardè; more hominum otiosorum; Thuc. l. 3. Item, vix, ægrè, magno cum labore; Xen. Pæd. 4. Item, haudquaquam, nullo modo, nullatenus; Soph. in Oedip. Tyr. & sic etiam apud Aristot. Metaph. 2.

Σχολεῖον, τὸ, ludus literarius; Suid. Item σχολικὸς, ad scholas pertinens; scholis conveniens; ut σχολικὰ ὑπομνήματα, Athen. l. 3. Item, σχόλιον, τὸ, grossema; quod vel scribitur in id quod per otium legitur; vel quod per otium scriptum explicationem continet vocabulorum intellectu difficilium; teste Etym. & Lucian. in vit. sua; unde, σχολιάζω, illustro scholiis; & indè, σχολιαστὴς, scholiastes; qui scholia scribit in aliquem author em, & iis eum illustrat; ut σχολιαστὴ Ἡσιόδου; apud Eust. Omnia à præced. Them. σχολὴ, V.

Σχομβρὸς, qui tenuit, a. 2. part. m. verbi ἔχω, habeo. a. 2. m. ἐσχόμην.

Σχὲς, habe, a. 2. imperat. m. verbi ejusd.

Σχῶ, a. 2. sub. act. alii volent esse f. 2. ind. act. verbi ejusd.

Σῶαι, acc. sing. f. g. à σῶς, idem quod σῶς, idem quod. Th. σώω, salvus.

Σωβίνης, ου, ὁ, proprium viri nomen. Sogenes.

Σῴεσκε, Ion. pro ἔσωε, servabat, 3. sing. imperf. act. verbi σώω, idem quod σώζω, servo. Th. σώω, salvus.

Σώζει, 3. sing. ind. act. σώζοι, servârit, 3. sing. præs. opt. verbi σώζω, servo, quod V.

Σωζομβροῖς, ες, & in dat. pl. Ion. σωζομβροισι, præt. part. pass. verbi σώζω, servo, quod V.

Σώζω, servo, f. σω. p. σέσωκα. a. 1. ἔσωσα. a. 1. imperat. act. σῶσον, serva. a. 1. sub. σώσω, ῃς, ῃ. perf. pass. σέσωσμαι. a. 1. pass. ἐσώθην. præs. part pass. σωζόμβρος, servandus, & in dat. pl. Ion. σωζομβροισι. Th. σώω, salvus.

Σωθεὶς, έντος, servatus, a. 1. part. pass. verbi σώζω, servo. a. 1. pass. ἐσώθην.

Σωθῆναι, a. 1. inf. pass. σωθησόμεθα, 1. pl. & σωθήσονται, 3. pl. f. 1. ind. pass. verbi σώζω, servo, quod V.

Σωκέω, possum, valeo: à σῶς, sanus. Th. σώω, idem.

Σωκλείδης, α, ὁ, Dor. pro Σωκλείδης, ου, ὁ, Est autem πατρωνυμικὸν, ἀντὶ τοῦ κυρίου Σωκλῆς, έος, ὁ.

Σωκὴρ, servator. Mercurii Epithet. pro σωτὴρ, ος; à σῴω, servo, & οἶκος, domus.

Σωκράτης, εος, ους, ὁ, SOCRATES, vocat. ὦ Σώκρατες.

Σωκρατικὸς, ὴ, ὸν, SOCRATICUS: à præc.

ΣΩΛΙΟΝ, λῶνος, ὁ, canalis, tubus.

Σωλωάριον, sive σωλωισκὸς, canaliculus, tubulus, Siphunculus; Eust. diminut. à præced. Th. σωλὼν, λῶνος, fistula, velut in aquæ ductu; Plut. apud Chirurgos est instrumentum rotundum, oblongum, cavum, in quo crus, aut femur fractum ponitur, & continetur; sic etiam, ab anatomicis dicitur medium foramen, quo omnes cervicis vertebræ perviæ sunt, & spinæ medulla à cerebro descendit; quoniam ad canalis similitudinem accedit; vide Pol. Item, indè σωλῶτες, apud Aristot. & Athen. l. 3. pisces sunt testacei generis, quorum conchæ tubuli modo oblongæ; Plinio, ungues, seu dactyli; unde etiam, σωλωιστὴς, ἔ, ὁ, qui piscatur σωλῶσας, pisces; Athen. l. 3.

Σωλωοθήρας, qui piscatur pisces, qui σωλῶτες vocantur; ex σωλὼν, λῶνος, & θήρα, ἡ, venatio, &c. V.

Σῶμ' pro σῶμα, quod V.

ΣΩΜΑ, ατος, τὸ, corpus. dat. σώμασι. nom. pl. σώματα, corpora, servi. q. σῶον αἷμα, sanus sanguis. Hinc σωμάτιον, ου, τὸ, corpusculum, σωματικὸς, ὴ, ὸν, corporalis: σωματοποιέω, corpus esse facio.

Σωμασκέω, ῶ, corpus exerceo; de gymnasticis exercitationibus, quales sunt athletarum, peculiariter dicitur; Athen. l. 12. Unde, σωμασκία, corporis exercitatio; ex σῶμα & ἀσκέω, vide.

Σωματεῖον, corpus; i. e. multitudo aliqua sedes conjunctas habens, & iisdem vivens legibus; unde & pro collegio accipitur; in Pand. Item, σωματεῖα, τὰ, dicuntur stolæ histrionicæ ad talos usque demissæ, & totum corpus integentes; Poll. l. 4. c. 18. à præced. Th. σῶμα, ατος, V.

Σωματέμπορος, corporum humanorum mercaturam exercens, emendo ea & vendendo pro mancipiis; unde, σωματεμπορέω, servorum corporum mercaturam exerceo; mancipia emo, ac revendo; ex σῶμα, ατος, & ἔμπορος, ὁ, vide.

Σωμάτια, αἱ, dicuntur membranulæ quibus utuntur ad scriptiones; ut & σωμάτιον, τὸ, seq. exp. etiam codex, ac liber, &c. Vide. Item, σωμάτια, τὰ, numerantur inter ornamenta scenica; apud Luc. neut. plur. ab eod. σωμάτιον, V.

Σωματικὸς, ἡ, ὸν, corporeus, a, um, à præced.

Σωματικῶς, adverbial. corporaliter: à præced.

Σωμάτιον, ε, τὸ, corpusculum. Them. σῶμα.

Σωματοειδὴς, ες, ὁ ἢ ἡ, corpus referens, corpulentus, corporeus; ex σῶμα, ατ, & εἶδ, τὸ, V. Item σωματοκάπηλ, q. d. corporum caupo, hominum venditor, mango, ex σῶμα, εἶ, τὸ, & κάπηλ, ὁ, &c. V. Item σωματοποιέω, corpus esse facio; i. e. quod ante dispersum disjectumque erat, in unum velut corpus cogo: Item corpulentum reddo; corpus reficio, laboribus, fame, aut morbo emaceratum; & general. augeo, auctiorem ac validiorem reddo: Item corpus seu rem corpoream esse fingo; corpus fingo, seu formo, & in pass. σωματοποιοῦμαι, augeor, validior fio; ex σῶμα, ατ, τὸ, & ποιέω; V. Item σωματοφύλαξ, corporis custos, seu qui latus alicujus tuetur, satellites; ex σῶμα, ατ, τὸ, & φύλαξ, ὁ, &c. V.

Σωματότης, ητ, ἡ, corporis ratio, quasi dicas corporietas; Merc. Trism. Item σωματόω, ῶ, corpus esse facio, corporeâ naturâ induo; & in pass. σωματοῦσθαι, corporum fieri, corpoream naturam induere, seu sumere; unde verbale σωμάτωσις, ἡ; ipsa actio corporeum aliquid efficiendi; omnia à Them. σῶμα, ατ, τὸ, quod dictum quasi σῶμα; vel quoniam anima in corpore quasi sepulta est; vel quoniam ejus ministero utitur ad res, quas sibi obsignarit, significandas, explicandasque; aut παρὰ τὸ σώω vel σῴζω, quod in corpore tanquam in carcere fervetur, ut Socrates docet, apud Plat. in Crat. tam animatis, quam inanimatis tribuitur: Item in plur σώματα, τὰ, dicuntur servi, mancipia, domesticum famulitium; atque inde etiam est adjectiv. σωματώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, corporeus, corporeâ naturâ præditus, sed expon. & corpulentus, &c. V.

Σωὴς, vel σώ, ὁ, idem quod, ab & pro σῶς, ῶ, ὸ, ή; q. v.

Σωτὴρ, ῆρ, ὁ, nomen viri. Gr. salvus pater.

Σωρακὶς, dicitur esse instrumentum equisonis cavum, quo equi crines cohibentur; Poll. l. 1. à Them. σωρὸς, ὁ; vide.

Σώρακος, vasis genus; à σωρὸς, quia in id quædam σωρεύονται, acervantur.

Σώρακος, præced. Poll. vas esse dicit, in quo histriones vestimenta sua reponunt: Hesych. vero vas in quod ficus conjiciuntur; sed expon. etiam, acervus: ut apud Aristoph. quum inquit κακῶν τοσούτων σωρὸς μοι σώρακον, &c. V. Item σωρεία, ἡ, acervus, congeries; ab eod. Th. σωρὸς; V. Item σωρείτης, ε, ὁ, sorites; argumentationis quoddam genus apud Dialecticos, sonat; q. d. syllogismus acervalis; cavillationum congeries quædam; quâ ab evidenter veris, per brevissimas mutationes, disputatio, ad ea quæ evidenter falsa sunt, perducitur: Item σωρὶς, idem cum Them. σωρὸς, factum ex σωρεύω, sicut φωλεὸς, ex φωλεύω; inquiunt Etym. & Eust. qui etiam addunt σωρὸς, contractum esse ex ἰστὸς; item σώρυμα, ατ, τὸ, cumulus, acervus; verbale à seq. σωρεύω; V.

Σωρεύσασα, a. 1. part. act. f. g. à

Σωρεύω, coacervo: f. εὔσω, p. σεσώρευκα perf. pass. σεσώρευμαι, perf. part. passiv. σεσωρευμένος, η, ον, cumulatus, a, um. Th. σωρὸς.

Σώρευσις, εως, ἡ, acervatio, cumulatio; & σωρευτὸς, acervatus, cumulatus; Athen. l 7 verbalis, à præced. verbo σωρεύω; V. Item σωρηδὸν; vide in seq. Th. σωρὸς.

ΣΩΡΟΣ, ὁ, acervus, cumulus. Hinc σωρεύω, cumulo: σωρηδὸν, acervatim, cumulatim, adv.

Σῶς, integer, salvus: & σῶ, idem quod σώ, & contracte σῶς, ὸ, ή; & neutr. σῶ.

Σῶσαι, servare, a. 1. inf. act. &

Σώσασα, a. 1. part. act. f. g. &

Σώσασθαι, a. 1. inf. m. verbi σῴζω, servo, quod vide.

Σώσῃ, 3. singular. f. 1. ind. activ. verbi ejusdem.

Σωθένης, ες, ὁ, nomen viri. Gr. cui vires sunt integræ.

Σῶσι, servant, per Crasin pro σώζουσι, vel σωοῦσι, à σώζω vel σώω. Th. σώ, salvus.

Σωσιοικὸς, domus conservans, domum respirator; Hesych. pro eod. per crasin factum existimatur σωϊκὸς; quod est Mercurii Erith. Il. υ. id vide: ex σώζω, f. σώσω, & οἶκος, ὁ, &c. V. Item σωσίπολις, urbes conservans; ex σώζω, f. σω, & πόλις, &c. V.

Σωσίπατρος, ε, ὁ, nomen viri. Gr. conservatio patris.

Σῶσον, άτω, a. 1. imperat. act. σώσων, f. 1. part. act. verbi σώζω, servo; quod vide.

Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, servandi, seu conservandi vim habens, conservator, tutator; à σώζω, f. σω. V.

Σῶτερ, ε, τὸ, merces, quæ datur medico ob sanationem: à σώζω, servo. Them. σώ, salvus.

Σώτειρα, ας, ἡ, Poët. pro σώστρα, ης, ἡ, servatrix, liberatrix: &

Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, servator, salvator. Them. σώ, salvus.

Σωτηρία, ας, ἡ, conservatio, salus: &

Σωτήριος, ε, ὁ, ἡ, salutifer: σωτήριον, τὸ, salus. Th. σώ, salvus.

Σωτήρια, τὰ, scil. ἱερὰ, sacra seu festa quæ agitantur in honorem σωτήρων θεῶν; apud Herodian. & Luc. neut. pl. à præcedent. σωτήριος, V. Item σωτηριακὸν, pretium quod pro funeris elatione datur: Item σωτηριάδης, salutaris, qui salutem dat, hospitalis; utrumque itidem ab eod.

Σῶτρα, ατα, rotæ curvatura, ἁψὶς, rotæ ligna in ejus rotundatione; i. e. ἐν τῇ κύκλωσι τῆς περιφερείας, quæ radios continent, ferramenta vero, quæ curvaturam ambiunt & cingunt κανθοὶ dicuntur; canthum etiam dixit Juvenal. est à seq. σωτῆρ, τὸ; unde neut. plu. σῶτρα, τὰ, idem, &c. Vide etiam infrà cum σώω.

Σῶτρον, ε, τὸ, lignum orbiculare rotæ, quod radios in se σώζῃ· qu. à ζείω, agito.

Σώφρον, pro σώφρονα, acc. sing. à σώφρων; quod vide.

Σωφρὸν, τὸ, modestia, temperantia; Item prudentia; est neut. à masc. σώφρων, ὁ; V.

Σωφρονέω, ῶ, sum sobrius, sanâ mente sum præditus: f. ήσω, p. σεσωφρόνηκα, 1. ἐσωφρόνησα, a. 1. imperativ. σωφρόνησον, άτω, à σώφρων, sobrius; quod vide.

Σωφρόνη, ης, ἡ, SOPHRONE, propr. nom.

Σωφρόνημα, moderatione factum, & prudenter, pudicum facinus & factum; Xenoph. est verbale à σωφρονέω; V.

Σωφρονίζω, doceo sapere, bonis moribus imbuo: f. ίσω, p. σεσωφρόνικα, perfect. pass. σεσωφρόνισμαι, unde σωφρονισμὸς, ὁ, ὁ, sanitas animi; castigatio, emendatio: ex σώφρων, sobrius; quod vide.

Σωφρονικὸς, qui naturâ comparatus est ad temperantiam: Item modestiæ & moderationi deditus; unde adv. σωφρονικῶς, ut decet eum qui est σωφρονικὸς, à σωφρονέω; V.

Σωφρονισκὸς, ε, ὁ, SOPHRONISCUS.

Σωφρόνισμα, τὸ, id quo quis castigatur, & emendatur, verbale à σωφρονίζω; unde etiam seq. σωφρονισμὸς, expon. castigatio, &c. V.

Σωφρονισμὸς, ὁ, ὁ, vide in σωφρονίζω.

Σωφρονιστὴς, ὁ, ὁ, castigator, emendator; Thuc l. 3. & 6. Itidem verbale ab eod. σωφρονίζω; V.

Σωφρονιστῆρες, dicuntur gemini dentes, à Cleanthe; quod omnium extremi nascantur circa vigesimum annum; κατὰ τὸν τῆς σωφρονεῖν ἀρχὴν, inquit Etymol. vel quasi secum adducentes τὸν σωφρονισμὸν, à σωφρονέω, sic vel σωφρονίζω: Item σωφρονιστήριον, τὸ, q. d. castigatorium, numen carceris, carcer correctionis: Itidem ab eodem σωφρονίζω; Item σωφρονήσαντος, prudenter se gerendo; vel utendo prudentiâ: Item modestè, moderatè, modicè; est adverb. à σωφρονέω; mentis sum compos, prudens sum, prudenter me gero; Item modestus, temperans, castus & pudicus sum, & taliter me gero; unde in pass. σωφρονεῖσθαι, dicitur quod modestè, & temperanter geritur, &c. V.

Σώφροσι, temperantibus, dat. pl. à σώφρων quod V.

Σωφροσύνη, ης, ἡ, temperantia, sobrietas; Item, mentis sanitas: à seq. quod vide.

Σώφρων, ον, ὁ, ἡ, temperans: gen. pl. σωφρόνων, hinc σωφρόνως, adv. temperanter. Ex σώ, contracte σῶς, sanus, & φρὴν, mens.

Σωχέω, idem cum seq. σώχω, σείω, λεύω, &c. V.

Σώχω, tero: à σείω, quatio.

Σῴω, idem quod σώω, citato gressu currere cogo, in fugam conjicio; unde pass. imperf. σῴοντο, Hesych. expon. ὠρμῶντο; unde σῷον, præced. paulò ante, deducitur; quod etiam scribitur σῶσον, τὸ; ut & σώτρυμα, pro σώτρυμα,

τροχμα, lignum orbiculare rotæ exsimum, quod radios in se continet; lignea circumferentia rotæ, seu rotæ curvatura lignea, &c. Omnia à Them. σεία, unde σύ, ὁ, & σάω, σώμαι, &c. V. Item σώω, servo, conservo, sospito, & in pass. σώμαι, servor incolumis, sospitor; idem quod & à σάω, fut. ὤσω, à Them. σύ, ὁ, &c. V.

T.

TEst decima nona litera. Et in numeris trecentorum signum est. Attici ea pro σ, utuntur: & τ. Ion. pro θ. Dor. pro κ.

Τὰ, hæc, τάγε, τάδ' τάδε, cum Enclitic. nom. pl. n. g. ab ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc. Et τᾶ, Dor. pro τῇ. Tum τᾷ, Dor. pro τῇ, τᾶδε, pro τῇδε.

Ταβελλίων, ωνος, ὁ, scriba civitatis, à secretis, sive consiliis; ὁ τὰ τῆ πόλεως γράφων συμβόλαια; Suid. Item ταβερνάειον, τὸ, caupona, seu potius cauponula, diversorium, καπηλεῖον Suid. Item τάβλα, tabula, in qua luditur tesseris; in Epigram. & apud Suid. ταβλίζειν, tabulis ludere, quod facere prohibentur Episcopi, quidam Justiniani constitutione; unde ταβλιστὴς, qui tesseris ludit; Suid. omnia Græca à Latinis mutuata vocabula.

Ταβίδα, ἡ, nomen mul. Syr. caprea, dama. Ταβίτι, Scythicè Vesta nominatur.

Ταγαθὸν, τό; i. e. τὸ ἀγαθὸν, bonum, & aliquando summum bonum; apud Aristot. & Plat. &c. i. e. τὸ ἀνυπεραγαθὸν, bonum per se, sive ipsum per se bonum.

Ταγᾶς, qui facit quidpiam ab alio jussus, subditus, subjectus; Hesych. est à ταγὴ, ἡ, quod à ταγὸς, ὁ, quæ V.

ΤΑΓΓΗ, ης, ἡ, rancor, cum vigor naturalis perit, & res τήκεται, mollescit. Hinc ταγὸς, ὄς, rancidus: ταγίζω, rancidus fio. Hinc etiam Angl. Tang.

Ταγεία, ἡ, principatus, seu ducatus; Item præfectura, à ταγεύω; V.

Ταγεὶς, constitutus; à. 2. part. pass. à τάσσω, ordino: fut. ξω, aor. 2. pass. ἐτάγην.

Ταγεύω, sum summus magistratus; sive summum administro magistratum, à ταγὸς, ὁ; V. Item ταγὴ, ἡ, principatus, præfectura; ab eod. V.

Ταγικίστερον, Att. & Dor. pro πῦ ἀγχίστερον.

Τάγμα, τὸ, militum centuriatorum certus numerus, cohors, legio; Plut. in Cam. & in Fab. Max. & apud Herodian. τὸ ἱππικὸν τάγμα, expon. equestris ordo, & general. etiam expon. ordo; unde ταγματικὸς, ad cohortem, seu legionem pertinens; verbale à τάσσω, vel τάττω, f. ξω, &c. V.

Ταγματάρχης, qui cohorti præest, seu turmæ aut legioni: ex τάγμα, ατος; & ἀρχὴ, ἡ; unde ἄρχω, &c. V.

Ταγὸς, ὄς, ὁ, dux, Imperator: vel præfectus, præses; Il. ψ. in Thessalia sic dictus fuit summus magistratus; Xen. in Hell. est Itidem, à Th. τάσω, f. ξω, &c. V.

Τάζω, extendo, ab inusit. τάω, capio, a. 2. ἔταγον, unde a. 2. part. ταγὼν, & Poët. τεταγών. Th. τείνω, tendo: f. σω, p. τέτακα. a. 1. pass. ἐτάθην.

Ταθεὶς, extensus, aorist. 1. part. passiv. verbi τείνω, extendo: aor. 1. passiv. ἐτάθην.

Ταθῶσι, intendantur, 3. pl. a. 1. sub. pass. verbi ejusd.

Ταῖ, Ion. pro αἷ. & Dor. pro αἳ. τᾶιν, pro τῶν.

Ταίναρος, ου, ἡ; Stephanus περὶ πόλεων, docet & urbem, & promontorium, & portum ita vocari.

Ταινία, ας, ἡ, TÆNIA, fascia, vitta, corona. Item agger arenæ sub aquis latens, pulvinus, dorsum. Them. τείνω, tendo.

Ταινίον, & ταινίδιον, τὸ, fasciola pectoralis aut ornamentum collare; Etym. & Poll. l. 7. Item ταινίω, tæniâ redimio, & corono; utrumque à præced. ταινία, ἡ; vide.

Τάκεαι, Dor. & Ion. pro τήκεται, & hoc pro τήκη, 2. sing. præsent. passiv. verbi τάκω, Dor. pro τήκω, liquefacio: f. ξω.

Τακεὶς, ἐντος, liquefactus, a. 2 part. pass. verbi τήκω, liquefacio; f. ξω, aorist. 2. ἔτακον.

Τακερὸς, ὰ, ὸν, quod liquescit, molle est: à τήκω, liquefacio.

Τακερῶς, instar eorum quæ τακερὰ dicuntur; Athen. l. 9. à præced. τακερὸς, (quod formatur ex aorist. 2. pass. ἐτάκην, à verbo τήκω;) liquefactus, liquatus, mollis & humidus ex liquatione; & General. mollis, tener, delicatus; more eorum quæ liquefacta sunt: Item maceratus, tabefactus, & interdum activè, tabefaciens, emacians; ut ἱερὸς τακερὸς; apud Anacr. Item τακερόω, liquefacio; idem cum τήκω, seu τακερὸν reddo: Itidem à præced. τακερὸς; V.

Τακεδέρρως, ῥωτος, cui corpus colliquefactum est, corpus liquatum habens; Athen. l. 10. ex τακερὸς, & χρόα, ἡ, cutis; unde χρώς, ῶτος, idem; Item corpus, &c. vide.

Τακήσομαι, f. 2. pass. verbi ejusd.

Τακτὰ, dementum: à τακτὸς; quod vide.

Τακτικὸς, ἡ, peritus ordinandi milites & aciei instruendæ: τὰ τακτικὰ, quæ ad rem militarem pertinent, scientia militaris. Th. τάσω, f. ξω, ordino.

Τακτὸς, ὴ, ὸν, statutus, a, um: ab eodem Them.

Τακτικῶς, militariter; Suid. Item, ut convenit ei, qui instruendæ aciei est peritus, est adverb. à præced. τακτικὸς; vide.

Ταλαεργὸς, ος, ὁ, ἡ, qui patienter opus facit, laboriosus: gen. plur. ταλαεργῶν à τάλας, αν, ὁ, miser. (Th. τλάω, suffero) & ἔργον, ου, τὸ, opus.

Τάλαθος, ου, τὸ, Talathus: nomen proprium.

Ταλαϊονίδας, α, ὁ, Dor. pro Ταλαϊονίδης, ου ὁ ὁ Ταλαΐ παῖς, id est, Adrastus, Talaï filius.

Ταλαιπωρέω, f. ήσω miser sum: & transitive in ærumnas conjicio; ταλαιπωρήσας, αντος, aor. 1. part. act. ταλαιπωρούμενος, præs. part. passiv. vide ταλαίπωρος.

Ταλαιπώρημα, τὸ, ærumna, labor, fatigatio; est verbale, à ταλαιπωρέω, præced. V.

Ταλαιπωρία, ας, ἡ, miseria, molestia: à

Ταλαίπωρος, ος, miser, ærumnosus: ex τλάω, suffero: & πόρος, ου, ὁ, luctus.

Ταλαιπόρως, ærumnosè, miserè, laboriosè; Thuc. l. 3. est adv. à præced. ταλαίπωρος; V.

Ταλαίφρων, vide infrà ταλασίφρων, & ταλάφρων.

Ταλαχάρδιος, ου, ὁ, ἡ, magnanimus: ex τλάω, suffero, & καρδία, ας, ἡ, cor.

Τάλαν, miser, vocat. sing. a τάλας, quod vide.

Ταλανίζω, miserum & ærumnosum voco; expon. & defleo, lamentor veluti miserum; Hesych. est à τάλας, αν, ος, ærumnosus, cui multæ ærumnæ sunt tolerandæ; unde fœm. τάλαινα, misera, ærumnosa; & in neut τάλαν, τὸ, miserum; unde etiam ταλάντερος, miserior, ærumnosior; & τάλαντατος, miserrimus; compar. & superl. ab eod. vide.

Ταλαντάω, appendo; idem quod seq. ταλαντόω; V. Item ταλαντάομαι, idem quod seq. ταλαντεύομαι; id vide.

Ταλαντεύω, libro, pondero. Metaph. suspensum teneo præs. pass. ταλαντεύομαι, ponderor,: Item vergo, inclino. Th. τάλαντον.

Ταλαντιαῖος, αία, αῖον, talentarius, a, um; talentum suo pondere æquans. Th. τάλαντον

Ταλαντίζω, & ταλαντόω, idem quod, præced. ταλαντεύω; id vide. Item ταλάντωσις, εως, ἡ, ponderatio, examinatio quæ fit pondere appenso, & libratione; Suid. est verbale, à ταλαντόω; V.

ΤΑΛΑΝΤΟΝ, ου, τὸ, statera, libra, lanx, trutina; pondus 125. librarum; TALENTUM: Angl. Talent: q. à τλάω, fero, statera enim fert seu sustinet pondus. Hinc ταλαντιαῖος, seu ταλαντιαῖος, ος, talentum æquans.

Τλαὸς, ὁ, miser, ærumnosus, cui multæ ærumnæ sunt tolerandæ; à Them. τλάω; V.

Τλαπαθὴς, & Τλαπαθὴς, qui incommoda & ærumnas patienter sustinet; vel cui ærumnæ multæ veniunt patiendæ, ærumnosus, miser; ex τλάω, sive τάλας, ὁ, & πάθος, τὸ, &c. V.

Τλαπείρων, ος, ὁ, ἡ, ærumnas expertus: ex τάλας, quod vide, & πεῖρα, experientia.

Τλαπενθὴς, ές, ὁ, ἡ, luctum ferens, fortiter mœrorem ferens: ex τλάω, perpetior: & πένθος, τὸ, luctus.

Τλάριον, τὸ, & τλαρισκὸς, ὁ, quasillus, fiscella; diminut. à seq. τάλαρος; vas est instrumentum quo ad lanificia utuntur, lanas & fusos in eo reponentes; quibus sustinendis seu continendis, quasi τλάειν videtur; sed adhibetur etiam cibariis aut aliis rebus gerendis;

rendis; Il. σ. Item sic nominantur vasa in quibus lac reponunt bubulci; apud Theocr. Idyl. 5. & quibus utuntur etiam in premendo lacte, & in caseum formando; teste Poll. l. 7. &c. V.

Τάλαφος, ου, ὁ, qualus, in quo lana & susi: in acc. pl. τάλαφους, & Dor. τάλαφως, cistas. Th. τλάω, sustero.

Τάλας, αντος, ὁ, miser: fœm. gen. τάλαινα, neut. τάλαν, voc. ὦ τάλαν. Th. τλάω, sustero.

Ταλασία, lanificium; forte quo τάλας se sustinet. Nam τλάσιον, lana: id, circa quod τλασία occupatur.

Τλασίων, lanifex; pro quo Poët. dicitur τλασιήτωρ, ut τλασιήτειρα; apud Apoll. Rhod. vide præced. τλασία.

Τλασιεργὸς, lanifex; qui vel quæ lanas tractat, unde τλασιεργία, lanificium, & τλασιεργικὸς, pertinens ad lanificas, seu qui ad lanificium requiritur; ut τλασιεργικὴ σκεύη, vasa quæ ad lanificia pertinent; Item τλασιεργέω, ῶ, lanas tracto, lanariam facito, lanarius sum; omnia ex τλασία, ᾶς, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Τάλασις, εως, ἡ, patientia, tolerantia, verbale, à τλάω; V.

Τλασίφρων, ονος, ὁ, ἡ, ærumnosus, cujus pectus omnia tolerat. Ex τλάω, sustero, & φρὴν mens.

Τλάφρων, & τλαίφρων, idem quod præcedent. τλασίφρων, & ex iisdem; id vide.

Τλαυρίων, ωνος, audax, fortis: τλαυρίονον, adv. audacter: à seq.

ΤΛΑΑ'Ω, TOLERO, sustero, perpetior; sustineo, audeo. Hinc τάλας, αντος, ὁ, miser: τάλαινα, ης, ἡ, misera: ταλᾶσον, ος, τὸ, lana: πλάω, & πλῆμι, fut. πλήσω, p. πέπλημκα, persero, patior: πλήμων, ονος, ὁ, ἡ, patiens: πλῆσις, εως, ἡ, patientia.

Τλαυσθένης, ους, ὁ, nomen propr.

Τλαυσὺς, ἡ, nomen ἄκλιτον. Syriacè puella. Marc. 5. 41.

Τάλις, ιδος, ἡ, virgo nubilis: qu. τλᾶν ἀνδρὸς· viri potens.

Τάλις, præced. virgo quæ sponsa futura est, dicitur à τλάω; ut sit ἡ ταλάσια ἀσκήσα, quoniam puellæ usque ad nubilem ætatem lanificio exerceri solebant.

Τάλλα, pro τὰ ἄλλα, plur. n. g. ab ἄλλος. alius.

Τάμὰ, pro τὰ ἐμὰ, mea, nom. pl. n.g. ab ἐμὸς, meus. Th. ἐγὼ, ego.

Ταμάλιστα, Ion. maximè, adv. idem quod μάλιστα.

Τάμασθα, Poet. Att. & Dor. pro τὰ ἅματα, dies.

Τάμε, scidit, Ion. pro ἔταμε, 3. sing. a. 2. ind. activ. verbi τέμνω, & Dor. τάμνω, scindo: f. μῶ, a. 2. ἔταμον, perfect. τέτμηκα, p. m. τέτομα.

Ταμείας, ου, ὁ, idem cum, ab & pro Them. ταμίας, ὁ, dispensator eorum quæ condenda, & promenda sunt; ut qui præest penni, cellæ vinariæ, aut frumentariæ, &c. vi. Sic & ταμεία, ας, ἡ, cellaria, mulier quæ domus habet administrationem; idem quod, & pro ταμία; vide.

Ταμίει, Ion. pro ταμεῖ, 3. singular. f. 2. activ. &

Ταμέειν, pro ταμεῖν, a. 2. inf. act. &

Ταμεῖν, a. 2. inf. act. verbi τέμνω, seco; quod V.

Ταμεῖον, ου, τὸ, conclave, promptuarium, pro ταμιεῖον. Them. ταμίας, ου, ὁ, promus condus.

Ταμέσθαι, aorist. 2. inf. m. verbi τέμνω, scindo.

Ταμεσίχρως, ωτος, ὁ, ἡ, incidens corpus: τέμναν τ' χρόα· à τέμνω, seco; & à χρώς, ος, ὁ, & contractè χρῶς, χροὸς, χροΐ, &c. cutis cum carne subjecta. Th. χρόα, ας, ἡ, color.

Ταμία, seu ταμίη, ἡ, dispensatrix, œconoma; Od. γ. penûs custos, conda & proma; est fœm. à Them. seq. masc. ταμίας, & Ionicè ταμίης; id V.

TAMI'AΣ, ου, ὁ, promus condus, dispensator, quæstor, qui ærario præest; arbiter: qu. à τέμνω, scindo. Hinc ταένα, sum promus condus, quæstoris munus obeo: ταμεῖον, ου, τὸ, cella penuaria.

Ταμίευα, f. ένσω, sum promus, sum cellarius: Item quæstor sum, quæstoris munus obeo: Item condo, recondo, in penuaria cella asservo; & ταμίευομαι, in conditorio repono; & general. recondo quod in futurum promam; seu in tempus futurum rejicio; & passivè etiam, aliquid ταμιευέσθαι dicitur, i. e. ad usum aliquem asservari: Item ταμιεύομαι, promo: Item dispenso, tempero, constituo, determino; Plut. Unde ταμιευτικὸς, quæstorius; ut ταμιευτικὴ ἐξουσία; apud Plut. Item parcus, qui recondere novit in futurum: Item ταμιεία, ἡ, quæstura; & ταμιεῖον, τὸ; idem quod ταμεῖον, τὸ, cella penuaria: Item ærarium, locus in quo quæstor recondit accepta, seu in quo, pecuniarum thesauri reponuntur; atque inde ταμιεῖσιον, diminut. q. d. repositoriolum; Suid. omnia à præced. Th. ταμίας, ὁ; id V.

Ταμίη, ης, ἡ, proma, dispensatrix: à ταμίας; q. v.

Ταμίης, ου, ὁ, Ion. pro Ταμίας; quod vide.

Ταμίσχος, pro ταμιεῖσχος, præfectus, & custos τῶ ταμείσκ, i. e. cellæ penuariæ, vel ærarii; ex ταμεῖον, τὸ, & ἴσχω, habeo; cujus comp. varia mutant, σ in κ.

Τάμισος, coagulum, πτύα; Hesych. vel pellis hirco recens detracta: à τάμνω, seco; q. v.

Τάμνε, dividebat, Ion. pro ἔταμνε, 3. sing imperf. à

Τάμνω, Dor. & Ion. pro τέμνω, seco; quod vide.

Τᾶμος, Dor. pro τῆμος, tum; quod vide.

Ταμῶ, incidam, fut. 2. ind. activ. verbi τέμνω, seco: a. 2. ἔταμον· a. 2. partic. ταμὼν.

Τὰν, Dor. pro τὴν, vel τὼ· sed τᾶν pro τῶν, vel pro ἄν, quarum.

Ταναΐσσας, vas æreum, in quo condiebant carnes: q. à τανύειν κρέας.

Τανύηκης, εος, ὁ, ἡ, protensam habens aciem, protentus, longus: sive à τανύω, extendo, quod vide, per Paragogen: aut insuper ab ἀκὴ, acies.

Τανυμύκης, mugitus suos longè protendens; seu intensè & vehementer mugiens; in Epigram. ex τανύω, unde τανυ-, & μυκάω, ῶ, f. ήσω, &c. V.

Τανυσθένης, idem quod præced. τανυήκης, vel τανυήκης, & ex iisd. ea vide.

Τανυσίλια, pro τὰ ἐναυσίλια, ab ἐναυσίλιος, contrarius, adversus. Them. ἀντὶ, pro contra.

Τανυόδειρος, extensum seu protensum collum habens, cui procera est cervix; ex τανυὸς, & δειρὴ, idem cum, & pro Th. δέρη; V.

Τανυὸς, ᾶ, protentus, extentus: à τανύω, Th. τείνω, tendo.

Τανυχάλκος, longè latèque æratus; ex τανυὸς, ὁ, & χαλκὸς, ὁ, &c. V. Item,

Τανυώψης, in longum textus; Suid. ex τανυὸς, & ὤφη, ἡ, &c. V. Item, Τανυῶπις, oculos habens extensos & latos, magnos & pulchros; Plut. ex τανυὸς, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ; V. Item τανύηλα, αἱ, porrecta tigna; vel simpl. tigna, scil. in rectum porrecta, à τανυὸς; V.

Τανυπλεγὴς, ές, ὁ, ἡ, longum somnum afferens; faciens τὸ τανυὸν λέχεσθαι, in longum cubare, ex τανυὸς, longus, quod vide, & λέχω, cubare facio.

Τανύκα, Dor. pro πανίκα, tunc; quod ab ἡνίκα quum.

Τάνταλος, ου, ὁ, TANTALUS, nomen propr.

Τανύγλωσσος, ος, ὁ, ἡ, linguam extensam habens: ex τανύω, quod vide, & γλῶσσα, lingua.

Τανυγλωχὶν, ινος, ὁ, ἡ, extensas habens cuspides: ex τανύω, quod vide & γλωχὶν, ῖνος, ἡ, cuspis.

Τανυέθειρος, ας, ἡ, Poët. Epithet. mulieris passos habentis crines: ex τανύω, pro τείνω, tendo, & ἴθειρα, ἡ, coma.

Τανυήκης, εος, ὁ, ἡ, longam habens cuspidem: à τανύω, idem quod τείνω, extendo: & ἀκὴ, cuspis: scrib. & τανυήκης; q. v.

Τανύθριξ, & τετανύθριξ, qui laxo est capillo: Item qui protentos & promissos habet crines; unde Hesiod. in Erg. dixit, τανύτριχα αἶγα, capram rectis pilis; expon. etiam, qui horridos, & ferarum instar arrectos habet pilos; ex τανύω, unde τέτανται, & θρὶξ, &c. V. Item Τανύκρανος, longum seu extensum caput habens; ex τανύω, & κρανίον, ἡ; V.

Τάνυμι, idem cum, & pro τανύω, ut & τάνυμαι, idem cum, & pro τανύομαι; quæ V.

Τανυμήκης, in longum protentus, prolixus, promissus; in Epigr. ex τανύω, & μῆκος, τὸ, &c. V.

Τανεῦ, nunc, adv. alias τανῦν.

Τανύοντο, extendebantur, 3. pl. imperf. pass. verbi τανύω, idem quod τείνω, extendo: & pro ago, impello.

Τανυπέπλος, ος, ὁ, ἡ, longam habens pepplum: à τανύω, idem quod τείνω, extendo, & πέπλος, vestis muliebris.

Τανύπλοκος, in longum plexus, seu complicatus; Epith. retis; ex τανύω, & πλεκτὸς, ὁ; V. Item Τανύπλευρος, cujus latera in longum latumve tensa sunt; in Epigram. ex τανύω, & πλευρὰ, ἡ; unde πλεύρον, τὸ, &c. V. Item Τανυπλόκαμος, cincinnos seu capillos promissos habens; Nonn. ex τανύω, & πλόκαμος; V. Item Τανύπους, & τανυπόδης, pedibus in rectum tendens

recta

recta ad scopum festinans; ex ταύω; unde ταυηδὸς, & πᾶς, &c. V. Item Ταυώπωρ, proram extensam & promissa habens; ex ταύω, & ὠπώρα, ἡ, &c. V.

Ταυύπτερ, Poët. per Sync. idem quod ταυυπέρπερ; q. v.

Ταυυπέρυγωι, velocibus, dat. pl. Ion. & Poët. à

Ταυυπέρυξ, υγ, ὁ, ἡ, τὸ, idem quod ταυύπτερ, cui alæ sunt extentæ: ex ταύω, pro τείνω, extendo, & πέρυξ, υγ, ἡ, idem quod πτερὸν, ῦ, τὸ, ala.

Ταυύῤῥιζ, ες, ὁ, ἡ, expandens radices: Epith. arboris: à ταύω, pro τείνω, tendo, & ῥίζα, ης, ἡ, radix.

Τεθυσθεῖς, ύθ, a. 1. part. pass. verbi ταύω, fut. ύσω, extendo: a. 1. pass. ἐταυύσθην. Th. τείνω, idem.

Ταυυσίπτερ, ες, ὁ, ἡ, expandens alas: ex ταύω, pro τείνω, extendo: & πτερὸν, ῦ, τὸ, ala.

Ταυύσκι, extensam seu magnam habens umbram; ex ταύω, & σκιὰ, ἡ, &c. V. Item Ταυυσκόπελ, scopulos habens in longum protentos; ex ταύω, & σκόπελ, ὁ, &c. V.

Τάνυσαν, 3. pl. τανύω, 3. sing. Ion. a. 1. ind. act. verbi ταύω, idem quod τείνω extendo.

Ταυυσὺς, ύ, ἡ, extensio: à ταύω, pro τείνω, extendo.

Ταυύσφυρ, ες, ὁ, ἡ, procera; ex ταύω, pro τείνω, & σφυρὸν, malleolus pedis. Th. σφύρα, malleus.

Ταυύσφυρ, præced. propriè est malleolos pedum extendens inter eundum; seu amplis latisque pallibus progrediens, &c. V.

Ταύτεχα, hirsutam, acc. sing. à ταυύθριξ, qui laxo capillo est; à ταύω, pro τείνω, tendo, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, capillus.

Ταυύφθορ, extensam habens vocem, canorus; ex ταύω, & φθόγ, ὁ, &c. V. Item Ταυύφολ, corticem habens longè protentum, i. e. longum; ex ταύω, & φλοιὸς, ὁ; V. Item Ταυύφυλ, folia habens in latitudinem extensa, seu in longitudinem: ex ταύω, & φύλλον, τὸ; V.

Ταύω, extendo, intendo, contendo; idem cum, ab & pro Th. τείνω; V.

Ταξείδιον, τὸ, diminut. parva cohors, aut parva turma Suid. Item ταξιώτης, ες, ὁ, apparitor præsidis; utrumque à τάξις, εως, ἡ; V. Item Ταξίαρχ, vel ταξιάρχης, ordinum ductor, centurio, decurio; unde ταξιαρχία, ἡ, cohortis præfectura, & ταξιαρχῶ, ῶ, centuriæ vel cohortis præfectus sum; sum centurio, aut etiam ordines duco; ex τάξις, εως, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Τάξις, εως, ἡ, ordo: inde ταξιόω, in acie colloco; f. ώσω. Th. Τάσω, vel -πω, ordino; f. ξω.

Τάξις, præced. propriè est ordinatio, modus ratione temperatus; & sæpe de ordine militari dicitur; interdum expon. acies, turma: Item statio, & locus pugnandi; ut τάξιν λιπεῖν, stationem suam & locum deserere; Item officium, munus, partes, & exp. & taxatio, &c. V.

ΤΑΠΕΙΝΟ`Σ, ἡ, ὀν, humilis. e; non multum à terrâ surgens: q. à θάπτω, sepelio, Eustath. à πολεῖσθαι, id est, calcari. Hinc

ταπεινόω, humilem reddo: ταπείνωσις, εως, ἡ, humilitas.

Ταπεινότης, ήτ, ἡ, humilitas: à præced.

Ταπεινοφροσύνη, ης, ἡ, humilitas, modestia, animi demissio: à

Ταπεινόφρων, ον, ὁ, ἡ, cujus animus est humilis: à ταπεινὸς, humilis, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens.

Ταπεινοφρονέω, animo sum humili & dejecto, demissè & humiliter sentio, à præced. ταπεινόφρων; V.

Ταπεινόω, ῶ, humilio: f. ώσω, p. τεταπείνωκα. a. 1. ἐταπείνωσα. a. 1. sub. act. ταπεινόομαι, ᾶς, ἡ, præs. pass. ταπεινούμην, ῶμην, humilior; perf. pass τεταπείνωμαι, σαι, ται. a. 1. ind. pass. ἐταπεινώθην. a. 1. imperat. pass. ταπεινώθητι, ήτω, & in pl. ταπεινώθητε. f. 1. ind. pass. ταπεινωθήσομαι, ῇ, ῆται. Th. ταπεινὸς, humilis.

Ταπείνωμα, τὸ, depressio, humilitas; Plut. est verbale à præced. ταπεινόω; V.

Ταπεινῶς, humiliter, adv. à ταπεινὸς.

Ταπείνωσις, εως, ἡ, humiliatio: a ταπεινόω; q. v.

ΤΑ`ΠΗΣ, ητ, ὁ, TAPES, q. πάτης, à πολεῖσθαι, quia tapetibus pavimentum sternebant: dat. plur. τάπησιν. Hinc Angl. Tapestry.

Τάπις, ίδ, ἡ, idem quod, & à præced. Them. τάπης, tapetium, tapetum; stragulum variis coloribus intextum, vel villosum, pro pariete, mensâ, lecto, equo, &c. Sed τάπις, expen. etiam cervical, apud Hesych.

Ταπὶ, pro τὰ ὄπὶ; ut τὰπὶ τάπιες, quæ hæc sequuntur; apud Aristoph. Item ταπολλὰ, i. e. τὰ ὄπὶ πολὺ, plerumque, magna ex parte; apud Demosth.

Ταφεφοτ', pro ταφεῖτα, ut primum. Th. φεύ.

Ταραμὸς, ῦ, ὁ, turbatio, tumultus, consternatio: Item ταρακτὴς, ῆ, ὁ, turbator, perturbator: Item ταρακτὸς, perturbatus, seu qui perturbari potest; unde ταρακτικὸς, perturbatorius, turbandi, seu perturbandi vim habens; aut qui turbare solet: Item ταράκτωρ, idem quod ταρακτὴς; V. Et omnia verbalia, à ταράσσω, seu ταράττω, f. ξω, &c. V. Item Ταραξίας, ες, ὁ, turbulentus, turbis studens, turbas excitare amans: Item τάραξις, ἡ, perturbatio, apud Medicos, τάραξις dicitur perturbatio oculi, seu oculorum ab aliqua causa extrinseca, ut ex fumo, unde aliquantisper rubent, & lucem ægriùs admittunt; aut quælibet alia perturbatio, aut morbus oculi: Itidem verbalia ab eod. ταράσσω, f. ξω. V.

Ταράχῃ, turbet, 3. sing. a. 1. sub. act. &

Ταραχωμῶσιν, gen. pl. part. præs. pass. à

ΤΑΡΑ`ΣΣΩ, vel -ττω, turbo, commoveo: f. ξω. p. τετάραχα. a. 1. ἐτάραξα, ας, ε, & in 3. pl. ἐτάραξαν. præs. imperat. pass. ταράσσου, ἐσθω, perf. pass. τετάραγμαι, ξαι, κται. perf. part. pass. τεταραγμένος, η, ον, turbatus: a. 1. ind. pass. ἐταράχθην. Hinc ταραχὴ, ῆς, ἡ, perturbatio, tumultus.

Ταράχθεῖναι, præs. inf. pass. verbi præced.

Ταραχὴ, ῆς, ἡ, turbatio, turba: à ταράσσω.

Τάραχος, ε, ὁ, tumultus: ejusd. Th.

Ταραχώδης, ες, ὁ, ἡ, turbulentus, turbarum plenus; unde adv. ταραχωδῶς, turbulentè, tumultuosè; à præced.

τάραχος: V. Item Ταραχωδέστατος, turbulentissimus, superl. à ταραχώδης; V.

Ταρβαλέος, ε, ὁ, terribilis, terrorem, & metum afferens, sed exp. & metuens; apud Non. est à seq. Th. τάρβος, τὸ; V.

Ταρβέω, timeo, tremo: f. ήσω. Th. τάρβος, ες, τὸ, terror, metus.

Ταρβὴ, ἡ, idem cum, & pro Th. τάρβος, τὸ, terror, &c. V.

Ταρβήσαντε, perterriti, nomin. dual. a. 1. part. act. verbi præced.

ΤΑ`ΡΒΟΣ, ες, τὸ, stupor, timor, metus; q. per Sync. pro τάραβος, à ταράσσω, turbo, vexo: hinc ταρβέω, paveo.

Ταρβοσυνὴν, idem quod & à Th. τάρβος, τὸ; V. Item ταρβόσυνος φόβος, dicitur timor ingens, quem sequitur tremor, & vocis confusio; à præced. ταρβοσυνὴ; V.

Ταραίνω, turbo; puto à ταράσσω.

Ταργάνη, ης, ἡ, nexus colligatio, pedica; ubi unum cum alio ταργάνῃ.

Τάριχα, τὰ, opsonia pretiosa, & probè condita; à seq. Th. τάριχος; V. Item Ταριχεία, & ταριχία, ας, ἡ, conditura quæ sale fit, succidia, hoft est, caro sale condita, seu consperfa, conditura, salsura: Item ταριχοῦν, sale condio, & macero; seu sale conditum & maceratum, seu inveteratum servo: Item general. macero, condio, arefacio, exicco, licet citra salem; unde ταριχόυσις, εως, ἡ; conditura quæ sale fit, salsura, & ταριχοῦτις, ῆ, ὁ, salsamentarius; qui carnes sale maceratas, & inveteratas venditat; ut ταριχοῦτος, ῆ, ὁ, salsus, sale conditus & aliquandiu asservatus; ut ταριχοῦτα κρέατα, apud Plut. Symp. 5. Omnia verbalia à ταριχοῦν; Item ταριχηρὸς, ὁ; qui est ex genere salsamentorum, vel qui saliri solet: Item, sale conditus & servatus; ut ταριχηρὸν ἰχθύες, &c. Sic & ταρίχιον, τὸ; idem quod, ut & omnia præced. à seq. Them. τάριχος; V.

Ταριχέμπορ, salsamentarius, salsamentorum venditor: Item cetarius; ex τάριχος, τὸ, & ἔμπορος, ὁ, &c. V.

ΤΑ`ΡΙΧΟΣ, ε, ὁ, vel -ιχον, τὸ, salsamentum piscium; caro sale condita & exsiccata: q. à

Τείρω, vel τέρσω, exsicco: hinc ταριχοῦν, sale condio.

Ταρμύσσω, terreo: q. ταρβύσσω, à ταρβῶ.

Ταρὴ, ης, ἡ, nomen propr. regionis.

Ταρὸς, velox: q. à τάω, extendo, seu πτάω, volo, -as.

Τάρπημεν, Ion. pro ἐτάρπημεν, 1. pl. a. 2. ind. pass. &

Τάρπησαν, oblectati sunt, Ion. pro ἐτάρπησαν. 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi τέρπω, delecto: f. ψω, a. 2. ἔτερπον.

Ταῤῥίον, ε, τὸ, craticula; Poll. l. 1. diminut. à ταῤῥὸς, vel ταρσὸς, ὁ; V.

Τάῤῥοθος, auxiliator; q. à θαρσὴς, & θέω, quia celeriter subvenit.

Ταρσὸς, vel ταῤῥὸς, ῦ, ὁ, crates, in quâ aliquid τέρσει, id est, siccatur: vel aliquid ταρσῷ simile; ut ala avium, cum pennis ei infertis; palmula remi, palmula manus vel pedis. Hst &

Ταρσὸς, ῦ, ἡ, nomen urbis. Syr. marmoris exploratio.

Ταρσόω,

Ταρσόω, sive ταρρόω, instruo, & munio ταρσῷ; i. e. crate, super quâ, casei aliaque solent siccari; item, arbores etiam ταρρῶδαι dicuntur, quarum radices mutuò implexæ, veluti cratem efficiunt; apud Theophr. Unde verbale, τάρσωμα, sive τάρρωμα, idem cum, ut & à ταρσὸς, vel Atticè ταρρὸς, ὁ, V. à quo etiam est ταρσώδης, sive ταρράδης, ες, ὁ, ἡ, figuram ταρσοῦ gerens; in modum cratis implicitus, seu implexus; apud Theophr.

Ταρταρίζω, tartareo frigore tremo; Put. à seq. Th. τάρταρος, ὁ, profundissimus inferorum locus; dictus, ut putatur, vel διὰ τὸ τετραχῶσθαι ὑπὸ τὴν ἀέρα; vel quoniam opacis suis tenebris ταράττει, καὶ ταρβεῖν ποιεῖ; i.e. exterret, & tremefacit, &c. V.

ΤΑ'ΡΤΑΡΟΣ, ε, ὁ, & in pl. τάρταρα, inferi, TARTARUS: qu. à ταράσσω, turbo, terreo.

Ταρταρόω, ῶ, in tartarum detrudo: f. ώσω. p. τεταρτάρωκα. a. 1. ἐταρτάρωσα. a. 1. part. act. ταρταρώσας. Th. τάρταρος.

Ταρφέα, vehementer, adverbial. à ταρφὺς, quod V.

Ταρφέες, nom. pl. à ταρφὺς, seu ταρφὸς, έος, ὁ, ἡ, densus, creber. Th. τάρφος.

Ταρφὸς, ά, & ταρφὴς, ὁ, ἡ, densus, frequens: ab eod. Th.

Τάρφεσιν, dat. pl. à τάρφος, εος, τὸ, densitas.

Τάρφη, ης, ἡ, urbs Locrorum; sic dicta ob sylvæ densitatem.

Ταρφὴς, έος, ὁ, ἡ, densus. Th. τάρφος, εος, τὸ, densitas.

Ταρφθήμεναι, Dor. pro τερφθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi τέρπω, oblecto. f. ψω.

ΤΑ'ΡΦΟΣ, εος, τὸ, densitas, peculiariter sylvæ: qu. τρέφος, à τρέφω, nutrio, eo quod animalia nutrit. Hinc ταρφὴς, seu ταφὺς, έος, ὁ, ἡ, densus, creber, frequens: ταρφειὸς, ά, idem.

Τάρφω, sicco: qu. à τέρσω, idem.

ΤΑ'ΡΧΕΑ, ων, τὰ, & ταρχεῖα, ῶν, αἱ, inferiæ, justa, parentalia: an à ταράσσω turbatione, quæ est ob mortuos?

Ταρχύω, ταρχύω & έω, exequias facio: à præced.

Τάρχη, ἡ, idem cum, ab, & pro ταρχὴ, ἡ, id V.

Ταρχαῖα, pro τὰ ἀρχαῖα; i. e. τὰ πατρῷα, vide ἀρχαῖος; item, τυρχάνου, ς, τὸ, q.d. parentatio, sepultura; ut & τάρχυσις, τὸ, luctus, cura, dolor; utrumque à Them. τάρχα, τὰ, V. Item ταρχήματα, τὰ, exequiæ, parentalia; verbale à præced. ταρχέω, sepelio; funus curo, &c. V.

Τᾶς, Dor. pro τῆς. Sic τᾶσδε, pro τῆσδε καὶ ταύτης· & τᾶς pro ἧς.

Τάσις, εως, ἡ, tentio, intentio, extentio, contentio; est verbale, à τείνω, f. τενῶ, & prat. τέτακα, ab inusit. τάκω, vel à τάζω, &c. V.

ΤΑ'ΣΣΩ, vel πω, ordino, colloco, constituo: f. ξω. p. τέταχα. a. 1. ἔταξα, ας, ε, statui: præs. pass. τάσσομαι, constituor: perf. pass. τέταγμαι, ξαι, κ), perf. part. pass. τεταγμένος, η, ον, ordinatus, prædestinatus: a. 1. m. ἐταξάμην, ω, απο, constitui: a. 1. part. m. ταξάμενος, η, ον. Hinc τάγμα, ατος, τὸ, cohors, legio: τάξις, εως, ἡ, ordo: τακτὸς, ὴ, ordinatus: συντάττω, compono: σύνταγμα, ατος τὸ, volumen compositum: συνταξις, εως, ἡ, compositio: ὑπόταξις, ἡ, subjectio: ἀταξία, ας, ἡ, confusio: ἀτακτος, ε, ὁ, ἡ, inordinatus.

Τάτταμεν, 1. pl. præs. sub. act. verbi præcedent.

Ταπόμενος, Dor. pro τηπόμενος, ε, privatus re aliquâ: præs. part. pass. verbi τηπάω, privo.

Ταυγέτοιο, gen. Ion. à

Ταΰγετος, ε, ὁ, nomen propr. montis.

Ταῦθ', seq. aspiratione pro ταῦτα, hæc, nom. pl. n. g. ab οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc.

Ταῦλιον, ε, τὸ, Att. & Dor. pro τὸ αὔλιον, stabulum. Th. αὐλὴ, ἡ, aula.

Ταυρείη, sive ταυρέη, scil. δορά; taurina pellis, exuvium tauri, taurinum tergus, &c. V.

Ταύρειος, & ταύρεος, ε, taurinus. Th. ταῦρος, taurus.

Ταυρηδὸν, adv. in modum tauri, torvè: ab eod.

Ταυρία, ἡ, festum in honorem Neptuni celebrari solitum; à ταῦρος, ὁ, V. Item, ταυριάω, ῶ, q.d. taurio, (de tauro) vaccam; vel j vencam bovem appeto; & taurio, (de vacca, vel juvenca,) taurum appeto; pro eod. dicitur & ταυρόω; & in genere ταυριᾶν, sive ταυρᾶν, vaccarum & taurorum est, quum desiderio coitus concitantur, ac mirè in Venerem feruntur; item, ταυρίδιον, τὸ, parvus taurus; diminut. & ταυρικὸς, tauricus; pertinens ad Taurum montem, vel ad tauros; ut & ταύρειος, taurinus; omnia, à Th. ταῦρος, ὁ, V.

Ταυρίσκοι, populi Norici; apud Strab. & P. in. l. 3. c. 20. ut & Ταῦροι, Scythica gens, ab Ægyptiis colentibus bovem & Apin, oriundi; Sarmatiæ præcipuè Europæ populi, Bosphorum Cimmerium, Tauricam Cherronesum, dictum inhabitantes, οἱ Ταῦροι dicebantur; plur. masc. à sing. ταῦρος, ὁ, vide.

Ταυρόκερως, taurina habens cornua; ex ταῦρος & κέρας, ατος, τὸ, V. Item, ταυρόκολλα, glutinum taurinum; quod fit ex taurorum auribus & genitalibus; Dioscor. 3. 101. Unde, ταυροκολλώδης, ες, ὁ, ἡ, glutini taurino similis; ex ταῦρος & κόλλα, ἡ, unde, κολλώδης, ὁ, ἡ, &c. V. Item, ταυρόκρανος, taurì habens caput; qui taurino est capite; ex ταῦρος & κρανον, τὸ, V. Item, ταυροκτόνος, à tauro occisus; at ταυροκτόνος, tauri interfector; unde, ταυροκτονέω, tauros interficio; ex ταῦρος & κτείνω, in præt. med. ἔκτονα, &c. V. Item, ταυρόμορφος, tauri formam habens; ex ταῦρος, ὁ, & μορφὴ, ἡ, &c. V.

Ταυροπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ex tauro procreatus: ex ταῦρος & πατὴρ, pater.

Ταυροπόλος, seu ταυροπόλη, Dianæ Epitheton; vel quod apud Tauros, Scythiæ gentem colatur; vel quod taurorum, & generaliùs cæterorum etiam pecorum, gregibus præsit; vel quod eadem sit cum Luna, quam tauris vehi fingunt, & quam ταυροφόνον vocant; ex ταῦρος & πολέω, V. Item, ταυρόπους, tauri habens pedes; ex ταῦρος & πὸς, ὁ, V.

ΤΑΥ'ΡΟΣ, ε, ὁ, TAURUS: dat. pl. ταύεσσι, ταύρεσσι, Dor. pro ταύρασι, acc. pl. Hinc ταύρειος, & ταύρεος, ε, taurinus: κένταυρος, centaurus.

Ταυροφάγος, taurorum vorator; Epith. Bacchi apud Soph. quoniam, τοῖς τὸν διὸς βρέμοντ νικήσασι βῶς ἰδίδοτο; teste Etym. ex ταῦρος, ὁ, & φάγος, ὁ, &c. Vide. Item, ταυροφακὴς, qui taurus esse videtur; tauro similis; ex ταῦρος, ὁ, & & φαίνω, f. ανῶ; unde φανὸς, ὁ, &c. V.

Ταυροφόνος, ε, ὁ, ἡ, tauricida: ex ταῦρος & φένω, occido: p. m. πέφονα.

Ταυρόω, ῶ, taurum facio; in taurum muto; & in pass. ταυρόμαι, taurus fio, taurinam naturam induo; à Th. ταῦρος, ὁ, V. Item, ταυροφόνος, εος, ὁ, ἡ, taurinus, qui taurinâ est specie; apud Nic. Itidem, ab eod.

Ταυροφυὴς, tauri faciem habens; qui est taurino vultu; ex ταῦρος, ὁ, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, &c. V.

Ταῦτ', pro ταῦτα, hæc, nom. vel acc. pl. Att. Ion. & Dor. pro διὰ ταῦτα, ob hæc: ab οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc. Accipitur & ταῦτα adverbialiter pro quod magis est, imprimis, præsertim, καὶ ταῦτα, eoque: ταυτᾶ, Dor. Æol. & Poët. pro τῇ αὐτῇ.

Ταὐτὰ, eadem, pro τὰ αὐτὰ; ταὐτῇ, pro ἓν τῷ, hoc modo.

Ταύταν, Dor. pro ταύτην, hanc; ista; ab ἥντις, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc.

Ταύτη, absolutè & adverbialiter, exp. hac, eâ, vel eatenus; eâ ratione, aut eo modo; item, ex ea parte; ea de causa, ideo; item, hîc, hoc loco; vel ibi, eo in loco; ab ἥντις, ᾱ, ὁ, gen. τέτε; in fœm. αὕτη, &c. V.

Ταυτίζω, pro εἰς ἓν τάττω; tanquam unum & idem censeo, & pono; est à ταυτότης, ητος, ἡ, identitas; quod ab ἀυτὸς, ἀυτὴ, ἀυτὸ, &c. V. Indè, ταυτὸ, vel ταυτὸν; neut. pro τὸ αὐτὸ, &c. Idem, in neut. ab ὁ ἀυτὸς, idem, masc.

Ταυτέπεια, repetitio ejusdem rei aliis verbis; ex ταυτὸ & ἔπος, εος, τὸ, &c. V. Item, ταυτηλυὴς, in idem vergens; ex ταυτὸ & κλίνω, V. Item ταυτοκράτωρ, idem quod ἀυτοκράτωρ, ipsissimus Imperator; ex ταυτὸ & κράτος, τὸ, V. Item, ταυτολογέω, idem iisdem verbis, aut idem significantibus itero; unde, ταυτολογία; est schema Rhet. quando res eadem pluribus, & fere iisdem verbis, deformatur; à seq. ταυτολόγος, V.

Ταυτολόγος, ε, ὁ, ἡ, qui idem dicit; τὰυτὸν λέγω. Hinc ταυτολογία, ας, ἡ, ejusdem repetitio.

Ταυτόμαλος, ε, pro ἀυτόμαλος, ε, ὁ, ἡ, spontaneus, ultroneus: ταυτόματον, forte fortuna.

Ταυτομολέω, idem quod, & pro ἀυτομολέω,

λέω, proditâ & desertâ meâ parte, ad alteram meâ sponte transeo, &c. V. Item, ταυτοπροσωπῶ, qui est ejusdem personæ; unde, ταυτοπροσωπαρήματα, verba ejusdem personæ; item, ταυτοπροσωπικὸς, idem; & in neut. plur. ταυτοπροσωπικὰ, quæ sunt ejusdem personæ; atque inde adv. ταυτοπροσωπικῶς, in eadem persona; ex ταυτὸ & προσωπον, τὸ, unde προσωπικὸς, ὁ, &c. V.

Τάφε, Ion pro ἔταφε, obstupuit, 3. sing. a. 2. ind. act. &

Ταφεὶς, sepultus, a. 2. part. pass. verbi θάπτω, sepelio: item stupeo. f. ψω. a. 2. ind. pass. ἐτάφλω.

Ταφευς, έως, ὁ, q. d. sepultor; qui Lat. pollinctor, & sandapilarius, & vespillo, & libitinarius; est à seq. ταφὴ, ἡ, funis, exequiæ; item, quod numeratur pro sepultura, &c. V.

Ταφὴ, ῆς, ἡ, sepultura: à θάπτω, sepelio.

Ταφικῶς, Poët. (pro quo in prosa ἀτάφως,) ad sepulturam pertinens; sepulchralis, funereus; ut Od. τ. φάρος ταφίιον, q. d. vestis sepulturalis; & ταφίαμηλα, funereæ oves; à præced. ταφὴ, ἡ, V.

Τάφιοι, ῶν, οἱ, populi quidam sic dicti.

Τάφιος, sepulchralis; in Epigr. est à seq. τάφος, ὁ, sepulchrum, tumulus, &c. V.

Τάφος, ου, ὁ, epulum funebre, sepulcrum. Th. θάπτω, sepelio.

Ταφρεύω, fodio vel fossam duco; unde, ταφρεία, fossio, ipse actus ducendi fossam; item, valli extructio; utrumq; à ταφρὸς, ἡ, idem quod, & pro seq. τάφρος, scrobes; item, fossa quæ fit ad munitionem, agger, &c. V.

Τάφρος, ου, ἡ, fossa, fovea, in quam mortui ejecti fuerunt. Est & τάφρος, vallum. Th. θάπτω.

Ταφροόρυχος, vallorum effossor; ex τάφρος & ὀρυχὴ, ἡ, à Them. ὀρύσσω, seu τττω, f. ὄξω, præt. ὤρυχα, &c. V.

Ταφὼν, a. 2. part. act. Et notandum duplicem habere significationem: nonnunquam declarat idem quod θάλασ, qui sepelivit, tum est à θάπτω, sepelio: nonnunquam idem quod θαμβήσας, obstupefactus; & tum est à θάπω, obstupeo, a. 2. ἔταφον, p. m. τέθηπα.

Τάχ', pro τάχα, adv. brevi, citò, velociter, forsitan, utique. Th. ταχὺς, celer.

Ταχάποτε, fortè aliquando: nam Græcis, τάχα, est & citò, & fortassis; ut & Lat. cito, etiam pro fortasse ponitur; ex τάχα & ποτὲ, &c. V.

Ταχέες, nom. pl. à ταχὺς, ὲῶν, celer.

Τάχει, dat. sing. à τάχος, ους, τὸ, celeritas. ejus d. Th.

Ταχεῖα, ᾶς, ἡ, f. g. à ταχὺς, ἰῶν, celer.

Ταχεία, ας, ἡ, celeritas; unde διὰ ταχείας, celeriter; ab eod. ταχὺς, ἰῶν, V. Ταχάνης, vide cum ταχύ.

Ταχέων, gen. pl. à ταχὺς, celer.

Ταχέως, adv. celeriter: ab eod. Th.

Ταχθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi τάσσω, constituo. f. ξω.

Ταχὶνὸς, ὴ, όν, pernix, celer; ταχινὰ, Poët. pro ταχέως, & hoc pro ταχέως, celeriter. Th. ταχὺς.

Τάχιον, adv. citius: &

Τάχιστα, citissimè; πὼ ταχίστω, celerrimè. Th. ταχὺς.

Ταχίων, ονος, ὁ, ocior, velocior; est compar. à ταχὺς, V.

Τάχος, τὸ, vide ταχύ.

Ταχὺ, celeriter, velociter, properanter; unde, compar. ταχύτερον, celeriùs, velocius; pro quo dicitur & τάχιον, & superl. ταχύτατα, celerrimè, velocissimè, pro quo usitatius est τάχιστα, idem, & omnia, à Them. ταχὺς, V. Unde etiam, ταχὶνος, ου, ὁ, cervus, aut lepus; quoniam ea animalia sunt ex genere τῆς ταχυδρόμων, à ταχνὸς, vide.

Ταχυάλωτος, ου, ὁ, ἡ, qui citò capi potest: ex ταχὺς & ἁλίσκω, capio.

Ταχυβάδιος, qui celeriter incedit; ex ταχὺ & βαδίζω, unde βαδισὴς, &c. V. Item, ταχυβάμων & ταχυβάτης, q. d. celerigradus, pernix; ex ταχὺ & βαίνω, f. βήσομαι, præt. βέβηκα, a βάω, unde βῆμα, τὸ, & βατέω, &c. V. Item, ταχυβλασία, germinandi celeritas; ex ταχὺ & βλάστη, ἡ, à βλαστάνω, &c. V. Ταχυβούλος, qui celeris est consilii; i. e. qui cito & repente consilium capit; aut qui cito ex uno consilio, ad aliud transit; à βουλὴ, ἡ, V. Ταχυγήρων, cito senescens; à Th. γῆρας, τὸ, V. Ταχύγηων, cui velocia sunt genua, velox, celer; à Th. γόνυ, unde γενὶς, &c. V. Sic &, ταχυγραφὸς, exceptor, actuarius; à scribendi celeritate dictus; à Them. γράφω, unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Ταχύδακρυς, cito lacrymans; à Th. δάκρυ, τὸ, V. Item, ταχυδινὴς, qui celeri vortice circumagitur, celeriter versatilis: Nonn. à Th. δῖνη, ἡ, comp. ut præcedentia, cum ταχὺς, vel ταχὺ, &c. V. Item, ταχυδρομέω, velociter curro; à seq. ταχυδρόμος, V.

Ταχυδρόμος, ου, ὁ, ἡ, qui velociter currit: à ταχὺς, celer, & τρέχω, curro: f. δρέξω. p. δεδράμηκα. a. 2. ἔδραμον. prat. m. δέδρομα; inde δρόμος, cursus.

Ταχυεργὴς, vel ταχύεργος, celer in opere aliquo; seu acer, aut etiam promptus manu; unde, ταχυεργία, celeritas, quam quis adhibet in conficiendo aliquo negotio, celeritas rei conficiendæ; ex ταχὺς vel ταχὺ, & ἔργον, τὸ, V. Item, ταχυθάνατος, (pro ἐυθυθάνατος) à θάνατος, ὁ, V. Ταχυκίνητος, qui celeriter movetur; à Th. κινέω; unde, κινητὸς, V. Ταχυμαθὴς, qui cito discit, vel qui cito didicit; à Th. μανθάνω, f. μαθήσομαι, &c. V. Ταχύμηνις, cujus subita est ira, & repentina; qui subito ad iram provocatur; iracundus; in Epigr. à Th. μῆνις, ἡ, V. Ταχυμήτης & ταχύμητις, celer in capiendo consilio; qui cito deliberat; Nonn. à Th. μῆτις, ἡ, V. Ταχυναύτεω, celeriter navigo; seu utor celeribus navigiis; à ναῦτης, ου, ὁ, V. Item ταχύπους & ταχύπους; qui celeri est mente; unde, ταχυνοια, ἡ, mentis celeritas; ex νόος, ὁ, contract. νῦς; unde νοέω; comp. ut reliqua præced. cum ταχὺς vel ταχὺ, &c. V.

Ταχυνεῖ, 3. sing. f. ι. act. à

Ταχυόω, f. υνῶ, accelero, propero, Them. ταχὺς.

Ταχυπειθὴς, ἐος, ὁ, ἡ, facile credulus: ex ταχὺς & πείθω, persuadeo.

Ταχυπέτης, celeriter volans; ex ταχὺς & πέτομαι, V. Item, ταχυπλοέω, ῶ, celeriter navigo; à Th. πλέω; unde, πλόος, & contracte πλοῦς, navigatio, &c. V. Ταχυπομπὸς, qui celeriter deducit, seu transmittit; à Th. πέμπω, unde πομπὴ, ἡ, & πομπὸς, ὁ, &c. V. Ταχυποπὸς, celeriter suspicans, suspiciosus; ab ὑποπὸς, vel ὑπόπτης, ὁ, quæ V. Item, ταχυπορὸς, celeriter gradiens; ut, ταχυπορῶ πᾶς; apud Euryp. ex πόρος, ὁ, à Th. πείρω, comp. ut præcedentia, cum ταχὺς vel ταχὺ, &c. V.

Ταχυποτμος, ου, ὁ, ἡ, pro ὁ πρὸ ταχεῖ πότμῳ ὑποτεταγμένος, qui citæ morti est obnoxius: ex ταχὺς, celer, & πότμος, ου, ὁ, mors.

Ταχύπους, pedibus celer; ex ταχὺς vel ταχὺ & πῦς, ὁ, &c. Vide. Item, ταχυπτέρος, celeriter volans; & Metaph. velox; ex ταχὺ & πτερὸν, τὸ, &c. Vide.

Ταχύπωλος, celeres equuleos habens; rei equestris peritus: ex ταχὺς, celer, & πῶλος, ου, ὁ, pullus equinus.

Ταχύῤῥαστος, velociter robustus; ut ταχύῤῥαστος πελειὰς, velociter robusta, seu robustè velox columba; ex ταχὺς vel ταχὺ, & ῥωννύω, f. ῥώσω, &c. vide.

ΤΑΧΥΣ, εῖα, ὺ, celer, velox, præceps, qui, à ταΐζω, extendo; vel τάσσω, ordino: comparat. ταχύτερος, celerior; pro quo usitatius ταχίων, item θάσσων & θᾶσσ, superlat. ταχύτατος, vel ταχίστος. Hinc τάχα, ταχὺ & ταχέως, celeriter: τάχος, ους, τὸ, celeritas: ταχύτης, ητος, ἡ, idem: ταχαίνω, accelero, propero.

Ταχύτερος celerior; & ταχύτερον, properantius; item, ταχύτατα & τάχιστα, celerrime, compar. & superl. à ταχὺς vel ταχὺ, V.

Ταχυτὰς, ᾶτος, ἁ, Dor. pro

Ταχυτὴς, ῆτος, ἡ, celeritas, velocitas: aliàs ταχύτης. Th. ταχὺς.

Ταχυτῆτ', pro ταχυτῆτα, acc. sing. præcedent.

Ταχυτόκος, brevi tempore pariens; ex ταχὺς & τόκος; à Th. τίκτω, in præt. med. τέτοκα, &c. V. Item, ταχυφώνος, qui celeriter loquitur; cujus vox celeris est; ex ταχὺς vel ταχὺ, & φανὴ, ἡ, &c. V. Item, ταχύχερ celer manu seu manibus; unde, ταχυχειρία, celeritas manus, seu manuum; ex ταχὺς vel ταχὺ, & χεὶρ, χειρὸς, &c. V.

Τάω, τῶ, capio. Inde format Eustath. τάζω.

Τάων, Æol. pro τῶν, gen. pl. f. g. ab ἡ, hæc.

Ταὼς, & ταῶς, ῶ, & ταὼν, ῶνος, ὁ, PA-

ὁ, PAVO: qu. à τάσει, id est, extensione, pennarum. Th. τείνω, extendo.

TE, conjunctio copulativa; valet idem quod Latinorum que, Et. Est dictio enclitica, & semper postponi solet, ἔστί τε, dixitque: τὶ & ἄρα, aliquando apostrophantur: ut, τ' ἄρ', & expletivæ particulæ sunt. Et τὲ, Dor. pro σὺ, te.

TE'ΓΓΩ, TINGO, humecto, mollio. f. ξω τέγγω λόγον, tingere mendacio orationem, pro mendacia dicere: qu. à τείνω, extendo: nam mador facit ut corpora possint extendi. Hinc τακτὸς, ἡ, tinctus: τέναγος, ὁ, τὸ, locus humidus.

Τέγεα, Ion. τεγέη, est oppidum Arcadiæ.

Τέγεος, pro τέγος, sub tecto, sublimis, altus: à τέγος, quod V.

Τέγη, ης, ἡ, tectum, tegmen; idem quod, & pro στέγη; & ab eod. id vide.

Τεγκτὸς, ἡ, ὁ, tinctus, madefactus; vel qui tingi & humectari potest; est verbale, à τέγω, f. ξω, &c. V.

Τέγος, εος, τὸ, tectum, domus, pro στέγος, τὸ, idem: Poët. pro λόφος, vel ὄρος, collis, mons. Them. στέγω, tego.

Τεὸν, tuam, Poët. & Dor. pro σὸν, acc. sing. f. g. à σὸς, ὴ, ὸν, tuus, a, um. Th. σὺ, tu.

Τεθαλαττωμένος ὄινος, apud Athen. l. 1. vinum mare expertum; est part. præt. pass. à θαλασσόω, vel θαλαττόω, id V.

Τεθαλότα, Dor. pro τεθηλότα, perf. part. m. accus. sing. à θάλλω, floreo. Vide τεθαλυῖα.

Τεθαλυῖα, abundans, perf. part. m. f. g. verbi θάλλω, floreo: f. ὑῶ. p. m. τέθηλα, & τεθαλα, perf. m. part. τεθαλὼς.

Τεθάρρηκε, ausus fuit, perf. ind. act. verbi θαρρέω, fiduciam habeo: à θάρσος, εος, τὸ, idem quod θάρσος, εος, τὸ, fiducia.

Τεθαρσήκασι, 3. pl. perf. act. verbi θαρσέω, fiduciam habeo. Them. θάρσος, εος, τὸ, fiducia.

Τεθαφαῖ, Ion. pro τεθαμμένοι εἰσὶ, sepultæ sunt, 3. pl. perf. pass. verbi θάπτω, sepelio, quod V.

Τεθέαμαι, perf. pass. verbi θεάομαι, specto. f. άσομαι.

Τεθεῖσι, Att Sync. pro τεθείκασι, 3. pl. a. 1. opt. pass. verbi τίθημι, pono: f. θήσω. a. 1. pass. ἐτέθην.

Τέθηκα, perf. act. &

Τέθημαι, perf. pass. verbi τίθημι, pono. f. θήσω.

Τεθεμελίωτο, fundata fuerat, 3. sing. pluſq. p. pass. Att. & Ion. verbi θεμελίω, fundamentum jacio: f. ώσω. p. τεθεμελίωκα. à θεμέλιος, ου, ὁ, fundamentum. Them. θέμελον, ου, τὸ, idem.

Τέθηλα, ας, ε, floruì, perf. m. &

Τεθήλει, 3. sing. pluſq. p. m. Ion. verbi θάλλω, floreo.

Τεθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi τίθημι, pono: f. θήσω. a. 1. pass. ἐτέθην.

Τέθνα, perf. m. verbi θάπτω, sepelio, stupeo: a. 2. ἔταφον. perf. inf. m. τεθνάπεναι, perf. part. m. τεθνηπὼς, ότος.

Τεθήσατο, Ion. Pleonasm. pro ἐθήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi θάομαι. Significat autem ἐθηλάσατο.

Τεθλιμμένος, η, ον, pressus, a, um. perf. part. pass. verbi θλίβω, premo, affligo. f. ψω. p. τέθλιφα.

Τέθλασμένος, perf. part. pass. à θλάω, frango. f. άσω.

Τέθμια, τὰ, legitima; vel leges, i. e. νόμια, vel νόμοι, Hesych. est neut. plur. à sing. seq. V.

Τέθμιον, Poët. idem quod seq.

Τεθμὸς, lex, mos: à τίθημι, pono.

Τέθναα, præt. m. qu. à θνάω; τεθνᾶναι, contractè pro τεθναέναι, perf. inf. m. verbi θνήσκω, morior. Vide seq.

Τέθναθι, præs. imperat. τεθναίτω, præs. opt. τεθνᾶναι, præs inf. τεθνὰς, præs. part. à τέθημι, morior; hoc à θνάω, seu θνήσκω, morior. f. 2. m. θανοῦμαι. perf. act. τέθνηκα. a. 2. ἔθανον.

Τεθναίτω, moriar, præs. opt. à τέθνημι, pro θνήσκω, morior. Sunt qui Anadiplasiasmo Ion. poni volunt pro θναίτω, a. 2. opt. act. verbi τέθνημι.

Τεθναίμεν, αἴτε, αἶεν, per Sync. pro τεθναίημεν, αἴητε, εἰησαν, num. plur. præs. opt. τεθναίτω, quod V.

Τεθνάκαμες, Dor. pro τεθνήκαμεν, 1. plur. perf. act. verbi θνήσκω, morior: perf. τέθνηκα.

Τεθνακὼς, ότος, mortuus, Dor. pro τεθνηκὼς, perf. part. act. verbi θνήσκω, morior. perf. act. τέθνηκα.

Τεθνάμεν, Ion. & τεθναμέναι, Dor. pro τεθναναι, quod V.

Τεθνάναι, præs. inf. à τέθνημι, pro θνήσκω. Sed τεθνᾶναι, contractè pro τεθναέναι, perf. inf. verbi θνήσκω, morior. f. 2. m. θανοῦμαι. perf. act. τέθνηκα. perf. m. τέθναα, qu. à θνάω.

Τεθνᾶσι, mortui sunt, per Synæresin pro τεθνάασι, 3. pl. perf. m. verbi θνήσκω, morior. præt. m. τέθναα.

Τεθνάτω, interficiatur, 3. sing. imperat. præs. τίθναθι, verbi τέθνημι, pro θνήσκω.

Τέθνηα, Bœot. Sync. pro τέθνηκα. perf. ind. act. Hinc τεθνειὼς, ῶτος, per Sync. pro τεθνηκὼς, ότος, perf. part. act. verbi θνήσκω, morior: f. 2. m. θανοῦμαι. perf. act. τέθνηκα, & Bœot. τέθνεγκα. a. 2. ἔθανον. p. m. τέθναα.

Τεθνειῶτος, gen. sing. perf. part. Vide τεθνεὼς.

Τεθνεὼς, ῶτος, & Poët. τεθνηὼς, per Crasin pro τεθνηκὼς, perf. part. act. verbi θνήσκω, morior. perf. act. τέθνηκα.

Τέθνηκε, ας, ε, & in 3. pl. τεθνήκασι, perf. act. &

Τεθνηκέτω, 3. sing. perf. imperat. act. à θνήσκω, quod V.

Τεθνήξομαι, moriar; unde, apud Aristoph. in Nub. Ζεὺ σὺ ἐχθρὸν τεθνήξει, ore aperto mortem obibis; vide seq.

Τεθνήξω, f. 1. verbi τεθνάκω, Syracusano more fact. ex perf. τέθνηκα, verbi θνήσκω, morior.

Τεθνηὼς, Poët. pro τεθνεὼς, quod vide.

Τεθνὼς, per Sync. pro τεθνηκὼς, perf. part. m. verbi θνήσκω, morior. p. m. τέθναα.

Τεθόλωται, turbatus est, 3. sing. perf. pass. à θολόω, turbo, inquino. Th. θολὸς, ὁ, sordes turbidæ.

Τεθορεῖν, Ion. Anadiplas. pro θορεῖν, præs. vel a. 2. inf. act. verbi θόρνυμι, vel θορέω, salio.

Τεθορυβημένως, tumultuosè, turbulenter; est adv. à part. præt. pass. verbi θορυβέω, ῶ, ήσω, ῆσαι, &c. V.

Τεθραμμένος, acc. sing. part. perf. pass. f. g. verbi τρέφω, alo: f. ψω. a. 1. ἔτεκφον. perf. pass. τέθραμμαι.

Τεθρᾶβαι, Dor. pro τεθρῆφθαι, perf. inf. pass. verbi τιτρώσκω, seu τίτρημι, perforo. f. πρήσω. perf. pass. τέτρημαι.

Τεθρικαπόβατος, ὁ, qui quadrigis vehitur: ex τέθριππον, τὸ, quadriga, (quod ex τέτρες, quaternio; hoc à τέσσαρες, quatuor,) & ἵππος, equus, & βαίνω, ascendo.

Τέθριππος, quatuor equos habens; ut τέθριππος ὄχος; currus quadrijugis; Euryp. & ἵππος τέθριππος, dicitur, pro quatuor equis, uno jugo copulatis; unde, in neut. τέθριππον, substantivè dicitur, quadriga, currus quadrijugis, seu in quo sunt quatuor equi, &c. Vide seq.

Τέθριππον ἅρμα, currus quadrijugus, quadrigæ. Vide in seq.

Τεθριπποτρόφος, ου, ὁ, ἡ, qui equos quadrijugos alit: & τεθριπποτροφέω, equos quadrijugos alo: ex τέθριππον, τὸ, quadriga, (quod à τέτρες, ἀδος, quaternio, & hoc à τέσσαρες, quatuor,) & ἵππος, equus, & τρέφω, alo: p. m. τέτροφα.

Τεθρυμμένως, delicatè, & molliter; dissolutè; Plur. est adv. à part. præt. pass. à Th. θρύπτω, f. ψω, &c. V.

Τεθυμένος, ης, ον, perf. part. pass. verbi θύω, sacrificio, immolo. f. θύσω. p. τέθυκα.

Τεθυμιῶσθαι, iratum esse, perf. inf. pass. verbi θυμόω, ad iram provoco: f. ώσω. p. τεθύμωκα. Them. θυμὸς, animus, ira.

Τεὶν, ὁ τὶν, Ion. Poët. & Dor. pro σοὶ, tibi, dat. sing. à σὺ, tu.

Τείνας, ἀντος, a. 1. part. act. à τείνω.

Τεινεσμὸς, tenesmus; continua, & implacabilis defidendi cupiditas, quâ tamen nihil, præter cruenta pauca & mucosa, egeritur; atque inde τεινεσμώδης, ες. ὁ ἡ ὀδὴ, tenesmo similis; item, de homine dictum; existens tenesmo laborans; utrumque à seq. Th. τείνω, f. τενῶ, & in a. 1. ἔτεινα, &c. V.

TEI'NΩ, TENDO, extendo, porrigo me seu pertineo: fut. τενῶ. p. τέτακα. a. 1. ἔτεινα. p. m. τέτμα. Hinc τόνος, ου, ὁ, intentio; item accentus: τετανὸς, ἡ,

extentus: ταναὸς, ᾶ, idem: τιτaίνω, tendo: ταινία, ας, ἡ, tænia: χερτανέω, manum protendo & attollo; item scisco decerno, creo: χερτανία, ας, ἡ, suffragium.

Τεναοδία, carmen deduco; τείνω τὴν ᾠδήν; Suid. i. e. extendo cantilenam.

Τέρεα, τὰ, astra: ob siccandi virtutem à τείρω.

Τειρεσίας, ᾶ, ὁ, TIRESIAS, vates Thebanus præstantissimus.

Τείρετο, Ion. pro ἐτείρετο, affligebatur, 3. sing. imperf. pass. verbi τείρομαι, vexor, Th. τείρω.

Τειρήσω, εις, ει, f. 1. à τειρέω, idem quod τείρω, affligo, vexo, domo, Genes. 3. 15.

Τειρομένοιιν, vexatis, dat. pl. part. præs. pass. verbi τείρω.

Τείρουτι, Dor. pro τείρυσι, 3. pl. præs. ind. à ΤΕΙΡΩ, vexo, affligo, subjugo, TERO, sicco: f. τερῶ. a. 2. ἔταρον. Hinc τέρλω, ων, tener, mollis.

Τειχεπλήκτης, ᾶ, ὁ, murorum seu mœnium dejector; Hesych. (ex τεῖχος, ους, τὸ, & βάλλω, f. βαλῶ. præt. βέβληκα; unde βλῆμα, τὸ, & βλητὸς, ὁ, &c. V.) signif. ὁ τὰ τείχη καταβάλλων, Etym.

Τειχεπλῆτα, voc. sing. à

Τειχεπλήκτης, ᾶ, ὁ, mœnium quassator: ex τεῖχος & πλήσσω, percutio.

Τειχίω, pro τειχίζω, muris cingo. Them. τεῖχος.

Τειχίων, gen. pl. à τεῖχος.

Τειχίφρης, ους, ὁ, ἡ, mœnibus conclusus: ex τεῖχος & ἄρω, apto.

Τειχία, munitio; propriè muralis munitio; à Th. τεῖχος, ους, τὸ, vide. Unde etiam, τειχίζω, f. ίσω; murum ædifico seu struo; item, muro cingo seu munio; & simpl. ædifico, struo: addito scil. accus. τεῖχος, Thuc. l. 6.

Τειχόεις, muris cinctus: à τεῖχος, ους, τὸ, murus.

Τειχίον, τὸ, parvus murus; item, paries; est diminut. à Them. τεῖχος, ους, V.

Τειχίσαι, a. 1. inf. act. &

Τειχιῶσαι, a. 1. inf. pass. verbi τειχίζω, muris munio: f. ίσω. p. τετείχικα. a. 1. ἐτείχισα. Th. τεῖχος, ους, τὸ, murus.

Τείχισμα, τὸ, idem quod Th. τεῖχος; vel munimentum, munitio, propugnaculum; Thuc. l. 3. Item, τειχισμὸς, muri exstructio; & τειχιστὴς, οῦ, ὁ, murarius, qui muros struit; omnia verbalia, à τειχίζω, V.

Τειχογεφύω, ῶ, muros depingo; ex τεῖχος & γεφύω; unde, γεφυδὸς, ἰους, &c. V. Item, τειχοδόμος, ædificator, seu structor murorum, qui muros ædificat; unde, τειχοδομέω, ῶ, murum ædifico, seu exstruo; & τειχοδομία, ædificatio, seu exstructio muri; ex τεῖχος & δομὴ, ἡ, unde δομέω, &c. V. Item, τειχολίτης, muris exitium afferens; i. e. murorum destructor; ex τεῖχος, & ὄλλυμι, f. ὀλέσω, &c. Ab inusit. ὀλέω; unde ὀλετὴρ, &c. V.

Τειχομαχέω, muros oppugno: hinc τειχομαχία, & Ion. -η, murorum oppugnatio: ex τεῖχος & μάχομαι, pugno.

Τειχομάχος, sive τειχομάχης, ου, ὁ, muri oppugnator; ex inus. cum præced. vide.

ΤΕΪΧΟΣ, εος, τὸ, murus, mœnia: τεῖχος ξύλινον, lignorum strues, rogus: qu. à τεύχω, struo. Hinc τειχίζω, murum ædifico.

Τειχοφυλακέω, muros custodio, murorum custodia præsum; à seq. τειχοφύλαξ, ακος, &c. V.

Τειχοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, murorum custos: ex τεῖχος & φύλαξ, ὁ, ἡ, custos. Th. φυλάσσω, custodio.

Τείχωμα, τὸ, murale tormentum, seu muralis machina, quâ eruntur ad oppugnandos, & subruendos muros; est tanquam verbale ab inusit. τειχόω, Th. τεῖχος, εος, &c. V.

Τείως, idem cum, & pro τέως, tamdiu, &c. Id V.

Τίκ', pro τέκε, Ion. pro ἔτεκε, 3. sing. a. 2. ind. act. Est & τέκε, a. 2. imperat. act. verbi τίκτω, pario. f. τέξω. p. m. τέτοκα. a. 2. inf. act. τεκεῖν.

Τεκέσθαι, a. 2. inf. m. verbi ejusd.

Τέκεσσι, dat. pl. Ion. pro τέκνοις, à τέκος, εος, τὸ, fœtus. Them. τίκτω, pario.

Τέκεῖ', pro τέκετο, Ion. pro ἔτεκετο, peperit, 3. sing. a. 2. m. verbi τίκτω, pario. f. τέξομαι. a. 2. ἔτεκον.

Τεκμαίρομαι, ῶμαι, destino, ad finem perduco, struo, denuntio: a. 1. m. ἐτεκμηράμην; à τεκμαίρω, indico, demonstro. Th. τέκμαρ, τὸ, finis.

ΤΕΚΜΑΡ, αρος, τὸ, finis, exitus rei; item signum: qu. à τέκω, pario, efficio. Hinc τεκμαίρω, certis signis ostendo.

Τέκμαρσις, εως, ἡ, conjectura; item, cognitio quæ fit per τεκμήριον; sed exp. & interpretatio; est verbale a τεκμαίρομαι, V.

Τεκμήριον, ου, τὸ, certum signum. Them. τέκμαρ.

Τεκμηριόω, fut. ώσω; nitens certis conjecturis, & τεκμηρίοις, pronuncio ac probo; item, τεκμηρώδης, εως, ὁ, ἡ, constans ex signis indubitatis; quæ vocantur τεκμήρια; utrumque à præced. τεκμήριον, signum necessarium; & quod perpetuò unum significat; & general. etiam quodvis signum, indicium seu argumentum, &c. V.

Τίκμωρ, τὸ, idem quod τέκμαρ, signum.

Τέκνα, τὰ, pulli, filii, nom. pl. a τέκνον, quod vide.

Τεκνίον, ου, τὸ, filiolus, τεκνίς, ίδος, τὸ, filioli: ab eod.

Τεκνογονέω, liberos pario: f. ήσω. p. τετεκνογόνηκα. a. 1. ἐτεκνογόνησα; à τέκνον, ου, τὸ, filius. Th. τίκτω, pario, & γείνομαι, nascor: præt. m. γέγονα.

Τεκνογονία, ας, ἡ, liberorum procreatio: ab inusit. Th.

Τεκνοκτόνος, liberorum interfector, seu interfectrix; unde, τεκνοκτονία, liberorum cædes, seu occisio; parricidium; ex τέκνον, τὸ, & Th. κτείνω, f. κτενῶ, præt. med. ἔκτονα, &c. V. Item, τεκνολέτειρα, ἡ, quæ liberos suos perdidit, seu amisit; ex τέκνον, & ὄλλυμι, f. ὀλέσω; ab inusit. ὀλέω, unde ὀλετὴρ, masc. & ὀλέτειρα, fœm. &c. V.

Τέκνον, ου, τὸ, filius. Et pro autore generis, Pindar. τέκνα, ων, τὰ, liberi: à τίκτω, pario.

Τεκνοποιέομαι, f. 1. ind. pass. verbi τεκνοποιέω, liberos procreo; quod ex τέκνον, ου, τὸ, filius. Th. τίκτω, pario, & ποιέω, facio.

Τεκνοποιὸς, ὸν, ὁ, ἡ, liberos procreans; item fœcundus, seu multos procreans liberos; unde, τεκνοποιΐα, liberorum procreatio; item, τεκνοποιητικὸς, liberis procreandis idoneus; atque inde, τεκνοποιητικὴ, scil. δύναμις, vis procreandi liberos; omnia, ex inus. cum præced. V. Item, τεκνοποιέω, liberorum procreatio; ex τέκνον, τὸ, & ποιέω, ἡ, à Th. σπείρω, &c. V.

Τεκνοτροφέω, ῶ, liberos educo: f. ήσω. p. τετεκνοτρόφηκα. a. 1. ἐτεκνοτρόφησα. Ex τέκνον, ου, τὸ, filius. Th. τίκτω, pario, & τροφέω, nutrio. Th. τρέφω, alo.

Τεκνοτρόφος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quæ liberos alit: &

Τεκνόσφος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quæ à liberis alitur. Vide τεκνοτρόφος.

Τεκνοφάγος, liberorum vorator; ex τέκνον, τὸ, & φάγω, unde, φάγος, ὁ, &c. V.

Τεκνόφις, adv. per filium, operâ filii; διὰ τὸν τέκνα. Simonid.

Τεκνόω, liberos procreo, genero; item liberos habeo, peperi: præf. pass. τεκνόομαι, gignor, nascor: à τέκνον, proles. Th. τίκτω, procreo.

Τίκνωμα, filius; verbale à τεκνόω, όομαι, vide.

Τέκνωσις, εως, ἡ, liberorum procreatio; à præced. quod V.

Τέκεν, ες, ε, Ion. pro ἔτεκον, a. 2. ind. act. verbi τίκτω, pario: f. τέξομαι, a. 2. part. τεκὼν, όντος, in gen. pl. τεκόντων.

Τέκος, εος, τὸ, fœtus, proles: à τίκτω, pario.

Τεκοῦσα, pariens, a. 2. part. act. f. g. ἀ τεκὼν, όντος, quod V.

Τεκταίνω, fabricor, struo, machinor; & τεκταίνομαι, struor, apparor, conficior; & activè etiam, fabricor, struo; aut artem fabrilem exerceo; à τίκτων, ονος, vide.

Τεκτήνατο, fabrefecit, Ion. pro ἐτεκτήνατο, 3. sing. a. 1. m. verbi τεκταίνω, fabricor: f. ανῶ, quod à τέκτων, ονος, ὁ, faber. Th. τεύχω, fabricor.

Τεκτονεῖον, ου, τὸ, officina fabri, fabrica; item, τεκτονία, ἡ, structura, opus fabrile; & τεκτονικὸς, ad fabrum pertinens, fabrilis; ut τεκτονικὴ χεὶρ, fabrilis usus; & τεκτονικὴ μίλτος, rubrica fabrilis; item, τεκτονικὸς, qui fabrilis artis, seu lignariæ, (quæ ars τεκτονικὴ dicitur,) peritus est; item τεκτοσύνη, ης, ἡ, itidem structura, seu ars fabrilis, & in Epigr. τεκτοσυνῶν ἐπέων, fabricatio verborum; omnia à seq. Th. τέκτων, ονος, V.

Τεκτόναρχος, fabrorum materiariorum præses, ex τέκτων, ονος, & ἀρχὸς, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Τέκτων, gen. sing. ὰ
Τέκτων, ονος, ὁ, faber: qui τεύκτων; à τεύχω, fabricor; f. ξω. p. τέτυχα. perf. pass. τέτυγμαι, ξαι, κται, (ubi e abjici solet:) hinc τεύκτων.
Τεκὼν, ὄσα, ὸν, a. 2. part. act. verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον.
Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, fascia, lorum clypei aut ensis: à ταλάω, suffero, sustineo.
Τελαμωνίαι, baltea coriacea quibus armantur canes adversus feras: à præcedent. quod V.
Τελαμώνιος, qui ad cingulum & lorum pertinet; item, τελαμωνίζω, fasciâ involvo; utrumque à præced. τελαμὼν, ῶνος, ὁ, V.
Τελαμώνιος Αἴας, Ajax Telamonius, nomen propr. Hinc Τελαμωνιάδης, ου, ὁ.
Τελέεσθαι, præs. inf. pass. verbi τελέω, ad finem perduco. Th. τέλος, εος τὸ, finis.
Τελέης, perficias, 2. sing. præs. sub. act. verbi ejusd. & Th.
Τελέουσι, sunt, Dor. pro
Τελέθουσι, 3. pl. præs. verbi τελέθω.
Τελέθω, εις, ει, sum, fio, orior: Poët. τελέθομαι, idem: in 3. pl. τελέθονται, τελέθοντι, 3. pl. præs. sub. act. Th. τέλλω, sum, fio.
Τέλει, dat. sing. à τέλος, εος, τὸ, finis.
Τελεία, perfecta, f. g. à τέλειος, quod vide.
Τελείετο, perficiebatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. verbi τελείω, Poët. pro τελέω, perficio. Th. τέλος, finis.
Τελεογόνος, perfectum pariens; unde τελεογονία, perfecta generatio; ex τέλειος & γονὴ, ἡ, aut γόνος, ὁ, à γίγνομαι, præt. med. verbi γείνομαι vel γίνομαι, &c. V. Item, τελεοκαρπέω, seu τελεοκαρπεῖν, ad maturitatem fructum perfero; item, ad frugem pervenio; ex τέλειος & καρπὸς, ὁ, &c. Vide.
Τέλειος, τελεία, ον, perfectus, a, um, in comparat. τελειότερος, ἔχ, ερον, hinc adv. τελείως, perfectè. Them. τέλος, finis.
Τελεσιγραφὴ, ῆς, ἡ, perfectio; q. d. interpunctio; quæ sit cum oratio ad periodum pervenit, sive ad perfectam sententiam; ex τέλειος & σιγμὴ, ἡ, &c. V. Item, τελεσιγράφος, ὁ, ἡ, versus, seu versuum genus, quorum primæ ultimæque syllabæ connexæ, esculentum aliquid, aut peculentum, aut vas seu utensile denotant; ut in hoc Homerico,

Ἀμφιέπεσκε Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος;

prima & ultima syllaba conjunctæ, ἄρτος, constituunt, quod panem significat; Athen. ex τέλειος, & σίγχος, ὁ, &c. V.
Τελειότης, ητος, ἡ, perfectio: à præced.
Τελειοτόκος, perfectum edens partum; unde, τελειοτοκέω, perfectum edo partum; item, perfectum fructum pario; & τελειοτοκία, partus perfectus; perfecta generatio; ex τέλειος & τόκος, ὁ, &c. V.
Τελειόω, ῶ, perficio. f. ώσω. p. τετελείωκα. a. 1. ἐτελείωσα. a. 1. sub. τελειώσω. a. 1. inf. τελειώσαι, consecrare. præs. pass. τελειοῦμαι, ῶμαι, perficior, consummatus ero. perf. pass. τετελείωμαι, σαι, ῶ, perfectus sum. perf. part. pass. τετελειαμμένος, η, ον, perfectè regeneratus. a. 1. pass. ἐτελειώθην, ης, η, consummatus sum. a. 1. sub. pass. τελειωθῶ, ῆς, ῆ, consecrer, & in 3. pl. τελειωθῶσι. Th. τέλος, finis.
Τελείσθω, perficitor, 3. sing. præs. imperat. pass. verbi τελέω, perficio. Th. τέλος.
Τελεῖῳ, 3. sing. præs. pass. verbi ejusd. & Them.
Τελείω, Poët. pro τελέω, perficio. Th. τέλος, εος, τὸ, finis.
Τελειωθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi τελείω, quod V.
Τελείως, integrè, adv. à τέλειος, perfectus, Th. τέλος.
Τελείωσις, εως, ἡ, perfectio, consummatio: a τελειόω, perficio. Th. τέλος, finis.
Τελειωτὴς, οῦ, ὁ, consummator; ab eod. verbo & Them.
Τελείοις, 2. sing. præs. opt. act. verbi τελέω, finio, perficio. Th. τέλος.
Τελεόγονος, perfectè generatus, vitalis; & in neut. plur. τελεόγονα, perfecti fœtus; ex τελέως unde τέλειος & γονὴ, ἡ, seu γόνος, ὁ, &c. V.
Τελεοκαρπέω, vide suprà, cum τελειοκαρπέω, item, τελεόμηνος, perfectos, & integros menses habens; vel qui mensibus (scil. duodecim, absolvitur; anni Epith. apud Soph. ex τέλειος & μὴν, μηνὸς, V.
Τέλεος, idem quod τέλειος, perfectus: &
Τελεόω, idem quod τελειόω, perficio: hinc præs. inf. τελεῦν. Them. τέλος, finis.
Τελέσαι, a. 1. inf. act. &
Τελέσαιμι, a. 1. opt. act. τελέσαις, a. 1. part. act. verbi τελέω, quod V.
Τελέσσαις, Æol. pro τελέσαις, αντος, quod vide in præced.
Τέλεσσαν, Ion. pro ἐτέλεσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi τελέω, perficio. Th. τέλος.
Τελέσειαι, ας, ε, a. 1. opt. Æol. ejusdem verbi.
Τέλεσεν, Ion. pro ἐτέλεσεν, 3. sing. a. 1. act. &
Τελέσετε, 2. pl. a. 1. sub. act. verbi τελέω, quod V.
Τελεσθέντων, Att. pro τελεσθεισῶν, masc. pro f. g. a. 1. part. pass. à τελέω, perficio. Th. τέλος, finis.
Τελεσθῇ, 3. sing. a. 1 sub. pass. verbi ejusdem.
Τελεσθήσεται, 3. sing. f. 1. pass. verbi τελέω, perficio. Th. τέλος.
Τελεσία, ἡ, tupudium cum gladiis; ab inventore Telesio; Pol.
Τελεσπάδας, α, ὁ, Dor. pro
Τελεσπάδης, ου, ὁ, πατρωνυμικὸν, pro Τελεσίας, ου, ὁ.
Τελεσπάζω, sacrifico, sacra perago; à seq. τελέσπος, V.
Τελεσίκαρπος, fructum ad maturitatem perducens; unde, τελεσικαρπέω, fructum ad maturitatem perduco; ex τελέω; unde τελέσπος & καρπὸς, ὁ, V.
Τελέσπος, ου, perfectus, ultimus. Them. τέλος.
Τελεσπυρία, perficio: item initio: à
Τελεσπυρὸς, ὸν, ὁ, ἡ, perfector, qui τελέσπον ἔργον, producit. Them. τέλος.
Τελεσπύργημα, operis confectio, seu absolutio; Polyb. est verbale, à præced. τελεσπυργέω, ῶ, q. d. perficio opus; item, τελεσπυργία, operis perfectio, seu effectio; vel simpl. effectio, seu perfectio; aut etiam efficacia; à præced. τελεσπυρὸς, q. d. perfector vel effector operis; vel simpl. effector; ut τελεσπυργὸς πᾶν ὑπεχέσαν; effector promissorum; item, efficax; ut τελεσπυργὸς δύναμις; vis ad perficiendum efficax, &c. V.
Τελέσκω, perficio; est Poët. pro τελέω; & Gaza l. 2. gramm. à τετέλεκα deductum esse scribit.
Τέλεσμα, τὸ, vectigal, tributum; aut ipla tributi pensitatio; est verbale, à τελέω, τελῶ, pendo, pensito; à Th. τέλος, τὸ, &c. V.
Τέλεσον, άτω, perfice, a. 1. imperat. act. verbi τελέω, perficio. Th. τέλος.
Τέλεσσε, Ion. & Poët. gem. σσ. pro ἐτέλεσε, a. 1. ind. act. verbi τελέω, quod vide.
Τελέσσῃ, gem. σσ. Poët. pro τελέσῃ, perfecerit, 3. sing. a. 1. sub. act. verbi ejusdem.
Τελεσσιγάμοισιν, perficientibus nuptias: dat. plur. à
Τελεσσιγαμὴς, ὸς, ὁ, ἡ, qui vel quæ perficit nuptias: ex τελέω, perficio, (Th. τέλος, finis,) & γάμος, ου, ὁ, nuptiæ. Th. γαμέω, uxorem duco.
Τελεσίγονος, fœtum perficiens; prolificus; ex τελέω, fut. τελέσω, Poët. pro τελέσω & γόνη, ἡ, seu γόνος, ὁ, &c. V. Item, τελεσίμορος, mortifer, funestus; ut τελεσίμορος ἡὼς, dies mortifera, seu funesta; Nonn. ex τελέω, fut. Poët. τελέσσω, & μόρος, ὁ, &c. V.
Τελέσσω, perficiam, Poët. pro τελέσω, f. 1. ind. vel a. 1. sub. act. verbi τελέω, quod V.
Τελεστὴς, perfector; item, initiator; unde τελεστικὸς, vim habens perficiendi; item mysticus; unde adv. τελεστικῶς, mysticè, arcanè; item, τελεστήριον, locus in quo fit initiatio; omnia, à τελέω, f. τελέσω; perficio; item, initio; res divinas facio; consecro; à Th. τέλος, τὸ, unde, neut. plur. τέλη, τὰ, mysteria, sacra, &c. V.
Τελεσφορέω, ad finem perduco, perficio; à
Τελεσφόρος, ος, ὁ, ἡ, ad finem perducens, & qui τελέσπον φέρει, tum qui perfectum fructum fert, fructifer: ex τέλος, finis, vectigal, & φέρω, fero.
Τελετάρχης, tanquam ceremoniarum conditor; appellatur Christus, à Dion. Areop. Unde, τελεταρχία principatus in condendis ceremoniis; pro summa divinitate, atque adeo pro trinitate poni à Dionys. tradit Bud. ex τέλος, εος, τὸ, unde plur. τέλη, τὰ, sacra, mysteria; atque indè, τελετὴ, ἧς, ceremonia sacra; & ἀρ-

χὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. Vide.

Τελετὴ, ῆς, ἡ, finis, exitus; item initiatio, expiatio, sacerdotium; ceremonia. Th. τέλ☉.

Τελετηρὰς δώμασι; à Dion. Areop. appellatur, vis divinâ operans in sacramentis Ecclesiasticis; unde, τελετηρία, pro consecratione vel initiatione apud eund. & τελετηρχέω, ῶ, consecro, initio, dedico; ex τελετὴ, ἡ, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Τελδῦτι, & τελδῦσι, Dor. pro τελεῖσι, 3. pl. præs. ind. act. verbi τελέω, perficio. Th. τέλ☉.

Τελδυτὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro τελευτὴ, ἡ, quod vide.

Τελδυταῖον, & τὸ τελδυταῖον; exp. adverbialiter, postremo, demum; item, ad minimum; & sic τελδυταῖα, seu τὰ τελδυταῖα, tandem, denique apud Luc. à seq. τελδυταῖ☉, V. Item, τελδύτατος, ultimus, postremus, extremus, summus; est superl. tanquam à positivo τέλδυτος, idem quod seq τελδυταῖ☉, V.

Τελδυταῖ☉, αία, αῖον, ultimus, postremus, à τελδυτὴ, idem quod τέλ☉, finis.

Τελδυτῶν, Att. pro τελδυτᾶσθαι, præs. inf. verbi τελευτάω, quod vide.

Τελευτάτω, perficiet, 2. sing. f. 1. act. Dor. pro τελευτήσει &

Τελδύτασεν, finivit, Dor. & Ion. pro ἐτελδύτησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. à seq.

Τελευτάω, morior, ad finem perduco. præs. imperf. τελδύτας, α, ἀέτω, moriatur, f. ήσω, a. 1. ἐτελδύτησα. a. 1. part. act. τελευτήσας, ἄν☉, perf. ind. act. τετελδύτηκα. præl. pass. τελευτάομαι, evenio: à

Τελευτὴ, ῆς, ἡ, finis, mors. Them. τέλ☉, finis.

Τελευτῆσαι, a. 1. inf. act. τελευτήσειν, dat. pl. τελευτήσασιν, acc. pl. a. 1. part. act. verbi τελευτάω, quod vide.

Τελέω, ῶ, impleo, solvo, perficio. f. έσω. p. τετέλεκα, absolvi. a. 1. ἐτέλεσα, ad finem perduxi. a. 1. sub. act τελέσω, ῇς, ῇ, perf. pass. τετέλεσμαι, σαι, σται, consummatus sum, a. 1. pass. ἐτελέσθην, ης, η. f. 1. pass. τελεσθήσομαι, ῇ, εῖ, a 1. sub. pass. τελεσθῶ, ῆς, ῇ; impletus fuerim. Th. τέλος, finis.

Τελέως, plenè, planè, perfectè, adv. à τέλ☉, finis.

Τελέωσις, εως, ἡ, idem quod τελείωσις, perfectio, consummatio. Them. τέλ☉.

Τελεωτέρων, gen. plur. comparat. grad. à τέλεος, perfectus. Th. τέλος.

Τελεὶς, εντος, perfectus, inf. g. τελήεσα, ης, ἡ, ab eod. Th.

Τελησίας, perfectas. acc. pl. f. g. à τελέῖς, quod V.

Τελικὸς, ἔ, ὁ, finalis, ad finem pertinens; item, extremus; est à Th. τέλ☉, εος, τὸ, finis, &c. V.

Τελίσκομαι, compleor, perficior, initior. Hesych. Th. τέλος.

Τελισκόμενος, completus, absolutus; Deut. c. 23. est part. à præced. τελίσκομαι, V.

Τέλλειν ὁδὸν, iter facere, proficisci, Dor. pro ὁδὸν τελεῖν.

ΤΕΛΛΙΝΗ, ης, ἡ, piscis nomen, quia celeriter τίλλει, crescit, & fit τελεία.

Τελλὶς, totum, Hesych. nempe τέλλον, ex partibus, quæ illud τελοῦσι.

Τέλλομαι, Poët. pro ὑπάρχω, sum, existo: à

ΤΕ'ΛΛΩ, inusit. facio, fio, orior. Hinc τελέσω, Poët. fum, ἀνατέλλω, oriri facio, orior, ἀνατολὴ, ῆς, ἡ, ortus: ἐντέλλω, injungo; ἐντολὴ, ἡ, mandatum ἔντολμα, ατος, τὸ, idem.

ΤΕ'ΛΜΑ, ατος, τὸ, lacuna, locus palustris.

Τελμαπαῖος, cœnosus; item, palustris; ut, τελμαπαῖον ὕδωρ, aqua quæ est ἐν τοῖς τέλμασι; item, τελμαπαῖοι βάτεχοι, exp. lutariæ ranæ; item, τελμαπικὸς, palustris, lacustris; & τελματώδης, idem quod τελματιαῖος, sed exp. etiam lutosus, & fœculentus; item, τελματόομαι, ῶμαι, exp. in lamam lutesco, & exiccor; omnia, à præced. τέλμα, ατος, V.

Τέλμις, ίνος, ὁ, lutum: a præced.

ΤΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, finis, exitus; & pro victoria, vectigal, impensa, mysterium; dignitas magistratuum: legio, turma, cohors. Ionicè scribentibus sæpe est χεῖμα, res. Hinc τέλεος, & τέλειος, ος, perfectus: τελείω, perficio, ad finem perduco: τελέω, ίσω, idem: τελειότης, ητος, ἡ, perfectio: τελευτὴ, ῆς, ἡ, finis; item mors: τελευτάω, finio, definio; ἀποτέλεσ, perficio, ἀποτέλεσμα, ατος, τὸ, effectus: peculiariter effectus stellarum; item eventus: διατελέω, pergo, conficio; item permanco, persevero; ἐντελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, perfectus, absolutus; λυσιτελὴς, ὁ, ἡ, utilis.

Τελῶσι, perficiunt, 3. pl. præs. ind. act. verbi τελέω, perficio. Th. τέλος.

Τέλσιν, ως, τὸ, finis, extremitas: à τέλος, per Metath.

Τέλσος, ὁ, profunditas; itidem à Th. τίλος, vide.

ΤΕΛΧΙ'Ν, fascinator; qui homines in rebus non bonis θέλγει, demulcet.

Τελχὶν, præced. exp. ad mortem depressio, seu deductio; Etym. Item, furiosus; supra hominem vires habens; sceleстus, malitiosus; atque indè τελχῖνες, ἐς, dicebantur furiosi eminentes, quales Corybantes, & Cabri perhibentur, supra hominum vires robusti; quos fascinatoris spiritus possidet; fascinatores; unde, τελχίνιος, maleficus; Etym. &, τελχανώδης, duræ cervicis; item, τελχτανὰν, contentiosè me oppono; σκληροτραχηλῶ; omnia, ab eod. Th. τελχὶν, præced. V.

Τελχτέναν, qui durâ est cervice; furiosus; ex præced. τελχὶν, & τένων, ὁ, V.

Τελῶ, pendo, pensito; item, sum sub ditione & imperio; pareo; nam subditi tributa solent pensitare quibus parent; sed signif. etiam contribuor, attribuor, censeor; & quasi inter eos, qui unum vectigal pensitant, numeror; ut apud Luc. ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελείνῃς ἑξακόσιλιν, postquam inter viros sum census; est à Th. τέλος, vectigal; unde τελέω, τελῶ, &c. Vide.

Τελῶν, perficiens, præs. part. verbi τελέω, quod V.

Τελωνάρχης, publicanorum princeps; (qui & ἀρχιτελώνης,) ex seq. τελώνης & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c V.

Τελωνεία, ἡ, & τελωνία; vectigalium redemptura, vel vectigalis exactio; Pol. Item, τελωνέω, vectigalia redimo; item, vectigal exigo; sed signif. etiam general. quæstui habeo; & in pass. τελωνέομαι, ῶμαι, à me exigitur vectigal aut tributum; tributum solvo; omnia, itidem à seq. τελώνης, V.

Τελώνης, ου, ὁ, publicanus: ex τέλος, εος, τὸ, vectigal, & ὠνέομαι, ῶμαι, emo.

Τελωνία, vide τελωνεία; item, τελωνικὸς, ad publicanum, seu publicanos pertinens; à præced. τελώνης; & ex iisd. id V.

Τελώνιον, ου, τὸ, TELONIUM; locus ubi publicani sedebant & vectigal exigebant; ab iisd. Th.

Τεμαχίζω, in τὰ τεμάχη, i. e. in frusta, seu frustula, seco; item, τεμάχιον, seu τεμμάχιον, frustulum sectione alicunde ablatum; tomaculum, seu tomaclum, tomacina, &c. Item, τεμαχίτης ἰχθὺς, piscis qui in frusta secari solet, & muriâ condiri; pro quo & absolutè dicitur τεμαχίτης; apud Athen. Item τεμαχσκὸς, diminut. parvulus τεμαχίτης, Athen. l. 6. omnia, a seq. τέμαχος, idem cum & à τμῆς, ὁ, &c. V. Sed τέμαχος, plerumq; de grandiorum piscium frustis & segmentis dicitur; item, Metaph. apud Athen. l. 8. Æschylus suas Tragœdias, τεμάχη ἥβῆ Ὁμήρε μεγάλων δείπνων, appellat.

Τέμαχος, εος, τὸ, frustum sectione alicunde ablatum: à τέμνω, seco.

Τεμῶει, dat. sing. à τέμῶος.

Τεμῶίζω, honoro τεμῶει; item, consecro; unde verbale, τεμῶίτμα, ατος, τὸ, ædicula, sacella; vel idem cum, ut utrumq; à seq. τέμῶος, portio agri seorsum ab aliis sita; & plerumque ejusmodi agri Deo alicui, aut heroi consecrati erant; unde, signif. etiam fanum, seu delubrum; & τὰ τεμῶία, exp. & agri sacri nemora, &c. V.

Τέμῶος, εος, τὸ, nemus, portio agri à cæteris resecti. Th. τέμνω, seco.

Τεμῶρεὺς, sacri agri custos; vel fani & delubri custos, ædituus; ex præced. τέμενος, quod agrum consecratum significat; & ἔρεὺς, ὁ, custos; quod in variis compp. mutat ε in α, quasi diceretur ἀερεὺς pro ἱερεὺς, V.

Τέμμα, ατος, τὸ, coronamentum; sic interdum legitur, pro στέμμα, τὸ, id V.

Τέμνουσαι, secantes. Dor. pro

Τέμνουσαι, nom. pl. f. g. præs. part. à

ΤΕ'ΜΝΩ, seco, scindo. f. τεμῶ. p. τέτμηκα. a. 2. ἔταμον. p.m. τέτομα. Hinc τόμος, ὁ, frustum, pars; ἄτομος, ος, ὁ, ἡ, qui sectus non est; item qui secari nequit; δίχότομος, ος, ὁ, ἡ, in duas æquales partes dissectus.

Τέμπεα, ῆ, τὰ, TEMPE, locus amœnissimus in Thessalia.

Τέμπεα, τὰ, præced. dictæ fuerunt angustiæ inter Olympum, & Ossam, Thessaliæ montes, Peneo amne irriguæ; ut Etym. ex Dionysio tradit; general. vero sic nominantur fauces, cavitates, & anguſti exitus quorumvis montium; eod. & Suid

& Suid. testibus; παρὰ τὸ τέμνειν; sunt enim quasi dissecta & rupta loca, quibus montes à se invicem dividuntur; item, loci quilibet, arboribus consitis, & pratis ac herbis virentibus amœni, τέμπεα dicuntur, quibus viz. locis nec herbæ nec arbores τιμᾶσθαι amœnitatem conciliant; Theocr. Idyll. 1. &c.

Τεμῶ, f. ind. act. verbi τέμνω.

Τένα͞γος, εος, τὸ, locus humidus; maris illuvies, limus: à τέρ͞γω, humecto.

Τεναγώδης, εος, ὁ ἡ, ἡ, cœnosus, limosus; à præced. τέναγος, locus humectus; vel limus aquæ exiguæ restagnantis, & herbæ in ejus superficie apparentis; locus cœnosus & palustris, &c. V.

Τένδες, arrodit. 3. sing. præs. à

ΤΕ'ΝΑΩ, seu τένδω, comedo, rodo. q. à τείνω & ἔδω, ut sit distenso ore edo. Hinc τένδης, ε, ὁ, vorator, liguritor: τενδρλώς, ης, ἡ, insectum aculeatum.

Τένεδος, gen. Ion. τενέδοιο, nomen propr. insulæ.

Τένθης, ε, ὁ, catillo, gulosus; à præced. Them. τίνθω, seu τένδω, vide. Unde etiam τενθύω, sum catillo & gulosus; ad carpendos delicatiores cibos, avidiùs ingerendum manum patinæ; atq; indè, τενθεία, ἡ, catillatio, gulositas; itidem ab eod. Th. V.

Τενθρηδὼν, & τενθρλὼν, ης, ἡ, insectum aculeatum, ut vespa: quia delectatur τενθεία, id est, liguritione. Th. τίνθω.

Τενθρλώδιον, ε, τὸ, favus illius insecti; (vel locus ubi fœnum edit;) nam insectum præced. dicitur esse mellificans; apud Nic. in Alex. &c. V.

Τένοντα, acc. sing. &

Τένοντε, nom. dual. à

Τένων, οντος, ὁ, tendo, finis musculi, qui pars nervosa, cujus actio præcipuè in τάσει, id est, tentione, consistit: à τείνω, tendo.

Τένων, præced. tendo, onis; finis est musculi, eum ossi annectens, quo in partem movendam inserto, motus omnis fit voluntarius; constat fibris nervorum & ligamentorum in unum cotuntibus, quas interdum adhuc caro ambit; ejus actio præcipuè consistit in tensione seu contractione; & Metaph. etiam monti τένοντες tribuuntur, &c. V.

Τέξεσθαι, f. 1. inf. m. verbi τίκτω, pario. f. τέξομαι, ῃ, εῖ, 2. a. 2. ἔτεκον. p. m. τέτοκα.

Τέξις, εως, ἡ, partus, seu partio; est verbale à Them. τίκτω, f. τέξω, &c. Vide.

Τέο, Ion. pro τῶ, id est, τίνος, Poët. subintellige ἕνεκα.

Τεῖς & τέοισι, dat. pl. à

Τεὸς, ὰ, ὸν, tuus, a, um. Dor. pro σὸς, ἡ, ὸν. Th. σύ, tu.

Τέρεμνα, τὰ, apud Eust. dicuntur esse οἶκοι στέγης, domuum tecta: παρὰ τὸ τειρομένῳ σιδήρῳ ἐκπολάπεσθαι; quod in eorum constructione ferrea instrumenta terantur & absumantur; hinc apud Eurip. in Troad. τέρεμνα ἀφγάμων; tecta pergamorum; & apud eund. ἐν τερέμνοις πυθίοις; exp. in fanis, seu delubris Pythiis; est neut. plur. à seq.

τέρεμνος, idem quod τερέμων, (& τίρω) qui facile atteritur; sed propriè dicuntur de leguminibus, & seminibus quæ coctura fiunt teneriora & molliora; seu quæ sunt coctibilia; ut docet Theophr. Item, τέρεμνον, subst. est κιβώτιον, arca; Hesych. Itidemq; τέρεμνοι, eidem sunt σῆνες, σκιώμματα, tecta, tentoria, &c. V. Item, τερεμνότης, & τερεμνότης, ητος, ἡ, teneritas illa leguminum coctibilium; utrumq; itidem à τέρεμνον, vel τερέμων, quæ V.

Τέρεμνον, η, ον, coctu facilis: &

Τερέμων, ονος, ὁ, ἡ, mollis, tener; à τίρω, idem. Th. τείρω, vexo, tero.

ΤΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, signum, portentum; quod facit, τέρειν, quia terret: τέρατα, ων, τὰ, ostenta, miracula: hinc τερατώδης, ες, ὁ, ἡ, portentosus: τερατεύω & τερατεύομαι, monstra loquor: τερθρευτὴς, ἐος, ὁ, præstigiator, incantator: τερθρεία, ας, ἡ, præstigiæ, incantamentum.

Τερασκόπος, idem cum, & per Sync. pro τερατοσκόπος, id V.

Τερά͞τες, ε͞ος, ὁ, monstrosus, prodigiosus, portentosus; unde, τερά͞τος ζόλος, dicitur Jupiter, quem prodigiorum authorem non tantum finxerunt, sed & aversorem; Ælian. tanquam esset, qui signis è cœlo quidpiam boni, malive portendere hominibus queat, & illud etiam avertere; Lucian. Unde, τὸ τερά͞τιον, monstrum, portentum; res monstrosa & prodigiosa; & in plur. τὰ τερά͞τια, monstra, miracula; à præced. Th. τέρας, V

Τερατεία, ἡ, prodigiosa narratio; mendacia prodigiosa; item, loquacitas prodigiosa; ineptiæ, vanitas; præstigiæ, impostura; est à τερατεύω, & frequentiùs τερατεύομαι, portenta, & monstra loquor; monstrifica fingo, & vana; item, monstrificè mentior & calumnior; item, τερατίας & τερατικὸς, portentosus, monstrosus; unde, adv. τερατικῶς, portentosè, prodigiosè; omnia, à Th. τέρας, ατος, τὸ, V.

Τερατογραφέω, ῶ, monstrosa scribo; vel monstra describo; ex τέρας, ατος, τὸ, & γράφω; unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Item, τερατικεύω, monstra parere; ex τέρας, ατος, & τίκτω, f. τέξω, & pret. med. τέτοκα; ab inusit. τέκω; unde τόκος, ὁ, & τοκὰς, άδος, &c. V. Atq; indè etiam, τερατοκία, monstrifica partio; item, τερατολόγος & τερατολογίας, ε, ὁ, qui de monstris loquitur, & prodigiosa narrat; vel qui monstrosis verbis utitur; Poll. ex Plat. Unde, τερατολογία, ἡ, narratio, aut oratio de monstris instituta, vel narratio monstrosa & prodigiosa, Athe. l. 5. item, ἱερατολογέω, ῶ, de monstris loquor, prodigiosa narro; & in pass. τερατολογέομαι, monstrosè narror, vel pro monstro narror; omnia, ex τέρας, ατος, & λόγος, ὁ, &c. V. Item, τερατοσκοπία, divinatio ex portentorum inspectione; seu scientia quæ è monstrorum inspectione futura auguratur; Poll. est à seq. τερατοσκόπος, & per Sync. τερασκόπος, qui ex ostentorum inspectione futura prædicit, & portenta interpretatur, &c. V.

Τερατοσκόπος, ε, ὁ, ἡ, prodigiorum inspector & observator, vates. Ex τέρας, τὸ, portentum, & σκέπτομαι, quod à σκέπομαι, inspicio, video, p. m. ἔσκεπα.

Τερατουργὸς, q.d. monstrificus; ut dicuntur artes, & gemmæ monstrificæ, i. e. quæ monstrosos, & inusitatos, insolentesque effectus edunt; sed dicitur & de homine monstrifico; i. e. qui monstrosa quædam efficit & nusquam visa; veluti præstigiatores; unde, τερατουργέω, monstrosa & prodigiosa efficio; monstra & portenta edo; unde verbale, τερατούργημα, ejusmodi monstrosum effectum, seu opus prodigiosum; vel etiam, facinus portentosum & monstrificum; item, τερατουργία, effectus ejusmodi prodigiosi operis; & ipsa actio edendi opus aliquod monstrosum; sæpe etiam pro τερατούργημα, sumitur; omnia, ex τέρας, ατος, & ἔργον, τὸ, V. Item, τερατωπὸς, monstrosus aspectu; portentosus; Hom. Hymn. in Pan; ex τέρας, ατος, τὸ, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, &c. V.

Τερατώδης, ε͞ος, ὁ ἡ ἡ, portentosus, monstrosus; pro prodigio habendus; ut σημεῖον τερατωδέστατον, signum; q.d. portentosissimum; in superl. Unde, adv. τερατωδῶς, prodigiosè, portentosè; item, τερατώδευμα, τὸ, opus monstrosum; monstrum; omnia, à Th. τέρας, ᾰτος, τὸ, &c. V.

Τερεβινθίζω, similis sum terebinthinæ resinæ ut τερεβινθίζων λίθος, lapis terebinthinæ resinæ colorem referens; item ζέειβίνθινος, η, ὁ, terebinthinus; ut τερεβίνθινος ὄινος, vinum ex baccis terebinthi confectum; & τερεβίνθινον ἔλαιον, oleum quod ex terebinthi fructu fit; ut & τερεβινθίνη, scil. ῥητίνη, terebinthina resina; omnia, à seq. Th. τερέβινθος, pro quo etiam τερέβινθον, in neut. gen. usurpat Dioscor. l. 148. &c. V.

ΤΕΡΕΒΙΝΘΟ'Σ, ε, ἡ, TEREBINTHUS, arbor.

Τέρενα, & Ion. τερείνη, ης, ἡ, tenera; à masc. ὁ τέρλων, ονος, quod V.

Τέρενα, acc. sing. ab eod.

Τερενώτερος, tenerior; ut, ἀμνὸς τερενωτέρη, agno tenerior; in Epigr. est compar. à τέρλων, in fœm. τέρενα, &c. V.

Τέρεν, tenerum, molle; est neut. à masc. τέρλων, V.

Τερενοπλόκαμος, teneros habentes capillos, ex τέρλων, ονος, & πλόκαμος, ὁ, &c. V.

Τερετίζω, Musicum pulsum edere: à Sono.

Τερετίζω, lasciviè canto; est idem quod, & à τερπίζω; Gaza, teretare exponit; à cicadis sumptum; nam Th. est τέρπις, ιος. V. Item, τερετίσματα, τὰ, propriè sunt cantus cicadæ; quo fictum, ut veteres sic vocarent cantus lascivos & procaces; item, strepitus, ac frequenta menta citharæ rum, sic dicuntur in Epigr. Hesychio sunt ὠδαὶ ἀπατηλαί; verbale ab eod. τερετίζω.

Τερέτειον, est diminut. à seq. τίρετρον, vide.

Τέρετρον, ε, τὸ, vide in seq. τερέω.

Τίρευσις, εως, ἡ, dicitur esse instrumentum ἧ͞ι φρεαρύχων; i. e. puteatorium, seu puteos excavantium; Poll. est cum ε, pro ο, à τρῦλις, vel τόρος, vide.

ΤΕΡΕ'Ω, f. ήσω, terebro, torno, vulnero. q. à τείρω, tero. Hinc τέρετρον, ε, τὸ, terebra: τερέτειον, ε, τὸ, terebella: τέρδεον, ε, τὸ, tenuis quidam funiculus in navi, ταρηλῶν, όνος, ὁ, teredo: vermis

vermis ligna terebrans: τορίε, perforo: τορδύε, idem: τόρνυμα, ατος, τό, opus torno factum.

Τερηδονίζομαι, à teredine infestor; teredinis injuriam sentio; à seq. τερηδών, όνος, vermis ligna terebrans; proprie vermis qui in mari ligna terebrat, seu terit; teste Theophr. & Aristoph. sed dicitur de quorumvis lignorum teredinibus; apud Plut. in plur. τερηδόνες, dicuntur etiam lumbrici equorum, apud Apsyrt. in Hippiatr. sed est &, in ossibus τερηδών; i. e. caries; resolutio scil. continuitatis in osse ab erosione facta, quæ oritur ex humore acuto & acri, in osse putrescente, ipsumque exulcerante, &c. V.

Τερηδών, όνος, ὁ, TEREDO: à τερέω, quod vide.

Τέρλω, ενος, ὁ, f.g. τέρενα, n. τέρεν, TENER, mollis. Angl. tender. à τείρω, tero, quia facilè teritur.

Τερθρεία, ή, præstigiæ; incantatio, incantamentum; Etym. sed exp. & argutari in verbis, & nimis curiosâ subtilitate uti; λεπτολογία; apud Laërt. Item, τέρθρευμα, τό, idem; verbalia, à τερθρεύομαι, illudo præstigiis, incanto, impostaris utor; sed exp. & inaniter me jacto; omnia, à seq. τερθρεύς, incantator, impostor; dictum quasi τερατεύς, Etym. &c. V.

Τερθρεύς, εως, ὁ, præstigiator; à τέρας; quia portenta edit.

Τέρθεγγι, ὁι, rudentes qui utrinque ad extremum veli alligati sunt quibusque ipsum velum intenditur, & laxatur; Hesych. à seq. τέρθεγγον, funiculus quidam in navi tenuis, per extremitates linteorum, seu velorum trajectus; Etym. ex Rhet. lex. qui ex eod. annotat τέρθεγξ appellari foramina suprema instrumenti ejus quod supra malum navis est, & ex quo antenna dependet, &c. V.

Τέρθεγγον, ε, τὸ, artemon, funis quo utrinq; velum trahitur ad antennæ summum jugum. Etymol. q. τέρεθεγγον, quia per foramen ducitur, Th. τερέω, terebro.

Τερθεγτὴρ, ῆρος, Hesychio est locus in prora, ubi considens proreta in mare prospicit; à præced. τέρθεγγον, τό, V.

Τέρμ', pro τέρμα, quod V.

ΤΕΡΜΑ, ατος, τό, terminus, σmeta, finis, adv. tandem, ad extremum. Hinc τέρμις, & τέρμων, idem. & Angl. term. q. à τείρω.

Τερματίζω, termino, finio, ad exitum perduco; à præced. τέρμα, ατος, V.

Τρμέρια κακὰ, ingentia mala; à Cariæ loco quo Tyranni usi sunt pro carcere; Suid. vide Erasm. in adag. Termeria mala; item, Τέρμερος, Termerus, proprium viri, quem humana capita confringentem; Hercules, verberibus, ità concudit; unde, τερμέρειον κακὸν, Termerium malum, dictum de eo in quem sua malefacta retorquentur; vide in Chiliad. Erasm. ibid.

Τερμία ἡμέρα, extrema vitæ dies; est fœm. à masc. τέρμιος; id V. Item, τερμιὸς, terminalis; sic dicitur ζεὺς τερμιὸς, Jupiter terminalis; παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴ καὶ τέρμα ἦ; Etym. Itidem ab eod. τέρμος, vel τέρμα, τό, V.

Τέρμινθος, idem quod τερέβινθος.

Τερμιόεις, ντος, ad pedes usque demissus: in acc. τερμιόεντα, talarem. Them. τέρμα, ατος, τό, terminus.

Τέρμιος, extremus, ultimus; à Th. τέρμα, τό, unde, τέρμα βίε, exp. τέλος βίε, finis vitæ; & in monte τέρμα, dicitur ima ejus pars; & in pede, ejus planta, &c. V.

Τέρμις, idem cum, & à Them. τέρμα, τό, V. Sed τέρμις, dicitur etiam pes, utpote pars corporis extrema; item, τέρμων, ονος, ὁ, idem itidem cum Them. τέρμα, sed apud Euryp. τέρμων, dicitur terminus, i. e. custos finium Deus; unde etiam, τερμόνιος, idem quod τέρμιος, id vide.

Τέρπει, delectat, 3. sing. præs. act. τέρπω, 3. sing. præs. pass. verbi τέρπω, delecto.

Τέρπεο, delectare, Ion. pro τέρπευ, præs. imperat. pass. verbi ejusd.

Τερπέτω, 3. sing. præs. imperat. pass. &

Τέρπετ', Ion. pro ἐτέρπετο, 3. sing. imperf. pass. verbi τέρπω, delecto.

Τερπικέραυνος, ε, fulmine gaudens: à τέρπομαι, delector, & κεραυνὸς, ῦ, ὁ, fulmen.

Τερπνίστατος, jucundissimus, summam delectationem afferens; est pro τερπνότατος, superl. à τερπνὸς, seq. id vide.

Τερπνὸς, ῆ, jucundus, venustus: τερπνὸν, ῦ, τό, delectatio, voluptas; à τέρπω, delecto.

Τερπνότατος, ε, jucundissimus, superl. à τερπνὸς, jucundus; hinc τερπνῶς, adv. Th. τέρπω, delecto.

Τερπνότης, ητος, ἡ, jucunditas: ab iisd.

Τερποίμην, præs. opt. pass. &

Τερπόμενος, præs. part. pass. verbi τέρπω.

Τέρπωντο, delectabantur, Ion. pro ἐτέρποντο, 3. pl. imperf. pass. verbi τέρπω.

Τέρπου, έω, oblectare, præs. imperat. à

ΤΕΡΠΩ, delecto, exhilaro, mulceo: τερπόμεθα, 1. pl. præs. sub. pass. f. 1. ind. act. τέρψω. p. φα. Hinc τέρψις, εως, ἡ, delectatio, oblectatio: τερπνὸς, ῆ, jucundus, delectationem afferens: τερπνότης, ητος, ἡ, jucunditas.

Τερπωλὴ, ῆς, ἡ, idem quod τέρψις, delectatio. Th. τέρπω.

Τερσαίνω, idem puod τέρσω.

Τέρσῃ, f. Æol. verbi τείρω, vexo. f. τερῶ & Æol. τέρσω.

Τέρσετο, 3. sing. imperf. pass. Ion. verti τέρσω, quod vide. Alioqui τέρσετον, est dual. f. 1. Æol. verbi τείρω, tero.

Τέρσιωε, siccabat, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi τερσαίνω, idem quod τέρσω.

Τρσία, ἡ, siccatio, arefactio; est à Th. seq. τέρσω, V.

ΤΕΡΣΩ, arefacio, sicco: q. à τείρω: hinc τερσαίνω, idem quod τέρσω· τάρσος, & Att. ταῤῥὸς, ῦ, ὁ, crates, super quâ casei & alia solent siccari; Item ala avium: & ordo remorum.

Τέρτος, ε, ὁ, nomen viri Latinum. Tertius.

Τέρτυλλος, ε, ὁ, nomen Oratoris, seu rabulæ forensis: dimin. à Tertius.

Τέρυ, υος, τό, tenue, imbecille, est neut. sing. Item, τέρυες ἵπποι, expon. equi imbecilles; ut qui laboribus aut morbis sunt exhausti, pl. masc. à seq. τέρυς; V. Unde etiam τερύσης, dicitur asinus detritus & senex; Itidem ab eod. Them. V.

Τέρυς, υος, invalidus, imbecillus; Item vorax: q. tritus: à τείρω, tero.

Τβύσσω, affligo, à τείρω, vexo.

Ιβρδῆ, delectetur, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi τέρπω, delecto.

Τέρψας, oblectans, a. 1. part. activ. verbi τέρπω.

Τερψιμβρότοις, ε, delectans homines. Epith. Solis à τέρψις, & βροτὸς, mortalis.

Τερψίμβροτος, animum oblectans, vel voluptarius; ex τέρψις, ἡ; seq. & νόος, ὁ, &c. V.

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio, in pl. τέρψεις. Th. τέρπω, delecto.

Τερψίχορος, ες, ἡ, nomen Musæ tripudiis se oblectans: à τέρπω, delecto, & χορὸς, chorus, tripudium.

Τερψίχορος, tripudiis se oblectans, vel altos, Epith. Apol. in Epigr. ex iisd. cum præced. V.

Τέσσερες, vide in τέσσαρες.

Τεσσερακαιδεκατάιος, qui fit decimo quarto die, a τεσσερεσκαίδεκα, quatuordecim; ex τέσσαρες, vel τέσσερες, & δέκα, &c. V. Item Τεσσερακοντάκις, quadragies; Plut. est adv. à seq. τεσσεράκοντα; V.

Τεσσεράκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, quadraginta. Th. τέσσαρες, quatuor.

Τεσσερακοντατὴς, ές, ὁ, ἡ, quadraginta annorum. Ex τεσσεράκοντα, & ἔτος, εος, τὸ, annus.

Τεσσερακοντάπηχυς, qui quadraginta cubitorum est; apud Athen. ex præced. τεσσεράκοντα, & πῆχυς, ὁ; V. Item Τεσσερακοντόρμη, navis quadraginta ordinum; ex τεσσεράκοντα, & ἐρέσσω; undè ἐρετὴς, ἡ; atque inde comp. varia desinunt in ήρης, &c. V. Item Τεσσερακονταβοεῖς, & τεσσερακοντατείος, quadraginta tres, vel tria; ex τεσσεράκοντα, & βοεῖς, vel τεῖα, &c. V. Item Τεσσερακοντόργυιος, quadraginta ulnas implens; Herodot. ex τεσσεράκοντα, & ὀργυιὰ, &c. V. Item Τεσσερακοντούτης, idem cum, & contracte pro τεσσερακονταέτης, quadraginarius, &c. id vide.

Τεσσερακοστάριος, idem quod seq. τεσσερακοστὸς; id vide.

Τεσσερακοστὸς, ῆ, quadragesimus: à sequent. Them.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ, & Att. τέτταρες, ων, οἱ, αἱ, & τὰ τέσσερα, quatuor; dat. τέσσαρσι, acc. τέσσερας, & -α. Hinc τεσσάρακις, quater· τετάρτος, & Poët. τέτρατος, quartus: τέτρατζ & τέτρασι, avium nomina

mina : & Lat. TESSERA, quod quadrata.

Τέσσαρες, Ionicè pro τέσσαρες ; quod vide.

Τεσσερήκοντα, idem eum, & Ionicè pro τεσσαράκοντα ; id vide.

Τεταγμένος, η, ον, ordinatus, perf part. paſſi. verbi τάσσω, ordino : fut. ξω. p. χα.

Τεταγμίως, ordinatè, ſtato tempore, adv. à præced.

Τεταγών, όνος, qui tetendit, Ion. redupl. pro ταγών, a. 2. part. act. verbi τάζω, prehendo, capio, tendo. Them. τείνω, tendo.

Τέτακα, extendi perf. act. à τείνω, tendo, f. κῶ. a. 1. paſſ. ἐτάθην.

Τέτακε, perf. ind. paſſ. 3. ſing. verbi τάσσω, ordino. f. σω. p. χα.

Τέτυμμαι, perf. ind. paſſ. verbi τέλλω, orior. fut. τελῶ. p. τέτυγκα. aoriſt. 1. ἔτειλα.

Τετανικὸς, qui laborat morbo τετάνῳ, i.e. cujus muſculi ita rigent, ut inflectere ſe nequeat ; eſt à ſeq. τέτανος, convulſionis quædam ſpecies, &c. V.

Τεταυόθριξ, qui laxo eſt capillo ; (idem quod ταυόθριξ, id vide.) ex τέτανος, & θρὶξ, ὁ, &c. V.

Τετανὸς, ὸν, & τέτανος, extentus : à πτάνω. Th. τείνω, extendo.

Τέτακται, exporrecti ſunt, 3. plur. perfect. paſſ. verbi τείνω, extendo perf. paſſ. τέταμαι.

Τετανόω, reddo τετανὸν, propriè medicamentum aliquod dicitur cutem τετανᾶν, quum rugas in ea delet, & ita extendit, ut nulli in ea appareant rugarum ſulci ; Dioſc. 4. 184. Unde verbale τέτανμα, ατος, τὸ ; vim habens extendendi & erugandi cutem, imprimis faciei ; idem, 3. 102. pro eod. dicitur etiam τέτανθρον, idem, & ab eod. τετανόω ; & omnia, à præced. τετανὸς, tentus, exporrectus, &c. V.

Τετατεινάμενος, η, ον, part. perf. paſſ. à τατεινόω, humilio ; q. v.

Τέτἀρχμαι, ξαι, κται, perf. paſſ. verbi ταράσσω, turbo, commoveo. fut. ξω, p. χα.

Τεταρχμένως, perturbatè, inordinatè : adverb. à τεταραγμένος, part. perfect. præced.

Τέτραπόμην, Ion. redupl. pro ταπόμην, aoriſt. 2. part. m. verbi τέρπω, delecto.

Τετάρπωσθε, Ion. redupl. & Poët. pro ταπώσθε, 1. plur. a. 2. ſub. m. ejuſd. verbi.

Τεταρτάζω, in quatuor divido, & τεταρταίζω, laboro febre quartanâ ; utrumque à τέταρτος, Poët. pro τέτρατος, &c. V.

Τεταρταῖος, αία, αῖον, quatridunus, a, um : quod à τέταρτος, η, ον, quartus. Them. τέσσαρες, quatuor.

Τεταρταῖος, præced. quartanus, propriè eſt qui quartâ die aliquid agit, aut patitur : Item quarto die erumpens, τεταρταίμερος ; Suid. ut ὁ τεταρταῖος πυρετὸς διὰ δύο ἡμερῶν μέσων κινεῖται ; i.e. quartana febris diebus duobus interpoſitis movetur ; nam quartana febris dicitur vel τεταρταῖος πυρετὸς, vel ſimpl. τεταρταῖος ; ut τεταρταίῳ πυρέτῳ, quartanâ febre laboro : Item τεταρταῖοι χρόνοι ; dicuntur febres quartanæ longo tempore durantes ; Item Τεταρταῖος ; quatriduanus, interdum expon. quatriduo defunctus, apud Herodot. Sic & c. 11. Evang. Joan. de Lazaro, &c. vide.

Τετάρτῃ, dat. ſing. fœm. g. à τέταρτος ; quod vide.

Τεταρτημόριον, quarta pars, quadrans, Item oboli quarta pars ; ſed dicitur & τεταρτημόριον, per Sync. Pol. ex ſeq. τέταρτος, η, ον, & μόριον, τὸ, &c. V.

Τέταρτος, η, ον, & Poët. τετρατος, quartus, a, um ; ejuſd. Th.

Τέταμαι, Pind. poſuit, pro contendit, in ullam curam incumbit, 3. ſing. perf. paſſ. vide in τέταται.

Τέτατο, Ion. pro ἐτέτατο, 3. ſing. pluſq. p. paſſiv. verbi τείνω, extendo : fut. τενῶ. p. τέτακα. perf. paſſ. τέταμαι, σαι, ται.

Τετάχαται, ordinati ſunt, Ion. pro τεταγμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. paſſ. verbi τάσσω, ordino. f. ξω. p. χα. perf. paſſ. τέταγμαι, ξαι, ται.

Τετειχισμένον, η, ον, perf. part. paſſ. verbi τειχίζω, murum ædifico. f. ίσω. Them. τεῖχος, εος, τὸ, murus.

Τέτελα, perfeci, perfect. m. verbi τελέω, perficio. f. έσω. Them. τέλος, εος, τὸ, finis.

Τετέλεκα, perf. act. τετέλεσμαι, 2. ſing. perf. paſſ. τετέλεσμαι, verbi τελέω, perficio. Th. τέλος.

Τετελεσμένον, peractum, perf. part. paſſ. verbi τελέω, perficio ; q. v.

Τετύχηκα, pro τετύγμαι, conſecutus. perf. part. paſſ. verbi τυγχάνω, aſſequor. f. τεύξομαι, a. 2. ἔτυχον. perf. paſſ. τέτυγμαι.

Τετεύχαται, fabrefacti ſunt, Ion. pro τέτυγμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. paſſ. &

Τετεύχατο, pro τετυγμένοι ἦσαν, 3. plur. pluſq. part. Ion. verbi τεύχω, fabricor. f. ξω.

Τέτυχα, ας, ε, perf. ind. act. à τυγχάνω. f. τεύξομαι, adipiſcor.

Τέτυχε, obtinet, cum genit. ut τέτυχε τῆς λειτουργίας, ſortitus, ſeu conſequutus eſt facerdotium ; ad Hebr. c. 8. eſt 3. perſ. à 1. præced. V. Unde etiam part. τετυχὼς τοῦ τέλους, finem intentum aſſequutus ; Dioſc. 1. 32. Sic etiam dicitur τετυχὼς ὧν περὶ τὰς ὀπὰς ὀμίας, qui explendis libidinis affectibus incumbit ; Plat. in Timeo.

Τέτυκα, perf. m. inde τετυκώς, υῖα, ὸς, perf. part. m. verbi τύκω, liquefacio.

Τετυμμένε, afflicte ; voc. ſing. à

Τετυμμένος, η, part. perfect. paſſ. verbi τύπτω, crucio, dolore afficio. f. ήσω. p. τέτυπκα. Hinc perf. part. act. τετυκὼς, per Crafin pro τετυκώς. Th. τύπτω, punio, ulciſcor.

Τετύφθον, 2. dual. perfect. paſſiv. τετύπτω, verbi τύπτω, crucio. Them. τύπτω, punio.

Τετυκότες, vide in τετυκώς. à τύπτω.

Τετυκὼς, ότος, Craſin pro τετυκώς, ότος, mœrens, triſtatus, cruciatus : perf. part. act. verbi ejuſd. & Th.

Τετιμένος, η, ον, honoratus per Syncop. pro τετιμημένος, perf. part. paſſ. verbi τιμάω, honoro. Them. τίω, idem. Alii volunt eſſe perf. partic. paſſ. verbi τίω, honoro, punio. fut. τίσω, p. paſſ. τέτιμαι.

Τέτιμηκε, honore affecit, 3. ſing. præt. act. verbi τιμάω, honoro.

Τετιμημένος, æſtimatus, perf. part. paſſ. verbi τιμάω, æſtimo, honoro. Them. τίω, idem.

Τετιμῆσθαι, honoratum eſſe, perfect. inf. paſſ. verbi τιμάω. Them. τίω.

Τέτιμηται, honorata eſt, 3. ſing. perf. ind. paſſ. verbi ejuſd. Th.

Τέτλα, patere, per Apoc. pro τέτλαθι, vel præſentis imper. act. verbi τέτλημι, tolero. Vel τέτλαθι, per redupl. Ion. dicitur pro τλᾶθι, a. 2. imperat. act. verbi τλῆμι, patior. a. 2. ἔτλαν. a. 2. imperat. τλῆθι, & Dor. τλᾶθι. Them. τλάω, ſeu τλάω, perfero.

Τέτλαμεν, perf. m. verbi ejuſd. Sunt qui velint eſſe perf. ind. activ. & per Syncop. dici pro τέτλημεν.

Τέτλαθι, pro τέτλαθι, ſuſtineas, vide τέτλα.

Τετλαίης, ης, ῃ, præſ. opt. act. à τέτλημι, tolero. Th. ταλάω, perfero.

Τετλάμεν, Ion. & τετλάμεναι, Æol. pro τετλάναι, præſ. inf. verbi τέτλημι ab eod. Them.

Τετλάναι, præſ. inf. verbi τέτλημι. Th. ταλάω, perfero.

Τέτληκε, ſuſtinuit, 3. ſing. perf. act. verbi τλάω, ſuſtineo. f. ήσω. Them. ταλάω, idem.

Τετληὼς, ότος, paſſus : per Syncop. pro τεθληκὼς, perfect. part. act. verbi ejuſd. & Them.

Τέτμη, 3. ſing. præſ. ſub. act. verbi τέτμω, invenio. Th. τέμω, ſeco : inde τμῶ, & per redupl. τέτμω.

Τέτμηκα, incidi, perf. act. verbi τέμνω, ſeco. f. μῶ, perf. paſſ. τέτμημαι, perf. part. paſſ. τετμημένος.

Τετμημένος, inciſus, perf. part. paſſ. ab eod. verbo.

Τέτμω, invenio, offendo, nanciſcor ; propriè, ἐν ὀπτομιῇ ἢ σωτόμως λαμβάνω ; ut inquit Euſt. cui & per diplaſiaſmon, ex τμάω, τμῶ, factum videtur ; Il. σ'. & Od. α. à Them. τέμνω ; V.

Τέτυπκα, ας, ε, peperi, prær. m. verbi τίκτω, pario. f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, prær. part. m. τετοκὼς, υῖα, ὸς.

Τετυκέμης, enixæ, gen. ſing. f. g. à τετοκὼς, part. perf. m. à τέτοκα, q. v.

Τετολμηκέναι, perf. inf. act. verbi τολμάω, audeo. f. ήσω. p. τετόλμηκα. Th. τόλμα, ης, ἡ, audacia.

Τέτυπκα, incidi, perf. m. verbi τέμνω, ſeco, f. τεμῶ. p. τέτμηκα.

Τέτορ, pro τέτορε, dual. num. à τέτορες, quatuor, Ion. & Poët. pro τέσσαρες. Sic τέτορα, τὰ, Dor. pro τέσσαρα.

Τέτορ, in compoſitione eſt contractè pro τέτταρα, vel τετρᾶκις, id eſt, quater. Theoc. τέτορες, quatuor.

Τετραβάμων, quadrupes ; ut apud Euryp. in Phœnif. ἅρμαθ' τετραβάμοσι, quadrigis, curribus quatuor rotarum ; vel quadrijugis curribus ; ex τετρᾶς, άδος, & βαίνω, cujus comp. varia deſinent in βάμων, ut à βάω, &c. V. Item Τετράβοιον, quatuor boum, (ſeu ejus nominis nummûm,) pretio æſtimabilis ; ex τετρᾶς, άδος, & βοῦς, βοὸς, &c. V.

Item Τέλεχηρυς, quatuor voces edens, quatuor sonos diversos habens; à Th. χῆρυς; V. Τέλεχλώχιν, quatuor cuspides, seu angulos cuspidatos habens; in Epigr. à Th. λωχὰς, vel λωχὰν; V. Τέλεχγράμματ-ον, qui quatuor literarum est, quatuor constans literis; unde & in neut. τέλεχγράμματον, apud Judæos dicebatur Dei nomen, πιπ; quod exprimere illis erat religio; à γράμμα, ατ-ος, τὸ; V. Τέλεχλάθ-ον, quadrimalus, qui quatuor habet malas; à Th. γναθ-ος, ὁ; V. Item Τέλεχυ-ον, qui quatuor est jugerum, seu quatuor laterum; i. e. cujus unumquodque latus est τέλεχυον; Od. ν. scribitur etiam, τέλεχγ-ον, ος, ὁ, ἡ, quatuor jugerum; unde neut. τέλεχγον, quatuor jugera; Od. σ. Item diurnus labor aratori propositus; à Them. γύα, sive γύα, comp ut præcedentia cum τέλεχις, ἀδ-ος, à Them. τέσσαρες, &c.

Τελεχωνοειδώσ-ων, ος, ὁ, ἡ, quadrata facie præditus. Ex τέλεχων-ον, quod vide, & εἰδόσ-πον, ος, τὸ, facies. Them. ὄπομαι, video.

Τελεχωνίω, pro quadrangulariter, aut quadrangulo aspectu intueor; apud Lucian. Item τελεχωνίζω, quadro, in quadram formam redigo; ut τελεχωνίζειν λίθον, & τελεχωνίζεσθαι γραμμὰς; neutraliter apud Proclum in Euclid. Unde verbale τετεχωνισμὸς, quadratio, omnia à seq. τέλεχων-ον; ut τετράγωνον ἀριθμὸν, numerus quadratus, & τέλεχωνον σῶμα; i. e. quadrata figura, quale est quadrum, seu quadratum, & cubus, quæ figura inter perfectas numeratur; unde etiam dicitur τέλεχωνον ἀνὴρ, q. d. vir quadratus; i. e. bonus atque perfectus, & verè fortis: sic & τετράγωνον πῶμα, corpus omnibus numeris absolutum & quadratum; quale corpus, ἀκρατώτατον, dicit Gal. de temperamentis, & Celsus l. 2. corpus habilissimum quadratum esse dicit, neque gracile neque obesum: Item τέλεχωνα βίλη, apud Hippocr. dicuntur lagittæ quadruplici acie armatæ; i. e. τὰ τέσσαρα ἔχοντα γλωχῖνας, quadridentes; ut quadridentes etiam rastros dixit Cato, &c. vide.

Τέλεχων-ος, ος, ὁ, ἡ, quadrangularis, quadratus: ex τέλεχις, ἀδ-ος, ἡ, numerus quaterrarius, & γωνία, ας, ἡ, angulus.

Τέλεχόδ', accus. pro τέλεχδα· à τέλεχις, ἀδ-ος, ἡ; q. v.

Τελεχδάκτυλ-ος, quatuor habens digitos; ut τέλεχδάκτυλοι, aves ab Aristotele dicuntur; unde τέλεχδακτυλιαῖ-ος, quatuor digitorum spatium explens, seu semidodrantalis; Diosc. 1. 85. ex τετρὰς, & δάκτυλ-ος, ὁ; V.

Τέλεχδέισν, idem cum seq. τέλεχδιον; V. occurrit, Act. Ap. c. 12.

Τέλεχδιον, ι, τὸ, quaternio: dimin. à τετρὰς, ἀδ-ος, ἡ, idem.

Τέλεχδιςῆς, ου, ὁ, dicitur qui ærumnosam vitam degit, teste Suida; sumptâ appellatione ab Hercule, qui quarto mensis die natus, multos exantlavit labores; & apud Athen. l. 14. τέλεχδιςαὶ dici videntur, qui quarto die festum agitant: Itidem ab eod. τέλεχις, ἀδ-ος; vide.

Τέλεχδέχμ-ον, qui quatuor drachmarum pretii est; ut τέλεχδέχμ-ος μέδιμν-ος, medimnus qui quatuor venditur drachmis; & in neut. τέλεχδέχμον, (pro quo etiam per Sync. dicitur τέτεχμ-ον, teste Eust.) nummus quatuor valens drachmis; ex τετρὰς, ἀδ-ος, & δέχμη, ἡ, V. Item Τέλεχδυμ-ος, quadrageminus; ut Strabo, (de mulieribus Ægyptiis,) τέλεχδυμα πάλιν, quadrigeminos, seu quaternos fœtus uno dicit edere partu; ex τέλεχις, ἀδ-ος; & δίδυμ-ος, ὁ, ἡ, &c. V. Sic & Τέλεχδωρ-ος, qui quatuor est palmorum; ex τέλεχις, ἀδ-ος; & δῶρον, τὸ, palmus, &c. V. Item Τελεχέλικ-ος, ος, ὁ, & τέλεχέλιξ, ικ-ος, quatuor voluminibus tortus; quater circumvolutus, tortuosus; ut τέλεχέλικτ-ος ὄφις, in Epigram. ex τέλεχις, & ἑλίσσω, vel ἐλίπ-ω. f. ξω; unde ἕλιξ, & ἑλικτὸς, &c. V.

Τελέσσες, Doric. pro τέλεχερὶς.

Τέλεχων-ος, ὁ, ἡ, & τὸ τέλεχαις, έ-ος, quadrimus, quatuor annos habens: q. ὁ τέτταρας ἔτος, πλέστ τέσσαρες, ἐνιαυλὸς, ἔχων.

Τελέχων-ος, idem cum præced. τέλεχ-ος, & ex iisd. τέλεχις, ἀδ-ος, & ἔτ-ος, ὁ, &c. V. Item τελεχέτηρ-ος, idem cum seq. τελεχέτης, quadrimus, qui quatuor est annorum; (ut τελεχέτηρ-ος, seu τελεχέτης χρόν-ος; tempus quatuor annorum, quadriennium; Item τελεχετηρὶς, ίδ-ος, ἡ, quadriennium; atque inde τελεχετηρικὸς, qui quadrennio recurrit; ut τελεχετηρικὸς ἄγων, certamen quadriennio recurrens; Plut. omnia ex iisd. τέλεχις, ἀδ-ος, & ἔτ-ος, ε-ος, τὸ, annus, &c. vide.

Τελεχέτης έ-ος, ὁ, ἡ, idem, Them. ἔτ-ος, annus.

Τελεχετία, ας, ἡ, quadriennium: ab eodem Them.

Τελεχετία, quadriennio; est adv. à præced. τελεχετία, ἡ; ex iisd. τέλεχις, & ἔτ-ος; V.

Τελεχίζ-ειν τῇ φωνῇ, signif. clamare tetraci propriâ voce; est à τέτραξ, id vide.

Τελεχίζυξ, q. d. quadrijugis: Item quadruplex; ut τελεχίζυγι δεσμῷ; Non. quadruplici vinculo, & τελεχίζυγι κόσμῳ, orbi qui est quadruplex; propter quatuor ejus limites, ortum, occasum, meridiem, & septentrionem; ex τετρὰς, & ζέυγνυμι. fut. ζεύξω; unde ζυγὸς, ὁ, &c. V. Item Τελεχήμερ-ος; q. d. quatriduanus, quatuor dies durans; ut τετρεχήμερος νέκυς, Greg. in Orat. de Lazaro. Item, χρ. τελεχήμερον, quadrinis diebus; apud Aristot. ex τέλεχις, & ἡμέρα, ἡ; V.

Τελεχθέλυμν-ος, quatuor habens fundamenta, quadruplex. Ex τέλεχις, ἀδ-ος, ἡ, quaternarius numerus, & θέλυμνον, ν, τὸ, fundamentum. Th. θέμνλον, ν, τὸ, idem.

Τετρεχύρι-ος, quadriforis; i. e. quaternas habens fores; ex τετρὰς, & θύρα, ἡ, vide

Τετραίνω, pro τιτραίνω; unde a. 1. τέτρηνα. Th. τίλεχω, perforo.

Τέλεχιμερ-ος, quaterna habens cornua; ex τέλεχις, & κέρας, ατ-ος, τὸ; unde κεραὸς, &c.

Τελεχίνη, ἡ, idem quod θρίδαξ, lactuca apud Athen. l. 2.

Τέτρακις, quater: à τέσσαρες, quatuor.

Τελεχισμύριοι, ας, α, quadraginta millia: a τετρακισμύριοι, & μύριοι decies mille. Th. μυρίος, infinitus.

Τελεχισχίλιοι, αι, α, quater mille: divisè τετρακισχίλιοι, (quod à τέσσαρες, quater, & χίλιοι, mille.

Τέτρακλινος, ος, ὁ ἡ, quatuor sedilia habens: ut ἄμαξα τετράκλινος; Lucian. ex τετρὰς, & κλίνη, ἡ; V.

Τετράκναμ-ον, ος, ὁ, Dor. pro τετράκνημ-ον, ὁ, qui quatuor habet radios. Epith. rotæ. Ex τέσσαρες, quatuor, & κνήμη, ἡ, tibia.

Τετράκολ-ος, quadrupes; idem cum τετράκωλ-ος; id vide.

Τελεκόρυμβ-ος, qua ernos corymbos; sive oras, habens; ut τελεκόρυμβος κισσὸς; in Epigram. i. e. hedera quatuor racemos seu caules, & consequenter acinos habens; ex τέτρας, & κόρυμβ-ος, ὁ; V. Item Τελεκέρων-ος; Epith cervi; apud Hesiod. quod quatuor cornicis ætates vivat; ex τέτρας, & κορώνη, ἡ. V.

Τελεκόσιοι, αι, α, quadringenti, æ, a, quod ex τέτρες, vel τέτρακις, quater. Them. τέσσαρες, quatuor, & κόσιοι, quod vide.

Τελεκισχοσὸς, ὴ, quadringentesimus; ab iisdem.

Τελεκότυλ-ος, quatuor cotylas capiens, seu quatuor heminas; ex τέτρας, & κοτύλη, ἡ; seu κότυλ-ος, ὁ, &c. V.

Τελεκτὺς, ύ-ος, ἡ, idem quod τετρὰς, ἀδ-ος, ἡ, quaternio. Them. τέσσαρες, quatuor.

Τετρακυκλ-ος, quatuor circulis seu orbibus constans: Item qui est quatuor rotarum; ex τετρὰς & κύκλ-ος, ὁ; V. Item Τετράκωλ-ος, habens quatuor membra seu artus, vel habens quatuor pedes; (pro eod. scribitur etiam cum ο, τετρόκολ-ος,) ex τετρὰς, & κῶλον, τὸ; V. Item Τετράκωμ-ος, saltatio quædam Herculi dicata, & bellica; Poll. à Them. κῶμ-ος, ὁ, comessatio: Item saltatio, præcipuè in comessationibus usitata, &c. V. Τελεκολογία, ἡ, dicuntur sic τέσσαρες λόγοι, seu quatuor dramata tragicorum Poëtarum à λέξ-ις, ὁ; V. Τελεκμηρὶς, quadripartitus, à μέρ-ος, τὸ; V. Item Τελράμελρ-ος, qui est quatuor metrorum; à Them. μέτρον, τὸ; comp. ut præced. cum τέτρας, ἀδ-ος; &c. V.

Τελράμιλον, ι, τὸ, quadrimestre spatium: à

Τελράμιλ-ος, ος, ὁ, ἡ, quadrimestris: quod ex τέτρας, ἀδ-ος, ἡ, quaternarius numerus, & μὶν, μινὸς, ὁ, mensis.

Τέτεκμμαι, ψαι, πται, perfect. passiv. à τρέπω, verto. f. ψω. p. φα. perf. part. passiv. τέτεκμμ-ος, versatus. p. m. τέτραπα.

Τέλεκμμ-ος, vide in τέτεκμμαι.

Τελράμιες, quatuor minarum; Athen. l. 2. ex

2. ex τέτρας, & μνᾶς, ἁς, ἡ, &c. Item Τετρωμοιρία, quadrupla portio, vel quarta pars; ex τετρᾶς, & μοῖρα, ἡ; V. Τετραπαῖος, quartam partem æquans; ut τετραπαῖος τόκος, fœnus quartam partem sortis æquans: ut si pro duodecim fœnori datis, debeatur summa cum tribus; i. e. quindecim; vel si pro quatuor debeantur quinque, est à τέτρας, ανος, ὁ; i. e. τεταρτημόριον, quadrans seu quarta pars, &c. V. Item Τέτραξ, & τέτρακα; sunt avium nomina, quarum prioris Aristoph. in avib. meminit, & Athen. l. 9. ubi scribit, magnitudine eam maximum gallum excedere; & ab auribus utrinque gemina κάλλαια, (vide κάλλαιον) dependentia habere; ob quæ nomen etiam accepisse putatur, inter parvos aves ea refert Myndius, & spermologo similem esse dicit, ἢ τῇ φωνῇ τέτρακα, ὅταν ἀσπαίρῃ; i. e. clamare tetraci propria voce, posterior ὄρνις φασιανὸς; i. e. phasiana dicitur, à τέτρας, vel Them. τέσσαρες, &c. V.

Τετράζυξ, quaternas furcas seu fissuras habens; ex τέτρας, & ζεύξ, (unde ζυὸς, ἡ,) cujus comp. varia mutant, ε in ο, &c. V.

Τεθριππεία, ας, ἡ, Poët. pro τέθριππον vel -ον, quum adjectivum est, subaudit. ἅρμα, ατος, τὸ, quadrigæ, vel quadrigarum currus: τέθριππον ἅρμα, Poët. etiam pro ἅρμα τέθριππον, quadrigæ. Ex τέτρες, Dor. pro Att. τέτταρες, & per Syncop. τέτρα, quatuor, & ἵππος, conjungo, p. m. ὕππος, & Ion. ἄορος, ας, ε,

Τεθράορος ὄχος, currus quadrijugus, in quo quatuor equi juncti, quadrigæ; Eust. scribit τεθράορες, quosdam dictos putasse, quasi τέσσαρας ὀρόντας, atque sic esse ex τέτρας, & ὄρνυμι, à Th. ὄρος, f. ὀρῶ, &c. V. præced.

Τετράπαλαι, q. d. quater olim; i. e. ante multa tempora; in Epigram. ex τέτρας, quater; & πάλαι, olim, &c. V. Item Τετράπηχυς, qui quatuor cubitorum est; ex τετρας, & πῆχυς; V.

Τετραπλασιάζω, quadruplico; unde verbale, τετραπλασιασμὸς, quadruplicatio; à seq. τετραπλάσιος; V.

Τετραπλάσιος, α, & Τετραπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, quadruplo major. Th. τέσσαρες.

Τετράπλευρος, quatuor latera seu costas habens; ut τετράπλευρον χῶμα, apud Eucl. ex τέτρας, & πλευρὰ, ἡ, vel πλοῦς, τὸ, &c. V.

Τετραπλῆ, quadrupliciter, adv. à.

Τετραπλόος, ᾶ, ὸν, ῆ, ᾶ, ὅεν, ὅν; quadruplex. Th. τέσσαρες, quatuor.

Τετραπλοῦς, quadruplum, c. 19. Evang. Lucæ, est neut. à τετραπλόος, vel à præced. τετραπλόος; V.

Τετράπους, ος, ὁ, apud Lycophr. quatuor habens narium spiracula, pro biceps; ex τέτρας, & πέος; unde πόα, ὁ, &c. V. Item τετραποδηδὸν, in morem quadrupedum, ritu & more quadrupedum; Item τετραποδίζω, incedo ut quadrupes, quatenus pedibus ingredior; unde τετραποδισμὸς, quadrupedum more gradiens, aut vivens; atque inde adverb. τετραποδιστὶ, idem quod τετραποδηδὸν, præced. & omnia, à τέτρακτυς, quod vide. Item Τετράπολις, quatuor urbes habens; ex τέτρας, & πόλις; V.

Τετράπολος, ᾶ, ὸν, ῆ, Epithet. soli quater aratro versi: à τέτρας, quod à τέσσαρες, quatuor, & πολέω, verso.

Τετράπορος, quatuor meatus, seu foramina habens; ex τέτρας, & πόρος, ὁ; vide. Item Τέτρακτος, ut in ænigmate Sphingis, ἔστι δίπους ὀπὶ γῆς, ἠ τέτρακτον, &c. idem quod, & pro seq. τέτρακτος; id vide,

Τετράπους, ὁ, ἡ, ἡ τὸ τέτρακτον, quadrupes: in gen. τετράποδος, dat. τετράποδι, acc. τετράποδα, & τὸ τέτρακτον, in plur. οἱ ἡ αἱ τετράποδες, ἡ τὰ τέτρακτα. gen. τετραπόδων, dat. τέτρακτοσι. compon. ex τέτρας, ἀδος, ἡ, numerus quaternarius, & πὰς, pes.

Τετράπτερος, ς, quadripennis: &

Τετραπτερυλλὶς, ίδος, ἡ, locusta: quod τέσσαρα πτερὰ habeat.

Τετράπτιλος, quaternis pennis volans, quaternas pennas gerens; ex πτερὰ, & πτίλον, ὁ; V.

Τετράρυμον ἅρμα, complexus currus: ex quatuor scil. ῥυμοῖς, id est, temonibus, seu jugis; is ab octo equis trahitur.

Τετράρυμος, vel τετράρρυμος, est quadrijugis, quatuor temones habens; ex τέτρας, & ῥυμὸς, ὁ, à Them. ῥύω, &c. vide.

Τετραρχέω, ῶ, sum tetrarcha. f. ήσω, p. τετραρχηκα: &

Τετράρχης, ς, ὁ, TETRARCHA, qui τετράρχια, regiones pleno jure regit. q. τίλταρχης, per Syncop. à τίτταρες, Att. pro τέσσαρες, & ἀρχὴ, imperium.

Τετραρχία, ἡ, Tetrarchæ munus: à præcedent. τετράρχης, qui quatuor λόχοις præest, &c. V.

Τετράς, άδος, ἡ, quaternarius numerus, quaternio. dat. sing. τετράδι. accus. τετράδα. dat. pl. τέτρασι. Them. τέσσαρες, quatuor.

Τέτραπι, Poët. Metri gratiâ, pro τέτταρσι, quatuor. Att. pro τέσσαρσιν. Vide τέσσαρες, quatuor.

Τετραποδώδης, quadrupes; ex τέτρας, præcedent. & σκέλος, τὸ, &c. V. Item Τετράστιχος, seu τετράστοιχος, quatuor constans ordinibus aut versibus; unde τετραστοιχία, quadripartitus ordo; seu ordo & series constans quaternis versibus: Item τετρασειρὶς, serie quaternorum versuum, per quaternorum versuum singulos ordines; ex τέτρας, & στίχος, vel στοῖχος, ὁ; V. Item Τετράστυλος, quatuor columnas habens; ex τέτρας, & στύλος, ὁ; V. Τετρασύλλαβος, quatuor habens syllabas; ex τέτρας, & συλλαβὴ, ἡ; V.

Τέτρατος, per Metath. pro τέταρτος, quartus. Th. τέσσαρες, quatuor.

Τετραφαλαγγία, quadruplata phalanx, quatuor phalanges; ex τέτρας, & φάλαγξ, αγγος; V.

Τετράτρυφος, qui in quatuor partes finditur, quod ex τέτρας, άδος, ἡ, quaternio: (τέσσαρες, quatuor,) & θρύπτω, frango. f. ψω.

Τετραφάλαρος, ς, ὁ, ἡ, τέσσαρας φάλαρας ἔχασα, habens quatuor conos, vel clavos eminentes, seu phaleras: quod à τέτρας, άδος, ἡ, quaternio. (Them. τέσσαρες, quatuor,) & φάλαρος, ὁ, ἡ, conus galeæ splendidus. Vel à φάλαρος, τὰ, pro φάλαρα, phaleræ, ornamentum equorum, equitum, & nobilium.

Τετράφυλλος, quatuor coros, seu eminentias habens; ex τέτρας, & φύλλος, ὁ, conus galeæ, &c. V. Item Τετραφάρμακον, medicamentis quatuor constans: item emplastrum quoddam dicitur τετραφάρμακον, apud medicos; ex τέτρας, & φάρμακον, τὸ; V. Item Τετράφυλος, quatuor habens tribus, in quatuor tribus distributus; ex τέτρας, & φυλὴ, ἡ, vel φῦλον, τὸ, &c. V.

Τετράφωτος, versi sunt, Ion. pro τέτραμμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. passiv. verbi τέπω, verto. f. ψω. p. τέτροφα. perfect. pass. τέτραμμαι, ψαι, ται, p. m. τέθραπται.

Τετράφατο, Ion. pro τετραμμένοι ἦσαν, 3. pl. perf. pass. verbi ejusd.

Τέτρεχα, -χῆ, -χῶς. &

Τετραχᾶ, quadrifariam. Them. τέσσαρες, quatuor.

Τετραχάρ, cui quatuor sunt manus; ex τέτρας, & χεὶρ; V.

Τετραχίζω, est διὰ τεσσάρων μέρει τὸ ποιῶ, Pol. & Hesych. à præced. τέτραχα, vel τέτραχῆ; quatuor modis, vel in quatuor partes, &c. V.

Τετράχιλοι, dicitur per Sync. pro τετρακισχίλιοι; quod vide. Item Τέτραχμον, per Sync. dicitur pro τετράδραχμον; id vide. Item Τετραχοίνικος, quatuor continens χοίνικας; ut τετραχοίνικον μέδιμνον; ex τέτρας, & χοῖνιξ, ικος, ὁ, ἡ; V. Item Τετράχορδος, quatuor instructus chordis; ex τέτρας, & χορδὴ, ἡ, &c. V.

Τετράχως, quatuor modis; idem quod τέτραχα; id vide.

Τετράφομαι, paulò post futur. verbi τρέπω.

Τετράω, cui quatuor sunt aures, vel anſæ; Athen. l. 2. ex τέτρας, & ὖς, τὸ, in genit. ὑὸς, dat. ὑῒ, tanquam, ab ὦς, à Them. ὖας, ὕατος, τὸ; V.

Τετρεμαίνω, intremisco; idem quod τρέμω, & ex eo derivatum, à Them. τρέω; &c. V.

Τέτρηχα, turbatus fum, perf. m. &

Τετρήχειν, turbatus eram, plusq. p. m. Ion. per Sync. perf. τέτρεχα, & Ion. mutatione α in η, τέτρηχα, & in plusq. p. m. ἐτετρήχειν, verbi ταράσσω, turbo. f. ξω. p τετάραχα.

Τετριμαίνω, idem quod, & pro τετρεμαίνω; id vide.

Τέτρινα, ας, ε, Ion. pro ἐτέτρηνα, ας, ε, a. 1. ind. activ. verbi τετράνω, idem quod τετράνα, seu περάω, perforo. f. ήσω.

Τέτρηπαι, per Syncop. pro τετέρηπαι, 3. sing. perf. passiv. verbi πρέω, perforo, Them. τερέω, terebro, f. έσω.

Τέτρηχα, ας, ε, perf. ind. act. &

Τέτρηχε, pro ἐτέτρηχε, 3. sing. plusq. p. Ion. verbi Poët. τρήχω, pro τρηχύνω, asper, & salebrosus fum. Hinc perf. part. τετρηχὼς, ῦῖα. Th. Τραχὺς, ἐῖα, asper. Ion. τρηχὺς.

Τετρηχυῖα, pe f. part. activ. f. g. verbi τρήχω, pro τραχύνω, vide in τέτρηχα. Sunt qui velint per Syncop. dici pro τετραχυῖα, & α in η, converso, verbi τα

ράσω, turbo. f. ξω. p. τετάραχα, & per Syncop. τέτρηχα.

Τετείχη, 3. sing. pluſq. p. m. Ion. pro ἐτετείχει, verbi τείχω, ſtrido: f. σω. perf. m. τέτειχα: hinc

Τετειχώς, ῦῖα, ὸς, part. perfect. m. præcedent.

Τετειχῶτας, Poët. pro τετειχότας, accuſ. pl. præced.

Τέτριξ, avis tetrix, de qua Ariſtot. Hiſtor. An. 6. 2. eſt à τέτραξ; id vide.

Τετρήρης, qui quatuor eſt ulnarum; in Epigram. ex τέτρας, & ὄργυια, ἡ; vide.

Τέτροφα, nutrivi, perf. m. verbi τρέφω, alo: f. ψω. p. τέτροφα. a. 2. ἔτραφον. At τέτροφα, verti, Att. dicitur pro τέτριφα, verbi τρίπω, verto: f. ψω. præt. m. τέτροπα.

Τέτρυμμαι, perf. paſſ. &

Τετρυμμένος, attritus, defatigatus: ejuſd. part. à τρύω, tero.

Τετρώβολος, quatuor obolis valens, quadrobolaris; per jocum de homine nihili dicitur; in neut. τετρώβολον, ου, τὸ; nummus quatuor obolis valens, effigiem Jovis impreſſam habens, à poſtica autem parte duas noctuas; ut tradit Poll. l. 9. atque indè, τετρώβολα βίου, militis ſtipendium, diurnum nempe; victus quatuor obolorum; unde τετρωβολαῦος, idem quod τετρώβολος; unde etiam τετρωβολίζω, quatuor obolos mereo, militem tyronem ago; Poll. & Euſt. ex τέτρας, & ὀβολός, ὁ, cujus comp. varia mutant, prius o in ω, &c. V.

Τέτρωκα, vulneravi, perfect. activ. verbi τιτρώσκω. f. τρώσω. hinc perfect. paſſ. verbi τέτρωμαι, part. perf. paſſ. τετρωμένος.

Τέτρωμαι, τετρωμένος, vide in τέτρωκα.

Τέτρωρος, idem quod, & pro τετράορος, id vide; unde neut. τέτρωρον, abſolutè dicitur, pro τέτρωρον ἅρμα, currus quadrijugus, quadrigæ; Item τέτρωρος, ab Oribaſio & Rufo, dicitur pars aſtragali ſeu tali ſuperior, & ſurſum vergens, attamen & ipſe aſtragalus totus τέτρωρος dici poteſt, à quatuor ipſius lateribus, dextro ſcil. & ſiniſtro, anteriore & poſteriore, &c.

Τετρόφορος, quatuor habens concamerationes, ſeu contignationes, quatuor habens cameras ſeu tecta; ex τέτρας, & ἱρίφω; unde ὀροφὴ, & ὄροφος; quod in com. mutat, o prius in ω, &c. vide.

Τέττα, adverb benevolentiæ aut honoris, quo ſeniorem junior compellat: q. à τίω, honoro: τίττα, ergo eſt, amici; ἄττα, nutritii: πάππα, patris: ἀδελφὲ, fratris.

Τέτταρες, Attic. pro τέσσαρες; quod vide.

Τεττιγομήτρα, cicadæ matrix, ſeu cicadarum mater; ex ſequenti, τέττιγξ, ιγος, & μήτηρ, unde μήτρα, ἡ, &c. Vide.

Τεττιγόνια, ſive τεττιγονίαι, cicadatrix; ſeu cicadæ minores, cicadulæ; diminut. à τέττιξ, ιγος; V.

Τεττιγοφόροι, q. d. cicadiferi; i. e. Athenienſes: propterea quòd capillis complicandis adhiberent cicadas auribus, ut eo argumento probarent ſe αὐτόχθονας, i. e. indigenas; ſicuti credebantur cicadæ, & γηγενεῖς; vide Thucyd. lib. 1. ex τέττιξ, ιγος, & φορέω, ὁ; V.

Τεττιγώδης, cicadæ ſimilis; cicadæ naturam referens, ſeu habens; à Them. τέττιξ, ιγος; vide. Unde etiam τεττίζω, ſtrido ut cicada, fritinnio; atque inde etiam τερετίζω, quod vide ſuo loco.

ΤΕ'ΤΤΙΞ, ιγος, ὁ, cicada in pl. τέττιγες.

Τέτυμμαι, perf. ind. paſſ. &

Τετυπωμένος, s, fabricatus, perfect. part. paſſ. verbi τύπτω, fabricor: f. ξω. a. 2. ἔτυχον.

Τετύχοντο, paraverunt, 3. pl. a. 2. m. verbi τυγχάνω, fabricor, f. ξω, a. 2. ind. act. ἔτυχον, a. 2. m. ἐτυχόμην, & Ion. ἐτυκόμην, & Poët. Anadiplaſiaſmo τετυκόμην, ου, ετο.

Τέτυκται, fabricatus eſt, 3. ſing. perf. part. τέτυκτο, Ion. pro ἐτέτυκτο, 3. ſing. pluſq. p. verbi τύπτω, fabricor, perf. paſſ. τέτυμμαι, ξαι, κται.

Τετύφαται, 3. ſingular. perfect. paſſiv. verbi τυφόω, fumo, infecto: Item inſolentem reddo: f. ώσω, p. τετύφακα· à τύφος, fumus. Them. τύφω, fumum excito.

Τετύχηκα, nactus ſum, perfect. activ. verbi τυγχάνω, nanciſcor: f. τεύξομαι, & τυχήσω, tanq. à τυχέω, a. 2. ἔτυχον.

Τετύχοσι, Ion. & Poët. redupl. pro τύχῃ, 3. ſing. a. 2. ſub. act. verbi τυγχάνω ſum, nanciſcor: f. τεύξομαι, aor. 2 ἔτυχον.

Τετύχθαι, perf. inf. paſſ. verbi τύπτω, fabricor; f. ξω, perf. paſſ. τέτυμμαι, ξαι, κται.

Τεύ, Dor. pro σοῦ, & hoc pro ξ, tui. Th. σύ, tu. Sed τοῦ, ſine accentu, pro τινός.

Τεῦμα, ατος, τὸ, monumentum; opus. Th. τεύχω, paro.

Τεύτλιον, ίου, τὸ, explorator: à τάω, quæro: vel pro τευθλίον.

Τεῦτις, ίδος, ἡ, loligo minor: idem piſcis genus quod τευθὶς; niſi quod eo minus eſt, plurima habens ſepiæ ſimilia, numerum, viz. pedum & proboſcidis; apud Plut. τευθίδες, expon. gladioli piſcis; à ſeq. Th. τεύθος, loligo major, &c. V.

ΤΕΥ'ΘΟΣ, ου, ὁ, piſcis ex ſepiarum genere: τευθὶς, ίδος, ἡ, loligo minor.

Τεῦχαν, acc. ſing. nom. propr.

Τεῦκρος, ου, ὁ, fabricator. Eſt & nomen propr. a quo Trojani dicti ſunt Teucri. Th. τεύχω, fabricor.

Τευκτὴρ, ῆρος, ὁ, fabricator, inſtructor, apparator: Suid. Item τευκτὸς, ὴ, ὸν, fabricatus; utrumque à Th. τέυχω, f. ξω, &c. V.

Τεύχομαι, ſtruo, fabricor: à τεύχω, idem.

Τεῦξε, Ion. pro ἔτυξε, fecit, 3. ſing. a. 1. ind. act. &

Τεῦξαν, pro ἔτυξαν, 3. pl. a. 1. act. verbi τεύχω, fabricor, f. τεύξομαι, f. inf. m. τεύξεσθαι.

Τεύξεα, Ion. pro τεύξῃ, 2. ſing. f. 1. m. verbi ejuſdem.

Τεύξεσθαι, inf. f. m. &

Τεύξομαι, f. 1. m. verbi τεύχω, fabricor, & τεύχω, aſſequor.

Τεῦξις, εως, ἡ, ipſa actio parandi aliquid, & extruendi, exſtructio, ſtructio, verbale, à Them. τεύχω, f. ξω, &c. V. Item τευξις, eſt aucptio, conſequutio; ut & τευκτικὸς, ὴ, ὸν, conſequendi ſeu adipiſcendi vim habens, qui aſſequi & adipiſci poteſt; utrumque à τυχάνω, f. τεύξομαι, &c. V.

Τευξόμενος, conſecuturus, part. præced.

ΤΕΤΤΑ'ΖΩ, f. άσω, ſatago, ſedulò rem curo; milito: q. à τεύχω, vel τάω.

Τευτασμὸς, militia; i. e. στρατεία, verbale à τευτάζω, præced. V.

ΤΕΥ'ΤΛΟΝ, ου, τὸ, beta, Att. pro σεῦτλον, oleris genus.

Τευτλοφάκη, edulium quoddam, ex beta & lente miſtis; ex τεῦτλον, τὸ, & φακὴ, ἡ, &c. V.

Τεύχε, vel eſt 3. ſing. imperf. act. Ion. vel præt. imperat. act. verbi τεύχω, fabricor, f. ξω, a. 2. ἔτυχον.

Τεύχε, pro

Τεύχεα, ων, τὰ, arma, dat. pl. τεύχεσι. Th. τεύχω.

Τευχεσφόρος, & τευχοφόρος, qui arma geſtat, armiger: ex τεῦχος, εος, τὸ, & φόρος, ὁ; V.

Τευχήεις, ᾶ, armati, ſeu armati milites: Item τευχήτης, ου, ὁ, armatus; utrumque à τεῦχος, εος, τὸ; V. Item Τευχῆτις χοίνη, dicitur juncus Arabicus, ſeu Babylonicus; ut tradit Dioſc. l. 1. c. 16. Idem ab eodem.

Τεύχεσι, Dor. pro τεύχεσσι, faciens, præſ. part. f. g. à τεύχω, fabricor.

Τεύχοντο, 3. pl. imperf. paſſ. Ion. verbi τεύχω, fabricor.

Τεῦχος, εος, τὸ, vas; alveus: liber: inſtrumentum: & τὰ τεύχεα, inſtrumenta bellica; arma. Th. τεύχω.

Τεύχε, para: præſ. imperat. paſſ. à

ΤΕΥ'ΧΩ, fabricor, ſtruo, paro: (q. à τίκω, pario) f. ξω, p. τέτυκα, a. 2. ἔτυχον. perf. paſſ. τέτυγμαι, pro quo τέτυμμαι, ξαι, ται, a. 1. paſſ. ἐτύχθην, & ἐτύγην. Sic τεύχειν χέρας τινί, Poët. honorarium munus alicui parare. Gall. *Faire un preſent.* τεύχειν τιμήν τινι, honorem alicui habere. Hinc τεῦχος, εος, τὸ, vas, alveus: τέυχεα, ων, τὰ, arma: τέκτων, ονος, ὁ, faber lignarius; ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ, fabrorum præſes, architectus.

ΤΕ'ΦΡΑ, ας, ἡ, & Ion. τέφρη, cinis: qu. à τύφω, uro.

Τεφρίζω, imitor cinerem, vergo in colorem cinereum; Item Τεφρικὰ κολλύρια, cinerei coloris collyria, (quæ & σποδιακὰ, & τέφρια, dicuntur,) utrumque à ſeq. τεφρὸς, ὁ, cineraceus; à præced. Th. τέφρα, ἡ; V.

Τεφρὸς, ὴ, cinereus: &

Τεφρόω, ῶ, in cinerem redigo. f. ώσω, p. τετέφρωκα, a. 1. ἐτέφρωσα, a. 1. part. a. 2. τεφρώσας, αὐτος. Th. τέφρα, cinis.

Τεφρώδης, ες, ὁ, ἡ, idem quod τεφρὸς. Th. τέφρα.

Τέφρωσις, ἡ, ipſa actio redigendi aliquid in cinerem, eſt verbale à τεφρόω, præc. V.

Τεχθείς, είσα, έν, έντος, a. 1. part. paſſ. τεχθῆναι, natum eſſe, a. 1. inf. paſſ. verbi τίκτω, pario. f. τέξομαι. a. 1. paſſ. ἐτέχθην.

Τεχθείσα, ης. f. g. ejuſdem.

Τεχθῶσι, a. 1. inf. paſſ. vide τεχθείς.

Τεχθήσομαι, natus ero, f. 1. ind. paſſ. verbi τίκτω, pario, quod V.

Τεχνάζω, f. άσω, arte conficio; exerceo; dolis utor. Th. τέχνη.

Τέχνασμα, ατος, τό, dolus, artificium: quod a τεχνάζω, arte conficio. Th. τέχνη, dolus.

Τεχνάσιος, ingeniosè conandum; item, τεχνασίης, ου, ὁ, ſolertiâ ingenii præditus; machinator, fabricator; item, machinator doli: & τεχνασός, artificioſus; artificioſè factus; omnia verbalia, à præced. τεχνάζω, V.

Τεχνάω, f. ήσω, arte paro & conficio; artificioſè fabricor: à ſeq. Th.

TE'XNH, ης, ἡ, ars, dolus, fallacia; TECHNA: (quaſi à τεύχω, vel τήκω, pario.) Hinc τεχνίτης, ου, ὁ, artifex: τέχνημα, ατος, τό, opus arte confectum: τεχνάζω, & τεχνάω, arte conficio: ἔντεχνος, ου, peritus, doctus; item artificialis, arte conſtans, ἄτεχνος, ου, artificio carens: ὁμότεχνος, ου, qui eandem artem profitetur.

Τεχνήδιον, τεχνίδριον, & τεχνύδριον, tenuis Minerva: Athen. l. 10. & exp. &, q. d. articula; parva ars, argutia ars, inventiuncula; verſutia; à præced. Th. τέχνη, ης, V.

Τεχνήεις, εντος, artificioſus: &

Τεχνηέντως, adv. artificioſè: à præced. Th. τέχνη, ars.

Τέχνημα, ατος, τό, opus arte confectum, artificioſum inventum: &

Τεχνήμων, ονος, ὁ, ἡ, artificioſus: à 1. perf. perf. paſſ. verbi τεχνάω. Th. τέχνη.

Τεχνητός, artificioſus; artificioſè factus; itidem, verbale, à τεχνάω, άομαι, V. Item τεχνίζομαι, artificioſè fabricor; arte paro, & conficio; idem quod τεχνάω, & ab eod. Th. τέχνη, V.

Τεχνικός, ή, όν, ad artem pertinens; item artificioſus. Th. τέχνη.

Τεχνικῶς, adv. artificioſè, ſolerter, à præc.

Τεχνικώτερον, artificioſius, comparat. à τεχνικός, artificioſus. Them. τέχνη, ars.

Τεχνιτεύω, artificioſè fabricor; unde, τὰ τεχνιτευθέντα παραινέσεις, commonefactiones magno artificio inſtructæ; item, arte molior; vel ſimpl. molior, machinor; unde, τεχνιτεία, ἡ, artificium, & τεχνίτευμα, τό, idem; omnia, à ſeq. τεχνίτης; qui artem aliquam factitat, &c. V.

Τεχνίτης, ου, ὁ, artifex, in acc. pl. τεχνίτας, ejuſd. Th.

Τεχνίτις, ίδος, ἡ, magiſtra: ab eod. f. rem.

Τεχνογράφος, ſcriptor artis alicujus; qui artis alicujus præcepta literis mandavit; ex τέχνη, ἡ, & γράφω, &c. V. Item, τεχνολόγος, qui de arte loquitur, vel qui artificioſè loquitur; item, qui technas ſuo ſermoni adhibet, argutator, ſophiſta; ſed exp. & artificii, vel artis ſtudioſus; propriè technologiæ peritus; unde, τεχνολογία, verba, oratio, ſeu tractatus, in quo verba fiunt de artibus; item, artificium verborum, ſeu verba artificioſa; literalis eſt diſciplina, artium externarum generalia præcognita tradens & τεχνολογέω, ῶ, de arte diſſero; vel artis rationem trado, aut præcepta; exp. etiam arte loquor ſeu perſequor; artificioſè diſputo, arguror; propriè τεχνολόγον ago; à τέχνη, ἡ, & λόγος, ὁ, &c. V. Item, τεχνοπαίγνιον, ου, τό, ludicrum artis, vel artificium ludicrum; ſic inſcripſit Auſon. ſuos verſus, qui monoſyllabâ voce claunduntur; ex τέχνη, ἡ, & παίζω, f. ξω; unde παίγνιον, το, &c. V.

Τεχνοσυνή, ars, & artificium; in Epigr. à Th. τέχνη, ἡ, V.

Τεχνουργέω, artificioſè conficio; arte facio; unde verbale, τεχνούργημα; factum artificioſum, ſeu techna; ex τέχνη, ἡ, & ἔργον, τό, &c. V.

Τεχνόω, arte inſtruo; in paſſ. τεχνόομαι, arte inſtruor; à Th. τέχνη, ἡ, V. Item, τεχνύδριον, idem quod τεχνήδιον, & τεχνήδιον, quæ V.

Τέῳ, dat. Ion. pro τινὶ, cui: ſed

Τεῷ, dat. ſing. à τεὸς, tuus: &

Τεὼ, nom. dual. à τεὸς, ἡ, ὸν, tuus, a, um: &

Τέων, Ion. pro τινῶν, aliquorum. Th. σὺ, tu.

Τέως, tamdiu, antea, interea: quod ab ἔως, donec. Th. ὡς, ſicut.

Τῇ, dat. f. g. adverbialiter ſumpt. hâc, eâ parte: hic, huc. Sic & τῇδ', τῇ μῇ, per Synær. pro τῇ ἐμῇ. Them. ὁ, ἡ, τό.

Τῆ, Dor. pro τάε, carpe, præſ. imperat. verbi τάω. Vel pro τῆδε, per Apocop. à τῆμι, capio.

TH'BENNA, ης, ἡ, & τήβεννος, ου, ἡ, toga: veſtis Romana: à quodam Tebenno Arcade inventore.

Τηβεννικός, & τηβεννικὴ ἐσθής, apud Strab. i. e. cultus qualis eſt togatorum; à Th. τήβεννα, V.

Τηβεννοφόρος, ου, ὁ, togatus, trabeatus; togam ferens; ex τήβεννα, ſeu τήβεννος, & φόρος, ὁ, V.

Τηγανίζω, in ſartagine coquo, ſeu torreo; unde, τηγανισμὸς, coctio, ſeu frictio quæ fit in ſartagine; & τηγανιστὸς, in ſartagine frixus, ſeu coctus; Athen. l. 3. Item, τηγανίτης ἄρτος, panis in ſartagine coctus, admixto caſeo; (pro iſdem ſcribuntur etiam ταγηνίας, ου, ὁ, ταγηνίζω, ταγηνιστὸς, & ταγηνίτης; ſed ταγήνιος Etym. dicit eſſe placentas in ſartagine coctas, ex adipe humido, caſeo, melle, & uvis paſſulis, &c.) & omnia, à ſeq. τήγανον, τό, patella, in qua butyrum, oleumve liquefieri ſolet, ad piſces frigendos, aut carnes, aut ſimilia, &c. V. Sed pro eod. ſcribitur etiam τάγηνον, tranſpoſitis literis; licet quidam τάγηνον, proprie volunt eſſe id quod ἐν τηγάνῳ, frigitur; Plur. & Athen. l. 1.

Τήγανον, ου, τό, ſartago: q. τήκανον, à τήκω, liquo.

Τῇδε, huc, iſthic: τῇδε κἀ, κεῖσε, huc, illuc, adv. ab ὁ, ἡ, τό, hic, hæc, hoc.

Τηθίλης, ου, ὁ, & τηθαλλαδεῖς, & τηθυλλαδεῖς, qui à ſua aviâ nutritus & educatus fuit; ſed exp. etiam delicioſus, luxurioſus; quales eſſe ſolent qui ab avis ſeu aviis aluntur delicatiùs; item, ſpoſidus, fatuus; apud Euſt. ſunt à ſeq. τηθή, ἡ, V.

Τήθη, vel τηθή, nutrix. Ea & πηθή. Th. πτηθὸς, mamma.

Τηθιωνὸς, ου, ὁ ἡ, nutritor, nutritius, educator; item, nutrix ſeu educatrix; item, amabilis; à præced. τήθη, ἡ, V. Item, τηθία & τηθίδιος; apud Euſt. ſumitur pro vetula, quam matris aut aviæ nomine revereamur causâ dignamur; itidem ab eod. ſicut &, τηθὶς, ίδος, ἡ, avia; item, amita, matertera; ab eod. τηθὴ, ἡ, V.

Τῆθος, εος, τὸ, oſtreum quoddam: à τηθὸς, quia terreum.

Τηθὺς, ύος, ἡ, terra, q. à τίθη, nutrix, quia terra omnia nutrit. Eſt & τηθὺς, ύος, ἡ, TETHYS, nomen mulieris. acc. τηθύν.

Τηκεδανὸς, liquens; item, liquans, & liquefaciens; à Th. τήκω, V.

Τηκεδὼν, dat. ſing. à

Τηκεδὼν, idem quod τῆξις, εως, ἡ, tabes, tabefactio. Th. τήκω, liquefacio, f. ξω.

Τήκει, liqueſcit, 3. ſing. præſ. paſſ. verbi τήκω.

Τηκόλιθος, ου, ὁ, lapides liquefaciens; ita dicitur lapis Judaicus, quoniam calculos ſeu lapides rumpit, & quaſi liquefactos expellit è renibus, attritos quaſi & conſumptos; Ægin. l. 7. ex τήκω & λίθος, ὁ, V.

Τηκτικὸς, ὴ, vim liquefaciendi habens: &

Τηκτὸς, ῆ, liquefactus, liquabilis: à perf. paſſ. ſeq.

TH'KΩ, liquefacio, macero, mollio, f. ξω. p. τέτηκα. præſ. paſſ. τήκομαι, liqueſco, liqueno. a. 2. paſſ. ἐτάκην, ης, ἡ, f. 2. paſſ. τακήσομαι. Hinc ταμερὸς, ὴ, liquefactus, mollis, humidus; τήκιμος, ου, τό, ſartago.

Τηλαυγέω, ῶ, longè ſplendorem ſpargo, eminus ſplendeo; à ſeq. τηλαυγὴς, V.

Τηλαυγὴς, ής, ὁ, ἡ, eminùs ſplendens: hinc compar. τηλαυγέστερος. Ex τῆλε, vel τηλοῦ, procul, & αὐγὴ, ῆς, ἡ, ſplendor.

Τηλαυγῶς, adv. perſpicuè: à præced.

Τηλαύγημα, ſplendor eminus apparens; idem quod ſeq. τηλαύγησις, V.

Τηλαύγησις, εως, ἡ, ſplendor longè diſperſus; à τηλαυγέω, quod à τῆλε, procul, & αὐγὴ, ſplendeo.

TH'LE, adv. procul, longè: τηλοῦ & τηλόθι, idem.

Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gentis.

Τηλέβολος, ου, ὁ, eminùs, è remoto loco jactus. Ex τῆλε, procul, & βάλλω, jacio. p. m. βέβολα. Sed

Τηλεβόλος, qui longè jaculatur: vide præc.

Τηλέγαιος, in longinquo ſolo natus; ex τῆλε, & γαῖος, ὁ, à præt. med. γέγαα, verbi γείνομαι, &c. V. Τηλεδαπὸς, qui è longinquo eſt ſolo; ſeu qui ex longinquo ſolo advenit; quaſi per Sync. pro τηλεδάπεδος; ex τῆλε & δάπεδον, τό, V.

Τηλεθάω, germino, hinc τηλεθάοντες, florentes, nom. pl. part. præſ. Th. θάλλω,

θάλλω, floreo. præt. m. τήλυθα, & per Metathesin τήλεθα, unde τηλεθάω.

Τηλεκλειτοῖο, gen. Ion. à

Τηλεκλειτος, ὅ, inclytus. Est & nomen viri à τῆλε, procul, & κλείω, celebro.

Τηλεκλητὸς, ὰ, ὸ, ἡ, è longinquo evocatus. Ex τῆλε, procul, & καλέω, voco. perf. pass. κέκλημαι, σαι, ται.

Τηλεκλυτὸς, ὅ, clarus; cujus nominis inclyta fama procul pervenit. Ex τῆλε, procul, & κλύω, audio.

Τηλέμαχος, ὅ, propr. nom.

Τηλέμαχος, eminus pugnans; ut qui jaculis, & tormentis pugnat; ex τῆλε & μάχη, ἡ, à Th. μάχομαι, V. Item, τηλεπόρος, ad quantumvis longinqua penetrans; in longum vadens; ex τῆλε & πόρος, ὁ, V. Sic & τηλέπλαγκτος, longinquus, longivagus; ex τῆλε & πλάζω, f. ξω; unde, πλαγκτὸς, ὁ, &c. V. Item, τηλέπυλος, cujus portæ in longinquo solo sunt; vel longo intervallo inter se distant; vel amplas & spatiosas habens portas; Od. κ. ex τῆλε & πύλη, ἡ, V.

Τηλέσκοπος, ος, ὁ, ἡ, eminus apparens. Ex τῆλε, procul, & σκέπτομαι, video, f. ψομαι. p.m. ἔσκεμαι. sed

Τηλεσκόπος, longè aspiciens: vide præced.

Τηλέσκοπος, propriè est qui procul, seu è longinquo videtur; & τηλεσκοπὸς, qui longè oculorum suorum aciem porrigit, cernens maximo etiam intervallo, à se distantia, &c. V. Item, τηλεφανὴς, qui procul apparet, seu conspicitur; procul diffitus; longinquus; ex τῆλε & φαίνω, V. Item, τηλέριλον, apud Theocr. Idyll. 3. dici traditur, papaveris folium; quasi θηλέφυλλον, quoniam amoris indicia ex eo heri olim solebant; legitur tamen ibi & τηλέφυλλον, quod metri leges ferre posse non videntur: ex τῆλε & φίλον, ὁ, &c. V.

ΤΗΛΕ'ΦΙΟΝ, ὰ, τὸ, protulaca agrestis: à

Τήλεφος, ὅ, nomen viri.

Τήλεφος, præced. Telephus, sic dictus traditur, διὰ τὸ θηλάσαι αὐτὸν ἔλαφον, quod cerva cum lactaverit; unde τηλίφειον ἕλκος; dicitur, telephium ulcus, malignum, inveteratum, & quod vix cicatricem recipit; sic dictum à Telepho, qui in tali ulcere consenuisse fertur.

ΤΗΛΙ'Α, ας, ἡ, & σηλία, vas situlæ figura in quâ farina subigitur: qu. à σείω, moveo. Quid si quasi longè extensum, à τῆλε?

Τηλικαῦτα, pl. n. g. à τηλικοῦτος, quod vide.

Τηλίκος, ὰ, tantus; tantæ ætatis; ab ἡλίκος, quantus: de magnitudine corporis.

Τηλικοῦτος, τηλικαύτη, τηλικοῦτο, tantus, a, um; & de magnitudine, & de ætate. Ex τηλίκος, tantus, (quod ab ἡλίκος, quantus,) & ὅτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc.

Τήλινον ἄλευρον, fœni Græci farina; & τήλινον μύρον, ex fœno Græco confectum unguentum; item, τηλίνη, à qu busdam dicitur, ὁ κάπτος; producit enim folia fœno Græco similia; Dioscor. 4. 113. à seq. τήλινος, V.

Τήλινος, ὰ, fœnogræco factus: à

ΤΗ'ΛΙΣ, εως, ὁ, ἰδος, ἡ, fœnogræcum. q. à τῆλε, quia herba est caule & siliquis longè extensis.

Τηλόθεν, Poët. pro τηλόσε, eminùs, longè: &

Τηλόθι, adv. regit gen. idem quod Th. τῆλε, procul.

Τηλοπέτης, procul volans, seu avolans; Suid. ex Epig. ex τῆλε, vel τηλοῦ; & πέτομαι, seu πέταμαι, vel πταίομαι, &c. V.

Τηλοῦ, adv. idem cum Them. τῆλε, procul.

Τηλουρὸς, ὁ, longinquus, longè remotus: à τῆλε & οὖρος, terminus.

Τηλυγὲς, ὁ, præced. propriè est cujus termini procul sunt, &c. Vide.

Τηλυγέτης, ὰ, ὁ, per Syncop. pro τηλυγενέτης, in senectute genitus, natu minimus, charus, absente patre genitus, unicus: à τῆλε, procul, & & γίνομαι, nascor.

Τηλύγετος, ἐτη, idem ferè quod τηλυγέτης, quod V.

Τηλωπὸς, qui è longinquo cernitur; exp. & procul remotus; ex τῆλε & ὤψ, ὠπὸς, V.

Τημέλεια, cura ornatus; à seq. τημελὴς, studiosus; unde, τημελῶ, seq. peculiariter signif. curam habeo seu gero, in iis quæ ad cultum corporis, seu comptum, aut ad humaniter tractandum aliquem pertinent; item, accuro, seu cum cura tracto, &c. V.

Τημελὴς, ές, ὁ, ἡ, diligens: & hinc

Τημελῶ, curo. Ducamus à τέω, capio, & μέλειν, curæ esse: ut fit suscipio curam.

Τήμερον, & -ρα, Att. pro σήμερον, adv. hodie, ex tempore: ab ἡμέρα, dies.

Τῆμος. & τημόσδε, tum, Poëticum, respondet ἦμος, quum, à quo derivatur.

Τημῶτος, pro τῆμος, quod V.

Τιὼ, hanc, τιώδε, τιώνε, acc. sing. ab ἥ, hæc.

Τιώα, ista, Dor. à τιῶτος, α, ὁ, pro ἐκεῖνος, quod V.

Τιωάλλας, obiter, leviter, adv. qu. τιῶτο ἄλλως, hoc frustrà.

Τίνεσλα, & -σσα, ὁ, lyræ harmonia & pulsatiuncula, quæ in victoriâ edebatur. An à τὸ νέσλον;

Τίωει, Dor. pro ἐκεῖ, illic, ibi, illuc.

ΤΗ'ΝΕΛΛΑ, ης, ἡ, & τίνελλος, ὰ, ὁ, lyræ harmonia.

Τίνελλα, & τίνελλος, erat pulsatiuncula lyræ quæ in victoria edebatur; unde, apud Aristoph. in equit. ἀλλ' ἐὰν μοῦ τοί γε νίκᾳς τῇ βοῇ, τίνελλος εἶ; si exuperas voce, tenellus es; i. e. maximus musicus, aut victoriæ compos, &c. Item, τιωεσμάδης; à τιωεσμὸς, seq. Vide τενεσμάδης.

Τιωεσμὸς, ὅ, ὁ, TENESMUS: etiam τενεσμὸς, a τείνω, tendo.

Τιωίκα, tunc, adv. &

Τιωικάδε, & τιωικαῦτα, pro eodem. Them. νίκα, quum; extrà interrog.

TH'NIOI, οἱ, Laconibus, dicuntur γλυκεῖα κάρυα; amigdalæ dulces; Athen. l. 2.

Τῖωόθι, Dor. pro ἐκεῖ, illic, ibi.

Τῖῶτος, vel τῆῶτος, -η, ὁ, hic, Dor. τιωεῖ, illic: τιωῶθε, illuc.

Τῖωῦ, Dor. pro ἐκείνου, illius: à τιῶτος, hic: hinc τιωῶθε, adv. pro κεῖθεν, illinc, ex eo loco.

Τηξιμελὴς, membra liquefaciens; membris tabem inducens; in Epigr. ex τήκω; unde, τῆξις; & μέλος, τὸ, &c. V.

Τῆξις, εως, ἡ, liquefactio; item, tabefactio, maceratio; est verbale à τήκω, f. ξω, &c. V.

Τῆ ὥρᾳ, Ion. & Poët. pro ὥραιον, ut, veluti: & pro ᾗ ὥρᾳ, illic.

Τήρει, servato, præs. imperat. act. &

Τηρεῖσθαι, servari, præs. inf. pass. à τηρέω.

Τηρέουτι, Dor. pro τηρέωσι, custodiunt, 3. pl. præs. ind. seq. verbi τηρέω.

ΤΗΡΕ'Ω, ῶ, ἐες, εῖς, ἐε, εῖ, servo, asservo, tueor, custodio: imperf. ἐτήρεον, &c. f. ήσω. p. τετήρηκα. a. 1. ἐτήρησα, ας, ε, a. 1. imperat. act. τήρησον. ατω, & in pl. τηρήσατε, servate: a. 1. sub. act. τηρήσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. τηρῆσαι. a. 1. part. act. τηρήσας, ῶντος, præs. pass. τηρέομαι, asservor: præs. inf. pass. τηρεῖσθαι. imperf. pass. ἐτηρεόμην, ἐμην, ἔο, ευ, ἐετο, εῖτο. perf. pass. τετήρημαι, σαι, ται. perf. part. pass. τετηρημένος, η, ον, servatus, a, um: a. 1. pass. ind. ἐτηρήθην, ης, η. a. 1. opt pass. τηρηθείην, ης, η. a. 1. inf. pass. τηρηθῆναι, reservari. Hinc τήρησις, & εὐτήρησις, εως, ἡ, observatio.

Τηρήσατε, 2. pl. a. 1. sub. act. verbi τηρέω.

Τήρησις, εως, ἡ, observatio; item custodia, carcer. Th. τηρέω, servo.

Τηρητὸν, servandum est; ut τηρητικὸς, servandi vim habens; verbalia; à præced. τηρέω, V.

Τηρησαίδιον, & τηρησίδιον, τὸ, observatiuncula; diminut. à τήρησις, V.

Τηρεσπερωκτεῖν, nates inspicere, adulterorum præsertim, dum διορύτειν) ῥαφάνῳ, ἢ πίλωτῃ; apud Aristoph. in equit. ex τηρέω; & πρωκτὸς, ὁ, &c. Vide.

Τῆσι, Ion. pro ταῖς, his, dat. pl. f. g. ab ἥ, hæc.

Τηῶ, quæras, careas, 2. sing. præs. m. verbi τητάομαι, ῶμαι, ᾶσθαι. Th. τητάω, privo, quæro. f. ήσω.

Τῆτα, & τῆδες, Dor. τᾶτες; idem cum seq. τῆτες, V.

ΤΗΤΑ'Ω, privo: hinc τήτη, ἡ, privatio. Est & τητάω, quæro: f. ήσω. qu. à τάω, quæro.

Τῆτες, Att. idem quod σῆτες, τῷ ἔτῃ, hoc anno.

Τήτη, ης, ἡ, penuria. Them. τητάω, privo.

Τήτινος, qui est unius anni; hornus; est adject. à præced. τῆτες, τῆτα, Dor. τᾶτες & τῆδες, hoc est, ἐν τῷ ἔτῃ τούτῳ, &c V.

Τητῶμαι, privor, careo; est pass. ab act. τητάω, privo; item, tento, &c. V.

ΓΗΤΊΣΙΟΣ, α, inanis: hinc τηυσίας, temere, frustra; à τήτη.

Τί, cur? quid? Poët. τίν, à τίς; quis? interrog. gen. τίνος, τῆς, indefinit. aliquis: τινός, gen.

TIA'PA, ας, & Ion. ης, ἡ, capitis gestamen apud Persas; TIARA. An à τίω, quod honoratorum esset gestamen?

Τίαρις, crista galeæ; item, pileus à sole defendens; à præced. Them. τίαραξ, V. Item, παρῳηδὴς, ἰδος, ὁ ϰ ἡ, similis tiaræ; ex præced. Th τίαραξ & εἶδος, τό, &c. V.

Τιβερίας, άδος, ἡ, nomen urbis: à Tiberio Cæsare sic denominata.

Τιβέριος, ου, ὁ, nomen Cæsaris, quo nomine & appellabantur, qui ad Tiberim nascebantur.

TIBH'N, ῆνος, ὁ, tripus: qu. quia τρεῖς βάσεις habet.

TI'GRIS, ιδος, & ιος, ἡ, TIGRIS, fera.

Τίει, honorat, 3. sing. præs. à τίω.

Τίεν, honorabat, 3. sing. imperf. act. Ion. pro ἔτιεν, verbi ejusd.

Τίεσκον, honorabat, Poët. & Ion. pro ἔτιε, 3 sing. imperf. act. à τίω, honoro: fut. τίσω.

Τίεϑ, 3. sing. ind. præs. pass. verbi τίομαι, honoror. Th. τίω.

Τίέω, punio: idem quod τίω.

Τίη, vel τίν, Poët. pro τί, quid.

ΤΙΘΑΙΒΑ'ΣΣΩ, vel πιθαΐζάσσω, mel conficio. qu. à πιθέναι βόσιν, ponere escam: Mel, esca apum.

Τιθαστευτικὸς, vel πιθαστευτικὸς, qui cicurare potest & mansuefacere; item, πιθαστευτὴς, seu πιθαστευτὴς, ῆ, ὁ, cicurator, qui cicurat & mansuefacit; palpator; fic &, πιθαστευτὴς, cicuratus; & πιθάστευσις; cicuratio, mansuefactio; Plut. omnia, à seq. πιθαστεύω, vel τιθαστεύω, in pass. τιθαστεύομαι, cicuror, mansuesco, miteſco; à seq. Th. τιθαστὸς, mitis; unde etiam, τιθάσιος, natura cicur, & mansueta; ut, τιθάσιον δένδρεον, quæ mansuescere possunt, &c. V.

Τιθαστεύω, f. εύσω, cicuro, mansuefacio: à

ΤΙΘΑΣΣΟ'Σ, ὸς, ὸν, ἡ, & τιθαστὸς, cicur, mansuetus, sativus: qu. à τί Θέω.

Τίθεαι, Ion. pro τίθεσαι, 2. sing. præs. ind. pass. verbi τίθημι, pono. f. θήσω.

Τιθέασι, Ion. pro τιθεῖσι, 3. pl. præs. ind. act. &

Τιθέαϑ, Ion. pro τίθεσθ, 3. pl. præs. pass. ejusd. verbi.

Τιθέῃσι, Ion. pro τιθῇς, 2. sing. præs. sub. act. verbi τίθημι, pono. præs. sub. τιθῶ, ῇς, ῇ. Ion. τιθέῃς, ῇσι, &c. & -σι, additum per Paragog.

Τίθει, ponebat, Ion. pro ἐτίθει, vel ἐτίθη, 3. sing. imperf. act. qu. à τιθέω, verbi τίθημι, pono. Sed τίθει, pone, præs. imperat. act. pro τίθετι, verbi ejusd. ac

Τιθεῖ, 3. sing. præs. ind. à τιθέω. &

Τιθεῖμι, τιθεῖτε, τιθεῖεν, per Syncop. pro τιθείημι, ητε, ησαν, pl. præs. opt. act. verbi τίθημι, pono: præs. opt. act. τιθείω, ης, ῃ.

Τιθεὶς, έντος, præs. part. act. verbi ejusd.

Τιθέμεν, Ion. & τιθέμεναι, Dor. pro τιθέναι, præt. inf. act. verbi τίθημι.

Τίθεμι, Æol. pro τίθημι, pono.

Τίθεν, Poët. & Dor. pro ἐτίθεσαν, 3. pl. imperf. act. verbi τίθημι, pono. Hinc Pindar. τιθέναι τινὰ ἐν φονᾶις, ponere aliquem in cædibus, pro interficere.

Τιθέναι, præs. inf. act. à τίθημι.

Τιθευτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutricator; in Sibyll. est verbale, à seq. τιθεύω, V.

Τιθεύω nutrio; à τιθὴ, nutrix.

Τιθέω, τιθῶ, reperitur pro τίθημι, i. e. tempora quædam & personæ reperiuntur deducta à τιθέω; ut Il. α. ἐν χερσὶ τίθη, in manibus ponebat, pro ἐτίθει, &c. Vide τίθημι.

Τιθὴ, ῆς, ἡ, nutrix: à τιτθὸς, mamma.

Τιθήμεναι, Poët. Ectasi pro τιθέμεναι, quod Dor. pro τιθέναι, præs. inf. act. &

Τιθήμενος, Poët. Ectasi pro τιθέμενος, præs. part. pass. verbi τίθημι.

ΤΙ'ΘΗΜΙ, pono, colloco; suppono; facio ità esse; tribuo, assigno: (qu. ab inusit. θέω, pono: præt. imperat. τίθετι, έτω, præs. inf. τιθέναι, præt. part. τιθεὶς, έντος, impert. ἐπίθουν, ης, η, & ἐπίθη, tanq. à τιθέω, & ἐπίθεν, pro ἐπίθησαν. f. θήσω, p. τέθεικα, Bœot. pro τέθηκα. 2. 1. ἔθηκα. a. 2. ἰθέω, ης, η. a. 2. sub. act. θῶ, θῇς, ῇ. a. 2. part. θεὶς, έντος. perf. pass. τέθειμαι. plusq. p. ἐπετέθειμεν, σο, το. a. 1. pass. ἐτέθην, ης, η. a. 1. sub. pass. τεθῶ, ῇς, ῇ. a. 1. inf. pass. τεθῆναι. a. 1. m. ἐθηκάμην, ω, απο. a. 2. ind. m. ἰθέμην, σο, ἕθη, ἔθεντο. a. 2. imperat. m. θέσο ϰ θοῦ, θέσθω, & in 2. pl. θέσθε. a. 2. part. m. θέμενος, η, ον. qui posuit. Hinc θέμα, ατος, τὸ, quod propositum est: θέσις, εως, ἡ, positio: θήκη, ης, ἡ, repositorium, theca: ἀνατίθημι, sursum pono, sustollo: ἀνάθημα, ατος, τὸ, donum parietibus & columnis templi appensum; & execratio; διατίθημι, disponо: διάθεσις, εως, ἡ, dispositio: διαθήκη, ης, ἡ, testamentum: διάθετος λόγος, sermo mente conceptus: συντίθημι, compono: σύνθεσις, εως, ἡ, compositio: συνθήκη, ης, ἡ, idem; & fœdus: ὑποτίθημι, suppono: ὑπόθεσις, εως, ἡ, fundamentum, basis, item res, de quâ agitur: ἀγωνοθέτης, ου, ὁ, judex & præses certaminum: νομοθέτης, ου, ὁ, legislator: ῥαθετέω, commonefacio, moneo: ῥαθεσία, ας, ἡ, commonefactio: ὀνομαθέτης, ου, ὁ, qui nomina imponit: ὀνομαθεσία, ας, ἡ, impositio nominum: βιβλιοθήκη, ης, ἡ, bibliotheca: χειροθήκη, ης, ἡ, chirotheca.

Τιθηνέω, ῶ, nutrio, nutricor, pro quo Plautus, nutrico; unde, τιθηνῶν τινα. nutricis in modum tractare, aut demulcere; item, Metaph. dicitur, γῆν τιθηνεῖν, terram excolere, est à seq. τιθήνη, V.

Τιθήνη, ης, ἡ, τιθήνια, Dor. & τιθήνεος, nutrix: à τιθὴ idem. Them. τιτθὸς, ὁ, mamma.

Τιθήνημα, τὸ, id ipsum quod nutritur; τιθήνησις, εως, ἡ, nutritio, educatio; & τιθήνητὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutritius; in Epigr. cujus fœm. τιθηνήτειρα, nutrix; in iisd. omnia verbalia, à præced. τιθηνέω, V.

Τιθηνία, nutricatio; & τιθηνίδια, τὰ, q.d. nutricalia; festi nomen apud Athen. l. 4. à τιθήνη, ης, ἡ, V.

Τιθηνὸς, ὸ, ὁ, nutritor, nutritius, educator; item, in fœm. gen. nutrix; & dicitur etiam de terra altrice; est à τιθὴ, ἡ, idem quod, & pro τιτθὴ, à Th. πιτθὸς, ὁ, &c. V.

Τίθητι, Dor. pro τίθησι, 3. sing. præs. verbi τίθημι.

Τίθος, idem cum & pro, Them. τιθαστὸς, vel τιθαστὸς, quod vide. Item, πῶθος, idem cum & pro Th. τιτθὸς, quod v.

Τιθυμαλὶς, ίδος, ἡ, & τιθύμαλος, ου, ὁ, tithymalis; herba lactaria; cujus septem sunt genera, de quibus, Dioſc. l. 4. 255. &c. Unde, Columel. l. 6. c. 15. ait, de ista herba; si vomer eius sauciaverit, marina lactuca, quam Græci τιθύμαλον vocant, admisto sale imponitur; scribitur & cum gemino, λλ, τιθύμαλλος, Nicander, à lactis copia τιθυμαλλίδα δύλαχίαν, dixit, est à τιθὴ, idem quod τιτθὴ, à Th. τιτθὸς, V.

Τιθωνὸς, ῦ, ὁ, filius Laomedontis, ab Aurora adamatus: dat. sing. Τιθωνῶ.

Τιθωνὸς, ῦ, ὁ, præced. est item mansuetus; fenex; Etym. à πῶθος, ὁ, idem cum τιθαστὸς, &c. V.

Τίκτε, Ion. pro ἔτικτε, 3. sing. imperf. act. verbi τίκτω, pario.

Τίκτεις, 2. sing. præs. sub. à

ΤΙ'ΚΤΩ, pario, gigno, creo: f. τέξομαι, ῃ, εται. a. 2. ἔτεκον, ες, ε. a. 2. sub. τέκω, ῃς, ῃ. a. 2. inf. act. τεκεῖν. a. 1. ind. pass. ἐτέχθην, ης, η. a. 1. part. pass. τεχθεὶς, έντος. f. 1. ind. pass. τεχθήσομαι, ῃ, εῖ. præt. m. τέτοκα, ας, ε. perf. part. m. τετοκὼς, ότος, ὁ, & f. g. τετοκυῖα, ύας, ἡ. Hinc τόκος, ου, ὁ, partus: τέκνον, ου, τὸ, fœtus, proles: τεκνόω, liberos procreo, gigno: Θεοτόκος, ου, ἡ, Dei genetrix, Mariæ virginis Epither. παιδοτόκος, ου, ἡ, puerpera: ἄτεκνος, ου, ὁ, ἡ, prole carens: πολύτεκνος, ου, ὁ, multos habens liberos.

Τίλα, pennæ: quia solent πίλλεσθ.

Τίλαι, quisquiliæ: ut ille quæ à panno vulso evolant. Sed πίλαι. a. 1. inf. act. à πίλλω, vello.

Τιλάω, ῶ, caco, stercus edo; item, pro, liquidum stercus edo; in Hippatr. est à Th. πίλος, ὁ, merda, &c. V.

Τίλλε, imperf. Ion. pro ἔτιλλε, verbi πίλλω.

Τίλλεσε, vellens, Dor. pro πίλλουσα, præs. part. f. g. à πίλλω, vello.

ΤΙ'ΛΛΩ, VELLO, vellico; vexo, discerpo: imperf. ἔτιλλον, ες, ε. f. τιλῶ. præt. πέπιλκα. a. 1. ἔπιλα. perf. pass. πέπιλμαι. perf. part. τετιλμένος, depilatus.

Τίλλαν, piscis nomen est, apud Aristot. apud Herodian. l. 5. scribitur πίλαν; sed reducitur ad Th. πίλλω, V.

Τίλμα, ατος, τὸ linamentum concerptum; penicillus, turunda; item, vulsio, vellicatio; unde, τιλμάτιον, τὸ, diminut. ab vel idem cum, πῖλμα, in priori signif. Item, τιλμὲς, ὁ, & πῖλτις, εως, ἡ, vulsio, vellicatio; sic & τιλτὸς, ὁ, vulsus; item, concerptus; sed exp. &, vulsilis, evulsilis; unde, neut. τὸ τιλτὸν, scil. λίνον, idem quod τιλτὸς μιτὸς; sed, πῖλτον, est falsamenti species; Poll. 6. 9. & Athen. l. 3. omnia verbalia, à præced. Th. πῖλλω, ομαι, &c. V.

ΤΙΊΛΟΣ, ε, ὁ, stercus.

Τίλπις, & τιλπὸς, vide paulò anté.

Τιμᾶ, honorat, 3. sing. præs. ind. act. sed

Τίμα, vel est 3. sing. imperf. act. Ion. vel est præs. imperat. act. verbi τιμάω, honoro. Th. πῖω, idem.

Τιμάγορας, ε, ὁ, Timagoras, propr. nomen.

Τιμαδία, ἡ, Hesychio est μικρὰ τιμὴ, quasi diminut. à τιμὴ, ἡ, V.

Τιμάεις εστα, ᾶεν, Dor. pro τιμήεις, honoratus. Vide τιμᾶτα.

Τιμᾶῖς, dat. pl. à τιμὴ, ης, ἡ, honor. Th. πῖω, honoro.

Τιμαίω, dat. sing. à Τίμαῖος, ε, ὁ, Timæus: nom. propr. Syr. contaminatus.

Τιμαλφέω, f. ήσω, ob ingeniosa inventa honoro τιμαλφῆ. &

Τιμαλφὴς, έος, ὁ, ἡ, qui honorem invenit, qui habetur in pretio; pretiosus; qui facile emptorem reperit: à τιμάω, honoro, & ἀλφέω, invenio, excogito.

Τιμᾶν, Dor. pro τιμῶ.

Τιμᾶντα, Dor. pro τιμῶῦτα, quod V.

Τιμάορος, ε, ὁ, laudum alicujus celebrator. παρὰ τὸ τιμὴν ἀείρειν, honorem afferre: à præt. m. ἤορα, & Ion. ἄορα.

Τιμάορος, præced. est etiam vindex, ultor; ut τιμάορος, V.

Τίμαρχος, ε, ὁ, TIMARCHUS, nomen prop.

Τιμάσας, Dor. pro τιμήσας, a. 1. part. act. verbi τιμάω, honoro, quod V.

Τιμασθέντι, honorabunt, Dor. & Æol. pro τιμήσουσι, 3. plur. f. 1. act. verbi τιμάω, quod V.

Τιμάω, honoro, æstimo. f. ήσω. p. τετίμηκα. perf. pass. τετίμημαι, σαι, ῆ. a. 1. m. ἐτιμησάμην, ω, απο. à τιμὴ, honor. Th. πῖω, honoro.

Τιμὴ, ῆς, ἡ, honor, laus; pretium, pœna; dat. pl. τιμᾶῖς. à πῖω, honoro. f. πίσω. p. τέτικα. perf. pass. τέτιμαι.

Τιμήεις, ήεσσα, ῆεν, in gen. εντος, pretiosus, honoratus: à τιμὴ. Th. πῖω, honoro.

Τιμήεσσα, ης, ἡ, pretiosa, f. g. præced.

Τίμημα, ατος, τὸ, pretium, æstimatio; mulcta; census: à 1. peri. perf. pass. verbi τιμάω, quod V.

Τιμήσσετε, per Crasin pro τιμήσετε, acc. sing. m. g. à τιμήεις, quod V.

Τιμήορος, ultor, Poët. Pindar. τιμάορος, etiam laudum celebrator, qui τιμὴν ἀείρων. Oratoribus τιμήορος est ultor: qui à τιμὴ, pœna, & ἀείρω, tollo; sumo: vel ὀρέω, curo.

Τιμηλκέω sive τιμελκέω, ῶ, pretium augeo; ex τιμὴ, ἡ, vel τίμιος, ὁ, & ἐλκὴ, sive ὁλκὸς, ὁ, à Th. ἕλκω, &c. V. Item; τιμηρόειν, Hesych. exp. τιμιοπωλεῖν, magno pretio, seu carè vendere.

Τίμησας, honorâsti, 2. sing. a. 1. ind. act. Ion. &

Τιμήσατε, 2. pl. a. 1. imperat. act, à τίμησον, verbi τιμάω, honoro. Th. πῖω.

Τιμήσης, ῃ, 2. & 3. sing. a. 1. sub. act. verbi τιμάω, honoro. Th. πῖω.

Τιμήσκη, 3. pl. f. 1. ind. act. verbi ejusd. & Them.

Τιμητέος, adject. verbale, à τιμάω, honoro. Th. πῖω, idem.

Τίμησις, εως, ἡ, honoratio; litis æstimatio: à 2. perf. perf. pass. verbi τιμάω. Them. πῖω.

Τιμητὴς, ῆ, ὁ, æstimator litium; censor; æstimator bonorum; item, τιμητὴς, ὁ, pro eod. i. e. ὁ πρότερον τιμάμενος; sicut ὕστατητὴς, ὁ ὕστερον; sic & τιμητικὸς, propensus ad honorandum, qui libenter honorat; unde, in neut. τιμητικὸν πινάκιον; tabella in qua τιμηταὶ suum scribebant suffragium; item τιμητὸς, ὁ, honorabilis; qui talis est ut honorari, aut æstimari debeat; unde, neut. τὸ τιμητὸν, idem quod τίμημα, æstimatio litis; omnia, itidem verbalia, à 3. perf. præt. pass. ejusd. verbi, τιμάω, V.

Τιμοπώλης, quidam interpr. qui pretio vendit; alii exp. pollinctor; propriè signif. rerum pretiosarum venditor; ex seq. τίμιον & πῶλης, ὁ, &c. V.

Τίμιος, pretiosus, carus, honorabilis: comparat. τιμιώτερος, ὁ, ἡ, superl. τιμιώτατος, η, ον. Them. τίω, honoro.

Τιμιότης, ητος, ἡ, opulentia, excellentia, pretium: à τιμὴ, pretium. Th. πῖω.

Τιμηλκέω, vide suprà τιμηλκέω.

Τιμίως, magno pretio, carè; est adv. à præced. πῖως, V.

Τιμιώτατος, η, ον, superl. à τίμιος, honorabilis; quod à τιμή. Them. τίω.

Τιμοδημίδαι, ῶν, ές, Timodemidæ, Græca Scholia: Τιμοδημίδαι, φρατρία, ὅθεν ὁ πρόγονος τῦ Τιμοδήμε.

Τιμόθεος, ε, ὁ, nomen ministri verbi divini. Gr. colens Deum.

Τιμοκρατία, ἡ, dominatus, in quo à censu magistratus creantur; item, τιμοκρατικὸς, ὴ, ὁ, censu potens; ambitiosus; unde, τιμοκρατικὴ πολιτεία, idem quod τιμοκρατία; ex τιμὴ, ἡ, & κράτος, εος, τὸ, &c. V. Item, τιμόπολις, qui civitati honori est, & ornamento; qui civitatem honestat, ex τιμὴ, ἡ, & πόλις, Poët. pro πόλις, &c. V.

Τιμῶμαι, color, præs. pass. à τιμάομαι, ῶμαι. ejusd. Th. τίω.

Τίμων, ωνος, ὁ, nomen viri. Gr. honorans: at

Τιμῶν, ῶντος, honorans, part. præs. à τιμάω, honoro, quod V.

Τιμωρέω, ῶ, punio, ulciscor; auxilior; defendo. f. ήσω. p. τετιμώρηκα. a. 1. pass. ἐτιμωρήθην, ης, η. a. 1. sub. pass. τιμωρηθῶ, ῆς, ῇ. & in 3. pl. τιμωρηθῶσι, puniantur; quod à τιμωρὸς, ὁ, ultor, contractè ex τιμάορος, quod ex τιμὴ, ultio, & ὁράω, video, observo: παρὰ τὸ ὁρᾶν χαιρὸν τῆς τιμῆς, ab observato tempore vindictæ.

Τιμωρηθῶσι, puniantur, 3. pl. a. 1. sub. pass. præced. verbi τιμωρέω.

Τιμωρήσασθαι, a. 1. inf. m. verbi τιμωρέω, quod V.

Τιμώρημα, ἀτος, τὸ, ultio, vindicta: nec non

Τιμώρησις, εως, ἡ, idem.

Τιμωρητὴρ, ῆρος, ὁ, &

Τιμωρητὴς, ῆ, ὁ, vindex: omnia à perf. pass. verbi τιμωρέω, quod V.

Τιμωρητικὸς, pertinens ad τιμωρητὴν; item, ad pœnas exigendas propensus, crudelis; itidem verbale, ab eod. cum præced. V.

Τιμωρία, ας, ἡ, pœna, supplicium, ultio; auxilium: à τιμωρὸς, ultor. Vide in τιμωρέω.

Τιμωρὸς, ῆ, ultor, punitor. Vide in τιμωρέω.

Τιμωρὸν, præf. part. act. n. g. à τιμωρέω, quod V.

Τὶν, Dor. pro σοὶ, tibi: à σὺ, tu.

Τίν', pro τίνα, acc. sing. à τὶς, quis?

Τίναγμα, τὸ, & τιναγμὸς, ὁ, quassatio, vibratio; item, excussio; verbalia, à τινάσσω, f. ξω, &c. V.

Τινακτοφίλης, qui galeam quassat; ex τινάσσω, f. ξω, & φίλης, &c. V.

Τινάκτωρ, ορος, ὁ, quassator, concussor, vibrator; ut τινάκτωρ γαῖας, Neptuni Epith. apud Soph. Unde, in fœm. τινάκτειρα, quassatrix; verbalia, itidem, à τινάσσω, V.

TINA'ΣΣΩ, quatio, concutio, vibro. f. ξω. p. χα. qu. σπάσω, à σείω, moveo.

Τίνεσθαι, Ion. pro τίνυσθαι, ulcisci. Vide τίνυμαι.

Τίνεσκε, Ion. pro ἔτινε, 3. sing. imperf. act. verbi τίνω. luo. Th. πῖω, idem.

ΤΙΝΘΑΛΕ'ΟΣ, ε, calidus, tepidus.

Τίνυμαι, punio: τίνυσθαι, puniri, ulcisci, præs. inf. τινυμένας, vindicantes, acc. pl. part. præs. pass. f. g. Th. πῖω, punio.

Τίνυμι, τινύω, & πίνω, idem quod τίω, luo, folvo.

Τίομαι, idem quod τίω, punio, &c. V. Item, exigo, seu accipio id quod persolvitur, & datur.

Τίον, honorarunt, 3. pl. a. 2. ind. act. pro ἔτιον. Sed πῖον, 3. pl. imperf. Ion. verbi τίω, honoro.

Τίποτε, cur, & per Syncop. πῖπε; à πότε, quando? Th. ὅτε, quando.

Τίπτ', pro τίπτε, Poët. pro πότε, quod V.

Τίρινθ', pro πίρινθον, acc. sing. à πίρινθος, nomen oppidi.

ΤΙ'Σ, τίνος, ὁ, ἡ, & in n. g. τί; QUIS, quid: Sed τὶς, τινὸς, indefinitum, aliquis, quidam. Hinc ὅστις, ἥτινος, & in f. g. ἥτις, quis, quæ, vel quisnam, quænam.

Τίσαι, a. 1. inf. activ. verbi τίω, honoro, punio.

Τίσαιτο, Ion. pro τίσαιντο, 3. pl. aor. 1. optativ. med. τίσαιτ, aorist. 1. inf. m. verbi τίμαι, ulciscor, punio. Them. πῖω, punio.

Τίσαίμεθα, ulti fuerimus, 1. pl. a. 1. opt. m. &

Τίσασθαι, a. 1. inf. m. verbi ejusdem.

Τίσε, 3. sing. a. 1. Ion. pro ἔτισε, verbi ejusd.

Τίσειαν, luissent, 3. plur. aorist. 1. optativ.

tiv. activ. Æol. πίσετ, ᾱς, ε. Them. πίω, punio.

Τίσις, 2. singul. fut. 1. activ. verbi ejusdem.

Τίσιν, ultionem; acc. sing. à

Τίσις, εως, ἡ, ultio, pœna. Them. πίω, punio.

Τισιφόνη, ης ἡ, nom. propr. unius Furiarum, qu. cædis ultrix: à πίω & φόνος, quod à φένω, occido.

Τίσον, άτω, aorist. 1. imperat. activ. à πίω.

Τίσουσιν, 3. pl. fut. 1. ind. activ. verbi ejusd.

Τίσωσ', pro πίσωσι, honorent, 3. pl. a. 1. sub. act. verbi πίω, honoro.

Τίταινεν, 3. sing. imperf. Ion. verbi πλαίνω, tendo.

Τιταίνοντας, nocentes, accus. pl. partic. præs. activ. verbi πλαίνω, punio, vel tendo.

Τιλαίνω, punio, ulciscor; quod à πίω, idem. Sed πλαίνω, tendo, intendo: à τείνω, idem.

Τιτᾶν, ᾶνος, ὁ, Titan: dativ. pl. Τιτᾶσι.

Τιτᾶνες, seu τιτλῶες, Demones quidam à Jove è cœlo sub terram detrusi; sic dicti, à πλαίνω, significante ulciscor, vel pœnas luo; à sing. τιτὰν, Demon subterraneus, & Epitheton solis; Titanes vero terræ & cœli dicebantur esse filii; ut scribit Hesiodus, per quos significantur spiritus & venti, qui ex cælo, i. e. ab aëre in terram demissi, in ea occultantur; à verbo τιλαίνω, quod extendentes quasi manus suas, & vi agentes, injuriam faciunt; unde terræ motus exoritur, quo multi pereunt, &c. Item Τιλανικὸς, Titanicus; ut τιτανικὸς τόπος, apud Plut. Item Τιτανὶς, ίδος, ἡ; Titania, seu Titanica: ut πλανὶς γῆ, apud Etym. & Hesych. à quibusdam terra universa cognominata est, ab aliis vero sola Attica; à Titano, uno ex Titanibus, qui solus contra Deos non militavit.

Τιτᾶνη, regina: puto quia πλὴ, honorata: à πίω, honoro.

Τιλανοκράτωρ, Titanum dominator; ex τιτᾶνες, præcedent. & κράτος, τὸ, &c. vide.

Τιλανοκτόνος, ου, ὁ, qui Titanes sustulit: à

Τιτιῶες, seu Τιτᾶνες, Titanes. Th. πλαίνω, ulciscor, & κλείνω, occido.

Τιτανόομαι, -ώμαι, calce oblinor; unde τιλανώμενος, (part. præt. neglecta reduplicatione ob κακοφωνίαν,) calce oblitus vel gypso, gypsatus; est à seq. Th. πίταινος; V.

TΙΤΑΝΟΣ, ου, ἡ, calx: qu. à τιλαίνω, quia extenditur illinendo: dativ. sing. à τιτάνω.

Τιλανώδης, εος, ὁ, ἡ, Titanicus; ut τιτανώδες ενείδων, torvum intuens, more Titanum, est à τιτᾶνες; q. v.

Τιλανωτὸς, calce vel gypso oblitus; verbale à τιλανόομαι; V.

Τιτιῶες, Titanes, posteri Saturni: dativ. pl. πίσι, & Poët. seu Ion. πλίνεσι· à πλαίω, ulciscor. Them. πίω, penio.

Τλῖδι, seq. est etiam nutrix; nimirum quæ mammillas præbet infantibus lactentibus: Item avia, i. e. matris mater, &c. V. Item πλιθεύω, f. εύσω, nutrio; unde πλιθούμενος, exp. lactens: Item πλιθεία, ἡ, nutritio; Item cura, tractatio: Item πτιθὶς, ίδος, ἡ, nutrix: Item soror matris vel patris, matertera, amita; omnia à seq. πλιθή, vel Th. πλιθὸς, ὁ, &c. V.

Τίτθη, & πλιθὴ, ῆς, ἡ, &

Τιλθίον, ου, τὸ, idem cum seq. Th.

ΤΙΤΘΟΣ, ου, ὁ, mamma, mammilla. Hinc τίτθη, seu πλιθὴ, ῆς, ἡ, idem; nutrix, πλιθὼς, οῦ, ὁ, nutritus: πλιθὼν, ῶνος, ἡ, nutrix: τίθη, ης, ἡ, idem: πλιθεύω, nutrio; nutricor: πλιθὶς, & πλιθὶς, ίδος, ἡ, avia, amita, matertera: πλίθος, ου ὁ, parvus, pusillus: & hinc quoque Angl. a Teat.

ΤΙΤΙΖΕΙΝ, titissare, pipire; vocem edere more passerculorum, vel aliarum avicularum; nam dicitur de voce quam edunt aves, vel potius pulli avium; existimatur autem ab hoc vocabulo derivari vocem πίπις; quod de quadam avicula dicitur; aut general. potius quamlibet significat aviculam.

Τίτλος, ου, ὁ, titulus, per Syncop. ex Lat. Sed Græcè est ὑπογραφὴ, ῆς, ἡ, inscriptio.

Τίτος, ου, ὁ, nomen ministri verbi divini. Gr. honoratus.

ΤΙΤΡΑΩ, πάτρημι, & πλρώω, f. τρήσω, (tanq. à τρώω,) perforo, terebro. perf. pass. τέτρημαι. Hinc τρῆμα, ατος, τὸ, foramen: τρῆσις, εως, ἡ, perforatio: τρητὸς, ὸν, perforatus: τρωκτὸς, ὸν, perspicuus, manifestus.

ΤΙΤΡΩΣΚΩ, f. πλρώσω, vulnero, lædo: q. à τιτρόω. Hinc τρῶμα, ατος, τὸ, vulnus: τρωμα, ατος, τὸ, idem.

Τιτυΐζειν, dicitur de hirundinibus, vel de perdicibus; sed scribitur & πιπυβίζειν de perdicibus: Item πιτύζειν, pro eod. à Th. πιπίζω; V.

Τιτυκτόν, Epith. Dianæ, quod Tityum interfecerat; ex πτυὸς, ὁ; & κλείνω, in præt. med. ἔκπνα, &c. V.

Τιτυὸς, οῦ, ὁ, TITYUS; gygas per novem jugera sparsus, cujusque jecur semper renascens à vultore exeditur.

Τίτυρος, ου, ὁ, pro σάτυρος, Satyrus; est & aries major, sive dux gregis: Item calamus; Item otiosus, avis item ea, quæ & ὁ πίτυρας, vocatur; atque inde, πτυρλῶ, fistula pastoralis, ex stipula; Hesych. Item πτυρισμὸς, saltatores, quorum saltatio turpes motus & gesticulationes habebat; omnia à Th. σάτυρος, ὁ, unde σατυρίζω, &c Vide.

Τιτύσκετο, 3. sing. imperf. Ion. à

ΤΙΤΥΣΚΟΜΑΙ, collimo, seu collineo, dirigo ad scopum, struo: q. à πάω, tendo, unde & πλαίνω.

ΤΙΦΗ, ης, ἡ, frumenti genus. Puto à πῖφος, quod sit triticum degener, ut in πίφωσι.

Τίφ' pro πίπε, cur, Poët. pro πίποτε, quid, tandem? Themat. ὅτε, quando.

Τίφια, τὰ, aves palustres; à seq. Th. τῖφος; V.

ΤΙΦΟΣ, εος, τὸ, palus, locus uliginosus.

ΤΙΩ, honoro, æstimo: Item pendo, punio, ulciscor: f. πίσω, p. τέπικα· perf. pass. τέπιμαι, unde πιμὴ, ης, ἡ, honor: Item pretium: pœna, ultio: τιμάω, honoro: f. ήσω· Item multo· τιμητὸς, ὴ, honorabilis, honore dignus: ἄτιμος, ου, inhonorabilis, honore indignus: ἀτιμία, ας, ἡ, dehonestamentum, infamia: φιλότιμος, ου, ὁ, ἡ, honoris cupidus, ambitiosus.

Τλᾶθι, tolera, Dor. pro πλῆθι, præs. imperat. act. à πλῆμι, tolero, quod à πλάω, idem.

Τλαδυμος, ου, ὁ, ὐ, ærumnarum patiens: ex τλάω, seu πλάω, tolero, & θυμὸς, ὁ, animus.

Τλαίην, tolerarem, præs. opt. vel a. 2. verbi πλῆμι; q. v.

Τλαπαθὴς, & πλαπαθὴς, ærumnosus, &c. idem cum & per Sync. pro τλαπαθὴς; quod vide.

Τλάμων, ονος, ὁ, ά, Dor. pro τλήμων, tolerans: q. v.

Τλασίφρων, ονος, ὁ patiens; ex πλάω, & φρὴν, ὁ; V.

Τλὰς, άντος, part. præs. vel a. 2. à πλῆμι, tolero; q. v.

Τλάω, per Sync. pro τλάω, suffero

Τλῇ, tolleret, 3. singular. a. 2. sub. activ. sed

Τλῆ, sine iota subscripto, Ion. pro ἔπλη, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi πλῆμι, quod vide.

Τλῆθυμος, cui est animus patiens, laborum tolerans seu patiens; qui ad labores seu pericula, non facile animum despondet, idem cum πλάθυμος; id vide.

Τλῆμεν, pertulimus, Ion. pro ἔπλημεν, 1. pl. a. 2. ind. act. à

Τλῆμι, perfero, patior: f. πλήσω, p. τέπληκα. a. 2. ἔπλην· à πλάω, pro τλάω, suffero.

Τλήμονες, miseri, nomin. pl. in acc. sing. τλήμονα· à

Τλήμων, ονος, ὁ, ἡ, patiens, ærumnosus, miser, audax, fortis: à πλάω, per Syncop. pro τλάω, perfero.

Τλημόνως, miserè, lamentabiliter, est adv. à τλήμων, ονος; V. Unde etiam, τλημοσύνη, ης ærumna, miseria, infortunium, &c. V.

Τλῆναι, passum esse: aorist. 2. infinitiv. verbi τλῆμι, tolero: quod vide a. 2. ἔπλην.

Τλησπαθὴς, patiens laboris: Item calamitosus, expon. etiam, qui patiens est, in iis quæ patitur; Suid. Unde τλησπάθεια, patientia, laboris & ærumnarum tolerantia; Item miseria; ex πλάω, per Syncopen, pro τλάω, & πάθος, τὸ, &c. V.

Τλησπόλεμος, ου, ὁ, TLEPOLEMUS: nom. propr.

Τλησικάρδιος, cujus cor tolerare novit; qui fortem animum & tolerantem habet; ex πλάω, unde πλῆσις, & καρδία, ἡ; V. Item Τλησίπονος, patiens laboris: expon. & audax; ex πλῆσις, & πόνος, ὁ; V.

Τλῆσις, εως, ἡ, patientia, tolerantia: Item audacia; Hesych. Item πλητὸς, tolerabilis, qui tolerari potest; & activè, tolerans, patiens; ut Il. ω πλυτὸν νῶ μέσσῃ θυμὸν θέσαν ἀνδράσιτσιν; atque inde, πλητικὸς, patiens; qui est ejusmodi,

ejusmodi, ut facilè tolerari queat; unde adv. τλητικῶς, toleranter, patienter; omnia verbalia, à τλάω, per Sync. pro ταλάω, &c. V.

Τλήσω, tolerabo, f. 1. ind. act. à τλῆμι, seu τλάω, pro ταλάω, perfero.

Τμάγη, sectæ sunt, Ion. & Bœot. Syncop. pro ἐτμάγησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi τμήσσω, idem cum τμάω, seco, scindo. f. τμήξω, a. 2. ἔτμηγον, & ἐτμάγην. Sic τμάγῃ, potest esse 3. sing. aor. 2. ind. activ. Ion. Them. τέμνω, idem.

Τμάω, seco: unde τμήσσω. Th. τέμνω.

Τμηγείς, seu τμαγείς, scissus, a. 2. part. pass. verbi Τμήσσω, scindo. Th. τέμνω, idem.

Τμήτης, ου, ὁ, sector, incisor, arator, fossor, qui secat: Item τμῆγ-τωρ, ορος, τὸ, sectura, scissura, sulcus; utrumque à τμήσσω, f. ξω, idem τμάω, &c. V. Unde etiam τμήγω, f. ξω, seco, divido, sulco, cædo, idem, cum & Poët. pro τμάω, seu τμήσσω; quæ vide.

Τμηδὸν, adv. idem quod τμητικῶς, incidendo, secando: à τμάω, inusit. pro τέμνω, seco.

Τμηθείς, sectus, a. 1. part. pass. verbi τέμνω, seco. perf. pass. τέτμημαι, a. 1. pass. ἐτμήθην.

Τμῆμα, τὸ, segmentum, frustum sectione alicunde ablatum, vel particula, portio: Item sectio libri, capituli, &c. verbale à τμάω; V. Unde etiam τμῆσις, εως, ἡ, sectio; & apud Gramm. est nomen figuræ, quâ composita aliqua vox discinditur ac dirimitur, seu dividitur; ut ἄκρα πόλις, pro ἀκρόπολις, &c. verbale itidem ab eod. sed expon. etiam divisio, belli clades, &c. V.

Τμήσω, secabo, f. 1. activ. verbi inusit. τμάω, pro τέμνω, seco.

Τμητὴρ, ῆρ-τωρ, ὁ, & τμητὴς, ῆ, ὁ, sector, incisor: Item τμητὸς, ή, όν, sectus, incisus; unde τμητικὸς, incidendi vim habens; & τμητικὸς λόγ-ος, qui & τέμνων, oratio concisa, ὁ τέμνων ἐν βραχέσι τὰ ῥαφίσματα, velut scindens ferrum in re instituta pergit; cui contrarius, λόγ-ος ὁ ἀπελλάων; oratio intricata: Item aptus ad secandum, & incitandum putatorius, & passivè, incisus, sectilis, &c. atque inde τμητικῶς, in modum eorum quæ incidunt, incidendo seu secando; Suid. omnia itidem verbalia ab eod. τμάω; quod vide.

Τμῶλ-ος, ου, ὁ, TMOLUS, nomen propr.

Τό, hoc, aliquando quapropter: & tunc subauditur, χρὴ vel δεῖ, ut δεῖ τὸ, ob id. τό γ', τόσ' ἐ, pro τόδε, τὸ ἓν, id quod est.

Τοαρχαῖον, Ion. pro πάλαι, olim.

Τόγα ἐμὲν, Ion. pro quantum in me.

Τόδε, apud Hom. signif. huc, ut μέχρι τῶδε, huc usque, ad hoc usque tempus, est neut. adverbial. ab ὅδε; V.

Τοδεύτερον, iterum, secundum.

Τοιπίταν, Ion. pro παντελῶς, omninò, penitùs.

Τόθεν, inde; ex illo loco; ab ὅθεν; V.

Τόθι, ubi, ibi; ab ὅθι: τόθ', pro τότε, & τόθεν, tunc: & pro ἐκεῖ, illic.

ΤΟΙ, quidem particula est enclitica, quæ adverbiis vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatûs tantum gratiâ additur: à τὸς, inusit. pro ὅς.

Τοί, tibi, Dor. pro σοί, à σὺ, tu: vel Dor. pro οἱ.

Τοιαῦτ' pro τοιαῦτα, talia: &

Τοιαύτῃ, talem, acc. sing. f. g. à τοῖ-ος; q. v.

Τοιγὰρ, equidem, itaque: τοιγαροῦν, idem. Ex τοι, γὲ, enim, & ἦν, ergò.

Τοῖος, ης, ὁν, talis: Ion. à τοῖ-ος; quod vide.

Τοίνυν, igitur: ex τοι & νυν, nunc.

Τοῖο, Ion. pro τοῦ, ab ὁ, hic, articul. præpositiv.

Τοῖον, sic: ità, adv. à

Τοῖ-ος, α, ον, talis, e. Them. οἷ-ος, qualis.

Τοιόσδε, τοιάδε, τοιόνδε, talis, e. Ex τοῖος, & δε, syllabica adject.

Τοιοῦτ-ος, τοιαύτη, τοιοῦτο, talis, e. Ex τοῖος quod vide, & οὗτος, hic.

Τοιοῦτ-ος, τοιαύτη, τοιοῦτο, præced. & ὄπ-ος, ὁ, &c. vide.

Τοῖς, ipsis, dat. pl. sic & τοῖσι, & τοῖσιν, Ion. ab ὁ, vel τὸ, hic, hoc.

Τοῖσδε, & τοῖσδεσι, Poët. dat. pl. ab ὅσδε, hic. Hic retinetur circumflexus in antepenultima, non ex lege, sed quia particula, δεσι, articulo τοῖς, quasi enclitica adjungitur.

Τοίσια, legend. δὲ τοι σία, fia paluſtris: vide in Σίον.

Τοίχαρχ-ος, qui præest navis parietibus; vel potius, qui præest lateribus navis, seu remigibus qui sunt in latere navis; Poll. l. 1. ex τοῖχ-ος, ὁ, & ἀρχὴ, ἡ; unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V. Item Τοιχοδιόρυχος, dicitur, ὁ τοίχους διορύσσων, qui parietes perscrutatur; nimirum quâ parte possint aperiri, ut ita, ad ædes viâ factâ, furari possit; Hesych. ex τοῖχ-ος, ὁ, & διόρυσσω, &c. V. Item Τοιχορύκτης, & τοιχωρύκτης, ου, ὁ, Item τοιχώρυχ-ος, ὁ, murum perfodiens, ut in ædes ingredi possit & furari, effractor, effractarius: Item τοιχωρυχία, parietis effractio, & τοιχωρυχέω, parietem effringo; unde τοιχωρύχημα, τὸ, foramen parietis; ut τοιχωρύχημα μαλῆς, foramen per parietem à fele terebratum; omnia ex τοῖχ-ος, ὁ, & ὀρύσσω, f. ξω, præt. ὄρυχα, &c. V.

ΤΟΪ'ΧΟΣ, ου, ὁ, paries, murus: q. à τοῦχος, struo. Hinc τοιχόω, murum struo, μεσότοιχον, ου, τὸ, paries intergerinus.

Τοιχόω, ῶ, murum facio, & in pass. τοιχόομαι, murum fieri, vel esse; à præced. Them. τοῖχ-ος, ὁ, murus, præcipuè lateralis, aut transversarius; undè in navi latera appellantur τοῖχοι; Od. μ. & Plut. Symp. 2. Probl. 7. Sicut & aliis etiam rebus τοῖχοι, tribuuntur à similitudine domus & cujusvis ædificii, ut poculis; apud Athen. l. 13. quæ alta sunt, & rotunda, vel angulosa: Item hominis lateri; apud Euryp. in Troad. &c. V.

Τοῖος, tales, dual. num. à τοῖ-ος, talis.

Τοίως, Poët. pro ὅτω, sic, ita: q. d. tali modo ab eod.

Τόκα, Dor. pro τότε, tunc: ab ὅκα, pro ὅτε.

Τοκὰς, ἀδ-ος, ὁ, Poët. idem ac ἡ τεκοῦσα, quæ peperit. Non solùm autem mulieribus; sed & pecudibus tribuitur, à Th. τίκτω, pario; quod vide.

Τοκάω, parturio, partui sum vicina; Poll. l. 2. à præced. τοκὰς, & ab eod. Them.

Τοκέεσσι, Ion. & Poët. pro τοκεῦσιν, dat. pl. à τοκεύς.

Τοκετὸς, οῦ, ὁ, partus, puerperium; sed expon. & nativitas; Poll. l. 2. à præced. τοκὰς, vel à seq. τοκεύς, & ab eod. Th. &c. V.

Τοκεύς, έ-ως, ὁ, parens, gen. Ion. ῆ-ος. acc. pl. τοκῆας. Them. τίκτω, pario, præt. m. τέτοκα.

Τοκῆες, parentes; est nom. pl. Ionicè, à præcedent. τοκεύς; id vide: confer etiam seq.

Τοκῆϊ, dat. Ion. pro τοκέϊ, acc. τοκῆα, Ion. gen. pl. τοκήων· à τοκεύς, quod vide.

Τοκίζω, fœnori do, fœneror, do in usuram; undè verbalia τοκισμὸς, fœneratio, & τοκιστὴς, οῦ, ὁ, fœnerator; omnia à seq. τόκ-ος; V.

Τοκογλύφ-ος, fœnerator, qui fœnori dat, qui fœnus facit; Plut. videntur autem τοκογλύφοι, propriè dici, qui in tabulas suas inscribunt pecunias fœnori datas; unde τοκογλυφεῖν, expon. tabulis insculpere nomina eorum, quibus pecunia fœnori credita est: Item simpl. fœnerari, fœnori dare; Poll. ex seq. τόκ-ος, & γλύφω, &c. V.

Τόκ-ος, ου, ὁ, usura, fœnus, partus; à τίκτω, pario: fut. τέξομαι, præt. m. τέτοκα.

Τοκοφορεῖν, fœnerari, usuram facere, ἢ τόκους λαμβάνειν; Suid. potius tamen idem videtur esse quod τόκους φέρειν; ex præced. τόκ-ος, & φέρω, &c. V.

ΤΟ'ΛΜΑ, ης, ἡ, audacia, fiducia. Sed τόλμα, fortis sis: præs. imperat. act. à τολμάω. Hinc τολμηρὸς, ὸν, audax · τολμάω, audax sum, audeo.

Τολμᾶ, 3. sing. præs. ind. τολμᾷν, præs. inf. act. verbi τολμάω; q. v.

Τολμάεις, άεσσι, ᾶσι. Dor. pro τολμήις, audax: q. v.

Τολμασεῖς, Dor. pro τολμήσῃς, 2. singul. fut. 1. à

Τολμάω, ῶ, audeo, sustineo: imperf. ἐ-τόλμαον, ων, ας, ας, f. ήσω, p. τετόλμηκα, a. 1. ἐτόλμησα, a. 1. inf. act. τολμῆσαι, a. 1. part. act. τολμήσας, αντ-ος. Them. τόλμα, ης, ἡ, audacia.

Τολμέω, idem cum præced. τολμάω; quod vide.

Τολμήεις, εντ-ος, audax, intrepidus, tolerans. Them. τόλμα, audacia.

Τόλμημα, τὸ, factus quod quis perpetrare ausus est; ausum interdum in bonam partem accipitur; ut apud Thuc. l. 2. interdum in malam; ut apud Aristoph. in Pluto: Item τολμητὰς, qui aliquid suscipere, & aggredi audet, homo audax; Thuc. l. 1. Item τολμητίας, ου, ὁ, idem; apud Suid. verbalia à τολμάω, ῶ, & à Them. τόλμα, ης, &c. V.

Τολμηρὸν, τὸ, audacia, est neut. à seq. τολμηρὸς; V.

Τολμηρὸς, ὰ, ὸν, audax, comparat. τολμηρότερ-ος, audacior. Hinc τολμηρότερον, adv. liberius. Th. τόλμα.

Τολμηρῶς,

Τολμηρῶς, audacter, intrepidè, est adv. à præced. τολμηρός; V.

Τολμήτ-, Dor. pro τολμᾶτ-, 2. sing. præs. à τολμάω; q. v.

Τολμητής, ῆ, ὁ, homo audax, à τολμάω. Th. τόλμα, ης, ἡ, audacia.

Τολμητίας, ὁ; vide paulo suprà.

Τολμῶεν, ωῦσι, 3. pl. præs. opt. act. τολμάοιεν, ῷεν, verbi τολμάω. Them. τόλμα, ης, ἡ, audacia.

Τολμῶσι, audent, 3. pl. præs. act. verbi τολμάω, audeo, præs. part. act. τολμῶν, Th. τόλμα.

Τολύπευμα, τὸ, glomus lanæ; & τολυπευτικὸς, qui novit πολυπεύειν; verbalia à seq. πολυπεύω, conglobo; Item nexo, contexo, &c. à Them. τολύπη, pila, seu glomus lanarum carptarum, & operi seu ad nendum paratarum; unde apud Athen. l. 13. τοῖς ῥοφοῦσι τολύπας, dicuntur porri in pilæ formam conglobati; seu globus, qui ex porris convolutis fit, & ori ingeritur, &c. V.

Τολυπεύω, glomero; machinor, ad finem perduco, à

ΤΟΛΥ'ΠΗ, ης, ἡ, lana carpta & pexa.

Τομαῖος, sectus, cæsus, succisus, recisus; ut τομαῖος χαίτας, apud Euryp. dicitur detonsa cæsaries aut coma: Item τρόμος, sectione egeo, sectionem desidero; ut τομῆς πάμπαν, i. e. sectione egente, τοῦτο δεομένου, apud Soph. in Ajace: Sic τομεῖον, τὸ, instrumentum quo aliquid scindi, aut dissecari potest; Item Gal. apud Hippocr. sic nominari ait forcipem; seu fabrorum instrumentum quo clavos emoliuntur, & eximunt; Item τομεῖς, quatuor dicuntur dentes anteriores, ἀπὸ τῆς τέμνειν, i. e. à secando Latinè; incisores; octo scil. primi dentes, in utraque gena quatuor, qui cibum abscindunt, & dividunt; est pl. à sing. τομεύς, έως, vel έως, ὁ, sector, incisor, vel exector, castrator, putator; & interdum, instrumentum putatorium, vel incisorium significat; unde & inter scalpra sutoris referuntur; & apud Geometras, τομεὺς, dici traditur, resecta circuli pars, duabus ad ambitum à centro productis lineis: Item τομέω, seco, incido; omnia à seq. τομὴ, ἡ, sectura, vel incisio, & expon. portio sectione demensa, &c. V.

Τομὴ, ῆς, ἡ, Doric. τομὰ, sectio, amputatio; à τέμνω, seco, f. μῶ, p. τέτμηκα, p. m. τέτομα.

Τομίας, ου, ὁ, sectionem, seu scalprum expertus, incisionem passus; Item castratus, & aliquando, sumitur pro separato, selectoque; apud Plat. de leg. Item Τομίον, τὸ, frustum, seu quod sectione est ablatum, & peculiariter, τομία, nominantur, quæ ex victima reciduntur; vel potius exta, quæ sectione è victima eximuntur, & super quæ extracta, manus imponebant & jurabant; utrumque itidem à τομὴ, ἡ, vel τομεὺς, ὁ, præcedent. &c. V.

Τομικὸς, incisorius, vel incidens; seu aptus ad faciendam incisionem; ut τομικοὶ ὀδόντες, qui & τομεῖς, id vide. Item τομὶς, ίδος, ἡ, expon. forfex vel forficula; utrumque itidem, à τομὴ, ἡ, vel τόμος, ὁ, &c. V.

Τομὸς, ἡ, όν, acutus, penetrans, scindens: comparat. τομώτερος, α, ον, penetrantior, tius: sed

Τόμος, ου, ὁ, frustum sectione ablatum, TOMUS, Angl. a Tome. Them. τέμνω, seco.

Τόμος, præced. vel τομὸς, signif. etiam instrumentum ferreum, quo aliquid secatur, &c. V.

Τόμυρις, ιδος, ἡ, Scythiarum regina.

Τόμυρος, vel τμυρὸς, qui, quæ non sunt, videt per sortes; apud Lycophr. i. e. ὁ τὸ μὴ ὂν ὁρῶν μαντικῶς; sic exp. Eust. Il. α. Item τόμυρα, ων, dicuntur oracula; i. e. μαντεῖα, ut idem Eust. expon. ibid. Iliad. α.

Τομῶς, more eorum quæ scindunt, seu incidunt, penetranter; sed expon. & clarè, apertè; est adv. à præced. τομὸς, incidens, acutus: Item vi incisoriâ præditus, &c. V.

Τομώτερον, penetrantius, compar. n. g. à τομὸς; q. v.

Τὸν pro ὅν, vel ἐκεῖνον, quem, accus. sing. ab ὅς.

Τονᾶῖος, ὁ, qui tenore fit; contentus, intentus; ut τονᾶῖος δρόμος, contentus seu intentus cursus; unde τονᾶία, scil. φωνὴ, dicitur vocis intentio, seu vox intenta; Etym. qui & addit, Alex. in fic appellasse πλὴν πλαγίου, pellicem; utrumque, à τόνος, ὁ, tentio, intentio, intensio, &c. V. Unde etiam τονάειον, τὸ, fistula, quâ musici, seu harmonici tonos ministrant & intendunt, &c.

ΤΟΝΘΟΡΥ'ΖΩ, & τονθορέζω, murmuro, musso, submissè loquor, f. ίσω, p. ικα, q. à τόνος & ῥόθος.

Τονθορυσὶ, ὑος, ἡ, murmur, à præced. τονθορύζω; V.

Τονιαῖος, toni magnitudinem æquans; ut apud musicos, τονιαῖον διάστημα, toni intervallum: Item τονίζω, tonum do, in pass. τονίζομαι, tono exprimor; sic & τονικὸς, qui tenore, seu extensione fit; sed expon. & firmus, à seq. τόνος, ὁ; vide.

Τόνος, ου, ὁ, TONUS: à τείνω, tendo, p. m. τέτονα. Hinc Angl. tone & tune.

Τονόω, intendo, seu roboro, firmo; à præced. τόνος, ὁ, tensio, intensio; ut τόνος τῆς φωνῆς, vocis intensio, seu vocem intendere; apud Gramm. sunt vocum τόνοι, i. e. tenores, qui & προσῳδίαι, i. e. accentus; unde etiam τονώδης, tensivus, seu intensivus; ut κόπος τονώδης, lassitudinis species quædam, quæ intensiva dicitur: Item Τονωτικὸς, vim habens intendendi, seu roborandi & firmandi; ut τονωτικὴ δύναμις; apud Gal. est verbale, à præced. τονόω, &c. V.

Τόξ', pro τόξα, nomin. pl. à τόξον, ου, τὸ, arcus.

Τόξα, præced. arcus, pluraliter fere utuntur Græci; & comprehendit aliquando pharetram & sagittas cum arcu, &c. V.

Τοξάζομαι, ex arcu sagittam emitto, jaculor; Od. χ. Item sagittis peto seu impeto, ibid: Item τοξάριον, τὸ, diminut. parvus arcus, arculus; Lucian. Item τοξεία, ἡ, ars sagittandi; Plut. Item, ars eorum qui arcus Cgittasque efficiunt; omnia à Th. τόξον, τὸ; V.

Τόξευμα, ατος, τὸ, sagitta: &

Τοξευτὴς, ῆ, ὁ, sagittarius; à τοξεύω, jaculor. Th. τόξον.

Τοξευτήρ, ῆρος, ὁ, arcitenens, sagittarius; unde fœm. τοξεύτειρα, sagittaria; Item τοξευτὸς, sagittâ percussus; Soph. omnia, itidem verbalia, à præced. τοξεύω; vi. Item Τοξήρης, arcitenens; Euryp. Item Τοξικὸς, ὁ, sagittarius, ad sagittas aptus; ut τοξικὸς κάλαμος, arundo sagittaria; unde fœm. ἡ τοξικὴ, scil. τέχνη, ars sagittaria; scientia utendi arcu, & sagittis; Plut. Item Τοξικαὶ θυρίδες, feneſtræ, à sagittis idcirco dictæ, quod instar sagittarum angustum in ædes lumen immittant, & intrinsecus dilatentur; Hier. in Ezech. c. 40. Item τὸ τοξικὸν, dicitur venenum quoddam, ex eo, quod barbarorum sagittæ eo collinerentur; ut tradit Dioſc. l. 6. c. 20. alii autem, volunt sic dictum, quoniam hauſtum, seu potum, è vestigio interimat hominem, instar sagittæ; vel quod ortum sit ex sanguine hydræ quam sagittis confecit Hercules; Schol. Nicand. & Plin. l. 16. c. 10. & 26. 8. &c. à seq. Th. τόξον. V.

ΤΟ'ΞΟΝ, ου, τὸ, arcus; vel ars ipsa sagittandi, (q. à τάξω, tendo.) Hinc τοξότης, ου, ὁ, sagittarius: τοξοφόρος, idem: τοξεύω, jaculor, τοξόπις, Epithet. Dianæ.

Τοξοποιὸς, qui conficit arcus; unde τοξοποιεῖν, arcus & jacula conficere, at τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, per risum & jocum quidam dixit, pro supercilia contrahere; i. e. σκυθρωπάζειν, tetricum esse; Suid. μὴ σκυθρώπαζ', ἀλλὰ φρόντιζε τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, ex τόξον, τὸ, & ποιέω. Vide.

Τοξοσυνὴ, ῆς, ars sagittandi; Il. ν. à præced. Th. τόξευς; τὸ; V.

Τοξότας, α, ὁ, Dor. pro

Τοξότης, ου, ὁ, sagittarius. Them. τόξον, arcus.

Τοξοφόρος, ου, ὁ, ἡ, arcitenens. τοξοφόροι Κρῆτες, sagittarii Cretenses: à τόξον, ου, τὸ, arcus, & φέρω, fero.

Τοπάζιον, ου, τὸ, TOPAZIUS, Angl. Topaze. nomen gemmæ. Forte à τοπάζω, quæro, investigo.

Τοπάζιος λίθος, idem quod præced. τοπάζιος; topazius lapis, sic dictus παρὰ τὸ τοπάζειν; quod olim magno studio quæreretur; Plin. tamen l. 6. insulam Topazon in mari rubro gemmæ huic nomen dediſſe scribit, ipsam verò insulam quod sæpe quæsita sit à navigantibus; à τοπάζω, fuisse denominatam, trisſyllabâ verò voce, τόπαζος, seu τόπαζον dicitur, apud Dionys. de situ orbis.

Τοπάζω, statuo, colloco. q. in loco. à τόπος. expon. & conjicio, suspicor; Item quæro.

Τοπάλαι, idem quod πάλαι, olim.

Τὸ παλαιὸν, antiquitùs.

Τοπαφάπαν, omninò, prorsus.

Τοπαχυλίκα, statim, in præsentiâ.

Τοπάρος, & τὸ παρόπαν, idem quod πάρος, Poët. pro πρὸ, ante.

Τοπάρχης, ου, ὁ, præfectus, loci præses: ex τόπος, locus, & ἀρχὴ, principatus.

Τοπαρχία, ας, ἡ, loci præfectura, à præced. τοπάρχης; id vide.

Τοπεῖον, τὸ, funis, rudens; Suid pro eod.

scribitur & τοπίον, apud Poll. unde apud Lat. topia, & topiaria opera; de quibus Plin. l. 16. c. 33. Item τοπέω, conjicio, conjector, suspicor; Suid. & τοπικὸς, q. d. localis; ut τοπικὰ φάρμακα, medicamenta quæ partibus seu locis affectis adhibentur, & ἡ τοπικὴ τέχνη, ars inveniendi, seu ars explicans τόπους dialecticos, & monstrans quo modo ex iis argumenta inveniantur ad quæstionem confirmandam; undè τὰ τοπικὰ, scil. βίβλια, inscribuntur libri Aristot. τοπικῶν tractantes; atque inde adv. τοπικῶς, ratione loci; Plut. exp. & per locos communes, per capita; omnia à Th. τόπος, ὁ, unde pl. τόποι, apud Dialect. & Rhet. dicuntur, sedes & domicilia argumentorum; ut sunt locus causæ, effecti, subjecti, adjuncti, &c. & in oratione vel disputatione, τόπος dicitur argumentum, vel Thema quod tractatur; unde τοπάζω, præced. signif. colloco; q. d. in loco pono, &c. V.

Τοπηρεία, apud Rhetores, dicitur loci alicujus tractatio; ex τόπος, & ἀγρεὰ, ἡ, oratio: undè ἀγορέω, verba faciopro concione, &c. vi. Item Τοπογράφος, scriptor, seu descriptor locorum; unde τοπογραφία, loci vel locorum descriptio, & τοπογραφέω, ῶ, locum describo; ex τόπος, & γράφω, unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Sic & Τοποθεσία, ἡ, loci situs vel positus; sed exp. etiam, ficta loci descriptio; ex τόπος, & θέσις, ἡ, &c. vi. Item Τοποκλισία, locus accubitus, seu locus in quo aliquis accumbit; Plut. ex τόπος, & κλίνω, ἡ; V. Item Τοπομαχέω, ῶ, variis in locis prælior, i.e. modò hoc, modò illo in loco; prout hosti iniquum esse video; aut etiam, prout ab hoste lacessor; sed exp. etiam, per locos oppugno, i.e. non apertâ acie; Plut. ex τόπος, & μαχέομαι, unde μάχη, ἡ, &c. V.

ΤΟ'ΠΟΣ, ε, ὁ, locus, tractatus, argumentum. q. à πω, capio. Hinc τοπάζω, statuo, colloco: ἄτοπος, ε, ὁ, ἡ, absurdus.

Τοποτηρὴς, q. d. loci servator, vicarius, locum tenens; ex τόπος, & τηρέω, f. ήσω, &c. V.

Τοὐρὶν, Ion. pro πρότερον, priùs, olim.

Τοὐρῶτον, primùm; à πρῶτος, primus. Them. πρῶ, ante.

ΤΟΡΔΤ'ΛΙΟΝ, seu τόρδυλον, ε, τὸ, sesseli Creticum, herbæ nomen. Valdè diureticum est.

Τορεία, ἡ, idem, cum τόρδυπος; id vide Item Τόρδυμα, τὸ, opus torno factum, toreuma, pro sagitta torno facta: Item de sculpturis in opere, torno factis, dicitur apud Plut. Sic & Τόρδυσις, ipsa actio tornandi, seu tornando aliquid faciendi, τορδυτὴς, ῆς, ὁ, tornator, qui torno aliquid facit; τορδυτικὸς, ad tornaturam pertinens, seu cujus usus est in tornando; unde in fœm. ἡ τορδυτικὴ, scil. τέχνη, ars tornandi, toreutica; Plin l. 34. 8. τορδύλος, tornatus, seu tornatilis, torno elaboratus; Athen. l. 11. Item Τορεὺς, έως, ὁ; idem cum τορδυλὶς, id vide; & omnia à τορεύω, idem cum τορέω, ferro trajicio, penetro, &c. Item facio clarum & perspicuum, clare & perspicuè explico, &c. V.

Τορέω, perforo: à τερέω, idem.

ΤΟ'ΡΜΟΣ, ε, ὁ, vel τόρμη, ης, ἡ, modiolus rotæ in quem axis inseritur: quia τερεῖ, tignum, meta, carceres & repagula.

Τόρνος, ε, ὁ, TORNUS, instrumentum quo aliquid excavatur, idem quod τόρος, à τερέω, terebro.

Τορνόω, TORNO, cœlo, circulo, circumscribo. Hinc Angl. to turn, à præced.

Τόρος, ε, ὁ, funis, & id. qd. τόρνος: sed Τόρος, ὰ, ὸν, penetrans, acutus: à τορέω, perforo. Th. τερέω, idem.

Τορυνάω, ῶ, agito torynâ, Poll. 6. 13. est à præced. τορυνὴ, ἡ; id V.

Τορῶς, ita ut penetret, clarè, firmiter; Suid. Item perspicuè, apertè, & agiliter, perniciter; exactâ diligentiâ; Plat. est adv. à præced. τορὸς, penetrans, &c. Sed τόρος, est instrumentum quoddam ligneum, manubrium insertum habens, cujus usus est in pateis fodiendis, teste Fulg. Item τορὸς, acutus; exp. etiam validus, magnus, & τορὸς λόγος, dicitur oratio clara, & perspicua, facilè ad intellectum & mentem, penetrans; ut & τορὸν φθέγμα, dicitur sonus aures acumine suo penetrans; apud Luc. &c. V.

Τὸς, inusit. pro ὁ unde τοῦ, hujus, pl. Poët. τοὶ pro οἱ, vel τὸς, Dor. pro τὰς.

Τοσαυτὴ, ῆς, ἡ, tanta, f. g. à τοσοῦτος; quod vide.

Τοσάκις, toties, & τοσαχῶς, tot modis, & τοσαπλῆ, vel τοσαυταπλῆ, Poët. pro, ut omnia, à seq. τόσος. V.

Τόσος, & Poët. τόσσος, tantus: τόσον ὅσον, tantum quantum. Them. ὅσος, quantus.

Τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο; tantus, a, um; in pl. τοσοῦτοι, tot. Ex τόσος, tantus, & ὅδε, hic: τοσόνδε, Ion. pro ὅσε, ita.

Τόσσα, pro τόσα, tanta, nom. pl. n. g. à τόσσος, pro τόσος; q. v.

Τοσσῶδεν, Dor. pro τόσον, tantum.

Τότε, tunc, τοτὲ, aliquando: ab ὅτε.

Τοτέτορ, tertium.

Τοῦ, & οὗδε, hujus, gen. sing. ab ὁ, & τὸ, hic, hoc.

Τοὔδαφος, pro τὸ ἔδαφος, pavimentum; vide ἔδαφος.

Τοῦθ', seq. aspirat. pro τοῦτο, hoc.

Τοὔλαττον, deterius, pro τὸ ἔλαττον. compar. neut. g. à μικρὸς, parvus, comp. ἐλάττων, superl. ἐλάχιστος.

Τοὐμὸν, pro τὸ ἐμὸν, meum, acc. sing. ab ἐμὸς, ἁ, meus. Th. ἐγὼ, ego.

Τὄμπαλιν, pro τὸ ἔμπαλιν, pro quo etiam dicitur τὔμπαλιν; vide ἔμπαλιν.

Τὄμπροσθεν, Att. pro τὸ ἔμπροσθεν, adv. ante, anterior, pars, idem quod πρόσθεν. Th. πρὸ, ante.

Τὐναντίον, pro τὸ ἐναντίον, contrà, è contrario. Th. ἀντὶ, pro, contrà.

Τὲνεκ', seu τἔνεκα, quocirca, pro τοῦ ἕνεκα, cujus gratiâ.

Τὄνομα, pro τὸ ὄνομα, nomine. Ellipsis præpositi. κατὰ.

Τὸς, hos, acc. pl. ab ὁ, hic.

Τὸτ', pro τοῦτο, hoc; q. v.

Τοτὲμὲ, & τοτὲμὲν, tunc, adv. à τοῦτο.

Τὔτερον, Ion. pro τὸ ἕτερον, Att. θάτερον, alterum.

Τουτέστι, hoc est, legitur, & τοῦτ' ἔστι, ex τοῦτο, & ὅστι.

Τοὔφεον, Ion. pro τοῦτων, horum, harum, g. pl. ab οὗτος, hic.

Τοῦτι, Dor. adv. ab Attico τουτεῖ, hic, & hoc pro τοῦτο.

Τοῦτο, hoc vide in οὗτος.

Τοὔνθεν, Dor. pro ἐντεῦθεν, hinc, adv.

Τουνὶ, Att. pro τοῦτον, hunc, ab οὗτος.

Τοὔτῳ, Dor. pro ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, in hoc loco.

Τοὔτωθεν, Dor. pro ἐντεῦθεν, hinc. Sed τοῦτο, Dor. pro τοῦτο.

Τοὐφθ', 2 Reg. 23. vers. 10. aliter παρὲθ, sed corruptè, ut Jerem. 7. ver. 31, 32.

Τόφρα, tunc, interea: ab ὄφρα, ut.

Τραγάναι, αἱ, hircanæ seu hircinæ capræ; i. e. capræ utriusque sexus genitalia habentes; Aristot. l. 4. de gen. an. à Th. τράγος, ὁ; V. Item Τραγᾶνες, dicuntur vites, quæ fructu carentes, fronde luxuriant; (nam tales vites τραγώσας ἀμπέλους, vocant Græci;) ductâ sign. f. ab hircorum naturâ, qui obesiores, minus semine abundant, macriores autem, magis ad gignendum sunt idonei; teste Aristot. de gen. an. 5. 18. est infinitivus, à seq. τραγάω; V.

Τραγάκανθα, q. d. hircina spina, frutex est, de quo Dioscor. & Theoph. ex τράγος, ὁ, & ἄκανθα, ἡ, &c. V.

Τραγαλίζω, expon. δυπερφράζω, apud Aristoph. in vesp. ab eod. &c. id vide nam deducitur à Th. τραγάω; V.

Τραγανὸν, callosum. Gl. Cyr.

Τραγάω & τραγίζω, hircum refero: hirquitallio. Dicitur de adolescentibus qui incipiunt libidine tentari, quod hircis imprimis accidit.

Τραγέα, ας, ἡ, scil. δορὰ, hircina pellis: à τράγος, hircinus. Th. τράγος.

Τραγεῖν, comedisse, a. 2. ind. act. verbi τρώγω, comedo, rodo, f. τρώξομαι, a. 2. ἔτραγον.

Τραγείσιν, idem cum τράγοις, id vide. Item Τράγης, & τράγεος, hircinus, unde τραγέη, scil. δορὰ, pellis hircina; Plut. quæ & contractè dicitur τραγῆ; apud Suid.

Τραγέλαφος, ε, ὁ, hirquicervus, animal hirci & cervi figuram mistam habens; cujus tum alii meminere, tum Aristot. & l. c. nec non Plin. l. 8. c. 32. τραγέλαφοι, erant etiam pocula quædam, ut testatur Athen. l. 11. ex τράγος, ὁ, & ἔλαφος, ὁ, ἡ, &c. vi. Τράγος, & τραγῆ; vide paulò antè.

Τράγημα, ατος, τὸ, TRAGEMA, id quod in secundâ mensâ apponitur; idem quod τρωγάλιον, à τρώγω, comedo, a. 2. ἔτραγον.

Τραγηματίζομαι, comedo bellaria; unde verbale τραγηματισμὸς, comestio bellariorum; a præc. τραγήματος, ος, τὸ, &c.

Τραγίζω, idem quod τραγάω, hircum refero, vel odore, vel lascivia, &c. V. Sic & interdum τραγίζειν, de juvenibus dicitur, quum pubert. tem attingentes vocem ex acuta in gravem & superiorem mutant: Aristot. Item Τραγικεύομαι, tragicè loquor; Schol. Aristoph. & τραγικὸς, pertinens ad tragœdiam, seu tragœdorum proprius; ut Τραγικοὶ αὐλοὶ; apud Athen. l. 4. & ἀγέλη τραγικὴ, apud Luc. Item conveniens, seu dignus tragœdis, seu qualis in tragœdiis fieri solet; unde τὰ τραγικὰ, gravia, & tragœdi-

tragœdiæ convenientia; & in fœm. τραγικὴ, scil. ποίησις, tragica camœna; unde adv. τραγικῶς, tragicè, more tragicorum; seu, ita ut tragicos decet; item, τράγιον, seu τραγίειον, herba, indè dicta, quòd folia ejus autumno hirci virus olent, Dioſc. 4. 50. Item, τραγίσκος, diminut. hirculus, hircus parvulus; aut hœdus; apud Theocr. Idyll. 5. Item, τραγιστὴς, qui victimas furatur; ſacrilegus; Heſych. à τραγίζω; & omnia, à Th. τράγος, ὁ, V.

Τραγοβάιμων, hircinis incedens pedibus, hircinos habens pedes; Panis Epith. Latini, capripedem vocant; ex τράγος & βαίνω, f. βήσομαι, prær. βέβηκα; unde, varia ejus comp. deſinunt, in βάμων, &c. V. Item, τραγόκερως, hircina habens cornua; à quibusdam dicitur τράγιον, ἀπὸ τῆς τράγου ὀσμῆς, Dioſc. ab aliis dicitur ἡ ἀλόη, ut eſt apud eund. qui duas hujus plantæ ſpecies ſtatuit; c. 50. & 51. l. 4. ex τράγος, & κέρας, ατος, unde, κερὰς & κερέης, &c. V. Item, τραγοκερικὸς, ad tragicam torſuram pertinens; ſeu, idoneus ad tenderdum tragico more; ex τράγος & κερὶ, ἡ, unde κερικὸς, à Th. κέρω, &c. V. Τραγοκτόνος, hircos occidens; Euryp. in Bacch. ex τράγος & κτείνω, prær. med. ἔκτονα, &c. V. Τραγομάσχαλος, cujus alæ hircum olent; ex τράγος & μασχάλη, ἡ, &c. V. Τραγόπους, hircinos habens pedes; Panis Epith. in Epigr. ex τράγος & πῦς, ὁ, V. Τραγοπώγων, hircinam habens barbam; nomen herbæ, de qua Dioſc. 2. 173. ex τράγος & πώγων, ὁ, V. Item, τραγορίγανον, & τραγορίγανος, origanum hircinum fruticis nomen apud Dioſc. 3. 35. Unde, τραγοριγανίτης ὄινος; vinum è tragorigano confectum; Dioſc. 5. 55. ex τράγος & ὀρίγανον, ſeu ὀρείγανον, τὸ, &c. V.

ΤΡΑΓΟΣ, ου, ὁ, hircus, caper; à τρώγειν, quia arbores rodit. Vel à τραχὺς, quòd hirſutâ pelle. Hinc τραγικὸς, tragicus.

Τραγοσκελὴς, qui hircinis eſt cruribus; Panis Epith. ex τράγος & σκέλος, τὸ, V.

Τραγῳδία, ας, ἡ, TRAGOEDIA. Angl. tragedy. &

Τραγῳδὸς, οῦ, ὁ, ἡ, TRAGOEDUS; à τράγος & ᾠδὴ, cantus: utpote qui cantando caprum meretur.

Τραγῳδάριον, q. d. tragœdiola; i. e. parva vel levis tragœdia; eſt diminut. Item, τραγῳδέω, ῶ, tragœdia decanto; Pluc. tragicè decanto; item, τραγῳδικὸς, (pro quo ſæpius dicitur τραγικὸς) pertinens ad tragœdum, ſeu tragœdorum proprius; omnia, à præced. τραγῳδὸς, V.

Τραγῳδιογράφος, tragœdiarum ſcriptor, ſeu deſcriptor; apud Polyb. ex τραγῳδία, ἡ, & γράφω, unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Item, τραγῳδοδιδάσκαλος, & τραγῳδοδιδάσκαλος, qui tragœdias docet; ex τραγῳδία, ἡ, vel τραγῳδὸς, ὁ, & διδάσκαλος, ὁ, &c. Vide.

Τραγῳδὸς, qui cantando caprum meretur; erat enim tragœdiæ præmium caper, qui τράγος dicitur; unde, τραγῳδὰς, propriè aiunt nominati actores tragœdiarum; ſed, uſurpatum reperitur, tam de Poëta, quam de actore tragœdiæ, &c. Vide paulò ſupra.

Τραπηζεύω, negotior. &

Τραπὶς κηρὸς, cera, quæ tractando inalbuit: à Latino.

Τράμις, vel τράμις, linea, quæ medium ſcrotum dividit, & q. τορὴ.

Τράμπις, navicula quâ trajicitur: puto quia facilè τρέπει.

Τρανὸς, ῆ, & τρανὴς, έος, ὁ, ἡ, manifeſtus, apertus, q.d. perforatus. Hinc τρανόω, f. ώσω, manifeſtum reddo. Th. τιτρανω, perforo.

Τρανόω, reddo clarum & perſpicuum, declaro, manifeſto; item, illumino, illuſtro; à præced. τρανὸς, ὁ, perſpicuus; Metaph. ab iis ducta, quæ ità perſpicua ſunt, ac ſi perforata eſſent, ac pertuſa; unde etiam, adv. τρανῶς, manifeſtè, apertè, diſertè, &c. Item, τρανοτικὸς, explanatorius, declaratorius; vel illuſtratorius; eſt verbale, à præced. τρανόω, V.

Τράπε 3. ſing. a. 2. Ion. pro ἔτραπε, verbi τρέπω, verto.

ΤΡΑΠΕΖΑ, ης, ἡ, menſa, q. per Aphæreſ. pro τετράπεζα. Ex τετρὰς, άδος, ἡ, numerus quaternarius, & πέζα, ης, ἡ, pes.

Τραπέζιος, ὁς, menſales; ſic vocat Plutarchus eos qui non ex animo, ſed diverticuli cibique causâ diligunt amicum; vide Eraſm. in adag. ollæ amicitia; eſt plur. maſc. à ſing. τραπεζώτης, ου, ὁ, menſæ aſſecla, qui non vocatus ad menſam venit; eſt Epith. canis, apud Hom. Il. ψ. & χ. Item, τραπεζείτης, ου, ὁ, idem; Suid. & Euſt. Item, τραπεζικὸς, menſarius; ad menſam pertinens; menſæ inſerviens; omnia, à præced. τράπεζα, ἡ, quo nomine interdum quaſi κατ' ἐξοχὴν, nominatur menſa argentariorum, vel nummulariorum; ſcapularum etiam circa dorſum partes lariores τράπεζαι, appellantur; item, pars hepatis latior inſtar menſulæ, τράπεζα, dicitur; Nicand. &c. V. Item, τραπεζεῖτης, ου, ὁ, idem; Suid. & Euſt. Item, τραπεζία, ἡ, menſarum confectio; & τραπέζιον, τὸ, menſula, abaculus; Heſych. Utrumq; itidem, ab eod

Τραπεζίτης, ου, ὁ, menſarius, numularius, collybiſta, in pl. οἱ τραπεζῖται. Th. τράπεζα, menſa.

Τραπεζιτεύω, menſarius ſum; Poll. & τραπεζιτικὸς, ῆ, ὁ, ad menſarium pertinens; ut τόκος τραπεζιτικὸς, fœnus nummulariorum; utrumq; à præced. τραπεζίτης, V.

Τραπεζοκόμος, ου, ὁ, qui menſam curat, & ad eam ſpectantia; ex τράπεζα & κομέω, ῶ, &c. V.

Τραπεζοκόρος, ου, ὁ, ἡ, menſipeta, qui ſatiatur menſis appoſitis; à τράπεζα, menſa, & κορέω, ſatio.

Τραπεζολοιχὸς, ῆ, ὁ, qui menſas lambit, ſeu lingit; menſarum aſſecla, ſeu paraſitus; ex τράπεζα & λείχω, &c. V. Item, τραπεζοφόρος, qui menſam fert, vel ſuſtinet; ex τράπεζα & φορὸς, ὁ, à Th. φέρω, &c. V.

Τραπεζοῤῥάπτης, vel τραπεζορράπτης, qui in menſa differit, meretricius diſputator; Athen. l. 1. ex τράπεζα & ῥάπτω, à Th. ῥέω, dico, &c. V.

Τραπεζόφιλον, caliculare; ubi calices reponuntur.

Τραπέω, f. ήσω, menſæ impono; unde, apud Soph. in Triptol. ἀπανδράποδον ἐς τραπεζῆ κύλιξ; i. e. fundo carens calix haud menſæ imponitur; à Th. τράπεζα, V. Unde etiam, τραπεζήσιος, menſarius, menſæ ſimilis, ad inſtar menſæ effictus; item, τραπέζωμα, τὸ, quod ſupra menſam ponitur; ut, vaſa; Euſt. verbale, à τραπεζέω, V.

Τράπειν, Ion. pro τρέπειν, vertere.

Τραπείομεν, vertamus, Ion. & Poët. pro τραπῶμεν, 1. pl. a. 2. ſub. paſſ. ῶ, reſolut. in εω, deinde ο pro ω, per Syſtolen, & ι inſerto metri gratiâ: verbi τρέπω, verto. a. 2. ἔτραπον.

Τραπελίζω, verto, converto: à ſeq. τραπελὸς, V.

Τραπελὸς, ὴ, ὸν, mutabilis, e, à τρέπω, verto, a. 2. ἔτραπον.

Τράπεν, Ion. pro ἔτραπεν, 3. ſing. a. 2. ind. act. Vel dici etiam poteſt Ion. & Bœot. Sync. pro ἐτράπησαν, 3. pl. a. 2. ind. paſſ. verbi τρέπω, verto, f. ψω. a. 2. ἔτραπον. p. m. τέτροπα.

Τραπέντα, obverſum, acc. ſing. part. a. 2. paſſ. verbi τρέπω, verto. a. 2. ἔτραπον.

Τραπέσδα, ας, ἁ, Dor. pro τράπεζα, ης, ἡ, menſa.

Τραπεῖδε, 2. 2. inf. m. verbi τρέπω, quod vide.

Τραπέω, uvas calco: à τρέπω, verto, calcando enim vertuntur.

Τρεπὸς, halta, quia poteſt τρέπεσθαι, vibrari.

Τραπητὴς, οῦ, ὁ, calcator uvarum; & in plur. τραπηταὶ, οἱ, uvarum calcatores; Heſych. Item, τραπητὸς, ὁ, & τραπητὸν, τὸ, ut &, βότρυς, ητος, ὁ, muſtum, vinum; Heſych. ſed alii reddunt molam olearium, trapetum, & trapetem; omnia, à βατέω, præced. uvas calco in lacu &c. V.

Τρέπομεν, Ionicè dicitur pro βέπομεν; (apud Herodot.) vertor, &c. paſſ. ab act. τρέπω, id V.

Τράπωμεν, 1. 2. ſub. m. verbi τρέπω, verto; vide τράπεν.

Τρεπὰ, ας, ἡ, locus ubi ſiccantur ficus: à τρέπω, ficco.

Τραυλίζω, balbutio, balbus ſum, aut blæſus; unde verbale; τραυλισμὸς, ὁ, balbuties; à ſeq. Them. τραυλὸς, V.

ΤΡΑΥΛΟΣ, balbus, blæſus; TRAULUS: τραυλίζω, balbutio. q. à βαύω quaſi ſit ejus ſermo vulneratus.

Τραυλότης, ητος, ἡ, balbuties; Plut. in Alcib. à præced. Th. τραυλὸς, V.

Τραῦμα, ατος, (pro τρῶμα) τὸ, vulnus. q. a τραύω, pro quo uſitatum eſt τίτρωσκω, vulnero. f. τρώσω. perf. paſſ. τέτρωμαι.

Τραυματίας, ου, ὁ, vulneratus, saucius: à præced.

Τραυματίζω, vulnero. f. ίσω. p. πεφαυμάτικα. perf. pass. πετραυμάτισμαι. perf. part. pass. πετραυματισμένος, η, ον, à τραῦμα, vulnus. Th. τιτρώσκω, vulnero.

Τραυματικὸς, ἡ, ὁ, ad vulnus seu vulnera pertinens; vulnerarius; i.e. vulneribus sanandis aptus; ut, τραυματικαὶ ἀντίδοτοι; vulneraria remedia; & τραυματικὴ ῥίζα, vulneraria radix; i. e. quæ vulneribus imponitur; Dioſc. 1. 131. & 2. 4. eſt à præced. τραῦμα, ατος, quod exp. etiam, clades, ſtrages, detrimentum bello acceptum, &c. V.

Τραύξανα, (q. τρώξανα) reliquiæ pabuli quæ de præſepi cadunt. qu. à τρώγω, edere.

Τρεφὰ, pro τράφε, Ion. pro ἔτραφε, 3. ſing. a. 2. ind. act. verbi τρέφω, alo. f. θρέψω.

Τρεφαλὶς, idem quod ſeq. τρόφαλος, & utrumq; idem quod τροφαλὶς, ſeu θροφαλὶς, caſeus recens, &c. V.

Τρόφαλος, coagulum, à τρέφω, id eſt, πήσω, cogo.

Τρέφειν, Ion. & Dor. pro τρέφειν, educare: vel educâſſe: pro a. 2. inf. τραφεῖν, à τρέφω, alo. vel Att. pro τρέφεσθαι.

Τρεφὲις, nutritus, educatus: a. 2. part. paſſ. verbi τρέφω, alo. à. 2. ἔτραφον.

Τρεφέμεν, Ion. pro τραφεῖν, a. 2. inf. act. verbi τρέφω, alo. f. θρέψω.

Τρέφεν, Ion. & Bœot. Sync. pro ἔτρεφησαν, 3. pl. a. 2. ind. paſſ. ſed

Τραφὴν, eſt a. 2. inf. Dor. & Æol. pro τραφεῖν, vel Att. pro τραφῆναι. a. 2. inf. paſſ. verbi τρέφω, alo. f. θρέψω. a. 2. ἔτραφον. p. m. τέθραφα.

Τρεφερὸς, tam de mari quam de terrâ dicitur: quod utraq; animalia nutriat; τρεφερὴ, terra arida, continens. Th. τρέφω, alo.

Τρεφερὸς, ἡ, ὁ, præced. exp. aridus, ſiccus; item, πηκτὸς, i.e. compactus; unde, τρεφερὴ γῆ, vel ſimpl. τρεφερὴ, ἡ, dicitur terra ſicca, compacta, continens; vel ſimpl. terra, quòd compacta ſit & firma; nam, eſt à Th. τρέφω, ſignificante πήγνυμι, &c. V.

Τρέφω, nutritus eſt, 3. ſing. a. 2. paſſ. Ion. verbi τρέφω, alo. a. 2. act. ἔτραφον. a. 2. paſſ. ἐτράφην.

Τρέφης, pars navis, ſeu labrum, ubi ſcalmi ponuntur; quia ut puto, pars ea τρεφερὴ, ſicca.

Τρόφις, ικος, præced. labium, ſeu receptaculum, in navi, &c. Sumitur etiam, pro ligno, ſeu tabula cui aliquid imponitur; item, exp. &, lignum in quo panes ponuntur ad furnum, i.e. pala; Etym. & Heſych. &c. V.

Τραφήσομαι, f. 2. ind. paſſ. τραφήσεται, f. 2. inf. paſſ. verbi τρέφω, alo. f. ψω. a. 2. ἐτράφην.

Τραφθέντες, Ion. pro τραφθέντες, a. 1. part. paſſ. à τρέπω, verto.

Τρέφοισα, ας, αι, Dor. & Æol. pro Τρεφοῦσα, ης, ἡ, quæ aluit, a. 2. part. act. f. g. verbi τρέφω, alo.

Τραχεῖα, ας, ἡ, f. g. à τραχὺς, quod vide.

Τραχεῖα, præced. aſpera; exp. etiam, arteria aſpera, ſcil. ſub. ἀρτηρία; fiſtula per quam fluit ſpiritus ab ore ad pulmonem; item, τραχεῖα, ἡ, eſt τραχὴ ὁδὸς, via aſpera, lateb. æ; nam ſic legitur apud Suid. quaſi τραχὴ eſſet fœm. à maſc. τραχὺς, idem quod, & à Th. τραχὺς, ος, &c. V.

Τραχὺτερον, aſperè, compar. τραχύτερον, aſperius, ſuperl. τραχύτατα, aſperrimè. Th. τραχὺς.

Τραχήλια, τὰ, propriè ſunt edulia, quæ ex trunculis extremiſque partibus truncatis, ac reciſis, præcipuè cervicibus avium, ut anſerum, &c. Paranter, viliora cæteris; unde &, quiſquilias nonnulli exponunt; apud Ariſtoph. in Veſp. Item, τραχηλιάω, collum, ſeu cervicem attollo; ſuperbio, ferocio; utrumque à ſeq. Them. τράχηλος, ὁ, V.

Τραχηλίζω, in cervicem reſupino; item patefacio: f. ίσω. p. τετραχήλικα. perf. paſſ. πετραχήλισμαι. perf. part. paſſ. τετραχηλισμένος, η, ον. Them. τράχηλος.

Τραχηλισμὸς, ὁ, cervicis reſupinatio, vel flexus; eſt verbale, à præced. τραχηλίζω, quod V. Item, τραχηλιάδης, ες, ὁ ἡ ὁ, duræ cervicis; à ſeq. Them. τράχηλος, V.

Τραχηλοκοπέω, collum abſcindo, ſeu amputo, decollo; ex τράχηλος, ὁ, & κοπὴ, ἡ, &c. V.

ΤΡΑΧΗΛΟΣ, ου, ὁ, collum, cervix. in pl. τὰ τράχηλα. q. à τραχὺς & ἥλη, quod oſſa ſint in eo tanquam aſperi clavi.

Τράχηρος, ὁ, trachurus, piſcis de quo Ælian. & Athen. l. 7. dodrantalis eſt longitudinis, haleculæ figurâ; ſed utring; laterum, à capite ad caudam ſerratâ ſpinâ armatur, deorſum uncinis tendentibus; ita ut à ſummo ad imum inoffenſo manus curſu tractare poſſis; contrario vero modo, non niſi cum læſione maxima; apud Heſych. ſcribitur τραχοῦρος, vocaturque Cuſtodes, reducitur ad Them. τραχὺς, ία, V.

Τραχυβατίω. & Ionicè τραχυβατέω, per aſpera incedo; ex τραχὺς & βαίνω, unde in fut. βήσομαι, præt. βέβηκα, ut à βάω, atque indè, βατὸς, ὁ, & βατέω, ῶ, &c. V. Item, τραχυδέρμων, cutem; ſeu pellem habens aſperam, & ſcabram; qui aſpero & ſcabro integitur corio; apud Athen. l. 7. ex τραχὺς & δέρμα, τὸ, V.

Τραχυῤῥόμβη· ποταμὸς, impetu decurrens fluvius; eſt part. præſ. paſſ. ab act. τραχυῤῥώω; aſpero, exaſpero, aſperum facio, Athen. l. 2. Unde, τραχυῤῥικὸς, exaſperandi vim habens, exaſperans; omnia, à Th. τραχὺς, V.

Τραχύσκελος, qui aſperâ & ſcabrâ tegitur teſtâ; Athen. l. 7. ex τραχὺς & ὄστρακον, τὸ, V. Item, τραχύπους, qui aſperos & ſcabros habet pedes; ex τραχὺς & πῦς, &c. V.

ΤΡΑΧΥΣ, έως, aſper, ſcaber, agreſtis. Hinc τραχύτης, ητος, ἡ, aſperitas; τραχύνω, aſpero, exaſpero.

Τραχύτης, & τραχυσμὸς, exaſperatio, ſeu aſperitas; verbalia, à τραχύνω, item, τραχύτης, vide in præced. Th. τραχὺς; unde dicitur τραχύτης τῆς γλώττης; apud Xen. &, τραχύτης λόγων, oratio gravis auribus audientium; Iſocr. de pace. Item, τραχύτης τῆς κεφαλῆς, Plut. villoſitas illa & eminentia floccorum quæ in rudibus pannis viſitur, &c.

Τραχύστομος, qui aſpero eſt ore, ſeu qui aſperè loquitur; ex τραχὺς & στόμα, τὸ, V. Item, τραχύφλοιος, qui aſpero & ſcabro eſt cortice: ex τραχὺς & φλοιὸς, ὁ, V. Item, τραχύφωνος, qui loquitur aſperè; ſeu cui aſpera vox eſt; ex τραχὺς & φωνὴ, ἡ, &c. V. Unde etiam legitur, τραχυφανία, ἡ, aſperitas vocis, &c. V.

Τραχώδης, ες, ὁ, ἡ, aſper, durus; à Th. τραχὺς, V. Item, τράχωμα, idem quod τραχύτης, ſcabrities, exaſperatio; eſt quaſi effet verbale, à τραχόω, idem quod τραχύνω; id V. Item, τραχωμάτικον κολλύριον, collyrii ſpecies, tollendis oculorum aſperitatibus efficax; à præced. τράχωμα, quod peculiariter etiam medicis dicitur aſperitudo palpebræ, internâ parte; apud Gal. & Aët. Item, τραχὼν, ῶνος, ὁ, locus aſper, & ſalebroſus; itidem, à Th. τραχὺς, V.

Τραχωνίτις, ιδος, ἡ, nomen regionis Græc. Latinè ſalebroſa.

Τράω, inuſit. unde τιτράω, perforo.

Τρεέτω, timebant, 3. dual. imperf. act. Ion. pro ἐτρεέτην, verbi τρέω, timeo: f. τρέσω.

Τρεῖν, præſ. inf. à τρέω, tremo. Sunt qui velint τρέω, Dor. dici pro τρέμω.

ΤΡΕΙΣ, οἱ, αἱ, & τὰ τρία, TRES, TRIA. Angl. Three. gen. τριῶν. dat. pl. τρισὶ. Hinc τρίτος, ου, ſeu τριτατος, η, tertius, τρὶς, ter. τριάκις, idem. τριάκοντα, triginta: τριὰς, άδος, ἡ, numerus ternarius, ternio: τρίανα, ης, ἡ, tridens: τρίχα, tripliciter, trifariam: τριπλόος, ους, triplus, triplicatus: τριπλάσιος, α, triplo major.

Τρεῖς ταβέρναι, ῶν, αἱ, nomen hoſpitii. Lat. tres tabernæ. Act. 28. 15.

Τρεμματοθρεφεῖν, pecora alere, paſcere pecora; ex τρέμμα, ατος, τὸ, idem quod, & pro θρέμμα, τὸ, quod de animantibus & beſtiis etiam dicitur, à Th. τρέφω, & θρὴν, ἡ, unde τροφεῖα, idem cum, atque itidem ab eod. Th. τρέφω, V.

Τρέμω, TREMO, horreo, præ metu trepido. f. τρεμῶ. præt. m. τέτρεμα. Th. τρέω, idem.

Τρέσσι, Ion. pro ἔτρεσον, 1. ſing. vel 3. pl. imperf. act. verbi τρέω, tremo.

Τρέπον, οντος, n. g. part. præſ. à τρέπω.

Τρεπὸς, qui verti poteſt; item, qui mutari poteſt, mutabilis; item, τρεπὸτης, ητος, ἡ, verſio, converſio; utrumque à Th. τρέπω, ομαι, V.

ΤΡΕΠΩ, verto, converto, muto: conſidero: f. ψω. p. τέτρεφα. a. 2. ἔτραπον. perf. paſſ. τέτραμμαι. præt. m. τέτροπα. Hinc τροπὴ, ῆς, ἡ, converſio;

σιο: τετμηκὼ κύκλοι, οἱ, tropicῖ circuli, quos quando sol attingit, convertit cursum suum: ἐκτρέπω, averto, deflecto: ἐκτρέπελος, invenustus: ἀποτρέπω, præcello, incito, adhortor, ἀποτροπὴ, ῆς, ἡ, exhortatio, incitatio: ἑλιόδοπον, ου, τὸ, herba solaris; πολύδοπος, ος, ὁ, ἡ, multiplex; ὀδράπελος, lepidus, festivus, elegans, facetus.

Τρέαται, territi sunt, Ion. & Poët. pro ἔτρεσ, 3. pl. a. 1. ind. act. fic.

Τρέατε, pro ἔτρεσε, 3. sing. a. 1. ind. act Ion. & Poet. verbi τρέω, trémo.

Τρέσης, ου, ὁ, timidus: à τρέω, tremo.

Τρέφοιν, alterem, per Sync. pro τρεφοίλω, præs. opt. Att. pro τρέφοιμι, verbi τρέφω, alo.

Τρέφος, εος, τὸ, idem quod θρέμμα, τὸ, alumnus; omne quod nutritur, &c. Ab eod. Th. seq. τρέφω, V.

ΤΡΕΦΩ, nutrio; item compingo, f. θρέψω, perf. τέθρεφα. a. 1. ἔθρεψα. perf. pass. τέθραμμαι, ψαι, πται. perf. part. pass. τεθραμμένος, educatus. præt. m. τέτραπτο. Hinc θρέψις, εως, ἡ, nutritio: θρεπτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor: θρεπτήρια, ων, τὰ, alimenta; item nutritionis præmia: θρεπτὸς, ὸς, ὸν, nutritus: τροφὴ, ῆς, ἡ, nutritio, nutrimentum, alimonia: τέτριμος, ου, ὁ, alumnus: τροφεῖον, ου, τὸ, præmium nutritionis: ἄτροφος, ου, ὁ, ἡ, non alens, & qui non alitur: ἀτροφία, ας, ἡ, alimenti privatio, tabes.

Τρεχέδειπνος, propriè qui ad cœnam festinanter accurrit; Plut. Symp. 8. sect. 5. Sed τρεχέδειπνοι, à quibusdam, exp. κολυσίδειπνοι, ques apud antiquos vocari aiunt, qui cunctantius & lentius ad convivium veniebant; atque sic κατ' ἀντίφρασιν, ut apparet, cessatoribus celeritatem tribuentes; apud Athen. ex τρέχω & δεῖπνον, τὸ, V.

ΤΡΕΧΩ, curro: f. 2. m. δραμοῦμαι. perf. δεδράμηκα. a. 2. ἔδραμον. p. m. δεδράμημαι. q. à δρέμω. Hinc δρόμος, ου, ὁ, cursus: δρόχος, ου, ὁ, idem: δρομὰς, ὰς, ὁ, rota: δρομὰλος, ου, rotundus.

Τρέψας, Æol. pro τρέψας, αντος, a. 1. part. act. m. g. à τρέπω, verto. f. ψω.

Τρέψας, convertens, in acc. sing. τρέψαντα, a. 1. part. act. verbi τρέπω, verto. f. ψω. p. m. τέτροπα.

Τρέψε, vertat, 3. sing. a. 1. opt. act. Æol. verbi ejusd.

ΤΡΕΩ, tremo, trepido. f. τρέσω. p. τέτρεκα. Hinc τρέμω & τρομέω, idem. τρόμος, ου, ὁ, tremor: ἀτρέμας & ἀτρέκα, adv. sine timore.

Τρῆμα, foramen, tanq. à τρέω ex τερέω, perforo.

Τρημαστικὸς, aleator; sic dictus, à punctis quæ in aleis effossa visuntur; sive, à foraminibus quæ sunt in tesseris; sunt enim punctis insignitæ, quibus numeri dexotantur; ex τρῆμα; & Them. στίζω, f. ξω, unde στικτὸς, ὸ, &c. V.

Τρηματίζω, aleâ ludo. q. à τρῆμα, quia sunt punctis cavis insignitæ.

Τρηματόεις, εσσα, εν, & τρηματώδης, ες, ος, ον, multis foraminibus pertusus, multa habens foramina; in Epigr. à præced. τρῆμα, τὸ, V.

Τρήρων, ωνος, ἡ, columba. dat. pl. τρήρωσιν, à τρέω, quia timida.

Τρῆσις, εως, ἡ, perforatio, & perfossio, seu trajectio quæ fit terebrâ; item, τρητὸς, perforatus, foramina habens; ut τρητὸν λίθοιο, lapidis perforati, seu foraminibus pertusi; Od. γ. verbalia, à τρέω, insuit, pro τέτρηκα, vide.

Τρητὸν, cavernosæ, gen. Ion. à

Τρητὸς, ὴ, perforatus, Th. τέτρηκα, perforo. f. τρήσω.

Τρηχαλέος, asper; idem quod, pro, & à τρηχὺς, vel Them. τερχὺς, quæ V. Unde etiam τρηχέως, accibe, male, asperè, adv. ab nisd.

Τρηχίνος, gen. sing. à τρηχὶν, ῖνος, ἡ, nomen mul.

Τρῆχος, ου, ὁ, TRECHUS, nomen viri.

Τρηχύω, idem quod, & pro, τερχύω; à seq. τρηχὺς, V.

Τρηχὺς, asper, Ion. pro τερχὺς, ύος, hinc τρηχὼ, ῶς, ἡ, locus asper: f. d

Τρῦχω, Poet. pro τερχύω, asper sum. Th. τερχὺς, asper.

Τρία, tria, pl. neut. gen. Vide τρεῖς.

Τριαγμὸς, ῦ, ὁ, victoria; propriè in triplici certamine parta; est verbale, à τριάσω, f. ξω, quod V. Item, τριάζειν, exp. vincere in tali triplici certamine; idem quod τριάσω, V.

Τρίαινα, ης, ἡ, tridens, fuscina: à τρία, quia tres habet cuspides.

Τριαινατὴρ, ῆρος, ὁ, agricola; qui tridente utitur; à præced. τρίαινα, quod interdum est piscatorium instrumentum, quo majores pisces figuntur; unde, & Neptuno tribuitur, velut insigne, tanquam piscatorum, & maris Deo præsidi; ut, Od. ε. Χερσὶ τρίαιναν ἔχων, &c. Vide. Item, τριαινόω, tridente moveo: & τριαινῶν, exp. etiam, occare; itidem ab eod. τριαίνα, præced. V.

Τριακὰς, άδος, ἡ, trigesima dies mensis; item, numerus tricenarius; est etiam, civium tertia pars; & pro eod. Poët. dicitur, τριηκὰς; ut apud Hesiod. est à τριάκοντα; vel à Th. τρεῖς, τρία, &c. V. Item, τριάκις, ter; a τρεῖς, idem, V. Item, τριακαίδεκα, tredecim; ut, τριακαίδεκα τάλαντα, tredecim talenta; apud Aristoph. in Pluto: ex τρία, καὶ & δέκα, &c. V.

Τριακοντάμματος, constans triginta ἄμμασι, i. e. nodis, nexibus, vel vinculis, ex seq. τριάκοντα; & ἄμμα, τὸ, nexus, nodus; à Th. ἅπτω, necto, &c. V.

Τριάκοντα, αἱ, τὰ, TRIGINTA. Th. τρεῖς.

Τριακονταέτης, & fœm. τριακονταέτις, item, τριακοντούτης, & fœm. τριακοντούτις, qui, vel quæ triginta annorum est; ut, τριακοντούτεις σπονδαὶ, fœdera in triginta annos icta; fœdera tricennalia; item, τριακονταέτιος ἀγών; castitas annorum triginta; annotatur etiam, τριακοντούτιδας, ab Aristophane vocari scorta; indeque καταβριακοντούτισαι, esse, cum scortis rem habere: ex τριάκοντα & ἔτος, τὸ, &c. Vide.

Τριακονταζυγος, ος, ὁ, ἡ, quæ habet triginta transtra: navis Epither. ex τριάκοντα & ζυγὰ, transtra. Th. ζεύγνυμι, jungo.

Τριακοντάκις, tricies; Plut. à τριάκοντα, V.

Τριακοντάκλινος, triginta lectis instructus, Plut. ex τριάκοντα & κλίνη, ης, &c. V. Item, τριακοντάμηνος, qui est triginta mensium; seu triginta menses natus; ex τριάκοντα & μὴν, μηνὸς, ὁ, V. Sic &, τριακονταπήχης, triginta cubitorum; seu mensuram triginta cubitorum æquans; ex τριάκοντα & πῆχυς, V. Τριακοντήρης, navis triginta ordinum: ex τριάκοντα & ἐρέσσω; unde ἐρεσία, ἡ, &c. V.

Τριακοντόργυος, triginta ulnarum; seu mensuram triginta ulnarum æquans; ex τριάκοντα & ὀργυὰ, ᾶς, V. Item, τριακοντόρος, idem quod, τριακοντήρης; navis scil. genus ab ordine remorum sic dictæ; seu, navis triginta ordinum remorum; vel, quæ triginta remis agitur; ex τριάκοντα & ἐρέσσω; cujus comp. varia definunt in ήρης, & quædam in ορος, &c. V. Item, τριακοντούτης, &c. --ης, vide suprà in τριακονταέτης.

Τριακόσιοι, αι, α, trecenti, æ, a. Them. τρεῖς.

Τριακοστὸς, & Poët. τριηκοστὸς, trigesimus; unde τριακοστὴ, scil. μοῖρα, trigesima pars; à τριάκοντα, V.

Τριαστὸς, devictus; superabilis; in triplici, viz. certamine; est verbale, à τριάσω, f. ξω; unde, τριαχθῆναι, ter vinci, &c. Id V.

Τριάξ, ακὸς, idem quod, τριακὰς, άδος, id V. Item, τριὰς, άδος, ἡ, trinitas, numerus ternarius, ternio; & τρίας, αντος, trieni; item, τριασμὸς, ὸ, ὁ, ternionis, seu ternarii numeri ratio; omnia, à τρεῖς, οἱ, vel τρία, τὰ, &c. V. Τριάσω, vide in seq. τριαχθῆναι.

Τριατέταρα, tres quartæ partes, vel tres quadrantes minæ, dodrans minæ; ex τρία, τὰ, & τέτταρα, Attice, pro τίσσαρα, τὰ, neut. plur. à masc. τέτταρες, Attice τέτταρις, ιοι, quatuor, &c. V.

Τριαχθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi τριάσω, vinco, supero; f. ξω. ab Athletis, quorum victoria in triplici certamine sita erat: à τριὰς, άδος, ἡ, numerus ternarius. Th. τρεῖς, tres.

Τριβάδες, αἱ, dicuntur fœminæ, perditæ libidinis, ac nefariæ lasciviæ; quæ ὀλίσβῳ sese τρίβουσιν mutuo; unde τριβαδικὴ ἀσέλγεια, tribadum illa insana & nefaria libido; Luc. in amorib. à τριβὰς, άδος, ἡ, V.

Τριβακὸς, ὸς, ὁ, tritus homo; i. e. in rebus agendis exercitatus, & diuturno usu veluti tritus; item, τριβακὸν, τὸ, lacerna, seu vestis trita; Suid. sic &, τριβακὴ, dicitur de veste, seu

ſeu pallio, aut linteo trito; omnia, à τρίβω, ἡ, V.

Τριβαλλ-ός, ſycophanta, menſurarũ affecta. Nam Triballis populis ſordes vitæ objiciebant.

Τριβαλλοί, præced. exp. οἱ ἐν τῇ βαλανείῳ ἀναγώγως διατριβόμενοι, qui vitam inutiliter terunt, &c. V. Item, τρίβδηλ-ος, ὁ, ἡ, adject. vetus, lacer; παλαιός, ut, exp. interpr Theocr. Idyll. 7. Ubi, τρίβακον ἱμάτιον, pro τριβακόν, τό, à Th. τρίβω, &c. V. Item, τρίβακον, τό, omne id quo teritur ſeu fricamus & ſcalpimus aliquid; quibuſdam, eſt id quod terit fomitem, ſeu id quo teritur fomes; nam, in igniariis, quæ πύρια dicuntur, partes duæ ſunt, una quæ atterit, altera quæ atteritur; hæc ἐσχάρα, illa τρίβακον vocatur; ab eod. Them. τρίβω, &c. V.

Τρίβαξ, in genit. τρίβακ-ος, idem quod τριβακός, veteranus, tritus in rebus agendis, &c. V. Sed ſcribitur &, τρίβακ-ος, in nominat. ωσταφεξυπνας; (licet hoc ſit genit. etiam à nominat. τρίβαξ, idem ſignificante, ut dictum;) pro τριβακός, quod V.

Τριβάρβαρ-ος, ε, ὁ καὶ ἡ, ter barbarus; i.e. valde barbarus; ex τρὶς & βάρβαρ-ος, ὁ, V.

Τριβάς, tritorium, mutonium, fictrix: à τρίβω.

Τριβεῖς, tritus; ut, τριβεῖ δίκτυον, rete tritum; in Epigr. à Them. τρίβω, V.

Τριβελὴς, tres cuſpides habens; ut, τριβελὲς δόρυ, pro τρίαινα; in Epigr. ex τρεῖς vel τρὶς & βέλ-ος, ε-ος, τό, &c. V.

Τριβόλ-ις, piſtillum, quo τρίβεται.

Τριβόλις, præced. exp. tritor, qui fricat, ſeu defricat; à Th. τρίβω, V. Item, τριβόλιον, τό, piſtillum; radius, à ſeq. τριβὴ, ἡς, ἡ, V.

Τριβὴ, ἡς, ἡ, tritus; i.e. tritura; idem quod, τρίψις, ſed exp. &, uſus, exercitatio; & interdum, idem eſt, quod διατριβὴ, & exp. mora, procraſtinatio; Plut. & Thuc. à Them. τρίβω, V.

Τριβολακτέμπλα, τὰ, dicuntur σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα; i.e. dura, incondita, & abſurda; teſte Suid. ex ſeq. τρίβολος, ὁ, & ἐκπελεκτ-ος, invenuſtus, inficitus; item, horiendus; quem declinare ſolemus, &c. V.

Τρίβολ-ος, ε, ὁ, TRIBULUS, herba ſic dict. quia habet τρεῖς βολὰς, tres cuſpides. Etiam tribulum quo paleæ terentur.

Τριβόμβ-ος, præſ. part. paſſ. à τρίβω, tero, quod V.

Τρίβ-ος, ε ἡ, via trita, ſemita: à prær. m. τέτριβα, verbi τρίβω, tero.

Τρίβ-ος, præced. ſemita à viatoribus trita; ſumitur etiam, pro itinere, ſeu curſu, quo quis viam terit pedibus; item ſignif. idem quod τριβὴ, ἡ, i.e. trita conſuetudo, unde, τρίβον λαβεῖν, eſt aſſueſcere, & inveteraſcere; apud Hippocr. &c. V.

Τρίβραχυς, pes in carmine tribus conſtans ſyllabis brevibus: ut, dominus; ex τρεῖς vel τρὶς & βραχὺς, &c, V. Item, τρίβεχ-ος, ter madefactus; ex τρὶς & βέχ-ος, ἡ, à Th. βρέχω, V.

Τρίβε, præſ. imperat. paſſ. &

Τρίβεται, 3. pl. præſ. ind. act. à

ΤΡΙΒΩ, tero, tundo, quotidianis laboribus exerceo: f. fut. p. τέτριφα. perf. paſſ. τέτριμμαι, præt. m. τέτριβα· hinc τρίψις, εως, ἡ, tritura: τριβὴ, ἧς, ἡ, idem, διατρίβω, conſumo; item tempus impendo, dego, moror: παιδοτρίβης, ε, ὁ, qui pueros exercet, gymnaſii magiſter.

Τρίβαμες, teramus, Dor. pro τρίβωμεν, 1. pl. præſ. ſub. act. à τρίβω.

Τρίβαν, ωνος, ὁ, palliium tritum: homo ulu rerum tritus: à τρίβω, tero.

Τριβανάριον, & τριβάνιον, τὸ, palliolum tritum, lacernula detrita; diminut. à præced. τρίβων, ωνος, V. Unde etiam, τριβωνικῶς, in modum pallii detriti, ſeu lacernæ; adv. ab eod. Item, τριβανδύομαι, Suid. accipere videtur, pro, τρίβων εἰμὶ πραγμάτων; differo, procraſtino; itidem, ab eod. τρίβαν, ωνος, V.

Τριβανοφόρ-ος, qui pallium tritum geſtat, vel detritam veſtem gerens; Etym. Unde, τριβανοφορία, tripallii geſtatio; & τριβανοφορέω, pallium tritum geſto; ex τρίβαν, ωνος, & φορέω, ὁ, &c. V.

Τρίγαμ-ος, ε, ὁ, ἡ, tam de viro quam fœmina dicitur, qui vel quæ ter nupſit: à γαμέω, uxorem duco: & τρὶς, quod vide.

Τριγενὴς, qui triplicem habet generationem; tertiâ perfectus generatione; ut, vermes inſectorum; Bud. ex Gaza; unde, τριγένεια; tertius generis gradus; tertia progenies; ut, Strab. l. 12. εἰς τριγένειαν ὃ ἐστι τελοῦντα τὴν γένεσιν; ad tertiam uſq; progeniem; ex τρὶς & γένος, τὸ, V. Item, τριγένεον, q.d. trinex; in Epigr. dicitur de Neſtore, qui tres ætates vixit; i.e. nonagenarius; ex τρὶς & γέρων, V.

Τριγικὸς, idem quod θριγκὸς, quod vide.

Τρίγλα, TRIGLA piſcis, q. τρίγλα, quia τρὶς γλώσσας; id eſt, ter anno parit.

Τρίγλα, præced. dicitur etiam, τρίγλη, mullus; piſcis, ſic dictus à trino partu, &c. V.

Τριγλλώδ-ης, ε, ὁ, ἡ, tres habens pupillas: vel habens in modum trium pupillarum. Th. γλωὶν, pupilla, & τρεῖς, tres.

Τριγλὶς, ἰδ-ος, ἡ, mullulus; Suid. diminut. à τρίγλα, vel τρίγλη, V. Item, τριγλίζειν, Heſych. κρῖ μίμησιν, dici ſcribit de ridentibus; item, τριγλωφόρος χάρυβδις; in Epigr. dixit quidam, pro, veſtes muliferas, i.e. retia ad mulos capiendos; ex τρίγλα ſeu τρίγλη & φορέω, ὁ, à Th. φέρω, &c. V. Item, τριγλυφ-ος, q. d. triſculpius; i. e. tres ſculpturas habens; ſunt qui in columnis ſculpturam canaliculatam, & ſtriatam triplici ſulco, τρίγλυφον, dictam putent; di itur &, τὸ τρίγλυφον, apud Athen. ex τρὶς & γλύφω, V.

Τριγλώχιν, ινος, ὁ, ἡ, tricuſpis. in dat. τριγλώχινι, à τρεῖς, tres, & γλωχὶς, vel γλωχὶν, ῖν-ος, ἡ, cuſpis, acies.

Τριγκὸς, maceria; vide θριγκὸς.

Τρίγωνος, ὁ, ſtridor; unde dicitur & τρίγμὸς ὀδόντων; eſt idem quod τρισμὸς, & verbale, ab eod. τρίζω, &c. Vide.

Τριγονία, ἡ, tertium genus; ut, nepos; Dem. Item, τριγονέω, ῶ, tertiò genero, vel pario; ex τρὶς & γονὴ, ἡ, &c. V. Sic &, τρίγωνος, triangulus; qui eſt triangulari, ſeu triquetrâ formâ; & τρίγωνον, pro, figura triangulari; ſed eſt & inſtrumentum quoddam muſicum, à triangulari forma ita vocatum; Athen. l. 4. ex τρὶς & γωνία, ἡ, V. Item, τριγωνίζω, in trigonum formo, ſeu in triangularem formam effingo; Plut. ab eod. τρίγων-ος; & ex iiſd. V. Item, τρίδακν-ος, ter morſus, aut mordendus; Plin. l. 31. à Th. δάκνω, V. Τριδάκτυλ-ος, tres habens digitos; item, qui ternûm eſt digitorum; tripollicaris; Gaza, à Th. δάκτυλ-ος, ὁ, V. Τρίδελ-ος, ter ſervus; Athen. l. 13. à Th. δῆλ-ος, ὁ, V. Τρίδραχμ-ος, qui trium drachmarum pretii, ponder-s, aut menſuræ eſt; & τρίδραχμον, τὸ, tres drachmæ, ſeu nummus tribus drachmis valens; Poll. à Th. δραχμὴ, ἡ, V. Τρίδυμος, ter gemini; ut, τριδύμως τίκτειν, dicitur, quæ triplicem edit partum; eſt per Sync. quaſi τρισδύμως; & à Th. δίδυμ-ος, ὁ, V. Τρισύσ-λιος, ter infelix, miſerrimus; à δύσ-λιος, ὁ, ἡ, V. Τριέλικ-ος, triplici volumine ſinuatus, ſinuoſus; ab ἕλικ-ος, ὁ, V. Τριέμβολον, tribus inſtructum ἐμβόλοις; ſeu, triplici armatum roſtro; ab ἔμβολον, τὸ, V. Τρίενν-ος, trimus; qui trium eſt annorum; ab ἔν-ος, ὁ, V. Item, τριέσπερ-ος, q. d. trivelperus; i. e. tres vel veras habens; ut, τριέσπερος νὺξ fuit, quum Jupiter cum Alcmena concubuit; quod tres noctes in unam tum coaluiſſe fabulantur Poëtæ; ab ἕσπερ-ος, ὁ, comp. ut præcedentia, cum τρεῖς, vel τρὶς, &c. V.

Τριετηρὶς, ſpatium trium annorum; trieteris, triennium; unde, τριετηρικὸς, trieteticus, triennalis; à ſeq. τριέτης, & ex iiſd. id V.

Τριετία, ας, ἡ, triennium: à τριέτης, ἐ-ος, ὁ, ἡ, trimus, triennis. Ex τρία & ἔτη, ἡ, τὰ, anni. Th. ἔτος.

Τριετίζω, triennis fum. præſ. part. τριετίζων, trimus: ex iiſd.

Τρίζυξ, trijugis; ut, τρίζυγες μῆσαι, q. d. quarum tria ſunt juga, ſeu paria; i.e. quæ ſunt novem; item, triplex; ut τρίζυγες συμμαχοι, in Epigr. tres fratres; ex τρὶς & ζυγὸς, ὁ, à Th. ζεύγνυμι, &c. V.

ΤΡΙΖΩ, & τρύζω, STRIDO, murmuro. Hinc τρυγὼν, ὀνος, ἡ, turtur.

Τριηκάς, ἀδ-ος, ἡ, tricesima pars. Poët. pro τριακάς. acc. ſing. τριηκάδα. Th. τρεῖς, tres.

Τριηκονθήμερ-ος, triginta dies durans; ex τριήκοντα, ſeq. & ἡμέρα, ἡ, V.

Τριήκον-

Τριάκοντα, triginta, Poët. vel Ion. pro τριάκοντα; sunt ἄκλιτα. Th. τρεῖς.

Τριακονταέτηδες σαυνδεῖ, triginta annorum fœdus.

Τριακόντερος, ε, ὁ, navis, quæ triginta remis agitur: ex τριάκοντα, quod vide, & ἐρέσσω, remigo.

Τριακοσίας, trecentas, acc. pl. f. g. Ion. à τριακόσιοι, trecenti. Them. τρεῖς.

Τριακοσ-ὸς, Poët. pro τριακοστὸς, quòd vide.

Τριημερήσιος, tres dies, & tres noctes, durans; Dion. Areop. ex τρεῖς, ἡμέρα, & νύξ, νυκτὸς, vel, ex seq. τριήμερος & νύξ, &c. V. Item, τριήμερος, q. d. triduanus; tres dies durans; seu, à tribus diebus durans; & apud Aristot. κατὰ τριήμερον γίνεσθαι, exp. trinis diebus fit; & apud Greg. Χριστὸς ἀνίσταται τριήμερος, Christus tertio post die resurgit; ex τρεῖς & ἡμέρα, ἡ, &c. V. Τριημιπέδιον, tres dimidiati pedes, sesquipes; ex τρεῖς & ἡμιπέδιον. V. Τριημιτόνιον, tres mediocres toni; tonus cum dimidio; Plut. ex τρεῖς & ἡμιτόνιον, τὸ, V. Τριημιχρίνιτος, chœnix cum dimidia; ex τρεῖς & ἡμιχοίνικος, sive ex τρεῖς, ἥμισυς, & χοῖνιξ, ικος, &c. V. Τριήραρχος, seu τριηραρχης, triremis, seu triremium præfectus; item, qui in publicam triremem seu publicas triremes sumptum suppeditat; Pol. ex τριήρης & ἀρχὴ, ἡ, unde, ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Τριηραρχία, præfectura triremis, seu triremium; item, τριηραρχικὸς, ad trierarchum pertinens; item, τριηραρχέω, ῶ, fungor trierarchi munere; unde verbale, τριηράρχημα, sumptus qui fit in trierarchiam; omnia, à præced. τριήραρχος, id V. Sic &, τριημιολία, navigii genus; apud Polyb. l. 16 ex τριήρης & ἡμίολος, ὁ, V. Item, τριηρικὸς, ad triremem pertinens; & τριηρίτης, remex triremis; apud Plut. sed, apud Thuc. τριηρίται, exp. triremibus advecti; ἐς, τὸ τριηρικὸν, ex Aristot. pro multitudine navali, omnia, à seq. τριήρης; quod ex τρεῖς & ἐρετία; à Th. ἐρέσσω, &c. V.

Τριήρης, εος, ἡ, triremis, navis bellica. Th. ἐρέσσω, remigo.

Τριηρίτης, ε, ὁ, qui triremi vehitur: à præced.

Τριηρχόμος, trierarchus, navi, triremi præfectus; ex τριήρης & νομὸς, ὁ, à Th. νέμω, regno, &c. V.

Τριθαλὴς, ter virens, seu florens; ter pullulans; unde, τριθαλὲς, nomen herbæ, apud Plin. l. 25. c. 13. ex τρεῖς & θάλλω, f. θαλῶ, unde, θαλὴς, ές, τὸ, &c. V. Item, τριθαλὲς, ἡ, deitatis ternio, quâ dii tres statuuntur; Naz. Item, τριθεῖς, qui tres deos esse asserunt; Naz. ex τρεῖς & θεὸς, unde, θεῖος, divinus; & θεῖον, τὸ, numen divinum; & q. d. divinitas, &c. V.

Τριθαλίνδω, ter volutatus, vel sæpius volutatus; ex τρεῖς & κυλινδέω, ῶ, f. ήσω, &c. V.

Τριθήνη, ης, ἡ, tribula, quâ scil. teritur frumentum. q. à τρίβω, tero.

Τριθήλιος, triceps, q. τρία κάρηνα, tria capita habens. Ex τρεῖς & κάρηνον.

Τρίκαρτος, triferus; i. e. ter fructus suos quotannis reddens; & in neut. τρίκαρπον, exp. etiam, trienne; apud Hesych. ex τρεῖς & καρπὸς, ὁ, V. Item, τρικέφαλος, triceps, tria habens capita; Cerberi Epith. ex τρεῖς & κεφαλὴ, ἡ, V. Sic &, τρίκλινος, ε, ὁ & ἡ, tribus lectis instructus; Athen. l. 5. Unde, τρίκλινον, τὸ, triclinium; conclave diffusitorium tribus lectis instructum; interdum etiam, capitur pro ternis lectis contiguis, circum ternas mensas appositis, quibus discumbi solebat; Athen. l. 4. ex τρεῖς & κλίνη, ἡ, V. Τρίκλυσος, ter, vel sæpius elutus; à Th. κλύζω, f. σω, cujus comp. quædam desinunt in κλυσ, &c. V. Τρίκλωστος, ter fuso vertato ductus, seu nexus; vel à tribus fororibus tortus, seu nexus; à Th. κλώθω, f. σω; unde, κλωστὸς, ὁ, &c. V. Τρικόλανος, triplicem habens collem; à Th. κολονὸς, ὁ, V. Τρικόνδυλος, ternas in digitis junctiuras & curvaturas habens, ac ternos in iis nodos & tubera extantia; à Th. κόνδυλος, ὁ, V. Τρίκορυς, tres galeas gestans; vel simpl. armatus; à Th. κόρυς, V. Τρικόρυφος, triplicem habens verticem; à Th. κορυφὴ, ἡ, V. Τρικόρωνος, qui tres cornices ætates degit; cujus vita est admodum longæva; à Th. κορώνη, V. Τρίκρος, ter tonsus; à κεῖρω, ἡ tonsura; à Th. κείρω, &c. V. Τρίκρωτος, trieps; unde, τρίκρωτον, promontorii nomen; à κρανίον, τὸ, V. Τρίκωλος, triremis; à Th. κρότος, ὁ, pulsus; ut, remorum, &c. V. Τρικυλίνδω, ter, vel sæpius volutatus; à κυλινδέω, f. ήσω, &c. V. Τρίμυια, q. d. triundium; à tribus undis; proprie enim, est trium undarum in unam collectio; Metaph. ad risum transferitur, quo quis veluti fluctibus obruitur, à Th. κῦμα, τὸ, V. Τρίκωλος, tria cola, seu membra habens; à Th. κῶλον, τὸ, comp. ut reliqua præcedentia cum τρεῖς vel τρὶς, &c. V.

Τριλάγυος, tres continens lagenas; ex τρεῖς & λάγυος, V.

Τρίλις & τρίλιτς, ιτος, multum cupitus: propriè ter petitus votis: peroptatus. Ex τρὶς, ter, quod vide, & λίτομαι, precor.

Τριλοφία, trium cristarum gestatio in galea; gestatio galeæ quæ tres cristas habet; ex τρεῖς & λόφος, ὁ, unde, λοφία, ἡ, &c. V.

Τρίμαμμα, tritavia; ex τρεῖς & μάμμα, seu μάμμη, V. Τριμερὴς, tripartitus, triplex; unde, τριμερίζω, in tres partes divido; ex τρεῖς & μέρος, τὸ, unde μερίζω, &c. V. Item, τρίμετρος, qui ternis metris constat; ex τρεῖς & μέτρον, τὸ, V.

Τριμηνιαῖος, qui tertio mense maturescit; ut, τριμηνιαῖα πυροί, qui & τρίμηνοι, triticum tertio mense maturescens; Dioscor. l. 2. est à seq. τρίμηνος, V.

Τρίμηνον, ε, τὸ, trimestre spatium; anni quadrans; à

Τρίμηνος, ε, ὁ, ἡ, trium mensium, trimestris. Ex τρεῖς, tres, & μὴν, μῆνος, ὁ, mensis.

Τρίμηθος, idem quod τέρμηθος, & Th. τερίμνηθος, quæ V. Item, τρίμιτος & τριμίτιον, ternis textus licis; trilix; ut, τρίμιτοι χλαῖναι; apud Poll. ex τρεῖς & μίτος, ὁ, V.

Τρίμμα, τὸ, quod tritum seu intritum est; ut, τρίμμα συκάμινων, mora intrita; item, potio ex aromatis intritis, seu, cui aromata sunt intrita; sic dicitur & homo cui aliqua in re diuse exercuit; & fumitur etiam, pro usu & exercitatione; unde, τριμμάτιον, diminut. ἀ, & accipitur pro, τρίμμα; apud Athen. l. 6. & 7. Utrumq; verbale, à Th. τρίβω, f. ψω, &c. V. Item, τριμμὸς, ὁ, idem quod τρῖψις, tritus; & apud Plut. τριμμοὶ σοφίσματων, dicuntur strepitus quem edunt ferræ terentes & scindentes, lignum aut lapidem; vel etiam, quem edunt ea, quæ limâ teruntur; item, interdum, τριμμοὶ, sunt tramites triti, qui per aliquem locum ducunt; itidem verbale, à τρίβω, V.

Τριμνιαῖος & τρίμνιος, qui trium est minarum; Pol. ex τρεῖς & μνᾶ, ἡ, unde, μναῖος, &c. V. Item, τριμοιρία, tripla portio; dodrans, i. e. tres partes ex quatuor; unde, τριμοιρίτης, qui tres ex quatuor partes capit; ex τρεῖς & μοῖρα, ἡ, V. Item, τρίμορφος, triformis; Eurip. ex τρεῖς & μορφὴ, ἡ, V. Τρίμυξος, tria habens ellychnia; ex τρεῖς & μύξα, ἡ, prout, usurpatur de lucernæ ellychnio, &c. V. Item, τριμυκρία, Sicilia, sic dicta, quòd tres habeat ἄκρας, i. e. promontoria; Lilybæum, Pachynum, & Pelorum; Strab. Plin. &c. ex τρεῖς vel τρὶς & ἄκρα, ἡ, à Th. ἄκρος, ὁ, &c. V.

Τρίναξ, seu θρίναξ, instrumentum rusticum tridenti simile; Suid. ex Epigr. est à τρὶς, vel Th. τρεῖς, V.

Τριξέλλας, gryllus: vide τρώξαλλις.

Τριξόλας, exitio dignissimus, perditissimus; ex τρὶς, vel τριξὶς; & ὄλλυμι, f. ὀλέσω, prat. ὤλεκα, &c. Unde, quædam ejus comp. habent, ω, ante, λ. &c. V.

Τριξὸς, triplex pro τριττὸς, à τρὶς, quod à τρεῖς, tres.

Τριοβολαῖος, & τριοβολιμαῖος, triobolaris; tres obolos pondere vel pretio æquans; & per consequens vilis, & nullius pretii; item, τριόβολον & τριώβολον, tres oboli; ex τρεῖς & ὀβελὸς, ὁ, cujus comp. pleraque mutant prius, ο in ω, &c. V.

Τριοδῖτις, ε, ὁ, qui in trivio est, in trivio constitutus; unde, in fœm. τριοδῖτις, de Hecate seu Diana dicitur; quòd in triviis colebatur; à seq. τρίοδος; unde, in Epigr. l. 2. Metaphoricè & proverbialiter, ἐν τριόδῳ ἕζῃ, dicitur, qui dubius est animi, & nescit quid sequi debeat; ut, ἐν τριόδῳ εἱστήκει; Theogn. &c. V. Item, τριοδῖτις, ἡ, exp. piscatus; apud Plat. in Sophista; nam, τριόδους; sive, τρίαινα, instrumentum erat feriendis piscibus; à seq. τριόδους, οντος, vide.

Τριόδιον, dat. pl. Ion. à
Τρίοδος, ος, ὁ, ἡ, trivium. dat. sing. τριόδῳ. Ex τρεῖς, tres, & ὁδός, via.
Τριόδους, οῦντος, ὁ, tridens. Ex τρεῖς, tres, & ὀδούς, ὁ, dens.
Τριόδους, præced. est adjectiv. ὁ, ἡ, tres dentes habens; ut 1 Reg. 2. τριόδους κεραίγεα; item, substant. tridens; pro sceptro Neptuni sumitur; apud Pind. Olympiad. 9. Od. 9. &c. V.
Τρίοζος, in tres ramos divisus, seu fissus; vel, trinodis, i. e. ternis constans nodis; ex τρεῖς & ὄζος, ὁ, V.
Τρίοπος, seu Τριόπιον, regio Cnidiæ.
Τριόχης, sive τρίοχος, species quædam accipitris; apud Aristot. & Athenæ. ar, τρίοχες, vel potius, τρίοχις, herba est, quæ & ὄτιχις; Ægin. 4. 25. Item, herbæ nomen; de qua, Theophr. H. Pl. 9. 9. ex τρεῖς & ὄχος, ὁ, &c. V. Item, τριόφθαλμος, q. d. trioculus; cui tres sunt oculi; Plut. est & gemmæ nomen; de qua, Plin. l. 37. c. 11. ex τρεῖς & ὀφθαλμός, ὁ, V. Sic, τριόφυλλον, idem quod τρίφυλλον, & ex illo, id V. Τρίπαις; cui tres sunt liberi; unde, τρίπαιδες πυμνί, jus trium liberorum; apud Plut. in Num. ex τρεῖς & παῖς, δος, V. Τρίπαλαι, q. d. ter olim; i. e. jam inde à priscis temporibus; primo, & omnium vetustissimo seculo; ex τρεῖς & πάλαι, &c. V. Τρίπαλτος, ter vibratus, ter exiliens; ex τρεῖς & πάλλω, f. παλῶ; pass. πάλλομαι, vibror, quatior; unde, παλτὸς, ὁ, &c. V. Τριπάλωτος, qui est trium παλαιστῶν, seu, palmorum; ex τρεῖς & παλαιστὴ, ἡ, V. Τρίπαπος, tricavus; ex τρεῖς & πάππος, ὁ, V. Item, τριπέτηλος, trifolius; ut, ῥάβδοι τριπέτηλοι, Hom. hymn. in Merc. & in neut. τὸ τριπέτηλον, herba Lat. trifolium; ex τρεῖς & πέταλον, τὸ, seu πέτηλον; à Th. πιτάω, &c. V.
Τρίπηχυς, tricubitalis. acc. sing. τρίπηχυν. Ex τρεῖς & πῆχυς, εως, ὁ, cubitus.
Τριπλάσιος, ter, seu valde similam referens; in Epigr. ex τρεῖς & πίσσα, ακος, seu πίσσιος, ὁ, unde, πισσάκης, ὁ, V. Item, τρίπλαξ, triplex; velut, ex tribus crustis constans; Il. σ. ex τρεῖς & πλάξ, tabula, propriè lata; item, crusta; à Th. πλατὺς, &c. V. Vel est simpl. à Th. τρεῖς vel τρεῖς, V.
Τριπλάσιος, triplo major, seu amplior; pro eod. dicitur &, τριπλασίων; unde τριπλασιάζω, triplico, vel triplo majorem facio; est à seq. τριπλῆ, vel τριπλόος, ὁν V.
Τρίπλευρος, ος, ὁ, ἡ, qui trium jugerum est: ex τρεῖς, quod vide, & πλέθρον.
Τριπλεκὴς, ter plicatus, seu triplicatus; ex τρεῖς & πλέκω; cujus comp. quædam, desinunt in πλεκὴς, &c. V. Item, τρίπλουρος, tria latera habens; ex τρεῖς & πλευρὰ, ἡ, unde πλευρὸν, τὸ, &c. V.
Τριπλῆ, adv. tripliciter: à
Τριπλόος, ους, TRIPLUS. q. à τρεῖς, tres, & πέλω, fum.
Τρίπους, pro τρίποδα, acc. sing. à τρίπους, οδος, ὁ, tripes, quod &
Τριπόδης, ος, ὁ, tripedalis: ex τρεῖς, tres, & πούς, ποδὸς, ὁ, pes.
Τριπόδιον, τὸ, & τριποδίσκος, ὁ, seu τριποδίσκιον, τὸ, parvus tripes, parvus tripus; sunt diminut. à τρίπους, οδος, præced. V.
Τριποδοφορέω, τρίποδας φορεῖν, εἶτε φέρειν, tripodas ferre.
Τριπόδων, ωνος, ὁ, ἡ, Dor. pro
Τριπέδιλος, ος, ὁ, ἡ, ter optatus. Ex τρεῖς, ter, & ποθητὸς, à ποθέω. Th. πόθος, desiderium.
Τριπόλιον, q. d. ter canum, seu canescens; herbæ nomen, quæ in die floris colorem ter mutat; Dioscor. 4. 135. eadem, dicitur &, τριτωλίον, Hesych. ex τρεῖς & πολιὸς, unde πόλιον, τὸ, &c. V.
Τρίπολις, εως, ὁ, ἡ, ὁ τρεῖς πόλεις ἔχων. Epithet. loci tres urbes habentis.
Τριπόλος, dat. sing. à τρίπολος, ος, ὃν, ter aratus; à τρεῖς, ter, quod vide, & πολέω, verto, aro.
Τριπόνητος, ter laboratus; ter textus; in Epigr. ex τρεῖς & πόνος, ὁ, unde πονέω, ῶ, f. ήσω, &c. V.
Τρίπορος, ος, ὁ, ἡ, qui ter captus ac direptus fuit: ex τρεῖς, ter, & πέρθω, vasto.
Τρίπος, ὁ, Æol. pro
Τρίπους, vide in τρίποδ'.
Τρυπάνη, ης, ὁ, tritor; sic etiam, dicitur instrumentum, quo aliquid teritur; item, vas in quo aliquid teritur, & contundendo comminuitur; unde, τριπάνιον, τὸ, idem; omne scil. id, quo terimus, seu fricamus, & scalpimus aliquid; item, τρίπανα, ων, ὁ, idem cum, τριπάνη, tritor; unde, in plur. τρίπανα, vocantur famuli, qui destringunt, & fricant suos heros; sic &, τριπὸς, ὁς, ὁ, tritus, contusus, vel concisus; omnia verbalia, à τρίβω, f. ψω, vide.
Τρίπτυχος, ος, ὁ, ἡ, triplex: à τρεῖς, ter, quod vide, & πτυχὴ, plicatura. Th. πτύσσω, plico.
Τρίπολον ἅρμα, currus qui à tribus equulis trahitur; ex τρεῖς & πῶλος, ὁ, &c. V. Item, τρίππυμος, trijugis; tres temones habens; ex τρεῖς & ῥυμὸς, ὁ, vide.
Τρὶς, ter, ὅπ τρεῖς. Th. τρεῖς, tres.
Τρισάγιος, ter sanctus, sanctissimus; ut τρισάγιος ὁ θεὸς; ex τρεῖς & ἅγιος, V. Item, τρισάθλιος, ter miser, miserrimus, infaelicissimus; ex τρεῖς & ἄθλιος, ὁ, V. Τρισάνθρωπος, ter homo; pro τρισάθλιος, Laert. in Diog. ex τρὶς & ἄνθρωπος, ὁ, V. Τρισάπολμος, ter infælix, infortunatissimus; in Epigr. ex τρὶς & ἄποτμος, ὁ, V. Τρισαρεισδὺς, pro, ὁ τρὶς ἀρεισδύσας, qui ter palmam strenuitatis obtinuit; fortissimus; ex τρὶς & ἀρεισδὺς, ὁ, V. Τρισάσμενος, admodum lubens, lubentissimus; ex τρὶς & ἄσμενος, ὁ, V. Τρισάωρος, ter intempestivus; i. e. admodum intempestivus; ex τρὶς & ἄωρος, ὁ, V. Item τρισδιάστατοι σῶμα, corpus triplici constans intervallo, & proportione; i. e. altum, latum, & densum; ex τρὶς & διαστατὸς, &c. V.
Τρισνάτη, acc. sing. à
Τρισνὰς, άδος, ἡ, tertius nonus dies mensis; hoc est vigesimus septimus. Ex τρὶς, & ἐννέα, novem. Hinc ἐνὰς & ἐνὰς, άδος, ἡ, nonus dies.
Τρισέλινος, q. d. trilunis; in Epigr. i. e. tres lunas habens; ex τρὶς & σελήνη, ης, V. Item, τρισόλβιμος, ter fortunatus; i. e. fortunatissimus; ex τρὶς & ὄλβιμος, V.
Τρισκαίδεκα, tredecim. Ex τρεῖς, tres, & δέκα, decem.
Τρισκαιδεκάετης, qui tredecim est annorum; ex τρισκαίδεκα, præced. & ἔτος, τὸ, V.
Τρισκαιδεκάπηχυς, εος, ὁ, ἡ, qui est tredecim cubitorum; à τρεῖς, & δέκα, & πῆχυς, εως, ὁ, cubitus.
Τρισκαιδέκατος, ος, decimus tertius: ex τρεῖς & δέκατος. Th. δέκα, decem.
Τρισκαιδεκήρης, navis tredecim ordinum, seu, quæ tredecim remis, seu remorum ordinibus agitur; ex τρισκαίδεκα & ἐρέσσω, quos comp. varia in ήρης, desinunt; item, τρισκαιδεκόργυιος, tredecim ulnas patens; qui est passuum tredecim; seu, longus centum triginta pedes; Theophr. H. Pl. 5. 9. ex τρισκαίδεκα & ὀργυιὰ, ἡ, V. Item, τρισκακοδαίμων, ter infælix, infortunatissimus; ex τρὶς & κακοδαίμων, V. Item, τρισκελὴς, tria habens crura, qui tribus nititur cruribus; Theocr. in Epigr. ex τρὶς & σκέλος, τὸ, V.
Τρισκοπάνιστος, ος, ὁ, ἡ, ter pistus: ex τρὶς, ter, quod à τρεῖς, tres, & κόπανον, ου, τὸ, pistillum. Th. κόπτω, scindo.
Τρίσλιπα δένδρα, arbores, quæ ternâ & tripartitâ germinatione, humore pingui turgescunt; apud Theophr. ex τρὶς & λίπος, τὸ, V. Item, τρισμάκαρ, vel τρὶς μάκαρ, ter beatus; Od. ε. Item, τρισμακάριστος & τρισμακαρίτης, idem; item, τρισμακαίρετος, ter beatus; i. e. admodum beatus prædicandus; ex τρὶς & μάκαρ, unde μακαίρω, μακαρίτης & μακαιρὸς, ὁ, &c. V. Τρισμὸς, sive τριγμὸς, ὁ, stridor; ut, τρισμὸς ὀδόντων; dentium stridor; i. e. βρυγμὸς; sic &, τρισμὸς μοῦς, accentus soricis; Plut. verbalia, à τρίζω, V. Τρισμύριοι, tricies mille, seu milleni, aut, triginta millia; ex τρὶς & μύριοι, V. Τρισπίζυγος, ter calamitosus, seu, ærumnosus; i. e. calamitosissimus; miserrimus; apud Eust. ex τρὶς & ὀίζυς, unde ὀϊζυγερὸς, &c. V. Item, τρισόλοος, terque; quaterq; beatus, beatissimus; ex τρὶς & ὄλβος, ὁ, unde ὄλβιος, ὁ, &c. V.
Τρισολυμπονίκας, α, ὁ, Dor. ὁ τρὶς ὀλύμπια νικήσας, qui ter in Olympicis ludor victor fuit.
Τρισπίθαμος, ος, ὁ, ἡ, tres spithamas longus: à τρὶς, ter. Th. τρεῖς, tres, & σπι-

& σπιθαμὴ, ῆς, ἡ, ſpithama, een ſpanne.

Τριαυτύλιν, vide ſuprà, τριτύλιον.

Τριαχῇ, ter; item, τριαχῇπες, triplex, ternus; in Epigr. Sic &, τριστοιχῇ, tribus in locis; omnia, à τρισσὸς, & Atticè, τριττὸς, triplex; item ternus, trinus; tertius; & apud Plat. de Leg. τριττὴ πόλεις; exp. civitatibus tribus; ſic, τριττοὶ δῆμοι, tres populi; apud Dem. unde etiam, τριστεύω, tertio facio; 3 Reg. c. 18. ſed exp. &, tres dies maneo; 1 Reg. c. 20. Indè etiam, τριαυτὸω, ſeq. V.

Τριαυτόω, triplico, in tres partes divido, tertium facio: &

Τριαυτῶς, adv. tripliciter, trifariam: item tertiâ vice. Reg. 1. cap. 20. Them. τρεῖς.

Τριγάσιον, quod triplum appenditur; & triplicato pondere æſtimatur; ex τρὶς & ἵσημι, appendo, &c. V. Item, τριγάτης, exp. dux, princeps; & princeps principum; ex τρὶς & ἵσημι, ſtatuo, f. σήσω; unde σατὴς, ὁ, &c. Vide.

Τρίστεγον, ου, τὸ, q.d. τρίτη στέγη, tertia contignatio: &

Τριστεγὸς, ὁ, ὁ, tres contignationes habens. Ex τρὶς, ter, quod à τρεῖς, tres, & στέγη, ης, ἡ, tectum. Them. στέγω, rego.

Τριστοιχεῖ, adv. triplici ſerie: ex τρὶς, ſeu τρεῖς, tres, & στείχω, ordine eo.

Τρίστιχος & τρίστιχος, qui trium perpetuorum verſuum conſtat ordinibus in trium verſuum ordines atque ſtrophas explicatus; Athen. l. 3. tenuis verſibus conſtans; unde, τριστοιχία, ἡ, trium perpetuorum verſuum ordo, & ſeries; dicitur etiam, τριστοιχεῖα, ἡ, ſic. ἡ κατὰ τρεῖς τάξεις; Suid. triplex ordo omnia, ex illo cum præced. τριστοιχεῖ, tenore ternorum perpetuo; tres ordines, &c. V. Item, τρίσαμος, tria habens oſtia; ſeu oſtia; item, cui triplex eſt acies, trigemino mucrone præfixus; in Epigr. ex τρὶς & σῶμα, τὸ, V. Item, τρισύλλαβος, tribus conſtans ſyllabis; ex τρὶς & συλλαβὴ, ἡ. V. Item, τρισυπόσατος, tres hypoſtaſes habens; ut, Dionyſ. ἁγία τρισυπόσατον vocat; item, τρισυπόσατος φύσις, ſive ἁγία, dicitur, à Theologis, Baſil. & Greg. in uno Deo perſonarum Trinitas; quam impiè negabant Ariani; ex τρὶς & ὑπόστασις, ὁ, V.

Τριχίλιοι, αι, α, ter mille. Ex τρὶς, ſeu τρεῖς, tres, & χίλιοι, mille.

Τρίσωμος & τρισώματος, tricorpor; ex τρὶς & σῶμα, ατος, V. Item, τριταγωνιστὴς, qui tertias fabulæ partes agit & ultimas; item, de vili, & contempto homine dicitur; unde, τριταγωνίζω, tertias fabulæ partes ago; ex τρίτος & ἀγωνιστὴς, ὁ, &c. V.

Τριταῖος, tertianus; ut, τριταῖοι πυρετοὶ; apud Dioſc. 2. 72. febris tertianæ circuitus; unde, adv. τριταίως; more febrium tertianarum, ſeu alternis & tertio quoque die; item, τριταίζω, tertianâ febre laboro; Dioſc. 4. 61. omnia, à ſeq. τριταῖος, tertius; ut, τριταῖον φέγγος, tertia lux, ſeu tertius dies; item, qui tertio die aliquid facit; ſeu, cui tertio die quidpiam accidit, &c. V.

Τριταῖος, α, ον, triduarius: τριταῖος ἄνεμος; ventus poſt triduum oriens. Them. τρεῖς, tres.

Τριταιοφυὴς πυρετὸς, febris quæ tertianæ naturam imitatur & obſervat; ex τριταῖος & φύω; unde, φυὴ, ἡ, &c. V. Item, τριτάλαντος, qui trium eſt talentorum, aut, tribus conſtans talentis; & in neut. τριτάλαντον, τὸ, tria talenta; ex τρὶς & τάλαντον, τὸ, V. Τριτάλας, ter miſer, miſerrimus: ex τρὶς & ταλάω, unde τάλας, ὁ, &c. V. Item, τριτάνυσος, ter extenſus, i. e. multum extenſus, longus; Suid. ex Epigr. ex τρὶς & τανύω, unde, τανυσὸς, &c. V.

Τριτάτοισιν, dat. pl. Ion. à

Τρίτατος, η, tertius, dat. ſing. τριτάτῳ, à τρίτος, tertius. Th. τρεῖς, tres.

Τριτάτω, vide in præced.

Τριτέγγονος, trinepos; & τριτεγγόνη, trinepris; ex τρίτος & ἔγγονος, ἐγγόνη, &c. V.

Τριτεύω, tertius ſum; tertius obtineo; unde, τριτεῖα, τὰ, tertiæ partes, tertia palma; item, τριτεὺς, tertia medimni pars; Poll. 4. 23. Omnia, à τρίτος, ὁ, V.

Τρίτη, ης, ἡ, tertia, f. g. à τρίτος, quod vide.

Τριτημόριον, pro τὸ Τρίτον μέρος, tertia pars. Th. μείρω, divido.

Τριτημορὶς, ίδος, ἡ, tertia pars: ex ut

Τριτογένεια, ας, ἡ, Minervæ Epith. à τριτὸς, ὁος, ἡ, Bœoticè, caput; & γενομαι, naſcor. Poëtæ enim fingunt illam è Jovis capite eſſe genitam. Vel à τρίτος, tertius; quod nata ſit tertiâ menſis die: aut quia eadem cum Lunâ eſt, quæ tertiâ à coitu die apparet.

Τριτογενὴς, έος, ὁ, Tritogenius.

Τριτογήνης, idem quod præced. τριτογένεια; id V. Item, τριτοπόλλιον, vile quoddam numiſmatis genus; ex τρίτος & κόλλυβος, ὁ, &c. V.

Τριτομῆ, ex τρεῖς & τέμνω, ſeco. Gen. 17. 12.

Τριτόμοιρις, ιδος, ἡ, tertia menſis dies; Suid. ex τρίτος & μοῖρα, ίδος, &c. V. Item, τριτοπάτωρ, tertius pater, proavus; Poll. Item, τριτοπάτορες & τριτοπάτρεις, qui primi nati ſunt; quòd, pro tertiis parentibus haberentur; utpote, præcedentibus aliis parentibus, Sole & Lunâ; Etym. Item, τριτοπάτορες, à quibuſdam dicuntur Dæmones quidam, aut, venti; ex τρίτος & πατὴρ, έρος, & contractè τρὼς, &c. V.

Τρίτος, η, ον, tertius, a, um, pro quo & τρίτατος. Th. τρεῖς, tres, τὸ τρίτον, ſc. μέρος, tertia pars; τὸ τρίτον, vel τοτρίτον, adv. tertiò: ἐκ τρίτου, tertiâ vice: ἐς τρίτον, perendie.

Τριτόω, tertiò facio; item, in tres partes divido; à præced. τρίτος, ὁ, vide.

Τριτύα & τριτὺς; dicitur ſacrificium perfectum & omnibus ſuis numeris abſolutum; quòd tribus conſtabat, ſue, hirco, & ariete; vide Etym. & Euſt. à ſeq. τριτὺς, V.

Τριτυάρχης & τριτύαρχος, vel τριτυαρχὶς, qui præeſt tertiæ parti tribus; ex ſeq. τριτὺς vel τρίτος & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Τριτὺς vel τρίτυς, triplicitas, ternio; item, triens, tertia pars; & peculiariter tertia pars tribus; à Them. τρεῖς; unde, τριτὺς, & Atticè τριττὺς, &c. Vide.

Τριτὼ, οῦς, Æolibus ſignificat πῶ κεφαλῶ, ut vult Schol. Ariſtoph. hinc Epitheton τριτογὼεια, quidam derivatum volunt: id V.

Τρίτων, TRITON, nomen prop.

Τρίτωνις λίμνη, Conſule Græca Scholia Pind. Pyth. Od. 4. 234.

Τρίτως, tertio loco; eſt adv. à τρίτος, ὁ, vide.

Τριφαλαγγία, triplicata phalanx; tres phalanges; ex τρεῖς & φάλαγξ, αγγος, ἡ, &c. V.

Τριφάσιος, Ion. pro τριπλῆς, triplex.

Τριφάσιος, præced. trifarius; propriè eſt qui tribus modis dicitur; Herodot. in Thalia, τριφάσιος στρατιὰ, triplices, ſeu tres expeditiones; ſed dicitur etiam τριφάσιος, pro eod. triplex; Nicand. Utrumque ex τρεῖς & φάσις, εως, ἡ, vel φατὸς, ῆ, ὁ, a Them. φάω, dico, &c. V.

Τριφίλητος, ω, ὁ, Dor. p. o

Τριφίλητος, maximè amabilis. Them. φίλος.

Τριφυὴς, triplicem naturam habens; item, triplex, trifidus; Theophr. ex τρίχες & φυὴ, ἡ, V. Τρίφυλλος, terna folia habens, trifolius; unde, τρίφυλλον, τὸ & τριόφυλλον; trifolium; herbæ nomen, apud Dioſc. 3. 123. ex τρὶς & φύλλον, τὸ, V.

Τριφῶσα, ης, ἡ, nomen mul. Gr. valde lucens.

Τρίχα, & Dor. τριχθὰ, trifariam, adv. à τρεῖς, tres.

Τριχάϊκες, ut, Od. τ. Δωρίεες τριχάϊκες, volunt eſſe ἕν αἱ τῆς πεντεφαλαίας τρίχες αἴσωσι, τῶν ὅτι σίονται κρὶ πόλεμον; i. e. è quorum galeis propendentes ſetæ agitantur in prælio; quidam annotant, ita dici, qui aſſiduè verſantur in prœliis, veluti aſſiduè concutientes, ac motantes criſtas, è quibus plerumque, capillorum quadam ſimilitudine, propendent equinæ ſetæ; exp. &, capillati & quaſſantes criniſ; ex θρίξ, τριχὸς & ἄϊσω, f. ξω, unde ἄϊκὴ, ἡ, &c. V.

Τρίχαπον, ου, τὸ, textum quoddam tenue, & bombycinum, magni pretii, quod crinibus obliciebatur; Ezek. c. 16. ex θρὶξ, τριχὸς, & ἅπτω, necto; paſſ. ἄπαμαι, amicior, &c. V.

Τρίχες, p. li, nom. pl. à θρὶξ, τριχὸς, ἡ, pilus. dat. pl. θριξί.

Τριχῇ, tripliciter, exp. &, in tres partes; eſt adv. ab & idem quod præced. τρίχα, trifariam; in tres partes; unde, ὁ, ἡ, τὸ, τρίχα, triplex; item, τὸ τρίχα, triplicitas; ut Od. ξ. ὅτε δὲ τρίχα νυκτὸς ἔλθῃ, poſtquam noctis triplicitas fuerit; vel, quum eſſet tertia & ultima noctis pars, &c. Vide.

Τριχθᾶ, adv. tripliciter, Poët. pro τρίχα, quod V.

Τριχθάδιος, triplex, trinus; in Epigr. est a præced. τριχθᾶ, id V.

Τριχία, ῆ, morbus quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum hauserit; pilaris morbus; apud Aristot. (dicitur etiam, τριχίασις, id V.) est a Th. θρὶξ, τριχός, V. Item, τριχίας, ε, ὁ, piscis quidam, qui & τριχὶς, ίδος, ἡ, sic dictus, quòd ossa habeat pilis similia; itidem ab eod. Θρὶξ, V. Sic &, τριχίασις, εως, ἡ, oculorum à pilis offensio; item, Symptoma renum, ex quo per urinam prodeunt veluti capilli albi; Gal. Item, pilare malum, i.e. mammarum dolor, ortus aliquando ex pilo in poculo forte hausto; est etiam, Erotiano, abscessus circa mammas; item, species fracturæ tenuissima, & sensum latens; (pro eod. dicitur &, τριχισμός, quasi à τριχίζω;) est verbale, a τριχάω, ῶ, pilosus sum, crinibus sum; item, laboro τριχίασι; unde, apud Gal. τριχᾶντες, quibus pili pungentes in palpebris oriuntur; item, τριχίδιον, ου, τὸ, parvus trichias; à τριχίας, ὁ, diminut. & omnia, ab eod. Th. Θρὶξ, τριχὸς, ἡ, V. Item, τριχίνεον, ου, τὸ, vestis ex pilis confecta, à seq. τρίχινος, V.

Τρίχινος, ίνη, ινον, cilicinus, a, um, confectus ex pilis seu crinibus. Th. Θρὶξ, τριχὸς, ἡ, pilus.

Τριχεν, ε, τὸ, pilus; idem quod, & à Th. Θρὶξ, τριχὸς, V. Unde etiam, τριχὲς, quod vide in τριχίας; item, τριχίτης, ου, ὁ, & in fœm. gen. τριχῖτις, pilaris; itidem ab eod. Θρὶξ, V.

Τριχοβεῶτες, pilos arrodentes; ita dicuntur tineæ, teredines, & reliqua id genus animaleula; vermes infesti pilis; dicuntur etiam, τριχοβεῶκῳ & τρίχοβεροι, ab Hesych. sed ultimum legendum, τριχόβερος; item, τριχοβεσπήριον, ε, τὸ, vermiculus pilos arrodens; omnia, ex Θρὶξ, τριχὸς, & βιβρώσκω, f. βόσω; unde, βεβρῶθαι, ῆρθαι, &c. V. Item, τριχοειδῶς, capillorum modo; est adv. ex τριχὸς, genit. à Th. Θρὶξ, V.

Τριχόθεν, tribus ex locis; est adv. à τριχᾶ, id V.

Τριχίνικον, trium chœnicum capax; item, trium chœnicum pretio dignus; ex τρὶς & χοῖνιξ, ικος, V.

Τριχοκόμος, qui comæ curam impendit; capillorum, seu comæ studiosus; Hesych. ex Θρὶξ, τριχὸς, & κομέω, ῶ, &c. V. Item, τριχοκομπτὴς, οῦ, ὁ, comæ ornandæ artifex; à κοσμῶ, ῆς, ὁ, V. Τριχολάβιον, & τριχολαβὶς, volsella; à capiendis & vellendis pilis; à λαβὴ, ἡ, unde λαβὶς, ἡ, &c. V. Τριχολογέω, ῶ, pilos lego, seu colligo, aut floccos; Suid. Item, de rebus levibus & inanibus discepto, aut rebus levibus studium impendo; capillos numero; tricor; à Th. λέγω, colligo; item, dico; unde, λόγος, ὁ, &c. V. Τριχόμαλλος, villosus, laniger; villum seu lanam gerens, vice pilorum; ut, τριχόμαλλος ὄϊς, in Epigr. à Th. μαλλὸς, ὁ, V. Item, τριχομαλὶς, τὸ, filicula herba; de quâ Dioscor. 4. & 119. & Plin. 27. ult. sic appellata ab insana quadam in materiam & folia luxuria, in quæ se largissimè ac velut luxurio: è effundit; à Th. μαίνομαι, f. μανῆμαι; unde, μανία, ἡ, comp. ut præcedenma cum Them. Θρὶξ, τριχὸς, ἡ, &c. V. Sed quidam hoc ultimum τριχομανὲς, à μανὸς, derivant, quòd, raræ cuti capillos defluentes reparet, & renasci faciat, &c. V.

Τρίχορδος, triplici intentus chordâ; Poll. 4. 9. ex τρὶς & χορδὴ, ἡ, V. Item, τριχορδία, triplex chorus; ex τρὶς & χορὸς, ὁ, &c. V.

Τριχορρόϊα & τριχορρύειν, pilorum, seu capillorum defluvio laborare; ut, βλέφαρα τριχορροῦντα, apud Dioscor. 2. 48. ex Θρὶξ, τριχὸς & ῥέω, fluo; unde ῥοὴ, ἡ, &c. V. Item, τριχοτρώκτης, pilorum erosor; nomen vermiculi pilos rodentis; ex Θρὶξ, τριχὸς & τρώγω, f. τρώξομαι; unde, τρώκτης, ὁ, &c. V.

Τριχὲς, tribus in locis; exp. &, tripliciter; est adv. ab, & idem fere quod, Τριχᾶ, id V.

Τριχοσιᾶς, trium congiorum capax; ex τρὶς & χὶς, χόος, vel in nominat. χοῦς, χέος, ὁ, &c. V.

Τριχοφυέω, capillos produco; item, τριχοφυὴς, capillos producendi vim habens; ex Θρὶξ, τριχὸς, & φύω; unde, φυὴ, ἡ, &c. V. Item, τριχόφυλλος, folia habens capillata, seu capillamentis similia; ex Θρὶξ, τριχὸς & φύλλον, τὸ, &c. V. Τριχόω, ῶ, pilosum reddo, pilos induco; ut, apud Theophr. θεραπείαν πηλῷ τετριχωμένῳ, luto pilosо, pilis mixto, crinibus, aut aliis pilis subacto; à Θρὶξ, τριχὸς, vide.

Τρίχρονος, qui trium est temporum; ut, τρίχρονος λέξις; ex τρὶς & χρόνος, ὁ, V.

Τριχώδης, ες, ὁ, ἡ, ἦ, pilosus; item, capillaceus, pilis similis, capilli speciem referens; at in neut. plur. τριχώδη, τὰ, Hesychio, sunt instrumenta ad oppugnandas urbes comparata; est à Th. Θρὶξ, τριχὸς, V. Item, τρίχωμα, τὸ, capillamentum, pilosum villosumque tegmen; dicitur de omni animante; apud Aristot. l. 5. de gen. an. Item, de capillamento seu capillitio humano, seu, quovis pilo corporis humani; unde, τριχωμάτιον; diminut. ab, & pro eod. verbalia, à τριχόω, V.

Τριχῶς, tripliciter, &c. Est adv. ab, & idem quod τριχᾶ, id V.

Τρίχωσις, q.d. capillatio, pilorum emissio, vel productio, Pol. Item, pilorum inversio, seu pilare malum; (idem quod τριχίασις, vel τριχία; quæ V.) Item, τρίχωτος, ου, ὁ, pilosus, pilis intectus, crinitus, capillatus; & in neut. τρίχωτον, τὸ, pars ea corporis, quæ capillis tegitur; verbalia, à τριχόω, ῶ, V.

Τρῖσαι, aor. 1. part. act. verbi τρίβω, tero. f. ψω.

Τριτημορία, diem tero, diem extraho; ex τρίβω, f. ψω, unde, τρῖψις, ἡ, & ἡμέρα, ἡ, &c. V.

Τρῖψις, εως, ἡ, tritus, tritura; item, interdum τρίμμα vocant subactionem farinæ; sed accipitur & pro fricatu; seu frictione; apud Gal. est verbale, à Th. τρίβω, f. ψω, &c. V.

Τρισβόλιον, tres oboli, &c. Vide suprà, τριώβολον. Item, τριάνυμος, tria nomina habens; unde, τριανυμία, tria nomina; ex τρὶς & ὄνομα, sed Æolicè ἄνυμα, cum ω & υ; quæ retinentur in plerisque ab eo compositis, &c. V. Item, τριώπιος, qui triplici est aspectu; triformis; item, τριώπις, ίδος, ἡ, ternos oculos habens, seu, tria foramina; genus monilis, tres velut oculos pensiles, vel appensos habentis, Poll. ex τρὶς & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, vel ὀπὴ, ἧς, &c. Vide.

Τριώσσεον, ε, τὸ, tertium tabulatum: vide διώροφον; ab ἱρέω, tego.

Τρῳὰς, ὰς, & Ion. ἁς, ἡ, TROJA: in accus. Τρῳὶν, Ion. Th. Τρῳὸς, Τρῳὸς, ὁ, Trojanus.

Τρωικὸν, Ion. pro

Τρωϊκὸν τὸ, 3. pl. præs. opt. pass. verbi τρωϊόω, quod V.

Τρωϊστὶ, Dor. pro τρωϊκῶς, ἐστὶ, metuunt. 3. pl. præs. ind. à τρωϊόω.

Τρωμερὸς, tremulus, trepidus; Plut. à Τρέμω, ε, ὁ, V.

Τρωμέω, tremo, præs. part. f. g. τρωμέουσα à τρέμω, tremor; hoc à τρέμω, idem quod Th. τρέω, tremo.

Τρῶμος, ε, ὁ, tremor: vide τρωμέω.

Τρῶπα, lusus, quum pueri talos aut nuces in foveam quandam collineando projiciunt. Pollux lib. 7. q. à τρύπα, foramen.

Τρῶπαι, αἱ, (plur. à sing. τρωπὴ, ἡ, V.) versiones, conversiones; ut, τρῶπαι ἡλίοιο, quæ scil. fiunt in solstitiis; item, τρωπαὶ dicuntur etiam venti, qui alias τρωπαῖαι πνοαὶ, solstitiales venti; Gaza, exponit flatus tropæos; i.e. quos versarios, seu, reciprocos appellamus; de tropæis ventis, lege Plin. l. 2. c. 43. Item, τρωπαία ἀνέμου, dicitur venti reflatus, velutque turbo; Plut. in Galba; ὥσπερ ζωπαία πνεύματος ἀπαντήσαντος ἐφύμισε κεχαλεῖν τὸν Ὄθωνα; turbinis instar fama occurrit, &c. Sic violenti imbres & procellosi, tropæi dicuntur; à præced. τρῶπαι, vel sing. τρωπὴ, ἡ, V. Item, τρωπαῖα, ἡ, Junonis cognomentum, in cujus honorem dedicabantur, trophæa; vide seq. τρωπαῖον & τρόπαιος.

Τρῶπαιον, seu τρωπαῖον, ου, τὸ, TROPÆUM: monumentum post τροπὴν, hostium. Angl. Trophy. Th. τρέπω, verto.

Τρωπαῖος, ὁ, is cujus fit conversio, seu, qui convertitur; ut, πνοὴ τρωπαῖα, quæ & sine adjectione dicitur τρωπαία, ventus qui flatu converso è mari in terram revertitur; unde dicitur, τρωπαῖος ζεύς, & τρωπαία Ἥρα; quoniam, e cujus beneficio, ἡ τροπὴ τῶν πολεμίων γίνεσθαι, credebatur; & in eorum proinde honorem trophæa erigebantur; sic, τρωπαῖος ποσειδών; dic tur etiam apud Pausan. in Att. atque inde, τρωπαῖον, præced. dicebatur monumentum τῆς τῶν πολεμίων τροπῆς, nam utrumq; à seq. τροπὴ, ἧς V.

Τρωπαιοῦχος, trophæum tenens; vel, in cujus

cujus potestate sunt trophæa; trophæalis; unde, τροπαιοφόρος, ὦ, trophæum teneo, vel trophæum statuo; ex τροπαῖον, τὸ, & ἔχω; cujus comp. plurima desinunt in ἔχω, &c. V. Item, τροπαιοφόρος, trophæum gestans; &, τροπαιοφορία, trophæorum gestatio; seu, quum in pompa, circumferuntur & ostentantur monumenta victoriæ; processio publica in pompam victoriæ; ex τροπαῖον, τὸ, & φορὸς, ὁ, &c. V.

Τρεπαλίζω, idem quod; Th. τρέπω, verto, converto; unde verbale, τρεπαλισμὸς, ὁ, conversio, mutatio, Hesych. Item, τρεπάσκω, τρεπάσκομαι, & τρεπάω, vel τρωπάω, omnia, idem quod, τρεπαλίζω, præced. & ab eod. τρεπὴ, ἡ, & Th. τρέπω, &c. V. τρέπαλλις, vide τρεπαλίς.

Τρεπέω, f. ήσω, retroceo, converto me; à τρεπὴ, ἡ, & Th. τρέπω, V.

Τρεπὴ, ῆς, ἡ, conversio, acc. pl. τρεπὰς à τρέπω, verto. p.m. τέτροφα.

Τρεπηλὶς vel τρέπαλλις, allorum manipulus: à τρέπω, verto, convolvo.

Τρέπης, manubrium remi, quod inter remigandum τρίπτει.

Τρεπτία, ἡ, versutia, versatile ingenium; apud Hom. Item, τρεπτίας οἶνος, q.d. vinum versum, vel vinum vappa factum; à τρεπὴ, ἡ, V. Item, τρεπτάζω, Solstitium facio; Gaza de mensibus. Itidem ab eod. τρεπὴ, versio, & peculiariter ea quæ fit in Solstitiis, &c. V. Item, τρεπτίδιος, ut ξυπτίδια ξύλα, ligna apta ad fabricandas navium carinas; Etym. exp. etiam, ad carinam pertinens; item, τρεπτίζω, carinâ instruo; utrumque à seq. τρέπις, ιδος, ima pars navis; & Metaph. pro principio sumitur; ut, τρέπις τῆς ἀφετηρίας, apud Aristoph. &c. Vide.

Τρεπτοὶ κύκλοι, dicuntur circuli tropici; i.e. quos quum attigerit Sol, Solstitium facit, & τρέπεται, convertitur, seu, convertit & reflectit cursum suum; Procl. in Sphær. Sic, τρεπτικὰ σημεῖα, dicuntur puncta reversionis, Plut. & apud Rhet. τρεπτικαὶ λέξεις, dicuntur, in quibus est τρεπτὸν vel ἑρέπτον, seu quæ figuratæ sunt & translatæ, omnia, plur. à seq sing. τρεπτὸς, V.

Τρεπτικὸς, ὴ, ὸν, figurativus, a, um: hinc τρεπτικῶς, figurativè, adv. à τρέπω, verto.

Τρέπις, ιδος, vel ιος, ἡ, carina. Fit ex lignis versis: ab eod. Th.

Τροπολογέω, ῶ, tropis in sermone utor; tropice loquor; unde, τροπολογία, tropicus, & figuratus sermo; item, quum sermo ad emendationem morum dirigitur: ex τρέπω, ὁ, & λόγος, ὁ, &c. V.

Τρόπος, ὁ, seq. apud Plut. in vita Hom. dicitur ἡ πρὸς λέξεῶν ἐκτροπὴ, i.e. deflexio in verbis à communi usu & propria significatione; verborum immutatio, &c. Sed exp. mos, ritus, consuetudo; idem studium, institutum, voluntas, &c. V.

Τρόπος, ὲ, ὁ, modus, mores, ratio: sed

Τροπὸς, ῦ, ὁ, lorum contortum, quo remus scalmo alligatur, rudens. Th. τρέπω, verto, torqueo, præt. m. τέτροπα.

Τροπόω, in fœgam verto, & vinco; unde, τροπόσομαι, Suid. exp. νικήσω, ὑποτάξω, à τροπὴ, ἡ, vel Th. τρέπω; item, τροπὼ, exp. etiam, loro contorto remum ad scalmum alligo; ut, apud Luc. πρὸς κοπῶν ἐκάστη τετροπωῦ, omnes remi ad scalmum sunt religati; atque indè, verbale, τροπωλὴρ, ῆρος, ut, τροπωτὴρ ἱμὰς, idem quod, & utrumque à τροπὸς, ὁ, rudens, &c. Vide.

Τροποφορέω, ῶ, mores alicujus tolero, morem gero, indulgenter tracto. f. ήσω. p. τετροποφόρηκα. a. 1. ἐτροποφόρησα: ex τρόπος, ὲ, ὁ, mos, & φέρω, fero.

Τροφαλὶς, ίδος, ἡ, caseus, sic dicitur, quòd ex lacte coagulato fiat; colostrum; pro eod. scribitur &, τυροφαγὶς, unde, τυροφαγίδες, Hesych. exp. frusta è tenero & recenti caseo defecta; &, τυροφαλίδες γάλακτος, exp. formellæ casei, Reg. l. 1. c. 17. scribitur etiam, τροφαλλὶς, item, τεφάλλα & τεφαλλὶς, apud Athen. & Hesych. est à Th. τρέφω, significante πήγνυμι, concrescere, coagulor, &c. V.

Τροφεῖον, τὸ, exhibitio; vel potius, merces vel præmium nutritionis & educationis; est à τροφεύω, nutrio; unde etiam, seq. τροφεὺς, ὁ, V.

Τροφεὺς, έος, ὁ, altor, nutritor: &

Τροφὴ, ῆς, ἡ, alimentum. Them. τρέφω, alo.

Τροφὸς, ὸ, ὁ, & τρόφις, apud Hippocr. exp. εὐτροφὸς, παχὺς; bene nutritus; crassus, pinguis; item, alumnus; à præced. τροφὴ, ἡ, unde etiam, τροφέω, idem cum Th. τρίφω, significante κωῦω, &c. V.

Τρόφι, pro τρόφιμον, magnum, plenum; εὐτροφὲς, ut, τρόφι κῦμα, apud Hom. Il. λ. exp. fluxus quem ventus orientalis quasi coagulavit & condensavit; teste Eust. est autem neut. à masc. τρόφις, quamvis Hesych. factum esse vult per Apocopen, ex τρόφιμος, V. Item, τροφίας, ὸ, ὁ, altilis, alumnus: ut, τροφίαι ἵπποι, dicuntur equi qui domi nutriuntur; itidem, à τρόφις, vide.

Τρόφις, ὶ, qui jam sunt adulti: vide τρόφις.

Τρόφιμος, ὸ, ὁ, nomen viri, Gr. alumnus.

Τρόφιμος, ὸ, ὁ, alimentum præbens, alens, ut τρόφιμον γάλα, Diosc. l. 2. c. 75. Sic, apud Theophr. C. Pl. l. 6. τὸ ἡμῶν ἄτροφον, ἄλλοις ζώοις τρόφιμον; item, herus, qui famulitium alit, Poll. 3. 9. Item, alumnus, is quem domi nostræ alimus; unde etiam, in fœm. τροφίμη, ἡ, dicitur mater, domina: ex Epigr. & Poll. 3. 9. à τροφὴ, ἡ, alitura, nutritio, educatio; item, nutrimentum, alimonia, victus, &c. V. Unde etiam, τρόφις, seq. exp. alumnus, &c. V.

Τρόφις, ιος, ὁ, bene nutritus, crassus, pinguis: &

Τροφώδης, ης, idem: à τροφὴ, alimentum. Th. τρίφω, alo.

Τροφὸς, ὸ, ὁ, ἡ, altor, & -ix, nutrix. ejusd. Them.

Τροφοφορία, legitur 2 Maccab. 7. 27. τροφοφορήσασά σε, educavi te. Ex τροφὴ & φέρειν: sed Martinius legendum censet τροποφορήσασα, leniter tuli tuos mores: à τροποφορέω, quod vide.

Τροφώδης, ὁ ἡ, & τροφιώδης, alimento abundans; copiosum nutrimentum suggerens, exp. etiam, densus, coagulatus; &, τροφώδης τροφὴ, exp. valens alimentum, seu alimentum ad nutritionem aptum; à præced. τροφὸς, ὁ, vel τροφὴ, ἡ, &c. V.

Τροχάειν, ᾶν, Poët. pro τρέχειν.

Τροχάζω, idem quod τροχάω, & Th. τρέχω, citato gradu feror; propero, effundo cursum, &c. V. Item, τροχαῖος, curforius, cursui aptus, vel, qui cursu fit, ut τροχαῖα ἐδός; apud Hesych. Unde τροχαῖος πὸς, pes metricus, trochæus, constans priore longâ & posteriore brevi; quem sic nominatum scribunt, διὰ τὸ ἓν τρέχοντας ἓν ῥωμὴ ποιεῖν μέτρον ἄδειν; vide Quintil. l. 9. c. 4. Atque hinc, τροχαϊκὸς, constans trochæis, ut τροχαϊκὸν μέτρον; omnia, à τροχὸς, ὁ, V. Item, τροχάλεια, τὰ, orbes, circuli, neut. plur. à sing. τροχάλιον, τὸ, orbis rotundus in modum rotæ, oreis circularis: à τρόχαλος, ὁ, rotundus, &c. V.

Τροχαλία, rota, quæ circumagitur ad aquam educendam, TROCHLEA: à τροχαλὸς.

Τροχαλοειδὴς, qui τροχαλίας formam refert, τροχαλία similis, est à præced. τροχαλία, V.

Τροχαλὸς, velox, loquax, incurvus, volubilis, ut τροχὸς. Th. τρέχω.

Τροχαλὼν, ὼνος, ὁ, exp. septum aulæ, cortis, septum seu macerla ex rotundis lapidibus, quibus agri cingi solent; nam, τροχάλας, propriè dici scribit, Moschopulus, lapillos, ἓν κόχλακας, qui in mari & fluviis reperiuntur, vel, in fluminum ripis, & maris littoribus; à præced. τροχαλὸς, V.

Τροχαλῶς, citò, velociter, est adv. à τροχαλὸς, velox, V.

Τροχαντὴρ, pars puppis; item, genus tormenti, ut τροχὸς; item, exp. coxæ caput, quod in fœmoris acetabulum inseritur; nam apud Medicos, τροχαντῆρες, dicuntur duæ apophyses in cervice superioris fœmoris: una interna, altera externa: illa major, hæc minor: Poll. l. 2. à τροχάζω, sic dictas putant, quoniam cruris motus cursusque, per musculos his apophysibus infertos, perficiantur.

Τροχὰς, gallicula. Gloss. in quâ sc. pessis τρέχειν.

Τροχάω, curro, festino, rotor. Th. τρέχω, curro.

Τρόχιος vel τροχιὸς; idem quod, τροχαλὸς, rotundus, volubilis in modum rotæ vel orbis; item, currens, citus, &c. V.

Τροχηλατία, rotarum agitatio & cursus; item, τροχήλατος, rotâ seu rotis agitatus: & τροχηλάτης, qui rotam agitat, & impellit, auriga: unde, τροχηλατέω

λατέω, ῶ, rotam impello, & ad cursum incito; item, in modum rotæ agito, & circumago, omnia ex τροχός, ὁ, & ἐλαύνω, f. ἐλάσω, ab ἐλάω; unde ἐλασία, ἡ, &c. V.

Τροχιλία & τροχηλία, item, τροχήλιον, & τροχλία; omnia reperiuntur scripta, pro τροχαλία, ᾶ, quod vide.

Τροχιὰ, ᾶς, ἡ, orbita, à τρέχω, curro.

Τροχίας, ου, ὁ, cursor, nuntius, à præced. τροχία, ἡ, rotæ vestigium; item, via, semita; item, cursus, &c. V. Item, τροχίζω, rotâ torqueo: radiis rotæ districtim torqueo: tormentis exquiro: & in pass. τροχίζεσθαι, rotâ torqueri: apud Aristot. Eth. 7. 13. à τροχὸς, ὁ, V.

Τροχιλία, torquilla. Gl. Cyr. avis est torquilla. Lego τροχιλία, tortula, id est, trochlea.

Τροχίλιον, ου, τὸ, rotula, orbiculus, trochlea: est quasi diminut. à τροχιλία, idem quod, & pro τροχαλία, ἡ, quod V.

Τρόχιλος, TROCHILUS, regulus, aviculæ nomen. Th. τρέχω.

Τρόχις, diligens, vel propriè, properus cervus, seu nuntius currens, cursor: ab, & idem quod, τροχάς, ὁ, id V. Item, τροχίσκος, ου, ὁ, rotula, orbiculus, pastillus, medicamentum quod in orbiculos fingitur, est quasi diminut. à τροχὸς, ὁ, V.

Τρόχμαλα, septa & lapilli: quorum usus est ad macerias, ad cingendum agros. Th. τρέχω.

Τρόχμαλον, τὸ, calculus, lapillus, scrupulus, Etym. & apud Nicand. exp. locus insolens, asper, & petricosus: item, τρόχμαλος, ου, ὁ, glarea, lapillus, scrupus, & ab Hesych. exp. acervus lapidum, quamvis Etym. τρόχμαλον, in masc. gen. appellari dicit, septum seu maceriam ex rotundis lapidibus ad agros cingendos aptis: vide plur. neut. præced.

Τροχοδινέω, in orbem circumago: ex τροχὸς, ὁ, & δίνη, ἡ, unde δινέω, &c. Vide.

Τροχοειδέϊ, dat. sing. à

Τροχοειδὴς, ές, ὁ, ἡ, rotæ speciem habens, rotundus: à τροχὸς, ὁ, rota, quod à τρέχω, curro: & εἶδος, ους, τὸ, forma, similitudo. Th. εἶδω, video.

Τροχόεις, εντος, ὁ, idem quod τροχαλὸς, rotundus, inclinatus, incurvus, volubilis, in modum rotæ, vel, orbis; utrumque ab eod. Th. τρέχω; unde ὁ τροχὸς, ὁ, seq. quod interdum de pœnali rota dicitur, quâ in quæstionibus utebantur, & torquendis fontibus; & dicitur etiam de rotula, quâ pueri ludunt: quæ Lat. itidem trochus dicitur; item, τροχεῖ, appellantur, quæcunque sunt orbiculari rotunditate in modum rotarum: item, τρόχος, seq. dicitur etiam locus in quo curritur, curriculum, & exp. etiam, cursor, nuntius, apud Eust. &c. V.

Τροχὸς, ὁ, rota: sed

Τρόχος, ου, ὁ, cursus, cursor. Th. τρέχω, curro.

Τροχοτίδη, sufflamen, ἐχλὸς, ἀποχλὸς, quo scil. rotarum cursus ligatur, vel, lignum quod per duas trajectum rotas cursum sistit, Athen. ex τροχὸς, ὁ, & πέδη, ἡ, &c. V. Item, τροχοποιεῖν, rotas facere: ex τροχὸς, ὁ, & ποιέω, ῶ, &c. V.

Τροχόωσαι, Poët. pro τροχῶσαι, nom. pl. part. præs. act. f. g. à τροχάω, quod vide.

ΤΡΥΒΛΙΟΝ, seu ίου, ε, τὸ, catinus, paropsis, patina.

Τρυβλεῖον, τὸ, locus in quem reconditur, ἢ τρύπη, sicuti, σπυρολίον, dicitur frumenti reconditorium, Hesychius τρυβλεῖα dicta fuisse scribit, loca in quibus fructus aridos reponebant, ut sunt granaria: ex τρύπη, seq. & βάλλω, fut. βαλῶ, unde βολὴ, ἡ, &c. Vide.

Τρυάω, ῶ, fruges colligo; item vindemio, uvas decerpo, fruor. f. ήσω. p. τετρύηκα. a. 1. ἐτρύησα. a. 1. imperat. act. τρύησον, ἄτω. Them. τρύη, ης, ἡ, triticum.

Τρυερὸς, ὸν, ὁ, fœculentus, fœcis plenus: idem quod τρυγώδης, id V. Item, τρυϊὸς vel τρυερὸς, ὁ, vindemia, &c. Idem quod, & pro τρυητὸς, id V. Et omnia, à Th. τρύη, ἡ, V. Unde etiam τρυΐσθαι, exp. exsiccari, est pass. à seq. τρυΐω, V.

Τρυΐω, sicco, refer hoc ad τείρω, sicco, si vis, & ἄγω, frango.

ΤΡΥΤΗ, ης, ἡ, triticum, frumentum, fructus; item ariditas in Nicandro, quia tempus vindemiarum est tempus aridum. Hinc τρυγάω, f. ήσω, Cereales fructus colligo; item vindemio: τρύξ, γὸς, ἡ, vinum recens, mustum.

Τρυητήρων, gen. plur. à τρυητὴρ, ῆρος, ὁ, vindemiator: à τρυάω, quod vide.

Τρυητὴς, ῆ, ὁ, idem quod præced. τρυητὴρ, vindemiator: qui demit & colligit fruges Cereales, & uvas; sed est etiam τρυητὴρ, fidus cœleste. Procl. &c. Vide.

Τρυητὸς, ῆ, ὁ, frugum collectio, vindemia. Th. τρύη.

Τρυητὸς, præced. ponitur etiam, pro vindemiæ tempore; in qua tamen signif. quidam τρυταφυξύτινας, scribunt τρυητῆρας; sicut &, scribitur τρύητος, pro ipsa vindemia: item, τρυητὸς οἶνος; dicitur apud Poll. pro fructuum autumnalium collectione; est, (ut & præced. τρυητὴρ;) verbale, à præced. τρυάω, V.

Τρυηφάγος, Cerealium frugum comestor; (pro quo dicitur & ὀτρυηφάγος, apud Eust. & Hesych. περδέσκῳ τῷ ὀρνέῳ) ex τρύη, ἡ, & φάγος, ὁ, &c. V. Item, τρυηφανὴς ὄσις; vinum quod fit ex expressis acinorum folliculis & aquâ perfusis, lora; sic, dici videtur, quoniam velut fax est illud vinum, respectu ejus quod sponte ex uvis subjectis prelo defluit; ex τρύη, ἡ, & φαίνω, f. ανῶ; unde, φάνιον, τὸ, &c. Vide.

Τρυΐας, ου, ὁ, scil. ὄινος; vinum fœculentum; vini reliquiæ cum sua fœce: sed exp. etiam, fax, Psal. 74. Item, τρύηνος, ου, ὁ, fœcatus, vel è fœcibus expressus; utrumque; à τρύξ, υγὸς, V.

Τρυγόδης, fœce vicitans; apludam edens, & floces bibens: unde, τρυγοβίης, ut ait Poll. vocabant sordidos homines, restrictos & illiberales; i. e. μικροπρεπεῖς, ἀνελευθέρους, καὶ κακοβίους, (quibus opponit ἀδρεψιαίτους,) & qui genium suum defraudare solebant; sic dicti, quòd quasi fœce victitarent: ex τρύξ, τρυγὸς & βίος, ὁ, V. Item, τρυγοδαίμονες, Dæmones perunctæ fœcibus ora: sic, vocantur Poëtæ, qui fœcibus ora perunctæ, nè cognoscerentur, plaustrisque invecti, sua poëmata canebant: ex τρύξ, υγὸς, & δαίμων, ονος, &c. V. Τρυγοδιφάω, ῶ, fœcem perscrutor, & quod demersum in ea est, perquiro; unde, verbale, τρυγοδίφησις, εως, ἡ, fœcis perscrutatio; lusus quidam inventus ad risum excitandum; quippe, quo oportebat lusor, manibus post tergum revinctis, aliquid in catinum fœcis demersum ore extrahere: ut, tradit Poll. l. 9. tales etiam vocari possunt, qui in fœce divitiarum hujus seculi, aperto ore inhiantes, beatitatem, quam sibi somniant velut in ea altè demersam, conquirunt assiduè: ex τρύξ, υγὸς, & διφάω, ῶ, &c. V. Τρυγοληπὸς, ὁ, vas vimineum quod supponitur buccæ torcularis, quando musta fiunt; quallus, i. e. colum, per quod ὁ τρυγίας, transfunditur, & percolatur, seu, instrumentum quo utuntur, ὅτε ἐπίνοντες καθέλκοντες ὄινον, Aristoph. in Pluto. Unde τρυγοληπέω, ῶ, apud Suid. signif. τὸν τρύγα ἐπῶ; ex τρύξ, υγὸς & ἐπὸς, ὁ, unde ἐπέω, ῶ, &c. V.

Τρυγονόω, ῶ, unde, apud Suid. ex Aristoph. τρυγονῶσα τὴν θύραν, exp. ἠσύχως κνῶσα; est à τρυγὼν, όνος, &c. V.

Τρυγονοφάλλειν, proverbialiter dicitur, ὅτι τὴν φαῦλον παροῦσαν. Hesych. & κατ' ἀντίφρασιν, ut, qui mutuæ turtures in tractanco invitentur: ex τρυγὼν, όνος, & ψάλλω, &c. Vide.

Τρυγόωσι, Poët. pro τρυγάουσι, 3. pl. præs. opt. act. verbi τρυγάω, vindemio: quod vide.

Τρυγῳδὸς, tragicus; qui nimirum ob musti utrem certat carmine, seu, qui poëmata agit canitque perunctus fœcibus ora; ut loquitur Horat. Unde, τρυγῳδέω, ῶ, exp. κωμῳδῶ, sunt qui dicant esse convitiis & dicteriis incessere perunctum fœcibus ora; quoniam olim plaustris insidentes, & perunctâ fœcibus ora, invehi solebant in obvios quosque: unde, & proverb. ex plaustro loqui; item, τρυγῳδία, (olim dicta fuit quæ postea τραγῳδία;) tragœdia; sic dicta ἀπὸ τῆς τρύγης; i. e. vindemia, quòd vindemiæ tempore inventa sit, vel παρὰ τὴν τρύγα; quòd, fœcibus ora oblinerent; vide etiam τραγῳδός.

Τρυγώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, fœcis plenus; vel, fœcem referens, fœculentus; est à τρύξ, υγὸς, V.

Τρυγὼν, όνος, ἡ, turtur, à τρύζω, murmuro, idem quod τερίζω.

Τρυζόντων, gen. pl. part. præs. act. à

Τρύζω, idem quod τερίζω, murmuro: vox per Onomatop. sed propriè turturis.

Hinc

Hinc turtur dicitur τρυγών.

Τρυλίζειν ἢ ἐντρυλίζειν, Polluci est, τὸ ἐμβοᾶν, inclamare, aures percellere, atque personare vociferando; quod faciebant cothurnicibus victis, ut victoris vocis oblivisceretur; dicitur pro θρυλλίζειν, id V.

Τρύμη, seu, τρύμμη, seq. exp. veterator, & homo qui longo rerum usu veluti tritus est; apud Aristoph. in nub. &c. V.

Τρύμα, ατος, τὸ, vel τρύμμη, ης, ἡ, foramen: tantum à τρύω, pro τερέω, foro.

Τρυμαλιὰ, ᾶς, ἡ, idem quod τρύμα.

Τρυμάτιον, τὸ, pro parvo foramine, apud Etym. & Suid. legitur; est diminut. à præced. τρύμα, ατος, V.

Τρὺξ, υγὸς, ἡ, fæx vini; mustum. Exponitur etiam de granis recèns à sole duratis. Th. τρύγη.

Τρύξ, υγὸς, præced. est etiam, vinum recens; mustum nondum percolatum; item, non solum sic vocatur fæx vini; sed dicitur etiam, de fæce olei, i. e. fracibus; teste Poll. l. 1. Item, de scoria ferri: apud Nicand. &c. V.

ΤΡΥΠΑ, ης, ἡ foramen, q. à τρύω, pertundo. Hinc τρυπάω, terebro, perforo; τρύπανον, ου, τὸ, terebra.

Τρυπάνη, ης, ἡ, à Th. τρύπη; & τρύπανον, τὸ, terebrum, seu, terebra; item τρύπιον. Metaphoricè dicitur, veterator; Schol. Aristoph. Unde τρυπανίζω, idem quod, τρυπάω, ῶ, pertundo, &c. V.

Τρυπάω, vide præced.

Τρύπημα, ατος, τὸ, foramen; à τρυπάω, terebro. Th. τρύπα, ης, foramen.

Τρύπησις, εως, ἡ, terebratio; verbale, à τρυπάω, V.

Τρυσάνωρ, virum atterens, i. e. conficiens, excrucians, emacerans: ex τρύω, f. ὕσω; unde τρύσις & ἀνὴρ, cujus comp. varia definunt in ἄνωρ, &c. V. Item τρυσίδιος, vitam vexans, vitæ molestus, vitam excrucians: ex τρύω, f. ὕσω, & βίος, ὁ, V. Item, τρύσιππον, sive τρυσίππειον, signum seu nota quæ equo τετρυμμένῳ inuritur; stigma quo equus diuturnis laboribus veluti detritus & confectus notatur; nota quâ agnoscitur ἡ τῶν ἵππων τρῦσις; scribitur & τρυσίππιον, apud Eust. ex seq. τρῦσις & ἵππος, ὁ, &c. V.

Τρῦσις, εως, ἡ, afflictio, ærumna; est verbale, à Th. τρύω, V. Item, τρύσκω, idem quod, & pro eod. Th. τρύω, id V.

Τρυστὸς, ῆ, afflictus, æger. Them. τρύω, vexo.

Τρυτάνη, ης, ἡ, TRUTINA: à τρύω, pro τερέω, foro.

Τρυτάνη, præced. dicta est παρὰ τὸ τρύω, quoniam τρύει, seu πείρει τὴν βάρεως ἀξίωσιν; teste Eust. Cornutus apud Persium scribit, trutinam esse foramen intra quod est lingua bilancis, ad quod est examinatio; pro statera, Synechdochicè, aut bilance accipitur apud Dem. Atque indè, τρυτανίζω, trutino; trutinâ examino, seu, pensito, &c. V.

Τρυποδόκη, vel χή, per Sync. dicitur, pro τρυπανοδόκη, theca trutinæ, Suid. ex Epigr. ex præced. τρυτάνη & δέχομαι, unde δοχεῖον, τὸ, &c. V.

Τρύφαινα, ης, ἡ, nomen mul. Gr. delicatula.

Τρυφάλεια, ας, ἡ, galea tres conos habens, q. τρίφαλον. dat. sing. Ion. τρυφαλείῃ. Ex τρεῖς, tres, & φαλὸς, ὕ, ὁ, conus galeæ.

Τρυφαλὶς & τρυφαλίδες, dicuntur, pro ζωφυγὶς & τερφαλίδες, quæ V.

Τρυφάω, in deliciis vivo, f. ήσω. p. τετρύφηκα. a. 1. ἐτρύφησα. nom. sing. part. præs. f. g. τρυφῶσα, à τρυφὴ, quod vide.

Τρυφερεπίνομαι, à quo particip. τρυφερεπινόμενος, deliciis & mollitie perditus; apud Aristoph. molliter compositus; est à τρυφερὸς, ὰ, ὸν, delicatus, mollis, tener; deliciis deditus, voluptuarius; Suid. Unde, τρυφερῶς τὴν βίον, molliter vivens; Plut. in Pericle; item, τὸ τρυφερώτερον, compar. deliciæ majores, vita delicatior; Thucyd. nam in posit. etiam; τὸ τρυφερὸν, subst. sumitur etiam interdum, pro delicata vita, &c. Est à seq. τρυφὴ, ἧς, mollities, & ipsæ deliciæ quæ ad vitam delicatam pertinent, &c. V.

Τρυφερός, delicata & suavis vita: ex τρυφερὸς, ὁ, & βίος, ὁ, &c. V. Item, τρυφερόχροος, ῶτος, vel τρυφερόχρωτος, habens cutem teneram, delicatulus: ex τρυφερὸς & χρὼς, ωτὸς, idem quod Them. χρόα, ᾶ, cutis &c. V. Τρυφερῶς, delicatè, adv. molliter, à τρυφερὸς, V.

Τρυφὴ, ῆς, ἡ, luxus, deliciæ: à πίθρυφα, præt. verbi θρύπτω, frango.

Τρυφηλὸς, delicatus, deliciis deditus, voluptuarius, Suid. à τρυφὴ, ἡ, delicata vita, &c. V. Item, τρύφημα, τὸ, id, ex quo deliciæ percipiuntur; vel deliciæ; item, τρυφητὴς, deliciarum consectator; delicatæ vitæ amator; qui delicatè vivit; item, heluo, vorax; Suid. verbalia, à τρυφάω, ῶ, quod V. Item, τρύφος, ους, τὸ, fructum, fragmentum; à Th. θρύπτω, sicut etiam reliqua præcedentia.

Τρυφῶν, deliciis diffluens; est masc. part. præs. unde fœm. τρυφῶσα, seq. V.

Τρυφῶσα, ης, ἡ, nomen mulieris. Gr. Delicatè vivens: à τρυφάω, quod vide.

Τρυχηρὸς, ᾶ, ὸν, & τρύχνος, ὁ, attritus lacer; propriè in modum τρύχους; item, confutus ἐκ πᾶν τρυχῶν, item τρύχος, ους, τὸ, & τρύχος, εος, τὸ, pannus attritus seu lacerus; omnia, à τρύχω, seu τρυχόω, pro quo, ponitur & τρυχύνω, attero, absumo; idem quod, & à Them. τρύω, id V.

Τρύχωλα, aspera loca: q. à τραχὺς, asper. vide τράχωλα.

Τρύχνος, idem quod τρύχνος, mollis, qu. tritus; à τρύχω, pro τρύω.

Τρύχνος, ἡ, dicitur in fœm. gen. pro ὁ τρύχνος; à masc. τρύχνος, ὁ, & in neut. τρύχνον, τὸ, solanum; herba, de qua Dioic. 4. 71. &c. Dicitur & τρύχνη, ἡ, & est oleris sylvestris genus, quod vulgò ἀγριομελίνη dicunt; at, Latini mala insana dicunt, quæ Galli, pommes d' amour.

Τρύχονται, afflictantur, 3. plur. præs. ind. pass. &

Τρύχουσι, 3. pl. præs. act. à

Τρύχω, idem quod τρύω, quod V.

ΤΡΩΓΩ, tero, attero, vexo, TRUDO: (qu. à τείρω, vel pro τερέω, foro; unde τρύμη.) Hinc τρύσκω, τρύχω, & τρυχόω, idem: τρύγος, εος, τὸ, pannus atteritus: τρυτάνη, ης, ἡ, trutina.

Τρῳάδι, Poët. & Dor. pro Τρωϊάδι, ad Trojam.

Τρωάς, άδος, ἡ, nomen urbis. Gr. penetratrix.

Τρωγάλια, bellaria; pro seq.

Τρωγάλεα, bellaria in genere, quæ saturi, voluptatis gratiâ velut rodebant. Them. τρώγω, rodo.

Τρωγαλίων, ωνος, ὁ, qui comedi potest, aut solet; à Th. τρώγω, V.

Τρώγλη, ης, ἡ, foramen, caverna, propr. rosione facta: acc. pl. τρώγλας, à τρώγω, comedo.

Τρωγλητὰι, hirundinum species in foraminibus & cavernis nidulantium; à præced. τρώγλη, V.

Τρωγλοδύνοντα, acc. sing. part. præs. à

Τρωγλοδύνω, latebram subeo: ex τρώγλη, quod vide, & δύνω, subeo.

Τρωγλοδύτης, ου, ὁ, nomen muris: ex iisd. Them.

Τρωγλοδύτης & τρωγλόδυτος, qui cavernas subit; qui in cavernas se subducit; unde, τρωγλοδυτικὸς, cavernas subiens; ut, τρωγλοδυτικὰ ζῶα, animalia quæ cavernas subeunt, & in iis degunt; sicut & τρωγλοδῦται, οἱ, sunt populi cavernas incolentes; qui à subeundis cavernis nomen acceperunt; atque indè, τρωγλοδυτικὸς, est etiam ad Troglodytas pertinens; ut, τρωγλοδυτικὴ Ἀραβία, Arabia quæ à Troglodytis incolitur; & apud Dioic. τρωγλοδυτικὴ σμύρνα, dicitur myrrha quæ in Trogloditarum regione nascitur; item, τρωγλοδυτέω, ῶ, idem est quod præced. τρωγλοδύνω, ingredior, seu subduco me in cavernam, &c. V.

Τρωγοῦσας, Dor. pro τρωγούσας, rodentes, acc. pl. f. g. part. præs. à τρώγω, rodo.

Τρώγων, pro τρώγεπ, Dor. 3. pl. præs. ejusd. verbi.

Τρωγύλλιον, ου, τὸ, nomen urbis. Gr. cellæ penuaria.

ΤΡΩΊΩ, RODO, comedo. f. ξομαι. p. τέτρωχα. a. 2. ἔτραγον. (qu. à τείρω, tero.) Hinc τρωξὶς, γὸς, ὁ, vermiculus, qui legumina odit: τρώκτης, ου, ὁ, comestor, vorator: τρώγμα, ατος, τὸ, quod in mensa secunda apponi solet.

Τρῴασι, dat. pl. Ion. & Poët. pro Τρωσὶν, à Τρώς, Trojanus: hinc Τρῳάδες, Trojanæ.

Τρωθῇ, vulneratur, 3. sing. a. 1. subj. pass. τρωθεὶς, a. 1. part. pass. verbi τιτρώσκω, f. τρώσω. p. τέτρωκα. a. 1. pass. ἐτρώθην.

Τρωΐα, ας, ἡ, Poetic. pro Τροία, ας, ἡ, Troja: &

Τρωϊάδι, Poët. adv. pro Τροϊάδε, & Ion. Τρωϊηθεν, ex urbe Troja.

Τρωϊκὸς

Τρωΐσσῃ, Troï, dat. sing. à Τρώς, nomen prop.

Τρώκτης, ου, ὁ, comestor, vorator: expon. astutus, veterator. Th. τρώγω, comedo.

Τρωκτὸς, edulis, vescus; qui comedi potest, aut solet; ab eod. Th. τρώγω f. ξω, V.

Τρῶμα, ας, ἀ, Dor. pro τρῦμα, ης, ἡ, foramen; quod à τρύω, perforo. Th. πρίω, idem.

Τρῶμα, ατος, τὸ, vulnus, plaga, Ion. pro τραῦμα. Th. πτρώσκω, vulnero.

Τρωματίζειν, vulnerare: à præced. quod vide.

Τρωξὶ, γος, ὁ, gurgulio; vermiculus ille qui legumina rodit; unde &, τρωξαλίδες, sunt &, vermium genus; apud Athen. l. 3. It idem ab eod. Th. τρώγω. f. τράξομαι, &c. V.

Τρωξάλλις, gryllus: à τρώγω.

Τράξιμα, τα, rami tenelli, & qui à pecore arrodi possunt; apud Theophr. ab eod. cum præced. V.

Τρωξὶάρτας, gen. Æol. à

Τρωξάρτης, ου, ὁ, nomen prop. muris: ἀπὸ τῶ τρώξαι ἄρτον, panem vorando.

Τράξιμος, ου, ὁ, ἡ, edulis, maturus: à τράγω, comedo.

Τρώξις, εως, ἡ, esus, vel rosio; verbale, ab eod. cum præced. V.

Τρωπάω, verto: à τρέπω, idem.

Τρωπέω, idem quod præced. τρωπάω, (pro quo etiam dicitur Poëtice, τρωπάσκω,) converto, &c. V.

Τρῶσιν, vulneravit, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi πτρώσκω, f. τρώσω.

Τρῶσις, εως, ἡ, vulneratio; sed exp. &, vulnus, ictus; verbale, à πτρώσκω, pro quo etiam dicitur τρώσκω, f. τράσω; tanquam à τρόω, vel τρέω, seu τρῶ, cutem persodio, &c. V.

Τρώσω, vulnerabo, f. 1. ejusd. verbi.

Τρωτὸς, læsus, vulneratus, seu qui vulnerari, vel, lædi potest; verbale, ab eod. Th. πτρώσκω, V.

Τρώυμα, ατος, τὸ, Ion. pro τραῦμα, vulnus; quod V.

Τροχάω, Poët. pro τρέχω, idem quod τρέχω, curro: f. θρέξω.

Τρώω, vel τρόω, seu τρῶ, (quod Eust. per Sync. ex πίρω, dicit factum;) idem quod, πτρώσκω, f. τρώσω, vulnero; item, lædo, damnum infero; in quâ præcipuè signif. τρόω, dicitur; ut, Od. φ. δίνῳ σε τρώει μελιηδὴς, &c. V.

Τρώων, & τροιῶν, Dor. gen. pl. à Τρώς, Τροὶς, Trojanus: dat. pl. Τροσὶν.

Τὺ, Dor. pro σὺ, TU, vel pro σέ, τύνα, Dor. pro σύ, te, tu.

Τυγχάνω, idem quod, & pro seq. Th. τυγχάνω, assequor, attingo; unde, τυγχάζεσθαι, Hesych. exp. σχάζεσθαι, &c. V.

ΤΥΓΧΑ'ΝΩ, εις, ει, sum, compos fio, assequor, cum gen. & cum acc. Pind. τυγχάνει, contigit, evenit. f. τεύξομαι. (qu. à τέλχω, paro:) a. 2. ἔτυχον, ες, ε. a. 2. opt. ἄ. τύχοιμι, οις, οι, a. 2. sub. τύχω, ης, η. & in 3. pl. τύχωσι. a. 2. part. act. τυχὼν, ὄσα, ὸν, vulgaris, e: perf. ind. act. τέτυχα, ας, ε, & πετύχηκα, qu. à τυχέω. Hinc τύχη, ης, ἡ, fortuna: ἀτυχὴς, έος, ὁ, ἡ, infortunatus: δυσυχὴς, έος, ὁ, ἡ, idem: ἀτυχία, ας, ἡ, infortunium, fortuna adversa: δυσυχία, ας, ἡ, idem: εὐτυχὴς, έος, ὁ, ἡ, fortunatus, felix: εὐτυχία, ας, ἡ, felicitas, fortuna secunda: εὐτυχέω, sum felix.

Τυδείδαο, & Τυδείδεω, gen. Ion. à

Τυδείδης, ου, ὁ, TYDIDES, nomen prop.

Τυκάνη, ης, ἡ, tribula, ἣ ἁλοᾶσιν, Eustath. à τύκω, paro.

Τυκίζω, scalpo, polio: à τύκος, quod vide.

Τύκιον, sive τύκιον, ου, τὸ, idem quod, seq. τύκος sive τύκος, ferreum instrumentum quo architecti & lapicidæ utuntur in poliendis lapidibus; item, τύκισμα, τὸ, id quod τῷ τύκῳ, constructum & paratum est; ut, apud Eur. in Troad. Ilium vocatur καινὸν τύκισμα φοίβης, cujus mœnia regula & τύκῳ Apollinis exstructa erant; verbale à præced. τυκίζω seu τυκίζω, polio, seu paro τῷ τύκῳ, &c. V.

Τύκος, ου, ὁ, & τύκος, instrumentum, quo fabricantur; nimirum lapides scalpunt: à πύσσω, fabricor.

Τυκτὰ, Persicè, nomen coenæ.

Τυκτὸς, ὴ, factus: a τεύχω, fabricor.

Τύκω, paro: tanqu. τίκω. Vide τεύχω.

Τύλα, ἡ, idem quod seq. τύλη, ἡ, callum; cutis in aliqua parte corporis obdurata ex labore, vel opere; item, clavus ligneus; sed exp. &, cameli, à spina dorsi incipiens summa pellis; item, culcitra, lodix; item, stragulum, &c. V. Atque indè, τυλεία, ας, ἡ, τυλία, ἡ, & τυλεῖον; culcitra, Poll. l. 10. c. 8. ex Sophoclis Iole, λινόῤῥαφος τυλεία, culcitra consuta ex panno lineo, vel filis lineis; omnia, à Th. τύλος, ὁ, V.

Τύλη, ης, ἡ, callus; culcitra: à τύλος, idem.

Τύλιμα, crumena pellicea; quia ibi aliquid τυλίπεται.

Τυλίπω, vel ω, involvo, perscrutor: ex τύλη, lodix, culcitra. Th. τύλος.

Τυλόεις, callosus, Nicand. à seq. Th. τύλος, ὁ, V. Item, τυλοειδὴς, idem; vel, callum referens, calli formam habens: ex τύλος, ὁ, & εἶδος, τὸ, V. Sic &, τυλωφάντης, qui culcitras texit, culcitrarum & lodicum artifex: ex τύλος, ὁ, & ὑφάντης, ου, ὁ, &c. V.

ΤΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, callus, seu callum; item clavus ligneus: qu. à ξύλον.

Τυλόω, ῶσω, callosum reddo: perf. pass. τετύλωμαι, à τύλαμα, à τύλος, callus.

Τυλώδης, εος, ὁ, ἡ, callosus, Plut. idem quod, τυλόεις; & ab eod. V. Item, τύλαμα, τὸ, idem quod, Th. τύλος, ὁ, V. Sed exp. etiam pars pedis inferior; calcaneus, seu vola, vel, planta pedis, Poll. l. 2. Item, τύλωσις, εως, ἡ, ipsa actio callum obducendi, vel occallescendi; medicis sic dicitur magna & inveterata palpebrarum asperitas, quæ jam callum contraxit; item, τυλωτὸς, unde, τυλωτὰ ῥόπαλα, clavæ præferratæ; omnia verbalia, à præced. τυλόω, callum obduco, in pass. τυλόομαι, callosus & durus fio, obcallesco; à Them. τύλος, ὁ, &c. V.

Τυμβεύτρια, ἡ, venefica, quæ circa τύμβους, versatur, & mortuos mutilat, ἀκρωτηριάζει.

Τυμβαύλης, dicitur ὁ ὅτι τύμβια μέλη ἀυλεῖν; hos τυμβαύλας, Latini fiticines vocant; scribit enim Nonius, fiticines dici, qui apud funeratos & sepultos, i. e. jam fitos, canere soliti erant, honoris causâ, cantus lamentabiles: ex τύμβος, ὁ, & ἀυλὸς, ὁ, &c. V.

Τυμβικὸς ἀυδὴ, dicitur vox seu sermo sepulchralis, Nonn. Item, τυμβεία, ἡ, tumulatio, inhumatio, sic &, τυμβείτης, ου, ὁ, sepulchralis; ut, λᾶας τυμβείτης, i. e. μνηματίτης, Suid. ex Epigr. Item, τυμβεῖον, busto infero, tumulo, sepio; unde verbale, τύμβευμα, id quod busto infertur, cadaver: omnia, à seq. Them. τύμβος, V.

Τυμβήρης, aptatus & conditus monumento: ex τύμβος, ὁ, & ἄρω, apto; cujus comp. varia definunt in ήρης, &c V. Item, τυμβογέρων, senex capularis, filicernium; idem qui, ὁ γέρων τύμβος; nam Euryp. in med. γέροντα τύμβου, dixit capularem senem, & propediem busto inferendum, &c. V.

ΤΥ'ΜΒΟΣ, ου, & Dor. τύμβω, ὁ, bustum, sepulchrum, tumulus: qu. à τύφω, uro, cadavera quippe olim cremabantur: hinc Ang. a Tomb.

Τυμβοχοὴ, tumulus: à τυμβοχοέω, tumulum struo, sepelio: quod à τύμβος, & χοέω seu χέω, terrâ aggestâ exstruo.

Τυμβώρυχος, qui busta eruit, spoliator mortuorum; unde, τυμβωρυχίω, busta eruo; busta fodiendo aperio, ut sepulchra deprædet: ex τύμβος, ὁ, & ὀρύσσω, seu πω, præt. ὤρυχα; unde, composita ejus plerumque sunt cum ω, &c. V.

Τύμμα, ατος, τὸ, Poët. pro πληγὴ, ἡ, ictus, vulnus, plaga: à τύπτω, verbero.

Τυμμὴ, ἡ, idem quod præced. τύμμα, & ab eod. id V.

Τυμπανίζω, TYMPANIZO, distendo, fustigo, flagello, tympanum pulso. f. ίσω. p. τετυμπάνικα. perf. pass. τετυμπάνισμαι. a. 1. pass. ἐτυμπανίσθην, ης, η, à seq.

Τύμπανον, ου, τὸ, pro τύπανον, TYMPANUM, instrumentum quod bacillis percutitur; item fustis; à τύπτω, verbero.

Τυμπάνιον, ου, τὸ, parvum tympanum; est diminut. à præced. τύμπανον, ου, V. Item, τυμπανισμὸς, tympani pulsatio; & τυμπανιστὴς, qui tympanum pulsat: unde, fœm. τυμπανίστρια, quæ tympanum pulsat, tympanistria; verbalia, à præced. τυμπανίζω, fustibus cædo: unde, in Ep. ad Heb. c. 11. ἐτυμπανίσθησαν, quidam exp. fustibus cæsi sunt; item, tympanum tundo, &c. V. Item, τυμπανίας, ου, ὁ, & τυμπανίτης; ut &, τυμπανώδεις, ες τος, dicitur hydrops quidam, quod eo venter ita tendatur ut tympanum; & ita tentus pulsatusque, tympano similem

similem reddat sonum; Sic & τυμπανώδης, tympano similis, tympanum referens; utrumque à præced. τύμπανον, τό; V.

Τυμπανοφορέομαι, tympanum fero, seu porto; Athen. l. 12. ex τύμπανον, τὸ, & φορέω; V.

Τεῶν, tu, pro Dor. τὺ; & hoc pro σὺ, tu. Sic ἐγέων, pro ἐγώ.

ΤΥ'ΝΟΣ, vel τυῶν, ὸς, parvus.

Τυῶτος, & Att. τυωτσὶ, parvillus, tantillus: à præced.

Τυωτπάζω, f. άσω, lutum calco, luto aspergo; blatero: à

ΤΥ'ΝΤΑΟΣ, ς, ὁ, lutum, tumultus.

Τυωτπώδης, ες, ὁ, ἡ, lutosus à præced. τυώτλος, ὁ; V.

Τύξις, ἡ, ipsa actio parandi aliquid, & extruendi, extructio; idem quod, & pro τεύξις, à Them. τεύχω, f. ξω, &c. Vide.

Τυπάζω, percutio, tundo; idem quod, & à Them. τύπω, undè τυπὴ, ἡ, &c. Vide.

Τύπανον, ε, τὸ, idem ac τύμπανον; quod vide.

Τυπάς, άδος, ἡ, malleus; Plut. à τυπὴ, ἡ; V.

Τυπεὶς, percussus, a. 2. part. pass. à τύπω, verbero.

Τυπητὸς, ῆ, ὁ, percussio, verberatio, peculiariter ea, quâ in luctu & mœrore quidam pectora tundunt & pulsant, quidam caput & fœmur percutiunt, planctus, plangor, est à τυπέω, idem quod τυπαζω, & Themat. τύπω: quæ vide.

Τυπὴ, ῆς, ἡ, percussio, ictus; dativ. pl. Ion. τυπῆσι ab a. 2. verbi τύπω, percutio.

Τύπης, ε, ὁ, percussor, à præced. τυπὴ, ἡ; V. Item Τυπίας, ε, ὁ, qui ictibus, aut malleo ductus est, ductilis; ut τυπίας χάλκος; apud Poll. l. 7. à τυπὴ, ἡ; sive τύπις, ὁ; quæ vide. Item Τυπὶς, ίδος; idem quod τυπὰς, άδος, & ab eod. id vide.

Τυπικὸς, TYPICUS, figuratus; & inde τυπικῶς, typicè: à seq.

Τύπος, ε, ὁ, nota, figura quælibet, seu effigies, signum percussione factum: TYPUS, exemplar: à τύπω; quod vide.

Τυπόω, ῶ, f. όσω, informo, figuro, signum imprimo: à præced.

Τυπτέω, cædo, verbero, pulso; idem quod, & à Them. τύπω; V.

Τυπτήσεις, verberalis, Att. pro τύψεις, 2. sing. f. 1. act. verbi τύπτω, f. ψω, tanq. à τυπτέω.

Τύπτομες, Dor. pro τύπτομεν, 1. pl. præs. ind. act. Sic τυπτόμεσθα, pro τυπτόμεθα, 1. pl. ind. pass.

Τυπτόντων, verberent, Att. pro τυπτόντωσαν, nam gen. pl. part. præs. act. usurpant pro 3. pl. imperat. præs. verbi τύπτω, verbero.

ΤΥ'ΠΤΩ, verbero, pulso, tundo: imperf. ἔτυπτον, f. ψω, p. τέτυφα, a. 1. ἔτυψα, a. 2. ἔτυπον, præs. pass. τύπτομαι, cædor, vapulo: p. m. τέτυπα, ας, ε. Hinc τύπος, ε, ὁ, vestigium, nota, figura, simulacrum, τυπόω, informo, figuro: τύπανον, ε, τὸ, baculus: τύμπανον, ε, τὸ, fustis; Item tympanum: τυμπανίζω, fustibus cædo: ζηλότυπος, invidus, qui alii invidet ejusdem amoris societatem: ζηλοτυπία, invidentia, qua rivalem in amore mulieris pati non possumus: ἀρχέτυπον, exemplar primigenium: ἀρχιτύπον, idem.

Τύπω, dativ. singul. à τύπος; quod vide.

Τυπώδης, ες, ὁ, ἡ, non exactus; rudi descriptione comprehensus; ut τυπώδης μάθησις, crassior doctrina; unde adv. τυπωδῶς, pro crassiore Minerva; sed expon. & expressè, graphicè à τύπος, ὁ, vestigium & nota percutiendo, seu pulsando, aut quolibet modo impressa: Item exemplum quod imitamur; Lat. forma, formula: Item descriptio minus exacta & quæ fit rudiore Minervâ; unde in dat. τύπῳ, exp. pingui Minerva, crasso modo; interdum & summatim, paucis, &c. V.

Τυπωθέντες, nom. pl. a. 1. part. pass. verbi τυπόω, figuram pono, f. ώσω. Them. τύπω.

Τύπωμα, ατος, τὸ, idem ac τύπος, à τυπόω. Th. τύπω.

Τύπωσις, figuratio, formatio, expressio, & τυπωτὸς, informatus, expressus, effictus, verbalia à τυπόω; q. v.

Τυραννεῖον, τὸ, domus, seu domicilium tyranni, à τύραννος, ὁ; V.

Τυραννοδυόντων, gen. pl. participi præsent. à

Τυραννδύω, regno, impero, f. ύσω. Them. τύραννος, rex.

Τυραννέω, idem quod τυραννύω; quod vide.

Τυραννίας ἡ, tyrannis, tyrannicus dominatus; unde τυραννιάω, tyrannidem affecto; à Them. τύραννος; V. Item Τυραννησείω, cupio τυραννεῖν; tyrannidem & imperium affecto, à τυραννέω, idem quod τυραννδύω, præceo, sum τύραννος; & in malam partem, tyrannidem exerceo, tyrannum ago, &c. Vide.

Τυραννίδας, acc. pl. à τυραννὶς, ίδος, ἡ, tyrannis. Them. τύραννος.

Τυραννίζω, cum tyrannis facio, tyranno faveo, sto à partibus tyranni; à Them. τύραννος, ὁ; V.

Τυραννικὸς, ὴ, TYRANNICUS; dominandi peritus; à τύραννος.

Τυραννικῶς, tyrannicè, adv. à præced.

Τυραννικώτατος, superl. à τυραννικὸς; quod V.

Τυραννὶς, ίδος, ἡ, TYRANNIS; imperium: à τύραννος.

Τυραποκτονέω, ῶ, tyrannum occido, seu interficio: unde τυραννοκλονία, tyrannorum, seu tyranni occisio, aut cædes, tyrannicidium; Plut. utrumque à seq. τυραννοκλόνος, tyranni occisor, seu interfector, &c. V.

Τυραννοκλόνος, ε, ὁ, tyrannicida: à τύραννος, tyrannus, & κλείνω, occido, p. m. ἔκτονα.

ΤΥ'ΡΑΝΝΟΣ, ε, ὁ, ἡ, TYRANNUS, rex, princeps. Est & nomen viri, & avis; Item adjectivè pro τυραννικὸς. Hinc τυραννὶς, ίδος, ἡ, tyrannis: τυραννδύω, regno, impero.

Τυρβάζομαι, fatago, perstrepo, turbor: &

Τυρβάζω, turbas do, tumultuor, f. άσω, p. τετύρβακα, à τύρβη, ης, ἡ, Att. pro σύρβη, tumultus, turba.

Τυρβασία, ἡ, dicebatur saltatio dithyrambica; Poll. 4. 14. est verbale à præced. τυρβάζω, tumultum excito: ut apud Plut. ex Soph. πάντα τυρβάζει κακὰ, tumultuando quævis excitat mala, &c. V.

Τύρβη, ης, ἡ, TURBA, vita voluptuariorum: Att. dicitur pro σύρβη, vel à Ζόβρος.

Τυρεία, ἡ, & τύρευσις, εως, ἡ, lactis coagulatio, & in caseum densatio, confectio casei: Item τύρευμα, τὸ, lac coagulatum & condensatum, vel lacticinium; verbalia à τυρεύω, in caseum cogo & denso: Item agito, turbo, commisceo; sed expon. & machinor, struo, fabricor: Item Τύρειον, ε, τὸ, caseolus, diminut. à Them. τυρὸς, ὁ; V.

Τυρεία, ας, ἡ, pro Europa.

Τυρεΰλιον, τὸ, id in quod conjiciuntur casei, fiscella; ex τυρὸς, ὁ, & βελὴ, ἡ; seu βόλος, ὁ, &c. V. Item Τυρόγαλα, ατος, τὸ, serum, ex τυρὸς, ὁ, & γάλα, τὸ, &c. V.

Τυρέων, ωντος, vide in τυρὸς.

Τυρόκνη, ης, ἡ, & τυρόκνηστις, εως, ἡ, radula, seu cultellus quo caseus raditur; ex τυρὸς, ὁ, & κνάω; V. Item Τυροκομεῖον, ε, τὸ, locus in quo curantur ea quæ ad caseum pertinent, taberna casearia; ex τυρὸς, ὁ, & κομέω, ῶ; V. Τυροκόσκινον, ε, τὸ, caseus cretus in cerniculo; ut quidam interp. apud Athen. l. 14. alii cribrum quo caseus cernitur; ex τυρὸς, ὁ, & κόσκινον, τὸ, &c. V.

Τυρόνωτος, dorsum ex caseo factum habens; apud Aristoph. ἀειφαγικῶς dicitur ἀνὴρ τὸν πλακοῦντ' ὁ ἔχων τυρόν; ex τυρὸς, & νάτος, ὁ; V. Item Τυροπώλης, caseorum venditor; ex τυρὸς, ὁ, & πωλέω, unde πώλης, ὁ, &c. V.

ΤΥΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, caseus: qu. à τέρσω, sicco: est enim lac siccatum. Hinc τυρώδης, caseosus, ut & τυρώεις, εντος, idem.

Τύρος, ε, ὁ, ἡ, nomen urbis: Syr. rupes.

Τυρογλύφος, ε, ὁ, nomen muris: ex τυρὸς, caseus, & γλύφω, cavo, excavo. Th. γλάφω, idem.

Τυροφορεῖον, asser in caseariâ taberna, disposito caseos sustinens; Poll. 1. 12. ex τυρὸς, & φορεῖον, τὸ; V.

Τυρόω, ῶ, coagulo, & cogo in caseum: Item agito, turbo, commisceo; sicut lac rudiculi agitatur dum condensatur; Athen. l. 7. in pass. τυρεῦσθαι, dicitur lac quum in caseum condensatur; à Them. τυρὸς, ὁ; V.

Τυρσηνοῖσιν, Tyrrhenis, dat. pl. nomen populi.

ΤΥ'ΡΣΙΣ, εως, ἡ, TURSIS, propugnaculum: ab Heb. צור.

Τύρσος, idem quod præced. τύρσις, turris; ea præsertim quæ est in mœnibus, dicta à Tyrrhenis ipsorum inventoribus; sed expon. etiam, ambitus muri, & pro munitionibus aut ambitu urbis sumi tradit Bud. &c. V.

Τυρχὴ, ῆς, ἡ, FURCA, quæ & ὑρχὴ.

Τυρῶ, Doric. pro τυρῶ, caseo, gen. à τυρὸς.

Τυρώδης, ες Ⓖ, ὁ ᾗ ἡ, caseosus; seu qui è caseorum genere est; à Them. τυρός, ὁ; vide.

Τύσω, supplico, Hesych. puto pro πτύσσω, ut sit plicat manus, vel genua.

Τυῖθός, ὁ, ἡ, vel ὁ ᾗ ἡ, τυΐδιος, parvus: τυΐδιν, paululùm, adv. τυΐδιν ἔσατν, valde parum: à πίδος, mamma, ι in υ, mutato.

Τυφαεύς, idem quod seq. τυφάων, gigas Typhon; unde etiam τυφαόνιος Ⓖ, Typhonius, seu Typhonius; ut τυφάονια πέδα; à Them. Τύφω; V.

Τυφάονα, acc. sing. à

Τυφάων, ονος Ⓖ, ὁ, nomen propr. viri. Hinc τυφαόνιον, nomen propr. loci.

Τυφεδανές, ές, ὁ, senis est Epitheton, decrepiti nimirum & cujus cadaver propediem sit cremandum, est à τυφεδών, όνος Ⓖ, ἡ, accensio, inflammatio, ustio; Suid. à Them. τύφω; V. Item Τυφεῖν, expon. πῦρ ἅπτειν, ignem accendere; ab eod. Th. τύφω.

Τύφη, idem quod τίφη.

Τύφη, ης, ἡ, præced. typha, est potius herba palustris; nam apud Theophr. Hist. Pl. l. 11. numeratur inter enodes, palustresque plantas, unà cum σοῖνος Ⓖ, & κύπειρος Ⓖ, & typher panniculam quam fert in summitate, ἀνθήλιον, vocat Dioscor. l. 3. c. ὠφέλιμα τύφης, reduci tamen potest ad Them. τίφη; quod vide.

Τυφήρης, videtur accipi pro ardens, vel fumans, in districho apud Suidam; ubi sic legitur, κρίνε τυφήρεα λύχνον; ipse tamen ibi τυφανιεῖν exponit; à Th. τύφω; V.

Τυφθείμεν, εἶτε, εἶεν, verberati essemus, per Synec. pro τυφθείημεν, εἴητε, εἴησαν, 1. pl. a. 1. optat. passiv. verbi τύπτω.

Τύφλη, nomen piscis; apud Athen. l. ζ. Item Τυφλῖνοι, dicuntur serpentes cæci, quibusdam cæciliæ, & in sing. τυφλῖνος Ⓖ, ὁ, expon cæcilia, serpentis genus, quod oculis captum creditur, & dicitur etiam, τυφλίας ᾗ τυφλὸς; Hesych. Omnia à Themat. τυφλός, ὁ; vide.

Τυφλοπλαγέω, ῶ, cæcum fingo; unde apud Suid. & in lexico quodam veteri, τυφλοπλαγῆται, i. e. τυφλὸς πλάττεται; ex τυφλὸς, & πλάσσω, unde πλάσης, ὁ, &c. V. Item Τυφλόπες πῆες, impropriè dicitur apud Eurip. in Phæn. i. e. pes hominis cæci; ex τυφλὸς, & πῆς, &c. V.

ΤΥΦΛΟΣ, ή, cæcus.

Τυφλὸς, præced. oculis captus, orbus luminibus; apud Plut. dicitur de fortuna: Item, interdum expon. qui non videtur, vix apparens, obscurus; ut τυφλὴ πίδαξ, fons non apparens: Item surdus, i. e. κωφὸς; Hesych.

Τυφλόστομα, τὸ, cæcum os, seu ostium; Eust. ex τυφλὸς, ὁ; & στόμα, τὸ, &c. vide.

Τυφλότης, ητος Ⓖ, ἡ, cæcitas: à præced.

Τυφλῶττει, cæcutit, 3. sing. præs. pass. à τυφλόω; q. v.

Τυφλοφόρος Ⓖ, peram gestans. Themat. φέρω.

Τυφλοφόρος Ⓖ, præced. est q. d. cæcum ferens; unde τυφλοφόροι, vocantur pastores peras portantes, per metalepsin pro περιόδοις, nam πήρα Ⓖ, cæcum significat, at πήρα, peram, &c. V.

Τυφλόω, exæco: f. ώσω, p. τετύφλωκα, ας, έ. a. 1. ἐτύφλωσα, ας, έ. à τυφλὸς.

Τυφλώδης, qui mutus sedet, & velut attonitus, & sic quasi captus oculis, ut & reliquis sensibus; ut Gal. apud Hippocr. expon. Item τύφλωσις, εως, ἡ, excæcatio, seu obcæcatio; sed expon. & cæcitas; utrumque à τυφλόω, oculis privo; unde in pass. τυφλόομαι, obcæcor, oculis privor; undè apud Plat. in Tim. τὰ τῶν τυφλωθέντων, expon. his orbatus & Metaph. apud Pind. in Olymp. ἢ ἄρ' ὀμμάτων πετύφλανθ' φρένα, futura non cernunt mentes: Item dicitur etiam vox τυφλοῦσθαι, i. e. obscurari; Plut. Symp. 8. &c. V.

Τυφλώττω, cæcus sum, cæcutio: à τυφλὸς, cæcus.

Τυφλωψ, cæcus, i. e. ὁ τυφλὸς τῶν ὤπας, cæcutiens oculis, & apud Nic. in Ther. τυφλῶπες, sunt serpentes quidam, qui alias etiam dicuntur, τυφλῖνοι, ex τυφλὸς, ὁ, &c. ὤψ, ὠπὸς, ὁ, &c. V.

Τυφογέρων, fastuosus senex; ex τύφος Ⓖ, ὁ, & γέρων, ὁ, &c. V. Affertur tamen & aliud etymon; nimirum τυφογέροντας, & τυφεδανὲς γέροντας, dici quoniam brevi τυφθήσονται, i. e. cremabuntur rogo injecti; senes scil. capulares, quamobrem à Suida etiam exponitur ἐφαπτόμενος Ⓖ, ut suprà, τυμβογέροντες, nominantur etiam decrepiti senes, &c. V. Item Τυφομανία, insolentia & fastus cum furore, seu furor cum insolentia & fastu conjunctus; Plut. sed scribitur & τεφομανία, & dicitur morbus esse à phrenesi, & veterno mixtus; & legitur etiam τυφλομανία, pro eodem; ex τύφος Ⓖ, vel τυφλὸς, & μανία, ἡ, &c. Vide.

Τύφος, ου, ὁ, fumus; res inanis fumo similis; fumosa arrogantia. Themat. τύφω.

Τύφος Ⓖ, præced. jactantia, ostentatio, fastus, insolentia, scribitur & τῦφος Ⓖ, & expon. etiam, stupor attonitus; apud Hippocr. &c. V.

Τυφόω, fumo infesto: Item effero, insolentem reddo: f. ώσω, p. τετύφωκα, præs. pass. τυφόομαι, ῶμαι, inflor, turgeo: perfect. pass. τετύφωμαι, σαι, ται, perf. part. τετυφωμένος Ⓖ, η, ον, inflatus, a, um; a. 1. ind. pass. ἐτυφώθην, ης, η, a. 1. part. pass. τυφωθεὶς, έντος Ⓖ, tumefactus: à τύφος Ⓖ, ου, ὁ, fumus, fastus. Th. τύφω, fumum excito.

ΤΥΦΩ, fumum excito, inflammo: f. θύψω. p. τέθυφα. a. 1. ἔθυψα, præs. pass. τύφομαι, fumigo, fumum edo. Hinc τύφος Ⓖ, seu τῦφος Ⓖ, fumus; Item ostentatio: τυφόω, fumo infesto, &c.

Τυφώδης, ες Ⓖ, ὁ ᾗ ἡ, decrepitus & capularis; Etymologo est, ὁ πλικίαν ἔχων τὴν τύφεσθαι, eo provectus ætatis, ut prope diem cremandus sit: Item apud Medicos, τυφώδης πυρετὸς, dicitur febris quædam continua & ardens; apud Gal. & Aët. à τύφος Ⓖ, ὁ; vel Them. τύφω, &c. V.

Τυφωί Ⓖ, gen. sing. & τυφωεῖ, dativ. à τυφωεύς, nomen gigantis: &

Τυφῶν, ῶνος Ⓖ, TYPHON, nomen gigantis, qui & Typhœus dicitur: Item turbo, procella. Th. τύφω.

Τυφωνία, ή, genus delirii cum furore mixtum; i. e. furiosus deliriusque lethargus, aut lethargicus furor & delirium; à Th. τύφω, unde τύφος Ⓖ, ὁ, stupor attonitus, &c. V.

Τυφωνικὸς, ὴ, όν, turbulentus, a, um; quod à τυφὼν, ῶνος Ⓖ, ὁ, ventus procellosus, turbo, vortex. Th. τύφω.

Τυφὼς, ῶ, ὁ, pro τυφὼν, ῶνος Ⓖ, ὁ, Typhœus centiceps.

Τύχα, ας, ἁ, Dor. pro τύχη, ης, ἡ, fortuna, gratia, favor.

Τυχαῖος Ⓖ, fortuitus, & in neut. pl. τὰ τυχαῖα, fortuita, quæ forte accidunt, casus fortuiti; à τύχη, ἡ; V.

Τύχας, dativ. plur. à τύχη, ης, ἡ; fortuna. Th. τυγχάνω, sum, contingo: f. τεύξομαι. a. 2. ἔτυχον.

Τύχε, Ion. pro ἔτυχε, 3. sing. a. 2. verbi τυγχάνω: vide in τύχας.

Τυχέειν, Poët. pro τυχεῖν, nanciscì, a. 2. inf. act. verbi τυγχάνω, adipiscor. a. 2. ἔτυχον.

Τυχεῖν, a. 2. inf. act. verbi ejusd.

Τυχέω, consequor, nanciscor, contingo; idem quod, & à Them. τυγχάνω; quod vide.

Τύχη, ης, ἡ, fortuna, eventus: acc. pl. τύχας. Est & τύχη, ης, ἡ, nominat. pro riè mulieris: à τυγχάνω, contingo.

Τύχῃ, (in dat. adverbialiter à præced. τύχη;) Item ἀπὸ τύχης, & διὰ τύχην & κατὰ τύχην, dicuntur pro forte fortuna, fortuitò casu, &c. Omnia adverbialiter, à τύχη, ἡ; V.

Τυχηρῶν, gen. pl. à

Τυχηρὸς, ὰ, όν, fortuitus, a, um: quod à τύχη, fortuna. Them. τυγχάνω, sum, contingo.

Τυχηρῶς, fortuitò; Item fortunatè, feliciter, est adv. à præcedent. τυχηρὸς, quod expon. etiam, fortunatus, felix, &c. V. Item Τυχικὸς, dicitur etiam pro eod. fortuito; itidem à τύχη, ἡ; V.

Τυχίζω; vide suprà, τυχίζω.

Τυχὼν, affectus eris, 2. sing. a. 2. sub. act. verbi ejusd.

Τυχήσω, f. 1. qu. à τοχέω, idem quod τυγχάνω, assequor: hinc τυχήσας, αντος, a. 1. part. act.

Τυχθείς, είσα Ⓖ, a. 1. part. pass. verbi τεύχω, fabricor: perf. pass. τέτυγμαι, a. 1. pass. ἐτύχθην.

Τυχικὸς, ὴ, όν, nomen viri: Gr. fortunatus; à τύχη, fortuna.

Τύχοι, cum particula εἰ, pro verbi gratiâ ut puta, exempli causâ; ut 1 Ep. ad Corinth. c. 14. & c. 15. ubi tamen interpr. vertit, pro ut inciderit; i. e. κατὰ τὴν ἔτυχεν; alia etiam est phrasis ἂν ἄτῳ τύχῃ, si res ita ferat, si ita acciderit, &c. V. seq. τύχοιμι, &c.

Τύχοιμι, assequi potero, aorist. 2. optat. verbi τυγχάνω, fut. τεύξομαι, a. 2. ἔτυχον.

Τυχοῖσα, ας, ἁ, Dor. pro τυχοῦσα, adepta. aorist. 2. part. activ. fœmin. gen. à τυγχάνω;

ἀ τυχάνω; quod vide.
Τυχὼν, forsitan, fortuitò, adv. à τυχὼν, a. 2. part. verbi τυχάνω, in neut. gen. τύχον.
Τυχόντι, ei qui obviam fuerit, dat. sing. a. 2. part. activ. verbi τυχάνω, a. 2. ἔτυχον.
Τυχόντως, pro ut contingit, seu contigerit; quolibet modo, utrumque est adv. à præced. τυχὸν; q. v.
Τυχὼν, ὀνΘ, confecutus: Item obvius, vulgaris; a. 2. particip. verbi ejusd.
Τύχωσι, 3. pl. a. 2. sub. activ. verbi ejusdem.
Τύψας, Æol. pro τύψας, a. 1. part. act. verbi τύπτω.
Τυψάντων, verberent, Att. pro τυψάπωσ, 3. pl. a. 1. imperat. act. verbi τύπτω, f. ψω.
Τυφλὴν, sordes in auribus, Hesych. Sed aliter est κυφλὴν.
Τύψαι, percutiit, Ion. pro ἔτυψεν, 3. sing. a. 1. ind. verbi τύπτω, verbero, fut. ψω.
Τύψον, άπω, a. 1. imperat. act. &
Τυψέντι, Dor. pro τύψαντι, 3. pl. f. 1. act. verbi τύπτω.
Τῳ, sine accentu, pro τινὶ, alicui: &
Τῶ, Dor. pro τῆ· sed
Τὼ, dualis est numeri: &
Τῷ, huic, dat. sing. ab ὁ, & pro ῳ, cui: πῷ τρόπῳ; quomodo? Exponitur etiam quare; idcircò, pro διὰ τοῦτο.
Τώγ', seu τώγε, hi, dual. num. ab ὁ, hic.
Τῶγαλμα, αΤΘ, Dor. pro τὰ ἄγαλμα, simulachrum.
Τᾶγκιστρα, Dor. pro τὰ ἄγκιστρα, hami.
ΤΩΘΑ'ΖΩ, dicteris incesso, irrideo, mordeo, f. άσω.
Τωθάσδοισι, Dor. pro τωθάζουσι, convitiis infectantes, part. præs. pl. num. f. g. à τωθάζω; q. v.
Τωθασμὸς, ὃ, ὁ, irrisio: &
Τωθασ'ης, ᾶ, ὁ, irrisor, à perf. part. passiv. verbi τωθάζω, irrideo.
Τωθασικὸς, irrisorius; unde adv. τωθασικῶς, irrisorie, cum irrisione, à præced. τωθασικὸς, ὁ; V. Unde etiam τωθασικὴ, ars irridendi & mordendi.
Τῶνες i. e. ὅτως ἄν; Hom. Il. hoc modo, &c. à πῶ, dat. V.
ΤῶργεΘ, Dor. pro τῆ ἄλγεΘ, ab ἄλγΘ, εΘ, τὸ, dolor.
Τῳπιέχονον, Dor. pro τὸ ἀμπέχονον, idem quod ἀμπεχόνη, ἡ, vestitus: ab ἀμπέχω, pro ἀμφιέχω, circumdo. Them. ἔχω, habeo.
Τῶ μῶ, Dor. pro τῆ ἐμῆ, mei.
Τῶν, τῆσγε, & τῆσδε gen. pl. ab ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc.
Τᾶνδω, Dor. pro τῷ ἄνδρω, antro.
Τοῦ ὄντι, sanè, certè, revera, planè, verè, indubitatò; ad verbum ex re ipsa; ut apud Plat. 1. de rep. ὁ, τῷ ὄντι, ἀληθὴς ἄρχων, i. e. legitimus princeps; vide τῷ dat. & ὄν, ὀνΘ, τὸ, neut. ab ἄν, part. præs. ab εἰμὶ; V.
Τῶρνεον, Dor. pro τὸ ὄρνεον, avis. Them. ὄρνις, idem.
Τὸ πὸ τότε, pro τὸ ἀπὸ τότε, postea.
Τὼργείω, Dor. pro τῶ Ἀργείω, Argivi viri.
Τῶργον, Doric. pro τὸ ἄροτρον, aratrum.
Τὼρχαῖον, Ion. pro τὸ ἀρχαῖον, antiquitus, olim.
Τὼρχαῖον γένΘ, dicitur vetustum genus à præced. τὼρχαῖον; V.
Τὰς, sic pro ἅπας, per Aphæres. vel Dor. pro αἵς. Them. ἆϊς, hic. Vel πᾶς, similiter, à τὶς, inusit. pro quo ὅς, in usu: πᾶς, ᾶς, tantum, quantum: & τᾶς, Dor. pro οἷς.
Τώστέα, Dor. pro τὰ ὀστέα, ossa.
Τὼὐτ' ὄπι χρέΘ, Dor. & Poët. dictum, pro τὸ αὐτὸ ὅπι χρέΘ, ad idem ministerium.
Τωϋτέᾳ, τωϋτέω, & τωϋτὸ, pro τῇ αὐτῇ, τῷ αὐτῷ, & τὸ αὐτό.
Ταὐτὲ, Dor. pro τῇ αὐτῇ.

Υ.

YEst littera vigesima. In numeris, est CCCC. Æolibus ponitur pro ο, ut ὔνυμα, pro ὄνομα, υ in ι, Dor. & Æol. mutantur: ut in Μοῖσυ pro Μῶσα, &c.
Υ, olfacientis sonus. Adv. à spiritu naribus attracto fictum, quum quis odoratu aliquid se probare ostendit.
Ὑάχη, ης, ἡ, angina porcina, anginæ species quâ sues corripi solent; est scil. angina quæ cum tumore exteriores faucium partes occupat, dicta sic, quod suum colla sæpius hac inflamatione afficiantur, quos ὑάκας vocant Græci; ab ὗς, ὑός, & ἄχω; V.
Ὑάδες, αἱ, suculæ, stellæ septem in cornibus tauri, quæ quum oriuntur aut occidunt, pluvias excitant; ab ὕω, pluo.
Ὑάδες, αἱ, dicuntur etiam Bacchæ, nutrices Bacchi, à quibus etiam Bacchus ipse denominatur Ὑης, secundum quosdam; ab ὑὰς, ἀδΘ, ὁ, sucula, &c. vide.
Ὑαινα, ης, ἡ, bellua; nomen quadrupedis, dict. à setis suillis in dorso; Item sucula, & HYÆNA piscis: ab ὗς, sus.
Ὑαινὶς, ίδΘ, ἡ, Hyænula, piscis, per diminutionem, dictus ab, vel idem cum ὕαινα, præced. id vide.
Ὑακίζω, f. ίσω, pluo. Th. ὕω, idem.
Ὑακίνθια, festum in honorem Hyacinthi pueri: &
Ὑακινθίζω, hyacinthum refero, vel imitor, hyacinthino sum colore; est ab ὑακινθὶς, scil. ὁδὸς; Athen. l. 4. via, seu platea hyacinthi; quales appellantur sic, seu forte fortunâ, seu ex instituto, ab Hyacintho aliquo vel flore aut mercatura, lanificioque in hyacinthis; à Them. ὑάκινθΘ, ὁ; V.
Ὑακίνθιν, η, ον, HYACINTHINUS, a, um: ab
Ὑάκινθος, ου, ὁ, ἡ, HYACINTHUS: puer, flos, & gemma: Item lana aut fila hyacinthino colore imbuta; etiam nomen viri.
Ὑακινθοβαφὴς, hyacinthino tinctus colore; ex ὑακίνθινΘ, præced. purpureus, vel subniger; in modum hyacinthi; & βάπτω· f. ψω, unde βαφὴ, ἡ, &c. V.
Ὑακινθώδης, εΘ, ὁ, ἡ, ἡ, hyacinthinus; i. e. hyacintho similis à præced. ὑάκινθΘ; V.
ὙάλεΘ, & contractè, ὑαῆς, è vitro confectus, vitreus: Item ὑάλη, idem quod, & pro Them. ὕαλΘ; unde etiam ὑαλίζω, vitrum imitor colore & pelluciditate, in modum vitri sum pellucidus, &c. Sic & ὑαλόεις ΘΤ, ὁ, vitreus, vitro similis; unde neut. ὑαλόεν, Hesychio est λαμπρὸν, διαφανὲς, splendidum, pellucidum: itidem ab eod. Them. ὕαλΘ; V.
ὙάλινΘ, ίνη, ον, vitreus, a, um: ab
Ὑ'ΑΛΟΣ, seu ὕαΘ, ου, ἡ, vitrum, crystallus.
Ὑαλοειδὴς, έΘ, ὁ, ἡ, ἐν, qui est vitri modo translucidus; ut ὑαλοειδὴς χιτὼν, tunica oculi, quæ & κρυσταλλοειδὴς, dicitur à Polluce; ex ὕαλΘ, ὁ, & εἶδΘ, τὸ, &c. Vide, Item Ὑαλοτέκτης, & ὑαλοτέχνης, artifex vitri coquendi, & conficiendi; ex ὕαλΘ, ὁ, & τέχνη, ἡ; Vide, Sic & Ὑαλουργὸς, & ὑελουργὸς, qui vitra conficit, vitrarius; unde ὑαλουργεῖον, & ὑελουργεῖον, officina vitraria; locus ubi vitra fiunt: ex ὕαλΘ, vel ὕελΘ, & ἔργον, τὸ, &c. Vide.
Ὑὰς, ἀδΘ, ὁ, sucula, aut porcella; ut συὰς, ἀδΘ, suprà; ab ὗς, ὑός, idem quod, & pro σῦς, συὸς, &c. V.
Ὑάζω, à Suid. expon. ἐμῶ, i. e. vomo; sed & de incurvatione dicitur, incurvo me quemadmodum vomentes solent; quoniam qui vomunt, ὑπὸ τῆς βίας κυρταίνειν εἰώθασιν, &c. est ab ὑξὸς, ῆ, ὁ, curvus, gibbosus, idem quod, & (abjectâ, κ, mutatoque φ, in β,) pro κυφὸς, ὁ, incurvus; à Them. κύπτω, f. ψω, &c. V. at ὑξὸς, subst. intrinsecus, dicitur de tubere in cameli dorso, apud Aristot. &c. V.
Ὑπάλλω, subvertere, Dor. seu Æol. Sync. pro ὑποβάλλω, præs. inf. act. ab ὑπὸ, & βάλλω, jacio.
Ὑπάλλω, vel potius Doricè, ὑβάλλω, dicitur pro ὑποβάλλω, subjicio, &c. Vide.
ΥΒΑΗ, Hyble, hybla, mons & urbs in Sicilia, quæ postea Megare vocitata; atque inde, ὑβλαῖον μέλι, pro melle optimo, quale fertur ab, & in Hybla fuisse perhibetur, propter thymi copiam.
Ὑβὸν, Dor. pro κυφὸν, gibbosum.
Ὑβὸς, ᾶ, curvus, inflexus, à κυφὸς. Hinc ὑβωτὸς, ὑβωμὸς, curvamen, tanquam ab ὑβόω, curvo.
Ὑβρίλιος, Dor. pro Εὐβούλιος, Eubuli.
Ὑβρίζω, contumelia afficio, injurius sum, insolesco; f. ίσω, & Att. --ιῶ, p. ὕβρικα, a. 1. ὑβρισα· a. 1. inf. act. ὑβρίσαι, perf. pass. ὑβρισμαι, σαι, σται, a. 1. pass. ὑβρίσθην, ης, ῆ, a. 1. part. passiv. ὑβρισθὶς, ίσθΘ, contumelia affectus; f. 1. passiv. ὑβρισθήσομαι, ῆ, εται. Them. ὕβρις, contumelia.
Ὑβριστάω, ῶ, injuriam patior, injuriâ & contumeliâ afficior; ex seq. ὑβρις, εως, & πάθΘ, εΘ, τὸ, &c. V.

Ὕβρις, εως, ἡ, injuria, contumelia, superbia: in accus. ὕβριν. Hinc ὑβρίζω, injuria afficio: ὑβριστής, οῦ, injuriosus.

Ὑβρις, ἰδος, est avis species nocturnæ, Hesych. ex accipitrum scil. genere, quæ dicitur acriter infestare aquilas: Item ὕβρις, ἰδος, ὁ, ἡ, dicitur, animal imparibus progenitum parentibus; ut fero, & domesticâ, Parthico, & Romanâ, equo & asinâ; quæ est ὕβρις, & adulterium naturæ, scil. Them. præced. ὕβρις, εως, ἡ, injuria, seu vis petulanter illata, consequenter expon. stupratio & adulterium, &c. V.

Ὑβρίσω, a. 1. inf. act. ὑβρισ, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ὑβρίζω, contumelia afficio: f. ἰσω. Th. ὕβρις.

Ὑβρισθήν, Dor. pro ὑβρίζην.

Ὑβρισθέντας, accus. pl. a. 1. part. passiv. verbi ὑβρίζω; q. v.

Ὑβριστής, 3. sing. f. 1. ind. passi. verbi ejusdem.

Ὑβρισμα, ατος, τὸ, idem quod Them. ὕβρις.

Ὑβριστήρ, ῆρος; &

Ὑβριστής, οῦ, contumeliosus, injuriosus: &

Ὑβριστικὸς, ἡ, idem: &

Ὑβριστικῶς, adv. injuriosè, contumeliosè: Item

Ὑβριστρία, ας, ἡ, contumeliosa, superba: omnia à perf. passi. verbi ὑβρίζω. Th. ὕβρις.

Ὑβριστις, ἡ, injuriosa, contumeliosa, conviciatrix; Etymol. est fœmin. à masc. ὑβριστὴς, ὁ, præced. vi. atque inde ὑβριστότερος, insolentior, petulantior, protervior, & ὑβριστότατος, petulantissimus, compar. & superl. ab eod. Item ὑβριστικώτερον, petulantiùs, est adv. compar. à præced. ὑβριστικῶς ut omnia, ab ὑβρίζω, & Th. ὕβρις, εως, ἡ, &c. V.

Ὑβρισταί, οἱ, dicebantur, οἱ μὴ θέλοντες εἰσπράττειν τὰς δίκας; qui criminum reos in judicium protrahere nollent; Hesych. & Poll. l. 8. ex ὑβριστὴς, ὁ, & δίκη, ἡ, &c. V.

Ὕβωμα, τὸ, curvamen, vox generalis significans omnem vertebrarum eversionem præter naturam, gibbus, vel gibber: Item ὕβωσις, affectus spinæ dorsi incurvatæ & fornicatæ, quo gibberi, sive gibbosi fiunt; utrumque ab ὕβος, ὁ; vi. & confer etiam ὑβάζω.

Ὑγεία, ἡ, idem quod, & per Sync. pro ὑγιεία, bona valetudo, &c. V. Item Ὑγιάζω, sano, sanitati restituo, & in pass. ὑγιάζομαι, sanitati restituor, sanesco, convalesco; ut ἕλκη ὑγιαζόμενα; apud Alex. Aphr. à Th. ὑγιὴς, ἐς, ὁ, ἡ, &c. V.

Ὑγιάϊνης, 2. sing. præs. sub. ab

Ὑγιαίνω, sanus sum: f. ανῶ. Th. ὑγιὴς, ἐς, ὁ, ἡ, sanus.

Ὑγίανσις, q. d. convalescentia, via ad sanitatem; est verbale ab ὑγιαίνω; V. Item Ὑγίασμα, τὸ, medela, & ὑγιαστικὸς, sanandi vim habens: utrumque ab ὑγιάζω, ομαι; quæ vide.

Ὑγίεα, accus. sing. ab ὑγιὴς, ἐς, ὁ, ἡ, sanus.

Ὑγίεια, ας, ἡ, sanitas; ejusdem Thematis.

Ὑγιέϊς, gen. sing. præced. Ion.

Ὑγιεὸς, ᾶ, sanus, saluber. Them. ὑγιὴς, idem.

Ὑγιεῶς, sanè, salubriter; adv. à præced. ὑγιεὸς; V.

Ὑγιεώτατος, ε, sanissimus, superlat. ab ὑγιεὸς.

Ὑγιηρὸς, idem quod seq. ὑγιερὸς, sanus; & ab eod. Th. ὑγιὴς; V.

Ὑγιηρὸς, ᾶ, idem quod ὑγιὴς.

Ὑγιὴς, ές, ὁ, ἡ, sanus, incolumis, integer. Hinc ὑγίεια, ας, ἡ, sanitas: ὑγιεὸς, ᾶ, sanus: ὑγιαίνω, sanus sum.

Ὑγιόω, sano, curo; à præced. Them. ὑγιὴς; V. Item, ὑγιῶς, sanè, rectè, sine vitio, adv. ab eod.

Ὑγρὰ, seu Ion. ὑγρὴ, f. g. ab ὑγρὸς, interdum sumitur substant. pro ὑγρὸς κέλθος, mare, pelagus. Th. ὑγρὸς.

Ὑγραίνω, f. ανῶ, humecto: ab ὑγρὸς.

Ὑγρασία, ἡ, humectatio, & ὑγρεσία, ἡ, humiditas, humor, uligo; utrumque à præcedent. ὑγραίνω, madefacio, &c. V.

Ὑγρέμπλαστρον, emplastrum liquidum, seu humidum, & non siccum; ex ὑγρὸς, & ἔμπλαστρον, τὸ; V. Item Ὑγροβάτης, per humida ambulans; unde ὑγροβατικὰ ζῶα, quæ humida permeant; ex ὑγρὸς, & βαίνω, f. βήσομαι, à βάω; unde βατὴρ, βαλέω, &c. V. Ὑγρόβιος, qui in locis humidis vivit; piscatoris est Epith. apud Nonn. à Them. βίος, ὁ; V. Ὑγροκέφαλος, qui humido est capite; a Them. κεφαλὴ; V. Ὑγροκήλη, hernia aquosa, seu ramex aquosus, seu aquosa collectio circa alterum testiculum, inter fecundam & quartam membranulam; Poll. 4. 25. à Them. κήλη; V. Ὑγρομυροκήλη, ἡ, dicitur dilatatio vasorum à quibus alimentum testibus suppeditatur, & lenti humoris in aliqua seroti parte collectio; à μυροκήλη, ἡ, varicosus ramex, hoc est dilatatio vasorum quæ testiculum nutriunt; ex μιρσὸς, ὁ, & κήλη, ἡ, &c. V. Item Ὑγροκολλίοις, qui humidâ seu fluidâ est alvo; à Them. κοιλία, ἡ; V. Ὑγροκολλύρια, humida collyria, quæ componuntur ex liquoribus, succis, oleis, melle, animalium felle & aliis compluribus similiter humidis, & variis etiam vires habentibus; à Them. κολλύριον, sive κολλύριον, τὸ, V. Ὑγρομβὴς, habens membra ὑγρὰ, i. e. tenera & flexibilia; à Th. μέλος, εος, τὸ; vi. Ὑγρόμυρσον, compositio unguenti humidi odorati, unguentum liquidum; à Th. μύρον, τὸ; V. Ὑγρὸς, q. d. qui humidam habet mentem, i. e. mollis, & effœminatus, de cinædo dici, tradit Poll. à Them. νόος, contracte νῦς; V. Ὑγρόπτερον, τὸ, pix liquida; à Them. πίσσα, ἡ; V. Item Ὑγροπόρος, per humida gradiens, humida permeans; unde ὑγροπορέω, per humida gradior, humida loca permeo; in Epigr. lib. 4. ex πόρος, ὁ; à Them. πείρω, comp. ut reliqua præced. cum seq. Th. ὑγρὸς, ὁ, &c. V.

Ὑγρὸς, ὰ, ὸν, humidus, a, um; viridis: tener, mollis, lubricus; laxatus, remissus: qu. ab ὕω, pluo.

Ὑγροσαρκὸς, humidam carnem habens; unde compar. ὑγροσαρκότερος, cui caro est humidior; ex ὑγρὸς, ὁ, & σὰρξ, κὸς, ἡ, &c. V.

Ὑγρότης, ητος, ἡ, humiditas, humor: à præced. ὑγρὸς.

Ὑγρόχαυλος, mollem & flexilem cervicem habens; Aristoph. ex ὑγρὸς, ὁ, & τραχηλὸς, ὁ, &c. V. Item Ὑγροφοιτικὸς, qui in humido ali solet, & nutriri; ex ὑγρὸς, ὁ, & τροφὴ, ἡ, &c. V. Sic & Ὑγροφθάλμων, qui humidis est oculis, cui oculi fluunt; (ei opponitur ξηροφθάλμων) ex ὑγρὸς, & ὀφθαλμὸς, ὁ, &c. V. Ὑγροφυσίγξ, scil. πόμεον, dicitur poculum in quo liquores resonant, in Epigram. ex ὑγρὸς, & φυσίγγων, ὁ, &c. V.

Ὑγρῶς, humidè, liquidè, fluidè; Item molliter, Athen. l. 11. Item flexibiliter, agiliter; unde ὑγρώτερος, molliùs, flexibiliùs; sunt adv. posit. & compar. à Th. ὑγρὸς, madidus, humectus: Item flexibilis, & agilis, fluxus, laxus, &c. V. Item ὑγρόω, humoris, aquæ plenus sum; apud Æsch. Itidem ab eod. Th. ὑγρὸς; V.

Ὑδαγὴς, aquosus, aqueus; apud Hippocr. ab inusit. ὕδας, pro ὕδωρ, τὸ, in genit. ὕδατος, &c. V. Unde etiam ὑδαλὶς; quod Hesychio est ὑδροποιῶν.

Ὑδαρὴς, ές, ὁ ἡ, & ὑδαρὸς, ᾶ, ὁ, aquosus, aquam sapiens, dilutus aquâ, ut ὑδαρὴς οἶνος, vinum aqueum, & immodicè dilutum, metaphoricè usurpatur, pro fluxus, infirmus: ut ὑδαρὴς φιλία, apud Aristot. Polit. 2. Unde in compar. ὑδαρέστερος, aquatior, Plin. dilutior: Item ὑδαρόω, reddo aquosum, seu aqueum & dilutum; unde ὑδαρωθεὶς οἶνος; Bud. à præced. ὑδαρὸς, quod à Th. ὕδωρ, τὸ; V. Item Ὑδατόω, aquosus fio, aqueſco; vel idem quod ὑδατόω, aquosum facio, in aquam converto; ab eod. Th. ὕδωρ, ὕδατος, &c. V.

Ὕδατι, dat. & ὕδατος, gen. sing. ὕδατι, dat. pl. ab ὕδας, inusit. pro quo ὕδωρ, ατος, τὸ, aqua: hinc ὑδατώδης, ες, aquosus.

Ὑδάτια, τὰ, aquulæ, aquæ; ut ὑδάτιον ὀμβρομμάτων, pluviis supervenientibus; apud Theophr. est neut. pl. à sing. ὑδάτιον, τὸ; V. Item Ὑδατικὸς, aquarius, ad aquam pertinens; ut ὑδατικὸν σημεῖον, signum & indicium pluviæ futuræ; apud Theophr in prognost. Sic & ὑδατικὸν, aqueus; in Epigr. ὑδατίνας βραχίονας, exp. brachia roscida: Item ὑδάτιον, τὸ, aquula, seu simpl. aqua, & specialiter, aqua pluvia; apud Aristot. & Theophr. omnia ab eod. Th. ὕδωρ, ατος, τὸ, &c. V.

Ὑδατὶς, ίδος, ἡ, vesicula, stilla, Gl. Cyr. ab ὕδωρ, aqua.

Ὑδατοειδὴς, aquæ similis; ex ὕδωρ, ατος, & εἶδος, τὸ, &c. V.

Ὑδατοτρέμμων, ονος, ὁ ἡ; in aqua nutritus, seu altus, aquatilis, aquaticus; ut ὑδατοτρέμμονες ἰχθύες; i. e. pisces humoris alumni; ex ὕδωρ, ατος, & τρέμμα, τὸ, alumnus; omne quod nutritur, &c. V. Item Ὑδαλόκλυς, aquâ lotus, seu ablutus; ex ὕδωρ, ατος, & κλύζω, f. σω, &c. V. Ὑδατοτρεφὴς, in aqua nutritus; ex ὕδωρ, ατος, & τρέφω; V. Ὑδαλόχλοος, virens aquâ; ex ὕδωρ, ατος, & χλόα, ης; V. Ὑδαλόχολα διαχωρήματα, excrementa permixta bilę aquosâ seu

seu aquâ biliosâ: ex ὕδωρ, ατος, & χόλη, ἡ, V. Item, ὑδατόχροος, aqueo colore præditus; seu, aquæ similis; ut ὑδατόχροα ὕδατα, urinæ aquei coloris, seu, quæ aquæ colorem habent: ex ὕδωρ, ατος, & χρόα, ἡ, &c. V.

Ὑδατόω, aquosum reddo; unde in pass. ὑδατοῦσθαι, in humorem resolvi; item, ὑδατώδης, aquosus, multum in se aquæ continens: aqueus, hydropicus; ut ὑδατώδεις ἄνεμοι, venti aquæ fertiles, Theophr. utrumque à Th. ὕδωρ, ὕδατος, τὸ, V.

Ὕδει, aquæ, limo dat. sing. ab ὕδος, ου, τό, Poët. pro ὕδατι, aqua.

Ὑδερικάω, aquâ subeunte cutem laboro: hydropicus sum, intercutibus vitiis laboro: unde verbale, ὑδερίασις, hydropsia, aquæ intercutis, & hydropis, πάθος; item, ὑδερικὸς, hydropicus, qui aquâ intercute laborat; & ὑδερικοὶ διαθέσεις, affectiones hydropici, Gal. Sic &, ὑδέρωδης, idem: omnia, à seq. ὕδερος, aqua intercus, vitium intercus, &c. V.

Ὕδερος, ου, ὁ, hydrops: ab ὕδωρ.

Ὑδίερος ἔοικε, similis aquæ intercuti est; & ὑδέρου ὕδατος, i. e. aquæ intercutis curatio; dat. sing. & genit. plur. à præced. ὕδερος, V.

Ὑδέω, ῶ, & Poët. metri causâ, ὑδείω, idem quod, Them. ὕδω, cano; unde in pass. ὑδέομαι, celebror, cantor, laudor, &c. V.

Ὑδνις, qui peritè canit, sapiens, prudens: ab ὕδω, cano.

Ὑδναι, ἔγκυροι, σώφρονες, Hesych.

Ὑδνέω, nutrio: an ab ὕδνος;

Ὕδνος, ου, ὁ, idem quod præced. ὕδνις, qui carmina pangit, vel, qui carminibus laudes alicujus dicit, Poëta, &c. Vide.

Ὕδνον, ου, τὸ, tuber: ὕδνα, tubera: quia aquæ naturæ id φυτὸν, possit esse ab ὕω, pluo. Sed ὕδνον, idem est quod ὄδνον, & ex hoc illud, nempe ab ὀδάω.

Ὑδνόφυλλον, folium tuberis terræ, i. e. herba quæ tuberi terræ superinnascitur; seu, herba quæ tuberibus supercrescit, quo indice ipsa deprehenduntur; Athen. l. 2. ex ὕδνον, τὸ, præced. & φύλλον, τὸ, &c. V.

Ὕδος, εος, τὸ, aqua; idem quod, & Poët. pro Th. ὕδωρ, V.

Ὕδρα, ας, ἡ, HYDRA, aquatilis serpens: ut & ὕδρος, hydrus. Th. ὕδωρ, ος, τὸ, aqua.

Ὑδραγία, aquæ deductio, aquæductus; est à seq. ὑδραγωγὸς, V.

Ὑδραγωγὸς, aquæductor, aquæductus: ὑδραγωγεῖον, ου, τὸ, aquæductio, aquagium: ab ὕδωρ & ἄγω.

Ὑδραίνω, καίω, lavo, humecto, irrigo, effundo. Th. ὕδωρ, aqua.

Ὑδραλέτης, mola aquaria; vel qui ὕδατι ἀλεῖ; ab ἁλέω, molo.

Ὑδραλὴς, έος, ὁ, ἡ, Hesychio est coluber, seu, serpens aquaticus; (qui & ὕδρος dicitur, & ὕδρος;) sed exp. etiam, mutabilis; deducitur ab ὑδρηλὸς, id V.

Ὑδράλμη, aqua salsa: ab ὕδωρ & ἅλμη.

Ὑδράργυρος, argentum vivum; ut exp. apud Dioscor. 5. 102. & 6. 29. metallum est in argentifodinis nascens, album, & aquæ instar liquidum & valde mobile; nomen ex aqua & argento ductum est, quòd, argenti quidem colorem referat, nec tamen, ut argentum uno loco consistat, sed, aquæ modo diffluat: Plin. de vi ejus lethali, & remediis differit Dioscor. Ibid. & Theophr. l. περὶ λίθων, id, χύτην ἄργυρον, vocat: ex ὕδωρ, τὸ, & ἄργυρος, τὸ, &c. V. Item, ὑδραύλαξ, sulcus aquarius, Bud. ex ὕδωρ, τὸ, & αὖλαξ, ἡ, &c. V.

Ὑδραύλης, ου, ὁ, organarius: &

Ὑδραύλις, εως, ἡ, sive ὑδραύλικὸν, (scil. ὄργανον,) HYDRAULA, cui simile organum, sc. musicum, quo αὐλεῖσι per ὕδωρ.

Ὑδρεία, ας, ἡ, aquatio, irrigatio. Th. ὕδωρ, aqua.

Ὑδρεῖον, τὸ, vas quo utimur in aquando; hydria, situla, urna; pro eod. Ionicè scribitur ὑδρήϊον, apud Herodot. est, (ut &, præced. ὑδρεία, aquæ haustio;) verbale, à seq. ὑδρεύω, quod vide.

Ὑδρέλαιον, τὸ, aqua oleo mista, sive, oleum aquâ dilutum: ex ὕδωρ, τὸ, & ἔλαιον, τὸ, &c. V. Item, ὑδρεντερικὴ, herniæ species composita; quando viz. unà cum intestino aquosus humor in scrotum descenderit: ex ὕδωρ, τὸ, & ἐντερικὴ, tumor scroti, delapso in id intestino; quod, ex ἔντερον, τὸ, & κήλη, ἡ, &c. V.

Ὑδρεύμα, τὸ, aquationum ratione disposita mansio: sic enim Plin. l. 6. c. 13. à Copto camelis itur aquationum ratione mansionibus dispositis; prima appellatur hydreuma xxxii. M. secunda in monte diei itinere; item, ὑδρεύσις, ἡ, aquatio, aquæ haustio; item, rigatio, irrigatio, utrumque à seq. ὑδρεύω, quod V. Atquè indè, ὑδρευόμενα, aquatrices: quæ aquatum eunt, ab ὑδρεύομαι, seq. V.

Ὑδρεύω, rigo, aquam poto, fero, vel haurio: ὑδρεύομαι, aquor, aquam haurio, irrigor: f. δύσομαι. Th. ὕδωρ.

Ὕδρη, hydra, serpens; in Epigr. idem cum ὕδρος, ὁ, id V.

Ὑδρηλὸς, sulcus aquarius, aquæductus, aquagium: ex ὕδωρ, τὸ, & ἄγω, duco, &c. V.

Ὑδρήϊον, τὸ, Ion. pro ὑδρεῖον, urna.

Ὑδρηλὸς, ἥ, ὁ, humidus, aquosus, mollis, irriguus, aquaticus; ut, χῆ ὑδρηλή; apud Athen. l. 2. & ὑδρηλὴ καλαμίνθος, vocatur calamintha viridis, seu, aquatica, ad differentiam montanæ; teste ejus Schol. est idem quod ὑδρεῖος, & utrumq; à Th. ὕδωρ, ος, V.

Ὑδρίω, Ion. pro ὕδρευ, acc. sing. ab ὕδρις, ας, ἡ, quod V.

Ὑδρία, HYDRIA; cadus, urna, aquatio. Th. ὕδωρ.

Ὑδριάδες νύμφαι, nymphæ aquaticæ; in Epigr. l. 4. Item, ὕδριαι, Athenis, dicebantur situlæ & urnæ, in quas conjicebantur calculi & sortes; utrumq; ab eod. Th. ὕδωρ, τος, V.

Ὑδριαφόρος, qui hydriam gestat; ex præced. ὕδρια, ἡ, & φορέω, &c. V.

Ὑδρίον, τὸ, aquula, parva aqua; item, ὕδριον, τὸ, parvum vas aquarium, parva hydria; sic &, ὑδρίσκη, ἡ, idem, parva hydria, urnula; diminut. ab ὕδωρ, τὸ, V.

Ὑδροβαφὴς, aquâ tinctus, Poll. ut, ὑδροβαφεῖς ἱμάτιον; idem quod ψυχροβαφὴς, Poll. nam ψυχροβαφὴς, & θερμοβαφὴς, dicuntur de floribus quæ sine coctura, frigidi macerantur, aut, decoquuntur; apud Theophr. l. de odorib. ex ὕδωρ, τὸ, & Th. βάπτω, f. ψω; unde, βαφὴ, ἡ, &c. V.

Ὑδρόγαρον, garum, quod aquâ dilutum est: ex ὕδωρ, τὸ, & γάρος, τὸ, sanies, seu liquamen piscium sale conditorum, &c. V. Item, ὑδροδόκος, aquam excipiens, seu recipiens; ut, lacunæ, cisternæ, vasa aquaria, & quævis alia aquæ receptacula; item, adjectivè interdum dicitur, ut ὑδροδόκος κίλπη, sinus, seu alveus aquæ capax, Nonn. ex ὕδωρ, τὸ, & δέχομαι, unde δοχὸς, ὁ, ἡ, capax, &c. V. Item, ὑδροειδὴς, aquæ habens speciem: ex ὕδωρ, τὸ, & εἶδος, τὸ, &c. V.

Ὑδρόεις, εσσα, ὁεν, aquosus, humidus; unde, fœm. ὑδρόεσσα, & contracte, ὑδρῆσσα, aquosa: unde, Hydruntæ, ab aquarum ubertate, nuncupantur duæ insulæ in mari Ægæo, Andros & Ceos, vel Cos, quarum meminit Plin. l. 4. & 12. à Th. ὕδωρ, τος, V.

Ὑδροθήκη, locus aquæ reponendæ destinatus; & in navi, locus ad asservandam aquam dulcem, Athen. l. 5. ex ὕδωρ, τὸ, & θήκη, ἡ, &c. V. Item, ὑδροκέφαλον, tumor capitis aquosus; de quo Aët. & Ægin. ex ὕδωρ, τὸ, & κεφαλὴ, ἡ, &c. V. Sic &, ὑδροκήλη, (idem quod, suprà, ὑγροκήλη, i. e.) tumor aquosus corporum, scrotum implicantium: unde, ὑδροκηλικοὶ dicuntur hydrocelici, i. e. qui laborant aquoso ramice, Plin. 30. 8. ex ὕδωρ, τὸ, & κήλη, ἡ, &c. V. Ὑδρολάπαθον, lapathum aquaticum, seu, in aqua natum: ex ὕδωρ, τὸ, & λάπαθον, τὸ, V.

Ὑδρομάντις, qui vel quæ ex aqua prædicit futura, qui res futuras ex aqua auguratur: unde, ὑδρομαντεῖα, ejusmodi per aquas divinatio: ex ὕδωρ, τὸ, & μάντις, ὁ, ἡ, V. Item, ὑδρομαστῆς, aquarum investigator: unde, ὑδρομαστικὴ, sub. τέχνη, ars, seu scientia indagandi aquas: ex ὕδωρ, τὸ, & μαστάω, &c. V. Item, ὑδρομεδέστα, seq. propriè sonat, aquarum regina, &c. V.

Ὑδρομέδεστα, nom. Ranæ, ab ὕδωρ, aqua, & μέδω, impero.

Ὑδρόμελι, aqua mellita, seu aqua melle mista; quam Latini aquam mulsam, & mulsam simpliciter, appellant: ex ὕδωρ & μέλι, τος, V. Item, ὑδρόμελον, ου, τὸ, hydromalum; genus confectionis ex aqua & melomelite; seu, genus potionis sic dictum à malis cotoneis; quæ Græci μῆλα vocant, κατ' ἐξοχήν. Dioscor. 5. 30. ex ὕδωρ, & μῆλον, τὸ, V. Item, ὑδρόμυλος, mola aquaria, seu, molendinum aquarium; & ὑδρομύλιον, τὸ, idem, mola quæ ab aquis agitatur: ex ὕδωρ, τὸ, & μύλη, ἡ, seu μύλος, ὁ, &c. V. Ὑδρόμφαλον, τὸ, supervacui humoris circa umbilicum collectio: ex ὕδωρ, τὸ, & ὀμφαλὸς, ὁ, V. Item, ὑδροπίπερις, piper aqua,

aquaticum; de qua Dioſc. 2. 191. ex ὕδωρ, & πίνω, τὸ, V. Item, ὑδροποσία, ας, ἡ, potio aquæ, ſeu, aquæ potus; ex ſiſd. cum ſeq. V.

Ὑδροποτέω, ῶ, aquam bibo, ſum abſtemius: f. ἡσω. p. ὑδροπότηκα. ab

Ὑδροπότης, ου, ὁ, aquæ potor, pro ὑδροποτής, ές, ὁ, quod ab ὕδωρ, aqua, & πίνω, bibo.

Ὑδρορρόα & ὑδρορρόη, ἡ, emiſſarium, canalis per quem aqua pluvialis effluit; cloaca: ex ὕδωρ, τὸ, & ῥοὴ, ἡ, à Th. ῥέω, &c. V.

Ὕδρος, ου, ὁ, HYDRUS, ſerpens aquaticus. vide ὕδρα.

Ὑδροσκόπος, aquarum ſpeculator; qui ſpeculatur rimaturque ubi aquæ lateant; unde, ὑδροσκοπικὸν ſcil. γράμμα liber, docens, quomodo quis ſpeculari rimarique poſſit, ubi aquæ lateant, & quo in loco fodiendum ſit, ut aqua reperiatur; item, ὑδροσκοπεύω, ſeu ὁράω, ſpeculor, ſeu rimor ubi aqua lateat, aquas indago; unde, ὑδροσκόπον, dicitur eſſe cleplydræ genus, quâ horæ diſcernuntur; omnia, ex ὕδωρ, τὸ, & σκοπὸς, ὁ, unde σκοπέω, ῶ, &c. V. Item ὑδροσκοπικὰ, τὰ, ſacra quædam, in quibus aquæ fiebant libationes: ex ὕδωρ, τὸ, & σκοπέω, ἡ, V. Ὑδροφάντης, qui aliquo loco latentes aquas deprehendit & oſtendit quærentibus; unde ὑδροφαντικὴ ſcil. τέχνη, ars prodendi aquas, iis qui eas quærunt; ex ὕδωρ, τὸ, & φαίνω, f. ανῶ, &c. V. Ὑδροφοβέω, qui aquam timet; unde, ὑδροφοβία, aquæ metus; & ὑδροφοβικὸς, unde ὑδροφοβικὸν πάθος, morbus, quo aliquis à cane rabioſo commorſus aquam timet, perinde, ut ipſe canis, à quo eſt morſus; Dioſc. 7. 2. Item, τῷ ὑδροφοβικῷ πάθει laborans; item, ὑδροφοβέομαι, aquam timeo; ſeu, laboro eo morbo qui ὑδροφοβία; omnia, ex ὕδωρ, τὸ, & φόβος, ὁ, &c. V. Item, Ὑδροφόρος, aquæ gerulus; lixa, ſeu calo, qui aquam afferre domum ſolet; unde, ὑδροφορία, aquæ geſtatio; Athenis, erat feſtum lugubre, in memoriam eorum inſtitutum qui diluvio periiſſent; item, ὑδροφορέω, aquam gero, ſeu fero; omnia, ex ὕδωρ, τὸ, & φορέω, ὁ, à Th. φέρω, &c. V.

Ὑδρόχαρις, nom. prop. Ranæ; ab ὕδωρ & χαίρω, gaudeo.

Ὑδροχόος, aquarius: qui ὕδωρ χέι.

Ὑδροχοΐς & ὑδροχοεύς, aquarius; unum ex duodecim ſignis Zodiaci; item, ὑδροχόη, aquæductus, meatus aquam aliquo effunden⁹; ex ὕδωρ, τὸ, & χέω, unde χόη, ἡ, &c. V. Sic & ὑδροχοῦτος, aquam fundens; ut, κρήνεις ὑδροχοῦσας, apud Euryp ſed exp. & aquâ perfuſus; ut, ὑδροχοῦντα κόλπον, ſinuum aquâ perfuſorum; Nonn. Itidem ex ὕδωρ, τὸ, & χέω, unde χώω, χυτὸς, ὁ, &c. V.

Ὑδρώδης, ες, ὁ ἡ, aquoſus, humidus; à Th. ὕδωρ, τὸ, V.

Ὑδροπιάω, ῶ, hydrope laboro, hydropicus ſum; item, ὑδροπικὸν πάθος, morbus hydropicus; utrumq; à ſeq. ὑδρωψ & ὑδροπικὸς, quæ V.

Ὑδροπικός, ἡ, όν, HYDROPICUS, a, um, qui laborat aqua intercute. ab

Ὑδρωψ, ωπος, ὁ, HYDROPS, aqua intercus: à facie aquea: nempe ab ὕδωρ, aqua, & ὤψ, facies. Th. ὀπτομαι, video.

ΥΔΩ, celebro, cano, dico, qu. ab ᾄδω. Hinc ὑδέω, idem: ὕμνος, ου, ὁ, hymnus, carmen: ὑμνέω, carmine celebro.

ΥΔΩΡ, ατος, τὸ, aqua. Poët. eſt ὕδας, & ὖδος. q. ab ὕω, pluo. Hinc ὑδρία, ας, ἡ, vas aquarium, aqualis: ὕδρος, ου, ὁ, & ὕδρα, ας, ἡ, ſerpens aquaticus, coluber: ὑδροψ, ωπος, ὁ, aqua intercus: κλεψύδρα, ας, ἡ, clepſydra, inſtrumentum horologicum.

Ὑέ, vox minitantis, hui.

Ὗει, pluit, 3. ſing. præſ. verbi ὕω, pluo. f. ὕσω.

Ὗεις, υος, ὁ, ſuillus, porcinus; idem quod σύειος; ut, τὰ ὕεια κὴ ἄρνια κρέα; Athen. l. 7. Sic & ὑεικὸς, ὴ, ὸν, idem: ut, ὑεικὸν κρέας; Poll. pro quo, ſcribitur & ὕινος, apud Xen. Utrumque, ab ὗς, ὑός, idem quod σῦς, συὸς, &c. V.

Ὑελέφης, ου, ὁ, qui vitra coquit; ex ſeq. ὕελος, & ἕψω, f. ἑψήσω, tanquam ab ἑψέω, &c. V.

Ὕελος, (unde, ὑελῶν ἀγρίων, Dioſc.) ὑελίζω, & ὑέλινος; ut &, ὑελώδης, omnia, à ſeq. ὕελος; & eadem cum, & pro ὑάλος, ὑαλίζω, ὑάλινος & ὑαλώδης, &c. V.

Ὕελος, vitrum, pro ὕαλος, quod vide.

Ὑελοτέχνης, idem cum, & pro, ὑαλοτέχνης, quod V. Sic &, Ὑελουργὸς & ὑελουργεῖον, idem cum, & pro ὑαλουργὸς & ὑαλουργεῖον, quæ V. Item, ὑελώδης, pro ὑαλώδης, id V.

Ὑετόω, pluvis irrigari. Th. ὕω.

Ὑέτιος, α, ον, pluvioſus: ab

Ὑετὸς, οῦ, ὁ, pluvia: ab ὕω, pluo. f. ὕσω. p. ὕκα.

Ὑετόκωμης, Epitheton cornicis, ex eo quod pluvias prædicit; exponitur pluviæ prænuntia, vel aquæ augur, vel imbrium imminentium præſaga avis; ex ὑετὸς, præced. & μάντις, ὁ, ἡ, &c. Vide.

Ὑετόπαλος ἄνεμος, ventus maximè pluvius. ſuperl. ab ὑετός.

Ὑη, nominatur Semele; teſte Heſych. Item, ὕης, appellatur Jupiter, (qui &, ὑέπιος & ὄμβριος, i.e.) Lat. pluvius; ſed eſt & Bacchi Epitheton; teſte Sud. quoniam ſacra ei faciebant, cum pluereti; omnia, à Th. ὕω, & præced. ὕετος, &c. V.

Ὑλώδης, idem quod ὑλώεις, & hoc, idem quod συλώδης; hæc V. Item Ὑλώεις, ῶν, ſum inſulſus in modum porci; idem quod συίωος, vel, ab ὑλώδης, ὁ, quod vide.

Ὑλωΐα & ὑασία, ας, ἡ, mores ſuilli, inſulſitas: ab ὗς, ſus.

Ὑλωὸς, qui porcinis eſt moribus; idem quod, & pro συλωὸς, ſtupidus in modum porci; ab ὗς, pro Th. σῦς, συὸς, ὁ, ἡ, &c. V.

Ὑης, ου, ὁ, ἡ, pluvius, Jovis & Bacchi Epith. ab ὕω, pluo.

Ὑθλέω, ῶ, f. ήσω, nugor: ab

Ὑθλος, ου, ὁ, nugæ, loquacitas.

Ὑιᾶσι, dat. pl. pro ὑῖσι, ab ὑῖς, filius, gen. υἱοῦ, & contracte ὑοῦ, dat. ὑῖ, ὑῖ. Th. υἱὸς, ὁ, filius.

Ὑιδᾶ, idem quod ὑίωνη, id V. Item, ὑίδιον, ſeu ὑίδιος, filiolus; diminut. ab ὑίος, V. Item, ὑίδιον, ὁ, τὸ, porcellus; diminut. ab ὗς, ὑός, V. Item, ὑίζω, grunnio; ab eod. licet, ὑίζειν, exp. etiam ululare; & proprium eſſe noctuarum dicitur, à Poll. Item, ὑδᾶς, ſeu ὑίδᾶς, έας, ὁ, idem cum, ὑίωνὸς, id vide.

Ὑῖε, filii, nom. dual. ab ὑῖς, vide in υἱᾶσι.

Ὑίεα, acc. ſing. ὑίεας, acc. pl. &

Ὑίεες, nom. pl. ab

Ὑίδιος, inuſ. gen. έως, & έου, ὁ, filius. Th. υἱὸς, idem.

Ὑῖλις, idem cum υἱὸς, teſte Heſych. Sed ſignif. etiam, vitem ἀναδενδράδα, quæ arboribus juncta, eas ſcandit, & quaſi arboris cui jungitur, filius, vel filia eſſe videtur, &c. V.

Ὑῖς, dat. ſing. contract. ab

Ὑΐος, vide in υἱᾶσι.

Ὑϊκὸς, filialis; unde adv. ὑϊκῶς, filii more; à Th. υἱὸς, ὁ, V.

Ὑιοθεσία, ας, ἡ, adoptio. q. d. θέσις υἱῶ, quum pro filio recipitur, qui natura filius non eſt.

Ὑιόθετος, adoptatus; unde, ὑιοθετέω, adopto; ex ὑίος, ὁ, & τίθημι, f. θήσω, ut à θέω; unde, θέσις, poſitio; (à quo præced. ὑιοθεσία, adoptio, ſeu, adoptatio;) & θετὸς, ὁ, poſitus, &c. V. Item, ὑοποιέω, idem quod ὑιοθετέω, præced. adopto; ex υἱὸς, ὁ, & ποιέω, vide.

Ὑῖος, gen. contract. ab ὑῖις, ut dictum in υἱᾶσι.

Ὑῖος, ου, ὁ, filius: de brutis animalibus perinde ac hominibus dicitur, ut ὑίος κρεῶν, & ὑίος μονοκερώτων. Pſ. 29. qui κυὸς, à κυέω, pario, gigno; aut à φύω, nam ὁ ῥὺς, filius Eury, id.

Ὑίότης, ητος, ἡ, filiatio. Th. ὑίος.

Ὑίόω, adopto, f. ώσω. a. 1. ὑίωσα. a. 1. m. ὑιωσάμην, ω, απ. Them. υἱὸς, filius.

Ὑϊσμὸς, grunnitus; verbale, ab ὑίζω, vide.

Ὑιωνὸς, έας, ὁ, idem cum ſeq. ὑιωὸς, nepos ex filio; item, ὑίδη, ſeu potius ὑιωνὴ, ἡ, filii filia, neptis ex filio; eſt fœm. à ſeq. maſc. ὑιωὸς, V.

Ὑιωὸς, οῦ, ὁ, nepos, filius filii: ab ὑίος, filius.

Ὑϊώσατο, in filium adoptavit, 3. ſing. a. 1. m. verbi ὑίόω, quod V.

Ὑίωσις, adoptio, adoptatio; verbale, ab ὑίόω, filium facio, &c. V.

ΥΚΕΑΟΣ, ὁ, ſanus, ὑγιὴς, & ὑκεὼν, τὸ, i.e. ὑγιὲς, ſanum; annotantur à quibuſdam; ſed abſque autore.

ΥΚΗΣ, vel ὕκκης, ου, ὁ, & ὕκκη, ης, ἡ, piſcis quidam.

Ὑλα, ας, ά, Dor. pro ὕλη, ſylva. Hinc ὑλαῖος, ſylveſtris.

Ὑλαγωγὸς, qui ligna vehit, vel materiem comportat; Poll. Unde, ὑλαγωγέω, ῶ, ligna conveho, materiem comporto; & ὑλαγωγία, ipſa ligno rum vectura, ſeu, materiei comportatio; ex ὕλη, ἡ, & ἄγω, duco, &c. Vide.

Ὑλαγμα,

ʼΥλαγμα, αῖ⊖, τὸ, &
ʼΥλαγμὸς, ὁ, ὁ, latratus: ab ὑλάω, latro.
ʼΥλάειs, dicitur pro, ὑλήεις; (in Epigr.) id V. Item, ὑλάζομαι, ligna colligo, lignor; sic dicitur pro ξυλίζομαι, quasi à Th. ξύλον, τὸ, sed, forma est quasi ab ὕλη, ἡ, &c. V. Item, ὑλεύ⊖, ὁ, sylvius, luxurians in materia; à Th. ὕλη, ἡ, V.
ʼΥλακὴ, ῆς, ἡ, idem quod ὑλαγμός.
ʼΥλακιμορ⊖, ad latrandum fato quodam natus; vel, latrando se exercens & fatigans; Epith. canum, apud Hom. Od. ξ. ex ὑλακὴ, præced. latratus; & μόρ⊖, ὁ, fatum; cujus comp. quædam mutant ο in ω, &c. V.
ʼΥλακτέω, ῶ, f. ήσω, idem quod Th. ὑλάω, latro.
ʼΥλακτάω, ῶ, idem cum Th. ὑλάω & ὑλακτέω, allatro, seu, latratu profequor; Pollux, de vulpibus etiam & lupis dici ait; sed dicuntur etiam, de homine, in modum canis latrantis vociferante; item, ὑλακτάεις, latrativus; ab ὑλακτάω, & ὑλακτικὸς, ἡ, ὁ, qui solet latrare, pronus ad latrandum; omnia, à Th. ὑλάω, unde ὑλακτέω, &c. V.
ʼΥλαστὰ, ἡ, lignatio, lignorum & virgultorum congestio; item, ὑλάστρια, ἡ, lignatrix; mulier quæ ligna comportat; Etym. Utrumque ab ὑλάζομαι, materior, lignor; materiam seu ligna colligo, aut comporto; à Th. ὕλη, ἡ, &c. V. Item, ὑλεύτης, ου, ὁ, sylvicola, sylvaticus, in sylvis degens. Epith. Panis in Epigr. Itidem, à Th. ὕλη, ἡ, V.
ʼΥλεῦς, canis nomen, apud Xen. à latrando, Th. ὑλάω, V.
ʼΥΛΑ'Ω, latro. f. άσω, ὑλακτέω, idem. ὑλακὴ, ῆς, ἡ, latratus; σκύλαξ, ακ⊖, ὁ, catulus.
ʼΥΛΗ, ης, ἡ, SYLVA, materia, ligna alimenta, fæces cibi decocti. Hinc ὑλήεις, arboribus opacus: ὑλοτόμ⊖, lignator.
ʼΥληβάτης, q. d. sylvigradus; qui per sylvas graditur; apud Athen. ex ὕλη, ἡ, & βαίνω, f. βήσομαι, à βάω, unde βατὴρ, ὁ, &c. V.
ʼΥλήεις, εσσ⊖, ὁ, & ὑλήεσσα, ης, ἡ, sylvosus, Th. ὕλη.
ʼΥληκοΐ⊖, nom. pl. ab
ʼΥληκοίτης, ου, ὁ, qui in sylvis dormit: ex ὕλη, sylva, & κοίτη, lectus.
ʼΥλημα, τὸ, fruticetum, Plin. i. e. furculosa materia, seu, humilis & submissa materia; & in genere, exp. frutices & stirpes humiliores, mediæ inter arbores & herbas, propius tamen accedentes ad genus herbaceum; & dicitur etiam esse herba quævis, seu, stirps humilis, fruges enecans; à Th. ὕλη, ἡ, vide.
ʼΥλημανία, sylvesco; idem cum ὑλομανία, quod vide in ὑλομανής; item, ὑληρχὴς, & per Sync. ὑλαρχὸς, lignarius faber; unde, ὑληρχία, sive ὑλαρχία, ἡ, opus materiarium, sive, ars lignaria; ex ὕλη, ἡ, & ἔργον, τὸ, &c V.
ʼΥλητόμ⊖, ου, ὁ, sylvicida, lignator: ex ὕλη, sylva, & τέμνω, seco. præt. m. τέτμημαι.
ʼΥληφόρ⊖, sive ὑλοφόρ⊖, qui materiem seu, ligna comportat; unde, ὑληφορέω & ὑλοφορέω, materiam, seu ligna comporto; ex ὕλη, ἡ, & φορὸς, ὁ, unde φορέω, ῶ, &c. V.
ʼΥλίαι, præsegmina coriorum; res fæculentæ: ab ὕλη, fæx.
ʼΥλίζω, defæco, fæcibus expurgo; vel per colum transfundo defæcandi causâ; ut ὑλίζειν τὰς ῥῖνας; commingere nares; Poll. l. 2. à Th. ὕλη, ἡ, V. Item, ὑλικὸς, materialis; ut, ὑλικαὶ ἀρχαί; apud Plut. Item, crassus, mundanis sordibus inquinatus; itidem, ab eod. Them. ὕλη, ἡ, V. Item, ὕλις, εως, ἡ, idem quod, & ab eod. Them. ὕλη, ἡ, V.
ʼΥλιεργὸς, lignarius faber; ex ὕλη, ἡ, & ἔργον, τὸ, &c. V.
ʼΥλισ⊓ρ, ῆρ⊖, ὁ, colum, cribrum; vel faccellus, per quem aliquid transfunditur, ut à fæcibus repurgetur; item, ὑλίσ⊓ριον, & ὑλίσ⊓ριον, τὸ, pro eod. & omnia verbalia, ab ὑλίζω, id vide.
ʼΥλλέω, dicitur interdum pro, ὑλάω, promulgo; i. e. θρυλλέω, λέγω; Hesych.
ʼΥλλὶς ζυθίμη, Dorica libra: vide Scholiast. Pind. Pythior. p. 195.
ʼΥλοβλὼς, in sylvis, vel frutetis natus; ex ὕλη, ἡ, & βλώ⊖, τὸ, à γίνομαι, &c. V. Item, ὑλοκομ⊖, sylvis, seu arboribus comans; seu, arboribus sylvosus; ex ὕλη, ἡ, & κόμη, ἡ, &c. V. Item, ὑλομανὴς, insano sylvarum amore captus; i. e. qui mirum in modum gaudet sylvis; unde ὑλομανέω, ῶ, sylvesco; inutili fruticatione luxurio, & & fere insanio; frondibus & sarmentis luxurio; item, Metaph. de homine, luxurio, eluxurio; ex ὕλη, ἡ, & μαίνομαι, f. μανοῦμαι, unde μανία, ἡ, &c. V. Item, ὑλότης, q. d. materietas, materiæ ratio; ipsa materia fabricæ; ab ὕλη, ἡ, V.
ʼΥλοτομία, materiæ succisio; item ars, seu licentia cædendi ligna, & materiam; item, ὑλοτομικὸς, ad materiam pertinens; vel, ad ὕλης τομὴν; utrumque, à seq. ὑλοτόμ⊖, quod vide.
ʼΥλοτομέω, ῶ, f. ήσω, ligna in sylvis cædo: ab
ʼΥλοτόμ⊖, ου, ὁ, lignorum cæsor: ab ὕλη, sylva, & τέμνω, seco. f. μῶ. p. m. τέτμημα.
ʼΥλοτρὸς, vide suprà, ὑλαργὸς, &c.
ʼΥλοφάγοια, gen. Ion. ab
ʼΥλοφάγ⊖, ου, qui sylvas depascitur: ab ὕλη, sylva, & φάγω, edo. a. 2. ἔφαγον.
ʼΥλοτρεβὴς, in sylvis pascens; ex ὕλη, ἡ, & φορβὴ, ἡ, à Them. φέρβω, &c. V. Item, ὑλοφόρ⊖, vide suprà, ὑληφόρ⊖.
ʼΥλώδης, ε⊖, ὁ ἡ ἡ, sylvosus, arboribus densus, & opacus; unde, τὰ ὑλώδεα, loci sylvosi; item, qui crassæ est materiæ, fæculentus; ut ὕδωρ ὑλῶδες; apud Diosc. 5. 87. à Th. ὕλη, ἡ, V.
ʼΥλωρὸς, sylvæ custos, cui sylvarum custodia demandata est; pro quo dicitur &, ὑλωρὸς, seu ὑληωρὸς, & ὑληρὸς; apud Nic. in Ther. ex ὕλη, ἡ, & ὄρος, ὁ, custos, cujus comp. varia mutant ς in α, per ἔκτασιν, &c. V.
ʼΥμέας, Ion. pro ὑμᾶς, vos; ὑμὲς, Dor. pro ὑμεῖς.
ʼΥμεδαπὸς, vestras, conterraneus; q. d. eodem vobiscum loco natus; est quasi per Sync. pro ὑμεδάπιό⊖; qui e vestro est solo; ex ὑμεῖς, ieq. & δήπεδον, τὸ, id V.
ʼΥμεῖς, vos. q. συμεῖς, à σὺ, tu. Indè ὑμέτερ⊖, vester. Poët. ὑμὸς.
ʼΥμεναῖ⊖, ου, ὁ, HYMENÆUS, nuptiarum præses genius, & nuptiale carmen. Est & nomen Hæretici. Them. ὑμνέω.
ʼΥμεναίω, P ë pro γαμέω, uxorem duco: a præcedentibus.
ʼΥμεναίω, præced. propriè est Hymenæum canto; vel, connubio & matrimonio jungo; pro eod. etiam dicitur, ὑμφειάω, idem, &c. V. Item, ὑμφίδιον, ου, τὸ, membranula; est diminut. ab ὑμέω, ἵν⊖, ὁ, V. Item, ὑμένες, οἱ, dicuntur, membranæ quibus fœtus involvitur; est plur. à sing. eod. ὑμὼ, ἵν⊖, V. Item, ὑμφήτ⊖ Βάκχος, in Epigr. i. e. genialis & nuptialis; nam tum vino utuntur copioso; item, ὑμφίωνος, membraneus, sive membranaceus; & ὑμφίνεος, ὁ, membranaceus, è membrana factus; ut ὑμφίνεα διπλωτίδες; apud Athen. l. 1. Ut &, ὑμφίος, membranæ in modum tenuis; vel simpl. tenuis; omnia, itidem ab eod. Th. ὑμὼ, ένος, V.
ʼΥμφόπτερος, alas habens membranaceas; ex ὑμὼ, ένος, & πτέρον, τὸ, &c. V. Item, ὑμφόσ⊓ακος, testâ tenui & subtili constans, in modum membranæ; ex ὑμὼ, ένος, & ὄσ⊓ακον, τὸ, &c. V.
ʼΥμφώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, membranaceus, seu tenui membranâ constans; Hesych. vel membranæ speciem gerens; ut ὑμφώδεις δέσμοι, apud Arist. à Th. ὑμὼ, ένος, V.
ʼΥμέτερος, α, ον, vester, ra, rum: ab ὑμεῖς, vos. Th. σὺ, tu.
ʼΥΜΗ'Ν, ένες, ὁ, membrana, pellicula. dat. pl. ὑμέσι, q. ab ὕω, quia ex humore nascitur. Vel HYMEN; carmen nuptiale, q. ab ὕω, seu ὕδω, cano: hinc ὑμήναιος, ου, ὁ, hymenæus, carmen nuptiale. Ponitur & ὑμὼ, pro ὑμετέραν, vestram, acc. sing. f. g. à σὺ, tu.
ʼΥμμας, Æol. pro ὑμᾶς, acc. pl. &
ʼΥμμε & ὔμμες, Æol. pro ὑμεῖς, nom. pl. à σὺ, tu.
ʼΥΜΗ'ΤΤΟΣ, ου, ὁ, mons Atticæ clarissimus semperque frondens; unde ὑμήττιον μέλι, pro melle pretiosissimo; quale in Hymetto colligebatur.
ʼΥμμ & ὔμμιν, Æol. pro ὑμῖν, dat. pl. à σὺ, tu.
ʼΥμναγόρας, ου, ὁ, qui carmina dicit, seu pangit, ut ὑμναγόρης Ἀπόλλων, in Epigr. ex ὕμνος, ὁ, & ἀγορεύω, oratio in foro habita, &c. V.
ʼΥμνᾶσαι, Dor. pro ὑμῆσαι, celebrare, a. 1. inf. act. verbi ὑμνέω, quod vide.

ʼΥμνέισσαι,

Ὑμνέῦσαι, cantantes, nom. pl. part. præſ. f. g. Poet. pro ὑμνέουσαι, verbi ὑμνέω, celebro, quod V.

Ὑμνέομες, Dor. pro ὑμνέομεν, hymnos celebramus, 1. pl. præſ. verbi ὑμνέω.

Ὑμνεῦσαι, Dor. pro ὑμνέουσαι, nom. pl. part. præſ. f. g. &

Ὑμνεῦσι, pro ὑμνέουσι, Dor. 3. pl. præſ. ind. ab

Ὑμνέω, celebro, hymnum cano: imperf. ὕμνεον, ion. f. ἔσω. p. ὕμνηκα. a. 1. ὑμνησα. a. 1. part. act. ὑμνήσας, αντος, ab ὕμνος, carmen. Them. ὕδω, celebro.

Ὑμνηπόλος, &c. Vide cum ὑμνοπόλος.

Ὑμνήσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. verbi ὑμνέω, quod V.

Ὕμνησις, ἡ, celebratio quæ fit hymnis, aut carmine; item, pro laudum decantatione; eſt verbale, ab ὑμνέω, ῶ, id V.

Ὑμνητὴρ, ῆρος, ὁ, &

Ὑμνήτης, ᾱ, ὁ, laudator, propriè carminibus: &

Ὑμνητὸς, ἡ, celebratus, celebris: à 3. ſing. perf. paſſ. verbi ὑμνέω, celebro.

Ὑμνογράφος, hymnorum ſcriptor; ex ὕμνος, ὁ, & γράφω, V.

Ὑμνοθέτης, ᾱ, ὁ, qui hymnos ſcribit. Ex ὕμνος, hymnus, & τίθημι, pono.

Ὕμνος, ᾱ, ὁ, HYMNUS, carmen in honorem Dei ſcriptum. Th. ὕδω, celebro.

Ὑμνολογέω, ῶ, ſive ὑμνολογίζω, hymnum dico: ex ὕμνος, ὁ, & λόγος, ὁ, &c. V. Item, ὑμνόποιος, qui hymnos conficit, Poëta laudes celebrans; Euryp. ex ὕμνος, ὁ, & ποιέω, ῶ, &c. V. Item, ὑμνοπόλος, & ὑμνηπόλος, qui circa hymnos verſatur; unde, ὑμνοπολέω, & ὑμνηπολέω, circa hymnos & carmina verſor; omnia, ex ὕμνος, ὁ, & πολέω, ῶ, V.

Ὕμνυεν, imperf. act. verbi ὑμνίω, quod vide.

Ὕμνῦσι, 3. pl. præſ. ind. act. verbi ὑμνέω, quod V.

Ὕμνῳ, carmine, dat. ſing. ab ὕμνος.

Ὑμνῳδὸς, hymnorum cantor, qui carmina pangit, qui carmina decantat; ut ὑμνῳδὸς θείας δόξης, apud Naz. quod exp. hymnos de divina majeſtate canens; unde, ὑμνῳδέω, ῶ, hymnos canto; carmina decanto; & interdum pro, oracula edo, reſponſa do; item, pro ἀμίτρως ᾄδειν; Euſt. Item, ὑμνῳδία, ἡ, hymnorum decantatio; vel etiam, hymnus qui decantatur; ex ὕμνος, ὁ, & ᾠδὴ, ἡ, vel ᾠδὸς, ὁ, &c. Vide.

Ὑμεῖς, dicunt Æoles, pro ὅμοιος, id vide.

Ὑμὸς, Poët. dicitur pro ὑμέτερος, ut πόλιν ὑμὸν. Il. ε, & κρῆτες ὑμὸν, veſtrum imperium; apud Heliod. in Theog. &c. V.

Ὑννὴ, ἡ, idem quod ſeq. ὕννις, id V. ſed exp. etiam, capra; apud Heſych. Item, ὑννὰς, exp. αἴξ ἀγρία, Heſych. capra ſylveſtris; à præced. ὑννὴ, utrumque, quidam à ſeq. Them. ὕννος, ὁ, equus parvulus, & veluti, nanus & pumilio in equino genere, &c. V.

Ὕννις, & ὕννις, ἡ, vomer, q. ab ὖς, ſus, quia ut hæc roſtro, ita & ille fodit terram.

Ὕννος, ᾱ, ὁ, equuleus, mannus. Puto ab ὑὸς, tanqu. equi filius.

Ὑοβοσκὸς, ſuum paſtor, ſubulcus, ſuarius, porculator, porcarius; item, ὑοβότης, idem; qui ſues paſcit; ſubulcus; utrumque, à Th. βόω, ῶ, f. ὀσω & ώσω, unde βοτὴρ & βοσκὸς, ὁ, comp. cum ὖς, ὑὸς, &c. V. Item, ὑομεσία, muſa porcina, cantus, ſuium grunnitum referens; ex ὑὸς, ſeq. & μέσα, ἡ, &c. V. Ὑοπόλος, qui circa ſues verſatur, ſubulcus; Poll. l. 7. ex ὑὸς & πολέω, &c. V.

Ὑὸς, gen. ſing. ὕος, ſus. Th. σῦς, συὸς, ὁ, ἡ, idem.

Ὑοσκυαμέω, ſive ὑοσκυαμίω, inſanio more eorum, qui hyoſcyamum guſtarunt; ut, ὑοσκυαμᾶς ἀνὴρ γέρων, delirans ſenex; nam, ὑοσκυαμᾶν, exp. vacillare in ſermone; inſanire; ab hyoſciami herbæ natura, quæ inſanire, ac rerum omnium obliviſci facit; item, ὑοσκυάμους, ex hyoſcyamo confectus; ut ὑοσκυάμινον ἔλαιον, apud Dioſc. 1. 42. omnia, à ſeq. ὑοσκύαμος, faba porcina, ſive ſuum faba, &c. V.

Ὑοσκύαμος, ᾱ, ὁ, HYOSCYAMUS, herba caliculatis, vel ſucularis, à ſucula: unde ὑὸς κύαμος, q. ſuilla faba. Sues enim ejus paſtu convelluntur; ſopit enim, unde ad ἀνάδησα adhibetur.

Ὑοφορβὸς, qui ὖας φέρβει, ſubulcus; ὑοφορβεῖον, porcinarium, hara: ab ὖς.

Ὑπαγελέσαι, Ion. pro ὑπαγγελέσαι, innuens, f. 2. part. act. f. g. Iones enim ᾱ, in ε reſolvunt: ab

Ὑπαγγέλλω, clam nuntio: ex ὑπὸ & ἀγγέλλω, nuntio. f. ελῶ. a. 1. ἤγγειλα.

Ὑπάγελπος, patefactus, detectus, manifeſtus; apud Suid. eſt verbale, à præced. ὑπαγγέλλω, V.

Ὑπάγῃ, 3. ſing. præſ. paſſ. verbi ὑπάγω, quod V.

Ὑπαγκάλιος παῖς, puer qui in ulnis geſtatur; apud Suid. ex ὑπὸ & ἀγκάλη, ἡ, &c. V. Item, ὑπαγκώνια, τὰ, cubitalia, quæ cubitis ſupponuntur; eſt neut. plur. à ſeq. neut. ſing. ὑπαγκώνιον, τὸ, ex ὑπὸ & ἄγκων, ῶνος, ὁ, &c. V.

Ὑπαγκάνιον, ᾱ, τὸ, cervical: quod ſub ἀγκάνα ponimus.

Ὑπαγορδυτέον, viciſſim dicendum, adject. verbale, ab ὑπαγορδύω, viciſſim reſpondeo, dico: ex ὑπὸ & ἀγορὰ, ᾶς, ἡ, forum.

Ὑπαγόρδυσις, ἡ, dictatio; ipſa dictandi actio; item, hortatio; ut, apud Joſeph. ὑπαγορεύσει Ἀγριππίνᾳ, Antipatri hortatu, ſive impulſu; eſt verbale, ab ὑπαγορδύω, præced. V.

Ὑπάγω, ſubduco, abeo, progredior; ſubjicio, dego, in judicium adduco. præſ. imperat. ὕπαγε, pro ripe te: hinc imperf. ὑπῆγον, es. f. ὑπάξω. p. ὑπῆχα. a. 2. ὑπήγαγον, ες, ε. quod ex ἐπὸ & ἄγω, duco.

Ὑπαγωγὴ, ῆς, ἡ, ſubductio; ſubmiſſio: à præced.

Ὑπαγωγὸς, ſubductivus, vim habens ſubducendi; unde, ὑπαγωγὶς, inſtrumentum fabrile, ut volunt quidam; ſed alii, tormentum eſſe putant, aut aliquid hujuſmodi, quod calones oneri ſupponunt, ut pulvini uſum præſtet, quale eſt quod Feſtus ceſticillum appellat; utrumq; itidem à præced. ὑπάγω, id V. Item, ὑπᾴδω, ſuccino; ex ὑπὸ & ᾄδω, pro ἀείδω, &c. V.

Ὑπαὶ, Poët. pro ὑπὸ, à, præ, ſub, &c.

Ὑπαίζω, q. d. ſublamentor; ex Epigr. ex ὑπὸ & αἰάζω, V.

ΥΠΑΙΘΑ, coram, rectâ; q. ex ὑπαὶ & ἰθύ.

Ὑπαίθριος & ὑπαίθριος, ſubdialis; qui eſt ſub dio; unde, ἐν ὑπαίθρῳ τόπῳ; Luc. Item, ἐν ὑπαίθρῳ; Xen. ſub. dio; & ὑπαίθρα, τὰ, pro caſtris, Polybium dixiſſe putat Bud. ex ὑπὸ & αἴθρα, ἡ, &c. V. Item, ὑπαίθω, ſubardeo; vel, ſimpl. ardeo; ex ὑπὸ & αἴθω, V. Ὑπαιχάλλω, q. d. ſubaſſentor, clam aſſentor; ex ὑπὸ & αἰχάλλω, V. Item, ὑπαινεσία, approbatio, nutus, voluntas; ex ὑπὸ, & αἰνέω, ῶ, f. ήσω, &c. V. Ὑπαινίσσομαι, ſubobſcurè declaro, ſeu, innuo; ænigmaticè ſignifico; tacitè & occultè innuo; ex ὑπὸ & αἰνίσσομαι, Atticè pro αἰνίσσομαι, à Th. αἶνος, ὁ, &c. V.

Ὑπαιρέομαι, Ion. pro ὑφαιρέομαι, ſurripio; vide ὑφαιρέμενος.

Ὑπαίρεσθαι, attollo, elevo; ex ὑπὸ & αἴρω, vide.

Ὑπαίσσω, f. ξω. clam proſilio, ſubrepo. a. 1. part. ὑπαίξας, αντος, ab ὑπὸ & αἴσσω, f. ξω, ruo.

Ὑπαίτιον, ᾱ, τὸ, culpa, noxa: ab

Ὑπαίτιος, ᾱ, obnoxius crimini. Ex ὑπὸ & αἰτία, ας, ἡ, cauſſa.

Ὑπακὴ, ῆς, ἡ, obedientia, à præt. m. ὑπήκοα, & Act. ὑπακήκοα, verbi ὑπακῶ. Th. ἀκέω, audio.

Ὑπάκουσον, audi, Dor. pro ὑπάκουσον, a. 1. imperat. act. &

Ὑπακοίσω, Dor. pro ὑπακούσω, a. 1. ſub. à ſeq.

Ὑπακῶ, obedio, auſculto; reſpondeo; ſubaudio, imperf. ὑπήκουον, f. ὀσω. perf. ὑπήκοκα. a. 1. ὑπήκουσα. a. 1. inf. ὑπακοῦσαι, obedire, cum dat. Ex ὑπὸ & ἀκέω, audio.

Ὑπαλείφω, ſublino, ſubterungo; & q. d. ſubungo; ut, ὑπαλείφειν ὀφθαλμούς· & ὀφθαλμοὶ ὑπαλιμμένοι, apud Xen. Item, Metaph. pro incitare, concitare; unde, ὑπάλειμμα, τὸ, ſublitio, inunctio; & ὑπάλειπτον, quod illinitur; à Gal. exp. ἔγχριστον φαρμακόν; medicamentum quod ſpicillo illinitur; ut quidam volunt; item, ὑπάλειπτρον, ᾱ, τὸ, q. d. illitorium; id quo ad illinendum utimur, ſive ſpecillum, ſive ſpathæ; ex ὑπὸ & ἀλείφω, f. ψω, &c. Vide.

Ὑπαλύσασθαι, ſubterfugere; a. 1. inf. m. ab

Ὑπαλύσομαι, fugio, elabor: ex ὑπὸ & ἀλύω, Poët. pro ἀλέω, vito; vide in ἀλέασθαι.

Ὑπαλύσιο, Ion. pro ῡ, præſ. imperat. ſuperioris verbi.

Ὑπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, immutatio; & HYPALLAGE;

PALLAGE; figura; item,

'Υπάλλαγμα, τὸ, commutatio subsidiaria; res succedanea, & quæ vicem alteriu præbet; item, ὑπαλλακτικὸς, permutativus; ut, ὑπαλλακτικὴ στάσις; apud Rhetores, status causæ alternativus; & interdum, ὑπαλλακτικὴ, substantivè exp. transmutatio; omnia, à seq. ὑπαλλάττω, V.

'Υπαλλάττω, submuto, immuto, commuto: ab ὑπὸ & ἀλλάσσω, ττω, muto.

'Υπάλληλος, subalternus; unde neut. plur. ὑπάλληλα, sunt quorum alterum, non pro altero, sed sub altero ponitur & locatur; item, ὑπαλλήλως ἔχοντες, dicuntur artes seu scientiæ subalternæ; ex ὑπὸ & ἀλλήλων, V.

'Υπαλύξαι, effugere, a. 1. inf. act. verbi ὑπαλύτω, vel ὑπαλύξω, f. ξω. Th. ἀλέω, vito.

'Υπάλυξις, εως, ἡ, effugium; quod ab ἀλύσκω, idem quod ἀλέω, vito.

'Υπαμάω, demeto; ex ὑπὸ & ἀμάω, V. Item, ὑπαμβλυώσω, q. d. sub obtundo; ex ὑπὸ & ἀμβλυώσω, à Th. ἀμβλὺς, ὁ, &c. V. 'Υπάμπελος, vitibus consitus; ex ὑπὸ & ἄμπελος, ὁ, V. 'Υπαμπέχω, subinduo; subamicio; Plut. ex ὑπὸ & ἀμπέχω, pro ἀμφίεννυμι, f. ἀμφίεσω; circumdo, amicio; in pass. ἀμπέχομαι, ex ἀμφὶ & ἔχω, ἔχομαι, &c. V. Item, 'Υπαναβάλλομαι, cunctor: ex ὑπὸ & ἀναβάλλομαι, pass. ab act. ἀναβάλλω, V. 'Υπαναγινώσκω, præcognosco, lego, recito; ex ὑπὸ & ἀναγινώσκω, V. 'Υπαναδύω, sensim & clam emergo; ex ὑπὸ & ἀναδύω, vel ἀναδύομαι, V. 'Υπαναθάλω, premo aliquantum; ab ἀναθλίβω, V. 'Υπαναλίσκω, sensim, vel clam consumo; ab ἀναλίσκω, V. 'Υπανάστασις, q. d. assurrectio; honor habitus in cedendo loco; ab ἀνάστασις, ἡ, V. 'Υπαναφλέγω, simul inflammo; ab ἀναφλέγω, V. 'Υπαναχωρία, sensim recedo, clam retro abeo; unde verbale, ὑπαναχώρησις, recessio quæ sensim fit; ab ἀναχωρέω, unde ἀναχώρησις, ἡ, &c. V. Item, ὑπαναφύομαι, succresco, subpullulo; ab ἀναφύομαι, pass. ab ἀναφύω; comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

'Υπανδρος, ος, ὁ, vel ἡ, viro subjecta, q. d. ἡ ὑπὸ τὴν ἀνδρα, scil. οὖσα, quæ est in potestate viri.

'Υπανειμένως, remisse; ex ὑπὸ & ἀνειμένος, V. Item, ὑπανιάω, dolere facio, dolore afficio; in pass. ὑπανιόομαι, ῶμαι, doleo, indoleo; ex ὑπὸ & ἀνιάω, V. Item, ὑπανίημι, remitto, seu intermitto; ex ὑπὸ & ἀνίημι, V.

'Υπανίσταμαι, exurgo: ex ὑπὸ, ἀνὰ & ἵστημι, Ito.

'Υπανίστασο, surge, præs. imperat. pass. præced.

'Υπανοίγω, subaperio, clam aperio; ex ὑπὸ & ἀνοίγω, V.

'Υπαντάω, ῶ, occurro. f. ήσω. p. ὑπήντηκα. a. 1. ὑπήντησα; quod ex ὑπὸ & ἀντάω, occurro. Th. ἀντὶ, contrà, pro.

'Υπανταίω, idem quod, & pro præced. ὑπαντάω, quod V.

'Υπάντησις, εως, ἡ, & ὑπαντὴ, ῆς, ἡ, obviatio, occursus: ab eodem verbo & Them.

'Υπανυπάσσασα, Æol. pro ὑπανύσασα, a. 1. part. act. f. g. verbi ὑπανύπαω, quod vide.

'Υπανύσασθαι τὸν εὐεργέτην, benefactori occurrere id est, viro de nobis bene merito gratiam referre: ab

'Υπανύω, & ὄζω, f. ὑσω, obviam prodeo, incurro, incido: quod ab ὑπὸ & ἀνὰ, seu ἀντὰ, in occursum eo. Th. ἀντὶ, pro.

'Υπάντομαι, occurro; idem quod, & ab ὑπαντάω, V.

'Υπανδρος, ος, ὁ, ἡ, qui in antris est vel degit: ab ὑπὸ & ἄνδρων.

'Υπανύω, subministro, vel simpl. ministro; ex ὑπὸ & ἀνύω, V. Item, ὑπαπένω, paulatim abire; ex ὑπὸ & ἀπένω, V. Item, ὑπαπουτρέχω, exp. ὀπίσω τρέχω; Schol. Aristoph. ex ὑπὸ & ὀπυτρέχω, V.

'Υπαπλήν, Ion. pro ὑφάπλην, succendere. Th. ἅπλω.

'ΥΠΑΡ, τὸ, ἄκλιτον, visio vera, q. ὄψις ἄρπις, & ei ὄναρ opponitur.

'Υπαρ, præced. visio, quæ eventu comprobatur; interdum jungitur cum χρῆ, ut, καθ' ὕπαρ, quod & conjunctum scribitur, καθύπαρ, per veram visionem; & interdum, ὕπαρ, adverbialiter usurpatur, pro καθ' ὕπαρ, ut, apud Plut. l. 2. de repub. τὸ δὲ ἁπλῶς ἢ ἀληθὲς ἔστ' ἄλλως ἐξαπατᾶς, οὐδ' ὕπαρ, οὐδ' ὄναρ, nec vigilantes & revera cernentes, nec somniantes decipit, &c. V.

'Υπαρέπω, succutio, quatio; ex ὑπὸ & ἀρέπω, vel ἀρέσσω, V. Item, ὑπαργῆες, subalbicans; ex ὑπὸ & ἀργῆες, à Th. ἀργὸς, ὁ, V. 'Υπαργιλλος, subargillus, seu, subargillaceus; ex ὑπὸ & ἄργιλλος, seu ἀργίλλη, V.

'Υπαργυρία, τὰ, Ion. pro ὑπαργυρία, quæ jam facta sunt: ab ὑπάρχω, quod vide.

'Υπάργυρος φωνὴ, vox pecunia venalis. Hoc de illis dicitur, qui linguam & vocem pretio venalem habent: ab ἄργυρος.

'Υπάργυρος, præced. propriè est, subargenteus; in quo argentum mixtum est, ut, ὑπάργυρος χαλκὸς, apud Euryp. propter metalla; à Th. ἄργυρος, ὁ, V. Unde etiam, ὑπαργυρόβυς, argentum anxiè quæro, & veluti effodiendo ex cuniculis terræ investigo; Plut. ὑπαρίθμησις, q. d. subnumeratio; est quasi verbale, ab ὑπαριθμέω, (licet, ut verbum, non occurrat apud authores;) subnumero, ex ὑπὸ & ἀριθμέω, unde ἀρίθμησις, ἡ, &c. V. 'Υπαρκτὸς, existentiam habens; unde, ὑπαρκτικὸς, q. d. substantivus; ut, ὑπαρκτικὸν ῥῆμα, verbum substantivum, seu, subsistendi verbum; verbalia, ab ὑπάρχω, f. ὑπάρξω, &c. V. Item, ὑπάρκτιος, q. d. subseptentrionalis, seu, septentrionalis; qui est sub septentrione; à Th. ἄρκτος, ὁ, comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

'Υπαρνὸς, & ὑπόρρην, ος, ἡ, ovis sub se, vel in se agnum habens. Ex ὑπὸ & ἄρς, ἀρνὸς, ὁ, ἡ, agnus: vel agna.

'Υπάρξαι, a. 1. inf. & verbi ὑπάρχω, sum: ab ἄρχω. Th. ἀρχὴ.

'Υπαρξις, εως, ἡ, substantia, res, facultates: ab ὑπάρχω, quod V.

'Υπαρπάζω, Ion. pro ὑραρπάζω, surripere; vide ἁρπάζω, rapio.

'Υπαρπάζω, clam rapio; ex ὑπὸ & ἁρπάζω, V.

'Υπάρχω, Dor. pro ὑπῆρχον, erat, 3. sing. imperf. act. ab ὑπάρχω, sum.

'Υπαρχὴ, ῆς, ἡ, initium, ortus. Th. ἀρχὴ.

'Υπάρχος, ος, ὁ, princeps, proprætor; item nomen Indicum fluvii: ab eod. Them.

'Υπαρχόσης, gen. sing. f. g. part. præs. &

'Υπάρχουσι, 3. pl. præs. ind. act. ab

'Υπάρχω, ες, ει, sum, adsum, initium do, suppeto: & in 3. pl. ὑπάρχουσι; τὰ ὑπάρχοντα, quæ quis habet: f. ὑπάρξω, p. ὑπῆρχα. a. 1. ind. act. ὑπῆρξα. Th. ἀρχὴ, ῆς, ἡ, initium, imperium, &c.

'Υπαρωματίζω, subodoratus sum; aromata aliquatenus redoleo; ex ὑπὸ & ἀρωματίζω, V.

'Υπασπίδιος, ος, clypeo tectus: hinc ὑπασπίδια, adverb. Ex ὑπὸ, sub, & ἀσπὶς, ἡ, clypeus.

'Υπασπίζειν, sub clypeo latentem incedere, vel pugnare. Metaph. Sub alicujus patrocinio, & tutela esse, & pro armigerum esse alicujus: ab ὑπὸ, sub, & ἀσπὶς, clypeus: hinc ὑπασπιστὴς, ὁ, Protector.

'Υπασπιστὴς, clypeatus, satellites; est etiam adjutor, defensor; verbale, à præced. ὑπασπίζω, V. Item, ὑπατεία, ἡ, consulatus; ab ὑπατεύω, sum consul, consulatum gero; unde etiam, ὑπατεύσας, vir consularis, qui consul fuit, consulatu defunctus; exconsul; (pro ut, ὁ ταμιεύσας, exp. exquæstor;) item, ὑπατικὸς, consularis, ad consulem pertinens; omnia, à seq. ὕπατος, V. Item, ὑπατμίζω, vaporem subduco; unde verbale, ὑπατμισμὸς, suffitus, vaporem eliciendo, factus; ex ὑπὸ & ἀτμίζω, V. Item, ὑπάτπατος, aliquo modo absurdus; ex ὑπὸ & ἄτοπος, ὁ, V.

'Υπατος, η, ον, summus, a, um, contract. ex ὑπέρτατος. Est & ὕπατος, consul, quia penes illos erat summa potestas. Aliquando, honoratus, imus & profundus. Th. ὑπὲρ, suprà.

'Υπαυγὴς, qui est sub luce; unde, ὑπαυγάζω, q. d. subsplendesco; ex ὑπὸ & αὐγὴ, ἡ, unde αὐγάζω, &c. V. Item, ὑπαυδαλίζομαι, q. d. subarroganter me gero; ex ὑπὸ & αὐδαλίζομαι, idem cum, αὐδαλιάζομαι, id V. 'Υπαυλέω, ῶ, succino tibiâ; ab αὐλέω, ῶ, V. 'Υπαύστηρος, subausterus; ab αὐστηρὸς, ὁ, V. 'Υπαυχένιος, cervici subactus, qui est sub cervice; unde, ὑπαυχένιον, τὸ, cervical, quod cervici supponitur; ab αὐχένιος, ὁ, V. 'Υπαφρονέστερος, aliquantulum imprudentior; est compar. ab ὑπάφρων, aliquantulum imprudens; ex ὑπὸ & ἄφρων, V. Item, ὑπαφρος, spumâ tectus; spumosus, non manifestus; ex Eu-

ryp. à Th. ἀφεῖς, ὁ, comp. ut, præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπέαση, subſunt, Ion pro ὑπεισι, 3. pl. præſ. ind. verbi ὑπείμι; quod ex ὑπὸ & εἰμὶ, ſum.

Ὑπέαται, cultro: ſed vocabulum hoc de mendo ſuſpectum.

Ὑπέβαλεν, ες, ε, a. 2. ind. præſ. verbi ὑποβάλλω, ſubjicio, ſuborno. Th. βάλλω, jacio. f. βαλῶ.

Ὑπεβλέποντο, 3. pl. imperf. paſſ. verbi ὑποβλέπομαι, torvè intueor. Th. βλέπω, video. f. ψω.

Ὑπέγγυος, ος, ον, qui ſponſioni eſt obnoxius; vide in ἔγγυος, ſponſor.

Ὑπεγγύως, ſatisdatò; ut, ὑπεγγύως ὑποχρεοῦσθαι, ſpondere, ſatisdatò promittere; & ὑπεγγύως δεδανεισμένα, dicuntur quæ &, ὑπέγγυα, & ἐγγύα δανείσματα: eſt adv. à præced. ὑπέγγυος, datâ fidejuſſione aliquid faciens; ut, datis vadibus liberatus; unde, ὑπέγγυα δανείσματα, dicuntur, (vel ſimpl. ὑπεγγύως) quæ ſatis accepto credita ſunt; ſive, bona prædia & obærata, ſponſione & fidejuſſione affecta; ſic &, ὑπέγγυα χρήματα, dicuntur, quaſi, bona prædia, &c. V. Item, ὑπεδαπὸς, veſtras, qui eſt è veſtro ſolo, eſt quaſi per Sync. pro ὑμεδαπὸς, Suid. quod ex ὑμὸς & δάπεδον, τὸ, &c. V.

Ὑπέδδεισαν, timuerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. Poët. gem. δ. pro ὑπέδεισαν, verbi ὑποδείδω. Th. δείδω, timeo. f. σω.

Ὑπεδείδισαν, timuerunt, per Syncop. pro ὑπεδεδίεισαν, 3. pl. pluſq. p. m. ἐδεδίεισαν; quod ab ὑπὸ & δείδω, timeo. f. δείσω. præt. m. δείδια. pluſq. p. ἐδεδίειν.

Ὑπέδειξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὑποδείκνυμι, præmonſtro. f. ξω. p. ὑποδέδειχα. Th. δείκνυμι, oſtendo.

Ὑπέδεκτο, excepit, Dor. vel Poët. Sync. pro ὑπεδέδεκτο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. verbi ὑποδέχομαι. Th. δέχομαι, capio. f. δέξομαι. perf. paſſ. δέδεγμαι. ξω, κ).

Ὑπεδέξατο, 3. ſing. a. 1. ind. m. verbi ὑποδέχομαι, ſuſcipio. perf. paſſ. ὑποδέδεγμαι. Th. δέχομαι, capio.

Ὑπεδήκατο, inſtruxit, 3. ſing. a. 1. m. verbi ὑποτίθημι, ſuppono. Th. τίθημι, pono. f. θήσω. a. 1. ἔθηκα. a. 2. ἔθεν.

Ὑπείκαθε, eſt Atticè idem quod ſeq. ὑπείκω, V. Ex ὑπὸ & εἰκάθω, Atticè idem quod, & pro Th. ἔκω, &c. V.

Ὑπείκω, obſecundo, obedio, ſuccumbo, cedo. Poët. dicitur ὑπείκω, f. ὑπείξω. Ex ὑπὸ & ἔκω, cedo.

Ὑπειμι, ſubſum. Th. εἰμὶ, ſum.

Ὑπειμι, exp. etiam, ſubeo; ex ὑπὸ & εἶμι, eo, V.

Ὑπεῖναι, remittere, Ion. pro ὑφεῖναι, a. 2. inf. vide ὑφείμην & ὑπεῖναι, adeſſe, præſ. inf. ab εἰμὶ, ſum.

Ὑπειξις, ceſſio; ſitem, obſequium; verbale, ab ὑπείκω, f. ξω, &c. V.

Ὑπείξομαι, ceſſero, f. 1. m. verbi ὑπείκω, quod V.

Ὑπειπεῖν, ſubjicere, exponere; interfari; item, reſpondere; ex ὑπὸ & εἰπεῖν, infin. ab εἶπα, ſeu εἶπον, vide.

Ὑπειρ, Poëticè eſt pro ὑπὲρ, id vide.

Ὑπείρεχον, ſuperabant, per Metath. pro ὑπερεῖχον, 3. pl. imperf. ὁ.

Ὑπειρέχοι, teneat, 3. ſing. opt. præſ. &

Ὑπείρεχος, ος, ον, Ion. & Poët. pro ὑπέρεχος, eximius, excellens, excellentior: ab ὑπερέχω, excello; quod ab ὑπὲρ, ſuprà, & ἔχω, habeo, teneo.

Ὑπείσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. ab ὑπεῖα, Ion. pro ὑφῆμι, ſummitto.

Ὑπείσειμι, ſubeo, ſubingredior, irrepo; item, in infin. ὑπεισίεναι, exp. in mentem venire; ex ὑπὸ & εἴσειμι, vel εἰσῆμι, unde infin. εἰσίεναι, &c. V. Item, ὑπεισέλθυσις, ut, ὑπεισέλθυσις τῆς κληρονομίας; exp. additio hæreditatis; ex ὑπὸ & εἰσέλθυσις, V. Vel eſt verbale, ab ὑπεισέρχομαι, ſubingredior, irrepo: interdum etiam, ſubeo animum, occurro: ex ὑπὸ & εἰσέρχομαι, V. Item, ὑπεκβάλλω, ejicio; ex ὑπὸ & ἐκβάλλω, vel idem quod, παρέρχομαι, & ἀμείβομαι, quæ V. Ὑπεκδέχομαι, expecto; ex ὑπὸ & ἐκδέχομαι, V. Ὑπεκδιδράσκω, ſubterfugio; item, ὑπεκδρᾶσα, ſuffugio, effugio; Plut. ex ὑπὸ & ἐκδρᾶσα, vel, ἐκδιδράσκω, ex ἐκ & δρᾶσα, unde, διδράσκω, &c. V. Item, ὑπεκδραμεῖν, effugere; ut, ὑπεκδραμεῖν τὸ πυρὸς; ex Herodot. præſentes effugere pœnas; ex ὑπὸ & ἐκδραμεῖν, infin. a. 2. ab ἐξέδραμον, quod vide cum ἐκδραμών, &c. Item, ὑπεκδύω, clam exuo, ſeu excutio; ex ὑπὸ & ἐκδύω, V.

Ὑπεκθέανδ, Ion. pro ὑπεκθεῖν, 3. pl. a. 2. ſub. m. verbi ὑπεκτίθημι, ſubduco. Th. τίθημι, pono.

Ὑπεκκαίω, ſuccendo; unde verbale, ὑπέκκαυμα, id quo aliquid ſuccendimus; fomes ad ſuccendendum ſuſcitabulum ignculi; Plut. ex ὑπὸ & ἐκκαίω, unde, ἔκκαυμα, τὸ, &c. V.

Ὑπεκκεῖσθαι, clam aliquo exportatum eſſe. Th. κεῖμαι, jaceo.

Ὑπεκκλέπτω, clam, & furtim eripio, furto ſubduco; Plut. ex ὑπὸ & ἐκκλέπτω, furtim furripio; quod ex ἐκ & κλέπτω, V. Item, ὑπεκκλίνω, q. d. ſubdeclino, clam decedino; ex ὑπὸ & ἐκκλίνω, quod V. Item, ὑπεκκομίζω, clam exporto, clanculum effero; ex ὑπὸ & ἐκκομίζω, V.

Ὑπεκκομίζεσθαι, clam exportare. Hinc ὑπεξεκομίσαντο, 3. pl. a. 1. m. ab ὑπὸ, ἐκ & κομίζω, fero. Th. κομέω, curo.

Ὑπέκλυσις, ſolutio; eâ ſcil. ſignificatione, quâ quid impeditum & ligatum ſolvitur; Plut. ex ὑπὸ & ἐκλύω, f. ἐκλύσω, &c V.

Ὑπεκπέμπω, clam emitto, ſubmitto. Th. πέμπω, mitto.

Ὑπεκπροθεῖ, longe præcurrit, 3. ſing. præſ. ind. ab

Ὑπεκπροθέω, f. θέσω, præcurro, vinco: quod ex ὑπὸ, ἐκ, πρὸ & θέω, curro.

Ὑπεκπορεύω, profluo; ex ὑπὸ & ἐκπορεύω, inuſit. quod ex ἐκ & πορεύω, V.

Ὑπεκπροφεύγω, clam profugio: ex ὑπὸ, ἐκ, πρὸ & φεύγω, fugio. a. 2. ἔφυγον.

Ὑπεκπροφύγῃ, 3. ſing. a. 2. ſub. act. præc.

Ὑπεκρέω, q. d. ſubeffluo; ſenſim aut clam effluo; evaneſco; ex ὑπὸ & ἐκρέω, V.

Ὑπεκτίθημι, clam expono. Them. τίθημι.

Ὑπεκτρέπομαι, paululum deflecto; ſeu, clam averto; ex ὑπὸ & ἐκτρέπω, V. Sic in paſſ. ὑπεκτρέπομαι, paululum declino; paulatim averſor, & vito, &c. Item, ὑπεκτρέχω, longe excurro; & Metaph. excello, ſupero; ut, apud Euryp. in Troad. εἰ θεὰς ὑπεκδραμοῖς κάλλει, ſi deas pulchritudine excelleret; ſed ſignif. etiam, effugio: ex ὑπὸ & ἐκτρέχω, V. Item, ὑπεκφαίνομαι, ſubluceo: ex ὑπὸ & ἐκφαίνομαι, in lucem edor, emergo; item, apparco, conſpicuus ſum; paſſ. ab act. ἐκφαίνω, V.

Ὑπεκφέρω, clam effero. Ex ὑπὸ, ἐκ & φέρω, fero. f. ὐσω. a. 1. ἤνεγκα.

Ὑπεκφθύγειν, Dor. pro ὑπεκφεύγειν, clam fugiunt: &

Ὑπέκφυγε, effugiſſet, Ion. pro ὑπεξέφυγε, 3. ſing. a. 2. ind. act. ab

Ὑπεκφεύγω, clam fugio, ſubterfugio: ex ὑπὸ, ἐκ & φεύγω, fugio.

Ὑπεκχωρέω, ὦ ex aliquo loco me ſubduco: ex ὑπὸ, ἐκ & χωρέω, eo.

Ὑπελαβόν, ες, ε, ſuſcepi. a. 2. ind. act. verbi ὑπολαμβάνω, exiſtimo, præſumo. Th. λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. a. 2. ἔλαβον.

Ὑπέλαιον, olei fæx ſeu ſordes; ex ὑπὸ & ἔλαιον, τὸ, V.

Ὑπελείφθην, relictus ſum, a. 1. ind. paſſ. verbi ὑπολείπω, relinquo. f. ψω. Th. λείπω, linquo. a. 2. ἔλιπον. p. m. λέλοιπα.

Ὑπελήφθης, 3. pl. a. 1. ind. paſſ. verbi ὑπολαμβάνω, exiſtimo. Th. λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. p. λέλημφα, Att. εἴληφα. a. 2. ἔλαβον.

Ὑπελύσατο, ſolviſti, Ion. pro ὑπελύσω, 2. ſing. a. 1. m. verbi ὑπολύω. Th. λύω, ſolvo. f. σω. a. 1. m. ἐλυσάμην, ω, ατο.

Ὑπέμειναν, expectabant, vel ſuſtinuerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ὑπομένω, ſuſtineo. a. 1. ὑπέμεινα, ας, ε. Th. μένω, maneo. f. νῶ. p. μεμένηκα.

Ὑπέμενεν, 3. ſing. imperf. act. verbi ejuſdem.

Ὑπεμνήμικε, deflexit, triſtatus eſt, 3. ſing. perf. act. pro ὑπήμικε, verbi ὑπεμύω, quod ab ὑπὸ & ἠμύω, cado, inclino. f. ὑσω. p. ἤμυκα. & Att. redupl. ἐμήμυκα, mutato η in ε, & Pleonaſmo Poët. τὸν, ἐμεμήμυκε.

Ὑπεμνήσθη, ης, ῃ, recordatus ſum, a. 1. ind. paſſ. verbi ὑπομιμνήσκω, in memoriam revoco, quod V.

Ὑπεμφαίνω, q. d. ſubooſtendo, vel ſubſignifico; ex ὑπὸ & ἐμφαίνω, V. Item, ὑπεναντίομαι, ἔμαι, occultè adverſor; vel, idem quod, & pro, ἐναντίομαι, ἔμαι, repugno, obſto; ut, ὑπεναντιόμενος εἰκοσι; Plut. in Per. adverſans, obſtans, ſeu repugnans illis; à ſeq. ὑπεναντίος idem quod, & pro ἐναντίος, adverſarius, hoſtis; ſed exp. & ſubcontrarius, &c. V.

Ὑπεναντίος, α, ον, occultè contrarius, adverſa.

versarius. Ex ὑπὸ & ἐναντίος, pro ἀντίος, adversus Th. ἀντὶ pro.

Ὑπεναντιότης, contrarietas, subcontrarietas; a præced. ὑπεναντίος, V.

Ὑπεναντίως, variè, è contrario, adv. à præced.

Ὑπενδυόμενος, (verbale, ab ὑπεναντίομαι,) idem quod præced. ὑπεναντιότης, &c. V.

Ὑπενδίδωμι, paulatim cedo, clam cedo; item, terga verto; ex ὑπὸ & ἐνδίδωμι, V.

Ὑπένερθε, Poët. sub, subtus: ex ὑπὸ & ἔνερθε, infra. Item ἔνερθε, pro ἐνέρτερος, ab ἔνερθε, mortuus. Hinc ἐνέρτερος, pro ἐνερώτερος, ab ἐν & ἔρος, in terra.

Ὑπενόουν, imperf. act. verbi ὑπονοέω, ῶ, suspicor. f. ήσω. p. ὑπονενόηκα ex ὑπὸ & νόος, νοῦς, ὁ, mens.

Ὑπεξάγω, subduco, subtraho; ex ὑπὸ & ἐξάγω, V.

Ὑπεξαίρεσις, εως, ἡ, subtractio: ab

Ὑπεξαιρέω, ῶ, f. ήσω, subtraho: ab ὑπὸ, ἐξ & αἱρέω, capio.

Ὑπεξαίρω, & ὑπεξαίρομαι, eximo, semoveo, rejicio; (ex ὑπὸ & ἐξαίρω, V.) Item, clam de medio tollo, apud Xen. Item, ὑπεξαλίσθαι, q. d. furtim, seu clam evitare, aut effugere; ex ὑπὸ & ἐξαλίσθαι, id V. Item, ὑπεξαλύξαι, idem quod, ἐξαλύξαι, effugere, subterfugere, devitare; ab ἐξ & ἀλύσκω, f. ξω, tanquam ab ἀλύζω, &c. V. Item, ὑπεξανάγομαι, clam è littore solvo, & enavigo, navem ascendens lateo, & me mari subduco; Thuc. ex ὑπὸ, ἐξ & ἀνά) ομαι, sustollor, tollor; item, educor, extrahor; & absolutè positum, solvo, è portu solvo, nam qui solvit è portu, in altum educitur, seu subducitur & subvehitur; est pass. ab ἀνάγω, V. Item, ὑπεξαναδύομαι, & ὑπεξαναδύομαι, exp. clam vel sensim emergo; ex ὑπὸ & ἐξαναδύω, quod ab ἐξ & ἀναδύω, &c. V.

Ὑπεξαναδύς, emersus, vel fallens emergendo, præt. vel a. 2. part. ex ὑπὸ, ἐξ, ἀνὰ & δύω, vel δῦμι, subeo.

Ὑπεξανίσταμαι, assurgo, ut ii qui honoris causâ alicui assurgunt; Suid. ex ὑπὸ & ἐξανίσταμαι, V. Item, ὑπεξάπτω, succendo; ex ὑπὸ & ἐξάπτω, V. Item, ὑπεξαφύω, clam exhaurio; ex ὑπὸ & ἐξαφύω, V.

Ὑπέξειμι, relinquo, excedo; ab ὑπὸ & ἔξειμι, exeo. Th. εἶμι, seu ἔω, eo.

Ὑπεξερύω, subtraho: ab ὑπὸ, ἐξ & εἰρύω, Poët. pro ἐρύω, traho.

Ὑπεξελαύνω, clam progredior longius, ex ὑπὸ & ἐξελαύνω, V. Item, ὑπεξέλυσις, supplicium, tormentum, quæstio; Suid. ex ὑπὸ & ἐξέλυσις, V. Vel est verbale, à seq. ὑπεξέρχομαι, V.

Ὑπεξελθεῖν, a. 2. inf. act. verbi ὑπεξέρχομαι, clam egredior: ex ὑπὸ, ἐξ & ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον.

Ὑπεξερύγω, subevomo, vel simpl. evomo; ex ὑπὸ & ἐξερύγω, V. Item, ὑπεξερύω, subtraho; unde, ὑπεξείρυσις, subtraxerunt; ut, apud Apoll. Arg. 2. ὡς μὴ τὸ πατέρ' ὑμὸν ὑπεξείρυτο φόνῳ μητρῷας; excmerat, seu eripuerat & liberarat è, vel à cæde noverca imminente; ex ὑπὸ & ἐξείρυω, V.

Ὑπεξέρχεσθαι, clam exire: ab

Ὑπεξέρχομαι, clam egredior, me subduco: vide in ὑπεξελθεῖν.

Ὑπεξέχε, effugit, pro quo commun. ὑπεξέφυγε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ὑπεξέχω, clam me subduco. Them. ἔχω

Ὑπεξέφευγον, ες, ε, imperf. act. verbi ὑπεκφέρω, subduco. Quod ex ὑπὸ, ἐξ & φέρω, fero. f. ὀίσω. a. 1. ἤνεγκα.

Ὑπεξήκασι, se subduxerunt: vide ἥκω

Ὑπεξήλυξε, evitavit, 3. sing a. 1. ind. act. verbi ὑπεξαλύσω, f. ξω, quod ab ὑπὸ, ἐξ & ἀλύσω, f. ξω, evito. a. 1. ἤλυξα. Th. ἀλέω, idem.

Ὑπεξίσαμαι, cedo; item, excedo, & cedo inimicis; item, declino, devito; ex ὑπὸ & ἐξίσαμαι, V.

Ὑπεξούσιος, ς, ὁ, filiusfamilias, propriè qui est ὑπ' ἐξουσία, sub potestate, scil. patris, nondum emancipatus.

Ὑπεξουσιότης, subjectio; à præced. ὑπεξούσιος, alterius potestati subjectus; (ei opponitur ἀυπεξουσιος,) &c. V. Item, ὑπεπικρίζω, aliquantum sublevo; ex ὑπὸ & ὀπικρίζω, V.

Ὑπεπλεύσαμεν, 1. pl. a. 1. ind. act. verbi ὑποπλέω, subnavigo, sublego. Th. πλέω, navigo. f. πλεύσω. a. 1. ἔπλευσα.

Ὑπεπυθμενίζω, numerus obversariâ serie respondeo, πρὸς ὑπομερίζω; vulgò appellatur subsuperparticularis; ex ὑπὸ & ὑπομερίζω, quod V.

ΥΠΕΡ, Poët. ὑπείρ, cum gen. SUPER, pro, per, propter, contra, supra. cum acc. ultrà, præter, trans, per, supra, post. cum dat. rarò, super. In compositione, super, supra, pro, præ, trans, præter, ex, & incrementum significat. Hinc ὑπέρτερος, superior: ὑπέρτατος, suprèmus: ὕπερθε, desuper, superne: ὔπατος, summus; item, consul: ὑπατεύω, consulatum gero.

Ὑπέρα, ας, ἡ, funis, quo antennarum cornua tenduntur & laxantur: ab ὑπέρ & ἀείρω.

Ὑπεραίνομαι, demiror, vehementer & supra modum miror; ex ὑπέρ & ἄγαμαι, in prosa, quod in carmine ἀγάσσομαι, à Th. ἀγάω, V. Item, ὑπεραναντῶ, supra modum indignor, vehementiùs stomachor, vel conqueror; ut ὑπεραναντῶ τάτε; pro ἀγανακτῶ ὑπὲρ τάτε; ex ὑπὲρ & ἀγανακτέω, τῶ, &c. V.

Ὑπεραγαπάω, ῶ, f. ήσω, deamo. Th. ἀγαπάω, diligo.

Ὑπεραγόντως, valde, 2 Macch. 7. 20. adv. ab ὑπεράγων.

Ὑπεραγορεύω, patrocinor; ut, ὑπεραγορεύω τινός, loquor pro aliquo, i.e. in defensionem alicujus; patrocinor alicui; ex ὑπὲρ & ἀγορεύω, V.

Ὑπεράγω, f. ξω, excello. Them. ἄγω, duco.

Ὑπεραγωνίζομαι, defendo, propugno; cum genit. ut, ὑπεραγωνίζομαι τῆς πόλεως, pugno pro civitate, propugno, seu defendo urbem; ex ὑπὲρ & ἀγωνίζομαι, V.

Ὑπαδελ, per Dialyf. pro ὑπαδελφεῖ, dat. sing. ab

Ὑπαδελφὸς, ὁ, ἡ, desuper flans: ab ὑπὲρ & ἄω, flo, spiro.

Ὑπαιμοσις, nimia sanguinis abundantia; Poll. ex ὑπὲρ & αἷμα, τὸ, unde αἱμόω, ῶ, f. ώσω, idem quod, αἱματόω, id V. Item, ὑπαίνετος, supra modum laudabilis; ex ὑπὲρ & αἰνετός, ὁ, vide.

Ὑπαίρω, extollo, supra modum me effero; item antecello. f. ὑπαρῶ. p. ὑπῆρκα. a. 1. ὑπῆρα. præs. pass ὑπαίρομαι, supra modum efferor, vel effero me ipsum. a. 1. pass. ὑπήρθην. a. 1. inf. pass. ὑπαρθῆναι.

Ὑπαισχρος, supra modum turpis, seu, fœdus; item, ὑπαισχύνομαι, supra modum vereeund r; ex ὑπὲρ & αἰσχὸς, ὁ, à Th. αἶσχος, εος, τὸ, unde αἰσχύνομαι, &c. V. Item, ὑπαιωρέω, ῶ, superextendo, superappendo; Dioſc. ex ὑπὲρ & αἰωρέω, V. Item, ὑπακμάζω, ætatis vigorem excedo; vel, vegetior sum quam; ex ὑπὲρ & ἀκμάζω, vel à seq. ὑπέρακμος, ὁ, &c. V.

Ὑπέρακμος, ος, ὁ, ἡ, florem ætatis excedens: ex ὑπὲρ, super, & ἀκμὴ, cuspis; item flos ætatis.

Ὑπεράκοντίζω, ομαι, supra, seu ultra, aut ulteriùs jaculor; jactu jaculi vinco; item, Metaph. supero, antecello, ex ὑπὲρ & ἀκοντίζω, V. Item, ὑπάκρια; τὰ, montium cacumina; ex ὑπὲρ & ἄκρις, ιος, ἡ, V. Item, ὑπακριβὴς, supra modum accuratus; ex ὑπὲρ & ἀκριβὴς, ὁ, ἡ, V. Item, ὑπακρίζω, per summum evado, supero; & ex Euryp. ὑπακρίζει δωμάτων, exp. ædibus imminet desuper; à præced. ὑπάκρια, V.

Ὑπάκριοι, qui loca montana incolunt, Th. ἄκρος, summus.

Ὑπαλγὴς, qui supra quam dici potest dolet; unde, ὑπαλγέω, ῶ, perdoleo, supra modum doleo; item, ὑπαλγῶ σε, vicem alicujus doleo; ut, ὑπαλγῶ σε, vicem tuam doleo; ex ὑπὲρ & ἄλγος, εος, τὸ, unde ἀλγέω. &c. V. Item, ὑπάλιος, & metri causâ, ὑπειάλιος, maritimus; q.d. qui est supra mare, mari impositus, vel mari imminens; ut, ὑπάλιον πολίεθρον; Dionys. Alex. ex ὑπὲρ & ἅλς, ἁλὸς, V. Item, ὑπεράλλομαι, supersilio, transilio, ultrà salio, unde ὑπάλμενος; per Sync. apud Poetas pro ὑπεραλλόμενος, transiliens; ex ὑπὲρ & ἅλλομαι, vide.

Ὑπεξαλλος, η, ὁ, ἡ, pro ἔξοχος, eximius, præstans: ex ὑπὲρ, super, & ἄλλος, alius.

Ὑπάλμενον, transilientem, per Sync. pro ὑπαλλόμενον, accus. sing. part. præs. verbi ἄλλομαι, salio.

Ὑπαναγκάζομαι, ultrà quam necessitas postulat, aut satis est aliquid facio; ex ὑπὲρ & ἀναγκάζομαι, cogor; pass. ab ἀναγκάζω, V. Item, ὑπανάκειμαι, super accumbo; unà accumbo, ex superiore parte; ex ὑπὲρ & ἀνάκειμαι, V. Ὑπανάστος, ς, ὁ, exul; qui solum vertens alio demigrat; ex ὑπὲρ & ἀνίστημι, vel ἀνίσταμαι; vel, est ab ὑπανίστημι, &c. V. Ὑπανδρος, qui est supra hominem, seu qui humanam con-

dictionem superat; *ex* ὑπὲρ & ἄνθρωπος V. Ὑπερανίσαμαι, seu, ὑπερανίσημι, supersto; præsto, supero, excello; item, exp. longè superior & sublimior sum, valde antecello, longè præsto; *ex* ὑπὲρ & ἀνίσαμαι, V. Item, ὑπέραντλος, ος, ὁ, ἡ, cumfluens, quasi suprà fluens; ut, ὑπέραντλον σκάφος, cujus sentina exundat; sed transfertur ad alia; pro, redundans, exuberans, circumfluens & superabundans; ut, ὑπέραντλον ὕβριν τῆς βίας, exuberantem hominum improbitatem; apud Luc. & ὑπέραντλος συμφορᾶς, apud Euryp. in Hippol. cui calamitas exuberat, & major est, quam ut ei ferendæ par sit; sumptâ facil. Metaphorâ, à sentina abundante aquâ; unde, ὑπερήντλευσαν, apud Lucian. exp. ὑπέραντλον ἐχθρὸν τὸ σκάφος, *ex* ὑπὲρ & ἄντλος, ὁ, V.

Ὑπεράνω, & ὑπεράνωθεν. adv. cum genit. longè, suprà: Ex ὑπὲρ & ἄνω, sursum.

Ὑπεράνωθεν, de loco superiori, desuper; à præced. ὑπεράνω, V. Item, ὑπαποθνήσκω, morior pro aliquo; ut, apud Xen. Ἀντίλοχος ὑπὲρ τῶν πατρὸς ὑπαπεθανάτει; item, ὑπαποθνήσκοντες, peculiari signif. dicuntur, qui pro patria aut amicis mortem sponte subeunt: *ex* ὑπὲρ & ἀποθνήσκω, vide.

Ὑπεραπολογεῖσθαί τινος, pro ὑπέρ τινος ἀπολογεῖσθαι, pro aliquo causam agere.

Ὑπεραρθῶναι, a. 1. inf. pass. verbi ὑπαίρω, quod V.

Ὑπεράριθμος, qui est ultra numerum; q. d. supernumerarius; *ex* ὑπὲρ & ἀριθμὸς, ὁ, V.

Ὑπεραρριάδιος, suprà modum metuo: *ex* ὑπὲρ & ἀρριάδιος, non metuo. q ex α priv. & ῥιάδιος, metuo. Th. ῥῖρ.

Ὑπερασθενὴς, supra modum infirmus, *ex* ὑπὲρ & ἀσθενὴς, V. Item, ὑπέρασπος, admodum amplectans; *ex* ὑπὲρ & ἄσπομαι, τὸ, V. Item, ὑπασπαμβύζω, libentissime amplector, & suscipio; *ex* ὑπὲρ & ἀσπαμβύζω, V. Sic &, ὑπαπασπάζομαι, vehementer amplector, seu saluto; *ex* ὑπὲρ & ἀσπάζομαι, V.

Ὑπεραστίζω, clypeo protego, propugno. Ex ὑπὲρ & ἀστίζω, clypeo defendo. Th. ἀστὶς, ίδος, ἡ, clypeus.

Ὑπεραστισμὸς, ὅ, ὁ, defensio, propugnatio: &

Ὑπεραστιστὴς, οῦ, ὁ, propugnator: à perf. pass. verbi ὑπαστίζω.

Ὑπεραστᾶ, F. 1. Att. verbi ὑπαστίζω, quod V.

Ὑπεραχθομενεῖν, admodum indecenter ferre; *ex* ὑπὲρ & ἀχθομαι, V. Item, ὑπαχανὴς, valde splendens; *ex* ὑπὲρ & ἀυχὴ, ἡ, V. Item, ὑπεραύζω, idem quod seq. ὑπαυξάνω, supra modum augeo; & in pass. ὑπαυξάνομαι, supra modum augesco, vel cresco; nimium cresco, &c. V.

Ὑπεραυξάνω, vehementer augesco. f. ὑπαυξήσω, a. 1. ὑπηύξησα; quod *ex* ὑπὲρ & αὐξάνω, cresco. Th. αἴξω, augeo.

Ὑπεραυχέω, ῶ, valde glorior, valde jacto me ipsum; item, ὑπαυχὴς & ὑπέραυχος, valde gloriosus, valde elatus, jactabundus admodum; *ex* ὑπὲρ & αὐχέω, V.

Ὑπεραφανος, ω, ὁ, ἡ, Dor. pro ὑπαφανος, superbus, a, quod V.

Ὑπεραχθὴς, έος, όος, supra modum gravatus & onustus: ab

Ὑπεραχθομαι, iniquissimo animo fero, valde doleo. Them. ἄχθος, εος, τὸ, pondus.

Ὑπερβαδμιος, supergrediens; interdum pro immodico, Bud. & ὑπερβαθμοπόδα πέμπειν, exp. non justo passu gradatim progredi, sed transultare locum aliquem; *ex* ὑπὲρ & βαθμὸς, ὁ, V.

Ὑπερβαίνω, supergredior, transgredior, scando super reliquos, opprimo f. ὑπερβήσομαι. p. ὑπερβέβηκα. a. 2. ὑπερέβην, ης, η, quod *ex* ὑπὲρ & βαίνω, eo.

Ὑπερβάλλη, præterierit, 3. sing. præs. sub. act. verbi ὑπερβάλλω, quod V.

Ὑπερβαλλόντως, adv. supra quam, valde: ab

Ὑπερβάλλω, excello, supero f. βαλῶ. p. βέβληκα. p. m. ὑπερβέβλημαι. Th. βάλλω, jacio. f. βαλῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον.

Ὑπερβαρὴς, supra modum gravis; *ex* ὑπὲρ & βαρὺς, εῖα, ὑ, τὸ, V.

Ὑπερβασία, ας, ἡ, Ion. ης, transgressio, contemptus, Poët. pro ὑπέρβασις, εως, ἡ, ab ὑπερβαίνω, transgredior. Th. βαίνω, eo, f. βήσομαι. a. 2. ἔβην.

Ὑπέρβασις, εως, ἡ, vide ὑπερβασία.

Ὑπερβατὸν κ, τὸ, HYPERBATON, figura, i.e. trajectus verborum ordo: &

Ὑπέρβατος, ος, excellens, præstantissimus: ab ὑπερβαίνω, transgredio, quod V.

Ὑπερβατῶς, exp. in transitu, in transcursu; i.e. defunctorie, perfunctorie; est adv. à præced. ὑπερβατὸς, qui transcendi seu transiri potest, &c. Vide. Item, ὑπερβεβλημμένος, præstantissimus, unde adv. ὑπερβεβλημμένως, supra modum; utrumque ab ὑπερβάλλω, V.

Ὑπερβὴν, Att. pro ὑπερβὰς, transgressus fuerit, 3. sing. a. 2. sub. act. verbi ὑπερβαίνω. Th. βαίνω. f. βήσομαι. a. 2. ἔβην. ω. a. 2. sub. βῶ, ῆς, ῇ.

Ὑπερβῆναι, superare. a. 2. inf. act. &

Ὑπέρβης, transeas, a. 2. sub. act. verbi ejusd. & Them.

Ὑπερβιάζομαι, vi supero, vim inferendo præsolleo; ab ὑπέρβιος, V. Item, ὑπερβιβάζω, exp. traduco, trajicio, transfero, transcendere facio; unde, verbale, ὑπερβιασμὸς, ὅ, ὁ, figuræ nomen apud Grammaticos; ut, quum vel accentus, vel litera, *ex* una syllaba in aliam traducitur; quemadmodum in ἔγωγε, quod fit *ex* ἐγὼ, & in κεφάδια, pro καρδία; sic &, Plutarchus in vita Homeri, ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα, vocat, quum κάρπις pronitur pro κράπις; *ex* ὑπὲρ & βιβάζω, V. Item, ὑπέρβιη, ης, modum excedens vis, injuria; Suid. *ex* iisd. cum seq. ὑπέρβιος, V.

Ὑπέρβιος, ος, violentus, omnem vim excedens, SUPERBUS. Hinc ὑπέρβιον, supra vires: ὑπερβίως, idem. Ex ὑπὲρ, supra, & βία, ας, ἡ, vis, robur.

Ὑπερβλαστάνω, germinationis modum excedo, unde, ὑπέρβλαστος, germinationis modum excedens; *ex* ὑπὲρ & βλαστάνω, unde βλάστη, ης, ἡ, &c. V. Item, ὑπερβλήδην, exuperanter; & ὑπέρβλητος, excellens; utrumq; ab ὑπερβάλλω, V. Item, ὑπερβλύζω, supra modum scateo, seu exundo; redundo, exubero; circumfluo; unde verbale, ὑπέρβλυσις, exuberantia; *ex* ὑπὲρ & βλύζω, V.

Ὑπερβολάδην, adv. supra modum: ab ὑπερβολία, ας, ἡ, excessus: ab ὑπὲρ & βάλλω, jacio, p. m. βέβλημαι.

Ὑπερβολαῖος, superlatus; Plut. à seq. ὑπερβολὴ, quod V.

Ὑπερβολὴ, ῆς, ἡ, exsuperantia, excessus, excellentia, HYPERBOLE, figura: &

Ὑπερβολικὸς, ὴ, όν, excedens, nimius, superans fidem: ab ὑπερβάλλω, quod V.

Ὑπερβολία, excessus, injuria; vide in ὑπερβολάδην; item, ὑπερβολικῶς, supra fidem; supra modum, est adv. à præced. ὑπερβολικὸς, V. Item, ὑπερβολιμαῖος, i.e. ὁ ὑπερβολὴν ἀνὴρ, vel, ὑπερβολαῖος χαρακτὴρ, ab ὑπερβολία; item, ὑπέρβολος, scil. λίθος, la. is, seu saxum quod injici solebat iis, qui in mare demergebantur; ab ὑπερβάλλω, V.

Ὑπερβόρειοι, ων, ὁι, populi qui ultra Aquilonem habitant. Th. Βορέας, Boreas.

Ὑπερβόρειος, q.d. superborealis, seu, superaquilonaris; ita dicti sunt Hyperborei, populi quidam Scythiæ, quia supra eos flat Boreas; ut, Servius etiam testatur; & pro iis etiam sumitur, qui ex remotissima quapiam regione adveniunt; apud Luc. *ex* ὑπὲρ & βορέας, ὁ, V. Item, ὑπερβορδὴς, præponderosus, gravissimus; ut, ὑπερβορδὲς ἄλθος; Soph. gravissima molestia, *ex* ὑπὲρ & βορβόρος, ος, τὸ, V. Item, ὑπερβορχάομαι, valde rugio, seu mugio, *ex* ὑπὲρ & βορχάομαι, V.

Ὑπεργάζομαι, clam facio, seu efficio; (*ex* ὑπὸ & ἐργάζομαι, V.) Item prius, seu antè confici; pro προεργάζομαι, & pro subigere de terra dictum; ut πῶν σκληρὸν ὑπεργάζεσθαι, *ex* Philone de mundo, &c. Item, ὑπεργαμία, feræ nuptiæ; Suid. *ex* ὑπὲρ & γάμος, ὁ, vel γάμαι, ὰι, &c. V. Item, ὑπέργειος, qui supra terram est; *ex* ὑπὲρ & γαῖα, ης, ἡ, V. Ὑπεργεμίζω, supra modum impleo; & ὑπέργομος, plus æquo oneratus; *ex* ὑπὲρ & γόμος, unde γεμίζω & γόμος, ὁ, &c. V. Ὑπεργήρως, q.d. supra modum senex, vel, plus quam senex; decrepitus; *ex* ὑπὲρ & γῆρας, τὸ, V. Ὑπεργράφω, superpingo; *ex* ὑπὲρ & γράφω, V. Ὑπεργὴς, qui jugeri spatium excedit; *ex* ὑπὲρ & γύα, ᾶς, ἡ, V. Item, ὑπέρδασυς, valde hirsutus; *ex* ὑπὲρ & δασὺς, V.

Ὑπερδία, per Syncop. pro ὑπερδεία, acc. sing. ab

Ὑπερδὴς, έος, όος, ές, metu superior, qui nullo metu superatur aut frangitur; quod ab ὑπὲρ & δέος, εος, τὸ, metus. Th. δείδω, timeo.

Ὑπερδείδω, supra modum timeo. Th. δείδω, timeo.

Ὑπερδυμαίνω, idem quod, ab, & pro præced. ὑπερδείδω, à Th. δείδω, unde δειμὸς, δειμαίνω, &c. V. Item, ὑπέρδυφος, supra modum gravis, seu atrox; *ex* ὑπὲρ & δεινὸς, ὁ, V.

Ὑπερ-

'Υπερδειπνέω, ultra modum cœno; aut cœnam instituo; seu ut exponit Hesych. ὑπερτρυφῶ, vel subconviva sum alicujus; ut quum quis non rogatus, ad cœnam proficiscitur, cum eo qui rogatus est; ex ὑπέρ, & δειπνέω; V. Item 'Υπερδεκατάλαντον βλάβην, damnum quod est plus quam decem talentorum; ex ὑπέρ & δεκατάλαντον, qui decem talentorum est; quod ex δέκα, & τάλαντον, τό, ς. V. 'Υπερδέξιον, in quo dextra superiorem locum habet, in quo dextra poteſt attolli ſupra aliquem: Item ſuperior, i. e. cujus vires ſunt ſuperiores; ut ὑπερδέξιον τ' κακίας ἀρετὴ, virtus vitio ſuperior; Plut. in Numa, & ὑπερδέξιον πόλεμον; ex Polyb. 5. ex ὑπέρ & δέξια, ἡ, ς. V. 'Υπερδέα, ſuperlugo; ex ὑπέρ & δέω; V. Item 'Υπερδιαλείνομαι, ſupra modum contendo, mirâ pervicaciâ contendo; ex ὑπέρ, & διαλείνομαι, à διαλείνω, vide.

'Υπερδίκαιος, f. ότερον, cauſam ago pro: ab ὑπέρ & δίκη, ης, ἡ, jus.

'Υπερδίκαιον Νέμεσιν φυγεῖν, Nemeſin ultricem evitare. Vide Scholia Pindar. Pythior. Od. x. 3 14. 4. ab

'Υπέρδικος, ſupra modum juſtus. Them. δίκαιος, jus.

'Υπερδίπηχυς, duos cubitos excedens; ex ὑπέρ, & δίπηχυς; V. Item 'Υπερδοκεῖν, ſupra modum placere; ut ταυτά μοι ὑπερδοκεῖ, hæc mihi perplacent; ex ὑπέρ, & δοκέω; V.

'Υπερδέδεμαμμαι, 1. pl. a. 2. ind. act. verbi ὑπέρδεσμος, præterecurro. Th. πέρδω, curro. f. πρέξω, p. δεδρόμηκα, a. 2. ἔδραμον. p. m. δέδρομα.

'Υπερδυναμόω, f. όσω, a. 1. ὑπερεδυνάμωσα, prævaleo, Plal. 65. 3. ab ὑπέρ & δύναμαι, poſſum, a. 1. paſſiv. ἐδυνάθην.

'Υπερεθέμην, σο, το, a. 2. m. verbi ὑπέρθημι, ſupra pono. Them. τίθημι, pono: f. θήσω, a. 2. ἔθην.

'Υπερεθίζω, q. d. ſubirrito, aliquantum irrito: ex ὑπέρ, & ἐρεθίζω; V.

'Υπερείδω, conniventiâ diſſimulo, f. ἴσομαι, a. 2. ὑπερείδον, a. 2. part. act. ὑπερίδων, όντος, ab ὑπέρ & εἶδω, video, a. 2. εἶδον, & ἴδον; Item confirmo, ſuffulcio: ab ὑπέρ & ἐρείδω, fulcio.

'Υπερείπω, ſubverto, expugno; Plut. ex ὑπέρ, & ἐρείπω; V.

'Υπερείσαι, a. 1. inf. act. ab ὑπερείδω, ſuffulcio, pro fulcimine ſuppono: ab ὑπό, ſub, & ἐρείδω, fulcio.

'Υπέρεισις, ἡ, & ὑπέρεισμα, τό, fulcimentum, fultura, ſuſtentaculum: Item ὑπερεισικός, q. d. fultorius, ad fulciendum, ſeu ſuſtentandum aptus; verbalia ab ὑπερείδω; vide in præced. ὑπερείσαι.

'Υπερέκεινα, adv. trans. cum gen. 2 Cor. 10. ver. 16. idem quod ἔκεινα, pro ὅτι ἐκεῖνα, adv. loci. Interdum illic, ultra, ante. Them. ἐκεῖνος, ille.

'Υπερεκκρεμάω, deluper appendo; ex ὑπέρ & ἐκκρεμάω; ſive ἐκκρεμαννύω, ſuſpendo ex; vide ἐκκρεμάννυμι. Item 'Υπερεκπέμπω, emitto ultrà; ultra ſcopum ejaculor; ex ὑπέρ, & ἐκπέμπω: V. Sic & 'Υπερεκπίπτω, ſupergredior; exupero, excello; ex ὑπέρ, & ἐκπίπτω; V. Item 'Υπερεκπλήσσω, vel πλήω, ſupra modum obſtupefacio, & in paſſ. ὑπερεκπλήττομαι, ſupra modum obſtupeſio, cum ſummo ſtupore admiror; aut valde exhorreſco; ex ὑπέρ, & ἐκπλήσσω; V. Item 'Υπερέκτασις, extenſio; quâ aliquid ſupra aliud evehitur & attollitur: verbale à ſeq. ὑπερεκτείνομαι, in paſſ. ὑπερεκτείνομαι, ultra extendor, i. e. efficior; & evehor ſuprà, excello, ſupero, &c. Vide; vel eſt ex ὑπέρ, & ἔκτασις, ἡ;

'Υπερεκτείνω, extendo me ultra quam fas eſt, f. ὑπερεκτενῶ, a. 1. ὑπερεξέτεινα; V. quod ab ὑπέρ ἐκ & τείνω, tendo.

'Υπερεκτίνω, ſolvo pro; & hinc 'Υπέρεκτισις, σας, ἡ, diſpenſio, deſpenſus: ab ὑπέρ, ἐκ & τίνω, ſeu τίω, ſolvo

'Υπερεκχέω, ſuper effundo, ex ὑπέρ, ἐκ & χέω, fundo, f. χεύσω.

'Υπερεκχυνόω, nimium effundo, f. ὑπερεκχύσω, p. ὑπερεκέχυκα, ſed ὑπερεκχυθήσομαι, ſuperfluo: quod ex ὑπέρ, ἐκ & χυνόω, f. χύσω. Th. χέω fundo, f. χεύσω.

'Υπερέλαφρος, perlevis, valde levis; ex ὑπέρ, & ἐλαφρὸς, ὁ; V.

'Υπερελθών, όντος, qui ſuperavit, qui vicit, a. 2. part. act. ab ὑπέρ, & ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον.

'Υπερεμβάλλω, inſuper immitto; ex ὑπέρ, & ἐμβάλλω; V. Item 'Υπερεμέω, ad nauſeam uſque plenus & refertus ſum, valde plenus & gravatus ſum; unde ὑπερέμετος, (ad vertum in vomitu ſeu in vomendo exceſſus;) morbi genus eſt, de quo Hippocr. l. 2. de morbis: ex ὑπέρ, & ἐμέω, f. ἐσω, unde ἐμέτος, ὁ, &c. V. Item 'Υπερεμπίμπλημι, ſupra modum impleo; ab ἐμπίμπλημι; V. 'Υπερεμφερόμαι, ſupra modum repleor, ingurgitor; ab ἐμφορέομαι, ῶμαι; V. 'Υπερένδοξος, ος, ὁ, ἡ, c. ἄγαν ἔνδοξος, valde gloriolus; ab ἔνδοξος, ὁ; V. 'Υπερεναυτίζω, ultra annum duro ſeu permaneo; ab ἐναυτίζω; vide in Them. ἐναυτὸς; 'Υπερέντυξις, compellatio, propriè, pro aliquo, intereſſio, aut deprecatio, eſt verbale, ab ὑπερεντυχάνω; V. Item 'Υπερενδυφάω, ῶ, ſupra modum illudo; per delicias & laſciviam, ſupra modum ludifico; ab ἐνδυφάω, comp. ut præcedentia, cum præpoſit. ὑπέρ, &c. V.

'Υπερεντυχάνω, interpello, intercedo: ex ὑπέρ, & ἐντυχάνω; q. v.

'Υπερεξαπατάω, maximè decipio, vel inſuper decipio; Plut. ex ὑπέρ, & ἐξαπατάω; V.

'Υπερέξει, f. i. ab ὑπέρεχω; q. v.

'Υπερεξελυστόμεθα, 1. pl. f. 1. m. ab

'Υπερεξέρχομαι, digredior: ex ὑπέρ, ἐξ & ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλυθον, & per Syncop. ἦλθον.

'Υπερεπαίνω, ſupra modum laudo; ex ὑπέρ & ἐπαινέω, ῶ; V.

'Υπερεπαίρω, admodum efferо, a. 1. ind. paſſ. ὑπερεπήρθη, ης, η. Quod ex ὑπέρ, ὅλη & αἴρω, tollo.

'Υπερεπιθυμέω, admodum deſidero: quod ex ὑπέρ & ἐπιθυμέω, deſidero; quod V.

'Υπερεπλεόνασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὑπερπλεονάζω, ſuperabundo, f. άσω, ex ὑπέρ & πλεονάζω, plus habeo: quod à πλέιαν, ſeu πλείαν, amplior, comparat. à πολὺς, multus.

'Υπερεράω, vehementer, & ſupra modum amo, ex ὑπέρ, & ἐράω; vi. Item 'Υπερεδέω, ſupra vel ultra modum edo, nimium edo, nimio cibo me onero; ex ὑπέρ, & ἐδέω; V.

'Υπερέχει, protexit, 3. ſing. a. 2. ind. act. verbi ὑπέρεχω, emineo, præſto; ex ὑπέρ, & ἔχω, haheo, f. ἕξω & σχήσω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον, ες, ε.

'Υπερηδαιμονέω, ῶ; ſæliciſſimus ſum omnium, ex ὑπέρ, & εὐδαιμονέω; V. Item 'Υπερευδοκέω, ῶ, maximè celebror, clariſſimâ opinione, ſeu exiſtimatione præditus ſum; ex ὑπέρ, & εὐδοκέω; V. 'Υπερευδοκιμεῖν, eſt celeberrimum eſſe, ſeu clariſſimum; ex ὑπέρ, & εὐδοκιμέω; V. Τπερεύδικος, idem quod ὑπέρευδος, id vide. 'Υπερεύφημος, honorificentiſſimus, optimâ famâ celebratus, ſupra modum honorificus, pius, & religioſus, &c. ex ὑπέρ, & εὐφημος; V. 'Υπερεύφραίνω, mirum in modum lætitiâ afficio: ex ὑπέρ, & εὐφραίνω; V. Item 'Υπερεύχομαι σε, precor pro; ut ὑπερεύχομαι σε, precor, ſeu preces fundo, pro te, ex ὑπέρ, & εὔχομαι; V.

'Υπερεφανὶς, ſeu ὑπερήφανος; quod vide.

'Υπερέφθιτο παῖδος, pro ὃς ὑπέρ τῶ παῖδος ἔφθιτο, τοῦτον ἐφονεύθη ὁ ἑαυτὸν, qui pro patre periit, ac cæſus eſt: vide ἔφθιτο.

'Υπερέχω, ſuperemineo, præſtantior ſum, ſuperо. τὸ ὑπέρεχον, eminentia; præſ. part. n. g. & in pl. τὰ ὑπέροντα, ſublimia, f. ὑπερέξω, a. 2. ὑπέρεχον. quod ex ὑπέρ, & ἔχω, habeo.

'Υπερέψω, valde coquo, ex ὑπέρ, & ἕψω; V. Item 'Υπερζέω, ſupra modum ferveo, vehementer ferveo; Luc. uſus eſt de ſole vehementer ardente; interdum circumferveſco, circumfundor fervendo, circumfluo; unde verbalia ὑπέρζεσις, vehemens effervеſcentia, & ὑπέρζεος, vehementer effervefactus; ex ὑπέρ, & ζέω; V. Item 'Υπέρζωος, ſeu ὑπέρζως, ſupra vitam exiſtens; ex ὑπέρ, & ζωὴ, ἡς, ς; V.

'Υπερήδομαι, ſupra modum delector: ab ἡδὺς, έος, ὁ, ἡ, ſuavis, lætus.

'Υπερηδέως, perlubenter, & ὑπερήδιστα, quamlubentiſſimè, adv. comp. & ſuperl. ex ὑπέρ, & ἡδέως, unde ἥδιστα; Item ὑπερήδιος, quam ſuaviſſimus, jucundiſſimus; eſt ſuperl. ex ὑπέρ & ἡδὺς, έος, unde in compar. ἡδίων, & in ſuperl. ἥδιστος, &c. V. Item 'Υπερήδω, ſupra modum exhilaro, gaudio & lætitiâ afficio, ſeu delecto; ex ὑπέρ, & ἥδω; V. Item 'Υπερήλιξ, qui ætatem exceſſit; ex ὑπέρ, & ἥλιξ; V.

'Υπερημερία, ας, ἡ, dilatio ultra præſcriptum diem: &

'Υπερήμερος, α, præteriens diem promiſſum, vel conditum: ab ὑπέρ & ἡμέρα, dies.

'Υπερημίσεες τῆϊ ἀρῶν, ultra dimidiam civium partem. Them. ἥμισυς, εος, dimidius.

'Υπέρημος, quaſi deſertus, non valde habitatus; ex ὑπό & ἔρημος; V.

'Υπερηνορέω, ultra virum poſſum, ſuperbio: ab ὑπερήνωρ, ſupra modum virilis, fortis, ſuperbus: quod ab ὑπέρ & ἀνὴρ, vir.

'Υπερηνορέων,

Ὑπερλώρεω, idem quod ὑπερλώαρ, præced. & seq. quod interdum, in malam partem sumitur, ut sit qui supra modum, & supra quam viros deceat, robore utatur; ferox: unde etiam in hac signif. ὑπερλωρία, seu ὑπερλωρίη, ferocitas, superbia; Apoll. 3. Argon. &c. V.

Ὑπερλώαρ, ορος, ὁ, ἡ, superbus; vide ὑπερλωρέω.

Ὑπερῆρα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὑπερέχω, extollo, excedo, supero: quod ex ὑπέρ, & ἄειρω, tollo, fut. ἀερῶ, a. 1. ἤειρα.

Ὑπερήφανα τέκνα, superba proles; vide ὑπερήφανος.

Ὑπερηφανία, ας, ἡ, superbia: vide ὑπερήφανος.

Ὑπερήφανος, η, d. apparens & conspicuus, seu conspicuus supra alios, seu alia; sæp. expon. etiam, arduus & erectus; ex iisd. cum seq. ὑπερήφαω; V. Item ὑπερηφάνεια, arrogantia, contemptus, vel superbus contemptus; idem cum præcedent. ὑπερηφανία, V. Item Ὑπερηφανδρομαι, idem, quod ὑπερηφανέω, ῶ, insolesco: Item effero, vel superbè effero: Item contemno, fastidio, vel superbè contemno; & apud Basil ὑπερηφάνευμαι ταῦτα, expon. superbè jacto utrumque, à seq. ὑπερήφανος, q. d. qui supra cæteros se conspiciendum præbet: unde ὑπερήφανος τρόπος, superbi mores, & ὑπερήφανοι λόγοι, verba superba, & τὸ ὑπερήφανον, expon. magnificum, eximium, seu maximi pretii; apud Plat. & Plut. &c. V.

Ὑπερήφανος, ε, ὁ, ἡ, superbus, qui supra alios vult videri. Hinc ὑπερηφανία, superbia, fastus; ὑπερεφανῶ, superbio: ex ὑπέρ, super, & φαίνω, appareo, ostendo.

Ὑπερηφανῶς, superbè, arroganter, est adv. à præced. ὑπερήφανος; V. Item Ὑπερηφανώτερος, superbior, arrogantior, est compar. ab eod.

Ὑπερηχέω, supra modum resono, ex ὑπέρ, & ἠχέω, ῶ; V. Item Ὑπερθαυμάζω, demiror, supra modum admiror, ex ὑπέρ, & θαυμάζω; V.

Ὑπερθε, seu ὕπερθεν, desuper, supra; ὕπερθε βάλλειν, Poët. pro ὑψοῦν, extollere, in altum evehere. Th. ὑπέρ, super.

Ὑπέρθεμα, augmentum pretii mercis in licitando; ex ὑπέρ, & θέμα, τό; vide.

Ὑπερθεματίζω, licitor, liceor, pretium augeo, tanq. ab ὑπέρθεμα, pretium superadditum. Th. τίθημι.

Ὑπερθεματισμός, licitatio, adjectio, & Ὑπερθεματιστής, licitator: ab ὑπερθεματίζω; q. v.

Ὑπέρθεον, quod est super, vel potius præter numen divinum, vel numinis voluntatem; ex ὑπέρ, & θεός, ὁ; V. Item Ὑπερθερμαίνομαι, supra modum calesio, seu calesco; ex ὑπέρ, & θερμαίνω, --ομαι, &c. V.

Ὑπέρθεσις, εως, ἡ, dilatio, mora, procrastinatio: ab ὑπερτίθημι, differo. Th. τίθημι, pono.

Ὑπερθετικός, superlativus, vox Grammat. ex ὑπέρ, & θετικός, ὁ; V. Item ὑπερθνήσκω, morior pro aliquo, ex ὑπέρ & θνήσκω; V.

Ὑπερθορέον, 3. pl. præs. m. &

Ὑπερθορεῖν, a. 2. ind. activ. verbi ὑπερθορέω, transilio. Them. θόρω, vel θορέω, salio.

Ὑπερθορυβέω, ῶ, supra modum tumultuor; ex ὑπέρ, & θορυβέω; V. Item, Ὑπερθρύπτω, superfilio; ex ὑπέρ, & θρύπτω; V.

Ὑπέρθυμος, ε, ὁ, ἡ, magnanimus: ex ὑπέρ, & θυμός, ὁ, animus.

Ὑπερθύμιον, superliminare: &

Ὑπερθυρον, idem. Ex ὑπέρ, super, & θύρα, ας, ἡ, janua.

Ὑπερίαχω, ultra sonum edo, sonum edo qui sonos alios superat; ex ὑπέρ, & ἰάχω; V.

Ὑπερίδης, ου, ὁ, HYPERIDES, nomen propr.

Ὑπερίδων, οντος, a. 2. part. activ. verbi ὑπερείδω, connivenda dissimulo: quod vide.

Ὑπερίκανος, plusquam sufficiens; ex ὑπέρ, & ἱκανός, ὁ; V.

ΥΠΕΡΙ'ΚΟΝ, vel -ον, ου, τό, HYPERICUM, herba.

Ὑπερικόν, τό, præced. dicitur etiam ὑπέρεικον, ου, apud Nic. herba quæ digitis trita sanguineum succum emittit, de qua, lege Dioscor. l. 3. c. 171. &c.

Ὑπέριν, nimium purgatus, nimium evacuatus purgante pharmaco: Item ὑπέρινσις, immodica purgatio; Gal. ex ὑπέρ, & ἰνέω, ῶ; V.

Ὑπερτονίδαο, gen. Æol. pro ου, ab

Ὑπερτονίδης, ου, ὁ, nom. Patronym. ab ὑπέρτων.

Ὑπερίπτημι, supervolo, supernè volo; ex ὑπέρ, & ἵπταμαι, f. πτήσομαι: Item ὑπερίσχω, supra modum sciens & peritus; ex ὑπέρ, & ἴσχω; V. Item Ὑπερίσσω, idem quod, & pro ὑπερβέχω, emineo, existo: Item superior sum, supero, vinco, prævaleo; ex ὑπέρ, & ἴσχω, idem quod & pro Them. ἔχω, V. Item Ὑπερίσχυρος, robustus supra quam dici possit, præpotens; ex ὑπέρ, & ἰσχυρός, ὁ; V. Sic & ὑπερισχύω, prævalidus sum, præpotens sum, prævaleo, ex ὑπέρ, & ἰσχύω; V.

Ὑπερίων, ονος, ὁ, ἡ, supergrediens. Epith. Solis, q. ὑπὲρ ἰών, supra iens: Item nom. propr.

Ὑπερκαγχάζω, effusè cachinnor; ex ὑπέρ, & καγχάζω; V. Item Ὑπερκαθαίρω, immodicè, vel super modum purgo; unde verbale ὑπερκάθαρσις, immodica purgatio; ex ὑπέρ, & καθαίρω; V. Ὑπερκακέω, deficio pro malo, succumbo malo, seu malis, malo vincor: Item animo concido, animum despondeo; à Them. κακός, ὁ; V. Ὑπερκαλλὴς, perpulcher, perelegans, seu supra modum pulcher & elegans, à κάλλος, εος, τό; V. Sic & ὑπέρκαλος, idem supra modum pulcher: Item supra modum honestus; à Them. καλός, ὁ; V. Ὑπερκάμνω, pro aliquo laboro; ut ὑπερκάμνειν παισὶν, seu τέκνων, pro pro liberis seu filiis laborare, apud Euryp. Item lassor, defatigor; à Them. κάμνω; V. ὑπέρκαρπος, supra modum fructificans, cujus fructus modum excedunt, fructuosissimus; undè ὑπερκαρπόω, ῶ; supra modum fructifico, in fructu ferendo modum excedo; à Th. καρπός, ὁ; V. Ὑπερκαταγέλας, valde ridiculus, à κατάγελας; V. Ὑπερκατάκειμαι, superdiscumbo, discumbo super aliquem, à κατάκειμαι; V. Item Ὑπερκατάληκτον, & ὑπερκαταληκτικὸν μέτρον, metrum dicitur quod unâ syllabâ, aut pede in fine versus superat τὸ ἀκαταληκτικόν; (nam ἀκατάληκτον, & ἀκαταληκτικὸς στίχος, dicitur versus qui in pedem, ac metrum perfectum desinit; ut καταληκτικὸς στίχος, est versus, qui in pedem desinit imperfectum;) à καταλήγω, unde καταληκτικὸς, ὁ, comp. ut præcedentia, cum præp. ὑπὲρ, &c. V.

Ὑπερκέρασις, alterius cornu circumventio; sed dicitur etiam esse, quum alterâ tantum parte superiores sumus in prælio, est verbale, à seq. ὑπερκερόω; vide.

Ὑπερκερόω cornu circumvenio, alterum cornu hostis supero: ex ὑπὲρ & κέρας, ατος, τό, cornu.

Ὑπέρκερως, supra modum cornutus, cornua habens supra modum magna, cervi Epith. apud Poll. ex ὑπὲρ, & κέρας, ατος, τό: unde κερασὸς, ὁ, &c. V. Item Ὑπερκολακεύω, supra modum assentor, seu adulor; ex ὑπὲρ, & κολακεύω; V. Ὑπερκομίζω, supercomporto, superveho, à κομίζω, V. Ὑπέρκομπος, supra modum jactabundus, jactator, supra modum gloriosus; undè adv. ὑπερκόμπως, supra modum jactanter, seu jactabundè, superbè; à Them. κόμπος, ὁ; V. Ὑπέρκοπος, supra modum lassatus, valde lassus, seu defessus; à κόπος, ὁ; V. Item Ὑπερκόπτω, supero, superscando; seu supervehor, supergredior; à Them. κόπτω, comp. ut præced. cum præpos. ὑπὲρ, &c. V.

Ὑπερκορέσσῃς, exsaturaveris, 2. sing. a. 1. opt. activ. verbi ὑπερκορέννυμι, f. έσω, quod ex ὑπὲρ & κορέννυμι, idem quod κορέω, satio: f. έσω.

Ὑπερκορὴς, & ὑπέρκορος, supra modum satur; unde adv. ὑπερκόρως, satis superque, Poll. Item ὑπερκορέω, supra modum satio; omnia ex ὑπὲρ, & κόρος, ὁ, satietas; à Them. κορέω, &c. V. Item Ὑπερκόσμιος, q. d. supramundanus; unde ὑπερκοσμίως ἐκφαντορίας, expon. rerum cœlestium explanationes; ex ὑπὲρ, & κόσμος, ὁ, ordo; Item incolæ mundi, humanum genus, & peculiariter etiam pro cœlo, &c. V. Item Ὑπέρκοτος, supra modum iratus; ex ὑπὲρ, & κότος, ὁ, &c. V. Unde etiam, adv. ὑπερκότως, admodum irâ inflammato animo, supra modum irascendè, &c. V.

Ὑπερκρέμαμαι, σαι, ται, impendeo. Them. κρεμάω, seu κρεμάννυμι, suspendo: fut. κρεμάσω.

Ὑπερκρεμαννύω, & ὑπερκρεμάω, suspendo super; sed, expon. & super appendo; ex Epigr. ex iisd. cum præced. ὑπερκρέμαμαι, superpendeo; viz. ex ὑπὲρ, & κρεμάω, seu κρεμαννύω, &c. V.

Ὑπερκύδαντα, acc. sing. ab

Ὑπερκύδης, αλος, ὁ, gloriâ supereminens. Ex ὑπὲρ, & κῦδος, εος, τό, gloria.

Ὑπερκυδὴς,

Ὑπερκυδὴς, inclytus, præclarus; ex ill. cum præcd. ὑπερκύδας; V. Item Ὑπερκύπλω, caput profero ad prospiciendum; aut simpl. caput profero; ut ὑπερκύψας μὴ τι κατείδοι, super alios prospectans vidi: unde expon. etiam, in pedes erigor, & emineo super alios; ex ὑπὲρ, & κύπτω; V. Item Ὑπέρλαμπρος, supra modum splendidus & illustris, & ὑπερλαμπρον ὁλολύξαι, expon. supra modum ejulare: Item ὑπερλαμφύνομαι, supra modum in alacritatem me compono; ex ὑπὲρ, & λαμπρὸς, ὁ, unde λαμφύνω, -ομαι, &c. V. Sic & Ὑπερλάμπω, præluceo, præradio; i. e. fulgore supero, super alios clarus, & conspicuus sum; ex ὑπὲρ, & λάμπω; V. Ὑπέρλεπτος, pratenuis, supra modum tenuis; ex ὑπὲρ, & λεπτὸς, ὁ; V. Ὑπερλυπέομαι, ῶμαι, supra modum contristor; ex ὑπὲρ, & λύπη, ἡ, unde λυπέομαι, pass. ab activ. λυπέω, &c. V. Ὑπερμαζάω, supra modum luxurior in mazis parandis; expon. etiam petulans sum, ex nimio mazarum delicatarum usu, & general. lascivio præ nimia saturitate, & luxu; ex ὑπὲρ, & μαζάω; V. Sed expon. etiam ὑπερμαζᾶν, turgidiores habere mammas, & sic, est ex ὑπὲρ, & μαζὸς, ὁ; V. Item Ὑπερμαίνομαι, supra modum, seu vehementer furo, seu insanio; Item insano amore accendor, seu depereo; ex ὑπὲρ, & μαίνομαι; vide.

Ὑπερμάκης, εω, ὁ, ἁ, Dor. pro ὑπερμήκης; quod vide.

Ὑπέρμαργος, insanus supra quam dici potest, vehementer insanus; ex ὑπὲρ, & μάργος, ὁ; V.

Ὑπερμαχέω, f. ήσω, propugno. Them. μάχομαι, pugno.

Ὑπερμαχόμαι, propugno, defendo; unde f. ὑπερμαχέσομαι, apud Soph. Item ὑπέρμαχος, qui pro quopiam pugnat, propugnator; ex iisd. cum præced. ὑπερμαχέω, pugno pro aliquo, viz. ex ὑπὲρ, & μάχομαι; V.

Ὑπερμεγάθης, Ion. pro Ὑπερμεγέθης, εος, ὁ, ἡ, supra modum magnus: ex ὑπὲρ, & μέγεθος, quod à μέγας, magnus.

Ὑπερμεθύσκομαι, supra modum inebrior; ex ὑπὲρ, & μεθύσκω, -ομαι; V. Item Ὑπερμενὴς, viribus præpollens, viribus alios antecello, & supero: unde ὑπερμενέτης, idem quod seq. ὑπέρμενος, viribus prævalidus, & ceteros præcellens; sed expon. & nimium violentus; Il. β. &c. vide.

Ὑπέρμενος, έος, ὁ, ἡ, præpotens, dativ. sing. ὑπέρμενεῖ. Them. μένος, εος, τὸ, animus.

Ὑπέρμετρος, qui est ultra mensuram, excedens mensuram; ut ὑπέρμετρος versus dicitur qui unâ syllaba longior est quam deceat: unde ὑπερμετρία, ἡ, quum excedit mensuram; sic vocatur versus, quo debitam mensuram una syllaba excedit, ex ὑπὲρ, & μέτρον, τὸ; V. Item Ὑπερμετώπιον τὸ, expon. frontale; ex ὑπὲρ, & μετώπιον, τὸ; V.

Ὑπερμήκης, εος, ὁ, ἡ, præcelsus, prælongus, ingens: à μῆκος, εος, τὸ, longitudo.

Ὑπέρμορον, & ὑπὲρμορα, præter fatum, contra quod in fatis erat: à μοῖρα, vel μόρος, fatum. Them. μείρω, divido.

Ὑπερνεφὴς, qui est ultra nubes, excedens nubes; ex ὑπὲρ, & νέφος, εος, τὸ; V. Item Ὑπερνήχομαι, supernato; ex ὑπὲρ, & νήχομαι, a νήχω, nato, &c. V. Item Ὑπερόπιος, superaustralis, ultra austrum, ex ὑπὲρ, & νότος, ὁ; vide.

Ὑπερνικάω, --ῶ, plus quam victor sum, fut. ήσω, p. ὑπερνενίκηκα. Them. νικάω, vinco.

Ὑπερνότιοι, ων, οἱ, populi qui supra Austrum habitant. Them. νότος, ὁ, Notus, Auster.

Ὑπέρξηρος, supra modum siccus vel aridus, aridissimus; ex ὑπὲρ, & ξηρὸς; V. Item Ὑπέρογκον, τὸ, expon. difficile, 2 Reg. est neut. a seq. ὑπέρογκος; V.

Ὑπέρογκος, ος, ὁ, ἡ, prætumidus, superbus: Ex ὑπὲρ, super, id est, nimis: & ὄγκος, ος, ὁ, tumor, fastus.

Ὑπεροικοδομέω, valde intumesco; ex ὑπὲρ, & οἰκοδομέω, ædifico super, superstruo; ex ὑπὲρ, & οἰκοδομία; V.

Ὑπερόκειος, supra habito; vide οἰκέω hinc ὑπέροικος.

Ὑπέροικος, qui in superiori parte habitat; ex ὑπὲρ, & οἶκος, ὁ; V. Item Ὑπερόμνυμι, nimis magnam de me concipio opinionem, nimium mihi arrogo: ex ὑπὲρ, & ὄμνυμι; V. Item Ὑπέρολβος, perbeatus, vel prædives, dives supra quam dici possit; ex ὑπὲρ, & ὄλβος, ὁ; V. Item Ὑπεροπλίζομαι, audax sum, audacter aliquid facio: Item superbio, insolesco, & per superbiam noceo; Od. ρ. ex ὑπὲρ, & ὁπλίζω, --ομαι; V. vel est à seq. ὑπέροπλος; V.

Ὑπεροπλία, ας, ἡ, superbia, dat. pl. Ion. ὑπερόπλιῃσι: ab

Ὑπέροπλος, ος, ὁ, ἡ, insolens, audax, cujus robur arma superat: ex ὑπὲρ, super, & ὅπλον, ου, τὸ, arma.

Ὑπεροπτάω, supra modum torreo; nimium torrefactio, & quasi deuro: Item ὑπέροπτος, supra modum assus, vel tostus, valde tostus: ex ὑπὲρ, & ὀπτάω, unde ὀπτὸς, ὁ; assus, tostus, &c. V. Item ὑπόπτος, spectabilis, præ cæteris visendus: Item despectus, contemptus; & sic est ex ὑπὲρ, & ὀπτὸς, ὁ, visus, &c. V. vel ab ὑπόπτομαι, despicio, despectui, & contemptui habeo; ex ὑπὲρ, & ὄπτομαι; V. Item Ὑπόπτα, pro ὑπεροπτικῶς, contemptim, superbè despicando; adv. ab ὑπέροπτος, spectabilis, &c. V. Item Ὑπόπτης, contemptor, itidem, ab ὑπόπτομαι; V.

Ὑπερόπτης, ου, ὁ, superbus; & ὑπεροπτικὸς, ὴ, qui contemnere & superbè despicari solet, superbus. Th. ὄπτομαι, video.

Ὑπεροπτικῶς, more eorum qui superbè contemnunt: à præced.

Ὑπέροπτα, ὑπεροπτόμαι, ὑπέροπτος, & ὑπεροπτικὸς, &c. videantur paulò antè.

Ὑπερορᾶω, propriè, ultrà, seu ulteriùs aspicio; & quasi ad majora oculos converto: Item posthabeo, nihili facio: & in pass. ὑπερορῶμαι, ῶμαι, contemnor; unde verbalia, ὑπόρασις, ἡ, despicientia, & ὑπορατικὸς, despicax, contemptor, superbus; omnia ex ὑπὲρ, & ὁράω; V. Item Ὑπερορίζω, qui ultra, seu extra fines est; ut ὑπερορίζων πόλεμος, bellum quod extra fines geritur: Item exterus, peregrinus: Item exul, & profugus extra fines; & dicitur etiam, ὑπερορίων ῥίπτω, projicere extra fines apud Suid. Unde ὑπερορία, id quod extra fines nostros est, locus extra fines: Item ὑπορίζω, extermino, limitibus & finibus meis expello, & in pass. ὑπερορίζομαι, exterminor; omnia ex ὑπὲρ, & ὅρος, ὁ; unde ὅριον, & ὁρίζω, &c. V. Item Ὑπερορόφιος, qui supra tectum seu cameram est; ex ὑπὲρ, & ὄροφος, ὁ; V.

Ὑπερορῶντες, acc. pl. part. præs. activ. verbi ὑπερορέω, contemnor, negligo. Th. ὁράω, video.

Ὑπερος, ου, ὁ, pistillum: veteres mortario usi fuerint pro molis.

Ὑπερουράνιος, qui supra cœlos est; Item cœlestis; ex ὑπὲρ, & οὐρανὸς; V. Item Ὑπέροφρυς, superciliosus, qui elato est supercilio, superbus; unde ὑπερωφρυόομαι, supercilia allevo, supercilia adduco & tollo, ut in gravi seu severo vultu; ex ὑπὲρ, & ὀφρὺς, unde ὀφρυόομαι, &c. V.

Ὑπεροχὴ, ῆς, ἡ, eminentia, excellentia: ab ὑπερέχω; quod vide.

Ὑπέροχος, & Poët. ὑπείροχος, insertο, ι, metri causâ, eminens, excellens, superior; à præced. ὑπεροχὴ; V.

Ὑπερόχως, Dor. pro ὑπερόχως, ingentes, immanes, acc. pl. ab ὑπέροχος. Hinc ὑπεροχώπατα, ας, ἁ, Dor. pro ὑπεροχωπάτη, ης, ἡ, excellentissima: ab ὑπερέχω; quod vide.

Ὑπερῳλία, ας, ἡ, despectus, contemtus: Item superbia. Themat. ὄπομαι, video.

Ὑπερπαγὴς, admodum glacie constrictus. ex ὑπὲρ, & πηγνύω, f. πήξω, unde παγὸς, ὁ, &c. V.

Ὑπερπαδῆτε, Dor. pro ὑπερπηδᾶτε, transilitis 2. pl. præs. ind. verbi ὑπερπηδάω, quod à πηδάω, salio.

Ὑπερπαθίω, valde afficior, & commoveor; ex ὑπὲρ & πάθος, εος, τὸ; V. Item Ὑπερπάω, supergredior, supero, excedo; ex ὑπὲρ, & πάω; V. Ὑπερπαφλάζω, supra modum ferveo; ex ὑπὲρ, & παφλάζω; V. Ὑπερπαχύνω, supra modum pinguefacio, seu crassum reddo, & in pass. ὑπερπαχύνομαι, pinguefio supra modum, seu crassesco; ex ὑπὲρ, & παχύνω; V. Ὑπερπέμπω, mitto super vel ultra; unde expon. etiam, ultra scopum jaculor; ex ὑπὲρ, & πέμπω; V. Item Ὑπερπέπλα, supra modum concoquo, ex ὑπὲρ, & πέπτω; vide.

Ὑπερπερισσεύω, superabundo: f. εύσω, a. 1. ὑπερεπερίσσευσα, præs. pass. ὑπερπερισσεύομαι, vehementer exundo, cum dat. ab ὑπὲρ & περισσὸς, eximius, præstans. Them. περί.

Ὑπερπερισσῶς, adv. supra modum: ab iisdem.

Ὑπερπέτομαι, supervolo, supernè volo; ex ὑπὲρ, & πέτομαι; V. Item Ὑπερπηδάω,

πηδάω; saltu supero, transilio; ex ὑπὲρ, & πηδάω; V. Item Ὑπέρπικρος, valde amarus; ex ὑπὲρ, & πικρός; vide.

Ὑπερπίμπλαμαι, super impleo: ab ὑπὲρ, super, & πίμπλημι, idem quod πλήθω, impleo. Th. πλέος, plenus.

Ὑπερπίπτειν, præterlabi. Them. πίπτω, cado.

Ὑπερπίπτω, superincido, illabor, ex ὑπὲρ, & πίπτω; V.

Ὑπερπλεονάζω, superabundo, exubero: f. άσω, a. 1. ὑπερεπλεόνασα, ab ὑπὲρ, & πλεονάζω, plus habeo; hoc à πλέων, seu πλείων, amplior. Thema. πολὺς, multus.

Ὑπερπλέω, supernavigo; ex ὑπὲρ, & πλέω; V. Item Ὑπερπλήθω, redundare facio, ultra modum impleo; ex ὑπὲρ, & πλήθω; V.

Ὑπερπλημμυρίω, ῶ, έσις, εῖς, exundo: ab ὑπὲρ, & πλημμύρα, idem quod πλήμη, æstus maris accedens. Them. πλέος, plenus.

Ὑπερπλησμόω, supra modum impleo; unde verbalia ὑπερπλήρωμα, nimia repletio, & ὑπερπλήρωτος, nimium repletus, nimis plenus, ex ὑπὲρ, & πλησμόω, unde πλήρωμα, τὸ, &c. V. Item Ὑπερπλούσιος, supra modum dives; Item ὑπερπλουτέω, ῶ, divitiis abundo, ditissimus evado, sum prædives; ex ὑπὲρ, & πλοῦτος; à Them. πλοῦτος, unde πλουτέω, ῶ, &c. V. Item Ὑπερπολάζω, redundo, ex ὑπὲρ, & Th. ὄππολις, unde ὀππόλαιος, & ὀππολάζω, &c. V. Item Ὑπέρπονος, qui supra modum laboravit; ideoque viribus est solutus ac defectus; unde ὑπερπονέω, nimio me labore exerceo, labore me conficio; ex ὑπὲρ, & πόνος, ὁ, unde πονέω, ῶ, &c. V.

Ὑπερπόντιος, ε, ὁ, ἡ, Poët. transmarinus, a; ex ὑπὲρ, & Πόντος, ε, ὁ, Mare.

Ὑπερῳρθόεσμος, qui præstitutum diem excessit; ex ὑπὲρ, & ὠρθόεσμος; V. Item Ὑπερπυπαΐζω, supra modum demulceo popysmate, do crebrum popysma; ex ὑπὲρ, & πυπαΐζω; V. Item Ὑπέπυρος, supra modum igne excalfactus, valde calidus; ex ὑπὲρ, & πῦρ, πυρὸς, &c. Item Ὑπερπωτάομαι, supervolo; idem quod ὑπερπέτομαι, & ex iisd. id V.

Ὑπερῤῥάγη, 3. sing. a. 2. ind. passiv. verbi ὑπορρήγνυμι, subtus rumpo; quod ex ὑπὸ, & ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango: f. ῥήξω, a. 2. ἔῤῥαγον, a. 2. pass. ἐῤῥάγλω, p. m. ἔῤῥωγα, pro ἔῤῥηγα.

Ὑπερῤῥέχω, q. d. supra modum carnotus fio, seu corpulentus evado: Item ὑπερσαρκόομαι, dicuntur, quæ corpulentiora justo evadunt; unde verbalia ὑπερσάρκωμα, & ὑπερσάρκωσις, carnis excrescentia, carnis inutile incrementum in quacunque corporis parte; ex ὑπὲρ, & σαρκόω, in pass. σαρκόομαι, &c. V. Item Ὑπερσεμνύνομαι, vehementer glorior, & efferor, vehementer me jacto, à σεμνύνω, -ομαι; V. Ὑπέρσκληρος, prædurus, à σκληρὸς, ὁ; V. Ὑπερσκελὴς, qui cruribus est grandioribus: Item dicitur & versus aliquis ὑπερσκελὴς, qui cæterorum mensuram, unâ alterâve syllabâ superat; à Th. σκέλος, εος, τὸ; V. Ὑπέρσοφος, sapiens supra quam dici possit; a Them. σοφὸς, ὁ; V. Ὑπερσπουδάζω, supra modum studeo, supra fidem navo operam alicui rei, à σπουδάζω; V. Ὑπερσταθμίζομαι, pondere vinco, prægravo, propendeo, à σταθμίζω; V. Ὑπερστατέω, suprà constitutus sum, imperium habeo, à στατὸς, ὁ; V. Ὑπέρστεγος, qui supra tectum est, à στέγος, τὸ; V. Ὑπερστερνόω, sive ὑπερστερνόομαι, supersterno, superinsterno, a στερνόω, seu στερνόομαι; V. Item Ὑπερστέω, idem quod, & pro ὑπερέχω, emineo, emico, exsto, à στάω, idem quod & pro Th. ἴστημι, comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὲρ, &c. V.

Ὑπερτελεστελικὸς, ὲ, plus quam perfectus: ab ὑπὲρ, & συντελέω, perficio. Them. τέλος, finis.

Ὑπερτίζω, superficiarium sulcum duco: ab ὑπέρτατος, superl. ab ὑπὲρ, super, compar. ὑπέρτερος.

Ὑπέρτατα, suprema, nom. plur. neut. gen. ab

Ὑπέρτατος, η, superlat. summus, altissimus: Item maximus in comp. ὑπέρτερος, superior. Themat. ὑπὲρ, super.

Ὑπέρτεγος, supra tectum, i. e. ὑπερέχων τὴν στέγης, Hesych. ex ὑπὲρ, & τέγος, εος, τὸ, idem quod στέγος, τὸ, &c. V. Item, Ὑπερτείνω, supra modum tendo, intendo, contendo ultra justam mensuram; & neutraliter extollor & evehor supra vel ultra, supero: Item tensus sum supra, vel super: Item in pass. ὑπερτείνομαι, idem cum ὑπερτείνω, in secunda signif. ut ὑπερτεινόμην σιωπῇ, viribus supero, & apud Xen. ὑπερετείναντο τὸ κέρας, superarunt cornu ulterius se extendendo; ex ὑπὲρ, & τείνω; V. Ὑπερτελὴς, έος, ὁ, pluisquam perfectus; ut apud Euryp. in Iole: ἥβῃ δόκιμον Θεοδότου ὑπερτελὴς; expon. supra sacras ædes eminens, (Θεόδοτος est in loco, Θεόδοτος, non memoratur;) & apud Damasc. de Deo, ὑπερτελὴς, ᾗ τῶν ὅλων τέλειος, &c. Item ὑπερτέλειος, seu ὑπερτέλεος, idem; q. d. exterminus, ὁ ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικόμενος; Hesych. ex ὑπὲρ, & τέλος, τὸ, unde τέλειος, seu τέλεος, &c. V. Ὑπερτέλλω, exorior, & exisso supra alios, super emineo, propriè de stella dicitur, quæ cùm orta est, alias omnes antecellit, & ὑπερτέλλας ἥλιος, dicitur Sol effervescens, & ad umbilicum cœli evectus, ex ὑπὲρ, & τέλλω; V. Item Ὑπερτονὴς, tensus, vel tendens suprà; Item eminens, altus, sublimis; Suid. est ab ὑπερτείνω; q. v.

Ὑπερτερεώτερος, idem cum, & à seq. ὑπέρτερος, superior: Item junior; Hesych. est pro ὑπερτεροώτερος, compar. ex comparativo; atque inde, ὑπερτερέω, ῶ, sum superior, &c. vide seq.

Ὑπερτερίης, gen. sing. Ion. ab ὑπερτερία, ας, ἡ, storea superior. Them. ὑπὲρ, super.

Ὑπέρτερος, superior, comparat. ab ὑπὲρ, super, in superlat. ὑπέρτατος, supremus.

Ὑπέρτεχνος, supra modum artificiosus; ex ὑπὲρ, & τέχνη, ἡ; V. Item Ὑπερτήκω, supra modum liquefacio, tabefacio; ex ὑπὲρ, & τήκω; V.

Ὑπερτιθέμην, & ὑπερτιθέμαι, Ion. & Dor. pro ὑπερτιθέναι, superponere, præs. inf. vide τιθέμην.

Ὑπερτιθέναι τινί, aliquid alicui committere.

Ὑπερτίθημι, superpono, vel super impono, superattello; sed expon. & prærpono; & in pass. ὑπερτίθεμαι, differo, procrastino, in aliud tempus rejicio; ex ὑπὲρ, & τίθημι; V. Item Ὑπερτίμιος, pretii magnitudine modum excedens; Item Ὑπερτιμάω, supra modum honoro; vel supra alios honore afficio: Item nimis magno pretio æstimo; ex ὑπὲρ, & τίμη, unde τίμιος, & τιμάω, &c. V. Ὑπέρτολμος, supra modum audax; à Th. τόλμα, ης; V. Ὑπέρτονος, nimium tentus, ultra modum intentus; ut ὑπέρτονος βοὴ, admodum intenta vox, a τόνος, ὁ; V. Ὑπερτροχάζω, supra modum oleo hircum, à τροχάζω; V. Ὑπερτρέχω, supercurro, sed expon. & tranicurro; Item depopulor; à Them. τρέχω; V. Ὑπέρυδρος, supra modum aquosus: Item, distentus aquâ inter cutem collectâ; sed expon. & qui supra aquas est; à Them. ὕδωρ, τὸ; V. Ὑπέρυθρος, subruber, aliquantum ruber, & ὑπερυθρὸς, idem; unde ὑπερυθριάω, subrubesco; (ex ὑπὸ, &) Th. ἐρυθρὸς, unde ἐρυθρὸς, amisso scil. ε. & assumpto ρ. &c. V. Ὑπερύμνητος, η, ὁ ἡ ὄν, laudibus super omnia evectus, vel evehendus; summis laudibus celebratus, vel celebrandus; ab ὕμνος, ὁ, unde ὑμνέω, ῶ, atque inde ὑμνητὸς, ὁ, &c. V. Item Ὑπερύπιος, supra modum supinus; à Them. ὕπιος, ὁ, comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὲρ, &c. V.

Ὑπερυψόω, -ῶ: in summam effero sublimitatem, f. ώσω, p. ὑπερύψωκα, a. 1. ὑπερύψωσα, ab ὑπὲρ, si per, & ὑψόω, in altum tollo. Them. ὕψος, εος, τὸ, altitudo.

Ὑπερφέρης, excellere, superare. Them. φέρω.

Ὑπερφαίνομαι, q. d. superappareo, appareo, seu conspicior supra; ut ὑπερεφάνης τὸ λόφῳ, supra collem apparuerunt; apud Thuc. Item supereemineo; ut ὑπερφαίνομαι τῶν πολλῶν; Basil. ex ὑπὲρ, & φαίνω, -ομαι; V. Item Ὑπερφαλαγγεῖν, dicitur phalanx, quæ utrinque hostibus circumfusa, aciem eorum coërcet; unde ὑπερφαλάγγισις, actio illa, &c. ex ὑπὲρ, & φάλαγξ, αγγος; Item Ὑπερφανὴς, supra modum apparens; ex ὑπὲρ, & φαίνω, f. ανῶ, &c. V. Sic & Ὑπερφέρω, fero super, vel ultrà, transveho: Item præsto, antecello, anteo: Item occulte fero; unde ὑπερφερὴς, præstans; atque inde, ὑπερφερέστερος, præstantior, & ὑπερφερέστατος, præstantissimus, compar. & superl. ab eod. &c. ex ὑπὲρ, & φέρω, V. Item Ὑποφθέγγομαι, q. d. sono supra alium, sono altius, elatiorem sonum edo; ex ὑπὲρ, & φθέγγομαι; V.

Ὑπερφράγης, ες, ὁ, ἡ, fædifragus, qui transf-

transgreditur jusjurandum quod per phialas factum est: ab ὑπὲρ, supra, & φιάλη, phiala, vas ex quo libamina fundebantur. Exponitur etiam vinosus, superbus.

Ὑπερφιάλως, adv. fœdifragè, superbè, arroganter: à præced.

Ὑπερφιλέω, supra modum amo, amo supra quàm dici queat: Item ὑπερφιλῶ, valde amicus, supra modum amicus; ex ὑπὲρ, & φίλῳ, ὁ, unde φιλέω, &c. V. Item Ὑπερφιλοτιμέω, in philosophando excello, à φιλοτιμέω; V.

Ὑπερφιλόπιμος, qui supra modum honoribus studet, nimium ambitiosus; unde adv. ὑπερφιλοτίμως, nimio honoris studio; Item, summa cum æmulatione & contentione; Athen. ex ὑπὲρ, & φιλόπιμος; V. Ὑπερφλύζω, efferveseo, inundo; ex ὑπὲρ, & φλύζω; V.

Ὑπερφοβέομαι, in summo seu vehementissimo metu versor: Item ὑπέρφοβος, qui valde timet, meticulosus; ex ὑπὲρ, & φόβος, ὁ, unde φοβέω, έομαι, ἔσομαι, &c. V. Item Ὑπερφορέω, superfero; ex ὑπὲρ, & φορέω; V.

Ὑπερφρονέω, -ῶ, supra modum de me sentio, insolesco: Item supra sapio. Rom. 12. 3. à φρονέω, sapio. Them. φρὼ, mens.

Ὑπέρφρων, q. d. qui mente modum superat, superbus, arrogans; unde adv. ὑπερφρόνως, superbè, arroganter; atque inde etiam præced. ὑπερφρονέω, quod expon. etiam contemno, despicio; Item ὑπερφροσύνη, insolentia, inconstantia; Plut. ab eod. ex ὑπὲρ, & φρὼ, ος, cujus comp. varia desinunt in φρων, &c. V.

Ὑπερφυᾶ, & ῆ, acc. sing. ab

Ὑπερφυὴς, ές, ὁ, ἡ, naturæ modum excedens, valdè admirandus, insignis: ab ὑπὲρ, supra, & φυὴ, ῆς, ἡ, natura. Them. φύω, gigno.

Ὑπερφυσόω, ῶ, supra modum inflor, & efferor; ex ὑπερ, & φυσόω, -όομαι, ῶμαι, idem quod Th. φύσαω, &c. V. Item Ὑπερφυῶς, excedendo confuetum naturæ modum; vel mirum in modum, mirificè, eximiè, est adv. ab ὑπερφυὴς, mirum in modum excellens; sed expon. etiam absurdus: Item ita atrox, ut in humanam naturam talis atrocitas vix cadere possit, &c. V. Item Ὑπερφωνέω, voce clariore utor, à φωνέω; V. Ὑπερχαίρω, summopere lætor, perlætus fio; à Them. χαίρω; V. Ὑπερχάλης, seu ὑπέρχηλος, qui supra labia est, qui labra excedit; ut ὑπερχάλεῖς κεφάλῃσι, dicuntur crateres, qui supra labra implentur & exuberant; apud Athen. l. 2. à Th. χείλος, εος, τὸ; V.

Ὑπερχέω, superfundo, superfusione obruo, & in pass. ὑπερχέομαι, supra modum excrescо, & exubero, à Th. χέω, V. Ὑπερχλιδάω, in deliciis modum excedo: Item insolentiâ & petulantiâ modum supero, à χλιδάω; V. Item Ὑπέρχολος, supra modum iratus; unde ὑπερχολάω, valde bilioſus sum, vehementer irascor; à χολάω, quod à Th. χολὴ, comp. ut præced. cum præp. ὑπὲρ, &c. V.

Ὑπέρχομαι, subeo; Item obsequiosè colo. Th. ἔρχομαι, venio.

Ὑπέρχρεως, qui supra facultates est obæratus, seu ære alieno premitur; Hesych. ex ὑπὲρ, & χρέος, εος, τὸ, & Atticè, χρέως, &c. V. Item Ὑπέρχρονος, omne tempus exuperans; unde ὑπερχρονίζω, supra modum χρόνιος sum, ex ὑπὲρ, & χρόνος, unde χρόνιος, ὁ, &c. V. Ὑπερχύω, superfundo, &c. (idem quod ὑπερχέω; V.) unde verbale ὑπέρχυσις, immodica effusio, profusio, ex ὑπὲρ, & χύω, inusit. pro Th. χέω; Vi. Item Ὑπέρψυχος, supra modum frigidus; ex ὑπὲρ, & ψυχρὸς, ὁ; vide.

Ὑπερῷα, ας, ἡ, Ion. ὑπερῴη, palatum, quod summum in ore locum possidet. Them. ὦον, ος, τὸ, superior pars domûs.

Ὑπερωδυνία, ἡ, dolor vehementissimus; ex ὑπὲρ, & ὀδυνη, ἡ, cujus comp. varia mutanto, in ω, &c. V.

Ὑπερώκεν, retrocesserunt, 3. pl. a. 1. ind. act. ab ὑπερωέω, retrocedo: quod ab ὑπὸ & ἐρωέω, eo, fluo, recedo.

Ὑπερῳόθεν, ex summa ædium parte; Odyss. α. est adv. à seq. ὑπερῴον; vide.

Ὑπερῴον, idem quod ὑπερῷον; quod vide.

Ὑπερωμία, eminentia humerorum; ex ὑπὲρ, & ὦμος, ὁ, unde ὠμίας, ὁ, &c. vide.

Ὑπερῷον, ῴου, τὸ, cœnaculum: ab

Ὑπερῷος, ος, ον, in superiore ædium parte existens. Them ὦον, ος, τὸ, superior pars domûs.

Ὑπέροπλος, qui excessit tempus legitimum, exoletus, ex ὑπὲρ, & ὥρα, ἡ; V. Item Ὑπερόπτης, sanctissimus, maximè sanctus; ex ὑπὲρ, & ὄπτης, ὁ, cujus comp. quædam mutant, o in ω, &c. vide.

Ὑπερώτατος, ος, supremus, superlat. ab ὑπὲρ, super, comparat. ὑπερώτερος, superior.

Ὑπεροπάω, ῶ, q. d. subinterrogo; sed expon. & clam interrogo; ex ὑπὸ & ἐροπάω; V.

Ὑπεσταῖτην, Dor. pro ὑπέστην, suberit, 3. sing. f. 1. med. verbi ὑπειμι, ab εἰμὶ, sum.

Ὑπέσχεν, Dor. pro ὑπέσχε, suscepi; vel Bœot. Syncop. pro ὑπέσχησε, 3. pl. a. 2. ind. activ. verbi ὑφίσημι, suppono, subjicio. Them. ἵσημι, statuo, f. σήσω, a. 2. ἔσην.

Ὑπεσχάλμην, subterfugerim, 1. s. ind. m. verbi ὑποσχέλω, subduco. Them. σέλλω, contraho, f. ελῶ, aor. 1. ἔσχλα.

Ὑπέσχη, pollicetur, & in 1. plural. ὑπέσχημεν, a. 2. verbi ὑφίσημι. Them. ἵσημι, sto.

Ὑπεστι, subest, 3. sing. præs. ind. verbi ὑπειμι, subsum. Th. εἰμὶ, sum.

Ὑπέστρεφε, avertebat, 3. sing. imperfect. activ. verbi ὑποστρέφω. Them. στρέφω, verto, f. ψω, a. 1. ἔστρεψα, a. 2. ἔστραφον.

Ὑπέστρεψαν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ejusd. & Th.

Ὑπέσχε, sustinuit, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ὑπέχω, sustineo. Th. ἔχω, habeo, f. ἕξω, a. 2. ἔσχον, ες, ε.

Ὑπέσχετο, promisit, 3. sing. a. 2. m. verbi ὑπαγγέομαι, ἄσομαι, promitto. f. ὑσομαι, perf. ὑπερείσμαι, a. 2. m. ὑπερεσόμην, ab ὑπέρομαι, polliceor, hoc ab ὑπέχω, suppono. Them. ἔχω, habeo, a. 2. ἔσχον.

Ὑπέσχημαι, sum pollicitus, perf. verbi ὑπαγγέομαι, vide in ὑπέσχετο.

Ὑπεστάθησ, 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi ὑποτάσσω, subjicio: q. v.

Ὑπέστασεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ὑποδιδὼς, serenus, tranquillus; ex ὑπὸ, & ἐυδία; V.

Ὑποδύθων, ος, ὁ, ἡ, obnoxius reddendæ rationi, reus, nocens: qui sc. ὑπὸ δυθῶν, ut regatur ab alio, cui rationem reddere cogatur: ab ὑπὸ, & δυθῶν, inquisitio in eos à quibus magistratûs gesti ratio reposcitur. Th. ὄυσσ, ἐύ, rectus.

Ὑποδυθώας, ita ut rationem reddere tenearis; vel ita ut crimini sis obnoxius, est adv. à præced. ὑποδύθων; V. Item Ὑποδυνάω, concumbo; ex ὑπὸ, & δυνάω; V.

Ὑποδυνηθεῖσ', congressa pro ὑποδυνηθεῖσα; a. 1. part. pass. f. g. ab ὑποδυνάω; quod ab δυνάω, sopio, f. ήσω. Th. ὄυνη, ης, ἡ, cubile, lectus.

Ὑφέφθω, a. 2. verbi ὑποφθάνω, prævenio. Them. φθάνω, idem, f. φθάσω, a. 2. ἔφθω, qu. à φθῆμι, aor. 2. part. m. φθάμενος.

Ὑπέχω, sustineo, cum acc. f. ὑφέξω, a. 2. ind. ὑπέσχον, ες, ε, præs. part. ὑπέχων, ουσα, ον. Th. ἔχω, habeo.

Ὑπήκοος, ος, ὁ, ἡ, obediens: ab ὑπακούω, obedio. Them. ἀκέω, audio: f. σω, p. ἤκηκα, præt. m. ἤκοα, & Att. ἀκήκοα.

Ὑπήκουεν, imperf. act. verbi ὑπακούω, obedio: f. σω, a. 1. ὑπήκουσα, ας, ε, & in 2. pl. ὑπηκούσατε. Them. ἀκούω, audio.

Ὑπήκουσατε, 2. pl. ὑπήκεσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ὑπήλατα φάρμακα, medicamenta quæ alvum subducunt; ex ὑπὸ, & Them. ἐλαύνω, f. άσω, ab ἐλάω præt. ἤλακα, & in pass. ἤλαμαι, σαι, ται, unde varia comp. in κλάτης, & ήλατος, &c. Vide.

Ὑπῆλυσαν, subduxerunt, Poët. pro ὑπωλύσησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ὑποφέρω, subduco. Th. φέρω, fero, f. οἴσω, a. 1. ἤνεικα, pro ἤνεγκα.

Ὑπηνέμιος, ος, qui est sub vento positus. Themat. ἄνεμος, ventus: Poët. ἤνεμος.

Ὑπηνεμος, auræ patens; i. e. vento expositus; ut ὑπήνεμος νεοττία, vento expositus nidus, hoc est non occultus, vel in terra defossus; unde præced. ὑπηνέμιος, ventosus, q. d. subventaneus, cui subest ventus; dicitur de ovis irritis, & ex quibus nihil gignitur; quæ fœminæ mutua inter se libidinis imaginatione concipiunt; Plin. 10. 58. Athen. l. 9. & Aristot. aliquoties; ab illis ovis ductâ metaphorâ dicitur ὑπήνεμον, quicquid est inane, vanum, ac futile; ut ὑπήνεμος λόγος; Plut. & Lucianus, ὑπήνεμα ὀνείρατα, dixit futilia, ex ὑπὸ, & ἄνεμος, ὁ; V.

Ὑπήνη, ης, ἡ, barba pili circa labia.

Ὑπηνήτης, ου, ὁ, juvenis, pubescens: à præced.

Ὑπηντίασα, ας, ε, & in 3. plur. ὑπηντίασαν, aoriſt. 1. ind. activ. verbi ὑπαντάω, occurro, quod vide f. ήσω, p. ὑπηντίακα.

Ὑπηντίοσε, obviam proceſſit, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi ὑπαντιάω, quod V.

Ὑπηοῖος, matutinus; quaſi ὑπὸ πλὼ ὤῶ; Od. ρ. ver. 25. ex ὑπὸ & ἠοῖος; V.

Ὑπηργμένος, η, ον, qui fuit, perfect. part. paſſ. verbi ὑπάρχω, ſum: f. ξω, perfect. paſſiv. ὑπῆργμαι. Them. ἀρχὴ, ἡ, initium.

Ὑπηρεσία, ας, ἡ, miniſterium: ab ἐρεσία, ſeu εἰρησία, remigatio. Th. ἐρέσσω, vel πω, remigo: f. ἐρέσω, p. ἤρεκα, perfect. paſſ. ἤρεμαι, σαι, ται.

Ὑπηρέσιον, ου, τὸ, pellis, aut aliud quidpiam quod remiges ſibi ſubſternebant: Item ὑπηρεσίαι, Thucydidi ſunt naves adminiſtræ earum, quæ armatos portant, aut etiam ſervitia eorum, inquit Bud. eſt pl. à ſing. ὑπηρεσία, præced. quod pro quolibet miniſterio, ſeu pro opera quæ navatur in re quapiam ſæpe ſumitur; licet propriè dicatur de remigibus & eorum remigatione; ex ὑπὸ & ἐρεσία, &c. V.

Ὑπηρέτεον, 3. ſing. imperf. paſſ. ab

Ὑπηρετέω, ῶ, ſervio, miniſtro, cum dativ. f. ήσω, p. ὑπηρέτηκα, a. 1. ὑπηρέτησα: ab

Ὑπηρέτης, ου, ὁ, remex, propriè; ſed per Synech. ſp. quilibet miniſter, famulus; ab ὑπὸ & ἐρέτης, ου, ὁ, remex. Th. ἐρέσσω, vel πω, remigo.

Ὑπηρετοπάμων, ωνος, ὁ, a. 1. m. verbi ὑπηρετέω; q. v.

Ὑπηρέτημα, miniſterium, functio; Item obſequium, & ὑπηρέτησις, idem miniſterium; ſicut & ὑπηρετητικὲς, q. d. miniſtratorius; i. e. ad miniſtrandum, ſeu ad miniſteria obeunda aptus, verbalia à præced. ὑπηρέω, inſervio, ſeu operam navo alicui; in paſſ. ὑπηρετοῦμαι, mihi miniſtratur, &c. V. Item Ὑπηρετικὸς, famularis, ſervilis; ut ὑπηρετικαὶ πλοῖα, dicta fuerunt, actuaria quædam navigia, quæ majoribus navibus inſerviebant, à præcedent. ὑπηρέτης, ὁ; V.

Ὑπῆρμαι, perf. paſſ. verbi ὑπαίρω, attollo: quod ex ὑπὸ & αἴρω, tollo, f. ἀρῶ, p. ἦρκα, a. 1. ἦρα, a. 1. paſſ. ἤρθην.

Ὑπῆρξα, exſtiti, a. 1. ind. act. verbi ὑπάρχω, ſum, f. ξω, p. ὑπῆρχα. Th. ἀρχὴ, ἧς, ἡ, initium.

Ὑπῆρχα, ας, ε, exſtiti, perf. ind. act. &

Ὑπῆρχον, ες, ε, imperfect. verbi ὑπάρχω, quod vide in ὑπῆρξα.

Ὑπῆεν, prominebant, 3. pl. inf. verbi ὕημι, ſubſum. Th. εἰμὶ, ſum.

Ὑπήιξον, Ion. pro ὑφήιξον, f. 1. inf. ab ὑφίημι, ſubmitto. Them. ἵημι, mitto: f. ἥσω.

Ὑπήνεον, τὸ, ſumen, abdomen; ex ὑπὸ, & ἦξον, τὸ; V. Item Ὑπηχέω, reſono, ſono: Item ſuccino; ex ὑπὸ, & ἠχῶ, ὁ, unde ἠχέω, &c. V.

Ὑπίεσθαι, Ion. pro ὑφίεσθαι, remittere. Th. ἵημι, mitto.

Ὑπήλω, claudo: ab ἴλλω, claudo, ſtringo, oculis conniveo. Them. ἴλω, ῶ, ὁ, oculus.

Ὑπινέω, ſubevacuo, quodammodo expurgo; ex ὑπὸ & ἰνίω; V.

Ὑπίσχεσθαι, Ion. pro ὑφίστασθαι, ſubfidere, ſubeſſe. Th. ἵστημι, ſto.

Ὑπισχνέομαι, οῦμαι, polliceor, promitto: f. ὑποσχήσομαι, perf. paſſiv. ὑπέσχημαι, a. 1. ὑπεσχέθην, a. 2. m. ὑπεσχόμην, quod ex ὑπέχομαι, hoc ex ὑπὸ & ἔχω, pro ἴσχω, teneo.

Ὑπισχνός, aliquantum macer, ſubgracilis; ex ὑπὸ & ἰσχνὸς, ὁ; V.

Ὑπίσχομαι, Ion. pro ὑπισχνέομαι; quod vide.

Ὑπναλέος, α, ſomno gravatus, ſomnolentus. Th. ὕπνος.

Ὑπναλὴς, dicitur eſſe aſpidis genus, morſu ſomnum inducens, atque ſic necans; à præced. ὑπναλέος; V. Item Ὑπνάω, idem cum ſeq. ὑπνάω; V.

Ὑπνάω, dormio, ſomnum capio: ab ὕπνος.

Ὑπνηλὸς, ὄν, ὁ, ſomniculoſus; ab ὕπνος, ὁ; V. Item Ὑπνητικὸς, ſomnolentus, in ſomnum pronus; à præced. ὑπνάω, ſeu ὑπνέω; V.

Ὑπνοδότειρα, ας, ἡ, & ὑπνοδότις, ιος, ἡ; ſomni largitrix; quæ ſomnos præbet, ſeu affert, ſomnifera; ut ὑπνοδότειρα νύξ, apud Euryp. ex ὕπνος, & δότειρα, ἡ; V. Item Ὑπνομαχέω, ῶ, cum ſomno pugno, ſomno me opprimere conanti reluctor; ex ὕπνος, ὁ, & μαχέομαι, idem quod Them. μάχομαι, &c. V. Sic & Ὑπνοποιὸς, ſomnificus, ſomnum afferens; unde ὑπνοποιέω, ſomnum concilio, ſomnum affero; ex ὕπνος, & ποιέω.

ΥΠΝΟΣ, ου, ὁ, SOMNUS: (qu. ab ὑπανέω, leniter ſpirare.) Hinc ἄϋπνος, ου, ὁ, ἡ, inſomnis, pervigil. ἄγρυπνος, ου, ὁ, ἡ, idem, ἀγρυπνέω, vigilo.

Ὑπνώεντα, acc. ſing. præſ. part. act. verbi ὑπνόω, ſopio. Th. ὕπνος.

Ὑπνοφόβης, in ſomnis terrens, ſomniis & viſis per quietem terrens; Bacchi. Epith. In Epigr. ex ὕπνος, & φόβος, ὁ, &c. V. Item Ὑπνοφόρος, ſomnifer, ſomnum afferens; ex ὕπνος, & φορέω, ὁ; V.

Ὑπνόω, dormio: Item ſomnum affero, ſomnum concilio: ab eod. Th.

Ὑπνώδης, ες, ὁ, ἡ, ſomnolentus, ſomnieuloſus; à Th. ὕπνος, ὁ; vi. Item Ὑπνωτικὲς, idem quod ὑπνητικὸς, & activè, ſoporificus, ſeu ſoporiferus; ab ὑπνόω, præced. V. Item Ὑπνώτης & ὑπνώω, idem quod, & ab eod. ὑπνόω, ſomnum capio, &c. V.

Ὑπνωε, Dor. pro ὕπνῳ, ſomni: ab ὕπνος.

Ὑπνώοντας, Ion. vel Poët. pro ὑπνῶντας, acc. pl. præſ. part. verbi ὑπνάω, dormio. Th. ὕπνος.

ΥΠΟ, (Poët. ὑπαὶ) cum gen. junctum verbis paſſivis & neutris, à, ab, ex. cum dat. & acc. SUB: ſubter. In compoſitione etiam ſubmiſſionem & diminutionem ſignificat. ὑπὸ κέρδεϊ βάλλῳ ἑαυτὸν, ſe quæſtui ſubjicere, lucro ſervire.

Ὑποβαίνω, q. d. ſubgredior, deſcendo; unde ὑποβαίνης, ſubeſſe & inferiorem eſſe; inquit Bud. unde ὑποβέβηκε, apud Hermog. ſubeſt, ſecundarium eſt; i. e. minus præcipuum eſt, vel tanquam ſpecies eſt ſub genere; vel eſt tanquam fundamentum; & apud Plat. ὑποβεβηκέναι, pro deſcendere; i. e. decreſcere, inferius eſſe, & apud Suid. inferiore eſſe conditione; & ὑποβεβηκὼς, cum genit. inferior, cui opponitur, ἐπαναβεβηκὼς; Item pro retrogradi; apud Gal. ex ὑπὸ & βαίνω; V. Item ὑποβάθρα, ἡ, & ὑπόβαθρον, τὸ, fulcrum, vel potius ſolum; ſed expon. & fundamentum, & ſcabellum: Item ſubſellium; utrumque à præced. ὑποβαίνω; V.

Ὑποβάλλω, ſubjicio, ſeu ſuborno, f. βαλῶ, p. ὑποβέβληκα, a. 2. ὑπέβαλον. Th. βάλλω, jacio.

Ὑποβὰς, ὑποβᾶσα, ὑποβὰν, a. 2. part. activ. verbi ὑποβαίνω, progredior. Them. βαίνω, eo: fut. βήσομαι, a. 2. ἔβλω.

Ὑπόβασις, ſubucula, ſubligaculum; Heſych. pro baſi etiam interdum ponitur: Item ὑποβάσης, ου, ὁ, ſcabellum; Heſych. verbalia, ab ὑποβαίνω; V. Item Ὑποβαστάζω, ſuſtineo; ex ὑπὸ & βαστάζω; V. Ὑποβόμβυλος, clam flatum ventris emitto; ut ὑπέβομβυλε ὑπὸ τῆς δίκης; ex ὑπὸ, & βόμβυλος; V. Ὑποβύπτω, ſubtuſſio, à Them. βύπτω; V. Ὑποβιάζω, expon. violenter depello, à βιάζω; V. Ὑποβριάζω, per vim ſubduco, dejicio, detraho; (opponitur τῷ ἀναβιάζω, aſcendere facio, impono, &c. V.) Sed ſignif. etiam minuo; unde ὑποβιαστὸς, ſubducendi vim habens, a βιάζω; V. Item Ὑποβιννιάντα βεφόμασι, edulia quæ ad libidinem prorſant; à βιννιπάω, ῶ; quod à Them. βινέω, &c. V. Item Ὑποβλασάνα, ſuppulſio, à βλασάνω; comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπόβλεμμα, idem quod ὑπόβλεψις, id vide. Item Ὑποβλεπτικῶς, limis oculis aſpiciendo, ſeu torvis: Item Bud. ſcribit accipi pro oculis invidis & malevolis; eſt adv. à ſeq. ὑποβλέπω, ex ὑπὸ & βλέπω, &c. V. Unde & ὑποβλεψις, aſpectus, qualis eſt limis oculis, & torvè intuentium, &c.

Ὑποβλέπω, dejectis oculis aſpicio; limis intueor, ſuſpicor. Them. βλέπω, video: f. ψω.

Ὑποβλώσιλλω, adverb. ſubjiciendo, vel interpellato ſermone excipiendo verba dicentis nondum finita: ab ὑποβάλλω; quod V.

Ὑπόβλημα, τὸ, ſubſtramen; Bud. ex Hippiatr. Item ὑποβλητὸς, ſuppoſititius, ſubditicius; ut ὑποβλητα βρέφη, & Metaph. fictus, falſus; ut ὑποβλητὸς λόγος, & ὑποβλητον σῶμα; apud Soph. ut & ὑποβλητον πρόσωπον, homo ſubditicius, apud Plat. unde adv. ὑποβλητῶς, ſuppoſititiè; verbalia, ab ὑποβάλλω; V. Item ὑπόβολη, ἡ, ſubjectio, & q. d. ſubſtratio; apud Athen. 2. Item ſubjectio rei falſæ pro verâ, fraus; Item admonitio, & ſubjectio, hoc eſt ſermonis interpellatio; unde ὑποβολιμαῖος, ſuppoſititius, ſubditicius: cui opponitur γνήσιος,) & ὑποβολὸς, monitor;

tor; qui admonendo atque hortando subjicit & suggerit: Item ὑποζόλος, ὁ, ἡ, pignorationi obnoxius; objectus pro pignore, & ὑποζόλιον, etiam vocatur in Pand. ἀφαιμαία δωρέα, hoc est donatio propter nuptias; omnia itidem, ab ὑποδύλλω, & ὑποδάλλω, &c. vi.

'Υποβελέω, insidias struo; ex ὑπὸ, & βελέω: V. Item 'Υποβερμέω, submurmuro, subfremo; ex ὑπὸ, & βερμέω; V. 'Υποβέρβερος, ὁ, ἡ, ὁ, cœnosus; q. d. qui est sub cœno; ex ὑπὸ, & Them. βόρβορος; V. Item 'Υποβερίχω; q. d. submadefacio, vel aliquantum madefacio, vel irrigo, & imbuo; undè ὑποβεβρεγμένος, imbutus leviter; vino aliquantulum appotus, subvidus, madidusque, seu madens vino; ex ὑπὸ & βρέχω; V.

'Υποβρυχία, acc. sing. ab ὑποβρυχὴς, aquis submersus; alii leg. ὑπὸ βρυχέα. Them. βρύχω, f. ξω, strideo; vel potius à βρίχω, madefacio.

'Υποβορβορος, q. d. subviroſus, aliquantulum fœtidus; ut ὑποβορβορὸν τῇ ὀσμῇ, qui est odore subviroſo; ex ὑπὸ, & βορβορος, ὁ; V. Item 'Υποβρόσκω, q. d. subedo, aliquantulum edo; unde ὑποβέβρωθ, subroſus est; ex ὑπὸ & βρώσκω; V. Item 'Υπόγαιος, ὑπόγεος, ut & ὑπογαμβρὸς, ὁ, ὁ, subterraneus; ex ὑπὸ, & γαῖα, ἡ; unde γᾶος, ὁ, &c. V. Item 'Υπογαστρίζομαι, laturor, nam ὑπογαστρίζεσθαι, dicebat Comœdia, pro χορτάζεσθαι, i. e. saturari; Poll. l. 2. atque inde seq. ὑπογάστριον, τὸ; imus venter, seu pars infra umbilicum, usque ad pubem; & à quibusdam expon. pubes; ex ὑπὸ, & γαστὴρ, ἔρος, ἔρι, & per Sync. γαστρὸς, γαστεῖ, unde γαστρίζω, ομαι, &c. V.

'Υπογάστριον, subventrale, Them. γαστὴρ, venter.

'Υπόγεος, idem cum ὑπόγαιος, id vide. Item ὑπόγλος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ; qui sub subgrundiis est; unde ἀείζων majus, Plin. ὑπόγλιον, vocari scribit, quoniam in suggrundiis ferè nascitur; ex ὑπὸ, & γέισον, τὸ; V. Item 'Υπογνωτίζω, mentum prehendo ejus quem rogo; unde apud Synes. de Ulysse & Cyclope, ὁ ὑπογνωτίσας, expon. mentum ejus demulcens, vel erigens & vellicans, ut fieri solet: Item ὑπογνωτίσκιν, expon. τὸ ἄρτι ὀξανθὲν τὸ γένειον; ex ὑπὸ & γνωτίζω, vel γνωτίσκω, quæ vide. Item 'Υπογλὴς, ex materia ortus; Orph. ex ὑπὸ, & γλόος, τὸ; V. 'Υπόγαιον, ω, τὸ; locus subterraneus: Suid. ab ὑπόγεος; V. 'Υπόγλαυκος, subglaucus, aliquantum glaucus; unde ὑπογλαυκίσκω, subglaucus fam; à Them. γλαυκὸς, ὁ; V. 'Υπόγλιγξ, aliquantum lentus, vel viscosus; à Them. γλίγξ, ὁ; V. 'Υπογλαπὶς, ίδος, ἡ, nates quæ sub clunibus sunt; i. e. quiddam commune clunibus & femori; ut ait Aristot. qui nomen hujus partis dicit esse ὑπόγλαπὶς, de Animal. l. 1. à Them. γλαπὶς, ὁ; V. 'Υπόγλυκυς, subdulcis, aliquantum dulcis; unde ὑπογλυκαίνω, subdulcem reddo, efficio aliquantùm dulcem; à Them. γλυκὺς, ὁ; V. 'Υπόγλωσσος, loquaculus, qui plus æquo loquitur: Item ὑπογλώσσιος, qui sub lingua est; & ὑπογλωσσὶς, ίδος, ἡ; intima lingua, i. e. ortus, ac radix illius; quâ parte ad imam maxillam annectitur; sed est etiam morbi nomen, ut tradit Poll. abscessus scil. sub lingua: Item 'Υπογλώττιον, ὁ, τὸ; q. d. sublinquium Aristot. l. 2. Anim. de cervorum vermibus, τῶν ὑπογλωττίων ὑπακόπτω, &c. Item ὑπόγλωττον, laurum Alexandrinam vocari scribit ab aliquibus, Dioſc. l. 4. c. 132. & ita nom. natam scribit Gal. Sympl. l. 8. ὅτι παρακούσας ὑπ' ἄκρως ποιεῖται γλωσσαρίων, &c. à Them. γλῶσσα, vel γλῶττα, ἡ; V. 'Υπογνάμπτω, q. d. subflecto, subincurvo, Il. ω. à γνάμπτω, idem quod, ab & pro Them. κάμπτω, &c. V. 'Υπογνύδια, manibus subjectis maxillæ; Hesych. à Them. γνὺς; V. Item 'Υπογνάθιον, ὁ, τὸ, quod genibus subjicitur; à γνάθος, τὸ, diminut. à Th. γόνυ, ατος, τὸ, comp. ut reliqua præced. cum præp. ὑπὸ, &c. V.

'Υπογραμμὸς, ὁ, ὁ, exemplar; 1 Pet. 2. 21. ab ὑπὸ & γράφω, scribo, f. ψω, perf. pass. γέγραμμαι.

'Υπόγραμμα, τὸ, subscriptio: Item quod subscriptum est; Bud. interpr. τὸ ἀναγεγραμμένον ἐν τῇ σκιῇ, addens idem fortasse esse quod & προγράμμα; Item ὑπογραμματεὺς, scribæ vicarius, vel scribæ administer; unde ὑπογραμματεύω, expon. facio scriptum; omnia ex ὑπογράφω, fut. ψω, subscribo; tam in propria signif. quam in metaph. astipulor, assentior, probo: Item q. d. sub aliquo scribo, dictata excipio: Item delineo, lineamenta duco; Item pro προγράφω, præscribo pueris, quos doceo scribere, & in pass. ὑπογέγραμμαι, expon. fucor, fuco vel cerussa illinor, aut me illino, &c. ex ὑπὸ, & γράφω, unde γράμμα, ατος, τὸ, &c. V. Item 'Υπόγυιος, qui est subadunco naso, ex ὑπὸ, & γυπὸς, ὁ; à Them. γρὺψ, υπὸς, &c. V.

'Υπόγυον, & ὑπόγυον, adverb. nuper ex tempore, ὀξ ὑπογύης, subitò; ὑπογύης, nuper. Th. γῦιον, ὁ, τὸ, membrum, γῆς, pedes.

'Υπόγυος, ὁ, ὁ, ἡ, & ὑπόγυος, qui jam quasi in manibus est, instans: Item recens: vide præced.

'Υπογύως, nuper, recens, & ὑπογυώτατα, nuperrimè, adv. posit. & superl. à præced. ὑπόγυος; V. Item 'Υποδάκνω, submordeo; leviter mordeo: ex ὑπὸ, & δάκνω; V. Item 'Υποδακρύω, q. d. sublachrymor, aliquantum seu leviter lacrymor; ex ὑπὸ, & δακρύω, à Th. δάκρυ, υος, τὸ; V.

'Υποδάμαμαι, subigor, subjectus sum, cedo; Odyss. γ. ex ὑπὸ, & δαμάω, undè δαμάσω, &c. V. Item 'Υποδασύς, aliquantum hirsutus; ex ὑπὸ, & δασὺς; V.

'Υποδέδεσται, subveritus, a. 1. part. act. gem. δ. verbi ὑποδείδω; quod vide.

'Υποδέδεμαι, 3. sing. præs. pass. verbi ὑποδέχομαι, excipio; q. v.

'Υποδεδεμμένος, accusativ. plural. perfect. part. pass. verbi ὑποδέω, subligo: quod vide.

'Υποδειλὸς, subtimidus, subnixus, humilis, ὑποδειλότερος, ὁ, inferior: ex ὑπὸ & δεῖλος, ὁ, ὁ, ὁ, τὸ, metus. Them. δείδω, timeo.

'Υποδεὴς, inferior; sed usitatior est compar. ὑποδεέστερος, apud Thuc. & in hac signif. est ab ὑποδέομαι, à Them. δέω, δέομαι, egeo, &c. V.

'Υπόδεγμα, ατος, τὸ, exemplum, exemplar: ab ὑποδείκνυμι, indico: quod vide.

'Υποδειδίζω, idem quod seq. ὑποδείδω, subtimeo; ex ὑπὸ & δείδω, unde δειδίζω, ομαι, &c. V.

'Υποδείδω, subvereor, aliquantulum metuo; Item simpl. metuo. Them. δείδω: f. σω, timeo.

'Υποδείελος, subvespertinus, Aratus; ex ὑπὸ, & δείελος, ὁ; V.

'Υποδείκνυ, per Apocop. pro ὑποδείκνυσι, 3. sing. præs. ind. act. Sunt qui velint esse præs. imperat. ab

'Υποδείκνυμι, præmonstro, indico: fut. ὑποδείξω, aor. 1. ὑπέδειξα, pret. κα. perfect. pass. ὑποδέδειγμαι, ξω, &c. Them. δείκνυμι, seu δεικνύω, ostendo, f. ξω.

'Υποδειμαίνω, vide δειμαίνω, timeo. Them. δείδω, idem.

'Υποδειμαίνω, præced. signif. subvereor, aliquantulùm timeo, &c. idem quod ὑποδείδω; id vide.

'Υποδείξαι, a. 1. inf. act. ὑποδείξῃ, 3. sing. a. 1. subj. &

'Υποδείξας, αντος, a. 1. part. act. verbi ὑποδείκνυμι; q. v.

'Υποδείξω, f. 1. ind. activ. verbi ejusdem.

'Υποδεισπνέω, ῶ, q. d. subcœno, ex ὑπὸ & δεισπνέω; V. Item ὑποδέκτης, susceptor, exceptor; verbale, ab ὑποδέχομαι; V.

'Υποδέκεσθαι, Ion. pro ὑποδέχεσθαι, susci pere: vide ὑποδέχομαι.

'Υποδενδρύομαι, vel -όομαι; subarbor resco, paululùm in arborem abeo: Item ὑποδενδρύζω, subitò & ex improviso appareo; ex ὑπὸ & δενδρόομαι, quod vide in Them. δένδρεον.

'Υποδέξαι, Ion. pro ὑποδέξαι, quod vide. Sic ὑποδέξω, pro εἴξω.

'Υποδεξέα, ας, & Ion. ης, ἡς, ἡ, apparatus quo quis accipitur; commoditas excipiendi: ab ὑποδέχομαι, excipio. Th. δέχομαι, capio. f. ξομαι.

'Υποδεξίη, ης, ἡ, susceptio. Ion. pro præced. q. v.

'Υποδέξιος, ὁ, ὁ, susceptor, capax, opportunus: ab ὑποδέχομαι.

'Υποδέομαι, rogo humiliter: Item egeo; ex ὑπὸ & δέομαι; V. Item 'Υποδέρεον, ου τὸ, q. d. succolare, ornamentum colli: Item 'Υποδερὶς, idem; torques, monile: sed est etiam extremi colli pars prior; vel ultima anterioris colli pars, cui subest proximè jugulum, scribitur & ὑποδειρὶς, ex ὑπὸ, & Them. δέρη, sive δειρὴ, ἡ; undè δέρεον, τὸ, &c. V. Item 'Υποδέρω, subexcorio, pelle aliquatenus denudo; ex ὑπὸ & δέρω; vi. Item 'Υπόδεσις, vel ὑπόδησις, calceatio, calceatus: Item ὑπόδεσμα, τὸ, pignus, & 'Υπόδεσμοι, apud Hippocr. dicuntur fasciæ quæ fra-

duris poſt injectos pannos ſuperdantur, & ὑποδεσμίδες, quæ ante injectos pannos adhibentur; ex Gal. omnia verbalia, ab ὑποδεῖσθαι, quod dicitur, pro calceare ſe, ſeu calceari; (& et oppon. ὑπολύεσθαι, apud Xen. diſcalceari;) ut ἐμποδὼν ὑποδήμενος, qui præpoſter ſe calceant, ſed ὑποδέομαι, ſumitur & activè, pro ὑποδέω, calceo, ſubtus ligo: ut κοθόρνους ὑποδέεσθαι; Herodot. & ὑποδήματα ὑποδέντες: Xen. &c. V.

'Υποδέχομαι, excipio: fut. ὑποδέξομαι, perf. paſſ. ὑποδέδεγμαι, excepi: a. 1. m. ὑπεδεξάμην, ω, ατο. Them. δέχομαι, capio.

'Υποδέω, ſubligo, ſub pedibus talaria ligo, calceo: f. ήσω, p. ὑποδέδεκα, & -κημαι, præſ. paſſ. ὑποδέομαι, calceor, vel calceo me: perfect. paſſ. ὑποδέδεμαι, perfect. particip. ὑποδεδεμένος, η, ον, aoriſt. 1. m. ὑπεδησάμην, ω, ατο, aor. 1. imperativ. m. ὑπόδησαι: ex ὑπὸ & δέω, ligo.

'Υποδηλόω, ſubmaniſeſto, ſubdeclaro; Plut. ex ὑπὸ, & δηλόω; vide in Them. δῆλος.

'Υπόδημα, ατος, τὸ, calceamentum, ſolea: ab ὑποδέω, ſubligo; quod V.

'Υποδηματορράφος, ſutor; ex præced. ὑπόδημα, ατος, & ῥαφὴ, ἡ; Them. ῥάπτω, f. ψω, prær. φα, &c. V.

'Υπὸ, σ' ἤρεον, pro ὑφ' ἡρεόνδε, imperf. ab ὑφαιρέω, ſubduco. Th. αἱρέω, capio: f. ήσω, p ἤρηκα; a. 2. εἷλον.

'Υπόδησαι, a. 1. imperat. m. verbi ὑποδέω, ſubligo; q. v.

'Υπόδησις, vide ſuprà in ὑποδέομαι.

'Υποδιαιρέω, ſubdivido, particularius divido; unde verbale ὑποδιαίρεσις, ſubdiviſio; apud Dialecticos utrumque; ex ὑπὸ, & διαιρέω; unde διαίρεσις, ἡ, &c. V. Item 'Υποδιάκονος, subdiaconus, à διάκονος, ὁ; V. 'Υποδιαγολὴ, qu. d. ſubdiſtinctio, pro interpunctione minima uſurpatur apud Euſt. & cæteros Grammat. à διαγολὴ, ἡ; V. 'Υποδιδασκάλος, ſubdidaſcalus, ſubdoctor, qui præceptori ſubeſt in docendo, à διδάσκαλος, ὁ; V. 'Υποδίδωμι, cedo, à δίδωμι; V. Item Υποδικάζω, qu. d. ſubjudico; unde ὑποδικάζων, apud Poll. ex ἀ, Lyſia, à δικάζω, comp. ut præced. cum præp. ὑπὸ, &c. V.

'Υπόδικος, ος, ὁ, ἡ, obnoxius, a; cum dat. q. d. ὁ, ὑπὸ δίκῃ, ſcil. ὤν, qui ſubeſt pœnæ.

'Υποδινέω, ſubverſo, ſubagito; ex ὑπὸ, & δινέω; V. Item 'Υποδύφθερος, expon. pellibus indutus, pelle veſtitus; ex ὑπὸ, & δίφθερα, ἡ, &c. V. Item 'Υποδιοικητὴς, ου, ὁ, q. d. ſubpræfectus; ex ὑπὸ, & διοικητὴς, ὁ, adminiſtrator; vel negotiis adroi iſtrandis præfectus, procurator; verbale à διοικέω, fut. ήσω, &c. V.

'Υποδμηθεῖσα, ſubjugata, a. 1. particip. paſſ. fœm. gen. verbi ὑποδμάομαι, f. ήσομαι, perf. ὑποδέδμημαι, a. 1. paſſ. ὑπεδμήθην; ex ὑπὸ & δαμάω, domo, per Syne. δμάω.

'Υποδμηθῶναι, domari, ſubigi, eſt infin. ab ὑπεδμήθην; quod vide in præced. Item 'Υποδμὼς, q. d. ſervitute domitus & ſubjectus; ex ὑπὸ, & δμὼς, ὁ; quod vide. Item 'Υποδοχεῖον, τὸ; locus ubi quis excipitur, hoſpitium, & ὑποδοχὴς, ὁ, exceptor, ſuſceptor, & peculiari ſignif. qui excipit convivio; i. e. ξεναπάτωρ; utrumque à ſeq. ὑποδοχὴ, exceptio, receptio, ipſe excipiendi actus, receptatio: Item favor, ſubſcriptio in cauſa, & approbatio, &c. V.

'Υποδοχὴ, ῆς, ἡ, convivium: ab ὑποδέχομαι, excipio convivio. Them. δέχομαι, capio.

'Υπόδρα, adverb. torvè; q. ὑπόδρα ab ὑποδράω, torvè aſpicio; per pleonaſm. τὸ δ'. Th. ὁράω, vel ut alii volunt δέρκω, video.

'Υποδραθμὼν, όντος, a. 2. part. act. verbi ὑποτρέχω, curſu comprehendo, ſuffugio. Them. τρέχω, curro: f. δραῖζω, a. 2. ἐδραθμον.

'Υποδρὰξ, qui torvis, aut limis eſt oculis, torvus; Nic. Item 'Υποδρακίν, torvus aſpectus: Item 'Υποδρὴς, idem quod ὑποδρὰξ, apud Nonn. omnia à præced. ὑπόδρα, torvis oculis, & ſuſpiciendo aliquantùm tortis, ut ſit in ira; ut Iliad. α. & alibi, apud Hom. ἦ δ' ἂρ ὑποδρα ἰδὼν, ποσσὶν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς; i. e. torvè intuitus, &c. V. Item 'Υποδρᾶν, ῶ, famulor, infamulor, inſervio, & ὑποδράσω, idem; ex ὑπὸ & δράω, ῶ; V.

'Υποδρήσω, adminiſtrare: f. 1. inf. act. verbi ὑποδράω. Them. δράω, ῶ, facio.

'Υποδρηστὴρ, ῆρος, ὁ, famulus, miniſter: à δρηστὴρ, idem Ion. pro δρεκτὴρ, quod à δράω, famulor.

'Υποδρομὴ, ἡ, ipſe ſubeundi actus, & apud Dioſc. ὑποδρομὴ αἵματος, expon. ſuffuſio ſanguinis; eſt verbale ab ὑποδρέχω, quod in aoriſt. 2. ὑπέδραμον, & in præt. med. ὑποδέδρομαι; ex ὑπὸ, & τρέχω, in præt. med. δέδρομα. unde δρόμος, ὁ, &c. V. Item 'Υπόδρομος, ſubacris, ſubacerbus; aliquantùm acris, ſeu acerbus; ex ὑπὸ & δρόμος, ὁ, &c. V.

'Υπόδρομος, ος, ὁ, ἡ, ſubroſcidus. Th. δρόσος, ος, ἡ, ros.

'Υποδρῶσιν, inſerviunt, Poët pro ὑποδρῶσι, 3. plural. præſent. ind. verbi ὑποδράω. Them. δράω, famulor: f. άσω.

'Υποδύομαι, ſubeo, ſubingredior, ut ὑποδύομεν ἦῶ κεραμίδων, ſubiens tegulas: Item in alia verbi ſubire ſignificat. dicitur, πόνον ὑποδύεσθαι, apud Xen. & ὑποδύεσθ' ἢ Δίαν, ſubire perſonam Jovis, agere perſonam Jovis; & interdum, pro ſubrepo, clam ingredior; unde dicitur, & de eo qui ſe inſinuat in amicitiam alicujus; & Bud. expon. colo & obſervo obſequioſè; unde ὑποδύομαι, dicitur pro ὑποδύομαι, futur. pro præſenti; Odyſſ. ζ. Item 'Υπόδυσις, expon. refugium; verbale ab eodem ὑποδύομαι, à ſeq. ὑποδύω; ex ὑπὸ & δύω, ύσω, pro Th. δύω, -ύσω, &c. V.

'Υποδυσφορέω, expon. ſubiraſcor, ſubindignor; qu. d. aliquantùm ægrè fero; ex ὑπὸ & δυσφορέω; V. Item 'Υποδυσχεράινω, idem; ſubmoleſtè fero, ſubindignor; ex ὑπὸ & δυσχεράινω; V. 'Υποδυσώδης, aliquatenus olidus; aliqua ex parte malè olens; ex ὑπὸ, & δυσώδης; V. 'Υποδυσπάσμη, quodam modo reformido, vel averſor; Plut. ex ὑπὸ, & δυσπάω; V. Item 'Υποδύτης, veſtis interior ſeu ſubucula; eſt verbale, ab ὑποδύω, induo ſub, ex ὑπὸ & δύω, vel δύω, &c. V. 'Υποδρὸς, Poët. dicitur pro ὑπηρέτης; id vide.

'Υποδύω, ſubeo: hinc ὑποδύσαι, ſuſcipere: a. 1. infinit. act. Them. δύω, ſubeo.

'Υποείκω, Poët. pro ὑπείκω, aſſimulo, morem gero, cedo. Them. εἴκω, cedo.

'Υποερὸς, Poët. pro ὑπηρέτης, ου, ὁ, ἡ, adjutor, miniſter. Themat. ἔργον, ου, τὸ, opus.

'Υποεσὴς, veſtis quæ eſt ſubtus, interula, ſubucula; ex ὑπὸ & ἑσθὴς; vide.

'Υποζάκορος, ος, ὁ, ἡ, miniſter: ex ὑπὸ & ζα, intenſiva partic. & κορέω, verro, purgo.

'Υποζεύγνυμι, vel ύω, ſubjugo, ſubjicio. Them. ζεύγνυμι, jungo, futur. ξω.

'Υπόζευξις, ſubjunctio, ſubinſertio, ſubnexio, genus figuræ; verbale à præced. ὑποζεύγνυμι; V.

'Υποζυγὸς, ος, ὁ, ἡ, ſubjugis: & ὑποζύγιον, τὸ, jumentum ſubjuge; aſina ſubjugis. Ex ὑπὸ & ζυγὸς, ου, ὁ, jugum. Th. ζεύγνυμι, jungo.

'Υποζυγώδης, ες, ὁ ἡ, inſtar jumenti ſubditus, ſubjugus; ut ὑποζυγώδες, ἄνθρωπος, qui non amplius ſui juris eſt a præced. ὑποζύγιον; V. Item 'Υποζώω, ſuboleo; ex ὑπὸ, & ὄζω; V. Item 'Υποζώμα, ſeptum tranſverſum, &c. (idem quod διάζωμα; id vide.) vel idem quod ὑπεζωκὰς τὰς πλεύρας χιτὼν, ſive ὑμὴν, præcordia vertit Gaza 3. Itemque ὑποζώματα, navium firmas trabes continentes molem illam, vocavit Plato 10. de rep. &c. eſt verbale à ſeq. ὑποζώννυμι; V.

'Υποζώννυμι, ſuccingo, præſent. part. ὑποζώννυς, ύσα, ὺν, gen. ὑποζώννυσα, τὸ νος, ύσης, f. ὑποζώσω, p. ὑπέζωκα: ex ὑπὸ & ζώννυω, vel ζώνυμι, cingo.

'Υποθάλπω, quod dicitur, ſubfoveo; id eſt, aliquantùm & leniter foveo, vel clam foveo: Item foveo, concalefacio; ut ἔρνις ὑποθάλπουσα, dicitur ὑποθάλπειν, ſicut & σωθάλπειν; Item metaph. etiam dicitur ὑποθάλπειν ἐλπίδι, foveri ſpe inani, ſeu ſpe deci pi; ex ὑπὸ & θάλπω; V. Item 'Υπόθεμα, τος; id quod ſupponitur, ſeu ſubjicitur, pedamentum, baſis; Plut. apud medicos ὑποθέματα, dicuntur, trochiſci ſeu glandes, quæ ano ſubjiciuntur, ſuppoſitoria; eſt verbale ab ὑποτίθημι; V. Item 'Υποθέναρ, ſpatium quod eſt à digito qui λίχανος, vocatur, uſque ad minimum; ex ὑπὸ, & θέναρ, τὸ; V.

'Υποθερμαίνω, ſubcalefacio: & ὑποθερμαίνομαι, incalefco: à θερμαίνω, idem quod. Th. θέρω, calefacio.

'Υπόθερμος, ſubcalidus, aliquantum calidus ex ὑπὸ & θέρμος, ὁ; V.

'Υποθέσθαι,

'Υποθέσθω, a. 2. inf. m. verbi ὑποτίθημι, suppono. Th. τίθημι, pono, a. 2. m. ἐθέμην, σο, το.

'Υπόθεσις, εως, ἡ, suppositio, quæstio proposita, legis casus, argumentum, caput causæ. dat. pl. ὑποθέσεσι, ab ὑποτίθημι, suppono. Th. τίθημι, pono. f. θήσω. a. 2. ἔθηκα.

'Υποθέτης, ου, ὁ, qui subjicitaut suggerit, auctor, consultor; Suid. Unde, ὑποθετικὸς, hortatorius; item, conditionalis; unde ὑποθετικοὶ συλλογισμοὶ seu συλλογισμοὶ ἐξ ὑποθέσεως, Syllogismi, in quibus præmissæ, concedente adversario, & ex pacto, positæ sunt, & assumptæ; unde, ὑποθετικῶς, conditionaliter; item, ὑπόθετον, suppositus; seu, suppositivus, qui supponi solet; unde ὑπόθετον φάρμακον, suppositorium; omnia verbalia, ab ὑποτίθημι, vel ex ὑπὸ & τίθημι; unde θετὸς, θετικὸς, & θετὸς, &c. V.

'Υποθῆ, suggere, da consilium, a. 2. imperat. m. Dor. pro ὑπόθεσο, Ion. εο Art. ε, ab ὑποτίθημι. Th. τίθημι, pono. a. 2. ἔθηκα.

'Υποθήσομαι, f. 1. m. verbi ὑποθέω, cursu subeo: vide θέω, curro.

'Υποθεωρέω, conspicio; unde ὑποθεώρησις, exp. conspicere; apud Plut. ex ὑπὸ & θεωρέω V. Item, ὑποθήγω, subacuo, exacuo; & Metaph. q.d. subincito, subinstigo; ex ὑπὸ & θήγω, V.

'Υποθῆκαι, αἱ, præcepta, admonitiones: ab

'Υποθήκη, ης, ἡ, suppositio, argumentum: ab ὑποτίθημι, suppono. Them. τίθημι.

'Υποθῆμα, τὸ; idem quod, ὑπόθημα; & ab eod. id V.

'Υποθησασθαι, ης, ἡ, præceptum, admonitio: ab iisd.

'Υποθήσομαι, præcepta dabo, f. 1. m. verbi ὑποτίθημι, suppono. Th. τίθημι, pono, f. θήσω.

'Υποθλίβω, premo aliquantum, vel leviter premendo exprimo; ex ὑπὸ & θλίβω, V. Item, ὑποθορυβέω, subtumultuor; ex ὑπὸ & θορυβέω, V. 'Υποθράττω, leviter turbo, nonnihil terrefacio; item simpl. conturbo, perturbo; Plut. in Fab. Max. ἦλθεν ὑπέθραττεν ἰωτὸν τὰ τέρατα διὰ τὴν ἀλογίαν; minus perturbant Fabium prodigia; ex ὑπὸ & θράττω, vel idem quod, ὑποταράττω, &c. V.

'Υποθρύπτομαι, deliciis aliquantum indulgeo; vel, q.d. subindulgeo deliciis; Plut. in Per. ex ὑπὸ & θρύπτω, ομαι, &c. V.

'Υποθυμάδες, ων, αἱ, Alcæus 145. 2. Scribitur & ὑποθυμιάδες. Vide in ὑποθυμίδες.

'Υποθυμίασις, suffitus, seu suffitio, suffumigatio; est verbale à seq. ὑποθυμιάω, suffumigo, &c. V.

'Υποθυμιάω, suffio, odores incendo: ὑποθυμιάσομαι, ῶμαι, præf. pass. ὑποθυμιαμένη, ης, ἡ, ον, suffitus, part. præf. pass. Ab ὑπὸ & θυμιάω, suffio.

'Υποθυμίδες, vel ὑποθυμιάδες, coronæ de cervice pensiles: à præced.

'Υποθυμίδες, præced. sunt serta florida, quæ collo appendebantur; sic dicta, quoniam cerebrum fragrantiâ suâ quasi suffiunt & refocillant, &c. V. Item, ὑποθύμιον, unde ὑποθύμιος σίφων, apud Hesych. exp. corolla, quæ collo appensa, supra cor animi sedem patatum, gestatur; & ὑποθυμὶς, idem; corolla collaris; & sic componi dicuntur ex ὑπὸ & θυμὸς, ὁ, V. Item, ὑποθυεῖς, exp. idem quod, ὑπόθυον, τὸ, limen inferius; subliminare; ex ὑπὸ & θύω, ἡ, unde θυεῖς, ἰδος, ἡ, &c. V.

'Υποθωπεύω, adulor, subblandior: ex ὑπὸ & θωπεύω, idem quod. Th. θώπτω, assentor.

'Υποιάχω, subsono; ex ὑπὸ & ἰάχω, V. Item, ὑποίγνυμι, clam aperio; ex ὑπὸ & οἴγω, seu οἰγνύω, οἴγνυμι; unde pass. οἰγνυμαι, &c. V. 'Υποιδέω, subintumesco; item, ὑποιδὸς, subtumidus; Gal. ex ὑπὸ & οἰδέω, unde οἴδημα, τὸ, &c. V. 'Υποιχέω, halito sub; vel latito sub; subsum; ex ὑπὸ & οἰκέω, V. 'Υποικρέω, domi latito, & veluti imos ædium recessus custodio; exp. & subeo, clanculum irrepo, pénitus insideo; item, clandestina consilia misceo; item, latito sub, &c. Ex ὑπὸ & οἰκρέω, V. 'Υποιμώζω, clam ejulo; apud me ejulo; Plut. ex ὑπὸ & οἰμώζω, V. 'Υποινόω, clam vinolentus; vel, aliquantùm vinolentus; vino incipiens abuti; ex ὑπὸ & οἰνόω, ὁ, V. Item, ὑποίομαι, suspicor; ex ὑπὸ & οἴω, οἶσομαι, V.

'Υποιστέον, ferre oportet, subeundum, verbale ab ὑποφέρω, suffero. Th. φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα.

'Υποιστὸς, sufferendus; vel, qui sufferri & toterari potest; ex ὑπὸ & οἰστὸς, qui ferri potest; tolerabilis, &c. V. Item, ὑποκαθαίρω, q. d. subpurgo; leviter purgo; vel inferiùs, seu, per inferiores partes purgo; unde verbale, ὑποκάθαρσις, ἡ, hujusmodi purgatio; ex ὑπὸ & καθαίρω, unde κάθαρσις, &c. V. 'Υποκαθίστημι, subtituo, sufficio; ex ὑπὸ & καθίστημι, V. Item, ὑποκάθημαι, subsideo, in subsessis alicui immineo; ut, apud Herodian. ὑποκαθημένην τὸν βάρβαρον, ad excipiendum barbarum subsidentes; & ὑποκαθήμενος τοῦ ἀνθρώπου; exp. hominibus insidians; ex ὑπὸ & κάθημαι, V.

'Υποκαίω, succendo. Th. καίω, uro, f. καύσω.

'Υποκαλύπτω, subtego, subocculto; ex ὑπὸ & καλύπτω, V. Item, ὑποκάμπτω, flecto; convertor, circumagor; ambages fugæ implico; ex ὑπὸ & κάμπτω, V. Item, ὑποκαπνίζω, suffio, suffumigo; unde verbale, ὑποκαπνισμὸς, apud Medicos, dicitur, quum rei suffitæ odor per infundibulum imbibitur, vel per arundinem fumus haustus & devoratus excipitur; (idem etiam dicitur ὑποκαπνισμὸς.) Plin. & Diosc. ex ὑπὸ & καπνὸς, ὁ, unde καπνίζω, &c. V. Item, ὑποκάπτω, prævoro; præripio, & deglutio; ex ὑπὸ & κάπτω, V.

'Υποκαρδιος, ος, ὁ, ἡ, qui est sub corde. Th. καρδία, cor.

'Υποκαρύω, sopore leniter afficior, seu quadantenus; Dioſc. l. 4. ex ὑπὸ & καρόω, V. Item, ὑποκάρφω, subsicco, i. e. leviusculè sicco: & apud Nic. ὑποκάρφομαι, exp. exasperor; item, ὑποκάρφισμὸς, ὁ, ὁ, exp. palearum excussio; Plut. ex ὑπὸ & κάρφω; unde κάρφη, ἡ, &c. V. 'Υποκατακαίνω, clam defcendo; à καταβαίνω, V. 'Υποκατακλείω, subconcludo; circumvenio; Plut. à κατακλείω, V. 'Υποκατακλίνω, sub alio accumbere facio; inter infimos convivas accubitum tribuo; item, cedo, non obsisto; à κατακλίνω, V. 'Υποκατάστατος, substitutus; ab ὑποκαθίστημι, V. 'Υποκατηρὲς, subtritte; est neut. quasi à masc. ὑποκατηρὴς, subtristis, à κατηφὴς, ὁ, ἡ, V. Item, ὑποκατορύττω, sub terra defodio; à καταρύττω, V. Item, ὑποκατώρυχος, defossus sub terra; à κατώρυχος, ὁ ἡ, comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

'Υποκάτω, sub. adv. Ex ὑπὸ, sub, & adv. κάτω, deorsum. cum gen.

'Υποκάτωθεν, exinferiore loco, ab imo, seu ab ima parte; à præced. ὑποκάτω, infrà; deorsum; in ima parte, in inferiore loco, &c. V. ('Υποκατώρυχος, vide paulò antè) Item, ὑποκαυμα, id quo aliquid succendimus; & ὑπόκαυσις, succensio; item, idem quod hypocaustum; Vitruv. 4. 10. ὑπόκαυστον, ου, τὸ, quod succenditur; sic dicitur vaporarium; quod sub pavimento suo habeat fornacem, quâ accensâ calefit; omnia verbalia, ab ὑποκαίω, cremo sub, &c. V.

'Υπόκειμαι, σαι, ται, subjaceo, subjectus sum: constituor. præs. part. ὑποκείμενος, η, ον, subjectus, substratus: f. 1. m. ὑποκείσομαι, ῃ, εῖ. Th. κεῖμαι, jaceo.

'Υποκείρω, corrodo, exedo, lanio; ex ὑπὸ & κείρω, V. Item, ὑποκελεύομαι, q. d. subhortor, tacite hortor; ex ὑπὸ & κελεύω, ομαι, &c. V. Item, ὑπόκενος, vacuus, vel, q. d. subtervacuus; (ex ὑπὸ & κενὸς, V.) & ὑπόκενος τόπος, ex Seneca, natur. quæst. l. 6. exp. subterraneus locus, & τὸ ὑπόκενον, vacantis loci q. d. subterraneitas; sed exp. & vanus; ex Hermog.

'Υποκεντῶ, pungo, suppungo. Th. κεντέω, pungo.

'Υποκεύθω, subabscondo, vel simpl. abscondo; ex ὑπὸ & κεύθω, V. Item, ὑποκρύπτω, silentium indico, audientiam facio; item, polliceor aliquid publicum; ex ὑπὸ & κρύπτω, V. Item, ὑποκινέω, ῶ, seq. signif. propriè, leviter moveo; unde ὑποκινεῖν, dicitur lepus, qui è cubili excitatur, audito strepitu; unde, ὑποκεκινηκὼς, (1 art. præt.) exp. emotus mente, in furorem versus, seu actus; furibundus, &c. Vide.

'Υποκινέω, commoveo. Them. κινέω, moveo.

'Υποκίρρος, subfulvus, seu subgilvus, subrufus; ex ὑπὸ & κίρρος, ὁ, V. Item, ὑπόκισις, quod sub cilibo ad radices nascitur; ex ὑπὸ & κίσσος, seu κίς, ὁ, V. 'Υποκλαύσ, sublacrymor; ex ὑπὸ & κλαίω, V. Item, ὑποκλαυ-

ὑποκλάω, suffringo, infringo; ex ὑπὸ & κλάω, V.

Ὑποκλέπτω, absconditus, præs. part. f. g. ab

Ὑποκλέπτω, suff. ror.; item occulo, prætexo; fallo, dissimulo. Them. κλέπτω, furor. f. ψω. a. 2. ἔκλαπον. p. m. κέκλαπα.

Ὑποκλίζω, clam divulgo, clam spargo famam; ex ὑπὸ & κλιΐζω, vide.

Ὑποκλιθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. verbi ὑποκλίνω, inclino. Th. κλίνω, reclino. f. νῶ. p. κέκλικα.

Ὑποκλινόμενος, præs. part. pass. verbi ejusd.

Ὑποκλονέω, subturbo, subagito; ex ὑπὸ & κλονέω, V.

Ὑποκλοπίω, ῶ, idem quod ὑποκλέπτω, quod vide.

Ὑποκλύζω, q. d. subluo; sed exp. & proluo, repurgo; ex ὑπὸ & κλύζω, V.

Ὑπόκλυσις, subluvies, id est, sordes, quæ subtus ex fundo luuntur: ὑποκλύζω, subluo, proluo. Th. κλύζω, eluo.

Ὑποκλύω, subaudio; ex ὑπὸ & κλύω, V. Item, ὑποκινάω, succido; ex ὑπὸ & κνάω, V. Sic &, ὑποκνίζω, pruritus stimulos subdo; titillo; item, calcar subjicio, exrimulo, incito; & in pass. ὑποκνίζομαι, prurio libidine, amore uror; ex ὑπὸ & κνίζω, ομαι, &c. V.

Ὑποκοίλιον, ε, τὸ, sumen, subventrale, qu. ὑπὸ κοιλίαν. Th. κοιλία, ας, ἡ, venter.

Ὑπόκοιλος, aliquatenus cavus, aliqua ex parte cavus; vel etiam, in imo cavus; item, ὑπόκοιλον, pars inferior palpebræ, quæ superiori respondet; ex ὑπὸ & κοῖλος, ὁ, V. Item, ὑποκόλοβος, ε, ὁ ἡ, aliquatenus mutilus, aliqua ex parte truncatus, & mancus; ex ὑπὸ & κολοβὸς, ὁ, ἡ, V. Item, ὑποκομπίδιος, idem quod, & pro seq. ὑποκόλπιος, qui sub sinu est; ut, ὑποκόλπιον ξίφος, gladius in sinu latitans, &c. V.

Ὑποκόλπιος, ε, ὁ, ἡ, qui est in sinu. Th. κόλπος, sinus.

Ὑποκομψίας, ε, ὁ, elegans, facetus; item, ὑποκόμψος, festivus, bellus, elegans; ex ὑπὸ & κομψὸς, ὁ, V. Item, ὑποκονίω, pulverem sulcito; pulverem subtus moveo; item, ὑποκονίω, idem; vel pulvere aspergo, seu pulvere sublino; unde verbale, ὑποκόνισις, ἡ, pulveris excitatio, pulveratio; pars quædam agriculturæ; Theophr. caus. pl. l. 3. ex ὑπὸ & κόνις, ιος, unde κονίω, &c. V. Ὑπόκοπος, aliquatenus lassatus, seu aliqua ex parte lassus; ex ὑπὸ & κόπος, ὁ, V. Item, ὑποκόπω, succido; ex ὑπὸ & κόπω, &c. V.

Ὑποκορίζομαι, blandè appello; puto ferè ut κόρην vel κόριον, puellarem ætatem blandis verbis solemus tractare; item extenuo, innuo. Th. κορίω.

Ὑποκόρισμα, τὸ, malæ rei integumentum, & speciosum ac honestum nomen auribus blandiens; item, ὑποκορισμὸς, extenuatio; quâ scil. rei turpi honestum nomen prætexitur; item, ὑποκοριστικὸς, extenuatorius, diminutivus; Athen. l. 14. Unde adv. ὑποκοριστικῶς, blandè, seu subblandiendo; item, more eorum quæ diminutivis à Grammaticis appellantur; Athen. l. 7. omnia verbalia, à præced. ὑποκορίζομαι, quod V. Item, ὑπόκωφος, ε, ὁ, aliquantùm levis; aliquantùm levitatis habens; ex ὑπὸ & κῆφος, ὁ, vide.

Ὑποκρίκειν, Poët. pro συμφωνεῖν, congruere, convenire, simile esse: ab ὑπὸ & κρίκω, pectine seu radio pulso.

Ὑποκρεμάω, suspendo; ex ὑπὸ & κρεμάω, V. (Ὑποκρίκειν, præced. signif. levem quendam sonum edere; qualis scil. editur à cithara, dum ejus fides ad numeros concinnantur;) item, ὑπόκρημνος, præceps; & τὸ ὑπόκρημνον, præcipitium; ex ὑπὸ & κρημνὸς, ὁ, V.

Ὑποκρητηρίδιον, ε, τὸ, vas in quo aliquid tuto collocatur. q. à κρατὴρ.

Ὑποκρίνομαι, simulo, in malam ferè partem, respondeo: f. ὑποκρινοῦμαι, perf. pass. ὑποκέκριμαι, σαι, ται. a. 1. pass. ὑπεκρίθην, ης, η, a. 1. m. ὑποκρινάμην, ω, απο. Th. κρίνω, judico.

Ὑπόκρισις, ἐως, ἡ, simulatio, HYPOCRISIS. Angl. Hypocrisie. ab ὑποκρίνομαι, quod V.

Ὑποκριτὴς, οῦ, ὁ, propriè histrio, personam aliquam in fabulâ suttinens; HYPOCRITA, simulator, cujus cor non est rectum coram Domino. Angl. Hypocrite. In voc. ὦ ὑποκριτά. ab eod. verbo & Th.

Ὑποκριτικὸς, simulatorius, cui inest simulatio; more eorum qui hypocritæ vocantur; item, ad histriones seu ad histrionum artem pertinens; unde; adv. ὑποκριτικῶς, simulatè; item, histrionicè; Athen. l. 10. à præced. ὑποκριτὴς, simulator, qui eo vitio laborat, quod ὑπόκρισις, in sacris literis dicitur; quâ scil. quis probitatem præ se fert, revera nequitiæ & improbitatis plenus; item, ὑποκριτὴς ὀνείρων, dicitur conjector somniorum; apud Luc. nam verbum ὑποκρίνομαι, exp. etiam, æstimo, censeo; item, interpretor, explico, seu judicium ferο; ut, apud Philostr. οὐ ἂν ὑποκρίναιντο ὄψιν οὐδὲ μίαν, nè unam visionem quidem interpretari possent, &c. V. Item, ὑποκρύω, obturbo, interpello; item ejicio; item, significo; & in Epigr. citharâ responso; ex ὑπὸ & κρόω, vide.

Ὑποκρύπτω, occultè condo, clanculum repono; item dissimulo, celo, subticeo. Th. κρύπτω, abscondo. f. ψω.

Ὑπόκρυφα, Poët. pro ὑποκρύφως ἢ λαθραίως, clam, occultè: à præced.

Ὑπόκρυψις, q. d. subocculatio; verbale, ab ὑποκρύπτω, V.

Ὑπόκυκλος, ε, ὁ, ἡ, subtus rotundus, aliquantum rotundus. Th. κύκλος, circulus.

Ὑποκύπτω, succumbo; submitto me alicui. Th. κύπτω.

Ὑπόκυπτω, præced. propriè est caput summitto; seu inclino; ut fit ab iis qui aliis libenter obediunt; unde & exp. summittor, & dicto audiens sum; item, veneror, &c. V. Item, ὑπόκυρτος, subincurvus, aliquantùm incurvus; ex ὑπὸ & κυρτὸς, ὁ, vide.

Ὑποκυοστεμὴς, ες, ἡ, prægnans, gravida facta, a. 1. part. m. gem. ar. metri gratiâ, verbi ὑποκύομαι, fio gravida. Them. κύω, in utero gesto. f. σω.

Ὑπόκωφος, aliquantùm incurvus; ex ὑπὸ & κωφὸς, ὁ, V. Item, ὑποκώλια, τὰ, internodia; ex ὑπὸ & κῶλον, τὸ, V. Ὑποκωμῳδίω, ῶ, subrideo more comico; tacitè mordeo dicterio comico; seu scommare; ex ὑπὸ & κωμῳδέω, V. Item, ὑπόκωφος, subsurdus, i. e. surdaster, aliquantum surdus; ex ὑπὸ & κωφὸς, ὁ, V.

Ὑπολάζης, 2. sing. a. 2. sub. &

Ὑπολαβὼν, όντος, in f. g. ὑπολαβοῦσα, a. 2. part. act. verbi ὑπολαμβάνω, quod V.

Ὑπολαΐς, seu ὑπολαῒς, curtuca, avis. q. ὑπὸ τῶν λᾶας, id est, sub lapidibus vermiculos inquirens.

Ὑπολαλίω, submurmuro, mussito; ex ὑπὸ & λαλέω, V.

Ὑπολαμβάνω, existimo, præsumo. f. ὑπολήψομαι. perf. ὑπείληφα. a. 2. ὑπέλαβον, ες, ε, suscepi. a. 2. part. ὑπολαβὼν, όντος, excipiens, seu respondens. Th. λαμβάνω, capio.

Ὑπολαμπὴς, n. g. ab

Ὑπολαμπὴς, έος, ὁ, ἡ, sublucidus: ab

Ὑπολάμπω, illucesco. subluceo. Th. λάμπω, luceo. f. ψω.

Ὑπολανθάνω, quodam modo lateo, subocculto; ex ὑπὸ & λανθάνω, V. Item ὑπολαπάζω, subtus evacuo, evacuando subduco; aliquantùm evacuo; Etym. ex ὑπὸ & λαπάζω, V. Ὑπολαῖνω, aliquantùm lævigo & lævio; ex ὑπὸ & λαίνω, V. Item, ὑπολείβομαι, subtus fluo & stillo, vel aliquantùm fluo, seu stillo, aut diffluo; ex ὑπὸ & λείβω, ομαι, V. Item, ὑπόλειμμα, quod residuum est, reliquiæ; & ὑπόλειψις, ἡ, idem; verbalia, à seq. ὑπολείπω, vide.

Ὑπολείπω, relinquo, reliquum facio. f. ψω. p. ὑπολέλειφα. perf. pass. ὑπολέλειμμαι. a. 1. pass. ὑπελείφθην, relictus sum. præt. m. ὑπολέλοιπα. a. 2. m. ὑπελιπόμην. Them. λείπω, linquo.

Ὑπολειφθῆναι, a. 1. inf. pass. ὑπολειφθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. verbi præc.

Ὑπόλειψις, ἡ, vide paulò antè cum ὑπόλειμμα.

Ὑπολέλειπτο, an legend. ὑπελέλειπτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi ὑπολείπω, relinquo, quod vide, Genes. 27. 36.

Ὑπόλεπτος, aliquantùm scaber; ex ὑπὸ & λεπὸς, ὁ, V. Item, ὑπόλεπτος, subgracilis, subtenuis; ex ὑπὸ & λεπὸς, ὁ, V.

Ὑπολευκαίνω, album reddo: ὑπολευκαίνομαι, albesco, in 3. pl. ὑπολευκαίνονται, à λευκαίνω, dealbo. Th. λευκὸς, ὄς, albus.

Ὑπόλευκος, candicans, albicans, albidus;

dus; vel ſubalbidus; ſubcandidus; ex ὑπὸ & λᾰ́ϐκος, ὁ, unde præced. ὑπολευκαίνω, ſubalbidum ſeu ſubcandidum reddo, &c. V. Item, ὑπόλιμμα, id quod ſuſceptum eſt; item, conceptus; Plut. verbale, ab ὑπολαμϐάνω, vide.

Ὑπολίϐιον, ου, τό, vas, quod πῐ́λνω, id eſt, torculari ſubjacet, & in quod muſtum expreſſum defluit: item lacus in torculari. Ex ὑπό, ſub, & λίϐος, ου, ὁ, lacus torcularii præli.

Ὑπολῐ́ϐις, idem quod præced. ὑπολίϐιον; & ex iiſd. id V. Item, ὑπόληψις, de quo opinio concipitur, aut concipi poteſt, ſeu concepta eſt: verbale, ab ὑπολαμϐάνω, V.

Ὑπόληψις, εως, ἡ, reſponſio, ſuſpicio, opinio: ab ὑπολαμϐάνω, quod V.

Ὑπολῐ́ζων, compar. aliquanto minor: ab ὀλῐ́ζων, ονος, ὁ, ἡ, parvus. Th. ὀλῐ́γος, idem.

Ὑπόλεθος, ὁ, ἡ, lapidoſus, ſaxoſus; vel aliquatenus lapidoſus; ex ὑπὸ & λίθος, ὁ, V.

Ὑπολιμπάνω, relinquo, idem cum ὑπολείπω, quod V.

Ὑπολιμώδης, ſubfamelicus; Plut. ex ὑπὸ & λιμώδης, V. Item, ὑπολίπαρος, ſubpinguis, pinguiuſculus; à λιπαρός, ὁ, V. Ὑπολῐπής, ής, ὁ, ἡ, reliquus; Plut. ab ὑπολείπω, V. Ὑπολιϐαθίνω, ſublabor; Plut. ab ὀλιϐαθίνω, V. Ὑπόλιπος, nates graciles habens; à λίπος, ὁ, V. Ὑπόλιχνος, ου, ὁ, ἡ, aliquantum guloſus; à λῐ́χνος, ὁ, V. Ὑπολογίζομαι, reputo, rationem habeo; unde, ὑπολογισμός, reputatio, ratiocinatio; Plut. à λογίζομαι, unde λογισμός, ὁ, &c. V. Item, ὑπόλογος, ὁ, ἡ, ut, ὑπόλογον ποιεῖσθαί τινος, rationem alicujus nonnullam habere; & ἐν μηδενὶ ὑπόλογον τίθεσθαι, floccifacere apud Mathematicos, eſt numerus, ad alterum ita relatus, ut minoris vicem obtineat; à λόγος, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. ὑπό, &c. V.

Ὑπολοίπιον, n. g. ab

Ὑπόλοιπος, ου, ὁ, ἡ, reliquus, reſtans: ab ὑπολείπω, quod V.

Ὑπολυρίδιον ᾄσμα, arundo modulationi aptaj ex ὑπὸ & λύρα, ἡ, unde λύριον, τό, &c. V.

Ὑπολύω, ſubter ſolvo: de calceis dict. item ſolvo, libero. Them. λύω, ſolvo: f. σω.

ΥΠΟΛΩΡΣ, & ὑπολαΐς, curruca, avis: vide ὑπολαΐς.

Ὑπομαζίδιος, q. d. ſubmammillaris; qui adhuc eſt ſub mammilla; ſeu adhuc lactens: ex ὑπὸ & μαζός, ὁ, &c. V.

Ὑπομαζός, οῦ, ὁι, loca quæ ſunt ſub mammis: à μαζός, οῦ, ὁ, mamma.

Ὑπομαλάπτω, ſubtus mollio; vel aliquatenus mollio, item, ὑπομαλακίζομαι, ſubmollesco; languidior fio; ex ὑπὸ & μαλάττω, f. ξω, unde μαλακός, & μαλακίζω, &c. V.

Ὑπόμαξον, a. 1. imperat. verbi ὑπομάσσω, vel ττω, ſubigo, agito: f. ξω. p. χα. Th. μάσσω, idem.

Ὑπόμαργος, q. d. ſubinſanus, ſubſtolidus, ſubvecors; unde ſeq. ὑπομαργότερος, V.

Ὑπομαργότερος, α, ſubinſanus. Th. μάργος, ου, inſanus

Ὑπομασθῆτος, adhuc lactens; ex ὑπὸ & μαστός, idem quod μαζός, & Th. μαζός, &c. V.

Ὑπομάσχαλος, lateralium. Gloſſ. puto laterale tegumentum ſub μασχάλη.

Ὑπόμαυρος, obſcurus, ſublucidus: à μαυρός, per Aphæreſin pro ἀμαυρός, ᾱ, obſcurus, qui non bene videtur.

Ὑπομβρος, cui ſubeſt humiditas ex imbre; item, general. ſubtus humidus; ex ὑπὸ & ὄμβρος, ὁ, V. Item, ὑπομῐ́διαω, ῶ, ſubridco, aut clam ſubrideo; ex ὑπὸ & μειδάω, unde μειδίαω, &c. V. Item, ὑπομέλας, ſubniger, nigricans; unde ὑπομελαίνω & ὑπομελανίζω, ſubniger fio, nigrico; ex ὑπὸ & μέλας, αινα, ὁ, unde μελαίνω & μελανίζω, &c. Vide. Item, ὑπομέμφομαι, ſubconqueror, ſubexpoſtulo; Plut. Ex ὑπὸ & μέμφομαι, εμψομαι, &c. Vide

Ὑπομείνας, αντος, a. 1. part. act. &

Ὑπομεμῠθηκώς, acc. ſing. perf. part. act. ab

Ὑπομύω, ſuſtineo, tolero, cum acc. ſine caſu, perſevero: f. ὑπομυῶ. p. ὑπομεμύηκα. perf. part. act. ὑπομεμῠθηκώς, ότος, ἡ, a. 1. ind. act. ὑπέμεινα, remanſi; item cum acc. ſuſtinui. p. m. ὑπομέμονα. Them. μύω, maneo.

Ὑπομυθητικὸς, qui ſuſtinere & ſufferre poteſt; à præced. ὑπομύω, V. Item ὑπομερίζω, ſubdivido; unde verbale, ὑπομερισμός, ſubdiviſio; ex ὑπὸ & μερίζω, V. Ὑπομήκης, q. d. ſublongus, longiuſculus; item, oblongus; ex ὑπὸ & μῆκος, τό, V. Ὑπομιλίζω, ſum colore in luteum vergente; item, ὑπομέλινος, exp. ſubluteus; ex ὑπὸ & μῆλον, το, unde μηλίζω & μήλινος, ὁ, &c. V. Item, ὑπομίγνυμι, ſive ὑπομίγνυμι, clam miſceo, vel paulatim miſceo; unde verbale, ὑπόμιγμα, q. d. ſubmiſtio; Plut. ex ὑπὸ & μίγνυμι, f. μίξω; ab inuſit. μίγω; unde μίγμα, τό, &c. V.

Ὑπομιμάσκω, Dor. pro

Ὑπομιμνήσκω, in memoriam revoco, præſ. imperat. ὑπομίμνησκε, έτω, ſuggere, ὑπομιμνήσκης, 2. ſing. præſ. ſub. f. ὑπομνήσω, memoriam refricabo, a. 1. ὑπέμνησα, ας, ε, a. 1. inf. act. ὑπομνῆσαι. perf. ind. act. ὑπομέμνηκα. perf. paſſ. ὑπομέμνημαι, σαι, ϑ. a. 1. ind. paſſ. ὑπεμνήσθην; ex ὑπὸ & μιμνήσκω, idem quod Th. μνάομαι, recordor, commemoro. f. μνήσομαι.

Ὑπομισέω, aliquatenus, ſeu leviter odi; ex ὑπὸ & μῖσος, εος, unde μισέω, ῶ, &c. V. Item, ὑπόμισθος, conductus mercede; ex ὑπὸ & μισθός, ὁ, V. Ὑπομισάω, ῶ, idem quod præced. ὑπομιμνήσκω, reminiſci ſeu recordari facio, commonefacio, &c. Vide.

Ὑπόμνημα, ατος, τό, monumentum: à præced.

Ὑπομνηματικὸς, ut ὑπομνηματικὰ συγγράμματα, ſcripta quæ memoriam juvant; item, ὑπομνηματίζω, commentariis ſcriptis interpretor; unde verbale, ὑπομνηματισμός, interpretatio, quæ fit commentariis ſcriptis; & in plur. ὑπομνηματισμοὶ, ponuntur etiam pro commentariis, quales ſunt Cæſariani; apud Polyb. Item, ὑπομνηματιστὴς, οῦ, ὁ, qui commentariis ſcriptis interpretatur; itidem, verbale ab eod. & omnia, à præced. ὑπόμνημα, τό, quod rei alicujus reminiſci facit; cujus plur. neut. ὑπομνήματα, vocantur commentarii, i. e. ſcripta, in quibus capita tantum in rerum memoriam attinguntur; apud Plut. ſed & quævis ſcripta ſic appellantur; apud Athen. &c. Vide.

Ὑπομνηματογράφος, qui hypomnemata, ſeu commentarios ſcribit; ex ὑπόμνημα, τό, & γράφω; unde γραφή, ἡ, &c. Vide.

Ὑπομνῆσαι, in mentem revocare, a. 1. inf. act. verbi ὑπομιμνήσκω, quod vide.

Ὑπόμνησις, εως, ἡ, recordatio, commonefactio: ab eod. verbo.

Ὑπομνηστικὸν, οῦ, τό, commentarius, & q. d. memoriale; verbale, ab ὑπομνάω, ſeu ὑπομιμνήσκω, f. ὑπομνήσω, &c. V.

Ὑπόμνησω, f. 1. ind. act. verbi ὑπομιμνήσκω, quod V.

Ὑπόμνυμι, ſeu ὑπόμνυμαι, prorogo rem jurejurando, vel excuſans me cum jurejurando, dilationem peto; unde verbale, ὑπομοσία, dilatio, quæ jurejurando poſtulatur & impetratur; ex ὑπὸ & ὄμνυμι, f. ὀμόσω, &c. V.

Ὑπομονή, ῆς, ἡ, tolerantia, expectatio: ab ὑπομύω, quod V.

Ὑπομονητικὸς, ὁ, patiens; item, ὑπομενικὸς, ὁ, idem; utrumq; à præced. ὑπομονή, ſuſtentatio; quâ impetus, & incurſus alicujus rei ſuſtinetur; item, patientia; Ariſtot. Rhet. 2. in qua ſignif. frequens eſt in N. Teſt. &c. V. Item, ὑπομοχθύω, clanculùm & latenter propago; clanculum novellos ſurculos ſero; ex ὑπὸ & μοχθύω, V. Ὑπομόχθηρος, ſubimprobus, ſubineptus; à μοχθηρός, ὁ, V. Ὑπομύχλιον, ου, τό, id quod veſtibus ſubjicitur, à μοχλός, ὁ, unde μοχλίον, τό, &c. V. Ὑπομυθέομαι, proloquor; à μυθέομαι, V. Item, ὑπομυκάομαι, ſubmugio; à Th. μυκάω, ομαι, comp. ut præced. cum præp. ὑπό, &c. V.

Ὑπόμυξις, τὸ μέσον τῆ μυκτῆρος, cartilago. Gloſſ. quia ὑπὸ μύξη.

Ὑπομυσαρός, qui eſt propemodum μυσαρός, item fœtidus, vel ſubfœtidus; ex ὑπὸ & μυσαρός, ὁ, V. Item, ὑπόμωρος, aliquantùm ſtultus, fatuus; ex ὑπὸ & μωρός, ὁ, V. Item, ὑπονᾱΐζω, q. d. ſubjuveneſco; juvenis fum ſic fatis; item, ὑπανεάω, ſubtus terram renovo; vel aliquatenus renovo: Theophr. ex ὑπὸ & νέος, unde νεάζω, νεάω, &c. V. Ὑπονέμομαι, depaſcor; in Epigr. ex ὑπὸ & νέμω, ουμαι, paſco, paſcor, &c. V. Ὑπονέφελος, ὁ, ſubnubilus; à νεφέλη, ἡ, V. Ὑπονίσω, ſubter aquas nato; aquas ſubeo; à Th.

νέω.

νέω, nato, V. Sic &, ὑπονήχομαι, idem; subtus nato; natando fuveo; à νήχω, ομαι, V. Ὑπονίπτω, subtus lavo, vel aliquantùm lavo; à Th. νίπτω, V. Item, ὑπονίφω, aliquantùm, seu leviter ningo; Thuc. l. 3. à Th. νίφω; comp. ut præced. cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπονοέω, ῶ, suspicor, imperf. act. ὑπενόουν, aν. perf. ὑπονενόηκα· ex ὑπὸ & νοέω, intelligo. Them. νόος, νοῦ, ὁ, mens, animus.

Ὑπόνοια, ας, ἡ, suspicio: ab eod. Th.

Ὑπονοθεύω, subvitio, subadultero, i.e. clam vitio; ex ὑπὸ & νοθεύω, V.

Ὑπονομεύω, cuniculos ago; item, ὑπονομεύειν, instar cuniculi seu cloacæ; item, ὑπόνομον ἕλκος, cuniculosum ulcus, seu cuniculatim depascens; apud Dios. sed, exp. & cloaca; apud Strab. omnia, à seq. ὑπόνομος, ὁ, fossa subterranea & aperta; cuniculus, sive cuniculi, &c. V.

Ὑπόνομος, amara, cloaca, cuniculus, ἀμάρα, passim exponitur cloaca apud Joseph. ὑπόνομος, propr. occultè depascens: ex ὑπὸ & νέμω, depasco, ut ἕλκος ὑπόνομον.

Ὑπονοστέω, retrorsum abeo; clam me recipio; sed, dicuntur etiam ὑπονοστεῖν, ea, quæ subsidunt, seu sidunt; unde verbale, ὑπονόστησις, quâ quid retrorsum abit, & se clanculum recipit, aut subsidit; Plut. ex ὑπὸ & νοστέω, V. Item, ὑπονοτίζω, subtus vel aliquantùm humecto; à νοτίζω, V. Ὑπονυμφὶς, mulier, quæ à latere sponæ est, seu quæ astat sponsæ; à νυμφὶς, ἡ, V. Ὑπονύσσω, subtus pungo, stimulos subdo; Theocr. Idyl. 20. ἄκρα ὑ χλερὸν δάκτυλα πάνδ' ὑπένυξε; (de ape scil. quæ Cupidinem punxerat,) à Th. νύσσω, V. Ὑπόξανθος, subflavus. flavescens; à Th. ξανθὸς, ὁ, V. Ὑποξενίζω, aliquatenus peregrino sermone utor; peregrina commemoro, à ξενίζω, V. Ὑποξέω, subtus rado, seu scalpo; vel leviter scalpendo & radendo polio; à Th. ξέω, V. Ὑποξυρος, qui attrahitur, seu contrahitur, eò quòd subaridus sit; à Th. ξυρὸς, ὁ, V. Ὑποξύλω, subacidus sum, aliquatenus aceo; ut ὑποξύλων ἄρτος, apud Athen. l. 3. est ab ὑποξυς, quod V. Ὑπόξυλος, subtus ligneus; vel qui intus quidem ligneus est, foris autem aliâ materiâ inductus; à Th. ξύλον, τὸ, V. Ὑπόξυρος, subrasus; item, ὑποξυρέω, subtus rado, vel leviter novaculâ rado; à ξυρὸς, ὁ, unde ξυρέω, seu ξυρίω, &c. V. Ὑποξυς, leviter acuminatus, & mucronatus; subacutus; item, subacidus, acorem quodantenus referens; à Th. ὀξὺς, ὁ, V. Ὑποξύω, idem quod ὑποξέω; id V. à ξύω, idem quod Th. ξέω, &c. V. Ὑποπαροθέω, clam summoveo, latenter dejicio; à παροθέω, V. Ὑποπάσσω, subinspergo; unde, ὑπόπασον, quod subinspersum est; sed exp. & stratum; apud Plut. à Th. πάσσω, seu πάσσω; unde παστὸς, ὁ, &c. V. Ὑποπαταγέω, substrepo; à πατάγος, ὁ, unde παταγίω, &c. V. Ὑποπατίω, ῶ, ventrem exonero; (idem quod ἀποπατέω, ῶ, id V.) à Th. πατέω, ῶ, V. Ὑπόπαχυς, crassiusculus, subpinguis; à Th. παχὺς, ὁ, V. Ὑποπεινάω, aliquantùm, seu paululum esurio; à πεινάω, V. Ὑποπέλιος, subfuscus; unde, ὑποπελιάζω, sublividus sum; item, ὑποπελιδνος, sublividus; omnia, à Th. πελὸς, unde πέλιος, πελία, ἡ, & πελιδνὸς, ὁ, &c. V. Item, ὑποπέμπω, submitto clam mitto, suborno, suppono, à Th. πέμπω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποπεπῶτες, perculsi, perf. part. act. nom. pl. verbi ὑποπήσσω, quod à πήσσω, expavesco. f. ξω. p. πέπηχα. perf. part. act. πεπηχὼς, & per Crasin Ion. πεπηὼς, ότος, & in pl. οἱ πεπηότες, & Ectasi Poëticâ πεπήατες. Them. ποέω, terrefacio.

Ὑποπερήτως, εως, ἡ, perfectio, consummatio; Hesych. ex ὑπὸ & περάτω, f. ώσω, &c. V. Item, ὑποπεσκαλάω, infringo; à περικλάω, V. Item ὑποπερκάζω, propemodum nigrescо; seu nigris maculis propemodum distingui incipio; ex ὑπὸ & περκάζω, vide.

Ὑπόπετρος, ου, ὁ, ἡ, saxosus. Them. πέτρα.

Ὑποπηλος, aliquantùm lutosus; ex ὑπὸ & πηλὸς, ὁ, V.

Ὑποπίαζω, supprimo: à πιάζω, Dor. pro πίεζω, digitis premo, premo.

Ὑποπιέζω, idem quod præced. ὑποπιάζω, id V. Ex ὑπὸ & πιέζω, V. Item, ὑποποικίζειν, idem quod ποικίζειν, fimiam imitari, &c. V. Ὑπόπικρος, subamarus, aliquantùm amarus; à Th. πικρὸς, ὁ, V. Ὑποπίμελος, subpinguis; à Th. πιμελὴ, ἡ, V. Ὑποπίμπλημι, impleo, repleo; quàm proximè impleo; & in pass. ὑποπίμπλαμαι, compleor, repleor, oppleor; ut ὑποπίμπλαται βλυχῆς, balatu completur; Diosc. 3. 26. Sic &, ὑποπιμπλάμενος τῆς μετεωρολογίας, impletus cognitione meteororum; à πίμπλημι, V. Ὑποπίμπρημι & ὑποπρήθω, succendo, faces subjicio; sed exp. & concremo; à πίμπρημι, quod à Th. πρήθω, &c. V. Item, Ὑποπίνω, subbibo; i.e. plusculum bibo, vel aliquantùm bibo; sed exp. & largius bibo; à Th. πίνω, comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποπίπτω, decido, me submitto. Th. πίπτω, cado. f. 2. m. πεσοῦμαι. perf. act. πέπτωκα. a. 2. act. ἔπεσον.

Ὑποπτύω, pice sublino, pice subungo; sed exp. & subagito; ex ὑπὸ & πτύω, seu πατύω; à Th. πίσσα seu πίττα, ἡ, comp. ut præced. cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπόπλακα & ὑποπλάκι, planitiei subjacens, i.e. planus, campestris: à πλάξ, ακος, ἡ, tabula, planities. Th πλατὺς, latus.

Ὑπόπλατυς, aliquantùm latus; ex ὑπὸ & πλατὺς, ὁ, &c. V. Item, ὑπόπλεος, & ὑπόπλεως, plenus, refertus; vel subplenus; ex ὑπὸ & πλέος, Atticè πλέως, V.

Ὑποπλέω, subnavigo, sublego: f. βλέσω. a. 1. ὑπέπλευσα. Them. πλέω, navigo: f. πλεύσω.

Ὑποπλήσω, subimpleo; ex ὑπὸ & πλήσω, V. Item, ὑποπλήσσω, succutio, percutio; ex ὑπὸ & πλήσσω, V.

Ὑποπνυσσος, genit. sing. a. 1. part. act. ab

Ὑποπνέω, aliquantum spiro, adspiro: f. εύσω. p. ὑποπέπνευκα. a. 1. ὑπέπνευσα. Th. πνέω, spiro.

Ὑποποδιον, ου, τὸ, scabellum: q. d. ὑπὸ τοῖς ποσὶ, sub pedibus. Them. πούς, ποδὸς, ὁ, pes.

Ὑποποδίζω, retrocedo; unde verbale, ὑποποδισμὸς, regressus; à præced. ὑποποδιον, τὸ, quod V. Item, ὑποποιέω, q. d. sub me esse facio; acquiro, comparo, concilio; & ὑποποιέομαι, idem; sed exp. &, mihi autoro; ad auctoritatem meam fidemq; traho; unde ὑποποίητος, acquisitus; sed, exp. & simulatus; ex ὑπὸ & ποιέω, έομαι, ῶμαι, unde ποιητὸς, ὁ, &c. V. Ὑποποίκιλος, aliquantùm varius, seu variegatus; à Th. ποικίλος, ὁ, V. Ὑποπόλιος, subcanus, aliquantum canus; à Th. πολιὸς, ὁ, V. Ὑποπολιτεύομαι, subdolè rempublicam administro, occultè aliquid moliens; Poll. à πολιτεύω, ομαι, V. Ὑποπομπὴ, incitatio, instigatio, impulsus; ab ὑποπέμπω, seu ex ὑπὸ & πέμπω, unde πομπὴ, ἡ, &c. V. Item, ὑποπορεύομαι, eo sub, subeo; Plut. Unde verbale, ὑποπόρευσις, ingressus subterraneus; infernus ingressus, seu iter; à πορεύομαι, f. εύσομαι, &c. Comp. ut reliqua præced. cum præp. ὑπὸ, &c. Vide.

Ὑποπορτις, quæ liberos habet: à πόρτις, ιος, ἡ, vitula.

Ὑπόπορτις, præced. propriè, est, vitulum habens vacca; sed, ab Hesiodo in Erg. dicitur &, de muliere famulâ, ancillâ, servâ; & ὑπόπορτις ἔριθος, quæ liberos habet; item, ὑποπόρφυρος, aliquatenus purpureum colorem referens; aliquantùm purpureus; unde ὑποπορφυρίζω, aliquatenus purpuro; paululùm refero purpuram; ex ὑπὸ & πορφύρα, ἡ, unde πορφυρίζω, &c. V.

Ὑπόπους, pedes habens; pedibus subnixus; ex ὑπὸ & πούς, ὁ, V. Item, ὑποποφαύω, paululum, latenterq; mitigo, & fedo; ex ὑπὸ & ποφαύω, vide. Item, ὑποπρεμνος, habens aliquid stipitis; ex ὑπὸ & πρέμνος, ὁ, vide.

Ὑποπρήθω, succendo. Them. πρήθω, incendo.

Ὑπόπτερος, proram habens depressiorem; ut ὑπόπτερος ναῦς; apud Plut. in Per. ex ὑπὸ & πτερὸν, ἡ, vide.

Ὑπόπτερος, ος, ὁ, ἡ, alatus. Th. πτερὸν, τὸ, ala.

Ὑποπτεύσει, Dor. pro ὑποπτεύει, suspicatur. 3. sing. præs. &

Ὑποπτεύοντες, nom. pl. part. præs. ab

Ὑποπτεύω, suspicor: ex ὑπὸ & inusitat. ὀπτεύω, inspicio. Them. ὄπωμαι, video.

Ὑποπτευτὴς, suspiciosus; qui suspicatur; item, ὑποπτευτὸς, suspectus; verbalia, à præced. ὑποπτεύω, suspectum habeo; item, spero; item, oculos

oculos humi figo; in terram defpicio, &c. V.

Ὑποπλής, ές, ὁ, fufpicax, fufpicioſus; cuicuntur & equi ὑπόπλ, qui ſemper periculum aliquod ſubeſſe, quibuſvis terriculamentis, ſuſpicantur; apud Xen. de re equ. Item, ὑπόπτης, dicitur, qui apparuit, & in conſpectum venit; apud Soph. eſt ab ἐφοράω μαι, ſuſpicio; i.e. ſuſpectum habeo; ex ὑπο & ὄπτομαι, V. Item, τὸ ὑποπλον, ſuſpicio; eſt neut. à maſc. ſeq. ὑποπλος, ab eod. ὑφοπλομαι, V.

Ὑποπλος, ſuſpectus: ab eod. Th.

Ὑποπλήσσω, præ timore me ſubmitto; pavore & metu perculſus, ſubmitto me; ex ὑπο & πλήσσω; à Th. πτοίω, ῶ, f. ήσω, &c. V.

Ὑποπτως, ſuſpicioſè, ſuſpectè; eſt adv. à præced. ὑποπλος, V.

Ὑποπτασις, εως, ἡ, humiliatio: ab ὑποπτάω, ſubjicior, humilio, quod V.

Ὑπόπυος, ſuppuratus; & ὑπόπυον, τὸ, collectio puris copioſi ſub cornea oculi tunica; ex ὑπὸ & πύον, τὸ, V. Item, ὑποπυρρος, ſubrufus; unde, ὑποπυρρίζω, ſubrufus ſum; à πυρρὸς, ὁ, unde πυρρίζω, &c. V. Ὑποργίζομαι, ſubiratcor, pau'ùm iraſcor; ab ὀργίζω, ομαι, V. Ὑπόρειος, in ima parte montis ſitus; monti ſubjectus; & in neut. ὑπόρειον, τὸ, ima pars montis; ut &, ὑπόρειον, τὸ, parvum promontorium; à Th. ὄρ, ος, τὸ, unde ὄρειος, ὁ, ἡ, &c. V. Ὑπόρθριος, ſubmatutinus; à Th. ὄρθρ, ος, ὁ, unde ὄρθριος, ὁ, &c. V. Ὑπορράπτω, q.d. ſubſuo; à Th. ῥάπτω, V. Ὑπορραχὶς, cavitas ſub ſpina ad lumbos uſque; à ῥάχις, εως, ἡ, V. Ὑπορρέω, ſubterfluo, ſubterlabor; item, ſenſim fluo, ſeu influo; unde Metaph. apud Plut. de def. orac. τὴν ψυχὴν ὑπορρέει ὀλυχέρειαι καὶ κνήσεις, clam ſubeunt animum moleſtiæ, & impulſiones; exp. etiam, ſurrepo; item, ſublabor, ſuccumbo, dilabor; à Th. ῥέω, V. Ὑποῤῥήγνυμι, q. d. ſubtus rumpo; & in paſſ. ὑποῤῥήγνυμαι, q. d. ſubtus rumpior; unde Il. π. ἐκχυθὲν δ' ἀρ ὑπερράγη ἄσπετον αὐδὴρ, exp. ſub æthere facta eſt nubium ruptio, ſeu nubibus ſub æthere ruptis & diſſipatis, ſerenitas in tota terra illuxit; Euſtath. à Th. ῥήσσω, f. ξω, unde ῥηγνύω vel ῥήγνυμι, &c. V. Ὑπόῤῥιζος, agnum ſub ſe habens; idem quod, ab & pro ὕπαρτος, & ex iiſd. ſcil. à Th. ἄρ, ἀρνὸς, ſed Euſt. tradit nominativum non eſſe monoſyllabum, ſed ἀρὼς, ένος, & per Sync. ἀρὸς, &c. V. Item, ὑπόῤῥιζος, qui eſt ſub radice, radici ſubjectus; item, aliquid radicis habens; à Th. ῥίζα, ἡ, comp. ut præcedentia cum præp. ὑπο, &c. V.

Ὑπόῤῥινον, ὰ, τὸ, barba quæ ſub naribus naſcitur. Lat. muſtax. Th. ῥὶν, ὸς, naſus.

Ὑπορρίνος, qui ſic loquitur, ut vox in naribus ſtridat; unde ὑπορρίνιον, τὸ, idem quod præced. ὑπόῤῥινον, τὸ, V. Ex ὑπὸ, & Th. ῥὶν vel ῥὶς, ῥινὸς, unde ῥίνιον, τὸ, &c. V. Item, ὑποῤῥίπτω, & ὑποῤῥιπτέω, jacio ſubter: item, ſubjicio; ex ὑπὸ & ῥίπτω, ſeu ῥιπέω, V. Ὑποῤῥαδέω, aliquatenus metuo, & horreo; ex ὑπὸ & ἐῤῥωδέω, V. Ὑπορύττω, ſubtus fodio, ſuffodio; item, cuniculos ago; item ſubruo, & everto; ex ὑπὸ & ὀρύττω, V. Ὑπορχέομαι, ſaltationem choro canenti accommodo; vel potius choro choreas ducenti quaſi ſubſulto; unde verbalia, ὑπορχήματα, cantilenæ quæ ſaltantibus accinuntur, vel ad quas, chorus ſubſultans choro ducenti choreas, ſaltabat, Luc. & ὑπορχηματικὸς, ὴ, ὸν, qui pertinet ad cantilenas ſaltationum; & ὑπορχηματικὸν, (ſcil. χρῦμα,) ſaltationis genus, quo ad carmen aliquod ſaltatur; Euſt. ὑπορχηματικὴ, (ſcil. χορεία,) una ex tribus ſaltationibus quæ fiebant ad lyræ carmina, ſeu lyricam Poëſin; Athen. l. 14. ex ὑπὸ & ὀρχέομαι, ὔμαι, f. ήσομαι, &c. V. Ὑπόσαθρος, ex parte putris, Luc. à σαθρὸς, ὸν, V. Ὑποσαίνω, ſubblandior; à σαίνω, V. Ὑποσακκίζειν, q. d. ſubſaccello, vel ſubcolo; item, furor; ut χρήμασθ' ὑποσακκίζειν; apud Herodot. à σακκίζω, V. Ὑποστελὴς, qui eſt in jactatione; ὁ ἐν σάλῳ; mobilis; vel ſubmobilis, ſubinſtabilis; à Th. σάλος, ὁ, V. Item, ὑποσάρκιος, & ὑποσαρκίδιος, qui ſub carne latet; ut ὑποσαρκίδιος ὕδερος; item, ὑποσαρκόω, carne ſubter repleo; à Th. σὰρξ, κὸς, unde Ζάρμιον, σαρκίδιον, & σαρκόω, comp. ut præced. cum præp. ὑπὸ &c. V.

Ὑποσειθεὶς, έντος, a. 1. part. paſſ. ab Ὑποσείω, ſuccutio, concutio. Th. σείω, quatio, moveo, f. σω.

Ὑπόσεισμα, micæ concuſſu eliſæ, manna thuris; Plin. &, ὑποσεισμὸς, ſuccuſſio, ſeu ſuccuſſus; verbalia, à præced. ὑποσείω, V.

Ὑποσεύμενος, ε, irruens, præſ. part. paſſ. ab Ὑποσεύω, irruo: à σεύω, agito. Th. σείω, idem.

Ὑποσημαίνω, indico, ſignifico; item, ſignum do, antefignanum & autorem me præbeo; item, ὑποσημείοω; notis excipio; unde verbale, ὑποσημείωσις, ſubſcriptio; ex ὑπὸ & σημαίνω, ſeu σημείοω, &c. V. Ὑποσήπω, ſubputrefacio; à Th. σήπω, V. Ὑποσηράω, ſubtaceo, reticeo; à Th. σηράω, V. Ὑπόσιμος, aliquantulùm ſimus; unde ὑποσιμόω, aliquantùm pando; à σιμὸς, ὁ, unde σιμόω, ῶ, V. Ὑποσιωπάω, ſubticeo, celo, ſupprimo; unde verbale, ὑποσιώπησις, reticentia, ſuppreſſio ſermonis; nomen figuræ oratoriæ; à Th. σιωπάω, unde σιώπησις, &c. V. Ὑποσκάζω, leviter claudico; à Th. σκάζω, V. Ὑποσκαλεύω, farculo ſuſcito; à σκαλεύω, V. Ὑποσκαλμὶς, ſcalmi baſis, ſeu quod ſub ſcalmo eſt; à σκαλμὸς, ὁ, V. Ὑποσκάπτω, ſuffodio, ſubtus fodio; in ima parte circumfodio; unde ὑποσκαφὴ, ſuffoſſio; item, ſpecus, ſeu foſſa, ſub aliquo loco cavata; à Th. σκάπτω, f. ψω, unde σκαφὴ, ἡ, &c. V. Ὑποσκελίζω, ſubjecto crure everto & dejicio, ſupplanto; unde verbalia, ὑποσκέλισμα, lapſus, ſeu ruina, ex ſupplantatione; & ὑποσκελισμὸς, ſupplantatio, quum aliquem ſubjecto crure ſupplantamus, ſeu labefactamus; à Th. σκέλος, εος, τὸ, V. Ὑπόσιμος, umbroſus, opacus, umbrâ opacatus & obtectus; unde ὑποσκιάω, aliquantum inumbro, aliquatenus obumbro; & ὑποσκιάζω, obumbro, ſed exp. &, progredior; nam, qui progrediuntur, ſolum quod à tergo relinquunt velut occulunt, & obumbrant, unde ὑποσκιόεις, umbroſus, opacus; omnia, à Them. σκιὰ, ἡ, unde σκιάζω, σκιάω, σκιόεις, &c. V. Ὑποσκληρὸς, ſubdurus; à σκληρὸς, ὁ, V. Ὑποσμύχω, ſuburo, uſtulo, i.e. paulatim uro, item, ſuccendo, inflammo; à Th. σμύχω, V. Ὑποσπαίρω, ſubpalpito; à Th. σπαίρω, V. Ὑποσπανίζω, & ομαι, aliquantum laboro penuriâ, aliquan um egeo; vel ſimpl. egeo; à σπανίζω, ομαι, V. Ὑποσπάω, ſubtraho, ſubduco: à Th. σπάω, V. Ὑποσπείρω, occulte fero ſeu ſemino: à Th. σπείρω, V. Ὑποσποδίζω, aliqua ex parte cinereus ſum, aliquatenus cinerem refe o; à σποδίζω, V. Item, ὑπόσποδος, aliquid aliquis facere dicitur, quum, acceptâ ab hoſte fide, aut ab eo cui non fidit, id facit; ut Plut. in Sol. ὑποσπόνδους ἀφῆκε, i.e. datâ iis fide; à Th. σπένδω, unde σποδὸς, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποσταίλω, ης, η, permitteremp, a. 2. opt. act. &

Ὑποστὰς, άντος, a. 2. part. act. verbi ὑφίσημι, ſubjicio, ſubſtituo. Th. ἵσημι, ſto. f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Ὑποστάσαντες, ſupponentes, Dor. pro ὑποστήσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. ab ὑφίσημι, ſubjicio, quod ab ὑπὸ & ἵσημι, ſto. f. στήσω.

Ὑπόστασις, εως, ἡ, perſona, hoc eſt, ὑφεσταμένων νοερὸν, res per ſe ſubſiſtens, intelligens; confidentia, ſubſiſtentia; ab ὑφίσταμαι, ſubſiſto. Th. ἵσημι, ſto.

Ὑποστάτης, qui in naturam rerum produxit & ſubſiſtere fecit; qui condidit, & in naturam rerum indidit; apud Areop. Item, furex, quâ aliquid fulcitur; Plut. Coriol. & in fœm. ὑποστάτις, quæ in naturam rerum produxit; apud Areop. Item, ὑποστατὸς, tolerabilis, ferendus; Euryp. & ὑποστατικὸς, autor & conditor ſubſtantiæ; item, præfidens; unde adv. ὑποστατικῶς, præfidenter, confidenter; item, aſſeveranter, affirmatè; apud Polyb. Omnia verbalia, ab eod. verbo ὑφίσταμαι, id V. Item, ὑποσαχώμαι, augeor in modum ſpiciferarum plantarum: ex ὑπὸ & σάχυς, υος, ὁ, unde, σαχώμαι, ὔμαι, &c. V. Item, ὑποσέγω, ſubtus tego, ſeu occulo; item, ſupertego; unde ὑπόστεγος, qui ſub tecto eſt, ſeu qui in ædibus eſt; ex ὑπὸ & στέγω, unde στέγος, τὸ, &c. Vide.

Ὑποστέλλω, ſubterfugio, ſubticeo: aliquâ ex parte diſſimulo; item, ſubduco me: contraho. imperf. ὑπέστελλον, ες, ε. f. ὑποστελῶ. p. ὑπέσταλκα. a. 1. ὑπέστειλα. a. 1. m. ὑπεστειλάμην, ω, ατο, ſuppreſſi, detrectavi. a. 1. ſub. m. ὑποστείλωμαι, ης, ηται, ſubducam. præt. m. ὑπέσταλμαι unde

de ὑποσυλὴ, ſubductio. Them. στέλλω, mitto.

Ὑποστένω, ſubtus ingemiſco; ſubtus ſuſpiria & gemitus duco; item, ὑποστενάζω, pro eod. vel, aliquantum ingemiſco: ſic &, ὑποσυναχάζω, idem; Il. β. ex ὑπὸ & στένω, unde στενάζω, à Th. στενὸς, ὁ, unde στόν-Θ, ὁ, atq; inde, συναχίω & συναχάζω, &c. V. Item, ὑπόστιν-Θ, ſubanguſtus; vel, ima ſui parte anguſtus; ex iiſd. ὑπὸ & στενὸς, ὁ, V. Sic &, ὑποστερέω & ὑποστερίσκω, clanculum privo, clam defraudo; ſed exp. & ſimpl. privo; ex ὑπὸ & στερέω, unde στερίζω, & στερίσκω, &c. V. Ὑποστέρν-Θ, qui ſub pectore eſt; & in neut. τὸ ὑπόστερνον, pars thoracis pectori ſubjecta; ex ὑπὸ & στέρνον, τὸ, V. Item, ὑπόσημα, ſedimentum: ut, ὑπόσημα τῆς κοιλίας; apud Ariſtot. de anim. l. 1. Item, idem quod ὑπόστασις, hypoſtaſis, apud Theologos, apud quos, in Dei trinitate ſignificat, ſubſtantiam intelligentem, & incommunicabilem; idem quod ἰδιώτης & πρόσωπον, atque ita diſtinguitur ab οὐσία, quæ eſt communicabilis; unde dicunt unam in trinitate eſſe οὐσίαν, & tres ὑποστάσεις, &c. V.

Ὑποσιῶμαι, a. 2. inf. act. &

Ὑποσήσομαι, ἦ, εῖ), f. 1. m. verbi ὑφίστημι, excello, ſubjicio. Th. ἵστημι, ſtatuo, f. σήσω.

Ὑποσυρίζω, ſuffulcio; ſubſtituo & ſuppono aliquis alicui ſtabiliendo; ex ὑπὸ & συρίζω, V.

Ὑποσήτω, ſubjiciatur, 3. ſing. a. 2. imperat. act. verbi ejuſd.

Ὑποσίζω, ſubtus pungo; ſeu ſubdiſtinguo; unde ὑποσιγμὴ, ἦ, ſubdiſtinctio; ex ὑπὸ & σίζω, f. ξω, unde σιγμὴ, ἦ, &c. V. Item, ὑποσίλβω, aliquantùm ſplendeo; vel ſubtus niteo; ex ὑπὸ & σίλβω, V.

Ὑποσυλὴ, ῆς, ἡ, ſubductio: ab ὑποσύλλω, quod V.

Ὑποσυλὴ, præced. exp. & contractio animi, timiditas, &c. V. Item, ὑποσυλίζω, ſubtus amicio, veſtio, induo; vel orno: ex ὑπὸ & συλίζω, V. Item, ὑποσύομαι, τὰ, dicuntur, ſtrani ferramenta, quæ mandit equus. Poll. l. 2. ex ὑπὸ & σύμα, τὸ, unde σύμιον, τὸ, &c. Vide.

Ὑποσυναχάζω, ſubingemiſco: à συναχάζω, idem quod σύνω, ingemiſco. Th. στενὸς, anguſtus.

Ὑποσορίω, (& ὑποσορεννύω, ſeu ὑποσορέννυμι, pro quo, per Sync. dicitur, ὑποσόρνυμι) ſubſterno, ſubjicio; unde 3. perſ. præt. paſſ. ὑπεσόρεσται, ſubjectum; eſt, apud Baſil. ex ὑπὸ & σορέω; unde σορεννύω, ſeu σορέννυμι, & per Sync. σόρνυμι, &c. V. Item, ὑποσορέστη-Θ, (cui opponitur ἀρχισορέστη-Θ) qui imperator quidem eſt, ſed ſummo imperatori paret; alii autem exp. imperator ſecundarum partium; Poll. l. 10. Unde ὑποσορεστηγέω, ῶ, ſum ὑποσορέστη-Θ, ſecundum locum ab Imperatore obtineo; ex ὑπὸ & σορεστὴς, ὁ, &c. V.

Ὑποστρέφω, revertor, præſ. imperat. ὑπίστρεφε, έτω. imperf. ὑπέστρεφον, ες ε. f. ψω. a. 1. ὑπέστρεψα, ας, ε. a 1. inf. act. ὑποστρέψαι. a. 1. part. act. ὑποστρέψας, ασα, αν. Th. στρέφω, verto.

Ὑποστρόγγυλ-Θ, in rotundum inclinatus, ſubrotundus, ſeu turbinatus; ex ὑπὸ & στρόγγυλ-Θ, ὁ, &c. Vide.

Ὑποστρεφὴ, ῆς, ἡ, reditus, converſio: ab ὑποστρέφω, quod V.

Ὑποστρεφ-Θ, qui reverſus eſt, redux; eſt à præced. ὑποστροφὴ, reverſio, reflexio; ſeu reverti, retrocedere; & apud rhetores, fit ὑποστροφὴ, quum ad expoſitionem interruptam ἐπεμβολὴ ſeu παρεκβάσις revertitur oratio; Hermog. accipitur &, pro callida reflexione, &c. V. Item, ὑποστρυφν-Θ, ſubacerbus, qui eſt ſapore leniter acerbo; Dioſc. 3. 7. Ex ὑπὸ & στρυφὸς, ὁ, idem quod στυφὸς, aſtrictorius; à Th. σύφω, f. ψω, &c. V.

Ὑπόστρωμα, ſubſtramen, ſubſtratum; eſt verbale, à ſeq. ὑποστρωννύω, ſtratum ſubjicio; & in paſſ. ὑποστρώνυμμι, mihi ſubſternitur, &c. Vide.

Ὑποστρωννύω, vel ὑμι, ſubſterno. imperf. ὑπεστρώννυον, ες, ε. f. ὑποστρώσω; p. ὑπέστρωκα. a. 1. ὑπέστρωσα. part. præſ. paſſ. ὑποστρωννύμενος, η, ον, ſubſtratus: ex ὑπὸ & στρωννύω, idem quod Th. στρόω, ſterno: f. ώσω.

Ὑποστρώσας, άμενος, a. 1. part. act. verbi præced.

Ὑποσύρω, leviter aſtringo; aliquantulùm aſtringo; item, aſtringo, ſimul & inſpiſſo, ex ὑπὸ & σύρω, V. Ὑποσύμβολ-Θ, notas ſeu ſigna continens alicujus rei occulta; ænigmaticus; ex ὑπὸ & σύμβολον, τὸ, V. Ὑποσυρίζω, reſono; à συρίζω; idem quod Th. συρίσσω, V. Ὑποσύρω, eximo, ſurſùm traho, funditus evello, ſtirpitus extraho; ſed exp. & imminuo; item, allicio, & ſubdolè attraho: à Th. σύρω, V. Ὑποσφάττω, ſubtus jugulo; jugulum ſuccido; unde verbale, ὑπόσφαγμα, τὸ, cruor; videtur dici ſanguis qui colligitur vaſculo ſuppoſito pecudi jugulatæ; item, ejuſmodi ſanguis in cibum formatus variâ conditurâ; Athen. l. 7. & ſic dicitur, cibarium ex ſanguine pecudis recens jugulatæ confectum, ex ſale, caſeo, melle, cumino, laſerpitio, &c. Sic & dicitur, ſuffuſio ſanguinis in oculo ex ictu; apud Gal. & Ægin. Item, ὑποσφαῖξ, ᾶγ-Θ, ἡ, dicitur, cavitas juguli cui ſubditur culter jugulatorius; ſeu hiatus inter partes juguli diſſectas; Euſt. Omnia, ex Th. σφάζω, ſeu σφάττω, f. ξω, &c. V. Ὑποσφίγγω, ſubſtringo, ſubtus ſtringo; in Epigr. à Th. σφίγγω, V. Item, ὑποσφαγίζομαι, ſubſigno, ſubtus ſignum imprimo; finio & claudo, ſuppoſito ſigillo; à σφραγίζω, ομαι, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποχέω, idem quod ὑπέχω, porrigo, ſubtus teneo, &c. Th. ἔχω, habeo.

Ὑπόχεο, promitte, Ion. pro ὑπόχες, a. 2. imperat. m. verbi ὑπιχνέομαι, promitto: f. ὑποχήσομαι. perf. ὑπέχημαι, a. 2. m. ὑπεχόμην, quod ab ὑπίχομαι, idem: hoc ab ὑπέχω, ſuppono, ſuſtineo. Th. ἔχω, habeo.

Ὑποχεσίη, pollicitatio, promiſſum; ut Il. ν. ὑποχεσίησι πιθήσας; eſt idem quod ſeq. ὑπόχεσις, & ab eod. id vide.

Ὑπόχεσις, εως, ἡ, promiſſio; ab ὑπίχομαι. Vide in ὑπόχεο.

Ὑποχώσομαι, f. 1. m. verbi ὑπεχνέομαι. Vide in ὑπόχεο.

Ὑποχίζω, ſubtus ſcindo; unde verbale, ὑπόχισμα, quod ſubtus eſt ſciſſum; ſed eſt &, calceamenti genus: ex ὑπὸ, & Them. χίζω, vide.

Ὑποχόμβ-Θ, pollicitus, a. 2. part. m. verbi ejuſd.

Ὑποχών, ſubmittens, a. 2. part. act. verbi ὑπέχω, quod V. Th. ἔχω, habeo. a. 2. ἔχον.

Ὑποταγὴ, ῆς, ἡ, ſubjectio: ab ὑποτάσσω, quod vide: ſed

Ὑποταγὴ, ᾖ, 3. ſing. a. 2. ſub. paſſ. &

Ὑποτάγηθι, a. 2. imperat. paſſ. &

Ὑποταγήσομαι, f. 2. paſſ. ab ὑποτάσσω, quod V.

Ὑποταίν-Θ, exp. ſubligatus; ex ὑπὸ & Th. τείνω, unde ταινία, ἡ, ταίνιον, τὸ, & ταινίδιον, &c. V. Item, ὑποτακτικὸς, ſubjunctivus, qui ſubjungi poteſt, vel ſolet; ut ὑποτακτικὴ ἔγκλισις, modus ſubjunctivus, vel conjunctivus: & ὑποτακτικὸν ἄρθρον, articulus poſtpoſitivus: apud Gramm. eſt verbale, à præced. ὑποτάσσω, vel τω, q. d. ſubcolloco, colloco ſub, &c. Vide.

Ὑποτάμειν, Ion. pro ὑποτέμειν, ſuccidere. Th. τέμνω.

Ὑποτάμνω, idem quod, & pro ὑποτέμνω, id V. Item, ὑποτανύω, ſubtendo, ſubter protendo, ſeu extendo: ex ὑπὸ & τανύω, V. Ὑποταρέττω, leviter turbo, nonnihil terrefacio; ex ὑπὸ & ταρέττω, Vide. Item, ὑποταρβέω, paveo, timeo, trepido; ex ὑπὸ & ταρβ-Θ; unde ταρβέω, &c. Vide.

Ὑποταρτάριοι, ſub Tartarum detruſi. Th. Τάρταρ-Θ, ου, ὁ Tartarus.

Ὑποταρτάρι-Θ, ος, ὁ, qui ſub Tartaro eſt, ſeu Tartarum incolens; vel ſub Tartarum detruſus; Il. ξ. & Heſiod. in Theog. ex ὑπὸ & τάρταρ-Θ, ὁ, vide.

Ὑποτάσσω, vel τω, ſubordino, certo ordine ſubjicio. f. ξω, p. ὑποτέταχα. a. 1. ὑπέταξα. a. 1. inf. act. ὑποτάξαι. a. 1. part. act. ὑποτάξας, αντος. præſ. paſſ. ὑποτάσσομαι, vel -τομαι, ſubordinor, certo loco & ordine ſubjicior, pareo: perf. paſſ. ὑποτέταγμαι, ξαι, ται, ſubjectus ſum. a. 2. ind. paſſ. ὑπετάγ-ην, ης, η, a. 2. imperat. paſſ. ὑποτάγηθι, ήτω, & in 2. pl. ὑποτάγητε, parete: a. 2. ſub. paſſ. ὑποταγῶ, ῇς, ῇ. a. 2. part. paſſ. ὑποταγεὶς, ἐντ-Θ, ſubjectus. f. 2. paſſ. ὑποταγήσομαι, ῇ, εῖ), ſubjiciar: p. m. ὑποτέταγα: unde ὑποταγὴ, ſubjectio. Them. τάσσω, vel τω, o dino.

Ὑποταύρειον, ου, τὸ, exp. vulva jumentorum; apud Aplyr. in Hippiatr. ex ὑπὸ & ταῦρ-Θ, ου, ὁ, V.

Ὑποτείρειν, Poët. pro ὑποτείνειν, protendere. Th. τείνω.

Ὑποτεί-

Ὑποτείνω, subtendo, subtus tendo; & passivè, seu neut. tendor, seu tentus sum sub; item, subjicio, suggero, exhibeo; &, ὑποτείνομαι, (idem quod ὠστείνομαι) disputando interrogo, seu propono, ex ὑπὸ & τείνω, ομαι, V. Item ὑποτειχίζω, murum substruo, murum subtus munio; unde verbalia, ὑποτείχισμα, τὸ, murus alicui loco substructus, aut subjecta munitio, substructio; Thuc. l. 6. &, ὑποτείχισις, pro eod. ibid. ex ὑπὸ & τείχω, εως, τὸ, unde τειχίζω, &c. V.

Ὑποτελέω, persolvo tributum. Th. τέλος, vectigal.

Ὑποτελὴς, q. d. qui sub tributo est; qui tributo pendendo est obnoxius; interdum addito genit. φόρε, apud Thuc. & μισθῦ, apud Xen. ex ὑπὸ & τέλω, τὸ, vectigal, &c. V. Item, ὑποτέλλω, suborior; ex ὑπὸ & τέλλω, V.

Ὑποτέμνω, succido, subtus seco, præcido. Th. τέμνω, seco. f. μῶ. a. 2. ἔταμον. perf. τέτμηκα.

Ὑποτερρὸς, aliquatenus cinericeum colorem referens; ex ὑπὸ & τεφρὸς, ὁ, V.

Ὑποτίθημι, suppono. f. ὑποθήσω. p. ὑποτέθηκα. a. 1. ὑπέθηκα, ας, ε, & in 3. pl. ὑπέθηκαν. præs. m. ὑποτίθεμαι, σαι, ῦ, subjicio. præs. part. ὑποτιθέμενος, η, ον. a. 2. part. m. ὑποθέμενος. Them. τίθημι, pono.

Ὑποτίλλω, q. d. subvello; apud Theorh. H. Pl. 2. 8. ὑποτίλαι πλὴ ῥοτάνας, exp. subruncare herbam; ex ὑπὸ & τίλλω, V.

Ὑποτιμάω, supra modum honoro; item item mihi æstimo contra actorem: ex ὑπὸ & τιμάω, honoro. Them. τίω, idem.

Ὑποτιμάω, præced. seu ὑποιμή, exp. etiam irrogo pœnam, condemno; item, censeo; unde verbale, ὑποτίμησις, exp. pœna, multa; item, exp. & prætextus; apud Plut. in Cam. &c. V. Item, ὑποπτίτιος, q. d. qui est sub mammilla; qui adhuc è mammilla pendet, seu lactet; ut ὑποπτίτια παίδια, seu βρέφη; Suid. & Eust. ex ὑπὸ & Th. πτὸς, ὁ, unde πτίον, τὸ, &c. V. Item, ὑποπτεύνω, seu ὑποπτεύω, subtus perforo & pertundo; ex ὑπὸ & πτεύω, seu πτερύνω, V.

Ὑποτλάω, seu ὑπότλημι, suffero, sustineo, subeo; in Epigr. ex ὑπὸ & τλάω, seu τλῆμι, V. Ὑποτομὴ, succisio; & ὑποτομὸς, qui succidit, aut præcidit, vel instrumentum quo succidimus, & præcidimus; ut &, ὑποτομὰς, ἀδος, ἡ, præcisa, succisa; omnia verbalia, ab ὑποτέμνω, V. Ὑποτονδρύζω, seu ίζω, submurmuro; ex ὑπὸ & τονδρύζω, seu τονδρίζω, V. Item, ὑποτοπάζω, q. d. in loco pono, colloco; item, conjicio, i. e. suspicor; ut &, seq. ὑποτοτέω, idem conjector, ex ὑπὸ & τύπτω, ὁ, unde τυπάζω, τοτέω, &c. V.

Ὑποτοτέω, Ion. pro ὑποπτεύω, suspicor; quod V.

Ὑποτραχυλίζω, q. d. subbalbutio, aliquantùm balbutio: ex ὑπὸ & τραχυλίζω, V. Ὑποτραχήλιον, colli pars, infra cervicem & intra scapulas operta, sive humeraria ossa ὠμοπλάται dicta; sed est &, in contracturis scapularum columnæ, ὑποτραχήλιον; apud Vitruv. 3. 2. & 4. 1. ex ὑπὸ & τράχηλος, ὁ, V. Ὑποτραχὺς, pro quo Ionicè ὑποτρηχὺς, aliquantùm asper: ὑπὸ & τραχὺς, ὁ, V. Ὑποτρέω, dicitur, metri causâ, pro ὑποτρέω, intremisco, perterreo; vel tremefactus & timore perculsus fuffugio; Il. ν. & ρ, ex ὑπὸ, & Th. τρέω, V. Item, Ὑποτρέμω, aliquantùm tremo; & trepido; subtimeo: ex ὑπὸ & τρέμω, V. Item, ὑποτρέφω, clam alo, latenter nutrio; unde ὑποτροφὴ, ἡ, nutritio; ex ὑπὸ & τρέφω, V.

Ὑποτρέχω, infrà cursu defero. f. ὑποδραμοῦμαι, ες, ε. a. 2. part. ὑποδραμὼν, ὄντος. Them. τρέχω, curro.

Ὑποτρέω, perterrefacio. Them. τρέω, tremo.

Ὑπότρητος, subtus perforatus, & pertusus; Athen. l. 4. est verbale, ab ὑποτρήω, vel ex ὑπὸ & τρητὸς, à Th. πτρέω, f. ήσω, ut à τρέω, &c. V. Item, ὑποτρέζω, subtero; unde verbale, ὑποτρεμμα, ατος, τὸ, & abeo diminut. ὑποτρεμμάτιον; genus edulii, apud Plut. Symp. 2. Probl. 10. propriè, sonat intritum; intritus scil. palmulæ melle conditæ, & aliorum condimentorum; unde ὑποτρίμματα, narrat Poll. inter scitamenta, ἡδύσματα, licet hæc condimenta acria esse soleant; ex ὑπὸ & τρίβω, unde τρίμμα, τὸ, &c. V. Item, ὑποτριόρχης, accipitrum quoddam genus, subbuteo vertitur à Gaza: ex ὑπὸ & τριόρχης, idem, buteo, species quædam accipitris, &c. V. Ὑπότριτος, subtertius; in musica; Capell. ex ὑπὸ & τρίτος, ὁ, V.

Ὑποτρομέω, tremore succutior: à τρομέω, tremo: quod à τρέμω & τρέω, idem.

Ὑπότρομος, subtremulus, qui timore & pavore velut succutitur; Plut. ex ὑπὸ & τρόμος, ὁ, V. Item, ὑποτροπὴ, reversio, reciprocatio; & ὑποτροπίη, idem; unde ὑποτροπάζω, revertor, reciproco, recurro; atque indè, ὑποτροπασμὸς, idem quod ὑποτροπὴ, & omnia, ad ὑποτρέπω, inusit. seu, ex ὑπὸ & τροπὴ, ἡ, unde ὑποπάζω, à Th. τρέπω, &c. V.

Ὑποτρόπος, ος, ὁ, ἡ, rediens, redux. Th. τρέπω, verto: f. ψω. præt. m. τέτροπα.

Ὑποτροχὴ, vide suprà in ὑποστρέφω.

Ὑποτρόχαλα κείρειν, in rotundum tondere: vide ὑποτρόχαλος.

Ὑποτρόχαλος, Poët. pro ὑποτρέχω, infra curro. Th. τρέχω.

Ὑποτροχάλος, currens in rotundum, in rotunditatem factus, subrotundus; à præced. ὑποτροχάλος, idem quod ὑποτρέχω, currens subeo; seu curro subter, &c. V. Item, ὑποτροχίζεσθαι, sub rotam decidere, ab eaq; luciari; Suid. ex ὑπὸ & τροχίζω, à τροχὸς, ὁ, &c. V. Item, ὑποτρύζω, paululùm seu leniter murmuro: submisè loquor, mussito: ex ὑπὸ & τρύζω, idem quod Th. τρίζω, &c. V. Item, ὑποτρώγω, subrodo: ex ὑπὸ & τρώγω, V.

Ὑποτυγχάνω, vide in ὑποτυχόσα.

Ὑποτυπόω, v. de in ὑποτύπωσις.

Ὑποτύπιος, suffringo. Th. τοπέω.

Ὑποτύπωσις, εως, ἡ, exemplar: ab ὑποτυπόω, delineo: hoc ab ὑπὸ & τυπόω, figuro, & τύπος, ὁ, figura. Th. τύπω, verbero: f. ψω, p. φα. p. m. τέτυπα.

Ὑποτυρὶς, ίδος, ἡ, edulii genus, apud Athen. l. 14. quod fieri scribit melle injecto lacti dum coagulatur; coagulato autem jam, cribello aut flabello vimineo imponi, ut serum perfluat: ex ὑπὸ & τυρὸς, ὁ, V. Item, ὑποτυφλὸς, aliquantùm cæcus, lusciosus: ex ὑπὸ & τυφλὸς, ὁ, V. Item ὑποτυφὸς, aliquantùm fatuolus & elatus, seu sub quo latet jactantia & superbia; Plut. in Per. Item, ὑποτύφω, suffumigo, fumum subtus excito; item, succendo, ignem subjicio; & Metaph. irrito, provoco; item, paulatim uro seu ustulo: ex ὑπὸ & τύφω, unde τύφος, ὁ, &c. V.

Ὑπολυχόσα, quæ scitè respondit, a. 2. part. act. f. g. ab ὑποτυγχάνω, appositè respondeo. Th. τυγχάνω, fum. f. τεύξομαι. a. 2. ἔτυχον.

Ὑπόγαιος, subterraneus, ex ὑπὸ & ᾶδας, τὸ, unde ᾅδης & ᾳδαῖος, &c. Vide.

Ὑπόλοιδος, ος, ὁ, ἡ, subdolus, qui sub cicatrice latens: ab ὑπὸ & ὀλὴ, cicatrix. Th. ὄλος, sanus.

Ὑπολότης, ητος, ἡ, vitium latens & occultum: propriè, sub cicatrice; à præced. ὑπόλοιδος, quod Metaph. exp. sub quo vitium aliquod latet: occultus, fallax; atque indè, etiam adv. ὑπόλοιδος, latenter, simulatè, infidè, Plut. in Cic. &c. V. Item, ὑπόρραιος, qui sub cauda est, Aratus: ex ὑπὸ & ὀρρὰ, ἡ, unde ὀρραῖος, ὁ, &c. V.

Ὑπερανίων, ος, ὁ, ἡ, qui suprà cœlos est; item cœlestis. Th. ὀρανὸς, ᾶ, ὁ, cœlum.

Ὑπερουράνιος, præced. propriè dicitur, qui sub cœlo est; Od. 1. ex ὑπὸ & ὀρανὸς, ὁ, V.

Ὑπηρεσία, ᾶς, operam navo, adjuvo, inservio. Th. ἔργον, opus.

Ὑπήρεσμα, ατος, τὸ, ministerium: à præc.

Ὑπήρεσις, obsequium, ministerium, itidem, ab eod. ὑπηρεσία, obsequor, &c. V. Item, ὑπηρσία, adjumentum, officium, ministerium; Plut. Symp. 4. & seq. ὑπηρέτης, adjutor, qui operam navat, seu officium aliquod, & obsequium præstat; ex ὑπὸ & ἔρετης, τὸ, V.

Ὑπηρέτης, ᾶ, ὁ, ἡ, minister cujus ὑπ' ἄλλε ἔρετης.

Ὑποφαίνεσθαι, præs. inf. pass. ab

Ὑποφαίνομαι, declaro, subostendo. Th. φαίνω, ostendo. f. ανῶ. p. πέφασμαι.

Ὑποφαίνω, q. d. sublucco, illucesco; ut ὑπέφαινεν ἡμέρα, illucescebat dies, Luc. Item, activè & Metaph. subostendo, non plenè ostendo; ut, ἀγαθὰς ὑποφαίνειν ἐλπίδας, apud Herodian. & ὑποφαινόμεναι ἐλπίδες, spes quæ subaffulgent; item, ὑποφαίνεσθαι, dicitur etiam, id

quod ex inferiore loco apparet; apud Plut. in Cam. Unde verbale, ὑπόφασις, q. d. subostensio, sublucentia, suspectio; omnia, ex ὑπὸ & φαίνω, ομαι, &c. V. Item, ὑποφαρμάσσω, quodammodo fuco, vel adultero, aut etiam medicor, Plut. ex ὑπὸ & φαρμάσσω, V. Ὑπόφασις, vide paulò ante.

Ὑποφάτης, ου, ὁ, Poët. & Dor. pro ὑποφήτης, subvates, vatis alicujus minister: vide in ὑποφήτης.

Ὑποφαυσις, ιος, ἡ, alii separatim leg. ὑπὸ φαῦσιν, sub diluculum. Them. φάω, luceo.

Ὑποφαύσκω, q. d. subluceo; ut, apud Aristot. in Probl. ὑποφαυσκόσης ἕω, primâ luce: ex ὑπὸ & φαύσκω, idem quod φαύω, Æolicè, pro Th. φάω, &c. V.

Ὑποφείδομαι, aliquantulùm parco; Plut. ex ὑπὸ & φείδομαι, V.

Ὑποφέρω, suffero: f. ὑποίσω. a. 1. ὑπήνεγκα. a. 2. ὑπήνεγκον. a. 2. inf. act. ὑπενεγκεῖν. Them. φέρω, fero. f. ὄισω.

Ὑποφεύγω, clam effugio, subterfugio: ex ὑπὸ & φεύγω, V. Item, ὑπόφημι, q. d. subloquor, seu qui sub alio loquitur; vel, cui alius veluti dictat quæ loqui debet; sed vix reperitur, ut verbum, apud authores, præterquam in derivatis ab eo: ut, ὑποφητεύω, exp. fungor munere interpretis rerum divinarum; atq; indè, ὑποφητεία, munus & functio τῆ ὑποφήτε; Suid. nam seq. ὑποφήτης, propriè dicitur, quasi subloquutor; qui scil. loquitur sub vate, dictante scil. eo illi vaticinia & oracula ab eo promulganda; vaticiniorum seu oraculorum quasi internuncius; unde exp. & deorum interpres; Il. π. & sic, sumitur, pro περφήτης; item, Poëtæ dicuntur ὑποφῆ, musarum; i. e. musarum internuncii, & interpretes; apud Theocr. Idyl. 17. Lascaris etiam, ὑποφήτας, appellavit enarratores & explanatores Poëtarum: ex ὑπὸ & φημὶ, f. φήσω, à Th. φάω, &c. V.

Ὑποφήτης ου, ὁ, propheta, vel prophetæ minister: à φημὶ, seu φάω, dico.

Ὑποφητικὸς, pertinens ad ὑποφήτην, seu ad ejus munus & functionem; & ὑποφητικαὶ τάξεις; dicuntur, angelorum ordines, qui divina interpretandi munere funguntur; Arcop. Atq; indè, adv. ὑποφητικῶς, more ejus qui fungitur munere interpretandi divina; à præced. ὑποφήτης, V. Item, ὑποφήτωρ, ορος, ὁ, idem quod, ab, & pro ὑποφήτης; unde ὑποφήτρες μῶσαι, apud Apoll. Rhod.

Ὑποφθάλμιος, qui oculis subjacet; unde ὑποφθάλμιοι dicuntur genæ ab inferiore parte subjectæ leviterq; eminentes: ex ὑπὸ & ὀφθαλμὸς, ὁ, vide.

Ὑποφθάμενος, ου, præveniens, a. 2. part. m. &

Ὑποφθὰς, a. 2. part. act. verbi ὑποφθάνω, prævenio. Th. φθάνω, idem. f. φθάσω. a. 2. ἔφθην.

Ὑποφθάνω, prævenio, præverto, anteverto: ex ὑπὸ & φθάνω, V. Item, ὑποφθέγγομαι, q. d. subloquor: ex ὑπὸ & φθέγγομαι, V. Ὑποφθονέω, aliquantulùm invideo; à φθονέω, V. Ὑποφλεγέθω, leviter adure, suburo; & ὑποφλεγμαίνω, subæstuo, subinflammatus sum; à Th. φλέγω; unde φλεγέθω, & φλεγμαίνω, &c. V. Ὑποφοινικίζω, q. d. suppuniceſco, suppurpuraſco, & ὑποφοινίσσω, idem; ut, ὑποφοινισσόμενα φύλλα; apud Dioſc. 3. 72. folia in puniceum colorem vergentia; à Th. φοῖνιξ, ικος, unde φοινικίζω & φοινίσσω, &c. V. Ὑποφορὰ, objectio; apud Dioſc. ὑποφοραὶ, dicuntur profunda & ſubducta ulcera, quæ dehiſcunt in fiſtulam; ulcera cavernoſa; item, ὑποφορος, tributo obnoxius, vectigalis, tributarius; Plut. verbalia, ab ὑποφέρω; à Th. φέρω, unde φορὰ, ἡ, & φόρος, ὁ, &c. V. Ὑποφρίσσομαι, animadverto, vel ſubanimadverto; unde ὑποφρικθεὶς, animadverſus, vel ſubanimadverſus, part. a. 1. paſſ. à Th. φρίζω, ομαι, &c. V. Ὑπόφριξ, ικος, ſubhorrens, qui horrore aliquantùm tenetur, eſt verbale, ab ὑποφρίσσω, aliquantùm horreo; apud Athen. à φρίσσω, vel πω, f. ξω, unde φρικτὸς, &c. V. Ὑποφυγνέω, deſpicio, ſperno, contemno; à φυγνέω, V. Ὑποφύομαι, ſubnaſcor, ſuccreſco, ſuppullulo; vel ſenſim & paulatim naſcor, unde verbale, ὑπόφυσις, q. d. ſubnaſcentia; Suidæ ὑπόφυσεις, ſunt παραφυάδες; ſeu ſoboles adfructicantes; à Th. φύω, ομαι, unde φύσις, ἡ, &c. V. Ὑποφωνέω, ſuccelamo, ut fit in concione, acclamo; ut populus concioni reſpondens; Plut. Item, currentem vel certantem clamore excito; apud Baſil. Unde verbale, ὑποφώνησις, adhortatio certatorum, ſeu clamor certantes adhortantium; apud eund. à Th. φωνὴ, unde φωνέω, ῶ, atq; indè φώνησις, ἡ, &c. V. Ὑποχαίρω, latenter & in ſinu gaudeo; vel ſimpl. gaudeo; à Th. χαίρω, V. Ὑποχαλάω, aliquantùm laxo, panilum remitto; vel clanculùm laxo; à Th. χαλάω, V. Ὑποχαλινίδιος, ad fræni inferiorem partem pertinens; à Th. χαλινὸς, ὁ, V. Ὑπόχαλκος, ſubæratus, ſub quo æs latet; ut ὑπόχαλκον νόμισμα; apud Poll. à Th. χαλκὸς, ὁ, V. Ὑποχαράττω, ſubimprimo, ſubſigno; à Th. χαράσσω ſeu χαράττω, V. Ὑποχαροπὸς, aliquantum cæſius, ſeu glaucus; aliquatenus cæruleus; Xen. à χάροψ, ſive χαραπὸς, &c. V. Ὑποχάσκω, idem quod ὑποχαίνω, aliquantùm hio; vel prono capite hio: ex ὑπὸ & Th. χαίνω, f. ανῶ; unde χάσκω, &c. V. Item, ὑποχανόω, paululum inflo, aliquantulùm tumidum & ſuperbum reddo; unde ὑπόχαυνος, ſubtumidus, ex parte ſuperbus; à Th. χαῦνος, ὁ, unde χανόω, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποχείριος, ου, ὁ, ἡ, in poteſtatem reductus: ex ὑπὸ, ſub, & χεὶρ, ἡ, manus.

Ὑποχειρίζω, præced. propriè, exp. qui ſub manu eſt, vel ſub manibus; ſed exp. & interdum, obnoxius, &c. V.

Ὑπόχυμα, ατος, τὸ, liquor, humor; idem quod χυμὸς. Th. χέω, fundo.

Ὑποχέω, ομαι, ſuffundo; & Metaph. clanculum admiſceo: ex ὑπὸ, & Th. χέω, V. Item, ὑποχθόνιος, ſubterraneus: ex ὑπὸ & χθὼν, ονὸς, unde χθόνιος, ὁ, &c. V. Ὑποχίτων, ſub tunica latens; à Th. χιτὼν, V. Ὑποχλιαίνω, ſubcalefacio; à Th. χλιαίνω, V. Ὑπόχλοος, & ὑπόχλωρος, ſubviridis; item, aliqua ex parte pallens, ſubpallidus; à Th. χλόη, unde χλωεὸς, & per Craſin, χλωρὸς, &c. V. Ὑποχοιρὶς, oleris quædam ſpecies; apud Theophr. H. Pl. 7. porcellia, Gazæ; à Th. χοῖρος, V. Ὑπόχυλος, ſubiratus; ab Atticis ſic vocatur, ὁ μελαγχολῶν, à Th. χολὴ, ἡ, V. Ὑποχόνδριος, qui ſub cartilagine eſt; unde ὑποχόνδριον, medicis dicitur tota illa corporis humani regio, quæ à mucronata cartilagine utrinq; ad ilia uſq; protenditur; quòd ſub cartilagine jaceat, & poſt eam ſit: nam hypochondrium, ſonat quaſi ſubcartilagineum, à cartilagine ſic denominatum: nam, ὑποχόνδρια, ſunt partes muſculoſæ ſupra umbilicum, quæ ſpuriis coſtis utrinq; ad latera ſubjiciuntur; ſic dictæ, ὅτι ὑποκεῖ τοῖς χόνδροις· quæ illarum coſtarum mollis eſt cartilago; a ii, precordia, cum Chariſio exponunt, (ſed hæc φρένες ἢ διάφραγμα, potius dicuntur;) ut, ὑποχονδρείαν φλεγμονὴν, præcordiorum inflammatio; Ruell. & Marcel. ὑποχόνδριον, autem, alterum dexterum eſt; alterum ſiniſtrum; juxta jecur & lienem; Gal. Dioſc. &c. Item, ὑποχονδριακὸς, ab hypochondrio inflammationem perpetiens; & ὑποχονδριακὴν νόσημα, morbus hypochondriacus; à Th. χόνδρος, ὁ, unde χονδρίαω, &c. V. Ὑπόχρεως, q. d. qui ſubjacet æri alieno; obæratus; qui ære alieno premitur; ſed exp. & general. obnoxius, obſtrictus; a Th. χρέος, & Attic. χρέας, V. Ὑποχρίω, ſubtus ungo; vel lino, pingo; à Th. χρίω, V. Ὑπόχρυσος, cui aliquid auri ſubeſt, ſubaureus; à Th. χρυσὸς, ὁ, V. Item, ὑποχύω, ſuffundo; unde verbal. ὑπόχυμα, & ὑπόχυσις, id quod ſuffuſum eſt, ſuffuſio; medicis autem, eſt craſſi humoris in cornea membrana juxta pupillam concretio; Dioſc. Item, ὑποχυτὴρ, gutta olearius, quo oleum lychno ſuffundunt; Suid. & ὑποχυτὸς, cui aliquid eſt ſuffuſum, & ex eo, ſubturbidus; ut, ὑπόχυτος οἶνος, Athen. l. 1. omnia, à χύω, idem quod, ab, & pro Th. χέω, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποχωρέω, ſecedo, clam me ſubduco. f. ήσω. p. ὑποκεχώρηκα. a. 1. ὑπεχώρησα, ας, &c. Th. χωρέω, eo, accedo.

Ὑποχώρημα, τὸ, excrementum; Dioſc. & ὑποχώρησις, idem; ſed exp. & dilceſſio receſſus; apud Plut. Item, ὑποχωρητικὰ μέλη, dicebantur carmina, quæ cantabantur in cataſtrophe fabulæ, ab hiſtrionibus à ſcena exceſſuris; omnia verbalia, à præced. ὑποχωρέω, ſenſim

ſenſim recedo, & pedem aufero: Item decedo, cedo; ſed expon. & in excrementum abeo; ex ὑπὸ, & χωρίω; vide.

'Υποψάυρω, ὁ ϰ᾽ ἡ; qui aliquantùm, ſeu aliquatenus ψαυρὸς, ſeu friabilis, aut fragilis eſt; ex ὑπὸ, & ψαυρὸς, ὁ; V. Item 'Υποψαλάσσω, ſubtus contrecto, vel leviter contrecto; ex ὑπὸ, & ψαλάσσω; V. Item 'Υποψάμμω, ſeq. propriè expon. ſubtus arenam habens, arenoſus; ex ὑπὸ, & ψάμμος, ὁ; vide.

'Υποψαμμώδης, ες, ὁ, ἡ, ſubarenaceus. Th. ψάμμος, ἡ, arena.

'Υποψαύω, leniter attingo, tango: ex ὑπὸ, & ψαύω; V. Item 'Υποψηφίζω aliquantùm irroro; & apud Poll. 6. 6. πυκνὸν ὑποψηφίζειν, de convivis dici videtur, qui poculum alii propinatum, non uno hauſtu exhauriunt, ſed ſæpius bibentes, guttatim quaſi id ſibi infundunt; dicitur tamen ſignificare largiorem hauſtum facere, ἀπροσκόπως; ex eod. Poll. ex ὑπὸ & ψηφίζω; V. Item 'Υποψιθύρω, unde ὑποψιθυσμὸς, i. e. ἡ ἐγκώμιον, fæta, turgentem habens uterum a mare impleta; ex ὑπὸ & ψιθύρω, rado: Item inen, &c. V. 'Υποψιθυρίζω, clanculum murmuro, leniter ſuſurro; ex ὑπὸ, ψιθυρίζω; V.

'Υποψία, ας, ἡ, ſuſpicio; gen. pl. ὑποψιῶν; ab ὑποὸ & ὄπωμαι, video.

'Υπόψιθος, ſuſpectus: ab iiſd.

'Υποψοφέω, leviter ſtrepo; ex ὑπὸ & ψοφέω; V. Item 'Υποψύχω, leviter refrigero: Item ὑπόψυχρος, aliquatenus frigidus; ex ὑπὸ & ψύχω. unde ψυχρὸς, ὁ, &c. V. Item 'Υποψωνέω, in opſoniis coëmendis decipio; ex ὑπὸ & ὀψωνέω; V.

'Υπτιάζω, ſupinus ſum; vel ſupinor, ſupinus relabor: Item ſupinus ſum, i. e. reſupinus, ac negligens, negligenter ago; unde verbalia ὑπτίασμα, τὸ, & ὑπτιασμὸς, ὁ, ſupinatio, reſupinatio; omnia à ſeq. Them. ὕπτιος, ὁ; V.

'ΥΠΤΙΟΣ, α, ſupinus, reſupinus: q. ab ὑπὸ ſub: hinc ὑπτιάζω, reſupino.

'Υπτιότης, ητος, ἡ, ſupinitas; Item ὑπτιόω, ῶ, f. ώσω, ſupino, reſupino; unde ὑπτιᾶσθαι, ſupinari, reſupinari; apud Diosc. 4. & Gal. utrumque à præced. Them. ὕπτιος, in dorſum verſus; unde τὰ ὕπτια πεδία, apud Suid. & interdum, excelſa; apud eund. cui etiam χεῖρες ὕπτιαι, dicuntur paſſæ manus & ſupinæ, &c. V. Unde etiam adv. ὑπτίως, ſupinè, &c.

'Υπώδολος, adjectiv. dicitur res quæ in uſuras ſextantes oppignerata eſt; (ut ὑπόδολος, eſt ſimpliciter, quæ oppignerata eſt;) ex ὑπὸ & ὀβολὸς, ὁ; cujus varia comp. mutant prius, o in ω, &c. V. Item 'Υποδίω, ſummoveo: ex ὑπὸ & ὠδίω; V.

'Υπωλένιος, α, qui ſub ulnis geſtari ſolet. Th. ὠλένη, ἡ, ulna.

'Υπωλένιος, præcedent. eſt pharetræ Epitheton. Laërt.

'Υπωμία, q. d. ſubhumeralis pars; Hippocr. & ὑπωμαῖος, ſubhumeralis, qui ſub humero eſt: ex ὑπὸ, & ὦμος, ὁ, unde ὠμαῖος, &c. V. Item 'Υπωμοσία, ab ὑπόμνυσθαι, ſunt dilationes propter ſonticum morbum, aut aliam legitimam cauſam impetratæ; h. e. ἴνρκοι ἀνάδολαι; Poll eſt pl. a ſing. ὑπωμοσία, idem quod, & pro ὑπομοσία, id vide.

'Υπώπια, ſcil. κυθ', ab ὑπώπιον, aſpectus: q. d. ſuboculare, pars quæ ſubjacet oculis: Item ſuggillatio ſub oculo orta ex ictu: ab ὤψ, ὁ, oculus. Them. ὀπωμαι, video.

'Υπώπια, τὰ, præced. propriè dicuntur, oſſa juxta naſum oculis ſubjecta; & general. quicquid oculis ſubeſt: ut & ὑπώπιον, ex ὑπὸ & ὤψ, ὠπὸς, &c. V. Item 'Υποπάζω, ſeq. proprie, eſt ſugillo eam faciei partem, quæ eſt ſub oculis; vel general. ſugillo aliquam corporis partem, & plagis contundo; & Metaph. apud Ariſtoph. in pace, civitates dicuntur ὑποπασμέναι, bello malè acceptæ, &c. Unde verbale ὑποπασμὸς, eſt ſugillatio, ſeu contuſio alicujus partis corporis, quæ fit ictibus, &c. V.

'Υποπάζω, plagis contundo, domo; validis ictibus ſubjicio reluctantem: f. άσω, p. ὑποπέπαϰα: ab

'Υπώπιον, ου, τὸ, vide ὑπώπια.

'Υπώρεια, ας, ἡ, ima montis pars, pes montis: ab ὄρος, εος, τὸ, mons, Dor. ὄρος.

'Υποφόφιος, α, ὁ, ἡ, qui ſub tecto, ſeu camera eſt, domeſticus: ab ὑπὸ & ὀροφὴ, contignatio. Th. ἐρέφω, tego, tectum impono.

'Υπώροφος, qui ſub tecto ſeu camera eſt; ut ὑπώροφα μέλαθρα, pars ea domus quæ ſub tecto eſt; apud Euryp. idem, quod præced. ὑπωρόφιος; ut ὑπωρόφιοι φάλαγγες, ſive ἀράχναι, aranex, quæ ſub tecto degunt, & ὑπωρόφιος δόμος, ædes quæ ſub tecto ſunt; i. e. inferior domus pars, &c. vi. Item 'Υπωχρὸς, ſubpallidus, quadantenus pallidus; ex ὑπὸ & ὠχρὸς, ὁ; V.

'Υραξ, SOREX, mus, Æol. à ſuillo roitro: ab ὗς, ſus, porcus. Them. σὺς, idem.

'Υραπόμος, qui apum favos eximit; ex ὄρειον, τὸ; ab ὄρος, ſeq. & τομὸς, ὁ, &c. V.

'ΥΡΟΝ, τὸ, examen. Puto ab ἔρω, necto: eſt nexus apum: & hinc ὄρειον, favus, examinis opus.

'Υρρὶς, ſporta; ab ἔρω, quia aliquid à viminibus nexum ſeu plexum.

'Υρρίσιος, vas vimineum: à præced.

'Υρτὴρ, ollæ operculum; quia ollæ ἐπείρεται, inſeritur: ab ἔρω, infero.

'ΥΡΧΗ, ῆς, ἡ, inſtrumentum, in quo nautæ onera bajulant; vas fictile.

'Υρχὴ, præced. Heſychio, eſt ἡ χεῖρ, i. e. porcus fœmina; ὀνομαποιϊαν, ſic dicta; à grunnitu ſcil. ſingulari, quem porca mater præ aliis ſuibus edit, ὕρχη, vero dicitur inſtrumentum, &c. & Schol. Ariſtoph. dicit ὕρχας, eſſe vaſa fictilia, quibus ſalſamenta imponuntur; quicquid autem ὕρχη ſit, duas habet anſas, ſeu ut unus brachia immittens humeris geſtet, ſeu duo manibus, aut vectem trajicientes, &c. V.

'Υς, ὑός, ὁ, ἡ, ſus, porcus, a. Them. σὺς, idem.

'Υσγινοειδὴς, tinctus colore hyſgini herbæ; Luc. ex ὕσγινον, ſeq. τὸ, & βάπτω, f. ψω, unde βαφὴ, ἡ, &c. V.

'Υσγινόεις, εντος, ὁ, ad hyſginum pertinens; eſt a ſeq. Them ὕσγινον, τὸ, hyſginum, herbæ genus, quâ color tingitur coccineo ſimilis; Heſych. ait eſſe βάμμα τι; vide Plin. l. 35. c. 6. legitur & ὕσγη, apud Suidam, herbæ genus eſſe dicentem.

'ΥΣΓΙΝΟΝ, α, τὸ, plantæ ſpecies.

'Υσδω, pro ὄσδω, id eſt, ὄζα, oleo, Æol. In Sapphûs carminib. pag. 23. leg. ὕσδων μελίναν, vel leg. ὔσδων, Dor. pro ὄζειν, vel ὄσδων.

'Υδῶσαι, pluviâ madefactum eſſe, a. 1. inf. paſſ. ab ὕω, pluo; f. ὕσω, a. 1. paſſ. ὔσθην.

'Υθρικὸς, idem quod ὑγρὸς, id vide, pro eod. dicitur etiam, ὑγιγὸς.

'Υσιον, α, τὸ, vimen; ὑσιοπλόκος, victor: qu. ab ὕω, pluo.

'Υσις, ἡ, ipſa pluendi actio; Heſych. eſt verbale ab ὕω, f. ὕσω, &c. V.

'Υσκα, lignum quo ignis accenditur: q. ſomes ignis.

'Υσκυδα, dicitur quaſi ὕϊσδα, ſuccerda; excrementum quod ſus effundit; Heſych. (ſcribitur etiam ὔσκυθα;) ex ὗς, ὑός, & χύω, unde χυτὸς, ὁ, &c. V. Item 'Υσμα, ſeu ὕμα, τὸ, pluvia, verbale, ab ὕω, f. ὕσω, &c. V.

'Υσμίνη, ης, ἡ, pugna: ab ὑπομένω, ſuſtineo. Th. μένω, maneo.

'Υσμίνι, pro ὑσμίνη, per Metaplaſm. dat. ſing. præced.

'Υσμινήδε, ad pugnam, eſt adv. à præced. ὑσμίνη, prælium; ut ἐν ταϕὴϊ ὑσμίνη, in ſtataria pugna; Il. ν. & Il. β. μέμαϑ᾽ σὶ ὑσμῖνι, (pro ὑσμίνῃ;) μάχεσθαι, cupiebant prælium committere, &c. V. Item 'Υσπλήθω, ſuccerda, ſtercus ſuillum; Poll. ex ὗς & πλήθω, ὁ; vide.

'Υσπληξ, Dor. pro

'Υσπληγξ, ſcutica; quâ ὗες πλήσσονται, & qui alia animalia pulſantur: ſonus ſcuticæ vibratæ: & nominatim is, quo curſoribus in ſtadio ſignum curſûs datur. Tum carceres, unde demiſſi, incipiunt; Item paxillus terræ infixus, qui ſit pro notâ incipiendi curſûs.

'Υσπολέω, circa ſues verſor, porcorum paſcendorum curam habeo; eſt ab ὑσπόλος, ſubulcus, & utrumque, ab ὗς, ὑός, & πολέω, &c. V.

'Υστακὸς, ὑστακὸς, vel ὕσταξ, paxillus corneus: Heſych. an ab ὑσσός.

'ΥΣΣΟΣ, ου, ὁ, verutum, pilum, geſum.

'Υσσωπίτης ὄινος, vinum confectum ex hyſſopo; de quo Diosc. 5. 50. ex ſeq.

'Υσσωπος, ὁ; V.

'Υσσωπος, ου, ὁ, ἡ, HYSSOPUS, Ang. hyſſop; & libanotis arborescens: Matth. 27. 48. dicitur & ὕσσωπον, α, τὸ. Them. ὀπωμαι, video.

'Υσσωπον, præced. ſic dici volunt, quaſi ὑσμύρνον, (pro χυσμύρνον,) ὅτι ἡ ὄσμη, &c. V.

'Υσσωπὸς, verutus, a, um; quæ veru, mucronem, præfixum habent; eſt à præced. Th. ὑσσὸς, ὁ, verutum miſſile; ut

Laſc.

Lasc. expon. apud Polyb. alii expon. pilum; ut apud Plut. in Pomp. ἐκβολὴ ὑστὸ, pilorum, vel telorum jactus; quidam interpr. etiam gæsum vel gessum; quasi hæc Latina voce inde sumpta, quicquid sit, missile est, &c. V. Ὑστικός, & ὕστιξ, expon. πάσσαλος κεφαλινός, idem quod ὑσσακός, id vide.

Ὕστατα, postrema, nom. plur. neut. gen. ab ὕστατον, ὰ, τὸ, ultimum, superl. ab ὕστερος, post. rior; q. v.

Ὑστάτιον, adv. tandem, postremò: ab

Ὑστάτιος, ὰ, idem quod

Ὑστέλιος, ὰ, postremus, ultimus: ab ὕστερος; q. v.

Ὕστατον, neut. sing. (ut ὕστατα, neut. pl. id vide:) adverbialiter usurpatur, pro postremùm, ultimò; à præced. ὕστατος; V.

Ὑστερα, pro ὕστατα; quod vide.

Ὑστέρα, fœm. gen. dicitur, ὑστέρα, ἡμέρα, sequens dies; apud Plut. at ὑστέρα δεκάτη, vicesima prima, vel vicesima secunda mensis dies, in Calendario Romano, at in Græco Calendario, ὑστέρα δεκάτη, est dies trigesimus; & ὑστέρα δεκὰς τὸ μῆνος, sunt omnes reliqui post vigesimum dies: Item ὑστέρα, ας, ἡ, Medicis & Physicis, vocatur uterus, seu matrix; quod extremum locum inter viscera obtineat, si non exactè, at saltem κῆ πλάτος; Poll. l. 2. Item ὑστεραία, scil. ἡμέρα, dicitur postera dies; est fœm. à masc. seq. ὑστεραῖος; quod expon. etiam, qui fit τῇ ὑστεραίᾳ; ut ὑστεραία ἀφορβολὴ, secunda oppugnatio; apud Xen. Hell. 2. &c. V.

Ὑστεραῖος, α, ον, idem quod ὕστερος, posterior.

Ὑστερέω, ῶ, sum posterior; careo, desum; & in 3. pl. ὑστερέασι, f. 1. ἠσω, p. ὑστέρηκα, a. 1. ὑστέρησα, defeci; inferior fui; a. 1. part. f. g. ὑστερήσασα, κε, ἡ, præs. pass. ὑστερέομαι, -έωμαι, deficior; destituor: perf. pass. ὑστέρημαι, σαι, ται, a. 1. pass. ὑστερήθην, egut. Them. ὑστερος, posterior.

Ὑστέρημα, ατος, τὸ, penuria, quod deest: in pl. ὑστερήματα, ων, τὰ, reliquiæ: à præced.

Ὑστέρησις, εως, ἡ, inopia, egestas: ab eodem.

Ὑστερπικὸς, qui solet ὑστερεῖν; i. e. tardius accedere; & apud Medicos, ὑστερπικὸς τόπος in morbo dicitur, retardatio accessionis vel remissionis: Gal. est itidem verbale, à præced. ὑστερέω; unde & ὑστέρημα, τὸ, præced. expon. partes posteriores; ejus propriè qui in cursu deficit, & vincitur, &c. V.

Ὑστερίζω, futur. ίσω, idem cum ὑστερέω, sum posterior: Item tardo, cunctor; destituor, deficior; superor, vincor: ab ὕστερος.

Ὑστερικὸς, ad uterum, seu matricem pertinens: ut ὑστερικοὶ πόροι, apud Aristot. unde adv. ὑστερικῶς· ut ὑστερικῶς πνεύματα γυναῖκες, fœminæ quæ obnoxiæ sunt matricis suffocationi: Dioscor. 2. 10. ab ὑστέρα, ἡ, in medica signif. vide.

Ὑστερόβουλος, qui post factum consultat: unde ὑστερόβουλία, serum consilium sera pœnitentia; in Proverb. Salom. 16. ex ὕστερος & βουλὴ, ἡ· V. Item Ὑστερογενὴς, posterior natu, seu ortu: ex ὕστερος & γένομαι, unde γόνος, τὸ, &c. vi. Sic & Ὑστερολογία, dictio præpostera, quum, quod priùs dicendum erat, posteriori loco, & quod posteriùs, priori efferimus: ex ὕστερος & λόγος, ὁ, &c. V. Item Ὑστερομάτης, & ὑστερόμητρος, qui post sapit, seu qui post factum sapit; ex ὕστερος, & μῆτις, ἡ, &c. V.

Ὕστερον, (neut. ab ὕστερος;) adverbialiter signif. post, postea, posteriori loco; deinde, deinceps, postlhac; & interdum, seriùs, tardiùs; interdum cum genit. ut apud Xen. ὕστερον τῆς ἱππέων, post equites; & apud Herod. ὕστερον αὐτέων, post ea tempora; nonnunquam cum dativo tempus denotante: ut apud Isocr. in Æginet. πένθ' ἡμέρῃσι ὕστερον; quinque dietus post, aliquando cum articulo ponitur: ut οἱ ὕστερον, posteri; & τῷ ὕστερον ἔτεϊ, postero anno, &c. Item ὕστερον, το, seu ὕστερα, τὰ, secundæ χώριον, vel χρεῖον, & omnia quæ editum in lucem intantem statim sequuntur: apud Dioscor. l. 3. ὑστέρια τὰ ἔσω ἐκπὸς ἔχοντος, secundis interna evolventibus; & apud Aristot. l. 7. animal. pro membrana, quâ partus involvitur, est neut. sing. & pl. à seq. Them. ὕστερος; V.

Ὑστεροπότμος, cui etiamnum vivo buttum erectum est, inquit Hesych. qui & addit, aliis significare secundas nuptias: ex ὕστερος, ὁ, seq. & πότμος, ὁ; vide.

ΥΣΤΕΡΟΣ, α, posterior, sequens, inferior: ὕστερον, adverb. posteà, postremò, tandem. Hinc ὑστέρεω, posterior sum: Item non habeo, deest mihi; ὑστέρημα, ατος, τὸ, defectus, inopia: ὑστέρησις, εως, ἡ, idem ὕστατος, α, postremus. Dici putatur qu. ὑπότερος, ab ὑπὸ, sub.

Ὑστεροφημία, fama apud posteros, nomen celebre post obitum: Plut. ex ὕστερος, & φήμη, ἡ; V. Item Ὑστερόφωνος, qui posterior vocem edit: ex ὕστερος, & φωνὴ, ἡ; V.

Ὑσωρία, ἡ, suum immolatio; festum in quo sus immolabatur; Athen. l. 3. ab ὗς, ὑὸς, idem quod σῦς, συὸς, &c. vide.

Ὑστρὶξ, -χος, ἡ, HYSTRIX, suis pilos aut porcinas setas habens, erinacei genus; est & flagrum ex corio adhuc setis suis munito: ex ὗς & θρὶξ.

Ὑστριχὶς, ίδος, ἡ, hystrix; idem quod præced. ὕστριξ, frequentiùs autem signif. flagellum, ex setis suillis quo cædebantur servi, &c. V.

Ὕτινον, tuber: vide supra ὕδνον.

Ὑφ', pro ὑπὸ, sub, &c.

Ὕφα, idem quod ὕφασμα, τὸ; id V.

Ὑφάγε, Dor. & Ion. pro ὑφηγοῦ, clam duc. præs. imperativ. ab ὑφηγέομαι. Th. ἠγέομαι, duco.

Ὑφάζω, idem quod ὑφαίνω; quod vide.

Ὑφαιμος, subtus sanguinem habens; cui subest sanguis; in Epigrammat. ex ὑφ', pro ὑπὸ, & αἷμα, τὸ; V.

Ὑφαίνω, texo; imperf. ὕφαινον, ες, ε, fut. ανῶ: a. 1. ὕφηνα, perf. act. ὕφαγκα, perf. pass. ὕφασμαι, & Att. ὕφασμαι. Th. ὑφάω, idem.

Ὑφαίρεσις, subtractio, subductio: Item diminutio: Hesych. Item ὑφαιρέτειρα, ἡ, obstetrix; Hesych. utrumque ab ὑφαιρέω, ῶ; subtraho; ut Il. β. ὑπὸ δ' ἄρεσε ἕρματα πολλὰ; & apud Thucid. pro subduco, l. 3. ὑφαιρέντες ὠτρὸν ἐν ξυμμάχοις, &c. Item ὑφαιρέομαι, idem; sed expon. & furripio, suffuror; ut apud Aristot. de animal. l. 9. ὑφαιρέται τὰ κόμματα ὁ ἰχθὺς, ὁ, τι ἂν ἕλκῃ; suffuratur corvo, &c. V. seq.

Ὑφαιρέομαι, præs. part. pass. verbi ὑφαιρέω, aufero. Th. αἱρέω, capio: f. ήσω, p. ὕφαιρημαι. a. 2. εἷλον.

Ὑφαλμὸς, subsalsus, aliquantùm salsus; vel aliquantùm salsuginis habens; unde ὑφαλμίζων ὄξπαγος, concreta salsilago, seu gelata salsugo: apud Dioscor. Item ὑφάλμυρος, subsalsus, seu salsuginosus; ut ὑφάλμυροι τόποι, apud Dioscor. l. 3. c. 153. atque inde ὑφαλμυρίζω, aliquantum saporem salis refero; Plut. omnia, ex ὑφ', vel ὑπὸ, & ἅλς, ἁλὸς, unde ἅλμη, ἡ, ἅλμυρος, ὁ, & ἁλμυρίζω, &c. quæ V.

Ὑφάλυς, ος, ὁ, ἡ, sub mari latens, qui est intra mare: Metaph. subdolus: ὑφαλὸς, sc. πέτρος, petra, vel saxum latens, nempe ὑφ' ἁλὶ, sub mari.

Ὑφάμαρτος, præcedent. est etiam, aliquantum falsus; q. d. subfalsus: Dioscor. 3. 153. atque sic, est ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἅλς, ἁλὸς, ὁ, sal, &c. V. Item Ὑφαμμος, subtus arenam habens, arenosus: ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἄμμος, ος, ἡ, idem; quod ab & pro, (literâ scil. ϝ, abjectâ) Ϝάμμος, ος, ἡ, &c. V. Item Ὑφανσις, εως, ἡ; textura, textus; Poll. l. 7. verbale, ab ὑφαίνω; V.

Ὑφάντης, ου, ὁ, textor: &

Ὑφαντὸς, ὴ, όν, textus, a, um: ab ὑφαίνω, texo. Th. ὑφάω, idem.

Ὑφαντικὸς, ad textorem pertinens, textorius; Poll. l. 7. & in fœm. ὑφαντικὴ, scil. τέχνη, ars texendi, seu ars textoria: unde adv. ὑφαντικῶς, more textorum; Poll. ibid. à præced. ὑφαντὸς, textilis, &c. V.

Ὑφάπτω, succendo; ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἅπτω, accendo, &c. V. Item Ὑφαρπάζω, ομαι, furripio, intercipio, corripio: ex ὑφ', vel ὑπὸ, & ἁρπάζω; V.

Ὑφὰς, άδος, ἡ, Polluci, l. 10. est πλεκτὸν ἀγγεῖον, quo sacra feruntur: Item ὕφασμα, τὸ, textile, textum, tela; & interdum accipitur pro panno; & nonnunquam pro veste: ut interdum sic dicitur etiam, ipse textus, seu textura: Item Ὑφασμὸς, textus, contextus, l. 6. Epigr. omnia, à seq. Th. ὑφάω, unde ὑφαίνω, &c. V.

Ὑφάω, & -άω, texo. Hinc ὑφὴ, ῆς, ἡ, textura: ὕφος, εος, το, tela: ὕφασμα, ατος, το, idem; ὑφαίνω, texo.

Ὑφ' ἁρ, ἑαρος, τὸ, viscus, ex abiete quia potest salvâ arbore ὑφαρέσθαι, tolli.

Ὑφεδρεύω, inferior sedeo, sub alio sedeo: Item ὑφεδρεία, ἡ, inferior sedes, inferior in subsellis locus; ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἕδρα, ἡ; à Th. ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, &c. V.

Ὑφέηκα,

Ὑφεῖμαι, perf. pass. verbi ὑφίημι, remitto. Hinc ὑφειμμένος, perf. part. pass. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto.

Ὑφειμμένος, remissus, submissus; ut ὑφειμμένη φωνὴ, submissa vox & inferior: Item remisse & parce factus, diminutus; sed expon. & inferior bonitate, deterior: Item permissus, cui permissum est: ut ὑφειμένῳ καθαιρεῖν αὐτὰ σε; Euryp. permissa prorè mori, seu concessa; unde adv. ὑφειμμένως, remissè, parcè, cessim: ut ἐ γὸ ὑφειμμένως καλὸν, κακὸν ὄδε; Euryp. Item τὸ ὑφειμένον, expon. remissio; apud Theophr. 6. caus. pl. &c. vide præced. ὑφείμαι.

Ὑφεὶς, εἷσα, ἐν, aor. 2. part. activ. verbi ejusd.

Ὑφέλκω, subtraho; ut & ὑφέλκομαι, subtus traho; ex ὑπὸ, pro ὑπὸ, & ἕλκω, ομαι, &c.

Ὑφιλοίατο, Ion. pro ὑφέλοιντο, 3. pl. a. 2. opt. m. verbi ὑφαιρέω, aufero. Them. αἱρέω, capio: f. αἱρέσω. p. ἥρηκα. a. 2. ἕλον.

Ὑφελοῖσα, ας, ἁ, Dor. pro ὑφελοῦσα, ης, ἡ, quæ subtraxit ac evulsit. a. 2. part. act. f. g. præced.

Ὑφελόμην, aor. 2. part. m. verbi ejusdem.

Ὑφ' ἓν, ad unum: ut ὑφ' ἓν ἐκπεσεῖν, simul conterere; Apoll. in Epist. & Sapient. 12. ὑφ' ἓν πεφενθέμενοι, &c. i. e. prius simul, seu figillatim exponentes, &c. pro ὑπὸ ἕν, &c. V.

Ὑφὲν, unio: ὑπὸ ἕν. Gloss.

Ὑφέντες, demittentes, nom. pl. a. 1. part. ὑφείς, ab ὑφίημι, demitto. Them. ἵημι, seu ἕω, mitto.

Ὑφέξει, 3. sing. f. 1. act. verbi ὑπέχω, sustineo: f. ὑφέξω, a. 2. ὑπέσχον, ες, ε. Th. ἔχω, habeo.

Ὑρπετζω, & ὑρέρπω, subrepo; expon. & subserpo; i. e. clam serpo: ex ὑρ', pro ὑπὸ, & ἕρπω, unde ἑρπύζω, &c. vide.

Ὑρισδὲ, 2. pl. a. 2. m. verbi ὑρίημι, demitto. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto: a. 2. m. ἕμην.

Ὑρεσις, remissio contentionis; quum incensendo cedimus potentiori; à Suida expon. & ἐλάττωσις; i. e. extenuatio, imminutio, diminutio: unde apud Naz. ἐδὲ τ' κῆ τῶν ὑστέραι ὑρέσεως; expon. neque essentiæ imminutionem, est verbale, ab ὑρίημι, seu ὑρίεμαι, remitto, &c. V. Item Ὑρέσιος, qui domi agit, sub tecto versans: ex ὑρ', pro ὑπὸ, & ἑστία, ἡ, &c. V.

Ὑφὴ, ἡ, textura, textus: Athen. l. 2. ὑφάω; V.

Ὑφηγέομαι, ἥσομαι, præeo: Item horror, suadeo, dicto, doceo. Th. ἡγέομαι, duco. f. ἡσομαι, perf. ἧγημαι.

Ὑφηγέσμαι, præced. expon. & incipio, exordior; unde verbalia ὑφήγησις, q. d. præitio: Item doctrina, quam quis alii veluti præiens tradidit, & in pl. ὑφηγήσεις, pro præceptis: Item expon. & enarratio: Item ductus, & pro παφαίνεσις, i. e. suasio; sic & ὑφηγήτης, qui præit alii in re quapiam, suator; unde Soph. Oed. Tyr. ὑφηγήτας, appellasse videtur eos qui suo consilio alios veluti præeunt: Item ὑφηγητὴρ, dux, ductor; unde ὑφηγητικὸς, ad doctrinam seu institutionem pertinens: Itidem à præced. ὑφηγᾶμαι; V. Item Ὑφημίολον, subdimidium; Capella l. 6. sed potius est subsesquiplum: ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἡμίολος, ὁ; V.

Ὑφῆνα, texui, a. 1. ind. act. &

Ὑφῆνε, a. 1. inf. act. &

Ὑφηνάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi ὑφαίνω, idem quod ὑφάω, texo.

Ὑφηνιοχέω, aurigæ administer sum, vel simpl. aurigor; Suid. fungor officio aurigæ; à seq. ὑφηνίοχος; V.

Ὑφηνίοχος, ε, ὁ, administer aurigæ; auriga: ex ὑπὸ & ἡνίοχος, ε, ὁ, auriga: quod ex ὑπὸ & ἡνία, ας, ἡ, habena, & ἔχω, habeo.

Ὑφηρεῖτο, 3. sing. imperf. pass. verbi ὑφαιρέω, aufero. f. ήσω. p. ὑφῄρηκα, a. 2. ὑφεῖλον. Th. αἱρέω, capio.

Ὑφήστων, aliquanto minor & junior: ab ὑπὸ & ἧττον, vel ἧσσων, ονος, ὁ, ἡ, minor.

Ὑφήφασμαι, subtextus est, 3. sing. perfect. pass. Act. redupl. verbi ὑφάω, texo: perf. act. ὕφαγκα. perf. pass. ὕφασμαι, & Act. redupl. ὑφήφασμαι, substituto η, pro υ.

Ὑφίεμαι, pro ὑρίημι, remitto: Item remittere vires, seu de viribus, consulto; i. e. non agere totis viribus: Item cedo, concedo, decedo, & passivè etiam submittor, &c. ex ὑφ' vel ὑπὸ, & ἵημι, ἵεμαι, &c. V.

Ὑφίεν, Dor. pro ὑρίεσι, 3. sing. præs. ind. verbi ὑρίημι, submitto. Th. ἵημι, seu ἕω, mitto.

Ὑφίζω, & ὑφιζάνω, subsido, subsideo, succedo, submittor; unde & ὑφίζησις, sedimentum, subsidentia, depressio: (quasi esset verbale, ab ὑφιζέω) ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ἵζω, unde ἰζέω & ἰζάνω, &c. V.

Ὑφίσταμαι, στ, ται, substituor, subeo: præs. part. ὑφιστάμενος, ὑφιστάνα, præs. inf. act. Th. ἵστημι, sto.

Ὑφίστημι, q. d. statuo sub, colloco sub, suppono, subjicio; Item substituo: id est, sufficio in locum alterius: Item propono, & expon. & in naturam rerum produco: ut ὁ θεὸς ὑπέστησε πάντα ἐξ οὐκ ὄντων; ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ἵστημι; V.

Ὑφόλμιον, ε, τὸ, quod mortario supponitur, seu quod sustinet mortarium; ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ὅλμος, ὁ; V.

Ὑφορᾶσθαι, suspicari, præs. inf. passiv. verbi ὑφοράω, suspectum habeo; quod ex ὑπὸ & ὁράω video.

Ὑφορέω, vel potius ὑφορέομαι, οῦμαι; q. d. subaspicio, suspecto; sed expon. & reformido, &c. V. præced. Item Ὑφόρασις, suspicio, & ὑφορατικὸς, suspicax; verbalia à præced. ὑφορέω, έομαι, οῦμαι; V.

Ὑφορβὸς, ὁ, ὁ, idem quod συφορβὸς, subulcus, qui sues pascit: ab ὗς, sus, & φέρβω, pasco.

Ὑφόρμιον, dicebatur apud antiquos, κοσμάριον τι χρυσοῦν; Eust. ex Rhet. lex. ex ὑπὸ & ὅρμος, ὁ, monile, &c. V. Item Ὑφορμος, locus stationi aptus; unde ὑφορμέω, ῶ; expon. sum formidolosus alicui; Metaphorâ sumptâ ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῖς ὅρμοις κυπτομένων πέρδικας ἢ ὑποπτοδομένων, & ὑφορμεῖν; dicitur etiam, ἡ λιμενικὴ τάξις, apud Polyb. quum in statione, navibus & insidiis tegendis opportuna, præternavigantibus imminet, &c. Item ὑφορμίζω, in stationem subduco; atque inde ὑφορμισμὸς, qui in stationem subducit, vel qui stare aliquid facit, ne fluctuet; omnia ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ὅρμος, ὁ, statio navium; unde ὁρμέω & ὁρμίζω, &c. vide.

Ὑφος, εος, τὸ, id quod textum est, textile, tela; interdum & pro sindone accipitur, aut pro velo; à Them. ὑφάω; V. Item Ὑφὸς, incurvus, gibbosus: atque sic est idem quod (abjecto scil. κ.) ab & pro κυφὸς, à Them. κύπτω, f. ψω, &c. V.

Ὑφυζος, aliquantùm humidus; vel simpl. humidus: ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ὐγρὸς, ὁ, &c. V. Item Ὑφυδρος, qui sub aquis est, sub aquas demersus: ut ὑφυδρος κολυμβητὰς, apud Thucid. Item aquâ intercute laborans: ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ὕδωρ, τὸ, &c. V.

Ὑφώσιν, texunt, 3. plural. præsent. ind. Poët. Peculiarim. pro ὑφῶσιν, verbi ὑφάω, texo.

Ὑφώφασμαι, vide ὑφήφασμαι.

Ὑφαγόρας, idem, cum seq. ὑψαγόρης; id vide.

Ὑψαγόρης, ε, ὁ, Poët. pro ὑψηγόρης, altiloquus, grandiloquus: ex ὕψος, τὸ, sublimitas, & ἀγορὰ, ἡ, oratio.

Ὑψάντυξ, alte cameratus; altos habens fornices; ex ὕψος, τὸ, & ἄντυξ, ὴ, &c. vide.

Ὑψαχῆ, inflat, 3. singular. ind. præsent. ab

Ὑψαχέω, cervicem tollo, inflo: ex ὕψος, εος, τὸ, altitudo, & αὐχέω, glorior.

Ὑψαύχω, elatam cervicem habens, & Metaph. superbus, quòd superbi elatâ cervice incedere soleant; unde ὑψαυχενέω, ῶ, & ὑψαυχενίζω; ut & ὑψαυχέω, ῶ, cervicem effero, cervice erectâ incedo, propriè de equo dicitur; sed Metaph. de superbis hominibus; Plut. ex ὕψος, τὸ, & αὐχέω, ένος, ὁ; unde αὐχένος & αὐχενίζω, &c. V.

Ὑψηρεφὴς, ές, ὁ, ἡ, & ὑψηρεφὴς, & ὑψερεφὴς, altum tectum habens, altus: ab ὕψος, εος, τὸ, altitudo, & ἐρέφω, tego.

Ὑψηγόρης, vel ὑψηγόρας, ε, ὁ, & ὑψηγόρος; qui magnificè & tanquam ex alto loquitur; Odyss. α & ρ. (idem quod præced. ὑψαγόρης; id vide;) Unde & ὑψηγορέα, q. d. altiloquentia, & general. pro superbia. Item Ὑψιλαυχὴς, idem cum ὑψαύχω, id vide: Unde ὑψιλαυχενία, elatio cervicis, & Metaph. superbia, arrogantia: ex ὑψιλὸς, ὁ, & αὐχὴν, ένος; unde ἀυχενικὸς, &c. V. Item Ὑψιλογνάμων, qui est elato & maximo animo, in bonam partem: (idem fere quod μεγαλογνάμων;) ex ὑψιλὸς & γνώμη, ἡ; vel γνάμων, ὁ, ἡ, &c. V. Ὑψιλοκάρδιος, qui corde est elato, superbus, arrogans; ex ὑψιλὸς, ὁ, & καρδία, ἡ; V. Ὑψιλόφρων, alta habens præcipitia:

tia: ut apud Æschil. ὑψηλόκρημνοι πέτραι, altis præcipitiis rupes: ex ὑψηλός, & κρημνός, ὁ; V. Ὑψηλολογία, ᾶς, sive -ίσμος, ου, alta loquor, utor verbis sublimibus, orationis sublimitatem sector; ex ὑψηλός, & λόγος, ὁ; V. Item Ὑψηλόνους, qui est mente elatâ, unde τὸ ὑψηλόνουν, mentis elatio, seu animi celsitudo, & sublimitas; Plut. in Per. ex ὑψηλός, ὁ & νόος, ὁ, contracte νοῦς, &c. V.

Ὑψηλῶν, altis, dat. pl. Ion. f. g. pro ὑψηλαῖς· ab

Ὑψηλός, ἡ, όν, altus, a, um, sublimis, e; comparat. ὑψηλότερος, α, ον, in dativ. Ὑψηλοτέρῳ. Them. ὕψος, εος, τό, altitudo.

Ὑψηλοφρονέω, ῶ, animo efferor: præs. imperat. ὑψηλοφρόνει, ει, εἰτω. f. ήσω. p. ὑψηλοφρόνηκα· ab

Ὑψηλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui est mente elatâ: ab ὑψηλός, altus; quod vide, & φρήν, ἡ, mens.

Ὑψηλοφροσύνη, mens alta; vel animus superbus, & nimium se efferens; est à præced. ὑψηλόφρων; V.

Ὑψηλῶς, sublimè, adv. ab ὑψηλός; quod vide.

Ὕψιωρ, ορος, ὁ, HYPSENOR, nomen propr.

Ὑψιώρη, ορος, ὁ, ἡ, altâ, seu celsâ virilitate præditus, celsos viros faciens: ut apud Nonn. ὑψιώρεσσι πιλώ; ex ὕψος, τὸ & ἀνὴρ; cujus comp. varia desinunt in ήνωρ, &c. V.

Ὑψηρεΐης, vide in ὑψερεΐης.

Ὑψηπτής, excelsus, altus, sublimis; ab ὕψι, vel Themat. ὕψος, εος, τό; vide.

Ὑψηχής, έος, ὁ, ἡ, altè sonans: in pl. ὑψηχέες· ab ὕψος, εος, τό, altitudo, & ἠχή, ῆς, ὁ, sonus.

Ὑψηχής, præced. expon. altum & clarum sonum edens; ut Il. ε. θεῶν ὑψηχέες ἵπποι, sonipedes, quorum incedentium pedes altum edunt sonitum; vel ὑψαύχενες; Eust. &c V.

Ὑψι, altè, adv. ab ὕψος, altitudo.

Ὑψιβαθής, altè profundus, seu altè prominens; ex præcedent. ὕψι & βάθος, τό; V. Item Ὑψιβάμων, altè gradiens, altè vel in alto incedens: ex ὕψι, altè, seu in alto, & βαίνω, f. βήσομαι, à βάω; unde varia ejus comp. desinunt in βάμων, & in βάτης, &c. Vide seq. ὑψιβατάω, quod derivari etiam potest ab ὑψιβαίνω, altè gradior.

Ὑψιβατάω, ῶ, ὁ, ἡ, altigradus, excelsus: ab ὕψος, εος, τό, altitudo, & βαίνω, eo.

Ὑψιβόας, nomen ranæ, ab altâ voce sic dictæ.

Ὑψιβρεμέτης, ου, ὁ, altitonans: ex ὕψι, altè. (Th. ὕψος, εος, τό, altitudo,) & βρέμω, resono.

Ὑψιγνήθλης, in alto natus: ut ὑψιγνήθλης θεός; apud Nonn. ex ὕψι, & γνεῖθλη, unde γνεῖθλις, ὁ, &c. vide.

Ὑψίγυος, ου, ὁ, ἡ, alta membra habens, altus: ab ὕψος & γύη, τό, membrum.

Ὑψίγυον, alta habens jugera: ut ὑψίγυον ἄλσος, altum nemus; apud Pind. ex ὕψι, ; vel Themat. ὕψος, & γύα, ἡ, &c. V.

Ὑψιδή, Poët. adverb. pro ὑψοῦ & ὑψόσε, in alto, in sublimi. Them. ὕψος, altitudo.

Ὑψίζυγος, ου, ὁ, ἡ, altijugus, summus trutinator rerum humanarum; altus: ex ὕψος, εος, τό, altitudo, & ζυγός, jugum. Them. ζεύγνυμι, seu ζεύγνύω, jungo.

Ὑψίζυγος, præced. Jovis est Epith. apud Hom. & Hesiod. & sonat, q. d. qui in alto sedili sedet, vel qui in alto, facta hominum ponderat atque æstimat, ex ὕψι, & ζυγός, ὁ, statera, trutina, &c. V. Item Ὑψιθέμελλος, alta habens fundamenta; ex ὕψι, vel Them. ὕψος, & θέμελλον, τό, V.

Ὑψίθρονος, ου, ὁ, ἡ, qui in alto solio sedet: ab ὕψος & θρόνος, ὁ, solium.

Ὑψικάρηνος, altum caput seu cacumen habens: ut ὄρος ὑψικάρηνον; ex ὕψι, & κάρηνον, τό; V. Item Ὑψικέλευθος, per alta loca gradiens; in Epigram. à Them. κέλευθος, ου; V. Ὑψικέρατος, & ὑψίκερως; Odyss. ι. celsa gerens cornua, qui altis est cornibus: à Them. κέρας ατος, τό; unde κεροὸς, & κερόεις, &c. V. Ὑψικίρανος, ex alto fulminans; à Them. κεραυνὸς; V. Ὑψίκερως, vide ὑψικέρατος: Item Ὑψικόλανος, proprie, altos habens colles; proinde, arduus, editus & altus; à κολανός, ὁ; compar. ut præcedentia cum adv. ὕψι, vel Them. ὕψος, τό, &c. V.

Ὑψίκομος, ου, ὁ, ἡ, altè comatus: Epith. quercûs: ex ὕψι, altè, (quod ab ὕψος, & κόμη, ης, ἡ, coma.

Ὑψίκομπος, elatus, jactator, qui jactando se effert, superbus; unde adverb. ὑψικόμπως, superbe, arroganter; nimium se efferendo, & jactando: ex ὕψι, & κόμπος, ὁ; V. Item Ὑψικρατάω, ῶ, in alto dominor: Suid. ex ὕψι, & κράτος, εος, τό; unde κρατάω, ῶ, &c. V. Sic & Ὑψικρεμὴς, altè suspensus; ex ὕψι, & κρεμάω; V. Item Ὑψικρημνος, alta habens præcipitia, altus, editus; ex ὕψος, εος, τό; unde ὕψι, & κρημνὸς, ὁ, &c. V.

Ὑψίλοφος, ου, ὁ, ἡ; Epith. loci sublimis: q. d. qui cristam, vel verticem aut cacumen in alto habet. Them. λόφος, crista, &c.

Ὑψίλοφος, præced. propriè sonat, altè cristatus, altam habens cristam, & eminentem conum; unde Metaph. & per jocum Aristoph. in Ran. appellavit, ὑψιλόφους λόγους, sublimia verba, & grande dicendi genus, quo usus est Æschylus, &c. V.

Ὑψιμέδοντος, gen. sing. ab

Ὑψιμέδων, οντος, in alto regnans: ex ὕψος, εος, τό, altitudo, & μέδω, impero.

Ὑψιμέλαθρος, altas habens ædes; seu excelsa habens atria: ut ὑψιμέλαθρον αὐλίον; apud Hom. hymn. in Merc. ex ὕψι, & μέλαθρον, τό; V. Item Ὑψιμέλαινα, altè nigræ, vel altæ & nigræ, Epitheton navium: Iliad. φ. ex ὕψι, & μέλας, ανος, ὁ; & in fœm. μέλαινα, ἡ, &c. V.

Ὑψινεφὴς, έος, ὁ, ἡ, qui est in altis nubibus: Epith. Jovis: ab ὕψος & νέφος, εος, τό, nubes.

Ὑψινεφὴς, præced. expon. & qui supra nubes est apud Nonn. seu qui altior est nubibus, &c. V. Item Ὑψίνοος, & ὑψίνους, elatam habens mentem, superbus; Nonn. unde neut. τὸ ὑψίνοον, animi celsitas & magnitudo: ex ὕψος, εος, vel ὕψι, & νόος, contracte, νοῦς, &c. V.

Ὑψιπέδης, ες, ὁ, ἡ, altum solum habens: ab ὕψος, altitudo, & πέδον, τό, solum.

Ὑψιπέτηλαι ἀνέμων, Dor. pro ὑψιπέτηδε, altivolantium ventorum: vide an ab ὑψιπέτης, altivolans; quod à πέτομαι, volo: an ab ὑψιπετὴς, altè cadens; quod à πίπτω, cado, & ὕψος.

Ὑψιπέτηλος, idem quod, & pro seq. ὑψιπέτηλος; id vide.

Ὑψιπέτηλος, ος, ὁ, ἡ, folia in cacumine gerens; altus, excelsus; ex ὕψος, εος, τό, altitudo, & πέταλον, Ion. πέτηλον, folium; quod à πετάω, pando.

Ὑψιπέτης, altivolans: ab ὕψος, εος, τό, altitudo, & πέτομαι, volo, -as. Vide in ὑψιπέταλαι.

Ὑψιπετὴς, expon. etiam, ὁ ἀπὸ ὕψους πεσών; Suid. qui ab alto cecidit: ex alto lapsus; at apud Euryp. in Hec. ὑψιπετὲς μέλαθρον, expon. domum sublimem: ex ὕψι, & inusit. πέτω, pro Them. πίπτω, fut. πέσω, & med. πεσοῦμαι; tanquam à πέτω, &c. V. Item Ὑψιπόλης, qui in alto versatur; Oppian. de venat. l. 3. ex ὕψι, & πολέω; V. Item Ὑψίπορος, loca sublimia permeans, per ardua gradiens; ut ἅρματ' ὑψιπόρῳ, currus per cacumina currentis: Nonn. ex ὕψος, εος, τό; vel adverb. ὕψι, & πόρος, ὁ; à Them. πείρω, &c. V. Ὑψίπους, altis insistens pedibus, ideoque excelsus; ex ὕψι, & πούς; V. Ὑψίπυλος, altas habens portas: ut Θήβαι ὑψίπυλον, Il. ζ. ex ὕψι, & πύλη, ὁ; idem quod Them. πύλη, ης, &c. Vi. Item Ὑψίπυργος, altis turribus insignis: ex ὕψι, & πύργος, ὁ; vide.

Ὑψιφερὴς, n. g. ab

Ὑψιφερὴς, έος, ὁ, ἡ, vide in ὑψερεΐης.

Ὑψισάρεια ἄρσενα, dicitur ἀπὸ τῶν ὑψίων στεόντων; Hesych. & Suid. est ab ὕψιστος, ὁ, excelsissimus, &c. vide.

Ὑψίστολος, altè stolatus; vel altè succinctus, in altum succinctam vestem habens; ex ὕψι, & στολὴ, ὁ; seu στόλος, ὁ, amictus, à Them. στέλλω, orno, &c. V.

Ὕψιστος, η, altissimus, de Deo dicitur: ab ὕψι, adv. in alto: comp. ὑψίων, & ὑψίτερος, α, ον. superl. ὕψιστος. Them. ὕψος, εος, τό, altitudo.

Ὑψιτανὴς, in altum tendens; Item in alto extensus; Nonn. ex ὕψι, & τείνω, fut. τενῶ, unde varia ejus comp. desinunt in τανὴς, & in τάνυς; ut ὑψιτάνυσσαν, qui erecta cervice incedere solet: ut [illegible] ὑψιτάνυσσι; Phocyl. &c. V.

Ὑψιτάνυσσι, acc. pl. ab

Ὑψιτάνυς, qui altâ cervice est: ex ὕψι, altè. (Th. ὕψος, εος, τό, altitudo,) & τείνω, tendo.

Ὑψίτερος,

Ὑψίτερος, altior; ut, ὄρνις ὑψίτερα, apud Theocr. Idyl. 8. est compar. ab ὕψος, vel ὕψι, &c. V.

Ὑψηλὸς, altam lucem habens, vel in alto lucem habens; item, altè apparens, celsus; ut ὑψηλὰ πάτερ, in Epigr. ex ὕψι & φάω, ῶ, unde φάος, εος, τὸ, &c. V. Sic & ὑψιφανὴς, altè apparens, in alto, Nonn. ex ὕψι & φαίνω, f. φανῶ, unde φανὸς, ὁ, &c. V. Item, ὑψηροιτὴς, altigradus; alta percurrens seu pervadens; sed exp. & qui animo est elato & superbo; Suid. ex ὕψι & φοιτάω, ῶ, f. ήσω, &c. Vide.

Ὑψίφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui altos & elatos animos habet, superbus: ab ὕψι, altè, & φρὴν, ἡ, mens.

Ὑψικάιτης, ὁ, ἡ, altè comatus: ab ὕψι, altè, & κάϊτη, ἡ, coma.

Ὑψόθεν, ὑψόσε, & ὕψε, altè, ex alto, superne, adv. ab ὕψος, εος, τὸ, altitudo.

Ὑψόσκεπος, ος, ὁ, ἡ, altum tectum habens: ab ὕψος, εος, τὸ, & σκέπος, ος, ὁ, tectum. Th. σκέπω, tego.

ΥΨΟΣ, εος, altitudo, sublimitas, cacumen: ἐξ ὕψους, ex alto. Hinc ὑψηλὸς, ἥ, altus; ὑψόθεν, ex alto; ὕψιστος, ος, altissimus; ὑψόω, in altum tollo; ὕψωσις, εως, ἡ, exaltatio.

Ὑψόσε, in altum, in sublime; ut Od. μ. χεῖρας ὑψόσ' ἀείρομεν, est adv. à Th. ὕψος, τὸ, V.

Ὑψῦ, adv. alté. Th. ὕψος.

Ὑψόφρων, idem quod ὑψηλόφρων; id vide: ex ὕψος, τὸ, & φρὼν, &c. Vide.

Ὑψόω, extollo. f. ώσω. p. ὕψωκα. a. 1. ὕψωσα. a. 1. sub. ὑψώσω, ης, ε. perf. pass. ὕψωμαι, σαι, ϑ. a. 1. pass. ὑψώθην, ης, η, & in 2. pl. ὑψώθητε. a. 1. sub. pass. ὑψωθῶ, ῆς, ῆ. a. 1. inf. pass. ὑψωθῆναι. a. 1. part. ὑψωθείς, εῖσα, έν. f. 1. ind. pass. ὑψωθήσομαι, η, ϑ. Th. ὕψος, εος, τὸ, altitudo.

Ὑψώθην, vide in præced.

Ὕψωμα, ατος, τὸ, altitudo, sublimitas; dat. pl. ὑψώμασι; ab ὑψόω, quod vide.

Ὑψωτὴς, ὄντος, a. 1. part. act. verbi ὑψόω, elevo, exalto. Th. ὕψος.

Ὕψωσις, exaltatio, elevatio, elatio; Suid. est verbale, ab ὑψόω, V. Unde &, præced. ὕψωμα, exp. etiam, exaltatio, elevatio; ut ὑψώματα ἧβῆ ἀείρων, apud Plut. Item, cacumen, summitas, apud Phocyl. &c. V.

ΥΩ, pluo, præs. part. ὕων. f. ind. ὔσω p. ὄμβρ, (qu. à χύω, fundo:) hinc ὕαδες, ων, αἱ, hyades, stellæ in cornibus Tauri. ὑετὸς, ὄ, ὁ, pluvia.

Ὑᾶδης, suillus, immundus, stupidus; ab ὗς, suis. Th. σῦς.

Ὑαδία, ἡ, porcina insulsitas, porcina stupiditas; crassa imperitia; porcini mores: est à præced. ὑᾶδης, εος, ὁ, ἡ. porcinus, sui similis, spurcus; item, insulsus ut pecus suillum; utrumque ab ὗς, ὑὸς, &c. V.

Φ.

Φ, Est vigesima prima littera. In numeris 500 significat. Æoles pro Θ, utuntur, ut φῆρες, pro Θῆρες, dicentes.

Φᾶ, dixit, Dor. pro φῆ, & hoc pro ἔφη, a. 2. vel imperf. verbi φημὶ, dico.

Φάανδεν, visi sunt, Poët. Pleonasm. pro φάνδεν, quod Ion. & Bœot. Sync. pro ἐφάνδησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi φαίνω, appareo, videor. f. αὖω. p. πέφαγμαι. perf. pass. πεφάμμαι. a. 1. pass. ἐφάνδην. a. 2. pass. ἐφάνην.

Φαάντερος, splendidior; & φαάντατος, splendidissimus; Od. ν. est compar. & superl. quasi ab inusit. φααντὸς, splendidus; à Them. φαίνω, f. ανῶ, &c. Vide.

Φάγανα, & φαγέδαινα, dicitur affectus stomachi, quum vehementer appetens, cibum immodicè sumat; nec satiari vorando potest; Gal. Item, φαγέδαινα, de ulceribus quoque dicitur; & interdum, omnia ulcera designat, quæ semper majora & deteriora fiunt; interdum, speciatim ulcus quoddam denotat, quod describit Poll. l. 4. c. penult. Celso est genus cancri; ab hoc ulcere ad fœverum quendam morbum transfertur; de quo Colum. de re rust. 9. 13. Unde, φαγεδαινικὸς, phagedænicus; ut φαγεδαινικὰ ἕλκη; apud Dioscor. 2. 99. Item φαγίσωρος, à comicis dicitur ὁ ἄπληστος, inexplebilis; Poll. 6. Lat. edo, comedo, Phago, onis, item φάγμα, το, id quod comeditur; esculenta, edulia; apud Suid. & φάγησις, εως, ἡ, comestio, voratio; item, φαγησία ἑορτὴ, festum quoddam in quo, cibo usque ad satietatem exhilarabantur; idem dicitur & φαγήσια, τὰ, apud eund. omnia à Th. φάγω, V.

Φαγέειν, Ion. pro φαγεῖν, a. 2. inf. act. sic φαγέοις, Ion. pro φάγοις, a. 2. opt. act. verbi φάγω, comedo.

Φαγεῖν, a. 2. inf. act. ejusd. verbi.

Φάγεσαι, pro φάγῃ, 2. sing. præs. m. φάγομαι, quod etiam pro f. 2. sumitur verbi φάγω, quod V.

Φαγησιπόσια, τὰ, festum in quo epulis ac potu exhilarabantur; Athen. l. 7. à præced. φάγησις, & πόσις, εως, ἡ, &c. V.

Φάγομαι, pro φαγέσομαι, f. 2. m. verbi ejusdem.

Φάγος, ὁ, edax: à φάγω, sed

Φαγὸς, Dor. pro φηγὸς, ἥ, ἡ FAGUS, arbor.

Φάγρος, Cretensium linguâ dicitur eos; quia acuendo ferrum adedit; Athen. l. 7. Item, pisces quidam à voracitate ita dicti, ut putatur; apud eund. ibid. à præced. φάγος, vorax, comedo, onis, &c. V.

ΦΑΓΩ, seu φήγω, edo, comedo. f. 2. m. φάγομαι, σαι, ϑ, edam; pro φαγέσομαι, ῇ, εῖϑ, a. 2. ἔφαγον, ες, ε. a. 2. imperat. act. φάγε, έτω. a. 2. opt. φάγοιμι, οις, οι, a. 2. sub. φάγω, ῃς, ῃ. a. 2. inf. φαγεῖν. a. 2. part. φαγὼν, ὄντος, Hinc φάγμα & φαγέδαινα, ης, ἡ, immodicus cibi appetitus; φάγρος, ος, ὁ, vorax; ἀνθρωποφάγος, ος, ὁ, ἡ, qui humanâ carne vescitur, παμφάγος, ος, ὁ, ἡ, helluo, qui omnia devorat.

Φάγωπι, Dor. pro

Φάγωσι, vorent, 3. pl. a. 2. sub. act. verbi φάγω, edo. a. 2. ἔφαγον.

Φάε, lucebat, Ion. pro ἔφαε, 3. sing. imperf. act. verbi φάω, luceo.

Φαέϑων, όντος, splendidus, præs. part. à φαέϑω, idem quod φάω, splendeo.

Φαέϑων, præced. interdum est Solis Epith. apud Hom. & Hes. & interdum, absolutè, pro Sole ponitur; in Epigr. Item, stellæ Jovis nomen est; apud Aristot. de mundo, &c. Vide.

Φαείνει, lucet, 3. sing. præs. verbi φαείνω, idem quod Th. φάω, luceo.

Φαεινόμφως, præs. part. m. verbi ejusd. & Them.

Φαεινὸς, ἥ, splendidus: dat. sing. φαεινῷ. Th. φάω, splendeo.

Φαείνω, idem quod φάω, luceo.

Φαεννὰ νᾶσος, Dor. pro φαεινὴ νῆσος, lucida insula. Nam φαεινὸς, ἥ, Poët. & Argivâ dialecto, pro φαεινὸς, quod vide. Hinc in comparat. φαεινότερος, superlat. φαεννότατος, splendidior, splendidissimus.

Φαεννὸς, ὄ, Poët. lucidus: vide præcedent.

Φαεσίμβροτος, ος, ὁ, ἡ, lucem hominibus afferens: à φάω, luceo, & βροτὸς, mortalis.

Φαεσφορία, ας, ἡ, lux: &

Φαεσφόρος, ος, ὁ, Lucifer: à φάος, εος, τὸ, lumen, (Th. φάω, luceo,) & φέρω, fero. p. m. πέφορα.

Φαζάλη, ης, ἡ, morbus quidam, qui mare Rubrum navigantibus accidit.

Φάζω, loquor: à φάω· unde φημὶ, dico. Est & φάζω, interficio, ut σφάζω, etiam à φάω, idem; unde φένω.

Φάϑι, dic, præs. imperat. à φημὶ, dico. Th. φάω, idem.

Φαιὰ, ᾶς, ἡ, fusca, subnigra; fuscus enim color medius est inter album & nigrum; est fœm. à masc. φαιὸς, ὁ, vide.

Φαίαξιν, dat. pl. à Φαίακες, οἱ, Phæaces populi.

Φαίδιμε, pro φαίδιμε, voc. sing. à φαίδιμος, quod V.

Φαιδιμέεις, εσσι, idem quod seq.

Φαίδιμος, ος, ὁ, ἡ, illustris. Them. φαιδεσσε.

ΦΑΙΔΡΟΣ, ὸν, hilaris, alacer. q. à φάω, luceo. Hinc φαιδρότης, ητος, ἡ, hilaritas; φαιδρόω & φαιδρύνω, exhilaro; φαίδιμος, illustris: sed

Φαῖδρος, ος, ὁ, PHÆDRUS, discipulus Platonis.

Φαιδρότης, ητος, ἡ, hilaritas, alacritas; item, splendor; item, φαιδρόω, exhilaro, alacrem reddo; utrumq; à præced. Th. φαιδρὸς, V.

Φαιδρώσασθαι, præs. inf. pass. à

Φαιδρώσω, nitidum reddo. Them. φαιδρὸς, alacer.

Φαιδρώσομαι, alacer fio; est pass. à præced. φαιδρώσω, idem quod φαιδρόω,

δέω, sed exp. &, splendidum aut tersum reddo; item expurgo; Poll. atque inde, φαιδρωτὴς, ἀδituus; Hesych. lotor, mundator; unde fœm. φαιδρωτόρια, lotrix, mundatrix; omnia, à Th. φαιδρός, quod exp. & splendidus, luculentus; unde etiam, φαιδρᾶς, hilariter, alacriter, &c. V.

Φαιδρωτὸς, qui hilari est vultu; ut, φαιδρωτὸν ὄμμα; apud Euryp. in Oreste: ex φαιδρὸς & ὤψ, ὠπὸς, &c. Vide.

Φαίδων, ωνος, ὁ, PHÆDON, nomen viri.

Φαίω, ις, præs. vel a. 2. opt. act. verbi φημὶ, dico. a. 2. ἔφην. Th. φάω, idem.

Φάικινον, φήγανον, ruta.

ΦΑΙΚΑ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, calceamenti genus, quia φαικὸν, id est, leve.

Φαίκλη, vel φέκλη, ης, ἡ, fax vini cocta. Ex Lat. fæcula.

Φαικὸς, splendidus, efficax; item levis: à φάω, luceo.

Φαιλόνης, vide φενόλης.

Φαίμεν, φᾶτε, φᾶεν, plur. a. 2. opt. act. per Syncop. Att. pro φαίημεν, ητε, ησαν, verbi φημὶ, dico. a. 2. ἔφην. Th. φάω.

Φαιναρέτης, ους, ὁ, PHÆNARETES, nomen propr.

Φαίνεθ', Ion. pro ἐφαίνετο, 3. sing. imperf. m. verbi ejusd. Nisi à φανέσκομαι, derivari malis.

Φαίνει, apparet, 3. sing. & in 3. plur. φαίνονται, verbi φαίνομαι, seu φαίνω, appareo.

Φαίνετο, apparebat, 3. sing. imperf. pass. Ion. verbi ejusd.

Φαινίνδα, ἡ, dicebatur modus pilâ ludendi; παρὰ τὸ φαίνειν; quoniam pilam alteri ostendentes, alteri mittebant, decepto eo qui se accepturum putabat; Poll. 9. Athen. 1. & Eust. &c.

Φαινομηρὶς, seu φαινομῆρις, ίδος, vel ίδος, ἡ, quæ femora ostendit; unde φαινομηρίδες, seu φαινομήριδες, dicebantur Lacænæ mulieres, quòd incedentes femora retegerent; Plut. in Num. ex φαίνω & μηρὸς, ὁ, &c. V. Item, φαινωπεσσωτέω, faciem meam ostendo, & conspiciendum me præbeo: ex φαίνω & ὠφθωπον, τὸ, vide.

Φαίνουσι, ostendens, Dor. pro φαίνουσα, præs. part. f. g. à φαίνω, appareo.

Φαίνοιτ', appareat, pro φαίνοιτο, 3. sing. præs. opt. pass. verbi ejusd.

Φαινόλης, ου, ὁ, PENULA, quia φαίνει ὅλος. Alii deducunt Græcam vocem à Lat. vide in φενόλης.

Φαινομένω, apparentem, acc. sing. part. præs. m. verbi φαίνω, ostendo.

Φαινομένῳς, per Paragogen τῶς φι, pro φαινομένῃ, dat. sing. f. g. part. præs. m. verbi ejusd.

Φαίνοπος, gen. sing. à φαίνωψ, οπος, ὁ, PHÆNOPS, nomen prop.

Φαιὸς, ᾶ, ὁ, lucidus, clarus; à seq. Them. φαίνω, V.

ΦΑΙ'ΝΩ, in lucem edo, ostendo; item luceo, splendeo. f. φανῶ. p. πέφαγκα. a. 1. ἔφηνα. a. 2. ἔφανον, ες, ε, præs. m. φαίνομαι, appareo, videor, luceo. f. m. φανοῦμαι, perf. pass. πέφασμαι, & Att. πέφασμαι, a. 2. ind. pass. ἐφάνην, ης, η, apparui. a. 2. sub. pass. φανῶ, ῇς, ῇ. f. 2. pass. φανήσομαι, ῃ, εται. Hinc φάσμα, ατος, τὸ, visum, spectrum: φάντασμα, ατος, τὸ, idem: φαντασία, ας, ἡ, visio: item imaginatio: φανερὸς, ὰ, manifestus: ὑποφαίνω, ostendo, demonstro: ὑπόφασις, εως, ἡ, enuntiatio: διαφανὴς, ές, ὁ, ἡ, perlucidus, transparens: ὑπερφανὴς, ές, ὁ, ἡ, illustris: ὑπερφάνεια, ας, ἡ, apparitio; item superficies: ὑπέρφανὸς, ές, ὁ, ἡ, conspicuus supra alios: ὑπέρφατος, ος, ὁ, ἡ, superbus, arrogans: ὑπερφάνεια, & ὑπερφανία, ας, ἡ, superbia, arrogantia: θεοφάνεια, ας, ἡ, apparitio Dei: ἄφαντος, ος, ὁ, ἡ, qui evanuit: ἀντιφάντης, ου, ὁ, sacrorum antistes: συκοφάντης, ου, ὁ, sycophanta, calumniosus, delator.

ΦΑΙΟ'Σ, ᾶ, fuscus, subniger. Hinc Lat. FOSCUS.

Φαιὸς, præced. dicitur, qui medio est inter candidum & nigrum colore; ut φαιὸς ἄρτος, panis cibarius & ater, &c. V.

Φαρίσδη, Poët. dicitur, pro σφαιρίζειν; vide σφαιρίζω.

Φαῖς, ος, ὁ, nomen prop.

Φαισὸς, ᾶ, ὁ, vel φᾶς, luminosus, lucens; item, urbs Cretæ, & promontorium Gortinis; à Them. φάω, vel φάω, V.

ΦΑ'ΚΕΛΛΟΣ, φάκελος, vel σφάκελλος, ου, ὁ, fasciculus, FASCIS.

Φάκελλος, præced. fasciculus dicitur rei cujusliber, ut φάκελλον ὑπομνημάτων, fasciculum literarum; sic &, σφάκελλος, ut σφάκελλοι φρυγάνων; fasces, seu fasciculi virgultorum; pro quo etiam legitur, φακέλοι φρυγάνων; apud Dion. Halic. Hist. l. 7. & l. 10. Item, φάκελλος Suidæ est gestamen quoddam capitis, quod & φακιόλιον, nominari dicit; item, φάκελλος, dicitur pro Them. Cφάκελλος, id V.

ΦΑΚΗ, vel φακὴ, ῆς, ἡ, lens, lenticula.

Φάκινος, qui ex lente est; Eust. à præced. Th. φακὴ, ῆς, ἡ, quod præcipuè dicitur esse lens cocta, & ipsum ex lente pulmentum; ut seq. φακὸς, ὁ, est lens cruda; unde φακὸν κόπτειν, dicitur, proverbialiter qui operam ludit; item, φακὸς ὁ ὀπὸ τῆδ τελεμάτων, dicitur lens palustris; apud Dioscor. Item, φακὸς, dicitur de vase in quo mortuorum cineres conduntur; & φάκος, exp. etiam, faciei lenticula, lentigo, verruca; facies verrucosa; Dioscor. l. 1. &c. V.

Φακοειδὲς ὑγρὸν, dicitur, crystallinus oculi humor, lenti similis, rotundus & oblongus; Aët. l. 7. ex φάκος, ὁ, & εἶδος, τὸ, &c. V. Item, φακοπιπτάνη, edulium ex lente & ptissana concinnatum; ex φακὸς, ὁ, & πτισάνη, ἡ, à Th. πίπτω, &c. V.

Φακὸς, ᾶ, ὁ, lens cruda; à φακὴ. Est & nigra quædam oculi macula.

Φακωτὸς, lenticulatus, in modum lentis conformatus; ut φακωτὸν πυραμιδίον, quod idem & φακὸς; vas in lenticulæ formam factum, quo ad ignem calente, vel aquâ, (ut sit lenticula,) vel oleo, (ut sit lecythus, feria,) calidis pleno, fotus fiunt; apud Hippocr. I em, de scalpri quodam genere dicitur etiam, apud Gal. est à præced. φακὸς, ὁ, seu Them. φακὴ, ἡ, &c. Vide.

Φάλα vel φαλὰ, ornamentum galeæ; quia aliquid φαλὸν, splendidum.

Φαλαγγάρχης, præfectus phalangis, seu qui præest phalangi; unde φαλαγγαρχία, imperium quod is habet qui phalangi præest; ex seq. φάλαγξ, αγγος, & ἀρχὴ, ἡ, &c. V. Item, φαλαγγιδὸν, per phalanges, turmatim; Il. β. Item, φαλαγγιόδηλος, morsus à phalangio, seu araneo, aut aranei quodam genere; Dioscor. ex φάλαγξ, αγγος, & δάκνω, f. δήξω, &c. V. Item, φαλάγγιον, τὸ, aranei genus, à crurum longioribus & internodiis dictum; & φαλαγγίτης, ου, ὁ, exp. miles legionarius; sed est & herbæ nomen, quæ & φαλάγγιον, & φαλαγγίτιον, dicitur; ut &, φαλάγγια, τὰ, dicebantur eadem ligna quæ & φάλαγγες; i. e. phalangæ, vectes; σκυτάλαι, ligna rotunda, fustesque teretes, instar cylindri; quibus suppositis naves in mare deducuntur, aut ad littus subducuntur; quibus & in navali fulciuntur, & in quibus residunt; Eust. & Apoll. Arg. 2. Item, φαλαγξομάχας, in Epigr. dicitur; phalangibus pugnans; ex φάλαγξ, αγγος, & μάχη, ἡ, à Th. μάχομαι, V. Item, φαλαγγόω, exp. efferor; in ferinam naturam vertor; irritor; unde, φαλαγῶσαι, Hesych. exp. πεθηριωμένη, ἠρεθισμένη, (à φάλαγξ, scil. significante araneum;) atque inde, verbalia, φαλάγγωμα, pompa quædam quæ in bacchanalibus celebrabatur; & φαλάγγωσις, dicitur, oculi affectio, quum cilium intrò spectat, pilorum acie simul cum eo inversâ, ita ut pili oculum compingant; apud Gal. & Ægin. omnia, à seq. Th. φάλαγξ, αγγος, legio; testudo aciei longior, quam latior; conitare dicebatur centum & viginti hominibus, seu, ut quidam volunt, octo millibus armatorum; sed general. dicitur de quavis acie, turmaque, ut Il. λ. Item, φάλαγξ, dicitur regula lances libræ suspendens; & φάλαγγες, αἱ, dicuntur internodia digitorum; ossa scil. terna, mutuo colligata, & velut in acie disposita; apud Gal. atque inde, φάλαγξ, exp. etiam, araneus; propter similitudinem, internodiorum in pedibus aranei, cum internodiis humani digiti; Plut. &c. V.

ΦΑ'ΛΑΓΞ, αγγος, ἡ, PHALANX, genus aciei apud Macedonas, acies quævis: aranea quædam.

ΦΑ'ΛΑΙΝΑ, ης, ἡ, cicindela, quæ noctu lucernis advolat. q. à φαλιόω, quod est λαμπρύω. Est & φάλαινα, BALÆNA.

Φαλακροκόρεξ, idem quod πυρροκόρεξ, id V. Plin. l. 10. c. 48. ubi φαλακροκόρακων,

fi-

fit mentio; ex φάλαγξ, ὁ, & κάρη, κῶν, &c. V.

ΦΑΛΑΚΡΟΣ, ῆ, calvus: quia φαλὸν, id est λευκὴν κόμην habet, vel φαλὸν ἄκρον.

Φαλακρότης, ητος, ἡ, & φαλάκρωσις, calvitium; est à præced. φαλακρός, quod dicitur, quasi ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλὸν, τουτέστι, λευκὸν, unde &, φαλάκρωσις, dicuntur etiam glabreta; i. e. loca nullo gramine, nullisque satis, vel fruticibus vestita; quasi esset à sing. φαλάκρα, ας, ἡ, quod sumitur & pro calvitio; apud Synes. Item, φαλακρόωμα, ατος, calvus fio, calvesco; atque indè verbale, φαλάκρωσις, calvitium; Ezech. 27. à φαλακρόω, vide.

Φαλακρόω, calvum facio: à præced. quod vide.

Φαλάκρωμα, ατος, τὸ, calvitium: à præcedente.

Φαλανδίας, ου, ὁ, idem quod seq. φάλανθος, & utrumque dicitur quasi comp. ex φαλὸς, ὁ, & ἄνθος, ους, τὸ, &c. V.

Φαλανθὸς, canus: q. à φαλὸς, albus.

Φάλαρα, τὰ, PHALERÆ: à φαλὸς, quia splendent.

Φάλαρα, τὰ, præced. Hesychio sunt, ἀσπιδαλίσκος, ὁ, ὅτι τῆς περικεφαλαίας; item, phaleræ, ornamenta equorum, seu equitum & nobilium; Herodot. & apud Eur. in Suppl. pro loris usurpari dicitur; & pro eod. scribitur & φάλαρις, teste Eust. &c. V.

Φάλαρις, ιδος, ὁ, quis fuerit, vide Pindar. Pyth. Ode prima, pag. 200. vers. 4. in voce Καυτήρ.

Φαλαρὶς, ίδος, ἡ, avis quædam marina seu palustris; de qua Athen. l. 7. & 9. eadem etiam dicitur &, φαληρὶς, apud Suid. Columella, phalaridas vocat; clausæ, inquit, pascuntur anates, querquedulæ, boscides, phalarides, similesque volucres, quæ stagna & paludes rimantur, &c. Reducitur ad Th. φαλὸς, unde φαληρὸς, &c. V. Item, φαλαρὶς, ίδος, ἡ, dicitur phalaris herba; apud Dioscor. 3. 159. &c. ab eod.

Φάλαρος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro φαληρὸς, quod vide.

Φαλὲκ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. rivus.

Φαλερὸς, idem quod φαληρός.

Φαλεριάω, albesco spumâ; quod à φαλερὸς, albus. Th. φαλός.

Φαληρὸς, ῆ, albus, spumeus; item ferrum galeæ; & nomen prop. viri. Th. φαλὸς, ὸς, splendidus.

Φαλιόπους, ποδος, qui est albis pedibus; ex seq. φάλιος & πούς, V.

Φάλιος, α, ον, splendidus, albus; sed exp. & albos crines habens in fronte; Hesych. à Th. φαλὸς, ὁ, V.

Φαλίσπω, desipio. q. à φαλὸς, canus. Senectus extrema μωρία.

Φαλίσσομαι, spumo. Th. φαλός.

Φαλλικὸς, ὁ, φαλλικὸν ἆσμα, carmen ad Phallos pertinens; carmen extemporaneum, quod in honorem Bacchi, super Phallis canebatur; apud Aristoph. in Acharn. ἄσομαι τὸ φαλλικὸν, exp. cantabo fescenninos versus, seu carmen oscum; Poll. l. 4. scribit φαλλικὸν, esse ὄρχημα ὃπῃ Διονύσῳ; est à seq. Them. φαλὸς, lignum oblongum, in summo habens penem ligneum aut coriaceum; quidam exp. ficulneum verettum; apud Herodot. &c. V.

ΦΑΛΛΟΣ, ὁ, penis ligneus vel coriaceus.

Φαλλοβατέω, ῶ, super Phallo incedo, Phallo insideo; Luc. est à præced. Th. φαλλὸς & βαίνω, f. βήσομαι, ut à βάω; unde varia comp. desinant in βάτης, & βατία, &c. V. Item, φαλλοφόρος, ὁ, Phalli gestator; unde plur. φαλλοφόροι, οἱ, Phalli gestatores; actores quidam theatrici, apud Athen. l. 14. ex præced. φαλὸς, ὁ, & φορὸς, ὁ, &c. V.

ΦΑΛΟΣ, ῆ, splendidus, albus, q. à φάος, εος, τὸ, lux; sed

Φαλὸς, ὸν, ὁ, conus, apex galeæ.

Φαλὸς, præced. subst. exp. & scutulum quoddam splendidum & album; item, petra in mari eminens; & conus galeæ, cui crista inseritur, &c. Vide.

Φαλύσσομαι, Hesych. καταῤῥήγνυμι, περιέρχομαι.

Φάμα, ας, ἡ, Dor. pro φήμη, ἡ, fama.

Φαλιόω, splendidum reddo: à φαλὸς.

Φαμὶ, dico, opinor; λογίζομαι, est tamen inusit. in præs. sed format ex se præt. imperf. & a. 2. ἐφάμην; prius Od. ξ. ὡς ἐφάμην; à posteriore est infin. φάσθαι, apud Hom. ab eod. etiam φαμὶ, est & imper. φάο, dic; pro φάσο; Od. σ. & part. φάμενος, dicens; ut apud Xen. ἃ φαμένη Λυσάνδρα, &c. Est pass. à φημὶ seu φάω, quod vide.

Φαμὲν, dicimus, 1. pl. præs. ind. à φημὶ, dico. Th. φάω, idem.

Φάμενος, a. 2. part. m. verbi φημὶ, dico, a. 2. m. ἐφάμην. Th. φάω.

Φαμὶ, Dor. pro φημὶ, dico.

Φάν, dicebant, Bœot. Syncop. pro ἔφασαν, vel ἔφησαν, 3. pl. imperf. vel a. 2. verbi φημὶ, dico. Th. φάω, idem.

Φάναι, dicere, præs. inf. à φημὶ. sed

Φᾶναι, apparuisse, pro φῆναι, a. 1. inf. act. verbi φαίνω, appareo. f. ανῶ. a. 1. ἔφηνα.

Φαναὶ, αἱ, Hesychio sunt ἐλλάμψεις; unde apud Euryp. in Rheso; Terpsichore, una ex novem musis, Orpheum dicit δεῖξαι φανὰς μυστηρίων ὑπερβάσιον; i. e. monstrasse, mysteria Bacchi arcana facibus esse peragenda; & ignis coruscatione adhibitâ; & apud eund. Eur. in Ione, itidem per φανὰς Βακχίας, intelligi dicuntur, orgia Bacchi, nocturno tempore facibus accensis agitari solita; item, φαναῖος Ζεὺς, splendidus dicitur Jupiter, seu nitidus; ut &, φαναῖος Ἀπόλλων, cognomen apud Chios frequens est; teste Hesych. Item, φανάριον, τὸ, laternula, facula; diminut. à φανὸς, ὁ, & omnia, à Th. φαίνω, f. φανῶ, &c. V.

Φανείλω, ης, ῃ, apparuerim, a. 2. opt. pass. &

Φανεὶς, έντος, in f. g. φανέσσα, ης, ὁ, ἡ, a. 2. part. pass. verbi φαίνω, appareo. f. ανῶ. p. πέφαγκα. perf. pass. πέφαμμαι. a. 2. pass. ἐφάνθην. p. m. πέφανα.

Φάνεν, apparuerunt, Æol. vel Bœot. pro ἐφάνησαν, 3. pl. a. 2. pass. verbi ejusd.

Φανερόμυστος, ου, qui palàm odit; ex seq. φανερὸς & μῦς, υός, ὁ, &c. V.

Φανερὸς, ά, ὸν, apparens, manifestus. Th. φαίνω, appareo.

Φανερὸς, præced. apertus; exp. &, clarus, illustris, celebris; apud Xen. Item, dicitur etiam, ἐκ τῶν φανερῶν, seu ἐκ τῶν φανερῶν, pro, apertè, palàm; & interdum, ex professo; Thuc. l. 4. &c. V.

Φανεροφίλος, amicus apertus; qui palàm amat: ex φανερὸς, præced. & φίλος, ὁ, &c. V.

Φανερόω, manifesto, f. ώσω. p. πεφανέρωκα. a. 1. imperat. φανέρωσον, άτω. præs. pass. φανερόομαι, ῶμαι, perf. pass. πεφανέρωμαι, σαι, ται, a. 1. pass. ἐφανερώθην. à φανερὸς, quod vide.

Φανερῶς, manifestè, apertè, palàm; est adv. à φανερὸς, ὁ, V.

Φανέρωσις, εως, ἡ, manifestatio: à præced.

Φαιερώτερος, clariora, nom. pl. n g. comparat. grad. à φανερὸς, quod V.

Φάνεσκε, Ion. pro ἔφαινε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi φαίνω.

Φάνη, Ion. pro ἐφάνη, apparuit, 3. sing. a. 2. ind. pass. sed

Φανῇ, 3. sing. a. 2. sub. pass. verbi φαίνω, appareo.

Φανὴν, videatur, Pleonasmo τὴν, pro φανῆ, quod V.

Φανήμεναι, apparere, Dor. pro φανῆναι, a. 2. inf. pass. verbi φαίνω, quod vide.

Φανῆναι, vide in φανήμεναι.

Φανῆς, 2. sing. a. 2. sub. pass. verbi φαίνω, quod V.

Φάνης, ητος, ὁ, dicitur Sol, quòd quotidie novus appareat; item, apud Orph. Sic nominatur amor, quòd ex Chao primus apparuerit; à Th. φαίνω, V.

Φανήσεται, 3. sing. f. 2. pass. verbi ejusd.

Φανησιάω, ῶ, apparere volo; à Th. φαίνω, V.

Φανήτω, 3. sing. a. 2. imperat. pass. &

Φανθεὶς, a. 1. part. pass. à φαίνω, appareo. a. 1. pass. ἐφάνθην.

Φανοπόδης, ου, ὁ, pro Πανοπόδης, quod ab urbe Πανόπη, deductum.

Φανίον, ου, τὸ, laternula, facula; est diminut. à φανὸς, ὁ, subst. lampas, &c. V. Sed φάνιον, τὸ, dicitur, locus in quem purgamenta corjiciebantur; Suid. Item, φανίας, ου, ὁ, proprium fuit cujusdam, qui, cum esset tenuissimæ fortunæ, summas tamen divitias simulabat & jactabat, qualis ingenii homo quilibet, τῷ φανίᾳ nomine insigniri poteat; vide Erasm. in Chil. à φανὸς, ὁ, seu Th. φαίνω, V.

Φανομηρίδες, dicebantur, αἱ σπαρταπίδες, i. e. Lacænæ seu Spartanæ; quòd femora ostenderent adductâ castulâ; Poll. l. 7. Poët. dicitur, pro φανομηρίδες,

εἶδες; id vide. Ex φανὸς, ὁ, & μηδὸς, ὁ, &c. V.

Φανὸς, ἕ, ὁ, lucidus, splendidus, clarus; & substantivè, lampas; & apud Aristoph. Sic dicitur delator, accusator, sycophanta; &c. Vide seq.

Φανὸς, ἕ, ὁ, laterna, lucerna, fax. Th. φαίνω, luceo. 2. 2. ἔφανον.

Φαντάζω, apparere facio. f. άσω. p. πεφάντακα. præs. pass. φαντάζομαι, appareo, videor; item imaginor. præs. part. pass. n. g. φαντάζόμβον, visum, quod apparet. perf. ind. pass. πεφάντασμαι, σαι. Them. φαίνω, ostendo.

Φαντασία, ας, ἡ, visum, visio, imaginatio, PHANTASIA, ostentatio: à φαντάζω, quod V.

Φαντασιακὸς, ad visiones concipiendas aptus; talis qui concipiat visiones seu imagines; à præced. φαντασία, V.

Φαντασιακόπ-ος, ου, ὁ, qui vanis quibusdam cogitationibus & imaginationibus percellitur; (ficut ἐλπιδοκόπ-ος, qui vanâ spe percellitur, seu nimiâ spe laborat; Bud. ex Eust. de Tantalo;) ex præced. φαντασία, ᾱ, & κοπὸς, ὁ, à Th. κόπτω, &c. V.

Φαντασόομαι, ώμαι, visiones & rerum imagines concipio; obversantur mihi visa & imaginationes; à præced. φαντασία, ᾱ, quæ imaginatio talis dicitur, quum imagines rerum absentium ita repræsentantur animo, ut ea cernere oculis, ac præsentes habere videamur; & interdum exp. species; item, cogitatio vehemens rei speciem animo repræsentans; imaginatio, seu imago rerum animo insidentium; species animo concepta; item, splendor speciosus, omnibus conspicuus; pompa, fastus, superbus comitatus; Athen. l. 5. & act. Ap. c. 25. Item φαντασιαστικὸς, ad visiones concipiendas aptus; Plut. Itidem, à φαντασία, ᾱ, vel quasi esset ab inusit. φαντασάζω, &c. V. Item φαντασιάδης, ου, ὁ ᾱ, ex aliqua visione seu imaginatione proveniens, vel in imaginationibus consistens; ab eod. φαντασία, V.

Φάντασμα, αἶ-ος, τὸ, spectrum: à perf. pass. verbi φαντάζω, apparere facio: quod V.

Φαντασμάτιον, τὸ, parvum visum; Plut. est diminut. à præced. φάντασμα, ατ-ος, id quod apparet, spectrum; frpe dicitur de eo, cujus vana species & imago nobis obversatur; & oculos nostros deludit, &c. V. Item, φαντασὸς, ὁ, efficiens aut concipiens visiones, qui talis est, ut concipiat & efficiat visiones & imaginationes; item, φαντασικὸς, idem, atque indè, adv. φαντασικῶς, concipiendo visiones & imaginationes; Plut. Omnia, à φαντάζω, ομαι, V.

Φαντὶ, Dor. pro φασὶ, dicunt, 3. pl. præs. ind. verbi φημὶ, dico. Them. φάω, idem.

Φάωσι, 3. pl. a. 2. sub. pass. verbi φαίνω, appareo, quod V.

Φάο, Ion. & Poët. ἔφασο, 2. sing. a. 2. m. verbi φημὶ, dico. a. 2. ἤφλω. a. 2. m. ἐφάμλω.

Φάος, εος, τὸ, lumen; à φάω, luceo.

Φάος, τὸ, præced. lux; exp. & solis ortus, diluculum; item, oculus; Od. ρ. & interdum pro vita; item φάος, dies, (sed in hac signif. frequentior est plur. φάεα, τὰ, ut in Epigr. l. 2.) sed usurpatur & pro salute; item, pro victoria; & pro auxilio, quod salutem & victoriam affert; item gaudium; & interdum, hac voce compellamus quempiam, ei blandientes; ut Od. ρ. sicuti & Latinè dicitur, lux mea, &c. V.

Φαραγγίδλω, ab Atticis scommatice jactatum fuit, εἰς γαστριμαργίαν, teste Suidâ; (qui & addit, dici sicut ἀφειδίνδλω,) item, φαραγγάδης, ου, ὁ, ἡ, abruptus, præruptus; ut φαραγγάδεις τόποι, loca in quibus sunt terræ hiatus; loca angusta; apud Aristot. & Aristoph. l. 3. Hist. dicit, ostryam δένδρον ἔχει ἔνυδρον, καὶ φαραγγάδες, i.e. arborem aquosa loca amantem, & præruptam, &c. Utrumq; à seq. Th. φάραγξ, γγ-ος, locus præceps; item, convallis, &c. V.

ΦΑΡΑΓΞ, γγ-ος, ἡ, barathrum, præcipitium, hiatus, vallis; quia in eâ φαγέντα ῥῆγμα, apparet ruptura.

Φαραὼ, ὁ, nomen regis ἄκλιτον. Hebr. vindex.

Φαρέεσι, dat. pl. Ion. & Poët. &

Φαρέϊ, dat. sing. à φᾶρ-ος, εος, τὸ, quod vide.

Φαρὶς, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. ruptura.

ΦΑΡΕΤΡΑ, ας, ἡ, PHARETRA, q. à φέρω & τρῶ, quia fert vulnifica tela.

Φαρίξλω, acc. sing. Ion. à præced.

Φαρέσεων, ῶν-ος, ὁ, Poët. pro φαρέτρα, quod vide.

Φαρέτρεον, parva pharetra; diminut. à Th. φαρέτρα, V.

Φαρετροφόρ-ος, pharetram gestans; ut φαρετροφόρος ἱερὸς in Epigr. ex φαρέτρα, ᾱ, & φορὸς, ὁ, à Th. φέρω, V.

ΦΑΡΙΚΟΝ, ου, τὸ, genus veneni.

Φαρισαῖ-ος, ὁ, Pharisæus, hoc est, interpretans. Heb. Erant enim scripturæ interpretes.

Φάρμακον, τὸ, exp. laneum redimiculum; Poll. ἠρίῳ κεφάλαιον, exponit; à Th. φᾶρ-ος, εος, V.

Φαρμάσσω, rugare, caperare; item, φαρμάσσομαι, qui rugatur seu corrugatur; qui est fronte caperata; item, φαρμάδδης, ου, ὁ, ἡ, rugosus; omnia, à seq. Th. φαρμὶς, ίδ-ος, V.

ΦΑΡΜΙΣ, ίδ-ος, ἡ, ruga. Est quasi ruptura cutis, in quâ facit valles. q. à φάραγξ, vallis, quod V.

Φαρμάζω, inficio, item, curo; idem quod & pro φαρμάσσω, f. σω, id V. Item, φαρμακεὺς, qui parat venenum; veneficus; item φαρμάσσω, exp. refertus sum medicamentis; vel indigeo medicamentis; expeto medicamenta; Eust. omnia à Th. φάρμακον, τὸ, V.

Φαρμακεία, ας, ἡ, veneficium; à φαρμακδίω, veneficio utor: Th. φάρμακον.

Φαρμακεία, ἡ, præced. venenum; idem quod φαρμάκδυσις, id V. exp. &, medela, medicina, medicamentum; unde φαρμακεῖαι, dicuntur & ipsa medicamenta; pro quo in Epigr. l. 1. legitur &, φαρμακίαι, &c. V.

Φαρμακεὺς, έως, ὁ, veneficus, magus, ab eod. Them.

Φαρμακεύω, veneficio aut veneno utor: veneficio afficio; item conficio medicamenta, condio, tingo. Them. φάρμακον.

Φαρμάκευσις, & φαρμακεία, dicitur, ipsa actio veneficio afficiendi; vel etiam, ipsa medicandi actio, medicatio; item, φαρμάκευτὴς, veneficus; & φαρμακεύτρια, ᾱ, venefica; ut &, φαρμακδυτικὸς, ad veneficia, vel ad medicamenta pertinens; medicamentarius; omnia verbalia, à præced. φαρμακδίω, V. Item, φαρμακίαι, pro φαρμακεία, medicamenta, &c. V. Item, φάρμακον, τὸ, medela; Plut. à Th. φάρμακον, τὸ, V.

Φαρμακὶς, ίδ-ος, ἡ, venefica: ejusdem Them.

Φαρμακίτης, ου, ὁ, scil. λίθ-ος, dictum fuit vinum Pramnium; teste Eust. & φαρμακῖτης, ad medicinam pertinens; ut φαρμακῖτιδες βίβλοι. Gal. & φαρμακῖτις γῆ, Pharmacitis terra, quæ & ἀμπελῖτις, apud Dioſc. 5. 173. utrumq; à præced. φαρμακὶς, V.

Φαρμακεὶς αἶ-ος, venenatus; à

ΦΑΡΜΑΚΟΝ, ου, τὸ, medicamentum, venenum, PHARMACUM. q. φέρων ἄκος, vel ἄχ-ος, remedium vel dolorem adferens. Hinc φαρμακὸς, ὁ, veneficus, magus: φαρμακδὸς, έ-ος, ὁ, idem: φαρμακδίω, veneficio utor: ἀλεξιφάρμακον, ου, τὸ, remedium contra venenum.

Φαρμακιποιὸς, qui medicamenta conficit; ex φάρμακον, τὸ, & ποιέω, V. Item φαρμακιποσία, ᾱ, medicamenti potus, seu hauſtus; item, φαρμακιποτία, medicamentum bibo, vel sorbeo; ex φάρμακον, τὸ, & πόσις, εως, ἡ, vel πότις, ου, ὁ, à Th. πίνω, præt. πέπωκα, tanquam à πόω, &c. V. Sic &, Φαρμακοπώλης, pharmacopola, medicamentorum vel pigmentorum venditor; unde φαρμακοπωλέω, sum pharmacopola, seu medicamenta vendo; ex φάρμακον, τὸ, & πωλέω, unde πώλης, ὁ, V.

Φαρμακὸς, ὁ, veneficus, magus; incantator; item, homo sacer, & devotus; detestandus, execrabilis; κάθαρμα; Aristoph. i.e. piaculum: ὁπόταν καθαρμὸν τινὰ πόλεως ἀναιρώμεθα; Suid. à Th. φάρμακον, τὸ V.

Φαρμακοτρίβης, ου, ὁ, seu φαρμακότριψ, ίβ-ος, ὁ, qui pharmaca terit & apparat; seu qui ea vendit; ex φάρμακον, τὸ, & τρίβω, f. ψω, &c. V.

Φαρμακόω, f. ώσω, Poët. Pharmaca, seu medicamenta misceo: à præced.

Φαρμακτὴρ, veneficus; qui veneno tingit inficitque; est verbale, à φαρμάσσω, seu πω, f. ξω, &c. V. Item, Φαρμακώδης, έ-ος, ὁ, ἡ, idem quod Φαρμακόεις, εσσ-α, ὁ, medicamentarius; cui medicamentum inest, seu medicamenti vim habens; ut, φαρμακόεσσαι πόσιες; potiones medicatæ; & φαρμακὸς δλ-ος, dicitur ars pigmentaria; sic,

fic φύλλα φαρμακώδη; apud Dioſc. & Theoph. Item venenatus, veneno tinctus; ut φαρμακόεν βέλος, venenatum telum, veneno imbutum; & φαρμακώδη τραύματα; apud eund Dioſc. 3. 94. Item φαρμακών, ῶνος, ὁ; officina in qua tingitur: ſed φαρμάκων, ανος, ὁ; expon. qui medicamentis ſeu venenis eſt læſus; omnia, à Them. φάρμακον; V. Item, Φάρμαξις, tinctura, immerſio, maleficium; Plut. eſt verbale, à ſeq. φαρμάσσω, vel πω, f. ξω, &c. V.

Φαρμάσσω, vel -πω, veneno afficio, tingo: immergo ferrum in aquam frigidam. Th. φάρμακον.

ΦΑΡΟΣ, εος, τὸ, palla, pallium, veſtis exterior, velum capitis: q. à φέρω.

Φαρόω, ſeu ἀφαρόω, aro. Heſych. φάρος, ἄρσης, φαρσὴν, ἀροτριᾶν.

Φάρος, εος, το, velum, involucrum, tractus, regio, pars. Puto à φάρος hinc

Φαροφόρος, ος, ὁ, ἡ, ſignifer, vexillarius: à φάρος, τὸ; quod vide, & φέρω.

Φαρυγξῶν, vel φαρύγεδον, ος, τὸ, fauces; idem quod, & à Th. φάρυγξ, γγος; V. Item Φαρυγιόω, ſeu φαρυγιάω, cum ingluvie, cum voracitate. Item φαρυγίζω, (idem quod λαρυγίζω; id vide:) vocem dilato; & φαρυγὶς, ίδος, ἡ; ingluvies, edacitas: omnia, ab eod. Th. φάρυγξ; V.

ΦΑΡΥΓΞ, υγγος, ὁ, ἡ, guttur, fauces, per quas φέρεται cibus & ſpiritus. An potius à φάω, loquor, & ῥέω, fluo.

Φάς, dicens, a. 2. part act. à φημὶ, idem quod φάω, dico.

Φάσγανον, ου, τὸ, culter, enſis: q. σφάγανον, à σφάζω, interficio.

Φᾶσε, dixit, Dor. & Ion. pro ἔφησε, 3. ſing. a. 1. act. à φημι, dico.

Φασεῖς, dices, Dor. pro φήσεις, 2. ſing. f. à φημὶ, dico.

Φάσθαι, dixiſſe, aoriſt. 2. inf. med. verbi ejuſd.

Φάσηλος, à Lat. Phaſelus, actuarium: à Phaſelide Pamphiliæ oppido ubi hoc navigii genus primò inventum fuiſſe traditur.

Φάσηλος, præced. ſcribitur, & φασήολος, φασίολος, & φάσιλος, ου, ὁ, & expon. leguminis oblongi genus; Dioſc. 2. 130. & 4. 121. atque inde, navigium oblongum ſignificat; Phaſeli nonnullis ſunt cicercula quæ hodiæ Phaſilli, vulgo Phaſeoli vero planta hortenſis ſimilax, cujus fructus lobi, dolichique; Theophr.

Φασὶ, inquiunt, 3. pl. præſ. ind. ſed

Φᾶσι, dicentibus, dativ. plur. a. 2. part. act. φὰς, άντος, verbi φημὶ, dico. Th. φάω.

ΦΑΣΙΑΝΟΣ, ου, ὁ, PHASIANUS, avis Angl. a Pheaſant.

Φασιανικὸς, πρæced. ſcribitur & φασιανικὸς, ὁ, & ἡ, ὄρνις, Phaſianus gallus, & Phaſiana gallina, avium genus, quarum copia apud Phaſidem fluvium: Item φασιὰς μηδεία, Medea alumna Phaſidis, ſeu fluvii, ſeu oppidi, utrumque à φᾶσις, εως, & ίδος, ὁ, Cholchidis prægrandis fluvius: Sed & oppidum fuit, ad Phaſidis oſtium: Item φασιανὸς, & φασιανικὸς, ὁ; expon. ὁ συκοφάντης, delator, accuſator, atque ſic eſt

à φάσις, εως, ἡ, apparitio: Item delatio, acculatio; ut φάσεις φαίνειν, delationes facitare, &c. V.

Φασὶν, aiunt, 3. pl. ind. præſ. à φημὶ, dico: ſed

Φάσιν, acc. ſing à

Φάσις, εως, ἡ, dictio, rumor, à φάω, dico. Eſt & φάσις, apparitio. Sic Luna habet multas phaſes ſeu apparitiones, modo falcata; modo gibbola, &c. à φαίνω, appareo. Eſt &

Φάσις, nomen fluvii.

Φάσκε, dictitabat, 3. ſing. imperf. Ion. verbi φάσκω, Poët. pro φημὶ, dico. Th. φάω, idem.

Φάσκειν, 3. pl. præſ. paſſ. à

Φάσκω, dicito; vide in φάσκε.

Φάσμα, ατος, τὸ, viſum, ſpectrum: Item oſtentum, portentum, prodigium; verbale, à πέφασμαι, pro quo dicitur πέπαμμαι, apparui, comparui; 1. perf. præt. paſſ. verbi φαίνω; unde etiam, dicitur πεφασμένος, oſtenſus, demonſtratus, patefactus, part. ab eod. &c. Vide.

Φάσμην, Dor. pro φήσμην, dicam, f. 1. m. à φημὶ, dico.

Φάσσα, vel Att. φάττα, ης, ἡ, avis columbini generis, palumbes.

Φασσοφόνος, ος, ὁ, ἡ, occiſor columbarum: à φάσσα, columba, & φένω, occido. p. m. πέφονα.

Φασῶ, εἷς, εἶ, Doricè pro φήσω, εις, ει, f. 1. act. verbi φημὶ, dico. Them. φάω, idem.

Φατειᾶν, gen. plur. à φατειὸς, enarrabilis. Th. φάω, dico.

Φαῖλις, ος, ὁ, loquutuleius, loquax; ſed expon. & mendax; Heſych. unde φατειὸς, præced. exp. dicendus, nominandus, &c. V.

Φατὶ, Dor. pro φησὶ; quod vide.

Φατίζω, rumorem ſpargo: à

Φάτις, idem quod φάσις; q. v.

Φάτις, ιος, ἡ, præced. & φάσις, expon. dictum, ſententia, ſeu apophthegma: ut φάτις, ſeu φάσις, φυσικὴ, in Epigram. Item reſponſum vatis, oraculum: Item ſermo, vel verbum: Item nuntius, fama; ſed expon. & gloria; Odyſſ. ζ. &c. V.

ΦΑΤΝΗ, ης, ἡ, præſepe, ſtabulum: qu. à φάγω, vel πάω, ibi enim paſcitur jumentum: unde ſorte Angl. fat.

Φάτναι, & φατνίαι, dicuntur loculamenta dentium; quaſi præſepia & capſulæ in quibus collocantur; Gal. l. 2. de Oſſ. dicit, dentes contineri, ἐν τοῖς τῆς φατνίαν βόθριοις, ſcribitque φάτναι, eſſe oſſa dentes continentia; βόθρια, vero eſſe cavitates in quas dentes inſerti ſunt: Item φατνώματα, τὰ, lacunaria, laquearia: Item navium foramina, per quæ in adnavigantes miſſilia emittuntur; apud Athen. Item dicuntur & dentium eſſe φατνώματα, apud Euſt. Atque inde φατνωματικὸς, & φατνατὸς, laqueatus: Item tabulatus; omnia à præced. Th. φάτνη; quod expon etiam menſa: Item ſtellæ, quæ in cancro nubeculam referunt, vocantur φάτνη; ut annotatur ex Proclo, &c. V. Φάτος, occiſus, mortuus; à Them. φάω, occido, &c. V.

Φάτο, dixit, Ion. pro ἔφατο, 3. ſing. a. 2. m. verbi φημὶ, dico. a. 2. ἴφλω. Them. φάω, dico.

Φατὸς, ὴ, όν, dicendus, celebris: à φάω, vel φημὶ, dico.

Φατρία, dicitur pro φρατρία; id vide.

Φάττος, ου, ὁ, palumbes, ἀκυπτερὸς; idem quod, & à φάττα, ſeu φάσσα, &c. vide.

Φαύζω, frigo: Heſych.

Φαυλία ἐλαία quæ & φαυλὴ ἐλαία; dicitur oliva, cujus parvus eſt fructus; apud Theophr. Item φαυλίζω, expon. vili habeo flocci ſeu parvi facio; pro nihilo duco, contemno, elevo; unde verbalia φαυλισμὸς, contemptio, deſpectus; & φαυλήτριξ, contemptrix, ſubſtannatrix; omnia à ſeq. Th. φαῦλος, ὁ; V.

Φαυλόβιος, tenuiter vivens; ſeu qui tenuiter victitat: ex φαῦλος, & βίος, ὁ, &c. V.

ΦΑΥ̃ΛΟΣ, ος, & φαῦρος, Dor. φλαῦρος, Att. VILIS, pravus ſimplex, vitioſus, nugatorius: q. φλύαρος, à φλέω, nugor. Hinc φαυλότης, ητος, ἡ, vilitas, φαυλίζω, pro vili habeo, floccifacio. Hinc Angl. fool, & fool.

Φαυλοτάτης, gen. ſing. f. g. ſuperl. gradus, à φαῦλος, ος, pravus, compar. φαυλότερος, ſuperlat. φαυλότατος, praviſſimus.

Φαυλότης, ητος, ἡ, vilitas: Item ineptia, ruſticitas, inſcitia: ſed expon. & imbecillitas, infæcunditas; apud Plat. de leg. à præcedent. Them. φαῦλος; vide.

Φαυλοεργὸς, malus artifex; ex φαῦλος, & ἔργον τὸ; V.

Φαύλως, adv. pravè: à φαῦλος.

Φαῦρος, Dor. pro φαῦλος; q. v.

Φαυσιβρεγὴς, ος, ὁ, ἡ, Solis Epith. παρὰ τὸ φαύσιν, τοῦτ' ὅτι φῶς τοῖς βροτοῖς φέρειν, quòd lucem mortalibus ferat. Vel παρὰ τὸ φαίνειν, ἤγουν φαίνων καὶ λάμπων τοῖς βροτοῖς, quòd luceat mortalibus. Idem & φαεσίμβρεγὴς: ab Homero vocatur.

Φαυσίγλις, vel φαύσιγλις, maculæ in tibiis exigne contractæ: quia à φαύσις ignis.

Φαῦσις, εως, ἡ, lux, ſplendor, ipſa lucendi actio: à φάω, luceo.

Φαύσκω, idem quod ſeq. φαύω, Æolicè pro φάω, luceo, &c. V. Item Φαυσίβιος, Epith. Bacchi: apud Lycophr. quòd cum facibus celebrarentur ejus myſteria; à φαύω, f. σω, Æolicè pro Th. φάω; V.

Φαύω, luceo: ex φάω; idem.

Φάψ, φαπὸς, ἡ, avis è columbino genere: à φέβομαι, quia timida.

ΦΑΩ, Poët. luceo, ſplendeo: Item dico, occido, interficio. Hinc φάος, εος, τὸ, lumen, lux: φῶς, φωτὸς, τὸ, idem: φὼς, φωτὸς, ὁ, Poëticè vir, homo: φωτὸς, ὅ, lucidus: φαεινὸς, ὴ, idem: φωτίζω, illumino: φωτισμὸς, ὅ, ὁ, ſplendor: ἀμφιφὼς, φῶτος, ὁ, ἡ, circumquaque lucem habens: φημὶ, dico: φημίζω, & φάσκω, idem: φήμη, ης, ἡ, fama: φάσις, εως, ἡ, dictio, dictum: φάτις, εως, ἡ, idem: φάτης, ου, ὁ, loquax: ἀπόφημι, contradico, nego: ἀπόφασις, εως, ἡ, negatio: προφέρω, præ-

dico:

dico: προφήτης, ου, ὁ, propheta: προφητεύω, vaticinor: προφητεία, ας, ἡ, prædictio futurorum: προφάσις, εως, ἡ, prætextus: βλασφημῶ, ω, ὁ, ἡ; famam alicujus lædens: βλασφημέω, probra & convitia jacto in aliquem, βλασφημία, ας, ἡ maledicentia: ὐφημέω, & ὐφημίζω, celebro laudo: ὐφημία, ας, ἡ, fausta acclamatio.

Φέξεσθαι, fugere, præf. inf. à

ΦΕ'ΒΟΜΑΙ, fugio: Item timeo, metuo: p. m. πέφοβα· hinc φόβος, ου, ὁ, fuga: Item timor, metus: φοβερός, ᾶ, formidabilis: Item timidus, φοβέομαι, ούμαι, metuo.

Φεύξαμεθα, fugiamus, 1. pl. præf. sub. verbi φέβομαι; q. v.

ΦΕ'ΓΓΟΣ, εος, τὸ; splendor, lux lumen; (q. à φάω.)

Φέγγω, f. ξω, splendorem præbeo, illumino: à præced.

Φεγγώδης, εος, ὁ, ἡ, ες, splendore, seu luce abundans, luminosus: ut φεγγώδης Ἰησοῦς, apud Nazianz. à præced. Them. φέγγος; quod interdum ponitur pro jubare: i. e. luce Solis; & interdum pro luce, i. e. vita; ut Epigram. l. 2. ὃς γλυκερὰ φέγγος Ζώπυρος ἐξέμυσε, quos luce jucunda Zopyrus privavit: Item pro luce, i. e. die, apud Eur. atque inde, φεγγόομαι, fulgeo, splendeo; pass. ab act. præced. φέγγω, lucem præbeo, illustro, &c. V.

Φείδεο, parcas, præf. imperat. m. Ion. pro φείδε, verbi φείδομαι, præf. inf. φείδεσθαι.

Φειδάλφιτος, propriè qui farinæ parcit; parcus, tenax; atque inde adv. φειδαλφίτως, parcendo farinæ, parcè, Suid. ex φείδομαι, unde φειδώ, ὁ, ἡ, & ἄλφιτον, τὸ, &c. V. Item φειδίτειον, seu φειδίτιον, vel φιδίτιον, sodalitas quædam, apud Spartanos, simul epulari solitorum, sed cum parcimonia & frugaliter, ex legis præscripto: Item, locus in quem convenichant, qui ejusdem sodalitii erant: Athen. Item φειδίτας, vel φιδίτας, qui φειδιτία celebrabant; apud eund. & φειδιτικὸς, pertinens ad φειδίτια; ut φειδιτικὰ δεῖπνα, quæ & φειδίτια, apud eund. omnia ab eodem Th. φείδομαι, seq. V.

ΦΕΙ'ΔΟΜΑΙ, parco, ignosco, parcè utor, abstineo. cum gen. præf. inf. φείδεσθαι f. m. φείσομαι, ῃ, εται. a. 1. med. ἐφεισάμην, ω, ατο, peperci. a. 1. m. sub. φείσωμαι, ῃ, ηται. Hinc adv. φειδομένως, parcè: φειδώ, οῦς, ἡ, parsimonia: φεισμονὴ, ῆς, ἡ, idem· φειδωλὸς, ὴ, parcus: q. φείδω τὸ δῶρον.

Φειδομένως, parcè, adverbium, à φείδομαι, parco: præf part. m. φειδόμενος.

Φειδὸς, οῦ, parcus, tenuis, & φειδόλος, idem; utrumque à præced. φείδομαι; vide.

Φειδὼ, οῦς, ἡ, parsimonia: &

Φειδωλὴ, ῆς, ἡ, idem: & parca. Them. φείδομαι.

Φειδωλία, ᾶς, ἡ idem cum præced. φειδωλὴ; V.

Φειδωλὸς, ὴ, ὸν, parcus: ab eod. Th.

Φείδων, ωνος, ὁ, parcus, in Epigram. sed ponitur, & pro vase oleario: apud Aristot. & Poll. à præced. nt. φείδω, ᾶ, quod expon. etiam, ipsa actio parcendi; ut apud Herodian. l. 4. ἀδικεῖ τις ὧν φείδω ἡλικίας, nulli ætati parcebatur, &c. V.

Φειδωλῶς, parcè, restrictè, est adv. à φειδωλὸς; V.

Φείσεται, 3. sing. f. 1. m. verbi φείδομαι, parco.

Φειμωνὴ, ῆς, ἡ, parsimonia: Item affectus quo adducimur ad parcendum, misericordia; i. e. φειδὼ καὶ ὄλιγοψυχία; Suid. à Them. φείδομαι. f. σημαν. præt. εἰσμαι, &c. V.

Φέκλη, fæx, vel fæcula; vox autem est Latina, à Græcis usurpata, ut aliæ plures.

Φθηνάω, nugor, desipio. Puto à φαῦλον. Hesych.

Φελλεύω, fluito, more suberis: Item φελλίνας, ὁ, levis in modum suberis: Hesych. Item φελλὺς, εως, fuit Atticè locus salebrosus; teste Suida, locus petrosus Attici territorii, unde φελλεῖς, lapides silicei, silices, duri lapides: Item loca lapidosa solumque gracile, in quo, subjectis lapidibus, terreni parum in superficie tantum velut superinductum, supersternitur, &c. Theophrastus, γῆν ὑπόπεδον vocat, omnia à seq. Th. φελλὸς, suber arbor, (quæ & ἴτεα, Theophr.) sed est, & ejus arboris cortex; unde κηφήσειν ἔδει φελλῷ, apud Strab. proverbialiter usurpatur pro subere levius; & apud Pind. in Pyth. 2. ἀξάμπιος εἰμι, φελλὸς ὡς, mergi nequeo, ut super, &c. V.

Φελλόδρυος, arbor nomen habens ex suberis & quercus appellatione; phellodrys arbor semper virens; Theoph. eadem est quæ ἀρία, i. e. ilex aquifolia; Plin. ex φελλὸς, ὁ, & δρῦς, ἡ, &c. V. Item Φελλόποδες, q. d. suberipedes, tantæ levitatis homines, ut per mare currentes non submergantur, ceu suberibus sustentati; Luc. in ver narr. ex φελλὸς, ὁ, & πούς, ποδὸς; V.

ΦΕΛΛΟ'Σ, ου, ὁ, suber: q. à φλοῖσσω, cortex.

Φεναξίας, ας, ἡ, fraus; Item φεναξὴ, ῆς, ἡ, coma additicia; Eust. galericulum, capillamentum; Poll. & φεναξίζω, decipio, fallo, impono, do verba, illudo, ludificor; atque inde verbale, φεναξισμὸς, οῦ, ὁ, deceptio, impostura, illusio, ludificatio; omnia à seq. Them. φέναξ, ακος; V.

ΦΕ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, impostor, derisor, q. à φεναξὴ, quæ & πλωΐκη, coma adscititia, falsa. Hinc φεναξίζω, decipio, fallo.

Φενόλης, ου, ὁ, penula: vox origine Lat.

ΦΕ'ΝΩ, occido, interficio: (q. à φάω) p. m. πέφονα. Hinc φόνος, ου, ὁ, cædes, homicidium: φονεὺς, έως, ὁ, homicida: φονεύω, occido: ἀνδροφόνος, ου, ὁ, ἡ, homicida: πατροφόνος, ου, ὁ, ἡ, patricida. Περσεφόνη, ης, ἡ, Persephone, quæ cædibus omnia vastat; Proserpina, mater Orci.

Φεραὶ, ῶν, αἱ, oppidum Thessaliæ.

Φέρασπις, clypeum ferens, clypeatus: Item bellicosus; in Epigram. ex Them. φέρω, & ἀσπὶς, ίδος; V. Item Φερωνὲς, & Φρεωνὲς, lucifer, lucem ferens, seu afferens, aut splendorem: Item lucidus; in Epigr. ex φέρω, & αὐγὴ, ἡ; V.

Φβσέμεν, pascere præf. inf. Ion. pro φέρβειν, &

Φέρβεσθαι, alere, nutrire. Att. pass. pro activ. φέρβειν· à

ΦΕ'ΡΒΩ, pasco, alo: f. ψω. p. φα. p. m. πέφορβα. Hinc φορβὴ, ῆς, ἡ, pabulum, esca, ἱπποφορβὸς, ὁ, equorum pastor: q. à φέρω & βίσκω.

Φέρε, fer, præf. imper. act. à φέρω.

Φερέγγυος, ου, ὁ, ἡ, sponsor fide dignus: à φέρω & ἐγγύη, ἡ, sponsio.

Φρέδειπνον, prandium afferens, prandii allator, seu allatrix; ut φερέδειπνος ἰωὴ; Nonno, vox prandii allatrix: ex φέρω, & δεῖπνον, τὸ; V. Item Φερέζωος, vitam ferens, salutaris; Nonn. ex φέρω, & ζωὴ, ἡ; V.

Φέρεις, ει, 2. & 3. sing. præs. ind. verbi φέρω, fero.

Φερέκακος, mala seu ærumnas ferens, labores ferens; vel potius laborum tolerans & patiens; Polyb. l. 3. ex φέρω, & κακὸς, ὁ; V. Item Φερέκαρπος, fructum ferens; Plut ex φέρω, & καρπὸς, ὁ; V.

Φέρεκλος, ου, ὁ, nomen propr.

Φερέμεν, Ion. pro φέρειν, præf. inf. verbi φέρω, fero.

Φερέοικος, ου, ὁ, ἡ, domiporta. Epith. cochleæ. Ex Φέρω, & οἶκος, domus.

Φερέοικος, præced. dicitur & φέροικος, ferens domum, & subst antivè, testudo; q. d. domiporta cochlea; Hesiod. in Erg. &c. V. Item Φερεπόλις, urbem ferens; i. e. sustinens, ac sustentans; Plut. ex φέρω, & πόλις; V. Item Φερεπονία, ᾶς, ἡ laborum tolerantia; à seq. φερέπονος, laborifer, &c. V.

Φερέπονος, ου, ὁ, ἡ, Poët. laborum tolerans, ærumnas sustinens: ex φέρω, fero, & πόνος, ου, ὁ, labor. Th. πένομαι, laboro. p. m. πέπονα.

Φερέσβιος, ου, ὁ, ἡ, almus: à φέρω, fero, & βίος, ου, ὁ, vita.

Φέρεσκον, imperf. activ. Ion. pro ἤνεγκον, verbi φέρω.

Φερεσκλέης, acc. pl. à

Φερεσκλὴς, έος, ὁ, ἡ, scutifer, scutum ferens: ex φέρω & σάκος, εος, τὸ, scutum. Th. σάκος, onero.

Φερεσταφύλος, racemiger, uviger, racemos seu uvas, producens, Bacchi Epith. in Epigram. ex φέρω, & σταφυλὴ, ἡ; Vide.

Φερέστερος, & φέρτερος, qu. qui plus fert, seu portat; vel qui plus ferre potest & portare, & per consequens validior, robustior; plerumque tamen accipitur, pro potentior, præstantior: Item melior, utilior; ut Il. α. ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ὅδε, quoniam multo fatius est; unde φέρτερον ἄδειν; adv. apud Theocr. sunt compar. à Them. φέρω; vide.

Φέρετ', Ion. pro ἐφέρετο, 3. sing. imperf. pass. &

Φέρετ, 3. sing. præs. pass. verbi φέρω; quod vide.

Φέρετρον, ου, τὸ, FERETRUM, capulum: à φέρω, fero.

Φέρεσθον, præced. scribitur & φέρεθον, τὸ, capulus, Il. 6. Item lectica; Item φερεσβόλιον, circumveho, seu transveho in pompa;

pompa; sumptâ Metaph. à pompa funebri; undè in pass. φερεξδρομῆν τεμπῆν, apud Plut. in Coriol. quum sacramenta victoriæ pomposè in publico circumferrentur, à præc. φέρεξδρον, τὸ; V.

Φέρη, ferat, 3. sing. præs. sub. act. verbi φέρω.

Φέρις Ⓖ, φέρτις Ⓖ, & φέρτατος Ⓖ, optimus, superl. à φέρω, compar. φέρτερος Ⓖ, validior.

ΦΕΡΝΗ, ης, ἡ, dos, quam uxor affert: q. à φέρω. Hinc παράφερνα, ων, τὰ, bona quæ sponsa præter constitutam dotem secum affert. Paraphernalia.

Φερνίζω, doto; Exod. 22. à præcedent. Them. φερνὴ, ἡ; V. Φέρνικος Ⓖ, vide suprà φερέοικος Ⓖ.

Φέροιεν, gererent, 3. pl. opt. præs. activ. verbi φέρω, fero.

Φέροιτο, ας, ά, Dor. pro φέροιτο, ferens, præs. part. f. g. à φέρω.

Φερόμθεν, 1. dual. vel Æol. pro φερόμθα, 1. pl. præsent. ind. passiv. verbi ejusd.

Φερόμθα, Poët. pro φερόμθα, 1. pl. præs. pass. verbi φέρω.

Φερόνικος Ⓖ, victor: -(idem quod νικοφόρος Ⓖ,) q. d. ferens victoriam; ex φέρω, & νίκη, ἡ; V.

Φέρητε, nom. dual. φέροντες, acc. pl. præs. part. act. &

Φέροντι, ferunt, Dor. pro φέρουσι, 3. plur. præs. verbi φέρω.

Φέροντες, ες, ὰ, præs. part. f. g. verbi φέρω. Est & nomen Nymphæ.

Φέρουσιν, 3. pl. præs. ind. verbi φέρω.

Φέρτατος Ⓖ, & φέρτις Ⓖ, præstantissimus, superl. à φέρω, fero: comp. φέρτερος Ⓖ, præstantior.

Φέρτε, per Sync. pro φέρετε, ferte, 2. pl. imperat. act. verbi φέρω, fero.

Φέρτερος Ⓖ, α, ον, præstantior: propriè qui plus portare potest, compar. à φέρω, fero; superl. φέρτατος Ⓖ.

Φέρτις Ⓖ, vide in φέρτατος Ⓖ.

Φερσεφόνα, ας, ά, Prolerpina, Dor. & Æol. pro Περσεφόνη, ἡ. Eadem & Περσεφόνεια, dicitur, & Περσεφάσσα. Them. φένω, quod vide.

ΦΕ'ΡΩ, FERO, porto; obtineo, consequor; persolvo: profero: aufero: confero: imperf. ἔφερον, ες, ε. f. ὄισω, (tanquam ab ὄιω.) a. 1. ὤνεγκα, ας, ε. q. ab ἐίνεκω. a. 1. imperat. act. ἔνεγκον, άτω, & in 2. pl. ἐνέγκατε, a. 1. act. inf. ἐνεγκαι. a. 2. ind. ὤνεγκον, cujus part. ἐνεγκών, ὤσα, όν, præs. pass. φέρομαι, feror, agor. præs. sub. φέρωμαι, ῆ, ῆται. præs. inf. φέρεσθαι. imperf. pass. ἐφερόμην, ως, ετο. perf. pass. ὤνεγμαι. a. 1. pass. ὠνέχθην, Ion. ὠνεχθέω· cujus part. ὠνεχθείς, Ion. ὠνιχθείς, εῖσα, έν. præt. m. ὤνεγκα, & Att. ὠνήνοχα· aoriſt. prim. infintiv. med. ὠνέγκασθαι. Hinc à φέρω, compar. φέρτερος Ⓖ, ων, validior, præstantior: superl. φέρτατος Ⓖ, η, validissimus, præstantissimus: & hinc φέρεζυγος, ου, τὸ, feretrum, capulum: φόρος Ⓖ, ου, ὁ, tributum, vectigal: φορὰ, ας, ἡ, latio, portatio; Item pensitatio, collatio: φορέω, gesto, fero: ἀναφέρω, sursum fero; Item refero: ἀναφορὰ, ᾶς, ἡ, subvectio; Item relatio: διαφέρω, differo διαφορὰ, ας, ἡ, differentia: ἀδιάφορος Ⓖ, ου, ὁ, ἡ, indifferens: περιφέρω, circumfero, circumago: περιφερὴς, ές Ⓖ, ὁ, ἡ, orbicularis, rotundus: περιφέρεια, ας, ἡ, circumferentia: προσφέρω, offero: προσφορὰ, ᾶς, ἡ, oblatio: συμφέρω, simul φέρω; Item conduco, utilis sum συμφέρον, οντος Ⓖ, τὸ, utile: συμφορὰ, ᾶς, ἡ, collatio; Item infortunium, calamitas, denique: à φέρω, fortè Angl. to bear.

Φέρων, φέρουσα, ferens, præsent. partic. à φέρω.

Φερώνυμος Ⓖ, q. d. ferens nomen suum; i. e. veritatem nominis sui; cui verè convenit nomen quod habet; unde adv. φερωνύμως, nomine rei verè respondente, nomine rei congruo: Item φερωνυμία, nominis convenientia cum re: Euſt. ex φέρω, & ὄνομα, τὸ; quod in comp. plerisque mutat prius, ο in ω, posterius in υ, &c. V.

Φετμὴ, jussum; idem quod, pro & ab, ἐφετμὴ, ἡ; id vide.

ΦΕΤ, HEU, eheu, papæ: q. à φέβω, terreo. Est interjectio rejicientis, lamentantis, & admirantis.

Φεύγον, Ion. pro ἔφευγον, imperf. act. verbi φεύγω, fugio; q. v.

Φεύγοντι, Dor. pro φεύγουσι, fugiunt, 3. pl. præs. ejusd.

Φευγόντων, Att. pro φευγέτωσαν, 3. pl. præs. imperat. act. verbi φεύγω.

Φεύγουσαι, nom. pl. & φεύγουσης, gen. sing. præs. part. act. f. g. &

Φεύγουσι, 3. pl. præs. ind. à

ΦΕΥ'ΓΩ, FUGIO, evado, declino: reus fum, accusor: (fortè à φέβω; q. φέβγω.) f. ξω. f. 1. m. φεύξομαι. a. 2. ind. act. ἔφυγον. præt. m. πέφευγα, pro πέφυγα, ας, ε. Hinc φυγὴ, ἡ, fuga: φυγὰς, άδος Ⓖ, ὁ, ἡ, profugus, exul.

Φευγυδρος Ⓖ, qui fugitat aquam, aquam refugiens & reformidans; ex præcedente Them. φεύγω, & ὕδωρ, τὸ, &c. vide.

Φεύζω, clamo βεύ; à Themat. βεύ.

Φευκτέον, fugiendum, adj. verbale n. g. à φεύγω.

Φευκτὸς, ὴ, ὸν, fugax; est à seq. φευκτὸς, qui effugi potest, seu vitari, vitandus: Item detestandus, seu detestabilis, &c. vide.

Φευκτῶν, gen. pl. à φευκτὸς ὴ, vitabilis. Th. φεύγω.

Φεύξιμος Ⓖ, ὸ, ἡ, à quo fugiendum est; qui effugi potest, seu vitari; sed apud Plut. de instit. βωμὸς φεύξιμος Ⓖ; expon. ara ad quam confugitur, seu ad quam confugere licet: Item φευξις, εως, ἡ, fuga; Hesych. utrumque ab eod. φεύγω; V.

Φεύξομαι, futur. 1. med. verbi φεύγω, fugio.

Φεύξῃ, fugies, 2. sing. fut. med. Dor. à φεύγω.

ΦΕ'ΨΑΛΟΣ, ὰ, ὸ, scintilla: q. φάος ψάλλω, id est, lux flammæ.

Φεψάλυξ, comburo: præced.

Φεψάλυξ, scintilla parva idem quod præcedens Th. φέψαλος Ⓖ, ὸ; V.

Φῆ, dixit, Ion. pro ἔφη, 3. sing. imperfect. vel a. 2. ind. act. sed

Φῆ, est 3. sing. a. 2. sub. act. verbi φημὶ, à φάω, dico.

Φήγαλος Ⓖ, ὸ, cognomen Bacchi; ob fagos, quæ viti pedamentum præbent: Euſt. à Them. φηγὸς, arbor ex quercuum genere; cujus etiam arboris fructus, φηγὸς, appellatur, glans fagea; unde Aristoph. in pace, rectè, φηγὸν nominat τὸ αἰδοῖον virile, quoniam pars quædam ejus βάλανος Ⓖ, i. e. glans, dicitur, &c. vide.

Φηγεύς, Phegeus, nom. viri.

Φήγινος Ⓖ, faginus; idem quod seq. φήγινος Ⓖ; V.

Φήγινος, fagineus, adj. à

ΦΗΓΟΣ, ὸ, ἡ, Dor. φαγὸς, FAGUS: ἀπὸ τῦ φαγεῖν; quod glandes fuerint veterum cibus.

Φηγοτδρυπὸς Ⓖ, è fago fabricatus, Lycophr. ex φηγὸς, ὸ; & τευκτὸς, ὸ, &c. vide.

Φήγω, inusit. edo. unde a. 2. ἔφαγον.

Φήη, dicat, per Pleonasm. τῦ η, pro φῆ, 3. sing. a. 2. sub. verbi φημὶ, dico. Th. φάω, idem.

Φηλέω, ῶ, impono decipio; undè φηλήτης, impostor: Item φήληξ, ηκος Ⓖ, idem; ὁ ἀπατεών, Suid. Item φήληξ dicitur, grossus, i. e. ficus nondum matura; vel potius, quæ quum immatura sit, quandam maturitatis speciem præ se fert; Aristoph. in pace; omnia à Them. φῆλος Ⓖ; V.

Φηλήτησι, furibus, (alii leg. φηλήτηση) dat. pl. Ion. à φηλήτης, ες, ὸ, impostor: à φῆλος Ⓖ, ὸ, idem. Sed φηλήτης, ες, ὸ, fur: à φίλος Ⓖ, amicus.

Φῆληξ, ηκος Ⓖ, ὸ, nomen viri. Latin. Fe-

ΦΗ'ΛΟΣ, ὰ, ὸ, impostor, fallax: quasi à σφάλλω, fallo. Hinc φηλήτης, ες, ὸ, impostor: φήληξ, ηκος Ⓖ, ὸ, idem: φηλέω, & -έω, decipio.

Φηλόω, ῶ, impono, decipio; unde apud Lycoph. φηλώσας πολλοὺς ἀπατήσας ἢ ἄρξαντας, &c. Atque inde verbalia, φηλώματα, & φηλώσης, impostura, deceptiones, fallaciæ; à præced. Them. φῆλος Ⓖ; V.

Φήμαι, rumores, nom. pl. à.

Φήμη, ης, ἡ, & Dor. φάμα, ας, ἡ, FAMA, rumor, Anglicè, Fame: à φημὶ, dico.

Φημὶ, dico: aoriſt. 2. ἔφην. Them. φάω, idem.

Φημίζω, divulgo, dico: futur. ίσω, & ίξω· à

Φῆμις, ιος, ἡ, idem quod φήμη, fama; q. v.

Φημισμὸς, verbale, à præced. φημίζω, & signif. idem quod præced. φῆμις; ut & φημὶς, ίδος Ⓖ, ὴ; dicitur pro eod. rumor, &c. V.

Φλῶ, φῆς, φῆ, Ion. pro ἔρλω, ης, ῃ, imperf. vel a. 2. verbi φημὶ, dico.

Φλῶαι, a. 2. inf. à φημὶ, dico: sed

Φῆναι, Att. pro φᾶναι. a. 1. inf. verbi φαίνω, appareo.

ΦΗ'ΝΗ, ης, ἡ, aquila, quæ major ossifraga dicitur.

Φὴρ, ρος Ⓖ, ὸ, FERA, Æol. seu Ion. pro Θὴρ.

ΦΗ'PEA, ων, τὰ, nervorum tumores & tensiones.

Φηρὴ, ῆς, ἡ, PHERE, nomen propr. regionis.

Φρεμανὴς, insaniens in feras, qui insano ferarum amore tenetur: Bacchi Epith. in Epigram. ex præced. φὴρ, ρος Ⓖ, ὸ, pro Θὴρ, & μανόμαι, f. μανῶμαι, unde μανὶα, ἡ &c. V.

ΦΉρΘ, antiquorum Deorum cibus. Hesych.

Φηρσὶν, dativ. plur. à φὴρ, fera; quod vide.

Φῆς, inquis, 2. sing. præs. ind. sed

Φῆς, Ion. pro ἔφης, 2. sing. imperfect. vel a. 2. Att.

Φῆς, singular. aorist. 2. sub. verbi φημὶ, dico.

Φήσε, dixerit, Æol. pro φήσαι, 3. sing. a. 1. opt. verbi φημὶ vel φάω, dico.

Φήσῃς, dices, 2. sing. f. 1. ind. act. verbi ejusd.

Φῆσθα, dicebas, Ion. & Æol. paragoge pro ἔφης, 2. sing. imperf. vel a. 2. ind. verbi φημὶ, dico.

Φησὶ, dicit, 3. sing. præs. sed

Φῆσι, Ion. Paragoge pro φῇ, 3. sing. a. 2. sub. verbi φημὶ, dico.

ΦῆσΘ, ὁ, nomen viri Lat. Festus.

Φήσω, dicam, futur. 1. à φάω, seu φημὶ, dico.

Φῆτρη, ης, ἡ, Ion. pro φυλὴ, ἡ, tribus.

Φθάμεν, anticipaverim, a. 2. opt. verbi φθάνω, seu φθάνω, prævenio: f. φθάσω a. 2. ἐφθην, a. 2. m. ἐφθάμην.

ΦθάμενΘ, prævenions, a. 2. part. m. verbi ejusd.

Φθᾶν, Bœot. pro φθᾶς, Ion. pro ἔφθης, 3. pl. a. 2. ind. verbi φθάνω, seu φθάνω; quod vide.

Φθάναι, vel præsent. inf. à φθάνω, vel pro φθῆναι, aor. 2. inf. à φθάνω; quod vide.

ΦΘΑ'ΝΩ, prævenio, anteverto: f. φθάσω. p. ἔφθακα. a. 1. ἔφθασα. a. 1. sub. φθάσω, ης, ῃ, a. 2. ἔφθην, à φθῆμι. a. 2. med. ἐφθάμην. hinc a. 2. part. m. φθάμενΘ.

Φθαρεὶς, έντΘ, corruptus, a. 2. part. pass. verbi φθείρω, corrumpo: f. φθερῶ. p. ἔφθαρκα. a. 2. ἔφθαρην. a. 2. passiv. ἐφθάρην. Th. φθέω, idem.

Φθάρσι, pereas, per Sync. pro φθάρθητι. a. 1. imperat. pass. verbi φθείρω, corrumpo. f. ἐρῶ, perf. passiv. ἔφθαρμαι, σαι, ται. a. 1. pass. ἐφθάρθην.

Φθάρμα, τὸ, corruptio, corruptela; verbale à φθείρω, fut. τρῶ, præt. αρκα, &c. V. Item φθαρτικὸς, q. d. corruptorius, corruptivus, corrumpendi vim habens: Item exitialis, lethalis; ut φθαρτικὸν κακὸν; apud Aristot. Rhet. 2. & apud Plut. φθαρτικὴ φύσις, expon. tabifica natura; & apud Diosc. l. 6. φθαρτικὸν, τὸ, (ubi tamen quidam legunt φαρμακὸν,) pro herba venenata, seu arbore aut frutice; est à seq. φθαρτὸς, corruptioni aut interitui obnoxius, &c. V.

Φθαρτὸς, ὴ, ὸν, corruptibilis, e: à 3. sing. perfect. pass. verbi φθείρω, corrumpo: vide in φθάρδι.

Φθεὶς, qui præoccupavit. aorist. 2. part. activ. verbi φθῆμι, seu φθάνω; quod vide.

Φθείσας, αντΘ, & in acc. φθάσαντα. a. 1. part. activ. verbi ejusd.

Φθείσω, f. 1. ind. act. &

Φθείσωμεν, 1. pl. a. 1. sub. verbi, φθάνω; quod vide.

Φθίζετ', Ion. pro ἐφθίζετο, 3. sing. imperf. &

ΦθίζοιΘ, pro φθίζοιτο, 3. singular. optativ. a

ΦΘΕ'ΓΓΟΜΑΙ, sonum edo: Item loquor, clamo: f. φθέγξομαι. perfect. ἔφθεγμαι. præt. m. ἐφθόγγα· hinc φθόγγΘ, ος, ὁ, sonus: φθογγΘ, ος, ὁ, ἡ, cujus geminus est sonus, qui est duarum vocalium: μονόφθογγΘ, ος, ὁ, ἡ, unum sonum habens.

ΦΘέγσονΘ', sonabant, Ion. pro ἐφθέγξαντο, 3. pl. imperf. verbi φθέγγομαι; quod vide.

ΦΘεγκτὸς, ὁ, vocalis; in Epigram. Item φθέγμα, τὸ; loquentis vox, sonus; utrumque à præced. Them. φθέγξομαι, f. γξομαι, pro quo etiam, dicitur & in act. φθέγξω, sono, sonum emitto, &c. vide.

Φθεγξαμένῳ, dat. sing. a. 1. part. verbi ejusd.

Φθέγξατ', dicet, Dor. pro

Φθέγξει, 3. sing. f. 1. m. verbi φθέγξομαι.

ΦΘεγξῆ, loqueris, Doric. pro φθέγξῃ, secund. singular. ejusdem temporis & verbi.

ΦΘείης, Hesych. expon. φθαρείης, pereas tanquam à φθέω: id vide.

ΦΘείμεν, φθεῖτε, φθεῖεν, defecissem, præteriissem, præsent. optativ. passiv. à φθῆμι, pro φθάνω, prævenio: futur. φθάσω, a. 2. ἔφθην; vel à 2. opt. m. à ῥῆμι, pro φθέω, corrumpo, pro quo & φθείω.

ΦΘείομεν, anticipemus, 1. plur. aorist. 2. sub. activ. verbi φθάνω, seu φθῆμι, prævenio: a. 2. ἔφθην: a. 2. sub. φθῶ, ῇς, ῇ. & Ion. φθέω, φθέῃς, φθέῃ, Poet. φθείω, ῇς, ῃ. 1. pl. φθείομεν, & Poet. Syncope φθεῖομεν.

Φθεὶρ, εος, ὁ, pediculus: à φθείρω, corrumpo, quia nascitur ex corporis φθορᾷ, corruptione. Themat. φθέω, corrumpo.

Φθεὶρ, præced. expon. etiam medium clavi, seu gubernaculi; Poll. l. 1. Item φθεῖρες, vocantur etiam, τὰ ἠθμὸ πτύαν ἐκπυόμενα; (i. e. pultulæ, seu papulæ, per Metaph.) Il. β. quod similia sint pediculis: Item φθεὶρ, est nomen piscis; apud Aristot. &c. V.

Φθείρῃ, corrumpat. 3. sing. præsent. sub. activ. vel à 1. sub. verbi φθείρω, corrumpo.

Φθειριάζω, & φθειρίω, ῶ, pediculis scateo, pediculari morbo laboro; unde φθείριασις, pedicularis morbus à præced. φθεὶρ, εος; V. Item φθειρίζομαι, f. ίσομαι, præt. ισμαι, pediculos quæro; ut Aratus, de gallinis loquens, ἓν ἐφθειρίσωντο, &c. studiosè pediculos venantur; unde infin. seq. vide.

Φθειρίζειν, pediculos venari: à φθεὶρ, pediculus; q. v.

Φθειρότερα, τὰ, quæ aptiora sunt ad pediculos procreandos; sed melius per α, scribitur in secunda syllaba: nam est compar. à φθειρώδης: q. v.

Φθειροκομίδης, qui pediculis scatet, pediculosus; ex φθεὶρ, εος, & κομιδὴ, ἡ; seu κομιδῇ, adv. &c. V. Item φθειροποιὸς, pediculos producens: ex φθεὶρ, εος, & ποιέω; V. Sic & φθειρβαγεῖν, & φθειροτροκλεῖν, pediculos, seu pedunculos edere; à quorum posteriore, legitur φθειροτροκάτεις, ὅτ; q. d. pediculivori; apud Herodot. ex φθεὶρ, εος, & τρώγω, f. τροξομαι, unde τροκλὶς, ὁ, &c. Vide Item φθειρίαγΘ, pediculorum esor; Sic & cognominata fuit gens quædam Ponti à squalore, & sordibus; teste Strabone: ex φθεὶρ, εος, & φάγΘ, ὁ; V. Item φθειροφόρΘ πτυς, dicitur picea, quasi pediculiferà; apud Theophr. ex φθεὶρ, εος, & φορέω, ὁ; à Th. φέρω, &c. V.

Φθείρισιν, 3. plural. præsent. ind. φθειρουσι, 3. plural. præsent. sub. verbi φθείρω.

ΦΘειροφαγέω, pediculis vescor: ex φάγω, & φθεὶρ.

ΦΘείρω, corrumpo, vitio, perdo: fut. φθερῶ, εῖς, εῖ. p. ἔφθαρκα. aorist. 1. ἔφθερα, ας, ε. aorist. 2. ἔφθαρον, ες, ε. præsent. passiv. φθείρομαι. aor. 2. ind. pass. ἐφθάρω, ης, η. a. 2. sub. passiv. φθαρῶ, ῇς, ῇ. perf. pass. ἔφθαρμαι, σαι, ται. perf. m. ἐφθορα. Them. φθέω, corrumpo.

ΦΘειρώδης, εΘ, ὁ ἡ ὀν; aptus ad procreandos pediculos, pediculosus; unde in compar. neut. plur. φθειροδέστερα, ad pediculos procreandos aptiora; à φθεὶρ, εος, ὁ; V.

ΦΘέιται, 3. sing. præs. pass. verbi φθέω; quod vide.

ΦΘερεῖ, 3. sing. f. 1. activ. verbi φθείρω; quod vide.

ΦΘέρρω, Æol. pro φθείρω; quod vide: unde f. φθέρσω.

ΦΘέρσῃ, vastabit, 3. singular. futur. 1. activ. verbi φθείρω, futur. ερῶ, & Æol. φθέρσω.

ΦΘΕ'Ω, corrumpo, labefacto, vitio, perdo: fut. φθέσω. Hinc φθίω, idem: φθίσις, εως, ἡ, corruptio: φθὴ, ης, ἡ, idem: φθίνω, pereo, deficio: φθινύσω, perdo, corrumpo: φθειρω, corrumpo, vitio: φθαρτὸς, ὴ, corruptibilis: φθορὰ, ᾶς, ἡ, corruptio, interitus: φθειριασις, εως, ἡ, pedicularis morbus: ἀφθίΘ, ος, ὁ, ἡ, incorruptibilis.

Φθέωμεν, Ion. pro φθῶμεν; vide in φθείομεν.

ΦΘῆ, Ion. pro ἔφθη, præoccupavit. 3. singular. aor. 2. ind. act. verbi φθῆμι, seu φθάνω, prævenio: f. φθάσω. a. 2. ἔφθην· sed

ΦΘῆ, est 3. sing. aorist. 2. sub. ejusdem verbi.

ΦΘῆν, ut Eustath. vult, pro φθάν, 3. sing. a. 1. opt. Alii dici volunt, pro φθῆ, per Pleonasm. τὸν, ν. estque aor. 2. sub. verbi φθῆμι, seu φθάνω, prævenio: a. 2. ἔφθην.

ΦΘῆσε, præoccupavit, Ion. pro ἔφθησε, 3. sing. aor. 1. ind. activ. verbi φθῆμι, seu φθάω· f. φθῆσω. Th. φθάνω.

ΦΘῆσι, Ion. Paragoge pro φθῆ, 3. sing. a. 2. sub. verbi φθῆμι, f. ήσω, prævenio. Th. φθάνω.

ΦΘῆσομεν, & in 3. pl. φθήσουσι· f. 1. m. verbi ejusd. & Them.

ΦΘία, ας, & Ion. φθίη, ης, ἡ, PHTHIA, oppidum Thessaliæ, Achillis patria.

ΦΘίσομαι, perdo, corrumpo, idem quod, & à Th. φθίω, unde φθίω, &c. V.

Φθιμένοισι, mortuis, dativ. plural. Inonicè à

ΦΘίμενΘ, ος, corruptus, perditus, interfectus:

fectus, vel pro ἐφθιμένος, perf. part. Ion. detracto augmento, & mutato accentu. Vel per Syncop. pro φθιμένος, præs. part. pass. à φθίνυμι, corrumpor, perf. ἔφθιμαι. Th. φθίω.

Φθίνα, ας, ἡ, rubigo; ac species oleæ; ἡ ἐρυσίβη; Hesych. Item, φθινὰς, ἀδος, ἡ, tabidus, lethalis; ut, φθινὰς νόσος, tabidus seu tabificus morbus; idem quod φθίσις, tabes; Plut. in Galba; item, φθίνασμα, τὸ, idem; tabes, phthisis; & apud Æschyl. φθινάσματα ἠλίου, Eust. exp. solis occasus, seu declensus; omnia, à φθίνω, pereo, tabesco, deficio, &c. V. Item, φθίνοντος μηνὸς, Od. ξ. exp. desinentis; & περὶ φθίνοντας τοὺς μῆνας, apud Aristot. Hist. an. 7. 2. exp. decrescente lunâ; est quasi à φθίναν, part. præs. ejusd. verbi φθίνω, vide.

Φθινόκαρπος, ος, ὁ, ἡ, Poët. qui fructum non amplius fert. Ex φθίνω, quod à φθίω, corrumpo, & καρπὸς, ὁ, fructus.

Φθινοπωρικὸς, ἡ, ὸν, emarcidus, a, um: ex

Φθινοπωρὶς, fructibus exitialis. Ex φθίνω, deficio, contabesco, Th. φθίω, corrumpo, & ὀπώρα, ας, ὁ, autumnus; item fructus autumnales.

Φθινόπωρον, autumnus: ex iisd.

Φθινόπωρον, ος, τὸ, præced. idem signif. quod μετόπωρον, (q. d. tempus post autumnum;) senescens autumnus, & in hyemem vergens, seu inclinans; apud Aristot. Hist. an. 9. 49. & apud Plut. Symp. 8. & interdum, simpl. pro autumno; unde præced. φθινοπωρικὸς, propriè signif. qui est autumni ad finem vergentis; brumalis; Plut. Symp. 8. & Athen. l. 2. Item, autumnalis, ut ἡ φθινοπωρινὴ ἰσημερία, æquinoctium autumnale; Procl. & φθινοπωρινὰ δένδρα, in Epist. Jud. Apost. exp. arbores autumno marcescentes, arbores extremi autumni; item, φθινοπωρὶς ἐλαία, dicitur oliva conditanea, quæ in muria conditur, & asservatur; apud Suid. vide præced.

Φθινύθεσκε, consumebat, 3. sing. imperf. act. Ion. per Epenthes. τῦ ἐσκ, pro ἐφθίνυθε, verbi φθινύθω. Alii volunt esse imperf. verbi φθινυθέσκω; à φθίνω, idem cum Them. φθίω, corrumpo.

Φθινύθω, perdo, profligo; item corrumpo, consumo, & contabesco: à

Φθίνω, præced. frequentiùs neutral. exp. corrumpor, consumor; pereo, deficio, tabesco; unde apud Plat. in Timæo, φθίνοντα ζῶα, exp. consumpti animantes; Cicer. & apud Plut. in Consolat. Apoll. αὔξεσθαι, & φθίνειν, inter se opponuntur; & dies quoque φθίνειν dicitur, quum sol, à medio cœli axe devergit, occasum versus; Eust. atque indè, φθινάδης, ες, ὁ ἢ ἡ, qui phthisi correptus est; vel qui ad phthisin naturâ proclivis est; tabidus, vel qui tabe conficitur; Diosc. &c. Vide.

Φθίνων μὴν, exp. mensis inclinatus & deficiens; i. e. λήγων, dicebatur à vicesima die usq; ad trigesimam; Od. ξ. à præced. φθίνω, V.

Φθῖσα, tabe reddita exilis; Hesych. à φθίω, fut. ἴσω, unde & pass. φθίομαι, corrumpor, perdor, pereo, &c. V.

Φθισήνορα, acc. sing. à

Φθισήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, perdens viros. Epith. belli: à φθίω seu φθίνω, corrumpo, & ἀνὴρ, vir.

Φθίσθαι, perisse, per Sync. pro φθίεσθαι, præs. inf. pass. à φθίω; vel potiùs abjecto augmento pro ἐφθίσθη, perf. inf. pass. verbi φθίομαι. Them. φθίω, corrumpo.

Φθίσθω, per Syncop. pro φθιέσθω, 3. sing. imperat. præs. pass. verbi φθίομαι. Th. φθίω.

Φθισίαω, ῶ, tabe laboro; seu marcesco, & consumor tabe; unde φθισίασις, apud Aristot. Probl. Sect. 5. Item, φθισικὸς, ἡ, ὁ, qui laborat tabe; phthisicus; & in specie, pulmonarius; tabificus, tabidus; Plut. Symp. l. 5. Utrumque à φθίσις, εως, V.

Φθισίβροτος, homicida, hominum corruptor, seu interemptor, vel interemptrix; idem quod seq. φθισίμβροτος, ut μαχὴ φθισίμβροτος, &c. vide seq.

Φθισίμβροτος, perniciosus: quod à φθίνω seu φθίω, corrumpo, & βροτὸς, mortalis.

Φθίσις, εως, ἡ, corruptio, consumptio; PHTHISIS seu tabes, præsertim pulmonum, nec non oculorum; à 2. pers. perf. pass. verbi φθίω.

Φθίσις, præced. exp. & extenuatio, decrementum; item, pupillæ affectus sic dicitur, quum ea anguistior, hebetior, obscurior, & rugosior evasit, &c. V. Item, φθιτὶς, ἴδος, ὁ, corruptibilis, corruptioni obnoxius, seu interitui; mortalis; in Epigr. & apud Plut. de primo frig. φθιτῶν ἀγνεκρῶν, exp. mortuorum; itidem, à 3. pers. præt. pass. ejusd. verbi φθίω, V.

Φθίσω, tabefaciam, f. 1. ind. act. à

Φθίω, f. ἴσω. Hinc fut. 1. inf. m. φθίσεσθαι, idem ac Them. φθίνω, corrumpo, consumo.

Φθογγάζομαι, vocem seu sonum vel sonitum edo, seu emitto; in Epigr. Item, φθογγάεις, εντος, ὁ, vocalis, vocem seu sonum edens; utrumque, à φθογγὴ, ἡς, ἡ, idem quod seq. φθόγγος, quod exp. &, litera; & specialiter, vocalis litera; apud Plut. in Fab. &c. V.

Φθόγγος, ος, ὁ, sonus; quod à φθέγγομαι, loquor, f. γξομαι, perf. pass. ἔφθεγμαι, p. m. ἔφθογγα. Hinc Angl. a Tongue, lingua quippe soni vocisque est instrumentum.

Φθοὴ, ῆς, ἡ, seu φθίσις, diminutio corporis & macies. Th. φθίω, corrumpo.

ΦΘΟΊΣ, ιδος, ἡ, & per contract. φθοῦς, οῦ, quoddam placentæ genus.

Φθοῦς, τῦ φθοὸς, præced. placenta, dicitur, ex caseo cribrato & siligine facta; & φθόϊς, ΐδος, exp. &, tenuis farina, aut pulvis; item segmentum, aurì ramentum; item, φθόεις & φθόιας, pastillos vocat Hippocr. i. e. τραγήσεις, trochiscos, vel rotundulas; quas & φθόϊσκους, vocat idem Hippocr. &c. V.

Φθονεῖσθαι, passivè exp. invidiâ flagrare, invidiosum esse; in invidiam vocari, onerari invidiâ; invidiam habere dixit Cic. infin. pass. à præs. φθονέομαι, invidiosus sum, invideturmihi, seu invidiam habeo; ab act. φθονέω, V. Item, φθονερία, ἡς, invidia; invidentia, i. e. habitus invidiæ à naturâ insitus; à seq. φθονερὸς, qui invidere solet, qui invidiæ morbo laborat; &c. V.

Φθονερὸς, ὸς, invidus: à φθόνος, invidia.

Φθονερῶς, invidè, invidiosè, per invidiam; Xen. est adv. à præced. φθονερὸς, V.

Φθονέω, ῶ, invideo; item denego propter invidiam: cum dat. f. ήσω. p. ἐφθόνηκα. a. 1. ἐφθόνησα. Them. φθόνος, invidia.

Φθονήσιος, φθονήσαιος, αν, in gen. ου, ίου, ίσιος, &c. a. 1. part. act. verbi φθονέω.

Φθόνησις, invidia; Soph. Item, φθονητικὸς, ad invidiam pertinens; verbalia, à præced. φθονέω, V.

ΦΘΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, invidia, reprehensio, q. à φθίω, (nam invidia facit marcescere suos possessores.) Hinc φθονέω, invideo: ἄφθονος, ος, ὁ, ἡ, invidia caren; item largus, copiosus.

Φθόνος, præced. invidentia, apud Philosophos definitur, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, i. e. ut vertit Cic. Thuc 4. ægritudo suscepta propter alterius res secundas; unde φθόνον ἔχειν, ponitur, pro invidere; vel pro invidiam pati; Etym. dici putat, φθόνος, παρὰ τὸ φόνος, vel quoniam, qui invidiæ obnoxius est, seipsum eâ quodammodo necat, & consumit intùs & extrà; vel quia in conspectu Dei, invidia cædes censetur, &c. V.

Φθονῦμβλυ, 1. pl. &

Φθονῦντας, acc. pl. præs. part. &

Φθονῦσι, 3. pl. præs. ind. act. verbi φθονέω, quod V.

Φθορὰ, ᾶς, ἡ, corruptio, labes; vitium: &

Φθόρος, ος, ὁ, pernicies; item adjectivè perniciosus; à φθείρω, corrump. f. φθερῶ. p. m. ἔφθορα. Them. φθίω, idem.

Φθορεὺς, έως, ὁ, corruptor, vitiator; item, φθόριος, ος, ὁ, ἡ, corrumpendi seu perundi & extinguendi vim habens; ut, apud Diosc. l. 5. φθόριος ἐμβρύων ὄϊνος; vinum quod fœtus enecat, vinum abortivum; sic φθόρια φάρμακα; medicamenta abortus efficientia; apud Plut. seu quæ valent ad abigendos ex utero fœtus; utrumque à præced. φθορὰ, ἡ, seu φθόρος, ὁ, &c. V.

Φθορικὸς, ἡ, ὁ, domestica pernicies; ex φθόρος, ὁ, & οἶκος, ὁ, &c. V. Item, φθορόποιος, ος, ὁ, ἡ, tabificus, corrumpendi vi præditus; pestifer, lethalis; exitialis, seu exitiosus; ut, Philo, de

mundo; φθορποῦ αἰτίαν ἐυρεῖν ὅτι tabifica causa potest inveniri; & apud Pol. φάρμακον φθορποῦ καὶ διαφθαρτικόν, i.e. abortivum pharmacum; Plin. abortus faciens, sive inferens; ex φθόρ-Θ, ὁ, & ποιέω V.

Φὶ & φὶν, particulæ Paragog. Poët.

Φιαλεῖν, exp. compotare; hilariter vivere; item, opus aggredi; Aristoph. (atque sic videtur positum, pro ἐφιάλλειν, τὸ ὑπερβάλλειν;) à Th. seq. φιάλη, patera, &c. V.

ΦΙΑ'ΛΗ, ης, ἡ, PHIALA, poculum planum & repandum, q. à πίειν. Hinc ὑπερφιάλ-Θ, ος, ὁ, ἡ, fœditragus; item immensus, abundans.

Φιαλίσκη, ης, ἡ, &

Φιαλὶς, ίδ-Θ, ἡ, parva phiala; à φιάλη.

Φιερὸς, lucidus, magis splendens. q. à φάος, pinguis. q. à πῖ-Θ.

Φιαρώω, splendorem affero; λαμπρύνω; Hesych. à præced. φιερὸς, splendidus; splendorem quendam aqueum habens; Suid. quasi φιερὸς, ut tradit Etym. Item ὄρνιθ-Θ φιαρὸς, exp. pinguis gallinæ; apud Nic. &c. V.

ΦΙΒΑΛΕ'Η, ης, ἡ, carica, ficus arida, myrtus.

Φιβάλεος, ficus; item, φιβαλὶς, ut φιβαλίτ-Θ; ficus quædam species; apud Athen. & Gal. Item, φίβαλ-Θ, gracilis, tenuis; exilis, macer; unde φιβαλεὶς, dicti sunt homines graciles; omnia, à præced. Them. φιβαλέη, V.

Φίβλα, fibula. Ex Lat.

Φιδάκνη, ης, ἡ, pro πιθάκνη, doliolum: à πίθ-Θ.

Φιδίομαι, Poët. pro φείδομαι, parco.

Φιδίπιον, unde φιδίπια, τὰ, quasi φιλίπια, ab amicitia; convivia fuere sive cœnationes Lacedæmoniis, quæ Cretentensibus ἀνδρεῖα, dicuntur; i. e. συσσίτια, sodalitates quædam & epulationes, quæ fiebant apud Lacedæmonios; item, φιδίτια, &c. Vide suprà cum φειδιτεῖον.

Φίκι-Θ, ος, ὁ, montis nomen. Ex ἵ-φι, fortiter, & κίω, incedo: quia ardui montes summis viribus superandi sunt.

Φίλ', pro φίλε, voc. sing. à φίλ-Θ, amicus. Et φίλ', pro φίλα, nom. pl. n. g.

Φίλα φρονέων τινὶ, amicus alicui.

Φιλάγαθ-Θ, ος, ὁ, ἡ, amans bonorum. Ex φίλ-Θ, amicus, & ἀγαθὸς, bonus.

Φιλαγχύντ-Θ, q. d. ingeniti studiosus; i. e. cui τὸ ἀγχύντον (i. e. ingenitum seu ἀγχυντεία, q. d. ingeneratio;) placet; Navanz. in Orat. qui ἀγχύντον solùm Dei proprium esse dicit; ex φίλ-Θ, ὁ, & ἀγχύντ-Θ, non genitus, non generatus, &c. V.

Φιλάγλαος, ος, ὁ, ἡ, Poët. amicus splendoris. Ex φίλ-Θ, amicus, & ἀγλαὸς, splendidus.

Φιλάγρυπν-Θ, vigiliarum amans: ex φίλ-Θ & ἄγρυπν-Θ, pro ἄϋπν-Θ, &c. Vide.

Φιλαδέλφεια, ας, ἡ, nomen urbis. Gr. amor fraternus.

Φιλαδελφία, ας, ἡ, fraterna charitas: &

Φιλάδελφ-Θ, ος, ὁ, ἡ, fratris seu fratrum amans: ex φίλ-Θ, amicus, & ἀδελφὸς, ὁ, frater.

Φιλαθεὶς, ἐντ-Θ, amatus, Dor. pro φιληθεὶς, a. 1. part. pass. verbi φιλέω.

Φίλαθλ-Θ, amans certaminum, aut etiam laborum; ex φίλ-Θ & ἆθλ-Θ, ὁ, idem quod Th. ἀέθλ-Θ, ὁ, &c. V. Item, φιλάματ-Θ & φιλάμων, i.e. ὁ φιλᾶν τὸ αἷμα, Hesych. sanguinis amans, sanguinis avidus, sanguinarius; unde in Epigr. φιλάματ-Θ Ἄρης, Martis Epith. & φιλάματ-Θ βέλεα, hirudo sanguinis avida; apud Nic. in Ther. ex φίλ-Θ & αἷμα, τὸ, unde αἵμων, ὁ, &c. Vide.

Φιλαίτ-Θ, Ion. & Dor. pro φιλάπ-Θ, superl. à φίλ-Θ, amicus.

Φιλαίτιον, τὸ, substantivè exp. propensio ad accusandum; apud Plut. est neut. à masc. seq. φιλαίτ-Θ, querulus; qui levi de causa quemvis culpare solet; litigiosus, &c. V.

Φιλαίτ-Θ, ος, contentiosus. Ex φίλ-Θ, amicus, & αἰτία, ας, ἡ, causa.

Φιλακόλαστ-Θ, ος, ὁ, immodestus, intemperantiæ studiosus; i. e. qui amat τὸ ἀκολασταίνειν, seu τὸ ἀκόλαστον; ex φίλ-Θ & ἀκόλαστ-Θ, V. Item, φιλακόλαθ-Θ, qui libenter sequitur; qui libenter est ἀκόλαθ-Θ; ut apud Aristoph. φιλακόλαθός εἰμι, libenter sequor; ex φίλ-Θ & ἀκόλαθ-Θ, V. Φιλάκρ-Θ, meri cupidus; in Epigr. & apud Nonn. ex φίλ-Θ & ἄκρατ-Θ, Ionicè, pro ἄκρατ-Θ, ὁ, ἡ, unde ἄκρατον, τὸ, &c. V. Φιλακριβέω, ῶ, amo accuratam diligentiam; accuratam diligentiam libenter adhibeo; unde φιλακριβεῖν, exp. cum diligentia auscultare, gnavum & sedulum esse; à Th. ἀκριβὴς, ές, unde ἀκρίβεια, &c. V. Φιλακροάμων, auribus cupidus; qui acroamatis delectatur; unde plur. φιλακροάμονες, seu φιλακρόμονες, οἱ, cupidi audiendi; à Th. ἀκροάομαι, ώμαι, unde ἀκρόαμα, τὸ, &c. V. Φιλαλαζὼν, ostentationis amator; Bud. à Th. ἀλαζὼν, V. Φιλαλειπτέω, ῶ; unctor esse cupio; aliptas amo, vel inter aliptas versari amo; sed exp. &, idem quod φιλαλοιφεῖν, seu φιλαλειφεῖν, delectari pigmentis & unguine; à Th. ἀλείφω, f. ψω, unde ἀλειπτὴς, ὁ, & ἀλοιὰ, ἡ, &c. V. Φιλαλήθης, (non φιλαλήθης;) veri seu veritatis amator, vel amatrix; veritatis studiosus, vel studiosa; Laërt. Unde, φιλαλήθεια, amor, seu studium veritatis; & adv. φιλαλήθως, veritatis amore, seu studio; a Them. ἀλήθης, unde ἀλήθεια & ἀληθῶς, &c. V. Item, φιλάλληλοι, mutuò se amantes; & φιλαλληλία, mutuus amor; ab ἀλλήλων, λοις; comp. ut præcedentia, cum Th. φίλ-Θ, ὁ, &c. V.

Φιλαλγοῦ-εῖν, vide suprà in φιλαλγητέον.

Φίλαμα, ατ-Θ, τὸ, Dor. pro φίλημα, τὸ, osculum.

Φιλαμαρτήμων, avidus peccandi; ex φίλ-Θ & ἁμαρτάνω, f. ήσω, &c. V. Item φιλαναγνώστης, cupidus seu studiosus legendi; unde φιλαναγνωστεῖν, cupidum esse legendi; ex φίλ-Θ & ἀναγνώστης, V. Item, φιλαργυρατὴς, ῆ, ὁ, qui lubenter sumptus facit; sumptuosus; (cui opp. φειδωλὸς, apud Plat.) ex φίλ-Θ & ἀργυρὸς, V.

Φιλανδρεία, ας, ἡ, amor mariti: &

Φιλάνδρ-Θ, ος, ὁ, ἡ, amans mariti. Epith. probæ uxoris: ex φίλ-Θ & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, vir, maritus.

Φιλανθρωπέω, ῶ, humanus sum; humanum me præbeo; humaniter tracto; item, φιλανθρωπεύομαι, idem; unde apud Dem. φιλανθρωπεύομαι τοῖς ἀνθρώποις, exp. in comitatem benignitatemque compositus; atque indè, φιλανθρώπευμα, liberale facinus, & benignitatis plenum; (ut exp. Bud.) Plut. in Dem. omnia, à seq. φιλάνθρωπ-Θ, amans, seu studiosus hominum; sicut &, res quoque ea, quæ humaniter & benevolè præstatur, φιλάνθρωπ-Θ, dicitur; ut, apud Dem. φιλάνθρωπον ἐ ποιήσας; & φιλάνθρωπα λέγειν; apud eund. sed est & herbæ nomen, indè dictæ, quòd hirsuta quum sit, vestibus hominum adhæresat; vide Dioscor. 3. 104. & Plin. 27. 5. Item, φιλανθρωπία, seq. exp. amor hominum; seu dexteritas quædam, benevolentiaque erga omnes homines promiscua, &c. V.

Φιλανθρωπία, ας, ἡ, humanitas: à

Φιλάνθρωπ-Θ, ος, ὁ, ἡ, humanus. Ex φίλ-Θ, amicus, & ἄνθρωπ-Θ, homo.

Φιλανθρώπως, adverb. humaniter; à præcedent.

Φιλαοιδὸς, idem quod φιλῳδὸς; studiosus cantus; ex φίλ-Θ, & Th. ἀείδω, unde ἀοιδὴ, ἡ, vel ᾠδὴ, & ἀοιδὸς, ὁ, vel ᾠδὸς, ὁ, &c. V. Item, φιλαπεχθήμων, ων, ὁ, ἡ, qui libenter inimicitias suscipit, aut susceptas exercet; qui se simultatibus & odiis obiectat; item malignus; apud Luc. Unde adv. φιλαπεχθημόνως, eorum more, qui sunt φιλαπεχθήμονες; Luc. & φιλαπεχθημοσύνη, improbitas in omnia odia incurrens; item, φιλαπεχθὴς, idem quod φιλαπεχθήμων: ex φίλ-Θ, & ἀπεχθὴς, ές, ὁ, ἡ, ἔχθ-Θ, ος, unde ἔχθομαι, τὸ, quasi ab ἐχθέω, inusit. pro ἔχθω, &c. V. Item, φιλάπλους, simplicitatis amans; & φιλαπλοϊκὸς, pro cod. apud Luc. ex φίλ-Θ & ἁπλόος, contr. ἁπλοῦς; unde ἁπλοϊκὸς, &c. V. Item, φιλαργύρεια, ῶ, pecuniæ aviduss um; à seq. φιλάργυρ-Θ, pecuniæ cupidus, argenti avidus; unde & seq. φιλαργυρία, exp. argenti seu pecuniæ cupiditas, seu amor, &c. V.

Φιλαργυρία, ας, ἡ, avaritia: &

Φιλάργυρ-Θ, ος, ὁ, ἡ, avarus, a. Ex φίλ-Θ, amicus, & ἄργυρ-Θ, argentum.

Φιλάρετ-Θ, virtutis studiosus; Aristot. Eth. 1. 8. ex φίλ-Θ & ἀρετὴ, ἡς, V. Item, φιλάρματ-Θ, currum studiosus; ex φίλ-Θ & ἅρμα, ατ-Θ, V. Sic &, φιλάρχαιος, antiquitatis amator; antiquarius; Athen. l. 3. ex φίλ-Θ & ἀρχαῖος, ὁ, V. Item, φίλαρχ-Θ, ος, imperii seu imperandi cupidus; unde φιλαρχία, imperii seu imperandi aut dominandi cupiditas; ex φίλ-Θ & ἀρχὴ, ἡ, unde ἄρχ-Θ, ος, &c. V.

Φιλᾶσαι, Dor. pro φιλῆσαι, osculari, a. 1. inf. act. verbi φιλέω.

Φίλασε,

Φίλασε, Dor. & Ion. pro ἐφίλησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi φιλέω.

Φιλασεῖ, Dor. pro φιλήσει, 3. sing. f. &

Φιλάσεις, 2. perf. sing. fut. Dor. pro φιλήσεις.

Φίλασον, Dor, pro φίλησον, a. 1. imperat. act. &

Φιλάσω, Dor. pro φιλήσω, fut. verbi φιλέω, amo. Th. φίλος, amicus.

Φίλατο, amabat, 3. sing. imperf. pass. Ion. pro ἐφίλατο, verbi φίλημι. Nisi mavis Syncopen esse pro φιλέατο, 3. sing. a. 1. m. verbi φιλέω, amo. f. ήσω. Them. φίλος, amicus.

Φίλαυλος, amator tibiarum & cantus; qui tibiis delectatur vel fistulis; apud Aristot. Eth. 10. ex φίλος & αὐλὸς, ὁ, &c. V.

Φιλαυτία, ας, ἡ, amor sui ipsius: à

Φίλαυτος, ε, qui nimis sibi placet, amans sui ipsius: ex φίλος & αὐτὸς, ipse.

Φίλε, dilige, pro φίλει, præs. imperat. act. verbi φιλέω, amo. f. ήσω. Th. φίλος.

Φιλέβουλος, qui sponsionibus seu fidejussionibus gaudet; ex φίλος & ἐβούλη, ἡ, unde ἐβούλης, ὁ, &c. V. Item, φιλεγκλήμων, amator querelarum, querulus; item, delator, quadruplator; ex φίλος & ἔγκλημα, τὸ, V. Item, φιλεγκώμιος, ὁ, est ὁ φιλῶν ἐγκώμια, qui laudibus delectatur, qui laudari cupit; ex φίλος & ἐγκώμιον, τὸ, V. Φιλεδήμων, iciendi seu cognoscendi cupidus; cognitionis seu scientiæ cupidus; homini tribuitur, ut proprium; ab εἰδέα, ῶ, f. ήσω, unde εἰδήμων, ὁ, V. Φιλέκδημος, qui peregrinandi studio & cupiditate tenetur; ab ἐκδημος, ὁ, V. Φιλέλαιος, olei seu oleorum amans; à Th. ἐλαία, ἡ, unde ἔλαιον, τὸ, &c. V. Φιλελεύθερος, libertatis amans, libertatis amator; ab ἐλεύθερος, ὁ, V. Φιλέλλην, studiosus Græcorum; à Th. ἕλλη, ὁ, V. Φιλέμπορος, amans mercatorum, vel mercaturæ; ab ἔμπορος, ὁ, V. Φιλενδήκτεω, ῶ, lubenter me vendito seu offendo; Eust. ab ἐνδείκνυμι, f. ξω, unde ἐνδείκτης, ὁ, &c. V. Item, φιλένδοξος, ambitiosus; ab ἔνδοξος, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Th. φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλέειν, præs. inf. verbi ejusdem & Them.

Φιλέεσκε, diligebat, 3. sing. imperf. act. Ion. pro ἐφίλει, ει, verbi ejusd.

Φιλεῖ, solet, amat, 3. sing. præs. ind. verbi φιλέω. Th. φίλος.

Φιλέουσιν, Dor. & Æol. pro φιλέουσι, solent, 3. pl. præs. verbi φιλέω.

Φίλεον, diligebam, imperf. Ion. pro ἐφίλεον, à φιλέω.

Φιλέοντι, amant, Dor. pro φιλοῦσι, 3. pl. præs. ind.

Φιλέορτος, qui amat festa seu dies festos; ex φίλος & ἑορτὴ, ἡ, V. Item, φιλεπιείκεια, ἡ, amor τῆς ὀπιεικείας; animus æqui bonique amans; æqui bonique studium: ex φίλος & ὀπιείκεια, ἡ, V.

Φιλεπιμωμήτας, amicorum objurgator, vel amator reprehensionum; à φίλος, amicus, & ὀπιπμάω, reprehendo, objurgo, hoc à πιμὴ, honor. Th. πίω, honoro, punio.

Φιλερασὴς, qui diligit amatorem, seu amatores; amasiorum vel amicorum cultor & amator; tam in bonam quàm in malam partem; Plat. in Symp. πάντως μὴν ὁ πιῶτος παιδερασὴς τε καὶ φιλερασὴς γίγνεται, &c. Unde, φιλερασία, amor quo amasius suum amatorem complectitur: item, φιλερασέω, ῶ, diligo amatorem, seu amatores; ex φίλος & ἐρασὴς, ὁ, &c. V. Item, φιλέρεκτος, ὁ, exp. cupidus amoris; ex illd. seu ex φίλος & ἐρκτὸς, ὁ, à Th. ἐρέω, f. έσω, &c. V.

Φιλεργέω, ῶ, sedulus sum, sedulitate utor; & φιλεργεῖν, exp. labores appetere; à seq. φιλεργὸς, operi deditus; ut φιλεργὸς μέλισσα, apis laboriosa; pro quo etiam dicitur, φιλέεργος, ut pro seq. φιλεργία, legitur φιλοεργία, apud Aristot. Rher. l. 1. &c. Vide.

Φιλεργία, ας, ἡ, sedulitas: &

Φιλεργὸς, ὴ, operis amans, sedulus: ex φίλος & ἔργον, opus.

Φιλέρημος, ε, ὁ, ἡ, deserta diligens: ex φίλος & ἔρημος, ε, ἡ, desertum.

Φιλέριθος, ε, ὁ, vel ἡ, lanificii amica: ex φίλος & ἔριθος, ε, ἡ, lanifica; quod vide.

Φίλερις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, contentionum amans, jurgiosus, contentiosus; item dicitur & φιλερισὴς, pro eod. ut &, φιλερισῆσαι, contentiosum esse; & φιλερισάω, contentiones amo: Etym. ex φίλος & ἔρις, ιδος, ἡ, unde ἐρίζω, f. ίσω, atque indè, ἐρισὴς, ὁ, &c. V. Item, φίλερος, amoris studiosus, qui amorem colit, eique dat operam; ex φίλος & ἔρως, ὁ, V. Sic &, φιλέταιρος, sodalium seu amicorum studiosus; qui suos sodales amore prosequitur, & colit; Thuc. l. 3. Unde adv. φιλεταίρως, eorum more qui sodalium studiosi sunt; socialiter, & concorditer; Æschin. & φιλεταιρία, ἡ, amor quo sodales prosequimur; Aristot. Rher. l. 1. Item, φιλεταίριον seu φιλεταῖρος, & φιλέταιρις, dicta est herba aparine, quòd vestibus, ac præsertim lacinis commeantium, tanquam sodalium, seu amicorum tenacissimè adhæreat; qua de causa, & φιλάνθρωπος, nominata fuit; Nic. in Ther. ex φίλος & ἕταιρος, ὁ, unde ἑταιρεία, ἡ, &c. V. Item, φιλοῖνος, qui vinum, i. e. Bacchum amat; in Epigr. dicitur, ipse Bacchus φιλοῖνος βασιλεὺς, utpote, cuandi cupidus, cuationis studiosus; ex φίλος & Εὔοινος, à Th. ἐυοῖ, quasi εὖ οἶ, bene sit illi, &c. V.

Φιλοῦνται, Dor. pro φιλοῦνται, 3. pl. præs. pass. &

Φιλεύωπες, Dor. pro φιλοῶπες, nom. plur. præs. part. act. verbi φιλέω, amo.

Φιλέυντι, Dor. pro φιλοῦσι, amant.

Φιλέυσα, Dor. pro φιλοῦσα, osculans, præs. part. act. à φιλέω.

Φιλευποιία, amor beneficentiæ, studium beneficentiæ: ex φίλος & ἐυποιία, vide. Item, φιλευποιὸς, operativo gaudens: ex φίλος & ἐυκπιὸς, vide.

Φιλεῦσι, amant, Dor. pro φιλοῦσι, 3. plur. præs. ind. act. verbi φιλέω, amo.

Φιλεχθὴς, ἐος, ὁ ἡ, odiosus, & amasius inimicitiarum; ex φίλος & ἔχθος, εος, τὸ, odium.

Φιλέψιος, ε, ὁ, jocorum amator, joci ac risus amator; ex φίλος & ἐψία, ἡ, quod exp. &, lusus & jocus; ut &, ἔψια, τὰ, joci, lusus; dicta ludicra, & jocosa, &c. V.

Φίλεχθρος, odiosus; idem cum præced. qui facile occasionem inimicitiæ accipit; unde φιλεχθρέω, exerceo inimicitias; & φιλέχθρως, adv. odiosè, inimico animo; ut φιλέχθρως ἔχειν πρὸς πινα, occasionem inimicitiarum quærere cum aliquo; & φιλέχθρως διάκειμαι, sum inimico animo; Bud. in Epist. poster. ex φίλος & ἔχθρος, ὁ, ab ἔχθω, ἡ, idem quod Them. ἔχθος, τὸ, &c. V.

Φιλέω, ῶ, amo, diligo, osculor; 3. pl. φιλῶσι, sonent, expetunt, imperf. ἐφίλεον, ων, f. φιλήσω. perf. πεφίληκα. a. 1. ἐφίλησα, osculatus sum: a. 1. sub. φιλήσω. a. 1. inf. act. φιλῆσαι, osculari: perf. pass. πεφίλημαι. p. m. πέφιλα. Them. φίλος, amicus.

Φίλη, ης, ἡ, amica, f. g. à φίλος, amicus.

Φιληδὴς, qui amat quòd suave est, & jucundum; suavitatis, seu voluptatis amans; voluptatis consectator; voluptuarius; unde φιληδία, amor rerum suavium, studium voluptatis; item, suavitas, voluptas; item, φιληδέω, ῶ, delector; capio voluptatem; & q. d. amo suavitatem; ut φιληδῶ τάδε, delector hac re; ex φίλος & ἡδὺς, έος, unde ἡδέως, &c. V. Item, φιληδονία, ἡ, amor voluptatis; Plut. a seq. φιλήδονος, voluptatum amans, voluptuarius. &c. V.

Φιλήδονος, ε, ὁ, ἡ, voluptatibus deditus: ex φίλος, amicus, & ἡδονὴ, ῆς, ἡ, voluptas.

Φιληκοεῖν, auditionis studio teneri; Polyb. l. 3. à seq. φιλήκοος, qui audire cupit, seu libenter audit, &c. Vide.

Φιληκοΐα, ας, ἡ, audiendi cupiditas: à

Φιλήκοος, ε, ὁ, ἡ, audiendi cupidus: ex φίλος, amicus, & ἀκέω, audio: p. m. ἤκοα.

Φιληλιαστὴς, qui judicio in heliæa contendere amat; litigiosus; ex φίλος & ἡλιαστὴς, ὁ, V.

Φίλημα, ατος, τὸ, osculum, ἀσπασμός; à φιλέω, uavior, basio. Them. φίλος, amicus.

Φιλήμεναι, dilexisse, a. 2. inf. Ion. seu Dor. pro φιλῆσαι, ab inusit. φίλημι. Sunt qui per Ecthasin dici volunt pro φιλήμεναι, Doricè itidem pro φιλεῖν, præs. inf. act. verbi φιλέω, amo. Th. φίλος, amicus.

Φίλημι, Ionicè dicitur, pro φιλέω, ῶ, amo, V.

Φιλήμων, ονος, ὁ, nomen viri: Gr. deosculans.

Φιλήμως, studiosus venti; in Epigr. ex φίλος, ὁ, vel φιλέω & ἄνεμος, ὁ, V. Item

φιλήνιος. amans fræni, seu habenarum; ex φίλος seu φιλέω & ἡνία, ἡ, unde ἧνιον, τὸ, &c. V.

Φιλήρεμος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἐρίηρος, blandus; ex φίλος, amicus, & ἀνήρ, vir.

Φιλήρετμος, ὁ, ἡ, studiosus remorum, i. e. rei nauticæ; ex φίλος, seu φιλέω & ἐρετμὸς, V.

Φίλησ', Ion. pro ἐφίλησε, amavit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi φιλέω, amo.

Φιλῆσαι, amare, a. 1. inf. act. &

Φιλήσης, ῃς, 2. & 3. sing. a. 1. sub. act. verbi φιλέω, amo.

Φιλητία, furacitas; Hesych. vide infrà φιλήτης, ὁ, fur.

Φιλησίμολπος, ὁ, ἡ, Poët. ὁ φιλῶν τὴν μολπὴν, qui amat cantionem, amans hymnorum: quod ex φίλος, amicus, & μέλπω, canto. p. m. μέμολπα. Hinc μολπὴ, cantus.

Φίλησις, εως, ἡ, dilectio: à φιλέω, Them. φίλησον.

Φιλήσυχος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, quietis amans, quietæ & tranquillæ vitæ studiosus; unde φιλησύχως, adv. ut, φιλησύχως διάκειμαι, quietis amore teneor; sum cupidus pacis; ex φίλος seu φιλέω, & ἡσυχος, ὁ, ἡ, V.

Φιλητὸς, ὁ, amandus; est verbale adject. seu gerund. à φιλέω, f. ήσω, V. Aristot. l. 2. magn. Moral. ponit differentiam inter φιλητὸν & φιλητὸς; quod exp. amore dignus, &c. V. Item φιλητόω, (idem quod φιλέω,) amo, osculor; Hom. hymn. 1. in Merc. est à seq. φιλητὴς seu φιλητὸς, V.

Φιλήτης, ου, ὁ, fur: qu. πλήτης, à πλέω, stipo: cupidus enim πλεῖν alienа: sed

Φιλητὴς, οῦ, ὁ, amator: à φιλέω.

Φιλητικὸς, ad amandum propensus; item, libenter osculans; qualem esse melancholicum ebrium, scribit Aristot. à seq. φιλητὸς, amore dignus, &c. V.

Φιλητὸς, ὁ, amabilis: item proprium nomen viri: Gr. dilectus: à φιλέω. Th. φίλος.

Φιλήτωρ, amator; idem quod, & pro φιλητὴς, V.

Φιλία, ας, ἡ, amicitia, amor. Th. φίλος, amicus.

Φιλιάζω, ineo amicitiam, fio amicus; ut, ἐφιλίασα αὐτὸν; sum cum eo amicitiâ conjunctus; Ecclesiast. c. 37. Unde, φιλιαστὴς; Hesych. est, σωαλλακτὴς, à præced. φιλία, ἡ, charitas, &c. V.

Φιλιάζω, studiosus medicinæ; unde φιλιατρέω, rei medicæ sum studiosus; res medicas amo, vel medicamentorum usu gaudeo; unde, οἱ φιλιατρεῦντες, medicinæ studiosi, qui medicinam profitentur; Dioscor. l. 6. c. 1. ex φίλος seu φιλέω, & ἰατρὸς, ὁ, &c. V.

Φιλικὸς, amicitiæ conveniens, ad amicitiam pertinens; sed exp. &, amabilis, item amicus; item ad amandum propensus; unde, φιλικῶς, adv. ut, decet eos, qui sunt amici; amanter; à seq. φίλιος, V.

Φίλινος, qui est ex canna, seu cannis; q.d. [illegible]; ut, φίλινη ἐδὼς; Herodot. à [illegible] φιλὶς

Φίλιος, -ώτερος, -ώτατος, Ion. amicus. Th. φίλος, idem.

Φίλιος, præced. propriè exp. qui est amicorum seu fœderatorum; qui in amicitia est; fœderatus; ut φιλίας χώρας; apud Xen. quæ & omisso subst. φιλία, dicitur; unde ἐν φιλίᾳ, apud eund. exp. in pacato; item, φίλιος, exp. amicitiæ præses; cognomen Jovis; apud Synes. à præced. φιλία, ἡ, V. Item, φιλέω, amicum reddo, benevolum reddo, concilio: unde ἀλώπηξ ἣ μετὸς φιλιωθεῖσα; in Fab. Æsop. à præced. φίλιος, V.

Φίλιππήσιος, ος, ὁ, Philippensis: Φίλιπποι, urbs: &

Φιλίππιος, ὁ, ἡ, ὁν, idem.

Φίλιππος, ὁ, ὁ, Philippus, nom. viri: vel qui delectatur equis bellicosis, ὁ φίλος ἵππων; at Φίλιπποι, PHILIPPI, urbs Macedoniæ à Philippo condita.

Φίλιππος, præced. exp. & bellicosus; ut, φίλιππος λαὸς; apud Euryp. in Hecuba: ex φίλος seu φιλέω, & ἵππος, ὁ, &c. V. Item φιλιππότατος, ος, ὁ, ἡ, equorum studiosissimus; est superl. à præced. V.

ΦΙΛΙΣ, ίδος, ἡ, canna.

Φιλὶς, præced. exp. &, fistula; i. e. σύριγξ, Hesych. &c. V.

Φιλίσιον, τὸ, dicitur, aparine herba; (quæ & φιλεταιρεῖον, id vide) à seq. φιλίστος, pro φίλτατος, amicissimus, &c. V.

Φιλισταρῶ, cognoscendarum rerum cupidus fum; historiæ studeo; unde φιλισταρῶν, inquirendarum rerum cupidus; ex φίλος seu φιλέω & ἵστωρ, ορος; unde ἱστορέω, &c. V.

Φίλιστος, ος, ὁ, Philistus: dat. sing. φιλίστῳ; item pro φίλτατος, charissimus: &

Φιλίων, pro φίλτερος, charior, amicior: à φίλος.

Φιλίωπα, τὰ, q.d. socialia; à φίλιος, vide φιδίπα.

Φιλίως, ut decet eos qui sunt in amicitia, & societate; more fœderatorum; vel amicè, amanter, Thuc. l. 3. est adv. à φίλιος, V. Item, φιλιωτὴς, οῦ, ὁ, conciliator; Suid. est verbale, à φιλιόω, id. V.

Φιλλυρέας, ου, ἡ, propr. nomen matris Chironis.

ΦΙΛΥΡΕ'Α, ας ἡ, arbor quædam ligustro similis: qu. à φύλλος.

Φιλλυρίδας, ου, ὁ, Dor. pro Φιλλυρέδης, ου, ὁ, Patronymicum, ὁ τῆς φιλύρας παῖς Χείρων.

Φιλυρίδης, nomen Patronym. vide præc.

Φιλοβάρβαρος, barbaros amans; item, barbariem amans; & ex consequenti, ος or elegantiæ; barbarus; ex φίλος & βάρβαρος, ὁ, V. Item, φιλοβασίλης, regis amans; unde, φιλοβασίλεια, ας, ὁ ἡ, ἡ, regiæ potestatis amans; ex φίλος & βασιλὶς, unde βασιλεύς, ὁ, ἡ, &c. V. Item, φιλόβιβλος, studiosus librorum; qui libros amat: ex φίλος & βίβλος, ὁ, V. Item, φιλόβοσος, amans uvas; qui uvis supra modum gaudet, & delectatur; Plut. Symp. ex φίλος & βόσις, ὁ, V.

Φιλοβολίτης, ου, ὁ, qui super amicum se conjicit officii gratiâ: ut qui sui corporis injectu febricitantis horrorem cohibet à φίλος & βολέω. Th. βάλλω, jacio.

Φιλοβολίτης, idem cum, & potius dicitur, pro præced. --λήτης; V. Item, φιλόγαμος, nuptias amans; ex φίλος & γάμος, ὁ, V. Φιλόγελως, ωτος, ὁ, risus amans, lubenter ridens; unde, φιλογέλοιος, qui jocos & facetias amat; qui lubenter jocis utitur; atque indè, φιλογελοιαστὴς, qui jocatores amat, qui facetis hominibus delectatur; vel qui jocationem amat; qui lubenter jocatur; à Th. γελάω, ῶ; unde, γέλως, atque indè, γελοῖος, &c. V. Φιλογλυκὺς, gravis, constans; unde, φιλογλυκὺ τὸ, probitatis summum studium; à γένυα, ἡ, unde γλυκὺς, &c. V. Φιλογέωργος, agricolarum seu agriculturæ studiosus & amans; unde, φιλογεωργία, agriculturæ studiosus sum, agricolas, seu agriculturam amo; à γεωργὸς, ὁ, unde γεωργέω, &c. V. Φιλόγλυκυς, qui dulcia amat, qui dulci vino gaudet; à Th. γλυκὺς, V. Φιλόγονος, amans fœtum; seu amans liberos; à γόνα, ἡ, seu γόνος, ὁ, &c. V. Φιλογράμματος, amans literas, literarum studiosus; unde, φιλογραμματέω, ῶ, literas amo; à γράμμα, ατος, τὸ, V. Sic &, φιλογραφέω, pingendi studio teneor; à γραφὴ, ἡ, V. Φιλογυμναστία, amor exercitii, cupiditas exercitationis; unde, φιλογυμναστέω, ῶ, amo exercitationem, cupidus sum exercitationis; Plut. à γυμνασὶς, ὁ, V. Φιλογυμνὸς, ὁ, & φιλόγυμνος, ut &, φιλογυμναῖος, ακος, & φιλογυμνάσιος, mulierum amans, mulierosus; item, φιλογυναία, & φιλογυναῖα, ἡ, mulierositas; luxuria, libido; à Th. γυνὴ, αικὸς, ἡ, &c. V. Φιλοδαίμων dæmonum amans, dæmonum cultor; apud Greg. à Th. δαίμων, ὁ, V. Φιλόδακρυς, & φιλοδάκρυος, lacrymarum amans; i. e. qui libenter lacrymatur; Nonn. à Th. δάκρυ, υος, unde δάκρυον, τὸ, &c. V. Φιλοδειπνος, cœnatum, seu conviviorum amans; Athen. l. 14. Item ut Bud. interpr. qui libens convivatur, i. e. ἑστιᾶ· & τὸ φιλόδειπνον, cœnarum seu conviviorum amor, Plut. in Symp. Item, φιλοδειπνιστὴς, οῦ, qui lubenter cœnâ alios excipit; à Them. δεῖπνον, τὸ, unde δειπνίζω, f. ίσω, &c. V. Item, φιλοδέμνιος, amans cubilis; à Th. δέμνιον, τὸ, comp. ut præcedentia, cum Th. φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλοδέσποτον, τὸ, domini amor, seu domini aliorum in se amor; item, φιλοδεσποτοῦμαι, dominum amo, seu dominatum amo, aut affecto; utrumque, à seq. φιλοδέσποτος, dominii amans; i. e. qui alterius in se dominium libens patitur, &c. V.

Φιλοδέσποτος, ος, ὁ, domini amans, seu dominii amans: ex φίλος & δεσπότης, dominus. Them. δεσπόζω, dominor.

Φιλόδημος, amans populi. Them. δῆμος.

Φιλοδημότατος, populi amantissimus; est superl. à præced. φιλόδημος, V. Item, φιλοδημοπικὸς, popularium amans; seu, populi status amans; ut &, φιλοδη-

φιλοδημώδης, idem quod ; ut omnia ab eod. φιλόδημος ; ex φίλος, & δῆμος, ὁ ; V. Item Φιλοδίκαιος, justi amans ; ex φίλος, & δίκαιος, ὁ ; V. Item Φιλόδικος, litium amans litigiosus ; unde φιλοδικέω, ῶ, libenter in litibus versor ; ut litigiosi ; ex φίλος, & δίκη, ἡ, &c. V. Sic & Φιλοδοξία, ἡ ; gloriæ cupiditas, studium aut amor, ambitio, à seq. φιλόδοξος ; V.

Φιλόδοξος, gloriæ cupidus, ambitiosus ; Item qui opinionem sectatur : à φίλος, & δόξα, opinio, gloria. Th. δοκέω.

Φιλοδοξῶ, gloriæ sum cupidus : Item gloriæ servio, & Φιλοδόξως οἰκειοῦμαι gloriæ cupiditate, ambitiosè ; est adv. & utrumque, a præcedent. φιλόδοξος, qui bona opiniabilia sectatur, &c. V. Item Φιλόδουλος, servorum amans ; ex φίλος, & δοῦλος, ὁ ; V. Φιλόδυρτος, amans fletus, lugubris, lamentabilis : ex φίλος, ὁ, & ὀδυρτὸς, ὁ ; à Them. ὀδύρομαι ; V. Φιλόδωρος, qui donare amat, munificus, liberalis ; unde φιλοδωρία, donandi amor ; liberalitas, munificentia ; ex φίλος & δῶρον, τὸ ; unde δωρεὰ, ἡ, &c. V. Item Φιλοζέφυρος, ut φιλοζέφυρος γραῦς ἡ ; expon. Zephyri amatrix serenitas est, in Epigr. ex φίλος, & ζέφυρος ὁ ; V. Item Φιλοζωΐα, amor vitæ ; Laërt. à seq. φιλόζωος ; V.

Φιλόζωος, ε, ὁ, ὁ, vitæ cupidus : ex φίλος, & ζωὴ. Them. ζάω seu ζάω, vivo.

Φιλοζώω, expon. etiam animantium amans, vel studiosus : apud Xen. atque sic est ex φίλος, ὁ, & ζῶον, τὸ ; V. Item Φιλοζωέω, vitæ cupidus sum ; vitæ parco ob mortis metum ; est à priore φιλόζωος, præcedent. vide. Item Φιλόθακος, qui lubenter sedet : unde expon. & sedentarius, desides, iners : ex φίλος, & θάκος, ὁ ; V. Item Φιλοθεάμων, ονος, ὁ ἡ ὁ, spectaculorum amans, spectandi cupidus ; qui spectaculis gaudet ; vel visendarum rerum cupidus inspector : ut apud Plut. de def. orac. ἀνὴρ φιλοθεάμων καὶ φιλομαθὴς ; expon. visendi & discendi cupidus ; ex φίλος, & θέαμα, τὸ ; seu θεάμων, ὁ ; à Them. θεάομαι, &c. V. Item Φιλοθεία, ἡ ; amor Dei : à præced. φιλόθεος, Dei diligens ; ut apud Phil. de vita Mos. l. 3. Φιλόθεός τε καὶ θεοφιλὴς ἐγίνετο ' & Dei diligens, & Deo dilectus fuit : sed expon. & φιλόθεος, Deo charus, Deo placens & gratus ; ut λιτανεύσιμα φιλόθεα ; apud Naz. ex φίλος, & θεὸς, ὁ, &c. V.

Φιλόθεος, ε, ὁ, ἡ, Dei amans. Them. θέος.

Φιλόθερμος, calidorum, seu caloris amans : ex φίλος, & θερμὸς, ὁ ; V. Item Φιλοθέατρος, spectaculorum amans, qui spectaculis gaudet : ex φίλος, & θέατρος, ὁ ; V. Sic & Φιλόθηρος, venationis amator, venandi studiosus ; unde φιλοθηρεία, amor venationis, venandi studium : ex φίλος, & θὴρ, ῥος ; unde θήρα, ἡ, &c. Vide.

Φιλοθρηνὴς, έος, ὁ, ἡ, idem ac

Φιλοθρηνέω, ε, ὁ, ἡ, amans luctûs : ex φίλος & θρῆνος, luctus.

Φιλοθύτης, rei divinæ faciendæ studiosus, qui studiosè sacrificat ; Plur. ex φίλος, & Them. θύω, f. θύσω ; unde θύται, ὁ ; &c. V.

Φιλοῖ, amet : 3. singular. præsent. optat. activ. verbi φιλέω, amo. Them. φίλος, amicus.

Φιλοίκειος, amator necessariorum, seu propinquorum : ex φίλος, & οἰκεῖος ; V. Item Φιλοικοδόμος, qui ædificare amat, qui amat τὰς οἰκοδομὰς ; ex φίλος, & οἰκοδομὴ, ἡ, &c. VI. Φιλοικτίρμων, qui libenter commiseratur ; pronus ad miserendum : Plut. & Euryp. Sic & φίλοικτος, qui commiserari amat, misericors ; unde φιλοίκτως, superl. ad commiserationem promptissimus ; Sophocl. in Ajace : ex φίλος, & ὄικτος, ὁ ; unde οἰκτίζω, οἰκτίρω, & οἰκτίρμων, &c. V. Φίλοινος, vini amans, vini cupidus : Aristot. Rhet. 1. & in malam partem, vinosus, bibax : Plut. Symp. 3. Unde φιλοινία, amor vini, bibacitas : ex φίλος, & οἶνος, ὁ ; V. Item Φιλοίσχυρος, cupidus fcindi, cupidus doctrinæ ; unde φιλοισχυρέω, seu φιλισχυρέω, inquirendi studio, & cognoscendi amore flagro, &c. V. suo loco, φιλισχύρεω.

Φιλοίτας, α, ὁ, Dor. vel φίλοιτος, homo libidinosus : ex φίλος, amicus, & οἶτος, cœo.

Φιλόκαμος, novitatis amator : ex φίλος, & κᾶμος, ὁ ; V. Item Φιλοκαλία, ἡ ; studium pulchritudinis, quo quis pulchras aut pulchros amat : Item studium honestatis, sive rerum honestarum : Sic & φιλοκαλέω, ῶ, pulchritudinem amo, res pulchras, vel honestas diligo ; honestatis, aut rerum honestarum sum studiosus ; sæpe constr. cum ὅτι, ut apud Jos. contra Api. ὅτι παιδεύσεως φιλοκαλοῦμεν, honestatem colimus circa educationem liberorum : Item contendo, enitor : atque inde verbale φιλοκάλημα, τὸ ; honestamentum non improbandum : omnia à seq. φιλόκαλος, quod expon. & honestatis, vel rerum honestarum studiosus ; unde τὸ φιλόκαλον, est honestatis, vel honesti studium, &c. V.

Φιλόκαλος, pulchritudinis amans, elegans ; ex φίλος & κάλος, pulcher.

Φιλοκάλως, adverb. culte, ornate : à præced.

Φιλοκάματος, (pro quo etiam legitur, quasi per contract. φιλόκαμος ; ut ἄκαμος, pro ἀκάματος,) amans laboris : ex φίλος, & κάματος, ὁ ; V. Item Φελόκενος, vana, seu res vanas amans ; vanarum rerum studiosus : ex φίλος, & κένος, ὁ ; V. Item Φιλοκερδέω, lucri amans sum ; lucri aviditate laboro ; à seq. φιλοκερδὴς ; V.

Φιλοκέρδεια, ας, ἡ, amor lucri, avaritia : &

Φιλοκερδὴς, έος, ὁ, ἡ, lucri cupidus, avarus : ex φίλος, & κέρδος, ους, τὸ ; lucrum.

Φιλοκερδῶς, cum aviditate lucri ; est adverb. à præc. φιλοκερδὴς ; V.

Φιλοκέρτομος, ε, ὁ, ἡ, convitiorum amans : ex φίλος & κέρτομος, quod à κέαρ, cor, (vel κείρω, tondeo,) & τομὴ, ῆς, ἡ, sectio. Them. τέμνω, seco : p. med. τέτομα

Φιλοκηδὴς, affinitatis amans, affinium suorum studiosus ; & Apud Aristoph. φιλοκηδὴς λόγος, expon. κηδεμονικός. Item φιλοκηδέμων, studiosus necessitudinis, vel affinitatis : ex φίλος, & κῆδος, ους, τὸ ; unde κηδεμών, ὁ, &c. V. Item Φιλόκηπος, hortorum studiosus : ex φίλος, & κῆπος, ὁ ; V. Φιλοκιθαριστὴς, citharistarum amans : Item qui citharâ ludere amat ; à κιθαριστὴς, ὁ ; V. Φιλοκίνδυνος, qui periclitari amat ; periculi adeundi cupidus ; accipiturque in malam, aliquando etiam, in bonam partem : unde adverb. φιλοκινδύνως, more eorum qui periclitari amant, seu periculorum cupidi sunt, & prompti ad ea suscipienda : à Them. κίνδυνος, ὁ ; V. Φιλοκισσοφόρος, amans hederæ gestandæ : qui delectatur hederaceis frondibus gestandis ; à κισσοφόρος ; V. Φιλόκνημις, tibialium, seu ocrearum amans : Item studiosus armorum ; à Them. κνήμη ; unde κνημὶς, ἡ, &c. V. Φιλοκόλαξ, qui amat, seu solet adulari, adulator ; à Them. κόλαξ ; V. Φιλόκομπος, jactationis amans ; qui sese jactare amat, & efferre : unde φιλοκομπέω, jactationem amans sum, jactitare & efferre me amo : à Them. κόμπος ; unde κομπὸς, ὁ, & κομπέω, &c. V. Φιλόκοπρος, stercoris seu simi amans ; qui stercorari amat : à Them. κόπρος, ὁ ; V. Φιλόκοσμος, ornatus amans, seu cultus, cultus studiosus : Item qui amat mundum ; i. e. res mundanas unde φιλοκοσμία, ornatus, seu cultus studium à Them. κόσμος, ὁ ; V. Φιλοκρινέω, de morbis rectè judicandis sum studiosus : à Them. κρίνω, cujus varia comp. desinunt in κρισις, & κρινέω, &c. V. Item Φιλόκροτος, amans strepitum : à Them. κρότος, ὁ, comp. ut præcedentia, cum Them. φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλοκτέανος, avarus, possessionum cupidus : in comparat. φιλοκτεάνωτερος, superlativ. φιλοκτεανώτατος, avarissimus : quod ex φίλος, amicus, & κτέανον, Poët. idem quod κτῆμα, ατος, τὸ, possessio. Them. κτάομαι, acquiro.

Φιλοκτήτεο, gen. Bœot. pro Dor. φιλοκλήτα, quod pro φιλοκτήτης, à φιλοκτήτης, ε, Pindar. Pythior. Odyss. 1. pag. 193. vers. 17.

Φιλοκτήμων, possessionum amans, seu cupidus, avidus multa possidendi, avarus : Eust. Item Φιλοκτησία, possessionum cupiditas, avaritia ; utrumque itidem, ex φίλος, & πάομαι, fut. ἥσομαι, unde κλῆμα, τὸ, & κλῆσις, εως, ἡ &c. V. Item Φιλοκτίσης, & φιλόκτισος, ε, ὁ ; qui libenter ædificat : Nonn. ex φίλος, & Them. κτίζω, f. ίσω ; unde κτίσις, & κτίσος, &c. V. Φιλόκυβος, aleæ studiosus, qui tesseris ludere amat ; à Them. κύβος, ὁ ; V. Φιλοκυδὴς, amans gloriæ, seu gloriæ studiosus ; à Them. κῦδος, ους, τὸ ; V. φιλοκυώνικος, venationis amans, venationis studiosus ; & κυωνὸς, ὁ ; V. Φιλόκυων, qui canibus delectatur & gaudet :

& gaudet: à Them. κυών, κυνός, ὁ, ἡ; vide Φιλοκωδωνής, bibax, vinolentus, ebriosus; Athen. l. 10. à Them. κώδων, ωνος; unde κωδωνίζω, &c. V. Φιλοκωμάζω, qui amat commessationes, qui amat κῶμον, in Epigram. à Them. κῶμος, ὁ; V. Φιλόλογος, loquax; Laert. à λόγος, ὁ, ἡ; V. Φιλολήϊος, amans prædæ; à Themat. λεία, unde λήϊος, ἡ; V. Item Φιλολίθος, qui gemmas amat; à Them. λίθος, ὁ, comp. ut præcedentia, cum Them. φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλολογία, ἡ, studium, seu amor loquendi, seu differendi de aliqua re: Item studium, seu amor literarum: Sic & φιλολογέω, libenter differo: Item Philosophor, & differo cum Philosophis: utrumque à seq. φιλολόγος, qui loqui, seu differere de aliqua re amat: Item loquax; & qui libenter audit alios loquentes, seu differentes: Item literarum studiosus, vel literatus, doctus, &c. V.

Φιλόλογος, ε, ὁ, nomen viri: Item PHILOLOGUS, eloquentiæ deditus. Ex φίλος & λόγος, quod à λέγω, dico.

Φιλολουτρέω, libenter lavo, præcupidus sum lavandi, hoc est balnei; ex φίλος, & Them. λοέω, f. σω, unde λουτρόν, τὸ, &c. V. Item Φιλόλυπος, qui libenter dolet, & tristitiâ afficitur; ex φίλος, ὁ, & λύπη, ἡ, &c. V. Item Φιλομαθέω, ῶ; discere cupio, discendi desiderio teneor: ut & φιλομάθια, & φιλομαθία, discendi cupiditas; omnia à seq. φιλομαθής; V.

Φιλομαθής, ές, ὁ, ἡ, discendi cupidus. Ex φίλος, amicus, & μανθάνω, disco: f. μαθήσομαι. a. 2. ἔμαθον.

Φιλομαθῶς, cum cupiditate discendi; est adverb. à præced. φιλομαθής, discendi studiosus: unde & in neut. τὸ φιλομαθὲς, cupiditas discendi, &c. V. Item Φιλόμαντις, ὁ καὶ ἡ, studiosus artis divinandi; Astrologiæ studiosus; Luc. ex φίλος, & μάντις, ὁ, ἡ; V. Item Φιλομαχέω, ῶ, appeto pugnam, cupidè pugno; fervide, licet incautè prælior; Plut. ex φίλος, & μαχέομαι; Poët. pro μάχομαι; V. Item Φιλομβρέω, pro φίλομβρος, cupidus pluviæ; ut φιλόμβρειος πάπυξ, in Epigram. ex φίλος, & ὄμβρος, ὁ; unde ὄμβρειος, &c. V. Φιλομειδής, vide infra φιλομμειδής; unde τὸ φιλομειδὲς, amor, seu studium risus; à Them. μειδάω, seu μειδέω; V. Φιλομείραξ, adolescentum amator; unde φιλομειρακίων, adolescentium amore intentus; à Them. μείραξ, ακος, unde μειρακιών, &c. V. Φιλομεμφὴς, qui libenter conqueritur; qui incusare, & reprehendere amat; Plut. à Them. μέμφομαι; V. Φιλομήλα, ἡ; philomela: Aristot. Rhet. 3. Plut. Symp. l. 7. &c. quasi à Them. μέλος, τὸ; melos, cantus, &c. Vide Φιλόμηλος, amator malorum; i. e. pomorum; qui gaudet seu delectatur malis, seu pomis; Athen. l. 7. à μῆλον, τὸ, malum; vide. Φιλόμηρος, qui Homeri studiosus est; ab Ὅμηρος, ὁ; V. Φιλομήτωρ, matris amans; à Them. μήτηρ, cujus comp. pleraque desinunt in ήτωρ, &c. V. Item Φιλόμισος, odiorum amans, qui libenter odit; unde adverb. φιλομίσως, more eorum, qui odium amant; à Them. μῖσος, τὸ; comp. ut præcedentia, cum φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλομμειδὴς, ές, ἡ, pro φιλομειδὴς, (Poët. μ metri gratia geminato) amans risus. Veneris Epith. ex φίλος & μειδάω, rideo.

Φιλομμηδὴς, ές, ἡ, quæ amat genitalia. (μ gemin.) in accus. φιλομμηδέα. Ex φίλος & μῆδος, εος, τὸ, cura; in pl. μήδεα, τὰ, pudenda.

Φιλόμολπος, ε, ὁ, ἡ; qui cantum amat. Ex φίλος, amicus, & μολπὴ, cantus, quod à μέλπω, canto, præt. m. μέμολπα.

Φιλομουσία, musarum, seu musices amor; ut & φιλομουσέω, musas, seu musicam amo; utrumque à seq. φιλόμουσος, musarum amans: Item qui studiorum humaniorum, seu politioris literaturæ amans est; Plut. Symp. 8. &c. V.

Φιλόμουσος, vide in φιλόμουσος.

Φιλομοχθία, laborum amans: Item Φιλομόχθηρος, malorum, seu improborum, vel improbitatis amans; ex φίλος, & μόχθος, ὁ; unde μοχθηρὸς, ὁ, &c. V. Item Φιλομυθία, ἡ, fabulandi, seu fabularum studium; ut & φιλομυθέω, libenter fabulor, & φιλόμυθον, τὸ; amor confabulationum, vel fabulorum; omnia à seq. φιλόμυθος, confabulationum amans, &c. V.

Φιλόμυθος, ε, ὁ, ἡ, fabularum amans. Ex φίλος, amicus, & μῦθος, fabula.

Φιλόμωμος, qui libenter vituperat, seu reprehendit; Plat. ex φίλος, & μῶμος, ὁ; V.

Φιλόμουσος, ω, ὁ, Dor. pro φιλόμουσος, Musarum vel musicæ studiosus. Ex φίλος, & Μῶσα, ἡ, Musa.

Φιλονεικέω, f. ήσω, rixor, contendo, enitor, æmulor: &

Φιλονεικία, ας, ἡ, contentio, rixarum amor, æmulatio: à

Φιλόνεικος, ε, ὁ, ἡ, contentiosus. Ex φίλος, amicus, & νεῖκος, εος, τὸ, jurgium, contentio.

Φιλονεικόντων, gen. pl. part. præs. verbi φιλονεικέω, rixor, contendo: ex iisdem Themat.

Φιλονείκως, rixosè, contentiosè; aut etiam cum æmulatione, à præced. φιλόνεικος, rixæ & contentionis amans: Item pervicax, & interdum, in bonam partem, pro eo, qui magno, & velut pervicaci studio, contendit rem aliquam efficere; ut & φιλονεικέω, significat interdum, contendo; i. e. laboro efficere; ut apud Plat. φιλονεικῶν ὡσὲς τὸ ποιῆσαι, laborare ad id, &c. V. Item Φιλόνεον, qui juvenum amore tenetur: Luc. ex φίλος, & νέος, ὁ, juvenis, &c. V. Item Φιλοξενέω, hospites amore prosequor, hospites recipio libenter; à seq. φιλόξενος, pro quo etiam dicitur, φιλόξενος, amans hospitum; Odyss. & ut ξεῖνος, Poët. dicitur pro Them. ξένος, &c. V.

Φιλοξενία, ας, ἡ, hospitalitas: à

Φιλόξενος, ε, ὁ, ἡ, hospitalis: à φίλος, amicus, & ξένος, ε, ὁ, hospes.

Φιλοπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ, amator ludorum, vel jocorum, facetus, festivus: ex φίλος, amicus, & παίζω, ludo. Them. παῖς, puer.

Φιλοπαίστης, amans jocos & lusus; idem quod præcedent. φιλοπαίγμων; & ab eodem Them. παίζω, f. ξω, &c. V. Item Φιλόπαις, qui pueros amat, puerorum amator; ex φίλος, & παῖς, ὁ, ἡ, &c. Vi. Item Φιλοπαρέδρος, qui projectæ audaciæ facinora amat: Item alacriter se offerens periculis; ex φίλος, & παρέδρος, ὁ, &c. V.

Φιλοπάρθενος, ε, ὁ, ἡ, amator virginum: Item virginitatis studiosus. Ex φίλος, & παρθένος, ε, ἡ, virgo.

Φιλοπάτωρ, amans patris; unde φιλοπατρία, amor patriæ; ex φίλος, & πατὴρ, ὁ; cujus comp. varia desinunt in άτωρ;) unde πατρία, ἡ, &c. V. Item Φιλοπενθὴς, luctus amans, ad luctum procivis; Plut. à Them. πένθος, εος, τὸ; V. Φιλοπόθητος, & Φιλόποθος, (ut & φιλόπυστος,) qui scisitari & percontari amat; ideoque discendi cupidus, curiosus scrutator: unde φιλοπυστία, ἡ; amor & studium, vel curiositas scisitandi, & φιλοπύστέω, libens audio, & scisciter, vel curiosus sum in scisitando; à Them. πύθομαι, pro πυνθάνομαι; f. πύσομαι, præt. pass. πέπυσμαι, unde πόθη, ἡ, πύστις, ἡ, &c. V. Φιλόπλεκτος, dicitur κόμη, in Epigram. quasi gaudens nexu, & constrictionis seu cohibitionis amans; à Themat. πλέκω, -ομαι; f. ξω, unde πλεκτὸς, ὁ, &c. V. Φιλόπλεκτος, divitiarum amans, qui diescere cupit, avarus; unde φιλοπλουτία, ἡ, divitiarum amor, divitiarum cogendarum cupiditas, ac studium, avaritia, & φιλοπλουτέω, ditescere cupio, nimio studio divitiis inhio, avarus sum; à Them. πλοῦτος, ὁ, unde πλουτέω, ῶ, &c. V. Φιλοποιέω, vel -έομαι, ῶμαι; amicum reddo, seu benevolum, concilio, & φιλοποιὸς, amicos efficiens, amicorum effector, seu effectrix; Plut. Item qui labores amat; i. e. ὁ φιλῶν τὸ ποιεῖν; Hesych. à Them. ποιέω; V. Item Φιλοποίμνιος, pastorum amans; à Them. ποιμνὶς, ὁ, comp. ut præcedentia, cum Them. φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλοποίμνιος, ε, amans gregis: ex φίλος, & ποίμνιον, τὸ, grex. Th. ποιμνὶς, ὁ, pastor.

Φιλοπόλεμος, & Poët. φιλοπτόλεμος, belli amans, bellicax, bellicosus; Il. ω. & ρ. Plut. in Fab. ex φίλος, & πόλεμος, Poët. πτόλεμος, &c. V.

Φιλόπολις, εως, ὁ, ἡ, amans civitatis. Ex φίλος & πόλις, ἡ, urbs.

Φιλοπολίτης, amans & studiosus civium, ac saluti eorum consulens; à præced. φιλόπολις, suæ civitatis & patriæ commodis studens; pro quo etiam Poët. dicitur, φιλόπτολις, &c. V.

Φιλοπονέω, ῶ, f. ήσω, & έσω, laborem diligo: à φιλόπονος.

Φιλόπονηρος, improborum amans ex φίλος, & πονηρὸς, ὁ, &c. V. Item Φιλοπονία, ἡ, laborum amor, studium, industria, à seq. φιλόπονος; Item Φιλοπόνημα, τὸ; opus elaboratum, elucubratio

bratio; verbale à præced. φιλοπονέω, -ήσομαι, ἔσομαι, laborum amans fum: Item cum labore efficio, ſtudioſè, & gnaviter aliquid facio; Item elaboro, elucubro, &c. V.

Φιλόπονος, ε, ὁ, ἡ, laboris amans, induſtrius: comparat. φιλοπονώτερος. Hinc φιλοπονία, ας, ἡ, diligentia. Ex φίλος & πόνος, ε, ὁ, labor, quod à πέπομαι, laboro, p. m. πέπονα.

Φιλοπονῶσιν, 3. pl. præſent. ind. verbi φιλοπονέω, laborem diligo. Ex iiſdem Them.

Φιλοποσία, ἡ, amor potationis, ſeu potus; inexhauſta & inexplebilis bibendi aviditas, vinoſitas; ex φίλος, & πόσις, εως, ἡ, &c. V. Item Φιλοπραγμων, qui libenter variis negotiis ſe implicat; qui ſibi, & aliis libenter exhibet negotia; unde adverb. φιλοπραγμόνως, more eorum, qui libenter ſe implicant negotiis; vel cum deſiderio faceſſendi negotia, & in compar. φιλοπραγμονέστερον, cum majore deſiderio faceſſendi negotium; ſed exp. & diligentiùs: Item Φιλοπραγμοσύνη, amor faceſſendi negotium aliis, amor & voluptas litigandi; omnia ex φίλος, & πρᾶγμα, τό; V.

Φιλοπρεσηρεία, ſeq. propriè ſignif. ſalutandi ſtudium, &c. V.

Φιλοπρεσηρείας, ας, ἡ, affabilitas: à

Φιλοπρεσήρεος, ſalutandi ſtudioſus. Ex φίλος & πρεσηρέω, compello, ſaluto: quod ex πρός & ἀγορέω, ſeu ἄω, verba facio. Th. ἀγορὸς, ας, ἡ, forum.

Φιλοπρεσβύω, primatum amo, vel ambio, cupio eſſe primus: &

Φιλόπρωτος, cupiens eſſe primus: ex φίλος, amicus, & πρῶτος, primus. Them. πρῶ.

Φιλοπτόλεμος, vide ſuprà φιλοπόλεμος: Item Φιλόπτωχος, mendicorum ſeu pauperum amans; promptus ad juvandos mendicos & pauperes: ex φίλος, & πτωχὸς, ὁ; V. Φιλόπυρος, amans tritici; à Them. πυρὸς, ὁ; vide. Φιλόπυστος, vide ſuprà cum φιλοπύθης. Φιλοπωρεστὴς, ε, ὁ; qui autumnales fructus decerpere, & iis veſci amat, qui poma, fructuſque autumnales libenter comedit; in Epigram. à Them. ὀπώρα, ἡ; unde ὀπωρίζω, ομαι, &c. V Φιλοργὴς, iracundus; à Them. ὀργὴ, ἡ; V. Φιλόργιος, qui orgia celebrare amat, qui orgiis delectatur; in Epigram. & apud Nonn. à Them. ὄργια, τὰ; vide. Φιλορήτωρ, ſeu φιλορρήτωρ, rhetoricæ amans, ſeu ſtudioſus; à ῥήτωρ, ὁ; V. Φίλορνις, avium amans; unde φιλορνίθια, avium amor; à Them. ὄρνις, ιθος; vide. Φιλορρᾴδης, amans acinorum: Item vitis Epith. in Epigram. à ῥᾶξ, acinus; vide. Item Φιλορχήμων, ſaltationum amans, qui ſaltationibus gaudet, & φιλορχηστὸς, ſaltandi cupidus; à Them. ὀρχέομαι: f. ἠσομαι, unde ὀρχήστης, ὁ; comp. ut præcedentia cum Them. φίλος, ὁ; ſeq. &c. vide.

ΦΙ'ΛΟΣ, ε, ὁ, amicus: φίλη, ης, ἡ, amica. Hinc φιλία, ας, ἡ, amicitia: φιλότης, ητος, ἡ, idem φιλότησις, ε, ὁ, ἡ, ad amicitiam pertinens: φιλέω, amo: Item oſculor: φίλημα, ατος, τὸ, oſculum: φίλτρον, ε, τὸ, amoris illecebra; amatorium poculum. Hinc quoque tranſpoſitis prioribus literis, Belg. Lief, & Ang. Love.

Φιλοσαρκία, ἡ, amor carnium, libido edendi carnes: ex φίλος, ὁ, & σάρξ, κός, &c. vide. Item Φιλόσιτος, tritici ſeu frumenti cupidus; à Them. σῖτος, ὁ; vide. Φιλόσκιπτος, tegmine gaudens; à Themat. σκέπω, unde σκέπη, ἡ; vide Φιλόσκιος, amans umbræ, umbras captans; à Them. σκία, ἡ; vide. Φιλοσκάμμων, & φιλοσκώπης dicteriis mordacibus, & ſcommatis gaudens; unde φιλοσκωπέω, ῶ, ſcommatis, & dicteriis mordacibus gaudeo; ſeu ſcommata jacere in aliquem amo: Item φιλοσκωμμόνως, more eorum qui ſcommata dicere amant; adverb. à φιλοσκώμμων, ονος, ὁ; unde etiam φιλοσκωμμοσύνη, ἡ, amor ſcommatum; quum quis ſcommata in aliquem jacere amat; omnia à Themat. σκώπτω. f. ψω. unde σκώμμα, τὸ, & σκώπης, ὁ, comp. ut præcedentia, cum Themat. φίλος, ὁ, &c. vide. Item Φιλοσοφομειρακίσκος, adoleſcentulus Philoſophiæ deditus; ſeu qui ad leſcens admodum philoſophatur; Athen. lib. 13. ex φιλόσοφος, ſeq. & μειρακίσκος, ὁ; vide.

Φιλοσόφημα, τὸ, Philoſophica quæſtio; ſeu res quam quis philoſophicâ commentatione ſecum diſquirit; verbale à ſeq. φιλοσοφέω; ſtudium meum in doctrina & ſapientia colloco, &c. Vide.

Φιλοσοφέω, ῶ, f. ήσω, ſapientiam amo, philoſophiæ ſtudeo; PHILOSOPHOR: a. 1. part. activ. φιλοσοφήσας, αντος, & in acc. ſing. Φιλοσοφήσαντα· &

Φιλοσοφία, ας, ἡ, PHILOSOPHIA; Item ſophiſtica, quæ eſt veræ philoſophiæ abuſus: &

Φιλοσοφικὸς, PHILOSOPHICUS: à

Φιλόσοφος, ου, ὁ, PHILOSOPHUS, ſtudio ſapientiæ deditus: qu. φίλος σοφίας. Them. σοφὸς, ὁ, ſapiens.

Φιλοσοφοῦντας, accuſativ. plur. particip. præſent. activ. verbi φιλοσοφέω; quod vide.

Φιλοσόφως, Philoſophicè, ſeu, ut philoſophum decet; Plut. eſt adverb. à præced. φιλόσοφος, amans, ſeu expetens ſapientiam: Item philoſophicus, philoſopho dignus; ut φιλόσοφος φορδυμία, apud Plut. Item expon. & ſapiens; ut φιλοσοφωτάτη (in ſuperl. fœm.) αἱρεσέων, ſectarum ſapientiſſima; unde & φιλοσοφέω, ſeq. expon. philoſophor; i. e. philoſophorum more diſputo, & diſſero; ſeu diſquiro & commentor mecum, &c. V.

Φιλοσπήλυγξ, ſpeluncarum amator: ex φίλος, & σπήλυγξ; V. Item Φιλοστέφανος, coronarum amans, ſeu cupidus, qui coronari amat: ut φιλοστέφανος Ἀπόλλων; in Epigram. unde φιλοστεφανέω, coronarum amans ſum; ſeu coronam aſſequi contendo, coronam ambio; Polyb. 1. & Plut. ex φίλος, & στέφανος, ὁ, &c. V. Item Φιλόστονος, gemebundus, amans gemitus, multum gemens; unde adverb. φιλοστόνως, gemebundè, more amantium gemitus; ex φίλος & στόνος, ὁ; vide. Item Φιλοστοργία, reciprocus ille amor inter parentes & liberos, & φιλοστοργέω, naturali illo amore proſequor; utrumque à ſeq. φιλόστοργος. V.

Φιλόστοργος, ε, ὁ, ἡ, ad amandum propenſus. Ex φίλος, amicus, & στοργὴ, amor inter parentes & liberos reciprocus: quod à præt. med. ἔστοργα, verbi στέργω, amore naturali complector, diligo, acquieſco: f. ξω. p. ἔστοργα.

Φιλοστόργως, amoris affectu illo, inter parentes & liberos mutui; & general. amore magno; Plut. adverb. à præcedenti φιλόστοργος; V. Item Φιλοστρατώτης, militum amans: ex φίλος, & στρατώτης; V. Φιλόστροφος, qui verti & mutari amat; mutabilis, inconſtans; à στρέφω, ῆς; V. Φιλοσυκὴς, amans ficuum, qui ficuum eſu delectatur; Plut. à Them συκῆ, ῆς; V. Φιλοσύμμαχος, qui amat ſuos belli ſocios; amans ſuorum commilitonum aut qui ſe libenter belli ſocium adjungit; à σύμμαχος, ὁ; V. Φιλοσύμποτος, & φιλόμποτος; cantus ſtudioſus; à σύμποτος, ὁ; V. Φιλοσωμήθης, expon. comis, affabilis; à σωμήθης, ὁ, ἡ; V. Φιλοσωπάζω, frequenti congreſſu gaudeo; à σωπάζω; V. Φιλοσώματος, corporis ſui amans, nimium corporis ſui ſtudioſus: unde φιλοσωματία, amor corporis, nimium ſtudium in curanda cute; & φιλοσωματέω, nimium amans ſum corporis mei; à Themat. σῶμα, ατος, τὸ; V. Item Φιλοτάριχος, amans ſalſamentorum; qui ſalſamentis delectatur; à Themat. τάριχος, ὁ, com. ut præced. cum Th. φίλος, ὁ; V.

Φιλότας, αντος, ὁ, Dor. pro Φιλότης, ητος, ἡ, amor.

Φιλότεκνος, ε, ὁ, ἡ, amans liberorum. Ex φίλος, & τέκνον, proles. Them. τίκτω, pario.

Φιλοτέχνης, & φιλότεχνος, artis, aut artium ſtudioſus induſtrius, ſolers; unde φιλοτεχνία, artium ſtudium, vel ſtudium elegantiæ, & varii artificii, ratio artificioſa, & φιλοτεχνέω, artium ſtudioſus ſum; artificioſæ elegantiæ ſtudio teneor: Item incumbo in rem aliquam, more ejus qui artibus eſt deditus: Item differo de arte aliqua, velut ejus ſtudioſus: Item artificioſè & ingeniosè ago; unde verbalia φιλοτέχνημα, opus artificioſum & ſolers; opus induſtrium, & φιλοτέχνησις, ipſa actio ſolerter aliquid efficiendi, & more eorum qui artium ſunt ſtudioſi: Item artificium, opificium: Item φιλοτέχνως, more eorum qui artium ſunt ſtudioſi, vel artificioſè, ingeniosè, ſolerter; omnia ex φίλος, ὁ, & τέχνη, ἡ; unde πεφίλα, -όμην, atque inde τέχνημα, &c. V.

Φιλότης, ητος, ἡ, amicitia, amor, in acc. pl. φιλότητας. Th. φίλος, ε, ὁ, amicus.

Φιλότης, præced. benevolentia; expon. & concubitus, venus, & dicitur etiam, ὦ φιλότης, pro, ὁ amice, ſeu amiciſſime, apud Luc. atque inde φιλοθήσιος, ὁ; ad amicitiam pertinens, amicitiæ conveniens, vel amicitiæ conciliandæ aptus; ut φιλοθήσιος κεφάλη, apud Theogn. expon. poculum quod amicitiæ

citiæ conciliandæ ergò alteri præbibi solebat; Plut. Item ad concubitum, seu venerem pertinens, venereus; ut apud Appian. φιλοπότος δυνὴ, &c. Item φιλοποσία, ἡ, propinatio, seu invitatiuncula ad bibendum, peculiariter, propinatio post cœnam, benevolentiæ ergo; unde φιλοποσίας φερσπίνειν, exp. amicos invitare ad bibendum; apud Dem. Luc. & Athen. Item φιλόποσία, dicebatur etiam dies, quâ reges aurea vel argentea pocula præguftata porrigebant cui vellent: ut hac propinatione suam erga ipsum benevolentiam testarentur; Suid. omnia, à Them. φίλος, ὁ; V.

Φιλοτιμία, ος, ἡ, amicitia: ejusd. Th.

Φιλοτίμημα, τὸ, conatus, contentio, studium aliquid efficiendi: propriè in quo aliquis sibi placet, & è quo honorem aucupatur: Item signif. & liberalitatem, & facinus liberale; Plut. verbale, à φιλοτιμέομαι, quod exp. etiam munificentiâ, & liberalitate inclaresco, largior populariter, & simpl. dono, muneror; ut & φιλοτιμία, seq. honoris, seu honorum studium, exp. etiam erogatio publicè facta, munificentia, liberalitas, &c. Vide.

Φιλοτιμέωμαι, præs. inf. m. à

Φιλοτιμέομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, ambio honorem, contendo: &

Φιλοτιμία, ας, ἡ, ambitio, æmulatio, contentio, libido; à

Φιλότιμος, ε, ὁ, ἡ, honoris cupidus, ambitiosus, contentiosus, liberalis. Ex φίλος, & τιμὴ, ῆς, ἡ, honor. Th. τάω, honoro.

Φιλοτίμως, studio honoris nimio, ambitiosè; ut φιλοτίμως ἔχειν πρὸς τί; expon. ad aliquid honoris & gloriæ studio contendere: Item exp. & certatim: Item magnificè; apud Polyb. est adv. à præced. φιλόπμος. quod exp. etiam general. qui ad rem aliquam contendit, ex eaque honorem sibi parere nititur; unde φιλοπμος ἐπ' ἀρετῇ, dicitur, virtuti obnixè studens; apud Plat. & τὸ φιλόπμον, est studium honorum, vel contentionis; cujus scopus est honor, & gloria: Item φιλόπμον ἦθος, exp. liberales mores; apud Euryp. &c. V.

Φιλοτμήτης, amans sectionis, incisione gaudens; ut φιλότμητος ἠὼς, sectionis amica aurora; ex φίλος, & τμητὸς, ὁ, à τμάω, pro Th. τέμνω, &c. V. Item Φιλοτραγήμων, bellariorum appetens; Athen. ex φίλος, & τραγήματα, τὸ; V. Item Φιλοτρέφειν, lubenter alere, studiosum esse alendi; Plut. ex φίλος, & τροφὴ, ἡ, unde τροφεύω, &c. V. Φιλοτύραννος, amans & studiosus tyrannorum; vel tyrannidis amans: ex φίλος, & τύραννος, ὁ, &c. V. Item Φιλοτωθάζω, libenter derideo; ex φίλος & τωθάζω; V.

Φίλε, gen. sing. à φίλος, amicus.

Φιλεφιλέω, amico, aut amicis amicus; amator aut studiosus amici, seu amicorum; unde φιλοφιλία, amicitia amici, seu amicorum: Aristot. Rhet. 1. & Eth. 8. c. 1. ex Them. φίλος, geminato; V. Item Φιλοφόρμιγξ, amans citharam, citharæ cupidus; ex φίλος, & φόρμιγξ; V. Item Φιλοφρονέομαι, ῶμαι, comitate prosequor, & humanitate, amanter complector: Item Φιλοφρόνησις, actio excipiendi comiter & humanè, vel ipsa comitas, & benevolentia, vel amicitia, familiaritas; ut & φιλοφρονητικὸς, qui comitatem præ se fert, & humanitatem, blandus; verbalia à præced. -έομαι; quod à seq. φιλόφρων, cui mens est benevola erga aliquem, &c. V.

Φιλοφρόνως, adv. comiter, peramicè: à φιλόφρων; q. v.

Φιλοφροσύνη, ης, ἡ, amicitia, comitas, benevolentia. Ex φίλος & φρὴν, mens.

Φιλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, comis, benevolus: ex iisd. Themat.

Φιλόχλως, amans vulgum, popularis; Laërt. ex φίλος, & ὄχλος, ὁ; V. Item Φιλόχορος, chori, seu chorearum amans; ut φιλόχορος κιθάρη; apud Euryp. Item Φιλοχορεύτης, choreas ducendi studiosus; Aristoph. utrumque, ex φίλος & χορὸς, ὁ; unde χορεύω, χορεύτης, &c. V. Item Φιλόχλωνος, bonam vestem amans; ex φίλος, & χλαῖνα, ἡ; V. Item Φιλοχρημάτης, ἡ, pecuniæ aviditas, avaritia, & φιλοχρηματέω, ῶ, pecuniæ avidus sum, avarus sum; utrumque à seq. φιλοχρήματος; V.

Φιλοχρήματος, ε, ὁ, ἡ, pecuniæ, cupidus, avarus. Ex φίλος & χρῆμα, ατος, τὸ, res, pecunia.

Φιλοχρημάτως, avarè, cum cupiditate pecuniæ; Isocr. est adv. à præced. φιλοχρήματος; Vide. Item Φιλοχρημονέω, idem quod φιλοχρηματέω, & ex iisdem. Vide.

Φιλοχρημοσύνη, ης, ἡ, avaritia; opulentia: ex iisd. Th.

Φιλοχρήμων, idem quod φιλοχρήματος; & ex iisd. V. Item Φιλόχριστος, amans bonorum; Item æquus, bonus: ex φίλος, & χρηστὸς; Vi. Item Φιλόχριστος, amator Christi, amans & studiosus Christi: ex φίλος, & χριστὸς, ὁ; V. Φιλόχρονος, amans temporis; à Them. χρόνος, ὁ; V. Φιλόχρυσος, auri amans, auro inhians; unde φιλοχρυσία, auri amor; à Them. χρυσὸς, ὁ; V. Φιλόχωρος, qui locum amat, qui in loco aliquo libenter versatur: unde φιλοχωρία, amor quo quis libenter in loco aliquo commoratur; à Themat. χώρα, ὁ; V. Φιλοψευδὴς, mendaciorum amans; unde φιλοψευδεία, ἡ, mendacii studium; à ψεῦδος; Vi. Sic & Φιλοψεύστης, amans mendacium; à ψεῦστης, ὁ; V. Φιλόψιλος, i. e. ὁ φιλῶν καὶ φιλεῖσθαι ἐπ' ἄκρῳ χρὴ ἑστεῶτι; Suid. à Th. ψιλὸς, ὁ; V. Φιλόψογος, reprehendere amans; à ψόγος, ὁ; V. Item Φιλόψοφος, opsoniorum amans; ab ὄψον, τὸ, comp. ut reliqua præced. cum Th. φίλος, ὁ; V.

Φιλοψυχέω, nimium amo animulam meam; vitæ tumpiter, & ignavè parco: Euryp. ex iisd. cum seq. φιλοψυχία, amor vitæ nimius, &c. V.

Φιλοψυχία, ας, & Ion. η, ης, ἡ, vitæ desiderium. Ex φίλος & ψυχὴ, ἡ, anima, vita.

Φιλόψυχος, animarum amans; Dei epitheton, Sapient. 2. de homine vero, dictum, exp. nimium vitæ cupidus, nimiùm timens, ne animâ & vitâ suâ privetur, timidus; ut φιλόψυχον γνώμη, apud Euryp. in Hec. ex iisd. cum præced. φιλοψυχία; V. Item Φιλόψυχρος, frigoris cupidus: ex φίλος, & ψυχρὸς, ὁ; V.

Φιλτάτιον, τὸ, amiculus; est diminut. seu dicitur ὑποκοριστικῶς, (ut, apud Aristoph. in Acharn. Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ φιλτάτιον, ut Catullo, dulcis amiculus;) à seq. φίλτατος, vide.

Φίλτατος, amicissimus, superl. à φίλος, amicus, comparat. φίλτερος, superl. φίλτατος, per Syncop. pro φιλάτερος, φιλάτατος.

Φίλτερος, vide in φίλτατος.

Φίλτρον, ε, τὸ, PHILTRUM, amoris illecebra; item amatorium poculum. Th. φίλος, amicus.

Φιλυδρέω, aquæ amans, seu gaudens aquis; apud Theophr. H. Pl. 7. 5. Unde, φιλυδρεάω, aquas amo; aquis & locis riguis gaudeo; ex φίλος & ὕδωρ, τὸ, V.

ΦΙΛΥ'ΚΗ, ης, ἡ, PHILYCA, arbor, semper virens: an quia φιλεῖ ὑγρὸ.

Φίλυμνος, hymnos seu carmina amans; cantus amans, ex φίλος & ὕμνος, ὁ, V. Item, φιλυπήκοος, qui libenter morem gerit; ex φίλος & ὑπήκοος, ὁ, V.

Φίλυπνος, amans somni: ex φίλος & ὕπνος, somnus.

Φιλυποδόχος, qui solet excipere convivio; ex φίλος & ὑποδοχὴ, ab ὑποδέχομαι, V. Item, φιλυποψία, ἡ, natura ad suspicandum propensa; ex φίλος & ὑποψία, ab ὑπόπτομαι, &c. Vide.

ΦΙ'ΛΥΡΑ, ας, ἡ, tilia; quæ commendabilis cortice. An à φλοιὸς, cortex?

Φιλύρινος, tiliaceus; ut, φιλύρινοι πίνακες; tabellæ tiliaceæ, quibus pro chartis veteres utebantur; Ælian. & Eust. Item, φιλύρεος, idem; utrumque, à præced. Them. φιλύρα, ἡ, V.

Φιλῳδὸς, studiosus cantus; Aristoph. ex φίλος & ᾠδὴ, ἡ, V. Φίλως, libenter, amicè, amanter, gratè; Hesych. adv. à φίλος, unde &, φιλάτατος, amicissimus; superl. ab eod.

Φιλώιδαι, Dor. pro φιλῳδαὶ τῶν, Philondæ.

ΦΙΜΟ'Σ, οῦ, & φίμος, ου, ὁ, fiscella, camus, capistrum.

Φιμόω, ῶ, os capistro obturo, occludo, os obligo. Et per Metaph. ad silentium adigo. f. ώσω. p. πεφίμωκα. a. 1. ἐφίμωσα. perf. pass. πεφίμωμαι, obmutui: perf. imperat. pass. πεφίμωσο, ώθω, obmutesce: a. 1. pass. ind. ἐφιμώθην, ης, η, prorsus obmutui, qu. capistro injecto: a. 1. imperat. pass. φιμώθητι. Th. φιμὸς, capistrum.

Φιμώδης, ες, ὁ, ἡ, cami, seu fiscellæ formam habens; vel cami usum præstans; sed exp. & constringens; ut, apud Nic. φιμώδεα μύρτα, exp. myrti fructus, adstrictoria vi pollentes; à præced. Th. φιμὸς, V. Item, φίμωσις, obligatio, seu obstrictio, quæ fit came; item, colligatio, seu coarctatio quælibet Metaphorica sic dicitur; ut, quæ callo quodam in sede atque ano contingit; Gal. Item, quum præputio ita arctè obligatur glans, ut cute suâ renudari nequeat; φίμωσις, dicitur Medicis; est verbale; à præced. φιμόω, V.

Φιμωθεὶς, obturatus, a. 1. part. pass. verbi

verbi φιμόω, quod vide.

Φίν, pro σφίν, quod pro σφίσι, sibi, dat. pl. ab ὅς, sui.

Φί'νης, offifragus; è genere aquilarum; idem cum, ab, & pro Th. φήνη, offifraga; quæ avis dicitur esse, major quam aquila, &c. V.

ΦΙ'ΝΤΙΞ, Dor. pro φίλπις, ὁ, auriga; animus, humani corporis auriga & rector: à φίνταπος, Dor. pro φίλταπος.

Φίξ, φικὸς. Bœor. pro σφίγξ.

Φίτερς, ῆ, ὁ, stipes, truncus; caulis: qu. φιτυερός· nam φίτυ est τὸ φυτόν

Φίττα, adv. est accelerandi; idem esse quod, & pro Th. οἴττα, tradit Eust. &c. V.

Φί'παερσι, αἱ, & φιπαμέλιαι, vel φιττα-μελιάδες νύμφαι, quæ & μέλιαι & μελιάδες νύμφαι, hoc est juvenculæ παρὰνυμφιοι, quæ, ἐυφημᾶσαι τὼν ὑμφίω, lusum faciebant, seu certamine & cursu ad celerandum sese mutuò simul incitantes; Poll. ex præced. φίπα & μέλιαι, seu μελιάδες νύμφαι, quæ cœli terræque (ἀς ludunt Poëtæ;) filiæ mellilæ, i. e. melligenæ & mellinæ, è rore cœli mellino prognatæ, dicebantur, &c. Vide suprà suo loco.

Φί'τυμα, τὸ, germen, stirps, proles; pro quo cod. per Apocopen, dici videtur φί'τυ, apud Aristoph. in pace. Item, φί'τυς, υος, ὁ, pater, genitor; utrumque, à seq. φιτύω, gigno; quod de patre tantum dici vult Etymol. &c. V.

Φιτύω, genero: à φυτεύω.

Φλαδάω, idem quod, ab, & pro Th. φλάω, contundendo mollio, &c. V.

ΦΛΑ'ΖΩ, stultè & inarticulatè loquor; item ferveo: qu. à φλέω.

Φλᾶν, Att. pro θλᾶν, frangere, percutere.

Φλανύατω, garrio, ineptio, deliro: à φλέω, nugor.

Φλᾶξ, Ion pro ἔφλασαν, a. 1. ind. act. verbi φλάω, Att. pro θλάω, ῶ, frango, comminuo, tundo.

Φλασμὸς, ὅ, ὁ, exp. fastus; i. e. τύφος; Hesych. verbale, à præced. Them. φλάζω; unde, πεφλασμένος, exp. fastuosus, &c. V. Item, φλασὸς, ὅ, ὁ, talis, ut contundi, seu conteri possit; Aristot. verbale, à seq. Th. φλάω, V.

Φλασῶ, f. 1. Dor. pro φλάσω.

Φλαυρίζω, idem quod, & pro φαυλίζω; pro vili habeo; à seq. φλαῦρος, idem cum, ab & pro φαῦλος, Etym. &c. V.

Φλαῦρος, vilis, malus: ex φλύαρος, per Metath.

Φλαυρορρο'ος, idem quod, & pro φαυλορρόος; id V. Sed, apud Soph. φλαυρορρόος, exp. qui parva mala patravit, & levia; ex φλαῦρος, pro φαῦλος, & ῥέζω, τὸ, &c. V.

Φλαῦρως, malè, adv. à φλαῦρος.

ΦΛΑ'Ω, ῶ, f. άσω, frango, contundo, mollio; avidè comedo. Att. pro θλάω.

Φλεβίζω, i.e. βρύω, scaturio, tanquam è vena; Etym. (vel à verbo φλεβίω, Suid.) Item, φλεβικὸς, ad venas pertinens; qui venarum est; & φλέβιον, τὸ, venula; diminut. ut &, omnia, à Th. φλέψ, βός, ἡ, v. de.

Φλεβορραγία, ἡ, ruptio venarum; pro quo fomte dicitur, φλεβόρραξις, ex φλέψ, βός, & Them. ῥήσσω, seu ῥηγνύω, f. ξω; unde, ῥηγὴ, ἡ, ruptio, &c. V.

Φλεβοτομεῖν, sanguinem mittere: &

Φλεβοτομία, ας, ἡ, venæsectio: à φλέψ, βός, ἡ, vena, & τομὴ, sectio; quod à τέμνω, seco. præt. m. τέτμημα.

Φλεβοτόμος, ὁ, venæ incisor; qui venam incidit, seu secat; unde, φλεβοτόμον, scil. ὄργανον, scalpellum, seu aliud instrumentum, quo vena inciditur; unde, præced. φλεβοτομία, venæ, seu venarum incisio; exp. &, sanguinis emissio; & general. vacuatio venarum; Gal. ut &, φλεβοτομέω, signif. venam, seu venas seco; & in pass. φλεβοτόμημαι, incidor venâ, seu vena mihi inciditur, &c. Vide præced.

Φλεβώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, venosus; venis abundans; à Th. φλέψ, βός, V.

Φλεγέθ'ατο, Ion. pro φλεγέθοντο, 3. pl. præt. opt. pass. &

Φλεγέθοντος, ardentis, g. sing. part. præs. a

Φλεγέθω, idem quod φλέγω, uro; quod ex φλέγω, incendo, & θέω, curro.

Φλεγείς, έντος, combustus; a. 2. part. pass. verbi φλέγω, uro. f. ξω. a. 2. pass. ἐφλέγην.

Φλεγεὸς, ᾶ, ὁ, ruber, qualis est flammæ color, Gal. à Th. φλέγω, V.

Φλέγμα, ατος, απ, τὸ, inflammatio; item PHLEGMA, seu pituita; humor albidus: Angl. Phlegm. Th. φλέγω, uro.

Φλεγμαίνω, ardeo, intumesco, superbio. f. ανῶ. a. 1. ἐφλέγμηνα. à φλέγμα. Them. φλέγω.

Φλεγμῶδες, exp. inflatus; à præced. φλεγμήνω, V. Item, φλέγμασπε, verbale à φλεγμαίνω, & φλεγμασία, ἡ, inflammatio, æstus, ardor; Hippocr. Item, febris, Aristot. in Probl. Item, φλεγματίας, seu φλεγματίης, ου, ὁ, pituitosus; ut &, φλεγματικὸς, φλεγματώδης & φλεγματοῦσθαι, cui pituita inest; pituitâ abundans; at φλεγμονὴ ἔκρηγμα, exp. eruptio flammæ; Hesych. omnia, à præced. φλέγμα, ατος, ardor; & incendium; item, humor frigidus, seu pituita, sic dicta, per Antiphrasin, quasi minime usta, &c. Vide.

Φλεγμῆναι, intumuisse, a. 1. inf. act. præced. verbi.

Φλεγμονὴ, ῆς, ἡ, inflammatio. Them. φλέγω.

Φλεγμονώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, inflammationem habens; cum inflammatione conjunctus, ea scil. quæ phlegmone dicitur; à præced. φλεγμονὴ, tumor cum inflammatione, &c. Vide.

Φλεγοι'ατο, comburantur, Ion. pro φλέγοιντο, 3. pl. præs. opt. pass. verbi φλέγω, uro.

Φλέγοντι, Dor. pro φλέγωσι, 3. pl. præs. ind. φλέγεσθαι, Poet. pro λάμπειν, splendere, refulgere: à φλέγω.

Φλέγω, ας, ἡ, urbs Macedoniæ.

Φλεγύας, gen. Æol. à

Φλεγύαρχος, ὁ, aquila: ἀπὸ τῆς φλέγω.

Φλεγυὸς, ignitus, ardens; item, splendens; sed exp. & injuriosus, damnosus; ἀπὸ τῆς φλεγυᾶς, gente injuriosâ & impiâ; Hesych. ut &, φλεγύαι, insulani dicuntur Thessaliæ, à Phlegya Ixionis patre, qui propter sacrilegia, & immanitatem φλεγύας, dictus est, ἀπὸ τῆς φλεγυοῦς; à Th. φλέγω, vide.

ΦΛΕ'ΓΩ, uro, incendo, illustro, illumino, FULGEO, FLAGRO, ango, ardeo. f. φλέξω. p. πέφλεχα. perf. pass. πέφλεγμαι. Hinc φλέγμα, ατος, τὸ, inflammatio, ardor; item humor albidus & frigidus, pituita; φλεγμαίνω, ardeo, æstuo: φλεγμὴ, ῆς, ἡ, inflammatio: φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma: φλεγέθω, uro, incendo.

Φλέγων, οντος, ὁ, nomen viri. Gr. urens: φλέξας, αντος, qui combussit, a. 1. part. act. verbi φλέγω, uro. f. ξω. a. 1. pass. ἐφλέχθην.

Φλεδονᾶν, & φλεδονέω, ῶ, nugor, garrio; ut &, φλεδονεία, ἡ, (sed apud Suid. per ω, etiam scribitur, φλεδωνέια;) nugacitas, nugæ, ineptiæ; ut &, φλεδονώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, nugax, nugo; omnia, à φλεδὼν, όνος, ὁ, nugæ; unde φλεδὼν, ονος, ὁ, nugax, nugator; Suid. sed, scribitur etiam, φλεδὼν, ὁ ἡ ἡ, de homine inepto, apud Hesych. & Eust. à Them. φλέω, i. e. φλυαρῶ, &c. V.

Φλέξις, εως, ἡ, incensio, incendium, exustio; item, φλεξὶς, ίδος, ἡ, inter aves numeratur; apud Aristoph. in avib. à Th. φλέγω, f. ξω, &c. V.

Φλεχθεὶς, έντος, combustus, a. 1. part. pass. &

Φλεχθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi φλέγω, uro.

ΦΛΕ'Ψ, φλεβὸς, ἡ, vena: qu. à φλέω, abundo. Hinc φλεβοτομία, ας, ἡ, venæsectio.

Φλὲψ, præced. dicitur etiam, Metaphoricè; ut, φλεβὶς ὑδάτων, venæ aquarum; apud Eust. Item, φλεβὶς χρυσῦ, &c. V.

ΦΛΕ'Ω, nugor; plenus sum, abundo. Hinc φλέδων, ονος, ὁ, nugator, nugax: φλεδονέια, ας, ἡ, nugacitas, ineptiæ: φλεδονέω, & φλεδονθέω, nugor, garrio: φλύω, & φλύζω, idem: φλυαρέω, idem: φλύαρος, ος, ὁ, nugax, ineptus.

Φληδάω, ῶ, nugor; à Th. φλέω; unde φλεδὼν, &c. V. Item, φλωαφάω, & φλωαρέω, ut &, φλωϊάω & φλωϊόω; nugor, item, φλωαρία, nugæ; & φλωαρώδης, nugax, omnia, à seq. φλήναφος, & Th. φλέω, &c. V.

Φλήναφος, ου, ὁ, nugator, nugax: qu. à φλωϊόω, & ἄπτεσθαι, ut sit nugis adhærens.

Φλωϊόω, nugor: à φλέω, idem.

ΦΛΙΑ', ᾶς, ἡ, portæ antepagmentum, vestibulum, limen: qu. à φλάω, pro θλάω, percutio; quia pulsatur frequenter.

Φλίβω, Æol. pro θλίβω, premo, affligo.

Φλιδάω, Hesych. exp. διαπίπω, διαρρῶ, a seq. Them. φλιδάω, ῶ, lacero, &c. V.

ΦΛΙΔΑ'Ω, ῶ, putresco, putrefio; rumpor, lanior: qu. à φλάω, contundo.

Φλιδόνες, αἱ, rugæ vestium, & sinus; à præced. Them. φλιδάω, ῶ, quod exp. &, rugas contraho, &c. V. Sic &, φλιδῶσαι, in gen. φλιδώντος, exp. rugas contrahens præ obesitate; apud Nic. ab eod.

Φλόϊνος, η, ον, flammeus, splendidus: à φλόξ, γος, ἡ, flamma. Them. φλέγω, uro.

Φλογερὸν, flammeam, acc. sing. f. g. Ion. à

Φλογεὸς, idem quod φλόϊνος, & ab illa.

Φλογιάω, exp. inflammor cum rubore; à φλογὴν, ῆς, idem quod, & à φλόξ, γὸς, flamma; item, φλογίδιον, τὸ, significare videtur, parvum frustum carnis assæ; diminut. à φλογὶς, ίδος, ἡ, caro assa; Poll. & Athen. ab eod. φλόξ, γὸς, ut &, φλόγιον, τὸ, q.d. flammula, diminut. ab eod. V.

Φλογίζω, inflammo. præs. part. φλογίζων, ουσα, ον, inflammans: f. ίσω. p. πεφλόγικα a. 1. ἐφλόγισα præs. pass. φλογίζομαι. præs. part. φλογιζόμενος. inflammatus: a. 1. ind. pass. ἐφλογίσθη, ης, ἡ, à φλόξ, γὸς, ἡ, flamma. Them. φλέγω, uro.

Φλόϊνος, η, ον, &

Φλογεὸς, εᾶ, ὸν, flammeus: ab iisdi.

Φλόγιον, & φλογὶς, vide paulò antè. Item, φλογισμὸς, ῦ, ὁ, ustulatio; pro quo per Sync. dicitur, & φλεγμὸς, (ficut, σολμὸς, pro σπλισμὸς;) quod exp. ardor, æstus; item, flamma, fulgur; item, φλογιστὸς, ustulatus; verbalia, à præced. φλογίζω, V.

Φλογὸς, gen. sing. à φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma. Th. φλέγω, uro.

Φλογόω, inflammo, incendo; unde verbalia, φλόγωμα, exp. ustulati panis, quasi pustula; Hesych. & φλόγωσις, inflammatio; peculiariter ea, quæ φλεγμονὴ, dicitur; itidem, ab eod. φλὸξ, γὸς, ἡ, quod est &, floris nomen, apud Plin. 21. 11. πορφύρεον φλόγινον, (scil. ἄνθος, ἕον;) purpurea, flammea, scil. rosa, vel viola; quæ colore tantummodo placet, odoris prorsus expers; unde φλόγινον χρῶμα, numeratur &, apud Athen. inter colores pretio os, &c. V. Item, φλογώδης, idem quod φλόϊνος, φλογεὸς, φλόγιος, & φλογέις, quæ exp. rutilus, ruber; splendidus, fulgidus; item, ardens, fervidus; itidem, ab eod. φλὸξ, γὸς, V.

Φλογόλευκος, color inter flammeum & album medius; ex φλὸξ, γὸς, & λεύκος, ὁ, V. Item, φλογόχρως, color ex flammeo, & fusco; ex φλὸξ, γὸς, & χρὼς, ὁ, &c. V.

Φλογόω, φλογώδης, φλόγωμα, & φλόγωσις, videantur paulò ante.

Φλεάριον, ε, τὸ, parvus cortex; diminut. à Th. φλεὸς, ὁ, V. Item, φλοΐζω, vel φλοίω, decortico; corticem detraho, eximo, exero; unde part. pass. φλοιθεὶς, decorticatus; apud Theophr. Hist. 3. 16. atque indè, verbalia, φλοισμὸς, ῦ, ὁ, decorticatio; corticis detractio, seu exemptio; & φλοιστικὸς, q.d. decorticatorius, vel ad decorticationem pertinens, seu aptus; ut, φλοιστικὴ τέχνη; apud Plat. Itidem à seq. Th. φλοιὸς, ὁ, V.

ΦΛΟΙΟ'Σ, ῦ, ὁ, cortex: qu. à φλάω, quia fragilis: hinc φλοΐζω, decortico.

Φλοίσβιον, gen. Ion. à

ΦΛΟΙ'ΣΒΟΣ, ου, ὁ, sonitus aquæ, murmur, tumultus: hinc πολυφλοίσβος, ε, ὁ, ἡ, multo strepitu resonans.

Φλοισμὸς, & φλοιστικὸς, vide cum φλοΐζω.

Φλοιορράχης, corticem habens diruptum, seu rimosum; unde φλοιορραγέω, sum cortice dirupto, seu rimoso; sed scribuntur &, φλοιορραχὴς, & φλοιορραγέω, cum unico ρ; ex φλοιὸς, ὁ, & ῥήγνυμι, ῥᾶξω; unde ῥαγὲις, ὁ, V.

Φλοΐω, decortico; unde Angl. to flea, à præced. Th. φλοιὸς.

Φλοιώδης, εος, ὁ, ἡ, corticis similis, corticis speciem præ se ferens; ut, φλοιώδης ὕλη; apud Aristot. & Metaph. τὸ φλοιώδες; dicitur vanum, futile; seu quod parvi est momenti; à Th. φλοιὸς, ὁ, V.

Φλομὶς, ίδος, ἡ, verbascum; diminut. à Th. φλόμος, seq. verbascum herba, quâ pro ellychniis utuntur; quæ dicitur &, πλόμος, & φλῶμος; apud Aristoph. Item, φλόνος, apud Suid.

ΦΛΟ'ΜΟΣ, ου, ὁ, verbascum, herba.

Φλονίδες, exp. squammæ; λεπίδες; Hesych. Item, φλονῖτις, Phlonitis, herba, quæ & ὄνωνις; Dioic. 3. 147. Utrumque à Th. præced. φλόμος, quæ & φλόνος, dicitur, &c. V.

Φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma: à φλέγω, uro: f. ξω.

Φλὸξ, præced. est &, floris nomen, &c. Vide suprà cum φλογόω, &c.

Φλὸν, acc. sing. à

Φλόος, ὄος, ὁ, teges, storea; & idem acc. Th. φλοιὸς, ῦ, ὁ, cortex.

Φλύαξ, ακος, ὁ, jocosus, jocator; & interdum, pro scurra poni putatur; & exp. & ebriosus, vinolentus; à φλύος, ὁ, V.

Φλυαρέω, nugor, garrio; f. ήσω. p. πεφλυάρηκα. a. 1. ἐφλυάρησα; à φλυάρος, nugator, nugæ. Th. φλέω, nugor.

Φλυαρία, ας, ἡ, nugæ, garrulitas; &

Φλύαρος, ε, ὁ, garrulus, nugax; à φλύω vel φλέω, nugor.

Φλυαρώδης, εος, ὁ, ἡ, nugatorius, nugax; à præced. φλύαρος, ineptiæ; item, res vanæ, & futiles; item, nugator, nugax; ftultiloquus, &c. V. Item, φλυαρόλογος, qui nugas loquitur, nugator; unde φλυαρολογία, sermo nugatorius, vel ineptus; & φλυαρολογέω, ῶ, nugas loquor, nugor; ex φλύαρος, ὁ, præced. & λόγος, ὁ, V. Item, φλυάσω, & φλυάσσω, idem quod & pro φλύω, seu φλύζω, nugor, &c. V. Item, φλυάσσω, f. ξω, exp. cructo; à φλύω, ferveo.

Φλυδαρὸς, ᾶ, humidus: à

Φλυδάω, humesco, flaccesco: à φλύω, tumesco. Th. φλέω.

Φλυζάκιον, idem quod φλύκταινα, ἡ, tumor, seu tuberculum in cute ex adustione, &c. V.

Φλύζω, vel φλύω, idem quod φλέω, ferveo, nugor.

Φλυαρέω, Ion. pro φλυαρέω, quod V.

Φλύκταινα, ης, ἡ, pustula ex fervore: &

Φλυκτὶς, ίδος, ἡ, idem: à φλύω, ferveo. Th. Φλέω.

Φλυκταινόομαι, ώμαι, in pustulas erumpo: à præced. φλύκταινα, ἡ, papula, seu pustula; unde etiam, φλυκταινώδης, εος, ὁ, ἡ, q.d. pustularis; cui pustulæ insunt, vel pustularum speciem gerens; item, φλυκτάνωσις, pustularum eruptio; verbale, à φλυκταινόομαι, V. Sic &, φλυκτώδες, εος, ὁ, ἡ, idem quod φλυκταινώδης, id V.

Φλύος, nugæ. Th. φλέω, nugor.

Φλύσις, eruptio in cute, ex superfluitate humoris qui est in corpore; est verbale, à φλύω, ferveo; item, φλύσσω, idem quod, & pro φλύζω, seu φλύω, V.

Φοβαθῆς, Dor. pro φοβηθῆς, metuas, 2. sing. a. 1. sub. pass. à φοβέομαι.

Φοβέεσκεν, Poët. pro ἐφόβει, 3. pl. imperf. act. verbi φοβέω, timorem injicio, terreo: φοβέομαι, έμαι, timeo. Th. φέβομαι, idem.

Φοβεῖσθαι, præs. inf. pass. à φοβέω.

Φοβερίζω, terreo; unde verbale, φοβερισμὸς, terror; item, φοβέρα, idem quod seq. φοβερὸς, qui est timori, seu terrori; item, activè, timidus, meticulosus, &c V. Atq indè etiam φοβερότης, ητος, timor, terror; ut &, φοβερὸς, metum incutiendo; formidabiliter, adv. ab eod. φοβερὸς, V.

Φοβερὸς, ὰ, ὸν, formidabilis, e; horrendus, a, um: in comp. φοβερώτερος, in superl. φοβερώτατος; à φόβος, timor. Th. φέβομαι, timeo: p. m. πέφοβα.

Φοβεστερόπη, ἡ, & φοβεστεράτη, Minervæ Epith. utpote quæ hostes in fugam conjicit; apud Etym. ex φοβέω, ῶς f. ήσω, & σκεπτὸς, ὁ, &c. V.

Φοβούμενος, Dor. pro φοβέμενος, præs. part. pass. verbi φοβέω, quod vide.

Φοβέω, ῶ, timorem injicio, terreo: f. ήσω. p. πεφόβηκα. præs. pass. φοβέομαι, έμαι, metuo, cum acc. præs. imperat. pass. φοβέο, έου, έεσθω, έέσθω, εῖσθε, imperf. ἐφοβεόμην, έμην, έου, έεσο, εῖτο. a. 1. pass. ἐφοβήθην, ης, ῆ, timui: & in 3. pl. ἐφόβηθησαν. a. 1. imperat. pass. φοβήθητι, ήτω, & in 2. pl. φοβήθητε. a. 1. sub. pass. φοβηθῶ, ῆς, ῆ, metuam: & in 2. pl. φοβηθῆτε. a. 1. part. pass. φοβηθεὶς, εῖσα, έν, metuens: f. 1. pass. φοβηθήσομαι; à φόβος, timor. Th. φέβομαι, timeo: p. m. πέφοβα.

Φόβη, ης, ἡ, coma, juba: à φοβέω, quia terrifica: sed

Φοβῆ, 3. sing. sub. act. verbi φοβέω, quod vide.

Φοβηθεῖσα, ης, ἡ, a. 1. part. pass. f. g. & Φοβηθῶσι, a. 1. inf. pass. &

Φοβήθητε, 2. pl. a. 1. imperat. pass. &

Φοβηθῶ, ῆς, ῆ, a. 1. sub. pass. verbi

φοβέω

φοβία, terrefactio; quod à φόβ-ος. Th. φέβομαι.

Φοβητικὸς, meticulosus; qui facilè metu percellitur; à φοβέω, ὁμαι, ῆμαι, in fugam verto, seu vertor; item, terrefactio, seu terrefio, &c. V. Atque indè etiam, seq. φόβησον, exp. quod metum incutit, seu incutere potest, terriculum, &c. V.

Φόβησον, ου, τὸ, terriculamentum: à φοβέω, quod à φόβ-ος.

Φοβόδιψ-ος, q.d. cum timore sitiens; dicitur de eo, qui est à cane rabido morsus; (qui &, ὑδροφόβ-ος, appellatur;) ex φόβ-ος, ὁ, & δίψος, τὸ, idem quod Th. δίψα, ἡ, &c. V.

Φόβ-ος, ου, ὁ, timor, metus; fuga: à præt. m. πέφοβα, verbi φέβομαι, timeo.

Φοβοῦ, præs. imperat. pass. à φοβέω; sed

Φόβε, gen. sing. à φόβ-ος, timor.

Φοβοῦμαι, φοβέμαι, præs. ind. & part. pass. à φοβέω.

Φοιβάζω, f. άσω, vaticinor; & idem ac seq.

Φοιβάω, ῶ, f. ήσω, Poët. pro καθαίρω, purgo, lustro. Them. φοῖβ-ος, purus.

Φοιβαίνω, vaticinor; numinis instinctu futura prædico; item, purgo; idem quod præced. φοιβάζω, seu φοιβάω, purifico, lustro; abluo; splendidum reddo; orno, &c. V. Item, φοιβὰς, άδ-ος, ἡ, Phœbas; quæ fatidica est; vaticinatrix; utpote, Phœbi numine afflata; à Th. φοῖβ-ος, purus, &c. V. Item, φοιβαστικὸς, q. d. vaticinativus; i. e. vaticinandi vi præditus; unde in fœm. φοιβαστικὴ, vates Apollinis spiritu plena; Plut. a præced. φοιβάζω, Phœbi numine afflata, aut afflatus, vaticinor, &c. V.

Φοίβη, ης, ἡ, nomen mulieris. Gr. Luna.

Φοιβῆ-ος, & φοίβειος, α, ὁ ἡ ἦ, Phœbeus, Phœbæus; ad Phœbum pertinens; & in fœm. φοιβηὶς, ίδ-ος, ἡ, Phœbea; ut, φοιβηὶς Δάφνη, in Epigr. Item, φοιβητόω, oracula edo; propriè, Phœbi spiritu instinctus, seu Phœbi numine afflatus, vaticinor; item, φοιβητρεια, ἡ, q. d. editrix oraculorum; sed exp. &, purgatrix; omnia, à Th. φοῖβ-ος, impollutus; item, lucidus; & sic, Sol dicitur φοῖβ-ος, sed exp. & vaticinus; vaticinandi peritus, & sic, est Apollinis Epith. ut, ἔκλυε Φοῖβ-ος Ἀπόλλων, apud Hom. Il. α. &c. Vide.

Φοιβόλαπτ-ος, ος, ὁ, ἡ, Dor. pro

Φοιβόλημπτ-ος, ος, ὁ, ἡ, Phœbi numine afflatus: ex Φοῖβ-ος, Phœbus, & λαμβάνω, capio.

ΦΟΙΒΟΣ, ου, ὁ, PHOEBUS, Apollo, Sol; qui φοῖβ-ος βίᾳ, sed φοῖβ-ος, η, ον, purus, castus, splendidus: hinc φοιβάζω, illustro.

Φοινήεις εἷσος, idem quod φοινικόεις, purpureus. Th. Φοῖνιξ, ικ-ος, ὁ, palma, arbor, color, ruber.

Φοινιξμὸς, ου, ὁ, q. d. rubefactio; & peculiariter sic dicitur, ruboris per medicamenta excitatio in aliqua corporis parte; verbale, à φοινίσσω, f. ξω, &c. V.

Φοινικάνθεμον ὕδωρ, ver purpureos flores habens: ex φοῖνιξ, purpura, & ἄνθος, εος, τὸ, flos.

Φοινίκειος, idem quod Ionicè, φοινικήϊος, id V. Item, φοινίκεος, & contract. φοινικῆς, Phœniceus, puniceus, ruber; ut, φοινικῆς χηδύς, seu χατώνισκος, apud Plut. & φοινικῆν ῥάκος, Diosc. 3. 105. à Them. φοῖνιξ, ικος vide.

Φοινίκη, ης, ἡ, PHOENICE vel PHOENICIA, nomen regionis, quæ & Syria dicitur. Gr. palma.

Φοινικήϊος, palmeus; Phœniceus, ad Phœnicem pertinens; ut, φοινικήϊος ὄινος; & φοινικήϊοι βίκοι, dolia palmeo vino plena; apud Herodot. Item, φοινικίζω, ad puniceum colorem vergo; purpurasco; sed exp. & Phœnices æmulor, Luc. Item, φοινικινὸς, puniceus, palmaris; ut &, φοινίκινος, & φοινικίτης, ου, ὁ, palmeus; ut, φοινίκινος, scil. ὄινος, & φοινικίτης ὄινος; vinum ex palmulis confectum; Diosc. 5. 40. & φοινικίνη νόσος, apud Hippocr. dicitur Elephantiasis; forsan, à colore palmæ fructus, ut existimari posse dicit Gal. omnia, à præced. φοινίκη, ἡ, quod exp. &, morbus in Phœnicia, seu Syria aliisque regionibus orientalibus, frequens; quidam pro Elephantiasi, quam nos lepram dicimus, accipiunt; item, φοινικὴ, exp. palma; Theophr. H. Pl. 9. 6.

Φοινικιὸς, ία, ον, purpureus, a, um. Them. φοῖνιξ, purpura.

Φοινικὶς, ίδος, ἡ, puniceus vel purpureus amictus, pannus puniceus. Th. φοῖνιξ.

Φοινικοβάλανος, fructus palmæ Ægyptiæ postquam maturuit; ex φοῖνιξ, ικος, & βάλανος, ὁ, V. Item, φοινικοδάκτυλος, Phœniceos digitos habens; i. e. coloris Phœnicei; apud Aristot. Rhet. 3. ex φοῖνιξ, ικος, & δάκτυλος, ὁ, vide.

Φοινικόεις, εντος, puniceus, purpureus. Th. φοῖνιξ; item, rubefactus.

Φοινικόκροκος, ος, ὁ, ἡ, ὁ φοινικὴν κρόκῳ ἔχων, puniceam tramam habens; quod à κρόκη, trama, filum, subtegmen.

Φοινικόλοφος, seq. exp. Phœniceam habens cristam; seu general. rubram, &c. V.

Φοινικόλοφος, rubram cristam habens: Epither. galli gallinacei: ex φοῖνιξ & λόφος, ὁ, crista galeæ.

Φοινικοπάρειος, sive φοινικοπάρμος, Phœniceas habens malas, seu genas; i. e. Phœnicei coloris; ut &, naves etiam, φοινικοπάρμοι dicuntur, quæ Phœniceo colore pictæ sunt; Od. α. ex φοῖνιξ, ικος, & παρειὰ, Ionicè παρηὰ, &c. V. Item, φοινικόπεδος, solum habens puniceum; seu rubrum; ex φοῖνιξ, ικος, & πέδον, τὸ, V.

Φοινικόπεζα, quæ rubrum pedem habet: à φοινίκεος, ος, puniceus, ruber, (quod φοῖνιξ,) & πέζα, ης, ἡ, malleolus pedis.

Φοινικοπάρυφος, puniceo limbo prætextam vestem gerens; ex φοινίκεος, & πάρυφος, ὁ, ἡ, &c. V. Item, φοινικόπτερος, rubeas alas, seu pinnas habens; nomen avis; apud Aristoph. in avib. ex φοινίκεος & πτέρον, τὸ, V. Φοινικορόδια, punicea rosaria; ex φοῖνιξ, ικ-ος, seu φοινίκ-ος & ῥόδον, τὸ, und: ῥόδ-ος, ὁ, ὦ, &c. V. Φοινικόρυγχ-ος, qui est rostro puniceo, seu rutilo; ex φοῖνιξ, ικ-ος, & ῥύγχ-ος, τὸ, V. Item φοινικοσκελὴς, qui; uniceis est cruribus; apud Euryp. in Ione, φοινικοσκελὲς χηλαῖ, ungulæ puniceis cruribus annexæ; seu ungulæ purpureæ: ex φοῖνιξ, ικ-ος, seu φοινίκ-ος & σκέλ-ος, εος, τὸ, &c. V.

Φοινικοστερόπας, α, ὁ, Dor. pro φοινικοστερόπους, ου, ὁ, Epither. Jovis, rubra seu rutila fulmina jaculantis: ex φοῖνιξ, purpura, & στερόπη, ἡ, fulgor. Th. ἀστεροπάω, fulguro.

Φοινικόστολ-ος, ος, ὁ, Phœnicum more instructus aut armatus: ex φοῖνιξ & στολὴ, ἡ, stola, vestis oblonga. Them. στέλλω, orno, p. m. ἔσταλα.

Φοινικῶς, contract. pro φοινίκ-ως, id vide.

Φοινικωπὸς, qui puniceus esse videtur; puniceus aspectu; ut, φοινικωπὰ πόδια apud Euryp. in Ione: ex φοῖνιξ, ικ-ος, seu φοινίκ-ος & ὤψ; unde φώ, ῶ-ος, τὸ, cujus comp. adjectiva desinunt in ωπὸς, &c. V.

Φοινίκων, gen. pl. à φοῖνιξ, quod vide.

Φοινικὼν, ῶν-ος, ὁ, palmetum; à φοῖνιξ, ικ-ος, seq. V.

ΦΟΙΝΙΞ, ικ-ος, ὁ, palma arbor, & palmula fructus; PHOENIX, nomen avis & viri, & nomen portûs; purpura, puniceus color: & adject. ruber, rufus: (qu. à φόν-ος, cædes sanguis.) Hinc φοινίκ-ος, phœniceus, puniceus: φοινικὶς, ίδ-ος, ἡ, vestis puniceicoloris; item purpureus amictus: φοινίσσω, rubefacio.

Φοινίξις, rubefactio; verbale, à φοινίσσω, f. ξω, &c. V.

Φοινίσ-ος, ος, cruentus: à φόν-ος, cædes.

Φοινίσσα, ης, ἡ, PHOENISSA: &

Φοίνισσα ἐμπολὰ, phœnicia mercatura, φοίνισσα φλὸξ, rutila flamma: à φοῖνιξ.

Φοινίσσετο, 3. sing. imperf. pass. Ion. à

Φοινίσσω, f. ξω, rubefacio. Th. φοῖνιξ, ικος, ὁ, color ruber.

Φοινίσσω, præced. exp. puniceo colore inficio, aut etiam, purpureo; item, sanguine inficio, cruento; nam Th. φοῖνιξ, exp. & sanguineus, quasi esset, à φόν-ος, significante αἷμα; ut, Il. δ. & Eur. in Phœn. Item, φοῖνιξ, dicitur, qui est ex Phœnicia; atque indè, φοινικίζειν, Phœnicem agere; (in impuritate, & obscœnitate;) & φοινίκη, seu φοινικία, regio Phœnice, in qua Tyrus & Sidon; &, ὁ φοινικίας, ventus à Phœnice flans; Euronotus; Thraciæ oppositus; Phœnicum putatur esse, ὁ Φοῖνιξ, Neptuni & Libyes filius, &c. V.

Φοινίττω, a. 1. ind. pass. Ion. à φοινίσσω, rubefacio, cruento. Them. Φοῖνιξ.

Φοῖπε, ibat, 3. sing. imperf. act. pro ἐφοίτα, verbi φοιτάω, quod vide.

Φοιταλέος, ὁ ἡ ή, insanus, furiosus; & in fœm. φοιταλέη, furiosa; ut &, φοιταλιδὸς, idem, furiosus: Bacchi Epith. Item, φοιτὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa; item, vaga; item, meretrix; omnia, à seq. Th. φοιτάω, furo, &c. V.

ΦΟΙΤΑ'Ω, ῶ, venito, insanio. f. ήσω. p. πεφοίτηκα. Hinc φοίτησις, εως, ἡ, itatio: φοίτησις, ὁ, præco: φοιτὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa.

Φοιτάω, Ion. pro φοιτάω.

Φοιτᾷ, Dor. pro φοιτᾷ, it, 3. sing. præs. &

Φοιτᾶς, Dor. pro φοιτᾷς, 2. sing. præs. à φοιτάω.

Φοίτησις, ὁ, exp. κήρυξ, i.e. præco; παρὰ τὸ φοιτᾶν πανταχῆ; quod huc & illuc discurrat; Hesych.

Φοίτησις, εως, ἡ, itatio, ventitatio, frequentatio: à 2. sing. perf. pass. verbi φοιτάω, ito.

Φοιτητὴρ, ῆρος, & φοιτητὴς, ἐ, ὁ, q. d. itator, ventitator, & peculiariter, dicitur de eo, qui ad præceptorem ventitat, discipulus; verbalia, à 3. perf. sing. præt. pass. ejusd. verbi φοιτάω, quod de discipulis dicitur, ventitantibus ad scholam, discendi gratiâ.

Φοιτίζω, idem quod φοιτάω.

Φοῖτος, ὁ, ἡ, insania, rabies; à φοιτάω, V.

Φοιτῶ, præs. part. act. &

Φοιτῶσι, 3. pl. præs. ind. act. vel sub. verbi φοιτάω.

Φολιδωτὸς, ἦ, ὁ, squameus, squamatus; ut, φολιδωτὸς θώρηξ, squameus thorax, seu squamea lorica; à seq. Th. φολὶς, ίδος, quod dicitur etiam, de parvis pennis, seu plumis; quoniam squamis sunt similes, Etym. &c. V.

ΦΟΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, squama, ut piscium aut serpentum: qu. à φλύω, squamæ velut bulliunt ex animantibus.

Φολκὸς, ἦ, ὁ, strabus, qui habet oculos distortos: quasi φάλκος, à φάος & ἕλκω, traho.

ΦΟ'ΛΛΙΞ, ῖδος, ἡ, & αἱ φόλλιδες, asperitudines cutis, quales scabiosorum; quæ &, ἴχμλις, & ἐχμλὶς, vocantur; atque inde, φολλιδώδης, i. e. ἐφολιδώδης, seu λεπροειδὴς, Erotian. in Lex. Hippocr.

ΦΟ'ΛΔΙΣ, εως, ἡ, obolus; unde plur. φόλλεις, sunt oboli quidam, & minuti ac tenues admodum nummi; teste Suidâ & Eust. Item, φόλλις, exp. &, Σύλακος, i. e. sacculus, marsupium, recondendis obolis, & consequenter nummis; sed, exp. & φῦσα, vel φῦσα, follis; instrumentum ventô attrahendo ac effiando; unde, φολλώδης, follicularis, fungosus; inanis, instar follis; apud Hippocr.

ΦΟΛΤ'ΝΩ, idem quod φολιόω, inquino; item, impleo.

ΦΟ'ΛΤΣ, rufus.

Φονάω, f. άσω, præt. αχα; cædis perpetrandæ avidus sum: mortem alicujus appeto, seu infero; Gal. in Lex. Hippocr. sed exp. & temerariè in cædem ruo; apud Suid. à φονὴ, ἡ, V.

Φονεὺς, έως, ὁ, homicida: à φόνος, quod vide.

Φόνδυμα, quod occisum est, cadaver; item, φονδυτὴς, ἐ, ὁ, interfector; verbalia, à seq. φονδύω, cædem perpetro, &c. Item, φονέω, idem.

Φονδύω, occido: f. δύσω, & in 1. pl. φονδύσαμεν. p. πεφόνδυκα. a. 1. ἐφόνδυσα, à φόνος, cædes. Them. φέρω, occido.

Φονίας, gen. sing. Att. à φονεὺς.

Φονὴ, ῆς, ἡ, cædes; item, locus defunctorum vel occisorum; à præt. med. πέφονα, à Th. φένω, V.

Φονικὸς, ἦ, ad cædem pertinens, mortifer: &

Φόνιος, ᾱ, sanguinarius, truculentus; lethalis: à φόνος, quod V.

Φονικῶς, sanguinariè; item, crudeliter; est adv. à præced. φονικὸς; quod exp. & cædis cupidus; seu, qui facilè ad cædem perpetrandam incitatur; unde & in superl. φονικώτατος, paratissimus ad occidendum; cædis avidissimus; item, φόνιος, præced. ὁ, ἡ, exp. cæde contaminatus, homicida, &c. V.

Φονοκτονέω, ῶ, f. ήσω, interficio: &

Φονοκτονία, ας, ἡ, cædes: à

Φονοκτόνος, ᾱ, ὁ, ἡ, occisor: à φόνος, cædes, & κτείνω, occido: præt. m. ἔκτονα.

Φόνος, ᾱ, ὁ, cædes, homicidium, clades: à præt. m. πέφονα, verbi φένομαι, vel φένω, occido.

ΦΟ'ΞΙΝΟΣ, ᾱ, ὁ, nomen piscis.

Φόξινος, præced. dicitur esse piscis quidam, celeriter nascens in ostiis fluviorum; fortasse, ab acuminato capite, sic dictus; apud Aristot. anim. l. 6. Atque sic, esset à seq. Th. φοξὸς, V.

ΦΟΞΟ'Σ, ῆ, ὁ, cujus caput est acutum & velut turbinatum: qu. à φάος & ὀξύς.

Φοξότης, ητος, ἡ, esse φοξὸν, πάθος τῆς φοξῆς, tradit Eust. Il. β. à præced. Th. φοξὸς, fastigiatum habens verticem, ut, Pyramis; sed exp. & qui est distorto vultu; ut, apud Hom. Il. β. φοξὸς ἦλθε κεφαλήν; i. e. ὀξυκέφαλος, de Thersite dicitur, &c. V.

Φοξόχηλος, qui labris est coarctatis, & in angustum desinentibus; ut, φοξόχηλος κύλιξ, apud Athen. ex præced. φοξὸς & χεῖλος, τὸ, V.

Φορὰ, ᾶς, ἡ, latio, species motûs, & ferendi actio; impetus; pensio, tributum; proventus; & bajulationis seu vecturæ merces, portorium, quo in sensu & nos Angli Fair: à φέρω, porto: f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα. p. m. inusit. πέφορα.

Φορὰ, præced. exp. & vectura, bajulatio; atque inde, φορεῖς, αἱ, equæ; ita dictæ, à gestando utero; Hesych. Item, φορεῖδιον, q. d. portabundè, aut gestabunde; portando, gestando, Luc. adv. ab eod. φορὰ, præced. unde & φοραίνω, fero, &c. V.

Φορβαὶ, ᾶς, ἡ, capistrum. Them. φέρβω.

Φορβᾶδες, pascuus; Callim. à φορβὴ, ἡ, alimentum, &c. V.

Φορβὰς, άδος, ἡ, equa, quia foris φέρβεται, gregalis, non domestica. Est autem φορβὰς, άδος, ὁ, ἡ, alumnus, φορβὴν suppeditans: ut φορβὰς γῆ, alma terra, quæ alit: & passivè φορβὰς, qui alitur in grege cum aliis: cui opponitur τροφίας, qui domi τρέφεται· φορβὰς γυνὴ, quæ se φέρβει, prostitutione corporis. Them. φέρβω, pasco.

Φορβειὰ, ᾶς, ἡ, esca, φορβὴ. Et usurpatur pro capistro: à præced.

Φορβειὰ, ἡ, præced. & φόρβιον, τὸ, idem quod φορβειὰ, ἡ, capistrum, quo os frænatur; dicuntur etiam translatè de corio, velutque capistro, quo tibicines ora sua muniebant, ne nimio flatu labia scinderentur, aut ut expirati aëris moderatione inflatus lenior esset, sonusque gratior auribus acciderent; Aristoph. in Vesp. in hac autem significatione capistri, pro φορβειὰ & φορβειὰ; scribitur &, φόρβεια, & φορβέα, seu φορβεά; in Hippiatr. &c. Vide.

Φορβὴ, ῆς, ἡ, pabulum, esca: à φέρβω, alo; qu. φέρεσθαι βίον.

Φορεαφόρος, qui lecticam portat; lecticarius servus; à φόρετον, τὸ, seq. V. Et φορεὺς, ὁ, &c. V.

Φόρετον, τὸ, gestatorium; cella gestatoria; lectica; item, vehiculum; item, merces quæ bajulo datur; Poll. l. 7. à φορὰ, ἡ, sive à φορεὺς, seq. Vide.

Φορείτω, 3. sing. imperat. præs. act. verbi φορέω, fero, porto. Them. φέρω, idem.

Φορέουσι, Dor. pro φορέουσι, gestant, 3. pl. præs. ind. à φορέω, pro φέρω. Sic & φορέεσθαι, pro φέρεσθαι.

Φορέοντα, acc. sing. part. præs. verbi φορέω, quod V.

Φορβύμβη, Dor. pro φορύμβη, præs. part. pass. verbi φορέω, gesto. Them. ejusd.

Φορβύντος, ferentis, Dor. pro φορεῖντος, gen. sing. præs. part. act. à φορέω, pro φέρω.

Φορεὺς, έως, vel έας, ὁ, portator, bajulus; Il. σ. lecticarius; cellam ferens domini; Plut. Hesychio etiam, φορεῖς, sunt pueri metallici; i. e. παῖδες τῶν μεταλλικῶν ὕλλων ἐκκομίζοντες; à φορὰ, ἡ, V. Item, φορεῖα, idem quod seq. φορέα, V. Item, φόρετρον, ου, τὸ, merces vecturæ; sive pretium quod bajulo numeratur; ab eod. φορέω, V.

Φορέω, ῶ, fero, gesto: f. έσω & ήσω. p. πεφόρηκα, & ικα. a. 1. ἐφόρεσα, & ησα, à φορὸς, ferens, quod à p. m. πέφορα, verbi φέρω, fero.

Φορηδὸν, farcinæ in modum; acervatim; portando, seu gestando; item, φόρημα, τὸ, gestamen; quod gestatur; Plut. Utrumque, à præced. φορέω, V.

Φορλῆαι, tulisse, a. 1. inf. act. verbi φορήσω, fero. f. ήσω. a. 1. ἐφόρησα. Th. φέρω, fero.

Φορητὸς, i. e. ὑποιστὸς, tolerabilis, tolerandus; Poll. βαστακτὸς, Hesych. Item, ad ferendum, seu ferri, idoneus: q. d. vectibilis; & in neut. τὸ φορητὸν, tolerandum; verbale, à præced. φορέω, V. Item, φόρμιος, utilis, accommodus; λυσιτελὴς, Hesych. sed, φόρμιον, τὸ, dicitur aluminis liquidi quoddam genus, quoniam vilis pretii est, & ubique reperiri potest; teste Gal. Itidem, ab eod. φορέω, V. Ut &,

&, φόρμον, τὸ, merces; à ferendo; ab eod.

Φόρκυς, υος, ὁ, portus; quia naves in eum φέρονται. Est & φόρκυς, υνος, ὁ, & φόρκυν, νος, nomen monstri marini: dat. φόρκυϊ, pro φόρκυνι, in acc. φόρκυν.

Φόρμιγγ, pro φόρμιγξ, dat. sing. à φόρμιγξ, γγος, ἡ, cithara.

Φορμίδιον, in modum sportæ, seu corbis; vel in modum tegetis, seu storeæ; Thuc. l. 2. canistrorum instar; est adv. à Th. φορμὶς, ὁ, V.

ΦΟ'ΡΜΙΓΞ, γγος, ἡ, cithara, testudo.

Φορμίδες, αἱ, crates, & tegetes: à Them. φορμὸς, unde, φορμὶς, ίδος, &c. V.

Φορμίζω, f. ίσω, citharam pulso: à præced.

Φορμικτὰς, ᾶ, ὁ, Dor. pro

Φορμικτὴς, ᾶ, ὁ, citharœdus, (φορμιγκτὴς etiam dicitur:) à φορμίζω. Th. φόρμιγξ, cithara.

Φορμίον, & φορμίσκιον, ου, τὸ; ut & φορμὶς ίδος, ἡ, & φορμίσκος, ὁ, sportula, corbula: Item tegeticula, parva storea; omnia à seq. Them. φορμὸς, nexus vitilium; seu plegma ex junco, sparto, & id genus aliis: Item teges, seu storea, &c. V. Item Φόρμιον, τὸ, dicitur herba, ex qua storeæ matrasque plectuntur: itidem ab eod.

Φορμοκοιτίαι, ῶν, super tegete cubo, seu super storea, tegeti incubo: ex φορμὸς, ὁ, & κοίτη, ἡ, &c. V. Item Φορμοβραχέω, ῶ, in tegete, vel matta intro; vel tegetes mattasve acu trajectâ consuo: ex φορμὸς, & ῥαφὴ, ἡ; à Th. ῥάπτω, f. ψω, &c. V.

ΦΟΡΜΟΣ, ου, ὁ, sporta, corbis, calathus; quo aliquid φέρεται.

Φοροῦσαι, ferentes, Dor. pro φοροῦσαι, nom. pl. part. act. fœmin. gen. contract. à φορέω.

Φορολογέω, ῶ, f. ήσω, tributum exigo, seu colligo: à φορολόγος; q. v.

Φορολόγητος, tributarius: à 3. sing. perf. pass. præced.

Φορολογία, tributi collectio, seu exactio; à seq. φορολόγος; V.

Φορολόγος, tributi collector seu exactor: à φόρος, tributum, & λέγω, colligo: præt. med. λέλεγα.

Φόρος, ου, τὸ, & φόρτος, ὁ, forum: citeriores Græci à Romanis acceperunt: φόρον Ἀππίου, nomen oppidi in Latio, Forum Appii.

Φόρτος, ου, ὁ, tributum quod; φέρει· sed

Φορὸς, ὸν, ferax, ferens. Th. φέρω.

Φορῶντα, acc. fin. part. præs. act. verbi φορέω, gesto, habeo; q. v.

Φορταγωγὸς, idem quod seq. φορτηγὸς, de bajulo dictus: Item φορταγωγὸς, seu φορτηγὸς, sub. ναῦς, onera vehens navis, & q. d. onerum vectrix, quæ Lat. oneraria; atque inde φορτηγία, aff. pro eo mercaturæ genere, quæ exercetur navibus onerariis; ut ex φορτηγικὲς, unde φορτηγικὸν πλοῖον, apud Xen. naves onerariæ: Item φορτηγέω, ῶ, onera fero; omnia à seq. φορτηγὸς; V. Item Φόρταξ, ακος, ὁ, bajulus; Poll. (à Them. φόρτος, ὁ; V.) unde in pl. φόρτακες, οἱ, bajuli; qui onera, aut farcinas humeris subeunt, ἀχθοφόροι; Poll.

Φορτηγὸς, ὸν, bajulus: ex φόρτος, ου, ὁ, onus: & ἄγω, duco; unde ἀγωγὸς, ὁ; vide.

Φορτὶ, pro φορτία, onera, nom. pl. à φορτίον, ου, τὸ, idem quod φόρτος, ου, ὁ, onus.

Φορτίζεσθαι, imponito, præs. inf. pass. pro imperat. seq.

Φορτίζω, onero, cum acc. f. ίσω, p. πεφόρτικα: perf. pass. πεφόρτισμαι, perf. part. πεφορτισμένος, η, ον, oneratus, onustus. Th. φόρτος, ου, ὁ, onus.

Φορτικόομαι, Bud. expon. σπυροφορῶ, à φορτικὸς, seq. unde & in fœm. φορτικὴ ναῦς, navis oneraria, &c. V.

Φορτικὸς, ὴ, ὸν, onerarius, a, um; Item Metaphor. molestus, insulsus, fastuosus: &

Φορτίον, ου, τὸ, onus, farcina: τὰ, φορτία, merces: à φόρτος, onus.

Φορτικότης, ητος, ἡ, est τὸ φορτικὲς hominis vitium; q. d. odiositas, & tædiositas, arrogantia, fastidium; Aristot. Rhet. 2. Item arroganter, insolenter; Plut. adverb. & utrumque à præced. φορτικὸς, quod expon. & gravis, odiosus, tædiosus: Item arrogans, insolens, &c. V. Item Φορτὶς, ίδος, ἡ; ut φορτὶς νηῦς, oneraria navis; Od. ε. omnia à Them. seq. φόρτος; V.

Φορτοβαστάκτης, ου, ὁ, bajulus; (idem quod φορτοφόρος, id vide;) ex φόρτος, ου, ὁ, & βαστάζω, f. ξω, &c. V.

ΦΟ'ΡΤΟΣ, ου, ὁ, onus, res molesta & odiosa: q. φέρτος, à φέρω. Hinc φορτίον, ου, τὸ, idem: φορτικὸς, ὴ, onerarius: φορτίζω, onero.

Φορτοφόρος, ου, ὁ, bajulus, onera ferens; ex φόρος, & φορὲς, ὁ, &c. V.

Φορτουνάτος, ου, ὁ, nomen viri Latinum: Fortunatus.

Φορυῶ, f. ξω. vide in φορύω.

Φόρυς, podex: à φορύω, inquino.

Φορυτὸς, ῆ, ὁ, quisquiliæ, congeries: à seq.

ΦΟΡΥ'Ω, φορύω & -ύσσω, pinso, misceo, fœdo: q. à φύρω.

Φόως, idem quod φῶς, Metaph. pro salute, auxilio & victoria: à φάος, ους, τὸ, lux, salus. Th. φάω, luceo.

Φόωσδε, in lucem; ut Il. β. ἦκε φόωσδε, misit ad lucem; adv. pro εἰς τὸ φῶς; à præced. φόως, pro φῶς, per pleonasmum, literæ ό, &c. V.

Φραγέλιον, τὸ, & φραγέλεον, idem quod seq. φραγέλλιον, τὸ; V. Sic dicitur etiam, ut verbum, φραγελλέω; apud Etym. idem quod φραγελλόω.

Φραγέλλιον, ου, τὸ, flagellum: ex Lat. & est diminut. à flagrum, quod est scutica, quâ servi cædebantur: sic dicta, quod pars corporis eâ percussa quasi flagret, hoc est, ardeat.

Φραγελλόω, ῶ, flagello: f. ώσω, p. πεφραγέλλωκα. a. 1. ἐφραγέλλωσα. a. 1. part. act. φραγελλώσας, -ώντος. V. in φραγέλλιον.

Φραγῇ, obstruatur, 3. sing. aor. 2. sub. pass. φραγήσομαι, ῆ, εται. f. 2. ind. passiv. verbi φράσσω, sepio, occludo; quod vide.

Φράγμα, ατος, τὸ, septum, vallum, munimentum: &

Φράγμος, ου, ὁ, septum à 1. sing. perf. pass. verbi φράσσω, sepio.

Φραγμώτης, ου, ὁ, ad sepes pertinens; vel sepimentis idoneus, vel qui circa sepes nascitur; Dioscor. l. 121. à præced. φραγμὸς, ὁ; sepes & ab anatomicis sic appellatur totus dentium ordo, atque acies; ut scribit Paul. Ægin. &c. V. Item Φραγνύω, sive φράγνυμι, sepio, munio, &c. idem quod, ab & pro Them. φράσσω; V.

Φρασάω, indico, declaro: à φράδω, cognitio. Th. φράζω, memoro, dico: a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα.

Φράδεν, dixit, Ion. pro ἔφραδεν, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi φράζω, dico. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα.

Φραδάω, dico; Hesych. à seq. φράδη, ἡ, V.

Φράδη, ης, ἡ, cognitio prudentia: φράδαι, αἱ, mentes apud Pindar. Item verbum pro die; Hesych. & hinc

Φραδὴς, έος, ὁ, ἡ; consultus, prudens: à φράζω, dico: præt. m. πέφραδα.

Φραδμοσυνήσιν, dat. pl. Ion. pro φραδμοσύνοις: à

Φραδμοσύνη, ης, ἡ, consilium, prudentia; peritia; à seq.

Φράδμων, seu φράσμων, ονος, ὁ, ἡ, prudens, solers, consultus, peritus. Them. φράζω, dico.

Φραδῶς, prudenter, consultè: Item dicterè, apertè; Hesych. est adv. à φραδὴς, ὁ, ἡ; V.

Φράζεαι, Ion. pro φράζῃ, deliberas, 2. sing. præs. pass. verbi φράζω.

Φράζεο, Ion. pro φράζευ, præs. imperat. pass. verbi ejusd.

Φράζεσθαι, præs. inf. pass. φραζέσθω, 3. sing. imperat. pass. verbi φράζω.

Φράζεσκε, Ion. pro ἔφραζε, 3. sing. imperf. act. verbi φράζω.

Φράζετο, Ion. pro ἐφράζετο, 3. sing. imperf. pass. verbi ejusd.

Φράζου, Dor. pro φράζευ, cogitato, præs. imperat. pass. ejusd. verbi.

ΦΡΑ'ΖΩ, dico, memoro, edissero; jubeo; indico, cognosco: f. άσω. p. πέφρακα. a. 1. ἔφρασα. a. 1. imperat. act. φράσον, άτω, edissere. a. 2. ἔφραδον, præs. m. φράζομαι, video, perspicio, intelligo. perf. pass. πέφασμαι, σαι. perf. m. πέφραδα. Hinc φράσις, εως, ἡ, eloquutio, genus loquendi: μεταφράζω, in aliam linguam transfero, interpretor: μετάφρασις, εως, ἡ, interpretatio: μεταφραστὴς, ῆ, ὁ, interpres: παφραζόμενος, juxta loquor; Item latius explico: περιφράζω, circumloquor: περίφρασις, εως, ἡ, circumloquutio: ἀφραδμοσύνη, ονος, ὁ, ἡ, inconsultus, inconsideratus: ἀφραδὴς, έος, ὁ, ἡ, idem; ὁμοφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, unanimis, concors.

Φραγκῖαι, ῶν, ὁ, sepes; & φραγκτὰς, æques cataphractus; i. e. circumquaque armis munitus; (idem quod κατὰς φρακτὸς; id V.) Item φρακτὸς, ῆ, ὁ, septus, munitus; & pro eod. per hyperthesin literarum dicitur & φαρκτὸς, Etym.)

tym.) omnia, verbalia, à Th. φράσω, seu φρέπω. f. ξω, in pass. φράσομαι, seu φρέπομαι, septor, muntor, obtruor, obturor, &c. V.

Φρενίζω, legitur pro φρονίζω, sapientem reddo, &c. V.

Φρεξάμυν, ν, munitus. a. 1. part. m. verbi φράσσω, munio. f. ξω.

Φρεσπάτο, dicantur, Ion. pro φράσαντο, 3. pl. a. 1. opt. m. verbi φράζω, dico. f. φράσω. a. 1. m ἐφρασάμην.

Φρέσσας, acc. sing. a. 1. part. act. f. g. à φράζω, dico.

Φρέσσθην, dicere, Dor. pro φράζειν, præs. inf.

Φρασεολογία, omnimodarum loquendi formularum (quæ φράσεις, dicuntur,) collectio; scribitur autem, etiam cum ω, φρασεωλογία, liber omnimodas loquendi formulas, quæ φράσεις, vocantur, ordinatim referens: ex seq. φράσις, εως, ἡ, & λόγ, ν, ὁ, &c. Vide.

Φρασί, Dor. pro φρεσί, mentibus, dat. pl. à φρήν, ενός, ἡ, mens.

Φράσις, εως, ἡ, PHRASIS, loquutio, dictio, genus loquendi: à φράζω, dico.

Φράσμαν, vide suprà cum φράδμων.

Φρασόμεσθα, Poët. pro φρασόμεθα, consultabimus. 1. pl. f. 1. m. verbi φράζομαι, seu φράζω.

Φράσσον, άτω, edissere. a. 1. imperat. act. verbi ejusdem.

Φρασσόμεθα, gem. cr. pro φρασόμεθα. 1. pl. f. 1. m. à φράζω.

ΦΡΑ'ΣΣΩ, sive -πω, sepio, munio: Item obturo, occludo. f. φράξω. p. πέφραγα. a. 1. ἔφραξα, ας, ε, & in 3. pl. ἔφραξαν. a. 2. ind. act. ἔφραγον, ες, ε, perfect. pass. πέφραγμαι, ξαι, κται. a. 2. pass. ἐφράγην, ης, η, obstructus fui. a. 2. sub. pass. φραγῶ, ῆς, ῆ. f. 2. pass. φραγήσομαι, ῃ, εται, obstruar, interrumpar. Hinc φράγμα, ατ, τὸ, sepimentum, septum; sepes: φραγμός, ὁ, idem: φρακτός, ή, septus, munitus: κατάφρακτος, armis circumquaque munio: unde ἱππόβως κατάφρακτος, eques cataphractus.

Φραστέον, dicendum, adject. verbale, à φράζω, dico.

Φραστήρ, ῆρος, ὁ, eloquutor, indicator, explicator; Plut. Item φραστῆρες, dicuntur dentes septennii in pueris; Schol. Aristoph. Item φραστικός, ή, ὁ; vir loquendi valens, eloquens; ut & φραστός, ὁν, ἡ; idem quod φράσις: Item consideratio, consilium; omnia à φράζω, -ομαι, dico. f. σω, &c. V.

Φραστώμεθ', cogitemus: 1. pl. sub. præs. pass. verbi φράζω, dico.

Φράτηρ, -τορος, ὁ, ejusdem curiæ vel tribûs sodalis: Att. vel Dor. pro φράτωρ, unde FRATER: &

Φράτορες, ων, ὁι, contribules; à φράτωρ, quod a φρατρία.

Φρατρία, ἡ; (à φράτωρ, ορος,) societas, &c. idem quod Them. φρατρία, ἡ; V.

ΦΡΑΤΡΙ'Α, seu φατρία, ας, ἡ, curia, societas, tribus: φρατρικός, ή, ὁ, ἡ, curialis, ad curiam pertinens.

Φρατρίζω, sive φρατρεύζω, sum unus è curialibus, sum particeps curiæ, fratriæ, seu tribulium consortium habeo; seu in unum cum curialibus, & tribulibus, seu sodalibus convenio: Item φρατρικὸς, curialis, contubernalis; ad curiam vel societatem pertinens, utrumque à Them. φρατρία, ἡ; V.

Φρατρίαρχος, præfectus curiæ, seu sodalitii, quod φρατρία vocabatur; Demost. ex φρατρία, ἡ, & ἄρχ, ν, ὁ, &c. V.

Φρατριαστής, ή, ὁ, curialis; qui est in ejusdem curiæ, seu sodalitii consortio; est verbale à φρατριάζω; cum quo etiam vide φρατρίζω; Item φρατριεῖς, οἱ, curiones; ut & φράτριος, curialis, ad curiam vel sodalitium pertinens; ut φράτριος αἶξ, capra quæ immolabatur ab iis, qui ejusdem erant curiæ; Poll. unde neut. φράτριον, sive φράτριον, τὸ; locus dicebatur, in quem conveniebant curiales, & sodales; Eust. omnia, à præced. Them. φρατρία, ἡ; unde in plur. φρατρίαι, dicebantur conventus quidam hominum, aut conventicula, quasi pagi, propria sibi sacra, & peculiaria quædam civilia, communiter inter se habentium; teste Bud. apud Aristot. in Polit. Athenis, sic dicta fuit tertia tribus pars, cum populus in quatuor duntaxat tribus divisus erat; ut tradit; Poll. l. 8. Idem Bud. πῶ φρατρίαι dictam scribit, ὅτι τὸ φρέατ, à puteo; quod qui erant ejusdem φρατρίας, communi uterentur puteo; Orus vero, φατρίαν, apud Etymol. nominari vult, quasi πατρίαν, à πατὴρ, mutato, π in φ, &c. V.

Φράτωρ, ορ, ὁ, ejusdem curiæ vel tribûs consors. Th. φράτερα.

Φρά'πω, Atticè dicitur pro Th. φράσω; ut vide.

Φρασμα, ατ, τὸ, fastus: à φρυάπομαι, fremo, insolesco,

Φραχθεὶς, septus, aorist. 1. part. pass. à φράσω, sepio: fut. ξω, aor. 1. pass. ἐφράχθω.

Φρεάντης, ε, ὁ; q. d. putei hauftor, qui aquam ex puteo haurit: ex φρέαρ, ατ, & ἀντλέω, ῶ; futur. ήσω, &c. Vide.

ΦΡΕ'ΑΡ, & Poët. φρεῖαρ, ατ, τὸ, puteus: q. à φρέω, emitto.

Φρεατιαῖος, putealis, puteanus; ut φρεατιαῖον ὕδωρ, apud Plut. Item φρεατιδίν, idem, putealis; Plut. & Athen. Item φρεάτιον, τὸ, puteolus, parvus puteus; sed expon. & profunda fossa; Suid. in qua signif. legitur & φρεατίαι, apud Xen. ut & φρεάτεια, & φρεατίαι, profundi putei; apud Polyb. omnia à præced. Them. φρέαρ, ατ; quomodo impropriè apud Athen. l. 5. & 11. vocatur prægrande poculum, &c. Vide.

Φρεατορύκτης, & φρεατόρυχος; putei seu puteorum fossor, putearius; pro iisdem dicitur, & φρεορύκτης, & φρεώρυχος; atque inde φρεορυκτέω, & φρεωρυχέω, puteum seu puteos fodio; Plut. & Suid. omnia, ex φρέαρ, ατ, & ὀρύσσω, seu πω. fut. ὀρύξω, prær. ὤρυχα; atque inde ὀρυκτὶς, ὁ, & ὀρυχὶς, ἡ, &c. Vide.

Φρεατώδης, ες, ὡ ὁ ἡ; in putei modum profundus; à Them. φρέαρ, ατ, τὸ; vide.

Φρεατόρυχος, vide paulò antè cum φρεατορύκτης.

Φρέαρ, Poëticè pro φρέαρ, ατος; vide.

Φρεῖν, ferre, per Sync. pro φέρειν, præs. inf. verbi φέρω.

Φρεναπατέω, decipio: fut. ήσω. p. πεφρεναπάτηκα. q. φρένα ἀπατάω, mentem decipio.

Φρεναπάτης, ε, ὁ, mentium deceptor. Ex infl. Them.

Φρένας, acc. pl. à φρὼν, ενός, ἡ, mens: φρένες, αἱ, intelligentiæ, à φρὼν, ενός, ὁ; quod V.

Φρενήρης, ες, ὁ, ἡ, mentis compos, cordatus; ex φρὼν, ἡ, mens, & ἄρω, apto.

Φρενικὸς, ad mentem pertinens: Item qui est diaphragmatis; i. e. ad diaphragma, (quod etiam per φρένας, intelligitur) spectans; ut φρενικὴ φλέβις; à Themat. φρὼν, ενός; V. Item Φρενιτάω, & φρενιτίζω, sum phreniticus, phrenitide laboro; unde verbale, φρενίτασις, phrenesis, delirium mentis: Item φρενιτικὸς, qui laborat phrenesi, phreniticus; unde in plur. φρενιτικοὶ, interdum, vocantur omnes, quibus mens oblæsa est; etiamsi perpetuâ cataphorâ non teneantur; omnia à seq. φρενῖτις, ιδ, pro quo, dicitur & & φρένησις, εως, ἡ, phrenesis; inflammatio scil. membranarum cerebri, febrem acutam & mentis perturbationem inducens: unde etiam φρενήτης, ε, ὁ, & φρενῖτις, εως, ὁ, ἡ, dicitur mente captus, & φρενιτίζω, teneor phrenesi, per febrem infanto; ut & φρενιτικὸς, phreneticus; qui per febrim delirat atque infanat, &c. V.

Φρενῖτις, ιδ, ἡ, mentis delirium. Them. φρὼν, ενός, ἡ, mens.

Φρενοβλάβεια, amentia, dementia: à seq. φρενοβλαβὴς, mente læsus, &c. Vide.

Φρενοβλαβὴς, ές, ὁ, ἡ, mente captus, desipiens: ex φρὼν, & βλάπω, lædo.

Φρενοβλαβῶς, dementer, insanè; more ejus qui mente læsus, seu captus est; adverb. à præcedent. φρενοβλαβὴς; V. Item Φρενοδινὴς, mentem versans; Nonn. ex φρὼν, ενός; & δίνη, ἡ; unde δινέω: f. ήσω, &c. V. Sic & Φρενοθελγὴς, mentem mulcens, mentem oblectans; ut φρενοθελγὴς μῦθος; Nonn. verbum menti gratum: ex φρὼν, ενός, & Them. θέλγω; V.

Φρενόθεν, à mente, seu ex mente; Soph. in Ajace; est adverb. à Them. φρὼν, ενός; V.

Φρενομλοπέω, ῶ; q. d. mentem furor, decipio, impono præstigiis: Hesych. ex φρὼν, ενός, & κλοπὴ, ἡ; unde κλοπέω, &c. V. Item Φρενόληπτος, mente captus, ὁ ἀνειδητός; Suid. ex φρὼν, ενός, & λαμβάνω: f. λήψομαι, à λήβω, unde λαβὼν, ὁ, &c. V. Sic & Φρενοπλὴξ; q. d. mente percussus; i. e. mente captus; ex φρὼν, ενός, & Them. πλήσσω, vel -πω: f. ξω; unde πλὴξ, &c. V. Sic etiam Φρενόμωρος, ε, ὁ ἡ; mente captus, furiosus, insanus; unde φρενομώρως νοσεῖν, pro furere, furiosum esse; apud Soph. ex φρὼν, ενός, & μωρὸς, ὁ; V. Item Φρενοτέκτων, qui

qui mente suâ fabricatur, seu architectatur; cui mens est fabricatrix, & architecta; qui suo ingenio aliquid componit; cordatus artifex; sic vocatur Æschylus, tanquam mirificus verborum grande sonantium architectus, seu artifex: apud Aristoph. in Ran. ex ῥιπὶ, ιδος, & πίκτων, ὁ, &c. V.

Φρενόομαι, ad sanam mentem reducor, prudens reddor: Item animor, efferor; est passiv. à seq. act. φρενόω, prudentem reddo, facio ut quis sapiat, &c. Vide.

Φρενόω, f. ώσω, ad mentem reduco; castigo. Them. φρὶ, ινὸς, ἡ, mens.

Φρεσὶν ἤρκτρις, pro ipsa prudentia Poeticè sumitur.

Φρένωσις, εως, ἡ, castigatio, admonitio; Hesych. Item φρενωτήριον, idem apud eund. Item quod ad παραίνεσιν, aptum est, & accommodatum, locus quoque ubi fiunt admonitiones & castigationes, sic dicitur; verbalia à φρενόω, ὁμαι, præced. V.

Φρεορύκτης, & φρεορυκτία; vide suprà cum φρεατορύκτης.

Φρὲς, fer, aor. 2. imperat. activ. à φέρω. Nisi φρὲς, pro φρὲ, quod per Syncop. pro φέρε, præs. imperat. verbi φέρω, fero.

Φρεσὶ & φρεσὶν, dativ. plural. à φρὴν, ἡ, mens.

ΦΡΕΊΩ, emitto: f. φρήσω. q. à φέρω, vel ex ῥέω & ἴω, mitto, facta Crasi, & π in φ mutato.

Φρεωρυχῶ & φρεαρυχέω; vide suprà cum φρεατορύκτης.

Φρῆμα, Ion. pro φέγμα, ατος, τὸ, septum. Th. φράσσω.

Φρημὶ, f. ήσω, emitto; idem cum præced. Th. φρέω, ῶ; V.

ΦΡΗ'Ν, φρενὸς, ἡ, mens, sapientia: φρένες: præcordia: prudentia. Hinc φρονέω, q. φρενέω, sapio: Item delibero, cogito. f. ήσω· φρόνημα, ατος, τὸ, cogitatio: φρόνησις, εως, ἡ, prudentia, intelligentia: φρόνιμος, ς, ὁ, ἡ. prudens: ἄφρων, ονος, ὁ, ἡ, amens: ὐφραίνω, lætitia afficio: ὐφροσύνη, ας, ἡ, lætitia: κενόφρων, ονος, ὁ, ἡ, vana cogitans: μεγαλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, magnanimus: σώφρων, ονος, ὁ, ἡ, prudens: Item moderatus, temperans: σωφροσύνη, ης, ἡ, prudentia; Item temperantia: σωφρονέω, sanæ mentis sum, prudens sum: Item temperanter & modestè me gero: σωφρονίζω, ad sanam mentem reduco: Item castigo, emendo: σωφρονισμὸς, ὁ, castigatio, emendatio, ταπεινόφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui est animo humili & abjecto: ταπεινοφροσύνη, ης, ἡ, animi humilitas.

Φρητία, ἡ, puteal, os putei; Hesych. est à vel pro φρεατία; à Themat. φρέαρ, ατος; V. Sic & Φρητὸς, ὑπὸ τῶ φρέατος, κζ' κ. ἄσιν; Etym.

Φρήτη, Ion. pro φρατρία, ας, ἡ, curia, sodalitas, tribus.

Φρήτωρ, Ion. pro φέρτωρ, contribulis.

Φρικαλέας, acc. pl. f. g. à φρικαλέος, idem quod φρικώδης, horribilis. Them. φρὶξ, ικὸς, ἡ, fremitus maris.

Φρικαλέος, Epigram. l. 3. idem quod φρικώδης, horrendus, &c. & ab eod. id vide.

Φρίκη, ης, ἡ; V. in φρὶξ.

Φρίκη, præced. lexpon. & general. horror, metus; apud Euryp. &c. V. Item Φρικίαι, αἱ, & φρίκια, τὰ, horrores, quales sunt in accessionibus febrium; Diosc. Item φρικιάω, horrore febrili corripior, vel correptus sum; atque inde, verbale φρικίασις, horror præsertim febrilis; omnia à præced. φρίκη, ἡ; V. Item Φρικτὸς, ὴ, ὸν, horrendus, horribilis, horrorem incutiens; ut φρικτὸν δαιμόνιον, in Epigram. l. 2. sed interdum τὰ φρικτὰ, dicuntur sacrosancta; ut φρικτὰ μυστήρια, apud Chrisost. est verbale à φρίσσω, vel --πω, f. ξω, &c. V. Atque inde φρικτώδης, εως, ὁ ἡ, ὸν; horridus: Item φρικώδης, ες, ὁ ἡ, ὸν, idem, horribilis, horrorem inducens, horrendus: ut apud Euryp. φρικώδες ἀνταφθέγξατ', horribiliter, seu horrendùm retonuit; sic φρικώδης πυρετὸς; apud Hippocr. sed expon. & venerandus, sacrosanctus; à φρίκη, ἡ; ut & omnia à Them. φρὶξ, ικὸς; V.

Φρίμαγμος, ὁ, fremitus; flatus quem equi naribus emittunt; Item pro hinnitu; apud Etym. est verbale, à seq. φριμάσσομαι; V.

Φριμάσσω, Ion. pro φριμάσσω, præs. imperat. pass. à φριμάσσομαι.

Φριμάσσομαι, flatum naribus emitto: fremo: idem quod φρυάσσομαι, unde derivari possit, vel q. à βρέμω, fremo.

Φριμάσσω, Dor. pro φριμάσσεσθαι· vide φριμάσσομαι.

ΦΡΙ'Ξ, ικὸς, ἡ, maris, vel fluctuum fremitus. Hinc φρίκη, ης, ἡ, idem. Tum horror frigoris & febrilis: hinc φρίσσω, vel -πω, horreo: φρικτὸς, horrendus: horribilis.

Φρὶξ, præced. propriè dicitur esse motus maris incipiens, seu prima fluctuum agitatio; undæ fluctuatio superficiaria; veluti quum mare exiguâ stringitur aurâ; Odyss. ϛ. Il. ϕ. & in Epigram. l. 3. ἠ μαλακὴν φρῖκα φέρει ζέφυρος, &c. sed sumitur, & pro φρίκη, i e. horror, &c. V.

Φρυξαύχης, cervicem habens horrentem setis; ut κώπωσιν φρυξαύχενα, quidam Poëta vocat; apud Plut. sed est etiam, φρυξαύχης, ου, Epith. leonis; quod ejus cervix setis horrescat erectis; ex φρὶξ, unde φριξὸς, & αὐχὴν, ενὸς, &c. V. Item Φριξοθρὶξ, horrens, pilis, seu setis; Suid. ex φριξὸς, à Them. φρὶξ, & θρὶξ, τριχὸς, &c. V.

Φρὶξος, ου, ὁ, quis iste fuerit; vide Pind. Pythior. Od. 4. 251. 3. & Græca Scholia.

Φριξὸς, ῆ, ὸς, horridus; apud Aristoph. à Th. φρὶξ; V.

Φρίσσον, Ion. pro ἔφριξον, imperf. activ. verbi φρίσσω, horresco; q. v.

Φρίσσω pro φρίσσουσι, 3. pl. præs. ind. verbi φρίσσω; q. v.

Φρίσσω vel -πω, horresco: Item cum horrore reformido, fremitum edo: cum acc. f. φρίξω. p. πέφρικα. a. 1. ἔφριξα. perfect. pass. πέφρικμαι, ξαι, κται, unde φρικτὸς, ὴ, ὸν, tremidus, a, um: & quidni Angl. Fritters. Them. φρὶξ; quod vide.

Φρίσσω, præcedent. propriè ac primò de mari dicitur, sicut & φρὶξ; exinde variis rebus tribuitur; ut dicuntur etiam segetes φρίσσειν τ' ἀσταχύεσσι; apud Hom. sic & dicitur ὑμάξῃ, & φάλαγξ τ' ἐγχείαις φρίσσειν; ut Iliad. ν. & ο. Item homo, aut aliud animal, τ' δεξιὸν, seu τὰς τρίχας φρίσσειν dicitur, idque vel in frigore, vel in metu; vel ad pugnam se parans: Item in gaudio etiam interdum, homini tribuitur; ut apud Aristoph. in nub. ἐφρὶξ' ἔσω π, &c. V.

Φρυμάζω, seu ομαι, exordio utor: à φρύμιον, Att. pro προοίμιον, exordium. Th. ὁμὴ, ῆς, ἡ, via, semita.

Φρυμιάσαι, a. 1. inf. Att. pro προιμιάσαι, à superiore verbo.

Φρόνει, 2. sing. imperat. act. φρονεῖν, præs. inf. &

Φρονὶν, 3. sing sub. præs. act. verbi φρονέω; quod vide.

Φρονεόντων, gen. pl. part. præs. act. verbi φρονέω.

Φρονέω, (q. φρενέω,) intelligo, cogito, sapio, statuo, desidero, curo, præs. imperat. φρονέε, ει, & in pl. έετε, εἶτε, imperf. ἐφρόνεον, ουν, solicitus eram. f. ήσω. p. πεφρόνηκα. præs. pass. φρονέομαι, ῶμαι, sentior, præs. imperat. pass. φρονέο, ῶ, εέσθω, εἴσθω. Them. φρὶ, ινὸς, ἡ, mens.

Φρόνημα, ατος, τὸ, cogitatio, animus: Item desiderium, voluntas. aorist. 1. sing. perf. pass. verbi φρονέω. Them. φρὶ.

Φρονηματίας, ᾶ, ὁ, qui est elato animo; i.e. ἀλογίστως ἐπαιρόμενος; sed expon. & vir excelsi animi; apud Aristot. Polit. 5. & φρονηματώδης, pro eod. Item φρονηματίζομαι, animos tollo, majores duco spiritus, magnificè de me sentio; Polyb. Unde verbale φρονημάτισμὸς, ipsa actio efferendi se, & animos tollendi, animi elatio; apud. Suid. omnia à præced. φρόνημα, ατος, cogitatum: Item sensus: Item animus elatus, seu elatio animi & fiducia: (cui oppon. ταπεινότης,) & interdum, cogitatio quæ ab animo elato proficiscitur; Thuc. & Plut. interdum etiam, in malam partem, insolentia, superbia, fastus, &c. V.

Φρόνησις, εως, ἡ, prudentia, intelligentia: ab eod. verbo & Them.

Φρόνιμος, ς, ὁ, ἡ, prudens: in comparat. φρονιμώτερος, prudentior. in superl. φρονιμώτατος, ab iisd.

Φρονιμώδης, animosus, constans; à præcedent. φρόνιμος, sapiens: Item peritus: ut φρόνιμος ὡς τὰ πολεμικὰ, peritus rei bellicæ, &c. V.

Φρονίμως, adv. prudenter, à φρόνιμος.

Φρόνησις, εως, ἡ, prudentia; idem quod φρόνησις, ex quo per Sync. factum dicitur; Od. γ. id. V.

Φρονοῦντες, nom. pl. part. præs. act. verbi φρονέω; q. v.

Φρονῦντως, sapienter, φρονίμως; ut apud Soph. in Antigona, φρονῦντως λέγειν, prudenter, & cordatè loqui; est adv. à φρονῦς, ῶς; V.

Φρονῦτος, gen. sing. à φρονῦς. id V.

Φρονῦσι, vide in φρονίζω.

Φρονίζετε, curatis, 2. pl. præs. ind. vel impera-

imperat. act. à seq.

Φρενπίζω, curo, cogito, studeo, f. ίσω. & Attic. ιῶ, ιεῖς, ιεῖ. p. πεφρένπκα. a. 1. ἐφρένπσα. a. 1. sub. act. φρενπίζω, ης, η, & in 3. pl. φρενπίσωσι, a. 2. ind. act. ἐφρένπσθον. a

ΦΡΟΝΤΙΣ, ίδος, ἡ, cura, cogitatio, solicitudo, q. à φρενέω.

Φρένπσμα, τὸ, cogitatio, commentatio, commentum: Item φρένπσις, pro officio, seu administratione; verbalia, à præced. φρενπίζω, f. ίσω. commentor, meditor, & in pass. φρενπίζομαι, cogitor; unde περφρονπσμένη ἀπόκρισις, meditata responsio; Plut. in Lyc. &c. V.

Φρενπσήριον, ου, τὸ, schola: locus in quo cogitationes nostras explicamus: &

Φρενπστὴς, οῦ, ὁ, commentator, à perf. pass. verbi φρενπίζω. Th. φρενπὶς.

Φρενπστικὸς, ad commentationem seu meditationem aptus; aut idem quod præced. φρενπστὴς, qui commentationibus deditus est & speculationibus: Item in neut. τὸ φρενπστικὸν, cogitatio; Plut. atque inde adv. φρενπστικῶς, cogitabundè, solicitè; unde & φρενπσήριον, expon. schola; omnia à præced. φρενπστὴς. V.

Φρὰδ-ων, evanidus, irritus: à πρὸ ὁδὸς, qui abiit, disparuit.

Φρεὼς, ᾶς, ἡ, custodia, præsidium: ex πρὸ, & ἔρ-ω, custos.

Φρεὼς, præced. sumitur, & pro ipsis militibus præsidiariis & custodibus: ut & pro corporis custodibus, seu stipatoribus, seu satellitibus: Item pro ipso loco, aut statione custodiæ, & præsidii: Item custodia, i. e. carcer, &c. V.

Φρεωρχ-ὼν, sive φρουάρχης, qui præsidiariis militibus præest, præsidiariæ cohortis præfectus; unde φρουαρχία, ας, præsidiariis militibus prælum, seu præfectus sum; ex φρουὰ, præced. & ἀρχὴ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Φρόρει, custodi, præs. imperat. act. à

Φρουέω, ῶ, præsidio teneo, custodio: cum acc. imperf. ἐφρούεον, εων, εες, ει, εε, ει. f. φρουήσω. p. πεφρούηκα. præs. pass. φρουέομαι, ούμην præsidio tenetur, custodior: à φρουὸς; quod vide.

Φρούριμα, τὸ, præsidium, custodia; vel id quod custoditur: Item φρούρησις, εως, ἡ, custodia, excubiæ; verbalia à præced. φρουρέω, in præsidio sum, vel præsidio meo tutor; unde in pass. φρουρεῖσθαι, præsidiis muniri, &c. V.

Φρουρεῖον, ου, τὸ, idem ac φρουὰ, præsidium: à

Φρουρὸς, οῦ, ὁ, custos, miles præsidiarius; compos. ex πρὸ & ὁρ-ω, custos, Crasi facta, & ω in φ mutato.

Φρουρῶμες, excubias agamus, Doric. pro φρουρώμεν, 1. pl. præs. sub. act. à φρουρέω; quod V.

Φρύαγμα, ατ-ος, τὸ, &

Φρυαγμὸς, οῦ, ὁ, fremitus; & Metaph. insolentia: a. 1. sing. perf. pass. verbi φρυάττομαι.

Φρυαγματίας, ου, ὁ, fastuosus, insolens, turgidus; Plut. Item φρυκτὴς, οῦ, ὁ, idem: de equo, fremitum indicem ferociæ edente, dictum; apud Laërt. priùs à præced. φρύαγμα, ατ-ος, posteriùs à seq. φρυάσσω, vel -ττω, f. ξω, &c. V.

Φρυάσσω, vel -ττω, fremo: propriè de equo feroci & hinnienti, f. ξω. p. πεφρύαχα. a. 1. ἐφρύαξα. usitatius est seq.

ΦΡΥΑ'ΤΤΟΜΑΙ, fremo: insolesco, ferocio. q. à φὴρ, hinc φρύαγμα, ατ-ος, τὸ, fremitus: φρυαγμὸς, οῦ, ὁ, idem φρυμάσσομαι, idem cum φρυάπομαι, & Angl. to fret.

Φρυγανίζομαι, cremia, seu virgulta arida colligo: Item lignor; à seq. φρύγανον, τὸ; quod signif. & omne sarmentosum lignum aridum & crematu facile; unde & φρυγανικὴ, τὰ; virgulta minus viren tia; vel, idem quod τὰ φρυγανάδη; apud Theophr. Item φρυγάνιον, τὸ, parvum virgultum aridum: Item exiguus frutex; apud Dioſc. 3. 105. diminut. ab eod. φρύγανον; Item φρυγανισμὸς, cremiorum collectio: Item lignatio, & φρυγανίστρια, ἡ, cremiorum, seu virgultorum aridorum, collectrix; Poll. verbalia, à φρυγανίζομαι; V.

Φρύγανον, ου, τὸ, cremium, virgultum aridum: in pl. τὰ φρύγανα. Them. φρύγω, sicco.

Φρυγανώδης, ες-ος, ὁ, ἡ, cremiis similis, seu virgultis aridis: Item cremiorum in modum lignosus; ut φρυγανώδης θάμνος, & πόα; apud Dioſc. à præced. φρύγανον, τὸ; V.

Φρυγανοφόρ-ος, qui fert virgulta, sarmenta ferens; Lisias; ex φρύγανον, τὸ, & φορὲς, ὁ; V.

Φρύγετρον, τὸ, & φρύγεπον, sive φρύγεθρον, τὸ; Pollux, vas esse dicit, in quo hordea tosta frigebant; Hesych. autem expon. ξυλήριον ᾧ κινοῦσι τὰς περιγμένας κριθὰς, &c. Item φρυγὶς, ιδος, ὁ; qui torret, qui frigit: Item vas in quo frigitur; Poll. ut & φρυτέω, ponunt quidam, pro areo; omnia à Them. φρύγω; V.

Φρυγία, ας, ἡ, & Ion. ης, PHRYGIA, regio in minori Asia. Gr. torrida.

Φρυγίνδα, ἡ, quæ torret; Hesych. Item φρυγίνδα, ἡ, lusus genus, in quo fabis utebantur; eæ autem tostæ, seu frixæ putantur fuisse; teste Hesych. & Poll. utrumque: Itidem à Th. φρύγω, unde φρύγ-ω, &c. V.

Φρυγίον, ου, τὸ, frictorium, id est instrumentum frigendi. Th. φρύγω. Sed

Φρύγιον, cantilena incitans ad arma: à Phrygibus.

Φρύγιον, τὸ, Hesych. dicit etiam esse lignum aridum; & expon. etiam cremium; à seq. φρύγι-ος; V.

Φρύγι-ος, ου, aridus: propriè talis factus frigendo, παρὰ φρύγω. Est &

Φρύγι-ος, PHRYGIUS, gentile.

Φρύγ-ω, scil. φλὸξ, apud Theophr. H. Pl. l. 6. floris æstivi nomen esse dicitur: Item φρύγ-ω, λίθ-ος φρύγ-ω, vel ἡ φρυγὶς, ἁρμονία, & φρύγιον ἆσμα, ad arma incitans; ut & φρυγιοὶ χαλκῆες, καὶ πάντες, & eorum ἐργάται φρυγίωνες, acupictores; omnia ad nomen gentis ac terræ Phrygiæ pertinent.

Φρυγμὸς, οῦ, ὁ, ipsa frigendi actio, verbale à seq. φρύγω; V.

ΦΡΥ'ΤΩ, φρύσω, vel -ττω, torreo, torrefacio, FRIGO. Hinc φρυγμὸς, οῦ, ὁ, torrefactio, frixio: φρυκτὸς, ὴ, tostus, torrefactus. φρύγ-ος, ου, aridus. φρύγανον, ου, τὸ, cremium, virgultum aridum.

Φρυκτὴ, frictа vel tosta; est fœm. à seq. masc. φρυκτὸς, torrefactus, frixus, &c. V.

Φρυκτὸς, ὴ, torridus. Substantivè varia notat, ut faba frictа, calculus judiciarius, fax qua hostium adventus significatur, fors μαντικὴ, &c. Th. φρύγω.

Φρυκτωρία, ἡ, excubiæ specularæ, accensio factum, seu facibus elevatis significatio; sive custodiæ excubiæque ad signum dandum per faces, è speculis atque editioribus locis: Item φρυκτωρεῖον, τὸ, est ejusmodi specula, specula ἧς φρυκτωρῶν; i. e. specula, unde ignis ex ædito loco, hostium adventum, & prædonum, aut aliquid aliud significat, Herodian. l. 4. navigantium itidem directrix aut hospitalis; ut Pharus Alexandrina: Item φρυκτωρίω, excubias ago, seu nocturnam custodiam ago, apud ignem; è specula igniculum prænuntium excito, & igne sublato, adventum denuntio, facibus elevatis signum do, &c. Item Metaph. illumino, prælucco; unde in pass. φρυκτωρεῖσθαι, dicitur quod igne edito significatur; Thuc. l. 3. omnia à seq. φρυκτωρὸς, observans faces hostilis adventus prænuntias, ut & ipsæ tales suspendat; ignium angarorum speculator, in excubiis oræ limitaneæ; Thuc. l. 8. &c. V.

Φρυκτωρὸς, οῦ, ὁ, ἡ, qui φρυκτὰς ὁρᾷ, observator ignium prænuntiorum.

Φρυὸ, νὸς, & φρυνέ-ω, ὁ; Item φρύνη, ἡ, & φρυνὸς, ὁ; omnia dicuntur, pro seq. Th. φρυῶ-ω, quod lat. dicitur rubeta, quia in rubis plerumque victitat; undè φρυὸς πόσις hausturn rubetæ venenum; apud Dioſc. 2. 100. & apud Luc. φρυῶσι καὶ φύσαλοι, rubetæ & bufones: Item φρυώιον, ου, τὸ, fruticis genus sic dicti, quòd adversus rubetas sit auxilio, sed dicitur & accipi pro rubeta; ab eod. Th. seq. φρυῶ-ω, ὁ; V.

Φρυωειδὴς, faciem rubetæ repræsentans; ex seq. φρυῶ-ω, & εἶδ-ος, τὸ, &c. V.

ΦΡΥ'ΝΟΣ, ου, ὁ, rubeta, rana venenosa: q. à φορυὸ-ω, fœdo: quia fœdum est animal.

Φρύξ, φρυγὸς, ὁ, Phrygiæ incola. Prov. Sero sapiunt Phryges.

Φρυξεῖ, torrebit, Dor. pro φρύξῃ, 3. f. 1. à φρύγω.

Φρύσσω, vel -ττω, idem quod φρύγω.

Φρῶ, per Sync. pro φέρω, fero.

Φῦ, coaluit. Ion. pro ἔφυ, 3. sing. a. 2. verbi φύω, inusit. a. 2. ἔφυν. a. 2. inf. φῦναι. a. 2. part. φὺς. Th. φύω, gigno.

Φυὰ, ᾶς, ἡ, Poët. pro φυὴ, ῆς, natura, naturæ solertia. Th. φύω, nascor.

Φύγαδε, in fugam, εἰς φυγὴν, fugiendo. Il. Φ. (ut ὄνδε, & id genus;) adv. à φυγὴ, ἡ. V. Item Φυγαδεία, ἡ, exilium; Item fuga, & φυγαδδήριον, τὸ, usurpatur, pro urbe quæ asylum habet, quò rei confugiunt, & exules, in lib. Paral. & Josuæ, utrumque à φυγαδδ-ω, in exilium mitto, seu pello; unde πεφυγαδδμένοι, exules, Plut. & πεφυγαδεῦσθαι, exulem esse; Herodian. part. præt. pl. & infin. præt. à seq. φυγαδδόμην; V.

Φυγαδδόμην, in exilium pellor. à φυγὰς.

Φυγαδικὸς, ad exulem, seu exules pertinens, vel qualis est exulis, seu exulum; Item idem cum φυγὰς; V. Ut & Φυγαδικῶς, exulis more; Plut. adv. à præced. φυγαδικὸς, & utrumque à seq. φυγὰς, άδ-ος, quod exp. & servus fugitivus, &c.

Φυγὰς, άδ-ος, ὁ, ἡ, profugus, exul. Th. φεύγω, fugio, a. 2. ἔφυγον.

Φυγάνω, idem cum, ab, & pro Th. φεύγω, V.

Φυγαδοθήρας, q. d. exulum venator; sic dictus fuit quidam Archias; ut testatur Plut. in vita Demoslth. ex præced. φυγάς, άδος, & θήρ, ῆρος, &c. V.

Φύγδην, fugaciter; fugæ instar; apud Nic. est adv. à φυγαδέω; vel à φυγάς, άδος, &c. V.

Φύγελλον, τὸ, panus, seu panis; i. e. φῦμα, vel tumor non altus, latus, aut longus, in quo quiddam pustulæ simile est; Cels. & Ægin. à Th. φύω, seu à φυή, ῆς, ut à plerisque deducitur, &c. V.

Φυγεῖν, a. 2. inf. act. verbi φεύγω, fugio, a. 2. ἔφυγον.

Φύγελλος, ου, ὁ, nomen viri. Gr. hominum oculos fugiens.

Φύγεν, pro ἔφυγεν, Ion. 3. sing. a. 2. ind. verbi φεύγω, fugio.

Φυγεργὸς, ὁ, ἡ, fugitans opus, seu opera; fugitans laboris; & proindè, iners, socors; ex φυγή, ῆς, ἡ, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Φυγή, ῆς, ἡ, FUGA. Them. φεύγω, fugio: sed

Φυγὴ, præced. exp. & effugium; vitatio, aut evitatio; vel vitandi ratio; item exilium; apud Euryp. Item, dicitur, φυγὴν ποιῆσαι, q. d. fugam facere, fugere; item, fugare; ut, φυγὴν ποιεῖν τῶν πολεμίων; hostes in fugam vertere, &c. V.

Φύγῃ, elt 3 sing. a. 2. sub. act. ut & φύγῃσιν, pro φύγῃ, per Paragogen τῆσι, & in 2. pl. φύγετε; verbi φεύγω, fugio. a. 2. ἔφυγον.

Φυγοδέμιος, & φυγόδεμος, ε, ὁ, ἡ, qui stratum maritale fugit; à conjugio abhorrens; ut, virgo cœlibatus amans; dicitur de virgine Maria; apud Nonn. à Them. φεύγω, unde φυγὴ, ῆς, & δέμνιον, τὸ, V. Item, φυγοδικία, ῶ, seq. propriè, exp. detrecto certamen & judicium; ambagibus fugæ, & strophis tergiversationum utor, &c. V.

Φυγοδικῶ, tergiversor. q. à φεύγω δίκην.

Φήγοις, οι, 2. & 3. sing. a. 2. opt. act. & in 1. pl. φύγοιμεν, verbi φεύγω, fugio. a. 2. ἔφυγον.

Φυγόμαχος, qui detrectat pugnam; fugax; unde, φυγομαχέω, ῶ, fugio, seu detrecto pugnam; item, cessim eo; ex φεύγω, seu φυγὴ & μάχη, ἡ, seu μαχέομαι, &c. V.

Φυγόξενος, ε, ὁ, ἡ, φεύγων τοὺς ξένους, hospites fugiens. Vel pro ἄξενος, qui fugat hospites, inhospitalis, inhumanus erga hospites: ex φεύγω, fugio; & ξένος, hospes.

Φυγόπονος, qui laborem seu labores fugit; Polyb. Unde φυγοπονία, ἡ, laborum fuga; idem: ex φυγὴ, ῆς, & πόνος, ὁ, &c. V.

Φυγοπόλεμος, ε, ὁ, ἡ, qui bellum fugit: ex φεύγω, & πόλεμος, Poët. pro πόλεμος, bellum.

Φυὲν, a 2. part. n. g. à φυείς, εῖσα, ἐν, verbi φύω, nascor, quod V.

Φύεται, 3. sing. præs. pass. φύεσθαι, præs. inf. verbi φύομαι, seu φύω, sum, gigno.

Φύζα, ης, ἡ, fuga cum timore, Ion. pro φυγή. Th. φεύγω, fugio.

Φυζακινὸς, ἔ, fugax: à præced.

Φυζαλέος & φυζήλος, idem quod præced. φύζακινος, pavidus, timidus; & ab eod. φύζα, ἡ, &c. V. Item, φύζω, Ionicè, dicitur pro φύγω; hoc autem, pro Th. φεύγω, teste Eust. Unde, πεφυζὼς, & in plur. πεφυζότες. Il. φ. idem tamen, hoc particip. per Sync. factum esse, ex πεφυζηκὼς, à φυζῶ, dici posse scribit.

Φυὴ, ῆς, ἡ, natura, indoles, acc. φυὴν. Th. φύω, nascor. at

Φυῇ, 3. sing. a. 2. sub. pass. à φύω, nascor. f. φύσω. a. 2. ἔφυσον.

Φυλὼ, Dor. pro φύσην. vide φυή.

Φύκη, ἡ, dicitur, pro Th. φῦκος, εος, fruticis marini genus, cujus radice mulieres utuntur, ad ementiendum ori ruborem, &c. V. Item, φυκίδιον, τὸ, parva fuca; pisciculus quidam; diminut. à seq. φυκὶς, ίδος, ἡ, fuca piscis; apud Aristot. anim. l. 8. quem Gaza Phucam appellat; idem dicitur & φυκλὼ, apud Athen. l. 8. putatur autem, nomen habere à φῦκος, seu φύκιον, quòd vivat in locis algosis, &c. Vide.

Φυκιόεις, εσσα, algosus. Th. φῦκος, εος, τὸ, fucus, alga.

Φύκιον, seu φυκίον, τὸ, idem quod, & à Th. φῦκος, fucus, quo mulieres utuntur; item alga, &c. V.

Φυκὶς ἰχθὺς, saxatilis.

ΦΥ΄ΚΟΣ, εος, τὸ, FUCUS, alga, herbi marina unde lana inficitur & vultus tingitur. Hinc φυκιόεις, algosus.

Φυκόω, ῶ, fuco, as; fuco oblino; & in pass. φυκόομαι, fucor, fuco oblinor; Plut. Symp. 6. φυκέμβυα καὶ μυριζόμβυα, &c. à præced. Th. φῦκος, V.

Φυκόφαγος, cui alga in cibo est, qui algâ vescitur; dicitur &, φυκιόφαγος; & est piscis quidam apud Athen. ὁ κιθαρῳδὸς, sacer Apollini; ex φῦκος, seu φύκιον, τὸ, & φαγὸς, ὁ, &c. Vide.

Φυκτὸς, ἔ, evitabilis: à φεύγω, fugio.

Φυκώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, & φυκιώδης, algosus; algâ, seu algarum copiâ scatens, seu abundans; item, algæ speciem referens; à Th. φῦκος, seu φύκιον, τὸ, V.

Φῦλ', pro φῦλα, nom. plur. à φῦλον, ε, τὸ, idem quod φυλὴ, tribus, &c.

Φύλαγμα, τὸ, quod custoditur; seu, quod datum est ad custodiendum; verbale, à φυλάσσω, seu ττω, f. ξω, &c. Vide.

Φυλαδὸν, adv. per tribus, tributim. Th. φυλὴ, tribus.

Φυλακὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro φυλακὴ, quod vide.

Φύλακες, nom. pl. à φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, custos. in dat. pl. Ion. φυλάκεσι. Th. φυλάσσω, custodio.

Φυλακεῖον, locus in castris, ubi sunt excubiæ; statio, præsidium, arx; Polyb. l. 5. à seq. φυλακὴ, ἡ, ipsa custodiendi actio; conservatio; i em excubatio; excubiæ; item, præsidium; unde, φυλακὴν seu φυλακὰς κατίστημι, præsidium, vel præsidia impono; item, νυκτερινὴ φυλακὴ, excubiæ nocturnæ, seu vigiliæ; item, φυλακὴ, dicebatur, quarta pars noctis; Suid. quoniam in quatuor partes divisa erat nox; in quibus vigiliarum munus, permutatis vicibus, ad alios perveniebat; ita frequenter in Evangel. Item φυλακὴ, dicitur custodia, i. e. custodes, qui cingunt latera principum; satellites, stipatores; item, cautio; unde, apud Thuc. l. 4. ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν, i. e. cautionem magnam adhibebant, &c. V.

Φυλακὴ, ῆς, ἡ, custodia, carcer, tutela, vigiliæ, in dat. pl. Ion. φυλακῆσι; ab eodem Th. sed

Φυλάκη, propr. loci,

Φυλακίζω, in carcerem conjicio vel pertraho. f. ίσω, perf. πεφυλάκικα & πεφυλάκισμαι.

Φυλακίτης, carcerarius: à φυλακὴ, quod vide.

Φυλακικὸς, custodiendi, seu servandi peritus; aptus ad custodiam; Plat. à præced. φυλακὴ, V. Item, φυλακὶς, ίδος, ἡ, quæ est custos; in qua signif. dicitur, & φυλάκισσα, in Cantico canticorum; at φυλακὶς ναῦς, exp. navis ad præsidia, locorumve custodiam mitti solita; apud Xen. à φύλαξ, ακος, vide.

Φύλακος, ὁ, Ion. pro φύλαξ, custos.

Φυλακτέον, custodiendum, verbale, à φυλάσσω.

Φυλακτὴ, ῆς, ἡ, observandus, itidem verbale, ab eod. V.

Φυλακτὴρ, ῆρος, ὁ, custos, in pl. φυλακτῆρες. à φυλάσσω, custodio.

Φυλακτηρία, ἡ, custodia, excubiæ; à præced. φυλακτὴρ, vigil, &c. V.

Φυλακτήρια, ων, τὰ, PHILACTERIA, conservatoria, quibus memoria legis conservabatur. Ang. Philacteries. à φυλακτήριον, quod vide in φυλάσσω.

Φυλακτήρια, τὰ, præced. ut Matth. 23. 5. φυλακτήρια πλατύνει, exp. phylacteria dilatant. Erasm. de quibus præceptum erat, Deut. 22. 12. & Num. 15. 39. amicula fuere, quæ vestimentis superinjiciebantur ad memoriam legis conservandam; q. d. conservatoria legis, &c. V. Item, Φυλακτήριον, τὸ, exp. general. quicquid nos custodit, & tuetur, Xen. Pæd. 7. Atque indè, sic dicitur antidotum contra venena; amuletum; Dioscor. l. 5. &c. Vide præced. sic & φυλακτήριος, ὁ, custodiendi vim habens; aptus ad custodiendum; vel simpl. custodiens; omnia verbalia, à Th. φυλάσσω, vel ττω, f. ξω, &c. V.

Φυλακτικὸς, ἡ, ὸν, habens vim τῷ φυλάσσειν.

Φυλακτικὸς, præced. exp. & custodiendi seu servandi peritus; ut φυλακτικὸς ἐγκλημάτων, ab Aristot. Rhet. 3. dicitur, qui ἐγκλήματα, memoriam servat; qui ἐγκλήματα, mente condita tenet; item, φυλακτικὸς, dicitur &, cavendi peritus; qui sibi cavere novit; cautus;

tus; ut, φυλακικὸς ζῶα, apud Aristot. &c. V.

Φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, custos, servator. Th. φυλάσσω, custodio.

Φύλαξ, præced. exp. & excubitor, vigil; Il. ι & κ, & interdum, in plur. φύλακες, dicuntur præsidiarii milites; præsidium; apud Thuc. l. 2. ut &, φύλακες νῆες; naves præsidiariæ; apud eund. &c. V.

Φυλάξαι, a. 1. inf. act. at

Φύλαξαι, a. 1. imperat. m. verbi φυλάσσω, quod V.

Φυλάξαπε, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi ejusd.

Φυλάξιμος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, qui custodiri potest, seu defendi; verbale, à Th. seq. φυλάσσω, vel πω, f. ξω, &c. Vide.

Φυλάρχης, & φύλαρχος, tribus præfectus seu princeps; qui tribui præest; tribunus; Herodot. Unde, φυλαρχέω, ῶ, sum tribus præfectus seu princeps; præsum tribui; sum tribunus, & φυλαρχία, præfectura tribus: ex φυλὴ, ἡ, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἄρχος, ὁ, &c. Vide.

Φυλάσαι, Ion. pro φυλάξαι, a. 1. inf. act. verbi φυλάσσω, custodio: f. ξω.

Φυλασσεμμεναι, Att. & Dor. pro φυλάσσειν, præs. inf. verbi ejusd.

Φυλάσσουσι, custodiunt, Æol. pro φυλάσσουσι, 3. pl. præs. ind. à

ΦΥΛΑΣΣΩ, vel πω, custodio; tueor, excubo, observo: caveo, vito: f. φυλάξω. p. πεφύλαχα. a. 1. ἐφύλαξα. a. 1. imperat. act. φύλαξον, άτω, & in 2. pl. φυλάξατε. præf. pass. φυλάσσομαι, caveo, custodior. a. 1. m. ἐφυλαξάμην, ω, ατο, observavi. perf. pass. πεφύλαγμαι, ξαι, κται. Hinc φυλακτὴρ, ῆρος, ὁ, custos, vigil: φυλακτηρία, ας, ἡ, custodia, excubiæ: φυλακτήριον, ε, τὸ, statio excubitorum, seu vigilum; item præsidium, munimentum, arx: φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, custos; item excubitor, vigil: φυλακὴ, ῆς, ἡ, custodia: item excubiæ: νομοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, legum custos, vel præses.

Φυλαττόμενος, præs. part. pass. à φυλάττω, seu σσω.

Φυλάττων, ουσα, ον, custos, præs. part. act ejusd. verbi.

Φυλείδης, PHILIDES, nom. prop.

Φυλέτης, ου, ὁ, qui est ex eadem tribu; tribulis, contribulis: & in fœm. φυλέτις, ut φυλέτις ἐκκλησία; curiata comitia; Arrian. Unde φυλετικὸς, ad tribules pertinens; qui est τῆς φυλετῆς; ut φυλετικὴ φιλία, amicitia quæ est inter contribules; sic &, φυλετικαὶ δίκαι, judicia quæ inter tribules exercentur; & φυλετικαὶ ἐκκλησίαι, tribunitia comitia, aut centuriata; item, φυλετεύω, tribules facio, in tribus describo, Aristot. Polit. l. 3. Omnia, à Th. seq. φυλὴ, ἡ, &c. V.

ΦΥΛΗ, ῆς, ἡ, tribus, Athenis decima urbis pars, classis: q. à φύω, gigno: φῦλον, ου, τὸ, natio, genus: φυλέτης, ου, ὁ, tribulis, qui est ex eadem tribu: ἀλλόφυλος, ου, ὁ, ἡ, qui est ex alia tribu: ὁμόφυλος, ου, ὁ, ἡ, qui ejusdem est tribus: σύμφυλος, ου, ὁ, ἡ, idem.

Φύλλα, τὰ, folia: hinc φύλλ᾽ ἀοιδᾶν, folia Poëtarum: à φύλλον.

Φυλλάκανθος, ου, ὁ ϰ᾽ ἡ, ita dicitur, planta quæ foliis est spinosis, seu aculeatis; ut acanus, eryngium, cnecus; Theophr. Hist. Pl. 6. 1. quæ omnes plantæ dicuntur φυλλάκανθα, τὰ, quia spinas in foliis habent, seu spinoso constant folio: ex φύλλον, τὸ, & ἄκανθα, ἡ, &c. V. Item, Φύλλανθες, Phyllanthes, herba inter ὀπηνειόφυλλα, apud Theophr. H. 7. 9. videtur esse scabiosa sessilis herbariorum; sive, scabiosa minima; sic vocata, quia ejus folliosus est floris flosculus: ex φύλλον, τὸ, & ἄνθος, εος, τὸ, &c. Vide.

Φυλλάριον, τὸ, foliolum; minutum folium, Dioscor. diminut. à Th. φύλλον, τὸ, V. Item, φυλλὰς, seq. strues, seu cumulus foliorum; exp. & lectus, è foliis ac frondibus congestis, &c. Vide.

Φυλλάς, άδος, ἡ, foliorum acervus. Th. φύλλον.

Φύλλια, dicuntur flores, quos terra producit; teste Hesych. seu, herbæ virides hortorum odoriferæ; ut sunt, coriandrum, mentha, ruta, &c. Legitur &, φύλλεια, seu φυλλεῖα, apud Aristoph. quæ Hesychius dicit esse olera vilia & marcida, quæ à venditoribus emptori adjici solebant; Schol. Aristoph. φυλλεῖα scribit esse lactucæ folia; in qua signif. apud Suid. scribitur φυλλία; φύλλια, vero, est neut. plur. à sing. φύλλιον, τὸ, V. Item, φυλλιάω, folia emitto, frondesco, Arat. in Phœn. φυλλικὸς, ὴ, ὸν, q. d. foliaris; ut φυλλικὴ βλάστησις, foliorum germinatio; φύλλιος, ὁ ϰ᾽ ἡ, idem; unde, φύλλιοι ἀγῶνες, certamina, quorum præmia sunt coronæ ex foliis; qui &, φυλλίναι ἀγῶνες, apud Poll. & Hesych. φύλλιον, ου, τὸ, folium, flos terræ; Φυλλίτης, ίδος, ἡ, Phyllitis; herba, de qua Dioscor. 3. 121. vulgò, lingua cervina; item φυλλιάω, frondesco; idem quod φυλλιάω; & omnia, à seq. Th. φύλλον, τὸ, V.

Φυλλοβόλος, folia abjiciens, folia amittens; cui folia decidunt; unde, φυλλοβολία, foliorum amissio; & φυλλοβολέω, ῶ, folia amitto, folia mihi decidunt; apud Theophr. Item, folia spargo, Herodian. ut &, φυλλοβολεῖσθαι, foliis conspergere seu frondibus; & passivè etiam, apud eund. ex φύλλον, τὸ, & βόλος, ὁ, seu βολὴ, ἡ, unde βολέω, &c. V. Item, φυλλολογέω, ῶ, folia lego; pampino, cum de vite dicitur; Poll. ex φύλλον, τὸ, & λέγω, lego, i. e. colligo, &c. V. Φυλλοκοπέω, folia amputo, seu abscindo; ex φύλλον, τὸ, & κοπὴ, ἡ, &c. V. Item, φυλλομανέω, ῶ, q. d. foliis insanio; i. e. insanâ quadam foliorum abundantiâ luxurio; foliis luxurio; apud Theophr. H. 8. 7. ex φύλλον, τὸ, & μανία, ἡ, à Th. μαίνομαι, &c. Vide.

ΦΥ'ΛΛΟΝ, ου, τὸ, FOLIUM: frons, dis. q. à φύω, nascor. Hinc ἀνοσίφυλλος, ος, ὁ, ἡ, quatiens, seu agitans frondes: πεντάφυλλον, ε, τὸ, quinque folium, herba, χαιρέφυλλον, ε, τὸ, oleris genus.

Φυλλορρέω, seu φυλλορροέω, foliis fluo, vel defluo; foliis vel frondes amitto; Plut. Symp. 8. Ex φύλλον, τὸ, & ῥοὴ, ἡ, à Them. ῥέω, fluo, &c. Vide.

Φυλλοστρώς, ῶτος, ὁ, foliis constratus: ex φύλλον, τὸ, folium, & στρώννυμι, sterno. Th. στρέω, idem.

Φυλλοφορέω, ῶ, unde ἐκφυλλοφορῶ, id vide.

Φυλλόφορος, ε, ὁ, ἡ, folia ferens. Ex φύλλον, ε, τὸ, folium, & φέρω, fero.

Φυλλόχρως, q. d. folia fundens; nomen mensis illius, quo folia decidunt; apud Plut. Symp. 8. Probl. ult. Unde φυλλοχρεῖν, dicuntur arbores, quibus folia decidunt: ex φύλλον, τὸ, & Th. χέω, fundo, cujus varia comp. desinunt in χράς & χρέω, &c. V.

Φυλλώδης, ες, ὁ ϰ᾽ ἡ, folios us, foliis abundans; à Th. φύλλον, τὸ, V.

Φυλοβασιλεύς, q. d. rex tribuum; Poll. ex φυλὴ, ἡ, & βασιλεὺς, ὁ, V. Item, φυλοκρινέω, ῶ, judicis fungor officio in tribu; sum judex tribus, seu judico per tribus; Poll. Item, φυλοκρίνομαι, in tribu judicor: ex φυλὴ, ἡ, & κρίνω, ομαι, &c. Vide.

Φῦλον, ε, τὸ, idem quod φυλὴ, ἡ, tribus.

Φύλοπις, ιδος, ἡ, pugna, clamor bellicus: à φῦλον, seu φυλὴ, ἡ, natio, gens, & ὄψ, ὄπος, ἡ, vox, q. clamor nationum: vel qu. ἡ ϰᾶϐ᾽ φύλαν ὄπις, id est, ultio: quod bellis puniat Deus homines.

Φῦμα, ατος, τὸ, vomica, tumor præter naturam. Th. φύω, nascor.

Φῦμι, gigno; (idem quod, & à Th φύω;) sed est inusit. format autem a. 2. ἔφυν, significantem, idem quod πέφυκα, natus sum; & infin. φῦναι & part. φὺς, φύντος; ut φὺς ἀγαθῶν πατέρων; apud Plat. Sic, φύντα καλῶς; apud Demosth. & apud Xen. Pæd. 2. ex a. 2. ὅμοι ϰ᾽ ἠλίφυτε ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ, ϰ᾽ ἐτράφητε, &c. Vide φὺς & φύναι. Item, φυμόπονον, τὸ, panellus, panula, panicula; diminut. & φυμώπιος, ου, ὁ, ut &, φυματώδης, ες, ὁ ϰ᾽ ἡ, Phymatis abundans, Hippocr. & φυματῶδαι, dicitur pars corporis, in qua φύματα nascuntur; item, persona cui illa innascuntur; apud eund. omnia, à præced. φῦμα, ατος, quod propriè, exp. id quod enatum est; propriè, è terra; sed, Meraph. tumor omnis præternaturalis, qui sine externa causa oritur, more eorum quæ è terra enascuntur; & erumpunt, tuberculum, seu oriens tuberculum, Celso; interdum exp. papula, necnon, verruca & nævus; & interdum, special. φῦμα, dicitur, Phlegmone, quæ in adenosa carne sponte obortæ, statim augetur, atque ad suppurationem cito pervenit; apud Gal. & Aë. &c. V. Item, φῦμα, exp. vel idem est quod φύγεθλον, τὸ, id vide: & omnia, à Th. φύω, f. σω; unde φῦμι, γόμαι, &c. V.

Φῦναι, nasci, a. 2. inf. act. verbi φῦμι, vel φύω, nascor. f. φύσω. a. 2. ἔφυν. a. 2. part. φύς.

Φυῶντο, nascebantur, Ion. pro ἔφυντο, 3. pl. imperf. pass. verbi φῦμι. Them. φύω, nascor.

Φυζάναρ fugam viris immittens; fugæ occasionem dans; apud Æsch. ex φύξις, à Them. φεύγω & ἀνὴρ, cujus comp. in ἄναρ; item, φυξηλιᾶν, fugiens solem, umbram amans; apud Nic. ex φύξις, ἡ, & ἥλιος, ὁ, &c. Vide.

Φύξηλις, ιδος, ὁ, ἡ, profugus, exul, fugax, timidus: à φεύγω & ἄλις, satis, adv. vel ἀπὸ τῶ φεύζειν ἅλας.

Φυξίμηλα, arbores, quæ ob altitudinem effugerunt periculum, ut à pecudibus edantur; ex φύξις, ἡ, & μῆλον, τὸ, ovis, &c. V.

Φύξιμος, idem quod φευκτός, qui vitari potest, &c. Od. ε. sed exp. & active, fugans, qui in fugam vertit; item, φύξιος, itidem, qui fugat; item, fugæ favens, fugæ præses; ut φύξιος Ζεύς; utrumque, à φύξις, idem quod φεῦξις, Il. κ. fuga; sed exp. & effugium; omnia, à Th. φεύξω, f. φεύξομαι, & in a. 2. ἔφυγον, &c. V.

Φύομαι, nascor, enascor, orior, exorior: ut, τὰ φύμενα ἐκ τῆς γῆς, quæ nascuntur è terra; item, Metaph. κίνδυνος, & κακὸν φύεται, dicitur; apud Demost. & φύμενον πρᾶγμα, dicitur, res quæ nuper accidit, res repentina; sic Cic. nihil unquam simile natum puto; est pass. à Th. in act. φύω, V. Item, φυὸς, ἕ, ὁ, fructus, germen; itidem ab eod.

Φυομένω, nascenti, dat. sing. part. præs. pass. verbi φύω, nascor.

Φύονται, Dor. pro φύσται, nascuntur, 3. pl. à φύω, nascor.

Φύραμα, ἀτος, τὸ, massa luti, farina aqua subacta: à φυράω, misceo, subigo. f. άσω. p. πεφύρακα. perf. pass. πεφύραμαι. Th. φύρω, misceo.

Φυράομαι, misceor, commisceor; (idem quod φύρομαι, V.) Unde, apud Dioscor. φυραθεὶς ἐλαίῳ, maceratus & subactus oleo; & περιφυραθεὶς σὺν ἀλφίτοις; cum polenta subactus; est pass. ab act. φυράω, V. Item, φύραξις, εως, ἡ, maceratio; subactio ad conficiendas massas; & φυράσις, & φυραίτης, decoctor, permistor, qui permisturam fecit; verbalia, à præced. φυράομαι, vide.

Φύραον, a. 1. imperat. act. à

Φυράω, vide in φύραμα.

Φύρδαν, adv. mixtim, permixtim; item confusè, inordinatè. Them. φύρω.

Φύρειν, præs. inf. act. à φύρω.

Φύρμα, τὸ, inquinamentum, sordes; stigmentum, recrementum; verbale, à φύρομαι, commiscor, perfundor, inquinor; ut Od. ι. πεφυρμένον αἵματι πολλῷ, sanguine multo inquinatum; item, maceror, subigor; ut, apud Thuc. πεφυρμένα ἀλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ; permista vino & oleo farina, seu macerata; est pass. ab act. Th. φύρω, seq. macero, subigo, &c. V. Item, φύρσιμος, miscellaneus, misturæ aptus; confusus, Nic. Itidem ab eod. Th. φύρω, ομαι, ut &, φυρτὸς, idem; mixtus, maceratus, ab eod. V.

Φυρμὸς, ὅ, ὁ, inquinatio, inquinamentum: à

ΦΥ'ΡΩ, misceo, inquino, perfundo, rigo, pinso: f. φυρῶ, & Æol. φύρσω, p. πεφύρκα pert. pass. πεφύρμαι. Hinc φύρμα, ατος, τὸ, sordes, φυρμὸς, ὅ, ὁ, inquinamentum: φυρκάω, misceo, macero, subigo: φύρκαμα, ατος, τὸ, massa farinæ subactæ.

Φύς, φύντος, a. 2. part. act. verbi φῦμι, vel φύω, nascor. a. 2. ἔφυν.

Φῦσα, vel φῦσαι, ης, ἡ, follis. Them. φυσάω.

Φυσαθεὶς, εἶσα, ἐν, Dor. pro φυσηθεὶς, inflatus, a. 1. part. pass. à φυσάω, inflo.

Φῦσαι, a. 1. inf. act. verbi φύω, gigno. f. ύσω. a. 2. ἔφυν.

Φυσαλὶς, ίδος, ἡ, bulla in aqua nascens: à φυσάω, inflo.

Φύσαλος, ὁ, bufo; venenatum id ranarum genus, quod se mirum in modum inflat, turgescitque ita, ut sæpe crepet; apud Luc. in Philopseud. à seq. Th. φυσάω, V.

Φύσας, αντος, inf. g. φύσασαι, ης, ἡ, a. 1. part. act. verbi φύω, nascor: alii per Syncop. pro φυσήσας, dici volunt, à φυσάω, inflo.

ΦΥΣΑ'Ω, & φυσάω, suffio, inflo: f. ήσω. Hinc φύσημα, ατος, τὸ, flatus, inflatio: φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, flabellum: item follis: φῦσα, vel φύσα, ης, ἡ, follis: φυσαλὶς, ίδος, ἡ, bulla in aqua nascens: item tibia, seu fistula, φύσαλος, ὁ, bufo: φύσηξ, ηγγος, ἡ, vesicula, seu pustula in manibus aut pedibus: φυσόω, anhelo; item inflo.

Φύσης, producet, 3. sing. f. 1. à φύω, gigno. Potest etiam esse dat. sing. à φύσις, εως, ἡ, natura: à φύω.

Φύσημα, ατος, τὸ, vide in φυσάω.

Φύσησις, εως, ἡ, q. d. flatio; ipsa flandi actio, vel suffiatio, inflatio, Theophr. item, φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, vide in Th. φυσάω; sed, dicitur &, esse pisces quidam cetaceus, qui dum inspirat, apparet procul inspectantibus; columnæ in modum, nebulosa quædam facies; sed apud Hesych. legitur φυσητὴρ, dicentem esse fistulam piscium cetaceorum; sicut &, dicitur φυσητὴρ, etiam de meatu Polypodis, quo ova sua parit; apud Athen. l. 7. Atque indè, φυσητήριον, τὸ, instrumentum aptum ad inflandum; aut instrumentum quod inflatur; item, φυσητικὸς, ad inflandum aptus, inflandi vim habens; Aristot. omnia verbalia, à Them. φυσάω, flatu distendo; & interdum efflo; item, Metaph. superbio, & insolesco; unde, in pass. φυσάομαι, seu φυσαίομαι, sufflor, inflor, tumeo, item, Metaph. inflor, i. e. efferor, &c. V.

Φυσήφεων, & φυσίφεων, inflatus mente, cui mens superbiâ tumet; Hesych. ex φυσάω, unde φύσα, seu φῦσα, & φρὴν, cujus comp. in φρεν, &c. Vide.

Φυσιάω, flo, suffio, atque indè verbale, φυσιασμὸς, ἕ, ὁ, ipsa flandi, seu efflandi actio; item flatus; à Th. φυσάω, V.

Φυσιγγώομαι, ῶμαι, inturgesco in vesicæ modum; & general. inturgesco; à seq. φύσιγξ, γγος, V.

Φυσίγναθος, ε, ὁ, nomen prop. Ranæ, q. buccas inflans. Ex φυσάω, inflo, & γνάθος, ε, ἡ, maxilla.

Φύσιγξ, γγος, ἡ, vesicula, seu pustula in manibus, vel pedibus. Th. φυσάω, inflo.

Φύσιγξ, præced. dicitur & in aliis circa caput in quo semen, velut turgida vesicula; vel genus quoddam alliorum; teste Hesych. & Gal. &c. Vide.

Φυσίζοος, ε, ὁ, ἡ, ad victum generans necessaria. Epithet. terræ. Ex φύω, nascor, & ζάω, vivo: vel q. φύσασα ζῶα, gignens animalia.

Φυσίζοος, præced. scribitur & φυσίζωος, q. d. ad vitam producens, i. e. quæ ad vitam degendam sunt necessaria; ut Il. γ φυσίζοος αἶα, alma tellus; sed esse & Solis Epith. testatur Greg. q. d. vivificans vitam, &c. V.

Φυσικὸς, seq. exp. ad naturam pertinens, naturæ conveniens; ut φυσικαὶ ὀρέξεις, & φυσικὴ αἰτία; item, physicus; naturæ, seu rerum naturalium investigator: item, φυσικὴ, naturalis scientia; item, exp. etiam, φυσικὸς, flatum ciens; apud Aristot. tanquam à verbo φυσάω, seu nomine φῦσα, &c. V.

Φυσικὸς, ἡ, όν, naturalis, e: & hinc

Φυσικῶς, adv. naturaliter: à φύσις, natura. Th. φύω, nascor.

Φύσιμος, vim habens pullulandi; productivus; ut, φύσιμον σπέρμα, semen quod vim habet producendi seu procreandi; Theophr. à Th. φύω, f. σω; unde φύσις, ἡ, &c. V.

Φυσιογνώμων, naturæ ex oris habitu cognoscendi peritus; q. d. naturæ cognitor, vel peritus judicandi de natura; qui hominum mores naturasque ex corpore, oculis, vultu; seu fronte pernoscit, Aristot. in opere φυσιογν. unde φυσιογνωμονία, sive φυσιογνωμία, & φυσιογνωμοσύνη, naturas cognoscendi, seu de natura judicandi peritia: scientia quâ naturæ hominum ex aspectu corporis, ac præsertim vultus cognoscuntur; & φυσιογνωμονικὸς, ad scientiam illam pertinens vel conferens; & τὰ φυσιογνωμονικὰ, scripta in quibus de hac scientia agitur; item, φυσιογνωμονέω, de natura judicandi peritus sum; vel de natura judico, ex aspectu, viz. oris; item, diligenter cognosco faciem alicujus, ut postea noscatur; & in pass. φυσιογνωμονεῖσθαι, dicitur is, cujus natura ex oris habitu cognoscitur; seu, de cujus natura, ex aspectu judicatur, aut saltem conjectura fit; omnia, ex φύσις, εως, ἡ, & γνώμη, ἡ, seu γνώμων, ονος, ὁ vel ἡ, &c. V. Item, φυσιολόγος, qui de natura, seu rebus ad naturam pertinentibus differit, seu, qui naturam rerum differendo exquirit, seu indagat; ponitur & adjectivè, apud Plut. Atque indè, φυσιολογία, studi-

um naturæ indagandæ; ſed exp. & phyſica diſciplina; naturæ indagandæ, vel ſpeculandæ, ſeu venandæ ratio; item, φυσιολογικός, ad Phyſiologiam pertinens; apud medicos, φυσιολογική, ſub. ὑπόθεσις, pars eſt medicinæ, quæ naturam hominis univerſam, à conceptu ad extremum uſque ſenium diſquirit; item, φυσιολογία, de natura, ſeu de rebus naturæ diſſero, vel diſputo, vel naturam rerum diſſerendo, indago ſeu exquiro; item, phyſicâ ratione probo, ſeu oſtendo; ex φύσις, εως, & λόγος, ὁ, &c. V.

Φυσιόω, ῶ, inflo. f. ώσω. p. πεφυσίωκα. præſ. paſſ. φυσιόομαι, ᾶμαι, inflor, turgeo. perf. paſſ. πεφυσίωμαι. perf. part. paſſ. πεφυσιωμένος, η, ον, inflatus, a, um. Th. φυσάω, inflo.

Φυσιόω, præced. exp. anhelo; ut ἵπποι φυσιόωντες. Il. π. item, tumeo, turgeo, ſcil. præ ſuperbia, &c. V.

Φύσις, εως, ἡ, natura, ingenium; recta ratio; ſtatura. dat. ſing. φύσῃ, acc. φύσιν. Th. φύω, naſcor.

Φύσις, præced. propriè exp. q. d. enaſcentia, ortus, generatio: ut, φύσις χάλακτος; apud Ariſtot. Item ſic dicitur, vis illa, quæ ex ſeipſa, noſtri opifex eſt & conſervatrix; ſeu temperamentum ex primis elementis conflatum; item, φύσεως nomine, intelligitur ἕξις, i. e. ipſa partium ſtructura, & compoſitio; & interdum, idem ſignificat quod genus, vel ſpecies, vel forma; item, exp. & conſtitutio; apud Xen. &c. V. Item, φυσίφερον, idem quod φυσιφόρον, id vide.

Φυσήεις, εσσα, ἡ, tumor, inflatio animi: à φυσιάω, ῶ, inflo. Th. φυσάω, idem.

Φύσκη, ης, ἡ, VESICA: quia inflata: à φυσάω, inflo.

Φύσκη, præced. exp. craſſum inteſtinum; venter: inteſtinum ex quo, farina & carnibus injectis lucanicæ fiunt; item, veſicula manibus oborta; ut inter remigandum, remorum attritu; ſchol. Ariſtoph. in Veſp. &c. V. Item, φύσκιον, τό, diminut. veſicula, folliculus, utriculus; Dioſc. Item, φύσκων, ωνος, ὁ, ventricoſus, obeſus; i. e. γάστρων, utrumque, à φυσκὴ, ἡ, præced. Vide.

Φύσκω, Dor. pro φύσκει, gen. à φύσκος, quid illud ſit Stephanus docet de Urbibus.

Φῦσα, folliculus; item veſica; idem quod, & pro φύσει; id V. Item, φυσαλὶς, ίδος, ἡ, idem quod, & pro φυσαλὶς, bulla in aqua naſcens; item, tibia, ſeu fiſtula; item, ſic dicitur etiam, veſicaria; nomen fruticis apud Dioſc. vel quòd veſicæ proſit, quæ φῦσα dicitur; ut vult Plin. vel, à veſicis & folliculis, quos habet orbiculatos, veſiciis non diſſimiles; ut putant alii, &c. V. Item, φυσαλλὸς, ὁ, idem quod, & pro φύσαλλος; ſed dicitur etiam, ſic piſcis quidam, apud Ælian. &c. V.

Φυσᾶν, præſ. inf. à

Φυσάω, pro φυσάω, inflo.

Φυσείω, Ion. pro φυσάω.

Φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, inſtrumentum inflatorium, flabellum: à φυσάω, quod vide.

Φυσόω, idem quod Them. φυσάω, inflo, i. e, ſuperbum reddo; & in paſſ. φυσῶμαι, inflor, intumeſco, efferor, &c. V.

Φύσσα, τὰ, farina melle conſperſa, item φύσση, vel φυσὴ, maza ex farina & vino; teſte Scho. Ariſtoph. Utrumque, à Th. φυσάω vel φυσάω, &c. V. Item φυσώδης, εως, ὁ, ἡ, ventoſus, inflammationem movens, vel patiens; flatuoſus; flatu abundans: ut φυσώδες πνεῦμα; flatuoſus ſpiritus; & πνεῦμα ἄπεπτον καὶ φυσῶδες, ſpiritus crudus, & inflationem pariens, Gal. ad Glauc. Item, φυσώδης νόσημα, morbus inflatione contractus, Gaza; à φύσα, ἡ, vel à Th. φυσάω, &c. V.

Φυταλιὰ, ᾶς, ἡ, locus arboribus conſitus: hortus, vinea: à φυτὸν, ὄ, τό, planta. Th. φύω, gigno.

Φυταλία, præced. dicitur propriè, terra plantas ſeu ſtirpes ferens; Il. ζ. & υ. ſed exp. & plantatio; item, hyemis pars poſtrema, ſic dicebatur à veteribus, quòd eo tempore inſitiones optimè fiant, item φυταλιάζω & φυτᾰλίζω, planto; φυτεύω; item genero, gigno; Heſych. & Suid. ſed addunt alii, φυταλίζειν, ſeu φυταλιάζειν τὴν, i. e. πλησιάζειν τῇ, conniſcere, concumbere cum; item, φυτάλμιος, ad plantationem aptus; Heſych. ut &, φυτάλμιος, Jovis eſt Epitheton, τὸ ζωογόνον, ſatoris; teſte eod. & apud Soph. in œd. φυτάλμιος, exp. ὁ ἀπὸ φύτλης, ὁ τὸ γηγένεσθαι; item, φυτάνη, ἡ, plantationis tempus, Hippocr. omnia. φυτὸν, τὸ, quod à Th. φύω, f. σω, &c. V. Item, φυτὸς, ὁ, ἡ, planta, ſtirps; à φυτάω, ὁμαι, planto, &c. Vide.

Φυτεύομαι, planto, gigno, procreo: ab inſd.

Φυτεία, ας, ἡ, plantatio, & idem quod φυτὸν, ὄ, τό, planta. Th. φύω.

Φύτευθεν, Bœot. pro ἐφυτεύθησαν, 3. pl. a. 1. ind. paſſ. verbi φυτεύω, quod vide.

Φύτευθι, a. 1. imperat. paſſ. verbi ejuſd.

Φύτευμα, ατος, τὸ, Poët. pro φυτὸν, ὄ, τό, planta: à φυτεύω, quod vide.

Φύτευμα, præced. exp. planta, quæ ſeil. deponitur, & conſeritur; item, ſemen; & exp. etiam, locus plantis conſitus, &c. V.

Φυτεύσαιτο, 3. ſing. a. 1. m. Ion. &

Φυτεύσῃ, plantaret, 3. ſing. a. 1. ſub. act. à φυτεύω.

Φύτευσις, ἡ, plantatio, conſitio; & φυτευτήριον, plantarius, ſeminarius; qui plantari ſeminarive poteſt, vel ſolet; & φυτευτήριον, τὸ, idem quod φύτευμα, planta, & viviradix quæ in terram deponitur; ſurculus, ſtolo, &c. Præcipuè tamen ſic dicitur, planta ſeu ſemen oleaginum: teſte Poll. l. 1. c. 12 ſed, accipitur &, pro loco in quo ſunt plantæ è ſimme natæ, quæ poſtea tranſplantantur in viridariis; in qua ſignif. dicitur & φυτώριον, ſeu φυτώρειον; item φυτευτικὸς, ad plantationem aptus; Heſych. omnia verbalia, à ſeq. φυτεύω, vide.

Φυτεύω, planto, φυτεύειν τινὶ θάνατον, Poët. pro mortem alicui machinari; imperf. ἐφύτευον, ες, ε, f. εύσω. p. πεφύτευκα. a. 1. ἐφύτευσα. perf. paſſ. πεφύτευμαι, σαι,ται, perf. part. paſſ. πεφυτευμένος, η, ον, a. 1. ind. paſſ. ἐφυτεύθην, ης, η, a. 1. imperat. paſſ. φυτεύθητι, ήτω, plantator tu: à φυτὸν, quod vide.

Φυτικέομαι, ᾶ, ὁ, plantas curans; ſator; & φυτήκομος, locus plantis conſitus; Suid. & in neut. τὸ φυτήκομον, dicitur à Nonno, arbuſtum, ἢ παραδείσου; vide compoſitionem in φυτοκόμος, &c.

Φυτικὸς, ad plantam ſeu plantas pertinens; ut φυτικὴ αἰτία, apud Athen. & exp. etiam, vegetativus; item, crescenti vim dans; apud Ariſtot. Item, φύτης, ου, ὁ, ſolis, vel Jovis Epith. teſte Heſych. à quibuſdam exp. germinationis autor; utrumque, à ſeq. φυτὸν, τό, V. Item, φύτλη, ἡ, generatio, ortus; genus, gens; γένεσις; item, ſexus; item, germen; à Th. φύω, f. σω, &c. V.

Φυτουργὸς, vel φυτεργὸς, q. d. qui circa plantas opus facit; qui plantis, ſeu plantarum culturæ laborem impendit; Plato l. 10. de repub. deum φυτεργὸν appellat, quaſi formarum, ſeu idearum conditorem; unde φυτεργέω, ῶ, circa plantas opus facio; plantis laborem impendo; plantas colo, fero, curoque; & apud Phil. φυτεργῆσαι, Bud. interpr. inſtar plantæ pangere; atque indè, φυτέργημα, ipſa actio plantas colendi; ſed exp. etiam, plantatio, conſitio; ſic &, φυτεργία, idem; item φυτεργικὸς, ἡ, ὁ, ad φυτεργίαν pertinens; ut φυτεργικὸς πόνος; labor qui impenditur culturæ plantarum; item, peritus culturæ plantarum; ex φυτὸν, τό, & ἔργον, τὸ, &c. V. Item, φυτονόμος, ſeu φυτοκόμος, plantas ſeu ſtirpes curans; ea curans quæ ad plantarum curam pertinent; unde φυτοκομέω, ſeu φυτικομέω, curo plantas, vel plantarum culturam: φυτόκομος, vide φυτήκομος, omnia, ex φυτὸν, τό, & κομέω, ῶ, &c. V.

Φυτὸν, ὄ, τό, planta, ſtirps: à φύω, gigno.

Φυτὸν, τό, præced. de homine etiam dicitur; apud Eur. & Plat. Item exp. idem quod φῦμα, tuberculum, &c. V.

Φυτοσκάφης, idem quod ſeq. φυτοσκαφεύς, qui terram circa plantas fodit, ſeu effodit, &c. V.

Φυτοσκαφεύς, ᾶ, ὁ, ἡ, agricola, foſſor: ex φυτὸν, planta, & σκάπτω, fodio.

Φυτοσπόρος, plantam ſeu ſtirpem ferens; & Metaph. prolem procreans; Epigr. l. 7. ex φυτὸν, τό, & σπόρος, ὁ, &c. V. Item, φυτεργὸς, vide ſuprà cum φυτουργὸς.

Φύτρα, idem cum φύσις, natura, generatio; item, φύτωρ, ορος, ὁ, ſator, genitor; utrumque à ſeq. Th. φύω, f. σω, &c. V.

φυτώριον, & φυτώριος, vide suprà φυτευτήριον.

ΦΥ'Ω, gigno, produco, edo, pario, nascor: f. φύσω. p. πέφυκα. a. 2. ἔφυον, ες, ε, & ἔφυν, ες, υ, tanq. à φῦμι, unde a. 2. part. φὺς, φύντος, præs. pass. φύομαι, nascor, perf. pass. πέφυμαι, σαι, (unde φύσις, εως, ἡ, natura) & in 3. sing. πέφυται, unde φυτὸν, ὄ, τὸ, planta. a. 2. pass. ἐφύην, ης, ἡ. a. 2. part. pass. φυεὶς, ἔσσα, ἐν. Hinc φυτεύω, planto: φυτεία, ας, ἡ, plantatio: φύτισις, εως, ἡ, idem: ἐμφύω, ingenero: ἔμφυτος, ος, ὁ, ἡ, ingenitus, insitus: σύμφυτος, ος, ὁ, ἡ, congenitus, innatus: εὔφυὴς, ἐστος, ὁ, ἡ, excellens, insignis, eximius, νεόφυτος, ος, ὁ, ἡ, nuper natus.

Φαγιάω, apud Etym. & Suid. legitur pro seq. φαγνύω, & exp. idem quod φρύγω, &c. V.

Φαγνύω, vel υμι, torreo, uro: à

Φάγω, idem quod seq. φάζω.

Φᾶδες, & φαΐδες, Eust. aut significare, apud Aristoph. in Plut. στικμάτια, i. e. rubentes maculas cruribus seminibusque inductas, ex nimia ignis propinquitate; item, τὰ φύσα, pro insd. & ὁ φῦσος, vesica, bulla ex adustione; omnia, à seq. φάζω, V.

Φάζω, uro in foco, torreo: à φῶς, lux. Th. φάω, luceo.

Φαΐξ, vel φαῖξ, avis, inimica harpæ, ὀφθαλμοδόρος, Arist. hist. 9. 8. quia αἴσσει εἰς φῶτα, hoc est, ὀφθαλμούς.

ΦΩ'ΚΑΙΝΑ, ης, ἡ, PHOCÆNA; balæna.

Φώκη, ης, ἡ, vitulus marinus, PHOCA: à præced.

Φωκῖες, οἱ, nomen gentis.

Φωκὶς, genus quoddam Pyri; apud Theophr. caus. Pl. l. 2. à Th. præced. φώκαινα, dicitur deduci.

Φῶκος, ος, ὁ, nomen viri.

Φωκυλίδια, gen. Ion. pro ος, à

Φωκυλίδης, ος, ὁ, PHOCYLLIDES, nomen viri prop.

Φωλάδες ἄρκτοι, ursi in lustris degentes. Th. φωλεός.

Φωλάζω, in lustro & specu lateo; item, φωλὰς, ἀδ(ος) ἡ, quæ antris & latibulis conditur; quæ in cavernis delitescit, Hesych. sic dicitur & gallina, quum incubat; teste Suid. est etiam, idem morbus, qui φαλεία, dicitur, & signif. etiam, antrum occultum, seu speluncam absconditam; teste eod. apud Nonn. φωλὰς σιγὴ, adjectivè exp. conditum silentium; item, φωλεία, ἡ, latebra, vel delitescentia in latebroso loco, seu antro; item, φαλεία, vel φαλία, dicitur morbus quidam ursi, quum præpinguis factus, latebras quærit, & se emaciat, aliquando delitescens in specu; Plut. de solert. anim. omnia, à seq. Th. φωλεὸς, pro quo apud Poët. dicitur φαλεὸς, latibulum, propriè, in quo feræ latent; item, φωλεὰς, Hesych. dicit, idem significare quod φωλητήρια, neut. plur. à φωλητήριον, id vide.

ΦΩΛΕΟ'Σ, ὄ, ἡ, & & φωλεὰ, ᾶς, ἡ, lustrum, latibulum, antrum. Hinc φωλεύω, seu εὔω, latibulum habeo: qu. à φῶς ὀλέα, quod ibi φῶς ἄλεται, id est, ἀπόλλυται, periit lux.

Φωλεύω, idem quod φαλεύω, in specu lateo. Th. φωλεὸς, lustrum.

Φωλέω, in lustro & specu lateo; item, φωλεάδης, ες, ὁ, ἡ, latebrosus, in modum antri factus; utrumque, à præced. Th. φωλεὸς, quòd Ionibus, idem est quod παμδευτήριον, aut διδασκαλεῖον, teste Suid. &c. V. Item, φωλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui in lustro latet; seu qui semper in eodem loco desidet, Hesych. atque indè, φωλητήριον, τὸ, idem quod Th. φωλεός; item, schola, ludus; Hesych. & Suid. sed exp. & convivalis domus, seu ubi clam potatur; αἱ ἧτ ἀπασωθῆ οἶκοι; Poll. l. 6. verbalia, à φωλέω, idem quod φωλεύω; sed exp. & velut in specu lateo, &c. V. Item, φωλὶς, ίδ(ος) ἡ, piscis nomen; apud Aristot. Hist. an. 9. 37. qui παρὰ τὸ φωλεύειν, dictus putatur, quoniam in muco suo qui circa eum περιπλάττεται, φωλεύει; omnia, à præced. Th. φωλεὸς, ὁ, V. Item φωλιδωτὴς, ᾶ, ὁ, nidulator, qui nidum facit, qui latitat; itidem ab eod. Th. φωλεὸς, unde φωλὰς, ἀδος, & φωλὶς, ίδ(ος), &c. V.

Φῶμμι, r. pl. a. 2. sub. verbi φημὶ seu φάω, dico.

Φωνάεις, εσσα, ᾶεν, Kor. pro φωνήεις, vocalis, sonorus: à φωνὴ, ἡ, vox, sonus.

Φωνᾶντα, per Crasin pro φωνέοντα, quod Dor pro φωνήεντα, acc. sing. à φωνάεις, quod V.

Φωνᾶσαι, Dor. pro φωνῆσαι, a. 1. inf. act. à φωνέω, voco.

Φωνασκία, ars exercendæ vocis, Theophr. Item, φωνασκὸς, ὄ, ὁ, qui vocem exercet, & regit; Phonascus, Cicer. præceptor vocis, formandæ seu exercendæ vocis magister; unde in plur. οἱ φωνασκοὶ, phonasci; qui sunt modulorum studiosi; atque indè, φωνασκέω, ῶ, vocem exerceo, & moderor, scil. sub magistro; reddo vocem claram; πρὸ ἐυφωνίαν ἀσκῶ, Suid. & in pass. φωνασκέομαι, ἐσκήμην, q. d. vocem exerceor, sub Phonasco: ex φωνὴ, ἡ, & ἀσκέω, ῶ, &c. Vide.

Φωτεῦντα, Dor. pro φωνῆντα, n. g. pl. part. præs. &

Φωτεῦντες, loquentes, Dor. pro φωνῆντες, nom. pl. part. præs. act. à

Φωνέω, voco, nomino, invito. Imperf. ἐφώνεον, ες. f. ήσω, sonum edam. p. πεφώνηκα. a. 1. ἐφώνησα, ας, ε, a. 1. imperat. act. φώνησον, άτω, a. 1. pass. ἐφωνήθην, ης, η, a. 1. inf. pass. φωνηθῆναι. Th. φωνὴ, ἡ, vox.

ΦΩΝΗ', ῆς, ἡ, vox, sonus: lingua: rumor, (q. à φάειν, loqui.) hinc φωνία, vocem emitto: ἀντιφωνῶ, ος, ὁ, ἡ, contraria voce respondens: προσφωνέω, alloquor: προσφώνημα, ατος, τὸ, & προσφώνησις, εως, ἡ, alloquutio, compellatio, σύμφωνος, ος, ὁ, ἡ, consonus, συμφωνία, ας, ἡ, consonantia: συμφωνέω, consentio: συμφώνησις, εως, ἡ, consensus: ἄφωνος, ος, ὁ, ἡ, mutus.

Φωνήεις, ήεντος, ὁ, vocem formans, loquens; voce præditus, vocalis; ut φωνήεντα ζῶα, apud Xen. ὅτε φωνήεντα ἦν τὰ ζῶα; quum animalia loquerentur; & φωνῆεν, scil. γράμμα, vocalis litera; vel, absolutè, in plur. φωνήεντα, vocales literæ, quæ à voce & gutture proferuntur; Aristot. 4. anim. Item, φώνημα, ατος, τὸ, quod quis loquutus est; dictum; item, vox; utrumque, à præced. φωνέω, vocem emitto, sonum edo; item dico, loquor; Il. β. Item compello; & exp. etiam gemo; de palumbe dictum; apud Aristot. vel, ab ipso Th. φωνὴ, vocabulum, verbum; quod dici sic vult Etym. quòd sit φῶς τῆς νόος· alii vero, simpliciter à φάω, dico, deducunt, &c. V.

Φωνήσας, αντες, a. 1. part. act. at

Φωνήσατ', pro φωνήσατε, ης, ἡ, a. 1. part. f. g. verbi φωνέω, quod V.

Φώνησεν, dixit, Ion. pro ἐφώνησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ejusd.

Φώνησις, vocis emissio, actio edendi vocem; Poll. Item, φωνητήριος, vocalis: & φωνητικὸς, vocis emittendæ facultate præditus, vocalis; ut φωνητικὰ ὄργανα, vocalia organa; verbalia, à φωνία, V.

Φωνομαχέω, ῶ, de vocibus seu vocabulis pugno; de verbis disceptо: ex φωνὴ, ἡ, & μάχη, ἡ, &c. Vide.

ΦΩ'Ρ, φωρὸς, ὁ, FUR, item φὼρ, vel φᾶρος, ος, ὁ, speculator, explorator. (q. ab ἰφορέω.) hinc φωρὰς, ᾶς, ἡ, furtum: φωρᾶω, in furto deprehendo; item quæro, perveſtigo: ἀυτόφωρος, ος, ὁ, ipse furandi actus.

Φωρὰ, ἡ, furtum; i. e. vel ipsa actio furandi; vel id quod quis furatus est; à præced. Th. φὼρ, quod juxta Etym. denominatum est, à φέρω, elisо ε, & literis transpositis; sed exp. etiam fucus, apud Aristot. Hist. an. l. 9. &c. V. Item, φωρᾶθεὶς, έντος, ὁ, deprehensus; fraudis compertus; ut φωρᾶθεὶς ὅτι βαλλόμην; in insidiis deprehensus; apud Aristot. Polit. 5. part. a. 1. pass. verbi φωράω, V.

Φωρᾶν, præs. inf. à

Φωρᾶω, furor. Th. φὼρ, fur.

Φώρασις, εως, ἡ, deprehensio; & φωρατὴς, ῆ, ὁ, deprehensor; à præced. φωράω, in furto deprehendo, furtum invenio; & simpl. quæro, perveſtigo; ductâ significatione ab iis, quæ scrutantur ad deprehendendum furtum; item simpl. deprehendo; unde part. præced. φωράσεὶς, &c. V.

Φωρεία, ἡ, exp. ληρεία, apud Suid. deducitur tanquam ab inusit. φωρέω, à Th. φὼρ, ωρὸς, V.

Φωρεμὸς, ῆ, ὁ, scrinium, arcula; quæ contra φῶρας, id est, fures. Sed puto est à χωρεμὸς, quod idem.

Φωρίδιον, idem quod φωράω, præced. V. Item; φώριον, ου, τὸ, idem cum φωρὰ, res furtiva; ut περιφανὲς φώριον, exp. manifestum indicium, seu manifesta probatio; apud Joseph. de antiq. Jud. sic &, φώριος, ος, ὁ, furtivus; ut φώριαλέντερα, i. e. impura; apud Suid. ex Epigr. item, substantivè, genus quoddam apis, immo fuci, qui & φὼρ dicitur; Hesych. omnia, à φωρὰ, ἡ, seu Th. φὼρ, ωρὸς, ὁ, &c. V.

Φώριος ὀυνὴ, furtivus congressus; à φὼρ, fur.

Φωρῶν, gen. pl. à φὼρ, fur.

Φως, φωδὸς, ἡ, ustio, à φώζω, quod vide.

Φῶς, φωτὸς, τὸ, lux; focus, contract. ex φάος, εος, τὸ, idem. Th. φάω, luceo: sed

Φὰς, φωτὸς, ὁ, vir: ab eod. Th. vel à φάω loquor.

Φάσκω & διαφάσκω, illucesco: à φῶς, τὸ, lux. Th. φάω, luceo.

Φωσφόρος ὁ, lumen, luminare: à φάσκω, idem quod φάω, luceo.

Φασφορεῖν, lumen præbere, seu ministrare; Phil. à seq. φασφόρος, lucem, seu lumen afferens; ut φασφόρος ἄρτεμις; & κόρη φασφόρος, nominantur, i.e. splendentes, illustres; item, φωσφόρος, substantivè, sic dicitur stella Veneris, Solem antegrediens; (quæ eundem subsequens ἑσπερος nominatur;) &c. V.

Φωσφόρος, ε, ἡ, lucifer. Ex φῶς, φωτὸς, τὸ, lumen. Th. φάω, luceo, & φέρω, fero.

Φώσων, ὁ, velum.

Φώσων, præced. scribitur & φάσων, carbasus; à φυσάω, dictus; quòniam φυσώμενον πλησίον ἀνέμῳ ἐνεργεῖ; inquit Eust. atque indè, φωσώνιον, τὸ, linteum, quo facies detergitur, sudariolum, Etym. sed id exp. & solarium, παρὰ τὸ φῶς, &c. V.

Φῶτα, virum, acc. sing. à φὼς, vir, quod vide nom. pl. φῶτες.

Φωταγωγὸς, lucem adducens, lucem afferens; & subst. in fœm. gen. fenestra; ut apud Luc. διὰ τῆς φωταγωγῆς; atque indè, φωταγωγία, lucis seu luminis allatio; item, illuminatio; & φωταγωγέω, ῶ, illumino; item, instituo in divinis; ex φῶς, φωτὸς, & ἄγω, unde ἀγωγὸς, ὁ, & ἀγωγὴ, ἡ, &c. V. Item, φωταυγὴς, splendidus; unde φωταυγεία, splendor; Suid. ex φῶς, ωτὸς, & αὐγὴ, ἡ, &c. V.

Φῶτε, nom. dual. ab eod.

Φωτεινὸς ἡ, lucidus: à φῶς, ωτὸς, τὸ, lumen, contract. pro φάος, τὸ, idem. Th. φάω, luceo.

Φωτίζω, illumino, illustro, f. ίσω, & Att. ιῶ. p. πεφώτικα. a. 1. ἐφώτισα, a. 1. inf. φωτίσαι. a. 1. part. act. φωτίσας, αντος. perf. pass. πεφώτισμαι, σται. a. 1. pass. ἐφωτίσθην, ης, η. a. 1. part. pass. φωτισθεὶς, έντος; à φῶς, lux. Them. φάω, luceo.

Φώτισμα, illuminatio; item, baptismus; apud Greg. Chrysost. & Areop. verbale, à præced. φωτίζω, lucidum reddo; item, in lucem profero, patefacio; ut φωτίζειν τὸ ὑποβρήτων; & apud Greg. & Theol. signif. illumino lumine baptismi, & baptizo, &c. V.

Φωτισμὸς ὁ, splendor, fulgor, lumen: à præc. quod V.

Φωτιστικὸς, illustrandi, seu illuminandi vim habens; verbale, ut &, præced. à verbo φωτίζω, quod V.

Φωτοδότης, lucis dator; & φωτοδοσία, q. d. luminis præbitio; illuminatio; ex φῶς, ωτὸς, & δίδωμι, f. δώσω, unde δόσις, εως, ἡ, &c. V. Item, φωτεινὸς, lucidus, luminosus, clarus; ut φωτεινὸς ὀφθαλμὸς, instar luminis cernit: specie quadam lucis conspicatur; unde in compar. φωτεινότερος, lumini magis conformis; Naz. ex φωτὸς & εἶδος, V. Item, φωτολήπτος, q.d. cui lux desiit; i.e. qui luce frui desiit; ex φῶς, φωτὸς, & Th. λήγω, V. Item, φωτοχυσία, luminis abundantia; ex φῶς, ωτὸς, & χυσις, εως, ἡ, &c. V.

Φωχθεὶς, tostus, à 1. part. pass. verbi φώγνυμι, seu φωγνύω, a. 1. pass. ἐφώχθην. Them. φάω, pro πυρόω.

Φῶψ, lux, φάος, Hesych.

X.

X, Est litera vigesima secunda; hâc notâ Athenienses adulterinos nummos notabant: unde χάζω est, ut spurium rejicio. In numeris 600, denotat. Tum χ' ob seq. vocalem, pro κ' vel κὲ, ut χ' ἁ, vel χἁ, Dor. pro κὲ ἁ. sæpe pro κε vel κεν, quæ sunt dictiunculæ potentiales.

Χαβὲς, curvus, Hesych. Sed χάος, subst. fœnum.

Χάδε, vel χάδεν, Ion. pro ἔχαδε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi χάζω, recedo, privo, capio, a. 2. ἔχαδον. p.m. κέχανδα, pro κέχαδα.

Χαδέειν, Ion. pro χαδεῖν, CEDERE, a. 2. inf. act. verbi ejusd.

Χαδέω, f. ήσω, exp. περιλαμβάνω, sum capax; sive, χορῶ, capio & contineo; item, χάδω, idem; Il. δ. utrumque, volunt esse à seq. Them. χάζω, V.

Χάος, gen. sing. à χάος, εος, τὸ, CHAOS rudis indigestaq; materia; tenebræ, hiatus. Th. χαίνω, hisco.

Χάζεο & χάζεσο, Ion. & Dor. pro χάζε, præs. imperat. pass. à

ΧΑΊΖΩ, recedo, privo: capio, capax sum: f. άσω. a. 2. ἔχαδον. p. m. κέχανδα, pro κέχαδα. q. à χῶ, capio.

ΧΑΊΝΩ, hisco, dehisco: f. ανῶ. a. 2. ἔχανον. a. 1. ἔχηνα. a. 1. inf. χᾶναι. perf. κέχανα. perf. pass. κέχασμαι. q. à χάω, inusit. Hinc χάσμα, ατος, τὸ, hiatus: χάος, εος, τὸ, idem: χάσκω, idem cum χαίνω, χανδὸν, adv. ore hiante: ἀχανὴς, ἐος, ὁ, ἡ, non hians; item mutus, os non aperiens: ἀκλὼ, tacitè, adv.

ΧΑΊΟΝ, ος, τὸ, pedum, baculum pastorale.

Χαὶος, ε, ὁ, probus; ἀγαθὸς, Hesych. & in fœm. χαιὰ, pro ἀγαθὴ, Suid. ex Aristoph. Item, χαὶ, Lacædemonios ait vocasse τὰ ἀγαθά; dicitur autem χαὶος, pro χαῖος, ὁ, V. Et scribitur etiam, χαῖος, pro eod.

Χαῖρ', pro χαῖρε, χαίρετε, 2. sing. & 2. pl. præs. imperat. act. &

Χαῖρεν, Ion. pro ἔχαιρεν, 3. sing. imperf. act. à χαίρω, gaudeo.

Χαιρέκακος, idem quod ὁπὶ χαιρέκακος; qui gaudet malis alienis, qui gaudium & lætitiam percipit ex alienis calamitatibus; unde, χαιρεκακία, ἡ, lætitia & gaudium ex aliena calamitate; Plut. de κακοηθεία; & Aristot. Eth. 2. c. 7. ex Th. χαίρω; & κακὸς, ὁ, unde κακία, ἡ, &c. V.

Χαιρετίζω, saluto, salvere jubeo; à Them. χαίρω, V.

Χαίρετον, dual. imperat. præs. act. verbi ejusd.

Χαιρέφυλλον, chærepyllon, herbæ, seu oleris genus, de quo Plin. 19. 8. sic dictum putatur, quòd foliis gaudeat; ex Th. χαίρω & φύλλον, τὸ, V.

Χαιρήδων, ονος, ἡ, idem quod χαιρεσύνη, gaudium, lætitia; & ab eod. Th. χαίρω, pro quo etiam dicitur χαιρίω, ut apud Aristoph. in Pluto. ὅτου χαιρήδεσθε, neutiquam gaudebis, &c. V.

Χαίριγγ, Dor. pro χαίρειν, præs. inf. &

Χαίρις, 2. sing. præs. sub. act. &

Χαιρῆσειν, f. 1. inf. verbi χαίρω, quod vide.

Χαίρουσα, Dor. pro χαίρουσα, gaudens, &c. Præs. part. f. g. à χαίρω.

Χαίρουμαι, idem quod Them. χαίρω, vide.

ΧΑΙ'ΡΩ, εις, ει, lætor, gaudeo, delector, imperf. ἐχαιρον, ες, ε. præs. imperat. χαῖρε, salve, ave. f. χαρῶ. p. κέχαρκα. a. 2. ἔχαρον. perf. pass. κέχαρμαι. a. 2. pass. ἐχάρην, ης, η, gavisus fui. a. 2. sub. pass. χαρῶ, ῆς, ῆ. a. 2. inf. pass. χαρῆναι. f. 2. pass. χαρήσομαι, lætabor. præt. m. κέχαρα. Hinc χαρὰ, ᾶς, ἡ, gaudium: χαίρειν χαρὰν, gaudere gaudium.

Χαιτάεις, άεσσα, εν, Dor. pro χαιτήεις, comosus, qui comam habet: à

ΧΑΙ'ΤΗ, ης, ἡ, juba, coma, cæsaries, SETA, qu. à χάω, quia diffusa.

Χαιτήεις, εντος, ὁ, jubatus, comatus: in f. g. χαιτήεσσα, ης, ἡ, à præced.

Χαιτῆεις, idem quod præced. χαιτήεις, & ab eod. Th. χαίτη; sicut &, χαίτωμα, idem quod ipsum Th. χαίτη, juba, proprie equi; sed tribuitur &, aliis quibusdam quadrupedibus, ut bonaso; apud Aristot. & leoni; ut &, in homine sic dicitur coma, cæsaries; sicuti etiam, usurpatur & de frondibus vitis; apud Athen. & Theocr. Idyl. σ. χαίτας appellavit, cinaræ frutices pappos, &c. Vide.

Χαλὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro χηλὴ, ῆς, ἡ, forfex, ungula bisulca.

Χαλαβέω, tumultuor, terreo; pro φοβέω, seu θορυβέω, Hesych.

ΧΑ'ΛΑΖΑ, ης, ἡ, grando: qu. à χαλῶ.

Χαλαζάω, grandine laboro; ut ὕες χαλαζῶσαι, grandinosi sues; apud Aristot. Hist. an. 8. 21. & χαλαζῶσα δρεχμὴ, per jocum dicta fuit, stips quædam theatralis; quòd, quum daretur grando ruisset; Zenod. à præced. Th. χάλαζα, ης, quam Aristot. de mundo fieri dicit, ex nive volutim contorta; item, χάλαζα, dicuntur etiam, tubercula quædam pellucida, grandini similia, per cutem sparsa; item, sic nominatur, & vitium quoddam in suis ore sub lingua; Athen. l. 3. & in ovorum quoque luteo, χάλαζαι, dicuntur, à grandinis forma & colore, &c. V.

Χαλαζήεις,

Χαλαζήεις, εσσα, grandinosus: à præcedent.

Χαλαζίας λίθος, dicitur lapis seu gemma, grandinis colore & figurâ; Plin. 37. 11. Item, χαλάζιον, τὸ, vitium quoddam palpebræ, quum in ea tuberculæ quædam nascuntur grandini similia; unde χαλαζιᾶν, laborare eo vitio, Aët. 7. 82. omnia, à præced. χάλαζα, V.

Χαλαζοβολέω, ῶ, grandine ferio; in Epigr. ex Th. χάλαζα & βολέω, ῶ, &c. V. Item, χαλαζοκοπέω, grandine ferio, seu verbero, aut contundo, unde χαλαζοκοπία, calamitas illa, quâ aliquid grandine contundatur aut vexatur; ex χάλαζα & κοπή, ἡ, &c. V. Item, χαλαζοφύλαξ, speculator & observator grandinis futuræ, Plut. ex χάλαζα, ἡ, & φύλαξ, ὁ, V. Χαλάζεσθαι, exp. pessum ire; à Th. χαλάω, V.

Χαλάζεσθαι, grandine infestari; item, exp. &, concipere grandinem, de sue; Aristot. an. l. 8. Unde verbale, χαλάζασις, q. d. grandinatio; eminentiæ quædam intra palpebras grandini similes; item, χαλαζώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, grandinosus; Nic. grandinis speciem habens; à Th. χάλαζα, V.

Χαλάζω, idem quod, & pro Th. χαλάω, id V.

Χαλαίνοντες, laxantes, nom. plur. præs. part. a

Χαλαίνω, idem quod χαλάω, laxo. f. άσω.

Χαλαῖπες, pedes habens suis compagibus laxatos; claudus; Epith. Vulcani apud Nic. ex Th. χαλάω, & πῆς, ὁ, V.

Χάλανδεγν, ν, τὸ, grabatum, Hesych.

Χαλάξαις, Dor. & Æol. pro χαλάσας.

Χαλάε, Hesychio est catena; item, χαλαὸς, laxus, laxatus; non contentus; ut, χαλαὸς χαλινός; apud Xen. de re equ. sed exp. &, agilis, flexibilis; atque inde, χαλαότης, ητος, ἡ, laxitas, laxitudo; omnia, à Th. χαλάω, V.

Χαλάσας, ασσα, a. 1. part. act. verbi χαλάω, quod V.

Χαλᾶσι, Dor. & Æol. pro χαλῶσι, laxantur, demittuntur, quod Att. pro χαλῶνται, 3. pl. præs. ind. à χαλάω.

Χάλασις, εως, ἡ, laxatio, remissio; sed exp. &, resolutio; item, χάλασμα, τὸ, & χαλασμὸς, ῦ, ὁ, idem; laxatio, remissio; sic &, χαλαστὸς, ῆ, ὁ, laxatilis; qui laxari & remitti potest; unde χαλαστὸν, τὸ, catena dicitur; quoniam laxatur & demittitur; modò intenditur aut adducitur; paralip. l. 2. c. 3. Atque inde, χαλαστικὸς, laxandi remittendique vim habens; ut χαλαστικὸν φάρμακον, apud Medicos; omnia, à Th. χαλάω, demitto; item, concedo; & in pass. χαλάομαι, ῶμαι, laxor, remittor; item laxor, i.e. aperior; item demittor, dejicior, deprimor; item, mollior, &c. V. Unde &, χαλασχίαν, τὸ, quod exp. σμῆγμα, ῥύμμα, sapo, smegma, nitrum, Plut.

ΧΑΛΑ'Ω, vel χαλάζω, LAXO, remitto: cesso, concedo: f. άσω. a. 1. ἐχάλασα, ας, ε, a. 1. imperat. χάλασον, άτω, perf. act. κεχάλακα. perf. pass. κεχάλασμαι, σαι, σται. a. 1. ind. pass. ἐχαλάσθην, demissus fui: hinc χαλασμὸς, ῦ, ὁ, laxatio.

ΧΑΛΒΑ'ΝΗ, ης, ἡ, GALBANUM, succus ferulæ arboris.

Χαλβανόεις, εντος, ὁ, galbaneus; Nic. in Ther. à præced. χαλβάνη, ἡ, Dioscor. 2. 79. ubi docet galbanum liquorem esse ferulæ in Syria nascentis, &c. Vide.

Χαλδαῖος, ου, ὁ, Chaldæus, nomen gentile.

Χαλεπαίνω, difficilis sum, succenseo; item injuriâ lacessio. præs. imperat. act. χαλέπηνε, χαλεπαίνετε, 3 sing. opt. præs. act. Them. χαλέπω, lædo. f. ψω.

Χαλεπάω, idem quod præced. χαλεπαίνω, molestiâ afficio, noceo; & ab eod. &c. V.

Χαλεπῇ, dat. sing. f. g. à

Χαλεπὸς, ἡ, permitiosus, gravis, difficilis, gen. Ion. χαλεπέος. dat. pl. Ion. χαλεπῖσιν. Th. χαλέπω, lædo.

Χαλεπότης, ητος, ἡ, difficultas: à præcedent.

Χαλεπὸς, Hesych. difficultas, fœvitia; gravitas; à χαλεπὸς, seu Them. χαλέπω, V. Unde etiam, χαλεπήρης, εος, ὁ ἡ ἡ, idem quod χαλεπὸς, gravis, durus, &c. V.

ΧΑΛΕ'ΠΤΩ, damno afficio, everto, labefacto. f. ψω. p. κεχάλεφα. præt. m. κεχάλεπτα. Hinc χαλεπὸς, ἡ, difficilis; item, noxius, gravis, molestus; χαλεπότης, ητος, ἡ, difficultas: χαλεπαίνω, difficilem me præbeo.

Χαλεπῶς, difficulter, adv. à χαλεπὸς, difficilis. Th. χαλέπω, lædo.

Χαλεπώτερος, α, difficilior, & in superlat. χαλεπώτατος, difficillimus: ab eod.

Χαλία, ἡ, Hesychio est ἡσυχία, qui es, quâ corpora laxantur à laboribus, & molestiis: à Th. χαλάω, unde χαλαίνω, &c. V.

Χάλικες, lapides minuti: à χάλιξ, quod vide.

Χαλίκρατος, ε, ὁ, ἡ, merus, purus: à χάλις & κεράω, misceo.

Χαλίκρητος, idem cum præced. χαλίκρατος; ità temperatus, ut possit χαλᾶν τὰς φρένας, hinc compar. χαλικρατέστερος, & per Sync. χαλικρότερος, apud Nic. &c. V.

Χαλιμάζω, more χαλιμάδων in libidinem ruo; Suid. à præced. χαλιμὰς, άδος, ἡ, i.e. ἡ χαλεπαίνη ὑπὸ μέθης τὸ σῶμα, inquit Hust. ex veteribus; vel ἡ χαλεπαίνη πρὸς σωτηρίαν, ut ait, Etym. &c. V.

Χαλιμὰς, Baccha, q. soluta in furorem: à χάλαω, laxo: χαλιμάζειν, in libidinem ruere.

Χάλιμμι, scortum impudens; πᾶσι χαλῶσα ἑαυτήν; item, venefica; Suid. est fœm. a seq. masc. χάλιμος, i.e. φαρμακὸς; Hesych. qui suis venenis hominum animos & corpora potest χαλᾶν: item, χαλιὸς, Hesychio est σκαιὸς; item, ἀγαθὸς καὶ δίκαιος, omnia, à χαλαίνω, seu à Them. χαλάω, &c. V.

Χάλιμος, ε, venificus: an quia animas χαλᾷ καὶ ἐκλύει;

Χαλινὰ, τὰ, per Metaplasmum generis; dicitur pro χαλινοὶ, labiorum ultimi fines, & oris anguli; apud Poll. Nicander. vero ἐν χαλινοῖς appellavit dentes; in Ther. χαλινὰ, autem, etiam funes nauticos significant, apud Oppian. sunt plur. masc. & neut. à Them. in sing. χαλινὸς, ὁ, vide.

Χαλιναγωγέω, ῶ, fræno duco, cum accus. fut. ήσω, perf. κεχαλιναγώγηκα. a. 1. ἐχαλιναγώγησα. a. 1. inf. act. χαλιναγωγῆσαι, fræno moderari. Ex χαλινὸς, frænum, & ἀγαγὸς, ὸς, ὁ, ἡ, dux viæ. Th. ἄγω, duco.

Χαλιναγωγίω, præced. fræno, seu rego, aut moderor. fræno, ut sessor equum; Metaph. etiam, moderor ac rego veluti fræno; fræno, refræno; Jacobi c. 3. &c. V. Item, χαλινοποιὸς, qui fræna conficit; item, χαλινοποιικὴ, sub. τέχνη, opificium conficiendorum frænorum; ex χαλινὸς, ἡ, & ποιέω, V.

ΧΑΛΙΝΟ'Σ, ῦ, ὁ, frænum, anchora: q. à χαλᾶν. Hinc χαλινόω, fræno; ἀχάλινος, ος, ὁ, ἡ, effrænis.

Χάλινε, fræna, præs. imperat. act. χαλίνου, ν, ἁ

Χαλινόω, fræno. Th. χαλινός.

Χαλινῶν, præced. exp. frænum injicio; vel fræno injecto rego, ac moderor; ut, ἵππον χαλινῶν, apud Xen. & Plut. &c. V.

Χαλινοφάγος, q. d qui frænum mandit seu rodit; hpith. generosi equi; ex χαλινὸς, & φάγος, ὁ, &c. V.

ΧΑ'ΛΙΞ, ικος, ὁ, lapillus; SILEX, CALX: vide etiam seq.

ΧΑ'ΛΙΣ, seu χάλιξ, ικος, ὁ, Bacchus, vinum, merum; q. ἁ χαλᾶ, laxat velut in lætitiam.

Χάλις, præced. ὁ, exp. ἄκρατος οἶνος, vinum meracum; alii vero ponunt χάλις, ὁ, pro ὁ μεμιγμένος καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας, insanus, impos sui, &c. Vide.

Χαλιφρονέω, sum χαλίφρων; demens sum & stolidus; Od. ψ. & χαλιφροσύνη, mens laxa & emota sua sede; Od. ω. Utrumque à seq. χαλίφρων, ὁ χάλις τὰς φρένας; amens, demens, &c. V.

Χαλίφρονα, acc. sing. à

Χαλίφρων, ονος, ὁ, ἡ, cui mens laxata & emota est: à χαλᾶσθαι φρένα, vel cui χάλις φρένα, turbavit.

Χάλκασθος, ἡ, χάλκασθον, τὸ, ut ὄφ, χάλκασθος, ος, ὁ, atramentum sutorium; ut interpretatur Celsus; est succus concretus, ex chalcitide genitus & effloreſcens; Dioſc. 5. 114. ex χαλκὸς, ὁ, & ἄνθος, εος, τὸ, &c. V.

Χαλκάρματος, ος, ὁ, ἡ, Poët. & Ionic. pro χαλκάρματος, qui æreo curro vehitur. Ex χαλκὸς, æs, & ἅρμα, ατος, τὸ, currus.

Χάλκασπις, ιδος, ὁ, ἡ, qui æreum clypeum gestat. Ex χαλκὸς, æs: & ἀσπὶς, clypeus.

Χάλκεα, pro χάλκεια, nom. pl. n. g. à χάλκειος, ος, quod V.

Χαλκείης,

Χαλκέγχης, ες, ὁ ἡ ἡ, æreâ hastâ utens vel ferreâ; hastam æreâ cuspide præfixam gestans, armatus; aut etiam bellicosus; ut, χαλκεγχέων Τρώων, Eur. ex χαλκὸς, ὁ, & ἔγχος, τὸ, vide.

Χάλκεια, seu χαλκεῖα, τὰ, festum antiquum, & a populo olim celebratum postea vero, à solis fabris, in honorem Vulcani; Etym. Item, χαλκέα, Polyb. χαλκεργέια, dixit; est neut. plur. à sing. χάλκειον, τὸ, vide.

Χαλκεῖον, ε, τὸ, officina fabri ferrarii. Th. χαλκὸς, æs.

Χαλκείαν, gen. pl. à χάλκεος, ε, metri gratiâ, pro χάλκεος, quod V.

Χαλκέλατος, ε, ὁ, ἡ, ex ære ductо factus: idem quod χαλκήλατος, quod vide.

Χαλκέμβολος, æreum seu æratum habens rostrum; ut, χαλκέμβολοι νῆες, rostratæ naves; item, χαλκεμβολὰς, άδος, ἡ, in fœm. dicitur pro eod. ex χαλκὸς & ἔμβολον, seu ἐμβολὰς, &c. V.

Χαλκείντερος, intestina habens ærea. Ita cognominatus fuit Didymus grammaticus διὰ τὸ τὰ βίβλια ὀπτανεῖν. Dicitur enim scripsisse super ter mille libros. Suid. ex χαλκὸς, æs; & ἔντερον, intestinum. Th. ἔντος.

Χαλκεντὸς, idem quod seq. χαλκέντης, vide.

Χαλκεντὴς, έος, ὁ, ἡ, Poët. qui æreis armis utitur. Ex χαλκὸς, æs, & ἔντεα, τὰ, arma.

Χαλκεόφρων, ονος, ὁ, ἡ, æreis, vel ferreis clavis compactus. Ex χαλκὸς, æs: & φρὴν, ενος, ὁ, clavus.

Χαλκεοθώρηξ, idem cum seq. χαλκεοθώρηξ, & ex iisd. V. Pro quibus tamen, potius & frequentiùs dicitur χαλκεοθώρηξ, itidem ex iisd.

Χαλκεοθώρηξ, ηκος, ὁ, ἡ, qui æreo thorace utitur, æreo thorace indutus vel armatus: ex χάλκεος, quod vide: & θώρηξ, thorax.

Χαλκεοκάρδιος, ε, ὁ, ἡ, qui æneum pectus habet. Ex χάλκεος, quod vide: & καρδία, ἡ, cor.

Χαλκεομίτρης, ε, ὁ, Poët. ὁ χαλκῆν μίτρην φέρων, qui æream mitram gestat.

Χαλκεόπλοος, æreis armis indutus; vel simpl. armatus; ex χαλκὸς, vel χάλκεος; & ὅπλον, τὸ, &c. V.

Χάλκεος, έη, έον, εον, ἕν, æreus, a, um. Th. χαλκὸς, æs.

Χαλκεόφωνος, ος, ὁ, ἡ, æneam vocem habens. dat. sing. χαλκεοφώνῳ. Ex χάλκεος, quod vide, & φωνὴ, vox.

Χάλκευμα, τὸ, machina ærea, seu quælibet res ærea; verbale, à χαλκεύω, ευμαι, unde etiam seq. χαλκεῖος, qui dicitur etiam faber ferrarius; Od. ι. Item, dicitur &, de aurifice; Od. γ. deque impressore, qui χαλκεῖος, &c Vide.

Χαλκεὺς, έος, ὁ, faber ærarius. Th. χαλκὸς, æs.

Χαλκευτὴς, ῆ, ὁ, idem quod χαλκεὺς, qui æramenta cudit; & general. fabricator, artifex; in Epigr. l. 3. Atque indè, χαλκευτικὸς, ad fabrum ærarium seu ferrarium pertinens; item qui artem ærariam seu ferrariam probè callet; & χαλκευτήριον, τὸ, officina τῆς χαλκευτῆς, omnia verbalia, à seq. χαλκεύω, ευμαι, artem ærariam tracto; æs exerceo, & malleo tundo; & transitivè exp. & ex ferro fabricor; item, ære cudo, cupro exprimo, metallo imprimo; item passivè, χαλκεύεσθαι, dicitur, quod ex ære cuditur, vel &, in ære inculcitur; & Metaph. pro adornari, instrui, &c. V.

Χαλκεύω, ex ære fabricor: χαλκεύεσθαι, 3. sing. præs. pass. à χαλκεὺς, quod vide.

Χαλκεὼν, ῶνος, officina fabri ærarii; Od. θ. à Th. χαλκὸς, ὁ, V.

Χαλκέως, dat. sing. à χάλκεος, ος, æneus: quod V.

Χαλκέως, adverb. ex ære: ab eodem Th. χαλκὸς.

Χαλκηδὼν, όνος, ὁ, nomen gemmæ, Chalcedonius.

Χαλκῆ, ῆς, ἡ, ærea; unde, χαλκῆ μάχη, ludi genus; apud Poll. l. 9. in quo puer fasciâ obligatis oculis proclamat χαλκῆ μάχην ἔπεχε; alii respondent, ἔπεχε, ἀλλ' ἐ λήψεις; feriuntque ipsum, donec eorum aliquem ceperit; est fœm. à masc. χαλκὸς, ὁ, V. Item, χάλκη, ἡ, dicitur ἡ πορφύρα, teste Hesych. & Schol. Nic. afferente exemplum hujus signif. ex Numenio.

Χαλκῆιον, ε, τὸ, Ion. pro χαλκεῖον, vas ahenum: & pro fabri ferrarii officina. Th. χαλκὸς, æs.

Χαλκηῖος, Ionicè, pro χάλκεος, ærarius, seu ferrarius, fabrilis; ut χαλκήιος δόμος, Od. α. &c. V.

Χαλκήλατος, ex ære ductus. Ex χαλκὸς, æs: & ἐλαύνω, seu ἐλάω, duco, ductile opus facio.

Χαλκήρης, ες, ὁ, ἡ, æneus, ex ære factus & aptatus. Ex χαλκὸς, æs: & ἄρω, apto.

Χαλκίδα, acc. sing. à χαλκὶς, ίδος, ἡ, nomen urbis.

Χαλκιδίζειν, & χαλκιδάζειν, fordidum esse, & præparcum; ductâ signif. ἀπὸ τῆς κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδέων. Hesych. Item, obscœno puerorum amori deditum esse; quoniam tales puerorum amores, apud Chalcidenses frequentes erant; idem, & Suid. Item, χαλκιδάδις, è Chalcide urbe oriundus; & χαλκιδικὸς, vel χαλκιδάδικος, Chalcidensis; omnia, à χαλκὶς, ίδος, id V. Item χαλκιδικὴ, itidem ab eod. χαλκὶς; id vide. Item, χαλκίδιον, vasculum ex ære; Poll. l. 10. Sed, videtur etiam accipi pro vili æris moneta; Atque indè, χαλκιδίτις πόρνη, vile & triviale scortum, quod, vel pro æreo nummo se prostituit; apud Joseph. Utrumque, à χαλκίον, τὸ, idem cum Th. χαλκὸς, æs, Aristoph. in ran. Item, vas æreum, seu æramentum; Xen. Item, χαλκίζω, ludo χαλκοῖς; Poll. 7. 24. Item, æs refero; æri sum similis; Eust. itidem, ab eod. Th. χαλκὸς, quod sumitur &, pro ærea moneta, &c. V. Item, χαλκισμὸς, ludus in quo ludebant chalcis, aut alio nomismate; quidam fuisse dicunt ludi genus, quo nummum raptim circumagendo, digito impositum, excutiebant pueri, & priusquam humi caderet, excipiebant recto digito; Poll. 6. & Eust. est verbale, à præced. χαλκίζω, V.

Χαλκιοικὸς, æream domum habens; sive ærarii domus; ut, κατέρυγε πρὸς τὸν χαλκίοικον; apud Plut. in Lyc. Atque indè, χαλκιοικὶς, ἴδος, ἡ, dicitur Minerva; cujus Epith. est apud Spartanos, ab ærea æde, q. d. Chalciæca, cognominata; ex χαλκὸς, ὁ, & οἶκος, ὁ, &c. V.

Χαλκίον, ε, vas æreum, quo coquus utitur. Th. χαλκὸς, æs.

Χαλκὶς, ίδος, ἡ, avis est nomen, indè dictæ, quoniam, colore æs refert; teste Eust. Hom. κύμινδις, Plin. noctua, & nocturnus accipiter, internecinum cum aquila gerens bellum; sed est &, piscis genus, teste eod. & Athen. l. 7. quod à Dorione etiam, χαλκιδικὴ dicitur, è scombrorum genere; Plin. ter in anno parit; & sale asservatus salsamentum præstat; Gaza, spuriam & ericam reddit; Aristoteli ζυγὶς, est; item, serpentis est genus, ita dictum ob virgulas quasdam ænei coloris, quæ corpus ejus distinguunt; Plin. in lacertarum genere annumeravit; item, χαλκὶς, Laconicè dicebatur famula; teste Eust. sed est &, χαλκὶς, urbs nobilis Bubœæ; hinc &, gentil. χαλκὶς γυνὴ; & ἀκρόπολις χαλκιδικὴ, i. e. Cuma; sicut &, ὄρος χαλκιδικὸν τῆς Σικελίας: item, χαλκιδικὰ ποτήρια, quæ fiebant in urbe Chalcide, omnia, à Th. χαλκὸς, ὁ, V. Χαλκισμὸς, vide supra cum χαλκίζω.

Χαλκοαρέων, gen. plur. Dor. pro χαλκοαρῶν, à

Χαλκοάρης, ες, ὁ, qui æreis aut ferreis armis est sublatus, ac interfectus. Vel activè, qui ferro interficit hostes. Ex χαλκὸς, æs, & ἄρω, tollo, cædo, &c. Vel certè sic eum vocat: quod τὸν χαλκὸν ἀρκεῖσθαι εἶχεν, id est, æs adaptatum haberet corpori. Ex χαλκὸς, æs, & ἄρω, apto.

Χαλκοβαρὴς, ίας, ὁ, ἡ, ære gravis; item firmus, solidus. Ex χαλκὸς, æs, & βαρὺς, εῖα, ὺ, pondus.

Χαλκοβατὴς, ἐος, ὁ, ἡ, & τὸ χαλκοβατὲς, qui æri vel æreis fundamentis insistit, firmus, solidus, solidam habens basin. Ex χαλκὸς, æs, & βαίνω, fundamentum. Them. βαίνω, eo.

Χαλκογένεια ἔμβολα; dicuntur rostra æreas malas seu maxillas habentia; pro rostris æratis; ex Epigr. ex χαλκὸς, ὁ, & γένειον, τὸ, V. Sic &, χαλκόγνυιος ἄγκυρα, ærata anchora; q. d. æreis armata maxillis; Pind. &c. Vide seq.

Χαλκόγνυος, υ, ὁ, ἡ, qui æreas vel ferreas genas vel maxillas habet: ex χαλκὸς, æs, & γνύς, υος, ἡ, mentum.

Χαλκοδά-

Χάλκεος, æreum habens cuſpidem, ſeu æreum angulum; Il. χ. ex χάλκος, ὁ, & γλωχὶς, vel γλωχὶν, &c. V. Item χαλκογραφ-ῶ, æreis literarum notis ſcribens, vel potius, loco ſcripturæ utens; aut potius, in æs ſcribens, ſeu æs incidens; ex χάλκος, ὁ, & γραφὴ, ἡ; à Them. γράφω, &c. V.

Χαλκοδάμας, αντ-ος, ὁ, æris domitor: à χάλκος, & δαμάω, domo.

Χαλκόδετ-ος, æreis vinculis ligatus, vel alligatus; ex χάλκος, ὁ, & δέω, δήσω, ligo, &c. V. Item χαλκοθήκη, locus ubi æs, & ærea ſupellex reconditur, peculiariter, poculorum æreorum repoſitorium; apud Athen. l. 6. ex χάλκος, ὁ, & θήκη, ἡ, &c. V. Sic & χαλκοθώρηξ, qui ærea thorace utitur: æreo thorace indutus, ſeu armatus; Il. θ. ex χάλκος, ὁ, & θώρηξ, ὁ; &c. V.

Χάλκε-ος, gen. Ion. à χάλκος, ὁ, ὁ, æs.

Χαλκοκνήμιδες, æreis induti ocreis: per Synech. æreis armis induti: ex χάλκος, æs, & κνημὶς, ίδ-ος, ἡ, tibiale, ocrea. Th. κνήμη, tibia.

Χαλκοκορυσ-ῇ, dat. ſing. à

Χαλκοκορυσ-ης, ὁ, ὁ, ærea galea munitus, ex χάλκος, æs, & κόρυς, υθ-ος, ἡ, galea.

Χαλκόκρας, & χαλκόκρατ-ος, ære miſtus, permiſtus ſeu temperatus; Heſych. ex χάλκος, & κράω, f. κράσω; per Sync. pro κεράω, ſeu κερανύω, vel -υμι, &c. Vide.

Χαλκόκροτ-ος, ὁ, ὁ, ἡ, qui ſtrepitum edit ære pulſato: ex χάλκος, æs, & κρότ-ος, pulſus.

Χαλκόκτυπ-ος, ære pulſato ſonitum edens; apud Athen. l. 14. ex χαλκὸς, ὁ, & κλύπ-ος, ὁ, &c. Item Χαλκολίβανον, ſeq. eſt electri quædam ſpecies, quæ auro dicitur pretioſior; Apoc. c. 1. expon. orichalcum, &c. V.

Χαλκολίβανον, ὁ, τὸ, CHALCOLIBANUM: ex χάλκος, æs, & λίβαν-ος, ὁ, thus.

Χαλκολογέω, ῶ, æra lego, æs colligo; i. e. nummos colligo; ex χαλκὸς, ὁ, & λέγω, lego; i. e. colligo, &c. V. Item χαλκόνωτ-ος, æreum dorſum habens; Euryp. in Troad. ex χαλκὸς, & νῶτ-ος, ὁ, &c. V.

Χαλκοπάρ-ος, ὁ, ὁ, Æol. & Dor. pro

Χαλκοπάρ-ος, ὁ, ὁ, hoc Att. factum ex χαλκοπάρεος, qui æreas genas habet. Ex χαλκὸς, & παρειὰ, ἡ, gena.

Χαλκοπέδ-ος, ὁ, ὁ, ἡ, æreum pavimentum habens, Epithet. Cœli, χαλκέον πέδον ἔχων.

Χαλκοπλάστης, qui ex ære ſtatuas, aut alia opera fingit, faber ærarius; in lib. Sap. ex χάλκος, & πλάστης, ὁ, &c. V. Item χαλκόπλουρ-ος, ærea habens latera; Soph. ex χάλκος, & πλευρὸν, τὸ; V. Χαλκοπλὴξ, q. d. ære impletus, armatus; ut χαλκοπλὴξ στρατὸς, apud Euryp. ex χάλκος, & πλήσσω; V. χαλκόπλυκ-τος, ære percuſſus, ſeu ictus; apud Sophoc. in Electra, χαλκόπλυκτος ῥόθος, expon. gladius cuſus ex ære, aut ferro: ex χάλκος, & πλυκτὸς, ὁ; V. Χαλκόπους, æreos habens pedes; ut πέδαι χαλκόπους; apud Euryp. Item cujus pedes æreis ſoleis ferrati ſunt; ut χαλκόπουν ἵππον; Il. V. ex χάλκος, & πούς, ποδ-ὸς, &c. V. Item χαλκόπρωρ-ος, æream, vel æratam habens proram; Poll. l. 2. ex χάλκος, ὁ, & πρῶρα, ἡ, &c. V.

Χαλκόπυλος ταῦρος, æripides tauri. Ex πούς, pes, & χάλκος, æs.

Χαλκόπυλ-ος, ος, ὁ, ἡ, æreas vel ferreas portas habens. Th. πύλη, porta.

Χαλκόπωγων, cui eſt ænea barba; Plut. q. d. ænobarbus: ex χάλκος, & πώγων, ὁ, &c. V. Item χαλκοπώλης, qui æs vendit: ex χάλκος, & πώλης, ὁ, &c. V.

ΧΑΛΚΟΣ, ῦ, ὁ, æs, arma ærea, vel moneta. Hinc χάλκε-ος, ᾶ, έα, ᾶ, æneus: χαλκεὺς, έ-ως, ὁ, faber ærarius: ὀρειχάλκου, ῦ, τὸ, æs montanum, orichalcum.

Χαλκοσμάραγδ-ος, chalcoſmaragdus, gemma quædam, apud Plin. l. 37. c. 5. ex χάλκος, & σμάραγδ-ος, ſeu σμάραγδος, &c. V. Item χαλκόστομ-ος, æreum habens os, ſeu æreum roſtrum; ut χαλκόστομ-ος κώδων; Soph. in Ajace: ex χάλκος, ὁ, & στόμα, τὸ, &c. V. Item Χαλκότευκτ-ος, ex ære factus: Euryp. & χαλκοτευκὴς, ære armatus, vel ſimpl. armatus: ex χάλκος, ὁ, & Them. τεύχω, ομαι f. ξω. unde τευκτὸς, ὁ, &c. V.

Χαλκότοξ-ος, ος, ὁ, ἡ, qui æreum arcum habet: à χάλκος, æs, & τόξον, ε, τὸ, arcus.

Χαλκοτόρ-ος, ος, ὁ, ὁ, qui æs perforat, & penetrat. Ex χάλκος, æs, & τορέω, perforo.

Χαλκοτύπ-ος, qui æs percutit, faber ærarius: Plut. in Per. ſed accipitur & pro

Χαλκοπλάστης, apud eund. Unde χαλκοτυπεῖσθαι; dicitur quod fingitur a fabro ærario, ſeu æris fuſore, &c. ex iiſd. cum ſeq. V.

Χαλκότυπ-ος, ος, ὁ, ἡ, ære impreſſus, ferro inflictus: à χάλκος, æs, & τύπω, verbero. p. m. τέτυπα.

Χαλκουργὸς, qui æs tractat, & elaborat, qui æra fabricatur, faber ærarius; unde χαλκουργικὴ, ſub. τέχνη, ars ærararia: Item Χαλκουργέω, ῶ; æs præparo, ut metallarius; unde verbale χαλκούργημα, τὸ; opus à chalcurgo confectum, quidam expon. ſignum æneum: Item χαλκούργιον, officina ærararia; omnia ex χάλκος, ὁ, & ἔργον, τὸ, &c.

Χάλκεος, dicitur contracte, pro χάλκε-ος, æreus, ex ære factus, &c. V.

Χαλκεόδ, æreis armis armari, præſ. inf. paſſ. à χαλκόω. Th. χαλκὸς, æs.

Χαλκοφανὴς, æreo colore ſplendens: Nonn. ex χαλκὸς, & φαίνω, cujus comp. varia, deſinunt in φανὴς, &c. V.

Χαλκόφι, per paragogen Poëticam dicitur, pro χαλκεῦ; ex ære, à Them. χαλκὸς; V.

Χαλκόφων-ος, æream habens vocem; i. e. valde acutam & ſonoram, vel valde firmam; Il. ε. Item Χαλκόφων-ος, dicitur etiam gemma quædam, quæ æris ſonum ſeu tinnitum pulſu reddit; Plin. 37. c. 10. ex χαλκὸς, ὁ, & φωνὴ, ἡ, &c. V.

Χαλκοχάρμης, ου ὁ, qui æreis armis delectatur: ex χαλκὸς, æs, & χάρμη, ἡ, vel χάρμαι, τὸ, gaudium. Them. χαίρω, gaudeo.

Χαλκοχίτ'ωνες, gen. pl. à

Χαλκοχίτων, ων-ος, ὁ, ἡ, lorica ænea armatus: à χαλκὸς, æs, & χιτὼν, tunica.

Χαλκό'ω, æreum reddo; vel ære obduco, & munio, à χαλκὸς, ὁ; V.

Χαλκῷ, æri, dat. ſing. à χαλκὸς, ὁ, æs.

Χάλκωμα, τὸ, æramentum; vas, aut aliud opus ex ære factum; & apud Plut. χαλκώματα, dicuntur ærata navium roſtra; verbale à χαλκό'ω; V.

Χαλκώνυπ-ος, emptus ære, vel ſimpl. emptus; Heſych. ex χαλκὸς, ὁ, & ὠνητὸς, ὁ, &c. V. Item Χαλκωροχεῖον, ε, τὸ, æriſodina, æraria; Plut. Symp. 3. ex χαλκὸς, ὁ, & ὀρυχὴ, ἡ; à Them. ὀρύσσω, vel -πω, f. ξω. præt ὄρυχα, &c. V.

Χαμάδις, & χαμάζε, humi, adverb. à ſeq.

ΧΑΜΑΙ, HUMI, in terrâ, adv.

Χαμαὶ, præced. expon. & humi; i. e. in terram, ad terram; ut ἢ μὲ δυσπλαγθέσα χαμαὶ πέσε; Il. ν. &c. V.

Χαμαίκτη, humilis, ακτ-ος, id eſt, ſambucus, ebulus.

Χαμαίβατ-ος, ος, ἡ, humilis rubus: χαμαίβατον, fragum: ex χαμαὶ, & βάτ-ος, ος, ἡ, rubus.

Χαμαιβιὸς, έ-ος, ὁ, ἡ, ὁ χαμαὶ, ἢ ἐν τῇ γῇ βιοὺς, ος, terrigena, quique humi & in terrâ eſt natus.

Χαμαιδάφνη, laureola, herba: ex χαμαὶ, & δάφνη, laurus.

Χαμαιδιδάσκαλος, ludimagiſter, inferioris ſc. ludi.

Χαμαιδικαστὴς, pedaneus judex: pedibus, non curru, in forum iens.

Χαμαίδρυς, CHAMÆDRYS, herba.

Χαμαίδρυς, præced. dicitur etiam χαμαίδρεφ-ς, quercus humilis; herba ſic dicta, quòd folia habeat, quæ ſunt τῇ χίσῃ δρυὶ ὅμοια; ex χαμαὶ, & δρῦς, υὸς, &c. V. Item χαμαιδρυὰς, pro χαμαιδρυὰς; id V. Item adjective χαμαιδρυάδες σύες, dicuntur humi cubantes ſues: ſic & χαμαιδύνα, ſeu χαμαιδύνη, idem cum & pro χαμαιδύνη; ut & χαμαιδύναι, pl. à ſing. ſeq. χαμαιδύνης, &c. V. Χαμᾶιδεν, ex terra, humi, è ſundo; Plut. adv. à χαμαὶ; V.

Χαμαιδύνης, pro χαμαιδύνης, qui humi cubat: ex χαμαὶ, humi, & δύνη, ης, ἡ, cubile.

Χαμαίζηλον, viburnum, geniſta: &

Χαμαίζηλος, ε, ὁ, ἡ, humilis: q. τὰ χαμαὶ ζηλῶν, humilia cum æmulatione conſectans.

Χαμαίκωλος, qui humiſtrato caule eſt, cujus caulis humi ſerpit; nec inde aſſurgit: ex χαμαὶ, & κωλὸς, ὁ, &c. V. Item Χαμαικέρατος, humilis cerafus, ſeu cerafus pumila; apud Athen. & Plin. ex χαμαὶ, & κέρατος, ὁ; V. Χαμαίκισσος, hedera humilis, ſeu pumila & terreſtris, frutex, ſic dictus, quod habeat folia ſimilia κισσῷ; teſte Dioſc. 4. 126. ex χαμαὶ, & κισσὸς, ὁ; V. Χαμαικλινὴς, humi proſtratus; vel qui humi procubuit, aut accubuit; ex χαμαὶ, & κλίνη, ἡ; à Them. κλίνω, cujus comp. quædam in κλινὴς, &c. V. Χαμαίκοιτ-ος, humi cubans; unde χαμαικοιτία, humi cubatio, & χαμαικοιτεῖν, humi cubo, ſeu jaceo: ex χαμαὶ, & κοίτη, ἡ, ſeu κοῖτ-ος, ὁ, &c. V. Item χαμαικυπάρισσος, cupreſſus pumila; herbæ nomen apud Plin. ex χαμαὶ, & κυπάρισσος, ἡ; vide.

Χαμαιλεύκη, q. humilis populus: λεύκη, enim populus alba.

Χαμαιλέων, leo pumilus, animal quod subinde colorem mutat. CHAMÆLION: Angl. Chameleon. Metaph. versipellis, qui vertit pellis suæ colorem ob pavorem: nullum enim animal pavidius eo dicitur. Est &

Χαμαιλέων βοτάνη, carduus: sic dictus ob foliorum varietatem, à chamæleonte animali: ex χαμαί, & λέων, οντος, ὁ, leo.

Χαμαίμηλον, CHAMÆMELUM: Angl. Chamomile: ex χαμαί, humi, & μῆλον, malum ab odore mali Mariani dicta herba. Plin. lib. 22. 21.

Χαμαιμυρσίνη, & χαμαιμύρτη, myrtus pumila seu humilis ex χαμαί, & μυρσίνη, ἡ; idem quod Them. μύρτος, ὁ, &c. vide. Item χαμαιπέτης, humi volans: ex χαμαί, & πέτομαι, &c. vide. Item Χαμαιπετεία, ἡ; humilitas, humi jacere, abjectum esse: Suid. à seq. χαμαιπετὴς, in terram prociduus; sed Metaphoricè sumitur apud Luc. ut ὑπόμνημα χαμαιπετές, humile; i. e. humili dicendi genere conscriptum, &c. V.

Χαμαιπετῶσαι, Dor. pro χαμαιπετοῦσαι, humi cadentem: acc. sing. præsent. part. act. à χαμαιπετέω· quod ex χαμαί humi, & πετέω, quod à πίπτω, cado. Hinc χαμαιπετὴς, ἐος, ὁ, ἡ, humi cadens, vel in terram decidens.

Χαμαιπέτω, humi cado; Pind. Nem. 4. ex χαμαί, & πέτω, inusit. pro πίπτω; vide. Item Χαμαιπετῶς, humiliter, in terram procidendo; est adv. à præced. χαμαιπετὴς; V. Item Χαμαιπιθήκη, ἡ; larix pumila; Plin. 24. 15. ex χαμαί, & πιθήκη, ἡ; V.

Χαμαίπιτυς, υος, ἡ, CHAMÆPITYS, herba ita dicta, quia odore pinum refert. Them. πίτυς, ἡ, pinus.

Χαμαίπους, qui vel quæ iter faciens pedibus terram calcat; qui nec equo, nec curru vehitur, sed propriis ingreditur gressibus; peculiariter, sic dicebatur sponsa, quæ non curru deducebatur domum sponsi, moris enim erat, curru eas vehi: Poll. l. 2. & 3. ex χαμαί, & πούς; V. Item Χαμαιρεπὴς, seu χαμαιρρεπὴς, in terram vergens, seu inclinans; Suid. unde adv. χαμαιρεπῶς, in terram vergendo: ex χαμαί, & Them. ῥέπω. V.

Χαμαιρεφὴς, ές, ὁ, ἡ, in terram stratus: à ῥέπω.

Χαμαιρεφεῖς, vel χαμαιρρεφεῖς φοίνικες, expon. palmæ humiles; est pl. à sing. χαμαιρεὼς, vel χαμαιρρεφὴς, præced. ex χαμαί, & ῥέπω. f. ψω, &c. V. Item Χαμαιστρωσία, humile stratum: seu lectus humi stratus: sed sic etiam dici potest, quum quis in solo herbido decumbit, & herba ipsa straguli vicem præstat: ex χαμαί & στρώσις, εως, ἡ, &c. V. Item Χαμαισύκη, humilis ficus, nomen herbæ; apud Dioscor. 4. 170. quam & συκῶν, vocari tradit, & peplo similem esse asserit; ex χαμαί, & συκῆ, ἡ; V. Χαμαιχαδὴς, humi fissus, qui humi finditur seu scinditur: Theoph. ex χαμαί & χάδη, ἡ; à Them. χάζω; vide.

Χαμαῖπις, sive χαμῶπις, vitis, quæ humi serpit: Suid. & Eust. à Them. χαμαί; V.

Χαμαιτύπη, scortum vile, quod se finit χαμαὶ τύπτεσθαι.

Χαμαιτύπος, humi feriens & tundens; ut χαμαιτύποι ἵππακες, accipitres; qui humi seu super terram rostro suo, & unguibus in prædam irruunt, eamque tundunt; unde χαμαιτύπη, præced. dicitur trivialis meretricula, quòd humi se cuivis prostituat; atque inde χαμαιτύπειον, τὸ; dicitur locus in quo ejusmodi meretriculæ se prostituunt, lupanar; Suid. & χαμαιτυπία, scortatio cum vili & abjecto scorto; Hesych. omnia ex χαμαί, & τυπὴ, ἡ; unde τυπτω, &c. V.

Χαμηλαία, contracte pro χαμαιελαία, q. humilis olea.

Χαμερπὴς, humi repens, seu serpens; à terra sese non attollens; ut herbæ quædam: unde adv. χαμερπῶς, humi serpendo, nec à terra sese attollendo; seu humiliter, crassè, abjectè: ex χαμαί, & ἕρπω; V. Item χαμεταιρὶς, scortum vile, & abjecta meretrix: utpote quæ humi, & in trivio sese cuivis prostituat: Hesych. dicitur & χαμετάιρα, Plin. 36. 5. ex χαμαί, & ἑταίρα, ἡ; V.

Χαμεύνα, ας, ἡ, Dor. pro

Χαμεύνη, ης, ἡ, per Syncop. pro χαμαιεύνη, humi jacens cubile: &

Χαμεύνις, ιδος, ἡ, humilis lectus: ex χαμαί, & εὐνὴ, cubile.

Χαμεύνα, præced. seu χαμεύνη, expon. stibadium humi stratum, humilis & vilis lectus, & χαμεύνης, qui humi cubat; ut & χαμεύνιον, diminut. ab vel idem quod χαμεύνη, storea, lectus humilis: Item Χαμευνία, ipsa actio cubandi humi; q. d. humi cubatio: Item storea, quæ pro lecto substernitur; Poll. Sic & χαμευνεῖν, humi cubare, & χαμευνάς, άδος, ἡ; pro stibadio humi strato, vel idem quod, ut omnia, ex iisd. cum præced. χαμεύνις, storea, &c. V.

Χαμῖπις, vide suprà, cum χαμαῖπις.

Χαμόθεν, adv. ex humo: è terra. Them. χαμαὶ humi.

Χαμηλὸς, ἡ, ὸν, humilis, è, vilis. Poët. χαμηλαί, ungulæ: à χαμαὶ, humi.

Χαμῆλκος, traha: machina quâ navis è mari in siccum trahitur: à χαμαὶ & ἕλκω, traho.

Χάμος, frænum; puto à κημὸς, aut à χάζω.

Χανάαν, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. depressus, humiliatus.

Χανδάνω, idem quod χάζω, capio.

Χανδόν, adv. o. e hiante: à χαίνω, hisco.

Χανεῖν, a. 2. inf. act. verbi χαίνω, hisco: f. χανῶ. aor. 2. ἔχανον. aorist. 2. part. χανὼν.

Χάνη, & χάννη, ἡ; idem quod χάνος, hiatula piscis; qui & ipse, à χαίνω; teste Eust. apud Aristot. interdum scribitur hodie, χαύνη, sed vitium patet esse librariorum: Item Χάνες, τὸ; idem quod χάσμα, τὸ, rictus, os apertum & magno hiatu diductum: atque inde etiam χάνλω, nonnulli vocant τὸν ἀρθρωτῶνα, propterea quòd gargar suprà sit largius, & arctius infrà, velut infundibulum, quod χάνη, & χώνη, vocatur: quod χώνη perinde eidem quoque gulæ, ab Alex. Aphr. tribuitur: Item χανέω, quidam ponunt, ex χάνος, pro χαίνω seu χάσκω: Item χανύω, vel χανύσσω, expon. vociferor, clamo, os magno hiatu diducens: Hesych. omnia à Them. χαίνω, f. ανῶ, &c. V.

Χανδμὴ, f. m. &

Χανδμὼ, f. part. m. &

Χαπώ, hiabo, f. activ. verbi χαίνω, hisco.

Χάος, εος, τὸ, CHAOS, rictus, hiatus, tenebræ. Angl. Chaos. Hinc χαόω, in chaos verto. Th. χαίνω, hisco.

Χάος, τὸ, præcedent. peculiariter Philosophis dicitur hiatus ille cæcus, & immensus, qui erat ante conditum orbem: Hesiod. in Theogon. Plat. & Aristot. &c. vi.

Χαὸς, ὁ, bonus, illustris. Dorienf. à χάω, capio: quia bonum est acceptabile.

Χαρὰ, ᾶς, ἡ, gaudium, à p. m. κέχαρα, verbi χαίρω, gaudeo.

Χάραγμα, ατος, τὸ, sculptura, character: à χαράσσω; quod V.

Χαραγμὸς, ὁ, ὸν incisura, incisio; Theophr. itidem verbale; ab eod.

Χαράδρα, ας, ἡ, & Ion. ης, alveus, sulcus, fossa. Hinc χαραδριὸς, ὁ, avis genus sic dictæ, quod hiaticolam, ὅτι περὶ τὰς χαράδρας οἰκήσεις ποιεῖται. Them. χαράσσω, excavo.

Χαράδρα, præc. exp. terræ fissura, facta ex terræ motu, caverna, salebra, vorago; Thuc. l. 3. Item sulcus, quem torrens rapido suo impetu ἐχάραξεν; Item ipse torrens, qui impetuosè è monte aut præcipite loco decurrens, terram excavat: Il. π. atque inde χαραδρίος, α, ὁ, è χαράδρα desumptus, aut lectus; ut χαραδρία βέλεμνα, apud Nonn. fragosi lapides & asperi: Item Χαραδρίος ποταμὸς, idem quod χαράδρα, torrens; apud eund. Item Χαραδρὶς, interdum dicitur, pro χαράδρα; in Epigram. Sic & Χαραδρεών, ῶνος, ὁ, torrentis alveus; vel locus frequens torrentibus; Eust. omnia à præcedent. χαράδρα; vide.

Χαράδρω, acc. sing. Ion. à χαράδρα; quod V.

Χαραδρὸς, seu χαραδρεὸς, ὁ; avis quæ in salebris & alveis torrentium degit, rupex, hiaticola: Item Χαραδρόω, salebrosum & cavernosum reddo; torrentibus impetuosis excavo; unde χώρη κεχαραδρωμένη; apud Herodot. in Euterp. Item Χαραδρώδης, ες, ὁ, ἡ, salebrosus: ut χαραδρώδεσι τόποις; apud Dioscor. 4. 57. Omnia itidem à præced. χαράδρα. V.

Χαρακίας, ου, ὁ, degens in vallis, aut proveniens; ut χαρακίας κέλαρος; Theophr. & χαρακίας πόα μαλὸς; Dioscor. 4. 165. Item dicitur simpl. χαρακὴ, ης, ἡ, tithymalus: Item Χαράκιον, τὸ; vallus, pedamentum, sustentaculum: Hesych. atque inde Χαρακίζω, vallis depactis munio, vallo protego: Item vallo, seu palo erigo; Hesych. atque inde χαρακισμὸς, munitio quæ palis defixis fit, palorum defixio; Athen. l. 6.

Item

Item Χαρακόω, vallo communio, circumvallo; impropriè apud Athen. l. 2. μᾶζα πεχαρακωμένη ἀχύρεσι, dicitur, i. e. conſtans è furfuraceâ & acerosâ farinâ, & acerbus non aliter palatum pungens, quam valli acuti pedes ſupergradientium: unde verbale Χαράκωμα, vallum, agger: idem quod, ut & reliqua, à χάραξ, ακ©, ὁ; quod expon. terræ ſulcus, aratro, aut foſſorio inſtrumento excavatæ, foſſa: Item ipſa caſtra, & Heſychio, eſt etiam ſepimentum: Item planta quædam ſpinoſa, & ſignif. etiam vallum præacutum, ſeu palum, &c. V. Item Χαρακωποιία, ας, ἡ q. d. vallatio, munitio: ex χάραξ, ακ©, & ποιέω; V.

Χαρακτὴρ, ῆρ©, ὁ, CHARACTER, typus, forma; nota inſculpta. Angl. Character. Th. χαράσσω; quod V.

Χαρακτηρίζω, inſignio charactere & nota diſtinguo. Angl. to Characteriſe: à præced. quod V.

Χαρακτηρικὸν, dicitur in quo eſt nota characteris & ſtyli, vel differentiæ; à præcedent. χαρακτὴρ, nota impreſſa, aut inſcripta, &c. V. Item Χαρακτηρισμὸς, deſignatio, denotatio; rei alicujus, ſuis veluti notis inſignitæ repræſentatio: ut & χαρακτηριστικὸς, in quo eſt nota differentiæ: ut χαρακτηριστικὰ ἰδιώματα, notæ quibus alius ab alio diſcernitur; verbalia à præced. χαρακτηρίζω, notam rei & formam exprimo, &c. V. Item Χαρακλήρι©, & per Sync. χάρακ©, incidendi vim habens; vel aptus ad incidendum & ſecandum, à χαρακτὴρ, ῆρ©, forma, differentia, deſcriptio; quâ ſcil. deſcribitur aliqua res, veluti ex nota ei impreſſa, à cæteris rebus eam diſtinguendo, &c. V. Χαράκωμα, vide ſuprà χαρακόω.

Χάραξ, ακ©, ὁ, vallum, ſeu agger, quo caſtra muniri ſolent: Item χάραξ, ὴ, pedamentum. Th. χαράσσω.

Χάραξ, præced. vide ſuprà poſt χαρακόω.

Χαραξάμβυαι, Dor. & Æol. pro χαράξασθαι, præſ. inf. act. verbi præced.

Χαράξουσα, ας, ἁ, Dor. pro Χαράξασα, ης, ἡ, notans, vellicans, præſ. part. f. g. à ΧΑΡΑ'ΣΣΩ, ſeu -ττω, ſculpo, imprimo, incido, excavo. f. ξω. p. κεχάραχα. perf. paſſ. κεχάραγμαι, ξαι, κται. Hinc χαρακτὴρ, ῆρ©, ὁ, character, nota impreſſa, vel inſcripta: χάραξ, ακ©, &c.

Χαρείλω, vide in χαρείς.

Χαρείς, ἐντ©, gaviſus. a. 2. part. paſſ. verbi χαίρω, gaudeo. f. χαρῶ. a. 2. paſſ. ἐχάρλω. a. 2. opt. χαρείλω. f. 2. ind. paſſ. χαρήσομαι.

Χάρη, Ion. pro ἐχάρη, lætatus eſt, 3. ſing. a. 2. ind. paſſ. &

Χαρλῶμαι, a. 2. inf. paſſ. &

Χαρήσομαι, f. 2. ind. paſſ. verbi χαίρω; quod V.

Χαριδότης, lætitiæ dator; Bacchi Epith. apud Plut. in Ant. ex χαρὰ, ἡ, & δότης ὁ, &c. V.

Χαρίεις, εντ©, gratioſus, elegans: acc. pl. χαρίεντας. Them. χάρις, ιτ©, ἡ, gratia. Hinc Lat. CHARUS.

Χαρίεν, τὸ, à χαρίεις; quod V.

Χάριεν, dicitur & pro adverb. χαριέντως, pulcrè, ſed ut neut. χαρίεν, expon. gratum, gratioſum, &c. V.

Χαρίεν' pro χαρίεντα, acc. ejuſd.

Χαριεντίζομαι, jocor, lepicâ urbanitate utor; facete aliquid dico: Item χαριεντίζα, idem; à χαρίεις, εντ©; V.

Χαριεντισμὸς, dat. ſing. à χαριεντισμὸς, ὅ, ὁ, venuſtas ſermonis: quod à χαρίεις, εντ©; quod V.

Χαριέντως, adv. gratioſè, ab eod.

Χαριβδὸς, ὅ, ὁ; cujus facta grata ſunt, in Epigram. ex χαρίεις, & ἔργον, τὸ; V. Item Χαριεστέρως, elegantiùs, gratioſiùs; eſt compar. cujus ſuperl. ſeq. V. Item Χαριέστατα, venuſtiſſimè; adverb. à ſeq. vide.

Χαριέστατ©, jucundiſſimus venuſtiſſimus: ſuperl. à Χαρίεις, εντ©; q.v.

Χαρίζομαι, dono, gratificor, condono: præſ. part. Χαριζόμεν©, η, ον. f. χαρίσομαι. η, εῖ. perf. paſſ. κεχάρισμαι. a. 1. paſſ. ἐχαρίσθω, ης, η. a. 1. inf. paſſ. χαρισθῆναι. a. 1. part. paſſ. χαρισθὶς, εντ©, donatus, gratis datus. f. 1. paſſ. χαρισθήσομαι, ῃ, εῖ). a. 1. m. ἐχαρισάμλω, ω, ατο, gratis dedi, gratuitò remiſi. Th. χάρις, ιτ©, ἡ, gratia.

Χαρικλοῖς, gen. Æol. & Doricè pro Χαρικλέος· à

Χαρικλὼ, CHARICLO, proprium nomen.

Χάριν, pro cauſa; vide in Th. χάρις.

Χαρίξη, 2. ſing. a. 1. ſub. m. Dor. pro χαρίσῃ, à χαρίζομαι; q.v.

ΧΑ'ΡΙΣ, ιτ©, ἡ, gratia, gratiarum actio: gaudium, elecmoſyna: venuſtas, benevolentia: præmium: in acc. χάριν. Sæpe χάριν ponitur pro ἕνεκα. Hinc χαρίς, εντ©, ὁ, & in fœm. gen. χαρίεσσα, elegans, gratioſus: χάρισμα, ατ©, τὸ, donum gratuitum: χαρίτ©, gratiâ afficio: ἀχάριστ©, ος, ὁ, ἡ, ingratus.

Χαρίσασθαι, a. 1. inf. m. verbi χαρίζομαι, gratificor. f. ἰσομαι. Them. χάρις, ιτος, ἡ, gratia.

Χαριδῶναι, a. 1. inf. paſſ. verbi ejuſd. & Them.

Χαρίσιον, τὸ, idem quod χαριστήριον; id vide: ſed eſt & placentæ ſpecies & χαρίσια, ſunt πεμμάτα, qualia dono dantur; Heſych. & Athen. à Them. χάρις; V.

Χάρισμα, ατ©, τὸ, donum, quo quis alicui gratificatur: à χαρίζομαι, gratificor. Th. Χάρις, gratia.

Χαριστήριον, τὸ, munus, quod datur ab eo, qui gratias agit; & in plural. χαριστήρια, talia munera; Item Χαριστήρι© λόγ© dicitur oratio, quâ gratiæ aguntur; & in plural. χαριστήρια λόγους ἢ ὕμνος, appellat Greg. quibus gratiæ Deo aguntur, de re aliqua: ut & Χαριστήριον, τὸ; gratiarum actio; verbalia à χαρίζομαι; V. Item Χαρίσια, τὰ, ſolenne feſtum, quo ſympoſia agitabant, unà propinqui, & dona ultrò citroque tranſmittebant: itidem ab eod.

Χάριτες, tres ſorores Gratiæ dictæ: in gen. pl. χαρίτων. Th. χάρις.

Χαριτὶα, ἡ, lepidum aliquod & jocularè factum, à χάρις, ιτ©; V.

Χαριτοβλέφαρ©, cujus palpebris gratia aliqua ineſt; (Item frutici's nomen:) Ita vocatum fuiſſe Demetrium, ſcribit Laërt. ex Χάρις, ιτ©, & βλέφαρον, τὸ; V. Item Χαριτογλωσσέω, ῶ, ſeu -ττέω, ῶ; gratiam linguâ aucupor more aſſentatorum; ad gratiam loquor, & voluntatem, ſeu voluptatem, potius quam ad veritatem: ex Χάρις, ιτ©, & γλῶσσα; V.

Χαριτόω, facio ut aliquis ſit acceptus: f. ώσω. p. κεχαρίτωκα. perf. paſſ. κεχαρίτωμαι. perf. part. paſſ. κεχαριτωμένος, η, ον, gratiam conſecutus. Th. χάρις, ιτ©, ἡ, gratia.

Χάρμα, ατ©, τὸ, & χάρμη, ης, ἡ, gaudium: animus ad pugnandum, pugna. Th. χαίρω, gaudeo.

Χαρμονὴ, & χαρμοσύνη, idem quod præced. χάρμα, vel χάρμη, lætitia, &c. Vide.

Χαρμόσυνά τινα ποιεῖσθαι, res quaſdam lætas facere: à χαίρω, gaudeo.

Χαρμόσυνον, dicitur Mercurius; q. d. qui eſt gaudium mentibus, ſeu mentibus lætitiam afferens: ex Χάρμη, ἡ, & φέρω; V.

Χαρσοποιὸς, gaudii & lætitiæ efficiens: ut Χάριτες χαρσοποιοὶ; ex χαρὰ, ἡ, & ποιέω; V.

Χαρσοπὸν, gen. Ion. à

Χαρσὼς, ὅ, ὁ, ἡ, vel χαραπὸς, lætus, vultu ſerenus, cæſius: a χαίρω, gaudeo, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Them. ὄπομαι, video.

Χαρῶσιν, 3. pl. f. 1. verbi χαίρω, gaudeo.

Χαρρὰν, ἡ, nomen urbis ἅπλιτον. Hebr. æſtus.

ΧΑ'ΡΤΗΣ, ᾳ, ὁ, CHARTA, ſic dict. quia literis χαράσσεται, inſcribitur: vel à verbo χάρτω, quod Epiſtolis ſolet apponi. Hinc Angl. Card.

Χαρτίον, ᾳ, τὸ, volumen, chartula: à præced.

Χάρτον, τὸ, charta; idem quod, & à præced. Th. χάρτης; V.

Χαρτοπωλέτης, chartarum venditor, chartarius; (qui etiam, dicitur χαρτὴς, ῆ, ὁ;) ex præced. Χάρτης, & πωλέτης, ὁ; vide.

Χαρτοπώλης, chartarius, qui chartas πωλεῖ.

Χαρτὸς, ῆ, ὁ, lætificus, dignus quo lætemur, & gaudeamus; Soph. verbale, à Them. χαίρω, -ομαι; V.

Χαρτοφυλάκιον, ſcrinium, in quo reponuntur & aſſervantur chartæ; à ſeq. Χαρτοφύλαξ, chartarum ſcil. principalium cuſtos, præfectus ſcriniorum: ex præced. Χάρτης, ὁ; ſeu χάρτον, τὸ, & φύλαξ, ακ©; unde φυλακὴ, ἡ, &c. V.

Χαρτοφύλαξ, chartularius, φύλαξ chartarum.

ΧΑ'ΡΥΒΔΙΣ, εως, ἡ, CHARYBDIS, vortex maris, vorago: quia in χάρ© βαίνῃ; vel ex χάρ© & ῥοῖβδ©, ſtridor. Eſt enim χάρ© ῥοιβδῶν, hiatus ſtridens.

ΧΑ'ΡΩΝ, οντ©, ὁ, CHARON. Orci portitor, mors. Hinc χαρώνει©, ad Charontem pertinens.

Χαρώνειον, vel χαρωνεῖον, & χαρώνει© θύρα; porta, per quam ad ſupplicium abducebantur qui damnati erant; Poll. l. 8. 4.

Item χαεφωτία, τὰ, Geographis, & Laërtio in Zenone, dicuntur barathra Plutonia, fœdos odores exhalantia: Item Χαεφώτιαι, οἱ, Orcini, turba scil. illa novorum senatorum, qui post necem Cæsaris, fraude Antonii, in senatum irruperant, à Romanis hominibus ipsos despicientibus, ac nomine illo irridentibus; dicebantur Orcini; Plut. in Ant. omnia à præced. Them. χάεφω, ὁ; vide.

Χάρψ, sive χαεφὸς, lætitiam cordis vultu prodens; lætitiam afferens oculis: unde peculiariter, χάῤῥμα, quoddam dicitur Χαεφὸν, & χαεφοί, qui eo sunt præditi; is color putatur esse cæsius, vel cæruleus; vel etiam fulvus; inter quos alioqui magna est affinitas: sic apud Theocr. Idyl. 21. ὄμματα χαεφότερα, expon. oculi magis cæsii seu glauci, & χαεφοῦ λέοντος, apud Hom. expon. fulvi leonis; & in Epigram. χεφὸν κῦμα, cæruleus fluctus, &c. atque inde χαεφότης, ητος, ἡ; color cæruleus, seu cæsius; apud Plut. &c. ex Them. χάεφω, & ὤψ, ὠπὸς, &c. V.

Χάσις, εως, ἡ, privatio: Item, segregatio, seperatio: Hesych. verbale; à χάζω, f. άσω, &c. V.

Χασκάζω, idem quod χάσκω, & Th. χαίνω, inhio, & Metaph. avidè appeto; unde Χάσκαξ, scommaticè; dicitur de homine, qui ore hiante stat & respectat aliquid; teste Eust. Sic & Athenienses, loco Ἀξιώσεις, ab Aristoph. per parodiam, κεχηνάσι, nominantur, &c. V.

Χάσκω, hisco, idem quod χαίνω.

Χάσμα, ατος, τὸ, hiatus, CHASMA. Them. χαίνω, hisco. f. χανῶ. a. 1. ἔχηνα. a. 2. ἔχανον. perf. κέχαπα. perf. pass. κέχασμαι.

Χασματικὸς σεισμὸς, dicitur terræ motus; quum scil. movente terrâ hiatus fiunt, dicitur etiam χασματίας, ου, ὁ, apud Aristot. terræ motus, qui soli confidentias, in cavernas facit; à præced.

Χάσμα, ατος, τὸ; V. Item Χασμάομαι, -ῶμαι, hio, inhio: Item oscito; unde Χασμᾶδαι, expon. oscitanter addubitare, & cunctari, angi & contrabari, æstuare dubitatione, & Χασμάω, f. άσω, oscito, dehisco: unde in præs. & part. præs. pass. οἱ βλέποντες χασμωμένως, qui oscitantes vident, oscitant: à seq. χάσμη, ης; V.

Χασμώμενος, Ion. & Dor. pro χασμάμενος, inhians, præs. part. à Χασμάομαι, idem quod χασμάομαι, à χάσμα; quod V.

Χάσμη, ης, ἡ, oscitatio, actus hiantis oris: à χάσκω, seu χαίνω, hio.

Χάσμη, præced. proprie expon. hiatus, vel hiatio, & peculiariter ea, quâ quis os inter oscitandum diducit, oscedo; &c. V.

Χάσμημα, τὸ, hiatus, vel rictus; & apud Aristoph. pro rostro hianti poni dicitur; verbale à Χασμάομαι, præced. V. Item Χασμάδης, εος, ὁ, ἡ, oscitator, qui frequenter oscitat; Diog. Laërt. atque inde Χασμωδία, ἡ, oscitantia: Item verborum compositio hiulca; Eust. utrumque à χάσμη, ης; V.

Χασόμφος, retrocedens. a. 1. part. m. gen. ου. Poët. verbi χάζω, recedo.

Χασώμεθα, Poët. pro χασώμεθα, cedamus. 1. pl. a. 1. sub. m. verbi ejusd.

Χατέω, opus habeo: Item desidero, percupio; idem quod seq. Th. Χατίω, indigeo; ut Od. γ. πάντες ὁ θεῶν χατέουσ' ἀνθρωποι, omnes divino auxilio indigent, &c. V.

Χατίοισι, indigentibus, dat. pl. part. præs. act. à

ΧΑΤΕ'Ω, Poët. CAREO, egeo, indigeo, cupio, q. à χάω, capio, vel hio. Hinc χατέω, & χατίζω, idem quod χατέω, χήτος, ους, τὸ, indigentia.

Χατίζω idem quod χατέω, egeo.

Χατὶς, ἰδος, ἡ, indigentia, seu usus: Item desiderium, cupiditas: Hesych. à Th. χατέω, unde præced. χατίζω, &c. V.

Χαυλιόδης, & χαυλιόδων, οντος, ὁ, dentes exsertos habens: ex χαλάω, laxo, emitto, & ὀδὰξ, dens, gen. ὀδόντος.

Χαύναξ, ακος, ὁ, homo tumidâ & inani inflatus superbiâ: Hesych. Item χαυνιάζω, exp. decipio, in errorem induco; utrumque à seq. Th. χαῦνος; unde apud Aristoph. in avib. χαῦνον ὄνομα, exp. amplum; quoniam autem, quæ laxa sunt & fungosa, nonnunquam etiam vento inflantur, & tumefiunt; ideo χαῦνος, aliquando signif. inflatus, tumidus, superbus; unde ἀνθρωπος χαῦνος, exp. inflatus admiratione sui; apud Aristot. Eth. l. 4. & in genere, χαῦνα, propriè dicuntur, quæ hiatibus quibusdam diducta fiunt, laxiora & fungosiora, &c. V.

ΧΑΥ'ΝΟΣ, η, laxus, fungosus: à χαίνω, hio.

Χαυνότης, ητος, ἡ, fungositas, laxitas; Plut. Symp. 6. Item stolida, & tumida superbia, inanis & ventosa ambitio; Aristot. Eth. 2. c. 7. Item χαυνόω, laxum fungosumque reddo; laxo & aperio: Athen. 13. & 8. & in pass. χαυνόομαι, laxor. Item stultâ superbiâ inflor; magnificè de me sentio, quum tamen nihil sim; ut χαυνῶ δὲ τὴν ὑπερηφανίαν τῇ ἀπαίνων, καὶ ὑπύπτιον; apud Plut. in educ. lib. omnia à Th. χαῦνος. V.

Χαυνὰν, placenta, Jer. 7. 18. & 44. 19. pro quo

Χαυὰν, ῶνος, idem ibid. Th. χαῦνος.

Χαύνως, laxè; Herodian. l. 4. adv. à Th. Χαῦνος. V. Item Χαύνωσις, εως, ἡ, laxatio, dissolutio, & χαυνωτικὸς, vim habens laxum efficiendi; Plut. verbalia à χαυνόω, -όομαι; V. Item Χαυνώσεις. Hesychio sunt panes admixto oleo subacti, quâ subactione fungosi fieri & laxi creduntur; pro eod. apud Suid. legitur χαύνανες, à Th. χαῦνος, fungosus, &c. V.

Χάω, HIO, apertus sum, vacuus sum, capio.

Χέαι, fudisse. a. 1. inf. act. verbi χέω, fundo. f. χεύσω. a. 1. ἔχεα. a. 1. imperat. χέον. a. 1. part. χέας.

Χεδρόδαφος, edulcum quoddam Syrorum.

Χεδέσπα, legumina, q. χεδδέσπα: quia χέει δρέπανον.

Χέει, fundit, 3. sing. præs. ind. à χέω, seu χείω, fundo. f. χέσω: χείσω, & χεύσω. a. 1. ἔχευσα, ἔχευα, & ἔχεα. a. 1. pass. ἐχύθω.

Χεζανάγκη, nomen emplastri seu unguenti ad movendum alvum; Aët. ex seq. Th. χέζω, & ἀνάγκη, ἡ, &c. V.

Χεζιπάω, idem quod χεσεία, cacaturio; alvum evacuare cupio: utrumque à Th. seq. χέζω, -ομαι; V.

ΧΕ'ΖΩ, caco, ventris onus depono, f. χέσω. q. à χέω, est enim effundo excrementa.

Χειά, ᾶς, ἡ, serpentum latibulum: à χείω, seu χέω, id est, χωρῶ, capio.

Χειλάριον, τὸ, labellum; diminut. à Th. χεῖλος, εος, τὸ; V.

Χείλεσι, & Poët. χείλεσσι, dat. pl. à χεῖλος, εος, τὸ, labrum, labium.

Χείλεος, Dor. pro χείλους, labri, gen. sing. à χεῖλος.

Χειλόω, & χηλέω, idem cum, & pro χηλέω, & χηλόω; quæ vide: ut χηλώσει σεαυτὸν, i. e. σπουδεῖ, seu πείσῃ; apud Hesych. à Th χηλὸς, ὁ; V. Item χηλόω, idem quod χηλόω; id V. à Th. χεῖλος, εος, τὸ, &c. V.

ΧΕΎΜΑΤΟΣ, εος, τὸ, labrum, labium. Per id q. χέομαι potum. Et pro sermone, & per Metaph. littus, seu ora maris.

Χειλόω, labro circundo, labrum in ambitum duco; à Th. Χεῖλος, εος, τὸ; V. Item Χειλόϊνη, ης; idem quod & à Th. Χεῖλος, præc. V. Unde etiam χείλαι, labeo; in Epigr. ab eod. Item Χειλωτὴρ, exp. ἡ, αὐλητικὴ γομὶς; quoniam labris circumligatur, ut interiore flatu non rumpatur; verbale à χηλόω. V. Sed Χήλατὴρ, exp. & fiscella, pabulum continens; quæ scil. equi ori circumponitur, è vertice suspensa; & sic est verbale à χηλόω, pro quo & χηλόω, dicitur pasco; à Th. Χηλὸς, ὁ; V.

ΧΕΙ'ΜΑ, ατος, τὸ, hyems; tempestas: (q. à χέω, seu χείω, quod multas fundat pluvias & nives. Hinc χμὼν, ῶνος, ὁ, idem: χμάζω, hyemo, hyemem traduco, hyberno: χμέρος, & χμερινὸς, hyemalis, hybernus.

Χειμάδιον, ου, τὸ; q. d. hybernaculum: Item Χειμάδιος, hybernus, ad hybernandum accommodus: unde χεῖσθαι χμαδίῳ, sub. τόπῳ, exp. uti hybernis; apud Dem. & χμάδιά ἐστιν ἃ μένομεν, dicitur ab eod. Sicut & ἐς χμαδίῳ φοιτῶσι, exp. se conferunt hybernatum; apud Herodot. à χμὼς, ῶνος; V. Item Χειμάζομαι, tempestate vexor, peculiariter, tali qualis hyeme in mari solet cooriri: Item hyeme infestor, seu hyemali frigore; ut καιροὶ χμαζόμενοι; apud Theophr. est pass. à seq. act. χμάζω; V.

Χειμάζω, f. άσω, hyemo, hyberno: Item tempestate vexo, vexo velut procellâ. Them. χεῖμα.

Χειμαίνω, tempestate vexare. Th. χεῖμα.

Χειμαίνομαι, tempestate vexor, sentio hyemem; apud Herodot. itidem pass. ab act. præced. χμαίνω, hyemo, sævio, &c. V.

Χειμάνια, hyemis injuriam arcens: ita dicitur læna quæ dam crassa, quam Hom. ἀλεξάνεμον, vocat, inquit Eust. sicut etiam χμάμιννες χλαῖναι, dicuntur lænæ ventorum & frigoris injuriam arcentes: idem quod ἀλεξάνεμοι; Eust. l. π. ex χείμα, & ἀμύνω, unde ἄμυνα, ἡ, &c. V.

Χείμαρος, clavus ligneus sub carinâ.

Χείμαρ-ος, præced. dicitur paxillus, quo foramen in navis carina obstruitur, quo amoto naves in siccum tractæ, aquam in sentina collectam emittunt; apud Hesiod. &c. V.

Χείμαρρ-ος, ος, ὁ, & χειμάρρ-ους, ους, ὁ, torrens: ex χείμα, ατ-ος, τὸ, hyems, & ῥέ-ος, ὅτ, ὁσ, ὁν, ὁ, fluxus, Th. ῥέω, fluo.

Χειμάρρα, dat. sing. à χείμαρρ-ος, quod vide.

Χειμὰς, άδ-ος, ἡ, sub. ὥρα, tempus hybernum, HYEMS. Th. χεῖμα,

Χειμὰς, præced. dicitur & vestis hybernа; scil. sub. ἐσθὴς, Hesych. &c. Vide.

Χειμασία, ας, ἡ, hyematio, hybernatio; item tempestas: à χειμάζω, quod V.

Χειμασκέω, ῶ, hybernis exercitiis incumbo; hyeme exerceor; Poll. ex χεῖμα & ἀσκέω, V.

Χείμασ-εν, τὸ, vestis quâ hyemali tempore utimur; Poll. à χειμάζω, ομαι, f. σω, &c. V. Item, χειμάω seu χειμέω, hyemali frigore infestor; seu simpl. frigeo, rigeo; Hesych. à Th. χεῖμα, V. Item, χειμεθλεύω, idem quod χειμετλεύω, id V.

Χείμεθλον, pernio, morbus ex frigore, cum χεῖμα θλᾷ calces. Dicitur & χείμετλον, & χείμελη.

Χειμερίζ-ειν, hyemem traducere. Th. χεῖμα, hyems.

Χειμερίζω, hyberno; vide præced.

Χειμέρι-ος, ος, ὁν, & χειμερινὸς, ὴ, hyemalis, hybernus, tempestuosus. Th. χεῖμα, ατος, τὸ, hyems.

Χειμεριώτατ-ος, exp. admodum gaudens algoribus; est superl. à præced. χειμέριος, V. Item, χειμάω, vide suprà χειμάω.

Χειμετλεύω, f. u χειμεθλεύω, item, χειμετλεύω; pernicibus laboro; manus pedesve frigore hyberno exulceratos habeo; à χείμεθλον, seu χείμετλον, τὸ, pro quo dicitur &, χείμετλη, ἡ, ulcus ex hyberno frigore, quod digiti pedum manuumque, nec non tali, contrahunt, &c. V. Item, χεμίη, ἡ, hybernum frigus, vel simpl. frigus, rigor; item, χειμῶνα, quæ friget, rigens, fœm. quasi part. fœm. præs. à verbo inusit. χειμάω; & omnia, à Th. χεῖμα, unde χειμέω, &c. V.

Χειμοθνὴς, hyemali frigore enectus; Luc. ex χεῖμα; & Th. θνήσκω, unde θνῆσις, tanquam à f. θνήσω; atque indè, comp. quædam desinunt in θνης, & θνητος, &c. V. Item, χειμόπορ-ος, hyeme fatus; Theoph. Unde χειμοπορία, hyeme semino; ex χεῖμα & σπορὰ, ἡ, seu πορ-ος, ὁ, &c. V.

Χειμὼν, ῶν-ος, ὁ, hyems, tempestas, idem quod Th. χεῖμα.

Χείομαι, idem quod χέω, pro Th. χέω, capax sum, &c. V. Item, χεῖ-ος, ος, ὁν, dicitur prodigus; à χέω, pro Th. χέω, fundo, &c. V.

Χίσσιν, 3. pl. ind. præs. verbi χίω, pro χέω, fundo: vide χέω.

ΧΕΙΡ, χερὸς, ἡ, manus, scriptura: copiæ. q. à χῶ, capio: est enim capiendi instrumentum: χεῖρ, pro χέϝερ, accus. sing. Hinc χέρνα, ης, ἡ, paupertas, inopia: χέρνης, ητ-ος, ὁ, ἡ, inops, pauper: χείρων, ον-ος, ὁ, ἡ, pejor, deterior, αττ-ος, ρ-ος, ὁ, ἡ, qui suâ ipse manu aliquid facit; item qui suâ ipse manu cædè patravit: χειρίδιον, ου, τὸ, parvus gladius, prgio, sica; item libellus, qui manu facilè gestari potest: ὁπόχειρίω, manum admoveo, aggredior: ὁπόχειρημα, ατος, τὸ, conatus: δυσχερὴς, ἐσ-ος, ὁ, ἡ, difficilis, arduus: δυσχερέσκω, molestè fero.

Χειράγρα, ἡ, chiragra; articularis morbus, qui manus velut capras & irretitas tenet; ut ποδάγρα, podagra, pedes; q. d. ἡ ἄγρα χερὸς & ἡ ἄγρα ποδὸς, seu χερῶν & ποδῶν; ex χεὶρ, ὸς, & ἄγρα, ἡ, sunt tamen, qui hoc derivari malint, ἀπὸ τῆς ἄλγας, ut sit quasi, χεάλγα & ποδάλγα, posito scil. ρ. pro λ. &c. V.

Χειραγωγέω, ῶ, manu duco. f. ήσω. p. κεχειραγώγηκα. à

Χειραγωγὸς, ὸν, ὁ, ἡ, qui vel quæ manu ducit. Ex χεὶρ, manus, & ἀγωγὸς, dux viæ. Th. ἄγω, duco.

Χειραγωγία, ἡ, actio illa ducendi manu, seu deducendi; à Suida, exp. auxilium, à præced. χειραγωγὸς, V.

Χειρέδες, Hesychio sunt, αἱ μὴ λίθων ἢ ὅπλων βολαὶ, plur. sing. à χειὰς, V. Scut &, χειρέδιον, eidem sunt, ἢ χειρίδες ἢ λιθώδεις αἰθρίσεις; itidem ab eod.

Χειραπάζω, manibus tractare; ex χεὶρ & ἅπτω, necto.

Χειρὰς, άδ-ος, ἡ, (pro quo scribitur &, χειράς,) fissura in manibus; & per catachresin, dicitur &, fissura pedum; teste Hesych. à Th. χεὶρ, ὸς, V.

Χειρεφίξ, ας, ἡ, exp. πρὸ τοῦ χεῖρ ἅπτειν; i. e. manu tangere, seu attingere; sic dicitur, apud medicos, levis frictio, quæ fit suspensâ manu, & leviter attingendo; sed dicitur &, χειρεφία, de pugna, quum ad manus ventum est, & res manu confertâ geritur; Polyb. Item, apud Plut. dicitur de luctæ quodam genere; seu de quodam Palestrico manuum nexu, quo sese mutuò confertis manibus apprehendunt, ità se exercentes; ex χεὶρ, ὸς, & ἅπτω, necto, seu ἅπτομαι, tango, &c. V.

Χείρεσι, & χείρεσσι, dat. pl. Ion. & Poët. pro χερσὶ: à χεὶρ, ὸς, ἡ, manus.

Χειρίάω, laboro manuum fissurâ; chiragrâ laboro; item, doleo ex labore; Poll. l. 2. sed exp. &, ruptis sum pedibus; à χειὰς, ἡ, V. Item, χρίδες, αἱ, manicæ; nam ut, à κνήμη dicuntur κνημῖδες; sic à χεὶρ, χρίδες, ut & Lat. à manu, manicæ, sunt vero, vestis partes quæ manus tegunt; τὰ ἀπὸ τῆς χερσὶν; inquit Poll. Onomastici 7. integumenta manuum, ex corio præcipuè, adversus vim frigoris; unde quidam, è Græco, Chirothecas dixere; est plur. à sing. χεὶρ, V. Atque indè, χειριδωτὸς vel χειριδωτὸς χιτὼν, tunica χρίδας habens; manicata tunica, vel manuleata; Herodian. l. 5. Item, χρίδιον, τὸ, parva manica; sed dicitur etiam fuisse instrumentum instar manus, repurgandis pavimenti parietumque sordibus accommodatum; ex Poll. diminut. itidem, à χειρὶς, vide.

Χειριδωτοὶ κιθῶνες, Ion. pro χειριδωτοὶ) tunicæ manicatæ. Them. χεὶρ, manus.

Χειρίζομαι, exerceor; manu propriè; pass. ab act. χρίζω, manu tracto; item, manibus curationem exsequor; item, general. administro, tracto; Polyb. l. 2. à Th. χεὶρ, ὸς, V. Ut & χείριος, ος, ὁ, interdum de eo dicitur, qui est in potestate alicujus; interdum exp. utilis; & frequentius, mansuetus, cicur; subditus, q. d. manibus expositus; mancipatus, captivus, &c. Itidem, ab eod. Th. Item, χειρίξις, ἡ, idem est quod χρησία; vel simpl. universa rerum ad notio, quæ manu fit, & perficitur; verbale, à χειρίζω, ομαι, V. Item, χειρὶς, ὶδ-ος, ἡ, manica; manus involucrum, seu integumentum; Od. ω. Plut. Xen. &c. à Th. χεὶρ, ὸς, V. Item, χείρισμα, & χειρισμὸς, de arte chirurgica dicuntur; & χειρισμὸς, exp. general. administratio; verbalia, à χειρίζω, ομαι, V.

Χειρίστ-ος, idem cum χερσ-ος, & ex illâ. id V. Χειρίων, idem quod χείρων, compar. pejor, &c. V.

Χειρίσ-ην, acc. sing. f. g. superl. grad. à κακὸς, malus, comp. χείρων & χερείων. superl. χείρισ-τος, pessimus.

Χειρμαγὶς, idem quod, & à χειμὰς, άδ-ος; Hesych. sed exp. &, δίσκος ἐκ χαλκοῦ, apud eund. &c. V.

Χειροβαλίσ-ει, falarica. qu. χειρὸς βαλλίσ-ει.

Χειροβάπτω, idem quod βάπτω, quod dicitur quasi βαύπτω, ex nomine scil. βαῦν-ος, i. e. caminus, fornax; & verbo ἄυω; i. e. incendo; q. d. qui caminum accendit, ad conficienda sua opera, &c. V. Item, χειροβαρὴς, pondere suo manus gravans, ponderosus; vel tantus, quantus onerandæ manui satis esse possit; ex χεὶρ, ὸς, & βάρ-ος, ε-ος, τὸ, V. Item, χειροβίη, & χειροβίωτ-ος, manibus, i. e. manuum labore, vivens; ex χεὶρ, ὸς, & βί-ος, ὁ, unde βιόω, όομαι, & βιωτὸς, ὁ, &c. V. Χειροβλιμάζειν, manibus leniter premere, & contrectare, τῶν μαστῶν, seu mammas; ex χεὶρ, ὸς, & βλιμάζειν; quod V. Χειροβοσκωρ, cui manuum labor, ventri alimentum suppeditat; qui manuum labore vivit; ex χεὶρ, ὸς, & βοσκὼρ, V. Item, χειρογεφέω, ῶ, chirographo caveo, vel promitto; vel aliquid chirographo conscribo; est à seq. χειρόγεφον; quod quidam exp. cautio manu alicujus scripta, &c. V.

Χειρόγεφον, ου, τὸ, CHIROGRAPHUM, lyngrapha. q. d. χειρὶ γεγραμμένον, manu propriâ scriptum. Th. γράφω, scribo.

Χειροδίκτ-ος, manu seu manibus cæsus, i. e. interfectus; Soph. in Ajace; ex χεὶρ, ὸς, & δαΐζω, f. ίσω, & ξω, divido; item, occido, &c. V. Item, χειροδήλ-ος, q. d. manu ostensus, manifestus; ex Soph. Unde χειροδηλόω, manu ostendo; ex χεὶρ, ὸς, & δείκνυμι, f. δείξω, &c. V.

Χειρο-

Χειρόδεσμος, copula. q. χειρῶν δεσμός: à δέω, ligo.

Χειροδίκη, nom. pl. à

Χειροδίκης, ου, ὁ, cui jus est in manibus: ex χείρ, manus, & δίκη, ης, ἡ, jus.

Χειροδίκης, præced. exp. qui manu seu manibus, i.e. manuum robore jus discepto; qui jus robore suo seu potentiâ suâ metitur, &c. V. Item, χειρόδοτος, q.d. manu datus; Poll. ex χείρ, ὸς, & δίδωμι, f. δώσω, unde δοτός, ὁ, &c. V.

Χειροδρέπτος, ος, ὁ, ἡ, qui χειρὶ δρέπει, manu decerpit.

Χειροδρέπτος, præced. exp. qui manu, non falce metit, &c. V. Item, χειροήθης, seq. exp. tractabilis; qui est moribus ut vel manu tractari se finat; dicitur propriè de mansueto animali & cicure, nec ampliùs fero; Athen. l. 8. & Metaph. de hominibus quoque dicitur; ut, apud Luc. χειροήθεις τῇ ὕβρει, in patienda injuria mansueti, injuriam mansuetè ferentes, &c. Vide.

Χειροήθης, ους, ὁ, ἡ, mansuetus, cicur: ex χείρ & ἦθος, τὸ, indoles.

Χειροθετία, manuum impositio; cujus à Luca fit mentio; sed dicitur &, de lyram pulsante; apud Athen. ex χείρ, ὸς, & θέσις, εως, &c. V. Sic etiam, χειροθετέω, manus impono; & in pass. χειροθετεῖσθαι, exp. accipere per manuum impositionem; itidem, ex χείρ, ὸς, & τίθημι; unde θετός, ὁ, &c. V. Item, χειρόκμητος, manu laboratus, seu elaboratus; item, manu factus; apud Aristot. ex χείρ, ὸς, & κάμνω, f. καμῶ, vel κεκάμηκα, præt. κέκμηκα, unde comp. quædam in κμητός, &c. V.

Χειροκοπέω, 3. sing. præs. imperat. pass. à

Χειροκοπέω, manum abscindo: ex χείρ, ἡ, manus, & κόπτω, scindo, amputo. f. ψω. p. m. κέκοπα.

Χειροκόπμη, manus mihi abscinduntur; est pass. ab act. χειροκοπέω, præced. V. Item, χειροκρατία, manuum potentia, seu potestas; potentia quæ usurpatur ab iis, qui viribus plus pollent; quum nimirum leges armis opprimuntur; Polyb. ex χείρ, ὸς, & κράτος, ους, τὸ, V. Item, χειρολαβίς, ίδος, ἡ, stivæ pars; nimirum cavum illud cui manum arator immittit; Poll. ex χείρ, ὸς, & λαμβάνω, f. med. λήψομαι, à λήβω; unde a. 2. ἔλαβον; unde λαβὴ, ἡ, & λαβίς, ίδος, ἡ, &c. V. Item, χειρομάκτρον, seq. sonat q. d. manuum abstersorium; linteolum ad abstergendas manus; sed ponitur &, in ornatu muliebri; in Herodot. & Euryp. &c. V.

Χειρόμακτρον, mantela seu mantile, quo sc. χεῖρας μάσσομεν, manus extergimus.

Χειρομάντις, εως, ὁ, ἡ, ex manu seu manibus, i.e. ex inspectione manuum, divinans; dicitur etiam, χειρομάντις, ὁ, ὁ, chiromantes; qui ex lineamentis manuum mores & naturam hominis conjicit, eique futura prædicit; (qui ob id etiam χειροσκόπος, appellatur;) atque indè, χειρομαντεία, ἡ, appellatur illa, ex inspectione manus, seu manuum; ex χείρ, ὸς, & μάντις, εως, ὁ, ἡ, unde μαντεία, ἡ, &c. V. Item, χειρόμαχος, manibus pugnans; unde, χειρομάχα πλησὺς, dicitur vulgus manu victum quæritans; ex χείρ, ὸς, & μάχη, ἡ, à Th. μάχομαι, V.

Χειρόμυλον, mola manualis. q. χειρῶν μύλη.

Χειρόμυλον, præced. dicitur etiam, χειρομύλαν, ανος, ὁ, mola manuaria, seu trusatilis, &c. V.

Χεῖρον, τὸ, pejus, in pl. χείρονα & χείρονν, ονος, ὁ, ἡ, pejor, compar. à κακὸς, malus. Th. χείρ, ἡ, manus.

Χειρόνιπτρον & χερόνιπτρον, vas quodlibet in quo, seu pelvis in qua abluuntur manus; malluvium; sed est etiam aqua, quâ manus abluuntur; item, manuum ablutio, seu lotio; Diosc. l. 6. ex χείρ, ὸς, & Th. νίπτω, f. ψω; unde νίπτρον, του, &c. V.

Χειρονομέω, manibus gesticulor. Hinc χειρονομία.

Χειρονόμος, qui certâ quadam lege manus motitat, ità ut, continuè gesticulentur; unde, χειρονομία, lex gestus; seu manuum certa cum lege motus; item, saltatio gesticulatoria, non absq; manuum ac digitorum frequenti plausu; & χειρονομικὸς, ad chironomiam pertinens, seu in quo utimur chironomiâ; unde &, præced. χειρονομέω, manus certâ lege motito, concinnos gestus edendo; ut apud Herodot. in Erat. πὶς ποσὶν ἐχειρονόμησε, exp. pedibus sublatis edidit gestus, quales manibus edi solent, atque indè, χειρονομεῖον, chironomicam gesticulationem edere cupio; Poll. omnia, ex χείρ, ὸς, & νόμος; unde νομικὸς, ὁ, &c. V.

Χειρόομαι, ῶμαι, manuum viribus supero, manibus superatum capio, subigo. Th. χείρ, manus.

Χειροπέδαι, manicæ; i. e. vincula manuum; Ecclesiast. c. 21. & apud Herodot. ex χείρ, ὸς, & πέδη, ἡ, &c. Vide.

Χειροπλήθης, έος, ὁ, ἡ, manum implens: ex χείρ, manus, & πλήθω, impleo. Th. πλέος, plenus.

Χειροπληθίαδος, idem quod, & à præced. χειροπλήθης, tam magnus multusque, ut manum impleat; unde neut. τὸ χειροπληθὲς, quantum manu comprehendi potest; apud Diosc. l. 7. & alios medicos Græcos, &c. V. Item, χειρόπληκτος vel χεροπλήκτος, manu seu manibus percussus, seu inflictus; Soph. ex χείρ, ὸς, & πλήκτης, ὁ, &c. V. Item, χειρόπους, idem quod χειρόπες, id V.

Χειροποίητος, ος, ὁ, ἡ, manufactus. Ex χείρ, ὸς, ἡ, manus, & ποιέω, facio.

Χειροπόνητος, manu elaboratus; item, χειροπονία, festum quoddam, in quo opifices, & χειροπόνοι, manibus operantes, sacrificabant; Hesych. ex χείρ, ὸς, & πόνος, ὁ, unde πονέω, ῶ, f. ήσω, &c. V. Item, χειρόπες, idem quod χειρόπους, & ex iisd. id V.

Χειρὸς, gen. sing. à χείρ, ἡ, manus. dat. χειρί. dat. pl. χερσί.

Χειροσκόπικὸς, ad artem χειροσκόπου pertinens; à seq. χειροσκόπος, manus seu manuum inspector; ex χείρ, ὸς, & σκοπὸς, ὁ, &c. V.

Χειροσκόπος, ος, ὁ, ἡ, qui manum inspicit, scil. ut inde divinet: qui χεῖρα σκέπτεται.

Χειρόσοφος vel χειρίσοφος, q.d. manu sapiens; Luc. de saltat. scitus saltator in manuum gesticulatione; ex χείρ, ὸς, & σοφὸς, ὁ, &c. V.

Χειροτένοντες, nom. pl. à

Χειροτένων, οντος, ὁ, ἡ, qui manibus est nervosus; ex χείρ, manus, & τένων, tendo, inis, Th. τείνω, tendo.

Χειροτένων, præced. est Epitheton cancri; in Batrach. &c. V.

Χειρότερος, compar. n. g. à κακὸς, malus. Th. χείρ, manus.

Χειροτεχνέω, manu artem aliquam conficio; opifex sum; unde verbale, χειροτέχνημα, opus manu factum; Poll. à seq. χειροτέχνης, q.d. manuarius artifex; manu artem aliquam conficiens, &c. V.

Χειροτέχνης, ου, ὁ, opifex. Ex χείρ & τέχνη, ἡ, ars.

Χειροτεχνία, opificium manuarium; artificium manu factum; unde χειροτεχνικὸς, ad artificium manu factum pertinens; ut χειροτεχνικαὶ τέχναι, quæ &, βαναυσικαὶ, artes illiberales, mechanicæ; opificia sedentaria, trivialia, sordida; Poll. Item, χειροτέχνως, & χειροτεχνικῶς, manus artificio, seu more illorum qui mechanicas artes tractant; adv. ut &, reliqua, à præced. χειροτέχνης, V. Item, χειροτμητος, manibus excisus; ex χείρ, ὸς, & τμητὸς, verbale, à τμήω, inusit. pro τέμνω, &c. V.

Χειροτονέω, per suffragia creo. q. protensâ manu eligo: ut in suffragiis solebant. f. ήσω. p. κεχειροτόνηκα. a. 1. ἐχειροτόνησα. a. 1. ind. pass. ἐχειροτονήθην, ης, η. Ex χείρ, ἡ, manus, & τείνω, tendo.

Χειροτονητὸς, suffragiis creatus; unde χειροτονητὰ, τὰ, cognominatur liber quidam Democriti, apud Vitruv. q.d. collectanea; à præced. χειροτονέω, manum protendo, & attollo; item scisco, decerno, creo; quoniam in suffragiis ferendis, manus porrigi solebant; item, suffragiis defero; & in pass. χειροτονέομαι, magistratus creor; unde etiam, & seq. χειροτονία, exp. suffragiorum latio, &c. V.

Χειροτονία, ας, ἡ, suffragium, plebiscitum, creatio magistratûs; à præced.

Χειροτριβέω, manu frico, seu perfrico; item, χειροτριβίη, idem quod, & pro τριβὴ, apud Hippocr. ex χείρ, ὸς, & τρίβω, unde τριβὴ, ἡ, &c. V. Item χειροτρόφειον, hara; locus in quo porculi nutriuntur, & laginantur; à τροφὸς, ὸος, unde τροφεῖον, τὸ, &c. V.

Χειρῶν, in suam potestatem redigere: à χείρ. Th. χείρ.

Χειρώμη, idem quod χειρόομαι, domo, mihi subjicio; item, passivè subjicior; sum inferior; unde, χειρωθεὶς, in mancipatum veniens; qui in arbitrium pervenit; & ἐχειρώθη ἀνδρῶν τὸ Ἄργος; exp. Argos viris deso-

desolatum est; pass. ab act. χειρόω, &c. V.

Χειρουργία, ῶ, manibus operor, operor; item medicam manum admoveo: à seq.

Χειρουργὸς, ὁ, ἡ, ὸν, qui χειρὶ ἔργον facit, & qui manu medicinam facit, CHIRURGUS.

Χειρούργημα, τὸ, opus manu factum; opificium; verbale, à præced. χειρουργέω, quod exp. &, fabricor, ædifico; vel general. manibus opus aliquod facio; item, manu perpetro facinus aliquod; item, curo per chirurgiam, seu attendo arti chirurgiæ; Hippocr. Gal. & in Epigr. l. 2. Item, χειρουργία, ας, ἡ, ἐπιγρ. vel operatio quæ fit manibus; dicitur de omni arte, quæ actionem habet manuum cum cognitione conjunctam; Plat. in Polit. Item, curatio, quam adhibet chirurgus, Gal. Dioscor. Unde, χειρουργικὸς, chirurgicus, ad chirurgiam pertinens; & χειρουργικὴ τέχνη, vel ὀπτικὴ, ea pars medicinæ quæ sectione, ustione, &c. Uti docet; & in genere, sic dicitur scientia quælibet, quæ in manuum operatione qualibet versatur; i. e. quæ manibus exercetur, seu, quæ manus operâ indiget, &c. Omnia, à præced. χειρουργὸς, qui manu operatur, seu opus facit; opifex, operarius; & peculiari signif. is qui medicas manus alicui admovet; chirurgus; qui morbos, qui solutione continui, aut in partium externarum immoderatione consistunt, tollit, sectione, ustione, restitutione in naturalem situm, & medicamentis foris appositis, &c. V.

Χειρόχωλος, manu debilis, seu mancus; ex χεὶρ, ὸς, & χωλὸς, ὁ, &c. Vide.

Χειρόω, ῶ, f. ώσω, mancipo, domo. Them. χεὶρ.

Χειρόω, præced. propriè, exp. idem quod χειρόομαι; id vide. Item, χειρίδιον, seu χερύδριον, τὸ, parva manus; Moschus, Idyl. 1. est diminut. à Them. χεὶρ, ὸς, V.

Χείρων, deteriora, rom. vel acc. plur. n. g. pro χείρονα, ος, ω, ἀ

Χείρων, ονος, ὁ, ἡ, pejor, deterior, comp. à κακὸς, malus, in superl. χείριστος. Th. χεὶρ vel ducemus à χεία, indigentia, ut fit, qui indigentior sit. Est & Χείρων, CHIRON, nomen viri. dat. sing. Χείρονι.

Χείρων, præced. exp. &, inferior; & pro eo Poët. dicitur, χείρειαν, & χερειότερος, item, χειρίων & χειρότερος, & interdum, χείρτερος, &c. Dicitur autem, χείρων, propriè, ὁ ταῖς χερσὶν ἥττων, ἡ ἐλάττων; teste Etym. vel, juxta alios, ὁ διὰ τῆς χειρὸς πορίζων τὸ ζῆν, &c. V.

Χειρώνακτες, οἱ, nom. pl. à

Χειρώναξ, κτος, ὁ, opifex, qui propriis manibus victum sibi quæritat; ex χειρόαναξ, contractum, q. d. ὁ τῇ χειρῶν ἄναξ, qui dominus est suarum manuum. Hinc χειρωναξία, ἡ, opificium.

Χειρωναξία, præced. exp. opus quod manibus fit; item, χειρωνάξιον, ε, τὸ, aff. ex Aristot. œcon. l. 2. pro vectigali, quod exigebatur viritim à vulgo; item, χειρωνακτικὸς βίος, dicitur, vita eorum qui manuum labore victum quærunt; omnia, à præced. χειρόναξ, operarius; q. d. qui manibus imperat, ut, hoc vel illud agant, &c. V.

Χειρώνειον ἕλκος, seu χειρόνειον; ulcus malignum, inveteratum, oras habens duras, callosas, & tumentes; quod sic dicitur, quasi Chirone Medico opus habens, Dioscor. Item, χειρώνειον, seu χειρωνεῖς, herba etiam est, centaurium magnum; in append. Dioscor. omnia, à præced. χείρων, V. Item, χείρωσις, εως, ἡ, subjugatio, subactio; actio robore manuum vincendi; ut &, χειρωτὸς, qui talis est, ut subjugari possit, qui manuum viribus superari potest; verbalia, à χειρόω, ῶ, seu χειρόομαι, ἔσομαι, &c. Vide.

Χειρωσαίμην, a. 1. inf. m. verbi χειρόω, manuum viribus supero, domo. f. ώσω. Th. χεὶρ, ὸς, ἡ, manus.

Χείσει, capax erit, 3. sing. f. 1. m. verbi χείω, Poët. pro χέω, capio.

Χείω, capio, seu capax sum; Eust. unde, χεῖσθαι, capacem esse, capere; item, χείω, fundo, capax sum; utrumque à, & pro χέω, idem fundo, capax sum, &c. V.

Χελέα, idem quod χεία, caverna, latibulum serpentum.

Χελιδονεύς, ὁ, ἡ, hirundininus; item, χελιδονίδεις, hirundinum pulli; Eust. & χελιδονίζω, hirundines imitor garrulitate; vel, barbarè loquor; ita ut, non magis intelligi possim quam hirundo; item, hirundini stipem colligo; i. e. circumeundo opridanorum ædes, & cantilenam quandam canendo, de adventu hirundinis, Athen. l. 8. Unde verbalia, χελιδόνισμα, cantilena, quam canunt οἱ χελιδονίζοντες, & χελιδονισμὸς, ipsa circuitio, & collectio stipis; ut &, χελιδονιστὴς, qui hirundini stipem colligit; Hesych. omnia, à seq. Th. χελιδὼν, όνος, quod exp. &, piscis Polypo similis; Athen. l. 8. Item, cavitas ungulæ equorum; & cavitas in brachii hominis flexu circa cubitum; Hesych. Item, ornamenti muliebris genus quoddam; Eccles. c. 21. & in plur. χελιδόνες, barbari dicuntur, quoniam sermo eorum intelligi nequit; ut nec hirundinum garritus; atque indè etiam, χελιδόνιος λίθος, lapis Chelidonius; de quo Plin. 11. 37. ut &, χελιδονία, scil. πόα, seu χελιδόνιον, scil. φυτὸν, hirundinaria herba; quæ ita nominata, vel quòd hirundines eam monstravere; vel quòd sub hirundinum adventum floreat; Dioscor. 2. 121. Plin. 8. 27. Item, χελιδονίας, idem quod χελιδόνιος, sed est &, nomen piscis; apud Athen. l. 8. & venti; apud Plin. 2. 47. Item χελιδὼ, όνος, ἡ, idem quod seq. Th. χελιδὼν, hirundo, &c. V.

ΧΕΛΙΔΩ'Ν, ονος, ἡ, hirundo. q. à χείλη δένειν, quod scil. labia agitet: vel quod χείλεσιν ᾄδει, labia canit.

Χελλὶς, idem quod χέλυς, testudo, &c. V. Item, χέλυδρος, testudo marina; seu aquatica: ex χέλυς & ὕδωρ, τὸ, sed exp. & venenatus serpens; qui alio nomine, δρύϊνος, dicitur, apud Nic. Item, χελὲς, instrumentum musicum; testudo; Hesych. & χελέειν, tussire, apud eund. Item, χελυὼν, ὼνος, ἡ, itidem testudo; item, instrumentum bellicum; & musicum etiam, cithara; & signif. etiam, ungulam; teste eod. sic &, χέλυνον seu χέλεον, testa, quâ integitur testudo; omnia, itidem ab eod. Th. χέλυς, V. Sed χελυὼν, exp. etiam, labium, labrum; & sic est, idem quod, & à Th. χεῖλος, τὸ, Suidæ autem est, τὸ ἄνω χεῖλος, superum labrum; atque indè, χελυώδιον, τὸ, labellum; & χελυωοειδὴς, ὁ, labeo, labrosus; i. e. ὁ τὰς χελυὼας, ἤτοι χείλη ἐξοιδηθεὶς, Eust. scil. ex χελυὼν & ὀιδέω, f. ήσω, ita ut, significet, qui turgidis seu crassis est labris, &c. Vide.

ΧΕ'ΛΥΣ, υος, ἡ, testudo, animal quod testam gerit; item CHELYS, instrumentum Musicum ab animalis similitudine sic dictum: pectus; machinamentum. Hinc χελυὼν & χελώνη, ης, ἡ, idem.

Χέλυς, præced. animal durissimæ testæ; exp. etiam, teste Hesych. testudo; i. e. lyra, seu cithara, &c. V. Item, χελύσκιον, quod scribitur &, χελίσκιον, ε, τὸ, exp. ficca tussicula, quâ nihil excernitur seu exspuitur screatu; Hippocr. ut &, χέλυσμα, τὸ, dicitur assamentum, quod postremùm clavis substernitur carinæ, & affigitur, nè atteratur frangaturve, quum navis subducitur; Theophr. 5. 8. asser; σανίδωμα, i. e. stratumen carinæ; utrumque, à seq. χελύσομαι, sive χελύττομαι, & Poët. χελλύσομαι, è pectore ejicio, &c. Vide.

Χελύσομαι, expectoro, eructo, tussio: à χέλυς, pro pectore.

Χελύσσω, Spartanis est, tussio, screo, ῥήσσω, à quo part. χελύσσοσα, apud Lycophr. quod Etym. exp. navi permeans, natans; ejus pass. præced. Vide.

Χελώνη, ης, ἡ, vide in χέλυς.

Χελώνη, idem quod χελυὼν, ὼνος, ἡ, & Th. χέλυς, testudo; sed exp. &, testudo, i. e. continuata series scrutorum, curvata in modum testudinis; item, bellicum instrumentum, quo in oppugnandis urbibus utebantur; pro quo dicitur &, χελὼν, teste Hesych. sed χελὼν, est etiam, mugilis quædam species; apud Athen. l. 7. Item, χελώνιον, τὸ, tegumentum testudinis; item, convexa dorsi pars; vel pars illa gibbosa, quæ in scapulis prominet, Poll. l. 2. sic &, χελώνιον & χελωνίτης, testudinarius; ut &, χελωνὶς, ίδος, ἡ, & χελωνίας, dicitur, ἡ ποικίλη κυψελίς; Hesych. & χελωνῖτις λίθος, seu simpl. χελωνία, gemma chelonia, seu chelonitis; de q. à Plin. 37. 10. omnia itidem, à χελώνη, sive Th. χέλυς, V.

Χελωνοφάγος, testudinum vorator; Plin. in Carmania populum ait esse τοὺς χελωνοφάγους, qui testudinum carne vescantur; testisque singulis singulas casas tegant, proque scaphis utantur, ex χελώνη, ης, ἡ, & φάγος, ὁ, &c. V.

Χέομαι,

Χέομαι, idem quod Th. χέω, fundo; Il. 1. Item, libamina manibus fundo, supinâ manu libo, &c. V.

Χέοντα, fundens, præf. part. act. f. g. à χέω, fundo. f. χεύσω. a. 1. pass. ἐχύθην.

Χεραδ(ος, τό, Euſt. ſcribit, ſecundum quoſdam, ſic vocari ſordes omnes quæ ex aqua in unum locum confluunt; eſt à ſeq. χέρης, άδ(ος, V.

Χέρης, άδ(ος, ἡ, colluvies miſta cœno & lapidibus; quod à χέρμα, acervus parvorum lapidum: hoc à χερμάς, άδ(ος, ἡ, lapis, qui manum implere poteſt. Th. χείρ, ἡ, manus.

Χερείονα, pejora, nom. pl. n. g. à χερείων, vide ſeq.

Χερειότερ(ος & χερείων, Poët. pro χείρων, pejor, inferior. q. ὁ τῶν χερσὶν ἥττων, qui manuum robore ſuperatur, compar. à κακὸς, malus, ſuperl. χείρις(ος. Th χείρ, ἡ manus.

Χερείων, vide in χερειότερ(ος.

Χέρεσσι, dat. pl. Poët. pro χείρεσσι, quod Ion. pro χερσί. Th. χείρ.

Χέρνα, pro χερείονα, acc. ſing. &

Χέρνες, έων, pro χερείονες, nom. pl. &

Χέρνι, dat. ſing. pro χερείονι, à χερείων, ονος, ὁ, ἡ, comparat. Poët. pro χείρων, pejor, inferior. ſuperl. χείρις(ος. Them. χείρ, ἡ, manus.

Χερμαδίων, gen. pl. Dor. pro χερμαδῶν, à χερμάς, quod V.

Χερμάς, άδ(ος, ἡ, vel ὰ, ὁ, qui aliquid manu aptat, & compingit: χειρὶ ἄρει.

Χερσιφυὴς, manu ſubactus; in Epigr. ex χείρ, ὀός, & φύω, ομαι, &c. V.

Χέρμα, Heſychio, idem eſt quod χάλιξ, i. e. acervus parvorum lapidum, qui ſuâ manu tolli poteſt; à χερμάς, vide.

Χερμάδιον, ὰ, τὸ, lapis: quod ex χείρ, manus, & μάομαι, tango: vel à χερμάς.

Χερμάδιον, præced. propriè, eſt lapis, qui præhendi & teneri manu poteſt, q. d. ſaxum manuale; ut &, χερμάς, ſeq. lapis qui urâ manu ſuſtolli poteſt & projici, &c. V.

Χερμαδίς, saxo, præced. dat. ſing.

Χέρμαδις, άδ(ος, ἡ, lapis, qui manum implere poteſt. Th. χείρ, manus.

Χέρμασ-ηρ, exp. funda, Suid. ex præced. χερμὰς, V.

Χερμαστ-ηρ, idem quod χειρμαστ-ηρ, id V.

Χέρνα, ἡ, paupertas, ut quum quis χειρὶ, victum quærit. Vel ex χείρ, & νέω, neo.

Χερνὴς, ῆτος, ἡ, &

Χερνήτης, ὰ, ὁ, manu victum quærens: &

Χερνῆτις, ίδος, ἡ, mulier victum quærens nendo manibus: ex χείρ & νέω, neo.

Χερνίβειον, τὸ, idem quod ſeq. χέρνιβον, vas in quo manus abluuntur, maluvium, &c. V.

Χέρνιβον, ὰ, τὸ, gutturnium: à

Χερνίπτω, & -ομαι, manus lavo; à χείρ, manus, & νίπτω, lavo. f. ψω.

Χέρνιμμα, manuum lotio; verbale, à præced. χερνίπτω, f. ψω, V.

Χέρνιψ, ίβ(ος, ἡ, aqua, vel vas lavandis manibus: manuum ablutio, purgatio: à χερνίπτω, f. ſuperioris verbi.

Χερνίψαντο, laverunt manus, 3. pl. 1. m. Ion. verbi χερνίπτω, quod vide.

Χίεσιν, dat. dual. à Poët. gen. χερσὶς, à χείρ, ἡ, manus.

Χερσίνησσον, idem quod χειρόνησσον, id vide.

Χέρρες, ὰι, & χέρρας, πὰς, Dor. pro χεῖρες & χεῖρας, manus.

Χερρόνησ(ος, ſive χερσόνησ(ος, ſub. χώρα, vel πολις, regio vel urbs, quæ veluti inſula mari cincta eſt, niſi quod uno, eoque exiguo ſpatio, continenti adjungitur; peninſula; unde χερρονήσι(ος, ſive χερρονησίτης, ad cherroneſum pertinens, vel ex cherroneſo oriundus; unde χερρονησίζω ſive χερσονησίζω, figuram gero cherroneſi & peninſulæ; item, χερρονησιτέω, ῶ, ſum χερρόνησ(ος, peninſulam refero; Polyb. l. 1. ex ſeq. Th. χέρρ(ος ſeu χέρσ(ος, aſper; ſed plerumque ponitur, ut ἔρημ(ος, ſubſtantivè pro χέρσ(ος γῆ, deſertum & aſperum ſolum; ager rudis; & interdum ſimpl. pro terra, ſeu ſolo accipitur; ut Od. ε. &c. V. Et ex νῆσ(ος, ὲ, ἡ, V.

ΧΕΡΡΟΣ, ſeu χέρσ(ος, ὰ, ὁ, ἡ, deſertus, incultus ager: vel ſubſt. ſolum, deſertum: χέρσ(ος γῆ, terra quæ non aratur. Hinc χερσόω, incultus jaceo.

Χερσαῖ(ος, αία, αῖ(ον, terreſtris, e. neglectus: à χέρρ(ος, ſeu χέρσ(ος, quod vide.

Χερσαία, ἡ, ſolitudo; à χερσόω, ſeq. non color, incultus jaceo; & χερσόομαι, idem; ſed, exp. &, ſylveſco, aut ſterileſco, Plut. &c. V.

Χερσεύω, f. εύσω, incultus ſum, negligor. Th. χέρρ(ος ſeu χέρσ(ος.

Χερσί, dat. pl. à χείρ, ὸς, ἡ, manus.

Χέρσιν(ος, idem quod χερσαῖ(ος; & ab eod. id V.

Χερσόθεν, Poët. adv. pro ἐκ τῆς χέρσου, ex humo, ex terrâ. Vide χέρρ(ος.

Χερσόθι, in continenti; Epigr. Itidem adv. à χέρσ(ος, V.

Χερσωσιανέω, ῶ, incultâ aſperitate inſanio; i. e. deſertus & incultus fio; ſylveſco, incultam naturam induo; ex χέρσ(ος, ὸς & μαίνομαι, unde μανία, ἡ, &c. V.

Χέρπνδε, in terram ſeu continentem; Il. φ. adv. à χέρσ(ος, terra, ſolum, &c. V.

Χερσονησιεὺς, έ(ος, ὁ, ἡ, quæ Cherſoneſi, id eſt, peninſulæ ſpeciem habet.

Χερσόνησ(ος, vide ſuprà, cum χερρόνησ(ος.

Χέρσ(ος, vide in χέρρ(ος.

Χερσόω, ῶ, deſolo, efficio, ut terra fiat incultа & deſerta; & in paſſ. χερσώομαι, deſertus, incultuſque fio; inſtar inculti loci me habeo; item, exſiccor; à præced. χέρσ(ος, V.

Χέρσυδρ(ος, ὁ, eſt venenati ſerpentis nomen, qui ὕδρ(ος, aliàs nominatur; item, ὀφιώνης, apud Nic. ex χέρσ(ος & ὕδωρ, τὸ, &c. V.

Χερυβείμ, & βίμ, ὁι, ἄκλιτον, nomen angelorum ſic à formâ juvenum dictorum.

Χερύδριον, ὰ, τὸ, diminut. à χείρ, ἡ, manus.

Χερσὶν χερσὶ, vel ἐν χερσὶ, in propinquo: ab ἐχόμαι.

Χεσεῖω, cacaturio; alvum evacuare cupio; à Th. χέζω, f. έσω, V.

Χθυάντων, fundant, Att. pro χυεῖτωσαν, 3. plur. a. 1. imperat. act. à χεῦον, άτω. verbi χέω, fundo. f. χεύσω. a. 1. ἔχυσα, & ἔχεα.

Χεῦμα, ατος, τὸ, unda, fluctus, flumen; extrema ora rei; quod fuſum, vas fuſile: à χέω, χεύσω, fundo.

Χθύματα, τὰ, dicuntur vaſa eſcaria, difci, &c. Quoniam plerumque ex ſtanno, aliaque materia fuſili, ſeu metallica conficiuntur, neut. plur. à præced. χεῦμα, τὸ, V.

Χθύομαι, fundo; idem quod, & pro χέομαι, à Th. χέω, &c. V.

Χθύσωσιν, 3. pl. a. 1. ſub. act. à ſeq.

ΧΕΎΩ, fundo; liquefacio. f. χέσω, χείσω & χεύσω. a. 1. ἔχευσα, ἔχευα & ἔχεα, perf. κέχυκα. perf. paſſ. κέχυμαι. Hinc χυμὸς, ὸ, ſuccus; χεῦμα, ατος, τὸ, flumen; item libamen; χεύσις, ὴ, libamen, ὁινοχό(ος, ὸ, ὁ, pincerna.

Χήλαρ(ος, qui eſt velocibus ſeu albis chelis, vel ungulis; equi Epith. ex χηλὴ, ἡ, & ἀργὸς, ὸ, V.

Χήλυμμα, τ, inſtrumentum ejus qui ſuit aliquid vel nectit; ſubula; item, ipſum opus textile vel futile; unde apud Herodot. galeæ ſutæ, χηλύμματα, dicuntur, habentes quaſdam forfices; teſte Heſych. Item, ſeq. χηλυτὸς, exp. nexilis, plexilis, futilis; vel nexus, plexus, ſutus; pro quo etiam dicitur, χηλὸς, ut χηλινὸν ἄγγ(ος, omnia, à χηλύω, necto, plecto; à Th. χηλὴ, ſcil. dictum; forſan, quoniam qui ſuunt, forficibus uti ſolent, cancri forficibus, non abſimilibus.

Χηλευτὸς, ἡ, ὸν, forcipiculatus. Them. χηλὴ.

ΧΗΛΗ, ῆς, ἡ, forfex, ſeu forceps cancerorum: item ungula biſulca. dat. pl. Ion. χηλῆσι. q. à χῶ, capio.

Χηλὸς, ὸ, ὁ, arca, à χέω, capio.

Χ'ημέρας, pro καθ' ἡμέρας, & dies.

Χῆμι, ις, ἡ, hiatus: à χάινω, hio. Et eſt menſura liquidorum, pendens drachmas tres vel duas.

Χήμωσις, εως, ἡ, affectus albi in oculo, quum iſtud ſupra nigrum eminet. Th. χαίνω, hiſco.

ΧΗ'Ν, ωὸς, ὁ, ἡ, anſer, in pl. χῆνες. q. à χάω vel χαίνω, hio, vel hiſco.

Χηωαλάπηξ, q. d. vulpanſer; avis ſacra apud Ægyptios: ex χηὼ & ἀλώπηξ, V.

Χήνει(ος, ὰ, ὁ, & χηνί(ος, ut &, χηνίσ(ος, anſerinus; ut, χηνέια ὔπατα, Athen. l. 9. Item, χηνιδεῖς, ὸι, anſerum pulli; ut &, χήνιον, τὸ, & χηνισκὸς, ὁ, anſerculus; plerumque is, qui in puppi navis, ad ornamentum effingebatur; & locus etiam anchorarum in prora ſuſpenſarum, hoc nomen habet; omnia, à Th. præced. χηὼ, ωὸς, dict. παρὰ τὸ χαίνειν καὶ χανδὸν ἐδίειν; Euſt. &c. V. Item, χηνίζειν, dicitur de iis, qui tibiâ canunt; Athen. l. 14. Item, χηνίω, irrideo, illudo; propriè ore hiante, & in cachinnos reſoluto; Heſych. Atque indè verbale, χήνισμα, illuſio, irriſio;

irrisio; item, χηνυστέω, clamo, vociferor, atque inde, χηνύστρα, hiatus, χάσμη, omnia, itidem ab eod. Th. χλώ, λωός, V.

Χλωβοσσὸς, qui anseres alit, vel pascit, atque inde, χηνοβοσσία, anserum pastio, seu pastura; quæ dicitur etiam, χηνοβοσία, ut &, χηνοβόσκιον, grex anserum qui pascuntur; & dicitur etiam, χηνοβοτία, pro eod. Item, χηνοβοστκεῖον, locus in quo aluntur altiles anseres, anserarium; omnia, ex χὴν, χηνὸς, & Th. βόω, f. ὁσω & ὠσω; unde, βόσις, εως, & βοτὴρ, ῆρ Ꮐ, & βόσκω, &c. V.

Χλωσπλέμματα, accubita ex plumis anserum. Ex χλωὸ, anser, & πλύμα.

Χλωσσοφεῖον, τὸ, cors, in qua aluntur & educantur anseres; ex χλωὸ, λωὸς, & Ꮐφὴ, ἡ, &c. V.

Χλωυστέω & χηύστρα, vide paulò ante cum χηνέω.

Χὴρ, ῥὸς, ὁ, echinus, ἐχῖν Ꮐ, Hesych.

Χήρα, ας, ἡ, vidua: vide χήρ Ꮐ.

Χηρεύω, viduo, viduum vel-am reddo; à Th. χῆρ Ꮐ, seu à præced. χήρα, V. Item, χηρεμὶς, ίδ Ꮐ, ἡ, cavernula; latibulum parvum; Hesych. est diminut. à seq. Th. χηρεμὸς, lustrum ferarum; unde Metaph. χηρεμοὶ, dicuntur etiam, duo linguæ sinus cavi; Poll. l. 2. &c. V.

Χηρεμοδύτης, qui subit ferarum latibula; ut urinatores piscium latebras, & venatores sylvestrium ferarum lustra; vel qui antra, & cavernosas speluncas subiens, ibi vitam degit; ut, τερηγλωδύτης, ex seq. Them. χηρεμὸς & δύω, seu δῦω, seu δῦμι; unde δύτης, ὁ, &c. V.

ΧΗΡΑΜΟΣ, ὅ, ὁ, caverna, latibulum.

Χηρεία, ας, ἡ, viduitas. Them. χῆρ Ꮐ, viduus.

Χήρευσις, εως, ἡ, viduitas, à

Χηρεύω, f. εὔσω, viduus, vel vidua sum; viduam vitam dego; destituor; item viduum reddo: à χῆρ Ꮐ.

Χηρήϊ Ꮐ οἶκ Ꮐ, vidua domus; sed exp. &, ἄτακτ Ꮐ, Hesych. à præced. χηρεύω, V.

ΧΗΡΟΣ, χήρα χῆρον, viduus, a, um; destertus; orbus aliquâ re. q. à χωρὶς, quia separatus à compare.

Χηρωσύνη, ἡ, viduitas; à præced. Th. χῆρ Ꮐ, quod exp. μονωθεὶς, atque inde, qui, vel primâ conjuge amissâ, uxorem non duxit, ut scribit Suid. vel qui uxorem non habet; ut vult Hesych. cælebs; sed dicuntur &, perdices mares χῆρες, quum fœmellæ incubant ovis; apud Aristot. an. 9. 8. Item, χῆρ Ꮐ, dicitur, orbus, dejectus, aut aliquâ re indigens; ut, δρυμοὶ χῆροι, luci vidui, arboribus scil. orbati; Epigr. ubi &, χῆρες δένδρες, arbores comis viduatæ; sic, χῆρον λέχος, apud Apoll. Arg. l. 2. &c. V.

Χηρόω, ῶ, f. ώσω, viduo, viduum reddo: à præced. Th.

Χήρωσε, desolavit, Ion. pro ἐχήρωσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi χηρόω, viduo, f. ώσω. Th. χῆρ Ꮐ, viduus, destertus.

Χήρωσις, ἡ, viduatio, orbatio, desolatio, verbale, à præced. χηρόω, V.

Χηρωταὶ, οἱ, remoti cognati, viduarum tutores. Th. χῆρ Ꮐ, viduus.

Χῆτει, dat. sing. à χῆτ Ꮐ, εῖ Ꮐ, τὸ, quod vide.

Χητεία, ἡ, indigentia, inopia; est fœm. à χητεῖ Ꮐ, ὁ, inopiâ laborans, indigens; & utrumque, a χῆπος, V.

Χητίζω, indigeo, deficio. Them. χατέω, idem.

Χῆπος, & χήτης, ητ Ꮐ, ἡ, idem quod seq. χῆτ Ꮐ, indigentia, inopia, & ab eod. id vide.

Χῆπος, εῖ Ꮐ, τὸ, penuria, privatio. Th. χατέω, indigeo.

Χηποσύνη, ἡ, idem quod præced. χῆτ Ꮐ, V. Sed exp. &, viduatio, direptio, &c.

Χθαμαλοπέτης, ες, ὁ, humivolus, i.e. non multùm à terra se attollens volatu; ex χθαμαλὸς, ὁ, & ἵπτομαι, f. πέτομαι, &c. V.

Χθαμαλὸς, Pleonasm. τῷ θ, pro χαμαλὸς, humilis, depressus, non multum à terrâ assurgens: à χαμαὶ, humi.

Χθαμαλόω, ῶ, f. ώσω, humilem reddo, solo æquo, complano; à præced. χθαμαλὸς, V.

ΧΘΕΣ, adv. heri: ὁ χθὲς, scil. ὢν, hesternus.

Χθεσινὸς, ἣ, hesternus: à præced.

Χθίζα, pro χθὲς, heri.

Χθιζὸν, idem; & pro eod. χθὲς, vide.

Χθιζὸς, ἣ, hesternus. Th. χθές.

Χθὸα, corpus, Hesych. An ex χθὼν, terra.

Χθονὶ, dat. sing. à χθὼν, ονὸς, ἡ, terra.

Χθόνι Ꮐ, ε, terrestris, subterraneus, gravis, infaustus. Them. χθὼν, ονὸς, ἡ, terra.

Χθονόπαις, terræ filius, aut filia; terrigena, Hesych. ex χθὼν, ονὸς, & παῖς, ὁ, ἡ, &c. V. Item, χθονόπλας Ꮐ, è terra fictus; ex χθὼν, ονὸς, & πλασὸς, ὁ, &c. V. Item, χθονοστιβὴς, in terra calcatus, vel depressus; & simpl. terrestris; Soph. in Oed. Tyr. ex χθὼν, ονὸς, & στίβ Ꮐ, ὁ, &c. V.

Χθονὸς, terræ, gen. à χθών.

ΧΘΩΝ, χθονὸς, ἡ, terra, q. à χῶ, capio. Hinc χθόνι Ꮐ, terrestris.

Χιὰ, idem quod χειὰ, latebra.

Χιάζω, noto figurâ literæ χ, quæ quia Latinis decem significat, χιάζειν vertitur decussare. Est autem χ nota deletionis in scripturâ.

Χιάζω, præced. exp. literâ χ noto ut spurium; unde, χαλκόμυρ Ꮐ σίχος, versus qui notatur ut spurius; nam eâ literâ χ, Athenienses adulterinos nummos notabant; idque significabant verbo χιάζειν, i.e. notare literâ χ, quum enim Chios odio prosequerentur, quemcunque nummum vitiosum offendebant, ei notam literæ χ, imprimebant, à se Chios eodem modo rejici innuentes; talem deinde nummum dicebant, κίβδηλον, τὸν τὸ πονηρὸ κόμματ Ꮐ, ὑπ' ἀθόλωμβον, ὡς ὑπὸ τῆς Χίας, &c. Alii vero, id Athenienses, in suo tantum adversos Chios bello, fecisse commemorant; Latinè autem χιάζω, exp. decusso, i. e. duabus obliquis lineis, intersecantibus se in modum crucis, seu literâ χ, figuro, &c. V. Item, χιασμὸς, decussatio; εἰς τὸ χ κατάσχημα, Plut. sed est &, figura, quando ex quatuor propositis, tertium secundo sic respondet & convenit, ut quartum primo; Hermog. Item, χιασὸς, decussationis formam habens; apud Eust. verbalia, à præced. χιάζω, V.

Χίδρον, χίδρα dicuntur novella tritici grana, granea. q. à χεῖν ὕδωρ, quod indè cibus fiat, additâ aquâ.

Χιλδάω, pasco, fagino; item, pascor, depascor; sep. scribitur &, χειλδάω, apud Hesych. Item, χελὶ, ῆς, ἡ, materia esculenta; nutrimentum; utrumq; à Th. χηλὸς, ὁ, V. Item, χίλια, πὰ, neut. à fœm. seq. χίλιαι, V.

Χίλιαι, αἱ, mille, in pl. f. g. & n. Hinc χιλιὰς, vide in χίλιοι.

Χιλιαρχέω, ῶ, mille viris, seu militibus præsum; sum tribunus militaris; item, χιλιαρχία, imperium in mille viros; præfectura mille virûm seu militum; sive tribunatus militum; apud Plut. Utrumq; à seq. χιλίαρχος, V.

Χιλίαρχος, & χος, ου, ὁ, militum tribunus: Ex χίλιοι, mille, & ἄρχος, dux. Th. ἀρχὴ, imperium.

Χιλιὰς, άδος, ἡ, numerus mille continens, à seq. Th. χίλιοι.

Χιλιταὶ, οἱ, millenarii, seu milliarii; sic dicebantur illi, qui, ad mille annos postremos præsentis mundi, restringebant impletionem quarundam prophetiarum; à præced. χιλιὰς, V.

Χιλιέτης, seu χιλιητὴς, millenus, mille annorum; atque inde, χιλετία, spatium mille annorum, mille anni; ex χίλια, τὰ, & ἔτ Ꮐ, ε Ꮐ, τὸ, &c. Vide.

ΧΙΓΑΙΟΙ, αι, α, mille. Æol. χείλιοι. Hinc χιλιοστὸς, ἣ, millesimus: χιλιὰς, άδ Ꮐ, ἡ, numerus millenarius: διστχίλιοι, bis mille τριστχίλιοι, ων. οἱ, ter mille.

Χίλιοι præced. scribitur Ionicè, χείλιοι, teste Etym.

Χιλιόκωμ Ꮐ, mille vicos seu pagos habens: ex χίλιοι & κώμη, ἡ, V. Item, χιλιόναυς, mille navibus instructus; item, χιλιοναύτης, seu χιλιόναυτ Ꮐ, mille nautas habens; & apud Euryp. χιλιοναύτα κώπα, exp. mille navibus; ex χίλιοι, οἱ, & ναῦς; unde ναύτης, ὁ, &c. V. Item, χιλιόπαλαι, q. d. milies olim; Aristoph. i. e. ab incognito ævo; ex χίλιοι & πάλαι, V.

Χιλιπλάσι Ꮐ, millecuplex; millies auctus; à Th. χίλιοι, cum πλάσ Ꮐ, additamento augmentativo; item, χιλιοστὸς, millesimus; unde, χιλιοστὴ, tributum quoddam ex sacrificio; Hesych. millesima; sicut decima, centesima, &c. Sic &, χιλιοστὺς, ύ Ꮐ, ἡ, millesima pars; & in exercitu, mille viri, seu mille milites; & general. millenarius numerus; Xen. Pæd. 6. pro eod. scribitur &, χιλιοστὺς, Æolicè; teste Etym. omnia, à Them. χίλιοι, V.

Χιλιοτάλαντ Ꮐ, mille valens, aut constans talen-

talentis, Plut. in Per. ex χίλιοι & τάλαντον, τὸ, V.

Χιλίωσις, ὦ, f. ώσω; mille drachmis mulcto; unde χιλιωθέντα, apud Lyc. in Ariſtog. à Th. χίλιοι, V.

Χιλίαρχος, ſcil. χρόνος, exp. mille annorum tempus; ex χίλιοι;ίοι, & ἄρχω, ἡ, &c. V.

ΧΙΛΟΣ, ὁ, pabulum: ſcribitur & χειλός.

Χιλόω, ῶ, paſco, à præced.

Χειλόω, præced. ſcribitur &, χειλίω, pabulum præbeo, &c. V.

Χίμαιρα, ας, ἡ, & Ion. ης, ἡ, CHIMÆRA, monſtroſa quædam beſtia, vel capra hyeme nata: à χεῖμα, ατος, τὸ, hyems.

Χιμαιρβάτης, dicitur Pan; in Epigr. quod exp. initor capellarum; ex præced. χίμαιρα & βαίνω, cujus comp. varia deſinunt in βάτης, tanquam ab inuſit. Th. βάω, &c. V.

Χίμαρος, hircus, aut hædus hyeme natus. Th. χεῖμα, hyems.

Χιμάρος, Dor. pro χιμάιρος, capellas. acc. pl. præced.

Χιμέτλη, ἡ, idem quod ſeq. χίμετλον, V. Atq; inde, χιμετλίαω, idem quod χειμετλιάω, quod V.

Χίμετλον, idem quod χείμετλον, quod vide.

Χιονίων, gen. pl. à χιόνες, ες, niveus. Th. χιών, όνος, ἡ, nix.

Χιονίζειν, nive conſpergere. Th. χιών, ἡ, nix.

Χιονίζω, præced. idem eſt quod χιονόω, Heſych. ſed neutral. ſignif. ningo; unde, ἐχιόνιζε, apud Herodot. &c. Vide.

Χιονόβας, αντος, per nives gradiens: à χιών & βαίνω.

Χιονόβλητος, nive obrutus, ſive conſperſus; nivibus tectus; ex χίων, ονος & βλητὸς, ὁ, V. Sic &, χιονοβόλος, qui nives cœlitus jaculatur; ut Jupiter qui ningit; ſed dicitur &, de ipſo cœlo, ſeu aëre, apud Plut. in Apophth. Item χιονοβολίας, ᾶ, nivibus dejectis obruo; ex χίων, ονος & βολὴ, ἡ, ſeu βόλος, ὁ, unde βολίας, &c. V.

Χιονόεις, εντος, ὁ, idem quod χιονάδης, nivoſus, &c. V.

Χιονοθρέμμων, qui nive nutritur & alitur; ut χιονοθρέμμονες σκεπαὶ; apud Euryp. in Hel. ex χίων, ονος & θρέμμα, τὸ, V. Item, χιονόκτυπος, q. d. qui nive eſt percuſſus; nive obrutus & conſperſus; ex χίων, ονος & κλύω, ὁ, &c. V. Χιονότροφος, qui nivibus alitur; nivibus victitans: ex χίων, όνος & τροφὴ, ἡ, &c. V. Item, χιονόχροος ſeu χιονόχρως & χιονόχροας, qui niveo eſt colore, ut χιονόχροα μάζας; Athen. l. 4. ex χίων, ονος & χρόα, ἡ, &c. V.

Χιονόω, nivibus obruo; nive operio; item dealbo, niveo colore imbuo; apud Heſych. à Th. χίων, ονος; unde etiam χιονάδες, nivoſus, nivalis; nivibus oppletus; item χιονατὸς φύσις; nivalis natura; Nonn. verbale, à χιονόω, vel à Th. χίων, ονος, V.

Χίος, ου, ἡ, nomen inſulæ: à fundendo.

Χιρελίς, cui ſunt fiſſuræ in manibus ſeu pedibus; Heſych. à χειρὸς pro χιερὸς, ἰδος, V.

Χιρόπους, cui ſunt χιρίδες ſeu χιερίδες, in pedibus, qui rimas habet in pedibus; Poll. ex præced. χειρὸς pro χιερὸς & πῦς; unde χειρόπους pro χιερόπους, &c. V.

ΧΙΤΩ'Ν, ῶνος, ὁ, & Ion. κιτὼν, TUNICA exterior, & interior, ſorica: χιτῶ, pro χιτῶα acc. ſing. Hinc χιτωνίσκος, tunicula.

Χιτωνάριον, ου, τὸ, & χιτώνιον, item χιτωνίσκος, ου, ὁ, & χιτωνισκάριον, τὸ, tunicula; omnia diminut. à præced. χιτὼν, ῶνος, V. Sed, χιτώνιον, peculiariter dicitur de muliebri tunica, & χιτωνίσκος, eſt tam virorum, quam mulierum; Luc. & Plut.

ΧΙΩ'Ν, όνος, ἡ, nix, q. à χέω, quia fundit ſe è cœlo.

ΧΛΑ'ΖΩ, i. e. ῥοφέω, ſibilo; Θρυλλῶμαι; apud Pind. in præt. med. κέχλαδα.

ΧΛΑΙΝΑ, ης, ἡ, LÆNA, veſtis, quæ tunicæ exteriori ſuperinduebatur, ad frigus arcendum: ideo à χλιαίνω, calefacio.

Χλαινόω, ῶ, læna induo, aut operio; & ſimpl. induo; in Epigr. Unde verbale, χλαίνωμα, idem quod Th. χλαῖνα, quod dicitur etiam, de craſſioribus illis tegminibus, in quibus dormimus, aut cubamus; ſed, χλαίνωμα, dicitur etiam veſtimentum, quod pro læna geſtatur, &c. V.

Χλαινοπώλης, lænarum tenuiorum & molliorum confector; Poll. 7. 30. Unde χλαινοπωλία, lænæ tenuioris, & mollioris confectio, vel contextio; ſeu lænæ ejuſmodi conficiendæ, ſeu texendæ ars; Xen. ex præced. χλαῖνα, ἡ, unde χλανὶς, ἰδος, & ποιέω, &c. Vide.

Χλαμὼς. Heſychio idem eſt, quod χλαῖνα, vel idem quod ipſum Th. χλαμὺς; item χλαμύδιον, ου, τὸ, chlamydicula, parva chlamys; vel idem quod ipſum Th. χλαμὺς; apud Plut. Item χλαμυδόω, ῶ, chlamyde induo; unde in paſſ. μετεμψίχιον κεχλαμυδωμένον, apud Athen. l. 2. Itidem, à Th. χλαμὺς, ύδος, veſtis, quæ tunicæ ſuperindui ſolet; quidam, paludamentum; alii, ſagulum vocant; præcipuè autem, militiæ fuit uſitata chlamys; &, apud Macedonas, rotunda, ac circularis fuiſſe dicitur; ut patet, ex Plut. in Alex. &c. V.

Χλαμυδοποιὸς, qui conficit chlamydes; unde χλαμυδοποιία, opificium conficiendi chlamydes; &, χλαμυδοποιικὸς, qui ad artificem chlamydum pertinet, ſeu quo opifex ille utitur; omnia, ex χλαμὺς, ύδος & ποιέω, &c. V. Sic &, χλαμυδεργὸς, qui conficit chlamydes; unde χλαμυδεργία, ars conficiendi chlamydes; &, χλαμυδεργικὸς, qui ad χλαμυδεργὸν, pertinet; omnia, ex ſeq. Th. χλαμὺς, ύδος & ἔργον, τὸ, &c. V.

Χλαμυδηφόρος, pro χλαμυδοφόρος, ος, ὁ, ἡ, qui chlamydem fert: ex χλαμὺς & φέρω, fero.

ΧΛΑΜΥ'Σ, ύδος, ἡ, CHLAMYS, ejuſd. originis cum χλαῖνα, quod vide.

Χλανίδιον, τὸ, læna; idem quod, vel diminut. à χλανὶς, ἰδος, V.

Χλανιδοποιὸς, idem quod χλαινοποιὸς, id vide.

Χλανὶς, ίδος, ἡ, læna tenuior & mollior; diminut. à vel idem quod Them. χλαῖνα, ἡ, V. Sic &, χλανισκὸς, ὁ, & χλανίσκιον, τὸ, pro cod. Poll. l. 7. Item, χλανίπιδες, αἱ, monilia virginum; catellæ; torques, quibus virgines utuntur; itidem, ab eod. Th. χλαῦνα, V.

Χλευάζομαι, irrideor; Athen. l. 2. eſt paſſ. à ſeq. act. χλευάζω, ludo, i. e. ſubſanno, &c. V.

Χλευάζω, cavillor, irrideo. f. άσω. p. κεχλεύακα. perf. paſſ. κεχλεύασμαι, σαι, σται· à χλεύη.

Χλευασία, ἡ, & χλευασμὸς, ὁ, illuſio, irriſio, cavillatio; ludibrium; item chleuaſmos, eſt figura Rhetorica, Ironiæ proxima; quum aliquos amarâ ratione, non ſine deriſu, inſectamur ac lædimus; Latinè, dicitur inſectatio; quæ ſcil. riſum excitat, & ſeverè propoſita vafrè excutit; eludens perſonas aut rerum comparationem; item χλεύαξ, ακος; χλευαστὴς, οῦ, ὁ, & χλευαστικὸς; illuſor, irriſor; omnia verbalia, à χλευάζω, f. άσω; ludo, i. e. ſubſanno; à Th. χλεύη, ἡ, cavillatio, genuſque facetiæ, quod fit mentiendo; i. e. Vallæ, ſubdola ratio, quam licet conſcii nobis mendacii, vincendi tamen cauſâ, proferimus; ut apud Plut. πολλὰ βλάσφημα χλευάζοντες ἀλλήλοις ἐγεφυρ; i. e. maledicè illudentes ſibi invicem ſcribebant, &c. V.

ΧΛΕΥ'Η, ης, ἡ, riſus, deriſio, ludibrium. hinc χλευάζω, ludificor, irrideo. f. άσω; χλευασμὸς, οῦ, ὁ, illuſio. Χλευαστὴς, οῦ, ὁ, illuſor, irriſor.

Χλιαίνομαι, tepefio, calefio; eſt paſſ. à ſeq. act. χλιαίνω, modicè calefacio, &c. V.

ΧΛΙΑΙ'ΝΩ, tepefacio, calefacio. f. ανῶ. p. κεχλίαγκα. a. 1. paſſ. ἐχλιάνθην.

Χλίανσις, εως, ἡ, tepefactio; vel tepor, tepiditas; verbale, à præced. Th. χλιαίνω, f. ανῶ, &c. V.

Χλιαρὸς, ὰ, όν, tepidus, placidus, ſuavis: χλιαρὸς, Poët. pro χλιαρῶς, ſuaviter. Th. χλιαίνω.

Χλίασμα, τὸ, fomentum, ſeu medicamentum tepidum; (pro quo dicitur &, χλίασμα;) verbale, à præced. Th. χλιαίνω, ο-μαι, &c. V.

Χλιδαὶ, nom. plur. à χλιδὴ, ῆς, ἡ, quod vide.

Χλιδαίνω, idem quod, & pro Th. χλίω; unde part. præſ. χλιδαινόμβρυθμος, qui deliciis frangitur; vel ſimp. qui effeminatur; apud Xen. in Symp. Item χλίδανδος, delicatus, luxuriosus; unde adv. χλιδανδῶς, delicatè, luxuriosè, mol. iter.; Poll. Itidem ab eod. Th. χλίω, V.

Χλιδανόσφυρος, ος, ὁ, ἡ, qui delicatas pedum plantas habet: qui tenellos pedes habet: ex χλιδανὸς, delicatus, (quod à χλίω, deliciis frango,) & σφυρὸν, ῦ, τὸ, malleolus pedis.

Χλιδάω, delicior, delicias facio, delicatus ſum: ſic χλιδᾶσα μολπὰ, delicioſa modulatio,

dulatio, seu suavis cantus. Hinc χλιδάσσω, armillæ; quia delicati iis utuntur. Th. χλίω.

Χλίδειος, delicatus, mollis; Nic. à seq. χλιδή, ῆς, effæminata mollities; item vestis delicata, quâ uti solent homines luxui dediti; item in plur. χλιδαὶ, αἱ, dicuntur capilli molliores & delicatiores; apud Soph. &c. V.

Χλιδὴ, ῆς, ἡ, deliciæ, luxus, mollities. Them. χλίω.

Χλίδημα, τὸ, luxus, deliciæ; vel id in quo luxuriamus; sed exp. &, vestis, amictus, paludamentum; sed delicatius, & luxuriosius; Euryp. est verbale, à χλιδάω, luxui deditus fui, in deliciis vivo; Poll. l. 6. &c. V. Item, χλίδος, εος, τὸ, idem quod præced. χλίδημα, ornamentum luxuriosius, sed χλιδος, ε, ὁ, dicitur, omnis cumulus, maxime vero, lapidum, excrementorum, aut terræ, quem fluvius, aut torrens in unum locum convehit; item χλιδῶνες, οἱ, brachialia monilia; sic dicta, quo iam χλιδῶντες, iis utuntur; omnia itidem, à χλιδὴ, ἡ, & Th. χλίω, &c. V.

Χλιδωνόποδες, qui circum pedes ornamenta gerit luxuriosa; ut sunt, torques, aut alia similia, quæ οἱ χλιδῶνες, nuncupantur; ex præced. χλιδῶνες & πούς, &c. V.

Χλιμακεύαντες, a. 1. part. act. verbi χλιμακεύω, quod V.

ΧΛΙ'Ω, deliciis frango, luxu effæmino. Hinc χλιδὴ, ῆς, ἡ, deliciæ, luxus: χλίδος, εος, τὸ, idem.

ΧΛΟ'Α, ας, ἡ herba virens, gramen, q. à χλόη, (quia est pabulum pecori) Hinc χλοερὸς & χλαερὸς, ὁ, hæridus, viridis.

Χλόη, præced. dicitur etiam χλόη, & Ionicè, χλοίη, viride germen; item herbæ, folia, fœnum; Euryp. sed est &, Cereris Epitheton; vel ob viriditatem plantarum; vel quòd fruges ad maturitatem perductæ, flavescant, quarum inventrix esse dicitur; Eust. &c. V. Item, χλοάζω: χλοάω, & Ionicè χλοιάω, vireo, viridis sum; item χλόωσμα, viror; verbale, à χλοάζω, V.

Χλοαυγὴς, virescens; ex præced. χλόη seu χλόη & ἀυγὴ, εος, τὸ, V. Item, χλοαυγὴς, virore nitens, vel virentium splendorem referens; ex χλόη seu χλόη & ἀυγὴ, ἡ, &c. V.

Χλοασμὸς & χλοάω, vide paulò antè, cum χλοάζω.

Χλοεγγρόφος, alens herbida seu virentia; in quo herbacea & viridia proveniunt; ex seq. χλοερὸς, herbaceus; & σφῆν, ῆνος, ὁ, &c. V.

Χλοερὸς, dat. sing. à χλοερὸς, viridis. Th. χλόη.

Χλοεύντες, & contractè χλεύνης, ου, ὁ, qui in virente gramine cubat, agrestis. Angl. Clown. Ex χλόη, herba, & εὐνὴ, ἡ, cubile.

Χλόη, ης, ἡ, idem quod χλόη; item propr. nomen mulieris.

Χλοηρὸς, idem quod χλοερὸς, viridis, &c. Vide.

Χλοηφόρος, viridem herbam seu viridia gramina ferens; Euryp. Unde χλοηφορία, herbam seu gramen viride fero; vel herbesco, seu herbascо; Theophr. ex χλόη, ἡ, & φορὸς, ὁ, seu φορὰ, ἡ, unde φορία, &c. Vide.

Χλοιάω, & χλοίη, pro χλοάω & χλόη; quæ V. Item, χλοιᾶσθαι, Ionicè, dicitur pro χλοᾶσθαι; unde χλοιῶνται, virescunt; apud Hippocr. &c. V. Item, χλόος, viror, viriditas; item pallor; à Them. χλόη seu χλόη, V. Item χλοιώδης, idem quod, & pro χλοώδης, id V.

Χλοόκαρπος, cujus fructus virent; item virere fruges faciens; ex χλόη, ἡ, seu χλόος, ὁ, & καρπὸς, ὁ, &c. Vide.

Χλοπάζεσθαι, exp. quiritari, lamentari, in modum χλόης, dolentium; Hesych. Item χλόνεος, aprugnus; vel etiam suillus, porcinus; Suid. Utrumque, à seq. χλόνης, quod apri est Epitheton; apud Hom. Il. δ. & alibi sæpe, &c. V.

Χλῶνες, agrestes, nom. pl à

Χλόνης, per Crasin pro χλοώνης, quod vide.

Χλωὸς, ῆ, ὁ, dicitur aurum; à χλῶς, denominatum, ob pallorem; nam χλῶς, dicitur contractè, pro χλόος, viror, pallor, &c. V. Item, χλοᾶσθαι, exp. virere, germinare; ab eod. χλόος, ὁ, seu à Th. χλόη, ἡ, &c. V. Item, χλοώδης, & Ionicè, χλοιώδης, εος, ὁ ἡ ὄ, virenti gramini similis, herbaceus, viridis; idem quod χλοερὸς, & ab eod. Th. χλόη vel χλόη, & Ionicè, χλοίη, ἡ, &c. V.

Χλωράω, viridi pascor gramine, vel viridibus herbis; unde verbale, χλώρασμα, viror seu pallor; item χλωρόω, viridem reddo; unde χλωρωθεὶς, apud Sophocl. viridis factus; omnia à χλωρὸς, ὁ, V.

Χλωραύχην, luscinia; quia, luteus orbis collem ejus circumdat; ex χλωρὸς & αὐχὴν, &c. V.

Χλωρεὺς, έως, ὁ, avis nomen, ex colore luteo; sive luteus, avis; apud Aristot. Trallianus χλωρὸν πυρίτην, appellat; ex passerum genere; sic &, χλωρεῖον, τὸ, itidem, est animalculum quoddam ob viriditatem, sic dictum; Suid. aliis, χλώριον, magnitudine turturis, per solititium æstivum apparens, non aliàs; item χλωρὶς, ίδος, ἡ, virens, viridis; ut κάμπτων χλωρὶδα, apud Nic. viridem erucam; subst. est lutea avis; item χλωρὶς & χλωρὶς, dicitur luscinia; quoniam vere apparet, quum omnia virent; aut quoniam virentibus arborum frondibus sedet; Schol. Hom. Od. τ. vel à colore; à quo &, χλωραύχην, nominatur; item χλωρίασις, viror, pallor; quasi esset verbale, à χλωριάω, inusit. pro quo, in usu est χλωρίζω, viridis fum, vireo; ut χλωρίζουσι ἴακωσι; apud Areth. in Apoc. & Metaph. vireo, firmus sum; ut χλωρίζον κήρυγμα τῆς Εὐαγγελίης; apud eund. Item, palleo, pallidus sum; Levit. c. 14. Item, χλωρὶς, Græcis & Romanis, Flora, florum genius; sic &, χλωρίτης, ου, ὁ, viridans, virens; item, gemma herbacei coloris; Plin. l. ult. c. 10. Item χλωρίων, ωνος, ὁ, idem quod χλωρεύς; & omnia à χλωρὸς, seq. V.

Χλωροκομῶ, στέφανος, corona viridem habens comam; corona frondea; apud Euryp. ex χλωρὸς, ὁ, & κόμη, ἡ, &c. V

Χλωρὸς, ὰ, ὸν, per Crasin pro χλωερὸς, viridis, herbidus, & qui res virides facit, mollis. Them. χλόη, viride gramen.

Χλωροσταφὺς, viridis lacerta; ex χλωρὸς, ὁ, & σταφὺς, ἡ, V.

Χλωρότης, ητος, ἡ, viriditas; item pallor: à præcen. χλωρὸς.

Χλωροφαγίω, viridi gramine vescor; ex χλωρὸς, ὁ, & φαγίω, inusit. pro Th. φάγω, vide.

Χναῦμα, ατος, τὸ, quod carpitur, & catillonum more deglutitur; Poll. 6. 9. Atque indè, χναυμάτιον, ε, τὸ, diminut. Unde apud Athen. l. 9. περὶ ἑφθῶν χναυμάτων, dicuntur aviculæ, quæ delicatius apparatæ, gulosè devorantur; & general. sic dicuntur fragmenta placentarum, aut hujusmodi ciborum; item χναυστικὸς, ὸς, ὁ, qui χναύμασι, delectatur, catillo; omnia à seq. Th. χναύω, catillonum more voro, &c. Vide.

ΧΝΑΥ'Ω, carpo, vellico, voro, deglutio. Angl. to Gnaw. f. χναύσω. q. à χνάω, carpo. Hinc χνόος, ου, ὁ, & χνῶς, ῶ, ὁ, rasio; item lanugo, pubes.

Χνόη, ης, & Ionicè χνοίη, idem quod χνόος seu χνῶς, strepitus; unde apud Æschyl. πόμπιμοι χνόαι ποδῶν, dicuntur, de continuo motu pedum, qui cum strepitu perficitur; item, fistula axis, cui axis immittitur; & interdum, ipsa axis extrema pars, quæ modiolo inseritur; à χνόος, seq. contractè χνῶς, primi pili qui in gena erumpentes radi possunt; item, maris etiam spuma, χνῶς ἁλὸς, dicitur; Od. ζ. Quoniam, veluti lanugo mari innatat; sed exp. &, strepitus, sonus; Hesych. &c. Vide.

Χνοάω, lanuginem habeo, pubesco: à

Χνόος, χνῶς, rasio; item lanugo, pubes: à χναύω, quod V.

Χνοώδης, εος, ὁ ἡ ὄ, lanuginosus; pilosus; item, pulvere obsitus, pulverulentus; Diosc. 4. 240. à præcd. χνόος, ὁ, V.

Χοάνη, infundibulum: à χέω, fundo.

Χοάνη, ἡ, præced. vasculum in summo oris lati, in imo, anguillam habens fistulam; quo uti solent, in liquore ex uno vase in aliud transfundendo; & ab hujus similitudine, apud Gal. & cæteros med. nominari dicitur cerebri concavitas, meatus excipiens; sed est etiam, χοάνη, idem quod χόανος, ὁ, seq. seu χόωνον, τὸ, vasculum, quo argentarii & chymici utuntur, in fundendis, ac liquefaciendis metallis; unde τὰ χόανα, exp. etiam, metalla; Suid. Atque indè, χωνεύω, fundo & liquo, ἐκ τοῦ χοάνος; conflo, &c. V.

Χοάνιος, gen, Ion. à

Χόανος, ου, ὁ, fornax fusoria, vas ex argillâ ad fundenda metalla, catinus: à χέω, fundo.

Χοεὺς & χόος, χοῦς, ὁ, congius; mensura liquidorum, capiens libras IX. Dor. χῶς, à χέω, capio.

Χοῦς, congium capiens, seu æquans; ut σκύφος χοῦς; apud Eust. à præced. χοεὺς, έως & χοῦς, οῦς, ὁ, & Dor. χῶς; unde etiam diminut. χοίδιον, quod Suidæ est, σάμιον; item χοεῖον, idem dicit esse crassum intestinum; item ὀρχόης, dictum etiam fuit festum quoddam Athenis, antheſterione menſe, i.e. in Novembri celebrari ſolitum, in honorem Bacchi; à congio vini, quem Pandion unicuique convivarum appoſuit, quum Oreſtes poſt cædem matris, Athenas veniſſet; itidem à præced. χοεὺς, V.

Χοὴ, libamen, χοαὶ, αἱ, inferiæ: à χέω, libo.

Χοὰ, ἡ, præced. exp. libamen paterâ fuſum; & peculiariter, exequiæ ſuper tumulo alicujus, &c. V.

Χοήνη, aptus ταῖς χοαῖς; ut in neut. χοῆρες ἄγγη; apud Euryp. exp. vas aptum ad infundendum liquorem; ex præced. χοὴ, ἡ, & ἄρω, apto, &c. Vide.

Χοδωνὰθ, tunica. Nehem. cap. 7. verſ. 70, 72.

Χοϊκὸς, ἡ, ὸν, pulvereus, a, um: à χόος, χοῦς, ὁς, ῆ, ὸ, pulvis: à χέω, fundo.

Χοϊκός, præced. dicitur &, χοΐνος, & exp. terrenus propriè; non vero terreſtris; hoc enim πτηκὸν eſt; illud vero, ἐμπάσιος; ut κώλινος καὶ χοΐνος; i. e. è luto & terra factus; tamen locum, non materiam ſignificare volunt, 1 Corinth. c. 15. Ubi χοϊκὸς, vertunt terrenum rectè; ſed ut exponunt, in terra verſantem, dicendum eſſet potius, terreſtrem, &c. V.

Χοινικὶς, ἡ, & χοινίκιον, τὸ, idem quod ſeq. χοινικὶς, ἰδος, ἡ, modiolus rotæ, axim in cavitatem ſuam recipiens; item exp. &, modiolus, i.e. inſtrumentum quoddam chirurgicum, quo os cranii vitiatum eximitur, &c. V.

Χοινικὶς, modiolus, rotæ medium ſeu fiſtula, cui infixæ ſunt radii, à χοῖνιξ.

Χοινικομέτρης, qui chœnice metitur ſeu demetitur & diſtribuit; apud Athen. ex ſeq. χοῖνιξ, ικος, & μέτρον, τὸ, &c. V.

ΧΟΙΝΙΞ, ικος, ἡ, menſura duos continens ſextarios: puto à χώ, capio, vel à χναύω, quantum quis uno die poteſt χναύειν.

Χοιρεδάδης, ſtrumoſus; Plut. Symp. 4. Χοιρεδάδη φύματα, pro ipſis ſtrumis morbo; à ſeq. χοιράς, άδος; porcula; ſcrofula; item, rupes, quæ undis marinis circumluitur, & cavum habet antrum; item, morbus ſtruma, tumor glanduloſus; ſic dictus, vel à petris, quæ χοιράδες, dicuntur; vel à porcis, in quorum gutture, frequenter ejuſmodi tumores reperiuntur; ſcrofula, ſtruma ſcrofularia, ſeu indurati adenes, &c. V.

Χοιράς, άδος, ἡ, porca; item ſaxum in mari aliquantum eminens, ut porco nanti ſimile videatur. Them. χοῖρος, porcus.

Χοιρίσται, οἱ, q. d. porculatores, vel porcarii ſic à Clyſthene, Sicyonis tyranno, dicti tubules fuere quidam Sicyonii, per deriſionem priſtino mutato nomine; apud Herodot. l. 5. à Them. χοῖρος, ὁ, unde χοίρος, ὁ, ſeq. &c. V.

Χοίρος, ὁ, porcinus, pro χοίρειος, idem. Th. χοῖρος.

Χοιρίνη, concha porcellana: à χοῖρος.

Χοιρίνη, ἡ, ſcil. δορὰ, dicitur, porcina pellis; item tubint. δορὰξ, dicitur &, feta porcina; & in plur. χοιρίναι dicuntur etiam, conchæ marinæ, quibus olim in ſuffragiis utebantur; & ſunt etiam, in placentarum genere; apud Athen. l. 14. Item χοίρειον & χοιρίδιον, τὸ, porculus, porcellus; ſed exp. & porcus, i. e. αἰδοῖον γυναικεῖον, apud Ariſtoph. in Veſp. quod etiam Th. χοῖρος, ſignif. apud eund. in Acharn. ſed eſt &, nomen Nilotici piſcis; apud Athen. l. 7. &c. V.

Χοιροβοσκὸς, ſuum, ſeu porcorum paſtor; ſubulcus; ex χοῖρος, ὁ, & βοσκὸς, ὁ, &c. V.

Χοιρογρύλλιος, cuniculus. Levit. 11. 6. Deut. 14. 7.

Χοιροθλιψ, q. d. ὁ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον θλίβων; ex χοῖρος, ὁ, & θλίβω, f. ψω, &c. V.

Χοιρομιμεῖσθαι, locus ubi porci κομείονται, curantur, & aluntur.

Χοιροπίθηκος, ſimia porcaria; Ariſtot. Hiſt. an. l. 2. ex χοῖρος, ὁ, & πίθηξ, ικος; ſeu πίθηκος, ου, ὁ, &c. V. Item χοιροπώλης, porcorum venditor; qui porculos venditat; unde χοιροπωλέω, porcum ſeu porcos vendo; ſed dicitur &, fœmina χοιροπωλεῖν, quum ſeipſam cuivis proſtituit; ex χοῖρος & πωλέω, &c. V.

ΧΟΙΡΟΣ, ου, ὁ, porcus, ſus: etiam natura, quâ mulieris ſunt. Hinc χοίρειος, α, porcinus.

Χοιροσφαγεῖον, confectorium, ubi porci conficiuntur ſeu mactantur: à χοῖρος & σφάζω, macto.

Χοιροσφάγος, ου, ὁ, qui porcos mactat, porcorum jugulator; Heſych. ex χοῖρος, ὁ, & σφαγὴ, ἡ, &c. V. Item χοιροτρόφειον, cavea ſeu hara, locus in quo porculi nutriuntur, ſaginanturque; pro eod. ſcribitur &, χοιροτρόφιον; ſed mendosè; apud Poll. l. 7. ex χοῖρος & τροφὴ, ἡ, unde τροφίον, &c. Vide.

Χολὰ, Dor. pro χολὴ, ἡ, bilis.

Χολαγωγὸς, bilem ducens, ſeu educens; ex χολὴ, pro χολὴ, ἡ, & ἀγωγὸς, ὁ, &c. V.

Χολαῖος, biliosus, felleus; unde χολαῖον, dicitur hepar, apud Suid. in cujus parte cava inferiore, dependet fellis receptaculum; à χολὴ, pro Th. χολὴ, V. Item, χολάδες, αἱ, dicuntur inteſtina craſſa, omenta; quòd in ea χολὴ fundatur; vel quaſi κοιλάδες; à ſeq. χολὰς, άδος; dict. παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ χολῶδες τῶν ὑπάτων; vel ἀπὸ τῶν κεχολάδων, &c. V.

Χολὰς, άδος, ἡ, inteſtinum, quia χολὴ, capit, vel quaſi κοιλάς.

Χολάω, indignor, iraſcor, cum dat. f. άσω. p. κεχόλακα. Th. χολὴ.

Χολαὼ, præced. exp. bile mihi jecur accenditur; irâ inflammor; item furo, inſanio, apud Athen. l. 9. &c. V.

Χολέρα, ας, ἡ, CHOLERA, morbus. Angl. Choler: à χολὴ.

Χολέρα, præced. morbus eſt, in quo bilis vel excernitur, vel evomitur; Trallian. autem, l. 7. non à χολὴ, dici ſcribit, ſed à χολὰς, inteſtinum; quoniam, materia, quæ per ventrem advehitur, per inteſtina excernatur, &c. V. Item χολεριάω, cholerâ vexor; χολερικὸς, ſeu cholericus ſum; unde χολερῶντες, cholerâ laborantes; & χολερικὸς, choleræ ſimilis; ut χολερικὰ πάθη, morbi, quales ſunt cholerâ laborantium; ſed exp. &, obnoxius choleræ ſeu χολερικῷ πάθει, i. e. cholericus; Dioſc. l. & c. 4. Sic &, χολερώδης, qualis eſt eorum, qui cholerâ vexantur; choleræ ſimilis; ut ἀλγεῖν τέρπον χολερώδη; doloribus infeſtari ſimilibus eorum, qui cholerâ laborant; Hippocr. Omnia à præced. χολέρα, ἡ, vide.

ΧΟΛΗ, ης, ἡ, bilis, fel, ira, nauſea. Hinc χολέρα, ας, ἡ, cholera: χολερικὸς, ἡ, cholericus, iracundus: χολόομαι, iraſcor: μελαγχολία, ας, ἡ, furor, ſeu deſipiſcentia ex atræ bilis redundantiâ.

Χολὴ, præced. bilis, ira, faſtidium; exp. & veſica, continens bilem ſeu fel; & dicitur etiam, de ſepiæ atramento, quod velut atram bilem effundit; Nic. in Alexiph. Item χολὴ ξανθὴ, quæ & χολέρα, dicitur flava bilis; & χολὴ μέλαινα, atra bilis, i.e. μελαγχολία; Plut. &c. V.

Χοληγὸς, bilem educens, ſeu evacuans, purgans, & expellens; Hippocr. apud quem & χοληγὸς & χοληγικὸς, pro eod. ex χολὴ & ἄγω; duco, educo, &c. V. Item χοληδόχος & χοληδόκος, fel, ſeu bilem recipiens; ut χοληδόκος κύστις, apud Gal. veſica, quæ bilem è jecinore manantem recipit; ex χολὴ, ἡ, & δέχομαι, Ion. δέκομαι, unde δοχὸς, ὁ, &c. V.

Χολίζω, bilem educens, vacuans & purgans; Gal. Item χολικὸς, biliosus, felleus; ut χολικὴ μὲν ὠφελοῦσα, homini in quo flava bilis exuperat; Plut. Utrumque, à Them. χολὴ, ἡ, V.

Χολιμεσία, ἡ, fellis ſeu bilis evomitio; item faſtidium, nauſea; apud Plut. ex χολὴ, ἡ, & ἐμέω, f. έσω: unde ἐμεσία, ἡ, &c. V.

Χόλιξ, idem quod χολὰς.

Χόλιξ, ικος, ἡ, præced. exp. inteſtinum quidem, ſed craſſum, &c. V. Item χολικὸς, iratus; in Epigr. à ſeq. χόλος, fel, vel bilis, i. e. ira, &c. Vide.

Χολόβαφος, & Poët. metri cauſâ, infertο ι, χολοίβαφος, felle ſeu bile tinctus; item χολοβαφὴς, felle ſeu bile imbuta; ideoque flavo, ſeu eo colore imbuta; talis enim fellis, & bilis naturalis eſt color; item arquatos etiam, ſeu

ictero, & aurigine laborantes, χολοδάφως, vocant: videtur enim eorum facies perfusa esse flavâ bile & felle; ex χολὴ, ἡ, seu χόλος, ὁ, & βάπτω, f. ψω; unde βαφὴ, ἡ, &c. Vide.

Χολόεις, εντος, ὁ, biliosus, felleus; à Th. χολὴ, ἡ, V.

Χολοειδὴς, bilis in modum exedens & erodens; ex χολὴ, ἡ, seu χόλος, ὁ, & βορὰ, ἡ, unde βορὸς, ὁ, &c. Vide.

Χόλος, gen. Ion. pro χόλου à

Χόλος, ου, ὁ, idem quod χολὴ, bilis.

Χολόμβος, iratus, i. præf. part. à χολόομαι, ῶμαι, irascor. Th. χολὴ.

Χολόω, bile inflammo, ad iram concito; à χόλος, ὁ, fel; vel ira, &c. V. Item χολάδης, ες, ὁ, ἡ, biliosus, felleus; bile seu felle abundans; à Them. χολὴ, ἡ, V.

Χολωθεὶς, iratus, a. 1. part. pass. &

Χολωθῆς, 2. sing. 2. 1. sub. pass. verbi χολόομαι, irascor. Th. χολὴ, bilis, ira.

Χολωτός, η, ον, iratus, a, um, a. 1. part. m. pro quo Poëtæ dicunt χωσάμενος, ejusd. verbi & Th.

Χολωσόμβ & χολωσόμβαι, succensurum esse. Ion. & Dor. pro χολώσειν, f. 1. inf. act. verbi χολόω, irascor: f. ώσω. Them. χολὴ, ῆς, ἡ, bilis, ira.

Χολῶτο, 3. sing. perf. opt. pass. Ion. pro κεχολῶτο, irascatur, verbi ejusd. & Them.

Χολωτὸς, iratus, iracundus, ut χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν; Il. o. & Od. χ. verbale, à χολόω, όομαι, ῶμαι, &c. Vide.

Χόνδραμβος, spinam habens ex cartilagine; seu spina cartilaginem habens; cartilagineus; pro spina cartilaginem habens; Gal. ex seq. χόνδρος, ὁ, & ἄκανθα, ἡ, &c. V.

Χονδρόω, facio alicam, seu similam; Hesych. Item χονδρεύω, sum grumosus; ut χονδρώντες μαστοί; i.e. mammæ ita turgescentes, ut in iis grumi concreti esse videantur; apud Diosc. l. 2. Item χόνδρις, scil. ἄρτος, panis ejusdem est; apud Athen. sic & χονδρῖτις, ἡ, scil. σίλιγνις, Hesych. exp. crassa, i.e. grumosa similа; ut & seq. χονδρίτης ἄρτος, panis è chondro seu alica; atque etiam, χονδρίλη, ἡ, nomen herbæ, de qua Diosc. l. 2. c. 161. omnia à Th. χόνδρος, ὁ, V. Item χόνδρειον, τὸ, vas testaceum; patina; & χονδρεῖον, grumosum esse; itidem ab eod. χόνδρος, &c. V.

Χονδρίτης, gen. pl. à χονδρίτης, ου, ὁ, panis ex hordeo. Th. χόνδρος.

ΧΟ'ΝΔΡΟΣ, ου, ὁ, granum, grumus concretus, ut salis, thuris; cartilago; alica. q. à χεῖν ὕδωρ, quia affunditur aqua ad farinam, &c.

Χονδροσυνδέσμος, cartilagineum ligamentum; ex χόνδρος & σύνδεσμος, ὁ, &c. V.

Χονδρότυπος, ex cartilagine formatus; cartilaginis figuram habens; ex χόνδρος & τύπτω, ὁ, &c. V.

Χονδροώδης, ες, ὁ, ἡ, speciem grani habens, aut gerens; grumosus; Athen. l. 3. Item, cartilagineus, cartilaginosus; à Th. χόνδρος, ὁ, omne id quod ex continuo aliquo seorsim concrevit; ut salis grumi, & thuris micæ; item alica, i.e. vel tritici genus & certæ frugis species; vel farina: ex Zea certo modo concinnata; sic dicta, quòd aquâ aspersâ exsiccetur, & in grumos granaque concrescat, quæ ad usum reponuntur; item χόνδρος, est pars corporis, omnium pòst os maximè terrea & solida, sensus expers; i.e. cartilago, &c. V.

Χόνη, poculi ærei genus, apud Gortynios; Eust. quod & χόης, scribunt, uno ν; à χέαν, ὁ, à Th. χέω, &c. V.

Χόος, χοῦς, ὁ, terra egesta, humus, agger; pulvis: a χέω, fundo. Hinc χοϊκὸς, terrenus. Est & χόος, ὕος, ὁ, congius: & χόος, χοῦς, ἡ, vas aquarium quo aqua manibus datur.

Χορηγὸς, pro χορηγὸς, qui chorum ducit; i.e. ὁ τὸν χορὸν ἄγων; Hesych. &c. V. Item χορήγιον, ου, τὸ, locus, unde omnia promuntur ad ludos necessaria; pro χορήγιον, τὸ, id V.

Χορηζίν, ὁ, nomen urbis ἄκλιτον. Syr. promulgatrix.

Χοραύλης, qui tibias in choro inflat; nam in choro, præter fides, tibiæ etiam adhibebantur; ut testatur Aristot. Polit. 8. ex χορὸς & αὐλὸς, ὁ, &c. Vide.

Χόρδαψος vel χορδαφὸς, ὕος, ὁ, tumor tenuis intestini: & fides in instrumento musico aut arcu; quia fit ex intestinis. Ex χορδὴ & ἅπτω.

Χόρδαψος, præced. talis est tumor tenuis intestini, ut videatur intestinum ad chordæ similitudinem convolutum; Aretæus, l. 2. περὶ ὀξέων παθῶν; c. 6. derivat ab ἔψησις; i.e. μάλαξις; & χορδὴ, quod est ἔντερον, &c. Vide.

Χόρδιμα, τὸ, idem quod χορδὴ, intestinum; verbale, à χορδίω, idem quod χορδόω, implico, & involvo, ut chordæ involvi solent; unde apud Aristoph. in Conc. χορδίμβα σώματα, corpora, quæ in coitu, sibi mutuo implicantur; omnia à seq. Th. χορδὴ, ἡ, intestinum; item chorda, ex intestino contorto, & arefacto; quæ musico instrumento intenta & pulsa, melodicos sonos reddit, &c. V.

ΧΟΡΔΗ', ῆς, ἡ, intestinum; item CHORDA, fides. dat. pl. Ion. χορδῇσι. Hinc Angl. Chord, vel Cord.

Χορδολογέω, ῶ, chordis loquor, seu chordarum pulsu loquor; i. e. fidibus cano; Plut. ex χορδὴ, ἡ, & λόγος, ὁ, &c. V. Item χορδοποιὸς, qui chordas vel nervos conficit; unde χορδοποιΐα, nervorum confectio; seu chordarum conficiendarum artificium; item χορδοποιϊκὸς, ad ejusmodi artifices pertinens; unde adv. χορδοποιϊκῶς, more eorum qui chordas conficiunt; Poll. l. 7. Item χορδοποιῶ, fum χορδοποιός; omnia: ex χορδὴ, ἡ, & ποιέω; &c. V. Sic & χορδοπώλης, chordarum venditor; ex χορδὴ, ἡ, & πώλης, ὁ, &c. V. Item χορδοτονία, chordarum intentio in lyrâ; Athen. ex χορδὴ, ἡ, & τόνος, ὁ, &c. V. Item χορδότμητος, fidibus intentus; Plut. Itidem ex iisd. V.

Χορδόω, vide supra, cum χορδεύω.

Χορεία, ας, ἡ, CHOREA, in pl. χορεῖαι. Th. χορὸς.

Χορεία, præced. exp. tripudium cum cantu mixtum, &c. V. Item χορεῖα, τὰ, dicebantur carmina, quæ in choris canebantur; ut & χορεῖα ἀοιδὴ, carmen, ad quod chorea instauratur, seu quod tripudiando canitur; item χορεῖον, τὸ, idem quod χορὸς, de loco ubi saltatur, dictum; item χορεῖος & χόρειος, pes in doctrina metrica, idem qui trochæus, ex longa brevique constans syllaba; sic dictus, quòd eo conscripti versus, choreis apti erant; sed χορεῖος, ὁ, ἡ, exp. quo chorus utitur; stationi conveniens; ut χορεῖος ἀνάπαιστος; Athen. l. 14. omnia à seq. χορεύω, vel à Them. χορὸς, ὁ, &c. V. Item, χόρευμα, τὸ, quod saltando exprimitur; vel saltatio; & χόρευσις, ἡ, idem; Suid. Item χορευτὴς, οῦ, ὁ, saltator, tripudiator, vel qui simul cantat & saltat; omnia verbalia, à seq. χορεύω, choros agito; tripudio; propriè, cum cantu; unde γάμους χορεύειν; est choris nuptias celebrare; & apud Isocr. in Areop. χορεύοντας ἐν ἡσυχίᾳ ἱματίοις χορεύειν πόδας; exp. agitare pedes, more saltantium; & in pass. χορεύομαι; unde κεχόρευται, exp. tripudiatum est, & saltatum; & in a. 1. χορευθεὶς, exp. sub specie saltationis expressus, &c. V.

Χορεύω, salto; saltando celebro: χορεύω, 3. sing. præs. sub. Th. χορὸς, chorus.

Χορηγέω, sum dux chori; item suppedito, sumptum præbeo, cum acc. f. έσω. p. κεχορήγηκα. a. 1. ἐχορήγησα, ας, ε. a. 1. inf. act. χορηγῆσαι. Ex χορὸς, οῦ, ὁ, chorus: & ἄγω, duco: vel potius ἡγέομαι, idem.

Χορηγεῖσθαι, dicitur aliquis, cui sumptus præbentur, & administrantur, seu cui suppeditantur omnia; seu cui suppeditant, & suppetunt omnia; vel qui instructus est, aut cui affluit copia; interdum, cum dat. instrumenti; ut apud Aristot. Ethic. 10. c. 9. dicit Solonem beatos censere: ὃν μετρίως πῖς ἐπὶς κεχορηγημένος, qui mediocriter externis bonis instructi sunt, seu suppeditantur; item res aliqua χορηγεῖσθαι dicitur, pro præberi, suppeditari, subministrari, &c. Est pass. ab act. præced. χορηγέω, chorum duco, vel erudio, & doceo; item choris sumptus præbeo; & general. sumptus præbeo, seu magnas pecunias erogo, more choragorum; item subministro, largior, &c. V. Atque indè verbale, χορήγημα, τὸ, id ipsum quod χορηγεῖται; id quod subministratur seu suggeritur; vel id ipsum quo aliquid suppeditatur & instruitur; suppeditatio; Plut. Item χορηγεῖον, seu χορήγιον & χορηγεῖον, ου, τὸ, locus, in quo chori, seu choreæ ducuntur; locus choris destinatus; & in quo chorus

rus à chorago, suis ornamentis instruitur & apparatur; item ornamenta, & instrumenta significat charica, quæ necessaria sunt instruendo, & adornando choro; Latinis, choragium; item general. pro quavis scholæ & ludo; ut & χορηγὸς, pro quovis magistro; item χορηγία, ἡ, munus choragi; sed accipitur pro erogatione sumptuum, in ludos choricos; atque hinc, general. ponitur pro quavis erogatione, & largitione, seu suppeditatione; nec non, pro ipso sumptu seu impensa; ut Philo de vita Mos. l. 1. χορηγίαις ἀδὲν ἀντεπῶν, nullum sumptum recusans; & ποίαις δωρέαις ἢ χορηγίαις; Xen. Omnia à seq. χορηγὸς, magister chori, qui chorum ducit & anteit; item is, qui ornamenta, sacris choreis necessaria, suis præ cæteris sumptibus; seu qui choros celebrandos agitandosque, certâ mercede, suscipit à populo; atque indè in genere, χορηγοὶ, vocati fuere, qui sumptus aliquos præberent; quivis suppeditatores; seu subministratores; ut apud Plut. in Per. δαψιλὴς ὢν χορηγὸς ταῖς γυναιξὶ, i.e. largus subministrator, &c. V.

Χορηγὸς, ὁ, ἡ, CHORAGUS, dux chori: à χορὸς & ἄγω vel ἡγέομαι, duco. Etymologo videtur quasi χοραγὸς. Ex χεὶρ & ἄγω.

Χορηγοῦντες, nom. pl. part. præs. act. verbi χορηγέω, quod V.

Χορήτις, ιδ-ος, ἡ, saltatrix, quæ choros agitat; à Them. χορὸς, ὁ, vide.

Χορία & χορεία, edulia è lacte & melle; exta: à χορὸς.

Χορικὸς, ἡ, ὁ, chorieus; ad chorum pertinens, quo chorus uti solet; ut χορικὰ μέλη, vel ἄσματα; Poll. 4. 15. & 16. Itidem à Them. χορὸς, ὁ, V.

Χόριον, χορεῖον vel χωρεῖον, secundinæ, qui fœtum χωρεῖ, id est, capit. Them. χορὸς.

Χόριον, τὸ, præced. exp. extima fœtus membrana, ipsum totum involvens; tam in animantibus cæteris, quàm in homine; scribitur & χωρίον; quòd, fœtûs veluti domicilium sit; vel à χωρίω, quòd, unà cum fœtu procedat, &c. V.

Χόριος vel χορεῖος, pes metricus choreis aptus: ab eod. Th.

Χορεβατέω, ῶ, choros agitatum vado; Suid. ex χορὸς, ὁ, & βατέω, à Th. βαίνω, &c. V. Item χορεβάκτης, ου, ὁ, qui in chorum recipit, & admittit saltantes; qui choreis præest; apud Suid. ex χορὸς & δέχομαι, f. δέξομαι, &c. V. Item χορεβατοδιδάσκαλος, chori magister; qui docet eos, quos in chorum recepit, quomodo canere debeant, & quomodo saltare; atque indè, χορεβατοδιδασκαλία, munus illud chorodidascali; item pro peritia chori; affertur ex Xen. ex χορὸς & διδάσκαλος, ὁ, unde διδασκαλία, ἡ, &c. V.

Χορεβατικὸς, ἡ, ὁ, nomen viri. Heb. videns.

Χορεία, ἡ, chorea, ipsa actio plaudendi pedibus inter saltandum: à

Χορευτὴς, οῦ, ὁ, ἡ, qui in choro pulsat terram pedibus: à χορὸς, ὁ, chorus, & τύπτω, pulso.

Χορηδιαυλήσις, ε, ὁ ἢ ἡ, qui citharam in choro pulsat; ex χορὸς & αὐλέω, ὁ, &c. V.

Χορήνδε, i.e. ὅπῃ χορὸν, ductum choreas; Il. γ. à χορὸς, V.

Χορηπὸς, ὁ, ὁ, choros instaurans; chori magister; ex χορὸς, ὁ, & πρέω, V.

ΧΟΡΟ'Σ, ὁ, ὁ, CHORUS, cœtus canentium & saltantium; chorea, tripudium. q. à χαίρω. Hinc χορεύω, salto: χορεία, ἡ, saltatio: χορευτὴς, ὁ, saltator. Hinc etiam Angl. Quire.

Χορτάζω, herbis, seu gramine pasco; fœno saturo; item saturo: f. ἀσω. p. κεχόρταχα. a. 1. ἐχόρτασα, ας, ε. a. 1. inf. act. χορτάσαι, saturare. præs. pass. χορτάζομαι, saturor. perf. pass. κεχόρτασμαι. a. 1. ind. pass. ἐχορτάσθη, ης, η, & in 3. pl. ἐχορτάσθησαν. a. 1. sub. χορτασθῶ, ῆς, ῇ. & in 3. pl. χορτασθῶσι. a. 1. inf. pass. χορτασθῆναι. f. 1. ind. pass. χορτασθήσομαι, η, εται, & in 2. pl. χορτασθήσεσθε. Them. χόρτος, gramen, fœnum.

Χορτεῖος χιτὼν, tunica hirsuta, qualem Silleni gestabant; Polyb. 4. 8. Item χορτέριον, τὸ, idem quod & utrumque, a Th. χόρτος, cremium, stipula, &c. V.

Χορτάσαι, a. 1. inf. act. verbi χορτάζω, quod V.

Χορτασθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi ejusd.

Χόρτασμα, ατος, τὸ, cibus: à χορτάζω, quod vide.

Χορτασμὸς, ε, ὁ, saturatio, repletio; Poll. 6. 8. Itidem verbale, à χορτάζω, satio, exaturo, &c. V. Item χόρτιος, gramineus; ex gramine; ut χόρτινον ἔλαιον; Plut. à seq. Th. χόρτος, ὁ, V.

Χορτοκόπος, fœnisex, qui fœnum secat; unde χορτοκοπεῖον, seu χορτοκόπιον, locus in quo fœnum secari potest, vel solet; campus fœnarius, pratum; ex χόρτος, ὁ, & κοπὴ, ἡ, à Them. κόπτω, &c. V. Item χορτομανίω, ῶ, gramine, herbisque virentibus insanio, i. e. luxurio gramine, &c. De loco inculto dictum; in Parab. Solom. ex χόρτος, ὁ, & μαίνομαι, unde μανία, ἡ, &c. V.

ΧΟ'ΡΤΟΣ, ε, ὁ, fœnum, gramen, herba: hinc χορτάζω, gramine pasco.

Χόρτος, præced. frequenter dicitur de herba adhuc virenti; ut Matth. 13. Marci 4. Aliquando etiam, pro quolibet cibo sumitur; Athen. l. 7. Item septum significat, quo cincta est cors; Il λ. & ω, &c. V. Item χορτώδης, ες-ος, ὁ ἢ ἡ, herbaceus, gramineus; ad formam fœni seu graminis accedens; ab eod. Th. χόρτος, præced. V.

Χορωδία, ἡ, chori cantus; ex χορὸς, ὁ, & ᾠδὴ, ἡ, &c. V.

Χουζᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Heb. videns.

Χοῦς, οῦ, ὁ, terra egesta; interdum exp. & bustum, quo defunctus aliquis conditur; in Psal. & apud Hesych. Item χοῦς, οὐς, ὁ, congius; mensura liquidorum apud Atticos, capiens sextarios sex, seu libras novem, seu corylas Atticas duodecim; teste Ægin. l. 7. c. ult. &c. Vide χόος.

Χοῦσι, fundunt, Ion. pro χέουσι· à χέω.

Χόω, f. ὤσω, aggerem duco; ut χῶμα χοῦντας, aggerem ducentes; Bud. in Epist. post. Item passivè, χοῦσθαι μῆκος, dicitur, quum humo aggesta extruitur; apud Pausan. locus vero, quando aggere educto munitur; itidem ab eod. Th. χέω, V.

Χραίνω, coloro, imbuo, ungo: inesco: à χρόα, color.

Χρασμὸ, Ion. pro χρῆσμε, 3. sing. a. 2. ind. act. à

Χρασμόω, adjuvo, opitulor, prosum. q. χρησιμόω, à χρήσιμος, utilis, quod à χράομαι, utor.

Χράσμη, ης, ἡ, auxilium: à præc.

Χράσμιος, auxiliatus est, Ion. 3. sing. a. 1. ind. act. verbi χρασμόω, quod vide.

Χρασμῳδὸς, ντ-ος, ὁ, & χρασμῴδωρ, ορ-ος, ὁ, auxiliator, opem ferens; Nonn. Utrumque, à præced. χράσμη seu χρασμὸς, &c. V.

Χρᾶν, oraculum reddere, vaticinari, commodare: inf. à χράω, ῶ.

Χρᾰσθεὶς, pollutus, a. 1. part. pass. verbi χραίνω, ungo, coloro. f. ανῶ. a. 1. pass. ἐχράνθην.

Χρέομαι, ῶμαι, utor, cum dat. præs. imperat. χρέω, ῶ, utere: imperf. ἐχρεόμην, ώμην, ω, ετο, ῶντο, & in 3. pl. ἐχρέοντο, ῶντο. f. χρήσομαι. perf. pass. κέχρημαι, usus sum, a. 1. m. ἐχρησάμην, ω, ατο. a. 1. imperat. m. χρῆσαι, ἀσθω. a. 1. sub. m. χρήσωμαι, ῃ, ῆται. Them. χρέω, commodo, &c.

Χρέομαι, ῶμαι, mutuò accipio, à χρέω, mutuò do; sed exp. & polluor, Hesych. à Th. χρέω, coloro; vel polluo, &c. V.

Χρεῖσι, 2. pl. imperat. pass. vide χρέομαι.

Χρεῖσι, Ion. pro χρῆσθε. sic

Χρεῖται, Ion. pro χρῆται, utitur: à χρέομαι.

Χραύσῃ, fauciaret, 3. sing. a. 1. sub. act. à

Χραύω, leviter saucio: f. αύσω. q. χρόος ἄνω. Them. χρέω, coloro, tingo.

Χρεῦπις, εως, ἡ, anchora unicum duntaxat uncum habens; Hesych. verbale à præced. χραύω, leviter vulnero; propriè, leviter vulnerans, sanguine corpus fœdo, &c. V.

ΧΡΑ'Ω, do mutuo, commodato do, q. ἐ manu in manum: (ideoque duco à χειρὶ, manu.) f. χρήσω. p. κέχρηκα. a. 1. ἔχρησα. a. 1. imperat. act. χρῆσον. Hit & χρέω, oracula edo; item coloro, tingo, polluo: & προσμίσγω, imperuose irruo, seco. Hinc χρέωμαι, commodato accipio, mutuor: oraculum consulo; item utor: χρῆσις, εως, ἡ, usus: χρήσιμος, ε, ὁ, ἡ, utilis: χρησιμόω, opitulor, opem fero: χρηστὸς, ὴ, utilis, commodus.

modus: item mitis, clemens, benignus: χρηστότης, ητος, ἡ, utilitas; item bonitas, clementia, benignitas: ὁ or ἡ χρέωμος, abutor: καταχρέωμαι, idem: καταχρησις, εως, ἡ, abusio, abusus: χρησμός, οῦ, ὁ, oraculum: χρηματισμός, οῦ, ὁ, idem: χρηματίζω, oraculum reddo: χρηματίζομαι, oraculo admoneor.

Χρέα, debita, per Sync. pro χρέεα, ἡ χρέος, ους, τό, debitum, pl. τὰ χρέεα.

Χρεαγωγὸς, qui debitorem in jus rapit alterius nomine; Hesych. ex χρέος, ους, τὸ, & ἀγωγὸς, ὁ, &c. V.

Χρέεσθαι, Ion. pro χρᾶσθαι, oraculum consulere: χρέεται, Ion. pro χρᾶται (χρίνω), fr. χρέω: χρέεσται pro χρήσεται, & Att. χρᾶσται.

ΧΡΕΙ'Α, ας, ἡ, usus, utilitas, commodum; sententia gravis; indigentia; necessitas: negotium: q. à χρέομαι. Hinc ἀχρεῖος, ος, inutilis: χρή, oportet: χρείαν ἔχω, egeo.

Χρείη, ἡ, idem quod, & pro Th. χρεία, ἡ, indigentia, &c. V. Item χρείω, vaticinor, oracula edo; idem quod Th. χρέω, V.

Χρειος, ος, egenus: à χρεία, indigentia: est &

Χρεῖος, Poët. pro χρέος, τὸ, debitum.

Χρειὼ, Ion. idem quod χρεία, indigentia.

Χρειώδης, ες, ὁ, ἡ, utilis: à χρεία, ας, ἡ, usus.

Χρειῶν, gen. pl. à χρεία, ας, ἡ, quod vide.

Χρεμίζω & χρεμετάω, ῶ; idem quod Them. seq. χρεμετίζω, hinnitum edo, &c. V.

ΧΡΕΜΕΤΙ'ΖΩ, hinnio: etiam χρεμίζω dicitur. f. ἰσω. p. ικα.

Χρεμέτισμα, τὸ, & χρεμετισμὸς, ὁ, hinnitus; item χρεμετιστικὸς, q. d. hinnibilis; ut equus dicitur esse animal χρεμετιστικόν, omnia verbalia, à præced. χρεμετίζω, V. Item χρεμίζω, per Sync. dicitur pro χρεμετίζω; hinnitum edo, &c. V.

Χρέμισαν, hinnivere, 3. pl. a. 1. ind. act. Ion. verbi χρεμίζω, per Sync. pro χρεμετίζω, quod V.

Χρέμμα, τὸ, screatus, sputum; verbale a seq. Th. χρέμπομαι. V.

ΧΡΕ'ΜΠΤΟΜΑΙ, screo, exscreo. Hinc χρέμμα, ατος, τὸ, screatus, sputum.

Χρέμψις, χρέμπτις & χρεμψὶς, ὁ, nomina piscium.

Χρέμψις, idem quod χρέμμα; & verbale ab eod. Th. χρέμπομαι, f. ψομαι, &c. V.

ΧΡΕ'ΟΣ, ους, τὸ, debitum, mutuum, æs alienum; item fatum, mors.

Χρέω, præced. Poët. dicitur χρεῶ, & Atticè χρέως & χρείας; & interdum ponitur pro munere seu officio; ut apud Sophocl. τὸν ἔμπροσθεν χρέω; tum implere munus; sic & apud Euryp. χρέος τοῦτ' ἐστὶ τοῦδε πεύθεσθαι; tum est munus; tuæ sunt partes; nonnunquam etiam exp. negotium; res vel causa; ut apud Hippocr. in Ep. ad Damag. πρὸς ἃ χρέω δεῦρ' ἦκα, ἐν ἑτάρῃ; quæ causa te huc venire pepulit; item χρέω, indigentia, egestas; necessitas; & ponitur etiam pro χρεία, utilitas; apud Euryp. Item vaticinium, oraculum; Od. λ. & sic est à χρέα, oracula edo; sicut in præcipua ejus signif. pro debito, est ab eod. χρέα, do mutuo; & χρέομαι, mutuò accipio, &c. V.

Χρεωκοπέω, novas tabulas facio, decoquo; i. e. aufugio propter æs alienum; fraudo creditores; unde χρεωκοπία & χρεωκοπίας, ας, ἡ, novæ tabulæ; item χρεοκόπος, ος, ὁ, & χρεοκοπίδης, ου, ὁ, decoctor; unde χρεοκοπίδας; Chreocopidas, Solonis amicus Athenienses vocarunt eos, qui æs alienum retinuerunt quod conflaverant, ubi censerunt Solonem laturum legem de ære alieno debitoribus remittendo; Plut. in Sol. ex χρέος & κοπὴ, ἡ, à Them. κόπτω, &c. Vide.

Χρεὼ, χρεὼν pro χρειὼ, quod Ion. pro χρεία, ας, ἡ, indigentia: at

Χρέω, Ion. pro χρεῶν, utere, præs. imperat. verbi χρέομαι.

Χρεωκοπέω, idem quod χρεωκοπέω, debitum seu debita rescindo, debito fraudo; sic & χρεωκοπία, ἡ, æris alieni rescissio; & χρεωκοπίδαι, idem quod χρεωκόπαι; & omnia à seq. χρεωκόπος, debiti seu debitorum rescissor; creditorum fraudator, &c. Vide.

Χρεωκόπος seu χρεοκόπος, qui χρέος seu χρέος κόπτει, debitum rescindit, fraudans seu creditores, decoctâ pecuniâ; quod est χρεωκοπεῖν. Ergo hic κόπτειν, rescindere, est nolle exsolvere, & foro cedere.

Χρεωλυτέω, debitum solvo: tanq. à χρεωλύτης, qui χρέος λύει.

Χρεώμην, Ion. pro χρεώμην, præs. part. verbi χρέομαι, ῶμαι, utor. f. χρήσομαι. Th. χρέω.

Χρέων, το, idem quod χρέος, εος, τὸ, debitum; mors, fatum: quasi diceres χρεὼν ὄζει, necesse est, fas est.

Χρεὼν, τὸ, præced. fatale debitum; annotant Grammatici, vocem indeclinabilem esse, ac pro fato, seu morte, cum articulo semper usurpari; at χρεὼν, sine articulo, habens subauditum verbum ὄζει, interdum exp. necesse est, oportet, fatale est; apud Hom. & Plat. in Tim. & interdum exp. decet, convenit, fas est; item operæ pretium est, &c. V.

Χρεὼν, Ion. pro χρεῶν, à χρέομαι.

Χρέως, ω, τὸ, Att. pro χρέος, εος, τὸ, debitum, æs alienum.

Χρεωστέω, debeo; à seq. χρεώστης. & idem quod seq. χρεωστέω, &c. V.

Χρεώστης, ου, ὁ, debitor: à χρέως, debitum: χρεωστέειν, sum debitor: χρεωστέεσθαι, deberi. Th. χρέος, τὸ, debitum.

Χρεωστοκλείτης, ου, ὁ, debitor: à χρέως, τὸ, Att. pro χρέος, εος, τὸ, debitum: & ὀφείλω, debeo.

Χρὴ, oportet, impersonale, cum acc. imperf. ἐχρὴν & χρῆν. f. χρήσει, oportebit. præs. int. χρῆσαι, pro quo subinde χρῶ. Them. χρέα, ας, ἡ, indigentia.

Χρήζωσι, volunt, Dor. pro χρήζουσι. à

Χρήζω, indigeo, cum gen. item volo; rogo; χρήζοες, 2. sing. opt. præs. χρήζοιτο, dat. sing. part. præs. Th. χρεία, ας, ἡ, indigentia.

Χρηΐζειν, præs. inf. à

Χρηΐζω, idem quod χρήζω, quod V.

Χρηϊσκάδαι, Ion. pro χρῆσαι, uti. inf. à χρέομαι.

Χρῆμ' pro χρῆμα, quod V.

ΧΡΗ'ΜΑ, ατος, τὸ, res utibilis, quâ quis potest χρῆσθαι, pecunia, opes, merx; oraculum; opus, factum, in pl. τὰ χρήματα, pecuniæ, opes: hinc χρηματίζω, negotium tracto; consulto, respondeo: χρηματίζεσθαι, oraculo admoneri: παραχρῆμα, adv. è vestigio, ex tempore.

Χρῆμα, præced. exp. res, negotium; ut apud Soph. in Ajace, τί χρῆμα δρᾷς; quid rei agis? interdum rei magnæ, multæ, pulchræ, &c. Χρῆμα dicitur esse πολὺ, μέγα, καλόν; ut apud Aristoph initio Nubium; τὸ χρῆμα νυκτὸς ὅσον ἀπίεπαν; i. e. noctes quam sunt infinitæ; sic apud Luc. παγκαλόν τι χρῆμα παρθένος; i. e. pulcherrima virgo; item χρῆμα θεοῦ, χρῆμα θείου δαιμόνιον χρῆμα, oraculum responsum à Deo; & apud tragicos, χρῆμα idem signif. quod χρεία, indigentia, necessitas; Eust. &c. V.

Χρήμαθ', seq. aspirat. & χρήματ' pro χρήματα, nom. pl. à χρῆμα, ατος, τὸ, quod vide.

Χρήματα, τὰ, & χρήματα ἀναλώματα, dicuntur utensilia; ut χρήματα, οἱ ἀγροὶ, instrumenta ad colendum agrum necessaria; sic & χρήματα οἰκεῖα, res familiaris; Gaza; item χρήματα, pecuniæ; & ea quæ nomine pecuniæ Jureconsulti intelligunt; corpora, viz. Bona mobilia, immobiliaque; ἔσια, κτήματα, βοσκήματα; census, opes; τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ὄντα; hæreditas, fortunæ, facultates; quæ omnia dicuntur τὰ χρήματα, παρὰ τὸ χρῆσιμα εἶναι; ut sing. neut. χρῆμα, præced. παρὰ χρῆσθαι; ab usu, &c. Vide.

Χρηματίζω, Dei nomine loquor, divinitùs admoneo; nominor: a. 1. ind. act. ἐχρημάτισα, ας, ε. a. 1. inf. χρηματίσαι. præs. pass. χρηματίζομαι, divinitùs admoneor. perf. pass. κεχρημάτισμαι, σαι, ται, divinitùs fui admonitus, fui edoctus. perf. part. pass. κεχρηματισμένος, η, ον, divinitùs promissus. a. 1. pass. ἐχρηματίσθην, ης, η. a. 1. part. pass. χρηματισθεὶς, έντος, divinitùs admonitus. Them. χρήμα.

Χρηματίζω, præced. exp. rebus explicandis, constituendisque vaco; actui rerum operam do; jus reddo; item consilium agito, consulto, decerno; item conversor, commercium habeo; negotium gero, & tracto; item nomen mihi sumo, appello me; & consequenter appellor, nominor; apud Plut. sic act. c. 11. Χρηματίσαι δὲ μαθητὰς Χριστιανούς; nam cognomenta hominibus imponi solebant, ex negotio quod tractabant, vel ex officio quo fungebantur; item oraculum reddo; ut ὁ Θεὸς χρηματίζων Μωσεῖ ὅτι τὰ ὄρεα; Greg. & general. responsum do ad postu-

postulata ; ut πρεσβείας χρηματίζειν ; Diodor. &c. V.

Χρηματίσαι, a. 1. inf. act. &

Χρηματισθείς, έντ-, a. 1. part. pass. verbi χρηματίζω, quod vide. Them. χρῆμα.

Χρηματισμός, ῦ, ὁ, divinum responsum: ab eod. verbo & Th.

Χρηματισμός, præced. oraculum; seu monitum, mandatum à Deo; exp. & responsum, quod dant magistratus ad postulationes; Athen. Item pecuniæ comparatio; studium faciendi quæstus, seu comparandæ pecuniæ impensum; interdum & pro ipso quæstu; sed exp. & quæstuaria negotiatio; item res pecuniaria, &c. V. Item χρηματίσεις, εως, ἡ, dicitur χρηματισμός, magistratuum; itidemque; pecuniarum collectio; item quæstus, &c. Sic & χρηματιστής, οῦ, ὁ, qui colligendæ; aut comparandæ pecuniæ deditus est; aut qui artem pecuniæ comparandæ novit; atque indè, χρηματιστικός, ἡ, ὁ, comparandæ pecuniæ peritus; & in neut. τὸ χρηματιστικόν, ex quo quæstus percipi potest; item χρηματιστήριον, ου, τὸ, locus, in quo ars quæstuaria exercetur; ut locus, in quo χρηματισταὶ suam negotiationem exercent; omnia verbalia, à χρηματίζω, ομαι, &c. V.

Χρηματοδαίτης, pecuniæ divisor; ex χρῆμα, ατ-, τὸ, & δαίω, ομαι, divido, &c. V. Item χρηματοπώλης, qui pecunias conficit; i. e. comparat; sed exp. & quæstuosus; ut χρηματοπώλης τέχνη; apud Xen. Unde χρηματοπωλία, ἡ, quæstus lucrandæ pecuniæ; item χρηματοποιῶ, sum χρηματοποιός; omnia, ex χρῆμα, ατος, & ποιέω, &c. V.

Χρήμη, ης, ἡ, indigentia, penuria; petitio, utilitas; à χέομαι.

Χρῆμι, inusitat. opus sum, debeo. imperf. ἔχρῆν & χρῆν, oportebat: sub. χρῆ. inf. χρῆναι· ὅστ. χρή, sufficit.

Χρημοσύνη, ης, ἡ, divitiæ: à χρῆμα, ατ-, τὸ, res.

Χρῆν, Ion. pro ἔχρῆν, imperf. vel pro χρῆναι, inf. verbi impersonal. χρή, oportet: quod V.

Χρῆναι, vide in præced.

Χρῆς, Hesych. exponit θέλῃς, χρήζῃς. Dor. contractione ex χρέεις, 2. sing. præs. verbi χρέω, commodo.

Χρήσαιτ', pro χρήσαιτο, 3. sing. a. 1. opt. m. verbi χρέομαι. Vide χρήσωμαι.

Χρῆσαι, rogare, a. 1. inf. à χρήζω, quod vide.

Χρήσας, a. 1. part. act. à χρέω, commodo.

Χρήσασθαι, usum esse, a. 1. inf. m. verbi χρέομαι, utor: a. 1. m. ἐχρησάμην. a. 1. part. m. χρησάμενος. Th. χρέω.

Χρήσθεσι, Dor. pro χρήζειν. vel χρηίζειν, quod V.

Χρήσῃ, dat. sing. à χρῆσις, εως, ἡ, usus. Them. χρέω vel χρέομαι, utor.

Χρήσηται, 3. sing. a. 1. sub. m. verbi ejusd.

Χρῆστα, Dor. pro χρή, oportet: quod vide.

Χρῆστ, Dor. pro χρεῶδ, præs. inf. verbi χρέομαι, utor.

Χρησθείς, mutuatus, a. 1. part. pass. verbi χρέω, commodo: a. 1. pass. ἐχρήσθην. a. 1. inf. pass. χρησθῆναι.

Χρήσθων, utantur, 3. dual. Att. pro χρήσθωσαν, quæ Dor. pro χρεώσθων & χρεώσθωσαν, 3. dual. pro 3. pl. imperat. præs. verbi χρέομαι, ῶμαι, utor, f. χρήσομαι.

Χρήσιμ-, ος, ὁ, ἡ, utilis: in pl. τὰ χρήσιμα, n. g. in compar. χρησιμώτερος, superlat. χρησιμώτατ-, ab eodem verbo.

Χρησιμεύω, utilis sum; commodo, commodus sum; item in usu sum, usitatus sum; item commodo affico; à præced. χρήσιμ-, commodus, &c. V. Item χρησίμως, utiliter; Thuc. adv. ab eod.

Χρῆσις, ιος, ἡ, usus; & Poët. pro χρησμός, ὁ, oraculum. Th. χρέω, commodo; oracula edo.

Χρησμολόγος aut χρησμολογέων & χρησμολόγ-, vates, oraculorum editor; in Epigr. Item χρησμολογέω, ῶ, vaticinor, oracula edo; ex χρησμός, ὁ, & ἀγορεύω, ἡ, unde ἀγορεύω, &c. V. Item χρησμοδοτέω, ῶ, idem; oraculum edo; unde verbale, χρησμοδότημα, oraculum editum; ex χρησμὸς & δότης, ὁ, &c. V. Sic & χρησμολογέω, ῶ, idem; vel oracula vaticinor; & χρησμολογία, ἡ, vel χρησμολόγιον, τὸ, vaticinium, oraculum; atque indè, χρησμολογικὴ, sub. τέχνη, vaticinatoria ars, vaticinandi seu oracula edendi ars; omnia à seq. χρησμολόγ-, fatidicus; qui oraculum vel oracula edit seu pronuntiat; oraculorum interpres, &c. V.

Χρησμολόγ-, ος, ὁ, ἡ, vates: ex χρησμὸς, quod vide, & λέγω.

Χρησμὸς, ῦ, ὁ, oraculum: χρησμῶν, Dor. pro χρησμῶς. Th. χρέω, oracula edo.

Χρησμὸς, præced. exp. τὸ χρησθὲν, responsum, &c. Vide. Et χρησμοσύνη, seq. exp. etiam indigentia, paupertas, &c. V.

Χρησμοσύνη, ἡ, oraculum, vaticinium: à præced.

Χρησμῳδέειν, vaticinari: ex χρησμὸς, quod vide, & ᾠδὴ, ἡ, cantus. Them. ἀείδω.

Χρησμῳδέω, ῶ, oraculum edo; vaticinor, divino; & in pass. χρησμῳδεῖται, dicitur quod oraculo editur seu respondetur; ut apud Plat. in Epist. κύρια τὰ νεῦ κεχρησμῳδημένα ἔσται, modo edita oracula rata sunt futura; & apud Aretham. χρησμῳδέομαι, Bud. exp. oraculum mihi datur, seu divinitus mihi revelatur; unde verbale χρησμῳδήσιμ-, quod oraculo editum est; oraculum, vaticinium; Suid. Item χρησμῳδία, ἡ, idem vaticinium, oraculum; vel vaticinatio; omnia à χρησμῳδὸς, q. d. oraculorum cantor; qui oracula edit; fortilegus, fatidicus; ex iisd. cum præced. χρησμῳδέειν, V.

Χρησμῳδεῦμεν, 1. plur. f. 1. m. verbi χρέομαι, utor, f. χρήσομαι, f. part. m. χρησμῳδῶν-, ῶν, ον.

Χρῆστε, Dor. pro χρή, oportet; id vide.

Χρηστέον, utendum, verbale à χρέομαι, utor.

Χρηστεύομαι, benignus sum: fut. εὐσομαι. perf. pass. κεχρήστευμαι· à χρηστὸς, utilis, bonus. Th. χρέω, commodo.

Χρηστεύομαι, præced. exp. benignitate utor: clementer me gero; comis sum in moribus, benevolentiâ & gratiâ utor, &c. Ut Corinth. 1. c. 13. ἡ ἀγάπη χρηστεύεται· item exp. & probè ago, Basil. &c. V.

Χρηστήρ, ῆρ-, ὁ, qui dat oracula; unde seq. χρηστηριάζομαι, quod exp. confero me ad locum, in quo editur oraculum, ad responsum accipiendum; &c. Vide seq.

Χρηστηριάζεσθαι, oraculum consulere: à

Χρηστήριον, ου, τὸ, oraculum: item ædes. Them. χρέω, commodo, oracula edo.

Χρηστήριον, præced. exp. locus, in quo eduntur oracula; cortina; Plut. de Pyth. Item idem quod χρησμός; apud Herodian. Sed in neut. plur. χρηστήρια, τὰ, exp. corpora occisa; apud Soph. in Ajace, &c. V. Item χρηστήριος, ος, ὁ, utilis, usum præbens; Athen. sed exp. & vates; apud Herodot. est Epith. Apollinis; unde in plur. χρηστήριοι ὄρνιθες; distinguuntur ab aliis avibus, quæ non sunt accommodatæ augurio; apud Æschyl. Itidem ab eod. Th. Item χρηστηριασμὸς, ῦ, ὁ, videtur fere eadem figura, quæ hypotyposis aliàs vocatur; quemadmodum pictor, inquit Rutil. coloribus figuras describit; sic orator, hoc schemate, aut vitas, (fortè vitia;) aut virtutes eorum de quibus loquitur, decorat, vel deformat; sed videtur mendosè scripta hæc vox, & legend. χαρακτηρισμὸς, id vide.

Χρῆστης, ου, ὁ, fœnerator, creditor: à χρέομαι, utor. Them. χρέω.

Χρήστης, præced. qui commodavit vel mutuò dedit; exp. & qui mutuò seu commodatò accepit; debitor; Demosth. Item χρῆσις, exp. etiam qui oracula edit; vates; Hesych. Itidem ab eod. Th. χρέω, oraculo edo, &c. V.

Χρηστικὸς, ἡ, ὁ, qui novit commodè uti rebus; unde exp. & qui est frugi; atq; indè adv. χρηστικῶς, frugaliter, utiliter; à χρηστὸς, ὁ, V.

Χρηστογεγκεία, ας, ἡ, utilis, sive bona scriptura aut scriptio; ex χρηστὸς & γεγκεῖν, ἡ, &c. V. Item χρηστόηθης, qui probis est moribus; unde χρηστόηθεια, moram probitas, boni mores; ex χρηστὸς & ἦθ-, τὸ, V. Χρηστοιέω, boni vini ferax sum; ex χρηστὸς & οἶν-, ὁ, V. Sic & χρηστόκαρπ-, bonos fructus habens; ut χρηστόκαρπ-χώρα; apud Strab. Unde χρηστοκαρπία, bonus fructus; ex χρηστὸς & καρπὸς, ὁ, &c. V.

Χρηστο-

Χρηστολογία, ας, ἡ, blandiloquentia: à
Χρηστολόγ-ος, ε, ὁ, ἡ, blandiloquus: q. d. λέγων τὰ χρηστά. Vide χρηστός.
Χρηστολόγ-ος, præced. signif. qui bene loquitur, & ex verbis ejus, vir bonus esse judicatur; sed expon. & qui bonis & blandis verbis decipit homines: ut & χρηστολογία, expon. & sermo speciosus, & virum bonum simulans; Rom. c. ult. ex χρηστὸς, & λόγ-ος, &c. V. Item Χρηστομαθὴς, qui bona utilia, & commoda didicit; ex χρηστὸς, & μανθάνω· f. μαθήσομαι, unde varia ejus comp desinunt in μαθὴς, &c. V. Item Χρηστομαθεία, ῶ; unde dicebantur χρηστομαθεῖν, qui veteres modulos retinebant, nec novis coloribus fucabant: Athen. l. 14. ex χρηστὸς, & μοῦσα, ἡ, &c. vide.
Χρηστὸς, ἡ, όν, utilis, bonus, benignus: χρηστὸν, ἔ, τὸ, benignitas: comparat. χρηστότερ-ος, α, ον, melior, -us. Them. χράω, commodo.
Χρηστὸς, præced. commodus, interdum pro strenuo ponitur; sed expon. & mitis, clemens, suavis, jucundus, facilis: ut Matth. c. 11. Item levis in Metaph. signif. ut χρηστὰ ἤδη, apud Menand. in hoc versu, φθείρειν ἤδη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί; 1 Cor. cap. 15. &c. vide.
Χρηστότης, ητ-ος, ἡ, utilitas, benignitas: &
Χρηστῶς, adv. rectè, utiliter, commodè, scitè: à χρηστὸς; q. v.
Χρηστηρία, boni operis actio, vel bonum opus; Suid. ex χρηστὸς, ὁ, & ἔργον, τὸ, &c. V. Item Χρηστόφιλ-ος, qui bonus amicus est; cui amicitia cum bonis intercedit, seu bonos habens amicos; unde χρηστοφιλία, amicitia, quæ intercedit alicui cum bonis, amicorum bonitas: Aristot. Rhet. l. 1. ex χρηστὸς, & φίλ-ος, ὁ; undè φιλία, ἡ, &c. V.
Χρήσωρ, ορ-ος, ὁ, vates, μάντις; Hesych. idem quod χρησὴρ, & ab eod. Them. χράω, oraculo edo; responsum reddo oraculo, vaticinor, &c. V.
Χρῆτ-αι, Dor. vel Att. pro χρᾶτ-αι, 3. sing. præs. ind. verbi χράομαι, utor. Them. χράω.
Χρία, dicitur formicarum domicilium; i. e. μυρμήκων κοίτη; Hesych. Item χρῖμα, τὸ; idem quod χρίσμα, τὸ; id vide.
ΧΡΙ'ΜΠΤΩ, appropinquare facio, admoveo, accedo; fulcio me, innitor; illino. f. ψω.
Χριστμψὰ, uncta. a. 1. part. m. verbi χρίω; q. v.
Χρῖτις, εως, ἡ, unctio, illitio; verbale à 2. perf. præt. pass. verbi χρίω. f. ίσω, &c. V.
Χρίσμα, ατ-ος, τὸ, unctio: à perfect. pass. verbi χρίω, ungo.
Χρῖσμα, præcedent. expon. unguentum, id quo ungitur, seu oblinitur aliquid, & interdum, expon. oleum; quoniam ejus præcipuus in ungendo usus est: Diosc. l. 161. &c. V.
Χριστέμπορ-ος, q. d. Christi institor; qui Christum, ejusque verbum gratiæ cauponatur, & quæstui habet; Greg. ex Χριστὸς, & ἔμπορ-ος, ὁ, &c. V. Χριστήϊον, ε, τὸ; idem quod χρίσμα, & ab eod. Them. χρίω, &c. V.
Χριστιάζω, Christianis faveo; vel Christianus sum; Greg. Unde verbale χριστιασμὸς, ε, ὁ, professio religionis Christianæ; sæpe apud Basil & Eust. &c. Utrumque à seq. Χριστιάν-ος, ε, ὁ, qui Christi sese discipulum profitetur, & à Christo sese denominat, propter unctionem Spiritus Sancti, quam per fidem in sanguine Christi, percipiunt Christiani, &c. V.
Χριστιάν-ος, ὴ, όν, CHRISTIANUS, a, um: Angl. Christian: à Χριστός.
Χριστοκάπηλ-ος, qui Christum cauponatur; qui religione Christianâ ad turpe lucrum abutitur: Greg. Naz. ex Χριστὸς, & κάπηλ-ος, ὁ, &c. V. Item Χριστομάχ-ος, Christi oppugnator; Basil. & Greg &c. ex Χριστὸς, & μάχη, ἡ; à Them. μάχομαι, &c. V. Item Χριστομύστης, qui Christo, seu Christianis sacris, & Christianæ doctrinæ initiat; Christi sacerdos: ex Χριστὸς, & μύστης, ὁ; à Them. μύω, ῶ. f. ήσω, &c. V.
Χριστὸς, ὲ, ὁ, i. e. unctus, Christus: Angl. Christ: cognomen D. N. Jesu, quo officium ejus indicatur: à χρίω, ungo: perfect. pass. κέχρισμαι, σαι, ται.
Χριστὸς, præced. adject. expon. inunctus, perunctus: unde neut. τὸ Χριστὸν, res quæ inungitur, vel quo inungi solemus: ut Χριστὸν φάρμακον; apud Schol. Theocr. Sed peculiari nomine Χριστὸς, dicitur filius Dei, & servator noster, (sicut eodem sensu apud Hebræos משיח, Messias) verè sacerdos, propheta, & rex; quæ tria hominum genera sola, sacro oleo, in veteri Testamento, inungi solebant, &c. V.
Χριστοτελεστὴς, qui Christi mysteriis initiat; ex Χριστὸς, & τελεστὴς, ὁ, &c. V. Item Χριστοφόρ-ος; q. d. Christum gerens: sic Paul. vocat Athanas. Χριστοφόρον ἄνδρα, quòd Christi notas in corpore gestaret: ex Χριστὸς, & φόρ-ος, ὁ, &c.
ΧΡΙ'Ω, ungo; item pungo. f. ίσω. a. 1. ἔχρισα, ας, ε, perf. κέχρικα. perf. pass. κέχρισμαι, σαι, ται. Hinc χρίσμα, ατ-ος, τὸ, unguentum. Χρῖπς, εως, ἡ, unctio. Χριστὸς, ὴ, unctus.
ΧΡΟ'Α, ας, ἡ, color; superficies: & corpus, vel cutis hominis. Est & χρόα, accusativ. à χρὼς, χροὸς, χροΐ, ὁ, cutis: (qu. à χράω, coloro.) Hinc χροΐζω, coloro, colore imbuo: χρόω, χρωννύω, seu χρώννυμι, idem: χρῶμα, ατ-ος, τὸ, color: Item cutis: ὀυδέχρο-ος, ε, ὁ, ἡ, concolor: χρό-ος, ὁ, cutis: χρὼς, ωτὸς, ὁ, idem.
Χρόα, præced. expon. etiam, superficies rei, cui inductus est color; seu color cum ipsa superficie, &c. V.
Χροΐ, dat. sing. à χρὼς, -οὸς, ὁ, cutis. V. præced.
Χροιὰ, ᾶς, ἡ, inserto ι, pro χρόα, ας, ἡ, color.
Χροΐζεσθαι, propius accubare. Them. χρόα, cutis, &c.
Χροΐζω, ῆ. ίσω, coloro, colore imbuo, tingo; à χροιὰ pro Them. χρόα, color, &c. V. Item Χροΐζω, & χροΐζομαι, expon. applico, tango ad cutem, seu cutem tango: Item simpl. tango; & sic est à Them. Χρόα, ι. c. cutis, &c. V. Item Χρωτέω, dicitur idem quod χροΐζω, coloro; ab eod. Them. V.
Χρυσὸς, ὁ, Chrysus, nom. propr.
Χρυσόω, ῶ, ὁ, CHROMIUS, nom. propr.
Χρυσία, vivo; mentis compos sum. Th. χρύω.
Χρυσία, ὴ, vetustas; unde χρυσιᾶ-ος, diuturnus, vetus; à Them. χρύω; unde χρύνι-ος, ὁ, &c. V.
Χρυσίζω, tardo, moror: f. ίσω, & Att. χρυνῶ, εῖς, εῖ. a. 1. ἐχρύνισα, ας, ε. p. κεχρύνικα, ας, ε, cunctatus sum. Them. χρύω.
Χρυσίζω, præced. & χρυσίζομαι; expon. longo tempore duro, inveterasco; ut χρυσίζοντα ἔλκη; Gal. Sic & χρυσίζον ὕδωρ, aqua inveterascens; Aristot. de color. Item sero venio, &c. V. Item Χρυσικὸς, ὴ, ὁ, ad tempus, seu tempora pertinens: unde τὰ χρυσικὰ, libri, in quibus annotatur, quo tempore quidque gestum sit; Luc. & Plut. Item Χρυσικὴ ἔννοια, dicuntur temporibus obnoxiæ cogitationes; Basil. Item Χρυσικῶς, ut tempus declarat; adv. ab eod. quod à Them. χρύνι-ος, ὁ; V. Item Χρύνι-ος, seq. expon. multo durans tempore; ut χρύνια πάθη; apud Aret. & χρύνια ἕηκε; Dioscor. l. 102. Item qui diu moratur, tardus, lentus; unde χρύνιον, aliquid ποιεῖν quis dicitur, quum id serò facit, & longo temporis interjecto spatio; Euryp. &c. Vide.
Χρύνι-ος, ε, serus, diuturnus: à χρύνος.
Χρυνιότης, diuturnitas, longum temporis intervallum; à præced. χρύνι-ος; V. Item Χρυνιδὴς, dilatus, cui tempus interjectum est; part. a. 1. pass. verbi χρυνίζω, -ομαι, &c. V. Sic & χρυνισμὸς, diuturnitas, longinquitas: Item mora cunctatio, & χρυνισὸς, qui cunctat serus; verbalia, ab eod. V. Item Χρυνίως, longo tempore, diu post, serò cunctanter, est adv. à χρύνι-ος; vide. Unde & χρυνιώτερ-ος, diuturnior, longior; ab eod. V.
Χρυνογεγέτ-ος, temporum, seu annalium scriptor; qui describit quo tempore, gesta sit res quæque; unde χρυνογραφία, temporum descriptio: ex χρύνος, & γεγὴ, ἡ; à Them. γεγάω, &c. V.
Χρυνόληρ-ος, ætate decipiens; ex χρύνος, & λῆρ-ος, ὁ, &c. V.
ΧΡΟ'ΝΟΣ, ε, ὁ, tempus, annus, diuturnitas; (q. à χράω, utendum do.) Hinc χρυνίζω, moror: χρυνικὸς, temporalis: ὁμόχρον-ος, ε, ὁ, ἡ, contemporaneus.
Χρυνοτριβέω, ῶ, tempus tero: f. ήσω. p. κεχρυνοτρίβηκα. a. 1. inf. act. χρυνοτρῖβῆσαι; à χρύνος, tempus & τρίβω, tero: f. ψω.
Χρυνυλκέω, tempus extraho, diem eximo, procrastino: ex χρύνος, ὁ, & ὁλκὴ, ἡ, unde ὁλκέω; à Th. ἕλκω, &c. V.
Χρὸς, gen. à χρὼς.
Χρὼς, χροὸς, ὁ, cutis: acc. sing. χρόα, à χρό-ος, ε, ὁ, idem. Th. χρόα, ας, ἡ, color.
Χρώ-ος, seu χρὼς, præced. interdum, significat cutem cum carne subjecta; ut

Il. ϕ. Ἀντικρὺ κράα ϕ ῥῆξω, σοὶ τ ὀξὺ ἀϕέξω, &c. V. Item Χρόω, χροννύω, seu χρώννυμι, idem cum χρῄζω, colloro, &c. Item quasi colore & fuco exorno; & expon. etiam, contamino, fœdo, polluo: ut in Epigram. ἄϋμαπ χρῶσιν παλάμην; omnia itidem, ab eod. Them. χρόα, &c. vi.

Χρυσαΐζω, auro exorno, vel aureis vestibus, & monilibus; à Them. χρυσὸς, ὁ; V. Item Χρυσαλὶς, ἰδ Ⓖ, ἡ; nomen insecti: apud Aristot. An. 5. c. 19. eruca dicitur, quando à motu cessat, nec cibum capit ampliùs; Gazæ, aureola, sive aurelia, dicitur, sed novè, itidem, ab eod.

Χρυσοδγκάϊ Ⓖ, ὴ, ὁ, ά, Dor. pro χρυσηλάκάϊ Ⓖ, ὴ, ὁ, ἡ, auream colum habens & gestans: ἡ χρυσῶ ἠλακάτῳ ἔχουσα ἠ ϕέρουσα. Hinc χρυσοδγκάτα Λαπὶς. Dor. pro χρυσηλακάτα Λαπὶς. Ex χρυσὸς, aurum, & ἠλακάτη, colus.

Χρυσαλλὶς, blatta: à colore auri, quod χρυσὸς.

Χρύσαμμ Ⓖ, baluca: Gl. quod Hispanis est minutum: χρυσὴ ἄμμ Ⓖ est aurea arena.

Χρύσαμμ Ⓖ, præced. ὴ, ὁ ᾗ, ὴ; expon. aurea arena; sed potius est adject. ut omnia talia composita; i. e. auream habens arenam; seu aurum in arena vehens: ex χρυσὸς, & ἄμμ Ⓖ, ὴ, ἡ; idem quod, & pro Them. χάμμ Ⓖ, &c. V. Item Χρυσαμοιβὸς, qui aurum alio metallo permutat; mensarius, nummularius; ex χρυσὸς, ὁ; & ἀμείβω, unde ἀμοιβὴ, ἡς, &c. V.

Χρυσάμπυκας, acc. pl. à

Χρυσάμπυξ, υκ Ⓖ, ὁ, ἡ, aureâ fasciâ ligatos crines habens: ex χρυσὸς, ὃ, ὁ, aurum, & ἄμπυξ, υκ Ⓖ, ὁ, ἡ, aurea talis fascia: qu. ab ἀμπίχω, circumdo.

Χρυσάνθεμον, CHRYSANTHEMUM, herba.

Χρυσάνθεμον, ὴ, τὸ, præced. dicitur etiam, χρυσανθέμιον; & herba est, quæ alio nomine, helychyson dicitur, & amarantus: Item buphthalmus, & chalcas; Latinis, caltha dicitur: ab herbaris vero quibusdam, calendula, & cotula non fœtida; vel anthemidis species coloris lutei esse putatur; vide Dioscor. 4. 57. & Plin. 21. 6. Utrumque ex χρυσὸς, & ἄνθεμον; unde ἀνθέμιον, τὸ, &c. vide.

Χρυσάορ Ⓖ, ὴ, ὁ, ἡ, & χρυσάωρ, ορ Ⓖ, ὁ, ἡ, ensem aureum habens: ex χρυσὸς, aurum, & ἄορ, ἄορ Ⓖ, τὸ, ensis. Them. ἀείρω, tollo.

Χρυσάρμαξ Ⓖ, ὴ, ὁ, ἡ, qui aureo curru vehitur: ex χρυσὸς, & ἅρμα, ἀτ Ⓖ, τὸ, currus.

Χρυσασπὶς, ἰδ Ⓖ, ὁ, ἡ, Poët. ἡ χρυσῶ ἀσπίδα ϕέρουσα, aureum clypeum ferens.

Χρυσαυγὴς, auri in modum splendens; unde χρυσαυγάω, ῶ, auri in modum splendeo, auro splendeo, & niteo; in Epigram. ex Χρυσὸς, & αὐγὴ, ἡ; vide.

Χρυσάϕιον, idem quod χρυσίδιον, seu χρυσιδάμον; quæ vide.

Χρυσαωρ, idem quod χρυσάορ Ⓖ; quod vide. Est & nom. propr. viri.

Χρυσάργυρον, tributi genus, quod pro suis ac brutorum animalium excrementis dabant.

Χρυσὲ, vocativ. sing. à χρυσὸς, ὃ, ὁ, aurum.

Χρυσὲ pro χρύσεα, nom. pl. n. g. vel nom. sing. f. g. a

Χρύσεος Ⓖ, idem quod χρυσοῦς Ⓖ, ῆ, ὃ, aureus. Th. χρυσὸς, aurum.

Χρύσεος Ⓖ, ῆ, ὁ, aureus; in f. g. χρυσέη, ῆ, & in n. g. -έον, ὃν; in pl. χρύσεα, χρύσεα: ab eod. Th.

Χρυσελεϕαντεπήλεκτος Ⓖ, ὴ, ὁ ᾗ, ὴ, ornatus auro electroque, & ebore; seu intectus opertusque auro, electro, & ebore: ut Χρυσελεϕαντεπήλεκτοι ἀσπίδες; auro, ebore & electro facti, seu tecti clypei, dictio est Poëtica: ex Χρυσὸς, ἐλέϕας, αντ Ⓖ, & ἠλεκτρον τὸ, &c. V. Item Χρυσένδυτος Ⓖ, auro illigatus, vel inclusus; ex χρυσὸς, & ἐνδύω, ῦ, &c. V. Χρυσοκόμης, idem cum χρυσοκόμας; id vide. Χρυσόκυκλος Ⓖ, aureum habens circulum: ut Χρυσέκυκλον ϕέρ Ⓖ; apud Euryp. in Præm. ex χρύσεος Ⓖ, & κύκλος Ⓖ, ὁ; V. Χρυσοένωτος Ⓖ, idem cum χρυσόωτος Ⓖ; id vide. Sic & Χρυσεοπήληξ, vide cum χρυσοπήληξ. Χρυσεοσάνδαλος Ⓖ, aurea sandalia habens: ut apud Euryp. in Iph. Aul. Χρυσεοσάνδαλον ἴχ Ⓖ, vestigium quod imprimitur aureis sandaliis; ex χρύσεος Ⓖ, & σάνδαλον, τὸ; pro Them. σανδάλιον, τὸ; V. Χρυσεοστέϕανος Ⓖ, idem cum χρυσοστέϕανος Ⓖ; id vide. Χρυσοστέλεχος Ⓖ, auro exornatus: ut Χρυσεόστελον ϕάρ Ⓖ; Euryp. in Herc. fur. ex χρύσεος Ⓖ, & στολὴ, ἡ, seu στόλος Ⓖ, ὁ, &c. V. Χρυσοτύπητος Ⓖ, ex auro percussus; ex auro confectus, deauratus, vel aureus; ut Χρυσοτύπῳ κράνῃ; apud Eur. in Electr. ex χρύσεος Ⓖ, & τύπος Ⓖ, ὁ, &c. V. Χρυσοϕάλαρος Ⓖ, aureas habens phaleras; Euryp. in Troad. ex χρύσεος Ⓖ, & ϕάλαρα, τὰ; V. Item Χρυσεπώνυμος Ⓖ, qui ab auro cognominatus est; Damasc. de Joanne Antiocheno; ex χρυσὸς, & ἐπώνυμος Ⓖ, &c. V. Item Χρυσεραστὴς, auri amator, auri amans, & studiosus; vel potius, nimium amans, & cupidus auri, avarus: ex χρυσὸς, & ἐραστὴς, ὁ, &c. V.

Χρυσῆ, dat. sing. f. g. à χρυσέη, ῆ° in acc. χρυσῆν. Vide in χρύσεος Ⓖ, ὴ. At

Χρύσῃ, ἡ, nomen urbis.

Χρυσηΐς, ἰδ Ⓖ, ἡ, in accus. χρυσηΐδα, patronym. à Χρύσης, Chryses, sacerdos Apollinis.

Χρυσηλάκατος Ⓖ, ὴ, ὁ, ἡ, auream habens colum; vel aureas habens sagittas: ex χρυσὸς, aurum, & ἠλακάτη, colus, sagitta.

Χρυσήλατος Ⓖ, ex auro ductus malleo; ex auro cusus, seu fabrefactus; seu ex auro ductili confectus; ut Χρυσήλατοι τείπτες; apud Aristot. ex χρύσος Ⓖ, & 3. pers. præt. pass. verbi ἐλαύνω, f. άσω. præt. κα. ab ἐλάω; unde ἐλατὸς, ὁ, &c. V. Item Χρυσήλεκτρον, ὴ, τὸ; electri species quædam, ab aureo colore appellata; teste Plin. 37. c. 4. & 9. idem tamen, 37. 2. electrum appellatum, quoniam Sol vocitatus sit elector, plurimos Poëtas dixisse scribit; ex χρυσὸς, ὁ, & ἤλεκτρον, τὸ; V. Confer etiam ἠλέκτωρ; Solis Epith.

Χρυσηλάϊος Ⓖ, ὴ, ὁ, ἡ, aureas habens habenas: ex χρυσὸς, aurum, & ἡνία, ας, ἡ, habena.

Χρυσήρης, ex auro aptatus & fabricatus; Euryp. ex Χρυσὸς, & ἄρω, apto, &c. Vide.

Χρυσιδάμον, & χρυσίδιον; (pro quibus & χρυσάϕιον;) q. d. aurulum, parum auri; diminut. à Them. Χρυσὸς, ὁ; V. Item Χρυσίζω, auro similis sum; sum aureolus; ut ῥάδδοι χρυσίζουσαι; Athen. 1. 7. Itidem, ab eod. Them. χρυσὸς; V.

Χρύσιον Ⓖ, idem quod χρύσεος Ⓖ. Item solidus: aureus nummus; ex χρυσὸς.

Χρυσίον, ὴ, τὸ, aurum; aureus nummus, Th. χρυσὸς.

Χρυσίον, τὸ, præced. idem est quod χρυσὸς; ut apud Plut. in Alex. βασιλικὸν χρυσίον κομίζοντα; Item, idem quod præced. Χρύσιον Ⓖ, nummus aureus, scil. στατὴρ; Synes. Ep. 129. atque inde, τὰ χρυσία, dicuntur nummi aurei; & interdum vasa, & instrumenta, & alia etiam ex auro ornamenta; apud Thuc. Plat. Plut. &c. Sed scribitur & χρυσεῖα, pro χρυσία; apud Poll. 7. 24. quod etiam signif. officinam auriariam; apud Strab. l. 3. à sing. χρυσεῖον, τὸ, &c. V. Item Χρυσὶς, ἰδ Ⓖ, ἡ; aurea: ut Χρυσὶς ϕιάλη, aurea phiala; quæ absolutè etiam, χρυσὶς, dicitur; apud Athen. l. 11. sic Χρυσὶς, scil. ἐσθὴς, aurea vestis; Luc. Item Χρυσίτης, ὴ, ὁ, aureolus auri colorem referens, & in fœm. χρυσῖτις; ut χρυσῖτις λάμμ Ⓖ, apud Herodot. Item λίθος χρυσίτης, seu χρυσῖτις, dicitur lapis Lydius, cui affricatum aurum probatur; Poll. l. 7. omnia à Them. χρυσὸς, ὁ; V.

Χρυσιδακτύλιος Ⓖ, ὴ, ὁ, ἡ, aureum gestans annulum: ex χρυσὸς, aurum, & δακτύλιος Ⓖ, ὴ, ὁ, annulus. Them. δάκτυλος Ⓖ, digitus.

Χρυσοβάλανος Ⓖ, glans aurea; Gal. ex χρυσὸς, & βάλανος Ⓖ; V. Item Χρυσοβάϕης, auro tinctus, seu imbutus: vel etiam imbutus aureo colore, auratus; à βαϕὴ, ἡ; V. Χρυσοβέλεμνος Ⓖ, aureis instructus jaculis; aureis sagittis jaculans: in Epigram. dicitur de Apolline, ἀ βέλεμνον, τὸ. V. Χρυσόγαιος Ⓖ, aureum habens solum, seu auream terram à Them. γαῖα, ὴ; V. Χρυσοδαίδαλος Ⓖ, ὴ, ὁ ᾗ, ὴ, auro variegatus; Suidæ est pretiosus; aliis, ex auro fabricatus; à Them. δαίδαλος Ⓖ, ὁ; Vi. Χρυσοδακτύλιος Ⓖ, in Ep. Jac. 2. 2. vide supra Χρυσιδακτύλιος Ⓖ; à δακτύλιος Ⓖ, ὁ; comp. ut præcedentia, cum Them. Χρυσὸς, ὁ, &c. V.

Χρυσόδετος Ⓖ, ὴ, ὁ ᾗ, auro ligatus: & χρυσοδέτα, Dor. pro n. f. g. à δέω, ligo, & χρυσὸς.

Χρυσοδίνης, ὴ, ὁ, aureos habens vortices; ex χρυσὸς, ὁ; & δίνη, ἡ, &c. V. Item Χρυσοεψητῆριον, ὴ, τὸ, fornax in qua aurum coquitur, seu conflatur, ac funditur, aurifinforium Suid. ex χρυσὸς, & ἕψω, f. ἑψήσω; ut ab ἑψέω, unde ἑψητήριον, τὸ, &c. V. Χρυσόζυγος Ⓖ, aureum habens jugum; Xen. ex Χρυσὸς, & ζυγὸς, ὁ, &c. V. Item Χρυσόηλος Ⓖ, aureis

reis confixus clavis; ex χρυσὸς, & ἦλος, ὁ, &c. V.

Χρυσόθεμις, CHRYSOTHEMIS, nomen mulieris.

Χρυσόθρονος, ὁ, ἡ; aureum thronum habens: ex χρυσὸς, aurum, & θρόνος, thronus. Th. θράω, sedeo.

Χρυσοκάνθαρος, aureus scarabæus; seu scarabæus aureolus; i. e. aurei coloris; ex χρυσὸς, & κάνθαρος, ὁ; V. Item Χρυσόκαρπος, aureos fructus ferens; cujus fructus aurei sunt: Item Χρυσόκαρπον, dicitur etiam hederæ species quædam à colore acinorum aureo; vide Plin. ex Χρυσὸς, & καρπὸς, ὁ; vide.

Χρυσόκερων, vel est acc. sing. à χρυσόκερως, ωτος. in acc. χρυσοκέρωτα & -κέρων, vel est quartæ declinat. simpl. ut Μενέλεως. Ex χρυσὸς, aurum, & κέρας, τὸ, cornu.

Χρυσόκερως, aurata cornua gerens; Plut. in Apophth. pro eod. dicitur, & χρυσοκέρειος, &c. V. præced.

Χρυσόκλαδον, aureis clavis ornatum: à χρυσὸς, & clavus.

Χρυσόκλειστος, auro clausus; vel aureo, aut aurato clausus operculo; Athen. l. 11. ex χρυσὸς, & κλειστὸς, ὁ; V. Item Χρυσοκύλικα, auri glutinum, glutinum quo aurifices in auro glutinando utuntur; Diosc. & Gal. Item edulium quoddam ex lini semine & melle; Athen. l. 3. Item Χρυσόκολλος, & χρυσοκόλλητος, auro agglutinatus; vel cui aurum agglutinatum est, auratus, seu deauratus; ex χρυσὸς, & κόλλα, ἡ; unde κολλάω, κολλητὸς, &c. V. Item Χρυσοκομέω, aureas comas habeo; aurei coloris cæsaries mihi est; Item Χρυσοκόμη, fruticis, seu herbæ nomen est, sic dictæ, quòd sit comantibus fulgore auri corymbis; Diosc. 4. 55. utrumque à seq. Χρυσοκόμης, cui aurea coma est, seu aurei coloris cæsariem habens; pro quo dicitur & χρυσοκόμης, q. d. auricomus, &c. V.

Χρυσοκόμης, ες, ὁ, aureo crine conspicuus: Dor. χρυσοκόμας, α, ὁ, dicitur & χρυσόκομος, ος, ὁ, ἡ. Ex χρυσὸς, aurum, & κόμη, coma.

Χρυσολάχανον, aureum olus; ita dicitur à quibusdam atriplex; teste Diosc. vide & Plin. 27. 8. ex χρυσὸς, & λάχανον, τὸ, &c. V.

Χρυσόλιθος, ος, ὁ, CHRYSOLITHUS: aurei coloris gemma: Angl. Chrysolite. Ex χρυσὸς & λίθος, lapis.

Χρυσολογέω, ῶ; de auro loquor; Luc. in somn. ex χρυσὸς, & λόγος; V. Item χρυσόλογος, aureum lanceam gestans; Palladis Epith. Eur. in Ione: ex χρυσὸς, & λόχη, ἡ; V.

Χρυσόλοπος, aureis intectus squamis; ex χρύσος, & λοπὸς, ὁ; quod dicitur etiam de multiplice tunica cerpas vestiente: Item vestimentum, &c. V. Sic & Χρυσόλοφος, auream cristam, seu conum aureum habens; & in pl. Χρυσόλοφοι, sunt dracones quidam: ex χρυσὸς, & λόφος, ὁ; V. Item Χρυσολύρης, auream lyram habens; in Orphei epitaphio; apud Laërt. ex χρυσὸς, & λύρα, ἡ; V.

Χρυσόμαλλος, ος, ὁ, ἡ; aureum vellus habens: hinc χρυσόμαλλον δέρας, vellus aureum: ex χρυσὸς, aurum, & μαλλὸς, ὁ, vellus.

Χρυσομάνης, auri amore insaniens; in Epigram. & apud Basil. unde Χρυσομανέω, ῶ; insano auri amore teneor: ex χρυσὸς, & μαίνομαι. f. μανῆμαι, unde μανία, ἡ, &c. V. Item Χρυσόμηλον, malum aureum; genus est Cydonii mali, incisuris distinctum colore ad aurum inclinante; Plin. l. 15. c. 11. ex χρυσὸς, ὁ, & μῆλον, τὸ, &c. V. Χρυσομίτρης, aureum habens mitram, seu aurea redimitus mitrâ; unde χρυσόμιτρες, dicitur avis quædam ἀκανθοφάγος; apud Aristot. An. 8. c. 3. ubi aurimitris vertitur à Gaza; ex χρυσὸς, ὁ, & μίτρα, ἡ, &c. V. Χρυσόμφαλος, aureum umbilicum, seu umbonem habens; cui inauratus est umbilicus, seu umbo; Poll. 6. 16. ex χρυσὸς, & ὀμφαλὸς, ὁ; V. Χρυσόνωτος, seu χρυσόνατος, aureum, seu auratum tergum habens; ut apud Sophoc. ὄπιθεν χρυσόνωτον ἠνίαν; i. e. inhibens habenam aureo tergo præditam; ex χρυσὸς, & νῶτος, ὁ, &c. V.

Χρυσόξυλον; sic vocatur ῥιζίον, quæ aliter ἐρυθρόδανον, rubia tinctorum, quæ corticem rubentem habet.

Χρυσοπάρυφος, aureum limbum in sua veste gestans; ex χρυσὸς, & παρυφὴ, ἡ; seu πάρυφος, ὁ, &c.

Χρυσόπαστος, ος, ὁ, ἡ, auro aspersus, auro intertextus, auro distinctus: ex χρυσὸς & πάσσω, inspergo.

Χρυσοπέδιλος, ος, ὁ, ἡ, aureis calceamentis gaudens: ex χρυσὸς & πέδιλον, ου, τὸ, calceus.

Χρυσόπεπλος, ὁ, ἡ, aureâ veste indutus; Pind. ex Χρυσὸς, & πέπλος, ὁ; V. Item χρυσοπήληξ, & χρυσοπήληξ, auream habens galeam; Euryp. in Phœniss. ex χρυσὸς, & πήληξ; V. Item Χρυσοπλόκαμος, aureos habens cincinnos; Latonæ Epith. Hom. Hymn. 1. in Apoll. ex Χρυσὸς, & πλόκαμος, ὁ; V. Χρυσοπλύσιον, ου, τὸ; officina, in qua aurum lavatur; Strabo l. 3. ex Χρυσὸς, & πλυνω, unde πλύσις, ἡ, &c. V. Χρυσοποίκιλος, auro distinctus; ex Χρυσὸς, & ποικίλος, ὁ; V. Χρυσοποιὸς, aurifex; Luc. ex Χρυσὸς, & ποιέω; V. Χρυσόπολις, emporium Chalcidoniæ; ex χρυσὸς, & πόλις; V. Item Χρυσόπους, aureos habens pedes; aureis fulcris, & quasi pedibus, insistens: Athen. l. 5. ex χρυσὸς, & πὸς, &c. V.

Χρυσόπρασος, ος, ὁ, CHRYSOPRASUS, gemma viridis: ex χρυσὸς, aurum, & πράσον, ου, τὸ, porrum.

Χρυσόπτερος, auream, vel auratam habens proram; ex χρυσὸς, & πτερὸν, ἡ, &c. V.

Χρυσόπτερος, ος, ὁ, ἡ, aureas alas vel gemmas habens. Est & gemmæ nomen: ex χρυσὸς, aurum, & πτερὸν, τὸ, ala.

Χρυσορρόης, vide Χρυσορρόας; Item Χρυσόρροφος, tectum seu contignationem habens auratam; vel qui aureis est laquearibus; apud Luc. & Poll. 7. 24. ex Χρυσὸς, & ὄροφος, ὁ, &c. V.

Χρυσόῤῥαπις, & χρυσόραπις, ιδος, ὁ, ἡ; aurivirga: ex χρυσὸς, aurum, & ῥάπις, ιδος, ἡ, virga.

Χρυσορράπις, præced. expon. & aureos habens calceos, & est Mercurii Epith. apud Hom. Od. o. nam ῥάπις, e pon. & κρηπὶς, &c. V. idem Χρυσορρήμων, aurea fundens verba cujus verba aurea sunt; ex Χρυσὸς, & ῥῆμα, τὸ; V. Item Χρυσορρόας, ος, ὁ; & Χρυσορρόος, seu χρυσορρόης, auro fluens, auri tramenta suis fluentis vehens: Athen. l. 5. ex Χρυσὸς, & ῥοὴ, ἡ; seu ῥόος, ὁ, &c. V. Item Χρυσόῤῥυτος, idem; q. d. aurifluus: ex Χρυσὸς, & ῥυτὸς, ὁ; à ῥύω, inusit. pro Them. ῥέω, &c. V.

ΧΡΥΣΟΣ, ου, ὁ, aurum; moneta aurea: q. à χρήσω, id est, usu. Hinc χρυσίον, ου, τὸ, aurum: χρύσεος, ου, aureus: χρυσόω, inauro.

Χρυσόσπερμον, dicitur, à nonnullis sedum majus, ab aureo seminis colore; Diosc. ex Χρυσὸς, & σπέρμα, τὸ, &c. V.

Χρυσοστέφανος, ος, ὁ, ἡ; aurea redimitus coronâ: ex χρυσὸς & στέφανος, corona. Th. στέφω, corono.

Χρυσοστέφανος, præced. dicitur etiam, Χρυσοστέφανος, cui aureum sertum tempora cingit; Euryp. in Ione, &c. V. Item Χρυσόστομος, aureum os habens; aureo ore loquens, seu aurea verba fundens; sic cognominatus fuit Joann. Antiochenus; teste Suid. ex Χρυσὸς, & στόμα, τὸ; V. Item Χρισόστροφος, qui auro torquetur; Soph. in Ædip. Tyr. Χρύσεστρόφαν ἀπ' ἀγκύλαν, ex aureis arcubus; ex χρυσὸς, ὁ, & στρόφη, ἡ, &c. V. Χρυσοτέκτων, qui aurum, seu vasa ex auro, fabricatur, aurifex; in Epigram. ex Χρυσὸς, ὁ, & τέκτων, ὁ, &c. V.

Χρυσότερος, magis aureus; Demetr. Phal. est compar. à Them. Χρυσὸς, ὁ; vide.

Χρυσοῦλυχης, aureis indutus armis; aurea habens arma; ex Χρυσὸς, & τεῦχος, τὸ, &c. V. Sic & Χρυσότευκτος, ex auro fabricatus; ut ἀγάλματα χρυσοτεύκτοις; Euryp. in Phæn. ex Χρυσὸς & τευκτὸς, ὁ, &c. V.

Χρυσοτρύφος, ος, ὁ, ἡ, qui aureum arcum habet, & gestat, ὁ χρυσοῦν τόξον ἔχων.

Χρυσοτρύφος, ος, ex auro tornatus, vel scalprus, aut cælatus; ex Χρυσὸς, & τρυφάω, ὁ; V. Item Χρυσουργὸς, aurifex; ex lib. Sap. unde Χρυσουργέω, ῶ; aurum tracto, & elaboro: ex Χρυσὸς, ὁ; & ἔργον, τὸ, &c. V.

Χρυσοῦς, aureus, ex auro factus; ut θρόνος χρυσοῦς; Od. Σ. Sic Χρυσοῦ ποτήρια; Xen. Item Χρυσοῦς, sub. στατὴρ, aureus stater; Plut. in Galb. Item τὸ χρυσοῦν, in ovo, dicitur vitellus; quoniam fulvi & aurei coloris est; apud Athen. l. 9. est contracte, pro χρύσεον, idem à Them. Χρυσὸς, &c. V.

Χρυσοφάης, vel potius Χρυσοΰφης, ex auro textus; vel auro intextus, seu intertextus; Athen. l. 10. ex Χρυσὸς & ὑφὴ, ἡ; seu ὕφος, εος, τὸ; à Them. ὑφάω, &c. V. Item Χρυσοφανὴς, auream lucem habens; i. e. auri modo splendens; ex Χρυσὸς & φάος; unde φάος, εος, τὸ, &c. V. Item Χρυσοφορέω, aurum fero, seu gero; i. e. aurata vestimenta,

menta, vel aurea monilia gero; & χρυσοφορέω, ῆ, auri gestatio: Item Χρυσοφόρον, & χρυσοφόριον, ου, τό, dicitur electrum; apud Dioſc. l. 1. 114. ab auri ſcil. colore, quem habet; omnia à ſeq. χρυσοφόρος; q.d. aurifer; ex Χρυσός, & φορεύς, ὁ; unde φορέω, à Them. φίερω, &c. V.

Χρυσοφόρος, ου, ὁ, ἡ; qui aurum geſtat: hinc χρυσοφορέω.

Χρυσοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ; auri cuſtos ex χρυσός, & φύλαξ, cuſtos. Them. φυλάσσω, cuſtodio.

Χρυσοφύλαξ, præced. exp. qui aurum aſſervat; & χρυσοχαίτης, ſeq. exp. aureâ comâ decorus, &c. V.

Χρυσοχαίτας, ου, ὁ, Dor. pro

Χρυσοχαίτης, ου, ὁ, auricomis: ex χρυσός, aurum, & χαίτη, ης, ἡ, coma.

Χρυσοχάλινος, aureo fræno utens; Xen. ex χρυσός, & χαλινός, ὁ; V. Item χρυσόχαρις aureas, vel auratas habens manus: Item qui aureos annulos in manu geſtat; Luc. in Tim. ex χρυσός, ὁ; & Th. χείρ, &c. V. Item Χρυσοχόος, auri fulor, aurifex; unde Χρυσοχοϊκός, ad aurifuſorem pertinens, quo aurifex utitur; unde Χρυσοχοϊκή, ſcil. τέχνη, vel ἐπιστήμη, ars fundendi aurum, ſeu tractandi: Item Χρυσοχοεῖον, aurifuſorium, aurificina; & χρυσοχέω, aurifex fum, aurum fundo, aurum conflo; Poll. 7. 24. omnia ex Χρυσός, ὁ; & Th. χέω, liquefaciendo diffundo, cujus comp. deſinunt in χόος, & χοέω, &c. V.

Χρυσόω, auro obduco, inauro, deauro; unde εἴδωλα κεχρυσωμένα; apud Athen. l. 5. à Th. Χρυσός, ὁ, &c. V.

Χρυσῶ gen. Dor. & Æol. pro χρυσοῦ: à χρυσός, aurum: hinc χρυσῷ χρυσοτέρῳ auro magis aurea.

Χρύσωμα, ατος, τό, vas aureum, res aurea; Athen. l. 6. verbale, à χρυσόω, præced. V.

Χρυσωματοθήκη, aureæ ſupellectilis conditorium; Athen. l. 5. ex χρύσωμα, ατος, præced. & θήκη, ἡ, &c. V.

Χρυσωνύς, ῦος, ὁ, monetarius, à χρυσόω; vide.

Χρυσωνέω, aurum emo, numiſma aureum argento permuto; unde verbale Χρυσωνητός, auro emptus; Athen. l. 5. ex χρυσός, & ὠνέομαι, f. ἠσομαι; unde ὠνητός, ὁ, &c. V. Item Χρυσωπός, aureum vultum, ſeu aſpectum habens: ut Χρυσωπὸς ἀέλιος; apud Euryp. in Electra: ex Χρυσός, & ὤψ, ὠπός, &c. V. Item Χρυσώρυχος, auri effoſſor; unde Χρυσωρυχεῖον, aurifodina, locus, in quo aurum effoditur; Strab. l. 3. ex χρυσός, & ὀρυχή, ἡ; à Them. ὀρύσσω, ſeu -πτω. f. ὀρύξω, præt. ὤρυχα; unde comp. varia mutant ο in ω, &c. V.

Χρόωσις, auratura, deauratio, inauratio; Plut. Item Χρυσωτής, deaurator; Plut. verbalia, à χρυσόω, f. ώσω, &c. V.

Χρώ, contracte pro χρόα, dativ. ſing. à χρώς, ῶτος, ὁ, cutis. Alii per Apocop. dicunt pro χροΐ, dat. à χρώς, ῶτος, ὁ, idem, ſine ι ſubſcripto. Th. χρόα, color. cutis.

Χροΐζω, coloro: à χρόα, color.

Χροΐζω, præced. ortum eſt per craſin, à χρόϊζω, & idem ſignif. tingo colore imbuo; Item applico, admoveo, &c. V.

Χρῶμα, ατος, τό, color. Them. χρόα, ας, ἡ, idem.

Χρωματικός, ῆ, όν, ad colores pertinens, vel coloribus ornatus; Plat. Item Χρωμάτιον, ου, τό; idem quod χρῶμα; in Epigram. ut & χρωματίζω. f. ίσω; idem eſt quod χρώζω; atque inde verbale χρωματισμός, ῦ, ὁ, coloratio,; atque omnia à præc. χρῶμα, ατος, &c. V. Χρωματοποιΐα, colorum confectio, tingendi, imbuendique, & colores præparandi ars; ex χρῶμα, ατος, & ποιέω, &c. V.

Χρώμιος, ου, ὁ, ἡ, ον, præſ. part. à χρώομαι, utor. Th. χρόα.

Χρωννύω, vel χρώννυμι, coloro: à χρόα, ας, ἡ, color.

Χρῶνται, 3. pl. ind. præſ. verbi χρώομαι, utor.

Χρώς, ῶτος, ὁ, corpus cutis; idem quod χρόα, χροΐς, χρεΐ. Th. χρόα, color.

Χρῶσις, coloratio, tinctura; Poll. l. 7. verbale, à χρώζω, vel χρόω, ſeu χρωννύω. f. ώσω, &c. V. Item Χρωστήρ, ῆρος, ὁ, colorator, infector; ex Epigr. verbale, itidem, à χρώζω; V. Sic & χρωτίζω, & -ομαι; inficio colore ſcil. idem quod, ab & pro χρώζω; quod ſignif. etiam applico, tango, &c. V.

Χρώσω, colorabo, f. 1. ind. act. verbi χρώννυμι, ſeu χρόω, coloro. f. ώσω. a. 1. inf. act. χρῶσαι. a. 1. inf. paſſ. χρωσθῆναι. Th. χρόα, ας, ἡ, color.

Χρῶτο, utatur, 3. ſing. opt. præſ. paſſ. χρωΐμην, ῶμην, -οιτο, ῶτο, verbi χρόομαι, utor. Them. χρόα, commodo.

Χυδαῖος, α, ὁ, cujus magna eſt copia abundans; interdum etiam vilis, vulgaris, & exp. etiam diffuſus: Item confuſus; atque inde χυδαιότης, ητος, ἡ; vulgaritas, vilitas; utrumque à ſeq. χύδην, quod exp. more eorum quæ fuſa ſunt: Item temerè, inconſideratè; abſque delectu, & quidvis quavis quaſi effundendo; Iſocr. ſed dicitur etiam aliquid χύδην vel efferri, vel ſcribi, quod ſolutâ oratione effertur, aut ſcribitur: Ariſtot. Rhet. l. 3. &c. V.

Χύδην, fusè, copiosè, paſſim: à χύω, fundo: hinc χυδαῖος, αία, αῖον, copioſus, vulgaris.

Χυλάριον, q. d. ſucculus; & apud med. ſic dicitur decoctio herbarum, quæ fit adjecto mediocri melle, & ſaccharo, eſt diminut. à Them. χυλός, ὁ; V. Item Χυλίζω, ſuccum elicio, in ſuccum reſolvo; undè verbalia, χύλισμα, τό; ſuccus expreſſus, & χυλισμός, ὁ; ipſa ſucci expreſſio: Itidem ab cod. Them. χυλός, ὁ; V.

ΧΥΛΟΣ, ου, ὁ, ſuccus: q. à χύω, fundo. Hinc χυλόω in χυλὸν redigo: χυλίζω, ſuccum exprimo.

Χυλός, præced. exp. humor, qui manibus torculari, vel igne, &c. è corpore ſuo exprimitur, vel è refunditur, & exudat: ut χυλὸς πτισάνης; Gal. & χυλὸς στυφλῆς; Dioſc. l. 5. apud medicos autem peculiariter, χυλὸς, dicitur ſuccus, quem ventriculus, per concoctionem, è cibis elicit, & qui chymi, (chylo in hepar attracto, ibique in chymum cocto; ut & chymus ſanguinis, eſt materia, quando chymus, in venas diſtributus, exactiùs coquitur, & tandem, ad univerſas corporis partes delapſus, vertitur in illarum alimentum, inſtauratque quod à calore naturali fuerat diſſipatum. Idem etiam medici, cum phyſicis, quatuor humores recenſent, ſcil. τὸ αἷμα, χολὴ πρὸς ξανθὴν, (quæ & ἡ χολέρα) ἢ πρὸς μέλαιναν, i. e. μελαγχολίαν, ἢ τὸ φλέγμα. Porro, χυλὸς, interdum, confunditur cum χυμός, &c. V.

Χυλώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, ſuccoſus, vel ſucci ſpeciem gerens; aut qui è ſuccorum genere eſt; unde χυλῶδες, τό, pars ſuccoſa, ſeu ipſe ſuccus; Dioſc. 3. 22. à præced. Th. χυλός; V. Item χύλωσις, εως, ἡ, ſucci expreſſio, vel ipſe ſuccus & cremor expreſſus: Item ſucci generatio, propria ventriculi actio cibum in chilum mutantis; verbale à χυλόω, in ſuccum redigo, liquo, vel ſuccum exprimo; unde βίζαι χυλωθεῖσαι; apud Dioſc. 2. 212. à Them. χυλός, ὁ; V.

Χύμα, ατος, τό, aliquid effuſum, & confuſum; amplitudo; liquor: à χύω, fundo. Them. χόω.

Χυμός, ῦ, ὁ, ſuccus; ſanguineus humor, quem è chylo ventriculi per meſenterium attracto coquunt hepar; quæ hepatis actio dicitur χύμωσις, ut illa ventriculi χύλωσις.

Χυμός, præced. eſt etiam ſuccus, quem Plantæ, aut alia prælo, manuve preſſa fuderunt; Athen. l. 2. Item ſapor; Plut. Symp. Probl. 6. Atque ſic in hac ſignif. χυλός, cum χυμός, ſæpe confunditur: Item Χυμός, exp. etiam, buſtum ex humo foſſili aggeſtum; Heſych. atque ſic eſt a χύω, ομαι; pro Th. χόω, terrâ aggeſtâ exſtruo, ſeu ex terra fuſili educo: Item χύμιον, ου, τό; q. d. ſucculus; i. e. modicum ſucci; Athen. l. 7. diminut. à præced. χυμός, ὁ; V.

Χυόω, FUNDO, χύσις, fuſio: χύτης, fuſor. Them. χόω, fundo.

Χύσις, εως, ἡ, effuſio: à χύω, ſeu χόω, fundo.

Χύσις, præced. exp. etiam ſcaturigo: Item fuſura, liquefactio: Item congeries tumulus; ab cod. Th. χύω pro χόω, liquefaciendo diffundo, & terrâ aggeſtâ exſtruo, &c. V.

Χυτικός, diffundendi vim habens; ſed expon. & diffundens, reſolvens; à χυτός; V.

Χυτλάζω, idem quod ſeq. χυτλόω, oleo aquæ mixto perfundo; Item lavo, abluo; Od. ζ. & utrumque à ſeq. χύτλον, τό; quod exp. & vas olearium, in quo oleum ſervabant, unguendis à balneo corporibus: Item Χύτλον, dicebatur ſpecies quædam divinationis, quæ fiebat cum aqua & oleo; & in neut. pl. χύτλα, dicuntur etiam libamina, quæ in mortuorum buſta effundebantur; Poll. & Heſych. &c. V.

Χύτλον, ου, τό, oleum aquâ permixtum, ad perfundenda lavantium corpora: à χύω, idem quod χόω, fundo.

Χυτλόω, oleo perfundo: à præced. q. v.

Χύτο, fuſus erat, Ion. pro ἐκέχυτο, 3. ſing. pluſq. p. Sic χύντο, pro ἐκέχυντο, 3. pl. à χύω, fundo. f. ύσω. perf. paſſ. κέχυμαι.

Χυτός, ή, fuſus, fuſilis: Item foſſitius: à χύω; idem quod Th. χόω, fundo; terra aggeſtâ exſtruo.

Χυτὸς ἄργυρος, ab Alex. Aphr. dicitur argentum vivum; quòd aquæ modo diffluat, & liquidum semper sit, ut argentum in χόανος; effusum; item χυτὴ γαῖα, dicitur terra fodiendo eruta, quâ mortui obruuntur; Il. ζ. & ψ. Sic χυτὸς λιμὴν, portus aggestâ terrâ structus, &c. à præced. χυτὸς, vide.

Χυτόσκαφος, terra circa plantas, aut stirpes effossa; à χυτὸς, fossititius, seu χυτὴ γαῖα, quæ simpl. etiam dicitur χυτὴ, agger, seu terra aggesta; & σκαφὴ, ἡ, seu σκάφος, ου, τὸ, pastinatio, &c. V.

Χύτρα, ας, ἡ, olla. Them. χύτρος, idem.

Χύτρα, præced. testa, cacabus; in plur. est χύτραι, αἱ, quæ dicuntur etiam tabernæ; in quibus ollæ venduntur; Hesych. Atque indè, χύτραι διατεταὶ, sunt ollæ ansatæ, velutque geminis auribus; item χυτρεῖος & χύτρεως, ὁ, ἡ, & contractè χυτρῆς; exp. fictilis, testaceus; sicut & χυτρεῖον, τὸ, dicitur locus, ubi ollæ conduntur & asservantur; sed χυτρεῖα, τὰ, dicuntur etiam ollarum testæ; Poll. l. 7. Item χυτρίδιον, ου, ὁ, est ollarum figulus; Luc. omnia à Th. χύτρος, ὁ, V.

Χυτρόπους, qui in ollis coquit cibos; Athen. ex χύτρος seu χύτρα; & Th. ἕψω, V.

Χυτρίδιον, τὸ, ollula; diminut. à χύτρος seu χύτρα; item χυτρίζω, in olla pono vel expono; Hesych. & χυτρίνδα, ἡ, dicitur ludi genus; in quo, quidam in medio sedens, quem χύτραν nominant, à circumcursantibus pueris vellicatur, & percutitur tamdiu, donec arreptum unum in locum suum collocet; Poll. l. 9. Item χύτρινος, testaceus; unde χύτρινοι ἀγῶνες; in quibus χύτραις utebantur; item χύτρινος, sub. κέραμος, idem quod χύτρα; Hippocr. Sic & χυτρίον, τὸ, diminut. ollula; sed exp. & ollæ operculum; & χυτρὶς, ίδος, ἡ, olla vel ollula; sed in plur. χυτρίδες, αἱ, dictæ fuerunt etiam tabernæ, in quibus ollæ venum exponebantur; Poll. Omnia itidem à χύτρα, ἡ, seu Th. χύτρος, ὁ, &c. V. Item χυτρισμὸς, ὁ, ὁ, dicitur expositio infantis in testa seu fictili; verbale à χυτρίζω & χυτρίτης, ου, ὁ, est ollaris, in olla coctus; à Th. χύτρος, ὁ, pro quo dicitur & χύτρον, τὸ, &c. V.

Χυτρόχαυλος, magna olla; χύτρα, ut χαυλὸς, mulctra: at χαῦλος, est genus navigii.

Χυτροπόδιον, τὸ, parva olla pedata; Poll. 10. est diminut. à seq. χυτρόπους, οδος, ὁ, V.

Χυτροπόδων, gen. pl. à

Χυτρόπους, οδος, ὁ, olla pedes habens: ex χύτρος, olla, & πὸς, ποδὸς, ὁ, pes.

Χυτροπώλης, ollarum seu cacaborum venditor; & in fœm. χυτροπῶλις, ίδος, ollarum venditrix; item χυτροπώλιον seu χυτροπωλεῖον, τὸ, dicitur locus, in quo ollæ venduntur; omnia, ex χύτρος, ὁ, & πωλέω; unde πώλης, &c. Vide.

ΧΥ'ΤΡΟΣ, ου, ὁ, olla: qu. à χύω, quia in eam aliquid funditur, coctura causâ. Hinc χύτρα, ας, ἡ, idem, χυτρεῖος & χύτρεος, ου, fictilis, testaceus.

Χύω, fundo: f. χύσω. p. κέχυκα. perf. pass. κέχυμαι. pluiq. p. ἐκεχύμην, σο, το. Th. χέω, idem.

Χόω, præced. in pass. est χόομαι; atque indè, χώθην dicitur; quod terrâ fossili aggeritur seu instruitur; unde κέχυται τύμβος; apud Apoll. Atque sic in hac signif. est à Them. χέω, significante, terrâ aggestâ exstruo, &c. Vide.

Χᾶ, capio, pro χῶ vel χέω, unde & χανδάνω, capio: sed

Χ' ὦ, pro χῷ ὁ. &

Χ' ὦ Ὄλυμπε, Dor. pro χῷ ὁ Ὄλυμπος.

Χώεω, Ion. pro χώω, irascere, præs. imperat. verbi χώομαι, idem cum χολῶμαι, irascor. Th. χολὴ, bilis.

Χ' ὦ Dor. pro χῷ ὁ ου.

Χαλαίνω, claudum fieri; est pass. à χωλαίνω, f. ανῶ, claudus fum, claudico; unde verbalia, χώλανσις, ἡ, & χωλασμα, τὸ, claudicatio; item χωλόω, idem quod χωλαίνω; sed exp. & claudum vel mancum & mutilum reddo; & in pass. χωλόομαι, claudus fio; atq; indè χωλεία, ἡ, claudicatio; omnia à seq. Th. χωλὸς, V.

Χαλοίτης, claudus pede, seu claudicans pedibus; Vulcani Epith. ex χωλὸς & πὸς, &c. V.

ΧΩΛΟ'Σ, ὸν, CLAUDUS, mutilus: hinc χωλόω, claudum reddo: χώλανσις, εως, ἡ, claudicatio: χωλότης, ητος, ἡ, idem.

Χωλότης, ητος, ἡ, claudicatio, claudum esse; Plut. tribuitur & metro; apud Athen. l. 14. Item χωλόω, claudum reddo; unde χωλωθῆναι, idem quod χωλοῦσθαι; apud Hippocr. Unde verbalia, χώλωμα, τὸ, & χώλανσις, ἡ, claudicatio; & general. mutilatio; omnia à Them. χωλὸς, ὁ, vide.

Χῶμα γῆς, terræ aggesta moles. Th. χέω, terrâ aggestâ extruo.

Χῶμα, τὸ, præced. & χῶμος, ὁ, exp. opus quod οἱ χοῶπες, reliquerunt; agger; item tumulus, sepulchrum; atque indè, χωμάτιον, τὸ, diminut. parvus agger; vel parvum bustum, modicâ humo aggestâ; q. d. aggellus, &c. V.

Χ' ὠμὸς, Dor. pro χῷ ὁ ἐμὸς.

Χῶν, fundens, pro χέων, præs. part. verbi χέω.

Χωνεία, ἡ, conflatura; fornax; item χωνεῖον, τὸ, idem fornax; seu vas, in quo funduntur & liquantur metalla; vulgò scil. Gallicè, creuset; sed exp. & infundibulum; item χώνευμα, conflatio; vel conflatura; id quod in fusoria fornace conflatum est; & χωνευτὴς, conflator, flator, fusor; unde χωνευτήριον, fornax, in qua metalla conflantur; & χωνδὸς, conflatilis; à fusore fabricatus; omnia à χωνδύω, in fornacem conflatoriam conjicio; item in fornace fusoria fabrico; quod à seq. χώνη, idem quod, & contractè, pro χοάνη, vas argillaceum, in quo metalla funduntur & liquefiunt; & sic omnia sunt à Them. χέω, liquefaciendo diffundo, &c. V.

Χώνη, ης, ἡ, infundibulum: à χέω, fundo.

Χώνη, præced. factum est per contract. ex χοάνη, infundibulum: sed apud medicos quosdam, gula etiam χώνη, nominari dicitur, cum à forma infundibili; tum quoniam per eam, velut per infundibulum, cibus potusq; in ventriculum transfunduntur, &c. V.

Χωννύω, aggerem educo: f. χώσω. Hinc χῶμα, agger: à χοῦς, ὁ, terra egesta, terra. Th. χέω, terrâ aggestâ extruo.

Χώνυμι, contract. ex χόανυμι, quod vide: unde χωνεύω, in χώνευσον conjicio.

Χώνυμι, præced. fornax fusoria; est à Th. χέω, liquefaciendo diffundo; sed signif. etiam infundibulum; apud Hippocr. & sic est à χοάνη, & à Th. χέω, fundo, &c. V. Atque inde χώνιον, est etiam instrumentum fusorium; itidem ab eod.

Χαόμφωνος, ου, ον, succensens, gen. Ion. χωομένοιο, præs. part. à χώομαι, idem quod χολόομαι, ῶμαι, irascor. Th. χολὴ, ης, ἡ, bilis.

Χὠπόσαι, & quot, Dor. pro καὶ ὁπόσαι.

Χώρας, ας, ἡ, regio; Ion. χώρη. Hinc χῶραι, ἄν, αἱ, agri. Them. χῶρος, locus, sedes.

Χώρα, præced. exp. idem quod χῶρος, locus, sedes; unde ἐν χώρᾳ, interdum exp. vice, loco: ut ἐν χώρᾳ μισθοφόρος ἦν, exp. esse loco mercenarii; apud Xen. Item χώρα, interdum signif. spatium; Il. ρ. loculamentum, conceptaculum: & exp. etiam solum, ager, terra; item provincia, &c. Vide.

Χωρίσμιος, ου, ὁ, exp. accola, confinis; apud Dionys. à præced. χώρα, ης, V.

Χωραύλης, qui in agro, vel in regione versatur: ex χώρα, ης, & αὐλὴ, ης, unde ἀυλίζομαι homines dicuntur in aliquo loco, pro stationem habere: & ἀγραυλος, exp. in agris stationem habens; ita hic, χωραυλος, exp. ὁ ὅτι χώραν διατρίβων; Suid. &c. V. Item χωρεπίσκοπος, regionis inspector; Basil. in Canonibus Græcis, exp. vicarius Episcopi; seu Episcopus vicarius: ex χώρα ης, & ἐπίσκοπος, ὁ, &c. V.

Χωρεῖ, 3. sing. à

ΧΩΡΕ'Ω, eo, accedo, proficiscor; capio, capax sum: evado, locum do: f. ήσω. p. κεχώρηκα. a. 1. ἐχώρησα. a. 1. imperat. act. χώρησον, άτω, & in 2. pl. χωρήσατε, recipite nos: a. 1. inf. act. χωρῆσαι, recipere. Hinc ἀναχωρέω, redeo: ἀναχώρησις, εως, ἡ, reditus: ἀναχωρητὴς, οῦ, ὁ, qui in solitudine vivit: συγχωρέω, concedo, assentior: συγχώρησις, εως, ἡ, concessio, assensus.

Χωρὴς, ὁ, nomen montis, ἄκλιτον. Heb. desolatio, vastitas.

Χώρημα, ατος, τὸ, capacitas: item receptaculum: verbale à præced. χωρέω, V.

Χωρήσω, a. 1. inf. act. &

Χαρῆσαι, ἀπ. Θ. a. 1. part. verbi χωρέω, quod V.

Χώρησις, εως, ἡ, ipsa capiendi actio; & exp. etiam capacitas; item secessus; pro ἀναχώρησις; sic & χωρητὸς, ὄν, ὁ, cujus aliquis capax esse potest, qui percipi & intelligi potest; atque inde χωρητικὸς, qui talis est ut capere possit seu capax esse; aut simpl. capax; omnia verbalia, à χωρέω, V.

Χωρεύω, rusticor; à χωρεῖον, τὸ, id vide.

Χωρεῦσις, arca, cista: quia χωρεῖ, capit aliquid. Vide χωρεμός.

Χωρίδιον, ου, τὸ, agellus, prædiolum; diminut. a χωρεῖον, τὸ, V.

Χωρίζω, separo, sejungo: f. ἴσω. P. κεχώρικα. a. 1. ἐχώρισα, ας, ε. a. 1. inf. χωρίσαι. præt. imperat. pass. χωρίζε, έσθω. perf. pass. κεχώρισμαι. perf. part. κεχωρισμένος. a. 1. ind. pass. ἐχωρίσθην, ης, η. a. 1. sub. pass. χωρισθῶ, ῆς, ῆ. a. 1. inf. pass. χωρισθῆναι. a. 1. part. χωρισθεὶς, εῖσα, έν. Th. χωρὶς, sine.

Χωρικὸς & χωρικῶς, idem quod χωριτικὸς & χωριτικῶς, quæ V. Item χωρίον, seq. apud Geometras, dicitur id spatii, quod intra concurrentes lineas figurarum continetur; quod & area dicitur; item χωρίον, locus; ut dicitur locus authoris; Suid. &c. V.

Χωρίον, ου, τὸ, membrana extima, quæ fœtum involvit & capit; quòd fœtûs velut domicilium sit: in quo sensu scribitur etiam χόριον: signif. item locus, locus munitus, castellum; item ager, prædium, villa. Them. χῶρος, locus, ager.

ΧΩΡΙΣ, seorsum, separatim, absque, sine: qu. à χῶρος, locus. Hinc χωρίζω, separo, seccerno: χωρισμὸς, ὁ, separatio.

Χωρίσαι, a. 1. inf. act. &

Χωρισθῆ, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi χωρίζω, separo; quod V.

Χώρισις, idem quod seq. χωρισμὸς, & ab eod. id V.

Χωρισμὸς, ου, ὁ, separatio, sejunctio, divisio: à χωρίζω, separo. Th. χωρὶς, seorsim.

Χωριστὸς, separabilis; vel separatus, sejunctus, secretus; itidem verbale, ab eod. χωρίζω, V.

Χωρίτης, rusticanus, villicanus: & in fœm. χωρῖτις, ἡ, rustica, villica: Luc. Atque inde χωριτικὸς, idem: ut χωριτικὸν πλῆθος, rustica multitudo, seu agrestis; Plut. in Per. Atque inde adv. χωριτικῶς, rusticè; ut rusticis convenit, seu more rusticorum, &c. Omnia à Th. χῶρος, ὁ, unde χώρα, ἡ, & χωρίον, τὸ, &c. V.

Χωριώδης ὑμὴν, membrana quæ pro secundis habetur: membrana quæ præstat vicem secundarum, Aristot. 6. an. c. 3. de partu pulli ex ovo; à χωρίον, τὸν V.

Χωροβατεῖν, exp. in loco aliquo circumire: ἐν τῇ χώρᾳ περιπατεῖν, Hesych. ut χωροβατήσατε πᾶν γῆν; i.e. describite terram; Josuæ c. 19. Item χωροβάτης, ου, ὁ, instrumentum chorobates dictum, cujus usus est in aquarum libratione; ejus constructionem describit Vitruv. l. 8 c. 6. ex χῶρος, ὁ, & βαίνω, f. βήσομαι, à βάω; unde βατέω, &c. Vide. Item χωρογραφία, loci, seu locorum descriptor; regionis descriptor: unde χωρογραφία, regionis descriptio: & χωρογραφέω, locos alicujus regionis describo: omnia ex χῶρος, ὁ, & γράφω, ἡ, à Th. γράφω, V. Item χωρονομέω, locum seu regionem aliquam, aut etiam agrum administro vel loci alicujus negotia: ex χῶρος & νέμω, administro, &c. Vide.

ΧΩΡΟΣ, ου, ὁ, locus, sedes; item ager, prædium: qu. à χῶ, id est, capio. Hinc χώρα, ας, ἡ, idem; & regio: χωρίον, ου, τὸ, locus, rus, possessio, villa: ἐγχώρος, ου, ὁ, ἡ, & ἐγχώριος, α, ον, indigena: ὁμόχωρος, ου, ὁ, ἡ, idem.

Χῶρος, ου, ὁ, nomen venti, Act. 27. 12.

Χωροφιλέω, in loco aliquo lubens versor; & simpl. libens versor: item χωροφιλίαν, exp. loco detentus: ex χῶρος & φιλέω, V. Item χωροφύλαξ, loci, vel potius agri custos: ex χῶρος & φύλαξ, ὁ, &c. V.

Χωρυτὸς, idem quod χωρυτὶς, pharetra.

Χ' ἃς, Dor. pro κἂς.

Χῶσαι, aggessisse, a. 1. inf. act. χώσας, αντος. a. 1. part. act. &

Χωσάμενος, a. 1. part. m. verbi χώννυμι, aggerem duco: f. χώσω· quod à χοῦς, ὁ, terra aggesta. Them. χέω, terrâ aggestâ extruo. Vide etiam in seq.

Χώσατο, iratus fuit, 3. sing. a. 1. m Ion. & χωσάμενος, a. 1. part. m. verbi χώομαι, idem quod χολόομαι, irascor. Th. χολὴ, bilis.

Χωστὸς, ἡ, ὸν, aggestus, a. 1. part. pass. à χώννυμι. Vide χωσάμενος.

Χῶσις, aggeris eductio, aggestus; sed exp. & agger, obex ad obstruendum; item χωστὸς, humo egestâ eductus, vel exstructus; ut χωστὸς πάγος; apud Eur. Unde χωστεὺς, ἰδος, ἡ, ut χωστεὺς χελώνη; testudo ad congestiones fossarum, seu fodiendum parata; Diod. Sic l. 9. Omnia verbalia, à χόω, seu χοννύω, vel χώννυμι, f. χώσω, &c. Vide.

Χῶς, congius; dicitur Dor. apud Athen. pro χοεὺς, έας, vel χοῦς, οὸς, ὁ, &c. V.

Χώσω, aggerabo, f. 1. act. à χώννυμι. Th. χέω, aggerem duco.

Χ' ὅταν, Dor. pro κὴ ὅταν, & quando.

Χ' ὅ, τι, Dor. pro καὶ ὅ, τι, & quod.

Χόω, contristo, molesto; ad iram concito: idem cum χολόω; ex quo, elisa, λ, & duobus ο, in ω, contractis, ortum putatur; sic in pass. χώομαι, ad iram concitor, &c. Idem quod, & pro χολοῦμαι, &c. V.

Ψ.

Ψ, Est litera vigesima tertia: valet βτ, πσ, φτ. In numeris ψ valet DCC.

ΨΑΓΔΑΣ, unguenti genus: à ψάω.

Ψαδαρὸς & ψαθυρὸς, ᾶ, ὁ, putris, arenulentus; friabilis, infirmus, imbecillis; idem quod ψάθυρος; & ab eod. Th. ψαθυρὸς, V.

Ψαθάλλω, contrecto turpiter: q. à ψάω, tango.

Ψαθαρὸς, mollis: Suid. Vide seq.

ΨΑΘΥΡΟΣ & ψαθυρὸς, Att. ᾶ, friabilis, fragilis.

Ψαθυρὸς, præced. exp. qui in minutas particulas friari potest; item arenosus, contractâ siccitate fragilis; ut ψαθυρὰ κρία; apud Gal. derivatur à ψάω, comminuo, frango; atque inde, ψαθύριον, ου, τὸ, frustulum ex friatura; Athen. l. 14. Item ψαθυρότης, ητος, ἡ, friabilis natura, fragilitas ex siccitate; itidem, ab eod. Vide.

Ψαθυρῶδες, friabilem fieri; item arescere, inarescere: à præced.

ΨΑΙΔΡΟΣ, ᾶ, rarus, raros habens capillos qu. à ψάω, comminuo.

Ψαιμάζω, ῥαίνω, roro, aspergo. Th. ψακὰς, quod V.

Ψαίκελον & ψάκελον, exp. idem quod ἔμβρυον, seu βρέφος; item exp. & agnus; & reducitur ad Th. ψακὰς, V. Item ψαίσωρ, ορος, ὁ, exp. destrictorius, derasorius, detersorius: ut ἀπόγραψαι ψαίσωρα, in Epigr. à præced. ψαίω, idem quod ψήχω, rado, &c. V.

Ψακὰς, idem quod ψακὰς, quod V.

Ψαίρω, leviter attingo: (qu. à ψάω, tango: & pro innato: spiro; festino.

Ψαίω, tenue facio, contero: hinc ψαιστὸς, ὴ, όν, attenuatus; subactus. Th. ψάω, comminuo.

Ψακάδιον, ου, τὸ, roris guttula; vel q. d. stillula, guttula; Athen. l. 2. est diminut. à seq. Them. ψακὰς, vide. Item ψακάζω, roro, roris guttas stillo; vel general. stillo; item rore, vel aliis guttis aspergo, & madefacio; atque inde verbale, ψακαστὸς, ᾶ, ὁ, stillatitius: ut μύροις ψακαστὸς; Athen. l. 4. Itidem ab eod. Th. ψακὰς, V.

ΨΑΚΑΣ, άδος, ἡ, ros, stilla, gutta: (qu. à ψάω, minuo.) Hinc ψακὰς, & ψεκὰς, άδος, ἡ, idem: ψακάζω, ψακάζω τὸ ψεκάζω, roro, roris guttas stillo.

Ψάλαγμα, τὸ, tactus, contactus; Hesych. & ψαλακτὸς, ᾶ, ὁ, tactui parens, sub tactum cadens: verbalia, à seq. ψαλάσσω, contrecto, &c. Vide.

Ψαλάσσω, tango: à ψάω.

Ψαλδαῖος, ου, ὁ, nomen gentile, Psaldæus pro Chaldæus; à Chesco filio Nachoris.

Ψαλίδιον, ου, τὸ, forficula; sed numeratur &, inter ornamenta muliebria; apud Poll. 7. 22. est diminut. à Th. ψαλὶς, ίδος, V.

Ψαλιδίστμος, habentes forfices in ore: à ψαλὶς, ἰδ-ος, ἡ, forfex, & στόμα, ατ-ος, τὸ, os.

Ψαλιδίσμ-ος, Epitheton eſt canori: apud Hom. in Batrachom. forcipem in ore habens; vide plur. præced. Item ψαλιδᾶν, exp. opus facere fornicatum; atque inde verbale, ψαλίδωμα, τὸ, fornicatum opus; utrumque, à Them. ψαλὶς, ἰδ-ος, V. Unde etiam ſeq. ψαλίζω, exp. propriè, forfice reſeco vel tondeo, &c. V.

Ψαλίζω, recido, reſeco, f. ίσω vel ίξω Th. ψαλὶς, ἰδ-ος, ἡ, forfex.

ΨΑ'ΛΙΟΝ, ψάλιον, & ψέλιον, ε, τὸ, frænum: ψάλια, ſeu ψέλια, ων, τὰ, torques, monilia, collaria: qu. à ψάω.

Ψάλιον, &c. Præced. quidam dicunt eſſe catenulam illam ferream equorum mentum ſubſtringentem, & quidem apud Xen. lib. de re eq. pro fræni; arte inferiori ponitur; in plur. autem ψάλια, &c. Quivis annuli etiam dicuntur, &c. V.

ΨΑΛΙ'Σ, ἰδ-ος, ἡ, forfex: (qu. à ψάλλω, moveo:) motus celer. Hinc ψαλίζω, f. ίσω vel ίξω, forfice reſeco.

ΨΑ'ΛΛΩ, tango, leni motu percutio; fidibus cano, PSALLO: (qu. à ψάω, tango:) f. αλῶ. p. paſſ. ψάλμαι. p. m. ἔψηλα. Hinc ψαλμὸς, ψαλτὴρ, ψάλτις, ψαλτήριον, quæ ſequuntur.

Ψάλλω, præced. pulſo, ſeu leni motu perſtringo, intelligitur præcipuè de muſicis, qui dicuntur ſuas χορδὰς ψάλλειν; ut citharam pulſare; ſed Metaph. ψάλλω, exp. carminibus ac hymnis Deum celebro, Deo grates canto: ut ad Epheſ. c. 5. ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ κυρίῳ. Item general. ſignif. & moveo, quatio: & in paſſ. ψάλλεσθαι, dicitur chorda quæ movetur, aut impellitur; item homo cui fidibus canitur, ſeu cui cithara pulſatur: ut apud Athen. l. 9. ψαλλόμενος Στεφανικ-ος, &c. V.

Ψάλμα, τὸ, ut & ſeq. ψαλμὸς, ὁ, exp. fidium cantus; vel carmen fidibus cantatum; apud Euryp. & Athen. l. 14. &c. V.

Ψαλμοχάρὴς, pſalmis gaudens; qui delectatur fidium pulſu, & carminibus quæ fidibus canuntur: ex ψαλμὸς, ὁ, & Them. χάίεσθαι, f. χαρῶ; unde χαρὰ, ἡ, &c. V.

Ψαλμὸς, ᾶ, ὁ, PSALMUS; Angl. Pſalm. Th. ψάλλω.

Ψαλμῳδὸς, qui Pſalmos cantat; unde ψαλμῳδία, Pſalmorum cantatio, decantatio carminum, ſeu cantilenarum; & peculiariter earum quas David cecinit olim, Pſallens, ſeu Lyram pulſans; Greg. ex ψαλμὸς, ὁ, & ᾠδὴ, ἡ, ſeu ᾠδὸς, ὁ, &c. V.

Ψαλτὴρ, exp. qui ſcit fidibus ludere, &c. Vide ψάλτης.

Ψαλτήριον, ου, τὸ, PSALTERIUM, inſtrumentum quo pſallitur: &

Ψάλτης, ου, ὁ, & ψαλτὴρ, ῆρ-ος, ὁ, qui pſallere novit, PSALTES. Them. ψάλλω.

Ψάλτιγξ, ſive ψάλπιγξ; idem quod κιθάρα, cithara; Suid. & Heſych. Item ψάλτικὸς, ὴ, ὁ, quo Pſaltes utitur: ut ὄργανον ψαλτικόν; item ψαλτὸς, qui pſalli poteſt, citharæ aptus; omnia itidem, ab eod. Them. ψάλλω; unde etiam ſeq. ψάλτρια, ἡ, fœmina quæ ſcit fidibus ludere; Athen. l. 14. &c. V.

Ψάλτρια, ας, ἡ, PSALTRIA: ab eod. Them.

Ψαλτῳδὸς, i. e. ὁ τὰ ψαλτὰ ᾄδων; qui canit carmina, ſeu cantilenas, quæ fidibus, ſeu pſalteriis adhiberi ſolent; vel etiam, voce ſimul canit, & pſallit; (quaſi eſſet ex ψάλτης, Part. l. 2. c. 5.) Atque inde, ψαλτῳδέω, ῶ, cano ſimul voce, & pſallo; Paral. l. 2. c. 6. Item ψαλτῳδία, (idem quod ψαλμῳδία; id V.) Ex ψάλτης & ᾠδὴ ſeu ᾠδὸς, &c. V.

Ψαλυχαδᾶν, Dor. pro Ψαλυχαδῶν, gen. pl. a Ψαλυχάδαι, ὁι, Pind. Iſthm. Od. 6. 474. 4.

Ψαμάθη, ας, ἡ, Nymphæ cujuſdam Nerei eos nomen. Pindar. Nem. Od. 5. 370. 8.

Ψάμαθ-ος, ſeq. accipitur & pro ipſo littore; apud Soph. Atque inde ψαμαθώδης, idem quod ψαμμώδης, id vide.

Ψάμαθ-ος, & Poët. ψάμμαθ-ος, ε, ἡ, arena, ſabulum. gen. Ion. ψαμάθοιο. à ψάμμ-ος.

Ψάμμιον, ε, τὸ, arenula; diminut. à ψάμμ-ος; item ψαμμισμὸς, defoſſio in arenam: quaſi eſſet verbale, à ψαμμίζω; ſic & ψαμμῖτις, ἰδ-ος, ἡ, ut ὄς ψαμμῖτις, q. d. arenacea, quæ in arena ſe volutat; apud Athen. l. 7. Omnia itidem à ſeq. Th. ψάμμ-ος, V,

ΨΑ'ΜΜΟΣ, ου, ἡ, arena, ſabulum. Hinc ἄμμ-ος, ε, ἡ, idem: ψαμμώδης, ες-ος, ὁ, ἡ, arenoſus: ψάμαθ-ος & ψάμμαθ-ος, ε, ἡ, arena: qu. à ψάω, comminuo.

Ψαμμώδης, ες-ος, ὁ, ἡ, arenoſus, ſabuloſus: à præced.

Ψαμμώτὸς, idem quod præced. ψαμμώδης, & ab eod. id V.

Ψαμμοδύτης, piſcis ſic dictus, quòd arenam ſubeat, & in ea ſe occultet; nonnulli arenarium vocarunt; qui idem ἀμμοδύτης & ἀμμώδυτος, in carmine dicitur, ex ψάμμ-ος, pro quo dicitur &, ἄμμ-ος & δύω; ſeu δύω, δύομαι, unde δύτης, ὁ, &c. Vide.

Ψὰρ, ὸς, & Ion. ψὴρ, ὁ, ſturnus, avis; in gen. pl. ψαρῶν. accuſ. ψᾶρας. Dicitur & ψάρ-ος; à ψαίεσθαι, accelero. Th. ψάω.

Ψαρὸς, ᾶ, celer: à ψαίεσθαι, feſtino. Them. ψάω.

Ψαρὸς, præced. exp. mobilis, agilis; velox: ut ψαρὸς ἵππος; item exp. etiam varius, cinerei coloris; Heſych. (Atque inde, comp. λδυπόψαρ-ος, id V.) Atque ſic etiam, ψάρ-ος, præced. avis nomen, itidem intelligitur ſic dicta, utpote variis diſtincta maculis, &c. V.

Ψαρῶ, attingam. f. verbi ψαίεσθαι, quod vide.

Ψαῦε, attinge, præſ. imperat. act. à ψαύω, idem quod ψάω, tango, tergo.

Ψαυκέρπες, vel ψαυκερπόδης, qui tam celer eſt in movendis, ſeu in ponendis pedibus & tollendis, ut inter currendum, terram vix contingere videatur; prius, Epith. eſt Satyrorum, apud Nonn. in Dionyſiacis; poſterius Arionis equi Epith. eſſe dicitur, apud Etym. ex ψαυκερὸς, ſeq. & πὲς, ποδὸς, &c. V.

Ψαυκερὸς, agilis: qu. à ψαύω, leniter tango. Th. ψάω.

Ψαυκερὸς, præced. exp. celer, levis; teruis; delicatus, qui vix pedem in terram ponit: i. e. κέρας βαίνων ἐν ἀέρος; quod delicatuli molleſque ſolent, ἀπὸ τῶ ἄκρος ψαύειν τὴν γῆν, Etym. &c. Vide.

Ψαυδὲὶς, palpatus, a. 1. part. paſſ. à ψαύω.

Ψαῦσις, εως, ἡ, tactus, attactus; contactus; ſubſt. ſcil. apud Plut. in Alcib. Item ψαυσὲὶς, ῆ, ὁ, qui tactus eſt; item quem tangere, aut contingere licet; ut ἄγαλμα ψαυσόν; apud Herodian. l. 1. verbalia, à ſeq. ψαύω, contingo, aſſequor, &c. Vide.

Ψαύω, tango, contrecto, pervenio f. σω, p. ἔψαυκα. a. 1. paſſ. ἐψαύσθην. Th. ψάω, quod V.

Ψάφαξ, calculus; dicitur Æolicè idem quod, & pro ψῆφ-ος; item dicitur &, ψάφιγξ, pro eod. id vide.

Ψαφαρία, ἡ, ſqualor; ſcabrities; vel fragilitas ex ſqualore; Dioſc. l. 19. à Th. ſeq. ψαφαρὸς, V.

ΨΑΦΑΡΟ'Σ, ᾶ, aridus, ſqualidus, infirmus; tenebroſus. Scribitur & ψαφεὸς, ψαφερὸς, friabilitas.

Ψαφαρόστειχος, ſqualidos pilos habens; Hom. hymn. in Pana; ex præced. Them. ψαφαρὸς, & στεῖχος, &c. V. Item ψαφαρόχρους, qui ſqualidâ eſt cute; Eur. in Rheſ. & ψαφαρόχρως, qui ſqualido eſt colore: ex ψαφαρὸς, & χρὼ, χρῶς; cutis; vel χρὼς, color; à Them. χρόα, ἡ, &c. V.

Ψαφερὸς, pro ψαφαρὸς, id V. Item ψάφιγξ, vide cum ψάφαξ.

Ψᾶφ-ος, ου, ἐ, Dor. pro ψῆφ-ος, ε, ἡ, calculus, ſuffragium.

ΨΑ'Ω, f. ήσω. p. ἔψηκα. comminuo, extenuo; tango leniter, mulceo; abſtergo, accedo; faveo, calefacio. Hinc ψήχω, f. ξω, rado, frico: ψῆξις, εως, ἡ, ratura: ψαὸς, ᾶ, mobilis, agilis: ψάω, tango.

Ψάω, præced. exp. detergo; vel radendo detergeo; item radendo complano, &c. V.

Ψὲ, Dor. pro σφὲ, σφᾶς, acc. dual. & pl. ab ἕ, ſui.

Ψέγ-ος, ία, ον, Poët. idem ac ψόγ-ος, & ψογερὸς, ὰ, ὸν, vituperabilis. Th. ψέγω, vitupero.

Ψέγμα, ατ-ος, τὸ, vituperium: à

ΨΕ'ΓΩ, reprehendo, vitupero: (qu. à ψάω, tango:) f. ψέξω. p. ἔψεγα. p. paſſ. ἔψεγμαι, ξαι κ). Hinc ψέκτης, ου ὁ, vituperator, reprehenſor: ψεκτὸς, ὴ, vituperatus, reprehenſus: ψόγ-ος, ε, ὁ, reprehenſio, vituperium.

Ψέγουσι, 3. pl. præſ. ſub. paſſ. v. ψέγω, quod adi.

ΨΕΔΝΟ'Σ, ὴ, raros habens capillos, glaber:

glaber: qu. ἀ ψῶ, rado, vel ψέω, minuo.

ΨΕ'ΔΩ, curam gero; i.e. ὑπηρέτω, θεραπεύω; Hesych.

Ψεκάδιον, ου, τὸ, guttula roris, vel pluviæ; est diminut. à seq. ψεκάς, ros, vel guttula roris; & general. gutta minuta in modum roris; sed dici traditur de aliis rebus minutis, ut est aurum inter arenam; item ψεκάδας, dictas volunt ancillas, quæ delicatarum matronarum capillos medicato fuco conspergebant; utrumque à Th. ψακάς, άδος, V.

Ψεκάζω, vide in seq.

Ψεκάς, άδος, ἡ, gutta, q. à ψέω, comminuo, quia minuta aqua. Hinc ψεκάζω guttas demitto, stillo, rigo.

Ψεκτέον, verbale, à ψέγω, vitupero.

Ψέκτης, ου, ὁ, vituperator, reprehensor; Poll. Verbale itidem, ab eod. Item ψεκτικός, vituperatori proprius; quo vituperator uti solet: reprehensorius; item propensus ad reprehendendum; Poll. 5. 12. Atque inde ψεκτικῶς, more ψόγου ψεκτικῶν, sive ut ψεκτικὸν, decet: itidem ab eod. Th. ψέγω, V.

Ψεκτὸς, ή, όν, vituperatus, reprehensus: ab eod. verbo.

Ψέλιον, armilla. Est ut ψάλιον, quoddam.

Ψελιοφόρος, ου, ὁ, ἡ, vel ψελιοφόρος, qui fert armillas: à ψέλιον, armilla: & φέρω, fero.

Ψελλίζω, vide in Them. ψελλός; item ψελλίζομαι, idem quod ψελλίζω, balbutio; item ineptè loquor, nugor, &c. Apud Aristot. vide ibid.

Ψέλλιον, τὸ, vide ψάλιον.

Ψέλλισμα, ατος, τὸ, &

Ψελλισμὸς, ῦ, ὁ, balbuties, linguæ titubatio, vel hæsitatio: à ψελλίζω, quod à

ΨΕΛΛΟ'Σ, ῆ, balbus, blæsus. Hinc ψελλίζω, balbutio.

Ψελλότης, ητος, ἡ, balbuties, blæsitas; à præced. Them. ψελλὸς, inarticulatè loquens, ita ut vix intelligi possit; Suidæ autem, specialiter sic dicitur, qui crassiùs pronuntiat literam σ; teste Hesych. Item dicitur aliquid nobis ψελλὸν esse, quod non intelligimus; Æschyl. &c. V.

Ψίξω, a. 1. inf. act. verbi ψέγω, vitupero. f. ξω.

Ψίξομαι, 1. pl. f. 1. act. verbi ejusd.

Ψευδάγγελος, nuntius, mendax; ὁ ψευδὴς ἀγγέλων; apud Aristoph. falsa nuntians: ex ψεῦδος, εος, τὸ & ἄγγελλω, &c. V. Item ψευδάλσουσα, ἡ, herba, quæ veram anchusam mentitur speciei similitudine; vide Plin. Ex ψεύδω & ἄγχουσα, ἡ, vide.

Ψευδάδελφος, ου, ὁ, falsus frater: à ψεύδω, fallo, & ἀδελφὸς, ῦ, ὁ, frater.

Ψευδαλέος & ψευδάλιος, idem quod ψευδὴς & ab eod. id V.

Ψευδαπόστολος, ου, ὁ, falsus apostolus: ex ψεύδω, fallo, & ἀπόστολος, apostolus. Them. στέλλω, mitto.

Ψευδαπόστολος, præced. propriè est, qui falsò sibi nomen Apostoli usurpat; in Ep. ad Cor. 2. c. 11. &c. Vide. Item ψευδάργυρος, adulterinum argentum: ex ψευδὴς & ἄργυρος, ὁ, vide. Ψευδατέφραξις, fictitia & ementita artipex; apud Aristoph. Ex ψευδὴς & ἀτέφραξις, V. Item ψευδαυτόμολος, falsus, seu fictitius transfuga; qui transfugam se esse simulat; Xen. ex ψευδὴς & αὐτόμολος, ὁ, V.

Ψευδία, mendacia, acc. pl. à ψεῦδος, ους, τὸ, mendacium, quod vide.

Ψευδίας, ου, acc. plur. à ψευδὴς, ής, ὁ, ἡ, mendax. Them. ψεύδω.

Ψευδιγγεχρὴ, ἡ, falsa & ementita inscriptio: ψευδιγγεχρῆς δίκη; seu ψευδίγγεχος δίκη, lis adversus quæstorem instituta, qui falsò nomen debiti inscripserit; ex ψευδὴς & ἐγγεχρὴ, ἡ, V.

Ψεύδη, dat. sing. à ψεῦδος, εος, τὸ, mendacium. ejusd. Th.

Ψευδεπεῖν, mendacia dicere; ex ψεῦδος & εἰπεῖν, V. Item ψευδένεδρος, ας, ἡ, ficta insidiæ; ex ψευδὴς & ἔνεδρος, ἡ, V. Item ψευδεπέω, ῶ, falsa & mendacia loquor; Hesych. ex ψεῦδος, & ἔπος, εος, τὸ, V. Item ψευδεπίγεγραπτος, falsò inscriptus; fictitium & ementitum gerens titulum; Plut. Unde ψευδεπιγεγραφεῖν, falso nomine inscribere: ex ψευδὴς & ὄνομα γεγραφὴ, ἡ, vide.

Ψεύδεσθαι, præs. inf. pass. verbi ψεύδω, fallo.

Ψευδῆ, acc. sing. à ψευδὴς.

Ψευδηγορέω, ῶ, mendacium dico; mentior; item ψευδηγόρος, qui mendacia dicit, mendax; Hesych. Atque inde ψευδηγορία, ipsa mendacii actio, seu mendacium dicere: ex ψεῦδος & ἀγορέω, idem quod ἀγορεύω, &c. Vide.

Ψευδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, mendax. Them. ψεύδω.

Ψευδὴς, præced. falsus; exp. & fictus, ficticius; simulatus & ementitus; ut ψευδὴς λόγος, apud Dem. & Isocr. Atque inde superl. ψευδέστατος, falsissimus, mendacissimus, &c. V.

Ψευδισόδομον, τὸ, exp. quum impares & inæquales ordines coriorum diriguntur; structuræ genus, quando inæquali crassitudine lapidei exstruuntur parietes, ut ait Plin. ex ψευδὴς & ἰσόδομος, ὁ, V.

Ψευδογεγράφω, ῶ, falsò & mendosè describo, perperam describo: ex ψεύδω, fallo, & γεγράφω, describo.

Ψευδογεγραία, ἡ, ficta dicitur & falsa descriptio, q. à Geometræ utuntur; Fab. l. 1. c. 10. sed exp. & falsa scriptura, & falsa delatio; ex iisd. cum præced. ψευδογεγράφημα, V. Item ψευδογράφημα, mendosum dicitur schema in Geometria; falsa descriptio Geographica; verbale, ab eod. ψευδογεγράφω; quod exp. apud Geometras, perperam describo, &c. V.

Ψευδοδιδάσκαλος, ου, ὁ, falsus doctor: à ψεύδω, fallo, & διδάσκαλος, magister. Th. διδάσκω, doceo.

Ψευδοδίκταμον, ου, τὸ, pseudodictamum, herba inde dicta, quia veri dictami speciem mentitur; Theophr. Hist. Pl. 9. 16. Ex ψεῦδος & δίκταμον, τὸ, V. Item ψευδοδίπτερος ναὸς, quæ & qualis sit ædes, apud Vitruv. rectiùs videris; l. 3. c. 1. Ex ψεῦδος & δίπτερος, ὁ, V. Item ψευδόδοξος, cujus falsa est opinio; unde ψευδοδοξία, falsa opinio; ex ψευδὴς & δόξα, ἡ, vide.

Ψευδόθυρον, ου, τὸ, q. falsa porta, posticum: ex ψεύδω, fallo, & θύρα, ἡ, janua.

Ψευδοκασία, & ψευδοκασσία, pseudocassia, quæ veram casiam mentitur; Dioscor. 1. 12. Ex ψευδὴς & κασία, quæ dicitur & κασσία, ἡ, vide. Item ψευδοκήρυξ, falsus præco; Sophocl. ex ψευδὴς & κήρυξ, vide. Ψευδομυνάμωμον, ementita quædam & ficticia cinnamomi species; Dioscor. 1. 13. ex ψευδὴς & μυνάμωμον, τὸ, vide.

Ψευδοκλητεία, ἡ, q. d. falsa vocatio in jus; accusatio apparitoris, qui falsò renuntiavit se quempiam in jus vocasse; Poll. ex ψευδὴς & κλητεύω, vide. Ψευδοκόρη, ἡ, fictitia & ementita puella; ex ψευδὴς & κόρη, ἡ, vide. Ψευδοκύπτερος, pseudocyperus; frutex; ex eo dictus, quod veri cyperi speciem mentitur; Dioscor. & Plin. ex ψευδὴς & κύπτερος, vide. Item ψευδολογία, mendacium; & ψευδολογέω, falsum dico; mentior; utrumque, à ψευδόλογος, seq. qui falsum dicit, mendax, &c. V.

Ψευδολόγος, ου, ὁ, ἡ, falsiloquus. Hinc ψευδολογία, ας, ἡ, mendacium. Ex ψεύδω, fallo, & λέγω, dico. præt. m. λελογα.

Ψεύδομαι, fallor, decipior, frustror, ut apud Herodot. ψευδὴς ἐλπίδος; spe falsus; unde ἐψεύσθαι, dicitur passivè, ementitum & confictum esse, fallendi causâ; unde ἐψευσμένα ἀγγελίαι; apud Thuc. l. 6. Item neutraliter, falsò dico; verbis fallo, mentior; ut ἐψεύσατο Νεοπτόλεμον εἶναι; est pass. a Them. in act. ψεύδω, vide.

Ψευδόμαντις, ὁ ἡ, falsus, seu mendax vates; Suid. Unde ψευδομαντεύομαι, falsa vaticinor, falsa reddo oracula; atque inde, ψευδομαντεία, falsa vaticinatio: ex ψευδὴς & μαντεύομαι, unde μαντεία, ἡ, &c. Vide.

Ψευδομάρτυρ, υρος, ὁ, ἡ, falsus testis: ex ψεύδω, fallo, & μάρτυρ, υρος, ὁ, ἡ, testis: hinc ψευδομαρτυρία, ας, ἡ, falsum testimonium: ψευδομαρτυρέω, falsa testor, f. ήσω. p. ἐψευδομαρτύρηκα.

Ψευδομαρτύριον, falsum monumentum; verbale, à præced. ψευδομαρτυρέω, falsum testimonium dico, seu fero; item ψευδομαρτύριον, τὸ, idem quod ψευδομαρτυρία, ἡ, testimonium rei

rei falsæ datum; atque inde Ψευδομαρτυρέω, falsum testificor; ut ἑαυτῷ πρὸ ἡμῶν ψευδομαρτυροῦντες; falsi testimonii convicti sunt; omnia à præced. Ψευδομάρτυρ, pro quo dicitur etiam, ψευδομάρτυς, &c. V.

Ψεύδομαι, præs. part. pass. verbi ψεύδω, fallo; q. v.

Ψευδομαρτία, mendacium, falsum commentum, & ψευδομωδέω, ῶ; falsa, seu mendacia loquor, mentior; Hesych. ex ψεύδω, & μῦθος, ὁ; unde ψιθύμοι, &c. V. Item Ψευδόνυμφος, herba quæ veram nardum mentitur, & quâ teste Plinio, vera nardus adulteratur: ex ψεύδης, & νάρδος, ἡ; V. Ψευδονύμφιος, quæ falsò nupsit; Euryp. in Helen. ex ψεύδω, & νυμφίος, -ομαι, &c. V. Item Ψευδοπαιδεία, falsa eruditio, fictitia doctrina, quæ veræ doctrinæ titulum mentitur: ex ψεύδω, & παιδεία, ἡ; V.

Ψευδοπάρθενος, ὁ, ἡ, falsa virgo: ex ψεύδω & παρθένος, ἡ, virgo.

Ψευδοπεριπτικός, qui peripteri formam mentitur, & quasi simulat; Vitruv. l. 4. c. 7. ex ψεύδω, & περίπτερος, ὁ; V. Item Ψευδοπατήρ, expon. fictitia ars; in nov. Const. ex ψεύδω, & πατέω, ῶ; unde πάτωρ, ὁ, &c. Vide Ψευδοπάτωρ; falsus seu fictus pater: ex ψευδής, & πατήρ, ὁ; V. Ψευδοπλουτος, qui se divitem mentitur: ex ψεύδω, & πλοῦτος, ὁ; V. Ψευδοπροφήτης, falsus propheta, qui falsò prophetæ nomen sibi usurpat: ex ψευδής, & προφήτης, ὁ; V. Ψευδοπώμα, falsus, seu fictitius lapsus: ex ψεύδω, & πῶμα, τὸ; V. Item Ψευδόπυρος, τὰ, fictitii & ementiti ignes: Suid. Sic & proverbialiter dicuntur inania terriculamenta, & minæ; aut quum arte ostenditur aliquod periculum, quod re ipsâ non est: Erasm. in Chil. ex ψεύδω, & πῦρ, υρὸς, τὸ; V.

Ψευδορκέω, falsum juro, pejero, à seq. Ψευδόρκης; V.

Ψευδόρκης, pro ψεύδορκος, perjurus: ex ψεύδω, fallo, & Th. ὅρκος, jusjurandum.

Ψεύδορκον, falsum juramentum: ex iisd. Them.

Ψεύδος, εος, τὸ, mendacium. Them. ψεύδω.

Ψευδοσέληνον, ου, τὸ, luna obscura: sic dicitur, quoniam videtur fictitia, & ementita esse, si cum fulgente conferatur: ex ψευδής, & σελήνη, ἡ; V.

Ψευδοσέλινον, apiastrum: ex ψεύδω, & σέλινον, ου, τὸ, apium.

Ψευδοσοφιστής, qui falsò Sophistæ nomen sibi usurpat; sic inscribitur Luciani quidam dialogus: ex ψευδής, & σοφιστής, ὁ; V.

Ψεύδοσμα, τὸ, falsum fictumque ostium; unde ψευδόσμιον, qui mendaci ore est; atque inde ψευδοσμέω, mendaci sermone, mentior: ex ψευδής, & ὀσμή, τὸ; V. Item Ψευδόσφηξ, vespa ementita, & fictitia; V. Plin. 70. 10. ex ψεύδω & σφὴξ; V. Ψευδοφανής, & ψευδοφαὴς, mendaci, & adulterinâ luce splendens: ex ψεύδω & φαίνω; cujus comp. varia desinunt in -φανὴς, &c. V. Item Ψευδόφημος, falsam famam, seu rumorem falsum afferens, falsò vaticinans, mendax; ex ψεύδω, & φήμη, ἡ, &c. V.

Ψευδόχριστος, ου, ὁ, falsus Christus. Ex ψεύδω, fallo, & χριστὸς, Christus. Them. χρίω, ungo.

Ψευδόχρυσος, aurum arte mentiens; ex ψεύδω & χρυσὸς, ὁ; V.

ΨΕΤ'ΔΩ, decipio, fallo. f. ψέσω. p. ἔψεκα. præs. pass. ψέδομαι, fruſtror: Item mentior. præsent. imperat. pass. ψέδε, έσθω, & in 2. pl. ψέδεσθε. f 1. m. ψέσομαι. perf. pass. ἔψεσμαι, σται, σται. a. 1. m. ἐψεσάμην, ω, ατο. a. 1. int. m. ψέσασθαι, mentiri. Hinc ψέστης, ου, ὁ, mendax: ψεύδης, εος, ὁ, ἡ, fallus, mendax, fictus: ψεῦδος, εος, τὸ, mendacium.

Ψευδώνυμος, ου, ὁ, ἡ, falsò nominatus. Ex ψεύδω, fallo, & ὄνομα, ατος, τὸ, nomen.

Ψευδωνύμως, mendaci nomine; nomine rei non conveniente; à præced. ψευδώνυμος, nomen habens rei non respondens, &c. V.

Ψεύδως, falsò, ementitè; adv. à ψεύδης, ους, ἡ; V.

Ψέσαντο, mentiti sunt, Ion. pro ἐψέσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi ψέδω, fallo, a. 1. inf. m. ψέσασθαι.

Ψεῦσις, fallus, a. 1. part. pass. verbi ejusdem.

Ψεύσιος, υγος, ὁ, ἡ; ofor mendacii: in Epigram. ex ψεῦσις, εως, & ζυγέω, ῶ. f. ζύξω, &c. V.

Ψεῦσις, εως, ἡ, mendacium; verbale à ψεύδω. f. σω, &c. V.

Ψεῦσμα, ατος, τὸ, mendacium. Them. ψεύδω.

Ψεῦσμα, τὸ, præced. expon. etiam, mendacii nota; pustula scil. quæ mendacium hominum naribus supercrescere creditur: Sic & ψεῦδος, εος, τὸ; in eod. sensu sumitur; apud Theocr. Idyl. 12. &c. V. Theod. Beza ita distinguit ψεῦσμα à ψεῦδος, quod ψεῦσμα de eo putet dici, quod quispiam contra fidem fecerit; ψεῦδος, autem de dicto, seu sermone falso.

Ψεύστας, α, ὁ; Dor. pro ψευστὴς, ου; quod vide.

Ψεύστεω, mendacium dico, propositum scopum non assequor; à

Ψευστὴς, ου, ὁ, mendax. Them. ψεύδω, fallo.

Ψεφαρὸς, non clarus; idem quod seq. Ψεφλὸς, & ab eod. Item Ψεφὰς idem quod, & ab eod. Th. Ψέφος, seq. vide.

Ψεφαυγὴς, obscuram lucem reddens: ex seq. Them. Ψέφος, & αὐγὴ, ἡ, &c. Vide.

Ψεφλὸς, ἡ, obscurus: à

ΨΕ'ΦΟΣ, εος, τὸ, tenebræ, obscuritas: (q. ex ψέω, minuo, & φάος, εος, τὸ, lux.) Hinc Ψεφερὸς, ὁ, obscurus: Ψεφλὸς, ἡ, idem.

Ψεχθεὶς, vituperatus. a. 1. part. passiv. verbi ψέγω, vitupero. f. ξω. a. 1. pass. ἐψέχθην.

Ψέω, minuo. Eustath. à ψάω.

Ψηγεῖν, radere: unde à quibusdam derivatur seq. Ψῆγμα, τὸ; quod radendo, destringendo, & detergendo detrahitur, ramentum, &c. V.

Ψῆγμα, ατος, τὸ, auri ramentum: vide ψήχω.

Ψηκτὴρ, ῆρος, ὁ; idem quod seq. Ψήκτρα, radula, strigil: Item Ψηκτὲς, & Ψήκτεια pro iisd. instrumentum quo detergimus & distringimus, &c. V. Item Ψηκτὸς, rasus ab eod. verbo ψήχω, vel à ψήχω. f. ξω, &c. V.

Ψήκτρα, ας, ἡ, strigilis instrumentum quo radimus: à ψήχω, idem cum ψάω, rado.

Ψῆλαι, cecinisse. a. 1. inf. act. &

Ψῆλας, qui cecinit. a. 1. part. act. verbi ψάλλω; cano. f. λῶ. a. 1. ἔψηλα.

Ψηλαφάω, -ῶ. f. ήσω, contrecto, palpo: perscrutor: cum acc. part. præs. pass. Ψηλαφώμενος, η, ον, qui contrectatur, contrectabilis: ex ψάλα, (quod à præt. m. ἤψηλα, verbi ψάλλω, tango,) & ἁφὴ, tactus. Them. ἁφάω.

Ψηλαφέω, idem quod præc. Ψηλαφάω, tango; quod Eust. musicum esse vocabulum dicit, comp. ex ψάω, & ἁφάω; seu à ψάλλω, cujus a. 1. est ἔψηλα; & propriè, de chordarum contactu dici asserit, παρὰ τὸ ψαλτήριον ἁρᾶν; Etymologicus autem, ex μῆλα; i. e. oves deducit; unde mutato μ in ψ. fiat Ψηλαφῶ, &c. V. Item Ψηλάφημα, ατος, τὸ, contrectatio; Polyb. verbale à præced. Ψηλαφάω.

Ψηλαφήσαι, ας, ε. a. 1. opt. act. Æol. à Ψηλαφάω, contrecto: fut. ήσω. quod vide.

Ψηλάφησις, εως, ἡ, contrectatio, palpatio; Plut. & Ψηλαπτὸς, ὴ, ὸν, contrectabilis, palpabilis, qui tactu percipi potest: sic & Ψηλαφία, tactus, contactus, subst. & Ψηλαφώδης, εος, ὁ, ἡ, qui sæpius Ψηλαφᾷ; Hippocr. omnia, Itidem, ab eod. verbo Ψηλαφάω, pro quo etiam dicitur Ψηλαφίζω, & Metaph. signif. perscrutari, sumptâ translatione à cæcis, qui palpando viam quærunt &c. V.

ΨΗ'Ν, φλοὸς, ὁ, vermiculus in caprificis nascens. An quia φάει, radit vel urit?

Ψλωίζω, caprifico; i. e. submissis culicibus ficariis, grossos ad maturitatem perduco: & sic est à præced. Them. ψὴν, λωὸς; V. at ψηνίζω, rado est à seq. Them. ψηνὸς, calvus, rasus; nam rasi sunt calvi, &c. V.

ΨΗΝΟ'Σ, calvus, ψεῆνος. à ψάω, rado. Et ψηνίζω, rado.

Ψῆξις, εως, ἡ, rasura, defrictio, detersio; verbale à ψήχω, vel à ψήχω. f. ξω, &c. V.

Ψὴρ, ψερὸς, ὁ, Ion. pro ψὴρ, sturnus, avis: in acc. pl. ψῆρας, à ψάρεγα, idem quod ψάω.

ΨΗ'ΣΣΑ, vel -πα, piscis è genere latorum.

Ψηστὸς, ὴ, ὸν, tersus, detersus; vel rasus, radendo detersus; à Them. ψάω. f. ήσω, &c. V.

Ψῆττα, seu -ῆσσα, præced. expon. apud Hippocr. τὸ βάγλωσσον, lingulaca, i. e. solea piscis, &c. V.

Ψήφαξ, dicitur interdum, pro ψάφαξ, & Them. Ψῆφος; Item Ψηφάω, cogito, curo, ratiocinor; unde Ψηφᾶν, Hesychio est φρενηρίζειν, ab eod. Them. Ψῆφος. V.

Ψηφιδοφόρος, ου, ὁ, pro ψηφοφόρος, qui

ſuffragium fert: ex ψῆφος, ου, ἡ, & φέρω.

Ψηφίζω, calculis computo, ſupputo; decerno, ſtatuo. f. ίσω. p. ἐψήφικα. a. 1. ἐψήφισα. Themat. ψῆφος, ου, ἡ, lapillus.

Ψηφίζομαι, idem ſignif. cum ψηφίζω, calculo meo, aut ſuffragio ſtatuo, vel ſimpl. decerno, ſciſco: Item dicuntur & Judices ψηφίζεσθαι, quum ſententiam ferunt Item ψηφίζομαι, ſuffragor, adſtipulor, ejuſdem ſum ſententiæ, &c.

Ψηφὶς, ίδος, ἡ, idem quod Them. ψῆφος.

Ψηφὶς, præced. expon. calculus, ſcrupus, lapillus: Item calculus computatorius, & calculus etiam, quo ſuffragium fertur: Item lapillus pretioſus, gemma; in Epigr. &c. V.

Ψηφισάτω, 3 ſing. a. 1. imperat. act. verbi ψηφίζω; q. v.

Ψήφισμα, ατος, τὸ, plebiſcitum, decretum: a 1. ſing. perf. paſſ. verbi ψηφίζω. Th. ψῆφος, calculus.

Ψηφισματώδης, ad decretum pertinens, aut decreto ſimilis, de natura decreti; decreti naturam reſipiens; Ariſtot. Eth. 5. c. 7. à præced. ψήφισμα, ατος, pſephiſma, ſcitum, &c. V. Item Ψηφιστὴς, ου, ὁ, calculator, computator, ſupputator: verbale itidem à ψηφίζω, -ομαι; V.

Ψηφοκλέπτης, q. d. calculorum fur; præſtigiatorum quoddam genus, vel qui in calculorum, ſeu latrunculorum luſu peritiâ cæteros falleret; apud Athen. l. 1. ex ψῆφος, & κλέπτης, ὁ; V. Item Ψηφολόγος, circulator, qui celeritate movendi, ſeu verſandi calculos oculos ſpectantium fallit, calcularius circulator; Suid. unde ψηφολογικὸς, pertinens ad ψηφολόγους, & ψηφολογεῖν, artem illam circulatoriam exercere; ſed putatur & ſignificare, ſternere muſaico, vel muſivo opere & vermiculato; Tob. c. ult. ex ψῆφος, & λόγος, ὁ; V. Ψηφοπαίκτης, ου, ὁ, qui calculis ludit, qui calculis ludendo fallit, præſtigiator calcularius; Soph. unde ψηφοπαικτίω, calculis ludendo fallo; ex ψῆφος, & παίζω. f. ιξω; unde παίκτης, ου, ὁ, &c. V. Item Ψηφοποιὸς, q. d. ſuffragiorum, i. e. calculorum confector, qui calculos conficit: Soph. ex ψῆφος, ſeq. & ποιέω, &c. V.

Ψῆφος, ου, ἡ, lapillus, calculus; ſuffragium, ſententia; gemma. Hinc ψηφίζω, computo: ψήφισμα, ατος, τὸ, conſultum, decretum: ἀποψηφίζομαι, ſuffragio meo abſolvo: Item aboleo; κατακαταψηφίζομαι, ſuffragio meo damno.

Ψηφοφόρος, ſuffragii, ſeu ſuffragiorum lator; qui fert ſuffragium, ſeu ſententiam; unde ψηφοφορία, ſuffragii latio, aut ſententiæ. & ψηφοφορίω, ſuffragium, ſeu ſententiam fero: Item ſuffragio meo creo: ex ψῆφος, & φόρος, ὁ; unde φορίω, &c. V.

Ψήχω, rado, frico. Th. ψάω, idem. Hinc ψακτὶς, raſus.

Ψήχω, præced. fricando detergeo; exp. & delinio, demulceo, more eorum qui animal aliquod leviùs diſtringentes, demulcent & deliniunt Heſych. &c. V.

Ψιὰ, ἡ, lætitia; i. e. Χαρὰ; Item ludus, παιδεία, voluptas, naturæ rorantis; Suid. quidam nomen hoc ψιὰ ponunt pro Th. atque inde, deducunt ſeq. ψιὰς, άδος; alii vero ψιὰς, ſtatuunt Th. & inde deducunt ψιάω; Item ψιάδιω, ludo; i. e. παίζω: Heſych. ut & ψιάζω, roro, guttatim cado, minutatim ſtillo; utrumque à ſeq. ψιὰς, ros, &c. V.

Ψιάδας, guttas, acc. pl. à ψιὰς, άδος, ἡ, roris gutta.

Ψιαδηδὸν, in modum tegetis, ſeu ſtoreæ: Item ψιάδιον, ου, τὸ, ſtoreola, tegeticula; diminut. & utrumque à ſeq. Th. ψιάς, ſtorea quæ vitili contexitur; vel ipſa planta, ex qua texitur ſtorea, &c. V.

Ψῖᾶθος, ου, ὁ, ἡ, ſtorea, teges, maximè è junco.

Ψιάω, reprehendo: q. à ψάω.

Ψιφὸς, roris inſtar exhilarans, odore imprimis, odorus; i. e. ὀδώδης, à Th. ψιὰς, άδος, vel à ψιὰ, ἡ; V.

ΨΙἈΣ, άδος, ἡ, roris gutta, ſtilla minuta. Hinc ψιάζω, roro, minutatim ſtillo: q. à ψίω.

ΨΙΒΔἘΩ, ſuffio, pedo; idem quod βδέω, βδῶ; Heſych.

ΨἸΔΩΝ, ωνος, & ονος, calumniator, ſuſurro, ψιθυρὸς, διάβολος: Heſych.

ΨἸΖΟΜΑΙ, fleo, i. e. κλαίω: Heſych.

Ψίζω, cibo minutis cibis: à ψίω.

ΨΙΘἸΑ, ας, ἡ, vitis ſpecies.

Ψιθία, præced. dicitur vitis pramnia, interpr. Nicand. in Alexiph. Sic ὄινος ψίθιος, & paſſum pſithium, melam pſithium paſſum; apud Plin. 14. 9.

ΨἸΘΟΣ, ου, ὁ, convitium.

Ψιθύρα, ἡ, inſtrumentum quoddam muſicum; de quo Poll. 4. 9. à Them. ψίθυρος, tenuiorem & exiliorem ſonum edens: Item ſubſtantivè, ſuſurro; qui maledicis ſuſurris alios traducere ſoler, Plur. Symp. 7. Unde & ſeq. ψιθυρίζω, expon. occultâ delatione accuſo; & Poll. hirundinum proprium eſſe vult, &c. V.

Ψιθυρίζω, f. ίσω. p. ἐψιθύρικα. perfect. paſſ. ἐψιθύρισμαι, σαι, ται, ſuſurro; obtrecto, obloquor: à ψίθυρος, ſuſurrus.

Ψιθυρίσδην, vel ψιθυρίσδειν, Dor. pro ψιθυρίζειν, ſuſurrare.

Ψιθύρισμα, ατος, τὸ, &

Ψιθυρισμὸς, ου, ὁ, ſuſurrus: quod &

Ψιθυριστὴς, οῦ, ὁ, ſuſurro, onis; delator: à perf. paſſ. verbi. ψιθυρίζω, ſuſurro. Th. ψίθυρος, ſuſurrus.

ΨἸΘΥΡΟΣ, ου, ὁ, ἡ, ſuſurrus: q. à ψίω. Hinc ψιθυρίζω, ſuſurro: ψιθυριστὴς, οῦ, ὁ, ſuſurrator, occultus delator.

Ψιλὸς, ἐος, ὁ; Suid. eſt ὁ ἐπ' ἄκρα χορῆ ἱσάμενος; i. e. in edito & arduo loco chori conſiſtens, & Heſychio, ψιλεῖς, ſunt qui poſtremo in chorea loco ſunt: Item ψιλίζω, nudo, & ψιλάω, vel potius, ψιλάπτω, ὁ; ſcil. σκεπάστης, levis armaturæ miles, &c. omnia, à ſeq. Th. ψίλος, ὁ; V.

ΨΙΑὈΣ, ᾶ, tenuis, nudus, glaber. q. à ψίω, minuo: ψιλότης, ήτος, ἡ, nuditas: & Ψιλόω. f. ώσω, nudo, depilo, à ψιλὸς.

Ψιλοτάπητες, οἱ, & ψιλοταπίδες, αἱ, comptiores tapetes, qui villis carent, non villoſi: ex ψιλὸς, & τάπητες, οἱ, &c. V. ψιλωτάπης.

Ψιλότης, ητος, ἡ, nuditas, glabrities; à Th. ψιλὸς, ὁ; V.

Ψιλογεγραίω, ῶ, ſcribo literâ ψιλῇ; vox Grammaticorum: ex ψιλὸς, ὁ, & γεγραφὴ, ἡ, &c. V.

Ψιλοκιθαριστικὴ, ἡ, ſcil. τέχνη, nudus citharæ cantus, ſeu nuda citharam pulſandi ratio; Athen. l. 14. ex ψιλὸς, & κιθαριστικὴ, à κιθαριστὴς, &c. V. Item Ψιλοκόρσης, ου, ὁ; qui glabro & depili capite eſt, ſeu cujus tempora glabra ſunt; vel qui eſt nudus crinibus: ex ψιλὸς, ὁ & κόρση, ἡ; unde κόρσαι, αἱ; plerumque dicuntur tempora, ſeu duo cranii oſſa, utrinque ſingula ad aures ſita, &c. V. Item Ψιλομετέα, ἡ; metri ſeu carminis nuditas & tenuitas: ex ψιλὸς, & μέτρον, τὸ, &c. V. Item Ψιλοτάπης, ſeu ψιλότατος, ſcil. χραμὴν, tapes non villoſus, & veluti nudus præ illo, qui dicitur ἀμφίτατος; (pro quo etiam dicitur ψιλόδατος,) ex ψιλὸς, & τάπης, unde τάπης, (pro quo & δάπης,) ιδος, ἡ, &c. V.

Ψίλοδρυον, τὸ, idem quod ſeq. ψίλοδρυς; id vide: ſed peculiariter ſic dicta eſt vitis alba; ut eſt apud Dioſc. quod eſſet ex genere eorum, quibus corpus pilis nudari poteſt.

Ψίλοδρυς, υ, τὸ, medicamentum, quo utuntur in depilando corpore à ψιλόω. Th. ψιλὸς.

Ψιλῶς, cum tenui litera, vel ſpiritu; apud Athen. l. 9. Item unde leniter, ſeu leviter: Heſych. adv. à ψιλὸς, ὁ, exilis, &c. V. Item Ψίλωσις, ἡ, nudatio, deglabratio: Item ſpiritus lenis frequens uſus: ſic & ψιλωτὴς, nudator, denudator; atque inde ψιλοπικὴς, qui gaudet verborum ψιλώσεσι; Euſt. ut Æolica dialectus; omnia verbalia, à ψιλόω, privo: Item deglabro, &c. Vide.

Ψιμμύθιον, & ψιμύθιον, τὸ; idem quod ſeq. Them. ψίμμυθος. Item Ψιμμυθιάω, ceruſsâ illino, ſeu dealbo, ceruſsâ fuco; Plut. in Alcib. Itidem, ab eod. Them. V.

Ψιμμυθιφανὴς, & ψιμμυθοφανὴς, qui ceruſſa eſſe videtur; ceruſſam repræſentans; Dioſc. 5. 79. ex ψιμμύθιον, τὸ; vel ψίμμυθος, ὁ, & φαίνω. f. φανῶ; unde varia comp. deſinunt in φανὴς, &c. V.

ΨἸΜΜΥΘΟΣ, ſeu ψίμυθος, ου, ὁ, ceruſſa: q. à ψίω.

Ψὶν, ipſis, idem quod σφίν.

ΨἸΝΑΘΟΣ, ου, ἡ, capreæ; ἀγρίαι αἶγες; Heſych.

ΨἸΝΔΕΣΘΑΙ, expon. κλαίειν; i. e. flere: Heſych.

Ψινάζω, expon. συλλορρεῖν, foliis defluere: Item Ψινὰς ἄμπελος, vitis cui fructus decidit, ſeu defluit; utrumque à ſeq. ψίνεσθαι; quod V.

ΨἸΝΕΣΘΑΙ, dicitur vitis, quum deflorens irrorat; aut quum acii defluunt, & remanentes parvuli conſtant. Hinc ψινὰς ἄμπελος, ἡ, vitis, quæ fructum ſolet amittere: q. à ψίω, minuo.

ΨἸΝΟΟΣ.

ΨΙ'ΝΘΟΣ, expon. πῆψις; i. e. delectatio: Hesych. unde nomen habet ἀ-ψινθ-ον, & ἀψίνθιον, herba, ob amarorem minimè delectabilis.

ΨΙΝΤ'ΘΙΟΣ, expon. vilis, vitiosus, φαῦλ-ον; Suid.

ΨΙ'Χ, χος, ἡ, mica, minutum frustulum. Hinc ψιχίον, ε, τὸ, parva mica: q. à ψίω, minuo.

Ψίπα, idem quod ab & pro Them. σίπα, ut tradit Schol. Theocr. vox scil. pastorum gregem ad festinandum incitantium; atque hinc ψιπάζω, est pastoritium illud ψίπα, sonare; teste Eust.

Ψιπάκη, seq. dicitur Indica avis humanam vocem imitans; apud Aristot. Hist. An. l. 8. c. 12, 13.

ΨΙΤΤΑ'ΚΗ, ης, ἡ, & ψίπακ-ος, ε, ὁ, PSITTACA, vel PSITTACUS.

Ψιχάδης, micæ speciem gerens, minutus instar micæ; à præced. Them. ψίξ, ιχὸς, pro quo dicitur & ψίχη, ἡ, minutum frustulum panis friati: ut & ψίχιον, τὸ, minutissimum frustulum; Matth. c. 15, &c. V.

Ψιχαπαλξ, αγ-ος, ὁ, nomen propr. muris: à ψίξ, χος, ἡ, mica, & ἁρπάζω, rapio.

Ψιχίον, ε, τὸ, parva mica. Them. ψίξ, ἡ, mica.

Ψίω, tenue facio, λιπαίνω.

Ψόα, lumbus: in pl. ψόαι. q. à ψάω, rado, frico.

Ψόαι, præced. sive ψοαὶ, & ψύαι, dicuntur duo maximi musculi in interna lumborum regione siti; apud Hippocr. fed sunt & qui externos spinæ musculos ψόας vocent, carnem lumborum musculosam, lumborum pulpam & pulpamentum; ut tradit Poll. Marcellus Virgilius, ψόας, propriè dici lumbos contendit; idque nomen Grammaticos à libidine deductum velle, quoniam ilic libidinis pruritus excitatur maximè, quòd iis renes subjaceant, &c. Vide.

Ψογεὺς, ἕως, Poët. convitiator, vituperator; vituperabilis, Them. ψέγω, vitupero.

Ψογερὸς, præced. dicitur & ψόη-ος, vituperabilis; Hesych. &c. V.

Ψόγ-ος, ε, ὁ, vituperatio, reprehensio: à ψέγω, vitupero.

Ψοθέλλω, strepo: à ψόφ-ος, vel à ψέω, rado.

Ψοθὸς, expon. tumultus: itidem niger: Hesych. at ψόθ-ος, subst. Suidæ est, ἀκαθαρσία, immundities, afferenti ex Phrynicho.

Ψόϊνος, q. d. lumbaris; ut ψοΐνος μυελὸς, medulla lumbaris; à ψόα, præced. V.

Ψολόεις, ἐντ-ος, ardens, fumosus. Them. ψόλ-ος, ε, ὁ, fuligo.

Ψολόεσσι, ψολόεντα, dat. & accus. sing. à præced.

Ψολοκομπὰς, fumidus jactator, vanus & levis: Hesych. Item Ψολοκομπία, fumosa jactantia, seu vana & inanis: ex ψόλ-ος, seq. & κομπὸς, ὁ, &c. V.

ΨΟ'ΛΟΣ, ε, ὁ, fumus; Item flamma, fuligo: q. à ψάω, uro. Hinc ψολόεις, εντ-ος, fumidus, flammeus.

Ψοφέω, f. ήσω, strepitum edo, sono: à ψόφ-ος.

Ψόφημα, τὸ, idem quod ψόφ-ος, crepitus, fragor, &c. sic & ψοφητικὸς, ὴ, ὁ, strepitum edens, streperus; vel qui strepitum & sonum edere potest; verbalia à præced. ψοφέω, crepitum, seu sonitum do, &c. V.

Ψοφοδὴς, ad quosvis sonos (seu strepitus, aut crepitus; expavescens; id est, admodum meticulosus, formidolosus, pavidus; Luc. in Scythia: ψοφοδὴς ὢν τὰ πολλὰ; atque inde, ψοφοδέως, meticulosè, timidè; vel potius, ita ut ad quosvis strepitus, seu sonos, præsertim auribus peregrinos, expavescas; ex ψόφ-ος, & δέ-ος, ε-ος, τὸ, metus, &c. V. Item Ψοφομέδης, cui strepitus & crepitus, aut sonitus curæ sunt; in Epigram. ex ψόφ-ος, ὁ, & μέδ-ος, ε-ος, τὸ; V.

ΨΟ'ΦΟΣ, ε, ὁ, strepitus, sonus: q. à ψάω, rado.

Ψοφώδης, ε-ος, ὁ ἡ ἡ, crepitu seu sonitu plenus, sonorus, sonans: à Them. ψόφ-ος, ὁ; V.

Ψύα, ας, ἡ, idem quod ψόα, lumbus.

Ψύαι, vide suprà cum ψόαι.

Ψυγεῖον, τὸ, vel ψυχεῖον, τὸ; vas, vel locus in quo aliquid frigefcit: Item Ψυγὸς, έως, ὁ; idem quod ψυκτὴρ; id vide: & omnia à Them. ψύχω, f. ξω, &c. V. Vel ut quidam volunt, ψυγὸς, & ψυγεῖον, ut & ψυγμὸς, sunt à ψύγω, idem quod & pro Them. ψύχω, &c. V.

Ψυγεὶς, ἐντ-ος, refrigeratus: part. a. 2. pass. &

Ψυγόομαι, ῶ, ἐσομ. refrigerari, inf. a. 2. pass. &

Ψυγόσομαι, ῶ, ἐσομ. refrigescam. f. 2. pass. verbi ψύχω, refrigero. f. ξω; quod V.

Ψυγμὸς, ε, ὁ, refrigeratio, perfrictio: siccatio: à 1. sing. perf. pass. verbi ψύχω, refrigero.

ΨΥ'ΔΡΑΚΕΣ, αν, αἱ, & ψυδρήκια, ων, τὰ, pustulæ: q. ex ψάω, uro.

Ψύδρακες, præced. parvæ pustulæ, veluti bullæ quædam supra cutem eminentes; dicuntur ἀπὸ ψύχους, i. e. à frigore, à quo oriuntur, &c. V.

Ψυδρὸς, ψυδνὸς, falsus: à ψεύδω, fallo.

Ψυδύζω, μορμύζω, murmuro minutâ voce: à

Ψύδ-ος, idem quod ψεῦδ-ος, mendacium: ex quo fit more Dor.

Ψυδὸς, apud Hesych. idem valet quod ψευδὲς; ut ψυδὸν ἔνυμμι, apud Callim. Item ψυδὸς, expon. etiam susurro: Hesych. atque inde ψυθίζω, præced. expon. susurrâ linguâ murmuro; atque inde verbale ψυθισμὸς, susurrator; & omnia à præcedent. ψύθ-ος, pro ψεῦδ-ος; ut & ψύδ-ος, à ψύδω, idem quod, & pro ψεύδω; Doricè scil. exempto ε, & δ, in θ, mutato, &c. V.

Ψυκτὴρ, ῆρ-ος, ὁ, refrigerator; vas in quo pocula abluuntur, & vinum refrigeratur; Suid. vel vas, in quo vinum simul & aqua miscentur & refrigerantur, quod aliàs κρατὴρ nominatur: Athen. l. 4. sed numeratur & inter pocula; apud Poll. 6. 16. & dicuntur etiam ψυκτῆρες, loca umbrosa & opaca condensis arboribus; in quibus ad captandum frigus deambulatur; apud Athen. l. 11. Item Ψυκτηρίδιον, τὸ, diminut. parvus ψυκτὴρ, & ψυκτηρί-ου, ὁ; aptus ad refrigerandum, frigefaciendi vim habens; ut ψυκτήρια φάρμακα; Gal. Item τὰ ψυκτήρια, dicuntur eadem, quæ & ψυκτῆρες, pro vasis in quibus vinum refrigeratur; & pro locis nemorosis; Athen. lib. 11. Sic & ψυκτηρία, ἡ, & ψυκτηρίας, ὁ; idem quod ψυκτὴρ. Item ψυκτὸς, refrigeratus; vel qui frigefieri potest; & Hesychio, ἡ ψυκτὴ, est maza non multâ aquâ subacta; atque inde ψυκτικὸς, idem quod ψυκτήρι-ος, & omnia à Th. ψύχω. f. ξω, &c. V.

Ψυλλίζω, pulico, i. e. pulices venor, & ψύλλιον, τὸ, psyllium; utrumque à seq. Them. ψύλλ-ος, ὁ; V.

ΨΥ'ΛΛΟΣ, ε, ὁ, & ψύλλα, ης, ἡ, pulex: hinc ψύλλιον, ε, τὸ, herba pulicaria.

ΨΥ'ΛΩΝ, ων-ος, ὁ, piscis in littoribus pariens.

Ψύξας, qui exsiccavit: aor. 1. partic. act. verbi ψύχω, spiro: f. ξω. aor. 1. ἔψυξα.

Ψύξις, εως, ἡ, refrigeratio, perfrictio: Item flatus: Hesych. verbale, à Them. ψύχω. f. ξω, &c. V.

Ψυχᾶ, dat. Dor. pro ψυχῇ, à ψυχὴ, ῆς, ἡ, anima.

Ψυχαγωγέω, -ῶ. f. ήσω. animas duco, seu educo; animum allicio, seu oblecto: à

Ψυχαγωγὸς, ὁ, animarum deductor: ex ψυχὴ, anima, & ἀγωγὸς, dux. Them. ἄγω, duco.

Ψυκαγωγία, ἡ, animarum eductio; ut quum animæ sacrificiis & carminibus evocantur ab inferis, seu educuntur, & interrogantur de futuris, vel de præteritis quæ incognita sunt; Greg. Naz. contra Jul. Item animi allectatio, recreatio, & oblectatio; Athen. l. 4. Item ψυχαγωγικὸς, habens vim ducendi & flectendi animum; allíciens, seu oblectatorius; ut apud Aristot. de arte Poët. ἡ ὃ ὄψις ψυχαγωγικὴν, appositissima res ad alliciendos & oblectandos animos; utrumque à præced. ψυχαγωγὸς; quod expon. etiam qui animas ex inferis educit & evocat, respónsaque ab ipsis, de rebus quæsitis postulat; Plut. Item qui animos hominum flectit & ducit quo vult; & pro deceptore etiam interdum ponitur, ut sit qui animos hominum in suum servitium abripit, &c. V.

Ψυχάζω, frigus capto; Suid. à ψύχ-ος, ε-ος, τὸ; V.

Ψυχάριον, ε, τὸ; idem quod ψυχίδιον, ε, τὸ; animula, diminut. à ψυχὴ, ῆς; vide.

Ψυχαστὴς, ε, ὁ, qui frigus captat: Item Ψυχαστὴ, nomen est fabulæ Stratidis; apud Athen. l. 2. verbale, à ψυχάζω; V. Item Ψυχρὸς, frigidus; interdum & gelidus, à ψύχ-ος, ε-ος, τὸ; V. Sic & Ψυχεῖον, τὸ; vide suprà cum ψυγεῖον, τὸ; V.

Ψυχέμπορ-ος, qui animas negotiatur, seu nundinatur, viventium negotiator: Hesych. ex ψυχὴ, ἡ, & ἔμπορ-ος, ὁ, &c. V.

ΨΥ'ΧΗ, ῆς, ἡ, anima, vita: spiritus, ingenium, indoles: homo à præt. ἔ-

ψυχα, verbi ψύχω, spiro: hinc ψυχικὸς, animalis: ψυχόω, animo, animam indo: μεταμψυχόω, animam ex uno coorpore in aliud traduco: μεταμψύχωσις, εως, ἡ, traductio animæ ex uno corpore in aliud: μεγαλόψυχος, magnanimus.

Ψυχίτης, ου, ὁ, animatus, animâ præditus, vivus: Luc. Ψυχίδιον, τὸ, vide suprà cum ψυχάριον. Item Ψυχικὸς, animalis, qui animæ, vel animi est, ad animum, vel animam pertinens; ut ψυχικὴ νόσος; Plut. & ψυχικαὶ ἡδοναὶ; Aristot. Eth. 3. c. 10. in N. Test. τῷ πνευματικῷ, opponitur; ut 1 Cor. cap. 15. ver. 45. & cap. 2. ver. 14. atque inde, adverb. ψυχικῶς, animaliter, animo: ut Ψυχικὰς ἔπλυτηθεὶς, animo contristatus; omnia a præced. Them. ψυχὴ, quod brutis etiam animantibus tribuitur: ut & plantis: sed interdum ψυχὴ, peculiariter dicitur animæ pars ratione prædita, quâ à ceteris animantibus distinguitur, Latinè animus, ratio; ut ἡ ψυχὴ τῆς ἀσωμάτοις λόγοις αὐξειδεῦ δοκεῖ; apud Isocr. ad Demon. Item ψυχὴ, interdum dicitur animi audacia & strenuitas: ut & in bestiis ψυχὴ, dicitur etiam ferum ingenium: ut apud Isocr. Σκείαν τὰς ψυχὰς ἡμερεῦμεν, ferarum ingenia cicuramus: Item Ψυχὴ, phrasi, hebraicæ linguæ peculiari, dicitur ipse homo: ut Rom. c. 13. πᾶσα ψυχὴ, &c. Sic & act. 2. & alibi in N. Test. denique ψυχὴ, dicitur anima, id est, spiritus, flatus; Hesych. Item papilio; apud Plut. Symp. 2. Probl. 3. & Aristot. Histor. Ann. 5. 19. &c. Vide.

Ψυχθεὶς, έντος, refrigeratus; partic. a. 1. pass. à ψύχω, refrigero.

Ψυχικὸς, ἡ, όν, animalis, e. Hinc ψυχικὸν ἀγαθὸν, bona animi: à ψυχὴ, anima.

Ψυχοδιάκτης, Bacchus dicitur, utpote animorum diremptor; in Epigram. ex ψυχὴ, & διΐζω, f. ἴξω, &c. V. Item Ψυχοδότηρ, animarum dator, qui animam & vitam largitur; Apollinis Epith. in Epigram. ex ψυχὴ, & δοτὴρ, ὁ; V. Ψυχόλεθρος, ος, ὁ, pernicies, & exitium animarum; animis perniciem & exitium afferens; ex ψυχὴ, & ὄλεθρος, ὁ, &c. V. Ψυχομαντεῖον, ου, τὸ, locus ubi animæ sacrificiis evocatæ, responsa dabant consulentibus; Plut. ex ψυχὴ, & μαντεῖον, τὸ, &c. V. Ψυχομαχέω, ῶ; ad extremum usque spiritum depugno; & ψυχομαχία, ἡ; ejusmodi animosa contentio, acris ac vehemens dimicatio, & ad ex remum usque spiritum quasi producta; ex ψυχὴ, & μαχέομαι; V. Ψυχοπλανὴς, dicitur Bacchus, vel quoniam, animo vago est; vel quia vagos ebritum animos reddit; in Epigrammat. ex ψυχὴ, & πλάνη, ἡ; unde πλανάω, ῶ, &c. V. Ψυχόπομπος, Ethnicis, dicebatur animorum deductor, qui animas defunctorum ad inferos deducit, seu transmittit; Mercurii Epith. Od. ω, gentiles enim, eum manibus ad inferos ducendis præfecere; atque inde ψυχοπομπεῖον, τὸ; Ethnicis, dicebatur locus, ex quo animæ defunctorum ad inferos deducuntur; vel in quo ex inferis sedibus evocantur & interrogantur de rebus futuris: ex ψυχὴ, & πομπὴ, ἡ, seu πομπὸς, ὁ, &c. V. Ψυχορρόφος, animam exorbens: unde ψυχορροφέω, animam sorbeo, vel exorbeo: Suid. ex ψυχὴ, ἡ, & ῥοφέω, ῶ, &c. V. Ψυχορραγὴς, cui anima abrumpitur, animam agens, singultans; unde Ψυχορραγέω, ῶ; abrumpitur mihi anima, animam ago, singultio: Item Ψυχορραγία, ejusmodi singultatio animæ; ex ψυχὴ, ἡ, & ῥήγνυμι. futur. ξω, unde ῥαγὴς, ἡ, &c. V. Item Ψυχορροφέω, vide paulò antè cum ψυχόρροφος.

Ψύχος, εος, ους, τὸ, frigus: à ψύχω, refrigero.

Ψύχος, præced. dicitur plerumque de intentiore frigore, & gelu, quale est hibernum, &c. V.

Ψυχοστασία, animarum statio; vel animarum bilanci impositarum ponderatio: Plut. ex ψυχὴ, ἡ, & στάσις, εως, ἡ, &c. V. Item Ψυχοτόλος, ὁ, ἡ, apud Nonnum, dicitur vox Christi, in extremo judicio animarum discrimen patefacturi, quasdam in æternam requiem intromissuri, alias in orcum amandaturi: ex ψυχὴ, & τόλος, ὁ, &c. V. Item Ψυχοτακὴς, ες, ὁ, ἡ; animum macerans: in Epigram. ex ψυχὴ, & τήκω, Doricè τάκω, &c. V.

Ψυχόφυτος, qui frigore alitur, vel gaudet; unde Ψυχόφυτον, τὸ, nomen herbæ, (φυτὸν) sic dictæ, quòd frigore, seu frigidis locis gaudeat; Dioscor. 4. c. 1. ex ψύχος, τὸ, & τροφὴ, ἡ, &c. Vide.

Ψυχοφθόρος, animæ seu animabus exitium ferens, lethifer, ex ψυχὴ, & φθορὰ, ἡ, &c. V.

Ψυχόω, animo, animam & vitam indo; vivum facio: Item animo, i. e. animum addo; calcar & stimulum subdo; & in pass. Ψυχόομαι, animatus fio, animum sumo, a Them. ψυχὴ, ἡ.

Ψυχραίνω, refrigero: Item Ψυχρόω, & ψυχρολογέομαι, frigidè loquor; aliquid loquor quod omnino gratiâ caret; unde verbale Ψυχρολογία, idem quod ψυχρότης, frigus: Item ineptiæ, omnia à ψυχρὸς, ὁ; V.

Ψυχρίλατος, qui postquam malleo ductus est, in frigidam mersus est; Plut. in Bruto: ex ψυχρὸς, & ἐλαύνω. f. άσω, ab ἐλάω, &c. V.

Ψυχρεία, ἡ; idem quod ψυχρότης: id vide. Item ψυχρεῖζω, idem quod ψυχραίνω, & ab eod. id vide.

Ψυχροβαφὴς, frigidâ tinctus, seu imbutus; in frigidam demersus: ex ψυχρὸς, & βαφὴ, ἡ, &c. V. Item Ψυχρολόγος, qui frigidè dicit; qui frigidâ oratione utitur; unde ψυχρολογία, ἡ; dictio frigida, sermo frigidus, & ψυχρολογέω, frigidè dico; frigidâ oratione, aut sermone utor: ex ψυχρὸς, & λόγος, ὁ, &c. Vide. Item Ψυχροποιὸς, & ψυχροποιητικὸς, frigidum faciens, frigidum faciendi vim habens: ex ψυχρὸς, & ποιέω; Vide. Item Ψυχροποσία, ἡ, frigidæ potus: Item Ψυχροπότης, ου, ὁ; frigidæ potator; seu qui frigidæ potu delectatur; atque inde ψυχροποτέω, frigidam poto; frigidæ potu delector: ex ψυχρὸς, & πίνω, & præt. πέποκα, tanquam, a πόω, unde ποσις, εως, ἡ, & ποτὸς, ὄ, ὁ, &c. V.

Ψυχρὸς, ὰ, όν, frigidus, a, um: ψυχρὸν, (substantiv. ὕδωρ,) frigida aqua, Matth. 10. 42. ψυχεῦ, Dor. pro ψυχρῦ, à ψύχω.

Ψυχρὸς, præced. per Syncopen factum putatur, ex ψυχαρὸς idem quod ψυχάνος, unde in neut. plur. τὰ ψυχεὰ, absolutè dicuntur ψυχεὰ βεβήματα, seu ἐδέσματα; apud Athen. lib. 8. Item ψυχρὸς, expon. frigus inducens, peculiariter lethale & mortiferum; ut ψυχρὸν δέος; apud Hom. & ψυχρὸν ὄρινα; apud Theocr. Idyl. 15. Sed usurpatur & metaphoricè, dicitur enim homo ψυχρὸς, frigidus & jejunus in verbis: apud Isocrat. ad Nic. ut & dicitur ψυχρὸς βιὸς, misera vita & molesta, &c. V.

Ψυχρότης, ητος, frigiditas: à ψυχρὸς.

Ψυχρόφοβος, frigidam metuens; apud Gal. Therap. lib. 9. Sic dicitur medicus, qui frigidam ægro exhibere metuit: ex ψυχρὸς, & φόβος, ὁ, &c. Vide.

Ψυχρῶς, frigidè: Item ineptè; est adv. à ψυχρὸς; V.

ΨΥΧΩ, refrigero; arefacio, sicco; flo, spiro: futur. ξω. p. ἔψυχα: aor. 2. ἔψυγον. præsent. passiv. ψύχομαι, refrigesco: perfect. passiv. ἔψυγμαι. aorist. 2. ind. passiv. ἐψύγην, ης, η, refrixi: fut. 2. passiv. ψυγήσομαι, ῆ, επ. Hinc ψύξις, εως, ἡ, refrigeratio: ψύχος, εος, τὸ, frigus: ψυχρὸς, ὰ, όν, frigidus: ψυχρότης, ητος, ἡ, frigiditas: ἀναψύχω, refrigero: ἀναψύξις, εως, ἡ, refrigeratio.

Ψυχῶν, genitiv. plural. à ψυχὴ, ῆς, ἡ, vita.

Ψύχωσις, εως, ἡ, animatio; & q. d. animæ inditio; est verbale, à ψυχόω, -όομαι; V.

ΨΩ'Α, ας, ἡ, fætor; q. à ψάω, tergo.

Ψᾶζα, morbi species: à ψάω.

Ψάζα, præcedent. Suidæ, est pruritus cum fætore conjunctus, &c. V.

ΨΩ'ΘΙΟΝ, ου, τὸ, frustulum, mica. q. à ψάω, minuo.

Ψάϊστον, præced. exp. inferior crusta panis, &c. V. Item, ψάϊα, idem quod Them. ψάα, odor teter, &c. V.

Ψάϊζος, ος, ὁ, idem quod, & à ψάϊα, ἡ, sed exp. & liquidum excrementum; item inquinamentum; item situs, squalor, &c. V.

Ψάκτης, quadratarius. Est marmorarius, qui circa quadrata occupatur. q. à ψάω, pro λεπτύνω.

Ψαλὶς, ῖδος, ἡ, denudata glans; mentula: à

ΨΩΛΟ'Σ, ου, ὁ, verpus, apella, recutitus; titio.

Ψωμίζομαι, nutrior buccellis in os infertis; est pass. à seq. act. V.

Ψωμίζω,

Ψωμίζω, bucceâ in os inſertâ paſco; item alo, cibo, fruſtulatim diſtribuo. f. ίσω. p. ἐψώμικα. a. 1. ἐψώμισα. a. 1. ſub. ψωμίσω, ῆς, ῆ. Th. ψωμὸς, fruſtum.

Ψωμίον, ου, τὸ, offula, offella, fruſtulum, dim. à ψωμὸς, οῦ, ὁ, buccea.

Ψώμισμα, verbale à ψωμίζω, ισμα, & ſignif. idem quod Th. ψωμὸς, fruſtum rei eſculentæ, quantum ſcil. bucca poſſit ſemel capere, &c. V.

Ψωμίσω, f. 1. à ψωμίζω, quod V.

ΨΩΜΟΣ, οῦ, ὁ, fruſtum, buccella, q. à ψάω, minuo. Hinc ψωμίον, ου, τὸ, fruſtulum: ψωμίζω, paſco, nutrio.

ΨΩ'ΡΑ, ας, ἡ, ſcabies, aſperitas cutis: ψώρα ἀγρία, fera ſcabies, q. à ψαίρω, frico: quia fricari ſolet.

Ψώρα, præced. exp. ſummæ cutis aſperitas, ex ea furfures eliciens, cum pruritu & colliquatione corporis; Suidæ eſt, κνησμονὴ, pruritus; ſed eſt etiam, arborum, & inter has ficuum impetigo; apud Theophr. deduci autem putatur, à ψάω, ſignificante ſcalpo, rado; vel tango; qui enim ſpora laborant, eam radere, & contrectare ſubinde ſolent, ut extinguant; ſed eſt &, ψώρα, nomen beſtiolæ, quæ in Lychnos ardentes invehitur; aliter, pyrauſta & phalæna dicta; Euſt. &c. V.

Ψωρᾶλιόω, ῶ, ſcabioſus: &

Ψωρᾶς, ᾶ, &c.

Ψωρώδης, ες, ὁ, ἡ, ſcabioſus. Th. ψώρα, ſcabies.

Ψωρῶ, ῶ, ſcabie laboro, ſpora infeſtor; Plut. Unde verbale, ψωρᾶσις, ἡ, affectus, ſeu vitium illud; ſcabies; Dioſc. 3. 7. Item ψώρα, ὁ, qui ex genere τῆς ψώρας eſt; ut ψωρικὰ ἐξανθήματα; apud Plut. Item faciens contra ſporam; ut ψωρικαὶ συμβάσεις; Dioſc. 5. 118. Item ψώρα, Heſychio eſt, παιδεραστής; pædico; omnia, à Them. ψώρα, ἡ vide.

Ψωρόφθαλμία, lippitudo ſcabra, aſpritudo oculorum; ex ψώρα, ἡ, & ὀφθαλμὸς, ὁ, &c. V.

Ψωρώδης, vide paulò antè cum ψωρὸς.

Ψωχὸς, ὁ, vide in ſeq. Them. ψώχω.

ΨΩ'ΧΩ, f. ξω, in fruſta comminuo, attenuo, lavo, q. à ψάω, minuo. Hinc ψωχὸς, ῆ, ὁ, terra arenoſa.

Ω.

Ω, Ultima litera, ex duobus ο, facta figura: & μέγα, id eſt, magnum vocatur. In numeris eſt DCCC. Tum ω, Dor. & Æol. in gen. ſing. tertiæ declinat. pro ς, ponitur: ut λόγω, pro λόγῳ. Et in α, mutatur in quinta declinat. ſimpl. ut Ροδώδᾶν, pro Ροδώδᾶν, ῶν, ὁ. Tum etiam ω mutatur in α, in participiis quæ ω habent, ſic κοινάσων pro κοινώσων.

Ὦ, adv. vocantis, & exclamantis, ſed ὦ, ſim, præſ. ſub. ab εἰμὶ, ſum.

Ὤ, adv. admirantis, & dolentis.

Ὦ, cui, dat. ſing. ab ὅς. ſed

Ὧ, ῆς, miſerim, a. 2. ſub. verbi ἵημι, ſeu ἔω, mitto. a. 2. ἰῶ.

Ὠά, pellis ovina, ex ὄα, ἡ, quod pro ὄϊα. Th. ὄις, ὄιος, vel ὄϊς, ὄϊ, ὁ, ἡ, ovis. Sed ὠά, pro ὄα, dicitur etiam fimbria veſtimenti. At ὠὰ, ὠᾶν, plur. ab ὠὸν, ὸ, τὸ, ovum.

Ὠάζω, audio; Heſych. ab ὦας, τὸ, vide.

Ὠάριον, τὸ, q.d. ovulum; Athen. l. 2. eſt diminut. ab ὠὸν, τὸ, V.

Ὠαριανείαν φύσιν λαχεῖν, pro τὴν τῶ Ὠρίωνος φύσιν λαχεῖν, Orionis ſtaturam fortitum eſſe, per Epenth. τῶα.

Ὠας, τὸ, auris, Dor. pro ὦας, ὦατος, τὸ, idem.

Ὠθάζω, vide in Them. ὠθέω. Item, ὠθάτης, ου, ὁ, tribulis, contribulis; Heſych. itidem ab eod. Them. ὠθέω, pars populi in certas claſſes diſtincti, &c. Vide.

Ὠϊα, ova, Argiv. pro ὠὰ, inſerto β, tanquam digamma.

ΩΒΗ, ῆς, ἡ, tribus. vox Lacon. pars populi. Hinc ὠβάζω, populum in tribus diſtribuo.

Ὠβήδ, ὁ, nomen viri ἄωλιπτ, Heb. ſervientis.

Ὤγα, aperui, præt. m. & Att. ἔωγα; verbi ὀιγω, aperio, quod V.

Ὦ γαθε, Dor. pro ὦ ἄγαθε, ὦ bone vir.

Ὠγίω, Oceanus, Heſych. q. ab ἀγιόω, quod ſit in perpetuo motu.

Ὤγνυντο, aperiebantur, 3. pl. imperf. paſſ. verbi ὀιγνυμι, idem quod ὀιγω, aperio. f. ξω.

Ὤγνυ, aperiebam, imperf. act. verbi ὀιγω, aperio.

Ὠγυγίος, α, Poët. antiquus, vetuſtus; ab Ogygo antiquiſſ. rege Thebanorum.

Ὠγυιες, palus, lacus, q. ab ἀγείρω, quia eſt aquarum congregatio.

Ὦ γώ, pro ὀἰγώ, quod ego.

Ὦδε, olui, præt. m. verbi ὄζω, oleo. f. ὀζήσω. Alii ab ὀιδέω, ῶ, tumeo. perf. ὦδηκα, p. m. ὦδα, formant.

Ὧδε, adv. ſic, hoc modo, & pro πῇδε, hîc, & huc: ab ὅδε, ἥδε, τόδε, hic, hæc, hoc.

Ὠδεῖον, ου, τὸ, q. d. cantilenarium, locus, inquit Heſych. in quo, rhapſodorum commiſſiones fiebant, ut & citharœdorum, priuſquam theatrum eſſet conſtructum; vel locus, ut alii volunt, formam theatri habens, in quo ſolent Poëtæ ſua poëmata recitare, antequam in theatro recitent; eſt ab ᾠδὴ, ἡ, V.

Ὧδῖ, pro ὧδε, ſic, ita.

Ὦ δονις, Dor. pro ὁ Ἀηδὼν, ονος.

Ὠδὴ, ῆς, ἡ, ODE, cantus, carmen: per Craſin pro ἀοιδὴ, ῆς, ἡ, idem: à præt. m. ἦοιδα, verbi ἀείδω, cano.

Ὠδήγησα, ας, ε, a. 1. ind. act. ab ὁδηγέω, duco. q. ὁδὸν ἄγω.

Ὤδηκα, intumui, perf. act. verbi ὀιδέω, perf. paſſ. ὦδημαι.

Ὠδήκασιν, tumuerunt, Dor. pro ᾠδήκασι, 3. pl. perf. act. verbi ὀιδέω, tumeo.

Ὠδημένος, inflatus, perf. part. paſſ. verbi ejuſd.

Ὠδικὸς, ἡ, canorus; muſices peritus: ab ᾠδὴ, quod videas.

Ὠδικῶς, canore; adv. à præced. ᾠδικὸς, ὁ, V.

Ὠδὶν, ſive ὠδὶς, ῖνος, ἡ, dolor parturientium: vehemens dolor. Th. ὀδυνῶ ης, ἡ, dolor.

Ὠδινηρῶς, ſummo cum dolore in parturiendo; ut ὠδινηρῶς τίκτει; apud Ariſtot. eſt adv. à præced. ὠδὶν, ῖνος, V.

Ὠδινολύων, partus dolores ſolvens; ſeu levans; Plin. 32. 2. ex ὠδὶν, ῖνος; & λύω, &c. V.

Ὠδίνω, parturio; cum dolore enitor; dolore crucior parturientis inſtar. f. ὠδινῶ & ὠδινήσω. a. 1. ὠδίνησα. a. 2. act. ὤδινον, ες, ε. perf. ὠδίνηκα, ab ὠδὶν, ῖνος, dolor parturientis. Them. ὠδυνῶν, dolor.

Ὠδὶς, vide ſuprà cum ὠδὶν.

Ὠδοιπόρων, imperf. act. verbi ὁδοιπορέω, iter facio; f. ήσω. p. ὠδοιπόρηκα. Quod ex ὁδὸς, ἡ, via: & πείρω, tranſeo. p. m. πέπορα.

Ὠδοποιὸς, qui odas, cantiones; i.e. carmina quæ cani queunt, conficit; Poëta Lyricus; apud Theocr. in Epigr. ex ᾠδὴ, ἡ, ſeu ᾠδὸς, ὁ, & ποιέω, &c. V.

Ὠδὸς, ὁ, cantor: per Craſin pro ἀοιδὸς. Them. ἀείδω, cano, præt. m. ἦοιδα.

Ὦδον, tumebam, imperf. act. verbi ὀιδέω, unde ὦδες, pro ὦδες.

Ὠδύρετο, 3. ſing. imperf. m. verbi ὀδύρομαι, lamentor. f. ὀδυρέμαι.

Ὠδύσατο, & Poët. ὠδύσαντο, iratus eſt, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi ὀδύζομαι. f. ὀδύσομαι. a. 1. m. ὠδυσάμην, ω, ατο. Th. ὀδύσσω, iraſcor.

Ὠδυσία, ας, ἡ, indignatio: ab ὀδύσσω, iraſcor.

Ὠδύσθεν, pluſq. p. m. ex perf. m. Att. ὤδυσθε, aſſumpto augmento, verbi ὄζω, oleo. p. m. ὦδα.

Ὠὲ, OHE, adv. dolentis: ab ὤ, idem.

Ὠιὸν, τὸ, idem quod, & pro Th. ὠὸν, τὸ, V.

Ὤιτο, exiſtimabat, 3. ſing. imperf. verbi ὄιομαι

ὄιομαι, vel ὄιμαι puto; imperf. ᾠόμην, ᾤμ. f. οἰήσομαι. p. ᾤημαι. a. 1. ᾠήθην. Th. ὄιω.

"Ωζεσαν, o'uerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ὄζω, seu ὀζέω, oleo: f. ὀζήσω & ὀζέσω. a. 1. ἄζησα, ὀζεσα. p. m. ὄδα.

"Ωζω, exclamo, dico ô: ab ὦ, adv. vocantis: hinc ὠγμὸς, exclamatio.

'Ὠὴ, adv. clamandi, ab ὦ.

'Ὠήθην, ης, η, putavi, a. 1. ind. passiv. verbi ὄιομαι & ὄιμαι, puto, existimo. perf. ᾤημαι. Th. ὄιω, idem.

'Ὠθοῦνδ' pro ὠθοῦντας, trudunt, Dor. ab ὠθέω.

"ΩΘΕΩ, trudo, pello: f. ὐθήσω, & ὄσω. a. 1. ὦσησε, & ἄσα. p. ὦκα. perf. pass. ἄδημαι & ὦσμαι. a. 1. pass. ὀθλω. part. a. 1. pass. ὠθεὶς. f. 1. m. ὠθήσομαι, & ὠσμαι. a. 1. m. ὠθησάμην & ὠσάμην. Temporibus quæ augmentum recipiunt, fæpe ε præfigitur; ut ἔωσα pro ὦσα. Hinc ὠθίζω, idem: ὠσμὸς, ὐ, ὁ, impulsio: βοώτης, ε, ὁ, boum agitator.

"Ωθησις, εως, ἡ, trusio, extrusio, expulsio; verbale à præced. ὠθέω, V.

'Ὠθήσω, pellam, f. 1. act. ab ὠθέω, quod vide.

'Ὠθίζομαι, in conferta turba premor; contendo: ab

'Ὠθίζω, idem ac Them. ὠθέω, trudo, pello.

'Ὠθισμὸς, ὐ, ὁ, impulsio, conflictus: à 1. fing. perf. pass. verbi ὠθίζω. Th. ὠθέω, pello.

'Ὠθισμὸς, præced. exp. nixus, quo aliquid amoliri, pellere vel dejicere conamur; impulsio, propulsio; & dicitur &, de trusione turbæ mutuò se prementis, &c. V.

Ὠϊγνωντο, petebant, 3. pl. imperf. m. Poët. seu Ion. resolutione pro ᾠγνωντο, verbi οἴγνυμι, pro ὄιγω, aperio.

'Ὤϊετε, 3. fing. imperf. pass. verbi ὄιομαι, pro ὄιομαι vel ὄιμαι, puto. Th. ὄιω, idem hinc a. 1. ὠΐθλω, vel potius ὠΐσθλω.

"Ὤϊξε, aperuit, 3. fing. a. 1. Ion. dissolutione pro ᾤξε, verbi ὄιγω, aperio.

"Ὠιον, idem quod ᾠον, vel dimin. ex ὠὸν, ὐ, τὸ, ovum.

'Ὠίοντο, 3. fing. a. 1. m. Poët. verbi ὄιομαι, hinc a. 1. ὠΐσθλω, ης, η, quod ὄιομαι, vel ὄιμαι, puto. Them. ὄιω.

'Ὤίχετο, Poët. pro ᾤχετο, 3. fing. imperf. ab ὄιχομαι, abeo.

'Ὦ 'κ, Dor. pro ὦ ἐκ.

"Ὠκα, adv. celeriter, per Syncop. pro ὠκέα, & ὠκέως, & fequent. aſpir. ὥ χ'. Th. ὠκὺς, ἐῶν, celer.

'Ὠκέα, acc. fing. ab ὠκὺς, ἐῶν, celer. Dicitur & ὠκέα, metri gratiâ pro ὠκεῖα, f. g ab ὠκὺς; item nom. pl. n. g. & adverbialiter pro ὠκέως.

'Ὠκεάνειον, ε, ὁ, q. d. oceanius; ut ὠκεάνειον ῥεῦμα; Suid. à ſeq. Th. ὠκεανὸς, V.

'Ὠκεανίνη, Oceanis, nomen puerperæ; ὠκεανῖναι, filiæ Oceanis.

'Ὠκεανίτης, ε, ὁ, idem quod ὠκεάνειος & ὠκεανῖτις, ιδος, ἡ, Oceanitis; à ſeq. Th. ὠκεανὸς, V.

'ΩΚΕΑΝΟΣ, ε, ὁ, & gen. Ion. ὠκεανοῖο, OCEANUS; mare ambiens orbem terrarum: adjectivè etiam apud Hom. uſurpatur. q. ex ὠκέως, citò, & νάω, fluo.

'Ὠκέες, veloces, nom. pl. m. g. ab ὠκὺς, ἐῶν, celer.

'Ὠκεῖα, ας, ἡ, velox, f. g. ab ὠκὺς, εῖα, in accuſ. ὠκείδα. in dat. pl. Ion. ὠκείῃς, pro ὠκείαις.

'Ὠκέως, citò, celeriter: adv. ab ὠκὺς, velox.

'Ὤκηθεν, Bœor. Syncop. pro ὠκήθησαν, 3. pl. a. 1. ind. paſſ. verbi οἰκέω, habito. f. ήσω. p. ᾤκημαι. Th. ὄικος, domus.

'Ὤκησε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi οἰκέω, quod V.

"Ὠκιμον, ε, τὸ, ocimum; herba quædam ſic dicta, à celeritate proveniendi; teſte Plin. vide Dioſc. 2. 130. Atque inde, ὠκίμιον, ἐῶν, ex ocimo confectus; ut ὠκίμινον μύρον; Dioſc. 1. 67. Item ὠκιμάδης, ἐῶν, ὁ, ἡ, ocimum referens; ab eod. ὄκιμον, quod à Th. ὠκὺς, ἐῶν, V.

'Ὠκιμάκης, Ion. pro ὀκιμάκης, quod vide.

'Ὠκίστατον, 1. pl. a. 1. ind. act. verbi οἰκίζω. habito. f. ίσω. p. ᾤκικα. Th. ὄικος, ε, ὁ, domus.

"Ὠκιστα, adverbialiter, celerrimè: ab

"Ὠκιστος, ἐῶν, velociſſimus: ſuperl. & 'Ὠκίων, ον, velocior: comparat. ab ὠκὺς, velox.

"Ὠκλασεν, defecit, 3. fing. a. 1. ind. act. verbi ὀκλάζω, in genua procumbo, labaſco.

'Ὠκοδομήθη, ης, η, a. 1. ind. paſſ. &

'Ὠκοδόμησε, ας, ε. & in 3. pl. ὠκοδόμησαν, a. 1. ind. act. verbi οἰκοδομέω, ædifico: doceo. f. ήσω. p. ὠκοδόμηκα. quod ab ὄικος, domus, & δέμω, ſtruo. præt. m. δέδομαι.

"Ὠκτειρε, miſeratus eſt, a. 1. ind. act. verbi οἰκτείρω, miſeror. Th. ὄικτος, miſericordia.

'Ὠκτίσατο, 3. fing. a. 1. m. verbi οἰκτίζω, miſeror. f. ίσω. p. ὤκτικα. Th. ὄικτος, miſericordia.

'Ὠκύαλος, ε, ὁ, ἡ, velociter per mare currens: ab ὠκὺς, velox, & ἅλς, mare.

'Ὠκυβόλος, celeriter feriens, pernix; ex ὠκὺς & βόλος, ὁ, &c. V. Item, ὠκυδίκτυον, celer morſus; Epith. limæ; in Epigr. ex ὠκὺς & δάκνω, f. δήξω, ab inuſit. δήκω; unde δήκτης, ὁ, &c. V.

'Ὠκυδίνεται, ε, ὁ, ἡ, Dor. pro

'Ὠκυδίνητος, ε, ὁ, ἡ, velociter ſe movens, velox. Ex ὠκὺς, celer, & δίνητος, volubilis, quod à δίνέω, verſo. Them. δίνη, vortex.

'Ὠκυδρομος, qui velociter currit; ex ὠκὺς & δρόμος, ὁ, V. Item ὠκυδρομὴς, celeriter loquens; in Epigr. ex ὠκὺς, & ἔπος, τὸ, V. Item ὠκύδρομος, curſu celer; velox & pernix in currendo; ex ὠκὺς & δρόμος, ὁ, &c. V. Item ὠκυμόλος, qui citò graditur; citò gradu proficiſcens, ſeu progrediens; Suid. ex ὠκὺς; & Them. μολέω, ſive μόλω, vide. Sic &, ὠκύμορος, ſeq. exp. qui ſubito fato abripitur, ſeu qui ſubito exitio perit; Od. δ. & ρ. Item ſubitam mortem afferens; Il. ε. & Od. χ. ex ὠκὺς & μόρος, ὁ, &c. V.

'Ὠκύμορος, ε, ὁ, ἡ, qui vel quæ eſt brevis fati: ab ὠκὺς, velox, & μοῖρα, ας, ἡ, fatum. Th. μείρω, divido. p. m. ἔμμορα.

'Ὠκυμορώτατος, ſuperl. ab ὠκύμορος, quod vide.

'Ὠκυοῦω, accelero, feſtino; Heſych. à Th. ὠκὺς, V.

'Ὠκυπέτη, ἡ, nomen mulieris: &

'Ὠκυπέτης, ε, ὁ, ἡ, celeriter volans. Ex ὠκὺς, celer: & πέτομαι, volo, as.

'Ὠκύποδες, ων, οι, velocipedes: ab ὠκύπους, οδος, ὁ, ἡ, in dat. pl. ὠκυπόδεσσι: ab ὠκὺς, celer, & πῦς, ποδὸς, ὁ, pes.

'Ὠκυπόδης, idem quod ὠκύπους, pedibus celer, &c. Vide præced. Item ὠκύπομπος, celeriter vehens, ſeu tranſvehens; unde apud Euryp. in Iphig. Taur. ὠκυπόμπους ναῦς, navis citò tranſmittentis vectores; ex ὠκὺς & πομπὸς, ὁ, V. Sic &, ὠκύποινος, qui citò punit, qui citò ulciſcitur; ex ὠκὺς & ποινὴ, ἡ, V. Item ὠκυπορέω, celeriter eo, velox ſum; à ſeq. ὠκύπορος, quod exp. citò permeans; citato gradu locum aliquem pervadens; celer, citus, &c. Vide.

'Ὠκύπορος, ε, ὁ, ἡ, velox. dat. pl. Ion. ὠκυπόροισι, quod ab ὠκὺς, celer, & πείρω, tranſeo. p. m. πέπορα.

'Ὠκύπους, οδος, vide in ὠκύποδες.

'Ὠκύπτερος, celeres habens alas; item ὠκύπτερα, dicuntur ipſæ pinnæ alarum promineſtiores, quibus volandi celeritas juvatur; & ipſæ alæ; ex ὠκὺς, & πτέρον, τὸ, V.

'Ὠκυρρόη, ης, ἡ, nomen mulieris, q. ab

'Ὠκύρροος, ε, rapidus, ab ὠκὺς, velox, & ῥέω, fluo.

'Ὠκυρρόης & ὠκύῤῥοος, idem quod ſeq. ὠκύῤῥοος, quod V.

'Ὠκύῤῥοος, ε, celeriter fluens: ab ὠκὺς & ῥέω, fluo.

'ΩΚΥΣ, εῖα, ὐ, & in f. g ὠκεῖα, in n. g. ὠκὺ, velox, celer; in com. ὠκύτερος, ſuperl. ὠκύτατος. Hinc ὠκέως & ὦκα, adv. celeriter: ποδώκης, ἐῶν, ὁ, ἡ, pedibus celer: & ocyus, apud Lat.

'Ὠκύτας, ατος, ὁ, Dor. pro

'Ὠκύτης, ητος, ἡ, celeritas, velocitas. Th. ὠκὺς, celer.

'Ὠκύτερος, celerior, & in ſuperl. ὠκύτατος; ab ὠκὺς, quod V.

'Ὠκύτοκος, ε, τὸ, partûs celeritas. Ex ὠκὺς, velox, & τόκος, partus. Th. τίκτω, pario. p. m. τέτοκα.

'Ὠκύτοκος, præced. ſcil. γένναι, exp. facile puerperium; ut &, ὠκυτόκος, exp. citò pariens, ſeu partum accelerans; unde ὠκυτόκια, ad partus celeritatem conferens; ut ὠκυτόκιον φάρμακον; apud Plat. & Dioſc. &c. Vide præced.

"Ὠλα, perii, perf. m. verbi ὄλλυμι, pereo: f. ὀλέσω. p. ὄλεκα. perf. m. ὦλα, & Att. ὄλωλα.

"Ὠλαξ, Dor. pro ὦλαξ, ακος, ἡ, ſulcus.

'Ὦ 'λαξ, Dor. pro ὄλαξ.

'Ὠλένοκρανον, ε, τὸ, quaſi ὠλενόκρανον, caput cubiti eminens & protuberans; cubiti

cubiti pars gibbera; unde ὠλεκρανίζω, cubiti gibbero ferio; apud Poll. ex ὠλίω, ίνος, pro ὠλένη, ἡ, & κράνον, τό, per Sync. pro κράμιον, τό, &c. V.

'ΩΛΕ'ΝΗ, ης, ἡ, cubitus, brachium, ULNA. Dicitur & ὠλίω, ίνος, quasi ab ὠλλός.

'Ωλεσίθυμος, animo perniciem afferens; animo exitialis, & noxius; ex ὄλλυμι, f. ὀλέσω, & a. 1. ὤλεσα, ab inusit. ὀλέω & θυμὸς, ὁ, &c. V. Item ὠλεσικάρπος, fructum perdens; q. d. frugiperda; Od. κ. ex ὤλεσα; a. 1. verbi ὀλέω pro ὄλλυμι, & καρπὸς, ὁ, &c. V. Item ὠλεσίοικος, domuum, seu domus perditores, & pessundatores; domuum pernicies; ex ὤλεσα, (vide in præced.) & δῖκος, ὁ, &c. V.

'Ὤλετο, periit, 3. sing. a. 2. m. verbi ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω. p. ὤλεκα. p. m. ὤλα. a. 2. m. ἀλόμην, ης, ετο.

'Ὦ 'λβιόθερε, Dor. pro ὦ ὀλβιόθερες, ὦ ingenue.

'Ὦ 'λιπόφρων, pro ὁ ἀλιπόφρων, i. e. ἀλιτρὸς τὰς φρένας; Hesych.

'Ὠλκάδιον, ε, τὸ, naviscula oneraria; est dim nut. ab ὁλκὰς, άδος, oneraria navis, &c. V.

'Ὦ 'λλος, ὁ ἄλλος, alius; sic ὦλλοι, Dor. pro οἱ ἄλλοι.

'Ὠλλὶς, curvatura brachii.

'Ὠλοκαύτωσεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὁλοκαυτόω, totum comburo, quod in quibusdam sacrificiis fieri solebat: f. ώσω. p. ὁλοκαύτωκα; quod ex ὅλος, totus, & καίω, comburo: f. καύσω.

'Ὠλοφύρετο, 3. sing. imperf. verbi ὀλοφύρομαι, lamentor. f. ὀλοφυρθήσομαι.

'Ὠμὰ δέσασθαι, in frusta cruda discerpi: ab ὠμὸς, crudus.

'Ὠμάδιον, Hesychio est, τὸ ἐπ' ὦμοις; item ὠμαδὸν & ὠμαδὶς, super humero, vel humeris; Hesych. adv. ab ὦμος, ὁ, V.

'Ὠμάρτδυν, Ion. & Dor. pro ὠμάρτεν, imperf. act. verbi ὁμαρτέω, sequor.

'Ὠμάρτησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὁμαρτέω, sequor. f. ήσω. Th. ὠμαρτῆ, simul, idem quod ὁμᾶ.

'Ὠμαχθὴς, humeris gravis; humeros pondere suo, & gravitate premens; in Epigr. ex ὦμος & ἄχθος, εος, τὸ, V.

'Ὦμεν, simus, 1. pl. præs. sub. verbi εἰμὶ sum: in sub. ὦ, ἦς, ἦ.

'Ὦμες, simus, Dor. pro ὦμεν, 1. pl. sub. ab εἰμὶ, sum.

'Ὠμήλυσις, farina hordacea; ὠμὴ λύσις, eriam separatim dicitur.

'Ὠμήλυσις, præced. dicitur de omni farina; sed κατ' ἐξοχὴν, de hordeacea intelligitur; quasi ὠμὴ λύσις, cruda farina, ad differentiam polentæ quæ torretur; ex ὠμὸς & λύσις, ἡ, &c. V.

'Ὤμιλλον, putabam, imperf. verbi ὄιμαι vel ὄιομαι, puto. Th. ὄιω, idem.

'Ὠμηστὴς, ου, ὁ, ἡ, qui cruda edit; crudelis, ab ὠμὸς, crudus, & ἔδω vel ἐσθίω, edo.

'Ὠμίας, ε, ὁ, qui repandis, & amplis est humeris, ideoque robustus; Hesych. Item ὠμιαῖος, humerarius, humeralis; ut ὠμιαῖα φλέψ; Aristot. Utrumque, ab ὦμος, ὁ, V.

'Ὠμίλει, 3. sing. imperf. act. verbi ὁμιλέω, colloquor, cum dat. f. ήσω. p. ὠμίληκα. Th. ὄμιλος, ε, ὁ, turba.

'Ὠμίλησε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ejusd.

'ΩΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, ludus nucum, contract. Ex ἡ ἄμιλλα.

'Ὤμιλλα, præced. dicitur ludus, in quo vincit is, qui in circumscriptum circulum nucem ita conjecerit, ut ibi maneat, nec circumductam lineam excurrat; Suid. &c. V.

'Ὠμίλων, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. verbi ὁμιλέω, vide ὠμίλει.

'Ὤμον, τὸ, humerulus; in Epigr. est diminut. ab ὦμος, V.

'Ὤμου, & θώμου, poo ὁ ἤμου, quod dimidium. Them. ἤμισυς, εος, dimidius.

'Ὠμοβοΐη, ης, ἡ, cruda pellis bovis: & hinc

'Ὠμοβόϊος, η, ον, ex crudâ bovis pelle factus: ex ὠμὸς, crudus: & βοῦς, bos.

'Ὠμοδόειος, sive ὠμοδόεις, & ὠμοδόϊος, idem quod præced. ὠμοβοΐη; & ex iisd. id V.

'Ὠμοβόρος, ε, ὁ, ἡ, crudivorax: ab ὠμὸς, crudus, & βορὰ, ᾶς, ἡ, esca.

'Ὠμόβρωτος, qui crudus comeditur; item ὠμοβρὼς, ῶτος, qui crudis vescitur; crudivorus: ex ὠμὸς & βιβρώσκω; f. βρώσω; unde βρωτὸς, ὁ, &c. Vide.

'Ὠμογέροντα, cui viridis & cruda est senectus Ex ὠμὸς, crudus, & γέρων, οντος, ὁ, senex.

'Ὠμοδαΐκτως, crudeliter laniatus; vel qui crudus laniatus est; ex ὠμὸς & δαΐζω, f. ίξω, &c. V.

'Ὠμοθετέω, cruda pono. f. έσω, ab ὠμὸς, crudus, & τίθημι, pono.

'Ὠμοθέτησαν, cruda posuerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. præced. verbi.

'Ὠμόθυμος, crudelis, crudeli animo præditus; ex ὠμὸς & θυμὸς, ὁ, V.

'Ὤμοι, heu, interjectio, pro ὄιμοι, hei mihi, vox dolentis.

'Ὠμοίδης, qui tumidis est humeris; ex ὦμος & οἰδέω, f. ήσω, &c. V.

'Ὤμοις & ὠμοισι, dat. pl. ab ὦμος, ε, ὁ, humerus.

'Ὠμοιώθω, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ὁμοιόω, assimilo, quod v. de. f. ώσω.

'Ὤμοκα, & Att ὀμώμοκα, juravi, perf. act. verbi ὄμνυμι, juro. f. όσω.

'Ὠμοκοτύλη, ἡ, humeri acetabulum; Poll. l. 2. ex ὦμος & κοτύλη, ἡ, V. Item ὠμοκρατὴς, qui validis robustisq; est humeris: ex ὦμος & κράτος, εος, τὸ, &c. V. Item ὠμοκυδάω, ῶ, latis humeris glorior; effero me ob humerorum latitudinem & robur: ex ὦμος, ὁ, & κυδάω, &c. V.

'Ὠμόλινον, crudarium. Gloss. id est, ὠμὸν λίνον, crudum, nondum curatum.

'Ὠμόλινον, præced. exp. linum crudum; ex ὠμὸς & λίνον, τὸ, V.

'Ὠμολόγησα, ας, ε, a. 1. ind. act. ὠμολόγηθ, 3. sing. perf. pass. verbi ὁμολογέω, confiteor. f. ήσω. p. ὠμολόγηκα; quod ab ὠμὸς, similis, & λέγω, dico. p. m. λέλογα.

'Ὠμοπλάτη, scapulæ; Gal. ex ὦμος & πλατὺς, V. Item ὠμορρὸς, q. d. ὠμοερρὸς, qui crudelia patrat facinora, seu patraviti; ideoque crudelis, sævus; ὠμὸς ἰορρὸς, Hesych. ex ὠμὸς & ἔρρω, τὸ, vide.

'Ὠμορξα, ας, ε, absterfi, impressi, inussi, a. 1. ind. act. ὠμορξάμην, ω, ατο, idem a. 1. ind. m. ὤμορχα, ας, ε, idem præt ind. act. ab ὀμόργνυμι.

'ΩΜΟΣ, ε, ὁ, humerus. qu. ab ὄιω, fero; humeris enim ferimus onera: hinc ἐπωμὶς, ίδος, ἡ, superhumerale.

'Ὠμος, præced. dicitur id totum, quod in articulatione brachii cum omoplata apparet sensibus; Il. χ.

'ΩΜΟ'Σ, ὠ, crudus, immitis, sævus.

'Ὠμὸς, præced. propriè, de fructibus dicitur; Metaphoricè vero, cibis, humoribus & morbis tribuitur; item dicitur & ὠμὸν ἦμαρ; Od. ο. senecta ante tempus adveniens; itidem ductâ Metaph. à fructibus, qui ante tempus, & crudi decerpuntur; item homini etiam tribuitur duro, rigido; inhumano & crudeli, &c. V.

'Ὠμοσα, ας, ε, juravi: a. 1. ind. act. verbi ὄμνυμι, seu ὀμόω, juro: f. όσω. p. ὤμοκα.

'Ὠμόσιτος, qui crudis vescitur cibis; ex ὠμὸς & σῖτος, ὁ, V. Item ὠμοσαρκέκτος, qui crudus adhuc discerpitur & laniatur: ex ὠμὸς & σαρκέσω, seu πω, f. ξω, &c. V. Item ὠμοτάριχος, ὁ, salsamentum crudum; Athen. 13. sed dicitur & ὠμοτάριχον, τὸ, apud eund. ibid. nam suâ naturâ, est adject. in ος & ον, ex ὠμὸς & τάριχος, vide.

'Ὠμότης, ητος, ἡ, cruditas; item crudelitas; fœvitia; à Th. ὠμὸς, V.

'Ὠμοτοκέω, ῶ, fœtum immaturum pario, abortum facio: ab

'Ὠμοτόκος, crudum partum edens: ab ὠμὸς, crudus, & τόκος, partus. Th. τίκτω, pario, prat. m. τέτοκα.

'Ὠμοτόκος, præced. exp. partum ante maturitatem emittens; Epigr. l. 14. &c. V. Item 'Ὠμοτρωξ, qui sectus, vel cæsus fuit, quum adhuc crudus, aut immaturus esset; unde ὠμοτομέω, seco, vel incido adhuc crudum: ex ὠμὸς & τομὶς, ὁ, vel τομὴ, ἡ, &c. V. Sic & ὠμοτρωθὴς, qui tritus, & contusus fuit, quum adhuc crudus esset; ut ὠμοτρωθὲς ἔλαιον; oleum expressum ex olivis quæ crudæ adhuc tritæ & tusæ fuerunt: Dioscor. l. 1. c. 29. ex ὠμὸς & τρίβω, f. ψω; unde τριβὴ, ἡ, &c. V. Item ὠμοτύραννος, crudelis tyrannus; Maccab. l. 2. c. 7. ex ὠμὸς & τύραννος, ὁ, V. Item ὠμοφαγία, crudorum voratio; crudis vesci; à seq. ὠμόφαγος, crudis vescens cibis, &c. V.

'Ὠμόφαγος, ου, ὁ, ἡ, crudivorus. dat. pl. ὠμοφάγοισιν. Ex ὠμὸς, crudus, & φάγω, comedo.

'Ὠμωξα, ας, ε, ploravi, a. 1. ind. act. verbi ὀμώζω, ploro. f. ξω. Them. οῖ, hei.

'Ὠμόχροον,

'Ωμόφρων, qui crudeli est mente; Euryp. ex ὠμὸς & φρὴν, cujus comp. varia desinunt in φρων, &c. V.

'Ωμῶς, crudeliter, sævè; est adv. ab ὠμὸς, V.

'Ων, ὄντα, ὄν, & Æol. εἰς, ἐντ⊙, (unde παρεὶς) ENS, præs. part. ab εἰμὶ, sum.

'Ων, gen. pl. ab ὅς, qui. sed

'Ων, pro ἕν, ergo, Dor.

'Ονήθλω, Dor. pro ὠνήθλω, a. 1. pass. ab ὄνημι, juvo, prosum

'Ονήμλω, σω, τν, lucrifeci, vel despexi, per Syncop. pro ὠνησάμλω, a. 1. m. verbi ὄνημι, prosum; vitupero: f. ὀνήσω. a. 1. ἄνησα. Alii volunt esse imperf. verbi ὄνημαι, seu ὄναμαι, pass. ab ὄνημι.

'Ω ναξ, Poët. pro ὦ ἄναξ, vel ὦ ἄναξ, rex. Sic ὦ ναασα, pro ὦ ἄναασα, ô Regina.

'Ωνασαν, Dor. pro ὤνησαν, a. 1. ab ὄνημι, juvo, prosum.

'Ονδρες, Poëticè pro ὦ ἄνδρες; ô viri.

'Ωνείδιζον, Imperf. act. verbi ὀνειδίζω, exprobro, convitior. f. ίσω. p ὀνείδικα. Th. ὄνειδ⊙, ε⊙, τὸ, probrum.

'Ωνείδισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ejusd. & Them.

'Ωνξεσπόλεν, imperf. act. verbi ὀνειροπολέω. in somniorum interpretatione verior, quod ab ὄνειρος, ε, ὁ, idem quod ὄναρ, τὸ, somnium, & πωλέω, verso.

'Ωνεκα, Dor. adv. pro ἕνεκα.

'Ονεμ⊙, Dor. pro ὁ ἄνεμ⊙, ventus.

'ΩΝΕ'ΟΜΑΙ, ἔμαι, emo, mereor. (q. ab ὀνέω, juvo.) f. ὠνήσομαι. p. pass. ὠνημαι. a. 1. m. ὠνησάμλω, ω, ατο. Hinc ἄνησις, εως, ἡ, emptio: ὠνητὴς, ῆ, ὁ, emptor: ὀψώνιον, ε, τὸ, opsonium: ὀψωνέω, opsonia coëmo: τελώνης, ε, ὁ, vectigalium redemptor, publicanus: τελώνιον, ε, τὸ, locus, in quo sedent publicani: ὤν⊙, ε, ὁ, pretium.

'Ωνῆ, 2. sing. præs. ind. vel sub. præcedent. verbi.

'Ωνὴ ῆς, ἡ, emptio; idem ac ἄνησις, ab ὠνέω, emo.

'Ωνημα, τὸ, res empta; verbale ab ὠνέομαι, f. ήσομαι, &c. V.

'Ω 'νὴρ, Ion. & Dor. pro ὁ ἀνὴρ.

'Ωνησα, ας, ε, a. 1. ind. act. &

'Ωνήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ὄνημι, juvo, f. ὀνήσω.

'Ωνησις, εως, ἡ, emptio; item redemptio: a 2. sing. perf. pass. verbi ὠνέομαι, emo.

'Ωνήσω, 2. sing. a. 1. m. verbi ὄνημι, juvo, f. ὀνήσω. a. 1. m. ὠνησάμλω, σω, σατο, vel ab ὠνέομαι, emo.

'Ωνητὴς, ῆ, ὁ, emptor: à 3. sing. perf. pass. v. ὠνέομαι.

'Ωνητὸς, ῆ, ὁ, propensus ad emendum; à præced. ὠνατὴς, V. Item 'ὠνηπάω, ῶ, empturio, emere cupio; Suid. Itidem ab eod.

'Ωνητο, lucrifecerat, vel est 3. sing. imperf. pass. verbi ὄνημαι, ab ὄνημι, juvo, prosum: vel est 3. pl. pluſq. p. verbi ὀνέω, seu ὄνημι, vel ὠνέομαι, emo.

'Ωνητὸς, ἡ, ὸν, emptus; item venalis: à 3. sing. perf. pass. verbi ὠνέομαι, emo, mercor.

'Ωνητὸς, præced. exp. pretio comparatus; item emptitius, seu qui emi potest, &c. V.

'Ω 'νθρωπε, Ion. & Dor. pro ὦ ἄνθρωπε, sic ὦ 'νθρωποι, pro ὅι, &c.

'Ωνιος, ε, ὁ, venalis: ab ὠνέομαι, emo.

'Ωνομα, ατ⊙, τὸ, Dor. pro ὄνομα, nomen.

'Ωνομάδλω, nominati sunt, Ion. pro ὠνομασμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. ind. pass. verbi ὀνομάζω, nomino: f. άσω. p. ὠνόμακα. pert. pass. ὠνόμασμαι, σται, σαι. Th. ὄνομα, ατ⊙, τὸ, nomen.

'Ονόμαζον, imperf. act. verbi ὀνομάζω, nomino. f. σω. a. 1. ὠνόμασα. Th. ὄνομα, ατ⊙, τὸ, nomen.

'Ονόμασα, ας, ε, nominavi, a. 1. ind. act. &

'Ωνομάδλω, ης, η, nominatus sum, a. 1. ind. pass. verbi ejusd. & Th.

'Ονομασμέν⊙, exp. celebris, decantatus; part. præt. pass. verbi ὀνομάζω, ομαι, V. Sed ὠνομασμένος, adv. ab eod. exp. nominatim; Aristot. Rhet. 3.

'Ων⊙, ε, ὁ, pretium: id quo ὠνέομαι, Gl. ὠνὴ, emptio.

'Ων⊙, præced. interdum accipitur & pro emptione, &c. V.

'Ωνοχόει, propinabat, 3. sing. imperf. act. verbi οἰνοχέω, σω. quod ab ὄιν⊙, ε, ὁ, vinum, & χέω, fundo.

'Ω 'ξ, Dor. pro ὀξὺ.

'Ωξα, aperui, a. 1. ind. act. verbi ὄιγω, aperio.

'Ομλω, imperf. pass. verbi ὄομαι, puto. f. ὀήσομαι. p. ὤημαι. Th. ὄια, idem.

'Οντο, 3. plur. imperf. ejusd. verbi & Them.

'Ον, ε, τὸ, superior domûs pars. Hinc ὑπερῷ⊙, ε, ὁ, qui in summâ ædium parte est.

'Ων, præced. pro superiore parte domus, scribitur per ω, cum ι subscripto; unde etiam pro ᾠὰ, legitur etiam ᾠία, apud Athen. l. 1. &c. Vide.

'Ών, ε, τὸ, OVUM. Etiam ᾶιον, ovum. qu. ab ὄιον, solum, singula enim pariuntur. Hinc ἀάδης, ovi speciem gerens.

'Ών, præced. exp. ovum, tam piscium, & serpentium, quam avium, &c. V.

'Οκράτειος, exp. ovorum fractio; apud Lucian. ex ὠὸν & κατάγω, f. άξω, &c. V.

'Ὠπ, ὠὸπ, ὠὸπ, acclamationes nauticæ ubi ὀπὶ opus est.

'Οπῶλις, venditrix ovorum; ex ὠὸν & πολέω, unde πώλης, ὁ, &c. V. Item ὠοσκώφιον, δέπας, genus poculi, ovali figurâ; Athen. l. 1. ex ὠὸν, τὸ, & σκύφ⊙, &c. V.

'Οτοκίω, ῶ, ovum pario: &

'Οτοκία, ας, ἡ, ovi partio seu generatio: ab

'Οτόκ⊙, ε, ὴ, ovipara: ab ὠὸν & τόκ⊙, quod à præt. m. verbi τίκτω.

'Οτοκῦσιν, ova pariunt, 3. plur. ind. act. verbi ὠοτοκέω, ῶ, quod V.

'Οφόρος, ovum ferens; ex ὠὸν & φορὸς, ὁ, V. Item 'Οφυλακέω, ova custodio; ex ὠὸν & φύλαξ, ακ⊙, &c. V.

'Οπόλ⊙, Poët. pro ὁ ἀπόλ⊙, apud Theocr. Idyl. 1. 1. vide ἀπόλ⊙.

'Οπα, acc. sing. ab ὠπὴ, ὠπὸς, ὁ, vultus. Th. ὄπομαι, video.

'Ωπασε & ὤπασεν, dedit, 3. sing. a. 1. act. verbi ὀπάζω, præbeo; item insequor. f. ὀπάσω.

'Οπέομαι, video; sæpe apud Oppian. ὠπίσω δὲ, 2. 1. inf. m. ab ὠψ, vultus. Th. ὄπομαι, video.

'Ωρ, Dor. pro ἔως, ubi.

'Οπα ὀφρύια, supercilia: quia supra ὤπας. Hesych.

'Ὠπμελητὰ, Dor. pro ὦ ὀπμελητὰ, ô curator.

'Οπς, Dianæ est Epitheton; παρὰ τὸ ὀπίζειν ὠὰ τὰς τικτούσας, quòd parturientium rationem & curam habeat; Etym. ab ὄπις, ιδ⊙, cura; unde ὀπίζομαι, curo, &c. V.

'Οπλη, ης, ἡ, ictus quia fit manu; manus enim est naturale ὅπλον. Hesych.

'Ὠ 'πόλλων, Dor. pro ὁ Ἀπόλλων.

'Ὠ 'πόλοι, Dor. pro οἱ ἀμπόλοι.

'Ωπαι, 3. sing. perf. m. verbi ὄπομαι, video. f. ὄψομαι. perf. ὦμαι.

'Ωπησα, ας, ε, & in 3. pl. ἄπησάν, assarunt, a. 1. ind. act. verbi ὀπάω, torreo, asso. f. ήσω.

'ΩΡΑ, ας, ἡ, tempus; item HORA: pulchritudo, venustas; ὥρα κεκαρμένος, qui temperatam pulchritudine formâ habet; formosus: ὡρῶν, gen. pl. pro ὡρῶν, Dor. Est & ὥρας, respiciebat, 3. sing. imperf. act. ὥρων, αν, ασες, ας, αε, α, verbi ὁράω, video.

'Ωρα, præced. tempus propriè est, ut dicitur tempus anni; & sæpe ponitur, de certo anni tempore; ut de vere; apud Hom. & Aristoph. Item de tempore quo exoritur canicula; quod est dierum fere quadraginta, æstas, teste Gal. hinc in plur. ὧραι, αἱ, sunt quatuor anni temporum genii, ipsaque etiam tempora; Il. ε. & Σ. Item ὥρα, tempus, in generali significatione; Od. λ. & apud Xen. Item exp. hora, i. e. pars vicesima quarta diei naturalis; in Epigr. l. 2. sed dicitur & sumi pro ipsa die; apud Gal. Item tempus ætatis florentis; flos & vigor ætatis; apud Luc. & Plut. atque inde, exp. pulchritudo, venustas; propriè scil. talis, qualis est in flore ætatis, seu quam ipse flos affert; vel coloris bonitas cum gratia, qualis ἐν τῆς ὥραίοις fructibus elucet; apud Xen. & Athen. &c. V.

'ΩΡΑ, ας, ἡ, cura. Hinc ὠρέω, curo, curam gero: ὀλιγωρέω, parvam curam habeo, negligo: ὀλίγωρ⊙, qui aliquid parum curat.

'Ωραίζω, orno, decoro; unde pass. ὡραΐζομαι, excolo, seu exorno me; vel exornor, decorè conspicuus fio; ab ὡραῖ⊙, ὁ, V.

'Ωραιοκόμ⊙, formæ exornandæ studiosus; ex ὡραῖ⊙ & κομέω, ῶ, &c. V. Item ὡραιοπλῶ, seu ὡραιοπολέω, vesor inter ἐῦ ὡραίους; i. e. eos qui florente adhuc sunt ætate & formâ venustâ; ex ὡραῖ⊙ & πολέω, vide.

'Ωραῖ⊙, αία, αῖον, speciosus, a, um; tempestivus; vernus. Them. ὥρα, ας, ἡ, pul-

pulchritudo; tempus.

'Ωραῖος & ὡραῖα, dicuntur adolescentes, aut puellæ, cùm sunt ætate maturâ conjugio; apud Xen. & Athen. sicut & dicuntur fructus quidam ὡραῖοι, qui colliguntur eâ anni parte, quæ peculiariter ὥρα, nominatur; i.e. æstas; Gal. de alim. facul. à præced. ὡραῖος, tempestivus; item qui formâ venustâ est, & decorâ, &c. V.

'Ωραιότατος, superl. ab ὡραῖος, speciosus, quod V.

'Ωραιοτάριχος & ὡρατάριχος, idem quod τὸ ὡραῖον τάριχος, fallamentum ex piscibus æstivo tempore captis; Poll. 7. 8. si subst antivum subintelliges; ex ὡραῖος & τάριχος, &c. V.

'Ωραιότης, ητος, ἡ, tempestivitas, maturitas; item pulchritudo: ab ὡραῖος. Th. ὥρα, tempus, &c.

'Ωραίουσι, matura reddunt. Æol. pro ὡραίζουσι, 3. pl. præs. ind. act. verbi ὡραίζω. Th. ὥρα, tempus.

'Ωραιόω, ῶ, decoro, venusto; venustatem concilio; ab ὡραῖος, ὁ, V. Item ὡραΐσμος, ὁ, decoratio ad venustatem formæ ostentandam; unde in oratione sic Metaphoricè dicitur, quum lenocinio quodam exornatur, ut venustior & decentior appareat; est verbale ab ὡραΐζω, ισμαι, &c. V. 'Ωραίως, tempestive, adv. ab ὡραῖος, V.

'Ωρακα, vidi; prat. perf à verbo ὁράω; sed Attici literam α addunt, & ἑώρακα proferunt; sicut etiam, pro ὤσμην, dicunt ἠσμην, & pro ὤμην, ἠμην, &c. Vide.

'Ωρακιάω, curis nimiis confectus concido; apud Aristoph. in Ran. ab ὥρα, ἡ, vide. Item 'Ωρακίζω, idem animo deficio, curis maceror: itidem ab eod.

'Ωρά', pro ὡρακῶ, vide in ὡρακός.

'Ωρακὸς, Dor. pro ὠρανός; ὡρακῶ, gen. Æol. & Dor. pro ὠρανᾶ, quod vide.

'Ωρακτάριχος, vide paulò antè cum ὡραιοτάριχος.

Ὦ Ἄρατος, Dor. pro ὁ Ἄρατος, Aratus.

Ὦ Ἄργεῖος, Dor. pro ὁ Ἀργεῖος.

'Οργίζομαι, σθε, ἡ, a. 1. ind. pass. verbi ὀργίζομαι, iracor; hoc ab ὀργίζω, facio iracsci, f. ἰσω. p. ὤργικα. Th. ὀργὴ, ῆς, ἡ, ira.

'Ορεα, montes; pro ὄρεα sive ἔρεα, Doricè, sive Ionicè; a sing. ὄρος, εος, τὸ, V.

'Ορείθυια, ας, ἡ, Orithya, regina Amazonum.

'Ορίξατο, petiit, 3. sing. a. 1. m. verbi ὀρίγω, porrigo, f. ξω. p. ὤρεχα. a. 1. pass. ὠρέχθω· hinc ὠρίξαθ', pro ὠρίξατο, 3. sing. a. 1. m.

'Ορεον, videbam, imperf. act. ab ὁράω, Ion. pro ὁρῶν, video.

'Ορες, uxores; vide in seq. ὤρεστ.

'Ορεσπόντιος Ἀπόλλων, temporum, seu horarum dator; in Epigr. ex ὥρα, ἡ, & δόντις, ὁ, &c. V.

'Ορεσίλειπος, montes relinquens; ex ὄρος, εος, τὸ, & Th. λείπω, &c. V. Item 'Ορεσίτροφος Βάκχος; in montibus nutritus Bacchus; est pro ὀρεσίτροφος, quod V.

'Ωρεστ, uxoribus, dat. pl. Ion. pro ὥρεσι, ab ὥρη, ὤρεσσι, ἡ, ux r; in pl. ὤρες, & contract ὧρες.

'Ωρέω, ῶ, f. ήσω, curo; ab ὥρα, cura: item custodio: ab ὤρος, custos.

'Ορέω, exp. etiam, χρυσίζω; Erotian. in Lex. Hippocr. ab ὤρος, ἡ, vide.

'Ορη, ης, Ion. pro ὥρα, ας, ἡ, hora, tempus. dat. ὥρῃ, Ion.

'Ωρηκα, cura, custodia; verbale ab ὠρέω, præced. curam gero; item ὠρήσω, dicitur pro eod. ὠρέω, custodio, &c. V.

'Ορθριζε, 3. sing. imperf. act. &

'Ορθρισε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὀρθρίζω, diluculo venio. imperf. ὤρθριζον. f. ίσω. p. ὤρθρικα. Th. ὄρθρος, ε, ὁ, diluculum.

'Ορθώθω, ης, ἡ, a. 1. ind. pass. verbi ὀρθόω, erigo. Th. ὀρθός.

'Ωρια, τὰ, legitur pro fructibus; apud Bion: & ὡρία, ἡ, maturitas; item venustas, pulchritudo; in Epigr. Item ὡριαίνω, decoro, venusto; & ὡριάομαι, exornor, decoratus sum; item ὡριαῖος, exp. qui est unius horæ, horæ spatium æquans; ut ὡριαῖα διαστήματα; apud Ptolem. Omnia, à Them. ὥρα, ης; unde ὡριος, ὁ, &c. Vide.

'Ωριγνᾶτο, 3. sing. imperf pass. &

'Ωριγνῶντο, certabant, porrigebantur, 3. pl. imperf. pass. ab ὀριγνάομαι, ῶμαι. Them. ὀρέγω, porrigo: f. ξω. p. χα.

'Ωρίζω, idem quod ὠρέω & ὠρήσω, curam gero; custodio, &c. V.

'Ορικὸς, ὴ, όν, tempestivus; florens ætate. Th. ὥρα, tempus, &c.

'Ωρικῶς, venustè, lepidè, scitè; adv. à præced. ὡρικὸς, quod exp. & venustâ & decenti formâ conspicuus, &c. V. Item ὤμμος, ὁ ἡ ἡ, exp. etiam tempestivus, maturus; Athen. l. 7. Itidem ab eod. Th. ὥρα, V.

'Ωρινε, concitat, 3. sing. a. 1. ind. act. ὠρίνετο, commovebatur; 3. sing. imperf. pass. verbi ὀρίνω. Them. ὄρος, excito.

'Ωριος, ε, tempestivus: & certo tempore fictus: ὧρι' pro ὥρια, nom. pl. n. g. ὡρίαι τελεταὶ, solennitates, quæ quotannis certo statoq; tempore celebrantur. Th. ὥρα, hora, tempus.

'Ορίστατο, 3. sing. a. 1. m. &

'Ορισμῦος, ου, ον, part. perf. pass. verbi ὁρίζω, definio: f. ίσω. a. 1. ὥρισα, ας, ε. p. ὥρικα. Th. ὅρος, ε, ὁ, terminus.

Ὦ Ἔρεσος, Dor. pro ὁ Ἔριφος, hœdus.

'Ορίων, ωνος, ὁ, ORION, signum cœleste: at ὡρίων, nomen avis.

'Ωρίως, tempestivè; item venustè, eleganter; est adv. ab ὥριος, ὁ, vide.

'Ωρκισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὁρκίζω, juro, quod V.

'Ορμιδη, Dor. pro ὡρμήθη, cum impetu ceperit, 3. sing. a. 1. ind. pass. ab ὁρμάομαι. Th. ὁρμὴ, impetus.

'Ορμαινε, agitaret, 3. sing. imperf. act. verbi ὁρμαίνω, ruo: f. ανῶ. p. ὤρμακα. Th. ὁρμὴ, ῆς, ἡ, impetus.

'Ορμᾶτο, motus est, 3. sing. imperf. pass. verbi ὁρμάω, impetu feror. f. ήσω. Th. ὁρμὴ, ῆς, ἡ, impetus.

'Ορμίατο, Ion. pro ὥρμιωντο, 3. pl. plusq. p. pass. verbi ὁρμίω vel ὁρμόω, ruo. Th. ὁρμὴ, ῆς, ἡ, impetus.

'Ορμῦσε, per Syncop. pro ὡρμιμβύσε, concitatus, perf. part. pass. ab ὁρμάω. Th. ὁρμὴ, impetus.

'Ορμωσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὁρμαίνω, ruo. Them. ὁρμὴ, ἡ, impetus.

'Ορμησα, ας, ε, & in 3. pl. ὥρμησαν, a. 1. ind. act. &

'Ορμῶντο, 3. pl. imperf. pass. verbi ὁρμάω, cum impetu feror. Th. ὁρμὴ, impetus.

Ὦ ὄρνυε, Dor. pro ὄτ ἄρνις, agni.

'Ορνυτο, ruebat, 3. sing. imperf. m. verbi ὄρνυμι, excitor. Them. ὄρος, excito.

'Ωροσκόπος, qui res gestas describit, & distinguit per quatuor anni ὥρας, & tempora; vel etiam, annalium scriptor; qui describit quid quoque anno evenerit; Plut. Unde ὡροσκοπία, ejusmodi descriptio, seu annales; ex ὥρος, ὁ, vel Th. ὥρα, ἡ, & γράφω; unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Item ὡροσκοπέω, in hora natali noto & digero; Lucill. Epigr. 2. ex ὥρα, ἡ, vel ὥρος, ὁ, & Th. σκέπω; unde σκέπτις, ὁ, &c. V. Item ὡρολογέω, ῶ, horas indico; unde verbale, ὡρολογητὴς, ὁ, horarum index; atque inde etiam, seq. ὡρολόγιον, instrumentum quoddam, seu machina horas indicans, &c. Id vide.

'Ωρολόγιον, ε, τὸ, HOROLOGIUM: ab ὥρα & λόγος, (quod à λέγω,) q.d. horas indicans.

'Ωρονομέω, horas rego; ut in Epigr. l. 2. ἡ κρόνος ὡρονομεῖ τετραετηρίδων χρόνον; exp. Saturnus, horâ natali, regit & temperat quadrupedum ortum; unde etiam, ὡρονομεῖον sive ὡρονόμιον, τὸ, machina horarum rationem indicans; (idem quod præced. ὡρολόγιον;) sic autem dicitur, vel quòd horas regat, vel quòd eas in se distributas habeat; ex ὥρα, ἡ, & νέμω, rego, vel distribuo; unde νομὸς, ὁ, &c. Vide.

'Ωρορα, per Metath. pro ὄρορα, perf. m. Att. pro ὦρα, verbi ὄρνυμι, excito.

Ὦρος, ε, ὁ, annus, tempus: ab ὥρα.

'Ωρος, εος, τὸ, Dor. pro ὄρος, εος, τὸ, Ion. pro ὄρος, εος, τὸ, mons.

'Ωροσκόπος, qui horas, vel horarum rationem observat, & peculiariter, qui natalem seu natalitium alicujus horam considerat, & inde futura prædicit; Hesych. & Suid. Sic &, Astrologis dicitur ea pars cœli, quæ genituræ tempore, ab orientali parte cœli, emergit in hemisphærium nostrum, & ortus appellatur; ex cujus observatione, natalitia prædicta fiunt; sed ὡρόσκοπος, exp. in quo horæ considerantur, seu videntur; ut ὡρόσκοποι ἀγγεῖα, Plin. l. 2. c. 72. vasa quibus commonstrantur horæ, quæ & κλεψύδραι, volitata inter-

im reperiuntur, si Solis & umbrarum ratione constent. Atque inde, ὡρεσκοπεῖον, horas considero, & noto; & peculiariter, horas natalitias; sed dicitur & ὡροσκοπῶν ἀστὴρ, natalitia stella; Basil. in Hexaem. hom. 6. Atq; inde, ὡροσκοπία, ἡ, consideratio & notatio horarum, præcipuè natalitiarum; scientia divinandi ex inspectione & consideratione horæ siderisque natalis; item ὡροσκοπεῖον, τὸ, instrumentum, seu machina, quæ horarum rationem aspicientibus commonstrat; item instrumentum, in quo natalitias horas notant & considerant Astrologi; Basil. ibidem omnia, ex ὥρα, ἡ, & σκοπὸς, ὁ, unde σκοπὴ, σκοπία, ἡ, & σκοπίον, ῶ, &c. V.

Ὦρσα, ας, ε, concitavi, a. 1. ind. act. verbi ὄρνω, excito: f. ὀρσῶ, & Æol. ὄρσω. p. ὦρκα.

Ὦρσε, concitabat, 3. sing. imperf. act. verbi ὄρνω, quod Poëtæ finxerunt ab Æol. f. ὄρσω, verbi ὄρνω, concito.

Ὦρτ' pro ὦρτο, concitatus erat, 3. sing. pluſq. p. pass. ὄρμιμι, σο, το, verbi ὄρνω, concito: f. ὀρσῶ. p. ὦρκα.

Ὠρυγὴ, ἡ, ululatus; vociferatio, tumultus; vox, propriè canum; Plut. in Themist. sed apud Poll. luporum est; ut &, ὠρυγμὸς, ὁ, idem; & utrumque, ab ὠρύω, ὑσμαι, V.

Ὠρυγον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ὀρύσσω, vel πω, fodio: f. ξω.

Ὠρυδὸν, cum ululatu; luporum more ululando; adv. à Them. ὠρύω; unde etiam, ὦρυες, feræ, &c. Ibi vide.

Ὠρυθμὸς, ὦ, ὁ, ululatus, rugitus. Th. ὠρύω, ululo.

Ὤρυξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ὠρυόμενος, rugiens, frendens, part. præs. m. ab ὠρύω, quod V.

Ὠρύχαται, & Att. ὀρωρύχαται, quod Ion. pro ὠρυγμένοι εἰσὶ, perf. pass. verbi ὀρύσσω, fodio. f. ξω. p. ὤρυχα.

Ὠρῦ'Ω, & ὠρύομαι, ululo, rugio. f. ὑσω. p. ὤρυχα. a. 1. ἤρυσα. Hinc ἄρυες, αἱ, feræ dicuntur, quarum clamor est horribilis: à sono fictum.

Ὠρύω, præced. propriè de canibus dicitur, lupis & leonibus, propter famem ingemiscentibus, aut alio ex dolore, ejulatui similem vocem edentibus; & dicuntur lupi etiam, quendam cum ejulatu deplorare; ut apud Theocr. Idyll. 5. Τλῶον μὰν θῶες, Τλῶον λύκοι ὠρύσαντο; Metaph. autem, de homine dicitur, erumpente in ejulatus, similes canum luporumque ululatibus, & leonum rugitibus; Hesych. &c. Vide.

Ὠρύωμα, ατ⊙, τὸ, rugitus: à præced.

Ὠ ρχαῖ⊙, Dor. pro ὁ ἀρχαῖ⊙, ille antiquus.

Ὠρχεῦντε, 2. pl. imperf. m. &

Ὠρχοῦντο, Ion. seu Dor. pro ἀρχεῖντο, 3. pl. imperf. verbi ὀρχέομαι, ἠσομαι, saltо: f. ἀσομαι.

Ὤρχησαθ', 2. pl. a. 1. m. ὠρχησάμην, ω, ατο, verbi ὀρχέομαι, ἠσομαι, saltо: f. ἀσομαι.

Ὠρχμῦ⊙, per Sync. pro ὁ ἀρχόμενο⊙, incipiens: ab ἄρχομαι. Them. ἀρχὴ, initium.

Ὠρώρειν, excitatus eram, pluſq. p. m. verbi ὄρνω, excito: f. ὀρσῶ. p. m. ᾶρα, & Att. ὄρωρα.

Ὠρωρέκατο, porrecti erant, Ion. pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi ὀρέγω, corrigo: f. ξω. p. ὤρεχα, & Att. ὀρώρεχα. in pass. ὀρωρεγμαι. in pluſq. p. ὠρωρίγμην, ξο, κτο

Ὠρωρέχην, porrexeram me, pluſq. p. act. Att. verbi ejusd. & eod. modo formatum.

Ὠρώρυκτο, Ion. & Att. pro ὤρυκτο, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi ὀρύσσω, f. ξω, fodio.

Ὠρωρύχειν, foderam, pluſq. p. Att. verbi ὀρύσσω, vel πω, fodio: f. ξω. p. ὤρυχα, & Att. ὀρώρυχα.

Ὡς, particula varios habens usus: pro sicut, postquam, quamadmodum, Att. pro ὡσὲι, ad, cum acc. ὡσεί, velut, ab ὡς & εἰ; ὥσπερ, sicut: ὥστε, adeo ut: ὥσκε, ut, ut nam: καθὼς, velut, sicut: ἕως, donec, usque dum: τέως, tamdiu.

Ὡς, sic, ita: ex ὁ vel ὅς, pro αὐτὸς, est enim αὐτὸν τρόπιν ὡσαύτως.

Ὡς, ὠτὸς, τὸ, Dor. pro οὖς, auris.

Ὦσα, ας, ε, impuli, a. 1. ind. act. verbi ὠθέω, pello: f. ὠθήσω & ὤσω. a. 1. inf ὦσαι. p. ὦκα. perf. pass. ὦσμαι, Att. ἔωσμαι.

Ὦσαι, a. 1. inf. act. ὦσαιτ' pro ὦσαιτο, repellerer, 3. sing. a. 1. m. verbi ejusd. Sed ὦσαι pro ὄισαι, a. 1. inf. ab ὄιω, pro φέρω.

Ὠσάμ⊙ην, a. 1. part. m. verbi ὠθέω, vel ὤσω f. ὤσω. a. 1. ὦσα.

Ὦσαν, repulerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ὠσανεὶ, quasi pro ὡσεί. Th. ὡς.

Ὡσαννα, Heb. serva quæso; felicem successum tribue: ὥσαννα τῷ υἱῷ, pro σῶσον νῦν τὸν υἱὸν, more Hebræo.

Ὦσασκε, impulit, Ion. pro ὦσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὠθέω.

Ὡσαύτως, eodem modo, adv. ab ὡς, sicut, & αὐτὸς, ipse.

Ὡσεὶ εἰπεῖν ἁπλῶς; exp. ut uno verbo dicam; item ὥσχε, præut, prout, ut, ὥσχε ποῦ τὸ ἐχρῆτο; præut dudum fuit; item ὥσχε δή, duntaxat ut; ut ὥσχε δὴ ὁ ἐμὸς; i. e. duntaxat ut mea fert opinio; sic ὥσχε καθ' ἡμᾶς, ut temporibus nostris; item ὡς γέ μοι δοκεῖν; ut mihi videtur vel videbatur; Aristoph. in Plut. &c.

Ὠσδεν, Dor. pro ὤζειν, redolebat. imperf. ab ὄζω, oleo.

Ὦσε, pepulit, 3. sing. a. 1. ὦσα, quod vide.

Ὡσεὶ, perinde, tanquam, circiter, fermè: ab ὡς, sicut, & εἰ, tanquam.

Ὡσηὲ, ὁ, nomen Prophetæ ἄκλιτον. Heb. servavit.

Ὠσθεὶς, ἐντ⊙, pulsus: part. a. 1. pass. &

Ὠσθῆσαι, a. 1. inf. pass. ab ὠθέω, pello. f. ὤσω.

Ὦσι, sint, 3. plur. præs. sub. verbi εἰμὶ, ἴσμαι.

Ὦσι, miserint, 3. pl. a. 2. sub. act. verbi ἵημι, mitto. f. ἥσω. a. 2. ἧν.

Ὠσὶ, auribus, dat. pl. ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Them. ὄυας, ατ⊙, τὸ, idem.

Ὦσις, εως, ἡ, impulsus, propulsio; verbale ab ὠθέω, ὦ, f. ὤσω; tanquam ab ὤσω, &c. V.

Ὦσμαι, ὄν Att. ἔωσμαι, perf. pass. verbi ὠθέω, f. ὤσω. p. ὦκα. perf. part. pass. ὠσμέν⊙. a. 1. pass. ὤσθην. a. 1. part. pass. ὠσθείς.

Ὠσμέν⊙, pulsus, perf. part. pass. ab eod. verbo.

Ὦσμὸς, ὦ, ὁ, impulsio; (interdum & eversio;) &c. Idem quod ὦσις, & ab eod. id V.

Ὦστερ, sicut, adv. ex ὡς & πὲρ. Hinc ὡσπερεὶ.

Ὡστιπολλὰ, & ὡς τὰ πολλὰ, apud Plat. idem quod ὡς τὸ πολὺ, plurimùm, ut plurimum, plerumque; sic dicitur eodem sensu, ὡς ὅπι τὸ πλεῖον; & ὡς ὅπι πολὺ, vel ὡς ὅπι τὸ πολὺ, pro plerumq; ut multùm; sic etiam, ὡς ὅπι πᾶν, vel ὡς ὅπι τὸ πᾶν, in universum; in totum, &c.

Ὥστε & ὥς', adeo ut, utque: ab ὡς & τε.

Ὦστις, ὅ, ὁ, impulsor, trusor; verbale ab ὠθέω, f. ὤσω; ut ab ὤσθω, &c. Vide.

Ὡστιεῖ, Att. pro ὡσῆ, 2. sing. f. m. ὡσιοῦμαι, pro ὡσίσομαι, verbi seq.

Ὡσίζομαι, trudor, pellor, premor; est pass. ab act. ὡσίζω, seq. V.

Ὡσίζω, trudo: f. ίσω, & Att. ὡσιῶ. Th. ὠθέω, idem.

Ὡσικὸς, impulsorius; unde adv. ὡσικῶς, impulsorum modo, impellendo, trudendo; item irrumpendo; apud Suid. Utrumque, ab ὦσις, ὁ, V.

Ὠ ζορ⊙, Dor. pro ὁ ἄζορ⊙, crudelis.

Ὡσφραντο, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi ὀσφραίνομαι, olfacio: f. ὀσφρανθήσομαι. perf. pass. ὀσφράμμαι.

Ὄχος, ε, ὁ, & ὄχθ, κς, ἡ, ramus novellus. Ex ὀχ⊙.

Ὀσχοφόρ⊙, & ὠσχοφορία, idem cum, & pro ὀσχοφόρ⊙; & ὀσχοφορία, quæ vide.

Ὤπω, pellam. f. 1 act. ab ὠθέω, pello. f. ὤσω, tanqu. ab ὤθω.

Ὦτα, aures, nom. & acc. pl. ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Them. ὄας, ατ⊙, τὸ, idem.

Ὠτάγρα, ας, ἡ, instrumentum quo aures torquentur, auricularius forceps: quia ὦτα ἀγρεύει.

Ὠτακουσέω, f. ήσω, auribus capto quæ dicuntur: ab

Ὠτακουσὴς, ὅ, ὁ, auricularius. Gl. qui ὠτὰ ἀκούει. Delatores enim principum ὦτα & ὠτάγρα dicuntur, quia sunt eis pro auribus.

Ὠτακουσὴς præced. exp. delator, seu corycæus principis alicujus; qui quæ passim audit, notat, & ad dominum suum defert; ut & præced. ὠτακουσέω, exp. intentis auribus sermones hominum sublego, ut ad dominum meum deferam

seram, &c. V. Item ὠταλγία, aurium dolor; unde ὠταλγικὸς, aurium dolori obnoxius; sin de re aliqua dicatur, exp. dolorem aurium inferens; item ὠταλγέω, doleo ex auribus, aurium dolore crucior; seu aures mihi dolent; item ὠταλγάω, pro eod. Dioſc. l. 2. ex ὦτα & ἄλγω, ε, τὸ, unde ἀλγέω, ῶ, &c. V.

Ὦ 'γαθὲ, ô amice, heus tu bone vir, pro ὦ ἑταῖρε, vocat. Dor. pro ἑτᾶ, ab ἕτης, ου, ὁ, ſocius, amicus.

Ὠτάριον, ου, τὸ, auricula: auris Veneris, oſtreum quoddam Æolibus: ab auricula ſimilitudine: ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Th. ἓας, idem.

Ὠταῖος, pro ὠτώεις, auriculoſus, auritus, Gloſſ. ab iſd.

Ὦτε, Poët. pro ὥστε, ſeu, velut, ut.

Ὠτεγχύτης, ου, ὁ; auricularis clyſter; inſtrumentum quo in ὦτα ἐγχύται. Th. χέω, fundo.

Ὠτειλὴ, ῆς, ἡ, vulnus: ab ἐτάω, vulnero.

Ὦτερος, vel ὁ ἕτερος, Dor. pro ὁ ἕτερος, alter.

Ὠτικὸς, ἡ, auricularis: ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Th. ἓας, idem.

Ὠτίον, ου, τὸ, auricula; item auris: diminut. ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Th. ἓας, idem.

Ὠτὶς, ίδος, ἡ, avis tarda. Gl. quia aurita, ab iſd.

Ὠτίτης δάκτυλος, auricularis digitus, minimus, medico proximus; ab ὠτικὸς, præced. vel ab ὦτα, τὰ, V.

Ὠτόγλυφις, ιδος, ἡ, auriſcalpium; Plato Comicus, apud Poll. l. 2. ex ὦτα, τὰ, & γλύφω; unde γλυφὴ & γλυφὶς, &c. V. Item ὠτοθλασίας, ου, ὁ, ſeu ὠτοθλασίας; exp. ᾧ τὰ ὦτα πεθλασμένα ἐν παλαίστρᾳ; cui aures contuſæ ſunt; ut in palæſtra accidit aliquando; apud Suid. Camerarius in probro, ſic dici ſcribit eum, cui aures fractæ ſunt; ex ὦτα, τὰ, ſeu ὠτὸς, & Th. θλάω, unde θλασίας, ὁ, & θλάπις, ἡ, &c. V. Sic & ὠτοκάταξις, εως, ἡ, aurium fractio; aurium contuſio ex ictu & plaga; & ὠτοκατάξεις, ιδος, ὁ, dicitur is, cui aures fractæ ſunt; ut ὠτοθλασίας; ex ὦτα & κατάγω, f. άξω, &c. V. Item ὠτοκοπέω, aures obtundo, ſeu obturbo loquendo ſcil. & garrulitate, i.e. ὠτοχαλκῶ, Heſych. ex ὦτα, τὰ, & κοπὴ, ἡ, à Them. κόπτω, f. ψω, &c. Vide.

Ὠτὸς, gen. ſing. ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris.

Ὦτος, ου, ſive ὠτὸς, ὁ, OTUS, avis nycticoraci ſimilis: ab auribus plumeis ſic dicta; item Metaph. homo fatuus. Et etiam

Ὦτος, ου, ὁ, OTUS, nomen prop.

Ὠτότμητος, qui auriculam ſciſſam habet, cui aures amputatæ ſunt; auræ ſeu auribus truncus; Levit. 22. ex ὦτα & τμητὸς, verbale ab inuſit. τμάω, pro Th. τέμνω, &c. V. Item ὠτο-

χλέω, ῶ, aures obturbo, λαλῶν, loquens, ſeu loquendo; Heſych. ex ὦτα & ὀχλέω, ῶ, à Th. ὄχλος, ὁ, &c. V.

Ὤτρυνον, ες, ε, imperf. vel a. 2. verbi ὀτρύνω, incito. f. υνῶ. p. ὤτρυγκα. a. 1. ὤτρυνα, ας, ε.

Ὠτώεις, εντες, auritus; acc. ſing. ὠτόεντα, ab ἕς, ὠτὸς, τὸ, auris. Th. ἓας, al. ντ, idem.

Ὦτων, gen. pl. ab ἕς, ὠτὸς, τὸ, auris. Th. ἓας, idem.

Ὠυτὶς, Ion. pro ὁ ἀυτὶς, idem.

Ὠφαζ, locus optimo auro abundans. Jerem. 10. 9.

Ὤφειλον, imperf. & a. 2. ὄφελον, utinam, debui: ab ὠφείλω, debeo. f. ήσω. p. ὠφείληκα.

Ὤφειν, pluſq. p. act. verbi ὄπω, video. f. ψω. p. ὦφα.

Ὠφείρ, nomen loci, vel regionis auriferæ.

Ὠφέλεια, ας, ἡ, (& Poët. ὠφελίη, & ὠφελία,) utilitas; auxilium: tanq. ab ὠφελὴς, ες, ὁ, ἡ, utilis. Them. ὠφελέω.

Ὠφελεῖτε, 2. pl. ind. vel imperat. præſ. act. verbi ὠφελέω, juvo.

Ὠ ΦΕΛΕΩ, ῶ, juvo, proſum, cum acc. ſæpius abſoluté: f. ὠφελήσω. a. 1. ὠφέλησα. p. ὠφέληκα. præſ. paſſ. ὠφελέομαι, οῦμαι, juvor, prodeſt mihi: a. 1. paſſ. ὠφελήθην, ης, η, percepi commodũ, a 1. ſub. paſſ. ὠφεληθῶ, ῇς, ῇ. a. 1. part. paſſ. ὠφεληθεὶς, εῖσα, ἐν, adjutus, a, um. Hinc ὠφέλημα, ατος, τὸ, emolumentum: ὠφέλεια, ας, ἡ, utilitas: ὠφέλιμος, ου, ὁ, ἡ, utilis: κοινωφελὴς, ές, ὁ, ἡ, communem afferens utilitatem.

Ὠφελήθῇς, 2. ſing. a. 1. ſub. paſſ. præced. verbi.

Ὠφέλημα, ατος, τὸ, adjumentum, emolumentum: à 1. ſing. perf. paſſ. verbi ὠφελέω, juvo.

Ὠφέλησα, ας, ε, a. 1. ind. act. &

Ὠφελήσαμι, ας, ε, a. 1. Æol. opt. verbi ὠφελέω, ῶ, juvo.

Ὠφέλησις, ἡ, utilitas, emolumentum; verbale ab ὠφελέω, έομαι, V. Item ὠφελήσιμος, ος, ον, utilis, quo juvari poſſumus; itidem ab eod.

Ὠφέλιμος, ου, ὁ, ἡ, utilis: ab ὠφελέω, juvo, proſum.

Ὠφελίμως, utiliter, cum commodo, & emolumento; Dioſc. eſt adv. à præced. ὠφέλιμος, adjumentum & emolumentum afferens, &c. V.

Ὤφελον, ες, ε, debui, utinam, a. 2. ind. act. verbi ὀφείλω, debeo. f. ὀφελήσω. p. ὠφείληκα.

Ὤφθην, ης η, apparui, a. 1. ind. paſſ. verbi ὄπομαι, video. f. ὄψομαι. p. ὦμμαι, ψαι, πται.

Ὤφθησαν, viſi ſunt, 3. pl. a. 1. ind. paſſ. verbi ejuſd.

Ὤφλες, 3. ſing imperf. ab ὀφλέω, per Sync. ex ὠφελέω.

Ὦ ᾽φεόντιστος, Dor. pro ὁ ἀφρόντιστος, ſecurus.

Ὤχα, ας, ε, aperui, perf. ind. act. verbi οἴγω, aperio. f. ξω.

Ὤχατο, Ion. pro ὠχμήσατο, 3. pl. pluſq. p. paſſ. ὤχμην, ὦξο, ὦκτο, verbi οἴγω, aperio. f. οἴξω.

Ὤχετο, ibat, gradiebatur, 3. ſing. imperf. m. verbi οἴχομαι, abeo. f. οἰχήσομαι. p ὦχωμαι.

Ὠχθησαν, ingemuerunt, 3. pl. a. 1. ind act. verbi ὀχθέω, indignor. f. ήσω. a. 1. ὤχθησα, ας, ε.

Ὠχθούμεθ', pro ὠχθόμεθα, ibamus, 1. pl. imperf. m. verbi οἴχομαι, eo: f. οἰχήσομαι.

Ὠχρὰ, ᾶς, ἡ, Ochra; Angl. Oker. Th. ὠχρὸς

Ὠχρα, præced. exp. coloris quoddam genus à pallore denominatum; Gal. & Hippocr. &c. V. Item ὠχρόω, idem quod ὠχριάω, pallore perfundor, ſeu perfuſus ſum; & ὠχραίνω, pallefacio, pallidum reddo; utrumque, ab eod. Th. ὠχρὸς, vel à præced. ὤχρα, V.

Ὠχρία, ας, ἡ, pallor: qualitas ὠχρὸς. Deut. 28 22. mel. edit. ὤχρα.

Ὠχρίας, ου, ὁ, pallidus; dicitur tantùm de homine cujus facies pallet, & velut ochrâ videtur eſſe profuſa; Ariſtot. in prædicam. qualit. à præced. ὠχρία, vel à Th. ὠχρὸς; item ὠχριάσις, pallor, vel τὸ palleſcere; Plut. Symp. 3. Probl. 6. Eſt verbale, à ſeq. ὠχριάω, V.

Ὠχριάω, ῶ, palleo, palleſco, Them. ὠχρὸς.

Ὠχροleυκος, ex luteo candicans, ſeu in pallido candidus; Dioſc. 4. 42. ex ὠχρὸς & λευκὸς, ὁ, &c. V. Item ὠχρόματος, qui pallidis eſt oculis; ex ὠχρὸς, ὁ, & ὄμμα, ατος, τὸ, &c. V.

ΩΧΡΟΣ, ου, pallidus: qu. ab ὠοῦ χρόα. (eſt enim ut ovi vitellus.) Hinc ὠχρότης, ητος, ἡ, palliditas, pallor: ὠχρόω & ὠχριάω, palleo, palleſco: ὠχρόω & ὠχραίνω, pallefacio, pallidum reddo: &

Ὠχρος, ου, ὁ, pallor, palliditas: &

Ὠχρότης, ητος, ἡ, idem. Th. ὠχρὸς, palluus.

Ὠχρόω, pallidum reddo, pallefacio; à Th. ὠχρὸς, ὁ, V. Item ὤχρωμα, pallor; palliditas corpori alicui inducta; verbale ab eod. ὠχρόω.

Ὤχωκα, abiit, Att. pro ἄχηκα, perf. act. verbi οἰχέω, quod ab οἴχομαι, abeo: f. οἰχήσομαι. p. ὦχωμαι.

Ὀψοπώλης, ου, ὁ, qui circa opſonia verſatur, opſonator, coquus; dicitur per ω, pro ο ὀψοπώλης, cum o; in Epigr. ex ὄψον, pro ὄψον, τὸ, & πώλης, ὁ &c. V.

Ὤψ, ὀπὸς, ὁ, vultus, oculus. Th. ὄπομαι, video.

Ὠώδης, ες, ὁ ἠ ὄν, ovo ſimilis, ovatus, i.e. ὠοειδὴς; ovi ſpeciem gerens; à Th. ὠὸν, τὸ, id V.

Τῷ Θεῷ δόξα.

ΤΕΛΟΣ.

SUPPLEMENTUM,

Ad primam Præcedentis LEXICI partem, ab initio τῦ *Alpha*, usque ad initium τῦ *Kappa*; in quo, præter Vocabula cis citra Sexaginta Millia, in ipso Corpore LEXICI, Alphabeticè Inserta; Quatuordecim circiter aut Quindecim vocum Primitivarum, Derivitivarum, Compositarum, & Decompositarum, Millia, insuper Adduntur; quæ omnia in prioribus *LEXICI SCHREVELIANI* Editionibus, aut penitus intacta, & omissa relinquuntur; vel significationibus præcipuis, vix, ac ne vix quidem expresis, sed tantummodo quasi nominata, describuntur: ita ut Opus hoc, cum additamentis hisce completum, verè vocari posit, Thesaur. Linguæ Græcæ in Epitom. redactus.

Ἀ Ἀστίφορ☞, ε, ὁ, exp. βλάβην φέρων, i.e. nocumentum ferens; ab ἀάω, f. σω, & φορὸς, ὁ, à Th. φέρω, fero, &c. V. Sic & ἀασίφρων, ον☞, ὁ, demens, insanus; (idem quod βλαψίφρων, seu φρενοβλαβὴς; quæ V.) ab ἀάσαι, lædere, quod ab ἀάτη; & φρὴν, cujus composita pleraque desinunt in φρων, &c. V.

'Ἀάσκω, noceo, corrumpo; i.e. βλάπτω, φθείρω;) idem quod, & Poët. pro ἀάω; unde a. 1. ἄασα; med. ἀασάμην, pass. ἀάσθην; Ionico & Poëtico more sine augmento; sæpe apud Hom.

'Ααπ☞, ε, ὁ ἡ ἡ, innocuus, innoxius; noxæ seu damni expers; ab α, privat. & ἄπη; vel contrà; valde noxius, damnosus; ab α, epitatico seu intensivo, &c. V.

'Ἀάπω, per Pleonasmum τῦ α, dicitur Poët. pro ἄπω, idem quod, & pro Th. ἀτάω, lædo, &c. V.

'Αβακισκὸς, ὲ, ὁ, exp. tessella pavimenti; apud Athen. l. 5. est quasi diminut. à Th. ἄβαξ ακ☞, ὁ, V.

'Αβάκχευτ☞, ε, ὁ ἡ ἡ, alienus à Baccho, vel Bacchici numinis expers; aut malè bacchans, Euryp. in Oreste; exp. &, valde bacchans; Nonnus autem, ἀβάκχευτον πεφάπεζαν, appellat vino carentem; ex α priv. & βακχεύω, f. εύσω; unde βακχευτὴς, & βακχεύτικὸς, q. d. bacchativus, vel bacchicus, &c. V.

'ΑΒΑ'ΛΗ, inutilem, languidum Lacones vocant, ἀργεῖον, ναθερὸν; unde ἄβαλις, exp. oliva mala; μαχθηρὰ ἐλαία; Hesych.

'Αβάστακ☞, ε, ὁ ἡ ἡ, q. d. importabilis; portatu impossibilis; ut ἀβάστακτον φορτίον, onus vix portandum; unde adv. ἀβαστάκτως, ita ut portari non possit; Hesych. ex α priv. & βαστάζω, f. Dor. βασάξω, &c. V.

'Αβδέλυκτ☞, apud Æschyl. opponitur (scil. cum α priv.) simplici βδέλυκτὸς, execrabilis, &c. V.

'Αβελτέρι☞, dicitur pro ἀβέλτερ☞; Eust. ex Herodiano. Item, ἀβελτερία, vel potius ἀβελτηρία, ἡ, stoliditas, stultitia; amentia, vesania; Plut. & pro ignorantia quæ prudentiæ opponitur, sæpe occurrit apud Demosth. Item ἀβελτέρως, adv. stolidè, stultè; Plut. Omnia ab ἀβέλτερ☞, ε, ὁ, stultus, vecors; Simplicius in Epictetum, ait ἀβέλτερον, appellari quempiam, ὅτε ἐκ ἔχει τίνι συγκρινόμεν☞ βελτίων φαίνεται, i.e. quum non habet cui collatus, melior videri possit; & apud Athen. ἀβέλτερ☞ & ἔμφρων, opponuntur; ex α priv. & βέλτερ☞, præstantior, &c. V. Item ἀβελτεροκόκκυξ, γος, ὁ, ἡ, stolidus, vanus; ex ἀβέλτερ☞ & κόκκυξ, ὁ, V.

'Αβλαστὴς, ὲ☞, ὁ ἡ ἡ, non germinans, sine germine; non pullulans, infœcundus; item ἄβλαστ☞ & ἀβλάστητ☞, idem; germinare non valens; Theophr. ex α priv. & βλαστὴ, ἡ, seu βλαστὸς, ὁ, à βλαστάνω, germino; item nascor, originem duco; item produco, &c. V.

'Αβλαυτ☞, exp. excalceatus, discalceatus; qui nudis pedibus incedit; Hesych. ex α priv. & βλαῦται αἱ, V. Item ἀβλεμὴς, exp. inaudax, ignavus; injucundus, dissolutus; Helych. ex α priv. & βλεμαίνω; quod leonum dicitur esse proprium, & significare, terrere vel solo aspectu; aut huc & illuc versis oculis circumspicere, &c. V. Item ἀβλεννὴς, muco carens; sed apud Athen. l. 7. est pisces nomen: ex α priv. & βλέννα, ἡ, frigidus humiduſq; succus, quem φλέγμα vocant; vel potius crassior pituita, quali è cerebro per palatum & nares descendit, &c. V.

'Αβλεπέω, ῶ, f. ήσω; non video, non intueor; oculos averto; apud Suid. Item cæcutio; sed exp. & pecco, delinquo; atque inde verbale, ἀβλέπημα, peccatum, delictum; ab ἀβλεπὴς, quod V.

'Αβληχὴς, ὲ☞, ὁ ἡ ἡ, balatus expers; in Epigr. ex α priv. & βληχάομαι, f. ήσομαι, ovium & caprarum vox propria; sed Aristophanes in Vespis, ad pueru'orum vagitum etiam transtulit, &c. V. Item ἀβληχρὴς, ὲ☞, ὁ ἡ ἡ, imbecillus, invalidus, infirmus; idem quod ἀβληχρὸς; unde ἀβληχρὰ νόσ☞, exp. morbus non vehemens, seu lentus, aut remissus, & quasi languidus morbus; apud Plut. in Pericle. Sed ἄβληχρ☞, exp. & robustus, validus; Etym. & in hac signif. α, est privativum; in illa autem, supervacaneum, &c. V.

'Αβὸητ☞, ε, ὁ ἡ ἡ, tacitus, silens, mutus;

tus; q. d. clamore carens; unde adv. ἀδοντί, tacitè; sine clamore; ex α priv. & βοάω, f. ήσω, unde βοὴ, ἡ, & βόης, ὁ, &c. V.

'Αδολήτωρ, & ἄδολις, idem quod ἄδολος, quod exp. juvenis, obid, quòd dentes nondum amiſit; Bud. & Ariſtot. Suidas autem ait, ita etiam dici pullum, qui nondum habeat dentem γνάμενα; ex α priv. & βόλος, ὁ, ſeu βολὴ, ἡ, unde βολέω, ῶ, &c. V.

'Αδοσκὴς, έος, ὁ, ἡ, non paſtus; jejunus; ex α priv. & βόσκω, V. Item ἄδοτος, paſcuis carens; in quo pecudes paſci nequeunt; vel etiam, qui depaſtus non eſt; Heſych. ex α priv. & βοτὸς, ὁ, &c. V.

'Αδυλέω, ῶ, f. ήσω; exp. nolo; Plat. de rep. 4. & Dem. Epiſt. 3. Unde ἀδύλητος, ος, ὁ ἡ ἡ, qui non vult; item ἀδέλητον, quod nolumus, ſeu quod præter voluntatem accidit; involuntarium; cui opponitur βελητόν; apud Plat. de Leg. 5. unde ἀδέλητα πράγματα; dicuntur adverſæ res; & ἀδέλητος βίος, exp. vita non placens, nec optabilis; atque inde adv. ἀδελήτως, involuntariè; non ex animo, præter voluntatem: cui opponitur ἐκ βελήσεως, apud Dem. omnia a Th. βέλομαι, f. λήσομαι, unde βελητὸς, ὁ, &c. V.

'Αδελος, ος, ὁ ἡ ἡ, conſilio carens, conſilii expers, inconſultus, inconſideratus; imprudens, non circumſpectus; ſed ſignif. & κακόβουλον, i. e. conſilio malo utentem, vel præditum; atque inde adv. ἀδελεί, idem quod ἀδέλως, imprudenter, ſtultè, imperitè; ſine conſilio; unde compar. ἀδελότερον, inconſultius, imprudentius; & ſuperl. ἀδελότατα, inconſultiſſimè; ut & ἀδελία, ἡ, incogitantia, imprudentia, temeritas; exp. & amentia, ſtultitia; item pro δυσβουλία, ſeu κακοβουλία; apud Soph. &c. V.

'Αδέητος, ος, ὁ ἡ ἡ, exp. egenus; non habens unde paſcatur; vel non habens pecora; ut ἀδέητος ἀνήρ; apud Heſiod. ex α priv. & βοτὸς, ὁ, V.

'Αβεροδέλλη, ης, ἡ, pellex, ſeu concubina; ex ἄβερος, ἡ, & δέλη, ἡ, a Th. δέλλω, ὁ, &c. V.

'Αβρεμὲς, έος, ὁ ἡ ἡ, fremitus, ſeu ſtrepitus nullos edens; ex α priv. & Th. βρέμω, V. Item ἀβρίζομαι, idem quod ἀβρύομαι, ornor, niteſco; cultum mihi comparo; item inſoleſco, magnificè me infero, &c. V.

'Αβρικτος, vigil, inſomnis; item ſurdaſter, ex α priv. & βρίζω, f. ίσω vel ίξω, &c. V.

'Αβρεβάται, molli inceſſu utentes; ſic cognominati ſunt Perſæ; ex ἁβρὸς & βαίνω, f. βήσομαι, a βάω; unde βατὴρ & βατέω, &c. V. Item ἀβρόβιος, exp. mollem & delicatam vitam agens; molliter & delicatè vivens, &c. V. Item ἀβρόγεως, exp. molles edens gemitus, &c. V.

'Αβρόβιος, mollibus dapibus, ſeu cibis delicatis inſtructus; ex ἁβρὸς & βίος, ὁ, V. Item ἀβροβιότης, ἡ, vita delicata, vita mollis; vitæ mollities, ſeu lautitia; delicata, ſeu lauta victus ratio; Suid. Unde ἀβροβιωτόομαι, ώμαι, vitam mollem & delicatam ago; delicatâ victus ratione utor, &c. Vide ἀβροδιαιτος.

'Αβροείμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, qui delicatis ac mollibus, necnon ſplendidis induitur veſtimentis; Etym. ex ἁβρὸς & εἷμα, τὸ, V. Item ἀβρόκαρπος, ος, ὁ ἡ ἡ, molles & delicatos ferens fructus; ex ἁβρὸς & καρπὸς, ὁ, V.

'Αβρομίτρης, ου, ὁ, molli delicatáque redimitus mitrâ; ex ἁβρὸς & μίτρα, ἡ, V.

'Αβροπλώκες πέπλοι, dixit Lycophron, molli & ſubtiliſſimo ſtamine contextos peplos; ex ἁβρὸς & πλώκη, ἡ, ſeu πλῶκος, ὁ, &c. V. Item ἁβρόπλοκτος χαίτη, dicitur coma molli & opulento ornatu decorata; apud Euryp. in Iph. Taur. ex ἁβρὸς & πλέκω, ὁ, V.

'Αβροτήμων, ονος, ὁ, ἡ, peccator, peccatrix; item ἁβροτῖνη, ἡ, peccatum; utrumque ab ἁβροτέω, ῶ, f. ήσω; quod exp. & pecco; ſic & ἁβροτάξις, εως, ἡ, aberratio, deflexio de viâ; Euſt. eſt verbale ab ἁβροτάζω, f. ξω, quod exp. aberro in via; & omnia, ab ἁβρότη, ἡ, quod Suidas deducit παρὰ τὸ ὑστερεῖσθαι βροτῶν, i. e. quòd, nox privata ſit mortalibus, &c. V.

'Αβρότης, ητος, ἡ, mollities, deliciæ, luxus; a Th. ἁβρὸς, ὁ, V.

'Αβροτίνιον, & ἁβροτινίτης, ου, ὁ, confectus ex abrotono; ut ἁβροτόνινον ἔλαιον, ſive μύρον & ἁβροτονίτης οἶνος; Dioſc. ab ἁβρότονον, τὸ, herba ſeu planta perpetuò virens; & ſic nominata, διὰ τὸ ἀεὶ ὄψιν φαίνεσθαι ἁβρὸν ἢ ἁπαλὸν; quòd aſpectu ſit mollis & tenera, &c. V.

'Αβρόχαιτος, ος, ὁ, idem quod ἁβρεχαίτας, mollem habens jubam, ſeu cæſariem; Epith. Apollinis in Epigr. &c. V. Item ἁβρόχιτων, ὁ ἡ ἡ, molli indutus tunica; & in malam partem, molliter veſtitus; ex ἁβρὸς & χιτὼν, ὁ, vide.

'Αβροχία, ἡ, ſiccitas humoris aut imbrium penuria; ab ἁβρόχος, non madefactus, ſiccus; & interdum ſignif. etiam ἀνομβεσία; i. e. imbre, ſeu pluviâ carentem, &c. V.

'Αβρωα, τὰ, Heſychio ſunt συκάμινα μέλανα, &c. V.

'Αβρομος, graviter olens, fœtidus; nam βρομᾶσθαι, de leonibus, hircis, atque id genus aliis animantibus graviter olentibus, dicitur; & α, hic auget; item non vitoſus, nec terri odoris; atq; ſic α, privat; Etymol. ſic exp. ἄβρομοι οἱ ἀγαν βρομῶντες, ὁ ἐστιν ηχοῦντες; παρὰ τὸ βρέμω, quod τὸν ἦχον ſignificat; unde ἄβρομοι ἰχθύες, dicuntur apud Athen. i. e. ἰχθύολοι, ἰχθυοπῶλαι; atque his opponuntur ἐβρομώδεις, q. d. falſuginem marinam redolentes; ſicut & ipſum mare, apud Dioſc. dicitur ἄβρομον γίνεσθαι; i. e. virus deponere, & falſuginem, ut interpr. Bud.

'Αβρῶς, molliter, delicatè; feſtivè, magnificè, &c. Apud Euryp. eſt adv. à Them. ἁβρὸς, V. Sed ἁβρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, exp. non exeſus, non adeſus; in Epigr. Item ἁβρωσία, ἡ, cibi penuria; Poll. ex α priv. & βρώσκω, f. όσω; unde βρῶσις, εως, ἡ, &c. Vide.

'Αβυσσος, ος, ὁ ἡ ἡ, profundiſſimus; propriè, fundo carens; ſicut & ἄβυστος, idem etiam ſign. f. ut λίμνη ἄβυσσος; lacus, ſeu palus fundo carens; apud Ariſtoph. in Ran. & ἄβυσσον βάθος, immenſa profunditas; ſic & ἄβυσσα χάσματα; apud Euryp. & ἄβυσσον πέλαγος; apud Æſchyl. quidam tamen, non à βυσσὸς deducunt; ſed à βύω, tego, operio; & α intendendi vim habente; ut ſit locus, qui à multitudine aquarum operitur; item ſubſtantivè poſitum, exp. abyſſus; vorago aquarum immenſæ altitudinis, &c. Vide Them. βυθός. Item, ἀβύρσυτος δορὴ, dicitur, non concinnata pellis; ex α priv. & βυρσεύω, f. σω, &c. V.

'ΑΒΥΡΤΑ'ΚΗ, ης, ἡ, barbaricum quoddam edulium, ex porris, cardamo, granis mali punici, & ejuſmodi aliis, quibus ineſt τὸ δριμύ; apud Athen. l. 3. & Plut. Symp. 4. ἀβυρτάκιλλα hanc καρυκείαις annumerat. Item ἀβυρτακοποιὸς, qui edulia abyrtacas conficit; Athen. l. 9. ex præced. ἀβυρτάκη & ποιέω, &c. V.

'Αβυστος, vide ſuprà cum ἄβυσσος.

'Αβῶς, qui nullam vocem edit; Heſych. comp. ex α priv. & βῶσαι. Ion. pro βοῆσαι, à Them. βοάω, &c. Vide.

'Αγαθίζομαι, bona dico; ut δεῖ τὰς ἑταίρας καλαθίζομένας λαθεῖν, apud Ariſtoph. a Th. ἀγαθὸς, ὁ, V. Item ἀγαθικὸς, ὸν, ὁ, probus; unde in neut. plur. ἀγαθικὰ dicuntur proba; i. e. rectè & cum virtute facta, vel dicta; itidem ab eod. Th. ἀγαθὸς, ſicut &, ἀγαθὶς, ἡ, quod exp. faſciculus filì ſeu ſtaminis colligati; unde ἀγαθῶν ἀγαθίδες, i. e. bonorum glomi; apud Poll. proverbium de opibus eſtructis & affatim cumulatis; ſumptâ Metaph. à glomere textorio, quod ex plurimis filorum convolutorum gyris conſtat; & apud Suid. Legitur etiam ἀπὸ ἀγαθῶν ἀγαθίδος; quod proverbium eſſe dicit, ὅτι ἡμῖν εὖ παίζουσιν ἀπὸ ὧν διεπραγμάτευσαν, πλούτεσιν; ac ſi ἀγαθίδες eſſent acervi, ſeu cumuli bonorum, &c. Vide.

'Αγαθοδαιμονίσται, οἱ, exp. parcè bibentes; i. e. ὀλιγοποτοῦντες, qui parcè bibunt à poculo, quod appellabatur ἀγαθὸς δαίμων; de quo vide Suid. Heſych. & Chiliad. Eraſmi: ex ἀγαθὸς & δαίμων, ονος, unde δημονίζομαι, &. Item ἀγαθότης, ητος, ὁ, boni vel bonorum dator; & in fœm. ἀγαθότις, bonorum datrix; ex ἀγαθὸς & δότις, ὁ, &c. V. Sic & ἀγαθοθέλεια, exp. bonorum voluntas; affectus eligendi bona; Suid. ex ἀγαθὸς & θέλω, f. ήσω, &c. V. Item ἀγαθοπρεπὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, & ἀγαθόπρεπος, ος, ὁ, beneficus, benignus, qualem eſſe decet inter viros bonos; unde adv. ἀγαθοπρεπῶς, benignè, ut bonum decet; ex ἀγαθὸς, & Th. πρέπω, quod vide.

'Αγαθοτελὴς, boni efficiens, perfectè bonus; unde ἀγαθοτέλεια, boni efficientia,

entia, perfectio boni; Dion. Areop. ex ἀγαθὸς & τέλω, ῶ, τὸ, V. Item ἀγαθεργὸς, benignus; contractè pro ἀγαθουργὸς; sic ἀγαθεργία, contractè pro ἀγαθουργία, beneficium; item ἀγαθεργέω, ῶ, bene operor; idem quod ἀγαθουργέω; bonum sive bona facio; item beneficus sum, beneficentiâ profequor; sic etiam, ἀγαθεργὴς, pro ἀγαθουργὸς; & ἀγαθεργικὸς; idem quod ἀγαθεργὸς seu ἀγαθουργὸς, &c. V. Item ἀγαθεργοὶ & ἀγαθεργεῖ, dicebantur, qui ex equitibus exeunt quinque quotannis; ut Herodot. narrat; & Suidas ait esse, qui ex Ephoris deliguntur strenuitatis ergo; vide Herodot. l. 5. ab cod. ἀγαθουργὸς, V.

'Αγαθοσύνη, ης, ἡ, bonitas, probitas; bonum; Rom. 15. (huic opponitur πονηρία;) item pro felicitate & rebus fecundis sæpe ponitur; à Th. ἀγαθὸς, ὁ, unde etiam ἀγαθῶς, exp. & utiliter, &c. V.

'Αγάλλω, ut & ἀγαλλόμαι, pro θαυμάζω, admiror; item pro ἐκπλήττω, obstupefacio, vel perterrefacio; item pro μέμφομαι, succenseo, indignor, &c. Sic & ἀγάω, exp. & admirabilis; à Th. ἀγάω, V.

'Αγακλειτὸς, ἔ, ὁ, valde celebris, percelebris; Il. β. ex ἄγαν & κλειτὸς, à Th. κλείω, ομαι, V.

'Αγακτίμβω, exp. valde habitatus, apud Pind. ex ἄγαν & κτιμβῶ, pro κεκτισμένος, part. præt. pass. verbi κτίζω, f. ίσω, quod interdum ponitur pro οἰκίζω, &c. V.

'Αγαλὲς, ὰ, ὸ, pro quo dicitur etiam ἠγαλὲς, & exp. mutilus; ruptus, fractus; cavus; qui facilè frangi potest; à Th. ἄγω, frango, &c. V.

'Αγαλμάτιον, ε, τὸ, statua parva, imaguncula; apud Luc. est diminut. ab ἄγαλμα, ατος, statua; item imago picta; unde etiam ἀγαλματόω, in statuam verto, à Them. ἀγάλλω, quod vide.

'Αγαλματοποιία, ἡ, & ἀγαλματοποιητικὴ, scil. τέχνη, ars conficiendi statuas; & ἀγαλματοποιέω, statuas conficio; omnia ab ἀγαλματοποιὸς, statuarum, seu simulacrorum fabricator; Poll. l. 1. &c. Vide in Th. ἀγάλλω.

'Αγαλματοφορέω, exp. qui in scipso fert rerum imagines, quæ animo percipiuntur; Suid. ex Philone; est part. præs. pass. verbi ἀγαλματοφορέω, ῶ, quod ex ἄγαλμα, ατος, & φορέω, idem quod Them. φέρω, fero, &c. Vide.

'Αγαλόπμω, splendidè, vel magnificè honoratus; Hesych. est per Metathesin literarum, pro ἀγλαόπμω, id vide.

'Αγαμβῶς, mirabiliter, mirificè; cum admiratione; ut ἀγαμβῶς λίγειν; cui oppon. ταπεινῶς λίγειν; Aristot. Rhet. 3. Item exp. etiam, libenter; est adv. ab ἀγάμβω, part. præs. ab ἄγαμαι, quod idem est in prosa, quod in carmine ἀγάομαι, vel ἀγαίομαι; & exp. etiam, laudo, probo; à Them. ἀγάω, V.

'Αγαμήσω, exp. valde consultus; Apollinis Epith. ex ἄγαν & μήσω; quod à μίσδομαι, f. μήσομαι, &c. Vide.

'Αγανάκτησις, εως, ἡ, dolor; seu doloris sensus; item ἀγανακτητὸς, unde ἀγανακτητὸν, indignè ferendum; querendum; Plat. & ἀγανακτικὸς, exp. qui facilè queritur, & ægrè fert casus incommodos; Plat. omnia, à Th. ἀγανακτέω, V.

'Αγανοβλέφαρος, ε, ὁ ἡ ἡ, blanda supercilia, & blandos oculos habens; Athen. l. 13. Sed ἀγανοβλέφαρον, τὸ, à Cello l. 7 c. 7. dicitur, quum inter se palpebræ coalescunt, aperitiq; non potest oculus; seu quum palpebræ cum alto oculi cohærescunt; ex ἀγανὸς, ὁ, blandus; & βλέφαρον, τὸ, &c. V.

'Αγαπητὸς, ἔ, ὁ, dilectus, charus; vel amabilis, gratus, jucundus; item exp. etiam, unicus; ut παῖς ἀγαπητὸς, & & παρθένος ἀγαπητή; & apud Hom. ἀγαπητὸς ἑοῦ; nam filius, qui unicus est, magis diligitur; atque inde ἀγαπητὸς, vim diligendi habens; utrumque à Th. ἀγαπάω, V.

'Αγαπερέως, q.d. valde velociter, celerrimè, perniciissimè; item promptè, libenter; ex ἄγαν & περέως; à Th. πέρω, &c. V.

'Αγαρικὸν, τὸ, est radicis, seu potius fungi arboris nomen; apud Medicos; item est &, ἀγαρικὸν μέλαν; lethalem vim habens; vide Dioscor. l. 3. & 6.

'Αγαθὸς ὴς, ἴος, ὸ ἡ ὸν, viribus supra modum poliens, præpotens; in Epigr. ex ἄγαν & δύνω, ομαι, τὸ, V.

'Αγάστυγος, υος, ὁ ἡ ὸν, prægrandes habens spicas; vel abundans spicis; ex ἄγαν & στάχυς, υος, ὁ, V. Item ἀγάγονος, exp. multis mixtus gemitibus; item multorum causa gemituum; & multis profequendus gemitibus; item exp. &, multùm resonans; Od. μ. ex ἄγαν & γόος, ὁ, à γόω, vide.

'Αγαυριάω, ῶ, valde insolesco; valde me effero; unde ἀγαυρίαμα, τὸ, insolentia, elatio animi; Hesych. Item ἀγαύρισμα, τὸ, genus luctæ esse tradit Eust. Omnia ab ἀγαυρὸς, superbus, insolens; quod Eust. deducit ab ἀγαιὸς, interjecto scil. ρ, &c. Vide.

'Αγαφθεγκτὸς, ὰ, ὸ ἡ ὸν, exp. valde vocalis; ex ἄγαν & φθεγτὸς, &c. V.

'Αγγαφορέω, ῶ, bajulo veluti ἄγγαρος; Suid. Eust. ex Th. ἄγγαρος & φορέω, &c. V. 'Άγγαροι autem, Persico vocabulo dicebantur, οἱ ἐν διαδοχῇ γραμματοφόροι, tabellarii, qui ex successione literas perferunt, Persicâ consuetudine; solebant enim reges Persarum, certis stationibus, dispositos habere tabellarios, & nuntios, quorum alter alteri traderet mandata, ut ita celeriùs perferrentur; Æschylus etiam ἄγγαρον πῦρ, adjectivè dixit, pro ignibus, seu facibus nuntiis; hoc est, pro ignibus, quibus aliquid nuntiatur; atque inde, ponitur etiam ἀγγαρῶ, latiùs, pro quovis, qui aliquid bajulat; & exp. ἀχθοφόρος, ἐργάτης, ὑπηρέτης, &c. Atque inde, ἀγγαρεία, ἡ, dicitur officii illius præstatio; h. e. quum quis ad currendum, vel bajulandum aliquid adigitur; & coacta ac invita servitus; & servitium, quod aliquis vi adactus obit; & ἀγγαρεῖον, ε, τὸ, dicitur ipse cursus angarorum; pro quo Ion. dicitur, ἀγγαρήϊον, Herodot. l. 8. Item ἀγγαρευτὴς, ε, ὁ, qui aliquid angariat, & cogit ad cursum, aut aliquod aliud servitium obeundum; verbale, ab ἀγγαρεύειν; quod exp. cogere ad currendum, seu ferendum aliquid; quoniam cursoribus illis Persarum, quos ἄγγαρους vocabant, fas erat, cujusvis equos, vel naves, aut ipsos etiam homines rapere ad cursum; ut hodie apud Turcas; item ἀγγαρεύω, dicitur idem cum ἄγγαρω, sing. pluralis ἄγγαροι, V.

'Αγγείδιον, ε, τὸ, idem quod ἀγγεῖον, τὸ, vasculum, conceptaculum, i. e. τὸ μικρὸν ἄγγος; Suid. Sed ἀγγεῖον, exp. &, vena, quæ est receptaculum sanguinis; apud Gal. Unde &, ἀγγειώδης, ες, ὁ ἡ ὲν, vasis formam, vel capacitatem habens; & substantivè, τὸ ἀγγειῶδες, exp. capacitas tanquam vasis; omnia à Them. ἄγγος, εος, τὸ, vide.

'Αγγειολογέω, ῶ, venas lego; unde ἀγγειολογία, ipse actus legendi venas; Gal. ex ἀγγεῖον, τὸ, & Them. λέγω, V. Item, ἀγγειόσπερμος, vel ἀγγειοσπέρματος, ὁ ἡ ὸν, vasculo, sive vasculis semen inclusum habens; Theophr. ex cod. ἀγγεῖον & σπέρμα, τὸ, vide.

'Αγγεθήκη, vasorum apotheca; Athen. l. 5. ex ἄγγος & θήκη, ἡ, V. Item ἀγγοπωλεῖον, τὸ, & ἀγγοπωλία, vel ἀγγοπωλίκιον, τὸ, apum favi; seu cellæ; quia in modum telæ structæ sunt; ex ἄγγος & πωλέω, ῶ, V.

'Αγελαιοκομικὸς, ad armentorum curationem pertinens; ut ἀγελαιοκομικὴ τέχνη, Plat. in Polit. ex ἀγελαῖος, à Th. ἀγέλη & κομίζω, à Them. κομέω, &c. V.

'Αγελαῖος, ε, ὁ, armentalis, qui est ex grege; ut βῶς ἀγελαίη; Od. λ. & ἀγελαίη ζώη, quæ Cic. congregata & congregabilia vocat, quidam gregalia, alii socialia; quibus opponuntur, σποραδικά; apud Aristot. Pol. 1. Item trivialis, vilis; ut ἀγελαῖοι ἰχθύες, λίθοι, & ἄστοι; sed dicitur &, de hominibus; ut Lat. gregarius; ut ἀγελαῖοι στρατιῶται; apud Isocr. de Panath. item, ἀγελαῖον, ου, ὸ, locus armenti, i. e. in quo pascitur, seu stabulatur armentum; utrumq; à Th. ἀγέλη, ἡ, V.

'Αγελαιοτροφία, q.d. gregaria nutritio; actio nutriendi gregem, vel greges; unde ἀγελαιοτροφικὴ, scil. ἐπιστήμη, scientia nutriendi greges; Plat. in Pol. à Th. ἀγέλη, ἡ, unde ἀγελαῖος & τροφὴ, ἡ, &c. V.

'Αγελαρχέω, præsum armento, vel gregi Metaphoricè, apud Plut. in Galb. ἀγελαρχῆσαι τῆς παλλακίδος, dicitur ea, quæ præest pellicum gregi; item ἀγελάρχης, armenti præfectus; ut ταῦρος ἀγελάρχης; taurus armenti dux;

qui &, admissarius; Luc. &c. Vide.

'Αγχίθεος, ος, ὁ ἡ ὄν, cui χθιζὸν λη, ἡ, i. e. genus, ortus, seu origo non est; ex α priv. & χθιζὸν λη, ἡ, V.

'Αγώνεια, exp. δυσγένεια; Suid. i. e. ignavia; ex α priv. & γόνος, ου, τὸ, V.

'Αγωσίλας, vocatur orcus; idem quod ἀγησίλαος, & ex iisd. id vide; pro eod. dicitur etiam, ἀγησίλαος, itidem ex iisd.

'Αγιασμὸς, οῦ, ὁ, sanctificatio; verbale, ab ἁγιάζω, f. σω; item ἁγιασία, sanctitas, sanctimonia; itidem ab eod. ἁγιάζω, pro quo dicitur &, ἁγίζω, f. ἰσω, &c. V.

'Αγιόγραφος, ος, ὁ ἡ ὄν, q. d. sanctoscriptus; ut ἁγιόγραφοι πύρακες; apud Dion. Arcop. sacræ scripturæ libri; ex ἅγιος, ὁ, & γραφὴ, ἡ, &c. V.

'Αγκαλιδαγωγὸς, οῦ, ὁ, i. e. qui manipulos, seu fasciculos, (propriè, φρυγάνων) vehit navigio, aut super jumentc; Poll. Unde ἀγκαλιδαγωγεῖν, manipulos, seu fasciculos vehere; ex ἀγκαλὶς, ίδος, & ἀγωγὴ, ἡ, seu ἀγωγὸς, ὁ, &c. V. Item, ἀγκαλιδοφόρος, seu ἀγκαλιδηφόρος, qui manipulos, seu fasciculos portat; & general. bajulus; Poll. Unde ἀγκαλιδοφορεῖν, manipulos seu fasciculos portare; bajulum esse; itidem ab eod. ἀγκαλὶς, ίδος, ἡ, & φορὲς, ὁ, &c. V.

'Αγκαλικὸς, q. d. ulnatim; vel ulnari quadam complexatione; amplexabundè; est adv. ab ἀγκάλη, ἡ, unde & ἀγκαλὶς, idem quod ἀγκάλη, ulna; item fasciculus, quem ἐν ἀγκάλαις, gestare possis; Plut. in Rom. &c. V.

'Αγκιστρεία, ἡ, piscatio, quæ fit hamo; hamatilis piscatus; item ἀγκιστρευτὴς, hamiota; & ἀγκιστρευτικὴ, sub. τέχνη, ars piscandi, ars hamatilis; Poll. Omnia ab ἀγκιστρεύω; quod vide in Th. ἄγκιστρον.

'Αγκιστροπώλης, ου, ὁ, hamorum venditor; ab ἄγκιστρον, τὸ, & πώλης, ὁ, &c. V.

'Αγκτηριάζω, f. σω, anctere constringo; constringo fibulâ, quæ anctер dicitur, ab ἀγκτὴρ, ῆρος, in quo constringimus aliquid, &c. V.

'Αγκυλέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, prær. ημαι, unde ἔφως κεφαυνὸν ἠγκυλημένος, apud Athen. ubi, ἠγκυλημένος, à Bud. exp. manu tenens, quasi jam vibraturus, ut διηγκυλημένος; à Them. ἀγκύλη, ἡ, V.

'Αγκυλιδωτὸν, pro ἀγκύλον ἔχον; apud Hippocr. i. e. ansulatum, sive ansilam, vel annulum habens; à Th. ἀγκύλη, ὐ, quod inter alia, ansam, seu ansulam etiam significat.

'Αγκύλιον, ου, τὸ, hamus catenæ; & in neut. plur. ἀγκύλια, τὰ, dicuntur ancilia, peltæ; genus quoddam scutorum, seu peltarum; Plut. in Numa. Item ἀγκύλιον, dicitur vitium quoddam in lingua, quod & ipsum Thema ἀγκύλη, signif. &c. V.

'Αγκυλοβλίφαρον, τὸ, ex ἀγκύλη, ἡ, & βλέφαρον, τὸ, apud Cels. idem est quod ἀγκυροβλίφαρον, τὸ, id vide suprà. Item ἀγκυλόγλωσσον, ος, τὸ, est vitium linguæ, quod infantibus adnascitur, filum vulgariter nuncupatur; unde in plur. masc. ἀγκυλόγλωσσοι, dicuntur ii, qui hoc vitio laborant; quasi ἀγκύλῳ, sive ἀγκύλιον ἐν γλώσσῃ ἔχοντες; de quo Ægin. & Act. ex ἀγκύλη; & γλῶσσα, ἡ, &c. V.

'Αγκυλόδειρος, collum habens incurvum & repandum; ex ἀγκύλος, ὁ, & δειρὴ, idem quod Th. δέρη, ἡ, &c. V. Item ἀγκυλόμηπις, ιος, ὁ vel ἡ, idem quod ἀγκυλομέτης, ου, ὁ, qui obliqua agitat consilia, ideoque vafer, versutus; ut θεομηθὴς ἀγκυλομήτης; apud Hesiod. in Erg. & ἀγκυλόμητις λύκος, & γυνὴ; apud Nonn. &c. V. Ἀγκυλόεις, εντος, fœm. εσσα, neut. εν, Poet. pro ἀγκύλος, η, ον, id V.

'Αγκυλόομαι, ώμαι, unde ἠγκυλωμένος, qui morbo laborat ἀγκύλη, & ἀγκύλωσις, dicto; à Them. ἀγκύλη, ἡ, vide.

'Αγκυλόπους δίφρος, apud Plut. in Mario, dicitur sella curulis, in operis & figuræ expressione; ex ἀγκύλη, ἡ, vel potius ἀγκύλος, ὁ, & πῦς, ὁ, &c. V.

'Αγκυλοτόμιον, ου, τὸ, instrumentum chirurgicum, quo τὸ ἀγκύλιον, vel ἡ ἀγκύλη τῆς γλώσσης, vinculum nervosum, quod filum vulgò vocant, in pueris hæsitantibus eximitur; ex ἀγκύλη, ἡ, & τομὲς, ὁ, &c. V.

'Αγκυλοχήλης, ου, ὁ, ἡ ὄν, idem quod ἀγκυλοχείλης, ους, ὁ, ἡ & exp. curva habens labia, seu qui est labris inflexis; Il. π. & Od. π. &c. V.

'Αγκυλόω, ῶ, curvo, incurvo; tortuosum reddo; unde in pass. ἀγκυλόομαι, recurvor, incurvor; atque inde, in part. præt. pass. apud Aristoph. ἠγκυλωμένος ὄνυχας, corvatos, seu curvos habens ungues; item ἀγκύλως, aduncè, tortuosè; adv. & ἀγκύλωσις, incurvatio, recurvatio; item peculiariter, morbus quodam in articulis; apud Ægin. verbale ab ἀγκυλόω, & omnia, à Th. ἀγκύλος, aduncus; incurvus; & σκολιὸς, i. e. tortuosus; ut exp. Hesych. & Metaph. etiam interdum usurpatur, ut Lat. tortuosus; ut ἀγκύλα ἡγεμονήματα ἧβῆ σοφιζῶν; apud Luc. &c. V.

'Αγκυλίζω, f. ίσω, supplanto; verbum est palæstricum; unde verbale, ἀγκύλισμα, τὸ, supplantatio; Suid. utrumque, à Th. ἄγκυρα, ας, ἡ, V.

'Αγκυροβόλιον, τὸ, anchora: Bud. sed Suid. ait esse ferrum navigii; & sunt qui scribant esse instrumentum, ad jaciendam, seu tenendam anchoram; ex ἄγκυρα, & βολὴ, ἡ, &c. Vide. Item ἀγκυροβολία, ας, ἡ, Gal. & Erotian. exp. ἀγκιστρευτὴ; apud Hippocr. ex ἄγκυρα, & βάλλω, ἡ, vide. Item ἀγκυροχιλία, ας, ἡ, anchoræ retentio; i. e. quâ anchora retinet navem; apud Æschyl. ex ἄγκυρα, ας, ἡ, & ἔχω, cujus comp. varia desinunt in ἔλκω, vel ὐχία, &c. V.

'Αγκυρόω, ῶ, f. ώσω, anchorâ, seu anchoris firmo, aut fundo; & per Metaph. ἀγκυροῦσι λόγοι, dicta fuit oratio Epiphanii, quæ anchoræ vicem præbet, ad fidem Christianam adversus ejus hostes firmandam & fulciendam; est à Them. ἄγκυρα, ας, ἡ, V.

'Αγκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor; per sinus quosdam quasi flexus me verto; de fluvio dictum ab Eust. in Dionys. de situ orbis; est à Th. ἀγκὼν, ῶνος, ὁ, V.

'Αγλαέθειρος, est ex ἀγλαὸς, ὁ, & ἔθειρα, ας, ἡ, &c. Vide. Ἀγλαίζος, exp. optabilis, pretiosus; Hesych. ab ἀγλαίζομαι, id V.

'Αγλαόδωρος, splendidum munus donans, splendide munificus; ex ἀγλαὸς & δῶρον, τὸ, &c. Vide. Item, ἀγλαοθαλὲς, τὸ, Hesychio, est tenerum; comp. ex ἀγλαὸς & θάλλω, præt. med. verbi θάλλω, f. θαλῶ, &c. V.

'Αγλαομητία, præclarum & illustre consilium; Hesych. ab ἀγλαομήτης, quod ex ἀγλαὸς, ὁ, & μῆτις, ὐος, ἡ, &c. Vide.

'Αγλαόπος, præclarè fidelis; Hesych. ex ἀγλαὸς & πιστὸς, ὁ, &c. V.

'Αγλαόπιμος, ὁ ἡ ὄν, splendidè, vel magnificè honoratus; Orph. ex ἀγλαὸς, ὁ, & πιμὴ, ἡ, &c. V.

'Αγλαυρὸν, aff. pro pulchras auras habens; i. e. ἀγλαὰς αὔρας ἔχων; pro quo, factâ Metathesi literarum, dici ἀγραυλὸν, tradit Schol. Nic. ex ἀγλαὸς, ὁ, & αὔρα, ἡ, &c. V. Item ἀγλάευρος, inelegans, invenustus; unde adv. ἀγλαφύρως, invenustè; Athen. l. 10. ex α priv. & γλαφυρὸς, ὁ, V. Item ἀγλαώπης, idem quod ἀγλάωψ; item ἀγλαῶπις, pulchrè oculata; pulchros oculos habens; Plut. omnia ex ἀγλαὸς, & ὤψ, ὠπὸς &c. V. Item ἄγλυκος, idem quod ἀγλυκὴς, minimè dulcis; propriè, musteam dulcedinem non habens; & Metaph. pro injucundo, &c. V.

ΑΓΛΑΪ'Η, apud Hippocr. exp. ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος ἑλκὶς: i. e. subalba cicatrix in oculis; Gal.

'Αγλιχρὸς, ὸν, ὸς ὴ, ὸν, non lentus, non viscosus; ex α priv. & γλίχρος, ου, ὁ, V.

'Αγλωσία, ας, ἡ, q. d. elinguitas, obmutescens taciturnitas; est ab ἄγλωσσος, idem cum ἄλαλος, elinguis; item qui loqui non potest, qui obmutuit; item dicendi imperitus; item barbarus; ut apud Soph. in Trach. ἐγὼ Ἕλλας, ἐτ' ἄγλωσσος, nec Græca, nec barbara, sic &, dicitur etiam, ἄγλωσσος ἀυλὸς; i. e. tibia linguam non habens; ex α priv. & γλῶσσα, & Atticè, γλῶττα, ἡ &c. V.

'Αγναπόπολεμοι, vel potius ἀγναμπόπολεμοι, dicuntur, in bello nec mites, nec vulneribus flexibiles; Hesych. ex ἄγναμπτος, inflexibilis; qui flecti nequit, rigidus: & πόλεμος, ὁ, &c. V.

'Αγναπτος, idem quod ἀκναπτος, id vide.

'Αγνεῖμα, τὸ, idem quod ἁγνεία, ἡ, apud Euryp. puritas, castimonia; & in activa signif. expiatio, lustratio; item ἁγνευτικὲς, ῆ, ὸ, castitaris aliquid habens; castitatem aliquatenus servans; unde in neut. plur. ἁγνευτικὰ ζῶα, Aristot. opponit τοῖς ἀφροδισιαστικοῖς; i. e. casta libidinosis; item ἁγνευτήριον, ου, τὸ, locus religiosus, in quo, animi à cona-

contagionibus vitæ civilis purgantur; Greg. omnia ab ἀγνίζω, castitatem, sive castimoniam colo, ut faciunt sacerdotes; Hesychius ait significare, purus sum à rebus venereis, & à mortuo; & cum genit. purus sum & impollutus, seu abstineo hac vel illâ re; Plut. & in activa etiam signif. pro ἁγνίζω, purum reddo, expio, lustro; ut ἁγνίσειν πᾶν πόλιν; apud Antiph. à Th. ἁγνὸς, ὁ, V.

'Αγνιστήριον, ου, τὸ, locus, ubi fit expiatio, vel id, quo fit expiatio; item ἁγνίστης, ου, ὁ, expiatus à scelere; aut qui expiavit aliquem; Hesych. ut ἀγνίτης ἅλς, divinum sal; apud Lycophr. verbalia ab ἁγνίζω, f. ίσω, &c. V.

'Αγνοέομαι, ῶμαι, ignoror; est pass. ab act. ἀγνοέω, q.d. non intelligo, non cognosco; unde verbale, ἀγνόημα, signif. peccatum per ignorantiam, aut imprudentiam commissum, &c. V. Item 'Αγνωτέον, ignorandum est, nesciendum; verbale gerundivum, ab eod.

'Αγνοπίλος, dicitur, pro simplici ἁγνὸς, sed exp. propriè, qui castè & pudicè versatur; ex ἁγνὸς, ὁ, & πολέω, cujus comp. varia desinunt in πόλος, &c. V.

'Αγνός, ἡ, ὸν, q.d. viticeus, est à Th. ἄγνος, ου, ἡ, frutex quidam in arborem assurgens, qui Lat. vitex; ita dictus, ab ἁγνὸς, quoniam, matronæ, Thesmophoriis, Athenienses castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt; Dioscor. l. 1. c. 136. & ex eo Plin.

'Αγόνατος, ος, ὁ ἡ ὸν, genu carens, cui non est genu; non geniculatus; ex α priv. & γόνυ, γόνατος, τὸ, V.

'Αγνὸς, ος, ὁ ἡ ὸν, exp. non natus, cui γονὴ, vel γόνος, non est infœcundus, sterilis; (cui oppon. γόνιμος, V.) Unde etiam, ἀγονία, ἡ, omnia ex α priv. & γόνος, ὁ, seu γονὴ, ἡ, &c. V.

'Αγονόμοχθος, mulus, sive mula; est comp ex ἄγονος, & μόχθος, ὁ, &c. V.

'Αγὸς, luctus expers, qui non lugetur; ex α priv. & γόος, ὁ, luctus; à Th. γοάω, &c. V.

'Αγοράζω, exp. in foro versor; atque inde, mercor; & sic, est ab ἀγορὰ, forum rerum venalium; sed ἀγοράζω, exp. & consulto, delibero; & sic est ab ἀγορὰ, forum judiciale, nàm propriè, dicitur de deliberationibus quæ fiunt ὡς τῇ ἀγορᾷ; i. e. in foro judiciali, &c. V.

'Αγοραίας, q.d. circumforaneè, atque inde, scurriliter, non graviter; Plut. est adv. ab ἀγοραῖος, in foro versans, ad forum rerum venalium pertinens; ut ἀγοραῖος ὄχλος, exp. turba in foro versans, seu circumforanea; unde Aristot. Polit. 4. tertiam urbis partem vocat ἀγοραῖον; quippe, quæ in vendendo, & emendo occupata est; sed exp. & forensis, i. e. ad forum judiciarium pertinens; ut ἵα πνος ἀγοραίᾳ διαφορᾷ; apud Herodian. l. 7. & apud Plut. in Fab. ἀγοραῖος χάρις, exp. forensis gratia; item exp. etiam, forensium rerum peritus; sive forensibus rebus aptus; ut ἀγοραῖος ἢ πολιτικὸς; apud Plut. in Pericle, &c. V.

'Αγοραστὴς, οῦ, ὁ, emptio; verbale ab ἀγοράζω; quod vide. Item ἀγοραστικὸς, κὴ, κὸν, ad emptionem pertinens; quod ab ἀγοραστὴς, emptor; verbalia, itidem ab eod.

'Αγορεύομαι, εύμαι, idem quad ἀγορεύω; verba facio pro concione; ac propriè, in confessu hominum concionor; unde ἠγορέωντο, primo versu Il. δ. videtur esse pro consultabant, aut consultabant simul & concionabantur; vide Eust. Item ἀγορία, f. ίσω, ejusdem cum ἀγορεύω, est significationis; sed in compositione duntaxat usitatum; nisi quis composita, quæ hujus verbi terminationem habent, malit ex ἀγορεύω, deducere, cum Eust. qui παρηγορεῖν, ex ἀγορεύω. format; omnia autem, à Th. ἀγορέω, ῶ, V.

'Αγος-έω, exp. immundus sum, & sordibus inquinatus; unde γατὸς ἵππος ἀγοστήσας ὅπι φάτνῃ; in Il. ζ. est à Th. ἄγος, ους, τὸ, res veneratione digna; item puritas, vel purificatio; & per Antiphrasin, scelus, piaculare crimen, &c. V.

'Αγεαμμος, ος, ὁ ἡ ὸν, lineis carens; ex α priv. & γεαμμὴ, ἡς, V. Item ἀγεάμματα ζῶα, dicuntur animalia, quorum vox nullis exprimi literis valet; inquit Cæl. Rhod. est neut. plur. ab ἀγεάμματος, literarum rudis; qui, nè ipse quidem literarum elementa novit; item literis carens; literis non constans; ut ἀγεάμματος ῥῆσις; apud Athen. l. 10. &c. V.

'Αγεκυλος, dicitur etiam, pro ἀγλαὸς; splendidus, pulcher; apud Nic. in Ther. ubi tamen quidam legunt ἄγλωσσος; (id V.) à Th. ἀγλαὸς, ὁ, V.

'Αγεκυλὸς, ίος, ὁ ἡ ὸν, idem quod ἀγεκυλος; ut ἀγεκυλίῃ κόπτε; apud Nic. quæ fit in agro: atque inde, ἀγεκυλία, ας, ἡ, stabulatio, seu pernoctatio in agro, &c. V.

'Αγεκφα, τὰ, Judæi vocabant quædam, quæ citra librorum monumenta, per manus tradebant vivâ voce, inquit Erasm. ex Chrysost. Item ἀγεκφα ἀδικήματα, dicebantur crimina, de quibus lex non est scripta; Hesych. neut. plur. à sing. ἀγέκφον, V.

'Αγρέμων, ονος, ὁ, qui ex venatione, & captura est; in Epigr. Item ἄγρεμον, ab Æschylo, dicitur, ridicula, vel lampas, aut hasta; ὅπο τῶ ἀγρεύειν ἢ λαμβάνειν; vel ab ἀγρέμων; & omnia à Them. ἀγρεμ, ῆος V.

'Αγρεύομαι, venatu capior; Isiodor. in Epigr. ἀγρευθεὶς δ' ἤρδασε, i.e. captus cepit; est pass. ab act. ἀγρεύω, f. εύσω, præt. ευκα; venor; sive feras, sive aves, sive pisces venatu capio; item capto; per Metaph. ut apud Lat. venor & aucupor; sic dicitur ἀγρεύειν δόξαν; & ἀγρεύω ὕπνον; in Epigr. Atque inde, ἀγρευτικὸς, κὴ, κὸν, venandi peritus; unde Ἄρτεμις ἀγρευτικὴ τῆς θηρείαν, Eust. Item ἀγρεὺς, έως, ὁ, exp. qui est super venationem; i. e. venationi præfectus; Neptuni Epith. apud Luc. omnia à Th. ἄγρα, ας, ἡ, vide.

'Αγρίω, ῶ, f. ήσω, idem quod ἀγριόω; venor, venatu capio; in imperat. ἀγρεῖ, hortandi vim habet, idemque valet apud Poëtas, quod age, agedum; agesis; estque translatum à celeritate, quæ adhibetur in venatione; Il. ε. Od. φ. & sic etiam, in plur. ἀγρεῖτε; Od. υ. Atque inde etiam, ἀγρεσία, ἡ, venatio; itidem ab eod. Th. ἄγρα, ας, ἡ, V.

'Αγριάζω, ferus sum; vel potius ferus fio; ab ἄγριος, ὁ, V.

'Αγριάμπελος, q.d. ἀγρία ἄμπελος; labrusca.

'Αγριελαία, subst. itidem, pro oliva agresti, seu oleastro dicitur; Dioscor. 1. 138. Ab ἀγριέλαιος; idem, agrestis oliva; sed ponitur etiam adjectivè, pro, ex oliva agresti confectus; q.d. oleastrinus; ut σκυτάλιν ἀγριέλαιον; scuticam ex oleastro; in Epigr. &c. V.

'Αγριζομαι, irritor; factum est ὅπο τῆς ἀγριωμένων ζώων; inquit Erotian. qui ἀγριωθῶσιν; apud Hippocr. exp. ἄγρας χάζωσιν; à Them. ἀγρα, ᾶς, ἡ, unde ἀγριόω & ἀγρίω, &c. Vide.

'Αγριμαῖος, ος, ὁ, ferus, ferinus; opponuntur enim, ἀγριμαῖα τοῖς πτωσὶς; ut ostendit Eust. ab ἀγριάζω, V. Item ἀγριώτις, ιδος, pro ἄγριος, agrestis; item pro ἀγριοποιὸς, i.e. ferum, seu feros reddens; feritatem inducens; apud Nic. &c. V.

'Αγριόθυμος, ος, ὁ ἡ ὸν, agresti & fero animo præditus; Hesych. ab ἄγριος; & θυμὸς, ὁ, V. Item ἀγριοκάρδαμον, & λεπίδιον, dicitur à quibusdam, ἣ ἰβηρὶς βοτάνη, herba iberis; apud Æginam quasi nasturtium agreste; Aetio, καρδαμίνη dicitur; ex ἄγριος & κάρδαμον, τὸ, V. Sic etiam, ἀγριοκοκκύμηλα, pruna agrestia; ex ἄγριος & κοκκύμηλον, του, V. Et ἀγριομέλισσα, apis agrestis seu sylvestris; ex ἄγριος & μέλισσα, ης, V. 'Αγριόμορφος, ος, ὁ ἡ ὸν, qui agresti aspectu est, ferinam faciem habens; ex ἄγριος & μορφὴ, ἧς, V. 'Αγριμυρίκη, agrestis myrica, Jerem. 17. ex ἄγριος & μυρίκη, ης, V. 'Αγριπήγανον, του, ruta agrestis, seu sylvestris; ex ἄγριος & πήγανον, τὸ, V. Item ἀγριοπηγεῖς, οἱ, carpentarii; fabri plaustrorum artifices, & ex omnibus agrestibus ligris opera conficientes; ex ἄγριος & πέπηγα, præt. med. verbi πήγνυμι, f. ξω, &c. V. Item ἀγριοποιὸς, ferum reddens, seu efferatum; feritatem inducens; unde apud Aristoph. in Ran. Æschylus dicitur ἀγριοποιὸς; quòd heroas induceret feros & immanes; ex ἄγριος & ποιέω, ῶ, &c. V. 'Αγριοράγανος, o ignarum sylvestre; herbæ nomen, quæ aliàs panace Heracleum; aliàs cunila nominatur; Dioscor. 1. 34. ex ἄγριος & ῥίγανον, τὸ, V. 'Αγριόρνιθες, feræ gallinæ; ex ἄγριος & ὄρνις, ιθος, ἡ, V. Item ἀγριόρροδον, ου, τὸ, saliunca; herba, de qua Plin. l. 21. c. 7. ex ἄγριος & ῥόδον, του, &c. V.

'Αγριοσέλινον, τὸ, apium sylvestre; Dioscor. 3. 78. ex ἄγριος & σέλινον, του V. Item ἀγριοτρύλιες, & ἀγριοφίδες,

uvæ sylvestres, seu agrestes; ex ἄγριος, & σταφὶς, ἰδ. ἡ; unde σταφυλὴ, ἡ; & σταφυλὶς, ἰδ. ἡ, &c. V.

'Αγριοσύνη, ἡ, idem quod ἀγριότης, ἡ. ἡ; feritas, immanitas, cui opponitur ἡμερότης; apud Plat. in Symp. utrumque, ab ἄγριος, ὁ, ἡ; V.

'Αγριόφυλλον, à quibusdam dicitur, peucedanum herba: ut est apud Dioscor. ex ἄγριος, & φύλλον, τὸ; V. Item 'Αγριόφυον, ὁ. ἡ; agrestem, seu ferocem vocem habens: Od. Σ. ex ἄγριος, & φωνὴ, ἡ; V.

'Αγριοχοιρίδια, τὰ, anserculi feri; ex ἄγριος, & χοῖρος, ἰδος; unde χοιρίον, τὸ, &c. V. Item 'Αγριοψωρία, ἡ, scabies fera: ex ἄγριος, & ψώρα, ἡ; vide.

'Αγριπᾶς, seu ἀγριπὸς, oliva sylvestris, oleaster: Suid. ab ἄγριος; V.

'Αγριωπὸς, est comp. ex ἄγριος, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, &c. V.

'Αγριωτὸς, ἡ, ὁ, efferatus; est verbale, ab ἀγριόω, agreste reddo: Item effero, id est, efferatum reddo: sed in passiva voce, & signif. frequentiùs usurpatur ἀγριῶμαι, est ab ἄγριος seu Th. ἀγρὶς, ὁ, &c. V.

'Αγρόβοτος, agros habens pascuis accommodos, est ut & ἀγροβότης comp. ex ἀγρὶς, ὁ, & βοτὸς, ὁ, &c. V. Item 'Αγροβοτῶν, habens vicinum agrum, seu fundum, aut vicinam villam; Plut. ex ἀγρὸς, ὁ, & βοτὸν, ὁ, &c. V. Item 'Αγροδιαιτᾶν, i. e. ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος, ; in agro vitam agens, aut agrestem, seu rusticam vivendi rationem sectans: sed ponitur etiam pro rusticus, i. e. insicitus, illepidus, quod, rusticum vitæ genus tale sit: ex ἀγρὸς & δίαιτα, ἡ; vitæ genus, &c. V. Item 'Αγροδόστης, ὁ, ὁ, expon. & agrorum dator; ex ἀγρὸς, ὁ, & δόστης, ὁ, &c. Vide.

'Αγροικίζομαι, expon. & rusticè ago, vel loquor, ineptio: Item ἀγροικιδιόομαι, fum ἄγροικος, i. e. sum rusticis & agrestibus moribus; utrumque, ab ἄγροικος, qui in agro vivit; unde ἀγροικία, expon. ἡ περὶ ἀγροίκων ὁμιλία, rusticorum habitatio, seu locus, ubi rustici habitant, &c. V.

'Αγρομήνης, comp. ex ἀγρὸς, ὁ, & μήν, maneo, &c. V.

'Αγρονόμης, ὁ; expon. ὁ ἐν ἀγρῷ διατρίβων, i. e. in agro degens: Hesych. Item, ἀγρονομεῖ μᾶλλον, dicitur, quæ in agro pascitur; in Epigram. at πλάκες ἀγρόνομοι dicuntur planicies, vel æquora campi, aut pratorum, ubi agrestes, agrestiave pascuntur; apud Soph. Item ἀγρονόμος, expon. & in agro pascens; aut agrestia pascens; ut ἀγρονόμοι νόμφαι; apud Hom. Od. ζ. Sed expon. & in agro versans, seu commorans; ex ἀγρὸς, & νέμω, pasco: Item colo, habito; unde νομὶς, ὁ, &c. Vide.

'Αγρότερος, ὁ, ὁ, agrestis, rusticus; ut ἀγρότερα ἐλαία, in Epigram. ἀγρία, agrestis olea; sed expon. & ferus, unde Homerus, & αἶγας, capras, & ἡμιόνους, mulas, ἀγροτέρας vocat, ad differentiam cicurum, at ἐλάφους, cervas, idem Hom. dicit ἀγροτέρας, quòd naturâ agros, & sylvas colant; sic Diana cognominatur ἀγροτέρα, Il. φ. q. d. sylvicultrix: Item ἀγροτῖρις, feræ, gen. sing. &c. V.

'Αγρότις, ἡ, rustica mulier; i. e. ruri educata; unde & in Epigram. ἀγρότιδα κόρην, pro Diana: Item expon. & venatrix; ut ejus masc. ἀγρότης, vir rusticus; expon. etiam, venator, ab Hesych. &c. V.

'Αγροσῖνος, venator: Item rusticus; idem quod ἀγροσίτης, & ἀγροσίτωρ, quod expon. & operarius; & omnia ab eod. verbo ἀγροάω, idem quod ἀγρεύω, & ἀγρεύω; & de omni genere venationis dicitur; ut de piscium venatione; Od. ι. ἰχθῦς ἀγροάουσι, & omnia, ab eod. Them ἄγρα, ἡ, &c. V.

'Αγυάτης, Apollo dictus, eadem signif. quâ ἀγυιεὺς, id vide. Item 'Αγυάτης, ιδ. ου, ὁ; ut ἀγυάτιδες θεράπαιναι, aræ pro foribus in gratiam Agyrei Apollinis erectæ; qui ante portas colebatur: ut ἀλεξίκακος, inquit Eust. utrumque, ab ἀγυιεὺς, έως, ὁ, ara, stans pro foribus, formam columnæ habens; vel ut alii columna, in summa parte acuta, & Apollini sacra; unde Apollo etiam ipse sic nominatur, quasi viis præpositus urbanis; vel quia in viis colitur, q. d. viarcus; in accus. pl. facit ἀγυιάς, & ἀγυᾶς, per synæresin, vel per synalœphen; ut apud Aristoph. & Dem. κιονᾶν ἀγυᾶς; omnia, ut & ἀγυιὰ, à Them. ἀγυὰ; unde in pl. fœm. ἀγυαὶ, expon. vici, & viæ, eâ signif. quâ dicuntur viæ urbis pro vicis; à Suida autem, expon. αἱ ὁπωσοῦν ὁδοὶ; i. e. longæ viæ: quod non habeant γυῖα, i. e. membra, nec κάμψεις, flexus, aut anfractus, &c. V. at ἄγυια, expon. membris truncus & mutilus, manibus præcipuè & pedibus, & sic, est ex α priv. & γύον, τὸ, &c. Vide.

'Αγυρισμὸς, ὁ, ὁ, congregatio, collectio; verbale, ab ἀγυρίζω, idem quod ἀγυρέω, in unum cogo & colligo, &c. Vide Them. ἀγυρις.

'Αγυρτώδης, idem quod ἀγυρτικὸς, pertinens ad ἀγύρτην, vel qualis est ἀγύρτης; ut ἀγυρτικὴν πλῆθος, turbi & multitudo πᾶν ἀγυρτικὸν; Plut. & ἀγυρτικαὶ λογοποιΐαι, quales sunt circulatorum; utrumque ab ἀγύρτης, is qui congregat, & cogit in unum, ὁ ἀγείρων, & peculiariter, qui populum congregat: Hesych. & Suid. Unde ἀγύρται, nominantur etiam circulatores, & præstigiatores circumforanei, qui congregatâ multitudine, pharmaca aliqua ostentant; eaque prædicantes divendunt, misere simplici populo imponentes, Eust. sic etiam, nominantur ii, qui oppida circumeunt, & divinandi peritiam jactant; Suid. sed adjectivè quoque expon. pro συρφετώδης, confusaneus: Item Φιλοκερδὴς, item ἰδιώτης; Hesych. & Suid. Item ψευσαίτης, ἐπαίτης, πλάγος, mendicus, qui circumit, & stipem petit; apud eosd. & in Epigram. Item ἀγυρτὴς, ᾶ, ὁ, congregatus, collectus; omnia, à Th. ἄγυρις, multitudo collecta; παρὰ τὸ ἀγείρειν, unde ἀγορὰ, & ἀγορὶς, atque indè Æolicè mutato ο, in υ, ἄγυρις; ut tradunt Grammatici, &c. Vide.

'Αγχωρᾶς, ὁ, ὁ, idem quod ἄγχωρος; id vide.

'Αχίμαχος, idem cum ἀχίμαχος, quod expon. etiam, pugna ἱππατὰ præstans: Il. β. Sic ἀχίμαχα ὅπλα, dicuntur arma, quibus cominùs pugnatur: ex ἄγχι, & μαχὴ, ἡ, &c. V.

'Αχίχωρος, ὁ, ὁ ἡ, propriè expon. terræ nostræ vicinus; ex ἄγχι, & χῶρα, Poët. χῆρα, cujus varia comp. desinunt in ειος, &c. V. Sic & 'Αχίζυγος, ὁ, ὁ, ἡ; propriè expon. arvis nostris vicinus; ex ἄγχι, & ζύγα, ἡ, &c. Vide.

'Αχιθάλασσος, seu ἀχιθάλαττος, mari vicinus, maritimus; Poll. ex ἄγχι, & θάλασσα, ἡ; V.

'Αχίθρονος, ὁ, ὁ ἡ, sedem propinquam, aut solium propinquum habens; Nonn. ex ἄγχι, & θρόνος, ὁ; V.

'Αχικλόθος, ὁ, ὁ ἡ; qui propè viam est; Nonn. ex ἄγχι, & κέλοθος, ἡ; V.

'Αχίνους, contractè, pro ἀχίνοος; quod propriè expon. q. d. qui in propinquo mentem habet, perspicax; ut & ἀγχίνοια, ἡ; expon. ingenii acumen, sive actimonia, quâ cujusque rei causa, non longo tempore considerata reddi potest; Aristot. Post. An. l. 1. c. 22. Unde & ἀχινόως, adv. solerter, sagaciter, ingeniosè; apud eund. &c. Vide.

'Αχίπλους πόρος, navigatio, quâ propinqua tantùm loca permeantur; i. e. brevis, & non longinqua; Eurip. in Iph. Taur. ex ἄγχι, & πλόος, contractè πλοῦς, &c. V. Sic & 'Αχίπορος, ὁ, ὁ ἡ; expon cujus meatus, sive viæ propè sunt, vel in propinquo; ut ἀχίπορος γῆρα, apud Nonn. unde in Epigram. ἀχίπορος κόλακες, expon. adulatores semper comitantes eos quibus adulantur; ex ἄγχι, & πόρος, ὁ, &c. V. Item 'Αχίπλους, propriè, expon. prope nos pedem habens, adstans; i. e. ὁ παρεστὼς ἢ συνέζυγος; Hesych. ex Euryp. in Iphig. Taur. (ubi tamen à quibusdam legitur ἀχίπλους,) ex ἄγχι, & πῶς, ὁ; V. Item 'Αχίπολις, urbi propinquus; Nonn. ex ἄγχι, & πόλις, Poët. pro πόλις, &c. V.

'Αχίπορος, ὁ, propriè, expon. è propinquis, seu propinquo sanguine satus, consanguineus; ex ἄγχι, & πορεὰ, ἡ; seu πορὸς, ὁ, &c. V.

'Αχιστεῖον, ὁ, τὸ; idem quod ἀχιστεία, ἡ, propinquitas generis, cognatio; sed expon. etiam jus succedendi ab intestato: Item ἀχιστικὸς, ὁ, ὁ, adject. ad ἀχιστείαν, seu cognationem pertinens, omnia, ab ἀχιστεύω, vel ab ἄχιστα, &c. V. Item 'Αχιστίνος, ὁ, ὁ, vel ἀχιστιῶτος, q. d. propè stans: Il. ε. Eust. admonet vocis hujus antepenultimam per η, scribi, ut ab ἄγχι, & ἑστᾶναι factam, mutando ε, in η; quum cætera derivata ab ἄγχι, servent ειος, ι; vel est itidem ab eod. ἄχιστα; V.

'Αχονιμμῶν, ὁ, ὁ, ad laqueum pertinens; ut ἀχονιμμῶν θάνατος, mors laqueo

laqueo illata, ab ἀχόνη, ἡ; V.

Ἄχορος, & Ion. ἄχερος, conterminus, vicinus: Suid. ex ἄζω, & ὄρος, ὁ, &c.

Ἄχρεστα, ἡ, anchusa herba; de qua Dioſc. l. 3. 23. quidam ἀχέτη vocant, ad differentiam participii ἀχέστα, dicta videtur, παρὰ τὸ ἄχειν, quod habeat vim ſuffocatoriam & ſtrangulatoriam; unde ἀχεστίζω, anchusâ inficio, anchusâ fuco & coloro, &c.

Ἀγωγὸς, ὁ, ſubſt. expon. aquæ ductus; ut ἀγωγὸς δημόσιος, aquæ ductus publicus: ab ἀγωγὸς, ὅ, ὁ, ἡ; quod expon. ὁδηγὸς. Item educendi, eliciendi, aut ciendi; vel adducendi, attrahendi, aut illicendi vim habens; utrumque ab ἀγωγὴ, ἡ; ductus, adductio, & abductio: Item portatio, ſeu importatio vectio, vectura, advectio; & omnia ab ἄγω, duco, &c. V.

Ἀγῶνα παρέχειν, Eſa. 2. 7. pro moleſtiam exhibere; Grammatici hanc vocem deductam putant, ex γωνία, & α priv. ut ſit, ὁ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπου, & proinde, κυκλοτερὴς; vel a verbo ἄγω; i. e. fero, quod afferat moleſtiam, &c. V.

Ἀγωνιάζω, idem quod ἀγωνιάω, atque id, idem quod ἀγωνίζομαι, in certamen venio: Item certo judicio; ut qui cauſam orat apud judices; cauſam dico, periclitor judicio: à Them. ἀγὼν, ῶνος, &c. V. Item Ἀγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui certat gymnica certamina, athleta, pugil: ut apud Plut. ἵπποι ἀγωνισταί, equi certatores; i. e. ad certamina exercitati; & cum genit. apud eund. Plut. ἀγωνιστὴς ἀληθείας, expon, propugnator veritatis: Item actor ſcenicus, ludio, hiſtrio; atque inde, ἀγωνιστικὸς, ἡ, ὁ, certatorius, ad ἀγωνισταὶς pertinens: ut ἀγωνιστικὴ δύναμις, apta corporis conſtitutio ad obeunda gymnica certamina: Sic etiam dicitur is, qui aptus eſt ad certamina; ab ἀγωνίζομαι; V.

Ἀγωνοθέτης, exp. certaminis deſignator, propriè, judex certaminum: ex ἀγὼν, ὥνος, & θέτης, ἡ, &c. V.

Ἀδαΐσχυντος, expon. cui fax prælata non eſt; cui face nemo præluxit; ex α priv. & δᾴς, facem, ſeu tædam tenens; unde δᾳδαγχέω facem præfero, &c. V.

Ἀδαὴς, incognitus: ut & ἄδηλος, ignarus, imperitus: ex α priv. & δαῶ, diſco, &c. Vide.

Ἀδαίς, non divifus; ex α priv. & δαίω, divido, &c. V.

Ἀδαμαντόδετος, ος, ὁ ἡ, ἡ, expon. adamante ligatus, ſeu vinctus; q. d. compactus clavis adamantinis; ab ἀδάμαντος, ὁ; vel ab ἀδάμας, αντος, ὁ; & δέομαι, unde δετὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀδαμαντοπέδιλος, adamantina habens calceamenta; Plut. ex ἀδάμας, αντος, & πέδιλον, τὸ, &c. Vide.

Ἀδάμας, αντος, ὁ, adamas: ita dictus lapis, à duritie quaſi indomita: Item ἀδάμαστος, indomitus, qui domari nequit, & interdum, qui domitus non eſt; unde metaph. ἀδάμαστος, expon. quæ nondum nupſit; quaſi, quæ nondum ſubacta ſit, ad ferendum mariti jugum: ut ἀδάμαστος θεὰ, apud Soph. i. e. Minerva; poteſt etiam exponi, non compreſſa, ſicut & ἄδμης; ſic & ἵπποι ἀδμῆτες ἔτι καὶ ἄζυγες; Luc. ex α priv. & δαμάζω, -ομαι; idem quod Them. δαμάω, &c. Vide. Sic & Ἀδαμὴς, expon. validus, durus; ex iiſd.

Ἀδαξέω, pruriginem moveo, ſeu pruritum excito; idem quod, & pro ὀδαξέω, & ab eod. id vide. Sic & Ἀδάξω, prurio, appeto, cupio; & in paſſ. ἀδάξομαι, mordeor, more eorum qui pruriunt: Item ἀδαξάομαι, idem; itidem, idem quod, & pro ὀδάξομαι; id vide.

Ἄδαπτος, eſt comp. ex α priv. & δαπὸς, à Them. δάπτω. fut. ψω, &c. Vide.

Ἀδαχεῖν, expon. pruriginem excitare, titillare, vel ſcabere, ſcalpere; idem quod, & pro ὀδαξέω, ῶ; id V.

Ἀδδὴς, Poët. eſt pro ἀδὴς, εῖος, ὁ ἡ; quod expon. metu carens, metus expers; liber omni metu, qui non timet; ut παῖδες ἀδεεῖς, metu vacui: ex α priv. & δέος, εος, τὸ; V.

Ἀδείστερος, metu liberior, ſecurior, minus periculoſus; eſt compar. ab ἀδὴς; id V.

Ἀδίκαστος, expon. ἀδωροδόκητος; ut κριτὴς ἀδίκαστος; i. e. judex æquus; ex α priv. & δικάζω, quod vide in δικάζω.

Ἀδελφὴ, ſoror, germana: ut ὁμομήτρεια ἀδελφὴ, ſoror ex eadem matre; Ariſtoph in nub. Item ſimilis, conſtrua: Plat. eſt fœm. à Them. in maſc. ἀδελφὸς, ὁ; V. Item Ἀδελφίδιον, τὸ, fraterculus, diminut. ab ἀδελφὸς; Item ἀδελφικῶς, fraternè; adv. ab ἀδελφικὸς; V. & Ἀδελφίζω, fratrem meum appello, fratris appellatione voco, fratrem eſſe dico; apud Iſocr. ſed ἀδελφίζεσθαι, expon. etiam οἰκειοῦσθαι; apud Hippocr. unde ἀδέλφιξις, fraterna communio, & ſocietas, qualis eſt fratrum; ſeu fraternitas, germanitas; apud Hippocr. omnia itidem, à Them. ἀδελφὸς, ὁ; V.

Ἀδενώδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, glandulofus: ut ἀδενώδης σὰρξ; apud Gal. à Them. ἀδὴν, ἔνος; V. pro eod. dicitur etiam ἀδενοειδὴς, ex ἀδὴν, ἔνος, & εἶδος, εος, τὸ; V.

Ἀδέομαι, idem quod ἀδέω, cum tenui; id vide.

Ἀδόκης, ος, ὁ ἡ, ἡ; expon. injucundus, acerbus; ut ἀδόκητος θάλασσα; i. e. amara & ſalſa; ſic ἀδόκητος ὀλεθρος, amarum exitium: ex α priv. & Them. δόκος, εος, τὸ; V. Sed expon. etiam, nullâ re indigens; & ſic, eſt ex α priv. & δέομαι, indigeo, &c. Vide.

Ἀδῆϊον, Poët. eſt pro ἀδήϊον, quod ab Heſych. expon. quod devaſtatum, & bello infeſtatum non eſt; vel quod devaſtari, & bello infeſtari nequit, nec βλάπτεσθαι, τῇ δᾳοτητι; ab eodem expon. etiam injucundum, ignavum; ex α priv. & δῄω, idem quod, & pro δᾴω, ὁ, hoſtilis; à Them. δαίω, uro, &c. V.

Ἀδηλόφλεβος, habens venas obſcuras: ex ἄδηλος, & φλὲψ, βὸς; V.

Ἀδημονίαω, idem quod Them. ἀδημονέω, præ dolore, & mœrore deficio; quod Euſt. deducit à nomine ἄδος, i. e. ſatietas: ut ſit quaſi nimiâ dolorum ſatietate fatiſco: Item terreor, terrefio, pavefco, &c. V. Item Ἀδημονίστερος, expon. pugnatior, contentioſior: apud Suid. eſt compar. ab eod. Th.

Ἄδημος, ος, ὁ ἡ, ἡ; abſens à populo, ſeu patria ſua, & peregrinans; ex α priv. & δῆμος, ὁ; V.

Ἀδίψητος, ος, ὁ ἡ, ἡ; non vaſtatus: ut apud Xen. παύτῳ πῃ χώρᾳ ἀδίψητον διαφυλάττειν; ab ἀδῄω, Poët. pro ἀδάω, unde ἀδίψιον pro ἀδάϊον, &c. V.

Ἀδιάγλυφος, non ſculptus; ex α priv. & διαγλάφω, undique ſculpo, vel q. d. perſculpo; ex διὰ & γλύφω, &c. V.

Ἀδιάδεκτος, exp. idem quod ἀναπόδεκτος; i. e. qui vel quæ effugi non poteſt; unde τὸ ἀδιάδεκτον, expon. ipſa inevitabilitas; ex α priv. & διαδέχομαι; V.

Ἀδιαίρετος, individuus, inſeparabilis, & interdum, non diviſus: ex α priv. & διαιρετὸς, ὁ; V.

Ἀδιακόπως, more eorum quæ interrupta, aut directa non ſunt; eſt adv. ab ἀδιάκοπος; V.

Ἀδιαλλάκτως, q. d. irreconciliabiliter, capitali odio; eſt adv. ab ἀδιάλλακτος, implacabilis; cum quo rediri in gratiam non poteſt: ut ἀδιάλλακτον ἔχθος, & ἔχθρα, ἀδιάλλακτος, capitalis hoſtis, & capitalis inimicitia, ſeu capitale odium, &c. V.

Ἀδιαπνοησία, ας, ἡ, expon. impedita excrementorum per cutem tranſpiratio, ob denſitatem πρὸ πόρων, i. e. ſpiramentorum; Gal. ex α priv. & διαπνέω, quod ex διὰ & πνέω, ſ. πνοέω, &c. V.

Ἀδιαῤῥοΐη, quum nihil perfluit; Erot. apud Hippocr. ἡ πρὸ διαῤῥεόντων παντελὴς ἴσχη, quum prorſus retinentur, quæ perfluere & excerni ſolebant: ex α priv. & διαῤῥοία, ἡ, ἀ διαῤῥοΐω, &c. V.

Ἀδικοδοξία, expon. παράλογος λογισμὸς; apud Suid. ex ἄδικος, & δόξα, ἡ; V.

Ἀδόλεχος, ος, ὁ ἡ, ἡ, expon. q. d. qui ad ſatietatem uſque ſermocinatur; i. e. loquax, garrulus, qui oblectatur in garrulitate; unde ἀδολεχέω, loquax ſum, nugor, garrio: compar. ex ἄδος, & λέχω, ſive ab ἀδελεχίης, ſatietate confabulationis: ſed ἀδολεχέω, expon. & contemplor, vel oro, & Deum laudo: Item aſſiduè meditor: ut Pſal. 118. ἐν τῷ ἀντολαῖς ςου ἀδολεχήσω, &c. V.

Ἀδεσωίη, (ſed aſpirandum potius;) idem quod ἡδονὴ, voluptas.

Ἄδεψις, idem quod ἄδρεψις; id vide.

ΑΔΑΡΑΧΝΗ, ἡ, adrachne, arbor quædam, de qua Plin. l. 13. cap. 22. & Theophr. Hiſt. Pl. lib. 1. cap. 7. & alibi.

Ἀδρεψις, εως, ἡ, expon. & maturitas: & ſic eſt verbale, ab ἀδρέω; quod vide.

Ἀδρόβατος, expon. molli inceſſu utentes: ſic cognominati ſunt Perſæ: ex iiſd. cum ἀδροβατεῖν; id V.

Ἀδρόχειρ, ſive ἀδροχείρης, ες, ὁ, eſt ſing.

sing. unde plural. ἀϊδεχῶσαι; quod vide.

'Αειζωὸς, έας, ὁ ἡ ἥ, qui semper fuit & erit, sempiternus: Plato in Symp. ex ἀεὶ, & γείνομαι: Item ἀειζωὸς, idem sempiternus, cujus γθὼν, est sempiterna; Plat. 6. de leg. ex ἀεὶ & γθὼν, ἡ, &c. V.

'Αείδρεες, idem quod, & pro ἀείδρεως, ignari; à sing. ἄϊδρις, εως, inscius; id vide.

'Αειθαλέθω, semper vireo: Nonn. ab ἀειθαλὴς, έος, ὁ, ἡ, perpetuò virens, &c. vide.

'Αεικὴς, ὲς, ὁ ἡ ἥ, non consentaneus, indecens, indecorus: Item fœdus; ut Il. β. ἀεικέστ πληγῆσιν, fœdis verberibus: sic ἀεικὲς ἔργον, appellatur adulterium; sed expon. & indignus: & sic est ab α priv. & εἴκω, similis sum: Item ἀεικὴς, expon. etiam σκληρὸς, id est, durus, & asper, ὁ μὴ εἴκων, non cedens: & sic est ab α priv. & εἴκω, cedo, &c. V. Unde adverb. ἀεικῶς, indecenter, turpiter, fœdè, indignè; pro quo legitur & ἀϊκῶς, cum simplici ι, propter versum: Il. χ. ut & ἀϊκία, dicitur pro ἀεικεία, seu ἀεικία, quod propiè expon. indecentia: sed accipitur pro turpi, & contumelioso facto in aliquem; ideo expon. indignum facinus: Il. ω. & Od. υ. Itidem, ab ἀεικὴς· Item ἀεικελίως, indecenter, indignè: Od. ϑ. adv. ab ἀεικέλιος; V. Item 'Αεικισμὸς, ῦ, ὁ, expon. idem quod ἀεικία, seu ἀεικεία; & est verbale, ab ἀεικίζω, &c. V.

'Αείμαργος, semper insanus, & qui perpetuò insanit: ex ἄκρος, & μάργος, ὁ; vide. Item 'Αειμνήμων, q. d. semper memor, qui nunquam oblivisci tur: ex ἀεὶ, & μνήμων; vide. Sic & 'Αείμνηστος, expon. cujus perpetuò durat memoria, sempiternus, semper memorabilis & celebrandus: apud Isocr. & Soph. ex ἀεὶ, & μνῆστις, ἡ; &c. V.

'Αείναος, pro quo Poët. dicitur etiam ἀέναος, ε, ὁ; semper & perpetuò fluens: Item ἀειναὸς, more eorum quæ perpetuis aquis fluunt; id est, jugiter; adv. ab ἀείναος; ex ἀεὶ, & ναὸς, vide.

'Αείναος, αυτος, ὁ; idem quod ἀείναος, id est, ἀεὶ ναῶν; perpetuò fluens, &c. vide.

'Αειναὸται, vide αἰηναῦται.

'Αειπάρθενος, q. d. semper virgo: apud Soph. in Ajace, cumprimis vero, divæ matris Mariæ meritissimum attributum: ex ἀεὶ, & πάρθενος; vide.

'Αειπώπες, sempasiones, aves; apud Aristot. Hist. An. 9. 18. ex ἀεὶ, & σκώψ, ωπὸς, ὁ; avis nomen, ex genere nocturnarum, &c. V.

'Αελλόες, idem quod ἀελλὴς, turbinis in morem convolutus; unde in fœm. ἀελλήεσσα, procellosa: ut apud Nonn. ἀελλήεσσα πορεία, citi via & velox; ab eodem Them. ἄελλα, ἡ, dicta, ὑπὸ τῦ ἄειν, i. e. spirare, & εἰλεῖν, convolvere, seu intorquere: secundum quam etymologiam, ἄελλα, est quasi turbo, crispans mare, &c. V.

'Αελλὼ, nomen erat uni ex harpyis inditum; quòd pernicitate sua æquet ἀέλλας, & ventos rapidissimos, &c. Vide.

'Αελπὴς, ὲς, ὁ, idem quod ἀέλπτος, ὁ, ἡ, præter spem: unde ἀέλπω, desipero, non spero: pro quo etiam dicitur ἀϐπέω, idem, &c. V.

'Αεμπέδον, expon. admodum stabile, admodum firmum; Hesych. ex α, ὄπταπιπρὸ, & ἔμπεδος, ὁ, &c. V.

'Αὴν, Poët. dicitur etiam, pro αἰὲν, idem cum ἀεὶ Poët. pro Them. ἀεὶ, semper, &c. V.

'Αβρὸπτες, expon. pedes inter currendum agiliter tollens, agilis, celer: Il. γ. ἀϐρόπτοδες, &c. V.

'Αβρὸω, idem quod ἀβρὸζω, attollo, porto, & utrumque ab ἀβρὸς; id vide.

'Αετὸμυια δάλασσα, expon. mare ventis, seu ventorum flatibus furens: ab ἀέτης, sive ab ἀεὶς, ἐντος, & μάνομαι, &c. V.

'Αετὸς, aquila, in ædificiis vocatur, τὸ κατ' ἀκρότερον; Hesychio, est etiam uniuscujusque radii in rota ferramentum: ut Poll. quoque lib. 1. tradit; atque inde ἀέτωμα, τὸ, idem quod ἀετὸς, in ædificiis, & peculiariter, dictum de fastigio ædificiorum aquilæ volantis speciem repræsentante: Eust. Galeno, est illud quod triangulari formâ supra tectum elevatum est, in lex. Hippocr. &c V.

'AZHAI'Σ, dicitur lignum quoddam in curru, τὸ ὑπὸ τ' ἀπιδίσκης κατὰ τὸν πόνον κεκαμμένον; ut tradit Poll. lib. 1. pro quo apud Hesych. est ἀζήκης.

'Αζυξ, idem quod ἄζυγος; id vide.

'Αζα, & Ion. ἄζη, ἡ, propriè expon. fuligo, sordes ex ignis flammis adhærentes camino, aut vasi: & expon. etiam, nigror ex putredine ortus; apud Nican. in Ther. à Them. ἄζω, cum tenui, &c. V.

'Ανδονιὸς, έος; idem quod & à Them. ἀνδὼν, όνος; Item ἀνδόνειος, ε, ὁ ἡ ἥ; ad luscinium pertinens: ut ἀνδόνειος ὠδὴ, lusciniæ cantio; & ἀνδόνειον μέλος, pro cod. Item ἀνδὼ, ὁ, & ἄς, per contractionem, idem quod, ut & omnia, à Them. ἀνδὼν, όνος, quod quidam ab ἀεὶ, & ἄδω, derivari velint: quod luscinia semper cantet, ubi semel inceperit, &c. V.

'Ανδὼς, insuaviter, injucundè: ut ἐδίετεν ἀνδὼς apud Xen. Pæd. 1. non suaviter edere, id est, nulla cum delectatione: Item gravatè, illibenter; est adverb. ab ἀνδὴς, insuavis, odiosus: unde etiam ἀνδία, insuavitas, injucunditas: Item tædium, & pro cibi fastidio, quod ἀνορεξία, propriè vocatur: atque inde ἀνδίζομαι, tædio afficior, fastidio: sed expon. & abhorreo: ut apud Aph. ἀνδίζομαι τὸ ξένῳ, i. e. à rei novitate abhorreo: Item ἀνδάω, idem, &c. V.

'Ανὸω, ἡ, & ἀὴτης, ε, ὁ, ventus: Od. 1. interdum autem, dicitur ἀνέμοιο ἀὴτης; ut Iliad. ο. Item ἄητος, flatibus & ventis expositus: omnia ab ἄω, ſ. ἤπω; flo, spiro, vel ab ἄημι, idem &c. Vide.

'Ανὸρρὸξ, expon. ventis fluens, seu ex quo fluente, venti exoriuntur: vox ficta, apud Plat. in Cratylo, differentem de etymo nominis ἀὴρ; ex præced. ἀὴτης; & ῥοὴ, ἡ; seu ῥέω, ὁ; à Them. ῥέω, &c. V.

'Αθάμβης, qui est sine calore, seu æstu: ex α priv. & θάλπος, εος, τὸ; calor, fervor, æstus, &c. V.

'Αθελξις, pro attractione poni videtur; apud Hippocr. de artic. verbale, a Them. ἀθέλγω, fugo, fugtu, vel mulctu detraho, &c. V.

'Αθεεὶ, adverb. sine deo; idem quod ἀθέως; V.

'Αθεμιτογαμία, illicitæ nuptiæ, seu illegitimæ: unde ἀθεμιτογαμέω, illicitas contraho nuptias: ex ἀθέμιτος, & γαμέω, unde γάμος, ὁ, &c. V.

'Αθεὸς, ὁ, expon. dei expers: ex α priv. & θεὸς, ὁ; V. propriè signif. qui sine Deo est, impius: qui vel Deum esse non credit, vel credens non colit: apud Soph. Aristoph. Luc. Plat. &c. seu res etiam dicitur esse ἄθεος, id est, sine Deo, vel impia: ut χὴ ἄθεος; apud Plut. ubi nulli sunt dii, & ἄθεος διδασκαλία, apud Greg.

'Αθερίνα, ἡ, atherina, piscis: Arista, Gazæ; apud Aristot. Hist. An. 6. 17. Eustath. deducit ab ἀθερίζω; id vide.

'Αθηρέβρεθον ὄργανον, Sophocles vocavit, quod Hom. ἀθηρόλοιτρὸν, ut inquit Eustath. at Hesych. dicit esse cochlear, quo agitatur in olla puls quædam ἀθὴρη, sive ἀθήρα, dicta: comp. cum βρεθὸς, ὁ; seu βρεθὸν, τὸ; à Th. βρεθόσκω; f. ὠσω. V.

'Αθηρολοιτρὸς, ὁ, ὁ, expon. ventilabrum; quod ita dicitur, quod sit aristarum per cies & extrium, & est pro ἀθηρολοιτρὸς, κατ' ἔκτασιν; Od. λ. ex ἀθὴρ, ἐρος, & λοιτρὸς, ὁ, &c. V.

'Αθλὸς, ε, ὁ ἡ ἥ, non turbidus, purus, limpidus: ex α priv. & θολὸς, ὁ, &c V.

ΑΘΡΑΓΕ'ΝΗ, nomen arboris: ex quâ optima igniaria fiunt: vide Theoph. Hist. Pl. l. 5. c. ult.

'Αθρέω, videre cupio: Suid. à Them. ἀθρίω, intueor: Item dispicio, circumspicio, consido, perpendo, deductum esse putatur à verbo θεωρῶ, per syncopen, præfixo, α, ὄπταπιπρὸ, vel à δρῶ, cerno, præfixo itidem α, epitatico, & δ, verso in θ. Etymol. & Eust.

'AΙ', vel Α'Ι, hei, heu, eheu; 'Αὶ, inquit Eust. est δυσφορικὸν, id est, quo utimur nos aliquid ægrè ferre significantes: Item μεμπτικὸν, id est, quo utimur alicui succensentes: ut αἰ πάλαι, hei miser, raro autem solùm positum, frequenter autem geminatum reperitur; & interdum, terque quaterque repetitur: ut αἰ αἰ αἰ αἰ πῶ κενῶν ἐλπίδων; apud Luc. in dial. philop.

Αἰγέπυρος,

Αἰγείτυρος, vel αἰγίτυρος, q. d. capræ triticum, herbæ nomen, de qua Theophr. Hist. Pl. l. 2. c. 9. Sic dici putatur, quòd capræ ejus esu gaudeant; sed exp. & rufus; apud Schol. Aristoph. quoniam ægipyrus herba florem habet rubeum; teste Demetrio: ex αἴξ, αἰγὸς, & πυρὸς, ὁ, &c. V.

Αἰγειρίτης, species fungorum, qui in populi nigræ tranco nascuntur; à Th. αἴγειρος, ἡ. V.

Αἰγείρων, ὁρος, ὁ, ἡ, q. d. populifer; qui qui vel quæ populis abundat; ex αἴγειρος, ου, ἡ, & φορὸς, ὁ, &c. V.

Αἰγειρών, ῶνος, locus populis consitus arboribus; à Th. αἴγειρος, populus, propriè nigra, nam alba, λεύκη dicitur, &c. V.

Αἰγεῖος, caprinus, hircinus; unde fœm. αἰγέη, quod absolutè nonnunquam ponitur pro pelle caprina; subaudito, scil. nomine δορά; & dicitur etiam, αἰγῆ, per contractionem, (ut λεοντῆ, κυνῆ, pro λεοντέη, κυνέη, &c.) à Th. αἴξ, αἰγὸς, V.

Αἰγιαλεύς, piscator; littorius, quasi in littore degens; sic & αἰγιαλίτης, idem, littorius; ut αἰγιαλίτης ἄμμος, & exp. etiam, in littore habitans; unde fœm. αἰγιαλῖτις, ιδος, littoria; ut αἰγιαλῖτιδα χηλὴν; Archias in Anth. Epigr. à Th. αἰγιαλὸς, ora maritima, &c. V.

Αἰγίβοτος, ος, ὁ, ἡ, capris pascendis aptus; ut Od. ν. αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ ἠβήβοτος; item αἰγιβότης, capras pascens, vel caprarum pastor, in Epigr. Utrumque ex αἴξ, αἰγὸς & βοτὸς, ὁ, &c. V.

Αἰγίζω & Αἰγιθος, pronuntur inter themata.

Αἰγικορεῖς, caprarii; qui capras satiant & pascunt; & general. aliorum pecorum pastores; Plut. in Sol. ex αἴξ, αἰγὸς, & κορέω, satio, &c. Vide.

Αἴγιλος, herba quædam capris grata, Theocr. Idyl. 5. à Them. αἴξ, αἰγὸς, V.

Αἰγίθος, idem quod, & pro αἴγιθος, ægithus avis, quæ à Gaza vocatur *salus*, &c. V.

Αἰγὶς, exp. etiam, procella; atque sic est à Th. αἴσσω, f. ξω, &c. V.

Αἴγων, ωνος, est proprium nomen pastoris; apud Theocr. Vide αἰγὼν, ῶνος; utrumque à Them. αἴξ, αἰγὸς, V.

Αἰγώνυχον, τὸ, Ægonychon, genus herbæ, sic dictæ, quòd ungulas caprinas duritiâ referat ejus semen; teste Dioscor. l. 3. c. 158. (dicitur & ob id semen, λιθόσπερμον;) est ab αἰγὸνυξ, υχος, id V.

Αἰδέσιμος, ος, ὁ, ἡ, in oratione soluta, dicitur pro Poëtico αἰδαῖος, venerabilis; reverentiâ dignus; apud Greg. est dignus qui exoret; item inviolatus, intactus; ab αἰδέομαι, f. ήσομαι, &c. V.

Αἰδιότης, ητος, ἡ, æternitas, perpetuitas; ut apud Aristot. 2. de mundo, αἰδιότης τῆς ψυχῆς, æternitas animæ; item αἰδίως, adv. sempiternè, in perpetuum; utrumque, ab αἴδιος, sempiternus, æternus; ut αἰδίου πόνου; Hesiod. & αἰδίου δόξα, immortalis gloria; Plut. in Per. Unde τὸ αἴδιον, substantivè ponitur pro æternitas: hinc ἐξ αἰδίου, ab æterno, ab ævo; & εἰς αἰδίον, in æternum, in ævum; ab ἀεὶ derivari solet, sicut à semper fit sempiternus, &c. Vide.

Αἰδοιϊκὸς, ἔ, ὁ, ad inguen pertinens; ut αἰδοϊκὰ φάρμακα, apud Æginet. ab αἰδοῖον, τὸ, V. Item αἰδοῖος, Poët. pro αἰδοῖος, veneratione dignus, reverendus; & in activa etiam signif. verecundus, &c. Item αἰδοιώδης, ες, ὁ, ἡ, formam inguinis habens, inguinis speciem referens; Athen. l. 7. Item αἰδοίως, cum reverentia, & observantia; Od. τ. adv. ab αἰδοῖος, quod ab αἶδος, εος, τὸ, idem quod, & à Th. αἰδὼς, οῦς, verecundia, tam in bonam, quam in malam partem; item reverentia, veneratio; observantia, per quam, ætate, sapientiâ, honore, aut aliquâ dignitate antecedentes, reveremur & colimus; ut apud Plut. in Solone, αἰδὼ μᾶλ' εἶχε καὶ πιμὼ παρὰ πᾶσι; i. e. reverebantur & honorabant eum omnes; item αἰδὼς, exp. & membrum genitale, inguen, pudenda; Il. β. Etymol. & Eust. πλὼ αἰδῶ, dictam volunt, à non videndo; ex α priv. & verbo ἰδεῖν, quòd pudor cogat oculos avertere; unde proverb. αἰδὼς ἐπ' ὀφθαλμοῖς; de quo vide Erasm. in Chil.

Αἰδοιπαλμὸς, morbus pudendorum; ut satyriasis & priapismus; ex αἰδοῖον, τὸ, & παλμὸς, ὁ, à Them. πάλλω, &c. V.

Αἰετὸς, Atticè vel Ionicè, aquila dicitur pro ἀετὸς; item aquila, piscis nomen, è genere cartilagineo; apud Aristot. Hist. an. l. 5. c. 5. Atque indè, αἰετώδης, ους, ὁ, qui ex aquilarum est genere; seu aquilis similis; à Th. ἀετὸς, ὁ, V.

Αἰζηὸς, exp. qui juvenili robore viget; παρὰ τὸ ἄγαν ἢ ἀεὶ αἴρειν ζέειν; factâ compositione ex α epitat. & verbo ζέω; quòd juvenes ferveant & calidiores sint, atque animosiores; interdum ponitur pro νέος, seu ἀκμάζων, adjectivè; ut Il. π. ἀνέρι εἰσάμβροτον αἰζηῷ τε κρατερῷ τε; juveni, & robusto; seu florenti annis, & valenti viribus.

Αἰλινὸς & αἰλινὰ, dirum & lamentabile, apud Etym. ex Archilocho; derivatum ab αἰ, αἰ, hei, heu: item pro αἰάνιον, apud eund. Etym.

Αἰθεροβατέω, idem quod αἰθερομβατέω, id V.

Αἰθερίως, purè & mundè instar τῶν αἰθερίων; quæ terrenis sunt puriora, est adv. ab αἰθέριος, ad ætherem pertinens; ab αἰθὴρ, έρος, &c. Vide.

Αἰθὶς, ῖδος, ὁ, exp. ardens, flagrans; item ambustus; ab Eust. exp. ἀπλῶς θερκωμένος, i. e. in carbones redactus: atque indè, niger; unde Callim. καυδίλων αἰθὼν, vocat cinerem nigrum; à Th. αἴθω, V.

Αἰθριγλυκὴς, idem est quod αἰθριγλυίτης, frigus & pruinam, vel serenitatem inducens, &c. V.

Αἰθρία, ἡ, aër sudus & serenus; serenitas, sudum; (huic opponitur ὀμίχλη;) exp. & nocturnum serenum; apud Herodot. in Euterpe; item ὑπαίθριον, exp. sub dio; apud eund. à Th. αἴθρα, ἡ, V.

Αἴθριος, α, ος, ὁ, serenus, sudus; item subdialis; qui est sub dio, seu sub aëre, vel sub Jove frigido; ut apud Luc. τὸ αἴθριον τῆς αὐλῆς; exp. subdialis pars atrii; item αἴθριον ἠχεῖ, apud Nonn. Periphrast. ce, pontur pro tonitru; itidem, à Th. αἴθρα, ἡ, V. Sed αἴθριος, exp. & frigidus; & sic, fit ab αἴθρος, ὁ, V.

Αἶθρος, ου, ὁ, pruina; frigus matutinum; Od. ξ. à Suida, exp. τὸ κρύσταλλον, atque indè, αἰθρινὸς, η, ὁ, matutinus, Hesych. Sed αἰθρὸς, ὰ, ὸν, exp. flans, à serena cœli parte ventus; apud eund. omnia, à Th. αἴθρα, ἡ, Ion. αἴθρη, aër serenus & sudus; cui opponitur, ἀὴρ; ut Il. ρ. ἀλλὰ σὺ ῥύσαι ὑπ' ἠέρος ἠδ' ἀχλυόεντος, Ῥοῖσον δὴ αἴθρῃ, &c. Vide.

Αἰθύλικες, idem quod αἰθόλικες, quod vide cum αἴθοπες.

Αἶκες, (quasi à sing. αἶξ;) exp. idem quod ἀΐκαι, i. e. ὁρμαί;) à sing. αἴκη, ἡ, motus alicujus qui irruit, violentus impetus; Il. ο. &c. Vide.

Αἶκος, ους, τὸ, læsio, damnum; item αἴκισμα & αἰκισμὸς, flagellatio, &c. Vide in Th. αἰκία, ἡ.

Αἰλουρέα, radix quædam, ita vocata, quod cati, seu feles ea utantur; Hesych. ab αἴλουρος, ὁ, catus, &c. Vide.

Αἱμαλέος, cruentus; ab αἷμα, τὸ, vide.

Αἱμασιὰ, ἡ, sepes; propriè, inquit Suid. quæ spinas habet; sic dicta, quia αἱμάσσουσι, earum spinis qui eas ingrediuntur; item exp. maceria, seu septum murale: apud Herodot. l. 1. Unde αἱμασιάδης, ες, ὁ, ἡ, sepis, vel maceriæ formam habens; aut ex eadem materia factus, quâ αἱμασιαί; sed exp. & macerios; apud Plut. de Leg. à Them. αἷμα, τὸ, unde αἱμάσσω; idem quod αἱματόω; sed interdum αἱμάσσω, signif. vellicando sanguinem elicio; vellico, ita ut sanguinem eliciam, &c. Vide.

Αἱμάσιη, ensis, gladius; item αἱματία, ἡ, jus nigrum, quod usitatissimum Lacedæmoniorum erat edulium; ut ait Poll. Unde αἱματίας χορδὴ; apud Athen. intestinum dicebatur fartum sanguine; item αἱματηρὸς, sanguinolentus, cruentus: & αἱματίζω, sanguinem elicio; ut & αἱματικὸς, ὴ, όν, & αἱματῶν, ῶσα, ῶν, ὁ, ἡ, sanguineus; constans sanguine; ut & αἱματώεις, εντος, ὁ, idem quod αἱματηρὸς; & omnia, à Them. αἷμα, ατος, τὸ, vide.

Αἱματοβόρος, & αἱμοβόρος, ut & interdum αἱματοβόρος; sanguivorus; ex αἷμα & βορὸς, ὁ, &c. V.

Αἱματοπότης & αἱμοπότης, ου, ὁ, sanguinipota; unde αἱματοποτέω, ῶ, sanguinem poto: ex αἷμα, ατος, & πότης, ὁ, &c. V.

Αἱμαχλεβοις άπισες, αἱ, exp. à Gal. & Dioſc. ſuppreſſiones ſupertumeſcentis ſanguinis; alii autem, eo nomine intelligunt plenas ſanguine, & tumeſcentes venas; ex αἷμα, ατος, τὸ, ῥλὲψ, φλεβὸς, ὁ, & σάπις, ιος, ἡ, &c. Vide.

Αἱματώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, ſanguinolentus, ſanguini permixtus; apud Gal. ſanguineus, ſeu ſanguine præditus; ab αἷμα, ατος, τὸ, V.

Αἱματωπὸς, & αἱμωπὸς, & in fœm. αἱματώπις, ſanguinem intuens; ſanguineum & cruentum quendam aſpectum habens; Heſych. ex αἷμα, ατος, τὸ, & ὤψ, ὠπὸς, &c. V.

Αἱμβυτὴς, ῆ, ὁ, exp. ſalgamarius; apud Dioſc. Item αἱμηρὸς, idem quod αἱματηρὸς, ſanguinolentus; à Th. αἷμα, ατος, τὸ, V.

Αἱμοβόρος, vide ſuprà cum αἱματοβόρος.

Αἱμοδωρον, τὸ, hæmodozum; genus herbæ, quæ cumino, & fœnogræco innaſcitur; Theophr. Hiſt. Pl. l. 8. c. 8. Ubi numeratur inter morbos peſtefque aliarum herbarum, quæ ipſas ſuo complexu necant; ut aparine, cuminum, &c. Ex αἷμα & δῶρον, τὸ, &c. V.

Αἱμορρύτης, vide ſuprà cum αἱματορύτης.

Αἱμόῤῥοος, & contractè αἱμόῤῥους, dicitur mulier, quæ menſtrua patitur; ſed eſt & idem ſerpens cum hæmorrhoide, &c. Vide comp. in αἱμόῤῥοια.

Αἱμόρυτος, vide cum αἱματόφυρτος. Sic & αἱμοχαρὴς, vi. cum αἱματοχαρὴς.

Αἱμόω, ῶ, idem quod αἱματόω, ῶ, id vide.

Αἱμυλία, ἡ, & αἱμύλλα, vide in Them. αἱμύλος; pro quo etiam, dicitur αἱμύλιος, lepidus; affabilis; ut αἱμύλιοι λόγοι, apud Hom. & Heſiod. Sed Them. αἱμύλος, ſumitur etiam, in malam partem pro, illecebroſus, deceptor, blanditiis decipiens, &c. Vide.

Αἱμυλωμήτης, exp. etiam conſultus, vafri conſilii; Hom. hymn. in Merc. &c. V.

Αἱμύνια σῦκα, ficuum genus in Paro inſula; ita dictum ob ruborem; inquit Athen. ab αἵμων, ονος, ὁ, cruentus, &c. V.

Αἱμωπὸς, idem quod αἱματωπὸς, id vide.

Αἱναρέτης, propriè exp. cujus gravis eſt virtus, & pernicioſa; qui virtute abutitur, eamque habet ad malos uſus: Il. τ &c. V.

Αἴνησις, εως, ἡ, laudatio, vel aſſenſio; pro quo etiam dicitur αἰνετία, idem: atque inde, αἰνέσιμος, ος, ὁ ἡ ἡ, laudabilis, laude dignus; verbalia ab αἰνέομαι, ῆμαι, paſſ. vel med. ab, & idem quod ἀκτ. αἰνέω, V.

Αἶνος, ὁ, laus; eſt idem quod, & à Th. αἴνος, ὁ, V.

*ΑΙΞ, cum gravi, eſt capra; (ſed αἴξ, cum penacuto, eſt procella; unde αἶκες, V.) & interdum dicitur ὁ αἴξ, caper: & αἴξ ἀγρία, apud Ariſtot. caper ſylveſtris: & αἴξ ἀγρία, Lat. caprea, Euſt. vult Attico more in maſc. gen. uſurpari: fieri ajunt à verbo ἀΐσσω, ut ſit primum ἀΐξ, deinde, per Synæreſin αἴξ. Item αὖξ, capra, ſignum cœleſte: vide Proclum.

Αἰολάω, ſeu αἰολάομαι, vagor, erro; ut exp. Gal. apud Hippocr. Item αἰολέω, ῶ, idem quod αἰόλλω, variego; item verto, volvo: & exp. etiam πλανῶ, & in paſſ. αἰόλλομαι, varior, variegor: varius fio: ab αἰολέω, autem αἰόλητος, apud Apollon. Metaph. exp. curis agitatus erat, & turbatus: item αἰολίας, ὁ, piſcis eſt nomen: apud Athen. l. 1. & omnia, à Th. αἰόλος, variegatus: & interdum varius, Metaph. i.e. multiplex, implicitus, ambagioſus, Euſt. in Od. κ. ait Æolum virum fuiſſe prudentem: à quo proverbialiter dicitur etiam Αἰόλος, qui verſutus ſit, &c. V.

Αἰολόμορφος, varias gerens formas; ex αἰόλος, ὁ, & μορφὴ, ἡ, &c. Vide.

Αἰολότροπος, ὁ ἡ ἡ, variis præditus moribus: mores ſubinde mutans: ex αἰόλος & τρόπος, ὁ, &c. V. Item αἰολόφυλος, qui eſt varii generis: ex αἰόλος, ὁ, & φυλὴ, ἡ, &c. V.

Αἰπεινὸς, exp. excelſus: à Th. αἰπὺς, έος, &c. V.

Αἶπος, εος, τὸ, exp. altitudo, celſitas: idem quod ὕψος, apud Euryp. ὡς ἐς αἶπος ἤρχεθ', exp. in arduum tendit; nam αἶπος, exp. & cacumen montis: item κάμαπος, labor, Heſych. à Th. αἰπὺς, excelſus, &c. V.

Αἶρα, ἡ, malleus, ſignif. & ſemen frumentaceum, ex frumenti corruptione proveniens: quod Latini vocant loliam: denominatum etiam, à βαίω, i.e. φθείρω, ut tradit Etym. Suidæ eſt frumenti corruptio, Heſych. vero, αἶρες, exp. ἀγρίας βοτάνας, herbas agreſtes, ſeu ſylveſtres, &c. V.

Αἱρετίζω, deligo, optabile judico, compiector, exp. & ſectæ hæreticorum adhæreo, Suid. ut & αἱρετίζομαι, eligo, potius duco, malo: unde αἱρετιςὴς, ῆ, ὁ, exp. qui ſectam aliquam ſuſcepit: item ſectator, qui partes alicujus ſequitur, Polyb. Item αἱρετικὸς, ὴ, ὁ, qui eligit, aut qui aptus eſt ad eligendum, & paſſivè etiam, qui deligitur, ut αἱρετικὸν σωάλλαγμα, ſub conditione factum, apud Eccleſ. Scriptores ſic dicitur, qui à recepta ſana doctrina aberrar, ut contempto Dei, & Eccleſiæ ipſius judicio, in ſententia permaneat, & Eccleſiæ concordiam violet: ab αἵρεσις, quod exp. expugnatio, ut αἵρεσις πόλεως, apud Thuc. Item electio, optio, ut αἵρεσιν δεδόναι, optionem dare: & dicitur etiam, αἵρεσις γεγενῆθ, electio vel creatio Imperatoris; item conditio, ut κατὰ τὰς αἱρέσεις, bonis conditionibus, in Pand. Item, idem eſt etiam quod γνώμη animus, hoc eſt voluntas, & propoſitum, apud Polyb. ſed exp. & ſecta, dogma: nonnulli, quum de Philoſophis dicitur, exp. opinio de aliquo dogmate firmata, hæreſis, ut apud Gal. μεθοδικὴ αἵρεσις, & ἐμπειρικὴ αἵρεσις· item apud Eccleſ. Scriptores, αἵρεσις, hæreſis, eſt dogma orthodoxæ fidei non conſonum, &c. Omnia, à Them. αἱρέω, ἑομαι, &c. V.

Αἱρικὸς, ὴ, ὁ, & αἵρινος, ου, ὁ, è lolio confectus, &c. Vide in Them. αἶρα.

*Αἴρης, ες, ὁ, exp. cui perperam, vel inauſpicatò nomen Iri inditum eſt, ut Od. σ. *Ιρος ἀίρης, ex α priv. & *Ιρος, ὁ, V.

*Αἴς, ἄϊδος, ponitur pro ἀΐδης, tartarus, inferi, &c. V.

*ΑΙΣΑΚΟΣ, ponitur inter Themata.

Αἴσθησις, εως, ἡ, ſenſus, ut αἴσθησις ἀκουστικὴ & αἴσθησις ἀκοῆς, ſenſus audiendi, exp. & ſenſio, ſeu ipſa actio vel paſſio ſentiendi, ut αἴσθησιν λαμβάνειν, exp. ſenſu affici alicujus rei, vel rem aliquam ſentire, & dicitur διαφθεῖραι τὴν αἴσθησίν τινος, qui non ſentit hoc, vel illud: item αἴσθησιν, reddiderunt etiam quidam cognitionem, notitiam, intelligentiam, judicium: item αἰσθητὸς, ὴ, ὁ, exp. ſenſilis, ſenſibilis, ſub ſenſum cadens, qui ſenſu percipi poteſt: ut αἰσθητὸς ἀκοῆ, cadens ſub ſenſum aurium: unde neut. plur. αἰσθητὰ, Cicero Interpr. ſenſus moventia; αἰσθητὰ & νοητὰ, opponi ſolent: atque indè adv. αἰσθητῶς, vide in αἰσθημα.

*Αἴσσω, dicitur etiam pro ἀΐσσω, irruo: unde αἴξω, irruam, & ἦξα, irrui, & μάτην ἦξα, exp. fruſtra laboravi, apud Euryp. &c. V.

Αἰσύω, ῶ, f. ύσω, exp. memoriam alicujus aboleo, facio, ut de aliquo nec ſciri quippiam, nec cognoſci queat: deleo, extinguo, i.e. ἀφανίζω, ab ἄϊστος, ὁ, id V.

Αἰσυλήτης, idem quod αἰσυνητὴρ, id vide.

Αἰσχίω, ῶ, format f. ίσω, &c. V. Item αἰσχημοσύνη, idem quod, & à Th. αἶσχος, εος, το, infamia, ignominia, Ezech. 16. &c. V.

Αἰσχορρήμων, turpiloquus, obſcæna loquens, Poll. Unde αἰσχορρημοσύνη, turpiloquentia: ex αἰσχὸς, & ῥῆμα, τὸ, V.

Αἴτημα, ατος, τὸ, & αἴτησις, εως, ἡ, poſtulatio, poſtulatum: item αἴτης, ου, ὁ, mendicus, i.e. ἐπαίτης, omnia à Th αἰτέω, ῶ, f. ήσω, &c. V.

*ΑΙΤΗΣ, ου, ὁ, ponitur inter Themata.

Αἰτιάομαι, ῶμαι, f. άσομαι, exp. & accuſo, culpo, criminor: ab αἶτιος, ὁ, vide. Item αἰτίατος, vide in αἰτιάζω.

Αἴτιος, ου, ὁ, exp. & culpæ affinis, culpandus, accuſandus, qui culpari debet ob rem aliquam, utpote ejus autor, Il. γ. ab Euſt. exp. ſons, vel reus, & ſupplicio dignus: & ſic eſt à Th. αἰτία, ἡ, culpa, &c. V.

Αἰτωλὸς, ὸν, ὁ, tecto ſcommate, ponitur pro αἴτης, i. e. ἐπαίτης, à Th. αἰτέω, ut Euſt. annotat. Od. ξ. alioqui,

alioqui, nomen est pr oprium, quo vide.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, vide in αἰχμάλωτος. Item αἰχμαλωτικὸς, manciparius, servilis: ab eod. αἰχμάλωτος, V.

Αἰψηρός, pro quo etiam dicitur, λαψηρός, ά, όν, celer, citus, velox, à Th. αἶψα, citò, continuò, &c. V.

Αἴ̓Ω, Poëticum est, & ponitur inter Themata, audio: quasi ab ἄνω, sono, unde ἄϊαν, part. præs. sed exp. & ἀπαντάω, exspiro, in qua signif. derivatur ab ἄω, &c. V.

Αἰώρα, exp. ἡ κρεμάθρα, h. e. vas pensile, apud Plat. in Phædone: item gestatio, vel pensilis exercitamenti genus, ut sunt lecti pensiles, quibus ægroti utuntur, Plut. osciliam: item ἀγχόνη, i. e. suspendium, vel ipse funis, quo quis ad suspendium utitur: item exp. ὕψωσις, ἔπαρσις, i. e. elatio, exaltatio, Suid. & Eust. est à Th. αἰωρέω, ῶ, in sublime attollo, elevo, eveho, effero, subveho: item suspendo, Grammatici autem tradunt, αἰαγῆ, fieri ab αἴαγα, interjecto ω.

Ἀκαίνη, Ionicè dicitur pro ἄκαινα, ἡ, idem quod ἀκανθα, teste Hesychio, & ejusdem originis: nimirum παρὰ τὸ ἀκαίω; item virga pastoralis aculeo præfixa, sic dicitur, &c. V.

Ἀκαλανθὶς, ίδος, ἡ, dicitur carduelis avis: quæ & ἀκανθυλλὶς, vocatur, Hesych. & Suid. Item exp. & celer canis: apud eosd. παρὰ τὸ αἰκάλλειν, quod caudâ adblandiatur notis.

Ἀκάμας, αντος, ὁ, & ἄκαμος, ος, ὁ, ἡ, idem quod ἀκάματος, ος, ὁ, ἡ, labore carens, i. e. laborem non sentiens: infatigabilis, indefessus: item ἀκάματος, exp. qui non laboravit: apud Nonn. Unde etiam adv. ἀκαμάτως, infatigabiliter, indefessè, Suid. sed dicitur & ἀκάμαλα, adverbialiter, à Sophocle, omnia ex α priv. & κάμιλος, ὁ, à Th. κάμνω, f. καμῶ, &c. V.

Ἀκαματολόγχης, Pind. dicitur potius quàm ἀκαμαντολόγχης, sic & ἀκαματομάχης, Pind. pugnâ indefessus: potius quam ἀκαμαντομάχης, utrumque, ex ἀκάμαλος, sive ex α priv. & κάματος, comp. cum λόγχη, ἡ, & μαχὴ, ἡ, &c. V.

Ἀκανθεὼν, ῶνος, ὁ, spinetum, senticetum, Eust. Item ἀκανθέεις, εντος, ὁ, spinosus, spinis abundans: item ἀκανθίας, ου, ὁ, dicitur cicadæ species: cujus Epith. Suid. ait esse ex eo, quòd inter spinas canat: atque sic dicitur etiam spinax piscis, apud Aristot. Item ἀκανθικὴ, appellatur, & lacryma helxines herbæ: item ἀκανθικὸς, κὴ, κὸν, idem quod ἀκάνθινος, ος, ὁ, ἡ, ἦ, spineus: ex spinis factus, seu contextus, ut ἀκάνθινος στέφανος, apud Evang. & ἀκάνθινα ξύλα, apud Dioscor. Item ἀκάνθιον seu ἀκανθίον, diminut. q. d. spinula: sed est & herba similis albæ spinæ: apud Dioscor. omnia à Th. ἄκανθα, ἡ, spina, vepris, sentis, aculeus: & Metaph. dicitur &, de aculeis quorundum animalium: ut hystricis, echini, piscium, &c. Apud Athen. & Plut. & est etiam, ipsa spina dorsi; denique, in plur. ἄκανθαι, dictæ sunt per Metaph. ut Lat. spinæ, difficultates, molestiæ, sive salebræ, scrupuli: apud Athen. dicta autem est ἄκανθα, παρὰ τὴν ἀκὴν, quia spinæ sunt acutæ seu acuminatæ, &c. Vide.

Ἀκανθὶς, frutex est, qui ut ait Dioscor. spinæ albæ similis esse creditur: dicitur &, Arabica spina, seu Ægyptia: & est etiam, avis nomen, apud Aristot. quam alii, luscinam esse volunt; alii, carduelem: dicta, à spinis quibus pascitur; eadem dicitur &, ἀκανθυλλὶς; teste Schol. Theocr. à Th. ἄκανθα, ἡ, vide.

Ἄκανθος, ου, ἡ, acanthus arbor, de qua Theocr. l. 3. Hist. Pl. c. 4. sic dicta est, quia spinis est plena; sunt qui fruticem, alii, spinosam esse herbam tradunt; item echinus, seu erinaceus, vel ut alii, erinacei genus; habet enim erinaceus aculeatum totum fere corpus; idem dicitur &, ἀκανθίων, ωνος, ὁ, Gal. Item à Them. ἄκανθα, ἡ, V.

Ἀκανθόω, ῶ, f. ώσω, spinosum, seu aculeatum reddo: & in pass. ἀκανθώμαι, spinosus, seu aculeatus sum, vel fio: spinis, seu aculeis horreo, Theophr. à Them. ἄκανθα, ἡ, vide.

Ἀκανθώδης, εος, ὁ, ἡ, spinosus, spinis abundans, vel spinas habens: item dumosus, senticosus; ut apud Herodot. l. 1. ὦν γάρ τις χώρης τῆς Περσικῆς ἀκανθώδης; item aculeatus, aculeis horrens; item Metaph. difficultatibus & molestiis plenus: ut βίος ἀκανθώδης, à Them. ἄκανθα, ἡ, vide. Unde &, ἀκανθυλλὶς, ίδος, ἡ, spinus avis: vide in ἀκανθίς. Item ἀκανθῶν, ῶνος, ὁ, spinetum, senticetum: item ἀκανθῶν, asinus, apud Josephum; quo authore, Apion Grammaticus calumniabatur Judæos, dicebatque eos colere τὸν ἀκανθῶνος κεφαλὴν, asini caput; hinc tempto argumento, atque ex tam insigni mendacio & calumnia, Christum salvatorem nostrum, hostes religionis nostræ, detestando titulo, ὀνόκοιτον cognominarunt; itidem ab eod. Them. ἄκανθα, V.

Ἀκανικὸς, acanicus, qui acani est, vel qualis est acani. Unde ἀκανικαὶ ἀκανθαι, dicuntur spinæ acanicæ, Theophr. Hist. Pl. 4. 7. i. e. quæ acanum ferunt; ut Sonchus; ab ἄκανος, ὁ, herba quædam, seu frutex spinosus, & aculeatus; item ἀκάνιον, spinula, Hesych. diminut. ab eod.

Ἀκανόνιστος, est comp. ex α priv. & κάνων, ονος, unde κανονίζομαι, &c. Vide.

Ἀκαυλὸς, q. d. acanaceus; speciem acani gerens; seu qui ex acani genere est; ut quum dicitur planta aliqua esse ἀκαυλὸς, est ab ἄκανος, ὁ, idem quod ἄκανθα & ἄκανθα, ejusdemque originis. Hesych. Euripidem ita nominare ait spinas, quibus dorsum piscis horret; addit tamen, esse etiam καυλὸν εἶδος, sed, sic dicitur etiam illud, quod veluti malum extuberat in carduorum genere, Theophr. Hist. Pl. 6. 4. &c. V.

Ἀκαμπὴς & ἀκαμπὴς, exp. quasi ita exiguus, ut caput & principium reperiri non possit, Poll. atq; sic, sunt comp. ex α priv. & κάμπη seu κάμπη, τὸ, &c. V. Confer etiam ἀκαρὲς.

Ἄκαρι, dicitur animalculum omnium minutissimum, solens innasci ceræ & caseo inveterato; & cuti humanæ, maximos ei ingenerans pruritus, &c. Aristot. Hist. an. l. 5. c. 32. ex α priv. & κείρω, sive ab ἀκαρὴς; unde ἀκαριαῖος, ὁ, minimus pauxillus, vel pauxillulus; item brevis, momentaneus; unde etiam, τὸ ἀκαριὲς, teste Poll. dicitur exiguum, quod ob exiguitatem non possumus κέρατι, Metaph. sumptâ, à crinibus ita exiguis, & quasi curtis, ut tonderi nequeant, &c. Vide.

Ἀκατασκεύαστος, exp. inconditus, infabricatus; item inelaboratus; atque inde, adv. ἀκατασκευάστως, imparatè, inconditè, infabricatè, utrumque, ab ἀκατάσκευος, unde dicitur ἀκατάσκευος λόγος, oratio elocutionis ornatu carens, & artificio; dictio figuris carens, & distinctione eroporum: item ἀκατάσκηνος, non confirmatus argumentis, non probatus, Hermog. &c. V.

Ἀκατα-πάπες, incompositè, confusè; quum res certo loco constituta, aut sedata non est; est adv. ab ἀκατάστατος, certo in loco, seu statu non collocatus; non sedatus, sed tumultuans; Plut. de def. orac. &c. Vide ἀκαταστασία, quod proprie exp. tumultuatio, agitatio, scil. quâ res in quiete aliqua consistere non potest; 1 Cor. 14. & 2 Cor. 12. cap.

Ἀκατασχέτως, more eorum quæ contineri & cohiberi nequeunt; est adv. ab ἀκατάσχετος, qui cohiberi nequit; ut ἀκατάσχετον κακὸν; Jac. c. 3. &c. Vide.

Ἀκαταφρόνητος, non contemptibilis; vel non contemnendus; Plut. ex α priv. & καταφρονέω, f. ήσω, &c. Vide.

Ἀκατέργαστος, inelaboratus, impolitus, rudis; ex α priv. & κατεργάζομαι, vide. Item ἀκατεύναστος, qui sopitus non est, aut sopiri nequit; irrequietus, insomnis; Hesych. ex α priv. & κατευνάζω, ομαι, &c. Vide. Sic &, ἀκατηόρητος, nulli obnoxius accusationi; irreprehensibilis: ex α priv. & κατηορία, ῶ, f. ήσω, &c. Vide. Item ἀκατήχητος, dicitur, qui prima religionis Christianæ rudimenta non percepit; qui nondum κατήχησιν; ex α priv. & κατηχέω, ῶ, f. ήσω, &c. Vide. Item ἀκατονόμαστος, qui nominari non potest, seu denominari; cui nomen imponi non potest; ex α priv. & κατονομάζω, vide.

Ἀκάτιον, ου, τὸ, parvus acatus; unde apud Theophr. ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, Schol. annotat, esse navigiolum, quod utrinque remis agatur, in quo, unusquisque remigum binos remos ducat;

est diminut. à Them. ἄκατος, ὁ, quod Bayfius de re navali, dicit genus esse navigii, quod velis potius quàm remis agebatur; ex Thuc. & Luc. Item genus poculi, Metaphoricè sic dicti, à magnitudine, vel à concavitate, Eust. scribit esse φιάλῃ πλοιοειδῆ, & tradit Etym. dici quasi ἀκτὸς, (ab ἄγω;) Pleonasmo τῦ α, ut & Lat. actuaria navis, quæ facilè huc illuc agi, & duci potest; vel à nomine ἀκλὴ, utpote, quæ ἀπ' ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν περιέρχεται, &c. V.

'Ακαυστηριάζω, qui cautere inustus non est; qui stigmate notatus non est; ex α priv. & καυστηριάζω, vide.

'Ακάχμι, idem quod, & pro ἀκαχέω, quod ab ἀκέχω; & Them. ἄχθ, &c. V.

'Ακείρομαι, Ionicâ Epenthesi τῦ ι, dicitur pro ἀκείρομαι; Il. π. unde Metaph. Od. ξ. ἵνας ἀκείρομεν, exp. refarcientem naves, &c. V.

'Ακείρυτος, exp. injussus, &c. Vide.

'Ακίλυρος, est nullo cortice tectus, &c. Vide.

'Ακιρρίας, sincerè, purè; item integrè, incolumiter; est adv. ab ἀκέραιος, sincerus, purus, non adulteratus; ut οἶνος ἀκίρατος vinum purum, Dioscl. 1. 5. sic ἀκίρατος θάλασσα, aqua maris sincera: ex καρᾶν & α priv. Item integer, intactus; incolumis, illæsus; Plut. in Alcib. Item Metaph. simplex; ut Matth. 10. ἀκίραιοι, ὡς αἱ ὄφεις τερά; in hac autem signif. altera notatio non erit incongrua, scil. ex α priv. & κέρας, τὸ, q. d. sine cornibus, placidus: sic enim, ἀκέραιος, est Epith. animalium, quæ natura nullis armavit cornibus ad depellendam injuriam; aut si armata sint, non tamen illis utuntur ad invadendos homines; Etym.

'Ακίρδεια, ἡ, propriè exp. q.d. illucrositas; detrimentum: ab ἀκερδὴς, quod exp. & damnosus; item lucrum non accipiens; & ἀκερδὴς χάρις; apud Soph. exp. cujus malum est lucrum, &c. V.

'Ακιρσεκόμης, dicitur, qui comam non totondit; Epith. Apollinis, & Bacchi; pro eod. dicitur & ἀκερσόκομος, &c. V.

'Ακιρσος, & in neut. ἄκερσον, (monoptoton esse docet Suid. declinatur autem ἄκερσος, ος, ὁ ἡ ὄν,) cornua non habens ex α priv. & κέρας, τὸ, vide.

'Ακεσίμβροτος, exp. mortales sanans; Orph. ab ἀκέσμαι, unde ἄκεσις & βροτὸς, τὸ, &c. V. Item ἀκεσιπονος, propriè exp. sanans laborem; pro quo, metri gratiâ, dicitur ἀκεσίπονος, Suid. medicinalis; mitigatorius, laborem leniens; ab eod. ἀκέομαι, unde ἄκεσις, ἡ & πόνος, ὁ, &c. V.

'Ακίσις, εως, ἡ, idem quod ἀκεσμα, τὸ, & ἀκεσμὸς, ὁ, medicatio, medela, vel balia. ab ἀκέομαι, ἔσμαι, f. ἐσομαι, & ἧσμαι &c. V.

'Ακεσὴρ, idem quod ἀκεσὴς, medicus; & Metaph. sartor; item ἀκεστικὸς, ad medicinam pertinens, vel medicandi peritus; item q. d. sartorius, vel ad sarciendum aptus, aut sarciendi peritus; unde in fœm. ἀκεστικὴ, scil. τέχνη, ars medicandi, vel ars sarciendi; Plut. (ut & ἀκέστρια, exp. etiam sartrix;) item ἀκεσὶς, ἰδος, ἡ, exp. fornacis ferreæ genus, in qua καμινεύεται ὁ χαλκός; ut habet Dioscl. l. 5. c. 84. Item ἀκεστορικὸς, (ab ἀκέστωρ, ορος, ὁ,) medicinalis; ad medicum, vel medicinam pertinens; unde etiam adv. ἀκεστορικῶς, q.d. medicinaliter; ut &, ἀκεστωρὶς, & per Syne. ἀκεστρὶς, medicatrix; omnia itidem ab eod. Th. ἀκέομαι, f. ἐσομαι, &c. V.

'Ακεφάλας, sine capite, sine exordio; apud Hermog. est adv. ab ἀκέφαλος, quod Metaph. exp. qui principio caret; & qui sine autore certo est, & origine, ut ἀκεφάλη ἄρεσις, de cujus authore non constat, &c. V.

'Ακήριος, mortuus; propriè, exanimis; item exp. & ἄψυχος, i. e. timidus, ignavus; ut & Lat. socors, qui est sine corde; Il. λ. sed, ἀκήριον δέος, Il. ν. exp. metus, qui reddit homines exanimes, &c. Vide.

'Ακηρύκτως, absque caduceo, Thuc. l. 1. Est adv. ab ἀκήρυκτος; ex α priv. & κηρύσσω, vel κτω, f. ξω, &c. V.

'Ακινάκης, acinaces, Bud. acinacis; Erasm. Etymologo est jaculi Persici genus, Hesychio, & Suidæ hasta, ensis, seu hasta Persica; Scythis quoque peculiaris fuit hic ἀκινάκης, atque adeo, pro Deo eum habuerunt, & per eum jurarunt; Luc. in Scytha, ὀμῶ ἀκινάκην τὴν Σαμόξιδος, τὴν πατρῴαν ἡμῶν θεῶν; apud Herodot. per ω, scribi, ἀκινάκης, annotat Etym. quasi nimirum, ἀκείαν, i. e. ὀξεῖαν ἔχων τὴν ἀκλὶν.

'Ακινδύνως, sine discrimine, aut periculo; Plut. est adv. ab ἀκίνδυνος, vacuus à periculis, &c. V.

'Ακίνητος, est qui non movetur; unde ἀκίνητα, Metaph. dicuntur, quæ suo loco & statu non moventur, seu moveri nequeunt, aut non mutantur; apud Thuc. & Plat. ut &, ἀκίνητοι, dicuntur etiam, qui immoti in sententia & proposito suo perstant, nec inde dimoveri queunt; pertinaces, seu obstinati; item ἀκίνητος, exp. non movendus; ut ἀκίνητα κινεῖν, in Proverb. apud Plat. de Leg. l. 8. Item ἀκινητίνδα ἄμιλλα, ludus quo inter se certabant τῇ ἀκινησίᾳ, seu τῷ ἀκινητεῖ μᾶλλον; Poll. &c. V.

'Ακκίζομαι, simulatione utor; & ἀκκισμὸς, vide in Them. ἀκκῶ, quæ stulta mulier solita fuit ad speculum cum imagine sua, perinde atque cum alia muliere confabulari; & recusare ea quæ cupiebat; unde quæ ineptè, aut simulatè aliquid agerent, ἀκκίζειν, dicerentur, & ἀκκὲς nomine vulgò compellarentur. Item, ἀκκοζέζειν, exp. perdere cimices; in Epigr.

'Ακλὰς, peculiariter signif. cui sarmenta defracta non sunt; ut ἀκλάδες ἄμπελοι; vites non putatæ; Hesych. Item general. idem quod, & pro ἄκλαστος, ος, ὁ ἡ ὄν, non fractus; vel infractus; in Epigr. ex α priv. & κλάω, f. σω; unde κλάσις, ὁ, &c. Vide.

'Ακλειτος, non clausus; Thuc. l. 2. ex α priv. & κλείω, f. σω; unde κλειστὸς, ὁ, &c. V. Item ἄκλειπτος, non furans; sed exp. &, qui non aliud in corde occultum habet, aliud in lingua promptum, Hesych. ex Soph. ex α priv. & κλεπτὸς, ὁ, V.

'Ακλὴς, non clausus: ex α priv. & κλῆστὸς, pro κλειστὸς, à κλήζω, pro κλείω, &c. V. Item ἄκληρος, ος, ὁ ἡ ὄν, exors; item pauper, inops, egenus, tenuis; cui nullæ facultates sorte obtigerunt; Od. λ. Atque inde, ἀκληρία, ἡ, inopia, egestas; item, infelicitas; item ἀκληρέω, ῶ, exors sum, non sortitus sum; nihil mihi sorte obtigit; Polyb. Unde verbalia, ἀκλήρημα, τὸ, infortunium, calamitas; Suid. Item hæreditatis privatio, & promissionum divinarum; apud Occumen. act. Ap. 38. & ἀκληρωτὸς, qui sorte non lectus est; vel qui sorte non obtigit, insortitus; item ἀκλήρωτος, adv. citra sortem; omnia, ex α priv. & κλῆρος, ὁ, &c. V. Item ἄκλητος, ος, ὁ ἡ ὄν, non vocatus, invocatus; unde adv. ἀκλήτως, invocatò; & ἀκλητὶ, pro eod. ultrò; ut ἀκλητὶ καμάξεται εἰς φίλας φίλοις; i. e. sine vocatione aut invitatione; ex α priv. & κλητὸς, ὁ, V.

'Ακλινὲς, τὸ, subst. exp. firmitas, & stabilitas, quâ res aliqua inclinari nequit; est neut. ab ἀκλινὴς, qui non inclinatur, neque huc nec illuc vergit; & Metaph. rigidus, & qui flecti nequit, &c. Vide.

'Ακλονος, ος, ὁ ἡ ὄν, agitationis, & concussionis expers; unde ἀκλόνητος, imperturbatus; inconcussus; utrumque, ex α priv. & κλόνος, ὁ, unde κλονέω, f. ήσω, &c. Vide. Item ἄκλυστος, ος, ὁ ἡ ὄν, furum injuriæ non expositus; item non furtivus: ex α priv. & κλυστὸν, ἡ, V. 'Ακλυδώνητος, fluctibus non agitans; vel non fluctuans; imperturbatus, tranquillus; Hesych. ex α priv. & κλυδών, ῶνος, ὁ, unde κλυδωνίζομαι, &c. V.

'Ακλυστος, ος, ὁ ἡ ὄν, non ablutus, non elutus; item undis non agitatus; Plut. ex α priv. & κλύζω, f. σω, &c. V. 'Ακλυτος, qui non auditur; Plut. ex α priv. & κλύω, unde κλυτὸς, ὁ, &c. V. 'Ακλώντος, ος, ὁ ἡ ὄν, ramulis carens; Theophr. ex α priv. & κλὰν, ῶνος, V. Item ἄκλαστος, ος, ὁ ἡ ὄν, qui nendo ductus, tortus, seu connexus non est; ut ἄκλαστοι σῆμοι; Poll. ex α priv. & κλώθω, f. σω; unde κλωστὸς, ὁ, &c. V.

'Ακμαστὴς, ἑ, ὁ, strenuus, validus, robustus; ut νεανίσκον ῥῳδαῖόν τε καὶ ἀκμαστὴν πεῖθεν; Herodian. l. 1. est verbale, ab ἀκμάζω, f. σω, V.

'Ακνησις,

Ἀκανθις, ἡ, spina dorsi, ita dicta traditur, quòd bruta eam κνῆσαι, i. e. scabere, seu scalpere non possunt: sed opus sit, ut ab alio fricetur, seu distringatur; propriè in solis quadrupedibus: Od. κ. sed est & herbæ nomen, apud Nicand. in Ther. Item ἄκανθος, à quibusdam nominatur ἡ χαμαιλέα; Dioſc. 4. 72. ex α priv. & κνάω, unde κνήθω, f. σω, &c. V.

Ἀκοιτιν, dicitur mel: Plin. l. 11. c. 13. quod est sine rectrimento sedimentove; quod etiam rustici cubile in vino appellant, &c. V.

Ἀκοίτης, ου, ὁ, dicitur pro ὁμοκοίτης; i. e. unum & idem cubile habens, &c. V.

Ἀκόνιτον, ου, τὸ, aconitum, sic dictum volunt, quoniam in cautibus, seu ἐκ ἀκόνων provenit: quod etymon sequutus Ovid. Metam. l. 7. cecinit;

Quæ quia nascuntur dura vivacia cote,
Agrestes aconita vocant.

Et Plin. l. 27. c. 3. nascitur inquit in nudis cautibus, quas *aconas* nominant, (& ideo, aconitum aliqui dixere;) nullo juxtà ne pulvere quidem nutriente; alii quoniam vis ejus eadem in morte esset, quæ cotibus ad ferri aciem deterendam, &c. Item ἀκονιτικὸς, aliquid aconiti admistum habens, &c. V. Them. ἀκόνη, & ἀκόνημα.

Ἀκονιτὶ vide in ἀκόνιτον.

Ἀκορίτως, vide cum ἀκορία.

Ἀκόρητον, ου, ὁ, ἡ; expon. & qui scopis mundatus non est: Item incultus, minimè ornatus: ex α priv. & κορέω, ῶ, seu κόρος, ὁ, &c. V. dicitur & ἀκόρητος, pro eod.

ΑΚΟΡΝΑ, ης; nomen plantæ quæ reponitur inter φυλλάκιδα, à Theoph. Histor. Pl. l. 1. 16. aliis dicitur & ἄκορνα.

Ἀκορίτης οἶνος, apud Dioſc. l. 5. dicitur vinum ex acoro confectum, seu acoro conditum: à Them. ἄκορον, τὸ; vide.

Ἀκροάτης, ου, ὁ, auditor: Isocr. Item discipulus; verbale ab ἀκούω, -ομαι; unde & ἀκροατικὸς, ut & ἀκροάζω, & ἀκροατικὸς; vide post Them. ἀκούω.

Ἀκραιφνὴς, sincerus, purus; dictum est, pro ἀκρηκτοφανὴς, per Syn. teste Etym. ex ἀκρηκὶς, & φαίνω, sic dicitur ἀκραιφνὴς αἷμα, apud Euryp. in Hec. & in superl. ἀκραιφνέστατον φῶς; apud Greg. Item integer, intactus, illæsus: Thuc. l. 2. &c.

Ἀκρᾶντος, Idem quod ἀκράαντος; id vide.

Ἀκραξόνιον, ου, τὸ; i. e. τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, summa pars axis; apud interpr. Apollonii: ex ἄκρος, ἡ, ον, seu ἄκρον, τὸ & ἄξων, ονος, ὁ, &c. V.

Ἀκράσιος, ος, ὁ, ἡ, ον, intemperans: ab ἀκρασία, incontinentia, & utrumque; ex α priv. & κεράω, per Syn. pro κεράω, seu κερέννυμι, &c. V.

Ἀκρασὶς, & ἀκράτεια; Item ἀκρᾶλλόομαι, & ἀκράδυμος; ut & ἀκράντου, videantur cum ἀκράτωρ, omnia enim propriè componuntur ex α privit. & κράτος, τὸ; V.

Ἀκρατίστερος, pro ἀκρατέστερος, meracior; est compar. ab ἄκρατος, merus, meracus: Item ἀκρατίζω, merum bibo; meraciori hausto præcordia proluo: Suid. & ἀκρατίζομαι, jento, propriè offulas meraco imbutas assumo: Athen. l. 1. & cum casu signif. in jentaculum sumo: unde ἀκράτισμα, τὸ, & ἀκρατισμὸς, ὁ; expon. jentaculum seu jentaculi sumptio; & ἀκρατὶς, expon. qui jentare solet, & offulas meraco imbutas assumere; jentaculo non facilè carens: ut expon. apud Theocr. Idyl. 1. omnia itidem ab eodem ἄκρατος.

Ἀκρᾶτος, sine admistione; est adverb. ab ἄκρατος, impermistus: Item validus, sumptâ metaph. à vino, quod non dilutum aquâ integras suas retinet vires: Item Ἀκρατὴς, expon. impotenter, impotenti animo: Item incontinenter, intemperanter: Item cum summa contentione, concitatè; apud Suid. & sic, est adverb. ab ἀκρήτης, ες, ὁ ἡ ἡ, impotens: ut ἀκρήτης θυμῷ, impotens iræ: Item incontinens, qui contineri, seu retineri non potest, &c. V. cum ἀκράτωρ.

Ἀκρεμονικὸς, ὴ, ὸν, adject. ut ἀκρεμονικαὶ ἀποφύσεις; apud Theophr. l. 4. expon. ramorum grandium proventus; à Them. ἀκρέμων, ramus major vel prægrandis; quod Etym. deducit ab ἄκρος, i. e. summus; quidam verò, dictum volunt, quasi ὁ ἐπ' ἄκρῳ μένων, &c. V.

Ἀκρὶς, ίδος, ὁ; idem quod ἄκρις, qui est in summo pubertatis; qui est in prima pubertate, vel qui primam habet pubem: ex ἄκρος, ὁ, & ἥβη, ἡ, &c. V.

Ἀκριβοῦσθαι, dicitur res aliqua accuratè fieri, summâ curâ, & diligentiâ elaborari: Item pro penitus cognosci, pernosci hinc, part. præt. ἠκριβωμένος, accuratè elaboratus, exquisitus; est pass. ab act. ἀκριβόω, accuratè perquiro, diligenter exploro: Item summâ & exquisitâ diligentiâ aliquid facio, &c. V.

Ἀκρίδιον, ου, τὸ, parvula locusta, q. d. locustula; est diminut. ab ἀκρὶς, ίδος, ἡ; V.

Ἀκριτὶ, idem quod ἀκρίτως, injudicate, vel injudicatò; indictâ causâ; Item nullo cum judicio, sine delectu: Item indiscretè, confusè, nullo discrimine; est adv. ab ἄκριτος, ὁ; injudicatus, indemnatus; unde τὸ ἄκριτον, in neut. dicitur, quod in controversiam non cadit: Isocr. Item quod componi, vel discerni non potest: Il. 3. Item indiscretum, confusum, indistinctum: ut ἄκριτα μῦθος; Il. β. Item sinè judicio, & ratione factum, &c. Vide.

Ἀκρόαμα, ατος, τὸ; idem quod ἄκουσμα; id quod auditur, & in bonam & in malam partem: sic Xen. dicit laudem esse ἀκρόαμα ἥδιστον, at convitium, χοιμπώτατον ἀκρόαμα; Item expon. ipla persona quæ auditur; apud Athen. & Plut. sic & acroama, à Cic. usurpatur, pro Sestio. & Verr. 6. atque inde ἀκροαματικὸς, auscultatorius, ad auditionem pertinens; vel in auditione consistens: ut ἀκροαματικὴ διδασκαλία; Plut. quæ Guarino dicuntur disciplinæ speculativæ; atque inde ἀκροάματικοι, acroamatica, vocantur Aristotelis commentationes, in quibus philosophia remotior subtiliorque agitabatur; quæque ad naturæ contemplationes, disceptationesve dialecticas pertinebant: Gellius l. 20. c. 4. Unde ἀνθρωπίσκοι ἀκροαματικοὶ, etiam dicebantur, authore Bessarione, quæ inter homines ejusdem sectæ, aut hæreseos arcana habebantur, nec foras ferebantur; verbalia, ab ἀκροάομαι, f. άσομαι; idem quod ἀκούω. Item audio, & auscultò discendi causâ. Etym. dicit ex ἀκαῶ, f. 2. verbi ἀκάω, fieri ἀκροῶ, pleonasmo literæ ρ, &c. V. Item Ἀκροατικὸς, ad audiendum pertinens: ut ἀκροατικὸς μισθὸς; apud Luc. dicitur merces, quæ pro auditione datur: ut & ἀκροατήριον, τὸ; locus in quo audiuntur recitationes; aut in quo auditur præceptor: Plut. de aud. sicut etiam, ἀκρόασις, auditio, ipsa audiendi actio: Item recitatio: (ut ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, audire, vel recitare;) sumitur etiam interdum, pro ipso loco, ubi fit ἀκρόασις; Itidem, verbalia ab eod. ἀκροάομαι; V.

Ἀκροβάζω, idem quod ἀκροβατέω; id vide.

Ἀκροβάμων, ονος, ὁ, ἡ, summis pedum digitis ingrediens, erectus, propriè, in summos pedum digitos incedens: Item ἀκροβατέω, ῶ; (ut & ἀκροβάζω,) summis pedum digitis gradior, in digitos erigor: Luc. Item superbè incedo; apud Suid. atque inde ἀκροβατικὸς, expon. foansorius: ex Vitruvio; omnia, ex ἄκρος, & βαίνω, f. βήσομαι, à βάω; unde varia ejus comp. desinunt in βάμων, βάτος, & βατέω, &c. V. Item Ἀκροβαφὴς, summâ parte tinctus; in Epigram. ex ἄκρος, & βαφὴ, ἡ, &c. V.

Ἀκροβελὶς, ίδος, jaculi genus: ex ἄκρος, ὁ, & βέλος, εος, τὸ, &c. V. Ἀκροβελματίζομαι, ito in summo suggesto, vel tribunali; ex ἄκρος, & βῆμα, πάζω: V. Ἀκροβολάς, germen in cacumine habens: ex ἄκρος, & βλάστη, ἡ; seu βλαστὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀκροβολὴ, ης, ὁ ἡ ἡ; jaculator, propriè qui è summitate, vel versus summitatem loci alicujus jaculatur: Item ἀκροβολεὺς, idem, atque inde ἀκροβολίζω, & frequentius, -ίζομαι, jaculor; propriè ex edito quopiam loco jacula emitto: quasi ἐξ ἄκρας βάλλω; aut summitatem, vel cacumen aliquod versus jaculor, & jaculationem dirigo; quasi εἰς τὸ ἄκρον βάλλω. Item missilibus pugno, velitor, velitarem pugnam ineo; certaminis præludia facio; atque inde ἀκροβολισμὸς, ἡ; idem quod ἀκροβολισμὸς, ἔ, ὁ, jaculatio: Item velitatio, velitaris pugna; & metaph. pro velitatione quæ fit verbis: Item ἀκροβολιστὴς, ὁ, jaculator, veles, ferentarius; & ἀκροβολιστικὸν velitum tela; omnia ex ἄκρος, & βέλος, ὁ; seu βολὴ, ἡ, &c. V. Item Ἀκρόβυος, ὁ, ὁ, q. d.

in extremitate tectus; i. e. extremam colis partem tectam habens, præputiatus, præputium habens: atque inde ἀκροδυσία, ἡ; cui opponitur ἀπεριτομή; ad Rom. 2. &c. V. Item Ἀκροχόρδων, cui longum est barbitium: ex ἄκρ-, & χόδεον, τό, barba, &c. V.

Ἀκρογωνιαῖ-λίθ-, expon. in extremo angulo positus lapis; summus, vel imus angularis lapis; ad Eph. c. 2. & in 1 Pet. c. 1. significat potius imum angularem, quam summum; pro eod. dicitur & ἀκρογώνιος, λίθ-, i. e. summangulus lapis vel imus angularis lapis; nam ἄκρον, extremum utrumque significat, &c. V.

Ἀκρόδετ-, in summo ligatus, seu nexus; in Epigram. ex ἄκρ-, & δέω, δέσομαι, unde δετός, ὁ, &c. V. Item Ἀκροδίκαιον, expon. τὸ ἄκρον τ δικῆς; Hesych. summum jus: ex ἄκρ-, & δίκη, ἡ; unde δικαι-, &c. V.

Ἀκρόδρυα, quæ in ambitu lignosum putamen habent; interdum, de omni fructu dicitur; & de arboribus etiam, ex Theophr. & Xen. ex Plut. autem, in Alex. pro ostreis, vel testaceis sumitur; ex ἀκρ-, & δρῦς, υὸς, &c. V. Item Ἀκροζέστ-, expon. leviter fervefactus, & quasi in superficie duntaxat: Item leviter coctus apud Diosc. ex ἀκρ-, & ζέσ-, à Them. ζέω. f. ἑσω, &c. V. Ἀκροζύμα, dicuntur τῆς βοτάνης, τὰ μέσα, ἤγουν ζοῦλα; Hesych. vel ἀκροζυσία, dicitur pars jugi media; scil. ζύγλη; ex ἄκρ-, & ζυγὸς, ὁ, &c. V. Ἀκρόθυπ-, in summo calefactus & tostus: ex ἄκρ-, & θάλπω. f. ψω, &c. V. Item Ἀκροθιγέως, leviter attingo; & ἀκροθιγῶς, expon. leviter, strictim, summam partem attingendo, & quasi superficiem; ut ἅπτεσθαι ἀκροθιγῶς, exp. leviter attingere, degustare: sic ἀκροθιγῶς διεξέρχεσθαι, strictim sive cursim commemorare, & ἀκροθιγῶς σκοπεῖν, summam rei cognoscere: ex ἄκρ-, vel ἄκρον, & θίγω, unde θιγάνω, &c. Vide.

Ἀκροθίνιον, ε, τὸ, & frequentius in pl. ἀκροθίνια, τὰ, expon. primitiæ: quasi τὰ ἄκρα θινὸς, summitates acervi; quòd primitiæ ex summo acervo, sive ex summitate acervi excerpi soleant, propriè autem primitiæ frugum, secundum quosdam: Item pro primitiis manubiarum quæ diis offeruntur: Thuc. l. in Epist. vero ad Hebr. cap. 7. pro ipsis manubiis ponitur, primitiæ, spoliorum decimæ, &c. V.

Ἀκροθώρηξ, idem quod ἀκροθώραξ; quod expon. leviter appotus; quasi pectore tenus vino imbutus; vel cui pectus incalescit potu meraciori: ex ἄκρ-, & θώραξ, ὁ, &c. vide. Item Ἀκρόκαρπ-, in summitate fructum habens, in summa sui parte, seu cacumine fructum edens: ex ἄκρ-, seu ἄκρον, & καρπὸς, ὁ. &c. V.

Ἀκροκίρρια, τὰ, dicuntur extremitates, seu ut Virgil. vocat, cornua antennarum: Poll. lib. 1. ex ἄκρ-, & κερία, ἡ, &c. V. Item Ἀκροκόνιον, ε, τὸ; summa, seu extrema columnæ pars, fastigium columnæ: ex ἄκρ-, vel ἄκρον, & κίων, ονος, &c. V.

Ἀκροκωμὴς, ές-, ὁ ἡ ὁ, idem cum ἀκροκώμης-; id vide. Sic & Ἀκροκόμης, idem quod ἀκρόκομ-, qui copiosiore est capillo: Iliad. δ', &c. Vide.

Ἀκροκόρυμβα, τὰ, idem quod ἀκροκόρυμβα· Sic dicuntur navium rostra; i. e. τὰ ἄκρα τῆς γνὸς; ex ἄκρος, & κόρυμβος, ὁ; seu κόρυμβον, τὸ, &c. V. Item Ἀκροκυμάται, αι; expon. summis innato fluctibus; Luc. ex ἄκρος, & κῦμα, ατος, τὸ; unde κυματόω, &c. Vide.

Ἀκροκῶλια, τὰ, trunculi, hoc est, extrema membrorum, seu edulia ex trunculis extremorum membrorum parata: Item ἀκροκωλία, ἡ; extremitas membrorum; hoc est, brachiorum, ubi nimirum humeris inseruntur: ex ἄκρος, & κῶλον, τὸ, &c. V. Item Ἀκρόλειον, ε, τὸ, primitiæ manubiarum, vel prædæ: quasi τὸ, ἄκρον τῆς λείας; apud Suid. sed expon. & simpl. primitiæ; apud eund. Ἀκρόλιθος, in summitate, seu extremitate lapidis positus; vel substantivè, summus lapis, summitas lapidis; utitur Vitruv. lib. 2. cap. 8. ex ἄκρος, & λίθος, ὁ; V. Ἀκρόλινος, qui est in summo retis, qui pertinet ad retis extremitatem; Oppian. ex ἄκρος, vel ἄκρον, & λίνον τὸ; Vide. Ἀκρολίπαρ-, per summa pinguis; in summa parte, seu superficie pinguis: Athen. l. 9. ex ἄκρ-, & λίπαρ-ός; Vide. Ἀκρολόγ-, qui summa tantùm colligit, & manu carpit: Athen. l. 10. unde ἀκρολογέω, in summitate carpo, seu lego, vel summitatem, aut summa lego: in Epigram. ex ἄκρ-, & λέγω, lego, id est, colligo, &c. V. Ἀκρόλοφ-, ος, ὁ, summitas collis, cacumen tumuli, seu monticuli: Plut. in Publ. unde ἀκρολοφία, ἡ; pro eod. Polyb. ex ἄκρος, & λόφ-, ὁ; V. Item Ἀκρόμυδ-, ος, ὁ ἡ ὁ, summè villosus: ex ἄκρ-, seu ἄκρον, & μυδς, ὁ, &c. V. Item Ἀκρομανὴς, ές-, ὁ ἡ ὁ, expon. summo furore correptus, extremâ insaniâ laborans; apud Herodot. &c. V. Item Ἀκρομόλιβδον λίνον; expon. rete habens in extrema, seu ima sui parte plumbum: in Epigram. ex ἄκρ-, & μόλιβδ-, ὁ; Vi. Item Ἀκρομύλη, Hesychio est ἡ γνὶς μύλη, vel ipse μύλ-; ex ἄκρον, τὸ; & μύλη, ἡ, &c. V. Item Ἀκρόμφαλον, seu ἀκρομφάλιον, τὸ; dicitur mediana umbilici pars & extrema; umbilici medullium: Poll. l. 2. ex ἄκρον, τὸ, & ὀμφαλὸς, ὁ; unde ὀμφάλιον, το, &c. Vide.

Ἀκρόνιον, dicitur summa, seu extrema pars navis: ex ἄκρον, τὸ; & ναῦς νηὸς, &c. V.

Ἀκρόνυξ, primæ noctis tempus: Suid. unde ἀκρόνυχ-, ος, ὁ, ἡ; vespertinus: qui est, aut fit ἀκρας, νυκτὸς, primæ noctis tempore; atque inde ἀκρόνυχον, τὸ, sive ἀκρονυχία, ἡ; prima nox; tempus quod inter vesperam, & mediam intercedit noctem; ex ἄκρ-, & νὺξ, unde νύχ-, &c. V. Item Ἀκροπάγης, ές-, ὁ, ἡ ὁ; in summo fixus: Nonn. ex ἄκρον, τὸ, & πάγη, aorist. 2. à Them. πηγνύω, seu πήσσω, f. ξω, &c. V. Ἀκροπαθ-, in summa parte affectus Hippocrates, ex ἄκρον, & παθ-, τὸ; Vide Ἀκρόπαστ-, ὁ ἡ ὁ; per summa consperfus; ex ἄκρον, & παστὸς, ὁ, à Them. πάσσω, seu πάσσω, &c. V. Ἀκροπενθὴς, summè lugens; ex ἄκρον, & πενθ-, ες, τὸ; V. Ἀκρόπλ-, τατ-, locus in summo lutosus, intus durus; ex ἄκρον, & πλὸς, ὁ; V. Ἄκροπις, vocatur ab Hippocr. Epid. l. 7. lingua, ἡ ὅταν ἄκρα ἐωυτῆς μὴ διατυπᾶσα, τὰ τοῖσιν ἀδιάρθρωτα ὑπὸ δυσκινησίας; i. e. quæ sui impos est, & præ difficultate movendi balbutiens, & inarticulata; ἀκρατὴς, γλῶσσα; Varinus, in Gloss. ἀκροπὶς, scribitur; à Them. ἄκρον, seu ἄκρου, τὸ; V.

Ἀκροποδεῖ, expon. summis pedibus insistendo, aut leviter insistendo pedibus: idem quod ἀκροποδιεῖ, & ex iisdem ἄκρ-, & πους ποδὸς, &c. Vide.

Ἀκρόπλο-, ὁ ἡ ὁ, in superficie natans; in summa parte innatans: Gal. apud Hippocr. ex ἄκρον, τὸ, & πλέ-, ὁ, &c. V.

Ἀκρόπολις, ὁ ἡ ὁ, expon. q. d. summa urbs; i. e. summitas urbis, summa pars urbis, & altissima, arx urbis; & peculiariter, ac quasi κατ' ἐξοχὴν, sic dicebatur, arx Athenarum, in qua & ærarium erat: Thuc. &c. V. Item Ἀκρόπολ-, ὁ ἡ ὁ, expon. altissimum habens verticem; cujus summitas ipsum polum attingit, excelsus, præaltus; ut ἀκροπόλα, ὄρη; Il. ε, &c. V. Item Ἀκρόπορ-, expon. in extrema parte transfigens; Od. γ. ex ἄκρ-, vel ἄκρον, & πόρ-, ὁ, &c. V. Item Ἀκροπόρφυρ-, in extremitate, vel summitate purpuram habens; ex ἄκρον, & πορφύρα, ἡ; V.

Ἀκροπόδιον, τὸ, exp. idem quod ἀκροποδία, ἡ, summa; scil. seu præeminentior præputii pars; i. e. τὸ ποδὸς σῶζον, inquit Poll. l. 2. &c. V. Item Ἀκρόρριζ-, ος, ὁ, ἡ ὁ; in summitate, vel in superficie, radicem habens; seu longas habens radices; unde τὰ ἀκρόρριζα, expon. quæ non agunt radices in profundum; & Theoph. ἀκρόρριζα δένδρα, vocat, arbores, quibus radices sunt per summa cespitum; ut loquitur Plin. l. 16. c. 31. cujusmodi, olea, malus, cypressus; quibus opponuntur βαθύρριζα, ut robora, quæ suas radices in profundum agunt: ut ibid. idem Plut. ex ἄκρος, seu ἄκρον, & ῥίζα, ἡ, &c. V. Sic & Ἀκρόρρινον, τὸ; dicitur tota nasi summitas, seu totus nasi ambitus: Poll. l. 2. ex ἄκρον, τὸ; & ῥὶν, ῥινὸς, unde ῥίνιον, τὸ, &c. V. Item Ἀκρόρρυμον, τὸ; summus temo; extrema temonis pars: Poll. ex ἄκρ-, seu ἄκρον, & ῥυμὸς, ὁ; à Them. ῥύω, &c. V.

Ἀκροσαπὲς, expon. quod in superficie tantum, & summâ parte putredinem contraxit

contraxit, quod leviter putrescere & mutari cæpit; ex ἄκρον, τὸ, & σήπω, &c. V.

'Ακρασπάδια, τὰ, dicuntur ὑποχόνδρια, quod costis subjaciantur, & velut in earum extremitate posita sint, ἀσπάω, autem costarum ossa dicuntur, teste Poll. vel ipsæ costæ; ex ἄκρον, seu ἄκρον, & σπάω, ή, &c. V. Item 'Ακρασπίδιον, τὸ; summa pectoris pars; ex ἄκρον, & σπῦθ, ος, τὸ; V. 'Ακρασιχὴς, ής; & ἀκρασίχιον, τὸ; initium versus: Schol. Thuc. ex ἄκρον, & σίχ, ος; V. 'Ακρασόλιον, τὸ; summitas, seu ora navis: Athen. l. 5. ex ἄκρον, & σόλ, ος, ὁ; V. 'Ακροσόμια, τὰ; sunt quibus, inquit Eust. φυσῶσιν οἱ κώπαι, pars quædam follium: ex ἄκρον, & σῶμα, τὸ; V. 'Ακροσφαλὴς, ές, ὁ, ἡ; expon. proclivis ad lapsum; ut ἔχειν ἀκροσφαλές, apud Nic. & metaph. lubricus, periculosus; sic etiam dicitur homo, qui statim in hanc, vel in illam partem labitur; cui immineat periculum à re aliqua: Plut. ἀκροσφαλὴς πρὸς ὀργὴν, ad iram proclivis, iracundus: Item expon. & qui citò labitur, & peccat: ut & qui citò periclitatur morbo; apud eund. Plut. ex ἄκρον, & σφάλλω, f. σφάλω, &c. V. 'Ακρόσφυλον, τὸ; expon. extrema malleoli pars; sed est & genus calceamentorum muliebrium; Hesych. ex ἄκρον, & σφῦρον, τὸ; V. 'Ακροσφυδὴς, ές, ὁ, ἡ; summa, vel extrema sui parte scissus, aut fissus, vel in cacumine divisus; ex ἄκρον, τὸ, & σχίδη, ἡ; à Them. σχίζω, f. ἴσω, &c. V.

'Ακροταλάντιον, τὸ; expon. finis, seu extremitas carminis: Thuc. l. 2. ex ἄκρον, & τελευτὴ, ἡ, &c. V.

'Ακρότης, ητος, ἡ; summitas, extremitas: Item metaph. fastigium, apex; à Th. ἄκρος, ὁ; V.

'Ακρότατος, vide in ἄκροτος.

'Ακρότομος, ὁ, ἡ; cujus summæ partes fractæ sunt; ut πέτρα ἀκρότομος, rupes, adeo præcipita latera habens; ut ferro resecta esse videatur; sic ἀκρότομοι λίθοι, lapides extremis partibus resectis complanati, & politi; unde ἀκροτομέω, extremas, seu summas partes amputo, trunco; ex ἄκρον, τὸ, & τέμνω, ὁ, seu τομὴ, ἡ, &c. V. Item 'Ακρότονος, ὁ, ἡ, in summo tentus: Item qui extremas partes; i. e. manus, & brachia summis viribus intendit: Athen. l. 12. ex ἄκρος, vel ἄκρον, & τείνω, ὁ, &c. V.

'Ακρωλὸς, summo crispus; ex ἄκρον, τὸ, & ἕλος, ὁ, crispus, &c. V. Item 'Ακροφανὲς, summitas cœli, vertex cœli: ex ἄκρος, τὸ; & φαεὸς, ὁ, &c. V. 'Ακροφανὴς, q. d. in summo apparens: ut apud Nonn. ἀκροφανὴς, ἄος, aurora summo diluculo apparens; vel quæ superficiariam tantùm & non plenam lucem habet; vel apparere, & exoriri incipiens; ab ἄκρον, τὸ, & φαίνω, f. αω, &c. V.

'Ακροφυὴς, in cacumine proveniens, in summitate nascens: Item summâ indole præditus: Synes. Epist. 4. ex ἄκρος, vel ἄκρον, & φυὴ, ἡ; à Them. φύω, &c. V. Item 'Ακροφύλαξ, arcis præfectus: ex ἄκρον, τὸ, & φύλαξ, ὁ; V. 'Ακρόφυλλος, in summitate, seu cacumine folia habens; à Them. φύλλον, τὸ; V. 'Ακροφύπιον, ὁ, τὸ; follium pars summa, seu extrema, quæ fornacis ori immittitur: Thuc. lib. 4. à Them. φυσάω, unde φῦσα, ἡ, &c. V. 'Ακρόχαλις, expon. supra modum laxatus, seu solutus; Dionys. de situ orb. sed Eustat. expon. etiam ὁ ἀκρότατα χαλασθεὶς τῶν φρυγίων, innuens, per sync. videri dici pro ἀκρεπήδης; Hesych. autem est dimidiâ tantùm parte ebrius; sed fortasse rectiùs, idem erit cum ἀκροδώρης, i. e. ἄκρος μεθύων; à Them. χάλις, ὁ; V. 'Ακρόχανης, ὁ, ἡ, ἡ; immanis, vastus, in extremitatibus, ac summitate hians; in Epigram. à Them. χαίνω, f. ανῶ; unde χάνη, τὸ, &c. V. 'Ακρόχερ, ab Hippocr. dictum fuit totum id quod à cubito ad extremam usque totum id quod à cubito ad extremam usque digitorum acies est; in qua signif. dicitur & ἀκροχείρ, & ἀκρόχειρον; (ἀκρόχερ vero Hesych. est, αὐτοφόνον, homicida:) Item ἀκροχειρίζομαι, summâ manu capto; propriè, dicitur de Pancratiastis, quorum alter alterum manibus captat, ante ipsam συμπλοκὴν: ut Athen. l. 4. ὡσὲι ἀθλητὲ ἀκροχείζονται; atque inde verbalia, ἀκροχειρισμὸς, exercitatio Pancratiastarum; quum alter alterum manu captat: Luc. (pro eodem dicitur etiam ἀκροχείρ,) & ἀκροχειρισὴς, qui se exercet ἀκροχειρισμῷ· Item ἀκροχέρσιτες, dicti fuit Pancratiasta quibam Sicyonius, quod ἄκρας χεῖρας, adversarii, comprehendere soleret, nec prius dimittere, quam illum viribus defici sentiret: Pausan. Eliac. l. 2. omnia à Themat. χείρ, χέρος; unde χείζω, & χειρμὸς, ὁ, &c. V. Item 'Ακροχιλίσκοι, dicuntur extremitates ejus partis jugi quæ dicitur ζεῦγλα; Poll. l. 1. à Them. χύω, χυὸς; unde χυτὸς, ὁ, &c. V. Item 'Ακροχλίαρος, summa parte tepidus; Diosc. l. 2. à Them. χλιαίνω, f. ανῶ; unde χλιαρὸς, ὁ, &c. V. Item 'Ακροχλίως, subitò iracor; repente ad iram concitor: ab ἀκροχολία, proclivitas ad iram; & utrumque ab ἀκρόχολος, extremè biliosus; cui subitò bilis accenditur, qui repentinè irascitur: à Themat. χολὴ, ἡ; comp. ut reliqua præcedentia, cum Them. ἄκρος, ὁ; vel neut. ἄκρον, τὸ, &c. V.

'Ακροχορδὼν, όν, ὁ, ἡ; dicitur verruca, quæ sub cute coit, durior, & paulò asperior, callosa, & plerumque teres; ejusdem coloris, infrà tenuis, ad cutem latior, pueros maximè infestat: ita autem dicitur, quòd similis sit vertici suo resectæ chordæ secundum extremitatem: ut scribit Aet. vel quòd in imo adeo angusta sit, ut pendere videatur: ut vult Cels. &c. V. Item 'Ακρόχωλος, ὁ, ἡ, ἡ; expon. aliquantùm claudus: Suid. ex ἄκρος, & χωλὸς, ὁ, V. Item 'Ακρόψιλος, ὁ, ἡ; in summo nudus: Gal. apud Hippocr. ex ἄκρον, & ψιλὸς, ὁ; V. Item 'Ακρόψιλος, qui in summa tantùm parte recutitus est: Schol. Aristoph. ex ἄκρος, vel ἄκρον, & ψιλὸς, ὁ, &c. V.

'Ακρωβήλια, ἡ; est comp. ex ἄκρος, & ὀβελὸς, ὁ, &c. V.

'Ακρωμὶς, vide suprà cum ἄκρωτις.

'Ακτινηδὸν, ακτινοβόλος, &c. vide cum ἀκτίνη.

'Ακτρίσω, idem cum ἀκταμρία, id vide.

'Αλάβαστρος, absque ρ, invenitur apud Hesych. & Menandrum, pro ἀλάβαστρος· Item ἀλάβαστρον, τὸ, parvus alabaster: Poll. Item ἀλάβαστρίτης, sub. λίθος, alabastrites lapis; marmoris genus ita dicti, quòd ex eo alabastra conficerentur: Diosc. l. 5. Item in fœm. ἀλάβαστρῖτις, sive ἀλάβαστις, ut ἀλάβαστις πέτρα, eadem quæ ἀλάβαστρίτης λίθος· Athen. l. 5. omnia à Them. ἀλάβαστρον, τὸ; alabaster, vasis unguentarii genus longitudine fastigiata in pleniorem orbem desinens; vel forma turbinata sine ansulis; sic appellatur, vel quasi ἕ λαβίδες, (prehendere,) propter lævorem sit ἀδιάβαστον, vel διὰ τὸ μὴ λαβὰς ἔχειν; quod ansas non habeat: Plut. in Alex. & Matth. cap. 26. apud Herodian. l. 3. ἀλάβαστρον, accipitur pro lapide alabastrite, &c. V.

'Αλαβαστροθήκη, ἡ, seu ἀλαβαστοθήκη, vas in quo alabastra reponuntur: ex ἀλάβαστρον, τὸ; & θήκη, ἡ, &c. Vide.

'Αλάβη, ἡ, expon. fuligo, carbo, cinis mistus carbonibus: Hesych. atque inde, ἀλαβώδης, ες, ὁ, ἡ; fuliginosus, fumosus. Item, ἀλάβαστος, piscis; ut qui manibus comprehendi nequeat, &c. V.

'Αλαζόνευμα, τὸ, jactatio, ostentatio, gloriatio, propter aliquod facinus, vel de aliquo facinore: Item facinus insolentiæ, insolenter factum; apud Æsch. in Ctesiph. verbale, ab ἀλαζονεύομαι, fut. ἐυσομαι, vendito, seu ostento me; falsa de me prædico, &c. Item ἀλαζονικὸς, ἡ, ὁ, ostentatorius, jactatorius; ad ostentationem pertinens: Item ostentationi deditus: Item idem quod, ut & à Them. ἀλαζὼν, όν, ος; V. Id autem ab Eustath. expon. ὁ ἀπὸ τῆς ἄλης ζῶν; i. e. vagus, erro, planus, circulator; errones enim mendaciis instructissimi esse solent, & sese ubique jactando, falsa plurima veris intermiscent: unde fit, ut qui majora de se fuisque prædicent quam veritas patiatur, ἀλαζόνες dicantur: Suidæ dicitur ἀλαζὼν; quasi ὁ ἅμαξ ζῶν, i. e. vanè & inaniter vivens; quidam autem malunt deducere ab ἄω, epitat. & λάζομαι, sumo; ut sic dicatur qui sibi multum assumit tribuirque.

'Αλάθητος, ος, ὁ, ἡ, ἡ; qui latere non potest; vel qui oblivioni mandari non potest: ex α priv. & Them. λήθω, unde λαθάνω, f. λήσω; ut à λήθω, &c. V.

'Αλαλαγμὸς, ὁ, ἡ, expon. latus clamor; apud Soph. autem in Trach. ἀλαλαγμὸς; Schol. expon. ἡ ἀπὸ τῶν δυσπόνων δυσφημία· Item ἀλάλαγμα, τὸ, & ἀλαλαγμὸς, ὁ; dicitur clamor latus militum;

tum; quidam recentiores barritum vocant: alii jubilationem; Cæsar, ululatum; Item victorialis hymnus Suid. & Hesych. verbalia, ab ἀλαλάζω, fut. ξω, clamo alala; i. e. fremitum edo inter pugnandum; clamorem lætum tollo in committendo prælio, cum animi scil. alacritate & exultabundè in signum victoriæ; interdum autem, expon. clamorem tristem tollo; unde & expon. ululo: ut Marci c. 5. & Jerem. c. 4. Item tinnio; 1 Cor. cap. 13. κύμβαλον ἀλαλάζον, quam signif. quidam ex Græcis Grammaticis proprium esse putaverunt, sit autem, à Them. ἀλυή, alala; & expon. etiam tumultus, cum inarticulata voce; ab ἅλα, accusativo nominis ἅλς, ἁλὸς; i. e. mare; quod perpetuò strepitum edit; inde faciendo ἅλη, deinde, per reduplicationem ἀλαλή, &c. V.

'Αλάλημι, est per reduplicationem, ab ἄλημι, unde pass. ἀλάλημαι; quod vide.

'Αλεξητήριον, ου, τὸ, (idem quod ἀλεκτήριον,) remedium, auxilium, q. d. propulsatorium, seu depulsorium: ab ἀλάλκω, depello, propulso, arceo, &c. V.

'Αλήθεια, ας; infantia, h. e. quum quis mutus est, & fari nequit: sed expon. & πονηρία, ἀταξία; apud Soph. ab ἄλεθος, qui fari, seu loqui non potest, infans, mutus: Plut. &c. V.

'Αλαόω, ῶ, cæcum reddo: V. in Them. ἀλαός.

'Αλασος, ου, ὁ ἡ ἥ, Doricè dicitur pro ἄλσος, cujus oblivisci non possumus, &c. V.

'Αλατεία, Doricè pro ἀλητεία; id vide.

'Αλατὸς, ύος, ἡ, cæcitas, oculi seu oculorum privatio, seu orbatio: ab ἀλαόω, quod à Them. ἀλαὸς, ὁ, &c. Vide.

'Αλγέω, ῶ, fut. ήσω, doleo; tam ad animum refertur, quàm ad corpus; cum dativ. ut ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τοὺς φίλους; & cum accusat. ut ἀλγῶ πλὴν κεφαλήν; Gal. dolet mihi caput; & ἀλγῶ τὸ δάκτυλον, dolet mihi digitus; Theocr. sed dicitur, & ἀλγῶ ὑπὸ τοῖς κακοῖς; apud Dem. à Them. ἄλγος, εος, τὸ; V.

'Αλγεινὸς, ἡ, ὁ, molestus dolorem afferens: Hesych. ab ἀλγέω, unde etiam, ἄλγησις, & ἄλγημα, quæ vide in ἀλγεινὸς; Item 'Αλγώω, f. ώσω, dolore, vel mœrore afficio, & in pass. ἀλγώομαι, mœrore afficior; (cui oppon. ὑφραίνομαι) & omnia à Th. ἄλγος, εος, τὸ; V.

'Αλεεινὸς, idem quod ἀλεώδης, calidus: quod vide cum ἀλεάζω.

'Αλεενὸς, ἡ, ὁ, expon. & vitandus, effugiendus, fugiendus; & ex consequenti, malus, perniciosus: ab ἀλεείνω, effugio, &c. V.

'Αλέη, etiam dicitur Ion. pro ἀλέα, propriè, calor, seu tepor qui est ex Sole in locis apricis: sed transfertur, & ad quemlibet calorem, &c. V.

'Αλεία, idem quod, & pro ἀλειτία, id vide.

'Αλείατος, ου, ὁ ἡ ἥ; qui lævigatus, aut complanatus non est; seu qui lævigari, aut complanari nequit: sed expon. & non molitus: est ex α priv. & λειαίνω, lævigo: à Th. λεῖος, ὁ, &c. V.

'Αλεμμα, τὸ, &c. Vide cum ἀλειψις.

'Αλεῖος, five ἀλείος, congregatus, & collectus in unum, confertus: ab ἀλέω, congrego, &c. V.

'Αλείπλης, & ἀλειπλῆν, vide in Them. ἀλείφω. Item ἀλειπλήκιον, ου, τὸ, pars quædam balnei: inquit Poll. itidem, ab eod. ἀλείφω, f. ψω, &c. V.

'Αλειτουργησία, immunitas ab obeundis muneribus publicis; item ἀλειτούργητος, immunis à muneribus publicis; sunt verbalia, quasi ab ἀλειτουργέω; ex α priv. & λειτουργέω, V.

'Αλείτω, idem quod & à Th. ἀλιτέω, ῶ; id vide.

'Αλειφατίτης, ου, ὁ, ut ἀλιφατίτης ἄρτος, cum adipe commixtus, &c. V.

'Αλεκτόρειος, ἀλεκτόρειον, & ἀλεκτόρεος, & ἀλεκτορεὶς, videantur in ἀλέκτωρ.

'Αλεκτορέα, ἡ, ut & ἀλέκτωρ, dicitur gemma quædam, quæ in ventriculo castrati galli, quarto anno à quo eunuchum defecit, reperitur: Vide Plin. l. 37. c. 10.

'Αλεκτορόλοφος, vide in ἀλέκτωρ.

'Αλεκτος, qui dici non potest, ineffabilis; ex α priv. & λεκτὸς, à Th. λέγω, &c. V.

'Αλεκτρὼν, ους, ὁ ἡ ἥ, lecto carens, & ex consequenti, somni expers, insomnis: Item tori, seu lecti genialis expers: ex α priv & λέκτρον, τὸ; vide.

'Αλεκτρυονοπώλης, &c. Vide in ἀλέκτωρ.

'Αλεκτρυοφωνία, dicitur tempus, quo gallus gallinaceus canere incipit: Marci. cap. 13. ab ἀλεκτρυών, όνος; quod ab ἀλέκτωρ, & φωνὴ, ἡ, &c. V. Item 'Αλεκτρύαινα, gallina; ab eod. ἀλεκτρυών.

'Αλέματος, Doricè dicitur, pro ἠλέματος; id vide: Unde ἀλεμάτως, frustra, adv. ab eod.

'Αλεξάδριον, affertur ex Soph. pro σῦμον σπέρμα, tectum calidum, nempe ad arcendum frigus nocturnum; ab ἀλέξω, & ἄδρα, ἡ, &c. V.

'Αλέξαντος, ὁ, ἡ; defensorius: in Epigram. à Them. ἀλέξω; V.

'Αλέξημα, τὸ; id quod arcet: q. d. propulsans, aut defensaculum: ut ὁ κυκεὼν τῆς θερινῆς ὥρας ἀλέξημα, æstatis ardorem arcens: est verbale: ab ἀλέξειν· fut. ήσω; vide cum Them. ἀλέξω.

'Αλεξήνωρ, Æsculapii Epith. apud Aristoph. q. d. adjuvans viros; ab ἀλέξω, & ἀνὴρ, cujus comp. varia in ήνωρ, &c. V.

'Αλέξησις, εως, ἡ, propulsatio, defensio, opitulatio: Hesych. verbale, ab ἀλέξειν· fut. ήσω· idem cum ἀλέξω, V. Sic & 'Αλεξητὴρ, ῆρος, ὁ· qui arcet, propulsator, depulsor: Item defensor, auxiliator: ut Il. υ. ἀλεξητὴρ μάχης; & Apoll. Arg. 2. λοιμοῦ ἀλεξητὴρ; unde fœm. ἀλεξήτειρα, propulsatrix, auxiliatrix: ut ἀλεξήτειρα ὄμ τύχη· in Epigram. verbalia, ab ἀλέξεω· f. ήσω; vide cum ἀλέξω.

'Αλεξητήριος, ος, ὁ ἡ ἥ, defensorius, propulsatorius, depulsorius, remedium præstans: ut ἀλεξητήριος παρηγορία· Athen. l. 15. Unde in plur. ἀλεξητήριοι ῥίζαι, dicuntur radices remedia afferentes; & in neut. sing. ἀλεξητήριον, ου, τὸ; substant. dicitur munimen: quidam expon. amuletum, remedium: Xenophon, antias equinas ἀλεξητήρια ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων, vocat; & aures asini, ἀλεξητήρια πρὸς ὀφθαλμῶν, vocat; & apud Nic. ἀλεξητήρια νόσων, remedia morborum: Item ἀλεξητικὸς, depellendi, arcendique vim habens: omnia ab ἀλεξητὴρ, ῆρος, ὁ· V.

'Αλεξιάρης, ου, ὁ, & fœmin. ἀλεξιάρη, ης, exponitur, quod dicitur depellens imprecationes, & diras; & apud Hesiod. νυὸς ἀλεξιάρη, exponitur depellens noxas, vel damna; ab ἀλέξω, & ἀρὴ, ης, V. Item 'Αλεξιβέλεμνος, ος, ὁ ἡ ἥ; arcens, seu depellens sagittas: ex ἀλέξω, & βέλεμνον, τὸ; idem quod Th. βέλος, εος, τὸ. Vide.

'Αλεξικακία, ας, malorum amolitio, seu depulsio: ab ἀλεξίκακος, depulsor mali, seu malorum: qui diras arcet, seu amolitur, & dicitur etiam de rebus; ut ἀλεξίκακα ὕδατα; apud Nonn. salutares aquæ; &c. V.

'Αλεξίμορος, depulsor mortis, auxilians adversus mortem: Soph. ex ἀλέξω, & μόρος, ὁ, &c. V. Item Αλεξιφάρμακον, remedium adversus pharmacum, seu venenum, amuletum: Dioscor. & metaph. præsidium; & exponunt etiam, simpl. remedium: ut λοιμῶ ἀλεξιφάρμακον; suâ autem naturâ, est adject. ἀλεξιφάρμακος, ὁ ἡ ἥ· unde ἀλεξιφαρμάκως διωμάμεθα; apud Plut. Symp. 4. & ἀλεξιφαρμακολόγος, dicitur liber tradens amoliendorum venenorum rationem: apud Dioscor. 7. cap. 1. ab ἀλέξω, & φάρμακον, τὸ; vide.

'Αλέξιμος, idem quod ἀλεξητήριος, & ἀλέξιος, ος τὸ; idem quod ἀλεξητήριον, τὸ, &c. V.

'Αλεὸς, ὸν, ὁ, calidus tepidus: Hesych. à Them. ἀλέα, ης; V. Sed interdum, dicitur ἀλεὸς, Doricè pro ἠλεὸς, ἥλεως, μάκαρ, &c. V.

'Αλεότης, ητος, ἡ, collectio, congeries: Gal. est ab ἀλέω, congrego, &c. V.

'Αλεόφρων, demens, mente captus; est comp. ex ἀλεὸς, Dor. pro ἠλεὸς, & φρὴν, cujus comp. varia in φρονῶν, &c. V.

'Αλίπαδνος, non habens lora lata, quæ λίπαδνα, dicuntur: Hesych. ex α priv. & λίπαδνον τὸ, à Th. λέπω· V. Item 'Αλεπίδωτος, ος, ὁ ἡ ἥ, non squamatus, squamis carens: ex α priv. & λεπίδωτος, ὁ; V. Sic & 'Αλέπις, ος, ὁ ἡ ἥ, qui corticatus non est, non desquamatus: ex α priv. & λεπίζω, seu λέπις, ίδος; à Them. λίπω, &c. V.

'Αλεστέον, molendum est, & ἀλεστὸς, στέα, στέον, molendus, da, dum: Dioscor. verbale gerundivum, ab ἀλέω, f. έσω, molo, &c. V. Item 'Αλεσὴ, ἡς, expon. acus, gluma: ab eod. Th. ἀλέω; V.

'Αλέτης,

Ἀλέτης, ου, ὁ, molitor, molitorius; ut ὄνος ἀλήτας, molas asinarias; item ἀλετ-ικός, ή, όν, molitio, molitura; ipsa molendi actio; Plut. Item ἀλιτρίς, ίδος, ἡ, molitrix; Od. γ. ut & ἀλιτρεύω, idem quod, ut omnia, à Th. ἀλία, f. ίσω, &c. V.

Ἀλετρίβανος, pistillus, quo sal teritur; παρὰ τὸ οὖν ἅλας τρίβειν; sed scribitur & ἀλετρίβανος, cum tenui, παρὰ τὸ ἀλείν καὶ τρίβειν; unde τρίβανον, τὸ, &c. Vide.

Ἀλετών, ῶνος, ὁ, pistrinum; apud Athen. à Th. ἀλέω, molo, V.

Ἀλδόμαι, in voce media, idem quod act. ἀλδάω, quod est per ſipenthesin τῶν υ, idem cum, & pro Th. ἀλέω, & in media voce ἀλέομαι, vito, caveo, &c. Vide.

Ἀλευρίτης, ου, ὁ, farinaceus; ex farina constans; ut ἀλευρίτῳ ἄρτῳ apud Athen. ab ἄλευρον, ου, τὸ, idem quod ἀλείαρ, απος, τὸ, &c. V.

Ἀλευρόμαντις, dictus fuit Apollo; quòd è farina etiam vaticinia daret; Hesych. ex ἄλευρον, τὸ, & μάντις, ὁ, ἡ, &c. V. Item ἀλευροποιέω, farinam facio; molo, pinso; ex ἄλευρον, τὸ, & ποιέω, ῶ, &c. Vide.

Ἀλευρότμητος, ου, ὁ, ἡ, exp. cribrum, quo farina cribratur; Joann. Grammat. annotat, Atticis esse τηλίαν, i. e. cribri circumferentiam; sed exp. & farinæ tenuissimum; παπτάλη, Suid. Dicitur autem, pro ἀλευρότμητος; ex ἄλευρον, τὸ, & σήθω, f. σω; unde σῆτις, ιος, ἡ, &c. V.

Ἀλθύοφος, lumine cassus; orbatus oculis; ex Soph. Item ἄλευστος, invisibilis, seu invisus; Hesych. Utrumq; ex α priv. & λθύω, &c. V.

Ἀλθάω, unde ἀλθέσθαι, in med. pro vitare, cavere; Il. π. & Od. ξ. &c. Vide ἀλθέομαι.

Ἀλίας, Gal. apud Hippocr. exp. ἀθρόως, confertim; ab ἀλής, ής, quod à Th. ἄλις, &c. V.

Ἄλη, ης, exp. erratio, vagatio; item Metaph. pro anxietate animi, quæ est veluti ejus vagatio; à Th. ἀλάομαι, ᾶμαι, V.

Ἀληθείς, έντος, ὁ, errans; est part. a. 1. ab ἀλάομαι, V.

Ἀληθές, τὸ, accentu in ultima; exp. τὸ ἀφίγμα τὸ μετίχον τῆς ἀληθείας; verum; ut πρὸ ἀληθές; Plato de Leg. id quod est; certè, verè, revera; pro quo dicitur &, πάληθές; item ἄληθες, Proparoxyt. cum accentu in antepenultima, est adv. revera, verè, profectò, Aristoph. & nonnunquam, adverbium admirantis; ut apud eund. in Pluto; ἀληθές, ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων; utrumque, ab ἀληθής, ὁ, ἡ, V. Item ἀληθέστερος, verius, adv. compar. & ἀληθέστατος, verissimus, superl. ab ἀληθής, ής, V. Unde & ἀληθέστατα, adv. superl. verissimè.

Ἀληθευτής, verax; qui verum dicit; unde, ἀληθευτικὸς, ή, όν, verax; ad veritatem dicendam proclivis; Aristot. verbalia, ab ἀληθεύομαι, pro ἀληθεύω, verum dico; (cui oppon. ψευδόμαι;) item verus sum, &c. Vide.

Ἀληθίας, dicitur Ion. pro ἀληθῶς, id vide.

Ἀληθίζω, & ἀληθίζομαι, verax fum, vera dico; ab ἀληθὴς, ής, vide. Item ἀληθινῶς, verè, veraciter; Isocr. ab ἀληθινὸς, ὁ, quod ab ἀληθεύω, vide.

Ἀληθογνωσία, veri cognitio; Dionys. Areop. orthodoxam religionem ita vocavit, quam & ἀληθότητα dixit: ex ἀληθὴς & γνῶσις, εως, ἡ, V. Item ἀληθοεπὴς, veriloquus; Hesych. ex ἀληθὴς & ἔπω, ἕω, τὸ, V. Item ἀληθόμαντις, ὁ, ἡ, verus vates; qui vera vaticinatur; ab ἀληθὴς & μάντις, ὁ, &c. V.

Ἀληθότης, ητος, ἡ, veritas, idem quod, & pro ἀληθεία, & ab eod. id V. Dicta autem traditur ἀληθεία, ex α priv. & λήθη, oblivio: ut sit q.d. carentia oblivionis; nam oblivio est mendacii comes; unde mendacem oportet esse memorem; vel quasi ἀλαθεία, quòd semel eruta, minimè, latere possit; aut contrà, quòd veritate nihil fit occultius, ut hîc α, sit Epit. illic vero privat.

Ἀληκτον, adverbial. dicitur indesinenter, jugiter, Il. β. ab ἀλήκτω, ὁ, ἡ, ή, indesinens, V. Item ἀλήκτη, exp. qui nondum sorte obtigit; seu ὁ μήπω εἰς λάχον ἐληθών, ut Eust. exp. & sic, est ex α priv. & λαγχάνω, in a. 2. ἔλαχον, à λήχω, inusit. &c. V. Item ἀλήκτω, dicitur una ex furiis, Alecto: quòd indesinenter persequi dicebatur improbos, & ἀλήκτως, idem quod ἄληκτον, adv. & utrumque, ab ἄληκτος, indesinens: ex α priv. & λήγω, f. ξω, &c. V.

Ἀλήτεμβῶν σῖτον, exp. molitum frumentum: apud Herodot. & Thuc. est part. præt. pass. ab ἀλέω, f. έσω; in pass. ἀλέομαι, ᾶμαι, molor: unde ἀλεσθεὶς, molitus, & ἀλέμβων λίθος, lapis qui molitur, seu molâ frangitur, part. præs. & a. 1. pass. &c. V.

Ἄλημα, ατος, τὸ, vagatio, erratio: (idem quod πλάνημα; ut ait Eust.) est verbale, ab ἀλάομαι, ῶμαι, &c. Vide.

Ἄλημι, idem quod, & ab ἀλάομαι, quod Metaph. sumitur apud Soph. pro πλανῶμαι τῷ νῷ, incertus sum quid agam: animi pendeo, &c. Vide.

Ἀλήμονες, errones, vagabundi, exp. & πλανοὶ, l. 1. Epigr. & apud Nonn. transfertè signif. peccatores; nam qui peccant, errant, & à recta via deflectunt: est plur. à sing. ἀλήμων, ονος, V. Unde etiam, ἀλημοσύνη, ης, ἡ, exp. idem quod ἄλημα, erratio; apud Apollonium autem, ichol. ait significare, peritiam locorum.

Ἀλής, scribitur etiam ἀλίς, ίδος, ὁ, ἡ, condensus, coacervatus, frequens; ut Il. ψ. ἀλὲν ὕδωρ, aqua collecta, & coacervata: & in plur. ἀλέες, in unum congregati; apud Herodot. Item conferti, frequentes, densi; à Them. ἅλις; quod exp. & confertim, coacervatim; & sine gerit. pro affatim, magnâ copiâ, &c. V.

Ἀλητεία, ἡ, & Ion. ἀλητείη, erratio, vagatio: verbale, ab ἀλητεύω, vagor, erro: item ἀλήτης, ιδος, ἡ, vaga, errabunda, Suid. est fœm. à masc. ἀλήτης, errabundus; sed exp. & mendicus, &c. V.

Ἀλητιβόρος, exp. mendicivorus; ab ἀλήτης, mendicus; & βόρος, ὁ, &c. Vide.

Ἄλητον, ου, τὸ, pro ἄλευρον, τὸ, & ab eod. Th. ἀλέω, f. έσω, &c. V.

Ἀλθαία, ἡ, dicitur malvæ sylvestris genus; sic dicta, ob eam quâ pollet medendi vim; sunt qui & ἀειστυλθαίαν dictam tradant; vide Dioscor. & Theoph. est à Th. ἄλθω, seu ἀλθέω, &c. V.

Ἀλθίομαι, ῶμαι, idem quod ἄλθομαι, sanor: ut Il. ε. ἄλθετο χεὶρ, &c. Est pass. ab ἄλθω seu ἀλθέω, &c. V. Item ἀλθίσκω, idem quod & pro ἀλθέω sive ἄλθω, medeor; unde verbale, ἄλθεξις, sanatio; apud Hippocr. Item, ἀλθήεις, sanitati conferens; saluber, i.e. θεραπευτικὸς, Nicand. Unde ἀλθησήμων, idem quod ἄλθος, εος, τὸ, sanatio, medela, medicamentum, Hesych. remedium, &c. Omnia, à Th. ἄλθω, seu ἀλθέω, V.

Ἁλιάδης, ου, οι, proprie piscatorum filii; sed sumitur &, pro ipsis piscatoribus; apud Soph. ab ἁλιὰς, V.

Ἁλιάδες, dicuntur marinæ deæ; Il. σ. & ω. est plur. fœm. à sing. ἅλιος, V. Item ἁλιὰς, άδος, ἡ, navicula, cymba; quidam exp. piscatorium naviculum; quasi ab ἁλιὰς, derivatum sit: apud Aristot. l. 4. anim. c. 37. ἁλιὰς βάτραχος, exp. rana piscatrix, à Th. ἅλς, ἁλὸς, unde ἁλιεύς, έως, ἡ, &c. V.

Ἁλιδάνωτος, ου, ὁ, ἡ, ή, cui thure accenso honos non est habitus: ex α priv. & λιβανωτὸς, ὁ, seu λιβανωτὸν, τὸ, &c. V.

Ἁλίβαπτος, mari immersus, seu submersus, Nic. in Alexiph. ex ἅλς, ἁλὸς, & βαπτὸς, ὁ, V.

Ἁλίβας, αντος, ὁ, dicitur ὁ νεκρὸς, mortuus, defunctus; utpote ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιρος ὤν; expers vitalis humoris: item ἁλίβας ὄπις; apud Callim. est ὀξὺς, acetum; ὅσπερ τὸ μὲν λείβεσθαι, ὅτι νενεκρωμένος ὑγρός ἐστιν, inquit Suid. ut &, Eustathio quoque, παρὰ τὸ μὴ λίβεσθαι ἢ σαπῆναι, quòd libari non soleret: ex α priv. & Them. λείβω, unde: λίβω, λίβος, ους, τὸ, & λιβὰς, άδος, ἡ, &c. V.

Ἁλίβαντος, marigradus, apud Athen. ex ἅλς, ἁλὸς, & βαίνω, f. βήσομαι, à βάω, unde varia comp. in βάτης, desinunt, &c. V.

Ἁλιδδύω, dicitur, per Æolicum literæ β. Pleonasmum ϛ pro ἁλιδύω, id vide.

Ἁλίβρεκτος, mari immersus, vel aspersus, aut madefactus: in Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, & βρέχω, f. ξω, &c. Vide.

Ἁλίβρεμος, q. d. marifremus; marinum quendam fremitum edens: ex ἅλς, ἁλὸς, & βρέμος, ὁ, à Th. βρέμω, &c. V.

Ἁλίβροχος, exp. mari irriguus: ex ἅλς, ἁλὸς, & βροχὴ, ἡ, à Th. βρέχω, &c. V.

Ἁλίεφοτος, sal comedens; i.e. ὁ ἅλας ἐσθίων; item, à mari exesus; pro quo dicitur &, ἁλιεφός; ex ἅλς, ἁλός, ὁ, sal, vel ἅλς, ἁλός, ἡ, mare: & βεφῶτος, ὁ, à Th. βεφόσκω, f. ὁσω, &c. V.

Ἁλίηδος, undisonus; in mari strepens, Oppian. 5. Hal. ex ἅλς, ἁλός, & ἠδέω, ὁ, V. Interponitur autem γ. metri causâ. Item ἁλιγείτων, mari vicinus: ex ἅλς, ἁλὸς & γείτων, V. Item ἁλιγδυπὸς, è mari ortus, mari genitus: sic dicitur Venus ὅτι θεπκᾶς, quia est orta mari; ut canunt Poëtæ ex ἅλς, ἁλὸς & γείνομαι, unde γηγενὴς, τὸ, &c. Vide.

Ἁλιδινὴς, ἑος, ὁ, ἡ, qui in mari versatur, seu qui per mare circumagitur: ex ἅλς, ἁλός, & δῖνη, ἡ, unde δῖνος, ὁ, &c. V. Ἁλίδρομος, exp. per mare currens, marivagus: navis Epith. apud Poët. ex ἅλς, ἁλὸς, & δρέμω, ὁ, &c. V. Item ἁλιδύω, submergo in mari, pro ἁλὶ δύω ex ἅλς, ἁλὸς, & δύω, idem cum Them. δυάω, &c. V.

Ἁλιεία, ἡ, piscatio, piscatus; est verbale, ab ἁλιεύω, V.

Ἁλιεργὸς, in mari operans: ex ἅλς, ἁλὸς, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Ἁλίευμα, piscatio; item ἁλιευτικὸς, ἡ, ὁ, piscatorius; ad piscationem, aut ad piscatorem pertinens: unde neut. ἁλιευτικὸν, & in plur. ἁλιευτικὰ, pro tractatu, sive tractatibus de arte piscatoria; Athen. 7. verbalia, ab ἁλιεύω, quod vide in ἁλιεύς.

Ἁλίζω, salio, sale conspergo: est ab ἅλς, ἁλὸς, ὁ, sal; sed ἁλίζω, congrego, coacervo: est ab ἅλις, adv. coacervatim, &c. In hac tamen significat. usurpatur potius comp. συναλίζω, &c. V.

Ἁλιζώνες, οἱ, dicuntur Paphlagones, seu Bithynii, quoniam mari cinguntur; item, ἁλίζωνος, mari cinctus: Isthmus, ut ἁλίζωνος πόρου θμὸς: in Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, & ζώνη, ἡ, &c. Vide.

Ἁλιηρὰς, ἑος, ὁ, ἡ, ut apud Euryp. ἁλιηρὰς κώπη, quâ remigant in mari: ex ἅλς, ἁλὸς, & ἐρέσσω, unde ἐρετμὸς; & varia comp. in ἔρης, desinentia, &c. Vide.

Ἁλιήτωρ, ορος, piscator: & in plur. ἁλιήτορες, idem quod ἁλιεῖς; piscatores: in Epigr. ab ἁλιεύς, έως, ὁ, &c. V.

Ἁλιθος, ου, ὁ, ἡ, lapidum expers: minimè lapidosus: ex α priv. & λίθος, ου, &c. V.

Ἁλικάκαβον, dicitur solani quoddam genus, Dioscor. 4. 74. Ex ἅλς, ἁλὸς & κακάβη, ης, pro κακκάβη, ἡ, &c. V.

Ἁλικὶς, ίδος, ἡ, salsilago: ab ἅλας, ατος, τὸ, idem quod ἅλς, ἁλὸς, ὁ, sal, &c. V.

Ἁλίκλυστος, qui mari alluitur, Soph. Item qui circumluitur, vel obruitur mari: ex ἅλς, ἁλὸς, & κλύζω, f. σω; unde comp. quædam in κλυστὸς, desinunt, &c. V.

Ἁλικὸς, ῆ, ὁ, maritimus: ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, vide. Item ἁλικότης, idem quod, & pro ἁλυκότης, id vide.

Ἁλίκραις, mari, i.e. marinæ salsugini commistus: ex ἅλς, ἁλὸς, & κρᾶμα, f. κρᾶσω, per Syne. pro κεράω, idem cum κεράννυμι, &c. V. Item ἁλικρείαν, maris regnum obtinens: ὁ τῆς ἁλὸς κρείων; regnans in mari: ex ἅλς, ἁλὸς, & κρείων, οντος, ὁ, V. Ἁλικρηπὶς γαῖα, apud Nonn. exp. maritima ora, q.d. habens fundamentum ad mare: ex ἅλς, ἁλὸς, & κρηπὶς, ίδος, &c. V. Item ἁλίκτυπος, mari, seu undis marinis resonans: marisonus; in Epigr. apud Euryp. autem in Or. ἁλίκτυποι, in plur. dicuntur piscatores; quòd mare remis pulsantes, strepitum excitent: ex ἅλς, ἁλὸς, & κτυπέω, ῶ, &c. V.

Ἁλικώδης, idem quod, & pro ἁλυκώδης, id V.

Ἁλιμέδων, οντος, ὁ, mari imperans; maris imperator, Epith. Neptuni: ex ἅλς, ἁλὸς & μέδω, &c. V. Item ἁλιμφία, q.d. importuositas; i.e. carentia portus; item ἁλιμφότης τόπος, portum non habens, Suid. Item ἁλιμφώτος, idem, Hesych. omnia ab ἁλίμφως, portu carens: ex α priv. & λιμὴν, ένος, ὁ, &c. V.

Ἁλιμήδης, ἑος, ὁ, ἡ, in mari agitans consilia; in mari sollicitus; ut ἁλιμήδης ἀμηχανία; apud Dionys. de situ orb. ex ἅλς, ἁλὸς, & μῆδος, τὸ, &c. Vide.

Ἁλιμὸς, famem pellens, seu arcens & prohibens: unde ἁλιμὸν σπυρασία; apud Procl. & ἁλιμὸν δώματος, apud Plut. ex α priv. & λιμὸς, ὁ, &c. Vide.

Ἁλιμυρὴς, ἑος, ὁ, ἡ, idem quod ἁλιμυρήεις, in mare cum fremitu fluens, &c. V.

Ἁλινδησις, εως, ἡ, volutatio; est verbale, ab ἁλινδέομαι, ἔσομαι, volvor, volutor, Plut. Unde &, ἁλινδήθρα, idem quod ἁλίσθρα, locus, ubi se volutant animalia; & omnia, à Th. ἁλίω, volvo, voluto, unde ἁλινδέω, idem: & ex eo formatum: ut κυλινδέω, ex κυλίω, &c. V.

Ἁλινήκτειρα, est fœm. à masc. ἁλινηκτὴς, in mari natans: ex Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, & νήχω, ομαι, &c. Vide. Item ἁλίνιτρον, vulgò, sal-petræ, & barbarè salpetram, & salpetrum vocant: ex ἅλς, ἁλὸς, & νίτρον, τὸ, &c. Vide.

Ἁλινθήρα, in Epigr. exp. venatio reti non capta, q.d. venatio quæ retibus caruit: ex α priv. & λίνον, τὸ, &c. Vide.

Ἁλὶξ, alica, Latinis; Græcis χόνδρος dicitur, id V.

Ἄλιον, adverbialiter ponitur pro frustra, incassum, Il. γ. ab ἄλιος marinus; item irritus, inanis; ductâ signif. à mari: quod res quædam vana & inutilis esse videretur, ante inventas naves; vel quòd ad potum inutilis sit aqua marina; ut ἐχ' ἅλιον βίλος: & ἐχ' ἅλιον ἔπος; apud Hom. Il. ω, à Th. ἅλς, ἁλὸς, ἡ, &c. V.

Ἁλιόω, exp. irritum reddo, & effectum habere non sino; ut Il. σ. ὐδ' ἐφίασι βέλος, non irritum emisit telum: ab ἅλιος, ὁ, ἡ, V.

Ἁλίπανα, τὰ, quæ constant ex medicamentis non pinguibus, Cels. l. 5. c. 19. Item ἁλίπαμπες, non pinguis, non nitidus: utrumque, ab ἁλοιπὸς, quod V.

Ἁλίπας, sale conspersus; ut ἁλίπαστον κρέας, apud Eust. Item mari, seu aquâ marinâ aspersus: in Epigr. ex ἅλς & παγὸς, ὁ, à Th. πάσσω, seu πάττω, &c. V. Item ἁλίπεδον, q.d. marisolum, i.e. solum quod aliquando mari coopertum fuit, rursum autem, campus esse cœpit, & aratum fuit: per Catachresin autem, sic dicitur quilibet campus; appellatur autem, quasi ἁλὸς πέδον; ex ἅλς & πέδον, τὸ, vide.

Ἁλιπὴς, ἑος, ὁ, ἡ, pinguedine carens: minimè pinguis; sed exp. & macilentus, item aridus; atque inde, ἁλίπηχα δένδρα, dicuntur arbores, quæ carent succo, & unguine, apud Theophr. Hist. Pl. l. 5. c. 1. Ex α priv. & λίπος, ους, τὸ, unde λιπαίνω, λιπαρὸς, &c. V.

Ἁλιπλανὴς, marivagus, pontivagus; unde ἁλιπλανία, ἡ, exp. erratio, seu vagatio in mari; ex ἅλς, ἁλὸς & πλάνη, ἡ, unde πλάνης, ητος, & πλάνος, ου, ὁ, &c. V. Sic &, ἁλίπλαγκτος, idem signif. à Them. πλάζω, f. πλάγξω, &c. V.

Ἁλίῤῥοος, ὁ, ἡ, ῶν, exp. marifluus: ut περὶ ἁλίῤῥοθος, fluvii in mare fluentes, seu cum sonitu: & ἁλίῤῥοος ἀκτὴ, exp. littus quod fluctibus marinis agitatur: item legitur & fœm. ἁλιῤῥοία κόνις; in Epigr. & ἁλίῤῥοος, substantivè etiam exp. ἁλὸς ῥόος, i.e. fluctus maris, Hesych. ut & ἁλιῤῥόστιον, quasi ἁλὸς ῥόστον, Suid. ex ἅλς, ἁλὸς, & ῥόος, unde ῥόστιον, τὸ, &c. Vide.

Ἅλις, adv. satis; fieri dicitur ἐκ τῆς ἁλὸς; utpote ἐν ᾗ ἀθρόον ὄζει τὸ ὕδωρ, inquit Etym. & exp. etiam, confertim, coacervatim, & interdum dicitur, ἐχ' ἅλις, sub. ὀζει, non sat est, quod exp. &, parum hoc tibi videtur, nisi etiam, &c. Il. ρ. &c. V.

Ἁλὶς, ἡ, muria, salsugo; idem quod ἁλμυρὶς, & ab eod. Th. ἅλς, ἁλὸς, ὁ, &c. V.

Ἁλίσγημα, τὸ, exp. propriè, contaminatio, seu contagio ex cibo vetito; ut quum aliquis se idolothytorum esu polluit, Act. c. 15. verbale, ab ἁλισγέω, verbum eodem sensu usitatum Græcis Bibliorum interpretibus; ut Daniel. c. 2. ἁλισγηθῆ, polluatur, contaminetur, & Malach. 1. ἠλίσγησεν, contaminavi, & ἠλισγημένος, pollutus, &c. V.

Ἁλίσκομαι, capior, convincor; ut ἁλίσκεσθαι ψευδομαρτυρίων, convinci falsi testimonii, Aristot. in Rhet. sic ἁλίσκομαι ψευδόμενος, convincor mendacii; Xen. est pass. ab act. ἁλίσκω, capio, f. ἁλώσω, tanquam ab ἁλόω; sed ejus præt. ἥλωκα, & a. 2. ἥλων, (unde part. ἁλούς, tanquam ab ἅλωμι;) habent signif. pass. ut cum dat. ἁλῶναι ἔρωτι, captus amore; apud Luc. & cum genit. ut ἁλῶναι

λῶναι τῆς κορῆς, puellæ amore captus fuisse; quasi sub. dat. ἔρωτι; sed interdum ἁλῶναι, exp. corripi; ut apud Gal. ἁλῶναι τριταίοις, corripi tertianis febribus: sic ἁλοὺς μανίᾳ, correptus insaniâ; apud Soph. Item signif. & deprehendo, reum peragO; unde ἥλωκώς, sive ἁλούς, deprehensus, convictus, damnatus: ut apud Dem. ἀσεβῶν ἥλωκε, convictus est, tenetur, seu damnatus est impietatis; sic apud eund. μιᾷ ἁλῶναι ψήφῳ, unicâ damnari sententiâ: interdum autem, huic verbo jungitur præp. ὅτι, cum dat. ut ἁλόντα ὅτι στάσει, apud Herodian. damnatum seditionum, vel ob seditiones: sic ὅτι κακοῖς ἔργοις ἁλούς; apud Plut. in Pericle.

'Αλισμός, οῦ, ὁ, saltura; ipse actus saliendi, seu sale condiendi; item maris jactatio, Bud. ex Dioſc. est verbale, ab ἁλίζω, ομαι, sale condio, &c. Vide.

'Αλίσπαρτον, in quo sal seminatum est, & sparsum, Hesych. ex ἅλς, ἁλὸς, ὁ, & σπαρτὸς, ὁ, &c. V. Item ἁλισφαγὴς, ὁ, ἡ, exp. mari, tanquam coronâ cinctus; mari circumdatus; ut ἁλισφάγον πολίσθρον; Hom. hymn. 1 in Apoll. ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & σφάγη, ὁ, &c. V.

'Αλισὸς, ἡ, ὁ, salitus; in Epigr. verbale, ab ἁλίζω, sale condio, &c. Vide.

'Αλίσφαξ, ᾶκος exp. volutabrum, i. e. locus ubi se volutant animalia, Poll. est à Them. ἁλίω, voluto; idem quod ἑλίφ, & forsan ex eo factum, &c. V.

'Αλίσφηξ, idem quod ἁλισφὴς, marivagus, &c. V.

'Αλιταίνομαι, idem quod, ab, & pro ἁλιτραίνω, pecco, &c. V.

'Αλιτάνευτος, ος, ὁ ἡ ἤ, cui supplicari non potest; vel qui supplicando exorari non potest, inexorabilis, Epith. Orci, in Epigr. ex α priv. & λιταν έω, id V.

'Αλιτενὴς, ἐος, ὁ ἡ ἤ, ut ἁλιτενὴς τόπος, maritimus, vel mari adjacens locus; q. d. ad mare extensus; sed τὸ ἁλιτενὲς, exp. demissum & humile, Hesych. & Etym. & apud Appian. ἁλιτενὴς θάλασσα, exp. mare vadosum: ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & τείνω, f. τενῶ; unde comp. varia definunt in τενὴς, &c. V. Sic &, ἁλιτέρμων, exp. mari finitimus, seu conterminus, in Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & τέρμων, ὁ, idem quod Th. τέρμα, τος, &c. V.

'Αλίτημα, τὸ, peccatum, scelus, flagitium; ἁμάρτημα, est verbale, ab ἁλιτάομαι, ῶμαι, idem quod Th. ἁλιτέω, ῶ, f. ήσω, quod exp. & scelus admitto; proprie, admitto quippiam in Deum; item violo, offendo; Etym. dicit à λιτὴ, fieri ἁλιτῶ; & esse λιτῆς ἡ ἱκεσίας στερῶμαι, i. e. precatione & supplicatione privor; ἢ ἀπὸ τῆς ἅλης, i. e. τῆς πλάνης, Bud. putat exponi etiam posse decipere, seu fallere, Il. ι. Item ἁλιτεῖν, est etiam, aberrare, vagari, &c. Vide.

'Αλιτήμβοτος, dicitur pro ἁλιτεμβότος, per Meta. fasmum; peccans, peccator; vel nocens; (ab ἁλιτίομαι, ῆμαι, id V.) idem quod ἁλιτήμων, quod ab Eust. exp. qui sponte ab officio aberrat, Bud. autem vertit, qui sciens prudensq; peccat, &c. V.

'Αλιτήμων, ων, ὁ ἡ ἤ, exp. mente captus, stultus; παραφέρων, Eust. & Suid. ex ἁλιτέω, & μωὸς, ὁ, &c. Vide.

'Αλιτηρὸς, & ἁλιτήριος, ος, ὁ, peccator, sceleratus, flagitiosus; ab ἁλιτέω, ήσομαι, V. Plut. autem vult esse dictum, ὃν ἀλόβαδην διὰ μοχθηρίαν καλοῦς ἕξῃς; i. e. quem vitare ob improbitatem, bonum & utile erat; & sic, quidam derivant ab ἁλέω, ήσομαι, vito, caveo; ab aliis, exponi propriè dicitur, ὁ ὀπτηρὸν ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλέντα, ἢ διαπάζων, qui tempore famis, eum, qui molit, observat, & farinam deripit; & sic esset ab ἁλέω, molo, & πρέω, observo, capto, &c. V.

'Αλιτήριος, ος, ὁ, à Bud. exp. pernicies, internecio, pestis; de homine dictum; ut Æschines de Demosthene, ὦ τῆς ἑλλάδος ἁλιτήριε; sic etiam Demosthenes vocaverat Æschinem; sic dicitur etiam, qui piaculum admisit in Deum: ut ἁλιτήριος τῷ θεῷ, apud Thuc. Item erro, Hesych. Item ἁλιτημάδης, ὁ, ἡ, execrabilis; piacularis: ut ὅρκος ἁλιτημάδης, apud Plat. de Leg. Item exitialis, pestifer, cum dat. apud eund. Utrumque ab ἁλιτηρὸς, ὁ, à Th. ἁλιτέω, ήσομαι, V. Unde etiam ἁλίτης, peccator, sceleratus; (sed exp. & ξένος, peregrinus, ab Hesych.) idem est quod ἁλίτης, & ἁλιτερὸς, quæ vide.

'Αλιτόκαρπος, vanam, seu inanem habens prolem; nam ἁλιτόκαρπον, Etym. & Hesych. exp. ματαιότεκνον, qui aberravit à re quam de prole conceperat; ex ἁλιτέω seu ἁλίτομαι, aberro, & καρπὸς, ὁ, &c. V.

'Αλιτραίνω, ομαι, pecco, sceleratè ago, ab ἁλιτερὸς, ὁ, V.

'Αλίτρεφὴς, ἐος, ὁ ἡ ἤ, qui ex mari alitur; i. e. vel esu piscium marinorum, vel eorum piscatu, Nonn. ex ἅλς, ἁλὸς & τρέφω, &c. V.

'Αλιτρία, ἡ, peccatum; pro quo dicitur & ἁλιτροσύνη, Hesych. flagitium: item ἁλιτρίας, ου, ὁ, peccator, Hesych. omnia ab ἁλιτερὸς, sceleratus, &c. V.

'Αλιτροβίος, sceleratam vitam agens: ex ἁλιτερὸς, sceleratus, & βίος, ὁ, &c. V. Item ἁλιτρόνοος, efficaciter peccans; animus, vel homo, sub potestate peccati: ex ἁλιτερὸς & νόος, ὁ, &c. V.

'Αλιτρὸς, ῆ, ὁ, sceleratus, Hesych. ex ἁλιτήριος, per Synæresin esse deductum putat, sicut Etymol. per Syncopen; atque inde, ἁλιτροσύνη, vide in ἁλιτρία.

'Αλίτροχος, idem quod ἁλιτρὸς, & ex iisd. id V.

'Αλίτυπος, à mari percussus: ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & τυπὴ, ἡ, unde τυπίον, &c. V Item ἁλίτυρος, caseus sale aspersus; in Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, ὁ, & τυρὸς, ὁ, &c. V.

'Αλιφθόρος, ος, ὁ, in mari perdens; prædo marinus; in Epigr. Unde ἁλιφθορία ναυτῶν, perditio nautarum in mari; ibid. ex ἅλς, ἁλὸς, & φθορὰς ἡ, seu φθορεὺς, ὁ, &c. V. Ἁλίφλοιος, ος, ὁ, q.d. maricortex, aut salicortex; species roboris, seu quercus; apud Theophr. Hist. Pl. 3. 9. ex ἅλς, ἁλὸς & φλοιὸς, ὁ, &c. V. Item ἁλίχλωρος, ex mari lænam habens, purpuratus: ex ἅλς, ἁλὸς & χλαῖνα, ἡ, &c. V.

'Αλκαία, ἡ, dicitur cauda leonis; quoniam eam quatiendo sibi animos & robur excitat. ut Homerus quoque docet, ab ἀλκάζω, quod à Th. ἀλκὴ, ἡ, &c. V. Item ἀλκέα, ἡ, Alcea; sic dicitur herba ex sylvestrium malvarum genere; apud Dioſc. 3. 164. & Plin. 27. c. 4. Itidem ab eod.

'Αλκαρ, τὸ, exp. auxilium, remedium; munimentum, præsidium; à Them. ἀλκὴ, ἡ, quod exp. & animi robur, fortitudo; strenuitas, animi præstantia; item remedium, &c. V.

'Αλκὴς, idem quod ἀλκήεις, εντος, ὁ, robustus, strenuis; præditus robore corporis vel animi; utrumque, à Th. ἀλκὴ, ἡ, V.

'Αλκιβιάδιος, sive ἀλκίβιος, scil. βοτάνη, dici traditur ab Alcibio, sive Alcibiade quodam; qui, cum à serpente ictus esset, eo commanducato, & plagæ impositO, sanatus est, Schol. Nic. meminit & Dioſc. l. 4. c. 24. & Plin. l. 27. c. 5. Dicitur autem hæc herba, alio nomine, τὸ ἕρκον, id V.

'Αλκυὼν, sive ἀλκυὼν, όνος, ἡ, dicitur halcyone, seu halcedo; avis, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν dicta, quod in mari pariat; ut vult Etymologus; & Plut. testatur; vide & Plin. l. 10. c. 32. & Aristot. Hist. an. l. 9. c. 14. Item ἀλκυόνειοι, sive ἀλκυονίδες ἡμέραι, dicuntur quatuordecim dies brumali tempore sereni, cum maris etiam tranquillitate, quibus nidificat & fœtificat hæc avis; unde halcyonides dicuntur dies; apud Aristot. Hist. an. l. 5. c. 8. Item ἀλκυονέιον, sive ἀλκυόνιον, τὸ, dicitur etiam, spuma maris concreta, admistis sordibus tenuissimis, quòd ex ea mari innatante nidos fingunt & construunt halcedones: vide Dioſc. l. 4. c. 136. & Plin. 32. c. 8. Ubi dicitur ἀλκυόνιον, esse spuma concrescens in mari, quâ faciei nitor commendatur; & ex hac nidum congerere dicuntur halcyones. Item ἀλκυονὶς, idem quod ἀλκυών; ut tradit Etym. Omnia, ex ἅλς, ἁλὸς, & Them. κύω, unde κυέω, ῶ, &c. V.

'Αλλαντοποιέω, farcimina, vel lucanicas facio; item ἀλλαντοποιὸς, qui facit lucanicas, tucetarius, fartor: ex ἀλλᾶς, ᾶντος, & ποιέω, &c. V. Item ἀλλαντοπωλέω, farcimina, vel lucanicas vendo; lucanicarum sum venditor; item ἀλλαντοπῶλις, ίδος, ἡ, farciminum venditrix; utrumque, ab ἀλλαντοπώλης, lucanicarum venditor, vel farciminum; sed fumitur &, pro vili, abjectaque sortis homine; ex ἀλλᾶς, ᾶντος, & πωλέω, unde πωλὴ, ἡ, & πώλης, ὁ, &c. V.

'ΑΛΛΑ'Σ, ᾶντος, ὁ, ponitur inter Themata, & exp. farcimi is genus; quibusdam, botellus; Tucetum alii vertunt; Bu-

dæus autem, ἀλλᾶντας, vult esse exta & intestina bubula, & vervecina; fiebat autem ἀλλᾶς, ut in Schol. Græcis legitur: ex carnibus & farina subacta, quæ in φύσκῃ, i. e. intestinum crassum, conjiciebantur; sed videtur &, pro ὑπερον, general. accipi; ex Suid.

'Αλλάττομαι, f. ξομαι, 1 Cor. c. 15. Reg. 4. c. 15. mutor, immutor; item ut act. ἀλλάσσω, vel ττω, muto, immuto; item commuto, permuto; item vendo, & interdum exp. redimo; ut apud Luc. dicit tyrannicida ἀλλαξόμενος πλὼ ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, redempturus libertatem meâ cæde, i. e. cæde à me perpetratâ; item pro instauro, citatur: ex 3 Reg. c. 21. &c. Vide.

'Αλληλέγγυοι, sunt duo rei promittendi Bud. Unde ἀλληλέγγυον, ου, τὸ, mutua fidejussio; & ἀλληλεγγύως, cum mutua fidejussione, invicem fidejubendo: ex ἀλλήλων & ἐγγύη, ης, unde ἔγγυος, ὁ, &c. Vide.

'Αλληλέζειν, exp. aliud atque aliud dicere; aliter atque aliter loqui; inquit Hesych. ab ἀλλήλων, λοις, &c. Vide.

'Αλληλογραφία, mutua scriptio; ex ἀλλήλων & γραφή, ῆς, V. Item ἀλληλοκτονεῖν, mutuò se interficere, mutuis perire vulneribus; ab ἀλλήλων & κτείνω, f. κτιῶ, & in præt. med. ἔκτονα, &c. V. Sic & ἀλληλομαχεῖν, inter se pugnare; unde ἀλληλομαχία, mutua pugna: ex ἀλλήλων & μάχομαι, unde μαχὴ, ῆς, &c. V. 'Αλληλοτομεῖν, mutuò se secare; ut ἀλληλοτομήματοι πάσσατοι πρὸς ὀρθὸς σταυροὺς, i. e. deambulationes in crucis modum ad rectos angulos secantes; Bud. in Epist. priorib. ex ἀλλήλων & τέμνω, f. τεμῶ, præt. med. τέτομα, &c. V. Item ἀλληλοτυπεῖν, sese invicem ferire; unde ἀλληλοτυπία, mutua conflictio: ex ἀλλήλων & τυπὴ, ῆς, unde τυπέω, &c. V. Item ἀλληλέχης, ες, ὁ ἡ, mutuam connexionem habens, sive cohærentiam; unde ἀλληλοχία, ας, cohærentia mutua, series rerum inter se connexarum; item compages; sic & ἀλληλοχέω, ῶ, connecto, coaduno; ex ἀλλήλων & ἔχω; cujus comp. varia definunt in ἔχης & ἐχέω, &c. V.

'Αλληλοφάγοι, sese invicem devorantes; unde ἀλληλοφαγία, mutua devoratio; Herodot. & ἀλληλοφαγεῖν, mutuò se devorare; ut plurimùm de piscibus dicitur; ut apud Aristot. Hist. an. l. 8. ex ἀλλήλων & φάγω, unde φάγος, ὁ, &c. V. Item ἀλληλοφθορεῖν, sese invicem corrumpere & perdere; unde ἀλληλοφθορία, mutua perditio, mutua consumptio; Plat. ex ἀλλήλων & φθείρω, f. φθῶ, in præt. med. ἔφθορα, unde φθορὰ, ᾶς, &c. V. Sic & ἀλληλοφόνοι, αι, οι, mutuò se interficientes, mutuâ cæde pereuntes; unde ἀλληλοφονία, ας, mutua cædes; ex ἀλλήλων, & φόνος, ὁ, &c. V. Item ἀλληλοφυεῖς, ex se invicem enascentes; mutuum ortum habentes: ex ἀλλήλων, & φύω, unde φυὴ, ῆς, &c. Vide.

'Αλλῳ, accusativus (fœm. ab ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο;) adverbialiter positus reperitur; ut apud Plut. in Euthid. ἄλλῳ γ' ἄλλῳ ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς; exp. hinc atque illinc, &c. Vide ἀλλῇ.

'Αλλωδάλας, à Suid. exp. ὡς ἔτυχεν; ex ἄλλῳ & ἄλλας, &c. V.

'Αλλογνόων, seu ἀλλογνῶν, exp. desipiens, delirans; ὁ παραφρονῶν; διον ἄλλα γινώσκων παρὰ τὰ ὄντα, Gal. in Lex. Hippocr. Ex iisd. cum ἀλλόγνωτος; quod exp. aliis notus, & ex consequenti, nobis ignotus; unde ponitur pro extraneo, sive peregrino: ut ἀλλογνώτω ἐπὶ δήμῳ; Od. β. &c. Vide.

'Αλλοδοξίω, ῶ, aliud opinor quam sit revera; unde ἀλλοδοξία, opinatio falsa de re aliqua; ex ἄλλος, ὁ, & δόξα, ης, &c. V. Item ἀλλοεθνὴς, idem quod ἀλλοεθὴς, id V.

'Αλλοιγία, ης, varietas, & mutatio vini; Plut. Symp. 4. Probl. 1. ex ἄλλος & οἶνος, ὁ, V. Item ἀλλοιόθετα, τὰ, dicuntur variè posita; ab ἀλλοῖος, & θετὸς, ὁ, à Th. τίθημι, f. θήσω, &c. V.

'Αλλοῖος, ᾱ, ὁ, alius atque alius; diversus, varius; Od. π. pro cod. dicitur etiam quasi in compar. ἀλλοιότερος; apud Thuc. l. 4, atque inde, ἀλλοιότης, ητος, ἡ, diversitas; item variatio; ab ἄλλος, ὁ, V.

'Αλλοισχήμων, ονος, ὁ, ἡ, diversam formam, seu figuram habens; ab ἀλλοῖος, ὁ, & σχῆμα, τὸ, &c. V. Item ἀλλοιότροπος, idem quod ἀλλότροπος, id vide. Item ἀλλοιοτρεπέω, exp. variè muto; apud Hipp. Ex ἀλλοῖος & τρέπω, ης, seu τρόπος, ὁ, &c. V.

'Αλλοιόω, f. ώσω, præt. ωκα, diversum reddo, immuto, vario; unde in pass. ἀλλοιοῦμαι, immutor; alius atque alius fio; ut apud Thuc. l. 2. ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας, mutari animo; non esse eodem animo quo antea; atque inde verbalia, ἀλλοίωσις, εως, ἡ, mutatio, immutatio; Polyb. & ἀλλοιωτὸς, ὴ, ὸν, mutabilis, mutationis capax, seu mutari aptus; atque inde, ἀλλοιωτικὸς, ὴ, ὸν, immutatorius, immutativus; ad immutandum aptus: ut ἀλλοιωτικὴ δύναμις, &c. Omnia ab ἀλλοῖος, ὁ, vide.

'Αλλόκοτος, exp. cujus partus alienus, & longè diversus est, à cæterorum animalium partubus; prodigiosus; & general. absurdus, inusitatus; rationi non consentaneus; item peregrinis moribus præditus; item externus, extraneus, exterus; est autem per Hyperthesin dictum, pro ἀλόκητος; quod ex ἄλοκος & τόκος, ὁ, &c. Vide.

'Αλλοπι, utrum, nunquid; ut apud Plat. in Critone, ἄλλοπι ὁμολογοῦμεν, nunquid fateri necesse est? vel quid aliud quam fateamur? est adv. ab ἄλλος, ὁ, V.

'Αλλοτριονομέω, ῶ, alieno more vivo, seu alienas leges imitor: ex ἀλλότριος, & νόμος, ὁ, V. Item ἀλλοτριοπραγία, ης, aliorum negotiorum gestio; unde ἀλλοτριοπραγέω, ῶ, f. ήσω; alienas res ago, aliena negotia curo; alterius ago negotium; item res novas molior, desciscо, fide decedo; Polyb. l. 5. ἐχθρὸς βεβούλομαι, inimicum capio consilium; ex ἀλλότριος & πράγος, εος, τὸ, V. Sic & ἀλλοτριοπράγμων, ardelionis instar, alienis rebus, magis quàm suis intentus, unde ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ης, ardelionis vitium, quo rebus alienis, quàm suis magis est intentus; Plut. de rep. l. 4. Item, ἀλλοτριοπραγμονέω, ῶ, i. e. sum ἀλλοτριοπράγμων; ex ἀλλότριος & πρᾶγμα, τὸ, &c. V.

'Αλλοτριότης, ητος, ἡ, q. d. alienitas; sumitur fere, pro alienatione animi; apud Plat. Dem. Plut. &c. Est ab ἀλλότριος, ὁ, qui est alterius; non proprius; item apud Hom. ἀλλότριος ὠὴ, exp. externus vir; à nonnullis hostis; Od. π. & σ. & ex Herodoto citatur ἀλλοτριώτατος, in superl. pro, qui remotissimo est necessitudinis gradu, &c. V.

'Αλλοτροφάγος, aliena comedens; Athen. l. 4. Unde ἀλλοτροφαγία, aliena comedo; Eust. ex ἀλλότριος & φαγὸς, ὁ, V.

'Αλλοτριόω, ῶ, alieno, abalieno; alienum reddo; & in pass. ἀλλοτρίωμαι, alienor, abalienor; Dem. & Thuc. Unde verbale, ἀλλοτρίωσις, alienatio, abalienatio; Thuc. Item ἀλλοτρίως, aliene; alieno animo; ut apud Isocr. ἀλλοτρίως διακεῖσθαι; vel ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα, alieno animo esse, vel alienum animum habere, ab aliquo; est adv. ut omnia ab ἀλλότριος, ὁ, V.

'Αλλοτροπέω, muto, immuto; q. d. aliò converto; Hesych. ex ἄλλος & τροπὴ, ῆς, à Th. τρέπω, &c. V. Item ἀλλοτροπὴς, qui alius, & diversus apparet; apud Nonn. ex ἄλλος & φαίνω, f. φανῶ, &c. V.

'Αλλοφάσειν, Eust. dicit significare ἄλλο φάσειν, seu φᾶσαι, i. e. aliud loqui; Erotian. apud Hippocr. ἐκ ἀπορέσθαι καὶ θορυβεῖσθαι, animo turbato, & anxio esse, in anxietate animi constitutum esse; παρὰ τὸ ἀλαχὲ τὰ φάι θεωρῆσαι; exp. etiam, desipere; Gal. ex ἄλλος, vel ἄλλω, & φάσω, inusit. à Them. φάω, dico, luceo, &c. V. Item ἀλόφατος, exp. ab alio interfectus; Hesych. & sic, est ab ἄλλος & φάω, occido; unde φατὸς, ὁ, occisus, &c. V. Item ἀλλοφρονέω, exp. aliud in animo habeo; mentem non attendo ad id quod cerno; Od. κ. Item mente sum alienatâ, insanio; Il. ψ. &c. Vide ἀλλοφρονέων.

'Αλλοφυλεῖν, exp. ritibus extraneis, seu exoticis addictum esse; in alienos mores degenerare; item ἀλλοφυλισμὸς, dicitur esse ritus exoticus, seu ritus alienigenarum; Macchab. l. 2. c. 4. Sed exp. & in alienos mores degeneratio; Ibid. c. 6. Utrumque, ab ἀλλόφυλος, ὁ ἡ, qui est ex alia tribu; Poll. Item qui diversæ est gentis, seu nationis; externus, peregrinus; item Metaph. qui diversi est generis, seu diversæ naturæ; apud Plut. Symp. l. 4. Ex ἄλλος, ὁ, & φυλὴ, ῆς, &c. V.

Item

Item ἀλλόχρως, aliâ vel peregrinâ voce utens: ex ἄλλος & χρώς, ῶτος, ὁ, V. Sic & ὁμόχρως, qui est alio colore; vel in quo color subinde mutatur; unde ἀλλόχρωσις, mutatio coloris; ut & ἀλλοχρώω, alium atque alium colorem induo; colorem muto; ex ἄλλος & χρόα, ᾶς, &c. V. Item ἀλλόχροος, aliam corporis speciem gerens; apud Euryp. in Androm. ex ἄλλος & χρόος, ab eod. Them. χρόα, ᾶς, cutis, &c. V.

Ἁλμάδες ἐλαῖαι, exp. in muria conditæ oleæ; quidam exp. condimentæ; ab ἅλμη, ῆς, salsilago, vel aqua salsa; item muria; apud Diosc. & Athen. Item Metaph. pro lepore, venustate, & urbanitate, &c. V. Item ἁλμώδης, ες, idem quod ἅλμη, muria; apud Diosc. Sic etiam, ἁλμύω, muriâ cond o, in muria servo; & in pass. ἁλμύομαι, in muria servor; unde part. a. 1. ἁλμυσθείς, in muria servatus; atque inde verbalia, ἅλμυσις, εως, ἡ, muria; ἁλμυστὴς, οῦ, ὁ, itidem, ab eodem ἅλμη, ῆς, vide.

*Ἀλξ, inusitatus est nominativus, cujus dat. ἀλκὶ, frequens; ut Il. ρ. aper, & Od. ζ. leo, dicitur ἀλκὶ πεποιθώς, quidam tamen, ἀλκὶ, pro ἀλκῇ, ab ἀλκὴ, per Metaplasmum derivant.

*Ἀλξις, εως, ἡ, defensio; apud Polyb. l. 5. ut inquit Bud. est verbale, ab ἀλκέω, f. ξω, &c. V.

Ἁλοιάω, ῶ, dicitur pro ἁλοάω, per Pleonasmum literæ ι, percutio, tundo, Il. ε. Unde ἁλοιητὴρ, quod vide in ἁλοητὴς, tritura.

Ἁλοΐπης, à quibusdam dicitur ἁλὸν Ταλλικὴ; à Th. ἅλη, aloe; sed sic etiam dicitur ejus succus, &c. V.

Ἁλοιτὴς, exp. peccator; item puer meritorius; apud Lycoph. est ab ἁλείτης, vel ab ἁλιτέω, idem quod Th. ἁλιτέω, &c. V.

Ἁλοσύχνη, ab Arist. & aliis compositâ voce dicitur, quam Hom. ἁλὸς ἄχνην vocat; sed aridam maris spumam intelligunt: ex ἅλς, ἁλός, ὁ, & ἄχνα sive ἄχνη, ης, V.

Ἁλοσύδνη, ης, salum, mare; item sic dicitur una Nereidum; apud Hom. ἁπὸ τῆς ἐν ἁλὶ σύεσθαι; apud eund. dicitur etiam, de mari, seu aqua maris, quasi ἁλὸς ὕδωρ; vide Eust. ex ἅλς, ἁλός, & σύομαι, inusit. pro σεύομαι, à Them. στέω; unde σύδλιν, adv. &c. V.

Ἁλοσυών, ῶνος, ἡ, stultitia, dementia; ἀφεσυών; ut exp. apud Nicand. sed Hesychio, ἁλοσυάα, dicitur voluptas; ἡδονή.

Ἁλουργοπώλης, venditor purpuræ; unde ἁλουργοπώλιον, locus ubi purpura venditur; & ἁλουργοπωλικὴ, scil. τέχνη, purpuræ venditoria ars; (quæ & πορφυροπωλικὴ, S. id. ex Isæo;) ex ἁλουργὸς, ὁ, sive ἁλουργὲς, τὸ, & πωλέω unde πώλης, ὁ, &c. V.

Ἁλουργοειδὴς, exp. πορφυροειδὴς; ab ἁλουργὶς, ἰδος, vestis genus, coloris purpurei, seu violacei; item ponitur &, pro phaseris purpureis, & pro stragulo purpureo; apud Luc. ab ἁλουργὴς, seu ἁλουργὲς, &c. V.

Ἅλς, sal, inde ἁλὸς ἄνθος, dicitur flos salis; apud Diosc. sed sæpius usurpatur pluraliter; ut Od. λ. & ψ. ἁλὸς τ' ἄλεσσε μεμυλμένον ἔνδαρ ἐδέσθην. Item ἅλες, dicuntur sales; i. e. sermonis lepos, & urbanitas; Plut. in Symp. 5. Item ἅλες, convictus, & communio seu sodalitatis necessitudo; apud Æsch. Unde ἁλῶν κοινωνήσαντες, dicuntur sodales, convictores.

Ἁλσπίδες νύμφαι, dicuntur nymphæ nemorum, seu sylvestres; Apoll. Rhod. Varino autem, dicuntur ἁλσπῖδες, à sing. ἁλσπίτης, idem quod ἁλσήεις, nemorum nympha; Cam. super Soph. Trac. Item ἁλσίνη, ἡ, dicitur arbor sine; herba, ita vocata, quòd in locis nascatur; Diosc. l. 4. quibusdam est auricula muris; vide Theophr. Hist. Pl. l. 9. c. 31. omnia à Th. ἅλσος, εος, τὸ, V.

*Ἅλτης, saltus, seu saltatio; exp. & ὠΐξητις, à Th. ἅλλομαι, V.

Ἁλσώδης, εος, ὁ, ἡ, saltuosus, nemorosus, frondosus; item locum desiderans, seu qui nemoribus gaudet; unde ἁλσώδεις τόποι, apud Athen. dicuntur loca lucorum amœnitatem imitantia; item ἁλσώδη, τὰ, dicuntur, in lucis assurgere solita; seu quæ per lucos melius proveniunt, & quasi lucis accommodata; à Them. ἅλσος, εος, τὸ, quod exp. locus omnis arboribus consitus, alicui Deo consecratus; ut Od. ζ. ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης; & apud Plut. in Numa, ἐν ἄλσεσι θεῶν, ἢ λειμῶσιν ἱεροῖς; sunt etiam, qui ἅλση, exp. saltus, vel nemorum saltus; Eust. deducit ab ἅλλομαι, quòd stirpes, & arbores ibi sponte saliant, i.e. crescant; ita saltus Latinis.

Ἅλτῆρες, οἱ, halteres; sunt pilæ, sive massulæ plumbeæ, quibus utrâque manu se librabant, qui certabant halmate, i.e. saltu, ut certiùs assilirent; inquit Bud. in Pand. Etymologus ἁλτῆρας, fuisse dicit κατασκεύασμά τι, quo utebantur οἱ σωμάσκοντες ἐν τοῖς γυμνασίοις; denominatum παρὰ τὸ ἅλλεσθαι, quoniam βαστάζοντες ὡδοῦ ἢ ὑποφέροντες ἅλλοντο ἐν τῷ γυμνασίῳ; vide Gal. & Paul. Ægin. est ab ἁλτικὸς, quod exp. etiam, homo ad saltationem habilis, saltationi, seu saltui aptus; exercitatus ad saltus; item saltator, &c. V.

Ἁλυσμόω & ἁλύζω, idem signif. quod Th. ἁλύω, &c. V.

Ἁλυκὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἁλυκότης, ητος, ἡ, saliugo, salsedo; Theoph. Utrumque, ab ἁλυκὸς; unde ἁλυκὶν ὕδωρ, dicitur apud Aristot. & ἁλυκὸς τῇ γεύσει; i.e. salsus gustu; apud Diosc. ab ἅλς, ἁλός, ὁ, V. Ἁλυκίδας, tamen apud Strabonem, sibi videri appellatas salinas; scribit Bud.

*Ἁλυκος, ος, ὁ, ἡ, lupis carens; Hesych. ex α priv. & λύκος, ὁ, V.

Ἁλυκταίνω & ἁλυκτέω, Erotianus apud Hippocr. exp. ὀκνέω, i.e. non fum quietus; ab eod. cum ἁλυκτάζω; quod Bud. exp. animo concido, consternatus sum, &c. V.

*Ἀλυκτὸς, exp. inevitabilis, & consequenter, insolubilis; malè tamen Suidas Pleonasmo τῷ κ. pro ἄλυτος, dictum ait; quandoquidem, ἀσαλόγως factum sit, ἐξ ἁλύσκω, evito; quod ad Th. ἁλίω, i. o pertinet, id V.

Ἁλυκτοσία, Hesych. exp. ἀκαμία, i.e. incompositus status, tumultuatio; ab ἁλύζω, quod à Th. ἁλύω, &c. V.

Ἁλυκώδης, ες, ὁ, ἡ, apud Theophr. exp. salsus; scribitur & per ι; item plenus humore ἁλυκῷ; apud Hippocr. nam est ab ἁλυκὶς, ὁ, vide.

Ἁλύμαντος, ὁ, ὁ, ἡ, cui detrimentum & noxa illata non est, aut inferri nequit; cui noceri non potest; ut apud Plut. de educat. liber. (de eruditione loquens;) νόσῳ δ' ἀδιάφθορος, γήρᾳ δ' ἀλύμαντος, ἐκ α priv. & λυμαίνομαι, unde λυμαντὴρ & λυμαντὴς, ὁ, &c. V.

*Ἄλυξις, εως, ἡ, evitatio, effugium; fuga mali, anxietas; est verbale, ab ἀλύσκω, id V.

Ἀλύπητος, ος, ὁ, ἡ, qui tristitiâ affectus non est, seu non afficitur; item qui animi ægritudine, & molestiâ affici non potest; unde adv. ἀλυπήτως, ita ut non contristeris, seu dolore afficiaris; item ἀλυπία, ἡ, indolentia, vacuitas doloris; animus omni molestiâ, & ægritudine liber; pro quo, dicitur etiam ἄλυπον, τὸ, quod est & herbæ nomen, quæ & ἀλυπάς; apud Diosc. l. 4. c. 180. Item ἀλύπως, sine dolore, sine animi ægritudine & molestiâ; unde & superl. ἀλυπότατος, absque ullâ animi molestiâ; utrumque, adv. ut & omnia, ab ἄλυπος, molestiarum expers, nullâ animum molestiâ & ægritudine afficiens; unde & compar. ἀλυπότερος, &c. V.

*Ἄλυρος, ος, ὁ, ἡ, qui sine Lyra est, qui Lyram comitem non habet; item cui Lyra non adhibetur; Plut. de Orac. Pyth. ex α priv. & λύρα, ᾶς, vide.

Ἁλυσίδωτος, catenâ ligatus; Hesych. ex ἅλυσις & δέω, ligatus; à Th. δέω, ligo, &c. V.

Ἁλυσίδιον, ου, τὸ, diminut. catenula; unde ἁλυσιδώτος, catenatus, seu hamatus; ut ἁλυσιδωτὸς θώραξ, thorax hamatus, seu consertus hamis; 1 Reg. 17. & apud Athen. Item ἁλύσιον, ου, τὸ, catenula, seu catella; & propriè, ea quæ est ex auro, & collo circundatur; itidem diminut. ab ἅλυσις, catena; ex α priv. & λύω, quòd ἄλυτος sit, ut tradit Etym.

*Ἅλυσις, ος, ἡ, idem quod, & ab ἅλυς, ὁ vel ἡ, quod exp. oberratio, & expatiatio quæ temerè fit, ut ab iis, qui non habent quod agant, Plut. Item mentis mœror; utrumque, à Th. ἁλύω, f. ύσω, id V.

Ἁλύσκω, (unde ἁλυσκάζω, idem significans;) deductum quidam tradiderunt, ab ἁλύω; sed id negat Etymologus; nam ἁλύσκω, f. ξω, (tanquam ab ἁλύζω;) exp. evito, effugio, declino; ut Od. χ. ἁλύσκων κῆρα μέλαιναν; & cum genit. ὀκ ἀλύξειν μόρου κακείνος; apud Soph. alicubi tamen, non signif. ullam fugam, ut annotat Eust. sed simpliciter, declinare, & esse extra conspectum alicujus.

cujus, propter loci intervallum; ut ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νῆσον ἔαν ἴλυβα ἐπάρσας; apud Hom. Od. μ. Item ἀλυσκάζω, licet plerumque sit idem quod ἀλύσκω; ut Od. ρ. ὕβριν ἀλυσκάζειν, interdum tamen, absolutè ponitur pro φεύγειν, fugere; item exp. & πλανᾶσθαι, ab Hesych. & utrumque, est à Th. ἀλέω, vito, caveo, &c. V.

'Αλυσμώδης, dicitur is, qui est in ἀλυσμῷ; i.e. ὁ ἀλύων; Hippocr. est ab ἄλυσμος, anxietas animi, mœror; idem quod ἄλυς, & ab eod. Th. ἀλύω, &c. V.

'Αλυσσον, ε, τὸ, allyson, herba; sic dicta, quod λύσσαν, i.e. rabiem arceat; nam à cane commorsos rabiem sentire non patitur; ut testantur Dioscor. & Plin. Item Plut. Symp l. 3. Ejus meminit; ex α priv. & λύσσα, ἡ, vide.

'Αλύω, anxius sum, vel anxio sum animo; indignor, aut rabie percitus sum, insanio; item tremo; est ab ἄλυς, sive à Them. ἀλύω, vide.

'Αλυσ-άζω, idem quod, & à Th. ἀλύω, unde &, ἀλύσω, &c. V. Item ἀλυσαίνω, pro quo dicitur &, ἀλυσταίνω, imbecillus, seu viribus cassus sum; itidem ab ἀλύσω, sive à Th. ἀλύω, quod exp. errabundâ mente afficior, & incertâ, impotentique consilio, ut mœrore confectus, & ob id inquietus oberro; sic Bud. interpretatur; item oberro, & temerè expatior; sic apud Plut. Ubi de Antonio loquens, qui in Libyam anfugerat, ait, Σκηλεύων ἐρημίας ἀφόδους, σὺν δυσὶ φίλοις, ἀλύων καὶ πλανώμενος, Etym. deducit ab ἀλῶ, vagor; quòd, qui anxii sunt, vagari soleant; & sic signif. animo concido, & langueo præ consilii inopia & mœrore; item interdum exp. gaudeo, exulto, superbio: ut Od. σ. Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶριν οἰκήσας τὸν ἀλήτην, an superbis quòd Irum mendicum superaveris? vel an te gaudio effers? sic & Soph. ἔᾶτε μ' ὧδ' ἀλύειν, permittite me hic lætari: item signif. insanio, secundum veteres; ait Eust. Item, μηδὲν ᾠφέλητον, nihil ago, otiosus sum, vivo in otio; apud Plut. in Rom.

'Αλύειν, quidam, Eustathio teste, aspirandum contenderunt, quum signif. ἐπαίρεσθαι, i. e. efferri; tenuandum autem, pro λυπεῖσθαι, mœrore affici; Suidas quoque tradit pro χαίρειν, aspirari; ἀπὸ τῆς ἁλίας; pro ægrè ferre, tenuari; alibi scribi solitum cum ι, ἁλιύειν, testatur idem Eust.

'Αλεισίβοιαι, exp. boves invenientes, seu quæ boves (præcipuas scil. antiquorum opes;) inveniunt, ex ἀλφέω & βοῦς, οὸς, &c. V.

'Αλφησ-ής, exp. q.d. excogitator; unde generali Epitheto, homines ἀλφᾶσθαι dicuntur, quòd artes, & scientias invenerint; sic etiam, dicuntur honorati viri; ut scribunt Etym. & Hesych. &c. V.

'Αλφιτον, τὸ, farina, propriè, dicitur hordeacea; ut ἄλευρον, triticea, Bud. etiam annotat ex Etym. & Dioscor. ἄλφιτον, esse pultem, vel farinam hordeaceam, priùs tosto hordeo; ut ἀμύλινον, ex crudo; item ἄλφιτα, in plur. exp. victus, & ad victum necessaria; ut τὰ ἄλφιτα ἐκπορίζειν, victum suppeditare; item reperitur apud Aristoph. ἄλφιτα, pro ἐστία, in loco quodam ubi dicit εἴτ' οὖν κλῆς' ἦβῆ παρ' ἑφόων ἀλφίτων, &c. V.

'Αλφιτοπώλης, ἀλφιτοποιία, ἀλφιτοποιτέω, ἀλφιτοσκόπος & ἀλφιτόχρως, omnia composita ex ἄλευτον, farina, vel puls, &c. Videantur cum ἄλφι.

'Αλωπεκώδης, dicitur vafer, versipellis; idem quod ἀλωπεκώδης, quod vide post Them. ἀλώπηξ, ubi etiam ἀλωπεκάω.

'Αλωπεκή, ἡ, dicitur per contract. pro ἀλωπεκέη, vulpina pellis; & Metaph. pro astutia, seu fraudulentis artibus; apud Plut. à Them. ἀλώπηξ, ex, vide.

'Αλωπεκία, ἀλωπεκίας, ἀλωπεκίασις, ἀλωπεκίζω, ἀλωπέκιον, &c. Videantur in, & post Th. ἀλώπηξ.

'Αλωπεκίς, ίδος, ἡ, catulus vulpis; exp. etiam, canis è vulpe & cane progenitus; qui & κυναλώπηξ, teste Xen. Item sic dicitur vitis genus, quæ unde nomen acceperit, indicat Plin. c. 3. à Them. ἀλώπηξ, V.

'Αλωπεκώδης & ἄλωπος, vide in, & post Th. ἀλώπηξ.

'Αλωπόκωρος & ἀλωπόχρως, vide post Th. ἀλώπηξ.

'Αλως, area, in qua teritur, seu triturator frumentum, exp. & circulus apparens circa Solem & Lunam, secundum Hesych. Solis aut Lunæ circumferentia: item clypei circumferentia, & orbis; apud Æschylum, item circulus in oculis inter σφενδόνην & ἰρίδα, vide Jul. Pol.

'Αμαθής, ές, ὁ ἡ ἡ, exp. indoctus, qui non didicit literas, literarum rudis: propriè qui non didicit, imperitus: rerum ignarus, seu nullam habens rerum experientiam, & simpl. expers: item rusticus, ignarus, nescius, rudis: ut ἀμαθὴς Ἑλλωικῶν γεγραμμένων, Græcarum literarum rudis: item pro ὀλιγομαθής, etiam accipi testatur Eust. &c. V.

'Αμαθοπάδες κόγχαι, αἱ, dicuntur conchæ gaudentes arenâ littoriâ, apud Athen. l. 3. ab ἄμαθος, pro ψάμαθος, item ἀμαθώδης, pro ψαμαθώδης, idem quod ἀμαθόεις, &c. V.

'Αμαθῶς, inscitè, imperitè, indoctè, vel more hominis imperiti, seu indocti, Thuc. l. 1. est adv. ab ἀμαθὴς, id V.

'Αμάιμων, ὁ, ἡ, dicitur qui vel quæ obstetrice caret, &c. V.

'Αμάλακος, vide cum ἀμάλακος.

'Αμαλθεύειν, exp. dicare, propagare, aut nutrire in modum τῆς τῆς ἀμαλθείας κέρατος, Hesych. & Etym. nam ἀμαλθείας, seu capræ istius cœlestis, à qua lactatum fuisse perhibent Poëtæ Jovem, cornu, omnium rerum copiâ abundasse fertur, unde à Cicerone ἀμαλθεία & ἀμαλθεῖον, dicitur Bibliotheca omnis generis libris referta, Epist. 15. l. 1. ad Attic.

'Αμάλλων, ε, τὸ, exp. funis ad ligandas amallas, Eust. à Them. ἄμαλλα, ἡ, V.

'Αμαμηλὶς, ίδος vel ιος, ἡ, dicitur genus quoddam piri, mespili, aut ficus: ex eo quòd cum malo floreat, Eust. ex Paul. & Hippocr. ex ἀμφ. & μῆλον, τὸ, V.

'Αμάνδαλον, ab ἀμαλδύω, ex quo primùm fit ἀμάλδινον, evanidum, abolitum, deinde per transpositionem literarum, ἀμάνδαλον, quo utitur Alcæus, atque inde, ἀμανδαλόω, ῶ, aboleo, lædo, Hesych.

'Αμάντευτος, non vaticinans: item de quo nemo vaticinatus est, aut vaticinatur: ex α priv. & μαντεύτος, ὁ, vide.

'Αμαξάα, ἡ, idem quod Th. ἄμαξα, factum κατὰ παραγωγὴν; Eust. Item ἀμαξάριον, τὸ, diminutivâ voce ἡ ἄμαξα dicitur, teste Hesych. Item ἀμαξεία, ἡ, dicitur, ὁ τῆς ἀμαξῆς φόρτος, veles, onus quod vehitur curru: farcina, quæ vehitur plaustro, Suid. Item ἀμαξεύω, plaustrum duco, aurigor, Plut. & in pass. ἀμαξεύομαι, plaustro vehor: omnia à Them. ἄμαξα, ἡ, plaustrum: item septentriones, à figura plaustri, &c. V.

'Αμαξήλατος, ε, ὁ ἡ ἡ, vehicularis, seu plaustraria via, sub. ὁδὸς, ex ἄμαξα & ἐλαύνω, f. άσω, præt. κα, ab ἐλάω, &c. V. Item ἀμαξίπποδες, vide ἀμαξόποδες.

'Αμαξήρης, ες, ὁ ἡ ἡ, plaustrarius, plaustralis: ut ἀμαξήρης τρίς, apud Euryp. via plaustraria, à Them. ἄμαξα, ἡ, V.

'Αμαξία, vel potius ἀμαξιὰ, ἡ, via qua plaustrum agitur: unde ἀμαξιαῖος, ε, ὁ, plaustralis, plaustrum implens: ut ἀμαξιαῖοι λίθοι, Xen. Item ἀμαξιεύς, ίως, ὁ, aurigator, auriga, Hesych. ἀμαξικὸς, ε, ὁ, plaustralis, ad plaustrum pertinens, sed exp. & plaustrarius, sive carpentarius. Ἀμάξιον, ε, τὸ, plaustellum, ἀμαξίτης, ε, ὁ, plaustralis, curulis: ut ἀμαξίτης φόρτος, in Epigr. Item ἀμαξίτης, ε, ἡ, via vehicularis, seu plaustraria, per quam agitur, vel agi potest currus, & apud Herodot. spatii quantum opus est ad agendum currus: unde & sic appellata fuit via publica, Il. χ. Omnia à Th. ἄμαξα, ἡ, quod reperitur etiam cum tenui, ἀμαξα, ἡ, Eustathius tenuari dicit, secundum hanc Etymologiam, παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ἀμώμενα, ab advehendis messibus, aspirari vero, secundum hanc, παρὰ τὸ ἅμα, ἡ τὸ ἅξαι, &c. V.

'Αμαξόβιος, five ἀμαξοβίοτης, in plaustro vivens: ex ἄμαξα, ἡ, & βίος, ὁ, &c. V. Item ἀμαξοκυλισταὶ, οἱ, q.d. currus devolutores: sic quidam Megaris appellati sunt: ut colligitur ex historia quam Plut. in fine κερ. Ἑλλην. refert: ex ἄμαξα, ἡ, & κυλίω, V. Item ἀμαξοπηγὸς, curruum fabricator; plaustrorum compactor: unde ἀμαξοπηγία, plaustra fabricor: ex ἄμαξα, ἡ, & πήσσω, præt. med. verbi πηγνύω, f. ξω, &c. V. Item ἀμαξόποδες, q.d. plaustripedes, Vitruv. l. 10. Sic vocari ait arbusculos, in quibus versan-

tur

tur rotarum axes, concluſi laminis ferreis: ex ἅμαξα, ἡ, & πᾶς, ποδὸς, &c. V. Item ἁμαξοτεχνία, exp. curriculi orbita: ex ἅμαξα, ἡ, & τέχνη, ὁ, rota, &c. V. Item ἁμαξουργὸς, plauſtri fabricator: unde ἁμαξουργία, plauſtri fabricatio: ex ἅμαξα, ἡ, & ἔργον, τὸ, &c. V.

'Αμάομαι, ἄσομαι, metor, frequentiùs vero in ſignificativa, pro ἀμάω, & interdum abſolutè, item Metaph. fructum & utilitatem decerpo: ut Plut. τῆς ἐλευθερίας τῷ ἀληθεῖ ἀμώμεθα, fructum libertatis decerpimus, fruimur libertate: eſt paſſ. à Th. in act. ἀμάω, V.

'Αμάρακον, ου, τὸ, idem quod ἀμάρακος, amaracum, atque inde ἀμαρακινος, η, ὁ, amaracinus, ex amaraco confectus, aut amaraco conditus, ut ἀμαράκινον ἄνθος, flos amaracinus, ſeu amaraci, Dioſc. 2. 94. & ἀμαράκινον μύρον, apud Athen. l. 5. Ut & ἀμαράκινον ἔλαιον, Diſc. 1. 19. Item ἀμαρακοειδὴς, ες τος, ὁ, amaraco ſimilis, Nicand. in Ther. Itidem ab eod. V.

'Αμάργαρος, ου, ὁ ἡ, margaritis carens: ex α priv. & μάργαρον, τὸ, V.

'Αμαρεῖν, exp. ſequi, more nimirum aquæ, quæ per aquarium ſulcum τῆς ὀχετηγοῦ ductum ſequitur, item ἀμαρεύω, permeo, more aquarum, quæ per aquarios ſulcos derivantur & deducuntur, atque inde verbale, ἀμάρευμα, aquæ, aut ſordes quæ per aquarum ſulcum defluunt, item exp. & cloaca, Heſych. Item ἀμαρὶς & ἀμαρὶς, idem quod Th. ἀμάρα; item ἀμαρεῶν ὕδωρ, dicitur aqua, quæ per ἀμάραν ducitur; aqua per aquæ ductus influens; cujuſmodi ſulci aquarii à nonnullis vocantur colliquiæ; incilia, & incîles, ſeu inlices, & inlicia; quoniam, per eos, aqua illicitur, Theophr. Hiſt. Pl. 2. 8. Omnia à Th. ἀμάρα, & Ion. ἀμάρη, ἡ, ſulcus in prato, vel horto, per quem aqua ducitur, irrigandæ terræ gratiâ: ſed exp. & meatus, & foſſa, item meatus ſubterraneus, cloaca: & in plur. ἀμάραι, dicuntur per Metaph. cavitates illæ, & meatus in auricula, per eas enim, veluti per canales, & tubulos ſordes, & retrimenta capitis deferuntur, &c. V.

'Αμαρτάνω, exp. & aberro, i. e. non attingo ſcopum, aut metam: item dicitur etiam, ἁμαρτάνειν τῆς ὁδῦ, aberrare via: & ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου, aberraviſſe ab omni æquitate, ut Od. λ. ἁμαρτάνειν μύθων, exp. errare in verbis, vel circa verba: item exp. Σοφοκλέους, fruſtror: ut ἁμάρτων τῆς ἐλπίδος, qui fruſtratus eſt ſuâ ſpe, item erro, fallor, hallucinor, erratum committo: & apud Plut. abſolutè ponitur, ut in Lyſimachi Apophth. ὃς ἂν ἐν πολέμῳ δὶς ἁμαρτεῖν; in bello non licet bis errare: atque inde ſignif. etiam, peccatum admitto, delinquo: ut ἁμαρτεῖν εἰς τοὺς γονεῖς, peccare in parentes: & apud Thuc. ἁμαρτάνει πολλὰ εἰς ἡμᾶς, multa in nos peccat, &c. V.

'Αμαρτὰς, άδος, ἡ, apud Ione, idem dicitur quod ἁμαρτία, ſive ἁμάρτημα; ut ἁμαρτὰδα ἄζημον, apud Dionyſ. Hal. à Them. præced. ἁμαρτάνω, V.

'Αμάρτημα, ατος, τὸ, erratum, peccatum, lapſus, Ariſtot. Rhet. 1. air, ἁμαρτήματα eſſe, quæ non committuntur improbitate: & quæ non ſunt παραλογα; vide eund. & E. h. 1. Sic quod nos, inquit Eraſmus, errorem vocamus, Græci vocant ἁμάρτημα, quod fere per imprudentiam committimus, nec ſemper apud Latinos, error, ut nec apud Græcos ἁμάρτημα, eſt in vitio: eſt verbale, ab ἁμαρτάνω, f. ἁμαρτήσω, &c. V.

'Αμαρτῖνος, dicitur contractè, pro ἀμαρτήνος, i. e. ὁ κατὰ νῦν ἁμαρτὼν, errans, peccans; propriè, cujus mens errat & fallitur, &c. V.

'Αμάσητος, eſt idem quod ἀμάσητος, &c. V.

'Αμαστος, vide cum ἀμάσητος.

'Αμβάτης, pro ἀναβάτης, id V.

'Αμβη, ης, exp. ſupercilioſa eminentia petræ, &c. V.

'Αμβλυμένος, vide cum ἀμβλυωπὸς.

'Αμβλυόω, hebeto, obtuſum reddo, & hebes; item tardo, impetum frango, & retundo; & in paſſ. ἀμβλυόομαι, obtundor, hebetor; à Th. ἄμβλυς, V.

'Αμβλυώσσω, idem quod ἀμβλυώττω, hebetem habeo aciem oculorum, &c. V. Th. ἀμβλύς.

'Αμβλωπὶς & ἀμβλωπὶς, vide cum ἀμβλυωπὸς.

'Αμβλωμα, ἀμβλωπε, ἀμβλώσατο; item ἀμβλώσκω & ἀμβλίσκω, &c. Videantur cum ἀμβλειὸς, item ἀμβλωθρίδιον, ου, τὸ, idem quod ἄμβλωμα, τὸ, fœtus abortivus; item medicamentum quod abortum provocat, vel ad partum abigendum, ſive elidendum; vide poſt ἀμβλυωπὶς, &c.

'Αμβολία, ἡ, vel ἀμβολίη, idem quod ἀμβολὴ, ἡ, pro ἀναβολὴ, cunctatio & mora, dilatio; item pro terræ egeſtione; ſic &, ἀμβολάδιον & ἀμβλήδιον, pro ἀναβολάδιον, quod exp. ἀπὸ περιοιμίης, Il. χ. Item procraſtinando, cunctanter; & ſegniter, &c. Vide.

'Αμβρόσιος, exp. divinus; ſumitur &, pro dulcis, aut placidus; ut ἀμβρόσιος ὕπνος; Il. α. & ἀμβρόσιαι νύκτες; Il. β. ſic &, ἀμβροσία, ἡ, immortalis, divina; apud Hom. Item ἀμβροσία, cibus deorum; ut nectar, potus; ut διαπίνω τ' ἀμβροσίην; quidam exiſtimarunt fuiſſe etiam aliquid liquidum, & de potu dici, ut viciſſim νέκταρ, de cibo alicubi dictum invenitur; & pro quodam ſuaveolente oleo, ſeu unguento accipi ab Hom. quidam putarunt; vide Euſt. Item flos quidam; unde ἀμβρόσιος, floridus; vide Euſt. Item Dioſc. ſed eſt etiam, nomen malagmatis contra febres efficacis; de quo apud Paulum l. 7. c. 18. & antidoti nomen; apud Celſ. l. 5. c. 23. Item potionis cujuſdam ſpecies; de qua vide Gal. Utrumq; ab ἄμβροτος, inſertâ literâ μ. Euphoniæ gratiâ; pro ἄβροτος, quod exp. qualis eſt deorum immortalium; vel diis immortalibus dignus, incorruptus, divinus; item pro, ſine mortali; nullum mortalem, i. e. nullum hominem habens; ut ἄζηστος ἰημία; apud Æſchyl. Item ἄζηστον, exp. à Suida, ἄψυχον ἀναίσθητον, inanimatum, ſenſu non præditum; & exp. etiam, ἀπάνθρωπον, inhumanum, &c V.

'Αμβων, ωνος, exp. idem quod & à quibuſdam derivatur ab ἄμβη, id V. Heſych. teſtatur Æſchylum ἄμβωνας vocaſſe acclivitates, & faſtigia montium; ſed dicuntur ἄμβωνες, etiam, τὰ χείλη τῆς λιπάδων, inquit Ælius Dion. παρὰ τὸ ὑπαβάσεις εἶναι, quaſi ἀνάβασις, inquit Etym. pro pulpito aff. etiam ex concilio Laod. &c. Vide.

'Αμέθυστος, ſive ἀμέθυς, υος, ὁ ἡ, exp. non ebrius; item ebrietatem arcens; ut apud Dioſc. l. 1. c. 177. de amygdalis; ἔστι δὲ καὶ ἀμέθυστα, περιλαμβανόμενα ὅσον ἑπτὰ ζ; i. e. ebrietatem prohibent, ſi quinq; aut ſeptem præſumantur: ſic ἀμέθυστα φάρμακα, & ἀμέθυστοι πόσεις, quæ inebriari non ſinunt; ut etiam, ἀμέθυς, gemmæ nomen, ſic dicta traditur, quòd ebrietati reſiſtat, vide Plin. l. 27. c. 9. & l. 14. c. 2. Atque inde, ἀμεθυσίζω, refero colore, aut aliâ ſimilitudine amethyſtum, utitur Plin. l. 27. c. 7. ex α priv. & μέθυ, τὸ, unde μέθυσος, μεθύω, & μεθύσκω, &c. V.

'Αμέλεια, ας, ἡ, exp. negligentia, incuria, neglectus: dicitur & ἀμελείᾳ δ' ἔπαι τι, aliquid non curare; apud Eutyp. eſt ab ἀμελὴς, ές, ὁ, ἡ, qui curam non gerit, negligentiâ utens circa quidpiam; unde neut. τὸ ἀμελὲς, paſſivè de re dicitur: & exp. quod negligitur, ſeu quod curæ non eſt: ex α priv. & μέλει, curæ eſt, &c. V.

'Αμελετήτως, eſt adv. ab ἀμελέτητος, quod exp. inexercitatus; item imperitus, indoctus; ut &, ἀμελετησία, exp. q. d. inexercitatio, vel exercitationis carentia; ſicut etiam, ἀμελήτης, exp. qui curandus non eſt, qui negligendus eſt; & omnia ex α priv. & μελετάω, &c. V. Item ἀμελῶ, imperſonaliter dicitur; pro, cura nulla fuit; ab ἀμελέω μαι, negligor, neglectui habeor, paſſ. ab act. ἀμελέω, curæ non habeo, contemno: ab ἀμελὴς, quod V.

'Αμελγὶς, mulſio, Job. 20. eſt verbale, ab ἀμέλγω, f. ξω, &c. V.

'Αμελῶς, exp. ſegniter; non adhibi â curâ & ſtudio; unde dicimur ἀμελὲς ἔχειν πρός τινος; & ἀμελῶς ἔχειν περί τινα, vel περί τι; neglectui habere aliquem, vel aliquid; eſt adv. ab ἀμελὴς, V.

'Αμεταβατα ῥήματα, apud Gramm. dicuntur verba intranſitiva; ex α priv. & μεταβαίνω, unde μεταβατικὸς, &c. V. Item ἀμεταβλησία, ἡ, immutabilitas; & ἀμετάβλητος, idem quod ἀμετάβολος, immutabilis, ſemper idem: omnia ex α priv. & μεταβάλλω, ομαι, unde μετάβλητος, & μεταβλὴ, &c. V.

'Αμετάγνωστος, non pœnitendus, pœnitentiæ non obnoxius; ex α priv. & μεταγιγνώσκω, unde μετάγνωσις, mutatio ſententiæ, &c. V. Item ἀμετάδοτος, qui nihil impert-

imperatur, immunificus; avarus; unde adv. ἀμεταδότως, nemini quicquam impertiendo, ex α priv. & μεταδίδωμι, unde μεταδοτικὸς, &c. V.

'Αμετακινήτως, q. d. immutabiliter, ut ἀμεταμελήτως ἔχειν; apud Aristot. & Isocr. est adv. ab ἀμετακίνητος, qui transmoveri non potest, immutabilis: ex α priv. & μετακίνητος, &c. V. Item ἀμετάκλαστος, qui non frangitur; qui frangi non potest, constans; ex α priv. cum præp. μετ, & Th. κλάω, f. σω, unde κλάσις, ὁ, &c. V. Item ἀμετακλητὸς, q. d. irrevocabilis, qui revocari nequit, Suid. ex α priv. & μεταλλάω, unde μετάκλησις, ἡ, &c. V. Item ἀμετάκλητος, cujus expositio afferri non potest, ex α priv. & μετάλλω, ὁ, V.

'Αμετάπειστος, qui de sententia traduci nequit; unde apud Aristot. ἀμετάπειστος ἀνάγκη, exp. inexorabilis, & indeprecabilis: & in neut. τὸ ἀμετάπειστον, exp. nullâ persuasione flexibile; item substantivè, nullâ persuasione à semel concepta sententia dimoveri posse; atq; inde, adv. ἀμεταπείστως; ita ut à sententia non dimovearis; Plut. ex α priv. & μεταπειστὸς, ὁ, V. Item ἀμετάπλαστος, non transformatus; seu qui transfigurari nequit: ex α priv. & μεταπλάσσω, seu -πτω, -ομαι, unde μεταπλασμὸς, ὁ, &c. V. 'Αμεταποίητος, exp. immutabilis; ex α priv. & μεταποιέω, οῦμαι, οῦμαι, &c. V. 'Αμεταπόπαιστος, ὁ, ἡ, ὸν, qui recidere nequit, immutabilis, constans, certus; ex α priv. cum præp. μετ, & Th. πάω, f. σω, &c. V. 'Αμεταπώτος, qui transire in aliâ speciem, & degenerare non potest immutabilis, Plut. Symp. 4. ex α priv. & μεταπίπτω, unde μεταπλωτὸς, & μεταπτωτικὸς, ex μετ, & inusit. πίθω, pro Th. πίπτω, &c. V.

'Αμετάστατος, immutabilis, constans qui de statu in statum traduci non potest, Plat. Pol. 2. ex α priv. & μεθίστημι, unde μετάστασις, & μεταστατικὸς, &c. V. 'Αμεταστρεπτὶ, sine conversione; ità ut non respicias conversus, Plat. de Leg. l. 10. & Luc. Item ἀμετάστροφος, conversionis, & mutationis expers, immutabilis; ex α priv. & μεταστρέφω, unde μεταστροφὴ, ἡ, &c. V. 'Αμετάτρεπτος, qui mutari non potest, immutabilis, inmotus; Plut. Item ἀμετάτροπος, qui verti, mutariq; nequit; ex α priv. & μετατρέπω, -ομαι unde μετάτροπος, ὁ, &c. V. 'Αμεταχείριστος, ὁ, ἡ, ὸν, irractabilis; sed exp. & incomprehensibilis, Hesych. ex α priv. & μεταχειρίζω, -ομαι, &c. V. Item ἀμέτοχος, non particeps, expers, Thuc. l. 1. ex α priv. & μέτοχος, ὁ, V.

'Αμέτρητος, idem quod ἄμετρος, q. d. immensuratus, Od. φ. & τ. Item ἀμετρὶ, adv. idem quod ἀμέτρως; sic & ἀμετρία, ἡ, excessus mensuræ, immoditas, excessus, Luc. Item intemperies, apud Plat. omnia ab ἄμετρος, ος, ον, ὁ, ἡ, ὸν, mensurâ carens; certam non habens mensuram; item immoderatus, immodicus, immensus; & neut. τὸ ἄμετρον, pro ἀμετρία, excessus, immoditas, apud Luc. Item ἀμετρόσίχος, qui plures habet syllabas, quam par sit, Plut. atq; inde, adv. ἀμέτρως, sine mensura; supra modum, immoderatè; unde compar. ἀμετρότερον, vehementiùs, immoderatiùs; & in superl. ἀμετρότατα, vehementissimè, plus quàm par sit, &c. Omnia ex α priv. & μέτρον, τὸ, V.

'Αμετροβαθὴς, exp. immensâ profunditate præditus: ex ἄμετρος & βάθος, εος, τὸ, &c. V. Item ἀμετρόηκος, supra modum improbus; ex ἄμετρος & ἠκὸς, ὁ, V.

'Αμετρος, & ἀμέτρως, vide cum ἀμέτρητος.

'Αμβυπειθὴς, exp. respondens verbis, seu sermonibus, mutuos sermones reddens; mutuò compellans: ex ἀμβύω, f. σω, & ἔπος, τὸ, V.

'Αμηγέπη, exp. ubique, ubivis; ab ἀμὸς, &c. Ab ἀμὸς, ὁ, unus, aliquis, &c. V.

'Αμητὴρ, ῆρος, ὁ, messor, Il. α. & in fœm. ἀμήτειρα, ἡ, mulier quæ metit; unde ἀμητήριον, τὸ, instrumentum, quo ad messem utimur; utrumque, ab ἄμητος, messis, i.e. messis tempus; καιρὸς ἀμήτου; tempus reconditionis frugum; vel ab ἄμαω, ω, ὁ, messis, i.e. ea quæ metuntur, vel collectio frugum; item ipsa metendi actio; omnia, à Them. ἀμάω, f. ήσω, meto; ut apud Aristoph. in equit. ἀλλότριον ἀμῶν θέρος, alienam metens messem; item colligo, accumulo; item abscindo, demeto, &c. V.

'Αμιλλητήριος, ος, ὁ, ἡ, ὸν, q. d. certatorius, certativus; ut ἀμιλλητήριοι ἵπποι, apud Arist. exp. certatores equi: ab ἀμιλλητὴρ, quod verbale, ab ἀμιλλάομαι, ἄσομαι, f. ήσομαι, certo, contendo; item pro æmulari, i.e. invidere, interdum ponitur: & ἀμιλλᾶσθαι πρός τινα, exp. enitor ad hoc; certatim contendo ad hoc, Isocr. in Areop. ab ἄμιλλα, ης, contentio; item studium contendens ad aliquid; ut ἄμιλλα ἀρετῆς, exp. studium virtutis; & apud Demosth. πᾶν ἄμιλλαν ποιεῖσθαι ὅπως ταῖς παρὰ τῶν δήμου, Eud. reddit, certatim contendere, &c. V.

'Αμὶς, ίδος, Eust. ab antiquis Atticis aspiratum fuisse ait, ἁμὶς, ίδος, matella, vas urinarium, &c.

'Αμίσαλλος, difficilis & morosus; utpote, qui ἄλλως ἐ μίσγεται; unde ἀμίσαλλοι γέροντες; apud Etym. qui ait dictam esse hanc vocem, κατ' ὀφείλει τὸ γ. pro ἀμίσγαλλος; ex ἀμισγὸς & ἄλς, ὁ, &c. V.

'Αμισθὶ, sine mercede, adv. ab ἄμισθος V.

'Αμιχθαλόεσσα, ἡ, dicitur Lemnos insula, quòniam est ὄμικτος καὶ δυστρόπους τοῖς πλὼν ἄλλα τρόπῳ, seu quia οἱ πλὼν ἄλλα τρόπῳ ντες, ei nequeunt μισγῆναι; est fœm. à masc. ἀμιχθαλόεις, V.

'Αμμα, ατος, τὸ, nexus, vinculum, nodus, item illaqueamentum: & ἄμμα κέρειας, exp. vinculum virginitatis, in Anth. Epigr. est verbale, ab ἄπτω, necto, &c. V.

'Αμμιον, τὸ, exp. minium, Dioscor. l. 5. c. 110. Ubi tamen quidam ἀμίλλιον, legunt.

'Αμμος, ος, ἡ, dicitur idem quod, & per Aphæresin literæ, ψ. pro Th. ψάμμος, ος, ἡ, sabulum, arena, &c. V.

'Αμνησ, & Doricè ἄμνας, exp. cujus memoria non supereſt, oblivione deletus: item ignotus, obscurus: unde ἀμνησία, ας, memoriâ non teneo: oblivioni dedi: & ἀμνησία, ἡ, quod exp. & absolutè, pro oblivio injuriarum: idem quod ἀμνησικακία, Plut. in Pol. præc. Item exp. & impuritas, apud Herodian. ex α priv. & μνῆσις, ἡ, &c. V.

'Αμόθεν, exp. alicunde, Od. ι. &c. Vide.

'Αμολγάζω, ab Hesych. exp μεσημβρίζω, idem quod μεσημβριάζω, id V. Ab ἀμολγὸς, tempus mulgendi pecora, quia autem mulgentur vesperi, & extremâ nocte, ideo pro utroq; tempore ponitur, à Th. ἀμέλγω, &c. V.

'Αμορίτης ἄρτος, panis ex similagine cocta cum melle: pinis mellitus, dulciarius, Paralip. l. 1. c. 14. à Th. ἀμόργνυμι, opus pistorium ex melle, Athen. l. 14. &c. V.

'Αμορβὴς & ἀμορβεὺς, ut & ἀμορβὸς, exp. media nox, quasi ἀμορφὴς & ἀμορφεὺς, Etymol. παρὰ τὸ ὄρφνη, rejecto ν, & mutato φ in β. sed signif. etiam, comitem, i.e. τὸν ἅμα πὶ ὁρμῶντα, Methodius.

'Αμορβὰς & ἀμορβὸς, vide infrà cum ἀμορβεύω.

'Αμόργη, vel potius ἀμοργὴ, exp. olivæ expressæ recrementum, apud Dioscor. & alios; item coloris genus esse scribit Methodius: atq; inde, ἀμοργὶς, ίδος, ἡ, est καλάμη quædam, ex qua fit ὑπόδημα, ἡ ὕφασμα, ἡ χιτὼν; Hesychio teste: ut & ἀμόργινος, ος, ὁ, ἡ, ὸν, exp. colorem habens ἀμόργης, purpureus, ruber: ut ἀμόργινος χιτωνίσκος, & ἀμοργίδιον, vestimentum ex amorgide, apud Aristoph. in Lysistr. Item ἀμοργοὶ, ut inquit Eust. dicebantur oratores, qui ad rem publicam pertinentia veluti exugebant: qui iidem & μεργοὶ dicebantur; item ἀμορίτης, ης, ὁ, placentæ genus, apud Hesych. & Athen. omnia, à Th. ἀμέργω, exugo oleas: item Eust. exp. καρπολογεῖν, i.e. fructum decerpere, pro eod. dicitur etiam, μέργω, ut tradit Eust. & sunt etiam qui ἀμέλγω, pro ἀμέργω, dici velint, & sunt qui contrà; nec utrum ab altero factum sit, satis constat.

'Αμερίτης, vide suprà post ἀμολγάζω.

'Αμορμύω, exp. idem quod, & dicitur pro ἀμορδόω, sequor, assector; item ἀμορμύομαι, sequor, comitor: unà proficiscor, unde in Epigr. ἀμορμύσετε, pro σωδοιπορεῖτε, à Th. ἀμορδὸς, ὁ, ὸν, V. Unde & ἀμορδαῖος, ίδος, ἡ, pedissequa, sectatrix, comes: ut & ἀμορδὸς, exp. pastor, apud Oppian. l. 3. de venat. φῶτες ἀμορδῆες, potest tamen etiam exponi, sequaces: ab eod.

'Αμορος, q. d. non particeps: item infortunatus, calamitosus, expers, infelix, Hesych. Unde ἀμορία, ἡ, infortunium, fatum calamitosum, Od. υ. ex α priv. & μόρος, ὁ, &c. Vide.

'Αμορφία,

'Αμορφία, ἡ, q. d. informitas, forma nulla: Item deformitas, forma indecora: Plut. in Consol. ad ux. ab ἄμορφος, nullâ forma præditus; Item iqualidus, incultus: unde compar. & superl. irreg. ἀμορφέστερος, & ἀμορφέστατος, deformior, deformissimus: Eustath. ex Herodo. Item ἀμόρφωτος, non formatus: Itidem ab eod. ἄμορφος. V.

'Αμπαγδες, Laconibus sunt puerorum curatores: quia scil. ἀνὰ παῖδας πολλάκις, Pædagogi, nutritii; i. e. οἱ ἡβῆ παῖδων ἐπιμελόμενοι. Hesych.

'Αμπαλίνορος, & ἀμπαλίνορτος; expon. iter repetens, seu relegens: ex ἀμ, pro ἀνὰ, & παλίνορος, seu παλίνορτος· quæ V.

'Αμπειρος, ος, ὁ ἡ ὴ; expon. idem quod, & dicitur pro ἔμπειρος, peritus, expertus: Hesych. Item ἀμπειρα, idem quod & pro ἀνάπειρα, experimentum, &c. V.

'Αμπείρα, pro ἀναπείρα, idem cum Thera. πείρω; ut apud Aristoph. ἐν ἀναπείρᾳ τὰς κίχλας, ut transfigam turdos, &c. V.

'Αμπέλινος, η, ὁ ἡ ὴν, & ἀμπέλειος· expon. viteus, vitigineus, vinealis: Item ἀμπέλινον, ου, τὸ, viticula, diminut. ut & ἀμπελῖτις γῆ, vinealis terra, quæ & φαψακῖτις; ut citatur ex Dioscor. l. 5. cap. 173. sic dicta, quòd adversus innascentes vitibus vermes illini soleat; omnia à Them. ἄμπελος, ος, ὁ· unde etiam ἀμπελὶς, ίδος, ἡ, avis quædam; quæ dicitur & ἀμπελιὰν, ὁ ν, ὁ· Poll. l. 6. c. 9. quidam ἀμπελίδες, expon. συκαλίδας; i. e. ficedulas, &c. V.

'Αμπελόκαρπον, herbæ nomen, quæ & ἀσπάφινη· apud Dioscor. l. 3. c. 183. ex ἄμπελος, & καρπὸς, ὁ, &c. V. Item 'Αμπελόκαρφον, ου, τὸ, porrum in vinea nascens, agreste porrum, quod in vinetis nascitur; Dioscor. l. 2. 180. ex ἄμπελος, & κρόμμυον, τὸ, &c. V.

'Αμπελόφυρτον, ὁ ἡ ὴν, vitibus consitus, &c. ex ἄμπελος, & Them. φύω, f. σω, unde φυτὸν, τὸ, &c. V.

'Αμπερὲς, expon. ab Hesych. διαπαῖξ, i. e. utrinque, per medium, scil. ab ἀμπείρω, pro ἀναπείρω, quasi dicas perforando.

'Αμπετάω, seu ἀμπετάνυμι, per Sync. dicitur pro ἀναπετάνυμι, idem quod ἀναπετάζω, &c. V. ἀμπέτασον.

'Αμνύω, idem quod & pro ἀναπνέω, respiro: Il. χ. Item ἄμπνυμι, idem: Il. φ. & ω, sed expon. & recipio, ad sanam mentem redeo; Hesych. &c. Vide.

'Αμπλάμυκα, expon. subvolantia: apud Euryp. &c.

'Αμπυκίται, aff. pro διαδήματα· Item ἀμπυκτῆρες, idem quod ἄμπυκες, pl. à sing. ἄμπυξ, υκος, &c. Vide cum ἀμπυκάζειν· Item ἀμπυκτήρια φάλαρα, apud Soph. in Oedipo. Coloneo, vocantur phaleræ; vel ipsi ἄμπυκες, seu ἀμπυκτῆρες.

'Αμυγμὸς, ὁ, ὁ, idem quod ἄμυγμα, τὸ, laceratio, laniatio: Item pro vulnere ponitur: apud Theocr. ab eod. Th. ἀμύσσω. V.

'Αμυδρὸς, ρὰ, ρὸν, ὁ, idem quod Them. ἀμυδρὸς, obscurus, vix apparens: Item exilis, tenuis: idem quod ἀμαυρὸς; atque inde ἀμυδρὸν, & ἀμυδρῶς, obscure, exiliter: ut quum ἀμυδρὸν, seu ἀμυδρῶς βλέπειν, dicitur, quod & ἀμαυρὸν, seu ἀμαυρῶς ὁρᾶν· Item ἀμυδρόω, ῶ, obscuro, hebeto; unde ἀμυδρόμενον, hebescens, deficiens; unde verbale, ἀμύδρωσις, εως, ἡ, expon. ἀμαύρωσις, obscuratio, hebetatio; & ἀμυδρώντες, ῶντος, ἡ, expon. languidum ac invalidum esse: Gal. omnia, itidem, ab eod. Them. ἀμυδρὸς; V.

'Αμύλιον, τὸ; expon. amylium, & pro placenta, accipi putatur; apud Aristot. in Probl. à Th. μύλη, ἡ; V.

'Αμυλον, ου, τὸ, subst. (sub. ἄλευρον;) dicitur amylum, farina triticea, aut alia, quæ sine mola facta est: Dioscor. l. 2. c. 123. est neut. à masc. ἄμυλος, molam non expertus: sed expon. & confectus ex amylo, paratus ex farina, quæ sine mola confecta est: ut ἄμυλος ἄρτος· apud Ægin. sic ἄμυλοι μᾶζαι, & ἄμυλοι πλακοῦντες, mazæ & placentæ; quæ & simpl. ἄμυλοι, interdum dicuntur: Item ἄμυλον, τὸ; expon. rigidum, infractum: Itidem a Them. μύλη, ἡ; unde μύλος, ὁ· compcum α priv. &c. V.

Αμυντὴρ, ῆρος, ὁ, & ἀμύντωρ, ορος, ὁ ἡ ὴ, auxiliator, vel ultor; vel propulsator, expulsor: Item ἀμυντῆρες ὀδόντες, expon. dentes execti, serrative: qui sic dicuntur, quasi ad vim propulsandam apti; & ἀμυντήρια ὅπλα, arma, quibus vis repellitur; masc. & neut. plur. à sing. ἀμυντήριος, & omnia à Th. ἀμύνω, &c. V.

'Αμυχὴ, ἡ, & ἀμυχηδὸν, & ἀμυχὶ, adv. ut & ἀμυχώδης, vide cum ἀμυκτικὸς, & in Th. ἀμύσσω.

'Αμφαπάζω, & ἀμφαπαίζομαι, voce mediâ, idem quod & pro ἀμφαπάω, deamo, charissimum habeo, Poëticum est: ex ἀμφὶ, & ἀφαπάω, &c. V.

'ΑΜΦΑΜΙΩΤΑΙ, apud Cretenses, vocabantur servi quorum operâ ruri utebantur, indigenæ quidem, sed bello capti: Athen. l. 6. & Eust.

'Αμφανέω, idem quod, & pro ἀναφαίνω, manifesto, ostendo, &c. Unde etiam, ἄμφαδος, apertus, idem quod ἀμφάδιος, &c. Vide cum ἀμφαδόν.

'Αμφαραβίω, idem cum ἀμφαραβίζω, circumstrepo; & ex iisd. id vide.

'Αμφαυξις, εως, ἡ, dicitur quiddam peculiare abietis, accrescens ad ejus truncum; ἀμφιφύα, etiam dicitur: quia circumnascitur; ut loquitur Plin. ex ἀμφὶ, & αὔξω, unde αὔξη, ἡ, &c. Vide.

'Αμφιελίπω, f. ξω, circumplico; apud Euryp. idem quod & pro ἀμφιελίσσω; id vide.

'Αμφέρις, expon. in contentione positus; de quo certatur, & est controversia; propriè, de quo utrinque est contentio: ex ἀμφὶ, & ἐρίζω, ομαι· unde ἐρισὸς, ὁ, &c. V.

'Αμφιάνακτες, dicti dithyrambici poëtæ; quod subinde his verbis uterentur, 'Αμφί μοι ὦπα φοῖβος ἄναξ ἁλιεύς· Suid. ex ἀμφὶ, & ἄναξ, ακτος, ὁ, &c. V.

'Αμφίασπις, εως, ἡ, & ἀμφίασμα, τὸ; indumentum, verbalia, ab ἀμφιάζω, -ομαι· V.

'Αμφιαχέω, & ἀμφιάχω, expon. circundo clamoribus: ex ἀμφὶ, & ἰάχω, &c. Vide.

'Αμφιβασία, ἡ, & ἀμφίβασις, expon. circumventio; Il. ε. Item protectio, defensio: Eustath. sed expon. etiam, disceptatio, contentio, altercatio; apud Herodot. verbalia, ab ἀμφιβαίνω, &c. Vide.

'Αμφιβλήδαν, (Poëticum est Thema ex præt. ἀμφιβέβλαα,) idem quod, & pro ἀμφιβαίνω, circum-incedo: Item Metaph. protego, tueor, defendo, sump. à Metaph. inquit, Eust. à brutis animantibus, quæ suos catulos circumire solent, pro iis propugnantia, &c. V.

'Αμφιβληστροπικὴ, ἡ, dicitur ars piscatorum, qui utuntur ἀμφιβλήστρῳ; est ab ἀμφίβληστρον, τὸ· quod expon. omne instrumentum ad circundandum, peculiariter autem rete; vel retis genus quoddam: quidam autem, expon. verriculum, alii fundam: Math. 4. Item Metaph. tunica; apud Soph. in Trach. utrumque, ab ἀμφιβάλλω, circumpono: Item complector, induo: Item dubito, ambigo, &c. V.

'Αμφιβολεὺς, έως, ὁ, expon. piscator: Isa. cap. 29. Item ἀμφίβολος, expon. qui undique feritur: ut apud Thuc. l. 4. ἔστοί τ' ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες ὧι ἔπ ἀντέχωι· i. e. hi quum undique ferirentur, non jam hosti resistere poterant: Item Metaph. anceps, dubius; ut λόγοι ἀμφίβολοι; Isocr. & ἀμφίβολος φήμη; Plut. atque inde adverb. ἀμφιβόλως, ambiguè, & ἀμφιβολία, expon. ambiguitas in sermone: Item incertitudo consilii de re quapiam; verbalia, itidem, ab ἀμφιβάλλω; vide.

'Αμφιβρεγέτα, dicuntur loca circum tonsillas: Gal. in lex. Hipp. ex ἀμφὶ, & βρέχω, unde βρέχμα, τὰ, &c. V. Item 'Αμφίβραχυς, utrinque brevis, utraque ex parte brevis; pes est in carmine, sic dictus, quod primam & ultimam habet brevem, longam autem mediam, cui oppon. ἀμφίμακρος; ex ἀμφὶ, & βραχὺς, ὁ; V.

'Αμφίβροτος, in masc. vix occurrit; sed inde fœm. ἀμφιβρότη, apud Hom. ut ἀσπὶς ἀμφιβρότη, clypeus circundans, seu circumtegens hominem, vel undique tegens, &c. V.

'Αμφιγνόω, unde ἀμφιγέγηθα, val de gavisus sum; q. d. circumquaque gavisus sum, &c. V. ἀμφιγέγηθε.

'Αμφίγυα ἔγχεα; Odyss. ω. dicuntur utrinque acutæ hastæ, &c. V. sing. masc. ἀμφίγυος.

'Αμφιδέσις, dicuntur armillæ, h. e. orbiculi, quibus vel manus, vel pedes, brachia, aut tibiæ circumligantur, & circundantur: idque vel ornatus causâ, vel captivi alicujus retinendi gratiâ; dicuntur & ἀμφιδέαι; & in neut. gen. ἀμφιδέα, &c. ab ἀμφιδέω; vide.

'Αμφιδεξίως, admodum dextrè, & aptè: Athen. l. 15. est adverb. ab ἀμφιδέξιος,

φιδέξιος, quod expon. qui siniſtrâ perinde utitur ac dextrâ; cui siniſtra non minus agilis eſt quam dextra: idem cum ἀμφιδέξιος; Item qui eſt fauſti auſpicii: ut apud Hipprocr. Aphor. 7. γυνὴ ἀμφιδέξιος ἐ γίνεται· Item ἀμφιδέξιος σίδηρος; apud Euryp. ferrum dicitur anceps, & ἀμφιδέξιον ἔπος; apud Luc. anceps verbum: ex ἀμφὶ, & δέξια, ἡ, &c. V.

'Αμφίδετος, utrinque ligatus, circumligatus; verbale ab ἀμφιδέω, circumligo; quod ex ἀμφὶ, & δέω, ligo, &c. V.

'Αμφιδιηρίζομαι, ῶμαι, expon. de re aliqua contendo, decerto: Item ἀμφιδήριτος victoria; apud Thuc. dicitur anceps victoria: q. d. utrinque contentioſa: ex ἀμφὶ, & διαρίζω, -ομαι, &c. V. Item 'Αμφιδιαίνω, circumirrigo, & perfundo; in Epigram. ex ἀμφὶ, & διαίνω; V.

'Αμφιδονέω, ῶ, utrinque commoveo, ſeu agito in Epigr. ex ἀμφὶ, & δονέω. V.

'Αμφιδοξέομαι, --ῆμαι, expon. in controverſiam venio: Suid. eſt paſſ. ab act. ἀμφιδοξέω, ῶ, dubito, ambigo: ut ἀμφιδοξῶ περὶ τῆ 'Ισάκης; apud Plut. utrumque, ab ἀμφίδοξος, quod expon. de quo duplex eſt ſententia, ſive opinio; de quo in utramque partem diſcepratur, dubius, anceps: ut ἀμφίδοξος ἀγων; apud Suid. & ἀμφίδοξον νίκλω· Plut. in Fab. vocavit victoriam, de qua ambigitur inter partes; unde τὸ ἀμφίδοξον, ſubſt. expon. in controverſia poſitum: Item quod eſt inter ἔνδοξον, & ἄδοξον· ex ἀμφὶ, & δόξα, ἡ, &c. V.

'Αμφίδρομος, ὁ, ἡ, circumcurrens, vel circumcurſans; ſeu undique incurſans: ut κῦμα ἀμφίδρομον; apud Soph. in Ajace: ſed τὸ ἀμφίδρομον, frequentius paſſivè dicitur, quod circumcurſari poteſt, ſeu quod curſu poteſt circuiri: Item ἀμφίδρομος, expon. etiam, qui habet ancipitem curſum: ut cancer: Strab. l. 10. atque inde ἀμφιδρομία, ἡ; dicebatur quintus à partu infantis dies, quâ mulieres quæ in partu adfuiſſent, & obſtetricando juviſſent, manus abluere ſolebant, ac infantem geſtantes focum circumcurſare: dicitur & in plur. ἀμφιδρόμια, τὰ· Athen. l. 9. ex ἀμφὶ, & δρόμος, ὁ, &c. V.

'Αμφιδύω, expon. induo; unde part. ἀμφιδὺς, qui induit, ex ἀμφὶ, & δύω, ſeu δέμω, induo, &c. V.

'Αμφίδυμος, dicitur quaſi ἀμφίδυτος, & expon. geminos aditus, & ingreſſus habens: ut ἀμφίδυμος λιμήν, portus duobus oſtiis patens navibus, ipſiſque fidam præbens ſtationem: ex ἀμφὶ, & δύω, ſeu δύω, vel δέμω, &c. Vide.

'Αμφιελίσσω, ſeu ἀμφιελίττω, circumvolvo, vel circumquaque volvo: aut utrinque volvo, circumplico; atque inde, ἀμφίελιξ circumvolubilis, vel circumquaque volubilis; ut ἀμφίελικτος ἕρκος, ſic & ἀμφιέλισσος, exponitur qui utrinque volvitur, ſeu agitatur & pellitur: ut apud Hom. naves ἀμφιέλισσαι, dicuntur, quæ remis utrinque aguntur, ſive pelluntur; omnia, ex ἀμφὶ, & εἰλίσσω, ſeu ἑλίσσω, &c. V.

'Αμφίεργος, ου, dicitur ſolum, quod dimidia ex parte irrigatur aquis cœleſtibus, & dimidia ex parte ſolaribus incaleſcit radiis, velut utrumque naturæ opus expertum; Theophr. l. 3. c. 28. ex ἀμφὶ, & ἔργον, τὸ, V.

'Αμφιεσρὶς, ίδος, ἡ, penula; amiculum dormitorium, vel ſtragulum eſt: ut & ἀμφίεσμα, indumentum; verbale, ab ἀμφίεσμαι, pro ἀμφιέννυμαι, &c. Vide.

'Αμφίζυγος, utrinque junctus: ex ἀμφὶ, & ζυγὸς, ὁ, ἡ; à Th. ζεύγνυμι, f. ζεύξω, tanquam à ζεύγω, jungo, &c. Vide.

'Αμφιθάλαμος, amphithalamus, inter partes ædificii Græci numeratur, à Vitruv. l. 6. c. 9. ex ἀμφὶ, & θάλαμος, ὁ; V.

'Αμφικέφαλος, ος, ὁ ἡ ὄ; & per Sync. ἀμφίκρανος, utrinque caput habens, vel biceps, geminum caput habens: ex ἀμφὶ, & κέφαλον, τὸ; V. Item 'Αμφικαρὴς, idem: ex ἀμφὶ, & κάρη, τὸ; ſeu κάρα, τὸ, &c. V.

'Αμφίκαρπος, utrinque, ſeu ab utraque parte fructum habens: ex ἀμφὶ, & καρπὸς, ὁ, &c. V.

'Αμφίκαυστις, expon. hordeum montanum; quidam expon. prima tritici germina; ſic dicitur forſan, quod amburente ſole, exoriatur: ex ἀμφὶ, & καίω, f. καύσω, unde καῦσις, ἡ, καυστὸς, ὁ; & καῦστις, ἡ, &c. V.

'Αμφικείρω, expon. circumtondeo: in Epigram. ex ἀμφὶ, & Them. κείρω, &c. V.

'Αμφικλῄω, circumquaque occulo, circumtego: Heſych. ex ἀμφὶ, & κλῄω; V. Item 'Αμφικέφαλος, ος, ὁ ἡ ὄ; utrinque caput habens, vel biceps: ut ἀμφικέφαλα ὑποπόδια; apud Euſtath. Item genus lecti; ſic dictum, quod utrinque habeat pulvinar: Etym. ex ἀμφὶ, & κεφαλὴ, ἡ; V. Item 'Αμφικινδέομαι, circumlamentor, vel paſſim queror: ex ἀμφὶ, & κινδέομαι. V.

'Αμφικνεφὴς, undique caliginoſus, ſeu tenebroſus, circumquaque nebulis ſeptus: ex ἀμφὶ, & κνέφας, τὸ; V. Item 'Αμφίκοιλος, expon. utrinque cavus; Suid. ex ἀμφὶ, & κοῖλος, ὁ; V.

'Αμφίκολλος, utrinque glutinatus, ſeu undique coagmentatus glutine: Poll. lib. 10. cap. 7. ex ἀμφὶ, & κόλλα, ἡ. Vide.

'Αμφικραδαίνω, & ἀμφικρεκδάω, circumcirca & undiquaque vibro, ſeu quatio; undique quaſſo: ex ἀμφὶ, & κραδαίνω, ſeu κρεκδάω, à Them. κράδη, ἡ, &c.

'Αμφικρεμὴς, ές, ὁ ἡ ὄ; circumpendens, vel utrinque pendens; in Epigrammat. ex ἀμφὶ, & κρεμάω, &c. Vide.

'Αμφικυλίω, circumvolvo: Pind. ex ἀμφὶ, & κυλίω. V.

'Αμφιλάφεια, ας, ἡ, expon. amplitudo, copioſitas, exuberantia; & expon. etiam, auxilium quod fertur ex utraque parte, & legitur etiam, ἀμφιλαφία; quod expon. anceps anſa; ab ἀμφιλαφὴς· quod vide.

'Αμφίλοξος, utrinque obliquus; apud Luc. ex ἀμφὶ, & λοξὸς, ὁ, V.

'Αμφίμακρος, ος, ὁ ἡ ὄ, utrinque longus; nomen eſt pedis metrici, ſyllabam longam ab utraque parte habentis: ut ὑγιαμῶν, ex ἀμφὶ, & μακρὸς. V.

'ΑΜΦΙΜΑ'ΝΤΩΡ, Heſych. eſt infœlici fato mortuus: Item qui utrumque parentem habet, vel amiſit; idem ἀμφιμάντορες, dici ſcribit, farinas melle imbutas.

'Αμφιμάσχαλος χιτὼν, expon. tunica utrinque manuleata, manicis nimirum ab utraque axilla dependentibus, veſtis fuit ingenuorum: Ariſtoph. in equit. ex ἀμφὶ, & μασχάλη, ἡ; V. Item 'Αμφιμάχητος, ος, ὁ ἡ ὄ; de quo pugnatur ſeu pugnandum eſt, excellens: ut ἀμφιμάχητον ὕμμα νύμφας; apud Soph. in Trach. ex ἀμφὶ, & μάχομαι, unde μαχητὸς, ὁ, &c. V.

'Αμφιμάσσω, ος, ὁ ἡ ὄ, expon. qui circum matricem eſt; apud Hippocr. Item ἀμφιμάσσειν, dicitur fundum navis, carina: Poll. l. 1. ex ἀμφὶ, & μάσσω, ἡ, &c. V.

'Αμφινεικὴς, έος, ὁ ἡ ὄ, idem quod ἀμφίνεικος, ος, ὁ; de quo utrinque eſt contentio: Item ἀμφινείκητος, expon. etiam, de quo contenditur: h. e. tam excellens, ut de eo contentiones inſtituantur: apud Soph. in Trachin. omnia, ex ἀμφὶ, & νεῖκος, έος, τὸ; unde νεικέω, ῶ, &c. V.

'Αμφίον, ος, τὸ, expon. indumentum, amictus; ab ἀμφίεσμαι. V.

'Αμφιπίλνημαι, adſum, advenio: Heſych. ex ἀμφὶ, & πίλνημαι, &c. V.

'Αμφιπερικλάω, expon. circumvibro: ex ἀμφὶ, & περικλάω; V. Item 'Αμφιπερισκαίρω, circùm ſalio; ex ἀμφὶ, & περισκαίρω, idem, ſalio circùm, &c. V. Item 'Αμφιπερισείνω, circumcirca gemo; ex ἀμφὶ, & περισείνω; V. Item 'Αμφιπερισέφω, utrinque coronâ cingo, circumcirca redimio; ex ἀμφὶ, & περισέφω. V.

'Αμφιπίπτω, expon. circùm cado, circùm procumbo: Odyſſ. Θ. ex ἀμφὶ, & πίπτω; V. Item 'Αμφιπτύω, idem quod ἀμφιπίπτω, circùm cado; ex ἀμφὶ, & πτύω, ſeu πίτνω, idem quod Them. πίπτω, &c. V. Item 'Αμφίπλεκτος, implexus, vel utrinque plexus: Heſych. ab ἀμφιπλέκω, ex ἀμφὶ, & πλέκω, &c. V.

'Αμφίπολις, exponitur civitas aquis cincta; nomen urbis Thraciæ: ex ἀμφὶ, & πόλις, ἡ, &c. V. Item ἀμφιπολέω, verſor circum, obeo, luſtro: Item miniſtro, famulor, curo: unde ἀμφίπολος, expon. qui, vel quæ circa dominum, dominamve verſatur; Il. ω. Odyſſ. ω. & Athen. l. 6. Item ἀμφίπολος πάφος, expon. ſepulchrum quod circumquaque obitur: Euſtath. &c. Vide.

'Αμφιπρήθυλος, omnia habet quæ proſtylos, præterea habet in poſtico ad eundem modum columnas, & faſtigium; Vitruv. l. 3. c. 1. ex ἀμφὶ, & πρόθυλος, ὁ; quod ex πρὸ, & θύλη, ὁ, &c. V.

'Αμφίσσαινα,

'Αμφίσβαινα, ἡ, serpens quædam dicta, quasi utrinquegrada, dicitur enim antrorsum & retrorsum incedere: Item ἀμφίσβαται, expon. controversus, ambiguus: q. d. in quo in utramque partem itur; apud Hesych. & Suid. utrumque, ab ἀμφιβαίνω, ex ἀμφὶ, & βαίνω, &c. V.

'Αμφισμαναι, idem quod ἀμφίσβαιται; id vide.

'Αμφιστέλλω, expon. circumcirca amicio, vel orno: Item circumcirca astringo, vel cohibeo: ex ἀμφὶ, & στέλλω, orno: Item contraho, &c. vide. Item 'Αμφίστερνον, Hesych. expon. δισκίον, ex ἀμφὶ, & στέρνον, τὸ; V.

'Αμφιφαίνω, circumluceo, splendore cingo: ut αἴγλη δέ μιν ἀμφιφαείνει; Hom. Hymn. in Apoll. ex ἀμφὶ, & φαείνω; V.

'Αμφιφορίτης, scil. ἀγὼν, dicebatur certamen apud Æginetas circa Asopidem fontem, quo hydriis ex fonte repletis, humeroque impositis, contendebant, quis cursu alterum vinceret; heroes ea in re imitantes: inquit Etymol. ab ἀμφιφορεὺς, εως; id V.

'Αμφιφύα, ἡ, dicitur idem quod ἄμφαυξις; (ut tradit Theophr. Hist. Pl. l. 3. c. 8.) id vide: ex ἀμφὶ, & φυὴ, ἡ; à Them. φύω, &c. V.

'Αμφιχέω, & ἀμφιχύω, circumfundo, fundo & spargo circum; unde ἀμφίχυτον, circumfusus; ex ἀμφὶ, & χέω, inusit. pro Them. χύω; unde χυτὸς, ὁ, &c. V.

'Αμφορέϊον, τὸ, unde ἀμφορείω, Hesychio est φορείω, pheretro, seu lecticæ; ab ἀμφορεὺς, quod per Sync. dicitur pro ἀμφιφορεὺς, eáque propter, etiam certæ mensuræ nomen est, quæ aliàs κεράμιον, amphora, dicitur; apud Dioscor. l. 5. c. 71. &c. V.

'Αμφοτερόκις, & ἀμφοτερίζω, &c. Vide cum ἀμφότερος.

'Αμφοτερόδεξιος, ambidexter: Eust. ex ἀμφότερος, & δεξιὰ, ἡ; unde δεξιὸς, ὁ, &c. V. 'Αμφοτερόπλους, ut τῇ ἀμφοτερόπλῳ· expon. terra ad quam ab utraque parte navigari potest: Item ἀμφοτερόπλων δάπεδον, vel ἀργύριον, expon. quod ultro citroque est trajectitium; ex ἀμφότερος, & πλόος, contracte πλοῦς, à Them. πλέω, &c. vide.

'Αμφόλοια, τὰ, expon. vaticinia ex inspectione viscerum: Eust. ex Soph. sive divinationes ex extis, forsan quum verubus suffixa torrentur; ex ἀμφὶ, & ὀλοὸς, ὁ, &c. V.

'Αμφόῤῥων, idem quod ἀμφόῤῥεος, quod vide cum ἀμφόῤῥεος; Item 'Αμφώνης, ου, ὁ ἢ ἡ; idem quod 'Αμφωτος, ος, ὁ, quod expon. utrinque auritus, binas aures habens: Item Metaph. utrinque ansatus, seu duas ansas habens: ut κιστίδιον ἀμφώης; apud Theocr. Idyl. 1. & ἄλειτον ἄμφωτον, Odyss. χ. sic & ἄμφωτος, vel ἀμφώης, aut ἀμφωτὶς, ίδος, vel ίδος, ἡ; dicitur poculi genus, habentis binas ansas: & expon. etiam auris, seu ansa vasis unde proverb. μέχρι τῆς ἀμφωτίδων; apud Suid. Item inauris, &c. V.

'Αμφωμοσία, ἡ, juramenti utrinque præstatio; h. e. quum utraque litigantium pars jurat: Hesych. ex ἀμφὶ, & ὄμνυμι, fut. ὀμόσω, &c. V. Item 'Αμφώνυξ, propriè expon. qui circum ungues est, ungues ambiens: sed Hesychio est, ταχυμεταφορικὸς, ἀκρεχτὰς; ex ἀμφὶ, & ὄνυξ, ὁ, &c. V.

'Αμφωτος, & ἄμφωτον, vide paulò suprà cum ἀμφώης.

'Αμωμίτης, ου, ὁ, expon. amomum similitudine aliqua referens: Dioscor. Item ἀμωμὶς, ίδος, ἡ; herba quædam, ex eo dicta, quòd amomo similis sit: Dioscor. l. 1. c. 14. utrumque, à Them. ἄμωμον, τὸ; V.

'Αμῶς, vide cum ἀμῆ, à Th. ἀμός.

'Αναβάδδα, & ἀναβαδδὶ; Item ἀναβαθμὶς, &c. Videantur post ἀναβαίνω.

'Αναβάθρα, ἡ, expon. scala navis; apud Luc. & ἀναβαθρον, τὸ; expon. pulpitum: Item subsellium; utrumque ab ἀναβαίνω, quod expon. conscendo; ut ἀναβαίνειν ἅρμα; Odyss. ο. & Xen. Pæd. 6. sicut & dicitur ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ ἵππον, pro conscendere equum; apud eund. Pæd. 7. Item dicitur absolutè, pro conscendere navem: Il. α. Item expon. & in eo; unde οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵππους, admissarii equi: Item pervado, perambulo, incedo per; Odyss. 3. & apud Matth. c. 13. ἀνέβησαν ἄκανθαι; expon. emerserunt spinæ, vel succrevérunt: ex ἀνὰ & βαίνω, &c. V.

'Αναβακχεύω, f. εύσω, expon. debacchor, Bacchicis furoribus exagito: ex ἀνὰ, & βακχεύω, &c. V.

'Αναβασμὸς, expon. idem quod ἀναβαθμὸς; id vide cum ἀναβαθμὶς, post ἀναβαίνω.

'Αναβαστάζω, idem quod simplex Them. βαστάζω, vel potius, porto sublatum in altum; seu tollo in altum ad portandum: Luc. in Anach. εἰς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸ ἀνάπαλον; ex ἀνὰ, & βαστάζω; vide.

'Αναβάτης, ου, ὁ, ascensor, conscensor, & peculiariter, qui conscendit equum: Xen. & ἀναβάτικος, expon. etiam, equus admissarius: Item ἀναβατικὸς, aptus ad conscendendum equum, peritus conscendendorum equorum: Xen. ab ἀναβατὸς, qui conscendi potest; scansilis; & omnia, ab ἀναβαίνω; Vide.

'Αναβιόω, ῶ, expon. revivisco: unde ἀναβεβιωκὼς, part. præt. qui revixit, redevivus; atque inde verbale ἀναβίωσις, q. d. revivíscentia, reditus ad vitam, resurrectio à morte: Item ἀναβιώσκομαι, itidem exp. revivisco: Plat. in Phæd. & interdum signif. revivíscere facio, vitæ restituo, exsuscito: apud eund. &c. Vide ἀναβιόω.

'Αναβλάστημα, τὸ; quod renascitur: Poll. verbale, ab ἀναβλαστάνω, repullulo, regermino, renascor: Item ἀνάβλαστον, ut ἀνάβλαστον ἀφίημι; exponitur germen emittit: Theophrast. ex ἀνὰ, & βλάστη, ἡ; seu βλαστὸς, ὁ, &c. V.

'Αναβλήδην, idem quod ἀμβλήδην, & ἀναβολάδην; quæ vide. Item ἀναβλητὶ, adverb. expon. amictim: ut ἀναβλητὸν ἐνδύεσθαι, induere in modum amiculi, amictum circumjacere: Item ἀνάβλησις, procrastinatio: Il. β. omnia, ab ἀναβάλλω, V.

'Ανάβλυσις, scaturigo; ut πηγῶν ἀναβλύσεις; apud Aristot. de mundo: verbale, ab ἀναβλύζω. Item ἀναβλύες, dicuntur fontes: Hesych. Itidem, ab eodem ἀναβλύζω, vel -ύω; quod expon. sursum erumpo scaturiendo, scaturio sursum, propriè dicitur de fonte: Athen. Aristoteles tamen, de mundo, dixit φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι; flammæ quæ è terra eruperant: ex ἀνὰ & βλύζω, &c. Vide.

'Αναβόαμα, pro ἀνάβοημα, τὸ. Item ἀνάβοησις, ἡ; exclamatio vociferatio, vel inclamatio; verbalia, ab ἀναβοάω, quod exponitur magnâ voce clamo; vel elata voce declamo, est enim, ἀνὰ, epitaticum: Item clamando voco, inclamo; apud Aristoph. &c. V.

'Αναβολάδην, vide suprà cum ἀμβολία· Item ἀναβόλιον, ου, τὸ, amictus, pallium; unde ἀναβολάδιον, ου, τὸ, diminut. amictorium, quo scil. humeri operiuntur, inde dictum, quòd ab inferioribus partibus, ad superiores elevetur: Item ἀναβολὶς, expon. id, in quod impositio pede conscendimus equum, stapes: Item, homo cujus ministerio utimur ad hoc ipsum: Plut. Item ἀναβολὴ, exponitur egestio, & capitur etiam, pro terra egesta; in prosa, frequentissimè, idem signif. quod ἀνάβλησις; in carmine: unde ἀναβολὴ ποιεῖσθαι, expon. differre; unde expon. & cunctatio: ab Eustath. Item amictus: Synes. Item proœmium carminis sive initium: Aristoph. in pace; omnia, ab ἀναβάλλω; quod exponunt, quasi ἄνω βάλλω, sursum tollo, attollo, erigo; unde ἀναβάλλειν τινὰ ἐπὶ τὸ ἵππον; idem est apud Xen. quod ἀναβιβάζειν, tollere in equum; & apud Aristot. in Probl. ἀναβάλλειν τὰ ὄμματα, & καταβάλλειν τὰ ὄμματα, opponuntur, pro attollere oculos, & demittere oculos: Item apud Xen. Pæd. 8. ἀναβάλλειν γῆν, exponunt egerere terram fodiendo; & apud eund. dicitur à Callimacho, fons aquam ἀναβάλλειν, ejicere aquam quasi subsilientem: Item exponitur sterno, & excutio, ut equus sessorem; inquit Bud. apud Xen. denique exponitur remoror, protraho: ut τοῦ λόγου οἷς ἀναβάλλεται ὑμᾶς; apud Demosth. &c. Vide.

'Αναβρασμὸς, ἡ, æstuatio, seu ebullitio; aquæ æstuantis, seu ferventis subsultatio: h. e. quum aquam fervens ebullit & subsultat: Item ἀνάβρασος, ου, ὁ ἢ ἡ; fervefactus: ut ἀνάβρασον ὕδωρ; apud Dioscor. & apud Aristoph. in Ran. ἀνάβρασα κρέα, carnes elixæ; verbalia, ab ἀναβράζω, bullire, seu fervere facio: ex ἀνὰ, & βράζω, &c. Vide.

'Αναβρέχω, madefacio; ex ἀνὰ, & βρέχω; V. Item 'Αναβροντάω, tono, intono;

tono; ex ἀνὰ, & βρυντάω. V.

'Αναβρόχω, ut & καταβρόχω, sunt comp. verba vix usitata; unde tamen, ἀναβρόξεις, & καταβρόξεις; apud Hom. à Them. itidem invisit: βρόχω, sorbeo, deglutio, voro.

'Αναβρυχάομαι, infremo, fremitus, seu rugitus edo: Item cum fremitu & rugitu defleo; ex ἀνὰ, & βρυχάομαι, à Them. βρύχω, &c. V. Item 'Αναβρύω, expon. idem quod ἀναβλύω; vel potius idem quod, & pro ἀναβρύω, scaturio, subsilio; ut ὃ δ' ἄλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ; apud Hom. Il. ρ. ex ἀνὰ, & βρύχω, in signif. Them. βρύω.

'Αναβρώσκω, pro quo & ἀναβιβρώσκω, corrodo, exedo; & in passiv. ἀναβρώσομαι, vel ἀναβιβρώσομαι, exedor, corrodor; unde verbalia, ἀνάβρωσις, corrosio, vel exesio; & ἀναβρωστικὸς, corrosivus, exesivus, corrodendi, seu exedendi, vim habens; ex ἀνὰ, & βρώσκω, seu βιβρώσκω, &c. Vide.

'Αναγαργαρίζω, expon. gargarizo; fauces colluo; ut ἀναγαργαρίζων τὸ στόμα ὕδατι, colluere os aquâ, & ἀναβαρβαρίζειν τὸ ὕδωρ ἐν τῷ στόματι, aquam in ore gargarizare; sed dicitur etiam, ἀναγαργαρίζεσθαι, id quo fauces colluuntur: Dioscor. lib. 2. cap. 67. ex ἀνὰ, & γαργαρίζω; à Them. γαργαρέων, ὁ, &c. Vide.

'Αναγγέλλομαι, nuntior, nuntius de me affertur: Plut. in Per. est passiv. ab activ. ἀναγγέλλω, annuntio; expono, refero, &c. V. Item 'Ανάγγελος, expon. nuntio carens: ut ἀνάγγελος μαχὴ, dicitur pugna nuntio carens; id est, ex qua ne unus quidem evasit, nuntius cladis futurus: Item ἀνάγγελον, expon. adverbialiter, sine nuntio: ex α priv. & ἄγγελος, ὁ; inseritur autem, ν, ante vocalem aliam, euphoniæ gratiâ, &c. V.

'Αναγελάω, ῶ, expon. rideo; idem quod simplex γελάω. V.

'Αναγέννησις, expon. regeneratio; id est, baptismus: Greg. verbale, ab ἀναγεννάω, regigno: 1. Pet. 1. ex ἀνὰ, & γεννάω. V.

'Αναγεύω, idem quod simplex γεύω, gustum præbeo; apud Aristoph. in nub. metaphoricè, dicitur ἀναγεύσ' ὑμᾶς, expon. specimen vobis præbere, &c. Vide.

'Αναγὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, impurus, sceleslus, immundus, Suidæ: Item purus, mundus, Hesych. ex à vel Epitat. vel priv. & ἁγὴς, ές, ὁ, ἡ. &c. V.

'Αναγκαιότης, ητος, ἡ, expon. necessitudo; id est, propinquitas generis: Item ἀναγκαίως, adverb. necessario; utrumque, ab ἀναγκαῖος, necessario eveniens, coactus; & τὸ ἀναγκαῖον, exponitur quod ex necessitate fit, & vitari nequit; & dicitur etiam, ἀναγκαῖόν ὅτι, necesse est: Item, ἀναγκαῖος, necessarius; id est, cujus usus est necessarius; & interdum exponitur utilis, fructuosus; & τὰ ἀναγκαῖα, dicuntur, quæ præcipuè ad rem faciunt, & in aliquo negotio sunt præcipua, maximeque conducunt: Item necessarius; id est, necessitudine conjunctus; unde ἀναγκαῖη, subst. necessitudo, affinitas, propinquitas, &c. Item ἀναγκαστὴς, ἔ, ὁ, & ἀναγκαστήριος, ᾱ, ὁ; qui cogit, qui necessitatem imponit; ut & ἀναγκαστὸς, coactè, 1 Pet. 5. adverb. ab ἀναγκαστὸς, non voluntarius; verbalia, ab ἀναγκάζω, compello, adigo, urgeo, vexo; & omnia, à Them. ἀνάγκη, ἡ; Vide.

'Αναγκοτροφέω, ῶ, necessitate coactus me bene nutrio & alo, necessariò corpus bene curo: Item necessariis vescor; Epictet. ex ἀνάγκη, & τροφὴ, ἡ; unde τροφεῖο, &c. V. Item 'Αναγκοφαγέω, qui necessitate coactus comedit, ut athletæ: unde ἀναγκοφαγία, comedendi necessitas, victus athleticus; & ἀναγκοφαγέω, coactus comedo, liberaliori victu uti cogor, ut athletæ: Aristot. Polit. 2. c. 3. & Hesych. &c. ex ἀνάγκη, ἡ; & φάγω, ὁ, &c. V.

'Αναγλυκαίνω, expon. iterum dulce reddo; ex ἀνὰ, & γλυκαίνω. V.

'Αναγλύφω, sculpo; unde ἀναγλυφὴ, ἡ, sculptura: Item ἀνάγλυφον ποτήριον, sculptum poculum; seu asperum sculpturâ: Item ἀνάγλυπτος, ᾱ, ὁ ἡ ἡ; sculptus, cælatus, seu sculpturis cælaturisque asper; omnia ex ἀνὰ, & γλύφω, à Them. γλάφω. fut. ψω, &c. V.

'Αναγνώρισις, εως, ἡ, & ἀναγνωρισμὸς, ᾱ, ὁ, expon. agnitio; ut & ἀναγνώρισμα, τὸ; idem; sed interdum, est potius specimen & documentum; teste Bud. omnia, verbalia, ab ἀναγνωρίζομαι, agnoscor; pass. ab ἀναγνωρίζω, agnosco; ex ἀνὰ, & γνωρίζω, &c. V.

'Αναγνώσιμος, expon. qui legi potest, vel qui legi debet; qui aptus & commodus est ad legendum, legendus: Item ἀνάγνωσις, expon. agnitio: Item lectio; i. e. ipsa legendi actio: Plut. de præc. san. Item persuasio: Suid. ex Herodoto; sic & ἀνάγνωσμα, τὸ, agnitio: Item lectio, i. e. quod legitur: Item recitatio; sic & ἀγνωστήριον, q. d. lectorium; i. e. locus in quo legi solet; ab ἀναγνωστικὸς, ad legendum aptus; quod ab ἀναγνώστης, cujus munus est legere alicui scriptum quodlibet; Plut. in Alex. omnia, ab ἀναγνώσομαι, agnoscor, dignoscor: Item persuadeor: Item legor: ut apud Plut. in Public. ἀναγνῶσι τὰ γεγραμμένα, literæ fuerunt lectæ; pass. ab ἀναγινώσκω, agnosco; Item pro διαγινώσκω, dignosco, internosco; & interdum pro simpl. γινώσκω; ut Il. ν. μάλιστα ὄ κ' ἀυτὸς ἀνέγνω, pro ἔγνω; inquit Eust. Item suadeo, & persuadeo; sæpe apud Herodot. ut ἀναγινώσκεις βασιλεύεσθαι; i. e. suades: idem etiam dicit ἀνέγνωσε Πυθίη λέγειν; i. e. persuasit, hæc autem significatio apud Iones maximè est usitata: Item expon. lego, eâ signif. quâ dicitur lego libram; ex ἀνὰ, & γινώσκω, &c. V.

'Αναγορεύω, expon. publicè pronuntio, proclamo, per præconem declaro, aut denuntio, vel significo, prædico, & pro appello, palam appello, seu voco; apud Plut. Item saluto, eo sensu, quo dicitur salutare Imperatorem, & pro declaro, vel renuntio: ut declarare consulem, vel renuntiare: ut αὐτοκράτορα Γάλβαν ἀναγορεῦσαι; apud Plut. in Galba: & apud Herodian. στρατὸν τὸ ἀναγορεύει, ἡ πατέρα καλεῖ; i. e. augustum illum declarat; unde verbale ἀναγόρευσις, expon. proclamatio, prædicatio: Item renuntiatio, declaratio; ex ἀνὰ, & ἀγορεύω. V.

'Αναγραμματίζω, expon. transpositis literis, efferre, aut dicere; unde ipsa vox dicitur ἀναγραμματίζεσθαι, quæ trajectis literis effertur; atque inde verbale, ἀναγραμματισμὸς, ᾱ, ὁ; literarum trajectio, & transpositio, figura apud Grammaticos, quâ vocabuli alicujus literis trajectis, & transpositis, fit alia vox & diversum significans; ut χόλος, ἕλκος, ἀρετὰ, ἐραστὴ, φλυαρία, φλαυρία, λιτὸς, ἴλεως, λόχος, ὄχλος, ὁλίγος, λιτὸς, ὄλισθος, λοῖσθος, χλόη, χολὴ; sic ἄτλας, τάλας. Item πέλας, λέπας, μυθος, θυμὸς, αἷμα, ἰάματα, ἦρα, ἀὴρ, &c. ex ἀνὰ, & γράμμα, ατος, τὸ; unde γραμματίζω, &c. V.

'Αναγράφω, expon. conscribo, perscribo, literis mando, sive prodo: Item proscribo, vulgò edo, ut in programmate, inquit Bud. Item perscribo, i. e. in acta refero; ut docet Bud. Item inscribo; ut apud Thuc. ἀναγράψαι εἰς τὴ τρίποδα τὴν πόλιν; i. e. in tripode urbem inscribere; sic ἀναγράψαι εἰς κατάλογον; apud Hesiod. ut ἀναγράψαι κληρονόμους; apud Plut. in Pericle, expon. educere agri sortitiones: Item adscribo; ut ἀναγράψαι τινὰ ἐν τοῖς φίλοις; Item, pingo, & colores addere formis, vel imaginibus delineatis; ut Bud. expon. ex Aristot. Eth. 1. & in pass. ἀναγράφομαι, perscribor, &c. passivè ut in act. unde verbalia, ἀναγραπτὸς, ὴ, ὸν ἡ ἡ; perscriptus, literis proditus, memoriæ mandatus; ut ἀναγραπτοι λόγοι; Item perscriptus, i. e. in acta relatus: Item ἀναγραφὴ, ῆς, ἡ; scriptio, vel perscriptio: Plut. Item commentarius, breviarium, descriptio, enumeratio, & sæpe, pro commemoratione rerum, & historica traditione: Item perscriptio; i. e. acta; inquit Bud. ex Aristot. ut ἀναγραφαὶ δημοσίαι, acta publica; atque inde ἀναγραφεὺς, ὁ, prescriptor, scriba, ut ἀναγραφεὺς τῶν νόμων; apud Lysiam dicitur magistratus, ad leges Solonis exscribendas, & in volumen unum redigendas creatus; ut tradit Bud. omnia, ex ἀνὰ, & γράφω, &c. V.

'Αναγρία, ᾱ, ἡ expon. tempus non venandi; apud Xen. ex α priv. & ἄγρα, ᾱ; vide.

'Αναγρύζειν, expon. hiscere, mutire; loqui submissè, respondendo mutire; apud Aristoph. & Xen. ex ἀνὰ, & γρύζω; V.

'Αναγυμνόω, ῶ, denudo; ex ἀνὰ & γυμνόω; V.

'Ανάγυρις, anagyris, sive anagyrus; nomen dicitur fruticis βαρυόσμου; apud Dioscor. l. 3. c. 117. & Plin. 27. c. 4.

'Αναγω-

'Αναγωγὶς, ίδος, ὁ, expon. quod alligatur alicui rei quasi ad eam sustollendam: Eust. ab ἀναγωγὴ, ἡ; subductio, subvectio, elatio, & peculiariter, sic appellatur à Theologis intellectus nostri veluti subvectio, ad investigandum reconditiorem alicujus loci sensum; Item sic dicitur ἔκπλους, exitus, vel q. d. solutio è portu; quia tum naves in altum è portu subvehuntur, dicitur & ἀναγωγὴ πλοίων; à Dem. Item reductio, relatio: Item rejectio, emissio; ut ἀναγωγὴ ἄμματος; Gal. & Dioſc. Item institutio, disciplina; ut ἡ τῆς παίδων ἀναγωγὴ; Plut. ut & ἀναγωγὴ τῆς φυσικῆς; apud Theophr. sic & ἀναγωγὸς ζωὴ, dicta est à Dionysio Theologo, vita quasi sublimipeta; inquit Bud. Item δύναμις ἀναγωγὸς, expon. subductrix facultas, sive potentia: ut apud Athen. l. 1. ἡ πτυάλου ὄζει ἀναγωγὸς; id est, vim habet extrahendæ, seu eliciendæ salivæ; atque inde ἀναγωγικὸς, ἡ, ὁ, q. d. subvectivus, subvectitius: atque inde ἀναγωγικὴ, inquit Bud. dicuntur mystica, & quæ à sensibus nos ἀνάγουσι, i. e. subvehunt, vel subducunt ad intellectualia; unde νῆες ἀναγωγικὸς, apud Theologos, dicitur quum sensus literalis, ut vocant, in spiritualem vertitur; & ἀναγωγικὴ interpretatio, quæ sensus remotissimos, atque abstractissimos exquirit; unde adverb. ἀναγωγικῶς, mysticè: apud Greg. Naz. omnia ab ἀνάγω, quod expon. quasi ἄνω ἄγω, sustollo, subveho, erigo, sursum veho, & ἀνάγω πλοῖ ναῦν expon. navem subduco, vel subveho; pro è portu solvo, & in altum educo: Item expon. reduco, refero; & dicitur etiam εἰς ὃν ἀρχηγὸς ἀνάγει; eo sensu, quo dicimur referre ad Senatum; sic & ἀνάγειν δὴ πόδα, referre pedem; apud Xen. Item pro προσάγω, offero; Act 7. & pro ἀπάγω, apud Xen. Item rejicio, emitto: ut ἀνάγειν ἄμμα; Gal. & Dioſc. Item educo, extraho, ejicio, denique expon. instituo, educo, docco; Xen. & Plut. &c. V.

'Ανάγωγ-ος, (cum accentu in antepenult.) ος, ὁ, ἡ, ον, expon. q. d. ineducatus, qui institutus non fuit, qui caruit institutione; est enim comp. ex α priv. & ἀγωγὴ, ἡ; V.) vel etiam, cui non contigit institui ut decebat, malè institutus: ut ἀνάγωγοι παῖδες, & ἀνάγωγοι κυῖες; apud Xen. Item intractabilis; quasi qui duci nequeat; ut ἀνάγωγος ἵππος, equus indomitus; apud eund. atque inde dissolutus, intemperans, petulans: Plut. Item pro ἀπαίδευτος, indoctus, imperitus: apud Athen. atque inde expon. & ineptus; unde adverb. ἀναγώγως, contumaciter, petulanter, injuriosè, & contumeliosè: Athen. lib. 13. Item expon. citra inductionem, & certam quandam cohærentiam, quæ species argumentationis dicitur; ab Aristot. quum scil. quis per plura singularia progrediens; universale aliquod probat; id quod Platoni frequentissimum est: Item ἀναγωγία, ἡ, defectus disciplinæ; expon. & dissoluta vita, & animus juvenis indomitus: Plut.

'Αναδίζομαι, exponitur iterum divido, rursus partior: Item pro δάζομαι, partior, divido, distribuo; apud Plut. & Luc. ἀναδάσασθαι χώρην, & πλοῦν, agrum & terram dividere, ubi tamen Bud. expon. viritim dividere, &c. V. Item 'Αναδαίομαι, ut ἀναδαιόμενον γῆ, expon. ager qui dividitur: ex ἀνὰ, & δαίομαι, idem quod Them. δαίω, divido, &c. V. Item 'Αναδάκνω, expon. remordeo, seu mordeo; unde verbale, ἀνάδηξις, remorsus, remorsio: ex ἀνὰ, & δάκνω, f. δήκω, vel δήξομαι, potius, ab inusit. δήκω; unde δῆξις, ἡ, &c. V.

'Αναδέμω, & in med. ἀναδέμομαι, ædificium instauro; ex ἀνὰ & δέμω, Vide.

'Αναδέω, ῶ, religo, vincio: Item redimio, coronо; Thuc. l. 4. Item regem facio, vel imperatorem; apud Greg. ex ἀνὰ, & δέω, ligo, &c. V.

'Ανάδηξις, vide in ἀναδάκνω.

'Αναδιδάσκω, expon. iterum doceo; aut perdoceo; ex ἀνὰ, & διδάσκω, &c. V. Item 'Αναδίδωμι, expon. propriè quasi ἄνω δίδωμι, sursum do, emitto reddo, produco: Item distribuo: Item reddo, i. e. restituo & ἀναδιδόναι ψῆφον, inquit Bud. signif. permittere ut sententiam dicant, sed pertinet etiam, ad ferculorum missus, pro convivis apponere: Bud. ex Athen. Item ἀνδίδωμι, per Sync. ponitur pro ἀναδίδωμι, apud Pind. ex ἀνὰ, & δίδωμι, &c. V.

'Αναδιπλασπάζω, reduplico; unde verbale, ἀναδιπλασπασμὸς, reduplicatio: ex ἀνὰ, & διπλασπάζω; V. Item 'Αναδιπλόω, ῶ, idem; reduplico: unde etiam verbale, ἀναδίπλωσις, idem etiam, q. d. congeminatio: sed est & figura apud Gramm. ejusdem scil. verbi continuatim repetitio, replicatio; quæ figura, geminatio verborum, dicitur à Cicer. 3. de Orat. Item ἀναδίπλωσις, dicitur ἐπαναλῆψις; i. e. in accessione febrili, horroris per longiora intervalla ingeminatio: Gal. &c. Vide.

'Αναδισυκλίζω, idem quod ἀναδιδυκάζω, & ex iisd. id vide.

'Αναδοχὴ, ἡ, exponitur receptio: Item sponsio, expromissio: apud Polyb. ab eodem cum ἀνάδοχ-ος, receptor, receptum dans alicui: Item repromissor, &c. V.

'Αναδρομὴ, ἡ, recursus: Item sublatio in altum; de re quæ assurgit & in altum erigitur, ascensio: Item germinatio, est ab ἀναδρίσκω, vel ex ἀνὰ, & δρόμ-ος, ὁ, &c. V.

'Ανάδυσις, ἡ, emersio: Item retrocessio, fuga: Item perfugium: Item retractatio, & mutatio ejus quod pactum est verbale, ab ἀναδύω, --ύομαι; quod expon. & retrocedo, recedo, fugio, detrecto: Item retracto & muto quod factum est, &c. V.

'Ανάελπ-ος, idem quod & pro ἀέλπ-ος, insperatus; ut ἀνάελπα πάσχοντες, &c. Vide.

'Αναζεύγνυω, vel -υμι, exp. reverto: Item interdum reduco propriè significare putatur, equos iterum jungo currui ad reditum, pertinet ad bellum, & dicitur ἀναζεύγνυσθαι, qui redit cum exercitu; apud Xen. Pæd. 8. Sed exp. & moveo, vel castra moveo, atque inde verbale, ἀνάζευξις, castrorum motio, reditio domum cum exercitu, ex ἀνὰ, & ζεύγνυω. V.

'Αναζέω, & Poët. ἀναζείω, reservo, vel efferveo, efferveſco, ebullio: Item activè, fervefacio, & in pass. ἀναζέομαι, fervesio; unde ἀναζεσθεὶς, apud Dioſc. fervefactus; sed exp. & scaturio, & effundo, in Epigr. ex ἀνὰ, & ζέω. V.

'Αναζυγὴ, ἡ, idem quod ἀνάζευξις; V. est inquit Bud. quum castra moventur & vasa colliguntur, cui opponitur κατασκευὴ; Plut. Item ἀναζυγόω, ῶ; expon. jugo exolvo, cui oppon. ὑπόζυγόω. Item ἀναζυγᾶν, exp. aperire portam: Item arcam, vel ciſtam reserare & pandere, sumptâ metaph. à portis, quarum obex & pessulus ζύγωθρον, nominatur, & ἀναζυγᾶσθαι, ipsæ dicuntur, quum remoto illo vecte panduntur; ab ἀναζεύγνυω, vel ex ἀνὰ, & ζυγὸς, ὁ, unde ζυγόω, ῶ, &c. V.

'Αναζυμόω, ῶ, fermento, ex ἀνὰ, & ζυμόω. V.

'Αναθᾶλέω, f. ήσω. Item ἀναθηλέω, apud Poëtas, dicuntur pro ἀναθάλλω, repullulo, regermino, & metaph. vegetor, vigeſco, vires reparo; sed apud Ezech. c. 17. ἀναθάλλω ξυλὸν ἔνεβν; exp. germinare, vel regerminare facio lignum aridum. ex ἀνὰ, & θάλλω, &c. V. Item 'Αναθάλπω, refoveo, refocillo, vel simpl. foveo, ex ἀνὰ, & θάλπω. V.

'Αναθεματισμὸς, ῦ, ὁ, execratio alicujus, eum pronuntiando esse anathema, est verbale, ab ἀναθεματίζω, execrando extremis execrationibns devoveo: Reg. l. 4. c. 19. ab ἀνάθεμα, τὸ, sacer homo, cujus caput exitio extremo dicatum est, & devotum, execrabilis, communione cum aliis hominibus non dignus; ad Galat. c. 1. Item interdum, idem quod ἀνάθημα, τὸ, &c. V.

'Αναθήματα, τὰ, dicuntur dona dicata, seu conlecrata, & parietibus, seu columnis templi appensa: ut ἀναθήματα τοῖς θεοῖς ἀναπήσθαι; apud Plat. Polit. 2. Item sic etiam dicuntur ornamenta urbis: ut sunt templa, basilicæ, porticus: Strab. l. 5. Item quælibet alia ornamenta: ut ἀναθήματα δαιτὸς, ornamenta convivii: Od. α. est pl. à sing. ἀνάθημα, τὸ; unde ἀναθηματικὸς, exp. ad dicandum, seu conlecrandum comparatus & aptus: Item ad ornamentum pertinens: ut ἀναθηματικὴ σκόλυς, in Anth. Epigram. &c. V.

'Αναθοάω, expon. rursum subo; apud Aristot. Hist. An. l. 6. c. 18. ex ἀνὰ, & θάω. V.

'Αναθύω, expon. ad opus intermissum iterum quasi impetu feror, resumo rem quampiam aliquo pòst tempore: sed ab Hesych. expon. & exultim ludo, lascivio: ex ἀνὰ, & θύω; V. Item 'Αναθωύσσω, exclamo, vociferor: Hesych. ex ἀνὰ, & θωύσσω. V.

'Αναίδ͂ω & ἀναιδ͂έω, impudenter, adv. ab ἀναιδ͂ής; unde etiam, ἀναιδ͂ύομαι, quod vide cum ἀναίδητος.

'Αναιθ͂έσω, splendeo, item calefacio, & incendo: ex ἀνὰ & αἰθ͂ύσσω, V. Sic & ἀναίθω, uro, incendo: ex ἀνὰ, & Th. αἴθω, &c. V. Item ἀναίκλια, τὰ, exp. incœnia, seu incœnata, apud Hesych. scribitur ἀναίκλεια, ex α priv. & αἴκλος, ὁ, unde αἴκλον, τὸ, cœna vespertina, &c. V.

'Αναιμεὶ, exp. sine sanguine, adv. Item ἀναιμία, ἡ, sanguinis privatio, q.d. carentia sanguinis: ut &, ἀναίμαλος, ε, ὁ ἢ ἡ, idem quod ἀναίμων & ἄναιμος, sanguine carens: exanguis, omnia ex α priv. (inserto ν. ante vocalem Euphoniæ ergo,) & αἷμα, τὸ, unde αἵμων & αἰμων, ονος, &c. V.

'Αναίρω, tollo, sursum tollo, Euryp. ex ἀνὰ & αἴρω, V.

'Αναισχυντέω, ῶ, impudenter ago, aut me gero, impudentiâ utor: jungitur cum præp. πρὸς & περὶ, ut ἀναισχυντῶ πρὸς τὴν ἀλήθειάν, impudenter resisto veritati, & apud Isocr. ἀναισχυντῶ περὶ τούτου, exp. hujus rei me non pudet, atque inde, ἀναισχυντία, ἡ, impudentia, inverecundia, item ἀναισχύντως, impudenter, inverecundè, Plut. adv. & omnia ab ἀναίσχυντος, impudens, inverecundus, dicitur tam de persona quàm de re, &c. Vide.

'Αναίτιος, ε, ὁ ἢ ἡ, exp. causam non habens, cujus nulla est causa: ut ἀναίτιος κίνησις, hoc sensu dicitur etiam, Θεὸς ἀναίτιος, apud Damasc. & Greg. Naz. Item exp. qui in causa non est, cur aliquid fiat, qui non est autor, nec causa: ut ἀναίτιος τῶν κακῶν, apud Plut. Atque inde, ἀναιτίως, absque vel sine causa: nullâ præcedente causâ: ut μηδὲν ἀναιτίως γίνεται; apud Alex. Aphr. sic à Theologis, ἀναιτίως, solus dicitur esse Deus: atq; sic est ex α priv. & αἰτία, ἡ, unde ἄιτιον, τὸ, causa, &c. V. Item ἀναίτιος, exp. inculpatè, & sic est adv. ab ἀναίτιος, ὁ, ἡ, prout exp. à quo culpa rei alicujus abest, culpâ vacans: non accusandus: ut ἀναίτιος ἀφροσύνης; apud Xen. dementiæ non accusandus, & sic est ex α priv. & αἰτία, ἡ, culpa, crimen, &c. V.

'Αναισχυντάζω, exp. idem quod Th. κατηχάζω, nisi quod præp. ἀνὰ auget significationem, &c. V. Item ἀναποθαίρω, & ομαι, exp. perpurgo, expurgo, vel simpl. purgo, Theologicum est verbum, inquit Bud. pro allegorias anagogicas ad liquidum usq; sensum patefacere & explanare; unde general. exp. plenè & planè explicare: atq; inde verbalia, ἀναπόθαρσις, expurgatio, item explicatio plena & plana, & ἀναποθαρτικὸς, purgativus: expurgandi seu perpurgandi vim habens; ex ἀνὰ & καθαίρω, ομαι, &c. V.

'Αναπέδημαι, exp. sedeo erectus; recumbo, resideo: ex ἀνὰ & κάθημαι, vide.

'Ανακαίνισις, ἡ, renovatio, instauratio: verbale, ab ἀνακαινίζω, ex ἀνὰ & καινίζω, V. Item ἀνακαινιστὴς, renovator, instaurator: itidem verbale, ab ἀνακαινίζω, sic etiam ἀνακαίνωσις, εως, ἡ, renovatio, verbale ab ἀνακαινόω, quod ex ἀνὰ & καινόω, V. Item ἀνακαίω & ομαι, accendo, incendo: ex ἀνὰ & καίω, ομαι, vide.

'Ανακαλινδ͂ῶμαι, idem quod καλινδ͂ῶμαι; unde ἀνακαλινδ͂ῶδ͂ς βαθεῖα σχολὴ; exp. versari in alto otio, seu alto otio frui, &c. V.

'Ανακαλυπτήρια, & per Sync. ἀνακάλυπτρα, τὰ, dicuntur dona quæ dantur sponsæ à marito & à propinquis atq; amicis, quum primùm retecta in virorum conspectum prodit, Suid. est plur. à sing. ἀνακαλυπτήριον, τὸ, V.

'Ανακάμψιφως, ωτος, ἡ, vocatur herba, à redeunte amore sic dicta, ὅτι τὸν ἀνακάμψαντα τὸν ἔρωτα, quod Plin. declarat, quum eam magicis herbis annumerans, ejus tactu redire amores vel cum odio depositos testatur: ex ἀνάκαμψις, & ἔρως, ὁ, V.

'Ανάκαυσις, accensio, incensio, verbale ab ἀνακαίω, V.

'Ανακαχλάζω, exp. strepitum edo: ex ἀνὰ, & κακχλάζω, idem, &c. V.

'Ανακάπτω, devoro, unde verbale, ἀνάκαψις, devoratio: ex ἀνὰ & κάπτω, V. Item ἀνακαΐζω, pro simpl. καΐζω, findo: unde ἀνακαΐσαι, pro simpl. καΐσαι, findere, à Them. κίω, vide.

'ΑΝΑ'ΚΕΙΑ, τὰ, ponitur inter Themata & exp. festum Dioscurorum, qui dicuntur ἄνακες, Eust. ex Paus. ut & templum Dioscurorum dicitur ἀνάκειον, vel ἀνάκων, Hesych. &c. Vide cum ἄνακες.

'Ανακείρω, tondeo; item abscindo; item disseco, lacero: ex ἀνὰ & κείρω, V. Item ἀνακεκαλυμμένως, exp. revelatè, apertè, Hesych. est adv. ab ἀνακεκαλυμμένος, part. præt. pass. verbi ἀνακαλύπτομαι, revelor, detegor, pateflo, pass. ab act. ἀνακαλύπτω, revelo, retego, patefacio, &c. V.

'Ανακεραννύω, sive -υμι, commisceo, permisceo; item commisceo temperando, attempero: & ἀνακεράω, idem: ex ἀνὰ & κεραννύω, -υμι, sive κεράω, &c. V.

'Ανακήρυκτος, exp. voce præconis renuntiatus, defignatus; item ἀνακήρυξις, εως, ἡ, renuntiatio, præsertim quæ fit voce præconis; promulgatio quæ per præconem fit: verbalia, ab ἀνακηρύττω, voce præconis renuntio, promulgo & proclamo, vel general. renuntio, denuntio: item prædico, laudum præconium tribuo: ex ἀνὰ & κηρύσσω, vel κηρύττω, &c. V.

'Ανακινέω, ῶ, commoveo, impello; item fusciro, excito: item excito, i.e. enasci facio: unde verbale, ἀνακίνησις, commotio; item fusciratio: ex ἀνὰ & κινέω, V. Item ἀνακίρναμαι, idem quod, & pro ἀνακεράννυμι, permisceo: ex ἀνὰ & κιρνάω, idem quod, & pro κεράννυμι, &c. V. Item ἀνακλάζω, clango, clamo: ex ἀνὰ & κλάζω, V. Sic ἀνακλαίω, deflco, vel fleo; vehementer fleo: unde etiam verbale, ἀνακλαυθμὸς, ε, ὁ, fletus: ex ἀνὰ & κλαίω, f. κλαύσω, &c. V.

'Ανακλάω, ex ἀνὰ & κλάω, vide cum ἀνάκλασις. Item ἀνακλήπλω, furor, Hom. hymn. in Merc. & ἀνακλήπλομαι, retrocedo, me furor, Hesych. ex ἀνὰ & κλήπλω, V.

'Ανάκλησις, τὸ, & ἀνάκλησις, εως, ἡ, exp. inclamatio, appellatio quæ fit altâ voce; item revocatio; & revocatio ab exilio; item imploratio & invocatio in auxilium, apud Thuc. l. 7. Ut & evocatio & invocatio quæ cantu fit: apud Plut. de Arione; à Suida exp. simpl. compellatio & alloquutio; item ἀνάκλητος, revocatus; verbalia ab ἀνακαλέω, V. Item ἀνακλητικὸν, τὸ, subst. exp. signum quod datur receptui; est classicum receptus; est neut. à masc. ἀνακλητικὸς, id V.

'Ανακλονέω, commoveo, conturbo: vel simpl. turbo: ex ἀνὰ & κλονέω, vide.

'Ανακλύζω, abluo; ex ἀνὰ & κλύζω, V. Item ἀνακλώθω, filum retorqueo, involutos fusos revolvo, atque explico; item de parca dictum, exp. retracto mutando factum; ex ἀνὰ & κλώθω, V. Item ἀνακογχυλιάζω, sive ἀνακογχυλίζω, exp. idem quod ἀναγαργαρίζω, ut apud Plat. in Symp. ὕδατι ἀνακογχυλιάσαι, aquâ fauces collue, gargarizа; atq; inde verbalia, ἀνακογχυλισμὸς, ε, ὁ, gargarizatio; oris collutio, Athen. 5. & ἀνακογχυλιαστὸς, ε, ὁ, quo fauces colluuntur; qui gargarizari solet, vel potest; ex ἀνὰ & κογχύλιον, τὸ, vel κογχύλη, ἡ, à Them. κόγχη, ἡ, &c. Vide.

'Ανακοιμάομαι, ῶμαι, exp. dormio, cubo; ex ἀνὰ & κοιμάομαι, ῶμαι, à Th. κοιμάω, ῶ, &c. V. Item ἀνακοίνωσις, ἡ, communicatio; sed est &, nomen cujusdam schematis elocutionis Rhetoricæ; verbale ab ἀνακοινόω; ex ἀνὰ & κοινόω, V. Item ἀνακοινώνησις, dicitur pro eod. communicatio; tanquam verbale ab ἀνακοινωνέω; ex ἀνὰ & κοινωνέω, &c. V.

'Ανακολλάω, ῶ, glutino aliquid fluens lentore quopiam; seu glutine restringo & contineo: ut ἀνακολλᾷ ῥίγας, capillos fluentes, cohibet & glutinat; unde verbalia, ἀνακόλλημα, τὸ, glutinamentum quo aliquid diffluens compescitur & constringitur: & ἀνακόλλωσις, εως, ἡ, restrictio quæ fit glutine: ex ἀνὰ & κολλάω, ῶ, &c. V.

'Ανακολουθία, ας, ἡ, q.d. inconsequentia: ut ἀνακολουθία, orationis, quum ea quæ dicuntur non respondent iis, quæ jam dicta sunt; item ἀνακόλουθον, neut. inquit Erasm. est vitium orationis, quando non redditur quod superioribus respondeat: ut si in oratione ponatur μὲν, & non sequatur δὲ, &c. Ab ἀνακόλουθος, &c. V. Item ἀνακολυμβάω, emergo, vel supernato; item transitivè, emergens affero, Theophr. Hist. Pl. l. 4. c. 7. ex ἀνὰ & κολυμβάω, V. Item ἀνακομάω, iterum, seu denuo comatus fum, seu capillos emitto: ex ἀνὰ & κομάω, V.

'Ανακρεμάννυμι & ἀνακρεμάω, vibro, concutio, quasso; ex ἀνὰ & κρεμάννυμι, seu κρεμάω, V.

'Ανακρεμάω, suspendo, seu in altum suspendo: idem quod ἀνακρεμαννύω, ex ἀνὰ

ἀνὰ & κρεμάω, κρεμάννυμι, &c. Vide.

'Ανάκρισις, interrogatio, & ἀνακριτικὸς, ἡ, ὁ, interrogatorius, interrogativus: verbalia ab ἀνακρίνω, ομαι, vide.

'Ανάκρουσις, exp. retractio, inhibitio quæ fit retrorsum; & peculiariter, remorum, vel navis inhibitio, sive retrocessio, quæ fit navem inhibendo; item pulsatio, viz. organi cujuspiam; item præludium cantus; & general. sermonis exordium; sed invenitur etiam, pro correctione & castigatione: apud Plut. Est verbale, ab ἀνακρούω, ομαι, V.

'Ανακυπτόω, ῶ, exp. subverto; in dorsum reclino & resupino; in hac signif. apud Nicand. in Ther. sine τ. legitur ἀνακυπόω; ex ἀνὰ & κύπτω; unde ἀνακύπω, exp. & existo, emergo; item orior, enascor; item sursum aspicio, suspicio; cœlum aspicio: ut Luc. 21. Item spe erigor, animoque recreor: ut ἔτω δὴ ἀνέκυψα ἀκούσας, Xen. in Occon. &c. V.

'Ανακωκύω, comp. ex ἀνὰ & κωκύω, &c. Vide.

'Ανάκωλ(ο)ν χιτωνισκὸς, exp. brevissima tunica: ex ἀνὰ, & Them. κῶλον, τὸ, V.

'Ανακωλύω, arceo: ex ἀνὰ & κωλύω, vide.

'Αναλεκτὴρ, ῆρος, ὁ, collector; item ἀναλεκτίδες, ων, αἱ, exp. quibus, inquit Cæl. Rhod. ex xylino lino, vel quavis materia tanquam pulvillis, constipant scapulas prominentes puellæ, ut videri habitiores possint; utrumque ab ἀναλέγω, ομαι, congrego; item colligo sparsa & effusa; item lego, recito; item ratiocinor, ratiocinando colligo; item animo verso rem præteritam, & reminiscor; ex ἀνὰ & λέγω, &c. V.

'Αναληπτικὸς, ἡ, ὁ, exp. recuperatorius; item refocillatorius, recreatorius; unde ἀναληπτικὰ φάρμακα, dicuntur, quæ recreandis defectis compósita sunt: & ἀγωγὴ ἀναληπτικὴ, apud Gal. exp. educatio & nutritio, virium refocillatrix; unde adv. ἀναληπτικῶς, refocillatorie, aptè ad refocillandum corpus morbo confectum: sic & ἀνάληψις, exp. recuperatio, resumptio; item receptio, schema (scil. orationis Rhetoricum; item virium refectio, recreatio, convalescentia; item ἀνάληψις τῆς μαθημάτων, dicitur, quum quis aggreditur, seu capescit disciplinas, vel ad eas revertitur intermissas; item apud Luc. c. 9. ἀνάλημψιν τῆς ἡμέρας, dicebatur de tempore quo Christus sursum recipiendus erat; verbalia, ab ἀναλαμβάνω, quod exp. q.d. resumo, rursum capio, recupero, reparo; item resumo, i.e. repeto, itero, revoco; sed exp. etiam, reprehendo, seu reprendo, retineo; item emendo, sarcio; unde & verbale, ἀνάλημμα, τὸ, à Suid. & Hesych. exp. ὕψωμα; quod quidam interpr. edita structura; item Suid. exp. & στερίγμα, i.e. firmamentum, vel munimen; legitur, Eccles. 50. & in Paral. &c. Vide.

'Αναλογ(ο)ν, exp. ad proportionem similis, proportione respondens; item respondens ex æquo, æquè pollens; item consentaneus & congruus; unde ἀνάλογον esse alicui dicitur res aliqua, quæ ad aliam proportione quadam & naturâ constituta & comparata est; interdum etiam, adverbialiter ponitur, & significat, proportione; item instar, & similitudine rationis; item ἀναλογικὸς, ἡ, ὁ, exp. proportionabilis: ut ὀρ(θ)ὸν ἀναλογικὸς, exp. definitio quæ secundum proportionem existit; & ἀναλογικαὶ, Philosophi quidam appellabantur; Laërt. l. 1. verbale, ab ἀναλογία, unde ἀναλογιστέον, repetendum est; ab ἀναλέγω, ομαι, &c. V.

'Ανάλωμα, τὸ, impensa, sumptus; vide plur. ἀναλώματα.

'Αναμαλάττω, remollio, de integro mollio, aut subigo; & in pass. ἀναμαλάττομαι, remollesco, Suid. ex ἀνὰ & μαλάττω, seu -αω, &c. V.

'Αναμανθάνω, q. d. rediscо, denuo disco, de integro disco: ex ἀνὰ & μανθάνω, V.

'Αναμαρμαίρω, splendorem evibro, reluceo; ex ἀνὰ & μαρμαίρω, V.

'Αναμαρτήτως, sine peccato; ita ut non pecces, vel peccare nequeas; rectè & justè; est adv. ab ἀναμάρτητ(ο)ν, qui non peccavit, &c. V.

'Αναμαχαιρὶς-ὴρ, sub. κοσμὸς, exp. mundus & ornamenta axillaria, Poll. l. 5. c. 16. ex ἀνὰ & μαχαιρὶς-ὴρ, V. Item ἀνάματος, exp. fluentis carens, Plut. ex ἀνὰ & νάω, fluo, &c. V.

'Αναμέλπω, decanto, hymnum exordior: ex ἀνὰ & μέλπω, V. Item ἀναμεμιγμένας, exp. mistum, promiscuè, Hesych. est adv. à part. præt. pass. verbi ἀναμίγνυμι, -υμι, &c. V.

'Αναμέμνημαι, exp. in animum revoco, &c. V.

'Αναμεστόω, ῶ, exp. repleo; ab ἀναμέστ(ο)ν, refertus; idem quod simplex Th. μεστὸς, unde μεστόω, &c. V. Item ἀναμερίω, ῶ, & -ίομαι, -ῶμαι, exp. denuo metior, iterum metior, remetior; item simpl. metior, demetior; ut ἀνεμέτρει τὸ χωρίον, apud Aristoph. locum metiebatur; item remetior locum aliquem, i. e. denuo iter per locum aliquem facio; sed ἀναμετρῆσαι, exp. & iterum commemoro, iterum narro & apud Euryp. ἀναμετρεῖσθαι δάκρυ, exp. & admetiri lacrymas, i.e. impertiri; ex ἀνὰ & μετρέω, &c. V.

'Αναμυκάομαι, exp. idem quod μυκάομαι, remando, &c. V.

'Αναμωμαρνέω, est idem quod μωμαρνέω, &c. vide.

'Αναμιμνήσκομαι, seu potius, ἀναμιμνήσκομαι, reminiscor, recordor; item ἀναμιμνάω, seu potius ἀναμιμνήσκω, reminisci facio, seu recordari; in memoriam revoco; ex ἀνὰ & μιμνάω, ομαι, seu μιμνήσκω, μιμνήσκομαι, &c. V.

'Αναμοχλεύω, vectibus submoveo, vel emoveo; vectibus amolior; ut ἀναμοχλεύειν πύλας, exp. vectibus subjectis amoliri & perfringere fores; apud Euryp. ex ἀνὰ & μοχλεύω, à μοχλὸς, idem quod ὀχλεύς, à Them. ὀχλεύω, &c. V.

'Ανάνδυμα, τὸ, repulsus, remotus; recusatio motu facta; & ἀνάνδυσις, exp. renutus; sed exp. etiam, ἀνάπαυσις, ἀναείσατος, Hesych. verbalia, ab ἀνανεύω, quod exp. nutu significo non esse faciendum aliquid; nutu veto; Od. φ. Item nutu ostendo me recusare, seu denegare; Il. π. & apud Nonn. ἐδὲν ἔχεν ἀνένευεν, nihil se habere, nutu ostenderunt; sed exp. & sursum reflecto caput, vel oculos; resupino me, &c. Vide.

'Ανανέωσις, ἡ, renovatio; item instauratio; Athen. est verbale ab ἀνανεόω, seu ὁμαι, quod exp. & restauro: & ἀνανεῦμαι τῇ μνήμῃ, exp. in memoriam revoco: apud Luc. &c. V.

'Ανάντης, ες (ο)ν, ὁ ἢ, ἡ τὸ ἀνάντες, exp. acclivis, arduus, sursum tendens, ut ἀνάντης ὁδὸς; apud Plat. 2. de rep. &c. V. Ἄναντα, τὰ.

'Αναπίλεπ(ο)ν, exp. in quem defigendi non sunt oculi, &c. V.

'Αναξηράνω, resicco, iterum sicco; vel idem quod ξηράνω, Diosc. l. Atq; inde verbale, ἀναξήρανσις, ἡ, resiccatio; ex ἀνὰ & ξηράνω, V.

'Αναξιφόρμιγξ, ὁ ἡ ἡ, exp. dominans citharæ, potestatem habens in citharam, &c. V. 'Αναξιφόρμιγγες.

'Αναπάλη, ἡ, dicitur genus saltationis; apud Athen. l. 14. ex ἀνὰ & πάλη, ἡ, &c. Vide.

'Αναπεινάω, iterum esurio; iterum famem sentio, Athen. ex ἀνὰ & πεινάω, vide.

'Αναπείρω, idem quod simplex πείρω, &c. Vide ἀμπείρω.

'Αναπετάω, seu ἀναπετάζω, & ἀναπετανύω, seu υμι, expando, explico; item aperio; ut apud Luc. ἀναπετάσαι τὰς θύρας, aperire fores, Il. α. ἀνὰ δ' ἴστία λευκὰ πετάσαν, pro ἀνεπέτασαν, i.e. vela explicarunt, vel extenderunt; & interdum etiam, exp. laxo: ex ἀνὰ & πετάω, πετάζω, vel πετανύω, πετάννυμι, &c. V.

'Αναπηδάζω, exp. emitto in modum fontis & scaturiginis, Hesych. ex ἀνὰ & πηδάζω, à Th. πηδὴ, ἡ, &c. V. Item ἀναπήγνυμι, suffigo, suspendo, Plut. ex ἀνὰ & πήγνυμι, &c. V. Item ἀναπηδάω, ῶ, exp. subsilio; sursum salio; ut apud Xen. Hellen. 4. ἀναπηδήσας ὅπι τὸν ἵππον, i.e. quum subsiluisset in equum; item prosilio, exilio; & interdum exp. resilio, i. e. retrorsum salio; ex ἀνὰ & πηδάω, &c. V.

'Αναπίμπλημι, exp. repleo, impleo; & in pass. ἀναπίμπλαμαι, im, leor, repleor, Suid. ex ἀνὰ & πίμπλημι, V.

'Αναπιπράσκω, revendo, venditum mihi vicissim vendo: ex ἀνὰ & πιπράσκω, V.

'Αναπλάζω, exp. sursum & deorsum errare facio; aberrare facio: ex ἀνὰ & πλάζω, &c. V. Item ἀναπλανάομαι, ῶμαι, vagabundus obeo, oberro; ex ἀνὰ & πλανάομαι, ῶμαι, idem, &c. V.

'Αναπλέκω, & ομαι, implico, innecto; item redimio; cæsariem colligo reticulo; unde ἀναπλέκονται, exp. cincinnis collectos crines habent: ex ἀνὰ & πλέκω, ομαι, &c. V. Item ἀναπλέω, q.d. navigando ascendo; provehor in altum;

è portu solvo; sed exp. & fluito; *ex ἀνὰ & πλέω* V.

'Ἀναπλήθω, impleo, expleo; & in pass. *ἀναπλήθομαι*, impleor; atq; inde, *ἀναπληστικὸς*, expletivus, implectivus; *ex ἀνὰ & πλήθω, ομαι*, &c. V.

'Ἀναπλήθω, referio, percutio; *ex ἀνὰ & πλήθω*, vel *πλήσσω*, V.

'Ἀναπλύω, eluo, vel iterum lavo; unde verbale, *ἀνάπλυσις, εως, ἡ*, ablutio, elotio; *ex ἀνὰ & πλυνῶ*, V.

"Ἀναπτος, ος, ὁ, ἡ, ἡ, exp. non tangendus; ut *ἄναπτοι χεῖρες*, apud Hom. & Hesiod. quas nemo possit attingere, i.e. inaccessas; sed exp. & quas nemo possit lædere; *ex α* priv. & *ἅπτομαι*, tango, vel ab *ἰάπτω*, &c. V.

'Ἀνάπτυξις, ἡ, expositio, explicatio, declaratio; item *ἀναπτυχὴ, ῆς, ἡ*, idem quod *ἀνάπτυξις*, pro quo etiam, per Sync. dicitur *ἀμπυχὴ*, apud Euryp. Item *ἀνάπτυκτος, ὁ, ἡ, ον*, apertilis, seu adapertilis; item apertus, sive explicatus; omnia verbalia, ab *ἀναπτύσσω*, expando; item aperio; item patefacio, revelo, detego, item explano, declaro; & in pass. *ἀναπτύσσομαι*, expandor, aperior: *ex ἀνὰ & πτύσσω*, &c. V.

'Ἀνάπτω, exp. adalligo, religo; appendo, suspendo ad; item circumpono; appono alicui quasi ei alligans; ut in Epigr. l. 1. *μέμψιν ἀνάπτειν τινί*; item attribuo, tribuo; acceptum fero; unde apud Alex. de fato: *ἀνάπτειν εἰς ἑαυτὸν αἰτίαν ἢ δι' ἡμᾶς*, i.e. sibi causam vindicare; unde *ἀνάπτειν τινὶ*, exp. referre ad aliquem, i.e. referre rem quampiam ad aliquem tanquam ejus autorem, &c. Est ab *α* priv. & *ἅπτω*, i.e. necto; item *ἀνάπτω*, exp. incendo; & Metaph. suscito, exsuscito; & sic est *α* priv. & *ἅπτω*, accendo, &c. V.

'Ἀνάπωσις, propriè, exp. decubitio, &c. Vide.

'Ἀνατινοθάνομαι, interrogo; *ex ἀνὰ & πυνθάνομαι*, idem, &c. V. Item *ἀναπυρόω*, accendo, inflammo; *ex ἀνὰ & πυρόω*, V.

'Ἀναπωλέω, exp. rursus vendo, revendo; Poll. l. 7. c. 2. *ex ἀνὰ & πωλέω*, &c. V.

'Ἀναῤῥάζω, convalesco; *ex ἀνὰ & ῥάζω*, idem, &c. V.

'Ἀναριθμος, ος, ὁ, ἡ, ἡ, & Poët. *ἀνήριθμος*, innumerus, non numerabilis; sed accipitur etiam, pro homine qui in nullo est numero, nec pretio, i.e. pro vili; ut apud Soph. in Ajace; unde *ἀναριθμέω, ῶ*, enumero, dinumero; & *ἀναριθμέομαι*, pro eod. *ex* Dem. atq; inde verbale, *ἀναρίθμητος*, quod exp. & immensus; ut *ἀναρίθμητος χέγνος*, apud Soph. in Ajace, &c. V.

'Ἀναριστάω, ῶ, non prandeo; unde part. præt. *ἀνηριστηκὼς*, qui pransus non est; & verbale, *ἀνάριστος*, impransus; Aristoph. Omnia *ex ἀνάριστος*, non pransus, prandio carens, &c. V.

'Ἀναρίτης, à quibusdam dici existimatur *παρὰ τὸ ἀρίπτειν*, quasi *ἀ ῥιπίτης*, quoniam scopulis tantum adhæreticar, nec ut neritæ, innatet; unde dicitur &, *ἀνηρίτης*; & ab Etym. à Νηρεύς, derivatur, &c. V.

'Ἀναριστοτέρφρες νῆσες, dixit Æschylus in Persis, teste Athen. hoc est altrices, seu nutrices anaritarum cochlearum insulas: *ex ἀναρίτης*, & *τρέφω*, ὁ, vel Ἰφή, ἡ, unde *τερφίη*, idem cum Th. *τρίφω*, &c. V.

'Ἀναρμόδιος, ος, ὁ, ἡ, ἡ, exp. non idoneus; inconveniens & incongruus: *ex α* priv. & *ἁρμόδιος*, ὁ, V.

'Ἀναρμόζω, seu *ἀναρμάπω*, exp. adapto, copulo, congruo; ut apud Halicarn. l. 4. *πρεσβυτέρῳ πλὴν πρεσβυτέρων ἀναρμόσας*; i.e. seniori seniorem locans: *ex ἀνὰ & ἁρμόζω*, vel *ἁρμόπω*, &c. Vide.

'Ἀναρμοσίη, ῆ, exp. sum *ἀνάρμοσος*, i.e. non congruo, non convenio, nec quadro; Plato de Leg. 4. Item *ἀναρμοσία, ἡ*, incongruentia, inconvenientia; apud Plat. & Plut. & apud Luc. ponitur pro ineptia; Budæo teste; utrumque, ab *ἀνάρμοστος*, quod exp. inconveniens, inconcinnus; non quadrans, nec habilis: unde apud Xen. scutum inhabile vocatur *ἀνάρμοστον*; ut ait Bud. sed exp. & incompositus, ineptus; apud Aristoph. in nub. Atque inde, adv. *ἀναρμόστως*, incongruè, inconcinnè, ineptè; *ex α* priv. & *ἁρμοστὸς, ὁ*, &c. V.

'Ἀναρρίδέω, exp. resorbeo, aut absorbeo; Od. *μ*. Unde verbale, *ἀναρρίδησις, ἡ*, absorptio aquarum, vel ejaculatio; *ex ἀνὰ & ῥοιβδέω*, unde *ῥοίδησις, ἡ*, &c. V.

'Ἀναρπαγδίν, adv. exp. raptim, transversim rapiendo, Euryp. ab *ἀναρπάζω*, quod exp. abripio, sursum rapio; Il. *ι*. & interdum, subito è medio tollo; item ad pœnam rapio, sedibus evello; unde *ἀνάρπαστος*, ος, ὁ, ἡ, ἡ, exp. abreptus, sursum raptus; item repente, aut subito raptus; apud Luc. *ex ἀνὰ & ἁρπάζω*, &c. V.

'Ἀναῤῥάπτω, consuo, consarcino; item refarcio, reconcinno; *ex ἀνὰ & ῥάπτω*, V. Item *ἀναῤῥέω*, refluo, vel sursum fluo; item scateo, scaturio, quasi sursum fluendo; *ex ἀνὰ & ῥέω*, V. Sic & *ἀναῤῥηγνύω*, vel *-νυμι*, seu *ἀναῤῥήσσω*, diffringo, dirumpo, dissecо; diffindo; item erumpere facio, emitto cum eruptione; *ex ἀνὰ & ῥήγνυμι*, V.

'Ἀναῤῥίπτον, exp. per nares rediens; Gal. apud Hippocr. sic etiam dicitur, ex herba, quæ alias *ἀνήῤῥινον*, ex eo nomen sortita, quòd semine sit vituli narium similis; *ex ἀνὰ & ῥὶς* vel *ῥῖν, ινός*, &c. V. Item *ἀναῤῥιπισμός*, exp. suscitatio, exsuscitatio; est verbale, ab *ἀναῤῥιπίζω*, quod propriè, exp. ignem propè extinctum flatu exsuscito, & reaccendo; & general. ac Metaph. accendo, &c. V.

'Ἀναῤῥοπία, ἡ, exp. sursum vergere, apud Hippocr. est ab *ἀνάῤῥοπος*, id V. Item *ἀναῤῥοφάω* vel *ἀναῤῥοφέω*, resorbeo, absorbeo; *ex ἀνὰ & ῥοφέω*, vel *-άω*, &c. V. Item *ἀναῤῥύω*, vel *ὑομαι*, exp. redimo, libero captivum; unde *ἀνερρύσθη*, redemptus est; item reparo, farcio; item jugulo, macto, sacrificio; unde verbale, *ἀνάῤῥυσις, ἡ*, redemptio, item sacrificium; *ex ἀνὰ & ῥύω, -ομαι*, unde *ῥύσις, ἡ*, &c. V. Item *ἀναῤῥωννύω* & *ἀναῤῥώννυμι*, exp. q.d. recorroboro, i.e. robur pristinum reddo, Suid. *ὁ Θεὸς ἀνέῤῥωσεν αὖτὸν*, i.e. Deus ipsi pristinas vires reddidit, seu convalescere fecit; & in pass. *ἀναῤῥώννυμαι*, refocillor, vel convalesco; unde *ἀναῤῥωσθείς*, apud Synes. Epist. 67. Ubi convaluerit: *ex ἀνὰ & ῥαννύω*, vel *ῥώννυμι*, &c. V.

'Ἀνάρτησις, εως, ἡ, suspensio; item Metaph. obstrictio, devinctio, quæ fit bene merendo de aliquo; est verbale, ab *ἀναρτάομαι, ῶμαι*, suspendor, pass. ab *ἀναρτάω*, *ex ἀνὰ & ἀρτάω*, &c. V.

'Ἀναρτύω, adorno, struo, molior: *ex ἀνὰ & ἀρτύω*, V. Item *ἀναρύτω*, haurio, exhaurio; item *ἀναρυτὴς, οῦ, ὁ*, exp. vas in quod vinum hauritur, Hesych. *ex ἀνὰ & ἀρύω*, seu *ἀρύτω*, *ῦσω*, &c. V.

"Ἀναρχος, principio carens; de Deo solo dicitur; unde exp. & æternus, Greg. Item *ἀναρχος*, exp. etiam, principe, seu duce, vel dominatore carens; qui nullius dominatui subest; Il. *β*. Atq; inde *ἀναρχία*, exp. status eorum, qui principe, seu dominatore carent; item contumacia adversus eos qui nobis præesse debent; detrectatio imperii; item soluta licentia, quâ unusquisq; pro libidine omnia agit, Bud. *ex* Aristot. &c. V.

'Ἀνασειλλόω, concutio, quasso, exagito; *ex ἀνὰ & σειλλόω*, V.

'Ἀνασειφαλλοί, obscœno Epitheto, sic appellantur meretrices; tanquam quatientes *τὸν φαλλόν*, Suid. *ex ἀνασείω & φαλλός, ὁ*, &c. V.

'Ἀνασείω, exp. quatio, concutio, Hesiod. in Asp. *Αἰγίδ' ἀνασείσασα*; sed exp. & persuadeo, concito; unde apud Luc. & Marc. *ἀνασείει τὸν λαόν*; exp. concitat populum, i.e. ad seditionem incitat; & apud Demosth. *ἀνασείσας*, exp. minitatus, *ex ἀνὰ & σείω*, &c. Vide.

'Ἀνασκήνω, ῶ, exp. addo quod deest; item ad æquabilitatem libro: *ex ἀνὰ & σκήνω*, V.

'Ἀνάσπλλος, ος, ὁ, exp. corona, sertum; unde *ἀνασπλλόω*, exp. habere coronam crinibus impositam: *ex ἀνὰ & σπλλοι, οἱ*, &c. V. Item *ἀνάσιμος, ος, ὁ, ἡ, ἡ*, exp. resimus, repandus; item informis, deformis, unde *ἀνασιμόω*, resimo, resimum facio; sed exp. & animantia ad coitum ruentia olfacio atq; odoror ut Catullitionis tempore canes suas fœminas olfactant; Hesych. Item impendo, insumo; apud eund. *ex ἀνὰ & σιμὸς, ὁ*, unde *σιμόω, ῶ*, &c. V. Item *ἀνασκαλεύω*, exp. farculo laxo; instrumento quo ignis & prunæ fodicantur, exusceto; sed exp. & scrutor, indago; more eorum qui investigantes aliquid, effodiunt & eruunt; *ex ἀνὰ & σκαλεύω*, V. Sic &, *ἀνασκάπτω*, exp. refodio, refodiendo eruo, & egero; effodio: *ex ἀνὰ & σκάπτω*, V. Item *ἀνασκέπτομαι*, exp. considero diligenter; accuratè perpendo, sursum deorsumq; rem animo

animo volutans : *ex ἀνὰ & σκίπομαι*, vide.

'Ανασκευαστικῶς, exp. refutantium more, est adv. ab *ἀνασκευαστικὸς*, quod exp. ad instaurandum aptus : instaurandi vim habens; item destruendi facultate præditus : ab *ἀνασκεύάζω*, rursus struo, restauro, reædifico : item diruo, demolior : aboleo, tollo; item labefacto dicta alicujus, refello, refuto : & in pass. *ἀνασκευάζομαι*, absolutè positum, exp. collectis vasis migro : patriâ facessо : & exercitus dicitur etiam *ἀνασκευάζεσθαι*, qui collectis vasis, castra movet : item *ἀνασκευὴ*, exp. reædificatio, instauratio : item eversio, refutatio; item sic dicitur, quum castra moventur, & vasa colliguntur ab exercitu : & sic *κατασκευὴ*, ei oppon. *ex ἀνὰ & σκεύάζω*, &c. V.

'Ανασκίδνημαι, exp. sursum deorsúmq; dissipor, huc illuc dispergor ; *ex ἀνὰ & σκίδνημαι*, idem quod, & pro *σκεδάννυμαι*, dissipor, dispergor, pass. à *σκεδάννυμι*, idem quod Th. *σκεδάω*, seu *σκεδάζω* &c. V.

'Ανασκιδνάμενος, idem quod, & dicitur pro *ἀναβρυχώμενος*, id V.

'Ανασκιρτάω, exilio, exultim ludo, lasciviо exiliendo ; item prosilio, vel resilio, Hesych. *ex ἀνὰ & σκιρτάω*, V. Item *ἀνασκολύπτω*, exp. nudo, Hesych. propriè glandem pudendi denudo, retractâ pelle; *ex ἀνὰ & σκολύπτω*, V. Item *ἀνασκοπέω*, exp. accuratè perpendo, &c. Idem quod *ἀνασκίπτομαι*, *ex ἀνὰ & σκοπέω*, &c. V.

'Ανασοβέω, excutio, expello, propriè, sursum rejiciendo, seu retrorsum; item conturbo, perturbo aliquem; unde verbale, *ἀνασόβησις*, ἡ, excussio, ejectio sursum, aut retrorsum; item conturbatio; *ex ἀνὰ & σοβέω*, V. Item *ἀνασπαράσσω*, lacerando evello, vel revello; *ex ἀνὰ & σπαράσσω*, V.

'Ανασπείρω, hinc *ἐπαναπείρω*, idem quod *ὑπαπείρω*, &c. Hæc V.

'Ανάσυρτον, Erot. apud Hippocr. exponit *ἀνόρμητος*; *ex ἀνὰ & σύω, σύρομαι*, inusit. pro *σθύω, σθύρομαι*, &c. V.

'Αναταλπικὸς, exp. reprimendi & cohibendi vim habens, verbale ab *ἀναστέλλω*, *ομαι*, &c. V.

'Αναστάσιμος, ος, ὁ, ἡ, ον, exp. q.d. resurrectivus, resurrectorius, pertinens ad resurrectionem : ut *ἀναστάσιμον μυστήριον*; Synes. & *ἀναστάσιμος ἡμέρα*; dicitur dies resurrectionis, apud Naz. Item *ἀναστατήριος*, ος, ὁ, ἡ, resurrectorius, & *ἀναστατικὸς*, ὴ, όν, idem exsuscitativus, omnia ab *ἀνάστασις*, quod exp. surrectio, propriè à sedili, vel à cubili, sive à somno, Soph. in Philoct. Unde in N. Test. frequenter ponitur pro resurrectione à morte in vitam : ut Matth. c. 22. & Joh. c. 11. & dicitur etiam, *ἀνάστασις νεκρῶν*, Act. c. 23. & 24. & alibi, & pro resurrectione à lapsu, Luc. c. 2. sed exp. & eversio, sedibus expulsio, vel evocatio, Dem. Olynth. 1. Item erectio, exstructio ; ut *ἀνάστασις τῆς εἰκόνος*; apud Phalar. sic dicitur *ἀνάστασις τειχῶν*; *ex ἀνὰ & στάσις*, ἡ, &c. V.

'Ανάστασις, ἡ, eversio ; item conturbatio, verbale ab *ἀνασπάω*, quod ab *ἀνάσασπος*, eversus, vel vastatus, &c. Vide cum *ἀνάσασπος*.

'Αναστεχθίω, sursum evergo, seu exilio, in modum spicarum : *ex ἀνὰ & στάχυς*, υος, ὁ, V.

'Αναστενοχλίζω, vide post *ἀναστῆναι* & *ἀναστενάχω*. Vide infrà cum *ἀναστοχαζίζω*.

'Αναστέφω, redimio, &c. Ex *ἀνὰ & στέφω*; idem, V. Item *ἀναστηλόω*, ergo, seu statuo super cippum, Plut. *ex ἀνὰ & στηλόω*, V.

'Ανάστημα, τὸ, exp. erectio, assurrectio ; vel potius id quod assurgit & in altum tendit : ut *ἀνάστημα γῆς*, terræ eminentia, locus editus ; item statura, proceritas, Theophr. & Suid. &c. Vide.

'Αναστίζω, rursum compungo notis, & interdum, idem quod *στίζω*, V. Item *ἀναστοιχάω*, exp. informo, quasi ab elementis incipiendo, Suid. Item in elementa resolvo; unde verbale, *ἀναστοιχείωσις*, ἡ, exp. informatio, quæ fit quasi ab elementis incipiendo, &c. Vide *ἀναστοιχάομαι*.

'Αναστοναχίζω, exp. idem quod *ἀναστενάχω*, quod idem signif. cum *ἀναστεναχίζω*, & *ἀναστενάζω*, &c. Quæ vide. Ex *ἀνὰ & στοναχίζω, στεναχίζω*, vel *στενάχω*, &c. V.

'Αναστροφὴ, ἡ, exp. inversio, præpostera rerum, seu verborum collocatio ; figura Gramm. & Poët. quum verbum quod præcedere deberet, sequitur : ut λέαν' ὡς, pro ὡς λέαν, sic ὄρνιθες ὡς, pro ὡς ὄρνιθες ; & ὦ ὅπη πόλ' ἐμόγησα, apud Hom. pro ἐμόγησα ὦ, sic apud Terent. in Andria ; i præ, sequar ; pro præi ; sed exp. & conversio retrorsum ; seu in contrariam partem reciprocatio ; item reversio, reditus ; item conversatio, aut commoratio apud aliquos, 1 Pet. c. 2. est verbale ab *ἀναστρέφω*, quod exp. inverto ; inverso, seu præpostero ordine colloco ; item in contrariam partem verto, ut ὁ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν, i.e. omnia vice versa disponit ; item converto retrorsum, & interdum, reverti cogo ; item retro vertor, redeo ; item terga verto, & interdum, in hostem insequentem convertor, ut οἱ μὲν ἔφυγον, οἱ δ' ἀνέστρεψαν ; apud Xen. Hel. 4. &c. V.

'Αναστυτάσω, exp. recognosco census ; iterum constituo census ; *ex ἀνὰ & συντάσσω*, V.

'Ανάστυμα, τὸ, exp. quod ἡ *ἀναστυρμὸς* τῷ *ἀναστρέσθαι* sibi acquisivit, hinc καθεζήσιον χώρημα, Bubulus Comicus per jocum sic vocavit, i. e. furtivum conceptum ; ut scribit Poll. est verbale, ab *ἀναστύρομαι*, sursum retrahor, pass. ab *ἀναστύρειν*, *ex ἀνὰ & στύρω*, unde *στύρμα*, τὸ, &c. Vide.

'Ανάσχετος, ος, ὁ, exp. tolerabilis ; unde *τόλμημα ἐκ ἀνάσχετον* ; Plut. in Numa : & *ὦκ ἀνάσχετον ἐποίησε*, indignum duxisset, rierodot. *ὐκ ἀνάσχετον ποιησάμενος*, intolerandum ratus ; sic & *ἀνασχετικὸς*, ὴ, όν, idem, tolerabilis, ferendus, Plut. Verbalia ab *ἀνασχέω*, f. *ἀνσω*, tollo, fero, tolero ; idem quod, & pro *ἀνέχω*, id V. Sic etiam, *ἀνάσχεσις*, ὡς, exp. & emersio, exortus, ortus ; ut *ἀνάσχεσις ἡλίου*, ortus Solis ; itidem verbale, ab *ἀνέχω*. &c. V.

'Ανασχινδυλεύεσθαι, exp. in palum, seu in crucem tolli, Plut. de Rep. l. 7. *ex ἀνὰ & σχινδυλεύομαι*, inusit. à Th. *σχίζω, ομαι*, &c. V. Item *ἀνασώζω*, restituo pristinæ incolumitati ; facio ut quis salvus evadat ; ut *ἀνασώζειν φύσιν* ; item sarcio, recupero, & in pass. *ἀνασώζομαι*, servor, incolumitati restituor ; ut *ἀνασωθεὶς εἰς πᾶν πατρίδα*, apud Diod. Sic. *ex ἀνὰ & σώζω*, V.

'Αναταράττω, conturbo, perturbo, commisceo ; item commoveo, agito ; *ex ἀνὰ & ταράττω*, vel *ασω*, &c. V.

'Ανάτασις, εως, ἡ, exp. extentio in altum, erectio, porrectio ; item comminatio, peculiariter, quæ fit cum acerbitate animi, & audacia, Plut. & Polyb. est verbale, ab *ἀνατείνω, ομαι*, &c. V.

'Αναταώσω, seu *ἀνατάττω*, & *ἀνατάττομαι*, f. *ἀξω, ἀξομαι*, exp. instruo, præparo ; item compono, & literis mando : Lucæ 1. apud Plut. de solert. anim. (de Elephante;) *ἄφθη, γυκτὸς, ἀυτὸς ἐφ' ἑωυτῷ, ὡσὲ πῶ σελλίζω, ἀναταξάμενόν τὰ μαθήματα, καὶ μελετῶντα* ; vilus est recolere secum, & velut in ordinem digerere ea quæ edoctus erat : *ex ἀνὰ & τάσσω*, vel *τάττω, ομαι*, &c. Vide.

'Ανατείνω, exp. propriè sursum extendo, sursum extendens erigo, attollo, tollo ; ut apud Aristot. de mundo, *πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀνατείνομεν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐυχὰς ποιούμενοι*, manus in cœlum tollimus, & apud Xen. *τὰς δεξιὰς ἀνατείνοντες* ; dextras porrigentes ; quod erat amicitiæ signum ; *ex ἀνὰ & τείνω*, &c. Vide in *ἀναπτικός*.

'Ανατειχισμὸς, ὃ, ὁ, instauratio, & refectio murorum, verbale, ab *ἀνατειχίζω*, V.

'Ανατέμνω, exp. dissecо, incido ; à partibus scil. inferioribus ad superiores progrediendo, ut *ταῖς ἄνω χερσὶν ἀνέτεμε πῶν ἄνθρωπον*, apud Athen. l. 12. *ex ἀνὰ & τέμνω*, V.

'Αναπίθημι, exp. sursum pono, in altum pono, sustollo ; item imporo alicui quidpiam portandum ; & Metaph. impono, i.e. injungo ; item attribuo, acceptum fero, ascribo, imputo ; & interdum tribuo, i. e. faveo, propensus sum ; item suspendo, vel suspensum dico : & simpl. dico, confecro ; item transfero, traduco, & interdum differo, prorogo, cum genit. Soph. in Ajace : *ex ἀνὰ & τίθημι*, V.

'Ανατομικὸς, ad Anatomen pertinens ; & *ἀνατομικὴ*, scil. *τέχνη*, dicitur ars anatomica ; ars membra incidendi ; item *ἀνατμικὸς*, exp. qui Anatomen factitat ; vel dissectionis corporum peritus, apud Gal. ab *ἀνατομὴ*, ἡ, vide.

'Ανάτονος, exp. sursum tendens ; ab *ἀνατείνω*, &c. V.

Ἀνάτρεπτος, ος, ὁ, exp. proſtratus; immutabilis; item ἀναστρεπτικὸς, ſubverſorius; evertendi vim habens; utrumq; ab ἀνατρέπω, ομαι, V.

Ἀνατροπεύς, έως, ὁ, ſubverſor, everſor: ab ἀνατρέπω, V. Item ἀνατροφεὺς, nutritor, educator: ab ἀνατρέφω, ἡ, V.

Ἀναταράσσω, conturbo, perturbo; ex ἀνὰ & ταράσσω, V.

Ἄναυλα, exp. ſine tibiis, adv. ab ἄναυλος, V.

Ἀναυμάχιον, τὸ, dicebatur deſertio pugnæ navalis; i. e. quum quis ad navale prælium non veneret, ut debebat, Poll. ex α priv. & ναυμάχιον, τὸ, V.

Ἀναύω, accendo; ex ἀνὰ & αὔω, ſicco, &c. V. Item ἀναύω, exp. exclamo, unde ἀναῦσαι, apud Theocr. Unde & ἀναϋτέω, exp. acclamo, alloquor; & ſic, ſunt ab ἀνὰ & ἄυω, clamo, &c. V.

Ἀναφαίρετος, ος, ὁ, ἡ, exp. qui vel quæ auferri non poteſt; ut ἀναφαίρετον κτῆμα, virtus: ex α priv. & ἀφαίρετος, V.

Ἀναφάλαντος, propriè, exp. cui à fronte, vel ſuperciliis pili deciderunt, Levit. c. 13. &c. V.

Ἀναφανδὰ, idem quod ἀναφδὸν, manifeſtò, propalam, Od. γ & λ. Item Plut. & Luc. &c. Adv. ab ἀναφαίνω, V.

Ἀναφλάω, ῶ, obſcœnam ſignif. habet, de maſturbante dictum, Luc. idem quod ἀνακλᾶν τὸν φαλλὸν, μαλάσσειν, χρεστηρίζειν, σύειν, maſtuprare; unde ἀναπλασμὸς, ὁ, maſturbatio, vel maſtupratio, Suid. ex ἀνὰ & φλάω, vide.

Ἀναφλεξις, ὁ, incendium, Plut. Verbale, ab ἀναφλέγω, ex ἀνὰ & φλέγω, V.

Ἀναφυρᾶν, commiſceo, permiſceo, confundo: item inquino, fœdo, idem quod ἀναφύρω, ex ἀνὰ & φυρᾶν, à Th. φύρω, &c. V.

Ἀναχανόω, exp. anhelo; ex ἀνὰ & φυσάω, idem, &c. V.

Ἀναχαίνω, exp. hio, 2 Macchab. 6. pro ἀναχαίνω, ex ἀνὰ & χαίνω, idem quod, & pro Th. χαίνω, &c. V.

Ἀναχώννυμι, exp. aggero, è terra aggeſta extruo; ut apud Demoſth. τὸν ὀδὸν ἀναχωννύντες, aggeribus lapidum, & ruderum viâ obſtruẽâ: & ἀνακεχωσμένος, exp. obrutus, apud Syneſ. ex ἀνὰ & χόω, unde χοννύω, & χώννυμι, &c. V.

Ἀναχρέμπτω, vel potius ἀναχρέμπτομαι, excreo, ſcreatu egero, unde ἀνάχρεμψις, excreatio, aut cum ſcreatu egeſtio; item extuſſitio, Gal. ex ἀνὰ & χρέμπτομαι, unde χρέμψις, ἡ, &c. Vide.

Ἀναχρεσμὸς, tropus, ſeu figura; quaſi temporis retractio; ex ἀνὰ & χρονίζω, ομαι, unde χρονισμὸς, ὁ, &c. Vide.

Ἀνάχυσις, exp. refuſio, unde ἀναχύσεις, dicuntur maris æſtuaria navigabilia, Strab. l. ſed ἀνάχυσις, exp. & confuſio, Heſych. Item animi viriúmq; exſolutio, mollities, ab ἀναχύω, pro ἀναχέω, ex ἀνὰ & χέω, unde χύω, f. χύσω, &c. V.

Ἀνδάνω, annotat Euſt. fieri ab ἥδω, eodem modo quo λανθάνω, ex λήθω & μανθάνω, ex μήθω, alibi tamen annotat, ex Heraclidis Grammatici ſententia, eſſe ab ἄδω, ut λαμβάνω, à λήβω, &c. V.

Ἀνδραγχος, exp. ὁ τῶν ἀνδρας ἄγχων, virorum ſtrangulator; carnifex, tortor; ut & ἀνδραγχτὴς, idem; ut vult Euſt. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & ἄγχω, à Th. ἄγχω, &c. V.

Ἀνδραποδισμὸς, ὁ, mancipatio, in ſervitutem redactio, ſive hominis, ſive urbium; item plagium, plagiarium crimen, Plat. de Leg. l. 9. Item ἀνδραποδιστὴς, ὁ, exp. mancipator; qui alium in ſervitutem redigit, Xen. & ſpecialiter, qui liberum hominem in ſervitutem redigit; qui furatur hominem è libero ſuo ſtatu, vel ex heri dominio, Euſt. verbalia, ab ἀνδραποδίζω, ομαι, quod exp. mancipo; mancipium eſſe facio; vel in captivitatem abduco; & general. vim alicui infero, Heſych. & dicitur etiam, de urbibus, quas ſubigimus, & in ſervitutem noſtram redigimus; item ἀνδραποδίζομαι, exp. paſſivè, in ſervitutem redigor, in captivitatem abducor; ut ἀνδραποδισμένη πόλις, apud Demoſth. Omnia ab ἀνδράποδον, τὸ, q.d. hominis pes, mancipium; ſunt enim mancipia, quaſi pedes dominorum ſuorum, & eos pro capitibus agnoſcunt; teſte Euſt. in Il. ν. Item general. ſic dicitur homo in bello captus, & ſervituti mancipatus; ſive ſervus ſit naturâ, ſive liber, & ingenuus, apud Xen. Hel. 1. Item ἀνδράποδον, τὸ, q. d. mancipiolum, Athen. diminut. ab eod.

Ἀνδραποδώδης, ους, ὁ, ἡ, mancipialis, ad mancipium pertinens; item mancipio conveniens; ſervilis; item minimè ingenuus, ſervili ingenio præditus; unde ἀνδραποδωδία, ἡ, q. d. mancipialitas, ſervilitas, contraria ingenuitati, Ariſtot. Polit. 7. Item, ἀνδραποδωδῶς, mancipiotum more; ſerviliter, illiberaliter, Plat. in Symp. adv. ab eod. & omnia, itidem ab ἀνδράποδον, τὸ, quod ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & πᾶς, ποδὸς, &c. Vide.

Ἀνδρακλη, ἡ, dicitur ſcabellum muliebre, foramen habens, & ſubjectos carbones, (ἄνθρακες, etiam, ſeu ἄνθρακοι, dictum, Euſt. & Suid.) eſt Euphoniæ gratiâ, quaſi pro ἀνδράκλη, à Them. ἀνθρὼξ, ακος, ὁ, &c. Vide.

Ἀνδρακλὶς, dicitur herba quædam; quod ſit viro ſimilis; quaſi ἀνδρείκελος, factâ Syncope, & tenui in aſpiratam mutatâ; quaſi ab ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & εἰκελος, ὁ, &c. V. Item ἀνδράχθος, ὁ, ἡ, exp. gravis portantibus, i. e. ὁ δυσβάστος ἄνδρασιν ἄχθος ποιῆσαι, vel ὁ δυσβάστος ἀνδρὶ βαρύωσι δια μέτρος.

Ἀνδρηλατέω, ῶ, exp. q.d. virum, ſeu viros expello, in exilium pello, ſeu mitto, Plat. Pol. 8. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & ἐλάω, f. άσω, idem quod & Poët. pro Th. ἐλαύνω, &c. V.

Ἀνδρεία, ἡ, idem quod, & pro ἀνδρεία, q.d. virilitas, i. e. ſtrenuitas, animi robur, & præſtantia; item virilitas, i. e. virilis ætas; utrumq; ab ἀνδρεῖος, α, ὁ, ad Virum pertinens; item ſtrenuus, virum ſe præbens, interdum dicitur &, ἀνδρεῖος πρὸς τι; & ἀνδρεῖα, abſolutè, exp. virilia, &c. V.

Ἀνδρεῖα, vel ἀνδρεῖα, τὰ, dicta apud Cretenſes fuere συνίπια, ſeu convivia quædam publica, ad quæ ſoli viri conveniebant, Ariſtot. Polit. l. 2. c. 8. ab ἀνδρεῖος, ὁ, V.

Ἀνδριαντοπλάστης, ου, ὁ, exp. ſtatuarum fictor; unde ἀνδριαντοπλαστικὴ, ſcil. τέχνη, exp. ars fingendi ſtatuas; ex ἀνδριὰς, άντος, & πλάστης, ὁ, &c. Vide.

Ἀνδριαντοποιέω, ῶ, ſtatuas facio; unde ἀνδριαντοποιητικὴ, ſcil. τέχνη, ars ſtatuaria; item ἀνδριαντοποιία, ſtatuarum confectio; actio ipſa faciendi ſtatuas; ſed exp. &, ars ipſa ſtatuas faciendi; omnia ab ἀνδριαντοποιὸς, ſtatuarius, ſtatuarum artifex, Athen. l. 11. &c. Vide.

Ἀνδρίζω, exp. virile quippiam ago; Suid. at ἀνδρίζομαι, exp. virilem ætatem ingredior; ad firmam & robuſtam ætatem pervenio, Bud. ex Poll. exp. vir ſum: item ad fortitudinem me comparo, viriliter & fortiter ago, ſeu me gero: eſt inquit Bud. ἀνδρίζομαι, ago more viri; ut ἀνθρωποπρεπῶς, ago more hominis, vel more humano; item dicuntur mulieres ἀνδριζόμεναι, naturam muliebrem fortibus ſuis ſuperantes factis, quales à Latinis appellantur viragines, &c. V.

Ἀνδρικῶς, viriliter, ſtrenuè, fortiter; item interdum, validè, robuſtè, & aliquando, vehementer, adv. ab ἀνδρικὸς, ad virum, ſeu viros pertinens: tradit autem Euſt. quamvis ἀνδρεῖος, & ἀνδρικὸς, idem valeant, dici tamen ἀνδρικὴ χωὴ, non ἀνδρεία χωὴ, item ἀνδρικὸς πίος, exp. lator virilis, i. e. virum fortem decens, ſeu viro dignus, apud Luc. & general. ἀνδρικὸν, dicitur, quicquid eſt viro forti dignum, &c. V.

Ἀνδρίσκος, ὁ, homuncio, diminut. ab ἀνὴρ, ἀνδρὸς, V.

Ἀνδρύω, eſt comp. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & βύω, ὁ, a Th. βεσὼ, ἀνδρύσω, vero; ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & βρύσκω, f. βρύσω, &c. V.

Ἀνδρωνίτης, ου, ὁ, idem quod ἀνδρώνυμος, exp. q.d. marifœmina; vir pariter & fœmina, utrumque habens ſexum, vel utriuſque naturæ, Plat. in Symp. & ἀνδρώνυμοι vocantur etiam illi, quibus exciſa ſunt virilia; item ἀνδρώνυμος, ab Heſych. exp. debilis, & imbecillis, invalidus; item effœminatus; muliebri, & molli animo præditus, Suid. & in Parab. Solom. capitur pro locorde, & parum ſtrenuo; ut ſcribit Bud. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & γωὴ, ἡ, &c. V.

Ἀνδροδάμας, αντος, ὁ, vocatur gemma quæ-

quædam, ſic dicta, quòd impetus hominum domet, Plin. &c. Vide ἀνδρεδάμας. Item ἀνδροδάμας, exp. q. d. ἀνδρὸς δόμος, triclinium, Heſych. & Suid.

'Ανδρομηκὴς, exp. à viro interfectus, & apud Euryp. ἀνδρομήκης ἀγωνία, ſunt certamina, in quibus viri laborant: ex iiſd. cum ἀνδρόμητος, id V. Item ἀνδρομήκαλος, ος, ὁ, exp. nequam, improbus, veterator, Suid. & Heſych. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & κάλος, ὁ, V.

'Ανδροκτόνος, homicida, Plut. Unde ἀνδροκτονία, ἡ, homicidium; ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & ἔκτονα, præt. med. verbi κλείνω, κτενῶ, ut & ἀνδροκτασία, eſt ex 2. perf. præt. paſſ. ejuſden. Th. κτείνω, præt. ἔκταμαι, &c. V. Sic & ἀνδρολέτειρα, exp. virorum perditrix, Æſc. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς & ὄλλυμι, f. ὀλέσω, ab inuſit. ὀλέω, unde ὀλοτὴρ, ὁ, & ὀλέτειρα, ἡ, &c. V. Item ἀνδρολήμων, ἡ, exp. virilem habens animi elationem, i.e. ἀνδρὸς ἔχουσα λῆμα, Heſych. &c. V.

'Ανδρομανία, ἡ, exp. virorum inſanus amor, qualis eſt impudicarum mulierum: ab ἀνδρομανὴς, inſanientes ob viros: viros inſanè amans, vel appetens; de muliere dicitur: ut contrà, vir dicitur γυναικομανὴς, &c. Vide.

'Ανδρομάχω, exp. cum viris, vel cum viro decertans, in Epigr. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & μάχη, ἡ, &c. V.

'Ανδρόμυια, ἄμυιος, exp. virile robur, vel ætatem virilem aſſumo, ad virilem ætatem pervenio, vir fio, togam virilem ſumo, eſt paſſ. ab ἀνδρόω, V.

'Ανδροπρεπὴς, viro conveniens, virum decens; ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & Th. πρέπω, V. Item ἀνδρόπροσωπον, dicitur pro ἀνδρωπρόσωπον, hominis facies, Soph. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & πρόσωπον, ἡ, vel πρόσωπον, τὸ, pro quo, per Metaph. πρόσωπον, interdum ſumitur, &c. V. 'Ανδροπάθης, & ἀνδροπαθὴς, exp. virilia grandiora habens, membroſus; item mutonatus, (inhoneſtè) Suid. & Heſych. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & πάθη, ἡ, &c. V. 'Ανδρόσταμον, ος, τὸ, vel ἀνδρόσταμος, ος, ὁ, dicitur ruta ſylveſtris; & hic dicta eſt, quòd ejus flores, ſi digitis terantur, ſanguineo ſucco madent, Dioſc. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & ἅμμα, τὸ, V. 'Ανδρόπονις, exp. hominibus noxius; ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & Th. πόνω, unde πόνος, τὸ, & πόνις, ιδος, ὁ, ἡ, &c. V.

'Ανδροφάγος, exp. hominivorus, ſeu homivorus; hu manâ carne veſcens; unde ἀνδροφαγία, id V.

'Ανδροφονία, ἡ, homicidium, & ἀνδροφονία, ſum homicida; & interdum ſimpliciter, occido; utrumque, ab ἀνδροφόνος, ὁ, homicida, Il. ω. Item ſpecialiter, viros interficiens; ut ἀνδροφόνου Ἰλιάδος; apud Euryp. in Hec. a φόνος, ὁ, &c. V.

'Ανδρόω, ῶ, exp. virilem reddo; virile robur miniſtro: ab ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, V. Item ἀνδρώδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, virilis, virum decens, viro forti dignus; ſeu forti animo præditus, magnanimus; unde neut. ἀνδρῶδες, τὸ, pro ἀνδρεία, ἡ, virilitas, virile robur; atq; inde, adv. ἀνδρωδῶς, viriliter, fortiter, ut virum fortem decet; itidem ab ἀνὴρ, ἀνδρὸς, V.

'Ανδροσυνάομαι, ἡ, dicitur quæ cum viro conſuevit, cui vir virginitatem eripuit; eſt fœm. à maſc. ἀνδροσυνὴς. id V.

'Ανδροσύνης, ὁ, ἡ, idem quod, & ab ἀνδρῶν, ἄνος, domus pars in quam viri ſeorſum à mulieribus ſe reciptunt, &c. V.

'Ανιγρύω, ῶ, exp. fidejubeo; ex ἀνὰ & ἐγρύω, V.

'Ανεγείρω, expergefacio, excito: pro ἐγείρω, ſed exp. & attollo, erigo; atque inde, verbalia, ἀνέγερσις, expergefactio, excitatio, Plut. & ἀνέγερτος, inexpergiſcibilis, inexperrectus; ex ἀνὰ & ἐγείρω, V.

'Ανεγκλήτως, irreprehenſè, inculpatè, adv. ab ἀνέγκλητος, V.

'Ανέγκυος, quæ uterum non fert; quæ non eſt gravida: ex α priv. & ἔγκυος, V.

'Ανειδωλοποιήτως, ῶ, ex ἀνὰ & εἰδωλοποιήτως, idem, &c. Vide poſt ἀνείκαιπλαι, ubi etiam vide ἀνεικαιότης.

'Ανεκδιηγήτως, inenarrabiliter, adv. ab ἀνεκδιήγητος, V.

'Ανεμοφθορία, exp. corruptio quæ fit à vento, Suid. ex ἀνεμόφθορος, à vento diſperditus, ſeu à vento periens, Oſex c. 8. &c. V.

'Ανεμωλία, no nen herbæ, apud Theophr. Hiſt. Pl. l. 7. c. 10. quæ eadem eſſe creditur cum τῷ ἀνεμώνῃ, & ab cod. id V.

'Ανεμώλιος, ὁ, ἡ, ventoſus, vanus, inanis, exp. etiam, q.d. qui vento rapitur & ita perditur, Il. ρ. Od. δ. & λ. & ſic componi poteſt ex ἄνεμος, ὁ, & inuſit. ὀλέω, f. ὀλέσω, pro Th. ὄλλυμι, &c. V. Etymologus tamen, compoſitum eſſe negat; quo ſenſu, ad ἄνεμος, vocis derivata pertinebit.

'Ανεμώπις, fuit cognominata Minerva, in quodam Peloponneſi loco, quòd ibi ventum ſedaret perniciosum, à Th. ἄνεμος, ὁ, V.

'Ανένδεκτος, exp. qui non ἐνδέχεται, i.e. non contingens, ſeu accidens, vel nunquam contingens, ideoq; ἀδύνατος, ut ἀνεγχώρητος, Heſych. ἀνένδεκτον, exp. ἀπαράδεκτον, &c. V.

'Ανεξάλειπτος, exp. indelebilis, ex α priv. & ἐξαλείφω, quod interdum, idem ſignif. cum Th. ἀλείφω, ungo, &c. V. Item 'Ανεξαπάτητος, exp. qui falli non poteſt, ſeu decipi; & ex Ariſtot. Pol. 8. pro eo, qui non decipitur; ex α priv. & ἐξαπατάω, f. ήσω, V.

'Ανεπαϊσθήτως, ita ut non ſentiatur, eſt adv. ab ἀνεπαίσθητος, V. Sic & ἀνεπαγχώπες, inverecundè, impudenter, adv. ab ἀνεπαγχωπτος, V.

'Ανεπανόρθωτος, exp. qui emendari, & corrigi nequit; ut Philo de mundo, ἀνεπανόρθωτα τῷ Θεῷ, exp. perfecta & conſummata Dei: vide ſing. ntur. ἀνεπανόρθωτον. Item ἀνεπαχθῶς, non moleſtè, non gravatè, ut ἀνεπαχθῶς φέρω, non gravatè fero, Thuc. Item non invidioſè, apud Herrog. eſt adv. ab ἀνεπαχθὴς, V. Sic & ἀνεπιλήπτως, irreprehenſè, inculpatè, ità ut quis non mereatur reprehenſionem, eſt adv. ab ἀνεπίληπτος, qui reprehendi non poteſt, reprehenſioni non obnoxius; ut ἀνεπίληπτον τὸν βίον, & ἀνεπίληπτος πρὸς τρόπους, &c. V.

'Ανεπίμικτος, exp. commercia cum cæteris non exercens: & ἀνεπιμικτος πόλεμος, dicitur bellum cujus tempore nulla ultro citroq; commercia exercentur; & ἀνεπίμικτος ῥυπαρίας, exp. ſordes nullas admixtas habens; atque inde, adv. ἀνεπιμίκτως, non admittendo permiſtionem: ex α priv. & ἐπίμικτος, V.

'Ανεπιστασία, vide cum ἀνεπίστατος.

'Ανεπιτήδειος, ος, ὁ ἡ, ἡ, exp. non idoneus; incommodus: ut ἀνεπιτήδειος βορᾶσεις, item diſſentaneus, apud Plut. Item exp. & ἐχθρὸς, atq; inde, ἀνεπιτηδειότης, ητος, ἡ, inhabilitas, Syneſ. Ep. 142. Ut & ἀνεπιτηδείως, non aptè, adv. ab eod. &c. V. ἀνεπιτήδειος. Item ἀνεπιτηδεύτως, exp. ſine affectatione, non accuratè, adv. ab ἀνεπιτήδευτος, V.

'Ανεπίφθονος, exp. minimè invidioſus; ut ἀνεπίφθονος & ἐπωνυμία, Plut. in Cic. Item non reprehenſus, reprehenſioni non obnoxius, unde adv. ἀνεπιφθόνως, non invidioſè; item inculpatè, citra reprehenſionem, Thuc. ex α priv. & ὀπίφθονος, ὁ, V. Item ἀνεπιφεκτος, exp. qui excogitari non poteſt, quem comminiſci non licet; ex α priv. & ὀπιφέκτος, ομαι, &c. V.

'Ανεπιχείρητος, exp. qui talis eſt, ut invadi non poſſit, &c. V. Sic & ἀνέφικτος, exp. inamabilis, inviſus; ex α priv. & ἔφικτος, ὁ, &c. V.

'Ανερρήθλω ὔπαλος, exp. renuntiatus ſum conſul, Plut. & inde, ἀνερρηθεὶς, renuntiatus; at ἀνερρηθεὶς στέφανος, proclamata corona, apud Demoſth. eſt a. 1. paſſ. & ejus part. ex ἀνὰ & ἐρρήθλω, quod V. Cum ἐρρήθλω.

'Ανευρίσκω, reperio, invenio, comperio, apud Plat. Thuc. &c. Exp. etiam, comminiſcor, excogito, adinvenio, apud Athen. l. 1. Atq; inde verbale, ἀνεύρεσις, exp. inventio, adinventio: ex ἀνὰ & εὑρίσκω, unde εὕρεσις, ἡ, &c. V.

'Ανευφημέω, exp. celebro, fauſtis ominibus proſequens; item lamenta edo, ſeu clamorem cum ejulatu, Plat. in Phæd. & Soph. in Trachin. ex ἀνὰ & εὐφημέω, V.

'Ανέφελος, non nubilus, innubis, ſerenus; ut ἀνέφελον ἄηρ, apud Ariſtot. de mundo, pro cod. dicitur & Poet. ἀνέφελος, metri gratiâ; ex α priv. & νεφέλη, ἡ, &c. V. Item ἀνέφικτος, ad quem pertingere, aut pervenire non poſſumus, i.e. vi ibus noſtris major; ex α priv. & ἐφικτὸς, ὁ, &c. V. Item ἀνεχέφυος, exp. ἄπορος, contrarium τῷ ἐχεφυῆ; ex α priv. & ἐχέγγυος, id vi e.

'Ανέχω, exp. ſuſtollo, tollo, ſurſum attollo; erigo in altum: ut Il. ν. χεῖρας ἀνέσχον, manus ſuſtulerunt; interdum pro in pretio habeo, honoro; ut Od. τ. ἐυδμήας ἀνέχοντα, pro

πμῶντα, item retineo, inhibeo, ut ἐπέχω, ut ἀνέιχε τὰς ἑαυτῆ ναῦς, Plut. Item neutraliter, ceſſo, deſino; item promineo, emineo, exiſto, attollor; exiſto, i. e. extrà appareo, apud Plut. & aliquando, pro erumpo, ſeu orior; unde dicitur &, ſol ἀνέχειν, apud Xen. & apud Thuc. l. 7. ἀνέχοντα ἄκρα, exp. promontoria excelſa, &c. ex ἀνὰ & ἔχω, V.

'Ανέω, ſignif. idem quod αὐέω, pro ut exp. ſubigo ordea madefaciens aquâ, &c. V.

'Ανεχεμώνδυτος, exp. duce & rectore carens: ex α priv. & ἡγεμονεύω, vide.

'Ανήνυστος, exp. non conditus, nullâ ſuavitate jucundus, &c. Idem quod ἀνήνυτος, & ex iiſd. id V.

'Ανήσινος, ος, ὁ ἡ ἦ, anethinus, ex anetho confectus, ſeu conſtans; ut ἀνήσινος στέφανος, apud Theocr. & ἀνήσινον μύρον, apud Dioſc. l. 1. c. 62. Item ἀνήσινος οἶνος; ex ejuſdem l. 5. c. 67. a Th. ἄνηθον, V.

'Ανησυσία, exp. contumacia, q.d. pervicacia; contemptus, ſeu dedignatio aurem præbendi; eſt ab ἀνήκουστος, q.d. non exaudibilis, unde ἀνήκουστον, τὸ, propriè, non auſcultandum, ſed idem fere eſt, quod ἀπήλαστον, non perficiendum; non concedendum: citatur & ex Epigr. ἀνήκουστε πάθη, pro inobedientia, ſic & ἀνησυσία, ᾶς, propriè quidem eſt, non audio, ſed capitur pro, non auſculto, non obtempero, non ſum dicto obediens, Il. ο. pro quo Poëtæ dicunt etiam, ἀνηκουσία, ᾶς, ut Il. ν. &c. V.

'Ανήλειπτον, exp. indelebile, & pro eod. dicitur ἀπαράλειπτον, apud Euſt. ex α priv. & ἀλείφω, vel ἀπαραλείφω, ex ἀπὸ, ἀνὰ, & ἀλείφω, &c. V.

'Ανηλεῶς, & ἀνηλέστως, vide cum ἀνηλεὴς. Item ἀνήνωρ, ſignif. idem quod ἄνανδρος, qui non præſtat ſe virum, minimè fortis, inſtrenuus, ignavus: imbellis, invalidus: item effœminatus: unde neut. τὸ ἄνανδρον, ſubſtantivè, ignavia, Thuc. l. 3. Item ἄνανδρος, dicitur qui eſt eviratus: & ἄνανδρος γυνὴ, innupta mulier, viro, i. e. marito carens mulier, cui oppon. ὕπανδρος, ex α priv. & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, cujus comp. etiam varia deſinunt in ήνωρ, &c. V.

'Ανθέλκω, exp. contrà traho, in diverſum traho, ad me viciſſim traho, dicuntur etiam ἀνθέλκειν, inquit Bud. qui certatim in diverſum trahunt, addit etiam ſignificare, manum diſtineo, apud Plut. Item capi generaliter pro, diſtinere, ſeu remorari, & neutral. pro reſiſtere, quaſi contrà trahendo: & ſic in paſſ. ἀνθέλκομαι, contrà trahor, in diverſum trahor: item diſtineor, revocor: unde adv. ἀνθελκόντως, ut ἀνθελκόντως ἔχειν πρός, exp. adverſari, vel reſiſtere aliis quaſi in contrariam partem trahendo, Bud. ex ἀντὶ & ἕλκω, traho, &c. V.

'Ανθερεών, dicitur ἀπὸ τῆς ἀνθεῖν, quòd in mento barba effloreſcat: unde & genæ, ἀνθήσαι παρειαὶ, dicuntur & ἐνανθεῖς, apud Nonn. Ponitur etiam ἀνθερεών, pro ore, ſed καταχρηστικῶς, ubi dicit, ἐπέπασε θεηγόρον ἀνθερεῶνα, &c. V.

'Ανθερικάδης, ος, ὁ ἡ ἦ, exp. antherici formam referens, ab ἀνθέρικος, aſphodeli fructus, vel caulis, &c. V.

'Ανθεστήριον, ſecundum pleroſque menſis cenſebatur fuiſſe Aprilis, ſic dictus, ἀπὸ τῆς ἀνθεῖν, quòd tunc terra, ſive terræ fœtus magna ex parte floreant, vel florere incipiant, & quòd ἀνθεστήρια, in eo octavo menſe celebrabantur, Gaza tamen, hunc octavum menſem Novembrem eſſe cenſuit, &c. V.

'Ανθέω, ῶ, floreo, ſplendeſco, niteo: item inclareſco, celebror, & illuſtris, ſeu in pretio, & honore ſum: item cum dat. ſcateo, exubero, à Th. ἄνθος, εος, τὸ, V.

'Ανθηρὸς, floridè, item amœnè, jucundè, ut ἀνθηρὸς λέγειν, apud Iſocr. eſt adv. ab ἀνθηρὸς, florulentus, floridus, ſed dicuntur ἀνθηραὶ, non ſolum herbæ & ſtipites, ſed aliæ etiam res, Metaphoricè, ut colores: item ἀνθηρὸν, dicitur etiam quicquid amœnum eſt, & jucundum aſpectu: unde ἀνθηρὸν & πρηῦν, nonnunquam copulantur, & interdum etiam, exp. quod eſt jucundum auribus, unde ἀνθηρότερον ἢ χαριέστερον λέγοντας, apud Iſocr. & Plut. hominem quoq; ἀνθηρὸν, dixit, &c. à Th. ἄνθος, εος, τὸ, V.

'Ανθίας, ας, ὁ, vocatur piſcis quidam, à floriditate dictus, Ariſtot. l. 6. an. c. 17. Vide Athenæum: item ἀνθίζω, exp. floridum reddo, floribus conſpergo, variegate diſtinguo, multiplici materiâ & venuſtate exorno: ut in Iſocr. ἀνθίσαι βελόμενοι τὸν λέξιν, concinnitatem & nitorem orationi addere, utrumq; à Th. ἄνθος, εος, τὸ, V.

'Ανθίστημι, exp. contrà ſtatuo, oppono, ex adverſo pono, adverſarium ſtatuo: ex ἀντὶ & ἵστημι, V. Sic & in paſſ. ἀνθίσταμαι, reſiſto, repugno, obſiſto, reluctor, renitor, adverſor, ut apud Thuc. l. 5. ἀνθιστάνται αὐτῷ τῷ σφέτερον, quum ei res non ſuccederet.

'Ανθομολόγησις, pro quo dicitur ἀνθομολογία, in ſacris ſcriptis, confeſſio, verbale ab ἀνθομολογέω, vel ἀνθομαι, ἄσομαι, quod exp. conſtituo, paciſcor, conventum & pactum ineo, & interdum pro, rem exponere: item gratias viciſſim ago, vel confiteor, Luc. c. 2. &c. V.

'Ανθοφόρος, idem quod ἀνθηφόρος, florigerus, ut & ἀνθεσφόρος, dicitur pro eod. Item ἀνθοφόρια & ἀνθεσφόρια, τὰ, idem quod ἀνθεσφόρια, τὰ, id V. Item ἀνθοφορῶ, flores fero, vel gero; item flores comporto, ſeu convecho, omnia ab ἄνθος, εος, τὸ, & φορὸς, ὁ, unde φορῶ, &c. V.

'Ανθρακεύω, exp. carbones conficio; item titiones facio, ab ἀνθρακὸς, ἐος, ὁ, carbonarius, ſic dictus eadem formâ, quâ κεραμεὺς, dicitur pro laterario: item ἀνθρακία, ἡ, carbonum ſeu prunarum ſtrues, exp. & carbonaria fornix, & ἀνθρακίας, ου, ὁ, exp. ater ut carbonarius. titionarii facies habens: item ἀνθρακίζω, idem quod ἀνθρακόω, id V. Et ἀνθρακίζων, exp. carbonis, ſeu carbunculi ſpeciem præ ſe ferens, aut colorem habens: item ἀνθράκιον, ου, τὸ, diminut. carbunculus, parvus carbo: & interdum gemma: item parvus caminus: item μικρὸν τετράπους, ut & χυτροπόδιον, Heſych. Sic & ἀνθρακῶδης, ους, ὁ ἡ ἦ, exp. niger ut carbo, colorem carbonis habens: item ἀνθρακὶς, ίδος, ἡ, pruna, ignis ex congeſtis carbonibus: item Suidas ait, ἀνθρακίδας, dici etiam piſces minutulos ſuper carbonibus aſſari ſolitos, omnia à Them. ἀνθρακῆς, ακος, quod exp. & carbunculus, gemma: & hulcus quoddam, ſive exulceratio, ſimilis iis quæ uſta ſunt: & Suidæ ἀνθρακῆς, dicitur etiam piſcis quidam, qui ſuper carbones aſſatur, &c. V. Item ἀνθρακόεις, Poëticum, ut ἀνθρακόεις πυρσὸς, apud Nonn. ignis ex carbonibus factus, itidem ab eod. Them.

'Ανθρακοπώλης, qui carbones vendit, carbonarius, Poll. l. 7. ex ἄνθραξ, ακος, & πώλης, ὁ, V.

'Ανθρακόω, ῶ, f. ώσω, in carbones redigo, ſeu converto, torreo, aſſo, & in paſſ. ἀνθρακόομαι, in carbones redigi: item ἀνθρακώδης, εος, ὁ ἡ ἦ, carbonem referens, carbonis more ardens, vel rutilans: & ἀνθράκωσις, ἡ, exp. carbunculus, apud Gal. omnia à Th. ἄνθραξ, ακος, V.

'Ανθύλλιον, ου, τὸ, Plinio dicitur, ἀνθυλλὶς, ίδος, ἡ, anthyllis, ſeu anthyllion, herba, quam falſulam vocat Rellius, & Dioſc. Atque ex eo Plin dicunt unam ejus ſpeciem lenti eſſe ſimillimam, & dictam propriè anthyllion, alteram verò ejus ſpeciem eſſe anthyllida, flore purpureo, odore gravi, &c. Et hanc volunt eſſe, ex qua conficitur ſal alkaly, eſt autem à Th. ἄνθος, εος, τὸ, V.

'Ανιάω, ῶ, exp. triſtitiam affero: item pro lædere, & dolorem inferre corpori, apud Gal. ut ait Bud. & in paſſ. ἀνιάομαι, ῶμαι, mœrore afficior, contriſtor, doleo: pro quo dicitur & ἀνιάζω, ομαι, &c. à Th. ἀνία, ἡ, quod Etym. deducit ab ἰῶ, i. e. lano, unde fit ἴα & prafixo α priv. interjectoq; ν. ἀνία, &c. V.

'Ανιάτρευτος, exp. non curatus, item immedicabilis, ex α priv. & ἰατρεύω, ομαι, &c. V.

'Ανιαχέω, exp. idem quod ἀνιάζω, exclamo, clamorem tollo, unde ἀνίαχος, clamoſus, &c. V.

'Ανιέρευτος, ος, ὁ ἡ ἦ, exp. cui ſacra non fiunt, ſeu cui non ſacrificatur, Suid. eſt ab ἀνιερεύω, quod exp. qui ſacer non eſt: item qui ſacrorum particeps non eſt, Suid. ex α priv. & ἱερεύω, ὁ V. Item ἀνιερόω, ῶ, exp. conſecro, dedico, ut ſacrum repono, unde in paſſ. ἀνιέρωμαι, dicatus eſt, ſacratus eſt: atque inde verbale, ἀνίερωσις, conſecratio, dedicatio, ut ἀνίερωσις τοῦ ἱεροῦ, dedicatio templi: ex ἀνὰ & ἱερόω, ῶ, & in paſſ. ἱερόομαι, ῶμαι, à Th. ἱερεύω, ὁ, &c. V.

'Ανίζω, unde decomp. ὑπανίζω, ſubſido:

ex

ex ἀνὰ vel ex ὑπὸ, & ἀνὰ, comp. cum Them. ἴζω, &c. V.

'Ανίμας-ος, ειτ comp. ex α priv. & ἰμάσσω, f, ἴσω, &c. V.

'Ανισυρίθμιος, expon. inæqualis, qui non eſt par numero: Xen. ex α priv. & ἰσαρίθμιος; id vide.

'Ανίστημι, expon. ſurgere facio, erigo, excito jacentem: Item excito, i. e. revivifcere facio, excito mortuum: ut Od. ω. ὐδέ μιν ἀνιστήσῃς· Item erigo, extruo; ut ἀνιστάναι πόλιν & σῆλας; apud Herodot. & apud Nonn. ἀναστῆσαι βασιλῆα, pro ποιῆσαι, i. e. efficere, ſeu excitare regem, ſeu evehere ad regiæ dignitatis faſtigium: Item moveo: ut ἀνιστάναι τὸ στρατόπεδον; Thuc. movere caſtra: Item migrare cogo, ſedibus pello, vel excio, ſubmoveo: Item everto, ſubverto; ut apud Plut. πόλεις ἐκ βάθρων ἀναστῆσαι; quum urbes funditus everteſſet: Sic in paſſ. ἀνίστεμαι, exurgo, ſurgo, & ἀναστάω ἐκ τῆς νόσου, expon. reſurgere à morbo; i. e. convaleſcere: Item evertor: ut ἀνηστικῆα πόλις, everſa civitas. & ἀνέστη πόλις, civitas eſt everſa: ex ἀνὰ & ἵστημι, &c. V.

'Ανίσσαδεν, expon. quod non peperit, nec fugi poteſt: ex α priv. & φαδίσαι, quod Etymologo eſt ῥηδίσαι, lactare; (eſt igitur, ε. epentheticum, pro ἄφαδεν;) à Them. φαδῶν, &c. V.

'Ανίσσομαι, eſt paſſ. pro ἀνίχομαι· ut Il. ν. ἀνὰ δ' ἰφὶ; ubi tamen quidam expon. te cohibe; ab act. ἀνίσσω, pro ἀνίχω, ſuſtollo, erigo: Item emitto, ſubmitto, produco; nam quod terra producit id velut in altum erigit: Item emergo, exiſto: ex ἀνὰ & ἴσσω, pro Th. ἔχω, &c. V.

'Ανίσσων-ος, & ἄνισσος, ut & pl. maſc. ἀνίσσονες, videantur poſt ἀνισσορμία.

'Ανιχνεύτης, ου, ὁ, perveſtigator, indagator, perſcrutator: verbale ab ἀνιχνεύω, diligenter inveſtigo, indago, perſequor; unde ἀνιχνεύσιμος dicitur fera, quum à veſtigantibus venatoribus quæritur, i. e. veſtigiis ſuis indagatur: Item metaph. perſcrutor: ex α priv. & ἰχνεύω, -ομαι, &c. V.

'Ανοδ-ος, videatur ante ἀνοήμων.

'Ανολβ-ος, ος, ὁ, ἡ, & ἀνόλβιος, expon. pauper, infelix, miſer: Heſych. ſed expon. & ſtultus, demens; apud Soph. in Ajace. Unde ἀνολβία, ἡ, miſeria, infælicitas, vel inopia: apud Heſiod. in Erg. ex α priv. & ὄλβος; unde ὄλβιος, ὁ, &c. V.

'Ανομβρέω, ῶ, expon. pluo, pluendo emitto, effundo, emitto tanquam pluviam: ut Eccleſiaſt. c. 16. ἀνώμβρησαν παροιμίας ἀκριβεῖς; unde ἀνομβρία, pluviolus: ex ἀνὰ & ὄμβρος, ὁ, unde ὀμβρέω, &c. V.

'Ανομοίσεσθα συζήματα, vel ἔπη, dicuntur quæ diſſimiles ſtrophas habent; (hæc in ἐπῳδέσεσθα dividuntur, & ἀλλοίσεσθαι, de quibus vide Scholiaſt. Ariſtoph.) ex ἀνόμοι-ος, & σεσθαι, ἡ, &c. V.

'Ανοπλ-ος, ſive ἄοπλος, ος, ὁ, ἡ; in armis, armis nullis indutus, ſeu accinctus: Herodot. ex α priv. & ὅπλον, ὁ; vide.

'Ανοπτ-ος, expon. non viſibilis: ex α priv. & ὀπτός, ὁ; à Them. ὄπτομαι, &c. V. Item 'Ανόργανος, ος, ὁ, ἡ, expon. inſtrumentorum expers: Plut. ex α priv. & ὄργανον, τὸ; V.

'Ανορθάζω, expon. voce ſublatâ & intentâ profero; apud Æſc. ex ἀνὰ, & ὀρθάζω. V.

'Ανορύσσω, ſive ἀνορύττω, expon. effodio quod defoſſum erat, refodio, ſive etuo è terra: ex ἀνὰ, & ὀρύσσω. V.

'Ανορχέομαι, expon. in altum ſalto, exulto, vel ſimpl. ſalto: ex ἀνὰ, & ὀρχέομαι. V. Item 'Ανόρσω, excito; unde ἀνῶρτο, excitatus erat, ſeu exſurrexit; apud Apoll. ex ἀνὰ, & ὄρσω. V.

'Ανοσίως, impiè, ſceleratè, nefariè, eſt adv. ab ἀνόσιος, impius, ſceleratus, nefarius: Item expon. & coram quo non fiebant τὰ ὅσια, & dicitur etiam de re impia & nefaria, &c. Unde in neut. τὸ ἀνόσιον, expon. piaculum, nefas: Item ἀνοσιότης, ητος, ἡ, dicitur impietas; apud Iſocr. itidem ab eod.

'Ανοχλ-ος, turbâ, ſeu hominum multitudine carens: Item ineffenſus, nullâ moleſtiâ affectus: unde ἀνοχλησία, vacuitas à turbis & moleſtiis: ex α priv. & ὄχλος, ὁ, unde ὀχλέω, & ὄχλησις, &c. V.

'Αντ-ῖος, adverſus: Item adverſarius, hoſtis: ut ἀντία πλήγη; apud Euryp. & ἀντία δ' αἵματι; apud Apol. Rhod. ab ἄντα, pro ἀντὶ contra. V.

'Αντᾰίω, expon. contrà peto, viciſſim peto, repoſco: Plut. ex ἀντὶ, & αἰτέω. V.

'Αντακολουθέω, ῶ, viciſſim ſequor: ex ἀντὶ & ἀκολουθέω· V. Sic & 'Αντακούω, viciſſim audio: ex ἀντὶ, & ἀκούω. V.

'Αντάλλαγμα, ατος, τὸ, ἡ, expon. permutatio, commutatio: Item conventio: Item ἀντάλλαγ-ος, ος, ὁ, ἡ, pro alio permutatus; ut & ἀντάλλαγμα, τὸ, commutatio, permutatio; & id quod pro alio datur in permutationem: & expon. etiam, id quo dato aliquid redimitur: Math. cap. 16. & Marc. c. 8. τὶ δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Item pro reconciliatione ſumitur: ut Νᾶε ἐκ χειρὸς ὀργῆς ἐχθρὸν ἀντάλλαγμα. Eccleſiaſt. cap. 44. atque inde ἀντάλλαγμα ἀκὸς, permutatorius, vel permutativus, ad permutationem pertinens: ut apud Gazam, ἀντάλλαγματικὰ verba ſunt ὠνῶμαι, πωλῶ, ἀλλάττω, & alia hujuſmodi: omnia verbalia, ab ἀντάλλαγέω, -ομαι; ſed ſæpius in uſu eſt ἀντάλλάττω, -ομαι, immuto, commuto, & ἀντάλλάσσεσθαι, ſimitur etiam, pro compenſare, ſicut & ἀντικαθάλλάσσεσθαι, inquit Budæus: ex ἀντὶ, & ἄλλαγος, ſeu ἄλλω, -ομαι, &c. Vide.

'Αντάμείβομαι, expon. gratiam rependo, compenſo: unde ἀντάμειψις, ἡ, compenſatio, & ἀνταμοιβὴ, ἡ, idem; ut & ἀνταμοιβὸς, remuneratorius; verbalia, ab eodem; ex ἀντὶ, & ἀμείβομαι, unde ἄμειψις, ἀμοιβὴ, & ἀμοιβὸς, &c. Vide.

'Αντανάμπω, viciſſim expecto; ex ἀντὶ, & ἀναμπάω. V.

'Αντανάφερω, viciſſim refero; ex ἀντὶ, & ἀναφέρω· Vide.

'Αντανίσταμαι, contrà inſurgo; adverſus quempiam inſurgo, reſiſto, repugno, reluctor: ex ἀντὶ, & ἀνίσταμαι, paſſ. ab ἀνίστημι, &c. V.

'Ανταπαιτέω, viciſſim repoſco, ſeu exigo: Thuc. l. 3. ex ἀντὶ, & ἀπαιτέω· V. Item 'Αντατασσέπω, idem cum ἀντατασσέπω, id vide. Item 'Αντατοδείκνυμι, viciſſim demonſtro, contrà demonſtro: ex ἀντὶ & ἀποδείκνυμι. Vide.

'Αντατόδοσις, expon. idem quod ἀντατόδομα, retributio: Luc. c. 14. & ad Col. 3. Item ἀντατοδοτικὸς, retributivus; verbalia, ab ἀντατοδίδωμι, contrà reddo; ut ἀντατοδιδόναι ἠχὼ, ſonum acceptum reddere viciſſim: ex ἀντὶ, & ἀποδίδωμι· V. Item 'Αντατόδομαι τοῖς πόνοις, expon. viciſſim me accingo ad ſuſcipiendos labores, vel viciſſim labores ſuſcipio: ex ἀντὶ, & ἀποδύομαι. V.

'Αντατοκτείνω, viciſſim occido, contrà interficio: ex ἀντὶ, & ἀποκτείνω· V. Item 'Αντατολαμβάνω; expon. viciſſim accipio: ut ἀντατολαμβάνῃ χάριν, viciſſim accipere beneficium: ex ἀντὶ & ἀπολαμβάνω· V. Item 'Αντατοπέμπω, viciſſim dimitto, ſeu amando: ex ἀντὶ & ἀποπέμπω· V. Item 'Αντατοστέλλω, viciſſim emitto, remitto; ex ἀντὶ & ἀποστέλλω· V. Sic & 'Αντατοτίω, retribuo, rependo: in Epigram. ex ἀντὶ & ἀποτίω· V. Item 'Αντατοφαίνω, viciſſim vel contrà oſtendo: Thuc. ex ἀντὶ & ἀποφαίνω· V. Item 'Αντατωθέω, viciſſim repello; vel retrudo, repello: Item 'Αντατώθησις, & ἀντάπωσις, repulſio, renixus, reluctio: ex ἀντὶ & ἀπωθέω, quod ex ἀπὸ & ὠθέω, &c. V.

'Αντάρκέω, par ſum ad reſiſtendum, &c. eſt comp. ex ἀντὶ & ἀρκέω. V.

'Αντάρκτικὸς, ἡ, ὁν, ut πόλ-ος ἀντάρκτικὸς polus auſtralis, oppoſitus arctico, ſeu ſeptentrionali: ex ἀντὶ & ἀρκτικὸς, ὁ. Vide.

'Αντάρτης, Heſych. expon. tyrannus, rebellis, &c. Ut & ἀνταρσις, inſurrectio, q. d. ipſa actio attollendi manus adverſus aliquem; verbalia, ab ἀνταίρω, -ομαι, contrà attollo: Item reſilio, reluctor, renitor, &c. V.

'Αντασσέπω, eſt idem cum ἀνταπασσέπω, &c. V.

'Αντατατέω, viciſſim refero; ex ἀντὶ & ἀφαιρέω· V. Item 'Αντατίνω, viciſſim dimitto, aut emitto: Euryp. ex ἀντὶ & ἀφίημι. V.

'Αντατάτης, ου, ὁ, dicitur lapis, ſeu gemma achates, quum uritur, myrrham redolens; vel eſt ſuccinum, vel ſuccini ſpecies bituminoſa; ex ἀντὶ & ἀχάτης. V.

'Αντάω, ῶ, expon. occurro, obvius fio: Item conſequor, nancifcor: Od. ρ. ab ἄπω, vel ἀντὶ, &c. Vide.

'Αντεγκαλέω, ῶ, expon. viciſſim criminor, recriminor, recriminando objicio; cum dat. perſ. Item accuſo, culpam alicujus: ex ἀντὶ & ἐγκαλέω, &c. Vide.

'Αντίσαγωγὴ, expon. introductio, quæ fit vicissim, vel in alterius locum; sed est & figura quædam apud Aq. Rom. ab ἀντίσαγω, vicissim introduco, vel in alterius locum introduco; ex ἀντὶ & εἰσάγω, unde εἰσαγωγὴ, ἡ, &c. Vide.

'Αντεισέρχομαι, expon. vicissim ingredior, in prioris locum subeo, succedo: ex ἀντὶ & εἰσέρχομαι. V. Item 'Αντίσφέρω; contrà infero; seu in locum alsius infero: ut ἀντεισφέρειν νόμιν, &c. Sic & ἀντεισφέρειν τῷ θελήματι τὸ θέλημα, voluntati voluntatem opponere: Naz. ex ἀντὶ & εἰσφέρω. Vide.

'Αντεκτείνω, expon. contendo, confero, comparo; unde verbale, ἀντέκτασις contentio, collatio, comparatio: ex ἀντὶ & ἐκτείνω. V. Sic & 'Αντεκτίθημι, contrà expono, vel vicissim expono; ex ἀντὶ & ἐκτίθημι. V.

'Αντεκτρέφω, vicissim enutrio, & educo; ex ἀντὶ & ἐκτρέφω. V. Item 'Αντίκτρεφω, vicissim effero, seu exporto, ex ἀντὶ & ἐκφέρω. V.

'Αντεμβάλλω, expon. vicissim injicio, vel in locum alterius injicio, seu repono, rependo, refundo, vicissim repono: Item contrà irruo, contra facio impetum; atque inde ἀντεμβολὴ quod expon. & incursus, seu incursio quæ fit vicissim, impetus qui fit ex adverso: Item in pl. ἀντεμβολαὶ, dicuntur summæ cardinis partes, quæ in cavum induntur; vel eæ partes ossium, quæ in vertebras prominent; inquit Bud. ex ἀντὶ & ἐμβάλλω, unde ἐμβολὴ, ἡ, &c. Vide.

'Αντεμπλέκω, mutuò implico, seu amplector; unde ἀντεμπλοκὴ, mutuus amplexus, complexus mutuo hærentium, vel inter se; ex ἀντὶ & ἐμπλέκω, unde ἐμπλοκὴ, ἡ, &c. V. Sic & 'Αντεμπίμπλημι, vicissim repleo, vel expleo mutuo; ex ἀντὶ & ἐμπίμπλημι. Vide.

'Αντεναντίωσις, figuræ est nomen, quum negationis oppositione, atque per contrarium dicimus, quod velut per affirmationem dictum volumus intelligi: ex ἀντὶ & ἐναντίωσις, ab ἐναντίομαι, &c. V. Item 'Αντεπένδυμμα, expon. contrà indico, contrariam indicationem habeo; apud medicos: unde verbale, ἀντένδειξις, obnuntiatio; i. e. rei apparatæ discussio, consilii capti & agitati diremptio: ut comitia olim dirimebantur obnuntiatione augurum, & auspicia occentu soricum: Bud. comm. ex ἀντὶ & ἐπένδυμμα; V. Item 'Αντενδύομαι, vicissim induor, seu induo me; ex ἀντὶ & ἐνδύομαι. V.

'Αντεξάγω, expon. vicissim educo, è contrario educo, sub. milites: ut ἀντεξῆγον ἐπὶ Ρωμαίους οἱ ὕπατοι; apud Plut. in Publ. ex ἀντὶ & ἐξάγω; V. Item 'Αντεξαιτέω, ῶ, contrà seu vicissim exposco; ex ἀντὶ & ἐξαιτέω. V.

'Αντεξέτασις, ἡ, & ἀντεξετασμὸς, ὁ, expon. collatio, comparatio; verbalia, ab ἀντεξετάζομαι, pass. ab act. ἀντεξετάζω, contrà vel ex adverso examino, vicissim examino: Item confero, vel comparo, aliquem, vel aliquid cum aliquo, nam comparando, revocamus ad examen: ex ἀντὶ & ἐξετάζω; V. Item 'Αντεξίστημι, contra insurgor: (idem quod καθεξίστημι; V.) ex ἀντὶ & ἐξίστημι; V. Item 'Αντεξορμάω, contrà irruo, & impetum facio; unde verbale, ἀντεξόρμησις, εως, ἡ; expon. impetus acierum in primo congressu; apud Plut. Item contrarius, seu adversarius incursus; ut sese invadentium navium: Thuc. ex ἀντὶ & ἐξορμάω, unde ἐξόρμησις, &c. V.

'Αντεπαγάω, vicissim, seu è contrario reduco, & reveho: ex ἀντὶ, & ἐπαγάω; V. Item 'Αντεπαίρω. Vide ante ἀντεπεῖσθ@, sive post ἀντεπεσάγω.

'Αντέπειμι, expon. invadenti hostiliter occurro: ex ἀντὶ, & ἔπειμι; V. Item 'Αντεπέξειμι, idem; ex ἀντὶ, & ἐπέξειμι; V. Item 'Αντεπηχέω, ῶ, obstrepo; obturbo: ex ἀντὶ & ἐπηχέω; V. 'Αντεπιγράφω, vicissim, seu loco alterius inscribo: ex ἀντὶ & ὑπογράφω; V. 'Αντεπιδείκνυμι, vel -μμι, vicissim ostendo, vel ostento; ex ἀντὶ & ὑποδείκνυμι, vel -μμι, &c. V. 'Αντεπιμετρέω, eadem mensurâ retribuo, remetior: ex ἀντὶ & ὑπομετρέω; V. 'Αντεπινοέω, ῶ, vicissim, seu contra alium excogito & comminiscor; ex ἀντὶ, & ὑπονοέω; V. 'Αντεπίρρημα, in comicis fabulis, dicitur ultima pars τῆς παραβάσεως, quæ respondet τῷ ὑπορρήματι; Poll. l. 4. c. 16. & Etym. ex ἀντὶ, & ὑπόρρημα; V. 'Αντεπιστέλλω, per epistolam respondeo, rescribo: ex ἀντὶ & ὑποστέλλω; V. 'Αντεπιστρέφω, vicissim, vel contrà converto: unde ἀντεπιστροφὴ, mutua, vel contraria conversio, vel in contrariam partem: ex ἀντὶ, & ὑπιστρέφω, unde ὑπιστροφὴ, ἡ, &c. V. 'Αντεπιτάττω, contrà injungo, seu impono, vicissim impero; ex ἀντὶ, & ὑποτάττω. V.

'Αντεπιτείνω, in contrarium tendo: Plut. ex ἀντὶ, & ὑποτείνω; V. Item 'Αντεπιτίθημι, vicissim, vel contrà impono: Thuc. ex ἀντὶ, & ὑποτίθημι. V.

'Αντερεθίζω, contra contendo: ex ἀντὶ, & ἐρεθίζω; idem quod ἐρίζω, à Them. ἔρις, ιδ@, &c. V. Item 'Αντερέω, ῶ, aliquando fut. est Ionicam habens resolutionem vocalis circumflexæ, pro ἀντερῶ, vicissim dicam, contradicam, respondebo contradicens, aliquando præsens, sed inusitatius: ex quo pret. perf. ἀντεί⟨ρ⟩ηκα, contradixi: Item ἀντέρομαι, & ἀντείρομαι, vicissim interrogo, &c. V. ἀντερεῖν.

'Αντερίζω, expon. contendo cum aliquo, certo cum aliquo per æmulationem: ex ἀντὶ, & ἐρίζω; V. Item 'Αντερις, ιδος, ἡ; expon. obluctatio: ex ἀντὶ, & ἔρις ἡ, &c. V.

'Αντερόω, vicissim, redimo pro aliquo redimo: ex ἀντὶ & ἐρύω; V. ('Αντέρομαι, V. suprà cum ἀντερέω;) Item 'Αντερως, exp. Cupido Cupidini contrarius; de quo Cic. Item deus ultor eorum qui amantes spernunt: ex Pausania; ex ἀντὶ, & ἔρως; V. Item 'Αντερωτάω, ῶ, vicissim interrogo, vicissim percontor: unde verbale, ἀντερώτησις, interrogatio quæ fit vicissim, mutua interrogatio: ex ἀντὶ, & ἐρωτάω, unde ἐρώτησις, ἡ, &c. V.

'Αντιδωρέω, ῶ, beneficium reddo, seu compenso, vicissim benefacio: Item ἀντιδωρικὸς, ad beneficium reddendum pronus; qui vicissim promptus est ad benefaciendum: ex ἀντὶ, & δωρέω, seu δωρικὸς, &c. V. Item 'Αντιδωρεῖον, vicissim benevolus sum: ex ἀντὶ, & δωρέω; V. Item 'Αντιδυπέχω, vicissim beneficium accipio: ex ἀντὶ, & δυπέχω; V. Item 'Αντιδυποιέω, vicissim beneficientiâ utor erga quempiam, beneficium, vel beneficia rependo; ex ἀντὶ, & δυποιέω. V. Item 'Αντιδυραίνομαι, vicissim delector: ut & ἀντιδύρασμα, mutua delectatio: ex ἀντὶ, & δυραίνω. V.

'Αντεστιάω, ῶ, vicissim convivio accipio: Plut. ex ἀντὶ, & ἑστι@, vel ex ἀντὶ, δὶὰ, & ἱστάω, ῶ, &c. V. Item 'Αντερρωμέω, ῶ, expon. naves in statione habeo ad prælium paratas; ex ἀντὶ, & ἐρρωμέω; V. Item 'Αντέχω, retineo: Item sustineo; cum dat. ut Xen. ἀντέχειν τῷ πόνῳ; sustinere laborem, vel tolerare, aut sufferre: Item resisto, & aliquando, ὡς ἀντέχω, expon. cedo, succumbo: ut ὡς ἀντέχειν οὐ δυνάμεως; apud Suid. Item possum, cum infin. Item duro: i. e. διαμένω; apud Dem. ex ἀντὶ, & ἔχω. V.

'Αντήλι@, Ionicè, dicitur pro ἀνθήλι@; id vide. ('Αντήσθω, est adv. ab ἀντέω, sive ab ἀντὴς, pl. à sing. ἄντης, &c. V.)

'Αντήρης, expon. qui juxta alium remigem sedet & remigat, contendens remigando: & sic est ex ἀντὶ, & ἐρέσσω, cujus comp. varia definunt in ήρης; Item ἀντήρης πληγὴ, dicitur plaga quæ alicui infligitur firmatâ manu adversus eum: & sic est ab ἀντὶ, & ἐρείδω, fut. είσω, &c. V. Sic & in plur. ἀντήρεις πληγαὶ, apud Soph. in Electra, sunt quidictas putent, sumpta metaph. à remigibus æquali commixu navem impellentibus, &c. Item 'Αντηρὶς, ίδ@, ἡ, expon. lignum vel pila structuram inclinatam fulciens, tibicen; & in pl. ἀντηρίδες, dicuntur tales structuræ lapideæ, ædificiis altioribus appositæ, ut fulcimenta: Item ἀντήρι@, dicitur stamen & regula, quæ à tergo ostii posita ipsum apertum renixu suo repetit & claudit: utrumque ab ἀντερείδω, contra fulcio, vel ex adverso fulcio; Item obnitor, &c. V. Item 'Αντησις, expon. occursus, & in pl. ἀντήσεις, dicuntur supplicationes, seu supplices preces; verbale, ab ἀντάω, seu ἀντάω, &c. V.

'Αντηχέω, expon. contrà sono, vel ex adverso sono, vel resono, & sunt etiam, loci quidam ἀντηχοῦντες, resonantes: Vitruv. ex ἀντὶ, & ἠχέω, &c. Vide.

'Αντιάχω, expon. q. d. præfocatio obluctans & obsistens: sic appellantur inveterati faucium tumores qui discuti non possunt; ex Ulp. ex ἀντὶ, & ἄχ@, à Them. ἄχω, &c. V.

'Αντιάζω, expon. idem quod & pro ἀντιάω, obviam prodeo: ut ἀντιάζειν εἰς πέλαγ@, exp. in pelagus obviam contendit: Item ἀντιάζω, oro, supplico; apud Euryp. in Alc.

'Αντιάζων,

'Αντάξαν, ονος, ὁ, expon. axis seu polus qui nostro oppositus est; qui ἀντιαρκτικὸς, quoque dicitur; Budæo ora australis nobis ignota: *ex* ἀντὶ, & ἄξαν, ὁ. V.

'Αντᾶς, ᾶδος, ἡ, & in pl. ἀντάδες, tonsillæ, ut Celsus vocat, quæ & παρίδημα, dicuntur; esse tamen partem corporis propriè, & non morbum asserit Ruffus, deducitur ab ἀντὸς, ὁ; V. confer & παρίδημα.

'Αντιάνειραι, αἱ, Amazonum epithetum, quod viris aut pares essent, aut æquiparandæ, aut adversariæ, eorumque consuetudinem abruerent; Latini viragines dicunt: à sing. ἀντάνειρα, &c. V. post ἀντάομαι: Item 'Αντάω, vide in ἀντάσας.

'Αντιβάλλω, in contrariam partem gradiendo, adversanter: Plut. est adverb. ab ἀντιβαίνω; V. Item 'Αντιβάλανος, Hesychio est ἡ κνιδη, galla; quoniam eam fert ἡ δρῦς ἀντὶ βαλάνου, i. e. loco glandis: Vide Plin. l. 6. c. 6, & 7. *ex* ἀντὶ, & βάλανος, ὁ, ἡ; V.

'Αντιβαίνω, expon. contrà eo, in contrariam partem gradior, contrà tendo, & capitur pro renitor, refragor: Item dicitur etiam res aliqua nobis ἀντιβαίνειν, i. e. obstare, vel malè cedere; teste Bud. &c. V. Item 'Αντιβάλλω, propriè expon. contrà jacio, *ex* adverso jacio, unum pro alio jacio, vel injicio: Item vicissim jacio: ut ἀντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους; Luc. conferre sermones inter se, &c. V.

'Αντιβασιλεὺς, έως, ὁ; q. d. prorex, qui regis locum obtinet: *ex* ἀντὶ & βασιλεὺς; V. Item 'Αντίβασις, q. d. contrà itio, vel *ex* adverso itio; unde etiam, occursus expon. & capitur etiam, pro refragatione; Item ἀντιβάτης, capitur pro repagulo januæ, quòd veluti renititur & obsistit; unde ἀντιβατικὸς, vulgò expon. obvius; verbalia, ab ἀντιβαίνω; V. Item 'Αντιβιάζομαι, reluctor, vim adhibens, vi obsisto: ab ἀντὶ ία, &c. è contrario, *ex* opposito: Item *ex* adverso, è regione, coram, in conspectu; quæ ἀντεῖλω & ἀντίον, etiam signif. Il. γ. ν. & φ, &c. omnia *ex* ἀντιάω, contrarius, adversarius; quasi ἐναντίαν βίαν ἔχων; vel ὁ ἐναντιούμενος τῇ βίᾳ, i. e. σωμᾷ; ut vult Etym. Sic dicitur ἀντίοις ἵπποι μάχεσθαι; Il. α. & β, &c. V.

'Αντιβλάπτω, vicissim lædo, seu noceo, læsus lædo: *ex* ἀντὶ, & βλάπτω; V. Item 'Αντιβλέπω, obtueor, contrà aspicio, *ex* adverso intueor; quidam expon. adversis oculis intueor: ut ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, contrà lumen aspicere; apud Luc. unde ἀντίβλεψις, obtutus: *ex* ἀντὶ, & βλέπω. V.

'Αντιβοάω, ῶ, contrà clamorem edo, clamando respondeo, vicissim clamo: Item reclamo; *ex* ἀντὶ & βοάω; V. Item 'Αντιβοηθέω, vicissim auxilium fero; ut ἀντιβοήσασι δ' ἀντοῖς ἐδεῖς; apud Xen. Hel. 7. *ex* ἀντὶ & βοηθέω; V. Item 'Αντίβοιον, expon. (idem quod, & pro ἰσόβοιον,) bovis pretium æquans; *ex* ἀντὶ, & βοῦς, βοὸς, ὁ; bos, &c. V. Item 'Αντιβολὴ, expon. collatio; ut ἀντιβολὴ λόγων; citatur etiam, pro ἀντιφορτολὴ, *ex* Plut. id vide,) est verbale, ab ἀντιβάλλω; V. Item 'Αντιβόλησις, expon. supplicatio, deprecatio, & ἀντιβολία, ἡ, idem; utrumque, ab ἀντιβολέω, f. ήσω; quod expon. & supplico, oro, obtecro; παρὰ τὸ ἀντίω ποδῶν βάλλεσθαι τοῦ ἱκετεύοντος; i. e. ῥίπτειν, inquit Eust. &c. V. Item 'Αντιβροντάω, expon. contra tonantem tono, obtono: Luc. *ex* ἀντὶ, & βροντάω; V.

'Αντίγεγραμμα, τὰ, expon. contrarium scriptum, contrascriptum, contraria scriptio: Item ἀντιγραφὴ, exp. ipse actus rescribendi, rescriptio; responsum quod datur per scriptum: Athen. 14. Item expon. rescriptio; id est, quasi contrascriptio, refutatio scripti: sic enim Plut. in Cæs. appellat Anticatonem Cæsaris, & ἀντιγραφὰς, in pl. appellari solitæ sunt ipsæ omnes, propter oppositiones eorum quæ objiciebantur; verbalia, ab ἀντιγράφω, quod expon. vicissim scribo ad eum qui ad me scripsit, scripto respondeo; unde etiam, ἀντιγραφεὺς, dicebatur observator coactorum; i. e. eorum qui pecuniam cogunt ad principem, aut ad rempublicam pertinentem, qui à Græcis κονδέκτορες, vulgò receptores, es, vel collectores appellantur; vel receptores particulares, & horum observatores, qui à Græcis ἀντιγραφεῖς, vocantur, & ἀντιγραφα, dicebantur eorum scripta, quasi contrascripta; omnia *ex* ἀντὶ, & γράφω. V.

'Αντιδάκνω, vicissim mordeo, remordeo: *ex* ἀντὶ, & δάκνω. V.

'Αντιδειξις, ἡ, expon. contraria demonstratio, adversa ratio; *ex* ἀντὶ, & δεῖξις, εως, ἡ; à Them. δείκνυμι, f. δείξω, &c. V.

'Αντιδεξιόομαι, vicissim dextram porrigo, est comparat. *ex* ἀντὶ, & δεξιόομαι. Vide.

'Αντιδέχομαι, vicissim accipio; *ex* ἀντὶ, & δέχομαι; V. Item 'Αντιδιάκονος, expon. vicissim ministri officio fungens, &c. V. Item 'Αντιδιαπάω, contrà permuto, muto in contrarium modum; & in pass. ἀντιδιαπάεσθαι, quidam expon. variare, in neut. signif. *ex* ἀντὶ, & διαπάω, -ομαι; V. 'Αντιδιατάπομαι, contrà statuo, seu disserno: *ex* ἀντὶ, & διατάπομαι; V. 'Αντιδιατίθημι, expon. oppono: 2 Tim. c. 2. *ex* ἀντὶ, & διατίθημι; V. 'Αντιδικάζομαι, contrà judicio contendo: *ex* ἀντὶ, & δικάζω, -ομαι, &c. V. 'Αντιδογματίζω, contraria dogmata introduco, vel tueor: *ex* ἀντὶ, & δογματίζω; V. 'Αντιδοκέω, ῶ, contrà censeo; contrariam sententiam habeo, seu in contrariâ sum opinione; *ex* ἀντὶ, & δοκέω. Vide.

'Αντίδοσις, capitur & in bonam & in malam partem: Item ἀντιδοτὸν, adject. verbalia, ab ἀντιδίδωμι; videantur ante ἀντίξεσθαι.

'Αντίζηλος, expon. æmulus, zelotypus; *ex* ἀντὶ, & ζῆλος, ὁ, ἡ; V. Item 'Αντίζυγος, oppositus, adversus, propriè, *ex* adverso respondens: *ex* ἀντὶ, & ζυγὸς, ὁ; V. 'Αντίθεος, expon. contrarius Deo, adversarius Deo: ut ἀντίθεοι μυκτῆρες; apud Hom. unde in neut. ἀντίθεον δῶμα, sed expon. & par Deo, augustus: ut ἀντίθεος Σαπηδών, apud Hom. Iliad. ζ. & ἀντίθεος ἀνὴρ, Od. ξ. i. e. divinis præditus virtutibus, &c. V.

'Αντιθεραπεύω, vicissim colo & observo, mutuâ observantiâ colo; *ex* ἀντὶ, & θεραπεύω; V. Item 'Αντιθέρμαίνω, contrà calefacio; *ex* ἀντὶ, & θερμαίνω. Vide.

'Αντιθέτιον, herba, quæ & ξάνθιον; vide Dioscor. 4. 228.

'Αντιθετικὸς, expon. habens ἀντιθέσεις, ut σχέσις ἀντιθετικὴ, status assumptivi; Hermog. Item ἀντιθέτως, adverb. ut ἀντιθέτως λέγειν, uti oratione habente ἀντίθετα; utrumque ab ἀντίθετος, q. d. contrà oppositus: ut & ἀντίθεσις, expon. contrapositio, antithesis; & in pl. αἱ ἀντιθέσεις, dicuntur oppositiones & objectiones adversariorum contrà disputantium; & dicitur etiam, ἀντίθεσις, usus antithetorum, vel oratio constans antithetis; omnia verbalia, ab ἀντιτίθημι. V.

'Αντιθέω, expon. contrà currentem curro, occurro; *ex* ἀντὶ, & θέω; V. Item 'Αντιθλίβω, expon. vicissim premo, vel contrà premo; *ex* ἀντὶ, & θλίβω. Vide.

'Αντιθύρετρος, ὁ, ἡ, ὁ καὶ ἡ, expon. vicem januæ præstans; ut ἀντιθύρετρος λίθος; apud Nonn. est ab ἀντίθυρος, januæ obversus, &c. V.

'Αντικαθέζομαι, expon. *ex* adverso sedeo, seu consideo, oppositus alicui sedeo: Item, *ex* adverso castra habeo; è regione adversarii castra metor, vel metata castra habeo; & expon. etiam *ex* adverso aciem instruo: apud Thuc. *ex* ἀντὶ, & καθέζομαι; V. Item 'Αντικαθεύδω, vicissim dormio, vel redormio; in Epigr. *ex* ἀντὶ, & καθεύδω; V. 'Αντικάθημαι, expon. idem quod ἀντικαθίσταμαι, in conspectu hostium castra metor, dicitur etiam, ἀντικάθημαι στρατόπεδον; & apud Herodor. scribitur ἀντικατήμαι, pro ἀντικάθημαι, Ionicè, *ex* ἀντὶ, & κάθημαι, &c. V. 'Αντικαθίζω, *ex* adverso sedere facio, & colloco; vel *ex* adverso sedeo, pro quo dicitur & ἀντικαθίζομαι, quod apud Herodor. etiam expon. Itatuor ad obsistendum; *ex* ἀντὶ, & καθίζω; V. 'Αντικαθίστημι, contrà statuo, adversus aliquem statuo, seu constituo, oppono: Item substituo; quasi statuo præ alio, sufficio in locum alterius: Plut. *ex* ἀντὶ, & καθίστημι. V.

'Αντικαλέω, ῶ, vicissim voco, seu invito: *ex* ἀντὶ, & καλέω; V. Item 'Αντικαρὲ, in animantibus pars ea sic dicitur, quæ ad κνίδας, medici vocant claviculas, pertinet: sive locus qui post claviculam est: Hesych. *ex* ἀντὶ, & κάρη, sive κάρα, τὸ; V. Item 'Αντικαταλλαγὴ, expon. commutatio: Item commercium, emptio, mercatio; est verbale, ab ἀντικαταλλάσσομαι, commuto, permuto, & interdum passivè, commutor: Item rependor, compensor; *ex* ἀντὶ, & καταλλάσσομαι. V.

'Αντικεκλιμένος, expon. more eorum quæ oppositæ

opposita sunt; ex opposito: unde ἀντικειμένως ἔχειν, dicuntur res aliquæ, pro oppositæ sibi esse, & adversari, est adverb. ab ἀντικείμενος, part. ab ἀντικειμαι, oppositus sum: ex adverso situs, vel positus sum; ut apud Herodian. l. 4. πρὸς ἀντικειμένῳ ἤπειρον Εὐρώπης, Europæ oppositam continentem, &c. V.

Ἀντικελεύω, contrà vel contraria, vel vicissim jubeo; ex ἀντὶ, & κελεύω; V. Item Ἀντικινέω, ῶ, contrà, ex adverso, vel contrà aliquem moveo: unde verbale, ἀντικίνησις, motus contrarius, resistentia: ex ἀντὶ, & κινέω, unde κίνησις, ἡ, &c. V.

Ἀντικλάζω, reboo, boatum, seu clangorem vicissim edo, seu contrà edo; ex ἀντὶ, & κλάζω; V. Item Ἀντίκλειδες, expon. idem quod δικλεῖδες, pro δικλίδες, à sing. δικλις, ίδος; quòd vide: ex ἀντὶ, & κλείω, unde κλεὶς, δός, &c. V.

Ἀντίκλημα, τὸ, exp. revocamen, &c. V.

Ἀντικλίνω, expon. contrà declino, & dejicio: Item ex adverso annuo; ex ἀντὶ, & κλίνω; V. Item Ἀντικολάζω, vicissim punio; vel contrà supplicio afficio: ut si loco præmii quod promeruit, aliquis puniatur; ex ἀντὶ, & κολάζω: V. Item Ἀντικολακεύω, vicissim adulor, assentando par pari refero; Plut. in Alcib. ex ἀντὶ, & κολακεύω; V. Ἀντικομίζομαι, vicissim reporto, vicissim recipio; ex ἀντὶ, & κομίζω, ομαι, &c. V.

Ἀντικορύσσομαι, oppugno, ad prælium me comparo: ex Athen. ex ἀντὶ, & κορύσσομαι; V. Item Ἀντικοσμέω, vicissim seu contrà orno, ex ἀντὶ, & κοσμέω; Vi. Ἀντιφώνημι, respondeo; Job. 11. unde verbale, ἀπόκρισις, responsio; ex ἀντὶ, & κρίνομαι. V.

Ἀντιλαβὴ, ῆς, ἡ, apprehensio, metaph. expon. & ansa reprehensionis; apud Plat. in Phædone. Item ἀντιλαβαὶ, dicuntur sententiæ quædam breves, utpote singulæ singulis hemistichiis comprehensæ, apud tragicos: Hesych. Item ἀντιλαβὲς, έως, ὁ; dicitur scuti fibula; vel uncus fibulam scuti excipiens; Hesych. omnia ab ἀντιλαμβάνω; V. Item Ἀντιλακτίζω, recalcitro, calcitrantem vicissim calcibus peto: ex ἀντὶ, & λακτίζω; V. Ἀντιλάμπω, è contrario splendeo, seu fulgeo; splendorem, seu fulgorem reflecto; unde verbale, ἀντίλαμψις, ἡ, luminis reciprocatio: Plut. ex ἀντὶ, & λάμπω, f. ψω; unde λάμψις, ἡ, &c. V. Item Ἀντλήσις, apud Athenienses, veluti πδιριδικία quædam erat; de qua vide Bud. ex authoribus de ea differentem; ex ἀντὶ, & λῆξις, ἡ; à Them. ληχάνω, &c. V.

Ἀντιλίβανος, q d. qui est ex adverso Libani montis, vel oppositus monti Libano; mons est excelsus ad septentrionem Judææ ex adverso Libani, ejus meminit Plin. l. 5. c. 20. ex ἀντὶ, & λίβανος, ὁ, mons Judææ, à λίβανος, ὁ, thus, &c. V.

Ἀντιλογίζομαι, vicissim, vel rursus cogito, ex adverso reputo; ex ἀντὶ & λογίζομαι. V.

Ἀντιμανθάνω, contrà, contraria, vel vicissim disco; ex ἀντὶ, & μανθάνω; V. Item Ἀντιμάχομαι, pugno adversus aliquem: Item repugno, adversor; ex ἀντὶ, & μάχομαι, f. μαχήσομαι, à μαχέομαι; unde & verbale, ἀντιμάχησις, ως, ἡ, repugnatio, vel depugnatio adversus aliquem, &c V.

Ἀντιμέμφομαι, vicissim queror & expostulo; ex ἀντὶ, & μέμφομαι; V. Item Ἀντιμηνίω, vicissim irascor, irascor ob illatam injuriam: Suid. ex ἀντὶ, & μηνίω; V. Ἀντιμύω, contrà perduro, permaneo resistendo; ex ἀντὶ, & μύω; V. Ἀντιμέρεια, partis untus pro alia positio, scribitur & ἀντιμέρεια; & est nomen et am figuræ apud Grammaticos, quum pars orationis una pro aliâ ponitur; ut πέζων ἦν εἰδὼς, pro εἰδήμων; ex ἀντὶ, & μέρος, εος, τὸ. V. Ἀντιμετεωρίω, in oppositi cœli umbilico fum; Plut. ex ἀντὶ, & μετεωρίω; V. Ἀντιμετάβασις, obluctatio in transitu: Plut. ex ἀντὶ, & μετάβασις; V. Ἀντιμεταβολὴ, ex adverso mutatio: ex ἀντὶ, & μεταβολὴ: V. Ἀντιμεταλαμβάνω, contrà aut vicissim participo fio, aut contrà accipio: atque inde verbale, ἀντιμετάληψις, q. d. participatio quæ vicissim fit: sed expon. etiam, commutatio, quum vices redduntur; ex ἀντὶ, & μεταλαμβάνω, unde μετάληψις, &c. V. Ἀντιμεταχειρίσασθαι, expon. contrà, seu loco alterius induo; apud Athen. l. 8. ex ἀντὶ, & μεταφιέζομαι; idem quod μεταφιέννυμι, ex μὴ, & ἀμφιέννυμι, quòd ex ἀμφὶ, & ἕω, seu ἕννυμι, &c. V. Ἀντιμεταῤῥέω, refluo: ex ἀντὶ, & μεταῤῥέω; Vi. Ἀντιμετάστασις vide cum ἀντιθίστημι. Ἀντιμέτειμι, expon. contrà ambio magistratum; ex ἀντὶ, & μέτειμι; V. Item Ἀντιμετέρχομαι, vicissim, seu contrà ambio; ex ἀντὶ, & μετέρχομαι. V.

Ἀντιμέτωπος, oppositam frontem habens; Xen. Item suarum navium frontes aliis oppositas habens; apud eund. Hell. 4. ex ἀντὶ, & μέτωπον, τὸ; V. Ἀντιμηχάνομαι, machinas machinis oppono, aut fraudes fraudibus: ex ἀντὶ, & μηχανάομαι; V. Ἀντίμιμος, expon. propriè, qui aliquem imitatur per æmulationem; ex ἀντὶ, & μῖμος, ὁ; V. Ἀντιμισθωτὴς, qui est vice mercenarii, qui pro alio mercede est conductus; Hesych. ab ἀντιμισθία, quòd expon. merces meritis respondens, &c. V. Ἀντιμολέω, obvio, vel contra aliquem eo; ex ἀντὶ & μολέω; V. Ἀντιμώλησις, apud Schol. Euryp. est ἀντιφθογγος, & ἐναντίος τῇ μολπῇ; i. e. diversi cantûs, seu contrarius in cantu; ex ἀντὶ, & μολπὴ, ἧς V. Ἀντίμορφος, contrariam, seu adversam formam reddens; Luc. ex ἀντὶ, & μορφὴ, ἡ; V. Item Ἀντιμυκτηρίζω, vicissim subsanno, seu irrideo, vicissim naso suspendo; ex ἀντὶ, & μυκτηρίζω; Vide.

Ἀντιναυπηγέομαι, expon. contrà, seu vicissim naves fabricari: Item contrà machinari in navium fabricatione & constructione: Thuc. l. 7. ex ἀντὶ, & ναυπηγέω; V. Item Ἀντινήχομαι, nato contrà, seu adversùm: Plut. ex ἀντὶ, & νήχω, -ομαι; V. Ἀντινικάω, vicissim vinco: ex ἀντὶ & νικάω; V. Ἀντινομία, ἡ, expon. legum inter se repugnantia; legum contrarietas, seu leges contrariæ; Hermog. unde Ἀντινομικὸς, pertinens ad ἀντινομίαν, seu ἀντινομίαν habens: ut ἀντινομικὸν ζήτημα; apud Plut. Symp. 9. ex ἀντὶ, & νόμος, unde νομικὸς, ὁ, &c. V. Ἀντινομοθετέω, legem fero adversùm; Plut. ex ἀντὶ, & νομοθετέω; V. Ἀντινουθετέω, vicissim admoneo: ex ἀντὶ, & νουθετέω; Vi. Item Ἀντίνωτος, oppositum tergum habens; ex ἀντὶ, & νῶτον, ὁ; V.

Ἀντίξοος, ὁ ἡ ὸν; & ἀντίξως, propriè, expon. ita positus, ut alteri commissas ei ex opposito respondeat: Item oppositus, adversus, contrarius: Aristot. Eth. 8. atque inde ἀντιξοεῖν, exponitur contrarium esse, oppositum esse: ex ἀντὶ, & Them. ξέω, cujus comp. varia desinunt in ξος, &c. V. Sic & Ἀντιξύω, vicissim scalpo, seu distringo, mutuùm scabo; ut ἂν τις ἀ ξύοντα ἀντιξύῃ, Suid. ex Soph. ex ἀντὶ, & ξύω, ab eod. Them. ξέω, &c V.

Ἄντον, expon. ex adverso, è regione; sed capitur & pro contra, adversus; adv. ab ἀντὸς: sed ἄντον, signif. etiam, lignum teres, quo circumacto texentes licium intendunt: ut Poll. docet, & sic, pro liciatorio, legitur lib. 2 Reg. c. 21. & Paral. 1. c. 11. &c. V. Item Ἀντιστατέω, idem quod ἀντιστατέω, ῶ, obsisto, resisto, reluctor, obluctor: Item obsisto, i. e. partes facio, vel coro, factiosus sum: ex Herodot. ab ἀνθίστημι, pass. ab ἀνθίστημι, &c. V. Item Ἀντιστρέφων, contraria sentiens: Hesych. ex ἀντὸς & τρέπω, cujus comp. plur. in φρων desinunt, &c. V.

Ἀντιτείνω, ῶ, idem quod ἀντιτόμαι, -ὅμαι, sto contrà, tendo adversus; ut apud Herodot. ἀντᾶμαι ἢ βάρβαρος, tendo adversus barbarum; ab ἀντὸς, ὁ, quod expon. ex adverso stans, è regione, vel ex adverso positus, qui est in conspectu: Item obvius, &c. V.

Ἀντιτηλίη, ἡ, expon. pubertas, &c. V. Item Ἀντιπαραβάλλω, expon. confero inter se, & in pass. ἀντιπαραβάλλομαι, comparor, conferor; ex ἀντὶ, & παραβάλλω, -ομαι; V. Ἀντιπαραγωγὴ, ἡ, expon. copiarum suarum copiis hostium oppositio; apud Polyb. est ab ἀντιπαράγω, quod expon. hostium exercitum captans, cum exercitu ipse adequito; apud eund. Polyb. ex ἀντὶ, & παράγω; Vide. Ἀντιπαρακλυπέω, exp. vicissim molestè à afficio, ex ἀντὶ, & παρακλυπέω, &c. V.

Ἀντιπείθω, contrà persuadeo, contrarium suadeo; unde ἀντιπειστικὸς, vim habens persuadendi contrariam, q. d. contrà persuasorius; ex ἀντὶ, & πείθω, unde πειστικὸς, &c. V. Item Ἀντιπέμπω, remitto; Plut. ut ἀντιπέμπειν ἢ φωνᾶς ἦχον; ex ἀντὶ, & πέμπω; V. Ἀντιπέρας, idem quod ἀντιπέρην, pro quo Ionice dicitur ἀντιπέρηα, ex adverso, &c. V. Item Ἀντιπέρθω, ex ulteriori parte; ex opposita regione; ex ἀντὶ, & πόρθω. V.

Ἀντιπει-

'Αντιπεριλαμβάνω, vicissim amplexor; ex ἀντὶ, & περιλαμβάνω; V. Item 'Αντιπεριπλέω, contra circumnavigo: ex ἀντὶ, & περιπλέω; V. 'Αντιπεριπάω, retraho, revoco; vocabulum est caltrense: apud Polyb. ut ὡς ἂν ἐμβεβήκῃτε εἰς τὴν ὑφ' ὑμῶν χώραν ἀντιπεριπᾶσι τοῦ ἐξιθλιυθῆναι; i. e. ut progressos retraherent; sed dicitur etiam ἀντιπεριπᾶν τοῦ λόγου; quod expon. sua verba retractare: Item ἀντιπερίπατμα, τὸ; dicitur stratagema, quum hostes alibi distinentur, vel domum revocantur ad tuendam patriam; verbale, à præc. quod ex ἀντὶ, & περιπάω. V.

'Αντιπερίστασις, in humano corpore, dicitur quum è loco superiore spiritus infrà coercetur, & vice versâ; idque fit per consensum & cognationem partium; i. e. per συμπάθειαν; ut apud Theophr. διὰ τὸν ἀντιπερίστασιν συγκαταλείπει ὑπὸ τὰ ῥιγοῦ, calore sufferveficit; quod fugatus injuria frigoris se ad ima recepit; nam antiperistasis, propriè, verbum est τῶν φυσιολόγων, pro illa coarctatione, & cohibitione, quæ præsertim fit à frigore, tum etiam à calore: Aristot. in 1. Meteor. dicitur & ἀντιπερίστησις; apud Plut. &c. V.

'Αντιπεριστρέφω, è contrario circumverto, vel circumagendo, verto in contrariam partem; Unde ἀντιπεριστροφὴ, circumactio è contrario, vel in contrariam partem; circumactio relisu facta; ex ἀντὶ, & περιστρέφω; V. Item 'Αντιπερικτύπω, comprimo, coarcto, cohibeo intrò; obnitens scil. & repellens: unde verbale, ἀντιπέρικτυπος, ejusmodi obnixus, & compressio; utrumque apud Plut. in quæst. Plat. ex ἀντὶ, & περικτυπέω. V.

'Αντιπηδάω, vicissim & ipse salio, ex ἀντὶ, & πηδάω; V. Item 'Αντιπηρόω, vicissim mutilo, vicissim oblædo partem aliquam corporis; ex ἀντὶ, & πηρόω; V. 'Αντιπίζω, vicissim premo, prementem vicissim premo; ex ἀντὶ, & πίζω; V. 'Αντιπίμπρημι, vicissim incendo, vel uro; ex ἀντὶ, & πίμπρημι; V. 'Αντιπίπτω, expon. contrà irruo: Item occurro, scil. objectioni adversarii: Item occupo, occupatione utor: Item obsisto, adversor, renitor; unde τὰ ἀντιπίπτοντα πρᾶγματα, expon. adversæ res, quasi contrà cadentes; Greg. in Jul. sed expon. etiam, intercedo; apud Plut. &c. V.

'Αντιπλέω, contrà navigo, navi occurro; ex ἀντὶ, & πλέω; V. 'Αντιπλήρω, ὰ, ὲ contrario repleo, vicissim repleo, vires exhaustas repleo: Item, suppleo quod deest; ex ἀντὶ, & πληρόω; V. 'Αντιπλήττω repercutio, referio, ex ἀντὶ, & πλήττω; V. 'Αντιπνοῦς, & ἀντίπνους, spirans adversùs, reflans; unde ἀντιπνοία, ἡ, flatus adversus, ventus contrarius; utrumque ab ἀντιπνέω, Poët. & Ionicè ἀντιπνείω, contrarium flatum emitto, contrà spiro; ut ἀντιπνείην ἀνέμοιτι; apud Phocyl. & metaph. reflo, i. e. adversus sum, &c. V. 'Αντιποθέω, vicissim desidero; ex ἀντὶ, & ποθέω; V. Item, 'Αντιποιέω, ῶ, è contrario facio, vicissim facio; par pari reddo: sed expon. & beneficium rependo; in pass. ἀντιποιέομαι, οῦμαι; expon. vendico, attribuo mihi: Item affecto, occupare contendo, assequi conor: Item capesso; ex ἀντὶ, & ποιέω, έομαι. V.

'Αντιπολιορκέω, ῶ, vicissim obsideo, obsessorem obsidione cingo, premoque; obsidio eum à quo obsidebar antea: ex ἀντὶ, & πολιορκέω; V. Item 'Αντιπολεμέω, belligero adversùs, bello lacessitus vicissim bello infesto: Thuc. l. 1. ab ἀντιπόλεμος, bellum contrà aliquem gerens, &c. V. 'Αντιπολιτεύομαι, adversor alicui in administranda republica: Item contrariam factionem sequor in republica; sed expon. & contrario modo re npublicam, seu civitatem administro, & simpl. reclamo, refragor, intercedo; undè ἀντιπολιτεία, contraria factio, propriè, in reipublicæ administratione: Plut. in Cæs. ex ἀντὶ, & πολιτεύω, -ομαι; V. 'Αντιπορεύομαι, contrà eo, vado in contrariam partem: Item metaph. resisto, refragor; ex ἀντὶ & πορεύομαι, unde & ἀντιπορος, ὁ ἡ ὸν, expon. contra gradiens, in contrariam partem tendens, &c. V. 'Αντιπορεύω, vicissim vasto: ut κτενεῖ γὰρ ἄνδρα, κἀντιπορεύσω δόμους; apud Euryp. in Troade; ex ἀντὶ, & πορθέω; V. Item 'Αντιπορμος, ὰ, ὸ ἡ ὸν; expon. è regione oppositus interjecto freto; ex ulteriore freti parte oppositus: ex ἀντὶ, & πορθμὸς, ὁ. V.

'Αντιπροξις, ἡ, expon. refragatio, resistentia, obsistentia; verbale ab ἀντιπροέομαι, vel πρω, -ομαι, q. d. contrà facio, seu contraria, in contrarium laboro & contendo, repugno, & renitor, &c. V. Item ἀντιπροβάλλομαι, contra propono & nomino designandum; unde ἀντιπροβολὴ, ἡ, comparatio, in nominando; quæ & ἀντιβολὴ, dicitur: ex ἀντὶ, & προβάλλω, -ομαι, &c. V. 'Αντιπροείμι, expon. ex adverso prodeo, seu progredior; ex ἀντὶ, & προείμι; V. 'Αντιπροκαλέομαι, ῦμαι, vicissim provoco: Item optione provoco, vicissim conditionem fero, vel offero, vicissim conditionem stipulor; unde ἀντιπρόκλησις, ἡ, mutua provocatio, stipulatio vicissim facta conditionem ferenti; ex ἀντὶ, & προκαλέομαι, unde προβόκλησις, ἡ, &c. V. 'Αντιπροσταγορδεύω, relaluto; ex ἀντὶ, & προσταγορδεύω. V.

'Αντιῤῥητεύω, expon. contra alium rhetoricor, & declamo, contrà verbigero: Item ἀντιῤῥητικὸς λόγος, dicitur oratio quâ objectionibus respondetur, oratio refutatoria, & in plur. neut. τὰ ἀντιῤῥητικὰ, libri Josephi contrà Appionem sic dicti; utrumque ab ἀντιῤῥησις, quod expon. responsio contradicens alicui, & repugnans: Item refutatio, &c. V. Item 'Αντιῤῥινον; vide suprà ἀναῤῥινον, Item 'Αντιῤῥοπος, ὰ, ὸ ἡ ὸν; propriè, de rebus dicitur quæ in trutina penduntur, seu pendi possunt, metaphoricè autem de aliis: ut ἀντιῤῥοπος συμμαχία, apud Dem. & τὸ ἀντιῤῥόπον, exponitur æquilibrium, seu æquilibritas, &c. V. in ἀντιῤῥέπω.

'Αντισημαίνω, contrà significo, significationem do in contrarium: Item prodigium emitto, contrarium & adversum futuri præsagium edo; Paus. in Phoc. ex ἀντὶ, & σημαίνω; V. Item 'Αντισκάπτω, expon. vicissim dicteriis mordacibus incesso: ex ἀντὶ, & σκάπτω; Vi. 'Αντισοφίζομαι, sophismatis certo contrà, sophismatis contrà Sophistam & argutatorem ago: unde ἀντισοφιστὴς, qui sophismatis certat contra: Item qui ingeniosis commentis utitur ad aliquid evertendum: qui sapienter oppugnat; ex ἀντὶ, & σοφίζομαι, unde σοφιστὴς, ὁ, &c. V. 'Αντισπάω, in contrariam partem traho, seu vello, in diversum abstraho, vel averto, & metaph. contrarius sum, repugno refragor; atque inde verbalia, ἀντίσπασις, ἡ, & ἀντίσπασμα, τὸ, tractio in contrariam partem, abstractio in diversum: Item, idem quod ἀντιπερίσπασμα; id vide; sic & ἀντίσπαστος, ὁ ἡ ὸν, in contrarium abstractus: Item contra nitens, est & pedis nomen apud Gramm. quatuor constans syllabis, primâ scil. & ultimâ brevi, secundâ & tertiâ longis; unde ἀντισπαστικὸν μέτρον, constans ex pedibus antispastis: itidem ab eod. ἀντισπάω, quod ex ἀντὶ, & σπάω, &c. V.

'Αντιστάτης, ὁ, reluctator, &c. atque inde ἀντιστατέω, ῶ, obsisto, resisto, reluctor, obluctor: Item obsisto, i. e. partes facio, seu cogo, factiosus sum; utrumque ab ἀνθίστημι, pass. ab ἀνθίστημι, quod ex ἀντὶ, & ἵστημι, &c. V. Item 'Αντιστηρίζω, contrà fulcio, protego quasi fulciendo; Psal. 37. Unde verbale ἀντιστήριγμα, fulcimentum, seu firmamentum adversus quippiam; sed expon. & protectio; Psal. 17. ex ἀντὶ, & στηρίζω; unde στήριγμα, τὸ, &c. V. 'Αντιστρατεύω, -ομαι, signif. expeditionem suscipio adversus aliquem, bellum infero alicui, & general. adversor; ex ἀντὶ, & στρατεύω, -ομαι; V. 'Αντιστρέπτωρ, ὰ, ὸ, qui est loco imperatoris, vicem gerens imperatoris; proprætor, legatus prætoris seu consulis: Item contratriæ partis imperator, hostium imperator: Thuc. & Plut. unde ἀντιστρατήγω, ῶ; vicem, seu locum imperatoris obtineo: Item sum hostium imperator; ex ἀντὶ & στρατηγὸς, unde στρατηγέω, ῶ, &c. V. Item 'Αντιστρατοπεδεύω, seu -ομαι, ex adverso castra meto, seu habeo: ex ἀντὶ & στρατοπεδεύω. V.

'Αντισυμφωνέω, expon. vicissim consentio; ex ἀντὶ, & συμφωνέω; Vi. Item 'Αντισφαλίζω, è contrario firmo, seu munio, aut corroboro, obfirmo, & in pass. ἀντισφαλίζομαι, è contrario firmor; Item obnitor: Item è contrario affirmo, seu affevero, vel contrà contendo; apud Thuc. l. 3. ex ἀντὶ, & ἰσχυρίζω, -ομαι, &c. V. Item 'Αντισώζω, expon. obnitor viribus, seu contrà nitor, reluctor, resisto, quasi vires viribus opponendo; ex ἀντὶ, & ἰσχύω; V. Item 'Αντισχω, -ομαι, exp. teneo ante, oppono; Od. χ. est pro ἀντέχω; seu ex ἀντὶ, & ἴσχω, pro Them ἴχω, &c. V.

'Αντισώζω, vicissim servo: Item instauro; ex ἀντὶ & σώζω. V.

'Αντιτάλαντος, expon. qui paris est ponderis, æquilibrium faciens, & metaph. qui paris est momenti, aut ponderis: Item general. æqualis; atque inde, ἀντιταλαντεύω,

παλαίνω, rependo, æquali pondere tribuo : ex ἀντὶ, & πάλαντον, τὸ ; unde πάλαντος, &c. Vide Item Ἀντάπαγμα, ἀνταπάκτισις, &c. verbalia, ab ἀντιτύπτομαι, ubi vide. Ἀνταπαρέπω, exp. contrà turbo ; ex ἀντὶ & παρέπω ; V. Ἀντίτασις, ἡ ; reluctatio, reſiſtentia ; verbale, ab Ἀντιτείνω, in contrariam partem tendo, ſeu traho ; interdum viciſſim tendo, obtendo, oppono : Item neutral. renitor, repugno, refragor, non aſſentior ; ut apud Eurip. in Herc. fur. πῶ δ' ἀναγκάζῃς ὧδε ἀντιτείνει σκοπὸν ἡμῖν βέστον, i. e, qui renititur moribus neceſſario uſurpandis & ἀντιτείνασθαι ἐδέν ; Item exp. etiam oppoſitus ſum ; apud Plut. in Themiſt. ex ἀντὶ, & τείνω. Vide.

Ἀντιτειχίζω, contrà mœnibus munio, & general. contrà munio, munitionem oppono ; unde ἀντιτείχισμα, τὸ, munitio, alteri oppoſita : Athen. l. 13. ex ἀντὶ & τειχίζω, unde τείχισμα, τὸ &c. V. Item Ἀντιτέμνω, auxilior, propriè dato pharmaco opem fero : Euryp. ex ἀντὶ, & τέμνω ; V. Ἀντιτέρπω, viciſſim delecto, viciſſim delectationem affero : Plut. de fort. Alex. ex ἀντὶ, & τέρπω ; V. Ἀντιτίθημι, contrà ſeu ex adverſo pono, oppono : Item confero, comparo ; quæ enim conferuntur inter ſe veluti ex adverſo ponuntur : Item idem quod ἀντιθέτως λέγω ; per antitheta loquor, & ſimpl. pono ; ut Levit. 14. ἀλλοθήσεται λίθους ἀντὶ τῶν λίθων, lapides ponent loco lapidum ; ex ἀντὶ & τίθημι ; V. Ἀντίτιμάω, -άομαι, viciſſim honoro : Item contrà æſtimo ; unde verbalia, ἀντίτιμος, & ἀντίτιμησις, æſtimatio litis quam reus actoris æſtimationi opponit ; multa quam reus ſibi contra actorem ſtatuit ; ex ἀντὶ, & τιμάω, -ομαι ; unde τίμημα, & τίμησις, &c. V. Item Ἀντίτιμος, viciſſim punio, ſeu ulciſcor, viciſſim pœnas luo : Soph. unde verbale, ἀντίτισις, mutua pœnæ luitio : Item ἀντίτιμος, ὁ, ἡ, ἡ, expon. quem aliquis ἀντιτίει, & ἀντίτιμα, τὰ ; dicuntur quæ aliquis loco multæ perſolvit : Heſych. & ἀντίτιτος, viciſſim punitus, viciſſim pœnam paſſus : Item ἀντιτίνω, viciſſim luo, viciſſim pendo ; omnia ab ἀντίτινω, quod ex ἀντὶ, & τίνω, &c. V.

Ἀντιτιμωρέω, viciſſim punio, pœnas repoſco ; ex ἀντὶ, & τιμωρέω ; V. Item Ἀντιτολμάω, contra audeo, adverſor alicui ſumptâ audaciâ, audaciter obſiſto ; Thuc. l. 7. ex ἀντὶ & τολμάω ; V. Ἀντιτρέφω, viciſſim alo, alimenta reddo ; ex ἀντὶ, & τρέφω ; V. Item Ἀντιτρέχω, curro contrà, ſeu in contrariam partem ; ex ἀντὶ, & τρέχω ; V. Ἀντυπλὴ, per epentheſin ſyllabæ pro ἀντλή. V.

Ἀντυχάνω, viciſſim adipiſcor, aſſequor, conſequor, vel nanciſcor ; ut ποίαν ἀντυχοῦσι θεῶν πάρεξ, talia viciſſim conſequuntur à diis ; ex ἀντὶ & τυχάνω. Vide.

Ἀντίφασις, ἡ, contradictio, & ἀντιφατικὸς, contradictorius : ut ἀντιφατικὸς λόγος ; apud Ariſtotel. verbalia, ab Ἀντίφημι, contradico, refragor, nego ; ex ἀντὶ, & φημὶ, pro Them. φάω, dico, &c. V. Item Ἀντιφέρω, refero, vel reddo ; unde ἀντίσπαμμα, Heſych. expon. ἀντιδώρημα, ex ἀντὶ, & φέρω ; V.

Ἀντιφυλάσσω, ſeu -ττω, viciſſim cuſtodio, ſeu obſervo ; & in paſſ. -άττομαι, viciſſim caveo : ut ἡμεῖς, ὁρῶντες ταῦτα, ἀντιφυλαττόμεθα ; Xen. Anab. l. 2. ex ἀντὶ, & φυλάσσω, άττω, -ομαι, &c. Vide.

Ἀντλία, ας, ἡ, à Bud. expon. miniſterium & pœna exhauriendæ ſentinæ ; ut εἰς ἀντλίαν καταδικασθῆναι ; apud Artemid. à Th. ἄντλος, unde ἀντλεῖν, quod metaph. expon. exhaurire laborem, exantlare, quod vulgò, perperàm exanclare dicitur.

Ἀπλοικτείρω, idem quod ἀντοικτίζω, viciſſim miſeror, ſeu commiſeror ; ex ἀντὶ, & οἰκτείρω ; V. Item Ἀντόλιος, orientalis ; unde ἀντολίη, interdum ſubſtantivè uſurpatur pro ἀνατολὴ, in Epigram. l. 5. &c. hæc vide. Item Ἄντομαι, eſt paſſ. ab & magis in uſu quàm act. ἄντω ; id vide.

Ἀντρεὰς, άδος, ἡ, expon. quæ libenter in antris verſatur ; Suid. à Them. ἄντρον, τὸ, unde & ἀντρέτης, idem quod ἀντρῶδες, & ἀντρόδης, cavernoſus, &c. V.

Ἀντυγατὸς, ὁ, ὁν, expon. colligatus, alligatus, in modum τοῦ ἀντύγου ; à Them. ἀντύσσω, ξω ; quod interdum, pro toto ponitur curru, & in circumferentiæ ſignif. ad varia transfertur ; dicitur enim, ἀντυξ ἀσπίδος, orbis clypei : Il. ζ. & ἀντυγι μηρῶν, in Epigram. occurrit, pro circumferentia, ſeu ambitu, vel rotunditate femorum ; ſic & ἐρανὸς ἀντυξ, ſicut & ἐρανὸς ἁλὶς, axis cœli : Item temporis ἄντυγα, dixit Nonnus, quaſi gyrum temporis, ſeu circulum, quod tempus circumagi & circumvolvi videatur, &c. V.

Ἀντῳδὴ, cantus quo alteri occinitur, cantus alteri reſpondens : Item ἀντῳδὸς, qui cantu mutuo reſpondet, qui occinit ; Suid ex Epigram. utrumque, ab ἀντάδω, ſive ex ἀντὶ, & ᾠδὴ, ἡ, ſeu ᾠδὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀντωμοσία, cum o. penult. & ω. antepenult. eſt verbale, ab ἀντομνύω, vel ab ἀντομόω, &c. V.

Ἀνυπεύθυνος, ita ut cauſæ dicendæ obnoxius non ſis : Item cum libertate, qualis eſt eorum qui legibus ſoluti ſunt ; eſt adverb. ab ἀνυπεύθυνως ; V. Sic & Ἀνυπόδικος, qui juri obnoxius non eſt, ſeu qui juri non congruit : ex α priv. & ὑπόδικος, ὁ ; V. Item Ἀνυποίστως, ita ut ſufferri & tolerari non poſſit, intolerabiliter : Poll. eſt adv. ab ἀνύποιστος, qui ſufferri nequit ; ex α priv. & ὑποιστὸς, &c. V.

Ἀνυπόσκολος, expon. non prævaricans ; qui in dicendo nihil timet, aut veretur, quî liberè loquitur ; unde adverb. ἀνυποσκόλως, ſine prævaricatione, nihil remittendo, &c. V. Item Ἀνύποτμος, metaph. eſt non infidus & ſubdolus, & eſt comp. ex α priv. & ὕποτμος, &c. V.

Ἀνώγεον, vel ἀνωγεὰν, τὸ, expon. ὑπερῷον, Marc. 14. & Luc. 22. dictum ſic volunt, tanquam partem domus non infimam, ſed ſupra ſolum eminentem, quod veteres in ſuperiori ædium parte cibum ſumerent, quidem vero ſic ſcribunt vocatum, quòd ſubductio ſit à ſolo : ab ἀνωγαῖος, &c. V.

Ἀνωδοὶ, οἱ, expon. non oſcines oves : Ariſtot. Hiſt. An. l. 1. ſed legitur & τὰ ἀνῳδικὰ, pro eod. ex α priv. & ᾠδὴ, ἡ, ſeu ᾠδὸς, ὁ, &c. V.

Ἀνωνόμαστος, ος, ὁ ἡ ὅν, expon. non nominatus, nomen non habens : ex α priv. & ὀνομαστὸς, ὁ ; V. Item Ἀνωνυμεί, & & ἀνώνυμος, abſque nomine : Item ignobiliter, ab que celebritate, adv. ab ἀνώνυμος. V.

Ἀναφέλεια, ἡ, contrarium τῇ ὠφελείᾳ ; Laert. Item ἀνωφέλητος, non adjutus, nullo commodo affectus ; ex α priv. & ὠφήϊω, f. ήσω, unde ὠφέλεια, ἡ ; Item ἀνωφελῶς, inutiliter, nullo commodo, eſt adv. ab ἀνωφελὴς, inutilis ; quod itidem, ex α priv. & ὠφήϊω, &c. V.

Ἀνώορος, idem quod ἀνωφερὴς ; id V.

Ἀξιέπαινος, vel ἀξιεπαίνετος, laude dignus, laudabilis, prædicandus, commendabilis : ex ἄξιος, & ἔπαινος, unde ἐπαινέω, & ἐπαίνετος, &c. V. Item Ἀξιεπιθύμητος, expon. dignus qui expetatur ; ex ἄξιος, & ἐπιθύμητος ; V. Item Ἄξιέρξος, amari dignus : ex ἄξιος, & ἔρεξος, ὁ ; V. Sic dicitur τέκνα ἀξίερξα ; apud Xen.

Ἀξινομαντεία, vel ἀξινομαντία, expon. divinatio per ſecurim, ſeu aſciam ; Plin. 36. c. 19, &c. V.

Ἀξιοθαύμαστος, admiratione dignus, ex ἄξιος, & θαυμαστὸς, ὁ ; V. Item Ἀξιόθρηνος, ος, ὁ ἡ ὅν, luctu ſeu lamentatione dignus, five dignus qui lugeatur : Euryp. ex ἄξιος, & θρῆνος, ὁ ; V. Ἀξιοκοινώνητος, dignus qui cum communicemus, dignus cujus conſortium & ſocietatem expetamus : ex ἄξιος, & κοινωνέω, ῶ, f. ήσω, &c. V. Ἀξιομίσητος, odio dignus ; ex ἄξιος, & μισητὸς, ὁ ; V. Item Ἀξιομνημόνευτος, dignus commemorari ne, memorabilis : Xen Hell. 4. ex ἄξιος, & μνημονέω ; V. Ἀξιόομαι, dignus habeor, paſſ. ab act. ἀξιόω ; ubi id vide.

Ἀξιοπενθὴς, ής, ὁ ἡ ὅν, dignus luctu ; ex ἄξιος, & πένθος, τὸ ; V. Item Ἀξιοπίστως, eſt adv. fideliter, cum fide ſufficiente ; unde in Pandect. ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, expon. idoneis ſponſoribus cavere ; ab ἀξιόπιστος, dignus cui credatur ; ſed expon. & ἱκανὸς, & ἀρκῶν, idoneus, ſufficiens ; unde & ἀξιοπιστία, expon. fidei ſufficientia, ſeu fides idonea ; omnia ex ἄξιος, & πιστὸς, &c. V.

Ἀξιοφίλητος, dignus qui ametur, ex ἄξιος, & φιλητὸς, ὁ. V.

Ἀξιόω, ῶ, exp. dignum eſſe cenſeo, & ſæpius cum inf. pro æquum eſſe cenſeo : Item operæ pretium eſſe exiſtimo : Item peto, poſtulo, & interdum exiſtimo, puto : ut & pro δοξάζω ἠ δοκιμάζω, & quaſi axioma conſtituo ; apud Ariſtot. &c. V.

Ἀξιωματικῶς, expon. cum authoritate, cum dignitate : Item apud dialecticos, ἀξιωματικῶς τι λέγειν, expon. aliquid ut axioma ponere, quod vulgò dicunt aliquid pro una maxima ponere, eſt adverb. ab ἀξιωματικὸς, habens authoritatem : Item plenus majeſtatis, dignatione & majeſtate venerandus ; dignitate oris præditus : cujus neut. τὸ, ἀξιωματικὸν,

ἀξιωματικὴν, substantivè ponitur pro amplitudine & dignitate, & in pl. masc. ἀξιωματικοὶ, dicuntur qui in dignitatibus sunt constituti: Bud. ex Pand. ab ἀξίωμα, ατος, τὸ; quod expon. & enuntiatio, &c. V. in Th. ἀξιῶ, ubi etiam, vide Ἀξίωσις, ἡ, verbale, ab ἀξιόω.

Ἄξω, expon. idem quod ἄξεις, qui radendo scalpendoque politus non est, in Epigr. ex α priv. & ξέω, cujus comp. varia desinunt in ξύσις.

Ἄξων, axis rotæ; expon. etiam spondylorum secundus qui est immobilis; Pol. & apud Achenienses; Ἄξονες, erant axes ligneæ in quibus leges Solonis erant inciſæ: Bud. in comm. Item in Solomonis Proverbiis, legitur pro tramite & orbita; dicitur autem, ab ἄξαι, a, i. inf. verbi ἄγω, &c. V.

Ἄόζει, & ἀόζει, vide cum ἀοξία.

Ἀόπλῳ, idem quod ἀνοπλῳ, id V.

ΑΟΡ, τὸ, ensis; ponitur inter themata: Item ἄορες, dicuntur Hesych. γυμνῖται; Item tripodes quidam; Od. ρ. scil. ἔχοντες ὧπα, οἷς ὧν αἱρεσθαι οὐδαμῶ; Etym.

Ἀορτὴ, ἡ, dicitur arteria omnium maxima, quæ ex sinistro cordis ventriculo exoritur, & spiritum vitalem in totum animantis corpus, defert, nativumque calorem per diastolen & systolen temperat, sic appellata fuit, quòd ἀορτὴ, significet ἀγγεῖον, i. e. vas est enim sanguinis conceptaculum, ut scribit Aristot. Item ἀορταὶ, sunt etiam vestium conditoria, & arculæ; i. e. χηλοὶ, κιβωτοὶ, κίστη; Poll.

Ἀπαγγέλλω, expon. idem quod ἀναγγέλλω; V. Item renuntio, ut legati faciunt à legatione redeuntes: Plut. & pro denuntio; ut ἀπαγγέλλω σοι ἀγῶνα, denuntio tibi litem: Item pronuntio, enuntio, i. e. cœptum mentis eloquor: Item memoriter recito: Bud. ex Synes. &c. V.

Ἀπαγριοῖζομαι, ad mores rusticos redigor; est pass. ab ἀπαγριοίζω; V. utrumque ab ἀπαγρίοω, sylvestre reddo; unde ἀπαγρίωσις, expon. ipsa actio, quâ aliquid sylvestrescit, mutatio in sylvestrem naturam; ex ἀπὸ & ἀγριόω, &c. Vide.

Ἀπαχθάνω, idem quod ἀπαχθνίζω, & ἀπαίχω, &c. V.

Ἀπαιδεύτως, ineruditè, indoctè, imperitè; est adv. ab ἀπαίδευτος; quod ab ἀπαιδευσία, ἡ; quæ inest ei qui non est doctus, seu eruditus, &c. V.

Ἀπαίρομαι, auferor; ut ὅταν ἀπαρθῇ, ἀπ' αὐτῆν ὁ νυμφίος; apud Evangelistas: est pass. ab ἀπαίρω, quod expon. proficiscor navi, solvo; & aliquando simpl. abeo, proficiscor: Item interdum ἀπαίρω τὸν ναῦν, dicitur, ut Lat. solvo navem: Item aufero, detraho, &c. V.

Ἀπαιώρησις, expon. suspensio, quâ aliquid suspenditur, & dependere finitur; verbale, ab ἀπαιωρέω, ἤσω, in sublimi protendor, vel pendeo, suspensus sum, &c. V. Item Ἀπαλοξέω, ῶ; idem quod ἀπαλέξω, -ομαι. Vide.

Ἀπάλμαγη, ης, ἡ, expon. discessus, migratio; ut ἀπάλμαγὴ ποιεῖσθαι, migrare, solum vertere, & τὴν βίᾳ ἀπάλμαγὴν, discessus è vita; quòd & τῆν ζῆν ἀπάλμαγὴν, dicitur à Plat. Item liberatio, exitus: apud Isocr. verbale, ab ἀπαλλάσσω; V. Item Ἀπαλλακτικῶς, q. d. liberatoriè, absolutoriè, est adv. ab ἀπαλλάκτικος, absolutorius; ut & ἀπάλλαξις, idem quod ἀπάλλαγὴ, & ἀπαλλαξέως, expon. liberari cupio: Itidem, ab cod. ἀπαλλάττω, f. ἄξω; quod interdum ponitur pro ἀπαλλάπομαι, evado, defungor, liberor, & aliquando exp. intereo, morior, &c. V.

Ἀπαλόχεως, ατος, ὁ ἡ, idem quod ἀπαλόχρως, qui tenera seu delicatâ est cute, &c. V. Item ἀπαμάω, ῶ; vel potius ἀπαμάομαι, ῶμαι, demeto; ex ἀπὸ, & ἀμάω, V. Ἀπαμβλόω, obtundo, hebeto: Item abortior, abortivum facio: ex ἀπὸ, & ἀμβλόω. V.

Ἀπαμείρω, expon. partem, seu portionem suam alicui aufero, privo; idem quod ἀμείρω; sed expon. & contrariâ signif. imperitor; sic in pass. -ομαι, priror: Item privo: Item imperitor; ex ἀπὸ, & μείρω, vel ἀμείρω. V.

Ἀπανίστημι, excito aliquem, vel exurgere facio: Item erigo ad vitam; sed expon. etiam, submoveo, sedibus pello; & apud Herodot. in Thalia, ἀπανιστάναι τῶν ἑστιατόρων, expon. abducere exercitum, & in pass. ἀπανίστασθαι, surgo ex aliquo loco, exurgo: ut τὸ κλίνος ἀπανισταμένους, de lecto surgentes: Item sedibus pellor, emigro, commigro; sed ex Reg. l. 1. c. 4. ἀπανίστησε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς; expon. caligaverant oculi ejus: ex ἀπὸ, & ἀνίστημι, -αμαι, &c. V.

Ἀπαντίζω, unde συναπαντίζω, concurro; ex ἀπὸ, vel ex συὶ, ἀπὸ, & ἀντίζω, inusit. pro ἀντάω, vel ἀντάω, &c. V.

Ἀπαρακάλυπτος, non obtectus, non occultatus, manifestus: ex α priv. & παρακαλύπτω; Vi. Item Ἀπαρθμάκητος, absque ulla differentia, similiter per omnia, est adv. ab ἀπαραλλάκτως, non evarians; ut ἡ ἀπαραλλάκτως εἰκὼν, Christus dicitur, apud Greg. atque inde etiam, ἀπαραθμάξια, expon. non mutari, immutabilitas, constantia, &c. V. Item Ἀπαραθμήτως, ita ut non decipiaris, vel decipi possis, est adv. ab ἀπαραλόγιστος, qui decipi nequit; Item activè, non decipens, non confictus ad decipiendum; ex α priv. & παραλόγιστος, ὁ, &c. V. Item Ἀπαραμυθήτως, ita ut flecti verbis nequeat: Item insolabiliter; est adv. ab ἀπαραμυθητος, solatium non admittens: Item ἀπαραμύθητον, τὸ, dicitur id in quo figura illa, quæ παραμυθία, dicitur non adhibetur; hæc autem figura orationis est, molliens quod asperiùs dictum est: Hermog. nam παραμυθία, exp. & demulcentia &c. V.

Ἀπαραποίητος, non adulteratè, germanè, genuinè, est adv. ab ἀπαραποίητος; V. Item ἀπαρατήρητος, non observatus, vel qui observari nequit, unde adv. ἀπαρατηρήτως, ita ut observari nequeat: ex α priv. & παρατηρέω, f. ήσω, &c. V. Item Ἀπαραχωρήτως, ὁ, ὁ, expon. pertinax, nihil cedens, &c. V.

Ἀπαργία, ἡ, apargia, herba, inter δηλητήρια numeratur; apud Theophr. Pl. l. 7. c. 9.

Ἀπάρεος, ος, ὁ ἡ, expon. ingratus, injucundus, talis ut placere non possit; ab ἀπαρέσκω, non placeo, improbor, in pass. ἀπαρέσκομαι, agrè, vel implacidè fero: Item improbo, cum dat. & placo, demereor, cum acc. Il. τ. ex ἀπὸ, priv. & ἄρεσκω, -ομαι, unde ἀρεσὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀπαρηγόρητος, expon. insolabiliter, est adv. ab ἀπαρηγόρητος, qui consolatione flecti non potest; ex α priv. & παρηγόρητος, &c. V.

Ἀπαρθένευτος, non devirginata, pura & intacta: Item non decens virginem, à virgine alienus, vel non decorus virgini, ab ἀπαρθενεύω, non congruo virginibus: ex α priv. & παρθενεύω; V. Item Ἀπαριθμέω, ῶ, pernumero, percenseo; vel simpl. numero, enumero, recenseo; unde verbale, ἀπαρίθμησις, numeratio, enumeratio, recensio, ex ἀπὸ, & ἀριθμέω. V.

Ἀπαρρησίαστος, sine libertate loquendi, sine libera oratione, est adv. ab ἀπαρρησίαστος; V. Item Ἀπάρτησις, εως, ἡ, expon. appendix; verbale ab ἀπαρτάω, pro ἀπαρτάω, f. ήσω, &c. V. Item Ἀπασὶ, jejunè, & ἀπασία, ἡ, jejunium; utrumque ab ἄπας; V. Item Ἀπασεράπω, exp. fulguro, coruſco, vel circumquaque fulguro, neutrum; sed interdum activum fit, sicut ἀπολάμπω, fulgorem ejaculor, &c. V.

Ἀπασχολέω, exp. negotium facessens avoco, & simpl. impedio, occupo, &c. V. Item Ἀπάτησις, deceptio, fallacia; idem quod ἀπάτημα, impostura, &c. & ab eod. Th. ἀπατάω; Item ἀπατηλὸς, exp. fallax, deceptorius, fraudulentus, dolosus; itidem, ab eod. &c. V.

Ἀπατήρια, τὰ, expon. fallaciarum solemnitas, inquit Bud. V. Suid. & Schol. Aristoph. à Th. ἀπατάω. V.

Ἀπαύλια, τὰ, exp. dies quo sponsus apud socerum seorsum à sponsa pernoctat: Item dona quæ sponsæ dantur; teste Pol. sed Acron dicit fuisse diem, quo nupta ad parentes redire solebat: Item ἀπαυλισίημα χλανὶς; apud Poll. exp. quam sponsa mittit ad sponsum eo die qui ἀπαύλια dicitur, ab ἀπαυλίζομαι, à Th. αὐλὴ, unde αὐλίζομαι, &c. V.

Ἀπαυρέω, eripio, quidam ab αὖρα, deducunt, ut sonet ἀνάπνευσιν ἀφαιρεῖσθαι, alii ab αἶρω, &c. V.

Ἀπεγνωκότως, exp. desperatè, per desperationem ut ἀπεγνωκότως ἔχειν, in desperationem adductum esse, spem omnem abjicere. &c. V. ἀπεγνώκως.

Ἀπειραχῶς, est adv. idem quod ἀπειρέκως, ab ἄπειρος, infinitus, quod ex α priv. & πέρας, ατος, &c. V.

Ἀπειρίνης, vincend. imperitus, vel qui victoriam nondum expertus est, ex ἀπείρων, & νίκη, ἡ, &c. V.

Ἀπελπισμὸς, ὁ, desperatio, verbale ab ἀπελπίζω, f. ίσω, despero, cum genit. ut ἀπελπίζω τῶ τυχάνειν τ' ἐσομένης, & cum acc. ut ἀπελπίζειν τ' νοσοῦντα, omnem de ægroto spem abjicere, & ταῦτα ἀπελπίζειν, de his desperare, vel hæc desperare, & interdum signif. desperare facio, in desperationem adduco: Item spero ex aliquo, vel spero alicunde, ut Luc. 6. ἧ δανείζετε, ἐξ ὧν ἀπελπίζοντες, i. e. nihil inde sperantes, &c. V.

Ἀπέπαλθον, est comp. ex α priv. & πέπαλνα, f. ανῶ, pass. πεπάλνομαι, excoquor, &c. Sic etiam ἀπέπειρον, est comp. ex α priv. & πέπειρος, ὁ, ἡ; idem

quod πίπων, ονος, coctus, &c. Vide.

'Απεκμέριτος, exponitur qui nullas animo curas versat, inconfideratus, &c. Vide.

'Απελίκτος, expon. non volubilis, &c. Item ἀπέλικτος, idem, vel non revertens; utrumque ex α priv. & πέλικτος, f. πλω, unde πέλεξαι, ή, &c. V.

'Απεχέω, expon. diffeuo: Il. θ. ex ἀπὸ, & ἐχέω, &c. V.

'Απευκλαῶ, idem eſt quod ἀπδυκλῶ, abominandus, &c. cujus neut. ἀπθυκτον, exponitur id quod deprecamur, &c. Vide.

'Απδύχομαι, vide in ἀπδυκτος: Item 'Απεχόμαι, idem quod ἀπεχθάνομαι, in odium, & offenſionem incurro, &c. V. etiam in ἀπεχθηλικὸς, poſt quod vide etiam ἀπηχάω.

'Απεχθῶς, expon. invisè, odiosè: ut ἀπεχθῶς ἔχων, vel διακείμενος πρός τινα; expon. qui odit, perosus, exosus, nam eſt adv. ab ἀπεχθὴς, odioſus, &c. Vide.

'Απέχω, expon. abſtineo: Il. α. ſed exp. & averto; Odyſſ. ο. vel ut alii retraho, ſeu abſtraho; & apud Plut. de def. Orac. οὐδὲν ἀπέχῃ, ſequente infin. expon. nihil prohibet quin: Item diſto, id eſt, abſum: Xen. & diſto, i. e. differo: Herodian. Item recipio, reporto: Plut. &c. V.

'Απλοῦν, ῆ, expon. vehiculum mulare, quod muli juncti trahebant: ut Pauſan. docet; Homerus quoque eam vocat ἡμιονείῳ ἅμαξαν; Od. ζ. unde ἀπλοῦνον ἀγῶνισμα, dictum fuit certamen quod fit τῇ ἀπλοῦν, &c. V.

'Απίνυτος, expon. amens, qui deſipit; unde adv. ἀπινύτως, amenter, deſipienter; utrumque ab ἀπινύω, vel ex α priv. & πινυτὸς, unde πινυτῶς, à πινύω, unde πινύω, &c. V.

'Απλητος, pro ἄπλυτος, expon. qui non impleri poteſt, &c. V. ἄπλετος, & ἀπλετέα.

'Απλοΐζομαι, expon. ſimplicem & candidum me exhibeo, ſimplicate utor: Xen. ab ἁπλοῦς, ἰδος; vel à Th. ἁπλόος, &c. V.

'Αποδειπνέω, ῶ, cœnam finio: Athen. l. 14. ab ἀπόδειπνος; id vide.

'Απόδειπνος, excorio, eſt comp. ex ἀπὸ, & δέρω; idem à Them. δέρας, ατος, τὸ, &c. V.

'Αποδιδρασκιλάδα, nomen luſus puerilis ab aufugiendo ei impoſitum; in eo enim luſu, puerorum unus, clauſis oculis, connivet, dum cæteri abſiſtunt & ſubterfugiunt: Poll. lib. 9. ab ἀποδιδράσκω, ex ἀπὸ, & διδράσκω, &c. Vide.

'Απόειμι, dicitur Poëticè pro ἄπειμι, abſum, &c. V. Item 'Αποζέομαι, fervefio; unde ἀποζεσθεὶς, fervefactus, eſt paſſ. ab ἐξ. ἀποζέω, fervefacio: ex ἀπὸ & ζέω, &c. V.

'Αποθετος, exp. repoſititius, qui reponi & recondi ſolet in apothecis: ut καρπὸς ἀποθετος; Poll. l. 1. Item repoſitus, reconditus; Plut. atque inde ἀποθέτει, οἱ, vel οἱ; in Laconico agro prope Taygeticum montem, (qui Spartam terræ motu oppreſſit,) erat locus quidam præruptus & profundus, in quo exponebant partus informes & degeneres: Plut. in Lyc. Item ἀποθετικὸς, expon. deponendi vim habens, deponens: ut ἀποθετικὰ ῥήματα; apud Gramm. deponentia verba, & ἀποθετικὸν ἐπίῤῥημα, adverbium deponendi, id eſt, concedendi; quum conceditur, & quaſi deponitur id quod nil obſtat; ut ἔστω; Gaza l. 4. omnia ab ἀποτίθημι. Vide.

'Αποθλείωσις, ἡ, efferatio, feritas verbale, ab ἀποθλειόω; V. Item 'Αποθλιμμα, τὸ, expon. ſuccus expreſſus, & ἀποθλιψις, ἡ, eliſio, expreſſio: Item afflictio, calamitas; verbalia ab ἀποθλίβω, exprimo: Item elido, & interdum ſignif. affligo vehementer, &c. V.

'Αποθρασσόομαι, audax fio, &c. ex ἀπὸ, & θρασσόομαι, id vide: Item 'Αποθρύω, confringo, effringo, perfringo, ciſrumpo; unde ἀπόθρυσις, εως, ἡ, fractura, perfractio; Item friatura, & comminutio; apud Ariſtot. ex ἀπὸ, & θραύω, fut. σω, &c. V. Item 'Αποθρηνέω, ῶ, vehementer lugeo, ſeu lamentor; ex ἀπὸ, & θρηνέω; V. Item 'Αποθρύπτω, frango deliciis & luxu: ex ἀπὸ, & θρύπτω. V.

'Αποθυμάω, ῶ, evaporo, exhalo, vel odorem cieo; unde verbale, ἀποθυμίασις, evaporatio, exhalatio; Plut. ex ὀπὶ, & θυμάω, unde θυμίασις, ἡ, &c. V. Item 'Αποθυέω, ῶ, excludo, foras ejicio: Heſych. ex ἀπὸ, & θυέω; V. Item 'Αποθυσάνιον, τὸ, dicebatur genus quoddam poculi, ſic dictum, vel quod aliquem uſum haberet ἐν τῇ θυσίᾳ, vel à nomine θύσωνος, ὁ; vel θύσανον, τὸ, &c. V. Item 'Αποθύω, expon. polluceo, in ſacrificia abſumo: Item dico, conſecro; ex ἀπὸ, & θύω, &c. V.

'Αποικονομέω, res domeſticas diſpenſo, adminiſtro, &c. ex ἀπὸ, & οἰκονομέω, idem: Item ἀποικονόμησις, diſpenſatio, ἀποικονομία, idem; (ſed interdum τῇ οἰκονομίᾳ, opponitur;) utrumque, ab eod ἀποικονομέω. V.

'Αποικτίζω, ſive -ομαι, expon. miſeror, & defleo, ſive defleo miſerabiliter: Item conqueror ex ἀπὸ, & οἰκτίζω, -ομαι, &c. V. Item 'Αποιμώζω, ejulo, lamentor: Item defleo, deploro, ex ἀπὸ, & οἰμώζω. V.

'Αποινον, τὸ, expon. pretium, aut munus quod loco pœnæ debitæ offertur, ne fit ferenda; ſeu quo pœna debita luitur aut penſatur: Il. φ. Item pretium liberationis: Iliad. α. & ω. atque ſic erit ab α priv. & ποινὴ, ἡ, pœna; atque inde ἀποινάω, expon. pœnæ debitæ eximo, redimo; ſed expon. & pecuniam exigo; apud Demoſth. Item ἄποινα, τὰ, expon. pœnæ; apud Plat. de leg. ſic autem erit quaſi ab ἀντὶ, unde σφαγῆς ἄποινα; i.e. ποιναὶ ἀντὶ σφαγῆς; Item veteres quoque pecuniam ſic vocabant, cujus uſus eſt & in recompenſatione rerum, quemadmodum pœna in compenſatione delicti: Item ἀποίνασθαι, expon. præmium pro re aliqua reportare & aſſequi: apud Euryp. ſed expon. etiam, pecuniam exigere, pro re quadam, pecuniam colligere; i. e. χρηματίζεσθαι; quo ſenſu dicitur etiam ἀποινᾶσθαι, quaſi ab act. ἀποινέω, inuſit. pro ἀποινάω, &c. Vide.

'Αποίχομαι, expon. abeo, abſiſto, decedo: & in Epigram. l. 1. ἀποιχόμην βίοτοιο, expon. qui exceſſit à vita: Item abſum, peregrè ſcil. profectus: aut ſimpl. abſum; ſed part. ἀποιχόμενος, bſens; Odyſſ. α, ξ, & φ. exponitur & defunctus, mortuus: Plut. in Anton. ex ἀπὸ, & οἴχομαι. Vide.

'Αποκαθαίρω, expurgo, repurgo, abſtergo: Item luſtro, explo: Item ἀποκάθαρμα, expurgamentum, repurgamentum, purgamentum, excrementum: Item piaculum, piamentum: ſic & ἀποκάθαρσις, expurgatio, repurgatio, purgatio: Item expiatio, luſtratio; ut & ἀποκαθαρτικὸς, expurgatorius, vel expurgativus, purgandi vim habens, ſeu ad expurgandum aptus: Item expiativus; verbalia, ab ἀποκαθαίρομαι, expurgor: Item luſtro: ex ἀπὸ, & καθαίρω, -ομαι, &c. V.

'Αποκαίνυμαι, expon. vinco; ex ἀπὸ, & καίνυμαι, idem; à Them. καίνω, &c. Vide.

'Αποκακέω, ῶ, expon. pro malo deficio, ſuccumbo malo, ſeu malis, vincor malo; ut Hierem. c. 15. ἀπεκάκησεν ἡ ψυχή μου, defecit anima mea: Item general. ſuccumbo: Item ἀποκακίζω, expon. malus fio, degenero; unde ἀπεκάκισε, Heſych. expon. factus eſt amarus: ex ἀπὸ, & Them. κακὸς, ὁ, unde κακίζω, &c. Vi. Item 'Αποκαλέω, ῶ, voco, appello, nomino: Item revoco; & expon. etiam interdico, veto: ex ἀπὸ, & καλέω, V.

'Αποκάμνω, defatigor: Item deficio, debilitor, fatiſco: ex ἀπὸ, & κάμνω; Vi. Item 'Αποκάμπω, deflecto: Item neutral. deflecto me à recto curſu; unde verbale, ἀπόκαμψις, deflexus, ſubſtantiv. ex ἀπὸ, & κάμπω. V. Item 'Αποκαπνίζω, fumigo, ſuffumigo, ſuffio; unde verbale, ἀποκαπνισμὸς, apud medicos dicitur, quum rei ſuffitæ nidor per infundibulum imbibitur, vel per arundinem fumus hauſtus & devoratus excipitur: ex ἀπὸ, & καπνίζω, à Them. καπνὸς, ὁ, &c. V. Item 'Αποκαπύω, idem quod ἀποκαπύω, unde Iliad. χ. ἀπὸ ᾧ ψυχὼ ἐκάπυσε, i. e. exhavit animam, &c. V. Item 'Αποκαραδοκέω, ῶ, expecto ſolicitè, ſcil. cum anxietate animi & magna ſolicitudine; ex ἀπὸ, & καραδοκέω. Vide.

'Αποκαρπέω, ῶ, fructum edo, ſeu emitto: Item, emitto veluti fructum, genero, pullulo; ex ἀπὸ, & καρπόω; V. Item 'Αποκαρτερέω, ῶ, inediam perpetior, ut eâ vitam finiam, inediâ mortem mihi conſciſco: Item non ſuſtineo, animo deficio, impar ſum dolori; unde verbale ἀποκαρτέρησις, mortis oppetitio per inediam: Item tolerantia dolore victa, abruptio patientiæ præ dolore: ex ἀπὸ, & καρτερέω, &c. Vide.

'Αποκαπ-

Ἀποκαταβαίνω, exp. descendo: ex ἀπὸ & καταβαίνω. Ἀποκαυμα, ατος, τὸ, idem, &c. V. Item Ἀποκαίω & Ἀποκαύω, aduro, deuro, exuro: unde verbale, Ἀποκαυσις, adustio, deustio, exustio: ex ἀπὸ & καίω, f. καύσω, unde καῦμα, & καῦσις, ἡ, &c. V. Ἀποκέλλω, deflecto, & declino à via quæ ad portum tendit: declino à recta via; ex ἀπὸ & κέλλω, vel ὀκέλλω, &c. V. Ἀποκενῶ & Ἀποκενόω, vacuus, & evacuo, idem quod κενὸς & κενόω, &c. V. Sic & Ἀποκεντέω, transfigo, transfodio; ex ἀπὸ & κεντέω, V. Ἀποκερδαίνω & ἀποκερδέω, ῶ, q.d. lucror ex aliqua re, & interdum idem quod κερδαίνω & κερδέω, quæ V. Ἀποκεφάλισμα, τὸ, capitis amputatio, item sordes quibus caput repurgatum fuit, Poll. Item Ἀποκεφαλισμὸς, capitis amputatio, Plut. & Ἀποκεφαλισὶς, capitis truncator, decapitator; verbalia ab Ἀποκεφαλίζω, capite privo, &c. V. Item Ἀποκηρύσσω, vel Ἀποκηρύττω, per præconem vendo, proscribo, auctionor, & in auctione vendo, indico licitantibus, item abdico; item ejicio, expello alicunde, propriè tanquam à domo paterna, finibus expello; item per præconem interdico; atq; inde verbale, Ἀποκήρυξις, ἡ, venditio per præconem, proscriptio, venditio in auctione; item abdicatio; & à Synesio usurpatur pro excommunicatione; item interdictum, prohibitio: sic & Ἀποκήρυκτος, exp. abdicatus, qui propter delicta domo paterna ejectus fuit, & apud Synes. Ἀποκηρύκτως τῆς ἐκκλησίας διέχειν, exp. excommunicatos ab Ecclesia, verbalia ab Ἀποκηρύττομαι, in auctione vendor, abdicor: item per præconem interdicitur mihi: ex ἀπὸ & κηρύσσω, vel κηρύττω, ομαι, &c. Vide.

Ἀποκίδνημι, idem quod Ἀποσκίδνημι, id V.

Ἀποκικλήσκω, idem quod, & pro Ἀποκαλέω, avoco, &c. Id V. Item Ἀποκινδυνεύω, periculum facio, periclitor: item periculo succedo, & in pass. Ἀποκινδυνεύομαι, in discrimen venio: ex ἀπὸ & κινδυνεύω, ομαι, &c. V. Item Ἀποκισσᾶσθαι, seu -σᾶν, exp. in hederam verti, seu abire, degenerare in hederam, seu fieri hederam, Theophr. Pl. 3. 18. ex ἀπὸ, & Th. κισσὸς, ὁ, unde κισσόω, &c. V. Item Ἀποκλάζω, clango, clangorem edo, interdum est, cano veluti cum clangore quodam, in Epigr. ex ἀπὸ & κλάζω, V. Item Ἀποκλάω, defringo; unde verbale, ἀπόκλασμα, abruptio, Gal. & Theocr. ex ἀπὸ & κλάω, unde κλάσμα, τὸ, vide.

Ἀπόκλεισις, exclusio, intercluſio; item ἀπόκλεισμα, τὸ, dicitur locus, quo aliquid includitur; aut res, quâ quid includitur; ponitur etiam pro carcere, Hesych. & ἀποκλεισὶς, inclusus; verbalia ab Ἀποκλείω, excludo, intercludo, arceo, prohibeo; item includo, & simpl. interdum claudo, ex ἀπὸ & κλείω, V. Item ἀπόκλητος, vocatus, vel evocatus, Polyb. verbale ab Ἀποκαλέω, V. Ἀποκλύζω, eluo, abluo, item abstergo; ex ἀπὸ & κλύζω, V. Ἀπόκναισις, ἡ, molestatio, vexatio; verbale ab Ἀποκναίομαι, tædio afficior, affligor, obtundor, pass. ab Ἀποκναίω, V. Ἀποκνάω, ῶ, scalpo, abrado, erado, ex ἀπὸ & κνάω, V. Item Ἀποκοιμάομαι, seorsum dormio, secubo, seorsum cubo: ex ἀπὸ & κοιμάω, ομαι, V.

Ἀποκολάπτω, tundendo aufero, vel pertundo, insculpo: ex ἀπὸ & κολάπτω, V. Item Ἀποκολάω, detrunco, mutilo, imminuo, infringo: ex ἀπὸ & κολάω, V. Ἀποκομίζω, asporto, deporto, porto; item deporto, sicut dicitur deporto captivos, aut exercitum, in pass. Ἀποκομίζομαι, asportor, deportor; item referor, vel me refero, recipio me, unde Ἀποκομιδὴ, asportatio, deportatio; item reditus; ex ἀπὸ & κομίζω, ομαι, V.

Ἀποκομπάζω, insolentiùs me effero, vel me jacto, in Epigr. ex ἀπὸ & κομπάζω, V. Item Ἀποκορυφόω, in verticem conformo, apud Polyb. & apud Herodot. ἀπεκορύφωσε τὰ ἄνω, quidam exp. (amicitiam regiam) verbis extolliebat, vel gloriosè respondebat; alii, summatim hæc respondit: ex ἀπὸ & κορυφόω, V.

Ἀποκρεμάω, levo, sublevo, exonero: ex ἀπὸ & κρεμάω, V. Item Ἀποκρεμάω, suspendo ex; ut Ἀποκρεμάσας τὸν ὦτος, cum suspendisset ex aure, in pass. Ἀποκρεμάομαι, pro quo & Ἀποκρέμαμαι, suspendor, suspensus sum, dependeo; ex ἀπὸ & κρεμάω, ὁμαι, V.

Ἀποκρέω, vel ομαι, repello, depello, propulso, reprimo; item excutio, ut equus sessorem dicitur excutere; item refello, refuto, & in pass. ομαι, repellor, depellor, excutior; ut Ἀποκρεσθεὶς τῆς πόλεως, urbe depulsus, & ἀποκρεσθῆναι τὸν ἵππον, Xen. in Hipparch. Item relidor, repercutior, Greg. atq; inde verbalia, ἀπόκρουσις, repulsio, depulsio, propulsatio, & ἀποκρουσὶς τῆς σελήνης, dicitur, quum Luna decrescit, seu senescit, apud Alex. Aphr. Probl. l. 1. fic & ἀποκρυσ-, ὁ, ἡ, ὁν, qui repellitur, seu rejicitur: atq; inde, Ἀποκρουστικὸς, ὴ, ὸν, repulsivus, depulsivus, vim habens repellendi, depellendi, vel propulsandi, Gal. Dioſc. ex ἀπὸ & κρόω, ομαι, unde κρῦσις, ἡ, κρουστικὸς, ὸν, &c. V.

Ἀποκτιλώσομαι, ῶμαι, vide in κτιλώσομαι. Item ἀπόκυων, ονος, τὸ, dicitur frutex quidam qui canes & omnes quadrupedes necare traditur in cibo datus, Plin. l. 24. c. 12. Dioſc. 4. 81. ex ἀπὸ & κύων, κυνὸς, &c. V. Item Ἀποκυρίζω, exp. Ἀποκακῶ; item Ἀποκεύω, & Ἀποκυρτῶ, Hesych. ex ἀπὸ & κωρίζω, inusit. a κύρω, ὁ, &c. V.

Ἀπολακπισμὸς, calcitratio, Plut. est verbale ab Ἀπολακτίζω, calce repello: item despicor, sperno, tanquam calce repellens, &c. V. Item Ἀπολετὴρ, perditor, &c. Ex ἀπὸ & ὀλετὴρ, à Th. ὄλυμι, f. ὀλέσω, ab inusit. ὀλέω, &c. V. Item Ἀπολικνοῦζω, q.d. detraho λικνοῦσιν, occinendo; unde λικνοῦσιον ἀπώλεσε, apud Schol. Aristoph. λικνοῦσιον, autem diminut. à λίκνωθρον, dicitur etiam metrum τροχαϊκὸν ἑπτάμετρον, quod & Euripidem appellatur, ut Schol. Aristoph. annotat; ex ἀπὸ & λικνοῦζω, pigmentis oratoris exorno, &c. V.

Ἀπολυμαίνομαι, exp. etiam, corrumpo, noceo, damnum infero; unde Ἀπολυμαντὴρ, corruptor, perniciem afferens, pernicies, Od. ρ. ex ἀπὸ & λυμαίνω, idem, & in hac signif. est a Th. λύμη, ἡ, item Ἀπολύματα, apud Nic. in Ther. exp. excrementa, sordes; ab Ἀπολυμαίνομαι, purgor; & sic est; ex ἀπὸ & λυμαίνω, purgo, à Th. λῦμα, τὸ, &c. V. Item Ἀπομαγδαλία, sive -λιὰ, ἡ, exp. buccea, quam manibus in eam abstersis, canibus projiciebant; dicitur & Ἀπομαγδαλὶς, ἐος, ἀπὸ & μαγδαλιὰ, ἡ, quod V. Item ἀπόμαγμα, τὸ, q.d. abstergimentum; id quod ex abstersione colligitur, verbale ab Ἀπομάσσω, vel ττω, ομαι, V.

Ἀπομαίνομαι, videatur ante Ἀπομανδάνω. Item Ἀπομάκτρα, ἡ, vel ἀπόμακτρον, τὸ, dicitur lignum quoddam, quo premimus, & velut deradimus id quod mensuram certam, & legitimam excedit; Latinè, radius, & hostorium, Poll. Hesych. Eust. verbalia ab Ἀπομάσσω, f. ξω, V. Item Ἀπομαρτυρία, & Ἀπομαρτύρομαι, attestor, tettor, testificor; ex ἀπὸ & μαρτυρία, sive μαρτύρομαι, &c. V.

Ἀπομαστιγόω, flagello, vel vehementer flagello; ex ἀπὸ & μαστιγόω, V. Item Ἀπομείρομαι, exp. distribuo, præbeo; propriè, partitione demptum alicunde tribuo; ex ἀπὸ & μείρω, ομαι, V.

Ἀπομέμφομαι, accuso, incuso, succenseo; ex ἀπὸ & μέμφομαι, V. Item Ἀπομερίζω, dispertio, divido, separo; ex ἀπὸ & μερίζω, V. Item ἀπομετρέω, dimetior, metior; ex ἀπὸ & μετρέω, V. Item ἀπομίγνυμι, permisceo; unde verbale, ἀπόμιξις, permistio; ex ἀπὸ & μίγνυμι, f. μίξω; unde μίξις, ἡ, quæ idem significant, &c. Vide.

Ἀπομίμησις, ἡ, exp. imitatio, expressio; ab exemplari rei alicujus, vel ad exemplar, est verbale ab ἀπομιμέομαι, imitor, effingo; ut τοῖς ἀπομιμεμβόοις βρότας ἢ κεφαλὰς, apud Plut. ad præfect. ind. sed usurpatur & passivè, unde part. præt. ἀπομεμιμημένος, ad imitationem factus, seu expressus, Athen. ex ἀπὸ & μιμέομαι, V. Item ἀπομιμνήσκομαι, idem cum ἀπομνάομαι, V.

Ἀπομνημονεύω, in memoriam revoco, reminiscì facio; item commemoro, recenseo; quidam autem tradunt significare etiam, oblivioni mando: atque inde verbale, ἀπομνημόνευσις, ἡ, idem quod ἀπομνημόνευμα, τὸ, quod exp. commemoratio, narratio, vel potius res quæ commemoratur, historia; ex ἀπὸ & μνημονεύω, vide.

Ἀπομύζειμι, idem quod μύζειμι, id V. Item ἀπομυκάομαι, mugio; ex ἀπὸ & μυκάομαι, idem, V. Ἀπομύσσω, seu -ττω, mungo, emungo, Epigr. l. 3. Item Metaph. decipio, Poll. & Hesych. & in pass. ἀπομύσσομαι, emungor, mungo me; unde verbale, ἀπομύξις,

ἡ, id quod emungendo detrahimus, Hesych. ex ἀπὸ & μύσσω, vel πω, idem, V. Ἀπομύω, claudo, tego; ex ἀπὸ & μύω, idem, V. Item ἀπομωτικὸς, ἡ, ὸ, abjurativus, inficialis, Cic. ab ἀπόμνυμι, q.d. abjurabilis, ejusmodi ut quis jurejurando neget, &c. V. Ἀπόμοσις, pro quo dicitur etiam, ἀπομοσία, inficiatio per jusjurandum.

Ἀπονάρκω, & κόω, ῶ, idem quod ναρκάω & ναρκίω, quæ V. Item ἀπονάρκησις & ἀπονάρκωσις, exp. obtorpefactio; item obstupefactio, ab ἀπονάρκομαι, ᾶμαι, obtorpefio; ex ἀπὸ & ναρκάω, seu κόω, ομαι, &c. V. Item ἀπονέομαι, abeo, redeo, revertor, Il. β. ex ἀπὸ & νέομαι, eo, &c. V. Item ἀπονιδοβία, nidifico; sed exp. & nidificationem relinquo; ex ἀπὸ & νεοσσεύω, V. Ἀπονοσφίω, abnuo, refpuo; averfor, quasi refpuendo; item nuto, ad ruinam inclino, in Epigr. Item vergo, inclino, declino, deflecto; ex ἀπὸ & νεύω, V. Item ἀπόνυτος, illaboratus; velidem cum ἄπονος; ex α priv. & πονέω, f. ήσω, V.

Ἀπονίζομαι, nato; item adnato, natando pervenio; ex ἀπὸ & νήχω, ομαι, V. Item ἀπονία, vide cum ἄπονος. Ἀπονικάω, vinco, fupero; ex ἀπὸ & νικάω, V.

Ἀπονυχίσματα, dicuntur unguium refegmina; verbale ab ἀπονυχίζω; ex ἀπὸ & ὀνυχίζω, V. Item ἀποξέω, abrado, rado; item facile abfcindo, quasi abradendens; item expolio, proprie, abradendo; & general. polio; fic in paff. ἀποξέομαι, rador, abrador; item expolior per abrafionem; unde Metaph. ἀπεξεσμένος ἦθος, exp. mores expoliti, limati, exacti, & in quibus nihil eft reprehenfionis: ex ἀπὸ & ξέω, ομαι, V.

Ἀπόξηρος, defliccatus, aridus; unde ἀποξηραίνω, defficco, exficco; item arefacio; ex ἀπὸ & ξηρὸς, unde ξηραίνω, &c. V. Item ἀποξυρέω, vel ρίω, vel ρῶ, exp. novacula abrado, & paff. ἀποξυρέομαι, five ρίομαι, vel ρῶμαι, novacula rador, ad cutem tondeor; unde ἀπόξυρος, abrafus, ad cutem rafus, & Metaph. apud Luc. ἀποξυρὴ πέτρα, exp. fcopuli exefi; ex ἀπὸ & ξυρέω, ομαι, &c. V. Ἀπόξυσμα, exp. tamentum, &c. V. Ἀποπαίζω, ludo, lufito; ex ἀπὸ & παίζω, V. Ἀποπαλαίω, ῶ, antiquo, abrogo; ex ἀπὸ & παλαιὸς, ὸ, V. Ἀποπάλλω & ἀποπαλέω, ῶ, evibro, ejaculor; unde ἀποπάλλομαι, evibror; atq; inde, ἀποπαλμὸς, evibratio, concuffio, agitatio, & ἀπόπαλσις, evibratio, ejaculatio; ex ἀπὸ & πάλλω, ομαι, V. Item ἀποπαύω, facio ceffare, feu defiftere: item compefco, inhibeo, Od. σ. & Il. σ. & ἀποπαύομαι, ceffo, defifto, finem facio, Il. α & π. sed exp. & quiefco, requiefco, morior, apud Theocr. Idyl. 1. ex ἀπὸ & παύω, ομαι, V.

Ἀποπειράω, ῶ, & άομαι, ῶμαι, ut & ἀποπειρέζω, experior, periclitor, periculum facio; omnia ab ἀποπειρα, vel ex ἀπὸ & πειράω, πειρέζω, ομαι, &c. V. Item ἀποπελεκάω, fecuri aufero; item fecuri dolo, & complano; ex ἀπὸ & πελεκάω, V. Ἀποπενθέω, lugeo, elugeo; ex ἀπὸ & πενθέω, V. Ἀποπεραίνω, ad finem perduco, efficio, perago; ex ἀπὸ & περαίνω, V. Sic & ἀποπερατόω, idem; ex ἀπὸ & περατόω, V. Item ἀποπερκάω, trajicio alicunde; ex ἀπὸ & περάω, V. Item ἀποπέρθω, pedo; ex ἀπὸ & πέρδω, idem, &c. V.

Ἀποπεριαστάω, verto, vel circumductum abftrano; ex ἀπὸ & περιπάω, V. Item ἀποπήγνυμι, frigore cogo, & adftringo, concrefcere facio, & in paff. ἀποπήγνυμαι, penitus gelu adftringor & coeo, Athen. l. 2. ex ἀπὸ & πήγνυμι, V. Ἀποπηδάω, defilio, refilio; item aufugio, refugio; celeriter & cupide abfcedo: ex ἀπὸ & πηδάω, V. Ἀποπιμπλάω, vel ἀποπίμπλημι, impleo, expleo; item fatio, faturo: ex ἀπὸ & πίμπλημι, V. Item ἀποπλάσσω, vel ττω, effingo, fingo; ex ἀπὸ & πλάσσω, V.

Ἀποπλήθω, (ex ἀπὸ & πλήθω,) idem quod ἀποπίμπλημι, 1a V.

Ἀποπλήθω, Atticè pro ἀποπλήσω, &c. V. Cum ἀποπλητικὸς. Item ἀποπλέομαι, seu πέομαι, abfilio, faltu me proripio, feu aufugio; ex ἀπὸ & πλέω, ομαι, V. Ἀπόπλυμα, τὸ, aqua fordida, in qua quid lavimus; eft verbale ab ἀποπλύω, V. Ἀποφαρτίζομαι, vendo, Tob. c. 1. ex ἀπὸ & πωφαστὸς, f. φαστὸς, unde φαστὴς, ὁ, unde inufit. φαστίζω, &c. V. Ἀπόπρεμμα, φυτόδητεκα, dicuntur plantæ particulâ ἴτιπιτις fulfultæ, Theophr. Pl. c. 7. ex ἀπὸ & πρέμνον, τὸ, V. Ἀποπεδάω, ferrâ defeco, ferrâ abfcindo, feu amputo; ex ἀπὸ & πεδάω, V. Ἀποπεδαίνω, longè progredior & abeo, Euryp. ex ἀπὸ & πεδαίνω, V. Ἀποπεδάλλω, projicio, dejicio, abjicio; ex ἀπὸ & πεδάλλω, V. Item ἀποπτύω, fpuo, exfpuo; item refpuo, averfor, afpernor; unde ἀποπτυσμὸς, ὁ, contemptor; & ἀπόπτυστος, ut ἀπόπτυστος φρὼ, Euryp. in med. verbalia ab ἀποπτύομαι, exfpuor, fpuor; ex ἀπὸ & πτύω, f. ύσω, &c. V. Poft ἀποπυρίζω.

Ἀποπυνθάνομαι, interrogo, fciscitor ex aliquo; ex ἀπὸ & πυνθάνομαι V. Item ἀποπυρίδες, dicuntur pifces quidam, de quibus Athen. l. 8. Item ἀποπυρόω, igne infesto, inflammo, &c. ex ἀπὸ & πυρόω, à Them. πῦρι, υσῶ, &c. V. Item ἀποπυτίζω, refpuo, &c. ex ἀπὸ & πυτίζω, &c. V. Cum ἀπόπλους.

Ἀπορίζω, irrito, ab ἄπορις, V. Item ἀπορίχω, exp. præbeo, feu partem alicunde do; fed exp. & extendo, protendo; ex ἀπὸ & ὀρέγω, V. Ἀπορίγχω, exp. defertor; ex ἀπὸ & ῥέγχω, V. Ἀπορθεῖ, per quem iter haberi nequit; ut ἀπόρθυτος ὁδός; ex α priv. & πορεύομαι, V. Ἀπορίω, exp. ad anguftias detrufus; inexplicabiles hæsito, vel fimpl. dubito, æstuo, nescio quo me vertam, & cum genit. fignif. egeo, deftitutus fum, & ἀπορέομαι, idem: nescio, ambigo; item egeo, indigeo, fed interdum, ἀπορεῖται, in paff. fignif. dicitur id, de quo dubitatur, feu quæritur, feu quod in dubio manet; unde τὸ ἀπορούμενον, exp. id quod controverfum eft, feu de quo quæftio eft; atque inde verbalia, ἀπόρημα, τὸ, res de qua dubitatur; dubitatio in medium allata, de qua difceptatur, & fimpl. dubitatio; unde ἀπορηματικὸν ὄνομα, dicitur adverbium dubitativum, apud Gramm. Item ἀπορητικὸς, ἡ, ὸ, qui dubitare folet, dubitator, hæsitator, ut ἀπορητικοὶ φιλόσοφοι, qui de omnibus rebus dubitabant, quales Pyrrhonii, & aliter σκεπτικοὶ, fuere nuncupati, omnia, ab ἄπορος, ὁ, ἡ, unde ἀπορία, ἡ, &c. V.

Ἀποῤῥόω, erigo, item dirigo, directum reddo; ex ἀπὸ & ὀρθόω, V. Item ἀπορία, ἡ, exp. res intricatæ & perplexæ, ex quibus explicare nos non poffumus; & proinde, anxietas, anguftia; item fchema Rhetoricum, quo fimulamus nos nescire quid dicendum nobis, aut quid omittendum fit; item quæftio de qua dubitatur; item difficultas; item periculum, & interdum, pro ἀδυναμία, item inopia, indigentia, paupertas, Thuc. l. 1. &c. V.

Ἀπόρνυμι, excito, feu concito alicunde, unde ἀπορνυμαι, concitus alicunde feror; prodeo cum impetu: ex ἀπὸ & ὄρνυμι, V. Item ἀπορράξ, exp. derivatio, pars abftracta, i.e. ἀπόσπασμα, ἀπότμημα, Hefych. Item ἀπόῤῥαξις, ἡ, dicebatur modus pilâ ludendi, quo pila fortiter ad folum allifa, ei, qui miserat, remittebatur, monftrato prius faltu ejus, faltus enim numerari folebant, Poll. l. 9. verbalia ab ἀποῤῥάττω, vide.

Ἀπορρήδην, exp. vetitum eft, interdictum eft; unde ἀπορρήσεις, vetitus, & apud Plat. de Leg. 11. ὑπὸ γῆλως παντὸς ἀπορῥηδῶσαι, exp. quasi à toto genere abdicari, funt 3. perf. a. 1. paff. cum ejus part. & infin. a verbo ἀποῤῥέω, ex ἀπὸ & ῥέω, dico, unde &

Ἀπόῤῥητα, idem quod ἀπόῤῥησις, interdictio; item renuntiatio, fed exp. & defatigatio, & defectio virium, & animi, &c. Vide ἀπόῤῥημα. Item ἀπόῤῥητος, fecretò, clam; item ita ut dici nequeat, Hefych, eft adv. ab ἀπόῤῥητος, vetitus, interdictus, item inenarrabilis, ineffabilis, item indignus dictu, feu narratu, &c. V.

Ἀπόῤῥυξις, ἀπόῤῥυτος, & ἀποῤῥύω, vide poft ἀπόῤῥοια. Item ἀποῤῥωγὰς, ἀδος, ἡ, abrupta, feu devulfa, ut πέτρης ἀποῤῥωγάδες, Macchab. l. 2. c. 14. Item ἀποῤῥωδὴς, ῶς, ὁ, ἡ, exp. abruptus, præruptus, & fubftantivè, etiam exp. fragmentum avulfum, feu pars avulfa, Hefych. & fimpl. pars, portio, &c. V.

Ἀπορυξ, ab Hefych. exp. fciffura, feu fiffura, ab ἀπορύσσω, feu ἀπορύττω, defodio; ex ἀπὸ & ὀρύσσω, &c. V. Item ἀπόρως, exp. perplexè, ita ut extricare te nequeas, item tenuiter, fic ἀπόρως ἔχειν, feu εἰς ἀπόρου γίνεσθαι vel ἔχειν, exp. animo anxio & perplexo effe, Thuc. & Polyb. eft adv. ab ἄπορος, quod exp. meatum non habens, per quem tranfitus nobis non patet, unde ἀπόρως πεφυκότα, exp. res inufitatæ; nam res ἀπόρως eft, ex qua nos explicare minimè poffumus, & ἄπορος ζήτησις, dicitur quæftio

stio insolubilis, & ἄπορ☉ αἰχμών, summum dedecus, & quod efluere nequeas, & absolutè, τὸ ἄπορον, seu τὰ ἄπορα, dicuntur res dubiæ, ex quibus evadendi rationem minimè referimus; prout Metaphoricè etiam, res ἄπορ☉ dicitur homo, qui in difficultatibus constitutus est talibus, unde ἄπορ☉, exp. etiam difficilis, &c. V.

'Απσαρκῶ, in carnem concrescere facio, unde apud Aristot. in Probl. ἀπσαρκῆται σὰρξ, caro coalescit & consistatur; ex ἀπὸ & σαρκόω, V. Item ἀπιστεύω, seu ἀπισεύω, (idem quod ἀφορμῶ, id V.) ex ἀπὸ & σεύω, vel inusit. σύω, pro Th. σείω, &c. V. 'Απσήθω, cribro, vel cribro excutio; ex ἀπὸ & σήθω, V. 'Απσκάπτω, defodio, seu defodiendo detraho; ex ἀπὸ & σκάπτω, V. 'Απσκεδάζω, vel ἀπσκεδάω; item ἀπσκεδαννύω, vel ὐμι, exp. dissipo, dispello; ex ἀπὸ & σκεδάω, σκεδάζω, vel σκεδάννυμι, &c. V. Item ἀπσκελίσαι, Hesych. exp. παιδικὸν ὄρχησιν ὀρχήσασθαι; puerilem, seu ludicram saltationem saltare; ex ἀπὸ & σκέλος, ☉, τὸ, V.

'Απσκεπάζω, idem quod ἀπσκέπω; ex ἀπὸ & σκεπάζω, &c. V. Item ἀπσκεπαρνισμὸς, ὁ, una species est fracturæ cranii; de qua Gal. ex ἀπὸ & σκέπαρνον, τὸ, unde σκεπαρνίζω, V. 'Απσκέπτομαι, ex alto speculor; ex ἀπὸ & σκέπτομαι, V. 'Απσκήπτω, incumbo, innitor, incumbo in, ex ἀπὸ & σκήπτω, nitor, sed exp. & decumbo, decido, allidor; item desino, tendo, ut ἀπσκήπτειν εἰς ὄλεθρον, in exitium tendere, seu desinere, apud Alciph. sed exp. & transitivè, ut apud Dionys. Halic. l. 6. ἀπσκήπτειν τῷ ὀργῷ εἰς αἰτίας, exp. iram in autores effundere, & quasi deturbare; item erumpo, evado, scil. ex ἀπὸ & σκήπτω, decido, &c. Vide.

'Απσκίδνημι, seu ἀπσκίδνημι, dissipo, & in pass. ἀπσκίδναμαι, dissipor, seu dispergor alicunde, Il. ψ. ex ἀπὸ & σκίδνημι; idem quod σκεδάννυμι, pro Th. σκεδάω, seu σκεδάζω, ὐμαι, &c. V. Item 'Απσκιρτάω, resilio, vel resilire conor, Luc. ex ἀπὸ & σκιρτάω, V. 'Απσκιτάω, exaresco; item morior; unde ἀπσκιτάων, apud Hesych. & Suid. exp. ἀποθνήσκων, moriatur; (apud quos tamen scribitur ἀπσκιλάων;) item ἀποσκλήμι, idem exaresco; item emacior & tabefio, seu contabesco; ut apud Alciphron. ἀπσκληθῶν κινδυνεύω λιμῷ, periculum est mihi, nè fame tabefiam, hinc particip. ἀπεσκληκὼς, apud Luc. tabidus, aridus; & apud Chrysost. de sacerdotio, ἀπεσκληκυῖα ψυχὴ τῆς σωφρονούσης ἀωσηθῆναι, exp. anima quæ obduruit, seu quæ callum obduxit, ex ἀπὸ & σκλέω quod per Sync. fit ex σκελέω, idem cum, & pro Th. σκέλλω, &c. V.

'Απσκληρύνω, idem quod ἀπσκληρόω, id V. Item ἀπσκοπέω, & ἀπσκοπεύω, idem quod, & ab ἀπισκοπέομαι, V. Unde ἀπόσκοπ☉, exp. etiam ἄνωθεν σκοπῶν, i.e. eminus intuens, Hesych. Item à scopo procul remotus, & Metaph. à proposito alienus; ex ἀπὸ & σκίαλομαι, f. -λημαι; unde σκοπὸς, ὁ, &c. V. Item ἀπσκορπίζω, dispergo; ex ἀπὸ & σκορπίζω, V. 'Απσκοτίζω, obtenebro, obscuro; item tenebras submoveo; corpus, quo obumbrabam aliquid, amoveo; sic & ἀπσκοτόω, obtenebro; unde ἀπσκοτᾶσθαι, tenebris involvi & obrui, apud Polyb. l. 1. sed exp. etiam adumbro, vel umbris picturam decoro; unde ἀπεσκοτωμένον, in part. præt. Utrumque, à Them. σκότ☉, ε☉, τὸ, unde σκοτίζω, & σκοτόω, &c. V.

'Απσκυδμαίνω, succenseo; ex ἀπὸ & σκυδμαίνω, V. Item ἀπσκύζομαι, ad iram provocor; ex ἀπὸ & σκύζομαι, V. Item ἀπσκυλεύω, est idem quod ἀπσυλάω, spoliando aufero; ex ἀπὸ & σκυλεύω, idem quod, & pro συλάω, a Th. σύλη, ἡ, &c. V.

'Απστυγητὴς, qui insolenter aliquem summovet & repellit; verbale ab ἀπστυγέω, aneeo; item excutio, sed exp. & neutral. abeo citato gradu, i.e. ἀπστρέχω, ex ἀπὸ & στυγέω, vide. Item ἄπος☉, est comp. ex α priv. & ποσὸς, ut de το πυστὸν, quantitas, &c. V. 'Απσπαραξάσω, avello lacerando; ex ἀπὸ & σπαράσσω, V.

'Απσπαργανῶμαι, fasciis, quibus obvolutus eram, exolvor, fasciis me exolvo; ab act. σπαργανόω, V. Item ἀπόσπασμα, ατ☉ & ἀπόσπασμάτιον, est pars rei avulsa, seu particula avulsa; ab ἀποσπάω, &c. V.

'Απσπερμαίνω, vide in ἀπόσπορ☉. Item ἀπσπερμύνω, idem quod σπερμύνω, & Th. σπείρω, f. σπερῶ, unde σπέρμα, τὸ, item ἀπσπερματίζω, exp. femen emitto; femine genitali polluor, Aristoph. & Aristot. de gen. an. l. 2. ex ἀπὸ & σπερματίζω, V. Item ἀπόσπορ☉, exp. satus ab aliquo, i.e. genus, & originem ab aliquo ducens; ex ἀπὸ & σπόρος, ὁ, V.

'Αποστερητικὸς, q.d. fraudativus, i.e. fraudandi vim habens, ad fraudandum valens; item ἀποστερητὴς, fraudatrix; ut apud Aristoph. in Nub. γνάμψω ἀποστερητίδα, sententiam inficiatoriam, & defraudatricem, fœm. à masc. ἀποστερητὴς, quod cum ἀποστέρησις, v. de post ἀποστῆσαι. Item ἀπσυλόω, luceo; ex ἀπὸ & συλόω, V.

'Απσυφελίζω, depello, deturbo, Il. σ. 'Εκτορ' ἀπεσυφέλιξαν, Hectora deturbarunt; ex ἀπὸ & συφελίζω, V. Item ἀπσύρω, astringo; ex ἀπὸ & σύρω, vide.

'Απσυλάω, dispolio, depræ dor, depeculor; item spoliando aufero, seu eripio; ex ἀπὸ & συλάω, V. Item ἀπσυμβολάω, &, occurro, Hesych. ex ἀπὸ præpositione hic abundante, & συμβάλλω, unde συμβολὴ, ἡ, & σύμβολ☉, ὁ, ἡ, &c. V.

'Απσυρω, vel ἀπσυρύω, idem quod ἀπσθίω, erumpo, prosilio, &c. vide ἀπόσυρ☉. Item ἀπόσφαγμα, τὸ, Gal. apud Hippocr. exp. τροφὴς παρίδημα, fœculentum quod per colum tranimissum est; verbale ab ἀποσφάττω, quod vide. Item ἀποσφίγγω, stringo, distringo, comprimo, coarto, proprie, alicunde abstractum stringo; ex ἀπὸ & σφίγγω, V.

'Απσφραγίζω, resigno, signum tollo; interdum, idem quod σφραγίζω; unde in pass. apud Buryp. in O. est. (de Helena;) ἣ δή μ' ἁπάντ' ἀποσφραγίζεται, i.e. omnia mea signis notat, Schol. exp. σφραγίδας ὀπτίδιπ, ἃς δὴ πάντα κληρονομήσασα τὰ ἐμά; at. ue indè ἀποσφράγισμα, idem cum σφράγισμα, signaculum, seu sigillum; seu id quo aliquid obsignatur, Athen. l. 13. ex ἀπὸ & σφραγίζω, unde σφράγισμα, τὸ, &c. V.

'Απσχάω, idem quod ἀπσφάζω, scarifico, &c. V. Item ἀπσωρεύειν, idem dicitur esse quod ἀποτιθέναι, (at neutrum neutrobi explicatum est;) ex ἀπὸ & σωρεύω, V. Ex hac autem compositione videtur ἀπσωρεύω, significare, alicunde abstractum coacervo.

'Απόταξις, ἡ, vide cum ἀπόταγή.

'Αποτευπικὸς, qui solet aberrare, & frustrari; unde ἀποτευπικὸν φάρμακον, dicitur quod infelix esse & successu carere compertum est; cui oppon. ὀπτευπικὸν, apud Gal. est, (ut ἀπότευγμα, res quæ malè, & præter animi sententiam successit, sicut etiam, ἀπότευξις, quum quis voti sui compos non fit; item repulsa;) verbale ab ἀποτυγχάνω, ομαι, V. Item ἀποτεφρόω, in cinerem redigo; ex ἀπὸ & τεφρόω, vide.

'Αποτῆλε, procul, i.e. τῆλε ἀπὸ, ut in Epigr. ἀποτῆλε Θεοῦ, exp. procul à Deo; item ἀποτηλοῦ, idem, Od. ι. vers. 116. ex ἀπὸ & τῆλε, V. Item ἀποτίμημα, τὸ, exp. pignus quod dotis loco datur, Hesych. & Poll. l. 3. & ἀποτίμησις, exp. descriptio census; item ἀποτιμηταὶ, οἱ, dicuntur ii, qui pignus certo pretio æstimatum accipiunt; omnia verbalia, ab ἀποτιμάω, æstimatum do; unde in pass. ἀποτιμῶμαι, æstimatum accipio, Hesychio autem, ἀποτιμήσασθαι, est pignori accipere, indicato simul pretio quo pignus ipsum æstimatur; ex ἀπὸ & τιμάω, ομαι, ut & ἀπότιμ☉, honore carens; inhonorus, seu inhonoratus; est ex ἀπὸ, priv. & τιμὴ, ἡ, &c. V. Item ἀποτίμαχήματα, dicuntur, quæ aliquis æstimata pretio accipit, seu quæ suo æstimata pretio, oppignerata ei sunt, donec pecunia restituatur, Demosth. in Onet. est neut. plur. à præced. sing. masc. ἀπότιμ☉, V.

'Αποτίναγμα, τὸ, id quod decutitur, seu excutitur, Symm. Esa. 1. verbale ab ἀποτινάσσω, decutio; ex ἀπὸ & τινάσσω, &c. V. Item ἀποτίπλας☉, exp. inaccessus; cui appropinquare nemo potest; Poëticum est; ex ἀπὸ & πλάω, seu πελάζω, ομαι, f. άσω, &c. V. Item ἀποτίω, punio; item persolvo, luo, & exp. etiam rependo, seu reddo quod accepi, Il. α, ex ἀπὸ & τίω, V. Item ἀπότμημα, τὸ, exp. quod alicunde abtcissum est. est verbale, quasi ab ἀποτμάω; ex ἀπὸ & τμάω, pro Th. τέμνω, &c. V.

'Απτλήμ☉, ὁ, ἡ, non audax; & in superl. ἀπτλήμότατ☉, minime audax omnium, Luc. ex ἀπὸ & τόλμα, ἡ, V. Item ἀποτλημῶς, dicitur quod cum confidentia, & audacia, suscipitur.

tur; unde ἀποτεπλημμένως, considenter, seu audacter cœtum, magnum ausum; est pass. ab ἀποτολμάω, confidenter, & interdum, facinorosè audeo, & aggredior; ex ἀπὸ & τολμάω, V. Item ἀποτοξόω, arcu propulso, sagittis emissis; sagittâ arceo, seu propello; item sagittâ appeto; unde ἀποτοξόωσθαι, sagittis appeti, seu arceri & propelli; unde Metaph. apud Luc. πάνυ ἐυσχὼς ἀποτεπόξευται, ap. è & scitè probatum est, & velut sagittâ tactum; ex ἀπὸ & τοξεύω, V.

'Αποτερπασμα, exp. sacrificium quod fit malorum avertendorum gratiâ; piaculum, piamen, piamentum; est verbale, ab ἀποτερπάζομαι, averfor, abominor, pero ut di averruncent; item placo, exp. o, item ἀποτερπία, & Ion. -ίη, depulsio, aversio; idem quod, ut & omnia ab ἀποτερπὴ, V.

'Αποτυλόω, exp. manu glandem denudo; præputium reseco, Hesychio exp. ἐκβάλλω τὸ αἰδοῖον, ex ἀπὸ & τυλὸν, à τυλόω, quod à Them. τύλος, quod interdum, signif. τὸ αἰδοῖον, &c. V. Item ἀποτυμπανίζω, exp. fustibus concido; item tympanis, & fidiculis extendo; ex ἀπὸ & τυμπανίζω, V.

'Αποτύπτω, verberare desino; ex ἀπὸ & τύπτω, V. Item ἀποτυφλόω, ῶ, excæco, seu obcæco; ex ἀπὸ & τυφλόω, V.

'Αποφαυτὸς, exp. enuntiatus, pronuntiatus; item idem cum ἀποφατικὸς, negativus, negandus; est enim κατ' ἐπίθεσιν, ἀντὶ τῦ ἀποφατὸς, ab ἀποφάομαι, renuntiare, declarare; ex ἀπὸ & φάω, seu φημὶ, dico, &c. V. Item ἀπόφασις, εως, ἡ, pronuntiatio, &c. Exp. etiam negatio, passim apud Aristot. & sic est ab ἀποφημι, V. Item ἀποφαυλίζω, pro vili habeo, elevo, flocci facio, contemno; ex ἀπὸ & φαυλίζω, V.

'Αποφημι, exp. contradico, nego, inficior; item idem quod, ἀποφαίνομαι, profiteor, edico; item censeo, autumo; ex ἀπὸ & φημὶ, seu φάω, dico, &c. V. Item ἀποφθαρέξαῦλ, exp. τοῖς μυκτῆρσιν εἰς τὸ ἔξω ἦχον ποιεῖσθαι, Hesych. naribus stertere & rhuncos educere, seu naribus sonitum, seu sonum foris reddere.

'Αποφθεγματικὸς, peritus apophthegmata loquendi, & ad id prompto ingenio præditus; vel qui apophthegmatis loquendis gaudet; ab ἀπόφθεγμα, ατος, V. Item ἀπόφθεκτος, exp. sermone semotus, & separatus, Euryp. ex ἀπὸ & φθέγγομαι, f. χέομαι, prætφθεγμαι, unde φθεκτὸς, ὁ, &c. V. Item ἀποφθείρω, corrumpo, perdo, & peculiariter, corruptum edo fœtum; abortum pario, pro ἀποφθείρω τὸ ἔμβρυον, ex ἀπὸ & φθείρω, V.

'Αποφθινύθω, ἀποφθίνω, & ἀποφθίω, perdo, interficio, interimo, item neutral. intereo, pereo, morior; unde ἀποφθίμενος, perditus, interfectus, mortuus; ex ἀπὸ & φθινύθω, φθίνω, seu φθίω, à Th. φθίω, &c. V. Item ἀποφιμόω, ῶ, fiscellâ capistro, &c. ex ἀπὸ & φιμόω, idem id V. Item ἀποφοιβάζω, repurgo; ex ἀπὸ & φοιβάζω, V.

'Αποχάζω, ουαι, abscedo, recedo; ex ἀπὸ & χάζω, V. Item ἀποχαλάω, relaxo, remitto, resolvo, seu laxatum emitto; ex ἀπὸ & χαλάω, V. 'Αποχαλκεύω, fabrico; item ære munio: ex ἀπὸ & χαλκεύω, V. 'Αποχαράσσω, scarifico, derado, item impresso vestigio signo & noto, unde ἀποχάραξις, ejusmodi vestigii & notæ impressio: ex ἀπὸ & χαράσσω, seu τω, f. ξω, &c. V. 'Αποχαρίζομαι, elargior; ex ἀπὸ & χαρίζομαι, V. Item ἀποχώω, ἀποχωννύω, seu ἀποχώνυμι, terrâ aggestâ averto, vel aggere circummunio, ex ἀπὸ & χόω, seu χωννύω, υμι, V.

'Αποχρώνω, colorem do, vel floribus orno; ex ἀπὸ & χραίνω, V. Item ἀποχρίμπτομαι, exsterco, screatu ejicio, unde verbalia, ἀπόχριμμα, id quod screatu ejectum est, sputum, & ἀπόχριμψις, exscreatio, ut & ἀποχριμπικὸς, exscreabilis, ex ἀπὸ & χρίμπτομαι, V. Item ἀπόχρω, exp. sufficit, &c. V.

'Αποχυλίζω, succum extraho; ex ἀπὸ & χυλίζω, V. Item ἀπόχυμα, id quod effusum est alicunde; apud Medicos est zopissæ genus, quod fit derasâ à navibus resinâ, unà cum cera, Dioscor. l. 1. c. 99. est verbale, ab ἀποχύω, V. 'Αποχυρόω, idem quod ἀπερύω, munio; ex ἀπὸ & ἐχυρὸς, unde ἐχυρόω, & ὀχυρὸς, ὀχυρόω, &c. V. 'Αποχύω, idem quod ἀποχέω, profundo; unde verbale, ἀπόχυσις, ἡ, effusio; item spicæ emissio in frumento, Theophr. Pl. l. 8. ex ἀπὸ & χύω, inusit. pro Th. χέω, &c. V.

'Αποχωλόω, & ἀποχωλεύω, exp. claudum reddo, ex ἀπὸ & χωλόω, vel χωλόω, &c. V. Item ἀποχωννύω, & ἀποχώνυμι, vide supra cum ἀποχόω. Item ἀποχώρημα, τὸ, unde ἀποχωρήματα, retrimenta, verbale ab ἀποχωρέω, recedo, abscedo; unde τὰ ἀποχωρέντα, exp. excrementa quæ è corpore ejiciantur, &c. V. Item ἀπόχωσις, exp. terra aggesta ad arcendum flumen intra ripas, Plut. verbale ab ἀποχόω, V.

'Αποψαλίζω, exp. fornice reseco, seu abscindo, ex ἀπὸ & ψαλίζω, V. Item ἀποψεύδομαι, mentior, fingo, confingo; ex ἀπὸ & ψεύδω, ομαι, V. 'Αποψήφισις, exp. absolutio, actio absolvendi reum; item q.d. è tribu motio, & ejectio; judicium, quo quis, peregrinitatis arcessitus, quasi in tribus suæ tabulas obrepserit, judicum sententiâ damnatur; est verbale ab ἀποψηφίζομαι, V. 'Αποψιλόω, denudo, deprivo; item depilo, deglabro; unde verbale, ἀποψίλωσις, denudatio, deglabratio; ex ἀπὸ & ψιλόω, unde ψίλωσις, &c. V. 'Αποψοφῶ, strepitum, seu magnum strepitum, vel crepitum ventris edo; ex ἀπὸ & ψοφέω, ῶ, V. Item ἀπόψυγμα, id quod excernitur; stercus, Hesych. Item ἀπόψυξις, ventris exoneratio; verbalia ab ἀποψύχομαι, refrigeror, frigesio; item consumor, & idem etiam quod act. ἀποψύχω, frigefacio; item restinguo; item exicco, vel depurgo; item excerno, vel alvum exonero; ex ἀπὸ & ψύχω, &c. V.

'Αππαπαῖ, Suid. ait esse συγκαταθετικὸν ὁπῆρημα, adverbium syncatatheticon, apud Aristoph.

'Απραξία, ἡ, cessatio à rebus agendis, otium, sed exp. & inertia, & ponitur etiam, pro justitia; apud Plut. in Sylla; ex α priv. & πραξις, εως, V. Item ἄπρηστος, non incensus, aut inflammatus, apud Hesych. ex α priv. & πρήθω, V.

'Απροξένητος, qui proxeno caret, vel proxeno non utitur, cui non est hospes, à quo recipiatur: ex α priv. & προξένητος, ὁ, V. Item ἀπροσβατὸς, inaccessus, ut apud Luc. in Cauc. ἀπότομοι πέτραι καὶ ἀπρόσβατοι; ex α priv. & προσβατὸς, ὁ, V. Item ἀπροσβλητὸς, exp. strenuus; item ὡς ἔχων λόγον μεθοδικὸν, Suid. ex α priv. & προσβλητὸς, ὁ, V. 'Απρόσδεης, non infuper indigus; ex α priv. & προσδέης, V. Item ἀπροσδιόνυσος, exp. qui non est ad rem, seu qui nihil ad rem facit; est ex α priv. προὸς & Διόνυσος, proverbialiter enim dicebant οὐδὲν προὸς Διόνυσον, quum aliquid ad rem propositam non quadraret, &c. Vide.

'Απροσδιόριστος, dicitur propositio illa, in qua prædicati modus, quo subjecto competit, non est positus; seu quæ caret additamento limitante prædicatum subjecto conveniens; ex α priv. & προσδιορίζω, ομαι, V. Item ἀπροσέλθητος, inaccessus, ad quem veniri nequit, Hesych. & Suid. ex α priv. & προσέρχομαι, f. προσελεύσομαι, unde προσίλυπις, &c. V. Item ἀπροσκαπτος, improvisus, inconsideratus; unde adv. ἀπροσκοπῶς, inconsideratè, apud Athen. l. 6. ex α priv. & προσκόπτομαι, V.

'Απρόσκλητος, dicitur lis, quæ contra eum intenditur qui in judicium vocatus non est, aut qui rectè vocatus non est; ex α priv. & προσκαλέω, ῶ, in pass. οῦμαι, ῆμαι, unde προσκλητὸς, &c. V. Item ἀπρόσμαχος, exp. adversus quem pugnare tutum non est, inexpugnabilis, invictus in certamine; ex α priv. & προσμάχομαι, V. Item ἀπροσμήχανος, contra quem nullæ valent machinæ; ex α priv. & προσμηχανεύω, V. Item ἀπροσπόδευτος, inaccessus; ex α priv. & προσποδεύομαι, V.

'Απρόσοιστος, intolerandus, non ferendus; unde adv. ἀπροσοίστως, intolerabiliter, ita ut sufferri nequeat, ex α priv. & προσφέρω, f. προσοίσω, &c. V. Item ἀπροσπέλαστος, inaccessus; cui appropinquare nemo potest, ex α priv. & προσπελάω, seu προσπελάζω, per Sync. προσπλάζω, unde προσπλαστος, ὁ, &c. V.

'Απροσπόριστα, τὰ, dicuntur, quæ patrisamilias per filium non acquiruntur, ut bona adventitia, in Pind. ex α priv. & προσπορίζω, f. ίσω, &c. V. Item ἀπροσπταιστος, inoffensus, à lapsu immunis; ex α priv. & προσπταίω, V. 'Απροσπτωσία, ἡ, exp. methodus certa, & errore carens, quâ vitamus nè intempestivâ assensione impingamus, aut peccemus, Laërt. in Zen. Item ἀπροσπτωτος, in quem impetus fieri nequit, quem adoriri tutum non est, Macc. l. 3.

ex

ἐκ α priv. & περσπίπω, quod ex ωθὸς & πίπτω, in præt. πέπωκα, ab inusit. πῶω, f. πώσω, &c. V. Ἀωθήρητος, ε, ὁ ἡ ἤ, qui vel quæ non est affabilis ulli, apud Poll. l. 5. c. 31. ἀπρόσρητος ἡμέρα, est, in qua salutationibus supersedetur; ex α priv. & ωθέρημι, ὁ, V. Ἀπρόστατον, ε, τὸ, dicitur quum quis patronum & tutorem non habet; dicebatur Athenis de incolis, qui sibi è civibus nullum adoptarant patronum; unde ἀπροστασίς δίκη, exp. actio in incolas, qui tutorem sibi non quæsierant, Poll. ex α priv. & προστασία, ἡ, &c. V. Item ἀωθεστάτευτος, cui nemo præest, vel cui tutor & patronus non est, Hesych. ex α priv. & ωθεστατέω, seu ωθεστατεύω, præsum, &c. V. Ἀωθέστιμητος, pœnam, seu mulctam non habens, in quo pœna adjecta non est; ex α priv. & ωθεστιμάω, f. ήσω, &c. V. Ἀωθέστομος, qui acutâ cuspide præfixus non est; ex α priv. & ωθέστομος, ὁ, V. Item ἀωθόφορος, incommodus, non conveniens, apud Eur. in Iph. Aul. νῆσοι ναυβάται ἀωθόφοροι, dicuntur insulæ, ad quas non sine periculo nautæ appellere possunt; ex α priv. & ωθόφορος, ὁ, V.

Ἀωθρασίσως & ἀωθράπως, sine prætextu, & exculatione, nullo allato prætextu, sunt adv. ab ἀωθράσιστος, & ἀωθράπλος, quæ V. Item ἀωθρυλακτος, incustoditus, vel nullâ cautione prævisus; ex α priv. & ωθρυλάσσω vel πω, ομαι, &c. V.

Ἀπαιδία, ἡ, exp. non labi, nec impingere; item ἀπάιδως, adv. sine offensione, ita ut non impingas; utrumque, ab ἄπαις, V. Item ἄπυγος, nates non habens, vel perexiles nates habens; ex α priv. & πυγὴ, ἡ, V. Ἀπυκνος, qui densus, seu creber non est; ex α priv. & πυκνὸς, ὁ, V. Ἀπυργος & ἀπύργωτος, turres non habens, turribus non munitus, apud Euryp. & in Od. λ. ex α priv. & πύργος, ὁ, V. Item ἀπυρομήλη, πυρομήλη, apud Hippocr. exp. specillum quod nucleum, i.e. acumen non habet; hoc est μηλωτείς, sive auricularium specillum; ex α priv. & πυρὸν, λῶος, comp. cum μήλη, ἡ, sive ex ἀπύρλως, ὁ, & μήλη, ἡ, &c. V.

Ἀπύτης, ε, ὁ, à vetere quodam ὀπύω πεπκῶς, dictus est præco; utpote cujus proprium sit clamare, vide Eust. Il. ν. est verbale ab ἀπύω, f. ύσω, &c. V.

Ἀπφὰ, teste Suida, est fororis, & fratris ὑπόκορισμα; item ἀπφίον, Eust. dicit esse ὑπόκορισμα τῆς ἑρμβίης, ut & ἀπφάριον, dicit esse ὑπόκορισμα τῆ ἑρμβίη, apud Athen. l. 13. Item ἀπφὼ, quoque pro patre accipit Hesych. l. 4. Reg. c. 2. quod tamen non est Græcum vocabulum, sed retentum ex textu Hebraico, in cujus versione exp. etiamnum, omnia à Th. ἀπφὸς, quod à pueris dicitur per ὑπόκορισμὸν, pater; ἀὸ' ὧ πε πίφυκεν, ut annotat Schol. Theophr. Idyl. 15. vide & Eust. Il. ν.

Ἀπώων, ωνος, ὁ ἡ ὄν, imberbis; ex α priv. & πώων, ανος, V. Item ἀπώμοτος, q. d. adjurabilis; item vitandus, fugiendus; sive ejusmodi, ut quis jurejurando neget, apud Suid. & Hesych. est verbale ab ἀπόμνυμι, ex ἀπὸ & ὄμνυμι, f. ὀμόσω, &c. V.

Ἀπόρατος, ε, ὁ ἡ ὄν, ut apud Dioscor. ἀπόρατα ὀστέα, exp. ossa quæ non coierunt & callum obduxerunt, seu ossa quæ non conferbuerunt: ex α priv. & πῶρος, ὁ, unde πωρόω, f. ώσω, &c. V.

Ἄπα, utique, &c. Ponitur inter Themata.

Ἀπαβίδες, exp. αἱ μὴ κονιόρτα πνοαὶ, Hesych. i.e. venti pulverem excitantes; item Ἀπαβικὸς, ὴ, ὸν, ut ἀπαβικὴ πνοὴ, Hesych. exp. τυφωνικὴ, ut sit ventus repentinus & procellosus, à Th. ἄπαβος, ὁ, V.

Ἀπαδίω, ῶ, exp. turbo, &c. à Th. ἄπαδος, quod videtur ab ἀπάω, derivari, & significare crepitum, seu strepitum eorum quæ inter se colliduntur, &c. V.

Ἀπαιόπορος, meatus, seu foramina rara habens, laxus; ex ἀραιὸς & πόρος, ὁ, &c. V.

Ἀπατροφορίω, est comp. ex ἄπατρος, τὸ, & φορίω, idem quod, & à Th. φέρω, &c. V. Item ἀπαχνήεις, exp. aranceosus, sive aranæ formam habens; item ἀπαχνώδης, ες, ὁ ἡ ὄν, idem, utrumque, à Them. ἀπάχνη, araneus, vel aranea; quod dici volunt, aut παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν, aut παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἴρειν τὰ ἴχνη, &c. V.

Ἀργεμόνη, ἡ, argemone herba; sic dicta, quod argema & nubeculas in oculo sanare dicitur, Dioscor. 2. 208. & Plin. l. 25. c. 9. ab ἄργεμον, τὸ, V. Item ἀργβώδης, idem est quod ἀργεινὸς, candidus, à Them. ἀργὸς, V. Item ἀργιτὴρ, ῆρος, ὁ, albus, splendidus, itidem ab eod. ut & ἀργίας, idem, albus; & ab eod. Sic etiam, ἀργὸς, exp. albus, celer; itidem ab eod.

Ἀργυρλάτης, vide ante ἀργυροκόπος.

Ἀργυρίδιον, ε, τὸ, pecuniola, diminut. ab ἄργυρος, ὁ, vel ab ἀργύριον, ε, τὸ, nummi argentei, Matth. c. 26. & general. pecunia, ex quocunq; sit metallo, &c. V. Item ἀργυρὶς, ίδος, ἡ, exp. argentea phiala, Athen. Itidem à Th. ἄργυρος, V.

Ἀργυρόβιος, exp. nervum arcus habens argenteum; ex ἄργυρος & βιὸς, ὁ, V. Item ἀργυρομισθωτὴς, exp. q.d. argenti spectator, seu pecuniæ, ut Eud. exp. in annot. Pr. in Pand. Aristot. Rhet. l. 1. vide post ἀργυροκόπος. Ἀργυροθήκη, loculus, in quo servatur pecunia, &c. vide cum ἀργυροθήκη. Ἀργυροκοπίον, argenteos nummos cudo, vel argentum signo; unde ἀργυροκοπεῖον, τὸ, locus cudendo argento destinatus; signandæ pecuniæ officina, Athen. l. 5. Item ἀργυροκοπῆρες λόγων, Metaph. dicuntur, qui verba, aut orationem cudunt, Poll. Omnia ex ἄργυροκόπος, pro quo dicitur & ἀργυλοκόπος, qui argentum, seu argenteos nummos cudit, qui pecuniam signat, &c. V. Ἀργυρόπεζος, idem quod ἀργυρόπεζα, Epith. Thetis, apud Hom. Il. α. & Veneris, apud Pind. quod exp. etiam, argenteas fimbrias habens, i. e. ἡ κοσμοῦν λαμπρῶν σὲλ τὰς ἄκρας τῆς ἱματίας ἔχουσα, inquit Eust. & sic est ἐκ ἄργυρος, ὁ, & πέζα, ἡ, fimbria, &c. V.

Ἀργυροπεξαπκὴ, scil. τέχνη, argentaria, ab ἀργυροπεξαπκὸς, V. Item ἀργυρορρύτης, ε, ὁ, q.d. argentifluus, fluenta habens argentum vehentia, ut ἀργυρορρύτης Ἔβρος, Euryp. in Herc. fur. ex ἄργυρος & ῥύω, f. ύσω, inusit. pro Th. ῥέω, &c. V.

Ἀργυρόω, ῶ, f. ώσω, argento, deargento, Plut. cujus pass. ἀργυρόομαι, vide in Them. ἄργυρος. Item ἀργυρώδης, argentosus, Xen. Itidem ab eod.

Ἀρδύνιον, ε, τὸ, dicitur vas in quo pecudes adaquantur, vel potius certa pars vasis quod κερχνιον, appellabatur, apud Polyb. Item ἀρδεύω, irrigo, adaquo, aquatum duco; unde ἄρδεια & ἄρδυσις, irrigatio, vel adaquatio, à Th. ἄρδω, aquatum duco; unde & ἀρδαλόω, exp. qui mundè non vivit, & ἀρδυλόω, conspurco, &c. V.

Ἀρειομανὴς, in Eccl. Hist. exp. Arianus, Insaniens in Arianismo, & ἀρειομανίτης, idem, vide ἀρειομανὴς.

Ἄρειον, melius, est neut. ab ἀρείων, ον, &c. V.

ΑΡΗΣ, Mars, &c. Ponitur inter Themata. Item ἀρηπὰς, άδος, ἡ, Martia, bellicosa; ut ἀρηπάδα Μεναλίππλω, est à Th. ἄρης, ε, ὁ, V.

Ἄριστα, præstantissimè, optimè, adv. ab ἄριστος, V.

Ἀριστάρχειον, dicebatur templum quoddam Dianæ sacrum; ab ἀριστάρχια, vide.

Ἀριστοκεκτία, idem quod ἀριστοκεκτεία, id V.

Ἀριστώδινες, dicebantur Athenæ, ut quæ parerent optimos & præstantissimos; ex ἄριστος & ὀδυνάω, ἡ, unde ὠδὶν, seu ὠδὶς, ῖνος, & ὠδίνω, &c. V.

Ἀρκίσμη, ὄσμη, sufficio, par sum, Thuc. frequentius est pro contentus sum, acquiesco; nam qui contentus est aliquibus rebus & acquiescit; illæ ei sufficiunt: hinc ἀρκεδὴς πίστις; apud Plut. est pass. ab ἀρκέω, V. Item ἄρκεσμα, τὸ, auxilium; ab ἀρκέω, V.

Ἀρκικὸς, sufficiens, adjuvans, utilis; item propulsatorius; propulsandi vim habens; est ut & ἀρκὸς, idem quod ἄρκεσμα, à Th. ἀρκέω, ῶ, propulso; item satis, vel par sum; satisfacio, &c. Sed ἄρκιος, exp. etiam, septentrionalis, ut ἄρκιος πνοὴ, Eust. & sic est pro ἀρκτικὸς, ut ἄρκιος, pro ἀρκτεῖος, à Th. ἄρκτος, ὁ, ἡ, &c. V. Item ἄρκιον, dicitur herba quædam; de qua Dioscor. 4. 106. & Gal. simpl. 6. & Plin. 27. 6. Itidem ab eod. Th. ἄρκτος. Item ἀρκτὸς, ut & ἀρκτιὸς, vide cum ἀρκτὸς.

Ἀρματείες, ων, ὁ, curulis; ab ἅρμα, ατος, τὸ, V.

Ἀρνοτρόφεια, τὰ, exp. urinatorum exercitia; ab ἀρνευτὴρ, V.

'Αρκορκία, seu ἀρκορκίη, ἡ, apud Hesych. exp. jusjurandum, & fœdus conceptum cæso agno; cujus exemplum, apud Hom. Il. 3. & Virgil. Æn. 12. ex ἄρς, ἀρτὸς, & ὅρκος, ὁ. unde ὅρκιον, τὸ, &c. V. Item ἄρος, exp. utilitas, apud Æschyl. à Th. ἄρω, V. Sed ἀρῶς, exp. locus irriguus, pratum; item guttula, Hesych. enim ἀρὰς affert pro τὰ λιβάδια, quod illas habet.

'Αρόσειν, legitur apud Gregor. pro ἀρῆν, arare, à Th. ἀρόω, ῶ, f. ώσω, &c. Vide.

'Αρπάλαγον, τὸ, exp. telum leporarium; cujus meminit Oppian. ab ἁρπάζω, unde ἅρπη, ἡ, & λαγωὸς, ὁ, &c. V. Item ἅρπαγα, ἡ, derivatur à Th. ἁρπάζω, &c. V.

'Αρραβανίζω, exp. arrabone confirmo contractum emptionis, Hesych. à Th. ἀρραβὼν, ῶνος, arrha, Hebræi, à quibus Græci hoc vocabulum sumpserunt; ערבון, yarrabon vocant id omne quo dato confirmatur promissio; ideo quidam exp. pignus; arrhabo tamen, inquit Hieron. futuræ emptionis quasi quoddam testimonium & obligamentum datur; pignus vero, (hoc est ἐνέχυρον,) pro mutua pecunia opponitur, ut quum illa reddita fuerit, reddenti debitum, pignus à creditore reddatur; utitur Paulus ad Eph. c. 1. & 2 Cor. c. 1. & 5. Item Plut. in Galba, &c. V.

'Αῤῥαδιούργητος, exp. non temeratus; ex α priv. & ῥαδιουργέω, f. ήσω, &c. V. Item ἄῤῥωστος, non corruptus, incorruptus; sed ponitur & ἄῤῥατος, pro eod. ex α priv. & ῥαίω, f. ῥαίσω, unde ῥαιστὸς, ὁ, &c. V. 'Αῤῥεκὴς, seu ἄρρεκτος, exp. infectus, imperfectus, ut ἔργον ἄρρεκτον, Il. τ. ex α priv. & ῥέζω, f. ῥέξω, &c. V. 'Αῤῥενικῶς, vel ἀρσενικῶς, exp. masculino genere, Athen. est adv. ab ἀῤῥενικὸς, seu ἀρσενικὸς, V. 'Αῤῥυογονία, exp. masculorum generatio, seu procreatio; ab ἀῤῥενογόνος, mares generans, &c. V. 'Αῤῥενόθηλυς, & Attice ἀρσενόθηλυς, id V. Item ἀῤῥενοκοίτης & ἀρσενοκοίτης, qui cum masculis concumbit, vel masculorum concubitor, 1 Cor. c. 6 & in Ath. Epigr. ex ἄῤῥην, seu ἄρσην, ενος, & κοίτη, ἡ, seu κοῖτος, ὁ, &c. V. Item ἀῤῥενωνία, exp. marem in utero gestio; ex ἄῤῥην, ενος, & ωὸν, V.

'Αῤῥενόπαις, sive ἀρσενόπαις, cui est filius mas, Nonn. ex ἄῤῥην, vel ἄρσην, ενος, & παῖς, &c. V. Item ἀῤῥενοτόκος, mares pariens, unde ἀῤῥενοτοκέω, virilis sexus partum edo; ex ἄῤῥην, ενος, & τίκτω, ὁ, &c. V. 'Αῤῥενόω, ῶ, f. ώσω, masculum reddo, & in pass. ἀῤῥενοῦσθαι, masculescere; item ἀῤῥενώδης, ες, ὁ ἡ ὄν, virilis, fortis; unde adv. ἀῤῥενωδῶς, masculè, fortiter; utrumq; à Th. ἄῤῥην, ενος, V. 'Αῤῥενωπὸν, τὸ, & ἀῤῥενωπία, ἡ, exp. masculà, seu virilis facies; interdum animus virilis, fortisq; & generosus, qui sub masculà facie latet, Plut. Plut. de fort. Alex. sed ἀῤῥενωφ, & ἀῤῥενώπας, Eust. tradi in malam partem usurpari; item ἀῤῥενωπαδὲς, exp. ἀνδρόγωνι, fœminæ quarum facies aliquid virilitatis præ se ferunt, Hesych. omnia ab ἀῤῥενωπὸς, V.

'Αῤῥήδω, exp. ita ut non collocetur in oratione, Hesych. est adv. ab ἄῤῥητος, quod V. 'Αῤῥήμων, tacitus, mutus; unde ἀῤῥημοσύνη, taciturnitas, silentium; ex α priv. & ῥῆμα, τὸ, V. 'Αῤῥίωπος, vide supra cum ἀῤῥενωπὸς 'Αῤῥησία, ἡ, silentium; ex α priv. & ῥῆσις, εως, ἡ, V. 'Αῤῥητεργία, exp. nefandum facinus; ex ἄῤῥητος, ε, ὁ, & ἔργον, τὸ, V. 'Αῤῥητόρος, exp. qui nefanda & arcana gestat; quasi ἄῤῥητα φέρων, teste Hesych. & Etym. Unde ἀῤῥηφορία, quasi ἀῤῥητοφορία, gestatio arcanorum; nomen fetti apud Athenienses, quod ex arcanis sacris constabat; sicut etiam, ἀῤῥηφορεῖν, exp. secreta & arcana illa gestare, Etym. & Suid. ex ἄῤῥητος & φορὸς, ὁ, unde φορία, &c. V. 'Αῤῥηχος, exp. sepibus idoneus; (quod difficulter frangatur;) Nic. in Ther. ex α priv. & ῥήγνυμι, f. ῥῆξω, unde ῥηχὸς, ὁ, &c. V.

'Αῤῥιγὸς, ὁ ἡ ὄν, non frigens, frigori non obnoxius; item ἀῤῥιγωτὸς, exp. exhorrere nescius, non exhorrescens, impavidus; in Epigr. ex α priv. & ῥῖγος, εος, τὸ, unde ῥιγέω, f. ήσω, &c. V. Item ἀῤῥιζὸς & ἀῤῥίζωτος, exp. radice carens, radices nullas agens; ex α priv. & ῥίζα, ἡ, unde ῥιζόω, &c. V.

'Αῤῥὶν, vel ἄῤῥις, ινος, ὁ ἡ ὄν, vide supra cum ἄρριν, ινος. Item ἀῤῥοΐη, ἡ, exp. retentio menstruorum, vel retardati, & commorati menses, apud Hippocr. ex α priv. & ῥοὴ, ἡ, V. 'Αῤῥυθμοπόστης, exp. qui non bibit ad rhythmum, seu certam mensuram; sed plenis poculis merum in se ingurgitat: ex α priv. ῥυθμὸς & πώστης, ὁ, &c. V. 'Αῤῥυθμὸς, ὁ ἡ ὄν, numeris carens; nullam concinnitatem, seu modulationem, qualis numerorum, habens; interdum & inconcinnus, incompositus; unde ἀῤῥυθμία, ἡ, inconcinnitas, qualis est eorum quæ numerosa non sunt, sed exp. & dissonantia, Gal. ut & ἀῤῥυθμέω, dissono, discordo, Gal. omnia ex iisd. cum ἀῤῥύθμως, absq; numeris; absq; concinnitate ea quam afferunt rhythmi, inconcinnè, &c. V. 'Αῤῥύπωτος, exp. non sordidatus, non contaminatus; item ἀῤῥύπαρος, non sordidus; ex α priv. & Th. ῥύπος, ὁ, unde ῥυπαίνω, & ῥυπαρὸς, ὁ, V. 'Αῤῥυσίας, exp. qui pignori opponi non potest; ex α priv. & ῥυπιάζω, ομαι, f. άσω, &c. V. 'Αῤῥυτίδωτος, exp. qui rugas non habet; ex α priv. & ῥυτὶς, ίδος, unde ῥυτιδόω, f. ώσω, &c. V. 'Αῤῥώξ, exp. idem, & ex iisd. cum ἀῤῥαγὴς ἄῤῥηκτος, quæ V. 'Αῤῥωπος, idem exp. cum ἀῤῥεπὴς; ex α priv. & Them. ῥέπω, f. ψω, unde ῥοπὴ, ἡ, &c. V.

'Αρσιχὸς, exp. loculus, apud Diod. Sic. sed exp. etiam, cista lignea, & arcula, seu capsula, vel idem quod, & pro Th. ἀῤῥιχὸς, id V.

'Αρτάβη, ἡ, artaba, mensura dicebatur Persica, tribus chœnicibus Atticis capacior quàm Atticus medimnus, teste Herodoto, l. 1. apud Ægyptios autem, artabam facere modios viginti, scribit Hieron. in c. 5. Isaiæ.

'Αρταμέω, ῶ, concido in frusta; item trucido, à Th. ἄρταμος, ὁ, V.

'Αρπερεχὴς, nuper madefactus, nuper irrigatus, in Epigr. ex ἅρπη & βρέχω, vide. Item ἀρπηγένειος, qui nudiustertius barbam emittere cœpit; & ἀρτιγένειος χνόος, in Epigr. exp. q.d. lanugo barbæ nuper enatæ; ex ἅρπη & γένειον, τὸ, V. 'Αρπηλυφὴς, ές, ὁ ἡ ὄν, recens sculptus, ut ἀρπηλυφὲς ξόανον, Theocr. in Erg. ex ἅρπη & γλύφω, V. 'Αρτίγονος, modò genitus, seu natus; ex ἄρτι & γονὴ, ἡ, seu γόνος, ὁ, &c. V.

'Αρτιγεγραφὴς, recens scriptus; à γεγραὼ, ἡ, V. 'Αρτιδαὴς, qui nuper didicit: qui nuper cognovit, vel qui nuper cognitus est, sui mente perceptus, apud Suid. à Them. δαΐω, disco, V. 'Αρτίδακρυς, qui recens lacrymavit, Euryp. a Th. δάκρυ, τὸ, V. 'Αρτιδίδακτος, non ita pridem doctus, seu edoctus; qui nuper, seu recens didicit, à διδακτὸς, ὁ, comp. ut præcedentia cum adv. ἄρτι, &c. V.

'Αρτίδιον, τὸ, parvus panis, est diminut. à Th. ἄρτος, ὁ, V.

'Αρτιδόμητος, η, ὁ ἡ ὄν, recens exstructus, Nonn. ex ἄρτι & δομὸς, ἡ, unde δομέω, &c. V. Item ἀρτιδρεπὴς, recenter decerptus; ex ἄρτι & δρέπω, f. ψω, &c. V. 'Αρτιζυγία, nuper facta conjunctio; ex ἄρτι & ζυγὸς, ὁ, V. 'Αρτίζωος, ὁ, ἡ, qui est brevis vitæ; ex ἄρτι & ζωὴ, ἡ, seu ζωὸς, ὁ, &c. V. 'Αρτιθανὴς, modò, seu recens mortuus, Nonn. ex ἄρτι & θνήσκω, f. θανοῦμαι, unde ejus comp. quædam desinunt in θανὴς, &c. V. 'Αρτικρατία, exp. idem quod συμφωνία, Hesych. ducta signif. à remigantibus qui ad numerum quasi aquas plaudunt; ex ἄρτι & κρατέω, V. 'Αρτιλόχευτος, recens partu editus, nuper natus; ex ἄρτι & λοχὸς, ἡ, unde λοχεύω, ομαι, &c. V. 'Αρτιμαθὴς, qui nuper discere cœpit, seu qui nuper didicit & intellexit; ut ἀρτιμαθὴς κακῶν, apud Euryp. in Hecub. ex ἄρτι & μαθάνω, f. μαθήσομαι, unde pleraq; ejus comp. desinunt in μαθὴς, &c. V. 'Αρτιμελὴς, ές, ὁ ἡ ὄν, qui membris est integris & absolutis, nullâ parte mutilus, aut distortus; ex ἄρτι, ab ἄρτιος, & μέλος, εος, τὸ, V. Item ἀρτιοπέρειος, par-impar, ab ἄρτιος & περαὸς, ὁ, V.

'Αρτίοτης, inegritas, à Th. ἄρτιος, ὁ, vide.

'Αρτιπαγὴς, recens compactus, & coagmentatus, ut στίλιχες ἀρτιπαγεῖς, apud Theocr. Epigr. 3. ex ἄρτι & πήγνυμι, f. πήξω, a. 2. ἐπάγλω, unde multa ejus comp. in παγὴς desinunt, &c. V. 'Αρτίπαις, exp. puer adultus; ex ἄρτι, ab ἀρτὴς, & παῖς, ὁ, ἡ, vide. 'Αρτίπλουτος, qui nuper dives est factus; recens locupletatus; unde apud Euryp. in Supplic. ἀρτίπλουτα χρήματα, exp. bona novis & subitis aucta divitiis; ex ἄρτι & πλοῦτος, ὁ, V. 'Αρτίσκαπτος, ὁ ἡ ὄν, recens fossus, seu effossus; nuper defossus, in Epigr.

ex

ex ἄρτι & σκάπτω, f. ψω, unde σκαπτὸς, ὁ, &c. V.

'Αρτίσκος, ε, ὁ, parvus panis, aliis pastillus, Athen. l. 4. diminut. ab ἄρτος, ὁ, V.

'Αρτίσομος, exp. cui est σῶμα ἄρτιον, i.e. integrum, qui integra verba, ita ut intelligi possunt, pronunciat; seu qui verba secundum idioma linguæ pronunciat integra & perfecta; sed exp. & undique planus; atque indè, ἀρτισομία, integra & perfecta verba pronuntio; ex ἄρτι, ab ἄρτιος & σῶμα, τὸ, &c. V. Item ἀρτιτελὴς, exp. recens initiatus, Plut. in Phæd. ex ἄρτι & τέλη, τὰ, mysteria, sacra, à Th. in sing. τέλος, εος, τὸ, &c. V. 'Αρτίτοκος, recenti partu editus; unde Metaph. ἀρτίτοκος σελήνη, dicitur nova Luna, sed ἀρτιτόκος, exp. quæ nuper peperit, quæ recentem edidit partum; ex ἄρτι & τόκος, ὁ, seu τοκὰς, ἡ, &c. V. 'Αρτίτομος, nuper cæsus, seu nuper sectus, sed ἀρτότομος, exp. nuper secans, qui nuper secuit, seu incidit; ex ἄρτι & τέμνω, seu τομὸς, ὁ, V. Item ἀρτίτροπος, ὁ, recenter mutatus; ex ἄρτι & τροπὴ, ἡ, seu τρόπος, ὁ, &c. V.

'Αρτιφαὴς, qui modò lucem habuit, scil. oculorum; qui modò visum recuperavit, Nonn. ex ἄρτι & φάος, cujus comp. varia desinunt in φανὴς, &c. V. Item ἀρτιφανὴς, nuper in lucem editus, qui nuper apparere incipit, in Epigr. ex ἄρτι & φαίνω, f. φανῶ; unde comp. varia in φανὴς, &c. V 'Αρτίφυτος, nuper plantatus, vel natus; ab cod. Them. φύω, unde φύτον, τὸ, &c. V. 'Αρτίφωνος, cui vox est integra & perfecta, quiq; verba ἀρτίως, i. e. integrè & perfectè pronuntiat; ex (ἄρτι, ab ἄρτιος, &) φωνὴ, ἡ, vide. 'Αρτιχάρακτος, ὁ ἡ ἡ, recenter sculptus, seu insculptus, ut ἀρτιχάρακτον γράμμα, apud Athen. l 5. à Th. χαράσσω, seu ττω, f. ξω, &c. V. 'Αρτίχειρ, cui manus sunt perfectæ nec ullo laborant vitio; seu qui utraq; manu æquè utitur; à Them. χεὶρ, ἡ, vide. 'Αρτιχόρευτος, recens choreis celebratus, ut ἀρτιχόρευτον ἑορτὴν, Nonn. à χορεύω, ουμαι, f. εύσω, &c. V. Item ἀρτίχυτος, ὁ ἡ ἡ, nuper seu modò fusus, à χυτὸς, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia, cum Th. ἄρτι, vel ἀρτίως, ὁ, &c. V.

'Αρτίως, exp. etiam, integrè, perfectè; item cohærenter & aptè, & sic est adv. à Them. ἄρτιος, ὁ, ἡ, vide.

'Αρτόδειγμα, sive ἀρτοδεῖγμα, exp. q.d specimen panis, i.e. specimen frumenti in pane confecto exeo, Poll. ex ἄρτος, ὁ, & δεῖγμα, τὸ, &c. V. Item ἀρτοδότεια, ᾶ, panem do, i. e. panem aliquibus distribuo; ex ἄρτος & δότης, ὁ, V. Item ἀρτοθήκη, ἡ, locus in qui panis reponitur, panarium; ex ἄρτος & θήκη, ἡ, V. Item ἀρτοκοπεῖν, pistrinum exerceo, & ἀρτοκοπεῖον, pistrinum; item ἀρτοκόπος, l.ber apud Athenæum; omnia ab ἀρτόκοπος, q. d. qui vel quæ panem tundit, seu pinsit; ex ἄρτος & κοπὴ, ἡ, &c. V.

'Αρτόκρεας, τὸ, exp. panis carni mistus, caro pani inclusa; cibus pane & carne constans; ex ἄρτος, ὁ, & κρέας, τὸ, &c. V. Item ἀρτολάγανον, exp. panis genus delicatum; apud Athen. Item ἀρτολάγυος πήρα, exp. panem & lagenam habens pera; ex ἄρτος, ὁ, & λάγανον, τὸ, vel λάγυος, ου, &c. V. 'Αρτοπώλης, q d. panifex, pistor; sed ponitur & adjectivè, ut ἀρτοπώλης ζύμη, fermentum ex quo panis conficitur; unde ἀρτοποιέω, panem conficio, pistoriam artem exerceo; sed exp. & in panem, vel panes formo; unde in pass. (de papavere sativo;) ἧς τὸ σπέρμα ἀρτοποιεῖται, εἰς τὼ ὀ ὑγιὰ χρῆσιν, apud Diosc. l. 4. c. 72. Unde ἀρτοποιία, panificium, pistura, Xen. & ἀρτοποιικὸς, scil. λόγος, liber de panificio, apud Athen. omnia ex ἄρτος, ὁ, & ποιέω, ῶ, &c. V. 'Αρτοπτὰς, ὁ, & ἀρτόπτη, ἡ, panes & placentas coquens, seu vas, seu homo; item ἀρτοπτεῖον, officina, vel vas in quo panes coquuntur, Poll. Ut & ἀρτοπτικὸς ἄρτος, dicitur panis in artopta coctus, Athen. l. 3. omnia ex ἄρτος, ὁ, & ὀπτάω, ῶ, &c. V. Item ἀρτοπώλης, qui panem vendit, & ἀρτοπῶλις, ιδος, ἡ, quæ panem vendit; item ἀρτοπώλιον, locus in quo venduntur panes, & ἀρτοπωλεῖον, dicitur esse pistrinum, Suid. Ut & ἀρτοπωλεῖν, exp. panes vendere, omnia, ex ἄρτος, ὁ, & πωλέω, ῶ, &c. V.

'Αρτος, derivari dicitur ab ἄειρω, significante περιφέρω, quasi ὁ καθ' ἑκάστην τῶν σώματι ἡμῶν περιφερόμενος, inquit Etym. & aliam addit etiam rationem, viz. διὰ τὸ αἴρειν καὶ κρίζειν τὼ δύναμιν, sed videtur etiam ab ἄειρω, deduci posse; ut sit ἄρτος, cibus corpori congruus, sicut ab eodem ἄειρω, deducitur ἀρμιλιὰ, ἡ, cibus, &c. V.

'Αρτοτρώγω, pane vescor; item simpl. vescor; ex ἄρτος & στέω, V. Item ἀρτοτροφέω, pane alo, Poll. ex ἄρτος & τροφέω, V. 'Αρτοφόρον, κ,τὸ, vas quo panis fertur, panarium, Athen. l. 4. ex ἄρτος & φορὸς, ὁ, V. Item ἀρτοχάριτες, placentarum quoddam genus; panes rotundi & lati, tenuesque; popana quæ dono dantur, Hesych. ex ἄρτος & χάρις, ιτος, ἡ, V.

'Αρυσὶς, & ἀρύσιχος, exp. idem quod ἀρυσὶβη, quod apud Schol. Aristoph. est vasculum aptum ad hauriendum, ut cotyla, cyathus, calix, Athen. l. 2. Itidem ab eod. Them. ἀρύω, &c. V. Unde etiam, ἀρυτὴρ, ἥρος, dicitur esse instrumentum coquinarium, quo ex aheno hauritur aliquid, &c. V.

'Αρχαΐζω, exp. antiquitatem, seu antiquos imitor; ab ἀρχαῖος, seu ἀρχαϊκὸς, quæ V.

'Αρχαιόγονος, pro quo & ἀρχέγονος, antiquus, apud Aristot. Unde ἀρχαιογονία, antiquitas; ex ἀρχαῖος & γονὴ, ἡ, seu γένος, ὁ, &c. V. Item ἀρχαιολογία, ἡ, dicitur sermo, aut historia de rebus antiquis, Plut. de Herod. sed in disciplinis literatæ humanitatis, ea est ἀρχαιολογία, quæ disciplinarum communia principia, præcognoscit; item ἀρχαιολογέω, exp. antiqua memoro, de antiquis differo, seu scribo, Luc. Thuc. l. 7. Item antiquis verbis utor; ex ἀρχαῖος & λόγος, ὁ, V. 'Αρχαιόπλουτος, cui priscæ sunt divitiæ: jam indè à majo ibus suis dives, ex eoq; nobilis; ex ἀρχαῖος & πλοῦτος, ὁ, V.

'Αρχαῖον, ε, τὸ, exp. sors usurarum; sed subauditur substantivum ἀργύριον, sive δάνεισμα, quod aliquando additur; item dicitur ἀρχαῖον etiam, de bonis alicujus pro sorte & capite unde fructus & reditus manat, adeo ut τὰ ἀρχαῖα, vocet Demosth. τὰ πατρῶα, avita bona, est neut. sing. & plur. à sing. masc. ἀρχαῖος, ὁ, V.

'Αρχαιότερος, antiquis moribus præditus, antiquos mores resipiens, ut ἀρχαιότερα ὀδηκθήματα, apud Thuc. l. 1. Unde ἀρχαιοτερία, ἡ, antiqui mores; prisca vivendi forma, & ἀρχαιοτρόπως, adv. antiquis moribus, antiquâ morum simplicitate; ex ἀρχαῖος & τρόπος, ὁ, V.

'Αρχέλαος, ε, ὁ ἡ, ἡ, populi rector, pro quo dicitur etiam, ἀρχέλας; ex ἀρχὴ, ἡ, vel ἀρχὸς, ὁ, & λαὸς, ὁ, &c. V. Item ἀρχίπλαστος, exp. penes quem administrandarum & dispensandarum divitiarum potestas est; ex ἀρχὸς, ὁ, vel ἀρχὴ, ἡ, & πλάττω, ὁ, &c. V. 'Αρχεπίλοπτος μέσα, dicitur musa quæ cantui præest, seu quæ cantum incipit, Athen. l. 4. ex ἄρχω, vel ἀρχὴ, ἡ, & μολπὴ, ἡ, V. 'Αρχέτυπία, ἡ, dicitur exemplar; vel idea; ab ἀρχέτυπον, τὸ, forma primigenea, typus initio factus & omnium primus; item ἀρχέτυπος γεγονὼς, legitur apud Phil. de vita M. l. 3. Utriusq; autem vocis proprius usus est in imaginibus; Metaphoricus in aliis rebus, &c. V. Item ἀρχέχορος, exp. qui præest choro, chorus, seu qui choras inchoat, in Epigr. ex ἄρχω, ἀρχὴ, vel ἀρχὸς, & χορὸς, &c. V.

'Αρχιγετεύειν, idem est quod ἀρχηγετεύειν; item ἀρχιγετία, ᾶ, exp. incipio, auspicor, & omnia ab ἀρχιγέτης, ου, &c. V.

'Αρχιβέκελος, babulcorum princeps; ex ἀρχὴ, ἡ, vel ἀρχὸς, ὁ, & βέκελος, ὁ, &c. V. Item ἀρχιβούκολος, princeps; seu generis, seu gentis, vel antiquæ originis, seu generationis; priscus, Nonn. ex ἀρχὴ, ἡ, & βουκόλος, ὁ, V. 'Αρχιερωσύνη, ἡ, exp. summum sacerdotium, pontificatus maximus; ab ἀρχιερεὺς, vide. 'Αρχεταῖρος, sodalium princeps, qui principem inter sodales locum obtinet; ut Chusi dicitur ἀρχεταῖρος, Davidis; 2 Reg. c. 16. ex ἀρχὸς, ὁ, vel ἀρχὴ, ἡ, & ἑταῖρος, ὁ, V.

'Αρχιευνοῦχος, eunuchorum præfectus, seu princeps; ex ἀρχὴ & εὐνοῦχος, ὁ, V.

Ἀρχίζωος, vitæ initium præbens; vitæ autor; ex ἀρχὴ, & ζωὴ, ἡ, &c. V. Item ἀρχιθίασος, quidam exp. præfectus ludorum & spectaculorum, ab aliis exp. præfectus eorum qui theori dicebantur; hoc est qui scisitatum oracula mittebantur, sed exp. etiam, præfectus sacrorum, apud Demosth. ex ἀρχὸς & θιασὸς, V. Item ἀρχίκλοπος, exp. antiquus fur, & q. d. princeps furum; qui furum turbæ præest; Suid. pro eod. dicitur & ἀρχίκλαψ, ex ἀρχὴ, & κλοπὴ, ἡ, vel κλώψ, ὁ, &c. Vide.

Ἀρχκυβερνήτης, qui præest navi, navis præfectus, nauclerus; ex ἀρχὴ & κυβερνήτης, V. Item ἀρχλῃστὴς, idem quod ἀρχληστὴς, id V.

Ἀρχμανδείτης, ὁ, qui pluribus monachis præest; abbas; ex ἀρχὸς & μάνδρα, ἡ, V. Ἀρχίμιμος, ὁ, mimorum princeps; item princeps histrionum; ex ἀρχὴ, ἡ, & μῖμος, ὁ, V. Ἀρχοινοχοεία, exp. dignitas τῦ ἀρχοινοχόυ, est ab ἀρχοινοχος, qui principem locum inter pocillatores tenet, &c. V. Ἀρχπατριάτης, princeps familiarum, Josuæ c. 21. ex ἀρχὸς, ὁ, & πατριάτης, ὁ, &c. V. Ἀρχπειρατὴς, ὁ, archipirata, piratarum princeps; ex ἀρχὸς & πειρατὴς, ὁ, V. Ἀρχουσία, q. d. principatus bibendi; sed exp. & primus bibendi locus; ex ἀρχὴ, ἡ, & πόσις, εως, ἡ, potus, &c. V. Ἀρχεδὸς, idem quod, & pro ἀρχεδὸς, id V.

Ἀρχυπαστιστὴς, primarius & princeps inter ὑπαστιστὰς, Plut. in Eumen. ex ἀρχὸς & ὑπαστιστὴς, clypeatus satellites, &c. V. Item ἀρχίφωτος, exp. initium & autor luminis; sic dicitur Baptismus quoniam post eum animæ, Christianæ religioni initiatorum, solent φωτίζεσθαι, Dionys. Areop. ex ἀρχὴ, ἡ, & φᾶς, φωτὸς, τὸ, &c. V. Ἀρχοχλυπάσης, exp. magistratus ambiens; quasi ὁ τὰς ἀρχὰς χλύφων, Etym. & Eust. ex ἀρχὴ, ἡ, & χλύφω, f. ψω, unde χλύπης, ὁ, &c. V. Ἀρχολάβος, magistratuum susceptor; ex ἀρχὸς & λαβὴ, ἡ, &c. V. Item ἀρχολίπαρος, exp. magistratum ambiens, i. e. ὁ λιπαρῶν ἵνα ἀρχὴ, Etym. & Eust. & sic, est ex ἀρχὴ, ἡ, & λιπαρὴς, ὁ, ἡ, unde λιπαρέω, ῶ, &c. V. Sed exp. etiam, ὁ ἐν τῇ ἀρχειν λιπαγορύμενος, i. e. propter magistratum splendescens, Etym. & Eust. Atque sic est ex ἀρχὴ, ἡ, & λιπαρὸς, ὁ, à Th. λίπος, εος, τὸ, unde λιπαίνω, ομαι, &c. V.

Ἀρχομαι, exp. initium facio, vel sumo, vel habeo; item pro ἀπάρχομαι, Od. ξ. sed exp. etiam, sum sub principatu, seu dominatu, vel imperio; subsum imperio, mihi imperatur; sæpe etiam exp. pareo, obtempero; ut ἄρχομαι ὑπὸ τῦ νόμων, obtempero legibus, Plut. in Apoph. & ἄρχομαι πάντα, in his pareo; unde ἀρχόμενοι, qui sunt sub imperio, vel dominatu, seu ditione alicujus, subditi; qui & ὑπήκοοι, Xen. est pass. ab ἄρχω, incipio, initium facio; item sum principium, seu origo; vel autor sum; item priores partes occupo; ut apud Thuc. ἄρχω τῆς μάχης, prior pugnam capesso; sic ἄρχειν πολέμε, apud eund. sed exp. etiam, principatum obtineo, dominor; magistratum gero, &c. V. Item ἀρχοντικὸς, imperiosus; i. e. ἀρχικὸς, ab eod. Them. ἄρχω; unde etiam, ἀρχὸς, ὁ, qui imperium obtinet, dux; sed exp. & podex; item intestinum rectum, apud Aristot. in 4. de gen. an.

Ἀρχώνης, exp. qui præest emptionibus; Etym. ex ἀρχὸς, seu Th. ἄρχω, & ὠνὸς, &c. V.

Ἄσαυτος, est comp. ex α priv. & σαίνω, idem quod Them. σείω, &c. V.

Ἀσέβησις, ἡ, exp. actio impia, & nefaria, Plut. est verbale ab ἀσεβέω, irreligiosus sum; quod ab ἀσεβὴς, qui non colit, nec veneratur cœleste numen, ideoq; irreligiosus & impius, &c. V.

Ἀσελγῶς, vide cum ἀσελγέως.

Ἀσίνη, ἡ, asine, apud Theophr. l. 2. c. 25. herba est quæ aliis sese implicat, quidam vocant clematitidem, & convolvulum.

Ἀσκαρὴς, ἐος, &c. Exp. non saliens, &c. V.

Ἀσκαρίζω, & ἀσκαρὶς, vide cum ἀσκαρὴς. Item ἄσκαρος, vide cum ἀσκέραμα.

Ἀσκινδὴς, ἐος, vel ἀσκιδὴς, exp. illæsus, &c. V.

Ἀσκίτης ὕδρος, est hydropis species, in membrana abdominis interiore, &c. V.

Ἄσκιτος, exp. etiam, scopum ad quem tendat, non habens, seu ad nullum certum scopum tendens; sed exp. etiam, cujus nulla est effigies; unde & adv. ἀσκόπως, exp. ita ut aberres à scopo, Poll. & sic est ex α priv. & σκόπος, ὁ, V.

Ἀσκοφλαυρίζω, pro ἀσκῶ φλαυρίζω, apud Eust. vel ἀσκοφλαυρίζω, exp. δίκην καταπλήττειδς, i. e inani metu terrere, lege proverbium utre territas, simile est ἀσκῶ μυρμολύττεσθαι, ex ἄσκος & φλαυρίζω, V.

Ἀσκύλτως, exp. ita ut non vexeris, aut fatigeris, i. e. δίχα τῦ σκύλλειδς; ex α priv. & σκύλλω, ομαι, unde σκυλμὸς, ὁ, vexatio, &c. V.

ΑΣΚΥΡΟΝ, τὸ, ponitur inter Themata, &c. V.

Ἀσκώλια, τὰ, festum dicebatur Bacchi, Athenis; in quo, super ἀσκὸς inflatos & unctos, unico pede saltabant, ut delabentes risum excitarent, sunt qui derivent ab ἄσκος & ἄλλομαι, sed refertur simpliciter ad Th. ἄσκὸς, ὁ, V. Item ἀσκωλιάζω, exp. super utrem salire; item saltare unico innitendo pedi; sed exp. & claudicare, unde verba ἀσκωλιασμὸς, saltatio illa τῶν ἀσκωλιαζόντων, à præced. ἀσκώλια, V. Item ἄσκωμα, τὸ, dicitur pellis muniens remos, quâ parte scalmo incumbunt; item lorum quo remus scalmo alligatur; omnia à Them. ἄσκὸς, ὁ, V.

Ἀσματοκάμπης, ου, ὁ, exp. cantuum, seu carminum inflexor; qui variis carminum flexibus, & quasi anfractibus utitur, vel flexuosis carminibus; de dithyrambicis dicitur Poëtis, apud Aristoph. in nub. ex ἄσμα, ατος, & κάμπω, f. ψω, unde καμπὴς, ὁ, &c. Vide. Item ἀσμὸς, ῦ, ὁ, vide cum ἄσμα, τό. Ἀσπάθητος, ε, ὁ ἡ ἡ, exp. qui non ἐσπάθη; ut ἀσπάθητα ἱμάτια, quibus licium τῇ σπάθῃ, inculcatum non est, apud Hesych. & ἀσπαθήτου χλαῖνα, vocatur pellis, seu exuvium; ex α priv. & σπαθάω, f. ήσω; unde σπαθητὸς, ὁ, &c. Vide.

Ἀσπαραγία, ἡ, dicitur asparagi plantarium, Theophr. Pl. 6. 3. Item ἀσπαραγωνία, ἡ, dicitur ramusculus, aut frons, ex asparago spinoso; utrumque, à Th. ἀσπάραγος, quod ita dicitur, quia primùm in lucem prodit oleris germen, priusquam in folia explicetur; recentissimus est turio qui edendo est; sed est & planta quædam, cujus meminit Diosc. l. 2. c. 153, meminit etiam Theophr. aliùs asparagi, quem in censu ἡδὺ ἀκανθικὸν ponit, Hist. Pl. l. 1. 16. Item ἀσφάραγος, dicitur gula, guttur; παρὰ τὸ σφαραγεῖν, i. e. ἠχεῖν, quoniam δι' αὐτὸ ἡ φωνὴ φέρεται, Il. χ. sed tunc videtur poni pro σφάραγος, &c. V.

Ἄσπασμα, τὸ, dicitur res quam amplexamur, Plut. verbale ab ἀσπάζομαι, V.

Ἀσπιδοποιὸς, exp. clypeorum fabricator, &c. V.

Ἀσπιδὼν, exp. q. d. clypearium, testudine factâ, est adv. ab ἀσπὶς, ίδος, V. Item ἀσπιδήρ, ῆρος, ὁ, & ἀσπίδωρ, idem quod ἀσπιδης. & ab eod. id V.

Ἀσταθὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, instabilis; idem quod & pro ἄστατος, id V. Item ἀσταθμητος, ε, ὁ ἡ ἡ, exp. immunitatem habens ἀπὸ τῶν ἐπισταθμείων, Plut. i. e. à necessitate hospitio recipiendi comitatum principis aut legati; seu à necessitate recipiendi hospites quoslibet: ex α priv. & σταθμὸς, ὁ, unde σταθμεύω, &c V. Item ἀσάθμητος, ε, ὁ ἡ ἡ, exp. inconsideratus, improvidus, qui res perpendere non didicit, sed temerè agit, Plut. Item instabilis, incertus, i. e. ἄστατος, Thuc. l. 4. ex α priv. & σταθμάω, άομαι, unde σάθμητος, ad amussim exactus, &c. V.

Ἄσταλλος, ὁ, ὁ ἡ ἡ, exp. qui instructus non est, vestimentis non amictus, Hesych. est idem quod ἄστολος, ex α priv. & στέλλω, exorno; unde στολὴ, ἡ, & στόλος, ὁ, &c. V.

Ἀστασία, ας, instabilitas, inconstantia; ex α priv. & στάσις, εως, ἡ, V. Item ἀστάσιαστος, exp. seditione carens, seditionibus nullis turbatus, Hesych. populi quoq; seu cives urbis alicujus ἀστασίαστοι, dicuntur, qui nullâ dissidente seditione, seu qui nullas movent seditiones, apud Isocr. in Paneg. Itidem ex α priv. & στάσις, εως, unde στασιάζω, f. άσω, &c. V. Item ἀστάτως, inconstanter, non firmiter, est adv. ab ἄστατος, unde neut. τὸ ἄστατον, exp. substantivè, instabilitas, inconstantia; & ἀστατέω, ῶ, exp. instabilis & inconstans sum; vacillo, titubo, &c. V.

Ἄστατος, Atticè dicitur pro στατὸς, ut & ἀστατος ἀγεία, dicitur pro στατὸς ἀγεία, &c. Hæc V.

Ἀσταυ-

Ἀσαφυλῖν, Attico Pleonasmo dicitur pro στεφυλῖν, id vide. Item Ἀσύλας, non tectus, seu opertus: ex α priv. & στεγάσω, ὁ V. Item Ἀστηὴς, ἐς, ὁ, ἡ, ἡ; idem non tectus, sed expon. etiam, multis tectis clausus, bene contectus, & sic α, est epitat. alioquin ἀστεγὴς, est idem quod ἄστεγος, tecto ædibusque destitutus; sed expon. & qui non retinet arcana in pectore clausa, loquax: Suid. & Proverb. 10. Item qui sustineri non potest, intolerabilis: Hesych. & Suid. in qua signif. pro ἄστεγος, dicitur & ἀστεγνος, apud Dioscor. l. 7. c. 14. &c. V.

Ἀσείζομαι, expon. urbanitate sermonis utor, facetus sum: Plut. est ab ἀσεῖος, id vide. Item Ἀσζολογία, expon. facetiæ, urbanitas sermonis: Luc. ab ἀσεῖος, & λόγος, ὁ; V. Ἀσζοφῤημονέω, facete loquor, seu festivè, festivo sermone utor; unde ἀσζοφῤημοσύνη, urbanitas, festivitas, festivus sermo, ab ἀσεῖος, & ῥῆμα, τὸ V.

Ἀσζότης, ητος, ἡ, & ἀσζοσύνη, ἡ, urbanitas, festivitas: utrumque ab ἀσεῖος, quod metaph. expon. festivus, lepidus: Item comis, item elegans, honestus; Act. Apost. c. 7. &c. V. Item Ἄσπις, ὁ ἡ ἡ; nullis calceatus pedibus; ideoque vel non frequentatus, vel invius & inaccessus: ex α priv. & σείω, -ομαι, fut. σω. Unde σπίδης, ὁ, &c. V. Ἀσχαμος, ος, ὁ, urbanitas, festivitas; est verbale, ab ἀσείζομαι. Vide.

Ἄσεκτος, idem quod ἄστεγος; Hesych. id vide supra cum ἄστεγος, post ἀσέζαγος, &c. Item ἀσέκτως, intolerabiliter, seu intoleranter, adverb. à præced.

Ἀσέλεχος, seu ἀσελέχης, caudicem non habens, trunco carens: ex α priv. & σέλεχος, εος, τὸ; V. Item Ἀσέμβαλος, ὁ ἡ ἡ; contumeliis probrisque carens: Item immotus, firmus, stabilis: ut κλίσις ἀσέμβακτος; Eust. ex α priv. & σεμβάζω. V.

Ἀσπέμβακτα, exp. lamentabiliter: Lycophr. flebiliter; est adv. à præced. ἀσέμβακτος, sed videtur α, in adverb. potius esse epitat. quam priv. &c. V. Item Ἀσεμφὼς, idem quod ἀσεμφόεως, immotè, &c. V. cum ἀσεμβὴς, firmus: Item non perturbatus, stupore non attonitus, nec metu perculsus; omnia à Them. σέμβω, &c. V.

Ἀσένακτος, non gemebundus, & activè, qui non gemit, qui sine gemitu aliquid agit; unde adverb. ἀσενάκτει, & ἀσενάκτως, sine gemitu, ita ut non ingemiscas: ex α priv. & σενακτὶς, ὁ. Vide.

Ἀσέρεος, ος, ὁ, sidereus: Suid. Item ἀσερίας, ος, ὁ, stellaris; ut ἀσερίας ἐφόδιος, avis de qua Aristot. An. l. 9. c. 1. Item ἀσερίζω, reperitur pro καταστερίζω, quod est usitatius, in stellam vertere: unde ἠστερικίνας; apud Plut. Item ἀστερίος, ος, ὁ, stellans; ut ἀστερίος λίθος, asteria gemma; de qua vide Plin. 379. atque inde, ἀστέριον, τὸ, expon. Phalangium: apud Nic. in Ther. omnia, à Them. ἀστὴρ, ἐρος, ὁ. V.

Ἀστερισμὸς, erat nota (ut refert Eust.) literæ X similis, quatuor punctis distincta, singulis in singulis angulis; solebat addi locis insignibus: quemadmodum contrà πῖς ἀστιγμώσεις, obelus: Sed est & herbæ nomen; apud Theophr. 4. 13. &c. V.

Ἀστεφόεν, ex stellis, ex astris, est adv. ab ἀστὴρ, ἐρος, & σκοπὸς, ὁ; unde etiam, ἀστεροῶ, idem quod ἀστερίζω, constello, stellis distinguo, Aratus.

Ἀστεροσκόπος, stellarum contemplator; ex ἀστὴρ, ἐρος, & σκοπὸς, ὁ; V. Item Ἀστέφατος, stellariam faciem habens stellatus: ex ἀστὴρ, ἐρος, & ὤψ, ὠπὸς. Vide.

Ἀστέφανος, & ἀστεφάνωτος, coronam non habens, coronâ non redimitus: ex α priv. & στέφανος, unde στεφανόω, fut. ώσω, &c. V. Item Ἄστηλος, ὁ ἡ ἡ, stelen, seu cippum non habens, aut cui cippus non est erectus: ex α priv. & στήλη, ἡ; V. Item Ἀστὼ, τοῦς, & ἄστως, ος, ὁ ἡ ἡ; expon. infortunatus, infælix, ærumnosus, calamitosus; παρὰ τὸ στάσιν μὴ ἔχειν μητὲ δίκησιν; ut tradunt Etym. & Suid. derivantes παρὰ τὸ στῶσαι, cum α priv. præfix. &c. V. Item Ἀστὼ, & ἄστως, expon. miser, calamitosus; i. e. qui multùm ingemiscit; ut sic, fit comp. ex α epitat. & στένω, à Them. στενὸς, &c. V.

Ἀστιπτὸς, expon. idem quod, ut & ponitur pro ἀστικὸς; ut ἀστιπτὰς παρθένους; ex Sozomeno, &c. V. Item Ἄστικτος, ὁ ἡ ἡ, qui punctus non est, nullis compunctus notis, nullo stigmate signatus, ut & ἀστικτον χωρίον, dicebatur ager creditoribus non obnoxius: eò quod, qui obnoxii erant lapidibus, vel columnâ signabantur: Poll. l. 3. ex α priv. & στικτὸς, ὁ. V.

ΑΣΤΙΌΧΟΣ, expon. vas rotundum, quod infusâ pice, sulphure & stuppâ, injectoque igne, ejaculabantur: Item lapidis genus lignique aridi pice infecti: Hesych.

Ἄστιχος, in quo versus, seu ordines nulli sunt: ex α priv. & στίχος; V. Item Ἄστολος, ὁ ἡ ἡ, vestibus carens, vel non stolatus; Plut. in Num. ex α priv. & στολὴ, ἡ, seu στόλος, ὁ; V. Ἄστομος, qui os non habet, ideoque loquendi facultate destitutus; sed expon. & cui parvum os est, & ἄστομος ἵππος, dicitur equus durioris oris, qui frænis cohiberi nequit, ob contumaciam: Item ἄστομον cibariis tributum signif. ori ingratum, & insuave, seu quod sapore est ingrato: Athen. l. 7. unde ἄστομοι, dicuntur & populi quidam, qui ore carere finguntur: Plin. l. 7. c. 2. Item ἀστόμωτος, expon. qui acie non temperatus aut roboratus est; qui non tinctus est, aut immersus, post quam candefactus fuit: ex α priv. & στόμα, τὸ; V. Ἀστόξευτος, ος, ὁ, expon. q. ἀστὸς ἡ ξύω; cujus scil. majores fuere scives, quum ipse sit peregrinus; ex ἀστὸς, & ξύω, ὁ; V. Ἄστοχος, ὁ ἡ ἡ; qui non bene collimat, nec tangere potest scopum: Item qui non bene conjicit, nec rationem ad veritatem dirigit; unde adv. ἀστόχως, more eorum qui non bene conjiciunt: Polyb. Item Ἀστοχία, ἡ, quum quis non bene collimat, nec conjicit, sed aberrat à scopo; sed expon. & opinionis & rei frustratio: Item ἀστόχημα, τὸ, erratum, proprie ejus, qui non rectà ad scopum tendit, ideoque eum non attingit, est verbale, ab ut & omnia ex iisd. cum ἀστοχέω, non rectà ad scopum tendo, &c. id vide.

Ἀστρεβλίζειν, expon. corrigere, dirigere, complanare, i. e. ἀστρεβῆ ποιεῖν; Hesych. ab ἀστρεβὴς, id vide. Item Ἀστρεβλίδιν, verum est mulionum proprium, qui jumenta agunt dossuaria: Poll. à Them. ἀστρεβὴς, ἡ; V. Ἀστρεβλάτης, unde ἀστρεβλάτας, i. e. οἱ τὰς ἀστρεβεὰς ἐλαύνοντες, agasones, mulliones: Luc. ex ἀστρεβὴς, ἡ, & ἐλαύνω, fut. ἐλάσω, præt. ἤλακα, &c. V.

Ἀστραγάλιον, ου, τὸ, & ἀστραγαλισπὸς, ὁ; taxillus, parvus talus, diminut. ab ἀστράγαλος, ὁ; V. Item Ἀστραγάλισις, lusus taxillorum; verbale, ab ἀστραγαλίζω, taxillis ludo: Item ἀστραγάλιτης, ου, ὁ, astragalo similis, astragalum similitudine referens: Unde in fœm. gen. ἀστραγαλῖτις, dicitur à quibusdam ἡ ἶρις, quam aliqui ἰλλυρίδα, appellant: ex Gal. Item ἀστραγαλωτὸς, ὴ, ὁ, talos implicitos habens: ut ἀστραγαλωτὴ μάστιξ, flagellum cui officula ejusmodi implicita sunt, ad duriores incutiendas plagas: Plut. omnia, itidem, à Them. ἀστράγαλος, quod expon. & talus, i. e. officulum propè quadratum, intra infimos tibiæ & suræ processus comprehensum, ut neque videri neque tangi possit; pro tormenti etiam genere quæstionibus peculiari accipitur, apud Diod. &c. V.

Ἀστραπαῖος, q. d. fulguralis, ut ἀστραπαία ὕδατα; Plut. in Symp. aquæ fulguralis: i. e. quæ cadunt quum fulgurat, & ἀστραπαῖος ἀνεμος apud Aristot. Meteor. 2. q. d. ventus fulguralis, i. e. ventus qui fulgura ciet, & ἀστραπαῖος Ζεὺς, fulgurator Jupiter, est ab ἀστραπὴ, ἡ, fulgetra, seu fulgetrum, & Metaph. fulgor, splendor: ut ὅπλων ἀστραπὴ, &c. V.

Ἀστραπηφόρος, fulgura ferens: ut apud Euryp. in Bacchis, vers. 3. Semele dicitur λοχεῦσαι ἀστραπηφόρα πυρὶ, i. e. igne fulgureo: ex ἀστραπὴ ἡ, & φορεὺς, ὁ, &c. V. Item Ἀστρατήγητος, artis imperatoriæ imperitus, imperitus ducendi exercitum; sed exp. & duce carens: Item ἀστρατηγικὸς, ὴ, ὁ, imperatoriæ artis ignarus, malus imperator: unde superl. ἀστρατηγικώτατος, imperatoriæ artis imperitissimus, & ἀστρατηγία, ἡ, imperatoriæ artis imperitia; seu ducendi exercitum imperitia; omnia ex α priv. & στρατηγία, -ομαι, &c. V.

Ἀστρεπὴς, qui flecti nequit, & ex consequenti, durus, immobilis: ex α priv. & στρέφω, cujus comp. quædam definunt in στρεπὴς, &c. V. Item Ἀστρωὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ; idem quod στρωὴς, acutus, ὀξύς; Hesych. sed expon. etiam σκαιὸς, σὐδέτερος, est ex α, epitat. potius quam priv. & στρωὴς, ὁ, ἡ. V.

Ἀσεῖαι, sive ἄσειαι, expon. taxilli; Eust.

Euſt. Etym. ſcribit ἄστεις, ex ἀστράλω, dictum eſſe, ut λάστεις, à λάσιος, &c. Item ἀστέϊζειν, dicitur pro ἀστεϊαλίζειν, & ἀστειχίζειν, idem cum, ut omnia ab ipſo Them. ἀστράλω, ὁ. V.

'Αστεικὸς, ὴ, ὸν, ſideralis; ab ἀστὴρ, ἐρος, unde ἄστρον, τὸ, &c. V.

'Αστρόλογος, ὁ, ἡ, aſtronomus, qui de aſtris loquitur; apud Suid. ex ἄστρον, τὸ, & βάζω, fut. ξω, præt. αχα, &c. Vide. Item 'Αστρολήϊς, & ἀστρολήτης, expon. ſidere caniculæ percuſſus, proprie dicitur de plantis novellis, quum ſiccatâ tellure humorem trahere nequeunt, aut ſidere quocunque modo afflantur: unde homines areſcente corpore ἀστροβλῆτες, i. e. ſiderati dicuntur, ut Bud. in Pand. docet; ex ἄστρον, τὸ, & βλητὸς, ὁ, &c. V. 'Αστροβολία, ἡ; q. d. ſideris perculſio, ſideratio, & ἀστροβολίομαι, -ούμαι, ſidere (caniculæ) percellor; atque inde ἀστροβολησία, idem quod ἀστροβολία, & ἀστροβόλητος, ſideratus: Item ἀστροβολισμὸς, q. d. ſideris perculſio, ſideratio, morbus arborum afflatarum ſidere, quocunque modo id acciderit, eſt quaſi verbale, ac inuſit. ἀστροβολίζω, & omnia ab ἄστρον, τὸ, & βολὴ, ἡ, ſeu βόλος, ὁ, unde βολίσω, ῶ, &c. Vide. Item 'Αστρογείτων, expon. ita editus, ut videatur aſtris vicinus; ex ἄστρον, τὸ, & γείτων, ὁ, &c. Vide.

'Αστροθεσία, expon. plures ſtellæ ſimul poſitæ; quidam conſtellationem vocant: Item ἀστροθετέω, ad ſtellarum poſitum pertinens in Epigram. ex ἄστρον, τὸ, & θέσις, εως, ἡ, vel θετὸς, ὁ, &c. V. Item 'Αστροθύτης, ου, ὁ, qui aſtris ſacrificat, aſtrorum cultor; ex ἄστρον, τὸ, & θύτης, ὁ, &c. V. 'Αστροκύων, canis fidus, quem Ægyptii ſolechin vocant, ut tradit Cæl. Rhod. ex ἄστρον, τὸ, & κύων, κυνὸς, &c. V. 'Αστρολογία, circa aſtrologiam verſor, aſtrologiam tracto: Athen. l. 9. ab ἀστρολόγος, ὁ; V. 'Αστρόμαντις, ὁ, ἡ, qui vel quæ ex aſtrorum contemplatione futura prædicit: Poll. 7. 30. ex ἄστρον, τὸ, & μάντις, ὁ, ἡ, &c. V. Item 'Αστρομῖται, τὸ, dicitur ſtellæ quæ Ægyptiis Iſis & Sothis dicitur, ut tradit Orus Apollo: ex ἄστρον, & μῶ, &c. V.

'Αστρονομέω, ῶ, aſtronomiam tracto: ab ἀστρονόμος, ὁ, ὁ; V. Item 'Αστροπολέω, circa aſtra, ſeu aſtrorum ſcientiam verſor; ab ἄστρον, & πολέω. V.

'Αστρόθυτος, expon. qui radiculæ ſucco elotus purgatuſque non eſt: ex α priv. & στρόθος. V.

'Αστρόχιτων, expon ſtellis velut tunicâ indutus, ſtellis amictus: Orph. in Arg. ex ἄστρον, & χιτὼν. V.

'Αστρῶος, ſidereus; ut ἀστρῶα, σώματα, apud Alex. Aphr. in Probl. ex ἄστρον, τὸ. Vide.

'Αστρωσία, ἡ, expon. ſine ſtragulis cubare, ſtragula ſibi non ſubſternere: Plat. de leg. l. 1. Item 'Αστρωτος, qui ſtratus, ſeu inſtratus non eſt, ſtragulâ non intectus; ut ἄστρωτον πίδον: Euryp. in Herc. fur. ex α priv. & στρώσις, ἡ, vel στρωτὸς, ὁ, &c. V.

Ἄσυλος, columnis carens: ex α priv. & σύλος, ὁ. V. Item 'Ασυμβύης, in urbe commorans: ex ἄσυ, & μόω; V. 'Ασυνομία, viarum ædificiorumque curam gerendi munus: Item 'Ασυνομικὸς, ad aſtynomos, ſeu ædiles pertinens, ædilitius: Ariſtot. Polit. 2. utrumque ab ἀσυνόμος, qui viarum ædificiorumque curam gerit, & proſpicit, tam in urbe quàm in ſuburbiis, &c. V.

Ἀσύοχος, ὁ, ἡ, ὸν, urbem tuens, ſeu protegens; in Epigram. ex ἄσυ, & ἔχω; cujus comp. varia definunt in οχος, &c. V. Item 'Ασυπολέω, per urbem incedo: Athen. ex ἄσυ & πολέω, &c. V.

'Ασυρον, oppidum: Heſych. ſcribitur ἄσυρον, apud Etym. qui diminut. eſſe ait ab ἄσυ; ut apud Callimach. ἀσυρὴν εἰσαπεβαίνειν. &c. V.

'Ασυτος, δίκως, expon. ἄγνως, ἀκαρπος; apud Euſtat. apud eund. etiam dicitur ἄσυπος θεὸς δαὴς, & ἄσυπος πείγλη; ita ut ἄσυτος, ὁ, ἡ, dicatur qui σύειν nequit, ut ἄσυτος γέρων, apud Euſt. ex α priv. & σύω, fut. υσω, &c. Vide.

'Ασυφέλικτος, non diſturbatus, inconcuſſus, immotus: Nonn. & in Epigram. ἀσυφέλικτον ἄγω χάρμ, expon. non diſſectus: ex α priv. & συφελίζω, fut. ξω, &c. V. Item 'Ασυφία, & ἀσυφία, ἡ, expon. aſtrictionis vacuitas, aſtrictionis expertem eſſe; utrumque ex α priv. & σύφω, fut. ψω, unde σύψις, εως, ἡ, &c. V.

'Ασυζύγης, expon. nihil affinitatis habens, & in neut. ἀσυζύγες, alienum genere: ex α priv. & συζύγης; V. Item 'Ασυζηλώμων, qui non eſt ad ignoſcendum propenſus; ut etiam qui veniam non dat; immitis, immiſericors: Item 'Ασύγνωστος, indignus veniâ, indignus cui ignoſcatur; unde adv. ἀσυγνώστως, ita ut ignoſci non poſſit, aut non debeat, ex α priv. & συγνώμων vel σύγνωστος, ὁ, &c. V. 'Ασυγύμναστος, qui ſimul non exercetur, vel qui ſimpl. non exercetur: ex α priv. & συγυμναστὸς ὁ. Vide.

'Ασυγκαταθέτως, expon. citra aſſenſionem, eſt adv. ex α priv. & συγκατατίθημι; unde συγκατάθεσις, &c. V. 'Ασύγκλειστος, non concluſus, aut etiam qui concludi nequit: ex α priv. & συγκλείω, fut. σω, &c. V. 'Ασύγκλωστος, expon. qui nendo contextus non eſt, aut connectinequit: ex α priv. & συγκλώθω, fut. σω, &c. V. 'Ασυγκόμιστος, qui comparatus, ſeu collectus non eſt: ex α priv. & συκόμιστος, ὁ; V. Item 'Ασύγκραστος, qui commiſceri nequit. ex α priv. & σύγκρατος, ὁ. V.

'Ασυγκρίτως, expon. citra concretionem, ſeu more eorum quæ concreta non ſunt, eſt adv. ab ἀσύγκριτος, quod ex α priv. & σύγκριτος, ὁ, &c. V. Item 'Ασυγκρότητος, idem quod ἀξυγκρότητος, id vide. 'Ασύγχυτος ὁ, ἡ, ὸν, non confuſus, non permixtus, aſtinctus; unde adverb ἀσυγχύτως, citra confuſionem, diſtinctè; ex α priv. & σύγχυτος, ὁ; V. 'Ασυγχώρητος, expon. non concedendus, ſeu permittendus: Item veniâ non dignus, cui non eſt ignoſcendum; ut ἀσυγχώρητος, βλασφημία, εἰς τὸ πνεῦμα. Item activè, qui ad veniam dandam propenſus non eſt, nimium ſeverus, inclemens; ut κατάγνωστος, ἀσυγχώρητος; utrumque apud Greg. Unde adv. ἀσυγχωρέτως, ita ut venia dari non poſſit, citra ſpem veniæ: ex α priv. & συγχωρέω, fut. ήσω, &c. V. 'Ασυκοφάντητος, qui ſycophantosè delatus non eſt, vel qui ſycophantosè & calumniosè deferri nequit; ex α priv. & συκοφαντέω, fut. ήσω, &c. V.

'Ασυλαῖος Θεὸς, expon. Deus aſylii: Plut. in Rom. eſt ab ἄσυλος, vel ἄσυλον; quæ vide.

'Ασύλητος; idem quod ἄσυλος, inſpoliatus: Item qui non niſi per ſummum ſcelus violari poteſt, inviolabilis, ab ἄσυλος, vel ἀσυλία, ἡ, &c. V.

'Ασύλληπτος, quæ concipere nequit: Item qui comprehendi non poteſt, unde adverb. ἀσυλλήπτως, more ἧβῆ ἀσυλλήπτων, ſeu eorum quæ comprehendi non poſſunt: Item ἀσυλληψία, privatio facultatis concipiendi: (de ea quæ concipere nequit; (Dioſc. ex α priv. & συλλαμβάνω, fut. συλλήψω, unde σύλληψις, & συλληπτικὸς, &c. V. Item 'Ασύμβολος, qui compoſitionem non admittit, qui à pacificatione eſt alienus: Plut. unde τὰ ἀσύμβατα, quæ diſſident: Item non convenientes, non congruens, incohærens; unde adv. ἀσυμβάτως, alieno à compoſitione animo: Plut. ex α priv. & συμβαίνω, unde σύμβασις, ἡ, & συμβατικὸς, ὁ, &c. Vide.

'Ασύμβλητος, non conferendus, non comparandus, non æquus, impar. ex α priv. & σύμβλητος, ὁ; V. Item 'Ασυμβόλας, ſine ſymbolo; ut ἀσυμβόλας δεῖπνον, eſt adv. ab ἀσύμβολος, qui ſymbola non confert; ſic ἀσύμβολον δεῖπνον, in quo convivæ ſymbola non conferunt: unde Metaph. pro inerti & inutili, & qui nihil in medium attulit: Bud. ex Plut. in Coriol. &c. V. 'Ασυμπαγὴς, qui compactus & coagmentatus non eſt: ex α priv. & συμπήγνυμι, fut. συμπήξω, &c. V. 'Ασυμπαθὴς, affectus ſeu naturæ conſenſu carens, cui nullus eſt conſenſus affectuum cum alio: Item qui commiſeratione alieni mali non tangitur, unde ἀσυμπάθεια, affectus carentia, inclementia, nulla commiſeratio; ex α priv. & συμπαθὴς, ὁ, ἡ, unde συμπαθῶ, ἡ, &c. V. 'Ασύμπλοκος, qui copulatus non eſt, vel non conſertus: Item qui complicari & connecti nequit; ex α priv. & συμπλέκω, -ομαι, fut. ξω, unde συμπλεκτικὸς, &c. V. 'Ασυμπλήρωτος, non completus, vel qui compleri non poteſt, ex α priv. & συμπληρόω, fut. ώσω, unde συμπληρωτικὸς, &c. V. 'Ασυμφανὴς, non conſpicuus, non perſpicuus; unde adv. ἀσυμφανῶς, obſcurè, ænigmaticè, tectè, ex α priv. & συμφανὴς; V. 'Ασυμφόρως, inutiliter, damnosè, adv. ab ἀσύμφορος; V. 'Ασυμφυὴς, non coaleſcens; apud Suid. ex α priv. & συμφυὴς; V. 'Ασύμφυλος, nullam cognationem habens, & general. alienus, abhorrens; ſed expon. & non quadrans: Luc. & Plut.

Plut. ex α priv. & σύμιγλος; Vide. Ἀσύμφυρτος, non commixtus non confusus; ex α priv. & σύμφυρτος; V. Ἀσυμφάτας, discrepanter, inconcinniter, est adverb. ab ἀσύμφατος; V. Ἀσυνάγωγος, à synagoga alienus, à synagoga exclusus: ex α priv. & συναγωγή, ἡ; V. Ἀσυναιρέτως, q. d. incontracte, pro absque contractione, est adv. ex α priv. & συναίρω, -ομαι, unde συναίρεσις, ἡ, &c. V. Item Ἀσυνάκτος, qui vel quæ congregari non potest, insociabilis: ex α priv. & συνάγω, unde συναικτός, &c. V.

Ἀσυναλλάκτος, cum quo contrahi, vel commercium haberi non potest à quibusdam redditur insociabilis, dicitur etiam, cui nihil est commercii cum vita civili, quales decet esse θεοῦ μοναχὲς, ut inquit Bud. ex Basilio: sed expon. & qui reconciliari non potest, implacabilis: ex α priv. & συναλλάσσω, fut. ξω, unde συναλλακτικὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀσυνάπτος, non conjunctus, non cohærens, vel qui conjungi & cohærescere nequit, incoibilis, insociabilis: ex α priv. & συνάπτω, ὁ; V. Ἀσυνάρθρως, inarticulatè, est adv. ex α priv. & συνάρθρος, ὁ; V. Ἀσυνάρτητος, non connexus, non cohærens, seu qui connecti & cohærescere nequit, & pro non consentaneus, non conveniens, ineptus: ex α priv. & συναρτάω, fut. ήσω, &c. V. Ἀσυνδήλως, non manifestus nec cognitus, ut ἀσυνδήλοις τόποις; apud Plut. in Lyc. loca incognita; ex α priv. & συνδήλος, ὁ; V. Ἀσυνδύαστος, ὁ, ἡ ὁ ἡ, nullâ copulâ, aut conjunctione quasi combinatus, aut qui copulari & conjungi cum alio nequit; ex α priv. & συνδυάζω, fut. άσω, unde συνδυαστικὸς, &c. V. Ἀσυνειδότως τοῖς θεοῖς, expon. aliis inconsciis: Plut. in Apoph. ex α priv. & συνοιδα, unde συνείδησις, ἡ, &c. V. Ἀσυνετία, ᾶ, decipio: Item non intelligo, non calleo, ab ἀσυνίτος; V. Ἀσυνεγόρητος, expon. patrocinio destitutus: Basil. ex α priv. & συνηγορέω, fut. ήσω, &c. V. Ἀσυνθετία, non sto pactis, & inito fœderi: Esdræ 2. est ab ἀσύνθετος, quod expon. non compositus, aut concretus, simplex: Item qui fœdera non servat quæ cum aliis pepigit: Item qui pactus non est, qui fœdus non iniit; ex α priv. & συνίθετος, ὁ; V. Ἀσυνόπτος, qui conspici & cerni non potest: ex α priv. & συνόπτομαι, ὁ; V. Item Ἀσυνοσπάστος, cum nemine versans, cum nemine consuetudinem habens: ex α priv. & συνασπάζω, fut. άσω, unde συνοσπαστικὸς, &c. V.

Ἀσυντάξια, expon. ordinis perturbatio; ex α priv. & συντάξις, ἡς; V. Item Ἀσύντονος, non contentus, laxus, remissus, languidus; ex α priv. & σύντονος, ὁ. Vide.

Ἄσυρμα, pro scelerato, aut temerario ponitur; vel pro homine infimæ sortis & abjecto: apud Polyb. l. 4. (est idem quod βλοσυρὸς, in malam partem; id vide:) ex ω & Them. σύρω. Vide.

Ἀσύρμιλος, ὁ ἡ ὁ, qui exibilatus non est, intactus à sibilo: ex α priv. & συρίσσω, vel -πίω, f. ξω, unde συρικτὴς, ὁ, &c. V. Item Ἀσυσκεύαστον, expon. non complicatum ut sarcina, inconditum, non digestum; ex α priv. & συσκευάζω, -ομαι, &c. V. Ἀσυστασία, ἡ, dicitur τὸ ἀσύστατον εἶναι, non consistere, seu cohærere, stare non posse, est ab ἀσύστατος, quod expon. qui non potest esse in rerum natura, qui stare nequit: Plut. & apud rhetores ἀσύστατα, sunt quæ non veniunt in disceptationem, vel ubi causa non potest explicari, ut si fur furem furti accuser, & τὸ ἀσύστατον, refertur etiam inter vitia orationis, &c. V. Ἀσυχόλως, citra συχολίαν, i. e. correptionem; ex α priv. & συχολὴ, ἡ; V. Ἀσφακέλιστος, ὁ ἡ ὁ, expon. ὁ ἐκ ἐσφακελισμένος, non infestatus σφακέλῳ, ex α priv. & σφακελίζω, -ομαι, futur. ίσω, unde σφακελισμὸς, ὁ, &c. Vide.

Ἄσφαλπον, τὸ, dicitur quoddam πείφυλον, seu ὀξυπείφυλον, quoniam ejus folia ubi adoleverunt ἀσφάλπε ὀσμὴ ὄζει; teste Dioscor. l. 3. c. 123. Item Ἀσφαλτώδης, bituminosus, bitumen ferens; utrumque à Them. ἄσφαλτος, ἡ, quod expon. pinguis & oleosus succus pluriumâ aereâ & igneâ substantiâ temperatus, ideoque flammam promptissimè concipiens: V. Dioscor. l. 1. c. 110. & Plin. 35. c. 15. dicitur etiam interdum, ἄσφαλτον, in neut. gen. &c. V.

Ἀσφαλὲς, vide post ἀσφαλὴς.

Ἄσφηλος, qui labefactari nequit, immobilis: Hesych. est ab ἀσφαλὴς, quod interdum, etiam, expon. qui non potest everti & dejici, tam firmus ut subverti nequeat, ut ἀσφαλὲς ἔδος; apud Plut. in Per. & qui tutus est adversus fortunæ incursus, seu insidias, cui tutum esse solet consilium: ut apud eund. ibid. Pericles dicitur ἀσφαλὴς ἡ δεξιὰ θεὸς τοῖς πολίταις, civibus fidi loco præsidii; unde in neut. τὸ ἀσφαλὲς, expon. securitas, Luc &c. V.

Ἀσφοδέλιος, ex asphodelo: Luc. ver. Hist. l. 2. à Them. ἀσφόδελος, planta ex genere πρὸ βολβαδῶν; Dioscor. 2. c. 199. at ἀσφοδέλος, oxyton. prati epitheton est, apud Hom. ut Odyss. λ, & ω, καὶ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα, viz. ubi asphodeli proveniunt, &c. V.

Ἄχιον, tuber terræ à quibusdam dicitur, ut docet Theophr. Hist. Pl. l. 1. 10.

Ἄσωμος, &c. ut & ἄσως, videantur post ἀσώτως.

Ἀσωλέστερ, ος, τὸ, dicitur locus in quo luxuriosi epulantur & comessantur, aut suas libidines exercent, ganeum, popina: Poll. l. 9. & Athen. Item Ἀσωτεύομαι, luxuriosè vivo; omnia per luxum, seu in luxum profundo: Athen. l. 8. utrumque ab ἄσωλος, idem quod ἄσως, quod expon. de cujus salute spes nulla est, profligatus, calamitosus: Item perire dignus, indignus salute: Item qui per se suaque opera perit; apud Aristot. Eth. 4. c. 1. asotus, i. e. luxuriosus nequam, luxu & ganeæ studio perditus; apud eund. ibid. &c. V.

Ἀταίω, expon. stupeo, adstupesco, cum stupore admiror; ut ἀταμοῦμαι κεμὲ ἴρηα; apud Etymol. est à Them. ἀτάω. Vide.

Ἀτάλματα, τὰ, dicuntur pueriles lusus, saltus pueriles: Hesych. verbale, ab ἀτάλλω. V.

Ἀτεχμία, ἡ, expon. incoctilis naturâ apud Hippocr. de vulneribus capitis: Item Ἀτεχμώδης, ες, ὁ ἡ ὁ, naturâ incoctilis; Gal. utrumque, ab ἀτεχμων, qui non est τεχμων, i. e. incoctilis, & Metaph. dicitur ἀτεχμων, ἀνὴρ, apud Plut. Symp. 7. Probl. 2. ut & apud Plat ἀτεχμονι φύσει χεχρῆσθαι, dicuntur, qui naturâ sunt indomitâ, qui ingenio sunt refractorio, & quod emolliri nequit; unde quidam expon. durus, præfractus, indomitus, immitis, intolerabilis &c. V.

Ἀτειπία, dicitur est cum ἀτειφία; id vide.

Ἀτελὴς, ὲς, ὁ ἡ ὁ, armis carens, inermis: ex α priv. & τεῦχος, ος, τὸ Vide.

Ἀτεχνία, expon. nulla ars, nullum artificium, ruditas & ἀτέχνης, sine dolo & fraude factus, ἀπατεώδης, Etymol. utrumque, ab ἄτεχνος, artificio carens, ab arte non profectus: unde ἀτέχνοι πίξεις, apud Aristot. in Rhet. dicuntur argumenta inartificialia; quæ sunt testimonia, tum divina, tum humana; & interdum expon. artificio nullo excultus, rudis: Item carens dolosis artibus; atque inde adverb. ἀτέχνως, expon. sine arte, nullo adhibito artificio, inartificialiter; sed ἀτεχνῶς, (ab ἀτέχνης,) expon. sine dolo, verè prorsus, planè; Item valde, vehementer, &c. V.

Ἀτέω, expon. idem quod, & pro Them. ἀτάω; id vide.

Ἀτιμασμὸς, expon. ignominiosa damnatio, & ἀτιμωσὶς, qui dedecore afficit; ut & ἀτίμωσος, expon. non lectus, cui nullus honor tribuitur, sunt verbalia, ab ἀτιμάζω, idem cum ἀτιμάω, nullum honorem habeo, nullo honore afficio: Item negligo, aspernor: ut apud Soph. μὴ νῦν ἀτίμα, θεὸς; Item indignitate, seu contumeliâ & ignominiâ afficio, infamiâ noto, &c. V.

Ἄτλας, expon. idem quod τάλας, (& τελκὲς, miser, ærumnosus; cui multæ ærumnæ sunt tolerandæ;) ab eoque factum transpositis literis; ut docet Eust. alibi tamen scribit ἄτλας, dictam esse vel παρὰ τὸ μὴ τάλας εἶναι, vel ὀπτικῶς, quasi πολύπλας, fingitur enim, quidam rex Mauritaniæ, Atlas nomine, cœlum humeris suis sustinuisse, propterea quòd firmamenti, siderum, cœli ominem rationem primus deprehendisset; unde ἄτλαντες, dicuntur etiam statuæ Atlantis, seu quæ Atlantis modo cœlum, aut aliud quiddam sustinent, apud architectos: ut ἄτλαντες ἀνδριάντες ἐν τῷ ναῷ ὑπὸ ὀξωπύλης; Item nominatur & ἄτλας, extrema colli vertebra ipsum pondus colli sustinens: Poll. l. 2. & expon. etiam, qui humeris aliquid bajulat in modum Atlantis cæliferi: Item expon. etiam, qui non est audax, qui nihil patitur: ex α priv. Hesych.

Ἄτμισις,

Ἄτμισις, εως, ἡ, & ἀτμισμὸς, ὁ, vaporatio, verbalia, ab ἀτμίζω. V.

Ἀτόπως, ὁ, expon. quem conjecturâ assequi non licet: Hesych. Item ἀτόπημα, τὸ, expon. factum, aut dictum absurdum & inconveniens; utrumque, ab ἀτοπία, quod expon. & insolentia, inusitata novitas, & omnia, ab ἄτοπος, quod propriè expon. q. d. locum non habens, nulli loco conveniens, atque inde Metaph. rationi minimè consentaneus: Item inusitatus, novus, & interdum, ineptus, stolidus, &c. V.

Ἀτρεμεῖ, expon. sine detrimento, sine mora: Item ἀτρέως, expon. non palliatus, & Metaph. pro simplici & minimè fucato; apud Laert. utrumque, ab ἀτρεκὴς, quòd expon. non attritus, integer, inviolatus: Item inexercitatus, imperitus, qui usu scil. rerum tritus non est, in qua signif. dicitur & ἀτρεκὴς, apud Suid. & ἀτρέβαστος, apud Xen. in Hipparch. Item ἀπειρία, ἡ; expon. inexperientia, imperitia, ab ἄπειρος, idem quod ἀτρεκὴς, sed expon. & qui teri nequit; ut ἀτρίπτοτον ἀνθρακα; apud Theocr. expon. spinis indomitis & calcatu difficillimis: Item non subactus, ut ἄπειρος ἄρτος, apud Aristot. sed expon. & laboris insuetus, & inexpertus, delicatus, ut χεῖρες ἀπειρίτιδι, Od. φ. omnia ex α priv. & τρίβω, unde τριβὴ, ἡ, τρίβων, ὁ, τρίψις, ἡ, & τριπτὸς, ὁ, &c. V.

Ἄτρομος, intrepidè, est adverb. ab ἄτρομος; V. Item Ἀτρομία, expon. malè morata naturâ, improbitas, temeritas, possit etiam exponi, verti flectique non posse, immutabilitas, rigiditas, pro eo Ionicè dicitur ἀτρωπίη, quod expon. nox intempesta, media nox; apud Hesych. est ab ἄτρωπος, ὁ; id Vide.

Ἄτρωφος, Laconibus dicitur τυρὸς ὁ μὴ πηκτόμυρος, qui non coagulatur: Hesych. & sic, est ab α priv. & τρέφω, coagulo, prout significat πήγνυμι, i. e. coagulo, vel coagulor, concresco, &c. Vide.

Ἀτύχησις, expon. voti frustratio, verbale, ab ἀτυχέω, quod expon. adversâ fortunâ utor, infortunatus sum, infæliciter rem gero: Item voti compos non fio, frustror: ex α priv. & τύχη, ἡ, &c. V.

Αὐδεκάσως, rigidè, severè; Plut. in Lys. est adv. ab αὐθέκαστος, quod à Bud. expon. severus, naturâ rigidus, exactè rectum verumque persequens, Aristot. Eth. 4. Plato etiam passim, præsertim in lib. de rep. αὐτόνομον, vocat cujusque rei notionem & formam, quam ideam appellant, nam αὐτόνομος, expon. etiam, pro se quisque ex αὐτὸς, & ἕκαστος, &c. V.

Αὐλιήτες νόμοι, dicuntur in Epigram. nymphæ incolæ, seu inhabitantes: à Them. ἀυλὴ, ἡ, unde αὐλὶς, ίδος, ἡ, domicilium, locus ubi pernoctatur, &c. Vi. Item Αὐλικὸς, ἡ, ὁ, aulicus, qui est ex alicujus principis aula, ut ὁι ἐκ τῶν αὐλικῶν κόλακες, apud Plut. in Polit. præc. aliquando in malam partem, ut ἐδεδοίκεσαν τὸ, αὐλικὸς καλεῖσθαι καὶ διεφθαρμένος; apud eund. Plut. Itidem ab eod. Th. αὐλὴ, ἡ; V. Αὐλισμὸς, ὁ, pernoctatio: Hesych. verbale, ab αὐλίζομαι. V.

Αὐλοποιΐα, & αὐλοποιητικὴ, scil. τέχνη, ars fabricandi tibias: Poll. 7. 39. ab αὐλοποιὸς; Vide. Item Αὐλοτρύπης, qui tibias perforat: Poll. ex αὐλὸς, & τρυπάω, futur. ήσω, &c. Vide. Αὐλωνοειδὴς, habens figuram τῆς αὐλῶνος, quidam expon. anfractuosus: Diod. Sic ex αὐλὼν, ῶνος, & εἶδος, εος, τὸ. Vide.

Αὐλωτὸς, vide cum ἀυλωδὸς.

Ἀϋπνία, ἡ, insomnia, vigiliæ, pervigilatio, est ab ἀϋπνος, somnum non capiens, vigil, pervigil, unde νὺξ ἄϋπνος, dicitur nox in qua somnus non capitur, &c. V.

Αὐξιομύρικη, dicitur agrestis myrica; Jerem. 17. ab αὔω, & ἄυξω, & μυρίκη, ἡ, &c. V.

Αὐλαιάρχης, expon. qui per se in altum fertur: Hesych. ex ἀυτὸς, ἀυτὴ, & αἰαρέω, fut. ήσω, &c. V. Item Αὐταπεφὸς, pro ἀναφὴς, Bud. putat poni apud Plat. in Euthyd. ab Eust. dicitur Glaucus αὐταναφὴς, Sarpedoni, quorum Glaucus ex Hippolocho, Sarpedon vero ex Laodamia Hippolochi sorore natus erat: ex ἀυτὸς, ἀυτὴ, & ἀναφὴς, ὁ, &c. V. Item Αὐτάρκης, sibi ipsi placens: Hesych. ex ἀυτὸς, ἀυτὴ, & ἀρέσκω, fut. έσω, præt. εκα, &c. V.

Αὐτενέργητος, expon. ipse per se operans, seu efficiens: Dionys. Areop. Item ἀυτενεργητικὸν, verbum, quod passivam vocem & activam significat: ut μάχομαι, ex ἀυτὸς, τὴ, τὸ, & ἐνεργέω, futur. ήσω, unde ἐνεργητικὸς, &c. Vi. Item Αὐτεπίβουλος, suis ipsius captus insidiis, ex ἀυτὸς, & ἐπιβουλὴ, ἡ, vel ἐπίβουλος, ὁ, &c. V. Αὐτεπάατος, ος, ὁ, quem quis ipse sibi accersivit, & attraxit, ut αὐτεπάατον κακὸν, ex ἀυτὸς, & ἐπάασσω, ὁ; Vide. Αὐτεπάκτης, ε, ὁ, qui ipse per se aliquid injungit, qui jure suo imponit: Plat. in Polit. Item αὐτεπτακτικὸς, unde αὐτεπτακτικὴ, scil. τέχνη, ars pertinens ad αὐτεπτάκτας, seu ars mero imperio rectè aliquid agendi, idem ibid. atque inde adverb. αὐτεπτακτικῶς, more eorum qui per se jubendi potestatem habent, ex ἀυτὸς, & ἐπιτάττω, ομαι, fut. ξω, unde ἐπιτακτικὸς, --κὴ, --κῶς, &c. V. Αὐτεπώνυμος, cui idem nomen, vel cognomen est impositum: Euryp. ex ἀυτὸς, & ἐπώνυμος; V. Item Αὐτερέτης, ης, ὁ, miles qui ipsemet remigat: Thuc. ex ἀυτὸς, & ἐρέτης. V.

Αὐτοάγαθος, ipse per se bonus: Greg. Naz. de Deo, ex ἀυτὸς, & ἀγαθὸς, &c. V. Item Αὐτοαλήθεια, ipsa veritas, de Deo dicitur apud Plat. in Phædr. & apud Greg. ex ἀυτὸς, τὴ, τὸ, & ἀλήθεια, ἡ; Vide. Αὐτοάνθρωπος, ος, ὁ, homo ipse, per se hominis idea: Aristot. Eth. 1. ex ἀυτὸς, & ἄνθρωπος; V. Αὐτοβοεὶ, adverb. q. d. cum ipso clamore, urbem dicunt capi ἀυτοβοεὶ, quæ statim capitur, & quasi primo incursu: Thuc. 3. Item αὐτοβοεὶ, qui ipse sua voce de se testatur, & αὐτοβοὴ, ἀκτυλος, apud Nonn. expon. vocalis, omnia, ab αὐτοβοάω, ipse me meâ voce prædico, ipse mei præconem ago: Erasm. in Chil. ex ἀυτὸς, & βοάω; V. Αὐτοβορέας, ipse boreas, ex ἀυτὸς, & βορέας, ὁ; Vide. Item Αὐτόβουλος, suâ sponte, suo instinctu, ipse nimirum per se volens, non ab alio scil. ut id vellet instigatus, ex ἀυτὸς, & βουλὴ, ὁ. V.

Αὐτόγνωτος, sive ἀυτόγνως, expl. spontaneus; ut σὲ δ' ἀυτόγνωτος, ὀλεσ' ὀργὰ; ubi expon. ἀυθαίρετος ἢ ἰδιογνώμων τρόπος; apud Soph. in Antig. ex ἀυτὸς, & γνωτὸς, seu γνωστὸς, &c. V. Item Αὐτογραμμὴ, linea mathematica, vel ἁπλῶς, γραμμὴ, ex ἀυτὸς, ἀυτὸ, & γράμμα, τὸ; V. Αὐτοδίδακτος, qui ex seipso, & sine magistro didicit, & passivè, ἀυτοδιδακτὰ ὀρχήματα; apud Soph. in Ajace, quorum scientia sine magistro percepta est; ex ἀυτὸς, & δαίω, disco, unde δαΐζω, ὁ, &c. V. Αὐτοδάκτης, à seipso interfectus, ex ἀυτὸς, & δαΐζω, fut. ξω, &c. Vide. Αὐτοδάξ mordicùs, ipsis dentibus Aristoph. est adverb. ex ἀυτὸς, & ὀδὰξ, à Them. ὀδὰς; V. Αὐτοδειπνος, qui vocatus secum ipse affert quæ cœnet: Hesych. ex ἀυτὸς, & δεῖπνον, τὸ; Vide. Αὐτοδικαιοῦχος, apud Thuc. expon. ὁλοκλήρων δικαιωμάτων, solidis decem annis, ex ἀυτὸς, & δικαιοῦχος; V. Αὐτοδὴς, expon. suâpte naturâ indigus, qui per se indiget: Merc. Trism. ex ἀυτὸς, & δέω, seu δέομαι, egeo, &c. Vide Αὐτοδιαιτοῦσθαι, exponitur per se dominus, ex ἀυτὸς, & διαιτάτης; Vide. Αὐτοδίκως, sponte vinctus, qui sponte vinciri se permittit, ex ἀυτὸς, & δετὸς; V. Item Αὐτόδηλος, per se manifestus, ex ἀυτὸς, & δῆλος. V.

Αὐτοδιάκονος, expon. qui ipse sibi ministrat, & famulatur: Eust. ex ἀυτὸς, & διάκονος; V. Item Αὐτοδιδάκτως, Bud. expon. naturæ instinctu, adverb. ab ἀυτοδίδακτος, qui suâ ipsius industriâ aliquid didicit, &c. V. Αὐτοδιηγέμενος, ipse ex sua persona narrans, seu commemorans; h. e. αὐτοπροσώπως διηγέμενος, ut in μονοπροσώπῳ ποιήσει, ait Diog. Laert. in Tim. Item Αὐτοδιήγητος, ab ipso, seu per se narratus; ab ipso autore commemoratus, nullis aliis interloquentibus, id ibid. ex ἀυτὸς, & διηγέομαι, -ῆμαι; V. Αὐτοδίκως, qui seipso judice utitur, ut populus aliquis, aut civitas, quæ ipsa de controversia aliqua decernit, nec alsius populi, civitatis, aut principis judicio stare cogitur, ut ἢ ἀβρεὶς ἀυτονόμως ἔχῃ ἢ ἀυτοτελεῖς, ἢ ἀυτοδίκως, &c. Thuc. lib. 5. Unde & αὐτοδικεῖν, pro ἐαυτῆς τὰ δίκαια ἐρίζειν; Suid. ex ἀυτὸς, & δίκη, ἡ; V. Αὐτόδικον, Hesych. expon. ἐξ ἀυτῆς τῆ ὁδῷ ἐλαυνόμενα, ex ipso itinere appulsum; i. e. stationem, extemplò; ex ἀυτὸς, ἀυτὸ, & ὁδὸς, ἡ, &c. V. Αὐτοδρον, expon. quod simul est cum ipsa pelle: Plut. ex ἀυτὸς, ἀυτὸ, & δέρος, seu δέρω, τὸ, &c. V. Αὐτοδρομος, per se & suâpte naturâ currens, & general. quod per se & suâ naturâ movetur: Gal. apud Hippocr. ex ἀυτὸς, & δρόμος, ὁ; V. Αὐτοδύναμος, per se potens, ut Deus: Greg. ex ἀυτὸς, & δύναμις; Vide. Αὐτοείναι, expon. ipsum esse, vel per

per se esse, de Deo dicitur, apud Dion. Areop. *ex* ἀυτὸς & ἐϊμί, &c. V. Αὐτοίκης, vide in ἀυθίκης.

Αὐτοέλικτος, ὁ, ἡ, ὄν, qui sponte suâ vorticibus circumagitur; suâ sponte volutatus; qui per se convolvitur, & conglomeratur, Nonn. *ex* ἀυτὸς & ἑλίκτος, V.

Αὐτοεπεργμικὸν, vide suprà cum ἀυτεπάγγελτος. Item αὐτόντες, idem quod ἀυθέντης; qui suâ manu perimit, qui suâ ipsius manu cædem infert, i.e. interfector, percussor, viz. ὁ ἐξ ἀυτῶ ὅτι πνῦν φόνον ἐπέμψας. item qui ipse sibi manus infert, i. e. ὁ δι' ἀυτῦ εἰς τὸ ξίφος, Soph. in Oed. Tyr. Atque inde, αὐπεντεῖ, adv. suis ipsius manibus; propriâ manu, seu sibi ipsi illatis manibus; ut quum Dion. Cocceius dicit, ἀναγκάσαι ὃν περσήναγεν ἀὐτοαυτεῖ ἀποκτεῖναι, coegit reum ut sibi manus inferret, &c. Vide ἀυθέντης.

Αὐτοετὴς, ἐός, ὁ, ἡ, ὤν, ut ἀυτοετὴς ἀναίνεται, eodem anno marcescit, Theophr. Sic & ἀυτοετὴς, eodem anno, Od. γ. Bust. exp. per totum annum; *ex* ἀυτὸς & ἔτος, ους, τὸ, &c. V. Item ἀυτόζως & ἀυτόζως, per se vivens; unde ἀυτοζωὴ, ipsa vita; ita Deus nominatur à Dion. Areop. quoniam ipse per se vivit, & aliis autor est vivendi; *ex* ἀυτὸς & ζωὴ, ἡ, seu ζαὸς, ὁ, &c. V.

Αὐτοθανατος, qui ipse sibi mortem infert, Plut. *ex* ἀυτὸς & θάνατος, vide.

Αὐτοθελὴς, quem ipse quis vult, voluntarius; ut ἀυτοθελὴς ἥδις ἀεὶ πότος; in Epigr. l. 2. *ex* ἀυτὸς & θέλω, vide.

Αὐτοθέμιθλος, per se habens fundamentum, Nonn. *ex* ἀυτὸς & θέμεθλον, τὸ, V. Αὐτόθεσ μαρτυρίη, *ex* sua ipsius voce profectum testimonium; testimonium quod quis de se dicit, Nonn. *ex* ἀυτὸς & θέσις, ὁ, V.

ΑΥΤΟΚΑΒΔΑΛΟΝ, exp. farina utcunque subacta, Suid. Item genus dicitur rudis & parùm castæ musices; & Metaph. αὐτοκάβδαλος ναῦς, seu αὐτοκάβδαλον σκάφος, dicitur ratis tumultuariè & *ex* tempore facta; itidemque, αὐτοκάβδαλα ποιήματα, Hesych. vide Athen. l. 14.

Αὐτοκάθαρσις, ipsamet purgatio; *ex* ἀυτὸς & κάθαρσις, ἡ, V. Item αὐτοκέλευστος, qui per se iter facit; in Epigr. *ex* ἀυτὸς & κέλευθος; vide. Αὐτοκέφαλον, ipsum caput, Aristot. l. 4. de anim. *ex* ἀυτὸς, αὐτὸ, & κεφαλὴ, ἡ, vide. Αὐτοκινησία, motus ultroneus, motus quo res aliqua suâ sponte & suopte impulsu movetur, aut moveri potest; item αὐτοκίνητος, qui per se movetur, seu moveri potest; suâpte naturâ mobilis, Plut. *ex* αὐτὸς & κινέω, unde κίνησις, & κίνητος, &c. V.

Αὐτόκλαδος, ος, ὁ, ἡ, ὄν, ipse cum suis ramis; ut αὐτόκλαδοι ἡ αὐτόκαμοι κυπάρισσοι; *ex* αὐτὸς & κλάδος, ὁ, vide. Αὐτόκλητος, à se ipso vocatus, sive invitatus; qui non vocatus ad epulas venit, aut aliò, Plat. Ep. 7. & Plut. Symp. 7. Unde adv. αὐτοκλήτως, spontaneâ vocatione, ultro; *ex* αὐτὸς & κλητὸς, ὁ, vide. Αὐτόκομος, ipse per se comatus, vel suâ sponte comatus; *ex* αὐτὸς & κόμη, ἡ, vide. Αὐτόκοπον ἱμάτιον, Comicis dicta vestis quæ vulgò συρικὰ, Poll. l. 7. *ex* αὐτὸς & κοπὴ, ἡ, vide. Αὐτοκμὲς, à se ipso fabricatus, seu elaboratus; *ex* αὐτὸς, & Them. κάμω, fut. καμῶ, præt. κέκμηκα; unde varia comp. in κμὴς, &c. V.

Αὐτοκρὴς, αὐτόκρας, & αὐτόκρατος; ut & Ionicè αὐτοκρὴς, ipse per se mistus & temperatus; cui aliunde temperamentum aliquod accersere opus non est; *ex* αὐτὸς & κρᾶσις, ἡ, à Them. κεράννυμι, seu κεράω, f. κερῶ, & κερέω, tanquam per Sync. à κρέω, pro κεράω, &c. V. Item αὐτοκρατὴς, qui sui juris est; qui pro suo arbitrio de re aliqua statuit; unde neut. τὸ αὐτοκρατὲς, subst. libera potestas; *ex* αὐτὸς & κράτος, τὸ, vide. Item αὐτοκρατορία, ας, ἡ, imperium ejus qui αὐτοκράτωρ, appellatur; ut apud Jos. de antiq. ὅτι Κλαυδίς Καίσαρ αὐτοκρατορίας; sub Claudii Cæsaris imperio; ab αὐτοκράτωρ, idem quod αὐτοκρατὴς; ut αὐτὸς αὐτοκράτωρ ἦλθεις τὸν πόλεμον; apud Demosth. & αὐτοκράτωρ δύναμις, vel ἐξουσία, Polyb. merum imperium, plena & summa potestas; item αὐτοκρατοσχικῶς, ut agere aliquid αὐτοκρατορικῶς, pro suo arbitratu, vel suo arbitrio; vel more eorum qui sunt αὐτοκράτορες, adv. ab αὐτοκρατορικὸς, *ex* libero arbitrio manans, seu profluens; ut αὐτοκρατορικαὶ ὁρμαὶ, liberi arbitrii impetus; item imperatorius, Cæsareus, pertinens ad Impetatorem, i. e. Cæsarem; ut αὐτοκρατορικὴ ἀρχὴ, Imperatoria dignitas; apud Herodian. l. 7. &c. V.

Αὐτόκτις, per se conditus, suâ sponte structus, Soph. pro eod. dicitur & αὐτόκλιτος, apud Æschyl. *ex* ἀυτὸς & κτὶς, vide. Item αὐτόκτονος, qui se ipsum interfecit; qui sibi manus intulit, Euryp. *ex* ἀυτὸς & κτείνω, f. κτενῶ, præt. med. ἔκτονα, &c. V. Αὐτοκύλις, per se volutus, seu suâpte naturâ volubilis, Nonn. *ex* ἀυτὸς & κυλιστὸς, ὁ, vide. Αὐτοκύριος, ος, ὁ, ἡ, ὄν, q. d. per se dominus, apud Nazianz. dicitur esse unum *ex* nominibus Spiritus S. *ex* ἀυτὸς & κύριος, vide. Item αὐτολάλητος, qui apud se loquitur; *ex* ἀυτὸς & λάλητος, ὁ, V.

Αὐτολεξεὶ, exp. αὐτῇς λέξεσι, vel κατὰ λέξιν, *ex* ἀυτὸς & λέξις, vide. Item αὐτολήθος, ος, ὁ, qui sponte ad lecythum commeat; de parasitis dicitur, qui tum præsto sunt, quoties audiunt ad lavandas manus & ad cœnam vocari convivas, Plut. Item mimo & scurræ, vel pro parasito scurrili, apud Athen. l. 14. *ex* ἀυτὸς & λήθω, vide. Αὐτολόχευτος, per se genitus; *ex* ἀυτὸς & λοχεύω, ομαι, V. Αὐτολυρίζω, ipsemet Lyrâ cano, Luc. *ex* ἀυτὸς & λυρίζω, vide.

Αὐτομαθὴς, qui ex se ipso didicit, qui nullo præceptore usus est; unde αὐτομαθία, quum quis ex ipso didicit, Plut. & adv. αὐτομαθῶς, discendo e se ipso, sine præceptore; *ex* ἀυτὸς & μανθάνω, f. μαθήσομαι, &c. V. Item αὐτομαρτυρέω, de meipso testor; item αὐτόμαρτυς, qui sibi ipsi testis est, seu testimonium exhibet, Hesych. *ex* ἀυτὸς & μαρτυρία, ὁμαι, &c. V.

Αὐτοματία, ἡ, exp. fortunæ temeritas, eventus fortuitus, Plut. Item αὐτοματίζω, sponte facio; atq; inde, verbale, αὐτοματισμὸς, actio quæ sponte fit; à Them. αὐτόματος, *ex* se ipso aliquid faciens, non alieno impulsu; ut αὐτόματος θάνατος, exp. mors naturalis, quæ scil. nullâ extrinsecùs vi coacta evenit; interdum, in neut. αὐτόματον, dicitur quod fortuitò evenit; dicitur & ταυτόματον, pro eod. atq; inde adv. αὐτομάτως, exp. etiam fortuitò, temere, pro quo affertur & αὐτοματεὶ, αὐτομάτῃ, & αὐτομάτῳ, &c. V.

Αὐτομαχεῖν, per se pugnare, non per alium; *ex* ἀυτὸς & μάχομαι, vel μαχέομαι, &c. V. Item αὐτομήτωρ, ipsissima mater; item αὐτομήτωρ, idem, vel ut alii, *ex* eadem matre; *ex* ἀυτὸς & μήτηρ, V. Αὐτόμολος, exp. qui suâ sponte it, & à nullo incitatus, in Epigr. sed dicitur etiam, de milite qui suâ sponte ad alteram partem transit; unde adv. αὐτομόλως, more transfugæ; & αὐτομολία, ἡ, transfugium; defectio quâ quis suâpte sponte ad alteram partem transit, Thuc. l. 7. in vitibus autem, αὐτομολίαι, dicuntur stolones, seu soboles *e* trunco pullulantes; ut μολύνειν, ejusmodi fruticationem inutilem deprecare &c. V.

Αὐτομολογήμων, vel αὐθομολογήμων, exp. passivè, confessum, & indubitatum, Luc. est neut. part. præs. pass. ab αὐτομολογέομαι, idem quod αὐθομολογέομαι, id V.

Αὐτονομία, ἡ, potestas vivendi suis legibus, vel suo jure utendi; item αὐτόνομος, suis vivendo legibus; suo utendo jure, adv. & utrumq; ab αὐτονόμος, qui suis vivit legibus, &c. V. Item αὐτονόμος, exp. qui per se pascitur; ut αὐτονόμοι ἀγέλαι ὄϊων, in Epigr. & sic est *ex* ἀυτὸς & νομὴ, ἡ, seu νομὸς, ὁ, à Th. νέμω, pasco, V. Item αὐτονυμφεύμενος, se ipsum puniens, nomen fabulæ Menandri, apud Athen. (apud Terentium est Heautontimorumenos;) *ex* ἀυτὸς & τεμνέω, ὁμαι, θμαι, &c. V.

Αὐτονυχεὶ, sive αὐτονυχὶ, eâ ipsâ nocte; *ex* ἀυτὸς & νύξ, nox, vel νύχα, nocte, à Th. νύξ, &c. V. Item αὐτόξυλος, ex ipso ligno adhuc rudi confectus; sed exp. & qui est è vernaculo ligno, in Epigr. *ex* αὐτὸς & ξύλον, V. Αὐτοσδίτερον, per se, sive absolutè neutrum; vox gramm. *ex* ἀυτὸς, αὐτὸ, & δίτερος, V. Αὐτοπαθὴς, ex se, vel intrinsecùs patiens; item reciprocus; unde αὐτοπάθεια, q. d. intrinseca, vel innata passio; reciprocatio, quâ eadem persona agit & patitur, & adv. αὐτοπαθῶς, q. d. cum passione intrinseca, vel patiendo in-

trinsicè, apud Polyb. exp. etiam, ex sententia animi; non simulatè, ingenuè; *ex αὐτὸς & παῖς*, ός, ὸν, V. Item *αὐτόπαις*, qui est ipse quodammodo puer; in quo, seu in cujus moribus ipsissima puerilia cernitur, Hesych. *ex αὐτὸς & παῖς*, vide.

Αὐτοπάτωρ, ορος, ὁ, qui per se est pater; *ex αὐτὸς & πατὴρ*, ὁ, V. Item *αὐτοπάτωρ*, i. e. ἀφ' ἑαυτῶ τὰ κρείττω ἔχων; *ex αὐτὸς & πῆμα*, τὸ, V. Αὐτόπλεκτος, qui se ipsum implicat, seu irretit; *ex αὐτὸς & πλεκτὸς*, ὸν, V. Αὐτοποδία, ἡ, suis pedibus iter facere; non equo vehi, aut curru, vel navi; at *αὐτοπέδια*, τὰ, genus calceamentorum; Poll. l. 7. c. 22. Atq; indè, *αὐτοποδητὶ*, & *αὐτόποδον*, vel *αὐτοποδὶ*, adv. suis ipsius pedibus; non utendo equo, aut curru; omnia ab *αὐτόπους*, quod V. Αὐτοποιὸς, suâ sponte & per se factus; unde *αὐτοποίητος*, idem, à se ipso factus; à Them. *ποιέω*, f. *ήσω*, unde *ποιητὸς*, ὸν, &c. V.

Αὐτόπολις, exp. civitas quæ suis ipsius legibus utitur; urbs quæ per se sola civitatis nomine censetur; Thuc. à Th. *πόλις*, ἡ, V. Αὐτόπονος, & *αὐτοπόνητος*, exp. per se elaboratus; à *πόνος*, ὁ, unde *πονέω*, f. *ήσω*, &c. V. Αὐτόποτμος, exp. eodem fato, seu eadem sorte utens, Hom. à Th. *πότμος*, ὁ, V. Αὐτόπους, qui suis ipsius pedibus iter facit; item suis pedibus absq; duce incedens; Luc. à Them. *ῶς, ποδὸς*, V. Αὐτοπρεσβεία, ἡ, exp. per se & pro suo arbitrio facere, ut apud Diog. Laërt. in Stoicis dogmat. ἐλευθερία, ὅθεν ἐξουσία αὐτοπρεσβείας; δουλεία, σύμπτωσις αὐτοπρεσβείας; à *πρέσβυς*, εως, τὸ, V. Αὐτοπρεμνὶ, per se radicatus, nativus; suâ sponte proveniens, Metaph. apud Aristoph. in Ran. *αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν ἱμπεσόντας*; quod Suid. exp. *ῥιζικόλοις, πεῤῥιζοῖς*, ἢ *μεγάλοις*, à Th. *πρέμνον*, τὸ, seu *πρίμνον*, ὁ, &c. V. Αὐτοπρεπὴς, se ipsum decens; sibi ipsi conveniens, Hom. hymn. in Merc. à Th. *πρέπω*, V. Αὐτοπροαίρετος, exp libero arbitrio agens; unde adv. *αὐτοπροαιρέτως*, suo ipsius arbitratu, suâ sponte; à *προαίρετος*, ὁ, V. Item *αὐτοπροσωπος*, exp. non personatus; personam, qualis est, veram gerens, unde *αὐτοπροσωπία*, scripta, dicuntur, in quibus autor ex sua persona docet, nullâ extrinsecus assumptâ; & *ἀλλοπροσωπος ὑπκριτὴς*, qui sine ficta persona agit, Athen. l. 10. cui sua ipsius facies affingitur; & *αὐτοπροσωπεῖν*, facere aliquid ille dicitur, qui in, & sub propria persona, agit coràm quod agit; unde adv. *αὐτοπροσώπως*, in, vel sub propria persona, coràm; à *προσωπον*, τὸ, vel *προσωπος*, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia cum *αὐτὸς*, τὴ, τὸ, &c. V.

Αὐτοπτέω, ipse meis oculis cerno; item *αὐτόπτης*, qui ipse visus & deprehensus est; unde aliquis deprehensus *ἐπ' αὐτοπτῳ* dicitur, quum ipse ab iis, qui deprehenderunt, visus est; utrumq; ab *αὐτόπτης*, à Th. *ὄπτομαι*, unde *ὀπτὴς*, ὁ, &c. V. Item *αὐτόπυρος ἄρτος*, & *αὐτοπυρίτης*, ου, ὁ, panis cui furfur ademptum est; *ex αὐτὸς & πυρὸς*, ὁ, vide.

Αὐτοπώλης, qui ipse per se vendit, i. e. qui non vendit ab alio empta; *ex αὐτὸς & πώλης*, ὁ, V. Αὐτορέγμων, exp. quem ipse sibi struit, sive conciliat aliquis, Hesych. *ex αὐτὸς & ῥίζω*, f. *ῥέξω*, &c. V. Αὐτόρρυτος, ου, ὁ, ἡ, exp. tectum ex seipso habens; seipsum contegens; *ex αὐτὸς & ὄροφη*, seu *ὄροφος*, à Th. *ῥίπτω*, &c. V. Item *αὐτόῤῥιζος*, qui in se radicem habet; & *αὐτορρίζως ὀξία χθονὸς*, exp. casa terræ infixas radices habens, Euryp. *ex αὐτὸς & ῥίζα*, ἡ, V.

Αὐτόσε, illuc, huc; item eodem, adv. ab *αὐτὸς*, V.

Αὐτόσιτος, qui ipse cibum sibi comparat, qui domi suæ cibum capit, non alienæ; item qui cum altero cœnaturus, ipse suas secum affert dapes; *ex αὐτὸς & σῖτος*, ὁ, V.

Αὐτοσκὰς, exp. rudis; simplex & inconditus; nullo constans artificio; Polluci vero l. 10. est *αὐτηρὸς*, *ex αὐτὸς & σκευὴ*, ἡ, à Th. *σκεύω*, τὸ, &c. V. Item *αὐτόσυτος*, ου, ὁ, ἡ, exp. *ex* se excitatus, Nonn. *ex αὐτὸς & σύμαι*, inusit. pro *σεύω, σεύομαι*, à Th. *σεῦ, σεύομαι*, &c. V. Αὐτοσχεδὸς, qui ipse sibi tecti loco est; vel tecto naturâ suâ instructus; sed exp. etiam, perfectus, absolutus; *ex αὐτὸς & σχέω*, ῶ, τὸ, V. Αὐτοσυχὸς, exp. qui solus secum meditatur, Suid. *ex αὐτὸς & σῦχος*, ὁ, V. Αὐτόσυλος, significat eum qui sine navi trajicit; à *σῦλον*, ὁ, &c. V. Αὐτόσυλος, per se & suâpte naturâ columnis fultus, Hesych. *ex αὐτὸς & Th. σῦλον*, V. Αὐτοσφαγὴς, exp. ipse à se jugulatus; qui se ipse occisit; *ex αὐτὸς & σφαγὴ*, ἡ, V. Αὐτοσχεδίασμα, τὸ, exp. opus extempore & tumultuariè factum; & *αὐτοσχεδιασμὸς*, dictio extemporalis; item *αὐτοσχεδιαστὴς*, qui extemporalem habet orationem; item qui extempore & tumultuariè agit aliquid; & *αὐτοσχεδίαστος λόγος*, oratio extemporalis; unde adv. *αὐτοσχεδιαστὶ*, extempore, non præmeditate; ut & *αὐτοσχεδιαστικὸς*, extempore dictus, seu factus; unde *αὐτοσχεδιαστικὴ δύναμις*, facultas dicendi extempore; item *αὐτοσχεδὲς ὑπόδημα*, exp. calceamentum crassiori nervâ factum, Poll. omnia ab *αὐτοσχεδιάζω*, quod exp. properè & quasi illotis manibus quidpiam aggredior; in re præsenti consilium capio; item confidenti animo quidpiam designo, seu loquor; & interdum, fingo, & comminiscor; sed exp. etiam, meâ sponte ago, non jussu, aut mandato alterius; item *αὐτοχεδίως*, extempore, tumultuariè, adv. ab *αὐτοχέδιος*, inelaboratus; unde *αὐτοχεδία*, scil. *μάχη*, exp. pugna quæ cominus fit, & ex propinquo, seu quâ, pede cum hoste collato, decernitur, Ill. o. omnia ab *αὐτοσχεδὸν*, quod V.

Αὐτοτελὴς, exp. in se finem suum habens; ut *αὐτοτελὴς θεωρία*, apud Aristot. Item per se finem faciens, seu imponens; ut *αὐτοτελὴς δίκη*, apud Suid. & *αὐτοτελῆ ἄπαντα*, apud Gal. Item per se absolutus & consummatus; ut *αὐτοτελὴς σωφροσύνη*; apud Aristot. Item ipse sibi sufficiens; apud Polyb. & sic, est Dei attributum; apud Euryp. *ex αὐτὸς & τέλος*, τὸ, finis, effectus; item *αὐτοτέλεια*, perfectio, absolutio; item integritas; ut & *αὐτοτελὴς*, per se perfectus, Nonn. & *αὐτοτελῶς*, adv. absolutè, perfectè, Polyb. Omnia ab eod. & *ex* illd. &c. V.

Αὐτότεχνος, per se peritus; per se tenens artem; *ex αὐτὸς & τέχνη*, ἡ, V. Item Αὐτότευκτος, exp. editus, cum ipso partu; *σὺν αὐτῷ τόκῳ*; Æsch. *ex αὐτὸς & τέκος*, ὁ, V. Αὐτοτραγικὸς πίθηκος, exp. tragica simia, salax, Demosth. *ex αὐτὸς & τραγικὸς*, ὁ, V. Αὐτότυπος, ου, ὁ, ἡ, à seipso impressus; *ex αὐτὸς & τύπος*, V. Αὐτουργία, exp. operatio ejus qui per se efficit; ab *αὐτουργὸς*, non alierâ operâ utens; sed exp. etiam, qui manu victum sibi quæritat; item qui suâ manu exdit, pulsat, vel pugnat; item *αὐτούργημα*, exp. extemporalis, inelaboratus; in Epigr. verbale, ab *αὐτουργέω*, &c. V. Αὐτόφονος, *αὐτοφονίτης*, & *αὐτοφόντης*, qui seipsum perimit, vel peremit; propriæ cædis autor, Epigr. l. 3. sed *αὐτοφονίτης*, dicitur etiam, qui propriâ manu alii infert cædem; *ex αὐτὸς & φόνος*, ὁ, V. Αὐτόφορβος, ab Hesych. exp. *αὐτοφάγος*, i. e. qui ipse voravit; *ex αὐτὸς & φορβὴ*, ἡ, à Them. *φέρβω*, &c. V. Item *αὐτόφορτος ναῦς*, exp. navis cum ipso onere & mercibus; *ex αὐτὸς & φόρτος*, ὁ, vide.

Αὐτοφυῶς, exp. suâpte naturâ; sponte naturæ; item nativè, genuinè, adv. ab *αὐτοφυὴς*, nativus, opere non factus, arte carens; item genuinus, germanus, &c. V. Item *αὐτόφωρος*, unde *ἐπ' αὐτοφώρῳ*, aliquis *ἁλίσκεσθαι* dicitur, qui in ipso furto deprehenditur, vel in aliquo alio scelere; unde *κολάζειν αὐτοφώρους*, apud Thuc. Schol. exp. *ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνων*; & consequenter, punitus in ipso facinore deprehensos; unde *αὐτοφωρία* & *αὐτοφωρεὶ*, idem quod *αὐτοφώρῳ*; unde *αὐτοφορία*, Hesych. exp. *ἐν αὐτῇ τῇ φωρᾷ*, &c. Vide *αὐτόφωρος*. Αὐτοτῶς, ipsa lux; ita dicitur Spiritus S. apud Greg. quoniam vera & unica lux est, & sine eo nemo φωτίζεται; *ex αὐτὸς, αὐτὸ*, & *φῶς, τὸ*, &c. V. Αὐτοχείζω, manu propriâ facio; unde *αὐτοχείσασθαι*, apud Philist. teste Poll. quod tamen improbat; *ex αὐτὸς & χειρίζω*, &c. V. Item *αὐτόχθρος*, exp. qui seipsum occidit; Hesych. & *αὐτοχειρία*, ἡ, exp. homicidium quod quis manu propriâ perpetravit; & *αὐτοχείριος*, idem quod, ut omnia, ab *αὐτόχειρ*, quod aliquando dicitur pro *αὐτόχθων φόνος*, qui suâ manu, seu sibi, seu aliis, cædem infert & immittit, i. e. *αὐτοεὶς, αὐδεὶς, αὐτοίντης*, & *αὐδίντης* homicida, interfector, &c. V. Αὐτοχόλωτος, exp. qui suâ sponte iram con-

concipit, sibi ipsi iratus, in Epigr. ex ἀυτὸς & χολόω, unde χολατὸς, ὁ, &c. V. Αὐτοχάων, vel ἀυτόχων, ut & ἀυτοχώνδυτος, exp. crassâ minervâ fusus; & veluti suâ sponte; ex ἀυτὸς & χώνη, unde χωνδύω, &c. V. Αὐτόχημα, adv. re ipsâ, reverà, planè, omnino; ex ἀυτὸς, ἀυτὸ, & χῆμα, τὸ, &c. V. Ἀυτόχρως & ἀυτόχρους, per se coloratus, ascititium colorem non habens; ex ἀυτὸς & χρόα, ᾶ, V.

Αὐτοχωνεύω, & αὐτοχώνθυλος, vide paulò ante cum ἀυτοχάων.

Αὐχενίζω, exp. cervicem incido, cervicem frango; est etiam, inquit Bud. loro caput equorum complecti & constringere, ad hoc, ut venæ intumescant & sanguis detrahatur scalpro; & ἀυχενιστὴρ, est lorum quo id fit; à Th. ἀυχὴν, ένος, quod exp. etiam, angustia loci; ut Lat. fauces; item sic dicitur pars clavi & gubernaculi in quam gubernator incumbit, Poll. l. 1. Unde ἀυχένιον, (neut. subst. ab ἀυχένιος) Eustathio est πηδάλιον; deducitur autem, ἀυχὴν, ab ἀυχμὸς, ob ficciratem, & duritiem; & dicitur ἀυχὴν, quasi ἀυχμὴν, Eust.

Αὐχὴν, ένος, ὁ, gloriatio, animi elatio; & ἄυχημα, τὸ, idem, Thuc. l. 2. sed accipitur & in bonam partem à Damasceno; item ἀυχητικὸς, ὴ, ὸν, q.d. jactabundus, gloriabundus; vel ad jactantiam comparatus; ut & ἀυχήεις, εντος, ὁ, idem, in Epigr. sed ex Nonn. aff. pro alacri, & cui cervix est erecta; omnia ab ἀυχέω, V.

Αὐχμάω & ἀυχμέω, areo præ æstu; item squaleo; item ἀυχμώεις, εντος, ὁ, squalidus, Hom. in hymn. ut & ἀυχμώδης, ες, ὁ, ἡ, ὸν, æstuosus, aridus præstu; item squalidus; omnia à Th. ἀυχμὸς, ὁ, quod quidam deducunt ab ἄζω, sicco; Pleonasmo τῦ υ; vel ab ἀυξω, augeo; per Antiphrasin, ex siccitate enim nihil producitur, nihil augetur, &c. V.

Ἀφαμεθέω, idem quod, ab, & pro ἀφαμέω, id V.

Ἀφανῶς, exp. ita ut non appareat; occultè, clanculùm; est adv. ab ἀφανὴς, V.

Ἀφαρδὺς, εως, ὁ, pinna, seu pinnula quam thynnus fœmina sub ventre habet, apud Athen. l. 7. ex Aristot.

Ἀφέλεια, exp. simplicitas; ab ἀφελὴς, unde ἀφελὴς δίαιτα καὶ λιτὴ, dicitur quæ est simplex, seu tenuis & frugalis omnio; luxu carens; & ἀφελὴς λόγος, apud rhetores, exp. oratio simplex & fuco carens, Hesychio est illæsus, purus, integer; cui nec superfluum quicquam in corpore est, nec deest; idem, πεδία ἀφελῆ, dici scribit τὰ σύνδενδρα, arboribus consita; apud Aristoph. in equit. &c. V.

Ἀφέλης, ητος, ὁ, exp. dimissor; item ἀφετήδια, nomen lusus, apud Poll. l. 9. dicti (ut & ἀφετήρ;) παρὰ τὸ ἀφίεναι; ut idem docet.

Ἀφὴ, exp. contrectatio, sensus qui manuum ministerio fit; ut ἀφὴν ἐδίδουν, tactum sui præbet, tangi potest; sed signif. etiam, manuum functionem; apud Plat. & est etiam, ictus, percussio, &c. V. Item ἀφὴ, exp. incensio, accensio; ut περὶ λύχνων ἀφὰς, apud Herodot. l. 7. & sic est ab ἅπτω, accendo, &c. V.

Ἄφθαι, αἱ, sunt ulcera caliditate quadam prædita, quæ præcipuè infantes vexant in oris superficie; sed occupant aliquando, & alias partes, veluti testes, apud Gal. & Ægin. Hippocrates & de fistula pulmonis usurpavit, l. 2. de morbis; fortasse, ὑπὸ τῦ ἅπτεσθαι, accendi, propter igneam illam caliditatem, &c. V.

Ἀφίημι, exp. dimitto, Il. β & φ. & apud Plut. in l. de garr. ὥσπερ οἱ παῖδες τὸ κρύσταλλον ὅταν κρατήσωσι, ὅτι ἀφέναι θέλουσι, pueri glaciem, neq; retinere, neq; demittere è manibus volunt; & apud eund. ἀφίημι πὼ γωνάκα, dimitto uxorem, i.e. repudio, interdum exp. libero, absolvo; ut ἀφίημι σε τῦ χρέος, libero te debito, vel remitto tibi debitum; & interdum est, libero debitorem per acceptilationem, acceptum fero; item emitto, missum facio; permitto, fino, transmitto; item manu mitto, projicio, jacio: ex ἀπὸ & ἵημι, V.

Ἀφιλέταιρος, exp. inimicus; nullâ sodalitii amicitiæve necessitudine junctus; ex α priv. & φιλέταιρος, V. Item ἀφιλόδοξος, minimè gloriæ cupidus, non ambitiosus; ex α priv. & φιλόδοξος, V. Ἀφιλόκαλος, minimè studiosus pulchritudinis, seu elegantiæ, vel rerum honestarum; utitur Plin. secundus, l. 1. Epist. 3. ex α priv. & φιλόκαλος, ὁ, V. Ἀφιλόνεικος, à contentione alienus; vel non pertinax, unde adv. ἀφιλονείκως, non contentiosè, sine ullo contentionis studio; ex α priv. & φιλόνεικος, V. Ἀφιλόλογος, alienus à literis, à Philologia, indoctus, Plut. ex α priv. & φιλολόγος, V. Ἀφιλοπλουτία, divitiarum contemptus, Plut. ex α priv. & φιλόπλουτος, V. Ἀφιλόσοφος, qui Philosophus non est, à Philosophia alienus, seu abhorrens; Athen. l. 13. Sed exp. etiam, non conveniens Philosophiæ; item Ἀφιλοσόφως, Philosophiæ & literarum expers; qui nihil studii in doctrina & sapientia collocavit, imperitus, indoctus; ex α priv. & φιλόσοφος, unde φιλοσοφέω, f. ήσω, &c. V.

Ἀφιλοτεκνία, exp. liberos suos non amare: ex α priv. & φιλότεκνος, unde φιλοτεκνία, &c. V. Item ἀφιλοχρηματία, pecuniæ contemptus negligentiaque, pecuniarum nullus amor: ex α priv. & φιλοχρηματία, ἡ, vide.

Ἀφιππος, equitandi, seu artis equestris rudis & imperitus; item equo carens, vel equis; item de loco dictum, non aptus equis, vel potius equitatui; ut ἄφιππον χωρίον, quod & δύσιππον, Plut. & ἄφιππος χώρα, regio equitatui non apta, & ἄφιππος ἡ τραχεῖα ὁδὸς, apud Plut. in Ant. Unde ἀφιππία, ἡ, equitandi vel artis equestris imperitia, Xen. in Hipp. Item ἀφιππεύω, q.d. abequito, equitans recedo, vel fugio, vel ex uno loco in alium me cripio equitando, vel equo me proripio, & ἀφιππάζω, exp. equitatum ago, & in pass. ἀφιππάζομαι, equo me proripio, equo aufugio, Plut. ex ὑπὸ, priv. & ἵππος, unde ἱππεύω, ἱππάζω, ομαι, &c. V. Item ἀφιπποτοξόται, οι, equestres sagittarii; qui ex equo sagittas emittunt, est plur. masc. à sing. ἀφιπποτοξότης, ex ὑπὸ & ἱπποτοξότης, vide.

Ἀφλέγματος, ὁ ἡ, inflammatione carens; item inflammationem prohibens; item ἄφλεκτος, non ustus; item non coctus, non tostus, non ardens, quod comburi nequit; ex α priv. & φλέγω, f. ξω, unde φλέγμα, τὸ, &c. V.

Ἀφλεμὴς, ές, ὁ ἡ, Eust. exp. πῦρός, segnis, ignavus; quasi ἀφλεβὴς τις ὤν; ex α priv. & φλὲψ, φλεβὸς, ἡ, V. Item ἀφλεμὴς, exp. idem quod ἀβλεμὴς, id V.

Ἀφυδάω, dito, πλετίζω, ab ἄφυδος, ος, τὸ, V.

Ἀφόρητος, intolerabiliter, graviter, vel gravissimè; est adv. ab ἀφόρητος, V.

Ἀφορμὴ, ῆς, ἡ, opponitur τῇ ὁρμῇ, quum de animo dicitur, q.d. resilientia, evitatio, aversatio alicujus rei; item impetus & aggressio, Plut. & exp. etiam, perfugium, subsidium, auxilium; item materia, seu occasio, opportunitas, unde λαμβάνειν ἀφορμὴν, capere occasionem, & λαβέσθαι ἀφορμῆς, nactum esse occasionem, & apud Dem. accipitur pro pecunia quæ ad trapezitas deponebatur, atq; indè, ἀφορμάω, ῶ, proripio me ex aliquo loco; proripiens me discedo, seu proficiscor cum impetu quodam, & ἀφορμάομαι, idem: item ἀφορμάω, ῶ, desidero, cupio, Laërt. ex ὑπὸ & ὁρμὴ, ἡ, unde ὁρμάω, &c. V.

Ἀφρίσης, ου, ὁ, spumosus, ut ἀφρίσον γάλακτος, in Epigr. Item ἀφρίτης, idem quod ἄφρυς, id V. à Th. ἀφρὸς, vide. Item ἀφρισμὸς, ῦ, ὁ, pro quo dicitur & ἄφλυσμὸς, idem quod Them. ἀφρὸς, V.

Ἀφρύω, idem quod ἀφρίζω, spumo, spumesco; & utrumq; à Them. ἀφρὸς, V.

Ἀφρόγαλα, ακτος, τὸ, dicitur spuma lactis, seu lac spumosum, hoc est, tantoperè agitatum, ut totum in spumam versum sit, Gal. & Aët. ex ἀφρὸς & γάλα, τὸ, V.

Ἀφροδίσιον, ου, τὸ, statua, seu signum Veneris, ut scribit Bud. & Veneris sacrificium, & in plur. τὰ ἀφροδίσια, res venereæ: item festum Veneris, apud Luc. & Athen. Item ἀφροδισιακὸς λίθος, dicitur aphrodisiaca gemma, Plin. l. 37. & ἀφροδισιὰς, ab Apuleio vocatur acoron, quam ab Italis Venerem appellari tradit; item ἀφροδισιάζω, & ομαι, Venerem exerceo; utor rebus venereis, Xen. & ἀφροδισιάζεσθαι, exp. etiam, muliebria pati, apud Athen. Unde verbale, ἀφροδισιασμὸς, rerum venerearum usus, & ἀφροδισιαστὴς, qui Veneri operam dat & indulget, Veneri obnoxius; unde ἀ-

Ἀφροδισιακὸς, ᾱ, ὁ, salax, libidinosus, Aristot. & Athen. & apud Medicos, exp. etiam, Venerem ciens, libidinem movens; omnia à Th. ἀφροδίτη, ἡ, Venus, quam Aristot. ita vocatam tradit, quòd seminis natura sit ἀφρώδης, i.e. spumosa, at Hecuba, apud Euryp. Etymum detorquens, ἀφροδίτην, dici ait, quòd sit ἀφροσύνης θεά; item pro venerea libidine, (quam & ἀφροδίτης ἔργα, vocant Poetæ;) interdum ponitur, sed exp. etiam, venustas, lepos, gratia, decor; ut & Lat. Venus; ut τοσαύτην ἀφροδίτην ὅση τῇ γλαύκῃ ὁ νεανίσκος ἔχει, apud Luc. in Scytha, &c. V.

Ἀφρολόγος, exp. spumilegus; in Epigr. ex ἀφρὸς & λέγω, lego, i.e. colligo, &c. V.

Ἀφρονίτρον, ου, τὸ, aphronitrum, spuma nitri, apud Gal. & Aët. ex ἀφρὸς & νίτρον, τὸ, V.

Ἄφρων, amens, demens; idem quod ἄφρων; ex α priv. & φρὼν, V.

Ἀφροσέληνος, ου, ὁ, q.d. spuma lunæ; nomen lapidis, qui & σεληνίτης, dicitur; quòd noctu, crescente Lunâ, reperiatur plenus; ut tradit Dioscor. l. 5. c. 159. ex ἀφρὸς & σελήνη, V. Item ἀφροσμάραγδον, alii præstantis genus; sic dictum, quòd ei trito multa spuma increscat; quidam allium punicum vocant; ex ἀφρὸς & σμάραγδον, τὸ, V. Ἀφρώδης, spumam innatam habens; ut ἀφρώδη πέταλα; in Epigr. lactucarum folia, quæ videntur habere spumam sibi innatam; ex ἀφρὸς & φύω, ἡ, V.

Ἀφρύη, seu ἀφρίτις, vel ἀφύη, aqua piscis, ita dicta, quod è spuma indicatur, Athen. & Plin. à Them. ἀφρὸς, V.

Ἀφρὼ, dicitur apud Nicand. per Apocopen. pro ἀφροδίτη, V. Item ἀφρώδης, ες, ὁ, ἡ, spumosus, à Them. ἀφρὸς, ος, V.

Ἄφρων, demens, amens; est comp. ex α priv. & φρὼν, cujus multa comp. desinunt in φρων, &c. V.

Ἄφυκος, ὁ, ἡ, fuco carens, Hesych. ex α priv. & φῦκος, εος, τὸ, V.

Ἀφυλακτέω, mihi non caveo; incautè me gero; item vigilias non dispono in castris, Xen. & in pass. ἀφυλακτεῖσθαι, dicitur, quod sit incautè; item quod non observatur, aut custoditur; ut ἀφυλακτέμβροι λόχοι, apud Luc. & ἀφυλακτέμβροι τόποι, apud Polyb. ab ἀφύλακτος, V. Item ἀφυλαξία, ἡ, q. d. incustodia, i.e. custodiæ, seu excubiarum defectus, Xen. ex α priv. & φυλάττω, vel τω, f. ξω, &c. Vide.

Ἄφυλλος, foliis carens, & ἀφύλλωτος, q. d. non foliatus; ex α priv. & φύλλον, τὸ, V.

Ἀφύομαι, exp. dealbor, ab ἀφύη; unde etiam, ἀφύδιαν, diminut. ab eod. & c. V. Item ἀφυσμὸς, exp. ingenio hebes, aut tardus, Laërt. est ab ἀφυΐα, ἡ, natura inhabilis, seu inepta ad aliquid, &c. V.

Ἀφυσμὸς, ᾱ, ὁ, exp. hausti o, exhaustio, Suid. verbale, ab ἀφύομαι, idem quod ἀφύω, haurio, &c. V.

Ἀφυστερέω, exp. destituor, defraudor; item ἀφυστερίζω, exp. seriùs venio; tardo, moror; utrumque, ex ἀπὸ & ὕστερος, ὁ, unde ὑστερέω, & ὑστερίζω, &c. V.

Ἀφυτάμπελος, est vitis species, apud Theoph. C. Pl. l. 3. c. 10. videtur ab Aphyte oppido Thraciæ dici; quemadmodum vitis Pramnia, à Pramnia rupe; & proinde à φύω, non derivatur; vel potest exponi, ut ἀφύτευτος, non plantatus, seu satus; item non consitus; ex α priv. & φυτὸν, τὸ, unde φυτεύω, f. σω, &c. V.

Ἀφυώδης, ut de ἀχυώδης χεδροψ, exp. apuæ modo albidum, apuam referens, apud Hipp. est ab ἀφύη, ἡ, V.

Ἀφυὼς, exp. naturâ inhabili; ut apud apud Plut. in Cam. ἀφυῶς κεκραμμένη χώρα, exp. malè temperata regio; est adv. ab ἀφυὴς, qui naturâ minimè habilis est, aut aptus; minimè natus ad aliquid, &c. V.

Ἀφώνως, mutè, sine ullo vocis usu, aut vocem non emittendo, adv. Item ἀφωνία, vocis expertum esse, destitutum esse voce; item obmutescere, vel taciturnitas, silentium, & interdum exp. infantia; item ἄφωνος, privatus facultate edendi vocem, Nonn. omnia ab ἄφωνος, voce carens; item qui vocem non emittit, unde τὰ ἄφωνα γεγράμματα, literæ mutæ, &c. V.

Ἀφώτιστος, ὁ, ἡ, non illuminatus, lucis expers, aut obscuratus, Epitheton Lunæ non lucentis; ex α priv. & φωτίζω, f. ίσω, &c. V.

Ἀχαία, ἡ, est Cereris Epith. apud Aristoph. in Achar. ubi vide Schol. Item ἀχαΐος, tristis, mœrens, utrumq; à Th. ἄχος, εος, τὸ, V.

Ἀχανὶς, ίδος, ἡ, est diminut. ab ἀχάνη, ἡ, id V. Item ἀχανὴς, exp. non hians, non hiscens; item mutus, os non aperiens, & sic est ab α priv. & χαίνω, sed exp. etiam, qui immani hiatu os diducit, i.e. ὀλίαν χάσκων: Athen. l. 7. & general. immani vastus hiatu; ut πέλαγος ἀχανὲς, apud Phil. de V. M. l. 3. &c. V.

Ἀχάτης, Achates, gemma est quam Plin. l. 37. c. 10. dicit esse numerosam, varietatibus diversis mutantibus cognomina ejus; vocatur enim, inquit, φασπαχάτης, κερραχάτης, σαρδαχάτης, αἱμαχάτης, λευκαχάτης, δενδραχάτης, velut arbuscula insignis; item ἀνταχάτης, quum uritur; κεφαλλοαχάτης, guttis aureis sapphiri modo distincta; qualis copiosissima in Creta, sacra appellata.

Ἄχειλος, labiis carens; item qui sine ora est; sine margine & crepidine; ex α priv. & χεῖλος, τὸ, vide. Item ἀχείμερος, carens hyeme, carens tempestate; ex α priv. & χεῖμα, τὸ, unde χείμερος, &c. V. Ἄχερ, idem quod ἀχθος, pro quo dicitur etiam ἄχεος, &c. V.

Ἀχειροτόνητος, est à χειροτονέω, manum attollo, ad eligendum aliquem suffragio, ad munus aliquod obeundum, &c. V.

Ἄχερδος, spina est, quam Etymol. tradit dictam esse Plecnasmo τοῦ δ. quasi ἄχερον, utpote δυσχερῶς ταῖς χερσὶ λάβεσθαι, quoniam difficulter tangi & manu tractari potest; quidam dixerunt esse sylvestrem pirum, quæ & ipsa solet esse spinosa; item ἀχερδάσπος, exp. spinosus, intractabilis, σκληρὸς, Etym. à præced. ἄχερδος, quod licet ponatur inter Themata, videtur tamen componi ex α priv. & χείρ, χειρὸς, ut sit quasi ἄχειρος, abjecto ι. & inserto δ. &c. Vide.

Ἀχέτης, exp. Doricè idem quod ἠχέτης, q. d. sonator, sonans: unde ἀχέτα, dicuntur etiam cicadæ canoræ; à Them. ἦχος, ὁ, unde ἠχέω, ῶ, &c. Vide.

Ἄχθω, exp. pauper, ὅτι τὰ κενὰ ἠχεῖ; & sic est ab ἠχέω, & Them. ἦχος, &c. V.

Ἀχθηρὸς, ὸς, ὁ, ἡ, onerosus, gravis, molestus, à Them. ἄχθος, εος, τὸ, vide.

Ἀχίτων, tunicâ carens; ex α priv. & χίτων, vide. Item ἄχλοος, ὁ, ἡ, ον, exp. virore destitutus; ex α priv. & χλόος, ὁ, idem quod Th. χλόα, ἡ, &c. V.

Ἀχλυώδης, idem quod ἀχλυόεις, nebulosa obscuritate tectus; à Th. ἀχλύς, nebulosa quædam obscuritas, Gal. ἀχλώω, nominari dicit aëris perturbationem, cujus crassamentum sit medium inter nubem & nebulam, nebulâ scil. spissius, tenuius autem nube; item general. pro, tenebræ, obscuritas; atq; inde, ἀχλύω, exp. caligo, offuscor; item activè, obtenebro, obfusco caligine nebulosâ, &c. V.

Ἀχναδὴς, ές, ὁ, ἡ, exp. similis τῇ ἄχνῃ, Hesych. à Th. ἄχνα, seu ἄχνη, ἡ, tenue illud spicæ involucrum, aut tenues paleæ, quæ frumento permixtæ dum trituratur, ventilando ab eo segregantur; item ἁλὸς ἄχνη, dicitur spuma maris, quæ ei fluctuanti innatat, Il. δ. & alibi, sicut & tenuissima ramenta, aut frustula ἄχνης nomine dicuntur; ut χαλκίπους ἄχνη, minutissimæ particulæ & veluti flos, aut etiam favilla, Plut. Symp. l. 3. & lanugine, in Epigr. l. 7. &c. V.

Ἀχολία, exp. bile carere, mens non bilio a; ab ἄχολος, ὁ, V.

Ἀχορήγητος, exp. qui non χορηγεῖται & suppeditatur; cui non submin stratur nec suppetit; ut apud Aristot. ἀχορήγητόν τε ἔῃ ἡ τῶν ἀναγκαίων, exp. retusq; etiam necessariis non suppeditari, i.e. carere rebus necessariis, seu iis egere; ponitur & sine casu, Ethic. l. 1. Item ἀχορηγία, ἡ, affertur pro inopia commeatus; ex Polyb. ex α priv. & χορηγός, unde χορηγία, ἡ, & χορηγία, ῶ, f. ἐσω, &c. V.

Ἀχρεόδενον ξύλον, exp. lignum pirastri; apud Dioscor. l. 6. 24. à Th. ἀχρεὸς, ός, V.

Ἀχρεῖον, exp. adverbialiter, pro ἀχρείως, inutiliter, ab ἀχρεῖος, ὁ, V. Item ἀχρεῖος, legitur pro ἀχρεῖος, quod Poët. est pro ἀχρεῖος, &c. V.

Ἀχρηματία, pecuniæ penuria, inopia; unde ἀχρηματέω, ῶ, pecuniâ careo, sum inops; utrumq; ab ἀχρήματος, V. Item ἀχρήμων, ον, ὁ, ἡ, idem quod ἀχρήματος

τος, carens pecunia, ut & ἀχρημοσύνη, idem quod ἀχρηματία, & ἀχρημονέω, idem quod ἀχρηματέω; item ἀχρηματίζομαι, exp. q.d. expilo aliquem pecuniâ, vel emungo pecuniâ, Thuc. l. 8. omnia ex α priv. & χρῆμα, ατος, τὸ, unde χρηματίζω, ομαι, &c. V. Item ἀχρηστία, exp. idem quod ἀχρηστία, inutilitas; ex α priv. & χρῆσις, εως, ἡ, V. Item ἀχρηστέω, vel ἀχρηστεύομαι, inutilis sum, vel inusitatus sum, & ἀχρηστία, ἡ, inutilitas; item simpliciter, non uti, Plut. usus & utilitatis privatio, incommoditas; sicut etiam, ἀχρήστως, inutiliter; item inusitatè, adv. & omnia ab ἄχρηστος, incommodus, & interdum inusitatus; item improbus; ex α priv. & χρηστὸς, ὁ, V. Sed ἄχρηστος, exp. etiam, cui oraculum nihil respondit, Athen. & sic est ex α priv. & χρέω, oraculo edo; unde χρήσης, ὁ, qui oracula edit, vates, &c. V.

Ἄχειρ, & ἄχειρος, non unctus, qui unctus, seu illitus non est; ex α priv. & χεία, unde χειρὸς, ὁ, &c. V.

Ἀχροΐα, ἡ, q. d. coloris carentia, nullus color; item pallidus color; amisso colore genuino; unde ἀχροΐα, sum coloris expers; item pallidus sum; nativum amisi colorem; utrumque, ab ἄχρους, ὁ, V. Item ἀχρονος, expers temporis; nullo comprehensus tempore, æternus, Nonn. Unde ἀχρόνως, sine tempore; extra omnem temporis mensuram; ex α priv. & χρόνος, V.

Ἄχρως & ἄχρους, nullo imbutus colore, coloris expers; ut ἄχρων σώματος; item qui nativum colorem amisit, decolor; ex α priv. & χρόα, ἡ, unde χροιὰ, ἡ, &c. V. Item ἄχρυσος, ὁ ἡ ἡ, auro carens; nihil auri habens; ex α priv. & χρυσὸς, ὁ, V.

Ἀχώριστος, & ἀχωριστόκη, ut & ἀχωρία, & ἄχώριον, &c. Videantur cum ἀχώριστος.

Ἀχώριστος, ὁ ἡ ἡ, inseparabilis; qui secerni non potest; ex α priv. & χωριστὸς, ὁ, V.

Ἀψαλακτος, qui tactus non est, vel tangi nequit; sed exp. etiam, immotus, immobilis; ex α priv. & ψαλακτὸς, ὁ, V. Item ἄψαλτος, fidium pullu carens; ex α priv. & ψαλτὸς, ὁ, V. Ἀψάμαθος, & ἄψαμμος, ὁ ἡ ἡ arenis carens; non fabulosus; ex α priv. & ψάμαθος, ἡ, idem quod, & à Th. ψάμμος, ἡ, V. Ἄψαυστος, non tangendus, & ἀψαυτὶ, idem quod ἀψαύστως, citra tactum, adv. & omnia ab ἄψαυστος, quod exp. etiam, non tangendus; & activè etiam, qui non tetigit; ex α priv. & ψαυστὸς, ὁ, &c. V.

Ἄψεγνος, ἐος, ὁ ἡ ἡ, vituperio carens; ex α priv. & ψέγω, V.

Ἀψευδεία, ἡ, veritas, veracitas; ut apud Aristot. de mundo, ἡ τῶν ὁρῶν ἀψευδεία, exp. statæ & non aberrantes vices, quæ nunquam fallunt; item ἀψευδία, non mentior, verax sum; utrumq; ab ἀψευδὴς, minimè falsus, nec fallens, certus, &c. V. Item ἀψευδίως, non mentior; ab ἄψευδος, non mendax; item non fictus ad fallendum; item non falsus, i. e. non violatus, non corruptus; ex α priv. & ψεῦδος, ὁ, vide.

Ἀψηλάφητος, intactus; ex α priv. & ψηλαφάω, f. ήσω, unde ψηλαφητὸς, ὁ, &c. V. Item ἀψηφορήτος, exp. qui nondum suffragium tulit, seu sententiam; ab ἄψηφος & φορέω, unde φορητὸς, ὁ, sive ex α priv. & ψηφοφορέω, f. ήσω, &c. V.

Ἀψικορία, ἡ, & ἀψίκορον, τὸ, exp. fastidium alia & alia appeteps; satietas prioris cum novo appetitu connexa; item ἀψικόρως, cum fastidio tali, quod aliud atq; aliud appetit; omnia ab ἀψίκορος, quod exp. qui simulac gustavit quod appetit, eo fastidito aliud appetit; ex ἅψ, εως, ἡ, & κόρος, ὁ, satietas, &c. V. Item ἄψιλος, non nudus, vel glaber, Hesych. ex α priv. & ψιλὸς, ὁ, V.

Ἀψιμισία, exp. odium, vel simultas non diuturna; ex ἀψ, vel ἅψα, & μῖσος, εος, τὸ, V.

Ἀψινθίτης οἶνος, exp. vinum absinthio conditum, à Th. ἀψίνθιον, τὸ, vel ἄψινθος, ὁ, herba summæ amaritudinis; unde & βαρυπίκρη, nomen invenit; ita dici putatur quasi ἀπίνθιον; ὃ οὐκ ἂν τις πίη διὰ πικρότητα.

Ἀψίχολος, exp. qui citò irascitur, sed facilè iram deponit; ex ἀψ, vel ἅψα, & χολὴ, ἡ, seu χόλος, ὁ, &c. V. Item ἀψόρρος, exp. qui citato gressu retrocedit; idem cum παλίορος, Il. γ. & φ. Unde adv. ἀψόρρον, retrò; retrorsum, ponè, Od. λ. Item rursus, iterum, Od. ι. ex ἀψ & ὄρσω, f. ὀρῶ, unde comp. quædam in ορος, vel ὄρρος, vel exp. retrogradè, retro vestigia referendo, aut retrorsum, & sic est ab ἀψόρρος, retrogradus, retro vestigia referens, ut & ἀψόρρος, exp. q.d. retrograda fluenta habens, seu reciproca, refluus; ut ἀψόρρους Ὠκεανοῖο, Od. υ. ex ἀψ & ῥοὴ, ἡ, seu ῥόος, ὁ, sed exp. etiam, cujus cita sunt fluenta, celeriter fluens; ut dicatur quasi ἀψόρρους, Eust. & sic est ab ἀψ, vel ἅψα, & ῥοὴ, ἡ, &c. V.

Ἄψος, εος, τὸ, membrum, Od. δ. ξυνδε δ' ἀνακλινθέντα, λύτεν ἕθ' ἅψεα πάντα, i. e. soluta ei sunt omnia membra dormienti, vult autem Etymol. ἅψεα, propriè esse juncturas membrorum; nam est à Th. ἅπτω, necto, item tango, unde etiam, ἁψὶς, ἴδος, connexio, vinculum; ut ἁψῖδες λίνου, Il. ε. sed exp. etiam, testudo, fornix, arcus; ut ἁψὶς τεθριπποφόρος, arcus triumphalis, Dion. Item curvatura rotæ, Hesiod. sed dicuntur etiam, ἁψῖδες, circuli in stellis, teste Plinio; sed ἅψις, εως, ἡ, exp. tactus; item contrectatio, & attrectatus, subst. Iridem ab eod. ἅπτω, ομαι, tango, tangor, &c. Vide.

Ἄψοφος, ος, ὁ ἡ ἡ, strepitum, seu crepitum nullum edens; tacitus, silens; item ἀψόφητος, idem; ut apud Soph. in Ajace; ἀψόφητον κοιμήσαιν, nullum strepitum edens lamentis, unde adv. ἀψοφητὶ, exp. sine strepitu; ex α priv. & ψόφος, ὁ, unde ψοφέω, f. ήσω, &c. V. Item ἀψοφοκτίας, exp. pustulis illis quæ ψύδρακες, dicuntur, non infestatus, Dioscor. ex α priv. & ψύδρακες, vide. Ἄψυκτος, ὁ ἡ ἡ, qui refrigerari nequit; vel qui refrigerationem non sentit; ex α priv. & ψυκτὸς, ὁ, Them. ψύχω, f. ξω, &c. V. Item ἀψυχέω, animæ expers sum; item animo linquor, exanimor; item ἀψυχία, ἡ, exp. inanimem esse; item timiditas, ignavia; item defectio, seu deliquium animi; utrumq; ab ἄψυχος, inanimatus; sed exp. & timidus, &c. V.

Ἀωρέω, exp. non curo, negligo; ex α priv. & ὠρέω, à Them. ὄχα, cura, &c. V. Vel ἀωρέω, exp. etiam, non custodio; vide in ἄωρος. Item ἀωρὶ, vide etiam cum ἄωρος.

Ἀωρόλεως, cui cutis intempestivè levis & glabra fit, Suid. ex ἄωρος & λεῖος, &c. V.

B.

Βάαρας, dicitur esse planta prodigiosa & plena miraculi, qualis fertur ea quæ herbariis lunaria vocatur; Gallicè, *estore ou matragon*; herba præstigiatorum; nomen habens loci in quo nascitur; apud Joseph. de capt. Jud.

Βάδω, f. δσω, vado, ab & pro Th. βαίνω.

Βαθύδινος, est comp. ex βαθὺς & δινὴ, ἡ, &c. V.

Βαθύζυλος, βαθύπικρος, βαθυπλοκης, & βαθυπλόκαμος, βαθυπώμιλος, & βαθύποτμος, videantur omnia cum βαθυλεί.

Βαθύπυκνος ἀρμενία, est ἦθος ἤχων ἦθος πυκνῶν, in infimis gradibus musicæ scalæ; ex βαθὺς & πυκνὸς, ὁ, &c. V. Item βαθυῤῥείαν, idem est quod βαθυῤῥείτης, profunda habens fluenta; & ex iisd. id V. Sic etiam, βαθύῤῥοος, ex βαθὺς & ῥοὴ, ἡ, vel ῥόος, ὁ, vide cum βαθυνάω.

Βαθύῤῥιζος, exp. altas seu profundas habens radices, &c. Vide βαθυῤῥιζία.

Βαθυσθειγὴς, βαθύτειχος, βαθύφυλλος, βαθύφρων & βαθύχειος, videantur cum βαθύσπορος.

Βαίνειν μεγάλα, dicitur de incessu superbo; ut αἰθὲρ βαίνειν, de incessu molli, apud Luc. Sic & ἴσα βαίνειν, apud Demosth. & βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, apud Plat. & βαίνειν κατὰ ῥύθμον, apud Plut. Item βαίνω, signif. etiam, abeo, & præt. βέβηκα, exp. sæpe, situs & fixus sum; fundatus & firmatus sum; ut βεβηκὼς τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ; apud Xen. & βεβηκὼς, pro firmo & constanti; ut τὸ βεβηκὸς, pro firmitate & securitate; ex Plut. Item βαίνειν & βαίνεσθαι, de animalium coitu dicuntur, pro, inire, & iniri; apud Aristot. de anim. l. 5. &c. V.

Βαΐς, ramus palmæ arboris; Joan. c. 12. & Macch. l. 1. c. 13. Ita dicitur quòd non facilè revelli possit, &c. V.

Βαλάν-

Βαϊοφόρος, exp. qui ramum palmæ gestat; ex βαΐς & φορέω, ὁ, &c. V.

Βάκηλος, exp. etiam, exsectus, evirratus, spado, castratus; & sic Etym. βάκηλον, Pleonasmo τοῦ β. dici tradit, pro ἄκηλον, i.e. ἐπ' ἀφροδίσια τὸ αἰδοῖον μὴ ἔχοντα; nam κῆλον, inquit; τὸ αἰδοῖον, viri scil. sic utitur Antiph. apud Athen. l. 4.

Βακτριασμός, ᾶ, ὁ, genus dicitur esse lascivæ saltationis, apud Poll. l. 4. à βακτρία, quod à Th. βακτήρια, baculus, &c. V.

Βακχάω, &c. Cum derivatis à βακχεύω, vide post βακχία, & ante Thema ipsum ΒΑΊΧΧΟΣ, ubi etiam vide βακχίβακχος.

Βάκχη, ἡ, vide in Th. βάκχος & βάκχαι, cum βακχάω.

Βαλανάγρα, ἡ, dicitur παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὸν βάλανον, &c. V.

Βαλανειόμηλος, ὁ, ἡ, Epitheton esse dicitur ἥβης φιαλῶν, apud Cratinum; indè dictarum, quòd οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῆς, ἡ τῆς βαλανείου οἱ θόλοι similes essent; vel quòd earum ὀμφαλὸς, ἴσθμῳ similis esset; vel aliis de causis quas recensetAthen. l. 11. ex βαλανεῖον, τὸ, & ὀμφαλὸς, ὁ, &c. V.

Βαλανεύτης, ου, ὁ, exp. balneator; à Them. βαλανεῖον, τὸ, balineum; quod dictum volunt παρὰ τὸ τοὺς βαλάνους αὔειν; Suidas enim glandibus veteres velici solitos fuisse docet, earúmq; putamina succendisse, D. August. in lib. confess. refert, βαλανεῖον, appellari quoniam βάλλει τὰς αἰτίας, i.e. anxietates pellit ex animo; vel potius quòd pellat artuum dolores; quod Etymon habetur & apud Etymol.

Βάλανος, ου, ἡ, glans; propriè quercus fructum esse volunt; deinde ad similes aliarum quarundam arborum fructus transferri; sed est etiam glans, i.e. arbor ipsa glandifera; & est etiam ex aquatilium animantium genere, ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος; ut Athen. indicat l. 3. & Aristot. l. 4. anim. & est præterea, medicamentum, quod in glandis formam effictum, sedi imponitur ad dejiciendam alvum; item sic dicitur extremi penis carnosa substantia, in glandis simi itudinem facta; item pessulus, i.e. μοχλὸς, sed Aristoph. & Thuc. Schol. esse vult τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον; ferrum scil. quod init μοχλὸν, & à clave ducitur & reducitur, &c. V.

Βαλλαχάδες, exp. qui pira sylvatica jactu decutiunt; sic sese Argivorum pueri per jocum in quodam festo vocabant, ut Plut. refert in Hellen. quæst. ex βάλλω & ἀχράς, ἀδος, pirus sylvestris, quam quidam piraſtrum vocant, &c. V.

Βαλλίω, ῶ, inusit. unde f. βαλλύσω, apud Aristoph. idem quod, ab, & pro Them. βάλλω; item βαλλητὺς, ύος, ὁ, jactus; ut λιθίνη βαλλητὺς, Athen. l. 9. à præced. βαλλίω, V.

Βαναύσως, ut βαναύσως τρέφεσθαι, citat Bud. ex Chrysost. quod esse ait quasi παχυμερῶς, est adv. à Th. βάναυσος, quod dicitur quasi βαύνασος, ex βαύνω & ἄνω, q. d. qui caminum accendit ad conficienda sua opera; sed general. exp. etiam, qui quampiam artem mechanicam tractat, sive qui manibus sibi victum quærit; item sedentarius artifex, seu sellularius, sic dicitur; item βάναυσος φιλότης, exp. trivialis amicitia; item pro ineptè magnifico, sumitur βάναυσος, apud Aristot. Eth. 4. inquit Bud. &c. V.

Βαρβαρόω, ῶ, exp. barbarum reddo, i.e. agrestem & ferum, vel ferocem; efferо, efferatum reddo; sed exp. etiam barbarorum potestati subjicio, & in pass. βαρβαρόομαι, efferor, barbarus fio; à Th. βάρβαρος, pronuntiatione vitiosâ & insuavi utens, literasq; malè exprimens, blæsorum balborumq; more; hanc enim primam vocabuli hujus signif. fuisse Strabo l. 14. scribit, per onomatopœiam factum esse addens. Unde βάρβαρος, dicitur etiam, cujus est peregrinum & ignotum idioma; ut 1 Cor. c. 14. v. 11. sed exp. & agrestis, qui agrestibus moribus est præditus; item inhumanus, ferus, &c. V.

Βάρβιλον, τὸ, legitur etiam in neut. pro βάρβιλος, arbor ex osse mali Persici nata; Eust.

Βαρῖνος, barinus; piscis est genus; quod nec ovum, nec semen genitale, seu fœtificum habet, Aristot. Hist. an. l. 4. reducitur ad Them. βάρος, ους, τὸ, V.

Βαρυβρόμος, idem quod, & pro βαρύβρεμος, gravisonus, gravistrepus, &c. V. Item Βαρύγδουπος, per Epenthesin τοῦ γ. metri gratiâ dicitur pro βαρύδουπος, id V. Βαρύγυιος, exp. gravis, seu gravatus membris; membra habens gravia; item membra aggravans; ex βαρὺς & γύη, τὸ, V. Βαρύδεσμος, exp. gravi vinculo ligatus, Nonn. ex βαρὺς & δεσμὸς, ὁ, V. Βαρύδικος, gravem pœnam inferens; ex βαρὺς & δίκη, ἡ, V. Βαρύδουπος, gravem sonitum edens, gravisonus; ex βαρὺς & δοῦπος, V. Βαρύκλοος, qui gravi est auditu; cui hebetes sunt aures; & βαρύκλοος νότος, dicuntur obtundentes auditum & hebetantes venti; unde βαρυκλοΐα, auditus hebetatio; seu tarditas & gravitas auditus; ex βαρὺς, & ἀκοὴ, ἡ, V. Βαρυκλὴς, vide cum βαρυαχής.

Βαρύδω, dicitur pro βαρυόομαι, gravor, premor; à βαρύω, V.

Βαρυκέφαλος, cui cor grave est; gravatum cor habens, stolidus; Hesych. ex βαρὺς & καρδία, ἡ, V. Item βαρυκέφαλος, grave & ponderosum caput habens; ex βαρὺς & κεφαλὴ, ἡ, vide.

Βαρύλλιον, τὸ, ponduſculum; est diminut. à Th. βάρος, ους, τὸ, V.

Βαρύλυπος, graviter dolens; gravi animi ægritudine & molestiâ affectus; & (de re) gravem dolorem afferens; ex βαρὺς & λύπη, ἡ, V.

Βαρύμηνις, cujus gravis est ira; ægrè placabilis; dicitur à Poëtis de Medea; item ponitur & τὸ βαρύμηνις, substantivè, pro gravi ira, seu acerbo odio, & vix placabili; ex βαρὺς & μῆνις, ιος, ἡ, ex quibus etiam comp. βαρυμήνιος, & βαρυμήνεως, & idem significant, &c. V. Item βαρύμοχθος, cum gravibus doloribus conjunctus; in Epigr. ex βαρὺς & μόχθος, ὁ, V. Βαρυώσσιος, & βαρυώσσιος, gravi morbo implicitus, vel graves morbos incutiens; ex βαρὺς & νόσος, ἡ, vide. Βαρυώστος, gravi tergore, seu testâ onustus; de ostreo dicitur; apud Empedocl. ex βαρὺς & ὄστος, ὁ, V. Βαρύοδμος, idem quod βαρύοσμος, id V. Βαρύοργητος, qui gravi exardescit irâ; ex βαρὺς & ὀργὴ, ἡ, V. Βαρύοσμος & βαρύοδμος, graviter olens; ex βαρὺς & ὄζω, unde ὀσμὴ & ὀδμὴ, ἡ, &c. V. Βαρυπαθέω, graviter afflictus sum, Plut. ex βαρὺς & πάθος, ους, τὸ, V. Βαρυπάλαμος, exp. gravia moliens, Pind. Pyth. 41. ex βαρὺς & παλάμη, ἡ, V. Βαρυπειθὴς, tardus ad parendum, q.d. gravis ad parendum, i.e. qui non facilè ad parendum impellitur; item minimè agilis, Nonn. ex βαρὺς & πείθω, V.

Βαρυπενθὴς, & βαρύπενθος, ου, ὁ, gravi luctu oppressus; graviter lugens; item gravem luctum & mœrorem afferens; unde βαρυπενθεία, ἡ, gravis luctus; ex βαρὺς & πένθος, ους, τὸ, V. Βαρυπήμων, gravi detrimento affectus; vel gravia detrimenta afferens; sed exp. & miser, Suid. ex βαρὺς & πῆμα, τὸ, V.

Βαρύπνοος, graviter spirans; ex βαρὺς & πνοὴ, ἡ, V. Βαρύπτιμος, cujus fors difficilis est, i.e. misera, infelix; unde βαρυποτμόπατος, in superl. infeliciſſimus, infortunatiſſimus; apud Euryp. in Hippol. & in Phæn. ex βαρὺς & πότμος, ὁ, V. Βαρυπρεπὴς, exp. valde decorus; decorè insignis; item præclarus, magnificus; item sumptuosus; ex βαρὺς & πρέπω, V. Item βαρύπυκνον, exp. omne illud, quod in ordinem statariorum plenum & firmatum τῇ πυκνῇ, cum turba interat ac molestia, Mart. cap. l. 9. ex βαρὺς & πυκνὸς, in significatione musica, &c. V.

Βαρυσίδηρος ῥομφαία, gravis ferro ensis; ex βαρὺς & σίδηρος, ὁ, V. Item βαρύστομος, os habens grave; ex βαρὺς & στόμα, τὸ, V. Βαρυπμέω, pretium augeo, & gravius reddo; solito gravi ori pretio vendo, Suid. à βαρύπμος, V. Βαρύτλητος, pondus, aut grave aliquid ferens, laboriosus; ex βαρὺς, & τλάω, f. τλήσω, unde τλητὸς, ὁ, &c. V.

Βαρυΰμνων ὑμνητέων, in Epigr. exp. hymnorum sanctorum; (& proinde subſtantivè, sicut ὑμνητὸς) ex βαρὺς & ὕμνος, ὁ, V. Βαρύφρονος, cui vox est gravis; unde βαρυφωνία, vocis gravitas, Poll. l. 2. ex βαρὺς & φωνὴ, ἡ, V. Βαρυχὴς, gravisonus; idem quod βαρυκλὴς, gravem sonum, vel sonitum edens; & ex iisd. id V. Βαρύψυχος, qui gravi & ignavo animo est; ex βαρὺς & ψυχὴ, ἡ, V. Βαρυάσθμιος, qui graves dolores patitur, vel affert; Nonn. ex βαρὺς & ὀδμὴ, V. Item βαρυαπέω, ῶ, visu suma gravato; ægrè & difficulter cerno; ex βαρὺς & ὤψ, ὠπὸς, V.

Βασταρεύος, vulpinus, Hesych. à Them. βα-

βασάρα, pro vulpe, in qua signif. dicitur & βασσαρεύς, apud Herodot. Etym. & Suid. Item βασσαρὶς, diminut. ab eod. Th. βασσάρα, significat non solum τὴν βασσάραν τῷ βακχίῳ, sed etiam, τὴν βασσάραν τὴν ἀλώπεκα; ut Etym. testatur; item pro meretrice; ex Epigr. Item βασσαρικὸς, idem quod βακχικὸς, bacchicus, itidem ab eod. Th. βασσάρα, seu βασσάρη, prout signif. τῷ βακχίῳ, Eust. autem dicit βασσάρας, esse Bacchi nutrices; ita nominatas διὰ τὸ βάσιν ἐπ' ἀρᾷ ποιεῖσθαι, διὰ τὸ μανικῶδες; sicut etiam, meretrix dicitur βασσάρα, seu -ρη, quòd veluti furore quodam in libidinem ruat; ut αἱ βακχαὶ, quæ βασσάρας, dicuntur, Bacchico quodam & lymphato furore perhibentur agitatæ fuisse; item βασσάρα, pro calceamento, ità dicitur παρὰ τὸ τῇ βάσει ἁρμόζειν; ut tradit Etym.

Βατίω, ῶ, f. ήσω, vado, inusitatum est, nisi in compositione, pro Them. βαίνω, sed exp. etiam, calco; pro πατέω, linguâ Delphorum; Plut. in Hel.

Βατιδεύοπος, vide cum βατὶς.

Βατεία, ἡ, Il. β. in Pœotia collis quidam erat circa Troj m, dictus ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν βάτου, q. d. rubetum; à Th. βάτος, V.

Βατὸς, ἡ, ὁ, exp. pervius; ut βατὴ γῆ, apud Naz à Th. βαίνω, f. βάσομαι, à βάω, &c. V.

Βαυβὼ, vide cum βαυκαλάω.

Βαύκαλος, vide cum Th. βαυκὸς. Item βαυκίδες, αἱ, calceamenti genus Ionici; Poll. l. 7. reducitur ad Th. βαυκὸς, V.

Βαυὼν, ῶνος, ἡ, dicitur etiam, pro Th. βαῦτος, ὁ, V.

Βδάλτις, mulctus, subst. Item succus; à Th. βδάλλω, V.

Βεβεάδης, vide in Them, βεβεὸς, quæ dicitur esse species apuæ, piscis.

Βεβεμβῶς, gravatè, Hesych. adv. à βεβεμβὼς, gravatus; vide cum βέβεμβε.

Βεκκοσπάλωσος, exp. decrepitus simul & delirus; (quales plurimum panem comederunt, mensesq, vixerunt permultos;) Aristoph. in nub. compositum ex βέκκος, quod Phrygum linguâ panem significat; & σπαλῶσις, ἡ, &c. V.

Βελόν, reducitur ad Them. βέλος, V Item βελοποιὸς, vide post Them. βέλος.

Βελοσφενδόνη, exp. telum, phalarica; & apud Plut. in Sylla, exp. sagitta; ex βέλος, τὸ, & σφενδόνη, ἡ, &c. V.

Βεξελκία, exp. teli infixi extractio; cujus tres species ex Hom. tradit Eust. Il. δ. &c. V.

Βελτίονες, meliùs, adv. à βελτίων, cum quo vide etiam βέλτιστος, optimus; & βελτιστί.

Βεμβιξ, à Them. βεμβηξ, dicitur non solùm de trocho & turbine, seu instrumento quod pueri se exercentes verbere torquent & rotant; sed etiam, de turbine aëreo, & de aquarum vortice; Hesych. sed est & insectum quoddam volucre, quod & βεμβὶς, nominatur; unde βεμβίδιον, diminut. apud Nic. in Ther.

Βῆκη, Hesych. capra; à Th. βὴ, confer etiam βῆκα.

Βηκύθεις, exp. flexuosus; habens multas semitas; à Th. βήσσαι, quæ dicuntur loca in montibus per quæ gradi possumus; seu loca arboribus frutetisque condensa, qui Latinis dicuntur saltus; sunt etiam, qui exp. convalles, seu valles profluas, Il. γ. & ρ.

Βηπάρμονες, Hesychio sunt ἐρχησταὶ οἱ διὰ ποδῶν ὀρχούμενοι; ita dicti, ἀπὸ τῆς ἁρμοστμῴας βαίνειν; quoniam apto & concinno gressu incedentes saltant; est plur. à sing. βηπάρμων, ονος, quod ex βαίνω, f. βήσομαι, & ἁρμονία, ab ἁρμόζω, &c. V.

Βιαρκὴς, exp. vitam & victum suppeditans, &c. V.

Βιατὸς, est idem quod, & pro βιαστὸς, id V.

Βιβλιακὸς, exp. librarius, librorum volutator, in librorum lectione versatus; Plut. Item βιβλὶς, ίδος, ἡ, libellus; aut funiculus è papyro plexus; Etym. Utrumque, à βίβλος, τὸ, unde etiam, βιβλίδιον, parvus liber; & omnia, à Th. βίβλος, &c. V.

Βιβλοφόρος, est idem quod βιβλιοφόρος; ex βίβλος, ὁ, vel βίβλιον, τὸ, comp. cum φορὸς, ὁ, vide. Βίβλος, autem ab Etymol. dicitur, διὰ τὸν βύβλον βάλλεσθαι ἐν αὐτῇ, Eust. autem, ἐκ τῆς βύβλου; ex qua olim fieri solebant libri. Nam ex Biblo, seu papyro, fruticis genere, charta fiebat.

Βλαίσα, in apibus Aristoteli sunt eadem quæ βλαισὸς, blæsa, Hist. an. l. 9. c. 40. &c. V.

Βλαισοπόδης, idem quod βλαισόπους, qui distortis tibiis & pedibus est; nam Them. βλαισὸς, exp. cui genua ac tibiæ conversæ sunt, Gal. & Xenophonti, sunt etiam equi βλαισοὶ, quod vitium est tale, ut interiùs atterantur pedes, quando gradiuntur & procurrunt; Autor Etymologici affert ex quodam, ὁ τοὺς πόδας ὅλη τὰ ἔξω διεστραμμένος; & addit, qui literæ λ, similis est; & subjungit, βλαισὸν, dictum esse τὸν βελεμνίσκον τὸ ἴσον ἀφ' ἑαυτοῦ πόδων, &c. vide.

Βλακεία, ἡ, exp. inertia, ignavia, à βλακεύω, ut & βλάκευμα, τὸ, cum quo vide βλακὸς & βλακώδης, &c.

Βλαξολογέω, ῶ, est comp. ex βλαξὸς & λέγω, lego, i. e. colligo, &c. V.

Βλαστὸς, οῦ, ὁ, germen; est à Th. βλαστάνω, f. βλαστήσω, &c. V.

Βλασφημοσιῶν, ῶν, maledicentia, quâ probra alicui ingeruntur; à βλάσφημος, famam alicujus lædens, & inquinans; qui infamat aliquem, sparsis de eo falsis rumoribus; ex βλάπτω & φήμη, ἡ, quasi ὁ βλάπτων τὴν φήμην, &c. V.

Βλάψις, damni illatio; est verbale, à Th. βλάπτω, f. ψω, &c. V.

Βλεμεαίνω, quidam exp. ἀναῤῥαίνομαι καὶ πεφυσημένομαι; à φλέψ, φλεβὸς, deducentes; ut dicatur quasi φλεβαίνω, &c. V.

Βλεννώδης, seu βλεννοῦδης, ut & βλεννὸς sive βλεννὸς, mucolus; peculiariter; de homine ignavo & stulto, seu segni & fatuo; teste Hesych. scribuntur vel cum duplice, vel cum unico ν. à Th. βλέννα, ἡ, frigidus humidusq; succus, quem omnes φλέγμα vocant; ut scribit Gal. &c. V.

Βλεψίας, ἡ, ὁ, piscis est nomen; apud Athen. l. 7. à βλέψις, εως, ἡ, V.

Βλῆχρον, ου, τὸ, dicitur filix herba, Schol. Theocr. pro quo βλῆτρον habet Nic. Item βλῆχρον, seu βλήχων, leguminis quoddam genus, apud Gal. ex Hippocr. à Them. βλῆχρος, quod quidam deducunt παρὰ τὸ βεβλῆσθαι, ut sit, ὁ καταβεβλημένος, καὶ πεπλακώς, quidam autem contrà, βλῆχρον, pro valido & robusto acceperunt; tanquam à βέβληκα, ut βλῆχρος, sit ὁ καταβέβλων, &c. V.

Βλῆχω & βλήχων, à Theophrasto & aliis nominatur ἡ γλήχων, dictamnus, seu pulegium sylvestre, Plin. l. 20. c. 14. Ubi dicit gustatum à pecore caprisq; balatum concitare; utrumque; à Them. βληχάομαι, ῶμαι, quod tribuitur ovibus & capris; & Aristoph. in vespis, ad puerulorum vagitum transtulit; & Eust. vult, à βὴ derivatum esse βληχὴ, includens ei & nomen ἦχος; ut βληχὴ, sit ὁ τῶν βὴ ἦχος, &c. V.

Βλιμάζειν, vide cum βλιμάζειν, item βλίμασις, exp. ἡ ἀφὴ πατὴρ seu πατὴρ ἀλεκτρὼν, Hesych. verbale à βλιμάζω, V.

Βλιτάδας, Suidas apud veteres vocari dicit viles mulierculas; ut & βλίτας, & βλίτωνας, Hesych. dici scribit stultos; item βλιτομάκας, vel βλιτόμακας, exp. stupidus, bardus, stolidus, fatuus, apud Aristoph. in nub. omnia, à Them. βλίτη, genus oleris insipidum & vile; unde proverbio dicitur, blito despectior; apud Suidam scribitur βλίτον, fortasse ita dictum, quasi βλητὸν, i. e. abjiciendum propter inertiam & inutilitatem, seu vilitatem; Festus tamen blitum à βλαξ, deducit, &c. V.

Βλυσηΐδες, ίδες, ἡ, exp. q. d. scaturitrix; ut in Epigr. βλυσηΐδι χρεὶ. manu scaturiente & fluente; à Th. βλύζω, seu βλύω, f. ύσω, &c. V.

Βλωμίλιοι ἄρτοι, panes dicuntur qui incisuras habent, à Romanis dicti quadrati, apud Athen. l. 3. à Them. βλωμὸς, ὁ, V.

Βοάγρια, τὰ, dicuntur spolia, quæ ἐκ τῆς ἐσθῆτος ἀγρεύονται, i. e. ex pugna colliguntur; inquit Etym. atque sic est ex βοὴ, & ἄγρα, ἡ, vide Βοάγριον, autem τὸ, exp. clypeus è boum agrestium pellibus; ut docet Eust. &c. V.

Βοάνθεμον, herbæ nomen est; idem quod χρυσάνθεμον; ex βοῦς, βοὸς, & ἄνθεμον, τὸ, V.

Βόαξ, ακος, ὁ, piscis, qui à Plinio box voca-

vocatur; Athen. l. 7. παρὰ τὸ βολῶ dictum esse scribit; pro eod. dicitur & βόγξ, & βῶξ, per contractionem, à Th. βοάω, V.

Βολβάριον, τὸ, &c. Est à Th. βολβὸς, ὁ, vide. Item Βολβίνη, ἡ, bolbine, bulbi quædam species, Theophr. & Plin. Itidem à Th. βολβὸς, ὁ, quod exp. ab Eust. ἄγριόν τι κόμμεως; alii vero exp. ὕδνον, i.e. tuber terræ; item radices rotundæ & tunicatæ, ut lilii, croci, squillæ, arundinum, & similes aliæ, βολβοὶ dicuntur, apud Dioscor. vero l. 1. c. 124. βολβὸς καλάμου, Marcellus oculos vocat; quo nomine veteres in radice arundinis, dixerunt eam partem, unde soboles quotannis nascitur, &c. V.

Βολβιτὰς, ἡ, Polypodum genus, quod & Βολβοτίνη, & Βολβῖτις, dicitur; item Βόλβιτος, ὁ, idem quod βόλβιτον, τὸ, & omnia à Βολὴ, ἡ, &c. V.

Βόλιτος, ε, ὁ, seu βόλιτον, τὸ, exp. stercus bubulum; ut Poll. ostendit, vel idem quod βόλβιτον, τὸ, id V.

Βολοπτυσμὸν, exp. sonitus ex jactu tesserarum, dum moventur; sonitus in ludo fritilli; ex βολὴ, ἡ, seu βόλος, ὁ, & κτύπος, ὁ, unde κτυπέω, &c. V.

Βομβᾷ, adverbium aliud à βομβηδὸν, & jocosè ab Aristoph. fictum, inquit Eust. Unde βομβαλοβομβᾷ, apud eund. Aristoph. edendo bombum; cum bombo, &c. V. Item βομβυκίας κάλαμος, exp. bombycia arundo, Theophr. Pl. 4. 12. & Plin. 16. 36. Item βομβύκιον, diminut. & utrumque, à βόμβυξ, vermis ille qui telas araneorum modo texit, ad vestem luxum; fœminarum, quæ bombycina appellantur; inquit Plin. & omnia à Th. BOMBO Σ, ὁ, V.

Βόναξ & Βόνασος, scribuntur etiam pro βόνασος & βόναος, animal cornigerum; teste Aristot. Hist. an. l. 2. c. 1. de quo multa etiam l. 9. &c. 45. & ex eo Plin. l. 8. c. 15. & c. V.

Βοόγλωσσον, βοὸς ὑγιὲν, βοεθύτης, βοοκτασία, βοοσφαγία, & βοοτερφὴς, videantur cum βοοβοσιὸς.

Βορβορέη, exp. cœnosa, lutosa; item βορβορίζω, cœnum refero; ut Dioscor. l. 5. βορβορίζειν ἐν τῇ γεύσει, cœni saporem referens; sed exp. etiam, cœno inquino; & βορβορόω, in cœnum converto; omnia à Th. βόρβορος; quod propriè dicitur esse ἡ ἐκ τῆς βοεῖας κόπρος; Etym. &c. V.

Βορβορῶσαι, in meretricem jactatum est ab Hipponacte, quasi βορβορώδη τὸν ὀπίσω ἔχουσα; ex βόρβορος, & Th. ὀπὶ, ἡ, &c. V.

Βορβορυγὴ, ἡ, & βορβορυγμὸς, ὁ, exp. intestinorum tumultus & strepitus; vel general. tumultus, strepitus; utrumq; à βορβορύζω, strepitum edo; & peculiariter, de intestinis murmurantibus, verbum à sono fictum.

Βορβορώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, cœnosus, cœno plenus, fœculentus, cœnum referens; ut πηλὲ βορβορωδέστερε, Plat. à Th. βόρβορος, ὁ, V.

Βορεαπίδες ἀκταὶ, exp. aquilonaria littora; ex Dionys. Alex. Item βορεάδης, borealis; & βορεώτατος, maximè septentrionalis, superl. à βόρειος; unde neut. sing. τὸ βόρειον, subttantivè, aquilonaris pars, septentrio; & in plur. τὰ βόρεια, pro eod. & omnia à Th. Βορέας, V.

Βόρειος, vide cum βόρεος.

Βορράδειος, ab aquilone; à βορρᾶς, idem quod βορέας; ut & βορραῖος, borealis; idem quod βόρειος, pro quo dicitur & βορεάς; item βορρεῖον, apud Xen. exp. βόρειος κατάστασις τῆς ἀέρος, borealis constitutio aëris, boreale cœlum; vel potius, pro βόρειον πνεῦμα, omnia itidem à Th. βορέας, V.

Βοσκὰς, ἀδος, ἡ, pascens, pastui indulgens; sed est &, avis marinæ, seu palustris nomen, similis anati; ut scribit Aristot. Hist. an. l. 8. c. 3. & est etiam, picis aridæ species quædam; de qua Dioscor. l. 1. c. 98. Atq; indè, βοσκάδιος, ε, ὁ, pascua carpens, altilis; apud Nic. Item βοσκιμαπώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, exp. pecuarius; ut βοσκιμαπώδης ἄνθρωπος, Eust. à βόσκημα, ατος, τὸ, pecus, animal quod pascitur; item pabulum, Esaiæ, 7. Item βοσκὸς, ε, ὁ, pastor; & βοσκὴ, ἡ, pastus, pabulum; apud Athen. l. 13. Item βοσκητέον, pascendum; verbale gerundivum; & omnia, à βόσκω, f. βοσκήσω, quod exp. etiam, alo, scil. more pecudum, Od. α. &c. V.

Βοσπόριος, ε, ὁ, Bosporius, Sophocl. à Βόσπορος, ὁ, V.

Βοσρυχηδὸν, in cincinni modum, seu cirri; in formam cincinnorum; item βοσρυχίζω, in cincinnos plecto; capillum compono; calamistro, calamistris inuro; & Metaph. ut Dion. Halic. dicit Platonem κτενίζειν & βοσρυχίζειν, dialogos suos; item exp. cirros gestare; item βοσρύχιον, diminut. q.d. cincinnulus; & βοσρυχώμενη, unde part. præt. βεβοσρυχωμένος, cirratus, cincinnatus; omnia, à Th. βόσρυχος, capilli certo modo plexi; quidam tamen propriè, cirrum muliebrem ita dici putant, Etymol. deducit à βοτρὺς, ut dicatur quasi βότρυχος, quia inquit, μὴ χήμελ βοστρεοειδὲς ἀπήρτη); item βόσρυχοι, dicuntur cirri; i. e. animalcula pennata, de genere insectorum; ex Aristot. de anim. l. 1. Item βοσρυχώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, exp. cincinni, seu cirri formam habens, Euryp. ab eod. Th. βόσρυχος, &c. V.

Βοτάμια, τὰ, pascua, apud Thuc. ὑπὲρ βοταμίαν, pascuorum nomine; item βοτανώδης, herbaceus, vel herbosus; i.e. vel ad herbarum genus accedens, vel herbis abundans, herbidus; à βοτάνη, ἡ, & omnia à Th. βόω, f. βόσω, vel ὦσω; unde βοτὸς, τὸ, &c. V. Item βοτέρης, exp. casæ pastorum, gurgustia, Plut. ut & βοτηρικὸς, ἡ, ὁ, pastoralis; à βοτὴρ, ῆρος, unde fœm. βότειρα, ἡ, &c. V.

Βοτρυηρὸς, qui è botryfero genere est; & in neut. plur. τὰ βοτρυηρὰ, pro ipsis botris; item βοτρυίτης, ε, ὁ, & βοτρυΐτις, ἰδος, ἡ, botryites, & botrytis; ut βοτρυΐτης λίθος, botrytis gemma; ut & βοτρυόεις, ἐεντος, racematus, racemosus, racemi in modum collectus & intortus, Athen. l. 10. Item βοτρυμὸς, ὅ, ὁ, vindemia, Hesych. omnia, à Them. βότρυς, υος, V.

Βοτρυοχαίτης, exp. botros crinibus implicatos habens; Epitheton Bacchi, in Epigr. ex βότρυς, υος, & χαίτη, ἡ, &c. V.

Βοτρυὼν, όνος, ὁ, botryo, sive botrus, à Th. βότρυς, υος, V.

Βαβάεσσα, Hesych. cui magna est baris; dicitur etiam, de homine magno & stupido; ex βᾶς & βάρις, V. Vel potius exp. βαβάεσσα, qui instar bovis est gravis; i.e. tardus, & stupidus; item exp. μεγαλωπότης; παρὰ τὸ μεγάλων βάριν ἢ μέγα βάρος ἔχειν, Hesych. & sic est ex βᾶς, vel βᾶς, & βάρος, εος, τὸ, &c. V. Item βάεσπις, εως, ἡ, exp. voracitas; Hesych. Item βαβόπιον, τὸ, exp. locus ubi boves pascuntur; & βᾶεστος, bobus pascendis aptus, Od. ν. ex βᾶς, vel βᾶς, & βόπις, vel βοτὸς, verbalia, à Th. βόω, &c. V.

Βαβώνιον, ε, τὸ, bubonium, dicitur after Atticus, quoniam inguinum præsentaneum est remedium; Dioscor. l. 4. c. 120. Plin. l. 27. c. 5. à Th. βαβὼν, ῶνος, V.

Βαβωνοκήλη, ἡ, exp. inguinis ramex; prolapsus intestini, vel omenti in inguen, sic tamen, ut in ipso inguine consistat, nec descendat in scrotum; Paul. l. 5. c. 53. ex βαβὼν, ῶνος, & κήλη, ἡ, &c. V.

Βαδδεκ ἥματα, apud Hesiod. in op. & di. exp. dies in quibus boves, & (ex parte totum intelligendo;) quævis animalia excoriantur; ut βαδδερωνόμω, apud Suid. de iis intelligitur, qui, ut in modum boum excorientur, digni sunt; à βάδδερος, V. Item βᾶζυγον & βαζύγιον, ε, τὸ, boum jugum; ex βᾶς & ζυγὸς, ὁ, &c. V. Βαθύϊνος seu βαθύϊνα, ε, ὁ, exp. boum votator; Hercules Ep. th. in Epigr. ex βᾶς & θοίνη, ἡ, unde θοινάω, f. ήσω, &c. V. Βαθύστης, ε, ὁ ἡ ἡ, exp. ad boum mactationem pertinens; ut βαθύστιον νύκτα, noctem in qua boves mactati sunt, &c. vide βαθυσία. Item βαθύστης, ε, ὁ, & βαθυτέων, vide cum βοοθύστης, in βοοβοσιὸς. Sic & βεϊερδία, exp. boves sacrifico; ex βᾶς & ἱερδία, V. Βακάπη, εἰ, boum præsepia, Hesych. ex βᾶς & κάπη, ἡ, à Them. κάπτω, f. ψω, &c. V. Βακάρδιον, ut βακάρδιον λίθος, bucardia gemma, bubulo cordi similis; ut tradit Plin. ex βᾶς & καρδία, ἡ, vide. Βακέντης, ε, ὁ, qui boves stimulo impellit; ex βᾶς & κεντέω, f. ήσω, &c. V. Βάκεσος, ω, ὁ ἡ ἡ, bubulis præditus cornibus; ut βάκεσον ἄγαλμα, apud Herodot. Item fœnum Græcum, quod & βάκεσος, & βακίερον, apud Nic. ex βᾶς & κέρας, ατος, τὸ, V. Βάκλεψ, vide supra cum βοίκλεψ. Βακόλημα, τὸ, exp. lenimen, lenimentum; solatium; apud Suid. Item βακόλησις, εως, ἡ, delinitio, deceptio, Plut. & βακολητὴς, ὁ, deceptor, Hesych. omnia verbalia, à βακολέω, f. ήσω, quod exp. etiam demulceo, delinio; item decipio; item βακολὶς, ἰδος, ἡ, idem quod βακε-

βικολικὴ, adject. fœm. à βικολικὸς pastoralis, & omnia à βικόλος, ὁ; unde etiam βικολίζω, idem quod βικολέω, &c. V. Item βικόρυζος, expon. admodum mucosus, ideoque stolidus: Hesych. ex βῦς Epitat. & κόρυζα, ἡ; V.

Βῦκος, vide suprà cum βικὸς.

Βύκρανον, ου, τὸ, caput bubulum, seu bovinum; apud Proclum de sphæra: Item galea facta ex capite bovis: Item βυκράνιον, τὸ, expon. vitis nigra; apud Dioscor. sic etiam appellatur τὸ ἀνὰῤῥινον; apud Gal. ex βῦς, vel βῦς, & κράνον, unde κρᾶνιον, τὸ, &c. V.

Βυκαῖος Ζεὺς, expon. consiliarius Jupiter, vel consilii præses; Plut. à Them. βυκὴ, ἡ; V.

Βυλάπαδον, dicitur lapathum agreste, radicis altitudine à sativo differens, ex βῦς, & λάπαδον, τὸ; V.

Βυλδυμάτιον, q. d. consiliolum; ex Soph. & Aristoph. est diminu. à βέλδυμα, ατος, τὸ; V. Item Βυλεῖα, ἡ, expon. functio eorum quæ ad senatoria munia pertinent, & quidem quæ fit à senatore, à Them. βυλὴ, ἡ; V. Unde etiam Βυλῆες, consultus, qui consilio pollet: Plut. in solone; Sicut etiam, Βυλῆς, ῆτος, ὁ, senator: ut ἐπίσχωμεν γὸν ἡ βυλῆς ὢν; apud Thuc. l. 3. Item Βύλιος, adjectiv. quo utitur Æschyl. in Χοηφ. εἰ σ' ὕπνῳ πεφᾶξαι δεῖ τι βυλιώτερον; ubi Scholiastes expon. βυλδυτικώτερον; omnia, ab eod. Them. βυλὴ, ἡ, &c. V.

Βύμαστος, pro quo scribitur etiam βύμαστος, per τ. expon. uva quædam, à crassitudine ita vocata; aut simpl. uva in mammæ bovis similitudinem: ex βῦς, vel βῦς, & μαστὸς, ὁ, &c. V. Item Βυμέλιος, ου, ὁ, ἡ; & βυμελία, ἡ expon. q. d. bubula fraxinus, fraxini quædam species est, à Macedonibus sic appellata; Theophr. Pl. 3. 11. & 4. 9. ex βῦς, & Them μυῖα, ἡ; V.

Βυμολγὸς, expon. bumulgus, qui vaccas mulget; in Epigram. ex βῦς, & ἀμέλγω; V. Item Βύμυκοι, οἱ, dicuntur voces quædam mugitum taurorum imitantes; (Unde & illæ pro tauris Deo sacris habentur, quæ ad paludes fluviis vicinas audiuntur;) Aristot. in Probl. Sect. 25. ex βῦς, & μυκάομαι, ῶ, f. ήσω, &c. V.

Βυνίας, & βύνιον, utrumque napi genus est; Dioscor. & Athen. Item βυνὶς γῆ, apud Æschyl. expon. terra collibus frequens: Item βυνίζω, expon. accumulo, aggero; Ruth. 2. denique βυνίσης οἶνον, vinum ex bunio; Dioscor. 5. 56. omnia à Them. βυνὸς, ὁ. V.

Βυποβατέω, ῶ, per colles gradior, seu incedo; ex βυνὸς, ὁ, & βατέω, inusit. pro Them. βαίνω, &c. V. Item Βυνόμος, expon. boves pascens, vel bobus pascendis aptus, sed βύνομος, expon. à bobus depastus; apud Aristoph. in Ran. utrumque, ex βῦς, & νομὸς ὁ, seu νομὴ, ἡ, à Them. νέμω, pasco, &c. V. Item Βυνοπατέω, expon. q. d. colles calco; i. e. per colles gradior, seu incedo; ex βυνὸς, ὁ, & Themat. πατέω. Vide.

Βύπαις, q. d. grandis puer, expon. etiam bovis filius, seu bove natus, apum epitheton, quòd ex taurinis ossibus nascantur; in Epigram. atque sic, est ex βῦς, & παῖς, &c. V. Item Βύπαλις, expon. multam luctam habens; in Epigram. Item βυπάλισις expon. tibialia, forsan luctantibus in usu; Hesych. ex βῦ, & πάλη, ἡ; V. Βυπάμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, expon. boum possessor, pecoris dives, ex βῦς, & σάμμα, τὸ, à Them. πάω, πάομαι, &c. V. Βύπεινα, ἡ, magna fames; ex βῦ, & Th. πένα, ἡ; V. Βυπελάτης, ὁι, dicuntur bubulci, quasi βυβάται, pleonasmo literæ π. & sic est ex βῦς, & ἐλαύνω, f. ἐλάσω, ab ἐλάω, unde ἐλατὴρ, & ἐλατὴς, ὁ, &c. V. vel bubulci βυπελάται, dicuntur παρὰ τὸ πέλας ἠβῦ βοῶν ἓξ); Nicand. in Alexiph. & sic est ex βῦς, & πέλας, unde πελάω, f. άσω atque inde, πελάτης, ου, ὁ, &c. V.

Βυπλάστης, qui boves fingit, boum statuarius; in Epigram. ex βῦς, & πλάσσω, ὁ; V. Item Βύπλευρον, τὸ, bupleuron, herba de qua Nic. in Ther. & Plin. l. 22. c. 22. ex βῦς, vel βῦς, & πλευρὸν, τὸ; V. Item Βύπληξον, τὸ, idem quod βυπλὴξ, boves feriens, aut pungens, utrumque ex βῦς, & πλήσσω, vel πλήσσω, f. ξω, unde πλὴξ, ὁ, & πλήκτρον, τὸ, &c. V.

Βυπόρος, ad boves transfigendos aptus: ut ὀβελοὶ πι βυπόροισι; apud Euryp. in Cyclope, ex βῦς, & πείρω, ὁ; V. Item Βύπρηστις, εως, ἡ, dicitur animal ex cantharidum genere, simillimum scarabeo longipedi; sic dictum quòd in herba à bobus devoratum, eos tacto felle ita inflammet, ut rumpat; teste Nic. in Alexiph. & Plin. l. 30. c. 4. sed est & oleris sylvestris species, de qua Theophrast. Pl. l. 3. c. 8. & Gal. in lex. Hippocr. ex βῦς, & πρήθω, f. ήσω, unde πρῆσις, ἡ, & πρησὴρ, ὁ, &c. V.

ΒΟΤΡΑΣΣΟΣ, fructus qui clauditur spathæ, i. e. folliculo & involucro palmæ arboris, &c. ponitur inter themata, ὁ ἀφειγμένος ὁ, ὡσ' αὐτὸς καρπὸς, ἐλλάτη κεῖται, ὡσ' ἐνίων ὁ βοτρασσος; Dioscor. l. 1. c. 151. i. e. contentus in ipso cortice fructus, itidem elate dicitur; sic apud eund. Dioscor. ibid. φοίνιξ ὧν ἔνιοι ἐλάτην ἢ ἀσπάθην καλοῦσι, ἀφικάλυμμά ὅτι τὸ καρπὸ ἠβῦ φοινίκων ἀκμὴν ἀνθέντων, Hermolaus vertit, Palma, quam modò elaten, modò spathen vocant, involucrum est fructus e palma nascentis cum statu integro; ubi Marcellus notat elaten esse corticosum palmæ adhuc florentis operimentum, quem palmæ corticem vocat Collumella, &c.

Βυτωλόχμη, expon. qui humeros adducens cervicem contrahit, quales in judicio naturarum Aristoteles insidiosos esse ait; ex βῦς, & ἀυχμὸ; V. Item Βυτάδιον, seu βυτάριον, τὸ, & βύστασις, ἡ; expon. boum stabulum, bubile, ex βῦς, & στάσις, ἡ; statio, &c. V. Sic & Εὐστῆμον, ου τὸ; dicitur bubile, boum stabulum, ubi boves ἕστανται; Poll. ex βῦς, & στῆμος, ὁ, stabulum, statio, &c. V. Βυστροφηδὸν expon. vertendo & flectendo se more boum arantium; Hesych. ex βῦς, & στροφὴ, ἡ &c. V. Βυσφαγέω, boves macto, & βυσφαγία, ἡ, boum mactatio; in Epigram. pro quo dicitur & βυοσφαγία, ex βῦς, βοὸς, & σφαγὴ, unde σφαγία, ἡ, &c. V. Βύτρωτος, ου, ὁ, ἡ, expon. boves penetrans & transfigens; seu bobus penetrandis & transfigendis aptus; apud Suid. ex βῦς & πορίω, unde πορὸς, ὁ, &c. V. Βυτρόφος, & βουτροφὸς, ου, ὁ, qui boves alit, & pascit, bubulcus; ex βῦς & τροφὴ, ἡ, seu τροφὸς, ὁ, &c. V. Βύτυπος, bovem cædens, qui boves mactat; Athen. l. 14. sed est etiam, species animalculi quod ἰμπὶς, dicitur; teste Hesych. ex βῦς, & τυπὴ, ἡ, unde τύπις, ὁ, &c. V. Βυφάγος, q. d. qui bovem unâ cœnâ absumpserit, vorax, edax, comedo; ut si: ex βῦς, Epitat. vel ex βῦς, & φάγος, ὁ, V. Item Βύφαρος, ου, ὁ ἡ ἡ; expon. à bobus aratus ex βῦς, & ἀφαρόω, (quod ex ἄπο, & ἀρόω,) aro, &c. V.

Βύφθαλμον, τὸ, buphthalmus, herba quam Dioc. l. 3. c. 157. & Plin. l. 21. c. 8. sic appellatam scribunt, quòd flores habeat bovini oculi speciem repræsentantes; ex βῦς, & ὀφθαλμὸς, ὁ; V. Item Βυτονέω, boves macto; Il. ν. Item βυτόνια, τὰ, boum mactationes, festum apud Athenienses, de quo Aristoph. in nub. utrumque, à βυτόνος, qui boves cædit & mactat; unde βυτόνοι, dicebantur quidam sacerdotes boves immolantes; Paus. in Attic. ex βῦς, & φόνος, ὁ, &c. V. Βυφορβὸς, qui boves pascit, bubulcus; unde βυφόρβια, τὰ, armenta, & βυφορβέω, ῶ, boves pasco: ex βῦς, & φορβὴ, ἡ; à Th. φέρβω, &c. V. Item Βυχανδὴς, expon. bovis capax in Epigram. ex βῦς & χάνω, unde χανέω, & χανδὸν, &c. V.

Βώπις, ιδος, ὁ, bovinos oculos habens, ad magnitudinem bovinorum propemodum oculorum accedentes; V. comp. in βοῶπις, ιδος, ἡ, quod epith. est dearum apud Hom. & inprimis Junonis quam si tanquam aër considererur, sic denominatam scribit Eust. ἀπὸ τ βοῦς διὰ τὸν ὄμμας ἔχειν; Il. α, & alibi &c. V. Item Βωψ, dicitur piscis quidam sic dictus, quoniam μικρὸς ὑπάρχων, μεγάλας ὄπας ἔχει; Athen. l. 7. ex βῦς βοὸς, & ὤψ, ὁ; V.

Βωστέον, Poëticè dicitur pro βωστέεον, quod expon. etiam, scepturum regium: Item βωστὴς, dicitur pro βωστῆρος, quod vide.

Βωχχίζω, raucus: Item βωχχία, τὰ, branchiæ quibus pisces spirant quæ & illis datæ sunt loco pulmonis; ut scribit Aristot. de respir. Item pro faucibus porci; apud eund. inquit Bud. qui & βωχχίαν πνεύμονα σεσωμένον; apud Plut. interpr. intestinis pulmonis fistulis coarctatis: Item βωχχίάω, ῶ, expon. raucesco; ut & βωχχάω, idem: apud Poll. & βωχχώδης, raucus; ut φωνὴ βωχχώδης, vox rauca, & aspera; omnia à Them. βωχὸς, raucitas, &c. V. idem quod & pro Βωβῶ, ῶς, τὸ, βωχὸς ὕτης, à Them. βωχὸς, &c. V.

Βωχωδάμων, expon. qui tardè incedit: Aristot. ex βωχὸς & βαίνω, cujus comp. varia in βάμων, ut à Them.

βάω, &c. V. Item Βραδύγλωσσος, cujus lingua tarda est, tardi oquus: unde τὸ βραδύγλωσσον, tarditas loquendi, linguæ debilitas, ex βραδὺς, & γλῶσσα, &c. V. Βραδύκαρπος, expon. tardos, seu seros reddens fructus: ex βραδὺς, & καρπὸς, ὁ; V. Βραδυκίνητος, qui tardè movetur; ex βραδὺς, & κινητὸς, ὁ; V. Item Βραδυμήδης, seu βραδυμήδεια, ἡ, tarditas mentis, seu ingenii, ex βραδὺς, & νόος, contracte νοῦς, &c. V.

Βραδυπειθὴς, qui tardè & ægrè sibi persuaderi finit; ex βραδὺς, & πείθω; V. Item Βραδυπεπέω, tardè coquo, peculiariter cibum in ventriculo Dioscor. 5. 49. ex βραδὺς, & πέπτω, &c. V. Βραδύπορος, expon. tardè, seu lentè pertransiens; unde βραδυπορεῖν ἐδέσματα, dicuntur edulia, quæ lentè digeruntur & distribuuntur; unde βραδυπορέω, lentè procedo, tarde progredior; ex βραδὺς, & πόρος, ὁ, &c. V. Item Βραδυτόκος, tarde seu serò pariens, ex βραδὺς, & τόκος, ὁ; V.

Βρασμιαῖος, expon. qui fit cum βράσματι, aut βράσμα, similis; ut βρασμιαῖα σήμεια, qui & βράσεις, ut & βρασματώδης γέλως, expon. risus immodicus, quo ita concutimur ut venter doleat; utrumque à βράσμα ατος, τὸ, & omnia à Them. βράζω, f. σω, &c. V.

Βράστων, vide cum Them. βραδὺς.

Βραχιόνιον, & βραχιονιὴρ, expon. ornamentum brachii, armilla, à Them. βραχίων. V.

Βραχυβάμων, qui brevibus incedit pedibus, bipes; apud Euryp. ex βραχὺς, & βάμων, terminatio compositiva, à βάω, inusit. pro Them. βαίνω, &c. V. Item Βραχυβίοτος, qui brevis est vitæ, cui breve vivendi tempus concessum est; Athen. l. 7. unde βραχυβιότης, ητος, ἡ, vitæ brevitas; ex βραχὺς, & βίος, ὁ; unde βιότης, ἡ, &c. V. Item Βραχύβωλος, parvas, seu paucas habens glebas; in Epigram. ex βραχὺς, & βῶλος, ὁ; V. Βραχυχιτάμων, cui brevis, seu curta est sententia, cui breve est consilium; ex βραχὺς, & γνώμη, ἡ; seu γνώμων, ὁ, &c. V. Item Βραχυδάκτυλος, qui curtos habet digitos; ex βραχὺς, & δάκτυλος. V.

Βραχύδρομος, qui breve curriculum facit; ex βραχὺς, & δρόμος, ὁ; V. unde etiam, in superl. Βραχυδρομώτατος, qui brevissimè currit: Item Βραχυκατάληκτος, brevior quàm καταληκτικὸς, versus; unde βραχυκατάληκτα μέτρα, dicuntur quæ in fine velut decurtata sunt; quæ totum pedem breviora quàm ἀκατάληκτα, seu quando fini pes integer deest; (nam καταληκτικὰ sunt, quibus in fine deest syllaba, ἀκατάληκτα, verò, seu ἀκαταληκτικὰ, quibus pes ultimus est integer, nec quicquam deest ad μέτρον, seu mensuram;) unde βραχυκαταληκτίω, ῶ, desino, seu terminor, ut μέτρον βραχυκατάληκτον, vel etiam uno pede brevior sum quàm ἀκαταληκτικὸν, à καταλήγω, unde καταληκτικὸς, ὁ, &c. V. Βραχυκομέω, comam brevem gesto, à Them. κόμη, ἡ; V. Βραχύκωλος, brevia membra habens, seu brevibus constans membris; unde apud Aristot. Rhet. 3. σύνδεσμοι βραχύκωλοι, periodi in quibus κῶλα sunt breviora; unde βραχυκωλία, ἡ, membrorum brevitas, κῶλα brevia, à Them. κῶλον, τὸ; V. Βραχυλόγος, brevis in sermone, qui breviter dicit aliquid, aut loquitur; unde βραχυλογία, brevitas sermonis, vel orationis, & βραχυλογέω, brevis sum in dicendo; Plut. à λόγος, ὁ; V. Βραχυμερὴς, q. d. cujus partes sunt breves, & exiguæ, tenuis, unde βραχυμερέια, ἡ; brevitas partium, tenuitas; à μέρος, εος, τὸ; V. Βραχυμοιρὴς, brevi temporis spatio laborans; Them. μοῖρος, ὁ; unde μογέω, f. ήσω, &c. V. Βραχυμυθία, ἡ, breviloquentia, à Them. μῦθος, ὁ, comp. ut præcedentia, cum βραχὺς, εῖα, χύ, &c. V.

Βραχυώω, breve reddo, corripio, unde βραχυωτικὸς, breviandi vim habens, à Them. βραχὺς. V.

Βραχύπρωτος, brevis tergo, breve dorsum habens; ex βραχὺς, & νῶτος, ὁ; V. Item Βραχόνειρος, pauca, seu brevia habens somnia, ab ὄνειρος, ὁ, seu ὄνειαρ, τὸ, &c. V. Βραχυπαράληκτα, quorum penultima brevis est, unde βραχυπαραληκλεῖν, dicuntur, quæ penultimam habent brevem, à παραλήγω; V. Βραχύπνοος, breves simulque tardos ducens spiritus, à πνοὴ, ἡ; V. Βραχύπορος, brevis habens meatus, à πόρος, ὁ; V. Βραχυπότης, οἱ, brevitractu bibentes, qui item βραχύποτοι, dicuntur, vel parum potantes, à πότης, ὁ; V. Item Βραχυῤῥίζος, breves habens radices, unde βραχυῤῥιζία, ἡ, brevitas radicum; à Them. ῥίζα, ἡ, comp. ut præcedentia cum βραχὺς, &c. V.

Βραχὺς, prout expon. brevis, ei opponitur μακρὸς, longus; sed expon. etiam parvus, exiguus; unde ἐν βραχεῖ, expon. brevi tempore, subitò, repentè, sed sæpius significat quod Latini dicunt, paucis, & κατὰ βραχὺ, expon. sensim, paulatim, & in neut. βραχὺ (ut & βραχύ τι,) aliquantùm paulùm, & interdum, pauliſper; ut Act. Apost. c. 5. sed expon. & parum; ut βραχὺ φροντίζειν, parum curare, dicitur denique βραχὺ, quod est parvum, i. e. parvi momenti, seu pretii, unde βραχέως, ἄξιος, apud Plat. de leg. pro contemnendo, &c. V.

Βραχυστέλεχης, qui parvo, seu brevi est caudice, ex βραχὺς, & στέλεχος, τὸ; V. Item Βραχύστομος, qui brevi est ore, vel parvo orificio; Plut. ex βραχὺς, & στόμα, τὸ; V. Βραχυσύμβολος, qui parvum symbolum ad convivium confert; in Epigr. ex βραχὺς, & σύμβολον, τὸ; V. Βραχύτομος, ita putatus ut reliquiæ breves remanserint, curtè recisus; unde βραχυτομέω, ita puto ut breves remaneant reliquiæ, curtè recido, ex βραχὺς, & τομὸς, ὁ; V. Βραχυτράχηλος, qui breve habet collum, ex βραχὺς, & τράχηλος, ὁ; V. Βραχύυπνος, brevi contentus somno, non diu dormiens; Aristot. ex βραχὺς & ὕπνος, ὁ; V. Βραχυφυγέτης, breve & exiguum præbens lumen, ex βραχὺς, & φέγγος, τὸ; V. Βραχύφυλλος, brevia habens folia; in Epigram. ex βραχὺς, & φύλλον, τὸ; V. Βραχυχρόνιος, brevi tempore durans, ex βραχὺς, & χρόνος, unde χρόνιος, ὁ, &c. V. Item Βραχύωλος, ος, ὁ, ἡ, breves habens auriculas, ex βραχὺς, & ὠὸς, ὠτὸς, τὸ, &c. V.

Βρένθος, dici μέσον, π, ἀπειρόμενον, tradit Eust. à Them. βρένθω, avis, quam nonnulli κόσυφον vocant, sunt qui anatem esse putent, &c. V.

Βρενθύεσθαι, expon. fastuosum & arrogantem esse, superbire; ut apud Aristoph. in nub. ὅτε βρενθύῃ, τ' ἐν ταῖσιν ἑδοῖς, i. e. fastuosè incedis, superbè te infers, sed expon. & fremere, gravitèr immurmurare, indignari, παρὰ τὸ μὴ βάρος δύῃ, ὁ ὅστιν ὁρμᾷν, inquit Etymol. reducitur etiam, ad Them. βρένθω, quod expon. etiam, ὁ τύφω, arrogantia, &c. V.

Βρεπίεσται, adject. fœm. gen. à Them βρέπτις, legitur apud Æschyl. in Suppl. βρεπίεσται πρὸς ἅπας μ' ἀλκὰ ἄλῃ, i. e. πρὸ βρίτων ὀπτικεία βλαπτῇ με, inquit Schol. cæterùm, ibi alii legunt βρεπίουσα, alii βρέπει; alii βρεπὶ ὤν; βρίτας, autem dicitur παρὰ τὸ βρεπω ἐοικέναι; teste Hesych. &c. V.

Βρεφοκτονία, ἡ, infanticidium; ex βρέφος, τὸ, & κτείνω, f. κτενῶ, unde præt. med. ἔκτονα, &c. V. Item Βρεφοτροφεῖον, locus alendis & educandis infantibus destinatus; ex βρέφος, τὸ, & τροφὴ, ἡ, unde τροφεῖα, &c. V.

Βρέχμα, dicitur etiam βρέγμα, τὸ, & Eust. scribit finciput ita dici, quod in infantibus, hæc pars sit non solùm tenera, sed & valde humida; ut videri quodammodo possit βιβρέχθαι, i. e. madefacta esse, &c. V.

Βρεμμᾶς, dici etiam refert Eust. pro βεμβᾶς, à Th. βεμβομαι; V.

Βρεντὰ, ἡ, dicitur lapis quidam, à tonitru nomen habens; vide Plin. à Them. βρεντὴ, tonitrus, &c. V.

Βρεπτικὸν, & βρεπτυγὴς, videantur cum βρεπτόγηρυς.

ΒΡΟΤΟΣ, est Thema & frequentiùs legitur in plur. masc. βροτοὶ, sine adjectione, ut Lat. mortales, pro hominibus, in sing. verò, dicitur sæpiùs βροτὸς ἀνὴρ, unde Εφέστιος, expon. pulverulentus sanguis, i. e. pulvere permixtus, &c. V.

Βρύτια, expon. residuum post calcaturam uvarum pressuram, Latinè, vinacea, seu vinacei; Vi. Athen. l. 2. qui scribit, vocem esse factam παρὰ τοῦ βύσσος, & reducitur ad Them. βύσσος; vide.

Βρύπω, est idem quod & à Them. βρύκω, quod expon. mando: Item devoro, &c. V.

Βρομησὴς, apud Etym. legitur pro βρομήτωρ, &c. V.

Βρομιάσης, ίδος, expon. Baccha, Mœnias à βρόμιος; V.

Βύζω, à βύας, vide cum βύσσω.

Βυρσᾶται, ab Aristoph. dicitur Cleon. ἀπὸ τῆς βύρσης ᾗ τῶν ἀμπέχεται; teste Hesych. q. d. aquila raptrix τῆς βύρσης, per jocum autem, βύρσαν vocat Athenarum urbem

urbem, ex βύρσα, ἡ, & ἄεπις, ὁ; V. Item Βυρσοπαγὴς ναῦς, dicitur navis corio contecta, q. d. compacta, ex βύρσα, ἡ, & πήγνυμι, f. ξω, unde aor. 2. ἐπάγλω, &c. V.

Βυρσοπώλης, coriarius; Poll. ex βύρσα, ἡ, & πωέω, V. Item Βυρσοπώλης, idem; qui coria vendit, ex βύρσα, & πώλης, ὁ; V. Item Βυρσότυπον κύκλωμα, apud Euryp. in Bacch. dicitur tympanum; quoniam rhombus est orbicularis pelle intentâ obductus, ex βύρσα, & τύπος, ὁ, tentio, intentio, &c. V.

Βύσσινος, expon. qui ex byssо est, ut βυσσίνη σινδών, apud Herodot. & βύσσινον φάρος, apud Plut. &c. V.

Βύστρωμα, vide post βυστός.

Γ.

ΓΑ'γλαμα, τὸ, & γαγλαμών, idem signif. cum Th. γαγλάμη, sed ponuntur etiam pro omento, quoniam nervorum plexu refert piscatorii γαγλαμίνος, figuram, &c. V.

Γάδομαι, expon. lætor, vel gaudio & lætitiâ, seu voluptate afficior, de cœtor, nam Hesych. γάδεται, expon. ἥδεται, afferens & γάδονται, pro εὐφραίνονται.

Γάζα, testе Hesych. apud Persas signif. regiam cum supellectile, & instrumento suo, seu tributa & reditus, aut res pretiosas; Suidæ expon. θησαυρὸς, i. e. supellex & opes pretiosores quas recondimus, &c.

Γαῖα, ἡ, exp. terra, i. e. ipsum terræ solum, & illa quasi terræ superficies quæ à nobis calcatur, quâcunque re fit strata, &c. V.

Γαιγενὴς, idem quod γηγενὴς, è terra genitus; ex γαῖα, pro γαῖα, & γένος, τὸ, &c. V.

Γαιῆχος, vide cum γαήοχος, ante quod vide etiam Γαιήσης.

Γαιωμορία, ἡ, five γαιομορία, idem quod γεωμορία; id V.

Γάλαθλωὶς, expon. lacteus, ut νεβρὸι γαλαθλωὶ; Od. ι. &c. V.

Γάλακτόομαι, vide cum γαλακτέω.

Γαλακτώδης, & γαλάτωσις, vide cum γαλακτόομαι, in γαλακτέω.

Γαλεόδολον τὸ, expon. frutex urticæ similis; de quo Dioſc. l. 4. c. 25. Sic dictus, quoniam folia ejus manu trita, γαλεὴς βδόλον, odore suo referunt; ex γαλέη, seu γαλῆ, & βδόλος, ὁ. V.

Γάλωσις, est idem cum γαλώς, à Them.

Γάλως, quod metaph. etiam dicitur de serenitate vultus & hilaritate, apud Plut. ab Eust. derivatur à γάλα, ut & ab Etymol. qui fortasse respexerunt ad illud λθυκὴ δ' ὡς ἀμφὶ γαλὼς; in Od. κ. &c V.

Γάλωτος, idem dicitur esse frutex, qui γαλεόδολον, etiam vocatur; id V.

Γάλως, κ, ὁ, pertinens ad gallos, qui gallorum est; ut γάλαι Κυβέλη, apud Naz. quoniam ei οἱ γάλλοι ὀργάζονται; à Them. γάλλος, exectus, cui amputata sunt virilia, & peculiariter ita dicebatur ὁ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ὀργιαζόμενος; dicitur autem sic quasi ἀλλὸς τις γίνόμενος, ἢ μεταβάλλων τὴν φύσιν ἐξ ἀνδρὸς, ἢ ἔτι ἀνὴρ ὢν, ἔτι γυνὴ, &c. Vide.

Γάλως, expon. glos, &c. V.

Γαμβεῖον, ὸ, τὸ, unde γαμβεία, τὰ, dona, aut convivia generis; Hesych. à Them. γαμβρὸς, ὁ, qui dicitur etiam maritus sororis, & ut quidam Grammat. volunt, à γαμῆσαι fit γαμβρὸς, deinde per Syncopen & epenthesin literæ β, dicitur γαμβρὸς, & sumitur etiam general. pro affini, &c. V.

ΓΑ'ΜΜΑ, ponitur inter Themata, gamma, nomen tertiæ apud Græcos literæ, cuæ Latinis ge dicitur: ut Romani οὐκ ἐχρήσαντο τῷ γάμμα apud Plut. in Problem. Romanis.

Γάσερον, vide cum γάστρις.

Γαυλὶς, propriè σκεῦος, ὃ τοὺς πυμβμνῶνας, εἰς τὸ ἀμέλγειν χρῆσιμον, ἢ παρὰ τὸ κοῖλα λέγεται, sicut & Them. γαυλὸς, secundum Theocr. Schol. à Th. γαυλὸς, mulctrum, mulctrale, vas lacti recipiendo, &c. V.

Γαῦσις, expon. elatio; Laërt. in Polemone, à Them. γαῦρος, vel à Them. γάω, &c. V.

Γάφυτον, expon. è terra ortum; Doricè est pro γάφυτον, & Hesych. expon. γηγενὲς, ex γαῖα, & γένος, τὸ; V.

Γάω, fut. ήσω, expon. fum, ex quo præt. med. γέγαα, & subjunct. præt. perf. γεγάκω, &c. V.

Γέεννα, dicebatur pro Hebraico, גיא הנם ge chinnom; i. e. vallis Hinnom, in qua olim Israelitæ, superstitionibus vicinarum gentium addicti, filios suos inauditâ quadam immanitate, comburendo, diis adolebant, seu sacrificabant; atque inde factum, ut acciperetur pro loco cruciandis in æternum reprobis destinato; atque adeo, pro ipso supplicio & cruciatu quo afficiuntur cum satana & angelis ipsius; sicut Erasmus, & alii multi annotarunt, utuntur novi Test. scriptores & Theologi hac voce, de qua vide & Jerem. c. 7.

Γεηγὸς, ὸ, ὁ, expon. terrenus; Suid. à Th. γῆ; V.

Γεηέρτης, ᾱ, ὁ, exp. qui terram arat, agricola; in Epigram. ex γαῖα, ἡ, & ἀείρω, ὁ, &c. V.

Γεισίπυς, expon. suggrundiorum fulcrum, quum τὰ γείσα, quasi pedi innituntur; Poll. l. 7. c. 27. atque inde, γεισποδίζω, &c. V.

Γειῶρος, ὁ, expon. qui terram custodiunt; Suid. ex γαῖα, ἡ, & ἔρω, cujus comp. varia mutant ᾱ in ω, per ἔκτασιν, & Γειώρας, expon. advena, &c. Vide.

Γελοιασὴς, & γελοιασμὸς, ut & γέλως, & γελᾶος, videantur cum γέλασμα, post Th. γελάω.

Γεμπὸς, ᾶ, ὁ, expon. qui ortum habet, &c. V.

Γενικῶς, est adverb. à γενικὸς, &c. V. ut & Γενεᾶς, est adverbial. à γενεᾶος; Vide. Item Γενεάτης, expon. generositas, ab eodem γενεᾶος, &c. Vide.

Γεντιανὴ, herba est insignis amaritudinis, denominata à Gentide, seu Gentio inventore; teste Dioſc. l. 3. c. 3. & Plin. l. 25. cap. 7. & rursum Dioſc. l. 2. c. 2. dicit γεντιανῆς ῥίζης, gentianæ radicis.

Γέρανος, ὁ, expon. etiam, genus saltationis, seu choreæ; teste Poll. 4. 14. sic dictæ, à quadam volantium grum similitudine; Poll. ibid. Item Scenica quædam Machina, sic dicitur, qui utebantur in scenis ad corpora rapienda è sublimi, & aliæ quoque machinæ subvehendis attollendisque oneribus comparatæ γέρανοι, vocantur: sicut Lat. grues: Item γεράνιον, τὸ, expon. & talis machina, &c. Vide.

Γερωντικὸς, idem est quod præcedens γερόντειος, senilis: Item γερωντικὸς, idem; atque inde, γερωντικῶς, seniliter, adverb. est ab eod. γερωντικὸς, &c. V.

Γέρουτες, dicuntur senatores, curia Laced. constans ex 24, vel 28. Senatoribus; Plut. in Lyc. est plur. masc. à singul. γέρων, οντος; quod dicitur etiam de rebus inanimatis, ut γέρων πέπλος; apud Theocr. Idyl. 7. pro peplo vetustate trito, sed sumitur etiam, pro colu, ex quâ suspendi solent stupæ, & fuso versato fila trahi; Pollux affert ex Pherecrate, deducunt autem γέρων, alii, παρὰ τὸ εἰς γῆν ὁρᾶν, ut Lat. silicernium; quod senes præ curvitate terram inspiciant; vel παρὰ τὸ τῇ γῇ ἐρᾶν, quòd propinqui morti jam de sepultura soliciti sunt, alii verò, à γέρας, ob honorem qui senectuti debetur.

Γεῦχος, (à γευχέω;) idem est quod γέγχος. V.

Γιγγαντὰ, μέλη, carmina dicuntur quæ ad gingras cantantur, à Them. γίγγρας, unde γίγγρεσι, etiam dicuntur tibiæ eædem, nec non γιγγρεῖα, οἱ; ab Hesychio, &c. V.

Γιγνάσκομαι, & γιγνάσκομαι, præt. ἔγνασμαι, noscor, cognoscor: Item res aliqua dicitur ἐγνῶσθαι, quæ constituta est seu decreta; ut ὡμὲν, τὸ, βέλθυμα τῆ μέγα ἐγνῶσθαι; sic part. præt. ἐγνασμένος, decretus, statutus; apud Luc. & Isocrat. est pass. à γιγνώσκω, quod aliquando ponitur pro agnosco; ut ὅτις με ἔγνωκεν, exponit, non me quisquam agnovit: Item censeo, existimo, judico, statuo: ut apud Plut. ἔγνωσαν ταῦτα μὴ ποιεῖν, statuerunt hoc sibi faciendum non esse; & apud Luc. in Prometheo, ἄδικα ἔγνωκε θεῖ ἐμοὶ ὁ Ζεὺς, iniqua in me statuit Jupiter: Item expon. sentio; ut ἃ γιγνώσκει θεῖ ἀυτὴν, quæ de ipsis sentiunt; sic apud Xen. θεῖ τάτων ἅτα γιγνώσκω, de his ita sentio: Item cognosco, id est, consuetudinem habeo coeo: ut apud Matth. & Luc. cap. 1. sic ἅτε ἄνδρα οὐ γινώσκουσαν μέμε πλὼ Βαρτιώνης; apud Plut. in Alexandro, &c. V.

Γλαυκάμμαθος, expon. q. d. cæsiocullus, cæsius; Plat. in Phædro, de equo, ex γλαυκὸς, & ὄμμα, ατος, à

Them. autem γλαυκὸς, dicitur γλαυκὴ θάλασσα, apud Poëtas, cæruleum mare, pro quo dicitur, & γλαυκὴ, sine adjectione, sicut & ὑγρὴ, ab Hesiod. in Theogon, &c. V.

Γλαυκώδης, ες, est à γλαῦξ, κός, noctua; ut in Proverb. γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, vel Ἀθήναζε, i. e. noctuam Athenas: Item genus est numismatis noctuam impressam habentis, &c. Vide.

Γλήνεα, τὰ, pro oculis, occurrit apud Nicand. &c. V.

Γλήχων, ωνος, pulegium, est herba quæ nonnullis βλήχων dicitur, à βλῆχὴ, i. e. balatus; sic enim appellant herbam βλήχωνα quod pecoribus gustata dum floret, excitet balatum; teste Dioscor. lib. 3. cap. 36. Doricè γλάχων, vocatur; ut βλάχων, pro βλήχων, &c. Vide.

Γλυκεῖα, absolutè & sabaudito subst. dicitur ἡ γλυκύῤῥιζος; teste Hesych. prædulcis enim est; ab Hippocr. eadem vocatur γλυκύμυρα, ut Gal. in lex. Hippocr. Annotat. est fœmin. à masc. γλυκὺς; ut μέλι, γλυκύ; Item γλυκύ, dicitur fel per Antiphr. Plin. & Cæl. Aurel. Chronic. lib. 3. cap. 1. Etym. deducit παρὰ τὸ γλείφω, &c. Vide.

Γλυκύδακρυς, expon. dulcè lachrymans, dulces fundens lachrymas; in Epigram. est Epith. amoris; ex γλυκὺς, & δάκρυ, τὸ; V. Item Γλυκυδερκὴς, dulce videns, aut aspiciens, seu dulcis aspectu; ex γλυκὺς, vel γλυκὺ, & δέρκω, &c. V. Γλυκύδωρος, expon. dulcedinem afferens; ex γλυκὺς, --κὺ, & δῶρον, τὸ; V. Γλυκυηχὴς, dulcisonus; ex γλυκὺς, & ἦχος, ὁ; V. Item Γλυκύθυμος, dulcedine animum afficiens; ut γλυκύθυμος ὕπνος, somnus animo gratus sed expon. & delicatus, qui nullâ non dulcedine animum effœminat, in malam partem; Luc. in Hermog. Item in bonam placido & miti animo præditus; Il. υ. atque inde, γλυκυθυμία, ἡ, animi suavitas; animi dulcedo, & in malam partem, pro deliciis, seu voluptatibus animi: Item ignavia, & inertia, quæ laborem respuit: Item anima, placiditas, & quasi dulcedo, clementia; Plut. ex γλυκὺς, κὺ, & θυμὸς, ὁ, &c. Vide.

Γλυκυμείλικος, q. d. dulciter blandus, vel dulcis & blandus, sive blandâ quadam dulcedine præditus; Hom. Hymn. 1. in Ven. ex γλυκὺς, & μείλιχος, ὁ, &c. Vide. Item Γλυκύμηλον, sive Doricè, γλυκύμαλον, dicitur malum quoddam præ dulce, quale est τὸ μῆλυμηλον; apud Theocr. vero, Idyl. 11. Cyclops amasiam suam Galateam, γλυκύμαλον appellat, de quo plura apud ejus Scholiast. ex γλυκὺ, & μῆλον, τὸ, V. Item Γλυκύνους, præditus ingenio, & mente dulci; ex γλυκὺς, & νόος, ὁ; V. Item Γλυκύπικρος, dulciter amarus, seu acerbus, dulcedinem amarori permistam habens, &c. Vide γλυκύπικρον. Item Γλυκυῤῥιζα, ἡ, dulcis radix, frutex de quo Dioscor. lib. 3. cap. 7. dicitur & γλυκύῤῥιζον apud Actuar. & γλυκύῤῥιζος, scil. βοτάνη, unde γλυκυῤῥιζίτης οἶνος, vinum è glycyrrhiza conditum, de quo Colum. l. 12. c. 35. ex γλυκὺς, & ῥίζα, ἡ; vide.

Γλυκυσίδη, ἡ; glycyside, herba de qua Dioscor. 3. 157. & Plin. 25. 4. à Them. γλυκὺς, ἴος, ὁ; V.

Γλυκύστρυφνος, sapore acerbo simul & dulci præditus, simul dulcis & acerbus; ex γλυκὺς, & στρυφνὸς, ὁ; Vide. Item Γλυκυτράχηλος, dulcem cervicem, seu dulce collum habens, ex γλυκὺς, & τράχηλος, ὁ; V. Γλυκύφυτον, q. d. dulcis planta; sic à quibusdam dicitur γλυκύῤῥιζα; ut est in append. Dioscor. ex γλυκὺ, & φυτὸν, τὸ; V. Item Γλυκύφωνος, cui dulcis vox est, dulciter canens; Theocr. Idyl. 15. unde γλυκυφωνία, dulcis vox, cantus dulcis; Poll. ex γλυκὺς, & φωνὴ, ἡ; Vide.

Γλωσσαλγέω, expon. linguâ prurio, linguæ venenum promoveo; ut quidam expon. Naz. Orat. 2. αἱρεσιῶται γλωσσαλγέιτωσαν, est à γλωσσαλγία, ἡ; quod sumitur etiam pro linguæ prurigine, seu petulantia verborum, & loquaci maledicentia; apud Euryp. in Med. Item pro nugis; Bud. ex Gal. &c. V. Item Γλωσσαρὸς, ὁ, ἡ, garrulus, loquutuleius, blatero, linguax, nugo, ταχύλογος, Hesychio, unde γλωσσαργία, ἡ, garrulitas, loquacitas: Athen. fed apud Luc. in Lexiph. expon. linguæ ignavia; ex γλῶσσα, ἡ, & ἀργὸς, ὁ, ἡ; idem quod ἀῤῥὸς, vel etiam contrariâ significatione, celer, velox, &c. V. Γλώσσιασις, qui se linguâ ut clypeo defendit; cui lingua clypeus est, qui se facundiâ tuetur; Bud. ex γλῶσσα, & ἀσπὶς, ἡ, &c. Vide.

Γλωσσοκάζω, seu γλωσσοπάζω, expon. qui linguâ victum quærit, qui linguæ ministerio ventrem alit; ex γλῶσσα, seu γλῶττα, ἡ, & γάζα, &c. Vide Γλωσσοξάφος, qui de γλωσσῶν, seu glossematum interpretatione scribit; ex γλῶσσα, & γράφω, ἡ, &c. V. Item Γλωσσοκάπτης, linguam continens: ex γλῶσσα, & κάπτω, unde κάπτης, ἡ, & κάπτος, ὁ, &c. Vide. Item Γλωσσοκατέω, ῶ, expon. linguam coerceo, tacco; ex γλῶσσα, & κατέω; vide.

Γλωσσοστροφέω, linguam agiliter verso, blatero: ex γλῶσσα, & στροφὴ, ἡ, unde στροφέω, &c. V. Item γλωσσότμητος, cui lingua amputata est, ex γλῶσσα, & τμηθὲς, ὁ, à τρέω, inusit. pro Th. τέμνω, &c. Vide. Sic & Γλωσσοτομέω, lingam alicui amputo; 2 Macchab. c. 7. Unde in passiv. γλωσσοτομηθῶσι, elinguatum esse, linguâ castrari; apud Plut. ex γλῶσσα, ἡ, & τομὴ, ἡ, seu τομὸς, ὁ, unde τομεῖον, τὸ, &c V. Γλωσσοχαρίτως, expon. linguam ad gratiam alicujus comparo, gratiam linguâ aucupor, blandior; Proverb. Solom. cap. 28. ex γλῶσσα, ἡ, & χάρις, ιτος, unde χαριτία, ἡ, &c. V.

Γλωσσοδιφέω, ῶ, fello, linguâ morigeror; ex γλῶττα, ἡ, & δηλέω, ῶ, &c. Vide. Item Γλωσσόκομον, idem quod, & pro γλωσσόκομος; id vide atque inde etiam, γλωσσοκομεῖον, seu γλωττοκομεῖον, lingularum vasculum; seu vas in quo tibicines lingulas reponunt: Poll. lib. 2. Item arcula, & scrinium scriptorium; Gall. Item, machina quædam apud medicos, ad fracta ossa accommodata, quomodo etiam γλωσσόκομον, exponitur machina scil. quædam chirurgica cava & oblonga, facta ad similitudinem arcæ, femoribus & cruribus fractis accommodata; de qua Orib. in lib. de machin. sed exponitur etiam, generaliter loculamentum, seu cavea: Item loculus, in quo corpora defunctorum reponuntur.

Γλωσσοποιὸς, qui lingulas tibiarum conficit; fabricator lingularum, unde γλωσσοποιέω, linguarum in tibiis fabricatio, & γλωσσοποιικὴ, scilicet, τέχνη, ars fabricandi lingulas tibiarum: Poll. l. 7. 30. & lib. 4. 9. sed γλωσσοποιέω, ῶ, exponitur linguâ patro, linguâ morigeror; apud Aristophanem; omnia, ex γλῶσσα, pro γλῶττα, ἡ, & ποιέω; Vide. Item Γλωσσοσοφέω, pro γλωσσοσοφέω; id vide.

Γνάθων, parasitus dicitur, ut à bucca, bucco, pro stolido; apud Plautum dicitur, quidam existimant γνάθωνα, dictum eum qui adulatione, aliisque malis artibus, quærit μάσημα ταῖς γνάθοις; cui respondet ψωμοκόλαξ, i. e. parasitus: à Them. γνάθος, ὁ, ἡ, &c. V.

Γνήσιος, est à γίνομαι, vel γείνομαι, nascor, &c. V.

Γνώμη, ἡ, exponitur opinio: ut ἐμὴ γνώμη, mea sententia, seu opinio, & interdum exponitur propositum, voluntas, consilium, cogitatio, aliisque modis pro loco: ut γνώμην ἔχοντες οἱ μὴ ἐκπλεῖν; sententes non esse navigandum, vel statuentes non navigare: apud Thucid. lib. 2. & apud eundem sæpe, γνώμην ποιοῦμαι, (sequente infinitivo;) statuo, delibero, cogito, vel decrevi, statui; apud Xen. Pæd. 6. τίνα γνώμην ἔχεις περὶ σοῦ διαλύσεως πρὸς σφᾶς; quæ est tua sententia, quid sentis de? & apud Dem. γνώμην ἀποφαίνεσθαι, sententiam pronuntiare; sic cum præpos. ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης, exponitur suopte consilio, & ἀπὸ γνώμης τινὸς; ex sententia & consilio alicujus; κατὰ γνώμην, ex animi sententia; παρὰ γνώμην, contra animi sententiam: & in dativ. γνώμῃ, ponitur interdum, adverbialiter, pro consultò, de industria: Item, exponitur etiam decretum, senatusconsultum: Bud. ex Plut. Item, consilium prudentia: Item, ingenium: Item mens, animus; ut apud Thuc. lib. 5. γνώμην ἔχειν περὶ εἰρήνης, esse animo ad pacem propenso, inclinare, vel spectare ad pacem, denique expon. etiam sententia; i. e. dictum aliquod infigre ad vitæ institutionem pertinens; ut γνώμην ἐξ ποιητοῦ, apud Hocr. &c.

Γρομολογικῶς, est adv. à γναμολογικὸς, id V.

Γναμνικὸς, est à γνάμων, ονος, &c. vide.

Γναμοτύπος, cum derivatis vide post γναμολόγος, cum γναμοδοτέω.

Γνώμων, index, exp. etiam, solis umbilicus, cujus umbrâ internoscuntur horæ, quem Latini etiam gnomonem vocant; sed exp. & norma, quæ est pars & Geometrici, & Architectonici instrumenti, quâ recti anguli deprehenduntur; vulgò quadra vocatur; apud Herodot. Item dens pullinus; sic dictus, quoniam ex eo pullorum equinorum, item vitulorum ætas cognoscitur; ut inquit Etymol. frequentius autem, in plur. num. γνάμονες, in usu pro hac signif. &c. V.

Γνωμιαχεῖν, dicitur propriè significare, nosse vires suas infirmas, & adversariorum robur, ac demum pœnitere, seu resipiscere; quidam exp. repugnare priori suæ sententiæ, & eam, præcedente quasi animi quadam luctâ, mutare; apud Her. Paus. & Iocr. ex γνάπτω, εσω, & Th. μάχομαι, f. μαχέσομαι, vel μαχήσομαι, &c. V.

Γόγγρος conger, piscis; ita dictus inquit Etym. παρὰ τὸ γογγῦ τὸ ἐδώδιμον, facto diplasiasmo, quoniam ἀπεδόθη πολυπόδων τὰς πλεκτάνας; sed sic dicitur etiam, vitium quoddam arborum, præcipuè, oleæ; teste Theophr. Pl. 1. 13. h. c. eminentia quædam rotunda in trunco arboris; à cujus similitudine, γογγρώνη, dicitur ἡ βεγγοκήλη, tumor gutturis, apud Hippocr.

Γομφόδετος, vide γομφοδετὰ χαλινὰ, post γομφοπάγης, & γομφοπαγὴς, vide ante γναίτων.

Γονδία, exp. fœtifico, gigno; item concipio, Bud. ex Theophr. est à γονδὺς, quod à γονὴ, ἡ, &c. V.

Γόνυ, habet in gen. γόνυος, γόνατος, γενὸς, & γένατος, genu; item γόνυ καλάμε, apud Herodot. in Thalia; dicitur internodium arundinis; & interdum dicitur etiam de vite, &c. vide.

Γοργολόφα & -φας, vide post γοργότης, ubi etiam, videantur γοργὼ, γοργῶς, & γοργωπὶς, & -ωπὸς, &c.

Γραῖα, ἡ, deducitur, vel à ῥαῖος, i.e. φθεῖρα, vel à nomine γραιὸς, unde γραιὰ, & per Syn. γραῖα; quod exp. etiam, cutis circa umbilicum; quòd in ea rugæ senectutem indicent; ut scribit Poll.

Γράδιον, dicitur per Synæresin, pro γραΐδιον, id V.

Γραμμάριον, vide ante γραμμή.

Γραμματοδιδασκαλικὸς, dictum est drama quoddam Apollodori, Poll. l. 7. c. 30. Epistoliorum consarcinator; ex γράμμα, τὸ, & ποιέω, &c. V. Item γραμματοδιδάσκαλος, qui literas docet; ludimagister; & γραμματοδιδασκαλίτης, idem; sicut & γραμματοδιδασκαλεῖον, ludus literarius, Plut. & Luc. ex γράμμα, ατος, τὸ, & διδάσκαλος, ὁ, &c. V.

Γραμματοεισαγωγεύς, q.d. ad literas introductor, vel literarum introductor; sed exp. & præfectus, Deuter. 16. ex γράμμα, ατος, & εἰσαγωγὴ, ἡ, &c. V. Item γραμματικύραν, appellatur per convitium Æschynes à Demosth. quòd pueros literas docuisset in paterno ministerio; à Suida exp. ταπεινὸς γραμματεύς, à ligno illo quod κύφων appellatur; ex γράμμα, ατος, & κύφων, ὁ, &c. V. Γραμματολικμεριδὲς, qui literas obliquè & perplexè tractant, seu literarum depravatores, in Epigr. l. 2. ex γράμμα, ατος, & λιχμερὶς, à λιχμὲς, & Th. λίχμος, &c. V. Γραμματόμυελασμα, exp. attramentum, quo literæ fiunt, & veluti inciduntur; in Epigr. ex γράμμα, ατος, & μυελὸς, ὁ, &c. V. Item γραμματοφόρος, vel γραμματηφόρος, literarum lator, tabellarius; ex γράμμα, ατος, τὸ, vel γράμματα τὰ, & φορὴ, ἡ, seu φορὲς ὁ, &c. V. Item γραμματοφυλάκιον, τὸ, locus ubi tabulæ & instrumenta publica monumentaq; rerum gestarum asservantur; tablinum, in Pandect. ex γράμμα, ατος, & φύλαξ, ακος, unde φυλακὴ, ἡ, &c. V.

Γραφίσιον Διοκλίου, dicitur ferramenti chirurgici genus, te.is è corpore extrahendis idoneum, & accommodatum, à Diocle autore dictum; vide Cels. l. 7. c. 5. à γραφὶς, ἰδος, ἡ, vel à γράφιον, τὸ, &c. V.

Γρηπίζω, legitur pro γρηπάζω, & apud Basil. exp. lucrum seu quæstum facio, sed peculiari quodam modo; à Th. γείπω, ὁ, unde γειπὸς, γειπεύω, &c. V.

Γρίφος, ου, ὁ, rete, vel sagena; exp. etiam, convivalis quæstio ænigmatica, Poll. sed ad alios etiam ænigmaticos & ambagiosos sermones extenditur; Griphos Lat. etiam appellarunt, pro quo legitur & γρῖφος, τὸ, apud Hesych. à Th. γείπος, &c. V.

Γρυμαροπώλης, exp. qui peras vendit; ex γρυμὸς & πώλης, ὁ, &c. V.

Γρυπὸς, ὴ, ὸν, exp. qui naso, vel rostro adunco est, & inflexo; qui naso est aquilino; ut apud Xen. Pæd. 8. Cyrus dicitur γρυπὸς, esse; & Plut. in Apophth. dicit Persas ἡβῆ γρυπὸν ἐρᾶν, quòd Cyrus fuerit γρυπὸς τὸ εἶδος, &c. Vide in Th. γρύψ; item γρυπότης, ητος, ἡ, exp. incurvitas; à præced. γρυπὸς; vel à Them. γρὺψ, avis genus adunco rostro in morem aquilæ, &c. vide.

Γυναικάριον, τὸ, exp. & uxorcula; diminut. a γυνὴ, γυναικὸς; item γυναικίας, ου, ὁ, muliebris, effœminatus; ut & γυναικικὸς, ὴ, ὸν, idem; unde compar. γυναικικώτερος, effœminatior; & in superl. γυναικικώτατος, effœminatissimus; item γυναικίζω, f. ίσω, q.d. fœminam ago; cultu gestuq; fœminam repræsento; in mulierem degenero; & in pass. γυναικίζομαι, fœmina fio; ut apud Luc. ἐγυναικίζετο εἰς τὸ ἑταιρικὸν, i.e. fœmina factus est, quum prius vir esset; unde verbalia, γυναίκισις, εως, ἡ, actus muliebris; imitatio muliebris, Aristoph. in Thesmoph. & γυναικισμὸς, ὁ, superstitio muliebris, meticulus muliebris, Plut. in Cæs. ut & γυναικιστὶ, adv. muliebriter, muliebrum more, Athen. l. 12. Item γύνις, ιδος, ὁ, exp. semimas, semivir; Plut. in Alex. omnia à Th. γυνὴ, γυναικὸς, ἡ, &c. V.

Γυναικόθυμος, qui muliebri est animo; unde adv. γυναικοθύμως, muliebri animo; muliebriter, Polyb. ex γυνὴ, γυναικὸς, & θυμὸς, ὁ, V. Item γυναικοίσεκτος, exp. qui mulieribus, ut accipitres avibus inhiant; ex γυνὴ, αικὸς & ἱέσθαι, ακος, &c. V. Γυναικόκωμοι, Athenis dicti fuerunt, qui petulantiores mulieres afficiebant multâ, propositâ publicâ scripturâ multâ, in Platano Ceramico, Athen. l. 6. ex γυνὴ, αικὸς, & κῶμος, ὁ, ordo, τάξις, &c. V. Γυναικοκρατίομαι, ᾶσθαι, fœminarum imperio regor; fœminis pareo; in potestate sum mulierum, Plut. Unde γυναικοκρατία, dominatio muliebris, à Th. κράτος, τὸ, unde κρατέω, ῶ, &c. V. Γυναικομανία, insanus mulierum amor; pro quo dicitur & γυναιμανία, per Syn. Item γυναικομανέω, insano mulierum amore flagro; fœminis pareo; in potestate sum mulierum, Plut. Unde γυναικοκρατία, dominatio muliebris, à Th. κράτος, τὸ, unde κρατέω, ῶ, &c. V. Γυναικομανία, insanus mulierum amor; pro quo dicitur & γυναιμανία, per Syn. Item γυναικομανέω, insano mulierum amore flagro; utrumque, à γυναικομανὴς, id V. Γυναικόμμυες, mulieres imitans, Euryp. in Bacch. à μῦμος, ὁ, V. Γυναικόμορφος, muliebrem formam habens; idem ibid. à Th. μορφὴ, ἡ, V. Γυναικοῦμαι, οῖ, dicebantur magistratus modestiæ matronali præfecti, Athen. l. 6. Unde γυναικονομία, functio i la, à Th. νέμω rego, unde νομὸς, ὁ, præfectura, &c. V. Γυναικοπαθέω, muliebria patior, effœminor; Athen. l. 12. à πάθος, εος, τὸ, V. Γυναικοπαίπης, ου, ὁ, mulierum avidus inspectator, seu observator; ab ὀπτάω, V. Γυναικοπληθὴς, ές, ὁ, mulieribus plenus, Euryp. in Alcest. à πλῆθος, εος, τὸ, vel à πλήθω, &c. V. Γυναικίποιον, qui fœnas fumit, seu ulcuscitur mulieris causâ; Æschin. in Agam. à Them. ποινὴ, ἡ, V. Γυναικοπρεπὴς, mulieres decens; unde adv. γυναικοπρεπῶς; ita ut mulieres decet, Plut. & Xen. à Th. πρέπω, V. Item γυναικόφωνος, muliebrem habens vocem, Aristoph. ex φανὴ, ἡ, comp. ut præcedentia, cum Them. γυνὴ, ἡ, in genit. γυναικὸς, κὶ, κός, &c. V.

Γυναιξὶ, exp. qui masculi & fœminini sexus est; item effœminatus, Eust. ex γυνὴ, ἡ, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, &c. V.

Γυρίτης, ου, ὁ, ut γυρίτης ἄρτος, panis è polline; à Th. γύρις, polline; ita autem appellant (inquit Plin. l. 18. initio c. 10.) in tritico, quod florem in siligine, &c. V.

Γῦρος, exp. gyrus, &c. In γυρεία, ἡ, à Th. γυρὸς, incurvus; item rotundus; item pro scobe; ut γύρις περὶ ῥύσεων, apud Theophr. Pl. 3. 5. Item scribitur etiam γύρος, in utraq; hac signif. sicut etiam, pro gyro, vel ambitu.

Γύψος, ου, ἡ, est cognata calcinres, maximus in albaribus, teste Plin. Unde

ἄγαλμα ἐκ γύψου, apud Pausan. & ἀλείφειν γύψῳ, apud Athen. Unde γυφόω, gypso dealbo, &c. V.

Δ.

Δᾶγος, ὄς, unde δαγῦδι, à quibusdam exp. κρυσάλλῳ; apud Theocr. Idyl. 2. alii volunt esse ornamentum quoddam muliebre, quod & νύμφη & πλαγών, dicitur; alii, corollam caput ambientem stringentemque; alii, bracteam in pectus virginum pendulam intelligunt: scribitur & δατός.

Δάδιξ, ικος, mensura dicitur sex chœnicum capax, Poll. l. 4. c. 23.

Δαδιάδης, vide cum δαδίδης. Ubi etiam vide δαδόω, ῶ, ante δαδοκοπέω, &c.

Δαίκτηρ, exp. δεικνύων, Æsch, in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. est verbale, à δαΐζω, f. ίξω, &c. V.

Δαίνυμι, idem cum δαίω, disco, doceor; item δαίρομαι, epulor; à δαίω, epulum præbeo; ponitur etiam simpl. pro edere, &c. V.

Δαίον, ου, τὸ, exp. signum bellicum à δαΐς, ὁ, V.

Δαίτη, idem quod δαΐς, δαιτὸς, id vide.

Δαιτυμαὶν, exp. epulo, i. e. qui epulas instituit, Od. δ. Item epulo, i. e. qui epulatur, Od. χ. Eust. apud Hom. posteros accipi scribit pro amicis, qui ad epulum, seu convivium vocantur; item δαιτυμονδὶς, pro eod. apud Nonn. ut & δαιτύσατο, voro, helluor, Hesych. omnia à δαιτὺς, ύος, idem quod δαὶς, epulum, &c. V.

Δαμασίθεος, exp. domitor mortalium; ex δάμασις & βροτὸς, &c. V.

ΔΑΜΑΣΩ'ΝΙΟΝ, ponitur inter Themata, & dicitur à quibusdam esse herba illa, quæ ab aliis ἄλισμα, teste Dioscor. 3. 169. & Plin. 25. 10.

Δανάκη & δανακὶ, sunt à δανὸς, aridus; à δαίω, uro, &c. V.

Δανειακὸν γεγραμμένον, exp. cautio mutui; à δανειακὸς, &c. V.

Δαπανηρὸς, est adv. à δαπανηὸς, qui magnos sumptus facit, profusus; qui libenter sumptus facit, unde apud Demosth. δαπανηρὸς πόλεμος, exp. sumptuosum bellum, in quod magni fiunt sumptus; item δάπανος, ὁ, ἡ, consumendi vim habens, exp. etiam, sumptuosus, & profusus, &c. V.

Δάπεδον, τὸ, Eust. derivat ex vocula δᾶ, (quæ Doricè terram signif. pro γᾶ, vel γῆ;) & nomine πέδον; ut dicatur quasi δᾶς πέδον, terræ solum; nam invenitur etiam, apud tragicos γῆς πέδον, & χθονὸς πέδον, Etymol. vero, deducit ex πέδον, cum præfixa particula δὰ, epitat. ut sonet τὸ μέγα ἢ πλατὺ πέδον, quod ἴδαφος, fieri autem ait hoc δα, ex ζα, per Metathesin literæ ζ. in δ. alii, ex ἴδαφος, derivarunt; ut sit quasi ἐδαφέδιν, at Camerarius putat esse potius à δάπτω, signif. κόπτω, si cut pavimentum est à pavio, i. e. ferio, frequentius autem, exp. solum; ut quum quis dicitur natus, vel humatus ἐν δαπέδῳ, regionis, vel urbis alicujus; ut in Anth. Epigr.

Δασμογράφος, exp. tributi scriba; ex δασμὸς & γράφω, ῆ, seu Th. γράφω, &c. V.

Δασύτριχος, pilosus, &c. Vide cum δασύτριχες.

Δαπσμὸς, dicitur de dictione pluribus verbis idem repetente, & quidem solæcos; proverbio sumpto à Datide quodam Persa, qui cum satrapa esset in Græcia, Græcèque loqui affectaret, dicere solebat ἥδομαι ἢ τέρπομαι ἢ χαίρομαι, pluribus super eadem re coacervatis synonymis, & barbarè posito χαίρομαι, pro χαίρω, ingrato simul sono ἅβρ ὁμοιοκαταλήκτων, hunc δαπσμὸν, Aristoph. in pace, δάπτω μέλος, vocat.

Δεδίσσω, δεδίσσομαι, idem quod δείδιττω, ομαι, terrefacio; item metuo; ut δεδιξάμενοι, quod exp. φοβήσαντες, Eust. tamen, non à δείδω, sed à δίω, deducit; cui assentiri videtur Suidas, qui & ipse διάκω, exponit, &c. V.

Δεδμῶτες, exp. mortuus, ut Il. ψ. δεδμήτου Οἰδιπόδαο, mortui Oedip. &c. Vide δέδμα.

Δείκελον vel δείκηλον, exp. simulachrum, imago; ut ῥείης πυργοφόρος δείκελον εἰσεφέαν, in Epigr. Item persona, unde dicitur personatus, Hesych. putant quidam de Jovis statua propriè dici, q. d. Διὶ ἔοικεν, & per abusum de aliis.

Δείλη, ἡ, dicitur pomeridianum tempus, quando jam sol vergit ad occasum; quoniam tunc ἡ εἴλη τῆς ἡλίας ἐνδίει; ut Eust. & Etym. tradunt, plerumq; autem δείλης, in genit. quum oppositum habet πρωΐ, exp. vesperi; ut & δείλη, per se positum exp. vespertinum tempus; sed reperitur & δείλη μεσημβρία, pro meridie; nec non δείλη ἑσπέρα, pro vespere; & πρὸ τῆς δείλης γένεσθαι, exp. antequam esset meridies, &c. Atq; indè, δείλομαι, in pomeridianum, seu vespertinum tempus vergo; ut δείλετο τ' ἠέλιος ἢ μὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν, in Od. ν.

Δεινέω & δείνομαι, vide cum δεινόω, ubi etiam vide δεινῶω.

Δειπνίδιον, vide cum δειπνάριον.

Δεισιδαιμονέω, ῶ, exp. deorum metu superstitioso teneor; à δεισιδαιμονία, Dæmonum deorumve metus superstitiosus; Plut. in Alex. sed exp. etiam, religio; Eud. enim apud Athen. exp. δεισιδαιμονία σεβέσθαι, religione teneri; & apud Plut. δεισιδαιμονία ἥλατο τῆς πόλεως, religio civitatem invasit; utrumq; à δεισιδαίμων, qui dæmones seu deos esse metu adactus credit; item qui meticulosè dæmones seu deos colit, Plut. & Naz. &c. V.

Δεκαδαρχεῖν, exp. decurionem vel decemvirum esse, apud Hesych. à δεκαδαρχὶς, seu δεκάδαρχος, (pro quibus etiam δεκαρχὶς & δέκαρχος;) decem militibus præfectus, decanus; item decemviri; atq; indè, δεκαδαρχία seu δεκαρχία, ejusmodi præfectura; vel decemviratus, h. e. decem virûm collegium & potestas, Plut. &c. V.

Δεκάδεκτος νόμος, exp. lex decem tabularum, Dion. Halic. ex δέκα; & δέκτος, V.

Δεκαδὶς, decurialis, Xen. & δεκαδικὸς ἀργύριον, denarius numerus, utrumq; à Th. δέκα, V.

Δεκαδοῦχος, exp. decemvir; idem qui & δεκάδαρχος, apud Lysiam; decem militibus præfectus; ex δεκὰς, ἀδος, & ἔχω, cujus comp. varia in ἔχος, &c. V. Item δεκαὲξ, sexdecim, est comp. ex δέκα & ἓξ, V.

Δεκαέτηρος, decennalis; ut δεκαέτηρος χρόνος, decennium, pro quo dicitur & δεκέτηρος, ut δεκέτηρος μάχη, in Epigr. à δεκαετὴς, pro quo dicitur & δεκέτης, &c. V.

Δεκάζω, prout exp. do decimam; est à Th. δέκα, prout autem signif. largitione vel munere corrumpo; vel q.d. corrumpo per ea quæ facio ut aliquis à me accipiat; est quasi δεκάζω, à Them. δέχομαι, quomodo general. exp. etiam, corrumpo, perverto, &c. Vide.

Δεκακισχίλιοι, decies mille, pro quo apud Poëtas dicitur δεκάχιλοι, ex δεκάκις & χίλιοι, &c. V. Item δεκάλιτρον, qui decem est librarum; item qui decem est obolorum; nam ut Aristot. refert in Himeræorum politia, Siculi, τὸν ὄβολον vocant λίτραν, & τὸν Κορίνθιον στατῆρα, appellant δεκάλιτρον, quoniam δέκα ὀβολοὺς ἰσώσατο, unde Sophron. ὁ μισθὸς δεκάλιτρον, merces est decem oboli, Poll. l. 4. c. 24. ex δέκα & λίτρα, ᾶς, V.

Δεκαμηνιαῖος, decimum mensem agens, vel decem menses complens; ut δεκαμηνιαῖον βρέφος; apud Plut. in Num. à δεκάμηνος, V. Item δεκαμναῖος, ου, ὁ, qui decem minarum est; pro quo & δεκάμνους dicitur; ut στάθμος δεκάμνους, apud Eust. δεκαμναῖον, autem subst. pro δέκα μναῖς decem minæ; apud Suid. ex δέκα & μνᾶ, ᾶς, V. Δεκάπαλαι, q. d. decies olim; apud Aristot. i. e. vetustissimis temporibus; ex δέκα & πάλαι, V. Δεκάπηχυς, ὁ, ἡ, qui decem est cubitorum, Luc. à Th. πῆχυς, comp. cum δέκα, &c. V.

Δεκαπλάσιος, idem quod δεκαπλῆς, decuplus; item subst. δεκαπλασία, decuplum seu decuplatio; à Th. δέκα, cum πλάσις, terminatione numerali augmentativa.

Δεκάπλεθρος, exp. decem jugerum, &c. V.

Δεκάπολις, exp. decem habens civitates; decem urbibus insignis; regio Judææ contermina, Matth. 4. & alibi in N.T. atq; indè, δεκαπολίτης, qui est ex ea regione: ex δέκα & πόλις, V. Item δεκάπους, decem pedes habens; item decem pedes longus; ex δέκα & πῦς, V. Δεκάπρωτοι, decemprimi; unde δεκαπρωτεία, τὰ, decemprimatus; à πρῶτος, ὁ, V. Δεκάσκαλμος ναῦς, decem scalmis instructa navis; à σκαλμὸς, ὁ, V. Δεκάσπορος, in quo decem sementes factæ sunt, i. e. decennalis,

Euryp.

Euryp. in Troad. à σπυρὰ, ἡ, seu σπύρις, ὁ, &c. V. Δεκασάτηρος, decem stateribus valens; à στατὴρ, ῆρος, V. Δεκάστεγος, decem habens tecta, seu tabulata & contignationes; à στέγος, τὸ, V. Δεκάστυλος, decem habens columnas, à Th. στύλος, ὁ, V. Δεκάχοινος, decem schænos patens seu longus; à Th. χοῖνος, ὁ, comp. ut præced. cum Th. δέκα, decem, &c. V.

Δεκαταῖος, qui est decem dierum; ut βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γλυκυτῆς ἢ δεκαταῖα; apud Luc. à δέκατος, & Them. δέκα, &c. V.

Δεκατάλαντος, qui decem est talentorum, seu decem talenta ponderat; ut δεκατάλαντος λίθος, apud Aristoph. in Centauro; teste Poll. l. 9. Unde δεκαταλαντία, ἡ, decem talenta, Poll. ibid. ex δέκα & τάλαντον, τὸ, V.

Δεκάτευσις, ἡ, decimatio; & δεκατευτήριον, locus in quo decima persolvitur, Xen. Utrumq; à δεκατόω, decimam partem excerpo; ut δεκατεύειν τὴν ὑσίαν, Plut. in Probl. fuorum bonorum excerpram decimam offerre; & apud eund. in Cam. τὰ ἀπὸ πολεμίων δεκατεύειν; ex bonis, seu spoliis hostium decimas dare; offertur item à Bud. ex Herodoto; pro, decimum quemq; interficio, à δεκάτη, ἡ, decima pars; ut apud Xen. Hell. 3 ἡ τῷ Ἀπόλλωνι δεκάτη, quæ Apollini decimæ nomine afferuntur; est fœm. à masc. δέκατος, & Th. δέκα, &c. V.

Δεκατολόγος, decimæ seu decimarum collector, seu exactor, Poll. Unde δεκατολογία, decimæ collectio, seu exactio, & δεκατολόγιον, locus in quo decimæ exiguntur; & pro τελωνεῖον; ex δεκάτη, ἡ, & λέγω, colligo, &c. V. Item δεκατημόριον, τὸ, decima pars, Plat. de Leg. l. 4. ex δέκατος, τη, & μόριον, τὸ, &c. V. Δεκατώνης, qui decimas redimit, Poll. l. 6. c. 31. ex δεκάτη & ἀνέομαι, V. Δεκάφυλος, decem habens tribus, seu in decem tribus divisus: ex δέκα, & φῦλον τὸ, idem quod φυλὴ, ἡ, &c. V. Δεκάχαλκον, τὸ, decem chalci; decem æreï numi; denarius: ex δέκα & χαλκὸς, ὁ, quod pro æreа moneta, seu pecuniâ interdum ponitur, &c. V. Δεκάχορδος, decem intentus fidibus; ut δεκάχορδον ψαλτήριον, Psal. 18. ex δέκα & χορδὴ, ἡ, V.

Δεκέμβολος, exp. decem instructus rostris; sic & Æschylus vocavit Nestoris navem: ex δέκα & ἔμβολος; τὸ, vel ἔμβολος, ὁ, &c. V. Item δεκέτηρος & δεκέτης, vide suprà cum δεκαέτης, & δεκαέτηρος. Δεκήρης, sub. ναῦς, exp. navis decem ordinum; ex δέκα & ἐρέσσω; unde ἐρεσία; atq; indè, varia comp. desinunt in ήρης, &c. V. Item δεκόργυος, qui decem est ulnarum: ex δέκα & ὀργυὰ, ἡ, V.

Δελεαστὴς, per Sync. dicitur δελεαστρὸς, inescator, à Them. δέλεαρ, esca, quâ animalia capiuntur, &c Vide.

Δέλετρον, derivari potest à δηλέω, facio ex δηίω, quasi δήλετρον, &c. Vide.

Δελφακίδαι, exp. τελευτᾶν τὰς ὕς; à Th. δέλφαξ, ακος, quod exp. porcellus; propriè tamen, δέλφακες, sunt porcellæ, seu ſuculæ, potius quam porcelli, quippe quasi αἱ δελφύας (i.e. uteros;) ἔχουσι; inquit Athen. l. 9. sic & τὰς δέλφακας, dixit Aristot. de an. l. 6. &c. V.

Δεμνιοτήρης, exp. qui strata custodit, &c. vide.

Δενδρεχάτης, unum est ex cognominibus achatæ lapidis, cujus meminit Plin. l. 37. ex δένδρον & ἀχάτης, &c. V. Item δενδρεφατέω, arbores scando; ex δένδρον, τὸ, & βατέω, V. Δενδρόκομος, arboribus comptus, & ornatus; à Th. κόμη, ἡ, V. Δενδροκοπέω, arbores excindo, seu exseco; à κοπὴ, ἡ, &c. V. Δενδροκλάχανα, exp. olera arborescentia, Theophr. à λάχανον, τὸ, V. Δενδρολίβανος, ὁ, ἡ, thus arbor, seu arbor ipsa, quæ thus fert, quæ λίβανος, dicitur; sed exp. etiam, rosmarinus coronarius; apud Actuarium; à λίβανος, ὁ, vide. Δενδρομαλάχη, ης, ἡ, arborescens malva, seu arborea; quo nomine vocatur althæa, sive ibiscus, malvæ agrestis species; à μαλάχη, ἡ, V. Δενδροπήμων, arboribus nocens, arbores lædens; à Th. πῆμα, τὸ, V. Δενδροτομέω, arbores excindo; à τομὴς, ὁ, seu τομὴ, ἡ, &c. V. Δενδροφόρος, arboriferus, arborum ferax, Athen. l. 14. à φορὲς, ὁ, V. Item Δενδρόφυτος, arboribus consitus, aut arbores producens, arboriferus, à Them. φύω, unde φυτὸν, τὸ, comp. ut præcedentia, cum Th. δένδρον, τὸ, &c. V.

Δεξιόγυος, vide post δεξιόδλιον.

Δέξις, dicitur pars hepatis, quæ & δοχὴ, Hesych. verbale, à δέχομαι, ſ. δέξομαι, &c. V.

Δεξίτερα, idem apud Poëtas quod δεξιὰ, & δεξίτερος, idem quod δεξιὸς, &c. Vide δεξίτερος.

Δεξιόπιχος, exp. in dextra parte navis remigans, &c. V.

Δερκεδνὸς, exp. inter dormiendum videns, &c. V.

Δερκεδανμὴ, ᾶνμη, idem quod δέρκω, δέρκομαι, &c. V.

Δέρριον, ου, τὸ, cilicium; à δέρρις, quod exp. vestimentum densum ex pilis; atque indè etiam, δερρίτης, Hesych. exp. κυνάγχη περιαυχένιος, &c. Vide.

Δεσμωτήριον, τὸ, exp. locus in quo vinciuntur homines; item interdum etiam vinculum, compes, q.d. ligamentum quo vincitur aliquid, &c. Vide.

Δετὴ, ἡ, fumitur pro fascibus in fasciculum colligatis; ut Καὶ μὴν καὶ δεταὶ, Il. λ. est fœm. à masc. δετὸς, vinctus, &c. V.

Δθυπτοιὸς, infector, tinctor; item ita tinctus, ut tinctura deleri & elui nequeat; sed hac significatione, propriè de purpura dicitur, & Metaph. de omnibus colorem habentibus permanentem & diu durantem, Suid. & Athen. l. 3. &c. V.

Δθυτεραγωνίζω, qui secundas fabulæ partes agit, & Metaph. pro secundarius; qui secundas partes agit, Dem. & Luc. Unde δθυτεραγωνιστὴς, secundas fabulæ partes agos; item secundam o.a-tionem habeo in judicio, i. e. δθυτερολογῶ, Bud. ex δθύτερος & ἀγωνιστὴς, ὁ, V.

Δθυτεριάζω, exp. secundas partes ago, &c. vide in δθυτερόω.

Δθυτερόβολος, exp. qui secundâ vice dentes indices jacit, Poll. ex δθύτερος & βολὴ, ἡ, seu βόλος, ὁ, &c. V. Item δθυτερογαμεῖν, secundò nubere; secundas nuptias celebrare, à Th. γαμέω, V. Δθυτερόδεκάτη, secunda decima; est comp. ex δθύτερος & δεκάτη, ἡ, fœm. à masc. δέκατος, à Th. δέκα, &c. V. Δθυτερόζυγος, qui est secundæ conjugationis; vox gramm. à ζυγὸς, ὁ, V. Δθυτερόκλιτον ὄνομα, nomen secundæ declinationis, vox Gramm. à κλιτὸς, ὁ, V. Δευτεροκοιτέω, ῶ, secundus, vel secunda cubo; lecti socium habeo, Athen. l. 13. à Th. κοίτη, ἡ, V. Δευτερολογέω, secundo loco dico; secundas in dicendo partes obtineo; item sermonem iterum habeo, Macchab. l. 2. c. 13. à δευτερολογία, secundæ partes in dicendo, &c. V. Δευτερόπομπος, qui cum mortuus esse putaretur, ideoq; justis & exequiis honoratus esset, è bello, aut peregrinatione contrà omnium exspectationem redit velut è mortuis redivivus, Hesych. à Th. πόμπος, ὁ, V. Δευτεροπροσώπον ῥῆμα, verbum secundæ personæ, unde δευτεροπροσωπεῖν, esse secundæ personæ; voce Gramm. à πρόσωπον, τὸ, V. Δευτερόστροπον σάββατον, dicitur sabbatum secundum ex primis septem post paschæ ad Pentacosten usque, Luc. c. 6. est neut. à masc. δευτερόστροπος, V. Δευτερόχρεος, secundo loco sequens; secundarius; & quasi τῷ δευτέρᾳ ἐχόμενος, à χρεὼς, ὁ, V. Δευτεροτόκος, exp. quæ secundò peperit, vel quæ secundò parit; sed δευτερότοκος, exp. secundo partu editus; à τόκος, ὁ, V. Item δευτερουργὸς, qui secundas actionis partes obtinet, secundum in agendo locum obtinens, Plat. de Leg. l. 10. Idem etiam, δευτερουργὸς τέχνης, vocat artes manuarias; ut tradit Poll. ab ἔργον, τὸ, (cujus comp. multa desinunt in ἐργὸς,) comp. ut reliqua præcedentia, cum δεύτερος, ex. ἔργον, &c. V.

Δευτέρως, exp. secundo loco, seu ordine, secundò; est adv. à δεύτερος; unde δεύτερα, sive τὰ δεύτερα, exp. secundæ partes; secundi gradus præmia, &c. V. Item δευτερώσεις, dicuntur traditiones hominum, & veluti secundariæ leges; ut testatur Hieron. est plur. à sing. δευτέρωσις, idem quod δευτέρωμα, secundæ partes, vel vices, secundus ordo; l. 4. Reg. c. 23. Ut & δευτεροστὴς, οῦ, ὁ, exp. traditionum doctor, Hieron. in c. 2. Abac. & omnia verbalia, a δευτερόω, repeto; 3 Reg. c. 18. vel secundum actum ingero; ut ὁ δευτερώσω ἄπαξ, 1 Reg. c. 26. Item pro, traditiones doceo; ut testatur Hieron. à Th. δεύτερος, quomodo dicitur etiam aliquis præstantiâ & virtute; ut secundus quoq; & alter, apud Lat. ut etiam, dignitate & honore aliquis dicitur esse δεύτερος πρὸς, i.e. secundus, inferior; apud

Plut.

Plut. & res etiam aliqua δευτέρας ἄλλης, esse dicitur, quæ ei post ponitur; itemq; aliquis aliquem vel aliquid δεύτερον ἄγει, ποιεῖ, vel ἀξιοῖ, i.e. post habet & postponit, apud Plut. Luc. & alios.; item apud Medicos, τὸ δεύτερον, seu τὰ δεύτερα, vel τὸ δευτέρειον, dicuntur secundæ, seu secundinæ, &c. V.

Δέω, exp. madefacio, imbuo, tingo; item misceo, subigo, mollio, Hesych. Item δέρω, pelle nudo, exp. etiam emollio, subigo; ut quum cera subigitur, Od. μ. vers. 148. &c. V.

Δεψέω, est à Them. δέρω, excorio, &c. V.

Δέω, exp. etiam, absum, cum genit. scil. & infinit. ut ὀλίγα δέω δακρύσαι, parum abest quin fleam; item δέω, pro, opus habeo, ind. geo, &c. V.

Δηθύνω, sive δηθύνομι, idem quod, & à δηθά, diu; sed exp. & sæpe, crebrò; à Th. δήω, &c. V.

Δηϊάνειρα, ἡ, nomen erat proprium uxoris Herculis, comp. δηϊ- & ἀνήρ, διὰ τὸ καυχήσεσθαι γεγονέναι πρὸ ἀνδρὸς, Eust.

Δηΐζω, exp. idem quod δηϊάω, & δηΐω, ῶ, igni & ferro vasto; hostiliter depopulor, aut occido, Il. ϕ. &c. V.

Δηλίφρων, exp. cui mens læsa est, &c. Vide.

Δημητρείλης, seu δημήτρειλος, dicebatur hymnus, qui in Cererem concinebatur; ex δημήτηρ, vel δήμητρα; & ἴυλος, ὁ, crispus, Athen. l. 14. Ubi annotat ἴυλον dici etiam, τὸ πρὸ πελασπεργῶν ᾠδήν, cantilenam eorum & earum qui vel quæ lanam tractant, &c. V.

Δημόθρεπτος, qui publicè venditur & emitur, qui publicatur, Plut. in Crasso; ex δήμος & πωρέω, idem quod & pro Th. πιπράω, f. πιπράσω, & per Sync. πρᾶσω, &c. V.

Δημοθορέω, ῶ, populum voro; à δημοβόρος, ὁ, V.

Δημογέρων, exp. qui ex populo præ aliis honoratus est ob senectutem, Il. γ. & Aristot. in fine l. 2. Ethic. alicubi autem, δημογέροντες, exp. etiam, senatores, est comp. ex δῆμος & γέρων, οντος, &c. V.

Δημοδιδάσκαλος, populi doctor; item peculiari signif. concionator Ecclesiasticus, apud Synes. ex δῆμος & διδάσκαλος, ὁ, V. Item δημοδοσία, ἡ, exp. epulum publicum; item pro die festo; ex δῆμος & δοῖνη, ἡ, V. Δημοκατάρατος, a populo diris devotus, populo execrabilis & invisus; Naz. ex δῆμος & κατάρατος, ὁ, vide.

Δημοκηδὴς, exp. plebicola, & publicola, Plut. in Publ. ex δῆμος & κῆδος, εος, τὸ, V. Δημοκήρυξ, publicus præco, caduceator, populi præco; ex δῆμος & κήρυξ, ὁ, V. Δημόκοινος, exp. publicus minister, tortor; qui & δήμιος, apud Iiocr. in Tiapez. ex δῆμος & κοινὸς, ὁ, V. Δημοκόλαξ, adulator populi; ex δῆμος & κόλαξ, V.

Δεμόκομπος, qui se jactat ad populum; ex δῆμος & κομπὸς, V. Δημοκόπος, qui populum veluti concutit, obrepens ei arte aliquâ; seu qui popularitate populum sibi servire impellit; unde δημοκοπέω, popularitate illa utor; & δημοκοπία, ejusmodi popularitas, quâ multitudini muneribus & gladiatoris spectaculis obrepere quis solet, Plut. in Gracch. & in Fab. ex δῆμος & κοπὴ, ἡ, V.

Δημολάϊτος, populi sermonibus jactatus; ex δῆμος & λαλητὸς, ὁ, V.

Δημοπάϊστος, qui similiam se exhibet erga populum, vel fraudulentiâ, vel adulatione, Aristoph. in Ran. ex δῆμος & πάϊδης, ητος, vel πάϊδητος, ὁ, &c. V. Δημοπάϊνης, vilis, plebeius; quasi è populari fæce emptus, apud Suid. Item δημοπάνιον, ε, τὸ, proventus publicus, Plut. ex δημόσιος & ὠνέομαι, &c. V. Δημοσεφοίων, in populo verior; ex δῆμος & σεφὴ, V. Δημοτελὴς, publicis expensis, vel publico nomine factus; publicus; ut δημοτελὴς θυσία, apud Plut. in Num. & δημοτελεῖς ἑορταὶ, apud Chrysost. Unde δημοτελέω, publicis expensis, aut publico nomine facio; apud Dem. Ex δῆμος & τέλος, εος, unde τελέω, &c. V.

Δημοτερπὴς, populum delectans, populo jucundus; ex δῆμος & τέρπω, V. Item δημοχαρὴς, qui populo libenter gratificatur, Eutyp. in Hec. ex δῆμος & χαρίζομαι, &c. V.

Δημώματα, Hesychio sunt παίγνια, pro quo, Doricè δαμώματα, apud Aristoph. in pace; ubi exp. vulgaria carmina, seu publicè cani solita; verbale, à δημόομαι, V.

Δημωφελὴς, populo utilis; unde δημωφελέω, populo prosum; ex δῆμος & ὠφελέω, f. ήσω, &c. V.

Δίωβελον, τὸ, genus erat numismatis Romani, valens tres obolos & semissem; ut in Pand. tradit Dud. &c. Vide.

Διάβαθρον, τὸ, calceamenti quoddam genus, Athen. 13. & Poll. ab eod. cum διαβάθρα, scil. à διαβαίνω, ex διὰ & βαίνω, &c. V.

Διάβασις, trajectus, trajectio; est itidem verbale, à διαβαίνω, V.

Διαβιάζω, per vim cogo, vi adigo: ex διὰ & βιάζω, V. item διαβλαστάνω, germino, pullulo; unde διαβλάστησις, germinatio: ex διὰ & βλαστάνω, f. βλαστήσω; unde βλάστησις, &c. V.

Διαβόησις, divulgatio, pervulgatio, clamor, Plut. est verbale, à διαβοάω, οομαι, &c. V. Διαβομβέω, ῶ, ut διαβομβῆσαι λέξεις ἀεὶ τὰ χείλη, καὶ τὰς ἀκοὰς, Dion. Areop. i.e. stridentes, vel stridulæ, sinuulæ, sonoræ, Bud. ex διὰ & βομβέω, ῶ, &c. V.

Διαβορβορύζω, ομαι, strepitum edo; à βορβορύζω, idem, V.

Διαβρέπεως, septentrionalis; à βρέπεως; idem, V. Διαβροχὴ, vide cum διαβρέχω; item διάβροχος, madidus, uvidus, madefactus; (cui opponitur ἄβροχος) ab eod. διαβρέχω, V. Διαβρώσεω, vide cum διαβιβρώσκω, item διάβρωσις, perefio, erosio, & διαβρωτικὸς, peredendi, seu erodendi vinctibens; ut διαβρωτικὰ φάρμακα, verbalia, ab eod. διαβρώσκω. Item διαγαλλιάζω, active, & Metaph. signif. tranquillo, sereno, ut πῶς σ' εὐθέως ᾠρώπησα διεγαλλίασεν, apud Aristoph. à γαλλιάζω, V. Διαγανακτέω, ῶ, perægrè fero, indignor; ab ἀγανακτέω, V. Διάγγελος, exp. internuntius; à διαγγέλλω, nuntio circumquaque, vel per diversa loca divulgo; sed exp. etiam, denuntio, effero, prodo; item pro edico, vel indico; ut ἐπαγγέλλω, &c. V. Διαγίγνομαι, interfum, eo scil. sensu quo dicitur spatium aliquod temporis interfuisse; ut apud Plut. ἐπὶ διακοσίων διαγενομένων, ducentis interlapsis annis; est idem cum διαγίνομαι id V. Διαγιγνώσκω, dignosco, internosco, dijudico, discerno; item statuo, delibero, decerno, &c. Idem quod διαγινώσκω, id V. Διαγλαύκιον, exp. collyrium; à γλαύκιον, τὸ, herba quædam, & ejus succus eodem nomine, qui officinis mentha, &c. V. Διαγλάφω, cavo, exsculpo; à Them. γλάφω, vide. Item διαγλύφω, undiq; sculpo, vel q. d. perscalpo; ab eod. Them. γλάφω, unde γλύφω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαγνώστης, & διαγνωστικὸς, vide cum διαγιγνώσκω.

Διαγραμμίζω, diagrammismo ludo; unde διαγραμμισμὸς, ludi tesserarii species, de quo Eust. & Poll. l. 9. ex διὰ & γραμμισμὸς, V. Item διάγραπτος δίκη, dicitur interlita lis & inducta; item διαγραφεὺς, dicitur qui fungitur officio describendi διαγράμματα, seu breviaria, qualia sunt quæ ad collationes publicas fiunt, quum ex censu εἰσφοραὶ describuntur, Bud. ex Suid. Utrumq; à διαγράφω, V. Διαγυμνάζομαι, exercendo me agito, Gal. à γυμνάζω, ομαι, V. Διάγχω, offoco, suffoco, strangulo, à Them. ἄγχω, V. Διαγωγικὸν τίλος, exp. vectigal, Strab. l. 4. à διαγωγὴ, traductio, trajectio, transportatio; item traductio, eo sensu quo dicimur vitam traducere; ut πρὸς τοῦτ' ἐν τῇ χολῇ διαγωγὴν, Aristot. Pol. 8. atq; indè, exp. etiam, institutum vitæ; item oblectamentum, quo tædium vitatur, ut sunt ludicræ actiones, & παιδιαὶ, inquit Bud. ex Arist. &c. V. Διαγωνίζομαι, decerto, dimico, prælior; item certo ad finem, sive ad extremam dimicationem; item interdum, pro conari; ab ἀγωνίζομαι, V. Διαδάζομαι, dispertior, divido, distribuo, à δάζομαι, V. Διαδάπτω, vulnero; dilanio; à Them. δάπτω, V. Διαδατέομαι, dispertior; à δατέομαι, idem quod δάζομαι, &c. V.

Διαδείκνυμι, ostendo, do documentum & specimen; à δείκνυμι, V.

Διαδεσμέω, idem quod διαδέω, revincio, redimio; à δεσμόω, V. Διάδετος, revinctus, redimitus; à δετὸς, vel à διαδέω, obligo, redimio, &c. V. Item διάδηλος, manifestus, evidens, perspicuus, apertus, aut valde manifestus;

ſtus; unde διαδηλόω, apertè declaro, manifeſto; à Th. δῆλος, unde δηλόω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαδίκασμα, τὸ, exp. petitio, actio, verbale, a διαδικάζω, V.

Διαδικαίω, ῶ, juſtum cenſeo; ut juſtum affero & defendo, Thuc. l. 4. ex διὰ & δικαίω, V. Item διαδικέω, exp. injuriâ afficio; unde in part. a. 1. paſſ. διαδικηθεὶς, injuriâ affectus, apud Plat. Atq; ſic eſt ex διὰ & ἀδικέω, &c. V. Διάδιπλος, duplex; ut ἀσπίδιον διάδιπλα, exp. duplicia ſcuta; duplices clypeoli; à διπλόος, V. Διαδοκιμάζω, interroſco, dijudico; unde διαδοκιμαστικὸς, cui interroſcendi & dijudicandi vis ineſt, alii exp. probandi vi præditus; à δοκιμάζω, ουμαι, V. Διαδονέω, ῶ, concutio, diſturbo; à Them. δονέω, V. Διαδόσιμος, qui per manus traditur; qui propagatur; ut διαδόσιμος φήμη, & διαδόσιμος μιλτωσις, apud Syneſ. Item διάδοσις, traditio quæ fit per manus; item diſtributio; verbalia, à διαδίδωμι, V.

Διαδραμεῖν, idem quod διαδιδράσκω, id V. Διαδρομαὶ, dicuntur excurſiones ad laceſſendam pugnam, Put. in Lucul. eſt plur. à ſing. διαδρομὴ, diſcurſus, diſcurſio; item διάδρομος, ὁ, idem quod διαδρομὴ, ἡ, atq; indè, διαδρομέω, diſcurro; à δρόμος, ὁ, &c. V. Διάδυσις, exp. permeatio; item detrectatio, q. d. fugitat o fruſtratoria certamen detrectantis, Plut. in Dem. verbale, à διαδύομαι, V. Διαείδω, vide in διείδω. Διαζέω, vide cum διαζέω. Item διαζηλοτυπέομαι, æmulor, invideo, Athen. l. 13. à ζηλοτυπέω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαζωγραφέω, ῶ, depingo: ex διὰ & ζωγραφέω, V. Item διαζωστὴρ, ῆρος, ὁ, à quibuſdam peculiari nomine vocatur duodecima dorſi vertebra, Poll. à διαζώννυμι, vide. Διάημι, vide cum διάω.

Διαθαλασσόω, vel ὑόομαι, unde part. præt. paſſ. διατεθαλασσευμένος, intervallo maris diſtinctus, apud Alciphr. ex διὰ & θαλασσόω, V. Διαθάλπω, foveo, calefacio; item expaſſis alis apricor; Baſil. ex διὰ & θάλπω, vide, Item διαθεάομαι, diſpicio, conſidero: ex διὰ & θεάομαι, V.

Διάθερμος, fervidus, præcalidus; unde διαθερμαίνω, incalfacio; unde διαθέρμασία, calefactus, ſubſt. calor, vel potiùs calor diffuſus, Plut. ad Col. ex διὰ & θέρμη, ἡ, unde θερμαίνω, &c. V. Item διαθερμοθετέω, exp. inſtituo; item deſigno; à θερμοθετέω, V. Διαθετὴρ, ῆρος, ὁ, ordinator, moderator, rector; item διαθετικὸς, exp. afficiendi vim habens; item affectum denotans; ut διαθετικὰ ῥήματα, apud Gramm. verbalia, à διατίθημι, vide. Διαθηλύνω, effœmino, ſeu prorſus effœmino, à θηλύνω, V.

Διαθηράω, ῶ, venor, aut etiam, venando indago; unde διαθηρᾶται, dicuntur venatores; à θηράω, V.

Διαθηρόω, ῶ, exp. effero, ſeu prorſus effero, ſeu exacerbo, à θηρόω, V. Διαθλάω, perfringo, vel contuſione penetro; unde διαθλάσαντα ἕλκη, Gal. à Th. θλάω, vide.

Διαθλίω, ῶ, certo, concerto, aut laboro, ab ἀθλίω, V. Διαθολόω, ῶ, perturbo, infuſco, effuſo ſcil. θολῷ, Plut. à θολόω, V. Διαθορυβέω, ῶ, va de tumultuor; item tumultuari facio, in turbas conjicio, à θορυβέω, V. Διαθραύω, confringo, lacero, à Them. θραύω, vide.

Διαθρῶ, tumultuando clamo, ſeu loquor, vel ſimpl. loquor, dico; item perturbo, &c. Idem quod θρέω, ῶ, V. Διαθρυλέω, ῶ, ſuſurro, famigero, &c. Idem quod θρυλλέω, ſed dicitur etiam aliquis διαθρυλῆσαι, cui ſæpius eadem res inculcata fuerit, eum velut obtundendo, &c. V. Διάθρυψις, enervatio, effœminatio, ipſa actio frangendi deliciis; aut etiam, ipſæ deliciæ; ut apud Chryſoſt. διαθρύψεις κινήσεων, geſtus molles, verbale, à διαθρύπτω, V. Item διάθυρον, exp. obex tranſverſarius, ductilis, aut verſatilis, i. e. repagulum è materia compactum, quod & vehicula & equos à veſtibulo ædium arcet; à Them. θύρα, ἡ, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. Vide.

Διαΐγδην, exp. cum impetu tranſeundo, eſt adv. à διαΐσσω, f. ίξω, &c. V. Item διαθεάζω, abſolutè ponitur apud Xen. pro differenare, ſed e. p. & ſub dio agere; item διάθερος, exp. purus, perſpicuus, ſerenus, Heſych. ex διὰ, & Them. αἴθερ, ἡ, unde αἰθριάζω, &c. V. Δίαιμος, ὁ ἡ ὸν, exp. ſanguinolentus, cruentus, apud Erotian. ex διὰ & αἷμα, τὸ, V. Διαιρετὸς, τὴ, τὸν, q. d. divifibilis, qui dividi poteſt, ſeparabilis; item fiſſilis; & διαιρετὸς λόγος, exp. explicabilis ſermone, Thuc. l. 1. Unde adv. διαιρετῶς, diviſim, ſeparatim; item διαιρέτης, ου, ὁ, diviſor, diſtributor, unde διαιρετικὸς, vim, aut facultatem dividendi aut ſeparandi habens; aptus ad dividendum, unde adv. διαιρετικῶς, q. d. cum quadam dividendi facultate; ſed exp. & diviſim, Plut. Omnia à διαιρέομαι, ῆμαι, paſſ. à διαιρέω, &c. V. Διαισθάνομαι, exp. perſentiſco, perſpicuè percipio; vel planè ſenſu percipio: ex διὰ & αἰσθάνομαι, V. Διαΐσσω, exp. cum impetu tranſeo; item emico, ut διαΐξασα ἀστραπὴ, emicans fulgur; ex διὰ, & Them. αἴσσω, V. Item διαϊστόω, ῶ, exp. memoriam alicujus aboleo, deleo, extinguo, i. e. ἀφανίζω, facio ut de aliquo nec ſciri, nec intelligi quicquam poſſit: ex διὰ & ἀϊστόω, V.

Διαισχύνομαι, vereor, erubeſco: ex διὰ & αἰσχύνομαι, V.

Διαίτημα, τὸ, vitæ inſtitutio, vivendi conſuetudo, victus ratio, Xen. & Thuc. l. 1. Item vitæ diſciplina, aut vitæ genus quod quiſq; ſequitur, & in plur. διαιτήματα, vitæ inſtituta; verbale, a διαιτάω, f. ήσω, &c. Vide.

Διαίνιος, ſempiternus: ex διὰ & αἰὼν, ῶνος; unde αἰώνιος, &c. V. Item διαικὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸν, perultus, accenſus, vel ardens, & τὸ διαικὲς, ardor perurens; à διακαίω, V. Διακαθαίρω, in diverſis partibus purgo, q. d. interpurgo, Theophraſto, inquit Bud. eſt perputare arbores & interlucare; unde verbale, διακάθαρσις, q. d. interpurgatio, interlucatio, apud Theophr. Item ſimpl. pro κάθαρσις; ut διακαθαίρω, etiam, pro ſimplici καθαίρω, &c. V. Διακαθίζω, in conſilium mitto, calculum porrigo; ſententiam rogo, vel idem quod ſimplex καθίζω, quod V. Διακαίω, peruro, urendo penetro; item Metaph. accendo, i. e. incito; ſtimulum & calcar adhibeo ad aliquid ſuſcipiendum, Plut. Item ſuâ accendo, & in paſſ. διακαίεσθαι, peruri, ſeu ardere, flagrare: ex διὰ & καίω, οἶμαι, V. Διακάμπτω, inflecto, incurvo; unde verbale, διάκαμψις, inflectio, incurvatio: ex διὰ & κάμπτω, f. ψω, unde κάμψις, ἡ, &c. Vide. Item διακανάζω, exp. cum murmure deſcendere, apud Euryp. in Cyclope; ex διὰ & κανάχη; unde κανάχιζω, & κανάζω, &c. V.

Διακαρπόομαι, decerpo: ex διὰ & καρπόω, οὔμαι, &c. V. Item διακατέχω, moror, Polyb. l. 2. Item poſſideo, detineo; unde διακατοχὴ, poſſeſſio, detentio, & διακάτοχος, poſſeſſor, detentor; ex διὰ & κατέχω, unde κατοχὴ & κάτοχος, &c. V.

Διάκαυμα, τὸ, æſtus & ardor perurens; in Epigr. l. 2. Item διάκαυσις, peruſtio, uſtio penetrans, ſeu pertranſiens; verbalia, à διακαίω, V. Διακείρω, tondeo; Metaph. apud Ariſtoph. in Veſp. pro aufero; item interſeco, Il. Σ. à Them. κείρω, V. Διακεκριμένως, exp. diſcretè, diſtinctè, eſt adv. a part. præt. paſſ. verbi διακρίνω, ομαι, &c. V.

Διακελευσμὸς, adhortatio; ut πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι, apud Thuc. l. 7. verbale, à διακελεύομαι, V. Διακενόω, evacuo; unde verbale, διακένωσις, evacuatio; ſed exp. & inanitas; à διάκενος, V.

Διακεντέω, perpungo; item affigo; à Them. κεντέω, Vide. Διακερδύνομαι, ſive διακερδάω, permiſceo, diluo; à Th. κερδύνομαι, ſive κερδάω, &c. V. Διακερτομέω, convitiis proſcindo; à κερτομέω, V. Διακηρυκεύομαι, exp. per caduceatorem, ſeu præconem pacem peto, aut de pace ago; item ad caduceatores, ſeu legatos de ineundo fœdere; à κηρυκεύω, V. Διακιγκλίζω, exp. imitor τὸν κίγκλον, in modum τοῦ κίγκλου moveor & agitor, item activè, concutio, moveo, &c. Idem quod κιγκλίζω, quod Metaphoricè Theognis uſurpat, quum dicit κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, i. e. felicem vitæ ſtatum, crebris quaſi motibus adhibitis, in pejo-

rem mutare & invertere, à Th. κίγκλος, &c. V. Item διακλείω, discludo, intercludo, intercipio, Polyb. l. 5. à Th. κλείω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διακλέπτω, furto diripio, & distraho item subduco, supprimo; Demosth. ex διὰ & κλέπτω, V. Item διακληρόω, ῶ, sorte distribuo, seu divido, & in pass. διακληροῦμαι, sorte distribuor; item active interdum, & in voce media sæpe exp. sortior; unde verbale, διακλήρωσις, distributio quæ fit sorte; aut ipsa actio legendi sorte, seu deligendi; à κληρόω, ῶμαι, unde κλήρωσις, ἡ, &c. V. Διακλονίω, ῶ, concutio, perturbo; aut valde concutio, Hesych. à κλονέω, ῶ, V. Διακλύζω, colluo, in pass. διακλύζομαι, colluor; unde verbalia, διάκλυσμα, τὸ, & διάκλυσμος, ὁ, id quo colluimur, seu quo utimur ad colluendum; item collutio, à Them. κλύζω, unde κλύσμα, τὸ, &c. Vide. Διακναίω, corrumpo, vitio, fœdo; item molesto, molestiâ afficio; vel tabefacio, macero: unde in pass. διακναίομαι, maceror, tabefio, apud Aristoph. à κναίω, V.

Διακνίζω, vellicatim rumpo, ungue dirumpo, à κνίζω, V. Διακοιρανέω, ῶ, regis, seu domini more obeo, vel administro; à κοιρανέω, V. Διακολλάω, conglutino, coagmento, ferrumino; unde διακολλητικὸς, ἡ, ὁ, ut διακολλητικὰ ἔργα, in quibus utimur glutinamentis & coagmentis; item ferruminationibus & plumbaturis, Poll. à κολλάω, ῶ, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διακομιδὴ, ἡ, exp. transportatio, traductio, seu trajectio quæ vehendo portandoq; fit, Thuc. l. 3. Item διακομιστὴς, οῦ, ὁ, qui aliquid transportat, seu transvehit, aut transportando trajicit; sed dicitur &, de tabellario literas ad alium perferente; utrumq; à διακομίζω, transporto, aut portando, seu vehendo trajicio; item perfero, nimirum, sicut tabellarius perferre dicitur literas, quod est comp. ex διὰ & κομίζω, V. Item διακόνημα, τὸ, opera a ministro præstita, ministerium; i em διακονήματα, dicuntur utensilia ad supellectilem pertinentia, Athen. l. 6. verbale, à διακονέω, ήσομαι, V. Item διακόνισσα, diaconissa, ministra, ministratrix, in Auth. Epigr. est fœm. à διάκονος, quod dicitur de magistratu, Rom. c. 13. & de ministris verbi divini, sæpe in novo Test. Item διάκονοι, peculiariter, in Ecclesia dicuntur distribuentes eleemosynam pauperibus; eorumque curam gerentes; seu ærarii Ecclesiastici œconomi; item διακονία, ἡ, de ministerio publico dicitur, seu de officiis quæ reipublicæ præstantur; item pro legatione, Thuc. l. 1. & de diaconorum ministerio, Synes. Ep. 66. & in plur. διακονίαι, appellantur quoq; instrumenta ad supellectilem pertinentia, Athen. l. 5. Item διακονικὸς, exp. ministratorius; ad ministrum pertinens; ut διακονικαὶ ὠφέλειαι, munera quæ ministri exequuntur; & διακονικὰ ἔργα, apud Aristot. Polit. 7. c. 14. Item promptus ad exequendum ministerium, officiosus; vel peritus exequendorum ministeriorum, & in neut. τὸ διακονικὸν, exp. sacrarium, seu secretarium; atq; inde adv. διακονικῶς, ministratorio more; more eorum qui ministrant, Athen. l. 4. Item διακονεῖον, τὸ, diaconium, sacrarium; locus ubi diaconi congregantur, & διακόνιον, diaconatus; item placentæ quædam species, Athen. l. 14. Deniq; διάκονος, exp. adornatio; item textura quædam, & exp. etiam, homo gracilis; omnia à διάκονος, ὁ ἡ, &c. V.

Διακονία, pulvere perlino; item pice perlino, Hesych. & διακονίομαι, exp. lorico me pulvere, more athletæ; in Palestra ad certamen me paro; Plut. ex διὰ & κονία, V. Item διάκοποι, οἱ, exp. fossulæ; item sic quoq; dicebantur in aggeribus, meatus intercisi, seu incilia hiantia, per quæ Nilus transmittebatur in arva remotiora segetibus destinata; à διακοπὴ, ἡ, verbale, à διακόπτω, ομαι, &c. V. Διακορακίζεσθαι, & διακορακίζεσθαι, exp. intentis pupillis intueri, Etym. ex διὰ & κόρη, ἡ, pupilla, i. e. nigrum illud quod est in medio oculi; ut inquit Poll. &c. V.

Διακορέω, & διακορεύω, exp. devirginò, stupro, seu constupro; vitio, virginitatem eripio; unde verbalia, διακόρευσις, & διακόρησις, εως, ἡ, ipsa actio devirginandi, stuprum; Item διακορεύζω, idem; devirgino: sed exp. & intentis pupillis, sed pupulis inspicio, Hesych. Omnia ex διὰ & κορέω; unde κορδύω, κορίζω, &c. V. Item διακορὴς, idem quod διάκορος, V.

Διακορκορυγέω, exp. strepitum edere cogo, apud Aristoph. in Nub. ex διὰ & κορκορυγέω, V. Item διακόρως, exp. abundè, affatim; satis superque; ut διακόρως ἔχω, satis superq; habeo, Poll. est adv. à διάκορος, V. Διακόσμησις, ordinatio, distributio; item constitutio, gubernatio; est verbale, à διακοσμέω, ῶ, digero; item rectè & ordine constituo; item guberno; à διάκοσμος, ου, ὁ, ordo & rerum digestio numeros omnes concernitatis habens, apud Luc. & Aristot. Item interdum, pro διακόσμησις, ex διὰ & κοσμὶς, ὁ, &c. V.

Διακορεύζεσθαι, vide cum διακορεύζω. Item διάκοψις, intercisio; item dissectio; verbale, à διακόπτω, V. Διακραδαίνω, quasso, concutio, commoveo, Hesych. & Suid. à κραδαίνω, V. Διακρέκω, citharam pulso, in Epigr. à Th. κρέκω, V. Διακρίνω, & Dorice διακρένω, ῶ, exp. refundo veluti è fonte; Theocr. Idyl. 7. à Th. κρίνη, ἡ, V. Διάκρισις, depulsio & prorogatio; item depulsio periculi & evitatio, apud Plut. in Coriol. Item διακριστικὸς, ἡ, ὁ, impostorius; verbalia, à διακρίνω, ομαι, pulsando penetrare facio, &c. V. Διακυβερνάω, ῶ, guberno, rego; à κυβερνάω, V.

Διακυβεύω, aleâ ludo; item Metaph. aleam adeo; à κυβεύω, V. Διακυκάω, ῶ, misceo, permisceo; item confundo, perturbo, à Th. κυκάω, V. Διακυκλόω, ῶ, voluto, à κυκλόω, V. Διακυλινδέω, pervolvo, vel in diversas partes volvo; à κυλινδέω, ῶ, V. Διακώλυμα, τὸ, impedimentum, obstaculum, idipsum quo prohibemur & vetamur facere aliquid; item διακωλυτὴς, οῦ, ὁ, qui vetat, qui est impedimento, qui prohibet & obstat; unde διακωλυτικὸς, prohibitorius, à Th. κωλύω, unde κώλυμα, κωλυτὴς, & κωλυτικὸς, &c. V. Διαλάμπω, perlucideo, perlucideo & fulgore penetro, Aristoph. in Pluto; ἐγεγήρεσαν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, donec dies fulgore suo penetrasset omnia; item splendeo inter, interluceo, interniteo; unde διαλαμπὴς, splendens, fulgens, vel interlucidens, interniteus, à Them. λάμπω, V. Διάλειμμα, quod interjectum est spatii, intermissio; unde ἐκ διαλείμματος, sive ἐκ διαλειμμάτων, ex intervallo, Plut. in Per. verbale, à διαλείπω, q.d. interrelinquo, relinquo temporis spatium in medio; unde dicitur διαλείπουσα φωνὴ, quæ suis verbis veluti spatium interjicit; & διαλείπων σφυγμὸς, intermittens pulsus; apud Gal. Item disto, absum, &c. Vide. Item διαλείχω, lambo, lingo; vel potius, perlambo, Hesych. à Th. λείχω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διάλεξις, exp. sermocinatio, dissertatio; verbale, à διαλέγομαι, V. Item διαλεκτικῶς; dialecticè, i.e. ut convenit arti dialecticæ, & ejus præceptis, seu more eorum qui dialectici vocantur; est adv. à διαλεκτικὸς, ad sermocinationem pertinens; item sermocinator, fabulator; item peritus artis quæ dialectica vocatur; seu qui interrogare & respondere novit; item pertinens ad artem dialecticam: unde διαλεκτικὴ, ars disputatrix: proprie, sic vocatur ea pars dialecticæ quæ probabiliter de qualibet re differere docet; alio nomine τοπικὴ, Aristot. c. 22. l. 1. pr. anal. alias, διαλεκτικὴ, est illa quæ λογικὴ dicitur, ars ratione rectè utendi, &c. V.

Διάλευκος, albo intermixtus, albo distinctus, Plut. in Alex. Unde διαλευκαίνω, dealbo, vel perfundo albore & candore: ex διὰ & λευκὸς; unde λευκαίνω, &c. V. Item διαλιχμάζω, perlambo, vel simpl. lambo, à λιχμάζω, V.

Διαλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, est Poëticum, pro διαλλακτὴς, conciliator; item arbiter, in quem litigare nolentes compromittunt; Demosth. Unde διαλλακτήριος, ος, ὸν ἡ, aptus ad reconciliandum, vel reconciliandi vim habens; item διάλλαξις, differentia, discrepantia, & diffidium; item commutatio, permutatio; item conciliatio, reconciliatio; verbalia, à διαλλάττω, vel τω, &c. V. Διαλογικὸς, ad dialogos pertinens, seu ad dialogorum seri-

scriptionem; à διάλογος, ὁ, sermo aliquorum differentium, aut confabulantium; sed exp. etiam, sermo ex interrogatione & responsione constans; item διαλογιστής, οῦ, ὁ, sermocinator, dialogum pro omnes; & διαλόγισμα, τὸ, idem quod διαλογισμός, ὁ, verbalia, à διαλογίζω, &c. V. Διαλυτὸς, exp. dissolubilis, qui dissolvi potest; verbale à διαλύω, ύσομαι, V. Διαλοιδορέω, ήσομαι, ήσω, convitiis lacero, seu proscindo: maledictis infector: unde verbale, διαλοιδόρησις, maledictio, vel maledicentia, convitium, maledictum; à λοιδορέω, ήσομαι, ήσω, V. Διαλυγίζω, flecto, torqueo, circumago, verso; unde verbale, διαλύγισμα, flexio: à λυγίζω; unde λύγισμα, &c. V. Διαλωβάω, mutilo, depravo, lædo; unde διαλαβητὸς, vitiatus, convitiis respersus; à λάβη, ἡ, unde λωβάζω, λαβάομαι, atque inde, λωβητὸς, &c. V. Διαμαγδάω, maligis artibus, incantationibus, præstigiis aliquid efficio, compono, paro, Luc. à Th. μάγος, unde μαγδάω, &c. V.

Διαμαλάω, irrigo, humecto, Suid. à μαλδάω, V. Διάμαλδος, exp. ab Etymol. οἱ αἰπόλοι; ἀπὸ τῆ ξύλ λίαν ἀμαθεῖς; ex (διὰ, epitat. &) ἀμαθὴς, ὁ, ἡ, V.

Διαμαλάπτω, emollio, vel penitus mollio, à μαλάπτω, V. Διαμαντόομαι, varicinor; item oraculum peto, vel consulo, à μαντάομαι, V. Διαμαρτύρομαι, exp. de scripto contestor, & in pass. διαμαρτύρομαι, exp. testimonium mihi perhibetur: unde τὰ διαμαρτυρηθέντα, testimonia comprobata, Isocr. Item contestor, Deum hominesq; testor, Dem. à μαρτύρω, όσομαι, V. Item διαμανάσομαι, sive διαμασάσομαι, commanduco, mando; unde verbale, διαμάσησις, τὸ, mansum, i.e. quod mansum, seu commanducatum est, & διαμάσησις, ipsa actio commanducandi, à Th. μασάομαι, seu μασάσομαι, unde μάσημα, seu μάσησμα, & μάσησις, seu μάστησις, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαμάσσω, subigo, pinso; ex διὰ & μάσσω, V. Item διαμαστιόω, flagello, vel vehementer flagello: unde verbale, διαμαστίωσις, dicitur de flagellatione Spartanorum puerorum ad aram Dianæ, Plut. in Apophth. à μαστιόω, ῶ, & ὁμαι, ήμαι, unde μαστίωσις, &c. V.

Διαμασχαλίζω, exp. produco, prostituo, vel lenociniis concilio, Plut. in Cæs. à μασχαλίζω, ἡ, pugnatio, pugna, seu depugnatio; verbale, à διαμάχομαι, V. Διαμείβω, idem quod διαμείδομαι, id V. Διαμειδιάω, ῶ, subrideo, aliquantum rideo, à μειδιάω, idem quod Th. μιδάω, &c. V.

Διαμεμφιμοιρόομαι, est idem quod μεμφιμοιρόομαι, &c. V.

Διαμελαίνω, denigro, nigrefacio, nigro induco; à μελαίνω, V. Διαμελίζω, exp. membratim concido, trunco; unde verbale, διαμελισμὸς, concisio in membra, à μελίζω; unde μελισμὸς, ὁ, &c. V.

Διάμεστος, plenus, refertus; unde διαμεστόω, ῶ, repleo, impleo, à Th. μεστὸς, ὁ, unde μεστόω, ῶ, &c. V. Διαμηρίζω, exp. femora diduco, &c. V. Διαμηχανάομαι, exp. summo studio machinor, vel molior, Plat. διαμηχανάομαι πῦρ τερπνὸν ἀναπρῆσαί με, i. e. cogitans quomodo me cohiberet, in Epist. 7. à μηχανάομαι, V. Διαμιγνύω, vel διαμίγνυμι, misceo, vel immisceo, Plut. à Th. μίγνυμι, V. Διαμισέω, prorsus sum exosus, seu perosus, i.e. penitus odi; à μισέω, V. Item διαμύλλω, disseco in frusta, Herodot. l. 1. à Th. μυλλω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαμονομαχέω, ῶ, singulari certamine decerno, Plut. ex διὰ & μονομαχέω, V. Item διαμυστόω, exp. illitum linamentum vulneri indo, vel potius, linamento indito vulnus disjungo & impedio ne coeat, Paul. Ægin. à μυστόω, V. Διαμυθολογέω, seu ήσομαι, ήσω, confabulor, ut ἀδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι τοῦτ' ἀλλήλοις, apud Plat. in Apol. sed exp. etiam, disseco, disputo, apud eund. in Phæd. Unde διαμυθολογικῶς, adv. fabulosè, à μυθολογέω, ήσομαι, V.

Διαμφισβητέω, ῶ, controversor, disputo, Demosth. Unde verbale, διαμφισβήτησις, altercatio, vel dubitatio, à Them. ἀμφισβητέω; unde ἀμφισβήτησις, &c. V. Διαμωκάομαι, ῶμαι, illudo, irrideo, seu eludo, derideo; unde verbale, διαμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio, Athen. l. 5. à μωκάω, άομαι, V. Διαναβάλλομαι, (& interdum in act. διαναβάλλω, ut Exod. ult.) differo, prolato, procrastino; ab ἀναβάλλω, V. Διαναγκάζω, invitum cogo, ab ἀναγκάζω, V.

Διανακλάω, ῶ, reflecto, refringo, ab ἀνακλάω, V. Διανάστασις, surrectio, resurrectio, Xen. verbale, à διανίστημι, pass. à διϊστημι, V. Διανέμω, exp. divulgari, Act. Ap. c. 4. Item διανέμησις, distributio, divisio; item dissipatio; ut &, διάνεμητικὸς, q. d. distributivus; verbalia, à διανέμω, ομαι, V. Διανίζω, & διανίπτω, perluo, seu eluo, aut abluo, Athen. l. 3. & l. 11. à νίζω, idem cum, & pro Th. νίπτω, &c. V. Διανίσσομαι, pervenio, penetro, à νίσσομαι, vel νείσσομαι, idem quod, & pro νέομαι, quod idem quod act. νίω, eo, redeo, &c. V. Item διάνισμα, excito, exurgere facio, exuscito, & in pass. διανίσταμαι, exurgo, ab ἀνίστημι, in pass. ἀνίσταμαι, unde ἀνάστασις, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διανομοθετεῖν νόμους, exp. constituere leges, Plat. de Leg. ex διὰ & νομοθετέω, V. Item διανοσφίζω, disjungo, dirimo, divido; à νοσφίζω, V. Διαντικρὺς, adversus: ex adverso penetrans; ut διαντικρὺς πληγὴ, apud Diod. Sic ab ἀντικρὺς, V. Διαντλέω, ῶ, exhaurio, & διαντλέομαι, idem; ab ἀντλέω, V. Διαξαίνω, carmino, carpo; unde part. pass. διαξανθὲν ἔριον, carminata lana, apud Diosc. à Th. ξαίνω, V. Διαξιφίζω, digladior, gladio decerto; à ξιφίζω, V. Διαξύω, radendo induco, deleo, obtritero, Hesych. à ξύω, V.

Διαπαιδαγωγέω, ῶ, instituo pueros; idem quod παιδαγωγέω, præsertim in Metaph. signif. ut διαπαιδαγωγεῖν τὸν κηφῆν, apud Plut. In Sertorio; exp. moderari occasionibus; dirigere opportunitates, vel accommodare se tempori, servire tempori, sic διαπαιδαγωγεῖν τὴν πολιτείαν, apud eund. in Numa; à παιδαγωγὸς, &c. V. Διαπαιδεύω, instituo, erudio, doceo, à παιδεύω, V. Διαπαίζω, illudo, ludificor, irrideo, à Them. παίζω, V. Διαπάλη, ης, ἡ, lucta, colluctatio; ut ἐν διαπάλαις γεγύμνωσαι, quum jam colluctari cæpissent; unde διαπαλάω, colluctor; ut διαπαλαίωσι, tecum colluctor, à Th. πάλη, ἡ, unde πάλαίω, &c. V. Διαπάλλω, quasso, concutio, à Th. πάλλω, V. Διαπαννυχίζω, exp. totam noctem transigo; pernocto; Plut. à παννυχίζω, V. Διαπαπαίνω, circumspecto per, à Th. παπαίνω, V. Διαπαρθένια δῶρα, exp. dona quæ pro virginitate adempta dantur, Poll. l. 3. à διαπαρθενεύω, devirgino, &c. V. Διαπαστυλόω, vel -παπ---, exp. distendo clavis ab extrema parte fixis, Plut. à παστυλόω, vel παπαλόω, V. Item διαπατάω, ῶ, fallo, decipio, à Th. ἀπατάω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαπαύω, interquiescere facio, intermissionem do, in pass. διαπαύομαι, quiesco, cesso; unde verbalia, διάπαυμα, τὸ, & διάπαυσις, ἡ, intermissio, cessatio: ex διὰ & παύω, ομαι; unde παῦσις, ἡ, &c. V. Item διαπειλέω, ῶ, intermino, interpositis minis territo, vel simpl. minitor, à Th. ἀπειλέω, V. Διαπεινάω, valde esurio; à πεινάω, V. Διαπείρω, transfigo, trajicio, à Them. πείρω, V.

Διαπελεκίζω, secure percutio, seu ferio; à πελεκίζω, V. Διαπενθέω, ῶ, lugeo; à πενθέω, V. Διαπέπτω, percoquo; penitus coquo, à Them. πέπτω, V. Διαπεραίω, όσομαι, trajicio in ulteriorem oram, transporto, unde verbale, διαπεράωσις, εως, ἡ, transvectio, trajectio, transmissio; à περάω, V. Διαπέρωμα, τὸ, trajectus, subit. Hesych. verbale, à διαπερόω, V. Διαπερόνάω, exp. fibula trajicio, vel fibulo, fibulâ necto, Suid. à περονάω, V. Διαπετάννυμι, pando, aperio, unde διαπετεία πυλῶν, dicitur quum sese meatus aperiunt, Eust. à Th. πετάω, seu πετάννυμι, V.

Διαπέτομαι, pervolo, volando pertranseo, à Them. πέτομαι, vide. Διαπήγνυμι, compingo, concinno, compono, Luc. à Them. πήγνυμι, vide. Διαπηδάω, transilio, saltu supero, seu transeo; unde verbale, διαπήδησις, ἡ, transitus qui saltu fit; apud Medicos, quid sit vide Gal. Meth. l. 4. & 7.° nempe, ῥῆξις τῶ ἀγγείου, ὥστε πῶ ἐκχύμωσιν γίνεσθαι, à Th. πηδάω; unde πήδησις, ἡ, &c. Vide.

Διαπηδύω, dissilio, transilio, Hesych. sed exp. & scaturio; à πηδύω, vide. Διαπήρωμα, τὸ, id quod mutilatum est, a πηρόω; unde πήρωμα, τὸ,

&c. V. Item διαπαίνω, pinguefacio; pinguedine distendo; à παίνω, comp. ut præcedentia, cum præp. διά, &c. V.

Διαπηδάω, scaturio, persilio, seu persudo in modum salientium fontium; ex διὰ & πηδάω, idem cum πηδάω, &c. V. Item διαπηκαίνω, exacerbo, Plut. à πικραίνω, V. Διαπίμπρημι, peruro, &c. Idem quod διαπρήθω, id V. à πίμπρημι, seu πίπρημι, à Th. πρήθω, &c. V. Διαπίνω, perpoto, aut ebibo, epoto; sed exp. & interpoto, interbibo, à Them. πίνω, V. Διαπιπτάσκω, divendo; à πιπράσκω, V.

Διάπλασις, ἡ, formatio, conformatio, sed exp. & species; & dicitur etiam, de esse quod reconcinnatur, & formæ suæ restituitur; item διαπλασμός, ὁ; idem formatio, conformatio; ut &, διαπλαστικὸς, effingendi formandique vi præditus; verbalia, à διαπλάσσω, V. Διαπλέκω, intertexo; item pertexo, contexo, vel simpl. texo; & apud Plat. de Leg. διαπλέκειν βίον, exp. vitam pertexere; i.e. vitam degere, seu traducere, à Th. πλέκω, V. Διάπλεως, plenus, à Them. πλέος, V. Διαπλήθω, exp. eo, compleo; à πλήθω. V.

Διαπληκτίζομαι, usque ad plagas venio in altercatione; digladior, pugno; unde διαπλακτισμὸς, altercatio qua veritur ad manus; à πληκτίζομαι, V. Item διαπλήσσω, id est perfringo; vel diffringo, diffindo; item dissipo, à Th. πλήσσω, V. Διαπλώω, perluo, à Th. πλώω, V. Διαποδίζω, pedibus demetior, vel examino, Hesych. Unde διαποδισμὸς, genus saltationis; à ποδίζω. V.

Διαποικίλος, ὁ, ἡ, variegatus, variis coloribus distinctus; item διαποικίλλω, variè distinguo, à Th. ποικίλος, unde ποικίλλω, &c. V. Διαπολέμησις, εως, ἡ, depugnatio, decertatio quæ pugnâ fit; à πολεμέω, vide. Διαπολιορκέω, ῶ, obsideo; seu constanter obsideo; à πολιορκέω, V. Item διαπόλλυμι, perdo, seu interimo; ab ἀπόλλυμι, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαπομπός, transmissus; à διαπομπὴ, V. Item διαπορεύω, trajicio; unde διαπορεία, ἡ, & διαπόρευσις, εως, ἡ, itio, seu iter per aliquem locum; sed exp. etiam, interceptio, &c. Vide διαπορθέομαι. Διαπορικῶς, dubitanter, adv. à διαπορέω, id V. Διαπορθέω, devasto, depopulor, & in pass. διαπορθέομαι, everror; ut ὅλκαδα, διαπεπόρθημαι, apud Soph. in Ajace; à πορθέω, ἔμαι, &c. V. Διαπορθμευτικὸς, exp. transportando, tranimittendo; est adv. à διαπορθμεύω, transfreto, transporto, seu tranimitto; sed exp. etiam, interpretor, i. e. ab uno sermone in alium transfero, &c. V. Διαπορᾶμαι, idem quod διαπορέω; sed exp. etiam, in quæstionem venio; seu quærendo & addubitando de me disputatur, &c. V. Διαπόρφυρος, exp. ex quo aliquid purpurei coloris pellucet, Diosc. 2. 195. à Th. πορφύρα, ἡ, V. Διασπείρω, amando in diversas partes, dimitto, seu emitto nuntium; unde διαποστολὴ, missio internuntii; ab ἀποστέλλω; unde ἀποστολὴ, ἡ, &c. V. Διαπρέπω, decorus sum, & excello inter alios; unde διαπρεπὴς, decorus & insignis inter alios; eximius, excellens; ut διαπρεπὴς θὺψυχία, a ud Euryp. in Supplic. & διαπρεπὲς ἀρετὴ, apud Thuc. l. 2. Atq; indè, διαπρεπῶς, decorè, eximiè, magnificè, & διαπρεπεία, magnificentia, à Th. πρέπω, V.

Διαπρεσβεύω, legatus mittor, & διαπρεσβεύομαι, legatos mitto; atque indè, διαπρεσβεία, ἡ, legatorum interceſſio, pacificatores, internuntii, arbitri, ad id negotium componendum missi, Polyb. l. 5. à πρεσβεύω, ομαι, unde πρεσβεία, ἡ, &c. V. Διαπρήθω, & διαπίμπρημι, penitus inflammo; peruro; unde διαπεπρησθαι, apud Diosc. l. 6. sed exp. etiam, simpl. uro, incendo, aduro, à Th. πρήθω, V. Item διαπταίω, offendo, vel titubo, à Th. πταίω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαπτερόω, alas explico, expando, dispando; ex διὰ & πτερόω, V. Item διαπτοάω, tundo, pinso, à Th. πτοάω, V.

Διαπτοέω, perterrefacio, & in pass. διαπτοέομαι, perterreor, seu perterresio; metu percellor; unde verbale, διαπτόησις, ἡ, pavor, attonitus; item διαπτοήσις ἀρρωδισίαν, exp. vehemens & impotens libido, à Them. πτοέω, ἑομαι, unde πτόησις, εως, ἡ, &c. V.

Διαπτύω, despuo, & Metaph. contemno, fastidio; unde διάπτυστος, despuendus, despui dignus, à Them. πτύω, f. ὑσω, &c. V. Διαπτύω, putrefacio, seu penitus putrefacio, à Them. πτύω, V.

Διαπυκτεύω, pugnis decerto; pugilatu decerno, & Metaph. contendo; à πυκτεύω, V. Διαπυνθάνομαι, intelligo, cognosco; item iciscitor, percontor, à Th. πυνθάνομαι, V. Διαπωλέω, ῶ, divendo, à Th. πωλέω, V. Διαρᾶσσω, pertundo, perrumpo, perfringo; ut apud Hesiod. in scuto Herc. διὰ ᾧ μέγα σάκος ἄρρηξα, per Tmesin, pro διήρρηξα, à Th. ἀρήσσω, V. Διάρδω, irrigo; item adaquo, à Th. ἄρδω, V. Διαρθρόω, ῶ, articulis suis distinguo; apud Medicos, est jungo, annecto, & signif. etiam, effingere & conformare, exprimere; item membratim & artuatim absolvo, compono, exactè fingo; item explico, explano; unde verbalia, διάρθρωσις, articulatio, artuum commissura, & pro artuum agilitate, apud Plut. Item explanatio, & διαρθρωτικὸς, ῆ, ὁ, articulandi & membra committendi vim habens; ab ἄρθρον, vide. Item διαριθμέω, ῶ, & -έομαι, dinumero, & i. e. distinctè numero; numerando discerno, enumero; unde verbale, διαρίθμησις, dinumeratio, supputatio; ab ἀριθμέω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαρκεία, ἡ, exp. perpetuitas, continuatio; à διάρκης, abundè instructus, qui satisfacere potest, quod à διαρκέω, sufficientes vires habeo; item suggero, suppedito, &c. V. Item διαρμόζω, vel διαρμόττω, disjungo, disgrego; ab ἁρμόζω, vel ἁρμόττω, &c. V. Διαρπαγὴ, direptio; verbale à διαρπάζω, &c. V. Διαῤῥαίνω, aspergo, conspergo, Proverb. c. 7. à Th. ῥαίνω, vide. Διαῤῥαίω, corrumpo, disperdo; idem fere cum Th. ῥαίω, vide. Διαῤῥαντίζω, aspergo, à ῥαντίζω, vide. Διαῤῥικνόω, Etymologus esse dicit τὸ πλῳ ὀσφῦϊ φορτικῶς περιάγειν, afferens hunc Iambum ex Crateris Trophoneo, ξίφιζε, ὦ πόδιζε, ὦ διαῤῥίκνα, eandem expositionem Pollux simplici ῥικνῶσθαι tribuit, conjungens tres istas saltationis species, ξιφισμὸν, ποδισμὸν, ὦ τὸ ῥικνῶσθαι, l. 4. c. 14. à ῥικνόομαι, ῶμαι, vide. Διαῤῥιμμα, disjectio, disjectus, subst. est verbale à διαῤῥίπτω, f. ψω, pro quo dicitur & διαῤῥιπέω, ῶ, disjicio, in diversas partes jacio, item διαῤῥιπίζω, exp. diventilo, diffio; item ventilando, seu flando dispergo; aut disjicio, à Th. ῥίπτω, unde ῥιπίζω, &c. Vide.

Διάῤῥοδος, ὁ, ἡ, ὀν, unde διάῤῥοδα κολλύρια, certæ collyriorum species ex rosis compositæ; de quibus Gal. & Aët. à Th. ῥόδον, τὸ, V. Διαῤῥοὴ, ἡ, meatus, canalis; id per quod aliquid fluit; unde πνεύματος διαῤῥοαὶ, apud Euryp. in Hec. Item διάῤῥοια, ἡ, fluxus, fluentum, meatus; item copiosus alvi sine inflammatione exulceratioque fluor; profluvium ventris, apud Medicos; atque indè, διαῤῥοιζομαι, alvi profluvio laboro; omnia, à διαῤῥέω, per medium fluo, perfluo, &c. V. Item διαῤῥοιζέω, stridorem emitto; à ῥοιζέω, ῶ, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαῤῥύπτω, sordes eluo, purgo, abstergo; ut διαῤῥύψαι τὸν χύμον, detergere, Gal. ad Glauc. à ῥύπτω, vide.

Διάῤῥυτος, exp. irriguus; à διαῤῥέω, V. Διαῤῥωξ, difruptus, fissus; ut διαῤῥῶξ ἀγμὲς κυμάτων σάλῳ, locus montosus fissus fluctuum jactatione, Euryp. est à διαῤῥήσσω, seu διαῤῥήγνυμι, quod à ῥήσσω vel ῥήγνυμι, unde ῥῶξ, ῶγος, &c. V. Διάρπης, vide cum διάρπαξ. Διαρταμέω, ῶ, concido in frusta; item trucido, à Th. ἀρταμος, ὁ, unde ἀρταμέω, &c. V.

Διαρτάω, ῶ, diduco, dirimo, intervallo quodam intercipio, à Them. ἀρτάω, ῶ, vide. Διαρτίζω, subigo & panem informo, ut quum massa in panes informatur, Bud. à Th. ἄρτος, ὁ, vide. Item διαῤῥύω, seu διαρύω, traduco, viz. Trahendo; ut apud Herodot. διαρύσαι τὰς νέας τὸν ἰσθμὸν, per isthmum traducere naves, à Them. ῥύω, vel ρύομαι, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. Vide.

Διασαίρω, simulatè verro; ex διὰ & σαίρω, V. Item διασαλακωνίζω, exp. mollitie diffluo; idem quod σαλακωνίζω, vide. Διασαλεύω, vehementer concutio; à σαλεύω, vide. Διασαλπίζω, pervulgo, divulgo, & in pass. διασαλπίζομαι, divulgor, pervulgor, à σαλπίζω.

σαλπίζομαι; V. Διασαρδανίζω, idem quod σαρδανίζω, Sardonium risum rideo, &c. V. Διασαυλίζομαι, expon. delicians, luxui deditus; apud Aristoph. est part. præs. passiv. ab inusit. διασαυλόομαι; idem quod σαυλόομαι, ἔμαι, &c. Vide Διασαυλίζω, idem quod & à διασαύω, fut. ήσω, do intelligendum, manifestum reddo; unde etiam, διασαητικὸς σωλήσομαι, conjunctio expositiva, vel declarativa; apud Grammat. à σαεῖν; unde σαφηνίζω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διασεισμὸς, expon. concussio magistratus quæ fit muneribus, corruptio magistratus donatione munerum; verbale à διασείω, vehementer concutio: Item labefacto, & expon. etiam, terreo auctoritate: Item vexo, & per magistratuum licentiam exhaurio obnoxios redimendis criminibus & litibus: Item expon. etiam, muneribus corrumpo, & quasi concutio, &c. V. Διασβόομαι, cum impetu pertranseo, seu pervado, à σβόω, -ομαι; V. Διασήθω, cribro, incerno Diosc. 5. 26. à σήθω; Vide. Διασηκόω, pondus manu æstimo; seu manu sublatum pondero, à σηκόω; V. Διασήπω, putrefacio; vel putredine ac tabe consumo; à Them. σήπω; V. Διασιαπάω, silentium teneo, conticesco, obticesco; à σιαπάω; V. Διασκαλίδόω, sarculo terram verso; à σκαλὶς, ίδος, quod à Themat. σκάλλω, fut. σκαλῶ, &c. Vide Διασκανδικίζω; unde διασκανδικίσης, apud Aristoph. in Equit. Schol. expon. ὀκνοδελιάστης, & μεταμελίστης; Hesych. autem expon. ἀβουλευτιδίστης; id est, Euripidis more vilis ex quod Euripidis mater σκάνδικος, vendatrix fuit; à Them. σκάνδιξ, ικος. V. Διασκάπτω, perfodio: vel fodiendo everto; à Them. σκάπτω; V. Διασκιφήσαι, propriè, de avibus dicitur, quæ unguibus terram fodicant, seu scalpunt: Item pro dissolvere usurpatur: ut διασκαριφᾶσθαι χὴ διδύσασθαι τὰς δυτυχίας; apud Isocr. in Areop. à σκαριφάομαι, ῶμαι; V. Item Διασκιδαστὴς, ῆς, ὁ, dissipator; unde διασκεδαστικὸς, dissipandi & dispergendi vim habens: sed expon. etiam digerens; verbalia, à διασκεδάω, vel -άζω, dispergo: unde etiam, διασκιδαννύω, vel -νυμι; idem, à σκεδάω, vel -άζω, & ἀννυμι; comp. ut præcedentia, cum præpos. διὰ, &c. Vide.

Διασκέπτομαι, dispicio, considero mecum, perpendo; sed expón. etiam contemplor, inspecto: Item perspicio, consulto, delibero; ex διὰ, & σκέπτομαι, fut. ψομαι, &c. V. Διασκέω, ῶ, exorno; unde διασκήμβροι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, compti, ornati; apud Athen. à Them. ἀσκέω; V. Διασκιδνάω, & Διασκιδνέω, ῶ, expon. diversandi causâ tabernacula, seu tentoria pono; sed expón. etiam dispertior tentoria: Item castra metor: Item apud Xen. Pæd. 3. διασκιδνέω, putatur significare, tentoria dissolvo, seu vasa colligo, à σκιδνάω, seu σκιδνέω, &c. V. Διασκιρτάω, persulto, exilio, exulto, à σκιρτάω; Vi. Διασκοπέω, ῶ, despicio, contemplor, speculor: Item dispicio, considero, mente agito; apud Thuc. l. 3. Item διασκοπάομαι, & διασκοπάω, speculor, ex speculo observo, à σκοπὸς, ῦ, ὁ, seu σκοπὴ, ἡ, unde σκοπέω, -έομαι, σκοπὰ, ἡ, & σκοπάω, vel -άζω, & άομαι, -ῶμαι, &c. V. Διασκορπισμὸς, ῦ, ὁ, dissipatio, dispersio; verbale, à διασκορπίζω, dissipo, sæpe in novo Test. &c. V. Διασκώπτω, scommata & dicteria jacio; unde in passiv. ταῦτα ἐν δὴ ἔτω διεσκώπτοντο; apud Xen. Pæd. 8. à Them. σκώπτω; V. Διασμάω, & διασμέω, extergo, detergo, à Them. σμάω, seu σμέω, &c. V. Διασμήχω, extergendo perpurgo, & emundo; Aristoph. à σμήχω; Vide Διασμιλεύω, scalpello perpurgo, seu perpolio, & general. acurate expolio; διεσμιλευμένας φρενήρεις; exponitur ad unguem exquisitæ meditationes; Athen. l. 4. à σμιλεύω; Vide Διασμύχω, peruro; à Them. σμύχω; V. Διασπέω, dispello, discutio, disturbo; à Them. σπέω, V. Item Διασπαθάω, expon. licium inculco τῇ σπαθῇ; vel simpl. texo, & metaph. profusè consumo: ut διασπαθῆσαι τὰ ἐπίθ, dilapidare patrimonium; Plut. à σπαθάω; comp. ut reliqua præcedentia, cum præpos. διὰ, &c. V.

Διασπαράττω, dilacero, dilanio, discerpo; unde διασπαρακτὸς, ὁ, ἡ; dilaniatus, discerptus; ut σῶμα διασπαρακτὸν; Euryp. in Bacch. ex διὰ, & σπαράσσω, seu -πάω, fut. ξω, &c. V. Item Διασπάσμαι, qui divelli & distrahi potest, verbale à διασπάω; Vide, Διασπαδάζω, expecto, do operam; Demosth. à σπαδάζω; Vide Διασταθμάομαι, metor, dispono; Euryp. à σταθμάω, -άομαι; V. Διασταλάζω; factionibus & seditionibus implico, seditionem inter aliquos concito: Item dissidiis fejungo ac segrego; à σταλάζω; Vide. Διαστατικὸς, ὴ, ὸν, dirimendi vim habens; & διαστατέω, disto: Item dissidiis implico, ad dissidia concito; utrumque à διαστατὸς, diremptus, &c. V. Διαστείχω, pervado, permeo, seu eo, vel vado per, à στείχω; V. Διάστενος, angustus; à Them. στενὸς; Vi. Διαστηματικὸς, intervallatus, intervallis discretus; ut διαστηματικὴ φωνὴ, cui oppon. συνεχὴς; ut tradit Cel. Rhod. 5. 24. Item διαστηματίζω, paulisper subsisto & cesso, intervallum facio; utrumque à διάστημα, interstitio, &c. V. Διαστηρίζω, stabilio, fulcio, firmo, à στηρίζω; V. Διαστίλβω, transluceo, splendeo per; à Them. στίλβω; V. Διαστολὶς, ίδος, ὁ, instrumenti chirurgici nomen, quo utuntur in diducendo ore ægrotantis, aut matrice, aut aliis quæ compressa distendere volunt; à διαστολὴ, vel à διαστέλλω, &c. V. Διαστρωτὴρες μύλη, dicitur specillum, quo os clausum aperitur & diducitur; à διαστρώω; V. Διαστοχάζομαι, conjector, conjectationibus augeror, à στοχάζομαι; V. Item, Διαστράπτω, fulguro; q. d. diffulguro; à Them. ἀστράπτω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαστρατηγέω, ῶ, f. ήσω, munus imperatoris obeo; ex διὰ, & στρατηγέω; V. Item Διαστρέλλω, tormento, seu tormentis distraho, à στρελλόω; V. Διαστρέβλη, rapido vortice & impetuose pervado, à στρέβλη; Vi. Διαστρωννύω, sive ώννυμι, sterno, insterno, insuerno, a στρωννύω, seu στρωννυμι; V. Διάστυλος, amplus patentibus columnis; Unde διαστυλόω, columnis fulcio; Polyb. l. 5. à Them. στύλος, ὁ; Vide Διασύομαι, cum impetu pertranseo, seu pervado: Item simpl. transeo, seu pertranseo; ut Il. β. διέσυτο λαὸν Ἀχαιῶν, transibat per populum Achivorum; sic apud eund. διέσυτο τάφρε, fossam trajecit; à σύνομαι, inusit. pro σεύομαι, seu σείομαι, &c. V. Διασυρίζω, cum sibilo emitto, vel simpl. sibilo, & Daniel. c. 4. διασυρίζων, expon. flans spiritus, à συρίζω; V. Διασυρτικὸς, expon. aptus ad obtrectandum, seu factus ad lacerandam alicujus famam probris; ut διασυρτικὸν ὄνομα, verbale, à διασύρω; V. Διασφαιρίζω, in modum pilæ disjicio; à σφαιρίζω; V. Διασφάλλω, aberrare facio, tallo; unde passiv. διασφάλλομαι, fallor, aberro; à Them. σφάλλω, -ομαι; V. Διασφάπτω; Vide cum διασφάζω. Διασχεσιεσθαι, expon. sibi vendicare, seu retinere, in suos & proprios usus convertere, à σχεσιεσθαι; V. Διασφηκόω, in vespam converto, vespæ figurâ & habitu induo, à σφηκόω, ῶ; V. Διασφίγγω, perstringo, valde stringo: Item cohibeo, colligo; à Them. σφίγγω; Vi. Διασχημπίζω, figuro, à σχημπίζω; V. Item Διαχίζω, diffindo, discindo, dissecо; unde verbale, διάσχισμα, τὸ, frustum ex dissectione, seu dississione, à χίζω; comparativ. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαταμιεύω, in penu custodio; ex διὰ, & ταμιεύω; V. Item Διατείχίζω, distermino & separo muro interjecto, & general. velut muro interjecto separo, dirimo, discludo; unde verbale, διατείχισμα, τὸ, murus in id structus, ut interlepiat aliqua, murus interseptens; à τειχίζω, unde τείχισμα, &c. Vide Διατεκμαίρομαι, per signa demonstro, ita ut conjectare sit facile, certis signis ostendo, à τεκμαίρω, -ομαι; Vide. Διατερσαίνω, exsicco, inarefacio; à τερσαίνω; Vi. Διατετράινω, & Διατετραίνω, ut & διατετράω, perforo, perterebro, pertundo; à Them. τετράω, seu τετραίνω; V. Διατήκω, liquefacio, liquo: Item tabefacio, mollio, &c. Idem quod Them. τάκω: V. Διατήρησις, observatio, conservatio, verbale, à διατηρέω, observo: Item caveo, &c. Vide Διατίλλω, pervello; unde, verbale, διάτιλμα, τὸ, evulsio; in Epigram. à Them. τίλλω, unde τίλμα, τὸ, &c. V. Διατιμάω, æstimo; unde verbalia, διατίμησις, ἡ, æstimatio, & διατιμητικὸς, indicatorius, indicandi vim habens; i. e. rei venali prætium constituendi; ut & διατιμητὴς, æstimator;

tor; à πρίω; unde πρῖσις, πριστὴς, & πριστικὸς, &c. V. Διαπρίσιμος, discussio, quassu discutio, & simpl. quatio, vibro, à πυίσσω; V. Διαπτερύνω; & διαπτέρωσις; V. cum διαπτέρυγα. Διαπλάω, & διάπλημι, perfero, perpetior; à πλάω, seu πλῆμι: V. Διαπτερόω, sagittâ penetro, vel trajicio, & simpl. jaculor, telum vibro, à πτερόω; V. Διάτορος, expon. penetrans, aut trajectus; unde διάτορος φωνὴ, dicitur quæ aures penetrat, tono suo acuto firma & vehemens: Item διατορώτατον, expon. clarissimum; Suid. à διατρέω; V. Item Διατρέμω, Hesychio est ὁ διερρωγὼς τὸν τρόμον: Polluci est depygis depressas habens nates, seu detritas; i. e. λίσπος, & λισπόπυλος, à τρέμω, vel τρέμις; comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διατραχηλίζω, præcipitando collum frango, vel præcipito; ex διὰ, & τραχηλίζω; Vi. Item Διατρέφω, alo, nutrio, vel enutrio; à Th. τρέφω, V. Διατρίχω, discurro, percurro, curriculo pertranseo; à Them. τρίχω; V. Διατρέω, intremisco, perhorresco: Item tremefactus diffugio; ut Τρῶες ὑ διέτρεσ᾽ ἄμυδις ἅπαντες; in Il. λ. à Them. τρέω; vide. Διάτρησις, perforatio, pertusio: Item pro foramine; Herod. Item διάτρητος, perforatus, foraminibus pertusus; sed expon. & tornatilis, torno factus; verbalia, à διατρήω; à Them. τίρω, f. τρήσω; ut à τρέω, &c. V. Διατρεβὴ, ἡ, temporis in longum extractio, procrastinatio; expon. etiam, studium & opera quæ alicui rei impenditur; seu studium quo alicui rei impendendo tempus terimus; in qua signif. plerumque cum περὶ construitur; ut περὶ λόγες διατρεβή; apud Plut. & interdum cum ἐν; interdum absolutè, ut & διατρεβή, αἱ; dicuntur Philosophorum congressus & disputationes; Item locus in quo διατρίβεσι περί τι, dicitur διατριβὴ; apud Isocr. Luc. & Plut. in Alcib. &c. V. Item Διάτρεμμα, τὸ, expon. intertrigo; ut διατρέμματα μηρῶν, femorum intertrigines; verbale, à διατρέω; V. Διάτρητος, expon. accessio morbi, seu febris tertiâ die; Gal. & ex eo Bud. ab aliis autem, expon. tridui inedia, & empiricorum dicitur esse inventum, à Thessalo quodam primùm excogitatum à τρίτος, ὁ; V. Item Διάτρεχα, expon. tripliciter; à τρέχα, &c. V. Διαβυπάω, perterebro, perforo, pertundo: Item penetro, transfigo: Item excavo; à τρυπάω; V. Item Διαβυφάω, ῶ, delicatè vivo, deliciis, seu luxui indulgeo, luxu diffluo, à τρυφάω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαδερῶ, peredo, perrodo, vel erodo; ex διὰ, & τερῶ; V. Item Διαυγὴς, pellucidus, transiucidus, limpidus; ut διαυγὲς ὕδωρ; in Epigram. Unde διαύγεια, & διαυγέα, ἡ, pellucens splendor: Item διαυγασμὸς, ῦ, ὁ, transiucens splendor; verbale, à διαυγάζω, illustro, illumino: Item diffulgeo, transpareo, &c. V. Διαύλιον, & διαύλειον, ὐ, τὸ, dicitur fuisse, quum in scena, tacentibus omnibus, intus tibicen caneret: Item διαυλοείδη, ἡ; Eustathio est locus angustus, in quo aves sylvestres capiuntur; ut & διαυλωνίζω, Suidas esse dicit, fluere per angustias; & Bud. expon. meatus longos transire, dicique tradit, de aqua marina terras subeunte & in fontes percolata; vide & Athen. Item διαυλίσκος, ὐ, ὁ, expon. canaliculus in dioptris, quo visus dirigitur; apud Polyb. Item διαυλος, expon. etiam, mensura duorum stadiorum, h. e. mille & ducentorum pedum, &c. omnia, ex δὶς, vel διὰ, & Them. ἀυλὸς, unde ἀυλίσκος, ἀυλὼν, ὠνος, & ἀυλωνίζω, &c. V. Διαυλοδρομέω, expon. quum ad calcem perveneris, rursus ad carceres cursu redire; à διαυλοδρόμος, qui diaulum currit, seu cursum circensem peragit, &c. V. Διάφανσις, seu διάφασις, q. d. interlucentia: Item transparentia, verbalia, à διαφαύω, qu. dic. interostendo, & neutral. eluceo; unde in pass. appareo inter alia, & conspicuus sum, seu fio: Item transparens, translucens, seu perlucidus sum, &c. Item διαφανῶς, perspicuè, apertè, manifestè; Thuc. l. 2. adverb. à διαφανὴς; V. Item Διαφαμμακόω, medeor, medicamentum purgans præbeo; Plut. à φαρμακόω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαφαύω, illuceo, illucesco; ut ἕως διαφαύσῃ ἡμέρᾳ; Reg. l. 1. c. 4. ex διὰ, & φαύω; Vide. Item Διαφερόντως, excellenter, egregiè: Item magis, maximè, vehementer; Plat. est adverb. à διαφέρω; V. Διαφθορδὺς, έως, ὁ, corruptor: Item stuprator, à διαφθορὰ; Vide Διαφιλονεικέω, acriter contendo; Plut. à φιλονεικέω; V. Διαφιλοπημέομαι, exponitur magno studio conor & contendo quippiam efficere, à φιλοπημέομαι; V. Διαφοβέω, metum injicio, in fugam verto; unde διαφόβημα, metus, perterrefactio; id quod terrore incutitur; à φοβέω, -ομαι; V. Διαφοιδάζομαι, vaticinor ut insani Poëtæ, μαίνομαι; unde præt. pass. infin. διαπεροιδάσθαι, i. e. ἐμμεμῆνθαι; apud Soph. in Ajace; à φοιδάζω; V. Διαφοιτάω, divagor, pervagor, seu pervado, i. e. percrebresco; ut τῶ ἔργε λόγ μέλλον διεφοίτησεν εἰς Ῥώμην; Plut. in Fab. & ὡς ὁ διεφοίτησε τοῦτο; apud Herodian. l. 7. à Them. φοιτάω; V. Διαφόρημα, τὸ, expon. quod diffipatur seu disjicitur; Suidæ est παίγνιον, i. e. res ludicra, & διαφόρησις, diffipatio: Item actio discutiendi & digerendi: Item dissolutio, resolutio, verbalia, à διαφορέω; V. Item Διαφορότης, idem cum διαφορὰ; Plat. & pro diffidio; apud Ælian. ut & διαφόρως, differenter, cum differentia: Item diversè, variè, multifariam; apud Thuc. adverb. à διάφορος, differens: Item conferens, commodus, ut διάφορος πρὸς σωτηρίαν, ad salutem commodus: Item diffidens, dissentiens, & in neut. τὸ διάφορον, interdum dicitur diffidium, controversia, & interdum, impensa, seu expensa; à διαφέρω, quod à Them. φέρω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαφράγνυμι, & διαφράσσω, sepio, munio, vel obstruo; Plut. à διάφραξμα, τὸ, q. d. intersepimentum, quod interfepit, seu interfepiendo discludit; Thuc. l. 1. & Poll. l. 2. Item διάφραγμα τῆς κεφάλης; expon. περικρανίδες, περιωμίδια, præcordia; i. e. discrimen & membrana, quæ parietis instar, cor & pulmonem à jecinore & liene distinguit, septum transversum, πρόζωμα, cinctus, discretorium, φρένες, &c. V. Item Διαφράζω, expon. indico; ex διὰ, & Them. φράζω; V. Διαφρυπίζω, curo, curam suscipio & adhibeo; à φρυπίζω; V. Διαφυράω, subigo, pinso; à φυράω, V. Διαφυσάω, perflo: Item flatu discindo: Item efflo; unde verbale, διαφύσησις, perflatio; à Th. φυσάω; V. Διαφύσσω, exhaurio, expromo; ut διὰ σ᾽ ἔντερα χαλκὸς ἤρυσε, est enim tmesis, pro διήρυσε; Il. ρ. & Od. τ. πολλὸν δὲ διήρυσε σάρκος ὀδόντι; dente multum carnis exhausit, seu extraxit velut hastu; ab ἀρύσσω, idem quod Them. ἀρύω, &c. V. Διαφωτίζω, lucidum reddo, &c. idem quod φωτίζω, id vide. Διαχαίνω, & διαχάσκω, hisco, magno hiatu diducor; à Them χαίνω; unde χάσκω, &c. V. Διαχαλάω, dissolvo, seu laxo & dissolvo: Item resolvo, dissipo, aperio; à Them. χαλάω; V. Διαχάραζω, hyemem traduco, hyberno; Thuc. l. 6. à χάραξ; V. Διαχείρισμὸς, ῦ, ὁ, & διαχείρισις, ἡ, administratio; Thuc. l. 1. verbalia, à διαχείρίζω, -ομαι, administro, rego, quasi διὰ χερὸς ἔχω; Item interficio, minu conficio, &c. V. Item Διαχέω; vide ante διαχείζω: Item Διαχλιδάω, expon. luxui deditus sum, in deliciis vivo; unde part. præt. med. διακεχλιδῶς; apud Plut. in Alcib. per Sync. scil. ex activ. διακεχλιδηκὼς, à χλιδάω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαχρέω, perungo, perlino; unde verbale, διάχρισμα, τὸ; id quo perlinimur, unguentum; sed expon. & peruncio; ex διὰ & χρίω, &c. V. Item διάχυσις, diffusio, & διάχυτος, diffusus; ut ὄινος διάχυτος; Plin. Unde, διαχυτικὸς, diffundendi vim habens, & discutiendi; sed expon. & prodigus, qui res suas profundit; verbalia, à διαχύω; V. Διαχυτλάζω, vel -άω, perfundo, humecto: Hesych. à χυτλάζω; V. Διαχύω, fut. ὑσω, diffundo; idem quod διαχέω; à Them. χέω; unde χύω, futur. χύσω, &c. Vide Διαχωνύω, & διαχώνυμι; vide cum διαχύω. Διάχωρα, expon. intervalla quæ sunt inter cohortes & centurias; Suid. à Them. χώρος, ὁ; V. Διαψαθύλλω, idem cum, pro & ab διαψαλαθίσσω, quod à Suid. & Hesych. expon. εἰς ἔρυαν διαστέλλεσθαι, & derivatur à ψαλάσσω, fut. ξω, pro quo dicitur & ψαθάλλω, tango, contrecto, &c. V. Διαψέγω, reprehendo, vitupero, à Them. ψέγω; V. Διαψηφίζομαι, calculum in urnam mitto, sententiam de aliqua re dico; unde verbalia, διαψήφισις,

διαψήφισις, suffragiorum diiquisitio & latio, sententiarum dictio; sed expon. & disquisitio; sic enim propriè dicebatur, recognitio recensiove civium populatim tributimque civatorum, ob id instituta, ut obreptitii cives, & falsò in civitatem inscripti, tribu & populo moverentur; apud Demosth. Item διαψηφιστὴς, calculator, qui suffragia colligit; à ψηφίζω, ομαι, &c. V. Διαψιθυρίζω, murmuro, susurro; à ψιθυρίζω; V. Item Διαψύχω, perfrigero; Item recreo, reficio; sed expon. & aëri, seu ventis perflandum expono; ut πὰς ναῦς διαψῦξαι; apud Thuc. l. 6. à Them. ψύχω; comp. ut reliqua præcedentia, cum præposit. διὰ, &c. Vide.

Διγόνατος, expon. duplici geniculorum nodo cinctus, &c. V.

Δίεδρος, ε, ὁ ἢ ἡ, dissidens, cui contrarium, συνέδρος; erat autem verbum augurale; Aristot. Hist. Anim. l. 9. & expon. etiam substantivè, διαφανὴς, ἡ λαμπρὰ καθέδρα; Helych. & Bud. ex Athen. lib. 5. unde διεδρία, dissidium; apud Aristot. ibid. Item δίεδρον, τὸ, q. d. bisellium, sellæ genus, & δίεδρον, ε, τὸ, diminut. sellula; Suid. omnia, ex δὶς, vel δῖς, & ἕδρα, ἡ; unde ἕδριον, τὸ, &c. V.

Διειδέμφος, idem quod & à διειδὴς, perspicuus, pellucidus, limpidus; h. e. qui perspici & pervideri oculis potest, ut puræ & limpidæ arenæ; ut διειδὲς ὕδωρ; apud Theophr. Pl. 6. c. 28. ex διὰ, & εἶδω, &c. V.

Διειλύω, expo. λάβρα διεξέρχομαι; Apoll. 4. Argon. διειλυδίτσα δόμοιο, quæ se subducit, &c. ex διὰ, & εἰλύω, idem quod εἰλέω, verso: unde etiam, διείλυσις, est quasi esset verbale, ex διειλέω, inusit. &c. V.

Διείρω, diduco, dirimo, interscpio, dispesco; ut Thuc. lib. 3. Χαράδρα αὐτῶν μεγάλη διέῤῥει, i. e. dirimebat eorum castra; h. e. interscpiebat & à se invicem distinguebat; & apud Plut. in Them. βραχεῖ πόρῳ διείργεται τὴν Ἀττικὴν ἡ νῆσος; i. e. brevi freto insula distinguitur ab Attica; ex δὶ, vel διὰ, & εἴρω, &c. V.

Διειρανόξενος, expon. fubliciè hospitalis, &c. V.

Διεκβαίνω, egredior; ex διὰ, & ἐκβαίνω; V. Item Διεκδικέω, ῶ, tueor, defendo; sive judicio, sive armis; unde verbale, διεκδικητὴς, defensor; ex διὰ, & ἐκδικέω, unde ἐκδικητὴς, &c. Vide.

Διεκδρομὴ, excursus, vel percursus; ex διὰ, & ἐκδρομὴ, ἡ; V. Item Διεκδύω, extrico, evado, aut evadere facio; unde verbale, δίεκδυσις, ambages, fugæ & strophæ tergiversationum; ex διὰ, & ἐκδύω, seu ἐκδύω, unde ἔκδυσις, &c. V. Διεκπερδικίσαι, expon. ceu perdix decipere & effugere; ex διὰ, ἐκ, & πέρδιξ, ικος, &c. V. Διεκπλέω, idem quod διεκπλέω, ut ἐκπλέω, idem quod ἐκπλέω, & πλέω, idem quod Them. πλέω, &c. V. Διεκπορεύομαι, egredior, seu exeo per, transeo per: Item progredior; ex διὰ & ἐκπορεύομαι; Vide.

Διέκπλωσις, est verbale à διεκπλέω, &c. Vide.

Διεκρέω, perfluo, effluo per; ex διὰ, & ἐκρέω; V. Item Διεκτελὴς, unde διεκτελέστερον, absolutius, perfectius; Hesych. ab ἐκτελὴς; V. Διεκτέμνω, exseco, excido, dissecо, vel penetrans execo; ab ἐκτέμνω; Vide. Διεκφανὴς, perlucidus: Item illustris, celebris, clarus; ab ἐκφαὴς; Vide. Διεκφοιτάω, pertraho; ut διεκφοιτᾷ διὰ δακτύλε, i. e. traho per annulum; Aristoph. unde διεκφοίτησις, puerorum ludus, in quo una pars singulos alterius partis ad se traducere conatur; Poll. l. 9. ab ἑλκύω, unde ἑλκυστίνδα, &c. V. Διεμβάλλω, injicio, seu injicio per; ab ἐμβάλλω; V. Διεμμένω, constanter permaneo in; ab ἐμμένω; V. Διεμπαπλάω, & διεμπιπλάω; ut & διεμπιμπλημι, & διεμπίπλημι, impleo, differcio; ab ἐμπίμπλημι, seu ἐμπίπλημι, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διεμπολάω, coemo & vendo, distraho, divendo, mercor, mercaturam facio; ex διὰ & ἐμπολάω; V. Item Διεμφαίνω; q. d. interostendo, evibro; ab ἐμφαίνω; V. Διενοχλέω, molestus sum; in Epigram. ab ἐνοχλέω; V. Διεξελέγχω, redarguo; ab ἐξελέγχω; V. Διεξερέεσθαι, expon. interrogare; ab ἐξερέω, seu ἐξέρομαι, &c. V. Διεξερευνάω, & -άομαι, -ῶμαι, diligenter pervestigo, accuratissimè indago, seu rimor; ab ἐξερευνάω; V. Διεξετάζω, perquiro, diligenter perquiro; ab ἐξετάζω; Vi. Διεξοδικὸς, ἔ, pervius, per quem transiri potest; unde τὸ διεξοδικὸν, scil. μέρος, dicitur pars corporis per quam excrementa transeunt & emittuntur, & διεξοδικὸς λόγος, oratio qua aliquid percurritur & fusè explicatur; quod unum est ex propriis illis quæ Rhetoricen & Dialecticen discernunt; sic διεξοδικὴ ἰσοτέλεια, apud Plut. in Fab. unde adverb. διεξοδικῶς, pertranseundo, percurrensed expon. etiam vagè, plenè, fusè; atque inde. διεξοδεύω, exeo per, permeo, percurro; Eust. & διεξέοδος, exitum habens per; omnia, ab ἔξοδος, unde ἐξοδικὸς, & ἐξοδεύω, comp. ut præcedentia, cum præposit. διὰ, &c. Vide.

Δίερα, expon. margines fluminum, & ἄνθηρα; Suid. est neut. plur. à διερὸς; id vide.

Διερεθίζω, irrito; unde verbale, διερέθισμα, irritamentum; ex διὰ, & ἐρεθίζω; unde ἐρέθισμα, &c. V. Item Διερείδω, infigo; unde διέρεισμα, expon. innitor; ab ἐρείδω, -ομαι; V. Διέρεσσω, remigo, à quo irregulariter διήρεσα; ut Od. ξ. Χερσὶ διήρεσα, manibus remigavi, manibus tanquam remis usus sum; à Them. ἐρέσσω, &c. V. Item Διερευνητὴς, perscrutator, indagator; verbale à διερευνάω; V. Διερρήδην, expon. discussum est, distinctè explicatum est; Plat. de leg l. 11. est ex διὰ, & ἐῤῥήδην, 3. pers. aor. 1. pass. à 1. pers. ἐῤῥήδω; id vide.

Διερυθρόω, rubro colore distinctus, cui rubor permistus est; ab ἐρυθρὸς, ὁ; V. Item Διερύκω, inhibeo, impedio, q. d. medium me interponendo inhibeo, dirimo; ut διερύκων γὰρ ἀμφοτέρων πρὰ; apud Plut. in Lyc. à Them. ἐρύκω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διεσθίω, exedo, erodo, corrodo, ex διὰ, & ἐσθίω; V. Item Δίεσις, madefactio, &c. V. cum δίεμαι. Διεσθετέον, suo quodque loco digero & dispono, sed expon. & boni consulo; ex διὰ & ἔσθετέον; Vide. Διεσθυμεῖμαι, q. d. pergaudeo, perquam læto & hilari sum animo, ex διὰ, & εὐθυμέω, -έομαι, -ῶμαι, &c. V. Διεσθύνω, dirigo: Item corrigo, emendo: Item examino, inquiro, discepto, disputo, seu inquiro disputando; atque inde, διεσθυντὴς, director, gubernator: ex διὰ & εὐθύνω, unde εὐθυντὴς, &c. V.

Διεσκεμνόω, idem est ac διακερίνω, &c. V.

Διεσκλαζόμαι, -ῶμαι, metuo, vel caveo; ut διεσκλαζόμην μὴ παθεῖν, i. e. cavens ne sibi accideret: Item revereor, colo; Plat. in ep. de rep. l. 9. ex διὰ, & εὐλαζέομαι, ῶμαι, &c. V.

Διεσπερίζω, idem est quod ἐσπερίζω, &c. Vide.

Διεσπουδάω, dilato, ex διὰ, & σπουδάω; V. Item Διεστυχάω, usque quaque prosperâ utor fortunâ; ex διὰ, & εὐτυχέω; Vi. Διζήμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, quæsitor, vestigator; Nonn. à δίζημαι, vel δίζημι, investigo, &c. V. Διηκριβωμένως, expon. ad amussim, ablolutè & perfectâ diligentiâ; est adverb. à part. præt. passiv. verbi διακριβόω; V. Διημερεύω, diem, vel totum diem transigo, vel duro; ex διὰ, & ἡμερεύω; Vi. Διημερόω, mitigo, emollio, ex διὰ, & ἡμερόω; V. Διηλὴς, ἡς, faculteas illa quâ seu vehiculo sonitus ad auditum transmittitur, à διηχέω; V. Διήθαλος, expon. qui gemini victus est; ex δὶς, & θάλλω, fut. θαλῶ, unde θάλος, ος, τὸ; Vi. Διθυραμβοδιδασκαλος, dithyramborum Poeta, ex διθύραμβος, & διδάσκαλος, ὁ; V. Sic & Διθυραμβοποιὸς, dithyramborum, seu dithyrambicus Poëta; unde διθυραμβοποιία, dithyramborum scriptio, & διθυραμβοποιῶ, dithyrambos scribo, seu compono ex διθύραμβος, & ποιέω; vide.

Διθυραμβικὸς, ad dithyrambos pertinens, seu ad dithyramborum Poëtas; unde adverb. διθυραμβικῶς, dithyrambicorum Poëtarum more; aut dithyrambicâ audaciâ, seu licentiâ; unde διθυραμβάδης, ες, ὁ ἡ ἡ; dithyrambicam audaciam præ se ferens, seu dithyrambicum tumorem; ut διθυραμβάδης ὄγκος; apud Plat. in Cratylo; omnia, à διθύραμβος; V.

Διϊθύνω, ἔς, ὁ, rector; verbale, à διϊθύνομαι, dirigor, regor, passiv. ab act. διϊθύνω; Vi. Item Διϊκμάζω, humecto; unde διϊκμαζομένης τῆς γῆς apud Theophr. Pl. l. 3. ex διὰ & ἰκμάζω; V. Item Διϊκτὸς, permeabilis verbale, à διϊκνέομαι, pervado, permeo, & Il. ι. ἢ πάντα διίξομαι, expon percurram oratione, edisseram, &c. V.

Δίιππασία, expon. decursio equestris vel equestre certamen; ex διὰ & ἱππασία

παιτέω, verbale, ab ἱππάζω, &c. V. Διΐππημι, pervolo, volando pertranseo; idem quod διίππαμαι, ex διὰ & ἵππαμαι, &c. V.

Διϊσθμόω, ῶ, isthmum traduco, ex διὰ, & Them ἰσθμὸς, ὁ; Vi. Item Διΐσταμαι, seorsum sto, separor, sejungor, distractus sum & divisus: Item dissideo; ut apud Plut. in Apophth. Ῥωμαῖος, ὅτ᾽ ἦν Καίσαρ & Πομπήϊος διεστάντων; i. e. quum inter Cæsarem & Pompeium dissidium ortum esset: Item differo, discrepo, est pass. ab act. διΐστημι, q. d. seorsum statuo, &c. V. Item Διΐχνέω, expon. viribus superior sum, viribus vinco, ex διὰ & ἰχνέω; V. Διΐχνέω, perveſtigo; ex διὰ & ἴχνος, ἐος; V.

Δικαιαρχία, expon. justum imperium, vel etiam justorum imperium, à δίκαιος, αια, ον, & ἀρχὴ, ἡ, &c. Vi. Item Δικαιοδοτέω, ῶ, jura reddo, à δικαιοδότης; id vide.

Δικαιότης, ητος, ἡ, justitia, à δίκαιος, æquus, & dicitur tam de re, quam persona; ut δίκαιος ἀνὴρ, & δίκαια ἀρχὴ; apud Isocrat. unde τὸ δίκαιον, subst. expon. jus, æquitas, & Aristot. Eth. 5. c. 7. id deducit ἀπὸ τοῦ δίκα, quasi δίκαιον, quod in duas partes æquales rem scindat, neutri parti plus minusve ratâ portione tribuens; at Plato putat δίκαιον, dici, quasi δι᾽ ἰόντων, i. e. διὰ, ἰόντων, per omnes res procurrens; atci à scil. sibi literâ κ, ad elegantiorem sonum. Item Δικαιοῦσθαι, expon. jus pati, quod suum est auferre, cui oppon. ἀδικεῖσθαι; Bud. ex Aristot. Item condemnare; ut apud Thuc. l. 3. ὑμᾶς δ᾽ αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσετε, vos autem ipsos magis condemnaveritis, est pass. ab act. δικαιόω, justum censeo: Item condemno, Suidæ & punio: Hesychio, & Poll. &c. Vide.

Δικαιωτήριον, ε, τὸ, expon. idem quod δικαστήριον, & κολαστήριον; Suid. & Hesych. i. e. judicum concessus, tribunal, & δικαιώτης, expon. qui justum facit, judex, verbalia à δικαιόω, ῶ, ὁμαι, -ῶμαι, &c. V.

Δικάσιμον, ε, ὁ, ἡ; ut δικάσιμον ἡμέρας, quæ & ἔνδικον, in qua judicatur, aut judicare licet, fastus dies: Poll. sic δικάσιμον ὦρας, tempus judicio præstitutum, à δικάζω, fut. άσω, jus dico, judex sum; unde in pass. δικάζομαι, in jus voco, judicio contendo, seu discepto, litigo: Item passivè, judicor: Thuc. &c. V.

Δικαστολία, & Ion. -λίη, ἡ, jurisdictio, judicium: Item lis, controversia; in Epigrammat. l. 2. à δικαστολος, ὁ; vide.

Δικαστικὸν, τὸ, expon. merces judicum, sportulæ judiciales, seu sportularia pecunia; Bud. est neut. à δικαστικὸς, ad judicem pertinens, judicialis: Item judicandi, seu judiciorum peritus; Xen. unde etiam, adverb. δικαστικῶς, judicum more; ut fit in judiciis, &c. Vide.

Δικάω, ῶ, fut. άσω, judico, jus dico; Herodot. lib. 1. à Them. δίκη, ἡ, cujus etymon vide paulò suprà in δίκαιος, cum δικαιότης.

Δικελλίτης, ε, ὁ, qui ligone utitur, fossor; à Them. δίκελλα, ἡ; V.

Δικλιδὸν, expon. δίθυρον, i. e. biforis: Hesych. vel idem quod δίκλειδος; quod expon. bipartitus, ut possit quis inferiore parte clausâ superpositam aperire, vel contrà; utrumque, à δικλὶς, ίδος, in plur. δικλίδες, idem cum sing. fores geminæ; sed dicitur, & δικλίδες πύλαι; Il. μ. portæ, vel valvæ bifores; i. e. αἱ δίς, vel διχόθεν κλειόμεναι; Eust. & apud Erotian. scribitur δικλεῖδες θύραι, i. e. δίθυροι, fores bipartitæ, ita ut una clausa altera manere possit aperta; sed exponi etiam potest, quæ binis clavibus cluderentur, habentibus, viz. singulis foribus suam clavem, à nomine κλεὶς, δός, ἡ, clavis, &c. V.

Δικογράφος, causarum scriptor; Budæo idem est quod δικορράπτης, unde δικογραφία, causarum concinnatio; ex δίκη, ἡ, & γράφω, ἡ: V.

Δίκοκκος, dicitur, à quibusdam ἡ ζειὰ, quòd duplici grano sit prædita: ex δίς, & Them. κόκκος, &c. V.

Δικορράπτης, seu δικορράπτωρ, ορος, ὁ, causarum concinnator seu consarcinator, caufidicus, leguleius: Item δικορραπτέω, causas concinno, seu consarcino, judiciis compendium quæro, ex δίκη, ἡ, & ῥάπτω, fut. ψω, præt. φα, unde ῥάπτης, ὁ, & ῥαπὴ, ἡ, &c. V. Item Δικορυστὴς, ε, ὁ, ἡ; exp. biceps; Eustath. ex lex. Rhet. ex δίς, & κόρυς, ὑος, ἡ, &c. Vi. Δικόρυμβος, binos corymbos habens, ut δικόρυμβον ὄρος, duplicem verticem habens mons, seu duplex cacumen; ex δίς, & κόρυμβος, ὁ Y Δικόρυσος, ος, ὁ ἡ ῆς q. d. bivertex, duplicem habens verticem, & δικόρυσοι, dicuntur ii, quibus geminum est discerniculum capillorum, seu linea illa quæ capillos in duas partes discernit: ex δίς, & κορυφὴ, ἡ, &c. V. Δικότυλος, ε, ὁ ἡ ῆ; qui duarum cotylarum est, seu duas habens cotylas, i. e. duas carunculas concavas circa cirros, dicitur de piscibus quibusdam ex eorum genere qui μόγιλοι, vocantur: Aristot. Hist. An. lib. 4. c. 1. ex δίς, & κοτύλη, ἡ, &c. V.

Δικρὴς, ές, ὁ ἡ ές, biceps, ex δίς, & κράς, seu κρὰς, &c. V. Item Δικρανὴς, bifidus, bicornis; unde δικρανότης, ητος, ἡ; q. d. bifiditas, bicornitas: ex iisd. cum præced. id vide: sed potest etiam componi ex δίς, & κέρας, ατος, τὸ; V.

Δίκρανος, itidem exponitur bicornis: Suid. ex Epigram. ex δίς, & κέρας, ατος, vel expon. biceps, bifidus. ex δίς, & κρᾶξ, ακος, ἡ; V. Item Δίκρανον, sub ξύλον, expon. furcatum lignum, vel furca, unde δικρανόω, ῶ; bifurcum, seu biceps reddo, in duas partes aperio; utrumque, à δίκρανος. quod ex δίς, & κράνον, τὸ, &c. V. Sic & Δίκρος, & per contract. δίκρους, item δικρόος, contracte δικροῦς; itidem, biceps, bifidus, bifulcus, bifurcus, dicitur autem per Sync. pro δικράρος, seu δικράρων, vel potius, quasi δίκραρος, aut δίκρανος; ut scribit Etym. ex δίς, scil. & κάρα, τὸ, seu κράνον, τὸ; à Them. κέρλωρ, vel à Them. κέρας, ατος, &c. V. Item Δίκροος, geminam, seu duplicem habens fimbriam, vel utrimque fimbriatus, ex δίς, & Them. κροσὸς, ὁ; vide.

Δικταμνίτης οἶνος, vinum dictamno conditum, apud Dioscor. lib. 5. c. 57. à Them. δίκταμνον, herba quam extrahendis sagittis cervi monstravere percussi, eâ, pastuque ejus herbæ telo ejecto: ut tradit Theophr. Hist. Pl. l. 9. c. 16. & Plin. 8. 27. necnon Dioscor. 3. 37. &c. V.

Δικτυάλωτος, reti captus, irretitus: ex δίκτυον, τὸ, & ἁλωτὸς, ὁ, &c. Vide.

Δικτυδίον, ε, τὸ, reticulum: Poll. l. 7. diminut. Item Δίκτυες, apud Herodot. l. 4. sunt feræ quædam Libycæ, & δικτυώδης, ους, ὁ, piscator retiarius: Poll. Item Δίκτυννα, vel δίκτυννα, ἡ, Diana, dicta ἀπὸ τῆς δικτύνης; Orph. Hymn. in Artem. & omnia, à Them. δίκτυον, τὸ; vide.

Δικτυοβόλος, qui rete jacit, piscator retiarius, ex δίκτυον, τὸ, & βολὴ, ἡ, seu βόλος, ὁ, &c. V. Item Δικτυόβυστος, retium instar positus, reticulatus, ex δίκτυον, τὸ, & θυτὸς, ὁ, &c. V. Item Δικτυόκλωστος, in retia plexus, in retia fili modo contextus, ex δίκτυον, τὸ, & Them. κλώθω, fut. ώσω, unde κλωστὸς, ὁ, &c. V.

Δίκτυον, rete: Hesychio est etiam media cribri pars, in qua tenuia sunt foramina, derivatur autem ab Eust. à δίκω, i. e. βάλλω, sicut ab eodem βάλλω, deducitur βόλος, quod affinem huic signif. habet, in plur. δίκτυα, τὰ, dicuntur esse quæ in locis planis & ἰσοπέδοις tenduntur, sicut ἐγκάρσια, quæ in viis: ut tradit Poll. sed dicitur etiam de reti piscatorum; Od. X.

Δικτυοπλόκος, qui retia nectit, seu connectit: Poll. l. 7. c. 30. ex δίκτυον, τὸ, & Them. πλέκω, unde πλοκὴ, ἡ, &c. V. Item Δικτυοποιὸς, qui retia conficit: Poll. ex δίκτυον, τὸ, & ποιέω; V. Item Δικτυουλκὸς, qui rete trahit, piscator retiarius: Poll. ex δίκτυον, τὸ, & ὁλκὸς, ὁ; à Them. ἕλκω, &c. V.

Δίκωλον, bimembris, duo habens membra: Dioscor. 2. 106. apud Rhetores δίκωλον ᾠδεῖον, est periodus duorum membrorum: ex δίς & κῶλον, τὸ, V. Item Δίκωπος, qui duobus tantùm remis agitur: ut δίκωπος σκαφίδιον; Strab. l. 1. ex δίς, κώπη, ἡ; V. Διλήκυθον, ε, τὸ, gemina lecythus, duæ lecythi: Athen. l. 4. ex δίς, & λήκυθος, ἡ; V. Διλήμμαιος, ὁ ἡ ον, ex dilemmate, vel ex duobus lemmatis constans, à δίλημμα, τὸ, dilemma; i. e. argumentum ab utraque parte concludens adversarium, complexio Ciceroni, i. e. in qua ille, utrumvis concesserit, reprehenditur; sic autem dicitur, quoniam duabus propositionibus, seu διλήμμασι, conjunctione aut copulatis, in medium proferri solet, &c. Vide.

Διλόχος, apud Cratinum, dicitur ἡ Πάνδιε, dea; vel à duplicibus honoribus, quos est sortita: vel à duabus lanceis quarum duas gestat, ut venatrix: Hesych. ex δίς, & λόγχη, ἡ, &c. V. Item

V Item Διλοχία, ἡ, exp. duplaris decuria; ex δὶς & λόχος, ὁ, cohors, &c. V. Διμέτωπος, bifrons; ut διμέτωπος φρικὴ, munitio anceps; ex δὶς & μέτωπον, τὸ, V. Δίμηνος, qui duorum est mensium, bimestris; item ἡ δίμηνος, scil. ὥρα, bimestre temporis spatium; ex δὶς & μὴν, μηνὸς, V. Διμήτωρ, bimater; Doricè dicitur διμάτωρ, Epith. Dionysii, seu Bacchi; apud Diodor. Sic. l. 5. ex δὶς & μήτηρ, ἡ, V. Δίμιτον, ου, τὸ, duplici zonâ, vel tæniâ vinctum; sed exp. & germen duplex; ex δὶς & μίτος, ὁ, V. Δίμοιρος, duas habens partes totius in tres divisi; bes vel bessis, Plut. in Tiberio, & in neut. δίμοιρον, τὸ, propriè signif. rei cujuslibet partes duas; sed peculiariter, de monetâ dicebatur, pro triobolo, quòd hoc esset δίμοιρον drachmæ, Plat. in Axiacho; unde δικμοιρᾶος, duplaris; qui est duarum partium, seu qui duas partes continet; ut τόκος δικμοιρᾶος, usura bessis, i. e. octo per duodecim; ut & δικμοιρία, est in hæreditate, bes; & est etiam vocabulum militare, significans ἡμιλοχίαν; item δικμοιρίτης, ου, ὁ, qui duplam portionem capit, vel cui dupla portio datur; & δικμοιρίζ, milites quibus duplex annona datur; item δικμοιρίτης dicitur, qui δικμοιρίᾳ præfectus est, &c. Vide δικμοιρία. Δίμυξος, duo habens ellychnia, Plat. in fabula quæ νὺξ μακρὰ inscribitur; ex δὶς & μύξα, ἡ, V.

Δίνδυμος, τὸ, δίνθμος, ὁ, & δίνπις, εως, ἡ, in vorticem, seu gyrum circumactio; verbalia, à δινέω, vel δινδύω, à Them δίνη, gyrus; item aëris turbo; unde δῖνος, ὁ, idem, sed exp. etiam, vertigo, i. e. affectus quo caput circumagi videtur; item quicquid turbinatum est; à cujus similitudine, apud antiquos, δῖνος dicebatur vasculum fictile basi carens, & ab inferiore parte rotundum, Athen. l. 11. & Poll. l. 6. Atque indè, δινώδης, ες, ὁ, ἡ, exp. turbineus, vorticibus plenus; & δινέω, ῶ, seu έω, & δύω, exp. instar turbinis circumago, gyro, verso, &c. V.

Δίξος, bifurcus, bifidus; ex δὶς & Th. ξέω, cujus comp. varia desinunt in ξος, &c. V.

Διοζώστωρ, idem cum διοχθὴς, è Jove ortus; & ex iisd. V. Item διογένητος, idem; item nobilis; pro quo per Sync. metri gratiâ, dicitur διόγνητος, &c. Id V.

Διοδδίτιμος, ὁ ἡ ἡ, & διόδευτος, pervius, permeabilis; utrumque, à διοδεύω, iter facio per, permeo, &c. Vide.

Διόζος, qui in duos ramos spargitur; unde διοζεῖσθαι, in duos veluti ramos findi, seu dividi; ex δὶς & ὄζος, ὁ, V.

Διείργω, & διόργνυμι, aperio, pando, retero; ex διὰ & εἴργω, five ὀργνύω, f. ξω, &c. Vide. Item διοικοδομέω, inter ædificandum separo & discrimino, seu divido; ex διὰ & οἰκοδομέω, V. Διοπεδᾶσθαι, exp. vino imbui, inebriari; est infin. pass. ab act. διοινόω, V. Διοινοχοέω, vinum fundo, misceo; ex διὰ & οἰνοχοέω, V.

Διοίξις, ἡ, apertio, patefactio; verbale, à διοίγω, V. Διόϊσβος, sagittam mitto per, jaculo pertranseo, Od. τ. & φ. ex διὰ & ὀΐσβω, V. Διοιχνέω, eo per, vagor per, pererro, Hom. hymn. in Pana; item διοίχομαι, exp. pereo, intereo, vel perii, interii, Soph. in Ajace, ex διὰ & οἴχομαι, unde οἰχήσω, ῶ, &c. V.

Διομόω, five διόλυμι, disperdo; & in pass. διόλλυμαι, dispereo; ex διὰ & ὄλλυμι, V.

Δίομαι, persequor, expello persequendo, summoveo; idem fere quod act, δίω, V.

Διομαλίζω, & διομαλόω, complano, lævigo; item æqualem, seu æquabilem reddo; ex διὰ & ὁμαλίζω, five ὁμαλόω, &c. V. Item δίομβρος, imbre madidus; seu simpl. madidus; ex διὰ & ὄμβρος, V. Διομολογέομαι, ῆμαι, conficeor; item fateor, h. e. caveo instrumento, & acceptum fero; item pacisco, conventum do, ex pacto promitto, & passivè, pacto promittor; item constituo, seu pono ita esse; item stipulor, pacisco, à te hoc contendo ut fateare, Plat. l. 6. de rep. unde verbale, διμολογία, hujusce modi constitutio atq; πεοδιορισμὸς, item sponsio, pactum, Aristot. Eth. 9. ex διὰ & ὁμολογέω, έομαι, ῆμαι, unde ὁμολογία, &c. V.

Διονομάζω, denomino, appello; unde apud Aristot. l. 1. Meteor. διονομασμένος, exp. nominatus, celebris; ex διὰ & ὀνομάζω, V.

Διονυπάζειν, dicitur pro, τὰ διονύπα ἄγειν, Bacchinalia agitare; Bacchicum festum celebrare, Athen. l. 10. Item διονυπακὸς, ὴ, ὸν, Bacchicus, vel Bacchanalis; ut & διονυπὰς, άδος, ἡ, idem quod διονυπακὴ, Bacchanalis fœm. sicut etiam, διονύπος, idem cum διονυπακὸς, Bacchicus; ut διονύπος κισσὸς, apud Dioscor. l. 2. Bacchica hedera; & apud Athen. l. 2. διονύπα δῶρα, i. e. vinum; unde διονύσιον, ου, τὸ, sub. ἱερὸν, Dionysii fanum, Bacchi templum, & in plur. τὰ διονύσια, sub. ἱερὰ, Bacchica sacra, Bacchanalia; festum in honorem Bacchi, Athen. l. 4. & Plut. sæpe; item διονυσίσκος, q. d. Bacchulus; Autor definit. med. διονυσίσκος, vocari dicit ossea eminentias, quæ propè tempora nascuntur; diminut. & omnia, à Th. διόνυσος, ὁ, V.

Διόπαγες, Jovis filius, Epith. Apollinis; in Epigr. ex διὸς, genit, à ζεὺς, & πατὴς, ὁ, ἡ, V. Διόπεμπτος, exp. à Jove missus; ex Ζεὺς, Διὸς, & πεμπτὸς, V.

Διοπτικὸς, perspicax; à διοπτεύω, transpicio; item digno co, dilcerno; ex διὰ & ὀπτεύω, V. Item διοργίζω, irâ accendo, vel inflammo, & in pass. διοργίζομαι, irâ accendor, inflammor; ex διὰ & ὀργίζω, ομαι, V. Διόρνυμι, concito per, ex διὰ & ὄρνυμι, unde in pass. διόρνυμαι, concitus feror per; & apud Nonn. διορνύμενον γλυκερῆος πνεῦμα, exp. prodiens à patre spiritus, &c. V. Δίορος, vide cum διορία. Item διόρισις, definitio; verbale, à διορίζω, V.

Διόροφος, duplici tecto instructus; duplicem concamerationem, vel contignationem habens, &c. Vide διόροφον.

Διόρυγμα, τὸ, fossa per aliquem locum ducta; item διορυκτὴς, ὁ, qui parietes perfodit; & διορυχὴ, ἡ, perfossio, propriè, parietum; verbalia, à διορύσσω, fodiendo penetro, &c. V. Item διορχέομαι, persalto, usque ad finem salto, seu desalto; item peritiâ saltandi cum aliquo certo; ex διὰ & ὀρχέομαι, V. Διόρσπις, vide cum διορία.

Δίος, ου, τὸ, metus; à δίω, pro Th. δείδω, &c. V.

Διόσκουροι, five Διόσκοροι, Castor & Pollux, Jovis & Ledæ filii; dicuntur Διὸς κοῦροι, quasi per excellentiam; quum alioqui; reges etiam Διὸς κοῦροι dicantur, à Stesichoro, &c. V.

Διόσπυρον, ου, τὸ, q. d. frumentum Jovis; genus ceresi, seu fructus ceraso similis, Theophr. H. Pl. l. 3. c. 13. sic etiam dicitur à quibusdam, lithospermon, Pl n. 27. 11. ex Διὸς & πυρὸς, ὁ, V.

Δόσις, exp. gemino constans esse, &c. Vide.

Διότι, quamobrem, qua de causa; item quoniam, quia, eo quòd, propterea quòd; item quòd; & sic est à διὸ, V. sed sumitur etiam, διότι, pro διὸ, ὅ τι; propter quid? διὰ τί; sæpe apud Aristot. & apud cund. & alios Philosophos, τὸ διότι, exp. causa cur; nam διότι, usurpatur & citra interrog. pro quare, qua de causa, quamobrem: rarius autem idem est quod ὅτι, quoniam, quia, &c. V.

Διοχετίζω, Ionicè dicitur, pro διοχετεύω, diffe mino, distinguo, &c. V. Item διοχετεύω, per canalem, seu tubum duco, seu derivo; unde verbale, διοχετεία, derivatio aquæ, ductus aquæ; ex διὰ & ὀχετεύω, unde ὀχετεία, ἡ, &c. V.

Διοχὴς, έος, ὁ ἡ ἡ. quo duo vehi possunt, Poll. l. 7. ex δὶς & Th. ὄχος, ὁ, &c. V.

Διοχλέω, ῶ, turbo, perturbo; molestiam exhibeo, molestus sum; & in pass. διοχλοῦμαι, molestiâ afficior; molestia mihi exhibetur; ex διὰ & ὀχλέω, vide. Item διοχλίζω, dimoveo; sed exp. etiam, diduco os; ex διὰ & ὀχλίζω, V. Item διοχυρόω, exp. munio, firmo, firmum reddo; ex διὰ & ὀχυρόω, V.

Δίπηχυᾶος, idem quod, & à δίπηχυς, duo cubita æquans; unde etiam, δίπηχαῖκὴ, scil. χώρα, dicitur interscalmium, i. e. μεταξὺ κάλμων, h. e. interstitium inter scalmum & scalmum, ubi remex sedet, &c. V.

Διπλόη, ἡ, duplicitas; item vasritia versutiaque ac fraus hominis aliud in ore, aliud in corde habentis; cui opponi. ἁπλότης; item διπλοίζω, f. ίσω, duplico; item δίπληγίδες, sub. χλαῖναι, duplices lanæ, Poll. omnia, à Th. διπλόος, contr. διπλοῦς, duplex, & cum genit. duplo major quam,

Matth. c. 23. interdum etiam, signif. latus & grandis, & in plur. διπλοῖ, interdum, pro duo; ut διπλοῖ βασιλῆες, ex Apoll. Rhod. & διπλόα ἤματα, ex Soph. Item διπλᾶς, duplicem etiam & versi. ellem significat; ut contrà ἁπλᾶς, hominem simplicem; sic διπλᾶς ἀνὴρ, dicitur apud Euryp. παρὰ τὸ δύο πέλειν, fit δυσπλόος ἢ διπλόος; vel fit simpl. à δίς, per adjectionem paragogicam; inquit Etym.

Δικάταμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, duos habens fluvios, Euryp. ex δίς & ποταμός, V. Item δίπτυμος, duplicem habens puppem; ex δίς & πρυμνός, ὁ, V. Δίπεφος, duplicem proram habens, Athen. l. 5. ex δίς & πρῷα, V. Δίπτυχος, idem quod δίπτυχος, duplicatus; unde δίπτυχίζω, duplico, Hesych. & δίπτυχοι, duo; apud Euryp. in Iphig. Taur. omnia; à δίπτυξ, &c. V. Δίπτυθμος, cui sunt duo funda seu duo habens funda; ut δίπτυθμοι κύλικες, apud Eust. ex δίς & πυθμήν, V. Δίπύρηνος, duos habens nucleos; interiore ligno gemino præditus; & τὸ δίπύρηνον, dicitur instrumentum chirurgicum, i. e. specillum duos habens cuspides, Gal. ex δίς & πυρὸν, ὄν, V.

Δίρκαιος, Diosc. testatur vocari à nonnullis τὸ δάκον, l. 3. c. 83. &c. Vide δερκαία.

Δισίγονος, abnepos; & δισγενής, abneptis; ex δίς & ἔγγονος, V. Item δίσδυνος, exp. duarum uxorum maritus, &c. V. Δίστεφος, bis coctus, recoctus; ex δίς & ἑφθός, V. Δίθανὴς, bis moriens, cui bis contingit mori, Od. μ. ex δίς & θνήσκω, f. θανέομαι, unde varia ejus comp. definunt in θανὴς, &c. V.

Δίσκημα, exp. id quod disci instar projectum est; id quod disjicitur; verbale, à δισκέω, V.

Δίσκηπτρος, duplex habens sceptrum; ut δίσκηπτρος βασιλὶς, rex duplex sceptrum gerens; πρὶν δίσκηπτρος, dignitas duplex, διθεσία, seu in uno homine, seu duorum in uno regno, Æschyl. ex δίς & σκῆπτρον, τὸ, V.

Δισκοβόλος, qui discum jacit, seu in sublime jaculatur; est comp. ex δίσκος & βολὴ, ἡ, &c. V.

Δισκοβολία, exp. spatium quod quis disci jactu attingere potest; à δίσκοβολος, quod ex δίσκος & ὄρος, Ionice pro ὅρος, terminus; quod in plur. est ὅροι, οἱ, & ὄρεα, τὰ, &c. V.

Δισμύριοι, bis decies mille; aut viginti millia, Plut. ut δισμύριοι ὁπλῖται, viginti armatorum millia, Plut. in Cam. & δισμυρία ἵππος, viginti millia equitum, Luc. δισμύρια ἔτη, viginti annorum millia; & δισμύριοι πεζοὶ, vicies mille pedites; ex δίς & μύριοι, V.

Δίπαππος, atavus, vel abavus; ex δίς & πάππος, V. Item δισσάθμιος, ὁ καὶ ἡ, duas spithamas longus, duos dodrantes altitudine æquans, Diosc. l. 3. c. 84. Unde δισσαθμιαῖος, idem; apud eund. ex δίς & σπιθαμὴ, ἡ, V. Δισσορία, bis ferox; ex δίς & σορὸς, ἡ, seu σόρος, ὁ, &c. V.

Δισσάκις, bis; & δισσὸς, duplex, à δύο, V.

Δισσάρχας βασιλεῖς, vocat Sophocles Menelaum & Agamemnonem; quoniam illi duo reges erant & imperatores Græcarum copiarum; ideo & δισσαρχεῖς, ex δίς & ἀρχὴ, ἡ, unde ἄρχω, &c. V.

Δισσάσιον, exp. duplo pondere rependendum, vel duplum ponderans; pondere duplo, ex δίς & ἴσημι, appendo; unde σάδιος, pondere demensus, &c. V. Item δίσσος, duplex tectum habens, seu duo tabulata & contignationes; unde δισσεία, ἡ, duplex tectum; vel domicilium duobus tectis, seu duabus contignationibus instructum, Poll. l. 4. c. 19. ex δίς & σίγος, τὸ, V. Δισσιχία, seu δισιχάπις, ἡ, dicitur affectus palpebrarum, quum sub ordine pilorum palpebræ naturali, alius ordo pilorum præter naturam succrescit, Aut. defin. med. Item δισσοιχία, duplex ordo, bini ordines; utrumque, à δίσσιχος, seu δίστοιχος, quæ V. Δίσσοχος, exp. quæ bis peperit, &c. V. Δισύλλαβος, vide cum δισυλλαβῶ. Δίσχιδὴς, bifidus; ex δὶ vel δίς, & σχίζω; unde σχίδι, ἡ, &c. V. Δίσωμος, & δισώματος, bicorpor; ex δὶ, pro δίς & σῶμα, ατος, V. Δίταλαντος, qui duorum est talentorum; duo talenta ponderans; ex δὶ, pro δίς, & τάλαντον, τὸ, V. Διτρόχαιος, duplex trochæus; ex δὶ, pro δίς, & τροχαῖος, scil. πούς, &c. V.

Διπλόγλωττος, duplicis linguæ; & διπτυγλωττία, ἡ, duplex lingua; ex δίπτυχος & γλῶττα, ἡ, V. Item διπλογονέω, ῶ, bina pario, seu bis pario; ex διπλόος & γονὴ, ἡ, &c. V. Διπλολογέω, vide cum διπλολογία.

Δίϋγρος, humidus, uliginosus; item mollis, infirmus; unde διϋγραίνω, madefacio; madore perfundo, humecto; ex διὰ & ὑγρὸς, unde ὑγαίνω, &c. V. Item διϋλάζομαι, exp. in materiem abeo, Plat. in Tim. ex διὰ & ὑλάζομαι, V.

Διΰλισις, percolatio, per colum transfusio, Suid. & διϋλιστὴρ, idem quod ὑλιστὴρ, colum, cribrum; (id V.) verbalia, à διϋλίζω, V.

Διφαλαγγία, duplicata phalanx; duæ phalanges; ex δὶ pro δίς, & φάλαγξ, αγγος, V.

Διφαύω, idem cum, vel pro διαφαύω, illuceo, &c. id V.

Διφήτωρ, ορος, ὁ, quæsitor, indagator; verbale, à διφάω, quod propriè exp. q. d. palpando quæro; nam Etym. deducit παρὰ τὸ ἅπτω, tango; unde ἀφὴ, & ἀφάω; ut sit pro διαφάω, exponitque φιλαφᾷ; ut & Hesych. &c. V.

Διφθερινὸς, pelliceus; & διφθερίτης, ου, ὁ, idem; unde fœm. διφθερίτις, Poll. Item διφθέριον, τὸ, dicitur ulcus quoddam, in Hippiatr. omnia, à Th. διφθέρα, ἡ, pellis; item Herodot. l. 5. πὰς βίβλος, ab Ionibus, priscâ consuetudine, διφθέρας nominari tradit, quia, aliquando in penuria papyri, utebantur membranis, seu pellibus caprinis & ovinis; item Bulga etiam διφθέρα, dicitur, i. e. saccus coriaceus, seu pelliceus, &c. Item διφθερίας, vide cum διφθερόω, pelle intego, &c. V.

Διφρηλατέω, aurigor; bigas, seu currum agito; à διφρηλάτης, V.

Διφροφόρος, vide cum διφορφόρος.

Δίφρος, dictus est quasi δίφορος, à duobus quos locus ille in curru ferre solebat; ut tradit Eust. alii autem exp. bigam, i. e. currum bijugem; item δίφρος, dicitur sella lecticaria; sive scamnum quo gestantur infirmi, Bud. &c. V.

Διφρυγία, bigarum, seu sellarum fabricatio; ex δίφρος, ὁ, & ἔργον, τὸ, &c. V. Item διφροφόρος, vel διφρηφόρος, qui sellâ lecticariâ aliquem gestat; unde διφροφορέω, sellam lecticariam fero; & in pass. διφροφορεῖσθαι, sellâ lecticariâ gestari; ex δίφρος & φορὰ, ἡ, seu φορὸς, ὁ, unde φορίον, &c. V.

Διχοία, ἡς exp. q. d. duplicitas naturæ, natura duplex aut anceps; item bifida partitio; apud Aristot. de part. an. l. 2. Item δίφυὴς, idem quod δίφυης, geminus; bipartitus, bifidus, & special. duplicis, aut ancipitis naturæ; ut apud Soph. in Trach. δίφυῆ σφατὸν θηρῶν, de Centauris semihominibus & biformibus, &c. V. Item δίφυλλος, bina folia habens; bifolius; ex δὶ pro δίς, & φύλλον, τὸ, V. Δίφωνος, duplicem edens vocem; item duplici voce loquens, bilinguis; ex δὶ pro δίς, & φωνὴ, ἡ, &c. Vide.

Δίχ', est pro δίχα, &c. Ut &, διχάω, idem quod διχάζω, in duo divido; diduco, separo, &c. V.

Δίχαλκον, duo chalci; quarta oboli pars; Poll. l. 9. ex δὶ pro δίς, & χαλκὸς, ὁ, &c. V. Item διχίτων, duabus tectus, seu involutus tunicis; ex δὶ pro δίς, & χιτὼν, V.

Διχόμυπις ὄχεις, exp. contentio duplicis consilii, anceps & dubia; ex δίχα & μῦπις, ἡ, V. Item δίχηες, exp. qui duorum est congiorum, Diosc. 3. 59. ex δὶ pro δίς, & χῆς, οὐς, congius, &c. V.

Δίχρους, vide cum δίχροος.

Διψαλέος, idem quod διψάω; item διψαλὶς, ἴδος, ὁ, à quibusdam dictus est morbus renum διαβήτης appellatus, quem comitatur maximus sitis; ut tradit Aret. sed est & nomen herbæ, quæ alio nomine labrum Veneris appellatur, indè diæ, quòd sit concavo alarum sinu, in quo subsistit ros salsus, ut Plin. l. 27. c. 9. tradit; vide Diosc. l. 3. c. 12. Item διψήνης, idem quod διψηδὴς, & διψώδης, τὸ, exp. q. d. siticulositas, aut siticulosa ariditas. neut. à διψώδης, & omnia, à Th. δίψα, ἡ, &c. V.

Δίω, timeo, unde δίε, Il. 1. Unde etiam, δεδίεναι, deducit Eust. per Anadiplasiasmum; reducitur etiam ad Th. δείδω, V.

Διωδισμὸς, idem quod ἀδισμὸς, verbale, à διωδίζω, idem quod διωθέω, dispello, disjicio; item introdo per, trajicio impellendo, & intrudendo; item detru-

detrudo, deturbo; item repello, propulso, ejicio, &c. *ex διὰ & ὠθίζω*, idem cum Th. *ὠθέω*, &c. V.

Δίωγμα, ατος verbale, à *διώκω*, &c. Vide.

Διωκάζω, Atticè dicitur, idem quod, & pro Th. *διώκω*, ut *ἀμμωνάζω*, pro *ἀμμωνίω*, apud Aristot. & Plut. de eo dicitur, qui judicio persequitur, &c. Vide.

Διωκτὸς, ἔ, ὁ, quem persequi debemus; item quem consectari oportet; expetendus, Soph. Item *διωκτὸν*, pro *δίωξις*, persequutio; ex Lasc. omnia, à *διώκω*, V.

Δόδεκα ποτὸς, ἡ *ἀριθμὸς*, ἔχων μίλι, ὅτινα, ἔλαιον, Ἄρτον, ἅλας, βοτάνιον, ζωμὸν, ὕδωρ, πεπέρι; quod Epigr. ex Ausonio, quidam sic interpr. Dodra vocor; quæ causa? novem species gero; quæ sunt? jus, aqua, mel, vinum, panis, piper, herba, oleum, sal; dicitur igitur à dodrante, dodrans enim, dicuntur novem unciæ, &c. V.

Δόκανα, τὰ, in agro Lacedæm. dicti sunt *παρὰ τὸ δέξασθ ζῶα Τυνδαρίδεως*; teste Suida; Etym. etiam meminit, & Plut. in lib. *περὶ φιλαδ.*

Δολιχαυλῶ, ῶτ comp. *ex δολιχὸς*, &c. V.

Δολιχήπτης, vide cum *δολιχόπτης*.

Δολιχόπρων, dicitur proprietas quædam versuum, quando versus aliquis pedum numerum unâ syllabâ excedit, & sic quasi caudam longiorem habet; ut est iste, Il. γ, Κάρηφιν δ' ἐποτρύνουσιν, ἠὺ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, tales *δολιχόπρωρος*, & alio nomine, *ὑπέρμετρος*, appellantur, Eust. *ex δολιχὸς*, & *ἔρε*, ἡ, &c. V.

Δολοφρόνημων, idem, & ex iisd. cum *δολοφρόνης*, à Th. *φρένω*, ομαι, cogito, &c. V.

Δόλωσις, deceptio, verbale, à *δολόω*, f. *ώσω*, &c. V.

Δορυάλωτῶ, idem, & ex iisd. cum *δορυάλωτῶ*, id V.

Δορυδήκτῶ, hastâ captus, Eurip. idem quod, & pro *δορυδήκτῶ*, quem hastâ aliquis venatus est; *ex δόρυ*, & *δηέω*, ῶ, unde *δηέκτης*, &c. V. Sic & *δορίκτητῶ*, hastâ partus; pro *δορύκτητῶ*, quem quis hastâ acquisitum possidet: ex *δόρυ* & *κτητὸς*, ὁ, &c. V. *Δορίληπτῶ*, & *δορίλητῶ*, utrumq; idem cum, & pro *δορύληπτῶ*, hastâ prehensus, aut captus; *ex δόρυ* & *λητὸς*, ὁ, V. *Δορμανὴς*, pro *δορυμανὴς*, hastâ furens; seu insano hastæ bellandique amore captus; bellandi avidissimus; *ex δόρυ* & *μανία*, ἡ, V. *Δορίμαργῶ*, & *δορίμαρῶ*, pro *δορύμαργῶ*, hastâ furens; bellicosus; *ex δόρυ* & *μάργῶ*, ὁ, V. *Δορμήσωρ*, vel *δορυμήσωρ*, pro *δορυμάσωρ*, q. d. hastâ machinandi aliquid peritus, bellicosus, Epith. Martis; *ex δόρυ* & *μήδομαι*, f. *μήσομαι*, unde *μήσωρ*, &c. V. *Δορπήτης* & *δορπίτης*, pro *δορυμήτης*, qui hastâ cecidit; *ex δόρυ* & *πέτω*, inusit. pro Th. *πίπτω*, f. *πεσῶ*, &c. V. *Δορπόνῶ*, hastâ laborans, seu laboriosus in bello; *ex δόρυ*, pro *δόρυ*, & *πόνῶ*, ὁ, &c. V.

Δορκαδίζω, unde *δορκαδίζων σφυγμὸς*, species pulsus, sic dictus à dorcadum similitudine; quoniam nimirum dorcadum saltum imitatur; à *δορκὰς*, *ἀδῶ*, V. Item *Δορκὰς*, herba ead. cum dictamno; apud Aët. à Th. *δόρξ*, κος, V.

Δορροδίκῶ, apud Suid. idem quod Th. *δίκος*, vel *τὸ ὑπορρεῦμον τῆ ὁμίχλη τὸν ὄρροον*; ut funt columnæ vel trabes.

Δόρτη, ἡ, vespertinum tempus, quando scil. cœnare solebant; item *δορτία*, ἡ, prima dies Apaturiorum; (quod festum erat publicum Athenis trium dierum spatio durans;) dicta, ut Suid. tradi; quòd qui ex eadem tribu essent, ad cœnam convenirent; scribitur & *δαρτία*; utrumque, à Th. *δόρπον*, τὸ, unde *δόρπον ἐλέσθαι*, pro, cœnam sumere; item per Catachresin, simpl. pro pastu ponitur; apud Opp. de venat. l. 3. Eust. deducit *παρὰ τὸ δόρυ παύειν*, q. d. *ἐν ᾧ δόρυ παύει*, in quo hasta quiescit, &c. V.

Δορυδρέπανον, exp. falx præacuta, inserta infixaque longurio, non absimili formâ muralium falciuna; harpago; in Epigr. *ex δόρυ* & *δρέπανον*, τὸ, V. Item *δορυδρεπὴς*, Poët. hastâ audax, bellicosus; in Epigr. à Them. *δαρσῶ*, ῶ, τὸ, V. *Δορυδήκτῶ*, vide supra cum *δορίδήκτῶ*. *Δορύκλυτῶ*, pro quo & *δορίκλυτῶ*, hastâ clarus, Il. α, & Od. ο. à *κλυτὸς*, ὁ, V. *Δορύκνιον*, ν, τὸ, dorycnium; herba, de qua Dioſc. l. 6. sic appellatam scribit Plin. quòd cuspides in præliis tingerentur illâ passim nascente; Demophoon autem, quòd ad inferendam mortem pares *ταῖς δόρκη* vires habeat; refertur ad Them. *κνάω*, seu *κνίω*, V. *Δορύκτητῶ*, vide cum *δορίκτητῶ*. Sic & *δορύληπτῶ*, vide cum *δορίληπτῶ*, & *δορύμαργῶ*, cum *δορίμαργῶ*, ut &, *δορυμανὴς*, cum *δορμανὴς*; *δορύμαχῶ*, hastâ pugnans; à Them. *μάχομαι*, unde *μάχη*, ἡ, &c. V. *Δορυμήσωρ*, vide cum *δορμήσωρ*. *Δορύξενῶ*, qui in bello hospitalem quandam amicitam cum aliquo contraxit; ut Glaucus cum Diomede; apud Hom. Item qui mittitur legatus de redimendis captivis; item simpl. hospes amicusq; Soph. in Electr. à Them. *ξένῶ*, ὁ, V. *Δορύξοῶ*, vide cum *δορυξέω*. *Δορυπετὴς*, vide cum *δορίπετὴς*. *Δορύπλακτῶ*, hastâ percussus; à *πλάκτος*, ὁ, V. *Δορυπλοίπτῶ*, hastâ perculsus; in Epigr. à *πλοίω*, idem quod Them. *πλοίω*, f. *ἴσω*, &c. V. *Δορύπυρῶ*, igneam hastam habens, Demetr. Phal. à Th. *πῦρ*, υρὸς, V. *Δορυδύνης*, hastâ valens, seu potens; à Th. *δύνω*, unde *δύνῶ*, εῶ, τὸ, &c. V. *Δορυτίνακτῶ*, qui hastam quatit, qui hastâ ferit; vel etiam passivè, qui hastâ ferit & perturbatur; à *τινάσσω*, f. *ξω*, &c. V. Item *δορυφόρημα*, satellitium; satellitum hastatorum comitatus; verbale, à *δορυφορέω*, quod Metaph. exp. stipo, i. e. assector; item tueor, protego; item servio, &c. V. Item *δορυφορία*, ἡ, satellitium; & *δορυφορικὸς*, ad satellitium pertinens; ut *δορυφορικὴ ὁπλισις*, apud Plut. Utrumq; à *δορυφόρος*, hastatus satelles; à *φορὸς*, unde *φορέω*, comp. ut reliqua præcedentia, cum *δὺς*, particula compositiva, &c. V.

Δούλευσις, servitus; verbale, à *δουλόω*, V.

Δουλοπρέπεια, servilitas; ita ut servos decet; à *δουλοπρεπὴς*, V.

Δορίληπτῶ, vide cum *δορίληπτῶ*; item *δορίμαργῶ*, vide cum *δορίμαργῶ*. Sic &, *δορμήσωρ*, cum *δορμήσωρ*. *Δορμικὴς*, hastæ longitudinem æquans; *ex δορὶ*, pro *δόρυ* & *μῆκῶ*, εῶ, τὸ, V. *Δορπετὴς*, vide cum *δορίπετὴς*. *Δορυτυπὴς*, hastâ verberatus; & *δορίτυπὴς σφυρὸς*, exp. malleus ad tundenda ligna; in Epigr. *ex δορὶ*, pro *δόρυ*, & *τυπὴ*, ἡ, seu *τύπος*, ὁ, &c V. *Δορίσατῶ*, hastâ interfectus; *ex δορὶ*, pro *δόρυ*, & *σατὸς*, ὁ, occisus; à Them. *φάω*, *σομαι*, occido, &c. V. *Δορυδόκη*, vide cum *δορικτυδόκη*. *Δορυπαγὴς*, apud Constantinum ex Oppian. exp. ligno stratus, contignatione compactus; *ex δορὶ*, pro *δόρυ*, unde *δόρυ*, τὸ, lignum & *πήγνυμι*, f. *ξω*, & in a. 2. *ἐπάγλω*, &c. V.

Δοχμαϊκὸς, unde *δοχμαϊκὸν μέτρον*, metrum dochmio pede constans, apud Hephæstion; à *δόχμιῶ*, dochmius; pes in quinq; syllabas excurrens, Schol. tamen Hephæstionis, epitritum primùm nominari ait, constantem una brevi & tribus longis; à Th. *δοχμὸς*, ὁ, &c. V.

Δοχὸς, vide in *δοχή*.

Δρακόντιον, herba est de qua Plin. l. 24 c. 16. sed est quoq; nomen vitis; item morbi genus; à Them. *δράκων*, οντῶ, V.

Δρακοντοκτόνος, draconis interfector, Epith. Apollinis; *ex δράκων*, οντῶ, & Th. *ὄλλυμι*, f. *ὀλέσω*, unde *ὀλέτης*, &c. V. Item *δρακοντόμαλλῶ*, exp. draconino crine, draconis instar villosus; *ex δράκων*, οντῶ, & *μαλλὸς*, ὁ, &c. V. *Δρακοντόμμων*, draconis imitans; *ex δράκων*, οντῶ, & *μῖμῶ*, ὁ, V. Item *δρακοντόπους*, draconis habens pedes; *ex δράκων*, οντῶ, & *πῦς*, ὁ, &c. V.

Δράομαι, fio; & *δρᾶσθαι*, fieri; unde *δεδρασμένῶ*, ut apud Thuc. *τὰ δεδρασμένα*, beneficia, beneficia; est pass. à Th. in act. *δράω*, V.

Δρεπτίνδα, Hesych. exp. *δρεπτικῶς*, i. e. fugitivè, Suid. autem, genus quoddam ludi fuisse scribit, & in eo moris fuisse, ut unus ex pueris oculis clausis clamaret, *πρᾶ, φυλάττω*; reliqui autem fugentes, ne caperentur, caverent; à *δρεπτίνδης*, seu *δρεπτικὸς*, quæ V.

Δρεπτάζω, idem cum *δρεπτάω*, quod vide cum *δρεπτέω*.

Δρεπτηρὶ, dicuntur *οἱ ἐργαζόμενοι δρέψιν*, qui faciunt byssum, seu byssinum linum, Hesych. *ex δρέπτις* & *ἔργον*, τὸ, V.

Δρέψις, εως, ἡ, exp. sericum, byssus; à Th. *δρέπω* f. *δρέψω*, &c. V.

Δρεπτὴ, ab Etymol. Theocr. & aliis Gramm. dicta traditur à *δρέπτομαι*, i. e. quæ tantum *κερμάτων*, continet, quantum aliquis manu in pugnum contractâ capere possit; est autem sex obolorum, viz. drachma Attica, &c. Vide.

Δρεπανὶς, ίδῶ, ἡ, est drepanis avis; apud Aristot. à *δρέπάνη*, ἡ, idem quod

δρέπανον, τὸ, quod exp. & falx bellica; item ensis falcatus; ut quo usus est Perseus, alio nomine, ἄρπη, &c. V.

Δρίλακες, Eleis sunt βδέλλαι, hirudines; teste Hesych. à Th. ΔΡΙΓΛΟΣ, ὁ, V.

Δρύκαρπα, τὰ, eadem quæ & ἀκρόδρυα, i.e. οἱ τῇ ξηροφόρᾳ δρυὶς καρποί; item δρύκαρπα, τά, dicuntur omnes fructus arborum; ex δρῦς, υὸς, & καρπὸς, ὁ, &c. Vide.

Δρυοβάλανος, glans querna; ex δρῦς, υὸς, & βάλανος, ἡ, V. Item δρυοβαφὴς, quercu, i. e. quercus cortice tinctus; à βαφὴ, ἡ, V. Δρυοκοΐτης, in quercu, seu in arbore cubans, Epith. cicadæ; in Epigr. à Th. κοίτη, ἡ, V.

Δρυοκολάπτης, ου, ὁ, vocatur picus arborarius, vel Martius; ὅτι τὰς δρῦς κολάπτει; à Th. κολάπτω, f. ψω, &c. V.

Δρυοκόσται, q.d. quercisecæ, seu roborisecæ, scil. aves, i.e. roboricei generis aves; à κοπὴ, ἡ, V. Δρυοπαγὴς, ex ligno, seu contignatione compactus; Nonn. Unde δρυοπαγὴ σόλον, vocat Soph. τὸν πάσσαλον, ut tradit Hesych. vel classem è quercubus compactam; à Th. πηγνύω, f. πήξω, in a. 2. ἐπάγω, &c. V. Item δρυοπέρις, dicitur herba, de qua Dioscor. l. 4. c. 189. quæ nomen à vietis muscosis; roboribus, in quibus nascitur, habet, ex πέρις, ιδος, comp. ut reliqua præcedentia, cum Th. δρῦς, δρυὸς, &c. V.

Δρυοτόμος, quercuum amputator; & general. arborum amputator; sed exp. & materiarius; item lignarius faber; pro quo dicitur etiam δρυτόμος, Il. λ. & π. Unde δρυοτομία, ἡ, arborum amputatio, sectio materiæ; & δρυοτομικὴ, ars amputandi arbores; ars materiaria; ex δρῦς, υὸς, & τομὴ, ἡ, seu τομὸς, ὁ, &c. V.

Δρυπολεῖν, exp. in montibus vagari, & circa quercus, vescentem earum glandibus, & iis succidendis se fatigantem, Hesych. sed exp. & arboribus circumvallatum obsidere, Suid. ex δρῦς, υὸς, & πολέω, ῶ, &c. V.

Δρύτη, Eust. πύελος ξυλίνη, ὡς ἀπὸ δρυὸς, apud Æschin. in Agamemnone; sed scribitur & per οι dipthongum, teste cod. & tunc per Syne. dicitur veluti δρυοίτη; ac propriè est πύελος, sive λάρναξ ἐκ πεπτωκυίας; à Them. δρὶς, υὸς, V.

Δρύφακος, ὁ, vel δρύφακτον, τὸ, tabulatum, sepes, cancelli; peculiariter, sic Athenis dicebantur cancelli ejus loci, in quo senatus judicabat, Poll. & Hesych. quasi δρύφακτοι, seu δρύφακτα, παρὰ τὸ τοὺς δρυσὶ φράττεσθαι τετίσι, ξύλοις; ex δρῦς & φράσσω, f. ξω; unde φράκτης, ὁ, &c. V.

Δρύφελα, τὰ, Etym. esse dicit λέμματα, φλοιὲς, seu ἐξ ὑποδρυπεμφθεῖσι φλοιὲς, παρὰ τὸ δρύφαι, quod est λεπίσαι; ut ἐκ τῶν περὶ ῥίζας δρύφελα πυκνάδος; à Th. δρύπτω, f. ψω, quod exp. & ut volunt Gramm. propriè, excortico arborem quæ δρῦς dicitur, &c. V.

Δυάζω, dissentio, vel δισάζω, i.e. dubito; idem quod, & pro δισάζω, id V. Item δυασμὸς, οῦ, ὁ, exp. coitus; item dubitatio; quasi verbale, à δυάζω, præced.

Δύομαι, pass. idem quod act. δύω, vel δύνω, V.

Δυσάμβατος, idem quod δύσβατος, V. ex δὺς & ἄμβαλλος, pro ἀνάβαλλος, ab ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω, &c. V. Item δυσαναβλαστέω, difficulter repullulo; ex δὺς, ἀνὰ, & βλαστέω, &c. V. Δυσανάδοτος, qui difficulter digeritur; (cui contr. εὐανάδοτος;) ab ἀνάδοτος, V. Δυσανάκλητος, revocatu difficilis, non facilè revocabilis; ab ἀνάκλητος, V. Δυσανάκλητος, qui difficilè refocillari, seu recreari potest; ab ἀναλαμβάνομαι, f. ἀναλήψομαι, &c. V. Δυσανάλυτος, q. d. ægrè resolubilis, seu difficulter solubilis; ab ἀναλύω, f. ύσω, &c. V. Δυσανάπειστος, cui vix dissuaderi potest; qui ægrè ab opinione deducitur; ab ἀνάπειστος, V. Δυσανάπλοος, ut δυσανάπλοος ποταμὸς, fluvius qui non potest adversâ aquâ navigari; ab ἀνάπλοος, V. Δυσανάπλωτος, vide post δυσαπόπλεως. Δυσανάπνευστος, ὁ ἡ ἡ, difficulter respirans; ab ἀνάπνευστος, V. Δυσανασχετέω, ῶ, ægrè fero, ægro animo tolero, gravor; ut δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα, ἡ τὴν τροφὴν, ægrè ferentes, seu quum ægrè ferrent quæ fiebant, & moram; apud Thuc. 7. & Plut. in Sert. Item δυσανάσχετος, toleratu difficilis; item intolerans; unde adv. δυσανασχέτως, ægro animo, intoleranter; ab ἀνάσχετος, V. Δυσανάτρεπτος, subversu, vel eversu difficilis, Plut. ab ἀνάτρεπτος, V. Item δυσαναφορικὸς, qui difficulter ἀναφορεῖ & excreat, Hesych. at δυσανάφορος ὤν, exp. δυσβάστακτος, ab ἀναφορὰ, ἡ, unde ἀναφορικὸς, comp. ut reliqua præcedentia, cum δὺς particula compositiva, &c. V.

Δυσάνεκτος, ὁ ἡ ἡ, toleratu difficilis; ex δὺς & ἄνεκτος, ab ἀνέχω, ομαι, &c. V. Item δυσάνιος, qui & δυσανίης, exp. qui mœrorem levi de causa concipit; vel ut inquit Gal. cui res parvæ tristitiam afferunt, vel magnæ vehementiorem, aut diuturniorem quàm aliis hominibus; sed exp. & anxius; à Th. ἀνία, ἡ, V. Δυσάνιος, ὁ ἡ ἡ, ascensu difficilis; vel simpl. ad quem accedi vix potest; ab ἄνοδος, V. Δυσαντιταγανίστης, exp. molestus adversarius; ab ἀνταγωνίστης, V. Δυσαπόνιπτος, ὁ ἡ ἡ, qui ægrè elui, vel ablui potest; ab ἀπονίπτω, ομαι, f. ψω, &c. V. Δυσαπόπλωτος, qui vix decidit, seu delabitur, Theophr. ab ἀποπίπτω, unde ἀποπίπωσις, &c. V. Δυσαπόπαυστος, qui ægrè avellitur; unde δυσαποπαύστως, ita ut difficulter avellatur; more eorum quæ difficulter avelluntur, ab ἀποπαύω, V. Δυσαπόστεπτος, qui difficulter averti potest, & depelli; item qui difficulter potest avocari; ab ἀποστέπω, ομαι, f. ψω, &c. V. Δυσαποτρεπτὸν, qui vix amoveri & depelli potest; ab ἀποτρέπω, ομαι, f. ψω, &c. V. Δυσαρέσκομαι, displiceo; unde δυσάρεστος, ineptus gratiæ aucupator; apud Athen. ab ἀρέσκω, ομαι, V. Δυσαρέσπης, ὁ, displicentia sui & tædium; verbale, à δυσαρεσέω, ῶ, non hilariter affectus sum, implacidè me habeo; ut ægroti qui in lecto acquiescere nequeunt, & jactantur; item δυσάρεστον, τὸ, offensio; & δύσαρεστος, morosè, offenso animo, adv. a δύσαρεστος, cui difficulter placere queas, &c. V. Item Δυσαρμοσία ὠδῶν, dicitur apud Plut. de viro & uxore discordibus; ab ἁρμόζω, ομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum δὺς, particula compositiva, &c. V.

Δυσάρατος, intolerabilis, minimè tolerandus; ut ὀδμὴ δυσάρατος, apud Apoll. Rhod. Arg. l. 2. ex δὺς & ἄρατος, V. Item δυσβάσακτος, cum difficili portatione; ita ut vix portari possit; à δυσβάστακτον, τὸ, exp. adeundi, seu transeundi difficultas; est neut. gen. substantivè à δύσβατος, qui difficulter scandi aut adiri potest; impervius, &c. V. Δυσβλαστὴς, difficulter germinans, unde δυσβλαστέω, ῶ, difficulter germino; à βλάστη, ἡ, unde βλαστέω, idem cum, & pro Th. βλαστάνω, &c. V. Δυσβοήθητος, & δυσβόλητος, cui vix succurri potest, vix medicabilis; à Th. βοηθέω, f. ήσω, &c. V. Δύσβολος, cui jactus malè cedit; ut cui alea infelici jactu cecidit, Poll. l. 9. à βολὴ, ἡ, seu βόλος, ὁ, &c. V. Δύσβολος, cujus malum, vel infelix est consilium; unde δυσβολία, malum consilium, seu infelicitas consilii; à Th. βολὴ, ἡ, V. Δυσγάργαλος, seu δυσγάργαλις, ut &, δύσγαργάλιστος, qui sese titillari & contrectari manibus ægrè finit, ut equus qui non nisi difficulter finit se fricari manibus, vel distringi strigili; talis enim dicitur δυσγάργαλις ἵππος, apud Xen. de re equ. à Them. γαργαλίζω, comp. ut reliqua præcedentia, cum δὺς, particula compositiva, &c. V.

Δυσγνωρίστος, agnitu difficilis, qui facile agnosci non potest; vel qui non facilè notificari potest, seu innotescere; ex δὺς & γνωριστὸς, ὁ, V. Item δύσγνως, cognitu difficilis; ex δὺς & γνωτὸς, V. Δυσδιάθετος, qui ægrè componitur; compositu difficilis, Plut. in Cæs. ex δὺς & διαθέτης, à διατίθημι, V. Δυσδιαίρετος, difficulter divisibilis; cujus divisio difficilis est; à διαίρετος, V. Δυσδιαίτητος, cujus arbitrium est difficile; de quo arbitrari difficile est; à διαιτητὴς, V. Δυσδιακόμιστος, ægrè tolerabilis; & δυσκόμιστος, idem; à κομίζω, ομαι, unde διακομίζω, ομαι, &c. V. Δυσδιάκριτος, qui discerni, seu dijudicari difficulter potest; à διακρίνω, ομαι, V. Δυσδιάλλακτος, difficilis reconciliatu; & non facilè placabilis; à διαλλάττω, ομαι, f. ξω, &c. V. Δυσδιάλυτος, ægrè dissolubilis; qui difficulter potest dissolvi; item ægrè reconciliabilis; difficulter iram deponens; à διάλυτος, vide. Δυσδιάφευκτος, qui vix effugi potest, ægrè evitabilis; à διαφεύγω, V. Δυσδιαφόρητος, in genere, qui ægrè digeritur, in specie, qui difficulter succi perspirabili cute digeruntur, Gal. à διαφορέω, ήσομαι, ῆσαι, unde διαφόρησις, ἡ, &c. Vide. Δυσδιαφύλακτος,

λακίζω, qui difficulter custodiri potest, vel caveri, à διαφυλάττω, -ομαι; V. Δυσδιαχώρητος, qui difficulter excernitur; à διαχωρέω, f. ήσω, &c. V. Δυσδίδακτος, qui ægrè discit, qui est stupido ingenio, à διδακτὸς, ὁ; Vide. Δυσδιέγερτος, excitatu, seu expergefactu difficilis, à διεγείρω; V. Item Δυσδιέξιτος, qui difficulter transiri vel percurri potest: Item qui percurrendo vix exponi potest, & explicari, à διέξειμι; comp. ut præcedentia, cum δύς, particula compositiva, &c. V.

Δυσδιέξοδος, ægrè pervius; vel unde exire difficile est, ex δύς, & διέξοδος; V. Item διεξερευνητός, investigatu difficilis, & διεξοδίνητος, idem; cujus difficilis est scrutatio, qui non facilè indagari potest: à Them. ἐρευνάω, unde δυσερεύνητος, fut. ήσω, &c. V. Δυσδιήγητος, difficilis disposatu, seu administratu, à διοικέω, fut. ήσω, &c. Vide. Δυσδιόρθωτος, qui vix corrigi, aut emendari potest, à διορθόω, fut. ώσω, &c. V. Δυσδοκίμαστος, probatu perspectuque difficilis, à δοκιμάζω, -ομαι, fut. άσω, &c. V. Δύσδωρος, expon. κακόδωρος, ut δῶρα δύσδωρα, i. e. inausipicata & exitiosa dona, a Them. δῶρον, τὸ; V. Δυσείδεια, deformitas, à δυσειδὴς; V. Δυσείμων, malè indutus, pannosus, sordidè vestitus; unde δυσφμενία, ἡ, malus & sordidus vestitus: Item δυσφματόω, ῶ, malo, seu sordido utor vestitu, ab εἷμα, τὸ; V. Δυσεισβολεύς, & Atticè δυσείσβολος, in quem erumpi ægrè potest, invasu difficilis; ut regio inaccessa exercitui; Plut. ab εἰσβολὴ, ἡ; verbale ab εἰσβάλλω, &c. V. Δυσείσπλους, & δυσείσπλωτος, in quem nave intrari, seu navigari vix potest, ab εἴσπλους, contr. ἔσπλους, ab εἶσπλέω, &c. V. Δυσεκβίαστος, cui non facilè vis afferri potest, quem non facilè eluctari possis, pertinax; ab ἐκβιάζω, ομαι, fut. άσω, &c. V. Δυσέκδυτος, δυσμάτωρ, expon. q. d. non facilè locabilis, ab ἔκδυτος; V. Δυσεκδρομος, unde difficillimum est effugium; ab ἐκδρομὴ, ἡ, seu ἔκδρομος, ὁ, &c. V. Item Δυσεκθέρμαντος, qui ægrè potest excalefieri, seu incalescere; ut δυσεκθέρμαντος πυρετὸς, apud Gal. de febri, in qua calor cum difficultate accenditur; ab ἐκθέρμαίνω, fut. ανῶ, comp. ut reliqua præcedentia, cum particula compositiva δύς, &c. V.

Δυσεκδυτα σημεῖα, expon. tristia exta, ἄδυτα, apud Plut. ex δύς, & ἐνδύω, -ομαι; Vi. Item Δυσεκλειπὴς, ægrè deficiens, ab ἐκλείπω, fut. ψω; Vide. Δυσεκλόγιστος, qui computari ægrè potest, ideoque cognitu perspectuque difficilis; Suid. ab ἐκλογίζομαι; V. Δυσέκλυτος, ægrè exsolubilis, qui vix exolvi potest; ab ἔκλυτος, ὁ; V. Δυσέκνιπτος, qui difficulter elui potest, ab ἐκνίπτω; V. Δυσεκνίδωτος, è quo enatare nequeas, qui tranari non potest, intramabilis; ab ἐκνέω, fut. ένσω, &c. V. Δυσεκπιεχὴς, qui difficulter absolvi & ad finem perduci potest, ab ἐκπιέχνω, fut. ανῶ, &c. Vide. Δυσέκπλεος, qui vix navigari potest, innavigabilis, ab ἐκπλέω; V. Δυσέκπλωτος, & δυσέκπλυτος, qui difficulter elui potest, ab ἐκπλύνω, -ομαι; V. Δυσεκπύητος, suppuratu difficilis, qui ad suppurationem difficulter perducitur; ab ἐκπυέω, fut. ήσω, &c. V. Δυσέλικτος, q. d. difficilè evolubilis; ut δυσέλικτοι λαβύρινθοι, labyrinthus difficilibus gyris perplexus, ab ἕλικτὸς, ὁ; V. Δυσέλπις, ιδος, ὁ ἡ, qui vix sperat, qui est abjectæ fidei, à Them. ἐλπὶς, ιδος; Item Δυσελπιστία, mala spes, & δυσελπιστέω, ῶ, non bene spero, propè desperо: Polyb. 2. & 5. utrumque, à δυσέλπις, idem quod δύσελπις, &c. V. Δυσέμβατος, in quo incedi ægrè potest, qui teri pedibus & calcari nequit, inaccessus, invius; ab ἔμβατος, ὁ; V. Δυσέμβολος, χῶρος, expon. regio in quam non facilè irrumpere hostes possunt; ab ἔμβολὴ, ἡ; verbale, ab ἐμβάλλω, &c. V. Δυσεντέρημα, τὸ, expon. commentatio quædam περὶ τὸ ἐντέρα, aut quæstio, seu solutio: Item δυσεντερικὰ πάθη, quæ Cicero viscerum morbos vocat, à Sing. δυσεντερικὸς, qui & δυσέντερος, i. e. qui dysenteriâ laborat, &c. V. Item Δυσεξάγωστος, qui difficilè educitur, vel exportatur, difficilis exportatu; ab ἐξάγω, unde ἐξαγωγὴ, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς particula compos. &c. V.

Δυσεξάδελφοι, dicti sunt filii τοῦ ἐξαδέλφου; Bud. ex δύς, & ἀξάδελφος, ὁ; V. Item Δυσεξάλειπτος, qui difficilè deletur, seu obliteratur, ab ἐξαλείφω, fut. ψω; unde ἐξαλείπτης, ὁ, &c. V. Δυσεξάλλακτος, ægrè mutabilis, qui in aliam naturam verti vix potest, ab ἐξαλλάσσω, -ομαι, fut. ξω, &c. V. Δυσεξαναλώτος, qui non facilè consumitur; ab ἐξαναλίσκω, fut. ώσω, &c. V. Δυσεξαπάτητος, ὁ ἡ, ἡ, difficilis deceptu; ab ἐξαπατάω, fut. ήσω, &c. V. Δυσεξαπὴς, ὁ ἡ, ἡ, qui ægrè accenditur; ab ἐξάπτω, fut. ψω, &c. V. Δυσεξέλικτος, difficilis explicatu & evolutu, ab ἐξελίσσω, fut. ξω, &c. V. Δυσεξερεύνητος, investigatu difficilis, ab ἐξερευνάω; V. Δυσεξεύρετος, idem quod δυσέυρετος, inventu, seu adinventu difficilis, à Th. εὑρίσκω, unde ἐξεύρεσις, fut. ήσω, &c. V. Δυσεξήγητος, qui vix sese explicare potest; ab ἐξηγέομαι, ήσομαι, fut. ήσομαι, unde ἐξηγητὴς, ὁ, &c. V. Item Δυσεξίτηλος, qui difficulter dilabitur, seu evanescit, & δυσεξίτηλος, difficilis exitu; Hesych. ab ἔξειμι, unde ἐξίτηλος, & ἐξίτηλος, comp. ut præcedentia, cum δύς particula compositiva, &c. V.

Δυσεπίκριτος, de quo vix judicari potest, ex δύς, & ἐπίκριτος; V. Item Δυσεπίμικτος, commercia cum exteris non exercens; vel qui cum aliis commercium non habet, propriè qui non facilè cum aliis miscetur, ab ἐπίμικτος; V. Δυσεπιχείρητος, qui difficulter inhiberi, seu cohiberi, aut retineri potest; ut δυσεπιχείρητος ἐμπαθία, ab ἐπιχέω, pro ἐπίχεω, unde ἐπίχεσις, &c. V. Δυσεπιχείρητος, qui non facilè invadi potest: Item adstructu & confectu difficilis; ut δυσεπιχείρητος θέσις, Alex. Aphr. ab ἐπιχειρέω, -ήσομαι, fut. ήσω, &c. V. Δυσεπέργαστος, factu difficilis, à ἐργάζομαι, fut. άσομαι, &c. V. Δυσεργὴς, & δύσεργος, operosus, difficilis, ut παιχνίδιον δύσεργον, apud Plut. & δύσεργος ἔφεδρος, Appiano, res difficilis factu, unde δυσεργία, difficultas, à Them. ἔργον, τὸ; V. Δυσέρημος, desertus, desolatus, vel difficilis ob solitudinem, à Them. ἔρημος; V. Δυσερώτως διάκειται, expon. perdito amore captum esse, aut infælici, adverb. à δύσερως, ωτος, qui infælici, aut etiam periculoso amore tenetur: Item perditè amans; ut δύσερως ἦν ἀφροδίσιον, expon. amore perdito rei veneræ captus apud Xen. ut & ipse ἔρως dicitur δύσερως, & δύσαστμος, à Plut. in Per. &c. Vide. Δυσετυμολόγητον ὄνομα, nomen cujus etymologia vix reddi potest, ab ἐτυμολογέω, fut. ήσω, &c. V. Δυσθυμοίμητος, qui difficulter sopiri, vel sedari aut leniri potest, ex δύς, ἔυ, & κοιμάω, -άομαι, fut. ήσω, &c. V. Δυσθύραυλος, qui non facilè muniri seu aggerationem ferre potest, ab ἔνραυλος, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς, particula compositiva, &c. V.

Δυσεφικὲς, ad quem vix pertingere, seu quem vix assequi possumus, aut cui vix pares sunt vires nostræ; unde δυσεφικτότερος, apud Greg. ex δύς, & ἐφικτὸς, ὁ; V. Item Δυσζήτητος, quæsitu, vel pervestigatu difficilis, à ζητέω, fut. ήσω, &c. V. Δυσηκοΐα, difficile audire: Item immorigerum esse; Item δυσηκοΐα, difficultas auditus: Item aurium tarditas, & expon. etiam, inobsequentia; utrumque à δυσήκοος, qui difficilè audit, vel qui acutè non audit, aut qui auribus parum audit: Item non obsequens, &c. V. Δύσηχος, ος, ὁ ἡ, ὁ, dissonus, malè sonans; apud Euryp. à Them. ἦχος, V. Δυθεραπεύτος, vix sanabilis, cui vix mederi possumus; Metaph. apud Sophocl. δυσθεράπευτος Αἴας, qui vix ad sanam mentem reduci potest, & à sententia de conscisscenda sibi morte revocari, à θεραπεύω, fut. εύσω, &c. V. Δυθεώρητος, cujus difficilis est contemplatio, à θεωρητὸς; V. Δυθησαύρισος καρπὸς, fructus reconditu asservatuque difficilis; quales sunt qui fugaces dicuntur, à θησαυρίζω, -ομαι, f. ίσω, &c. V. Δύθεσμος, qui ægrè frangitur; fractu pertinax, frangenti contumax, à θραυστὸς, ὁ; V. Δυσίχνευτος, investigatu difficilis, ægrè investigabilis, ab ἰχνεύω, -ομαι, f. εύσω, &c. Vi. Δυσκαὴς, qui difficulter uri, seu cremari potest, difficulter ardens; Plut. à Them. καίω, -ομαι; cujus comp. quædam desinunt in καὴς, &c. V. Δυσκαθαίρετος, qui vix everti potest, à καθαιρέομαι, ῆμαι; V. Δυσκάθαρτος, purgatu difficilis, à καθαίρω, fut. αρῶ, &c. Vi. Item Δυσκάθεκτος, qui difficulter contineri & cohiberi potest,

potest, à καθαιρῶ, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς particula compositiva, &c. V.

Δυσκαμπής, qui non facilè flectitur, inflexibilis; ex δύς, & καμπή, ἡ; Vide. Item Δύσκαπτος, fumum molestum habens; ut δύσκαπνα ξύλα, Theophr. sed expon. & fumosus; à Them. καπνὸς, ὁ; V. Δυσκαρτέρητος, ægrè tolerabilis, pene intolerabilis, à καρτερέω, ῶ, fut. ήσω, &c. V. Δυσκατακώνιστος, expugnatu difficilis, à κατα-γωνίζομαι, fut. ίσομαι, &c. V. Δυσκατάκλαστος, fractu, seu confractu difficilis; à κατακλάω, fut. άσω, &c. V. Δυσκατάκτητος, difficilis fractu, à κατάγω, fut. ξω, confringo; unde κατακτὸς, ὁ, &c. Vide. Δυσκατάδηκτος, difficilis reconciliatu, implacabilis, à καταλλάττω, -ομαι, fut. ξω, &c. Vide. Δυσκατάλυτος, dissolutu difficilis, à καταλύω, fut. ύσω, &c. V. Δυσκατα-μάχητος, vix expugnabilis, à καταμάχομαι, fut. χήσομαι, &c. V. Δυσκατανόητος, qui vix potest animadverti & perspici, à κατανοέω, fut. ήσω, &c. V. Δυσκατάπαυστος, qui vix sedari seu cohiberi potest, irrequietus; Euryp. in Medea; unde adv. δυσκατα-παύστως, ita ut vix sedari possit, à κατα-παύω, fut. αύσω, &c. V. Δυσκατάρτης, expon. qui conceptum non perficit, in Hippiatr. à καταρτίζω, fut. ίσω, &c. V. Δυσκατάσβεστος, qui facilè restingui non potest: Plut. à κατασβεννύω, fut. σβέσω, &c. V. Δυσκατασκεύαστος, conditu, seu fabricatu difficilis, à κατασκευαστὸς; V. Δυσκατάστατος, sedatu difficilis, à κατάστατος, ὁ; V. Δυσκαταφρόνητος, qui contemni despicique vix potest, à καταφρονέω, fut. ήσω, &c. V. Item Δυσκαλίρ-γαστος, qui non facilè effici, seu confici potest, à κατεργάζομαι, fut. άσομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς, particula compos. &c. V.

Δυσκάτοπτος, qui spectari vix potest, ex δύς, & κατοπτὸς, ὁ; V. Item Δυσκατόρθωτος, qui ex animi sententia difficulter conficitur, à κατορθόω, fut. ώσω, &c. V. Δυσκερδὴς, non lucrosus, vel malum lucrum, aut non sine summo labore, aut periculo, adferens; Oppian. l. 1. venat. à Them. κέρδος, ους, τὸ; V. Δυσκινησία, difficilis motus, seu difficultas motus, à κίνησις, εως, ἡ; Vide. Δύσκλεια, ἡ; obscura fama & gloria pene nulla, à δυσκλὴς; Vi. Δύσκλυτος, idem est quod δυσκλεὴς, infamis, &c. V. Δυσκοίλιος, ος, ὁ ἡ ἡ; cui alvus est adstrictior; vel alvo incommodus; (cui contr. δυκοίλιος;) à Them. κοιλία, ἡ; Vide. Δύσκολος, malè cubans, & incommode; unde δυσκολία, mala cubatio & incommoda, qualis est χαμαικοιτία, sed expon. etiam, difficultas cubandi, à Them. κοίτη, ἡ; V. Δυσκόλλητος, qui glutinari difficulter potest, glutino vix sociabilis: Item Metaph. malè cohærens, à κολλητὸς, ὁ; V. Δυσκολόκαμπτος κάμπη, expon. flexus vocis qui difficilè flectitur, intelligitur autem de flexu qui fit in cantu molli & fracto; ex (δύσκολος, & κάμπος, ὁ, &c. V. Δυσκολόκοπος, difficilem somnum efficiens; ut δυσκολόκοιτος ἡ μερίμνη; apud Aristoph. in nub. ex (δύσκολος, &) κοίτη, ἡ, &c. Vide Δυσκόμητος, vide cum διςδιακόμιστος. Δυσκριτὸς, ἐος, ὁ κῆ, & δύσκριτος, ος, ὁ, ἡ, judicatu difficilis, aut dijudicatu, cujus difficilis est disceptatio; unde adverb. δυσκρίτως, ita ut non facilè sit judicare, seu dijudicare: ita ut non facilis sit disceptatio; ut δυσκρίτως ἔχω, ancipitis sum judicii, à Them. κρίνω, -ομαι, unde κριτὸς, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς, particula compos. &c. V.

Δυσκτητος, ægrè parabilis, comparatu difficilis; ex δύς, & κτητὸς, ὁ; V. Item Δυσκύμαντος, expon. fluctuosus, &c. Vide. Δύσλητος, captu difficilis, seu quem capere difficile est; ut δύσληπτον τὸν λειότητι; apud Luc. in Anacharsi. Item qui comprehendi & percipi difficulter potest: Plut. de Def. Orac. à λητὸς, ὁ; V. Δυσλόγιστος, ratiocinatu difficilis; quem difficile tecum reputare & perpendere possis: Item inconsideratus, qui reputatus & perpensus non est; Soph. in Ajace, ubi tamen quidam parenthesi includentes δυσλόγιστον, id accipiunt, pro eo quod intellectu difficile est, à λογίζομαι, fut. ίσομαι, &c. Vi. Δυσλόφως, periculosè, difficulter, adv. à δύσλοφον, quòd cervici non convenit, vel quod difficulter portatur, &c. V. Δυσλύτος, ita ut vix solvi possit, nexu non facilè solubili, adverb. à δύσλυτος, qui vix solvi potest, &c. Vide. Δυσμαθία, ἡ, tarditas ad discendum, indocilitas, scribitur & δισμάθια, pro eod. Item δυσμαθῶς, adverb. non facilè discendo; omnia à δυσμαθὴς, qui non facilè discit, tardus ad discendum: Item passivè, qui non facilè disci potest, aut animadverti; Eurip. &c. V. Δυσμαῆ ὕδατα, apud Theophr. Hist. Pl. 7. 5. expon. aquæ rarefactu difficiles; à Them. μανὴς, ὁ; V. Δυσμαχὴς, ἐος, ὁ κῆ ἡ; idem quod δυσχερὴς; difficilis; à Them. μάρη, ἡ, seu μάχομαι, ῶμαι, manus, &c. V. Δυσμαχέω, ῶ, acriter resisto, ita ut vix sum expugnabilis; Plut. à δύσμαχος; V. Item Δυσμείλικτος, qui difficulter, seu vix mulceri potest, seu leniri, aut placari, non facilè placabilis, implacabilis, inexorabilis, à μείλικτος, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς particula compos. &c. V.

Δυσμυρίαν, pro δυσμυαίνειν; Odyss. β. alibi, part. præs. à δυσμυαίνω, animo erga aliquem malè sum affecto, malè volo, vel adversor: Item δυσμυῶς, adverb. animo malè erga aliquem affecto, inimicè, hostiliter; omnia à δυσμυὴς, cujus animus malè erga aliquem affectus est, malevolus; Gram. autem δυσμυῶ, propriè esse volunt eum, qui adversus antea amicum inimicitias exercet, & vix reconciliari potest, &c. Vi. Δυσμετάβλητος, difficilis mutatu, à μετάβλητος; Vide. Δυσμετάδοτος, qui difficilè & non libenter impertitur, à μεταδίδωμι, fut. ώσω, &c. Vi. Δυσμετάθετος, transpositu, vel mutatu difficilis, à μεταπίθημι, fut. ήσω, &c. Vide Δυσμετακίνητος, qui non facilè transmoveri potest seu mutari, à μετακίνητος; Vide. Δυσμετάπειστος, qui de sententia ægrè dimoveri potest, à μετα-πειστὸς; Vide. Δυσμεταχείριστος, ita ut vix tractari queat; adverb. à δυσμεταχείριστος, quod expon. etiam, qui capi, aut teneri facilè nequit, &c. Vide. Δυσμέτρητος, quem metiri non est facilè, a μετρητὸς, ὁ; Vide. Δύσμιλτος, cujus gravis est ira, ægrè placabilis, in Epigram. autem, etiam appellatur χόλος δύσμηνος, quod dicitur, ira cum gravi odio; à Them. μῶτις; Vide Δυσμήνιος, & δύσμητις, malè meditans & machinans; à Them. μῶτις; comp. ut præcedentia, cum δύς, particula compos. &c. V.

Δυσμικὸς, ἔ, όν occidentalis, à δυσμὴ, ἡ; vide.

Δύσμικτος, qui non facilè cum alio misceri potest, à mixtura alienus; unde adverb. δυσμίκτως, non facilè admittendo mixtionem; ex δύς, & μικτὸς, ὁ; Vide. Item Δυσμίμητος, vix imitabilis, à μιμητὸς, ὁ; Vide Δυσμίσητος, exosus, à μισητὸς; Vide. Δύσμοιρος, infælix, &c. idem quod δύσμορος, quod utrumque expon. etiam, malè infælicique morte periens; atque inde δυσμόρια, ἡ, miseria, qua aliquis fatum difficile & inclemens experitur: Item mors infælix; in Epigram. à μοῖρα, ἡ; seu μόρος, ὁ, &c. Vide. Δύσνιπτος, qui ægrè lavari, seu elui potest, pene illubilis, seu ineluibilis; ut δύσνιπτος γέχεια, quæ ægrè deleri potest; à Th. νίπτω, fut. ψω, &c. Vide Δυσνοέω, malevolentiâ prosequor, infensus sum, à νοέω; Vide. Item Δυσνόητος, adverb. ita ut difficulter intelligi queat, à δυσνόητος; ut & δύσνοια, à δύσνους, &c. Vide. Δύσνος νόσος, reditus difficilis & gravis, vel reditus infaustus; apud Euryp. à Them νόστος, ὁ; Vide. Δυσξήρανστος, qui difficulter inarescit, difficilis siccatu; à ξηραίνω, -ομαι, fut. ανῶ, &c. Vide Δυσξύσθελος, incompositus, i. e. ἀσύσθελος. Plut. à συσθέλος, pro quo Attice ξυσθέλος, &c. V. Sic & Δυσξυώστος, i. e. ἀσυώστος, imprudens: Item passivè difficilis intellectu; à ξυώστος, pro συώστος, &c. Vide. Δυσοίκητος, habitatu difficilis, propemodum inhabitabilis; ab οἶκος, ὁ; Vide. Δυσοικονόμητος, dispensatu difficilis: Item, (de cibo,) digestu difficilis; Athen. l. 3. & 2. ab οἰκονομέω, -ομαι; futur. ήσω, &c. Vide. Δύσοικτος, immisericors, συσπλαγχνητος; Hesych. à Themat. οἶκτος, ὁ; Vide. Δύσοιμος, expon. idem quod δύσοδος, &c. Vide Δυσοίστως, ita ut vix feras, à δύσοος; Vide. Item Δυσόμματος, oculis privatus; ab ὄμμα, ατος; Vide. Item Δύσοπτος, qui ægrè videtur; ab ὀπτὸς, ὁ, comp. ut præcedentia, cum δύς particula compos. &c. V.

Δύσοργος, iracundus; vel qui graviter irascitur; unde δυσοργησία, difficilis ira,

ira, ex δύς, & ὀργή, ἡ. V. Item Δύσορμος. V. cum τυσσύμος. Δυσπαρέκβλητος, difficilis admissu, seu perceptu, à παραδέχομαι, f. ἑξομαι, &c. V. Δυσπαρακίνητος, exoratu difficilis, & pro ἀπαράιτητος, inexorabilis, implacabilis, à παρακίθεμαι, fut. ἥσομαι, &c. V. Δυσπαρακολούθητος, intellectu difficilis, quem intelligenti à non facilè consequi possumus; & Quintil. l. 4. c. 1. Δυσπαρακολούθητον, cauſæ genus esse dicit quod obscurum appellatur, à παρακολουθέω, fut. ήσω, &c. Vide. Δυσπαρεκβόμενος, qui difficulter vehitur equo vel gestatur, i. e. qui difficulter viam facit; Plut. unde apud Polyb. πᾶσι μακρὸς καὶ δυσπαρεκβόμενος, navigatio longa, & in qua difficulter prætervehi potest; à παρακομίζω, -ομαι, fut. ίσω, &c. V. Δυσπαράβλητος, infælicis accubitus, seu concubitus, à παραβυλάζω; V. Δυσπαραγόρητος, vix consolabilis; unde adverb. δυσπαραγορήτως ἔχειν, vix posse consolatione flecti, sive lenīri, à παραγορητὸς; V. Δυσπατητός, calcari, seu ambulari difficilis, à πατητὸς, ὁ; V. Δυσπειθής, ἡ; ut μὴ δυσπειθὴς, non facilè parendo, ægrè obsequendo, & δυσπειθῶς ἔχειν, difficulter, seu ægrè obsequi; utrumque à δυσπειθὴς, qui difficulter paret, seu obsequitur, refractarius: Item Δυσπείσως ἔχω, expon. vix possum persuaderi; adverb. à δύσπειστος, qui ægrè sibi persuaderi patitur; omnia à Them. πείθω, futur. πείσω, &c. V. Item Δυσπέρατος, ut δυσπέρατος αἰὼν, expon. ætas quæ difficulter transigitur; à Them. πέρας, ατος, vel expon. general. per quem ægrè transitus patet; à Them. περάω, unde πόρος, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς, particula compos. &c. V.

Δυσπεριαιρέτος, qui difficulter detrahi, seu demi potest: ex δύς, περί, & αἱρέω, unde καθαιρετὸς, ὁ, &c. Vide. Item Δυσπεριαίρετος, qui non facilè circumpurgari potest; ex δύς, & περιαιρέω, fut. ήσω, &c. V. Δυσπερίληπτος, qui difficulter comprehendi potest, à περίληπτος, ὁ; V. Δύσπιστος, qui difficulter credit: Item, cui vix fidem adhibeas; ut & δύσπιστός, difficulter credo, incredulus sum, à πιστὸς, ὁ, &c. V. Item Δύσπλαγχνος, acerbus, immisericors; à Themat. πλάγχνον, τὸ; Vide. Δύσπλανος, infælicitèr errans, à πλάνη, ὁ; Vide. Δύσπληκτος, qui non facilè percellitur, seu perturbatur, à πλήκτὸς, ὁ: V. Δυσπλήρωτος, completu, seu perfectu difficilis, à πληρόω, futur. ώσω, &c. V. Δύσπνοος, & δύσπνους, qui vel quæ ægrè spirat, spirandi seu respirandi difficultate laborans; unde δυσπνέω, spirandi difficultate laboro, &c. Vide. Δυσπόλεμος, vix habilis ad bellum, ægrè bellicosus: Item δυσπολέμητος, qui bello ægrè capi potest; Ifocr. à Them. πόλεμος; unde πολεμέω, fut. ήσω, &c. V. Δυσπολιόρκητος, obsessu difficilis, qui obsidione cingi vix potest, vel qui obsidione ægrè capi potest, à πολιορκέω, futur. ήσω, &c. Vide. Δυσπονὴς, έος, ὁ, laboriosus, ærumnosus, graves & difficiles labores afferens; Odyss. ε. Item δυσπόνητος τροφὴ, nutritio quæ difficili labore fit; à Them. πόνος, ὁ; unde πονέω, fut. ήσω, &c. Vide. Δυσπόρθητος, per quem difficulter iter fit; à πορθέω, -ομαι; unde πορθητὸς, ὁ, &c. V. Item Δύσπορος, per cujus viam ac meatum difficulter iri potest, transitum difficilem habens; unde δυσπορία, ἡ, difficultas transitus, viæ difficultas, à πόρος, ὁ; V. Item Δυσπορίτος, ος, ὁ, ἡ, ægrè parabilis, qui magna cum difficultate acquiritur, & τὸ δυσπόριστον, difficultas in acquirendo, penuria; Hesych. & Suid. est, inventu difficile, à πορίζω, comp. ut præcedentia, cum δύς, particula compos. &c. V.

Δυσπότμέω, adversâ fortunâ utor, infælici faro affligor, & δυσποτμία, ἡ, fors, seu fortuna adversa, infælicitas: Item δυσπότμως, adverb. infæliciter, miserè; omnia à δύσποτμος, cujus fors difficilis est, i. e. misera & infælix, &c. V. Item Δυσπραγὴς, ίος, ὁ ἡ, infælix; unde in compar. δυσπραγίστερος, infælicior: Item δυσπραγέω, infæliciter res gero, & general. infælix sum, adversâ fortunâ utor; Plut. ut & δυσπραγία, infælicitas in rebus agendis, seu gerendis; idem scil. quod δυσπραξία, infælicitas, fors dura, seu aspera; ex δύς, & πράγος, ους, τὸ, à Them. πράσσω, fut. ξω, præt. med. πέπραγα, &c. V. Δυσπραγμάτευτος, difficulter tractabilis, cum quo rem habere difficile est, difficilis, morosus; ut δυσπραγμάτευτος λαὸς; Plut. à πραγματεύω, -ομαι, fut. ένσω, &c. V. Δύσπραξις, factu difficilis, à πρακτὸς, ὁ; V. Δυσπρεπὴς, indecorus, turpis; à Them. πρέπω; V. Δυσπροσδεκτος, qui ægrè admittitur, seu recipitur, ideoque ingratus, molestus; à προσδέχομαι, fut. ξομαι, &c. V. Δυσπροσήγορος, non affabilis, qui se difficilem præbet in alloquiis; unde adverb. δυσπροσηγόρως, ita ut alloqui difficile sit, ei contr. εὐπροσήγορος, &c. à προσήγορος, ὁ; V. Δυσπρόσοδος, aditu difficilis, ad quem vix aditus patet: Item morosus, quum de homine dicitur, à πρόσοδος; V. Δυσπροσπέλαστος, accessu difficilis, qui difficulter adiri potest; Plut. in Pomp. à πελάζω, -ομαι, fut. άσω, &c. V. Δυσπυίητος, suppuratu difficilis; à πυέω, fut. ήσω, &c. V. Item Δύσρητος, qui ægrè dici, seu pronuntiari potest; ut δύσρητος φωνή; Item non facilè dicendus, a ῥητὸς, ὁ; comp. ut præcedentia, cum δύς, particula compos. &c. V.

Δυσρίγὴς, expon. alsiosum, i. e. à gravi frigore illatum, est neut. quasi à masc. δυσρίγης, alsiosus; idem quod δύσριγος, qui frigus ægrè tolerat; qui frigus statim & vehementiùs sentit, ac fere semper, &c. V. Δύσομαι, Poët. geminato σ, metri causâ, dicitur pro δύσομαι, quod ex futuro transiit in præsens; idem quod δῦμι, seu δύω; i. e. subeo aquas, mergor; ut Odyss. ο. δύσετο δ' ἠέλιος; sol enim dicitur mergi oceano, quum occidit: Item induo, ut apud Heliod. ἐν ἄρα δύσετο τεύχεσι ἀρήια, age induc arma Martia.

Δύσιος, expon. qui difficulter servatur, ideoque ὁ κακοδαίμων, & sic, est ex δύς, & Them. σόος, salvus; sed δύσιος, expon. quem difficulter persequi possumus, qui vix abigi potest; & sic, est ex δύς, & σόος, ὁ; quod ab Hesych. expon. ὀρμὴ πρὸς αὔξησιν; unde σόω, in fugam conjicio, à Them. Σέω, &c. V. Item Δυσλιία, ἡ; miseria, ærumna, calamitas; sed expon. & improbitas; Hesych. à δύσλιος, παρὰ τὸ λιαὶ, ut sit, qui vix locum invenire potest ubi consistat: Item perditus, perdendus, pernicie dignus; vel dicitur παρὰ τὸ σίνειν; ut sit graviter gemens, &c. V. Δύσνοος, qui ingenio & moribus est difficilibus, difficilis: Item qui transferri vel murari difficilè potest; unde δυσνοΐα, ἡ; difficultas morum, seu mores difficiles, & δυσνόος, malignè, morum perversitate & pravitate; adverb. & omnia, à νόος, ὁ, seu νόημα, ατος, ὁ, &c. V. Item Δύσυπνος, qui difficulter somnum capit, ægrè obdormiscens; unde δυσυπνέω, ægrè obdormisco, seu dormio; sed δυσυπνίζω, expon. idem quod ἀφυπνίζω, expergefacio, è somno excito; ab ὕπνος, unde ὑπνόω, comp. ut præcedentia, cum δύς, particula compos. &c. V.

Δυσφανὴς, vix apparens, obscurus; ex δύς, & φαίνω, futur. ανῶ, &c. Vide. Item Δύσφαρτος, vix corruptibilis; cujus corruptio ægrè contingit, difficilis corruptu; à φθαρτὸς, ὁ; Vide. Δύσφερον, cujus mens malè se habet, anxius, tristis: Item tristitiam afferens; ut δύσφερον ἔμβλεμα; apud Euryp. in Androm. unde adverb. δυσφόρως, ægrè, cum angore: Item δυσφόρνη, ἡ; idem cum δυσφροσύνη, &c. V. Δυσφύλακτος, custoditu difficilis, qui non facilè servari potest, seu custodiri; ut ὡς ἔστιν ὅτε τεῖχος, ὅτε χθόνιος ἀστὺ δῆμος δυσφύλακτον ἐδὲν ὡς χωὴ; apud Alcæn. à Them. φυλάσσω, vel -τω, -ομαι, fut. ξω, &c. Vide. Δυσχείμὴς, ίος, ὁ ἡ, ἡ; Helychio est ἄκρατος; Item κακὸς, λίαν βλάσφημος, χαλεπὸς, à Them. χαλάω, fut. άσω, &c. V. Δυχείμων, tempestuosus, & δυσχείμερινὸς, idem, & utrumque idem quod δυσχείμερος, difficilis habitu ob hyberna frigora, infestus hyberno gelu; ut δύσχιμον χθόνα; apud Euryp. in Bacch. & Δωδώνιον δυσχείμεσιν; Iliad. β. Sic apud Herodian. δυσχείμερος δὲ ἡ πᾶσα Καππαδοκία, in l. 3. sed expon. etiam algoris impatiens, alsiosus, &c. V. Δύσχρηστος, expon. etiam, κακόμαντις; Suid. & sic, est à χράω, oraculo edo: Item Δυχρήστως, ita ut facilè uti non possis: Polyb. l. 16. adverb. à δύσχρηστος; V. Δύσχροια, ἡ, deformis color, decoloratio, à δύσχρως; Vide Δυσώλεθρος, qui difficulter interit; ægrè moriens & tabescens; ab ὄλε-

θρος.

ἑρ(ον), ὁ, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς, particula compositiva, &c. V.

Δωδεκαΐδες θυσίαι, dicuntur sacrificia ex duodecim animalibus; quæ δωδεκαῖδες, quoque dicuntur Ionicè; & δωδεκάδες, per Sync. Item δωδεκάδες θυσίαι, dicuntur sacrificia duodecim ἱερείων, apud Eust. ex Paul. à δώδεκα; vide.

Δωδεκήρης ναῦς, dicitur navis duodecim ordinum; ex δώδεκα, & Them. ἠρέσω, unde ἐρεσία, &c. V.

Δωροληπτης, expon. qui munera accipit, &c. V.

Δωτιάζω, dona recipio; unde δωτιάζειν, expontur dona colligere, &c. vide.

E.

Ἔαρ(τερ), κ, ὁ, vernus; à Them. ἔαρ, ρ(ος), τὸ, ver; ut Il. ζ. ---ἔαρ(ος) ὀπηδεῖ τεμεῖν ὕρη; sic, ὡσὲ τὸ ἔαρ sub vere, & ὡσὲ ἔαρ ἤδη, appetente jam vere; utrumque apud Thuc. & Metaph. Demades, ὡσὲ ἐρήκες, dicit esse ἔαρ τ' πόλεως; apud Athen. l. 13. Etymol. deductum vult ab ἔω, i. e. mitto; quoniam eo tempore terra omnia emittat: Item ἔαρ, τὸ, expon. etiam sanguis; quod verno tempore sanguis abundet, inquit Suid. Item pinguedo; apud Nic. &c. V.

Ἐάομαι, sinor, permittor: Item relinquor, omittor, est pass. a Them. in act. ἐάω, quod expon. etiam, prætermitto, omitto, cum infin. ut ἐῶ λέγειν; Item desino, cessò: Bud. ex Hom. &c. Vide.

Ἑβδομαδικὸς, expon. septenarius, septimanus; ab ἑβδομάς, ἀδ(ος), ut & ἑβδομικὸς, septies, ab ἕβδομ(ον), &c. Vide.

Ἑβδομηκονταέτης, & ἑβδομηκοντάτης, expon. septuagenarius, &c. V.

Ἔβεν(ον), ebenum, est lignum ex omni materie spississimum, cariem non sentiens, de quo vide Dioscor. l. 1. c. 130. & Plin. l. 12. c. 4.

Ἐγγαστρίμαντις, expon. uti στερνόμαντις, vaticinatrix, quæ Pytho postea dicta fuit; Suid. &c. V.

Ἐγγειότυκ(ον), est comp. ab ἔγγει(ον), & τύκ(ον), &c. V. Sic Ἐγγειόφυλ(ον), ex ἔγγει(ον), & φύλον, τὸ, &c. V.

Ἐγκαθίζομαι, insideo; ex ἐν, & καθίζομαι; V. Item Ἐγκαθείργω, & ἐγκαθέργνυω, seu ἐγκαθείργνυμι, includo; ex ἐν, & καθείργω, seu καθέργνυω, &c. V. Ἐγκαθεύδω, indormio, incubo; ut Plut. in Apophth. ὅτ λαγοὶ ἐν τοῖς τείχεσι ἐγκαθεύδουσι, lepores muris incubant, ex ἐν, & καθεύδω; V. Ἐγκαθέημαι, insideo: Item observo, insidior, ex ἐν, & κάθημαι; V. Ἐγκαθιδρύω, colloco in, &c. ab ἐν, & καθιδρύω: V. Ἐγκάθισμα, ατ(ος), τὸ; expon. sessio in aqua medicata, ab imis pedibus, vel feminibus usque ad umbilicum; ita ut supernæ partes non madefecant: Dioscor. l. 3. c. 155. & 127. est verbale, ab ἐγκαθίζω, colloco in, &c. Sed expon. & ut ἐγκαθίζομαι, insideo; unde ἐγκαθιζόμεν(ον) ἐς θρόνον, & apud Euryp. ἐγκαθίσατο, expon. instituit, posuit, fundavit, & apud Dioscor. l. 3. ἐγκαθιζόμεν(α) καταμιξία ἄγειν, expon. radices ejus ad insedendum decoctæ menses cient; ab ἐν & καθίζω, ομαι, &c. V. Ἐγκαθίημι, immitto, demitto; ab ἐν & καθίημι; V. Ἐγκαθοράω, aspicio deorsum in; ex ἐν, & καθοράω; V. Ἐγκαθορμίζομαι, subeo portum; vel in portu me contineo; ex ἐν, & καθορμίζω; V. Item Ἐγκαθυβρίζω, insolens & contumeliosus sum in vel adversus; ex ἐν, & καθυβρίζω, &c. V.

Ἐγκαθυμαίνομαι, placeo mihi in; glorior in: ut ἐγκαθυμαίνεσθαι τοῖς αὐχοῦσι; apud Plut. in Anton. unde verbale, ἐγκαλλώπισμα; ut ἐγκαλλώπισμα πλούτε; i. e. πλοῦτον, ᾧ ἐγκαθυμαίνόμεθα; apud Thuc. ex ἐν, & καθυμαίνω, -ομαι; unde καθύπισμα, τὸ, &c. V. Item Ἐγκάμπω, inflecto; ex ἐν, & κάμπω; V. Ἐγκάπω, voro, devoro; ex ἐν & κάπω; V. Ἐγκάρδιον, q. d. pars in qua est cor; sic dicitur interna pars & medulla ligni; & apud Dioscor. l. 1. ἐγκάρδιον τὸ ῥιζώματος, expon. medulla cauticis; & sunt qui cujuslibet etiam rei internam partem ita putent dici; ex ἐν, & καρδία, ἡ; V. Ἔγκαρπος, ὁ(ον), ὁ, fructuosus; ab ἔγκαρπ(ον); quod de muliere gravida etiam dicitur, in cujus utero fœtus est velut fructus in arbore; ex ἐν, & καρπὸς, ὁ, &c. V. Ἐγκαρτερέω, ῶ, patiens sum, fortiter me gero, aut perduro in; sum forti animo atque obfirmato; ut ἐγκαρτερεῖν τ' ἀνάγκης; apud Aristot. Rhet. 3. & ἐγκαρτερῶ τ' ἀληθόν; apud Xen. ex ἐν, & καρτερέω, ῶ, &c. V.

Ἔγκατα, τὰ, interanea, ponitur inter Themata, & παρὰ τὸ ἐντὸς κεῖσθαι ἧπαρ μελῶν, derivari dicitur ad Etymol. &c. vide.

Ἐγκαταβάλλομαι, dejicio, prosterno vel everto in; ex ἐν & καταβάλλω, &c. V. Item Ἐγκαταγέλαστ(ος), qui irridetur, ridiculus, à καταγέλαστ(ος); Vide. Ἐγκαταγηράσκω, consenesco, à καταγηράσκω; V. Ἐγκαταδέω, illigo, à καταδέω; V. Ἐγκαταδύω, expon. dimittere; à καταδύω; V. Ἐγκαταδύω, subeo, subingredior; ut ἐγκατέδυν ὕδωρ; in Epigram. subii aquas, à καταδύω; V. Ἐγκατακλείω, includo, seu concludo in; à κατακλείω; V. Ἐγκατακλίνω, reclino, seu depono in, à κατακλίνω; V. Ἐγκαταλαμβάνω, intus capio, intus comprehendo; unde ἐγκατελήφθησ, intus capti fuerunt; Æschyl. Item obstringo, obligo; ut ἐγκαταλαμβάνειν ὅρκοις, adigere jurejurando; apud Thuc. l. 4. & in pass. ἐγκαταλαμβάνομαι, intercipior, intercludor, à καταλαμβάνω, -ομαι; V. Ἐγκαταλέγω, expon. recenseo inter alios, annumero; vel allego, ascisco, & peculiariter, annumero militibus, numero militium adscribo: Item congero unà cum aliis, vel simpl. congero; Thuc. l. 1. à καταλέγω; V. Item Ἐγκαταλέρμομαι, expon. cubo in; à καταλέρμομαι, dormio, cubo; à Them. λέχω, cubare facio, &c. V. Ἐγκαταλιμπάνω, idem quod ἐγκαταλείπω, intus relinquo, à καταλιμπάνω; V. Ἐγκαταλογίζομαι, computo, annumero, à καταλογίζομαι; V. Ἐγκαταπλέκω, innecto, infero, à καταπλέκω; V. Ἐγκαταβεβυσθαι, extingui in; à καταβεβυσθαι, seu -νυμι; V. Ἐγκατάσκυ(ον) λόγ(ον), dicitur oratio concinna & composita, & opificii rhetorici plena, & specialiter dictio figurata & tropis distincta: Plut. in vita Hom. sic, ἐγκατάσκυ(ον) τέρπ(ον) διηγήσεως, modus narrationis, quum narratio argumentis & causarum prolatione confirmatur: Hermog. de invent. l. 1. Item ἐγκατασκευάζω, & -ομαι; expon. intus confició, condo, & perficio, à κατασκευὴ, ἡ; unde κατασκευάζω, &c. V. Item Ἐγκατασκήπω, invado & decumbo in Thuc. l. 2. unde verbale ἐγκατάσκηψις, quum morbus invadit & decumbit in corporis aliquam partem, aut totum corpus, à κατασκήπω, unde κατάσκηψις, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐν, &c. V.

Ἐγκατασπείρω, spargo, seu semino in; ex ἐν, & κατασπείρω; V. Item Ἐγκαταξάζω, scarifico, &c. idem quod καταξάζω, & Them. ξάω, seu ξέω, &c. V. Ἐγκαταράσσω, perturbo, turbas do in; Plut. à καταράσσω, seu -ττω; Vide. Ἐγκατατρύπω, defodio, à κατατρύπω; comp. ut præced. cum præp. ἐν, &c. Vide.

Ἐγκαυχάομαι, -ῶμαι, jactor, glorior; q. d. in superbio; ut ἐγκαυχᾶσθαι πλούτῳ; ex ἐν, & καυχάομαι; vide. Item Ἐγκελαρύζω, leniter murmuro, cum leni murmure fluo; à Them. κελαρύζω; Vide. Ἐγκέλευσις, incitatio, hortatio; unde ἐγκελευστικὸς, hortandi vel incitandi vim, vel stimulum habens; verbalia, ab ἐγκελεύομαι, idem quòd act. ἐγκελεύω, ; id vide. Ἐγκεραννύω, sive --νυμι, vel ἐγκεράω, immisceo, seu misceo, in seu inter; vel infundo: unde ἐγκέρασ(τος), immixtus: Plut. &c. V. ἐγκεράν. Item Ἐγκιθαρίζω, q. d. citharam pulso in; vel idem quod κιθαρίζω; id vide. Item Ἐγκινδυνεύω, periclitor in, à κινδυνεύω; comp. ut præced. cum præp. ἐν, &c. V.

Ἐγκίνησις, Suid. est initus; i. e. ὄχευσις; ab Them. ἐγκινέω; V.

Ἐγκινσυλεῦσθαι, expon. hederæ modo convolvi atque implicari; ab ἐν, & κισσὸς, ὁ; V. Item Ἐγκλινδῶν, inclinando; adverb. Item ἔγκλιμα, inclinatus, inclinatio: sed est & vocabulum astronomicum, ut κλίμα; Procl. Item in navi dicitur id in quod gubernator inclinatus decumbit: Poll. lib. 1. utrumque, ab ἐγκλίνω; quod interdum expon. propensus sum, animo sum inclinato, & interdum, in fugam inclino, &c. V. Ἐγκοιμάομαι, ῶμαι, indormio super, incubo; ex ἐν, & κοιμάω, -ομαι, &c. V. Ἐγκόλαμμα, τὸ, scriptura, sive sculptura tundendo incisa, & ἐγκολαπὸς, ὴ, ὁ; insculptus, incisus, vel tundendo insculptus, verbalia, ab ἐγκολάπω, incido; vel tundendo insculpto, seu incido, ex ἐν, & κολάπω, &c. V.

Ἐγκομπέω,

'Εγκομπέω, ῶ, jactito me inter, Plut. de Deo Socr. *ex ἐν & κομπέω*, V. Item 'Εγκορδυλέω, involvo; unde apud Aristoph. initio nub. *ἐν πέντε σούρας ἐγκεκορδυλημένος*, involutus, inflectus; *ex ἐν*, & Th. *κορδύλη, ἡ*, V. 'Εγκόσμιος, ε, ὁ, ἡ, qui est intra mundum; qui versatur in mundo; ab *ἐν* & *κόσμος*, ὁ, unde *κοσμέω*, ὁ, &c. V. Item *ἐγκοσμέω*, ordine dispono in; *ex ἐν* & *κοσμέω*, &c. V. 'Εγκοτύλη, ἡ, ludus quidam, qui &, *ἐν κοτύλη*, de quo Athen. Poll. & Eust. in eo autem, victi victorum genua, manuum excipientes cavitate, gestabant, Athen. l. 11.

'Εγκεχολόω, exp. cui admixtum est fel, biliosus; unde *ἐγκεχολοῦσι*, dicuntur pisces quidam, quod bilem in capite habeant; teste Etym. de iis, Athen. l. 7. & Aristot. H. an. 6. 5. *ex ἐν, κεχόλη, ατος, τὸ*, & *χολή, ἡ*, &c. V.

'Εγκεχτέω, ῶ, contineo me, i.e. continens sum; ut *ἐγκεχτῶ τῇ πενίᾳ*, persevero in paupertate; apud Plut. Unde verbale, *ἐγκέχτησις*, ut *ἐγκεχτῆσις πνεύματος*, retentio spiritus, Laert. ab *ἐγκεχτὴς*, qui in potestate habet rem aliquam, seu qui potitur re aliqua; item superior, seu qui non est deditus rei alicui; ut *ἐγκεχτὴς τῆ καιᾶς ἀρετῆ*; apud Plut. in Numa; & *ἐγκεχτὴς ὕπνου*, somno non deditus; item qui retinere potest; item potens, validus; unde adv. *ἐγκεχτῶς*, potenter, cum potentia; item continenter, cum continentia, aut utendo continentia; *ex ἐν* & *κεχτάομαι*, *εομαι*, *τὸ*, &c. V.

'Εγκεφάω, & *ἐγκεφαννύω*, seu *νυμι*; suspendo in; *ex ἐν* & *κρεμάω*, seu *νύω*, vel *νυμι*, &c. V.

'Εγκεις, opus dicebatur pistorium & dulciarium è simila, quod oleo incoquebatur & melle indulcabatur, Exod. c. 16. & Num. c. 11. meminit Athen. l. 14.

'Εγκεχδοπώλης, qui vendit *ἐγκρίδας*, Athen. l. 14. *ex ἐγκεις, ίδος*, & *πώλης, ὁ*, &c. V.

'Εγκεντέω, infligo, impingo, illido; Eurip. *ex ἐν* & *κεντέω*. V. Item *ἐγκρυφιάζω*, item quod *ἐγκρύπτω*, q. d. intus occulto; seu abscondo in; unde etiam, *ἐγκρυφίας ἄρτος*, q. d. occultativus panis; *ex ἐν* & *κρύπτω*, &c. V. Item *ἐγκυβερνάω*, guberno, reg; propriè navem, seu navis cursum dirigo; *ex ἐν* & *κυβερνάω*, V. 'Εγκυκάω, ῶ, q. d. misceo intrà, seu confundo intra; *ex ἐν* & *κυκάω*, V. 'Εγκυκλέω, ῶ, circumvolvo; Polluci *ἐγκυκλεῖν*, est circumvoluto eo quod dicitur *ἐγκύκλημα*, spectatoribus ostendere quæ intus acta sunt; *ἐγκύκλημα*, autem sive *ἐγκύκλημα, τὸ*, dicebatur pegma quoddam scænicum, cui subjectæ rotæ, quo circumacto, quæ intus acta fuissent spectatoribus ostendebantur; Eust. Poll. *ex ἐν* & *κυκλέω*, f. *ήσω*, &c. V. 'Εγκυκλοπαιδεία, disciplinarum orbis; est comp. *ex ἐν* & *κυκλοπαιδεία*, id V. 'Εγκυκλόπους δίφρος, sella curulis; sic appellata, ab operis & figuræ expressione, Plut. in Mario; ab *ἐγκυκλος*, seu *ἐγκύκλιος*, & *πῦς*, &c. V. 'Εγκυλινδέω, idem quod *ἐγκυλίω*, involvo, devolvo in, implico; sed Metaphorice plerumq; usurpatur; ut apud Xen. *εἰς ἔρωτας ἐγκυλίσαντες*, amoribus implicati, seu capti; item *ἐγκυλίνδησις*, volutatio, Plut. in Oth. verbale, ab *ἐγκυλινδέω*, *ex ἐν* & *κυλινδέω*, idem quod Th. *κυλίω*, &c. V. 'Εγκυμονέω, ῶ, gravida sum, fero uterum; item utero ingravesco; ab *ἐγκύων, ονος*, V. 'Εγκυρέω, idem quod *ἐγκύρσω*, incurro; ut *ἐγκύρσας ἄτῃσιν*, exp. quum in infortunia, seu incommoda incurrerit; *ex ἐν* & *κύρσω*, &c. V. 'Εγκυρῆς, incurvus; *ex ἐν* & *κυρτὸς*, V.

'Εγκωμιαστικῶς, q. d, laudativè, aut laudatoriè; eorum more qui laudationem aliquam scribunt, est adv. ab *ἐγκωμιαστικὸς*, q. d. laudativus; ad laudationem pertinens, & *ἐγκωμιαστικὴ ἰδέα*, pro genere demonstrativo; apud Herm. Item *ἐγκωμιαστικοὶ*, apud Dion. Long. exp. qui lubenter laudant; ad laudandum propensi; ab *ἐγκωμιάζω*, laude, seu laudibus afficio; ut *ἐγκωμιάζειν πρὸς ἐκείνην ἀρετὴν*; apud Iscr. sæpe; item *ἐγκώμιος λόγος*, idem cum, ut & omnia, à Th. *ἐγκώμιον, τὸ*, laudatio; & interdum, est oratio scripta de laudibus alicujus; ut *ἐγκώμιον Ἡρακλέους*; Plut. dictum autem putant *ἐγκώμιον, ἀπὸ τῆς κώμης*, quòd olim soleret *ἐν κώμαις*, i.e. in triviis seu compitis cani, &c. V.

'Εγκωπον, vide post *ἐγκώω*.

'Εγκοίω, intus rado, item insculpo, seu insculpo; ab *ἐν* & *ξέω*, V.

'Εγρηπις, exp. idem quod *ἐγρήγορσις*, vigilia; ab *ἐγρήσω*, idem quod Them. *ἐγρηγορέω*, vel idem quod, & ab *ἔγερμαι*, per Sync. pro *ἐγείρομαι*, à Th. *ἐγείρω*, &c. V.

'Εγχαλάω, laxo, resolvo; *ex ἐν* & *χαλάω*, V. Item *ἐγχαλινόω*, frænum injicio; unde in pass. *ἐγκεχαλινωμένα τὰ στόματα*, frænata habentes ora; *ex ἐν* & *χαλινόω*, V. 'Εγχαλκος, cui æs inest, æreus: item cui est pecunia; in Epigr. l. 2. *ex ἐν* & *χαλκὸς*, V. 'Εγχάραγμα, τὸ, exp. vestigium: *διὰ τὸ χαράσσεσθαι* impressum: ut & *ἐγχάραξις, ἡ*, insculptura, incisura: item scarificatio, apud Medicos: verbalia, ab *ἐγχαράττω*, insculpo, imprimo, inscribo, incido: *ex ἐν* & *χαράσσω*, seu *χαράττω*, f. *ξω*, &c. V Item *ἐγχέζω*, incaco, seu caco in: unde præt. *ἐγκέχοδα*, apud Aristoph. in Ran. *ex ἐν* & *χέζω*, V. 'Εγχειμάζω, hyemem dego in, hyberno in, *ex ἐν* & *χειμάζω*, &c. V. 'Εγχειρητὴς, qui aliquid aggreditur, seu molitur: unde *ἐγχειρητικὸς*, aptus ad aggrediendas res, seu molliendas, vel solers in hominibus vel rebus aggrediendis, verbalia ab *ἐγχειρέω*, *ήσω*, f. *ήσω*, &c. V.

'Εγχείρισις, & *ἐγχείρησις*, ipsa actio tradendi aliquid in manus: verbalia ab *ἐγχειρίζω*, *ισω*, &c. V. Item *ἐγχείρητος*, in manus traditus; *ex ἐν* & *χεὶρ, χειρὸς* & *θητὸς*, ὁ, à Th. *τίθημι*, f. *θήσω*, &c. V. 'Εγχειρουργέω, manibus operor, seu opus facio, vel simpl. operor, &c. Idem quod *χειρουργέω*, id. V.

'Εγχελὶς, *ίδος*, ἡ, anguilla, unde *ἐγχέλειος*, in plur. anguillæ, apud Aristot. Plut. Athen. &c. à Them. *ἔγχελυς*, V.

'Εγχελυωπὸς, anguillæ aspectum habens: *ex ἔγχελυς, υος*, & *ὤψ, ὠπὸς*, &c. V.

'Εγχεσίμαχος, vide cum *ἐγχείμαχος*, Item *ἐγχεσίμαρος*, exp. qui, facto quodam, hastæ studio est addictus, &c. V. Sed exp. etiam, pugnator strenuus, seu fatuus, & sic est ab *ἔγχος, εος, τὸ*, & *μωρὸς, ὁ*, vel ut quidam dici volunt, exp. quasi *ὁ ἐγχέων ἄφρων ἴσχων*, i. e. *φροντίδα*, & sic est ex *ἔγχος, τὸ*, & *ἄφρων, ονος*, &c. V.

'Εγχεσίπαλος, idem cum *ἐγχέσπαλος*, id V.

'Εγχέω, est comp. ex *ἐν* & *χέω*, &c. Vide.

'Εγχθόνιος, qui in terra est, terrenus: *ex ἐν* & *χθών, ονος*, V. Item *ἐγχλίω*, delicias habeo in, luxurior in: item *ἐγχλιδάω*, idem, Athen. l. 3. *ex ἐν* & *χλίω*, unde *χλιδάω*, &c. V. 'Εγχλοάω, vireo, virium sum; & *ἐγχλοάσαι*, exp *ἐμφῶσαι*, Hesych. *ex ἐν* & *χλοάω*, V. Item 'Εγχλωρος, virorem in se habens, viridis, seu exp. & propè viridis, apud Nicand. *ex ἐν* & *χλωρὸς*, vide.

'Εγχνος, seu *ἔγχνους*, lanuginem in se habens, lanuginosus: *ex ἐν* & *χνόος*, contr. *χνοῦς*, &c. V. Item 'Εγχονδρος, grumos in se habens: ut *ἐγχόνδρου λίβανος*, apud Dioscor. l. 1. item cartilagineus: unde *ἐγχονδρίζω*, chondro, seu aliquâ perspergo; vel ipsam cataplasmatis more impono; item cartilaginem coapto: *ex ἐν* & *χόνδρος*, ὁ, unde *χονδρόω*, &c. V. Item *ἐγχορδόω*, choros duco in: *ex ἐν* & *χορδόω*, V.

'ΕΓΧΟΣ, τος, est thema, & volunt Gramm. dici *παρὰ τὸ ἔχειν*, i. e. à tenendo, &c. V.

'Εγχυσα, fucus; Atticè dicitur pro *ἄγχυσα*, anchusa herba, *παρὰ τὸ ἐγχεῖν τὸ ἐν τῇ ῥίζῃ ἐρυθρὸν*, unde *ἐγχυτίζεσθαι*, fuco colorari; ab *ἄγχυσα*; unde *ἀγχυσίζω*, &c. V.

'Εγχώω, *ἐγχωννύω*, aut *ἐγχώννυμι*, terrâ aggestâ impleo: *ex ἐν* & *χόω*, seu *χώννυμι*, &c. V. Item *ἐγχέω*, seu *ἐγχεάω*, idem quod *χεάω*; sed exp. etiam, impingo, infringo; transitivè: *ex ἐν* & Th. *χέω*, prout signif. *ὀπτάπτω*, &c. V. Item *ἔγχεμμα, τὸ*, exp. id quod in aliquem excreamus, Plut verbale ab *ἐγχέμπτομαι*, insuo, exsarcio in: *ex ἐν* & *κέμπτομαι*, V. 'Εγχείω, inungo, illino; item pungo, stimulo, *πάω*, Eust. ut vespa, vel scorpius percutit aculeo: unde *ἔγχεισις*, inunctio, & *ἔγχεις*, inunctus, illitus: item qui illinitur, seu inungitur; ut *ἔγχεισαν φάρμακον*, Theocr. Idyl. 11. *ex ἐν* & *χείω*, &c. V. Item *ἐγχεύω*, per aliquod tempus durans: unde *ἐγχευίζω*, exp. diu permaneo in: item inveteraseo, &c. V.

'Εγχρυσος, aurum habens, in quo aurum est; *ex ἐν* & *χρυσὸς*, V. Item *ἐγχρώζω*, coloro, infucio, vel idem quod *ἐγχρώννυμι*, seu *ἐγχρωννύω*, quod exp. etiam, imbuo vel ut colore: *ex ἐν* & *χρώζω*,

ζω, idem quod χέω, seu χεσσύω, υμι, &c. V. Ἔγχυλ@, succum in se habens, succulentus: item lapidus: unde ἐγχυλίζω, in succum redigo: succum elicio: unde verbale, ἐγχυλισμός, succus expressus: ex ἐν & χυλός, unde χυλίζω, χυλισμὸς, &c. V. Ἔγχυμ@, quod infundi tur, seu infusum est; item placenta infundibulo fusa ad frigendum; & in plur. ἐγχύματα, apud Medicos, & ἔγχυτα dicuntur medicamenta liquida, quæ guttatim in dolentes aures, vel oculos, &c. Instillantur, iisdem ἔγχυμα, est altera species plenitudinis & copiæ humoris, quam locus continens metitur; unde ἐγχυματίζω, infundo, instillo: atq; inde, ἐγχυμάτισμὸς, infusio, salviatum, in Hippiatr. Item ἐγχύμ@, succulentus, succis plenus; item lapidus: unde ἐγχύμαμα, & ἐγχύμωσις, apud Medicos, dicitur sanguinis & humorum in partem aliquam naturalis effusio, per quam & partis ejus venulæ replentur sanguine; & color lividus parti redditur, Hipprocr. omnia, ab ἐγχύω, quod ex ἐν & χύω; unde χύμα, τὸ, & χυμὸς, ὁ, &c. V.

Ἐγχυσέζω, idem quod, & pro ἐνεχυσέζω, id V.

Ἔγχυσις, infusio, & ἔγχυτ@, infusus, qua infundi solet aut potest: cujus plur. ἔγχυτα; vide paulò antè eum ἐγχύματα, verbalia, ab ἐγχύω; ex ἐν & χύω, unde χύσις, & χυτὸς, &c. Vide.

Ἐγχυτρίζω, exp. in olla, seu testa pono, seu condo: item in fictili exponos sed exp. & occido, ductâ signif. ab infantibus, qui morti exponuntur, apud Aristoph. in Vesp. Unde ἐγχυτρίσεια, seu ἐγχύτεια, quæ caeabo, seu fictili aliquid imponit: ex ἐν & χύτρ@, ὁ, unde χυτρίζω, &c. Vide.

Ἐγχωννύω, seu ἐγχώννυμι, vide cum ἐγχόω.

Ἐγχωρέω, exp. concedo, &c. V.

Ἐγχώρια, τὰ, subst. Hesychio est πόκ@ & δάνεια, pignus, usura: quæ ἐν χώρᾳ πνὲς, pro usu rei, &c. Solvuntur, ab ἐγχωρι@, idem quod ἐγχωρ@, qui natus est in ea regione in qua versatur, indigena: item de re dictum, patrius; ut νόμοι ἐγχώριοι, & ἐγχώριοι θεοὶ ἢ ἥρωες, apud Thuc. l. 2. & ἐγχωρίη ἰδέης; apud Herodot. &c. Vide.

Ἔγχωσις, impletio quæ fit terrâ aggestâ in locum cavum, vel quum alveus fluminis obducto limo paulatim completur, Poll. est verbale, ab ἐγχόω, V.

Ἐγὼμαι, exp. ego arbitror; meo judicio, Xen. & Plat. de rep. l. 2. ex ἐγὼ & εἶμαι, per contract. pro ὄιομαι, à Th. ἔια, &c. V.

Ἔγων, dicitur apud Poëtas & Doricè, pro ἐγὼ, ut Il. α. τὸν δ' ἐγὼν ἐρέω, item ἐγώνη, itidem Doricè pro ἐγώ; ut τύνη, pro σύ, Dores etiam dicunt, Eust. Pleonasmum esse scribit syllabæ νη, &c. V.

Ἐδάλιον, τὸ, ab ἔδ@, ε@, τὸ, est idem quod ἔδαφ@; (item ἐδάφιον, ᾳ, τὸ, dicitur ut diminut. ab ἔδαφ@, Eust.) &c. V.

Ἐδνάσσαι, esse dicitur, dotem dare uxorem tradendo; ut τις ἐδνώσαιτο γυναῖκα, in Epigr. videtur tamen potius esse, datis jugalibus donis ducere, à Th. ἔδνα, &c. V.

Ἑδρικὸς, ὴ, ὸ, ad sedem pertinens: ut ἑδρικὰ φάρμακα, apud Medicos, pharmaca sedi accommoda, & ἑδρικὸν ἕλκη, sedis hulcera, sedem infestantia, ab ἕδρα, ᾶ, quod nomen apud Medicos, ut & sedes apud Lat. dicitur meatus ventris inferior, continendis transmittendisq; excrementis destinatus, Bud. ex Dioscor. &c. V.

Ἐδελέχθρως, ut ἐδελέχθρως ἔχειν πρός τινα, libenter cum aliquo inimicitias exercere, est adv. ab ἐδέλεχθρ@, id vide.

Ἐθελοθρησκῶ, voluntarium cultum, seu religionem aliquam, arbitratu meo, sequor & amplector; ab ἐθελοθρησκεία, cultus divinus, seu religio, & certi ritus cultus divini, quos sua sponte, & suo arbitratu, cum superstitione, quis eligit & amplectitur, in Ep. ad Col. c. 2. &c. V.

Ἐθελοργὸς, qui sponte opus subit, promptus & impiger factor operis, Xen. de re eq. ex ἐθέλω & ἔργον, τὸ, cujus varia comp. mutant εργ. in εργ. &c. V.

Ἔ'ΙΑ, ΕJΑ, ponitur inter Themata, &c. V.

Εἶδ@, interdum ponitur pro εἴδησις, & pro μαντικὴ, Eust. & sic est a Th. εἴδω, i. e. scio, &c. V. Item εἴδη, Pindari, sunt qui dicta putent, tanquam diversa odarum genera: sic etiam εἰδύλλια, Theocriti, quòd varia sint poematorum genera; nam εἰδύλλιον, τὸ, est à nomine εἶδ@, ut ἐπύλλιον, diminut. à nomine ἔπ@, &c. V.

Εἰδωλοποιέω, ῶ, imaginem, vel simulachrum fingo, seu repræsento: unde εἰδωλοποίεσις, imaginis, aut simulacri fictio, exp. etiam repræsentatio personæ mortuæ tanquam vivæ, quum ejus umbra introducitur; nam εἴδωλον, imago, effigies; appellatur general. quicquid est quo repræsentatur nobis forma rei alicujus fictæ, vel etiam veræ; item sic dicitur etiam, forma ac species rei in animo conceptæ, apud Hom. & Plut. & apud Ecclesiasticos scriptores, εἴδωλα, (Latinè etiam idola;) peculiari significatione, vocantur simulacra numen aliquod repræsentantia, quod honore & cultu afficitur, &c. Vide.

Εἰκαστικὸς, fonat, q. d. assimilatorius, &c. V.

Εἰλείθυια, dicitur templum Lucinæ, Eust. ab εἰλείθυια, ᾶ, Lucina, dea quæ parturientibus opitulatur: dicta ab ἐλεύθω, venio; quòd invocetur, ut fœtus veniat in lucem, &c. V.

Εἴλη, ᾶ, exp. agmen; grex; ut κατ' ἴλας, gregatim, apud Herodot. & εἴλαι ἱππέων, agmina equitum; sed exp. etiam, ὀπὴ, foramen, Suid. & sic est ab εἴλω, idem quod Them. εἰλέω, coarcto, congrego, &c. At εἴλη, ᾶ, idem est cum Them. ἕλη, ᾶ, solaris calor vel splendor, &c. V.

Εἰλέω, ῶ, f. ήσω, insolo; unde εἴλησις, æstus: utrumque, ab εἴλη, idem cum Them. ἕλη. &c. Vide cum εἰλήσιον.

Εἰλιπόδης, idem quod, & ab εἰλίπους, flexipes; vertens & curvans pedes inter eundem; boum Epith. Od. α. &c. V.

Εἰλυσις, & εἰλύσσω; vide cum εἰλυθμὸς.

Εἱργομαι, includor, in carcerem conjicior, est pass. à Th. in act. εἴργω, includo carcere; item εἱργνυμι, idem est quod Th. εἴργω, cum tenui, arceo, veto, &c. V.

Εἰρεσθύρη, ὴ, dicitur cardo januæ; ab Hesych. exp. σεφθὶς, ab aliis ὀρσοθύρη, ex εἴρω, necto; & θύρα, ὴ, &c. V.

Εἰρηναίως, pacificè, placidè, est adv. ab εἰρηναῖ@, ad pacem pertinens, pacatus; à Th. εἰρήνη, ὴ, pax; sic dicta, ut quidam volunt, παρὰ τὸ εἴρειν, i. e. dicere, quòd tempore pacis jus dicatur, & lites verbis dirimantur, &c. Vide.

Εἰρηναρχία, Bud. affert ex Dionysio, de Deo dictum, ut θεαρχία; item εἰρηναρχῶ, fungor irenarchiâ; corrigendis moribus præsum, Bud. Utrumq; ab εἰρηνάρχης, id V.

Εἰρηνοδομήσι χώρᾳ, apud Polyb. l. 5. exp. regio quæ bello non est infestata, seu quæ à bello tranquillitatem habet, part. præs. pass. fœm. ab εἰρηνοδόω, pace fruor, ad Rom. 12. Item paco, in pace contineo, &c. V.

Εἰρίνε@, &c. Vide post εἰρμὸς.

Εἰρωνοθύομαι, exp. dissimulatio; verbale, ab εἰρωνοθύομαι, quod ab εἴρων, ὁ, dissimulator: in oratione, dissimulatè loquens; qui aliter loquitur ac sentit; derivant Gramm. à verbo εἴρω, Aristot. εἴρωνα, opp. ἀλαζόνι, medium esse dicens τὸν ἀλήθη, &c. V.

Εἰσαγελτικὸς, exp. ad εἰσαγελίαν, pertinens, ab εἰσαγγέλλω, &c. V.

Εἰσαγωγὴς, exp. qui actionem rei dare potest, & lege agere jubere, Demosth. ab εἰσάγω ὴ, ἡ, introrsum mittio: item scriptio qua prima artis alicujus elementa tradimus, & ad eam lectores velut introducimus, i. e. ad ejus cognitionem; verbale, ab εἰσάγω, induco, intromitto, &c. V.

Εἰσβατὸς πόν@, exp. locus in quem ingredi possumus, &c. Vide εἴσβασις.

Εἰσβοηθέω, ingredior ad ferendum auxilium: ex εἰς & βοηθέω, V. Item εἰσδέρκω, intueor, inspicio: ex εἰς & δέρκω, V.

Εἰσδοχὴ, ἡ, admissio, verbale ab εἰσδέχομαι, &c. V. Item εἰσελαστικὸς ἀγὼν, exp. quo die athletæ olympionicæ, aut hieronicæ patriam solenni pompâ ingrediebantur, apud Plin. ad Trajan. est verbale, ab εἰσελαύνω, V. Εἰσήκω, venio intro, ingredior: ex εἰς & ἥκω, V. Εἰσηλύσιον, dicitur vectigal quod penditur pro introitu, Hesych. Item εἰσηλυσίη, idem quod εἰσήλυσις, & ab eod. εἰσέρχομαι, vel ex εἰς & ἦλυσις, pro ἔλυσις; a Th. ἔρχομαι, f. ἐλύσομαι, a. 2. ἦλυθ.

ἤλυθον, &c. V. Εἰσίημι, vide cum εἶσειμι. Εἰσκαταδύω, vel εἰσκαταδυνόω, penitus ingredior, seu in penitiorem locum, vel simpl. ingredior: ex εἰς & καταδυνόω, vel -δύω, &c. V. Εἰσκλείω & ἐσκλείω, includo: ex εἰς vel ἐς, & κλείω, &c. V.

Εἰσκύκλημα, τὸ, dicebatur id ipsum super quo ἐσκύκλημα introducebatur, verbale ab εἰσκυκλέω, V.

Εἰσλάμπω, exp. illuceo, &c. V.

Εἰσοικισμός, introductio in ædes, seu receptio; verbale, ab εἰσοικίζω, item εἰσοίκησις, habitatio, domus; verbale ab εἰσοικέω, f. ἴσω & ἤσω, &c. V. Item εἰσορμάω & ἐσορμάω, irrumpo, cum impetu ingredior, Plut. ex εἰς vel ἐς & ὁρμάω, V. Item εἰσπλησθῆναι, impleo: ex εἰς & πλησθῆναι V.

Εἰσφέρω, dictum est per Metath. pro εἰστρέφω, ut quidam putant, & εἴσφημι, intus admitto, recipio intus, sed exp. etiam, interdum devoro: sic & εἰσφέρομαι, idem: ex εἰς & φέρω, ῶ, & ὀρμή, f. ήσω, emitto; quod transpositis literis, deducunt à φέρω, alii tamen factum putant: ex ωὸν & ἔω, (mitto;) Syncopen passis, & π in φ, mutato, &c. V.

Εἰωθὼς, exp. consuetus, solitus; ut apud Plat. κατὰ τὸ εἰωθὸς, ex more, & παρὰ τὸ εἰωθὸς, præter morem, &c. Vide ἔωθα. Item εἰωθότως, de more, consuetè, more solito; est adv. à præced. εἰωθὼς, V.

Εἴωσκα, idem quod ἔως, dum, donec, &c. V.

Ἐκάεργος, exp. longè jaciens, &c. Vide.

Ἐκασταχῆ, ubique, ubilibet: unde ἑκαστα-χόθι, passim, ubiq; gentium, & ἑκαστε-χόθιν, undiq; undelibet, & ἑκασταχόσε, quocunque, quoquoversum, in quemcunq; locum, & ἑκασταχῆ, ubilibet, ubique: ut & ἑκάστοτε, semper & ubiq; Athen. l. 2. Unde apud Herodot. ὅπη τύσων τῆσι πόλεσι, ἵνα, ἑκάστοτε ἐλαύνων, τρίφειν, exp. injungens civitatibus, in quamcunq; veniebat, uti pascerent, omnia, à Them. ἑκάστος, ὁ, &c. V.

Ἑκατέρω, in utramq; partem, ut Gal. apud Herodot. ἑκατέρω τῷ μεγάρῳ ὀθνείῳ, exp. ex altera parte cœnaculi, adv. ab ἑκάτερος, V.

Ἑκατογκέφαλος, q.d. centiceps, Pind. ex ἑκατὸν & κεφαλὴ, τὸ, &c. V. Item ἑκατόμβαια, τὰ, dicebatur festum quo hecatombe peragebatur, Eust. ab ἑκατόμβη, ἡ, sacrificium centum boum, seu pecorum, per Synecd. partem capiendo pro toto; alii intelligunt sacrificium ἐξ ἑκατὸν βάσεων, i.e. ποδῶν, in quo scil. immolarentur animalia quadrupeda 25. quorum pedes numero 100. alii, finitum numerum pro infinito accepe-runt, &c. V. Ἑκατόμπους, vide cum ἑκατόμπες, Ἑκατόνσεμνον, augustum, multum, magnum, Hesych. ex ἑκατὸν & σεμνὸς, ὁ, V. Ἑκατονταπεφάλας, idem cum ἑκατογκέφαλος, id vide.

Ἑκατοντάκις, exp. centies, adv. ab ἑκατὸν, V.

Ἑκατοντάλαντος, qui centum est talentorum; centum talenta pondere æquans: unde ἑκατοντάλαντία, centum talenta, Poll. l. 9. ex ἑκατὸν & τάλαντον, τὸ, V. Item ἑκατονταπύλος, idem cum ἑκατόμπυλος, id V. Ἑκατοντάφυλλος, centum habens folia, Theophr. H. Pl. 6. Ex ἑκατὸν & φύλλον, τὸ, &c. Vide.

Ἐκβακχεύω, ομαι, vehementer bacchor, debacchor, vel transitivè, in bacchicum furorem impello, vel impellor: ex ἐκ & βακχεύω, ομαι, V. Item ἐκβάκτος, dicitur Apollo consecratus ab Argonautis ad Cyzicum, apud Apoll. l. 1. ab ἐκβαίνω, ἐκβῆναι, egressus. Od. ε. vers. 410. Item eventus, item figura quædam, apud Quintil. l. 5. quæ Latinis excursus dicitur, teste Servio in 10. Æn. &c. V. Ἐκβεβαίωσις, confirmatio: ex ἐκ & βεβαίωσις, V. Ἐκβιάζω, ομαι, vi adigo, vel exturbo; vi, seu per vim compello ex uno loco, seu statu in alium, vel simpl. vi compello: item exprimo, extorqueo, Bud. ex ἐκ & βιάζω, ομαι, &c. V.

Ἐκβλαστάνω, egermino: unde verbalia, ἐκβλάστημα, τὸ, germen, id quod egerminavit, & ἐκβλάστησις, egerminatio: ut ἐκβλάστησις τῶν φύλλων, apud Diosc. l. 1. ex ἐκ & βλαστάνω, f. βλαστήσω, &c. V.

Ἐκβλύζω, exscaturio, emano: ex ἐκ & βλύζω, V. Item ἐκβοάω, exclamo: item proclamo: unde ἐκβεβοημμένος, famâ celebratus, celeber: ex Herod. Item cum clamore erumpo, apud Thuc. l. 1. Unde verbale, ἐκβόησις, exclamatio: ex ἐκ & βοάω, f. ήσω, &c. V. Item ἐκβοηθέω, exp. ad opitulandum procurro, auxilium fero, Plut. Unde ἐκβοήθεια, ἡ, exp. auxilium: ex ἐκ & βοηθέω unde βοήθεια, &c. V. Ἐκβράζω, bullire, seu fervere facio, & ἐκβράζομαι, ebullio, efferveſco: ex ἐκ & βράζω, V. Ἐκγοητεύω, præstigiis illudo: ex ἐκ & γοητεύω, V. Ἐκδείκνυμι, ostendo: ex ἐκ & δείκνυμι, V. Ἐκδειματόω, ῶ, exterreo, terreo: ut Plat. de rep. 2. μηδὲ μητέρες τὰ παιδία ἐκδεδιματόωσαν, neq; filios territent matres: ex ἐκ & δειματόω, ῶ, &c. V, Ἐκδέρω, excorio: ex ἐκ & δέρω, V. Ἐκδεσμεῖν, exp. irretire, apud Greg. ex ἐκ & δεσμέω, V. Ἐκδίω, ῶ, religo, Luc. Item appendo, Bud. ex ἐκ & δίω, V. Ἐκδημαγωγῶ, populum duco & impello quocunq; volo: ex ἐκ & δημαγωγέω, ῶ, idem; & utrumq; dicitur de eo qui favorem populi aucupatur, per quem eum sibi obsequentem reddat, &c. V. Ἐκδημοκατέω, populariter mihi populum servire perpello: ex ἐκ & δημοκατέω, V. Ἐκδιαβαίνω, transeo, transilio: ex ἐκ & διαβαίνω, V. Ἐκδιδάσκω, edoceo, & in pass. ἐκδιδάσκομαι, edoceor, seu disco, ut ἐκδιδάσκομαι τὴν Ἑλλάδα γλῶτταν, linguâ Græcâ imbuor: item edocendum loco, vel curo: ut παῖδας πεφοιτῶς ἐκδιδάσκειν σοφός; ex ἐκ & διδάσκω, ομαι, &c. Vide. Item ἐκδιδρήσκω, & Ionicè, ἐκδιδράσκω, aufugio, profugio; ex ἐκ & δίδρησκω, V.

Ἐκδοξάζω, gloriâ afficio; ex ἐκ & δοξάζω, V. Item ἐκδύω, vel ἐκδύνω, elabor, emergo: ut ἐκδῦναι κακῶν; Eurip. & ἐκδῦναι ὀλέθρου; effugere mortem: sed exp. etiam, exuo; unde ἐκδύεσθαι τὸ ἄγγειον, Metaph. apud Plut. ex ἐκ & δύω, seu δύνω, &c. V.

Ἐκείνῃ, sumitur pro, illâ viâ, illâ ratione: item pro ἐκεῖ, illic, & pro ἐκεῖσε, illuc: ut annotat Eust. Od. ν. est adv. à dat. sing. fœm. à Th. ἐκεῖνος; item ἐκείνηφι, exp. qui ex illo est; itidem ab cod. Th. &c. V.

Ἐκζωπύρησις, ἡ, exsuscitatio, seu accensio: ut ἀνθρώπων ἐκζωπύρησις, apud Plut. in Symp. sept. Sap. verbale ab ἐκζωπυρέω, V.

Ἐκηλεῖ, quietè, adv. ab ἔκηλος, nihil turbarum movens; cujus neut. plur. ἔκηλα, ponitur pro adv. ἐκήλως, deducitur autem ab Etym. παρὰ τὸ εἴκω· τὸ ὑποχωρῶ; ὁ γὰρ ὑποχωρῶν, ἡσυχάζει, ut ille inquit, &c. V.

Ἐκθαμνίζομαι, in fruticem verti, seu abire, quod Cic. dicit frutescari, Plin. frutescere: ex ἐκ & θάμνος, ὁ, V. Item ἐκθεατρίζω, per theatrum trado eo, item arguo: ut ἐκθεατρίζεσθαι πᾶσι ἐμοὶ ἀκρισίαν, i.e. arguunt, & velut omnibus in theatro spectandam exhibent, apud Polyb l. 3. & exp. etiam, explodo, exigo, apud Athen. l. 11. ex ἐκ & θεατρίζω, V. Ἐκθεάζω, exp. Deo dedico, consecro: item in numerum deorum refero: ut Deum colo: ut ὅπως Ὀρέστου τὴν Πυλάδου ἐκθεάσαντες, apud Luc. Item divinum existimo, divinitatis judicium tribuo: item in religionem verto, Plut. & Herodian. Unde verbale, ἐκθεασμὸς, consecratio: item ἐκθεσίον, idem: unde pass. ἐκθεσίεσθαι, in deorum numerum referri, apud Plut. ex ἐκ & θεάζω, θεόω, &c. V.

Ἐκθερίζω, meto, demeto: ex ἐκ & θερίζω, V. Item ἐκθηρεύω, feras venor: ex ἐκ & θηρεύω, idem, &c. V. Ἐκθησαυρίζω, è thesauro promo, sed alii exp. thesaurum exhaurio; à θησαυρίζω, V. Ἐκθνήσκω, emorior; ut apud Hom. γέλῳ ἐκθανεῖν, risu emori, & apud Hermog. ἐξίθανον, examinatus sum, à Th. θνήσκω, V. Ἐκθανάω, epulor, depascor; à θανάω, ῶ, V. Ἐκθεάζειν, exp. παραβαίνειν ἀπὸ τῆς μαντικῆς θεμέν, Hesych. à θεάζω V. Ἐκθεσίκω, exilio, à Th. θεσίκω, V. Item ἐκκάμνω, defatigor, debilitor, fatisco, deficio, exp. & elasse eo, dolori, seu labori cedo vel succumbo; item simpl. cedo, à Th. κάμνω, V. Ἐκκαπηλεύω, adultero cauponum more; à καπηλεύω, V. Ἐκκαρπίζω, fructus decerpo & percipio, & in pass. ἐκκαρπίζεσθαι, idem quod καρπίζεσθαι, defrugare, defrugatione exinanire & exhaurire: item ἐκκαρπόομαι, ῶμαι, fructum percipio, fruor: unde τὸ ἄγιον ἐκκαρπώσῃ μίζα ἐτίθετο; apud Greg. exp. quæstui habere res sacras & divinas; item exhaurio & extenuo facultates alicujus, & percipio earum fructus, apud Demosth. atq; inde, ἐκκάρπωσις, fructuum accommodorum perceptio, & usus rei fructuosus; omnia, à Th. καρπὸς, unde καρπίζω, ομαι,

& καρπόω, όομαι, ῶμαι, &c. V. Ἐκκαταγγέλλω, pro καταγγέλλω, ut ἐκκαταγγέλας ἀγῶνας, qui ludos indixit, Plut. in Rom.

Ἐκκαταλείπω, prorsus relinquo, penitus destituo; à καταλείπω, V. Ἐκκάω, idem quod ἐκκαίω, extorreo: item accendo, inflammo, excito, Metaph. ut ἐκκαίειν πόλεμον, apud Polyb. l. 2. & μᾶλλον ἐκκαῦσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν τῆς Ῥωμαίων, apud Plut. in Fab. & in pass. ἐξεκαύθη πόλεμος, exarsit bellum; à κάω, pro καίω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐκ &c. V.

Ἔκκειμαι, exp. expositus sum; ut ἐκκείμενος παῖς, apud Herodot. puer expositus; sed dicitur & ὁ σκηπτὸς ἐκκέεται, expositus esse oculis collimantium, ut ad eum tendant, Plut. de educ. lib. sed exp. & pateo: ut apud Synes. de insomn. μὴτε μολυνέσθαι δήμοις βεβήλοις ἐκκείμενα, i. e. patentia populis profanis: ex ἐκ & κεῖμαι, V. Item ἐκκερῶ, idem quod ἐκκερέντυμι, V. Ἐκκερδαίνω, lucrum facio; à κερδαίνω, V. Ἐκκλίπτω, furto eripio, furtim furripio; item furtim & clàm subduco, Il. s. à Th. κλίπτω, V. Ἔκκλησις, εως, ἡ, evocatio, provocatio, Suid. verbale ab ἐκκαλέω, V. Item ἐκκλησιαστήριον, ου τὸ, exp. minusculum theatrum: ab ἐκκλησιαστὴς, qui in concione stat, &c. V. Ἐκκλινὴς, declivis, vel proclivis; item propensus; pronus: ab ἐκκλίνω; item ἔκκλισις τῶν κακῶν, exp. mali evitatio, seu fuga, &c. V. Ἔκκλυσμα, τὸ, elatio; verbale ab ἐκκλύζω, V. Ἐκκομισμὸς, ὁ, exportatio; verbale ab ἐκκομίζω, V. Ἐκκοπρωτικὰ φάρμακα, exp. lenitiva medicamenta, à Th. κόπρος; unde κοπρέω, f. άσω, &c. V. Ἐκκορίζω, levo, sublevo; à κορίζω, V. Ἐκκρεμάω, ἐκκρεμάννυμι, sive ἐκκρεμάννυμι, suspendo ex: unde ἐκκρεμὴς, ἐος, ὁ, ἡ, dependens, suspensus de, &c. à Th. κρεμάω, μανύω, νυμι, &c. V. Ἔκκρισις, excussio, exturbatio, Xen. & ἔκκριτος, excussus, exturbatus, stupefactus: verbalia, ab ἐκκρίνω, V. Ἐκκυβεύω, jacio aleam, seu jactâ aleâ periclitor; aleæ me committo, Polyb. à κυβεύω V. Item ἐκκυβιστάω, exp. præceps in caput desilio, Xen. in Symp. à κυβιστάω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκκυκλέω, evolvo, Hesych. Unde verbale, ἐκκύκλημα, machina lignea in theatro, quâ circumactâ, ostendebatur spectatoribus, quicquid secreti in scena ageretur, Poll. ex ἐκ & κυκλέω, V. Item ἐκκυλίσαι στέφανοι, qui & κύλιστοι, exp. corollæ tortiles in orbem, Eust. ex Nic. ab ἐκκυλίω, V. Ἐκκυμαίνω, fluctuando exundo, vel simpl. exundo, apud Xen. acies Metaph. dicitur ἐκκυμαίνειν, i. e. fluctuare, anab. l. 1. Unde verbale, ἐκκύμανσις, exundatio, Eust. à κυμαίνω, unde κύμανσις, &c. V. Ἔκκυον, τὸ, morbus quidam, seu vitium canum, Xen. in Cyn. à Th. κύων, κυὸς, V. Ἐκκωφόω, & φῶ, ῶ, V. Ἐκλαγχάνω, sortior: unde ἐκλῆχοι, sortiantur, apud Soph. à Them. λαγχάνω, V. Ἐκλαμπρὸς, ὁ, ὁ, ἡ, lucidus, fulgidus; unde ἐκλαμπρύνω, exclaro, illustro, & in pass. ἐκλαμπρύνομαι, clarescо, illustrior & clarior evado, exp. etiam, glorior; à λαμπρὸς, ὁ, unde λαμπρύνω, ομαι, &c. V. Ἐκλάμπεσθαι, exp. illustrari, pass. ab act. ἐκλάμπω, elucco, emico; unde & verbale, ἔκλαμψις, εως, ἡ, fulgor, splendor enitescens, vel fulgor emicans, &c. V. Ἐκλαξεύω, est à λαξεύω, &c. V. Ἐκλαπάζω, exinanio, evacuo; à λαπάζω, V. Ἐκλεαίνω, lævigo, complano; item contero, comminuo: à λεαίνω, idem quod λειαίνω, &c. V. Ἐκλεκτικοὶ, dicebantur Philosophi, qui flosculos legebant sectarum Philosophiæ, Diog. Laërt. ab ἐκλεκτὸς, V. Ἐκλέπισις, exp. corticis detractio, &c. Vide cum ἐκλέπω. Ἐκλήγω, desisto, seu desino ab, Soph. à Th. λήγω, V. Ἐκληθέω, oblivisci facio, facio ut memoriâ excidat, Od. ν. ab ἐκλήθομαι, V. Item ἐκλιθάζειν, lapidem jacio; à λιθάζω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκλικμάω, ῶ, ventilabro, seu vanno purgo; ex ἐκ & λικμάω, V. Item ἐκλιπαίνω, pinguem reddo; à λιπαίνω, V. Ἐκλιπαρέω, ῶ, exoro: item impensè rogo, obtestor, & in pass. ἐκλιπαρέομαι, exoror, apud Plut. à λιπαρέω, ῶ, V. Ἐκλύομαι, idem quod ἐκλύω, libero: item passivè exolvor, liberor, dissolvor: item enervor, debilitor, membra mihi solvuntur: fatisco, lassesco, languesco; item ἐκλυτρόω, ῶ, redimo; idem quod λυτρόω, & ἐκλυτήριον, τὸ, solutio: ut & ἐκλύτως, solutè, expedite, adv. & omnia ab ἔκλυτος, exolutus, enervatus; viribus fractus, seu defectus; ab ἐκλύω, ομαι, &c. V. Ἐκλυσπάω, rabie agor, rabido impetu feror: à λυσσάω, V. Ἐκλαβάω, injuriam & damnum infero: à λαβάομαι, V. Ἐκμακαρίζω, prorsus beatum prædico; à μακαρίζω, V. Ἐκμαλάπτω, emollio, vel simpl. mollio: à Th. μαλάσσω, seu μαλάπτω, &c. V. Ἐκμαραίνω, tabefacio: item flaccidum, seu languidum reddo: item extinguo, perimo; à Th. μαραίνω, V. Ἐκμασδύω, exquiro, quæro, à Th. μασδύω, V. Ἐκματαιοῦσθαι, vanum fieri; à ματαιόομαι, ῶμαι, &c. V.

Ἐκμεθύσκω, ebrium reddo, inebrio; à μεθύσκω, V. Ἐκμειλίσσομαι, demulceo, delinio; à μειλίσσω, ομαι, V. Ἐκμηκύνω, elongo, i. e. in longum extendo, vel protraho; à μηκύω, V. Ἐκμήνιω, irâ excandesco, indignor; à μήνιω, V. Ἐκμιαίνω, enuntio, vel indico; à μιαίνω, V. Ἐκμιαίνομαι, polluor, contaminor, & peculiariter, effluxu seminis; ut solent somniantes, Aristoph. in Ran. & Gal. in lex. Hippocr. à Th. μιαίνω, ομαι, V. Item ἐκμιμέομαι, imitando exprimo &, effingo, à Them. μιμέομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκμισθόω, mercede eloco, vel simpl. eloco; ut apud Herm. ἐκμισθώσας τὴν ἑαυτῆς γυναῖκα, prostituens ad quæstum corpore faciendum: unde verbale, ἐκμίσθωσις, locatio quæ fit pactâ mercede; ex ἐκ & μισθόω, ῶ, V. Item ἐκμυζίω, exp. fugo, &c. V. Ἐκναρκάω, ῶ, obtorpesco, à νάρκη, ῆς, torpedine afficior, obtorpesco, à Th. νάρκη, torpedo, piscis, cujus ea est natura, ut propiùs accedentem & se tangentem obstupefaciat, teste Plut. in Mœnone: vide & Aristot. Hist. an. l. 9. c. 37. & Plin. l. 9. c. 42. Ut & Plut. de prid. an. Atq; hinc, pro torpore & veterno capitur, & exp. etiam, stupor, &c. V. Ἐκνένομαι, vide decomp. παρενένομαι. Ἐκνίφελος, & ἐκνήφελος, vide post ἐκνέφω. Ἐκνήχομαι, enato, ut apud Aristot. de mund. εἰς τὴν ἑαυτῆς δίαιταν ἐκνήξῃ, eò enatabit ubi ei commodum est vivere, à νήχω, ομαι, V. Ἐκνίκημα, τὸ, quod quis vincendo obtinuit; & ἐκνίκησις, evictio; verbalia, ab ἐκνικάω, V. Ἐκνοσηλεύω, ægrum curo, vel ægrum, diligenti curâ, & obsequiis necessariis, à morbo ad priſtinam valetudinem reduco, ut Metaph. τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἐκνοσηλεύοντες, apud Theod. Hist. Eccles. l. 5. à νοσηλεύω, V. Ἐκπαίστω, strepitu aures alicujus percello: item attonitum reddo, perterrefacio, & in pass. ἐκπαπτοῦσθαι, attonitus reddor; ut Od. σ. ἐκπεπαταγμένῳ φρένας, qui mente non constat, sed eam velut attonitam habet, à Th. παταίω, ομαι, V. Ἐκπαύω, finem impono, finio, & in pass. ἐκπαύομαι, cesso, desino, quiesco; unde verbale, ἔκπαυμα, τὸ, quies, Hesych. à Th. παύω, ομαι, V. Item ἐκπαχύω, crassum reddo; item pinguefacio; à παχύω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκπείθω, persuadeo & adduco ad aliquid faciendum: ex ἐκ & πείθω, V. Item ἐκπελεκάω, securi excindo, vel eximo, securi excutio; à πελεκάω, vide.

Ἐκπέπω sive ἐκπέπω, excoquo, à Them. πέπω, V. Ἐκπεπαμβύω, q. d. explicate, vel expansè, cum expansione, seu explicatione; est adv. ab ἐκπετάζω, seu ἐκπετανύω, à Th. πετάω, seu πετάζω, vel πετάννυμι, f. άσω, &c. V. Ἐκπεφάνω, ad finem perduco, efficio, perago; à φαίνω, V. Ἐκπροθυμίσασθαι, exp. elabi astute, &c. V. Ἐκπερίεργομαι, usquequaq; circundo; à περίεργομαι, V. Ἐκπερικλαμβάνω, undiq; comprehendo & circumplector; à περιλαμβάνω, V.

Ἐκπερικλίω, circumnavigo, à περικλίω, V. Ἐκπεριπορθόομαι, circumeo, à περιπορθόομαι, V.

Ἐκπεσεισμὸς, vocabulum est castrense, & plus est quàm πεσεισμὸς, plenior, scil. conversio, triplici flexione constans, &c. V.

Ἐκπεσσεύω, redundo, à πεσσεύω, seu πεσεύω, &c. V. Ἐκπετάζω, seu ἐκπετάννυμι, explico, expando, vel extendo; à πετάζω, seu πετάννυμι, V. Ἐκπήγνυμι, vide cum ἐκπηκτός. Ἐκπηδήσις, ἡ, exitus ejus qui exilit; verbale, ab ἐκπηδάω, saltu exeo, &c. V. Ἐκπιτίζω, pitissando exhaurio, Athen. l. 3. ab ἐκπίνω, V. Ἐκπλεονάζω, redundo, vel idem quod πλεονάζω, V. Ἐκπλώω, Atticè dicitur pro ἐκπλέω, cumulatè expletus; ut ἐκπλεω πάντα ὑπάρχειν, abundè omnia suppetere, apud Demosth. Item ἐκπλίας, cumulatè,

plenè, adv. ab eod. ἐκπλιΘ, vide cum ἐκπλεῖν. Ἐκπλήγδιν, vide cum ἔκπληξις, ubi & ἐκπλεκτικῶς. Ἐκπλήρωμα, τὸ, supplementum; verbale, ab ἐκπληρῶ, V. Item ἐκπλησύω, lateres eximo, demo, seu dissolvo; à πλινθύω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκπλίσσομαι, exp. crura alternatim explico: unde ἐκπεπλίχθαι, apud Hippocr. ex ἐκ & πλίσσω, ὁμοῖ, V. Item ἐκπορθῆσις, devastatio; ab ἐκπορθέω, V. Ἐκπορπάα, sive ἐκπορπόω, fibulo, fibulâ subnecto: unde ἐκπεπορπημένος, vel sine augmento, ἐκπορπαμμένΘ, fibulatus; à πορπάα, seu πορπόα, V. Item ἐκπόλεω, exterreo, exterrefacio, metu consterno, apud Poll. Item obstupefacio, à Th. πόλεω, V. Ἐκπυρσεύω, igne luceo ex aliquo loco; à πυρσεύω, V. Ἐκπωλέω, ῶ, vendo, divendo è loco; à πωλέω, V. Ἐκρέω, effluo; item excido: ut apud Plut. in Them. ἐξερρύηκαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῆς Ἑλλήνων, i.e. exciderunt à Græcis, Græcis periere, perdiderunt Græci, & τὸ ἐξερρυηκὸς, abolitum & fluxum, evanidum; apud eund. à Th. ῥέω, V. Ἐκριπίζω, flando excito, seu suscito, seu etiam, foliibus accendo, & interdum simpl. accendo; item flando immitto, seu impello, & Metaph. excito, accendo: ut apud Plut. τὸ τῶν Μυτιλ ὑπερσαλεῖον ἐξερρίπιζε, i.e. excitabat, seu suscitabat, à ῥιπίζω, V. Ἔκρυσις, contractè dicitur pro ἔκρευΘ, idem quod expon. & ἔκρυσις, effluxio: item meatus, seu canalis; fluentum, alveus, &c. V. Ἐκρυφάω, vel ἐκρυφίω, & ἐρυμμύω, exorbeo; à Th. ῥυφέω, vel άω, V. Ἐκρύομαι, eximo, libero, Eurip. in Bacch. à Th ῥύω, ομαι, redimo, &c. V. Ἐκσήπω, putrefacio vel penitus putrefacio, à Th. σήπω, V. Ἐκσκαπάω, conticesco, à Th. σκαπάω, V. Ἐκσκεδάζω, ejectos dissipo & dispergo, seu ej cio simul & dissipo, à Th. σκεδάω, seu σκεδάζω; V. Ἐκσμάω, extergo, à Them. σμάω, V. Ἐκσοβέω, expello, abigo foras, à Th. σοβέω, V. Ἐκσπάω, extraho, evello: ut ἐκ ὀδὸν σπάσειν ἕωυτὸς; per Tmesin, pro ἐξέσπασεν, Il. ε. à Th. σπάω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἔκστασον, exp. cessio bonorum; ab ἔκστασις, dimotio rei alicujus è statu in quo erat; item mutatio, quâ res aliqua, à se se, suaq; natura discedens, in aliam degenerat: ut ἔκστασις φύσεως, apud Theophr. & ἔκστασις οἴνου, i.e. vappa; item abscessus, discessus, &c. V. Item ἐκστατικῶς, ut apud Plut. in Dione; ἐκστατικῶς ἔχων καὶ διαθετικῶς; i.e. mente percussus & exanimatus metu, adv. ab ἐκστατικὸς, cui vis est dimovendi rem aliquam è statu in quo erat, & peculiariter, mentem è suo statu dimovens, ac à se se ad cœlestia rapiens: item qui mutari, ac desciscere à se facit, & interdum passivè, qui dimotus est à statu; seu qui discedere solet, aut discessit à statu, &c. V. Ἐκστοφέγισμα, τὸ, effigies expressa; verbale, ab ἐκστοφαγίζω; à στοφαγίζω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκτὸς, qui habetur, seu qui haberi potest, & sic est verbale, ab ἔχω, ομαι, i. ξω; unde ἕξις, ἡ, &c. V.

Ἐκτετριμμένος, ἡ, extritus; subst. extritio, vel deletio; verbalia ab ἐκτρίβω, V. Item ἐκτεθραμμένος, exp. cui passus est ἐκτεθραμμένος; ut ἐκτεθραμμένος οἶνος, vinum in vappam conversum, vel simpl. vappa, quæ & absolutè ἐκτεθραμμένος dicitur, apud Aristoph. Item ἐκλεῖπον, τὸ, exp. ἡ τῦ βλεφάρε ἐκτεθραμμένη, morbus, quando palpebræ deorsum conversæ sunt, Aut. defin. med. & Actuar. Utrumq; ab ἐκτεθραμμένος, ἡ, declinatio, deflectio: ut ἐκτεθραμμένη τῆς λέξεως, apud Plut. in Hom. Item locus ad quem deflectimus, divortium: ut ἐκτεθραμμένοι ὑδάτων, alvei per quos aquæ à solito meatu diversæ emittuntur, sed exp. & depravatio: ut ἐκτεθραμμένη τῦ κρόσεως; excessus, &c. V.

Ἔκτασις, est verbale, ab ἔκτημι, id V. Item ἐκταυλίζω, provili habeo, elevo, floccifacio, contemno: ex ἐκ & ταυλίζω, V. Ἐκφεύγω, exp. effugio, elabor; ut apud Plut. de an. procreat. ἡ ψυχὴ ὃ πάσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγεν, exp. omnem effugit sensum; item excido: ut ἐκφεύγειν ἡμᾶς, dicitur id, quo excidimus; apud Dem. atq; inde verbale, ἔκφυξις, effugium, &c. V. Ἐκφθίνω, exp. idem quod φθίνω, deficio, tabesco, &c. V. Ἐκφρέω, & ἐκφρημι, emitto foras; item effero; à Th. φρέω, seu φρημὶ, V. Ἔκφυμα, τὸ, exp. ἐξάνθημα, verbale ab ἐκφύω, V. Ἐκφανίω, exp. exclamo, evoco; item exprimo; i.e. expresse, seu nominatim dico, & interdum, simpl. emitto: ut φωνὰς ἐκφανεῖν; apud Gal. &c. V. Ἐκχώμωμι, exp. terrâ aggestâ munior; unde apud Herodot. ἐκπεχωμένος ὑψῶ πόλεως, alto aggere circum urbem extructo, à χώμωμι, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκχύω, vide cum ἐκχυῶ, pòst ἔκχυτο.

Ἑκὼν, spontaneus; quidam dictum putant, quasi εἴκων, ab εἴκω, i.e. cedo, non repugno, &c. V.

Ἐλάδιον, exp. parum olei, &c. V.

Ἐλαία, ἡ, exp. etiam, olea, i.e. fructus olivæ, &c. V. Unde ἐλαιάεις, vide cum ἐλαιάνις.

Ἐλαιηρὸς, ὸν, ὁ, olearis, olearius; ut ἐλαιηρὰ ὀπώρησις, à Them. ἐλαία, V. Item ἐλαΐνΘ, exp. olea arbore factus, &c. V.

ἘλαιοκόμΘ, exp. olearum cultor, &c. V. Item ἐλαιοκτία, exp. albarium ex oleo, Eust. ex ἔλαιον, τὸ, & κονία, ἡ, calx; opus tectorium; seu albarium quo muri inducuntur & dealbantur, &c. Vide. Item ἐλαιολόγΘ, qui olivat, seu olivas colligit; ab ἐλαιολογία, olivo, &c. Vide cum ἐλαιαλογῶν.

Ἔλασις, vide cum ἔλασις. Unde & ἐλάσΘ, expulsorius, abactorius, Plut.

Ἐλατὴς, ἰδΘ, ἡ, adject. fœm. gen. ut apud Nic. in Alex. σμίλον κακλω ἐλατίδα, i. e. smilam noxiam, abieti similem; à Them. ἐλάτη, ἡ, vide.

Ἐλαύνω, agito, exp. etiam, stimulo, incito; exinde scil. quòd qui agitat equos eos stimulare soleat; atq; inde etiam pro, fatigo, accipitur, & pro, insequor, vexo, infector; item abigo, expello; item duco, i. e. ductile opus facio, &c. V.

Ἐλάφειοι μυελὸς, exp. medulla cervina, & in neut. gen. ἐλάφειον, sub κέρας, vel κρέας, exp. cervinum cornu, aut caro; à Th. ἔλαφΘ, &c. V.

Ἐλαφοσκόροδον, allium cervinum; allii genus, de quo Dioscor. l. 2. 182. quibusdam apocynon, seu cynocrambe; ut est in append. Dioscor. ex ἔλαφΘ & σκόροδον, τὸ, &c. V.

ἜλεγΘ, vox lugubris, luctus; dicitur tradit. ἀπὸ τῦ ἐ ἐ λέγειν, Eust. Item carmen elegiacum ἔλεγΘ dicitur, in quo scil. lamentatio continetur, qua in signif. Diomedes deducit παρὰ τὸ ἐὐλογεῖν τοὺς τεθνειότας· nam defunctorum laudes hoc carmine comprehendebantur, &c. V.

Ἐλεδώνη, dicitur species esse Polypi, unam habens κοτυληδόνα, & septem pedes; ut Suid. ex Eliano tradit; idem Suid. Pleonasmo τῦ λ. dici ait quasi ἑδώνη; παρὰ τὸ ἑαυτὴν ἥδειν, i.e. ἑδήνη; dicente & Hesiod. quod ἀνόστΘ πόλυπόνδει; idem tradit Etymol. & Athen. l. 7. &c.

Ἐλεεινολογία, exp. oratio lugubris, &c. V.

Ἐλειοχώρης, exp. in palustribus locis natus, &c. V.

ΕΛΕΙΟΣ, ponitur inter Themata; & quibusdam est sciurus; item accipitris quædam species sic dicitur, Hesych. &c. V.

Ἐλέπολις, est idem quod ἑλέπολις, &c. Vide.

Ἕλκτὸς, τὴ, τὸν, qui capi, seu prehendi potest, Il. ι. &c. Vide ἑλετὴ.

Ἑλέφας, est etiam poculi genus, apud Athen. l. ια; item elephas, morbi genus; lepra secundum quosdam Dioscor. l. 2. &c. V.

Ἐλίαστρις, p scis quidam, apud Athen. l. 7.

Ἕλη, calor ex sole prodiens, exp. etiam, solis splendor, &c. V.

Ἑλήνηρις, ἡ, Cereris Epith. διὰ τὸ ὅσῦ τῦ ἡλίε ἕλης γηρᾶν, Eust. ex ἕλη, ἡ, & γῆρας τὸ, &c. V. Item Ἑλικάμπυξ Σεμίλη, exp. crines auro nodans, Pind. ab ἕλικὸς, seu ab ἕλιξ, ικΘ, & κάμπυξ, ὁ, ἡ, &c. V.

ἝλιτΘ, cum tenui, exp. ἡ ἀεδὴ τῆς ἱστρηγόντων, teste Athen. l. 14.

Ἐλλεβοριάω, ῶ, helleborum desidero, seu helleborum mihi opus est; item ἐλλεβορίζω, helleboro purgo; solebant enim helleboro purgari, qui sanæ non essent mentis: ut τί σεσυπὸν ὦν ἐλλεβορίζεις ὅδε τέτοις; unde verbale, ἐλλεβορισμὸς, ὃ, ὁ, purgatio quæ fit veratro; item ἐλλεβορίνη, ἡ, dicitur à quibusdam frutex quidam parvulus, foliis minutissimis, utilis potu contra venena lethalia, Dioscor. l. 4. 109. Item ἐλλεβορίτης οἶνΘ, vinum helleboro conditum, apud Dioscor. 5. 82. omnia, à Th. ἐλλέβορΘ, quod Etym. dici scribit παρὰ τὸ ἑλεῖν τὴ βορᾷ, quod esu perimat; utpote θανάσιμον φάρμακον, &c. V.

Ἐλλ ἐχα

'Ελλεγε, τὰ, dicuntur τὰ ἐν λέξει ὄντα i.e. quæ omnium in ore sunt, & in omnium sermone versantur, vulgata, apud Herodot. l. 1. est neut. plur. a sing. ἑλλεγὸς, V.

'Ελλησποντίας, ου, ὁ, nomen est venti ab Hellesponto spirantis, & in Attica pluvias excitantis; idem Cæcias & Hellespontius; quintus dicitur a borea, vel septentrione; de quo Aristot. Probl. & Herodot. l. 7. Item ἑλλησπόντιος, Hellespontius, i. e. Hellesponti accola, vel qui ad Hellespontum pertinet; utrumq; ab ἑλλήσποντος, i. e. ponti, seu maris illic trajectus, in quo, juxta fabulas Græcas, Helle cum fratre Phryxo tranans, vehente ariete, fortè navi sic dictâ, submersa est, Etymol.

'Ελλοβὸς, vide cum ἐλλόβιον. Utrumque, comp. ex ἐν & λοβὸς, ima pars auris, &c. V.

'Ελλυχνιασμβὸς, ου, ὁ, ellychnium habens, funiculo instructus; Dioscor. l. 97. est part. præt. pass. quasi ab ἐλλυχνιάζω, ομαι, inulit. Item ἐλλυχνιστὸς μύτη, sive ἐλλυχνιστὴν, linamenti genus apud Chirurgos; sic dictum, vel quòd in ellychnii formam componeretur, vel quòd ex eadem materia constaret, ex qua ellychnia olim fiebant; omnia ab ἐλλύχνιον, τὸ, V.

'Ελλω, ab εἰλέω, coarcto, exp. ἴλλω, κατέχω, Hesych. &c. V.

'Ελμινθιον, ου, τὸ, lumbriculus, tineola; Hippocr. Unde ἑλμινθιάω, ῶ, lumbricis infestor, lumbricos patior, vermino, Aristot. Hist. an. l. 9. ἑλμινθώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, lumbrico similis; omnia a Th. ἕλμις, νθος, ἡ, interaneorum animal, &c. V.

'Ελπωρὴ, apud Poëtas exp. idem quod Th. ἐλπὶς, spes, Od. ν. &c. V.

'Εμβάδες, exp. cothurni, Poll. & ἐμβάδιον, calceus, vel solea, Aristoph. Item ἐμβαθρα, τὰ, calceamenta quædam; omnia, ab ἐμβαδὸν, vel ἐμβαίνω, &c. V.

'Εμβλημα, dicitur quod operi cuipiam injicitur & inseritur ornatus gratiâ; magis autem peculiari signif. ἐμβλήματα, appellata fuerunt, vasorum aureorum argenteorumq; ornamenta, quæ his ita inserebantur, ut quoties libitum esset, revelli possint, vide Bud. in annot. pr. & Cæl. &c. V.

'Εμβολὴ, ἡ, exp. & q.d. insertio; ut ἐμβολὴ τῆς ἄρθρων; item impressio; ut ἐμβολὴ τοῦ στρατοῦ, impetus irruentis aciei; item rostrum navis, &c. vide.

'Εμβρυοδόχος; exp. receptor, &c. Vide.

'Εμετωδίας, exp. in modum τῶν ἐμετῶν; ab ἐμετὸς, vomitio, &c. V.

'Εμματαιάζω, inania & futilia blatero, Hesych. ex ἐν & ματαιάζω, vide.

'Εμὸς, meus; non ponendum est inter Themata; unde τὸ ἐμὸν, vel in plur. τὰ ἐμὰ, exp. res meæ; & interdum, τὸ ἐμὸν, & τὰ ἐμὰ, dicitur pro, ἐγὼ, apud Hom. Eurip. & Plat. Item τὸ μὸν ἐμὸν, exp. quod quidem ad me pertinet, &c. V.

'Εμπεδρμίω, ῶ, exp. firmiter jusjurandum servo; ito pactis jurejurando firmatis, Herodot. in Melpom. &c. Vide ἐμπεδορκέειν.

'Εμπαδοτυράλα, apud Dioscor. l. 2. vel 3. exp. colostrum; (sed quidam leg. ut l. 6. c. 26. ab ἐμπυπάζω ἐμπυαδὴν γάλα, lac cui admixtum coagulum; lac coagulatum;) ex ἐν & πάνω, f. ανῶ, unde πασμα, τὸ, &c. V.

'Εμπικρὸς, in quo amaror est, amarulentus; unde ἐμπικραίνω, exacerbo in; & in pass. ἐμπικραίνομαι, exacerbor & exasperor; ex ἐν, & Th. πικρὸς; unde πικραίνω, &c. V. Item ἐμπιλέω, ῶ, cogo ac constipo in, Plat. in Tim. ex ἐν & πλέω, V.

'Εμπίμπρημι, sive ἐμπίπρημι, incendo; idem cum ἐμπρήθω; ut ἐμπιμφράναι πῶ δεκέλῳ, apud Aristoph. & ἐγρέβλει ἐς ἐνεπίμφρασαν; apud Plut. & in pass. ἐμπίμφρασμαι, incendor, inflammor; ex ἐν & πίμπρημι, idem quod; & a Them. πρήθω, &c. V.

'Εμπίνω, ebibo, haurio, deglutio; item poto; ut ἐμπίνει τῷ αἵματος, Herodot. ex ἐν & πίνω, V.

'Εμπωράσκω, vendo in, Poll. l. 7. c. 2. ex ἐν & πωράσκω, V. Item ἐμπίσαι, potu implere, irrigare; item potandum præbere, vel infundere, a. 1. infin. a verbo ἐμπίνω, V.

'Εμπλάζω, idem est quod ἐμπελάζω, &c. V.

'Εμπλατύω, extendo; ex ἐν & πλατύω, V. Item ἐμπλεκτὸν, structuræ genus apud architectos; de quo videsis Vitruv. l. 2. c. 8. & Plin. 36. 22. Item ἐμπλέκτεια, ἡ, quæ crines intorquet, Etymol. exp. κομώτρια, quæ capillos fucat; utrumq; ab ἐμπλέκω, ομαι, V. Ἐμπλεὶς & ἐμπλεκὴς, dem quod ἐμπλεκὴς, V.

'Εμπλήδην, exp. confertim; &c. Vide.

'Εμπληκτικὸς, stupefaciens, Plut. & ἐμπλήκτως, trepidè, stupidè, vesanè, stolidè, Thuc. adv. Item ἐμπληγὴς, stupore perculsus; idem quod, ut omnia ab ἐμπληκτὸς, &c. V. Item ἐμπλεόω, impleo; unde ἐμπλήρωσις, ἡ, impletio, expletio; ex ἐν & πλεῶω, V. Ἐμπλόκιον, Exod. 35. & 39. est diminut. ab ἐμπλοκὴ, ut ἐμπλοκιτρίχων, crinium implexus, &c. V. Ἐμπνίγω, suffoco in, vel simpl. suffoco; unde ἐμπνικτὸς, ὁ, &c. V. Ἔμπνοια, ἡ, ipsa spirandi actio; spirare, vivum esse, Hesych. ab ἐμπνὸς, quod ab ἐμπνέω, f. εύσω; unde & ἐμπνευσις, exp. ἄερων ἐν ἀφανὴς, Hesych. &c. V. Ἐμπορόμαι, π. negotiatio, mercatura, lucrum, Hesych. & ἐμπορευτὲς, mercandus, mercium loco importandus; verbalia, ab ἐμπορεύομαι, idem cum ἐμπορέω, ῶ, quod cum accus. signif. mare trajiciens importo, vel ut negotiator & mercator importo; item ad negotiationem, seu ad quæstum faciendum utor; ut Ep. Petr. 2. c. 2. ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοὶς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται, exp. vobis ad nundinationem & quæstum abutentur, & exp. etiam, lucror, ut apud Synes. Ep. 13. παρὰ τῶν γνω-

στικῶν πλείστας ἐμπορεύετο, i. e. maximum lucrum consequebatur; item ἐμπορεύομαι, exp. simpl. proficiscor; ex ἐν πορεύω, ομαι, &c. V.

'Εμπορπιμα, vel ἐμπόρπωμα, apud Suid. est species quædam ὑφάσματος, verbalia, ab ἐμπορπάω, sive πάω, &c. Vide.

'Εμπουσα, phantasma dicebatur dæmonicum, quod Hecate infortunatis visendum efferre solebat, in omnes se transformans figuras, alterum pedem æreum habens, alterum asininum; unde & ὀνοκώλη, dicitur, & ὀνοσκελὶς, quæ fere ad verbum Aristoph. in Ran. testatur; sunt qui putent dictam παρὰ τὸ ἑνὶ ποδίζειν, quod uno incedat pede, quasi ἕμπουσαν, alterum enim æneum habet.

'Εμφερκτικὸς, idem quod ἐμφερακτὸς, efficax, actuosus; ut ὁ ἐμφερκτὸς, efficaciter, actuosè, adv. ab eod. &c. V. Item ἐμπύρδυμα, τὸ, est verbale, ab ἐμπυρδάω, idem cum ἐμπυρόω, quæ V. Cum ἐμπυρίζω, inflammo; ex ἐν & πυρδάω, idem cum πυρόω, &c. V. Ἐμφαρυγξάμενος, qui in guttur immisit, & deglutit, seu devoravit; ab ἐν & φάρυγξ, υγγὸς, V. Ἐμψύχω, vide cum ἐμψυξις.

'Εναμφίζω, exp. vigorem accipio; ab ἐναμμὴς, &c. V.

'Εναλὴς, idem quod ἐνάλιος, id vide. Item ἐναμίλλως, ita ut contendi & comparari in certamine possim; pariter; Isocr. in Panath. est adv. ab ἐνάμιλλος, V.

'Ενδιαπολογία, exp. contradictio, &c. V. cum ἐναντιολόγος.

'Εναποφράζομαι, facio, seu efficio in; ut apud Isocr. in Areop. πάντων ἐκεῖνοι φόβον τοῖς πονηροῖς ἐνεπεφράσαντο, exp. tantum in malis efficerunt metum, i.e. tantum improbis metum incusserunt; item exp. etiam, fabricor, conficio; ex ἐν & ἀποφράζομαι, V. Item ἐναποφείδομαι, innitor, firmo; unde ἐναποφείσασθαι τῶν κακίαν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, i.e. retorquere injuriam in Judæos, l. 2. Mac. chab. ab ἀποφείδω, ομαι, V. Ἐναποβρέχω, macero, perfundo; pro ἀποβρέχω ἐν, V. Ἐναποζέω, fervefacio; idem quod ἀποζέω, V. Ἐναποκλείω, intus includo; ab ἀποκλείω, V. Ἐναποκλύζω, intrà abluo aliquid; ad abluendum, seu eluendum immergo; ab ἀποκλύζω, V. Ἐναπολαμβάνω, intercipio, intercludo; item simpl. includo; ab ἀπολαμβάνω, V. Ἐναπολαύω, fruor in; commodum, seu fructum capio, Plut. ab ἀπολαύω, V. Ἐναπολείπω, relinquo in; & in pass. ἐναπολειπομαι, derelinquor, vel remaneo in; unde verbale, ἐναπόλειψις, ἡ, reliquiæ; ab ἀπολείπω, ομαι, f. ψω; unde ἀπόλειψις, ἡ, &c. V. Ἐναπόληψις, intercluso, cohibitio, conclusio; apud Theophr. verbale, ab ἐναπολαμβάνω, V. Ἐναπομάσσω, vel πω, aliquid imprimo in; unde Metaph. apud Basil. ἐναποματτέσθαι πῶ αἰχμῶν, exp. imprimere dedecus; ab ἀπομάσσω, vel πω, ομαι, &c. V. Ἐναπομορύνω, imprimo, inuro; ut apud Synes. ἐναπομόρξη τῶν παρεστώτων; exp. inures piaculum; item abstergo, deter-

go;

go; Aristoph. ab ἐκμάργνυμι, V. Ἐναπονίζω, abluo in, Herodot. ab ἀπονίζω, V. Ἐναποπλώω, idem; ab ἀποπλώω, V. Ἐναποπνίω, spiro in, immorior; ab ἀποπνίω, V. Ἐναποπνίγω, præfoco in; ab ἀποπνίγω, V. Ἐναποτελέω, perficio, seu efficio in, vel simpl. efficio, reddo; ab ἀποτελέω, V. Ἐναποτίω, persolvo in; ab ἀποτίω, V. Item ἐναποτυπόω, imprimo; ab ἀποτυπόω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐν, &c. V.

Ἐναργὴς, de persona, aut re dicitur quæ oculis cernitur, &c. V.

Ἐναριθμέω, ῶ, annumero; ex ἐν & ἀριθμέω; item ἐναρίθμιος, non vulgaris; qui aliquo in numero habetur; Plat. in Philebo; ex ἐν & ἀριθμός unde etiam, ἐναριθμίζω, exp. qui annumeratur; in numero habitus, &c. V. Item ἐναρμίζω, vel ἐναρμόττω, vide cum ἐναρμήνιος, &c. Post ἐνάρχομαι.

Ἔναρος, ὁ, ἡ, ὄν, diris devotus, Hesych. ex ἐν & ἀρά, ἡ, diris devotio, unde ἀρατός, ὁ, &c. V. Ἐνβρίμω, & pass. voce, ἐμβρίμομαι, infremo; à Th. βρίμω, ὁμαι, V. Ἐνδαίδαλος, affabre, seu artificiosè factus; à Th. δαίδαλος, V. Ἐνδανείζω, fœnero; mutuò do ad usuram; à δανείζω, V. Ἐνδαψιλεύομαι, dapsilis & largulus sum in; ut ἐὰν ἔτι ἐνδαψιλεύηται ὁ χρόνος τῆς ζωῆς, si adhuc suppetit tempus biennii; à δαψιλεύομαι, V. Ἐνδέρκω, aspicio, Il. ψ. à Th. δέρκω, comp. ut præcedentia cum præp. ἐν, &c. V. Ἐνδεχομένως, exp. quàm fieri potuit maximè, Poll. est adv. ab ἐνδεχόμενος, part. præs. ab ἐνδέχομαι, cujus neut. ἐνδεχόμενον, exp. licitum; ut καὶ τὸ ἐνδεχόμενον, quatenus fieri licuit, Synes. & ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, quoad ejus fieri potest, &c. V. Ἐνδίκως, justè, jure meritò, adv. ab ἔνδικος; unde ἐνδικὸν ἡμέρας, dicitur fastus dies, Poll. & ἐνδικὸς κόλπος; Greg. quæ à judice statur ur, &c. V. Ἔνδινα, τὰ, intestina, Il. φ. Eust. tradit quosdam ita denominata velle, παρὰ τὸ ἔνδον εἶ τῶν ἐντὸς; quasi ab ἶς, ἰνὸς, fibra; alii vero, παρὰ τὸ ἐνδον δινεῖσθαι, quasi à Th. δίνω; unde δινόομαι, ὤμην, &c. V. Ἔνδοῖς vel ἔνδοι, intus, Syracusanâ linguâ; ex indice in Eust. à Th. ἔνδον, V. Ἐνδομυχέω, ῶ, in interioribus latet recessibus, seu simpl. lateo, occultus sum; unde adv. ἐνδομυχὶ, occultè, secretò, Hesych. Utrumq; ab ἐνδόμυχος, in interioribus abditus recessibus, vel simpl. abditus, occultus, latens; sic etiam, dicitur homo, qui consilia sua nulli aperit; Latinis, homo tectus, Suid. &c. Vide.

Ἔνδον, intus; factum est ex præp. ἐν, unde τὰ ἐνδον ἔργα, & τὰ ἔξω, inter se oppositi, Xen. in Oecon. pro iis, quæ domi, & quæ foras aguntur; item εἰ ἔνδον, dicuntur domestici, &c. vide.

Ἐνδρομίδες, αἱ, sunt calceamentorum quoddam genus, quo cursores utebantur, Poll. l. 3. Vide cum ἐνδρομὶς; ex ἐν & δρόμος, ὁ, V.

Ἐνδυτὴρ, πέπλος, peplus quo quis indui potest; ab ἐνδύω, induo, &c. V.

Ἐνδύω, & ἐνδύομαι, exp. etiam, ingredior, subeo; & sic est ex ἐν & δύω, seu δύομαι, idem, &c. V.

Ἐνείλημα, τὸ, volumen, involucrum; verbale, ab ἐνειλέω, implico; & in pass. ἐνειλέομαι, implicor, involvor; item ἐνειλίσσω, ἰόμαν, ἔμην, volvo, voluto, ex ἐν & εἰλίνδομαι ἔμην, ut & ἐνείλλω, idem quod ἐνειλέω; ex ἐν & εἴλω, sive ἔλω, vel εἴλλω; idem quod Th. εἰλέω, sive εἰλίω, &c. V.

Ἔνεπίσκημμα, τὸ, est verbale, ab ἐνεπισκήπτομαι, &c. V.

Ἐνερχορεύω, exp. choros excitans; à apud Callim. ab ἔνερχος, ὁ, & χορεύω, ὁ, &c. V.

Ἔνεσία & ἔνεσις, exp. consilium; monitus, instinctus; & quidem propriè, immissus alicui ab aliquo; παρὰ τὸ ἐνίεναι, &c. V.

Ἐνεύδω, indormio; ex ἐν & εὕδω, vide.

Ἔνη, sive ἔνη, vetus; ut ἔνη χρόνια, sub. ἡμέρα; apud Dem. Aristoph. & Plut. dicitur tricesima & ultima mensis, seu lunæ decrescentis dies, & prima mensis ineuntis, seu novæ lunæ; q.d. vetus & nova; vide Schol. Aristoph. est fœmgen. sing. à masc. ἔνος, vel ἔνης, annus; item apud Atticos, vetus, &c. Vide.

Ἐνηβητήριον, ὁ, τὸ, exp. locus amœnus in quo convivia agitantur, seu ad convivia agitanda, & genio indulgendum, comparatus; quales erant villæ apud Romanos, &c. V.

Ἐνθαδίζω, exp. q.d. qui hinc est, seu qui est de hoc loco; unde ab Hesychio exp. ἐντόπιος; est ab ἐνθάδε, vel Atticè ἐνθαδὶ, V.

Ἐνθάπτω, q.d. insepelio; ut ἐνθάπτειν τῇ ἐσθῆτι, sepelire intra vestem; ex ἐν & θάπτω, V. Item ἐνθερμός, ὁ, ἡ, ὄν, calidus, æstuosus; item Metaph. ἐνθερμον παράσημον, apud Phil. vit. Mos. l. 3. a θερμὸς, ὁ, V. Ἐνθλάω, ῶ, infringo; unde verbale, ἔνθλασις, ἡ, exp. cavitas in capite facta ex contusione; Gal. l. 2. de caus. morb. à Th. θλάω, V. Ἐνθλίβω, infringo; item imprimo; à Th. θλίβω, V. Ἐνθνήσκω, immorior; à Th. θνήσκω, V. Ἐνθρεάζειν, Hesychio est παρεκβαίνειν, ἀπὸ τῶν μαντικῶν θείων; unde & ἐνθρεασμὸς, apud Sophocl. exp. furens; numine instinctus, & afflatus; à θρεάζω, V. Item ἐνθρέμμα, exp. ficuineis foliis involvors; à θρίον, ὀν, seu θρίον, τὸ, &c. V. Ἐνθρυλλίζω, immurmuro, susurro, &c Idem quod θρυλλίζω, V. Ἐνθρυμματίς, ἡ, & ἐνθρυπτὸν, τὸ, exp. intritum, placenta; verbalia, ab ἐνθρύπτω, V. Ἐνθυμηματικὸς, exp. constans enthymemate, seu enthymematis; ut ἐνθυμηματικὴ ᾠδὴ, apud Hermog. periodus enthymemate concluſa, sed exp. etiam, acer in argumentationibus, & argutus orator; apud Aristot. Item ἐνθυμημάτιον, commentatiuncula, argutulum dictum, diminut. & ἐνθυμηματώδεις, commentationibus plens; omnia, ab ἐνθύμημα, ατος, V. Item ἐνθυμητικὸς, exp. promptus; ad excogitandum solers; verbale, ab ἐνθυμέομαι, ῆμαι, V. Item ἐνθύμιον, τὸ, pars quædam navis, Hesych. à Them. θύρα, ἡ, unde θύριον, τὸ, comp. ut reliquæ præcedentia, cum præp. ἐν, &c. V.

Ἐνιαυσίζω, ῶ, ὁ, idem quod, & ab ἐνιαυσίζω, annuatim rediens; item in annum durans, vel qui est unius anni, &c V.

Ἔνιαυτὸς, quidam dictum putant, παρὰ τὸ ἰέναι, i.e. tempus tero, commoror; ut sic dicatur annus quasi tempus longum, quod in re quapiam teritur, Eust. alii, παρὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ δεῖν ἔχειν πάντα, i. e. quod in se omnia contineat, & fructus, & temporum conversiones, vel quòd in sese recurrat & redeat, &c. Vide.

Ἐνίεν, f. ἔσω, præt. κω, idem quod ἐνίημι; quod exp. etiam, infigo, infero; item infundo; item remitto; item submitto, i. e. clàm mitto; apud Thuc. &c. V.

Ἐνιζεύγνυω, sive ἐνιζεύγνυμι, injungo, adjungo; unde ἐνιζευχθείς, junctus, adjunctus; ex Apoll. ex ἐνὶ, pro ἐν, & ζεύγνυω, υμι, V. Item ἐνικλείω; ex ἐνὶ & κλείω, Poeticè dicitur pro ἐγκλείω, includo, &c. V. Sic etiam, ἐγικνήθω, pro ἐγκνήθω, intero, radendo nimirum; ungue, vel radulâ carptum intero, &c. V. Ἐνικρίνομαι, ascribor; ut ἐνηριθμῶσι ὁμίλῳ, ascribi in numerum, Apoll. ex ἐνὶ, Poët. pro ἐν. & κρίνω, ομαι, &c. V.

ΕΝΙΟΙ, quidam, aliqui; ponendum est inter Themata, &c. V.

Ἐνίπλειος, Poët. pro ἔμπλεως, plenus, &c. V.

Ἐνιπλώω, f. ὑσω, præt. ωκα, exp. cum stupore injicio, Hesych. ἐνιπλύξαντες, exp. non solùm ὑπαπλύξαντες, sed etiam, ἐμπελάσαντες, πλησιάσαντες, est Poët. pro ἐμπλώω, quod V. Item ἐνιστάζω, exæquo; ex ἐν & ἱστάζω, V. Ἐνισκιάζω, intus arefacio; ex ἐνὶ, pro ἐν, & σκιάζω, V. Ἐνισχνὸς, gracilis, tenuis; ex ἐν & ἰσχνὸς, V. Ἐνισχρείζομαι, innitor, fiduciam colloco; ut ἐνισχρείζεσθαι τύπῳ τοῦ δικαίου; apud Dem. ex ἐν & ἰσχρείζομαι, V. Ἐνιτρίφω, Poëticè pro ἐντρίφω, id. V. Ἐνλείπομαι, deficio; pro quo & ἐλλείπομαι; ex ἐν & λείπω, ομαι, V.

Ἐννάετης, ἐὸς, ἡ, novennis; quæ novem annorum est, novem annos nata; ut χεῖρα ἄμωλον ἐννάετες; in Epigr. l. 2. est fœm. ab ἐννάετης, novennis; item ἐννεαετηρὶς, ἐὸς, ἡ, novem anni, novennium; item festum quod nono quoq; anno celebratur, Plut. in Hellen. Itidem fœm. à masc. ἐννάετηρος, novennalis, &c. V.

Ἐννεαδικὸς, exp. novenarius, &c. V. Item ἐννεαχίλιοι, exp. novem millia, &c. V.

Ἐννέπω, vide cum ἐνέπω.

Ἔννεσις, exp. consilium, &c. V.

Ἔννόημα, τὸ, mentis conceptus, cogitatum, apud Aristot. & ἐννοητικὸς, cogitabundus, cogitandi & intelligendi vi prædirus, apud eund. verbalia, ab ἐννοέω, ήσω, ῆμαι, &c. V.

Ἔννομα, exp. legitimè, &c. V.

Ἔννυε, vide cum ἐντύω.

Ἔννυμι, vide cum ἐνύω.

'Ενοικεῖον, domum custodio, domi maneo; ex ἐν & οἰκέω, V.

'Ενόρκιος, jurejurando, interposito juramento; ἦλθ adv. ab ἔνορκος; ut ἔνορκος εἰμί, jurejurando teneor; & ἔνορκον λαβεῖν τὸν δῆμον, juramento populum adstringere, &c. Vide.

"Ενος, seu ἔννος, interdum adjectivè sumitur pro, annuus, anniculus, annotinus; ut apud Theophr. H. Pl. 1. 23. τὰ μὲν χαρὲκ τῆς νίαν βλαστὸν φέρει, τὰ δ' ἐκ τῆς ἔναν, τὰ δ' ἐξ ἀμοτίεφον. i. e. ex annotinis; item apud Atticos, ένος, exp. παλαιὸς, i. e. vetus, &c. Vide.

'Ενύπιος, substantialis, &c. Ab ἔνειμι, derivatur, &c. V.

'Ενόχλησις, ἡ, molestiæ exhibitio; interturbatio; est verbale ab ἐνοχλίομαι, ισμαι, molestia mihi exhibetur, interpellor; unde etiam, ἐνοχλεῖται, exp. infirmatur, ægrotat; pass. ab ἐνοχλέω, ήσω, &c. V. Item ἐνοχλίζω, exp. protrudo, moveo; & sic est a Th. ὀχλάω; unde ὀχλίζω, &c. V. Item ἐνσαλεύω, vide cum παρασαλεύω. 'Ενσκιλεύω, inusitatum; sed ejus præt. perf. usitatum est, viz. ἐνέσκληκε, quod exp. a refectus indurui; ex ἐν & σκλέω, per Sync. pro σκλέια, idem quod Them. σκέλλω, &c. V.

'Ενσκολιεύω, intorqueo, Job. 40. ex ἐν & inusit. σκολιεύω, a Th. σκολιὸς, ὁ, &c. V. Item ἔνστατος, ε, ὁ, exp. institutus hæres; item ἔνστημα, idem quod, & utrumq; ab ἔνστασις, quod exp. etiam, institutio hæredis, &c. V. Item ἐνστηρίζω, inniti facio, fulcio, firmo; ex ἐν & στηρίζω, V. 'Ενστύφω, adstringo in; vel simpl. adstringo; spisso; ex ἐν & στύφω, V. Item ἐνσφραγίζω, & Ionicè, ἐνσφρηγίζω, in Epigr. signum imprimo, nota insignio; ex ἐν & σφραγίζω, V.

'Ενσώματος, corporeus, corporatus; Greg. Naz. Unde ἐνσωματόω, corpus esse facio, corporeâ naturâ induo; ex ἐν & σῶμα, ἄτος, τὸ, unde σωματόω, ῶ, &c. V.

"ΕΝΤΕΑ, ponitur inter Themata; & significat arma, propriè, ea quæ corporis aliquam partem tegunt; veluti clypeus, galea, & similia; ut tradit Suid. & Athen. l. 5. ut ἔντε' ἀρήϊα, Od. φ. & ἔντεα θαλὰ, Il. σ. &c. Vide.

'Εντελῶς, perfectè, absolutè, integrè, Suid. est adv. ab ἐντελὴς, integer, cui nihil deest, &c. V.

'Εντερεμπλοκήλη, exp. tumor scroti, intestino & omento simul in ipsum devolutis; Gal. de tumor. præt. nat. ex ἔντερον, τὸ, & ἐμπλοκήλη, quæ V. Item ἐντεροκήλη, tumor scroti delapso in id intestino, Poll. 4. 25. Unde ἐντεροκηλικὸς, qui hoc morbo laborat; enterocelicus, ramicosus, Plin. ex ἔντερον, τὸ, & κήλη, ἡ, &c. V.

'Εντερορύεια, & ἐντερορὺς, exp. navium intima pars, Hesych. & Poll. & sic possunt esse compositæ, ex ἔντερον, τὸ, & ναῦς, in genit. νεὸς, & Attice νεὼς, unde νεών, &c. V.

'Εντέχνως, artificiosè, scitè, peritè, est adv. ab ἔντεχνος, artibus instructus, callidus; & de re dictum, arte constans, aut ab arte profectus; ut ἔντεχνοι πίστεις; apud Aristot. in Rhet. argumenta artificialia; qualia causa, effectum, &c. V.

'Εντρεπτικῶς, pudore reprehensum afficiendo; ab ἐντρεπτικὸς, &c. V.

'Εντριχον, τὸ, exp. coma apposititia, &c. V.

'Εντροπίας ὄινος, exp. vinum in vappam conversum, vappa; item ἐντρόπιδες, calceamenta quædam; item ἔντροπώσαι, exp. inducre; omnia, ab ἐντροπὴ, ἡ, pudefactio, &c. Vide.

'Ενυδρογδηβδυτὴς, v. de cum ἐνυγρογδηβδυτὴς.

'Ενυμφίαστερμος, est comp. ab ἐν, ὑμὼ, ἐνος, &c. V.

'Ενωμοτάρχης, dicitur quasi ἐνωμοπάρχης, & exp. qui præest certo numero militum qui ἐνώμοτοι, erant; vide Ælian. Hesych. & Suid. ex ἐνώμοτος, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἄρχω, & ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

"Εναρος, tempestivus; sed exp. & in vigore constitutus; ex ἐν & ὥρα, ἡ, &c. V.

'Εξαγωνίζομαι, inusit. Vide cum στρεξαγωνίζομαι.

'Εξαθετίζω, vilipendo, contemno tanquam ἀθέρας; ab ἐξ & ἀθερίζω, V. Item ἐξαγεγερθαι, dicitur ἡ λεύκη, populus alba, i. e. in nigram mutari, Theophr. caus. Pl. 2. 21. a Th. ἀγείρω, ε, ἡ, V. 'Εξαιμάσσω, cruento, vel valde cruento; ut ἐξαιμάττων τὸν ἵππον, apud Synes. ab αἱμάσσω; vel πάω V. Item ἐξαιματωπικὸς, vim generandi sanguinem habens; verbale ab ἐξαιματόω, V. 'Εξαίρεσις, exemptio, eductio; ut ἐξαίρεσις λίθος, apud Herod. peculiariter autem, quæ exenterando eximuntur; item sic dicitur locus in portu, in quem merces e navibus eductæ exponuntur, Poll. l. 9. Item ἐξαιρέμων, ε, ὁ ἡ, exemptilis, qui eximi potest; item ἐξαίρετος, exp. exemptus e numero; præcipuus, peculiaris; at ἐξαιρετὴς, exp. qui ejicitur, vel potius ejectitius, Suid. Unde ἐξαιρέτως, adv. eximiè; item præcipuè, peculiariter; item ἐξαιρετίζω, evertendus; dignus qui evertatur; Polyb. Ut & ἐξαιρετικὸς, eximendi vim habens, vel exceptivus; omnia verbalia, ab ἐξαιρέομαι, pass. ab ἐξαιρέω; quod ab αἱρέω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

"Εξαιτον, per Sync. pro ἐξάιρετον, eximium, Hesych. & Suid. &c. V.

'Εξάκεσις, fanatio, & ἐξακεσήριος, fanandi vim habens; item expiatorius; verbalia, ab ἐξακέομαι, sano, persano; unde Metaph. dicitur χόλον ἐξεκέσασθαι, Il. δ. & Od. γ. placare iram; item pro farcire, &c. V. Item ἐξακνάω, exacuo; ab ἐξ & ἀκνάω, V. (occurrit Ezech. c. 21.) Item ἐξακοντίζω, jaculum, seu telum emitto; ejaculor; ut πᾶς δύραπι ἐξακοντίζοντες, apud Xen. Hell. 4. ab ἀκοντίζω, V.

'Εξαλέασθαι, idem quod ἀλέασθαι, evadere, effugere; à Th. ἀλέω, vito, caveo, &c. V.

'Εξαλίω, evolvo, volvendo ejicio, seu emoveo; item è volutabro excito; à Th. ἁλίω, V. 'Εξαλλοιόω, ῶ, altero, muto; ab ἀλλοιόω, V. 'Εξαλλοτρόω, ῶ, abalieno, i. e. emancipo & divendo alienis; ab ἀλλοτρόω, V. 'Εξαλύξαι, & in voce med. ἐξαλύξασθαι, effugere, devitare; ab ἀλύσκω, f. ξω, &c. V. 'Εξαμαύρωσις, obliteratio, Plut. verbale, ab ἐξαμαυρόω, ῶ, V. 'Εξαμάω, ῶ, vide ἐξαμάομαι. 'Εξάμβλωμα, & ἐξάμβλωσις, abortus, Hippocr. verbalia, ab ἐξαμβλόω; item ἐξαμβλώθιον, abortio, abortum pario; Dioscor. ab ἀμβλώσω, seu πω, &c. V. 'Αξάμειψις, immutatio; item vicissitudo; ut apud Plut. de def. orac. αἱ κατ' ἀρχὰν ἐξαμείψεις ἢ περίοδοι, exp. cœlestes vicissitudines & conversiones; verbale, ab ἐξαμείβομαι, V. Item ἐξαμύνομαι, defendo, tueor; ex Eurip. a Th. ἀμύνω, ομαι, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

'Εξαναγκάζω, cogo, compello, excito, urgeo, instigo; ut πᾶν ἀργίαν πλυναῖς ἐξαναγκάζεσθαι, apud Xen. ab ἐξ & ἀναγκάζω, V. Item ἐξαναλύομαι, penitus resolvor & evanesco; ab ἀναλύω, ομαι, V. 'Εξαναπλεράω, repleo, cumpleo; ab ἀναπλεράω, V. 'Εξαναφάνδην, manifestò, propalam; ab ἀναφανδὸν, V. 'Εξαναψύχω, refrigero, eventilo; item abstergo, defrico, & Metaph. recreo, recreo, proprie, à calore; ab ἀναψύχω, V. 'Εξανδρόομαι, ῶμαι, vir fio, in virum evado; Aristoph. ab ἀνδρόω, όομαι, V. 'Εξανδρίσκω, deprehendo, invenio; ab ἀνδρίσκω, V. 'Εξανεψιὸς, ex patre consobrinus, Jul. Poll. l. 3. ab ἀνεψιὸς, ὁ, V. 'Εξάνθημα, quod floruit, q. d. efflorescentia; & in plur. ἐξανθήματα, dicuntur pustulæ, seu papulæ; per Metaph. ex Arist. t. verbale, ab ἐξανθέω, V. Item ἐξανδρισμὸς, exp. eruptio pustularum; verbale, ab ἐξανδρίζω, V. 'Εξανίημι, emitto, remitto, libero, dimitto; ut ἐξανεῖσθαι, πόνων, exolvi & liberari laboribus, Hippocr. de nat. hom. ab ἀνίημι, V. 'Εξανοίγω, aperio; ab ἀνοίγω, V. 'Εξαπατητικὸς, vim habens fallendi & impellendi, deceptorius, captiosus; verbale, ab ἐξαπατάω, V. 'Εξαπαφῶ, & ἐξαπαφίσκω, idem cum ἐξαπάρω. V. 'Εξαπελαύνω, expello; ab ἀπελαύνω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

'Εξαπλάσιος, sextuplex, exp. & sexies tantus; ut ἐξαπλάσιος τοῦ κρατῆρος, sexies tantus quàm crater; ex Herod. &c. V.

'Εξάπλεθρος, qui sex jugerum est; Herodot. ab ἕξ & πλέθρον, τὸ, vide.

'Εξαποδίω, & ίομαι, exp. fugo ex; insequendo exigo & summoveo ex; Il. ε. ab ἐξ & ἀποδίομαι, V. Item ἀξαπορέω, exp. idem quod ἐξαπορέομαι; item detrusus ad angustias, ingenti inopia rerum necessariarum & consilii opprimor; ut in Ep. ad Corinth. 2. c. 4. ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, exp. egentes

egentes, sed egestati non succumbentes; ab ἐξ & πόρος, ὁμαι, ωμαι, &c. V. Ἐξαποστολή, emissio, ablegatio, Polyb. verbale, ab ἐξαποστέλλομαι, emittor, pass. ab ἐξαποστέλλω, emitto; item lego cum mandatis, seu legatum mitto, Diod. Sic. &c. V. Ἐξαπραίνω, palam facio, declaro; ab ἀπραίνω, V. Ἐξαράττω, vide cum ἐξάσσω. Ἐξαργέω, ῶ, otiosus sum, vel ob. torpesco, Aristot. Pol. 5. ab ἀργέω, V. Ἐξαρέσκομαι, & ἐξαρεστεύομαι, placo, amicum reddo; ab ἀρέσκω, ομαι, V. Ἐξαρπάζω, eripio, Plut. & ἁζομαι, eripior, Demosth. ab ἁρπάζω, ομαι, V. Ἐξαρύω, exhaurio; item exprimo; unde verbale, ἐξάρυσις, exhaustio; à Th. ἀρύω, f. ὑσω, &c. V. Ἐξαρχῶ, dux, princeps; ut ἐξαρχῶ τῆς ἰεροῦ, Plut. in Numa; ab ἀρχός, ὁ, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V

ΕΞΑΣΤΙ'ΑΣ, ponitur inter Themata, &c. V.

Ἐξασφαλίζω, stabilio, firmo, confirmo; ab ἐξ & ἀσφαλίζω, V. Item ἐξαπαμάω, prorsus & penitus infamiâ noto; ab ἐξ & ἀπαμάω, V. Ἐξατμίζω, exp. vulgò, exsorbeo; est tamen potius, vaporem elicio, Bud. exp. exhalationem subduco: ex Aristot. Probl. 1. ab ἐξ & ἀτμίζω, V. Ἐξατενέω, inusit. Unde συνεξατενέω, id V. Item ἐξάττω, exilio, subsilio; unde ἐξάττειν ἐν τοῖς ὕπνοις, exp. in somnis excitantur; ab ἐξ & ἄττω, V. Item ἐξαυτομολέω, exp. à parte mea deficiens transfugio; ab ἐξ & αὐτομολέω, V.

Ἐξαυχέω, ῶ, valde glorior, vel simpl. glorior; ab ἐξ & αὐχέω, V. Item ἐξαφαρπάζω εἰς ἐλευθερίαν, exp. in libertatem asserere, apud Dem. ab ἐξ & ἁφαιρέομαι, ῆσομαι, V. Ἐξαφίημι, dimitto, vel omitto; ab ἐξ & ἀφίημι, V. Ἐξαφίσταμαι, abscedo, absisto; discedo, abduco; ut apud Eurip. ἐξαφίσαμαι λόγων παλαιῶν, à veteri sententia decedo, seu deduco; ab ἐξ & ἀφίσταμαι, pass. ab ἀφίστημι, &c. V. Ἐξαφρίζω, despumo, & ἐξαφρίζεσθαι, exp. in spumam redigi; ab ἐξ & ἀφρίζω, V. Item ἐξήγερσις, excitatio, q.d. expergefactio; est verbale, ab ἐξεγείρω, expergefacio; item excito; ab ἐξ & ἐγείρω, f. ερῶ, prat. ἐγρα; unde ἔγερσις, ἡ, &c. V.

Ἐξεδαφίζω, è fundamentis eruo, & everto; in orac. Sibyll. ab ἐξ & ἐδαφίζω, V. Item ἐξείδριον, ι, τὸ, est diminut. ab ἐξέδρα, ἡ, propriè, ut scribit Camer. in ædificiis, ædes adjecta porticibus, Bud. annotat exhedram hodie dici posse loca quæ in peristyliis sodalium canonicorum, aut monachorum, i.e. claustris, vulgò capitula dicuntur; exhedram enim, à sedium frequentia & sessitandi commoditate nomen accipisse, apud Cic. autem, pro scita studiaria accipi videri, in qua grabbatulus ad meridiandum accommodatus esse soleat; occurrit apud Plut. in Brut. τ ὃ βλῶς εἰς πλῆ ἐξέδρων πρόσελθόντος, &c. Unde ἐξέδρης, (cui opp. ἔνεδρος;) exp. qui in fide & domicilio suo non est; à fide & domicilio absens suo, remotus, aut expulsus, Soph. & Eurip. apud quem ἐξέδροι χώνης, dicuntur extorres, & apud eund. ἐξέδροι φρενῶν λόγοι, Metaph. & apud Aristoph. ὄρνις ἐξέδρου χώρας ἔχων; est vocabulum augurale, ut & δίεδρος, & σωίδρος, &c. V.

Ἐξείλησις, exp. motus; verbale, ab ἐξειλέω; unde ἐξειλῆσαι, Alexandrini dicunt ὅπη τὸ ἐκρύγειν, &c. V. Item ἐξερεθίζω, irrito, prorito; ab ἐξ & ἐρεθίζω, V. Ἐξερείδω, fulcio, roboro; ab ἐρείδω, V. Ἐξερημόω, ῶ, desolo, vasto; ab ἐρημόω, V. Ἐξερινύζω, idem quod ἐρινύζω, caprificos admoveo; unde Metaph. ἄλλως ἐξερινύζεις λόγῳ; pud Athen. l. 3. &c. V. Ἐξερμηνεία, idem quod ἑρμηνεύω, interpretor, &c. V. Ἐξευλαβέομαι, ῆσομαι, vereor, caveo; ab εὐλαβέομαι, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

Ἐξευτρεπίζω, lætitiâ afficio; ab ἐξ & εὐφραίνω, V. Item ἐξηπερασμένων, Gal. apud Hippocr. exp. tenue linteum percolatum & transmissum; est quasi neut. part. præt. ab inusit. ἐξηπερασμένος; ab ἐξ & ἠπεράζω, inusit. à Th. ἤπειρον, τὸ, &c. V. Ἐξιάομαι, ῶμαι, vide ἐξιᾶμαι. Ἐξιάλλω, Suid. pro ἐκβάλλω, emitto, ejicio; à Th. ἰάλλω, V. Ἐξιλεόω, ῶ, & ἐξιλεῦμαι, idem quod ἐξιλάομαι, propitio; ab ἱλεόω, ῶ, quod ab ἵλεως, Atticè idem quod ἵλαος, à Th. ἱλάω, &c. V. Ἐξίλλω, vocabulum est antiquum teste Etymol. & exp. ἐξείργω, ἐξωθῶ, ἐκβάλλω, κωλύω, ἀπελαύνω, invenitur etiam, ἐξείλλω, & exp. possessione ejicere, apud Dem. à Th. ἴλλω, unde ἴλλω; comp. ut præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

Ἔξις, est affectio in animo, vel corpore stabilis & à subjecto ægrè mobilis, sive bona ea sit, sive mala; ut ἕξεις ὃ λέγω, καθ' ἃς, τὰ πάθη ἔχομεν, εὖ ἢ κακῶς; apud Aristot. Eth. 1. c. 5. quum de corpore, dicitur habitudinem corporis Latini dicunt; sed tribuitur etiam lapidibus, quâ viz. ut firmissimo vinculo contineantur; & exp. etiam, facultas; ut νομοθετικὴ ἕξις, apud Phil. de vita Mos. l. 3. &c. V.

Ἐξισάζω, adæquo; item, idem polleo, apud Themist. & apud Dialecticos, ἐξισάζοντα, dicuntur ea quæ ἀντικατηγορεῖται; ab ἐξ & ἰσάζω, V. Item ἐξίσωσις, exæquatio, adæquatio, Plut. in Sol. verbale, ab ἐξισόω; æquo, æquiparo; quod ab ἐξ & ἰσόω, f. ώσω, &c. V. Ἐξόζω, oleo; mediæ est significationis; ut & oleo, apud Latinos; ab ἐξ & ὄζω, V. Item ἐξοίγω, aperio; ab ἐξ & οἴγω, V. Item ἐξοιδία, idem quod, & pro ὄιδε, nisi ἐξ signif. augeat, Soph. &c. V.

Ἐξοιδέω, extumesco; unde verbale. ἐξοίδησις, tumor; ab ἐξ & οἰδέω, V. Item ἐξομώζω, ejulatus emitto, vel in ejulatus erumpo, Soph. in Ajace; ab ὀμώζω, V. Ἐξολιγωρέω, contemno; ab ὀλιγωρέω, V. Ἐξολόθρευμα, τὸ, internecio; & ἐξολόθρευσις, perditio, occisio, exterminatio: ut & ἐξολοθρευτὴς, qui penitus aliquem perdit, & extinguit: verbalia, ab ἐξολοθρεύω, penitus extinguo, funditus everto; exterminio, &c. V. Ἐξομαλίζω, complano, lævigo; item permulceo; ab ὁμαλίζω, V. Ἐξομβρίω, ῶ, pluendo emitto, pluo; emitto seu effundo tanquam pluviam; ab ὀμβρίω, V. Ἐξομόδιον, ex eodem loco; item ex propinquo: ab ὁμόδιος, V. Ἐξομοιόω, assimilo, similem efficio, & in pass. ἐξομοιοῦμαι, fio similis efficior: unde verbale, ἐξομοίωσις, effictio, quâ simulacrum rei alicujus exprimitur: ab ὁμοιόω, ῶμαι, unde ὁμοίωσις, &c. V. Ἐξομόργνυμι, vide cum ἐκμόργνυμι. Ἐξονειδίζω, probris incesso, exprobro, impropero: unde verbale, ἐξονειδισμὸς, ῆ, ὁ, exprobratio; ab ὀνειδίζω, V. (Ἐξονειρωγμὸς, est verbale, ab ἐξονειρώττω, &c. V.) Ἐξοξόω, acidum reddo, acorem affero, & in pass. ἐξοξόωμαι, acidus reddor, acesco: ab ὀξόω, ωμαι, &c. V. Ἐξορτάω, ῶ, inassuo, penitus torreo, vel excoquo: unde ἐξόρτης, inassatus, assatus: ut ἄρτος ἐξόρτης, Hippocr. ab ὀπτάω; unde ὀπτὸς, ὁ, &c. V. Ἐξοργίζω, irâ accendo, inflammo, & in pass. ἰζομαι; idem; ab ὀργίζω, ομαι, V. Ἐξορθίζω, erigo, arrigo, & ἐξορθόω, ὁμαι, ῶμαι, idem; item instauro, corrigo, dirigo; ut τὸν σὸν ἐξορθοῦ βίον, vitam tuam erige, i.e. stabili & confirma, apud Soph. in Antig. ab ὀρθίζω, ὀρθόω, ὁμαι, ῶμαι, comp ut reliqua præcedentia cum præp. ἐξ, &c. V.

Ἐξορθρεύω, concito, excito: ab ἐξ & ὀρθρεύω, V. Ἔξορος, vide cum ἐξόρνυμι. Item ἐξορία, exilio; profilio; item impetu, seu concitato gressu feror ex aliquo loco: ab ἐξ & ὁρμέω, V. Ἐξορχέομαι, exulto, seu illudo, at ἐξορχοῦμαι τὰ δοπάρητα, vel τὰ μυστήρια, exp. enuntio, tracenda & prodo mysteria, q.d. extrà saltando; seu saltationes, in sacris ritibus solùm usitatas, foràs effero; apud Luc. de saltat. & Dionys. Areop. à Th. ὀρχέομαι, V. Ἐξόρχω, excito; unde ἐξῶρτο νέεσθαι, apud Apollon. exp. excitatus est ad eundum, seu ire cæpit; à Th. ὄρσω, f. ὀρῶ, vel ὄρτω, &c. V. Ἐξοσπόω, tantùm reddo, Hesych. Item expio: ut ἐξωσπώσασθαι τὰ θεῖα, expiare divina, i.e. ea quæ à dis significantur; apud Plut. de deo Socr. & ἐξωσπώσειν τῷ φραγέειν ἀκαίμαντον τὸ πῦρ, apud eund. in Cam. exp. ignem sacrum habere, & perpetuâ vigiliâ servare; unde ἐξαπωμένον, dicatum, consecratum; ab ὀπόω, ῶ, f. ώσω, &c. V. Ἐξόστωσις, dicitur de osse supervacaneo, vel idem est quod ἐξόστευσις, ab ἐξοστεΐζω, &c. V. Ἐξοτρύω, exhortor, excitimulo; à Th. ὀτρύω, V. Ἐξέλη, ἡ, exp. ejectio: unde ἐξέλης δίκη, apud Atticos est ὅτε τις ἐκκλείεται, ἢ ἀπείργεται ὧν νέμεται, ut tradit Eust. ab ἐξέλλω, deducens; Harpocrationi quoque, videm ab ἐξέλλω, deducenti, est actio quam intendunt ii, qui dicunt se prohiberi suis, i.e. possessione rerum suarum, adversus eos qui prohibent; exp. à quibusdam interdictio unde vi, & judicium unde vi; ut ἐξέλης λαχεῖν τινι, exp. alicui intendere judicium unde vi, seu cum aliquo agere unde vi; à Th. ἴλλω; unde ἰλλω, comp ut rel. qua præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

'Εξοφέλλω, adaugeo, amplifico, accumulo; Od. ξ. ab ἐξ & ὀφέλω. V. Item ἐξοχυτόω, exp. derivo ex; &c. V. 'Εξοχυρόω, firmum reddo, &c. Idem quod ὀχυρόω, V. 'Εξόχως, egregiè, eximiè; supra fidem, mirè; in compar. ἐξοχώτερον, præstantiùs, præstabiliùs, adv. ab ἐξοχώτερος, V. 'Εξυβρίζω, insolentiùs efferor; insolentiâ & petulantiâ modum excedo; unde Metaph. & flumina dicuntur ἐξυβρίζειν, quum extra alveos suos erumpentia, petulanter evagantur; ut & plantæ, quæ nimiâ soli ubertate lasciviunt & luxuriant; atq; indè verbale, ἐξύβρισις, ἡ, in segetibus dicitur ejusmodi luxuria & lascivia; ab ὑβρίζω, V. 'Εξυγρός, prorsùs humidus, seu aqueus; unde ἐξυγραίνω, madefacio, madore perfundo, humecto; ab ὑγραίνω, V. 'Εξυμνέω, hymnis prosequor, celebro: ab ὑμνέω, V. 'Εξυπανίστημι, exsurgo; ex inferiore loco rectus in altum surgo, Il. β. ab ὑπανίστημι V. 'Εξυπάλυξις, effugium, devitatio; ab ὑπάλυξις, V. 'Εξυπηρετέω, ῶ, & ἐομαι, ἤσομαι, inservio, operam navo alicui; ab ὑπηρετέω, V. 'Εξυπνόω, expergiscor; ab ξύπνος, V. 'Εξυπόλύω, discingo, discalceo; ab ὑπολύω, V. 'Εξυπτιάζω, supinus sum; supinor, seu supinus relabor, & in pass. ἀζομαι, idem; ab ὑπτιάζω, V. 'Εξύφασμα, idem quod ὕφασμα; ab ὑφαίνω, V. 'Εξυφαρῶ, aufero, eximo, Merc. Trilmeg. ab ὑφαρέω, ῶ, V. 'Εξυψόω, extollo, ab ὑψόω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

'Εξωρτάζω, negligo, non curo, Hesych. ex Soph. ab ἐξ & ὄρος, ὁ, unde ὀρέω, ῶ, &c. V. Item ἑξατὶς μήν, & μηνωτὶς, ίδος, ἡ, specillum auriculare; ab ἕξ & ἔτος, ους, vel ex μήν, ἡ, & ἔτος, ους, &c. V.

'Εορτασής, festorum celebrator; verbale, ab ἑορτάζω, quod ab ἑορτὴ, festus, seu solennis dies; item celebritas, i.e. dies celebris; & interdum, feriæ; unde à Plut. ἐνεργοὶ σοφῆξεις & ἑορτασὶ op. omnium; derivari volunt παρὰ τὸ ἐφῶ τὸ ὀσφραίνομαι, quia omnes ἀυτῆς ἐρῶσι, ut dicitur ἑορτὴ καθ' ὑπερβασμὸν, pro ἑορτὴ, &c. V.

'Επαγκωνίζομαι, ex ὀπὶ & ἀγκωνίζομαι, exp. ἐπαράομαι, id V. Item ἐπαγόμον, ου, τὸ, exp. præputium, Dioscor. 3. 25. U. l. ita dictum annorat Marcell. quòd ducatur & reducatur; vel ὀπὸ τῶ ἐπάγεσθαι quod sit idem cum ὀπισθάδυσις; ab ἐπάγω, ἡ, V. 'Επάγκλα, sive ἐπαίκλα, ut & ἐπαίκλεια, idem quod ἐπαίκλια, &c. V. 'Επαινετικὸς, laudatorius, vel ad laudandum propensus; ab ἐπαινέτης; ut & ἐπαινετῶς, laudabi iter, ita ut laudem mereatur, adv. à eod. &c. V.

'Επακοντίζω, jaculor; unde verbale, ἐπακοντισμὸς, pro ἀκοντισμὸς, jaculatio; ab ἀκοντίζω, V. 'Επαλαζονεύομαι πάντας, jacto me de hacre; ex ὀπὶ & ἀλαζονεύομαι, V.

'Επαλεξέω, opem fero, Il. θ. ex ὀπὶ & ἀλεξέω, idem cum, & pro Them. ἀλέξω, &c. V. Item ἐπαλθέω, curo, sano; ex ὀπὶ & ἀλθέω, idem cum, & pro Th. ἄλθω, &c. V. 'Επαλλίκαυλος, cujus caulis alii innititur, Theophr. H. Pl. 3. ult. ex ὀπὶ, ἄλλος, & καυλὸς, ὁ, &c. V.

'Επάλξιτις λίθος, q. d. pinnalis lapis; lapis qui est supra pinnam, Etym. ab ἐπάλξις, ἡ, quod ex ὀπὶ & ἄλξις, ἡ, &c. V. Item ἐπαμάω, ῶ, vel potius ἀρομαι, ῶμαι, c. lligo, coacervo; accumulo more metentium, & apud Xen. ἐπαμήσασθαι γῆν, exp. terram aggerere; ex ὀπὶ & ἀμάω, V. 'Επαμφάσησε, exp. circumspexit, miratus est, Hesych. ex ὀπὶ & ἀμφασάω, inusit. ab ἄμφασος, quod ab ἀμφασία, idem quod ἀναφαίνω, &c. V. 'Επαναβαθμὶς, exp. gradus; apud Plat. in Symp. Item ἐπαναβασις, ascensus, ascensio; verbalia, ab ἐπαναβαίνω; quod ex ὀπὶ & ἀναβαίνω, unde ἀναβαθμὸς, ὁ, & ἀνάβασις, ἡ, &c. Vide.

'Επαναβιβάζω, exp. q.d. superascendere facio; ex ὀπὶ & ἀναβιβάζω, V. Item ἐπάναγκες, τὸ, exp. necesse, necessarium; ut in Act. Ap. c. 15. πλὴν τῶν ἐπαναγκες τέτων, exp. præterquam hæc necessaria; unde ἐπαναγκάζω, cogo, compello, &c. V. 'Επαναγκάλιω, ῶ, & ἐομαι, ἤσομαι, revoco; ab ἀναγκάλη, idem, &c. V. 'Επαναγκάμπτω, reflector, revolvor, revertor, redeo; ab ἀναγκάμπτω, V. 'Επαναγκεφαλαιώσασθαι, summatim enumero, & colligo, ab ἀναγκεφαλαιόω, V. 'Επαναγκοινόω, communico, consilii vim, capiendi gratiâ; ab ἀναγκοινόω, ῶ, &c. V. 'Επαναγομίζω, refero; ab ἀναγομίζω, idem, &c. V. 'Επαναγκρέμμαι, pendeo, suspensus sum; ab ἀναγκρεμάω, V. 'Επαναγκρίνω, interrogo, percontor, scisciter; item exploro, perpendo, æstimo examino, metior; ab ἀναγκρίνω, idem, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὀπὶ, &c. V.

'Επαναγκρύω, repello, seu retro pello; specialiter, navim retrò inhibeo, aut currum: unde ἀναγκρέσθαι & ἐπαναγκρέσθαι, dicitur is qui veluti navis, aut currus retro inhibitus, retrogrado pede remeat; sed usurpatur vox media & in activa signif. pro retrocedere seu remeare cogo; unde verbale, ἐπανάγκρυσις, repulsus quo aliquid retroagimus; & propriè, quo navim retro inhibemus: ex ὀπὶ & ἀναγκρύω, V. 'Επαναγκτᾶσθαι, exp. recuperare, reparare, ab ἀναγκτάομαι, V. 'Επαναγκυκλέω, & ἐπαναγκυκλόω, ῶ, repeto, itero, revolvo; unde verbale, ἐπαναγκύκλωσις, revolutio; ab ἀναγκυκλέω, vel όω, &c. V. 'Επαναλίσκω, insumo; ab ἀναλίσκω, V. 'Επαναλύω, redeo; unde part. præs. ἐπαναλύων, revertens, Hesych. ab ἀναλύω, V. 'Επαναπίπτω, recumbo; ab ἀναπίπτω, V. 'Επαναποδίζω, diligenter perpendo, seu expendo; unde ἐπαναποδισέον, in medium revocandum & exactè expendendum est, apud Aristot. de gen. corr. l. 1. ab ἀναποδίζω, quod ex ἀνὰ & ποδίζω, à Th. πέδις, ποδὸς, vel ex ἀνὰ, δοπὸ, & Th. δίζω, &c. V. 'Επανερίπτω, unum super alium rejicio, & in sublime jaculor; vel etiam ejaculor, seu jacio in longum; ab ἀναρρίπτω, V. 'Επανατέλλω, & ἐπαντέλλω, orior, existo; ut apud Eur. in Phæn. ὀπὸ κλιμάκων ποδὸς ἴχνη ἐπαντέλλων, exp. pedum vestigia subelevans, & quasi oriri faciens; ab ἀνατέλλω, pro quo per Sync. dicitur ἀντέλλω, &c. V. Item ἐπαναπρέχω, recurro; unde τὰ φυτὰ ἐπαναπρέχειν, dicuntur, i. e. in sublime excrescere: ab ἀναπρέχω, comp. Ut præcedentia, cum præp. ὀπὶ, &c. vide.

'Επαναπρίφομαι, cibo & alimento reparo, reficio; ex ὀπὶ & ἀναπρίφω, V. Item ἐπαναχωρίω, ῶ, redeo, revertor; unde verbale, ἐπαναχώρησις, reditus, Thuc. l. 3. ex ὀπὶ & ἀναχωρίω, V.

'Επανέγερσις, ἡ, (idem quod ἀνάστασις;) resurrectio: verbale, ab ἐπανεγείρω, V.

'Επαπτίζω, f. ίσω, exp. refloreo, &c. Vide.

'Επανιστόω, ῶ, exæquo, adæquo; ex ὀπὶ & ἀνιστόω, idem, &c. V. Item ἐπανοίγω, aperio; ex ὀπὶ & ἀνοίγω, idem, &c. V. 'Επάντης, acclivis, Suid. Interpr. ὑψηλὸς, apud Thuc. ex ὀπὶ & ἄντλω, pro ἄντα, idem cum Th. ἀντὶ, &c. V. 'Επανύω, perficio; ut νίκη ἐπανύσθη, i.e. ἐπληρώθη, apud Hesiod. ex ὀπὶ & ἀνύω, &c. V. 'Επαπρείδω, firmiter figo, & ἐπαπρείδομαι, innitor, fulcio me: ex ὀπὶ & ἀπρείδω, ομαι, idem, &c. V. 'Επαπολογίομαι, ἤσομαι, insuper dicendo; seu simpl. defendo, refello, ex ὀπὶ & ἀπολογέομαι, ἤσομαι, &c. V 'Επαργυρόω, ῶ, inargento, argento abbuco, Athen. l. 8. ab ἐπάργυρος, V. 'Επαρέσκομαι, placo, reconcilio; ex ὀπὶ & ἀρέσκω, ομαι, vide. 'Επαρκέω, exp. ἐπιμορμενος, apud Hom. ab ἐπάρω, vide.

'Επαρκὴς, exp. sufficiens, &c. Vide.

'Επαρύτω, & ἐπαρύω, & ὐομαι, ὑτομαι, exhaurio; unde ἐπαρυσήρ, ῆρος, ὁ, & ἐπαρυστὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἀρυσήρ, seu ἀρυταίνα, vasculum quo oleum lychno infunditur, Exod. 25. ex ὀπὶ & ἀρύω, vel ἀρύτω, fut. ύσω, &c. Vide.

'Επάρω, adapto vel neutrâ signif. congruo; ex ὀπὶ, & Th. ἄρω, idem, &c. V. Item 'Επαρωγὸς, idem quod ἐπαρωγὸς, pro quo dicitur etiam, ἐπαρηγὸς, ut & ἐπαρωγὴ, pro ἀρωγὴ, &c. V. 'Επαδαμάνω, annelo; ex ὀπὶ & ἀσδαμάνω, &c. V. 'Επασκητὴς, exercitator, athleta; verbale, ab ἐπασκέω, ῶ, exerceo, colo, do operam, &c. V. 'Επαυγάζω, luminis radiis illustro & splendorem affero, & in pass. splendesco, vel splendeo; unde verbale, ἐπαύγασμα, τὸ, splendor; ex ὀπὶ & αὐγάζω, f. άσω; unde αὐγασμα, τὸ, &c. V. 'Επαυλέω, insuper dico; unde ἐπαυδήσω, insuper dicere; alii exp. alloqui; ex ὀπὶ & αὐδάω, f. ήσω, &c. V. 'Επαυλος, ου, ὁ, exp. stabulum; item casa, Il. ψ. Unde ἐπαύλιον, τὸ, idem quod ἔπαυλις, casa; Plut. ex ὀπὶ & αὐλὴ, ἡ, item ἐπαύλια, τὰ, quidam volunt idem esse quod ἀπαύλια, τὰ, id V.

'Επεὶ, Pœ i è dicitur pro ἐπειδὴ, seu ἐπεὶ, postquam, posteaquam, ut Il. δ. v. 308. ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἔπω, quando, quandoquidem, quoniam, Eust. hic particulam n dicit vel adjectitiam esse, ut

ut ὁπὸ & τίν, vel positam pro δὴ, &c. V.

'Επείδω, vide cum ἐπείδω.

'Επείκω, exp concedo, &c. V.

'Επειπεῖν, q.d. superdicere, exp. etiam; postea dicere; item dictum addere alicui facto; & pro appellare, accipi posse scribit Bud. &c. vide ἐπειπών. Item ἐπειρόμην, & ἐπείσμην, Ionicè pro ἐπέρομαι, interrogo, scitor; unde ἐπειρησόμενος, apud Herodot. l. 1. exp. interrogaturus, consulturus, &c. V.

'Επειρύω, attraho; pro ἐπερύω, interjecto ι, ex ὁπὶ & εἰρύω, Poët. pro ἐρύω, &c. V.

'Επείσαγμα, τὸ, dicitur id quod superinductum est; incrementum, accessio, item ἐπεισαγώγιμος, invectitius, importitius aliunde; q.d. superinductitius; ut & ἐπείσακτος, ε, ὁν, idem; vel adventitius, ascititius; omnia, ab ἐπεισάγω, superintroduco, aliunde inveho, ascisco; ex ὁπὶ & εἰσάγω, &c. V. Item ἐπεισκαλέω, insuper introvoco; ex ὁπὶ & εἰσκαλέω, V. 'Επεισαίπτω, magno cum impetu irruo, vel insuper irruo: ex ὁπὶ & εἰσαίσσω, vide.

'Επείτα, & ἐπείπε, postquam; ab ἐπεὶ, vel ἐπεὶδὴ, &c. V.

'Επεκβαίνω, egredior; ex ὁπὶ & ἐκβαίνω, V. Item ἐπεκβοηθέω, auxilium fero; ex ὁπὶ & βοηθέω, idem, &c. V.

'Επεκκλίνω, declino, devito; ex ὁπὶ & ἐκκλίνω, V.

'Επελαφρύω, idem quod ἐπελαφρίζω, id V. Item ἐπεπαφίησις, contrarietas, contrarium, repugnantia; ex ὁπὶ & ἐναπόκισις, idem, &c. V. 'Επεξεργασία, operis consummatio & expolitio; item ἐπεξεργαστικῶς, cum quadam operis expolitione, adv. Unde in compar. ἐπεξεργαστικώτερον, exp. apud Basil. exactius, perfectius; ex ὁπὶ & ἐξεργασία, vel ἐξεργατικὸς, &c. V.

'Επεσβολέω, ῶ, verbis probrosis impeto; item ἐπεσβολέων, idem quod, & utrumq; ab ἐπεσβόλος, verbis probrosis impetens; conviciator, blatero, i.e. ἔπεσιν ὡς βέλεσι βάλλων; ut Eust. exp. Il. β'. &c. V.

'Επειχὴ, precatio, preces, votum; ab ἐπέοχομαι, V.

'Επηβόλως, ab Eust. exp. ὁπαυχῶς, adv. ab ἐπήβολος, V.

'Επήδιος, ἡ, dicitur pons qui machinis admovetur ad muros urbium scandendos; item Metaph. pro gradu & via ad rem aliquam, Suid. Item ὁπηδασία, ἡ, occupatio rei alienæ; & ὁπήδασις, exp. merces pro consensa navi; omnia, ab ὁπηδάω, V.

'Επηδάσω, activâ signif. sumitur; ut Il. β. κακῶν ὁπηδάσειμεν ὕας Ἀχαιῶν, i.e. inducere in exitium, q.d. imponere super exitium, quasi ascensum dando; ductâ Metaph. ab iis, qui imponuntur equis; ex ὁπὶ & βάσκω, Poët. pro Th. βαίνω, &c. V.

'Επιβάτης, exp. inscensor, equo insidens, eques; qui navem utitur; plerumq; classiarius miles pugnandi causa navem conscendens, &c. V.

'ΕΠΙ'ΒΔΑ, ponitur inter Themata, &c. V.

'Επιβήματα, τὰ, species saltationis; Hesych. ab ὁπιβαίνω, V.

'Επιβρυχάω, ῶ, unde ὁπιβρυχητὸς, id vide.

'Επιγαμβρεύω, f. εύσω, &c. V.

'Επιγαμίζομαι, exp. insuper muneror, &c. V.

'Επιγεμμανίζω, apud Laërt. exp. Epigrammate noto, vel mordeo; item ὁπιγεμμάτιον, parvulum epigramma, diminut. & utrumq; ab ὁπίγεμμα, ατος, V. Item ὁπιδάκνω, mordeo; ex ὁπὶ & δάκνω, V. 'Επιδακρύω, defleo, ut ὁπιδακρύω τῷ τεθνικότι, fleo super defuncto, i. e. propter defunctum; ex ὁπὶ & δακρύω, V.

'Επιδανείζω, ultra fœnero; à δανείζω, V. 'Επίδασυς, aliquantum densus, vel hirtus; à Th. δασύς, V. 'Επιδεξιότης, ητος, ἡ, dexteritas, Plut. & ὁπιδέξιος, dexire, scitè, convenienter, decenter, lepidè; (cui oppon. ἐπαριστέρως,) adv. & utrumq; ab ὁπιδέξιος, qui est ad dextram; item exp. scitus; commodus, consentaneus; item urbanus, lepidus, &c. V. 'Επιδερκτὶς, ῖδος, visus, sub aspectum cadens; quem intueri possumus, & videre fas est; verbale, ab ὁπιδέρκω, V. Item ὁπιδιαόζω, dominium obtineo; à Them. διαόζω, comp. ut præcedentia, cum præp. ὁπὶ, &c. V.

'Επιδημιεργὸς, & συνδημιεργὸς, sunt nomina magistratus; apud Plat. & Thuc. ex ὁπὶ, (vel συὶ,) & δημιεργὸς, ὁ, &c. V. Item ὁπιδιαιρία, divido, Genes. 33. à διαιρίω, V. 'Επιδιάκειμαι, acquiesco; à διάκειμαι, V. 'Επιδιακρίνω, insuper vel adhuc discerno, seu secerno; à διακρίνω, V. 'Επιδιαλάμπω, perlucco, seu lucco per; à διαλάμπω, V. 'Επιδιανέμω, insuper distribuo; à διανέμω, V. 'Επιδιαπλέω, insuper trajicio; vel simpl. trajicio; à διαπλέω, V. 'Επιδιατρίβω, tempus tero in, versor in, operam & studium pono in, à διατρίβω, V. 'Επιδιωρίζω, exp. bes alter; à διωρίζω, τὸ, seu διωρίζω, ὁ, V. 'Επιδιπλασιάζω, & ὁπιδιπλόω, duplico, ingemino; à διπλασιάζω, vel διπλόω, ῶ, &c. V. 'Επιδίφιος, siticulosus; à δίψος, ὁ, V. 'Επιδιώκω, persequor, insequor; à διώκω, V. 'Επιδοξάζω, exp. opinor, honore afficio, & apud Theophr. de caus. Pl. l. 1. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ὁπιδοξαζόμενον εἰρήσθω, exp. id loco opinionis cujusdam adjectitiæ dictum putetis; item ὁπιδοξότης, ητος, celebritas, magnificentia; utrumq; ab ὁπιδοξος, ὁ, V. 'Επιδρέπω, fontium edo; à δρέπω, V. 'Επιδρέχομαι, prehendo, arripio; à Th. δράσσω, seu ττω, &c. V. 'Επιδρομὶς, ἡ, incursio; idem quod ὁπίδρομη, Apoll. Item ὁπίδρομον, scil. ἰσχίον, i.e. τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον, ὃ καλοῦσι φάρον ὀδόντων, ἢ ἐλαιῶν ἐσχίον, Hesych. ab ὁπιδραμεῖν, exposita incursionibus; ut πεδίον ὁπίδρομον ζεφύρου ἐσφέρουσι, campus Zephyris patens, Epigr. Item super quo curri & occurri potest; & ὁπίδρομον ἁρμάτων τέχος, murus in quo currus obviis libere transeunt, Il. ζ. & Epigr. sic & mare dicitur νηῶν ὁπίδρομον, apud Theophr. Idyl. 19. Item ὁπιδρομὸς, scil. ἰσχὸς, dicitur malus navis posterior, Poll. l. 1. Item ὁπιδρομάδην, exp. festinanter, Hesych. adv. ab ὁπιδρομὴ, ἡ, seu ὁπίδρομος, ὁ, &c. V. Item ἐπιδωδεύω, exp. post alium obtineo potentatum, seu imperium; impero, seu regno post; à δωδεύω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὁπὶ, &c. V.

'Επιδοῦπος, idem cum ὁπιδούπιος, q.d. superocrido; ut ἅλις dicitur ἐπιδύειν τῇ ὀργῇ, i. e. occidere super ira alicujus, quum post solis occasum iram retinet; sic & Bphes. 4. ex ὁπὶ & δύνω, vel δύω, &c. V. Item ὁπιδυσφημέω, infami appellatione noto; Aristot. Eth. 3. à δυσφημέω, V. 'Επίδυνμι, induo; ab ἔνυμι, idem quod ἕω, induo, &c. V. ('Επίζεμα, τὸ, exp. interfectio, &c. V.) 'Επίζεμα, vide cum ὁπίζεμα. 'Επζημίως, damnosè, noxiè, adv. ab ὁπίζημίω, cui mulcta est irrogata, &c. V. 'Επιθαλάμιος λόγος, dicitur oratio super nuptiis alicujus; & ὁπιθαλάμιος ὁπόλη, dicuntur insidiæ quæthalamo struuntur, &c. V.

'Επιθαλασσίδιος, & ὁπιθαλάσσιος, maritimus, marinus; à θαλασσίδιος, vel θαλάσσιος, &c. V. 'Επιθαμβέω, cum stupore attonito admiror, stupeo; ut apud Nonn. καὶ μιν Ἰσάιων ὁπιθάμβεεν ἰσμὸς, i. e. cum stupebat, seu cum stupore admirabatur; à θαμβέω, V. 'Επιθαρσέω, confido; & ὁπιθαρσύνω, audacem reddo, audaciam adjicio, vel animum addo; animo; à θαρσέω, vel θαρσύνω, quæ V. 'Επιθεραπεύω, obsequium præsto; à θεραπεύω, V. 'Επίθεμα, τὸ, exp. additamentum, &c. V. Item ὁπιθεωρέω, ῶ, pro picio; à θεωρέω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὁπὶ, &c. V.

'Επιθήγω, acuo, vel exacuo; ex ὁπὶ, & Th. θήγω, V, Item ὁπιθημαπῶ, operculo claudo; ab ὁπίθημα, ατος, V.

'Επιθλίβω, affligo, premo; à Th. θλίβω, V. 'Επιθολόω, ῶ, infusco, obfusco, perturbo, turbidum reddo; à θολόω, V. 'Επιθορυβέω, ῶ, adstrepo; secundo rumore adstrepo, admurmuro; à θορυβέω, V. 'Επίθρανον, navis pars. Hesych. à θρᾶνον, τὸ, V. 'Επιθρηνέω, & συνεπιθρηνέω, ῶ, q.d. allamentor, collamentor; à θρηνέω, V. 'Επιθυμιάω, suffio, odoramenta adoleo, seu accendo; unde verbale, ὁπιθυμίαμα, suffimentum, id quod ad suffiendum adoletur; à θυμιάω, V. 'Επιθωράσσω, thorace, siue loricâ munio aliquem; idem quod, & pro ὁπιθωρακίζω, in prosa; à θωρήσσω, idem quod θωρακίζω, &c. vide.

'Επιθώσσω, exclamo, vel inclamo; aut vociferando incito; apud Eurip. à Th. θώσσω, V. 'Επίδμων, peritus, gnarus; idem quod, & pro ἴδμων, V. 'Επίσιμος, idem, sciens, peritus; idem quod, & pro Th. ἴσιμος, &c. V. 'Επικαγχάζω, ut πάντες τοῖς λόγοις ὁπικαγχάσαντες; pro καγχάσαντες ὁπὶ πάντες τοῖς λόγοις, quum ad hæc verba cachinnum sustulissent; à Th. καγχάζω, V. 'Επικαθίζομαι, confido; à καθίζομαι, V. 'Επικαθεύδω, indormio; item incubo; à καθεύδω, V. 'Επικάθημαι, insideo;

aut etiam ſedeo; ut apud Demoſt. ὁ ἐπικαθήμενος ὅτι ὁ τραπεζίτης, qui in menſa ſedet, inſtitor menſæ; à κάθημαι, V. Ἐπικαθίζημι, ſubſtituo, ſufficio; unde ἐπικαταζευθείς, part. a. 1. paſſ. ſubſtitutus, ſuffectus; à καθίζημι, V. Ἐπικαίω, vide cum ἐπάω. Ἐπικαλυπτήριον, idem quod ἐπικάλυμμα, tegmen, operimentum, operculum; ut & ἐπικάλυψις, contectio, velatio, occultatio; ut ἐπικάλυψις τῆς ἁμαρτίας, apud Greg. verbalia, ab ἐπικαλύπτω, quod ex καλύπτω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπικαμπὴ, inflexio, incurvatio; & ἐπικαμπὴς, vel ἐπικάμπτω, inflexus, incurvus; ut ἐπικαμπὴς τάξις, apud Ammon. & ἐπικάμπιον ſcil. τάξιν ποιεῖν, apud Dion. aciem incurvâ facie inſtruere; omnia, ab ἐπικάμπτω; ex ἐπὶ & κάμπτω, &c. V. Item ἐπικάμνω, laboro; à Th. κάμνω, V. Ἐπικαταβαίνω, deſcendo; à καταβαίνω, V. Ἐπικαταβάλλω, demitto ut ἐπικαταβάλλεσθαι ὀϊ τὰ ἅτα: apd Xen. de canibus; à καταβάλλω, V. Ἐπικατάγνυμι, inſuper frango; à κατάγνυμι, uſit. præ κατάγω, confringo, &c. V. Ἐπικαταδαρθάνω, indormio, à καταδαρθάνω V. Ἐπικατάκειμαι, decumbo, delabor, q. d. deſilio ſuper; item deſcendo, deferor; à κατάειμι, V. Ἐπικατακλείω, concludo, recondo; à κατακλείω, V. Ἐπικατακοιμάομαι, ῶμαι, indormio; à κατακοιμάομαι V. Ἐπικαταλαμβάνω, antevenio; item aſſequor, & exp. etiam opprimo, & in paſſ. ἄνομαι, occupor, antevertor; à καταλαμβάνω, ομαι, V. Ἐπικαταῤῥάττω, percutio; impetuoſè impello; à καταῤῥάττω, V. Ἐπικαταῤῥέω, influo, ſeu delabor ex ſuperiore loco; à καταῤῥέω, V. Ἐπικαταῤῥήγνυμι, ſuper aliqua re frangor; à καταῤῥήγνυμι, V. Ἐπικατασύνδω, libo deliquer; à καταστένδω, V. Ἐπικαταστρέφω, ſuperinverto; inverto ſuperjaciendo; à καταστρέφω, V. Ἐπικατασφάττω, jugulo, ſeu in acto ſuper, vel ſimpl. jugulo, macto, trucido; à καταστφάττω, idem quod καταφάζω, &c. V. Ἐπικατατέμνω, concido, lacero; à κατατέμνω, V. Ἐπικαταψεύδομαι, mendaciter confingo, vel traduco; vel mentior adverſus; mendaciter dico contrà; à καταψεύδομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπικατοικέω, inhabito, incolo; ex ἐπὶ & κατοικέω, V. Item ἐπικείρω, attondeo; & præcido, Metaph. Il. α, à Th. κείρω, V. Ἐπικελεύω, ομαι, hortor, adhortor; à κελεύω, ομαι, V. Ἐπικέλλω, appello, pervenio in portum; ut Od. ν. Ἤπειρον ἐπέκελσε, ad continentem appulit; & ἐπεκέλσατε νήσῳ; apud Apoll. Arg. 2. à Th. κέλλω, V. Ἐπίκενος, vanus; à Th. κενὸς, V. Ἐπικερτομέω, exp. verba profero mordacia; deludo, derideo; unde verbalia, ἐπικερτόμημα, τὸ, & ἐπικερτόμησις, ἡ, dictum mordax, una cum illuſione, ſeu cavillo; vel objurgatio; à κερτομέω, V. Ἐπικεύθω, celo, occulto, à Th. κεύθω, V. Ἐπικήδειον, exp. carmen quod dicebatur, cadavere nondum ſepulto; ab ἐπικήδειος, ad funus pertinens, &c. V. Ἐπικηρίως, eſt adv. ab ἐπικήριος, &c. V. Ἐπικινδυνεύομαι, in periculum verſor, in periculum inductus ſum, item ex periculo petor; à κινδυνεύω, ομαι, V. Item ἐπικινδύνως, periculoſè, cum periculo, ſeu non ſine periculo, adv. ab ἐπικίνδυνος, cum periculo conjunctus, &c. V. Ἐπικλάω, frango, flecto, pleruaq; Metaph. pro animum alicujus frango, & flecto; item reflecto; à Th. κλάω, V. Ἐπικληκτὶς, ἰδος, ἡ, idem quod ἐπίκληρος, quod exp. etiam, puella orba, egens patrem; nullam habens, &c. V. Item ἐπικλίνησις, attributio quæ fit ſorte; actio ipſa allegendi ſorte; verbale, ab ἐπικληρόω, V. Ἐπικλονέω, ῶ, concutio, perturbo, aut valde concutio: à κλονέω, V. Ἐπικοινωνέω, commune habeo: ut ἐπικοινωνέμφοι γάμοι, communiter contractæ nuptiæ, apud Plat. de Leg. ab ἐπίκοινος; unde ἐπίκοινα γένη, in nominibus, dicuntur à Grammaticis, genera in quibus ſexus uterq; per alterum apparet; aut quæ fœminina poſitione mares, aut aliâ fœminas ſignificant, &c. V. Item ἐπικολλάω, agglutino, ſeu glutino ſuper, glutine jungo; (item ἐπικολλάω, idem;) unde verbale, ἐπίκόλλημα, τὸ, id quod glutinamentis adjungitur al cui rei; ex ἐπὶ & κολλάω, V. Item ἐπικομίζω, curo, procuro, item apporto, advehо; à κομίζω, V. Ἐπικομπάζω, & ἐπικομπάω, jactito, oſtento: jactabundis verbis prædico & effero, vel addo; à κομπάζω, vel κομπέω, &c. V. Ἐπικορύσσομαι, armor, ſeu me armo adverſùm; à κορύσσω, ομαι, V. Ἐπικοσμέω, ῶ, ornatum addo, coloneſto: à κοσμέω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὅτι, &c. V.

Ἐπικούρημα, τὸ, & ἐπικούρησις, ἡ, auxilium, opitulatio; ut apud Eurip. in Androm. εὑρεῖν ἐπικούρημα κακῶν, malorum remedium; verbalia, ab ἐπικουρέω, opem, ſeu ſuppetias fero, opitulor: item ἐπικουρικὸς, & ἐπικούριος, auxiliaris; unde ἐπικουρικὸν, τὸ, auxilia, auxiliares copiæ; ab ἐπικουρία, ἡ, unde dicitur ἐπικουρίαν ποιήσασθαι, auxilium ferre, &c. V.

Ἐπικρεκδαίνω, evibro, quatio; ex ἐπὶ & κρεκδαίνω, V. Item ἐπικρεπίδιον, Heſychius dicit eſſe σημαινικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς; invenes derivari ex nomine κρέας, ſeu κρὰς, caput, &c. V. Ἐπικρυπτικὸς, q. d. occultativus: unde ἐπικρυπτικὰ ἐπιῤῥήματα, occultationis ſignificationem habentia, apud Gramm. Item ἐπίκρυψις, ἡ, occultatio; item ænigmaticus ſermo: verbalia, ab ἐπικρύπτω, V. Ἐπικτάομαι, inſuper, ſeu ultrà acquiro, ſeu comparo: unde verbale, ἐπίκτησις, acceſſio acquiſitionis, ſeu acceſſio ad poſſeſſiones: item ἐπίκτητος, exp. inſuper acquiſitus, adventitius: unde τὰ ἐπίκτητα, dicuntur res externæ; bona non patrîa, apud Plat. de Leg. 11. &c. V. Item ἐπικτυπέω, inſono, ſtrepo, perſtrepo, vel ſtrepitum excito; à κτυπέω, V. Ἐπικύημα, q. d. ſuperfœtamentum: id quod ſuper uterum concipitur; apud Ariſtot. verbale, ab ἐπικυέω, ſuper uterum concipio, &c. V. Ἐπικύκλιος, ſub. πλακοῦς; quoddam placentæ genus, apud Athen. l. 14. à κύκλος, ὁ, V. Ἐπικυλινδέω, ſeu ἐπικυλίνδω, volvo ſuper, devolvo in: ſed dicitur etiam bellum, aut aliquod aliud infortunium ἐπικυλινδεῖσθαι alicui, quum in eum velut è præcipiti loco devolutum immittitur, aut quum eo obruitur, Plut. à κυλινδέω, vel κυλίνδω, &c. V. Ἐπικυμαίνω, fluctuando irruo, & ἐπικυματίζω, innato aquæ: ut ἐπικυματίζων ἄρετα, exp. ſuperficiem undarum attingens attollitur: à κυμαίνω, vel κυματίζω, V. Ἐπικωκύω, circulari: à Th. κώω, oſculor, &c. V. Ἐπικωρίω, ῶ, idem quod ἐπικίερω, quod vide cum ἐπικύρσω. Ἐπικωρέω, idem quod κυρέω, ῶ, approbo, comprobo: unde verbale, ἐπικώρησις, confirmatio; idem quod κύρησις, &c. V. Ἐπίκυρτος, incurvus; à κυρτὸς, ὁ, &c. V. Ἐπικωφανίζεσθαι, perſonare, ſed exp. etiam, φραστέρω πίνειν; à κωφωνίζω, ομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὅτι, &c. V.

Ἐπικωκύω, allamentor, allacrymor; ex ἐπὶ & κακύω, V. Item ἐπικαλύω, impedio, ſum impedimento, vel inſuper impedio, inſuper prohibeo: unde verbale, ἐπικάλυσις, impedimentio; ex ἐπὶ & καλύω; unde κάλυσις, &c. V. Ἐπικομάζω, vinolentus & comeſſat unâus offendo, & obvius fio, debaccho: ex ἐπὶ & κωμάζω, V. Ἐπίκομος, qui ad comeſſationes ventitat, comeſſator; ex ἐπὶ & κῶμος, ὁ, V.

Ἐπικοπτὴρ, ſcalmus, i. e. id cui alligantur remi; vel id quo remus ſcalmo alligatur: ex ἐπὶ & κοπτὴρ, vide.

Ἐπιλαὶς, eadem dicitur avicula quæ & ὑποπλαὶς, & utrumque idem cum ὑποπλαὶς, avis quæ Latinis curruca dicitur, & ex ovis cuculi in nido ſuo poſitis, excluſos pullos pro ſuis alit; vermibus præcipuè vivit, &c. Vide.

Ἐπιλάμπω, ſuperfulgeo; luceo, ſeu ſplendeo ſuper, aut pòſt; ex ἐπὶ & λάμπω, V. Item ἐπιλείβω, inſuper, ſeu ultra libo; ſuper aliqua re libo; aut pro ſimplici λείβω, libo, &c. V. Ἐπιλείκω, in ſuperficie lambo, vel pro ſimplici λείχω, lambo, &c. V. Ἐπιλευκαίνω, dealbo, vel perfundo albore & candore: à λευκαίνω, V. Item ἐπιλευκὸς, aliquantum albus, vel albicans, candicans; à Th. λευκὸς, V. Ἐπιλικκεῖν, crepitum, ſeu ſtrepitum excitare ad, applaudere; Od. θ. à Th. λικκάω, ῶ, V. Ἐπιλίναι ἀγὼν, dicebatur certamen quod celebrari ſolitum erat in feſto Bacchi, quod λίναια, vocabatur; vide Schol. Ariſtoph. Item ἐπιλήνιον ἆσμα, vel μέλος, cantilena quæ Baccho inter premendum uvas cani ſolebat, Athen. & Poll. à λωνὸς, V. Item ἐπιλήπτωρ, ὁ, ὁ, reprehenſor, Plut. & ἐπιλήπτεσθαι, exp. furere, inſanire; utrumque, ab ἐπίληπτος, idem quod ἐπιλήμπτωρ, reprehenſione dignus; unde τὸ ἐπιλήμμα, quod reprehenſionem meretur; ſeu propter quod aliquis eſt reprehenſione dignus: ut ἐπιλήμμα μέτρον, carmina repre-

reprehensione digna, seu propter quæ, in vituperationem aliquis incurrit, Eust. à λημᾶος, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὀπί, &c. V.

'Επιληπτικὸς, pertinens ad Epilepsian; & ὀπιληπτικὴ νόσος, apud Aristot. morbus comitialis; ab ὀπιλαμβάνω. quod exp. etiam, correptus à dæmone: à Greg. alias, insanus, item laborans epilepsiâ, i. e. morbo comitiali, Aristot. &c. V. Item ὀπίληψις, prehensio, vel apprehensio: item invasio, manus injectio, vendicatio: sed ponitur & pro morbo, qui ὀπιληψία dicitur, & definitur esse convulsio totius corporis non perpetua, cum mentis & sensuum oblæsione, Gal. Item retentio, obstructio, obturatio, apud Aristot. in Probl. sect. 2. &c. V.

'Επιμαλθάω, exp. malthâ inductus, Hesych. ex ὀπὶ & μάλθα, seu μάλθη, ἡ, cera emollita, &c. V. Item ὀπιμαίνω, insanus: unde ὀπιμαραίνω, intanio, a Th. μάρω, unde μαραίνω, &c. V. 'Επιμελαίνομαι, niger reddor, nigresco, vel in superficie nigredine inficior: ab ὀπιμέλας, V. 'Επιμέλλω, cunctor, procrastinor, à Th. μέλλω, V. 'Επιμεμπὴς, culpabilis, reprehensionem meritus, & ὀπιμεμψις, quærimona, reprehensio, vituperium, utrumque, ab ὀπιμέμφομαι, V. 'Επιμήδομαι, excogito, ut ὀπιμήδεσθαι δόλον, Od. δ. à μήδομαι, V. 'Επιμαθὴς, dicitur cui re peractâ tum demum consilium in mentem venit, & cognoscit quid opus facto fuerat, Pind. in Pyth. &c. V. 'Επιμήκης, & ὀπιμήκυντος, ol longus, sublongus, ut ὀπιμήκεις ἔχεσι τὸ κεφάλιον, & exp. etiam prælongus: item procerus, à Th. μῆκος, εος, τὸ, &c. V. Item ὀπιμηλὶς, ίδος, ἡ, mespili arboris quoddam genus quæ foliis malum refert, ut tradit Dioscor. & Marcel. Virgilius ὀπιμηλίδα ideo vocari existimat, quod felicissimè ὀπὶ τῆς μηλέας inseratur, at Gal. acerbam stirpem esse ait, & quasi appellari posse malum sylvestrem, à Th. μηλέα, ἡ, &c. V. 'Επιμηνία, irascor, nisi excandesco, Hom. à μηνίω, V. 'Επιμηχανάομαι, ut liquor molior, vel machinor, à μηχανάομαι, V. 'Επιμίγνυμι, & μαι, permisceo: item commercium habeo, seu exerceo: unde μίγος ὀπίμικτος, exp. carmen ex vario versuum genere, cogue inordinatq compositum, &c. Vide ὀπίμικτος. 'Επιμικὲς, vel ὀπὶ μικὲς, perparùm, paulùm admodum, leviter, adv. à Th. μικὲς, V. 'Επιμίσθιος, mercenarius, mercede aliquid faciens: item qui emolumentum, ac veluti suorum laborum & industriæ mercedem accipit, à μισθὸς, ὁ, V. 'Επιμιχθὴς, mœchor: idem quod simplex μιχθὴς &c. V. 'Επιμυθέομαι, insuper cico, insuper suadeo; à μυθέομαι, V. 'Επιμυλὶς, dicitur pars in corpore, quæ alio nomine ὀπηνατὶς, dicta etiam μύλη, quod est ipsum Th. & Lat. etiam dicitur mola, i.e. os latum & rotundum toti genu seu pelta præfixum, &c. V. 'Επιμὺω, idem quod Th. μύω, claudo, comprimo, de labris & ore: item conniveo, nicto, de oculis: ut ὃν ὀφθαλμὸν ὀπιμύσαντες, apud Basil. Unde verbale, ὀπίμυσις, ἡ, compressio continua palpebrarum, Etym. &c. V. 'Επιμυμέομαι vel ὁμαι, vitupero, reprehendo, derideo, à μωμέομαι, seu ὁμαι, &c. V. 'Επινέμω, pasco in alieno: item depasco segetes in foliosam materiam luxuriantes, à Th. νέμω, pasco, &c. V. Item ὀπινεφρίδιον λίπος, dicitur pinguedo quæ est in renibus, Hesych. & Suid. quæ dicitur etiam νεφρὶς ὀπὶ σημὸς, à Them νεφρὸς, comp. ut præcedentia, cum præp. ὀπί, &c. V.

'Επινήθω, fobrius sum: ex ὀπὶ & νήφω, V. Item ὀπινητίζω, in superficie humecto: item irroro, insi ergo, aspergo, à νητίζω, & Th. νοτὶς, ίδος, &c. V. 'Επινυστάζω, capite declivi dormio, vel insuper dormito: item conniveo, seu nicto; à νυστάζω, V. 'Επιξέω, in superficie rado, seu scalpo, & apud Aristoph. ἐπίξεσον ὑμῖν, exp. vos notavit, vobis inscripsit, à Them. ξέω, V. 'Επιξηραίνω, in superficie sicco, vel exsicco, desicco: unde ὀπιξηραντικὸς, desiccandi, seu exsiccandi vim habens, à ξηραίνω, unde ξηραντικὸς, &c. V. 'Επίοσμαι, prospicio, provideo: ab ὄσσομαι, quod ab ὄσσος, oculus: item alloquor & significo, & sic est ab ἔσσομαι, à Th. ὄπτω, ἡ, &c. V. 'Επιπαιανίζω, pæanis cantu celebro: unde verbale, ὀπιπαιανισμὸς, pæanis cantatio; a παιανίζω, unde παιανισμὸς, ὁ, &c. V. 'Επιπακὶς, ἡ, parva herba, de qua Dioscor. l. 4. c. 109. Plin. fruticem esse dicit, l. 13. c. 20. ab ὀπιπήγνυμι, V. 'Επιπαρασκευάζω, insuper paro, vel præparo; à παρασκευάζω, V. 'Επιπάρειμι, adsum: item supervenio; subsequor à latere; à πάρειμι, adsum: item prodeo: ab εἶμι, sum, vel ab ἔρχομαι, eo, &c. V. 'Επιπαφλάζω, inferveo, inferveseo, & q.d. inæstuo, vel superferveo, supera stuo, apud Nonn. à παφλάζω, V. 'Επιπείθω, persuadeo & adduco ad aliquid faciendum: à πείθω, V. 'Επιπελαίνω, liba, Hesych. à Th. πέλανος, ὁ, libum, &c. V. 'Επίπετρον, τὸ, herba, quæ alio nomine ἄκινον, appellari tradit Plin. à Th. πέτρος, ὁ, V. 'Επιπηδάω, insilio: item cupidè accedo: unde verbale, ὀπιπήδησις, insilitendi, aut cupidè accedendi actio, Plut. à Them. πηδάω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὀπί, &c. V.

'Επιπλατύνω, dilato, expando: ex ὀπὶ & πλατύνω, V. Item ὀπιπλήρωμα, adimpleo, vel simpl. impleo, Thuc. l. 7. à πληρόω, V. 'Επιπλοκήλη, dicitur hernia, quum omentum descendit in scrotum: à Th. κήλη ἡ, (comp. cum ὀπίπλους, seu ὀπίπλοος, prout, apud medicos, fi nificat omentum,) &c. V. 'Επιπολεμέω, belligero adversùs, bello appeto: à πολεμέω, V. 'Επιπολὶδες, dicuntur fibulæ muliebres, i. e. περόναι γυναικεῖαι, Hesych. Item ὀπιπόλιον, exp. qui nobiscum versatur, apud Soph. in Oedip. Tyr. Utrumque, a Th. πολέω, V. 'Επιπρηνὴς, exp. cernuus, in faciem inclinatus, Hesych. à Th. πρηνὴς, V. 'Επιπρομολέω, progredior, prodeo: à προμολέω, V. 'Επιπροφέρω, profero, infero: à προφέρω, V. 'Επισκάπτω, offendo, impingo, titubo: unde verbale, ὀπίσκαμμα, τὸ, offensio, quum impingitur: item quum pes ex offensione læditur, Poll. ex Aristoph. à Th. σκάω, f. σω, unde σκάσμα, τὸ, &c. V. 'Επίσκιρτος, aliquantum incurvus, seu rugosus, vel superne, aut superiore parte rugosus, aut incurvus, à Th. ῥικνὸς, V. 'Επισκαφωδέω, ῶ, exp. recito more eorum qui ῥαψῳδοὶ appellantur, Luc. à ῥαψῳδέω, ῶ, V. 'Επισφάζω, idem quod ῥέζω, sacrifico, &c. V. 'Επισφίπτω, idem quod ὀπιῤῥίπτω, superjicio, &c. V. 'Επισῤῥοφάω, vel έω, sorbeo: sumo sorbitionem: hinc part. a. 1. pass. ὀπισῤῥοφηθὲις, sorbitione sumptus, Dioscor. 3. 94. à Th. ῥοφέω, vel άω, &c. V. 'Επίσαπρος, in superficie putridus: à σαπρὸς, ὁ, V. 'Επισβόω, concito, seu impello adversus aliquem, Od. ε. & ξ. & in pass. ὀπισβόομαι, concita.è, & cum festinatione eo, feror cum impetu, ruo, prorumpo, ut Od. ν. ὐπὸ ὑπεσβοῦντο, ad naves properabant: item activè, ut apud Apoll. Arg. 1. ὑπεσβοῦντο γωλῶκας, festinanter ire cogebant, & apud Nonn. ὑπεσβοῦντο πορείῳ, iter accelerabant, seu citato gradu iter faciebant: à σβόω, ομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὀπί, &c. V.

'Επισκήπτω, insolio, in Epig. ex ὀπὶ & σκήπτω, V. Item ὀπισκηδάζω, vel δάω, insuper diffipo, & dilpergo: item inspergo, spargo super. à Th. σκεδάω, seu σκεδάζω, &c. V. 'Επισκιρτάω, insulto, i. e. exulto in, exultim ludo in: à σκιρτάω, V. 'Επίσκοπος, exp. qui alicui rei curandæ & custodiendæ præfectus est, (qui & σκοπὸς dicitur,) ut apud Plut. in Per. πάντα διέπων ὑπ' ἐκείνου τοῦ τῶν ἐπισκόπων τοῦ ἀυτοῦ Φειδίας, i. e. omnia ipsi administrabat & curabat Phidias, & in genere, exp. inspector, custos: peculiariter autem, olim dicebantur ὀπίσκοποι, sacri gregis inspectores, qui verbo & gubernationi præerant, quique quasi speculatores in doctrinam & mores commissi gregis inquirebant: ut Act. c. 20. & Philip. c. 1. iidem qui & Presbyteri, &c. V. Item ὀπίσκοπος, exp. ad scopum tendens, Hesych. Unde ὀπισκόπως, idem quod ὀπίσκοπα, adv. tendendo ad scopum: tanta arte ut à scopo non aberres: & sic est à σκοπὸς, ὁ, &c. V. 'Επίσκωπος, ludi genus quoddam, in quo sphæra utebantur, de eo Eust. & Poll. l. 9. à σκώπτω, pro Th. σκίπτω, &c. V. 'Επισμαραγέω, ῶ, insono, instrepo, infremo: à σμαραγέω, V. 'Επισμήχω, abstergo, vel detergo in summa parte: à σμήχω, idem quod Th. σμάω, &c. V. 'Επισμυγερὴς, ærumnosus, miserabilis: aut etiam, tristificus: cor dolore urens: unde adv. ὀπισμυγερῶς, Od. ν. à σμυγερὸς, ὁ, quod à Th. σμύχω, &c. V. 'Εσσυσεία, abigo, expello, Eccles. 22. à Th. σεύω, V. 'Επισπλαγχνίζομαι, misericordia commoveor super: à σπλαγχνίζω, ομαι, V. Item ὀπιστάζω, instillo, seu superinstillo: à Th. στάζω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὀπί, &c. V.

Ἐπισατὴρ, ῆρος, ὁ, exp. rostrum navis, Hesych. ab ἐπισατέω, f. ήσω, præfectus sum, epistatam ago, &c. v. Item ἐπιστείβω, calco: ex ἐπὶ & στείβω, v. Ἐπιστείχω, adeo, accedo, advento, Od. χ. sed exp. & ingredior, inambulo: à Th. στείχω, &c. v. Ἐπισένω, ingemo, seu ingemisco ob: item ἐπιστεναχίζω, & ἐπιστοναχίζω, ut & ἐπιστενάχομαι, idem, sic ἐπιστοναχίζε ὀμμία, ubi legitur & ἐπιστενάχιζε, apud Hesiod. in Theog. & ἐπὶ ὃ στενάχοντο γυναῖκες, per Tmesin, pro ἐπιστενάχοντο, apud Hom. Il. υ. omnia, à στένω, unde στενάχω, στοναχίω, στοναχίζω, seu στοναχίζω, &c. v. Ἐπισίζω, notis compungo, vel in superficie notis distinguo, vel punctis, à Th. σίζω, v. Ἐπισίλδω, splendeo, coruisco, à Th. σίλδω, v. Ἐπιστοναχίζω, vide cum ἐπιστένω. Ἐπισυπτικὸς, vim habens τῶ ἐπισύρειν; item ἐπισύροντος, scil. ἐνιαυτοῦ, revertente anno, (genit. part. præs.) 3 Reg. Item ἐπισυρετὸς, ὁ, ἡ, ὀλοὸν, solers, industrius: ut ἐπισυρὴς ῥήτωρ, apud Xen. Hel. 5. Unde ἐπισυροφίστερος, perversior: item verluti-or, & ἐπισύρεια, ἡ, solertia, industria, vel accurata diligentia, Suid. Omnia, ab ἐπισύρω, v. Ἐπισυρτεὺς, dicitur primus spondylus, qui una cum collo convertitur & circumagitur, Poll. l. 2. Item ἐπισυροφίδες, exp. crines contorti, cincinni, & ἐπισυροφία, cognomen est veneris, apud Pausan. in Attic. quæ & ἐπισυροφία, omnia ab ἐπισυρὴ, à συρὴ, ἡ, & Them. συρέφω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὀπὶ, &c. v.

Ἐπίστρωμα, τὸ, q. d. instragulum, verbale ab ἐπιστρώννυμι, seu ἐπιστρωννύω, supersterno, instrato tego, &c. v. Item ἐπισυγκάω, tristor ob aliquid, contristor: ex ἐπὶ & συγκάω, v. Ἐπισύφω, astringo, à Th. σύφω, v. Ἐπισυκοφαντέω, exp. sycophantice aliquem infectari: à συκοφαντέω, v. Ἐπισυλλέγω, colligo, congero, congrego: à συλλέγω, v. Ἐπισυνδέω, insuper colligo, seu connecto: unde ἐπισύνδεσις, ductus vinculi, ductus restis, Plut. à συνδέω, unde σύνδεσις, &c. v. Ἐπισυνέργω, adjuvo: à συνεργέω, v. Ἐπισυνίσχω, contineo, apto: à συνίσχω, v. Ἐπισύνθεσις, cumulata conjunctio, verbale ab ἐπισυντίθημι, v. Ἐπισυνοικίζω, insuper urbem una habitare facio: à συνοικίζω, v. Ἐπισυντάσσω, vel ττω, q. d. superconstruo, vel supercompono, i. e. constructis aliis jam & compositis impono & addo: à συντάσσω, vel ττω, v. Ἐπισυντίθημι, insuper compono & conjungo cum, vel cumulatim adnecto & adjungo: à συντίθημι, v. Ἐπισυρίττω, sibilo ad, sibilis excipio: item exibilo: item more gruum vociferor: à συρίττω, vel ττω, v. Ἐπισύστασις, exp. conspiratio, seu coitio factiosa, Act. c. 24. &c. v. Ἐπισυστέλλω, contraho, coarcto, coarceo: à συστέλλω, v. Ἐπισυσφίγω, una converto ad aliquid suscipiendum contra aliquem, vel una cogo & colligo, & Maccab. l. 1. c. 14, ἐπισυσφίξαι συσφολιὼ, exp. convocare conventum: à συσφίγω, v. Ἐπισφάλλω, supplanto, everto, prosterno, à Th. σφάλλω, v. Item ἐπισφαλῶς, ita ut labefactari & everti queat, lubricè, non sine periculo, est adv. ab ἐπισφαλὴς, à Them. σφάλω, comp. ut præcedentia, cum præp. ὀπὶ, &c. v.

Ἐπίσφατος, exp. perniciosus, &c. vide.

Ἐπισφίγγω, adstringo, adductum ad me stringo & arcte complector: ex ἐπὶ & σφίγγω, v. Item ἐπισφιγματίζω, effingo, compono: à σφιγματίζω, v. Ἐπίσχυρος, auxiliator: unde ἐπισχυρίζω, exp. corroboro: item omni vi & ope resisto: ab ἰσχυρὸς, unde ἰσχυρίζω, &c. v. Ἐπιταλαιπωρέω, insuper laboro, & molestias perfero, Thuc. l. 1. Item labores & molestias subeo ob aliquam rem: à ταλαιπωρέω, v. Ἐπιτανύω, insuper intendo, vel idem quod τανύω, Od. χ. &c. v. Ἐπιτελεῶ, seu ἐπιτελῶ, idem quod ἐπιτελέω, ῶ, unde ἐπιτελείωσις, perfectio, absolutio, peractio; ut ἐπιτελείωσις τῆ ἰυχῆς, Plut. in Num. & exp. etiam, augmentum, Hesych. & apud Plat. de Leg. ἐπιτελείωσις παίδων exp. procreatio liberorum: item ἐπιτελέωμα, exp. victima postrema, quâ priores omnes ratæ fiebant, Suid. omnia ab ἐπιτελὴς, ad finem, seu exitum perductus, non irritus: ut ἐπιτελὴς ἰυχὴ, preces ratæ, non irritæ, apud Plat. & apud Hesych. ἐπιτελὴς γυνὴ, exp. ὡραία γαμεῖσθαι, virgo matura viro, à Them. τέλω, τὸ, comp. ut præcedentia cum præp. ὀπὶ, &c. v.

Ἐπιτήδεια, est neut. plur. à sing. ἐπιτήδειος, &c. v.

Ἐπιτηδὲς, teste Etymologo, fit ab ἡδὺς, quia quæ nobis sunt idonea, eadem jucunda esse soleant, &c. vide.

Ἐπιτομὴ, exp. præcisio, seu recisio, qua aliquid brevius fit: item id quod tali præcisione est abbreviatum, breviarium, &c. v. Item ἐπίτεχνος, vitium est vitis, quum carbunculatur, Poll. l. 7. ex ὀπὶ & τέχνος, v.

Ἐπιτεχνία, ἡ, Veneris est cognomen, ex eo impositum ipsi, quòd capra, quam Thesseus ad mare immolabat, venerem itineris ducem & comitem sibi adjungere, oraculo Delphico jussus, fortuitò in caprum transierit, Plut. in Thes. Item ἐπιτεχνίαι, οἱ, pisces esse dicuntur, apud Aristot. H. an. l. 4. Utrumq; ex ὀπὶ & τέχνος, ὁ, &c. v.

Ἐπιτερπευτικὸς, est verbale ab ἐπιτερπεύομαι, &c. v.

Ἐπιτρύζω, admurmuro, accino: ex ὀπὶ & τρύζω, v. Item ἐπιτυγχάνω, nanciscor, propriè, de sagittariis dicitur, ut & τυγχάνειν, sic apud Plut. de def. orac. καθάπερ οἱ βάλλοντες, ἐπιτυγχάνειν πολλάκις, i. e. qui multùm jaculantur, sæpe attingunt & assequuntur scopum, & Metaph. apud Demosth. δόξης ἐπιτυγχάνειν, exp. gloriam assequens & sibi comparans, & passivè res aliqua ἐπιτυγχάνεσθαι dicitur, quum succedit & ex animi sententia evenit, sic ἐπιπτυγμβαίνει πρᾶξεις, apud Polyb. res quæ felici successu & ex voto gestæ sunt, & sic est à τυγχάνω, assequor, nanciscor: item ἐπιτυγχάνω, exp. idem quod ἐντυγχάνω, incido, ut Synes. Ep. 34. εἰ μὴ ἓν ἐπιτυχέ σε ζητοῦντι, si in te incidit, hinc particip. a. 2. ἐπιτυχὼν, dicitur quilibet in quem incidimus: ut τὰ ἐπιτύχοντα φάρμακα, quælibet medicamenta: item vilis, vulgaris, trivialis, quoniam quæ passim obvia sunt, vilia sunt, & homo ἐπιτυχὼν, vilis conditionis, unus ex plebe: item ἐπιτυγχάνω, accipitur & pro ἐντυγχάνω, adeo, convenio, colloquor: atque sic est à τυγχάνω, sum, vel contingo, &c. v. Ἐπιτρώγω, arrodo, comedo, à Th. τρώγω, v. Ἐπιτυλίττω, evolvo, revolvo, ut evolvere librum dicimus: à τυλίττω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὀπὶ, &c. v.

Ἐπίτυρον, τὸ, dicitur edulium quoddam ex confractis olivis, quarum genus quoddam πιτυρίδες dicitur ab Athen. l. 2. Hesych. ἐπίτυρα, vocat fraces, seu olivarum magmata, à Them. πίτυρον, τὸ v.

Ἐπιτυφλόω, ῶ, obcæco: ex ἐπὶ & τυφλόω, v. Item ἐπιτωθάζω, irrideo, derideo, convitior: item effusè rideo, & cachinnor, sed exp. & assentor, adulor, à Th. τωθάζω, v. Ἐπιφαυδρώω, idem quod φαυδρώω, nitidum ac tersum reddo, &c. v. Ἐπιφιλοπονῶμαι, idem quod ἐπιφιλοπονέω, gnaviter alicui rei operam do: à φιλοπονέω, ῶ, seu ὁμαι, ῶμαι, &c. v. Ἐπιφλύω, nugor, deblatero; idem quod φλύω, v. Ἐπιφοιτάω, venio ad, accedo ad: item vilo, ventito ad aliquem audiendi causâ: item pervado, peragro: item in mentem venio: item consuetudinem stupri habeo, apud Herodian. Unde verbale, ἐπιφοίτησις, accessus, adventus: item ipsa actio superveniendi; à Th. φοιτάω, unde φοίτησις, &c. v. Ἐπιφορτίζω, onus impono, onero, & in pass. ἐπιφορτίζομαι, idem, & Metaph. molestiam, seu negotium exhibeo: item in humeros tollo, gesto: à φορτίζω, ομαι, &c. v.

Ἐπιφυσάω, inflo: à φυσάω, v. Ἐπιφωράω, deprehendo & comperio, propriè, in furto, aut alio facinore: à φωράω, v. v. Ἐπιφωτισμὸς, exp. λαμπηδὼν, splendor; à φωτισμὸς, comp. ut præcedentia, cum præp. ὀπὶ, &c. v.

Ἐπιχειμάζω, hyemem dego in, hyberno in, Poll. l. 1. vel simpl. in hybernis me contineo: ex ἐπὶ & χειμάζω, v. Unde etiam, ἐπιχείμασις, dicitur tempestas quæ post diem statutum sequitur, Plin. l. 18. c. 25. vel secundum alios, quæ fit circa solennem statutumque diem. Item ἐπιχειροτονία, plebiscitum: ab ἐπιχειροτονέω, quomodo dicitur, id quod discernitur & plebiscito probatur, ut εἰρήνη ἐπιχειροτονηθεῖσα; ab ἐπιχειροτονέω, v. Ἐπιχερρόνησιάζω, accedo ad figuram cherronesi, seu peninsulæ, Strab. l. 6. à χερρόνησος, unde χερρονήσιος & χερρονησίζω, &c. v.

Ἐπιχλευάζω subjanno, ludificor, i. e. irrideo, à χλευάζω, v. Ἐπιχώω, ἐπιχωννύω, aut ἐπιχώννυμι, aggere munio: item terrâ aggestâ aperio: à χόω, unde χωννύω, vel χώννυμι, &c. v. Ἐπιχείμαπτω, idem quod simplex χείμαπτω, admo-

admoveo: item accedo: item nitor: unde part. a. 1. pass. ὀπιχειμεθεὶς, innixus, & inclinatus, &c. V. Ἐπίχρονος, temporarius, per aliquod tempus durans: unde ὀπιχρονίζω, diuturnus, inveteratus: unde ὀπιχρονίζω, immoror: item inveterasco, a Th. χρόνος, unde χείνω, & χρονίζω, & V. Ἐπιχέρω, ὀπιχράζω, aut ὀπιχροάνω, & ὀπιχρώννυμι, in superficie colloco: unde ὀπιχέχρωσμαι, per summa coloratus: unde ἐπίχρωσις, macula superficiei affricata, Theophr. & ὀπιχρωματίζω, colore inficio: a χρόα, unde χρώζω, χροάνω, & χρώννυμι, &c. V. Item ὀπιχύω, seu ὀπιχύνω, infundo, superinfundo: unde verbalia, ὀπίχυσις, infusio: item vasculum quo aliquid infundimus, & apud Plat. de Leg. ὀπίχυσις πολιτῶν, exp. redundans civium numerus, & ὀπίχυτον, infusus, infusione factus, ut ὀπίχυτον πλάγιον, placenta infundendo cocta, Athen. l. 14. à χύω, seu χώω, unde χύσις, & χυτὸς, comp. ut præcedentia cum præp. ὀπὶ, &c. vide.

'Επίχωλον, aliquantùm claudus, vel idem quod χωλὸς, V. Item ὀπίχωμα, ὀπίχωσις, agger, aggestus, Polyb. Unde ὀπιχωματίζω, atque indè, ὀπιχωματισμὸς, exp. exaggeratio: omnia, ab ὀπιχόω, seu ὀπιχώννυμι, &c. V.

'Επιψάλλω, idem cum ψάλλω, pulso: unde ὄργανα ὀπιψαλλόμενα, instrumenta quæ pulsantur à psallente, Poll. l. 4. c. 8. &c. V. Ἐπιψέδω, exp. ὀπικνάω, Hesych. inhumo, sepelio, (ubi tamen male ὀπιψέγω) ex ὀπὶ & ψέδω, V. Ἐπιψεύδομαι, affingo, mentior: à ψεύδομαι, V. Ἐπίψημμα, ramentum, seu strigmentum è superficie rasum: verbale, ab ὀπιψήχω, V.

'Επιψηλαφάω, leviter attrecto, primoribus tantum digitis attingo: à ψηλαφάω, V. Ἐπιψήφισις, actio vocandi in suffragia: item confirmatio decreti: verbale, ab ὀπιψηφίζομαι, scisco, decerno, & passivè ὀπιψηφίζεσθαι, dicitur quod decreto confirmatur, aut decernitur, pass. ab ὀπιψηφίζω, in suffragium mitto, ad suffragium faciendum voco, rogo sententias: item suffragio meo confirmo, decreto comprobo, &c. V. Ἐπιψήχω, in superficie rado, destringo, detergo: à ψήχω, comp. ut præcedentia, cum præp. ὀπὶ, &c. V.

'Επογαῖα, dicuntur farcinæ & onera navis, Hesych. ex ὀπὶ & ὀγαῖα, à Th. ὄγω, ὁ, &c. V. Item ἐπόζω, oleo, vel suboleo, Exod. 7 ex ὀπὶ & ὄζω, V.

'Εποικοδόμησις, ædificatio super, superstructio, apud Rhetores, exaggerationem significat: verbale, ab ἐποικοδομέω, ædifico super, &c. V. Ἐποικονομέω, accuro: ex ὀπὶ & οἰκονομία, V. Ἐποικρέω, inhabito: ex ὀπὶ & οἰκρέω, V. Ἐποικτείρω, miseror, commiseror, & ἐποικτίζω, seu οἰκτίζω, idem: item miserabiliter queror: atque inde, ἐποίκτιρτος, commiseratione dignus: ex ὀπὶ & οἰκτείρω, vel οἰκτίζω, οἰκτος, &c. V.

'Επομιμόζω, allamentor, adgemo: ex ὀπὶ & ὀμμώζω, V. Item ἐποιχνέω, idem quod ἐποίχομαι: ex ὀπὶ & οἰχνέω, idem cum & à Th. ὄιχμαι, &c. V. 'Επολεδέα, seu ἐπολιδαίνω, illudor, delabor, incido, in Epigr. ex ὀπὶ & ὀλισθέω, vel ὀλισθαίνω, &c. V. Ἐπολολύζω, ejulo: lamentor miserabiliter, bene precor: ex ὀπὶ & ὀλολύζω, V. Ἐπολοφύρομαι, lamentor, lamentis prosequor: ex ὀπὶ & ὀλοφύρομαι, vide.

'Επομαι, sequor, in f. ἕψομαι, &c. Vide.

'Επομόργνυμι, vel μαι, imprimo, inuro: ex ὀπὶ & ὀμόργνυμι, V.

'Εποποιικὸς, exp. ad ἐποποιΐαν pertinens; ab ἐποποιὸς, quod ex ἔπος, ε, τὸ, & ποιέω, &c. V.

'Επόβροθος, idem quod ἐπαβρόθιος, id V. Item ἐπαδηκατεῖ, qui sit decimo septimo die: ex ἐπὶ & δηκαπὰς, vide.

'Επωβελία, pro ἐπωβολία, dicitur indè, quòd in quamlibet drachmam calumniæ reus obolo mulctaretur, quum seni essent oboli in drachma, Suidæ est sexta pars æstimationis litis, Eust, vero scribit, antiquis ἐπωβολίαν fuisse τὸ ὀπιδίκαιον; ex ὀπὶ & ὀβολὸς, ὁ, vide.

'Εράω, amore prosequor: item cupio: quidam deducunt ἀπὸ τῦ ὁρᾶν, quia ex aspectu nascitur amor, Plato autem deducit ἀπὸ τῦ εἰσρεῖν, i.e. ab influendo, quòd amor extrinsecus per oculos influat, &c. V.

'Εργμα, τὸ, septum, clausirum: ab ἔργω, idem quod Them. εἴργω, includo, &c. V.

'Εργον, τὸ, sumitur & pro officio, seu munere: ut σὺν ἔργον, μηδένα τῶν ἀφεῖναι, tum officium est, tuæ sunt partes, tui est muneris: sic & ἔργον ἐχω τῦτο σκοπεῖν, apud Xen. exp. mei muneris est hoc perpendere, & apud Demosth. in Aphobum, ἔργον τῶν τόκων, exp. quæstus & usura: item ἔργον ὄζι, apud Xen. exp. difficile est, operosum est, aut etiam, hoc opus est, à præt. autem med. ἔοργα, videtur factum ἔργον, &c. V.

'Ερέβινθος, ὁ, leguminis est genus, de quo Dioscor. & Gal. &c. V.

'Ερεβώδης, ex Orco, ex orci tenebris, vel simpl. è tenebris: item ἐρεβώδης, ες, ὁ, ἡ, tenebrosus, profundus: utrumque, à Them. ἔρεβος, orcus, vel orci tenebræ, seu caligo, quidam ab ἔρα, i.e. terra: alii, ab ἐρέφω, tego, deduci putant, quòd à terra tegatur, &c. V.

'Ερέθω, prorito, Eust. dicit esse εἰς ἔρεν ἁμιλλᾶ παρακινεῖν, alibi autem derivat ἐρίζειν, ab ἔρος, i.e. εἰς μάχλω συμπλέκω, &c. V.

'Ερίπνω, & ομαι, vescor, comedo, propriè de brutis dicitur, quasi ἀπὸ τῆς ἔρας, i.e. à terra, in quam inclinata edunt, ut sit quasi εἰς ἔραν κύπτειν, interdum tamen hominibus quoq; tribuitur, atq; adeo Pollux ait esse raptim edere: item affatim edere: ut apud Nonn. ἄρτυν ἐρίπταν, pane vescens, &c. vide.

'Ερεχελίω, exp. scommate illudo, vel irrito, vel ludificor, mendacio illudo: item contendo, &c. V.

'Ερευθὸν, τὸ, propriè dicitur rubor eorum qui rubescunt: unde ἐρευθόδανον, herba, quæ Lat. rubia: de qua vide Dioscor. & ἐρευθίδανον, alia herba & diversa à præced. de qua vide Theophr. Hist. Pl. 9. 14. & 6. 1. &c. V.

'Ερευνάω, perscrutor, inquiro, Eust. vult ab ἐρέω, deduci, ut ex eo primùm fiat ἐρεύω, et Epenthesin τῦ ν, sicuti ex χέω, fit χεύω, deinde per Epenth. τῦ ν, fieri ἐρευνῶ, ut ex ἴκω, ἱκνῶ, & ὀιχνέω, ex ὄιχω, &c. V.

'Ερέφω, exp. contego, tectum impono, &c. V. Item 'Ερικτὸς, vide suprà cum ἐρείκτος.

'Ερημοδίκιον, exp. vadimonium desertum, i.e. ἐρήμη δίκη, &c. V.

'ΕΡΗΙΤΩ, ponitur inter Themata, & exp. cohibeo, reprimo; ut Il. β. ἐρητύειν ἐπίεσιν, verbis compescere, & in pass. ἐρητύομαι, inhibeor, prohibeor, ut apud Apoll. ἐρητύοντο μιλεσῖοι, inhibebantur, seu reprimebantur, quo minus curarent; &c. V.

'Ερικτὸς, vide cum ἐρεικτός.

'Ερίπνη, exp. cacumen, vel rupes, & secundum quosdam ἐρίπνα, dicuntur præruptæ rupes & fragmenta montium, παρὰ τὸ ἐριπεῖν τὸ πεσεῖν, nam ἤριπον, interdum neutraliter exp. cecidi, lapsus sum, à Th. ἐρείπω, V.

'Ερις, ἡ, fingitur etiam esse dea contentionis autor, quam ab ἔριδα dictam volunt nonnulli Grammatici, παρὰ τὸ εἰς μάχλω ἔρειν, i. e. συμπλέκειν, &c. V.

'Ερισύπολις, male scribitur pro ἐρυσίπολις, urbium tutatrix & patrona, Palladis Epith. Il. ζ. &c. V.

'Ερίφειος, ος, ὁ, hœdinus, qui ex hœdo est; ut ἐρίφεια κρέα, à Th. ἔριφος, partus capræ recens adhuc & tener ut agnus: invenitur autem in fœm. gen. apud Theocr. Idyl. 8. Item ἔριφοι, hœdi, sunt etiam constellatio quædam, apud Aratum & Proclum cæterosque Astronomos, &c. V.

'ΕΡΜΑ, τὸ, ponendum inter Themata, & significat, (interdum,) fabulum, crassius, quo naves ad certam usque mensuram onerari solent, ut stabiliores sint, &c. V.

'Ερμακας, apud Nic. in Ther. vers. 150. Schol. ann. dici posse lapides congestos in honorem Mercurii, à Th. ἑρμῆς, unde ἑρμαῖ, dicuntur lapidæ statuæ Mercurii, quas mutilatas fuisse cùm alii multi scribunt tum Thucid. l. 6. sunt qui capita & membra virilia iis abscissa fuisse tradunt, Hesychio sunt etiam, inutiles arborum fruticationes, stolones: Paus. & Plut. in Alcib. & vide ἑρμακισμός.

'Ερμασμα, ἄτος, τὸ, est idem cum ἔρμασις, ἡ, &c. V.

'Ερματίζω, exp. fulcio, stabilio: item saburrâ onero & stabilio, &c. Vide.

'Ερμῆς, dicebatur nuntius deorum: ab ἔρω, i.e. nuntio; quasi εἰρίας, & per Pleonasmum τῦ μ, ἑρμέας, deinde per Synæresin ἑρμῆς à Poetis dicitur etiam. Ἑρμέας & Ἑρμείας, Od. ο. Item Ἑρμῆς, ex Poll. ponitur pro ultimo potu, quòd

quòd Mercurio, ut somni præsidi libarent à cœna surgentes: item Ἑρμῆς κοινὸς, proverbialiter dicitur, ab eo, qui participem se fieri postulat, lucri quod favente Mercurio (qui πλουτοδότης etiam creditus fuit;) sese nobis objecerit.

ἔρμιν, vel ἔρμις, ἴνος, ἡ, exp. fulcrum tori, seu pes lecti, Od. ϑ. & ψ. tradit Eust. deductum esse, vel ab ἔρμα, quoniam sit fulcrum & stabilimentum tori, seu lecti, vel ab ἔιρω, παρὰ τὸ ἐνείρεσϑαι πρήμασι κλίνης, quòd tori foraminibus inseratur, vel ab ἑρμῆς, qui sit dator somni, & cujus, eam ob rem, imago in ipsis ἕρμῖν affingi soleret.

ἕρπω, repto, Metaph. sumitur pro, paulatim gradiendo accedo: & plerumque simpliciter pro βαδίζω, incedo, &c. V.

ἔρρω, dolens eo, exp. etiam, inauspicatò & cum pernicie accedo, Od. ν. sic & ἔρρειν, jubetur aliquis, i.e. abire in malam rem, facessere in malam crucem, ut Il. ϑ. ἔρρε κακὴ γλήνη; item ἔρρειν, eæ res dicuntur quæ pereunt, intereunt, aut pessùm eunt, ut apud Xen. in Sympos. scurra dicit, ἐπεὶ γὰρ ὀγέλωτ ἐκ τῶν ἀνϑρώπων ἀπόλλυται, ἔρρει τὰ ἁβρὰ σκεύη-ματα, i.e. pessùm eunt res meæ, pereunt, sic & apud Plat. in Epist. πόλεις Ἑλλη-νίδας ἀρρώστους ὑπὸ βαρβάροις οἰκίζειν, i.e. deletas & excisas à barbaris, & apud Euryp. in Hecuba: ἔρρει χοὰς, exp. fundebat libamina: à ῥέω, usurpato, pro χέω; item in pass. ἔρρομαι, unde imper. ἔρρε, ex Eurip. abi, peri, &c. V.

ἐρρὰς, dici putatur ἀπὸ τῆς ὀρέσεως, &c. V.

ἱρσαῖος, ος, ὁ, & ἐρσήεις, εντος, ὁ, exp. rorulentus, rore imoutus, Il. ω. ν. 157. à Them. ἕρση, quod παρὰ τὸ ἑρδω, ἄρσω, quasi ἄρση, inquit Etym. &c. V. Item ἐρσωμφίλη, apud Nic. in Ther. Schol. exp. ϑερσιζομφίλη, itidem ab eod.

ἐρυϑρὸς, interdum, ponitur pro ἐρυ-ϑρὸς, ut ἐρυϑρὸν ὀδμὴ ϑαλάσσης, Dionys. Alex. & ἐρυϑρὸς κάλαμος, ab eod. appellari creditur calamus odoratus, vel quòd juxta mare rubrum nascatur, vel quòd ruber sit, & ἐρυ-ϑρὸς λίϑος, in Erythræo legitur quæ littore concha; item ἐρυϑρενὸς, ὲ, ὁ; vel ut alii, ἐρυϑρὸν, rubellio, apud Aristot. Hist. an. l. 4. & ἐρύϑριον, τὸ, malagmatis nomen, apud Æginet. l. 7. c. 18. Ut & ἐρυϑρόγνιον, sive ἐρυ-ϑρικὸν, dicitur alterum satyrii genus, habens radicis corticem rubrum, teste Dioscor. l. 3. c. 144. omnia ab ἐρυϑρὸς, ruber, ut ὄϊνος ἐρυϑρὸς, & νέκταρ ἐρυ-ϑρὸν, Hom. & ἐρυϑρὰ ϑάλασσα, idem quod, & pro Th. ἐρευϑος, amisso scil. ε. & assumpto ρ, &c. V.

ἐρύκω, detineo, exp. etiam, arceo, depello, ut ἄ κίν τοι λιμὸν ἐρύκει, Od. α. & derivatur ab ἐρύω, propter affinem significationem, &c. V.

ἐρύομαι, trahor, & in activa quoq; signif. capitur Il. φ. & sic est pass. ab act. ἐρύω, traho, &c. V.

ἑρφὰς, seu ἑρφὶς, ardeola: ita vocari putatur quasi ἑλκαΐς; παρὰ τὸ ἐν ἕλεσι διατρίβειν, inquit Suid. & Aristot. etiam tradit ἑρφὶν & λευκερφὶν, περὶ τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμοὺς διάγειν, Hist. an. l. 8. c. 3. &c. V.

ἐρωτημάτιον, ου, τὸ, exp. q.d. interrogatiuncula, est diminut. ab ἐρώτημα, verbale, ab ἐρωτάω, quod apud Dialecticos peculiariter significat, propono argumentum vel quæstionem, aut etiam ratiocinor, & interdum dicitur, ὅτως ἠρώτα, hoc argumento utebatur, vel hinc quæstionem proponebat: item rogo, i.e. oro, precor, quæ signif. frequentissima est apud Evangelistas, idque variâ constructione, ut Matth. 15. Luc. 7, 8, 14. Joh. 4, 12, & 16, &c. V.

ἔρωτοπλάνος, φόβητρος ἀκρίδος, exp. amorem fallens, Epigr. l. 2. in Cicad. ex ἔρως, ωτος, & πλάνος, ὁ, &c. V.

ἐσαγείρω, colligo, congrego, ut ἐσαγείρετο λαὸς, i.e. συνϑερίζϑη, Od. ξ. ex ἐς, pro εἰς, & ἀγείρω; sic & alia composita varia cum ἐς, scripta cum εἰς inveniuntur, quæ cum εἰς suprà scripta fuerunt.

ἐσθλὸς, bonus, interdum & exp. probus, frugi, de persona, ut ἔπνα γὸ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνϑρώπων, ὃ κακὸν ἐδὲ μὴν ἐσθλὸν, Od. χ. & bonus, i.e. utilis, de re, ut ἐσθλὸν ἔπος, Il. α. Item de persona, ἐσθλὸς, exp. bonus, i.e. strenuus, fortis, & Il. ο. ἐσθλὸς δ' ἐν ταλίῃ, quidam interpr. peritus, &c. V.

ἔσθω, edo, ab ἔδω deduci tradit Etym. & Eust. &c. V.

ἑσπέρος, hesperus, dicitur stella Veneris, quum subsequitur solem, (ut quum antegreditur, φωσφόρος,) unde παρὰ τὸ ἑσπέρας, pro ἐπέρας, i.e. sequi: à quibusdam derivatur, quòd solem subsequatur: item exp. etiam, vesperà, & apud Poët. interdum ponitur adject. pro ἑσπέριος, i.e. vespertinus, ut αἰετὸς ἑσπέριος, aquila vespertina, i.e. vespere volans, & ἑσπέριοι λαμπῆτῆρες, vespertinæ faces, & ἑσπέριος ϑεὸς, i.e. Pluto, sic & ἑσπέριοι ἀγκῶνες, montium, ad occidentem spectantes, & ἑσπέριον ὠκεανὸς, occidentalis, &c. Vide.

ἑστίη ἐμπεδοδὸν, exp. juxta focum, apud Heliod. in Erg. dat. sing. ab ἑστία, ἡ, focus, lar, & interdum, pro tota domo, Lat. dicunt lares, seu lares & penates, ita volunt accipi quidam, Od. ξ. alii vero, pro ara quæ juxta focum extructa erat: item pro ara & asylo poni scribit Bud. ex Aristot. Item Vesta dea, ut Xen. Pæd. 8. πρῶτον μὲν ἑστίᾳ ἕϑυσι, sic & in proverbio, ἀφ' ἑστίας ἀρχὸς, à Vesta incipe, quod Erasm. exp. à lare incipe, quidam, ἀπὸ τοῦ ἕνειν, deducunt, ut sit quasi ἑνστία, ut Lat. focus, à fovendo, &c. V.

ἑστιοπάμων, ονος, ὁ, ἡ, exp. domus dominus: ex ἑστία, ἡ, & πάομαι, τὸ, à Th. πάω, ομαι, &c. V.

ἑστίη, ἡ, exp. focus ut Od. ζ. ἦ σ' ἧστο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, sedet ad focum & Od. ξ. ἕσπετο ἐπ' ἐσχάρη, & Il. κ. v. 419. vocantur ἐσχάραι πυρὸς, ipsæ domus, seu qui habitant in domibus, Eust. tradit, ut & Etymol. ἐσχάρων, in propria signif. esse τὸν μὴ ἔχοντα ὕλην, ἀλλ' ὅπη γῆς ἔστιν, vel κοίλην, quibus ex verbis Henr. Steph. elicit ἐσχάρων dictam esse, παρὰ τὸ ἔχεσϑαι ἔσχε, i.e. γῆς, idem Eust. à Soph. & Eurip. pro altari accipi docet: item ἐσχάρα, in plustris dicitur quod Hom. περίρρυτα, & ὑπέρτερα vocat, & annotatur etiam, pro vagina terebri, ex Theophr. Item pro basi ex arrectariis & transversariis compacta, ex Vitruv. l. 10. c. 17. & in Epigr. pro craticula, à cujus similitudine, quidam basin illam nomen hoc fortitam existimant: item τὸ αἰδοῖον γυναικεῖον, Eust. & pars balnei: apud Poll. & apud medicos ἐσχάρα, est crusta, propriè, quæ ab ardente ferro, aut medicamento causticò inducta est, & quæ sponte suâ ulceribus cavis accrescit crassa nigraq; &c. V.

ἔσχατος, ὅτ, vel ἔσχατος ἀνδρῶν, apud Hom. dicuntur qui in extrema orbis parte habitant, à sing. ἔσχατος, ultimus, postremus, & interdum, est qui ultimum gradum tenet, infimus, ut apud Aristot. ἔσχατος δῆμος, infima plebs: nonnunquam autem contrà, exp. summus, ut Plato in 2. de rep. vocat ἐσχά-τὴν αἰκίαν, summam injustitiam, & εἰς τὸ ἔσχατον, & τὰ ἔσχατα, i.e. summè, admodum, & τὸ ἔσχατον, subst antivè ponitur addito genit. ut apud eund. ibid. εἰς τὸ ἔσχατον εἰλικυϑότες, ὁ μὴ δικαιοσύνης, ὁ δ' ἀδικίας, i.e. ad summum usq; gradum, deducitur autem, ab ἔχω, unde ὄχω, contineo, cohibeo, quia id, in quo consistimus, (consistimus autem in eo quod ultimum est,) veluti nos cohibet, quum non finit ultrà progredi, sic Latinè illud dicitur ultimum, ultra quod pergere non liceat.

ἑτάζεσϑαι, Hesych exp. βασανίζεσϑαι, κρίνεσϑαι, item ἀριθμίζεσϑαι, ab ἑτάζω, quod Etymol. vult esse ab ἕτος, & dici ἑτάζω, quasi ἐπάζω, quod Etymon. sequendo, propriè, significabir, veritatem inquiro, &c. V.

ἑταιρεύω, exp. in societate versor, à Th. ἑταῖρος, socius, ut apud Hom. ἑταῖροι Ὀδυσῆος, socii Ulyssis, à quo etiam Hom. ἑταῖρος vocatur & administer, & adjutor, & ab eod. ventus dicitur navigantibus esse ἑταῖρος ἐσθλὸς, & in vocat. ἑταῖρε, interdum, est etiam quædam compellatio, quum parum notum, vel prorsum etiam ignotum alloquimur, ut Matth. 20. ἑταῖρε οὐκ ἀδικῶ σε, & apud Hipp. in Ep. ad Demagetum, dicitur τὶ δέ σε χρεὼ ϑῦρ' ἥκειν ἑταῖρε, & cum genit. rei, apud Synes. Epist. 82. τὸν παῤῥησίας ἑταῖρον, q.d. doctrinæ familiarem, i.e. cui intercedit familiaritas cum doctrina, Etym. deducit παρὰ τὸ ἧσϑαι, ut sit quasi ἡσϑαιρος, aut παρὰ τὸ ἕσϑαι, quasi ἑσϑαιρος, i.e. ὁ συνήϑης φίλος, aut qui ὀξὲ ἕϑεν alicui est familiaris, alii cum Eust. derivant ex αἱρετὸς, literarum transpositione.

ἑτεροκλιταίζω, exp. desinere, Poll. l. 2. c. 2. & ex Aristoph. ex ἕτερος & ἐγκέφαλος, &c. V. Item ἑτεροκλίπτος, non servatâ communi & regulari declinandi ratione, adv. ab ἑτερόκλιτος, à com-

muni ratione declinandi deflectens, &c. V.

Ἕτερος, propriè, dicitur de duobus, ut Il. β. χωλὸς δ' ἕτερος πόδα, claudus altero pede, seu de pluribus etiam usurpatur, ut apud Thuc. ἕτερος ἑτέρᾳ περφέρει, alter alteri præstat, sic Philo de V. M. l. 1. ὡς ἔστιν ἕτερος ἑτέρου πολλὰ τὰ ἐλαττώσιον, alter sum altero, interdum ponitur pro ἄλλος, alius, ut apud Herodian. l. 2. οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἢ, nihil aliud quam, sic ἕτερος τρέπεσθαι, sub. ὁδὸν, aliò se convertere, apud Luc. Item capitur etiam pro diversus, alius, cui oppon. ὁ αὐτος, idem, & interdum cum genit. exp. alius ab, diversus ab, ut apud Aristot. de mundo, στοιχεῖον ἕτερον τῆς πυρός, elementum aliud à quatuor illis, & apud Plat. de rep. ἕτερον τῆς ἀληθείας, diversum seu alienum à vero, & ἕτερος ἀλλήλων, diversa inter se, &c. V.

Ἑτησίαι, derivantur ab ἔτος, τὸ, tamen, ut ab ἐτος, Ethesiæ scribitur, apud Colum. &c. V.

Ἑτυμος, est à Them. ἔτυμος, &c. Vide.

Ἑτοιμασία, ἡ, exp. promptitudo & alacritas, ut ἑτοιμότης, sic ἑτοιμασία καρδίας, apud Basil. in Epist. verbale, ab ἑτοιμάζω, præparo, expedio, facio ut in promptu & ad manum sit, idem quod ἕτοιμον ποιῶ, à Th. ἑτοιμος, qui in promptu & ad manum est, ut apud Isocr. ad Phil. ὑπὲρ ἑτοίμων λαμβάνειν, i.e. tanquam è penu sumere, aut depromere, sic ὑπὲρ ἑτοίμου εἶναι, apud Xen. idem quod ἕτοιμον εἶναι, & ἕτοιμον ποιεῖσθαι, exp. parare, & facere ut in promptu & ad manum sit: unde adv. ἑτοίμως, expeditè, alacriter, &c. V.

Ἔτος, τὸ, dicitur etiam de ætatis annis, ut οἱ τριάκοντα ἐτῶν, qui est triginta annorum, sic χιλιοστὸν ἔτη τρία, & ἔτη βιῶς ἑκατὸν καὶ πέντε, apud Isocr. & περὶ ἔτη ὧν ἑβδομήκοντα, &c. Unde ἀπὸ πάν ἔτος, vel καθ' ἕκαστον ἔτος, quotannis; apud Luc. in Macr. sic αἱ δ' ἔτες θυσίαι, sacrificia annua, & παρ' ἔτος, alternis annis, &c. V.

Ἐτυμηγόρος, exp. veridicus, &c. Vide.

Ἐτύμως, verè, quidam exp. ab origine vocis, seu secundum etymon, adv. à Th. ἐτυμος, V.

Εὐαλδέως, exp. feliciter, & cum profectu, adv. ab εὐαλδὴς, V.

Εὐάνεμος, Poët. & Dor. dicitur εὐήνεμος, &c. V. Item Εὐαπόβατος, exp. facilem habens descensum: ex εὖ & ἀποβαίνω, unde ἀποβατὸς, & ἀναβάσιμος, &c. V. Εὔβους, bobus abundans, seu pulchros habens boves, Hom. hymn. in Apoll. ex εὖ & βοῦς, V.

Εὐγλωττία, exp. facundia, &c. vide.

Εὔγομφος, exp. benè coagmentatus clavis, Opp. l. 1. pisc. Unde εὐγόμφατος, bene clavis compactus: idem l. 1. de venat. utrumque, ex εὖ & γόμφος, unde γομφατὸς, à γομφόω, ῶ, f. ώσω, &c. V.

Εὔδηλος, idem quod ἐμφανὴς, valde manifestus: ex εὖ & δῆλος, vide.

Εὐδία, aëris bonitas, seu bona constitutio: idem est quod ἐυαερία, serenum cœlum, & apud Philosophos medicosq; frequenter idem est quod ἐυημερία, pulchra dies: item interdum, pro ναυμία, tranquillitas; cui opponitur χείμων, hyems atq. tempestas; & pro γαλήνη, i,e. tranquillitas maris: item pro ἀλέα, tepor, apud Hippocr. & Aristot. &c. V.

Εὐδιάλλακτος, facilis reconciliatu, placabilis: ex εὖ & διαλλάττω, f. ξω, unde διαλλακτὴς, ὁ, &c. V. Item Εὐδιάλυτος, qui facilè dissolvi potest: ex εὖ & διαλυτὸς, V. Εὐδιάρπαστος, direptu facilis, direptioni expositus, seu obnoxius: à διαρπάζω, ομαι, f. άσω, &c. V. Εὐδιάφθορος, qui facilè corrumpitur, seu corrumpi potest: à διαφθερῶ, ῆ, V. Εὐδιάχυτος, qui facilè diffunditur, & effluit: item pro lætus, diffusus; Epicur. à διάχυτος, ὁ, V. Εὐδίνατος, facilè versatus turbine; qui faciles versationes habet, versatilis, in Epigr. à δινέω, ῶ, f. ήσω, &c V. Εὐδίοδος, transitu facilis; à δίοδος, V. Item Εὐδίοπτος, qui pervideri facilè potest, visui facilè perviusà διόπτης, comp. ut præcedentia, cum adv. εὖ, &c. V.

Εὐδιόρθωτος, qui facilè corrigi, aut emendari potest: ex εὖ & διορθόω, f. ώσω; unde διόρθωσις, & διορθωτὴς, &c. V.

Εὔδιος λιμὴν, exp. tranquillus portus, seu tranquillitatem præbens; & εὐδιος ἡμέρα, apud Luc. Item εὐδιάνοια, idem, ut εὐδιεινὴ ἡμέρα, &c. Vide cum δύσανος.

Εὔδω, in prosa raro usurpatur: sed pro eo sæpius ejus comp. καθεύδω, &c. V.

Εὐεξαπάτητος, facilis deceptu: ex εὖ & ἐξαπατάω, idem quod Th. ἀπατάω, f. ήσω, &c V.

Εὐέσεια, vide cum θυεπία.

Εὐεπιβούλως, manifestè, rectè, Suid. adv. ab εὐεπιβούλος, idem quod ἐπιβούλος, Poëtica licentia, pro ὀπιβούλος, propriè, qui ad aliquam rem quum veluti collimavit, ejus factus est compos, &c. V.

Εὐερκὴς, exp. bene septus, &c. Vide.

Εὐθεριπόδυτος, facilè sanabilis, sanatu facilis, ut apud Theophr. εὐθεριπόδυτα δένδρα, arbores quæ facilè, aut diligenter curantur: ex εὖ & θεραπεύω, f. εύσω, unde θεραπευτικὸς, &c. V. Item εὐθέριζον, dicitur balsami quoddam genus, à Plinio, l. 12. c. 25. ex εὖ & θερίζω, ὁ, V.

Εὐθυκρέων, obesus, ex εὐθὺς & κρέας, τὸ, V. Item εὐθυλιπὴς, comparatu facilis: ex εὐθὺς & λιπὸς, V. εὐθυμάχος, exp. qui rectà in aciem prodit, nec diverticula quærit: item tumultuariè pugnans: item bellicosus, in Epigr. &c. V. Εὐθυπλόω, rectè seu rectà navigo, haud difficulter navigo; ex εὐθὺς & πλόω, pro Th. πλέω, &c. V. Εὐθύπνοος, rectà spirans, cujus flatus in rectum procedit; cui oppon. ἀνακαμψίπνοος, apud Aristot. de mundo; ex εὐθὺς & πνοὴ, ἡ, &c. V.

Εὐθὺς, exp. rectus, i.e. non obliquus, seu tortuosus, cui oppon. πλάγιος, & apud Eurip. εὐθὺς λόγος, dicitur sermo rectus, vel apertus, nullâq; circuitione tectus, & εὐθεῖα γραμμὴ, recta linea; εὐθεῖα ὁδὸς, recta via; pro quibus, interdum dicitur εὐθεῖα, relicto substantivo γραμμὴ, aut ὁδὸς, unde κατ' εὐθεῖαν, ἀπ' εὐθείας, & δι' εὐθείας, directè, rectè, & neut. εὐθὺ, interdum ponitur substantivè, ut apud Thuc. τὰ ἀπὸ τοῦ εὐθέος κομίζομαι, sine circuitione, sine ullis verborum involucris & integumentis; sic ὁι τὸ εὐθὲς ἁπλέγειν, non dissimulanter, apertè, palam; sed ponitur εὐθὺς, etiam adverbialiter, pro rectà; item protinus, confestim, statim, item inconsultè, inconsideratè, ut ἀπέκτειναν εὐθὺ ἀνδρὸς ἑυθὺς; ex Thuc. l. 2. Etymol. ab εὖ & τίθημι, derivat; interdum adverbialiter est cum præpositione; ut ἐυθὺς ὁι παιδία, jam indè, à puero, seu à puericia, vel statim à puericia: sic ἐυθὺς ἀπὸ τῆς παλαιᾶς, exp. jam indè à vetustate, interdum participio, ut ἐυθὺς νέοι ὄντες, q.d. statim quum juvenes sunt, i.e. statim ab ineunte ætate: sic τῇ ὑστέρᾳ ἐυθὺς ἀρχομένῃ, statim ineunte ætate, & cum gen. ἐυθὺς τοῦ δρόματος, statim ab initio fabulæ, ἐυθυς ἡμέρας, primâ statim luce, &c. V.

Εὐθύφλοιος; est comp. ex ἐυθὺς & φλοιὸς, ὁ, &c. V.

Εὐκαθαίρετος, qui facilè everti potest; ex εὖ & καθαιρέω, ῶμαι, unde καθαίρεσις, & καθαιρέτης, &c. V. Item Εὐκάθαρτος, ος, ὁ ἡ ὸν, purgatu facilis; ex εὖ & καθαίρω, f. αρῶ, prær. αρκα; unde καθάρσιος, & καθαρτὴς, &c. V. Εὐκάθεκτος, qui facilè contineri & cohiberi, vel in ordinem cogi potest; ex εὖ & καθέκτος, V. Εὐκαμπὴς, flexibilis, & ἐυκαμπὴς, idem, qui facilè flectitur, seu flecti potest; item ἐυκαμψία, flexibilitas; omnia, ex εὖ & κάμπω, ομαι, unde καμπὴ, ἡ, καμπὸς, ὁ, & κάμψις, ἡ, &c. V. Εὐκαρδίας, forti & præsenti animo, Eurip. in Hecuba, adv. ab ἐυκάρδιος, V.

Εὐκατάγλαστος, derisu facilis; alii exp. ridiculus, contemnendus: ex εὖ & καταγέλαστος, V. Item Εὐκατάκλητος, comprehentu seu perceptu facilis; à καταλήπτος, V.

Εὐκατάλλακτος, facilis reconciliatu, placabilis; à καταλλάττω, f. ξω; unde καταλλακτικὸς, ὁ, &c. V. Εὐκατανόητον, quem facilè intelligere & animadvertere possumus; à κατανοέω, f. ήσω, &c. V. Εὐκατάσημαντος, obsignatu facilis; à κατασημαίνω, f. ανῶ, &c. V. Εὐκατασκεύαστος, conditu, seu fabricatu facilis; à κατασκευάστος, comp. ut præcedentia, cum adv. εὖ, &c. V.

Εὐκέαστος, cum ἐυκέατος; vide post ἐυκεντρος.

Εὐκηλία, derivatur ab ἐυκηλος, &c. Vide.

Εὐκινησία; facilis motus, mobilitas, & ἐυκίνητος, facilè mobilis, qui facilè movetur, seu moveri potest; item agilis; ut ἐυκίνητον σῶμα, Hippocr. & in neut. τὸ ἐυκίνητον, motus facilitas; ex

εὖ & κίνησις, εως, ἡ, vel κινητὸς, ὁ, &c. Vide. Item Εὔκλαστος, fractu facilis, fragilis; ex εὖ & κλάω, ῶ, f. σω; unde κλάσις, ὁ, &c. Vide.

Εὐκαμπὴς, bene flexus: item flexibilis; in Epigr. ex εὖ & κάμπτω, idem quod γνάμπτω, pro Th. κάμπτω, &c. V. Εὔκναπτος, bene paratus à fullone, à Th. κνάπτω, f. ψω, &c. V. Εὐκολίνη, apud Calim. dicitur Hecate, scil. per Antiphrasin, ἡ μὴ ἔσα ἐυκολος, inquit Etymol. ab ἐυκολος, ὁ, ἡ, propriè, qui facilè quemlibet cibum assumit: Item facilis, i.e. qui in sermonibus & consuetudine quotidiana difficilis & morosus non est, Plut. in Fab. Item facilis, i.e. expeditus, ad aliquid promptus; ut ἔυκολος εἰπεῖν, qui facilè & expeditè oratione exprimere potest quod vult; unde εὐκολία, exp. facilitas; propriè, in capiendo cibo, quum stomachus ea quæ apponuntur, non respuit fastidiosè, Plut. in Cæs. Item morum facilitas; apud eund. in Anton. Item facilitas expediendi aliquid; idem περὶ ἀορ. & ἐυκόλως, adv. exp. facilè, æquo animo, non molestè, &c. V. Item ἐυκόλλητος, qui facilè glutinari potest; à κολλητὸς, comp. ut præcedentia, cum adv. εὖ, &c. V.

Εὐκραιρος, pulchra cornua habens; ex εὖ & κρᾶς, ὁ, ἡ V.

Εὖλαι, αἱ, dicuntur vermes qui in corpore, vulnereve, aut ulcere nascuntur ex putredine; παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι, τὸ συνεῖσθαι, ut vult Schol. Homeri, Il. χ. & ω. Item ὑπὸ ἐυλίων καταβρωθῆναι; ut Ionicè loquitur Herodotus; sicut & alibi, ζωὸς ὑπὸ ὑῶν ἐξέζεσε ἐυλίων, l. 4. de Pheretima Cyrenes regina; unde verminare dicuntur cadavera, i.e. τὰς ἐυλὰς τίκτειν quibus muscæ insederint; ut ostendit Poëta, Il. σ.

Εὔλυκα, lora, Etymol. dici tradit quasi εἴλυκα, παρὰ τὸ εἰλεῖν, ut Hesych. etiam, παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ταῖς χερσὶν, a-pud Epicharmum vero dici ἄυλυκα, παρὰ τὸν αὐλὸν, ut sint τὰ ὑπομήκη.

Εὐμάκης, est Dor. pro ἐυμήκης, &c. Vide.

Εὐμορφία, ἡ, bona forma, i.e. decora & honesta, ab ἔυμορφος, decorus, insignis formâ, &c. V.

Εὐνὴ, ἡ, cubile; dicitur & brutis; ut Lat. cubile, pro lustro; ut apud Xen. de leporis cubili dicitur, & Homer. ἐυνὰς συῶν, porcorum haras appellat; interdum pro concubitu, Il. σ. & Od. κ. Item pro tentorio, apud Thucid. Item sepulchrum, Eust. & general. pro omni loco, in quo aliquis commoratur, ut ἐν σῇ ἐυνῇς ἴδαλον, κ.τ.λ. ὃ πρυμνήσι' ἔλυσεν, Il. α. & dicitur etiam, ἐυναία, pro eod. sicut στιλπναία, pro στλήνη, sunt qui ab ἔυδω, derivent.

Εὔνια, τὰ, exp. σφάγματα, &c. Vide.

Εὐοῖ, dicitur quasi εὖ οἶ, bene sit illi; evæ, evohe; vox à bacchantibus mulieribus Baccho acclamari solita; ut apud Dionys. Alex. ἐυοῖ Βάκχε, evohe Bacche, & ἐυοῖ ἐυοῖ σαβοῖ, apud Dem. pro Cor. &c. V.

Εὐοργησία, exp. facilitas ad iracundiam, &c. V.

Εὔορμος, exp. stationem navium commodam & opportunam habens; ut λιμὴν ἔυορμος, Od. δ. &c. V. Item ἐυπαθὴς ἀνθρωπος, dicitur homo qui corpus tenerum habet, & quod facile lædi potest, Gal. & apud Plut. in Solone; ἐυπαθὴς πρὸς ὁμόνοιαν, exp. cujus animus facilè efficitur amore concordiæ; propensus ad concordiam; unde ἐυπάθεια, ἡ, exp. corporis constitutio injuriis facilè obnoxia; item felicitas, & interdum, pro voluptuaria vita; & apud Herodot. ἐὰ ἐυπαθείην ἔτι, exp. genio indulgere, &c. V.

Εὐπαραμύθητος, exp. facilè exorabilis, &c. V.

Εὐπατέριον, eupatorium, herba; nomen invenit à Mithridate cognominato eupatore, &c.

Εὐπείθως ἔχω, exp. facilè persuadeor, seu persuaderi possum, adv. ab ἔυπειθὴς, V.

Εὐπερίφαρτος, exp. qui manifestus facilè fieri potest; item deprehensu facilis, &c. V.

Εὐπηγὴς, & ἔυπηγος, bene compactus; qui est bene compactis membris; item ἐυπηξία, bona coagmentatio, seu concretio, &c. Vide ἐυπαγὴς. Item ἐυπεπροφάσιστος, specioso prætextu, adv. ab ἐυπερφάστος, V. Εὔπρωρος, exp. pulchros habens ramos, vel multos, Suid. ex εὖ & πρωρὸς, ὁ, ramulus, furculus; sic dictus, quòd in rectum expandatur, seu extendatur; à Them. ὀρθὸς, Eust. &c. V.

Εὐρεσιέπεια, verbositas; item facundia; ab ἐυρεσιεπὴς, idem quod ἐυρεσιλόγος, &c. V. Item ἐυρεσιλογία, & ἐυρησιλογία, solertia, vel promptitudo in inveniendis & proferendis verbis; facundia; item loquacitas, & inanium verborum funditatio; item ἐυρεσιλογέω, & ἐυρησιλογέω, ῶ, promptè & solerter verba invenio; item verba fundo, seu fundito, Polyb. Omnia ab ἐυρεσιλόγος, seu ἐυρησιλόγος, comp. ab ἔυρεσις, & λόγος, ὁ, &c. V.

Εὔριπος, ὁ, ἡ, dicitur quale fretum est inter Eubœam & Atticam, septies in die undas absorbens, & toties revomens; unde Metaph. ἔυριπος διάνοια, cogitatio quæ huc & illuc fertur, Etymolog. deducit παρὰ τὸ ῥιπίζειν; οἱονεὶ, (quod interdum, dicitur pro εἰκῆ, tanquam) ὁ ἐυχερῶς ῥιπιζόμενος, item ἔυριπος, interdum, exp. simpl. fretum, i.e. mare angustum, Suid. & Poll. l. 9. c. 1. quin & aquæ ductus, & alia aquarum receptacula, ἔυριποι nominantur, ab illorum euriporum similitudine, qui in mari sunt terrâ utrinq; septi: item cisterna; lacuna & stagnum, &c. V.

Εὑρίσκω, propriè significat, invenire investigando & quærendo; à canibus sci. sumptum, qui ἔυρινες dicuntur, quòd olfactu investigent & inveniant; Plato in Timæo; τὸν μὲν ἓν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς, ἐυρεῖν τε, ἔργον καὶ ἐυρόντι, εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν, Cic. interpret. atq; illum quidem quasi parentem hujus universitatis invenire, difficile; & quum jam inveneris, indicare in vulgus, nefas, &c. Interdum tamen, signif. casu reperire; ut χρυσᾶν δακτύλιον ἐδὼ βαδίζων εὗρε, apud Luc. Sic ἐυρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσὴφ, apud Joh. c. 1. Item adipiscor, nanciscor; pro labore meo aliquid consequor; ut ἐυρήσει ἀυτῷ, viz. τῷ ψυχὴν; item comperio, reperio, &c. V.

Εὖρος, ἐος, τὸ, latitudo, amplitudo; ut εἰς ἔυρος ἀπεκτείνειν, in latitudinem extendere; item ἔυρος, ὁ, ventus ab oriente spirans; utrumq; à Them. ἐυρὺς, V.

Εὐρυάγυια, ας, ὁκ ἡ, exp. latas habens vias; ut πόλιν ἐυρυάγυιαν Τρώων, Il. β. &c. Vide ἐυρυάγυια. Item ἐυρυκέφαλον δέμας, exp. corpus lato, seu vasto capite; Oppian. de venat. l. 3. ex ἐυρὺς, ἐυρὺ, & κάρηνον, τὸ, V. Εὐρύκερως ὦξ, bos qui est latis cornibus, Theocr. Idyl. 19. sed est & nomen proprium animalis; de quo Oppian. l. 3. de venat. ex εὐρὺς & κέρας, ἄτος, τὸ, unde κεραὸς, &c. V.

Εὐρυκλῆς, Eurycles, qui fuit quidam ἐγγαστρίμυθος, à quo dictus est etiam, alius quilibet ἐγγαστρίμυθος, teste Hesych. & Suidâ; unde ἐυρυκλεῖν, divini atq; ventriloqui, i.e. ἐγγαστρίται, ab illo Eurycle A henienſi ita dicti πάντες οἱ μαντεύμενοι, vide Schol. Aristoph. in Vesp.

Εὐρυώδης, latum habens dorsum, vel amplos & vastos humeros: ex ἐυρὺς, seu ἐυρὺ, & ὤτος, ὁ, &c. V. Item ἐυρύπρωκτος, qui lato, seu amplo est podice; à Th. πρωκτὸς, ὁ, comp. cum ἐυρὺς vel ἐυρὺ, &c. V.

Εὐρὺς, amplus; videtur comp. ex εὖ & ῥέω; ut propriè, dicatur de fluvio bene latèque fluente; ut εἰαθὼς λέεθαι ἐὔῤῥεῖ ποταμοῖο; Il. ζ.

Ἔυρυσμα, τὸ, dilatatio; unde ἐυρυσμαπώδης, apud Æginetam; verbale, ab ἐυρυόω, amplio, diduco, &c. vide.

Εὐρὼς, exp. humor putrefactus, putredo; & Metaph. τὸν ἀπὸς ἐυρῶτα τῆς ψυχῆς, apud Plut. de aud. &c. V.

Εὐσθένια, robur, virium potentia, Suid. ἐυσθένεια, sanitas; ab ἔυστομον, V. Item ἐυστακτον κολλύριον, collyrium quoddam; quod ἐὐ & στακτὸν, & στακτὸν; apud Gal. ex εὖ & στακτὸς, ὁ, à στάζω, f. σω, &c. V. Ἔυστερνος, cui bonum pectus, firmum & validum; ex εὖ & στέρνον, τὸ, V.

Εὖτε, aliquando est adverbium temporis, significans ὅτε ὁκ ὁπότε, quando, quum, teste Eust. Il. δ. & apud Hesiod. εὖτ' ἂν πελέσωσι, quum fuerunt; & apud Soph. εὖτ' ἂν μόλῃ, ubi venerit; ut & apud Herodot. εὖτε ἀνήνη, quoad fuerit; item εὖτε, pro ἐπειδὴ, quandoquidem; interdum vero, est adverbium similitudinis, cui respondet ὣς ἄρα, sicut, velut, seu, &c. V.

Εὐῤῥαρτος, qui talis ut facilè corrumpi possit; ex εὖ & ῥαφὴς, Vide. Item ἐυφορβιον, τὸ, nomen arboris, de quo

quo Dioſc. Gal. & Aët. at Plin. euphorbiam habet; ab εὐφορβία, ἡ, vide.

Εὔφραστος, exp. pronuntiatu facilis, &c. V.

Εὔφρων, Poët. dicitur pro ἵλεως, q.d. cui mens bene ſe habet, lætus; ut ὑμὶς ἐυφρων, Od. ρ. Item lætiam adferens, exhilarans; ut οἶνον ἐυφρονα, Il. γ &c. V.

Εὐφυὴς, exp. qui à natura habet ut ſit ad aliquid habilis; naturali ad omnia ingenii dexteritate præditus, ingenioſus, induſtrius; item bene creſcens; copioſè ſuccreſcens, Il. φ. Unde εὐφυΐα, ἡ, naturalis ingenii ad omnia dexteritas; & ἐυφυᾶς, cum naturali quadam ingenii dexteritate; ut decet bonâ indole præditum; ingenioſè, ſcitè, item bene, ſeu copioſè ſuccreſcendo, adv. ab ἐυφυὴς, &c. V.

Εὐφυρέστατος, apud Alex. Aphr. exp. penitus inutilis; ex εὖ & φυρέω, idem quod Th. φύρω f. ὑφῶ, miſceo, item inquino, fœdo, confundo, &c. V. Item ἐυχαρίστως, exp. animo beneficii memore, adv. ab ἐυχάριστος, beneficii memor; gratioſus, acceptus, amabilis, &c. V.

Εὐχαρίζω, idem quod ἐυμαρίζω; ab ἐυχαρὴς, manibus facilè tractabilis, item levis, &c. V.

Εὐχὴ, ἡ, exp. precatio; ut ἐυχὴν ποιεῖσθαι, vel ἐυχας ἐυχεσθαι, precari: item votum; ut apud Thuc. ἐυχὰς ποιεῖσθαι τὰς νομιζομένας, vota legitima nuncupare; & apud Xen. ἐυχὰς ἀποδιδόναι, vota perſolvere ſeu implere, & apud Plat. de rep. ἐυχὴν χρῆσθαι, potiri voto; quod & ἐυχῆς τυγχάνειν, ſignif. Item dicunt etiam, δὶ ἐυχῆς σὸι μοι ταῦτα precor, vel opto hoc; hoc mihi eſt in votis, & δὶ ἐυχῆς ἄγω ταῦτα, in eod. ſignif. & apud Plat. de Leg. μετ' ἐυχῆς, optando; κατ' ἐυχὴν, vel ὡσεῖ ἐυχὴν, ad votum, pro voto, ex animi ſententia, &c. V.

Εὔχομαι, preces fundo, exp. & vota facio, nuncupo; ut ἐυχομαι τοῖς θεοῖς; Thuc. & ἐυχομαι σοὶ τὸν θεὸν, Xen. & dicitur etiam, ἐυχεσθαι ἐυχὴν, ſeu ἐυχὰς τοῖς θεοῖς; apud Demoſth. & interdum cum infin. pro expoſco precibus, precor ut, &c. Ut ἐυχόμενον θανατόν τε φυγεῖν καὶ μᾶλλον Ἕρην, Il. β. v. 401. & pro voveo; ut ἐυχομαι, τῷ Διὶ θύσειν, Plut. in Theſeo; quin etiam, cum quolibet accuſ. pro precibus expoſco; precor, aut opto à diis, vel etiam ſimpl. opto; item ἐυχομαι εἶναι, glorior eſſe, jacto me eſſe, Il. ψ. Item pro εἰπεῖν, i.e. dicere; apud Pind. in Olymp. &c. V.

Εὐχολιμεῖοι, exp. qui vota faciunt; qui votis faciendis conſtituti ſunt, Herodot. Item devoti, i.e. ſoldurii, Cæſari, Athen. 85. plur. maſc. à ſing. ἐυχολιμεῖος, V.

Εὐωχία, ἡ, epulæ; à quibuſdam dici putatur παρὰ τὸ εὖ ἔχειν καὶ πάντα, Athen. l. 8 & Eum. &c. V.

Ἐφεστίδα, ludi genus quoddam; ὅταν σφᾶς ἐχω ἄλλη ὡσπείναντες, ἀλλαχῆ βάλλωσι, καὶ πεσόντα παρὰ τὸ φενακίζειν, Heſych. ſed potius videtur παρὰ τὴ ἐφέδρα, ab ἐφίημι, &c. V. Item ἐφετὶς, ancilla; itidem ab eod.

Ἐφθήμερος, eſt pro ἐπαήμερος, &c. Vide.

Ἐχέτρωσις, apud Hippocr. περὶ γυναικ. l. α. dicitur alba brionia; λεύκη βρυωνία, Galeno.

Ἔχθος, τὸ, ſimultas, inimicitiæ; deduci poſſe videtur, ὑπὸ τῶ ἔχεσθαι, i.e. hærere; ut ſit odium quod animo infixum hæret; nam & odium à Cic. definitur ira inveterata, &c. V.

Ἐχῖνος, animal eſt ſui adſimile, ſpinis horrens; unde & ἀκανθόχοιρος nominatur, in Epigr. Hippocr. in l. περὶ ἀφόρων, vocat etiam, ἐχῖνον, teſtam, ſeu conchan hujus echini marini; eſt enim ex oſtreorum genere; teſte Athen. l. 3. Item fræni pars quædam dicitur ἐχῖνος, Poll. l. 1. & Xen. de re eq. Ubi Bud. dicit ἐχῖνες, eſſe orbiculos echinatos, quibus fræni conſerti ſunt; item vas culinarium; & fuit etiam, vas quoddam, in quod teſtium dicta, acta litis, omniaque à partibus prolata conjiciebantur, apudque ſequeſtrem deponebantur, donec palàm in judicium proferrentur, ad ſententiam ferendam, &c. V.

Ἔχιδνα, ſeu ἴχνη, viperam marem; ſeu ἔχιδναν, fœminam, Etymol. deducit παρὰ τὸ ἔχειν ἐν ἑαυτῇ τὸν γόνον ἄχρι θανάτου, quòd ad interitum uſq; fœtum uſq; contineat, &c. V.

Ἔχυρότης, ητος, ἡ, munitio, munimen, firmitudo; à Th. ἐχυρὸς, V.

Ἐψημαπόδης, ους, ὁ ἢ ἡ, ſapam redolens, ſapam referens; ab ἔψημα, τὸ, coctile; quicquid ad coquendum, aut elixandum idoneum eſt; item peculiariter, ſapa, vel defrutum, &c. Vide.

Ἔψια, τὰ, joci, luſus; dicta ludicra & jocoſa; ut & ἐψία, ἡ, exp. etiam, luſus & jocus; unde ἐψιάομαι, ῶμαι, confabulor, exp. & ludo, jocis me oblecto; luſu me exhilaro; in hac autem ludendi ſignif. interdum reperitur aſperatum; ut pater ex comp. ἐφεψιῶμαι, & καθεψιῶμαι, &c. V.

Ἐωλίζειν, dicuntur cibi qui putreſcunt repoſiti; à Th. ἐωλος, V.

Ἑαυτὸν, Iones dicunt pro ἑαυτὸν, ſeipſum; ab ἑαυτῆ, &c. V.

Z.

ZA, ponitur inter Themata, &c. Vide.

Ζάγκλον, τὸ, falx; dictum putatur διὰ τὸ ζα, i.e. λίαν, ἄγκυλον, &c. Vide.

Ζαφελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, à Suid. exp. ὁ παν ἁφελὴς, admodum ſimplex; ab Heſych. vero exp. valde durus, ruſticus, incundus; item valde auctus; tradit enim Etymol. ζάφελον, per Sync. dici, quaſi ζαΐφελον; ſcil. παρὰ τὸ ζα ἢ τὸ ὀφέλλω, τὸ αὔξω, ut ſit, ὁ ἄγαν ἠυξημένος, ideoque ἰσχνὸς, σφοδρὸς, ὀπιμαῖος; rurſus, ab Heſych. exp. πολύφλοιος, &c. V.

Ζειπύρων, vide cum ζεύπυρον.

Ζειρὰ, nonnullis eſt genus veſtis laxum & linoſum; aliis autem, genus amiculi, & ſagulum; apud Herodot. vero, pro μίτρᾳ, accipi tradit Suidas; qui & nonnullis dictum videri pro σειρὰ, teſtatur; unde etiam ζειρατὰς, Heſych. exp. ἱμάτιόν τι Σύρων, veſtimenti genus apud Syros, &c. V.

Ζεύγνυμι, exp. & jungo ponte; ut Xerxes dicitur ζεῦξαι τὸν Ἑλλήσποντον, junxiſſe Helleſpontum; ſic & ζεύγνυμι ποταμὸν, & ζεύγνυται γέφυραι δὴ τὸ ποταμὸ, apud Herodot. Item jungo matrimonio, ſeu connubio; ut Appian. de Cæſare; Πομπηΐῳ μὲν ἐζεύγνυτο τὴν θυγατέρα; item γάμοισι ἐζεύγης, Eurip. nuptiis junctus es, nuptias contraxiſti, duxiſti uxorem, &c. V.

Ζευγοστάτέω, ῶ, exp. jugum, ſeu par jumentorum, aut equorum alo; à ζευγοτρόφος, &c. V.

Ζεὺς, κατ' ἐξοχὴν, dicitur pro Θεὸς, Deus; & dici putatur vel à verbo ζῶ, quòd omnia faciat ζῆν, i.e. vivere, vel quaſi Δεὺς, à δεύω, i.e. rigo; vel à δέος, i.e. formido, quia eſt formidabilis, vel à ζέω, i.e. ferveo; ſed ponitur etiam, pro aëre; ut Latini dicunt, ſub dio; & Horat. ſub Jove frigido; unde τὰ ἐκ διὸς ὕδατα, pluviales aquæ; Plat. de Leg. & Theophr. apud Poëtas vero, pro Ζεὺς, dicitur Ζῶ, Ζωὸς, Ζωὶ, Ζωῦα, & Doricè, Ζὰν, Ζανὸς, Ζανὶ, Ζᾶνα; ut Ζωὸς γόνος, Il. ν. &c. V.

Ζέφυρος, ου, vel Ion. εο, ὁ, Etymol. dici exiſtimat, quaſi τὸ ζῆν πᾶσι φέρον, quoniam τῷ φέρει, πνέον τος αὐτὸ, οἱ καρποὶ αὔξονται, Ariſtot. autem de undo; Ζεφύρους, vocari ait ἀπὸ τοῦ δύσας πλέοντας ἀνέμους; vide & Plin. l. 18. c. 34. &c. V.

Ζημία, ἡ, detrimentum, jactura; (cui oppon. κέρδος;) item ſuppliciam; ab Etymol. dicitur eſſe ἡ ἀφ' ὅτων ποιεῖ τὸ ζῆν μείωσις, vel ἡ τὰ ποιεῖ τὸ ζῆν μειοῦσα, &c. V.

Ζητητικοὶ, Philoſophi dicuntur οἱ ἐφεκτικοὶ καὶ σκεπτικοὶ, apud Laërt. qui nihil aſſeverabant, ſed ſemper quærebant & inveſtigabant rei veritatem; à ſing. ζητητικὸς, qui quærere & inveſtigare ſolet; item ad quæſtiones movendas promptus, aut qui libenter quæſtiones movet, &c. V.

Ζιζάνιον, Etymol. dictum ait, quaſi σπουδάνιον, ſcil. παρὰ τὸ τῷ σίτῳ παρεμφύεσθαι καὶ συναυξάνεσθαι, vel quaſi σιτιστήριον, à σῖτος, & σίνω, necto, quod noceat frugibus, &c. V.

Ζυγαρχία, exp. duo currus; apud Ælian. ex ζυγὸς, ὁ, ſeu ζυγὸν, τὸ, & ἀρχὴ, ἡ, &c. V.

Ζυγὸς, exp. etiam, jugum in acie, ſeries porrecta τῆς παρασκευῆς, Polyb. & Metaph. κρὶ ζυγὰ βαδίζειν, exp. jugatim incedere, & apud Ælianum, ζυγὰ, τὰ, ſunt etiam, ab uno cornu ad alterum inſtructi ordinis; hinc ζυγεῖν dicuntur, qui hæc juga efficiunt; item ζυγὸς, exp. ſtatera, trutina; item libella, item jugum, i.e. libra, ſignum cœleſte

item calceamenti corrigia; ex Aristoph. &c. V.

Ζυζοφόω, pro συζοφόω, unà tenebras offundo, unà obscuro, in Epigr. ex σὺν & ζοφόω, V.

Ζύθος, vinum hordeaceum; scribitur etiam, ζῦθος, circumflexo υ; & apud Theophr. reperitur scriptum ζῆθος, per η, &c. V.

Ζύμη, ἡ, farina subacta, quæ acorem contraxit; derivatur à ζέω; ut & Latinè fermentum à fervendo dictum volunt, quòd fervendo crelcat, &c. Vide.

Ζυμήεις ἔστος, Athenis, idem quod ζυμίτης, Helych. id V. Item ζυμωτὸς, ὁ, fermentatus; verbale, à ζυμόω, ῶ, unde ζύμωμα τῆς γῆς; exp. terræ velut fermentatæ extuberatio; quo nomine intelliguntur fungi extuberantes; apud Nic. in Alexiph. quoniam sunt quasi ζύμωμα telluris; ut Schol. annotat; item ζύμωσις, exp. idem quod ζέσις; quam utramq; definit Plato; τῆς γεώδους οὐσίας ὑμῆ κίνησις, ἢ αἴρεσις; est enim, motus fermenti vi factus, in terreno crassoque corpore, quo in tumorem levem attollitur, conceptoque aëre distenditur, inflatur, & quodammodo ebullit; ut ζύμωσις ἄπατος, jecinoris tumor; apud Hippocr. &c. V.

Ζωμίδιον, ε, τὸ; jusculum, vel offella; est diminut. à ζωμὸς, ὁ, liquor eorum quæ cocta sunt, adjectis condimentis; ut μέλας ζωμὸς, apud Plut. in Lyc. & λδυκὸς ζωμὸς, apud Gal. ad Glauc. l. 2. album jus, ut in quo coquuntur anguillæ; sic apud Athen. l. 8. μή ποτε εἰς παῖδες τὸν ζωμὸν ἐκφήσωσι, jus exorbeant; & ἐρυθρὸν ζωμὸς, ibid. & ἰχθυηρὸς ζωμὸς, Luc. vel ζωμὸς ἰχθύων, muria piscium τιτραιχεμφάρων, vel aqua & jus in quo cocti pisces; & ζωμοὶ τῆς πόνων, jura adipe pinguium; item per derisionem, ζωμὸς, appellatus fuit etiam qui pinguior esset; ut scribit Eust. Item exp. etiam, buccella; ut apud Aristot. in Probl. μείζω ζωμὸν καταπὰν, qui grandiorem buccellam devoravit.

ΖΩΡΟΣ, ὁ, meracus; est Thema; unde ζωρὸν μέθυ, vinum meracum, seu merum; & ζωρὸν πόμα, in Epigr. potus, meracus; quidam, ζωρὸς, quasi ζωηρὸς, dictum volunt, ut fit vivacior potus, vi suâ per mixturam nordum privatus; quidam autem, ζωρὸς, exposuerunt etiam, ξυκρατος, contrariâ signif. Athen. l. 10. ex Theophr. &c. V.

H.

Ἤ, exp. pili qui πῆς αἰδοῖοις, succrescunt, itemque; locus in quo succrescunt; item ætas in qua succrescere incipiunt; pubertas; Eust. ab ἤδω, deducit; unde ab Hom. χαιετάτη ἤβη, dicitur; Od. κ. &c. Vide.

Ἡγέομαι, præsto me ducem viæ, præeo; vel dux sum viæ; general. etiam exp. præsum, imperator sum; unde res etiam aliquà dicitur ἡγεῖσθαι, i.e. præcipua esse: item exp. etiam duco, i.e. existimo, &c. V.

Ἠγερέομαι, ῶμαι, Poët. dicitur pro ἀγείρομαι, congregor, pass. à Them. ἀγείρω, V.

Ἡδυμελὴς, exp. suavem vocem habens, &c. V.

Ἡδύονειρος, suavia & jucunda afferens somnia, Athen. l. 1. ex ἡδὺς, vel ἡδὺ, & ὄνειρος, ὁ, &c. V.

Ἡδὺς, jucundi saporis; exp. etiam, fatuus, stolidus; ut ἡδὺς γὰρ εἶ ἔφη; apud Plat. &c. V.

Ἡδύσαρον, dicitur frutex qui & πελεκῶνος, Lat. securidaca; sic dictus, à suavitate odoris; vide Dioss. l. 3. c. 147. ex ἡδὺς & ἄρον, τὸ, arum, herba, &c. Vide.

Ἡερεδανὴς, exp. aëre em agitans; unde dicitur ἠερεδανὴς αἰετὸς, &c. V.

Ἡθάνιον, ε, τὸ, exp. colum, quo vina, aut similia excolantur; à Th. ἤθω, per colum mitto, &c. V.

Ἦθος, mansio, locus consuetus; fit ab ἔθος; atque adeo positum etiam pro hoc invenitur; sicut & ἤθεις, pro ἴθεις; quo sensu, Latini etiam Poëtæ notas sedes dicunt; item ἦθος, pro morum quadam proprietate, Q. intil. l. 6. c. 2. scribit, Latinè reddi uno verbo non posse; quòd eo omnes mentis habitus contineantur; sæpius autem exp. Lat. in plur. mores; sicut etiam, τὰ ἤθη, mores; apud Ilocr. Aristot. Plut. & alios; & apud Gal. τὸ ἦθος τῶν πυρετῶν, exp. natura febris; & apud Rhet. τὰ ἤθη, dicuntur mitiores & tenuiores affectus; in hac autem signif. ab Aristot. in principio l. 2. Eth. deducitur ἦθος, etiam ἀπὸ τοῦ ἴθεσ; quoniam mores, ex more & consuetudine comparantur, &c. V.

Ἧκα, est perf. act. verbi ἵημι, &c. Vide.

Ἥκω, accedo; item attineo; à posteris Hom. factum esse ex ἵκω; annotat Eust. sed possit etiam deduci ex præt. ἧκα, verbi ἔω, seu εἶμι, eo, vado, &c. V.

Ἡλακάτη, ἡ, mulierum nentium instrumentum, circa quod lanam & linum volvunt; dicitur etiam esse pars quædam mali nautici, supra τὸ Σκοπίον, ut scribit Eust. & Poll. l. 1. Hesychio est etiam δίναξ, i.e. arundo; item sagitta, jaculum: & in plur. neut. ἠλάκατα, Hesych. exp. fusum; Eust. lanas colui circumvolutas; Suid. fila, stamina, quæ nimirum è colu ducuntur circumacto fuso; Od. ζ. & ρ. &c. V.

Ἠλάσκω, errabundus circumeo; signif. etiam, vagabundum declinare, errabundum fugitare; & παρὰ τὸ ἐλάω, deducitur ab Etymol. &c. V.

Ἤλεκτρον, τὸ, dicitur esse succus quidam pinguis, oleosus & levis, qui in lapidem mollem concrevit, ignem flammamq; facilè concipiens; sed cujus generis succus ille sit plurimum variant autorum sententiæ; vide Aristot. Plin. & Dioss. Aristoph. autem in equitibus, ἠλέκτρους vocat ornamenta quibus ornabantur fulciebanturq; lectorum pedes, &c. V.

Ἠλεὸς, stolidus, insipiens; interdum, activè sumitur, stultum reddens & insipientem, Od. ξ. &c. V.

Ἠλίθιος, insipiens, stolidus; idem quod ἠλεὸς, ejusdemq; originis; volunt enim utrumq; esse παρὰ τὸ ἁλῶ τὸ πλανῶ, ut sit ὁ πεπλανημένος τὸν νοῦν, &c. V.

Ἡλικία, juventus, florens ætas, ætatis vigor, vel adulta ætas; exp. etiam, juvenum multitudo; sicut & Lat. juventus, apud Thuc. l. 3. c. 8. & alibi; sed exp. etiam, ætas, i.e. seculum; apud Dem. & Plut. in Per. prout autem signif. staturam, deducitur à nomine ἡλίκος, quantus; statura enim est corporis quantitas quasi, & magnitudo, &c. Vide.

Ἡλίκος, propriè dicitur quantus, de magnitudine corporis; item quantus, i.e. quàm potens; item quantulus; sed exp. etiam, qui est ejusdem ætatis; & interdum, idem valet quod πηλίκος, tantus; ut apud Theocr. Idyl. 21. ἢ ἀλίκε (Ion. pro ἡλίκε,) τραύματα ποιεῖ, & tanta vulnera faceret, &c. Vide.

Ἡλιόπους, est comp. ex ἥλιος & πῦς, &c. V.

Ἥλιος, ab antiquis deducebatur ab ἅλη, mare; παρὰ τὸ ὁμοιοῦσθαι τῷ ἅλατ; ut refert Eust. vel quia ἐκ τῆς ἁλὸς, ortum habere videtur, quasi ἅλιος; alii, παρὰ τῆς ἕλης, quasi ἕλεος; alii, παρὰ τὸ δῆλος, quasi δήλιος, &c. V.

Ἧμαι, deducitur ab ἕω, colloco; unde fit ἕσμαι, & crasi ἧμαι, &c. Vide.

Ἡμέρα, lux diei; exp. etiam, dies, i.e. tempus, vel tempus vitæ; & deducitur ab ἦμαρ, ad differentiam noctis, quæ immitis & horrida est; Etymol. Plato vero ἡμέραν dictam ait, quòd ἡμέρα efficiat; vel dici possit ἡμέρα, quasi ἅμα ἐφέρουσα, quasi simul cum aurora fluens, &c. V.

Ἥμερος, cicur, mitis; cui oppon. ἄγριος; propriè, de brutis animantibus dicitur; tribuitur autem, plantis etiam, frugibus & arboribus; & tunc Lat. exp. sativus; ut ἥμερα φυτὰ, vel δένδρα, plantæ & arbores sativæ; sic ἥμερος ἐλαία, olea sativa; & ἥμερος κρόκος, crocus sativus; & Metaph. etiam, de hominibus dicitur, quorum emolliti esse videntur mores, quiq; ex agrestibus ferales, mites, ac placidi facti sunt; sic apud Herodian. l. 2. παῖδα ἢ ἥμερον ἦθος ὑπεδείκνυτο, comem atq; mansuetam indolem ostendebat; & apud Plut. in Numa; ἥμερος μοῦσα, mitis musa; deducunt autem, ἥμερος, ab ἡμέρα; quòd ἡμέρα sit quippiam πρᾶον & εὐπροσωπον, &c. V.

Ἡμιγενὴς, exp. semigenitus, &c. Vide.

Ἡμιόλιος, exp. sesquiplex; unde etiam ἡμιολισμὸς, &c. V.

Ἥμισυ,

Ἥμισυ, interdum, adverbialiter sumitur, pro dimidia ex parte; ut & ἡμίσεια, interdum pro ἡμίσια μοίρα; sicut etiam ἥμισυ, pro ἥμισυ μέρος; item ἥμισυ, semis, Athen. 97. neut. & fœm. à Them. ἥμισυς, quod derivant ex ἅμα & ἵστω, quod duæ dimidiæ partes simul conjunctæ ipsum totum æquant, &c. V.

Ἡμιχοινικὸς, est comp. ex ἥμισυς & χοῖνιξ, ικος, &c. V.

Ἡμιωβολιαῖος, exp. semiobolum æquans, &c. V.

Ἡνεκὴς, exp. protentus in longitudinem, recta in longitudinem tendens; item perpetuus, &c. V.

Ἡνία, ὴ, lorum fræni quo reguntur equi, Eust. ab ἡνόω, derivari scribit; esse enim ἡνίας δεσμὸς ἱππικὸς ἢ ἵππων, idem ait, &c. V.

Ἡνίοχος, propriè, exp. qui habenas tenet; impropriè vero, transfertur etiam, apud Poëtas, ad alia; ut αἰγίδος ἡνίοχος, Minerva dicitur, apud Aristoph. in nub. & ἡνίοχος παλαισμοσύνης, legitur in Epigr. &c. V.

Ἡπειγμένως, festinanter, citò, Hesych. adv. à part. ἠπειγμένος, acceleratus, &c. V.

Ἠπειρος, dicitur pars terræ, quæ continuo tractu juncta, à reliqua terra mari non divellitur; cui opponitur insula; unde Aristot. de mundo, τὸν οἰκεμβρίλιον ὁ πολὺς λόγος, εἷς τε νήσας καὶ ἠπείρους διέλαχε; in insulas & continentes divisit; & apud Thuc. l. 1. τὰς πεντήκοντα ὅλκαδας τὰς ξυμπάσας ἐποίησε, καὶ τὴν νῆσον τὰ πολλὰ ἠπειρώσας; & magnam insulæ partem fecit continentem; sic apud Herodot. l. 2. τὸν ἀντικείμενον ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ, continentem Europæ oppositam, quum vero ei opponitur θάλασσα, simpliciter terram significat; ut Od. γ. de Ulysse, εἰδὲ δὴ ἐστ' ἠπείρατα δῆμος, &c. Εἴτε καὶ πελάγει, sive terrâ, sive mari; sic Il. α. νῆα μέλαιναν ἐπ' ἠπείρου ἔρυσαν, navem in terram, seu litus subduxerunt; unde κατ' ἤπειρον, exp. terrâ, pedestri itinere, &c. V.

Ἡπὶ ΣΑΣΘΑΙ, ponitur inter Themata; & Phrynichus exp. ἀκέσασθαι, sarcire apud Aristoph. at Ælius Dionys. scribit barbarum esse; ut refert Eust. &c. V.

Ἡπίαλος, dicitur, ut Æginetes, l. 2 c. 25. tradit, vel à Metaphora, τὸ ἁλές, i. e. maris, quòd principiò tranquillum apparet, & quum turbatur, asperrimum evadit; vel παρὰ τὸ ἧπαρ καὶ πρᾶος ἀλεαίνειν, i. e. Hermippus, i. e. à calefaciendo leniter & placidè; quoniam vehementem febrem non accendit, &c. V.

Ἥρα, allegoricè dicitur esse ὁ ἀὴρ, aër, à quo & transpositis literis, dicta creditur Ἥρη, Juno, & soror & conjunx Jovis; Plato autem in Cratylo, ὡς ἐρατήν τινα, sic nominatam existimat, &c. V.

Ἥρωα, τὰ, & ἡρώιον, vide cum ἡρῶων.

Ἥρως, dicebatur semideus, qui ex Deo & homine natus credebatur, aut reliquos homines virtute suâ ita superabat, ut ad deos proximè accedere videretur, ob eamq; post mortem in divorum numerum referretur: tantò homine præstantior, quantò Deus dæmone; vel ut apud Lucianum habetur, ὃς μήτε ἀνθρωπος ὤν, μήτε θεὸς, ἀμφοτέρων ὤν; & apud Hesiod. in Erg. ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται Ἡμίθεοι; Zenon autem, apud Laërt. heroas vocat solutas corporibus animas sapientum; appellati autem fuerunt ἥρωες, vel ἀπὸ τῆς ἔριδος, ex virtutis studio; vel ἀπὸ τῆς ἔρας, à terra, quasi terrestres quidam dii; vel ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, à virtute, quâ cæteris hominibus antecellunt; vel ab ἀὴρ, quoniam, ut Hesiodus habet, ἠέρα ἑσσάμενοι πάντη φοιτῶσιν ἐπ' αἶαν; quasi post corporis dissolutionem non tendant ad inferos, sed in aëre remanent; hoc præmii habentes, ut per terras obirent, & humanas res contemplentur.

Ἧσσων, vel ἧττων, exp. minor; ut apud Thuc. ἧσσων ἐλπὶς, minor spes; sed usitatius est neut. ἧσσον, minus; quod adverbialiter etiam ponitur; ut λυπηθῶσι δι' ἧσσον καὶ ἧττον; Aristot. Eth. 2. Sic ἔχ ἧσσον, & ἐδὲν ἧσσον, non minus, nihilominus; item ἥσσων vel ἧττων, prout exp. inferior; cum genit. usurpatur in variis loquendi formulis; ut ἧσσων εἶναι, apud Xen. Pæd. 8. qui vincitur à vino, vino deditus; sic ἥσσων ἡδονῶν, ἔρωτος, ὀργῆς, &c. Qui nescit frenare libidines, iram, &c. Et interdum exponi potest, qui servit, serviens, servus; ut ἥσσων χρημάτων, φιλοτιμίας ὑπὸδυμῶν, qui servit pecuniæ, gloriæ, cupiditatibus, &c. Vel servus pecuniæ, gloriæ, libidinum; item interdum, exp. paucior; ut apud Diog. Laërt. ἵνα πλείω μᾶλλον ἀκούωμεν, ἧττονα δὲ λέγωμεν, exp. ut plura quidem audiamus, pauciora autem loquamur, &c. V.

Ἥσυχος, exp. quiete fruens; item sedatus, placidus, interdum & tranquillus; item tacitus; ut ἡ γὰρ ἥσυχος κόρη, non sedata, non placida; apud Lycophr. & νὺξ ἥσυχος, nox placida; & apud Aristoph. ἔχε ἥσυχος, vel μένε ἥσυχος, quiesce, mane quietus; aut etiam tace; sic apud Eurip. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος, nè interpella sermonem meum; & apud Thuc. τὸ ἥσυχον, substantivè, pro ἡσυχία, quies, l. 1. μὴ τι τῷ ἥσυχῳ τῆς εἰρήνης ἐπόμφυον, quietæ pacis, seu quietæ quam pax affert; Etymol. vult esse ab ἥδω, ἧσω, quia omnia ἥδονται τῇ ἡσυχίᾳ, &c. Vide.

Ἡσυχώτερος, & ἡσυχώτατος, quietior, quietissimus; comparativ. & superl. pro quibus in usu sunt potius, ἡσυχαίτερος, & ἡσυχαίτατος, à Th. ἥσυχος, &c. V.

Ἦτε, pro ἤ, aut, sive; Il. τ. ἦτ' ἔχεμυθα παρὰ σοί, &c. V.

Ἦτειον, τὸ, exp. ἄφασμα, i. e. ipsum textum; peculiariter tamen τὸ λεπτὸν ὕφασμα, hoc nomine appellari volunt; Suidas esse tradit indumentum, membranæ instar, subtile, &c. Vide.

Ἦτερον, τὸ, exp. idem quod ὑπογάστριον, Poll. l. 2. pars scil. ventris ima, ab umbilico ad pubem usque; & Metaph. apud Aristoph. τὸ γὰρ ἦτερον τῆς χύτρας ἐλάκησεν, exp. ventrem ollæ, in qua nimirum puer erat expositus: & apud Nic. in Ther. Schol. exponit ἦτερον, medullam, umbilicum, geniculum, Suid. ἦτερον esse dicit etiam, integumentum & involucrum matricis; scribitur & ἧτερον, &c. V.

Ἥφαιστος, filius Jovis & Junonis dicitur ab Hom. Il. α. & fabrorum metallicorum deus, ut & inventor τῆς χαλκευτικῆς, traditur fuisse; item exp. & ignis, & flamma; ut Ἄρης, pro bello; Od. β. sic Ἥφαιστος, urbem aliquam, vel partem ejus absumere dicitur; apud Eurip. &c. V.

Ἠὼς, sumitur etiam pro toto die, per Synecdochen, Il. α. Item oriens, Od. κ. Sic &, in soluta oratione, τὰ πρὸς ἠῶ, vel potius ἕω, dicuntur partes orientales; & dicitur quasi ἀυώς, ab ἄυω, τὸ λάμπω; Etymol. &c. Vide.

Θ.

Θαλὲς, exp. στερεὸς, Polluci, qui etiam de currus partibus loquens, σαφὲς, nominari ait, ubi concurrunt obliqui lateres; dicitur autem, ἀπὸ τῆς θέσεως δι' ἀπὸ τῆς θύρας, Etymol. &c. V.

Θαλαμήια δόκα, dicuntur ligna thalamo, vel ædibus sustinendis apta; Hesiod. in dieb. à Them. θάλαμος, &c. V.

Θάλαμος, ὁ, propriè, dicitur cubiculum uxoris & mariti, vel gynæconitis; ut alii tradunt; Il. ι. Od. ζ. & accipitur etiam, pro ταμεῖον, ut Eust. tradit, Od. β. & Synecdochicè etiam, pro ipsa domo poni volunt; Il. γ. Item pro nuptiis; in Epigr. l. 2. & impropriè de piscium stabulo dicitur, apud Aristot. l. 4. anim. quo sensu θαλάμη, potius accipitur: apibus quoq; tribuitur thalamus; à Virg. in Georg. Item in navi θάλαμος dici potest, ubi θαλάμιοι, remigant, Poll. Eust. à θάλως, deducit, ut ἀρχαμος, ab ἀρχὴς, &c. V.

Θάλασσα, exp. & marina aqua, aqua salsa; apud Diosc. & l. 3. Reg. c. 18. pro aquæ ductu, seu fossa aquæ ductus; quidam exp. fulcus, Etymol. deducit à σάλος, ut dicatur quasi σάλασσα; aut, παρὰ τὸ ἅλως ἁλικὸν, quasi ἅλασσα, Pleonasmo τοῦ σ, &c. V.

Θάλλω, propriè, dicitur de plantis quum germina & frondes emittunt; sicut ἀνθεῖν, de floribus; cui oppon. μαραίνεσθαι, & φθίνειν; sed frequentius accipitur Metaphoricè, ut & Lat. vireo, ac floreo; ut θάλλετ' ἀγαθοῖσι διαμπερές; & apud Xen. ἀλλὰ μὴν μήποτε τὰ ἀεὶ χρόνον ὑμέμφιστα θάλλουσι, æternis florent laudibus; item in malam quoq; partem

tem accipitur, pro pullulo, seu scatebo; ut θάλλοντα κλήματα, apud Sophoclem, &c. V.

Θάλπω, propriè, dici putatur de gallina fovente ova quum illis incubat; sic ἐπὶ πᾶσαις τεσσαρακοντα ἡμέραις κύησει, ἢ πέπτει, ἢ θάλπει, ἢ ἐκτρέφει, in Geop. & à Basilio, ὄρνις ἐποάζουσα, dicitur θάλπειν; item pro fovere, Metaph. i. e. humanitate prosequi; & ab Hesych. exp. etiam, παρακωθάμμω, solor, &c. V.

Θαμὰ, factum putatur ex ἅμα, Pleonasmo literæ θ, exp. autem, sæpe, vel sæpius; ut apud Xen. θαμὰ ἑαυτὸν κατασκοπεῖται, sæpius seipsum intuetur, &c. V.

Θάμβος, τὸ, factum dicitur ἐκ θάπτω, interposito μ, & mutato π, in β; ut docet Etymologus; Eust. autem, ex θέα, & ἐμβιβάζεσθαι, derivatum vult; ut sit ἡ διὰ θέας ἐμβιβαζομένη ἔκπληξις εἰς τὴν ψυχήν; unde interdum, exponi potest, pavor stupidus, seu pavor quo attoniti percellimur; ut θάμβος, sit animi affectio mixta ex admiratione & timore, &c. V.

Θάμνος, exp. densus fruticibus locus, frutetum, arbustum; item densitas minutarum arborum; & ab Hom. θάμνοι, vocantur etiam ramuli densi arbori adnascentes, seu adfruticantes; sic θάμνος ἐλαίης, Od. ψ. Eust. deducit à θαμὰ, ut dicatur θάμνος, quasi θαμινὸς, &c. V.

Θάπτω, sepelio, humo, inhumo, Od. γ. funero; item stupeo, admiror cum stupore, &c. V.

Θαργηλιὼν, dicebatur mensis in quo celebrantur Θαργήλια; sacer & ipse iisdem diis, Etymol. dicit denominatum esse παρὰ τὸ θέρειν τὴν γῆν, quippe, in quo Sol ardentior sit, & flores terræ siccescant, &c. V.

Θάρσος, τὸ, exp. animi præsentia, audacia; unde dicitur θάρσος λαμβάνειν τινά; Thuc. l. 2. & vicissim, dicitur aliquis λαμβάνειν θάρσος, Act. c. ult. quidam volunt esse θάρσος, à θέρσω, Futuro Æolico verbi θέρω; unde & θέρσος, pro θάρσος, dicunt iidem Æoles; οἱ γὰρ θερμοὶ καὶ θρασεῖς, &c. V.

Θαυμάζω, f. άσω, & άσομαι, admirationi habeo; Il. ω. & Od. δ. Item observantia, vel cultu prosequor; suspicio, magni facio, in pretio habeo, &c. Deducitur à θεάομαι; unde & θαύματα, dicuntur quasi θεάματα; sic & Lat. suspicio, ab antiquo & obsoleto, specio; unde θαῦμα, τὸ, exp. admiratio; ut ἐν θαύματι ποιεῖσθαι, apud Plut. & θαῦμα μ' ἔχει, apud Luc. Item miraculum, ut Il. ν. ἦ μέγα θαῦμα τέτυκται ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι; & apud Aristoph. in Pluto; καὶ θαῦμα γ' ἐστὶν, i. e. nihil mirum; & apud Hom. θαῦμα ἰδέσθαι, mirum visu; sic apud Plat. θαῦμα ἀκοῦσαι, auditu mirum; unde neut. plur. θαύματα, exp. portenta; item præstigiæ; ut τὰ θαύματα θαυμάζειν ποιεῖν, apud Xen. in Symp. &c. V.

Θάφος, Thapsus, denominari dicitur à Thapo, urâ ex Sporadibus insulis; quòd ibi primùm à Crateva repertum fuerit; teste Schol. Nic. in Alexiph. Ægin. tradit, à Romanis vocari herbam rubiam, &c. V.

Θεάομαι, ῶμαι, exp. specto, vel studiosè inspicio; ut apud Dem. θεάσασθαί σε τὴ ποιήσεις; observabunt, seu studiosè spectabunt: sic apud Aristoph. in vesp. ἰδὲ, θεῦ τὸ χῆμα, specta gestum, seu studiosè inspice & contemplare: interdum absolutè, specto ludos, seu certamen: ut apud Luc. in Nigr. τῶν κήρυκα θεασάμενον ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενον, qui tali veste indutus spectaret: sed ponitur & simpliciter, pro video: ut apud Soph. in Trach. ἰδὲ, θαῦδε πάντες ἀθλίου δέμας, videte cuncti, & pass. apud Poll. in Epist. θεαθῶμαι ὑπ' ἐμοῦ, videri à me, &c. V.

Θέλγω, exp. demulceo, Eust. scribit θέλγειν, esse dictum, quasi ἀπάγειν τινὰ ἔ ἐθέλει, vel ἄγειν εἰς ὃ θέλει ὁ ἐχθρὸς, &c. V.

Θέμιτον, τὸ, dicitur παρὰ τὸ τίθεσθαι, quia primo poni loco solet, ut cætera superstruantur, &c. V.

Θέμις, ιος, vel ιδος, ἡ, putabatur esse θεὰ, quæ præciperet hominibus id petere quod fas esset, atq; adeo, id esse existimabatur quod & fas est, alit vero, θέμιν, seu θέμιστα, jus & justitiam, eandemq; consiliorum & oraculorum præsidem esse putant; Hesiod. in Theog. & Hom. Od. β. & Il. υ. ejusdem autem originis est, & significationis cum θεσμὸς, &c. V.

Θέμιστες, dicuntur tributa & vectigalia quæ principi populum persolvere jus imperat. Il. ι. Item Eustathio, θέμιστες, sunt etiam, consilia consultaq; Item oracula, vaticinia; est plur. à præced. θέμις, ιος, &c. V.

Θεμιστὸς, ὴ, ὸν, legibus consentaneus; idem quod θέμιμος, Hesych. justus; itidem ab eod. &c. V.

Θέμωσε, appropinquare, seu accedere fecit, Od. ι. v. 486. & 542. ut θέμωσε ὃ χέρσον ἱκέσθαι, est 3. sing. a. 1. absque augmento; à θεμόω, f. ώσω, &c. V.

Θέναρ, τὸ, Etymol. dictum vult, vel παρὰ τὸ θίσσειν ἔξω χόλον, nimirum, εἰς ὃ ἐντίθεται τὰ διδόμενα; vel παρὰ τὸ θένειν, quod est τύπτειν, quoniam, δι' ἀπὸ πλαγὴ γίνεται, &c. V.

Θεναρίζω, ist idem quod θέναρ, id vide.

Θεοδόσιος, exp. divinitus datus; unde θεοδόσια, τὰ, Hesych. exp. τὰ ὑπὸ θεῶν δεδομένα, &c. V.

Θεοειδὴς, similiter Deo; ita ut divinam formam repræsentet; (idem quod θείας, Suid.) adv. à θεοειδὴς, Deo similis, divinâ formâ præditus, &c. Vide.

Θεοπαράδοτος, exp. divinitus traditus, &c. V.

Θεόπνευστος, exp. à Deo spiratus, 2 Ep. ad Tim. c. 3. &c. V.

Θεὸς, Deus, unde σωὶ θεῷ, dicitur Il. ι. & apud Herodot. Plut. Xen. & alios, i. e. deo duce, deo favente, dei instinctu, divina ope; cui oppon. ἄνθρ θεῷ Od. ο. & pro σωὶ θεῷ, dicitur etiam, ὦ θεὸς θέλῃ, apud Xen. & Aristoph. &

Item θεῶν ἐθελόντων, vel βουλομένων, apud Xen. & Luc. Item κατὰ θεὸν, divinitus, Dei impulsu, item Dei benignitate; dictum autem volunt θεὸν, alii, ἀπὸ τῦ θεάσθαι, quòd omnia intueatur & cernat; alii, à nomine δέος, i. e. metus; quòd sit formidabilis; alii, à θέω, pono, facio, utpote, qui omnia fecit, & ordine suo posuit; plerique vero antiqui, ἀπὸ τῦ θέειν, à currendo, existimarunt enim multi olim, sidera & stellas, quæ perpetuo cursu feruntur, esse deos; qua de re vide Plat. in Cratylo; & Macrob. l. 1. Saturn. c. 23. &c. V.

Θεράπων, οντος, interdum exp. cultor; ut θεράποντες μισῶν, Gal. Therap. 2. cultores misarum, &c. V.

Θερμερώπις αἰδὼς, ab Æschylo dicitur, quòd calefaciat & rubefaciat faciem; ut in Prometheo, ἐκ δ' ἔπληξέ μὲ τὴν θερμερώπιν αἰδὼ; ubi & Schol. exp. τὴν θερμὴν αἰδῶ τὴν ἐκ ἀναδύσεως αἵματος γεγυμνένην; possis etiam interpretari; existit ruborem coloremq; pudibundis genis, palloremq; mihi induxit; ex θερμὸν, ὴ, seu θερμὸς, ὸ, ὴ, & ὠψ, ὠπος, &c. V.

Θεσμὸς, exp. idem quod νόμος, lex; ut ostendit Athen. l. 12. Ubi de Demetrio Phalereo ait, ἢ ὁ πᾶς ἅπλοις πθέμενος θεσμὸς Δημήτριος ἢ τῶν βίος πάντων, ἀνομοθέτητον ἑαυτῷ τὸν βίον παρεσκεύαζε; ubi etiam etymon exprimitur; sunt enim θεσμοὶ, iidem qui νόμοι πθέντες, positæ & constitutæ leges, sive in tabulis, sive in animis hominum, sive etiam consuetudine diuturnâ confirmatæ, sic Plut. in Rom. ait, θέμιτες γὰρ ἦ θεσμοὶ οἱ νόμοι, & ibid. dicit, θεσμοῖς ἱεροῖς, sacris ritibus, & Xen. Ped. 1. θεῶν θεσμοὶ, & θεῖοι θεσμοὶ, leges divinæ, &c. V.

Θεσπεσιῳδὸς, vide cum θεσπιῳδὸς, post θεσπέσιος.

Θέσπις, exp. vaticinus; ex Deo loquens; vel à Deo dictatus; ut θέσπις ἀοιδὸς, divinus cantor; Od. α & θ. canticum à Deo dictatum & inspiratum, canticum divinum, Eust. tradit compositum esse ex θεὸς & ἔπω, adjectione τῦ σ, vel ex ὀπίζω & θεὸς, ut θέσπις, sit divinitus datus, &c. V.

Θέω, f. θεύσομαι, seu θευσοῦμαι, apud Thuc. exp. cursu feror; ut Od. ξ. ναῦς δ' ἔθεεν βορέη, & apud Aristoph. ἔτι θέομεν, ἔτε ἐλαύνομεν, nec ipsi currimus, nec alios impellimus; & apud Thuc. ἔθεε δρόμῳ, cursu contendebat, curriculo ibat, vel citato cursu currebat; & apud Herodot. θέων ἐπί τινα, curro pro aliquo, i. e. dimico, pugno, periclitor, &c. V.

Θήγω, Eust. vult dictum esse, quasi εἰς ὀξὺν ἄγειν. Itidemq; Etymol. scribit θήγω, dici quasi θάσσω, &c. V.

Θηλὴ, ἡ, dicitur papilla; mammæ, seu uberis apex; unde apud Aristot. Hist. an. l. 2. θηλαὶ μαστῶν, dicuntur papillæ mammarum; & θηλὴ ἐπικεῖν, dicitur nutrix, quum infanti papillam fugendam præbet; & ipse infans, contrà, ἐπιλαμβάνειν, & ἀπὸ τῆς θηλῆς quum arripit, & lac suctu trahit, &c. V.

Θήλυς,

Θῆλυς, εια, ὁ, ἡ, fœmineus; vel qui est sexus fœminei; ut τῷ ἀριθμῷ τὸν μὴ ἄρσεν θῆλυ, ἀρρένα δ' ὂν περισσὸν ὀνομάζειν, apud Plut. in Probl. Rom. de Pythagoricis; sic & apud Aristot. θῆλυς ἐλέφας, dicitur Elephas fœmina; & ὁ θῆλυς ἵππος, & ὀρθὸς, equa, vel mula, & apud Diosc. l. 1. θῆλυς κάλαμος, arundo fœmina; itidem in fœm. gen. ut Ἥρη θῆλυς ἔσσα, quum sit fœminei sexus, quum sit fœmina; & apud Eurip. θῆλυ σπορᾶς, fœmineum genus, seu fœmininum; & in Epigr. θῆλυς φύσις, & θῆλυς χέρις; & Nonn. ἠμείβετο θήλεϊ φωνῇ, fœmineâ voce; pro eod. θήλεια, quoq; dicitur in fœm. gen. ut apud Plat. θήλειαι κόραι, virgines, & θήλειαι θύγατροι, filiæ neptesque; item ἡ θήλεια, fœmina; de cujusvis generis animantibus, ut θήλεια, vel Ionicè θήλεα & θαλέη ἵππος, apud Herodot. & in neut. θῆλυ, fœmineum; quod fœminei sexus, seu generis est; ut in plur. neut. θήλεα τέκνα, apud Herodot. fœminei sexus liberi, i. e. filiæ; & apud Aristot. θήλεα ὠά, fœminei sexus ova; i. e. ova quæ fœminam procreant; dicitur etiam, τὸ θῆλυ, sub. γένος; & apud Gal. ad Glauconem; τὸ θῆλυ, exp. ingenium muliebre; ut & θῆλυς, exp. fœmineus, muliebris; mollis, tener; vel effœminatus; Plato in Cratylo, τὸ θῆλυ, denominatum videri ait, ἀπὸ τῆς θηλῆς, &c. V.

Θὴρ, bellua; dici putatur à quibusdam quasi φθήρ, alii, παρὰ τὸ θέειν ῥᾴδιον, &c. V.

Θηλυνάρκη, est comp. ex θρύλιον & νάρκη, &c. V.

Θησαυρὸς, dicitur acervus rerum repositarum in crastinum, i. e. in sequentes dies & annos; παρὰ τὸ εἰς ἄυριον τίθεσθαι, item ipsæ opes repositæ, thesauri vocantur; sed usitatius, sic dicitur, quod in nostra supellectile pretiosius est, ideoq; magnâ curâ reponi & custodiri solet, &c. V.

Θητίκα, est pro ἠτίκα, Synæresi, seu contractione facta, pro ἠ ἐτίκα, fœm. ab ὁ ἔτης, vel ab ἄτης, Dorice pro ἔτης, ficut τρᾶπα, Dorice dicitur pro τέπω, &c. V.

Θίασος, propriè, dicitur turba Bacchichos choros agitans; ut tradit Athen. l. 8. & apud Eurip. ὁρῶ γὰρ ὑμᾶς σεμνὰ γυναικείων χορῶν; item examen, seu caterva mulierum; & general. conventus, collecta multitudo; item convivantium cœtus; & ipsum convivium; Athen. l. 8. & 5. ubi θιάσους, dictos vult quasi στάσους, à στὰς, quod Dorice dicitur pro θεὸς, &c. V.

Θίκη, ης, ἡ, à quibusdam dicitur esse vas quod amplexabatur discum vitreum; nè frangeretur in ferculis ferendis; à Plinio dictum repositorium; item θίκη πυρίτις, exp. fiscella scirpea, &c. Vide.

Θιδεὶς, exp. tostus; ut apud Nic. in Alexiph: ἀλέα θιδεὶς χαλάσῃς, Schol. Interpr. tosta sub carbonibus; item mollis, pulcher, Hesych. &c. V.

Θίγω, exp. tango; ut μὴ πω θίγῃς, nè quicquam attingas; Moschus, Idyl. 3. Item apud Plut. exp. & attingo, i. e. breviter perstringo; item tango aliquem, i. e. taxo, &c. V.

Θὶν, pro acervo, interdum, sine adjectione, sumitur pro cumulo arenæ; quidam autem volunt propriè, frumenti acervum significare; Eustathius, θὶν, litus, vult derivari à θείνω, ferio, quoniam τύπτεται τῇ φορτηδὸν τοῦ κυμάτων, &c. V.

Θλάω, contundo, collido, conquasso; quidam verbum fictitium esse volunt, à sono; sicut κλάω, aliaq; multa, &c. V.

Θλίβω, exp. premo; ut calceus à Philostrato dicitur θλίβειν pedem; & Theocr. θλίβειν χείλεα, premere labia osculando; item comprimo, & constringo, stringo; item elido; item Metaph. ut Lat. premo; item affligo, afflicto; sæpe in Novo Test. (à θλάω, deducitur;) unde & verbale, θλῖψις, εως, ἡ, exp. compressio; item afflictio; i. e. angustiæ in quas redigitur is qui affligitur, seu anxietas illa quâ premitur; aut denique malum illud quod patitur; sæpe etiam in Novo Test. &c. V.

Θολὸς, ὁ, exp. sordes turbidæ, turbamentum sordium, quale cœnum est aut fæx; item peculiariter, fuscus & turbidus humor, quem sepiæ emittunt; item θόλος, Paroxyt. ε, ὁ, exp. tholus, i. e. camera ædificii; quæ altiùs crescens rotundâ formâ in fastigiatum desinit cacumen; seu ut alii declarant, testudo in orbem circumacta; Hesychio θόλος, domus est tectum habens in acutum desinens fastigium; item θόλος, fœm. gen. dicebatur Athenis locus in quo πρυτάνεις & Senatores cœnare solebant; propterea quòd formâ rotundâ extructus esset; apud Hom. vero, θόλος, est ædificium rotundum, in quo vasa quotidiano usui necessaria reponebantur, ut disci, crateres, pocula; ut exponit Eust. Od. χ. qui derivatum vult à θέειν, & ὅλειν, quasi τὸ ῥᾳδιούμενον, in balneis autem, θόλος, masc. gen. appellatur locus orbicularis ambitu in se recurvus, in quo sudor elicitur sicco calore, &c. V.

Θοὸς, interdum exp. fortis, strenuus; ut θοὸς μάχεσθαι, Il. π. Item acutus; ut θοαὶ γόμφοι, acuti clavi, & θοαὶ νῆσοι; apud Hom. ob promontoria quæ habent, in cuspidis morem acuminata, &c. V.

Θόρυβος, turbamentum, turbæ; interdum in bonam partem sumitur; & exp. strepitus acclamantium & applaudentium. Eust. ex θρὸς & βοὴ, compositum esse censet, &c. V.

Θορὼν, insilio, ab Hesychio exp. etiam ὀχέω, ut sit idem quod θόρνυμαι, hinc derivatum, &c. V.

Θοὸς, interdum dicitur pro θάρσος, qui cum impetu assultat, &c. V.

Θρασυμάχης, exp. audax in pugna, &c. Vide.

Θραύσμη, traupalus, arbor; Theophr. Hist. Pl. l. 3. c. 7. & l. 4. 21. Item θραυσὶς, avis ex genere τῶν ἀκροθραύων, apud Aristot. Hist. an. l. 8. c. 3. quem Græca carduelem Interpr. alibi scribitur & θρασὶς, proeod.

Θραύω, exp. frango; item frio; & Metaph. apud Plut. in Alcib. θραῦσαι τὴν Ἀθηναίων δύναμιν, frangere potentiam seu vires; & apud Herodian. θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, spem frangere, seu debilitare; Etymol. deducit à θλάω, mutato λ in ρ, ut ex θλῶ, formetur θλαύω, unde θραύω, &c. V.

ΘΡΕΤΤΑΝΕΑΟ, vox est à Philoxeno tragico conficta, ad exprimendum sonum citharæ, quâ ludentem Cyclopem introducit; meminit Schol. Aristoph. in Pluto.

ΘΡΕΤΤΕ, ejusdem comici Schol. barbaricum esse dicit, pro θαρρεῖν, seu θαρσαλέος; in hoc loco equitum, ἀλλ' ἐπ' ἐνίων τὸ θρέττε.

Θρῶς, lamentatio; videtur simpliciter ἀπὸ τοῦ θρέειν, deduci; quod & Hesychius innuit, quum θρεομένη exp. θρωσταζομένη, &c. V.

Θρησκεύω, exp. superstitiosis quibusdam ceremoniis Deum, seu deos colo; vel nimis superstitiosè ceremonias ad cultum Dei vel deorum adhibeo; scribit Plut. in Alex. videri hoc verbum factum & deductum à Thracibus, apud quos Orpheus deorum cultum invenerit, quo posteà usi sunt Græcorum plerique; idem testatur Etymol. ut & Schol. Eurip. & Suid. Item simpliciter colo; ut in lib. Sap. θρησκεύειν τὰ γλυπτὰ, & apud Herodot. signif. etiam, religiosè instituo & observo; &c. V.

ΘΡΙΑΙ, calculi sortilegorum; est Thema, &c. V.

Θριγκὸς, dicitur per Epenthesin literæ γ, quasi θειγκὸς, à Them. θείξω, τειχὸς, & exp. lorica muri; & dicitur etiam esse in quod lorica testacea, Vitruvio, l. 2. c. 9. & Curtio, l. 8. i. e. tutela parietum ab aqua pluviali; id quod vulgò vocatur caputium, Schol. Eurip. tradit, θριγκὸς, esse lapides qui summitatibus ædium superimponuntur, seu in tegulis, &c. V.

Θρίναξ, exp. instrumentum rusticum, tridenti simile; idem quod τρίναξ; à Th. τρεῖς, unde τρίαινα, ἡ, tridens; atq; indè etiam, θρινακία, dicta est Sicilia, &c. V.

Θρίσσα, ἡ, & θρίασος, ὁ, piscis quoddam genus dicitur, apud Athen. & in Epigr. reducitur ad Th. θρίξ, τριχὸς, quòd ossa dicatur habere pilis similia.

Θρόμβος, exp. propriè, rei in unam massam concretæ frustum; dicitur enim ἀπὸ τοῦ τεθρόφθαι, ὅ ὅδι πεπῆχθαι; teste Eust. ut apud Diosc. l. 3. c. 44. θρόμβος αἱματώδης διαλύει, i. e. dissolvit sanguinis concreti grumos, seu sanguinem concretam discutit; unde sanguinis etiam concreti partes θρόμβοι appellantur; sed dicitur &, de aliarum rerum concretarum grumis; ut Suid. θρόμβος ἁλῶν, dici scribit salem crassum, seu talis grumum; sic Herodot. l. 1. ἅμα πῷ ὕδατι θρόμβος ἀσφάλτου ἀναδίδοται πολλὸς, i. e. grumos bituminis, seu bituminis concreti particulas & frusta: & Diosc. l. 1. de styrace, θρόμβος ἔχει τὰ καλλίστους; Hesych. θρόμβον esse dicit locum editum; itidemque, schol. Soph. dicit esse ὄγκον.

Θρύα, τὰ, à Thessalis vocari animalia varie-

variegata; à Cypriis, floridas vestes; ab Ætolis, medicamenta, venena; Theocr. Schol. annotat; unde in genere pro pharmacis venenisq; accipi potest, &c. V.

Θρύπτω, ὁ, rumor; deducitur à θρέος, seu θρᾶς; ut sit θρύλτω, quasi θρέλτω, &c. V.

Θρύμμα, τὸ, est verbale, à θρύπτω, f. ψω, &c. V.

Θρύπτω, propriè, putatur esse, in minutas partes frango, contero; frango in micas; Item frango deliciis; hoc verbum Eust. inter ea recenser, quæ ὀνομαποπεποίηϰ; Plato item in Cratylo, dicit literam ρ, hoc in verbo ἀπειϰάζειν τὸ πολὺ, ficut in ϰρέειν, θρεύειν, ἐρύειν, ϰερματίζειν, & ῥέμβειν, &c. V.

Θρώσϰω, insilio, exp. & ineo, ficut ἄρρην ἅλλεται, inire dicitur; tradit autem Eust. τεχνιϰὸς, quosdam antiquos derivare θοέσϰω, à θόρω, seu θορέω, ut νοέσϰω, à νῶ; ex quo, factâ transpositione literarum, fieri θορέσϰω, atq; indè, mutato ο in ω, & subscripto ι, θρᾴσϰω; atq; illud ipsum ι, in θρωσμὸς, indè derivato subscribi; licet ea scriptura non ubiq; observata reperiatur; θρῶσμὸς; autem exp. collis quiè terra quasi subsilit; vel locus eminentior ex quo spectare possumus; à θόρειν, pro θείσασθ; ut Suid. tradit, Il. ϰ. & apud Apoll. Arg. 2. ἀνὰ θρῶσμὰϰς, exp. per salebras; & ejus Schol. dicit θρωσμὸν, esse locum supra flumen eminentem, in quem ex navi salitur, &c. V.

Θύελλα, exp. ventorum complicatorum vis impetuosa; & dici volunt θύελλαι, quasi ἑλλὼ δύσασθαι, unde Aristot. de mundo, θύελλαι, definit, πνεῦμα βίαιον ϰὴ ἄφνω ϖεφοτιλλόμενον, i.e. flatum prævalentem qui repente prosilit, &c. V.

Θυλαϰοτρώξ, mus dicitur, quia saccos escarios τρώγει, &c. V.

Θυμβράδης, ὁ, ἡ, ἤ, thymbræ similis; qui è thymbræ genere est; apud Theophr. H. Pl. l. 1. à Th. θύμβρα, ἡ, pro quo dicitur & θυμβρεία, ἡ, &c. Vide.

Θυμιγερέω, est comp. ex θυμὸς & ἀγερέομαι, &c. V.

Θυμιάω, adoleo, suffio, exp. & suffitu affio, vel inficio; παρὰ τὸ θύω, &c. Vide.

Θυμὸς, animus, exp. & animi præsentia; Item animi præstantia; animi vehementia, seu præfidentia; Item exp. etiam, animalis spiritus & vivificus; ut Eust. exp. apud Hom. ἐσταγέϊρετο θυμὸν, Item anima, vita; ut θυμὸν ἀπούρας, apud eund. & ὀξαίνυτο θυμὸν, animam abstulit, i.e. interfecit; item excandescentia; Stoici θυμὸν definierunt ὀργὴν ἀεροφυῆ, iram nascentem, & modo existentem; atq; sic ponitur & pro iracundia, seu iracunda mente; Plat. in Cratylo. θυμὸν deducit ἀπὸ τῆ θύσεως ϰὴ ζέσεως τῆ ψυχῆς; Etymol. vero, ἀπὸ τῆ θύειν ϰὴ ὁρμᾶν τὸ ἅμα; Medici enim dicunt, iram esse sanguinis ebullitionem circa præcordia, &c. V.

Θύννος, thynnus; nomen piscis prægrandis; dictus ἀπὸ τῆ θύειν, i.e. ὁρμᾶν; quòd canticulæ exortu œstro agitatur, vermiculo quodam, quod tum sub pinnâ habet, permotus adeo ut etiam in navigia exiliat, Athen. l. 7. & Plin. ex Arist. &c. V.

Θύρα, Metaph. Eust, appellari tradit sensus; quia per sensus, tanquam per januas ad animum ingrediuntur sensilia, &c. V.

Θυρεοφόρος, exp. scutifer, &c. V.

Θυρηβόλιον, Hesych. ait esse τὸν ἐπάνω ὀϊϰηπτὴν, & θυμβόλος, Suidæ est ὁ τέϰτων, faber; utrumque, ex θύρα & βολὴν, ἡ, seu βόλος, ὁ, &c. V.

Θύρθεν, idem quod, & pro θύρεθεν, id vide.

Θυρσομάνὴς, exp. thyrso furens; hoc nomine intelligitur Bacchus, apud Eurip. in Phœniss. ex θύρσος, ὁ, & μαίνομαι, f. μανῆσμαι, unde μανία, ἡ, &c. V.

Θύσανοι, Hesych. & alii sunt ϰεφαλὴ πτέρυγος, ab Oppiano vero, vocantur pennæ, vel alæ; παρὰ τὸ θύω, quod est ὁρμῶ; διὰ τὸ δυσϰίνητον ἢ δυσπάλυτον, aliquando, metri causa σ duplicatur, &c. V.

Θῶ, inusitatum Thema contractum ex θέω, vel ex θάω, contractum ex θέω, signif. pono; ab Etymol. vero, θῶ, exp. etiam, ϰτολαύω; item ζημιῶ; unde θωὴ, seq. &c. V.

Θωὴ, ἡ, exp. ἡ ἐπιθυμία τινὶ ζημίᾳ; ut Schol. exp. apud Hom. σοὶ ὃ ϰέρδι θωὴν ἐπιθήσομεν, Od. β. Eust. derivat à θῶ, ut φανὴ, à φῶ, & ζωὴ, à ζῶ, &c. V.

Θωμίζω, funiculis vincio, vel coerceo; Suid. exp. & fodico, pungo, vellico: Item flagello, &c. V.

Θώραξ, à veteribus, appellabatur pars corporis inter collum & pudenda interjacens; ut tradit Aristot. l. 1. H. an. c. 7. & Hippocr. in l. περὶ τέχνης, à recentioribus autem Medicis, & Galeno, θώραξ, ea pars dicitur, quæ collo subjecta utrinq; costis clauditur; sed est &, vinculi nomen, quod pectori adhibetur, ubi medium pectus, vel dorsum, vel latera, seu thoracem volumus deligare; cujus injiciendi rationem Gal. explicat lib. de fasciis; Suidæ est etiam πύρϊνον; sicut θωράϰιον, eidem murum significat; sic & apud Hesych. Item θώραξ, vocatur etiam ὁ ϰῶθος, poculi genus, quo quasi thorace, seu loricâ potor contra potorem armatur; unde apud Aristoph. in Acharn. quum miles puerum juberet afferre sibi θώραϰα πολεμιϰόν, alter in ambiguo ludens, subjicit ὄζεμοι παῖ θώραϰα ϰαμοὶ τὸν ϰόρϊν; quidam deducunt à θορέω, salio, propter continuum cordis motum; alii, ἀπὸ τῆ τὸ θεῖον ἦγον τὸ διανοητιϰὸν ὠρεῖν, quòd mentem, divinam nostri partem contineat & servet, &c. Vide.

Θωύσσω, cano, prædico, exp. & fere in modum invado, & apud Eurip. in Hippol. ϰυσὶ θωῦξαι, exp. clamore incitare & inhortari canes, &c. V.

I.

Ἰα, clamor; ponitur inter Themata; Item ἴα, una, eademque; ex masc. ἴος; Item ἴα, viola; à sing. ἴον, τὸ, &c. V.

Ἰαμβος, dicitur pes quidam metricus; constans duabus syllabis, priore brevi, posteriore longâ, Athen. Iambi dicuntur etiam carmina, seu cantica quæ ex pede isto metrico constant; quorum alii, δίμετρα, nominantur alia, τρίμετρα, alii, τετράμετρα, passim apud Athen. Unde ἰαμβίζω, exp. convitiis insector Athen. l. 11. nam Iambico plurimùm, metro utebantur comici & mimi, quum aliquem taxare & traducere volebant; quidam tamen, Iambum dictum volunt ab Iambe quadam puella, quæ αἰσχρῶς ὑβριϛθεῖσα, suspendio vitam finiit; atq; eam ob rem nonnullos putare Iambum ex brevi & longa esse compositum; quòd ὕβρις, è parvo orta principio, in magnum malum desinat; vide & Nic. Schol. in Alex.

Ἰαμμαὶ, & ἰαμοῖ, dicuntur pro εἰαμμαί; à Th. in sing. εἰαμμὴ, pratum, viretum; pro quo dicitur & ἰαμμὴ, ab εἶα, significante gramen, &c. V.

Ἰαπαταὶ, adv. est φετλιαστιϰὸν, apud Aristoph. in nub. Ubi hac exclamatione utitur quidam qui vexabatur à pulicibus; idem in equit. ἰαπαπαῖ ὀῆϊ ϰαϰῶν, ἰαπαταὶ, flentium sunt interjectiones, seu exclamationes; & deduci possunt ab ἀπαταὶ, &c. V.

Ἰδιοχάρων, idem est quod αὐτόχαρων; id V. Utrumq; à γεφὴ, ἡ, Item ἰδιόϰτητον, à ϰτάσθε, comp. cum ἰδιος, &c. V. Sic etiam, ἰδιολογία, exp. propria & peculiaris loquendi ratio; ex ἴδιος & λόγος, ὁ, &c. V.

Ἰδιοσυσάτως, ex Damasc. est adv. ab ἰδιοσυσατος, &c. V.

Ἰδιότης, dicitur propria cujusq; rei natura; à Th. ἴδιος; unde In plur. neut. τὰ ἴδια, dicuntur privatæ opes; apud Thuc. & Hocr. &c. V.

Ἰδιώτης, exp. privatus, privatam vitam agens, qui non fungitur magistratu; cui oppon. ὁ πολιτευόμενος, & ὁ ἄρχων; sed dicitur & βίος ἰδιώτης, vita privata; & ὁ τῶν ἰδιωτῶν βίος; item ἰδιώτης, exp. & unus è vulgo; plebeius; & interdum, ἰδιῶται, opponuntur τοῖς πεπαιδευμένοις; & peculiariter, ἰδιώτης, dicitur qui rei alicujus est imperitus; ut ἰδιώτ' ἐλεγειϰὰς; Gal. & ἰδιῶται ϰὴ θῶπόνες, Xen. in Pæd. & apud Aristoph. ἰδιῶται, opponuntur peregrinis, &c. V.

Ἰδος, τὸ, Eust. cum Etymol. derivat ab ὕδωρ, mutatâ primâ literâ, & spiritu; sed signif. etiam, æstivam aëris constitutionem; ut tradit idem Eust. sic apud Hesiod. in clypeo Herculis, ἴδῃ ἐν αἰνοπάτῳ, Suid. exp. ἐν θέρει, in æstu maximo, &c. V.

Ἰδὲ, ecce, est ab ἴδε, aspice, &c. V.

Ἰέραξ, dici existimat Etymol. ἀπὸ τῆ ἱεσθῆ ῥᾴων, i.e. φέρεσθαι, quod sit perniciosissima volucris; sed est & piscis nomen, apud Athen. l. 8. &c. V.

Ἱερογλύπτης, exp. sacra sculpens, &c. V.

Ἱερόμυρτος, dicitur myrtus acuta, myrtus sylvestris, Dioc. l. 4. c. 146. ex ἱερὸς & μύρτος, &c. V.

Ἱερὸς, exp. sanctus, sacrosanctus; ut apud Plut. de Rom. fortit. χῆνες ἱεροὶ, sacri anseres; interdum, cum genit. ut ϰύϰνος ἱερὸς ἐϛὶ τῦ Ἀπόλλωνος, cycnus sacer est Apollini; tribuitur & rebus inanimatis; ut ἱερὸς δόμος; Il. ν. ἱερὰ χήματα; Xen. ἱερὰ ἀσπὶς, Dem. ἱερὸς πολεμος

μῶ, Thuc. ἱερὰ ἡμέρα, Luc. & apud Medicos, ἱερὰ νόσος, sacer morbus; de cujus etymologia; vide Plut. l. de solert. anim. & Gal. in Hippocr. sic ἱερὸν ὄρος, de quo vide Ruff. Ephes. Utrumq; dici volunt propter magnitudinem; nam ἱερὸς, interdum exp. μέγας; in suo genere scil. cæteris præstans; & ἱερὸ σύριγξ, apud Poll. de meatu vertebrarum; tribuitur etiam hominibus, ut apud Luc. in fine Macrob. ἱερώτατε Κυίντιλλε, i.e. θειότατε, divinissime, aut δισεβέστατε, Suid. & interdum dicuntur aliqui ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι; sacri & inviolabiles, Plut. de def. orac. sic ἱερὸ καὶ ἄσυλοι φύλακες, apud Phil. Item ἱερὸν, interdum vocat Hom. quod generi humano aliquam utilitatem affert, &c. V.

Ἱεροσύλης, adv. exp. sacrilegè, &c. V.

Ἱερουργίας ἱερουργεῖσθαι, exp. sacra facere, &c. V.

Ἱερὸν, apud Aristoph. dicitur esse χλιαστικὸν ὀπτέρημα, sicut apud Terent. hui, &c. V.

Ἵζω, in sede colloco; item considere facio; deducitur ab ἕζω, verso ε in ι, καὶ γλῶσσαν; ut Eust. tradit, &c. V.

Ἵη, pro ἴα, sola; vide in ἴος.

Ἰθὺς, exp. in rectum tendens, directus, i.e. non obliquus; idem quod ἐυθὺς, unde & derivant nonnulli, at Etymolog. deducit ab εἶναι, &c. V.

Ἱκανὸς, in Novo Test. sæpe exp. dignus; congruus; item aptus; ut apud Xen. ἱκανὸς διδάσκειν, satis instructus ad docendum; item exp. etiam, satis magnus, vel satis multus; & interdum simpl. multus, magnus; ut ἐξ ἱκανῆ, sub. χρόνῳ, jam à multo tempore, & ἱκανὴ ὁδὸς, longa via, seu multa; apud Plat. & apud Lacon. ἱκανὸν ποιεῖν, exp. satisfacere, præstare quod poscitur; deducitur autem, ab ἵκω, vel potius ab ἱκάνω; &c. V.

Ἱκέτης, exp. & passivè, is scil. cui supplicatur, seu is qui supplicem recipit; Od. π. v. 423. derivatur ab ἱκέσθαι; quod pro supplicare interdum accipitur, sicut & præsens ἱκνεῖσθαι; quidam tamen veteres Grammatici, ἱκέτης, dici quasi ἱκέσης; ut sit ἱκλῳδῶ εἰς ἑστίαν τινὸς, centuerunt; unde Ἱκεσήσιος Ζεὺς; dicitur Jupiter supplicum curam gerens, seu supplices in sua tutela habens, aut etiam supplicibus jura dans, Od. ν. v. 213. &c. V.

Ἱκμὰς, Etymol. ab ἵκω, deducit; fortasse quòd ex humore omnia proveniant, &c. V.

Ἱκνέομαι, pervenio; interdum exp. subeo; invado; Il. α, & Od. σ; sed in prosa, aliam quandam habet signif. ut εἰς τὸν ἐκκεκλημένον ὦρον, apud Aristot. exp. constituto tempore, suo tempore, vel tempestivè; & ἱκνέμενος μέγεθος, apud eund. justa magnitudo, & apud Theophr. ἱκνέμενοι καιροὶ, congruentia tempora; sic apud Thuc. l. 1. τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα; & ἱκνεμένη ὀπώρη τῶν περὶ τὸν ἀγῶνα, exp. exacta circa certamina scientia; apud eund. Aristot. Item exp. etiam, obsecro; ut apud Sophocl. καί σε πρὸς τῶν σῶν τέκνων καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ φθονῆσαι ὑμᾶς χθόνα, quæso te, ne nos deseras: & apud Eurip. πάντως ἱκνοῦμαί σε, pro πρὸς ταῦτα, per hanc te obtecro, & exp. etiam, πρὸς ταῦτα ὀμνύω σε, &c. V.

Ἵκτη, vel ἵκτινος, est etiam lupi species; apud Oppian. l. 3. de venat. &c. Vide.

Ἵκτις, & per Aphæresin, κτὶς, ἰδος, dicitur mustela sylvestris, & domestica major; ut Plin. testatur l. 29. c. 4. apud Luc. ἱκτῖδες ὑμόπτεροι, exp. alas habentes ex membrana, ut vespertiliones; sunt qui viverram Interpr. &c. V.

Ἵλαος, seu ἵλημι, Eust. dictum vult, quasi ἵεμαι λάειν, i.e. ἐπίεμαι τῷ ὁρᾶν ὑπιβλέπειν; quod ii qui propitii sunt, libenter videant eos qui precibus aliquid petitum accedunt, &c. V.

Ἱλαστήριον, ου, τὸ, (ab ἵλεως,) exp. idem quod ἱλασμὸς, propitiatorium, quo nomine dicebatur tabula quædam, qua cooperiebatur arca fœderis, Exod. c. 25. & Hebr. 9. &c. V.

Ἱλιὰς κακῶν, Proverbio dicitur, de magnis & infinitis malis, qualibus vexati fuerunt Ilienses; ab ἱλιὰς, gentile nomen, idem significans quod ἱλιακὴ gens Trojana; fœm. ab ἱλιακὸς, quod vide post ἵλιος; & ἵλιγξ.

Ἱμαντόπους, & ἱμαντοπωλεῖν, &c. Videantur post ἱμάς.

Ἱμάς, άντος, loreus funis, corrigia; dicitur etiam affectus curculionis, quum longior, gracilior, ficciorq; evaserit; sic dictus, à corrigiarum similitudine, Aët. l. 8. c. 43. Idem dicitur & ἱμὰς ὤπους, &c. V.

Ἱμαποκάπηλος, exp. vestiarius, &c. V. Et ἱμαποκλείπης, videatur ante ἱμαπωλεῖν, sic & ἱμαποφυλάκιον, vide eum ἱμαποφύλαξ.

Ἰξὸς, derivari putatur ab ἔχω, significante κρατῶ, quasi ἴξος, à f. ἔξος, &c. V.

Ἰξοῦρος, vide eum ἰξιοῦρος; ut & ἰξοφάγος, cum ἰξιφάγος.

Ἰόμορος, secundum quosdam dicitur, ὁ ἧττον ἴσων ἔχων, cui sagittæ curæ sunt, teste Eust. Il. ζ. & sic est ex ἴσος, ὁ, & ἄρα, ἡ, &c. V.

Ἰοβὸς, Suidæ est primus pilorum exortus, primi qui efflorescunt pili; ἀπὸ τοῦ ἴσασι καὶ ἀνθεῖν, alii, ἰόβδας esse volunt radices enascentium pilorum; item ἰοῦδοι, dicuntur etiam, ut tradit Poll. l. 4. quos Latini varos appellant; quòd instar ὄνθου, i.e. simi, fac em. deturpent, & maculis fœdent; alii, ab ἄνθος, quòd circa ætatis florem erumpere soleant; sic ἰοῦδοι μικροὶ, apud Aristot. &c. V.

Ἰόομαι, exp. rubiginor, &c. V.

Ἰὰ, eheu, plerumq; est adv. dolentis; ut ἰὰ ἰὰ, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, apud Aristoph. & cum genit ἰὰ ἰὰ ἰὰ δεινῶν βελυμάτων, ὦ iniqua consilia, Luc. sed interdum contra, est exultantis; ut ἰὰ ἰὰ Πᾶν, &c. Apud Plat. de rep. l. 4. sed in hac signif. quidam scribi, ἴᾱ, cum circumflexo, tradunt, &c. V.

Ἰὸς, apud Poll. scribitur, ut & ἰόω, cum aspero spiritu, &c. V.

Ἱπποκενταύρειος, equis perstrepo; ab ἱππόκενταυρος, equis resonans, &c. V.

Ἵππος, ὁ, ἡ, est equus, equa; unde in plur. ἵπποι ἀερσιπόδες; Il. ψ. & ἵπποι ἀκύποδες; Od. σ. & ἵππες ζυγηνέτην, Od. ψ. pro quo ὑπάγειν ζυγὸν ἵππῳ, Il. α, & χαλινῶσαι ἵππον, apud Xen. & ἵππων ὀπλοκανθίμβῳ, Il. ν. conscendere equos; & ἵππων ἐλαύνειν, Od. ε. Item ἵππος; fœm. gen. accipitur aliquando, pro ipso equitatu, seu equitibus; ut χιλίη ἵππος, mille equites; & μυρίη ἵππος; decem millia equitum; apud Herodot. Sic apud Thuc. ἵππος διακοσία, ducenti equites; sed est etiam, piscis nomen; de quo Athen. Item oculorum affectio, per quam nunquam illi quiescunt, sed tremulè subinde nictant; item ἵππος, in compositione, interdum intendit significatum, sicut etiam βοῦς; ut ἱπποπόρνη, magnum scortum; & κεφαλὴ ἵππος, apud Aristoph. senex & delirus; sunt qui ab ἵπταμαι, & πέτες, derivatum velint; quasi qui pedibus est volucribus, &c. V.

Ἱπποτοσία, ἡ, exp. equile, &c. V.

Ἰρὶναιος, nomen est promontorii; ex ἶρις & πέρα τὸ, &c. V.

Ἶρις, deductum esse scribit Eust. ab εἴρω, nuntio; nimirum quod pluvias denuntiet; à Poëtis verò fingitur dea, quæ à diis nuntia mitti solet, Hesiod. in Theog. hinc etiam, fama ita vocatur; sed dicitur etiam sic circulus ille qui circa pupillam est, inter eam & album oculi medius; nomine indito, ab arcus similitudine; ambæ enim hæ Irides sunt versicolores, &c. V.

ΙΡΟΣ, Irus, ponitur inter Themata; & dici putatur ab εἴρω, nuntio, quasi ἀπαγγελτὴς, &c. V.

Ἶς, ἰνὸς, transfertur & ad inanimata, ut herbas; divisiones enim eas, & intersectiones quæ in earum foliis à tergo eminent, Græci ἶνας vocant, Plin. aliquando, fibras, aliquando, nervos, aliquando, venas appellavit, Gal. ἶνα, vocat etiam lineolam illam quæ literam θ, per transversum secat; item ἶς, apud Poëtas exp. vis, quoniam virium corporis bona pars consistit in fibris, seu iis partibus quæ fibras multas habent, & nervosæ sunt, &c. V.

Ἴσημι, putatur factum esse ab ἰσάω, ἰσῶ, hoc vero ab εἴσω, f. inusit. verbi εἴδω, &c. V.

Ἰσπὴ & ἰσπὸν, ificium dicitur, ab infectione, quasi inficium; videtur enim ex Latino factum; & sic peregrinum esse vocabulum colligi potest ex Athen. l. 9. &c. V.

Ἰσχυδὸς, dicitur excrementum quod sus effundit, fusserda; quasi ὕσχυδος, Hesych.

Ἴσον, τὸ, sive τὸ ἴσον, neut. ab ἴσος, substantivi locum sæpe obtinet, & exp. æqualitas, æqualis portio, seu æqua, item æquabilitas, juris æquabilitas: jus; ut τὸ ἴσον ἔχω, jus meum obtineo; & ἀπὸ τοῦ ἴσα, Thuc. pari jure & conditione; & interdum, ex æquo jure; item ἴσα, neut. plur. sequente κὴ, exp. perinde, æquè; ut Thuc. l. 3. ἐξ τῷ ἱερῷ ἴσα καὶ ἐκείνῃ ἱσμὸν, perinde ut supplices, item ἴσον ἀπέχειν, apud Thuc. exp. æqualiter abesse, tantundem abesse, &c. V.

Ἰσοφὶς. idem est cum ἰσοῦφις, &c. V.

Ἰχοδοῦς, est idem quod ἰχοδόη, i.e. temo; quod enim in curru & ἄπηνη est ῥυμὸς, id in aratro est ἰχοδοῦς, &c. V.

Ἰσχιάς νόσος, dicitur coxendicum dolor, seu arthritis coxendicis, aut arthritis coxæ articulum occupans; ut ἰσχιάδα ἀ-

φιλεῖ; apud Diosc. l. 1. à Th. ἴχας, cujus etymon vide in seq. ἰχία.

Ἰχία, τὰ, Poll. vocari scribit τὰς ἰκριέσθων μὴ τὴν ὀσφὺν περιβολάς; ita ut ἰσχία, interdum dicantur, ligamentum ipsum quo femur coxendicis acetabulo alligatur; interdum ipse articulus; interdum partes carnosæ ex utroq; sacri ossis latere, quæ & σκάφια, à Græcis vocantur, à Latinis, clunes nominari creduntur; atq; adeo, sunt qui nomen iis inditum existiment, παρὰ τῷ ἴχλη τῶν κεκνημένας; quòd sedentes sustineant carnosæ illæ post lumbos utrinq; eminentiæ; itaq; Aristot. H. an. l. 4. hominem solum ἰσχία habere dicit, τῶν ὃ πεφαπόδων ἐστὶν, Iidemq; l. 2. si niam tradit ἰχία οὐκ ἔχει; clunibus carere, aliis partibus homini assimilem; Homerus tamen, apro tribuit: Il. θ. & leoni, Il. υ. Item ἰχίαν ἀλγήματα, seu πόνοι, dicuntur coxendicis dolores; apud Diosc. l. 1. & 3. &c. V.

Ἰχθοίδης, exp. ὁ μεγάλα ἰχία ἔχων; qui crassas & tumidas habet coxas, vel etiam clunes; (ut γαστρίδης, ὠμοίδης, χελωνοίδης, ποσίδης, &c.) ex præced. ἰχία. neut. p ur. ab ἰχίον; & οἰδέω, f. ήσω; unde ὄιδ-μα, ε-ος, τὸ, &c. V.

Ἰχνόω, exp. emacio, &c. V.

Ἰχνος, & ἴχνεος, Etymologistes deducit ab ἴσχω; ut sit, ὃ ἴσχει τὸ ἀντίχνι διωκόμενον, &c. V.

Ἰτέα, ἡ, dicitur salix; inter primas arbor germinans, ut & populus & alnus; Eurip. ἰτέαν. pro hasta usurpasse dicitur; utpote saligna, i.e. confecta è salice; ut Hom. μελίαν, vocat fraxineam hastam; Synecdochicè, positâ materiâ pro re indè confecta, &c. V.

Ἴτης, ὁ, præceps periculorum facinorumque susceptor; interdum, in bonam partem, magnanimus; apud Aristoph. in nub. de Stepsiade; Θεσπὺς, βύλωπος, πολυμηχὸς, ἴτης, βδελυρὸς, ψυδρὸς, συγκολλήτης, Schol. exp. impudens, & qui nullo cujuspiam habito respectu aliquid audet, aut facit; Suidæ est etiam ὁρμητικὸς, qui præcipiti impetu ad aliquid agendum fertur, &c. Vide ἰτητικός.

Ἶτυν, τὸ, idem quod ἴτεια, & utrumq; idem quod, & pro Th. ἴτεον, τὸ, pars umbilico subjecta, imus venter, &c. V.

Ἰτέαι, dicuntur rhenones, &c. V.

Ἰθὶ, ponitur inter Themata; & exp. validè; magno cum animo, magna cum potentia, &c. V.

Ἰχθυόδηρος, vide cum ἰχθυοκόλλα.

Ἰχθῦς, pisces; (plur. ab ἰχθύς, ύος,) apud Attic dicuntur etiam piscariæ, loca ipsa ubi pisces veneunt, Hesych. derivat Eust. ab ἰκέσθαι τὴ θύειν, i.e. ὁρμᾶν, qui animal sit πολυκίνητον, &c. V.

Ἴχνος, dicitur cutis pedi subjecta; frequentiùs autem; accipitur pro vestigio, i.e. signo quod pes incedentis solo imprimit; item pro ipso pede; apud Eurip. & pro incessu, apud eund. παρὰ τὸ ἴσχειν, ὅ ὅτι σωίσχει ὅλον τὸν πόδα, deducit Etymol. &c. V.

Ἰαὴ, ab Hesych. exp. etiam fumus, splendor, impetus, &c. V.

Ἰᾶτα, (nomen nonæ apud Græcos literæ) significat etiam apicem; teste Hesychio; ut Matth. 5. ἰῶτα ἓν ἢ μία παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, &c.

ΤΕΛΟΣ.

POSTSCRIPTUM PRIMUM.

DUplex, extitit, hujus Supplementi causa, vel occasio; utraque, tamen, non parùm, vestro, Cordati Lectores, non parvo commodo, conducens, in usu, præsertim, primæ hujus Operis partis: Alteram, dedit *Schreveliana* Methodus, defectiva, nimirùm, brevísque nimis, per totum Opus suum, ab eo usitata: Alteram, ego, mihimet, ipse præbui: Primò, namque, *Cl. Schrevelius*, Tyronum, ferè, usui, solummodò consulens, Operis, ab eorum manibus citò terendi, Volumen, quàm potuit, parvum, iis tradere, statuit; ac, proinde, Thematum etiam ipsorum, & Derivatorum, præcipuorúmque Compositorum, significationes, parcè nimium, & paucas, descripsit; ut &, multa millia Derivata & Composita, penitus omisit; Hos, & hujusmodi defectus, in posteriore Lexici parte, ab initio literæ *Kappa*, tam in Thematis, quàm in Derivatis & Compositis perquam multis, vel, in Vocabulis ipsis, adeò defectivè descriptis, vel in quibusdam aliis, ab iis Derivatis, aut, iis affinibus, &, ab iis, non multùm remotis; Atque in reliquis omnibus Vocibus Græcis, à *Schrevelio*, prorsus omissis, quàm potui breviter, &, pro Voluminis ratione, studui supplere; & ut prior etiam Operis pars, ab initio literæ *Alpha*, ad *Kappa*, posteriori par esset; hoc Supplementum adjeci, eadémque in eo præstiti: Themata, nimirum, pleniùs explicavi, pleraque; Vocabula Græca omissa, restitui; & permultis, etiam, Vocibus Græcis, Derivatis & Compositis, à *Schrevelio* descriptis, Auctiorem addidi Explicationem: Quæ eadem, in hoc Supplemento præstita, submovent, etiam, aut supplent alteram, supplementi hujus, mihimet, à meipso, subministratam, occasionem: Nam, quum, primùm, hoc Opus essem aggressus; possibile vix putavi, Lexici Græci Corpus totum, adeo prægrande, in unico justo Volumine, in Quarto, posse contineri, cum aliquali, Vocabulorum omnium, Explicatione, & Grammatica eorum Resolutione; & simul, etiam, cum Lexico Latino-Græco, copiosè, itidem, adaugendo: Et proinde, Derivata varia, non admodum Usitata, & Composita multa, quorum Compositio, & significatio, videbatur, Studentibus, nom multam paritura difficultatem, consultò, præterii, ut, quæ minùs incommodè, potuerant omitti, &, quorum omnium, Volumen vix capax æstimavi; ac propterea, etiam, voces, à *Schrevelio*, non satis explicatas, non ausus sum attingere, in earum pleniore aliqua Explicatione: Postea, autem, quum in progressu Operis, quotidie perceperim, Characterum, seu Typorum (ad hoc ipsum Opus, consultò, fusorum) Ope, Beneficióque, schedulas Chartæ paucas, Vocabula Græca permulta comprehendere; &, priùs, quàm ad *Kappa* pervenerim, plenè perviderim, Vocabula omnia Græca Usitata, unico Volumine, in Quarto, posse comprehendi; statui, post literam *Kappa*, nulla prætermittere Vocabula Græca, talia, Græcis in Lexicis, occurrentia, sed ea omnia describere, explicare, & Grammaticè resolvere, à *Kappa* ad finem; & in Supplemento, adjicere, quæ, in prima parte, prætermissa fuere, &c. Ut suprà dictum: Ut autem, Hæc, compendiosiùs fierent, &, ut Volumen nimiùm non excresceret, compendiosiore Methodo sum usus, & solitâ, aliquantùm strictiore, quæ, variis Chartæ Schedulis, Pondere, & Onere, minus, totum reddidit Opus, & nihilo tamen minùs, Studentium usui, commodum & facile: Nam, (prout in Lexicis fieri solet) unicuique novo Græco Vocabulo, Sectionem novam, à nova linea incipientem, non attribui; sed, affinia varia Derivata, ab eodem Themate provenientia, sæpe; & multis in locis, Composita & Decomposita multa, Sectione unicâ, & eâdem, descripsi; additâ notatione Derivationis, & Compositionis, talium Vocabulorum, vel, ab initio, frequentiùs, in prima parte Operis, ad *Kappa*; sed, ad finem, semper, hujusmodi Sectionum, in posteriore parte, & in Supplemento; observatâ, tamen, in omnibus, Alphabeticâ Vocabulorum consecutione propriâ; Et, licet, fortean, (ut, in tot Vocabulorum millibus, vix aliter fieri potuit, qualibet industriâ, varias ob causas,) ordo ille Vocabulorum Alphabeticus, aliquantùm, interdum, interrumpatur, in quibusdam Vocabulis; non longè tamen, à suo proprio loco, distant voces taliter elocatæ; sed, à quovis oculo perspicaci, circumspectione qualibet feriâ, facilè sunt reperiendæ; &, quoniam, in prima parte, ab *Alpha*, ad *Kappa*, hujusmodi voces, frequentiùs occurrunt, extra ordinem proprium, paululúm, dispositæ; ideo quascunque viderim, circa suum locum, statim, non apparentes; aut repertu non obvias; eas omnes, in Supplemento, ubi reperiantur, indicavi; sicut, etiam, in eadem prima parte, quæ observavi, occurrentia sphalmata graviora, (ardor enim præli non patebatur, ut, à *Cantabrigia*, hûc, *Londinum*, Schedulæ singulæ, prius quàm fuerant ultimò impressæ, transmitterentur;) in eodem Supplemento, Emendata reddidi. Valete, Studiosi Lectores, & Benigni; studiisq; favete vestris atque meis;
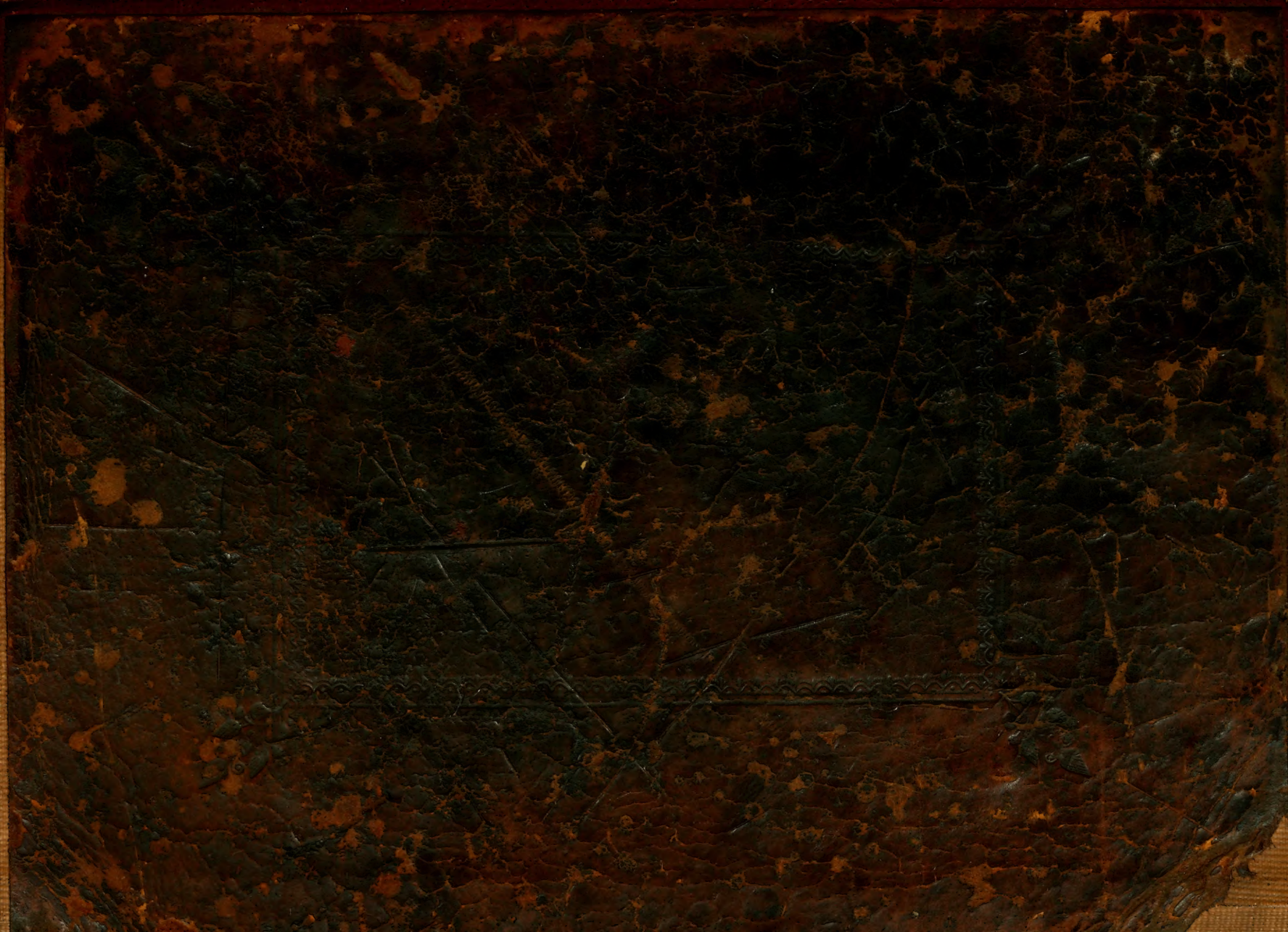
G. R.